

Hoàng Kim Đồng

Contents

Hoàng Kim Đồng	22
1. Chương 1 : Tai Họa Bất Ngờ. (1+2).	23
2. Chương 2 : Bệnh Viện.	26
3. Chương 3 : Áo Giáp?	29
4. Chương 4 : Xuất Viện.	31
5. Chương 5 : Song Đồng (thượng).	34
6. Chương 6 : Song Đồng (hạ).	36
7. Chương 7 : Nhà Cũ Bị Giải Tỏa.	39
8. Chương 8 : Nhà Cũ.	41
9. Chương 9 : Liên Thánh.	44
10. Chương 10: Bạn Bè.	46
11. Chương 11 : Quyển Sách Nát.	48
12. Chương 12 : Dị Biến.	52
13. Chương 13 : Thăng Cấp.	55
14. Chương 14 : Hương Tổ Bút Ký(thượng).	57
15. Chương 15 : Hương Tổ Bút Ký (hạ).	59
16. Chương 16 : Ngẫu Nhiên Gặp Mặt.	62
17. Chương 17 : Tác Dụng Kỳ Diệu Của Linh Khí.	66
18. Chương 18 : Tụ Hội. (1+2)	68
19. Chương 19 : Tụ Hội. (3+4)	71
20. Chương 20: Lễ Mừng Năm Mới.	75
21. Chương 21 : Chợ Đồ Cũ.	77
22. Chương 22 : Một Cặp Hát Bè (thượng).	79
23. Chương 23 : Một Cặp Hát Bè (hạ).	81
24. Chương 24 : Hồ Lô Nuôi Dế (thượng).	84
25. Chương 25 : Hồ Lô Nuôi Dế (trung).	86
26. Chương 26 : Hồ Lô Nuôi Dế (Hạ).	88
27. Chương 27 : Tam Hà Lưu.	91
28. Chương 28 : Một Cước Chặn Ngang.	93
29. Chương 29 : Du Lịch?	95
30. Chương 30: Che Giấu.	98
31. Chương 31 : Sớm Một Chút.	100
32. Chương 32 : Tịch Minh Hiên.	102
33. Chương 33 : Kinh Diễm.	104
34. Chương 34 : Phẩm Trà (thượng).	106
35. Chương 35 : Phẩm Trà (hạ).	108
36. Chương 36 : Giám Bảo. (1)	111
37. Chương 37 : Giám Bảo (2).	114
38. Chương 38 : Giám Bảo (3).	116
39. Chương 39 : Giám Bảo (4).	118
40. Chương 40: Giám Bảo (5).	120
41. Chương 41 : Giám Bảo (6).	122

42. Chương 42 : Ba Triệu Tăm Trăm Ngàn.	124
43. Chương 43 : Tự Rước Lấy Nhục(thượng).	126
44. Chương 44 : Tự Rước Lấy Nhục (trung).	128
45. Chương 45 : Tự Rước Lấy Nhục (hạ).	130
46. Chương 46 : Sơn Trang. (1).	132
47. Chương 47 : Cây Tử Đàn. (1+2).	134
48. Chương 48 : Đàn Ông Thích Nhất (1).	138
49. Chương 49 : Đàn Ông Thích Nhất (2 + 3).	140
50. Chương 50 : Cá Bao Công, Gà Tào Tháo (1).	144
51. Chương 51 : Cá Bao Công, Gà Tào Tháo (2).	146
52. Chương 52 : Miếu Thành Hoàng.	148
53. Chương 53 : Kể Cấp.	150
54. Chương 54 : Hiểu Rõ Thế Sự Cũng Là Một Môn Học Vấn.	152
55. Chương 55 : Nhị Quỷ Tử.	155
56. Chương 56 : Tự Làm Khổ Minh.	157
57. Chương 57 : Tượng Gỗ Tử Đàn.	160
58. Chương 58 : Đắc Thủ.	162
59. Chương 59 : Lựa Chọn.	164
60. Chương 60 : Đến Thành Đô.	166
61. Chương 61 : Nhà Tắm Công Cộng.	168
62. Chương 62 : Có Người Đẹp Đồng Hành.	171
63. Chương 63 : Anh Em Nhà Họ Bách (thượng).	173
64. Chương 64 : Anh Em Nhà Họ Bách (hạ).	176
65. Chương 65 : Tiến Vào Tây Tạng (thượng).	178
66. Chương 66 : Tiến Vào Tây Tạng (trung).	180
67. Chương 67 : Tiến Vào Tây Tạng (hạ).	182
68. Chương 68 : Chuẩn Bị.	185
69. Chương 69 : Thảo Nguyên Kinh Hồn. (1)	187
70. Chương 70 : Thảo Nguyên Kinh Hồn (2 + 3).	189
71. Chương 71 : Thảo Nguyên Kinh Hồn (4).	194
72. Chương 72 : Thảo Nguyên Kinh Hồn (5).	196
73. Chương 73 : Chữa Thương.	199
74. Chương 74 : Cuộc Chiến Sói Và Ngao* (2)	202
75. Chương 75 : Cuộc Chiến Sói Và Ngao*(2)	205
76. Chương 76 Ngao Con (1)	208
77. Chương 77 Ngao Con (2)	210
78. Chương 78 : Dân Du Mục. (1)	214
79. Chương 79 : Xung Đột (1).	216
80. Chương 80 : Xung Đột (2).	219
81. Chương 81 : Đại Chiêu Tự.	222
82. Chương 82 : Phật Sống.	225
83. Chương 83 : Linh Khí Biến Hóa.	227
84. Chương 84 : Quán Đỉnh.	230
85. Chương 85 : Đêm Lhasa, Hôn Tân Huyền Băng.	235
86. Chương 86 : Chợ Đen Thảo Nguyên (1).	242
87. Chương 87 : Chợ Đen Thảo Nguyên (2).	245
88. Chương 88 : Chợ Đen Thảo Nguyên (3).	247
89. Chương 89 : Chợ Đen Thảo Nguyên (4).	250
90. Chương 90 : Chợ Đen Thảo Nguyên (5).	253
91. Chương 91 : Chợ Đen Thảo Nguyên (6).	256
92. Chương 92 : Chợ Đen Thảo Nguyên (7).	259
93. Chương 93 : Chợ Đen Thảo Nguyên (9).	262
94. Chương 94 : Tên Mập Giả Heo Ăn Thịt Cọp.	264
95. Chương 95 : Tư Tưởng Ngao Viên.	267

96. Chương 96 : Chu Thụy Gia Nhập Liên Minh.	270
97. Chương 97 : Lễ Vật Phiên Nào.	272
98. Chương 98 : Thăng Xui Xẻo (1).	275
99. Chương 99 : Thăng Xui Xẻo (2).	278
100. Chương 1 00: Thành Viên Tổ Chức.	281
101. Chương 1 01: Nói Về Huyết Thống.	284
102. Chương 1 02: Ngọc Trong Đá(1).	286
103. Chương 1 03: Ngọc Trong Đá (2).	289
104. Chương 1 04: Tranh Trong Tranh (1).	292
105. Chương 1 05: Tranh Trong Tranh (2).	295
106. Chương 1 06: Tranh Trong Tranh (3).	298
107. Chương 1 07: Chút Hiểu Biết Ban Đầu Về Đánh Cuộc Châu Báu.	301
108. Chương 1 08: Là Hãn Đánh Lén Cảnh Sát.	304
109. Chương 1 09: Tổn Người Lợi Minh.	307
110. Chương 11 0: Vô Đề.	310
111. Chương 111 : Chuyện Nhà.	313
112. Chương 112 : Ngồi Trên Kho Báu Mà Không Biết.	319
113. Chương 113 : Đến Kim Lăng.	322
114. Chương 114 : Gặp Lại Tần Huyền Băng.	325
115. Chương 115 : Mua Xe. (1)	327
116. Chương 116 : Mua Xe. (2)	330
117. Chương 117 : Ngọn Nguồn Nghệ Thuật Từ Cuộc Sống.	333
118. Chương 118 : Bờ Sông Tần Hoài.	336
119. Chương 119 : Câu Chuyện Về Vị Thương Nhân Đồ Cổ.	339
120. Chương 12 0: Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (1).	342
121. Chương 121 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (2).	345
122. Chương 122 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (3).	348
123. Chương 123 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (4).	351
124. Chương 124 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (5).	353
125. Chương 125 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Nắm Gạo (6).	356
126. Chương 126 : Bỏ Tắt Bằng Đồng Xanh.	359
127. Chương 127 : Hội Chợ Bán Hàng Của Triển Lãm Châu Báu.	361
128. Chương 128 : Vương Nhất Côn.	364
129. Chương 129 : Chuyên Trị Các Chứng Không Phục.	367
130. Chương 13 0: Trách Cứ.	370
131. Chương 131 : Thế Giao. (1)	373
132. Chương 132 : Thế Giao(2).	376
133. Chương 133 : Sự Khác Biệt Giữa Mao Liêu.	378
134. Chương 134 : Oan Gia Ngõ Hẹp.	381
135. Chương 135 : Gặp Vận May Lớn. (1)	384
136. Chương 136 : Gặp Vận May Lớn(2)	387
137. Chương 137 : Gặp Vận May Lớn(hạ).	390
138. Chương 138 : Một Đào Thiên Đường Một Đào Địa Ngục(1).	393
139. Chương 139 : Một Đào Thiên Đường Một Đào Địa Ngục(2).	396
140. Chương 14 0: Một Đào Thiên Đường Một Đào Địa Ngục(hạ).	399
141. Chương 141 : Kỹ Thuật Lái Xe Của Anh Vĩ.	402
142. Chương 142 : Miêu Phỉ Phỉ.	406
143. Chương 143 : Các Người Đang Làm Gì Vậy?	409
144. Chương 144 : Nhà Mới.	412
145. Chương 145 : Đầu Tư.	415
146. Chương 146 : Đi Nhận Chức.	418
147. Chương 147 : Dạy Bảo.	421
148. Chương 148 : Chút Chuyện Trong Ngành Đồ Cổ.	427
149. Chương 149 : Tranh Chấp.	430

o X • @ X X X X X X X X • ð * G " * ñ X X X djd
ky9X *?QÆM; ky9, h?B M æQìM; o" æ` L; 𐀀𐀁𐀂𐀃𐀄𐀅𐀆𐀇𐀈𐀉𐀊𐀋𐀌𐀍𐀎𐀏𐀐𐀑𐀒𐀓𐀔𐀕𐀖𐀗𐀘𐀙𐀚𐀛𐀜𐀝𐀞𐀟𐀠𐀡𐀢𐀣𐀤𐀥𐀦𐀧𐀨𐀩𐀪𐀫𐀬𐀭𐀮𐀯𐀰𐀱𐀲𐀳𐀴𐀵𐀶𐀷𐀸𐀹𐀺𐀻𐀼𐀽𐀾𐀿𐁀𐁁𐁂𐁃𐁄𐁅𐁆𐁇𐁈𐁉𐁊𐁋𐁌𐁍𐁎𐁏𐁐𐁑𐁒𐁓𐁔𐁕𐁖𐁗𐁘𐁙𐁚𐁛𐁜𐁝𐁞𐁟𐁠𐁡𐁢𐁣𐁤𐁥𐁦𐁧𐁨𐁩𐁪𐁫𐁬𐁭𐁮𐁯𐁰𐁱𐁲𐁳𐁴𐁵𐁶𐁷𐁸𐁹𐁺𐁻𐁼𐁽𐁾𐁿𐂀𐂁𐂂𐂃𐂄𐂅𐂆𐂇𐂈𐂉𐂊𐂋𐂌𐂍𐂎𐂏𐂐𐂑𐂒𐂓𐂔𐂕𐂖𐂗𐂘𐂙𐂚𐂛𐂜𐂝𐂞𐂟𐂠𐂡𐂢𐂣𐂤𐂥𐂦𐂧𐂨𐂩𐂪𐂫𐂬𐂭𐂮𐂯𐂰𐂱𐂲𐂳𐂴𐂵𐂶𐂷𐂸𐂹𐂺𐂻𐂼𐂽𐂾𐂿𐃀𐃁𐃂𐃃𐃄𐃅𐃆𐃇𐃈𐃉𐃊𐃋𐃌𐃍𐃎𐃏𐃐𐃑𐃒𐃓𐃔𐃕𐃖𐃗𐃘𐃙𐃚𐃛𐃜𐃝𐃞𐃟𐃠𐃡𐃢𐃣𐃤𐃥𐃦𐃧𐃨𐃩𐃪𐃫𐃬𐃭𐃮𐃯𐃰𐃱𐃲𐃳𐃴𐃵𐃶𐃷𐃸𐃹𐃺𐃻𐃼𐃽𐃾𐃿𐄀𐄁𐄂𐄃𐄄𐄅𐄆𐄇𐄈𐄉𐄊𐄋𐄌𐄍𐄎𐄏𐄐𐄑𐄒𐄓𐄔𐄕𐄖𐄗𐄘𐄙𐄚𐄛𐄜𐄝𐄞𐄟𐄠𐄡𐄢𐄣𐄤𐄥𐄦𐄧𐄨𐄩𐄪𐄫𐄬𐄭𐄮𐄯𐄰𐄱𐄲𐄳𐄴𐄵𐄶𐄷𐄸𐄹𐄺𐄻𐄼𐄽𐄾𐄿𐅀𐅁𐅂𐅃𐅄𐅅𐅆𐅇𐅈𐅉𐅊𐅋𐅌𐅍𐅎𐅏𐅐𐅑𐅒𐅓𐅔𐅕𐅖𐅗𐅘𐅙𐅚𐅛𐅜𐅝𐅞𐅟𐅠𐅡𐅢𐅣𐅤𐅥𐅦𐅧𐅨𐅩𐅪𐅫𐅬𐅭𐅮𐅯𐅰𐅱𐅲𐅳𐅴𐅵𐅶𐅷𐅸𐅹𐅺𐅻𐅼𐅽𐅾𐅿𐆀𐆁𐆂𐆃𐆄𐆅𐆆𐆇𐆈𐆉𐆊𐆋𐆌𐆍𐆎𐆏𐆐𐆑𐆒𐆓𐆔𐆕𐆖𐆗𐆘𐆙𐆚𐆛𐆜𐆝𐆞𐆟𐆠𐆡𐆢𐆣𐆤𐆥𐆦𐆧𐆨𐆩𐆪𐆫𐆬𐆭𐆮𐆯𐆰𐆱𐆲𐆳𐆴𐆵𐆶𐆷𐆸𐆹𐆺𐆻𐆼𐆽𐆾𐆿𐇀𐇁𐇂𐇃𐇄𐇅𐇆𐇇𐇈𐇉𐇊𐇋𐇌𐇍𐇎𐇏𐇐𐇑𐇒𐇓𐇔𐇕𐇖𐇗𐇘𐇙𐇚𐇛𐇜𐇝𐇞𐇟𐇠𐇡𐇢𐇣𐇤𐇥𐇦𐇧𐇨𐇩𐇪𐇫𐇬𐇭𐇮𐇯𐇰𐇱𐇲𐇳𐇴𐇵𐇶𐇷𐇸𐇹𐇺𐇻𐇼𐇽𐇾𐇿𐈀𐈁𐈂𐈃𐈄𐈅𐈆𐈇𐈈𐈉𐈊𐈋𐈌𐈍𐈎𐈏𐈐𐈑𐈒𐈓𐈔𐈕𐈖𐈗𐈘𐈙𐈚𐈛𐈜𐈝𐈞𐈟𐈠𐈡𐈢𐈣𐈤𐈥𐈦𐈧𐈨𐈩𐈪𐈫𐈬𐈭𐈮𐈯𐈰𐈱𐈲𐈳𐈴𐈵𐈶𐈷𐈸𐈹𐈺𐈻𐈼𐈽𐈾𐈿𐉀𐉁𐉂𐉃𐉄𐉅𐉆𐉇𐉈𐉉𐉊𐉋𐉌𐉍𐉎𐉏𐉐𐉑𐉒𐉓𐉔𐉕𐉖𐉗𐉘𐉙𐉚𐉛𐉜𐉝𐉞𐉟𐉠𐉡𐉢𐉣𐉤𐉥𐉦𐉧𐉨𐉩𐉪𐉫𐉬𐉭𐉮𐉯𐉰𐉱𐉲𐉳𐉴𐉵𐉶𐉷𐉸𐉹𐉺𐉻𐉼𐉽𐉾𐉿𐊀𐊁𐊂𐊃𐊄𐊅𐊆𐊇𐊈𐊉𐊊𐊋𐊌𐊍𐊎𐊏𐊐𐊑𐊒𐊓𐊔𐊕𐊖𐊗𐊘𐊙𐊚𐊛𐊜𐊝𐊞𐊟𐊠𐊡𐊢𐊣𐊤𐊥𐊦𐊧𐊨𐊩𐊪𐊫𐊬𐊭𐊮𐊯𐊰𐊱𐊲𐊳𐊴𐊵𐊶𐊷𐊸𐊹𐊺𐊻𐊼𐊽𐊾𐊿𐋀𐋁𐋂𐋃𐋄𐋅𐋆𐋇𐋈𐋉𐋊𐋋𐋌𐋍𐋎𐋏𐋐𐋑𐋒𐋓𐋔𐋕𐋖𐋗𐋘𐋙𐋚𐋛𐋜𐋝𐋞𐋟𐋠𐋡𐋢𐋣𐋤𐋥𐋦𐋧𐋨𐋩𐋪𐋫𐋬𐋭𐋮𐋯𐋰𐋱𐋲𐋳𐋴𐋵𐋶𐋷𐋸𐋹𐋺𐋻𐋼𐋽𐋾𐋿𐌀𐌁𐌂𐌃𐌄𐌅𐌆𐌇𐌈𐌉𐌊𐌋𐌌𐌍𐌎𐌏𐌐𐌑𐌒𐌓𐌔𐌕𐌖𐌗𐌘𐌙𐌚𐌛𐌜𐌝𐌞𐌟𐌠𐌡𐌢𐌣𐌤𐌥𐌦𐌧𐌨𐌩𐌪𐌫𐌬𐌭𐌮𐌯𐌰𐌱𐌲𐌳𐌴𐌵𐌶𐌷𐌸𐌹𐌺𐌻𐌼𐌽𐌾𐌿𐍀𐍁𐍂𐍃𐍄𐍅𐍆𐍇𐍈𐍉𐍊𐍋𐍌𐍍𐍎𐍏𐍐𐍑𐍒𐍓𐍔𐍕𐍖𐍗𐍘𐍙𐍚𐍛𐍜𐍝𐍞𐍟𐍠𐍡𐍢𐍣𐍤𐍥𐍦𐍧𐍨𐍩𐍪𐍫𐍬𐍭𐍮𐍯𐍰𐍱𐍲𐍳𐍴𐍵𐍶𐍷𐍸𐍹𐍺𐍻𐍼𐍽𐍾𐍿𐎀𐎁𐎂𐎃𐎄𐎅𐎆𐎇𐎈𐎉𐎊𐎋𐎌𐎍𐎎𐎏𐎐𐎑𐎒𐎓𐎔𐎕𐎖𐎗𐎘𐎙𐎚𐎛𐎜𐎝𐎞𐎟𐎠𐎡𐎢𐎣𐎤𐎥𐎦𐎧𐎨𐎩𐎪𐎫𐎬𐎭𐎮𐎯𐎰𐎱𐎲𐎳𐎴𐎵𐎶𐎷𐎸𐎹𐎺𐎻𐎼𐎽𐎾𐎿𐏀𐏁𐏂𐏃𐏄𐏅𐏆𐏇𐏈𐏉𐏊𐏋𐏌𐏍𐏎𐏏𐏐𐏑𐏒𐏓𐏔𐏕𐏖𐏗𐏘𐏙𐏚𐏛𐏜𐏝𐏞𐏟𐏠𐏡𐏢𐏣𐏤𐏥𐏦𐏧𐏨𐏩𐏪𐏫𐏬𐏭𐏮𐏯𐏰𐏱𐏲𐏳𐏴𐏵𐏶𐏷𐏸𐏹𐏺𐏻𐏼𐏽𐏾𐏿𐐀𐐁𐐂𐐃𐐄𐐅𐐆𐐇𐐈𐐉𐐊𐐋𐐌𐐍𐐎𐐏𐐐𐐑𐐒𐐓𐐔𐐕𐐖𐐗𐐘𐐙𐐚𐐛𐐜𐐝𐐞𐐟𐐠𐐡𐐢𐐣𐐤𐐥𐐦𐐧𐐨𐐩𐐪𐐫𐐬𐐭𐐮𐐯𐐰𐐱𐐲𐐳𐐴𐐵𐐶𐐷𐐸𐐹𐐺𐐻𐐼𐐽𐐾𐐿𐑀𐑁𐑂𐑃𐑄𐑅𐑆𐑇𐑈𐑉𐑊𐑋𐑌𐑍𐑎𐑏𐑐𐑑𐑒𐑓𐑔𐑕𐑖𐑗𐑘𐑙𐑚𐑛𐑜𐑝𐑞𐑟𐑠𐑡𐑢𐑣𐑤𐑥𐑦𐑧𐑨𐑩𐑪𐑫𐑬𐑭𐑮𐑯𐑰𐑱𐑲𐑳𐑴𐑵𐑶𐑷𐑸𐑹𐑺𐑻𐑼𐑽𐑾𐑿𐒀𐒁𐒂𐒃𐒄𐒅𐒆𐒇𐒈𐒉𐒊𐒋𐒌𐒍𐒎𐒏𐒐𐒑𐒒𐒓𐒔𐒕𐒖𐒗𐒘𐒙𐒚𐒛𐒜𐒝𐒞𐒟𐒠𐒡𐒢𐒣𐒤𐒥𐒦𐒧𐒨𐒩𐒪𐒫𐒬𐒭𐒮𐒯𐒰𐒱𐒲𐒳𐒴𐒵𐒶𐒷𐒸𐒹𐒺𐒻𐒼𐒽𐒾𐒿𐓀𐓁𐓂𐓃𐓄𐓅𐓆𐓇𐓈𐓉𐓊𐓋𐓌𐓍𐓎𐓏𐓐𐓑𐓒𐓓𐓔𐓕𐓖𐓗𐓘𐓙𐓚𐓛𐓜𐓝𐓞𐓟𐓠𐓡𐓢𐓣𐓤𐓥𐓦𐓧𐓨𐓩𐓪𐓫𐓬𐓭𐓮𐓯𐓰𐓱𐓲𐓳𐓴𐓵𐓶𐓷𐓸𐓹𐓺𐓻𐓼𐓽𐓾𐓿𐔀𐔁𐔂𐔃𐔄𐔅𐔆𐔇𐔈𐔉𐔊𐔋𐔌𐔍𐔎𐔏𐔐𐔑𐔒𐔓𐔔𐔕𐔖𐔗𐔘𐔙𐔚𐔛𐔜𐔝𐔞𐔟𐔠𐔡𐔢𐔣𐔤𐔥𐔦𐔧𐔨𐔩𐔪𐔫𐔬𐔭𐔮𐔯𐔰𐔱𐔲𐔳𐔴𐔵𐔶𐔷𐔸𐔹𐔺𐔻𐔼𐔽𐔾𐔿𐕀𐕁𐕂𐕃𐕄𐕅𐕆𐕇𐕈𐕉𐕊𐕋𐕌𐕍𐕎𐕏𐕐𐕑𐕒𐕓𐕔𐕕𐕖𐕗𐕘𐕙𐕚𐕛𐕜𐕝𐕞𐕟𐕠𐕡𐕢𐕣𐕤𐕥𐕦𐕧𐕨𐕩𐕪𐕫𐕬𐕭𐕮𐕯𐕰𐕱𐕲𐕳𐕴𐕵𐕶𐕷𐕸𐕹𐕺𐕻𐕼𐕽𐕾𐕿𐖀𐖁𐖂𐖃𐖄𐖅𐖆𐖇𐖈𐖉𐖊𐖋𐖌𐖍𐖎𐖏𐖐𐖑𐖒𐖓𐖔𐖕𐖖𐖗𐖘𐖙𐖚𐖛𐖜𐖝𐖞𐖟𐖠𐖡𐖢𐖣𐖤𐖥𐖦𐖧𐖨𐖩𐖪𐖫𐖬𐖭𐖮𐖯𐖰𐖱𐖲𐖳𐖴𐖵𐖶𐖷𐖸𐖹𐖺𐖻𐖼𐖽𐖾𐖿𐗀𐗁𐗂𐗃𐗄𐗅𐗆𐗇𐗈𐗉𐗊𐗋𐗌𐗍𐗎𐗏𐗐𐗑𐗒𐗓𐗔𐗕𐗖𐗗𐗘𐗙𐗚𐗛𐗜𐗝𐗞𐗟𐗠𐗡𐗢𐗣𐗤𐗥𐗦𐗧𐗨𐗩𐗪𐗫𐗬𐗭𐗮𐗯𐗰𐗱𐗲𐗳𐗴𐗵𐗶𐗷𐗸𐗹𐗺𐗻𐗼𐗽𐗾𐗿𐘀𐘁𐘂𐘃𐘄𐘅𐘆𐘇𐘈𐘉𐘊𐘋𐘌𐘍𐘎𐘏𐘐𐘑𐘒𐘓𐘔𐘕𐘖𐘗𐘘𐘙𐘚𐘛𐘜𐘝𐘞𐘟𐘠𐘡𐘢𐘣𐘤𐘥𐘦𐘧𐘨𐘩𐘪𐘫𐘬𐘭𐘮𐘯𐘰𐘱𐘲𐘳𐘴𐘵𐘶𐘷𐘸𐘹𐘺𐘻𐘼𐘽𐘾𐘿𐙀𐙁𐙂𐙃𐙄𐙅𐙆𐙇𐙈𐙉𐙊𐙋𐙌𐙍𐙎𐙏𐙐𐙑𐙒𐙓𐙔𐙕𐙖𐙗𐙘𐙙𐙚𐙛𐙜𐙝𐙞𐙟𐙠𐙡𐙢𐙣𐙤𐙥𐙦𐙧𐙨𐙩𐙪𐙫𐙬𐙭𐙮𐙯𐙰𐙱𐙲𐙳𐙴𐙵𐙶𐙷𐙸𐙹𐙺𐙻𐙼𐙽𐙾𐙿𐚀𐚁𐚂𐚃𐚄𐚅𐚆𐚇𐚈𐚉𐚊𐚋𐚌𐚍𐚎𐚏𐚐𐚑𐚒𐚓𐚔𐚕𐚖𐚗𐚘𐚙𐚚𐚛𐚜𐚝𐚞𐚟𐚠𐚡𐚢𐚣𐚤𐚥𐚦𐚧𐚨𐚩𐚪𐚫𐚬𐚭𐚮𐚯𐚰𐚱𐚲𐚳𐚴𐚵𐚶𐚷𐚸𐚹𐚺𐚻𐚼𐚽𐚾𐚿𐛀𐛁𐛂𐛃𐛄𐛅𐛆𐛇𐛈𐛉𐛊𐛋𐛌𐛍𐛎𐛏𐛐𐛑𐛒𐛓𐛔𐛕𐛖𐛗𐛘𐛙𐛚𐛛𐛜𐛝𐛞𐛟𐛠𐛡𐛢𐛣𐛤𐛥𐛦𐛧𐛨𐛩𐛪𐛫𐛬𐛭𐛮𐛯𐛰𐛱𐛲𐛳𐛴𐛵𐛶𐛷𐛸𐛹𐛺𐛻𐛼𐛽𐛾𐛿𐜀𐜁𐜂𐜃𐜄𐜅𐜆𐜇𐜈𐜉𐜊𐜋𐜌𐜍𐜎𐜏𐜐𐜑𐜒𐜓𐜔𐜕𐜖𐜗𐜘𐜙𐜚𐜛𐜜𐜝𐜞𐜟𐜠𐜡𐜢𐜣𐜤𐜥𐜦𐜧𐜨𐜩𐜪𐜫𐜬𐜭𐜮𐜯𐜰𐜱𐜲𐜳𐜴𐜵𐜶𐜷𐜸𐜹𐜺𐜻𐜼𐜽𐜾𐜿𐝀𐝁𐝂𐝃𐝄𐝅𐝆𐝇𐝈𐝉𐝊𐝋𐝌𐝍𐝎𐝏𐝐𐝑𐝒𐝓𐝔𐝕𐝖𐝗𐝘𐝙𐝚𐝛𐝜𐝝𐝞𐝟𐝠𐝡𐝢𐝣𐝤𐝥𐝦𐝧𐝨𐝩𐝪𐝫𐝬𐝭𐝮𐝯𐝰𐝱𐝲𐝳𐝴𐝵𐝶𐝷𐝸𐝹𐝺𐝻𐝼𐝽𐝾𐝿𐞀𐞁𐞂𐞃𐞄𐞅𐞆𐞇𐞈𐞉𐞊𐞋𐞌𐞍𐞎𐞏𐞐𐞑𐞒𐞓𐞔𐞕𐞖𐞗𐞘𐞙𐞚𐞛𐞜𐞝𐞞𐞟𐞠𐞡𐞢𐞣𐞤𐞥𐞦𐞧𐞨𐞩𐞪𐞫𐞬𐞭𐞮𐞯𐞰𐞱𐞲𐞳𐞴𐞵𐞶𐞷𐞸𐞹𐞺𐞻𐞼𐞽𐞾𐞿𐟀𐟁𐟂𐟃𐟄𐟅𐟆𐟇𐟈𐟉𐟊𐟋𐟌𐟍𐟎𐟏𐟐𐟑𐟒𐟓𐟔𐟕𐟖𐟗𐟘𐟙𐟚𐟛𐟜𐟝𐟞𐟟𐟠𐟡𐟢𐟣𐟤𐟥𐟦𐟧𐟨𐟩𐟪𐟫𐟬𐟭𐟮𐟯𐟰𐟱𐟲𐟳𐟴𐟵𐟶𐟷𐟸𐟹𐟺𐟻𐟼𐟽𐟾𐟿𐠀𐠁𐠂𐠃𐠄𐠅𐠆𐠇𐠈𐠉𐠊𐠋𐠌𐠍𐠎𐠏𐠐𐠑𐠒𐠓𐠔𐠕𐠖𐠗𐠘𐠙𐠚𐠛𐠜𐠝𐠞𐠟𐠠𐠡𐠢𐠣𐠤𐠥𐠦𐠧𐠨𐠩𐠪𐠫𐠬𐠭𐠮𐠯𐠰𐠱𐠲𐠳𐠴𐠵𐠶𐠷𐠸𐠹𐠺𐠻𐠼𐠽𐠾𐠿𐡀𐡁𐡂𐡃𐡄𐡅𐡆𐡇𐡈𐡉𐡊𐡋𐡌𐡍𐡎𐡏𐡐𐡑𐡒𐡓𐡔𐡕𐡖𐡗𐡘𐡙𐡚𐡛𐡜𐡝𐡞𐡟𐡠𐡡𐡢𐡣𐡤𐡥𐡦𐡧𐡨𐡩𐡪𐡫𐡬𐡭𐡮𐡯𐡰𐡱𐡲𐡳𐡴𐡵𐡶𐡷𐡸𐡹𐡺𐡻𐡼𐡽𐡾𐡿𐢀𐢁𐢂𐢃𐢄𐢅𐢆𐢇𐢈𐢉𐢊𐢋𐢌𐢍𐢎𐢏𐢐𐢑𐢒𐢓𐢔𐢕𐢖𐢗𐢘𐢙𐢚𐢛𐢜𐢝𐢞𐢟𐢠𐢡𐢢𐢣𐢤𐢥𐢦𐢧𐢨𐢩𐢪𐢫𐢬𐢭𐢮𐢯𐢰𐢱𐢲𐢳𐢴𐢵𐢶𐢷𐢸𐢹𐢺𐢻𐢼𐢽𐢾𐢿𐣀𐣁𐣂𐣃𐣄𐣅𐣆𐣇𐣈𐣉𐣊𐣋𐣌𐣍𐣎𐣏𐣐𐣑𐣒𐣓𐣔𐣕𐣖𐣗𐣘𐣙𐣚𐣛𐣜𐣝𐣞𐣟𐣠𐣡𐣢𐣣𐣤𐣥𐣦𐣧𐣨𐣩𐣪𐣫𐣬𐣭𐣮𐣯𐣰𐣱𐣲𐣳𐣴𐣵𐣶𐣷𐣸𐣹𐣺𐣻𐣼𐣽𐣾𐣿𐤀𐤁𐤂𐤃𐤄𐤅𐤆𐤇𐤈𐤉𐤊𐤋𐤌𐤍𐤎𐤏𐤐𐤑𐤒𐤓𐤔𐤕𐤖𐤗𐤘𐤙𐤚𐤛𐤜𐤝𐤞𐤟𐤠𐤡𐤢𐤣𐤤𐤥𐤦𐤧𐤨𐤩𐤪𐤫𐤬𐤭𐤮𐤯𐤰𐤱𐤲𐤳𐤴𐤵𐤶𐤷𐤸𐤹𐤺𐤻𐤼𐤽𐤾𐤿𐥀𐥁𐥂𐥃𐥄𐥅𐥆𐥇𐥈𐥉𐥊𐥋𐥌𐥍𐥎𐥏𐥐𐥑𐥒𐥓𐥔𐥕𐥖𐥗𐥘𐥙𐥚𐥛𐥜𐥝𐥞𐥟𐥠𐥡𐥢𐥣𐥤𐥥𐥦𐥧𐥨𐥩𐥪𐥫𐥬𐥭𐥮𐥯𐥰𐥱𐥲𐥳𐥴𐥵𐥶𐥷𐥸𐥹𐥺𐥻𐥼𐥽𐥾𐥿𐦀𐦁𐦂𐦃𐦄𐦅𐦆𐦇𐦈𐦉𐦊𐦋𐦌𐦍𐦎𐦏𐦐𐦑𐦒𐦓𐦔𐦕𐦖𐦗𐦘𐦙𐦚𐦛𐦜𐦝𐦞𐦟𐦠𐦡𐦢𐦣𐦤𐦥𐦦𐦧𐦨𐦩𐦪𐦫𐦬𐦭𐦮𐦯𐦰𐦱𐦲𐦳𐦴𐦵𐦶𐦷𐦸𐦹𐦺𐦻𐦼𐦽𐦾𐦿𐧀𐧁𐧂𐧃𐧄𐧅𐧆𐧇𐧈𐧉𐧊𐧋𐧌𐧍𐧎𐧏𐧐𐧑𐧒𐧓𐧔𐧕𐧖𐧗𐧘𐧙𐧚𐧛𐧜𐧝𐧞𐧟𐧠𐧡𐧢𐧣𐧤𐧥𐧦𐧧𐧨𐧩𐧪𐧫𐧬𐧭𐧮𐧯𐧰𐧱𐧲𐧳𐧴𐧵𐧶𐧷𐧸𐧹𐧺𐧻𐧼𐧽𐧾𐧿𐨀𐨁𐨂𐨃𐨄𐨅𐨆𐨇𐨈𐨉𐨊𐨋𐨌𐨍𐨎𐨏𐨐𐨑𐨒𐨓𐨔𐨕𐨖𐨗𐨘𐨙𐨚𐨛𐨜𐨝𐨞𐨟𐨠𐨡𐨢𐨣𐨤𐨥𐨦𐨧𐨨𐨩𐨪𐨫𐨬𐨭𐨮𐨯𐨰𐨱𐨲𐨳𐨴𐨵𐨶𐨷𐨹𐨺𐨸𐨻𐨼𐨽𐨾𐨿𐩀𐩁𐩂𐩃𐩄𐩅𐩆𐩇𐩈𐩉𐩊𐩋𐩌𐩍𐩎𐩏𐩐𐩑𐩒𐩓𐩔𐩕𐩖𐩗𐩘𐩙𐩚𐩛𐩜𐩝𐩞𐩟𐩠𐩡𐩢𐩣𐩤𐩥𐩦𐩧𐩨𐩩𐩪𐩫𐩬𐩭𐩮𐩯𐩰𐩱𐩲𐩳𐩴𐩵𐩶𐩷𐩸𐩹𐩺𐩻𐩼𐩽𐩾𐩿𐪀𐪁𐪂𐪃𐪄𐪅𐪆𐪇𐪈𐪉𐪊𐪋𐪌𐪍𐪎𐪏𐪐𐪑𐪒𐪓𐪔𐪕𐪖𐪗𐪘𐪙𐪚𐪛𐪜𐪝𐪞𐪟𐪠𐪡𐪢𐪣𐪤𐪥𐪦𐪧𐪨𐪩𐪪𐪫𐪬𐪭𐪮𐪯𐪰𐪱𐪲𐪳𐪴𐪵𐪶𐪷𐪸𐪹𐪺𐪻𐪼𐪽𐪾𐪿𐫀𐫁𐫂𐫃𐫄𐫅𐫆𐫇𐫈𐫉𐫊𐫋𐫌𐫍𐫎𐫏𐫐𐫑𐫒𐫓𐫔𐫕𐫖𐫗𐫘𐫙𐫚𐫛𐫜𐫝𐫞𐫟𐫠𐫡𐫢𐫣𐫤𐫦𐫥𐫧𐫨𐫩𐫪𐫫𐫬𐫭𐫮𐫯𐫰𐫱𐫲𐫳𐫴𐫵𐫶𐫷𐫸𐫹𐫺𐫻𐫼𐫽𐫾𐫿𐬀𐬁𐬂𐬃𐬄𐬅𐬆𐬇𐬈𐬉𐬊𐬋𐬌𐬍𐬎𐬏𐬐𐬑𐬒𐬓𐬔𐬕𐬖𐬗𐬘𐬙𐬚𐬛𐬜𐬝𐬞𐬟𐬠𐬡𐬢𐬣𐬤𐬥𐬦𐬧𐬨𐬩𐬪𐬫𐬬𐬭𐬮𐬯𐬰𐬱𐬲𐬳𐬴𐬵𐬶𐬷𐬸𐬹𐬺𐬻𐬼𐬽𐬾𐬿𐭀𐭁𐭂𐭃𐭄𐭅𐭆𐭇𐭈𐭉𐭊𐭋𐭌𐭍𐭎𐭏𐭐𐭑𐭒𐭓𐭔𐭕𐭖𐭗𐭘𐭙𐭚𐭛𐭜𐭝𐭞𐭟𐭠𐭡𐭢𐭣𐭤𐭥𐭦𐭧𐭨𐭩𐭪𐭫𐭬𐭭𐭮𐭯𐭰𐭱𐭲𐭳𐭴𐭵𐭶𐭷𐭸𐭹𐭺𐭻𐭼𐭽𐭾𐭿𐮀𐮁𐮂𐮃𐮄𐮅𐮆𐮇𐮈𐮉𐮊𐮋𐮌𐮍𐮎𐮏𐮐𐮑𐮒𐮓𐮔𐮕𐮖𐮗𐮘𐮙𐮚𐮛𐮜𐮝𐮞𐮟𐮠𐮡𐮢𐮣𐮤𐮥𐮦𐮧𐮨𐮩𐮪𐮫𐮬𐮭𐮮𐮯𐮰𐮱𐮲𐮳𐮴𐮵𐮶𐮷𐮸𐮹𐮺𐮻𐮼𐮽𐮾𐮿𐯀𐯁𐯂𐯃𐯄𐯅𐯆𐯇𐯈𐯉𐯊𐯋𐯌𐯍𐯎𐯏𐯐𐯑𐯒𐯓𐯔𐯕𐯖𐯗𐯘𐯙𐯚𐯛𐯜𐯝𐯞𐯟𐯠𐯡𐯢𐯣𐯤𐯥𐯦𐯧𐯨𐯩𐯪𐯫𐯬𐯭𐯮𐯯𐯰𐯱𐯲𐯳𐯴𐯵𐯶𐯷𐯸𐯹𐯺𐯻𐯼𐯽𐯾𐯿𐰀𐰁𐰂

366. Chương 366 : Nhấn	1123
367. Chương 367 : Thái Bình Thân Sĩ	1127
368. Chương 368 : Đấu Giá Từ Thiện (1)	1130
369. Chương 369 : Đấu Giá Từ Thiện (2)	1132
370. Chương 37 0: Đấu Giá Từ Thiện (3)	1138
371. Chương 371 : Đấu Giá Từ Thiện (4)	1141
372. Chương 372 : Đấu Giá Từ Thiện (5)	1144
373. Chương 373 : Đấu Giá Từ Thiện (6)	1146
374. Chương 374 : Đấu Giá Từ Thiện (7)	1150
375. Chương 375 : Đấu Giá Từ Thiện (8)	1152
376. Chương 376 : Mời.	1155
377. Chương 377 : Thăm Tăm Gia.	1157
378. Chương 378 -379: Phi Thúy Tím	1161
379. Chương 378 -379: Phi Thúy Tím	1164
380. Chương 38 0: Đồ Thuyền.	1166
381. Chương 381 : Rung Động.	1170
382. Chương 382 -383: Khiêu Khích	1172
383. Chương 382 -383: Khiêu Khích	1174
384. Chương 384 : Bách Gia Nhạc.	1179
385. Chương 385 : Số Phận.	1181
386. Chương 386 -388: Hai Người Đánh Cuộc	1184
387. Chương 386 -388: Hai Người Đánh Cuộc	1187
388. Chương 386 -388: Hai Người Đánh Cuộc	1190
389. Chương 389 : Không Cam Lòng.	1194
390. Chương 39 0: Bức Tranh Cung Đình.	1197
391. Chương 391 : Bán Hay Không Tùy Anh.	1201
392. Chương 392 : Đánh Cuộc Cần Phải Thắng.. . . .	1204
393. Chương 393 : Xì Tố.	1206
394. Chương 394 : Sự Việc Trở Thành Lớn.	1210
395. Chương 395 : Cao Thủ.	1213
396. Chương 396 : Máy Bay Trực Thăng.	1215
397. Chương 397 : Ruồi Đánh Hổ.	1217
398. Chương 398 : Cù Lũ.	1221
399. Chương 399 : Trá Bài.	1224
400. Chương 4 00: Sảnh Và Tam Cô.	1229
401. Chương 4 01: Toàn Thắng.	1232
402. Chương 4 02: Vé Vip (1 + 2)	1234
403. Chương 4 03: Quà Cưới. (1)	1239
404. Chương 4 04: Quà Cưới. (2)	1241
405. Chương 4 05: Lừa Giận (1+2).	1244
406. Chương 4 06: Sóng Lớn Trôi Cả Miếu Long Vương	1248
407. Chương 4 07: Nhận Lỗi	1250
408. Chương 4 08: Giải Quyết	1253
409. Chương 4 09: Người Giúp Việc	1257
410. Chương 41 0: Hách Long	1260
411. Chương 411 : Xưởng Gia Công (thượng)	1263
412. Chương 412 : Xưởng Gia Công (hạ)	1267
413. Chương 413 : Về Thủ Đô	1270
414. Chương 414 : Khai Quật Nhà Cổ (thượng)	1272
415. Chương 415 : Khai Quật Nhà Cổ (hạ)	1276
416. Chương 416 : Câu Chuyện Của Anh Đường (thượng)	1278
417. Chương 417 : Câu Chuyện Của Anh Đường (hạ)	1280
418. Chương 418 : Hành Động	1284
419. Chương 419 : Phía Đông Không Sáng Phía Tây Sáng	1286

9d9X *?QÆM; 9d9 , om XS XdXh X9 XXX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9d8X *?QÆM; 9d8 , X' TX "XMX XX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9deX *?QÆM; 9de , h•K S?K X EK? XmxS X KX+ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ddX *?QÆM; 9dd , . M? o¼ M; Xh, M Xh B M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9d3X *?QÆM; 9d3 , h B Xh X QÆM XXX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9dNX *?QÆM; 9dN , X M X H v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93yX *?QÆM; 93 y, sm M; æ° X Í Xa XMX" X XX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93RX *?QÆM; 93 R , J,, i X BX MX > X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93kX *?QÆM; 93 k , L? ½ M X G X + X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93jX *?QÆM; 93 j @ 938 , Xæ X MX? X n X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 939X *?QÆM; 93 j @ 938 , Xæ X M ? X* X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 938X *?QÆM; 93 j @ 938 , Xæ X M ? X* X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93eX *?QÆM; 93 e , G Q h` Q Ê + X E X X BX X T X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93dX *?QÆM; 93 d , Xæ X M X E X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 933X *?QÆM; 933 , _ WM; _ " KXL X m X X BX K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 93NX *?QÆM; 93 N U T k V , h ? " M X X H X X M X; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NyX *?QÆM; 9N y , * m ° + a @ M; > ¢ M ? S ? 9 + * O X æ " M X M X J v X M X X X X X X X X
 9NRX *?QÆM; 9NR , om X S X ? X H X X v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NkX *?QÆM; 9Nk U T R - k V , h M • M J " X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NjX *?QÆM; 9N j , S X ? X + X > X m X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9N9X *?QÆM; 9N9 @ 9N X X , Xæ X m X h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9N8X *?QÆM; 9N9 @ 9N X X , Xæ X m X h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NeX *?QÆM; 9N9 @ 9N X X , Xæ X m X h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NdX *?QÆM; 9N d Y 9 N 3 , . ½ L ? X M X a X E M X R X Y k X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9N3X *?QÆM; 9N d Y 9 N 3 , . ½ L ? X M X a X E M X R X Y k X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9NNX *?QÆM; 9NN @ 8 y y U T R @ S k V X X ½ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8yyX *?QÆM; 9NN @ 8 y y U T R @ S k V X . X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8yRX *?QÆM; 8 y R @ 8 y k , . ½ L X ? X M X a X E M X U X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8ykX *?QÆM; 8 y R @ 8 y k , . ½ L X ? X M X a X E M X U X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8yjX *?QÆM; 8 y j U T R @ k V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8y9X *?QÆM; 8 y 9 @ 8 y 8 , o X L X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8y8X *?QÆM; 8 y 9 @ 8 y 8 , o X L X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8yeX *?QÆM; 8 y e U T R - K V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8ydX *?QÆM; 8 y d , * X B X M X > X m X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8y3X *?QÆM; 8 y 3 , æ W M; G " K X G X X M X æ X K X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8yNX *?QÆM; 8 y N , h B X M X h X + X h X i X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RyX *?QÆM; 8 R y , : Q K : ! T h X B X * X Q M X U X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RRX *?QÆM; 8 R y Y 8 R R , : Q K X ! T h X B X * X Q M X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RkX *?QÆM; 8 R k X a X T s X T X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RjX *?QÆM; 8 R j Y 8 R 9 , E ? B X Z X " X E X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8R9X *?QÆM; 8 R j Y 8 R 9 , E ? B X Z X " X E X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8R8X *?QÆM; 8 R 8 , : B Q . ` + X * X S X X M X U X R X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8ReX *?QÆM; 8 R e X X X X " X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RdX *?QÆM; 8 R d , h ? X v X i X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8R3X *?QÆM; 8 R 3 X S X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8RNX *?QÆM; 8 R N X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8kyX *?QÆM; 8 k y , h X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8kRX *?QÆM; 8 k R , S ? Q M X " X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8kkX *?QÆM; 8 k k , S ? Q M X " X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8kjX *?QÆM; 8 k j , S ? Q M ; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 8k9X *?QÆM; 8 k 9 @ 8 k e , * ? A B * X Q X L X Q X E B X " X X X X X X X X X X X X X X
 8k8X *?QÆM; 8 k 9 @ 8 k e , * ? A B * X Q X L X Q X E B X " X X X X X X X X X X X X X X
 8keX *?QÆM; 8 k 9 @ 8 k e , * ? A B * X Q X L X Q X E B X " X X X X X X X X X X X X X X
 8kdX *?QÆM; 8 k d , h ' * ? X v X M X J X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

8k3X *?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Qϕi æ°M; :B€K æ`M?X"XQXoXi ⅈ iX•ⅈ ⅈ`X?X X X X X X X
8kNX *?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Qϕi æ°M; :B€K æ`M?X"XQXoXi ⅈ iX•ⅈ ⅈ`X?X X X X X X X
8jyX *?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Qϕi æ°M; :B€K æ`M?X"XQXoXi ⅈ iX•ⅈ ⅈ`X?X X X X X X X
8jRX *?QÆM; 8jR @ 8jj,XL ⅈ ⅈMXGX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jkX *?QÆM; 8jR @ 8jj,XL ⅈ ⅈMXGX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jjX *?QÆM; 8jR @ 8jj,XL ⅈ ⅈMXGX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8j9X *?QÆM; 8j9 Y 8j8, *Y X`ⅈ;XæX *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8j8X *?QÆM; 8j9 Y 8j8, *Y X`ⅈ;XæX *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jeX *?QÆM; 8je , uXmX* XmX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jdX *?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i LX ⅈXoⅈ ⅈ dX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8j3X *?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i LX ⅈXoⅈ ⅈ dX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jNX *?QÆM; 8jN Y 89y, h`T ⅈKX æ-ⅈXL,ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89yX *?QÆM; 8jN Y 89y, h`T ⅈKX æ-ⅈXL,ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89RX *?QÆM; 89R , .m XmX ⅈ ⅈXBⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89kX *?QÆM; 89k @ 899X X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89jX *?QÆM; 89k @ 899X X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
899X *?QÆM; 89k @ 899X X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
898X *?QÆM; 898 , *?QX?X ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89eX *?QÆM; 89e , oB ⅈGX ⅈ ⅈBX ⅈX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89dX *?QÆM; 89d , "ϕ+? aQ oQÆM; X Bæ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
893X *?QÆM; 893 , h€M? J ⅈMX; ⅈBX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
89NX *?QÆM; 89N , *`S?XMX* XMX ⅈvX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88yX *?QÆM; 88 y Y 88RX X ⅈ ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88RX *?QÆM; 88 y Y 88RX X ⅈ ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88kX *?QÆM; 88k ,XaXTXs XT X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88jX *?QÆM; 88j , >¼ h-M ⅈ X,ⅈ ⅈBX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
889X *?QÆM; 889 , L9B * XQ ⅈ XQ ⅈ+XJ,ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
888X *?QÆM; 888 Y 88e, •ⅈ J° iXJ ⅈMX? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88eX *?QÆM; 888 Y 88e, •ⅈ J° iXJ ⅈMX? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88dX *?QÆM; 88d @ 88N, h`MX ⅈX XæQ ⅈMX X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X
883X *?QÆM; 88d @ 88N, h`MX ⅈX XæQ ⅈMX X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X
88NX *?QÆM; 88d @ 88N, h`MX ⅈX XæQ ⅈMX X-ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X
8eyX *?QÆM; 8e y, > B L; Q ⅈB S?K L[:†T L? m- h ⅈMX? X ⅈX ⅈX XEX ⅈMXæ ⅈ ⅈ X X
8eRX *?QÆM; 8eR , G oXi X ⅈXw X Bæ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8ekX *?QÆM; 8ek , æ v XQ ⅈ ⅈX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8ejX *?QÆM; 8ej , Xv" ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8e9X *?QÆM; 8e9 , JM Xs ⅈ•ⅈ æ ⅈMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8e8X *?QÆM; 8e8 , ⅈBX ⅈXLQ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8eeX *?QÆM; 8ee , JÎ *Y :†T X? ⅈvX ⅈMXoⅈ ⅈX X X X X X X X X X X X X X X X
8edX *?QÆM; 8ed , L; m L; X ⅈXXXUR X ⅈVX X X X X X X X X X X X X X X X X X
8e3X *?QÆM; 8e3 Y 8eN, :ϕ+X LX; XBX ⅈMXJ ⅈ+X X X X X X X X X X X X X X X X
8eNX *?QÆM; 8e3 Y 8eN, :ϕ+X LX; XBX ⅈMXJ ⅈ+X X X X X X X X X X X X X X X X
8dyX *?QÆM; 8d y, K?X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8dRX *?QÆM; 8dR , G, M X ⅈ XG, ⅈMX ⅈBX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8dkX *?QÆM; 8dk , s ⅈæMX; X ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8djX *?QÆM; 8dj , L-ⅈX ⅈhX-ⅈMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8d9X *?QÆM; 8d9 UTR-kV, *?m²M; >2Q _°M; ; ⅈB X ⅈ ⅈ æ ⅈX X ⅈ LX; Q ⅈ B X X X X
8d8X *?QÆM; 8d8 , E, L, M; :XB XhXmX ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8deX *?QÆM; 8de @ 8dd, EX>ⅈX ⅈX ⅈX ⅈX X X X X X X X X X X X X X X X X X
8ddX *?QÆM; 8de @ 8dd, EX>ⅈX ⅈX ⅈX ⅈX X X X X X X X X X X X X X X X X X
8d3X *?QÆM; 8d3 @ 83K, X? ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8dNX *?QÆM; 8d3 @ 83K, X? ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
83yX *?QÆM; 8d3 @ 83K, X? ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
83RX *?QÆM; 8d3 @ 83K, X? ⅈ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

744. Chương 744 : Lý Gia Thôn.(2)	2156
745. Chương 745 : Vạn Gia Sinh Phật.	2158
746. Chương 746 : Trọng Khí.(1)	2160
747. Chương 747 : Trọng Khí.(2)	2162
748. Chương 748 : Làm Lộ.	2164
749. Chương 749 : Kết Án.(1)	2166
750. Chương 75 0: Kết Án.(2)	2168
751. Chương 751 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng.(1)	2170
752. Chương 752 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng.(2)	2172
753. Chương 753 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng.(3)	2174
754. Chương 754 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng. (4)	2176
755. Chương 755 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng. (5)	2178
756. Chương 756 : Sư Tập.(1)	2180
757. Chương 757 : Sư Tập.(2)	2182
758. Chương 758 : Sư Tập.(3)	2184
759. Chương 759 : Sư Tập.(4)	2186
760. Chương 76 0: Già Vắn Còn Cương Mãnh.(1)	2188
761. Chương 761 : Già Vắn Còn Cương Mãnh.(2)	2190
762. Chương 762 : Nền Tảng.(1)	2192
763. Chương 763 : Nền Tảng.(2)	2194
764. Chương 764 : Nền Tảng.(3)	2196
765. Chương 765 : Mở Cửa Đại Cát.(1)	2198
766. Chương 766 : Mở Cửa Đại Cát.(2)	2200
767. Chương 767 : Tin Tức Của Tuyết Ngao.(1)	2202
768. Chương 768 : Tin Tức Của Tuyết Ngao.(2)	2204
769. Chương 769 : Hỉ Sự Liên Tục.(1)	2206
770. Chương 77 0: Hỉ Sự Liên Tục.(2)	2208
771. Chương 771 : Bắt Mạch.	2210
772. Chương 772 : Chuyển Thế Đầu Thai.(1)	2212
773. Chương 773 : Chuyển Thế Đầu Thai.(2)	2215
774. Chương 774 : Đi Xa.(1)	2217
775. Chương 775 : Đi Xa.(2)	2219
776. Chương 776 : Đi Xa.(3)	2221
777. Chương 777 : Đi Xa.(4)	2223
778. Chương 778 : Thần Giữ Nhà.	2225
779. Chương 779 : Phật Âm Thiện Xướng.(1)	2227
780. Chương 78 0: Phật Âm Thiện Xướng.(2)	2229
781. Chương 781 : Phật Âm Thiện Xướng.(3)	2231
782. Chương 782 : Phật Âm Thiện Xướng.(4)	2232
783. Chương 783 : Phật Khí.(1)	2234
784. Chương 784 : Phật Khí.(2)	2236
785. Chương 785 : Phật Khí.(3)	2239
786. Chương 786 : Phật Khí.(4)	2241
787. Chương 787 : Phật Khí.(5)	2243
788. Chương 788 : Bất Ly Bất Khí.(1)	2245
789. Chương 789 : Bất Ly Bất Khí.(2)	2247
790. Chương 79 0: Thương Lượng.(1)	2249
791. Chương 791 : Thương Lượng.(2)	2251
792. Chương 792 : Kết Già!(1)	2253
793. Chương 793 : Kết Già!(2)	2256
794. Chương 794 : Kết Già!(3)	2258
795. Chương 795 : Thần Thông Phật Gia.(1)	2260
796. Chương 796 : Thần Thông Phật Gia.(2)	2262
797. Chương 797 : Ngũ Nhân Thông. (1)	2264

798. Chương 798 :	Ngũ Nhân Thông. (2)	2266
799. Chương 799 :	Ngũ Nhân Thông. (3)	2268
800. Chương 8 00:	Ngũ Nhân Thông. (4)	2270
801. Chương 8 01:	Bão Táp.(1)	2272
802. Chương 8 02:	Bão Táp.(2)	2274
803. Chương 8 03:	Đến Tả Cống.(1)	2276
804. Chương 8 04:	Đến Tả Cống.(2)	2278
805. Chương 8 05:	Thôn Mã Cát.(1)	2280
806. Chương 8 06:	Thôn Mã Cát.(2)	2282
807. Chương 8 07:	Thôn Mã Cát.(3)	2284
808. Chương 8 08:	Thôn Mã Cát.(4)	2286
809. Chương 8 09:	Thôn Mã Cát.(5)	2288
810. Chương 81 0:	Đội Leo Núi.(1)	2290
811. Chương 811 :	Đội Leo Núi.(2)	2292
812. Chương 812 :	Phúc Tướng.(1)	2294
813. Chương 813 :	Phúc Tướng.(2)	2296
814. Chương 814 :	Người Được Để Cũ.	2298
815. Chương 815 :	Tuyết Sơn.(1)	2300
816. Chương 816 :	Tuyết Sơn.(2)	2302
817. Chương 817 :	Tuyết Sơn.(3)	2304
818. Chương 818 :	Tuyết Sơn.(4)	2306
819. Chương 819 :	Tuyết Sơn.(5)	2308
820. Chương 82 0:	Tuyết Sơn.(6)	2310
821. Chương 821 :	Tuyết Sơn.(7)	2313
822. Chương 822 :	Tuyết Sơn (8)	2315
823. Chương 823 :	Tuyết Sơn (9)	2317
824. Chương 824 :	Tuyết Sơn (10)	2319
825. Chương 825 :	Con Mồi.(1)	2322
826. Chương 826 :	Con Mồi.(2)	2324
827. Chương 827 :	Kim Điều.(1)	2326
828. Chương 828 :	Kim Điều.(2)	2328
829. Chương 829 :	Kim Điều.(3)	2330
830. Chương 83 0:	Kim Điều.(4)	2332
831. Chương 831 :	Kim Điều.(5)	2334
832. Chương 832 :	Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(1)	2336
833. Chương 833 :	Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(2)	2338
834. Chương 834 :	Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(3)	2340
835. Chương 835 :	Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(4)	2342
836. Chương 836 :	Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(5)	2344
837. Chương 837 :	Linh Tính.(1)	2346
838. Chương 838 :	Linh Tính.(2)	2348
839. Chương 839 :	Chim Điều Non. (1)	2350
840. Chương 84 0:	Chim Điều Non. (2)	2352
841. Chương 841 :	Chim Điều Non. (3)	2354
842. Chương 842 :	Chim Điều Non. (4)	2356
843. Chương 843 :	Chim Điều Non. (5)	2358
844. Chương 844 :	Biệt Ly. (1)	2360
845. Chương 845 :	Biệt Ly. (2)	2362
846. Chương 846 :	Biệt Ly. (3)	2364
847. Chương 847 :	Biệt Ly. (4)	2366
848. Chương 848 :	Biệt Ly. (5)	2368
849. Chương 849 :	Biệt Ly. (6)	2369
850. Chương 85 0:	Biệt Ly. (7)	2371
851. Chương 851 :	Biệt Ly. (8)	2373

852. Chương 852 : Biệt Ly. (9)	2375
853. Chương 853 : Trở Về Nhà. (1)	2378
854. Chương 854 : Trở Về Nhà. (2)	2380
855. Chương 855 : Trở Về Nhà. (3)	2382
856. Chương 856 : Trở Về Nhà. (4)	2384
857. Chương 857 : Linh Tính	2386
858. Chương 858 : Long Phượng Thai.(1)	2388
859. Chương 859 : Long Phượng Thai.(2)	2390
860. Chương 86 0: Long Phượng Thai.(3)	2393
861. Chương 861 : Long Phượng Thai.(4)	2395
862. Chương 862 : Tin Tức. (1)	2397
863. Chương 863 : Tin Tức. (2)	2399
864. Chương 864 : Thật Giả. (1)	2401
865. Chương 865 : Thật Giả. (2)	2403
866. Chương 866 : Thật Giả. (3)	2405
867. Chương 867 : Thật Giả. (4)	2407
868. Chương 868 : Thật Giả. (5)	2409
869. Chương 869 : Thật Giả. (6)	2411
870. Chương 87 0: Thật Giả. (7)	2413
871. Chương 871 : Thật Giả. (8)	2415
872. Chương 872 : Trang Bị Nuôi Ưng.(1)	2418
873. Chương 873 : Trang Bị Nuôi Ưng.(2)	2420
874. Chương 874 : Trang Bị Nuôi Ưng.(3)	2422
875. Chương 875 : Trang Bị Nuôi Ưng.(4)	2426
876. Chương 876 : Thầy Giáo?(1)	2428
877. Chương 877 : Thầy Giáo?(2)	2430
878. Chương 878 : Thầy Và Trò.(1)	2432
879. Chương 879 : Thầy Và Trò.(2)	2434
880. Chương 88 0: Mời Khách.	2436
881. Chương 881 : Khí Thế.(1)	2438
882. Chương 882 : Khí Thế.(2)	2440
883. Chương 883 : Tạ Trưởng Phòng. (1)	2442
884. Chương 884 : Tạ Trưởng Phòng. (2)	2444
885. Chương 885 : Tạ Trưởng Phòng. (3)	2446
886. Chương 886 : Tạ Trưởng Phòng. (4)	2448
887. Chương 887 : Tôi Xong Rồi, Ngài Cứ Tùy Ý.(1)	2449
888. Chương 888 : Tôi Xong Rồi, Ngài Cứ Tùy Ý.(2)	2451
889. Chương 889 : Tọa Đàm.(1)	2454
890. Chương 89 0: Tọa Đàm.(2)	2455
891. Chương 891 : Diễn Thuyết.	2457
892. Chương 892 : Sự Kiện Giẫm Đạp.(1)	2459
893. Chương 893 : Sự Kiện Giẫm Đạp.(2)	2461
894. Chương 894 : Học Viên Văn Bác.(1)	2464
895. Chương 895 : Học Viên Văn Bác.(2)	2465
896. Chương 896 : Phá Gia Chi Tử. (1)	2467
897. Chương 897 : Phá Gia Chi Tử. (2)	2469
898. Chương 898 : Phá Gia Chi Tử. (3)	2471
899. Chương 899 : Phá Gia Chi Tử. (3)	2473
900. Chương 9 00: Sơ Hồ.(1)	2475
901. Chương 9 01: Sơ Hồ.(2)	2477
902. Chương 9 02: Sơn Mộc.(1)	2479
903. Chương 9 03: Sơn Mộc.(2)	2481
904. Chương 9 04: Chiến Tích.	2483
905. Chương 9 05: Phương Pháp Phối Chế.(1)	2485

906. Chương 9 06: Phương Pháp Phối Chế.(2)	2487
907. Chương 9 07: Hoàn Cảnh Đầu Tư.(1)	2489
908. Chương 9 08: Hoàn Cảnh Đầu Tư.(2)	2491
909. Chương 9 09: Phỏng Chế Giá Cao.	2493
910. Chương 91 0: Liên Hợp Chấp Pháp.(1)	2495
911. Chương 911 : Liên Hợp Chấp Pháp.(2)	2497
912. Chương 912 : Tình Thế.(1)	2499
913. Chương 913 : Tình Thế.(2)	2501
914. Chương 914 : Tình Thế.(3)	2503
915. Chương 915 : Tình Thế.(4)	2506
916. Chương 916 : Tình Thế.(5)	2508
917. Chương 917 : Tình Thế.(6)	2510
918. Chương 918 : Bối Cảnh.(1)	2512
919. Chương 919 : Bối Cảnh.(2)	2514
920. Chương 92 0: Thương Nghị.(1)	2516
921. Chương 921 : Thương Nghị.(2)	2518
922. Chương 922 : Thủ Pháp Giang Hồ.(1)	2520
923. Chương 923 : Thủ Pháp Giang Hồ.(2)	2522
924. Chương 924 : Thử Tay Nghề.(1)	2524
925. Chương 925 : Thử Tay Nghề.(2)	2526
926. Chương 926 : Châm Cứu.(1)	2528
927. Chương 927 : Châm Cứu.(2)	2530
928. Chương 928 : Châm Cứu.(3)	2532
929. Chương 929 : Châm Cứu.(4)	2534
930. Chương 93 0: Châm Cứu.(5)	2536
931. Chương 931 : Thần Kỳ.(1)	2538
932. Chương 932 : Thần Kỳ.(2)	2540
933. Chương 933 : Khám Phá.(1)	2542
934. Chương 934 : Khám Phá.(2)	2544
935. Chương 935 : Khiêm Tốn.	2546
936. Chương 936 : Tám Ngày Phú Quý.(1)	2548
937. Chương 937 : Tám Ngày Phú Quý.(2)	2550
938. Chương 938 : Thỉnh Cầu Của Cha Vợ.(1)	2552
939. Chương 939 : Thỉnh Cầu Của Cha Vợ.(2)	2555
940. Chương 94 0: Nam Phi.(1)	2557
941. Chương 941 : Nam Phi.(2)	2559
942. Chương 942 : Nam Phi.(3)	2561
943. Chương 943 : Châu Phi Khóc.(1)	2563
944. Chương 944 : Châu Phi Khóc.(2)	2565
945. Chương 945 : Giao Dịch Hộet Xoàn.(1)	2567
946. Chương 946 : Giao Dịch Hộet Xoàn.(2)	2569
947. Chương 947 : Giao Dịch Hộet Xoàn.(3)	2571
948. Chương 948	2573
949. Chương 949 : Giao Dịch Hộet Xoàn.(5)	2573
950. Chương 950	2575
951. Chương 951 : Người Điền Mục Thấp.(1)	2575
952. Chương 952 : Người Điền Mục Thấp.(2)	2578
953. Chương 953 : Mỏ Quảng Kim Cương.(1)	2580
954. Chương 954 : Mỏ Quảng Kim Cương.(2)	2582
955. Chương 955 : Mỏ Quảng Kim Cương.(3)	2584
956. Chương 956 : Mối Nguy.(1)	2586
957. Chương 957 : Mối Nguy.(2)	2588
958. Chương 958 : Mối Nguy.(3)	2590
959. Chương 959 : Mối Nguy.(4)	2593

960. Chương 96 0: Mối Nguy.(5)	2595
961. Chương 961 : Khấp Nơi Di Chuyển.(1)	2597
962. Chương 962 : Khấp Nơi Di Chuyển.(2)	2599
963. Chương 963 : Khấp Nơi Di Chuyển.(3)	2601
964. Chương 964 : Phong Bạo Trên Biển.(1)	2603
965. Chương 965 : Phong Bạo Trên Biển.(2)	2605
966. Chương 966 : Gặp Rủi Ro.	2607
967. Chương 967 : Một Đường Sinh Cơ.(1)	2610
968. Chương 968 : Một Đường Sinh Cơ.(2)	2611
969. Chương 969 : Một Đường Sinh Cơ.(3)	2613
970. Chương 97 0: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.(1)	2615
971. Chương 971 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.(2)	2617
972. Chương 972 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(1)	2619
973. Chương 973 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(2)	2621
974. Chương 974 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(3)	2623
975. Chương 975 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(4)	2625
976. Chương 976 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(5)	2627
977. Chương 977 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(6)	2629
978. Chương 978 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(7)	2631
979. Chương 979 : Đầu Lâu.(1)	2633
980. Chương 98 0: Đầu Lâu.(2)	2635
981. Chương 981 : Sơn Động.	2637
982. Chương 982 : Kim Cương. (1)	2639
983. Chương 983 : Kim Cương. (2)	2641
984. Chương 984 : Kim Cương. (3)	2643
985. Chương 985 : Kim Cương. (4)	2645
986. Chương 986 -987: Kim Cương.	2647
987. Chương 986 -987: Kim Cương.	2649
988. Chương 988 : Mộ Huyệt	2651
989. Chương 989 -990: Bảo Tàng Hải Tặc	2654
990. Chương 989 -990: Bảo Tàng Hải Tặc	2655
991. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.	2658
992. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.	2659
993. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.	2661
994. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.	2662
995. Chương 995	2664
996. Chương 996	2664
997. Chương 997 -998: Hi Vọng.	2666
998. Chương 997 -998: Hi Vọng.	2667
999. Chương 999 : Sinh Mệnh. (1)	2669
1000. Chương 1 000: Sinh Mệnh. (2)	2671
1001. Chương 1 001: Lãng Trì.(1)	2673
1002. Chương 1 002: Lãng Trì.(2)	2675
1003. Chương 1 003: Lãng Trì.(3)	2677
1004. Chương 1 004: Trở Về Nhà. (1)	2679
1005. Chương 1 005: Trở Về Nhà. (2)	2681
1006. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.	2682
1007. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.	2684
1008. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.	2686
1009. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.	2688
1010. Chương 1 010: An Bài.(1)	2690
1011. Chương 1 011: An Bài.(2)	2692
1012. Chương 1 012: Thân Tình.(1)	2693
1013. Chương 1 013: Thân Tình.(2)	2695

1014. Chương 1 014: Thân Tình.(3)	2697
1015. Chương 1 015: Thân Tình.(4)	2698
1016. Chương 1 016: Bảo Mẫu.(1)	2700
1017. Chương 1 017: Bảo Mẫu.(2)	2702
1018. Chương 1 018: Kết Nghĩa.(1)	2704
1019. Chương 1019	2705
1020. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2705
1021. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2707
1022. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2708
1023. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2709
1024. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2710
1025. Chương 1 020-1025: Tin Tức.	2712
1026. Chương 1 026: Tin Tức. (7)	2713
1027. Chương 1 027: Sỡ Hữu. (1)	2715
1028. Chương 1029: Kết Nghĩa. (2)	2716
1029. Chương 1 029: Sỡ Hữu. (3)	2716
1030. Chương 1 030: Sỡ Hữu. (4)	2718
1031. Chương 1 031: Sỡ Hữu. (5)	2719
1032. Chương 1 032: Chỗ Sơ Suất.(1)	2721
1033. Chương 1 033: Chỗ Sơ Suất.(2)	2722
1034. Chương 1 034: Thanh Danh.(1)	2724
1035. Chương 1 035: Thanh Danh.(2)	2726
1036. Chương 1 036: Bồ Cục. (1)	2727
1037. Chương 1 037: Bồ Cục. (2)	2729
1038. Chương 1 038: Bồ Cục. (3)	2731
1039. Chương 1 039: Bồ Cục. (4)	2733
1040. Chương 1 040: Bồ Cục. (5)	2734
1041. Chương 1 041: Bồ Cục. (6)	2736
1042. Chương 1 042: Trao Đổi.(1)	2737
1043. Chương 1 043: Trao Đổi.(2)	2740
1044. Chương 1 044: Người Không Muốn Gặp Nhất.	2742
1045. Chương 1 045: Công Bằng.(1)	2745
1046. Chương 1 046: Công Bằng.(2)	2747
1047. Chương 1 047: Người Ngốc Nhiều Tiền. (1)	2749
1048. Chương 1 048: Người Ngốc Nhiều Tiền. (2)	2752
1049. Chương 1 049: Người Ngốc Nhiều Tiền. (3)	2754
1050. Chương 1 050: Tổ Cự.	2756
1051. Chương 1 051: Vò Gốm. (1)	2758
1052. Chương 1 052: Vò Gốm. (2)	2760
1053. Chương 1 053: Vò Gốm. (3)	2763
1054. Chương 1 054: Giá Trên Trời. (1)	2765
1055. Chương 1 055: Giá Trên Trời. (2)	2768
1056. Chương 1 056: Giá Trên Trời. (3)	2770
1057. Chương 1 057: Giá Trên Trời. (4)	2772
1058. Chương 1 058: Quỹ Ngân Sách.	2774
1059. Chương 1 059: Phong Ba.(1)	2777
1060. Chương 1 060: Phong Ba.(2)	2779
1061. Chương 1 061: Phong Ba.(3)	2782
1062. Chương 1 062: Phong Ba.(4)	2784
1063. Chương 1 063: Phong Ba.(5)	2786
1064. Chương 1 064: Dân Tộc Ti Tiện. (1)	2789
1065. Chương 1 065: Dân Tộc Ti Tiện. (2)	2791
1066. Chương 1 066: Dân Tộc Ti Tiện. (3)	2793
1067. Chương 1 067: Dư Âm.(1)	2796

1068. Chương 1 068: Dư Âm.(2)	2798
1069. Chương 1 069: Dư Âm.(3)	2800
1070. Chương 1 070: Đồ Vàng Mã. (1)	2802
1071. Chương 1 071: Đồ Vàng Mã. (2)	2804
1072. Chương 1 072: Đồ Vàng Mã. (3)	2807
1073. Chương 1 073: Đồ Vàng Mã. (4)	2809
1074. Chương 1 074: Đồ Vàng Mã. (5)	2811
1075. Chương 1 075: Người Ngọc.	2813
1076. Chương 1 076: Hiến Tặng.(1)	2816
1077. Chương 1 077: Hiến Tặng.(2)	2818
1078. Chương 1 078: Học Đến Lúc Dừng.	2820
1079. Chương 1 079: Đội Khảo Cổ.(1)	2822
1080. Chương 1 080: Đội Khảo Cổ.(2)	2825
1081. Chương 1 081: Nhìn Thấy Mà Giật Mình.	2827
1082. Chương 1 082: Một Góc Cửa Bằng Sơn. (1)	2829
1083. Chương 1 083: Một Góc Cửa Bằng Sơn. (2)	2831
1084. Chương 1 084: Một Góc Cửa Bằng Sơn. (3)	2834
1085. Chương 1 085: Một Góc Cửa Bằng Sơn. (4)	2836
1086. Chương 1 086: Một Góc Cửa Bằng Sơn. (5)	2838
1087. Chương 1 087: Mộ Thất.(1)	2840
1088. Chương 1 088: Mộ Thất.(2)	2843
1089. Chương 1 089: Thạch Quan. (quan Tài Đá)	2845
1090. Chương 1 090: Nhân Tuấn. (tuần Táng) (1)	2847
1091. Chương 1 091: Nhân Tuấn. (tuần Táng) (2)	2849
1092. Chương 1 092: Minh Đăng.	2851
1093. Chương 1 093: Đào Sa.(1)	2854
1094. Chương 1 094: Đào Sa.(2)	2856
1095. Chương 1095: Hoàng Trảng Đề Thấu. (1)	2858
1096. Chương 1096: Hoàng Trảng Đề Thấu. (2)	2861
1097. Chương 1097: Hoàng Trảng Đề Thấu. (3)	2863
1098. Chương 1098: Đại Phiên Toái	2865
1099. Chương 1099: Tâm Lý Dân Cờ Bạc	2867
1100. Chương 1100: Mở Nắp Quan Tài.(1)	2869
1101. Chương 1101: Mở Nắp Quan Tài.(2)	2871
1102. Chương 1102 + 1003: Quan Tài Đồng, Hòm Quan Tài.	2873
1103. Chương 1102 + 1003: Quan Tài Đồng, Hòm Quan Tài.	2875
1104. Chương 1104: Mộ Đế Vương.	2878
1105. Chương 1105 + 1106: Bằng Hữu.	2880
1106. Chương 1105 + 1106: Bằng Hữu.	2882
1107. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.	2884
1108. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.	2887
1109. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.	2888
1110. Chương 1110: Phân Tích.	2891
1111. Chương 1111 + 1112: Vùng Biển Ma Quỷ.	2893
1112. Chương 1111 + 1112: Vùng Biển Ma Quỷ.	2895
1113. Chương 1113: Núi Lửa Đáy Biển.	2897
1114. Chương 1114 + 1115: Sinh Vật?	2900
1115. Chương 1114 + 1115: Sinh Vật?	2902
1116. Chương 1116: Suy Đoán.	2904
1117. Chương 1117 - 1119: Đạn Đạo Tập Kích	2907
1118. Chương 1117 - 1119: Đạn Đạo Tập Kích	2909
1119. Chương 1117 - 1119: Đạn Đạo Tập Kích	2911
1120. Chương 1120: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.	2914
1121. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động	2916

1122. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động	2918
1123. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động	2920
1124. Chương 1124: Bom Nổ Dưới Nước.	2922
1125. Chương 1125: Vây Quét.	2924
1126. Chương 1126 + 1127: Tử Vong Thảm Trọng	2927
1127. Chương 1126 + 1127: Tử Vong Thảm Trọng	2929
1128. Chương 1128 + 1129: Đối Sách	2931
1129. Chương 1128 + 1129: Đối Sách	2933
1130. Chương 1130: Ủy Lực Của Vân Bạo Đạn.	2935
1131. Chương 1131: Ảnh Hưởng Sau Đó.	2938
1132. Chương 1132 + 1133: Thắng Lợi Trở Về.	2940
1133. Chương 1132 + 1133: Thắng Lợi Trở Về.	2942
1134. Chương 1134: Bằng Hữu.	2944
1135. Chương 1135 + 1136: Chúc Mừng.	2946
1136. Chương 1135 + 1136: Chúc Mừng.	2948
1137. Chương 1137: Tề Tụ.	2951
1138. Chương 1138 + 1139: Viện Sĩ.	2953
1139. Chương 1138 + 1139: Viện Sĩ.	2955
1140. Chương 1140: Tiến Đầu Kiếm.	2957
1141. Chương 1141 + 1142: Đoàn Du Lịch Tây Tạng	2960
1142. Chương 1141 + 1142: Đoàn Du Lịch Tây Tạng	2962
1143. Chương 1143: Thăm Lại Chốn Xưa.	2964
1144. Chương 1144 + 1145: Điểm Lễ Tạ Sàng.	2967
1145. Chương 1144 + 1145: Điểm Lễ Tạ Sàng.	2970
1146. Chương 1146: Kiếp Trước Kiếp Này.	2972
1147. Chương 1147: Tiền Sinh Kim Thế.	2974
1148. Chương 1148 + 1149: Vết Thương Do Súng Bắn.	2976
1149. Chương 1148 + 1149: Vết Thương Do Súng Bắn.	2979
1150. Chương 1150 + 1151: Người Săn Trộm	2981
1151. Chương 1150 + 1151: Người Săn Trộm	2983
1152. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến	2985
1153. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến	2988
1154. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến	2990
1155. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến	2992
1156. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.	2994
1157. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.	2996
1158. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.	2998
1159. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.	3000
1160. Chương 1160 + 1161: Sự Kỳ Diệu Của Sinh Mệnh.	3003
1161. Chương 1160 + 1161: Sự Kỳ Diệu Của Sinh Mệnh.	3006

Hoàng Kim Đồng



Giới thiệu

Trang Duệ là một nhân viên công tác của Điện Đường Hành, một sự việc ngoài ý muốn phát sinh, cả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dong>

1. Chương 1 : Tai Họa Bất Ngờ. (1+2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1: Tai họa bất ngờ. (1+2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tháng mười hai ở thành phố Trung Hải là ngày dài đêm ngắn, mới vừa qua sáu giờ thì sắc trời đã sầm xuống, những cột đèn ở hai bên đường dần sáng đèn làm cho thành phố trở nên tươi sáng, những luồng người tam tảm về nhà trên những con đường giống như đang lấp đầy những chiếc mạng nhện trải dài khắp thành phố, những âm thanh rộn rã liên tục vang lên.

- Rẹt rẹt!

Trang Duệ kéo màn cửa bằng sắt xuống một nửa, đồng thời dán giấy niêm phong lên những thùng sắt trong quầy, cũng tiện tay đóng lại lối thoát hiểm. Thùng vật phẩm này chứa những thứ bên trong có giá trị vài triệu đồng, bình thường sẽ có hai bảo vệ cùng giao tiếp với Trang Duệ, nhưng hôm nay là cuối tuần, công ty bảo vệ tạm thời gọi đám người của mình về.

Một ngày công tác sắp kết thúc, tuy cũng không quá bận rộn nhưng trên mặt Trang Duệ vẫn có biểu hiện uể oải, có thể là đã đến cuối năm mà hắn chưa được về nhà, vì vậy cũng có chút nhớ nhà.

Trang Duệ năm nay hai mươi bốn tuổi, sinh ra trong một gia đình mồ côi cha ở thành phố cổ Tô Bắc, hắn ít tám, tướng mạo tuy không tính là anh tuấn nhưng cười lên cũng làm cho người ta cảm thấy thân thiết, vùng tay nhắc chân cũng lộ ra cảm giác trầm ổn, nhìn qua cũng có thể thấy có vẻ hơn tuổi thật.

Khi còn học đại học thì Trang Duệ cũng là người thích náo nhiệt, nhưng sau khi ra trường, mọi chuyện không thuận lợi cũng làm cho hắn trở nên trầm tĩnh hơn, cũng trưởng thành hơn. Ngoài những lúc hồ hởi khi xem đá bóng thì tan tầm về nhà hắn chỉ ở trong phòng đọc sách, những ngày trước hắn mua một bộ Khang Hi Đại Đế, đọc cảm thấy rất hay, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy, nếu không phải sợ ảnh hưởng không tốt thì hắn đã đưa đến đây đọc rồi.

Trang Duệ tốt nghiệp một trường đại học hàng hiệu vào năm hai ngàn, hắn học khoa tài chính kế toán chính quy với thời gian bốn năm, theo đạo lý khi đó thì sinh viên tốt nghiệp sẽ có công tác tốt. Nhưng Trang Duệ cũng chẳng may mắn, hắn vừa tốt nghiệp thì sinh bệnh, không vượt qua được cuộc thi nhân viên nhà nước vào năm đó, sau khi hết bệnh thì về công tác ở một công ty nhỏ dưới quê, cảm thấy không có gì phát triển nên quay lại thành phố Trung Hải.

Những công ty tư nhân bình thường khi tuyển dụng những vị trí tài vụ đều thích những người có kinh nghiệm công tác lâu năm, nếu công tác trong nhà nước thì sẽ không có vấn đề. Khi đến Trung Hải thì Trang Duệ mất một tháng trời nhưng không tìm được công tác phù hợp, cuối cùng hẳn phải cần đến sự giúp đỡ của một vị đại ca ở trong phòng ký túc xá thời đại học mới tìm được một công tác ở Điện Đường Hành.

Nói đến Điện Đường Hành có lẽ ấn tượng đầu tiên với mọi người đó là một hiệu cầm đồ, mà nghĩ đến hiệu cầm đồ thì người ta sẽ nghĩ đến vài hình tượng xấu.

Ông nội của Trang Duệ vốn là một học giả địa chất nổi tiếng ở Cổ Thành nhưng không thể vượt qua được thời gian mười năm náo động, thậm chí ngay cả cha của hắn cũng bị ảnh hưởng. Khi hắn năm tuổi thì cha vì vấn đề sức khỏe mà qua đời, mẹ của hắn là một giáo viên trung học phải ngậm đắng nuốt cay nuôi ai con khôn lớn, năm ngoài cũng vừa mới về hưu.

Chị của Trang Duệ tên là Trang Mẫn, lớn hơn hắn năm tuổi, đã kết hôn và có một đứa con ba tuổi, sau khi sinh con cũng không tìm được công tác. Nhà anh rể Trang Duệ có vài anh em, cũng chỉ là gia đình bình thường, cha mẹ cũng không giúp đỡ gì được nhiều. Anh rể hắn là công nhân bình thường, là người thành thật, rất tốt với chị của hắn nhưng thu nhập không cao, cả nhà ba người sống có chút kham khổ, bình thường thì tiền lương hưu của mẹ hắn đều phải lấy ra hơn phân nửa trợ cấp cho bọn họ, đây cũng chính là một nguyên nhân mà Trang Duệ phải đến Trung Hải tìm một công việc có thu nhập ột chút.

Lần này Trang Duệ bị thương, sau khi mẹ và chị của hắn nhận được thông báo thì lập tức chạy đến thành phố Trung Hải, bọn họ đã thủ hội hai ngày bên giường bệnh của hắn, vì thế mà vẻ mặt cả hai đề cực kỳ uể oải và mệt mỏi.

- Bác sĩ, Tiểu Duệ sao lại hôn mê nữa rồi?

Mẹ của Trang Duệ bắt chặt tay một vị bác sĩ vừa mới đi đến, bà dùng giọng rưng rưng nước mắt hỏi, sợ nghe được tin tức không tốt từ vị bác sĩ này.

- Không có gì, điện tâm đồ của cậu ấy rất ổn định, có lẽ bây giờ đang ngủ, mọi người cũng không nên quấy rầy cậu ấy, cứ để cho cậu ấy tự nhiên tỉnh lại. Cặp mắt của người bệnh cũng cần phải tiến thêm một bước kiểm tra nữa, nhưng võng mạc của cậu ấy cũng không bị tróc ra, chẳng qua chỉ bị kích thích quá mạnh mà thôi, cũng không có khả năng bị mù. Mọi người cứ yên tâm, người bệnh là anh hùng của thành phố này, các vị lãnh đạo cũng có chỉ thị, chúng tôi sẽ dùng toàn lực để cứu chữa.

Bác sĩ nói như vậy cũng làm cho hai mẹ con bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn không khỏi dùng ánh mắt lo lắng nhìn Trang Duệ đang nằm trên giường bệnh.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua bức màn chiếu vào phòng bệnh, bầu không khí u ám dần sáng rực lên, trong bệnh viện mà Trang Duệ đang nằm lại chữa trị đều cho người nhà đến chăm sóc người bệnh, bây giờ là lúc mọi người thức dậy bắt đầu đánh răng rửa mặt, bác sĩ cũng đến từng phòng kiểm tra. Lúc này tình huống có chút huyền ảo, bệnh viện chợt có thêm một chút sức sống.

Hôm nay là ngày mà vết rách sau gáy của Trang Duệ được cắt chỉ, đồng thời vào hôm nay mới biết được cặp mắt của hắn có khôi phục lại được hay không, nếu hai mắt không có vấn đề thì hôm nay hắn có thể xuất viện, còn về chuyện hoàn toàn bình phục thì rõ ràng là cần thời gian để chậm rãi điều dưỡng.

Đã sau nửa tháng kể từ khi vụ cướp Điện Đường Hành xảy ra, vụ này được nhiều người quan tâm, mọi thứ đã được điều tra rõ ràng.

Một đám cướp bốn người từ vùng đất bên ngoài đến thành phố Trung Hải, tên còn lại ở bên ngoài sau đó cũng bị cảnh sát Trung Hải bắt về quy án. Sau khi thẩm vấn thì biết đám người này nhiều ngày trước đã giả vờ làm khách hàng đến Điện Đường Hành để ghiền cứu địa hình, vì Tư Linh hôm đó về sớm mà kế hoạch cướp của bọn họ mới được đơn giản thực hiện. Nhưng Trang Duệ đã làm việc một năm ở Điện Đường Hành, hắn đã có một thói quen tốt chính là dựa theo quy định để đưa những vật phẩm cầm đồ quý giá vào trong quầy, vì vậy mà kế hoạch của bọn cướp thật sự phá sản, mà xe áp tải của ngân hàng đến cũng dành cho bọn họ một kết cục bi thảm.

Đối với Trang Duệ thì vụ cướp lần này thật sự biểu hiện được sự chuyên nghiệp trong công việc và hành vi anh dũng, cơ quan công an và các vị lãnh đạo Điện Đường Hành đều cho hắn lời khẳng định và tán thưởng cao độ, vài ngày trước đã đưa đến hơn một trăm ngàn tiền thưởng vẫn còn để trên đầu giường bệnh của hắn. Phải biết rằng nếu không có những hành vi sắp xếp thỏa đáng của Trang Duệ, những vật phẩm với giá trị mỗi món trên cả triệu sẽ bị bọn cướp lấy đi.

- Mẹ, không có việc gì đâu, bác sĩ đã nói rồi, tình huống xấu nhất chỉ là thị lực sẽ có chút ảnh hưởng, sẽ không bị mù, mẹ đừng lo...

Trong phòng bệnh, Trang Duệ cảm thấy bàn tay mẹ đặt lên vai mình có hơi run, vì vậy mà hắn phải mở

miệng khuyên bảo. Chị của hắn vì chuyện của con mà sau lần đầu Trang Duệ tỉnh lại thì đã về Bành Thành, những ngày qua cũng chỉ có mẹ ở bên cạnh hắn.

Trang Duệ rất có lòng tin về chuyện cặp mắt của mình vẫn tốt đẹp, vì sau lần thứ nhất tỉnh lại thì hắn cảm thấy có những luồng khí tức mát lạnh bao quanh mắt, làm cho hắn không còn cảm giác được chút nóng bức như khi bị thương, hơn nữa khí tức mát lạnh kia cũng làm cho vết thương sau gáy bớt đau hơn rất nhiều.

Không biết vì nguyên nhân gì mà tạo ra hiện tượng này, Trang Duệ cũng có chút khủng hoảng, sợ hai mắt mình sẽ bị mù, nhưng sau này hắn càng cảm thấy khí tức kia làm cho hai mắt thoải mái, vì vậy mà dần yên tâm.

Trang Duệ cũng không biết viên đạn trước đó xẹt qua mắt đã đưa đến những luồng khí cực nóng, làm cho những lỗ chân lông quanh mắt như nứt toác ra, màng mắt bị tổn thương. Nhưng khi xe cứu thương đưa hắn đến bệnh viện thì tất cả những lỗ chân lông bị tổn thương chợt khép lại như kỳ tích, đây chính là công lao của luồng khí tức mát lạnh kia.

Bác sĩ thật sự giải thích được nguyên nhân của nó là vì tác dụng của thuốc, vì thế mà Trang Duệ cảm thấy trong mắt tồn tại một luồng khí mát. Đồng thời khi đó chỉ vì viên đạn bắn qua mang theo khí nóng kích thích mắt của Trang Duệ, cũng không tạo nên tổn thương thực tế nào (Khi đưa đến bệnh viện thì vết thương trên mắt hắn đã hoàn toàn khép lại), vì vậy sẽ không ảnh hưởng đến thị lực. Ngược lại thì vết thương sau gáy lại làm cho đám bác sĩ căng thẳng, nhưng thông qua một thời gian quan sát thì thấy không có bất kỳ di chứng nào.

Tám giờ sáng, lúc này vài vị lãnh đạo và chú Đức là quản lý của Điển Đường Hành đi đến phòng bệnh của Trang Duệ. nguồn

Vì lần này Trang Duệ biểu hiện xuất sắc làm cho Điển Đường Hành không bị tổn thất, hơn nữa được chú Đức đề cử, rất có thể sau khi hắn an dưỡng tốt thì sẽ đến nhận chức vụ mới là quản lý ở Điển Đường Hành. Vài ngày trước chú Đức đến thăm và nói trước với Trang Duệ, điều này làm hắn cực kỳ vui sướng, tất nhiên nó đại biểu cho thu nhập tăng lên, hơn nữa số tiền an ủi sau khi bị thương lần này có thể đủ cho hắn đi ra ngoài thành phố bắc mua một gian nhà nhỏ, hắn có thể lại được ở cùng mẹ.

- Tiểu tử, thả lỏng một chút, không cần căng thẳng, không có chuyện gì...

Bác sĩ điều trị vỗ vào vai Trang Duệ, sau đó ra hiệu cho y tá ở phía sau tiến lên cởi bỏ băng gạc trên đầu và trên mặt Trang Duệ.

Những y tá phục vụ trong phòng săn sóc đặc biệt đều được lựa chọn trong bệnh viện, không những còn trẻ mà phải có tướng mạo nhất đẳng. Vài ngày trước khi vị đại ca cùng ký túc xá thời đại học đến thăm thì còn nói hắn có phúc, nhưng hắn thật sự dở khóc dở cười, mắt mình không nhìn thấy, dù có xinh đẹp cũng biết thế nào được.

Khi bàn tay mềm mại không xương của y tá dần cởi bỏ từng lớp băng gạc, tâm tình của Trang Duệ cũng dần bình tĩnh trở lại, lúc trước còn có chút lo lắng được mất, bây giờ mùi hương ngào ngạt trên người cô y tá thật sự làm hắn không còn suy nghĩ nào khác.

Cuối cùng lớp băng gạc cũng được lấy xuống nhưng y tá còn đang hỗ trợ bác sĩ lấy chỉ ở vết thương sau gáy, nơi đó vị kính rạch một đường dài và may sáu mũi, bây giờ cũng đã đến lúc cắt chỉ. Nhưng lúc này tư thế của y tá và Trang Duệ có chút quái dị, nếu nhìn từ phía sau thì giống như Trang Duệ vùi đầu mình vào bộ ngực cao ngất của cô y tá vậy.

- Tiểu Trang, trước tiên cậu cần thích ứng với ánh sáng, chậm rãi mở mắt, không nên gấp...

Bác sĩ đang cắt chỉ ở vết thương sau gáy cho Trang Duệ chợt mở miệng nói.

Thật ra khi những vật cản được lấy ra, Trang Duệ còn chưa mở mắt đã cảm giác được sự tồn tại của ánh sáng, sau khi nghe âm thanh của bác sĩ thì hắn chậm rãi mở mắt ra.

“Ừa, màu hồng phấn...” truyện copy từ

Trang Duệ khẽ mở mắt ra và chỉ cảm thấy trước mắt là một màu hồng phấn rất mơ hồ, giống như thứ đó cách mình rất gần, trước đó chớp mũi có thể ngửi thấy mùi thơm ngát cũng là từ chỗ đó truyền tới. Hắn

thật sự muốn mở mắt thật to để xem cho rõ chỗ đó rốt cuộc là thứ gì.

Khi Trang Duệ ngưng thần nhìn về nơi có màu hồng phấn, hần chột cảm thấy trong mắt mình lóe lên hào quang màu xanh đậm, khi cả thế giới trước mắt biến thành sắc xanh thì đồng tử hai mắt hần giống như chột phân liệt, đột nhiên một phân thành hai, sau đó lại nhanh chóng hai hợp một. Tất cả chỉ xảy ra sau

Trang Duệ đi ra bệnh viện mà có chút tiếc nuối, vì trước khi đi hẳn còn chưa thấy vị y tá họ Tống trước đó chăm sóc ình, vừa rồi hẳn đặc biệt đi đến phòng trực ban, định cảm ơn y tá Tống, nhưng lại nhận được tin tức y tá Tống đã xin nghỉ.

Thật ra thật lòng thì Trang Duệ đến nói tiên cảm tạ chỉ là thứ yếu, hẳn đang nghĩ nếu tình cảnh lúc sáng là thật, như vậy người kia nhất định là y tá Tống. Nhưng lúc này hẳn thật sự không có cơ hội, Trung Hải lại quá lớn, sau này khó có cơ hội gặp lại, hơn nữa mình cũng không biết mặt đối phương.

- Hi, đại ca, anh lại đổi xe sao? Vì sao người ta đổi xe thì ngày càng mới, anh lại càng đổi những chiếc xe nát hơn?

Khi thấy đại ca Dương Vĩ ném hành lý của mình lên một chiếc xe jeep rách nát thì Trang Duệ thật sự cảm thấy có chút quái dị, đại ca trước nay luôn nói xe chính là vợ cả của mình, kém cỏi nhất cũng là Santana.

- Tiểu Duệ, con nói gì vậy, mau xinh lỗi anh Dương đi.

Dì Trang ở phía sau nói, nàng thấy người bạn học Dương Vĩ này thật sự đối đãi rất tốt với Trang Duệ, nửa tháng qua người này đã chạy ngược chạy xuôi, mỗi ngày đều đến, dù là thân thích nhà mình cũng không được như vậy.

Dương Vĩ nghe thấy như vậy thì có hơi đỏ mặt, hẳn gãi gãi đầu rồi cười nói:

- Không có gì, dì Trang, anh em chúng con quen nói giỡn như vậy, kỹ thuật lái xe của con cũng bình thường, nhưng dì cứ yên tâm, sẽ không xảy ra tai nạn, đổi xe cũng là vì trước kia quay đầu xe và tông vào tường mà thôi.

Trang Duệ cười ha hả rồi mở cửa ẹ lên xe, hẳn cũng không nói lời nào đả kích đại ca của mình. Đối phương đâu phải chỉ là kỹ thuật lái xe quá kém, chạy xe được hơn ba năm, ngoài những vụ “va chạm” ra thì đặc điểm lớn nhất là lạc đường, một con đường nếu không được chạy vài chục lần thì căn bản khó thể nhớ kỹ.

Đã từng có một lần Dương Vĩ hẹn một cô gái ăn cơm cùng nhau ở quận Hoàng Phố, ai ngờ cô gái đợi đến bảy giờ mà hẳn còn chưa xuất hiện, cô gái gọi điện thoại mới biết, năm phút trước hẳn đi lên cầu vượt, nhưng sau đó đi xuống và chạy lung tung đến quận Bảo Sơn cách xa vài chục kilomet. Khi cô gái gọi điện thoại thì hẳn mới chạy về, không cần nghĩ cũng biết ăn cơm không thành, chỉ ăn một đường bụi bặm, “ba con sâu” đã mua và bỏ trong túi áo cũng không được sử dụng.

Lúc này Trang Duệ phải chỉ đường thì Dương Vĩ mới chạy xe đến một quán lẩu trên đường Hoàng Hà ở quận Hoàng Phố, quán ăn này kinh doanh rất tốt, mới đến mười giờ trưa mà đã có đầy khách.

Món lẩu nơi đây thật sự là danh bất hư truyền, còn có món bánh canh thịt rất ngon, chỉ cần dùng đũa kẹp thì mơ hồ thấy được nhân thịt bên trong, cắn một miếng sẽ thấy nước ngọt tứa ra kẽ răng. Trang Duệ đã ở thành phố này được sáu năm nhưng lại chưa từng được nếm món bánh ngon như vậy.

Sau khi dùng cơm trưa thì Dương Vĩ lái xe đưa mọi người vào nhà ga, khi đến gần thì vì cao điểm vận chuyển mùa xuân mà cả quảng trường nhà ga đầy đặc người, từng chiếc xe tiến vào, từng khu từng cửa đều có nhân viên kiểm phiếu, hơn nữa chỉ cần đưa mắt nhìn thì sẽ thấy hành khách xếp thành từng hàng dài chờ đợi rỗng rần.

Đặc biệt là khu vực bán vé, nơi đây có một đám người chen chúc, dù có cảnh sát đứng vân hồi trật tự nhưng tình cảnh vẫn rất rối loạn, có nhiều người đã đến xếp hàng từ sáng sớm, chỉ cần tùy ý nhìn qua cũng có thể thấy rác rưởi vút đầy mặt đất.

Dương Vĩ dừng xe lại, cũng không còn chỗ nào trống để có thể tiếp tục chạy vào. Hẳn lấy điện thoại ra gọi đi, vài phút sau một người đàn ông trung niên mặc đồng phục ngành đường sắt chạy đến.

- Tiểu Vĩ, sao lúc này mới đến, xe lửa còn mười phút nữa là xuất phát, mau lên, đi theo tôi.

Người đàn ông trung niên chạy đến khê gạt đầu với hai mẹ con Trang Duệ, sau đó cũng không khách khí với mọi người mà xoay người đi trước.

Dương Vĩ thề lưỡi khê nói với Trang Duệ:

- Đây là một người hàng xóm trước kia của nhà tôi, bây giờ phát triển rất tốt, vừa vặn là người bán vé trong bến xe lửa, nếu là người khác thì bây giờ đừng hòng có được vé.

So sánh với sự hỗn loạn ngoài quảng trường thì bên trong lại cực kỳ ngay ngắn trật tự nhưng khu vực kiểm phiếu cũng xếp thành hàng dài. Người đàn ông trung niên cũng không đi qua khu vực kiểm phiếu, hắn đi qua cửa dành cho nhân viên nhà ga để đi vào, lúc này các hành khách đi từ Trung Hải đến Bành Thành đều đã lên xe lửa, bên ngoài có chút vắng vẻ.

- Lão Yêu, về nhà nhớ dưỡng thương cho tốt để lần sau còn dẫn tôi đi gặp y tá Tống.

Sau khi đưa Trang Duệ đến tao giường nằm, Dương Vĩ thừa dịp đi Trang không chú ý mà khẽ nói với Trang Duệ.

Tuy nhiệt độ trong toa chỉ là hai bảy hai tám độ nhưng Trang Duệ vẫn rùng mình, hắn không ngờ Dương Vĩ vẫn là sắc tâm bất tử.

5. Chương 5 : Song Đồng (thượng).

Hoàng Kim Đồng Tác giả: Đả Nhân

Chương 5: Song đồng (Thượng).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan (.

Xe lửa phóng nhanh về phía trước, những cảnh vật ngoài cửa liên tục xẹt qua, sau đó lại bị vớt lại ở phía sau, lúc này đã vào đông, khung cảnh tiêu điều in sâu vào trong mắt Trang Duệ, khắp nơi đều thấy trụi lủi một mảnh...

Trang Duệ ngồi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà cảm thấy không có gì thú vị, cũng không biết qua bao lâu thì những âm thanh ồn ào vang lên đánh thức hắn, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra đã đến Nam Kinh, đang đi qua cầu ở trên sông Trường Giang. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bên ngoài có vài bông tuyết tung bay.

Một lát sau cả vùng không gian khoáng đạt trước mắt đều trắng xóa một mảnh, tuy trong xe lửa cũng không lạnh nhưng hơi thở cũng làm cho cửa kính mờ đi, Trang Duệ rụt cổ lại theo thói quen.

Dương Vĩ đặt cho Trang Duệ hai giường mềm, loại giường tốt nay thường ít khi bán vé ra ngoài, phần lớn là phục vụ cho những lữ khách có thân phận đặc thù, không biết Dương Vĩ dùng phương pháp nào mà mua được hai vé. Ngay cả những nhân viên đi tới đi lui cũng phải ngược lên nhìn hai mẹ con Trang Duệ, thái độ phục vụ cũng tốt hẳn lên, nếu so sánh với tình huống chen chúc vào những lúc đi xe lửa vào những kỳ nghỉ đông và nghỉ hè thời còn đi học thì thật sự là khác biệt một trời một vực.

Lúc này Trang Duệ chợt sinh ra cảm giác cảm kích khó hiểu với đại ca Dương Vĩ, vì mỗi lần đến sân ga nhìn thấy dòng người đông nghịt như kiến thì hắn không khỏi cảm thấy da đầu run lên, đám người đến mua vé như những bầu ong vỡ tổ, ai cũng không ngừng chen lấn đi về phía quầy vé, trong miệng không ngừng nói:

- Tránh một chút, tránh một chút...

- Cho tôi đi trước....

Mùa xuân có rất nhiều người đi về quê ăn tết, rất nhiều người thậm chí không thể chờ được mà chui qua cả cửa sổ của tàu xe trực tiếp đi vào, có thể thấy lúc này ở trên thùng xe, thân tàu chắc chắn sẽ như hộp cá mòi, dày đặc người, mùi vị cũng không phải dễ chịu.

Trang Duệ thu hồi ánh mắt nhìn ra bên ngoài, hần nhìn về phía mẹ mình lúc này đã ngủ say, khoảng thời gian qua hần bị thương làm ẹ phải vất vả, tuy xe lửa đi qua cầu Trường Giang phát ra những âm thanh lớn như vậy nhưng mẹ hần vẫn ngủ say mà không tỉnh lại.

Nếu so sánh với lần về nhà trước đó thì lúc này mẹ của Trang Duệ có vẻ già nua hơn, bà đã là một người gần sáu mươi tuổi, lúc này hần không khỏi thầm trách mình, đi làm đã hai năm nhưng bình thường cũng rất ít khi điện thoại về nhà, bây giờ xảy ra việc cũng làm mẹ phải lo lắng, đúng là bất hiếu.

Trang Duệ khẽ kéo mèm đắp lên người mẹ, hần chậm rãi duỗi thẳng hai chân vì ngồi quá lâu mà có hơi tê, sau đó nằm lên giường, bắt đầu suy nghĩ về những gì đã xảy ra trong thời gian qua.

Sự kiện cướp bóc xem như đã xong, tuy Trang Duệ có chút đau khổ nhưng vẫn là đáng giá, lúc này hần đã được điều lên làm quản lý ở Điện Đường Hành, đãi ngộ cao và hơn nữa chính là có thể vào biên chế. Trang Duệ vào biên chế sẽ có nhiều chỗ tốt, ví dụ như sau này cho vay mua nhà hoặc dời hộ khẩu đến thành phố Trung Hải, con cái đến trường.v.v. Điều có lợi ích rất lớn.

Trang Duệ nghĩ đến đây mà không khỏi nở nụ cười chế giễu, mình cũng đã nghĩ quá xa rồi. Hần từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có một cô bạn gái ở thời đại học, cô bé kia là một hoa khôi của khoa, tính cách dịu dàng, không biết sao khi đó lại vừa ý hần, lúc đó làm cho đám nam sinh cùng phòng phải ghen tị. Nhưng khi hai bên vừa phát triển đến giai đoạn nắm tay thì cha của cô gái vì đầu tư kinh doanh khoáng sản mà cả nhà di dân sang Áo, nàng cũng chuyển theo gia đình ra nước ngoài học tập, vì vậy mà đoạn tình cảm kia bị bóp chết ngay trong trứng nước.

Trang Duệ tuy tướng mạo không tính là anh tuấn nhưng cũng coi như là ngũ quan đoan chính, ột mét tám, nhìn qua có vẻ khá trầm ổn, thành tích học tập cũng luôn đi đầu. Nhưng xã hội bây giờ có tài hay không mới quan trọng, đẹp cũng không thể lấy ra ăn được, vì vậy mà sau đoạn kết của cuộc tình ở năm hai thì Trang Duệ thật sự không tiếp tục nói chuyện tình yêu, nhưng hần cũng không xa lạ với chuyện nam nữ, tất nhiên cũng không phải vì được dạy về sinh lý hồi cấp hai mà vì học được trên máy tính của vị đại ca Dương Vĩ với đầy đủ các loại phim từ cổ chí kim từ Á sang Âu.

Sau khi tốt nghiệp thì Trang Duệ quay về Trung Hải ngoài dự đoán của mọi người, hơn nữa sau khi công tác ở Điện Đường Hành được hai năm thì có thể tiến vào trong biên chế, điều này làm cho hần nhận được sự ưu ái của vài cô gái bạn học người bản địa ở Trung Hải. Nhưng trước nay Trang Duệ luôn đứng từ xa nhìn và không dám tiếp cận đối với những cô gái này, hần cũng không muốn hạ hạ những vị tiểu thư này.

Nghĩ đến phụ nữ thì trong đầu Trang Duệ chợt lóe lên tình huống phát sinh ở bệnh viện vào buổi sáng.

- Ảo giác sao? Chính mình khi đó không đói đến mức mờ để không quan tâm đến tình huống vết thương mà chỉ nghĩ đến phụ nữ cho được.

Trang Duệ nghĩ đến luồng khí tức mát lạnh trong mắt sau khi bị thương, sau tình huống phát sinh vào buổi sáng thì luồng khí tức lạnh lẽo bao quanh mắt hình như yếu đi khá nhiều, chẳng lẽ...

Trang Duệ lục ba lô của mình lấy ra một cái gương lớn như bàn tay, hần nhìn vào trong gương, ngoài vẻ mặt có chút tái nhợt thì không có gì quá khác biệt, nhưng cặp mắt giống như sáng ngời hơn so với trước. Hần đưa gương đến gần hơn một chút, ngưng thần nhìn vào hai mắt của mình, một tình huống quen thuộc lại xảy ra.

Khi Trang Duệ tập trung tinh thần nhìn vào trong gương thì hần chợt cảm thấy những luồng khí tức mát lạnh giống như ngủ đông quanh mắt mình bắt đầu vận chuyển, cùng lúc đó trước mắt xuất hiện một luồng hào quang màu xanh đậm, sau đó luồng khí tức đó lại vọt về phía gương.

Khi luồng khí tức trong mắt bắn ra thì Trang Duệ thấy rất rõ, đồng tử trong mắt của mình chợt một phân thành hai, tuy thời gian là cực kỳ ngắn nhưng hần vẫn tin tưởng mình không nhìn lầm, đây tuyệt đối không phải là ảo giác. Lúc này hần thấy hai đồng tử trong hai mắt của mình chợt biến thành bốn.

Đây là có chuyện gì? Trang Duệ chợt cảm thấy da đầu run lên, hần cuống quýt ném chiếc gương xuống giường, chuyện quỷ dị như vậy phát sinh trên người mình, dù là ai cũng khó thể bảo trì sự trấn định.

Cũng may Trang Duệ bình thường không tin quỷ thần không bái thiên địa, hần ngáy ngốc vài giây rồi hít vào một hơi thật sâu, dần bình tĩnh trở lại. Vừa rồi hần quá kinh hoàng mà không phát hiện được luồng khí

tức phóng ra từ mắt mình và có thay đổi gì kế tiếp, vì thế mà hắn tiếp tục cầm lấy gương, chuẩn bị quan sát lại.

Vì lúc này có sự chuẩn bị nên sau khi luồng khí tức kia từ trong hốc mắt bắn ra thì Trang Duệ có thể rõ ràng cảm giác được thứ kia giống như có thể liên lạc được với mình, mình có thể rõ ràng cảm giác được sự hiện hữu của nó. Hơn nữa hắn còn thấy một luồng hào quang màu xanh đậm, trong gương cũng không thấy, điều này cũng chính là nói đó là thứ trực tiếp xuất hiện trong mắt mình.

- Trở về...

Những ngày qua Trang Duệ đã có thói quen với sự tồn tại của luồng khí tức mát lạnh kia trong mắt, trong lòng thật sự cũng sợ nó không chịu quay về, vì thế mà không khỏi trầm hô một câu. Nhưng điều làm hắn cảm thấy vui sướng chính là luồng khí tức kia thật sự rụt về theo suy nghĩ của hắn, nó lại tiếp tục ngủ đông, tiếp tục ẩn giấu ở bốn phía trong mắt hắn, nhưng lần này mắt không còn cảm giác đau đớn, mà luồng khí tức đó cũng không giảm bớt.

- Trước kia không phát hiện mắt mình có hiện tượng song đồng lạ mắt thế này, chẳng lẽ là mới có sau khi bị thương? Nhưng nhìn vào gương trừ luồng khí tức mát lạnh kia cũng không có gì đặc biệt, chẳng lẽ...

Trang Duệ giống như nắm bắt được thứ gì đó nhưng cũng không phải xác định, hắn xoay người, ngay giờ luôn nữa nằm trên giường, cánh tay phải chống xuống giường có hơi mỏi. Lúc này hắn nhấc tay phải lên, đưa đến trước mắt, sau đó ngưng thần nhìn vào.

Trước mắt vẫn là một luồng sáng màu xanh đậm, nhưng cảnh tượng xuất hiện ngay sau đó lại làm cho Trang Duệ giật mình.

Trang Duệ mặc trên người một bộ áo lông khá dày, bên trong còn có nội y giữ ấm, nhưng khi luồng sáng màu xanh đậm lóe lên, khi khí tức mát lạnh từ trong mắt bùng ra, hắn chợt phát hiện áo lông giống như hóa thành hơi nước trong mắt mình, trước mắt có hơi mờ hồ, sau đó biến mất không còn gì. Lúc này làn da tay xuất hiện trước mắt hắn như nhìn qua kính lúp, thậm chí hắn còn thấy rõ những lỗ chân lông trên da tay của mình.

- Tình huống xảy ra vào buổi sáng quả nhiên là thật.

Trang Duệ cường ép cảm giác khiếp sợ trong lòng, hắn chuẩn bị đưa mắt nhìn đến những bộ vị khác trên cơ thể thì trong mắt chợt truyền đến cảm giác đau, một cảm giác đau và nóng chợt truyền đến, lúc này tuyến lệ giống như mở nắp, nước mắt chợt chảy xuôi xuống khó thể khống chế. Những gì xảy ra lúc này giống hệt như khi sáng, chỉ là cảm giác đau không còn mạnh như trước, cùng lúc đó luồng khí tức bên ngoài giống như cảm ứng được thứ gì đó, nó lập tức quay lại trong mắt hắn, cảm giác mát lạnh nhanh chóng làm cho đau đớn và nóng rực biến mất.

- Đã đỡ hơn rất nhiều, ủa?

Sau khi luồng khí tức mát lạnh kia quay về mắt, Trang Duệ chợt cảm giác được khí tức đó yếu đi khá nhiều, nhưng hắn biết thật ra luồng khí kia chuyển vào trong cánh tay của mình, hơn nữa khi khí tức đó tiến vào thì làm cho cánh tay vốn nhừ mỗi chợt sinh ra cảm giác ngứa, sau đó biến thành thoải mái giống như tràn đầy lực lượng. Hắn vội vàng cuốn cánh tay áo lên, phát hiện mặt ngoài cánh tay cũng không có gì bất thường, nhưng hắn rõ ràng có thể cảm ứng được sự biến hóa.

- Trên người mình rốt cuộc có gì xảy ra?

Trang Duệ nhìn những bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ mà lại rơi vào trong trầm tư.

6. Chương 6 : Song Đồng (hạ).

Hoàng Kim Đồng Tác giả: Đà Nhãn

Chương 6: Song đồng (Hạ).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trước đó vài năm Trang Duệ từng xem qua một bộ phim kinh dị của Hongkong có tên là Song Đồng, hẳn có chút mơ hồ về nội dung của nó, nhưng hình như nói về một người có cặp mắt song đồng có thể khám phá hai giới âm dương.

Sau khi xem xong bộ phim thì Trang Duệ lúc đó rất có hứng thú với những người có cặp mắt song đồng, hẳn đã tìm kiếm không ít tư liệu, nghe nói trong lịch sử có bốn người có mắt song đồng: Thương Hiệt, Ngưu Thuấn, Hạng Vũ, Lý Dục. Trong thần thoại thượng cổ có ghi chép lại là những người có song đồng đều là thánh nhân, thời cổ đại cho rằng đó là dị tướng, tốt lành, tượng trưng ay mắn và phú quý, thường có biểu tượng đế vương.

Tiền Khiêm Ích đã viết thể này trong Từ Châu Tập Đề: Trọng đồng di tích dĩ minh minh, Hí Mã Đài tiền quỷ hỏa thanh. Thập tượng hoàng lâu lâm tứ thủy, hành nhân do thuyết bá vương thính*.

(*Masta4ever: xem tại

Di tích Trọng Đồng đã tối tăm

Ma trôi lấp lóe Hí Mã Đài

Mười tượng Hoàng Lâu trong tứ thủy

Người qua vẫn nhớ bá vương cung.

)

Trang Duệ nhà ở Bành Thành, cách Hí Mã Đài không xa, chỉ mất vài phút đi bộ mà thôi. Lúc nhỏ hẳn thường xuyên đến chơi đùa ở Hí Mã Đài, thường xem những cây kiếm đồng xanh cổ đại, tướng sĩ mặc áo giáp ở bên trong, vì vậy mà có ấn tượng rất sâu với bài thơ này. truyện copy từ

Nhưng sau này Trang Duệ từng xem qua một vài giải thích của y học hiện đại, nói rằng tình huống này thuộc về hiện tượng đồng tử xảy ra hiện tượng biến dị dính liền, y học hiện đại cho rằng lúc đầu lúc đầu giống như hiện tượng đục thủy tinh thể, vì tròng mắt có màu khác nhau nên nhìn qua giống như có một đồng tử to đồng tử nhỏ, vì vậy mà gọi là song đồng, cũng gọi là trọng đồng.

Nhưng Trang Duệ cảm thấy mắt mình có biến hóa không giống như những gì đã từng biết, chỉ khi nào xuất hiện luồng khí mát lạnh mới có song đồng. Hơn nữa khi phát sinh song đồng cũng không phải là đồng tử to đồng tử nhỏ, mà là hai song đồng đặt song song, hơn nữa cũng không thấy những vị có song đồng trong sách có được dị năng nhìn thấu quần áo của người khác.

Trang Duệ có thể khẳng định một trăm phần trăm là trước kia mắt mình không xảy ra hiện tượng song đồng, vì vậy mà có thể thấy nó xuất hiện sau khi hẳn bị thương. Nhưng hẳn đối với sự kiện cướp bóc vừa xảy ra chỉ nhớ đến tình huống có ánh đạn lóe lên, những gì sau đó thì hoàn toàn không biết, khi tỉnh lại thì đang nằm trong bệnh viện, khoảng thời gian sau đó xảy ra chuyện gì cũng thật sự bó tay.

Trang Duệ lại cảm lấy gương, hẳn bắt đầu quan sát, cũng giống như trước đó, tuy luồng hào quang trong mắt bắn vào gương nhưng tấm gương không có bất kỳ điều gì thay đổi, ánh mắt của hẳn cũng không thể nhìn thấu vào bên trong. Hẳn chỉ cảm giác được luồng khí tức kia giống như di chuyển một vòng quanh gương rồi lui lại trong mắt mình.

Trang Duệ không cam lòng và tìm ra một quyển sách, đó chính là Khang Hi Đại Đế, khi không có việc gì làm thì hẳn hay xem sách sử, bộ sách này hẳn vừa mua trước đó không lâu, khi nằm viện thì hẳn nhờ Dương Vĩ đưa đến, sau đó nhờ mẹ đọc ình nghe để giết thời gian. Lần này hẳn xuất viện mà không quay về chỗ ở trong thành phố Trung Hải, vì vậy hẳn mang nó theo bên mình.

Trang Duệ đặt quyển sách Khang Hi Đại Đế dày năm trăm trang xuống trước mặt, hẳn cũng không mở ra. Hẳn ngưng tụ ánh mắt nhìn vào, vẫn là một luồng hào quang màu xanh đậm bùng lên, cũng giống như

những lần trước thì luồng hào quang xanh đậm này vừa biến mất thì luồng khí tức kỳ dị kia cũng tiếp xúc với bìa quyển sách.

Trang Duệ có chút căng thẳng, nếu như chỉ có thể nhìn thấu qua quần áo thì tính hữu dụng là không lớn, chẳng lẽ chỉ có thể dùng nó để nhìn lên người ta? Hắn cảm thấy mình cũng không bị ối đến mức như vậy.

Khi ánh mắt nhìn thấy bìa sách thì Trang Duệ thở dài một hơi, bởi vì bốn chữ Khang Hi Đại Đế khá lớn trên bìa chợt mờ đi giống như băng tan trong nước nhưng tốc độ rất nhanh, chỉ sau nháy mắt thì tầm hình một ông vua mặc long bào ngồi trên ngai vàng đã biến mất không còn, hình ảnh xuất hiện sau đó chính là những chữ màu đen chẳng chịt nhưng rất rõ ràng.

Trang ba trăm chín mươi bảy, khi khí tức mát lạnh kia thu lại thì Trang Duệ cố ý xem xét số trang, lúc này khí tức mát lạnh quay về mắt và hắn cũng không cảm thấy cảm giác gì không tốt, hắn tranh thủ lật ra trang ba trăm chín mươi bảy, những văn tự quen thuộc bên trên đã khẳng định phán đoán kiên định trong lòng hắn.

Trang Duệ lại cầm lấy quyển sách và đặt trước mặt mình một thước, lần này hắn nhìn qua và kinh ngạc phát hiện luồng khí tức kia không thể chạm vào quyển sách, khi còn cách hơn mười centimet thì tự quay về mắt, tầm mắt cũng chỉ có thể nhìn đến bìa quyển sách, không có luồng khí tức kỳ dị kia thì hắn cũng không thể nhìn vào.

Trang Duệ bắt đầu bận rộn hẳn lên, tất cả những vật phẩm trên xe lửa trở thành đối tượng thí nghiệm của hắn, ngay cả những tấm sắt cũng không được buông tha. Cũng may hắn nhìn vào vật chết sẽ không tiêu hao khí tức trong mắt, vì vậy hắn xem xét cả một giờ mới ngừng lại.

Sau vài lần thí nghiệm thì Trang Duệ mới phân loại những phát hiện của mình, đầu tiên là khi luồng khí tức của mình tác động lên cơ thể người sẽ biến mất khá nhiều. Dù hắn thí nghiệm với cánh tay thì luồng khí kia tỏ ra có ích mà vô hại nhưng lại ảnh hưởng đến mắt, lúc đầu khí tức tràn đầy hốc mắt, sau sự kiện buổi sáng và tiêu hao lúc vừa rồi thì chỉ còn lại một lớp hơi mỏng bám vào trong mắt mà thôi.

Lúc này Trang Duệ đã có thói quen với sự tồn tại của luồng khí tức trong mắt, hắn có thể cho hai mắt của mình bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào một trạng thái khó tả nhưng thoải mái, khí tức này rõ ràng rất có lợi cho con người, hắn cũng không muốn tiêu hao để nó biến mất. Vì vậy hắn không dám thí nghiệm với cơ thể của mình, nhưng khí tức này có lợi cho cơ thể, điều này đã được chứng thực.

Ngay sau đó là vận dụng khí tức trong mắt, hắn có thể nhìn xuyên qua những vật phẩm có kết cấu phần tử đơn giản như quần áo, sách báo, những vật phẩm khác có kết cấu dày đặc hơn như sắt, thủy tinh, gỗ đều không thể nào xuyên qua, nhưng khi sử dụng với những vật phẩm này cũng không tiêu hao khí tức mát lạnh kia, điều này làm cho hắn yên tâm hơn.

Đồng thời sau khi luồng khí bùng ra khỏi mắt thì cũng có hạn chế về khoảng cách, nếu như trong khoảng cách tám mươi centimet mà nó không tiếp xúc với vật phẩm nào thì sẽ tự động quay về mắt, số lượng không gia tăng cũng không giảm bớt.

Sau khi bận rộn hơn một giờ thì Trang Duệ cảm thấy luồng khí tức trong mắt như có linh tính, vì vậy hắn dứt khoát gọi nó là linh khí.

Khi thăm dò quy luật của linh khí thì Trang Duệ có chút đau đầu, vì linh khí trong mắt có chút xuất quỷ nhập thần, chỉ cần hắn ngưng thần nhìn về phía một vật phẩm nào đó thì linh khí sẽ bùng ra, cũng không theo sự khống chế của hắn, hoặc có thể nói bây giờ hắn chưa thể khống chế được. Khi nhìn vào những vật phẩm chết thì không sao, nhưng khi nhìn vào người thì sẽ bị ảnh hưởng, linh khí sẽ tổn thất, vì vậy điều cần làm của hắn lúc này chính là khống chế luồng linh khí kia.

- Hình như chính mình cũng có thể thu hồi linh khí...

Trang Duệ nghĩ đến đây mà cầm lấy quyển sách đặt trước mắt năm mươi centimet, sau đó hắn ngưng thần nhìn quyển sách, trong miệng lầm bầm:

- Không cần đi ra, không cần đi ra.

h` M; .m pW M|B pW +® w M; ?o ; B[ HBM? F?Q Î H¢B i`QM; K„i- F?B €M? K„i+O
`ä ``M; +ªK i? 'v HBM? F?Q +| ?ÆB ¸°M; - M?QM; +kM; ;B®M; ?„M KQM; Km®M- M;
+kM; F?¬M; #„M p T?Q [mv M b€+?X L|B +€+? F?€+ ?„M /MM; HU+ HQÊM; iBM?
+| i? F?®M; +? ¸QÊ+ HBM? F?QX

h` M; .m S+ +? +ªK ;B€+ pmB bQÊM; i`QM; HÁM; - ?„M MÎ MK +QÌB pmB bQÊM; X
[m [m-M €Q +O M; QÌB F?€+ H` K°i ?°M? ¸°M; ? M K¼M #d ´B M?QM; H¢B `i bQÊ
M?Q p"v b) K M; ¸ M +?Q ?„M p"Bi?S ?[m /KM; - +kM; F?¬M; #B i+| i? +| i? K ¸Q

@ hB m .m - +QM +QÌB M; •v M; ®+ +€B ;b p"v\

hB M; +QÌB +O h` M; .m i?"i bU ¸€M? i?S+ K ?„M iW +ÆM M; O b vX

dX *?QÆM; d , L?" *k "` :BªB hÄ X

>Q°M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; d , L?" +k #` ;BªB iÄ X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

s2 HY FûQ ; K M; i?2Q M?[M; •K i? M? -K -K ¸B + +ª i B F?B iB M p"Q b•M ; ""
F?ÄB i"m i?b K°i #¬M; imv i H¢M? #m®i ¸½ `ÆB tm®M; +´ €Q +O h` M; .m - F?¬
H`K ?„M TªB FûQ +,M; [m-M €Q- K M; i?2Q ?°M? Hw p" ¸Q K ¸B ` M?" ; X

L?" ; ""M? h?"M? H` K°i i`¢K i`mM; +?mv M F?€ HÈM i`QM; MQÊ+ - tm®M; T?Q M
#„+ H M i?O ¸¬- i•v ¸ M h•v M- ?-m M?Q i'i +ª ¸ m TªB /WM; H¢B Î +?¶ M"vX .M
;Bì ¸ K M?QM; i` M [mªM; i`QÌM; M?" ; pšM +| `i M?B m M; QÌB ¸ M; +?ì i"m ¸ MX
KÈB ¸ M i i- /M; B| H¢M? i?'m tQÆM; M?QM; pb b„T ¸QÊ+ p i?,K M; QÌB M?" p" i?
B +kM; b€M; M; ÌB ?¢M? T?9+X

h` M; .m +| ? B +,M M?" Î *´ h?"M? M"v- +,M M?" i?S M?'i Î /QÈB +?•M M9B o•M G
+kM; +?QM? H` M?" i´- i`QM; i?ÌB ;B M M€Q ¸°M; KQÌB M,K i`QÊ+ FB ¸½ #` i`QM
p X L?QM; ¸| +?d H` MÆB ?„M b®M; F?B +ÁM M?Ä- ¸ M F?B ¸QÊ+ KQÌB im´B i?b

*,M M?" i?S ? B +?QM? H` +O K h` M; .m ¸QÊ+ M?" i`QÌM; T?•M T?®B- p" B M,k
+€+? M?" Î- M?[M; +,M T?ÁM; ¸QÊ+ T?•M T?®B +?Q M?•M pB M M?" MQÊ+ M m k
im´B M; ? X *,M M?" M"v Î # M +¢M? i`QÌM; i`QÊ+ FB K ?„M /¢v ?¼+ - /B M iQ+?

iB M +kM; ç½ çQÊ+ [mv i ç`M?- ` ?ÆM p`B M;`M bQ pÈB ;B€ # M ç-m- çB m M`v
Zm®+ æ®M; i?"i bU pmB p X

h`B m Zm®+ æ®M; ;B9TF?B M; ? B i?MM; ;¶ H M M?" i?b +€Q iW `ÌB çB- /M b Q
+? K ç # M FB +kM; +| `i M?B m pB + + -M H`KX a m F?B M? ` çB F?ÄB i?b K
bU i`QÊ+ FB - i`QM; M?" +?d +ÁM HçB K°i KbM? h` M; .m X

h` M; .m M?bM ? B `QÆM; ;¶ HÈM çti i`QM; M?" K` i?"i bU bBM? ` t9+ ç°M; Km
M?[M; Fw S+ +O ?„M p M?" +k +kM; /-M #B M K`i F?B +, M M?" #` T?€ çB- M?[M;
M`v i`i M?B M b) H` p`i [mw ç®B pÈB i? ? ?"m #®B M?Q ?„MX

h` M; .m ç M T?ÁM; K KbM? ibK çQÊ+ i`QM; M; ,M FûQ p`B +?B + +?b F?| - ?„M
M?B M +| i? KÎ çQÊ+ ? B +?B + `QÆM; ;¶ M`vX >„M `i pmB KWM; - p°B p`M; t2K
T?-M HÈM H` b€+? pÎ- #b b€+? ç m ç½ ® p`M; - +| i? i?`v çQÊ+ MB M ççB +O b€

h` M; .m H`v K°i [mv M b€+? i`QM; `QÆM; ` - ?„M M?bM p`Q M; `v tm`i #ªM- T?€
Gw hS Zm M; - tm`i #ªM M, K RN8j pÈB iU ç óæ` +?`i ?¼+ h`mM; Zm®+ôX a m F?
i`QM; +| `i M?B m bBM? p`i ?| i?ç+? p` ç` ç²- b m F?B çQ K„i M?bM bÆ HQÊ+ i
`QÆM; ;¶ - ?„M iBM M?[M; [mv M b€+? T?B M #ªM RN8j M v #•v ;BÎ +?d +| i? ibK
HÈM K` i?-BX

h` M; .m iB TiK + t2K tûi # M /QÈB `QÆM; - +kM; +?d H` b€+? pÎ p ç` +?`i- ?„M +
>„M KÎ `QÆM; ;¶ F?€+ ` - # M i`QM; H` `i M?B m i?Q iQM- +ÁM +| K°i +?²M; pÎ- i`
M, K +K + ç€ ç2M bb- iQ M?Q M„K i vX

@ > M ;b K` M†M; M?Q p`v- K +ÁM #Ä p`B +K + ç€ M`v # M i`QM; H`K ;b\

h` M; .m +ªK i?`v M; ç+ M?B M- ?„M i?-K T?"M M`MX

h` M; .m iB M i v KÎ K°i T?QM; i?Q ` M?bM i?Q M; [m - ?„M +?Êi M; •v +ª M; QÌB-
;?B #^M; #9i H¬M; - Fw i M /QÈB T?QM; i?Q HçB ;?B H` Gw hS Zm M; X >„M +~M i?
/`B- H` M?" F?Q ?¼+ i¬M FQM? FB ?²B •K +?Q ¬M; M°B +O ?„M- i`QM; i?Q ;BÈ
Jv MK ` - /MM; iW `i +?mv M M; ?B T- ?„M +| p`B iW i?"i bU F?¬M; ?B m M?QM; +|
pB i i v +O Gw hS Zm M; X

*kM; F?¬M; M; Ì ¬M; M°B +kM; #B i M?" F?Q ?¼+ K` ?²B M?Ä h` M; .m +kM; i¬M F
i?9 +O ?„M +?Êi çQÊ+ ç + Q- b m ç| ?„M #„i ç-m +?9 w ç M i?Q iQM- M?[M; +K + ç
pQÈM; #”M- pb p`v K` #` ?„M MûK tm®M; /QÈB K†i ;BQÎM; - M m F?¬M; bÊ T?B M i
tm®M; ç®M; `€+ /QÈB H-m `²BX

L|B +?mM; b m F?B ç¼+ [m i?Q iQM i?b h` M; .m i?`v T?-M HÈM H` M?[M; i` Q ç
b® ;B€Q bQ ç²M; M; ?B T p` #çM ?¼+X G9+ M`v ?„M iB TiK + çQ K„i M?bM- i`QM
iW- ?„M i?"i bU +| +?9i F?¬M; M?“M çQÊ+ pb M?[M; i?m`i M; [ # M i`QM; i?"i bU [r

h` M; .m çti K°i T?QM; i?Q i`QM; i v tm®M; - i`QM; HÁM; F?) ç°M; - M m +?QM? F
F?¬M; + -M KÎ i?Q ` +kM; +| i? ç¼+ çQÊ+X >„M M; ?o ç M ç•v K` M; QM; i?-M M?b
t M? H|2 H M- HBM? F?Q i`QM; K„i +kM; iMv iB M T?|M; ` X

@ N 5

h` M; .m +?Êi ?¬ H M pmB bQÈM; - pb F?B €M? K„i +O ?„M tmv M i?'m [m i?MM
i?MM; i?b +| ? B [mv M i`K + ç”T p`Q K„i ?„M- çB m H`K ?„M FBM? M; ç+ +?QM? H
[mv M i`K + FB i?b K°i Hm²M; F?Q iS+ M?“T p`Q i`QM; HBM? F?Q- b m ç| HBM? F
M?“M çQÊ+ HBM? F?Q p®M KÄM; K M? ç½ i`Î M M ?MM; ?”m ?ÆM `i M?B m X

h` M; .m +ªK i?`v K„i KbM? ;B®M; M?Q pW çQÊ+ #¬B MQÈ+ i?m®+ - +ªK ;B€ + K€
F?) M?“K K„i HçB- F?B KÎ K„i ` i?b +ª ;B M T?ÁM; M?Q i? K b€M; M; ÌBX ç¼+ i`m

NX *?QÆM; N , GB M h?€M?X

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; N, GB M i?€M?X

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

h` M; .m +| +?9i t Q ç°M; - i?"K +?Q ?„M +ÁM i?¬ H¶ ç~v i?Q p` #9i Fw i`QM; `Q A ç€v i?MM; H°` ? B [mv M i`K+ /`B +?WM; M, K KQÆB +2MiBK2iX >„M +kM; F?¬M; çQÊ+ M[ K` H`v [mv M i`K+ ` M?QM; #`M i v +kM; F?€ +?9 w ç° M†M; M? - p`Q i?i i`K+ M`v `ä`M; H` i?S [m M i`¼M; M?`i pÊB ?„MX

S?ªB #B i`^M; iW b m F?B i`QM; K„i +| HBM? F?Q i?b h` M; .m Hm¬M ibK +€+? ; i`ªB [m ? B H-M iB m ? Q i?b H9+ M`v HBM? F?Q ç½`i KÄM; - H¢B F?¬M; ibK çQ ; Bì?„M +| i? F?®M; +? ç HBM? F?Q +| i? T?|M; ` iMv w- M?QM; p`B M; `v [m F i?b €M? K„i +| +?9i #`i ç`M? - bÊ p¬ibM? T?|M; ` HBM? F?Q- M m pb p`v K` HBM? b)- M?Q p`v i?`i bU H` F?|+ F?¬M; ` MQÊ+ K„iX

h` M; .m ç½ H•M F?¬M; +| çQÊ+ +ªK ; B€+ M`v- F?B ?„M /MM; ? B i v M•M; [mv M i # M i`QM; H` i` M? ? v +?[ M?QM; H¢B +ªK M?“M çQÊ+ [mª iBK +O KbM? ç`T H M?ªv ` +m®M; ?¼M; X

h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•K ç M pB + H m +?MB #KB #†K #€K # M i` M- ?„M +ª ; BQìM; +O KbM? - b m ç| ç M M?“ p bBM? /MM; MQÊ+ H¢M? `Y K†i- i•K ibM? KÊ

h` M; .m p ç M T?ÁM; KbM? p` +kM; F?¬M; p°B KÎ [mv M i`K+ ` - ?„M M; ²B tm®M i`K+ H M çMB- b m ç| M; QM; i?¬M M?bM tm®M; X Gm²M; ?`Q [m M; K`m t M? H¢B i?`m [m [mv M i`K+ M?QM; F i [mª H¢B ; •v i?`i p¼M; - pb HBM? F?Q T?ªM ?²B i?`i b pW `²B +?d ; B®M; M?Q M?bM i?`m [m b€+? pÎ M?Q #bM? i?QìM; - +?d +| i? tmv # M i`QM; K` i?¬BX

@ _®i +m°+ H` +| p`M ç ; b\

h` M; .m +| +?9i i?`i p¼M; - M?QM; F i [mª M`v +kM; T?ªB i?W M?“M- /M b Q i?b i ?ÆM i`QÊ+X "•v ; Bì çB m ?„M +¬M H`K H` T?ªB ibK çQÊ+ T?QÆM; T?€T +?QM? t€ F?¬M; Km®M +| i? iB T iK+ K v K„M ibK çQÊ+ ? B [mv M i`K+ ; B®M; i? M`v ç ?`

h` M; .m çSM; H M `Y K†i b¢+? b)- ?„M H m +?MB #KB #€K # M M; Q`B ? B [mv M ; BQìM; +O KbM?X

h` M; .m KÎ [mv M i`K+ ` p` T?€i?B M ç•v H` ? B #S+ i?Q T?€T- K°i #S+ ; ?B, S?Q #^M; i - K°i #S+ F?€+ ; ?B, h?ª i?U+ +€T HÊB ?Qm p`M i?B M- /QÊB [mv M i`K+ F # M /QÊB +ÁM +| /`m çÄ- # M i` M +ÁM +| #®M +?[óæ¢B S?QÆM; h?Q+? o, MôX

> B #S+ i?Q T?€T FB +| +€+? pB i F?€ K¢M? K) iQÆB K€i- +U+ F€ i?®M; F?Q€B /K+X h` M; .m imv F?¬M; ?B m i?Q T?€T M?QM; +kM; #B i #ªM HoM? +O i€+ ; Bª ; B`v ®p`M; - ? B # M [mv M i`K+ +kM; +| +?9i T? B K`m- `ä`M; ç•v H` i?S K`¬M; M H` i€+ T?~K i`QÊ+ FB M [m®+X

h` M; .m i`QÊ+ M v +?Q iWM; M; ?2 [m p M; QìB M`Q i M H` æ¢B S?QÆM; - M?QM ç®B T?QÆM; i?b`i / - KbM? F?¬M; ?B m i?b +| i? ?ÄB +?9 æS+X

i`mv M +QTv iW

h` M; .m M; ?o ç M çB m M`v K` +¬K H`v çB M i?Q¢B ; ¼B +?Q +?9 æS+ - çB M i?Q¢ i`mv M ç M •K i? M? i`-K #`M; +O +?9 æS+,

@ hB m h` M; - p ç M M?“`²B ``\ h¬B +kM; ç M; ç`M? çB M i?Q¢B +?Q +`m- i? M`C

h` M; .m M;?2 p"v i?b F?¬M; F?ÄB çÄ K†i- KbM? p ç M M?" +kM; F?¬M; #B i ;¼
+| +?mv M KÈB M;?o ç M M;QÌB- pb p"v p°B p" M; M|B,

@ N - pW `²B +| i?'v M; QìB M"Q ç•m\ h¬B M"Q +| #B i- + "m M; "M p¢M H-M çWM;
iB T iK+ /¢v #ªQ +ª M; "v- H9+ M"v i¬B b) KìB p"Q M; vX

GQm smv M imv HÈM H M pÈB p K†i /[iÈM M?QM; H¢B +| i`€B iBK F?€ M|M; - ? „
M; Q" B +Y - pb p"v p°B p" M; ç~v +Y #QÊ+ ` X

@ "€+ ; €B- p"Q ç•v K°i H9+ +?Q 'K- çÈB ç M F?B KQ imv i M?Ä H¢B `²B ?½v çBX

GQm smv M H M iB M; pÈB ;QÆM; K†i `i ç†+ b„+ - M?QM; #€+ ; €B FB pšM M?bM
FB M ç`M?X

h` M; .m i?'v i? +kM; çB ` M; Q" B M|B,

@ "€+ ; €B- p"Q i`QM; M"v +?Q 'K- imv i`ÆB `i M†M; - +?9M; +?€m +kM; F?¬M; T?

@ *€K ÆM + "m

E?B #€+ ; €B i?'v h` M; .m i?b p +ªM? ;B€+ i` M K†i KÈB ;BªK tm®M; - #` +| +?9i
smv M i?'v p"v i?b +ªK i?'v `i #S+ #®B- [m€M M"v H" +O KbM? M?QM; M; QìB çQÊ
?ÆM M[iW M?Ä ç M HÈM ç®B T?QÆM; ç m H" M; QìB i®i- ç9M; H" F?¬M; +| i?B M

h`QM; [m€M +| M; QìB M; Q" B- pb p"v H9+ M"v h` M; .m p" GQm smv M +kM; F?¬
FB M; M M?Q pW `²B- b m F?B çQ #€+ ; €B ç M # M +¢M? HÁ bQîB i?b GQm smv
M; ?B M ` ,M; M; ?B M HÈB- /M M?bM i? M"Q +kM; F?¬M; T?ªB H" M; QìB i®iX "€+ ;
+?9 w /`+? +?mv M M; QìB ` t K°i +?9i- ;B®M; M?Q +?d +| i? #ªQ i`b F?QªM; +€
KÈB M iQ"MX

@ "€+ ; €B- i`ìB H¢M? i? M"v #€+ ç M ç•v H"K ;b\ Jm i?9 +QM; +?Q +?€m b Q\

h` M; .m i?'v #€+ ; €B FB +| +?9i i?" M i`¼M; - pb p"v K" Kî KB M; ?ÄBX

@ * "m i` B- + "m +kM; çWM; M|B ;BÐM- i?¬M +?9M; i¬B +ÁM F?¬M; +| çO ; " K€B ç
M?[M; i?S M"v- ç•v F?¬M; T?ªB H" T?€iB M b Q\

" H½Q i?'v ?bM?ªM? +O M?[M; +QM i?9 +QM; i` M iQìM; - +kM; #B i[m€M M"v #

GQm smv M b m F?B M; ?2 çQÊ+ M?[M; HìB +O #€+ ; €B FB i?b F?|2 KB M; KûQ t
F?¬M; M M HìB- i`QM; HÁM; +| +?9i F?| +?`m- M m M?Q B +kM; +| w M; ?o M?Q #
FBM? /Q M? çQÊ+ M[X

@ o"v #€+ ç•v H"

h` M; .m `|i K°i Hv i` M|M; `²B çQ b M; +?Q #€+ ; €BX

"€+ ; €B FB p®M +| +?9i i•K iQ- #•v ;Bì i?'v h` M; .m M?Q p"v i?b +kM; ?Q" M iC
+?mv M +O KbM? ` X

"€+ ; €B M"v p®M H" M; QìB aÆM æ¬M; - ?¼ oQÆM; - i?2Q M?Q #` M|B i?b i`QÊ+ FB
+| - i` iB M +kM; H" [m M HÈM M?QM; b m M"v /¬M K B K°i- #` çQÊ+ ;ª ç M?mv M
h?"M? p"Q M?[M; M, K #ªv KQÆB- +?²M; #` H" K°i i?Ê K°+- ;B +ªM? F?¬M; iQM? H
€Q K†+X

h`QM; M?" +| ? B çS +QM i` B +kM; `i i®i- çS HÈM ?¼+ M, K iQ ç¢B ?¼+ L K E
i®i M; ?B T- çS i?S ? B M, K M v i?B H M ç¢B ?¼+- M?QM; +kM; pb i`QM; M?" +|
+| +?9i +, M; i?ŠM; - HB M iK+ p v KQÊM +O M; QìB i?•M- H'v # M M"v ç„T # M FB
?¼+ T?Q +?Q ? B +QM X *?²M; #` pb Km®M FB K çQÊ+ M?B m iB M ?ÆM K" H M M
FB K H•K T?€i ?B M- b m ç| M; ½ H, M tm®M; - #` ; ½v +?•MX E i[mª F?¬M; +?d H"
#„i ç|M; T?¢i M, K M; "M ç¬M; - pb i? K" ;B çbM? `ÆB p"Q ?Q" M +ªM? F?| F?, MX

a m F?B #€+ ; €B çQÊ+ ;ª çB i?b M?" K ç +kM; F?¬M; +?Q çQÊ+ K'v K|M ?²B K¬M-
+` K" i?¬B- M|B H" p"Q i?ìB ?Q" M; FBK i?b M?[M; [mv M b€+? FB `i ç€M; ;B€X h`
#ªQ #®B- /M H" +QM çB ?¼+ +kM; F?¬M; H'v ` - #•v ;Bì #¢M ;B" M^K i`QM; # M?

+?[i?b b) F?; ;B[HϕB +€B +?•M- pb p"v K" # KÈB ;ϕi ? B +QM i` B HûM + -K i?2Q
T?® ""M? h?"M?- ç t2K +| i? #€M çB ? v F?¬M;X

a m F?B ç M ""M? h?"M?- ?ÄB #B i # Q M?B m M;QìB KÈB #B i +| +?Ê ç² +´ M"v- M
imv i HÈM çB ç M i?b MÆB M"v ç½ HϕM? i M; - F?B çB p"Q +Y ?"M; ?ÄB i?b #¼M
M,K ç²M; K°i [mv M- +| #€M F?¬M; \

"•v ;Bì +?Ê ç² +´ ç m M;?d #€M pb imv i [m€ HÈM- #€+ ;€B +kM; F?¬M; #B i T?ªB H
+?B m i®B i?b M;?o `^M; Km®M #„i t2 p ?mv M æ¬M; aÆMX oW `²B # çSM; i`Q
ç M; iU i`€+? KbM?- H`K pB + F?¬M; i?"M? +ÁM i®M p`B +?K + ç²M; iB M t2X

h` M; .m M;?2 M|B #€+ ;€B +| b€+? +´ i?b +?Ê i ç°M; i•K- ? B +•m ç®B +O ¬M; M°
;B i`mv M b Q\ ob p"v K" ?„M Kî KB M; M|B,

@ "€+ ;€B- #€+ +| i? +?Q +?€m t2K [m çQÊ+ F?¬M; \

"€+ ;€B p®M Km®M ç M ç•v ç #€M b€+?- b m F?B i?'v h` M; .m M|B M?Q p"v i?b K
b€+? +k M€i ® p`M; çQ +?Q h` M; .m X

h` M; .m +?9 w M?"M H'v- pb F?¬M; Km®M +?Q #€+ ;€B i?'v ?B M iQÊM; F€ Hϕ +O
+?2 i`QÊ+ K„i- +?†M i-K K„i +O #€+ ;€B- b m ç| M;QM; i?-M M?bMX æB m H`K
F?Q F?¬M; +| #`i F€ #B M ç´B F?€+ i?QîM; M`Q- b m F?B i?m ?²B HBM? F?Q i?b
i`QM;X

>ªB [mv M b€+? M"v i M H` ó""M Hm"M p iQ iQîM; L;Kv h'Mô- i€+ ;Bª H` GQm æϕ
M?bM M;`v tm'i #ªM- i?€M; KQìB ? B M,K RNjN M?" BM h`mM; >Q X æ•v +kM; F?¬
M?'i +?d +| i? +QB H` K°i 'M #ªM iQÆM; ç®B bÈK K` i?¬B- M?[M; M?" b€+? HÈM
[mv M i? M"vX h` M; .m +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9- pb M| F?¬M; i? ;B i,M; HBM?
M?B M b) H` p¬ /KM; - pb p"v ?„M +?m`M #`iª ? B [mv M b€+? FB HϕB +?Q #€+ ;

@ hB m iY- +?¶ M"v +O i¬B +ÁM K°i #ªM M[- pW `²B M?[M; M;QìB FB F?¬M; M|
#€M +?Q #¼M ?¼- + "m t2K M| +| ç€M; ;B€ F?¬M;

"€+ ;€B i?'v h` M; .m ç€M? ;B€ +~M i?"M ? B [mv M b€+? FB +O KbM? i?b i`QM
p¼M; - #` HϕB +~M i?"M H'v ` K°i [mv M b€+? +k çQ +?Q h` M; .m X

h` M; .m ç†i ? B [mv M b€+? pW `²B tm®M; #`M- b m ç| ?„M M?"M H'v [mv M b€+
+ÁM +?Q t2K [m i?b ç½ M?Qm K"v- pb b€+? M"v [m€ +k M€i- M?[M; +?[i` M #b
çQÊ+- ?„M +?d +| i? KÆ ?² M?bM i?'v #®M +?[ó>QÆM; h´ "9i L;¬Mô- +| H) H` pB
F?¬M; +| Hϕ+ F?QªM- H` K°i [mv M b€+? K¼i ,M M€i M?Q i` M iBpB ? v M|BX

.M b Q i?b +kM; F?¬M; iB m ? Q HBM? F?Q- h` M; .m +kM; F?¬M; i`U+ iB T Kî`
M?QM; i`QM; HÀM; +kM; F?¬M; ¬K # Q M?B m ?v p¼M;X

*?QÆM; Rk, .` #B MX M;m²M

h` M; .m K¶B H-M p"M /KM; HBM? F?Q i`QM; K„i i?b i`QÊ+ K†i i?QîM; tm'i ?B M
ç"K- M?QM; M;QìB M;Q`B F?¬M; i?'v çQÊ+ i?S M"v- M m +| M;QìB M?bM p"Q K„i ?
?B M iQÊM; bQM; ç²M; K` i?¬BX GQm smv M M;²B îT?Q b m ?„M- H9+ M"v h` M;
b€+? H M + Q +?†M i-K K„i +O #€+ ;€B FB X

h` M; .m F?¬M; [m M i•K p`T?;M; HBM? F?Q ` M;Q`B- ç®B i?O +O ?„M +?QM?
+,M #ªM F?¬M; +| ?v p¼M; ;b- M?QM; ?„M i?" ;B iH-K +ÁM ?ÆM #Ä b|iX E?B HBM
?„M +?Ê i FBM? ?Q`M; - pb ?„M T?€i ?B M K°i Hm²M; HBM? F?Q +ÁM ?MM; ?"m ?Æ
HBM? F?Q FB /mM; M?"T p"Q HBM? F?Q i`QM; K„i +O ?„M- M; v b m ç| HϕB [m v

*€B ;b ;¼B H` pmB bQÊM; \ \*?QM? H` K°i bU pB + ;b ç| T?€i i`B M M;Q`B /U çQ€M
i`B M i?2Q T?QÆM; ?QÊM; i®i- K` H-M M"v t2K M?Q h` M; .m +?QM i?S+ +ªK M?

LB K pmB pšM +ÁM iB T iK+- Hm²M; HBM? F?Q FB i`QÊ+ ç| p®M M;O ç¬M; i`QM
+?d F?B M`Q bY /KM; KÈB +?mv M ç°M; K°i pÁM; i`QM; ?®+ K„i- M?QM; b m F?B H
+O [mv M b€+? i?b HϕB M? M? +?|M; +?mv M ç°M; - +?9M; HB M iK+ p"M +?mv M

+?9i ç m çÈM- +?d H"K +?Q ?„M +^aK i?'v M;S M;€v i /çB- ?„M +kM; +® ;„M; €T +
tQ - +?,K +?9 M?„K K„i HçBX

L m H9+ M"v +| M;QìB i?'v `ä K„i +O h` M; .m - #¼M ?¼ b) T?€i ?B M F?B ?„M M
K°i Hm²M; b€M; K"m p" M; F?) H v ç°M; - M?QM; i'i +^a+?d t^av ` i`QM; i?ìB ;B M p"
çQÊ+ i?m p"Q K„i h` M; .m - F?¬M; +ÁM ;b +^aX

E?B HBM? F?Q +ÁM ç M; HB M iK+ tQ v i`ÁM p" /mM; M?"T p"Q i`QM; K„i +O h`
KbM? +| i? i?'v `ä `M; bQM; ç²M; p" M?[M; Hm²M; HBM? F?Q K"m p" M; M?ç i i`Q
ç m iB M p"Q i`QM; K°i ç²M; iY- ç²M; iY M"v p®M +| K"m t M? ç"K M?QM; b m F?E
i?b #B M i?"M? K"m p" M; M?ç i X *m®B +MM; ç²M; iY p" M; M?ç i +?Êi T?^a ` K°i HU-
?9i i'i +^a HBM? F?Q i`QM; K„i h` M; .m p"Q # M i`QM; X

æ²M; iY p" M; M?ç i b m F?B ?'T i?m i'i +^a HBM? F?Q i?b #MM; ` ?"Q [m M; K"m p"
„i +O h` M; .m #B M i?"M? K°i M; ¬B b Q M?Ä K"m p" M; H'T H€M?X E?¬M; #B i #
i€M çB- ?„M +?Êi T?€i ?B M bQM; ç²M; ?ÊT HçB H"K K°i- M?[M; ?B M iQÊM; F€ /

*^aK ;B€+ i /çB p" M;S M;€v MÆB K„i ç½ #B M K'i- i? v p"Q ç| H" F?Q€B +^aK M|B
K°i M;QìB H,M H°M i` M K†i ç'i +^a M; "v p" çQÊ+ i„K bç+? #^M; MQÊ+ M|M; - iQ" M i
+kM; ;B®M; M?Q K°i p` H[ F?€+? i`QM; b Kç+ +?Êi T?€i ?B M çQÊ+ K°i ®+ ç^aQ-
i`QM; K„i H"K +?Q h` M; .m bBM? ` +<sup>a</sup>K ;B€+ H•M; H•M; - F?¬M; ;B®M; M?Q î i` M

@ *"m i` B- + "m ;b ÆB- + "m F?¬M; b Q ç'v +?S\ a€+? +O i¬B i? M"Q\ *"m M"v *
b Q ç¼+ b€+? HçB M?„K +?†i K„i i? FB

J°i •K i? M? M?Q ;¬M M?Q t +?Êi p M; H M # M i B H"K +?Q h` M; .m #` ç€M? iW
K†i ç'i- ?„M Kî K„i F?¬M; +?9i iB M? M;mv M- b m ç| +?Êi i?'v ;QÆM; K†i +| M T
i?¬K M; ?o M m F?¬M; Kî K„i i?b #€+ ;€B b) bî H M K†i KbM? K'ix

@ § "€+ ;€B- #€+ pW M|B ;b M?d\

h` M; .m imv pW `²B +| M;?2 çQÊ+ •K i? M? p M; H M # M i B M?QM; +kM; F?¬M

@ J°+ æ¬m- #€+ ;€B FB ?ÄB b€+? +O KbM? +| T?^aB H" #^aQ #®B F?¬M; \ J" iB m i
*-K b€+? ç†i i`QÊ+ K†i K°i H9+ H•m- ;¼B +kM; F?¬M; i`^a HìB- /M i? M"Q i?b p i
+?Q çQÊ+ i®i- ? v H" ç M # M? pB M FB K i` K°i +?9i

GQm smv M +kM; F?¬M; iB T iK+ +?ÆB ; K2- ?„M FûQ ;? M;²B tm®M; i`QÊ+ K†i H
H„M; X

@ E?¬M; +| ;b- pW `²B +^aK i?'v ?ÆB ç m ç¬m M?QM; F?¬M; +| p'M ç - +kM; F?¬M

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M M ;B^aB i?Q+? i? M"Q +?Q M;QìB M? 2K GQm smv
i` M M;QìB ?„M H" [m€ KS+ ?mv M ?Q†+- i`mv M` M;Q`B +?d bÊ KbM? b) #` çQ ç
HìB +?Q [m K" i?¬BX

@ *"m M"v F?¬M; b Q ç'v +?S\ > M ;b pW `²B çQ b€+? H M K" M;•v M;®+ +^a M; "v-
"€+ ;€B /MM; ;B¼M; ç²M; iB M? M|BX

@ o•M; - ç9M; - ç9M; p"v- #€+ ;€B- iB m iY M"v iW M?Ä ç½ +| # M?- #€+ M M çSM; +
M? H" +„M M;QìB- i`QÊ+ FB i?B m +?9i M[ i?b +„M +?| i`QM; [m€M +O +?€m

GQm smv M î # M +çM? M;?2 i?'v p"v i?b F?¬M; F?ÄB +QìB ? ?^a- pšM F?¬M; [m M
+| +Æ ?°B +?•K ?¼+ h` M; .m M?Q p"vX

@ h¬B +kM; F?¬M; #€M b€+? M[- + "m ;b ÆB- çQ b€+? HçB +?Q i¬B

"€+ ;€B i?"i bU iBM HìB +O GQm smv M- pb p"v K" HmB p T?€B b m p" B #QÊ+ M
+?^K p"Q [mv M b€+? i` M i v h` M; .m - bÊ ?„M T?€i # M? K" tû b€+? +O KbM?X

h` M; .m /MM; €M? K„i /î F?|+ /î +QìB M?bM [mv M b€+? i` M i v- #•v ;Bì ?„M ç½ F
H" K°i [mv M b€+? i`ìB ÆB KK+ M€i- `ä `M; H" p"i #€m p¬ ;B€X >„M Km®M t2K t

smv M p" #€+ ;€B ç m M?bM p"Q ?„M +?^K +?^K- ?ÆM M[?„M +kM; F?¬M; #B i`ä
H" i? M"Q- M m bY /KM; b) T?€i bBM? ibM? ?m®M; ` b Q- pb p"v +kM; F?¬M; /€
M?QM; ?„M i?"i bU F?¬M; MĐ i`a b€+? H¢BX

@ "€+ ;€B- #€+ Km®M #€M [mv M b€+? M"v T?ªB F?¬M; \ "€+ Km®M #€M ;B€ # Q M
?ÊT i?b +?€m b) Km

h` M; .m +`M; M; ?o +`M; Km®M +| [mv M b€+? M"v- pb p"v ?„M /Si F?Q€i Km M|
K„i ?„M ç½ çQÊ+ #´ bmM;- ç½ H" +?B K iB M M; ?B HÈM- ?ÆM M[?„M H¢B i?'v ç.
?ÆM ? B +•m ç®B FB +O ¬M; M°B KbM? M?B m H-MX L; mv M M?•M +O M| +kM
i`QM; [mv M b€+? M"v ?ÆM #B i# Q M?B m H-M bQ pÊB ? B +•m ç®B FB X

@ J°+ æ-m- +`m ` ç•v- i¬B +| p" B HìB Km®M M|B

GQm smv M M½v ;Bì Hm¬M î# M +¢M? t2K M€Q M?B i- #•v ;Bì b m F?B M; ?2 i?'v
K†i +?Êi #B M ç´B- ?„M +kM; F?¬M; çÊB h` M; .m ç€T HìB K" FûQ M; v ` M; Q"BX

@ *`m H"K ;b p"v- i`ìB G¢M? [m€- +| ;b p"Q i`QM; [m€M `²B M|B

h` M; .m pW ` M; Q" B i?b +ªK i?'v KM ç¬M; ;B€ `ûi FûQ ç M- ?„M `MM; KbM? p"
Km®M çB p"Q i`QM; iB KX

@ L; ?2 i¬B M|B +€B ç½

GQm smv M ;B[+?†i H'v h` M; .m `²B M|B,

@ J°+ æ-m- i¬B ç•v H, M H°M i`QM; +?Ê M"v #®M M, K M, K- çWM; M|B H" #€M b€+?
iWM; ;†T `²B- F?¬M; TªB i¬B M|B +`m FB M i?S+ M¬M; +¢M- M?QM; M?[M; HìB
+| i? M|B çQÊ+- i?"K +?Q H" F ` # M; "v # ç K- +ÁM +| i? i?ªK i?QÆM; ?ÆM #€

@ *`m M; ?2 i¬B F?mv M K°i +•m- #€+ 'v M|B i? M"Q i?b +?9M; i +?d +¬M M; ?2 [M|
M; ç-m H M K" i?"i bU #Ä iB M ` Km [mv M b€+? M€i FB X L m +•m +?mv M M
HW çªQ #€M b€+? M€i i`mv M ` M; Q" B- M?Q p"v +kM; H"K ;b +ÁM K†i KkB M[

h?b ` GQm smv M FûQ h` M; .m ` M; Q" B H" M?Q p"v- h` M; .m i?'v i? +kM; v M
ç`M? H" b€+? +´- ?ÆM M[ +ÁM H" b€+? +O / M? M?•M- h` M; .m /M F?¬M; +| i`B
æQÆM; >`M? M?QM; b) #B iM?[M; i?S M?Q p"v b) +| ;B€ `´i + Q- +?d H" ?„M F?¬M
GQm smv M K" i?¬BX

h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i `²B /Si F?Q€i M|B,

@ GQm J M?- i¬B H"K ;b î æB M æQÆM; >`M? i?b +`m +kM; #B i`²B ç'v- M|B ç M
F?¬M; #`M; +`m- M?QM; M m M|B p €M? K„i ;B€K ç`M? ç² +´- +`m bQ ` FûK t i¬
+O M; QìB i H" i?"i ? v ;Bª M?QM; b€+? FB i?"i bU H" i?S i®i- +| ;B€ i` + Q- iW
i?'v i¬B t`BiB M #`v #¢ # Q ;Bì +?Q \ *S iB i¬B çB- F?¬M; +| ;b ç•mX

h` M; .m +kM; +QB M?Q H" # Q ?Q +?QM? +?Á2- M m ?„M F?¬M; bY /KM; HBM?
#B i#^M; €M? K„i- +?d bÊ b) MûK [mv M b€+? M€i FB p"Q HÁ bQîB +?Q `²BX

@ h?"i ? v ;Bª p"v\ UX

GQm smv M i?-K M|B- ?„M iÄ ` MY iBM MY M; ì çB i?2Q h` M; .m p"Q i`QM; [m€

RkX *?QÆM; Rk , .` "B MX

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; Rk, .` #B MX

L?|K.>`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h` M; .m K¶B H-M p" M /KM; HBM? F?Q i`QM; K„i i?b i`QÊ+ Kt i i?Q`M; tm' i ?B M ç"K- M?QM; M; Q`B M; Q`B F?¬M; i?`v çQÊ+ i?S M`v- M m +| M; Q`B M?bM p"Q K„i ? ?B M iQÊM; bQM; ç²M; K" i?¬BX GQm smv M M;²B ÎT?Q b m ?„M- H9+ M`v h` M; b€+? H M + Q +?†M i-K K„i +O #€+ ;€B FB X

h` M; .m F?¬M; [m M i•K p" T?|M; HBM? F?Q ` M; Q`B- ç®B i?O +O ?„M +?QM? +,M #ªM F?¬M; +| ?v p¼M; ;b- M?QM; ?„M i?" ;B i H-K +ÁM ?ÆM #Ä b|iX E?B HBM ?„M +?Êi FBM? ?Q`M; - pb ?„M T?€i ?B M K°i Hm²M; HBM? F?Q +ÁM ?MM; ?"m ?Æ HBM? F?Q FB /mM; M?"T p"Q HBM? F?Q i`QM; K„i +O ?„M- M; v b m ç| H¢B [m v

*€B ; b ;¼B H" pmB bQÊM; \ *?QM? H" K°i bU pB + ; b ç| T?€i i`B M M; Q`B /U çQ€M i`B M i?2Q T?QÆM; ?QÊM; i®i- K" H-M M`v t2K M?Q h` M; .m +?QM i?S+ +ªK M?

LB K pmB pšM +ÁM iB T iK+- Hm²M; HBM? F?Q FB i`QÊ+ ç| p®M M; O ç¬M; i`QM; +?d F?B M"Q bY /KM; KÊB +?mv M ç°M; K°i pÁM; i`QM; ?®+ K„i- M?QM; b m F?B H +O [mv M b€+? i?b H¢B M? M? +?|M; +?mv M ç°M; - +?9M; HB M iK+ p" M +?mv M +?9i ç m çÊM- +?d H"K +?Q ?„M +ªK i?`v M; S M; €v i /¢B- ?„M +kM; +® ;„M; €T + tQ - +?,K +?9 M?„K K„i H¢B X

L m H9+ M`v +| M; Q`B i?`v `ä K„i +O h` M; .m - #¼M ?¼ b) T?€i ?B M F?B ?„M M K°i Hm²M; b€M; K"m p" M; F?) H v ç°M; - M?QM; i' i +ª +?d tªv ` i`QM; i?iB ;B M p" çQÊ+ i?m p"Q K„i h` M; .m - F?¬M; +ÁM ;b +ªX

E?B HBM? F?Q +ÁM ç M; HB M iK+ tQ v i`ÁM p" /mM; M?"T p"Q i`QM; K„i +O h` KbM? +| i? i?`v `ä`"M; bQM; ç²M; p" M?[M; Hm²M; HBM? F?Q K"m p" M; M?¢i i`Q ç m iB M p"Q i`QM; K°i ç²M; iY- ç²M; iY M`v p®M +| K"m t M? ç"K M?QM; b m F?E i?b #B M i?"M? K"m p" M; M?¢iX \*m®B +MM; ç²M; iY p" M; M?¢i +?Êi T?ª` K°i HU- ?9i i' i +ª HBM? F?Q i`QM; K„i h` M; .m p"Q # M i`QM; X

æ²M; iY p" M; M?¢i b m F?B ?'T i?m i' i +ª HBM? F?Q i?b #MM; ` ?"Q [m M; K"m p" „i +O h` M; .m #B M i?"M? K°i M; ¬B b Q M?Ä K"m p" M; H'T H€M?X E?¬M; #B i # i€M çB- ?„M +?Êi T?€i ?B M bQM; ç²M; ?ÊT H¢B H"K K°i- M?[M; ?B M iQÊM; F€ /

*ªK ;B€+ i /¢B p" M; S M; €v MÆB K„i ç½ #B M K'i- i? v p"Q ç| H" F?Q€B +ªK M|B K°i M; Q`B H, M H°M i` M Kt i ç' i +ª M; `v p" çQÊ+ i„K b¢+? #^M; MQÊ+ M|M; - iQ" M i +kM; ;B®M; M?Q K°i p` H[F?€+? i`QM; b K¢+ +?Êi T?€i ?B M çQÊ+ K°i ®+ çªQ- i`QM; K„i H"K +?Q h` M; .m bBM? ` +ªK ;B€+ H•M; H•M; - F?¬M; ;B®M; M?Q Í i` M

@ *"m i` B- + "m ; b ÆB- + "m F?¬M; b Q ç'v +?S\ a€+? +O i¬B i? M"Q\ \*"m M`v * b Q ç¼+ b€+? H¢B M?„K +?†i K„i i? FB

J°i•K i? M? M?Q ;¬M M?Q t +?Êi p M; H M # M i B H"K +?Q h` M; .m #` ç€M? iW Kt i ç' i- ?„M KÎ K„i F?¬M; +?9i iB M? M; mv M- b m ç| +?Êi i?`v ;QÆM; Kt i +| M T i?¬K M; ?o M m F?¬M; KÎ K„i i?b #€+ ;€B b) bÌ H M Kt i KbM? K' iX

@ § "€+ ;€B- #€+ pW M|B ;b M?d\

h` M; .m imv pW `²B +| M; ?2 çQÊ+ •K i? M? p M; H M # M i B M?QM; +kM; F?¬M M;m²M UXV

@ J°+ æ¬m- #€+ ;€B FB ?ÄB b€+? +O KbM? +| T?ªB H" #ªQ #®B F?¬M; \ J" iB m i *-K b€+? çt i i`QÊ+ Kt i K°i H9+ H•m- ;¼B +kM; F?¬M; iª HÌB- /M i? M"Q i?b p i +?Q çQÊ+ i®i- ? v H" ç M # M? pB M FB K i` K°i +?9i

GQm smv M +kM; F?¬M; iB T iK+ +?ÆB ; K2- ?„M FûQ ;? M;²B tm®M; i`QÊ+ Kt i H„M; X

@ E?¬M; +|; b- pW `²B +ªK i?'v ?ÆB ç m ç-m M?QM; F?¬M; +| p'M ç - +kM; F?¬M
h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M M ;BªB i?Q+? i? M`Q +?Q M; QìB M? 2K GQm smv
i` M M; QìB ?„M H` [m€ KS+ ?mv M ?Q†+- i`mv M ` M; Q`B +?d bÊ KbM? b) #` çQ ç
HìB +?Q [m K` i?¬BX

@ *"m M`v F?¬M; b Q ç'v +?S\ > M ;b pW `²B çQ b€+? H M K` M; •v M; ®+ +ª M; `v
"€+ ;€B /MM; ;B¼M; ç²M; ibM? M|BX

@ o•M; - ç9M; - ç9M; p"v- #€+ ;€B- iB m iY M`v iW M?Ä ç½ +| # M?- #€+ M M çSM; +
M? H` +„M M; QìB- i`QÊ+ FB i?B m +?9i M[i?b +„M +?| i`QM; [m€M +O +?€m
GQm smv M î # M +çM? M; ?2 i?'v p"v i?b F?¬M; F?ÄB +QìB ? ?ª- pšM F?¬M; [m M
+| +Æ ?°B +?•K ?¼+ h` M; .m M?Q p"vX

@ h¬B +kM; F?¬M; #€M b€+? M[- +"m ;b ÆB- çQ b€+? HçB +?Q i¬B
"€+ ;€B i?"i bU iBM HìB +O GQm smv M- pb p"v K` HmB p T?€B b m p`B #QÊ+ M
+?^K p`Q [mv M b€+? i` M i v h` M; .m - bÊ ?„M T?€i # M? K` tû b€+? +O KbM?X
h` M; .m /MM; €M? K„i /î F?|+ /î +QìB M?bM [mv M b€+? i` M i v- #•v ;Bì ?„M ç½ F
H` K°i [mv M b€+? i`ìB ÆB KK+ M€i- `ä `M; H` p"i #€m p¬ ;B€X >„M Km®M t2K t
smv M p` #€+ ;€B ç m M?bM p`Q ?„M +?^K +?^K- ?ÆM M[?„M +kM; F?¬M; #B i`ä
H` i? M`Q- M m bY /KM; b) T?€i bBM? ibM? ?m®M; ` b Q- pb p"v +kM; F?¬M; /€
M?QM; ?„M i?"i bU F?¬M; MÐ i`ª b€+? HçBX

@ "€+ ;€B- #€+ Km®M #€M [mv M b€+? M`v T?ªB F?¬M; \ "€+ Km®M #€M ;B€ # Q M
?ÊT i?b +?€m b) Km

h` M; .m +`M; M; ?o +`M; Km®M +| [mv M b€+? M`v- pb p"v ?„M /Si F?Q€i Km M|
K„i ?„M ç½ çQÊ+ #` bmM; - ç½ H` +?B K iB M M; ?B HÊM- ?ÆM M[?„M HçB i?'v ç
?ÆM ? B +•m ç®B FB +O ¬M; M°B KbM? M?B m H-MX L; mv M M?•M +O M| +kM
i`QM; [mv M b€+? M`v ?ÆM #B i # Q M?B m H-M bQ pÊB ? B +•m ç®B FB X

@ J°+ æ-m- +`m ` ç•v- i¬B +| p`B HìB Km®M M|B
GQm smv M M½v ;Bì Hm¬M î # M +çM? t2K M€Q M?B i- #•v ;Bì b m F?B M; ?2 i?'v
K†i +?Êi #B M ç´B- ?„M +kM; F?¬M; çÊB h` M; .m ç€T HìB K` FûQ M; v ` M; Q`BX

@ *"m H`K ;b p"v- i`ìB GçM? [m€- +| ;b p`Q i`QM; [m€M `²B M|B
h` M; .m pW ` M; Q`B i?b +ªK i?'v KM ç¬M; ;B€ `ûi FûQ ç M- ?„M `MM; KbM? p`
Km®M çB p`Q i`QM; iB KX

@ L; ?2 i¬B M|B +€B ç½
GQm smv M ;B[+?†i H'v h` M; .m `²B M|B,

@ J°+ æ-m- i¬B ç•v H, M H°M i`QM; +?Ê M`v #®M M, K M, K- çWM; M|B H` #€M b€+?
iWM; ;†T `²B- F?¬M; TªB i¬B M|B +`m FB M i?S+ M¬M; +çM- M?QM; M?[M; HìB
+| i? M|B çQÊ+- i?"K +?Q H` F ` # M; `v # ç K- +ÁM +| i? i?ªK i?QÆM; ?ÆM #€

@ *"m M; ?2 i¬B F?mv M K°i +•m- #€+ `v M|B i? M`Q i?b +?9M; i +?d +¬M M; ?2 [M|
M|B; ç-m H M K` i?"i bU #Ä iB M ` Km [mv M b€+? M€i FB X L m +•m +?mv M M
HW çªQ #€M b€+? M€i i`mv M ` M; Q`B- M?Q p"v +kM; H`K ;b +ÁM K†i KkM B[
h?b ` GQm smv M FûQ h` M; .m ` M; Q`B H` M?Q p"v- h` M; .m i?'v i? +kM; v M
ç`M? H` b€+? +´- ?ÆM M[+ÁM H` b€+? +O / M?M?•M- h` M; .m /M F?¬M; +| i`B
æQÆM; >`M? M?QM; b) #B i M?[M; i?S M?Q p"v b) +| ;B€ `i + Q- +?d H` ?„M F?¬M
GQm smv M K` i?¬BX

h` M; .m bm v M; ?o K°i +?9i `²B /Si F?Q€i M|B,

@ G Q m J M ? - i - B H " K ; b Î æ B M æ Q Æ M ; > " M ? i ? b + " m + k M ; # B i ` ² B ç ' v - M | B ç M F ? - M ; # ^ M ; + " m - M ? Q M ; M m M | B p € M ? K „ i ; B € K ç ` M ? ç ² + ´ - + " m b Q ` F Û K t i - + O M ; Q | B i H " i ? " i ? v ; B ^ M ? Q M ; b € + ? F B i ? " i b U H " i ? S i ® i - + | ; B € i ` + Q - i W i ? ' v i - B t " B i B M # " v # ¢ # Q ; B | + ? Q \ * S i B i - B ç B - F ? - M ; + | ; b ç • m X

h ` M ; . m + k M ; + Q B M ? Q H " # Q ? Q + ? Q M ? + ? Á 2 - M m ? „ M F ? - M ; b Y / K M ; H B M ? # B i # ^ M ; € M ? K „ i - + ? d b Ê b ) M Û K [ m v M b € + ? M € i F B p " Q H Á b Q Î B + ? Q ` ² B X

@ h ? " i ? v ; B ^ p " v \

G Q m s m v M i ? - K M | B - ? „ M i Ä ` M Y i B M M Y M ; Ì ç B i ? 2 Q h ` M ; . m p " Q i ` Q M ; [m €

R j X * ? Q Æ M ; R j , h ? , M ; * ' T X

> Q " M ; E B K æ ² M ; h € + ; B ^ , æ ^ L ? ½ M

* ? Q Æ M ; R j , h ? , M ; + ' T X

L ? | K . ` + ? , h 2 T ;

L ; m ² M , o B T o M / M

" € + ; € B F B ç M ; M ; ² B i ` Q M ; i B K + k M ; ç S M ; M ; ² B F ? - M ; v M - € M ? K „ i H B M i K + + U + F € H Q H „ M ; X E ? B i ? ' v h ` M ; . m p " G Q m s m v M ç B p " Q i ? b # " K Ê B i ? Î / " B K ° i

@ * " m i ` B - + " m + Á M K m ® M K m b € + ? M " v M [F ? - M ; \

h ` M ; . m + k M ; F ? - M ; ; B ^ p | - ? „ M M | B i ? Š M ; ,

@ * ? € m K m ® M K m [m v M b € + ? M " v - # € + ; € B - # € + ` ; B € ç B - i ` | B i m v i H È M i ? M " ç Q Ê + - p b p " v + k M ; ç W M ; ` ; B € ; B ^ M ; + Q H " K ; b i

@ h - B + k M ; F ? - M ; # B i M M ` ; B € i ? M " Q - i ` Q Ê + ç | F ? B t m ' i ; B € i ? b K i - B + | M + ? ² M ; i - B F ? - M ; t ^ v ` + ? m v M i ? b + k M ; b ) + ? Š M ; i b M ? M ; m v M H ' v ` # € M ç B X * b € + ? M " v + ° M ; H ¢ B + | ç Q Ê + ? B + ? K + M ; " M F ? - M ; \

" € + ; € B + " M ; M | B + " M ; M ? Ä - F ? B M | B ç M ? B + ? K + M ; " M ç ² M ; i ? b ? - m M ? Q ` i F ç Q Ê + p " B + Y ? " M ; ç ² + ´ # M M ; Q " B i ` ^ ; B € i ? b # " + k M ; + ^ K ; B € + ç Q Ê + M ? [M ; [m v K b M ? + ? Š M ; T ? ^ B H " # ^ Q # ® B ; b - ? Æ M M [i ` Q M ; M ? " + | ? B ç S + Q M ç M i ` Q Î M ; K + k M ; + ? d p " B i ` , K ç ² M ; - # • v ; B | # [m v M b € + ? M € i H ¢ B ç Q Ê + # " ? û i ; B € ? B + ? K + H " # ^ Q # ® B - p b p " v K " # " + k M ; + ^ K i ? ' v + | + ? 9 i t ' m ? ' X

@ " Q M ? B m i B M \

" € + ; € B M | B [m € M ? Ä - h ` M ; . m i ? " i b U F ? - M ; M ; ? 2 ` ä ` " M ; X

@ > B + ? K + M ; " M - M m F ? - M ; L m F ? - M ; i ? b K Q | B i € K M ; " M + k M ; ç Q Ê + - p b [m v + Á M T ? ^ B ç | M ; i B M p B M - ? B ç S + Q M ç M i ` Q Î M ; + k M ; K ' i p " B M ; " M - M m Q i ? Æ

" € + ; € B M | B ? Æ B H È M K ° i + ? 9 i - M ? Q M ; ; B ¼ M ; ç B m ` i F B M ç ` M ? - i ` Q M ; ? B K „ i

@ * • m ç ® B + O - M ; K b M ? ç ½ + | ; B € ? Æ M K Q | B M ; " M - M m / U i ? 2 Q ? " K H Q Ê M ; H B + k M ; F ? - M ; i ? m F Û K K Q | B M ; " M - / M H " b ^ M T ? " K F Û K i ? b # Ä ` ? B + ? K + M ; " M K m M " Q - + Q B M ? Q K b M ? H ¢ B H " K ç Q Ê + K ° i p B + i ? B M X

h ` M ; . m i ? - K i Q M ? i Q € M - b m ç | ? „ M + ? d p " Q [ m v M b € + ? M € i i ` M # " M M | B ,

@ " € + ; € B - + ? € m + k M ; F ? - M ; + - M ? B [m v M b € + ? F B - + ? € m + ? d K m ® M [m v M M # € + - M m i ` Q M ; K „ i M ? [M ; M ; Q | B F ? € + i ? b [m v M b € + ? F B F ? - M ; ç € M ; ; B € K ° i ç M ; Q | B i ? b M | B H " # ^ Q # ® B - F ? ® M M ' B b € + ? # ^ Q [m ^ M F ? - M ; i ® i - M ? B m + ? ¶ ç ½ # + ? K + M ; " M ç ² M ; X h ? M " v ç B - + k M ; F ? - M ; T ? ^ B H " K Q | B i € K M ; " M - + ? € m i ` ^ ? B +

h` M; .m ç½ [mv i ç`M? Km - ?ÆM M[KQÌB i€K M; "M p" ? B +?K+ M; "M +kM; F? M|B p HBM? F?Q i`QM; [mv M b€+? i?b i?"i bU ç€M; ;B€ ?ÆM ? B +?K+ M; "M ç²M

@ J°+ æ-m- [mv M b€+? M€i M"v K" +| ;B€ ? B +?K+ M; "M b Q\ *m +| iB M +kM; çV Km - çWM; ç M; QÌB i +QB KbM? H" F M;®+

GQm smv M Î# M +çM? i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ - pW `²B ?„M ç½ +¬K b€+? +ªK i?'v +?d +| K°i +?[óM€iôX L m b€+? M"v +| ;B€ ? B +?K+ M; "M- M?Q p"v KbM ó+?| +Äô Î M¬M; i?¬M +kM; #€M #^M; ;B€ pÈB +?| i?m¬M +?OM; +O æS+ b Q\ G9 +O h` M; .m ç½ #`ªM? ?QÎM; [m€ M†M; `²BX

@ æB m M"v h¬B M|B +| i? ;BªK #Èi K°i +?9i M?QM; +m i` B FB pšM i`ª ? B +?K E?B i?'v GQm smv M pÈB K†i KkB +U+ F€ ?mM; €+ i?b #€+ ;€B +ªK i?'v i?"i bU bÊ +ªK i?'v h` M; .m ç-m | + F?¬M; çQÊ+ i®i +?Q H„K- F?¬M; i`ª ;B€ K" +ÁM i,M; ;B€

@ GQm J M?- çWM; M|B M?ªK M[- K m H M- H'v ? B +?K+ M; "M ` +?Q i¬B KQÊM i¬B i`ª +?Q #€+ ;€B ç•vX "•v ;B|i`ÌB b„Ti®B- imv i HçB `ÆB M?B m- +kM; M M M

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i KbM? ç½ #` ? B p` FB +?Q `^M; ç-m | + F?¬M; #bM? i?C M? M? +?|M; M„K #„i [mv M b€+? FB p"Q i`QM; i v- b m ç| K M; p M?" t2K tûi F„

@ E?¬M; +| iB M- +| iB M +kM; F?¬M; +?QX

GQm smv M M;?B M; K†i çB- i?¬K M;?o M m M? 2K +O KbM? K" H¬M M"v #` HW +?mv M M"v i`mv M` M; Q`B- +?ŠM; TªªB ç ¼B M; QÌB +QÌB `KM; `„M; b Q\

@ *m +| QÊM F?¬M; \ L m F?¬M; i¬B b) p H'v

h` M; .m pW M|B pW çSM; H M- K°i i`„K M; "M iB M çÆM p` # M i?QÎM; +ÁM ç M; ?"M; +O ?„M +kM; +| ?ÆM ? B +?K+ M; "M- +MM; H„K i?b #„i t2 p M?" H'v iB MX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i içB X

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- i¬B bÊ +m- +m M;²B ç| +?Ì i¬B p`B T?9i- +QM #` M| - [m2

GQm smv M #B i`ä iQM? +€+? +O h` M; .m - iW M?Ä ç M HÈM +?d +¬M h` M; .m H`K +?Q #^M; çQÊ+¬ B +kM; F?¬M; i? H`K +?Q ?„M i? v ç`BX

GQm smv M /MM; K°i i v ç~v h` M; .m M;²B tm®M; ;? b H¬M; - b m ç| ?„M ç~v + K†i F?| +?`m- M; v +ª /M +kM; F?¬M; +¬K i?2QX h`QM; iB K +O ?„M i?QÌM; F?¬M M?QM; ?„M +| i`B F?QªM i`QM; M;•M ?"M; Î b€i # M +?Ê- +| i? H'v iB M #'i +S H9

@ E?¬M; +| pB + ;b `²B- #€+ ;€B- b) H` ? B +?K+ M; "M- #€+ +S v M i•K- +?€m b) F iB M p K" +?[# M? +?Q #€+ i` B ÎM?"

h` M; .m M|B p`B +•m H`K +?Q #€+ ;€B FB `ÆB MQÊ+ K„i- #` HB M iK+ /MM; i v € F?¬M; M|B M M HÌBX

> B M; QÌB +kM; F?¬M; M|B i? K çQÊ+ M?B m HÌB- ç9M; H9+ K°i iB M; ¬K p M; H M ` - ?„M +kM; F?¬M; T?OB imv i i` M ç-m tm®M; K" MûK ? B +?K+ M; "M +?Q h` M;

@ "€+ ;€B- #€+ ç K HçB çB- b m ç| ;B[iB M +?Q i®i- i` M çQÌM; M?B m HQm K M? J M?- ? v +m çQ #€+ ç•v` # M t2 çB

h` M; .m M?bM imv i`ÆB HÈM Î# M M; Q`B- ?„M çQ iB M p"Q i v #€+ ;€B `²B M|E

@ E?¬M; +¬M- F?¬M; +¬M- +kM; F?¬M; H`K T?B M +€+ +m- i¬B iU çB H` çQÊ+X

*| H) pb bÊ GQm smv M M M #€+ ;€B +kM; F?¬M; ç K iB M- #` +?d H'v` K°i +?B iB M HçB- b m ç| H'v [m¬M €Q #¼+ H M- M?ûi iB M p"Q ?¬M; X " +kM; i?m i?"T ? i`QM; i9B- i v i`€B HB M iK+ +?2 H M p` i`Q ç†i iB M- b m ç| +ÁM H'v +?B +i9B +

h` M; .m KÎ /M çQ #€+ ;€B ç M # M çQ`M; #„i i tB- b m F?B çQ #€+ ;€B H M t2 i?
i?9 +QM; +O GQm smv MX E?B i?'v M;Q`B M? 2K FB ç M; +U+ F€`-m`o pÈB #°
F?¬M; F?ÄB MÎ MK +Q`BX

@ L`v- b Q #° /¢M; +”m M?Q pÊ +? i p”v\ L!B +?Q +”m #B i- b€+? M”v F?¬M; T?ª
+?9M; i H” #m¬M #€M +! H`B- ç i¬B t2K M°B /mM; +O M! H” ;b ç½X

h` M; .m +?Êi H M iB M; H`K M;Q`B i i?”i bU Km®M !B K€m- M; v +ª M°B /mM; b€
/€K MûK` ? B +?K+ M;”MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

L?[M; #`B i?Æ i`QM; #ªM i?ªQ +O h` M; .m ç m çQÊ+ ;?B H¢B i`QM; óhB m bY
h? M?ô- ?„M +~M i?M t2K tûi p H B H`+? +O M;QÌB pB i` M?[M; #`B i?Æ FB - b
i v tm®M;X

h€+ ;Bª+O #`B i?Æ H` oQÆM; ao h`BM? b®M; p`Q i?ÌB F€ç-m+O M?` h? M?- oQ
ao *?•M- iU hY *?•M- ;¼B H` L;mv M æbM?- H¢B +| M;QÌB ;¼H` L;Q .QÆM; aÆM L
i tQM; H` oQÆM; L;Q .QÆM;X E M`v i?•M H` M;QÌB >€M- b m F?B +? i i?b çQÊ
o,M :BªM- +| i? M|B H` ?Q`M; •M +m²M +m°M- H` M;QÌB h•M h?`M?UL v H` ?mv M
FB itm'i i?ÌB iB M h? M?X

oQÆM; ao h`BM? çQÊ+ bBM? ` i`QM; ;B çbM? [m M H¢B p`Q i?ÌB #`v ;BÌ- ¬M; M
bS +O idM? >` L K p`Q i?ÌB M?` JBM?- oQÆM; ao h`BM? M,K im´B i?b çQÊ+ /¢v
ç½ ?¼+ EBM? h?B- M,K i?m`M i` i?S #ªv i?b çB i?B i?Y- b m ç| ç`m ç-m+€+ F€
çQÆM; pÈB i?O F?Q +O +€+ +€+ F€i?B iB m ?¼+- i`mM; ?¼+ p` ç¢B ?¼+ #•v ;B
h?m`M h` i?S KQÌB H,K- / M? iB M; /-M p M; t X

L,K oQÆM; ao h`BM? ? B KQÆB # im´B i?b /m H`+? h L K- ?„M KÌB i'i +ª / M? b
æ¢B JBM?- H9+ ç| pbiS+ +ªM? K` pB i` #®M #`B i?Æ X a m ç| M?[M; #`B i?Æ FB
ç¢B ;B M; M K #„+- H9+ ç| i€+ ;Bª çQÊ+ tQM; H` h?m GB)m h?B s½- b m M`v M`
;¼B #Ì ç¬M; +O ?² æ¢B JBM? pÈB i M H` h?m GB m oB M +?QM? H` /U p`Q #`B p
oQÆM; ao h`BM?X

h` M; .m H`v #ªM i?ªQ i`QM; `QÆM; ` - b m F?B bQ b€M? pÈB i`QM; b€+? óhB m
h? M?ô i?b ?„M +ªK i?`v i?`i bU pmB bQÈM;- +?QM? H` M?[M; #`B i?Æ i?`M? / M?
i`QM; #ªM i?ªQ- K†i F?€+ +ÁM +| p`B #`B i?Æ p` çB m iW M; „M- ?ÆM M[M?[M; #`
HBM? 'MX .M h` M; .m F?¬M; #B iM?B m H„K p i?Q T?€T i` M? +?[M?QM; +kM
+| F?„+ i M im´B H` + Q ?ÆM F?¬M; +| `i M?B m H-M- M?QM; çB m H`K +?Q ?„M
bU F?¬M; #B i +€B i M ;?B i` M +QM /'m H` ;b- `®i +m°+ H` M;QÌB T?QÆM; M`Q H
h`BM? ? v F?¬M; \

h?`M? iUm +O oQÆM; ao h`BM? H` `i i®i- p`Q M,K E? M; >B i?S iQ i?b ?„M çQÊ+
h`mM;- ç M i?O ç¬ H`K [m MX E?B ç| i?O ç¬ H` MÆB i`B iY K†+ F?€+? iK i`T- oQÆ
i?B i`B M i`B ?Q - ?„M b€M; i€+ #`B i?Æ óh?-M o`Mô Î T?QÆM; /B M i?Æ + KÎ`
M;QÌB +| M?B m #`B i?Æ i`mv M +?Q ?`m i? - M?[M; #`B p,M iª +ªM? +kM; çQÊ+ M
M?Q óGK+ .QÆM; i?`M? [m€+? i?` .QÆM; *?•mô +kM; H`K +?Q M?B m / M? ?¼ H
i` M?- M; v +ª E? M; >B +kM; F?2M ?„M H` óæ i`B i?B p,Mô- ó`€+ ?¼+ i?B M i?B

L,K E? M; >B i?S KQÌB #ªv i?b oQÆM; ao h`BM? çQÊ+ ?Q`M; ç i`B m FB M- çQÊ+
/¢v- M?`T bo L K h?Q S?ÁM;- i`Î i?`M? ç M?`i M?•M i?ÌB M?` h? M?X

h` M; .m i`QÊ+ FB +kM; i?QÌM; t2K i`mv M H`+? bY- ?„M #B i`ä L K h?Q S?ÁM; -
?¼+ +?Q ?Q`M; ç æ¢B h? M?- çÌB h? M? +| M?B m F bo Km®M p`Q M?QM; i?`i b
ç ç m T?ªB H`K i?2Q +?B m H M? +O ?Q`M; ç X E? M; >B ç| çQ oQÆM; ao h`BM
ç•v H` K°i pBM? ?¢M? ?B K +| p`Q H9+ #`v ;BÌ- pb p`v K` / M? iB M; +O oQÆM; a

oQÆM; ao h`BM? H` K°i M;QÌB i?Q++ +´ p`i- +| i? T?•M #B i b€+?- i` M?- iB MX L
?`m m?•M i¬M bMM;- F?B +ÁM i` H`K i?Æ iQÆB ç T çB K ç¢K- b m F?B i`mM; MB
K ?B m K¼B i?SX

æ²M; i?ÌB oQÆM; ao h`BM? M`v +ÁM `i i€B i`B- b m F?B çQÊ+ E? M; >B +?Q F M?
KBM? +?O i?B ç`M- ?„M i?`i bU i`Î i?`M? K°i KBM? +?O çQÊ+ p,M ç`M i?ÌB F€M`v -
?`m #®B p,M ç`M HK+ iK+ ç M i?O ç¬ +¬m / M? bQ +?d çB K- M;QÌB çQÊ+ #€B FB
M m +| i? M?`M çQÊ+ K°i HÌB F?2M +O ?„M i?b t2K M?Q i? M? / M? H M + QX

h` M; .m +ÁM i?`v çQÊ+ K°i çB M +´ i`QM; b€+?- M,K tQ `² hMM; GBM? H` K°i p,M
?„M +| ç-v #KM; ?¼+ p`M M?QM; F?¬M; çQÊ+ M;QÌB i?QÌM; i?S+X a m F?B ?„M

*?Q .`ô M´B iB M ;i?b F?¬M; çQÊ+ i? M?•M M?•M i?S+- `ÆB p`Q çQÌM; +MM;- "²
oQÆM; ao h`BM?X

a m F?B oQÆM; ao h`BM? t2K [m #ªM bÆ i?ªQ i?b i?"i bU i€M i?QÎM; GB m h` B
?„M ;?B H¢B M?B m HìB #bM? i`QM; #ªM bÆ i?ªQ p` i`ª H¢B +?Q "² hMM; GBM?-
ó*- p¼M; M;¬M +?B p¼M; i?QM? +?B- ç"m #^M; [m ;B€ pk M?Q iBX GB m SM; v
i?m T?-M [m, tQÊM; i?BX ô ob i? +| i? i?'v oQÆM; ao h`BM? Qm €B i? M`Q pÊB

U , G` #`B ç iW +O oQÆM; ao h`BM? pÊB GB m h` B *?Q .` +O "² hMM; GBM?,
L|B H€Q K` +?ÆB- M;?2 H€Q +?ÆB

:B`M /Q H9M T?9M ?¢i KQ `ÆB

*?mv M çìB ç½ +?€M F?¬M; #m²M M?„+

h?Æ i?~M M;?2 K F K'v HìB

(hªM æ` /`+?) v

ob ç +?Q GB m h` B \*?Q .` çQÊ+ tm'i #ªM- oQÆM; ao h`BM? ç½ pB i p`B +•m i`
?`M; b€+? i` M? ;B`M? M? m #ªM i?ªQ GB m h` B *?Q .`- M; v H9+ ç| +| M?•M p`i
M`v, óZm®+ ;B t2K M?Q +| i?`M? iUm p p,M ?| ;B€Q /K+- +?d M?Q p`v KÊB +| i
i€+ ;BªXô

*€+ i€+ T?~K +O oQÆM; ao h`BM? i`QÊ+ M v+Æ #ªM ç m çQÊ+ tm'i #ªM- iW M, I
[m®+ +kM; çQÊ+ tm'i #ªM HB M iK+- K` [mv M b€+? i` M i v h` M; .m +?QM? H` >
#^M; #9i H¬M; - ?ÆM M[+| F?ª M,M; H` #ªM i?ªQ iU i v oQÆM; ao h`BM? pB i` -
oQÆM; ao h`BM? i?b i?"i bU H` K°i +?| ;B€ M;`M p`M;X

S?ªB #B i`^M; oQÆM; ao h`BM? imv +ª çìB H`K M?B m i?Æ M?QM; i?Q T?€T p`Q #
H` `i Qi- i`QM; MQÊ+ iWM; +| K°i +m°+ #€M ç'm ;B€ p`B i` M; #ªM i?ªQ +O oQÆ
;B€ H M ç M K°i i`B m M,K i`,K #ªv KQÆB M;`MX

h'i M?B M H9+ M`v h` M; .m +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M #B i ;b +ª- M?QM; i?¬M; [m
çQÊ+ i?b ?„M +| +?9i HQ H„M; - pÊB i?•M T?"M çSM; ç-m p,M ç`M +O oQÆM; ao
i? M`Q +kM; F?¬M; i? +?d H` ? B +?K+ M;`M- /M H` ?"m M?•M +O oQÆM; ao h`
H` [mv M b€+? +´ +U+ [mwX

h` M; .m ç½ +| [mv i ç`M?- b m M`v [m v p h`mM; >ªB b) K M; i?2Q #ªM i?ªQ M`v
ç`M?- M m H` ?`M; i?"i i?b b) +?Q +?9 æS+ #€M çBX æ®B pÊB ?„M i?b i€+ /KM; H
çQÊ+ F? B [m"i ? i- i'i M?B M b m ç| KÊB ç M HQÊi HÊB /KM; ;B€ i` FBM? i +O
#ªM i?ªQ M`v pÊB ;B€ ? B +?K+ M;`M- M| ç½ +?B K p`B T?-M i`B bªM i` M M; QìB

h` M; .m +?mB` F?ÄB ;BQÌM; 'K €T- ?„M +~M i?"M çti [mv M b€+? p`Q `QÆM; ;¶-
>„M +?Êi +| K°i w M;?o- KbM? +| i? ?'T i?m HBM? F?Q iW M?[M; [mv M b€+? +´ M
HBM? F?Q iW M?[M; ç² +´ F?€+ F?¬M; \ .M b Qi?b ? Bi?S FB +kM; ç M`i M; šm
¬M; M°B- #ªM i?ªQ FB H¢B /Q +?QM? KbM? ibK Km çQÊ+ p` +kM; +QB H` K v K„M
b€+? ` Î +Y ?`M; F?€+- bÊ `M; +kM; F?¬M; ç M HQÊi KbM? Km çQÊ+X >„M +k
+?mv M i?m Km ç² +´ FB b) ;B®M; M?Q GQm smv M- b) +QB ç•v H` [mv M b€+? M

@ *| M,M; HU+ M`v- KbM? b) H`K ;b ç•v\ *?ŠM; H) H` H`K ;B€K ç`M?bQ\ L?QM;
#B i çQÊ+ K°i +?[h`B M M`QX > v H` /MM; M| ç çB M?bM i`°K t` b®\ L m #` #„i i?
+?ŠM; H) /` M,M; M`v +?d +| i? M?bM HûM T?K M[b Q\

h` M; .m +?Êi +ªK i?'v +| +?9i `®B HQ¢M- ?„M #„i ç-m bmv M;?o KB M K M- M?[M
bU +| HU+ iQÆM; i€+ [m€ HÈM pÊB ?„M- +?Q M|B ç M +?mv M HBM? F?Q i`QM; K
iB M?„M H'v` ? B +?K+ M;`M ç Km K°i [mv M b€+?X æ®B pÊB K°i M; QìB #bM?
ç M p`B i`,K ç²M; M?Q ?„M i?b ç•v i?"i bU H` H-M ç-m iB M iB m t`B ?Q M; T?QX

@ æ9M; `²B- +ÁM +| `i M?B m M; QìB F?¬M; #B i KbM? +| #ªQ p`i ;B®M; M?Q #€+
i?'T #€M + Q- KQm HÊB #'i +?QM?

h` M; .m +<sup>a</sup>K i?'v i`QM; ç-m b€M; M;ìB- ?„M +?m~M #` p¢+? ` bM? K°i +QM çQìM
#€M ç² +´X >„M F?¬M; #B i ?¬K M v i`bM? ç° +m° + b®M; M;¨v +¨M; çQÊ+ ç + Q-
H M- +€+ HQ¢B ç²; B^a- ç² /ÄK ç-v `šv i?' i`QìM;- +€+ p` +?mv M; B +´p¨i îi`QM;
/€K M|B KbM? +?Q iWM; #` HW X

hK+ M;[+| +•m, óE F?¬M; #B i F?¬M; bÊô- h` M; .m ibK çQÊ+ KK+ iB m KÈB K¨
p¨Q K°M; ç TX

ReX *?QÆM; Re , L;šm L?B M :†T J†iX

>Q¨M; EBK æ²M; h€+ ; B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; Re, L;šm M?B M ;†T K†iX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBT o M/ M

o¨B M;¨v F iB T h` M; .m H¢B p¨B H-M çB ç M +?Ê ç² +´- KK+ çQ+? i'i M?B M H¨ i
çQÊ+ M?[M; p¨i +| HBM? F?Q ç ?'T i?m ? v F?¬M; X L?QM; #•v ; Bì ç M ; -M i i- H
¨'i M?B m +Y ?¨M; ç² +´ ç|M; +Y F?¬M; FBM? /Q M?- +?m~M #` +?ì b M; M,K KÈ
+?Q M; v +^a M?[M; M;QìB #¨v ?¨M; ` H çQìM; +kM; F?¬M; i?'v #|M; /€M; X

h` M; .m +| çB p¨Q K°i p¨B +Y ?¨M;- +?O [m€M +kM; ¨'i M?B i ibM? ; BÈB i?B m
>9+- M?QM; ?„M i?"i bU /î F?|+ /î +QìB +?QM? H¨ F?¬M; +-M /MM; HBM? F?Q +kM

RdX *?QÆM; Rd , h€+ .KM; E€ .B m *O GBM? E?QX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

t2K i¢B

*?QÆM; Rd, h€+ /KM; F€ /B m +O HBM? F?QX

L?¡K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

J +O h` M; .m M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O GQm smv M H` ?ÆM KQÌB K°i; BÌ i`C
çS #û çQÊ+ #` M?bM HÈM H M iW M?Ä- +ª M; `v +S ;¼B KbM? H` óK Mm¬B- K M
M?Q H` +QM KbM?X L; ?2 M¡B çS ó+QM Mm¬Bô b„T çQ #¢M; €B ç M M?" /MM; +
p°B p`M; ;¼B h` M; JŠM tm®M; # T M'm +ÆKX G9+ M`v ç½ b„T ç M i- i`QM; M?" -
iMv iB M +kM; +¡ i? H`K` çQÊ+ KQÌB K¡M- +kM; b) F?¬M; i?'i H pÈB F?€+?X

hK+ M; [M¡B pb #`M `°M K` bBM? HQ¢M- F?B K +O h` M; .m `Y ` m i?b +¡ +?9i
p,M; M?B m H M M M- b m ç¡ çB F?¬M; ç w K` i`QÊi +?•M M; ½ tm®M; ç' iX "" +kM
+®i F?¬M; çQÊ+ M?Q i? M? MB M- H9+ ç¡ çSM; H M +ªK i?'v 2Q ç m çÈM F?¡ +?`
i?ŠM; - i?"K +?Q H9+ ç¡ ;¼B h` M; JŠM i?b •K i? M? +¡ ?ÆB HÈM K°i +?9i +kM; +ª

h`QÊ+ FB K +O h` M; .m H` K°i; B€Q pB M i`mM; ?¼+ - F?B +ÁM i` pbi?QÌM; t
çB K +?Q ?¼+ bBM? M M i?QÌM; M;²B M?B m- +Æ 2Q p` tQÆM; +´ +¡ p`B # M? p,M
i` # M? Î +€+ # M? pB M- ç½ çQÊ+ #€+ bo +?m`M çQ€M ç¡ H` # M? tQÆM; 2Q p`
+´ i v p` T?¬M; €v pbi?QÌM; tmv M; ?B T?'M i` M #ªM; K` +kM; bBM? `ªM? ?QÌ
i`ÌB b) bBM? ` +ªK; B€+ ç m M?S+X L?QM; i`QÊ+ M v #` Hm¬M H` M; QÌB +¡ iQM
; BÌ +ÁM +?Q M¡B +?mv M M`v pÈB M; QÌB i?•M- M?QM; ?¬K M v #` bÆ w i`QÊi +?
ç m ç M KS+ F?¬M; i? çB H¢BX

@ G¬B G¬B- h-M iB m i?Q- +€+ p` +S M;²B +?ÆBX \*?`- ç•v H` F?€+? K` 2K KÌB ç
æ¢B smv M- 2K çB p`Q t2K K i? M`Q `²BX

h` M; .m i?'v +?` ;€B M¡B M?Q p`v i?b +kM; `i b®i`m°i- ?„M +kM; F?¬M; [m M i•K
F?S K` M? M? +?¡M; çQ +?€m p`Q i`QM; HÁM; +?` ;€B- [m v ç-m çB M; v p`Q T
i'i M?B M +kM; +kM; +MM; çB [m - ?„M iQM? iQ€M- M m #€+ ;€B +ÁM F?¬M; +?`n
F?B M; çBX

@ æ¢B smv M- p®M Km®M H`K +?Q +€+ +QM K°i # [+ÆK M; QM- M?QM; K Mm¬B
+ÁM i®iX "¢M; €B +O +QM ç M +?ÆB- +QM +kM; K m çB ` - çWM; ç M; QÌB i +ªK

J h` M; .m M^K i` M ;BQÌM; - #` +?d M¡B çQÊ+ p`B +•m M; „M M; OB K` i` M i`€M ç
+¡ H) H` ç M; +® MûM +ªK ;B€+ ç m çÈM Î # M ?¬M; X L?[M; M; QÌB +¡ +?9i ?B m #
+¬M F?ÈT 2Q #` i`"i i?b M; v +ª +?mv M ?Q F?¢+ +kM; H`K +?Q M; QÌB # M? +U+ F

GQm smv M +ªK i?'v + v K„i- T?ªB #B i`^M; iW M?Ä ç M HÈM F?B T?¢K p`Q b B H
ç M M?" K Mm¬B ç i`€M? çÁM- çÊB ç M F?B M`Q #®i? i°B KÈB +?¢v p X ob p`v
M ;BQÌM; - #° /¢M; +ÁM ;'T ?ÆM +O h` M; .m X

@ J Mm¬B- +kM; çWM; M¡B M [- +?9M; i i`QÊ+ iB M çB ç M # M? pB M +€B ç½

GQm smv M M¡B p` M? M? +?¡M; ;B [ H`v i v +O K h` M; .m - Km®M çÐ #` H MX

@ «B- ç m

@ æ¢B smv M- çWM; M?' + H M- +S ç K M^K tm®M;

E?B GQm smv M M?' + i v + O K h` M; .m H M- K°i +^aK ;B€+ ç m ç ÈM / [/°B iW #
K†i #` +?Êi ç m ç M KS+ #B M /¢M; - h` M; .m Î # M +¢M? i?'v iB M? ?m¬M; M?Q p
?"M? pB +O H¶ K½M; +O GQm smv MX

h` M; .m H9+ M`v +kM; F?¬M; #B i H`K b Q +?Q i®i- K ?„M pW ç°M; p`Q ç½ ç m
çQ H M t2X >„M #B i K KbM? i`QÊ+ M v ç m H` M; QÌB K¢M? K)- iW M?Ä Mm¬B /
M?B m + v ç„M; M?QM; +?Q iWM; i? M p½M HÌB M`Q- #•v ;BÌ #` ç m ç M KS+ iQ;
p½ K² ?¬B H¢M?- çB m M`v F?¬M; F?ÄB H`K ?„M +^aK i?'v ç m ç ÈMX

@ J°+ æ-m- + "m Î H¢B t2K K i? M`Q- i¬B çB KÌB #€+ b oX

GQm smv M +kM; /MM; i v H m K„i `²B +?¢v ` M; Q`B- h` M; .m M; ?2 i?'v GQm sm
K°i H€i b m M; ?2 i?'v iB M; F?ÎB ç°M; t2 Î # M /QÊB H-mX

@ *QM ``- çWM; HQ H„M; - F?¬M; +| pB + ;b- M M ;¼B çB M i?Q¢B +?Q æ¢B smv M
ç M MÆB `²B- b Q +| i? iB K çQÊ+ #€+ b o\ J +?d H` # M? +k i€B T?€i K` i?¬B- i` M
+QM H`v i?Q p`Q H` b) F?ÄB M; vX

h?'v çS +QM çSM; # M ;BQÌM; K` K„i KkB çÄ ?Q2- #` F?) H M iB M; - ;B¼M; M|B +

@ `` M; Q¢B- +?Q #` ,M F Q hB m GQM; L?•M- ,M tQM; b) F?¬M; b Q ç•M

hB m LB T LB T F?¬M; #B i p`Q T?ÁM; iW F?B M`Q- M`M; +-K i`QM; i v K°i +K+ F
MÎ- pb H9+ M`v #° /¢M; +O + "m p` #` H`K +?Q M`M; b Ê ?½BX UX

@ .-m >Q >²M; - ;B^aK ç m

h` M; .m ;B®M; M?Q +?Êi M; ?o ç M çB m ;b ç|X

@ æ9M; `²B- F?B KbM? Îi` M t2 HY /MM; K„i M?bM p`Q +€M? i v i?b ?bM? M?Q +
F?¬M; #B i +| i? H`K K ? i ç m ? v F?¬M; \

> B K„i h` M; .m H`T iS+ iÄ b€M; - ?„M p°B p`M; M|B pÈB K ,

@ J - i?B m +?9i M[i?b +QM [m M- F?B +QM iW h`mM; >^aB [m v p +| K M; i?2Q +
i?m®+ +O h`mM; v- +U+ F€ ?B m [m<sup>a</sup> pÈB M?[M; M; QÌB #` ç m- K +?l +?9i- +QM

h` M; .m p°B p`M; [m v p T?ÁM; KbM?- b m F?B çB /¢Q K°i pÁM; i?b b m ç| [m v i
T?^aB M|B M?Q p`v +kM; pb b Ê F?B HBM? F?Q +| i€+ /KM; i®i- M m K ?ÄB i?b +kM
+?ŠM; H) M|B KbM? +| /` M, M; ç†+ #B i b Q\

@ J - H`i M; QÌB H¢B +QM t2K M`Q

h` M; .m ;B9T K KbM? H`i M; QÌB H¢B- b m ç| F?) ç~v €Q H M- ç T?¬M 2Q H° ` X
+kM; +| i? i?'v T?¬M 2Q bQM; HÆM `ä ``M; - ?„M H`v Qi /-m >Q >²M; ç´ p`Q i`QM
i v +?` t€i pÈB M? mX E?B ?„M +<sup>a</sup>K i?'v #` M i v M|M; H M i?b p°B p`M; €T H M T?
Hm²M; F?Q M|M; i`mv M p`Q / i?`iX

æ²M; i?ÌB H9+ M`v HBM? F?Q i`QM; K„i +O h` M; .m +kM; çQÊ+ çB m ç°M; - K°i
i`QÊ+ K„i ?„M- M; v b m ç| HBM? F?Q iB T t9+ pÈB T?¬M 2Q bQM; pM +O K X G
ç M p`M ç iB m ? Q HBM? F?Q- /M H` HBM? F?Q ?Q`M iQ`M #B M K`i i?b +kM; F?
+O K X E?B HBM? F?Q iB T t9+ pÈB T?¬M i?` 2Q +O K h` M; .m i?b M? M? +?|
M?Q MQÊ+ iQÈB H M pMM; ç'i F?¬ +^MX

@ hB m .m - M|M; [m€- O - b Q H¢B K€i `²B

J h` M; .m H9+ ç-m +?d +^aK i?'v K°i Hm²M; F?Q M|M; iB T t9+ pMM; 2Q- M?QM;
F?Q H¢M? #m®i iB M p`Q [m H`M / - K` +^aK ;B€+ ç m ç ÈM # M ?¬M; +kM; /-M ;B^a
+?mv M ç°M; X *?d b m KQÌB ;B•v M; „M M; OBi?b #` +<sup>a</sup>K i?'v iQ`M #° ç m ç ÈM ;B®

Gm²M; HBM? F?Q FB b m F?B iB M p`Q p` /WM; H¢B K°i H9+ Î # M ?¬M; i?b iB T
i?"K +?Q +ÁM ;B®M; M?Q H`K €m HQm i?¬M; M? M? ?ÆMX J h` M; .m +kM; F?

pä ?B T- M m F?¬M; i?b #•v ;BÌ #¨ b) +ªK i?'v KbM? ;B®M; M?Q çQÊ+ çª i?¬M; M i? M?Q i`QM; iB m i?mv i p"vX

GBM? F?Q çB ç M ç-m- K h` M; .m +ªK i?'v `MM; KbM?- #¨ +ªK i?'v i|+ i B /UM; ;B®M; M?Q ,M M?•M b•K i`QÌM; bBM?- +ªK i?'v H¬M; i|+ iQ`M i?•M KÎ` - ç-m |+ çÈM # M ?¬M; ç½ #B M K'i- K°i +ªK ;B€+ i?QªB K€B M|B F?¬M; M M HÌB +?Êi #MM

h`€B H¢B i?b H9+ M¨v h` M; .m ç M; `ÆB H ç-v K†i- F?¬M; T?ªB pb F?| +?`m- +? ? Q i´M ? i ? B T?¬M # - ?„M ;B®M; M?Q #` K°i ç'K `i K¢M? H M KkB- +ªK ;B€+ ç H¢BX L?QM; +kM; F?€ K v K„M- +| H) pb #•v ;BÌ HBM? F?Q i?,M; +'T i?¨M? K¨m p T?¬M # i?b +kM; K¢M? ?ÆM bQ pÈB F?B +ÁM K¨m t M?X

@ N - F?¬M; +ÁM ç m M[- hB m .m - +?9 æS+ +?Q +QM /QÊ+ HB m ;b K¨ ?B m [m iQM? +O K ;B®M; M?Q ç½ F?ÄB ?ŠM `²B p"vX æ9M; `²B- K +O æ¢B smv M +kM K - +QM M M ibK i?ÌB ;B M ç M i†M; +?Q Qi /QÊ+ T?~K i? M¨vX «B- çS #û M¨v- K ;b M[

h` M; Jšm [m v ç-m M?bM- +?d i?'v h` M; .m ç M; M;²B # M ;BQÌM; `ÆB H ç-v K

@ æQ +?Q

h` M; .m +ªK i?'v M m KbM? M|B b B i?b b) iQB K¢M;X

R3X *?QÆM; R3 , hK >°BX URYkV

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; R3, hK ?°BX URYkV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

@ J - i?m®+ M¨v `i [mw- +?9 æS+ +?d +?Q +QM K°i +?9i K¨ i?¬B- i'i +ª ç m ç½ /M b m M¨v +QM p h`mM; >ªB b) ?ÄB +?9 æS+ tBM i? KX

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i K KbM? +| bBM? HÁM; ?Q`B M; ?B ? v F?¬M; - KbM? + i?m®+ HBM? M; ?B K M?Q p"v- +kM; +?d +| i? i?m" M KB M; K¨ #` +?mv M i?¬BX

h` M; .m çB p`Q M?¨ p bBM? `Y K†i- çÊB ç M F?B ?„M ` T?ÁM; F?€+? i?b h` M; . ` - M?bM i?b i?'v p i i?QÆM; Î 2Q ç½ F?¬M; +ÁM p'M ç - #¨ ç M; +QÌB iOK idK ¬K pÈB ? B M; QÌB G¬B G¬B p¨ h-M >mv M ",M;X

æB m H¨K +?Q h` M; .m +ªK i?'v #`i M; Ì +?QM? H¨ pW `²B h-M >mv M ",M; +ÁM pÈB +?QM? KbM?- #•v ;BÌ H¢B +| #B m ?B M `i F?ûQ HûQ- i` M K†i +kM; +| MK + i?¬K i? M- T?K M[ t2K ` H¨ ç°M; p"i +U+ F€ F?| M„K #„iX

@ hB m .m - +QM K m ;¼B çB M i?Q¢B +?Q æ¢B smv M- çWM; ibK #€+ bo M[- H H¢M?- H¢B b„T ç M i i- M¨Q +| i? ibK çQÊ+ #€+ boX *QM K m çB ;¼B çB M i?Q¢B

E?B i?'v h` M; .m i?b h` M; Jšm H" T iS+ M|B- M?QM; +ÁM +?Q /Si HÌB i?b iB M H MX

h` M; .m pW ` KÎ+Y i?b GQm smv M ç½ p°B p¨M; t¬M; p¨Q- F?B i?'v h` M; Jšm +?mv M pÈB #¢M ;€B +O KbM? i?b F?¬M; F?ÄB +| +?9i b[M; b®iX G9+ M¨v ?„M i?" Jšm pW `²B +ÁM ç m çÈM M|B F?¬M; M M HÌB b Q #•v ;BÌ H¢B ;B®M; M?Q M; QÌB .m i?'v b m HQM; GQm smv M +ÁM +| M; QÌB- pb p"v K¨ i` M? i?O iB M H M KÌB p

GQm smv M +kM; M? M? +?|M; i? M? idM? i`Î H¢B- i`QÊ+ iB M ?„M KÌB M; QÌB Î b
;B¼M; M; ?B ?Q†+ ?ÄB,

@ J Mm¬B- F?¬M; T?ªB ç M; ç m HQM; b Q\ h? M`Q H¢B i®i`²B\ § F?¬M; - t2K
F?Ä2 i?b [m€ i®i`²BX æ9M; `²B- K Mm¬B- ç•v H` M? oQÆM; - H` ç²M; bU +O #®
p i i?QÆM; i` M HQM; K X

@ E?¬M; +| ;b- æ¢B smv M- +?d H` F?¬M; +~M i?“M M; ½ m®M; +| ?ÆB ç m K°i +?
i?m®+ ç†+ ?B m K M; p iW h`mM; >ªB #¬B H M p i i?QÆM; - #•v ;B`i?b i®i`²BX a
hB m oQÆM; - hB m oQÆM; - t`m ?´ [m€- +”m ,M +ÆK +?Q - Î H¢B /MM; #[ +ÆK`
h` M; Jšm #m¬M; +?€m M; Q¢B i`QM; HÁM; ` `²B ;¼B h` M; JšM K M; i?S+ ,M H
+O #® GQm smv M +kM; M|B F?¬M; i? Î H¢B- M|B i`QM; M?“ +ÁM +| pB +- +kM;
h` M; .m p°B p`M; +¬K ? B ;|B i?m®+ pW KÈB Km i`QM; bB m i?` FQM ç€Q çQ -
T?QÆM; tm®M; H-mX

@ L`v iB m iY- M? oQÆM; F?¬M; T?ªB H`K # M T?€T v b Q\ *?ŠM; T?ªB +ªM; `v +
h` M; .m pW H M H-m i?b FûQ GQm smv M ç M; M|B +?mv M pÈB G¬B G¬B p`Q T

@ S?€T v i?b b Q\ M? oQÆM; +kM; i®i M; ?B T ç¢B ?¼+ v- +kM; F?¬M; FûK ?ÆM
M?B mX h¬B ç•v +ÁM Km®M ?¬K M`Q ç| ç†+ #B i çB +ªK i¢M; QÌB i - iB m iY +”m -
`²BX +”m +| i?m®+ ;b K` ?B m [mª M?Q p”v\ J i¬B +kM; Hm¬M M|B ç m HQM; - +”m
Q i i?m®+ - i¬B b) /MM; i?YX

h?b` GQm smv M +kM; M; ?2 h` M; Jšm M|B p HQ¢B i?m®+ ç†+ ?B m +O h` M; .
+| +?9i t9+ ç°M; M?QM; H¢B H` çS +QM +| ?B m- F?B h` M; .m F?¬M; +| Î M?“ i?b
;b- M m M?“ F?¬M; +| Î M?“ i?b GQm smv M ç m ç M ?¶ i`ÊX

@ h?m®+ ç½ /MM; ? i`²B- i?S ç| /Q K°i H½Q h`mM; v b„+ ` - [m€ i`bM? `i T?S+ i
+| °i +?9i- pW çO /MM; X L?QM; F?¬M; b Q- ? B i?€M; b m i¬B p h`mM; >ªB b) H`

h` M; .m #’i ç„+ /o TªB iB T iK+ M|B /®B- pb bU pB + T?€i bBM? i` M M; QÌB ?„M
iB m iY GQm smv M M`v H M? K²M H KB M; - +?mv M +O ?„M M m M|B ` +?Q GQ
p`B M; `v i?b +ªç` +-m ç m #B iX

*ÁM +?mv M +?[# M? ç m HQM; GQm smv M- h` M; .m +kM; ç½ M; ?o F„- +?Ì F
?„M çQÊ+ #´ bmM; - ?„M b) ç M çQ i?m®+ GQm smv MX

L?QM; M?[M; HBM? F?Q i`QM; b€+? +´ FB +?d +| i? M; ° K` F?¬M; i? +-m- h` M
H„K KÈB +| i? çQÊ+ ;†T ? B +•m ç®B +O ¬M; M°B p` #ªM i?ªQ +O #€+ ;€B FB -
+Æ ?°B i®i M?Q p”v M[? v F?¬M; X >„M M|B b) p h`mM; >ªB KÈB çB i bK i?m®+ -
i?b Km®M i?¬M; [m M?[M; M?“ bQm i¬K +´ p”i H` #¢M +O +?9 æS+- ?„M +| i? +
iW M?[M; K|M +´ p”i +O #¼M ?¼X

@ h` M; .m - æ¢B smv M- ` /MM; +ÆK- ? B iB m iY M|B ;b i`QM; T?ÁM; p¢v- M? M
h` M; JšM ç~v +Y T?ÁM; h` M; .m `²B M|B- i`QÊ+ FB ? B iB m iY M`v i`®M i`QM;
` M?[M; i`Á /Î F?|+ /Î +QÌB- h` M; JšM i`i M?B M ?B m `ä iQM? i bM? p` #ªM HoM
+?•M i?“i +O KbM?X UX

“bM? i?QÌM; i`QM; M?“ +?d +| ? B K +QM h` M; .m M M F?€ [m¢M? [m)- #•v ;B| +
H¢B +| +?9i F?¬M; F?Q KWM; M, K KÈBX L?QM; #B m ?B M ?¬K M v +O h` M; Jšm
smv M +ªK i?’v +| +?9i F?| ?B m- ;¬M ç•v h` M; Jšm `i ?B M H`M?- M?QM; H9+ M
?B M` K°i #° K†i K` i`QÊ+ M v #¼M ?¼ +?Q iWM; ;†TX h` M; Jšm pšM ,M K†+ M
i`QM; H9+ pmM; i v M?’+ +?•M H¢B #MM; H M F?Q +?’i [mw T?€B- K` G¬B G¬B p`
/ ;B®M; M?Q çB p`Q M?“ / M? K¬M- çB m M`v H`M +?Q GQm smv M p` h` M; .m ,
M?B MX

h` M; .m pb p i i?QÆM; i` M ç-m +ÁM +?Q i®i M M +?d m®M; `QÊm p M; - GQm
M?QM; +ÁM TªB H€B t2 M M +kM; F?¬M; /€K m®M; M?B mX h` M; .m +® w ?ÄB

M?[M; M,K [m 2K ;€B ç2Q FQM? H"K ;b Î ç•m- +| K°i b® pB + K" M; v +ª GQm smv
#B iX

h?b` p"Q M?[M; M,K M€Q ç°M; i`QM; MQÊ+ i?b ¬M; M; Q¢B +O G¬B G¬B M?"T +Q
[m ?ÆM ? B KQÆB M,K H"K pB +; B M F?´ i?b +kM; H"TM M K°i ;B M; ?B T F?¬M
L?QM; i?"i b•m i`QM; HÁM; ¬M; M; Q¢B +O G¬B G¬B pšM `i HQ H„M; ç M pÊ p" +
pb p"v K" i?İB çB K +m®B M,K i€K KQÆB ç-m M?[M; M,K +?QM KQÆB- F?B pÊ [m
p M°B ç` X

J +O G¬B G¬B b m ç| çQÊ+ ;ª°i pB M +ªM? b€i- pW p†M H" ç²M; bU +O #® GQm
? B +kM; F?¬M; #B i K®B [m M ? M"vX o b m ¬M; M; Q¢B ibK çQÊ+ K p" G¬B G¬B
M°B ç` +kM; ç½ [m çİB i?b Km®M çQ +QM ;€B p" +?€m M; Q¢B b M; >QM; FQM; X
çB- M?QM; Km®M +QM ;€B ibK çQÊ+ K¬B i`QİM; ?¼+ i"Ti®i ?ÆM- #" [mv i ç`M? ç
+kM; H" M; mv M M?•M K" M,K tQ G¬B G¬B +?Êi #B i i,K #B i iQ+?X

L?[M; M,K [m G¬B G¬B +kM; i?QİM; [m v p ""M? h?"M?- M?QM; K¶B H-M M?Q p
p" M; - ç m +?d p i?,K +? K `²B H¢B [m v p >QM; FQM; X L,K M; Q€B b m F?B i®i
i?U+ i"TK°i i?İB ;B M M; „Mi`QM; +¬M; iv p" M; #¢+ ç€ [mw +O ¬M; M; Q¢B i?b M
pb Km®M F?ªQ b€i i?` i`QİM; +?•m #€m i`QM; MQÊ+- ç²M; i?İB +kM; +| w Î H¢B M
pb i? KÊB +® w ç M ""M? h?"M? +MM; „Mi i pÊB +? K X

h-M >mv M ",M; +?QM? H" K°i M; QİB #¢M +O G¬B G¬B b m F?B ç M >QM; FQM; - +
i?B i M?'i +O M" M; X G" M M"v h-M >mv M ",M; çQÊ+ G¬B G¬B KİB ç M M°B ç` ç
M,K KÊB F?€+ #B i K°i +?9i- K" ?bM? M?Q +ª ? B +kM; +| ?ÊTi€+ i` MT?QÆM; /B
M" M; +kM; F?¬M; M?B m HİB- i`i M?B M +kM; F?¬M; çSM; i`QÊ+ K†i M; QİB M; Q" B
i`€M? Mû bU i?2Q çm´B T?B M T?S+ K" i?2Q G¬B G¬B p"Q M°B ç` X

J +O G¬B G¬B HQ H„M; +?Q +?mv M ?¬M M?•M ç¢B bU +O +QM ;€B- pb p"v K"
t T` K„i p" B M; QİB- M?QM; G¬B G¬B i?"i bU F?¬M; +| +?9i +ªK ;B€+ pÊB M; QİB

E?B G¬B G¬B ç½ ; -M M?Q K'i FB M M?šM i?b #® H¢B ;BÊB i?B m K°i M; QİB +QM
;†T K†i i?b M" M; ç½ M?"M` GQm smv M- ç®B pÊB M" M; i?b M; QİB #¢M ?¼+ ?²B
FB +| 'M iQÊM; `i HÊMX L" M; ç²M; w ;†T K†i- F?¬M; M; İ ? B M; QİB Î +MM; M? m
?ÊT w- ç†+ #B i H" GQm smv M H¢B ? v iÄ` [m Mi•K +?,K b|+- çB m M"v M?"M çQ
i?QX L; v +ª GQm smv M +kM; F?¬M; iBM- KbM? / /" M; M„K #„i çQÊ+ i`€B ibK +O

@ G¬B G¬B- +¬ [m v p ç`M? FªQ b€i ?¢M; KK+ ;b\ *S ç +?Q æ¢B smv M +?¢v +M
h?"M? T?€i i`B M F?¬M; i - #'i F€M; ?B T pK ;b +kM; +| i? T?€i i`B M Î MÆB ç•v-
>QM; FQM; - +kM; +¬M TªB FûQ FBM? i M°B ç` çB H M KÊB çQÊ+X

h` M; .m `|i K°i Hv i`" +?Q G¬B G¬B p" h-M >mv M ",M; - b m ç| /MM; ;B¼M; çM ;
a m F?B /MM; +ÆK tQM; i?b h` M; Jšm çQ LB T LB T çB M; O i`Q - p" B M; QİB i`
i€M ;šm pÊB M? m- pb b„Tç Mi i- F?QªM; i?İB ;B M M"v K¼B M; QİB #"M`°M M?"
M?'iX

@ «M; M; Q¢B i¬B FBM? /Q M? ç² i` M; bS+- ç½ KÎ p" B +Y ?" M; +kM; F?¬M; iQM
Km®M M; ?o ?QÊM; T?€i i`B M M?[M; bªM T?~K M?Q M; ¼+ S?d h?9v- M?QM bªM
M?" +?•m #€m HÊM +O >QM; FQM; HkM; çQ¢M i?` i`QİM; - K" ç¢B HK+ M?[M; M,K
K¢M?- pb p"v ¬M; M; Q¢B ç½ M; ?o Km®M çB m +?dM? b€+? HQÊ+ T?€i i`B M +O
FBM? /Q M? p M°B ç` - i¬B +?d H" K°i [m•Mi®i ç M /Á çQİM; K" i?¬BX

G¬B G¬B M|B ç M ç•v i?b /WM; H¢B K°i +?9i- b m ç| i?m" Mi v ç~v p" B bÊB i|+ i` M
i?Q€M; [m GQm smv M`²B M|B iB T,

@ æ9M; `²B- h` M; .m - M; ?2 æ¢B smv M M|B #•v ;Bİ M? +¬M; i€+ Î h`mM; >ªB +| T
i•K FªQ b€i +O i¬B- ç M F?B ç| ç M h`mM; >ªB i?b M? M?'i ç`M? TªB +?B m ç½

hbM? ?m®M; +¬M; iv +O ¬M; M; Q¢B G¬B G¬B i?"i bU H" F?¬M; [m€i®i- p" B M,K
FBM? i >QM; FQM; H¢B T?€i i`B M FûK- pb p"v K" bS+ Km +O i?` /•M ;BªK tm®M

+?B M HQÊ+ F? B T?€ i?` i`QÌM; M°B ç` H` +U+ F€ [m M i`¼M;- K` i`¼M; i`€+?
+kM; F?€ M†M;X
h` M; .m H9+ M`v +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 ;b pÈB +?•m #€m- ?„M M;?2 p`v i?b çM
@ h?b` G¬B ç¢B iB m i?Q H` M?` iQ #ªM >QM;FQM;- ç M h`mM; >ªB M?'i ç`M? T?
M +¢M? +¬ F?¬M; T?ªB H` æ¢B smv M- i¬B M?'i ç`M? b) F?¬M; iB TX
@ E?¬M; +-M H`K T?B M h` M; iB M bBM?- +?9M; i¬B +| K°i +¬M; iv +?B M?€M? Î
h-M >mv M ",M; M;²B # M +¢M? G¬B G¬B +?Êi M?"M M?¢i M|B K°i +•m H`K +?Q h`
+€+ M;QìB +| +?B M?€M? Î h`mM; >ªB +ÁM iB K ç M iB m M?•M p`i M?Q i¬B H`K ;b
i¬B i`QM; HìB +O h-M >mv M ",M; i?"i bU F?¬M; +| HB M [m M ;b ç M G¬B G¬BX
GQm smv M i?'v h-M >mv M ",M; ;B®M; M?Q +| +?9i +?,K +?o p`Q h` M; .m - pb p
+?mv M ?QÊM;,
@ G¬B G¬B- 2K +kM; ?B K F?B [m v p ç QÊ+ K°i H-M- ? v M;`v K B +?9M; i /Si F
? B- i? M`Q\
@ >¼T HÈT +'T ? B\
G¬B G¬B p` h` M; .m +?Êi M;•v +ª M;QìB- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M;ì GQm smv M H

RNX *?QÆM; RN , hK >°BX UjY9V

>Q`M; EBK æ²M;h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; RN, hK ?°BX UjY9V

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

hW F?B i®i M;?B T +'T ? B ç M M v ç½ H` #ªv i€K M,K- F?B +ÁM ?¼+ +'T ? B i?b h`
pB +;b +kM; i?QÌM; +| ç†+ çB K ç†+ #B i- +| i?S ;b +?ÆB pmB i?b +ª ? B b) FûQ
+MM; i? K ;B - M?QM; i?"M? iQ+? ?¼+ i" T +O h` M; .m H` ``i i®i K` GQm smv M
i`K ;QÆM; T?ªM /B M +?Q i?-v +¬ ;B€Q p` +€+ T?K ?mvM?X

>¼+ bBM? F?B ç! iQÆM; ç®B i?m-M F?B i- ? B # M F i;B Q +kM; F?¬M; pb HÊB C
?¼+ #•v ;Bì- M; v iW +'T iB m ?¼+ ç½ #„i ç-m imv M +€M bU HÈT- i`QÈ+ iB M T?
B H` M;QìB +| iB M p` +| ç` p` + Q M?'i- H`M ;B| ; M? çm ;B[ +€+ ?¼+ bBM? H`

L m bQ b€M? pÈB M?[M; i?ìB +'T # ?¼+ i" T +,M; i?ŠM; i?b i?ìB +'T ? B i?"i bU +|
h` M; .m p` GQm smv M- b m F?B i®i M;?B T i`mM; ?¼+ i?b h` M; .m çB ?¼+ ç¢B
HmB iÈB pÈB M?[M; M;QìB #¢M +'T ? B- H9+ M`v ?„M M;?2 GQm smv M ç M;?`i?
M?[M; M;QìB #¢M M,K tQ X

G¬B G¬B F?B +ÁM ?¼+ +'T ? B ç½ +?mv M i`QÌM; b M; >QM;FQM;- B +kM; #B i
i?b M;QìB >QM;FQM; +,M #ªM ç m F?¬M; M|B iB M; T?'i?¬M;- ``i M?B m M;QìB >C
i?¬M;- K` M;QìB M°B ç` ç M >QM;FQM; M m M?Q F?¬M; #B i iB M; ZmªM; æ¬M;
F?| çBX G¬B G¬B pW ç M >QM;FQM; i?b i`i M?B M M;¬M M;[F?¬M; i?¬M; M M +k
M?B M M`M; b) ``i ?Q`B MB K ç M +m°+ b®M; Î ""M? h?"M?- H9+ M`v M;?2 HìB ç M
ç°M; i•KX

@ GQm §- æ¢B smv MX

h` M; .m [m2M ;¼ GQm smv M i?2Q #B i / M?- pb p`v H9+ M`v i?"i bU F?| bY X

@ L?[M; p` #¢M ?¼+ i?ìB + 'T ? B- M; Q`B M?[M; M; QìB b m M`v ?¼+ H M i`mM; ?¼M ?[M; M; QìB F?€+ ?-m M?Q F?¬M; HmB iÈB- b Q +| i? iK i" T K¼B M; QìB H¢B ¢Q h` M; .m +| +?9i M; ?B p`M- `i M?B m M; QìB H` #ªv i€K M, K F?¬M; ;†T- +?d bÊ; ` M? mX

@ æ•v F?¬M; T?ªB H` M|B M?ªK b Q\ M? ¢•v H` ¢` ¢-m t`- # M, K i`QÈ+ +?9M; i- ¢ m +| b® ¢B M i?Q¢B HB M H¢+ +O #¼M ?¼X æ9M; `²B- i`QÈ+ ¢| + "m î h`mM; >ª F?¬M; ¢B M i?Q¢B i?¬M; #€Q +?Q + "mX M; m²M

GQm smv M +kM; F?¬M; T?ªB M|B K¢M? KB M; - b m F?B ?¼+ tQM; i`mM; ?¼+ p` #„i ¢-m H, M H°M i`QM; t½ ?°B- pb ` F?ÄB +´M; i`QìM; H` iB M p`Q t½ ?°B- i?S [m M ? ;B[ M; QìB p` M; QìBX >„M Kî iB K i?9 +QM; p`B M, K i?b iB K ¢QÈ+ +?9i H +| M; ?o F?Q- i?Q+? F i; B Q #^M; ?[m ; -M t - pb p`v K` M?[M; M; QìB #¢M + 'T ? B [m`M ¢QÈ+ ?„M FûQ HB M H¢+ - K¼B M; QìB i?QìM; tmv M +| [m H¢BX

h`QM; M?[M; M; QìB ¢| +| M; QìB T?€i i`B M i®i- +| M; QìB F?¬M; ¢QÈ+ M?Q w- #bM ¢Ð HšM M? m- pb p`v K` p`B M, K i`QÈ+ #¼M ?¼ ¢½ iWM; iK i" T H¢B K°i H-MX L M?•M tY i? p` FûQ [m M ? #¢M # i?b h` M; .m i?"i bU FûK ?ÆM GQm smv M `i

GQm smv M M|B M?Q p`v i?b +kM; H`K +?Q h` M; .m M?È` - p`B M, K i`QÈ+ i?"i bU F?B ¢| ?„M ¢ M; ?¼+ î h`mM; >ªB- iB M? ?bM? ?¼+ i" T +, M; i?ŠM; - +kM; F?¬M; [r ? B- pb i? K` i?"i bU #Ä [m b m ¢-mX

@ æ¢B smv M- M; `v K B H` ;B Q i?W - bÊ `^M; F?¬M; F`T ?¼T HÈT i`QÈ+ i i`²B

J¶B M, K +S ¢ M i i H` T?ªB ¢ M M?" +?9+ i i i?•M #^M; ?ªQ ?[m- M m b„T t T K°i M +kM; T?ªB [m i i- M?QM; [m i i i?b G¬B G¬B b) +MM; h-M >mv M ", M; ¢B ¢ M F?ª T?® F?€+- +| H) b) +U+ F€ #`M `°M p` F?¬M; i? i? K; B ?¼T HÈT ¢QÈ+- pb p`v K +?9i #B m ?B M iB + Mm®BX

i`mv M +QTv iW

GQm smv M ¢ªQ K„i K°i pÁM; - ?„M i?'v ¢•v H` +Æ ?°B ¢ KbM? #B m ?B M M, M; HU L; `v K B H` # KQÆB- M m ?¼T HÈT i`QÈ+ i i i?b +?d +| i? p`Q M; `v K B- + 'T ? B KQìB M; QìB ¢B ` idM? M; Q`B ?¼+ i" T M?QM; i®i M; ?B T +kM; p [m +¬M; i€+- # +¬M; i€+ +kM; ¢½ [m v p `M M? h?"M? , M i i- +kM; +?d +| +?WM; KQìB #ªv KQìB i H¢+ pÈB KbM?- pb i? +| i? i?'v ?„M b) HB M H¢+ ¢QÈ+ pÈB ? B KQÆB M; QìB- M ?¼+ | `ªM? ? v F?¬M; K` i?¬BX

@ J¼B M; QìB F?¬M; +¬M t2M p`Q- ¢ i¬B b„T t T- i`Q K B +?9M; i ?¼T HÈTX

GQm smv M iQM? iQ€M K°i T?2M- b m ¢| +ªK i?'v `i F?€- pb p`v K` Kî KB M; M|B

L?[M; M, K [m GQm smv M H`K pB + +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +¬M; - ?„M H`K pB + i?Q¢B ¢ M M?" ?`M; ¢†i p`B #`M- b m ¢| F?¬M; #B i H`v iW ¢•m ` K°i [mv M b´ i? ¢B M i?Q¢BX \*?Q ¢ M MY ;Bì b m i?b ?„M ¢½ iB K ¢QÈ+ KQìB K`v M; QìB- M, K #¢ M[- ?„M M|B `ä ¢` ¢B K M?" ?`M; - v m +¬m ¢ M ¢9M; ;Bì- +| p`B M; QìB H M iB M; k F?€+- pb i? K` iQM? iQ€M bÆ HQÈ+ +kM; +| KQìB #ªv KQìB i€K M; QìBX \*m®B +| ¢B M i?Q¢B HB M H¢+- GQm smv M [mv i ¢`M? H€B t2 ¢ M i?¬M; #€Q +?Q iWM; M

@ GQm smv M- F?¬M; M; ì M? [m M ? `i i®i- M?B m M, K M?Q p`v K` pšM +ÁM HB M?Q p`vX

GQm smv M pW ¢†i ¢B M i?Q¢B tm®M; i?b G¬B G¬B ¢½ +QìB iOK idK M|B- ¢B m ?®B ?"M- #B i p`v ?„M F?¬M; +¬M ¢B M i?Q¢B i?¬M; #€Q +?Q M?[M; #¢M M[- ¢ +

@ š- #¼M ?¼ ?-m M?Q ¢ m H`K K ? i +ª`²B- M? ¢½ iWM; ¢ M m®M; `QÈm KWM; h-M iB m i?Q- i¬B ¢Q K¼B M; QìB p` M?" - b m ¢| b) ¢ M i?¬M; #€Q +?Q p`B M; QìB

GQm smv M p°B p`M; /B +?mv M +?O ¢ - ?„M /MM; ;B¼M; +?QM? M; ?o M|BX

@ G↯B G↯B- M?[M; M;QìB i?2Q çm' B + "m Î >QM;FQM; +kM; F?↯M; Qi- +?Q ç M #
? M pÈB M;QìB M"Q- F?↯M; M;ì Î M?" +ÁM ~M ;B'm K°i M? #çM i? M? K B i`9+ K
M? +?"M; i®i M?QM; +kM; F?↯M; T?ªB ç†+ #B ipo ççB- b Q + "m HçB pW w M? '
h-M >mv M ",M; M^K i` M ;BQìM; HÈM +O G↯B G↯B- H9+ M"v p HçM? HMM; +O
M|B pÈB G↯B G↯BX h`QM; HÁM; M" M; +kM; +ªK i?'v `i F?| ?B m- H) ` pÈB i? H
+O G↯B G↯B- ?Q" M iQ" M +| i? ibK çQÊ+ K°i #çM i` B T?M ?ÊT ?ÆMX

@ * "m +| #B i #° /çM; +O KbM? F?B ç M >QM;FQM; F?↯M; \

G↯B G↯B ç M; +?ÆB ; K2 i` M K€v iQM?- M" M; M;?2 p"v i?b [m v ç-m M?bM h-M >

@ > ? - F?B ç| + "m ç2Q K°i +†T FB M; /"v- ,M K†+ [m K°i +K+- i`QM; HÈT +| `i M
ççB HK+

E?B G↯B G↯B ç M >QM;FQM; i?b ?¼+ +MM; HÈT pÈB h-M >mv M ",M;- F?B ç| G↯
æ↯M;- i`QM; HÈT HçB F?↯M; +| B ?B m iB M; T?' i?↯M; +O G↯B G↯B- M m F?↯M
ç½ çB i?2Q ↯M; M°B p" M;?2 ?B m iB M; T?' i?↯M;- ? B M" M; +kM; F?↯M; i? i`Î i'

@ æ9M; p"v- F?B +?Q iÈB >QM;FQM; i?b KbM? +kM; +| #° /çM; FB - M;QìB +MM;
K„i- GQm smv M H" K°i ?¼+ bBM? [m"v T?€ p" i`QM; HÈT +| `i M?B m M;QìB bÊ-
;Bì S+ ?B T M;QìB F?€+X *| K°i H-M K°i M K bBM? ;¼B KbM? H" 2K #®M K„i p" #
iY- b m M"v +kM; F?↯M; +ÁM B /€K ;¼B KbM? M?Q p"v M[X

G↯B G↯B M?È HçB ibM? ?m®M; M,K tQ - +?mv M ç| M? ?QîM; `i HÈM pÈB M" M;-
smv M ç½ F?„+ b•m p"Q ç-m M" M;X

@ JbM? +kM; F?↯M; Km®M ç GQm smv M Mm↯B KbM?X æ9M; `²B- >mv M >mv M
oQÆM; ççB i?B m ;B ? v >Q„+ ççB i?B m ;B \ "¼M ?¼ M m #B i + "m ç M M°B ç` -

G↯B G↯B M|B H"K +?Q h-M >mv M ",M; i? M [m€ ?| ;B" M- pb p"v K" ? B M;QìB #„i
a m F?B ? B M;QÆB K i KÄB i?î F?↯M; ` ?ÆB i?b /WM; HçB- G↯B G↯B HQ H„M; (M" M;
M" M; bÊ h-M >mv M ",M; Î M?" K°i KbM? b) #m²M- pb p"v M|B,

@ >mv M >mv M- M;"v K B + "m çB i? K ;B ?¼T HÈT pÈB KbM? M?û\ §- ç9M; `²B-
+ "m +kM; +| i? i?m M? 'v H"K K°i M;QìB /QÈB p€v bM?

@ * "m Km®M +? i` \ a Q HçB M|B HìB F?| M;?2 M?Q p"v \ E?↯M; çB ç•m- KbM? F?↯
↯M; FB - €M? K„i M?bM M;QìB i [m€ K ç„KX æ9M; `²B- G↯B G↯B- + "m +| T?€i ?E
.m `i +| F?Q +?'i- ?bM? M?Q #` 'v +kM; F?↯M; ;B®M; M?Q +| tm'i i?•M ;B çbM?

h-M >mv M ",M; M|B ` çB m M"v +kM; H"K +?Q G↯B G↯B +ªK i?'v F€ [m€B- pb F?B
+€+ M" M; i?" i bU bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q ç®B K†i pÈB i`QîM; #®B M?" KbM?X

G↯B G↯B F?↯M; M|B i? K çB m ;b- +| H) h` M; Jšm H" M;QìB +| M?B m +?mv M ;E
`" M; F?↯M; T?ªB bBM? i`QM; ;B çbM? ççB T?9- pÈB #®B +ªM? ;B i°+ +O h-M >m
",M; p" h` M; .m H" ? B M;QìB +O ? B i? ;BÈB- #¼M ?¼ poM? pB M b) F?↯M; #
K°i +?¶- ç•v +kM; +?QM? H" Hw /Q K" M" M; i?" i bU F?↯M; Km®M i€+ ?ÊT +?Q ? B

*?Q ç M KQìB K°i ;Bì i`Q M;"v ?↯K b m i?b h` M; .m ç½ #` GQm smv M FûQ ç M
M?[M; ;b GQm smv M M|B i?b h` M; .m +kM; H" K°i M;QìB i`B m i" T- i'i M?B M T?
MûK h` M; .m Î HçB F?€+? bçM i?b GQm smv M +?çv çB ç|M G↯B G↯BX

æ M F?B h` M; .m i?'v i` M t2 çB tm®M; +?d +| K°i KbM? G↯B G↯B i?b +U+ F€ pn
;B[KM ç↯M; ;B€ `ûi +ÁM +| K°i F?®B #,M; Î # M M;QìB- M?QM; M m Î +€+? t K°
i?S+ M;QìB ç T- iK+ M;[M|B b„+ ç T +kM; F?↯M; i? ,M çQÊ+X

E?↯M; H•m b m i?b +€+ p` #çM ?¼+ i? K ;B ?¼T HÈT H-M HQÊi FûQ ç M- ç M F?
i`Q i?b ç½ +| KQìB K°i M;QìB ç M i? K ;B - #Ä [m p" B M;QìB #çM +?Q p HçB " M
i'i +ª #çM ?¼+ Î " M? h?" M? ç m ç M ç↯M; çOX h` M; .m p" G↯B G↯B tm'i ?B M i'
+ªK i?'v pmB p p" #i M;ì- +kM; H"K +?Q #¼M ?¼ +ªK M?" M çQÊ+ ibM? +ªK #çM ?

J°i#[+ÆK i?"i bU M€Q M?B i- i`QM; ç| h` M; .m p" GQm smv M i`Î i?"M? ç®B i
€M +¬M; F? B- çB m H"K ¼B M;Q`B F?„+ ;?B M?'i +?QM? H" pW çB ?¼+ F?¬M; H
iB M +O K¼B M;Q`B- ? B iB m iY K°i ç|M; p B i?B M K°i p B €+ ç½ +QÈT F?¬M; Q
G9+ ç| ``i M?B m ;B çbM? ç½ +| iBpB- M?[M; çS i` i`QM; M?" F?¬M; +| iBpB +k
FûX ob T?¬M HÈM T?BK >QM;FQM; ç m çQÊ+ çQ p"Q M°B ç` - pb i? +kM; bÈK b
h` M; .m F?B ç|M;YB i?'v KMB p'M ç - pb p"v K" ?„M p" GQm smv M /MM; ? i iB M

FB i`®M; `¶M; M?QM; #•v; Bì +| ç-v çO +€+ HQ¢B +?| HÈM M?Ä- iW +?| ",+ EBM?
 #û+ ;B ç2M ç9 ?mM; ?½M +O MQË+ æS+- i?S ;b +kM; +|X
 h`QM; iB K +kM; +| i? K ? B M?•M pB M- #bM? i?QìM; i?b GQm smv M b) +?¢v F?,
 ``i Qi F?B î i`QM; iB K- i' i +ª ç m /Q ? B M; QìB M`v [mªM HwX h`QË+ FB h` M; .n
 +kM; +| [m2M #B i pÈB ? B M; QìB FB - H-M i`QË+ ?„M ç M i?b ? B M?•M pB M FB
 M; m²M
 L m bQ pÈB ibM? ?m®M; i`QË+ i i i? M? M?“M i?b #•v; Bì #”M `°M i9B #KB- # M
 +?¢v [m +?¢v H¢BX
 @ æ¢B smv M- #•v; Bì +| #¢M ;€B- +kM; #B i H`K pB + çSM; ç„M `²B ç`vX
 E?B i?`v GQm smv M #”M `°M ç´ K² ?¬B ?°i- h` M; .m i` m çM X
 @ æB m M`v H` çQÆM; M?B M- b m M`v b) F?¬M; +MM; çB pÈB HQ¢B /m +¬M M?Q
 i ç M `²B- K m /”T ç-m +?“Q +”m- +”m b) +?Q iB M KWM; im´BX
 GQm smv M i?`v hB m LB T LB T i?b H”T iS+ pmB p i`î H¢B- iW M?Ä ç M HÈM ?„
 M?[M; M,K i`QË+ hB m LB T LB T +ÁM M?Ä- M,K M v ç½ F?€ HÈM- pb p”v ?„M H
 /”T ç-m M?“M iB M KWM; X

kRX *?QÆM; kR , *?Ê æ² *´X

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kR, *?Ê ç² +´X

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

h` M; .m çQ hB m LB T LB T iW i` M p B tm®M; - LB T LB T +kM; ``i M; ?2 HìB- ç
 K†i ;? - b m ç| KÈB M; •v i?Æ M|B,

@ *?9+ KWM; M,K KÈB +”m GQm J M?- LB T LB T +?9i i i +”mX

hB m LB T LB T i?“i bU /”T ç-m- M?QM; i?B m +?9i M[i?b M; ½ iW i` M ;? tm®M

GQm smv M +kM; F?¬M; [m M i•K ç M pB + hB m LB T LB T ;¼B KbM? H` +”m GQ
 K°i i v ¬K hB m LB T LB T p`Q HÁM; - i v +ÁM H¢B H`v iW i`QM; M; ,MFûQ ` K°i i`
 t2K K` i`U+ iB T M?ûi p`Q i`QM; +€B i9B M?Ä +¬ #û ç2Q i` M M; QìB- i`QM; KB M;

@ >b- F?m M[#ªQ #®B- +?€m +S iMv iB M +?¼M K|M; b ç| i`QM; iB K +O +”m- +
 p M?“X L?QM; M`v LB T LB T - b Q +?€m H¢B H2Q H M K†i ;? +?9+ i i +?Q +”m\

LB T LB T M?bM [m M?[M; ç°M; p”i i`QM; iB K- M`M; `à ``M; H` ?ÄB K°i ç^M; K` i

@ *”m M|B LB T LB T /”T ç-m pÈB +”m GQm J M? i?b b) +| iB M- LB T LB T +| iB
 K i?QìM; F?¬M; +?Q LB T LB T ,MX G9+ M`v LB T LB T ç M; K†+ [m-M €Q KÈB- M
 M; m²M UXV

@ >W- +QB M?Q tQM; - i`QM; iB K M`v +O +”m +?d iQ`M H` b9+ bBM?- +?€m +O

h` M; .m î# M +¢M? H M iB M; i` m +?¼+ - M?QM; GQm smv M H`K ,M +kM; F?¬M;
 +?Q ç M M,K T?9i K` ç½ +| p`B +†T ibM? M?•M ç M Km `M p` +?m°iX æB m H`
 KbM? +?QM? H` M?[M; i?S +?ŠM; +| ;b ç€M; i?m ?9i H¢B çQË+ #€M pÈB ;B€ `i +
 b€m i`,K ç²M; - çB m M`v F?¬M; F?ÄB H`K ?„M i?-K M; ?o- ç9M; H` ;B M i?QÆM; X

@ J„i +”m M?bM i? M”Q p”v\ L|B +?Q +”m #B i M?û- H€i M[G¬B G¬B p” h¬M >m
M;Q|B T?K M[FB imv +| ?ÆB H¢M? HMM; M?QM; iQÊM; K¢Q i?”i bU H” F?mvM? [
i?”i bU F?¬M; ¸°M; i•K b Q\

GQm smv M ç†i LB T LB T tm®M; ç’i- b m ç| pW K|B +?”Q F?€+? pW H M iB M;
F?¬M; M?”M`¶BX

@ h?¬B çB- M;Q|B i H” ç¢B iB m i?Q- i¬B i?”i bU F?¬M; ?QÎM; M´B- F?¬M; T?ªB
F?ÄB ””M? h?”M? b Q\ æ9M; `²B- GQm J M?- +”m çQ LB T LB T çB +?ÆB M?û- i-
t2K i¢B

h` M; .m i?m”M KB M; M|B- F?B i?’v çS +?€m p”B M;”v [m Hm¬M [m’M H’v KbM?
i?b ?„M +?m~M #` çB b M; +?Ê ç² +´ # M FB X *ÁM h¬M >mv M ”,M;- ?„M #B i M”M
KbM?- +kM; F?¬M; Km®M çB 9T K†i M|M; H M K¬M; H¢M? +O M;Q|B i X

@ E?¬M; #B i M[- G¬B G¬B ;¼B çB M i?Q¢B M|B `^M; p”B M;”v M[KÊB çB- +”m
K°i +?9i- i¬B +| pB + Km®M i?QÆM; HQÊM; pÊB +”mX

GQm smv M T?’i i v- iÄ w #ªQ h` M; .m çB bÊK p bÊKX

””M? h?”M? iW tQ H” K°i i`QM; \*Ym \*?•m +O i?B M?¢- H” K°i ç` T?QÆM; +| H`+
#B i H” p,M ?| +O M;Q|B >€M +”M; i¢Q M M /’m ’M`’i b•m- M?[M; +´ p”i M?” >€M
?B M ÎMÆB ç•v- ç•v +kM; H” çB m H”K +?Q M;Q|B ””M? h?”M? +ªK i?’v iU ?”QX *|
ç² +´ +kM; H” K°i i`QM; M?[M; MB K pmB i?9 +O M;Q|B ””M? h?”M?- +kM; pb p”v
+ªK t9+ pmB p p” i?’i H¢+ +?Q M;Q|B bQm i-KX

G9+ ç-m +?Ê ç² +´ +kM; F?¬M; +| [mv K¬ HÈM M?Q #•v ;B| - H9+ ç| T?¬M HÈM +€
+¢M? +¬M; pB M- b m M”v i?’ i`Q|B; ç² +´ /¬M i,M; H M- pb i? K” #m¬M #€M M;”
+?d +| K°i #° T?”M +O ?”M; H” Î H¢B i`QM; +¬M; pB M- ?ÆM M[ ibM? ?m®M; i`
T?¬M HÈM #¼M ?¼ ç m +ªB #B M i?”M? +Y ?”M; FBM? /Q M? ?Q +ÄX

h`QM; +?Ê M”v +| çO K¼B +?OM; HQ¢B- +| i? M|B Km®M #’i F€ i?S ;b +kM; +| i?
i +?d +¬M HQm i•K i?b i` M +Æ #ªM ç m +?ŠM; p i v F?¬M; X LÆB ç•v +| ç-v çO M
bS- p”i /KM; #^M; #¢+ - i` M?ªM?- b€+? pÎ h?”i bU H” M?B m +?OM; HQ¢B- M?QM;
M?B m M?’i H” M?[M; ç² p”i i?|B M?” >€M- pQ /K M?Q T? H M?” >€M- ;@K bS M?
>€MXpXpX h’i +ªM?[M; i?S M”v ç m çQÊ+ +€+ p` #^M; ?[m #ªM ç` ””M? h?”M? ?

h`QM; +?Ê +| `’i M?B m +Y ?”M; M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M FBM? /Q M? ç;
[m€M i`- +” T? X

*kM; ;B®M; M?Q M?B m +?Ê ç² +´ F?€+ i`QM; MQÊ+- #bM? i?Q|B; /m F?€+? ç M
T?¬M HÈM ç m H” /m F?€+? ç M iW # M M;Q”B- M?QM; +S ç M +m®B im¬M ?Q†-
ç•v ç m +U+ F€ ?®B ?ª p” +?2M +?9+- K°i T?¬M H” /Q p”Q M?[M; M;”v +m®B im-
M?B m M;Q|B ` M;Q”B t2K p”M K v- ç t2K +| ibK çQÊ+ i?S ;b ç| i?Ä K½M i?9 +?
F?€+ +kM; +| `’i M?B m iB m i?QÆM; tmM; [m M? ç M pb K° / M?- M?[M; M;Q|B M
H çQ|B; - b„T ç†i M?[M; p”i T?~K +O KbM?- b m ç| M;²B tm®M; K°i +?B + ;? M?
/Q M?X

.M H9+ M”v i`|B pšM +ÁM H¢M? M?QM; h` M; .m +?2M +?9+ i`QM; ç€K M;Q|B p”
iQÆB pmB- M m +~M i?”M [m M b€i i?b i?’v i`QM; ç€K M;Q|B M”v M?B m M?’i H”
M?QM; #¼M ?¼ +?d H” +QÐB M;U t2K ?Q - +?d /WM; H¢B Î K¶B [m-v ?”M; p”B T
+¬M; K„M;? K” i?¬B- ;B€ +ª +kM; `’i` - +?d H” i€K ç M KQ|B ç²M; K” i?¬B- i?”i b
i-KX J” M?[M; M;Q|B ç M; çSM; ?Q†+ M;²B t´K # M M?[M; [m-v ?”M; p2M çQ|B; T
?¼ +¬K FQM? H9T i`QM; i v- +~M i?”M T?•M #B i- +kM; +| p”B M;Q|B ç M; i`ª ;B€
+?QM? H” M?[M; M;Q|B iB m T?Q +?O HU+ Î +?Ê ç² +´ M”vX

hmv `’i M€Q M?B i M?QM; h` M; .m i?¬K ?B m- Km®M Km b„K #’i +S i?S ;b +kM; M
oo bÎ /o M´B / M? +kM; F?¬M; T?ªB pb +| iB M- K” pb ¬M; ’v Km T?ªB K°i T?ÁM;
#€M ç² +´ i?Q|B; tmv M i¢Q` M?[M; +•m +?mv M +U+ F€ ?’T /šM p” +m®M ?9i- +

M?Q #` +?2 K„i M M p¨B M,K [m ç½ #Ä` p¨B i`B m ç|M; iB M ?¼+ T?Q M?QM; +
ç9M; ç„M- pB p¨v K¨i`îi?“M? ç¨K iB m ¼4B M;Q`BX

h` M i? ;BÈB M¨v T?–M HÈM +?d H¨ M;Q`B i v M; M;- ç®B pÈB M;¨M? ç² +´ i?b ç®
H¨ M?[M; M;Q`B MY ?B m MY F?¬M; p¨ +| çQÊ+ +?9i FB M i?S+- M?[M; M;Q`B M
t2K M?Q K v K„M H„K`²BX

Zmv i„+ M;–K +O M;? bQm i–K ç² +´ +?QM? H¨ i?“i;Bª ç m +| - Km®M Km çQÊ+ ?¨
im - ç½B +€i ibK p¨M; ç H'v çQÊ+ K°i K|M ?¨M; i?“i bU F?¬M; T?ªB F?¬M; i? - M?
Km çQÊ+ ç² +´ +kM; H¨ +?mv M i?Q`M; tªv` X ob p¨v KÈB M|B- /M H¨ bY K€B M

M? >MM; p" i M i? M? MB M çQ K„i M?bM M? m- i`QM; K„i H|2 H M +€B M?bM M
+ÁM F?¬M; #B i i M +O h`M? "aM EB m- M?Q p"v +| i? T?•M #B i i?"i; B^a b Q\ L
ç°M; i?b i@i- +?d +¬M M?bM QM; w b) Km M; v- M?QM; M; QÌB FB iQÊM; KçQ i`
T?ªB / /"M; ;ç ;šKX

h` M; .m +9B ç-m- ?„M HÊB /KM; i?ÌB çB K K€B i|+ +?2 ? B K„i HçB i?b M; QM; i
h`M? "aM EB mX h`QM; K„i ?„M H|2 H M Hm²M; b€M; K"m p" M; - HBM? F?Q HQÊM
F?B HBM? F?Q [m v p p" F?¬M; +| ?B M iQÊM; M"Q F?€+ Hç i?b F?¬M; +¬M ?ÄB
[mv i iY ?bM? pÈB #S+ i` M? FB X

hW b m F?B ?'T i?m HBM? F?Q +O ? B #S+ i?Q T?€T p" [mv M b€+? +´ i?b h` M;
pÈB M?B m HQçB b€+? pÎ F?€+¬ F?¬M; +| #'i F€ i?S M"Q +| HBM? F?QX a m F?B
?ÊT pÈB ? B H-M iB T M?"M HBM? F?Q i`QÊ+ ç| - ?„M +?Q` F i Hm" M- +?QM? H"
i?S ç H•m M, K- M m M|B p T?QÆM; /B M i?ÌB; B M i?b Q i M? 'i +kM; T?ªB H" i`Q

h` M; .m i?"K +?Q +ÁM +| +?9i M; ?B M; Ì- HBM? F?Q +| i`QM; i?Q T?€T p" b€+? +´
i€+ [m€ +?, K +?9 K" H"K +?Q i€+ T?~K +| HBM? F?Q ? v F?¬M; \ L?QM; ç•v +?d H
h` M; .m +?d p¬ iB M? M; ?o ç M K" i?¬B- M?QM; ?„M +kM; M?"M ç`M? i?S i`QÊ+ K

@ > B p`- i?S M"v i¬B t2K F?¬M; +?m~M- KQM; +€+ p` i?m HçBX

h` M; .m M; ~M; ç-m H M M|B pÈB M? >mM; p" >-m hY ç M; M?bM pÈB p K†i KQM

*?9 æS+ ç½ iWM; M|B pÈB h` M; .m - i`QM; M; "M? ç² +´ F?¬M; M|B i?"i; B^a- +?d +
M; QÌB T?ªB +?W çQÌM; çB +?Q M? m- +?Q /M i?S ç| H" ?"M; óKÊBôUiS+ H" ; B^av
t2K F?¬M; +?m~M- +kM; b) F?¬M; i`U+ iB T +?d` - K" M; QÌB #€M +kM; ?B m M; -K

h` M; .m M|B M?Q p"v i?b M? >MM; p" >-m hY çQ K„i M?bM M? m- F?¬M; M; Ì i
h`M? "aM EB m HçB F?¬M; ?ÄB; B€K" i`U+ iB T M|B` M; ¬MM; [ +O M; QÌB i`QM
M?bM H-KX "¼M ?¼ M"Q #B i M m h` M; .m F?¬M; +| +†T K„i FB - M"Q +| i? T?•
çQ +?Q ?„M K°i i€+ T?~K BM 'M ?B M ççB- bÊ`M; ?„M t2K tQM; +kM; +QB ç| H"

>-m hY p" M? >MM; çKM; T?ªB h` M; .m i?b t2K M?Q tmB t Q- pb #S+ i` M? h`M
`i + Q bB m- ; B'v p" #9i KU+ ç m H" ?"M; i?"i i?ÌB M?" h? M?- M; QÌB p) +kM; H"
M?[M; i€+ T?~K +O h`M? "aM EB m i?b i?"i bU +| i? /MM; i?S ; B<sup>a</sup> ç ç€M? i`€QX
#S+ i` M? +kM; çQÊ+ tY Hw [m - M?[M; M; QÌB +?d ?B m +?9 i` M? +?[K" F?¬M;
h`M? "aM EB m b) +?Q`M; ç•v i?"i bU H" #9i iQ+? +O h`M? "aM EB mX E?¬M;
F t2K tûi +´ p"i F?¬M; i?2Q [mv i„+ i?¬M; i?QÌM; M?Q h` M; .m - pb p"v K" +QB M

M? >MM; +kM; H" F H" M? M; ? - b m F?B M; ?2 h` M; .m M|B M?Q p"v i?b +kM; F?
M? M? M? M +´ i #S+ i` M? tm®M; /QÊB`QÆM; ;¶- ç•v +?QM? H" /KM; +K ç #¼M
b Q i?b t½ ?°B #•v ; BÌ +kM; +| M?B m F Km®M Km +O` - M m F?¬M; HW çQÊ+
+QM K²B F?€+X

h` M; .m +kM; F?¬M; +ÁM ?SM; i?9- HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M pb +?[# M? K" K
+kM; Km®M #´ bmM; i? K- M"Q M; ÌçB ç M i`Q +mM; F?¬M; ;†T p"i ; b +| ; B€ i` - t
M"v i?b +kM; F?¬M; / HQÊK H†i çQÊ+ +´ p"iX

@ > B p`- b m M"v M m +| ç² +´ ; b ç| i?b i`QÊ+ iB M +| i? ç M +?"Q ?ÄB pÈB +?O
M? +S #m¬M #€M- i¬B çB i`QÊ+

h` M; .m F?€+? b€Q M|B p" B +•m- i?€M; b m ?„M b) p H"K Î æB M æQÆM; >"M? - ?
[m v HçB +?¶ M"v- M?QM; ? B F M"v K¶B M; "v ç m #m¬M #€M Î ç•v- #B i ç•m b) +

@ _û+`û+-`û+`û+

h` M; .m +?"Q ?ÄB ? B M; QÌB +?O [m-v- ç M; ç`M? #Ä çB i?b b m HQM; +?Ê p M
F?€ [m2M i?m°+X

k9X *?QÆM; k9 , >² G¬ Lm¬B . Ui?QÊM;VX

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; k9, >² H¬ Mm¬B / Uh?QÊM;VX

t2K i¢B

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

E?B h` M; .m KÈB M, K b€m im´B p" pšM +ÁM Î M?" +k i?b i?Q+? +?ÆB ç'm / - ?„M
i` F?€+ MY ç K t€+? ç M TBM çB ç M M?[M; F?m ; ¢+? pĐ M; |B i" M; -M >Q J½ æ" B
ç'm t2K / +O B HÊB ?¢B ?ÆMX

L?[M; i?"M? T?® ?B M ç¢B ?| #•v ; B|i?"i bU F?¬M; i? +| ibM? ?m®M; M?Q p"v-p
?ÆM M[F?B ç| M?" +k +O h` M; .m Î /QÈB o•M GQM; aÆM- +| `i M?B m HQ¢B +
ç M ç K i?b F?„T MÆB p M; H M iB M; +¬M i`MM; `ª `Q+?- +?d +¬M iMv iB M KÎ K
çQÊ+ K°i +QM / Î # M /QÈBX

L; Q" B ç'm / - F?B h` M; .m [m2M #B i GQm smv M i?b +ª ? B H¢B i?Q+? Mm¬B /
Qi H¬M +?¢v ` pQÌM ` m M; Q¢B i?"M?- +kM; F?¬M; i?B m M?[M; H9+ çQ / H M
i?QÌM; tmv M #` #® +O GQm smv M +?Q , M çÁMX L?QM; F?B ç| M m +| K°i +QM /
F m p M; /°B i?b i?"i bU H" `i +| i? /B M i`QM; ç€K #¢M ?¼+X

G9+ M"v h` M; .m pW M; ?2 i?'v •K i? M? i?b H" T iS+ #B i ç| H" iB M; / `û+- pb p"
F€ [m€B- ?„M #B i `ä +?ÆB / i?QÌM; H" p"Q KM i?m- K°i F?B iB M p"Q KM ç¬M; i
h`QÊ+ FB ?„M Mm¬B / +?Q iWM; +| +QM M"Q ;„M; ;QÊM; ç M i i- M?QM; H9+ M
/ `û+ p M; /°B p" +| HU+- `ä `M; F?¬M; TªB H" +O HQ¢B / ?'T ?®B p"Q KM ç¬M

h` M; .m M?bM H¢B p" +?Êi +ªK i?'v iB M; / `û+ tm'i T?€i iW i`QM; M; U+ M? >MM
F€ [m€B ?ÄB,

@ . ç M KM ç¬M; i?QÌM; +? i çB- pb b Q +QM +O M? H¢B F m iQ M?Q p"v\

@ >b ?b- i¬B i?'v + "m H" #B i F?¬M; TªB ?°B M; QÌB +?ÆB / - + "m M|B M?[M; +Q
M| b) F?¬M; b®M; H•m +?Q çQÊ+X . +O i¬B çQÊ+ Mm¬B i`QM; ?² H¬- K¶B M; "v
M?B M b) F?¬M; +| p'M ç ;b

M? >MM; /MM; ;B¼M; iU ç„+ ; BªB i?Q+?- ?„M H¢B +?Q i v p"Q i`QM; M; U+- F?B H
?² H¬ Mm¬B / +| K"m çÄ p" ?ÆB H° b„+ iQKX

h?¬M; [m ; BªB i?Q+? +O M? >MM; i?b h` M; .m KÈB ?B m- KbM? i`QÊ+ FB +, M
/ i®i ç m +| i? b®M; [m KM ç¬M; - +| M?[M; +QM i?"K +?Q +ÁM b®M; H•m ç M K
Mm¬B çQÊ+ M?Q p"v +kM; +¬M +?9 w M?B m i?S- i?S M?'i H" KM ç¬M; TªB +?9
i?'T i?b +® ;„M; çWM; +?Q M| F m iQ- # M M; "v #Ä i`QM; ?² H¬- #Ä p"Q M; U+ ; B[
HÈM +kM; +?d F?¬M; çQÊ+ [m€ MY ; Bì- K°i M; "v F?¬M; [m€ # HQÊi- M m F?¬M
+O / X

h` M; .m M; ?2 i?'v iB M; / F m i?b +kM; M?È H¢B i?ÌB ;B M im´B i?Æ +O KbM?-
>MM; ,

@ *| i? +?Q i¬B t2K K°i +?9i çQÊ+ F?¬M; \

@ *-K H'v çB- M?QM; +kM; çWM; [m€ H•m- M?B i ç° i?'T b) F?¬M; i®i pÈB /

M? >MM; +kM; H" K°i M; QÌB ?"Q bªM; - ?„M +¬K ?² H¬ i`QM; i v çQ +?Q h` M; .m X
M?'i i¢B +?'K

E?B ?² H¬ FB p"Q i`QM; i v i?b h` M; .m +ªK i?'v HÁM; # "M i v ?ÆB 'K- ?„M +~M
H¬ + Q +?Q ç M KQÌB +2MiBK2i M?QM; T?¬M #KM; H¢B `i HÈM- t2K ` +kM; TªB

i`®M;`¶M;- +U+ F€ ç TX >² H¬ +| K`m çÄ- #WM;` +?9i F?Q +?`i +´ H½Q- F?QªM;
ibK çQÊ+ F?¬M; Qi i`B i?S+ p ç² +´- pb p`v K`+kM; M?"M` çQÊ+ p`B ç†+ çB KX
. i`QM; ?² H¬ ?bM? M?Q +ªK M?"M çQÊ+ M?B i ç° ?¢ tm®M; M M +kM; /WM;`û+
ç€M? ;B€ ?² H¬- ?„M T?|M; HBM? F?Q` M;Q`B i?2Q i?|B [m2MX

@ N 5

E?B HBM? F?Q pW iB T t9+ pÈB ?² H¬ i?b K°i +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ #MM; H M i
ç9M; p`v- K°i Hm²M; HBM? F?Q v m Èi /mM; M?"T p`Q i`QM; K„i ?„MX hmv Hm²M
F?¬M;- HBM? F?Q i`Î p K„i +kM;`i M?Ä M?QM; ?„M pšM +| i? +ªK SM; çQÊ+ p'M

@ M? >MM;- i¬B i?Q+? i?S M`v- M? +| #€M F?¬M;\ E?B +ÁM #û i¬B i?QÌM; tmv
i?'v`i i?•M i?B i- M m M? ibM? M;mv M #€M i?b +S` ;B€ çBX

h` M; .m ç-m iB M H` i`ª H¢B ?² H¬ +?Q M? >MM;- b m ç| ?„M iÄ` iMv w KÎ KB
M;QÌB i`QM; +?Ê M`v ç m ç½ i?"M? iBM?- +?d +¬M M? +| +?9i #B m ?B M ?SM; i?
iS+ i,M; ;B€ H M i`ÌB- çWM; ?ÁM; Km çQÊ+X

.M HBM? F?Q i`QM; #bM? ?² H¬ i?"i bU F?¬M; #^M; ? B #S+ i?Q T?€T p` #ªM i?ªQ
+| HBM? F?Q ç®B pÈB h` M; .m - M m F?¬M; TªB [m€ ç„i çÄ- ?„M b) Km H¢BX

@ h¬B +?d Mm¬B +?ÆB K` i?¬B- +kM; F?¬M; #€MX

M? >MM; M;?2 çQÊ+ HÌB M|B +O h` M; .m i?b p K†i +| +?9i #B m ?B M F?| tY-
pb ?„M Km®M H M ;B€- [m M i`¼M; H` ?„M Mm¬B / M M`v ?ÆM MY M,K- K¶B M;`v
TªB id Kd Mm¬B M'M; +kM; t2K M?Q +| +ªK ibM?- b m F?B M;?2 h` M; .m M|B M
MÐ #€M çBX

h` M; .m +?Q iW #Ä w ç`M?- ?„M +´ ç°M; ,

@ M? >MM;- i¬B i?"i bU`i i?Q+? i?S M`v- M? t2K +| i? #€M çB ? v F?¬M;- M?
i?b i¬B b) Km X G9+ M`v H` ç-m M,K- M? t2K M?Q KÎ ?`M; ç¢B +€i- i¬B +kM; Km
+kM; pmB p +ªX

@ M? >MM;- çÊB H"Ti?m`²B Mm¬B H¢B- p` ?mvM? ç FB i?Q+?- M? #€M H¢B ç
>¬m hY Î# M +¢M? +kM; H M iB M;- ?„M +,Ki?'v K°i +QM / ;B€ KQÌB i€K ç²M; K`
Km - M?Q p`v #€M çB +?Q`²BX

o K†i M? >MM; +kM; #B M ç´B- ?„M +kM; +ªK i?'v ç°M; HÁM;- +QM / M`v ?„M Km
+ÁM +?B + ?² H¬ i?b M,K tQ` ?„M ÎM?" #€+ i` B Îh?B M h•M ç½ Km çQÊ+ MÆB K°
ç²M; iB MX

M? >MM; M;?o ç M ç•v i?b M;?B K K†i M|B pÈB h` M; .m ,

@ . +O i¬B H` +U+ T?~K- pW`²B +`m +kM; M;?2 i?'v iB M; F m +O M|`²B ç'v-
GQÊM;X E?¬M; TªB i¬B F?Q€+ H€+- i`QM; F?m +?Ê M`v +| M?B m M;QÌB +?ÆB
/ +O i¬BX G9+ M`v i?'v +`m i?Q+?- i¬B` ;B€- +`m i?'v T?M ?ÊTi?b i¬B #€M

@ M? M|B çBX

h` M; .m i`ª HÌBX

@ J°i M;`M ç²M;- +?„+ ;B€- i¬B #€M +ª+€B ?² H¬ +?Q +`m- pb ?² H¬ +O i¬B H` i?
+Y ?`M; h"TL?½ >B M ç½ ç M i`ª i¬B i€Ki`,K ç²M;- i¬B +ÁM +?Q #€MX

M? >MM; +„M`„M; M|B- HÌB M`v +O ?„M +kM; H` MY i?"i MY ;Bª- ¬M; H½Q Î [m€
[m i?"i bU +|` ;B€ pÈB +€B ?² H¬ +O ?„M- M?QM; ç®B T?QÆM; +?d` ;B€ K°i
+°M; i? K #ªv i`,K ç²M;X

J°i M;`M ç²M;- h` M; .m i?¬K bmv iQM?- b m ç| [mv i ç`M? Km H¢BX æ•v H` H¬M
p"i +| i? i,M; HBM? F?Q i`QM; K„i- K°i M;`M ç²M; iB M +kM; F?¬M; M?B m- +QB
çQÊ+X

@ æQÊ+ - M m M? >MM; ç½ +| i? #Ä çB i?S KbM? i?Q+? - K°i M; "M i?b K°i M; "M-
i?m°+ p i¬B
E?B M? >MM; p" >-m hY /MM; €M? K„i /Á tûi M?bM h` M; .m - ?„M +?Êi H M iB M
M; "M çQ +?Q M? >MM; - HçB M?"M ?² H¬ / - +kM; +'i ;B[?² H¬ M?Q FB m +O M?
p" ç K +| +?9i F?¬M; MÐ- b m ç| ç9i iB M p"Q i9Bò €M? K„i HçB M?bM p T?Q h` M
h` M; .m pm®i ?² H¬ / i`QM; HÁM; - ?„M +?"K `½B çB p T?Q [m€M +O GQm s
pmB bQÊM; - /M b Q i?b +kM; +| çQÊ+ p"i +| HBM? F?Q- imv ?'T i?m çQÊ+ ``i Qi M?Q

k8X *?QÆM; k8 , >² G¬ Lm¬B . Ui`mM; V X

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ; Bª, æª L?½M
*?QÆM; k8, >² H¬ Mm¬B / Uh`mM; V X
L?|K .`+?, h2T;
L; m²M , oBTo M/ M

@ «B- ççB [mªM Hw h` M; +O +?9M; i +m®B +MM; +kM; ç½ [m v i`î HçB- t2K`
T?ªB M? - H`K ¼B M; QìB T?ªB +?î çÊBX

h` M; .m pW #QÊ+ p"Q +Y iB K i?9 +QM; i?b ç½ M; ?2 i?`v GQm smv M²M`Q- ?„
+| F?¬M; Qi M; QìB î# M i`QM; X

L; QìB ç-m iB M h` M; .m çQ K„i M?bM H` h-M >mv M", M; - ?¬K M v M`M; K†+ K°
iQK- T?K i`Ê +?Q H`M / i`„M; +`M; ; B®M; M?Q #ç+? M; ¼+X J€B i|+ i`QÊ+ FB #9
M?[M; bÊB i|+ `®B i` M ç-m H`K M; QìB i bBM? ` +ªK; B€+ HQìB #B M; - /M i`QM;
pb bU HçM? H)Q +O h-M >mv M", M; - M?QM; H-M M`v ?„M M?bM i?`v M`M; M?Q p
i`®M; M; U+ ç"TKçM? H M p`B T?¬MX i`mv M +QTv iW

h-M >mv M", M; H9+ M`v ç M; +MM; LB T LB T +?¼+ +?Q +QM`M +?çv [m HçB-
#„i ? B +QM`M ç2M çti H M #`M ç +?Q hB m LB T LB T K°i KbM? HQ v ?Q v [m
LB T LB T M?bM ? B +QM`M #Á i` M #`M i` K` +QìB `i pmB p - MK +QìB +O h-M
°i +QM b¬M; #, M; pçM M, K #` ?Á i M- `ÆB p"Q i`QM; K„i h` M; .m i?b; B®M; M?Q
; B€+ ?²B tm•MX

E?QªM; i?ìB ; B M [m ; B i? +O h-M >mv M", M; +kM; F?¬M; +ÁM H` ; b #Q K"i- M
; B çbM? T?9 ?`Q î>QM; FQM; - H`K°i ; B i°+ +?mv M FBM? /Q M? +?•m #€m ç² i`
M®B iB M; F?„T pMM; X L m bQ b€M? pÊB ; B i°+ +O h-M >mv M", M; i?b; B i°+ +
?ÆM `i M?B m- /M H` iW T?QÆM; /B M i`B bªM- i? M? / M? ? v ?çM; KK+ FBM? /

h-M >mv M", M; ; B®M; M?Q +ªK SM; çQÊ+ €M? K„i +O h` M; .m - M`M; HçB F?¬B
pb p"v K` ?„M t'm ?´ ; ½B ; ½B ç-m- +?d +| i? M?bM p T?Q M?[M; M; QìB F?€+X

G9+ M`v G¬B G¬B ç M; çSM; # M +çM? p`B # +€ HÈM ; B9T çÐ F?€+? HU +€ p" `M
M?Ä î"``M? h?``M? - pb p"v K` F?¬M; +| ``Q +ªM p M; ¬M M; [- M|B ; B€+ kM; ``i i?Q
+| +ªK ; B€+ i?¬X

h` M; .m çQ K„i M?bM b M; GQm smv M- +| # M; QìB ç`M ¬M; M; ²B i` M +?B + ; ?
ç| +| K°i ¬M; H½Q +?WM; b€m KQÆB im´B- /€M; M; QìB ; -v ; Á M?QM; iBM? i?¬M [
+| i?¬M- M?bM [m `i iBM? M?X > B M; QìB +ÁM HçB ç m H` ç`M ¬M; i`mM; MB
K†+ i?b +kM; F?¬M; ; B®M; M?Q F?€+? ç M ç•v Km i?9 +QM; X

GQm smv M FûQ h` M; .m `²B +?d p"Q ¬M; H½Q M|B,

@ h` M; .m - ç M ç•v- i¬B ;BÈB i?B m pÈB + "m- p` M`v +?QM? H` ¬M; +?O +Y ?`M
iB M #®B +O ;BÈB +´ p"i î ""M? h?"M?- H` ?°B i`QÎM; ?B T ?°B +´ p"i i?"M? T?®`
Hw +O ?B T ?°B +?•m #€m M;¼+ i?ç+?- + "m M m +| p'M ç ;b F?¬M; ?B m i?b +S
«M; H½Q FB ;B®M; M?Q F?¬M; i?Ä K½M p +€+? tQM; ?¬ +O GQm smv M- pb
smv M,
@ *QM i?Ä M?Ä +? i iB i FB - i¬B +ÁM F?¬M; T?ªB H` +?9 G[+O + "m b Q\ *€B ;b
¬M; ;B` ?ÄM; #ûi K` i?¬BX
GQm smv M ;B®M; M?Q ç½ [m2M pmB çM pÈB ¬M; H½Q FB - ?„M +kM; F?¬M; [m
¬M; i`mM; MB M `²B M|B pÈB h` M; .m ,
@ oB M`v +?QM? H` ¬M; +?O h®M; Zm•M +O +Y ?`M; GQm >QÆM; h` B- M?QM;
F?B +| K†i î ""M? h?"M?X *ÁM p` M`v +?QM? H` M? oQÆM; - H` ¬M; +?O +O +Y ?
p` M`v F?QM; `B M; ;b +| / M? iB M; i`QM; ;BÈB +´ p"i î ""M? h?"M? +?9M; i - i?"K
"„+ - i`QÊ+ FB i¬B KÎ iB K Î ç•v +kM; M?"M çQÊ+ bU i`Ê ;B9T M?B m K†i iW #¼M
h` M; .m p°B p`M; ;"i ç-m +?"Q K¼B M; QìB M?QM; i`QM; HÁM; +| +?9i #m²M #U+
smv M i?b ? B M; QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M p` K°i ¬M; H½Q i`QÊ+ K†i ç m H` M?[M;
;BÈB +´ p"i î ""M? h?"M?- +kM; F?¬M; #B i GQm smv M ;BÈB i?B m KbM? +?Q #¼
tQ M v +kM; F?¬M; HB M [m M ;b ç M +€B M; ? M`vX
hK+ M; [+| +•m M; QìB ;B` i?"M? iBM?- ¬M; +?O G[ ;B®M; M?Q ç½ M?bM ` p M; ?B
p`v K` H½Q çB i?ŠM; p`Q p'M ç ,
@ hB m h` M; - p`B M; QìB +?9M; i¬B ?¬K M v F?¬M; KìB K` ç M- M; ?2 M|B F?QªM;
/QÊ+ K°i #ªM i?ªQ +O oQÆM; ao h`BM?- i`QÊ+ M v i?B iW +O oQÆM; ao h`BM?
#ªM i?ªQ +O ¬M; `v HçB `i Qi- +?9M; i¬B +kM; F?¬M; +| w ;b F?€+ - +?d Km®M t2
h` M; .m pW M; ?2 HìB M`v +O ç®B T?QÆM; i?b ?B m ` - ?„M p°B çQ K„i M?bM G
+?|M; M|B,
@ J¼B M; QìB +S i`Á +?mv M- i¬B çB iB T F?€+?X
GQm smv M M|B tQM; i?b M? M? +?|M; +?çv p T?Q G¬B G¬B- F?¬M; +¬M ?ÄB +k
;B[K²K ;B[KB M; imv M i`mv M +?mv M +O KbM? ` M; Q`B- h` M; .m i?¬K +ªK i
+?Q M|B ` +?mv M +| HBM? F?Q +?Q GQm smv M #B i- M m F?¬M; i?b bÊ `^M; #
ç m #B iX
@ «M; +?O G[- ? B p`
@ hB m h` M; - +S ;¼B K°i iB M; H` +?9 G[X
h` M; .m +ÁM +?Q /Si HìB i?b ç½ #` ¬M; +?O G[H M iB M; +„i M; M; HìBX
@ æQÊ+ `²B- +?9 G[- M? h®M; - M? oQÆM; - i`QÊ+ i i i¬B i?"i bU +| Km K°i #ªM
i¬B +kM; ç½ i` tûi iQ HB m- M°B /mM; H` >QÆM; h` "9i Ew +O oQÆM; ao h`BM?
F?¬M; `ä `M; H„KX
@ * "m h` M; - p`v + "m +| i? H`v ` +?Q +?9M; i¬B +MM; t2K çQÊ+ F?¬M; \
h®M; Zm•M iQÈM; KçQ +| +?9i i?¬ F +? +?Êi H M iB M; - T?ªB #B i`^M; ç² +´ F?| #
+?[- oQÆM; ao h`BM? H` K°i i€+ ;Bª F?€ HÈM- M?[M; i€+ T?~K p ¬M; çQÊ+ #ªQ i²
+| i? i?`v çQÊ+ p`B #9i iQ +? i`QM; #ªQ i`M; K` i?¬BX G9+ M`v #¼M ?¼ ç m `i M
#9i iQ +? i?"i +O iB M M?•M ? v +?d H` ?`M; ;Bª\
@ "•v ;Bì- î +?¶ M`v b Q\
h` M; .m M?bM i?Q€M; [m LB T LB T ç M; pmB p K` +| +?9i F?| tY- M m Km®M i
M[i`QM; iB K +O GQm smv M +kM; H` M; QìB ç M F çB- `i²M `Q- +kM; F?¬M; T
ç`M? ç² +´X

@ >b- H" i¬B HÐ HÌB- MÆB M"v F?¬M; i?Q+? ?ÊT H„KX h? M"v çB- b€M; K B + "m
[m€M i" h`+? JQM? >B M Î # M +¢M? +?Ê- ç| +kM; H" [m€M +O i¬B- +?9M; i pW
#ªQ p"i- +?9 G[+| ç²M; w F?¬M;\

h®M; Zm•M imv iQÊM; K¢Q i?¬ F +? M?QM; M|B +?mv M `i +| +?WM; KU+- w M;?
çSM; ç-m- M?QM; ?„M ,M M|B +kM; `i HÈM iB M;- t2K ` +kM; F?¬M; TªB +?d H
#bM? i?QÌM;X

@ h¬B i?`v M M H" M?Q p"v- +kM; F?¬M; #B i M;`v K B hB m h` M; +| `ªM? F?¬M;\

«M; +?O G[;"i ç-m ?ÄBX

h` M; .m ç M; ç`M? i` HÌB i?b / i`QM; M;U+ +?Êi F m H M- +| H) pb p`Q i`QM; [m
i`QM; HÁM; ?„M F?) ç°M; - +QM / F?¬M; +| ;b /†+ #B i M?QM; ?² H¬ FB +| +?9i H
b Q F?¬M; H'v ` +?Q #¼M ?¼t2K tûi\

h` M; .m M;?o ç M ç•v p` M|B,

@ §- +?9 G[ç½ M|B M?Q p"v i?b M;`v K B +?€m b) ç M ç9M; ;BìX L?QM; - +?9 G[- p
p"i M?Ä i`QM; +?Ê- +?QM? +?€m `i i?Q+?- +?9 t2K +| i? t2K tûi ;B9T +?€m çQÊ-

@ > ? - ?² H¬ / TªB F?¬M;\ G'v ` t2K tûi +€B ç½

«M; +?O G[M;?2 i?`v iB M; / F m- H¢B M;?2 h` M; .m M|B M?Q p"v i?b +?Êi ?B r
GQm smv M p` G¬B G¬B M;?2 M|B h` M; .m Km ?² H¬ / i?b +kM; +?¢v ç M t2K- M
p` hB m LB T LB T ç M; +?¼+ ? B +QM `M ç2M +kM; #` iB M; / F m HÈM i?m ?9i>
h` M; .m çQ i v H'v ?² H¬ / ` - +ÁM +?Q çQ çQ +?Q G[H½Q ;B iY i?b ç½ #` G
LB T LB T i?b ¬K H'v çMB +O GQm smv M- +kM; ²M`Q M|B Km®M +?ÆBX

@ L"v J°+ æ-m- i?S M"v + "m Km # Q M?B m iB M- + "m M;?o i? M`Q K` Km i?S M
+?9M; i çB #„i / +?S\

GQm smv M +¬K ?² H¬ / p`Q i`QM; i v `²B çQ +?Q hB m LB T LB T- `ä `M; F?¬
F?¬M; i?`v p K†i G[H½Q ;B iY # M +¢M? +| +?9i #B M ç´BX

@ Jm K°i M;`M ç²M; - +?9M; i t2K ` F?¬M; ?B m- M m +| i?S M"v i?b M,K tQ ç¢B
+O +?9M; i b) F?¬M; +? iX M;m²M UXV

h` M; .m i?m" M KB M; M|BX

@ J°i M;`M ç²M;\ \* "m #` çB M b Q\ * "m +| #B i i¬B #€M i?S M"v F?¬M;\ > B KQÆB
çS M`Q #€M +?Q + "m- ç i¬B çB ibK ?„M

GQm smv M F?¬M; F?ÄB HÈM iB M; M|B- ?„M +kM; F?¬M; TªB ç m HÁM; pb K°i
2K +O KbM? #` M;QìB i +QB H` F M;®+- pb i? i`QM; HÁM; `i K'i ?SM;X

keX *?QÆM; ke , >² G¬ Lm¬B . U >¢ VX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ke, >² H¬ Mm¬B / U >¢ VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

G9+ M"v h¬M >mv M ",M; ç M; +¬K ?² H¬ i`QM; i v- b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O G
ç-m H M i?ªM M?B M M|B,

@ > B M; "M- i-B Km i?S M"vX
æ®B pÈB h-M >mv M ",M; i?b iB M +?d H" K°i +QM b®- M" M; i?"i bU i?Q+? i?S M"v
+?Q M" M; +ªK i?'v KbM? ;B®M; M?Q ç M; Î;-M çB M pB MX
GQm smv M ;B"i KbM? ?€ ?®+ KB M;- ?„M +ªK i?'v i? ç¢Q ç½ i? v ç´B- pb b Q M
H¢B çB i?2Q h` M; .m `²B\ L?QM; bU pB +;B"i KbM? +ÁM ç M; Î T?Q b mX
ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X
@ E?¬M; #€M- i-B ;B[i?S M"v H¢BX
h` M; .m iW +?®B h-M >mv M ",M;X
@ L,K M;"MX
h-M >mv M ",M; pšM F?¬M; ç´B b„+- M" M; H¢B M|B ` K°i +QM b®X
@ h?"i tBM H¶B- h-M iB m i?Q- i?S M"v i-B F?¬M; i? #€M- F?¬M; TªB p'M ç ;B€
M"v- ?v p¼M; +-+| i? ?B m çQÊ+X
h` M; .m i?'v h-M >mv M ",M; i?"i bU Km®M Km - imv ;B€ +ªF?€ + Q M?QM; +kM
ç +? i M;Q|B- pb p"v K" ?„M M|B pÈB p K†i +?•M i?"M?- +?d +| M,K M;"M i?"i bU
h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; iªH|B K" çQ K„i M?bM h` M; .m - b m ç| çQ ?Á H-
LB TX
@ E?K F?K- hB m h` M;- + "m Km®M +?Q i-B t2K tûi p"i M"v- M?QM; i-B +ÁM +?Q
G[H½Q ;B iY ?bM? M?Q +kM; `i +| ?SM; i?9 pÈB +€B ?² H¬ FB - M?QM; H¢B F?
hB m LB T LB T- pb p"v +?d +| i? M|B pÈB h` M; .m X
h` M; .m p°B p" M; H'v ?² H¬ iW hB m LB T LB T çQ +?Q G[H½Q ;B iY- H9+ M"v €
T?ÁM; +?Êi i" T i`mM; H M M;Q|B G[H½Q ;B iYX
G[H½Q ;B iY iB T M?"M ?² H¬- ç-m iB M H" /MM; M;|M i v ;ä H M #KM; ?² H¬- # M
/ F m- b m ç| G[H½Q ;B iY H'v ` K°i +?B + FQM? H9T M?Q M;|M +€B iW i`QM; #
b m M,K T?9i KÈB +i FQM? H9T p" i?Î /"B K°i ?ÆBX
@ hB m h` M;- + "m +| Km®M #€M i?S M"v F?¬M;\
G[H½Q ;B iY pm®i pm®i ?² H¬ i`QM; i v- +•m M|B ç-m iB M H"K +?Q M;Q|B i T?
@ E?¬M; #€MX
h` M; .m FB M ç`M? M|BX
@ h-B ` ;B€ M,K +?K+ M;"M- + "m +kM; F?¬M; #€M b Q\
G[H½Q ;B iY MÎ MK +Q|B +| p M?Q M;?B M M;šK- ;B®M; M?Q +ÁM +| +?9i F?´ b
@ *?9 G[- +?9 +kM; çWM; i` m +?¼+ +?€m- +?€m i?"i bU Km®M ;B[H¢B ç i?QÎM;
h` M; .m M;?2 p"v +kM; i?-K +?'M ç°M;- ?„M #„i ç-m +| +?9i / Q ç°M;- /M b Q i?b
KbM? +kM; +?d Km p"Q K" F?¬M; #€M ` - Km T?ÁM; ? i b€m +?K+ M;"M ç²M;- #•v
H¢B M,K b€m +?K+ M;"MX >ÆM M[i?S M"v pW `²B ?„M +?d Km pÈB ;B€ K°i M;"
?² i?b i,M; H M ;'T M,K KQÆB H-M- M m M?Q +?9 G[FB K" ` ;B€ i?"i bU- ?„M +k
@ * "m Km p"i M"v iW æ¢B >MM; b Q\
G[H½Q ;B iY +kM; F?¬M; iªH|B +•m ?ÄB +O h` M; .m - H½Q KÎ KB M; ?ÄBX
@ æ9M; p"v- +?9 G[b Q H¢B #B i\ §- ç9M; `²B- æ¢B >MM; +| M|B- +| M;Q|B Km®
i?S M"v- +?ŠM; H) H¢B H" +?9
h` M; .m +kM; M;?o `^M; F?B ç| æ¢B >MM; M|B i?"i- +kM; F?¬M; TªB ;çi KbM?X

«M; +?O G[M; ?2 i? 'v M?Q p"v i?b +Q`B F? ' M|B,

@ L"Q H" i€K i`, K- i¬B +?d` ; B€ +?Q iB m iY FB K°i i`, K K" i?¬B- pb ç€K M; Q`B i iBM?- M m i¬B i?"i bU i`^a ; B€ i€K i`, K- + "m +?Q `^M; ? „M b) #€M çB pÈB ; B€ K°i M

G[H½Q ; B iY H"K ¼B M; Q`B Î +?¶ M"v i?"i bU +^K i?"v F?| ?B m- i`QÊ+ ç| H½Q +? æ¢B >MM; - b Q #•v ; B`H¢B i`^a h` M; .m M, K +?K+ M; "M\ æB m M"v H"K +?Q M; Q ?B m- M?QM; ? B p` h®M; Zm•M p"¬M; +?O oQÆM; Î # M +¢M? +?d iÄ` +| ?ÆB i?-K ?B mX

@ hB m h` M; - + "m +kM; çWM; ; B^a p`M[- + "m M m F?¬M; M?bM` H B H`+? +O p "•v ; B` + "m +ÁM Km®M ; B^a p` pÈB H½Q ; B" M"v H"K ; b p"v\

G[H½Q ; B iY M?bM +?^K +?^K p"Q h` M; .m - MK +Q`B i` M Kti p®M #B M K'i F?¬ iS+ ; B" M- H½Q M?bM h` M; .m `²B M|B` iWM; +?[K°iX

@ *?9 G[- +?€m i?"i bU F?¬M; #B i H B H`+? +O i?S M"v- pb +?€m +kM; F?¬M; +| M"v- i?"i bU F?¬M; ?B m ?? H¬ M"v +| ; b ç€M; +QB i`¼M; X E?¬M; iBM +?9 +S ?Ä +MM; HÈM H M iW M?Ä- + "m 'v #B i`ä +?€m M?'iX

h` M; .m +| +?9i ; 'T ; €T- ? „M p°B p" M; ; B^a B i?Q +? - i?-K M; ?o ¬M; H½Q FB ç9M; M?Q p"v\ E?¬M; +?W +?Q M? m +?9i iBM? +^K M"Q- çSM; i`QÊ+ Kti M; Q`B t H¢ M"Q p¢+? Kti M? m\

GQm smv M +kM; ?B m`ä- i?b` ¬M; H½Q FB +?Q `^M; h` M; .m +?B K çQÊ+ iB ? „M p°B p" M; M|B,

@ *?9 G[- M; Q`B M? 2K M"v +O +?€m i?"i bU F?¬M; ?B m ; b p ç² +'- + "m 'v M| F?¬M; ?B mX æ¢B smv M +?€m imv +ÁM i` M?QM; +€+ p` +kM; #B i`²B ç'v- +?€ i`QÊ+ M v +?Q # Q ; B`M|B # "v- K" H`B +O h` M; .m +?QM? H" H`B +O +?€mX

G[H½Q ; B iY M; ?2 çQÊ+ M?[M; H`B M"v +O GQm smv M i?b KÈB F?¬M; +ÁM iS+

@ æ•v +?QM? H" ?² H¬ h K >" GQm- ; B€ i` +kM; F?¬M; +-M i¬B T?^B M|B` X L; "v >MM; FB +-K +€B ?² H¬ M"v- M?QM; F?B ç| b„ + i`B ?ÆB i®B- +kM; F?¬M; +?9 w +O M| - pb p"v KÈB i`^a ; B€ K°i i`, K ç²M; X h¬B ç M; M; ?o +?İ p" B M; "v M[ b) ç M t2 #` + "m ç•v Km K'iX «B- t2K` +kM; i`MM; ?ÊT- M?QM; ç•v +?QM? t€+ H" ç² +'- + "m + 'i +?Q F„ M?ûX

GQm H½Q ; B iY M|B` M?[M; H`B M"v i?b ç€K M; Q`B i`QM; T?ÁM; +| M?[M; #B m smv M p" ? B ¬M; +?O h®M; oQÆM; ç m ?€ ?®+ KB M; - h` M; .m - h-M >mv M ", M ` F?| ?B m- `ä` M; +€B i M h K >" GQm i?"i bU t H¢ pÈB #¼M ?¼X

@ L"v +?9 G[- i?S M"v i?"i bU H" h K >" GQm b Q\

:B¼M; çB m +O GQm smv M +| +?9i`mM`~vX

t2K i¢B

G[H½Q ; B iY i`WM; K„i M?bM GQm smv M- p Kti K'i p mB,

@ h¬B +kM; H" M; Q`B +?ÆB M?[M; i?S HBM? iBM? M"v p" B +?K+ M, K- i`QÊ+ FB +| H) H" F?¬M; M?bM H-KX

@ >b- M; Q`B M? 2K- + "m ç9M; H" KkB +?| b, M- h K >" GQm H" i?S i®i- T?^B #B i h®M; - +kM; H" M? #B i M?B m ?B m`°M; - M? M|B t2K- i¬B +kM; +?d #B i +€B i

GQm smv M p¶ çMB i?"i K¢M?- F?B i?"v p Kti HÆ M; Æ +O ç€K M; Q`B h` M; .m i?S+- M?QM; T?€i ?B M KbM? i`QÊ+ FB imv +| #m¬M #€M ?² H¬ p" +kM; iWM; M; ? GQm- +?d #B i`ä ç| H" K°i K|M ?"M; [mw- +ÁM H B H`+? +O M| H" i? M"Q- ; B€ i M?B m ?ÆM bQ pÈB h` M; .m X

«M; +?O h®M; iB T M?"M ?² H¬ iW i`QM; i v +O G[H½Q ;B iY- ?„M +kM; ;B®M; M
FQM? H9T` t2K- b m ç¡ KÎ KB M; M¡B,

@ *"m h` M;- + "m ç9M; H` ``i K v K„M- ?² H¬ M`v `ä ``M; +¡ tm'i tS iW i v h K >` GQ
h` M; .m +ÁM +?Q i`ª HìB i?b GQm smv M ç½ p°B p½ ?ÄB,

@ M? h®M;- M? M¡B t2K i?S M`v +¡ i? ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M\

@ hK+5

G[H½Q ;B iY +?Êi`Qi` K°i +?[[m F) ` ,M; H`K ¼B M; QìB i`QM; T?ÁM; M?bM p
GQm smv M ; -M /•v / K†i /`v M?Q iQìM; i?`M?- ;Bª pì ?²M M?B M M?Q F?¬M; T?
K¼B M; QìB- ?„M pšM ç M; KdK +QìB +?ì KQM; +•m i`ª HìB +O ¬M; +?O h®M; X

kdX *?QÆM; kd , h K >` GQmX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kd, h K >` GQmX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

t2K i¢B

«M; +?O h®M; i`-K M; •K K°i +?9i KÈB KÎ KB M; M¡B,

@ >² H¬ Mm¬B / +kM; F?¬M; T?ªB ç½ +¡ [m€ H•m- H9+ ç-m ?² H¬ M`v tm'i ?B M p
/Q [m M pB M ç` T?QÆM; iB M +®M; p`Q +mM;- +€+ p` pQÆM; +¬M; [mw i°+ /M
çQÊ+ /MM; H`K F?m¬M KšmX

@ h?ìB /B K ?² H¬ / +U+ i?`M? +kM; H` p`Q i?ìB E? M; \*`M h?`M? h? - F?B M; QìB
ç¬M; i?b M; `M? +? i€+ ?² H¬ +kM; T?€i i`B M K¢M?- b m ç¡ i`mv M HQm p`Q M?•

@ J`M; QìB i¢Q` F?m¬M T?¢K +?Q ?² H¬ / Î /•M ;B M +?QM? H`h K >` GQm- M?[
¬M; i # Q ;²K * Q h?•M L?B >Á h?QÊM;- ©B h?•M L?B >Á h?QÊM;- h€T *?Ov "´M
ç m çQÊ+ ?"m M?•M i¬M bMM;- pb i9 2€p% +®M; m çQ ¬0Ð ¬MQm@°€

h-M >mv M ",M; i`a HìB K°i +•m `i çÆM ;BªM- +m®B +MM; pšM ç~v [mª #!M; [mv i .m X

.M h-M >mv M ",M; M!B M?Q p"v +! +?9i HÈM H®B M?QM; F?¬M; B T?ªM #€+- M +?QM? H`i`ª ;B€ + Q i?b çQÊ+- M m h` M; .m ç½ Km®M #€M i?b M" M; i`i M?B M M" M; +kM; F?¬M; bmv tûi ?"M? pB +O KbM? ç½ F?¬M; M Kti M?[M; M; QìB Î ç•v- H'v i?`i ç M; QìBX

h` M; .m + m K"v- ?„M i?-K iU ç`M? ;B€- +m®B +MM; +kM; H M iB M; ,

@ h-M iB m i?Q- p"i M"v ç-m iB M H" ¬M; +?O G[M?bM i`9M; - +?9 'v +kM; ç½ #Ä iK+ M; [M!B [m•M iY F?¬M; +QÊT i?S M; QìB F?€+ v m i?Q+?- +¬ t2K +! i?

.M F?¬M; `ä`"M; iW +?®B M?QM; w M; ?o HìB M!B +O h` M; .m ç½ `i`ä`"M; - ç! F?¬M; M!B ` M; mv M M?•M- M?Q p"v ?„M b) #€M +?Q ¬M; +?O G[X

a m F?B M; ?2 `ä HìB M!B +O h` M; .m i?b p Kti h-M >mv M ",M; +! ?ÆB #B M ç F?€+? i`QM; M?` ç®B T?QÆM; - +! i? i?'v ;B +ªM? +O M; QìB M"v `i #bM? i?QìM ç®B pÈB K°i ;B çbM? Î ""M? h?"M? i?b +! i? M!B H" K°i F?QªM iB M HÈM X æ²M; i`QM; i v +O ç®B T?QÆM; [m€ / /"M; - +?d i`QM; i?ÌB ;B M M; „M ç½ çQÊ+ i,M; ; H-M- M" M; i?"i bU F?¬M; M; i h` M; .m +! Hw /Q ;b ç iW +?®BX

*ªM +! K°i p'M ç F?€+- ç! +?QM? H" h-M >mv M ",M; iW M?Ä ç M HÈM /M F?¬M; T w M?QM; #•v ;B! #` K°i M; QìB ç`M ¬M; ç°i im' B iQÆM; çQÆM; KÎ KB M; iW +?®B- iB M i`QM; çìB M" M; X G9+ M"v M" M; +ªK i?'v +! +?9i #'i M; Ì p" F?¬M; i?Q+? SM; - +?9i ?B m F€ pÈB h` M; .m X

h-M >mv M ",M; F?¬M; #B i H" h` M; .m M!B ` M?[M; HìB pW `²B +kM; `i F?! F?; , Km®M K°i K®B #m¬M #€M HìB i? K #ªv +?K+ M; "M- i` M çìB M"v M; QìB +! iB M `i F?¬M; iBM h-M >mv M ",M; +! i? H'v ` çQÊ+ K°i i`,K M,K +?K+ M; "M- pb pÈB ;B H) b) F?¬M; +QB ?ÆM K°i i`,K M; "M ` ;bX

æB m H"K h` M; .m +ªK i?'v F?! tY +?QM? H" ¬M; +?O G[ ç½ M!B ?¬K [m M?bM i ?ÆM M[ +kM; F?¬M; ûT ;B€ K" çQ ` +€B ;B€ + Q M?'i i` M i?' i`QìM; p"Q H9+ M `i +! Hw +! +È- M m ?„M pb h-M >mv M ",M; ` ;B€ " #€M +?Q M" M; - M?Q p"v M?'i ;B iY p" ? B ¬M; +?O h®M; oQÆM; - M?Q p"v b m M"v KbM? F?¬M; +?d F?¬M; +! + Î i?"M? T?® ""M? h?"M?- bÊ`"M; M; v +ª GQm smv M #m¬M #€M Î ç•v +kM; ;†T F?

E i [mª M"v i?"i bU F?¬M; T?M ?ÊT pÈB QÈ+ M; mv M # M ç-m +O h` M; .m - ?„M p >" GQm i`QÊ+ iB M H" pb H9+ M"v ?ÆB F i iB M- +ªM T?QÆM; /B M F?€+ +?QM? bQm i-K +' p"i Î ""M? h?"M?X ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

G[H½Q ;B iY p" ? B ¬M; +?O h®M; oQÆM; M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b F?) +kM; /-M ?Á ?Q½M tm®M; - i`QM; HÁM; i?-K F?2M hB m h` M; H" #B i H"K M; QìB +! iB M- K°i i`B m +kM; F?¬M; i? K ç p"Q K„i- M?QM; +! M?[M; i`QìM; ?ÊT T?ªB t2 G[ H½Q ;B iY H M ;B€ i€K +?K+ M; "M p" ? B ¬M; +?O h®M; oQÆM; ç½ iU ç°M; `9i ",M; HÈM iB M; çti ;B€ K°i i`,K M,K +?K+ M; "M `ä`"M; H" H"K +?Q #¼M ?¼ K'i i? HÁM; b) F?¬M; i?QªB K€BX

E?B i?'v p Kti FB M çBM? +O h` M; .m - h-M >mv M ",M; +ªK i?'v M m KbM? F? T?QÆM; b) +?ŠM; #€M- pB p"v K" M" M; +kM; TªB KÎ KB M; - K¬B M; ¼+ KÎ` ,

@ «M; M°B +O i¬B H" M; QìB h?B M h•M- çB b M; >QM; FQM; i`QÊ+ ;BªB T?!M; - b M°B ç` - i`QÊ+ FB i¬B i?QìM; tmv M M; ?2 ¬M; KbM? M?„+ ç M M?[M; i?S M"v Î h? p +?Q ¬M; X

h-M >mv M ",M; M!B ` M?[M; HìB M"v i?"i bU H"K +?Q ç€K M; QìB ¬M; +?O G[ ;B"i i`mv M i?W - +?O v m H" T?€i i`B M p,M ?! i`mv M i?®M; - i`i M?B M +?[ ?B m Hm h-M >mv M ",M; çQ ` i?"i bU `i +! ç° M†M; - M" M; +! ?B m pÈB ¬M; M°B- ?B m i•

#^M; iB M i`B- pb i? +kM; F?¬M; +| w /MM; iB M ûT M; Q`B- ¬M; +?O G[H9+ M`v F
p`M ç M`v +kM; F?¬M; i? M`Q i`€+? H M ç-m h` M; .m - +?d +| i? i`€+? #¼M ?¼
@ «M; +?O G[- +?9 t2K
h` M; .m M?bM p T?Q G[H½Q ;B iY- h-M >mv M ",M; +| Hw /Q ç-v çO ç Km ?²
F?¬M; i? F?¬M; #€M- i`W F?B ¬M; +?O G[+kM; Km p ç iÃ HÁM; +| ?B m pÈB
`M; H` F?¬M; i? X M; m²M
@ h®i- i®i- #•v ;B`i? M? MB M +| ?B m pÈB M; Q`B ;B`i`QÎM; #®B +kM; F?¬M; M?
+kM; F?¬M; i` M? pÈB +¬X æQÊ+ `²B- hB m h` M; - KQ`B ;B`M; `v K B +?9M; i ;†T
+O hB m h®M; - +?9M; i¬B +€Q iW i`QÊ+
G[H½Q ;B iY ?¬K M v i?"i bU H` K¼B +?mv M F?¬M; i?m`M- iS+ i®B i`QM; HÁM;
p`v +kM; F?¬M; Km®M Î H¢BX G9+ M`v ¬M; +?O h®M; p` ¬M; +?O oQÆM; +kM; çS
iWX
h?'v K¼B M; Q`B Km®M +€Q iW p` +?m`M #` #Ä çB i?b h` M; .m +?Êi M¬M M|M; - ?
@ «M; +?O G[- ? B p` ç¢B + - i¬B b m F?B ibK çQÊ+ #ªM i?ªQ i?b +kM; F?€ ?SM; i
K B +kM; F?¬M; +?d t2K #ªM i?ªQ +O i¬B- pb M?Q p`v +kM; [m€ çÆM çB m- pb i?
+| i? çQ ç M +?Q iB m iY KÎK M; i-K K„iX
h` M; .m bªM; F?Q€B ç²M; w #€M ?² H¬ / - KK+ çQ+? HÈM M?'i +?QM? H` Km®M
bQm i-K ç² +´ M´B iB M; Î ""M? h?"M?- b m M`v ? B # M i` Q ç´B- çK+ MQÊ+ #ûQ +
HBM? F?Q ? v F?¬M; X L?QM; ?¬K M v ?„M #` h-M >mv M ",M; M; €M; +?•M- F i [m
p`v H9+ M`v +kM; +?d +| i? /`v K†i M|B ` KK+ çQ+? +O KbM?X
J¼B M; Q`B çQ K„i M?bM M? m `²B F?) ;"i ç-m- imv ?¬K M v #¼M ?¼ çQÊ+ i?'v ?²
F?¬M; B Km p çQÊ+- i`QM; HÁM; +| +?9i #S+ #®B M?QM; #¼M ?¼ pšM iQÆM;
.m X Pi M?'i i?b i M M`v +kM; H` M; Q`B i`-K´M- F?¬M; t®+ M´B- ?ÆM M[+kM; F?
p`v +kM; çO +?Q #¼M ?¼ +QB i`¼M; X
"•v ;B`i`QM; K„i ç€K i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB Î t½ ?°B M`v T?-M HÈM ç m +?
i`,K M; `M- /M H` p`B +?K+ M; `M i?b #¼M ?¼ +kM; ?"M F?¬M; i? #€M KbM? çB- p
+?'i M?Q h` M; .m i?"i bU M?"M çQÊ+ Qm €B +O M?[M; M; Q`B +| im´B- +?9 æS+
+QB i`¼M; h` M; .m pb M; mv M M?•M M?Q p`vX
@ æQÊ+ `²B- hB m h` M; ç½ +| v m +-m- K¼B M; Q`B +kM; F?¬M; ;B'm Î M?`- +| ;b
+kM; +| F?¬M; Qi i?S i®i- +kM; M M çQ ç M ¼B M; Q`B i?QÎM; H½K
G[H½Q ;B iY t2K M?Q ç²M; w pÈB v m +-m +O h` M; .m X
@ L?QM; - hB m h` M; - M m M; `v K B i¬B pW w #ªM i?ªQ +O +`m- +`m T?ªB Qm iE
J°i +•m M|B +O G[H½Q ;B iY F?B ` ç M +Y iB K i?"i bU H`K +?Q h` M; .m ;B"i
;B`i?"M? iBM?- ¬M; H½Q M`v ?¬K M v ,M [mª ç„M; - +| H) [mv i ç`M? M; `v K B b) #

kNX *?QÆM; kN , .m G`+?\

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kN, .m H`+?\

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

a m F?B iB M +?•M M?|K # M; QìB G[H½Q ;B iY- H9+ M"v h` M; .m t2K M?Q FB
M;?o - ?„M K M; i?2Q LB T LB T p` KìB M?|K M; QìB GQm smv M çB /MM; +ÆKX a
h-M >mv M ",M; ibK K°i M;•M ?"M; +?mv M F?QªM +?Q h` M; .m - K` hB m LB T L
p"i i`QM; [m€M +O GQm smv M ?'T /šM- b m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; +ÁM Km®M çQ
+m®B +MM; h` M; .m çQ hB m LB T LB T çB ç M i`¬M; iB K +?Q GQm smv M- +Á
? B p` iB m i?Q p M?"X

@ G¬B G¬B- + "m M|B t2K h` M; .m FB b Q HçB /®B i`€ M?Q p"v\ E?B i¬B #„i ç-
M?QM; pW `²B F?B +?mv M F?QªM i?b `ä ``M; F?¬M; +?9i F?€+? F?Q- i`U+ iB
ç9M; H` M?Ä K¼MX

h-M >mv M ",M; m®M ûQ i` M ;BQìM; - i`QM; i v pm®i ?² H¬ / Km çQÊ+ iW h` M; .
M|BX L`M; p®M +| +?9i ?B m F€ pÈB h` M; .m - H9+ M"v i'i +ª +?mv M i?"M? T?šM
ç`M ¬M; +| [m2M #B i K` i?'v h-M ççB iB m i?Q ; -M ç•v H½M? ççK HçB +| #B m ?
i? `ÆB K„i tm®M; ç'iX

G¬B G¬B /MM; €M? K„i M;?B M M; šK M?bM h-M >mv M ",M; - M`M; +QìB M|B,

@ .M i? M`Q i?b h-M ççB iB m i?Q +O +?9M; i +kM; ç°M; tm•M i•K `²B +| T?ªB
M,K M?Q p"v M?QM; +?Q i?'v + "m +?O ç°M; M?„+ ç M M; QìB ç`M ¬M; M`Q- M?QM
.m imv +| ;B i? #bM? i?QìM; M?QM; HçB H` M; QìB po ççB- + "m i?"i bU +kM; T?

G¬B G¬B M|B H`K +?Q h-M >mv M ",M; i?"i bU FBM? M;ç+- ç9M; p"v- iW M?Ä ç M
M; v +ª M?[M; M; QìB M? 2K ?¼ i`QM; M?" +kM; +?Q iWM; çQÊ+ M`M; M?„+ ç M-
Hm¬M M?„+ ç M i M ç`M ¬M; ç€M; ;B`M FB X L`M; +ªK i?'v F?B ç®B /B M pÈB ?
M;çQ p` HçM? HMM; - ;B®M; M?Q F?¬M; +| +?9i / Q ç°M; i•K iB M?- M; Q`B M; "v ç|
i?`- çB m M"v H`K +?Q M`M; +ªK i?'v +| +?9i i?'i #çBX

L m h-M >mv M ",M; #B i `ä h` M; .m +?šM; [m +?d ;BÄB +?2 ;B`m K` i?¬B- i`QM
M;?o Km®M /MM; bS+ H°i i`¬M M`M; ` - F?¬M; #B i M`M; b) M;?o i? M`Q- b) K„M
b Q\

h-M >mv M ",M; ç M; M`B M|M; - M`M; M;?o ç M MK +QìB M?"M M?çi +O h` M; .m
` ,M;X L; QìB ç`M ¬M; /®B i`€ FB `ä ``M; `i +QB i ¼M; iB M #ç+ M?QM; HçB #B m
KbM? H`K €+ M?•MX G9+ M½v i` M çQìM; p i?b GQm smv M ç½ ;BªB i?Q+? +?mv
KÈB #B i KbM? ç½ KçQ Km°B ` ;B€ [m€ + Q- M m M|B iW T?QÆM; /B M M`Q ç| i?
+O M;? Km #€M ç² +´- pb i? M`M; +`M; iÄ ` +,K ?"M h` M; .m X

@ G¬B G¬B- M; "v K B +?9M; i ç M t2K #¼M ?¼ i?QìM; i?S+ #ªQ p"i- KbM? +kM;
i`€ FB +| K½B K v K„M çQÊ+ F?¬M; \ "ªM i?ªQ FB +O ?„M M?'i ç`M? H` F?¬M; ç€

h-M >mv M ",M; ;B®M; M?Q i?'v h` M; .m F?¬M; K v i?b KÈB ibK p +ªK ;B€+ Qm

h-M >mv M ",M; iWM; ?¼+ i" T # M,K Î M? Zm®+ - +U+ F€ [m2M i?m°+ H M;?B i`
M?QM; M`M; HçB F?¬M; #B i- M m tûi p T?QÆM; /B M i•K Hw- F?B K°i M; QìB ç`
+ªK t9+ +O K°i M; QìB T?K M[- M?Q p"v i?QìM; ç` #B m +?Q M?B m +?mv M F€ /B

@ >„i tb- B HçB M?„+ ç M i¬B\

h` M; .m pm®i KkB +O KbM?- i`QM; HÁM; i?¬K M;?o +| M; QìB ç M; M;mv M `O K
G9+ M"v h` M; .m F?¬M; +| pB + ;b H`K p` M;²B i`QM; [m€M i?9 +QM; +O GQm sr
M?'i +O GQm smv M i?b +?QM? H` F?¬M; #B i t`m ?´ p` HçB KçM? K)X a m F?B #
KÈB b€M; KMM; # GQm smv M ç½ +?çv ç M ;B[+Y +K+ çB M iQM- [m`M +?ti H`v
FûQ [m M ? p` [m` +€T- ç +?Q ç€K +€M #° +K+ çB M iQM +U+ F€ [m`v `¬v- +m®B
K` FûQ #,M; i?¬M; `°M; +?Q ?„M- M; QìB i?QìM; i?b T?ªB K`i MY i?€M;X

hmv GQm smv M imv M #® pÈB # M M;Q`B H` Km®M M®B [m M ? pÈB ? i?®M; i?
M?Q p"v b) iB T t9+ çQÊ+ pÈB M?B m iBM iS+ ?ÆM- M?QM; h` M; .m M;?B M; l i M

smv M ç M; #S+ #®B M;²B Î M?¨ pb K°i pK €M ;B i M;QÌB- pb p¨v GQm smv M p M
+O #® KbM?- +?Q ``M; bU pB + ç½ #` #¢B H°- pb i? F?¬M; +¬M ?ÄB ç½ iU F? E
M;ÊK +O KbM?X

ob p¨v K¨ h` M; .m p¨ GQm smv M #` ç€M? çÁM- b m ç! #® GQm smv M çQ ? B çS
H¶B- H¨K ?¢B K°i i?ÌB ;B M b m h` M; .m +kM; F?¬M; /€K ç M F?m M?¨ +k #„i / X

h` M; .m pb bU FB M i` M K¨ p¨M /KM; F„ M,M; çB m i` +O KbM?- p b m KÈBT
M;QÌB +?O ç°M; F? B #€Q- pB i? K¨ ?¨M ç M KS+ M;S ` ,M;X

h` M; .m `Y K†i tQM; i?b KÎ i?MM; ;¶ +O ¬M; M°B ç H'v #ªM i?ªQ ` - M?QM; i?
+kM; F?¬M; M M +¬K ` M;Q¨BX >„M bmv M;?o K°i H€i K¨ H'v iW i`QM; iO ` K°i +?
H¨ €Q Hmv M h?€B *U+ Zmv M +O ?„M p¨Q i?ÌB T?´ i?¬M;X h`QÊ+ FB ?„M +S [m
€Q Hmv M +¬M;- # v ;BÌ i?b ç½ K†+ F?¬M; pW çQÊ+ M[- pW p†M +! i? bY /KM;

h` M; .m +„i T?¬M pªB b m HQM; €Q- ç†i K°i ?°T ;¶ M?Ä p¨Q ;B[KB M; pªB- b m ç
²B +°i +?†i H¢BX a m F?B H¨K tQM; i'i +ª- ?„M ç2Q FQM? pW Km ?¬K [m - H9+

GQm smv M ç½ bÈK F?¬M; M?¨M çQÊ+ - ?„M M!B +?mv M +•m çQÊ+ +•m F?¬M; pÈB
M?QM; €M? K„i +?d M?bM p T?Q T?ÁM; h` M; .m X E?B i?´v h` M; .m çB ` i?b ?

@ J Mm¬B- K +QM KÌB K Mm¬B b M; M?¨ /MM; +ÆK- pb p¨v i®B M v K çWM; M'r

@ hB m iY i?®B- +S M¬M M¬M M!M; M!M;- H€B t2 +?¨K K°i +?9iX

h` M; Jšm ?¬ H M K°i iB M;- i?¬K M;?o iB m iY FB b m F?B +! #¢M ;€B i?b +?Êi i

GQm smv M H M t2 p¨ T?!M; çB M?Q i M #„M- b m ç! /WM; t2 i`QÊ+ +Y [m€M GQÐM
.m p¨Q i`QM; [m€M- i`QM; KB M; ?ûi HÈM,

@ «M; +?O- °i +•M #€M? # Q `€M- ? B i¬ h?U+ h? - M? M? H MX

h`QM; iW çB M i?¨i bU F?¬M; i? M¨Q i bK çQÊ+ ? B +?[h?U+ h? H¨ i?S ;b- pb +?[
i¢Q ` - h?U+ h? ?bM? M?Q +! F?ÎB çB K H¨ K!M + M? i`o- p` + v- çQÊ+ M;QÌB ¨¨M
¨¨i M?B m M;QÌB #m´B b€M; F?¬M; H¨K K°i i¬ h?U+ h? i?b +ª M;¨v ç m K i KÄB +ª

*¨M GQM; H¨ K°i p` ?Q¨M; ç +?9 i`¼M; /QÐM; bBM?- #m´B i®B ¬M; i?QÌM; Qi F?B
M M b€M; bÈK `i ç!B- pb p¨v K¨ F?B i?´v K°i +?ûM + M? #®+ F?!B i?ÆK T?QM; ¨
çQÊ+ T?ªB +?çv ç M t2KX .M *¨M GQM; H¨ M;QÌB ,M F?¨T M K #„+ - i?Y [m çO bA
F?¬M; #B i ç•v H¨ K!M + M? ;bX

ob p¨v *¨M GQM; ;¼B K°i i¬ +?¨K `½B i?QÎM; i?S+ - b m ç! +ªK i?´v `i M;QM- b m
+ªK i?´v iQ¨M i?•M i?Q i?€BX «M; ;¼B ¬M; H½Q #€M b9T H¢B p¨ ?ÄB,

@ æ•v H¨ + M? ;b\ a Q M²M; ç¨K K M;QÌB M?Q p¨v\ h`šK m®M; tQM; +ªK i?´v iQ¨
i?QªB K€BX

*¨M GQM; pb pmB p K¨ [m M K'i KbM? ç M; pB ?¨M?- K¨ ¬M; H½Q #€M + M? +kM
F?B M;?2 tQM; i?b i`QM; HÀM; +?Êi ?B m ` - M;QÌB FB iU tQM; H¨ i`šK- i`QM; i?
p¨v- ç! +?QM? H¨ *¨M GQM; p¢M im i`QÊ+ M v ? v i?Q+? pB ?¨M?X

«M; H½Q #€M + M? +?Êi [m€ `¢T tm®M; ç'i,

@ æ i¢ ?Q¨M; i?QÊM; # M i M- ç•v ;¼B H¨ + M? h?U+ h? X

a m F?B [m v H¢B i?O ç¬i?b p` p¢M im ;B FB pšM M?È K½B F?¬M; [m M HQ¢B
+?Q H¨ óJ!M + M? ç M?´i i?B M ?¢5ð hmv ç! +?d H¨ i`mv M i?mv i M?QM; +! i?
i?Q+? K!M + M? M¨v M?Q i? M¨QX

@ L¨v GQM J M?- b€M; bÈK ç½ ;¼B i¬B /¨v- `®i +m°+ H¨ +! +?mv M ;b\ *! i? M!B
[m i¬B ç½ ç²M; w çB pÈB +¨m ç M h•v h¢M; `²B +ÁM ;b\

h` M; .m i?¨i bU KÆ ?² F?¬M; `äX

@ h?"i` +kM; F?¬M; +| ;b- +?QM? H` G¬B G¬B p` h¬M >mv M ",M; +kM; Km®M ç M
ç² +´ ?¬K M v- i`QÊ+ iB M i¬B çQ +”m çB i`QÊ+- b m ç| +ÁM çB ç|M ? B +¬ 'vX
GQm smv M ?¬K M v F?~m p` F?¬M; i®i- ?„M i`€M? Mû €M? K„i +O h` M; .m `²B H
@ *€B ;b- +€+ +¬ 'v +kM; Km®M çB\
h` M; .m +?Êi HÈM iB M; H`K ¼B M; Q`B i`QM; [m€M ,M çQ K„i M?bMX

jkX *?QÆM; jk , h`+? JBM? >B MX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jk, h`+? JBM? >B MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

@ L|B M?Ä K°i +?9i- i¬B +kM; F?¬M; +| #B M T?€T- +?O v m H` h¬M >mv M ",M; K
iW +?®B- +¬ 'v iB K ç M i¬BX *”m +¬M T?ªB ;B9T çÐ i¬B +?S\ LY ç`B ?¢M? T?9+ b
? i p`Q +”m

GQm smv M /MM; ;B¼M; +~M i`¼M; M|B- i®B [m b m F?B M?”M çQÊ+ çB M i?Q¢B
[mwi- bU pB + h¬M >mv M ",M; pmM; +?•M +?†M M; M; pK Km #€M h K >` GQm ç
F?¬M; M|B ;b M?QM; GQm smv M #B i`ä #¼M ?¼ i?”i bU bQ çQX >ÆM M[?¬K M
+O h` M; .m - M m F?¬M; i?b M; ~v ?¬K [m h¬M >mv M ",M; +kM; F?¬M; T?ªB /

@ >W- +ÁM M|B H` ?¢M? T?9+ MY ç`B b m- H` T?9+ +O MY M; Q`B /QÈB +O +”m
#B i`ä #¼M ?¼ M?’i- #¼M ?¼ +?„+ b) F?¬M; i? F?¬M; M K†i ¬M; +?O GQm ç•vX

h` M; .m H9+ M`v ç½ idM? ?²M i`î H¢B- h¬M >mv M ",M; +| çB ? v F?¬M; +kM; F?
M m M?Q KbM? i?”i bU ç M; M„K #ªM i?ªQ +O oQÆM; ao h`BM?- M m h¬M >mv M
i?b`ä`~M; H` +¬m +ÁM +?Q çQÊ+X

.M b Q ?¬K M v M?|K M; Q`B FB b) K M; i?2Q M?[M; ç² p”i KbM? ç M; +’i ;B[ç M
h` M; .m +| i? çQÊ+ ?’T i?m HBM? F?Q- ç M F?B ?„M p +¬M; i€+ î h`mM; >ªB- +
+MM; tm’i ?B M pÈB #¼M ?¼ M[? v F?¬M; X

@ *kM; F?¬M; M M M|B M?Q p”v- ?¬K M v ¬M; +?O G[? M +”m t2K #ªM i?ªQ- +”m M
i¬BX h’i M?B M i¬B +kM; #B i`ä iQM? iB M? +O ¬M; H½Q FB - ?¬K [m `ä`~M; `’i
ç M M?” b) +| #° /¢M; ;b- M m i¬B i`U +iB T çQ M; Q`B b M; - +?d bÊ b) ç„+ i°B HÈ

GQm smv M M|B pÈB p K†i +¬m tBM- ? B i v F?¬M; M; WM; pmM; pšvX h` M; .m
i`QM; t½ ?°B M?B m M, K M M i?”i bU ç½ K’v H¬M v m- p®M +kM; F?¬M; [m€ KS
L?QM; ? B M; Q`B M`v t2K ` `’i ?ÊT pÈB M? m- M?[M; M; ~v [m F?¬M; M?[M; HB M
K¶B M`v +ÁM M|B +?mv M çB M i?Q¢B ?ÆM MY ;B`X

”•v ;B` G¬B G¬B KÎ KB M; M|B +| +?mv M +¬M M?`- GQm smv M /M i? M`Q +kM;
M?QM; i`QM; K„i h` M; .m i?b GQm smv M K†i /`v F?¬M; ç€M; K°i ç²M; iB MX

h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i`²B KÎ KB M; ,

@ æB i?b çB- M?QM; +”m +kM; T?ªB M|B `ä pÈB +€+ +¬ 'v- F?¬M; M M M?B m H`B-
i¬B- ç M H9+ ç| H`K K’i K†i M; Q`B i i?b M; Q`B t’m ?´ +kM; +?QM? H` +”m i`mv M
+?’K

@ >W- +| H`B M`v +O +”m H` çQÊ+- i¬B b) çªK #ªQ +€+ +¬ 'v F?¬M; M|B H`B M`Q-
?¼

GQm smv M M; ?2 M|B M?Q p"v i?b `i KWM; - ?„M +kM; F?¬M; Km®M ,M M M pSi #
` M; Q" B- K v K" çB ` M; Q" B +kM; F?¬M; [m M iQM? iB MX *ÁM h` M; .m H" K b C
JBM? >B M- M?Q p"v i?b tBM H¶B- iU KbM? çB K" i?¬BX

h` M; .m +kM; HQÌB iS+ ;B" M pÈB GQm smv M- ? B # M HÈM H M +MM; M? m iW
i?" i bU H" K°i i M pb #çM ;€B K" #Ä #çMX a m F?B ,M +ÆK tQM; i?b h` M; .m M?H
+?QM ;BÌ- pšM +ÁM ?ÆM K°i ;BÌ M[KÈB ç M ? M- pb p"v ?„M /Si F?Q€i mM; /KM;
Zm€M i` h` M? JBM? >B M +O ¬M; +?O h®M; M^K +€+? +?Ê ç² +´ K°i i` ,K Kûi- h` M
ç² +´ ç m çB [m +?¶ ç|X h` QÈ+ FB ?„M F?¬M; #B i¬M; +?O h®M; - M?QM; çB [m
i` FB +| FB M i` 9+ JBM? h? M?- M?bM iW # M M; Q" B p"Q i?b i?" i bU +| F?Q +?` i
Zm€M i` i?" i bU +| F?Q iS+ +´ H½Q- +´ M; çQÈ+ bÆM K"m çÄ ç"K- i` 2Q ç M H²M;
i M +kM; F?€ +´ , óh` M? JBM? >B MôX

*´ tQ +kM; F?¬M; +| M; ?o H" ?Q" B +Um- +kM; F?¬M; M|B `ä ç| H" v m Mûi +´ -M?
M; QÌB i HB M iQÌM; ç M K°i M; QÌB ;B" H½Q- M?QM; +| i? #ÈB K|+ iBM? ?Q iW i`
#^M; +?SM; H" i` QÈ+ +´ M; h` M? JBM? >B M ç-v t2 /WM; HçB- +| i? i?`v ¬M; +?O
çÆM ;B^aMX

h` M; .m pW ç€M? ;B€ T?QM; +€+? FB M i` 9 +O [m€M i` pW çB p"Q # M i`QM;
h` M +´ M; [m€M i` i` 2Q ç M H²M; K"m çÄ - ;B®M; M?Q M?[M; ç M H²M; i?QÌM; i?`v
`i T?M ?ÊT pÈB #-m F?¬M; F?Q M,K KÈB- h` M; .m bBM? ` +^K ;B€+ ;B®M; M?Q
H M- ç†+ #B i +| w M; ?o X

a m F?B ç~v +€M? +Y M†M; M K"m çÄ ` i?7 +| i? i?`v M?[M; +?B + #`M /`B çQÈ-
i` QÈ+ - MÆB ;|+ #`M / m ç†i #€M? i` €B p" i` - K¶B HQçB i` ç m çQÈ+ b„T t T pÈB
bS iBM? t^Q T?K i` È +?Q [m€M i` iQ€i H M ?QÆM; p` +´ tQ X

h` QÈ+ H®B p"Q Î +Y +?QM? +| K°i +¬ ;€B i` ç M; M;²B i` M K°i +€B ç" M H" K #^M
i?ÌB M?" h? M?- K¶B p` F?€+? çB p"Q ç m çQÈ+ M" M; /°M; °i Hv i` - M" M; `i +| p
:B M; L K- +?d +¬M pmM; i v M?` + +?°M +kM; H" K +?Q M; QÌB i +^K i?`v [mv M `k
æÄ b"K p" M•m +?QM? H" i¬M; K"m +?O v m +O h` M? JBM? >B M- +| i? i?`v ¬M;
+¬M; T?m ç t•v /UM; [m€M i` M`v- M; QÌB M"Q p"Q i`QM; ?Q" M +^M? M`v- /M F?
+^K M?" M çQÈ+ F?Q iS+ ç†+ #B iX h` M; .m F?B #QÈ+ p"Q +Y i?b i`QM; HÁM;
v M iO M?- ?„M +^K i?`v +¬ ;€B K†+ bQÌM b€K +| #B m ?B M M?Q MQÈ+ i` p"v- t M
i?`v ç€vX

h`QM; ?" M? H M; +| +?WM; #^v i€K iB m i?Q T?K+ pK- #¼M ?¼ +kM; K†+ bQÌM t€K
h` M; .m çB p"Q i?b K°i +¬ ;€B ;B®M; M?Q [m^aM Hw çB ç M M|B HÌB KÌB,
@ hB M bBM?- tBM ?ÄB M; `B ç M K`v M; QÌB\ Jm®M ç†i T?ÁM; ? v M;²B M; Q" B ?" M
h` M; .m ç€M? ;B€ K°i +?9i- i`QM; ?" M? H M; +kM; +| F?¬M; Qi M; QÌB- T?¬M HÈM
M,K M; QÌB K°i #`M- K°i #bM? i` - p" B K|M çB K i•K- F?) i` Á +?mv MX >„M ç M;
i?b •K i? M? M?Q b`K +O GQm smv M ç½ p M; H M # M i BX

@ J°+ æ-m- b Q ;BÌ KÈB ç M- +?9M; i¬B ç½ çÈB ?ÆM KQÌB T?9i `²B- O - +ÁM ç2
M?Q p"v i¬B b) F?¬M; M?" M ` b Q\

GQm smv M HÈM iB M; H" K K'i çB bU i? M? i`M? +O [m€M i` M M +| M?B m €M
T?€i ?B M #`M i v M?Ä +O G¬B G¬B #Q K"i +´m # M ?¬M; GQm smv M- K" GQm smv
` ,M; i`ÈM K„iX

@ o i i?QÆM; i` M K„i i¬B pšM +?Q i®i- p" B M; `v [m +| +?9i F?¬M; i?Q^B K€B- i?
i? M; ,M +^M ;B| #KBX L?QM; `ä `M; iW H9+ ` F?ÄB M?" i?b i¬B ç½ ç2Q FQM?- ç
` ` \ G¬B G¬B- i` €B iBK +O ç²M; +?Q GQm smv M ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +ÁM M^
h` M; .m H M iB M; ;B^B i?Q+? p" B +•m- HçB i` m ;? Q G¬B G¬B- +ÁM GQm smv
M;¬- h` M; .m +kM; i?" i bU F?¬M; H" K ;b çQÈ+X

G¬B G¬B çÄ K†i- M" M; i?m ?²B #°M i v M?Ä ç M; pûQ GQm smv M- b m ç! i?QªB K
@ h¬B M; ?2 M|B +! M; Q|B F?¬M; +?"Q ç! M +?9M; i - >mv M >mv M- M m F?¬M; +?
h-M >mv M ", M; M; ?2 çQÊ+ H|B M|B +O G¬B G¬B i?b çSM; H M- M" M; +ÁM +?Q
i'i +ª €M? K„ i Î ?" M? H M; - /M H" h` M; .m +! bS+ KB M /` +? iQÆM; ç®B KçM? +kM;

jjX *?QÆM; jj , EBM? .B KX

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; jj, EBM? /B KX

L?;!K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

E?¬M; i? F?¬M; M|B M?[M; M; Q|B i`QM; [m€M i`" p" h` M; .m +! FB M i?S+ [m€ ?
>mv M ", M; ?¬K M v , M K†+ [m€ ç T- [m€ FBM? /B K

hmv # M M; Q" B i?|B iB i pšM HçM? M?QM; h-M >mv M ", M; HçB K†+ K°i #° p€v /" B
M; U+ + Q M; 'i çQÊ+ # Q [m M? T?"T T?²M; H M tm®M; - b m ç! H" +†T K¬M; `„ M +
;!i- +Æ i? HçB + Q ?ÆM K°i Kûi #ªv- i?"i bU H" K +?Q +Æ i? i`Î i?" M? K°i çQ| M; p.

J€B i!+ K K KçB çQÊ+ p' M H M i` M ç-m- ; QÆM; K†i tBM? ç T imv i Hm•M M?Q #
", M; H9+ M"v çQÊ+ K€B i!+ pûM + Q T?K ?¼ - +°M; #MM; ` F?Q +?'i + Q [mw K M
M; Q|B Î ?" M? H M; bBM? `ªQ ; B€+- KbM? ç M H°M +?¶ `²B b Q\ *?ŠM; H) MÆB ç
?Q" M; i°+ M"Q ç! +O MQÊ+ M; Q" B KÎ iB + /ç ?°B b Q\

G¬B G¬B ?¬K M v +kM; , M K†+ `i ç T M?QM; çSM; # M +çM? h-M >mv M ", M; i?b
?9iX UX

h-M >mv M ", M; i?'v h` M; .m çSM; M; •v M; Q|B K" i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB bBM?
?B M M?Q p"v KÈB [m2M i?m°+ pÈB M" M; - K" €M? K„ i #®M T?Q +kM; [m€ [m2M i?

ó*kM; F?¬M; iBM M; QÆB F?¬M; [m€ /QÈB p€v #° M iB m i?Q5ô

h`QM; HÁM; h-M >mv M ", M; +?Êi #MM; H M w M; ?o M?Q p"v- iB M i? M" M; +® ; „ M
bÊ ?½B- i` M K†i +! €M; K•v ?²M; - +°M; H" K +?Q M" M; i`Î M M tBM? ç T ; ÊB +ªKX

h` M; .m H9+ M"v +kM; T?K+ ?²B iBM? i?¬M HçB- ?„ M +kM; F?¬M; +ªK i?'v #B m
i?'i H - F?¬M; i?'v ç€K ç" M ¬M; MÆB ç•v ç m /MM; €M? K„ i M; •v M; ®+ M?bM h-M
b€M? i?b KbM? +ÁM i®i +?€MX

h` M; .m i'i M?B M #B i`ä h-M >mv M ", M; F?¬M; +! ?ªQ +ªK pÈB KbM?- pb p"v ?
#„ i +?mv M- b m ç! FûQ GQm smv M b M; K°i # M `²B ?ÄB,

@ L?[M; p` FB ç•m- +€+ M; Q|B ç½ ç M b Q F?¬M; ç M M; ²B +MM; +?¶ pÈB #¼M ?

G9+ M"v ç½ ; -M KQ|B ; B|¬ ¬M; +?O h®M; H" M; Q|B H" K +?O- +! H) #•v ; B| ç½ ç M
M?;!K GQm smv M M; ²B ç•v- +ªK i?'v +! +?9i #°i M; ÎX

GQm smv M M; ?2 p"v i?b +Q|B F?°, M; m²M UXV

@ h¬B ç M +?¶ M"v +?| +°m- +°m +ÁM +?Q ç M i?b i¬B M"Q ç€K çB ibK #¼M ?¼\
G[H½Q ; B iY ç•m- M; "v ?¬K [m F?€+? F?Q pÈB +°m- M?QM; M m ?¬K M v ¬M; 'v
i? çm' B i¬B ` M; Q" B- +°m M; ?2 i¬B M|B M"v- ¬M; H½Q FB

@ GQm smv M- +QM i?Ä +? i iB i FB - /€K Î b m HQM; M|B t'm H½Q ç-m iY M"v- i
M?Q T?Q Î +?¶ +°m H" ?ÆB ` - +¬M T?ªB i, M; H M ; 'T ç¬BX

J°i •K i? M? i`-K #´M; p M; H M- M; Q`B +Y çB p`Q b€m #ªv M; Q`B ç`M ¬M; - + -K
H`B M`B +O GQm smv M- h®M; Zm•M p`¬M; +?O oQÆM; +kM; +| K†i i`QM; M?|K M
M? m QÊ+ ? M ç M ç•vX S?Q b m G[H½Q ç-m H` M?[M; M; Q`B K`h` M; .m F?¬M
+ -K i??2Q K°i +€B ?°T- ?Q†+ M?[M; p`i; b ç| çQÊ+ /MM; iÆ HK # Q #¼+ +?mM; [m

@ >b- +?9 G[- G[ççB ;B - +?€m #bM? i?Q`M; +| [m M ? `i i®i- +?9 +kM; çWM; M
+ -M +QB +?€m KB M; i?9B H` çQÊ+X

GQm smv M /MM; ;B¼M; +Êi M?ª H M iB M; - ?„M ;B M; ? B i v ;B®M; M?Q Km®M
G[T?ªB +?çv b M; K°i # MX «M; +?O G[ç M; ç`M? H M iB M; - ç9M; H9+ €M? K„i M
b m F?B +~M i?“M [m M b€i i?b p K†i F?¬M; F?ÄB +| +?9i F?| +QBX

GQm smv M M?bM p`T?€M çQ€M G[ H½Q ;B iY +| i? ç½ M?“M ` h-M >mv M ",M
M?€v K„i pÊB h` M; .m X

@ *?9 G[

@ *?“Q iB m i?Q- içB ?ç H` >S oo- H` i´M; ;B€K ç®+ +O +¬M; iv +?•m #€m >S h?
i? K ;B bU FB M i?Q`M; i?S + i` p` ;B€K ç`M? #ªQ p`i ?¬K M v b Q\ \*| i? H`K [m
S?ªB #B i`^M; +€+? ,M K†+ +O +¬M m bY /KM; bªM T?~K +?•m #€m +O +¬M; iv +
i? K ç TX

h` M; .m iB M H M- ?„M pW KÎ KB M; M`B çQÊ+ ? B +?[i?b K°i M; Q`B ç`M ¬M; +
G[iB M H M M`BX L; Q`B M`v iB M p T?Q h-M >mv M ",M; - KÎ KB M; +„i çSi H`B
M`B +?mv M HçB F?¬M; + Q- M?|K M; Q`B MÆB ç•v ç½ +| p`B F i`°K +Q`BX L?QM
b B- ç| +?QM? H` +?B + +´i`„M; M; -M +O h-M >mv M ",M; M m ç2Q i?2K K°i +?r
bÊ `^M; +~M; T?K i`Ê +?Q F?Q +?´i + Q [mwX

æQÊ+ - M m ç½ M?Q p`v i?b h` M; .m F?¬M; + -M M?B m H`B- G[H½Q ;B iY K M;
+| H) b) F?¬M +| w çm´B h-M >mv M ",M; çBX h` M; .m F?) +Q`B- +kM; F?¬M; [m
ç®B T?QÆM; +„i M; M; H`B- pb p`v K`F?) M; ?B M; M; Q`B M?bM p T?Q ç®B T?Q

L; Q`B ç`M ¬M; FB F?QªM; ? B #ªv ? B i€K im´B- H`M / i`„M; MªM- i` M b®M; KkB
#° /çM; +U+ F€ M? im´M- K†+ K°i #° i` M; T?K+ `K MBX h` M; .m H` M; Q`B +
>~M?- Q iM?B m +kM; +| #B i K†i M?[M; bªM T?~K t td- #B i`ä +?d + -M M?bM p`C
¬M; FB i?b #B i; B€i i` +O M`i QÆM; çQÆM; pÊB +€B ?² H¬ / h K >` GQm M; `v ?

@ *¬M; iv +?•m #€m >S h?` b Q\ \*?Q iWM; M; ?2 [m +€B i M M`v

h-M >mv M ",M; i?´v i M ç`M ¬M; i`QÊ+ K†i +| #B m ?B M •M + -M- +?9 w +€+? ,M
ç`M? H` K°i +~m ´K M`Q ç| +O ;B i°+ M°B ç` X L`M; F?) +Q`B- i`QM; HÁM; bBM?
;BÊB M`v M?[M; M; Q`B M?Q p`v +kM; F?€ M?B mX

S?ªB #B i`^M; h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i K„ M[#bM? ?Q - pb M; mv
>mv M ",M; iW M?Ä ç½ +| F?¬M; i?B m HB M ? pÊB FBK +QÆM; p`T?d i?9v- pb
a m ç| M`M; ` MQÊ+ M; Q`B iB M im ? B M, K- +kM; iWM; M?“M K°i çÆM ç†i ?`M;
+| i? M`B M`M; +| +?9i / M? iB M; Î i`QM; M; `M? bªM tm´i +?•m #€m +O >QM; FQM
M? J„- M?[M; bªM T?~K /Q M`M; i?B i F ` i?Q`M; H` +mM; F?¬M; çO + -m- iMv iB
i` M +ª i`B m- M`M; b Q +| i? ç w ç M M; Q`B ç`M ¬M; ;B€K ç®+ +¬M; iv +?•m #€m

G-M M`v h-M >mv M ",M; ç M M°B ç` +?O v m ç Mû i`€M? bU /•v /Q +O ç€K -
>QM; FQM; - ÁM T?QÆM; /B M F?€+ i?b +?QM? H` Km®M F?ªQ b€i i?` i`Q`M; ççB
ç®B pÊB K†i ?`M; i` M; bS+ +?•m #€m- b m ç| çQ ` T?€M çQ€M +| M M iB M [m•M
M?Q M`M; +?d pb K°i Hw /Q ç-m K` +?çv ç M M°B ç` - bÊ `^M; ç½ #` +? +?Q M; Q`

hmv M; `M? bªM tm´i +?•m #€m p`ç² +´ +| F?€ M?B m çB K +?mM; M?QM; +kM; +| p
i?b M; `v ?¬K [m M`M; +kM; b) F?¬M; KçQ Km°B ` ;B€- F?¬M; H`KªM? ?Q`M; ç M

@ h¬B F?¬M; T?ªB H` M; Q`B Kšm +?•m #€m- F?¬M; + -M K M; M?[M; i?S FB X

h-M >mv M ",M; i?ªM M?B M M`B- H`B M`B +| w M; ?o `i`ä`^M; - ç| H` i¬B F?¬M;

h-M >mv M ",M; pW M|B ` M?Q p"v i?b MK +Q|B i` M Kti >S oo +?Êi ç¬M; +SM;
iÄ ` pmB p - M" M; [m v ç¬m M|B pÈB ¬M; +?O h®M;,
@ «M; +?O h®M;- ?¬K M v ¬M; +?QM? H" +?O M?•M- b Q F?¬M; ;BÈB i?B m K°i +?
h®M; Zm•M +Q|B H M ? ?ª- t2K ` +kM; F?¬M; [m€ ?ªQ +ªK pÈB ç®B T?QÆM;X a
h` M; .m p" GQm smv M pÈB K¼B M;Q|B- HçB çQ K¼B M;Q|B p"Q i`QM; K°i ;B
F?¬M; #B i H B H`+? +O h-M >mv M ",M;- b Q ;BÈB i?B m çQÊ+ \ L?QM; >S oo
#çM +O G¬B G¬B- K" G¬B G¬B H" #çM ;€B +O GQm smv M- pbi? +†TK„i ;B'm i
;B€ GQm smv MX
@ >S oo FB +kM; [m€ /®B i`€- #` M;Q|B i iW +?®B i?ŠM; K†i K" +ÁM +| i? +Q|B
GQm smv M çB î p` i`Q +m®B +MM; F?) M|B # M i B pÈB h` M; .m - pW `²B €M? H
G¬B i?"i bU H"K ?„M +ªK i?'v `i F?| +?`mX

j9X *?QÆM; j9 , S?~K h`" Ui?QÊM;VX

>Q" M; EBK æ²M;h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; j9, S?~K i`" Uh?QÊM;VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

S?ÁM; i`" +O h`M? JBM? >B M `i +| ç†+ çB K- +Y HÈM ?bM? pm¬M;- +Y b´ ?bM
+| K°i [m¬v # ` ?bM? pm¬M;- p€+? iQ|M; #®M T?Q +| ?ÆM T?•M MY çQÊ+ +€+?
FB m +´- # M i` M F?mM; ç†i K°i p" B ?k ;®KX :B[ T?ÁM; +| K°i +?B + #`M pm¬M
[m M? #`M +| b€m +?B +;? çQÊ+ +? i€+ iW ;¶ H p" M;- i'i +ª H"K +?Q F?¬M; ;B M
+€+? FB M i'9+ +O i?|B JBM? h? M?X

.B M iQ+? i`QM; T?ÁM; F?€`°M;- F?QªM; #ªv i€K +?K+ Kûi pm¬M;- MÆB [m¬v # ` T?ÁM;
T?ÁM; F?€+? M?Ä- K°i #° ;? b H¬M; #^M; / i?"i K"m çÄ i?ŠK p•v [m M? K°i +?B
h` M p€+? iQ|M; ç®B /B M #° b H¬M; i`2Q K°i +?B + iBpB G*. F?QªM; #ªv KQÆB B
+?B + HQ M?Ä- +€+? #® i`Q ;B®M; M?Q i`QM; `çT +?B m T?BK- HçB +| i? /mM; ;
ç•v +| H) H" T?QM; +€+? ç¬M; i•v F i?ÊTX

LÆB +Y T?ÁM; +| K°i #S+ iQÊM; Zm M *¬M;- MÆB ç| +| # +•v ç" M ?QÆM;- F?|B
p"Q ç½ M;YB i?'v KMB i?ÆK i?'K çŠK `m°i ; M- ?ÆM M[+ÁM p,M; pŠM; # M i B i
M;Q|B i bBM? ` +ªK ;B€+pmB p i?QªB K€BX

@ > ? - T?ÁM; M"v +O hB m h®M; #bM? i?Q|M; H" F?¬M; p"Q çQÊ+- +?d M|B p +
Qi M?'i +kM; +| ;B€ K°i i`B m i€K- #bM? i?Q|M; +?9M; i +kM; F?¬M; çQÊ+ M;²BX
+U+ F€ +| w- K¼B M;Q|B F?¬M; #B i ç•m- ç•v H" M?[M; +•v ç" M ?QÆM; i®i M?'i K
ç M +?M +¬m çQÊ+- Qi M?'i +kM; +| i? +?€v çQÊ+ p" B M,K F?¬M; M;ÆB M;?dX

a m F?B ¬M; +?O G[çB p"Q T?ÁM; i?b ?Qi ?" +| p `i ?QÎM; i?K- ?„M +kM; F?¬M;
b„T t Ti` M F - +?B çB ç M +?B + #`M pm¬M; pm®i p2 M?[M; +?B +;? K" GQm sn
+| ;b ç€M; i?m ?9i- p K†i v m i?Q+? F?¬M; #m¬M; i vX

h` M; .m F?) ç°M; i•K- iW F?B HBM? F?Q i`QM; K„i #B M i?"M? K"m p" M; i?b +| i?
+2MiBK2i +?'i HB m ;¶- M m ¬M; +?O G[ç½ [mªM; +€Q +?B +;? FB ?Q" M? i`€M;
+´ b Q| >„M M;?o ç M ç•v K" +kM; F?¬M; F?ÄB ?¼+ i" T i?2Q +?9 G[- +kM; ç M # M
+~M i?"M [m M b€iX

h` M; .m ç2Q FQM? +kM; F?¬M; bÊ M; QÌB F?€+ M?bM p`Q +?^K +?^K- F?Q^M? F?
 HBM? F?Q i`QM; K„i` M; Q`B- HBM? F?Q M? M? +?M; i?~K i?'m p`Q # M i`QM; iW
 F?Q F?¬M; i? M`Q ?Q`M iQ`M tmv M [m - M?QM; F?B HBM? F?Q iB M p`Q # M i
 h` M; .m pšM +^K i?'v K°i Hm²M; HBM? F?Q v m Êi +MM; /mM; ?ÊT pÈB HBM? F?
 Gm²M; F?Q iS+ v m Êi FB `i F?| ç T?€i; B€+ ` - i?`K +?Q +ÁM FûK ?ÆM `i M?B
 ?¬K [m - M m h` M; .m F?¬M; i`T i`mM; i?b +, M #^M F?| +^K SM; çQÊ+X E?B ?„M
 +?B + ;? ;¶ G i?S ? B- H9+ ç| ?„M KÈB i?`i bU +^K i?'v HBM? F?Q i`QM; K„i; B
 h` M; .m +| T?€i?B M M`v +kM; F?¬M; [m M i•K ç M M; QÌB F?€+- ?„M; B^ pì M?Q`
 +?B + ;? - pb p`v K` çB [m M? #`M i`- M?bM [m b€m +?B + ;? p`B HQÊi- i`i M?B
 F?Q # M i`QM; X a m F?B ?`T i?m i`i +^HBM? F?Q +O b€m +?B + ;? ;¶ G - ?„M +
 M; M; #^M; pÈB HBM? F?Q i`QM; ?² H¬ h K >` GQm ?¬K [m - `ä`M; HBM? F?Q`M
 HB M [m M pÈB ç° HÈM +O p`i T?~KX
 @ G[H½Q ;B iY +kM; çWM; M|B M?Q p`v- F?¬M; i?b M; `v M`Q ç| M; `B +kM; +?Q
 t2K M?Q +?Q ç€K p½M #®B KÎ`°M; i-K K„iX š- +`m h` M; +| ?SM; i?9 pÈB ;B +K i
 «M; +?O h®M; +QìB ? ?^ KÌB K¼B M; QìB M;²B tm®M; - F?B i?'v h` M; .m pW p`Q
 i?b F?¬M; F?ÄB KÎ KB M;X
 @ h`QÊ+ FB iMM; M;?2 M|B ;B +K ;¶ G i?ìB h? M? `i ç€M; ;B€ M?QM; +?Q iWM
 ;? ;B€ +^ p`B i`, K ç²M; +kM; F?¬M; i? F?¬M; t2K tûi +?Q F„
 h` M; .m M;~M; ç-m- ;B^ pì M?Q +| p `i i? K iB M- pb p`v K` H`K ¼B M; QìB +QìB
 M; QìB KÈB +?`K`½B M;²B tm®M; - G[H½Q ;B iY M;²B Î; ? i` M- ¬M; +?O h®M; M;
 tm®M; M?QM; H¢B i?B m ? B ;? X
 oW `²B F?B M?|K M; QìB iB M p`Q #`M i`- M?[M; M; QìB t€+? i?2Q p`B p`i T?~K i`
 H M #`M i` `²B HmB` - M?QM; M m iQM? i? K # M; QìB >S oo F?¬M; KÌB H¢B ç
 „M; - M?Q p`v i`QM; T?ÁM; +| i€K M; QìB- b€m +?B + ;? ;¶ G +kM; F?¬M; çO +?¶
 @ G¬B G¬B- +?9M; i` M;²B ;? b H¬M; - ;? ;¶ FB +| ;b H` ? v- i`ìB H¢M? M;²B +
 E?B i?'v h-M >mv M „M; p` >S oo ç m M;²B tm®M; F?¬M; +?9i F?€+? F?Q i?b GQ
 M;²B tm®M; ;? b H¬M; - +^ ? B M? M? 2K 2K i`Á +?mv M pÈB M? mX > B M; QìB
 M?[M; i?S ç² +´ ? v #^M i?^Q FB - M m F?¬M; T?^B h-M >mv M „M; çÁB ç M ç•v- #
 H`K ;b iX
 æÊB b m F?B K¼B M; QìB M;²B tm®M; - h®M; Zm•M pšv pšv i v` +Y - ? B M?•M p
 ç T /€M; M; QìB i?QM i?^ çB p`Q- i` M i v K°i M; QìB H` K°i /KM; +K T? i`- K°i M
 ?Ä HÁ M?Ä #^M; ;®K- ?Ä HÁ çQÊ+ çti H M K°i +€B ç¬M # M +¢M? #`M i` ;¶X >Ä
 i'+- i? M # M i`QM; ç½ çQÊ+ ç®i H M- ?Ä HÁ +ÁM +| M„T p` +Y M?Ä- +? i€+ +U-
 .KM; +K T? i` +kM; `i i®i- 'K iY b L; ?B >QM; - ç° HÈM +?d M?Q M„K ç'K- +| K`m
 T?•M #® b€m Hv i` +U+ F€ F?ûQ HûQ- i`„M; M?Q M;¼+ - +?`i KÄM; M?Q ;B'vX h`
 H M- ?„M i?¬K M; ?o M m bY /KM; +?9i bS+ +| H) b) #|T M Êi K'i Hv i` M`vX
 @ G9+ M`v +kM; F?¬M; +| M; QìB M; Q`B- M|B i?`i- i¬B KÎ [m€M i` M?QM; F„ i?m`
 K` i?¬B- +kM; F?¬M; +?9 w M?B m M?Q p`vX h`QÊ+ FB i¬B ç M M E? pW p†M F
 Zm M•K +U+ T?~K- ?¬K M v +QB M?Q +?9M; i +MM; i?QÎM; i?S+ M; ? i?m`i i` HQ
 «M; +?O h®M; pW F m ;¼B K¼B M; QìB pW ç ? B M?•M pB M T?K+ pK M'm MQÈ-
 ç`M? #^Q p`i- i•i M?B M i`QÊ+ iB M H` i?QÎM; i?S+ i`X L?[M; M; QìB M;²B ç•v M
 H, M H°M M?B m M, K M; Q`B t½ ?°B- ç m H` M?[M; M; QìB +| HÁM; /¢- B +kM; F?¬
 ç² +´ i` M #`M- +?ŠM; [m +?d /MM; €M? K„i ?SM; i?9 M?bM ? B +¬ M?•M pB M T?
 .m H` K'i FB M M?ŠM- M?QM; M; v b m ç| +kM; #` M?[M; ç°M; i€+ T? i` +O ? B +
 UX

>Ä HÁ M?Ä #^M; bS imv F?¬M; HÈM M?QM; ?ÆB HY H¢B `i K¢M?- +?d b m K°i
K°i +¬ M?•M pB M T?K+ pK M?' + bB m MQÊ+ H M- K°i +¬ M?•M pB M T?K+ pK F?€
i? v i? `²B ;BÈB i?B m ¼B M;QÌB,

@ LQÊ+ [m€M i` +?9M; i¬B bY /KM; ç m H'v iW +QM bm®B i` M o•M GQM; aÆM-
M;m²M T?ªB M'm i` M HY b€M;ô- +?QM? H` Km®M /MM; HY i`QM; HÁ bS ç M'm

æ-m iB M H` M?•M pB M T?K+ pK /MM; i?b H'v i` çti H M K•K- b m ç! K M; ç M
+kM; ;BÈB i?B m H B H`+? +O i` h?B i Zm M •KX æÊB ç M F?B K¼B M;QÌB ç m ç
+kM; F?¬M; #Ä H€i` p`Q i`QM; 'K iY b K` H¢B M?' + bB m MQÊ+ ç' H M 'KX .U i`
pK i?b ªM? ç°M; ç! H`K +?Q 'K i` i,M; M?B i ç°- +QB M?Q #B M i?`M? 'K M!M; - çQ

a m F?B [m +¬M; çQ¢M H`K 'K #bM? i`- M?•M pB M T?K+ pK /MM; i?b çQ i`
MQÊ+ M!M; p`Q- F?B ; -M ç-v 'K i?b /WM; H¢BX L?•M pB M T?K+ pK /MM; ? B M;;
#¼i M'B H M # M i` M- b m ç! H¢B /MM; MQÊ+ b¬B ç `Y b¢+? M„T 'K- ç°M; i€+ +
i +ªK i?'v `i ç TX

.U i?2Q HÌB +O M?•M pB M T?K+ pK i?b ç•v ;¼B H` t®B #bM?- KK+ çQ+? +O M!
+?Q i`QM; M;Q`B ç m +! M?B i- M?Q p`v KÈB +! i? H`K +?Q ?QÆM; i` ?Q`M iQ`M

h` M; .m +kM; M;?2 çQÊ+ KMB ?QÆM; i` M²M; ç`K- ?„M i?-K M;?o- #•v ;Bì +! i?
F?¬M; M;ì +¬ M?•M pB M T?K+ pK FB H¢B ç' i'i +ª MQÊ+ i`QM; 'K` M;Q`B- M!B
H` i`v çB M?[M; #KB #~M # M M;Q`B- çB m M`v H`K +?Q h` M; .m i`ÊM i`WM; K„i>

h` M; .m F?B +¬M; i€+ î æB M æQÆM; >`M? +kM; i?QÌM; tmv M T? i` +?Q +?9 æ
i` +kM; F?¬M; +?9 w M?B m M?Q p`v- /KM; +K T? i` +kM; +?d H` K°i 'K ? v Hv-
ç½ ? B KQÆB T?9i`²B K` +?Q +! ;b ç m®M;X

LQÊ+ b¬B H¢B çQÊ+ ç' p`Q 'K iY b - b m ç! M?•M pB M T?K+ pK H¢B iB T iK+ `Y
b m F?B `Y tQM; i?b h` M; .m pšM +?Q çQÊ+ m®M;X

a m ç! M?•M pB M T?K+ pK /MM; K°i i v +¬K #bM? i` `²B im-M ?Q`M +?•K i` p`Q
Zm M *¬M; im-M i?`M?- KK+ çQ+? H` H`K b Q +?Q i'i +ª Hv i` ç m çQÊ+ ç m M?Q
FûKX æ M F?B MQÊ+ i`QM; #bM? ; -M ? i i?b i` M? i?O T?•M +?B +?Q ç m- pb ç•
çQÊ+ ;¼B H` >`M hQM çB K #BM?X

æ M H9+ M`v i?b [m€i`bM? t2K M?Q tQM;- /QÈB bU +?d #ªQ +O ¬M; +?O h®M; - H
G[H½Q ;B iYX

Gv i` i?S ? B H¢B FQM? +?Q M[ bo- h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- M`
/MM; M;!M +€B p` M;!M i`Ä ç ;B[H'v Hv- M?QM; +kM; F?¬M; i`U+ iB T m®M; p`Q
M;YBX a m ç! M`M; KÈB m®M; p`Q # M;KK M?Ä- +?"K `½B M;"K p`Q KB M;- +ª [m
F?¬M; K M; i?2Q F?!B HY M?•M ;B M- M; v +ª h` M; .m i?'v p`v +kM; M; v +ª M;C

@ h®i- # M;KK KÈB #B i p`- # T?2M KÈB ç°M; HÁM;- iB m +¬ MQÆM; +kM; H` M;
ª ° ðsvĐ6-h svª` kM; ªM?Đ `9- P`QGw7` PðªĐ ;B M0M? 30€M çK #~HQ /•Fm-

@ h¬B +kM; F?¬M; [m€ ?B m p 'K iY b - M?QM; +?B + 'K M"v +| i¢Q ?bM? +´ tQ H
 ~M; B'm p +?'i T?€+ ?MM; ?"m- i?S K" M? h®M; +| i? H'v` i?b +?„+ +?„M F?¬M
 h` M; .m M|B ¢ M ¢•v i?b M;QM; H¢B K°i +?9i- ?„M ¢½ iWM; ¢QÊ+ ¢¼+ [m Î i`QM
 ¢`M? 'K iY b L; ?B >QM; i?b +?d /MM; M,K +?[ ¢ M|B ` Qm F?mv i ¢B K- ¢| +?Q
 F?QªM- +¬M; - iWM; +?[¢ m +| w M; ?o b•m t - b) F?¬M; +¬M M|B `ä ``M;X
 h` M; .m M•M; Hv i`` pW ¢QÊ+ `|i ¢-v H M H"K K°i M;KK `²B iB T iK+ M|B,
 @ J" ¢B m ¢QÊ+ +QB i`¼M; M?'i +?QM? H" M; ? i?m"i T? i``- p` iB m i?Q +?•K i`
 M?B i ¢°- i'i +ª ¢ m H" pW ¢9M; KS+ - pb p"v KÊB +| i? #B m ?B M i'i +ª M?[M; ;b
 imv H" M;Q|B F?¬M; ?B m i`` ¢¢Q M?QM; M;²B i`QM; ?Q" M +ªM? i®i i? M"v +kM;
 # p` i`QM; H|B M|B +O G[H½Q; B iY- K°i H" F?´ M?Q M?•M bBM?- ? B H" p` i`` M
 ¢¢K M?Q M?•M bBM?X
 @ h`QÊ+ FB iB m iY iWM; ¢¼+ [m K°i +•m; B®M; M?Q +| i? # Q ?"K iBM? i9v +O
 i`` i?ÆK M?Q # bÆM M; k M?¢+ i`B M KB M p¢M M, K ¢'i bBM? /UM; ?B M i`B- M?|
 i?¬M H"K K| K`i +ª i?B M ?¢- # M, K p` ?ªQ ?[m +MM; M;²B m®M; i`` M; YB KMB ¢"M
 H" [m€ ¢OX æ•v H" +?9i w FB M +O iB m iY- ¢ K¼B M; Q|B T?ªB +? +Q|BX
 h` M; .m +® ;„M; p„i| + KÊB ¢Q ` M?[M; i`B i?S+ p i`` K" KbM? +?„i; |T ¢QÊ+ `
 ?ÊT p` M|B +?Q i`ÁM +•m- M m #•v ;B| +ÁM B ?ÄB i? K K°i +•m- bÊ ``M; ?„M +?d
 @ "¼M ?¼ H"K b Q p"v\
 a m F?B M|B tQM; i?b h` M; .m T?€i ?B M €M? K„i K¼B M; Q|B M?bM p T?Q KbM
 F +ª h¬M >mv M ",M; - B +kM; M?bM KbM? pÊB €M? K„i F?€+ #B i bQ pÊB i`QÊ+
 @ *?ŠM; H) KbM? M|B b B\ > v M|B [m€ ¢B `²B\
 h` M; .m ;½B ¢-m +| +?9i #m²M #U+ - +QB M?Q ?¬K M v iU H"K KbM? t'm ?´X

jeX *?QÆM; je , :B€K "ªQX URV

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; je , :B€K #ªQX URV

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

@ §- i¬B +?d iMv iB M M|B M?Q p"v- KQM; K¼B M; Q|B ¢WM; +? +Q|BX

h` M; .m #` K¼B M; Q|B M?bM +?, K +?, K K" +| +?9i bÊ ?½B- M m K°i M; Q|B M?bM
 M"v +| [m€ M?B m M; Q|B M?bM- `ä ``M; H" i?|B ¢B K ¢ F?ªQ M; ?B K i® +?'iX

:B®M; M?Q F?B ¢B T?ÄM; p'M- i'i M?B M b) b„T t T; B€K F?ªQ M;²B i`QÊ+ K†i M
 HU+ i•K Hw +?Q M; Q|B ¢®B /B M- M?[M; F +| i? +?B M i?„M; €T HU+ ¢ m H" M; Q
 h` M; .m F?¬M; [m M i•K ¢ M bU ¢€M?; B€ +O K¼B M; Q|B pÊB KbM?- M?QM; F?B
 +?^K i?b i?"i bU +| +?9i +,M; i?ŠM;X

@ L|B `i ? v- i¬B ¢•v m®M; i`` +ª ¢|B +kM; F?¬M; M|B ` M?[M; +•m KMB M?Q +"
 p`M; M;¼+ ¢'v- #•v ;B| `ä ``M; H" i` im´B F?| HQ|M; - ?"m bBM? F?ª9v i`mv M +Q

oŠM H" G[H½Q; B iY H M iB M; T?€ pÐ i? v M H†M; - /M H½Q ¢ M; F?Q +? H h` M
 H„+ ¢-m ;B®M; M?Q +ªK i?€M KbM? ¢ M; /¬M ;B" ¢B- F?¬M; +ÁM ¢QÊ+ M?Q M, K t

h®M; Zm•M M; ?2 K" +| +?9i M; •v M; Q|B- ?„M +kM; ¢B ¢ M p¶ p B h` M; .m M|B,

@ S? K°i #bM? i` i?ÆK M?Q i K bÆM M;k M?ϕ+ i`B M KB M pϕM M,K /UM; /K+ i
 ϕ®i K°i +•v ϕ`M ?QÆM; M i?–M KÌ K`i ϕ`i i`B- HÌB M`v `i? v- +| F?Q T?€+?X *”m
 ϕ•v i?b i–B b) KB M T?Q- i–B b) ϕQ i? +?Q +”m- T?ÁM; M`v +”m +| i? /MM; #’i +
 M|B i`QÊ+ pÊB +”m- ϕWM; /¼M #° #`M ;? M`v +O i–B ϕB H` ϕQÊ+X

h®M; Zm•M M|B H`K +?Q M;QÌB i T?ªB F?) +QÌB- h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M +?B
 ?„M p°B p`M; M|B,

@ M? h®M;- w i®i +O M? i–B tBM M?“M M?QM; KB M T?Q i?b tBM i?¬B- M? KÎ
 T?Q p` i`ª i`ª iB M- ϕB m M`v H` i?B M FBM? ϕ`M? M;?o - M?QM; ?¬K M v M? i?
 `²B ϕ`vX

h` M; .m i?–K M;?o b m M`v KbM? +kM; F?¬M; Î H•m i`QM; ”M? h?“M?- +| H) +k
 pb p”v +| i? M|B H` F?¬M; +| K`v +Æ ?°B- +?d +| i? ϕ M K°i p`B H–M H` [m€ `²BX
 M?Q i?B m MÊ ϕ®B T?QÆM; K°i M?•M ibM?- +kM; F?¬M; ϕ TX

h®M; Zm•M +kM; F?¬M; i?m”M i?2Q- ?„M M|B,

@ *€B ;b H` KÎ +Y ϕ|M F?€+?- iB m T?Q T?ªB i`ª iB M\ *”m M|B b Q F?¬M; ϕQÊ+
 +O i–B +kM; F?¬M; T?ªB H` F„ pB M- +”m h` M;- i–B +kM; F?¬M; T?ªB KB M T?Q
 ? B +•m +”m pW M|B H M ? B # M +’M;- +QB M?Q H` i?M H Q +O +”m +?Q i–B- K
 ,M ? i +O H½Q h®M; i–B ϕ•vX

@ M? h®M;- +•m FB +kM; F?¬M; T?ªB /Q i–B M|B ` - B +kM; +| i? M|B ` ϕQÊ+
 i`ª MÊ +ªX

h` M; .m i`ª HÌB +| +?9i /Î F?|+ /Î +QÌBX

@ h–B /M b Q +kM; F?¬M; M;?2 ϕQÊ+ [m KB M; +O M;QÌB F?€+- M?[M; M;QÌB i
 ϕϕQ +kM; F?¬M; M|B ` ϕQÊ+ K°i +•m M?Q +”mX *kM; ϕWM; M|B M?B m M[- i–B
 ϕ½ [mv i ϕ`M? ϕQ ` b Q +| i? i?m p \ h–B +kM; +ÁM p`B bªM M;?B T Î i?“M? T?®
 +”m ϕ m +| i? ϕQÊ+ /MM; Î ϕ|X

h®M; Zm•M i`WM; K„i- ?„M M?“M H`v K°i i`K + `/ K`m p`M; iW i`QM; i v M?•M pB
 i v h` M; .m - #° /ϕM; M m M? F?¬M; M?“M i?b i–B b) F?¬M; F?€+? F?Q- i`QM; K
 ` p`B +•m H`K i`M ?ϕB ¬M; +?O oQÆM; Î # M +ϕM?X

@ >b J°+ æ–m- M? h®M; +?Q +”m- +”m +S M?“M H`v- ϕ•v H` H–M ϕ–m iB M i–B ϕ
 H) M; v +ª G[H½Q ;B iY +kM; F?¬M; +| ϕ½B M;° M`vX

GQm smv M F?¬M; #B i iW MÆB M`Q +?ϕv ϕ M +QÈT i`K + `/ K` h®M; Zm•M M?ûi p
 H”i [m H”i HϕB t2K tûiX

@ æϕB smv M- iB m iY +”m b Q ;B®M; M?Q i?´ T?d p”v- #B i`ä ? B M? 2K +€+ +
 i–B T?ªB M|B i`QÊ+- ϕWM; ϕQ M?[M; M;QÌB i`B ÆB ϕ M ϕ•v- +?¶ M`v +O i–B ϕ–B
 ϕ†+ i?M

«M; +?O h®M; ?bM? M?Q +| +?9i F?¬M; v M HÁM; pb i`K + `/ FB `ÆB p`Q i`QM; i
 w /†M /ÁX

h` M; .m i?’v GQm smv M iB T M?“M i`K + `/ i?b +kM; F?¬M; M|B i? K ϕB m ;b- ?
 +€+? M; v i?ŠM; +O h®M; Zm•M- +QB M?Q +| i? F i;B Q #ϕM # X

@ æϕB smv M- +”m +–K i`K + `/ M`v- M m F?¬M; +| pB + ;b i?b +S ϕ M ϕ•v K` i?Q
 /QÐM; i•K iQM?

h` M; .m ?Q`M iQ`M F?¬M; Km®M H`v HϕB i`K + `/ i`QM; i v GQm smv M- pb ? B M
 K` i?–BX

@ \$- b m M`v K°i M;`v # #[i–B b) ϕ M ϕ•v /MM; +ÆK- ϕªK #ªQ F?¬M; +–M iQM? i
 pW `²B +”m M|B ` #`B i?Æ i`B ÆB ;b p”v\ h–B i?’v M; v +ª h–M ϕϕB iB m i?Q +kM

GQm smv M H` M; Q`B i`QÊ+ M v M|B +?mv M F?¬M; +?2 ç"v KB M;- M?[M; M;`v [m i` m +?¼+ h-M >mv M ",M;X

@ æQÊ+ `²B- +`m çB t2K iBpB çB- M m iB T iK+ M|B M?ªK i?b i`ª i`K + `/ç•vX

h` M; .m iS+ ;B"MM|B- p`i pª H„K ?„M KÊB +?Q [m ç i`B pW `²B- #•v ;Bì GQm s H` i?Q+? H`K HQçMX >„M +kM; F?¬M; Km®M iB T iK+ i` m p`Q h-M ççB iB m i?Q M;?o Km®M /MM; HBM? F?Q ç M?bM ó`äô ?ÆMX

h` M; .m HûM M?bM p T?Q h-M >mv M ",M;- ?„M i?'v M`M; ;B®M; M?Q +kM; F? pW `²B+O GQm smv M- pb p"v K` i?-K i?Î /`B K°i ?ÆB- +kM; KÆ ?²+| +?9i i?`i p

@ æQÊ+- +QB M?Q i¬B +?Q M|B ;b- +€+ M; Q`B iB T iK+ m®M; i`"- iB T iK+

GQm smv M Mî MK +Q`B iQÆB `|B- b m ç| ?„M pmB p i?m i`K + `/X h` M; .m +| i? çÆM; BªMM?Q p"v- M m F?¬M; pÊB iQM? +€+? F?¬M; i?Q+? MÊ M?•M iBM? +O G KbM? M?"M H'vX

E?B i?'v h` M; .m p"¬M; +?O h®M; M?9M M?Q`M; M;²B tm®M;- G[H½Q ;B iY Kî

@ hB m h` M;- ? B M;`v [m +`m i?"i bU H`K +?9M; i¬B M;ç+ M?B M ?ÆB M?B m- M?Q i? M`Q\ \*| T?ªB HçB +?Q +?9M; i¬B M;ç+ M?B M ? v F?¬M; \ L m #ªM i?ªQ + ao h`BM?- M?Q p"v Km HçB p|B ;B€ ? B +?K+ M;`M i?"i bU H` HìB HÊMX

h?QîM; i`"- ;B€K #ªQ- H9+ M`v ç½ tQM; #QÊ+ T?~K i`"- #•v ;Bì K¼B M;QÆB ç½ ç M

a m F?B M;?2 çQÊ+ HìB M|B +O ¬M; +?O G[- GQm smv M +kM; FûQ G¬B G¬B çB +?QM? H` Km®M t2K [mv M b€+? M€i K` h` M; .m i`QÊ+ ç| M^M; M†+ Km +?Q #^M # Q M?B m\ *?ŠM; H) M;`v M?Ä KbM? HQÊK çQÊ+ iB M M?B m ?ÆM- #•v ;Bì h` M KbM? \

E?B i?'v K¼B M; Q`B ç m +?m~M #` Kî` M?[M; i?S i?m°+ p KbM?- h` M; .m +kM +?m~M #` Kî #¼+ pªB H'v >QÆM; h` "9i Ew- M?QM; ?„M HçB #` G[H½Q ;B iY +ªM

@ hB m h` M;- p"i+O +`m Kî` +m®B +MM;- çWM; Kî` M; v iW ç-mX *ÁM +| K°i p H` ;B€K ç`M? +` p"i i?b +?„+ +?„M b) +| +?QM? T?~K p` ?`M; ;Bª- M;Q`B ? B +¬ ;€E +?9M; i ç m T?ªB ;B€K ç`M? K°i p"i- M; Q`B M`Q b B b) T?ªB KìB F?€+? Î F?€+? b K¼B M; Q`B i?'v i? M`Q\

G9+ M`v ç½ ;¬M KQ`B K°i ;Bì i`Q - K¼B M; Q`B M;?2 p"v i?b ç m ;"i ç-m ç²M; w- + i?2Q ,M +?M - i`i M?B M b) ç²M; w ? B i v- M?QM; ¬M; +?O h®M; + m K`v M|B,

@ L`v G[ H½Q ;B iY- KìB F?€+? Î F?€+? bçM h?B M æ¬ F?¬M; T?ªB H` H`K i?`i i- KìBX

G[H½Q ;B iY M;?2 p"v i?b b[M; bì- b m ç| iB M ç` +Q`B ? ?ª,

@ h¬B i?B m +?9i M[ç½ [m M- h?B M æ¬ +kM; +| +` T?¬M +O M?- ?¬K M v F?¬ #Ä iB M- [mv i ç`M? M?Q p"v H` çQÊ+X

h` M; .m M;?2 i?'v ? B M; Q`B #¼M ?¼ M|B +?mv M M?Q p"v i?b i?"i bU ;B"i KbM F?¬M; Î i`QM; "M? h?"M? M?QM; +kM; #B i h?B M æ¬ F? B i`QÆM; +?Q # Q H•m i`mv M +| #®B +ªM? `i b•m- +kM; F?¬M; M;ì h®M; Zm•M H` K°i ¬M; +?O i`QM; b®

GQm smv M +kM; b[M; b®i- `ä`M; ?„M F?¬M; #B i +?mv M M`v- pb p"v ?„M `9i` p`Q K°i ?ÆB- M|B pÊB p K†i i? K i?m²M; ,

@ M? h®M;- i`K i? M`v +| i? /MM; Î h?B M æ¬ F?¬M; \

GQm smv M +ÁM +?Q /Si HìB i?b M; v b m ç| ç½ M?ªv /UM; H M- i?b` G¬B G¬B F?) M|B # M i B ?„M,

@ L?bM M? ;B®M; M?Q F?¬M; +| iB M p"vX

jdX *?QÆM; jd , :B€K "ªQ UkVX

>Q¨M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jd , :B€K #ªQ UkVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

G9+ M¨v K¼BM; QÌB ç m H'v p"i +O KbM? ` - M; Q¨B h-M >mv M ",M; i?b M; v +ª >.

h` M; .m /MM; €M? K„i M?“M M?¢i M?bM >S oo- ?„M F?¬M; [m M i•K ç M T?ªM S
M|B,

@ L?QM; +€ M?•M i¬B +ªK i?`v i?S M`v +?d +| p +´ K` i?¬B- M|B i`„M; ` i?b H` ?`

h` M; .m M|B ` M?[M; H|B M?Q p`v- M; Q`B ¬M; +?O G[i?b B +kM; FBM? M; ¢+- p
?„M M?bM p T?Q ¬M; +?O G[- KQM; ¢®B T?QÆM; H M iB M; #€+ #ÄX

@ hB m h` M; - i¬B +ÁM ? B p`i M[- +`m t2K Hm¬M çB

L^K M; Q`B çU çQ€M +O K¼B M; Q|B- ¬M; +?O G[F?¬M; M|B ;b M?QM; H¢B v m +
p`i +ÁM H¢BX

jNX *?QÆM; jN , :B€K "ªQ U9VX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jN, :B€K #ªQ U9VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

a m F?B M; ?2 ¬M; +?O G[M|B i?b h` M; .m i?¬K M; ?o iQÊM; T?“i Zm M •K +?„+ +?
;B ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p`i H¬M M`v pÈB KK+ çQ+? ?`M; ç-m +?QM? H` #´ b
F?¬M; Km®M t`m ?´ i`QÊ+ Kfi K¼B M; Q|B- +`M; F?¬M; Km®M iU K|+ i9B iB M ç ç
+ÆK ÍK°i F?€+? b¢M M,K b QX

h` M; .m ?`T i?m çQÊ+ +?9i HBM? F?Q iW M?[M; +?B +; ? p` +ªK i?`v pšM +?Q ç
?„M t2K tûi- i`i M?B M ?„M b) F?¬M; +?®B iW- iB T iK+ +¬K H M p`i T?~K i?S ? B>

o`i T?~K i?S ? B çfi i` M #`M +?QM? H` K°i H¼i?m®+ /MM; ç ?Qi- `i iBM? tªQ-
M m ;B`m i`QM; HÁM; #`M i v i?b i?“i bU F?| i? T?€i ;B€+ ` X o`B M; `v i`QÊ+ h`
[mv M b€+? M|B p ç² +´- i`MM; ?ÊT +?QM? H` ç½ iWM; M?bM i?`v ?bM? K°i H¼
M?[M; ?¢M; KK+ T?K- ?„M #B i i?S M`v +| +?9i iQÆM; iU M?Q ?² H¬ Mm¬B / - H9
i?M- M?QM; b m M`v #B M i?“M? M?[M; p`i T?~K /MM; ç i?QÎM; i?S+ M; „K M; ?Q X

L|B ç M H¼i?m®+ ?Qi i?b T?ªB M|B ç M i?m®+ # M i`QM; - i?m®+ M`v çQÊ+ iBM
ç½ çQÊ+ T?ÆB M„M; - H M K2M- HQ¢B #Ä i¢T +?`iX h?m®+ +| M?B m i€+ /KM; M?
p`v Îi? F, KQ|B #®M i?Q|M; `i i?`M? ?`M? i`QM; ?Q`M; i?`i p` [mw i°+ +O +€+ |
i? F, KQ|B b€m i?b im bo T?QÆM; h•v KÈB ç2K i?S M`v i`mv M p`Q h`mM; Zm®+X

„i ç-m iW i?|B F€E? M; >B M?“ h? M?- ?¬m M?Q i`i +ª ?Q`M; ç ç m i?Q+? bY /KM
M?QM; # i`B m ç¢B E? M; >B- lM; \*?QM? p` *`M GQM; i?b +`M; v m i?Q+? ç†+ #B
?ÆM- pb p`v T?QÆM; T?€T +? i¢Q i?m®+ ?Qi +`M; çQÊ+ +?9i ¼M; X J½B ç M F?
i?b +| i? M|B i`QM; i?|B ;B M p`B i`,K M,K i?S i?m®+ ?Qi FB T?€i i`B M i¬M; i¬M

L|B p M?[M; ªM? ?QÎM; +O M?[M; H¼i?m®+ i? M`v p`Q i?|B ?`m i? T?ªB F ç
i`QM; - +ÁM +| K°i +•m +?mv M F p T?QÆM; /B M M`v- M; ?2 M|B i`QÊ+ FB +| K°
p`Q FBM? i?“M? H`K pB +- M; Q|B M`v ÎH¢B i`QM; K°i M; ¬B KB m- pb F?¬M; +| iB
/MM; K°i +•v i,K +?¼+ p`Q ?Qi i?m®+ i?W Î# M i`QM; - F i[mª H` p) H M M?B m /
+ªM? M`v çQÊ+ K°i p` ?Á i?QÊM; ?[m i•K i`QM; +?M M?bM i?`v- pb p`v KÈB /MM;
p`Q p) Î# M i`QM; #bM? i?m®+- p) H M #S+ i` M?- pb p`v K` +| +?mv M M?[M; ?¼
p`Q i?|B M; `v M vX

L?[M; i`mv M i?mv i /•M; B M H`K +?Q M?[M; ?¼ iB i i`QM; #bM? i?m®+ +| K°i b„+
?¼ iB i ç T i¢Q M M K°i #S+ i` M? i?b +`M; H`K +?Q M?[M; M; Q|B v m i?Q+? #bM

M"Q #m¬M; i vX h?"i` M?[M; M; Q`B p) ?bM? i?Q`M; /MM; ?¢i b„i #Ä p"Q i`QM; #b
H"K +?Q T?¬M # M i`QM; #bM? i`Î M M i`„M; #!M; - M?ÆM M?KB- iQM? +?'i; -M iB
+! i? iMv w p) i` M?¬ +kM; F?¬M; i?¬M #Q M?Q M?[M; ;b M?•M; B M HQm i`mv M>

ob p"v K" iW i?`B Zm M; hU i?b M?[M; #S+ i` M? i`QM; H¼ i?m®+ i`Î M M +U+ F€
M?B m / M?; B p) i` M? i`QM; H¼ i?m®+ M?Q *?m L?¢+ L; mv M- J½ h?B m hmv M

G¼ i?m®+ ?Qi p®M H" K°i bªM T?~K M; Q¢B M?"T p"Q h`mM; Zm®+ - b m F?B i`mv M
K) ?ÆM- ?ÆM M[M?[M; H¼ i?m®+ Î h`mM; Zm®+ +kM; i?`M? ?"M? Î *?•m •m p"Q
i? F, KQ`B +?QM- i`Î i?"M? K°i K†i ?"M; K„ M; ? + Q + 'T çQÊ+ ?Q" M; i?'i p" [mw
i-KX

G¼ i?m®+ ?Qi i`QM; i v h` M; .m +! ?bM? /€M; K°i #bM? ?Q i?m M?Ä- ?bM? i`SM
ç-m M; !M 9i- i?•M #bM? H¢B M?Q MY HÁM; #"M i vX h` M K†i H¼ i?m®+ M"v p ?
i v +¬K i`QÊM; - ?bM? ªM? b„+ i?€B /B K H - i¢Q ?bM? `i i?"i- F?¬M; +! HQm /'m
i?'v i?S M"v Î K°i +Y ?"M; K„ M; ? - +?„+ +?„M ?„M b) +?Q `^M; M! H" K°i p"i çQÊ+
+?mv M bªM tm'i M"Q ç!- M?QM; pW `²B b m bU FB M #S+ iQÊM; ;¶- ?„M i?"i bU F
T?€M çQ€M i-K T?"Q +O KbM?X

M; m²M

æQÊ+ - p"v i?b F?ÄB çQ€M- i`U+ iB T /MM; HBM? F?Q t2K i? M"Q- pb i? K" H9+
i®i i€+ /KM; M; ,M i`Î €M? K„i +O M; Q`B F?€+ - ?„M M; QM; i?¬M M?bM- HBM? F?
ç M H¼ i?m®+ X

E?B HBM? F?Q tmv M [m K°i +2MiBK2i i?Ov iBM? +O H¼ i?m®+ i?b h` M; .m +
iS+ K€i H¢M? M?"T p"Q- imv iB HBM? F?Q FB `i v m M?QM; M m bQ` i?b K¢M?
; ? i` M #"M M"v- ç²M; i?`B ?„M +kM; `i ?"B HÁM; - /M Km¶B +! M?Ä i?b +kM; +! i?

h` M; .m ç†i H¼ i?m®+ tm®M; #"M- ?„M ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b +?Êi M?È ç M b
iW ?² H¬ h K >" GQm M; "v ?¬K [m bQ` +kM; F?¬M; FûK # Q M?B m bQ pÊB b® H
H¼ i?m®+ M"v- M?QM; M m bQ pÊB HBM? F?Q ?'T i?m iW ? B +•m ç®B p"Q H9+ ç
F?¬M; +¬M T?ªB M!B ç M b® HBM? F?Q ?'T i?m çQÊ+ i`QM; #ªM i?ªQX

@ *?ŠM; H) i`QM; i` M? b€+? b) ~M; B'm M?B m HBM? F?Q ?ÆM bQ pÊB +€+ p"i F
hW F?B i`QM; K„i tm'i ?B M HBM? F?Q ç M M v i?b h` M; .m i`M; +°M; ç½ çQÊ+
? B H¬M ?'T i?m HBM? F?Q iW +•m ç®B p" #ªM i?ªQ H" `i HÊM- i`QM; ç! +! ;b HB
ç-m i`¬K iQ- p¬ iB M? ?„M ç½ [m M K'i iB M? ?m®M; p"Q H9+ M"v- pb M; Q`B i +ÁM
H¼ i?m®+ ?Qi X

@ J°+ æ¬m- J°+ æ¬m- iB m iY + "m M; O b Q- M; •v M; ®+ +€B ; b p"v\

•K i? M? +O GQm smv M p M; H M # M i B h` M; .m - ç€M? i?S+ ?„M iW i`QM; i`¬
i?b T?€i ?B M >S oo M; ²B # M +¢M? ç M; +¬K H¼ i?m®+ +?"K `½B M!B,

@ L m ç•v H" p"i T?~K +! im´B i?¼ p" B i`, K M, K i?b b„+ i?€B b) F?¬M; çQÊ+ ç T i?
ç•v H" K°i bªM T?~K K„ M; ? i?`B ?B M ç¢B- M?QM; ç•v +kM; +?d H" w FB M +€ M
T?ªB M; ?2 i? K w FB M +O h` M; iB M bBM?- t2K h` M; iB M bBM? pW `²B bmv
+MM; H!B ; BªB i?Q+? M?Q p"v pÊB H¼ i?m®+ M"vX

æ•v H" +•m M!B +O >S oo K" h` M; .m M; ?2 çQÊ+ b m F?B #WM; idM?- ?„M M; ~
/¢M; ç„+ w +O >S oo- i`QM; HÁM; +?Êi #U+ #°B F?¬M; ?B m M; mv M M?•M- ?"M
FB K°i ç'K p"Q; B[K†iX JbM? M"Q +! i` m +?¼+ ; b ç®B T?QÆM; - pb b Q i M FB
iB m M!B +?mv M\ ob +! i•K iQ +?€M ; ?ûi M M ?„M +kM; F?¬M; M; ?2 H¼i i B H!B M

@ >S iB M bBM? i?"i bU H" ?¼+ `°M; i`B + Q- F?¬M; M?[M; M; ?B M +Sm b•m Î Hc
+kM; +! i`B i?S+ `i b•m p iQÊM; ;¶ çB m F?„+ p" H¼ i?m®+ M"vX L?QM; i¬B i?'v
ç¢B iW i?`B E? M; >B ç M \*"M GQM; - ? ? - M? F?¬M; +¬M ; 'T- `®i +m°+ i¬B M!B ?
bBM? ,M M!B # ?Q i?b +?Î K°i H€i M[b) `ä`"M; X

h` M; .m M|B çQÊ+ K°i MY i?b i?'v >S oo HçB Km®M +„i M; M; H|B KbM?- H-M M
T?QÆM; +Æ ?°B- ?„M M|B K°i ?ÆB +?Q tQM; - b m ç| +?d p``Q pB M M; ¼+ #°B +m@
@ J†i ?``M; M``v +?€m i?``i bU F?¬M; i? M?bM `ä- +kM; F?¬M; M; çB # m t'm- +QB M
oQÆM; t2K tûiX

æ•v +kM; F?¬M; T?°B H`` h` M; .m F?B Ki®M- #•v ;B|HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M +A
p``Q i`QM; M?[M; p``i T?~K M; ¼+ i?ç+?- M m +?d /U p``Q €M? K„i +O +?QM? KbM1
M?“M #B i çQÊ+ M; ¼+ i?ç+? FB bªM tm'i iW ç•m- +``M; F?¬M; i? M``Q ;B€K ç`M?

«M; +?O G[MÎ MK +Q|B M?bM h` M; .m - MK +Q|B M``v +kM; +| w p` b•m b„- #
M; ``v +``M; +ªK i?'v ?SM; i?9 pÈB +``m i` B i` im´B FB X L; Q|B F?€+ F?¬M; #B i
KbM?- ? B p``i FB ç m ç½ çQÊ+ h` M; .m M|B i`9M; - ç•v +kM; F?¬M; T?°B M?l p``Q K

9yX *?QÆM; 9 y, :B€K "ªQ U8VX

>Q``M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9y, :B€K #ªQ U8VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

G9+ M``v i'i +ª +?9 w +O h` M; .m ç m ç†i H M p'M ç t2K tûi HBM? F?Q- K``M?[M;
F?¬M; [m€ #'i M; | - h®M; Zm•M p``¬M; +?O oQÆM; ç m iU i v +?¼M K°i p``i ç ;B€K
#B m +ªK +O ? B M; Q|B i?b #B i +| +?9i iU iBM pÈB i`bM? ç° ;B€K ç`M? p``i ?QÎM
J``¬M; +?O G[ +kM; iB M i v M?†i K°i KB M; M; ¼+ H M #bM? Hm``M p``B +•m- M?Q
+?mv M #ªM i?ªQ oQÆM; ao h`BM? +O h` M; .m X

ob p``v K``i`QM; ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p``i M; ``v ?¬K M v +?d +ÁM #ªM i?ªQ +O

«M; +?O G[çQ K„i M?bM K¼B M; Q|B- h®M; Zm•M i`QÈ+ iB M M|B M?•M pB M /¼M
pÈB h` M; .m ,

@ hB m h` M; - +``m KÎ #ªM i?ªQ ` - # M; Q|B +?9M; i¬B b) +MM; t2KX S?ªB #B i`
oQÆM; ao h`BM? ç HçB H```i Qi- M m #ªM i?ªQ +O +``m H``i?``i- M?Q p``v b) #´ F
bQm i-K- p``B M; Q|B +?9M; i¬B +kM; b) i?ÆK H•vX

h` M; .m +kM; ?B m H|B M|B +O h®M; Zm•M- H, M H°M i`QM; ;BÈB bQm i-K +´ p
iB M; ç M iW ç•m\ h'i M?B M H``T?°B iW [m€ i`bM? ibK Km ç9M; +´ p``i- ?Q†+ Qi
M?[M; +´ p``i ?B K i?'v- pQ /K M?Q M?“ bQm i-K J½ o` æ¬ iB M bBM?- M; Q|B M``v
ç²M; ç Km K°i H¼ i?m®+ ?Qi +O pm *``M GQM; p``Q M, K RNNk- b m ç| K M; çB ç
` pÈB ;B€ b€m +?K+ M; ``M ç²M; X hmv ;B€ #€M H¼ i?m®+ F?¬M; + Q M?QM; €M?
bBM? +kM; H`K +?Q / M? iB M; M´B #WM; H M Î ;BÈB bQm i-K i`QM; MQÈ+X

L?“ i?Q T?€T p`` bQm i-K +´ p``i E?ªB *¬M; iB M bBM? çQÊ+ +QB H``M; ¬B b Q ``+
`v /MM; i`bM? ç° ;B€K ç`M? p``i ?QÎM; i?S+ +´ p``i +U+ F€ +?mv M M; ?B T ç M´B /
M?[M; +´ p``i çQÊ+ ¬M; ;B€K ç`M? H``M?B m p¬ b®X G9+ M``v KK+ çQ+? +O ç€K M
`ä ``M; - imv #ªM i?ªQ /Q h` M; .m Km çQÊ+ M?QM; çQÊ+ #¼M ?¼ ;B€K ç`M? i?“
i`mv M` M; Q`B- Qi M?`i +kM; +| i? t2K ç| H` K°i ;B B i?QçBX

*kM; F?¬M; #B i h®M; Zm•M H`v iW ç•m` # +†T # Qi v i`„M; - T?•M T?€i p`` ç2Q H
i`i M?B M ç| H``pb ç T?ÁM; K² ?¬B b) ;•v ?Q ? Q +?Q p``i T?~KX h` M; .m Î # M +c
ç´ K² ?¬B- ?„M +kM; +?9 w F?B ç®B ç½B pÈB #ªM i?ªQ M?QM; +?Q ç M ;B|pšM H
iB m iY GQm smv M p``Q M; ``v Km çQÊ+ #ªM i?ªQ HçB +-K H`v H`i [m H`i HçB i?
H9+ M``v h` M; .m M; ?o HçB K``+kM; +ªK i?'v +| +?9i bÈ ?½BX

æ°M; i€+ H"i b€+? +O # M; QìB FB M m /MM; iW +U+ F€ +~M i?"M ç KB m iª- p
#¼M ?¼; B€K ç`M? i?b ; B®M; M?Q +ÁM pQÊi [m€ ? B +?[ +~M i?"M- `B M; #®M +
#b çQÊ+ #¼M ?¼ H"i [m t2K H¢B KQìB T?9i ç²M; ?²- +€+ HQ¢B FQM? H9T iQ i?b
i v çQÊ+ t T K°i ?"M; /"B i` M #"M H"K +?Q M?[M; M; QìB /•M i?QìM; î # M +¢M? K

G9+ #„i ç-m i?b p K†i M?¡K ¬M; +?O G[+?d iÄ ` i?"M i`¼M; - çÊB ç M F?B Kî b€+
ç m çÊMX h` M; .m i?-K M; ?o +¡ H) M?[M; i`M ?¢B +O [mv M b€+? FQ+? i?Q+? ç
bU #B M ?¡ #B m +ªK +O #¼M ?¼- h` M; .m ç€M? ; B€ ç•v ?ŠM H" #9i iQ+? +O o

J°i ; Bì M? M? +?¡M; i`¬B [m - i`QM; F?QªM; i?ìB ; B M M"v M; Q`B >S oo +¡ p K†
+ÁM H¢B ç m +?9 w ç M iB M i`bM? ; B€K ç`M? +O # p` ¬M; +?O G[X " p` +?mv
i?ªQ K°i ; Bì ç²M; ?²- i?"i ; Bª ; B®M; M?Q ç½ çQÊ+ i?ìB ; B M KB m iª `i bBM? ç°
smv M +¡ TªM SM; +?"K +?¢T M?'i +kM; w i?S+ çQÊ+ ?mvM? ç +O KbM? ?bM? M
i?"i `²BX

i`mv M + "T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

h`QM; [m€ i`bM? M"v €M? K„i +O h-M >mv M ", M; i?dM? i?QªM; H¢B +?mv M H M
i?'v #B m ?B M +O ?„M i`-K i oM? M?Q MQÊ+ - F?¬M; +¡ +?9i ?QM; T?'M M?Q /U ç
M?¡K ¬M; +?O G[ç M; ; B€K ç`M? F?¬M; TªAB H" +O ?„M p"vX "B m ?B M +O ?„M
M" M; ; B®M; M?Q +?d +¡ i? M?bM i?'v i` M M; QìB ¬M; M°B i`ªB [m M?B m bQÆM;

L?QM; h-M >mv M ", M; H¢B F?¬M; M; ì i`QÊ+ H9+ ç€T €M çQÊ+ p¢+? i`-M i?b h`
p"v i`i M?B M b) F?¬M; +¡ #B m ?B M pmB KWM; X

G9+ M"v M?B i ç° i`QM; TªÁM; çQÊ+ ; B[H¢B î KS+ ? B KQÆB b€m ? B KQÆB #ª
M; QìB i +ªK i?'v i?QªB K€B M?'i M?QM; ç€K M; QìB ¬M; +?O G[H¢B ç´ K² ?¬B i`€
H'v i v H m- +?d bÊ /'m iQ+? K² ?¬B b) ç H¢B i` M #ªM i?ªQX

G¢B i`ªB [m i? K KQìB T?9i- G[H½Q ; B iY F?ûT #ªM i?ªQ H¢B M?QM; €M? K„i
+?, K+?, K- ; B®M; M?Q /M i? M"Q +kM; F?¡ i? /B /ìB €M? K„i +O #¼M ?¼ F?ÄB #

æ€K M; QìB # M +¢M? #B i `ä +¬M; i€+ ; B€K ç`M? +m®B +MM; ç½ ?Q" M i?"M? - +,
F?¬M; +¬M TªAB ?ÄB M?B m- +?d +¬M M?bM #B m H° +O # p` i?b #B i M; vX

@ *?9 G[- [mv M b€+? i`ìB ÆB M"v i?"i bU H" +O ¬M; oQìM; ; b ç¡ b Q\ æ€M; ; B€ #

GQm smv M i?'v F?¬M; B H M iB M; i?b i`QM; HÁM; M; S M; €v- ?„M +~M i?"M H M
v M H†M; X

@ Zmv M b€+? i`ìB ÆB\ hB m iY- + "m #€M i?•M +kM; F?¬M; ç€M; ; B€ #^M; K°i i`
ç•m- + "m #B i F?¬M; - ç•v H" [m®+ #ªQ ç'v M?û- ç€M; iB + H" MY T?¬M i`QÊ+ çQÊ
+?[F?¬M; i? M"Q T?•M #B i çQÊ+ - M m F?¬M; i?b ; B€ i` +ÁM + Q ?ÆMX

a m F?B M; ?2 çQÊ+ +•m M¡B +O GQm smv M i?b ¬M; +?O G[i?"i bU M´B ; B" M ç
; B®M; M?Q +¡ +?9i Q€M i`€+? h` M; .m - ; B®M; M?Q pB + #ªM i?ªQ F?¬M; çQÊ+ #

oW `²B #¼M ?¼ ç½ i?¬M; [m FB m +?[- T?QM; +€+? - MB M ç¢B HQ¢B ; B'v ç ; B€
iªQ- i` M +Æ #ªM t€+ ç`M? ç•v H" #9i iQ+? +O oQÆM; ao h`BM?X *ÁM ?ÆM KQì
#ªM i?ªQ p" HBM? 'M +kM; ç m H" M?[M; #`B oQÆM; ao h`BM? iWM; bY /KM; - +`M
H" i€+ T?~K çQÊ+ oQÆM; ao h`BM? Kî `°M; ` X

æ€M; Hw M?¡K #¼M ?¼ b) i?¬M; [m M°B /KM; +O #ªM i?ªQ ç ibK ?B m QÊ+ M; m
h`BM? F?B pB i- M?QM; HìB iU T?Q i`QÊ+ ç½ #` K®B K¼i çK+- ?ÆM M[p i K²
iQ" M F?¡ i? M"Q T?•M #B i çQÊ+ - çB m M"v H"K +?Q #¼M ?¼ +U+ F€ ç m çÊMX

i`mv M +QTv iW

@ Zm®+ #ªQ +kM; TªAB +¡ ; B€ +?S\ E?¬M; i? ,M K" +kM; F?¬M; i? K†+ H M M; Qì

GQm smv M pšM F?¬M; T?K+- ?„M i?-K M¡B- ?„M i?"i bU +?ŠM; +¡ ?SM; i?9 ; b pÈB
; b +ª- M m K" ?„M b®M; p"Q i?ìB i`QÊ+ ; BªB T?¡M; - `i +¡ i? H" K°i i?"M? pB M ç¢

H`+? bYX

@ «M; +?O G[- H9+ M`v ç½ tQM; `²B- +?9M; i K m #bM? Hm" M p M?[M; ;b çQÊ+ ;
>S oo i?'v H9+ M`v ibM? ?m®M; i`QM; T?ÁM; Hm¬M çQÊ+ # Q T?O i`QM; p¬M; ?
p"v K` +ªK i?'v ;?2M ;?ûi- M?`M F?¬M; çQÊ+ T?ªB KÎ KB M; M|BX >„M M;?o`^M;
b B KQÌB T?¬M i`QM; +¬M; i€+ ;B€K ç`M? iQÊM; T?"i p` H¼ i?m®+- pb p"v K` KQ
T?QÆM;X

h®M; Zm•M ;B®M; M?Q M?bM i?'v `ä /KM; i•K +O >S oo- ?„M MÎ MK +QÌB pmB p
@ *€B M`v +kM; F?¬M; p°B- i¬B +ÁM Km®M ?ÄB hB m h` M;- + "m +| ibM? M;mv M
h` M; .m M;?2 p"v i?b +| +?9i b[M; b®i- M|B i?"i- i€+ /KM; HÈM M?'i +O #° #ªM i
H`K i?,M; + 'T HBM? F?Q- +ÁM; B€i`` +O M|i?b H9+ Km ?„M +kM; F?¬M; [m€ ç v
¬K i•K iQ +?`m i?B iX

L?QM; b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB M|B +O ¬M; +?O G[i?b h` M; .m i?"i bU +| +?9i +
F?¬M; T?ªB tm'i i?•M iW ;B çbM? ç¢B T?9- +m°+ b®M; +O +?` ;€B i`QM; M?" +Á
?„M i?"i bU F?¬M; çQÊ+ iB m b€B M?Q ç€K M; QÌB h®M; Zm•M- +| i? ;B[H¢B M?
?„M +| i? #€M #ªM i?ªQ çB- +¬K i`QM; i v +?9i iB M ;B9T çÐ +?Q +m°+ b®M; +O
KK+ iB m ?„M i?2Q çm'BX

9RX *?QÆM; 9R , :B€K "ªQ UeVX

>Q`M; EBK æ²M;h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9R, :B€K #ªQ UeVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

a m F?B [m v H¢B ""M? h?"M? i?b h` M; .m ç½ ç¼+ [m M?B m b€+? +| HB M [m
i?QÎM; i?S+ ç² +´- F i?ÊT pÈB M?[M; çB M +® H`+? bY K` ?„M çQÊ+ #B i- ?„M T?
i? M|B H` ibK çQÊ+ `i M?B m pmB p i?QªB K€B- pb p"v K` M;? ç² +´ M`v H`K ?
HÈMX

h`QÈ+ FB h` M; .m F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB M;? ç² +´ +?d pb i`QM; i9B F?¬M; iE
M; QÌB ç M iW M; Q¢B idM?- €T HU+ bBM? ?Q¢i H` `i HÈM- +kM; F?¬M; +| i•K iQ +
FB X L?QM; #•v ;B| pb +¬M HBM? F?Q- ?„M +¬M T?ªB iB T t9+ pÈB M;? M`v- M?Q
b) H` K°i M?" bQm i-KX

L m ?ÄB h` M; .m +| i?Q+? #° #ªM i?ªQ M`v p` ?² H¬ h K >" GQm KÈB #€M çB ?¬
+?„+ +?„M b) M|B KbM? `i i?Q+?- M?QM; ?„M i?'v M; QÌB bQm i-K #?BM7? i?QÌ
?MM; ?"m H`K +Æ bÎ- pQ /K M?Q #® .QÆM; oo H` K°i /Q M?M?•M i?"M? ç¢i- HQ¢B
iWM; #[M?Q ?„M +kM; F?¬M; +| ?v p¼M; t pÌB b) ;B[H¢B M?[M; +´ p"i FB X

h` M; .m +| w M;?o M`v i?b i'i M?B M b) Km®M p" M /KM; M?[M; ;b KbM? +| ç imv -
b m M`v F?B ?„M +| çO i?U+ HU+ FBM? i - ?„M b) bmv tûi ibK p p`B p"i T?~K K` +
i?9X

h?"i ` i`QÈ+ K„i i`QM; ;BÈB bQm i-K +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| M?[M; M; QÌB +
M?QM; ç| imv i ç®B H` b® +U+ Qi- KQÌB M; QÌB F?¬M; +| K°iX _'i M?B m M; QÌB i?
çB ?Q†+ i` Q ç´B K|M F?€+- ç•v +kM; H` T?QÆM; €M #€M çB ç +| i? +'i ;B[- F?
çQÊ+ HQm i?¬M;- ç²M; i?ÌB +ÁM H`K ;BªK #Èi €T HU+ FBM? i +O M; QÌB bQm i-

h` M; .m i?"i bU +?~M; ?B m M?B m p ; BÈB bQm i-K- ?„M +kM; F?¬M; #B i w M;
H` HU +?¼M +O T?¬M HÈM +€+ M?` bQm i-K F?€+- M?QM; h` M; .m H` K°i bBM
iQ€M- ?„M i'i M?B M ?B m H`K i? M`Q KÈB +| HÈB M?'i bM?X

@ M? h®M; - H9+ ç-m i¬B Km #ªM i?ªQ M`v +?ŠM; [m +?d +| w ; B9T #€+ ; €B FB -
i¬B +kM; F?¬M; #B i #ªM i?ªQ M`v H` ?`M; i?"i- M?QM; #•v ; B`i¬B +kM; F?¬M; #B
M? h®M; i?Q+? i?b +| i? i`ª H¢B ç9M; ; B€ i`QÈ+ ç| i¬B ç½ Km H` çQÈ+X

hmv h` M; .m [mv i ç`M? Km®M #€M #ªM i?ªQ M?QM; +kM; F?¬M; Km®M ç M; Q`B
?€K HÈB- /M b Q M; Q`B MÆB ç•v +kM; F?¬M; #B i QÈ+ M; mv M # M ç-m +O ?„M
ç| ?„M +kM; ¬K i•K Hw i?m i?B iX ob p`v H9+ M`v ?„M +kM; F?¬M; M; ¢B #B M Kb
i? M? MB M i?Q+? H`K pB + i?B M- +| H®B b®M; i®i ç TX

*| M; Q`B b) ?ÄB M? Km®M #€M ; B€ + Q- pb b Q +ÁM M|B b) #€M i?2Q ; B€ i?m p`Q
`i çÆM ; BªM- pb M; Q`B i`QM; M; ? Í MÆB ç•v +kM; F?¬M; T?ªB K°i M; Q`B- h` M;
çB pÈB ; B€ ? B +?K+ M; `M i?b +?d bÈ h®M; Zm•M +kM; F?¬M; +| w Km®M Km -M
HÈB i?b ¬M; +?O G[p`¬M; +?O oQÆM; Î # M +¢M? +kM; b) F?¬M; +?`mX

>ÆM M[b m F?B h` M; .m M|B ` M?[M; H`B M`v i?b h®M; Zm•M ç M; çSM; i`QÈ
+?O oQÆM; - ?„M ` ; B€ +?d +| i? + Q ?ÆM ; B€ i?` i`Q`M; K` b) F?¬M; i?'T ?ÆM p
b) i`mv M` M; Q`B `M; h®M; Zm•M HW ; ¢i M; Q`B F?€+X

h` M; .m M|B ` M?[M; H`B M`v i?b €M? K„i K¼B M; Q`B MÆB ç•v M?bM p T?Q ?„
p` h-M >mv M", M; #B i`ä ; B +ªM? +O h` M; .m - pb p`v K` i`QM; HÁM; +| +?9i F?
i?"i bU F?¬M; [m M i•K ç M iB M- M?QM; M m ç´B H¢B H` K°i M; Q`B F?€+ pÈB h`
KbM? imv i ç®B b) F?¬M; # Q ; B`iB m b€B #€M #ªM i?ªQ çQÈ+ ; ¼B H` [m®+ #ªQ
M?QÈM; i?'T M?Q p`vX

J` H9+ M`v €M? K„i ¬M; +?O G[p`¬M; +?O oQÆM; M?bM p T?Q h` M; .m +ÁM +
F?¬M; i? +?2 ; B'm- #¼M ?¼ i'i M?B M b) F?¬M; Km®M +?B K iB M M; ?B +O h` M
b€B p` bªM; F?Q€B +O ?„M i?"i bU H`K +?Q ? B M; Q`B #¼M ?¼ +ªK i?'v KbM? F?

h®M; Zm•M i?b +`M; T?ªB M?bM p`Q K„i h` M; .m - M|B i?"i ?„M iB M p`Q M; ? M`
M°B +O ?„M p®M +| tm'i i?•M i? ; B L?Q ?¼+- i`QÈ+ FB t T #9i M; ?B M i?2Q M;
M?Q iQÈM; i`QM; [m•M- b m M`v p ?Qm p` i?Q+? M; ? bQm i-K ç² +´X >„M iW M?
i?'K ç'i- ?„M +kM; i?Q+? M; ? M`v- ?ÆM M[+ÁM F i # M pÈB M?B m +?mv M ; B p

h®M; Zm•M F?¬M; ; B®M; pÈB ? B M; Q`B oQÆM; G[- ?„M +?d i¢K i?B b®M; Î ""M?
Î ""M? h?`M? +?d H`K K°i T?¬M M?Ä +O ?„M- pÈB i?U+ HU+ FBM? i +O ?„M i?
F?¬M; i? K ç p`Q K„iX >„M i€M i?Q`M; h` M; .m +kM; pb bU bªM; F?Q€B- i?S M
HÈM H M i`QM; [m•M M; k iW M?Ä +ªK i?'v ; B®M; M?Q ; †T i`B F,X

i`mv M +`T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

h`QM; ç€K M; Q`B MÆB ç•v i?b GQm smv M H` ; B"i KbM? ç-m iB M- M?QM; ?„M +
M?[M; #B m ?B M ç¢B M; ?o +O h` M; .m - K` ?„M i?'v h` M; .m H9+ M`v i?"i bU
iQÈM; i`QÈ+ M vX G`B M|B +O h` M; .m pW `²B b) +| F iBM M?QM; ç®B pÈB GQ
çQÈ+X

h` M; .m iW M, K HÈT #®M iB m ?¼+ ç½ +´ç°M; GQm smv M ç-m +Æ i`K+ HÈB i` M
? B i?b ? B M; Q`B /MM; iB M KWM; im´B ç +?Q p v M†M; H½B- imv i M F?®M FB
bU +® T?€i bBM? ç m +MM; +?`m çÁM pÈB KbM?X L?QM; +•m M|B ó\*| HÈB K` F?
M; mô K` GQm smv M F?„+ ; ?B ?bM? M?Q çQÈ+ M; Q`B #¢M M®B F?® h` M; .m +?

h`QM; M?[M; M; Q`B MÆB ç•v +| F F?•K T?K+- +| M; Q`B +ªK i?'v KbM? F?¬M; #^M
F +ÁM F?¬M; iBM- +ÁM +| F +U+ F€ #U+ #°B ç| +?QM? H` >S ooX h`QÈ+ ç| ?„M
çQ+? +?Q ç®B T?QÆM; t'm K†i- +kM; F?¬M; M; Ì H¢B H`K +?Q i M FB çQÈ+ FQM
p` h-M iB m i?Q FB M?bM p T?Q h` M; .m +kM; +| +?9i F?€+ #B iX

@ æ M F?B #bM? T?~K p +€+? ; B€K ç`M? b) H`K `v t'm K†iX

>S oo #•v ;BÌ +kM; +?d +| i? i?–K M;mv M`O h` M; .m K`i?–BX t2K i¢B
L;QìB F?€+ i'i M?B M b) F?–M; #B i w M;?ot'm t +O >S oo- h®M; Zm•M H¢B ;|B
h` M; .m - ?„M KÎ KB M; M|B,
@ *”m h` M;- i–B +kM; F?–M; Km®M +?B K HÊB +O +”m- +?9M; i +S /U i?2Q ;B
+?O G[` ;B€ i`QÊ+ - +”m i?’v B T?M ?ÊT i?b #€M- i? M”Q\
h®M; Zm•M [m v ç–m M?bM ? B p` –M; +?O G[p” –M; +?O oQÆM;- ?„M M|B,
@ > B p` +kM; #B i i–B H” M;QìB i?Q+? bQm i–K M?’i H” b€+? +’ p” i` M? +?[- pb p
i v i–BX
«M; +?O G[i?Q+? ?¢M; KK+ T?K- –M; +?O oQÆM; i?b +?d i?Q+? M?[M; i?S F?Q
M?B M +kM; `’i ç w ç M #ªM i?ªQ +O oQÆM; ao h`BM?- M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?
+| çQÊ+ M| M?Q h®M; Zm•MX >ÆM M[#¼M ?¼ +kM; #B i M?” KbM?- +,M #ªM F?
Zm•MX
«M; +?O G[KÎ KB M; M|B,
@ *€B M”v H” i?S i®i- B +kM; Km®M +|- M?QM; ? B +?9M; i–B +| i? M|B H” Km F
M;?B +?Q hB m h®M; +”m- +?9M; i i`QÊ+ iB M M M M;?2 w FB M +O hB m h` M;
h` M; .m +kM; #B i #•v ;BÌ KbM? F?–M; i? iB T iK+ FB M i`b w M;?o pW `²B- pb
F?Q€B M|B,
@ *kM; F?ÄB +–M –M; +?O G[` ;B€- M? h®M; #€Q ;B€ H” çQÊ+X
@ *”m h` M;- w i®i +O +”m i–B tBM HoM?- +?9M; i +kM; +QB M?Q F i ;B Q #¢M
F?–M; T?M ?ÊT- M M ç –M; +?O G[` ;B€ i?b ? v ?ÆMX
h®M; Zm•M H„+ ç–m M|B- ?„M F?–M; [m M i•K #Ä` M?B m iB M ? v Qi iB M- +?O
H”K M;? M”v M m +| i? M? / M? F?–M; i®i i?b i?”i bU F?| i? M”Q iB T iK+ T?€i i`

9kX *?QÆM; 9k , " h`B m h€K h`,K L;”MX

>Q”M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M
*?QÆM; 9k, " i`B m i€K i`,K M;”MX
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M , oBTo M/ M

o– ibM? €M? K„i +O i'i +ª K¼B M;QìB i”T i`mM; H M M;QìB –M; +?O G[- B +kM;
i?ªQ >QÆM; h’ ”9i Ew +O oQÆM; ao h`BM? çQÊ+ # M;QìB #¼M ?¼ tQM; H” [m®+
Q M?B mX

h–M >mv M”,M; p” G–B G–B i?b tm’i T?€i iW HÁM; ?B m F€- >S oo i'i M?B M H” K
i? H”K K°i K²B HY +?Q +?€v b¢+? çB- GQm smv M i?b ?v p¼M; ;B€ +”M; + Q +”M
+O KbM? FB K çQÊ+ iB M i?b ?„M +U+ F€ pmB bQÈM;X *ÁM h` M; .m - #•v ;BÌ ?
imv pW `²B ?„M M|B `’i ? v M?QM; H”K ;b +| B F?–M; Km®M iB M- +kM; F?–M; +
+| [m€ M?B m iB M- ?m®M; ?² ?„M +?d H” K°i F H”K +–M; +?Q M;QìB i K” i?–BX
–M; +?O G[i`–K M;•K K°i H9+ H•m- +m®B +MM; KÈB F?) +–K #ªM i?ªQ H M M?b
KB M; ,

@ ”° #ªM i?ªQ >QÆM; h’ ”9i Ew M”v +O oQÆM; ao h`BM? +| i`mv M i?W - +?[M
ç`M? H” p”i i?”iX L,K M;Q€B i`QM; K°i +m°+ ç’m ;B€ Î >QM;FQM; ç½ iWM; çQ ` #

* ,M æQìM; h?B h" T hUô +O oQÆM; ao h`BM?- H9+ ç| ;B€ +ª H" K°i i`B m K°i i` ,
>QM; FQM; X

@ " Q M?B m\ J°i i`B m K°i i` ,K i€K KQÆB M; "M\ J°+ æ-m- ç¬ H >QM; FQM; +| çQ
F?¬M; - i¬B +?Q iWM; t" B [m i?S M"v

G[H½Q ;B iY +ÁM +?Q M|B /Si HìB i?b ç½ #` GQm smv M +„i çSi- ?„M +U+ F?´ M
i` ,K M; "M- M m F?¬M; T?ªB i" M i B M; ?2 çQÊ+ - ?„M +kM; F?¬M; iBM [mv M b€+? M

@ hB m iY + "m çWM; +?2M HìB- çSM; b M; K°i # M çB

G[H½Q ;B iY i`WM; K„i iS+ ;B" M M?bM GQm smv M- H½Q iB T iK+ M|B ,

@ "ªM i?ªQ M"v +O hB m h` M; +| M°B /mM; p" MB M çΦB tm' i #ªM ?ÆB F?€+ - i¬B
i?€B t½ ?°B M; ?B M +Smp oQÆM; ao h`BM? i?b b) çQ ç M i€+ /KM; HÈM- ;B€ i`
?ÆM bQ pÈB #9i iQ+? óh?€B * ,M æQìM; h?B h" T hUôX

@ >ÆM M[i`QM; #ªM i?ªQ +ÁM +| F K i?2Q +?QM i` M; ? B KQÆB K®i #`B i?Æ +O
` - çB m [m M i`¼M; H" i` M K¶B #`B i?Æ ç m +| HBM? 'M +O oQÆM; ao h`BM?-
M m +?d +¬M çQ M?[M; i` M; i?Æ M?Q p"v çB ç'm ;B€ +kM; +| ;B€ i` t t dX

@ h?` i`QìM; #9i iQ+? +O oQÆM; ao h`BM? î i`QM; MQÈ+ b) bQ` i?'T ?ÆM bQ pÈ
Km®M i¬B ç`M? ;B€- i¬B +ªK i?'v #ªM i?ªQ M"v +| ;B€ i`QM; F?QªM; iW # i`B m ç
H" +U+ F€ T?M ?ÊTX i`mv M + "T M?" i M? M? M?" i iΦB +?´K

h' i M?B M M m çQ #ªM i?ªQ M"v ` #€M ç'm ;B€- ;B€ +ª +| i? pQÊi [m #®M i`B n
iB M` imv M i`mv M p" ç'm ;B€ T?Q- M?Q p"v b) +| ;B€ F?¬M; FûK # Q M?B m- ¬
çB m M"vX

UX

@ " i`B m i€K i` ,K M; "M\

G[H½Q ;B iY pW M|B ` M?[M; HìB M?Q p"v i?b i`QM; ç-m h` M; .m +?Êi M´ -
F?¬M; +ÁM +| i? M; ?2 çQÊ+ M?[M; +•m M|B iB T i?2Q +O H½QX a m F?B ?„M i®
çQÊ+ F?€ H•m- #•v ;Bì KÈB +| HQÆM; K°i i?€M; # M; "M- K°i M, K +?d çQÊ+ ?ÆM
i` ,K M; "M H" K°i +QM b® ;b- `ä`"M; H" ?„M +¬M T?ªB H" K F?¬M; ,M F?¬M; m®M i`
KQÆB M, KX

hW b m F?B Km çQÊ+ #ªM i?ªQ i`QM; iB K i?9 +QM; +O GQm smv M- h` M; .m
i®i- ?„M H9+ ç-m +kM; F?¬M; [m€ +?9 i`¼M; ç M iB M- /M b Q HBM? F?Q +O ?„M
ç½ ibK çQÊ+ HÈB Q+? i?U+ i X a m M"v p ç M M?" FB K i` p +m°+ çìB +O oQÆ
ç½ i? v ç´B- M m ç| i?" i bU H" #ªM i?ªQ +O oQÆM; ao h`BM?- M?Q p"v #€M ` b) c

oW `²B G[ H½Q ;B iY M|B ` ;B€ +ª +O #9i iQ+? oQÆM; ao h`BM? i`QM; +m°+ ç'
i?" i bU H„T #„T FBM? ?½B- M?QM; ?„M +ªK i?'v #° #ªM i?ªQ +O KbM? i´M ?ΦB [m
;B€ M, K # +?K+ M; "M H" i?Ä K½M H„K `²BX >ÆM M[?¬K [m ?„M ç½ #€M çQÊ+
K°i i` ,K M, K +?K+ M; "M- ?„M +kM; F?¬M; [m€ FQ+? ç°M; - #•v ;Bì M; ?2 G[H½Q ;B
i?" i bU +?´M ç°M; - +| +?9i +ªK ;B€+ KÆ ??² F?¬M; `äX

@ o"v i?b # i`B m i€K i` ,K M; "M- ç•v H" +QM b® K v K„M- + "m h` M; - +?9M; i #•v ;

æ€K M;QìB h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; F?ÄB ;"i ç-m- H9+ M"v h` M; .m +kM; F?
?m®M; KbM? T?ªB ç½B F?€+?- pb ?B M i¢B i`QM; i9B +| ?ÆM # i`B m- +kM; F?¬
h®M; Zm•M F?¬M; M|B i?b ?„M +kM; +| w Km®M KìB F?€+?- +?ŠM; [m H` ?„M H M
?„M i?"i bU ?®B ?"M p çB m M"vX M;m²M

@ *?9M; i i`QÊ+ iB M M M M|B ` F i [mª ;B€K ç`M? pW `²B- +kM; F?¬M; H½M;
/MM; +ÆK +kM; +| +?9i i?'T i?ÄK- i•K w +kM; F?¬M; çQÊ+ i?QªB K€B

E?B K¼B M;QìB ç M; i?m /¼M M?[M; p"i T?~K i` M K†i #`M p" +?m~M #` #Ä çB i?b
?ÊT p M; H M- M;QìB M|B +?QM? H" >S ooX

h` M; .m +| +?9i M;¢+ M?B M- i M #®M K„i FB `ä `M; H" +® w- M?QM; +?QM? ?
ç M; ç2Q FQM?X

h®M; Zm•M M;?2 M|B M?Q p"v i?b €M? K„i M?bM p T?Q >S oo +| +?9i #'i K½M-
H¢B M;²B tm®M;- b m ç| i`-K ;B¼M; M|B,

@ *kM; i®i- M m >S iB M bBM? ç½ FB M i`b- M?Q p"v +?9M; i M M M|B ` F i [mª
M|B M; „M ;¼M- M|B ` i?"i ;Bª H" çQÊ+X

G[H½Q ;B iY M;?2 h®M; Zm•M M|B M?Q p"v i?b #B i +| #'i K½M pÈB >S oo- i`QM
oo F?¬M; #B i çB m- +€B pÁM; i v b M ?¬ çÄ K" >S oo ;B€K ç`M?- +?QM? KbM? F
ç| H" ?"M; ;Bª- +?d +| i? ç€M; ;B€ KQìB ç²M; K" i?¬BX L;QìB M"v H¢B +® ;„M; F?
F?¬M; T?ªB M;QìB ;BÈB i?B m >S oo +| +?9i ç` p` i?b G[H½Q ;B iY ç½ bÈK çm´

@ æQÊ+ - +?QM? M? Km®M t'm K†i i?b i¬B +kM; F?¬M; +ªM

G[H½Q ;B iY M;?o ç M ç•v i?b +kM; i?ªM M?B M M;²B tm®M;X

@ >S iB M bBM? H" M;QìB ç-m iB M iB M ?"M? ;B€K ç`M?- i`QÊ+ iB M +?9M; i M

h®M; Zm•M #ªQ M?•M pB M T?K+ pK H`K K°i +?"m MQÊ+ 'K- ?„M çQ pÁM; i v p`C
HQÊi- b m ç| +?d p`Q +?"m MQÊ+ ?ÆB çÄ YM; M|B,

@ oÁM; i v M"v H" +O K°i M?•M pB M T?K+ pK M;"v ?¬K [m Km çQÊ+ î +?Ê ç² +
Km K°i i†M; K°i- /MM; b M ?¬ M€i i`QM; #B M +? i€+ M M- b m ç| M?m°K K"m K"

@ E?B i¬B p`Q ç•v i?b ç½ i?'v +| p`B M?•M pB M T?K+ pK ç2Q M| - pb p"v K" i¬B KC
M v ;B€K ç`M? #ªQ p"i i?b +¬M T?ªB #Ä p`Q ç| +?9i p"i ;Bª- M?QM; >S iB M bBM?
+?ÆB M"v +kM; H" H`K iW b M ?¬- ç m H" tm' i?•M iW #B MX

G[H½Q ;B iY ç M; bmv tûi p'M ç i?b h®M; Zm•M î # M M"v ç½ M|B p +?B + pÁM
M"v `ÆB p`Q i`QM; i B +O >S oo i?b ;B®M; M?Q K°i +€B i€i p M; /°B p¶ H M K†i
çÄ ç M i" M K M; i BX

i`mv M +QTv iW

99X *?QÆM; 99 , hU _QÊ+ G'v L?K+ Ui`mM;VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 99, hU `QÊ+ H'v M?K+ Uh`mM;VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

@ h¬B M|B ç M ? B p"i K" hB m h` M; ;B€K ç`M?

E?B ç M; t'm ?' F?¬M; i? M"Q +?`m M'Bi?b >S oo M; ?2 çQÊ+ H`B M|B +O G[H½Q ;B iY M|B +kM; i?"i bU /B +?mv M €M? K„i +O KbM i?"i` +kM; +| w Km®M ;BªB p•v +?Q ç®B T?QÆM; - pb ç| H" F?€+? /Q KbM? çQ +kM; F?¬M; pmB p ;bX

G[H½Q ;B iY +¬K H'v T?Q iQÊM; Zm M •K #^M; ;¶- H½Q +~M i?"M M?bM [m p" B i @ h M ç¬v çO +O #S+ iQÊM; M"v +?QM? H" óa€B h?Ov Zm M •Kô- M, K M, K i`QÊ S? M :B oB M p" Km çQÊ+ M| - H9+ ç| i¬B i?'v iQÊM; ;¶ M"v +| T?QM; +€+? - FB +?çK i' ç m ;B®M; M?Q +' p"i i?iB JBM? - H9+ ç| i¬B #Ä` # +?K+ M; "M ç Km M

G[H½Q ;B iY M|B ç M ç•v i?b iÄ` +| +?9i t'm ?' - M?QM; b m ç| HçB iB TiK+ H M

@ a m M"v i bK çQÊ+ p" B p` +?mv M M; ?B M +Sm p M?[M; bªM p"i +O S?"i K¬M ç #B i #S+ iQÊM; óa€B h?Ov Zm M •Kô M"v çQÊ+ H"K ;BªK°i +€+? +U+ F€ +¬M; T?i ` Km K°i #`B ?¼+ - bÎ /o Hm¬M ;B[ HçB #S+ iQÊM; M"v +kM; pb +QB ç| H" #`B ?¼

G[H½Q ;B iY M|B ` bU i?"i - +~M; M|B +~M; i?ªM M?B M - i`QM; M; ? M"v B +kM T?Q - ç•v H" bU i?"i - +, M #ªM F?¬M; +| ;b T?ªB t'm ?'X

@ G[H½Q ;B iY - i¬B i?'v iQÊM; M"v +kM; H" +' p"i - +| T?ªB M?[M; M; Q`B #çM F?¬M; \

>S oo M|B ;B®M; M?Q +?o p"Q M?[M; M; Q`B #çM +O G[ H½Q ;B iY - M?QM; ç€K i?'v i`QM; •K i?•M? +O i M M"v +| +?9i ;?2M ;?ûi - i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB

>S oo M; ?2 tQM; MY çQçM i`QÊ+ H`B M|B +O G[H½Q ;B iY i?b +U+ F€ pmB p - b B M?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; ç9M; - ? B M; Q`B t2K M?Q ç€M? M; M; i vX B M ç' B ;B¼M; - M|B h` M; .m ç½ çQ€M ç9M; - M?QM; ç€M? +? i >S oo +kM; F?¬M; i M?bM `ä #S+ iQÊM; FB H" i?"i ? v ;BªX i`mv M +Q Tv iW

G[H½Q ;B iY i?¬K M' B ;B" M - H½Q M|B ` +?mv M Km H¬K i`QÊ+ FB +O KbM? p i i?QÆM; - pb i? K" F?¬M; F?ÄB ?W K°i iB M; M|B,

@ hQÊM; ;¶ M"v çQÊ+ H"K ;Bª pÈB i`bM? ç° +U+ + Q - M?QM; ç®B T?QÆM; HçB •Kô - pb iU tQM; H" a€B h?Ov Zm M •K i?b içQ ?bM? K°i i v +¬K #bM? K°i i v +¬K T +~M? .QÆM; U; B®M; +•v HB mv - M?QM; K¼B M; Q`B +| i?'v óa€B h?Ov Zm M •Kô M #bM? F?¬M; - b B H"K M?Q p"v H" F?¬M; i? M"Q tm'i ?B M ç®B pÈB M; Q`B +' `i i¬B i?"i bU F?¬M; +?9 w ç M +?B iB i M"v - i?"i bU ?¶ i? M - ?¶ i? M

G[H½Q ;B iY M|B tQM; - F?B >S oo +ÁM +?Q T?ªM SM; i?b H½Q ç½ +¬K H¼ i?m

@ G¼ i?m®+ M"v ?bM? i?€B +| p /B K H - ;B®M; M?Q ?~M; i?O +¬M; K„ M; ? ?B p"i - ?ÆM M[+ÁM çQÊ+ ?Q~M; +mM; M; U +? - i M ç¬v çO +O M| H" óæ²M; i? B T? i` v M ?²ô - +? içQ p"Q M, K \*~M GQM; i?iB h? M? - b® HQÊM; F?¬M; M?B m - +| H #bM? K" i?¬B - i¬B ç½ iWM; ;†T K°i i?S ç° + M?'i p¬M?` i? M"v Î #ªQ i~M; +® +mM; ç'm ;B€ #€M H¼ i?m®+ E? M; >B - +ÁM +| p H"K i®i ?ÆM +ª +€B M"v - çQ ;B€ #, i` i v i¬B +?QM? H" H¼ i?m®+ i?iB \*~M GQM; - +| H) ;B€ ?ÆM ? B i`, K M; "MX

L|B ç M ç•v i?b G[H½Q ;B iY +?Êi ?QM; T?'M - +ªK ;B€+ #S+ #®B F?B #` HW pb K' i bç+? - •K i? M? +kM; çQÊ+ ç + Q p" B T?¬M - H½Q iB TiK+,

@ æ•v H" i?S K" # KQÆB M, K i`QÊ+ i¬B iWM; Km çQÊ+ Î h?B M h•M - K¼B M; Q`B ;B€ # Q M?B m\

G[H½Q ;B iY M|B ç M ç•v +ÁM çti` K°i +•m ?ÄB - F?¬M; M|B iB T K" +?i KQB M; ` ;B€ i?b H½Q /m¶B K°i #~M i v` M|B,

@ L, K ç²M; iB M - +kM; F?¬M; T?ªB H" iB M K†i - M, K ç²M; iB M ç' B K°i i` HQÆM; T i¬B +?QM? H" +QM +?€m +O K°i ç iY "€i E€ - b m F?B M?" h? M? #` /B i pQM; i?b H" +O i' iB M ç HçBX h M T?€ bªM FB F?¬M; #B i; B€ i` +O i?S M"v - i¬B H'v ç' B H'v i?S M"v - hB m h` M; - i? M"Q - F?B ¬M; H½Q M"v +ÁM i` i?b €M? K„i +kM;

G[H½Q ;B iY M|B ç M ç•v i?b p K†i`i iQÆB b€M;- i`M ç-v ?²M; [m M;- +kM; ? Km H-K #S+ iQÊM; T?"iX h?"i` +•m +?mv M Km H¼ i?m®+ M`v i?b i'i +ª #¢M # +•m +?mv M çQÊ+ H½Q imv M i`mv M ?ÆM p`B +?K+ M,K [m - ; -M ç•v im´B + Q M ?ÆM M[ç€K M; Q|B h®M; Zm•M +kM; F?-M; +MM; HS pÊB G[H½Q ;B iY- pb p"v K H¼ i?m®+ M`vX

@ L; Q|B M`v b Q K v K„M M?Q p"v\ h?"i bU F?| ?B m pb b Q ?„M +| çQÊ+ M?B m i a m F?B M; ?2 tQM; G[ H½Q ;B iY M|B i?b h-M >mv M ",M; +kM; F?-M; F?ÄB +| + h` M; .m - M m M|B H` K v K„M i?b Km çQÊ+ ç9M; p"i T?~K K°i H-M ? B H-M +ÁM ç`M? p` i?QÎM; i?S+ ç² +´ i?b + -M T?ªB +| i`B i?S+ Hw Hm" M b•m b„+ p` FBM? M; ? K` #B m ?B M +O h` M; .m i?b `ä`M; F?-M; T?ªB +?d /MM; K°i +•m K v K„M ç +

@ L|B M?Q H½Q ;B iY i?b i-B i?"i bU çQ€M i`9M; ? B i?S M`v b Q\ s2K` i-B +| p h` M; .m pmB p M|B- ?„M H M iB M; +kM; ?ÆB ç + Q •K çB m- €M? K„i F?) HB + ç| F?-M; + -M M|B +kM; #B iX

h` M; .m p®M +| iQM? +€+? `i i`-K´M- imv `i +| [m M çB K`B M; M?QM; H¢B #m -M; i? +?Q F F?€+- HÁM; /¢ +kM; +QB M?Q H` +| +?9i`°M; `½B- M?QM; ?-K iS+ pÊB >S oo- pb p"v K` H|B M|B +kM; F?-M; [m€ F?€+? F?QX

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b >S oo pW `²B +ÁM t M? K†i- #•v ;B| H +| ç` p` + Q ÎK°i + -M; iv ;B i°+ `i T?S+ i¢T i?b +kM; +| p`B T?-M M,M; HU+- Qi i +kM; H` i?S K` ç€K M; Q|B h` M; .m i?"i bU F?-M; i? M`Q b€M? F`TX

@ s2K` ?-K M v i-B KÊB H` M; Q|B i?m +m°+ i`QM; ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? +´ p"i H i-B tBM çQÊ+ K|B F?€+?- FQM? tBM çQÊ+ ç|M iB T+€+ p`

>S oo #B m ?B M +U+ F€`°M; `½B- +| p`B T?-M T?QM; i?€B +O M?•M bo i?"M? + ç|B +?Q H•m çQÊ+ M?bM i?'v ibM? +ªM? M`v i?b b) bBM? ` ?ªQ +ªK HÈMX

@ >S iB M bBM? ?-K M v +kM; K M; ç M p`B p"i- F?-M; M; ¢B +?Q i-B ;B€K ç`M? p h-M >mv M ",M; +?Êi KÎKB M; M; Q`B /U çQ€M +O K¼B M; Q|B- €M? K„i H¢B M?bM i v +O >S ooX

@ h'i M?B M H` +| i? - ç•v H` bªM T?~K +O K°i M?` i?B i F +?•m #€m M´B iB M; M M,K [m HQm ?`M? M?`i- i?Q+? ?ÊT pÊB M?[M; ;B B M?•M M?Q h-M iB m i?QX

a m F?B M; ?2 h-M >mv M ",M; +?O ç°M; M|B +?mv M pÊB KbM? i?b >S oo i?"i b F?-M; iBM i` M i? ;BÊB M`v +| T?K M[M`Q F?-M; #`K ?Q†+ i`QÊ+ +?•m #€mX i M`v ç i€M; €B- pb p"v K` F?B + -K ?°T +?•m #€m çQ +?Q h-M >mv M ",M; i?b ?„M ç®B T?QÆM; ?-m ?¢ /QÊB i?•M KbM?X

98X *?QÆM; 98 , hU _QÈ+ G'v L?K+ U?¢VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 98, hU `QÈ+ H'v M?K+ U>¢VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h-M >mv M ",M; iMv w KÎ ?°T ç² i` M; bS+- # M i`QM; H` K°i bÊB /•v +?mv M #¢+ +?mv M çQÊ+ i¢Q i?"M? iW ? B #° T?"M- K°i T?-M H` pÁM; i` M; bS+ H`K #`M; #¢ i¢Q i?"M? iW M,K pB M FBK +QÆM; - i`QM; ç| +| #®M pB M ;B®M; M? m- î ;B[H` #¢+? FBK p` FBK +QÆM; T?€i` M?[M; Hm²M; b€M; çO K`m /QÊB €M? ç MX

h-M >mv M ",M; i?'v K†i /•v +?mv M M"v i?b +| ?ÆB M;•v ` - b m ç| i` M K†i tm'i ?
M?B M ibM? ?m®M; M"v `ÆB p"Q i`QM; K„i >S' oo i?b b) +QB H" i€M i?QÎM;X a m
?°T i` M; bS+- h-M >mv M ",M; /MM; ? B M;|M i v K^aM? F?^aM? F T H'v pB M FBK +
çQ ç M M;¼M ç M M?bM +~M i?"M ?ÆM KQÌB ;B•v- b m ç| KÈB i`<sup>a</sup> /•v +?mv M i`Î p

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 9d, *•v iY ç"MX URYkVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

@ > ? - + "m h` M;- H9+ M"v KÈB K°i M;"v F?¬M; ;†T- b) F?¬M; [m M K'i i¬B ç'v +

L;QìB ç" M ¬M; çB ` +QìB p M; M|B- M;QìB M"v +?QM? H" h®M; Zm•M ?¬K [m ç½K +O h` M; .m X

h` M; .m +?Êi M;•v M;QìB- H9+ M"v i`QM; HÁM; #bM? ioM? i`Î H¢B- +?Q M|B ç M i?•M T?"M +´ ç¬M; +O F?€+? b¢M h?B M æ¬- H¢B +| çQÊ+ #B i i?U b® K°i Î ç•v i h®M; Zm•MX >ÆM M[ h®M; Zm•M H" M;QìB +| HìB M|B `i i?•M + "M M?QM; i` M ;B" M K" mv- +?„+ +?„M +ÁM +| K°i i?•M T?"M F?€+ K" KbM? F?¬M; #B iX

@ æ¢B smv M çQ i¬B ç M +?¶ M"v +kM; F?¬M; T?ªB M|B b) ;†T M? h®M;- M?QM; +ÆK i®B ?¬K M v H" M? KìB

h` M; .m /MM; ;B¼M; çM ;BÐM M|B- ?„M imv tm'i i?•M ;B çbM? #bM? i?QìM; M /K+- i`QÊ+ M v ç m F?¬M; FB m M;¢Q F?¬M; tm M`M?- #B i ç•m t½ ?°B M"v +| bU pÈB h` M; .m i?b F?¬M;X

h®M; Zm•M M;?2 M?Q p"v i?b +| +?9i b[M; b®i- ;B®M; M?Q ç½ H•m `²B F?¬M; B M çB m M?Q p"v- pb i? K" bBM? ` +?9i +ªK ;B€+ KÈB K X >„M F?¬M; F?ÄB p¶ p B K"i- b m ç| +MM; çB p"Q i`QM; #B i i?U- pW çB pW M|B,

@ æB- ?¬K M v +?9M; i çB h?B M æ¬- +€ Km®B i¬K ?MK iMv + "m ;¼B- i¬B i?'v ? ç½ i€B K†i `²B- ?¬K M v i¬B b) +?Q + "m i?m ?²B p®M M;"v ?¬K [m i`Î p - i? M"Q\

@ >b ?b- M? h®M;- +?Q +?9M; i¬B KQÊM +?B + t2 FB +O M? H" çQÊ+ - +?mv M çQÊ+ F?¬M;

GQm smv M çSM; ÎT?Q b m H M iB M;X

@ hB m iY i?9B M"v- +?mv M M?Ä M?Q p"v K" ç½ FûQ /"B i?ìB ;B M +ªMY i?€M;- ç h` M;- i¬B +?Q + "m /MM; t2X >W- i¬B +kM; +?Q çQÊ+ +?¢v p" B H-M- + "m +kM; M?û\ *ÁM M[- M m i bK p" B +QM J biBz K" i¬B F?¬M; ?"B HÁM;- M?Q p"v i?b K°i ç

h®M; Zm•M M;?B M; ç-m M?bM p" /MM; ;B¼M; ?mM; ?,M; M|B pÈB GQm smv M M? +kM; F?¬M; T?ªB i?"i bU M´B ;B"MX h` M; .m +kM; M;?2 p" ?B m `ä- p` F?€+? i`Q H" M? h®M; M"vX

*kM; / ?B m K" i?¬B- pW `²B i` M çQìM; p"Q ç•v h` M; .m ç½ i?'v i`QM; b•M p" B b,M +U+ F€ ?mM; K½M?- F?B i?'v +| ç°M; i?b M?2 ` ,M; i`ÊM K„i +U+ F€ mv i? p" i`°K +QÈT i?'v p"v +kM; i`€M? t X

h?"i ` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i- Î M?[M; F?m #B i i?U çQÊ+ #ªQ p +?†i +?) i? i?S +?| FB +kM; F?¬M; ?Q" M iQ" M pb #ªQ p - + "M; M?B m H" K°i bU #B m iQÊM #B i i?U t ?Q Î +€+ i?"M? T?® HÈM M;QìB i +ÁM Mm¬B M?[M; ç°M; p"i ,M i?"i M

a m F?B iB M p"Q #B i i?U i?b ? B K„i h` M; .m F?¬M; F?ÄB iÄ b€M;- +kM; F?¬ +€+ i?B i #` +U+ F€ t ?Q - K" MÆB ç•v `i ç†+ b„+- ç®B /B M +Y +?QM? H" K°i # Kûi- i´M; +°M; +?B H" K KQìB ? B T?B M- # M i` M F?„+ çB m HQM; i? T?QÊM;- ;BÈB # M M;Q"BX

a m F?B çB [m #bM? T?QM; i?b h` M; .m T?€i ?B M ç¢B bªM? i`QÊ+ K†i F?QªM p€+? iQìM; #®M T?Q ç m /MM; K°i HQ¢B ;¶ K" m iQK ûT H M- ?ÆM M[+ÁM T?€i ` HÁM; M;QìB i`-K idM? i`Î H¢BX

"® i`Q i`QM; ç¢B bªM? +kM; `i çÆM; BªM- +| M?[M; ;B +K FB m +´- bÎ /o M|B H`
[m +| +?9i F?Q iS+ H„M; ç¼M; +O i?lB; B M- M?QM; M m +~M i?“M /Á tûi i?b +l
T?~K KÈB çQÊ+ +? i€+X h`QM; ç¢B bªM? F?¬M; +| /'m p i+O bªM T?~K i?lB ?B
i?b h` M; .m +?Êi bBM? ` +ªK; B€+ +?mv M #B M p i?lB F?¬M; - ;B®M; M?Q [m
p`B i`,K M,K i`QÊ+X

h` M; .m i`T i`mM; M?bM p +?B + #`M H`K #^M; ;¶ iY ç`M- [mª M?B M # M i`QM
M`Q- çB m M`v +?SM; KBM? M?[M; p`i /KM; M`v imv çQÊ+ /MM; p`i HB m +U+ F€
içQ K` i?¬BX

@ *`m h` M;- +?¶ +O i¬B i? M`Q\ \*| T?ªB H` +ÁM +| +?9i ?QÆM; p` +´ tQ ?ÆM i
M?[M; p`i /KM; H`K #^M; ;¶ iY ç`M M`v K` i¬B ç½ ? Q i`M F?¬M; Q i i•K iQ ç`v M?ûX

h®M; Zm•M M|B +| +?9i iU ?`Q- ?„M Km H¢B #B i i?U M`v pÈB; B€ ?ÆM i`,K i`B r
?„M im bY H¢B +kM; ç½ ?ÆM # i`,K i`B m- ?ÆM M[T?¬M HÈM b® iB M ç| çQÊ+ `
ç`M [mw ?B K K` ?„M T?ªB iU KbM? çB b M; æ¬M; L K • ç Km p - pb HQ¢B; ¶ M`v
Zm®+ - ?„M i®M `i M?B m i•K iQ KÈB Km çQÊ+ çO ?`M; - b m ç| H¢B K iB M?[M; i
+ Q ç M +? i€+ ` X

@ M? h®M; i?“i bU #Ä ` b® iB M HÈM- M?[M; +,M T?ÁM; ;B®M; M?Q +O M? - +?
ibK çQÊ+ +€B i?S ? BX

h` M; .m M|B H iB M`M? M¼i M?Q i? M`v i?“i bU H` i?“i HÁM; - ?„M M?bM M?[M; p
i?b i?“v; B€ +ª +O M| Qi M?“i +kM; H` p`B i`,K i`B m- +?d H` ?„M F?¬M; #B i +?Q
;B€ i` +O M|X

hY ç`M H` K°i HQ¢B; ¶ K` i`,K M,K +?d +| çQÊ+ K°i i`+; ¶ `„M +?“+ - i?lB çB K tQ
[mw ?B K- K°i +?B + #`M iY ç`M çQÊ+ +? i€+Î h`mM; Zm®+ p`Q i? F, KQ iB i€K i?
çQÊ+ çQ ` ç`m; B€ Î J„ p`Q M,K RNN9- M| çQÊ+ #€M ` pÈB; B€ # KQÆB H,K i`
;¶ i`+ p`M; +kM; F?¬M; çO- ;B€ i` +O M| i?“i bU pQÊi t bS+ iQ iM; iQÊM; +O h`
H` K°i +´ p`i i?lB M?“ h? M? i?b; B€ +ª +kM; +U+ F€ + Q p iB- F?¬M; T?ªB i?S K` M
ç°M; p`QX

:¶ iY ç`M +U+ F€ +SM; +?“+ p` M†M; M - p`Q MQÊ+ H` b) +?bK- +? i€+ p`i /KM; F
K`m iQK- ?ÆM M[ bBM? bªM p`Q M?[M; pMM; t t¬B- `i F?| T?€i i`B M- pb p`v çQ
M?“ JBM?- /M H` ?Q`M; ;B +kM; +?d +| K°i b® HQÊM; p`i /KM; `i M?Ä H`K #^M; ;
+?d /MM; H`K M?[M; i?S M?Ä M?†i M?Q F?mM; i` M? - ?¼ i`K+ - [m•M +lX

J½B ç M F?B JBM? h?“M? h´ *?m G H M M; ¬B- pb Km®M imv M /QÆM; mv i? K`
bm`i HoM? K°i ç°B i?mv M b M; h•v .QÆM; - i` M i?mv M +?mv M +?Î i` HK - i†M;
çBX E?B [m v p i?b pb F?¬M; +ÁM ?`M; ?| M M i?•M i`m M? ?ÆM `i M?B m- pb
M M KÈB +¬M ibK p`i ç†i M†M; ç†i H MX

h`M? >Á T?€i ?B M K°i p`B MQÊ+ +| M?[M; HQ¢B; ¶ iQK +U+ M†M; - pb p`v K`+
F?Q M; i?mv MX a m F?B i?mv M [m v p MQÊ+ i?b ç€K [mw i° +?Q`M; i?“i #„i ç
i?mv M M`v ç H`K p`i /KM; - p b m K¼B M; Q iB T?€i ?B M HQ¢B; ¶ M`v +U+ F€ `„
K®B K¼i- pb p`v KÈB çQÊ+ ?Q M M; ? M? M?B i HB i- b m ç| #„i ç¬m çQÊ+ i?m ?Q

h?“i` i?“i` Î ZmªM; æ¬M; ZmªM; h•v +kM; +| ;¶ iY ç`M M?QM; pb b® HQÊM; `i Q
;B M ç½ F?¬M; +ÁM- pb p`v b m ç| +€+ p` pm i?lB M?“ JBM? KÈB T?€B M; Q iB çB i
H¢B H` i? M`v, *m®B i?lB JBM? ç¬m M?“ h? M? i?b T?¬M HÈM; ¶ iY ç`M Km çQ
h`mM; Zm®+ - çQÊ+ i`T i`mM; H¢B Î L; ?B K \*?•m p` „+ EBM?- ç iB JBM? pb [m€ +
T?€ `WM; - `i #W #½B- pb p`v K` H`K +?Q F?“T MÆB F?¬ FB iX

æ M; B[i?lB M?“ h? M?- *`M GQM; ç½ iWM; T?€B M; Q iB tm®M; M K Km ;¶ iY ç`M
F?€ M?Ä- ç`M? T?ªB #Ä [m X ob i? K` M?[M; K†i ?`M; H`K #^M; ;¶ iY ç`M i?lB M?“
iW i?lB M?“ JBM?- p b m; ¶ iY ç`M [m€ F? M ?B K M M; B€ +ª i?m Km +U+ F€ +
p,M p`Q H9+ ç| - +?d +¬M H` [m M pB M K` M?bM i?“v; ¶ iY ç`M H` F?¬ # Q; B i #m¬
+?Q ?Q`M; ;B - b m M`v p`i HB m; ¶ çQÊ+ i`M; i[i`QM; /•M; B M +kM; #` pÆ pûi b

i?¼ b€m KQÆB +O hW >B i?€B ?"m p" çΦB ?¬M +O pm Zm M; hU i?b çΦB M°B ç
iY ç" M- p" i' i +ª ç m çQÊ + pm oB M h? E?ªB bY /KM; ? i F?B ç, M; +ÆX

o"Q i?ÌB M?" h? M? i?b M?•M bo •m J„ +?Q `M; +•v iY ç" M +?d +| i? bY /KM; H"K
p"Q ç-m i?ÌB M?" h? M? +| `i M?B m im bo T?QÆM; h•v ç M h`mM; >Q - b m F?B
ç m +ªK i?`v FBM? M; ç+- #¼M ?¼ ibK ?B m p" #B i î"„ + EBM? +| `i M?B m; ¶ iY
M?B m p" K M; p MQÊ+X ob F?¬M; iB M i` Q ç´B- K°i p"i M; mv M p M b) `i F?| p
+Y iO- K†i `QÆM; - M|B +?mM; H" M?[M; i?S +| ?Q p, M ç H"K i` M; bS+- #•v ; B
i" T MQÊ+ M; Q" B +kM; +| F?€ M?B m p"i T?~K H"K iW ; ¶ iY ç" MX

>ÆM M[+? Hmv M ; ¶ iY ç" M +¬M +| i?ÌB ; B M- Km®M iW ; ¶ iY ç" M K" +? ` ?"M
+¬M ç m +¬M +? i€+ i?O +¬M; - K°i p"i /KM; HÈM +¬M KQÌB M; QÌB K'i #ªv i€K M, K
M?[M; p"i /KM; i`QM; çΦB bªM? +kM; F?¬M; iQM? H" HÈM- pb i? K" +? i€+ +kM;

h` M T?QÆM; /B M +? i€+ ; ¶ iY ç" M +| +•m, óJ°i çK+- ? B F?„+- #ªv ç€M? #|M; ô
#|M; ç ½ K'i #ªv T?¬M i?ÌB ; B M- K" +¬M; +K /MM; ç ç€M? #|M; +kM; +| +?9i F€H
b m ç| /MM; +Ä p" pªB #® K b€i- K½B ç M F?B b€M; #|M; M?Q ; 'K p| + KÈB +QB H"

h` M; .m pW p"Q +Y ç½ M?bM p"Q ç° +k KÈB ç T?€M çQ€M ` MB M çΦB +O M
?„M +kM; F?¬M; #B i- M m H" M?[M; p"i /KM; ; ¶ iY ç" M iW i?ÌB JBM? h? M? M m çQ
+kM; ç T F?¬M; FûK M?[M; p"i T?~K KÈB çQÊ+ +? içQX

@ > ? ? *"m h` M; - HÌB M"v +O + "m `i ? v- M?QM; / M? ?B m pm iY ç" M +O
/€K M?"M- F?¬M; TªB +ª MQÊ+ F?¬M; +| +€B i?S ? BX

h®M; Zm•M M; ?2 `ä HÌB +O h` M; .m i?b `i pmB M?QM; HΦB HB M iK+ F?Q€i i v
p"v- pb ?„M +?d H" K°i T?¬M M?Ä i`QM; b® M; QÌB bQm i" T; ¶ iY ç" M K" i?¬BX L[
p" B i, ç¬ H KÈB H" M; QÌB i?"i bU bQm i-K M?B m; ¶ iY ç" M M?'i- h®M; Zm•M ç½ iV
i`QM; F?Q ?"M; bQm i-K; ¶ iY ç" M +O h`-M G >Q - ç½ iWM; i?`v ?"M; M; "M p"i T?
#"M- ; ? - ; BQÌM; - iO- €M- # i?ì >„M +?d +| p" B K|M #^M; ; ¶ iY ç" M- M m bQ b€M?
bU H" +€+? #B i [m€ t X

h®M; Zm•M +kM; H" pb i?`v h`-M G >Q bQm i-K M?[M; p"i T?~K H"K iW +•v iY ç" M
Km®M #B M çΦB bªM? T?ÁM; F?€+? M?" KbM? i?"M? M?Q p"vX ob ; ¶ iW ç" M +| K°i
M?•M- M m iB T t9+ H•m b) +U+ F€ +| Q+? pÈB +Æi? - pQ /K M?Q M, K ç| h`-M G >
iY ç" M ç½ KÌB K°i p` i?Ê i?O +¬M; `M; p" M; i| + i`„M; - K°i p` H½Q i?O +¬M; ?ÆM
i| + iW i`„M; #B M i?"M? ç2M- pb p"v K" p¬ ibM? T?O H M; ¶ iY ç" M K°i +?9i b„ + i?

@ J°+ æ-m- i¬B M|B +?Q + "m #B i- M?|K G[H½Q ç-m +ÁM +?Q çQÊ+ ç M MÆB
M? h®M; b) çQ + "m ç M- M? `v ç²M; w M; v- t2K ` iB m iY + "m i?"i bU +| K†i KkE

GQm smv M imv F?¬M; HÈM im´B M?QM; H" M; QÌB bªM; F?Q€B- +kM; ?ÊT pÈB iQ
çQÊ+ iB M p"Q +, M #B i i?U M"vX *| i? M|B i`QM; iQ" M i?"M? T?® "M? h?"M? +
M; QÌB çQÊ+ ç M +, M #B i i?U M"v +O h®M; Zm•MX

@ æQÊ+ `²B- ç m H" M?2K i`QM; M?"- M?"„+ ç M M?[M; +?mv M FB H"K ; b- iB m
[mv +O M?Q p"v i`QÊ+ K†i i¬BX

h®M; Zm•M pmM; i v H M + „i çSi HÌB GQm smv M- ?„M FûQ h` M; .m çB ; BÈB i?B
iY ç" M i`QM; M?"- M?QM; HΦB F?¬M; #B i i•K iQ +O h` M; .m i?"i bU F?¬M; ç†i î

@ M? h®M; - i¬B M; ?2 G[H½Q ; B iY M|B M? i?Q+? M?'i H" i` M? b€+? - +| H) M?
M?B m p"i T?~K iBM? i - +| i? +?Q iB m ç KÍK•M; i-K K„i F?¬M; \

a m K°i ; BÌ- h` M; .m M?šM MΦB M; ?2 h®M; Zm•M ; BªM; ; BªB K°i HQÊi- H9+ M"v
M?" +O h®M; Zm•M î""M? h?"M?- h` M; .m i' i M?B M b) +?šM; p"Q i`QM; F?Q i" M
F?B pW M?bM i?'v h®M; Zm•M i?b ?„M ç½ +| i•K iQ M"vX

h®M; Zm•M M; ?2 p"v i?b i` M K†i H° ` MK +QÌB M; QÈM; M; ?`m- ?„M M|B,

@ * "m h` M; - i¬B i?" i bU i?Q +? bQm i-K i` M? b€ +? - ç²M; i?ìB +kM; ;| T M?ti çQÊ +? 'i- M?QM; M?[M; p"i ç| M; Q`B #ªM i?ªQ pW Km çQÊ + +O + "m ?¬K [m i?b ç n h?"M? - K` ç M; Î +?¶ +O ¬M; M°B i¬B Î i?O ç¬X G½Q ;B iY ç½ +QÊT çB i'i +ª #ªQ pb p"v K` i`QM; i v #•v ;Bì +kM; +?ŠM; +| ;bX

h®M; Zm•M M? „+ ç M ¬M; M°B +O KbM? i?b ;B®M; M?Q #S+ #®B F?¬M; +?¶ T?€i Q€M MB KX h` M; .m i?" i bU F?¬M; #B i- ¬M; +K i`QM; HìB M|B +O h®M; Zm•M tQ H, M H°M b i`QìM; +U+ F€ mv T?QM; - /M H` #•v ;Bì i?b ;B"K +?•M +kM; H`K +?O

@ L?QM; + "m h` M; +kM; çWM; i?'i p¼M; - M; "v M`Q ç| +| `ªM? ç M i?O ç¬- i¬B b) M°B ç t2K tûi- M?[M; i?S FB i®i t'm ;b +kM; +| ?ÆM T?•M MY H` +O i¬B- ¬M; t2KX

h®M; Zm•M i?'v h` M; .m +| +?9i i?'i p¼M; i?b p°B p`M; KîKB M; M|B- +?QM? #ªM M„K +? „+ ¬M; M°B iQÊ + M v F?¬M; M|B ççQ Hw +| +?`m M Kti ? v F?¬M; X hK+ M; b) i?•M i?B i ?ÆMô- #® KbM? i?'v ¬M; M?Q +?m°i i?'v K Q- K` ¬M; M°B `i i?QÆM i'i +ª M?[M; p"i T?~K KbM? bQm i-K M?B m M, K [m H`K +O `B M; X

@ æQÊ + - +| HìB M`v +O M? h®M; - ?¬K M`Q ç| i¬B M?'i ç`M? b) ç M #€B T?ÄM; h` M; .m +kM; imv i ç®B F?¬M; M|B HìB F?€ +? F?Q- pb HBM? F?Q i`QM; K„i- ?„M M?" +O h®M; Zm•M Î i?O ç¬X

@ æQÊ + `²B- ? B M; QìB +kM; çWM; M? „+ ç M M?[M; i?S ç| M[- J°+ æ-m- ?¬K [m HÊM- #•v ;Bì çQ + "m çB t2KX

GQm smv M M;²B i` M +?B + ;? iY ç`M- ?„M +ªK i?'v F?¬M; i?QªB K€B M?Q M; bÊK #U+ #°BX ob p"v H9+ M`v i?'v h®M; Zm•M ç½ ;BÈB i?B m tQM; - ?„M p°B p`M; F

93X *?QÆM; 93 , æ`M «M; h?Q +? L?'i URVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 93, æ`M ¬M; i?Q +? M?'i URVX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

Í ;| + # M +çM? F?B ç M ; -M +Y +?QM? - +kM; +?QM? H` # M +çM? #bM? T?QM; +| +| ?bM? `²M; M?ª +?•m- M?bM [m i?b +| p ;B®M; M?Q K°i ?`M; i?O +¬M; K„M; ? HûQ- F?¬M; +`M i?"M [m M b€i H` `i F?| T?€i ?B M `X L?QM; GQm smv M `ä `i ?„M i`U+ iB T Kî +Y M; -K FûQ h` M; .m ` M; Q`BX

a m +Y M; -K +?QM? H` ; ` +O #B i i?U- t T çti M?Q p"v +kM; +QB M?Q ç iB M T?ÁM; F?€ +? ?Q† + çB M; QÊ + HçB +kM; +| i? `i iB M HÊB- ?ÆM M[ ? i?®M; çB i?U Î o•M GQM; aÆM ç m çQÊ + F?®M; +? iW i`mM; i•K- pb ç T?ÁM; /-m ç¬M; +S ; ` +kM; +| çB m ?Á - b m F?B iB M p`Q ; ` i?b M?B i ç° +kM; ;B®M; ? i M?Q i`Q #B iX

L?QM; H9+ M`v i'K K`M? +m²M # M M; Q`B +Y ; ` +kM; +ÁM +?Q FûQ ` - h` M; .m ; ` +ªK i?'v i`QÊ + K„i ç2M i?mB- çÊB ç M F?B GQm smv M # "i ç M iQìM; - p`B €M +?Q ; ` b€M; M?Q # M M; "v- M?Q p"v ?„M KÈB i?'v çQÊ + iQ`M +ªM?X E?B i?'v # h` M; .m i?" i bU +| +?9i FQ +? ç°M; X

>-m M?Q M;QìB ç" M ¬M; M"Q +kM; i?Q+? t2 ?ÆB- h` M; .m +kM; F?¬M; M;QϕB H
i?b ?„M i?“i bU +kM; iWM; M;?o`^M; b) +| K°i +?B + t2 ?ÆB i?m°+ p KbM?- M?QM
ç²M; iB M HQÆM; - /M ?„M F?¬M; ,M F?¬M; m®M; p" M; O M; Q" B çQìM; i?b K°i M, K
K°i +?B + t2 KBMB- çWM; M|B H" T?Q #ªQ /QÐM; t2 ?^M; M, K- pb p"v F?B ç| +kM
K" i?¬BX i`mv M +QTv iW

G9+ M"v i`QM; ; ` #®M M, K KQÆB Kûi pm¬M; +| # +?B + t2 ç"m bQM; bQM; - M?Q
+?Q h` M; .m bBM? ` +ªK; B€+; B®M; M?Q ç M; î i`QM; K°i i`B M H½K t2 ?ÆB p"

J°i +?B + 62`` `B K"m çÄ +U+ ç T- M?[M; çQìM; +QM; /mv M /€M; H"K +?Q M; QìB
J2`+2/2b@"2Mx a8ey K"m ç2M ?"Q T?|M; p[M; p" M; - çB m +?QM? i?S+ H"K +?Q
+?B + t2 ?-m M?Q +?B K K°i T?¬M # /B M iQ+? ; ` - H" K°i +?B + >mKK2` +| ç-r
K„i ç M +?B + t2 M"v i?b i?“i bU +?Q iWM; çQ K„i çB ç•m F?€+X

hmv 62`` `B p" J2`+2/2b@"2Mx ç m H" M?[M; +?B + t2 çŠM; +'T iWM; H"K h` M; .r
K°i +?B + >mKK2` +U+ F€ ç°M; HU+ p" F?Q T?€+? - ? B +?B + t2 FB +?d +ÁM H"
"B i ç•m M m tûi; B€ +ª i?` i`QìM; i?b +?9M; M| F?¬M; i?m FûK M? m # Q M?B m-
i?K- +?B + 62`` `B p" J2`+2/2b@"2Mx i?“i bU F?¬M; i? M"Q bQ b€M? pËB +?B +

æ-m +?B + >mKK2` +| K°i F?mM; i?ûT T?ÁM; ?° iQ M?Q +€M? i v- ? B ç-m F?mM
+?B + ç M t2 +U+ HÈM- i?S M"v H"K +?Q +?B + t2 i`î M M +U+ F€ T?|M; F?Q€M; - i
/½ K MX h`QM; t2 H" ç°M; +Æ /-m ex8 HQi +kM; H"K +?Q bS+ M†M; çQÊ+ T?•M #®
i?Q€i F?Q M?Q ®M; T?|M; i M HY ççM ççQ- ?ÆM M[+?B + >mKK2` M?bM +| p ` `
H"K M; QìB i bBM? ` +ªK; B€+ bBM? ç°M; - +kM; F?¬M; [m€ M†M; M X

@ h? M"Q\ J°+ æ-m- +| T?ªB `i FBM? M; ç+ F?¬M; \

GQm smv M i?`v h` M; .m bÊ M; •v M; QìB i?b +QìB ? ?ª M|B- ?„M HϕB [m M K'i ibM
i?`v +?B + t2 M"v- ?-m M?Q ?„M ç½ Km®M /€M K†i KbM? H M i?•M t2X

@ EBM? M; ç+ +€B ç-m + "m- i¬B M|B +?Q iB m iY + "m #B i- +?d H" p +?çK i?b F?
M| T?ªB M€i ` X

h®M; Zm•M b m ç| çB ` p" M; ?2 çQÊ+ HìB M|B +O GQm smv M- ?„M /MM; ; B¼M; F
M?ì GQm smv M ç M h•v hçM; Km +?| J biBz- /M M|B i? M"Q ?„M +kM; F?¬M; +?Q
t2 M"vX

@ >b ?b- M? h®M; - M? +S v M i•K- i¬B +?„+ +?„M b) t2K M| H" pÊ v m [mw +O K

GQm smv M ç M # M +çM? p" F?) pm®i i?•M t2- €M? K„i +O ?„M i?“i bU H"K +?Q
+ÆK i`Q ` M; Q" B- i M M"v `ä`M; H" #B m ?B M [m€ KS+ i? K i?m²M; X

@ æQÊ+ `²B- t2 +kM; ç½ t2K- i`î p çB- i¬B ç½ M|B t2 M"v +-M #ªQ /QÐM; - +QM #
KQÊM M?d\

h®M; Zm•M ; Bª pì iÄ ` ?®B iB + F?¬M; F`T- ?„M [m v ç-m #Ä çB- GQm smv M i?
tm®M; - b m ç| +MM; h` M; .m çB p T?ÁM; X

@ M? h®M; - t2 M"v +| ; B€ ?ÆM KQìB i`B m- M? +kM; F?¬M; ç´B w ç'v +?S\

a m F?B [m v HϕB M; ²B H M ; ? iY ç" M +ª K¬M; - GQm smv M M?bM p K†i h®M; Z

@ * "m i?b #B i +€B [m€B ; b- t2 M"v i?“i bU ?ÆM KQìB i`B m M?QM; ç½ çQÊ+ i¬B
+?dM? i` M; - #•v ; Bì ç½ +| iQM? M, M; +O t2 pB i /½- M°B i?“i i?QªB K€B- + "m M;
; B"m KÈB M´B- Km t2 ç F?Q2 F?Q M; b Q\

h®M; Zm•M +kM; M|B ç9M; bU i?“i- b m F?B Km t2 M"v i?b ?„M ç½ i? v i? i` M; b
i?“i bU ? Q i´M b® iB M #^M; Km p" B +?B + t2 F?€+X

@ M? h®M; - M|B çB +kM; T?ªB M|B HϕB- i¬B #•v ; Bì H" +?•M +?çv pB + +?Q M?
T?ªB Km®M Km +?Q M? HQϕB +?| J biBz h•v hçM; i®i b Q\ h¬B M m +?çv +?B +
; -K i?b #B i H"K b Q #•v ; Bì\ M; m²M UXV

GQm smv M +QlB iOK idK K" F?¬M; M' B ;B" M- ?„M #B i`ä iQM? ibM? +O h®M; M? - /M M? ç" T M€i t2 +kM; F?¬M; +| p' M ç - M m F?¬M; pW K„i i?b +kM; b) F? M" QX >¬K M v bÎ /o ?„M FûQ h` M; .m ç M +kM; pb i?'v h®M; Zm•M `i ?ÊT pÊB h` Î ç•v i?b / KQÊM t2 ?ÆMX

h` M; .m p®M +| +?9i ?QM; T?'M M?QM; #•v ;Bl HçB + m K"v MlB,

@ æçB smv M- + "m MlB t2K +?9M; i M M ç' B HçB t2 F?¬M; \ s2 M"v +kM; [m€ T?Q [m i t2

h` M; .m pW MlB çQÊ + K°i M[ i?b ç½ #` h®M; Zm•M +„i M; M; HlB- ?„M p¶ i v F? ?"Q F?Q MlB,

@ E?¬M; +| pB + ;b- t2 M"v p®M i?Q+? ?ÊT +?çv Î b Kç+ ?Q†+ + Q M; mv M- +?ç T?® " "M? h?"M? i?b i¬B +kM; F?¬M; /€K i,M; i®+X L m +€+ M; QlB +?çv çKM; t2 i` ibK i¬B- M?QM; M"v M? #çM- M m ;†T M?[M; +?B +t2 +¬M; i2 MÆ i?b M M i`®M t +?B +t2 M"v

h®M; Zm•M MlB M?Q p"v i?"i bU H"K +?Q h` M; .m p" GQm smv M T?ªB +QlB- h` M ?"Q ?SM; - F?¬M; T?ªB H" t2 iB M i`B m b Q- +ÁM +| i? [mw ?ÆM M; QlB "\ \*MM; iB M #²B i?QlM; +?Q +?O t2- ?„M M; ?o ç M ç•v K" +| +?9i FQ+? ç°M; - #•v ;Bl ç½ +| +?çv K°i pÁM; `²BX

@ M? h®M; - M? HçB bQ b€M? pÊB M?[M; +?B +t2 iªB M†M; FB b Q\

GQm smv M Ml MK +QlB t'm t - imv >mKK2` +| iQM? M,M; M?Q K°i t2 OB ç'i- M?C +?B +t2 iªB p" B +?K+ i' M i?b +?„+ +?„M b) +| ?çBX

h®M; Zm•M /Î F?l+ /Î +QlB M?bM GQm smv M MlB,

@ hB m iY M"v `ä ` "M; +?d +| w M; ?o t'm- i¬B +kM; F?¬M; `ªM? ç ibK t2 ?9+ p"Q +kM; F?€ i®i ç'v

@ h?¬B çB ¬M; M? - M? +kM; çWM; S+ ?B T i¬B- t2 +O i¬B ç M; MûK M; Q" B ; ` H9+ M"v [m v HçB +ÁM TªB Km b„K p" B i?S- ?¬K M v +kM; F?¬M; `ªM? H"K i?`i M? ?i ç`M? b) TªB +| K°i # "M iB +Î F?€+? bçM h?B M æ¬ ç çl M; Bl i"v i`-M- i¬B 8+ ?¬K [m `i M; QM- ?QÆM; p` M; QM ?ÆM i¬K ?MK +O +?9M; i X

GQm smv M MlB H"K +?Q h` M; .m ?"M F?¬M; i? °i ç€- K°i +QM i¬K ?MK +?•m 8 iY M"v i?"i bU `i #B i ,M- i?"K +?Q +ÁM FûM ,M ?ÆM +ª G¬B G¬B p" h-M >mv M " ,

@ æQÊ+- i¬B +kM; F?¬M; ;B[+€+ + "m Î HçB- i¬B +kM; +¬M TªB ` idM? M; Q" B " "M? h?"M? i?b i¬B b) +| i? i`Î p - ç M H9+ çl +?9M; i b) i€B M; °

h®M; Zm•M M; ?2 MlB M?Q p"v i?b +kM; F?¬M; KB M +QÐM; - ?„M #B i`ä H€B t2 ` M?B m i?S- M?QM; i` M t2 KbM? +kM; F?¬M; i?B m i?S+ ,M MQÊ+ m®M; X

9NX *?QÆM; 9N , æ" M «M; h?Q+? L?'i Uk Y jvX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9N, æ" M ¬M; i?Q+? M?'i Uk Y jvX

L?lK .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

GQm smv M ?'T i'T + - K pû ; B[t2 + ?çv` #½B ; B[ t2 # M M ; Q`B bÆM i` M ; - i`QÈ + i p`Q ; ` - b m ç| + ?çv + ?B + >mKK2` ` X > „M pšv pšv i v pÈB h®M ; Zm•M- HçB + ?Î bÆM i` M ; X E?B ç M + 'M ; bÆM i` M ; i?b p`B i M #ªQ p çSM ; MÆB ç| ; BÆ i v H M T?ªB #m¬M ; p¬ H, M ; ç€T H - i?b` i M M`v i`QÈ + M v + ?Q iWM ; çQÈ + ?QÎM ; [m

h` M ; .m M ; ²B Î p` i`Q b€i # M i`B t - ? „M /MM ; €M? K „i ?•K K° M?bM GQm smv M + ?d #^M ; + ?9i FB M i?S + ?¼ + ?ÄB i`QM ; i`mM ; i•K /çv H€B t2 p` F?¬M ; + | FBM? + ?çv ç M + ?¶ ç¬M ; /•M + Q i?b bÊ `^M ; b) ?9 + + ?B + >mKK2` p`Q M ; QÎB i X ob i? HÁM ; `i M ; S M ; €v M?QM ; +kM ; F?¬M ; /€K KÎ KB M ; M|B i? v i? p` i`Q - pb + ?d + GQm smv M b) HÈM ; M M?QÎM ; + ?Q ? „M M ; vX

h` M ; .m M?bM K½B + kM ; F?| + ?`m - ? „M /Si F?Q€i M?bM p`Q M?[M ; ç† + çB K + O i?B m + O h®M ; Zm•MX

*?B + >mKK2` >k /•M /KM ; M`v + | i?•M t2 ?ÊT FBK M?¬K - çQÈ + tY Hw M?B i - `€T i çBM? i€M + ® ç`M? - +U + F€ + ? „+ + ? „M - ?ÆM M[H®T t2 + ÁM bY /KM ; ? i?®M ; #Æ ? v K†i ç`i b) + | i? i, M ; F?Q + ?Q #€M? t2 i, M ; /B M iQ + ? iB T t9 + - /Q ç| i, M ; + Q H K†i çQÎM ; #bM? i?QÎM ; - + ?d + - M /MM ; i v ; çi + ?®i çB m F?B M - ? i?®M ; ?ÆB i` + kM ; F?¬M ; ªM? ?QÎM ; ç M i® + ç° t2X

h` M ; #` 'M €T i`mM ; QÆM ; F?ûT FQM + | i? #ªQ i`b €T HU + + •M ç®B + O ? i?®M T?K FB M + ?O v m i`QM ; t2 F?¬M ; #` H`K #`M - M?[M ; #° T?“M i?¬M ; F?Q ç m i`T i F?Q i`mM ; i•K - ? i?®M ; M`v + | i? H`K + ?Q + ?B + >mKK2` + ?çv i`QM ; K°i Kûi MQ MQÈ + + €i p` #MM i`M p`Q t2X

h?•M t2 + | M, K t` M ; M ; - + ?9M ; + | i? ?'T i?m M?[M ; HU + i€ + ç°M ; HÈM F?B i? K ; + 'm bB m + QÎM ; ç| H`K + ?Q + ?B + >mKK2` + | HU + HQÈM ; p` iQM? HBM? ?Qç i F? HçM? ç i`¼M ; - / - m K€v - ?°T b® ç m çQÈ + çªK #ªQ H`K HçM? pÈB + ?"i HQÈM ; + U + Æ - ç²M ; i?ÎB + kM ; H`K + ?Q t2 ?Qç i ç°M ; i®i /M Î M?[M ; iB M? ?m®M ; € + HB i M?

*?B + >mKK2` >k b€m #€M? M`v imv + | ?bM? i? F?'M ; H² M?QM ; iQM? pB i /½ p` [ ?ÆM bQ pÈB #ªM >R p` >j - ç²M ; i?ÎB M| + ÁM + | M?[M ; /KM ; +K p` i` M ; #` +U + F€ + ?B m ?"m + | H #`M p` M' + + ?B M?B i - /`M •K i? M? PaPP - h` M ; .m t2K K` + ªK

h` M ; .m M ; ²B i`QM ; t2 - ? „M M?bM [m - v # ` - iO HçM? p` #° M°B i? 'i b H¬M ; ?"Q i?€M,

@ *| iB M i?“i bU + | çQÈ + ç² i®iX

G9 + M`v t2 ç½ iB M p`Q M°B i?“M? - GQm smv M H€B + ?B + >mKK2` + ?çv i`QM ; / ; BªK - +kM ; M? M? M? M + ?ŠM ; F?€ + M`Q F?B + ?çv çQÎM ; M ; QçB i?“M? M ; QÎB t2 t2 i?b i?“i bU ; B®M ; M?Q iQM? + € + ? - /² M bS + ç€M? KçM?X h` M ; .m + | ç¬B F?E + ?•M ; H` i?“M ; ? v F?¬M ; - M?QM ; + ?B + >mKK2` M`v + U + F€ HBM? ?Qç i - i`Ê H #®M M ; , M - ç† + #B i H` #€M FQM? + ?mv M ?QÈM ; M?Ä ç M FBM? M ; QÎB - bY /KM ; > ?Qç i - çB m F?B M b) F?¬M ; ; B®M ; M?Q t2 iªB - +`M ; ; B®M ; M?Q t2 i? i? QX

GQm smv M H€B t2 çB ç M #½B ç`m t2 + O bB m i?` Î ; - M M?“ h` M ; .m ; B®M ; M? M†M ; - H`K + ?Q ç€K M ; QÎB #ªQ p p` M?[M ; F F?€ + T?ªB ; ?û K „i M?bM F?¬M ; /SiX KbM? - M?QM ; F?B #QÈ + iW t2 tm®M ; - i`QM ; HÁM ; h` M ; .m pšM F?¬M ; F?ÄB bB H9 + M`v ? „M KÈB ?B m pb b Q ç€K M ; QÎB + ?çv t2 62` ` `B b) i€M ; €B M? M? + ?| M ;

@ æQÈ + `²B - çWM ; iÄ ` #ªM? # Q M[- K m çB Km i?S + , M i?¬BX

h` M ; .m ç€ GQm smv M K°i + €B - i M iB m M?“ M`v tm®M ; t2 K` F?¬M ; + ?`m çB - ç€ H¬M ; M?2Q pÈB p`B + ¬ ; €B çB [m - h` M ; .m i?B m + ?9i M[M¬M KY - ? „M p° bB m i?“X

GQm smv M ç½ iWM ; H€B t2 + ?çv F?“T M K # „+ - ? „M `i + | T?QM ; i?€B - pb p`v H9 - / M? b€ + ? ç½ + ?m`M #` bçM - ? „M + MM ; h` M ; .m ç`v K°i + ?B + t2 çB Km F?“T b F Q + Q bm - #B - ç² ?°T - MQÈ + F?Q€M ; - + € + HQçB i?S + , M ç|M ; ; |B + ?•M F?¬M ; -

M?[M; i?S i?U+ p"i i?QÊM; p" M; ?¢ +€K +?m~M #` +?Q +m°+ b®M; M"v +kM; ç½ ?
.m M?bM ? B +?B + t2 #B M i?"M? #®M +?B + t2 ç~v ?"M; K" F?¬M; F?ÄB i?¬K i
i?"M? K°i +?B + t2 F?€+- +| b) T?ªB ç H¢B K°i MY p"i T?~KX

a m F?B M?ì ? B M?•M pB M +¬M; i€+ +O bB m i?` T?K ;B9T- h` M; .m p" GQm s
ç~v ç¬v ?"M; ç M #½B ç"m t2X a m F?B KÎ+Y t2 #Ä p"i /KM; p"Q i?b KÈB i?'v F?¬
HÈM- M?[M; i?S M"v çO ç +?Q ? B M; QÌB iB i FB K çQÊ+ M?B m iB M F?€+? b M

a m F?B H M t2 i?b GQm smv M H¢B FûQ h` M; .m +?¢v ç M M?" KbM?- ?„M H'v i
K"m t M? [m•M ç°B- F?B i?'v €M? K„i M; ?B M; ì +O h` M; .m - ?„M +?d p"Q i?MM;

@ æ² +?ÆB M"v M?'i ç`M? T?ªB K M; i?2Q- M m F?¬M; ç M h•v h¢M; K" +?ŠM; ibK
H) +?9M; i H¢B T?ªB ç~v t2 çB\

@ >b- +kM; H" iB m iY +"m +?mv M M; ?B TX

iQ`M #° çQçM çQÌM; H` Reyy FBHQK2iX æ•v +kM; H` imv M çQÌM; M? M? M?`i- ib
i?Q+? ?ÉT °i M; QÌB pW H`v çQÊ+ #^M; H€B M?Q h` M; .m ç ` M Hmv M FB K FB

@ GQm J M?- +?9M; i iMv iB M ibK K°i +?¶ M`Q ç! ç ,M i?b F?¬M; T?^B tQM; `²
HÁM; pÁM; i? M`v\

h` M; .m i?•v GQm smv M +?çv t2 F?„T çQÌM; >ÉT S?b- çB [m p`B [m€M ,M K` F?
F?¬M; F?ÄB /MM; ;B¼M; F€ [m€B ?ÄBX

@ >b- F?¬M; p°B- i¬B çQ +”m çB ibK K°i [m€M ç†+ b„+ +O >ÉT S?b- #m´B +?B r
+”m M; O i¬B H€B- M; ”v K B +”m H€B K°i M; ”v- M?Q p”v b) +! i? ç M çQÊ+ h?”M? a

GQm smv M `ä `”M; `”i [m2M i?m°+ >ÉT S?b- ?„M +?çv t2 ? B KQÆB T?9i i?b /WM;
#½B ç”m t2 +O K°i F?€+? bçM M?bM +! p `”i t ?Q X a m F?B tm®M; t2 iB M p`Q
HçB H`K K°i pB + ç +?Q h` M; .m +U+ F€ F?! ?B m- ç! H` i?m K°i ;B M T?ÁM; -
F?ÄB F?€+? bçMX

@ L`v- +”m Km®M çB ç•m p”v- i`QÊ+ ç! i?`v M!M; `m°i H„K K`- #•v ;B! b Q HçB F?-
F?¬M; ,M +ÆK Î ç•v b Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; M; Ì GQm smv M ç M F?€+? bçM M`v +?d pb ç M; ?d M; ÆB p
T?^B H` ,M +ÆKX

GQm smv M M; ?2 p”v i?b #om K¬B M!B,

@ *?d +! F M; ®+ KÈB ,M +ÆK i`QM; F?€+? bçM- i?S+ ,M ç„i çÄ- `ä `”M; H` H`K i
K€mX h¬B çQ +”m ç M +?¶ M`v- ;B€ iB M ?ÉT Hw- +ÁM +! i? çQÊ+ ,M K!M M; QM

*?¶ GQm smv M M!B i?”i bU F?¬M; [m€ t - +?d +€+? F?€+? bçM M, K b€m T?9i çB
,M +kM; F?¬M; M?Ä- H` K°i +,M H-m ? B i-M; - +´M; +kM; F?¬M; HÈM- +Y +?QM?
çÆM ;B^M ó*ÆK ç†+ b^M ôX a m F?B h` M; .m çB p`Q i?b T?€i ?B M # M i`QM; `”i
#®M M, K i`, K Kûi pm¬M; +! ç-v M; QÌB M; ²B- KQÌB M?•M pB M T?K+ pK ç M; çQ ç
çQ - M m +?d M?bM iW T?Q # M M; Q`B- h` M; .m b) F?¬M; iBM # M i`QM; b) M€

@ h?`i i?-M H`K ;b- çB H M i?¬BX

GQm smv M FûQ h` M; .m ç M; çSM; M; •v M; QÌB çB H M H-m ? BX

G-m ? B +O [m€M ,M i?”i bU ;B®M; ? i M?Q H-m K°i M?QM; +?d H` çQÊ+ M; ,M i
smv M +kM; F?¬M; +-M M?•M pB M T?K+ pK /šM çQÌM; - i`U+ iB T FûQ h` M; .m ç
+Y K°i ;B M T?ÁM; i`®M; i?b i`U+ iB T çB p`QX

S?ÁM; +kM; F?¬M; HÈM- +! H) i®B ç +kM; +?d +! i? M; ²B #^v i€K M; QÌB K` i?¬B
F?¬M; i®i- M?[M; HÌB i`Á i`mv M Î ;B M # M +çM? ç m çQÊ+ M; ?2 i?`v `”i `ä `”M; -
+9M; X GQm smv M çB p`Q MÆB M`v i?b +ÎB €Q F?Q€+ ` - b m ç! M?bM h` M; .m

@ h? M`Q\ ?mvM? ç - #^M HoM? +O i¬B F?¬M; b B ç`v +?S\ *?d +-M /MM; i B +k
+! M; QÌBX

h` M; .m M?`M +QÌB- ?„M F?) ;”i ç-m ç²M; w pÈB +€+? M!B +O GQm smv M- b m

@ G¶ i B +O +”m F?€ i®i- i¬B i?`v +?9M; i H-M M`v +kM; çWM; çB h•v hçM; - iW ç
p M?” i?b K¶B M; ”v +”m ;?û [m #B i i?U +O M? h®M; - t2K M?Q i? v i? +?Q +?!

h` M; .m pW M!B pW +QÌB T?€ H M- pW `²B ?„M çB [m ?”M; H M; p` T?€i ?B M
p`Q i`QM; T?ÁM; ç m çQÊ+ i`2Q K°i i`K #B M ó+! F?€+?ô- GQm smv M +?¼M i`9M
H` ç½ i?`v `ä i`K #B M FB - H9+ M`v HçB KÎ KB M; M!B F?Q€+- i`i M?B M h` M; .
T?QÆM; K°i +?9iX

GQm smv M i`WM; K„i ç M; ç`M? iS+ ;B”M K„M; i?b +Y T?ÁM; #` M; QÌB i ç`v ` X
æB p`Q T?ÁM; H` K°i +¬ M?•M pB M T?K+ pK `”i i` - M`M; #QM; i?2Q MQÊ+ i`-
smv M p` h` M; .m i?b çQ K2Mm` X GQm smv M F?Q€i i v €Q- ?„M ç„M çQ /MM;

@ *kM; F?¬M; +¬M K2Mm- çQ ç M K°iT?¬M :¨ h¨Q h?€Q- *€ " Q *¬M;- ç9M; `²B- +
>²M; *?QÆM;ô- ¨- H'v i? K #®M K|M çB K i•K ;²K #€M? J - >²M; * Q- h?®M EBK- "Q
M?Q p"v +€B ç½X

GQm smv M M? M? M? M ;¼B K|M- F?¬M; ;¼B `QÊm- ?„M p¨ h` M; .m +| iYm HQ
+ª ? B ç M; H€B t2 î # M M;Q¨B- ?„M +kM; T?ªB #B i ç9M; +?WM; KU+X

hB M; M|B ¨¨M? h?¨M? p¨ >ÊT S?b i?"i bU +| +?9i F?€+ # i- GQm smv M M;Q¨B #B
+€B +O iB M; M? i?b M,M; HU+ ?¼+ i"Ti?´ •K ç` T?QÆM; H¨ `¨i K¢M?- Qi M?'i
+kM; F?¬M; i? #B i GQm smv M H¨ M;Q|B iW # M M;Q¨B ç M- F?B i?'v ?„M ;¼B
iB M; #ªM ç` i?b H M iB M; ç²M; w- b m ç| +?•K MQÊ+ +?Q ? B M;Q|B `²B HmB `X

@ L¨v GQm J M?- +¨m ;¼B M?[M; K|M ;b p"v\ >¬K M v +?9M; i ,M / M? M?•M ç¢B

h` M; .m #` GQm smv M ;¼B K|M H¨K +?Q +?|M; K†i- +€B ;b H¨ h¨Q h?€Q- " Q *
*?mM;- M?[M; +€B i M M¨v M;?2 b Q [m€ i¨ /¨- K¨ M?[M; K|M çB K i•K GQm smv M
F?¬M; çQÊ+ #bM? i?Q|M;X

GQm smv M /MM; €M? K„i F?BM? #d M?bM h` M; .m `²B M|B,

@ _ä¨¨M; H¨ F?¬M; +| i`B i?S+- M|B +?Q +¨m #B i- M?[M; K|M i¬B ;¼B ç m H¨ ç†+
#ªM H¨ F?¬M; i? #B i çQÊ+X oQ /K M?Q *€ " Q *¬M; H¨ bªM p"i +O b¬M; " Q >¨- +
*¬M; iWM; ç`Q ` #ªQ p i?¨M?- i`QM; b¬M; +Q HQ¨B +€ i`Q+? HQM; ç2M- i?"i bU ;
*¬M;- pb p"v K¨ M?•M ;B M ç†i i M H¨ +€ " Q *¬M;

@ :¨ h¨Q h?¨Q i?b H¨ i? M¨Q\

h` M; .m M;?2 K¨ +ªK i?'v +| +?9i K K¨M- K°i K|M ,M +kM; +| çO i¨mv M i?mv i M

@ Jm®M M|B ç M ;¨ h¨Q h?€Q i?b T?ªB M?„+ ç M M?[M; K|M ,M M´B iB M; i?|B h K
i?|B h K Zm®+ i?b >ÊT S?b H¨ pMM; ;B Q i` M?- b m F?B h¨Q h?€Q i?®M; M?'i T?
KQÆB # p¢M ç¢B [m•M tm®M; L K ç€M? M? m pÈB i M ?¼ h¬M ;b ç| - F?B ç M >Ê
h¨Q FB pb #¨M `°M +?QM? bU K¨ p'i pª [m€ ç°- # M? ç m ç-m T?€i i€+- M^K HB i i

G9+ ç| ç-m # T +O h¨Q h?€Q /U i?2Q T?QÆM; i?m®+ +O >Q æ¨ HQm H¢B ç im
ç| T?®B /QÊ+ p¨ i¢Q M M K|M +ÆK ;¨X h M h¨Q K†i i`„M; FB ,M p¨Q i?'v M;QM- +U
M? +?"K `½B i`Î M M i®i ç T- +Æ i? M? M? +?|M; #bM? T?K+- K¨ b m M¨v K¶B

@ ob i? ?¬K M v +?9M; i ,M +kM; T?ªB +| +?9i +?9 w- pb h¨Q h?€Q î i?|B h K Zm
pÈB ?Q¨M; ç `²BX

GQm smv M M¨v t2K ` K°i F b¨M? ,M- iW M,K +'T ? B ç M +'T # ç m +?Q iWM;
K¬M H¨+? bY- #•v ;B| H¢B M|B +| b€+? K€+? +| +?SM;- i?"i bU H¨K +?Q h` M; .m

8RX *?QÆM; 8R , *€ " Q *¬M;- :¨ h¨Q h?€Q UkVX

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8R, *€ " Q *¬M;- ;¨ h¨Q h?€Q UkVX

L?|K .¨+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

E?B ? B M;Q|B ç M; M|B +?mv M i?b *€ " Q *¬M; ç½ H¨K tQM;- M?•M pB M T?K+
çQ K|M *€ " Q *¬M; p¨ p¨B K|M çB K i•K F?€+ ç M t T ç†i H M #¨M- b m F?B i" M K
*¬M; FB i?b h` M; .m KÈB #B i ç| H¨ K|M +€ #bM? i?Q|M; K¨ i?¬BX

h?"i` K|M,M M"v i?"i bU H"i`mv M i?®M; +O >ÊT S?b- +kM; i?"i bU çQÊ+ i`mv M
L;?2 M|B " Q *?YM; H"K [m M i? M? HB K- +m°+ b®M; çÆM ;BªM- K|M ,M M"v H'v
" Q >"- M;| b2M +O b¬M; " Q >"- ?"M? H€- KB M; ;WM;- tb /-m- çQÌM; T? M- /'K -
M?B m M;mv M HB m F?€+- çQÊ+ /MM; H€ b2M #| +?†i H¢B `²B #Ä H M +?ªQ t"Q M
#Ä p"Q i`QM; K•K HÈM- t®B /-m pWM; H M K" i?"M?X J|M *€ " Q *¬M; t2K M?Q +?
`i M?B m F?€+? ç M ç•v ç ,M- pb p"v K" +?Q iWM; # Q ;BÌ +| i?W X

J" b2M i`QM; b¬M; " Q >" +kM; F?€+ #B i pÈB M?[M; MÆB F?€+- i?2Q i`mv M i?m
/B M p¬ iQ +O " Q *?YM;X i`mv M +"T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

a€M; bÈK F?B #„i ç-m çB i?b +?d ,M p" B +€B #€M? # Q p" #€M? `€M- pb p"v K" h` M
b Q i?b +kM; F?¬M; T?ªB m®M; `QÊm- pb i? K" i`U+ iB T KÎ çk ;„T K°i KB M; +€
?QÆM; p` i?ÆK M;QM +?Êi #MM; H M i`QM; KB M;- i?`i +€ çQÊ+ +? #B M H•m ç¹
Mm®i p"Q KB M; +ÁM K M; i?2Q KMB ?QÆM; M?"M M?¢iX

@ L;QM5

h` M; .m M?"M F?¬M; çQÊ+ T?ªB KÎ KB M; F?2M- +†T çk i`QM; i v +kM; F?¬M; M
K°i KB M; #Ä p"Q KB M;X GQm smv M ç`M? M|B i? K p" B +•m p K|M M"v +?Q h`
F?¬M; M;| +?d b m K°i H€i i?b ç½ K'i;-M MY +QM +€ " Q *¬M;- pb i? +kM; p°B p

J|M ,M i?S ? B H" óJ|M i?"T +~K Gw >²M; *?QÆM;ô- b m F?B çQÊ+ çQ H M #`M i?
#|M; HQ€M;- +?d M;?2 i?'v KMB ?QÆM; #MM; p"Q i`QM; KkB- çB m M"v H"K +?Q
i?m²M;X G9+ M"v *€ " Q *¬M; ç½ çQÊ+ ,M tQM;- GQm smv M pW `²B ç½ iB T M?"M
,M pW çQÊ+ çQ H M i?b M? M? +?|M; ç°M; çk - h` M; .m p®M ç`M? ç +?Q GQm
M?QM; #•v ;BÌ M?bM ç°M; i€+ +O ç®B T?QÆM; i?b #B i- i M M"v #•v ;BÌ b) F?¬M

GQm smv M +QÊT çQÊ+ K°i KB M; M'K ?QÆM; +m®B +MM;- ?„M #Ä p"Q KB M; M

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h`QÊ+ ç¢B çB M +O KB m i?`M? ?Q`M; +| ç†i K°i HQ ?QÆM; +U+ HÈM- # M i` M +O +€+ p` i?B M M K iQM M[- i`QM; çB M +| ?QÆM; €M- i`QÊ+ ?QÆM; €M H` K°i b m HQM; H` ó"€+? hY æ²ô pÈB ?bM? iQÊM; ?`M; i`,K çS i` pÈB i?-M i?€B F?€ i?lB çB K i?€M; ;B M;- +QB M?Q p`Q ç9M; /`T H `°B- pb p"v K` KB m i?`M? ?Q`M •K i? M? ;¼B #¢M # p M; H M # M i B F?¬M; /SiX hQ >m G•m +kM; F?¬M; T?ªB M?[M; M;¼M i?€T #bM? i?QlM;- çB ç M K¶B i-M; +| i? i?'v çQÊ+ +ªM? [m M î # M i-M; M,K- b m ç| çQ K„i M?bM- ?Q`M +ªM? +?mM; [m M? i?m ? i p`Q i`QM; K„i- t ç` T?QÆM; ;B®M; M?Q [mªM; i`QlM; i`mM; i•K `i HÈMX

S?Q i•v #„+ +O i?•M i?€T +?QM? H` KK+ çQ+? +?mv M çB H-M M`v +O h` M; .m ?Q`M;- çSM; iW i` M + Q M?bM tm®M; i?'v F?m +?Ê ç² +´ +| T?®- i`QM; T?® +| [r `ä`M; - pb +€+? F?€ t M M ç€K M; QlB i`QM; F?m ç² +´ ;B®M; M?Q K°i ç`M FB M KªM?X

h` M; .m M?bM ç²M; ?? p` i?'v ç½ H` K°i `QÐB i`Q - b€m ;Bli®B ?„M T?ªB `lB F?ª F?¬M; +ÁM # Q M?B m i?lB ;B M- pb p"v K` h` M; .m p°B p`M; tm®M; hQ >m G•m î # M +¢M?X

*?Ê ç² +´ KB m i?`M? ?Q`M; M?bM iW /QÈB ç'i M?bM H M +kM; F?¬M; T?ªB H` `i ?ÊT pB M +| #®M i-M;- M m F?¬M; T?ªB ç½ iW i` M + Q M?bM tm®M; K°i H-M i?b #B i # M i`QM; +| ;b F?€+X *´M; +?Ê ç² +´ F?¬M; [m€ #„i K„i- M?QM; F?B çB [m # i?'v F?¬M; Qi M?[M; HQ¢B b M; i`¼M; M?Q J2`+2/2b@ "2Mx- "Jq- i?"K +?Q +ÁM + i`QM; MQÊ+ M?Q \_QHhB@ \_Qv+2- çB m M`v +kM; H`K +?Q h` M; .m i?-K +ªK i?'v +?Ê ç² +´ çQÊ+ tQM; H` K°i i`QM; KQlB F?m +?Ê M´B iB M; i`QM; MQÊ+ M`vX

ob +?Q [m M,K çQÊ+ # Q H•m- H9+ M`v +kM; ç M; î p`Q i`QM; F€M; ?d +O K¼B i bU H` FQM M; QlBX LÆB ç•v +kM; ;B®M; M?Q +?Ê ç² +´ î ``M? h?`M? - +kM; +| M M?B i M?'i +kM; +?QM? H` M?[M; [m-v ?`M; pd ? i? M`v- M?[M; +Y ?`M; HÈM #„i +?BK- /m F?€+? F?¬M; M?B m H„KX

L;m v M M?•M +O M| +kM; `i çÆM; BªM- ?`M; pd ? `i` - M?QM; p'M ç H` M; QlB i - T?ªB +| +?9 i?O çQ¢MX h` M; .m #B i`ä M?[M; +Y ?`M; FB ç m +| M?[M; F? F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; p` F?€+? +?d i bK FB K p`M K v î # M M; Q`BX

h`QM; F?QªM; i?lB ;B M [m h` M; .m +kM; #Ä` F?¬M; Qi i?lB ;B M ç çB ç M +?l #B i M?[M; M; QlB ç M +?Ê ç² +´ çB /¢Q +?d +| ? B HQ¢B- K°i H` M?[M; M; QlB ;B` i?•M /QÐM; iQM?- ;†T çQÊ+ p`i T?~K i?"i bU i?b +| i? ` i v bQm i-K- F?¬M; T?ª i?QlM; i?S+ M; ? i?m"i i¢Q ?bM? +O M|X GQ¢B M; QlB M`v i?QlM; +| €M? K„i i?C t2K tûi i?b M?B m K` ` i v i?b QiX

GQ¢B M; QlB i?S ? B i?"i bU +| KK+ çQ+? ;B®M; M?Q h` M; .m - #¼M ?¼ ç M MÆ h'i M?B M KK+ çQ+? HÈM M?'i +O h` M; .m +?QM? H` #´ b m M; HBM? F?Q- +ÁM çQÊ+ ?„M +?Q ``M; ç| H` ?Q¢i ç°M; T?K b m F?B ?'T i?m HBM? F?QX

L?[M; M; QlB ç M MÆB M`v Km +´ p`i i bK p`M K v +kM; +| ? B HQ¢B- K°i HQ¢B H Km p`Q M?[M; i?S KbM? i?Q+?- `i Qi F?B ` v i v #€M i` Q i vX GQ¢B M; QlB +ÁM M; ? - ;B®M; M?Q ¬M; +?O oQÆM; K` h` M; .m #B i- ç†+ #B i /MM; +¬M; i€+ Km i`QM; K„i #¼M ?¼ i?b i'i +ª +€+ p`i ç m +| i? #€M- +?d +¬M` ;B€ T?M ?ÊT H` çQ

M;m²M UXV

h` M; .m +| `i Qi i?lB ;B M- ?„M +kM; F?¬M; +| KK+ iB m ;b- +?d çB i?2Q ç€K M; ?`M; #€M i` M? b€+? i?Q T?€T i?b /WM; H¢B [m M b€i K°i H9+- +ÁM M?[M; +Y ? t2K ?Q X æ² +´ i`QM; M`v `ä`M; +| b® HQÊM; HÈM ?ÆM î ``M? h?`M? - M?QM; M çQÊ+ #`v #€M iMv iB M î [m€M pd ? M?bM [m H¢B +| +'T #"+ i?'T ?ÆMX

h` M; .m çB K°i çQÌM; K` i?`v `i M?B m [mv M b€+? M?Ä- +ÁM +| ?°T i?m®+ H€-
T?B m æ m H` M?[M; p`i T?~K +| MB M ç¢B iW M?[M; M,K i€K KQÆB- çB m M`v F?
i?Æ +O KbM?X

h` M; .m i?m"MKB M; ?ÄB ;B€- M?[M; i?S M`v H¢B F?¬M; +| ;B€ i?'T- K°i [mv M
;B€ ?ÆM i`,K ç²M;- M m H` HQ¢B b€+? t ?Q p` +| ?ÆB [mw ?ÆM K°i +?9i i?b b) +|
ç²M;X >„M +kM; F?¬M; M;?o `^M; M?[M; i?S ç| çQÊ+ ;B[ç M ?¬K M v +kM; çQÊ+ i

@ h?S M`v F?B i¬B +ÁM #û i?b i`QM; M?` +?'i i?`M? iWM; i?MM;- p`B T?•M iB M
#€M K„+ M?Q p`v\

h` M; .m M;²B t´K tm®M; ç€M? ;B€ M?[M; p`i T?~K +O K°i [m€M pd ? - ?„M F?) M
pmB p pÈB ¬M; +?O ç M; ç°B M|M HQÐB i` B M;²B i`QÊ+ K†iX

«M; +?O FB +| ?ÆM #®M KQÆB im´B- #° /¢M; i?`i i?` T?9+ ?`m- b m F?B M;?2 çQ
+kM; F?¬M; iS+ ;B`M- H½Q +?d +QÌB iOK idK M|B,

@ hB m iY- +kM; F?¬M; i? M|B M?Q p`v çQÊ+- ? B KQÆB M,K i`QÊ+ i?`i bU +| p`
M?B m- M?QM; #•v ;Bì Km®M /MM; M| Km i?S ;b +kM; F?| - +`m i?Y p`Q +?Ê Km i
#€M +?Q i?S ;b pÈB ;B€ p`B T?•M iB M F?¬M; \ \*`m t2K +| ç9M; F?¬M; \ hB m iY

@ æ¢B + M|B `i ç9M;- K°i +€B i v M½B M,K tQ K°i T?•M iB M- #•v ;Bì #Ä` ;B€ p
Km çQÊ+- i?S M`v K¶B M,K K¶B K„+

hm v #` M;QÆB i M|B i?ŠM; K†i M?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; iS+ ;B`M- HìB M|B +
`i +| HwX \*?Q M|B ç M M?[M; i?S F?€+- p`Q M?[M; M,K i€K KQÆB i?b # +?[óo¢M
p` M?[M; M;QÌB +| iB M p¢MV +?QM? H` ç¢B / M? /`M? +?Q M?[M; F +| iB M- H` ç
K°X L?QM; ç M #•v ;Bì i?b ç-v çQÌM; ç m H` óo¢M L;mv M >°ô- /M H` h` M; .m p`
iQM? H` ? B p¢M M;mv M ?°- K` M?[M; o¢M L;mv M >° p`Q M?[M; M,K i€K KQÆB i
+€+ T?9 ¬M; i`,K i`B m p`Q H9+ #•v ;BìX

@ æ9M;- iB m iY M`v M|B `i ç9M;- +€B ;b ;¼B H` ç² +´- +?QM? H` M?[M; i?S çQÊ
;B[çQÊ+ ç M #•v ;Bì i?b +kM; t2K M?Q H` ç² +´- +`m +| i?`v F?¬M;

oB +?O [m-v +?d p`Q +€B T?Q+? MQÈ+ M|M; K`m çÄ /QÈB +?•M KbM? `²B M|B,

@ h?S M`v M m [m M,K i`,K M,K M[i?b +kM; H` ç² +´- i`i M?B M çB m FB M iB M

h` M; .m M;?2 p`v K` +aK i?`v i?9 p`- b m ç| T?€ H M +QÌB ? ?ªX GìB M|B +O #
b B- F?¬M; T?ªB M?[M; pB M ;¢+? M€i î iQÌM; i?`M? ç H¢B ç M #•v ;Bì +kM; i?`M
ç`M? H M iB M; i` m ;? Q p`B +•m- ç9M; H9+ M;?2 i?`v T?Q i`QÊ+ +| iB M; ²M `Q
t2K M€Q M?B i +O M;QÌB i`QM; MQÊ+ ç½ T?€i ?mv +U+ F€ ?B m [mª- ?„M pW M
pÁM; M;QÌB çSM; +?„M M; v i`QÊ+ K†iX

h` M; .m M,K M v pW i`ÁM ? B KQÆB H,K im´B- imv #° /¢M; +| p i`QÌM; i?`M? M
F€- b m ç| ?„M çSM; H M- +?m`M #` +?2M p`Q t2K- M?QM; H¢B #` +?O [m-v ?`M;

@ hB m iY- Km®M t2K M€Q M?B i +kM; F?¬M; +| p`M ç - +?ì H€i M[[mªM Hw +?Ê
H9+ ç| M?bM +kM; F?¬M; Km°M

o` ç¢B + M;²B Î [m-v ?`M; pd ? `ä `M; H` tm`i T?€i iW HÁM; ?ªQ i•K- h` M; .m
ç®B T?QÆM; p T?Q ç€K M;QÌB- ?„M +?Êi i?`v K°i #`M i v ç M; K|+ #|T ` - M?Q
+kM; F?¬M; T?ªB +O +?O M?•M i?`i bU +O M|X

89X *?QÆM; 89 , >B m _ä h? aU *kM; G` J°i J¬M >¼+ o`MX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M t2K iϕB

*?QÆM; 89, >B m`ä i? bU +kM; H°i K¬M ?¼+ p'MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

@ J|+ i9B5

J°i / M? iW +?Êitm'i?B M i`QM; ç-m h` M; .m - ?„M p¬i?S+ Km®M iB M H M +?†M
F?¬M; M;|+€M? i v +O KbM? HϕB #`¬M; +?O [m-v ?¬M; ;B[H'vX >„M pMM; pšv ?
M?bM HϕB i?b KÊB i?'v i M K|+ i9B FB ç½ H~M p¬Q i`QM; ç€K M;QìBX

@ æϕB + - M? H°K p"v H" +| w ;b\

h` M; .m [m v ç-m HϕB +<sup>a</sup> ;B" M M|B- pW `²B M m ç®B T?QÆM; F?¬M; ;B[H'v i v
FB ç½ #` #„i HϕB `²BX

@ hB m iY- M;?2 F?~m •K i?b #B i +°m H" M;QìB ç M iW # M M;Q¬B- i¬B p" +°m +
tBM F?mv M +°m p¬B +•m- i?•M Î# M M;Q¬B F?¬M; M M +?¼+ p¬Q T?B M iQ€B- ç`
+kM; çWM; M M + M i?B T p¬Q M?[M; +?mv M T?B M M½QX

o`çϕB + [m-v ?¬M; pd ? i?"i bU +| wi®i M M FûQ h` M; .m [m v p - HìB M|B +kM
?„M pšM +QìB iOK idK- ç²M; i?ìB #om K¬B pÈB ç€K M;QìB FB X

a m F?B M;?2 çQÊ+ +•m M|B +O p`çϕB + +?O [m-v pd ? i?b h` M; .m +kM; i?
?¬M? ç°M; pW `²B +O KbM? +| +?9i t9+ ç°M; - +kM; F?¬M; T?ªB M|B H°K pB + M
M,M; HU+ +O ?„M- M m #„i i M K|+ i9B FB M; v iϕB ?B M i`QìM; +kM; F?¬M; i?
bÊ `^M; b) F?| i`€M? Mû M?[M; ?¬M? ç°M; i`ª i?M +O #¼M ?¼X

h` M; .m H9+ M"v +kM; çQ K„i M?bM HϕB- i`QM; ç€K M;QìB Hm¬M +| #®M M,K M
ç€K M;QìB- ç¬B i v +¬M; iB T t9+ pÈB #|T +O çKb M;QìB # M +ϕM?- +| H) +kM; H
pY `²B- +?QM? KbM? H9+ M½v M m F m H M ?Q†+ t¬M; ` - M?Q p"v +?d bÊ b) F?

h` M; .m F?B +ÁM H°K pB +ÎæB M æQÆM; >¬M? i?b +kM; i?QìM; tmv M ;†T T?ª
i?ìB ;B M /¬B +kM; M?"M` M?[M; M;QìB i`QM; M;? FB T?¬M HÈM H" ç°+ ?¬M?-
i®T M,K i®T # - M m +| M;QìB i?'i i?O i?b M?[M; M;QìB +ÁM HϕB b) iB M H M /B /
+?Q +ÁM i`U+ iB T mv ?B T M;QìB #` ?ϕB- ç +?Q ç®B T?QÆM; i?"i bU F?¬M; /€K
ibM? çSM; ` i®+€Q /M +| #„i H'v F K|+ i9B çQ ç M ç²M +¬M; M +kM; F?¬M; +| ;
M?'i +?d +| i? ;BY ç®B T?QÆM; ÎHϕB ? B KQÆB #®M ;Bì p¬ i?ª M;QìB K" i?¬BX

> B M;QìB h` M; .m ç M; M|B +?mv M i?b +| K°i M;QìB ç¬M ¬M; i`mM; MB M ?ÆB
K M; i?2Q #®M M,K M;QìB K†+ +? T?K+ #ªQ p çB ç M- #¼M ?¼ ç m K M; i?2Q ;"
çSM; t2K +kM; +?W ` K°i +QM çQìM;X h` M; .m T?€i ?B M ç€K M;QìB pW M½v
M;QìB ç m`9i` M;Q¬B F?¬M; K°i iB M; ç°M;X

h` M; .m F?¬M; F?ÄB i?-K i? M- [mª M?B M H", ó>B m`ä K¼B +?mv M H" K°i H
ibM? KÊB H" p,M p ô- çWM; iQîM; ?„M ?¼+ M?B m- M m bQ b€M? p FBM? M;?B K
M|B H" p`çϕB + i`QÊ+ K†i FB - /M pÈB GQm smv M i?b ?„M +kM; i?m t F?¬M; #

L?QM; h` M; .m pšM K|+ çB M i?QϕB ` #'K b® R Ry M|B ` M?[M; ;b KbM? pW i?
i? M pÈB HQÆM; i•K- ç•v H" +?m~M i„+ +O ?„M- ?ÆM M[H°K p"v +kM; T?M ?ÊT p

o`çϕB + #°v ?¬M; # M pd ? b m F?B i?'v ?¬M? ç°M; +O h` M; .m i?b p¶ p¶ p B

@ > ? - #•v ;Bì F?¬M; +| pB + ;b M[- çB i?¬B

i`mv M +QTv iW

h` M; .m F?) ;"i ç-m pÈB p`çϕB + +?O [m-v- b m ç| ?„M çB i?2Q ç€K #ªQ p +?2
F?B çQ K„i M?bM p¬Q i`QM; i?b +?Êi M;•v +ª M;QìBX

*! #®M M;QÌB ç" M ¬M; çQÊ+ p•v p" Q ;B[ç M; i` M? +½B pÈB M? m- i`QM; ç! +! ?
KkB + Q- K°i M;QÌB H" i? M? MB M ;B"v i•v i!+ i B #!M; HQ€M;- t2K` H" T?B M
M"v ç M; /MM; iB M; M? M!B ;b ç! pÈB ? B M;QÌB MQÊ+ M;Q"BX L;QÌB ç" M ¬M; +
bÊ`^M; +ÁM M?Ä ?ÆM h` M; .m p" B i m´B- /QÈB +?•M i`^B K°i i! ;B'v /-m +?d ?
K°i +?9i ?"M; i?O +¬M; K„ M;? M?QM; H¢B #` ç€ p,M; ç-v ç'i- t2K M?Q H" M;QÌB

@ *€+ M? +! +?mv M ;b\ æ•v H" [m-v +O +"m- + "m M!B i`QÊ+ çBX

L;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M +! H) H" [m^M Hw +?Ê b m F?B iB M p" Q # M i`QM; i?b
F?€B Î +?¶ M"v- i`QM; HÁM; +kM; ?B m`ä p" B T?-M- +! H) H" M;QÌB FB HW ;ç! ?
M;QÌB MQÊ+ M;Q" B M"v K M; i?2Q T?B M /`+? ç M- K" +?mv M M?Q p"v +kM; ç½
+?Ê M"vX

L;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M +^K i?'v + "m i? M? MB M T?B M /`+? +kM; +! +?9i K' i p
+kM; F?-M; T^B M;QÌB M"Q +kM; bQM? M;Q¢BX

*"m i? M? MB M +?O [m-v ç M; M;^B pÈB p K†i #'i ç„+ /o- ?„M ç M; i?m i?" T M?[M
ç€ p,M;- b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O M;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M FB M!B i?b çSM
[m2M #B i pÈB M;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M M"v- pb p"v ?„M ?¬ K°i iB M; ,

@ *?O M?B K oQÆM;

L?QM; i M i? M? MB M M"v ç M; ç`M? H M iB M; ;B^M; ;B^B i?b ç½ #` M;QÌB i + „i

@ «M; H" H½M? ç¢Q Î ç•v b Q\ L;QÌB M"v /MM; ?"M; K„ M;? ç ;ç! ? B M;QÌB #¢M
¬M; tY Hw M;?B K i9+- ç²M; i?ÌB t2K tûi #²B i?QÌM; +?Q +?9M; i¬B- M m F?-M; i
HW ;ç! F?€+? MQÊ+ M;Q"BX

h M i? M? MB M T?B M /`+? i?'v M;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M çB ç M K" F?-M; +?`
+?Êi F?! +?`m- ?„M ?€ KB M; + „i /Si HÌB +O i M +?O [m-v ?"M;- p K†i F?€ FB m

GÌB M"v +O ?„M H`K +?Q ç€K M;QÌB Î # M +¢M? #'i K½M- #¼M ?¼²M "Q- + "M; +!
€Q- i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB i?-K +^K i?'v M?[M; i M M?Q p"v [m€ ç€M; ;B"MX

o` +?O M?B K oQÆM; FB /MM; i v +?d p" Q i M i? M? MB M T?B M /`+? `²B M;?B

@ h¬B F?-M; ?ÄB + "m- #•v ;BÌ KÌB + "m çSM; b M; K°i # M- F?B M"Q çQÊ+ ?ÄB`²B

h M i? M? MB M T?B M /`+? F?-M; M;ì +?O M?B K oQÆM; FB H¢B +?ŠM; M K†i M
;B" M- ç`M? iB M H M Hw Hm"MX L?QM; ?„M i?'v p" B i M #^Q p /€M; M;QÌB F?-B i
oQÆM;- H¢B M;?2 çQÊ+ M?[M; •K i? M? +?d i`Q +? +O ç€K M;QÌB p•v [m M?- pb
i`Î p - #„i ç-m i?b i?-K iQ M?Ä pÈB ? B M;QÌB MQÊ+ M;Q"BX

@ *?O M?B K oQÆM;- H" i? M"v- i´iB M M?" i¬B ç m H" i?Ê i?O +¬M; +?mv M K¬M
M¼- +kM; +! p" B i?S`ÆB p" Q i v i¬B- M?[M; i?S #`v` Î ç•v +kM; +QB M?Q çQÊ+
KbM? iU çB m F? ,+- +QB M?Q H" [m-v ?"M; p"i /KM; i?O +¬M; ;B çbM?X

@ E?B i¬B #`v [m-v Î ç•v p" Q H9+ ;B[ i`Q i?b +! ? B M;QÌB MQÊ+ M;Q" B ç M Km
?¼ +?¼M K°i +´ p"i çQÊ+ i`mv M i?W i`QM; M?"- pb p"v i¬B #€M +?Q #¼M ?¼ pÈB
p"v +kM; F?-M; ç„i- +kM; pb M?[M; i?S i¬B çB m F?„+ ` #bM? i?QÌM; +kM; #€M ç
`²BX

@ L?QM; i¬B pW çB ,M +ÆK- +kM; +?Q [m K°i ;B! i?b ? B M;QÌB M"v [m v H¢B
/`+?- #¼M ?¼ T?€ [m-v +O i¬B- +ÁM M!B i¬B HW ;ç! #¼M ?¼- `ä`"M; H" Q M m´
F?-M; ?B m- K†+ +^ +?d H" F?m i v K9 +?•M K" i?¬B- i¬B i? M"Q M!B +?Q #¼M
M[M m i?" i bU ç! H" ç² +´ i?b M"Q +! ;B€ M,K i`,K ç²M; \

o` +?O [m-v M"v`ä`"M; `´i m'i S+- iU /QM; #` M;QÌB i T?€ [m-v- K v K" ?"M; +O
M m F?-M; b) i?m H¶ HÈMX L?QM; ?"M; +O ?„M`ÆB HQ¢M tm®M; ç'i p" i?m p
`"M; H" #` F M"Q ç! çK+ MQÊ+ #ûQ +Á #Ä p" Q i9BX

G9+ M"v +| p" B +? O [m-v î # M +¢M? çSM; ` H"K +?SM;- H9+ ? B M; Q`B MQÈ+ M
+ kM; î # M +¢M? - H9+ ç| +ÁM +?¼+ i M i? M? MB M FB b„T +| HÊB M?m" M H" M; C
h M T?B M /`+? FB M; ?2 tQM; H`B M|B +O +? O [m-v i?b p K†i +?Êi #B M ç´B- ?„
M; Q" B p" B +•mX > B M; Q`B MQÈ+ M; Q" B HB M iK+ ;"i ç-m ;B®M; M?Q F?¬M; ç²M;
ç| i M T?B M /`+? +| +?9i b®i `m°i- +ÁM M|B i? K ? B +•m- +m®B +MM; ? B M; Q`B
;"i ç-mX
o"Q ?Q" M +ªM? -K o i? M"v M m F?¬M; ç w i?b i?"i bU F?| i? M"Q M; ?2 +?Q `ä
h` M; .m +?2M +?9+ i`QM; ç€K M; Q`B p" #•v ;B` ç M b m HQM; ? B M; Q`B M; Q¢B
ç®B i?Q¢B +O #¼M ?¼- TªB #B i`^M; ?„M +kM; H" M; Q`B M; ?2 ?B m iB M; M?X

88X *?QÆM; 88 , L?` Zm, hYX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 88, L?` [m, iYX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

@ >W- #•v ;B` b Q H¢B +ÁM HQ¢B M; Q`B i? M"v\ æ9M; H" +U+ T?~K- +QM #" M|X

h` M; .m çSM; î b m HQM; M; ?2 tQM; +kM; F?¬M; F?ÄB M|B iK+ K°i +•mX

h M i? M? MB M ç-m i|+ #|M; HQ€M; FB - +kM; +?QM? H" i M T?B M /`+? +?Q ? B
i`Q ?„M +kM; F?¬M; +MM; ? B p` F?€+? M"v ç M çB /¢Q +?Ê ç²+´ KB m i?"M? ?Q"
b¢M i?'v ? B M; Q`B MQÈ+ M; Q" B Km p K°i iQÊM; +?¢K F?„+ S?"i .B G†+ #KM; #
ç²M; H" [m€ ç„iX >„M Km®M #B m ?B M M,M; HU+ i`QÈ+ ? B p` MQÈ+ M; Q" B M"v-
ç M ç•v iQM? b´ F HW çªQX

oW `²B i M T?B M /`+? M|B- ç¢B F?€B H" ç +?Q ? B p` M; Q`B MQÈ+ M; Q" B F?,M
+´- K" +?O [m-v M; v iW ç-m +kM; M|B ç•v H" ç²+´- p b m T?€i ?B M KbM? #` HV
J" ? B p` MQÈ+ M; Q" B +kM; F?¬M; ç²M; w- #¼M ?¼ p®M i?Q+? K|M ?"M; i?O +¬M
+kM; F?¬M; +| +ªK ;B€+ KbM? #` HW - M?QM; i M T?B M /`+? L?` Zm, FB M|B +S
p"v K" ? B p` FB KÊB ;"i ç-m ç²M; wX

h` M; .m M; ?2 ç M ç| i?b ?B m M; v +| +?mv M ;b tªv ` - i?b ` i M FB ç M; Km®M
MQÈ+ M; Q" B- çB m M"v H"K ?„M i?"i bU F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆM- ç½ ç M MB M ç¢
L?` Zm, +U+ T?~K i? M"v- `ä`"M; H'v +?mv M ;B9T çÐ M; Q`B F?€+ S+ ?B T M; Q`B

«M; M°B +O GQm smv M K½B ç M M?[M; M,K +?QM KQÆB KÈB K'i- ¬M; 'v H" K°i i
iWM; H"K HQM? i? K ;B F?€M; +?B M- i` M M; Q`B i?"K +?Q pšM +ÁM ç H¢B p" B
M?Ä h` M; .m p" GQm smv M iWM; çQÊ+ ¬M; +K i?Q`M; tmv M F +?mv M tQ +?Q
i M >€M ;B M ç-m ?"M; ;B†+- ?Q,M M[? B çS +kM; iWM; t2K [m #° T?BK óhB m
?¼ i?"i bU +| 'M iQÊM; `i b•m p i M T?B M /`+? K" T K¢T i`QM; T?BK- iW M?Ä ç½
tQÆM; - M m H9+ M"v +| GQm smv M î ç•v- bÊ`^M; i M T?B M /`+? FB ç½ #` ,M çÁ

G9+ M"v pB M [mªM Hw oQÆM; FB +kM; ç½ H M iB M; ?ÄB M; mv M /Q- K" p` +?O
i`€+? M?B K ;bX

.M H" î MÆB M"Q i?b Km #€M ç m H" ? B # M iU M; mv M- +?Ê ç²+´ i?b +"M; ç†+ #
+| i? +| ;B€i?B M FBK +kM; +| i? F?¬M; ç€M; K°i ç²M; - pb i? +| Km çQÊ+ p"i ç€
t2K p"Q FBM? M; ?B K p" €M? K„i +O K¼B M; Q`B X æ²M; i?`B +?O b¢T +kM; F?¬M

+´- pbi? i`QM; +?mv M M`v +kM; F?¬M; +| +?mv M HW ;çi- `ä`¬M; bU FB M H¬M
M FB X

a m F?B M; ?2 tQM; M?[M; H`B M|B +O p` +?O [m¬v i?b K¼B M; Q`B ç m /MM; €M?
/`+?- p K†i +?O M?B K oQÆM; +kM; +| +?9i iS+ ;B`M- ?„M iU i?•M +kM; H` M; Q`B
M?Q ?„M i?Q`M; ?B m `ä H`+? bY +`M ççB i`QM; MQÊ+ - pb p`v K` F?¬M; +| # Q M
/`+? F?®M FB T FB X >¬K M v b m F?B M; ?2 `ä bU FB M pW t`v ` i?b #B i M; v p
/`+? FB ûT ? B M; Q`B MQÊ+ M; Q`B ç M ;•v +?mv MX

*?O M?B K oQÆM; tQ v M; Q`B M|B pÈB i M T?B M /`+?, ç¼+ i`mv M KÈB M?`i içB
@ M? çQ ? B M; Q`B #¼M ?¼ i?2Q +?9M; i¬B ç M # M [m<sup>a</sup>M Hw- b m ç| M|B `ä bU
M|B T?d #€M; +?9M; i¬B- M?Q p`v +?9M; i¬B b) i`mv +Smi`€+? M?B KiQÆM; [m

h M T?B M /`+? i?`v bU pB + ç½ T?€i i`B M M; Q`B F?ª M, M; F?®M; +? +O KbM?
`®B- ?„M i M H` >ç >¬m- i?`i` +?d H` K°i T?B M /`+? +O K°i +¬M; iv K`m /`+? pÈ
M`v M?[M; p` F?€+? MQÊ+ J„ ç M >ÊT S?b F?ªQ b€i ?çM; KK+ çQÊ+ ;B Q +?Q ?„M
? K`T K`pÈB p` T?| i`M; ;B€K ç®+ +¬M; iv- ç½ bÈK M|B [m p`B H`B- M m F?¬M;
K°i i M +?d #B i iB M; M? K` F?¬M; ?B m M; ?B T pK M?Q ?„MX

L?[M; M; `v [m >ç >¬m ç m `i M`M? #Ê ? B p` F?€+? MQÊ+ M; Q`B- i?Q`M; tmv M
M?•M pB M T?K+ pK +?B m ç½B F?¬M; çQÊ+ +?m iQ`M- /KM; w +O ?„M +kM; F?
M?[M; M; Q`B MQÊ+ M; Q`B M`v M|B p`B +•m +| Q+? +?Q +?QM? KbM? i`QÊ+ +€+ p
+kM; Km®M FûQ [m M ? i®i- b m M`v b) +| i`Ê ;B9T `i HÈM ç KbM? tm`i M; QçBX
p`Q i`QM; K„i ? B M; Q`B J„ HçB #B M i?`M? K°i ?`M? pB +U+ F€ F?¬M; H T?ûTX

h M T?B M /`+? H9+ M`v ç½ +| +?9i +?°i /ç- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M +?`m K
M; Q`B- pb p`v ?„M + Q ;B¼M; M|B,

@ æB i?b çB- +?9M; i H` MQÊ+ H M; ?o - +kM; F?¬M; ç HçB `M iQÊM; t`m +?Q #
h?`i` i`QM; HÁM; i M M`v HçB i?¬K M; ?o- i?¬B i?b ç M # M [m^aM Hw M|B p`B H`
M?Ä- +?mv M M?Ä ?| F?¬M; X

@ *`m i?m i?“T [m¬v ?`M; +O KbM? p` çB ç M # M [m<sup>a</sup>M Hw- hB m h`B m- +`m çB
M?B K Gw- ;¼B +`m `v i`U+ iB T +?çv ç M +?Ê- iB M; M? +O +`m `v `i i®i- ç +?C
pÈB ? B p` F?€+? MQÊ+ M; Q`B M`vX

*?O M?B K M|B pÈB p` +?O [m¬v ?`M; K„ M; ? K°i +•m- b m ç| M|B pÈB i M #ªQ p
M; Q`B ?B m K°i +?9i iB M; M?- ?„M i?`v pW `²B ? B p` MQÊ+ M; Q`B ?bM? M?Q
T?B M /`+? FB - pb p`v +kM; Km®M i bK K°i T?B M /`+? bM?- ?„M M; ?o `¬M; i`QM;
ç X

@ *?O M?B K oQÆM; - T?| +?O M?B K Gw ?¬K [m ç½ M|B `²B- ?¬K M v M? `v b)
pQ`M #€+? i?9- +?d bÊ b) F?| ç M M; v çQÊ+X

h M #ªQ p FB M; ?2 `ä H`B +O +?O M?B K oQÆM; i?b i` M K†i H°` MK +Q`B M; C

@ æ9M; p`v- i¬B i? M`Q HçB [m M çB +?mv M M`v\ æB i?¬B- i`QÊ+ iB M ç M # M
[m M? ç•v H`K ;bXX

*?O M?B K oQÆM; M?Qm K`v `²B ?¬H M ç +?Q ç€K M; Q`B p•v [m M? iªM ` - +?m`
HB M [m M ç M # M [m^aM HwX

@ *?| +?9i- +?O M?B K oQÆM; - i¬B ?¼ h` M; - i¬B +kM; +| ?B m K°i +?9i p iB M;
H` p`M ç - M m M?Q +| i? - i¬B +| i? ;B9T M? T?B M /`+?- i? M`Q\

h` M; .m b m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B M|B +O +?O M?B K oQÆM; i?b iB M H M K°i #C

@ *`m b Q\

*?O M?B K oQÆM; +| +?9i +?—M +?W- ?„M ç€M? ;B€ h` M; .m K°i HQÊi- F?B i?`v
K†+ #bM? i?QìM; M?QM; i` M K†i +kM; +| +?9i F?Q F?€B- H¢B H` M; QìB +| F?~m •
+MM; #¼M pÈB ç€K M; QìB FB - pb i? K` ;"i ç—m M!B,
@ æ½ H`K T?B M +”m `²B- KìB +”m +MM; çB i?2Q +?9M; i¬B ç M # M [mªM HwX
a m F?B çQ`M M; QìB çB ç M # M [mªM Hw i?b i M #ªQ p +—K; B`v #9i M!B pÈB i M
@ M? ;?B H¢B M?[M; +?mv M pW tªv ` - #ªM ;?B +?ûT M`v b) çQÊ+ +?9M; i¬B ;B
>¢ >—m H9+ M`v ç½ +ªK i?`v +U+ F€ ?®B ?”M- p`B M;`v [m ?„M î i`QM; F?€+? b¢
p` F?€+? MQÊ+ M; Q`B M M i€+ Q B i€+ [m€B ç½ [m2M- +ÁM iQîM; `^M; K¼B M; Q
F?¬M; M; î ç€K M; QìB i`QÊ+ K†i +,M #ªM F?¬M; [m M i•K- ?Q`M iQ`M ` p ;BªB [m
L?QM; >¢ >—m M`v +kM; [m€ M;®+— F?€+? b¢M H` K°i # M M;`M? /`+? pK- #¼M ?¼
ç! M?•M pB M T?K+ pK ç m çQÊ+ i`ªB [m ?m`M Hmv M +?mv M M;?B T- #bM? i?
ç€M? M; QìB H` çQÊ+— +kM; b) F?¬M; çB +?®M; ç®B H¢B F?€+? ?`M;X
@ *?O M?B K oQÆM;- i¬B +| i? M!B p`B +•m pÈB ? B p` F?€+? MQÊ+ M; Q`B çQÊ-
E?B p K†i >¢ >—m ç M; +?Êi i`„M; +?Êi t M? i?b h` M; .m Kî KB M;X
@ *kM; çQÊ+— +”m ?ÄB #¼M ?¼ t2K +| +?mv M ;b tªv ` - M!B +?Q #¼M ?¼ #B i- M n
i - +?9M; i M?`i ç`M? b) M;?B K i9+ tY Hw- M?QM; +kM; v m +—m #¼M ?¼ im•M i?
*?O M?B K oQÆM; F?) ;"i ç—m M!B p`B +•m pÈB h` M; .m X

8eX *?QÆM; 8e , hU G`K E?´ JbM?X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8e, hU H`K F?´ KbM?X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h` M; .m i?“i bU +| `M iQÊM; F?¬M; i pÈB ? B M; QìB MQÊ+ M; Q`B M`v- pb pW `²
? B M; QìB #¼M ?¼ M!B /®B- ? B M; QìB ç½ iW +?®B M; v- +| i? i?`v #¼M ?¼ +kM
+?`m M!B Hw H)X

@ *?“Q ? B p`- +?“Q KWM; K¼B M; QìB ç M pÈB h`mM; Zm®+X

h` M; .m ?€ KB M; /MM; iB M; M? FB m J„ +U+ F€ HQm HQ€i M!B- M, K tQ F?B
iB M; M? M M ?„M +—M i? K ;B M?B m F?| ?¼+— i`i M?B M M?Q p`v b) i®M iB M
ç m FûQ i?2Q ç¢B + .QÆM; oo çB ?¼+ +MM;- ? B M, K i®M +O .QÆM; oo F?¬M;
M? +O ?„M p` .QÆM; oo i?“i bU +| i? M!B H` ç K i` M ç—m M; |M i vX

@ ±- iB M; M? +O +”m ``i i®i- +”m +| i? ;¼B i¬B H` aKBi?— i¬B M;?o ;B[+?9M; i

L; QìB MQÊ+ M; Q`B ;¼B H` aKBi? K†+ K°i #° [m—M €Q K`m çÄ `i +| i`mv M i?®M;
M;?2 çQÊ+ HìB M!B +O h` M; .m i?b iÄ ` `i pmB bQÊM;X "¼M ?¼ #` çQ p`Q +
ç9M;- ?bM? M?Q i M T?B M /`+? FB ;B®M; M?Q +| ;b ç! ;¢i #¼M ?¼ i?b T?ªBX

óaKBi? b Q\ô

h` M; .m i?—K M!B K°i +•m- ç M; ç`M? H M iB M; i?b ç½ #` M; QìB i +„i çSi HìBX

@ o` M`v H` h` M; iB M bBM? T?^B F?¬M; \ L m +| p`M ç ; b i?b +S M|B pÈB i¬B- i F?€+? +O KbM?- M?[M; +?mv M t^v ` M; `v ?¬K M v +?d H` ?B m H-K K` i?¬BX

>¢ >-m i?'v K°i M; Q|B i? M? MB M #° /¢M; #bM? i?Q|M; M?QM; iB M; M? +ÁM i® b®i`m°i- pb p`v ?„M p°B /MM; iB M; h`mM; M|B- i`QM; K„i +ÁM +| +?9i ?QÆM; p`

@ >B m H-K\ >B m H-K b Q M? +| i? T?€ [m-v +O M; Q|B i \ M? b) ; B9T ? B p MQÈ+ KbM? b Q\

o` +?O [m-v FB pW H9+ çB p`Q # M [m^M Hw- b m F?B M; ?2 i?'v M?Q p`v i?b H`T /¼M [m-v p` T?€i ?B M +| p`B i€+ T?~K +?¢K F?„+ i´ i`mv M F?¬M; i?'v ç•m- +?„+ K°i p`B i M çK+ MQÈ+ #ûQ +Á +m¶K çB- ç•v +?QM? H` M?[M; K|M M +| ; B€ p`B M; `M +?Q çQÈ+X

@ hQÎM; KbM? ; BÄB H„K b Q\ h`^a #S+ iQÈM; +?Q i¬B- i¬B +kM; F?¬M; Km®M #€M M; Q|BX

L; Q|B +?O [m-v i?`i bU iS+ ; B`M- ?„M K|+ ` M, K i`, K ç²M; p¶ K¢M? H M #`M- €M p`Q ? B M; Q|B MQÈ+ M; Q`BX æ M #•v ; B| ?„M +kM; +ÁM +?Q ?B m M?[M; ; b ç½ F?€+? MQÈ+ M; Q`B H`i H¼M; - +® w çQ M; Q|B ç M T?€ `®B KbM?X

> B p` F?€+? MQÈ+ M; Q`B F?¬M; #B i +| +?mv M ; b t^v ` - #¼M ?¼ /MM; €M? K„i H p¼M; ?„M +| i? ; B^B i?Q+?X `•v ; B| i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +kM; ?B m `ä- i M T?B M M?Q H`K pB + F?¬M; i? M`Q iQM M?B K çQÈ+X

@ > B p`- p` iB M bBM? M`v iÄ ` `i #`i K½M pÈB +€+ M; Q|B- M? i M|B ? B p` H +ÁM T?€ [m-v ?`M; +O M? 'v- #•v ; B| M? 'v Km®M ?Ov #Ä +m°+ Km #€M- ç²M; i +?Q +€+ M?- K` +€+ M? i?b K m i`^a H¢B M?[M; ; b ç½ Km +?Q M? 'vX

h` M; .m i? K i?„i K°i +?9i p`Q H|B M|B +O +?O [m-v ç T?B M /`+? +?Q ? B p` F

@ «B- H¢v +?9 - F?¬M; T?^B H` M?Q i? - H` p` >¢ iB M bBM? M`v M|B +?Q +?9M ç€M; M, K i`, K ç²M; - +?9M; i¬B ç m H` i?QÆM; M?•M +?QM? [mv- +kM; F?¬M; H`K >ÆM M[ +?9M; i¬B +kM; F?¬M; ` i v T?€ [m-v ?`M; +O p` iB M bBM? M`v- >¢ iB +?Q +?9M; i¬B #B i- `®i +m°+ H` +| +?mv M ; b t^v ` çQÈ+ F?¬M; \

aKBi? M; ?2 p` ?B m H|B M|B +O h` M; .m i?b HB M iK+ F?Q€i i v- M|B `ä KbM? +i ?¼M; ?2 `ä H|B M|B +O i M T?B M /`+? FB KÈB [m v H¢B +?Ê ç² +´- ç²M; i?|B +kM T?€ [m-v ?`M; - ç m H` /Q i M T?B M /`+? FB ` i vX >„M M|B tQM; i?b H`v iW i`QM iQÈM; ; ¶ +?¢K F?„+ ç2M bb iQ M?Q M„K i vX

h` M; .m ç½ bÈK ?B m p`M ç - ?„M H`T iS+ T?B M /`+? H|B M|B +O aKBi? H¢B- ç M; ?2 i?'v p`v K` F?¬M; F?ÄB ; B`M iQK K†i- €M? K„i ?mM; ?, M; M?bM p T?Q i M i`„M; # +? Î # M +¢M?X

@ *QM #` M|B- i?b ` H` i?^M; L?` Zm, M`v ; •v +?mv M- ¬M; ç€M? +? i K`vX

h M +?O [m-v +kM; F?¬M; M?`M çQÈ+ M[ - ?„M t¬M; H M +?Q i M >¢ >-m K°i ç`K p Î iQÆM; ç®B ; -M p°B p`M; ¬K H`v i M +?O [m-v- b m ç| M?bM i M T?B M /`+? ç½ M

@ *| ; b iW iW M|B- çWM; ` i v- M m F?¬M; i?b +| Hw b) i`Î i?`M? p¬ HwX

@ L?Q i? M`Q M|B +?Q i®i ç•v- pW `²B ?„M T?€ [m-v +O i¬B- i¬B #` K`i p`B K|M ç²M; - #B i iB K B #²B i?Q|M; ç•v\

L; Q|B i? M? M?B M +?O [m-v ?`M; #` h` M; .m ¬K +?†i H`v +kM; +® ;„M; ç€ +?Q M[X

J€B i|+ p®M #|M; H€M; +O >¢ >-m #•v ; B| ç½ `®B HQ¢M- ?ÆM M[ i` M ç-m ç-v i H¢B i` M i`€M- #° i•v i` M; K`m i`„M; i` M M; Q|B +kM; /QM? ç-v ç`i- M?bM [m `i çQÈ+ p M? p€Q iU ç„+ M?Q pW `²BX >„M M^K i` M K†i ç`i MûK €M? K„i +¬m +Sm p M; Q`B- i`QM; HÁM; ?„M pšM `i +QB i`¼M; M; Q|B MQÈ+ M; Q`B- M m #¼M ?¼ KÎK

@ >¢ iB M bBM?- i¬B M;?o +?mv M M"v F?¬M; HB M [m M ;b ¢ M +?9M; i¬B- ?v p¼M
+?9M; i¬B b) T?ªM €M? +?mv M Î ¢•v pÈB [mw +¬M; ivX

aKBi? H M iB M; H"K +?Q >¢ >-m ?Q" M iQ" M imv i p¼M;- +?mv M i`QÈ+ K„i F?¬
M?QM; i`QM; H`B M!B +O ¢®B T?QÆM; +kM; H°` K°i i-M; w M;?o F?€+- ¢! +?Q
M"v i?b #¼M ?¼ b) F?¬M; T?ªM €M? pÈB H½M? ¢¢Q +O ?„MX

>¢ >-m M;?o ¢ M ¢•v i?b #Á H M F?ÄB K†i ¢'i`²B /MM; ;B¼M; ¢€M; i?QÆM; M!B,

@ *?mv M M"v H" i¬B F?¬M; ¢9M;- i¬B +?`m iQ" M #° i`€+? M?B K- i¬B b) #²B i?Q
p` ¢¢B + FB ¢½ K'i- ?v p¼M; +€+ p` ¢¢B + M ibM? iB m ¢ F?¬M; ?B m +?mv M

h` M; .m +kM; F?¬M; +! w M;?o ;b F?€+- ?„M i?"i bU F?¬M; i?'v bU pB + M"v +! ;
[mv i i? M"Q i?b T?ªB t2K p"Q p` +?O [m-v p" i M T?B M /`+? tmB t Q FB X

@ > B p` +S ?B T i?QÆM; i`QÈ+- b m F?B i?QÆM; HQÊM; tQM; i?b ibK +?9M; i¬B

*?O M?B K oQÆM; FB /M`'i #'i K½M pÈB i M T?B M /`+? ?¼ >¢- M?QM; #¼M ?¼
F?¬M; +! [mv M HÊB ;b T?¢i i M T?B M /`+? FB - +?d +! i? ¢ +?Q ? B M;Q`B iU ;E
[m-v FB K" +ªK i?'v F?¬M; ¢QÊ+ i?Ä K½M- M?Q p"v +?QM? KbM? b) iB M` +?Q
HU+X

@ h¬B i'M; +°M; K'i #ªv #S+ iQÊM; i`mv M i?W - +ÁM +! M,K #S+ iQÊM; /Q i¬B +?
M;`M ¢²M;X

h M +?O [m-v i?-K iQM? iQ€M- ?„M +kM; H" M;Q`B i?"M? i?"i- +kM; F?¬M; ` ;B€
i?'v #S+ iQÊM; i`QM; i v p` F?€+? MQÈ+ M;Q" B i?b H" T iS+ M' B ;B" M- ?„M M!B,

@ h?S ¢! i¬B F?¬M; #€M M[- iB M ¢½ i`ª H¢B +?Q +€+ M;Q`B- K m i`ª M! H¢B +?Q

>¢ >-m M;?2 M!B T?ªB ¢ M ?ÆM #®M M;`M i?b p K†i +! +?9i #B M ¢'B- ?„M ?"M F

83X *?QÆM; 83 , æ„+ h?OX

>Q`M; EBK æ²M; h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; 83, æ„+ i?OX

L?¡K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

@ æ¢B + - M? +S [m€ F?€+? F?Q- +?mv M ?¬K M v +ÁM T?ªB +ªK ÆM M?- i?S M çWM; M¡B ç M +?mv M iB M MQM; X h¬B +kM; ç½ ibK M; QìB t2K [m - M?[M; i?S çC +?¢K i` i®i K` i?¬B- p`i HB m ç m #bM? i?QìM; - ; B€ i`` +?d H` p`B i`, K ç²M; - F?¬ +kM; çWM; F?€+? F?Q pÈB i¬BX

«M; +?O [m¬v i` im´Bi?´v h` M; .m Km®M Km i?b F?Q€i i v M¡B- i M T?B M /`+? +?Q ?„M #®M M;`M ç²M; - +kM; çO ç ?„M #`v ?`M; çQÊ+ ? B i?€M; - /M M¡B i? M iB M +O h` M; .m X h`QÈ+ FB ?„M +kM; iWM; ?Q`B M; ?B- M?[M; i€+ T?`K +?¢K i`QM; M?` +¡ i? H` i?S i®i ? v F?¬M; - p`B M;`v i`QÈ+ +ÁM ç†+ #B i M?ì H½Q M? KK+ T?K î i`QM; +?Ê ç²+´ ç M; B€K ç`M? t2K i? M`QX

L?QM; F i [mª; B€K ç`M? +O ¬M; H½Q FB H¢B H`K +?Q ¬M; +?O [m¬v i` im´B +U +O M?[M; p`i T?`K M`v +kM; +?d H` i?ìB /•M [m®+- ?ÆM M[ +?´i HB m +kM; #bM M†M; ? v ; ¶ i?¬M; K` i?¬B- F?¬M; iQM? H` ç²+´- F?¬M; +¡ ; B€ i`` HÈM F?B bQm i- ç¡- i`QÈ+ FB ?„M F?¬M; + K HÁM; #€M çB M?[M; p`i T?`K +?¢K F?„+ çQÊ+ i`mv ?„M H¢B /Si F?Q€i #`v #€M- +?d H` ?„M +kM; F?¬M; #B i- #S+ iQÈM; S?`i .B G† i`QM; i v +kM; i`MM; ?ÊT F?¬M; T?ªB i?S K` ?„M çQ çB ; B€K ç`M?X

h`QM; t½ ?°B ?B M ç¢B i?b ; ¶ iY ç`M +kM; H` +U+ ?B K- M; QìB i? M? MB M M`v im i`QÈ+ M v +?Q iWM; i?´v [m ; ¶ iY ç`M- i?`K +?Q H` M?[M; p` M?Q ¬M; M°B ? v #® ; †T [m - pb p`v K` +kM; F?¬M; M; ì i´ iB M +ÁM ç H¢B bM? K°i p`i i®i M?Q i? X

E?B i?´v ¬M; +?O [m¬v i` im´B FB /M M¡B i? M`Q +kM; F?¬M; +?`m M?`M iB M- h +?B K iB M M; ?B +O ç®B T?QÆM; - ?„M ibK çQÊ+ p`i T?`K M?ì p`Q #ªM HoM? +O M?`M p`i T?`K +O M; QìB F?€+ i?b +kM; pB T?¢K M; mv M i„+ H`K M; QìB +O ?„M ; B€Q /K+- F?¬M; çQÊ+ +?B K iB M M; ?B +O M; QìB F?€+- pb i` M i? ; BÆB ç½ +¡ #€M ?`M; ç +´T #` HW - FBM? /Q M? #` HW çªQ ob p`v +-M b®M; +-M +¡ M?•M ç

L?[M; F HW çªQ +kM; M„K +?†i i•K iQ +O +QM K²B- ; B®M; M?Q ç€K M; QìB æ¢ `M? h?`M?- M m i`QM; K„i h` M; .m F?¬M; +¡ HBM? F?Q p` ?ÆB ?B m T?QM; +€ `M; b m F?B i?´v #S+ i` M? K` ç€K M; QìB æ¢B >MM; H´v` - ?„M +kM; F?¡ i? F?¬

@ h´i +ª M?[M; p`i M`v H` i€+ T?`K +O +`m b Q\

h` M; .m +?d p`Q +?B + i?MM; i`9+ K` ¬M; +?O i` im´B +-K i?2Q i`QM; i v `²B ?ª +?O wX

«M; +?O [m¬v i` im´B FB +?Êi ;`i ç¬m- ?„M Mî MK +QìB t´m ?´ M¡B, M; m²M UXV

@ >b ?b- i v M; ? +O i¬B +ÁM FûK t ¬M; +K î M?`- ç¢B + M? t2KX

h` M; .m +¡ +?9i #m²M +QìB- M; QìB M`v +kM; [m€ i?`M? i?`i- ?€ KB M; H` M¡B Kb M; QìB H`K ,M M?Q p`v\ > M; b #`v [m€M H•m M?Q i? K` +?Q +¡ M; QìB M`Q pW w K` ?„M +kM; F?¬M; #B i #S+ iQÈM; T?`i M`v H` M;`v ç¬m iB M çQÊ+ ç®B T?QÆM; +?Ê +¡ M?B m M; QìB HmB iÈB- +kM; F?¬M; ç M HQÊi ?„M K v K„M +¡ çQÊ+ M¡X

@ `•v ; Bì M?[M; M; QìB +¡ i v M; ? +kM; F?¬M; M?B m H„K- B +kM; KQM; #Èi pB + i?O +-M; K„M; ? ç Km ?`M; X L?[M; M; QìB b®M; pÈB M; ? M?Q i¬B- ç¬m iB M i? çQ€M- T?ªB +?¼M HU i?•M; ¶ p` ` +•v +¡ i¢Q ?bM?- b m ç¡ T?ªB ?QM; F?¬- i?`K

K†iKÈB +| i? H"K` K°ip"iT?~Ki@i- imv ;B€ °i +?9i M?QM; H¢B # M ?ÆM `i M?E
#^M; K€vX

«M; +?O [m-v i` im´B H´v` K°i #S+ iQÊM; çQ +?Q h` M; .m - ?„Mi?´v +| M; QìB
T?~K +O KbM? i?b`ipmB p - pbi? K` ;BÈBi?B m M; vX

h` M; .m iB T M?"M t2K tûi- i€+ T?~K M`v HÈM M?Q M„Ki v- çB m F?„+ ?bM? iQÊ
[mª ç`Q iQ p` K°i +QM F?d p`M; +U+ F€ HBM? ç°M; ç€M; v m- Km®M ?€B i`€B ç`Q
F?di¢Q` bU ç®B H"TK½M? HB i- #S+ iQÊM; ?SM; i?9 /`Q /¢i- çB m F?„+ ;B®M;
t9+ +ªK +U+ F€ i®iX

æ†+ çB K +O M?[M; i€+ T?~K M`v +?QM? H` óªv T?–Mi?B Mi?"M?- # T?–Mi¢Q
K`iW +¬M; çQ¢M +?¼M HU i€+ T?~K ç M +?¢K i` ç m +U+ F€ tm´i b„+X h` M; .m
+ÁM M?Ä ?ÆM KbM? p`B im´B K` +¬M; T?m FB K b®M; i?"i bU F?¬M; i?m FûKX

@ G`K` K°i i€+ T?~K M?Q p"v- +°m #€M çB pÈB ;B€ # Q M?B m\

h` M; .m pm®ipm®i +QM F?di`QM; i v- b m ç| KîKB M; ?ÄBX

@ h?S M`v # M,K M;`v b) H"K` K°i bªM T?~K- +kM; +?QM? H` #€M pÈB ;B€ K°i ç
bU i?b F?¬M; / #€M- pb M; QìB F?€+ Hm¬M H´v M| ç bQ b€M? pÈB M?[M; p"i çQÊ

«M; +?O [m-v i` im´B +| +?9i Q€M ;B"MM M?QM; +kM; F?¬M; #B i H"K ;b çQÊ+- t0
i?b #•v ;Bì H`F„ i?m"i ?B M ç¢B ?| - +| p`B M; ? i?O +¬M; ç½ /–M #` ç`Q i?ªBX

@ *?¶ M`v +O +°m +| # Q M?B m #S+ iQÊM; KQìB ? B +QM ;B€Ti? M`v\

h` M; .m i?"i bU i?Q +? M?[M; p"iT?~K +?¢K F?„+ M?Q i? M`v- M?[M; i?S M`v /M /
#`v i`QM; M?" H"K p"i i` M; bS+ ç m`i T?M ?ÊT- +?ì KbM? ç M h`mM; >ªB +kM; b
oo p`B +€BX

@ *| - +ÁM +| p`B #°- ?bM? M?Q +| KQìB +?QM +€BX

«M; +?O [m-v FB `i i?"M? i?"i M?QM; +kM; F?¬M; TªB M; ®+- b m F?B M; ?2 çQ
i?b +kM; ?B m w- M m i†M; M?B m p"i [m€ +kM; F?¬M; MÐ- ç•v +kM; F?¬M; TªB H
H´v çBX

@ h? M`v çB- i¬B`i i?Q +? M?[M; i€+ T?~K +?¢K F?„+ +O +°m- i¬B Km®M Km KQ
T?"i .B G†+ M`v- °M; H¢B i´i +ª H`M,K M;`M ç²M; - +°m i?´v b Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; TªB H`K°i M; QìB ;B`m +| - +?d +ªK i?´v ç®B T?QÆM; [m€
T?QÆM; M,K M; ?bM +kM; t2K M?Q +| w ç M #M i´M i?'iX L m +?diQM? `B M; #S+
Q i M?'i +kM; +| ;B€ ;'T KQìB H–M M,K M; ?bM- çB m M`v +kM; F?¬M; i? M|B H` ?„
+kM; TªB t2K p`Q M?½M HU+- ?„M H"K M?Q p"v i?b M; QìB F?€+ +kM; F?¬M; i?

@ æ¢B + - F?¬M; +–M M?B m M?Q p"v- M? ?–K M v ç½ ;B9Ti¬B M?B mi?S- b Qi

«M; +?O [m-v i` im´B b m F?B M; ?2 `ä HìB +O h` M; .m i?b +| +?9i #´i M; ì- ?„M
>„M #€M M?[M; i?S M`v +kM; +?d H` +¬M; H"K pB + +| +?9i K´i i?ìB ;B M- iB M p0
H¢B +?di` M /QÈB K°i i`,K ç²M; iB M H"K M; mv M HB mX "bM? i?QìM; F?B ?„M FE
M;`v #€M` # #®M +€B- #•v ;Bì M; ?2 h` M; .m M|B Km®M Km p`Q +ª +?K+ +€B- ç
pÈB ?„MX

t2K i¢B

@ h? M`v çB- i¬B i?´v M?[M; bªM T?~K +O +°m`i iBM? i - i¬B b) H´v p #€M i?Y
#¢M- M m +°m +| M; m²MiB mi?K- b m M`v i¬B b) ibK ç M >ÊT S?b M?"T ?°M; +O

h` M; .m +kM; F?¬M; M|B `à ?QÈM; çB +O +€+ K|M +?¢K F?„+ M?Q p"v- M; QÊ+
+?O [m-v- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B p¬ bdiU F?2M KbM? ,

@ L; QìB F?€+ Km ç² ç m F€ F Q K†+ +ª ?¢ ;B€- i¬B ç½ ? B H–M +SM; M?„+ Km®M
T?~K +?´i`i + QX

@ *9 i b M ; K ° i # M - M m ç ´ B H ¨ + " m + ? ¢ v t 2 K ° i ç K - + " m F ? ¬ M ; M ; ? d M ; Æ B i ® i i ?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

GQm smv M ç†i K°i ;B M T?ÁM; +?Q ? B M;QÌB- h` M; .m p®M i„K Hm¬M +?Q tQM
` F?ÄB F?€+? b¢M- #ªQ H` Km®M +?Q ?„M #B i+m°+ b®M; p ç K Î h?`M? æ¬X M

L|B p H B H`+? +O h?`M? æ¬- +,M +S p`Q M?[M; ;b çQÊ+ ;?B H¢B i`QM; óh?€B
h•v *?m H`T i?O ç¬- +| +•m M|B óJ°i M,K i?`M? H`M;- ? B M,K i?`M? 'T- # M,K i?
H` h?`M? æ¬X æ M i?ÌB çB K L;k æ¢B h?"T Zm®+- p` ?Q`M; ç M?` i?K+ H` J¢M?
S?M .mM;- pb i? ` H M? +?Q /•M +?9M; i`²M; ?Q S?M .mM; i` M iQÌM; i?`M?- ç
æ¬`U+ `Ð #®M KQÆB /†K- h?`M? æ¬+k H¢B çQÊ+ tQM; H` S?M .mM; h?`M?- i M

"•v ;Bì H` ç-m i?€M; ? B- F?B Î`"M? h?`M? i?b K¼B M;QÌB +ÁM T?ªB K†+ €Q #¬M
i`"M imv i HÈM- M?QM; F?B ç M h?`M? æ¬i?b h` M; .m +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ F?C
F?€+? b¢M ?„M ç½ +ÎB €Q F?Q€+ ` - #•v ;Bì çB tm®M; T?® +kM; F?¬M; +| +ªK ;E
M?QM; H¢B H`K M;QÌB i bBM? ` +ªK ;B€+ M? M?`M; F?Q M F?Q€BX

GQm smv M +kM; F?¬M; H€B t2 ` - i?2Q M?Q ?„M M|B i?b MÆB /MM; +ÆK +€+? F
+kM; HQÌB ?ÄB- GQm smv M M`v çB ç M ç•m +kM; +S M?Q H` ç` ç-m t`- çB i?2Q
p K„M[hS smv M- H9+ M`v h` M; .m çQ K„i M?bM F?„T tmM; [m M?- #•v ;Bì ?„M
+? i i®i HBM? F?Q i`QM; K„i- +m®B +MM; +kM; F?¬M; +ÁM T?ªB +~M i?"M M?bM i

h` M; .m i`QÊ+ FB +kM; iWM; M;?2 M|B, óæ M ",+ EBM? KÈB #B i KbM? [m M M
#B i /¢ /`v F?¬M; i®i- ç M h?`K Zmv M KÈB #B i KbM? [m€ Qi iB M- ç M >ªB L K KÈ
i®i- ç M h?`M? æ¬KÈB #B i KbM? F i ?¬M [m€ bÈK5ô

"•v ;Bì h` M; .m +?d çB Î ç-m çQÌM; i`QM; i?`M? T?® h?`M? æ¬M?QM; H¢B ?B m
FB - pb H9+ M`v ?„M i?"i bU F?¬M; F`T M?bM- ç9M; H` ?Q +ªK„iX

‘M iQÊM; ç-m iB M +O +€+ +¬ ;€B h?`M? æ¬pÈB h` M; .m +?QM? H` H`M / i`„M
i?¢+?- imv M?Ä ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB M?[M; +¬ ;€B T?QÆM; #„+ M?QM; /€M; M; Q
tªQ i?"i bU H`K M;QÌB i M;?o `^M; +?ŠM; +| +?9i i b p i M`QX

G9 M`v KÈB H` H`T tm•M M?QM; M?[M; +¬ ;€B K†+ p€v çB i` M çQÌM; H` M?B m M
i? M? tm•M- imv h` M; .m çB /¢Q Î çQÌM; L K EBM? Î h`mM; >ªB +kM; +| i? ;†T
M?QM; M m M|B ç M K„M[#ªM ç` - F?¬M; MÆB ç•m pQÊi [m h?`M? æ¬X

h` M; .m iWM; ç¼+ M?B m b€+? bY p` i?QÌM; tmv M M;?2 +´ M?•M M?„+ ç M +•m ó
K„M[çSM; ç-m i?B M ?¢ Î .QÆM; *?•m- iB T i?2Q H` P+? \*?•m- +kM; +?QM? H`
?„M çQÊ+ M?bM i" M K„i KÈB i?'v ? B +•m M|B i` M +kM; F?¬M; F?Q i`QÆM; X i`m
+?'K

@ h? M`Q\ >Q K„i +?Q \ o`Q i?¬BX

o¬ i bM? ç½ çB ç M +Y K°i [m€M H`m- GQm smv M /MM; €M? K„i t`m t M?bM h` M
t2K tûi +| M M óT?€ tY M Kô+O M? 2K KbM? F?¬M; \ ob ?„M T?€i ?B M ;¬M ç•v h`
pÈB T?K M[?ÆM i`QÊ+- pb i`QÊ+ FB h` M; .m i?"i bU +?Q iWM; /MM; €M? K„i /
Q ;BìX

h?"i ` çB m M`v +kM; `i #bM? i?QÌM;- h` M; .m +?d H` K°i i? M? MB M ?ÆM ?
M?[M; FQ+? i?Q+? i® ?| +K¬M i`QM; +Æ i? T?•M #® i`"M ç-vX h`QÊ+ FB K°i K
+m°+ b®M; +| €T HU+ F?€ HÈM- ?ÆM M[?„M H¢B +| iQM? +€+? b®M; M°B i•K- pb
Î i?ÌB ç¢B ?¼+ i?b +kM; F?¬M; +| #¢M ;€B M`Q F?€+X L?QM; iW b m F?B i`QM; K
+ªK i?'v F?¬M; #` F bBM? M? B ûT H M ç-m- ?ÆM M[K H¢B Hm¬M i?9+ ;BK+- ?
ç M`vX

L?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; +| w M;?o çB i bK i bM? K°i ç K- H-M ç-m iB M +O M;
M?QM; ç`M ¬M; +kM; F?¬M; i? iMv iB MX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M`v ?„M M;šm
K` KbM? [m2M #B i K` +ªK i?'v i?"i bU i?'i #¢B- pb ? B KQÆB H,K im´B ç-m M?QM
i?ÌB ç¢B ?¼+- #•v ;Bì M;QÌB T?K M[+| b® H-M tm`i ?B M M?B m M?`i i`QM; ç-m ?

h` M; .m H„+ ç-m pSi #Ä M?[M; w M; ?o F?¬M; i?U+ i ` M; Q`B- H9+ M`v ?„M +?Ê
i`QM; [m€M H~mX

h` M; .m +kM; F?¬M; +| ; b /` M; ?` F?B ,M i`QM; [m€M H~m- iW M?Ä ?„M ç½ i?Q+?
M?`K M?€T K|M H~m hS smv M +?QM? i¬M; - K` [m€M M`v +kM; F?¬M; H`K ?„M i?
[m€M H~m ç†+ b^aM- ?ÆM M[H¢B /MM; HÁ i? MX

L; Q`B K°i #`M i?`i #Á / - ` m +Ä i?b GQm smv M +ÁM ; ¼B i? K K°i +? B `QÊm- H
`QÊm +kM; H` K°i #B M T?€T ; B^aB H Q``i i®iX

L²B ç²M; çQÊ+ HÁ i? M ç®i +?€v ?WM; ?U+- M²B H~m M? M? +?|M; b¬B H M- h`
HB m p`Q M<sup>2</sup>B- çÊB K°i +?9i p` #„i ç-m ,MX > B M; QÌB ç m ç½ ?ÆM ? B +?K+ iB
#[+ÆK ç9M; M; ?o - pb p`v K` H9+ M`v K°i #`M ç² ,M ç½ #` ? B M; QÌB iB m /B iF?
`QÊm +kM; çQÊ+ m®M; b¢+?X hmv M; Q`B KB M; +^aK i?`v i?`i bU + v M²M; M?QM
i?Q^aB K€B- `K +9M; / +?`mX

a m F?B ,M +ÆK tQM; i?b h` M; .m p®M +?Q `^M; GQm smv M b) çB i„K ?ÆB- M?
çQ ?„M ç M M?` i„K +¬M; +°M; X >„M +kM; F?¬M; M; Ì p`Q i?ÌB ç¢B F?„T MÆB ç m
h?`M? æ¬ +O hS smv M pšM +ÁM M?` i„K +¬M; +°M; i? M`v- çB m M`v H`K +?Q
p` `i M?B m M; QÌB i?`i bU +| iB M? +<sup>a</sup>K pÊB M?` i„K FB m +´ i? M`vX

æ M M?` i„K +¬M; +°M; i?b M? +| i? i?`v çQÊ+ M?[M; +€B HQM; b€M; #|M; - B +
; BÊB F?¬M; +| ç T?ÁM; - +kM; F?¬M; T?•M #B i; B€+^a- F?¬M; F ; B`m M; ? QX h„
ç bM? F?¬M; +ÁM K^aM? p^aB +?2 i?•M- pb p`v K` +U+ F€i?Q^aB K€BX

h`QM; M?` i„K +¬M; +°M; i?b B +kM; M?Q M? m- M? +| i¬B +kM; +| - i`i +<sup>a</sup> ç m i?`
F?¬M; HK+ çK+ pÊB M? m- F?¬M; M? HW i¬B ; ¢i- çŠM; +`T t½ ?°B #` i?O iB m-
[m2M ? v H¢ +kM; Î +?mM; K°i T?ÁM; - +QÌB K„M; +kM; F?¬M; +•m M - i?`i bU `i i

>¬K M v M?[M; M?` i„K +¬M; +°M; i? M`v +kM; F?¬M; +ÁM H¢B çQÊ+ K`v +€B Î`
H¶ H½ M; ?B K i`¼M; i?b +kM; #` ; B^aB iÄ - ç•v +kM; +?QM? H` K°i bU +?mv M ?bM
.m ç½ M?B m M, K F?¬M; i?`v M?` i„K +¬M; +°M; - M?QM; p`B M, K i`QÊ+ ?„M iWM;
H` óæB i„K +¬M; +°M; ô- +kM; i?`i bU F?ÆB ; ÊB H M M?[M; F„ MB K +k +O ?„MX

E?B +ÁM #û i?b h` M; .m p` GQm smv M +kM; i?QÌM; tmv M +?ÆB i`Á ç€M? i`M
+¬M; +°M; - imv K¶B H-M ç m #` #® +O GQm smv M +?Q ,M çÁM M?QM; i`QM; HÁ
i®i ç T p M| - +?„+ +?„M GQm smv M +kM; M; ?o M?Q p`v KÊB çQ ?„M ç M +?¶ M`v

L?` i„K M`v ?Q¢i ç°M; `i i®i- +Y +?QM? F?¬M; HÈM M?QM; çB p`Q # M i`QM; +^a
H¢B b€M; bO - M M ç`i #^M; T?ŠM; - # M i`QM; H` M?[M; Q i„K HÈM- /M H` ?ÆM ?
F?¬M; H` p`M ç X *ÁM +| M?[M; M; QÌB i?dM? i?Q^aM? H¢B ?¬ HÈM `Q ?`M; - iB
K†i G`K +?Q h` M; .m +^aK i?`v +| +?9i `K €TX

" M i`QM; M?` i„K ?ÆB MQÊ+ HQÊM Hì- h` M; .m +ÁM +?Q F`T +ÎB [m-M €Q i?k
H M M; ?B M; 9i- pb i? K` M? M? +?|M; +ÎB [m-M €Q #Ä p`Q i`QM; iO- iB M p`Q i`Q
T?^a p`Q K†i- /M +| +?9i F?| +?`m M?QM; +kM; i?Q^aB K€B- bBM? ` +^aK; B€+ pmB p
•K i? M? ç`K HQM; #®T #®T- +ÁM +| M?[M; ?¢i MQÊ+ iW # M i` M `ÆB tm®M; - ; B®
M?¢+ /B m F€X

hBM? ?Q +O M?[M; M?` i„K +¬M; +°M; i? M`v +?QM? H` +?[óM; •Kô- +| +•m M; E
#m´B i®B MQÊ+ #¼+ / ô- M m /MM; pÁB ?Q b2M T?mM MQÊ+ M|M; ç i„K- imv +|
M?QM; ç•v +?d H`M / # M M; Q`B çQÊ+ i, M; M?B i- +?d H` / #`B iB iK² ?¬B K` i?
M; •K KbM? i`QM; MQÊ+ M|M; KÊB +| i? i?`i bU ç~v K¢M? im-M ?Q`M K€m- iQ`M
H¬M; KÎ` - M?[M; +?`i /Æ #~M çQÊ+ ç~v ` M; Q`B- ç²M; i?ÌB +kM; H`K +?Q +?`i bv
?¬B K M; i?2Q M?[M; ç°+ i®` M; Q`BX

GQm smv M p h` M; .m M; •K MQÊ+ M|M; +<sup>a</sup> ; Bì- HB M iB T ç´ K<sup>2</sup> ?¬B p`B HQÊi- çO
i„K +?` t€i °i H-M KÊB ` F?ÁB Q- # M +¢M? ç½ +| M; QÌB çQ ç M F?, M H¬M; HÈM
[m M? M; QÌB- iB T M?`M F?, M K†i M|M; ?´B +O M?•M pB M T?K+ pK- i?Q H M K

+?Q H¶ +?•M H¬M; KÎ` - çÊB ç M F?B F?¬M; +ÁM F?Q M!M; #®+ H M i?b ç„T F?,
M!B F?¬M; M M H!B- M?[M; +ªK ;B€+ K i KÄB pb #¬M # M?[M; M;¬v [m i?“i bU F?
:¼B ç M ? B Hv i`"- ? B +•v +ªB çÄ- i?Q+? w M^K i` M ;BQ!M; ;¶- h` M; .m ;B®M
i`QÊ+ i„K Î M?“ i„K +¬M; +°M; - w M; ?o +kM; F?¬M; F?ÄB +! +?9i T?B m ?®iX
@ J°+ æ¬m- i¬B M!B pÈB +”m K°i +?mv M- M?QM; +”m çWM; ;’T ç’v M?û
J°i •K i? M? HÆ HYM; `ÆB p`Q i`QM; i B h` M; .m - ?„M çQ K„i M?bM H M- i?b `
+O +ªB çÄ- H¢B /MM; ;B¼M; KÆ ?² M!BX

ekX *?QÆM; ek , *! L;Q!B æ T æ²M; >”M?X

>Q”M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ek, *! M;Q!B ç T ç²M; ?”M?X

L?!K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h` M; .m #B i`ä GQm smv M H” M;Q!B i?ŠM; iQM?- i`QM; #KM; ç M M v i?“i bU +
+?mv M- KbM? F?¬M; +¬M ?ÄB i?b +?9i M[ç®B T?QÆM; +kM; b) M!B ` X ob p”v
GQm smv M- i`QÊ+ iB M ç„T F?,M H¬M; HÈM H M #KM;- b m ç! +?“K `½B H°i pÄ K
+„M K°i KB M;X

t2K i¢B

*O +ªB +! ç¬v MQÊ+- +! +?9i ?ÆB + v- M? B +?“K `½B p” Mm®i tm®M; b) +! p` M;¼
F?2M, óL;¼i M?Q + K- ;BÁM M?Q H ôX

*O +ªB i`QÊ+ M v i?Q!M; çQÊ+ +QB H” p` i?m®+ p`Q KM ç¬M;- p` M;¼i- iQM? K
H€ H€+?- +kM; +! i€+ /KM; i? M? M?B i- iB m ç”K- ?”M? F?Q iB m i?U+UM?m”M F
i?¬M; iB m- i,M; +Q!M; +Æ M,M;- KB M /`+? F?€M; # M?X h?S M”v ,M b®M; +! i?
F?B i„K MQÊ+ M!M; p” ,M p”Q K°i +O +ªB- H¢B m®M; p”Q K°i Hv i` M!M;- M?“K K„
i?QªB K€B +U+ ç°X

Zmª M?B M F?¬M; M;Q”B /U çQ€M +O h` M; .m - F?B i?’v h` M; .m F?¬M; [m M
smv M +?Êi M¬M M!M;- ?„M MûK K°i MY +O +ªB ç M; M? B /Î` `²B ?¬ H M,

@ L”v- J°+ æ¬m- +”m +! M;?2 i?’v i¬B M!B ;b F?¬M; p”v\

@ *”m +! ;b i?b +S M!B- +! T?ªB H¢B ç²M; w K°i ?B T QÊ+ #’i #bM? çŠM; ;b pÈB G
h` M; .m +kM; F?¬M; i? K KÎ K„i- ?„M /MM; ;B¼M; +?“K `b M!BX L;Q!B +! i? H”
M M M¬M M!M; M?Q p”v- M;Q”B +? GQm smv M i`QÊ+ M v +?d i?Q+? /MM; `QB H”
?¼+ +’T ? B pW ;†T H¢B- +?QM? H” G¬B G¬BX

@ >b- iB m iY +”m #B i p”v H” i®i- i®i`²B

s2K ` +?mv M H¬M M”v +kM; F?¬M; T?ªB ç¼M; H¢B i`QM; HÁM; GQm smv M K°i
çQÊ+ H!B M!B +O h` M; .m - ?„M p¬i?S+ +?Q`”M; h` M; .m #B i +?mv M KbM?
+?Êi p mB p i`Î H¢BX

@ *9i b M; K°i # M- +”m +ÁM +?Q M!B +?Q i¬B #B i #’i F€ çB m ;b- i¬B i?b #B i +
+! +?mv M ;b i?b K m M!B ` X

h` M; .m i?"i +<sup>a</sup>K i?'v GQm smv M +| +?9i ç€M; i?QÆM; - KÈB H` ; B B çQ¢M v m K
M m F i?¬M i?b i? M`Q\

@ G¬B G¬B çB M i?Q¢B +?Q i¬B- +¬ 'v M|B M; "v K®i +kM; ç M h?"M? æ¬- b m ç|
.M b Q t2 M`v +kM; F?€`°M; - M? 2K i +?`m F?` M; ²B T?Q i`QÈ+ H` çQÈ+ - +`m i

GQm smv M M|B p` M?bM h` M; .m - +m®B +MM; KÈB M|B ` M?[M; H|B ç½ +?¬M
E?B i?'v h` M; .m F?¬M; +| #B m +^aK ; b F?€+ i?b ? „M H¢B +~M i?"M M|B ,

@ §- h-M >mv M ",M; +kM; b) +MM; çB- M?Q p"v +kM; çWM; M|B i¬B F?¬M; [m M i•
ç|`WM; M9B ?Q M; p„M; - +`m +?d +¬M #B m ?B M i®i K°i +?9i- +kM; F?¬M; bÊ K„

@ æWM; - GQm J M?- +`m çWM; [m M i•K ç M i¬B M?Q p"v- i¬B +kM; F?¬M; +¬M +

h` M; .m +kM; i?"i bU F?¬M; #B i M|B ; b pÈB #B m ?B M p¬bd +O GQm smv M-
H|B i?dM? +¬m +O G¬B G¬B- #•v ; B|H¢B M|B H` i¢Q +Æ ?°B bM?- M?[M; M; "v [m
H9i ; ¼B çB M i?Q¢B- ? „M +kM; i?-K çQ€M ` çQÈ+ p`B i?SX

h?"i ` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i- i`QÈ+ F?B H M çQ|̂M; î""M? h?"M? i?b GQm smv
+ÁM +?mv M h-M >mv M ",M; Km®M ç M +?d H` [mv i ç`M? i¢K i?|̂B K` i?¬BX

h` M; .m H9+ M`v `i ?Q`B M; ?B- ? B K„ M[+| i? +?`m çQÈ+ ?Q`M +^aM? iU M?B
F?¬M; \ h`QÈ+ F?B ç M i?b ? „M ç½ H`K M?B m +¬M; i€+ +?m`M #`- +kM; p'i p^a çB
F?B iB M p`Q h•v h¢M; i?b p`B M; "v F?¬M; i„K`Y H` +?mv M i?Q|̂M; - ?ÆM M[H`
t2- +?d H` +?mv M ; B<sup>a</sup>B [mv i M?[M; M?m +¬m bBM? Hw #bM? i?Q|̂M; +kM; `i #`i

L?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; #`B tQ+? h-M >mv M ",M; M?Q w M; ?o +O GQm smv
+?€M ; ?ûi h-M >mv M ",M; - M m F?¬M; i?b M`M; +kM; F?| i? M`Q t T p`i`Q i?S`
L?QM; M`M; +| i•K Hw T?ÁM; #` pÈB ç`M ¬M; `i K¢M?- ç²M; i?|̂B +kM; +| #B m ?B
+?Q h` M; .m i?"i bU +| w M; ?o Km®M çSM; iW t M?bM K` i?¬BX

hW b m F?B i`QM; K„i +| HBM? F?Q ç M #•v ; B|i?b i•K i bM? +O ? „M +?"K`½B +^aB
?B M F?¬M; FB m M; ¢Q p`tm M`M? F?B ç®B /B M pÈB M?[M; F +| iB M- +?Q iW
T?QÆM; X "•v ; B| ? „M +| p`B i`B m i`QM; i`B F?Q^aM p` +`M; F?¬M; +^aK i?'v bU T
b m bU FB M ; B€K ç`M? #<sup>a</sup>Q p"i H-M i`QÈ+ i?b h-M >mv M ",M; ?bM? M?Q +| +?9
+ÁM [mûi`€+ i` M K†i >S oo- çB m M`v H`K`M iQÈM; +O ? „M pÈB M`M; +| +?9i +

h` M; .m +kM; `i i€M i?Q|̂M; M?[M; T?QÆM; /B M F?€+ +O h-M >mv M ",M; - +,
i?'v i?b M`M; T?<sup>a</sup>B +| +†T M; U+ +Ð jj.- F?¬M; - T?<sup>a</sup>B H` j9.- 2Q i?QM M?Ä- +ÁM +|
iK+X æ•v ç m H`KK+ iB m i`¼M; çB K +O ? „M- i`QM; ?`M? i`bM? #m²M i- M m +|
i?"i bU +ÁM +| +?`i t9+ i€+ pÈB ç`M ¬M; ?ÆM +^aç°M; +Æ +O >mKK2`X

E?B i?'v h` M; .m i`-K K†+ F?¬M; M|B i?b GQm smv M +ÁM iQ|̂M; `^M; ç®B T?QÆ
K`H`v F?,M H m KbM?- M m ? „M #B i H9+ M`v i`QM; HÁM; h` M; .m ç M; iQM? iQ
>mv M ",M; - M?Q p"v M?`i ç`M? b) /MM; F?,M K†i #|T +? i ç®B T?QÆM; X

ob M; "v K®i iB M p`Q h•v h¢M; - M; "v ?¬K b m h` M; .m p` GQm smv M +kM; F?¬M
K°i M; "v i`QM; F?€+? b¢M- #<sup>a</sup>v ; B|b€M; M; "v ?¬K b m i?b GQm smv M i`îM M?`T
ç|M ? B M; Q|̂B G¬B G¬BX

æÊB ç M i`Q K` GQm smv M +ÁM +?Q p - h` M; .m +kM; i?S+ /"v +?m`M #`çB tm
F?B pW Kî+Y T?ÁM; i?b ç9M; H9+ GQm smv M ç M; ç`M? ; ä+Y - M?QM; i?2Q b
M; Q|̂B h` M; .m +?Q iWM; ;†T # Q ; B|X

•M? K„i h` M; .m i`i M?B M b) `ÆB H M M; Q|̂B h-M >mv M ",M; ç-m iB M- +| H) H9
'K €T M M h-M >mv M ",M; K†+ K°i #° [m-M €Q D2 M- # M i`QM; H`K°i +?B +€Q i
tm®M; b) i?'v [m-M D2 M #m°+ [m M? pÁM; K¬M; +U+ ç T- ? B +?•M i?QM /`B +`M

G9+ M`v h-M >mv M ",M; ç½ ; B<sup>a</sup>K çB +?9i [mv M `k ç°M; HÁM; M; Q|̂B M?QM; H¢B -
+| i? K +?9i w p` +m²M; /½ H`K +?Q i`€B iBK h` M; .m HB M iK+ ç`T K¢M?X

@ J°+ æ-m- +`m çB ç•m p"v\

*Y T?ÁM; +?Êi KÎ` - GQm smv M ç M; ç`M? ;ä +Y H¢B +| +?9i bÊ ?½B- F?B i?'v
i i?b F?¬M; F?ÄB KÎ KB M; ?ÄBX

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +O GQm smv M i?b h` M; .m KÈB F?| F?, M /ÌB K„i F?ÄB
b m K°i H€i K` ?„M +ªK i?'v K¬B F?¬ HQÐB ç„M; - ;B®M; M?Q K°i H½Q ?Á i?QÊM
HÌB M`v H` F?¬M; ;BªX >„M +kM; F?¬M; M; ?B M; Ì K°i M; QÌB T?K M[M?Q h-M >mv
? i / tQÆM; +O K°i M; QÌB ç`M ¬M; X

@ æ½ ç M i`Q - i'i M?B M H` tm®M; , M +ÆK- K¼B M; QÌB p`Q i`QM; çBX

h` M; .m i`EM? b M; K°i # M ç ¼B M; QÌB p`Q T?ÁM; - M; Q`B G¬B G¬B p` h-M >mv
;€B i` F?€+X aÎ /o M¡B +¬ ;€B FB `i i` pb ;QÆM; Kti [m€ MQM M?QM; /€M; M; Q
po ç¢B- `i +| ?QÆM; p` K ?Q†+ M; QÌB F?€+ ;BÈBX h` M; .m T?ªB +| M; ?` HU+ `HBM?
F?Q M?bM p`Q +?¶ + Q FB +O +¬ ;€B i` - K` EM? K„i +O ?„M +?mv M H M +MM; X

G9+ ç-m h` M; .m F?¬M; +?9 w ç M M; QÌB ç`M ¬M; M`v- pb ç®B T?QÆM; F?m•M
?„M iQÎM; `M; ç¡ H` M?•M pB M T?K+ pK F?€+? b¢MX L?QM; b m F?B GQm smv M
M m bQ b€M? pÈB M; QÌB ç`M ¬M; FB - KbM? ?bM? M?Q ;B®M; M?•M pB M T?K+ p

ejX *?QÆM; ej , M? 1K L?` >¼ "€+? Ui?QÊM; VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ej, M? 2K M?` ?¼ "€+? Uh?QÊM; VX

L?¡K .`+?, h2T;

L; m²M , oBTo M/ M

L; QÌB ç`M ¬M; i` im´B i`QÈ+ Kti h` M; .m °i Kûi #ªv H, K- iQÈM; K¢Q `i M? im´
i?¬M- H` / ?ÆB ç2M M?QM; M?bM [m +U+ F€ F?Ä2 K¢M? ;B®M; M?Q H` +® w ç
€Q +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B i?QÌM; - F?B h` M; .m +ÁM +¬M; i€+ Î æB M æQÆM; >`
Qi ?`M; t td- ?„M +| i? i?'v ç¡ H` i•v i` M; ?`M; ?B m çQÊ+ +? i€+ i?O +¬M; Î MQ

@ h` M; .m - i¬B ;BÈB i?B m +?Q M?- p` M`v +?QM? H` "€+? J°M; M iB M bBM?-
"€+? J°M; M iB M bBM?- H` "€+? J°M; . Q §- M? 2K #¼M ?¼ +MM; i¬B p` >mv M
M? m Î >QM; FQM;

J¼B M; QÌB çB p`Q T?ÁM; F?€+? b¢M- G¬B G¬B ;BÈB i?B m ? B M; QÌB H¢FB +?
i?B m i M- +kM; F?¬M; M¡B p H B H`+?X

h-M >mv M ", M; K†+ K°i #° i` M; T?K+ ç-v /½ iQM? çSM; # M M; Q`B pšM H` M?Q +
M¡B +| F?€+ #B i i?b +kM; H` F?B i?'v h` M; .m i?b KÎ KB M; #„i +?mv M K°i +•m-
+?Q iWM; +|X

@ *?`Q M?- h` M; iB M bBM?- ç½ M?B m H-M M; ?2 G¬B G¬B p` >mv M ", M; ç +`
;€B K¢Q Km°B [m´v `¬v- FQM? tBM M? çWM; i`€+?X

"€+? J°M; M ç½ çti M?[M; i?S i` M i v tm®M; - H9+ M`v çB ç M pQÆM i v pÈB h` M

"€+? J°M; M H-M M`v ;†T çQÊ+ h-M >mv M ", M; Î L KEBM? +kM; H` M; šm M?B M
tY Hw p`B p'M ç FBM? /Q M? +O ;B i°+ - 2K; €B +O ?„M H¢B iW >QM; FQM; ç M
H¢B ;†T Kti h-M ç¢B iB m i?Q i`QM; K°i M?` ?`M; Î L KEBM?- +?QM? KbM? i?b i
;B i?" i bU F?¬M; çQÊ+ ;†T Kti K„ M[X a m F?B çQÊ+ 2K; €B i?¬M; #€Q i?b ?„M i

[m +Æ ?°B H-M M"v- pb p"v b m F?B M;?2 M|B ? B M" M; b) çB ç M h•v hçM;- ? B K€v # v çB i?2QX

@ E?¬M; +| ;b- i¬B H" #çM ?¼+ +k +O G¬B G¬B- K¼B M;Q|B ç m H" #çM # - M?Q h` M; .m ç®B /B M pÈB M;Q|B ç" M ¬M; +MM; im´B pÈB KbM? p" +| 'M iQÊM; # M ç p" ?"M? pB +Y +?d i?b i?´v M;Q|B M"v +| ;B +ªM? F?€ i®i- ?ÆM M[ +ÁM H" M;Q| F?¬M; +| #B m ?B M FB m M;çQ M?Q M?[M; p` +¬M; iY M?" ;B"m F?€+- i?S M"v H F?B #„i i v ç®B T?QÆM; i?b ?„M HçB M;?o ç M ibM? ?m®M; K°i +?B +>mKK2` +| b H" +?2M +?9+ M?QM; K°i M K # M[M;²B T?Q b m +kM; F?¬M; T?ªB H" i?m"MiB

@ a Q\ h` M; iB M bBM? +ªK i?´v +| ;b F?¬M; i?Q+? ?ÊT b Q\

"€+? J°M; M i?´v h` M; .m M|B K°i MY i?b /WM; H|B- pb i? K" i` M K†i F?¬M; F M;?`m- F?¬M; F?ÄB KÎ KB M; ?ÄBX

@ G" i? M"v- +?9M; i¬B +?d +?çv K°i +?B +t2- M?QM; #•v ;B| +| b€m M;Q|B- bÊ` +?9+- M?QM; +kM; F?¬M; b Q- +?d +¬M "€+? iB M bBM? p" "€+? iB m i?Q F?¬M; J¼B M;Q|B ç m H" i? M? MB M- ?ÆM M[ +Y +?d p" ?"M? pB +O ç®B T?QÆM; +kM oo- pb p"v K" h` M; .m +kM; M|B ` w M;?o +O KbM?X

@ h?b` H" M?Q p"v- F?¬M; b Q- h` M; iB M bBM?- i`QÊ+ F?B ç M i¬B ç½ HB M ? +| i? M;²B i€+? ` - +?„+ +?„M b) F?¬M; H"K +?Q +€+ p` M[bo +ªK i?´v m'i S+X

"€+? J°M; M i?-K i?Î /`B K°i ?ÆB- ?„M i'i M?B M b) F?¬M; M;çB- ?ÆM M[ +ÁM Q +?2M +?9+ pÈB h-M >mv M ",M;- F?¬M; ;B M +`M; M?Ä +`M; i®iX L?QM; i`QÊ+ F p" G¬B G¬B ç½ M|B i`QÊ+- ?„M +¬M ibK K°i +?B +t2 ç çB i?2Q- pb p"v K" M;mv ?B M çQÊ+X

L?QM; "€+? J°M; M +kM; pb +?B +t2 FB K" #Ä` F?¬M; Qi +¬M; bS+- ;B i°+ +O ?"m Î >QM;FQM; M?QM; i?|B ;B M T?€i i`B M Î M°B ç` +kM; F?¬M; [m€ H•m- ?„M HÁM; pÁM;- +m®B +MM; KÈB KQÊM çQÊ+ K°i +?B +t2 pB i /½ +O K°i F?€+? ?"M ?„M +kM; +| iQM? iQ€M- M m M?Q t2 +O ç®B T?QÆM; F?¬M; i®i #^M; t2 +O KbM i'i M?B M +?d +| i? çB t2 +O KbM?X

@ h` M; iB M bBM?- i¬B M;?2 G¬B G¬B p" >mv M ",M; M|B M? +| i`B ;B€K ç`M? ` i¬B HçB +| M;Q|B M? `i M;®+- Km T?ªB `i M?B m ç² ;Bª- M? F?B M"Q i?b +| i æ9M; `²B- M? +| i? ;¼B i¬B H" . Q . Q- K¼B M;Q|B ç m ;¼B i¬B H" M?Q p"vX

"€+? J°M; . Q çSM; # M +çM? "€+? J°M; M M½v ;B| F?¬M; H M iB M;- v M ioM? M? H9+ M"v KÎ KB M; M|B i?b i?"i bU iBM? [m€B- ç†+ #B i H" #B m ?B M +O p K†i- i?b M?'i ç`M? H" b€i i?OX L?QM; M;Q`B "€+? J°M; M i?b i'i +ªK¼B M;Q|B +kM; F [mv i i`QM; K„i +O "€+? J°M; . QX

> B M? 2K "€+? J°M; M M|B iB M; T?´ i?¬M; +| +?9i i`°M HšM pÈB F?~m •K +O M?[M; M;Q|B >QM;FQM; F?¬M; M|B iB M; T?´ i?¬M; i?b i?"i bU ;BÄB ?ÆM- ?ÆM M|B iB M; ZmªM; æ¬M; HçB +| F?~m •K F?€ ;B®M; pÈB h¬ *?•m- pb p"v K" •K i? M / M;?2X

h` M; .m M;?2 p"v K" i?-K +Q|B F?´- G¬B G¬B M|B H|B +| Q+? bM? +ÁM +| i? iQ K v K„M- +| i? H" +O h-M >mv M ",M;X L?QM; ?„M +kM; +| ?ªQ +ªK pÈB +¬ ;€B "€ bS+ b®M; i? M? tm•M M"v- pb p"v K" KÎ KB M; M|B,

@ *?` >mv M >mv M +O +¬ M|B F?¬M; b B- i¬B i?"i ` +?d K v K„M K" i?¬B- H-M i b) +MM; çB ibK p" M K vX š- b m M"v +¬ +kM; F?¬M; +¬M ;¼B i¬B H" h` M; iB M i`U+ iB T tQÊM; / M? H" çQÊ+X

@ æQÊ+- çQÊ+- b m M"v i¬B b) ;¼B M? H" h` M; ççB + X

"€+? J°M; . Q iB M H M F?Q€+ i v h` M; .m iÄ p i?•M i?m°+- çB m M"v H"K i`€B i KçM?- /M H9+ M"v H" KM ç¬M;- [m-M €Q K†+ ?ÆB M?B m- M?QM; ?„M pšM +| i?

T?QÆM; K" +^aK ;B€+ çQÊ+ HU+ ç" M ?²B FBM? M;QÌBX

h-M >mv M ",M; M;?2 çQÊ+ h` M; .m M!B ` ? B +?[>mv M >mv M i?b F?|2 K„i +|
F?¬M; F?ÄB [mûi M; M; M;QÌB ?„MX a m F?B i?'v ç°M; i€+ +O "€+? J°M; . Q- i`
#°B- M; v +^a +?QM? M" M; +kM; F?¬M; ?B m pb b Q F?B i?'v "€+? J°M; . Q p" h`
i`QM; HÁM; M" M; b) bBM? ` +^aK ;B€+ F?¬M; pmBX

@ æQÊ+ `²B- K¼B M;QÌB ?¬K M v +kM; ç½ K i KÄB- b) F?¬M; çB ` M;Q" B ,M- tm
/MM; +ÆK H" çQÊ+X G¬B G¬B- #m' B +?B m K°B M;QÌB M;?d M;ÆB K°i +?9i- ç M
bBM? +| H) b) ç M p"Q #m' B i®BX

GQm smv M çÊB K€v # v ç M i" M i`Q - #KM; +kM; ç½ bÊK ç!B- K v K" ç! H" G¬B C
F?€+- /M H" #® ?„M +kM; +?Q +?„+ ç½ iQ+? +U+ M?Q p"vX

G9+ M"v ç½ ç M i`Q - B M;?2 p"v +kM; ;"i ç-m ç²M; w- +kM; çSM; H M çB ` M;Q" B

E?€+? bçM h'M :B M; +kM; H" M,K b Q- T?ÁM; F?€+? Î HçB +?d H" K°i T?¬M M;?M
+ÁM +| T?ÁM; i? i? Q- ?°T ç K- M?" i„K ?ÆB- ~K i?U+ GQm smv M i?m T?ÁM; Î
F?€+? bçM HçB Îi-M; KQÌB ? B- pb p"v K" #¼M ?¼ T?ªB çB i? M; K€v H M i-M; i
+QTv iW

h? M; K€v ç M H-m b€m i?b "€+? J°M; M pQÊi H M T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+- iB M
/MM; i v ;B[M9i KÎ +Y - çÊB ç M F?B GQm smv M çB p"Q i? M; K€v +m®B +MM; i?
T?QM; ç° i?•M boX

L?QM; GQm smv M HçB F?¬M; +^aK FQ+?- i`QM; KB M; HçB i?-K M!B ? B +?[ óM`M
G¬B G¬B i?b H" T iS+ ;B®M; M?Q +?BK +€M? +Ki ç°M; /K+- i`"M ç-v w +?Q +?B M
T?QÆM; +| T?ªB +?çv ç M pb G¬B G¬B ? v F?¬M;X

h` M; .m HçB M?"M ` T?QM; ç° i?•M bo +?QM? i?S+ iW i` M M;QÌB "€+? J°M; M-
pW +| iB M- #B i +€+? ç!M; KÎ +Y - FûQ ;? - +| i? #B m ?B M i®i i`QÊ+ M;QÌB T?
K°i M;QÌB ç" M ¬M; ?Q" M K„X

h?•M bo H" K°i iW M;[ç†+ i?M +O [mw i°+ MQÊ+ M?- K" +•m M!B T?QM; ç° i?•M
H`+? bY K" içQ ` - M! # Q ;²K +Y +?d- +€+? b®M;- H" K°i #B m ?B M iW i" M b•m ç
M?Q iW [m•M iY- M?QM; F?¬M; #B i içB b Q K" iW i?•M bo ç M i?ÌB #•v ;B! i?QÌ
tmv M +| ç€K +¬M; iY çQ `QÊ+ p" +mM; T?KM; ç€K iB m i?Q p" iU bM? H" i?•M bo

h` M; .m iW M?Ä ç½ çQÊ+ /çv #ªQ i®i- /M F?¬M; +| M?" M i?S+ M?Q i`QM; M?[M;
i` M M;QÌB +kM; +| +?9i i`-K ioM?- i?"M? i?"i- +?QM? i`U+- i?S M"v +kM; H"K +?
M"Q +kM; +| #B m ?B M KçM? K)- M?QM; i`QM; K„i T?K M[i?b HçB #B M i?"M? F
i`QM; i? M; K€v +| h-M >mv M ",M; ç M; M;?o M?Q p"v- pb h` M; .m çB p"Q i? M;
b m HQM; "€+? J°M; . Q K" F?¬M; T?ªB çSM; # M +çM? M" M;X

h?"i` h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; +| F ?Qç+? ç M h•v hçM; - M" M; Î L K EBM? ç!
€M bM?- ç M; +?m~M #` €T /KM; i?b F?¬M; K v ;†T T?ªB "€+? J°M; . Q- HçB /šM ç
`ÆB p"Q çQÌM; +MM; +?d +| i? çB i?2Q G¬B G¬B ç M h?"M? æ¬- ç M; ç`M? i€+?
M" M; HçB ç€M? ;B€i?'T "€+? J°M; M- b m F?B ?„M #B i`ä i?b Km ? B pû K€v # v
+?çv ç MX :B i°+ +O h-M >mv M ",M; +| +?9i [m M ? ç†+ i?M pÈB ;B i°+ +O "
M" M; `ÆB p"Q çQÌM; +MM; +kM; +?d +| i? +?Q ?„M çB i?2QX

:B i°+ +O h-M >mv M ",M; p" +O "€+? J°M; M M?B m M,K [m Hm¬M +| M?B m
pU+- ? B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; ç½ [m2M #B i iW M?Ä- M?QM; b m M"v h-M >mv M "
F?¬M; i? iÊB HmBX a m F?B M" M; iW MQÊ+ M? [m v p - "€+? J°M; M H9+ M"v ç½
i°+ H" T iS+ i`B M F? B i? i?2Q çm' B M" M; +U+ F€€+ HB iX

"€+? J°M; M H" M;QÌB +?•M i?"M?- i` M M;QÌB +kM; F?¬M; +| F?Q +?'i +O ç€K +
;B Q ibM? F?B +ÁM #û p" +O ? B ;B i°+- h-M >mv M ",M; /M F?¬M; +| +^aK ;B€+
+kM; +QB H" K°i i`QM; M?[M; M;QÌB #çM +O KbM?X L?QM; F?®M M' B K®B [m M
t2K H" +| ibM? +^aK- pb p"v K" H-M M"v M" M; KÈB i`®M ç M M°B ç` - M" M; +?d bÊ

i?W /`T M,K KÈB H" ç²M; w ç€K ?ÄB +O ;B i°+ # M FB X

e9X *?QÆM; e9 , M? 1K L?" >¼ "€+? U?¢VX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; e9, M? 2K M?" ?¼ "€+? U>¢VX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

E?B M?¡K M;QÌB h` M; .m çB ç M M?" ?"M; i?b H"TiS+ i?m ?9i`'i M?B m €M? K,,i
GQm smv M°i Kûi i€K- /€M; M;QÌB F?¬B M;¬ K¢M? K)- "€+? J°M; M H¢B H" K°i M,
i`QM; ç€K ç" M ¬M;- G¬B G¬B +kM; iWM; ?ÄB M;QÌB M"v pb b Q F?¬M; çB i?B p" C
*ÁM h` M; .m i?b imv iQÈM; K¢Q F?¬M; tm'i +?9M; M?QM; i`lB bBM? +kM; H" F
€Q- #'i F€ K†+ i?S ;b +kM; +¡ K°i F?Q +?'i ç†+ i?MX

*ÁM # +¬ ;€B- pÈB iQÈM; K¢Q +O h¬M >mv M",M;- M m ç†i M" M; î p"Q i?lB +´
iKM; H" K,, M?•M imv i b,,+ ?¢B MQÈ+ ?¢B /•M- G¬B G¬B +?ŠM; [m +?d FûK K°i +?
i?•M #WM; #WM; bS+ b®M; i?b H¢B +¡ p [mv M`k F?€+ #B iX " M;QÌB ç" M ¬M; i
[m®+ b,,+ i?B M ?QÆM; ç M M?" ?"M;- H9+ M"v M?" ?"M; p®M +¡ +?9i¬K,, +?Êi v

*¡ i? ç€K F?€+? i`QM; M?" ?"M; F?¬M; Km®M i?'i H i`QÈ+ K†i K°i K,, M[M?Q h¬M
K" b m F?B #¼M ?¼ çB p"Q i?b ç€K F?€+? î # M i`QM; ç m`'i M?Q M?½ H ç°- K" C
`"M; +¡ /ÁM; +?[ óh Q F?¬M; TªB M;QÌB i®iô- M M +kM; F?¬M; B /€K ç M [m'v`¬

"[+ÆK i`¬B [m`'i #bM? i?QÌM;- "€+? J°M; M H" M;QÌB #B i çB m iB i #¬m F?¬
F?¬M; H¢M? M?¢i pÈB #'i F€ M;QÌB M"Q- M; v +ª GQm smv M M½v ;B l F?¬M; iÄ`
M- M?QM; b m F?B +ÆK MQÈ+ tQM; +kM; tQM; ?mvM? ;¼B ç - +¡ i? i?'v +€+?
J°M; M H" + Q bB m i? M"QX

"€+? J°M; . Q i?b Kî KB M; H" ;¼B h` M; .m + + - +?®+ +?®+ +ÁM ?ÄB ç M ç†+ ç
smv M- M;QÌB F?¬M; #B i +ÁM +?Q`^M; ? B M;QÌB H" M? 2K`m°i- K" M;"v +ª GC

oQ /K M?Q +?B + t2 M"v- T?Q i'M ç +ªB i` M; +?Q M| i'i M?B M b) HÈM ?ÆM ;'T p
H" M?Q p"v- t2 pB i /½ +kM; M?Q i? - +?B + t2 M"v `ä`"M; +kM; ç½ çQÊ+ ç°M; p"Q
b) T?ªB i®M F?¬M; Qi iB MX

@ *?m h?Kv H" M; QìB çQÊ+ #¢M i¬B ;BÈB i?B m ç M- M;?2 M|B H" #° ç°B ç†+ +?C
t2 H" F?¬M; i - >mv M ",M; - G¬B G¬B- K¼B M; QìB H M t2 M"v çB- t2 +kM; ç½ çQÊ
t|+ +U+ i®iX >¬K M v +?9M; i T?ªB çB [m pMM; iB T ;B€T ;B[hS smv M p" h•v h¢
F?¬M; çQÊ+ i®i- +€+ p` M[bo M;²B ÎT?Q b m- i¬B M;²B i v H€B T?K- ç M i®B +k

G9+ M"v +| # p` M[ bo çB i?2Q- K" +?B + t2 pB i /½ FB +| M°B i?'i T?Q b m`'i`
M;²B- +?QM? "€+? J°M; M +| i? M;²B b€i # M i" B t X *ÁM ç€K M; QìB h` M; .m +?
M +kM; F?¬M; i? K [m M i•K- pb p` F?€+? FB iWM; M|B i`QM; çB M i?Q¢B- çªK #
i` M; M"v +O KbM? imv i ç®B +| i? M|B H" çSM; ç-m [m®+ M°BX

E?B +ÁM Î i`QM; M?" ?"M; i?b "€+? J°M; M iWM; i?ªQ Hm"Mp +QM çQìM; ç M h•v
`"M; b m ç| [m v p +kM; +| t2K tûi H¢B- M m F?¬M; i?b M; QìB >QM; FQM; /M #B i
ç®B F?¬M; #B i +QM çQìM; ;B[hS smv MM p" h•v h¢M; H" i? M"QX

h-M >mv M ",M; M;?2 M?Q p"v i?b +kM; F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆM- #° /¢M; iW +?®B
GQm smv M M|B ,

@ æ¢B smv M +kM; H€B t2 ç M- F?¬M; #^M; ç . Q . Q M;²B +MM; t2 pÈB +?9M; i¬B
+| F?¬M; ;B M`'i HÈMX

G¬B G¬B pW M|B pW ç~v GQm smv M` - ç ?„M +?¢v t2` X GQm smv M i`QÊ+ ç
i`QM; çB M i?Q¢B- G¬B G¬B i?'v M m ?„M F?¬M; çQ ` +?B + t2 ç KbM? i?Ä K½
?„M #B i i vX

GQm smv M +QìB +QìB- ?„M çQ K°i +?B + i9B /m H`+? +?Q h` M; .m - b m ç| p°
hbM? +ªM? M€Q M?B i M"v ?„M`'i ibM? M;mv M +?¢v çB H"K- H€i M[KbM? +?¢v
FB çSM; i`QÊ+ K†i >mKK2` +?d +| i? +?`m ?¢ T?QM; K" i?¬BX

oW `²B HìB M|B +O "€+? J°M; M H"K +?Q GQm smv M +ªK i?'v`'i F?| +?`m- G¬B
KbM?- /M KbM? +ÐB t2 ç¢T ç M h•v h¢M; i?b +kM; T?ªB +°i M" M; p"Q b m t2 KbM
M; QìB F?€+X L?QM; ?„M +kM; +?d +| i? M;?o i?¬K M?Q p"v K" i?¬B- M m G¬B G
M?'i ç`M? b) H"K ?„M ?®B ?"M pb # M ?¬M; KbM? +| K°i F?®B i?'i K KX

*?d K'i p`B # T?9i i?b GQm smv M ç½ H€B +?B + t2 >mKK2` +?¢K` +`M; F?€+? b
bQM; bQM; pÈB +?B + t2 pB i /½ +O ç®B T?QÆM; - H"K +?Q ç€K F?€+? çB p"Q F
M; „K M;?Q X S?ªB #B i`^M; M?[M; M,K kyyj i?b M?[M; +?B + >mKK2` +U+ F€ ?B
#B i H" >mKK2` b€m #€M?- M?bM [m ;B®M; M?Q K°i +?B + t2 i,M; - #•v ;Bì M?bM
#bM? i?QìM; - ;B[? B # M +,M #ªM F?¬M; i? bQ b€M?X

*?m h?Kv çSM; Î # M +¢M? +?B + pB i /½ M½v ;Bì F?¬M; M|B HìB M"Q- F?B i?'v G
ç M i?b €M? K„i F?¬M; F?ÄB b€M; H M- M; v +ª "€+? J°M; M i`QM; M?" +| KQìB +
F?ÄB M;•v +ª M; QìBX L m bQ b€M? pÈB M?[M; +?B + "Jq ? v 62`` `B i?b H€B +?B
ç`M ¬M; - H9+ M"v "€+? J°M; M ç½ +| w bM?- b m F?B [m v p >QM; FQM; i?b M?'i
>mKK2` KÈB çQÊ+X M; m²M UXV

æ€K M; QìB h-M >mv M ",M; H9+ M"v M;²B t2 +O B\ æB m M"v +| H)H" F?¬M; +
çWM; M|B H" "€+? J°M; . Q ç½ FûQ +Y t2 >mKK2` H2Q H M i`QÊ+ iB M- i?"K +?
+kM; ?"M F?¬M; i? çB H M i?2QX L m M|B p F?¬M; ;B M- iQM? `M ç`M?- #° ;BªK
bU i®i ?ÆM +?B + pB i /½ FB p`B +`TX

L?QM; H9+ M½v "€+? J°M; M ç½ M|B `ä`"M; - #•v ;Bì +kM; F?¬M; i? H"i H¼M; -
+?B + pB i /½ +O KbM? K" i?¬BX

GQm smv M +?¢v t2 >mKK2` çB T?Q i`QÊ+ - ibK K°i [m€M +ÆK ç†+ bªM hS smv M
Km`QÊm- i?2Q M?Q HìB +O ?„M i?b`QÊm H" K°i p"i T?~K`'i [m M i`¼M; - M?B

F?| iQÎM;X GQm smv M iÄ` i¬M i`¼M; M?[M; M?•M bo +?mv M M;?B T- pb p"v ?
M?QM; i?2Q w M;?o +O h` M; .m i?b GQm smv M FB `ä`M; +?d Km +?Q +?QM
E?B iB T iK+ H M çQÌM; i?b +?B + pB i /½ +?çv i`QÊ+- \*?m h?Kv H` M; QÌB [m2M
b) H` +O ?„MX aQ` i?b i`QM; +?B + t2 pB i /½ +| ? B ;½ ç`M ¬M; H` +U+ F€ +?€
HçB H` ?QÆM; i?ÆK i?Q M; i?QªM; - •K i? M? pmB p M€Q M?B i- H`K ?çB H€B t2
M?bM p`Q ;QÆM; ?"m- çWM; M|B H` GQm smv M ç M; M;²B Î p` i`Q # M +çM? i`B
?„M +`M; ?"M F?¬M; i? #B M KbM? H` T?K M[ç ;B M?"T p`Q M?|K T?Q b mX
s2 M? M? +?|M; +?çv` F?ÄB h?"M? æ¬- b m ç| [m Q p`Q çQÌM; + Q i®+- +?B + t
#ªQ i`b i®+ ç° i` M K°i i`,KX a m ?ÆM K°i ;B| +?çv t2 i?b iW çQÌM; H° h•v E? M;
çQçM çQÌM; M`v H` ``i i®i- pb i? K` GQm smv M +?Q h` M; .m +-K H€B- çÊB ç M
M9B- /M H` h` M; .m /€K +?çv i?b M?[M; M;QÌB i`QM; t2 +kM; F?¬M; /€KX
@ GQm smv M- # M i`QM; i?MM; M`v H` ;b p"v\
*?B + ;BÄ i`9+ çQÊ+ h` M; .m Km Î >ÊT S?b çQÊ+ +? i€+ ``i iBM? tªQ- H`K +?Q
@ æ| H` #ªQ #®B K` h` M; .m Km çQÊ+- ?b ?b- i¬B +kM; +| K°i T?¬M- K¼B M;Q
i?Q+?X
GQm smv M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ?„M +-K ç² +O h` M; .m ç +?B m ç½B ibM? M
i?S M`v i?"i bU H` /Q ?„M #Ä` X

eeX *?QÆM; ee , hB M o`Q h•v hçM; Ui`mM;VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ee, hB M p`Q h•v hçM; Uh`mM;VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

a m F?B M?|K G¬B G¬B M;?2 çQÊ+ HÌB M|B +O GQm smv M i?b KÎ ;BÄ i`9+- H`v M
Î # M i`QM; ` - ?bM? i?€B +?çK F?„+ i?"i bU bBM? ç°M; ?ÆM bQ pÈB H`K K€v ``i M
p` ç m +ªK i?'v #` i?m ?9iX L; v +ª h¬M >mv M ",M; ç M; t2K .o. +kM; #` i?m ?9i- +
T?~K H M p2 pm®iX

L?QM; pW `²B +€+ +- ;€B ç m ç½ çQÊ+ M;?2 HÌB M|B +O GQm smv M- #B i`ä M?
pb i? K` G¬B G¬B p` "€+? J°M; . Q +?d i?QÎM; i?S+ K°i +?9i`²B HçB #Ä p"i T?~
>mv M ",M; i?b F?¬M; MÐ #m¬M; i v +QM im'M K½ #^M; ;¶- M`M; M?bM K°i H9+ H•
` X

h¬M >mv M ",M; +9B ç¬m +-K iQÊM; ;¶- ;B®M; M?Q [mv i ç`M? çB m ;b ç| - M`M; M
.m ç M; H€B t2,

@ h` M; .m - i¬B ``i i?Q+? +QM im'M K½ M`v- M? +| i? #€M HçB +?Q i¬B çQÊ+ F

h¬M >mv M ",M; pW H M iB M; i?b B +kM; FBM? M;ç+- pb #¼M ?¼ ç m F?¬M; M;
M`v M¼ pÈB M;QÌB F?€+- +?d +| G¬B G¬B #B i h¬M >mv M ",M; +-K iBM? M;U - ?
M;U - F„ i?m"i +QÐB M;U +kM; F?¬M; i X

h` M; .m +kM; H„T #„T FBM? M;ç+- H #`M i`QM; i v i?B m +?9i M[ i?b `ÆB tm®i
>mv M ",M; Km®M #S+ iQÊM; +?çK F?„+ FB - K` M`M; `ä`M; F?¬M; ;¼B ?„M H`
h` M; .m - ç•v H` H¬M ç¬m iB M ç®B T?QÆM; ;¼B i?ŠM; i M +O KbM?- ?„M i?"i b

h` M; .m M?bM p`Q FQM? +?B m ?"m- h¬M >mv M ",M; M|B ` M?[M; HÌB M`v i?b p
i`QÊ+- K` M`M; +kM; M?bM h` M; .m i?¬M; [m FQM?- +kM; F?¬M; i`€M? Mû- +?|

@ >b- +ÁM M;•v` ç! H"K ;b- H€B t2 çB- F?¬M; i?b ç i¬B H€B +?QX

•K i? M? +O GQm smv M p M; H M- pb ?„M T?€i ?B M #•v ;Bì K„i +O h` M; .m çQìM;- ?„M bmv M;?o +?Q M iQ`M +O KbM?- pb p"v K" p°B p`M; H M iB M;X

h` M; .m çÄ Kti- €M? K„i H€B +?mv M tm®M; Kti çQìM;- M?QM; i'i +<sup>a</sup> ç m F?¬M; h-M >mv M ",M; - H"K M`M; +^aK i?'v ibM? ?m®M; H9+ M`v `i +! w- F?¬M; M; ì h` M; ?B M H€M? M?ç i i`QÈ+ Kti KbM? +kM; +! H9+ çÄ Kti- pb p"v K" M`M; +?Êi H°` M

@ E?K- F?K- h-M iB m i?Q- p"i FB F?¬M; ç€M; ;B€ p`B ç²M; iB M- M m +¬ i?Q+? M!B +?mv M M?QÈM; ? v F?¬M; - pb bU FB M H-M i`QÈ+ i¬B +ÁM +?Q +€K ÆM +-

h` M; .m M!B p +?mv M ;B€K ç`M? #^aQ p"i H-M i`QÈ+ - F?B ç! h-M >mv M ",M; ç½ B +kM; i?'v >S oo +?o p`Q h` M; .m - K" ?`M? ç°M; +O M`M; H€B i?"i bU p¬ ibM ?m'M >S ooX

h-M >mv M ",M; M; ?2 p"v i?b F?) + m K`v- iW M?Ä ç M HÈM M; Q`B M?[M; p"i T?~K M`M; +?Q iWM; iB T M?"M [m`i†M; +O M; QìB ç`M ¬M; M`Q F?€+X G9+ M`v h` M; +?9i F?| tY- imv i?S M`v i?2Q M?Q HìB +O ?„M H` F?¬M; ç€M; ;B€- M?QM; M`M; K°i +€+? p¬ /mv M p¬ +ÈX

h-M >mv M ",M; bmv M;?o K°i +?9i- b m ç! M`M; H'v i9B +O KbM?- HK+ H¼B # M` K°i +€B ?°T M!B,

@ h? M`v çB- h` M; .m - H-M M`v i¬B ç M M°B ç` pW p†M K M; i?2Q ? B +?B + ç ç`B H'v #S+ iQÈM; +?çK F?„+ +O M?- i? M`Q\

h` M; .m +! +?9i b[M; b®i- p`B M; `v i`QÈ+ KbM? +ÁM Km®M çB Km çB M i?Q€B M F?¬M; /MM; M M [m M- F?¬M; M; ì #•v ;Bì H€B +! M; QìB çQ ç M i`M KB M; X L?QM M?"M +€B ?°T i`QM; i v +O h-M >mv M ",M; i?b h` M; .m p°B p`M; M!B,

@ h-M iB m i?Q- M?Q p"v F?¬M; i?Q+? ?ÊT- i?"i bU F?¬M; i?Q+? ?ÊT- pb iQÈM; ;B€ ? B i`,K ç²M; - +¬ /MM; çB M i?Q€B ç ç`B H'v M! H` H¶ HÈMX GQm smv M- K

h` M; .m /MM; /Q [m M; F?| 2K„i ç ç€M? ;B€ +?B + ?°T FB - i'i +<sup>a</sup> +?[ i` M ?°T H H` JQiQ`QH - ?„M #B i`ä pÈB i?•M T?"M +O h-M >mv M ",M; i?b çB M i?Q€B b) i?'T M?'i +O K°i +?B + çB M i?Q€B +kM; H` M,K M; ?bM- H9+ M`v H€B çQÈ+ H'v i`,K- M m KbM? ç²M; w i?b `ä `M; H` +?B K iB M M; ?B +O M; QìB F?€+X

h` M; .m b) F?¬M; H"K M?[M; +?mv M M?Q p"v- çWM; M!B #•v ;Bì ;B€ iB M +O K° F?¬M; ç€M; F pÈB ?„M- /M H` H9+ F?¬M; +! iB M i?b ?„M +kM; F?¬M; Km®M +?B

GQm smv M H€B F?¬M; +! T?^aM SM; pÈB h` M; .m - b m F?B M?bM `ä ç! H` K°i +?B bY /KM; i?b ?„M i`U+ iB T Kî ?°T- H„T TBM- i`QM; KB M; ?ÄB,

@ h-M >mv M ",M; - b Q i¬B +?Q i?'v +?B + çB M i?Q€B M`v\ h`QM; MQÈ+ +?Q #

h`QÈ+ M v GQm smv M +,M #^aM ç m; ¼B i?ŠM; i M ?¼ +O h-M >mv M ",M; - +,M #^a F?QX

GQm smv M ç`B çB M i?Q€B `i M? M?- ?-m M?Q K¶B H9+ i` M i?` i`QìM; +! çB M i?Q+? b) Km H€B- pb i? F?€ [m2M i?m°+ K°i p`B M?½M ?B m çB M i?Q€B i`QM; ?ÆB F?¬M; ç`B çQÈ+ - çB M i?Q€B M m +ÁM F?¬M; +?ÆB çQÈ+ i?b +ÁM ;¼B H` i?Q+? h` M; .m - pb i`QÈ+ M v ?„M ç m F?¬M; i? Km çQÈ+ K°i +?B + çB M i?Q€B

@ æ! H` +?B + çB M i?Q€B JQiQ`QH KÈB M?'i- +! H) î M°B ç` +?Q çQ ` i?' i` i?Q€B M`v /MM; +?Q ç`M ¬M; - i¬B +kM; F?¬M; i?Q+?- pb p"v +?9M; i i` Q ç`B- F

h-M >mv M ",M; ;B^aB i?Q+? +?Q GQm smv M- M`M; pšM FB M i`b Km®M ç`BX

@ h¬B +kM; i?'v F?¬M; i?B i i?ÁB- M?QM; +kM; F?¬M; Km®M +?B K iB M M; ?B +O

@ o"v +?9M; i çB ç M ç! i?¬BX

h` M; .m +?2M HìBX M;m²M UXV

@ æ` F?m E?9+ H` i?ªQ M;mv M +?,M Mm¬B- `i M?B m /•M /m KK+ çB p`Q b•m i
çQÊ+ +?| M; Q i?m-M T?ªB çB ibK #¼M ?¼- M?QM; #• ;Bì ç M; Î +m®B KM ç¬M
M;mv M ?mM; ?½M M?'i- i¬B bÊ +?9M; i ç M i?ªQ M;mv M p` #` b!B i"TFQ+?X

*?m h?Kv M!B HìB i?"i HÁM;- ?„M i?"i bU +ªK i?'v KK+ çQ+? +O KbM? H` #ªQ p
M`v- F?B M;?2 h` M; .m M!B Km®M H M i?ªQ M;mv M T?QÆM; #„+ ibK +?| h•v hç
i?ªQ M;mv M +kM; F?¬M; F?ÄB HQ bÊ #`i MX

@ *?9M; i¬B Km®M ç M i?ªQ M;mv M- #-m i`lB t M? H K- ;B! i?'B +Ä H v / #Á +?
M`Q\ \*?` >mv M >mv M- +?` i?'v +| ç9M; F?¬M;\

a m F?B M;?2 *?m h?Kv M!B- "€+? J°M; . Q F?| F?,M H„K KÈB v M i oM? çQÊ+ K°i H
ç½ #Ä [m M i'i +ªM?[M; t T çti /m H`+? pW `²B +O KbM?X L m bQ b€M? pÈB çç
F ?Qç+? /m H½K Gw æQìM; +O M`M; +kM; #B M i?"M? ?çM; KK+ F?¬M; i'i v mX

@ L m F?¬M; i?b i? M`v- "€+? J°M; M M? p`p`B p`M[bo iW MÆB M`v ç M ?mv M
M;`v- T?QM; +ªM? MÆB ç! H` F?¬M; i - i¬B p` + "m h` M; +MM; GQm smv M b) ç M
K°i im-M b m K¼B M;QìB i" T ?ÉT Î J M;E M;- K¼B M;QìB i?'v i? M`Q\

*?m h?Kv `ä `M; H` K°i M;QìB H`K ? i T?"M bU- M m M!B iW T?QÆM; /B M M`Q ç!
"€+? t2K M?Q H` +?O +O ?„M- pb p"v çB m ?„M +¬M H`K H9+ M`v H` HQ H„M; +?Q

@ L?Q p"v +kM; i®i

"€+? J°M; M ;"i ç-m ç²M; w- pW `²B "€+? J°M; . Q ç½ HûM F +?mv M M;`v ?¬K [
H9+ M`v KÈB w i?S+ çQÊ+ i?b ` h` M; .m `i +| i? H` ibM? ç`+? +O KbM?X v M;
M`v +| i? i€+? h-M >mv M ",M; p` h` M; .m ` - bM? p` h-M >mv M ",M; +Æ ?°B i?
b) ;BÆ i v i€M i?"M?X

"€+? J°M; . Q #B i `ä i•K iQ +O M? KbM?- pb p"v +kM; F?¬M; ²M `Q H M i?ªQ M
M +çM?X

@ h¬B Km®M +MM; æçB smv M ç M T?Q "„+¬MÆB ç! +?„+ +?„M +| +Æ ?°B +QÐB
G¬B G¬B +kM; F?¬M; Km®M i€+? ` pÈB GQm smv M- pb b m ?"M? i`bM? M`v bÊ
+?d bÊ b) +| K°i i?ìB ;B M F?¬M; i? Î +MM; M? m- H9+ M`v +| i? +MM; M;QìB Kb
i?ªQ M;mv M- ç•v `ä `M; H` K°i +?mv M `i H½M; KçMX

@ h¬B +kM; Km®M çBX

h-M >mv M ",M; +kM; Kî KB M; M!B `ä H"Ti`QìM;- i?"i ` M`M; p®M +| w M;?o- +| ç
b Q- /M H` Î J M;E M; /m H`+? +kM; i®i- M?QM; K°i +•m M!B +| +Æ ?°B +QÐB M;
L`M; `i i?Q+? M;U+- + "M; i?Q+? +ªK ;B€+ +QÐB M;U - Î >QM;FQM; +| i? M?ªv M?
KçM? K) M?Q Î ç•vX

@ S- i?"i ` çB M;„K i?ªQ M;mv M +kM; F?¬M; i - +| i? H`K i-K K„i F?Q€M; ççiX

"€+? J°M; M F?) +QìB M!B- ;B®M; M?Q H9+ ç-m ?„M +kM; +| w M;?o H M T?Q #
F?¬M; F?ÄB H° MK +QìB KB M +QÐM;- K` ççK M;QìB h` M; .m ?B m `ä i•K iQ +O
F?ÄB i?¬K #m²M +QìBX

@ L m i'i +ª K¼B M;QìB ç m ç½ [mv i ç`M?- M?Q p"v K¼B M;QìB i`QÈ+ iB M H M t
K°i +?9i `²B b) [m v HçBX

E?B i?'v K¼B M;QìB ç½ M?'i i`Q- ?ÆM M[ +ÁM H` F i [mª KbM? F?¬M; KQM; Km®
;b i? K- +?d +9B ç-m bmv iQ- b m ç! ç K¼B M;QìB +?ì- ?„M M;²B t2 pB i /½ +?çv

*?m h?Kv M|B H" K°i H9+ M?QM; `i H•m- K¼B M;Q|B çÊB ?ÆM ? B ;B|i?b KÈB i?
b m F?B t2 /WM; HçB i?b *?m h?Kv M?ªv tm®M;- b m HQM; +| K°i # H¬ pW HÈM
>mKK2`- çÊB h` M; .m KÎ+Y i?b M? M? +?|M; +?mB p"QX

@ _ iX

J°i•K i? M? KÎF?| p M; H M- *?m h?Kv FûQ # H¬- # M i`QM; H°` M,K F?~m b9M
?°T ççM- # M i`QM; H°` pB M ççM p" M; iQÆB- +?Q i?'v # M i`QM; ç-v „T ççMX ç

eNX *?QÆM; eN , h?ªQ L;mv M EBM? >²MX URV

>Q" M; EBK æ²M; h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eN, h?ªQ M;mv M FBM? ?²MX URV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

æ€K M;Q|B +kM; F?¬M; M;| +?d b m ? B ;B| M;„M M;OB K" *?m h?Kv HçB +| i? ibK
p"v- T?ªB #B i`^M; H9+ M"v [m®+ ;B pšM [mªM +? b9M; `i M;?B K F?„+X

GQçB b9M; iU ç°M; M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" i?S K" M;Q|B #bM? i?Q| M; +| i? çC
F?¬M; Km®M ;BªB i?Q+? H B H`+? +O M| - K¼B M;Q|B +kM; F?¬M; ?ÄB iÈBX

@ h`QM; +€+ p` i?b B #B i bY /KM; b9M;\

*?m h?Kv H'v` K°i F?~m b9M; M?bM ç€K M;Q|B `²B ?ÄBX

@ h¬B ç½ iWM; çB b,M Î *?•m •mX

@ h¬B ç½ iWM; çQÊ+ Hmv M #„M i`QM; T?ÁM;X

@ h¬B ç½ iWM; çQÊ+ #„M F?B ?¼+ [m®+ T?ÁM; i?|B ççB ?¼+

" •K i? M? p M; H M- i?2Q i?S iU H" "€+? J°M; M- h-M >mv M ",M; p" h` M; .m - b
+?Q M|B ;b pb ?„M i?Q+? F?~m b9M; b,M KbM? çQ ç M ?ÆMX

@ "€+? iB M bBM? M;²B +MM; t2 +O i¬B- +?9M; i ç½ +| K°i F?~m- pb p"v F?~m b
+ "m h` M; M?È F„ #bM? i?Q| M; M M ç|M; +?®i #ªQ ?B K HçB- F?B ;†T ibM? ?m®M
i¬B M´ b9M; i?b + "m +kM; çWM; M M M´ b9M;X

*?m h?Kv M?bM h-M >mv M ",M; p" h` M; .m - +m®B +MM; ?„M pšM ;B Q b9M; +?
p" B +•m- ?„M +ªK i?'v +¬ ;€B ç TFB i?" i bU F?¬M; i? M"Q bQ pÈB h` M; .m çQÊ

"€+? J°M; M Î # M +çM? +| +?9i #m²M #U+- ?„M +kM; F?¬M; +| ;b ç M|B- ?„M
>mKK2`- +?ŠM; [m +?d M;çB M;MM; F?¬M; Km®M KÎKB M; K" i?¬BX

@ J¼B M;Q|B ç†i K°i i?S M"v i` M t2- i?m" M iB M HB M Hç+ pÈB M? m F?B p"Q i?ª
+| b|M; çB M i?QçBX

*?m h?Kv H'v` ? B +€B #° ç"K `²B ;B Q +?Q h` M; .m K°i +€BX

E?B i?'v *?m h?Kv +| #B m ?B M i?"M i`¼M; F?B iB M H M T?Q #„+ h•v hçM; M?
p®M ç M; ?B ?B ? ? +kM; iÎ M M M;?B K i9+ ?ŠM H MX

*QM çQ| M; K" h` M; .m çB [m KM KQ i?Q| M; +| ?B M iQÊM; HÎ ç'i- KM ç¬M; M?
imv i- iS [mw #B M ç´B p¬i?Q| M;- #m´B i`Q €M? M„M; #MM; H M +| i? H"K +?Q M
F?B #|M; i®B pW #m¬M; tm®M; i?b M?B i ç° +| i? ;BªK tm®M; /QÈB F?¬M; ç°X

L?QM; F?¬M; i? M;?B M;| ç•v H" K°i +QM çQ| M; ç T- H9+ M"v H" H" T tm•M pb i?
ç-v K"m t M? p" ?Q /çB- +?d +| M?QM; M;¼M M9B imv iÎ T?QÆM; t H" pšM +| K"r
t M? H K- M?[M; €M; K•v i`„M; M?Q Km®M M®B HçB pÈB M? mX

G9+ M"v #¼M ?¼ ç½ +?ϕv` F?ÄB ?mv M Gw æQÌM; M?B m FBHQK2i- ç½ iB M p
i? K p" B +?K+ FBHQK2i M[H" ç M J M; E M; X >B M iϕB t2 ç½ ç M ç` T?QÆM; ç`
i?Î M; °i M; ϕi Î G/X/ ç½ ; B^aK #Ëi`i M?B m- F?mM; +^aM? /¼+ i?2Q +QM çQÌM; M"v
", M; Hm¬M +¬K i`QM; i v K°i +?B + + K2` ç ; ?B ?bM? - h` M; .m +?Ëi bBM?` ?Q
p" B i`, K FBHQK2i M[i?b M" M; +| i? iB T iK+ [m v T?BK M[F?¬M; \

>mv M J M; E M; +?QM? H" pMM; +?mv M +?, M Mm¬B- H9+ M"v M?bM` M; Q" B +Y
#Á ç M; /B ç°M; i` M i?<sup>a</sup>Q M; mv M +Ä t M? # Q H iϕQ M M K°i #S+ i` M?`i ç TX
t2 ç½ p" B M; "v +?Q iWM; çQË+ M; O çO ; B' + M?QM; M?bM p" Q iB M? +^aM? i`QË+ H
i`QM; t2 HB M iK+ p M; H M iB M; •K i? M? ó+HB+Fô- H" iB M; +?KT ^aM? +O h¬M

@ h` M; .m - h` M; .m - M; ?2`ä i`^a HÌBX t2K iϕB

h` M; .m ç M; M; <sup>2</sup>B ?QT K„i M; ?d M; ÆB- ç°i M?B M +?B + #° ç" K +?Ëi`mM; H M-
•K i? M? +O *?m h?KvX

@ h¬B H" h` M; .m - +| ; b F?¬M; \

h` M; .m +¬K H'v #° ç" K`²B ?ÄBX

@ *?9M; i iB M p" Q ?mv M i?`M? J M; E M; /MM; +ÆK- b9M; ®M; T?^aB +'i F„X

@ >B mX

h` M; .m i`^a HÌB K°i +•m- b m ç| +¬K H'v F?~m b9M; - +9B M; QÌB M?ûi p" Q /QËB ;

@ «B- +?¶ M"v +ÁM +| K°i F?~m b9M; M[X

"€+? J°M; . Q i?`v F?~m b9M; b, M +O GQm J M? i?b HÈM iB M; F m H MX

@ æ| H" b9M; + + K M; ç M- çWM; iQÎM; +?d +| KbM? *?m h?Kv #B i çQË+ bU M; m

GQm smv M Î T?Q i`QË+ /MM; ; B¼M; /QÆM; /QÆM; iU ç„+ M!B- i v +kM; F?¬M; M
i v H€B çB i?2Q +?B + t2 pB i /½`) p" Q i`QM; ?mv M i?`M? J M; E M; X

*?m h?Kv F?€ [m2M i?m°+ pÈB +m°+ b®M; Î J M; E M; - ?„M i`U+ iB T H€B t2 ç M K°
p" Q # M i`QM; M; ²B i?b T?€i ?B M M; QÌB MÆB ç•v +?d M!B iB M; hϕM; - #¼M ?¼
pšM H" *?m h?Kv T?^aB ; ¼B i?S+ ,MX

@ h` M; + + - M? t2K- #¼M ?¼ [m€ /½ K M- M; v +<sup>a</sup> i?`i iQÆB +kM; ,M çQË+X

"€+? J°M; . Q pšM M; ²B # M +ϕM? h` M; .m - H9+ M"v €M? K„i +O M" M; ç M; M?bM
/•M i°+ hϕM; Î #`M # M +ϕM? - b m ç| HûM M!B # M i B h` M; .m X G9+ M"v h` M; .m
?QÆM; i?ÆK M; €i #MM; H M i`QM; KkB- iBM? i?¬M +?`M ç°M; X >„M M?bM p T?Q
ç M; M; ?B K +?dM? M?bM p T?Q # M M"v- ?„M #B i KbM? HϕB #` +¬M" M; çM #Đ
F?ÄB +QÌB F?´- +¬M" M; M"v ç½ M?B m H¬M H" K F?| KbM?X

h` M çQÌM; çB "€+? J°M; . Q ?¬m M?Q ç m tQM; ?¬ h` M; çϕB + - ?ÆM M[+ÁM i?Q
ç°M; i€+ i?•M K"i- H" K +?Q G¬B G¬B p" h¬M >mv M", M; HB M iK+ M?bM ?„M #^M;
K" /M ?„M Î i`QM; bmM; bQÈM; M?QM; HϕB +| M' B F?´ F?| i^aX G9+ M"v ?„M çQ
. Q- ç€K ç" M ¬M; Î # M +ϕM? i?`i bU ç M; ,M i?`i b®M; X

L m M!B K°i +€+? +?QM? t€+ i?b #¼M ?¼ ç M; ,M K°i +€B çMB / - #¼M ?¼ K¶B M
/MM; / Q +„i i?`i`²B /kM; KkB / Q çQ p" Q KB M; X E„ i?m"i ,M m®M; +O #¼M ?¼
i?K+- ç²M; i?ÌB HϕB ; B"m iQM? iB i i'm- iWM; KB M; i?`i #` #¼M ?¼ çQ p" Q KB M
F?mM; tQÆM; K" i?¬BX

*?m h?Kv H9+ M"v ç½ ; ¼B K!M tQM; - +kM; F?¬M; #B i H¶i B +O ?„M H" i? M"Q
; b "€+? J°M; . Q pW M!B pÈB h` M; .m - ?„M F?) ; B^aB ç€T,

@ *€B M"v`i #bM? i?QÌM; - p, M ?| ~K i?U+ +O M; QÌB /•M i°+ hϕM; F?¬M; ; B®M; p
+?QM? +O #¼M ?¼- pb p"v K" M; ? i?m"i ; B i / #Á +kM; `i + Q- +?O v m H" ; B[

[m #•v ;Bì i" T iK+ ,M i?`i b®M; #•v ;Bì +kM; F?¬M; +ÁM HQm ?"M? Î J M;E M;- +
T?K+ pK- pb p"v i¬B Km®M çQ K¼B M;QìB ç M ç•v ç Kî K M; +?9i FB M i?S+X

@ *?m ç¢B + - M? +kM; b) F?¬M; +?Q +?9M; 2K ,M i?`i b®M; ç'v +?S\

"€+? J°M; . Q /MM; ;B¼M; ç m F?´ M|B- M?[M; M;QìB î# M +¢M? +kM; ;"i ç-m- T
h¢M; i?"i bU F?€ F?| iB T M?"M- M; v +ª GQm smv M M;"v i?QìM; i?S ;b +kM; ,M-

@ > ? - b) F?¬M;- ?¬K M v i¬B çQ K¼B M;QìB ç M ç•v ç ?QìM; i?K ~K i?U+ +O

*?m h?Kv HÈM iB M; M|BX

*| H) K¼B M;QìB ç m H" i? M? MB M- H¢B î pÈB M? m çQÊ+ p" B M;"v- pb p"v K" Hì
E?B i?'v K¼B M;QìB iÄ` F?| ?B m i?b ?„M M|B,

@ h` .m GQM;- b[ - i?`i / #Á +?QM? H" h•v h¢M; iS #ªQ- M?QM; +| H) K¼B M;QìB
M;QìB F?¬M; i?Q+? i?b +| i? ,M i?S F?€+X

J°i H€i b m i?b M?•M pB M i`QM; [m€M çQ H M ç†i i`QÊ+ K†i K¶B M;QìB K°i +?û
`'i M²M; ç"KX h` M; .m ç½ iWM; M;?2 M|B i`" #Æ +| ;B€ i` /BM? /QÐM; +U+ F€
M•M; Hv H M H"K K°i M;KK- +?Êi +ªK i?'v i?"i bU 'K €TX æÊB ç M F?B Hv i` çQÊ
ç°i M?B M F?¬M; +ÁM +?9i T?ªM SM; pÈB ç° + Q- ;B®M; M?Q ç M; î i?"M? T?® p"

G9+ M"v K|M ,M +kM; çQÊ+ çQ H M- i?`i / - HQÐB #Á- # Q iY #Á- +ÁM +| K|M i?`i M
+ª çQÊ+ t T ç-v K°i #`M- H9+ M"v i?b B +kM; i?"i bU +ªK i?'v ç|B- +kM; F?¬M; [
M? M? +?|M; H'T ç-v # Q iY- i'i M?B M +€+ K|M ,M H" `i M;QM- ç†+ #B i H" *?m
bQ X a m F?B /MM; +ÆK tQM; i?b ?ÆM K°i ;Bì- #¼M ?¼ +ªK i?'v i`ìB i®B M M /W
?ÆMX

h`QÊ+ F?B çB \*?m h?Kv +| Km ? B +QM / +QM ç½ çQÊ+ H°i ` - b m ç| /MM; pªB
b m t2 pB i /½X a m F?B iW J M;E M; çB ` i?b ç½ + Q ?ÆM KU+ MQÊ+ #B M ?Æ
i`bM? pšM +| i? çQÊ+ +?B K M;QÐM; F?mM; +ªM? ç T ? B # M +Y b´- M?QM; h`
F?€ i?QªB KÈB- ;B®M; M?Q +ªM? b„+ iQÆB KÈB p" v M #bM? +| i? ;°i`Y i'i +ª #

E?B ç M ?mv M "€i h9+ i?b ç½ H" ;¬M KQìB ? B ;Bì F?mv - ç€K M;QìB KÈB iÈB h•
KÄB `½ `ìB F?| i? M"Q +?`m M´BX hmv ? B +?B + t2 +| #° ;BªK t|+ +U+ i®i M?Q
M i`QM; +kM; +ªK i?'v `½ `ìBX :B®M; M?Q pb ?Q" M +ªM? p" ?"M? i`bM? K i KÄ
T?ÁM; M?" F?€+?- B +kM; M? M? +?|M; iB M p"Q K°M; ç TX >ÆM b€m ;Bì b€M;
*?m h?Kv ç€M? i?S+- ?¬K M v #¼M ?¼ +¬M T?ªB iB T iK+ +?¢v çB- +¬M T?ªB [m
MÆBX h` M çQìM; çB #¼M ?¼ b) T?ªB M;O H¢B K°i ç K- M m K v K„M +| i? ;†T çQ
M;mv M- ç²M; i?ìB çB i` M i?ªQ M;mv M +kM; +¬M çB bÈK K°i +?9i- +® ;„M; ibK`
i`ìB i®B ç tBM M;O H¢B- M m F?¬M; i?b +?d +| i? M;O i` M t2 K" i?¬BX

h` M; .m H9+ M"v ç½ #B i çQÊ+ i•K iQ [m'v `¬v +O "€+? J°M; . Q- pb p"v K" ?„M
+?¶ +?Q "€+? J°M; M K°i i?ìB ;B M- i'i M?B M "€+? J°M; M b) F?¬M; iW +?®BX

@ h`QÊ+ FB î F?m pU+ M"v +| K°i #° H¢+ F?€ HÈM- #•v ;Bì +| H) ç½ /ìB +?¶- pb p
T?ªB +~M i?"M- +¬M T?ªB i? v T?B M M? m + M? ;€+X

*?m h?Kv /MM; ;B¼M; +?ûK çBM? +?†i b„i M|B- /U çQ€M # M ç-m +O ?„M +?QM?
çbM? /•M /m KK+- M?QM; t2K tûi ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i i?b `i +| i? b) M;O H¢B
F?¬M; #B i +QM çQìM; ç'i ç½ H•m F?¬M; +| M;QìB çB- #•v ;Bì +| +ÁM M;mv M p M

dyX *?QÆM; d y, h?ªQ L;mv M EBM? >²M Uk Y jVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; dy, h?^aQ M;mv M FBM? ?²M Uk Y jVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

æ¢B i?^aQ M;mv M K` /•M i°+ h¢M; i?Q`iM; +?,M Mm¬B ;B b9+ M^K Î pMM; T?Q "„+
M?Q p"v i?b +¬M T?^aB +| M;Q`iB +?d ¢Q`iM;- ¢²M; i?`iB +QM ¢Q`iM; +?¢v p"Q +`M; b
p T?Q i`QÊ+ +?d i?'v i?<sup>a</sup>Q M;mv M FûQ /`B M?Q F¬M; +| ¢B K /WM;X

E?B +m®B +?•M i`iB +?d +ÁM H¢B +?9i €M? M„M; M?`M M?¢i- *?m h?Kv /WM; t2 H
i?QÊ+X

@ a Q p"v\ M? *?m F¬M; T?^aB ¢½ H¢+ ¢Q`iM; `²B +?S\ «B i`iB- +QM #` M|_H¢M?

GQm smv M /WM; +?B +>mKK2` Î T?Q b m +?B + pB i /½ #®M M,K Kûi- b m ¢| ?
t2- M?QM; M; v H"TiS+ #` F?Q H¢M? i"TFQ+?¬ +?d +| i? M? M? +?|M; [m v p"Q i
F?Q€+ H M M;Q`iB K°i #° [m¬M €Q [m•M /KM; +U+ /`v- H¢B K†+ i? K # M M;Q`B K
tm®M; t2 +ÁM K M; i?2Q ? B +?B + €Q F?Q€+ /`v- +?QM? H` +¬K +?Q *?m h?Kv p

@ o b b Q M?B i ¢° i`QM; M;`v H¢B +? M? H +? [m€ KS+ i? M`v\ "m´B i`Q +ÁM K
F¬M; ¢° `²B b Q\ M? \*?m- i`QM; t2 +O i¬B +| ? i?®M; ¢`M? p` iQ`M +¬m M?QM
+ªX

GQm smv M FûQ €Q F?Q€+ [m•M /KM; H M +?2 FQM ? B i B- ¢²M; i?`iB H¢B +Q ¢¬
M|B pW ¢Q €Q F?Q€+ p"Q i`QM; t2 pB i /½X > i?®M; ¢`M? p` iQ`M +¬m K` ?„M M
Î i?`M? T?® HÊM- #•v ;B| ¢ M i?^aQ M;mv M- +,M #ªM F¬M; +| iQM ?B m ;B®M; M

@ "•v ;B| i`iB ¢½ b„Ti®B- +kM; F¬M; i? M`Q M?bM `ä +QM ¢Q`iM;- pb p"v +?9M;
+`m +kM; F¬M; +¬M T?^aB i„i K€vX >¬K M v F¬M; +| ;B|_ +kM; b) F¬M; bÊ ?Ä
i? ¢®i HY MQÊM; i?S+ ,MX *`m [m v p M|B +€+ +¬ 'v K†+ €Q F?Q€+ p"Q- i`QM;

*?m h?Kv F¬M; iB T M?"M €Q F?Q€+ K` GQm smv M ¢Q ¢ M- pb i`QÊ+ F?B ¢B
¢Q€M ¢QÊ+ b) +| +?mv M i? M`v tªv `X L?QM; ?„M +kM; i?"i bU F¬M; M; ì pb bU
T?^aB #B i`^M; M m Î ¢¢B i?<sup>a</sup>Q M;mv M K` bÆ w ¢ #` +ªK H¢M?- M?Q p"v b) i?"i bU

a m F?B M;?2 M|B b) b„T ¢QÊ+ ,M K|M i?`i MQÊM; i?b MB K ?QM; T?'M +O M?[M
+?Êi #MM; T?€i- K¼B M;Q`iB ¢ m F?Q€+ €Q tm®M; t2X hmv #bM? i?Q`iM; +kM; +?
Q ;B| ¢QÊ+ MQÊM; i?`i Î /½ M;Q¢B- M?QM; #•v ;B| H` K°i ¢` T?QÆM; i®B K`i- #
¢¢B i?^aQ M;mv M- M m ¢®i K°i ¢®M; HY i?b +?„+ +?„M b) +| w p` F?€+X

@ GQm smv M- +`m p` h` M; .m i? M? Hw ¢€K +Ä #®M T?Q - KM ¢¬M; +Ä ¢½ F¬M;
i b) #` i?B m +?QMX

*?m h?Kv M? M? +?|M; H'v iW i`QM; +?B +t2 pB i /½ ` K°i +•v t M; +¬M; #BM?-
H¶ Î MÆB +€+? +?B +>mKK2` #®M M,K KûiX æ°M; i€+ +O ?„M `i M? M?- K°i t
¢'i ¢QÊ+ H"i H MX

GQm smv M i?b +?¢v p +?B +>mKK2` H'v ` ? B +QM / Q b„+¬ ?„M +¬K K°i +QM /
? B #„i ¢¬m +„i +Ä F¬Î #®M T?Q X G9+ M`v "€+? J°M; M /šM i?2Q M?[M; +¬; €B
K` b m K°i ;B| i?b i'i +ª +¬M; i€+ ¢ m ¢½ ¢QÊ+ +?m`M #` i®iX

G9+ M`v #®M T?Q ¢ m ¢½ ¢QÊ+ /¼M / T b¢+? b)- \*?m h?Kv i?b ¢`Q K°i ?® +¢M F
;B[? B +?B +t2- b m ¢| H¢B ¬K` K°i p`B i?S; b ¢| iW +?B +t2 pB i /½X æ€K M;Q
tûi- i?b ` H` ? B +•v +?o # M M?- +ÁM +| ?ÆB KQ`iB +•v ;¶ F¬M?Q +€M? i vX
¢ M T?Q b m +?B +t2 pB i /½ ¢ t2K tûi- +m®B +MM; ?„M +kM; #B i *?m h?Kv +?n
`i M?B mX

GQm smv M t€+? K°i i?MM; /¬m iW i` M +?B +t2 >mKK2` tm®M;- ?„M Km®M ;B°i t
M?QM; #` *?m h?Kv M;„M H¢BX

@ E?¬M; M M /MM; b@ /-m M"v- ?¬K M v +?B + >mKK2` b) F?¬M; çQÊ+ i„i K€v- p b
+Sm K¢M;X .M H9+ i`QÊ+ +?9M; i ç½ ç´ ç-v #bM? +ª ? B t2- M?QM; +?9M; i +?¢
MY - ç²M; i?İB iW p` i`Q M"v ç M i?¬M? T?® E?9+ E?m +ÁM T?ªB K'i #®M M,K ;Bİ
iB i FB K K°i +?9i- +?d bÊ ? B +?B + t2 b) +| K°i ? i /-mX

L m /MM; /-m ç H"K +?`i ç®i i?b i?"i bU [m€ T?Q- *?m h?Kv pW M|B pW M?ûi +
F?9+ +•vX G9+ ç-m F?|B ç2M #MM; H M- F?¬M; H•m b m i?b M;¼M HY ?WM; ?U
F?¬- ç®M; HY M? M? +?|M; çQÊ+ i?¬M? ?bM?X

*?m h?Kv /UM; ? B +•v +?o # M M?Î ? B # M ç®M; HY - b m ç| H¢B /MM; K°i +•v
çQÊ+ Km i`QÊ+ ç| p" ç†i H MX E?¬M; H•m b m i?b +QM / ç½ ç¬M; +SM; pb H¢M
M +¢M? #¬B p"Q p"Bi?S; B p`- H9+ M"v KĐ iW i?`i / M?Ä tm®M; H"K #MM; H M
?ÆM K°i i?QÊ+X

J°i H€i b m- F?B +QM / çQÊ+ [m v ç m i v- KMB ?QÆM; i?`i MQÈM; M²M; ç"K iW ;
?QÆM; M"v i`i M?B M b) F?¬M; ;B®M; pÈB K|M i?`i MQÈM; ,M i`QM; [m€M- `i i mv
H K ?Qi p"Q KMB ?QÆM; M;•v M; `i i`QM; F?¬M; F?Q- K" *?m h?Kv H" M; QİB #"M
iK+ ?Q¢i ç°M; - K°i i v HB M iK+ tQ v i`K+ tmv M [m +QM / - KK+ çQ+? H" Km®M
+ÁM H¢B HB M iK+ #¬B H M i?•M / M?[M; HQ¢B ;B p` ;b ç|X *QM / +S HB M iK-
#B M i?¬M? K"m p"m; - KMB i?ÆK +¬M; i? K ç†+ #B iX

*| i?`i b Q H¢B F?¬M; +| `QÊm\ h` M; .m tQ v M; QİB ç`M? çB p T?Q t2 H'v `QÊ
+?Êi i?`v h-M >mv M ",M; /MM; €M? K„i KQM; +?İ M?bM p"Q +QM / p"m; `m°K- ç
p¬ i?S+ HB K K¬BX G9+ M"v ;QÆM; K†i tBM? ç T i`„M; M; -M +O M"m; çQÊ+ €M?
i?"i bU H"K +?Q ?„M T?ªB M;•v M; QİB ` M?bMX

@ J°+ æ-m- +¬m i`WM; K„i M?bMM h-M ç¢B iB m i?Q H"K ;b p"v\

" M i B h` M; .m +?Êi p M; H M •K i? M? T?€ #oM? +O GQm smv M- H9+ M"v h-M
çQÊ+ €M? K„i M|M; #ÄM; +O h` M; .m - M?QM; M"m; +kM; F?¬M; iS+ ;B"m- p K
M"v H"K +?Q h` M; .m i?-K ?¬ ç€M; iB +X

@ h¬B çB H'v `QÊmX

h` M; .m M;QÊM; M;MM; M|B pÈB GQm smv M- b m ç| ?„M çB M; M; [m # M +¢M?
t2 ¬K tm®M; i?MM; `QÊm K" GQm smv M ç½ Km - +kM; F?¬M; i bK Hv- i`U+ iB T
"€+? J°M; M K¶B M; QİB K°i +? BX

@ L,K KQÆB ? B ç°- M?[M; HQ¢B `QÊm ç° + Q ?ÆM ç½ M;WM; bªM tm'i iW H•m `²
*?m h?Kv iB T M?"M +? B `QÊm- ?„M KÎ M„T K" i`U+ iB T H"K K°i M;KK- b m ç| Kd

@ E?KX

:QÆM; K†i "€+? J°M; M +?Êi çÄ #WM; - ?„M ç`M? H M iB M; M?QM; ç"m? Mm®i Hİ
bU H"K K°i M;KK- ç•v H" `QÊm K¢M?- F?¬M; / m®M;X

@ *?9M; i¬B +kM; Km®M m®M; - +?Q i¬B i?Y K°i +?9iX

"° /¢M; +O "€+? J°M; M +kM; F?¬M; H"K +?Q +€+ +¬ ;€B 2 M;¢B- "€+? J°M; . Q-
",M; ç m +¬K H'v K°i +€B +?ûM [m'M H'v h` M; .m Km®M m®M; `QÊmX

l®M; K°i +?9i +kM; F?¬M; H" p'M ç - M?Q p"v +| i? çª i?¬M; K€m ?mv i p" ;•M +
çQÊ+X

G9+ M"v *?m h?Kv ç½ ç†i +? B `QÊm i`QM; i v tm®M; - ?„M ç†i +QM / ç½ çQÊ+ M
#¢i- i` M i v i`€B ?„M +?Êi tm'i ?B M K°i +QM / Q /¬B ? B KQÆB T?•M pÈB iQ"m i
€M? b€M;X

*?d i?`v \*?m h?Kv M? M? +?|M; pmM; / Q i` M M; QİB +QM / ç½ çQÊ+ MQÈM; +?Q
+?mv M M; ?B T- iWM; KªM? iWM; KªM? i?`i / `ÆB tm®M; p"b +?B + ço i`QM; #
M +¢M? F?¬M; F?ÄB i`-K i`² F?2M M;ÊBX

G9+ M"v çQÊ+ ,M i?`i / MQÊM; i`QM; K K M; Q" B ; B Á M- i?ÆK M; QM imv i p`B- ?Æ
M; QM- M; „K #-m i`B ç K ç-v b Q i`QM; F?¬M; ; B M v M i o M? p„M; H†M; ; B[ççB
+ªK i?'v H Á M; /ç K b M? i`Î M M F?Q€M; ççiX

@ J°+ æ-m- H"K K°i #`B çBX

GQm smv M + -K K°i +? B `QÊm- i`QM; K B M; M? B i?`i / - ?„M /MM; ; B¼M; ?`K ?ª

@ a Q\ >€i ; b +Æ\

h` M; .m +| +?9i +?¬M +?WX

@ §- h` M; .m ?€i #`B ççB i?ªQ M; mv M çB- i¬B M; ?2 G¬B G¬B M|B M? ?€i `i ? v

h-M >mv M ",M; +?Êi K Î K B M; M; Q" B /U çQ€M +O K¼B M; Q`B- +ª çQçM çQ`M; p
M" M; +`M; ; B®M; K°i M; Q`B #b M? i?Q`M; - i?Q`M; t m v M +?O ç°M; +MM; M|B p`B
#B m ?B M H" M; Q" B ; -M M?Q M; i`QM; t - +kM; `i ççK #ç+X

@ > v H" ç M? *?m ?€i K°i #`B p HQM? çBX

@ h` M; .m - +`m +kM; F?¬M; +¬M çQ ç~v- i¬B i?S ; b +kM; H"K çQÊ+ M?Q M; M m
b|B i?ªQ M; mv M ç M K" i?¬BX

*?m h?K v ç M; MQÊM; +QM / +QM i?S ? B +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ T?ªB M|B H`B

@ æ9M; p"v- +`m h` M; M M ?€i K°i #`B /•M + p ççB i?ªQ M; mv M h•v hçM; X

a m F?B çQÊ+ h` M; .m ?Q€M ç´B p`i`Q i` M t2- "€+? J°M; M ç½ tQM; ?¬ pÈB h
M?Q M; ?„M iYm HQÊM; F?¬M; i®i- pW m®M; p`B M; K K i?b ç½ b v H` ç`K Hv- M
. Q Î # M +çM? çÐ H'v M; Q`B- bÊ `^M; ç½ M; ½ `²BX

@ o"v i¬B b) ?€i K°i #`B /•M + +O J¬M; *´X

_QÊm p`Q i?b HÈM ; M- h` M; .m ?€i ?Á +kM; F?¬M; i - +kM; #B i F?¬M; i? +?®
H"K K°i #`BX

@ h?ªQ M; mv M tB M? ç T H" M?`i¬BX

:B| i?´B ?QÆM; ?Q imM; # v i` M M?[M; M M +Ä t M? M; „iX

*€M? #QÈK T?'T T?ÈB- +?BK +?|+ ?|i p M; i`BX

hm'M K½ bªB +?•M M?Q K•v i` M i`BX

. #Á M?B m M?Q p m M; i`•M +?•m i` M ç'iX

E b +| K°i +¬ ; €B +'i iB M; ?€iX

hB M; + p m B bQÊM; ?Á HšM p`Q ç'i i`BX

" M i`QM; +| F?m M; +ªM? /•M /m K K + b®M; b m M; i9+X

*| M?[M; #S + i` M? ç T M?Q i`QM; KÆX

E b +| K°i +¬ ; €B +'i iB M; ?€iX

hB M; + p m B bQÊM; p M; H M F?„T i`BX

E b +¬ ; €B +'i iB M; ?€iX

h` M; .m KQÊM ?ÆB `QÊm ç +'i + Q #`B ?€i M´B iB M; +O /•M i?ªQ M; mv M- ;
i`mv M p`Q i B ç€K M; Q`B ç M; ,M i?`i m®M; `QÊm i?Q`M; b Q- B +kM; i?'v #° /ç
+?9i #B M ?| X

@ >9 >9 >9

E?B h` M; .m F i i?9+ #`B ?€i i?b iW t i`mv M ç M p`B iB M; b|B i`m- çB m M`v
M;mv M T?O i? K b„+ i?€B ?mv M #QX *?d +| *?m h?Kv H` M?Qm K`v M?bM F?„T
GQm smv M- ç GQm smv M çQ "€+? J°M; M ç½ b v H M +?B + >mKK2`- ç²M; i?
+?†iX

@ >W- J°+ æ-m- + "m i?"i bU ç½ ;¼B b|B ç M- #•v ;Bì ç i-B +?Q +?9M; #B i i vX
G9+ M`v "€+? J°M; M ç½ b v M?Q +? i- iB M; b|B i`m #®M T?Q HçB +`M; `ä `M
æ€K M;QìB h-M >mv M ",M; M;?2 i?'v iB M; b|B i`m i?b iÄ ` `i bÊ ?½B- +?d +| C
T?'M- ?„M HÈM iB M; M|B pÈB h` M; .m X

@ J¼B M;QìB M? M? +?|M; H M t2 +?B + >mKK2`- M m #` b|B p•v i?b b) F?| i? M
E?B i?'v GQm smv M +?"K`½B çÐ "€+? J°M; M p T?Q +?B + >mKK2`- *?m h?Kv
K` iB M ç M t®+ M€+? KÎ+Y t2 MûK "€+? J°M; M p`Q # M i`QM; t2X

@ s i- t i- t i- t i

@ M? *?m- t2 M`v F?¬M; F?ÎB ç°M; çQÊ+ M[X

h` M; .m T?ªM SM; +kM; F?¬M; iQM? H` +?"K- F?B *?m h?Kv M?ªv /UM; H M M„
J°M; M p`Q i`QM; +?B + >mKK2`- ?„M ç½ MûK +? B`QÊm çB p` +?mB p`Q i`QM; -
M`v ?„M F?ÎB ç°M; K` +?d p M; H M M?[M; •K i? M? t i t i- ?„M ?B m`ä- +?B + t2
+kM; ç½ ç¬M; +SM; X

@ æWM; ç°M; p`Q t2- M? M? H M- H M +?B + t2 M`vX h-M iB m i?Q H2Q H M +?B
*?m h?Kv H2Q H M +?B + >mKK2`- ?„M çQ K„i M?bM p` T?€i ?B M i?B m h-M >n
M`M; M;²B i` M +?B + t2 pB i /½ pÈB h` M; .m - pb i? K` ?„M F?¬M; F?ÄB ?¬ H M
h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; #B i pb b Q KbM? HçB H2Q H M +?B + t2 M`v- H9+ M
t2- M`M; çB i?2Q b m HQM; h` M; .m i?2Q #ªM M,M;- b m ç| M`M; KÈB T?€i ?B M
ç`M? KÎ+Y #QÊ+ tm®M; i?b HçB #` h` M; .m FûQ p X

@ M? H`K ;b p`v\ "m¬M; i-B ` X

h-M >mv M ",M; +?Êi +ªK i?'v KbM? ;B®M; M?Q +?mB p`Q i`QM; HÁM; h` M; .m -
i` M M;QìB ç`M ¬M; #MM; p`Q +?|T KkB +O M`M;- imv +kM; F?¬M; [m€ F?| +?`m M
t`m ?´- M`M; F?¬M; M;ì h` M; .m b) HÈM ; M M?Q p`vX

@ æWM; M|B M?B m- +¬ M?bM ` M;Q`B t2KX

h` M; .m M|B M?Q ;B| HM [m i B h-M >mv M ",M;- H`K +?Q H¶ i B +O M`M; +?
#MM; H M +ªK ;B€+ M|B F?¬M; M M HìBX

h-M >mv M ",M; M?bM ` M;Q`B i?2Q HìB h` M; .m - M`M; +?Êi i?'v M?[M; HMK +/
+?B m K¼B M;QìB /¼M bç+? ç M; p M; H M M?[M; •K i? M? bQç i bQç i- •K i? M? M
H†M; H` +U+ F€ `ä `M;- ç²M; i?ìB +ÁM +| ?ÆM KQìB çB K b€M; iW i`QM; ç®M; +Á

æ°i M?B M +?B + t2 >mKK2` #`i b€m +?B + ç M Î ç-m t2 H M- #KB +Ä i`QÊ+ K†i çC
h` M; .m p` h-M >mv M ",M; ç m i?'v `ä- ?ÆM KQìB +QM b|B i?ªQ M;mv M ;¬v ;B
i`QM; #KB +Ä pÈB iQ i? +?m`M #` #´ M?`Q p T?Q i`QÊ+X

h-M >mv M ",M; #` /¼ +?Q ç´ K² ?¬B HçM?- ?ÆM KQìB Kûi ç®B pÈB HQ`B b|B i?
i?¬B- M m H9+ M½v M`M; KçQ ?B K tm®M; t2- bÊ `^M; ç½ #` b|B i?ªQ M;mv M i`T

G9+ M`v €M? b€M; KçM? H`K +?Q ç€K b|B ç M; `bM? `T # M FB F?¬M; F?ÄB +?
M?QM; T?Q b m +?B + t2 >mKK2` +?Êitm'i?B M`i M?B m €M? b€M; t M?- M m #
i?b +?d +| MQÊ+ #Ä KçM; X

*?B + t2 pB i /½ F?¬M; i? F?ÎB ç°M; çQÊ+- i'i M?B M M?B i ç° +kM; ;BªK tm®M; F
K` h` M; .m +ªK i?'v ? B +?•M M?Q ç¬M; +SM; X G9+ M`v +?B + t2 >mKK2` +kM;
b m ç| /WM; M; v b€i # M +çM? +?B + pB i /½X

@ a M; M? M? H MX

*?m h?Kv KÎ+Y b m +O +?B +>mKK2` - ?„M M|B pÈB h` M; .m p` h-M >mv M '
.m pW KÎ+Y ç`M? tm®M; t2 i?b ? B #|M; ç2M iW i`QM; #KB +Ä # M +¢M? H Q `

dRX *?QÆM; dR , h?^aQ L;mv M EBM? >²M U9VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; dR, h?^aQ M;mv M FBM? ?²M U9VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

L?bM [m +Y b´ t2 +| i? i?´v b€m #|M; ç2M iW i`QM; #KB +Ä T?|M; ` - K°i +QM T?
/½- # +QM T?|M; p T?Q ;-K t2 >mKK2`- K°i +QM +| i? i`¢M; +Q|M; i`€M; p` #
ç M; T?|M; p T?Q *?m h?Kv ç M; MY çSM; MY M;²B b m +?B +>mKK2`X L?[M;
T?•M +¬M; `i +?QM? t€+- +?d b m M?€v K„i i?b +QM b|B H¬M; M•m ç½ T?|M; ç M
p`Q ?¼M; *?m h?KvX

@ :`Q

h` M; .m +?Q M?bM M?bM p T?Q \*?m h?Kv i?b +?Êi M;?2 i?´v iB M; b|B ;`Q `®
p M; H M K°i MY i?b /WM; H¢B M?Q ;` i`®M; #` #|T +´- K°i #|M; ç2M `ÆB tm®M;
FQM? +O +?B +t2 pB i /½X G9+ M`v h` M; .m KÈB i?´v i? M? ç Q +O GQm smv
i` M i v ç½ /QM? ç-v p i K€m- +´ +O +QM b|B i` M K†i ç´i +kM; HB M iK+ T?mM
;B®M; M?Q +^aK M?“M çQÊ+ mv ?B T- pb i? +| #^av i€K #|M; ç2M iW i`QM; M?[M; H

@ *?¢v çB5

*?m h?Kv ç|M; +?†i +Y t2 H¢B `²B ?¬ H M pÈB GQm smv M,

@ M? +?¢v t2 çB- i¬B b) ç|M #¼M ?¼X

@ æMM;- çMM;- çMM;- çMM;X

E?B iB M; b9M; p M; H M- #®M +QM b|B ç m #` #„M M;½- h` M; .m [m v ç-m M?b
çSM; b m HQM; ?„M- F?~m b9M; iU ç°M; i`QM; i v ç M; #®+ F?|B Î MÁM; b9M;- K M
H M X

@ „M i®i [m€- i¬B +?o b9M; p`Q M; v b€i # M KÈB i`9M; çQ+?- +¬i?b #„M i`9M;
h` M; .m tQ v M;Q|B ç M; ç`M? M|B i? K p`B +•m pmB çM - F?¬M; M;| ç-m | + +aK
+?•M +kM; K K M?kM- +•v ç Q i`QM; i v `ÆB tm®M; ç'i- +Æ i? +kM; ;B®M; M?Q ç

@ JbM? +kM; F?¬M; i? iû tdm çQÊ+- M?Q p"v [m€ K'i KtiX

h` M; .m +® ;„M; ;B[ p[M; iBM? i?-M- +€M? i v i`€B ` K€m [m€ M?B m- ?ÆM M[
H`K +?Q ?„M i?Q€i HU+- i`QÊ+ K„i +kM; i`Î M M KÆ ??X *Æ i? ?„M +?Êi HªQ çªQ
i v T?ªB- Km®M +?KT p`Q i?S ;b ç| ç `M ç`M? +Æ i? X

@ N - b Q K K M?kM M?Q p"v\

h` M; .m +ªK i?'v i v i`€B +?KT i`9M; K°i i?S ;b ç| K K M?Q #¼i #B M- H¢B +U+ F€
F?ÄB /MM; i v #|T ? B +€B- b m ç| M;?2 i?'v •K i? M? iS+ ;B"Mp" +| +?9i t'm ?' +

@ GQm K M?- K m #m¬M; i v X

@ a Q\

h` M; .m +® ;„M; KÎ K„i- +?d +ªK i?'v i v i`€B +O KbM? ç½ +?°T p`Q p`i`Q + Q M
>mv M ",M; - /M M`M; K†+ €Q F?Q€+ /`v M?QM; +kM; F?¬M; i? M`Q +?2 ç"v çQÊ+

h` M; .m p®M +ªK i?'v ç-m | + KÆ ??2- #•v ;B| ?„M +?Êi i? M? idM? M; v H"TiS+-
t2 pB i /½- +kM; F?¬M; /€K M?bM h-M >mv M ",M;X

L m M?Q H9+ M`v h` M; .m M?bM H¢B- ?„M b) i?'v h-M >mv M ",M; F?¬M; [m€ i
E?B h` M; .m /MM; i v #|T p`Q M;U+- M`M; i?"i bU +?Q F`T +ªK i?'v #U+ KbM? i?
ç½ i`mv M F?„TiQ`M i?•M- iW F?B M`M; ?B m +?mv M ç M M v i?b +?Q iWM; +|
p`i`Q +'K ç` - #•v ;B| +ªK ;B€+ KÈB H¢ H`K +?Q M`M; K'i çB T?ªM SM; i`QM; iQ+?

h-M >mv M ",M; pÈB p K†i çÄ YM;- i? M i?MM; p¬ ?¢M- i?"i bU #MM; ` K°i +ªK ;
i M #,M; imv i- çO H`K +?Q #'i F€ M;Q|B ç`M ¬M; M`Q +kM; i?'v çB M +m²M;X L?Q
+ªK i?'v `i €v M€v- pb p"v +kM; F?¬M; çQÊ+ i?'v ibM? ?m®M; M?Q i? X

@ >mv M ",M; +?9 wX

E?B h-M >mv M ",M; +ÁM ç M; M;•v M;Q|B pb M?[M; /Q p` +O ç°M; +?¢K p`Q H9+ p
tm çm´B ç½ +?¢v ç M- +?9M; M| p•v [m M? #®M T?Q +?B +t2 pB i /½ `²B +MM;
",M; p` h` M; .m X

G9+ M`v h-M >mv M ",M; i?"i bU F?¬M; +ÁM bS+ HU+ ç #„M b9M;- ?`M? pB pW
iQ`M i?•M M`M; K K M?kM ` - b9M; +kM; `ÆB tm®M; ç'iX G9+ M`v p`B +QM b|B M•
+ª ? B F?¬M; [m€ t X

@ æMM;- çMM;- çMM;- çMM;X

hB M; b9M; p M; H M `i +| iB i i'm- #ªv i€K +QM b|B T?|M; p T?Q h-M >mv M ",M
ç¢M M;½ tm®M; ç'iX E?B #-v b|B ?QªM; bÊ p`HmB p T?Q b m K°i +?9i- +?B +>
`Q ç M i`QÊ+ K†i h` M; .m p` h-M >mv M ",M;- +Y t2 M? M? +?|M; çQÊ+ KÎ ` X

@ > v- J°+ æ-m- +`m ç9M; H` ç`M ¬M; i?S i?B i- K m H M t2X

••v ;B| M;Q|B H€B +?B +>mKK2` H` G¬B G¬B- GQm smv M çSM; Î # M +¢M? +Y
h` M; .m p` h-M >mv M ",M;- ibM? +ªM? pW `²B +?d tªv ` i`QM; M?€v K„i M?QM
M;Q|B i`QM; t2 >mKK2` T?ªB +?`M ç°M;X

hB M; b9M; pšM HB M iK+ p M; H M- M?[M; pB M ç¢M ç²M; çQÊ+ *?m h?Kv #„M
M?[M; +QM b!B Km®M iB T +”M ç m #` tY HwX

@ >mv M ",M;- +¬ H M i`QÊ+ çBX

h` M; .m iU M;QÌB H M i?B + t2 pB i /½ p` +ªK i?’v i? HU+ ç½ F?¬B T?K+ H¢B
i v T?ªB F?) ç~v h-M >mv M ",M; H M t2- M?QM; F?¬M; M;Ì M`M; ç½ #QÊ+ K°i +?ª
çti M; v p`Q +†T K¬M; HÈM +O M`M;X J°i +ªK ;B€+ ç`M ?²B FBM? M;QÌB +?Êi i`
p M?Q #` çB M ;B”i- K` +Æ i? +O h-M >mv M ",M; +kM; +| ?ÆB +SM; H¢B- b m ç
p`Q- M`M; KÈB i?m”M HÊB H2Q H M t2X

M;m²M UXV

@ h`ÌB ¢- b Q +S +?ÆB i¬B M?Q p”v\

h` M; .m +kM; F?¬M; F?ÄB Q€M i`€+? KbM? b!p`Q M?[M; MÆB +’K ç` +O h-M >
ç°M; p`Q M;U+ p` K¬M; +O M`M;- pÈB iQM? +€+? H½M? ç¢K +O M`M;- F?¬M; #B
` b Q\

@ *QM #` M!- æ¢B smv M- +”m +kM; F?¬M; #B itm®M; t2 /bm i¬B K°i +?9i b Q\
E?B i?’v GQm smv M çSM; +?Ì # M +Y i?b h` M; .m +?Êi M´B ;B”M- F?| +| çQÊ+
E?B M;QÌB i Î p`Q ibM? ?m®M; F?~M +’T i?b i?QÌM; b) im¬M ` M?[M; T?¬M bS+ K
+O +Æ i? - M?QM; b m F?B pQÊi [m F?QªM; i?ÌB ;B M ç! i?b +Æ i? i`Î M M +U+
.m ç M; Î p`Q i`QM; ibM? ?m®M; M?Q i? - imv ?„M +| F?¬B T?K+ H¢B +?9i bS+ H
K€m +?S F?¬M; T?ªB H` MQÊ+- ?¬m M?Q H9+ M`v +kM; F?| i? M`Q M?†i F?~m b9

GQm smv M +kM; i?”i bU F?¬M; M?bM i?’v ibM? ?m®M; i?Q€i HU+ +O h` M; .m -
i?b KÈB +?9 w ç M +€M? i v i`€B +O h` M; .m ç½ #` i?QÆM;X >„M p°B p`M; M?ªv
H M- ç!M; +Y +?B + t2 pB i /½- +m®B +MM; KÈB ç~v h` M; .m H M t2X

@ G¬B G¬B- H€B t2 +mM; F?¬M; +¬M [m€ M? M?- +?d +¬M +?¢v [m M? +?B + pB
E?B i?’v h` M; .m ç½ H M t2- \*?m h?Kv HÈM iB M; M!B- [mv K¬ +O #-v b!B M`v
?ÆM K°i i`,K +QM b!B i?ªQ M;mv M- pW `²B KÈB +?d #` #„M +? i?ÆM +?K+ +QM
ç´B +?B M i?m”i- i`U+ iB T +?mB p`Q ~M ;B’m i`QM; M?[M; #KB +Ä + Q- *?m h?K
i? iB T iK+ b,M çm´BX

L?QM; *?m h?Kv +kM; F?¬M; Km®M ç +?Q ç€K b!B T?€ ?Q¢B +?B + t2 pB i /½- ?
T?ªB H€B t2 p - i?S ? B H` ?„M i?”i bU F?¬M; i?Q+? H` F #` ?¢B- #•v ;B! #` #-v b
H`K ?„M +ªK i?’v +| +?9i t’m ?´X J†i F?€+ h` M; .m #` i?QÆM; +kM; H`K +?Q ?„M
b Q i?b +QM çQÌM; ç m H` ?„M p¢+?` - b B H-K +| i? iQM? H M ç-m ?„MX

@ h` M; .m - F?¬M; T?ªB ç½ M!B +”m +?Ì K°i H€i i`QM; t2 b Q\ o°B p½ çB ` H`K ;
i? M`Q `²B\

*?m h?Kv `Ki M;QÌB p`Q i`QM; t2- ?„M ç!M; +?®i #ªQ ?B K +O F?~m b9M;- b m ç
K€m h` M; .m `²B M!BX

@ *?m ç¢B + - Î i`QM; t2 F?¬M; ?Q¢i ç°M; i?b +U+ F€ H¢M?- M m iB T iK+ Î H¢B p
b) ç¬M; +SM; K’iX

h` M; .m b m H-M ç-m tQM; ?¬H` >mv M ",M; i?b +`M; i? K i?m”M KB M;- H9+ M
ç M; M?bM p`Q p i i?QÆM; +O ?„M- p K†i +| +?9i HQ H„M;X

@ æ i¬B t2K i? M`QX t2K i¢B

*?m h?Kv M;²B tm®M; # M +¢M? h` M; .m - ?„M FûQ +€M? i v €Q +ÁM b!i H¢B- b r

@ a Q p”v\ *?m ç¢B + - +| M†M; H„K F?¬M;\

oQÊi` M;Q`B/U çQ€M+O K¼B M;Q`B- +kM; F?¬M; T?ªB H` h` M; .m KÎKB M; ?
>mv M",M;- ;B¼M; çB m+| p b®i`m°iX L?QM; H9+ M`v K¼B M;Q`B M;?o H` h-M
K` h` M; .m KÊB #B i?QÆM;- pbi? +kM; F?¬M; B [m€ [m Mi•KX

@ E?¬M; +| ;b- +?ŠM; [m H` #` b|B +„M K°i+€B K` i?¬B- h-M iB m i?Q F?¬M; +¬M
iB K i?m®+ H` çQÊ+

h` M; .m /MM;;B¼M; F?¬M; ç w M|B- M?QM; b m ç| ?„M +?ÊiM;?o ç M K°i p'M ç
",M; +kM; Hm¬M ;¼B KbM? F?€ i?•M K"iX >„M F?¬M; F?ÄB çQ K„i M?bM M`M;- ç
?„M- €M? K„i ? B M;Q`B p +?çK p`Q M? m- h-M >mv M",M;;B®M; M?Q M;?o ç M
K†i+9B ç-mX

@ a|B i?Q`M; ,MiçT- KM ç¬M; i?B m i?S+ ,M +?„+ +?„M ç½ iWM; ,M i?`i i?®B- ?Æ
M m F?¬M; H`K bç+? i?b / /`M; M?B K i`MM; ?Q†+ K„+ # M? /çBX G¬B G¬B- +¬
smv M- +”m tm®M; t2 K M; p`B +? B`QÊm H M ç•vX

*?m h?Kv M|B- i v +kM; F?¬M; /WM; HçB- i v T?ªB F?) H”i- ç-m M;|M i v tm’i ?B M
çQÊ+ /MM; ç t i?`i / X >„M /MM; / Q`ç+? HÊT €Q +O h` M; .m - pbi?`B iB iH
+?|M; ç¬M; HçB- `’i F?| i? M? Hw- K’i K°i ;B`b m i?b KB M; p i i?QÆM; p` [m-M €
b)X

*?m h?Kv HçB H’v iW i`QM; [m-M` K°i+?B + #”i HY - ?„M ç®i HQÐB / Q- K½B ç
p2 i`Î M M çÄ YM; KÊB i?¬B- b m ç| ?„M +?KTH’v +€M? i v i`€B +O h` M; .m X

h` M; .m M;?2 M|B `’i +| i? b) /QM? # M? /çBi?b +kM; F?¬M; iÄ` M? ?MM;- +S
i?Q+? H`K ;bi?b H`KX

@ M? *?m- +kM; F?¬M; +¬M tm®M; t2 H’v`QÊm- H9+ i¬B H M t2 +| K M; i?2Q K°i
E?B i?’v ç°M; i€+ +O *?m h?Kv /WM; HçB- GQm smv M çQ ç M MY +? B`QÊmX
+? B`QÊm i`QM; i v- M?QM; GQm smv M i?”i bU F?| i? pSi çB- ?„M K M; H M i?
M H2Q H M t2X

@ G’v` p`B +?B + F?,M K†iX

*?m h?Kv M|B pÊB "€+? J°M; . Q p` h-M >mv M",M; Î# M +çM?X

djX *?QÆM; dj , *?[h?QÆM;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; dj, *?[i?QÆM;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

*?m h?Kv M?ûi K°i+?B + F?,M KMB tQ +| KMB i?ÆK p`Q i`QM; KB M; h` M; .m -
+ªK i?’v #m²M +Q`B- ?„M M|B,

@ J°+ æ-m- +”m +¬M T?ªB +® ;„M; +?`m çUM;- +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB ç†+ pK
?Q`M i?“M? M?B K pKX

h` M; .m +?d +| i? M?,M K†i- F?¬M; i? M`Q T?ªM #€+ H`B +O GQm smv M- pb
iS+ ;B”M i?b F?¬M; i? H`K ;b ?ÆMX h?“i` ?„M +kM; F?¬M; HQ H„M; KbM? b) #`
K„i ?„M imv F?¬M; i? M|B H` +| i? H`K +?Q p i i?QÆM; i®iH M- M?QM; Km®M i`v
p’M ç H` F?¬M; HÈMX

L?QM; H9+ M"v M; Q`B [m€ M?B m- h` M; .m +?d bÊ M m ?B m [m^a +O HBM? F?Q
b) F?| ;B[X ob i? ?„M i`QÊ+ iB M +S ç +?Q *?m h?Kv +?[i`` p" #,M; #| p i i?QA
/MM; HBM? F?Q ç im #´ K°i H-M- /M H" T?€i bBM? ibM? ?m®M; ;b i?b +kM; F?|

@ *® ;„M; +?`m ç UM;X

*?m h?Kv M?bM h` M; .m `²B /MM; ;B¼M; çÆM ;B^aM M|B- b m ç| /MM; `QÊm ç i`W
pW /QM? p"Q i v i?b ?„M +^aK i?'v +U+ F€ ç m t|i- +Æ i? i?B m +?9i M[ç½ M?^av /
+? X *?m h?Kv ç½ bÊK +| ç T?ÁM; - pb i? K" M? M? +?|M; /MM; i v i`€B ç +?†
F?¬M; B M; ì *?m h?Kv +?d +¬M /MM; K°i i v ç½ +| i? €T+? +^a+Æ i? iQ HÈM +O

@ *QM #` M|- H"K M? ?9M; +kM; F?¬M; / - #B i p"v M M Î H¢B +?`m ç¬M; +SM; i`
ibK F?´X

"€+? J°M; M /MM; ;B¼M; #U+ #°B iU i`€+? KbM?- `ä`M; H` ?®B iB + pb ?¬K [m
?m®M; ;B M F?` pÈB K¼B M; QÌBX E?B M; ?2 M?[M; ;b tªv ` pÈB h` M; .m i?b ?„M
KbM? ç®B Kti pÈB # +QM b|B i?ªQ M; mv M b Q\

@ h` M; .m - ç M ç•v K°i +?9iX

" M +¢M? +?B + >mKK2` p M; H M •K i? M? +O G¬B G¬B- h` M; .m M?bM H¢B-G

@ *?mv M ;b p"v- G¬B ç¢B iB m i?Q- +| ;b +S T?•M T?|X

h` M; .m p€+ b9M; H M p B çB ç M- b m bU FB M ç K [m i?b iQ+? +€+? +O ?„M +
F?B i`ªB [m bBM? iY- M; QÌB i +| i? M?bM ` çQÊ+ M?B m çB mX

@ M? çSM; ç|X

E?B i?'v h` M; .m /WM; H¢B i`QÊ+ Kti KbM? # #®M Kûi i?b G¬B G¬B ;B"K +?•M
ç MX

@ >mv M >mv M M|B ç M; Km®M çB p bBM?- M? ç M # M ç| t2K- +¬ 'v bÊ +ÁM +|
G¬B G¬B ;?û b€i i B h` M; .m F?) M|BX

@ h¬B b Q\

h` M; .m +?Êi ?¬ H M FBM? M; ¢+- KB M; +O ?„M H9+ M"v ?€ ?®+ ` +ÁM HÈM ?A

"•v ;Bì h` M; .m F?¬M; /MM; çQÊ+ +€M? i v i`€B- t2K M?Q H` K°i MY i`M T? - +?
B +kM; +| i v +?•M H`M? H†M- ?„M F?¬M; ?B m pb b Q M`M; H¢B Km®M ?„M çB t2

@ J°+ æ-m- + "m M|B ;b p"v\ oÊ i¬B M|B ;b pÈB + "m i? \

GQm smv M çQ M?[M; +? B `QÊm +ÁM i?W H M t2- b m ç| i?m" M i v t€+? i?2Q H
;|B i?`i ;" b'v- ç M; M? B Mm®i `i ?„M; ?€BX

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b- G¬B G¬B M|B ?¬K [m + "m M? ?MM; p¬ ç`+?- +?ì ç M
i¢X

@ J m çB çB- ? B M; QÌB +kM; F?¬M; TªB i?S ;b i®iX

h` M; .m H M iB M; M|B ?QÆm M|B pQÊM `²B çB p T?Q h-M >mv M ",M; ç M; +?ì
K„M; +O G¬B G¬BX

@ >mv M ",M;- çB m M"v æB m M"v

h` M; .m çB ç M i`QÊ+ Kti h-M >mv M ",M;- ?„M i?"i bU F?¬M; #B i M|B b Q +?C
b|M; p B +?B M ç'm ?¬K [m - ?„M +ªK i?'v ;B®M; M?Q ?® b•m M; ,M +€+? ;B[KbM
M?QM; H9+ M"v H¢B F?€ `®B- H`K +?Q ?„M ç®B Kti pÈB M`M; p` pšM bBM? ` +ªK
bU K'i iU M?B M

@ S?b

h-M >mv M ",M; M?bM #° /¢M; M; •v M; ®+ +O h` M; .m K` F?¬M; M?`M çQÊ+ TªB
+?9i M; QÊM; M; MM; +?Êi i`Î M M iU M?B M ?ÆMX

@ M? çSM; î ç•v + M? ;€+- çWM; +?Q B ç M ;-MX

h-M >mv M ",M; FûQ h` M; .m çB b m T?Q b m +?B + >mKK2`- b m ç| H¢B çB p`Q

@ š- +¬ v M i•K- i¬B ;B€K b€i +¬ i?"i +?†iX

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i ç M; M; ?o ;b K` M|B ` M?[M; HìB M?Q p"vX

@ E?¬M; TªB M|B M? M?bM i¬B- i¬B +-M M? +?9 w t2K # M +¢M? +| b|B p` M; Q

h-M >mv M ",M; M|B H¢B M?Q p"v- h` M; .m M; ?2 p`Q i B K` F?¬M; F?ÄB çÄ KtiX

@ s2K ` KbM? ç9M; H` [m€ M; ®+X

h` M; .m +kM; w i?S+ çQÊ+ KbM? HÐ HÌB- ?„M /MM; i v T?ªB p¶ H M K†i KbM?- b
>mv M ",M;X

@ >mv M ",M;- +¬ +S p¨Q i`QÊ+- i¬B b) çB K°i pÁM; t2K tûiX M;m²M

h` M; .m iB M H M #„i F`Th-M >mv M ",M;- bm ç! ?„M i?'v #¨M i v #-K iQK +O M
?mM; €+ +O KbM? i®B [m X

h` M; .m F?¬M; +?ì h-M >mv M ",M; ç€T HÌB K¨ M? M? +?|M; +'i #QÊ+ çB pÁM; [
F?¬M; +| #'i F€ p'M ç ;b KÈB [m v H¢B # M +¢M? h-M >mv M ",M;X

@ h¬B H¨ [m•M iY- F?¬M; T?ªB iB m M?•M- ¨- b) F?¬M; `bM? M?bM HûM M;QÌB F?
p'M ç ;b +?S\

h` M; .m çSM; +€+? +?¶ h-M >mv M ",M; çB p bBM? # #®M Kûi- i`QM; i B p M; H
i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +| w M;?o çQ K„i M?bMX L?QM; F?B ?„M i?"i bU +| [mv
ç½ çSM; H M- ?„M F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v ?®B ?"M- ?"M F?¬M; i? /MM; HBM? F?Q
ç #M p¨Q ibM? ?m®M; pW `²BX

h`€B iBK +O h-M >mv M ",M; H9+ M¨v +kM; ;B®M; M?Q ?QÆm +QM çB HQ¢M- iBK
#WM;- M¨M; çB [m # M +¢M? h` M; .m `²B p ç M +?B + t2 >mKK2`X

@ J°+ æ-m- çB i?¬B- çSM; ç! +?,M / ¨\

•K i? M? +O GQm smv M iW +?B + >mKK2`p M; ` - H9+ M¨v *?m h?Kv ç½ F?ÎB ç°
ç M; +?m¨M #` `ÌB F?ÄB +?¶ M¨vX

d8X *?QÆM; d8 , *m°+ *?B M a|B o¨ L; Q Ukv

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; d8, *m°+ +?B M b|B p¨ L; Q Ukv

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

> B +?B + t2 K°i i`QÊ+ K°i b m +?¢v b•m p¨Q i`QM; i?ªQ M;mv M- pb h` M; .m #`
M T?ªB [m v p +?B + pB i /½- H9+ M¨v GQm smv M p¨ G¬B G¬B H¢B i? v + M? r
/M H¨ h-M >mv M ",M; ? v "€+? J°M; . Q i?b F„i?m"i H€B t2 +kM; i®i ?ÆM bQ pÈB

@ >9 :•m- ;•m

E?B t2 +?¢v çQÊ+ ?ÆM M,K KQÆB FBHQK2i i?b ç°i M?B M T?Q i`QÊ p M; H M iB
+ÁM +| +ªiB M; +?| ;-K- h` M; .m ç M; M;²B i`QM; t2 ,M +?€Q "€i "ªQ +kM; i`Î M
+?|M; t€+? b9M; `MM M;QÌB tm®M; Î p` i`Q i v H€B T?KX

@ *?m ç¢B + - T?Q i`QÊ+ +| +?mv M ;b p¨v\

h` M; .m +¬K H'v #° ç¨K ?ÄB- M?QM; H9+ M¨v `ä¨¨M; H¨ ?„M ?ÄB HÌB i?W - pb ?„
i`QÊ+ K†iX

æ•v H¨ K°i +m°+ +?B M ;B[b|B p¨ L; Q- Î F?QªM; ç'i i`®M; T?Q i`QÊ+ +| #ªv i€
ç M; p•v [m M? K°i +QM +?| J biBz- iB M; b|B ;¨Q p¨ +?| bO p M; H M çB + i B- K

*?B + t2 pB i /½ K¨ *?m h?Kv ç M; H€B ç½ /WM; H¢B Î +€+? +m°+ +?B M b|B p¨
smv M +kM; +?¢v +?B + t2 >mKK2`iB M H M- +MM; /WM; H¢B # M +¢M? +?B + pE

E?B i?'v ? B +?B + t2 /WM; H¢B i?b +ª b|B p¨ +?| L; Q +kM; F?¬M; i? K [m M i•K-
tm®M;- ?„M çQ F?¨m b9M; ` X

@ GQm smv M- /WM; i vX

*?m h?Kv +kM; ?¢ +Y b´ t2 pB i /½ tm®M;- ?„M F?Q€i i v pÈB GQm smv M- iÄ w F? +?| L; Q J biBz h•v h¢M; p¨ ç€K b|B ç m [m v ç-m M?bM GQm smv M- i`QM; +´ ?½ bO p¨ ; -K`9X

@ *QM #¨ M| - #® ; B9T çÐ K¨v- p¨v K¨ K¨v +ÁM bO X

GQm smv M M?bM +QM +?| J biBz #¨ ç€K b|B p•v p¨Q ;B[- ?„M i?m b9M; H¢B`²Bi. €M? K„i M?bM +?^K +?^K p¨Q +QM +?| J biBz- # M i`QM; H¨ p v m i?Q+?X

L; Q¨B M?[M; H9+ t2K iBpB p¨ ?bM? ºM? i?b ç•v H¨ H-M ç-m iB M h¨ M; .m çQÊ+ i i`QÊ+ K†i- +QM +?| i`QÊ+ K†i +kM; F?¬M; +ÁM ;B®M; +?| - i?“i bU M?Q Kºi +QM i€K +QM b|B M?QM; pšM mv T?QM; HšK HB i- ?bM? i? i?Q, M i?Q„iX

aÎ /o M|B M| M?Q bQ iY pb +QM +?| L; Q M¨v +| ç-m HÈM- çdM? ç-m ?bM? pÁK- T? /UM; çSM; - Qi M?´i +kM; /¨B ? B KQÆB +2MiBK2i- K¨m p¨M; |M;X *QML; Q + Q +´ ? B- ?bM? i? +U+ F€ HÈM- M?bM [m +U+ F€ mv pkX æ€K b|B Î# M +¢M? F?¬M; i? p•v [m M?- €T /KM; +?B M i?m¨i [m´v M?B m p¨ i¨T FQ+? K¨ i?¬BX

hK+ M; [+| +•m ó*?| + Q #®M tQ+?UKºi Kûi ? BV H¨ L; Qô- ç M H9+ M¨v h¨ M; .m KÈB ?B m w M; ?o +O +•m M|B FB - M?[M; +QM +?| b, M K¨ i`QÊ+ FB KbM? p¨ GQ i? M¨Q bQ b€M? pÈB +QML; Q M¨v- F?€+ #B i H¨ +U+ HÈMX >„M +kM; +QB M?Q ;B€ + Q p|B ç H´v p Kºi +QML; Q i?m-M +?OM; - pb +| Kºi +QM +?| M?Q p¨v + M i?^M; M; m M¨Q /€K p¨Q i`°KX

@ M? *?m- M? t2K ç•v +| T?ªB H¨ ;B®M; L; Q i?m-M +?OM; H¬M; p¨M; F?¬M; \

GQm smv M iÄ` pmB bQÈM;- ?„M F?¬M; M;WM; ç€M? ;B€ +QM +?| J biBz - ç²M; i t2 # M +¢M?X

@ *¨m M|B +?| L; Q i?m-M +?OM; H¬M; p¨M; H¨ i?S ;b i¬B F?¬M; ?B m- M?QM; ç•v ?ÆM M[+ÁM H¨ L; Q pQÆM;X *¨m +| i?´v +€B #|K i` M +´ M| F?¬M; \ æ| H¨ iB m ; -M ç•v +| /•M +?, M Mm¬B- çÊB H€i M[+?9M; M| ç´m tQM; - +?9M; i çB i?2Q +QM

*?m h?Kv M|B pÈB ? B K„i iÄ b€M;- M? K„i M?bM p T?Q +QM +?| L; Q K¨ F?¬M M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +| w Km®M iB M H M ;B9T Kºi i v- +?d /MM; €M? K„i ?i ? ;B[b|B p¨ L; Q K¨ i?¬BX

@ æ€M; iB + H¨ ;B®M; +?| L; Q ç½ i`QÎM; i?“M? F?¬M; +| F?ª M, M; i?m-M T?K+ - p MºB ç` - Qi M?´i +kM; +| ;B€ i` M M, K i`B m- ¬B- ç€M; iB +X

GQm smv M Î# M +¢M? H„+ ç-m i? M p½M- HQ¢B +?| L; Q çQÊ+ bBM?` F?B T?®E i?m-M +?OM; ?Q¨M iQ¨M F?€+ t pÈB HQ¢B i?m-M +?OM; - pb +?| L; Q i?m-M +?O H¢ M?QM; +U+ F€ i`mM; i?“M? pÈB +?O M?•M- +U+ F€ i?•M K¨i- ç²M; i?|B +ª ç|B + i?“M? i¨M iKv- F?¬M; `|B t X L m +?O M?•M +O M| [m ç|B- M?Q p¨v +QML; Q b) ç M F?B +? i ç|B KÈB i?¬BX

h`QM; K„i +?| L; Q h•v h¢M; - F?B Î i`QM; i¨T i? i?b M| +?d i?´T ?ÆM bQ pÈB +?O M M| +kM; +?d T?K+ iMM; K M? H M? +O M; Q|B M¨v K¨ i?¬BX L| p¨ +€+ i?“M? pB M p` M; M; M? m- +| i? Î +?mM; ?Á i?m¨M- i`W F?B +® w +?¼+ ;B¨M M| - M?Q p¨v M| #€QX L m +?| L; Q M?“M ç`M? ç` p` +O KbM? i?´T ?ÆM +€+ i?“M? pB M; B çbM i´i +ª- M?QM; i?U+ i i?b +?| L; Q b) F?¬M; +?Q`^M; +| +?mv M M?Q p¨vX

L?[M; +QM +?| L; Q M?Q p¨v F?¬M; +?d H¨ QÈ+ KÆ i? i?B i +O ç€K T?9 ?¨Q i`Q K¨ M?[M; M; Q|B /m KK+ i` M i?ªQ M; mv M +ªK i?´v iU ?¨QX L?QM; M?B m M, K i`¬ ç†+ i?M Î i?ªQ M; mv M- ç²M; i?|B F K i?2Q ç| H¨ w i?S + #ªQ p FûK +O /•M ç` T?C +K+ /B M +?| L; Q T?®B pÈB +?| i?QÎM; - H¨K +?Q ;B®M; L; Q i?m-M +?OM; M;¨v ;B®M; i?m-M +?OM; H M ;B€ +U+ + QX

GQm smv M +kM; #B i- +| M?B m p` T?9 ?¨Q #Ä` +€B ;B€ i` M i`|B ºi +QM +?| L; H¢B i?Q+? +?| +QMX æB m M¨v H¨K +?Q F?¬M; Qi M; Q|B +?¢v ç M h•v h¢M; iB K p

pÈB GQm smv M +kM; F?¬M; T?ªB H¨; B€ +ª +O HQ¢B ç†+ #B i i?m-M +?OM; - ?„
L; Q iBM? F?B i K°i +?9i- F?€+ #B i pÈB; B®M; +?| L; Q H B #bM? i?QìM; H¨ çQÊ
E?B i?'v +| M; QìB t2K +m°+ +?B M i?b +QM +?| L; Q p¨ ç€K b|B i?ªQ M; mv M +| +?
[m M? `bM? `¨T +O ç€K b|B +kM; #B M ç´B- #B M i?¨M? +?B M ç'm iQ¨M /B MX
+?| M; i`Î M M i?ªK i?B i- M?[M; p i i?QÆM; i` M M; QìB +?| L; Q +¨M; M?B m- M?
ç½ +| M, K i?B i? b|B i?ªQ M; mv M- ç m #` +?| L; Q +„M p¨Q +´ +? i iQÆBX
ok F?Q i'M +¬M; +U+ K¢M? +O +?| L; Q h•v h¢M; +?QM? H¨ ?¨K ` ,M; +U+ F€ b„+
[m M i•K ç M M?[M; +QM b|B M?¨Q H M M; QìB- +?d M? M? +?| M; +„M M; M; ?¼M
K°i +€B- pSi t€+ ç®B T?QÆM; tm®M; ç'iX
@ M? *?m- b Q ç€K b|B FB F?¬M; +?¢v\ *?9M; M| `ä¨¨M; ç€M? F?¬M; H¢B +QM
h` M; .m +| +?9i F?| ?B m- M;¨v ?¬K [m ç€K b|B p•v [m M? #¼M ?¼ +U+ F€ tªQ [r
T?K+ FQ+? i'M +¬M; X >ÆM M[b m F?B b|B ç-m ç¨M +? i i?b M? M? +?| M; +?¢v i
+QM +? i M?QM; # +QM +ÁM H¢B pšM ?mM; ?,M; +?B M ç'm pÈB +QM L; Q- çQ
F?¬M; i?¬BX
*?m h?Kv +QìB M|B,
@ *?9M; M| H¨ i?B M ç`+? +O M? m- çWM; M|B H¨ K°i L; Q +?QM b|B- /M H¨ K°i
+kM; b) F?¬M; #Ä +?¢v- b) +?B M ç'm ç M ?ÆB i?Î +m®B +MM; X
*?m h?Kv p¨ h` M; .m M|B +?mv M pÈB M? m i?b +m°+ +?B M; B[b|B p¨ L; Q ç½ F
M; ´M M; M; p¨B i?B i? b|B- +QM L; Q +kM; ç-v p i i?QÆM; - HÊT H¬M; p¨M; i` M M
i`QÊ+ HB M iK+ +?ªv K€m iQÆB- i?•M ?bM? çSM; F?¬M; p[M; X L?QM; H9+ M¨v M
ç-m M?bM M; QìB H¢- +,M #ªM¨¨i M; ¢Q K¢MX
@ •KX
*?m h?Kv tm®M; t2 pB i /½- ?„M ç|M; +Y p¨ çB p T?Q +QM +?| L; QX
@ *?m ç¢B + - M? H¨K ; b p¨v\
æ€K M; QìB i` M t2 ç m b®i`m°i- B +kM; i?'v +QM L; Q FB +U+ F€ ?mM; ?½M- #ª
#` M| +„M +? i M?Q F?¬M; X \*?m h?Kv H9+ M¨v iB M H M- M m M?Q #` +QM L; Q +?
p¨v ?¨m [mª H¨ F?| iQîM; X
@ : 'm
J°i iB M; ; -K M, M; M p M; H M- •K i? M? iW KB M +QM L; Q i`mv M ` - H¬M; F?„
/UM; M; QÊ+ H M- ? B K„i #MM; ` M?[M; Hm²M; ?¨Q [m M; ?mM; €+X L| M?bM *?n
#„i ç-m +¨Q tm®M; - #° /¢M; M?Q Km®M #´ M?¨Q p T?Q i`QÊ+X
æ€K M; QìB i`QM; t2 ç m +,M; i?ŠM; - B +kM; +ªK i?'v i`€B iBK M?ªv H M ç M +m®
*?m h?Kv +kM; F?¬M; /WM; #QÊ+ M?QM; i®+ ç° +?¨K ?ŠM H¢B- ? B i v +kM; i¢Q
F?B +QM L; Q M?ªv t´ H M- ?„M ?ÆB M; ?B M; M; QìB +U+ F€ M? M? M? M- b m ç|
+O M| M? M? M?Q +?ÊTX
*QM L; Q #` *?m h?Kv ; B[+?†i H'v ç-m- F?¬M; i? M¨Q ?€ KB M; +„M M; QìB- M|
*?m h?Kv +?Êi i?ªtm®M; p¨ ç M; QìB H M- H¢B H¨i M; ?B M; +QM +?| H¢BX G9+ M
+?¢K ç'i- i?¨i bU F?¬M; i? pMM; pšv ; b çQÊ+X
hW ç-m ç M +m®B *?m h?Kv /MM; ? B i v M?Q ; ¼M; FbK ; B[+?†i T?-M ç-m +O +
i?b +QM L; Q T?€i` M?[M; iB M; bO ó; 'm- ; 'mô- ?„M KÈB #m¬M; i v ` p¨ çSM; H
M; ?2 HìB- M| `k ç-m +KT i /MM; HQÐB HB K p i i?QÆM; X
@ GQm smv M- çQ i?m®+ o•M L K ç M ç•vX

hbM? ?m®M; pW `²B H`K +?Q #¼M M;Q`B i` M t2 i?"i bU M;•v +ª` - #¼M ?¼ #B i
i®i M?QM; F?¬M; B M;ì +| i? +? T?K+ çQÊ+ +QM L; Q h•v h¢M;- /M H` K°i +QM
T?ªB #B i`^M; /½ i?9 #` i?QÆM; b) +`M; i? K ?mM; K½M?X

J½B ç M F?B *?m h?Kv HÈM iB M; ;¼B GQm smv M- K¼B M;Q`B ;B"i KbM? i?S+ ic
GQm smv M +¬K #bM? i?m®+ o•M L K tm®M;- pW ç M ;¬M +QM +?| #®M M,K Kûi-
i?m¬M T?K+ +?Êi M;~M; ç¬m ;¬K H M pÈB ?„M- H`K ?„M bÊ ç M KS+ HB M iK+ Hn
F?¬M; +| i?•M i?O M?Q *?m h?KvX

*?m h?Kv iB T M?"M #bM? i?m®+ i`QM; i v GQm smv M- b m ç| ¬K ç¬m +QM L; Q ;
+O M| /MM; i v #¬B i?m®+X L?QM; p i i?QÆM; [m€ b•m- i?m®+ #¬B H M ç m #` K
T?ªB +¬K K€mX L?QM; ?„M M?Qm K`v- `ä ``M; F?¬M; +| #B M T?€T- M m +S iB T
F?¬M; +? i i?b +?d bÊ +?•M i`QÊ+ +kM; #` T? X

h` M; .m +?Êi ç°M; i•K- +QM +?| L; Q M?Q p"v M m #` T? i?b i?"i bU ç€M; iB +-
pW `²B ç½ +| i€+ /KM; pÈB +Æ i? M;Q`B- M?QM; ?„M +?Q iWM; i?Q M;?B K pÈB
i€+ /KM; ? v F?¬M;- M?QM; #•v ;B` +?d +| i? i?Y K` i?¬BX

h` M; .m M;?o ç M ç•v K" +?"K `½B iB T +`M +QM L; Q- M?QM; +QM +?| +U+ F€
pW ç M # M +¢M? GQm smv M i?b M| ç½ /MM; €M? K„i ?mM; €+ M?bM iÈB- M?QM
F?¬M; i? M`Q M?9+ M?Q+?¬ +?d +| i? ;•m ;•m p`B iB M; mv ?B T h` M; .m K` i?-

h` M; .m çB ç M # M +¢M? +QM L; Q K°i Kûi i?b +kM; F?¬M; /€K iB T iK+ H¢B ;¬M
çB M p` i'M +¬M; KbM?- M?QM; F?QªM; +€+? i? M`v +kM; çO +?Q ?„M bY /KM; HB
[m M?- +ªK i?'v K¼B M;Q`B ç m ç M; i" T i`mM; p`Q +QM +?| - pb p"v ?„M F?) +9B
+O M|X

deX *?QÆM; de L; Q *QM URV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; de L; Q +QM URV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

h` M; .m T?|M; ` HBM? F?Q +?d #^M; K°i T?¬M # bQ pÈB H9+ +?[i?QÆM; bM?-
i?b b) F?B M ¼B M;Q`B +?9 wX E?B HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M `| i p`Q i`QM; p i i?
p®M +?ªv ` F?¬M; M;WM; ç½ M;WM; +?ªvX

*?m h?Kv b m F?B i?'v K€m iQÆB F?¬M; +ÁM iB T iK+ +?ªv ` i?b +kM; F?¬M; M;?c
o•M L K tY Hw p i i?QÆM;- b m ç| /MM; #,M; ;¢+ [m'M [m M? çMB +QM L; QX

h` M; .m +kM; i?Î T?"Q K°i ?ÆB- çB m M`v M|B `ä HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M F?¬M
+ÁM +| i€+ /KM; pÈB +ª ç°M; p"i- M?QM; +?ŠM; [m b® HQÊM; +| ?¢M H`K ?„M +ªK
` [mv i ç`M?- b m M`v p h`mM; >ªB M?'i ç`M? T?ªB ;B i,M; b® HQÊM; HBM? F?Q

E?B h` M; .m T?|M; HBM? F?Q p`Q i`QM; M;Q`B +QM L; Q- ç9M; H9+ +QM L; Q ç
h?Kv +?Êi v M ioM? i`Î H¢B- +€B ç¬m HÈM M?bM p T?Q h` M; .m - +†T K„i ?²M;
€M? K„i +O HQ`B +?| - b) #B i M| ç M; M;?B ?Q†+- M;¢+ M?B M p` +| +?9i +ªK FQ

@ M? *?m- M? Km®M H`v M?[M; i?S M`v H`K ;b\ E?¬M; ç€M; ;B€ p`B ç²M; iB M-

*?m h?Kv #,M; #| tQM; +?Q +QM L; Q i?b +¬K H`v K°i +QM / Q M?Ä H`v / b|B- ?`M
¼B M;Q`B +ªK i?'v `i F?| ?B m- ç²M; i?ÌB M?|K T?K M[+kM; F?¬M; Km®M M?bM
"€+? J°M; M F?¬M; +| FBM? M;?B K +m°+ +?B M ?¬K [m - ?„M +`M; iÄ ` F?¬M;
+?B + >mKK2` M¬M KY K°i H9+- b m ç| iB M p`Q i`QM; t2 pB i /½- F?¬M; +?`m ç|

GQm smv M HϕB F?€ ?,M; ?€B- pb ϕ°M; i€+ H'v / b|B +O *?m h?Kv H" +U+ F€ M
i?'v / Q i` M i v *?m h?Kv HQËi [m ϕ-m p" iS +?B +O +QM b|B p" B +€B- b m ϕ| /M
ϕQË+ H'v ` - +?d K°i H€i b m i?b i€K i'K / b|B ϕ½ #` *?m h?Kv H°i` X

@ h?S M"v p- /KM; pËB +?9M; i M?QM; ϕ®B pËB /•M /m KK+ i?b +U+ F€ i®i- M n
p"v p"Q KM ϕ¬M; #¼M ?¼+ | i? /MM; / b|B H"K M K ;BQÌM; ?Q†+ €Q / - +U+ F€ 'K
i?'T F?ËT- +?9M; i +?9i M[b) ϕ M p` i`Q +O /•M /m KK+- t2K M?Q M?[M; i'K / b

*?m h?Kv pW `Y i v pW ;B^B i?Q+? pËB GQm smv M ϕ M; +U+ F€ ?B m F€X

L?QM; /Q [m M; F?|2 K„i +O *?m h?Kv +kM; M?bM +ÁM +?| L; Q ϕ M; [m€ `ϕT tmo
+QM L; Q +U+ F€ i?m-M T?K+X >ÆM M[+^K ;B€+ +O ?„M H" `i KϕM?- pQ `²B ` /MM; HU+ €T +? - M?QM; M| +kM; F?¬M; ?"M; T?K+ ?„M- pb p"v H9+ ?„M H'v / b|E
F?| KbM?X

L?QM; H9+ M"v *?m h?Kv M?bM p" +"M; ?Q^M; bË- pb ?„M i?'v +QM +?| L; Q ϕ½ H†
M[+ÁM H†M; H) ϕ M b m HQM; h` M; .m X æB m M"v H"K ?„M `MM; KbM?- / ;" M
L; Q +| HU+ i'M +-M; +U+ KϕM?- +?` +-M F?¬M; ϕ T?ÁM; b) #` M| +„M ϕSi +´ M; `

@ GQm smv M- H'v b9M; +?Q i¬B UX

*?m h?Kv F?) M|B pËB GQm smv M- ?„M i?"i bU bË ?½BX

@ h` M i v M? +ÁM +| K€m b|B- +?Q `Y bϕ+?- i¬B b) ϕB H€v b9M; X J°+ æ-m- b
HQM; + "m p"v\

GQm smv M M?bM i?2Q €M? K„i *?m h?Kv- ?„M +kM; T?€i ?B M +QM +?| L; Q ϕ M
K" FBM? ?Q" M; ?¬ H MX

h` M; .m p®M ϕ M; i?^M? i?ÆB M?bM *?m h?Kv H'v / b|B- ?„M M; ?2 GQm smv M
p°B p" M; [m v ϕ-m M?bM HϕB- pW H9+ i?'v +QM +?| L; Q ϕ M; M?"Q p T?Q KbM

h` M; .m ϕWM; M|B H" +| b9M; - i?"K +?Q +kM; F?¬M; +-K i?2Q / Q- "- i`QM; i v ?
+?€Q "€i "ªQ- ?„M F?¬M; F?ÄB M?„K K„i p" +ªK i?€M,

@ *QM #` M| - i Q +ÁM H" tY M KX

GQm smv M +kM; `i HQ H„M; - M?QM; H9+ M"v ?„M F?¬M; +-K i?2Q b9M; - bË `^M;
#„M- pb +QM +?| L; Q p" h` M; .m ϕ½ M?"Q p" Q M? mX

@ >W- ϕ9M; H" ?M /¼ M? 2KX

h` M; .m M^K i` M K†i ϕ' i i QÌM; `^M; b) +? i i?b +ªK i?'v K°i +€B HQÐB i?¬ `€T HE
ϕ M; +ϕQ / Q H K- +U+ F€ F?| +?`mX a m ϕ| ?„M +?Ëi M; ?2 i?'v •K i? M? +O GQ
K„i M?bM- H9+ M"v +QM +?| L; Q ϕ M; M^K i` M M; QÌB KbM?- ϕ M; HB M iK+ T?m

@ h`ÌB- ?¬B- ?¬B [m€

æ•v H" +ªK ;B€+ ϕ-m iB M +O h` M; .m - KMB ?QÆM; i`QM; KB M; +QM L; Q i?"
+?9i M[H"K ?„M |B ? i i' i +ªM ?[M; i?S i`QM; #KM; `X E?B i?'v +QM L; Q F?¬M; .
.m ϕ€M? #ϕQ ϕ~v M; QÌB M| ` - H B +QËT H'v #bM? MQË+ i`QM; i v +O *?m h?Kv-
K" `Y bϕ+? K†i KbM?X

GQm smv M +QÌB ?b ?b ϕB ϕ M i`QË+ K†i h` M; .m - ?„M p¶ K°i +€B H M +€M? i v
.m `²B i` m +?¼+,

@ J°+ æ-m- ϕ•v H" MK ?¬M ϕ-m ϕÌB +O + "m- ϕ9M; H" i?B i i?ÁB HÈMX

h` M; .m +ÁM +?Q i`ª HÌB i?b +QM +?| J biBz +?Ëi ; -K H M K°i iB M; - M| M?"Q p
KÎ `°M; - ?"K `„M; b„+ #ûM ?€` - `ä ` "M; Km®M H'v KϕM; GQm smv MX

J v K" M GQm smv M ϕ M # M +ϕM? h` M; .m i?b Hm¬M ϕ T?ÁM; +QM L; Q- pb i?
?„M M? M? +?| M; i`€M? [m - +?ϕv p +?B + >mKK2`X

*?m h?Kv +kM; ç M # M +çM? h` M; .m - ?„M ç€M? ;B€ h` M; .m K°i HQÊi- b m ç!
 @ Zm€B Hç- i?S M`v b Q HçB ?ÊT w pÈB +”m M?Q p”v- ç9M; H` F?¬M; i? ?B m M’
 E?B i?’v *?m h?Kv ç M ; -M- imv +QM L; Q F?¬M; M?”Q H M M?QM; pšM +| +?9i #
 ç T ;b M?bM p T?Q ?„MX
 oW `²B #B m ?B M +O +QM L; Q i?”i bU ;B®M; M?Q ç®B pÈB +?O M?•M +O KbM?
 [m M ;b ç M M| - b Q HçB M?Q p”v\ *?m h?Kv M; ?o K½B K” F?¬M; ?B m M’B- ?„M
 / b|B çB p T?Q +?B +t2 pB i /½X
 h` M; .m +QB M?Q ?B m `ä- M; QìB i M|B +?| `’i i?¬M; KBM?- +?„+ +?„M +QM L; C
 KbM? +Sm M| M M KÈB #B m ?B M +| i?B M w M?Q p”vX GìB M`v ?„M +kM; F?¬M;
 +?d +| i? iÄ` KÆ ?² K” i?¬BX
 E?B i?’v K¼B M; QìB ç m p HçB t2- h` M; .m tQ v M; QìB +?m~M #` çB H M t2- M
 ?B M #`; B[ HçB- i?b` +QM +?| L; Q ç M; +„M ®M; [m-M +O ?„M- ç²M; i?ìB +ÁM
 @ L`v- i?^M; M`v- H`K ;b p”v\
 h` M; .m pMM; ? B +€B K” F?¬M; i?Q€i` çQÊ+- +?d +| i? tQ v M; QìB HçB- /MM
 L; Q- i`QM; KB M; H-K #-K- ?v p¼M; M| #m¬M; ` X
 *QM L; Q ;B®M; M?Q ?B m HìB h` M; .m - M| #m¬M; ;’m [m-M +O ?„M` - HçB Hm
 K„i pšM M?bM +?^K +?^K p”Q h` M; .m X
 @ h` M; .m - M| #ªQ +”m çB i?2QX
 *?m h?Kv M;²B i` M t2 M|B pÈB h` M; .m X
 @ J¼B M; QìB +S M;²B i` M t2- ç i¬B çB i?2Q M|X
 h` M; .m H9+ M`v ç½ ?B m w +O +QM L; Q- M?QM; ?„M #` i?QÆM; i` M p B- i v
 [m-M +ÁM #` +„M- ibM? +ªM? M`v H`K +?Q M; QìB i` M t2 +QìB ? ?ªX
 @ æQÊ+- +QB M?Q i Q bÊ K”v- bÈK #B i M?Q p”v b) F?¬M; +Sm K”vX
 h` M; .m #’i ç„+ /o ;BÆ i v H M- iÄ w b) çB +MM; +QM L; Q- pb p”v K” +QM L; Q K
 b|B ç½ H°i / `²B +?”K`½B çB p T?Q i`QÊ+X \*| H) pb +?•M ç½ #` i?QÆM; M M i
 pW +?çv pW [m v ç-m M?bM h` M; .m X
 h` M ççB i?ªQ M;mv M tm’i ?B M KbM? ibM? ?m®M; F?€ F€ Hç- K°i +QM L; Q ?MM
 T?Q i`QÊ+- i?2Q b m H` K°i M; QìB i? M? MB M- t ?ÆM T?Q b m H` ? B +?B +t
 ç| H` M?|K h` M; .m X
 @ h` M; .m - /WM; HçB- çWM; iB T iK+ iB M H MX
 a m F?B çB çQÊ+ ?ÆM KQìB T?9i i?b b m HQM; p M; H M iB M; ?¬ +O *?m h?Kv
 F?¬M; çQ #¼M ?¼ çB p T?Q /•M /m KK+ î ?QÈM; #„+- K” HçB çB p ?QÈM; ç¬M
 +?B +t2 F?¬M; i? çB p”QX
 *?m h?Kv çQ i v H€B +?Q "€+? J°M; M- +?QM? KbM? M?ªv tm®M; t2 çB ç M # M
 +QM L; Q +kM; /WM; HçB- M| #m¬M; +QM b|B i`QM; KB M; ` - b m ç| M?bM *?m h?
 M?Q F?¬M; +?Q ?„M iB M H MX

ddX *?QÆM; dd L; Q *QM UkV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; dd L; Q +QM UkV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

E?B i?'v *?m h?Kv +kM; F?¬M; +! w çB p T?Q F?2 M9B- +QM L; Q HçB iB T iK+
p"Q F?2 M9B- +?d b m M?€v K„i ç½ #B M K'i MÆB ;!+ F?m'iX

@ æB- H M t2 i?¬B- +! H) MÆB M"v H" +?´ Î +O M!X E€ Hç i?"i- +QM L; Q pQÆM;
HçB ç†i ? M; ´ Î +?¶ M"v\

*?m h?Kv p" h` M; .m çÊB K°i H9+ H•m K" F?¬M; i?'v +QM L; Q çB ` - *?m h?Kv M
.m H M t2- +?m~M #` #Ä çBX

E?B t2 +?m~M #` #Ä çB- K°i #!M; ç2M iW F?2 M9B +?çv ` çSM; +?„M i`QÊ+ +?B +
p" M; pW `²B- i`QM; KB M; M!B M;"K i?2Q K°i i?S ;b ç!- F?¬M; T?ªB H" t€+ +QM b

@ >bM? M?Q H" +?! +QM- h` M; .m - M? K m tm®M; t2X

G¬B G¬B HB + K„i p" M?"M ` i?S i`QM; KB M; +QM L; Q H" K°i +QM +?! +QMX

h` M; .m çB tm®M; t2- +QM +?! L; Q çB ç M- ç-m iB M M! /MM; ç-m +¼ t€i i` M
ç†i +QM +?Q tm®M; ç'i- HçB +„M ®M; [m-M +O ?„M- Km®M ?„M ¬K H'v +QM +?! +

a m F?B h` M; .m ¬K H'v +QM +?! +QM- +QM L; Q +kM; F?¬M; +?çv p F?2 M9B K
ç° +kM; F?¬M; M? M? ?ÆM i`QÊ+- ?ÆM M[ +ÁM HB M iK+ [m v ç-m- iÄ w h` M; .m

G9+ M"v h` M; .m çB i?2Q F?¬M; F`T- pb p"v ?„M ¬K +QM +?! [m v HçB t2- F?B i?
G¬B H" T iS+ ççT +?•M; +?çv i?2Q b m +QM L; QX

E?B i?'v h` M; .m ¬K K°i +QM +?! M?Ä H M t2 i?b h-M >mv M ",M; p" "€+? J°M; .
[m M?- M; v +ª GQm smv M +kM; ç M # M +çM? ç€M? ;B€ +QM +?! +QM i`QM; HÁ
ç•v H" +QM +?! K" L; Q pQÆM; çQ ç M- `i +! i? H" +QM +O M!X

@ ob b Q ç M h•v hçM; HçB +! M?B m +?mv M Hç M?Q p"v- +QM #" M!- +?! L; Q H
ç M K°i +QM +?! *?Qr *?Qr - K" M?bM #° /çM; i? M"v +?„+ +kM; F?¬M; b®M; çQÊ

GQm smv M M?bM i?Q€M; [m +QM +?! +QM i?b F?¬M; +ÁM +?9i ?SM; i?9- ç•v H
+,M #ªM F?¬M; T?ªB H" HQçB L; Q h•v hçM; i`QM; iQÎM; iQÊM; +O ?„M- +?d H"
i?QÎM;- ç•v H" HQçB i?QÎM; çQÊ+ #€M i`QM; [m€M i?9 +QM; +O ?„MX >ÆM M[+
ç M; ;?û p"Q i`QM; HÁM; h` M; .m - #° /çM; +U+ F€ ®K ?B mX

@ GQm smv M- + "m M?"M H-K `²B- M! ç•m T?ªB H" *?Qr *?Qr- + "m M?bM K†i M! ç
+QM p"vX

h` M; .m ç€M? ;B€ +QM +?! M?Ä +! ;QÆM; K†i ç-v M T M?,M- +ªK i?'v M! `i ;B®M
+?ŠM; [m +?d +! K"m b„+ F?€+ #B i K" i?¬BX

@ *?QM? t€+ H" M?Q p"v- F?¬M; iBM + "m ç~v KB M; M! ` t2K- M?bM ç-m HQçB -
?²M;\

GQm smv M /MM; ;B¼M; iU iBM M!B- ?„M ç½ +?ÆB +?! M?B m M,K- +kM; T?ªB +!

@ J"m ?²M;

h` M; .m M?bM `²B ç€TX

@ *?QM? H" ;B®M; +?! *?Qr *?Qr içT +?OM;- F?¬M; ç€M; ;B€ p" B ç²M;- ?ÆM M[
b®M; çQÊ+ # Q H•m M[X

*?! +QM #bM? i?QÎM; M m +?Q KÎ K„i +kM; b) `i ?Qç i #€i- ;B®M; M?Q +QM M"v
GQm smv M ç½ iWM; Mm¬B p" #€M M?B m +?!- M?QM; H9+ M"v ?„M +kM; F?¬M; +

@ M? GQm smv M- M? +Sm M! çB- +QM +?! M?Ä `i ç€M; v mX

"€+? J°M; . Q +kM; F?¬M; ç" M? HÁM;- M" M; MQm +?†i ®M; i v €Q +O GQm smv M

@ E?¬M; T?ªB M? F?¬M; Km®M +Sm- +?ŠM; [m +?| +QM F?¬M; KÎK„i +| id H ` bBM? # M? ;b- i??2Q M? i?b J°+ æ-m M Mi?ª M| tm®M; t2X

GQm smv M H„+ ç-m- ?„M i?“i bU F?¬M; +| #B M T?€TX

@ *Sm F?¬M; çQÊ+ b Q\ *?ŠM; H) +QML; QFB #B iKbM? +| i? +Sm M| M M KÊ

h` M; .m i?“i bU +| +?9i T?S+ i¢T- ?„M M?bM +ÁM +?| L; Q ç M; çB i`QÊ+ ? B +? i•K- +| M M /MM; HBM? F?Q ç +Sm +QM +?| M?Ä M`v F?¬M; X

hW ?¬K [m #` i?QÆM; ç M M vi?b h` M; .m ç½ ? B H-M bY /KM; HBM? F?Q- +| H) i?K iW iQÊM; ;¶ iY ç`M- M m iB TiK+ /MM; HBM? F?Q pÊB +QM +?| M`v- M m ;†T i?2Q- +?d bÊ b) F?¬M; i? M`Q iB TiK+ bY /KM; çQÊ+ M[X

*QM +?| M?Ä i`QM; HÁM; ;B®M; M?Q ?B m çQÊ+ i•K iQ +O h` M; .m - M| KÎKB M MÎM;? M M;`Qô- H¢B i? +?B +HQÐB ?²M; T?'M` HB M iK+ HB K i ?„M- i?“i bU

@ J†+ F - +Sm i`QÊ+ M|B b mX

h` M; .m ?¢ [mv i i•K- ?„M M;QM; iK HBM? F?Q i`QM; K„i- b m ç| M?bM p`Q +QM

ob F?¬M;M #B i çQÊ+ # M? i“i +O +QM +?| M?Ä H` ;b- h` M; .m +?d +| i? ;B i,M F?Q HÊM ;'T ç¬B F?B +?[i?QÆM; bM?X E?B HBM? F?Q çQÊ+ `| i p`Q M;QÌB +Q M M +U+ F€ KÄM; K M?- +?d +ÁM K°i i-M; KÄM; KB M +QÐM; #€K p`Q i`QM; K„iX

E?QªM? F?„+ F?B HBM? F?Q iB M p`Q i`QM; +Æ i? +QM +?| M?Ä- h` M; .m +?Êi `~v- M; v b m ç| +?QM? ?„M +kM; i`Î M M +,M; i?ŠM; - ? v H` ?„M +?Q p`Q [m€ M?E F?¬M; +?`m çQÊ+ \ L m M?Q p`v +?ŠM; TªB H` ?„M iB M K'i i“i K M; b Q\

L?QM; +kM; F?€ i®i- #®M M,K T?9i b m +QM +?| M?Ä ç½ +| +Y ç°M; - ?ÆM M[+ÁM .m /MM; ? B i v M?' + M| H M t2K- ?„M +?Êi T?€i ?B M ? B K„i +O M| ç½ KÎ` 2- M?Q ? B ?¢i M?½M ç ç€M? ;B€ h` M; .m X

E?B h` M; .m ç®B /B M pÊB €M? K„i +O +QM +?| M?Ä- ?„M ;B®M; M?Q +| i? i?' +? 'i +?S bU +ªK FQ+? p` [mv M Hmv M- ;B®M; M?Q K°i çS #û ç M; M?bM K +O +?9i +ªK ç°M; - ?„M #B i /M i? M`Q +kM; F?¬M; i? pSi #Ä +QM +?| M`v- ?ÆM M[M;QÌB i v m K M- iQ`M i?•M i`„M; M?Q imv i- ;B®M; M?Q K°i +K+ #¬M; p`vX

@ «B- +?| +QM; ç½ KÎK„i- h` M; .m + + - +?Q 2K ¬K K°i +€B çQÊ+ F?¬M; \

"€+? J°M; . Q Î# M +¢M? i?'v +QM +?| M?Ä ç½ KÎK„i- ?„M ?QM; T?'M F m H M- ¬K H'v M|X G9+ M`v h-M >mv M ",M; M;²B Î# M +¢M? M`M; +kM; M?bM +QM +?| i` K†i +U+ F€ v m i?Q+?X

L?QM; +?9 +?| +QM `ä`M; F?¬M; +?`m M K†i"€+? J°M; . Q- F?B "€+? J°M; . Q ç M| HB m K¢M; +?mB p`Q i`QM; HÁM; h` M; .m - ?ÆM M[+ÁM M;?B M; ç-m /MM; + K¼+ ` # Q H•m ç HB m K¢M; +„M i v M`M; - i`QM; +†T K„i iBM? F?B i H¢B +| +?9

@ *?| t'm- F?¬M; +?Q ¬K i?b i?¬BX

"€+? J°M; . Q K'i K†i p`iS+ ;B" M M;²B tm®M; ç®B /B M pÊB h` M; .m - M?QM; €M? +?^K +?^K p`Q +QM +?| M?ÄX

@ JÎK„i`²B b Q\ \*| H) b) b®M; b|i- h` M; .m - i`Î p ``M? h?`M?- +`m +S MûK +QM +QM; +O i¬B- /M i? M`Q +kM; K M; p iW h•v h¢M; - b) #€M +| HÌB ç'vX

GQm smv M i?'v +QM +?| *?Qr *?Qr ç½ KÎK„i i?b #B i`ä ç½ [m i?ÌB çB K M;mv +?B +t2 >mKK2`²B H"i iÈB H"i HmBX J°i H9+ b m ?„M [m v H¢B- i`QM; i v +¬K i`QÆM; +?QM? H` +ÁM +| K°i i9B b[#°i +O 2K #û- ?ÆM M[+ÁM +| +ª M9K p9 +

h` M; .m i?“i bU M;•v M;QÌB` ,

@ GQm J M?- +`m Km i?S M`v F?B M`Q\ a Q i¬B F?¬M; #B i\

@ > b ? b - i - B ç ½ b È K + ? m ~ M # ` - ç M ç • v H ¨ Km + ? | + Q M - M ? ' i ç ` M ? b) H ¨ + ? | + ? Q
ç Q + ? 9 M ; p ¨ ¨ ¨ M ? h ? ¨ M ? b) + ? i ç | B K ' i X

h` M; .m M; ?2 çQÊ+ M?Q p"v +kM; F?¬M; i?'i p¼M; - ?„M +`M; M;`v +`M; i?Q+? -
 FB - ?ÆM M[i`QM; i?`M? T?® +kM; F?¬M; +?Q T?ûT Mm¬B +?| HÈM- +?QM? KbM
 iY M`v +kM; b) F?¬M; [m€ #m²MX
 @ L?•M h? M? h?® J¶ ç¢B + - K¼B i?S ç½ +?m~M #` tQM; - +| i? KÌB F?€+? çB b M
 h'K pªB ` K +O i`QÈM; #²M; çQÊ+ pûM H M- M; QÌB ç`M ¬M; i` im´B /•M i°+ h¢M
 # M i`QM; X
 J¼B M; QÌB çB ` M; Q`B- çB ç M i`mM; i•K +O +€+ i`QÈM; #²M; - +?Êi T?€i ?B M
 çQÊ+ /UM; H M K°i i`QÈM; #²M; HÈM- +| +?m pB ?ÆM i`, K Kûi pm¬M; - ``i M?B m
 # M +¢M? +ÁM i`mv M ç M iB M; / #Á #`; B i i?`i- ç€K +?| p•v [m M? M?†i M?¢M? ;

dNX *?QÆM; dN , smM; æ°i URVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; dN, smM; ç°i URVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

"€+? J°M; M î i` M +?B + >mKK2` [m M b€i M?[M; +Y +?d +O h¬M >mv M ",M; -
 M`M; +| ?ªQ +ªK pÈB h` M; .m - +| H) +ÁM t KÈB ç M KS+ ibM? v m- M?QM; ç®B p
 Hm¬M çSM; +€+? t ç`M ¬M; M?Q h¬M >mv M ",M; i?b M?Q p"v H` +U+ F€ ç€M; [m
 "€+? J°M; M +| +?9i ;?2M ;?ûi h` M; .m M?QM; +ÁM +?Q ç M KS+ ç®F}- ?„M î >`
 +| M?[M; +?mv M F?| M|B pÈB K°i Qi M; ¬B b Q çB MªM?- +ÁM ç®B pÈB K°i h¬M >
 ¬K K°i /K+ p¼M; +?BM? T?K+ ``i M†M; - M?QM; tûi i?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i i?b
 p¼M; X

h` M; .m H¢B H` K°i M; QÌB M; m M; ®+ p T?QÆM; /B M ibM? +ªK- K¼B M; QÌB i` M
 ",M; +| ?ªQ +ªK pÈB ?„M- M?QM; ?„M H¢B F?¬M; +?9 w ç M KbM?- H¢B ç†i ? i bU
 i`QM; HÁM; X h¬M >mv M ",M; M; šm M?B M M?bM p T?Q ?„M- +kM; #` ?„M +?Q `

E?B i?'v h` M; .m F?¬M; [m M i•K ç M KbM?- h¬M >mv M ",M; pQÆM i v çM pÈB

@ h` M; .m - M? ç†i i M +?Q M| +?Q \

@ æ†i i M b Q\ *kM; ç9M; - +kM; F?¬M; M M ;¼B M| H` iB m iY çQÊ+X

h` M; .m M; ?2 p"v i?b M?Qm K`v- iB m iY M`v ``i F?ª €B- +-M T?ªB ç†i °i +€B i M

@ hB m "¢+? \ "¢+? hmv i\

@ E?¬M; ? v- ``i F?| M; ?2X

h` M; .m HB M iB T M; ?o` p`B +€B i M ç m #` K¼B M; QÌB #€+ #Ä- ?ÆM M[+ÁM ;
 ç†i i M- i?B m +?9i M[H`K ?„M #U+ KbM? p` ç†i i M +?Q M| H` GQm smv MX

h¬M >mv M ",M; M|B,

@ h` M; .m - M| +| H¬M; i`„M; - H¢B ;B®M; M?Q bQ iY- ? v ç†i i M H` "¢+? aQX

@ *€B i M "¢+? aQ H` ``i ? v- bQ iY pQÆM; +kM; +| K`m i`„M; X

GQm smv M M; ?2 çQÊ+ M?Q p"v +kM; HÈM iB M; i`-K i² F?2M M; ÊBX

@ "¢+? aQ- "- +€B i M `i ? v- ç¼+ +kM; i?m" M KB M; - p"v i?b ;¼B M| H" "¢+? aQX
h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i `²B F?) ;"i ç-m- ?„M # "¢+? aQ H M `²B M?ûi p"Q i`Q
M|B,
@ æB +€K ÆM +?` >mv M >mv M M"QX
@ S?b- i-B K" H" +?` +O M|i?b M? H" + + X
h-M >mv M ",M; H M iB M; M?QM; H¢B i?'v HìB M|B +O KbM? +| bÆ ?î- pb p"v K"
ç-m b M; K°i # MX
h` M; .m +kM; F?¬M; M; ?o M?B m M?Q p"v- ?„M +?d +ªK i?'v i`QM; F?QªM; i?ìB ;B
",M; î +?mM; F?€ pmB p - ?„M M; ?2 i?'v HìB M|B +O M" M; F?¬M; +| +?9i iS+ ;B"
"€+? J°M; M î # M +¢M? i?'v p"v K" ? B K„i Km®M #®+ HY - ?"M F?¬M; i? ?| i?•
M?•M +Æ ?°B ç iB M H M tmK tQ2- i?m ?Q¢+? i•K ?²M i?B m M[X
æQ" M M; QìB çB tmv M [m ç¢B i?ªQ M; mv M- +m®B +MM; +kM; çB ç M i?"M? T?®
+?d M; ?d K°i ç K +?Q ?²B T?K+ `²B M? M? +?| M; +?¢v t2 p G? b X a m ç| +ªM?|K
M; "v- +m®B +MM; i?b [m v p - M m tûi i?2Q i?ìB ;B M i?b i?"i bU F?¬M; F?€+ ;b b
G? b H" i?€M? ç` +O /•M /m KK+- i` M çQìM; +€B p G? b +| `i M?B m /•M /m
M?B m M; QìB F?´ ?¢M?- pb #B m ç¢i bU i?"M? FQM? K" K¶B #QÊ+ ç m H #€BX æ
;®B +O #¼M ?¼ ç½ `€+? KQÊT M?QM; p Kti +O #¼M ?¼ pšM `i #bM? ioM?- F?
G? b i?ìB +´ çQÊ+ tQM; H" L?¢ h€i- iQÆM; i`mv M iQÆM; i`mv M p"Q i? F, i?S #
+?9 æQìM; i`B m H" o, M h?"M? çQÊ+ ;ª +?Q h?´ S?B M i?b +?¶ M"v +?d H" K°i #
çQÊ+ FB M i¢Q æ¢B *?B m hU p" hB m *?B m hUX a m F?B +?M KB m t•v tQM; i?
M; "v +M; M?B m- T?ÁM; ®+ +kM; /-M çQÊ+ t•v /UM; [m M? +?M KB m- i¢Q M M
i`mM; i•KX
æ²M; i?ìB hMM; h€M * M "® H¢B t•v /UM; i? K +mM; i?'i i M M9B >²M; aÆM- pb p
+mM; SQi H V +O G? b i` M ç²M; #^M; çQÊ+ t•v /UM; - i¢Q M M K°i iÁ i?"M? ?B
L?¢ h€i /-M i`î i?"M? i?€M? ç` i`QM; K„i K¼B M; QìB- i`î i?"M? i`mM; i•K p, M ?|
FBM? i +O h•v h¢M; X h`QM; 'M iQÊM; +O K¼B M; QìB i?b G? b +| +mM; SQi H
*?B m hU- hB m *?B m hU- h`B i"¢M; hU p" b¬M; G? b X L?QM; M; QìB h•v h¢M; +?
hU p" "€i E?m +? L? B HÈM KÈB i?"i bU H" ç M G? b X
@ h` M; .m - K m ç M t2K- i?S M"v `i ç TX
h` M K°i +QM T?® M€Q M?B i- h` M; .m t€+? KQìB +€B i9B HÈM- i` M +´ +ÁM F
+ÁM +| K°i +€B ç-m H¬M; tM HÁ` M; Q" B /Á tûi- H" "¢+? aQX
h` M; .m F?| F?, M +?2M +?9+ çB p T?Q M?| K h-M >mv M ",M; - M?QM; i?"i bU î
M?B m M; QìB +?9 w ç M ?„M- #¼M ?¼ ç m H" /m F?€+? ç M iW F?„T #„+ M K- #¼M
p"v- M?QM; p ç T +O M?| K h-M >mv M ",M; i?"i bU i?m ?9i F?¬M; Qi €M? K„i /m
@ L"v +€+ +¬- +?9M; i ?¬K M v ç½ Km `i M?B m i?S `²B- K¼B M; QìB +kM; F?¬M
çQìM; M"v H" i?S +¬M K M; p +?S\
h` M; .m +?2M +?•M ç M çSM; i`QÊ+ Kti K°i [m-v ?"M; - ?„M +QìB F?´ M|B- #m´B
/B /¢Q T?®- GQm smv M Km®M +?, K b|+ +?Q ? B +QM L; Q h•v h¢M; - *?m h?Kv F
"€+? J°M; M b m F?B ç M G? b i?b bBM?` T?ªM SM; pÈB + Q M; mv M- +kM; +?d
b¢M- F?¬M; +¬M ?ÁB +kM; #B i h` M; .m b) H" F #` #„i HQM?X
o®M h` M; .m ç`M? ç "¢+? aQ î H¢B i`QM; F?€+? b¢M- M?QM; +QM +?| M"v i?'v h
ç`M? +„M ;'m [m-M F?¬M; #Á` X _ÆB p"Q çQìM; +MM; - ?„M /MM; +€B +†T +O GQ
K M; i?2Q- M?QM; +€B +†T +O GQm smv M +kM; i?"i bU `€+? KQÊT F?B çKM; Kti
*QM çQìM; "€i E?m +? L? B çQÊ+ #ªQ i²M `i i®i- +kM; H" K°i +QM çQìM; i?QÆM;
+U+ F€ M´B iB M; - çQìM; çQÊ+ H€i #^M; ç€ K" B i?O +¬M; - /M F?¬M; [m€ `°M; M?
/m F?€+? M?B m M?i î G? b X LÆB M"v +Y ?"M; b M b€i- [m-v ?"M; HQm ç°M; p

/Q M? çO K¼B i?S- ç² ç²M;- [m-M €Q M;QÌB hçM;- æ Q +O M;QÌB hçM;- M?[M; F
Kç+ p" +€+ p"i /KM; ?^M; M;"vX

ob F?€+? bçM K" M?|K h` M; .m Î M; v ; -M +QM çQÌM; M"v- pb p"v iW b€M; bÈK ?„M
",M; FûQ ` M;Q" B- #¼M ?¼ çB /çQ bm®i #®M iB M; ç²M; ?² M?QM; ?SM; i?9 pšM -
[mûi iWM; +Y ?"M;X h` M; .m H9+ M"v #B M i?"M? t2 ç~v ?"M;- #` FûQ çB K½B ç

L?QM; h` M; .m +kM; +| i?m ?Qç+?- ?„M Km çQÊ F?¬M; Qi /QÊ+ HB m +O M;QÌ
+?B- ?Q ?²M; h•v hçM;- ç¬M; i`MM; ?ç i?ªQ- bWM; HBM? /QÆM; h•v hçM;- ?Q
T?QÆM; i?m®+ #Q i`mv M +O Gç i J - p" B HQçB i?m®+ T?K+ ?²B i?- M F?Q- imv F
M m K M; p +?Q +€+ p` i`QÎM; #®B Î M?" i?b b) `i i®i- ç•v +kM; H" HÌB M?"M M?
?„M ` F?ÄB F?€+? bçMX

h-M >mv M ",M; pW Km çQÊ+ p" B K|M M[i` M; FB m +€+? +O M;QÌB hçM;- M" M;
b m ç| HçB +MM; G¬B G¬B p" "€+? J°M; . Q H2M p"Q i`QM; ç€K M;QÌB- iB T iK+
.m i?b i?"i bU F?| i? M"Q M;?o `^M; K°i h-M >mv M ",M; MY i?€M; i`QÊ+ +ÁM H
HçB #B M i?"M? #° /çM; M"vX >„M çQ K„i M?bM M" M; /MM; iB M; T?´ i?¬M; pÈB •
+ª pÈB M;QÌB #€M ?"M;- ?„M +kM; F?¬M; M?"M çQÊ+ T?ªB M;?o `^M; ç•v +| T?ªB

L?QM; h-M >mv M ",M; H9+ M"v HçB H"K +?Q h` M; .m bBM? ` +ªK ;B€+ i?•M i?
#çM # X h`ªB [m M?B m M;"v b®M; +?mM;- h` M; .m T?€i ?B M h-M >mv M ",M;
[m i?QÌM; +MM; M" M; +?ÆB çM pmB p - M m M?Q H" i`QÊ+ FB i?b ?„M i?"i bU +

hmv M;Q" B KB M; HB M iK+ F m F?´ M?QM; h` M; .m pšM + K i•K ibM? M;mv M H
b Q i?b +?¶ M"v M?B m M;QÌB- M;Q HQM; ?¶M içT- M m F?¬M; +| K°i M;QÌB ç" M ¬
H„M;X >ÆM M[MÆB M"v +| F?¬M; Qi ?"M; i?O +¬M; K„ M;? - F?¬M; +| ç² +´ - pb p
F?Q [m M b€i- +?d ?QÎM; i?K MB K pmB çB Km b„K K" i?¬BX

@ *€+ M;QÌB H"K b Q p"v\ o"i M"v H" +?9M; i¬B M?bM i`9M;- /U p"Q +€B ;b HçB
+?9M; i¬B F?¬M; Km M´B b Q\

h` M; .m M;?2 i?'v `ä K°i •K i? M? ç-v Q€M ;B" M p M; H M- ç9M; H" tm'i T?€i iW
H) ç M; ²M "Q ;b ç| pÈB M;QÌB #€M ?"M;X ob p"v ?„M +kM; F?¬M; [m M i•K ç M +
+?| M; çti tm®M; [m-v ?"M; p" H2M M;QÌB p T?Q T?€i ` •K i? M?X

@ *?mv M ;b tªv ` \ G¬B G¬B- çWM; M|M; - iW iW M|BX

ç-m- ? B i v i ç Q ? b M ? + ? [i ? " T - H ç B i B M i ? K K ° i # Q Ê + X E ? B ? B i v i B T i K + i ç Q
T ? Q / Q Ê B i ? b i B M i ? K # Q Ê + i ? S # - ç - m ; ® B ? ç t m ® M ç ' i - H Á M ; # " M i v / m ¶ B p
t m ® M ; ç ' i X a m F ? B ? Q " M i ? " M ? i ' i + ^ a [m € i ` b M ? i ? b # ¼ M ? ¼ H ç B ç S M ; H M ç B p Á
L ? [M ; M ; Q Ì B h ç M ; M " v + | p | + / € M ; F ? € i B m i K v - ? B i v p " ? B ç - m ; ® B ç 2 Q / K M ;
p T ? Q M ; b Q Æ M ; - T ? Q M ; i ` - M K i K Ä B - F ? B T ? O T ? K + t m ® M ; ç ' i i ? b H Á M ; # " M i
M ? [M ; • K i ? M ? b ? b ? X " ¼ M ? ¼ / U p " Q i Q M M B K F B M + Q Ì M ; - / M M ; i ? • M i ? ç
H ç B + 9 B ç - m - + ? " K ` ½ B + ' i # Q Ê + - / M + ? d ç B K ° i p Á M ; [m M ? æ ç B * ? B m h U i ? 2
M ; Q Ì B M " v + ? Q M ? H " M ? | K i Q M ç ^ i ° + h ç M ; K " h ` M ; . m i ? ' v i ` M ç Q Ì M ; ç M G ? b
* € + i B M ç ^ / • M i ° + h ç M ; Î T ? Q Æ M ; t ç M ç • v b m [m ^ a M ; ç Q Ì M ; i ` Q ç Q H ° B b m ® B
i K + / " T ç - m ç M ç • v - + | H) T ? ^ B K ' i p " B M , K K È B ç M ç Q Ê + i ? € M ? ç ` X L m ; † T T ? ^
; ® B # M # Ì b - M ; / " T ç - m # ^ M ; F ? Q ^ a M ; + € + ? / Á M ; b - M ; - b m ç | K È B ç B [m b - M ; X
E ? B i ? ' v M ? B m M ; Q Ì B / • M i ° + h ç M ; ç B p " Q æ ç B * ? B m h U - * € + ? * ' G ç i J p š v i v
ç B p " Q i ` Q M ; + ? M i W K ° i + € M ? + Y M ? Ä - ç š M ç - m ç B p " Q # M i ` Q M ; X
h ` M ; . m + k M ; ` i i ? ^ a M M ? B M - + ? Q M ? K b M ? F ? - M ; H " K ` + ? m v M ; b t ' m - / M H "
S ? " i ; B + k M ; i m v M / Q Æ M ; i ` W M ; € + / Q Æ M ; i ? B M - + | H ) p ` G ç i J M " v + k M ; b) F
i ? ' v h ` M ; . m ç B i ? 2 Q \* € + ? \* ' G ç i J p " Q + ? M - p ` G ç i J ; B [+ Y F ?) + ? „ T i v i ` Q
. m - F ?) M Î M K + Q Ì B p " ç B p " Q X
@ L Æ B M " v H " F ? m * € + ? h • v - + | M ; ? o H " ? ¼ + p ` + ' T + Q M ? Q ç ® B p È B M ; Q Ì B > € M
æ B p " Q i ` Q M ; æ ç B \* ? B m h U - h ` M ; . m i ? ' v K ° i F ? Q ^ a M ; b • M p Q Ì M - K " * € + ? * ' G ç i J
p È B ? „ M M ? Q € + ç ^ - + Á M M | B ` ä H B H ` + ? + O + € B b • M M ? Ä M " v X a Q Ì M ç - M ; ç Q Ê +
H " # M M ; " v i ? b M ? [M ; M ; ¼ M ç M F B p š M b € M ; # ' i / B i - + | H) H " + | M ; Q Ì B + ? m v M
æ ^ M ; b m ? " M ; / ½ v ç M # Æ + ? Q M ? H " + ? Q M ? K - M + O + ? Q M ? ç B M æ ç B * ? B m h
* ? B m h U + ? Q M ? H " M Æ B M " v - t • v / U M ; i W i ? Ì B F ? B K - M X M ? [M ; F B M i ` 9 + # M
` ° M ; b m M " v - + ? O ç B M H " K ° i F B M i ` 9 + ? Æ M # ® M M ; " M M , K H ` + ? b Y - p b + | M ? B
ç ½ i ? " i b U b € M ; M ? Q ; Q Æ M ; X
h ` M ; . m i ? ' v M ? [ M ; p ` i Q M ç ^ H 9 + M ½ v p W / B + ? m v M Î # M M ; Q " B ç M ; H B M i
¼ M ? ¼ / M H " M ? M ? ? v + ? " K + k M ; ç B i ? 2 Q i W M ; p Á M ; - / M H " M K M [; B " i ` ç m
F Q M ? p " M ; Q M ; i ` ¼ M ; - ; B Ì F ? „ + M " v ' i M ? B M b ) ` i ? " B ? Á X
a m F ? B i B M p " Q ç ç B ç B M i ? b h ` M ; . m ç Q K „ i M ? b M - ? B # M i ` € B T ? ^ B H " ? B
i ` € B H " J " i h - M ; æ ç B a Q G B M > Q a M ? - T ? Q # M T ? ^ B H " S ? " i o ` G B - + Q M ç Q
i ` Q Ê + Î # M T ? ^ B H " M ? [M ; # S + ? ¼ F + ? m v M - ? b M ? i Q Ê M ; b B M ? ç ° M ; K B m i ^ #
i b M ? + ^ M ? t • v / U M ; ? ^ p " Q M , K t Q X
* € + ? * ' G ç i J ; B ® M ; M ? Q + U + F € + | m v p ¼ M ; - K ¶ B H - M + | G ç i J ? v / m F ? € + ? ç
+ 9 B M ; Q Ì B p ' M M X a m F ? B ç Q h ` M ; . m p " Q i ` Q M ; + ? € M ? ç B M - * € + ? * ' G ç i J
@ L " v M ; Q Ì B i ? M ? M B M - + " m + | i ? ç B H ç B i ? K [m M K ° i p Á M ; Î M Æ B ç • v - M ? Q M
? Q Ê M ; - ç W M ; ç B H Q ç M X
* € + ? * ' G ç i J ; B ® M ; M ? Q F ? - M ; + Á M + ? m v M ; b F ? € + - b m F ? B M | B K ° i i B M ; p È B
M ? Q ç ½ [m M K K + ç Q + ? ç Q h ` M ; . m ç M + ? ¶ M " v - + , M # ^ a M F ? - M ; ? Ä B ç M M ? [
ç Q Ì M ; # m - M # € M b - K m ' i p W ` ^ B X
h ` Q M ; ç ç B ç B M + | ` i M ? B m # S + i ` M ? ç B m F ? „ + # ^ M ; ; ¶ + U + F € b ® M ; ç ° M ; - h
i Q Ê M ; M " v i ? b + ? Ê i ç ° M ; i • K - ? „ M i B M H M p " B # Q Ê + € T b € i p € + ? i Q Ì M ; - ? „ M M ; Q
+ Á M H ç B i ` Q M ; K „ i p T ? Q # S + i ` M ? ; ¶ F B X
@ N - b Q H ç B M ? Q p " v \
E ? B H B M ? F ? Q i ` Q M ; K „ i t m v M [ m # S + i ` M ? i ? b h ` M ; . m + ? Ê i + ^ K i ? ' v H B M ? F
/ M H " F ? B H B M ? F ? Q i ` Q M ; K „ i ? „ M Î p " Q i ? Ì B ç B K M ? B m M ? ' i + k M ; + ? d H " K ° i ; E
i Q Ê M ; K " i ? - B X

L?QM; çB m H`K +?Q h` M; .m ;B`i KbM? p` bBM? ` +<sup>a</sup>K ;B€+ +U+ b•m p` #'i ç„+ /
M?“M çQÊ+ bU i²M içB +O HBM? F?Q M?QM; F?¬M; i? M`Q ?'T i?m çQÊ+- ibM?
;†T T?ªBX

GBM? F?Q i`QM; #S+ i` M? ;¶ FB i?“i bU H`K +?Q h` M; .m bBM? ` K°i ^aQ ;B€+-
MQÊ+ K` HBM? F?Q i`QM; ç! H` /-m- MQÊ+ p` /-m i'i M?B M +kM; +! i? i²M içB i!
i? M`Q /mM; ?ÊT p`Q M? mX

@ *?ŠM; H) HBM? F?Q i`QM; K„i KbM? [m€ Qi M M F?¬M; i? M`Q /mM; ?ÊT pÈB H
h` M; .m i?m ?<sup>2</sup>B HBM? F?Q p`Q K„i- ?„M iB M H M M?bM #S+ i` M? ;¶ - HçB `ÆB
[m HB M iK+ bY /KM; HBM? F?Q- b® HQÊM; ;B^aK çB F?€ M?B m- M?QM; ?„M pšM
+?'i HB m ;¶ çQÊ+ K°i +2MiBK2i- bQ b€M? pÈB i`QÊ+ FB +kM; F?¬M; +! ;b F?€+

L?QM; H9+ M`v h` M; .m HçB F?¬M; ?'T i?m çQÊ+ HBM? F?Q- çB m M`v H`K ?„M
+! +?9i i?'i p¼M; X G9+ M`v ?„M `ä`M; bBM? ` +^aK ;B€+ çB p`Q F?Q #€m M?QM
M`Q K M; ` çQÊ+ p`i M`Q- ç•v H` +<sup>a</sup>K ;B€+ H`K +?Q M; Q`B i / /`M; T?€i +m²M; X

h` M; .m +kM; +?Q iW #Ä w ç`M? +O KbM?- ?„M i?Y HçB H-M M[M?QM; pšM F
#°B ?-m M?Q H`K ?„M Km®M; `Q H MX >„M; -M ç•v `i idM? i€Q- H9+ M`v HçB ?“M
#S+ i` M? ;¶ ç ;B<sup>a</sup>B T?!M; HBM? F?Q # M i`QM; ` M; Q`BX

@ :W ;W

E?B h` M; .m ç M; +<sup>a</sup>K i?'v HÁM; F?! +?`m M?Q K Q +`Q i?b hB m "ç+? aQ i`QM;
ç²M; i?`B /MM; K!M; #ÈB [m-M €Q +O ?„M ;B®M; M?Q Km®M çB tm®M; ç'iX >„M
iY M`v i`QÊ+ M v Hm¬M M; Q M M; Q½M Î i`QM; HÁM; KbM?- ?¬K M v b Q +! p #S+

h` M; .m H9+ M`v ç M; `i F?€i p¼M; pÈB HBM? F?Q i`QM; #S+ i` M?- +kM; F?¬M
aQ- pb i? K` ç†i M! tm®M; ç'i F?¬M; bmv M; ?o ;b +^aX

hB m "ç+? aQ b m F?B çQÊ+ tm®M; ç'i i?b M ?M? +?!M; +?çv ç M K°i ;!+ ?`M? H
+?çv çB K°i KbM?- +?çv ç M ;!+ F?m'i i?b ;•m ;•m ? B iB M; ;¼B h` M; .m - çB m
+?9i #U+ KbM? +`M; i? K T?B M Km°MX

@ «B- +! H) H` KbM? p¬ /mv M pÈB HBM? F?Q Î +?¶ M`vX

h` M; .m i?¬K i?Î /`B K°i iB M; - ?„M +kM; F?¬M; +ÁM #B M T?€T M`Q F?€+X hK
i?b i•K F?¬M; T?B M- H9+ M`v ?„M F?¬M; ibK ` #B M T?€T ;b p` ç`M? T?ªB +?m`

@ a Q\

h` M; .m ç€M? ;B€ #®M T?Q - hB m "ç+? aQ FB `ä`M; #Á H M M?[M; #"+ i? M;
M?QM; +-m i? M; FB +! ? B +?K+ #"+ K` M! +?d H M çQÊ+ #"+ ç-m iB M- +kM; F?
çB HmB pÈB #° H¬M; K K K`M M?Q M?mM; X L! çSM; ç! ;¼B h` M; .m +kM; H`K +?
+?9 wX

E?B i?'v iB m iY FB i€+ [m€B i?b h` M; .m +kM; +^aK i?'v ;B^aK #Èi +?9i +^aK ;B€+
FB `i F?ûQ ?B m HÁM; M; Q`B- i`QÊ+ M v ç m F?¬M; H`K ?„M T?B M HÁM; X hB
M?[M; +- ;€B h-M >mv M ",M; `i i?Q+?- M?QM; hB m "ç+? aQ M; Q`B h` M; .m i?b
iB T t9+- M; v +^a h-M >mv M ",M; +kM; +?d F?B M`Q +! H M? +O h` M; .m i?b KÈ

h` M; .m H„+ ç-m p`B çB ç M- ?„M +?Q `M; iB m iY FB ç!B #KM; - pb p`v ç`M? +9
M? +? K„i- F?¬M; F?ÄB H„T #„T FBM? ?½B- pb ?„M T?€i ?B M +?'i HB m +O +-m
imv H` HQçB ;¶ hY æ`M H€ M?Ä F?¬M; [m€ [mw ?B K M?QM; +?'i HB m ç! K` H`K +
[mw `²BX

@ *®T- +®T

h` M; .m F?) pQÆM i v ;ä p`Q +-m i? M; - •K i? M? p M; ` M?Q ;ä p`Q FBK HQçB
bBM? ` ?SM; i?9 pÈB +-m i? M; M`vX

h` M; .m M?bM hB m "¢+? aQ pšM +ÁM ç M; +`Q [m-M €Q +O KbM?- ?„M +| +?9
i`QÊ+ F?B çB ç½ M|B KbM? F?¬M; çQÊ+ çB H¢B HmM; imM;- # M i` M M`v +| T?ª
? v F?¬M; \ >„M i?“i bU F?¬M; #B iX >„M çSM; ç| F?€ H•m- F?¬M; i?`v /m F?€+? I
G¢i J çB [m +kM; F?¬M; B +ªM +?•M ? v ?ÄB i?,K ?„MX

*m®B +MM; HÁM; ?B m F€ +?B K i?QÊM; T?QM;- h` M; .m ¬K H`v hB m "¢+? aQ +
ç-v ?Q p,M +O +¬m i? M; `²B +?“K `½B #QÊ+ çBX

3kX *?QÆM; 3k , S?“i a®M;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 3k, S?“i b®M;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

a m F?B H M H-m i?b h` M; .m KÈB T?€i ?B M MÆB M`v +kM; KÍ +Y pÈB /m F?€
H` ``i Qi- M;QÊ+ H¢B i?b +| F?¬M; Qi G¢i J #”M `°M [m H¢BX

æB i` M ?`M? H M; ;`T F?9+ i` M H-m ? B +| i? i?`v ç€K M;QÌB çB [m çB H¢B #
M?[M; •K i? M? MB K F`M?- h` M; .m +ªK i?`v +äB HÁM; +U+ F€ v M „M;- +ªK ;B€
i?m çQÊ+ HBM? F?Q +kM; ç½ iB m i€M F?¬M; QiX

E?B h` M; .m ç M; +?bK ç„K i`QM; S?“i •K +O iQM ç² J”i h¬M; h•v h¢M;- H9+ M
K°i M?|K /m F?€+? HQM; ç2Q # H¬- ç°B K°i FB m Kk M?Q M? m- i`QM; i v +¬K +Ì
i? M? /Q #¼M ?¼K M; ç M H`K ?„M +?Êi i?S+ idM?X G9+ M`v ?„M +?Êi M;?2 i?`v
M?[M; •K i? M? i?b i?¬KX

h` M; .m M?bM ç²M; ?²- #•v ;BÌ ç½ ?ÆM K°i ;BÌ +?B m- #KM; ç|B H` +?mv M i?QÌ
+kM; H` F?ÄB +¬M ;BªB [mv iX >„M ¬K hB m "¢+? aQ +?m`M #` `ÌB F?ÄB æ¢B *?B
>mv M „M; p` GQm smv M +| H) +kM; +?Ì çÊB b®i +ª`m°i `²BX

E?B h` M; .m çB ç M ç-m #”+i? M; i?b hB m "¢+? aQ i`QM; HÁM; +?Êi M?ªv tm®M
?“M? H M; ;B®M; M?Q +| i?S ;b ç| ?`T /šM- ?„M F m H M ÎT?Q b m +kM; #` iB m i

h` M; .m `ÆB p`Q çQÌM; +MM; +kM; +?d +| i? çm`B i?2Q b m- #•v ;BÌ ?„M F?¬M;
M;`v iB M; +QÌB p M; H M i`QM; t2 ç m H` M?Ì M| K M; ç MX æ•v F?¬M; T?ªB H` H
i?9 +QM; M?QM; H¢B +| +ªK iB M? ç†+ #B i pÈB hB m "¢+? aQ- +?Q M|B ç M M?[M
H` /Q ?„M +Sm- K` iB m iY FB +`M; , H¢B p`Q ?„M- H`K ?„M F?¬M; Km®M t `ÌBX

hmv KÈB bBM? ` +?Q çQÊ+ K°i i?€M; M?QM; hB m "¢+? aQ +?çv F?¬M; +?“K- ?ª
`i ;`T F?9+- M m F?¬M; T?ªB iB m iY FB i?B i?QªM; /WM; H¢B M?bM h` M; .m -
+?çv i?2QX

@ :`m ;`m ;`m

hB m "¢+? aQ +?çv ç M K°i +?B + +Y p` /WM; H¢B- M| /MM; K|M; pm®i M?Ä +O
M?QM; +€M? +Y /`v ç| F?¬M; T?ªB H` i?S K` M| +| i? ç~v ` çQÊ+X L| imv H M? H
K°i H9+ H•m p` F?¬M; ?B m [mª i?b M? M? +?|M; [m v H¢B # M +?•M h` M; .m - M
çB p T?Q +€M? +Y FB X

@ >W- M m +ÁM iB T iK+ +?çv HQ¢M- M? ç•v b) F?¬M; [m M i•K ç M +?9 K`v M[X

h` M; .m F?QK HQM; # hB m "¢+? aQ H M- H¢B ;ä H M ¢-m M| p`B +€BX hB m iY M`M? M¼i- b m ¢| M| H¢B M;?B M; ¢-m ¢B ;W ;W pEB +€M? +Y T?Q # M FB X

h` M; .m +| +?9i F€ [m€B- #bM? i?QÌM; +?d + -M KbM? ¢Q K„i H` iB m iY M`v b) ¢ HB M iB T F?¬M; M;?2 HÌB- t2K` b m +€M? +Y FB +?„+ +?„M +| i?S ;b ¢| F€ [m

hW M?Ä h` M; .m bBM? i`QÎM; i`QM; i? ;BÈB ?B M ¢¢B- +kM; F?¬M; iBM [m, i?¬M b m F?B +QM K„i #` i?QÆM; p` tm`i ?B M HBM? F?Q i?b ?„M H¢B +| i? K +?9i FB ?„M +?Q #B i +kM; F?¬M; M;?o H` F?¬M; i²M i¢BX h` M ¢ÌB M`v +ÁM M?B m ?B M?Q HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M- ¢•v +kM; H` i?S K` F?Q ?¼+ F?| i? ;BªB i?Q+? ¢Q H` K°i i`QM; b® ¢|X

S?“i ;B€Q- *Æ æ®+ ;B€Q- æ¢Q >²B ¢QÊ+ tQM; iKM; H` # ¢¢B i¬M ;B€Q i` M i? p`Q h`mM; Zm®+ iW i?ÌB >€M- b m M`v M?B m i`B m ¢¢B i? v ¢´B M?QM; S?“i ;B `i M?B m ?Q`M; ¢ t2K S?“i ;B€Q H` [m®+ ;B€QX S?“i ;B€Q h`mM; Zm®+ +| `i M? "€i h¬M; - +?QM? H` #€i ¢¢B K¬M T?€B ;²K, hQM?- hQÆM; - æ`B- >B M- h?B M- h

a m ;BªB T?|M; i?b i`QM; MQÊ+ +`M; +| M?B m ?¼+ pB M S?“i ;B€Q- ;B€Q Hw`i ¢•v M?[M; ¢` T?QÆM; M´B iB M; i`QM; M°B ¢` M?Q +?M h?B m G•K H¢B F?¬M; +?,K +?9 p`Q FBM? /Q M?- ¢B m M`v H`K +?Q M?B m M; QÌB bBM? ` i?`M? FB M F?¬M; iÄ` i¬M i`¼M; M?Q pEB +´ M?•M M,K tQ X

L?QM; S?“i ;B€Q Î h•v h¢M; i?b F?€+ - M| i`mv M i`U+ iB T p`Q h•v h¢M; iW ‘M æ° b m i? F, KQÌB i?b ;B€Q T?€B +?QM? i?S+ ?bM? i?`M?- b m M`v i¢Q M M K°i T? iQM ¢² ¢ m +| iQM MB K``i + Q- +?QM? H` J`i h¬M; M´B iB M; i`QM; i€K ¢¢B ;B€Q

J`i h¬M; +O M; QÌB h¢M; +?O v m +?9 w F?´ im- i`mv M i?W +| bU F?€+ #B i- ¢²M +kM; T?S+ i¢T- S?“i ;B€Q +O M; QÌB h¢M; +| M?[M; ¢t+ ¢B K F?€+ #B i`ä` i pEB bY i?b M?[M; ;B€Q T?€B S?“i ;B€Q ¢ m M?`i ¢`M? ¢B +MM; pEB i? HU+ +?QM? i` ?bM? i?`M? +? ¢° +?€M? ;B€Q ?ÊT M?`i- ;B€Q /U p`Q +?QM? K` ¢B- +?QM? + -K iU p`Q M? mX

o`Q M,K RN8N i?b h•v h¢M; ¢½ ?Ov #Ä +? ¢° FB - M?QM; /•M +?9M; h•v h¢M; pšI i?`M?- ¢B m M`v +kM; H`K +?Q pMM; + Q M;mv M h? M? h`M; i`M ¢-v b„+ i?€B ? .m ¢ M h•v h¢M; i?b ¢½ iWM; M;?2 M|B M?B m bU FB M p S?“i b®M; +?mv M i? - +| F?ªM,M; M`v- M?QM; H¢B +| `i M?B m M; QÌB +QB ¢| H` bU i?“i- ¢€M; ¢QÊ+ i?

h` M; .m M?bM hB m "¢+? aQ +ÁM ¢ M; FûQ +?•M KbM?- ?„M i?¬K M;?o p`Q t2K + M[+?| i?QÌM; i?¬M; KBM?- iB m iY M`v b) F?¬M; ?¢B KbM?X >„M pW bmv M;?o i v ¢~v +€M? +Y ;¶ HBK /`v +°TX

h` M; .m i?`v +€M? +Y /`v M?QM; H¢B `i HBM? ?Q¢i- +?d F?) ¢~v H` KÎ` - # M i` KQÆB Kûi pm¬M; - F i +`m #^M; ;¶- iB m iY "¢+? aQ i?`v +Y KÎ+ kM; ¢½ t¬M; p`QX

E?QªM? F?„+ F?B h` M; .m ¢~v +Y ` i?b HBM? F?Q i`QM; K„i +?Êi i`Î M M ?Q¢i # i? K ,M ;†T i?S+ ,M M;QM- HB M iK+ #¢Q ¢°M; - HB2M iK+ HQm ¢°M; i`QM; K„i ?„M #`i +S H9+ M`QX

h` M; .m +kM; i?“i bU +ªK i?`v F?¬M; v M- ?„M F?¬M; #B i +,M T?ÁM; ;¶ M`v H` + HBM? F?Q i`QM; K„i +?Êi #WM; H M M?Q p`v H` i®i ? v t`m- M?QM; ¢ M ¢•v `²B i?b ¢B ` - ?„M ¢`M? T?ªB ¢B p`QX

h` M; .m ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m p` #QÊ+ +?•M p`Q T?ÁM;X

aU FB M H`K +?Q h` M; .m i?“i bU F?| iQÎM; ¢½ tªv ` - F?B ?„M pW iB M p`Q i` /QÊ+ / i`QM; F?¬M; ;B M +O +,M T?ÁM; M`v i²M i¢B K°i b® HQÊM; HBM? F?Q +U M?Q F?¬M; F?QX G9+ M`v i®+ ¢° p`M +?mv M +O HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M +kM; tQ v +?mv M K°i pÁM; i`QM; K„i i?b ?„M H¢B +ªK ;B€+ ¢QÊ+ +| +?9i HBM? F?Q v b€i M?“T p`QX

hmv Hm²M; HBM? F?Q b€i M?"T p"Q i`QM; K„i h` M; .m F?¬M; +| w M;?o ;b pÈB
pÈB ?„M i?b F?¬M; F?€+ ;b ç M; F?€i +?€v K` çQÊ+ m®M; MQÊ+ bm®B M;m²M- H
i?QªB K€B ç M KS+ ?¬m M?Q H`K ?„M ?¬m M?Q Km®M` M`dX >ÆM M[+ªK ;B€-
/B M- iWM; bÈB HBM? F?Q pšM F?¬M; M;WM; /mM; M?"T p"Q i`QM; K„i ?„MX

h`QÊ+ FB h` M; .m M;?2 M;QÌB i M|B ?Qi i?m®+ T?B M b) +?Q` +ªK ;B€+ F?Q
i'i M?B M b) F?¬M; bY /KM; HQ¢B ç°+ T?~K ?¢B M;QÌB M`v- M?QM; ?„M iBM /M H
+kM; F?¬M; +| çQÊ+ +ªK ;B€+ M?Q KbM? H9+ M`vX GQ¢B F?Q€B +ªK H9+ M`v +C
+ÁM H` iBM? i?¬M- H9+ M`v i`QM; M½Q +O ?„M +kM; F?¬M; +ÁM iQ /mv- i? iK+
HB M [m M ç M ?„M- ?„M +?d çÆM i?m¬M +?bK ç„K p"Q i`QM; +ªK ;B€+ bªM; F?Q

G9+ M`v M m +| M;QÌB M;Q`B çB p"Q i`QM; +,M T?ÁM; M`v b) T?€i ?B M K°i M;Q
M;®+- ? B K„i p¬ i?¬M M?Q K'i çB HBM? i`Q- +?d +ÁM H¢B K°i i? t€+ p¬ ?²MX J
T?ÁM; `²B #B M çB ç•m K'iX

hB m "¢+? aQ b m F?B çQ h` M; .m p"Q i`QM; +,M T?ÁM; FB - M| H¢B +?¢v` iW
b m +€M? +Y FB H¢B H` K°i ?"M? H M; ;'T F?9+- ;B®M; M?Q +| i?S ;b ç M; F m
ç M +m®B ?"M? H M;- /MM; K|M; pm®i +`Q H M +€M? +Y i`QÊ+ K†iX

:B®M; M?Q +| M;QÌB M;?2 çQÊ+ •K i? M? p` KÎ +Y - çSM; i`QM; +Y H` K°i G¢
hB m "¢+? aQ i?b M;¢+ M?B M M|B K°i +•m M|B` b m HQM;X

hB m "¢+? aQ F?¬M; +| T?ªM SM; pÈB hB m G¢i J çSM; MÆB +Y - M|i`U+ iB T +
T?ÁM; M`v F?¬M; HÈM- +?d ?ÆM ? B KQÆB Kûi pm¬M;- # M i`QM; H` K°i +?B +
[m M? ;BQÌM; +,M #ªM ç m H` ;B€ b€+?¬ M| # Q [m M? +,M T?ÁM;- i` M ç| ç m H` b
+| p ® p`M;X

h`QM; T?ÁM; #MM; H M KMB ç`M ?QÆM; M?"M M?¢i- €M? b€M; `iªK ç¢K- i` M; E
HÈM im´B ç M; M^K- iW # M;Q`B `i F?| M?bM` ç°im´B +O ¬M; i - pb H`M / i` M
p`p i #Èi M?Q M;QÌB ;B`X L?QM; €M? K„i +O p` G¢i J M`v H¢B b€M; M;ÌB- +| +?
M m +?d M?bM €M? K„i i?b +?d bÈ M?B m M;QÌB b) +?Q`^M; ç•v H` K°i çS #ûX

hB m G¢i J KÎ +Y i?'v p` G¢i J ;B` M;²B /"v i?b iB M H M /bm- b m ç| F?) F?mv M
@ *?m h'i *´- bS+ F?Ä2 +O M;`B F?¬M; i®i- M^K tm®M; M;?d M;ÆB i?b ?ÆMX

L m +| iQM ç²J"i h¬M; i?'v iBM? +ªM? M`v i?b M?'i ç`M? b) [m€ tm¬M; #€B H¢v p
H`K M;QÌB i iBM H` p` G¢i J ;B` M`v +?QM? H` K°i i`QM; M?[M; S?"i b®M; ?B ?[
`^M; Î h•v h¢M; ?B M +| ?ÆM K°i M;`M S?"i b®M;- M?QM; S?"i b®M; +?mv M i? p`
+?d +| ?ÆM ? B KQÆB p`- ? B KQÆB p` S?"i b®M; M`v ç m çQÊ+ p¢M /•M FQM?
?ÆM M;QÌBX

@ E?¬M; +| ;b- iB m #^M; ?[m i` M æ¢B hmv i aÆM ç M- i +¬M TªB çQ+? i?•M +?
S?"i b®M; F?Q€i i v €Q- ç2Q ;B`v /QÈB bU ;B9T çÐ +O iB m G¢i J - b m ç| çBp
T?ÁM;X

3jX *?QÆM; 3j , GBM? E?Q "B M >| X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 3j, GBM? F?Q #B M ?| X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

M;m²M

J†i i`lB /-M ?¢ tm®M;- €M? b€M; p`M; p¼i +?B m H M M;¬B +´ iU H`K #WM; H M
M`v M?[M; p-M; b€M; T?ªM t¢ +?B m H M M;QlB /m F?€+?- K`m p`M; H`K M;QlB i
çB M i`QM; +´ iU +`M; +| i? K F?Q iS+ i?-M i?€M?X

@ L;QlB H` /Q +€+ M;QlB çQ ç M- #•v ;Bl ç½ M?B m ;Bl i`¬B [m - F?¬M; ibK +€+
ibK B ç•v\

J°i •K i? M? F?€ HÈM iB M; p M; H M i`QM; K°i ;B M T?ÁM; +O # M [mªM Hw
GQm smv M- H9+ M`v # M +¢M? ?„M +ÁM +| \*?m h?Kv- "€+? J°M; M p` +€+ +¬ ;€
*€+? *´ G¢i J ç½ çQ h` M; .m p`Q *?B m hU i?b +ÁM +| p`B p` hB m G¢i J F?
pB M +?QM? [mv M- #¼M ?¼ ç M; HB M iK+ ;BªB i?Q+?X

@ E?B ç| i®B bÊ +`m `v #` i`ª i?M- pb i? KÈB çQ p`Q \*?B m hU- b m ç| +`m `v
#B iX

*€+? *´ G¢i J /MM; ;B¼M; T?´ i?¬M; F?€ ç¬M; +SM; MlB- i`QÈ+ ç| H½Q i?`v +| K
HW ;¢i F?€+? ?`M; - +?mv M M?Q p`v +kM; F?¬M; T?ªB H-M ç-m T?€i bBM?X a
ç°M; ç M ç Q- bÊ h` M; .m #` ?¢B M M KÈB çQ p`Q \*?B m hU- +kM; +,M +S p`
*€+? *´ G¢i J +kM; F?¬M; ?ÁB i?,K h` M; .m çB m ;b K` #Á çBX

L?QM; *€+? *´ G¢i J H¢B F?¬M; M;ì h` M; .m H¢B K`i iQ+? K°i +€+? Hv F€ i`QM;
+O ?„M ç½ #„i ç-m FûQ ç M ibKX

h?“i` M?|K M;QlB GQm smv M ç½ +?¢v ç M \*?B m hU iW b m F?B h` M; .m p
;Bl- ?ÆM M[i`QÈ+ iB M ç½ ?ÁB p` G¢i J i`¬M; +Y - #B i H` *€+? *´ G¢i J +| K
i`QM; \*?B m hUX L?QM; b m F?B ibK çQÈ+ \*€+? \*´ G¢i J i?b KÈB #B i h` M; .n
?¼ +kM; F?¬M; [m€ HQ H„M; - +?Q `^M; h` M; .m çB i?2Q M?|K /m F?€+? çB /m M;
T?€i ?B M F?¬M; ç9M; - pb H9+ M`v /m F?€+? i`QM; +?M F?¬M; +ÁM M?B m K` h`

æ€K M;QlB GQm smv M +U+ F€ b®i`m°i- #¼M ?¼ ibK *€+? *´ G¢i J - T?€B M;QlB
F?¬M; T?€i ?B M imM; iQ+? +O h` M; .m X L m F?¬M; T?ªB h` M; .m +?d K`i iQ-
ç½ ç M ç²M +¬M; M #€Q €M`²BX

æ€K M;QlB GQm smv M M;?B M;ì i M +?O [m-v i`QÈ+ ç| i`ª i?M h` M; .m - #„i +| +
b m ç| H¢B ;†T i M +?O [m-v i`QM; +?M - i M M`v +kM; ç M; /"T ç-m +?`m i°B i`Q
HlB H-K +O KbM?- +?mv M h` M; .m K`i iQ+? +,M #ªM F?¬M; HB M [m M ç M ?„M

@ æ m i¢B i¬B- H9+ ç| ç +?Q M? `v K M; i?2Q çB M i?Q¢B i?b i®i`²B- pb b Q H¢

h-M >mv M ",M; /MM; ;B¼M; iU i`€+? MlB- # +¬ ;€B çB` ç m K M; i?2Q çB M i?Q
[m€ p°B p`M; - ?„M +kM; F?¬M; K M; i?2Q çB M i?Q¢BX J` +?B + çB M i?Q¢B p`B
i†M; +?Q ?„M H¢B +?Q +| bBK- +?Q i? bY /KM;X

@ J¼B M;QlB F?¬M; +¬M HQ H„M; - +| H) h` M; .m ç M; [m v p F?€+? b¢M- +?9M
+€+ p` G¢i J i`QM; +?M F?¬M; i?`v h` M; .m - +?9M; i +| i? i`l p F?€+? b¢M t2

"€+? J°M; M KÎ KB M; M OB h-M >mv M ",M; - ?„M i?`v h-M >mv M ",M; HQ H„M
i`QM; HÁM; +| +?9i ;?2M- M?QM; ?„M p`B M;`v [m î +?mM; pÈB h` M; .m +kM; F?
M;?o ?ª ? X

@ > B +?9M; i¬B çSM; MÆB ç•v ç½ F?€ H•m- M m h` M; .m çB` i?b b) i?`v M; v-

*?m h?Kv M½v ;Bl F?¬M; H M iB M; - #•v ;Bl H¢B KÎ KB M; MlBX "¼M ?¼ iW H9+
M +¢M? T?ÁM; i?m T?Q +O # M [mªM Hw- M;QlB` p`Q ç m [m +Y M`v- ?ÆM M
i?b /M F?¬M; i?`v #¼M ?¼- i?b #¼M ?¼ +kM; M?“M` h` M; .m X

@ *?B m hU +| M?B m +Y - +Y +?QM?- +Y T?K- +Y ?¬M; +kM; ç m +| i? çB`

*€+? *´ G¢i J KÎ KB M; MlB- H½Q p®M +| ?ªQ i•K- F?¬M; M;ì H¢B bBM? +?mv M
Zmv M G¢i J +O *?B m hU- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; i?QªB K€B- pb i? ç½ bÈ
J ibK F?“T *?B m hUX

*| M;QìB K'i iQ+? i`QM; +?M - M m +?mv M M`v i`mv M ` M;Q`B b) ^M? ?QÎM; ç I
p"v K`+€+ p` Gç i J i`QM; +?M ç m çQÊ+ ?mv ç°M; ibK K°i p` /m F?€+? i M H` h`
/-M i®B- +€+ p` /m F?€+? /-M `ìB F?ÄB *?B m hU- M?QM; +€+ p` Gç i J ibK `i
F?-M; T?€i ?B M iM; iQ+? +O h` M; .m X

h`QM; ;B M T?ÁM; K` h` M; .m ç M; çSM; +?d çB H M M?ì K°i ?`M? H M; ;'T F?9+
b'- i'i +^a ç m çQÊ+ T?QM; # - #®M T?Q p€+? iQìM; i`2Q ç-v i` M? h? M; F X L?[M
çQÊ+ / i #^M; ;'K- `i ç T- `i + -m F€X

h`QM; ç| +| K°i #S+ h? M; F +U+ F€ [mw- çQÊ+ / i #^M; ?Q p, M M, K K`m- ç²M; i?ì
M; °+ #^aQ i?ç+? #^M; iÆ p`M; X Zm-M M? iK ?°B- K`m p`M; b€M; +?| B +U+ F€ H|
H` M?[M; ?bM? ^M? p +m°+ çìB +O çS+ T?"i h?Q+? * J•m LB- +ÁM +| +^a ?bM? iQ
"®- +| ?bM? +-M; +?9 o, M h?`M? - +-M; +?9 EBK h?`M? - +-M; +?9 sQ+? h-M- T
F?€ ;B®M; i?"iX

•M? K†i i`ìB +?B m p`M; p¼i +?B m p`Q i`QM; T?ÁM; H`K #WM; H M K°i i-M; FB
i` M iQìM; ;B®M; M?Q i`î M M b®M; ç°M; ?ŠM H M- +`M; H`K +?Q ;B M T?ÁM; T?O
.m b m F?B #QÊ+ +?•M p`Q T?ÁM; i?b +, M #^aM +?Q F`T M?bM F?„T +?mM; [m M?
F?Q€B +^aK ?Q p¬ Kì K`i- F?B ç| ?„M ç½ [m M #^aM i?•M KbM? - [m M pb b Q KbM? H

h` M; .m i`i M?B M b) F?-M; M; ì# M M; Q`B ç M; ibK KbM? H`i +^a i`ìB- ?„M +kM; -
K` çSM; #®M M, K ;Bì i`QM; ;B M T?ÁM; M`v- ?„M i?"i bU F?-M; i?'v +| +?9i +^aK ;
i?"K +?Q +ÁM i®i ?ÆM bQ pÈB #`i F€ i?ìB çB K M`Q i`QÊ+ ç|X

G9+ M`v HBM? F?Q i`QM; K„i h` M; .m +kM; bBM? ` M?[M; #B M ?| M; ?B M; i`ìB
+| K`m p`M; - #•v ;Bì ç½ #B M i?`M? K`m iQK p`M; X >„M i?"K +?Q bBM? ` K°i ^aQ
M?Q çQÊ+ HBM? F?Q i? v i? - pb ?„M +^aK ;B€+ çQÊ+ HBM? F?Q i`QÊ+ FB p®M
?Q`M iQ`M /mM; M?"T p`Q # M i`QM; X M; m²M UXV

h` M; .m M?„K K„i HçB p` iBM? i t2K tûi M?[M; #B M ?| # M i`QM; - ?„M T?€i ?B
+O KbM? ;B®M; M?Q +| ç-v HBM? F?Q K`m iQK p`M; - i`QM; ç| +| K°i F?-M; ;B M-
i`QM; K„i i?b +?çv p`Q F?-M; ;B M FB K°i pÁM; `²B [m v ` ?®+ K„i- [m €i`bM? M
F?Q ;B®M; M?Q HÈM KçM? ?ŠM H MX

L m +| M; QìB /MM; FQM? H9T T?|M; ççB p`B +?K+ H-M ç [m M b€i K„i h` M; .m -
ç²M; iY +O ?„M +ÁM KÆ ?² +| K°i ç²M; iY M?Q M?Ä- ? B ç²M; iY HÈM M?Ä F?€+ #B
M?B M #B M ?| M`v ?„M +kM; F?-M; #B i çQÊ+ - ?„M +kM; F?-M; i? +?Q M; QìB i
KbM?X

h` M; .m +^aK i?'v ç½ F?-M; i? M`Q iB T iK+ ?'T i?m HBM? F?Q i`QM; T?ÁM; - pb
K„i- T?€i ?B M #•v ;Bì H` ?Q`M; ?-M- K†i i`ìB ç M; H†M p T?Q i•vX >„M F?-M; F
`ä F?B KbM? p`Q T?ÁM; M`v i?b +?d ?ÆM K°i ;Bì +?B m- +?QM? H` H9+ K†i i`ìB H
HçB M?Q i?QB çQ X

h` M; .m +^aK i?'v KbM? ;B®M; M?Q p`Q i`QM; +, M T?ÁM; M`v +?Q # Q H•m- +kM
K` i?¬B- F?-M; M; ì#•v ;Bì i?ìB ;B M ç½ ç M ?Q`M; ;?¬MX

h` M; .m +?Êi M?È ç M hB m "ç+? aQ- H•m M?Q p"v `²B- F?-M; #B i iB m iY FB
F?-M; - M?Q p"v i?b `i T?B M iQ€BX >„M [m v ç-m ç`M? çB i bK "ç+? aQ- F?-M; M;
+®T +®T +O F?ÊT tQÆM; - ?„M Km®M M?' +?•M M?QM; +^aK i?'v ? B +?•M i /çB-

oW `²B h` M; .m ç„K KbM? i`QM; F?Q€B +^aK ?'T i?m HBM? F?Q- F?-M; i?'v +Æ
T?€+? [m v p - ?„M +^aK i?'v iQ`M i?•M +?ŠM; +| +?¶ M`Q çQÊ+ i?Q^aB K€BX

S?^aB #B i`^M; i`QM; [m•M M; k` M Hmv M çSM; i?ŠM; +kM; +?d ?ÆM ? B ;Bì K` i?
H` iQÆM; ç®B /`B `²B- M?QM; h` M; .m çSM; #®M M, K ;Bì F?-M; M?9+ M?Q+?-
#`i ç°M; - +| H) +?d +| M?[M; p` + Q i, M; i`QM; +?M \*?B m hU M`v KÈB +| i? H

hBM? i?-M /M +| T?'M +?'M +kM; F?-M; i? M`Q tm çB +^aK ;B€+ K i KÄB F?„T iC
.m ;B®M; M?Q +| K•m i?mŠM `i HÈM- ççB M½Q p¬ +MM; i? M? i oM? M?QM; +Æ

+?Q ?„M +kM; F?¬M; çB HçB #bM? i?QÌM; çQÊ+ - M?S+ KÄB ç M KS+ H"K ?„M Km
 @ >W- KbM? [m€ M;®+X
 h` M; .m p¶ p"Q ç-m KbM?- ?„M pW #´ bmM; HBM? F?Q tQM;- #•v ;BÌ +?QM? H`
 M"Q- ?ÆM M[Î ç•v +kM; F?¬M; bÊ HBM? F?Q iB m ? QX hmv HBM? F?Q i`QM; K
 F?¬M; i? iB T iK+ ?'T i?m HBM? F?Q- M?QM; ?„M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ - HBM? F?
 M?B m- +?QM? KbM? +?d ?'T i?m çQÊ+ K°i bÊB H¬M; +O +?QM +QM i`•m K" i?¬B
 h` M; .m +9B ç-m M?bM ? B +?•M KbM?- HBM? F?Q ;B®M; M?Q #B M ?| [m€ H
 i?¬M i" T i`mM; K" HBM? F?Q i`QM; K„i ç½ +U+ F€ HBM? ?Qç i ;B®M; M?Q M; |M i v
 H" b) T?|M; ` - ?ÆM M[b® HQÊM; +kM; F?¬M; +¬M F?®M; +? X
 h` M; .m i?"K +?Q +| i? F?®M; +? +?Q HBM? F?Q +?d #€K p"Q / K" F?¬M; i?~K
 çB m F?B M iMv i•K i? M"v H"K ?„M +ªK i?'v pmB bQÊM; X
 E?¬M; pQÊi [m /U çQ€M +O h` M; .m - F?B HBM? F?Q iB M p"Q i`QM; F?ÈT tQA
 [mûi bç+? - KB M; p i i?QÆM; i` M +€M? i v +kM; ç½ ?Q" M iQ" M F?ûT HçB /QÊB i
 *M; H"K +?Q h` M; .m pmB bQÊM; +?QM? H" HBM? F?Q +?d iB m ? Q pÈB b® HQ
 /KM; HBM? F?Q i?b +| +ªK ;B€+ ?ÆB t|i- M?QM; #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁMX

39X *?QÆM; 39 , Zm€M ædM?X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 39, Zm€M ædM?X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M , oBTo M/ M

i`mv M +QTv iW

h` M; .m +?Êi ç°M; i•K- ?„M M;~M; ç-m H M M?bM M?[M; #S+ i` M? h? M;F i`2Q i
 ;BÌ +€+? M?[M; #S+ i` M? #®M M,K Kûi M?QM; HBM? F?Q pšM +| i? T?|M; ç M i" M
 çQÊ+ HBM? F?Q # M i`QM; i` M?- M?QM; çB m H"K ?„M M;ç+ M?B M H" +kM; ;B®
 M"Q ?'T i?m çQÊ+ HBM? F?Q M"vX

h` M; .m F?¬M; + K HÁM;- ?„M HçB i?Y HçB K°i H¬M M[ - HBM? F?Q i`QM; i` M? h
 F?¬M; TªB ?„M +| i? i?'v i?¬M; [m HBM? F?Q i`QM; K„i- K" i?m¬M i9v +?d H" K
 +| i? i?'v çQÊ+ i`M; bªM HQÊM; HBM? F?Q i`QM; M?[M; #S+ i` M? FB X

@ GBM? F?Q i?,M; +'T H" +?mv M i®i ? v t'm ç•v\

h` M; .m H9+ M"v +?d +| i? M OB KbM? M?Q i? K" i?¬B- pb Km®M i bK hB m "ç+
 iB T iK+ Î HçB +?¶ M"v- M m iB m iY FB #` i M #'i HQÆM; M"Q ç| ¬K çB- M?Q p"v
 MQÊ+ K„iX a m F?B Î +?mM; M?B m M;¬v- ?„M i?"i bU +QB M| H" K°i i?"M? pB M F

@ N - +Y M"v b Q HçB ç|M; `²B\

h` M; .m çB ç M # M +çM? +€M? +Y p" +| +?9i b[M; b®i- ?„M M?È F?B KbM? ç M
 HçB- +?šM; H) iB m iY "ç+? aQ FB bÊ +| M;QÌB ç M [m'v `¬v K" ç|M; HçB\

h` M; .m H„+ ç-m p" +QÌB +?QM? KbM?- hB m "ç+? aQ +,M #ªM +?šM; +| bS+ HU

@ h` M; .m - M? F?¬M; b Q +?S\ Gç i J +?¶ M`v F?¬M; S+ ?B T M? ç'v +?S\
h-M >mv M ",M; i?'v h` M; .m +kM; K'i çB bU idM? i€Q i?QÌM; M;"v- M`M; +?KT H
;'T; €T ?ÄBX a m F?B M|B tQM; i?b T?€i ?B M ç€K M; QÌB /MM; €M? K„i +´ [m€B M
?²M; - M`M; #m¬M; i v h` M; .m ` - t'm ?´ i`®M b m HQM; K¼B M; QÌBX

@ h`ÌB- b Q F?¬M; M„K i? K K°i H9+ M[- i¬B ç•v iW M?Ä ç M HÈM +| çQÊ+ M„K i
h` M; .m pW `²B çQÊ+ h-M >mv M ",M; +-K i v- #•v ;BÌp K†i +O ?„M +`M; H`K
çÄ K†i ?ÆM- pb i? K` iS+ ;B`M çSM; ;B`K +?•MX L`M; F?¬M; #B i #B m ?B M ç| F
FB F?B ?¼+ ççB ?¼+ p` +| #çM; €B- ? B # M ç M; ç M; B B çQçM M„K i v i?b +ªM
M; Q`BX ob i? M m M|B K°i +€+? M; ?B K F?„+ i?b ç•v H` H-M ç-m iB M h` M; .m
+?€m ;€B +O ?„MX

@ h` M; .m - pW `²B +`m çB ç•m\ h¬B F?¬M; TªB M|B +`m çWM; çB #`v #ç b Q\
*€+? *´ Gç i J Î# M +çM? M; ?2 çQÊ+ HÌB M|B +O h-M >mv M ",M; i?b `i iS+ ;B`M
i? +?´i p`M +¬ ;€B- pb i? K` +?mv M HY H M M; QÌB h` M; .m X ob h` M; .m /Q
p`M ç i`QM; +?M - H½Q F?| i`€M? F?ÄB i`€+? M?B KX

h` M; .m M; ?2 çQÊ+ +•m ?ÄB +O \*€+? \*´ Gç i J K` F?¬M; F?ÄB F?| i? i`ªHÌB- +?
T?ÄM; i` M? +ª#m´B i`Q \ a m ç| S?`i b®M; G½Q Gç i J HçB ;¼B KbM? p`Q Zm€M
ç| H` bU i?`i M?QM; M m M|B ` +?d bÊ +kM; F?¬M; B iBMX

h` M; .m bmv M; ?o K°i H€i `²B KÎKB M; ,

@ h¬B #` S?`i b®M; ;¼B p`Q M; ?2 FBM?¬M; 'v +ÁM +?Q i¬B K°i +?m¶B ?ç iX

h` M; .m pW M|B pW ;BÆ +´ i v H M- +?m¶B ?ç i H°` X >„M i?¬K M; ?o M m M|B
M; QÌB b) F?¬M; iBM- M?QM; M m S?`i b®M; i bK KbM? M|B +?mv M i?b b) F?¬M;
F?¬M; M; i` \*€+? \*´ Gç i J b m F?B M; ?2 ?„M M|B tQM; i?b p K†i +?Êi #B M ç`BX

@ *`m H'v ç•m ` +?m¶B ?ç i M`v\
*€+? *´ Gç i J i?'v +?m¶B ?ç i i` M i v +O h` M; .m i?b M; ?B K M; ?` ?ÄB- ç²M; i?Ì
i v ?„M- Km®M +?°T ç M +?m¶B ?ç iX

*€+? *´ Gç i J +kM; F?¬M; #B i i?S M`v +| TªB H` +?m¶B ?ç i +O S?`i b®M; ? v F
+| iQ +€+? i?QÌM; tmv M M?bM i?'v S?`i b®M; X L?QM; H½Q HçB `i [m2M i?m°+ i
#B i +?m¶B ?ç i i` M i v h` M; .m çQÊ+ H`K iW i?B M +?•m- çQÊ+ ;B +¬M; içQ ?b
pÈB M?U +•v- M; •K i`QM; i?ªQ /QÊ+- çQÊ+ iKM; FBM? ç M´B çQÌM; p•M- +m®B
i`b- +| i? M|B K°i +?m¶B ?ç i i?B M +?•m +| ;B€i` HB M i?`M?¬/M H` i`QM; +?M
+€BX

J°i p`i [mw M?Q p`v +| i? tQM; H` S?`i E?Q- +?Q /M H` S?`i b®M; +kM; F?¬M; /
M`v \*€+? \*´ Gç i J +?KT H'v i v +O h` M; .m - M; mv M M?•M +kM; pb H½Q H` h?
M?B M +| [mv M T?K i`€+? M iQ`M i`QM; +?M X

h` M; .m TªM SM; `i M? M?- ?„M pmM; i v +?†M i v +O *€+? *´ Gç i J - b m ç| M

@ S?`i b®M; M|B i?S M`v F?¬M; +?Q M; QÌB M; Q`B çKM; p`QX

*€+? *´ Gç i J M; ?2 i?'v p`v i?b +| +?9i b[M; b®i- H½Q +kM; #B i`ä i?B M +?•m F?
çKM; p`QX a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB M`v +O h` M; .m i?b H½Q ç½ +| iBM iQÌM; p`
+?•m [m€ M†M; - H½Q ç`M? TªB ?ÄB,

@ S?`i b®M; +•m M|B +| #° /çM; i? M`Q\ " Q M?B m im´B\
h` M; .m H9+ M`v i?`i bU K„M; KbM? M; ®+- HçB F?¬M; ?ÄB i M +O S?`i b®M; - +
KçQ +O H½Q Gç i J K` i?¬BX *€+? *´ Gç i J M; ?2 tQM; i?b iBM iQÌM; i? K #ªv i€K
+-M TªB çB M; ?B K +?SM; X ob p`v H½Q ;¼B ç M p`B p` Gç i J + M? +Y - ç #¼M
.m - `ä`M; bÊ h` M; .m +?çv i`®M- +?QM? KbM? i?b iB M p`Q i`QM; +?M X

@ *| ; b , M F ? ¬ M ; \ h ¬ B ç | B [m ∈ X
 * € + ? * ´ G ¢ i J ç B `² B - h ` M ; . m [m v b M ; M | B p È B G Q m s m v M - K ¶ B M ; " v i ` M + Q
 i ? H U + - i ` Q M v ? „ M + ? Q , M ; b - # • v ; B Ì # K M ; ç | B F m p M ; - ` ' i F ? | + ? ` m X
 @ > W - i ¬ B ç • v + | , M + Æ K i ` Q ç • m \
 G Q m s m v M i S + ; B " M i `ª H Ì B - p b i b K h ` M ; . m K " K ¼ B M ; Q Ì B # Ä [m + Æ K i ` Q - p b
 @ h ` M ; . m - M ? , M i ` Q È + ç B X
 h - M > m v M " , M ; i ? ' v # ° / ¢ M ; + O h ` M ; . m i ? b i ? " i b U F ? ¬ M ; ç " M ? H Á M ; - M " M ; H
 i ? ` i # Á b ' v - ç Q + ? Q ? „ M X
 @ > m v M " , M ; - + € K Æ M + ¬ - H € i M [i ¬ B b) K Ì B + ¬ ç B , M i B + H È M X
 h ` M ; . m p W t û i 9 B i ? ` i # Á F ? ¬ p W M | B - ? „ M p š M F ? ¬ M ; [m M t û M ? Ä + ? Q h B m
 M " v M | + k M ; ` ' i ç | B - p b p " v , M m ® M ; b v b Q - ` ä " M ; H " + ? Q + B b [K " , M i ? ` i X
 @ * | T ?ª B + ? d ç Q K ° i K b M ? > m v M " , M ; ç B , M i B + H È M K " p S i # Ä K ¼ B M ; Q Ì B F ? -
 h ` M ; . m + Á M + ? Q / S i H Ì B i ? b G Q m s m v M ç ½ / M M ; ; B ¼ M ; [m ∈ B H ¢ M | B - ? B + ?
 K " i - p b p " v K " # " M i v + O G ¬ B G ¬ B H ¢ B ç ¢ i H M ? ¬ M ; ? „ M X
 h ` M ; . m K ° i H " / K ¢ i F ? ¬ M ; [m ∈ K Ä M ; - ? B H " T ?ª M S M ; + | ? Æ B + ? " K - ? „ M M ; ? 2
 ç ' B - K " h - M > m v M " , M ; Î # M + ¢ M ? i ? b ç Ä K ¢ i - # B m H ° p i ? M i ? M M ; F ? | ; † T X
 " € + ? J ° M ; M i ? - K i ? Î / " B - + ? Q i W M ; + | p ` + ¬ M ; i Y M " Q Î > Q M ; F Q M ; ç Q È + i ? ' v h -
 ? B M M ? Q p " v - + ? Q M ? K b M ? / M i ? ' v M ? Q M ; ç € M ; i B + H " M " M ; F ? ¬ M ; p b K b M ? K "
 M ? ` M ç Q È + T ?ª B ; ? 2 M i ` b U K v K „ M + O h ` M ; . m X
 J ¼ B M ; Q Ì B + M M ; M ? m ç " K i B m ç O K ¼ B + ? m v M - K ° i H 9 + b m * € + ? * ´ G ¢ i J i W i
 + Á M + | h B m G ¢ i J " h ¢ M ; K " h ` M ; . m # B i K ¢ i - F ? B i ? ' v " h ¢ M ; i ? b ? „ M M i • K
 Z mª M ? B M i ? € B ç ° M | B + ? m v M + O * € + ? * ´ G ¢ i J p È B h ` M ; . m ç ½ + m M ; F Q M ? ?
 M ? Q ç ® B ç ½ B p È B i ` Q Î M ; # ® B X G ½ Q ç ½ M ; ? 2 ` ä K ¼ B + ? m v M - + | i ? H ' v ç Q È + ; †
 H ¢ B ç Q È + S ? " i b ® M ; i U K b M ? Z m € M æ d M ? - ? Æ M M [+ Á M i † M ; p " i - M ? Q p " v i ? • M T
 H " F ? ¬ M ; ç Æ M ; Bª M X G ½ Q M " Q # B i ` M ; ? ¬ K M v h ` M ; . m + ? d H " K v K „ M ç B i ? 2
 a Q K " i ? ¬ B \
 @ S ? " i b ® M ; M | B i ¬ B + ? m v M + € Q + ? Q M ; " B - i ' i +ª + ? 9 M ; b B M ? ç m i ` - K K b M ? i ` Q
 " h M ; M | B K ° i + • m F ? ¬ M ; ` ä ç - m ç m ¬ B p È B h ` M ; . m `² B [m v p + ? M ç H ¢ B K ¼
 ? B m - M ? Q M ; M ? [M ; H Ì B M " v h ` M ; . m b) M ? È F „ - [m v p b) t 2 K t û i H ¢ B X

38 X * ? Q Æ M ; 38 , æ K G ? b - > ¬ M h - M > m v M " , M ; X

> Q " M ; E B K æ² M ;

h € + ; Bª , æª L ? ½ M

* ? Q Æ M ; 38 , æ K G ? b - ? ¬ M h - M > m v M " , M ; X

L ? | K . ` + ? , h 2 T ;

L ; m² M , o B T o M / M

ç ¼ + i ` m v M K È B M ? ' i i ¢ B X

a m F?B iW *?B m hU çB ` - çQ" M M; Q`B ibK K°i F?€+? bçM p"Q /MM; +ÆK- h`
KbM? ;†T çQÊ+ î *?B m hU pÈB K¼B M; Q`B K°i H-M- i'i M?B M +?mv M HBM?
HQÊ+ çB- K" B +kM; iÄ` ?•K K° pb ?„M çQÊ+ T?"i b®M; Qm €BX

@ L"v J°+ æ-m- S?"i b®M; óZm€M ædM?ô +?Q + "m- +| +?9i +¬M; M,M; ;b F?¬M; \

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B iU i?m"i +O h` M; .m - GQm smv M #„i ç-m çQ K„i ç€M
tm®M; /QÈBX

@ h'i M?B M H" +| - i¬B +| i? M?bM i?'m i'i +ª- #•v ;B`#B i + "m F?¬M; K†+ [m-M
çBX

h` M; .m i?"i bU +| +?B m i?S+ `i HÊB ?çB ç ç®B T?| pÈB GQm smv MX

@ L m i¬B +| K†+- + "m +| /€K i†M; hB m "ç+? aQ +?Q i¬B F?¬M; \

GQm smv M ç½ çQÊ+ M; ?2 +•m +?mv M +O h` M; .m - b m F?B #B i hB m "ç+? aQ
i?b `i ?•K K°- pb p"v +?m~M #` çSM; H M +ÎB [m-M +O KbM? ` - çB m M"v H"K +
M; ½X

J¼B M; Q`B +kM; / /"M; iB T M?"M bU i?"i hB m "ç+? aQ H" h'm oQÆM; - pb i` M çQ
?B M `i i?¬M; im - ç½ bÈK +?Q i?'v M| F?¬M; T?ªB H" K°i +QM *?Qr *?Qr #bM? i?

@ h` M; .m - i¬B M; ?2 M|B i?B M +?•m +| i? +?[ # M? +?Q M; Q`B bY /KM; - ç²M; i
i? K F?€i M| - + "m +¬M T?ªB +?9 w #ªQ i²MX

J¼B M; Q`B #B i h` M; .m +| +?m¶B ?ç i i?B M +?•m M?QM; F?¬M; ?B m `ä ;B€ i`
+?m¶B ?ç i i?B M +?•m +U+ F€ [mw ?B K î h•v hçM; - ?ÆM M[ç•v HçB H" i?S çQÊ-
M,K- H" i?m ?Qç+? HÈM M?'i +O h` M; .m H-M M"vX

a m ç| i'i M?B M h` M; .m b) #` K¼B M; Q`B ?mM; ?,M; H"K i?'i- K¼B M; Q`B ç m ,M
J°M; M H" i•K ibM? F?¬M; pmB- F?¬M; m®M; `QÊm- çQÊ+ *?m h?Kv çQ p F?€+?

Khi hai người đi vào quán thì một người thanh niên cao ráo ưa nhìn đi ra, Trang Duệ nói vài câu với người này, mới biết đây là một quán cà phê của ông chủ người Hongkong.

Lúc đó ông chủ quán cũng có mặt, người này chỉ hơn bốn mươi, sau khi biết Tần Huyền Băng cũng là người Hongkong thì hai bên dùng khẩu âm để trò chuyện, Trang Duệ ở bên cạnh chẳng hiểu gì.

- Tôi nói ở Hongkong có tiết tấu cuộc sống quá nhanh, tôi đến Tây Tạng hai năm và cảm nhận được cảm giác bình tĩnh và an ổn, thật sự rất vui sướng.

Ông chủ quán cà phê nói tiếng phổ thông rất tiêu chuẩn, cũng không vì hàn huyên với Tần Huyền Băng và bỏ qua Trang Duệ, vì vậy mà mở miệng giải thích câu nói vừa rồi với Trang Duệ.

- Anh rõ ràng là người có phúc, thời nay không có mấy người có thể tự chọn cách sống mình, cả ngày không phải bận rộn vì miếng cơm manh áo sao?

Trang Duệ nghĩ đến cuộc sống của mình vài tháng trước mà không khỏi cảm khái, cuộc sống thật sự khá vất vả, sáng sớm và chiều tối bắt xe buýt đi làm và quay về, về phòng còn phải nấu cơm tắm giặt. Bây giờ hẳn làm bạn với mỹ nhân, có xe hơi chạy qua lại, rõ ràng cách biệt với trước đó một trời một vực.

- Tiểu tử, tiêu chuẩn thỏa mãn của mọi người là không giống nhau, có người thích ngày ăn cơm ba bữa, chỗ ngủ ba mét vuông là được. Tôi tin đa số mọi người đều có cảm giác chưa thỏa mãn, đều muốn phát triển đến mức tận cùng, nhưng đối với tôi thì vui vẻ ở chỗ này, có thêm nhiều bạn bè tâm sự là tốt.

Ông chủ quán cười ha hả nói với Trang Duệ, điều này làm Trang Duệ trầm tư, không phải đó là một cuộc sống khá tốt cần truy cầu sao?

- Cũng không thể nói như vậy được, nếu mỗi người đều cứ ở vào trạng thái như thế, xã hội sẽ không phát triển, cũng sẽ không có nhiều người đến chỗ này tiêu phí, vì thế trong xã hội phải có những người sáng tạo ra hiệu quả và lợi ích.

Tần Huyền Băng dùng giọng bình thường để phản bác cuộc sống thoải mái mà ông chủ quán và Trang Duệ đang bàn, điều này cũng đúng, ai mà chẳng muốn có cuộc sống vui vẻ thoải mái cách xa bụi trần?

Lầu một của quán cà phê là một địa phương cung cấp các món nướng, có rất nhiều du khách tụ tập, sương khói bốc lên rất náo nhiệt. Trang Duệ và Tần Huyền Băng được ông chủ quán dẫn đường đi lên lầu hai, nơi đây khác biệt với bên dưới, có một hoa viên nhỏ với nhiều loại hoa không biết tên, đan xen trong vườn hoa là những chiếc bàn tròn và ghế kiểu Tây, theo lời của ông chủ quán, đây chính là chỗ mà ông ta coi là địa phương nghỉ ngơi nhàn hạ.

Bầu trời đêm ở Lhasa rất sáng, ánh trăng yên tĩnh phủ xuống mặt đất một màu bàng bạc, phố phường giống như trở nên yên tĩnh hơn, dịu dàng hơn.

Ông chủ nhanh chóng đưa đến hai ly cà phê, theo lời của hắn thì đây là loại cà phê có chút Huyền Niên Ma có hương vị ngọt ngào và chút đắng. Lúc này Trang Duệ và Tần Huyền Băng nhìn bầu trời đêm, nghe những âm thanh vui đùa âm ỉ ở bên cạnh, cả hai đều không nói gì, đều đắm mình trong không gian tĩnh lặng đẹp đẽ. nguồn

- Gấu gấu...

Tiểu Bạch Sư lên tiếng phá vỡ không gian bình tĩnh, nó chui vào một bụi cây và bị gai đâm, vì thế mà chạy đến chân Trang Duệ làm nũng, cũng vì vậy mà Trang Duệ và Tần Huyền Băng đều nở nụ cười.

- Ngày mai chúng ta sẽ đi.

Âm thanh dễ nghe của Tần Huyền Băng chợt vang lên bên tai, nghe vào tai giống như từ một thế giới khác truyền ra, trong hoàn cảnh vừa yên tĩnh vừa ồn ào này giống như tiếng chuông bạc vậy.

- Chúng tôi có một dự án ở Nam Kinh, cần phải được thúc đẩy, bắt buộc phải rời khỏi đây.

Không biết vì sao mà Tần Huyền Băng phải mở miệng giải thích nguyên nhân mình phải đi, điều này làm cho nàng cảm thấy quái lạ, chẳng lẽ mình thật sự quan tâm đến người đàn ông đối diện này?

Tần Huyền Băng cũng không tìm ra được đáp án, sau đêm đối mặt bầy sói thì nàng chợt cảm thấy Trang Duệ làm cho người ta thoải mái, lại ấm áp như ở bên cạnh ông nội, hơn nữa cũng rất an toàn.

- *** Xuyên đã nói với tôi, ngày mai các cô sẽ đi chơi cung Potala, buổi chiều sẽ rời khỏi đây, hành trình vừa qua thật sự làm khổ mọi người.

- Tháng tư chúng tôi sẽ đến Trung Hải tiến hành hoạt động mở rộng xúc tiến ngành châu báu đá quý, đến lúc đó anh sẽ có mặt ở Trung Hải chứ?

Tần Huyền Băng cũng không tiếp lời Trang Duệ, nàng chỉ hỏi một câu.

- Tôi có mặt ở Trung Hải hay không cũng chẳng có vấn đề, không phải cô có công ty con ở Trung Hải sao?

Trang Duệ nói làm cho Tần Huyền Băng thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, người đàn ông này thế nào vậy? Vẫn còn nhớ rõ lời nói của mình trước kia, nhưng khi thấy nụ cười của hắn, nàng biết hắn đang chọc mình.

- Đúng là quỷ quái.

Tần Huyền Băng dùng chân đá mặt đất bên dưới, nhưng không ngờ Tiểu Bạch Sư ở bên dưới thấy vậy thì sủa lên với nàng. Trang Duệ không hiểu gì cả, hắn vội vàng khom lưng ôm Tiểu Bạch Sư đặt lên bàn, sau đó chỉ tay vào mũi nó nói:

- Sau này không cho phép nổi nóng với dì Huyền Băng, biết không?

- Ai là dì, là chị.

Tần Huyền Băng xấu hổ trừng mắt nhìn Trang Duệ, Tiểu Bạch Sư nghe giống như hiểu ra lời của hắn, nó chạy đến thè lưỡi liếm tay của Tần Huyền Băng, sau đó chạy về, tránh cánh tay muốn ôm nó của Tần Huyền Băng.

- Trang Duệ, anh từng có phiền não không?

Tần Huyền Băng dùng giọng sâu kín nói, Trang Duệ nghe vậy mà có chút sững sốt, hắn thật sự cảm thấy khó hiểu, chỉ có thể thốt lên:

- Tất nhiên là có, ai mà không có phiền não?

Nhưng Trang Duệ cẩn thận suy xét lại, phiền não của mình chẳng qua chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi, trên cơ bản đều đã được quên, những phiền não để hắn phải nhớ là hầu như không có.

Tần Huyền Băng giống như không nghe được câu trả lời của Trang Duệ, nàng lầm bầm nói:

- Ông nội tôi sang Hongkong từ những năm sáu mươi, khi mới đến Hongkong thì rất nghèo, cũng bị người ta xem thường. Ông tôi cũng cố gắng làm việc, bắt đầu là học nghề ở một tiệm đá quý, sau đó chậm rãi phát triển đến quy mô hiện tại.

- Từ khi tôi được sinh ra thì ông nội vẫn rất bận rộn, chỉ là những năm gần đây sức khỏe không tốt mới có chút nhàn rỗi, nhưng từ khi tôi biết chuyện, cha mẹ tôi hàng năm chỉ về một lần, cũng không quá năm lần, nếu không phải có hình của bọn họ, tôi chỉ sợ mình không nhận ra bọn họ là ai.

- Sau này tôi được sắp xếp sang Anh du học, học cách thiết kế đá quý, tuy tôi thích như vậy nhưng không muốn cuộc sống của mình bị người ta sắp xếp, anh hiểu không? Tôi muốn có cuộc sống của mình, muốn có tự do của mình.

Tần Huyền Băng nói đến đây thì cảm xúc có vẻ như bành trướng, nhưng nàng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nàng tiếp tục nói:

- Cùng các anh đến Tây Tạng lần này là quyết định đúng đắn nhất của tôi, còn có một điều, Trang Duệ, sau này chúng ta có thể làm bạn...

- Làm bạn, bây giờ chúng ta đã là bạn, sau này tất nhiên sẽ là bạn...

Trang Duệ cũng không hiểu, hắn ngây ngốc đáp lời, sao lại có người suy nghĩ như vậy?

Nghe được Trang Duệ đáp lời, Tần Huyền Băng chợt nói:

- Anh nhắm mắt lại.

“Nhắm mắt? Tôi còn chưa dùng linh khí để nhìn cô đấy nhé?”

Trang Duệ dù không rõ ràng nhưng vẫn nhắm mắt, đồng thời cảm nhận được một luồng gió thơm kéo đến, ngay sau đó cảm thấy môi mình khô và chạm. Không đợi hắn kịp thưởng thức, cảm giác mềm mại thơm mát biến mất, khi hắn phục hồi tinh thần lại thì chiếc ghế đối diện đã không còn ai.

- Đây là nụ hôn đầu tiên của mình sao?

Trang Duệ phục hồi tinh thần lại, hắn dùng ánh mắt hung hăng nhìn Tiểu Bạch Sư, hình như nụ hôn đầu tiên của mình bị tiểu tử này lấy mất mới phải.

86. Chương 86 : Chợ Đen Thảo Nguyên (1).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 86: Chợ đen thảo nguyên (1).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ ôm Tiểu Bạch Sư ngồi trên chiếc Hummer hỏi Lưu Xuyên:

- Lưu Manh, người bạn của cậu có tin được không, chúng ta cũng không phạm pháp ở chỗ này đấy chứ?

Lưu Xuyên chạy chiếc Hummer ra khỏi nội thành Lhasa, trước mặt còn có một chiếc Santana có nhiệm vụ dẫn đường.

Chiều hôm qua nhóm Tần Huyền Băng, Lôi Lôi và anh em Bách Mộng An sau khi du ngoạn cung Potala thì bắt máy bay rời khỏi Tây Tạng, mãi đến khi đi Tần Huyền Băng cũng không nói lời nào với Trang Duệ. Sau này Trang Duệ mới tỉnh ngộ, cả ngày hôm qua chẳng biết làm gì, đúng là mắng mình đầu gỗ còn chưa đủ.

Sau khi Chu Thụy xin chỉ thị của ông chủ thì cùng đi với Trang Duệ và Lưu Xuyên, hai bên chiếu ứng lẫn nhau sẽ an toàn hơn. Đồng thời Chu Thụy biết Trang Duệ và Lưu Xuyên đi đến chợ Văn Vật thì cũng có chút lo lắng, hắn cùng đi theo nếu gặp phải tình huống gì đó bất ngờ xảy ra, với thân thủ của hắn sẽ có thể lo cho hai người được an toàn.

- Là anh Tổng giới thiệu, cậu nói có tin được không? Anh ấy chẳng qua không có thời gian bay đến đây tham gia đấu giá mà thôi, nghe nói bên trong đó có không ít thứ tốt, vì vậy hôm nay phải xem vào vận may của cậu đấy, nếu tìm được vật tốt, như vậy rõ ràng không cần lo lắng iệng ăn nửa đời sau. Đúng rồi, còn có cả anh Chu, lần này anh ấy cũng phải có phần.

- Phạm pháp, cái gì gọi là phạm pháp? Một là không trộm của người giàu, hai không cướp tiền ngân hàng, ai nói tôi phạm pháp? Hơn nữa đó là anh Tổng giới thiệu, chúng ta cần gì phải sợ?

Lưu Xuyên vừa lái xe vừa lên tiếng, dù sao hắn cũng là người bán thú cưng, trước nay chưa từng có tâm tư với ngành buôn bán đồ cổ, chỉ là hôm trước Lưu Xuyên gọi điện thoại với Tổng Quân nói rằng mua được chó tốt, sau đó Tổng Quân thuận miệng nhắc đến chuyện này, vì thế mà Lưu Xuyên muốn đi thử vận may xem thế nào.

Lưu Xuyên là người lăn lộn nhiều năm trong chợ đồ cổ Bành Thành, đã sớm nghe nói đấu giá ở chợ đen sẽ không quá an toàn, nhưng dù sao cũng có Chu Thụy với thân thủ khó lường đi theo, hắn cũng không sợ đám người trong chợ đen kia chơi mình. Hơn nữa trong xe còn có ba khẩu súng, chẳng cần phải sợ.

Còn chuyện ở chợ đen buôn bán thứ gì, có phạm pháp hay không, Lưu Xuyên cũng không thèm hỏi qua Tổng Quân, Tổng Quân nói thứ này dù là bị cảnh sát đến lấy đi cũng chỉ người tổ chức ở chợ đen chịu trách nhiệm, người mua không chịu chút trách nhiệm nào, hơn nữa nếu tìm chút quan hệ sẽ có thể lấy hàng về.

Có lời này của Tổng Quân thì Lưu Xuyên mới thật sự quyết định muốn đi, hẳn biết rõ nghề đồ cổ kia là thế nào, thật sự đầu cơ trục lợi hơn phương diện bán thú cưng của hắn rất nhiều lần. Trước kia Lữ lão gia tử vì chứng mất nên không cho hắn tham gia, bây giờ anh em nhà mình có bản lĩnh, tất nhiên hắn sẽ cố gắng tìm vận may.

Lưu Xuyên dùng số điện thoại mà Tổng Quân đưa cho để liên hệ với người tổ chức bên phía chợ đen, sau đó đợi tin tức của đối phương, mãi đến sáng hôm nay thì đối phương mới gọi điện thoại đến sẽ đưa xe đón, đám người Lưu Xuyên không muốn ngồi chiếc Santana, vì vậy mới chạy Hummer theo phía sau.

- Không xảy ra chuyện gì là tốt, trước kia tôi cũng từng nghe nói đến giao dịch chợ đen như thế này, nhưng phần lớn là giao dịch giữa dân Tạng với nhau, chủ yếu là da linh dương, dược liệu quý hiếm, còn đồ cổ thì thật sự chưa từng thấy.

Chu Thụy cũng không ngồi trên chiếc xe việt dã, hẳn ngồi ở sau xe Hummer, không đeo súng nhưng trên người chắc chắn có giấu một con dao nhỏ cực sắc, cũng không quá lo lắng với tình huống ở chợ đen.

- Con bà nó, các người chạy tới chạy lui như vậy tiền dầu ai tính đây?

Chiếc xe Santana phía trước liên tục chạy loanh quanh ở trong và ngoài thành phố Lhasa, bây giờ đã đi được một giờ nhưng vẫn chỉ đi lòng vòng, căn bản còn chưa biết sẽ đến chỗ nào, vì vậy mà Lưu Xuyên tức giận gọi điện thoại đến nói.

- Ông chủ Lưu, cũng không nên tức giận, đây cũng là vì có lợi ọi người mà thôi, à, cũng sắp đến rồi.

Trong điện thoại vang lên âm thanh của đối phương, sau khi nói xong thì cúp điện thoại.

Chiếc xe Santana phía trước có lẽ cảm thấy không có ai theo dõi nên trực tiếp phóng đi như bay, Lưu Xuyên ở phía sau vừa mắng vừa chạy theo.

- Đây là đường đi về phía Giang Kỳ.

Chu Thụy nhìn hướng của đối phương mà nói với Lưu Xuyên, hẳn khá quen thuộc nơi đây, điều này làm cho Trang Duệ hoài nghi năm xưa người này làm gì ở Tây Tạng.

- Nay ông chủ, ngài chạy chậm lại một chút.

Chiếc Hummer chợt vọt qua chiếc Santana, ngay sau đó đối phương chợt điện thoại đến yêu cầu Lưu Xuyên giảm tốc độ.

- Các anh kinh doanh mà không chịu dùng xe tốt, nếu bị truy đuổi thì chạy thế nào?

Lưu Xuyên nói, hẳn giảm tốc độ lại, lời nói vừa rồi thật sự làm cho đối phương dở khóc dở cười.

Xe chạy thêm một trăm kilomet thì ra khỏi Lhasa, sau đó chiếc Santana phía trước chợt chạy vào thảo nguyên, Lưu Xuyên cũng nhanh chóng bám theo.

Chạy xe một giờ trên thảo nguyên thì trước mặt xuất hiện một vùng đất bằng phẳng, có một trường bông ở nơi đó, từ xa nhìn tới thật sự không quá rõ ràng.

Ngay sau đó hai chiếc xe chạy đến trước trường bông, bên ngoài trường có dừng lại năm sáu chiếc xe, có ba chiếc xe việt dã, còn có hai chiếc Santana, một chiếc xe tải biển số quân đội, nhưng chiếc Hummer của Lưu Xuyên lại là độc nhất.

Hơn mười tên thanh niên lực lưỡng cầm bộ đàm trong tay, đeo kính đen đứng thành vòng chung quanh trường bông. Khi chiếc Hummer dừng lại, đám người này ném đến ánh mắt cảnh giác, tất nhiên cũng không thiếu chút hâm mộ.

Có thể tiến hành đấu giá chợ đen ở đây, điều này nói rõ vấn đề, nhưng người ta cũng không thể không bội phục người tổ chức chợ đen, chọn vùng đất thảo nguyên bằng phẳng thế này thì dù có bất kỳ động tĩnh gì

đều không thể nào qua mắt bọn họ được, đám cảnh sát đến đây cũng không thể điều động quá nhiều lực lượng để bao vây quanh khu vực này.

Hơn nữa khi xe cảnh sát đến đây sợ rằng bọn họ sẽ thu dọn sạch sẽ và chạy trốn mất rồi, nào còn để lại chứng cứ gì?

Khi chiếc Hummer dừng lại ổn định, một người thanh niên trên chiếc Santana nhảy xuống chào đón. nguồn Lưu Xuyên đẩy cửa xe bước xuống, tướng mạo học theo giống hệt như đám ác nhân trong phim Hongkong, Trang Duệ cũng theo sát xuống xe.

Chu Thụy đi ở vị trí cuối cùng, trong tay ôm một túi da, bên trong có ba trăm ngàn, số tiền này là Trang Duệ tạm thời rút ra từ ngân hàng ở Lhasa. Hắn rút ra số tiền này, hôm qua không chỉ nhận được lịch hẹn trước với ngân hàng, hơn nữa ngân hàng bên phía Bành Thành còn điện thoại đến hỏi, sắp tới tài khoản của Trang Duệ có khoản chi nào lớn hay không.

- Ông chủ Lưu, xấu hổ quá, đã làm cho các vị vất vả, kính mời các vị vào trong trường phòng nghỉ ngơi một chút.

Nghe khẩu âm của người này, Lưu Xuyên biết đối phương không phải là chủ sự ở đây, vì vậy sau khi hàn huyên vài câu thì có người đi ra đưa bọn họ vào trong. Chiếc Santana lại chạy đi, có lẽ là đi đón khách hoặc cảnh giới.

Một tên thanh niên thủ vệ bên ngoài trường phòng đưa nhóm Lưu Xuyên vào trong.

- Xin các vị dừng bước.

Đi đến cửa trường phòng thì một người đàn ông hơn bốn mươi tiến ra cản lại.

- Chúng tôi được ông chủ Tống ở thủ đô giới thiệu đến, dù thế nào cũng là cực kỳ đáng tin.

Lưu Xuyên ngửa mặt dùng giọng có chút bức bối nói, hẳn thật sự mất hứng, giằng co cả nửa ngày, bây giờ đến trước cửa lại không cho vào.

- Ông...Ông chủ Lưu là ai?

Người đàn ông trung niên hỏi một câu.

- Là tôi, hai vị này là huynh đệ của tôi, có cần phải kiểm tra không?

Lưu Xuyên đã xem nhiều phim xã hội đen Hongkong, tất nhiên cũng học được chút bản lĩnh.

- Không cần, không cần, người được ông chủ Tống giới thiệu thì tất nhiên sẽ đáng tin, mời các vị vào trong.

Sau khi nghe nói Lưu Xuyên được Tống Quân giới thiệu, người đàn ông trung niên chợt nhiệt tình nhắc rềm mời mọi người đi vào.

- Trước tiên tôi cũng cho anh xem trước, cũng không muốn che giấu, huynh đệ chúng tôi là người sáng khoái.

Lưu Xuyên cầm lấy túi da trong tay Chu Thụy rồi mở khóa ra, tiền mặt bên trong xuất hiện trước mắt người đàn ông trung niên.

Chiều thức này của Lưu Xuyên cũng là được Tống Quân dạy bảo trong điện thoại, quả nhiên người đàn ông trung niên thấy được tiền thì thái độ nhiệt tình thêm vài phần, không những đưa vào tận nơi, hơn nữa còn gọi người đưa đến vài ly trà bơ nóng hổi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng đám Trang Duệ cũng không dám uống trà, tuy Tống Quân nói danh dự của đám người này là rất tốt, nhưng bây giờ đang ở trong địa bàn của người ta, nên ẩn nhẫn một chút thì hay hơn.

Người đàn ông trung niên cũng không miễn cưỡng, sau khi kính trà chờ khách ngồi xuống, hắn tiếp tục đi ra cửa trường phòng nghênh đón khách đến sau.

87. Chương 87 : Chợ Đen Thảo Nguyên (2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 87: Chợ đen thảo nguyên (2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trướng bông này có diện tích rất lớn, bên trong có một khung đỡ, bên ngoài phủ một lớp bạt không thấm nước, sau đó cố định tốt, bốn phía còn được gia cố cọc sắt, vừa chắc chắn lại vừa thuận tiện tháo dỡ, chỉ cần bảy tám người làm việc một lúc là có thể thu dọn xong.

Trong trướng bông ngoài vài chiếc bàn, một ấm đựng nước sôi thì căn bản không còn gì, không thấy bất kỳ cổ vật nào, đồng thời lúc này cũng giống như còn chưa đến lúc bắt đầu đấu giá. Trang Duệ ngồi đó cực kỳ rảnh rỗi, ngoài nói chuyện phiếm thì chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng người qua lại bên ngoài.

Lúc này trong trướng bông đã có hơn mười người, chín nam hai nữ, bọn họ đang ngồi ở những chiếc bàn khác các đó bảy tám thước, trong đó có một người đàn ông trung niên dáng người béo tốt và bụng bự, hắn ngồi đó mà bụng phệ xuống, chỉ sợ khi đứng lên sẽ tuyệt đối không nhìn thấy “thằng nhỏ” của mình ở chỗ nào.

Bên cạnh ông chủ mập mạp là một cô gái mặc một chiếc áo da, cô gái đáng tuổi con gái của hắn, diện mạo khá tốt, trang điểm đậm, thậm chí đám người trong này có thể ngửi thấy mùi nước hoa từ người nàng bùng ra. Nàng hầu như dán người lên ông chủ mập, người đối diện với nàng cũng không cần giương mắt lên đã có thể thấy hai khối thịt mềm bị ép biến dạng trước ngực nàng.

Sau lưng ông chủ mập còn có một tên thanh niên cường tráng hơn hai mươi tuổi, trong tay mang theo rương mật mã, khi đám người Trang Duệ đi vào trong trướng thì tên này dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chu Thụy, giống như các vệ sĩ đang đấu với nhau.

Ngồi bên tay trái của Trang Duệ là hai người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, dáng người gầy gò nhưng tinh thần rất tốt, ánh mắt nhìn người giống như đang nhìn một món đồ cổ. Trên tay của hai người này cũng mang theo túi da, xem ra cũng chuẩn bị sẵn sàng cho giao dịch, nhưng rõ ràng là hai ông lão này không thích ông chủ mập kia cho lắm, vì ánh mắt nhìn sang phía ông chủ mập đều có chút khinh thường.

Sáu người còn lại chia thành ba nhóm, bọn họ đang bàn tán với nhau điều gì đó. Lúc này trong phòng ngoài cô gái trang điểm đậm ra còn có một cô gái khác, người này đeo kính râm đen rất lớn, không thể nào nhìn rõ gương mặt, nhưng tuổi tác không lớn. Cô gái này đặt một chiếc máy tính trên hai đầu gối, vừa nhìn vào máy tính vừa nói chuyện với một người đàn ông ở bên cạnh, nhìn bộ dạng của người đàn ông kia giống như là người hầu của cô gái này.

Chỉ cần nhìn vào cách ăn mặc của những người đàn ông còn lại cũng biết bọn họ là kẻ có tiền, bọn họ đều không nói chuyện với nhau, thậm chí còn tránh né không nhìn người khác, không giống như Trang Duệ.

Chỉ có góc trướng bông phía bên phải là có hai người đang đứng, bọn họ cũng giống như đám người kia, không nói chuyện nhưng ánh mắt lại nhìn vào từng người bên trong.

Khi Trang Duệ đưa mắt nhìn người khác thì Lưu Xuyên cũng cau mày nhìn khắp lượt trướng bông, hắn vốn có bộ dạng hung ác, bây giờ trừng mắt nhìn thật sự không có chút hảo ý, vì thế mà ba bốn người ngồi gần đều xách ghế ngồi xa hơn. (.

Ông chủ mập lại không quan tâm đến Lưu Xuyên, hắn chỉ khẽ nhếch miệng khi đối diện với ánh mắt của Lưu Xuyên, sau đó lại tiếp tục trêu chọc cô gái ở bên cạnh. Hắn có tên vệ sĩ sau lưng, cũng không thêm quan tâm đến Lưu Xuyên, những năm nay chỉ cần có tiền là có thể xử lý bất kỳ vấn đề nào có thể xảy ra.

- Anh Mã, tửu lượng của anh thật ghê gớm, hôm qua em thấy quảng cáo Hải Vương Kim, nghe nói say rượu uống vào sẽ có tác dụng rất tốt.

Âm thanh của cô gái đẹp chợt vang lên, nàng lấy ra một chai nước dinh dưỡng Hải Vương Kim, sau đó đưa lên cho ông chủ mập uống. Tên mập này híp mắt thành hai đường nhỏ, trong miệng uống nước dinh dưỡng của người đẹp dâng lên, hai tay lại khẽ ve vuốt cặp mông của người đẹp.

- Hừ!

Một ông lão trong nhóm hai người không nhìn được mà nhổ một bãi nước miếng xuống đất, sau đó lớn tiếng nói:

- Lãng Kiệt, hôm nay không uống thuốc sao? Có biết đang ở chỗ nào không?

Ông lão này rất nóng tính, lúc lên tiếng còn đưa mắt nhìn sang phía nhóm Trang Duệ.

Sau khi nghe được tiếng hô của ông lão thì người đàn ông trung niên vừa rồi đưa nhóm Lưu Xuyên vào chợt vén rèm lên đi đến nói:

- Ông chủ Tạ, có chuyện gì làm cho ngài nổi giận vậy?

Đám người Trang Duệ đều không thể nhìn ra người đàn ông trung niên kia là người Tạng, vốn cho rằng hắn là người Hán, vì trên mặt người này cũng không có vẻ hồng hào của người cao nguyên, lại nói tiếng phổ thông rất lưu loát.

Ông lão họ Tạ vừa rồi khá tức giận, bây giờ lại ỉn nhẫn lại một chút, lão nói:

- Tôi đến đây lúc tám giờ, bây giờ đã qua bốn giờ, hình như đã đến giờ bắt đầu rồi mới đúng.

- Đúng vậy.

Trước nay nói người già thành tinh, phương diện tính tình đã được mài giũa cực kỳ tốt, nhưng ông lão này có vẻ còn nóng tính hơn cả Lưu Xuyên, khốn nỗi hôm nay cái sai nằm ở người tổ chức họp chợ. Vì vậy mà ông chủ Tạ vừa lên tiếng thì đám người bên cạnh cũng phụ họa, vô tình bên trong trường phòng chợt náo loạn.

- Các vị, các vị, yên tĩnh một chút, hôm nay mời mọi người cùng giám định một vật phẩm cực tốt, nếu trễ nãi thời gian của mọi người, như vậy cuộc đấu giá hôm nay sẽ tính năm phần trăm cho Lãng Kiệt tôi coi như bồi tội, mọi người thấy thế nào?

Người đàn ông trung niên thấy nhiều người nổi giận thì vội vàng lên tiếng, hơn nữa người này ra tay quyết đoán, lập tức dẹp yên phần nộ của mọi người. Phải biết rằng khi mua được một vật phẩm, ít thì vài ngàn mà nhiều thì vài chục ngàn hoặc vài trăm ngàn, năm phần trăm cũng là một con số lớn, nhượng bộ như vậy rõ ràng đã quá thành ý.

- Ông chủ Lãng Kiệt, tôi nghe nói chỗ này có thứ tốt nên mới đến, mau mang món đó ra, tôi không quan tâm đến năm phần trăm kia.

Mọi người nghe rõ lời của Lãng Kiệt thì không lên tiếng, nhưng tên mập kia lại lên tiếng, đồng thời còn vung vẩy ngón tay cà rốt, cực kỳ có khí thế.

- Ha ha ha.

Lưu Xuyên cuối cùng cũng không nhìn được mà nở nụ cười, ông chủ mập kia rõ ràng là loại người quý hiếm, nói ra những lời vừa rồi chẳng khác nào nói rõ:

- Tôi có tiền, các vị cứ ra tay hung ác một chút.

Khi thấy trên mặt đám người trong trường phòng có treo nụ cười, tên mập dù là kẻ ngốc cũng biết bọn họ đang chê cười mình, vì vậy mà trợn mắt với Lưu Xuyên, sau đó nhổ một bãi nước miếng rồi dậm chân lên.

Tên mập khốn khổ cầm lấy tay ghế, hắn vừa đứng lên được một nửa thì nhìn thấy ba người bên phía Lưu Xuyên đều là trẻ tuổi to lớn, sợ rằng một mình vệ sĩ của mình cũng không thể nào đánh lại, vì vậy hắn ngồi xuống và nói:

- Tôi cũng không chấp nhất với những loại người thế này.

Lăng Kiệt thấy có hai người trong đây đang xích mích với nhau, hắn cũng không mở miệng khuyên can, đối với hắn thì đối phương không hợp mắt nhau, như vậy chút nữa đấu giá cũng náo nhiệt.

- Những người kia quá thô lỗ, anh Mã đại nhân đại lượng cũng đừng chấp nhất. A, anh Mã, anh xem con chó trong lòng người kia kìa, mai một mua cho em một con, đến lúc em buồn cũng có nó giải khuây.

Cô gái đẹp bên kia rất biết cách lấy lòng, nàng chỉ dùng hai câu nói để làm cho ông chủ mập mạp hết giận. Khi nàng thấy Tiểu Bạch Sư trong lòng Trang Duệ thì lập tức bị thu hút, nàng dùng giọng phổ thông làm nũng làm cho người ta nổi cả da gà.

- Được rồi, được rồi, không phải chỉ là một con chó sao? Em hỏi hắn xem giá bao nhiêu, anh mua.

Tên mập giống như cũng không thích tự mình lên tiếng, để cho cô gái kia đi hỏi.

Lúc này Tiểu Bạch Sư thật sự rất đẹp, từ khi được Trang Duệ điều trị thì cả người lông trắng muốt, người không biết sẽ cho rằng nó là một con thú cưng.

- Thật vậy sao? Anh Mã đúng là quá tốt, chụt!

Cô gái đẹp để lại một dấu son trên mặt ông chủ Mã, sau đó nàng đứng lên uốn eo đi về phía Trang Duệ.

- Này, cô, tôi nói cô ấy, đứng cách xa ra một chút, đứng vậy, đừng đi về phía bên này.

Khi cô gái đẹp đến cách Trang Duệ khoảng bốn năm mét thì Lưu Xuyên chợt mở miệng nói, tuy cô nàng này tướng mạo và vẻ mặt là không tệ nhưng trang điểm và sử dụng nước hoa quá nặng, thật sự rất khó chịu.

- Ủa, em cũng đâu tìm anh, em tìm vị đại ca kia.

Cô gái đẹp căn bản không nghe lời lưu xuyên, nàng tiếp tục đi về phía Trang Duệ.

Trang Duệ khẽ nhíu mũi, hắn cũng thật sự không chịu được cô gái này.

- Đại ca, anh thấy đấy, tôi rất thích động vật, anh cho giá đi, anh Mã sẽ không trả giá, bán con chó cho tôi được không?

- Không bán.

Trang Duệ cũng không muốn nói nhảm với người phụ nữ này, hắn lạnh lùng nói ra đúng hai chữ.

- Mười ngàn, thế nào, đại ca, giá cả không thấp đấy.

Cô gái đẹp vừa nói vừa nhìn về phía tên mập, khi thấy hắn không có biểu cảm gì khác lạ thì lại nhìn Trang Duệ, hơn nữa cơ thể còn uốn lên, cặp thịt mềm chen đến trước mặt Trang Duệ.

88. Chương 88 : Chợ Đen Thảo Nguyên (3).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 88: Chợ đen thảo nguyên (3).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Mười ngàn sao?

Trang Duệ ngẩng đầu lên dùng ánh mắt đánh giá cô gái đẹp, nhìn tuổi thì có vẻ chưa đến hai mươi nhưng bộ dạng đã thật sự có lỗi có lôm, nếu có thể bôi xóa đi những lớp phấn dày trên mặt, cũng có thể tính là một thiếu nữ đẹp.

- Mười ngàn sao? Được.

Trang Duệ chậm rãi nói.

- Thật sao? Anh Mã, anh ấy đã đồng ý, mau lấy tiền cho em.

Sau khi nghe Trang Duệ đồng ý thì cô gái kia rất vui vẻ, nàng hào hứng nói, nhưng vừa nói xong đã bị Trang Duệ cắt ngang:

- Mười ngàn tôi bán cho cô một sợi lông chó.

Trang Duệ vẫn dùng giọng không nhanh không chậm nhưng lời nói lại làm cho vẻ mặt tên mập bên kia chợt biến đổi, những người còn lại cũng ồ lên, hai ông lão bên kia đều buồn cười, Lưu Xuyên thì càng cười ha hả, cười nghiêng ngửa.

- Anh...Anh...Rõ ràng là ức hiếp người.

Cô gái đẹp định giương nanh múa vuốt vào về phía Trang Duệ, nhưng khi thấy Trang Duệ vẫn ngồi ung dung, Chu Thụy ở bên cạnh thì ánh mắt lóe lên hàn quang, nàng lập tức dừng bước, sau đó chạy đến nhào vào lòng tên mập khóc lóc kể lể.

Thật ra tính cách của Trang Duệ trước nay cũng rất thoải mái sáng khoải, bình thường sẽ không gây khó cho người khác, nhưng hôm nay tên mập kia quá kiêu ngạo, hơn nữa cô gái kia cũng quá nhứt nhếch, hẳn cũng không thêm quan tâm. Khốn nỗi cô gái kia lại muốn mua Tiểu Bạch Sư của hắn, vì vậy hắn cũng không khách khí mà đã kích đối phương.

Tên mập kia cũng không thể làm gì được nhóm Trang Duệ, hắn dù có tiền nhưng cũng không thể nào tiến lên, nếu ra tay thì rõ ràng là bên mình rơi xuống thế hạ phong. Hắn biết rõ tình thế nên quyết định nhịn xuống, lại lên tiếng hứa hẹn chọn cô gái kia một mớ thứ tốt, cuối cùng trong trường bông mới yên tĩnh trở lại.

- Vị tiên sinh này nói không sai, mười ngàn đồng chỉ mua được một sợi lông chó mà thôi.

Vượt quá dự đoán của mọi người Lãng Kiệt này giờ đang tọa sơn nhìn hổ cắn nhau chợt nói một câu như vậy làm ai ai cũng khiếp sợ.

- Ông chủ Lãng Kiệt, tôi đến nơi này để đấu giá, cũng không đắc tội với chủ nhà, hình như anh cũng có chút quá mức rồi.

Tên mập nói ra như vậy cũng thật sự ngồi không yên, bây giờ dù hắn không nể mặt thì Lãng Kiệt kia cũng không thể làm gì được hắn.

Người bên cạnh thật sự không biết nói gì hơn, bọn họ cũng biết Lãng Kiệt là người lòng dạ rất sâu, hắn có thể chống đỡ chợ đen này, tuyệt đối là kẻ có năng lực mạnh, sẽ đơn giản không nói ra những lời đắc tội với người khác, chắc chắn lời nói vừa rồi là có dụng ý.

Vô tình mọi người trong trường đều tập trung đến Lãng Kiệt, ngay cả cô gái đeo kính đen đang ngồi nhìn máy tính cũng chuyển dời ánh mắt.

Lãng Kiệt nhìn Tiểu Bạch Sư trong lòng Trang Duệ rồi nói:

- Ông chủ Mã, cũng đừng nổi giận, để tôi nói hết đã, nếu tôi không nhìn lầm thì đây là giống chó Huyết Tuyết cực kỳ tinh khiết. Ha ha, loại chó Huyết Tuyết này cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa dù có cũng là tạp giao không tinh khiết, chú chó này lông trắng như tuyết, cặp mắt có thần sáng ngời, hai vai đều đặn, chắc chắn là loại tinh khiết, ai ngồi đây cũng biết Lãng Kiệt tôi có chút ánh mắt nhìn chó, mọi người có lẽ cũng tin.

Lãng Kiệt nói như vậy, ngoài ba người Trang Duệ đã biết rõ ràng thì những vị còn lại đều tỏ ra khiếp sợ, ai cũng đưa mắt nhìn Tiểu Bạch Sư trong lòng Trang Duệ.

Thân phận của đám người nơi đây chỉ cần ra khỏi trường bông là có thể hô mưa gọi gió, tên mập kia dù là kẻ thô鄙 nhưng cũng kinh doanh khoáng sản cực kỳ phát đạt ở Tây Sơn vài năm qua, giá trị con người cũng không thua kém bất kỳ ai ở đây.

Lăng Kiệt lên tiếng có thể làm cho đám người nơi đây sợ hãi vì trong nhóm bọn họ ai cũng biết giá cả của một con Huyết Tuyết tinh khiết, nếu như chỉ cần có tiền mua được thì chẳng là vấn đề, khó khăn có tiền

Ông chủ Khương nghe thấy vậy thì tiến lên nói:

- Tiểu huynh đệ, mong cậu nỗ lực bỏ quá ột lần.

Lưu Xuyên là hạng người thích mềm không thích cứng, hần khoát tay áo nói:

- Muốn tham gia thì tham gia, hỏi tôi làm gì, đi tìm ông chủ Lăng Kiệt đi.

Lời nói của Lưu Xuyên rõ ràng không phản đối.

- Cảm ơn tiểu huynh đệ, sua này nếu có gì cần Khương hỗ trợ, Khương sẽ nhất định giúp sức.

Ông chủ Khương nghe được lời nói của Lưu Xuyên thì cũng yên lòng, người trong trường ngoài nhóm Trang Duệ là lạ mặt thì ai cũng có giao tình với lão, có lẽ bọn họ sẽ nỗ lực. Lúc này Lưu Xuyên thả ra, tất nhiên cũng không ai phản đối. truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Ông chủ Khương nghiêng mình nói một câu gì đó với người thanh niên ở bên cạnh, người này lập tức đi ra, phát danh thiếp trong tay hần ọi người.

- Ha ha, đúng là xa hoa.

Lưu Xuyên lần này nói rất nhỏ, dù sao cũng không phản đối người ngoài tham gia, vì vậy cũng không cần đắc tội với vị giám đốc Khương quyền thế kia.

- Tiểu tử cậu nói ít đi vài lời không được sao?

Trang Duệ lên tiếng chọc Lưu Xuyên, hần có ý định khác, với ánh mắt của mình, chút nữa có thể làm ác nhân với đối phương.

- Được rồi, hôm nay đã làm chậm trễ thời gian của mọi người, bây giờ chúng ta bắt đầu.

Lăng Kiệt thấy phong ba không còn, vì vậy khoát tay áo, lập tức có vài tên thanh niên đi đến, sắp đặt một cái bàn vuông trong trường bằng. Sau đó hai người vốn đứng ở góc trường bằng chợt xốc tấm rèm sau lưng lên, lấy một thứ gì đó đi ra, đặt trong mâm đưa đến.

Lúc này Trang Duệ mới biết, thì ra chỗ kia đặt vật phẩm đấu giá, hèn gì luôn được canh gác.

- Mọi người đều biết cá nhân tôi tuy phản đối giết linh dương nhưng luôn có người thích làm chuyện này, khoảng thời gian trước có vài món được tuồn ra ngoài thông qua vài con đường khác nhau và bị giữ lại, nhưng tôi là người làm ăn, thứ gì cũng sẽ bán. Vật phẩm đấu giá đầu tiên hôm nay chính là một cái áo choàng Sa Đồ, ai cũng biết nó là vua của loài linh dương. Giá khởi điểm của nó là mười ngàn.

Âm thanh của Lăng Kiệt vang lên trong trường bằng, hần nói rõ lai lịch vật phẩm cho những người ngồi nơi đây, vốn cũng không cần giải thích làm gì, nhưng người Tạng mà giết linh dương thì sẽ có thanh danh không tốt, vì vậy mới nói vài câu như thế. Người thanh niên kia cũng bưng mâm chứa áo choàng đi một vòng quanh ọi người thưởng lãm.

Đợi cho người thanh niên kia quay về sát bên cạnh, Lăng Kiệt lấy áo choàng xuống cầm trong tay, sau đó hần lấy một chiếc nhẫn ra, đặt một góc áo qua nhẫn, khẽ dùng tay kéo. Chiếc áo choàng dài hai mét rộng một mét rủ lại chui qua chiếc nhẫn nhỏ giống như nước vậy. xem tại

Lực hấp dẫn của tấm áo choàng này với phụ nữ là rất mạnh, lúc này ngay cả cô gái đeo kính râm này giờ không mở miệng cũng không khỏi liếc mắt nhìn, sau đó gõ vài cái lên máy tính, giống như điều tra thứ gì đó.

- Anh Mã, đẹp quá, mua cho em đi, được không?

Âm thanh rung động của cô gái đẹp bên cạnh ông chủ Mã lại vang lên.

- Được, em yêu, anh mua, ông chủ Lăng Kiệt, tôi đặt giá mười ngàn.

Tên mập vừa rồi mất mặt trước Trang Duệ, bây giờ giống như nóng lòng muốn lấy lại mặt mũi, bắt đầu ra giá.

Vượt ngoài dự đoán của mọi người, cô gái đeo kính râm rời mắt khỏi màn hình máy tính, rõ ràng không ra giá, những người còn lại trong phòng cũng không có hứng với cái áo choàng kia. Linh khí đợi vài phút, sau đó hần mở miệng nói:

- Nếu không có ai ra giá, như vậy cái áo choàng này sẽ là của...
- Tôi ra giá mười lăm ngàn.

Trang Duệ lên tiếng cắt ngang lời Lãng Kiệt, cũng làm cho Lãng Kiệt có chút hưng phấn vì có người nâng giá, hần lập tức hô:

- Ông chủ Lưu bên này ra giá mười lăm ngàn, bây giờ là mười lăm ngàn, còn bằng hữu nào ra giá nữa không?

Lúc này người phụ nữ đeo kính râm liếc mắt nhìn Trang Duệ, tuy cách một cái kính râm nhưng Trang Duệ vẫn thấy được trong mắt đối phương có chút hèn mọn.

- Ủa, tiểu tử cậu cũng lắm tiền nhỉ, mua thứ này làm gì? Tôi biết rằng...

Lưu Xuyên vốn có chút kỳ quái, nhưng hần chợt có phản ứng, chỉ có thể cười hì hì.

90. Chương 9 0: Chợ Đen Thảo Nguyên (5).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 90: Chợ đen thảo nguyên (5).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Lưu Xuyên đoán không lầm, Trang Duệ thật sự muốn mua cho Tần Huyền Băng, thông qua nụ hôn ngắt ngày hôm qua, hần bây giờ dù là đầu heo cũng biết nàng có tình ý với mình, bây giờ thấy áo choàng đẹp như vậy, hần quyết định mua làm quà cho nàng.

- Hai chục ngàn.

Ông chủ Mã nhanh chóng lên giá, hần cảm thấy tên tiểu tử không chịu bán chớ rõ ràng có ý đối nghịch với mình, mà những người khác trong trường bỗng cũng không có ý với áo choàng kia, vì vậy chỉ bằng quan mà thôi.

- Ông chủ Mã ra giá hai chục ngàn, bạn của ông chủ Lưu bên kia còn ra giá nữa không?

Tuy áo choàng chỉ là một vật vài chục ngàn đồng nhưng Lãng Kiệt rất coi trọng vật phẩm đầu giá đầu tiên, dù sao thì cũng vạn sự bắt đầu nan, vì thế hần hô lớn, mong sao Trang Duệ tiếp tục ra giá.

- Cậu Trang, thứ này cậu cũng đừng mua, nếu nâng giá như vậy sẽ cổ vũ cho đám người giết linh dương Tây Tạng.

Chu Thụy khẽ ghé sát tai Trang Duệ rồi nói.

Lúc này bộ phim Khả Khả Tây Lý còn chưa được xuất bản, vì vậy người trong nước cũng không biết nhiều về linh dương Tây Tạng, Trang Duệ cho rằng đó là động vật bình thường, không khác gì dê bò. Sau khi nghe Chu Thụy nói như vậy thì hần tò mò hỏi:

- Chu đại ca, linh dương Tây Tạng còn rất ít sao? Vì sao vừa rồi Lãng Kiệt kia nói giết linh dương cũng không có thanh danh tốt?

- Nói nhảm, năm 1990 thì linh dương Tây Tạng có một triệu con, đến năm 1995 còn lại bảy trăm ngàn con, chỉ sợ đến bây giờ bảy chục ngàn con cũng không còn đủ. Cậu có biết không, vì có áo choàng này mà người ta giết ba con linh dương Tây Tạng, có người gọi nó là áo bọc thân, cậu mặc nó sẽ thoải mái sao?

Chu Thụy trừng mắt nhìn Trang Duệ, hần mở miệng giải thích. Trang Duệ nghe được ba chữ áo bọc thân thì rùng mình, lại nhìn cái áo choàng, trong đầu nghĩ đến tình huống linh dương đầm đìa máu, vì vậy không còn hứng thú với thứ này.

Khi thấy trang duệ khẽ đối thoại với người bên cạnh mà không tăng giá thì Lăng Kiệt có chút thất vọng, nhưng thứ này là món khai vị, hần mất nhiều công phu mới mở chợ đen, tất nhiên cũng không vì cái áo choàng mà lo lắng. Vì vậy hần quyết định giá của nó là hai chục ngàn.

Nếu nói ra thì rõ ràng là tên mập họ Mã mua được hàng giá rẻ, nếu một cái áo choàng Sa Đồ như vậy mang bán ở Châu Âu sẽ có giá ít nhất là vài chục ngàn đô, hai chục ngàn so với vài chục ngàn đô, chênh lệch như vậy cũng chính là một nguyên nhân để đầu giá chợ đen phát triển.

Tên mập kia lấy được áo choàng mà cũng kohong quá vui, hần vốn định chơi trò lên giá với Trang Duệ một phen, không ngờ Trang Duệ chỉ lên giá một lần rồi thôi, làm cho hần sinh ra cảm giác dấm ra ngoài không khí.

- Nay Lăng Kiệt, chúng tôi đến đây không phải xem những thứ chán ghét kia, có gì hay thì lấy ra đi.

Ông lão họ Tạ cũng biết rõ lai lịch của áo choàng, lão dùng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ nhìn tên mập, sau đó nói với Lăng Kiệt.

- Được, vật phẩm tiếp theo, tôi nghĩ rằng ai cũng thích.

Lăng Kiệt cũng không tức giận, hần khẽ ra hiệu với tên thanh niên ở bên cạnh, tên này nhanh chóng bước vào trong phần cách ly. Lần này thứ lấy ra không thể đặt trên mâm, cũng không thể bỏ xuống, vì đây là một vật phẩm bằng đồng cao chừng bảy mươi centimet, rộng hai mươi centimet.

Người thanh niên này ôm vật phẩm bằng đồng vào ngực, lại đi một vòng ọi người thưởng ngoạn, sau đó đi đến đặt vật phẩm lên bàn.

- Tôi tin tưởng mọi người sẽ không xa lạ gì thứ này, đây là một cây rụng tiền*(chú thích bên dưới) thời nhà Hán, một cây rụng tiền được bảo tồn kỹ lưỡng như thế này, nói thật chỉ sợ trong những viện bảo tàng cũng không có được, giá khởi điểm là một trăm tám chục ngàn, các bằng hữu có hứng thú thì hoàn toàn có thể lên xem.

Lăng Kiệt nói rất có kỹ xảo, nếu anh có tâm tư mua sắm thì có thể lên xem xét, nếu không thì ngồi phía dưới uống trà mát. Chợ đen của hần có thanh danh cũng không vì nhân số tham gia, chính là những vật phẩm được mang ra chào bán, phần lớn chỉ là tinh phẩm, tất nhiên hàng giả cũng có, kẻ mua phải hàng giả chỉ có thể tự nhận là ánh mắt không đủ à thôi.

- Cây rụng tiền? Hi, cái tên rất hay.

Tên mập khó khăn đứng lên, hai bàn tay cà rốt khẽ ngắt một cái lên ngực cô gái đẹp, sau đó lắc lư cặp bàn tọa khùng bố để đi đến cái bàn đặt cây rụng tiền.

- Giống hệt như một cái chày...

Ông lão họ Tạ ngồi cách Trang Duệ không xa khẽ mắng một câu, lão cũng đứng lên nhưng trong tay lại cầm theo kính lúp, còn có một cái giũa nhỏ như móng tay.

- Trang Duệ, cây rụng tiền là thứ quái quỷ gì?

Lưu Xuyên khẽ huých Trang Duệ rồi khẽ hỏi.

- Nói nhảm, cây rụng tiền chính là cây rụng tiền, khi còn bé chưa từng nghe người ta kể về cây rụng tiền sao?

Trang Duệ đáp lời lại làm cho Lưu Xuyên thiếu chút nữa tức đến mức lệch cả mũi, đúng là nói nhảm, hần không biết mới hỏi chứ?

đọc truyện mới nhất tại .

Nhưng Lưu Xuyên cũng không hỏi lại, vì hai người vừa rồi xích ghế ngồi cách xa ra một chút đang nói về cây rụng tiền. Người đàn ông trung niên hơn bốn mươi đang giải thích cho cậu thanh niên về lai lịch của cây rụng tiền, điều này làm cho Lưu Xuyên và Trang Duệ vốn cũng không hiểu mấy chợt rõ ràng hơn.

- Cây rụng tiền từ thời xưa đã được coi là thần thụ, thời kỳ Đông Hán thì ở khu Tây Nam lưu truyền rất

Giám đốc Khương nói vài câu với Takeuchi ở bên cạnh, sau đó lắc đầu với Lãng Kiệt, tỏ ý mình bỏ qua không ra giá. Lãng Kiệt cũng không thất vọng, cây rụng tiền này hẳn chỉ thăm định giá năm trăm ngàn, bây giờ tên mập lại đẩy giá lên bảy trăm, rõ ràng là hời lớn.

- Chúc mừng ông chủ Mã, thứ này mà bày trong nhà sẽ tài lộc đầy nhà, kính xin ông chủ Mã tiến lên giao dịch. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Vài trăm ngàn mà thôi, nào phiền toái như vậy, Tiểu Triệu, lấy thứ kia về, đưa cho bọn họ bảy trăm ngàn.

Tên mập vẫn tiếp tục ăn uống, lại vung tay mất kiên nhẫn, để cho tên thanh niên ở phía sau tiến lên giao dịch với Lãng Kiệt.

- Được rồi, lúc này là vật phẩm thứ ba, là Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Dần Đường Bá Hổ, ai có hứng thú có thể lên xem xét, nhưng làm ơn đừng đụng tay vào.

Chuyện giao dịch xong cây rụng tiền sẽ có người phụ trách, Lãng Kiệt lúc này đưa ra vật phẩm thứ ba, thứ này chính là tác phẩm của Đường Bá Hổ từng làm cho bố của Dương Vĩ làm trò cười cho người trong nghề.

Vượt ngoài dự đoán của Trang Duệ, Lãng Kiệt vừa hô lên cũng không có ai tiến lên xem, tình huống có vẻ hơi nhạt.

92. Chương 92 : Chợ Đen Thảo Nguyên (7).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 92: Chợ đen thảo nguyên (7).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Nay Lãng Kiệt, hôm nay cậu hết đưa ra áo choàng Sa Đồ bây giờ lại đến tranh của Đường Bá Hổ, cậu làm gì vậy? Được rồi, đổi sang vật phẩm kế tiếp đi.

Ông lão họ Tạ không mua được cây rụng tiền, rõ ràng tâm tình cũng không tốt, vì vậy mở miệng phá tan bầu không khí yên tĩnh trong trường bông.

- Khụ, khụ, ông chủ Tạ, vật phẩm sau thì chờ chút, nhưng bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ này của Đường Bá Hổ, tuy không phải là bút tích thực nhưng trình độ làm giả là rất tốt, đáng giá ọi người sưu tầm.

Lãng Kiệt ho khan hai tiếng rồi mở miệng giải thích, thật ra hẳn cũng biết bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ này vừa là giả vừa không phải giả, chưa nói đến chuyện họa sĩ, chỉ cần nhìn cây trục và giấy cũng có thể biết được niên đại, có lẽ không phải là nhà Thanh thì cũng là thời kỳ dân quốc.

Bức tranh này lúc đó được đưa đến cùng cây rụng tiền, hai vật phẩm được bán cùng nhau, giá cả là hai chục ngàn đồng, bức tranh quy ra tiền là năm nghìn. Thứ này cũng không phải lấy được khi trộm mộ, có lẽ tên kia viếng thăm nhà nào đó rồi lấy được.

Trong mắt Lãng Kiệt thì bức tranh này chỉ có giá một ngàn, nhưng nếu đã là kẻ có tiền thì sẽ không ngại thu hàng, nếu lỡ may có một kẻ thích thú với nó, như vậy chẳng phải là buôn bán có lời lớn sao?

Sau khi nghe được lời của Lãng Kiệt thì ông lão họ Tạ và ông lão ở bên cạnh bán tín bán nghi đi về phía trước, bọn họ đeo bao tay trắng, khi người thanh niên mở bức tranh ra, cả hai dùng kính lúp xem xét, sau đó liên tục lắc đầu và đi về.

- Bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ có giá ba ngàn, mọi người may lên đây mà xem một chút, mỹ nhân cung nữ đồ, treo trong nhà sẽ rất đẹp. Có lẽ mọi người không biết, kỳ nhân Lý Đoan Đoan chính là một trong những tình nhân của Đường Bá Hổ, có thể nói là có căn cơ, truyền thừa tự động.

Khi thấy không ai có hứng thú với bức tranh này, Lãng Kiệt thầm cảm thấy quần quýt, quyết định nâng giá. Đồng thời hắn cũng giải thích một chút về bức tranh, hy vọng ông chủ Mã có thể tiếp tục vung tay thu mua.

Nhưng tên mập kia giống như không nghe thấy lời nói của Lãng Kiệt, vẫn trêu chọc người đẹp ở bên cạnh, căn bản không tiếp lời.

- Tranh Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ là không giả, truyền thừa tự động cũng đúng, nhưng tranh này từ khi nhà Thanh diệt vong vẫn luôn được cất kỹ ở Tử Cấm Thành, sau này cũng không biết bị ai đưa sang Mãn Châu, bị người ta đưa ra nước ngoài, qua nhiều năm vẫn luôn không hiện thế, cũng trở thành một nghi án. Trong viện bảo tàng Nam Kinh có một bức tranh thế này, nghe nói cũng là hàng giả của hậu nhân, tranh luận rất lớn. Bức tranh này của Lãng Kiệt rõ ràng là gạt người.

Bên cạnh Trang Duệ chợt vang lên âm thanh của một người.

- Chú Lý, các người không xem, sao biết được là giả, lỡ may là thật thì sao?

Tên thanh niên mà người đàn ông trung niên họ Lý kia đưa đến lại mở miệng hỏi, Trang Duệ cũng có nghi vấn này, hắn không khỏi dựng lỗ tai lên nghe.

- Cái là mà là thật, nếu là thật thì có thể đưa đến đấu giá ở thủ đô hoặc Hongkong, cần gì phải mang ra ở chợ đen. Hơn nữa Lãng Kiệt kia nổi tiếng gian tà, nếu là thật hắn sẽ bán với giá ba ngàn sao? Sợ rằng gấp vài trăm lần như vậy cũng không bán.

Ông chủ Lý kia dùng giọng khinh thường nói, nhưng trong lời nói lại rất tôn sùng ánh mắt của Lãng Kiệt.

Dù nói như vậy nhưng ông chủ Lý này vẫn đứng lên đi đến trước bàn nhìn một chút, nhưng vừa xem qua thì lắc đầu liên tục, sau đó đi về ngồi xuống ghế không nói một lời.

Lãng Kiệt đợi nửa ngày, khi thấy không có ai hứng thú với bức tranh này, hắn cũng không quan tâm. Hắn định lấy ra để gạt tên mập kia, nhưng bây giờ tất cả cũng không phát triển như dự định, hắn mở miệng nói:

- Nếu mọi người không có hứng thú với bức tranh này, chúng ta tiếp tục vật phẩm kế tiếp, vật phẩm đấu giá tiếp theo là...

- Chờ chút, ông chủ Lãng Kiệt, tôi thấy bức tranh này cũng không tệ, tôi lại muốn mua về treo trong phòng.

Lãng Kiệt còn chưa nói hết lời thì đã bị Trang Duệ lên tiếng cắt đứt, hắn cũng đứng lên, ôm Tiểu Bạch Sư đi về phía bàn vương.

Đám người trong trường bỗng nghe được lời của Trang Duệ thì có kẻ tỏ ra trào phúng, có kẻ không quan tâm, có lẽ trong lòng bọn họ đều coi Trang Duệ và Lưu Xuyên là hai loại công tử ăn chơi trác táng.

- Tất cả đã nói là giả, cậu mua thứ đó về làm gì? Mua về chùi dít cũng không đáng.

Lưu Xuyên cũng không giữ Trang Duệ lại, trong miệng thầm nói, đám người trong trường bỗng nghe được như vậy thì càng có thêm cái nhìn sâu sắc về hai người Lưu Xuyên.

Trang Duệ lúc này đi đến bức Lý Đoan Đoan Đồ đặt ở bàn vương, người ngoài thấy vẻ mặt hắn như thường, giống như muốn tiến lên xem xét. Dù sao thì vài ngàn đồng cũng không đáng là gì, người này muốn mua về treo trong nhà cũng không là vấn đề, nhưng khốn nỗi lại làm trễ nãi thời gian, vì vậy vẻ mặt ai cũng không tốt.

Nhưng không ai nhìn ra vấn đề, Trang Duệ tuy có vẻ bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng bùng sóng dữ dội, quay cuồng không ngớt, nếu không phải gần đây hắn rất ổn định, sợ rằng vừa rồi đã thất thố làm người ta nhìn thấy manh mối.

Đáng lý ra Trang Duệ cũng không có hứng thú gì với bức tranh này, sau khi nghe được ông chủ Lý kia đánh giá thì cũng không có tâm tư dùng linh khí xem xét. Nhưng vật phẩm đồ cổ hắn phân biệt đầu tiên chính

là tranh chữ, vì vậy mà trong lòng có hảo cảm, vừa rồi khi Linh khí chuẩn bị thu bức tranh thì hần tùy ý dùng ánh mắt quét ngang.

Chỉ là nhìn qua một lần nhưng Trang Duệ thiếu chút nữa thì té ghế, vì trong bức họa kia có chứa một nguồn linh khí cực kỳ phong phú, nhiều hơn bất kỳ những vật phẩm khác mà hần từng thấy. Thậm chí bản thảo của Vương Sĩ Trinh cũng không thể nào so sánh được.

Trang Duệ tuy không biết rõ ràng về những vật phẩm có tồn tại linh khí, nhưng sau khi trải qua quá trình hấp thu linh khí, đồng thời tìm hiểu rõ những vật phẩm đó là gì, hần chợt phát hiện ra vấn đề, đó là số lượng linh khí có liên quan trực tiếp đến niên đại của vật phẩm, mà có vài loại linh khí có màu sắc khác nhau.

Vừa rồi linh khí của cây rụng tiền có màu tím, giống như màu linh khí trong mắt Trang Duệ, linh khí trong bản thảo của Vương Sĩ Trinh thì có màu vàng, còn bức tượng gỗ tử đàn lại có màu vàng sắc tím, sắc thái không tương đồng, nhưng đồ cổ trong tay hần có quá ít, cũng khó thể nào dựa vào màu sắc để phân loại.

Lúc này Trang Duệ có thể thông qua linh khí để phán đoán bức tranh Đường Bá Hổ này rõ ràng là thật, tuy trong lòng hần không hiểu rõ, nơi đây có nhiều chuyên gia sao không nhìn ra được, nhưng hần tin vào hai mắt mình, vì vậy mới mở miệng muốn lên xem xét một chút.

Dù không quan tâm đến bức tranh này nhưng Lăng Kiệt có bản tính thương nhân, vẫn để cho thủ hạ mở bức tranh ra cho Trang Duệ xem xét. Chỉ là biểu hiện của Trang Duệ rất nghiệp dư, trong tay không có kính lúp, cũng không mang theo bao tay, nhưng hần cũng không chạm vào bức tranh, vì thế Lăng Kiệt cũng không thể nói được gì.

- Tiểu tử, chẳng phải chỉ là vài ngàn thôi sao, nhìn cái gì vậy? Đừng rề rà nữa, thích thì mua về mà xem.

Ông chủ Tạ phía dưới dùng giọng mất kiên nhẫn thét lên với Trang Duệ, lúc này Trang Duệ cũng thật sự không nói gì hơn, Lưu Xuyên lại chợt nổi giận, hần đứng lên nói:

- Ông lão kia, đừng cậy già lên mặt, tôi không sợ người ta nói mình không kính già yêu trẻ.

Lưu Xuyên vốn có tính cách không khác gì ông lão họ Tạ kia, hơn nữa hần đã nhận ông già kia từ khá lâu, vì vừa rồi vào trường bỗng đã bị đối phương liếc mắt, bây giờ nghe ông ta chĩa vào Trang Duệ, hần tất nhiên sẽ bạo phát.

Lúc này ông chủ Tạ thấy Lưu Xuyên lỗ mãng cũng không dám nói tiếp, chỉ hừ một tiếng rồi thôi.

- Đại Xuyên, bớt nói vài lời, ông chủ Tạ nói rất đúng, chỉ vài ngàn mà thôi, không đáng. Ông chủ Lăng Kiệt, theo lời ông chủ Tạ, tôi mua bức tranh này, anh thu lại cho tôi.

Trang Duệ lúc này biểu hiện giống như bị ông chủ Tạ làm mất hết mặt mũi, căn bản cũng không nhìn kỹ thì nói ra quyết định muốn mua. Lăng Kiệt thấy tình hình vừa rồi cũng không quá quan tâm, hần nhanh chóng gói kỹ bức tranh, còn tặng Trang Duệ một cái bọc da màu đen, đưa bức tranh cho Trang Duệ.

Chu Thụy lúc này cũng lấy ra ba ngàn đồng, hai bên đã giao hàng giao tiền, thanh toán xong. Toàn bộ quá trình Trang Duệ vẫn rất bình tĩnh, mãi đến khi quay về trên ghế thì hần mới có chút kích động, nhưng lúc này đám người nơi đây đều chú ý đến vật phẩm đầu giá tiếp theo, không ai đi chú ý đến Trang Duệ.

truyện copy từ

- Mộc Đầu, thứ này là bức tranh vứt đi sao?

Lưu Xuyên và Trang Duệ quen biết nhau nhiều năm, về mặt Trang Duệ biến đổi không thể nào thoát khỏi ánh mắt của hần.

- Nói không chính xác, nhưng tôi cảm thấy bức tranh này là thật, dù sao cũng chỉ là ba ngàn đồng, mua cũng không có vấn đề.

Trang Duệ nói rất khê, chỉ có Lưu Xuyên và Chu Thụy ở bên cạnh là nghe được mà thôi.

Chu Thụy dù không hiểu gì về đồ cổ nhưng sau khi nghe Trang Duệ nói thì tên mặt lại có biểu hiện không cho là đúng, trong lòng hần không thể nào tin được lời của Trang Duệ, với độ tuổi và kinh nghiệm của

Trang Duệ, ánh mắt sao có thể vượt qua những con cáo già ở chỗ này?

93. Chương 93 : Chợ Đen Thảo Nguyên (9).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 93: Chợ đen thảo nguyên (9).

(.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Vừa rồi sau khi giao dịch xong và Trang Duệ cầm bức tranh trong tay, như vậy sẽ không còn đủ ba trăm ngàn, Chu Thụy biết rõ, nhưng lúc này ai cũng nhìn Trang Duệ, hần không mở miệng nhắc nhở.

- Mộc Đầu, Tam Thái Mã kia là đồ thật sao? Có đáng giá nhiều tiền như vậy không?

Lưu Xuyên không khỏi lo lắng, hần còn mang theo vài chục ngàn, kiếm đủ ba trăm ngàn không là vấn đề.

Trang Duệ cười cười nói:

- Lưu Manh, trước đó ở nước có đầu giá một con ngựa đen ba mà, cậu biết có giá bao nhiêu không?

- Bao nhiêu?

Lưu Xuyên phối hợp hỏi.

- Bốn triệu bằng anh, nghe rõ không, bằng Anh đấy.

Trang Duệ hơi lớn tiếng, không những Lưu Xuyên nghe rõ ràng, chỉ sợ đám người trong trường bỗng cũng nghe rõ.

- Hừ, bốn triệu bằng, đúng rồi, Mộc Đầu, bằng Anh à, xem ra hơn hần nhân dân tệ.

Lưu Xuyên bị những chữ kia làm cho hoảng sợ, nhưng hần cũng không hiểu rõ tỉ suất hối đoái giữa bằng Anh và nhân dân tệ, nhưng hần biết chắc sẽ hơn nhân dân tệ, và như vậy sẽ là một con số lớn.

Trang Duệ thấy Lưu Xuyên như vậy thì có chút dở khóc dở cười, hần nói:

- Tiểu tử cậu không biết học thêm một chút sao?

- Hừ, rốt cuộc là bao nhiêu?

Lưu Xuyên nhìn Tam Thái Mã mà hai mắt tỏa sáng, thứ kia rõ ràng là đất nung, không ngờ còn đắt hơn cả ngựa vàng.

- Lưu tiên sinh bên này ra giá ba trăm ngàn, có vị bằng hữu nào ra giá nữa không? Mọi người cũng đã xem xét cả rồi, Tam Thái Mã này mọi người chắc chắn sẽ nhìn ra.

Lăng Kiệt dùng giọng cực kỳ hấp dẫn nói, thật ra trong lòng hần cũng không quá rõ về Tam Thái Mã kia, chỉ cần nhìn hình thể thì không chê vào đâu được, hơn nữa bên trong còn ẩn giấu tinh quang, màu sắc dịu dàng, nếu xét hai phương diện này thì thật sự là trân phẩm.

Nhưng Tam Thái Mã này lại thiếu đi vân đá của đồ sứ, mem sứ thường phải có màu tím sậm, tất nhiên cũng không phải tất cả Tam Thái Khí thời đường đều như vậy, cho nên không có màu sắc đó cũng là chính phẩm, chỉ là không khỏi làm lòng người lo lắng.

- Tôi ra giá ba trăm năm chục ngàn.

Người phụ nữ đeo kính râm có chút do dự, Trang Duệ nâng lên một trăm ngàn sinh ra áp lực tâm lý cho nàng, cũng không phải áp lực đến từ tiền, nó đến từ sự phán đoán của nàng. Vốn nàng có tâm lý với Tam Thái Mã này, nàng xem nó là tuyệt đối, nhưng Trang Duệ hô giá làm cho lòng tin của nàng xao động.

- Bốn trăm ngàn.

Ông chủ Khương rõ ràng cũng không muốn buông tha cho vật phẩm này, đây là vật phẩm cuối cùng, thứ này có liên quan đến thể diện, dù thứ kia có phẩm chất thế nào thì lão quyết định đến đây không về tay không. Hơn nữa Takeuchi đã nhìn trúng Tam Thái Mã, chính mình trước đó cũng không ra giá với các vật phẩm kia, điều này đã làm cho Takeuchi bất mãn.

- Lưu tiên sinh, ông chủ Khương ra giá bốn trăm ngàn.

Lăng Kiệt hô lên với Trang Duệ phía bên này, ý tứ rất rõ ràng, mọi người nên theo sát nhau thì hay hơn.

Mọi người ở đây không biết rõ, khi người phụ nữ đeo kính râm nâng giá lên ba trăm năm chục ngàn thì trái tim của Trang Duệ leo lên cuống họng mới bò xuống trở lại. Hắn khẽ nghiêng người ra phía trước, hần chột phát hiện áo mình ướt đầm, dán cả lên người.

Tham Thái Khí nhà Đường có lai lịch một ngàn ba trăm năm, nhưng thứ này rõ ràng là Tam Thái Khí thời dân quốc.

Trang Duệ cũng chẳng có nhận thức rõ ràng về Tam Thái Khí thời Đường, hắn chỉ biết về lai lịch của nó mà thôi, những thứ như màu sắc, vân, cách chế tác...Đều là thứ hắn mù tịt. Sở dĩ hắn có kết luận Tam Thái Mã là tác phẩm hiện đại, cũng không phải vì nó không có linh khí, vì bên trong chân ngựa mặt bên phải có một chữ “Hứa”, tất nhiên chỉ mình hắn thấy được mà thôi.

Ai cũng biết vấn đề đơn giản hóa chữ nghĩa bắt đầu sau giải phóng, trước giải phóng thì chữ Hứa nhất định là nói về buổi trưa, mà chữ Hứa trong chân ngựa lại là thể loại đơn giản, trước giải phóng căn bản không có chữ này, vì vậy con ngựa kia rõ ràng là vật phẩm thời hiện đại. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Mà vị cao thủ làm đồ giả kia cũng cực kỳ tinh thâm, con Tam Thái Mã này hoàn toàn có thể dùng để đánh tráo với đồ thật. Người này đã làm giả còn lưu lại ký hiệu, chính là chữ trong chân ngựa, có lẽ là vị cao thủ cố ý tạo ra sơ hở, vì có thể tìm ra vấn đề trong chân ngựa hay không chính là năng lực của mọi người.

Những người làm giả vào thời hiện đại sử dụng công nghệ cực cao, nếu đặt vào thời cổ đại thì cũng là đại sư, nhưng bọn họ làm hàng giả dù sao cũng không cam lòng, vì thế làm xong còn cố ý cho ra chút sơ hở.

Còn Trang Duệ vì sao phải lên giá ba trăm ngàn, nguyên nhân rất đơn giản, hắn thấy còn có người muốn nâng giá, mà đặc biệt là ông chủ Khương mua cho người nước ngoài.

Trang Duệ đã quan sát khá lâu, hình như vị khách kia rất có hứng thú với Tam Thái Mã, thỉnh thoảng hay châu đầu ghé tai với ông chủ Khương, bày ra bộ dạng mua cho bằng được. Vì không thấy ai lên giá nên Trang Duệ nhịn không được phải mở miệng.

Chỉ là khi hét giá thì thoải mái nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì đã hối hận, nếu đám người nơi đây biết được có sơ hở mà không dám nâng giá, như vậy mình chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Tuy hắn cũng có tiền, nhưng nếu ném ra ba trăm ngàn để mua một thứ không có giá trị về nhà, hắn nhất định sẽ ỉn vài tát. Nhưng may mà người phụ nữ đeo kính râm lên giá đã làm hắn thoát khỏi khốn cảnh, suýt nữa là ông chủ Khương lên giá.

- Lưu tiên sinh, cơ hội khó có được, ông chủ Khương đã ra giá bốn trăm ngàn.

Khi thấy Trang Duệ không lên tiếng thì Lăng Kiệt lại hỏi.

- Tôi chỉ mang theo ba trăm ngàn, vì vậy từ bỏ.

Trang Duệ khẽ lắc đầu, Lưu Xuyên biết rõ ý của hắn nên lớn tiếng nói, không quan tâm đến ánh mắt khinh bỉ của đám người bên cạnh.

- Tiểu thư, xin hỏi cô có lên giá nữa không?

Lăng Kiệt thấy Trang Duệ bỏ qua thì quay sang hỏi người phụ nữ đeo kính đen.

- Vừa rồi tên kia nâng giá lên ba trăm ngàn, bộ dạng như muốn lấy vật phẩm cho bằng được, bây giờ lại không ra giá, chẳng lẽ trong túi không đủ tiền? Điều này là không thể, người đến đây dù không đủ tiền cũng có thể chi ngân phiếu, sau đó xác nhận qua điện thoại.

Người phụ nữ đeo kính râm đang thầm xác nhận dụng ý của Trang Duệ, nàng cảm thấy tạo hình, màu sắc của Tam Thái Mã đều là tinh phẩm, nhưng nó hoàn mỹ cũng làm nàng sinh ra cảm giác không tốt, vì thế khi Trang Duệ đặt giá ba trăm ngàn thì nàng cũng chỉ tăng thêm năm chục ngàn mà thôi.

- Tôi xin từ bỏ.

Người phụ nữ đeo kính đen lắc đầu, âm thanh trong trẻo dễ nghe của nàng chọt vang lên trong trường phòng.

- Chúc mừng giám đốc Khương, hôm nay anh là người đầu giá được vật phẩm cuối cùng, Tam Thái Mã này thuộc về giám đốc Khương.

Lăng Kiệt có đầy đủ lý do để vui sướng, đầu giá hôm nay hắn thu vào vài triệu mà chi thì không bao nhiêu, có thể nói là một vốn bốn lời.

Nhưng lúc này vẻ mặt ông chủ Khương cũng không quá tốt, lão cũng có ý nghĩ như người phụ nữ đeo kính đen, chỉ là liên quan đến thể diện, bên cạnh còn có Takeuchi ra áp lực, lão chỉ có thể nâng giá lên bốn trăm ngàn. Lúc này thấy Trang Duệ và người phụ nữ kia đều lui ra, tất nhiên lão cũng thầm thấy vấn đề, nhưng thứ này sẽ đưa cho Takeuchi, lão cũng không liên quan.

- Tôi có sắp xếp vài hoạt động ở Lhasa, có thể phải đi trước, đầu giá hôm nay đến đây kết thúc, hy vọng lần sau sẽ được thấy các vị.

Lăng Kiệt nói kết thúc đầu giá, sau đó hắn cầm danh thiếp đi đến đưa cho nhóm Lưu Xuyên. Lần này bọn họ mua phải hàng giả là bức tranh của Đường Bá Hổ, nhưng con có Huyết Tuyết trong ngực Trang Duệ cũng làm cho Lăng Kiệt không dám coi thường.

- Ông chủ Lăng Kiệt, ông phái một chiếc xe đưa hai người bọn họ về khách sạn dùm, tôi sẽ đi nhờ xe của huynh đệ Lưu Xuyên. Thế nào, Lưu huynh đệ, tôi đây không làm hư xe của cậu chứ?

Ông chủ Mã đứng lên không ngờ muốn đi nhờ xe của Trang Duệ, điều này làm ọi người chột buồn bực, vừa rồi tên mập còn tỏ ra hận không thể dùng tiền đập chết mình, bây giờ lại chủ động lấy lòng. Xem như người này cũng là đại nhân vật, nhưng ai cũng nghĩ rằng tên này vì Tiểu Bạch Sư mới xin đi nhờ xe.

Lưu Xuyên là người thích mềm không thích cứng, khi thấy ông chủ Mã chủ động chịu thua thì hắn lập tức nói:

- Đi thôi, có lẽ anh cũng chen vào được cửa xe.

Tên mập không quan tâm đến Lưu Xuyên, ánh mắt mê đắm cuối cùng cũng không nhìn người phụ nữ ở bên cạnh mà cười ha hả đi theo sau lưng đám người Trang Duệ lên chiếc Hummer.

94. Chương 94 : Tên Mập Giả Heo Ăn Thịt Cọp.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

(.

Chương 94: Tên mập giả heo ăn thịt cọp.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Ông chủ Mã, tôi đã nói rồi, chúng tôi cũng không bán chó đâu, ông không cần hao tâm tổn trí làm gì ệt.

Trang Duệ ngồi vào vị trí của mình trên xe, sau đó nhìn tên mập đang đánh giá chiếc Hummer. đọc truyện mới nhất tại .

- Hì, xe này quá ngon, tôi sẽ mua một chiếc mới được, ngồi thoải mái hơn xe jeep nhiều.

Tên mập lên tiếng lại cho thấy không có hứng với Tiểu Bạch Sư mà lại nói sang chiếc Hummer.

- Xe này cũng không phải là của tôi, là một người bạn ượn. Ông chủ Mã, có gì cứ nói thẳng, anh em tôi là người sảng khoái.

Lưu Xuyên lấy ra một bình sữa nướm vú cao su chuẩn bị cho hai con Ngao con, hai tiểu tử kia tuy tướng tá cường tráng, rất mạnh mẽ nhưng lại chỉ có thể ăn được thức ăn lỏng, hơn nữa cũng có yêu cầu rất cao với sữa bột, vài ngày đầu ăn bột của em bé. Tiểu Bạch Sư ăn thịt thì chúng cũng ăn theo, vì vậy mà liên tục tiêu chảy, nếu không phải là Trang Duệ dùng linh khí tiếp sức cho chúng, sợ rằng bây giờ đã lành ít dữ nhiều.

Nhưng sau lần đó thì hai tiểu tử Ngao con kia cũng không còn bắt bẻ gì với sữa bột, đồng thời những gì Lưu Xuyên mang đến đều rất phong phú, hai chú chó bây giờ lông bóng loáng, một con màu đen nhánh, một con có màu lông dần biến thành màu vàng, có tám phần phong thái Ngao vương.

- Ủa, huynh đệ Lưu Xuyên, các người đúng là, có những ba con chó Mastiff Tây Tạng, sao không bán cho tôi một con, chẳng lẽ tiền của tôi cũng không phải là tiền sao?

Tên mập thấy Lưu Xuyên lấy từ trong chiếc rương sau xe Hummer ra hai con chó Mastiff Tây Tạng thì hai mắt híp chợt mở lớn, hấn dùng giọng bắt măn nói với Lưu Xuyên.

Trang Duệ biết rõ tâm tư của Lưu Xuyên, hấn biết đối phương muốn giữ lại một con để nuôi, nhiều năm chơi chó ai mà chẳng thích, hơn nữa loại chó Ngao thuần chủng là cực kỳ khó có được.

- Tiền không là vấn đề, cậu Trang, chỉ cần cậu tình nguyện bán, tôi sẽ bỏ ra bốn năm triệu. Cậu Lưu, hai con chó này cũng rất tuyệt, ba triệu một con, thế nào?

Tên mập thật sự không quan tâm đến tiền, những thứ gì có thể sử dụng tiền để giải quyết đều không có vấn đề.

Lúc này Lưu Xuyên cố động Trang Duệ ở trong trường bằng bán chó cho tên mập, nhưng bây giờ đến lượt hấn, hấn cũng có chút do dự. Hấn là người kinh doanh, nếu có người mua với giá cả phù hợp, tất nhiên hấn sẽ bán. Nhưng chó Ngao thuần chủng là cực kỳ khó tìm, tuy hấn rất thích nhưng trong lòng cũng là bất định, khó thể hạ quyết tâm.

- Ông chủ Mã, sau này chúng tôi có thời gian sẽ tìm cho ông một con, quân tử không lấy thứ tốt của người, anh cũng đừng hấp dẫn chúng tôi. Anh không sợ chúng tôi bắt cóc anh, sau đó tống tiền sao? Như vậy còn nhanh hơn bán chó nhiều.

Trang Duệ trải qua sự kiện vừa rồi đã có chút sức đề kháng với tiền tài, vì vậy lên tiếng nói lời vui đùa với tên mập. Lúc này tên mập tỏ ra rất háo sắc và thô bỉ trong trường bằng, nhưng sau khi lên xe thì người này chợt trở nên ngay thẳng. Tuy hấn lớn tuổi hơn đám người trên xe, lại là người có tài sản hàng trăm triệu, nhưng hấn không bày ra cái giá, điều này làm cho ấn tượng của nhóm Trang Duệ đối với hấn có tốt hơn một chút.

- Hì hì, ông chủ Mã tôi cũng có chút năng lực, nếu không sao có thể lẫn lộn đến bây giờ? Trong đó là ánh mắt nhìn người, đúng rồi, cậu Trang, bức tranh kia có lẽ sẽ có giá không ít tiền.

Tên mập không tiếp tục dây dưa ở vấn đề chó Ngao Tây Tạng, hấn di chuyển chủ đề sang bức tranh của Đường Bá Hổ. Điều này làm cho Trang Duệ chấn động, hấn cảm thấy rõ ràng mình không lộ ra chút sơ hở nào trong quá trình mua tranh cả.

- Ông chủ Mã thật sự thích nói đùa, bức tranh kia chẳng qua là tôi bị ông chủ Tạ lên tiếng mà phải mua, chẳng qua chỉ mua về chơi đùa. Có quá nhiều chuyên gia xem nó là hàng giả, nếu là thật thì nào đến lượt tôi, nếu không anh có thể xem xét lại.

Trang Duệ vừa nói dứt lời thì cầm lấy bao da đưa ra, chuẩn bị cho tên mập xem, trong lòng hẩn thầm nghĩ, tên mập này là cao nhân ẩn giấu đến cùng sao?

- ĐỪNG, đừng đưa cho tôi, tôi còn không biết rõ Đường Bá Hổ là ai, sao biết bức tranh này có gì hay, nhưng các cậu vừa rồi có phải đã xem tôi là một tên coi tiền như rác?

Tên mập thấy Trang Duệ đưa bức tranh ra thì vội vàng đưa bàn tay to lên cản lại, có lẽ hẩn biết trình độ của mình cũng không là gì.

- Nay ông chủ Mã, biểu hiện vừa rồi của ông thật sự giống như một kẻ coi tiền như rác.

Lưu Xuyên trước nay luôn thẳng tính, nghĩ gì nói đó. Bọn họ dù hiểu tên mập này rất giàu có nhưng không quá quan tâm, vì hẩn và Trang Duệ cũng không thấy mình hơn đối phương mấy phần.

- Ha ha, nói cho các cậu biết, nhà tôi ở Tây Sơn có một gian sừu tầm, bên trong có chín phần mười các vật là thật, hơn nữa phần lớn đều do một tay tôi sừu tầm. À, nếu các cậu không tin, lần sau đến nhà tôi làm khách sẽ biết ngay.

- Ông chủ Mã, ví dụ như cây rụng tiền hôm nay, giá bảy trăm ngàn có hơi cao, nhưng ông cũng không thể đảm bảo tất cả những gì của mình là thật được.

Trang Duệ có chút khó hiểu, dù anh có tiền thì cũng chỉ là lấy tiền ép người, nhưng anh không thể không đảm bảo người ta sẽ chẳng lừa mình.

Tên mập không trả lời câu nói của Trang Duệ, ngược lại hẩn hỏi:

- Cậu Trang, tôi hỏi cậu, lúc đó có vài người ra giá cây rụng tiền đến hơn sáu trăm ngàn, cậu nói xem thứ này là thật hay giả?

- Tất nhiên là thật.

Trang Duệ nói, sau đó hẩn thấy có chút không ổn nên giải thích:

- Tuy tôi không hiểu, cũng không lên xem, nhưng ông chủ Tạ và ông chủ Lý đều là người trong nghề, nếu không sẽ chẳng đưa giá lên sáu trăm ngàn.

- Cậu Trang, cậu nói rất đúng, tôi không hiểu nhưng tất nhiên sẽ có người giúp mình. Điều tôi cần làm chính là quan sát đấu giá chợ đen này, xem nó có phải một cục diện sắp xếp để chia vào tôi hay không, chỉ cần nhìn ra điểm đó thì tôi sẽ tiến lùi tự nhiên. Các người lên xem xét vật phẩm, là người giám định, nếu giám định đó là thứ tốt thì tôi bỏ ra chút tiền là xong, bảy trăm ngàn chỉ hơn sáu trăm ngàn một trăm ngàn mà thôi, coi như đó là tiền phí giám định.

Lời của tên mập làm cho ba người trong xe chợ bưng tỉnh, thì ra người này khôn khéo như vậy, ai ở trong trường bồng cũng xem hẩn là một kẻ coi tiền như rác, không ngờ tên mập lại lừa gạt được tất cả mọi người, xem ra sau này không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.

Ý nghĩ của nhóm Trang Duệ chợt cải biến, cây rụng tiền kia nếu được đấu giá ở trường hợp chính quy sẽ có giá trên một triệu, tên mập này bỏ ra bảy trăm ngàn, nhìn thì có vẻ có hại nhưng thật ra lại là buôn bán lời. Hẩn ra giá chỉ cao hơn giá của những người khác một trăm ngàn, vừa vặn cao hơn của hóm ông chủ Tạ, hơn nữa còn bày ra bộ dạng lăm tiền nhiều của để cho đám người xung quanh không dám nắm chắc, không dám cạnh tranh. Nếu như lúc bắt đầu mà hẩn hô giá cùng mọi người, sợ rằng bảy trăm ngàn cũng không có được cây rụng tiền.

- Lão Mã tôi lần lộn đến hôm nay thật sự có nhiều thành muốn tính toán tôi, nhưng xin lỗi tôi làm người vẫn rất tốt.

Tên mập chợt nhớ ra thứ gì đó mà cảm khái.

- Ông chủ Mã, sao ông lại nói ra những lời này với chúng tôi, không sợ chúng tôi truyền ra ngoài sao?

Trang Duệ nhìn nụ cười trên mặt ông chủ Mã mà không khỏi có chút nghi ngờ, bọn họ lúc đầu cũng không quá hòa hợp, chẳng lẽ bây giờ đối phương đến để khoe khoang.

- Hì hì, không gạt các cậu, tôi là người thích tính toán, nếu xem xét được kẻ khác thì trăm lợi vô hại, nếu không thể nhìn thấu thì tôi sẽ vài ngày mất ăn mất ngủ.

- Hôm nay biểu hiện của cậu Trang làm tôi thật sự không thể nào nhìn cho rõ, tôi tìm đến muốn hỏi một câu, cậu Trang, thứ Tam Thái Mã được đấu giá cuối cùng là đồ giả phải không? Tôi thấy cậu cũng không phải quá tinh thông phương diện đồ cổ, không biết vì sao cậu có thể nhìn ra?

Tên mập nhìn bức tranh của Đường Bá Hổ rồi hỏi, điều này làm cho Trang Duệ thật sự kinh ngạc, hẳn tưởng mình và Lưu Xuyên nói chuyện không cần thận để đối phương nghe được. Nhưng tên mập này lại có thể nhìn vào biểu hiện của mình để biết Tam Thái Mã là hàng giả, điều này làm trong lòng hắn bùng lên những con sóng ngập trời, vì đến lúc này ngay cả Chu Thụy và Lưu Xuyên cũng coi Tam Thái Mã là hàng thật, nhưng tên mập có tiền tỷ lại coi là đồ giả.

- Nói đùa gì vậy? Tam Thái Mã là đồ giả sao? Mộc Đầu, cậu nhìn ra vấn đề à?

Trang Duệ còn chưa trả lời thì Lưu Xuyên đã nhảy dựng lên.

- Đây Lưu Xuyên tiểu huynh đệ, cậu cung thật sự không hiền lành gì, trong lúc đấu giá đã kích thích ông chủ Tạ, có lẽ trở mặt với tôi cũng là cậu cố ý phải không? Cậu là người kinh doanh, sẽ không thể không hiểu đạo lý vui về sinh lợi, cậu giả vờ làm kẻ có tiền, thật sự không gạt được tôi.

Sau khi nghe Lưu Xuyên nói xong thì ông chủ Mã cũng di chuyển chủ đề, chìa sang người Lưu Xuyên, mà Lưu Xuyên nghe vậy cũng không lên tiếng, vì hành vi của hắn hôm nay thật sự là như vậy.

- Ông chủ Mã, lời này của anh rõ ràng là cất nhắc tôi, không gạt anh, đúng như những gì anh nói, trước nay tôi chẳng có tri thức gì về đồ cổ, đến tham gia chợ đen chỉ là kiếm chút kiến thức mà thôi, thứ hai cũng muốn xem có gì đó thu về với giá rẻ hay không. Tôi lại cho rằng Tam Thái Mã là đồ thật, nhưng tôi không mang nhiều tiền, chỉ có ba trăm ngàn, cây rụng tiền đã được anh mua, Tam Thái Mã cuối cùng tôi cũng muốn mua, không ngờ lại không đủ tiền.

Trang Duệ nghiêm mặt nói.

95. Chương 95 : Tư Tưởng Ngao Viên.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 95: Tư tưởng Ngao viên.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

nguồn (.)

Tên mập dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Trang Duệ một lúc lâu, mãi đến khi thấy Trang Duệ có chút sợ hãi thì mới mở miệng nói:

- Tôi đã kinh doanh hơn hai mươi năm, từ một chân chạy bàn đến một thằng nhận thầu lò than nhỏ, phát triển mãi đến tận ngày hôm nay. Trong mắt người ta tôi là một nhân sĩ thành công, tôi đã gặp qua đủ mọi hạng người, nhưng đối với cậu Trang thì tôi thật sự nhìn không thấu. Lời này của cậu dù là thật hay giả thì cũng không có vấn đề, nhưng lão Mã tôi đã xem các cậu là bạn bè, sau này nếu có dịp đến Sơn Tây, cứ đến tìm tôi.

Trang Duệ nghe thấy tên mập không tiếp tục nhắc lại chuyện vừa rồi thì thở phào một hơi, người này cũng quá đáng sợ, chưa nói giả heo ăn thịt cọp, thật sự còn nhìn rõ lòng dạ của kẻ khác, nếu ở lâu với tên này thì sợ rằng sẽ bị đối phương móc hết bí mật ra mất.

Xe đến thành phố Lhasa, trước tiên mọi người tiến chân tên mậ về khách sạn, nhưng tên mậ không biết có tâm tư gì mà mời mọi người ở lại dùng cơm, lúc dùng cơm lại cho số điện thoại liên lạc. Đến tối Trang

Lúc trước tuy Tổng Quân đã nói là năm trăm ngàn nhưng đó chỉ là giống thường, không phải là giá của Ngao tinh khiết, bây giờ bọn họ mang về hai con đều là con của chó Ngao lông vàng tinh khiết, đồng thời chó mẹ cũng là Ngao Tây Tạng, vì vậy mà giá của hai con Ngao con này được đội lên rất cao, cũng không phải năm trăm ngàn là có thể mua được. Vài ngày trước hắn đã điện thoại cho Tổng Quân, mà Tổng Quân cũng đã nói, một con Ngao giá ba triệu, nếu Lưu Xuyên không nỡ, hắn thậm chí còn muốn mua lại cả đôi.

- Cút đi ngay, cho cậu bức tượng cây tử đàn, chuyện ngao viên tôi sẽ bỏ ra ba triệu, những chuyện khác không cần suy nghĩ.

Trang Duệ nghe vậy thì cười mắng, sau khi bàn với Nhân Thanh Thổ Mộc và từ thảo nguyên quay về, hắn và Lưu Xuyên đã xem xét ổn thỏa, chuyện đầu tư Ngao viên sẽ do Trang Duệ bỏ ra ba triệu, Lưu Xuyên bỏ bốn triệu. Trước tiên bọn họ tìm một chỗ vắng vẻ mua với giá rẻ, kiến tạo ra Ngao viên, vì chỉ là lai giống chó Ngao nên cũng không có thêm quá nhiều chi phí, dựa theo hiệp nghị với Nhân Thanh Thổ Mộc, có thể miễn phí mang đến vài con chó Ngao trưởng thành từ thảo nguyên.

Tất nhiên miễn phí chỉ là không cần hao tổn tiền mặt, nhưng sau khi Ngao viên được thành lập, Nhân Thanh Thổ Mộc cũng có cổ phần công ty. Bây giờ Lưu Xuyên và Trang Duệ đã đại khái có phân chia, Lưu Xuyên bỏ vốn bốn triệu, làm chủ tịch pháp nhân của Ngao viên, giữ bốn mươi phần trăm cổ phần, Trang Duệ bỏ ra ba triệu, giữ ba mươi phần trăm cổ phần, Nhân Thanh Thổ Mộc bỏ ra chó Ngao trưởng thành, được quyền sở hữu chó Ngao cung cấp, giữ hai mươi lăm phần trăm cổ phần, còn năm phần trăm cổ phần cho Chu Thụy.

Lúc trước Chu Thụy còn chưa đồng ý đến Bành Thành cùng công tác, Lưu Xuyên và Trang Duệ thật sự nghĩ nát óc về vấn đề liên hệ với Nhân Thanh Thổ Mộc. Vì mùa xuân đến thì trường bỗng sẽ giải tán, Nhân Thanh Thổ Mộc sẽ không có chỗ ở cố định trên thảo nguyên, không có điện thoại thì khó bề liên lạc được, nếu không có người quen thuộc cuộc sống của dân du mục, căn bản không thể liên hệ với bọn họ được. Nhưng lúc này Chu Thụy đồng ý, coi như chướng ngại của bọn họ đã không còn.

- Ngao viên sao? Trang Duệ, Đại Xuyên, các cậu thật sự tính toán nuôi chó Ngao à?

Chu Thụy cũng không biết hai người bọn họ đã bàn định tốt, trước đó mình chỉ suy đoán, bây giờ nghe nói như vậy thì mở miệng xác định.

- Anh Chu, không phải là chúng ta, phải là nói cả anh nữa, là anh và Đại Xuyên, còn có Nhân Thanh Thổ Mộc, tôi chỉ trông nom khoản xuất tiền, quản lý tài vụ, sự việc khác sẽ không quan tâm. Đúng rồi, trong Ngao viên cũng có cổ phần của anh...

Trang Duệ mỉm cười uốn nắn lời nói của Chu Thụy, sau đó hắn nói ra ý tưởng của mình và Lưu Xuyên, còn giải thích đại khái cho Chu Thụy. Nhưng khi Chu Thụy nghe nói mình có năm phần trăm cổ phần thì lắc đầu nói:

- Trang Duệ, Đại Xuyên, tâm ý của các cậu tôi xin nhận, nhưng xây dựng Ngao viên tốn không ít tiền, tôi không bỏ ra xu nào, lấy cổ phần cũng không an lòng, tôi coi như làm công là được.

- Anh Chu, anh cũng đừng nhún nhường, thao tác cụ thể chúng tôi còn phải mời luật sư để cố vấn, đợi đến khi chúng tôi mua được khu vực đất làm Ngao viên, tốt nhất cũng nên cho Nhân Thanh Thổ Mộc đại ca đến một chuyến. Chúng ta cùng nhau bàn bạc, còn chuyện cổ phần, có lẽ đến lúc đó anh sẽ không đến năm phần trăm, nhưng bây giờ thì không nhiều lời.

Lưu Xuyên khoát tay áo, hắn rất có phong thái của vị chủ tịch chưa tiền nhiệm, nhưng lời nói của hắn cũng không làm người ta phản cảm, Chu Thụy suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

- Anh Chu, thứ này anh cầm trước, trước tiên về nhà với các bác, ở cùng các bác một thời gian, sau đó đến Bành Thành tìm tôi. Sau này Ngao viên xây dựng thành công, chúng ta sẽ rất bề bộn, sợ rằng cũng không có thời gian về nhà.

Đợi mọi người quay về khách sạn, Lưu Xuyên lấy ra một túi xách màu đen ném cho Chu Thụy.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Chu Thụy có chút sững sốt, hắn tiện tay kéo khóa ra xem, thân thể chợt đông cứng, bên trong là từng cọc tiền mười ngàn, tổng cộng có mười cọc là một trăm ngàn. Chu Thụy không phải chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, nhưng tiền đó vốn không thuộc về hắn, bây giờ nghe Lưu Xuyên nói, lại nhìn tiền trong tay, dù là kẻ có kinh nghiệm lâu năm như hắn cũng không khỏi sững sờ.

- Đại...Đại Xuyên, tiền này là cho tôi sao?

Chu Thụy nói cũng không gọn, sau khi hắn đi bộ đội thì trải qua nhiều công tác, tiền lương cao nhất cũng chỉ là hơn một ngàn, bây giờ chợt thấy nhiều tiền như vậy, không khỏi cảm thấy thất thố.

Với thân thủ của Chu Thụy, nếu đi đường ngang ngõ tắt, muốn kiếm tiền cũng không khó, nhưng hắn luôn giữ vững nguyên tắc của mình: Cố gắng làm việc, an tâm làm người. Tuy hắn có chút khổ cực mệt mỏi nhưng đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình cũng đáng.

Sau giai đoạn bối rối thì Chu Thụy bình tĩnh trở lại, hắn đưa túi xách lại cho Lưu Xuyên rồi nói:

- Đại Xuyên, tôi biết cậu có ý tốt, nhưng tiền này tôi không nhận, có câu không công không nhận lộc, tôi còn chưa làm việc thì cậu đã trả thù lao, đây là không hợp quy củ, sau này tôi làm việc sẽ nhận tiền, không cho cũng nhận.

Chu Thụy nói một lời vui đùa nói gắp, đồng thời hắn cũng ra quyết định, sau này sẽ làm việc với Lưu Xuyên và Trang Duệ. Phải biết rằng bọn họ còn chưa xem qua giấy chứng minh của mình mà tiện tay ném ra một trăm ngàn, đi theo những ông chủ quyết đoán như vậy, tin chắc cuộc sống sau này là cực tốt.

Trang Duệ nghe vậy thì đẩy Tiểu Bạch Sư đang đảo quanh mình ra ngoài, mới vài giờ không gặp mà bây giờ đã cầu xé quần hắn, không biết đang trả thù vì mình đi tắm không mang theo, hay đang tỏ ra thân mật?

- Anh Chu, tiền này anh cầm lấy, anh cũng biết rồi đấy, tôi và Đại Xuyên lần này đến mua chó Ngao, người khác đặt mua, nếu không có anh dẫn đường, chúng tôi căn bản không tìm được dân du mục. Vì vậy số tiền kia xem như là phí dịch vụ, dù anh không đi cùng thì chúng tôi cũng sẽ đưa anh số tiền này, anh nên nhận lấy, không có gì xấu hổ cả.

Trang Duệ nói thật lòng, tuy Nhân Thanh Thổ Mộc tặng chó cho Lưu Xuyên nhưng Chu Thụy là người lột da sói. Lưu Xuyên biết rõ dân Tạng chú ý đến quà tặng, hơn nữa hai con chó Ngao đều là quà độc đắc của Lưu Xuyên, nếu phải phân chia thì cũng là đương nhiên.

Vì vậy Chu Thụy cầm một trăm ngàn, Lưu Xuyên cũng đã sớm có kế hoạch, tiền này lấy ra từ ba trăm ngàn của Trang Duệ, xem như hắn mượn của Trang Duệ, sau này sẽ trả lại.

- Được, tiền này tôi nhận, ngày mai tôi sẽ đi từ chức, ba năm ngày sau sẽ đến Bành Thành. Chu Thụy tôi không có lời hay, chỉ nói sau này sẽ xem mọi người là anh em, nhất định sẽ làm hết sức có thể.

Chu Thụy không tiếp tục từ chối, hắn cầm túi xách lạnh buốt, trong lòng lại nóng như lửa, hắn không ngờ hai người thanh niên này lại sáng khoái như thế, vì vậy trong lòng đã có quyết định, xem như mình bán mạng cho hai người bọn họ.

97. Chương 97 : Lễ Vật Phiền Nao.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 97: Lễ vật phiền nao.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tháng hai ở Bành Thành, lúc này những cây liễu ở ven đường đã bắt đầu đâm lá, từng cành cây nhảy múa theo gió xuân ấm áp.

Từ sáng sớm Trang Duệ đã bị mẹ bắt ra ngoài mua thức ăn, lúc này vừa vào cửa đã bị Tiểu Bạch Sư quần lấy, hẳn nghe thấy trong phòng mình vang lên tiếng chuông điện thoại cũng không thể chạy đến nghe máy ngay được.

- Tiểu Duệ, đứa nhỏ này đang làm gì vậy? Điện thoại đổ chuông nửa ngày rồi sao không ra nghe máy?

Trang Mẫu thấy Trang Duệ đang đùa giỡn với Tiểu Bạch Sư thì trên mặt tràn đầy vui vẻ, con chó kia đúng là thông minh, được Trang Duệ dạy bảo một phen, nó biểu hiện rất thân mật với Trang Mẫu, Trang Mẫn và cả Tiểu Niếp Niếp, Lưu Xuyên thấy vậy thì cực kỳ hâm mộ, còn thầm mắng Tiểu Bạch Sư bất công.

- Này, Huyền Băng à? Sao cô biết số điện thoại của tôi?

Trang Duệ tìm kiếm một lúc lâu mới phát hiện đó không phải là điện thoại cố định, xem ra cần phải thiết lập tiếng chuông đặc biệt hơn một chút.

Trang Duệ lấy chiếc điện thoại từ trong túi áo của mình trong phòng ra xem, khi nghe máy thì mới biết đối phương là Tần Huyền Băng, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng thì hận không thể ỉn một tát. Rõ ràng là

Lưu Phụ đã nổi giận, Lưu Xuyên cúi đầu, dứt khoát không nói lời nào, hắn thầm nghĩ đợi đến khi nó cần bị thương vài người thì mới biết lợi hại.

- Cha nuôi, chúng con muốn xây dựng Ngao viên, nhưng muốn làm phải có vài chục mẫu đất, tiền chúng ta lại không có quá nhiều, việc này bố cần phải hỗ trợ mới được.

Trang Duệ thấy Lưu Phụ nhắc đến chuyện Ngao viên thì vội vàng nói ra ý nghĩ của mình, hắn ngay từ đầu đã cùng Lưu Xuyên nghĩ sự việc có hơi đơn giản, sau khi trở lại Bành Thành nghe xong giá đất mà bắt đầu suy tính lại, chính mình nếu bỏ ra bảy tám triệu mua đất thì cũng không còn thừa lại nhiều tiền.

Trang Duệ tuy ngoài miệng luôn nói mặc kệ Ngao viên này, nhưng đây là công việc kinh doanh đầu tiên của hắn trong đời, hắn vẫn rất quan tâm, vì vậy hai ngày qua về nhà cũng tra cứu không ít tài liệu.

- Việc này tôi sẽ làm tốt cho các cậu, bên cạnh khu căn cứ chó nghiệp vụ của cục công an còn có hơn hai mươi mẫu đất, lúc đó thuộc quy hoạch mở rộng khu căn cứ chó nghiệp vụ nhưng sau này lại hủy bỏ, mảnh đất kia mãi không dùng. Hôm nay tôi đến cục công an thành phố hỏi thăm, có thể thuê cho các cậu sử dụng, kỳ hạn là hai mươi năm nhưng không thể bán, hơn nữa tiền thuê cũng phải trả không thiếu một đồng.

- Còn nữa, sau kỳ thuê đất thì tất cả cơ sở hạ tầng đều phải nhượng lại cho cục công an, nếu hai cậu đồng ý với điều kiện này thì ngày mai có thể đi ký hợp đồng làm thủ tục, nếu không đồng ý thì tôi cũng không trông nom chuyện của các cậu, hôm nay coi như tôi phải chường mặt ra hơi nhiều rồi.

Lưu Xuyên và Trang Duệ nghe Lưu Phụ nói như vậy thì tất nhiên không kìm được vui mừng, bọn họ liên tục gật đầu, điều kiện của ông đề xuất là không đáng kể. Phải biết rằng dù xây dựng đường cao tốc, khi hết niên hạn thì quyền sở hữu cũng phải trả về cho nhà nước, chỉ thuê mà không mua phù hợp với tâm tư của hai người. Bọn họ có thể dùng tài chính để tu kiến Ngao viên, xây dựng thêm nhiều thứ, vì vậy Ngao viên mở không lâu sẽ có thể buôn bán với bên ngoài.

Quan trọng là khu căn cứ chó nghiệp vụ của cục công an không cách quá xa nội thành, lái xe cũng mất một tiếng đồng hồ mà thôi, hơn nữa xây dựng Ngao viên ở bên cạnh khu căn cứ chó nghiệp vụ của cục công an cũng có thể phòng ngừa bọn đạo chính đến trộm chó con. Phải biết rằng nhiều địa điểm Ngao viên đã từng xảy ra nhiều chuyện như vậy, vì những năm nay đám người vì tiền không muốn sống vẫn còn rất nhiều.

Sự kiện làm cho Trang Duệ và Lưu Xuyên đau đầu vài ngày qua đã được Lưu Phụ giải quyết, khi thấy ông không còn nhắc đến chuyện bọn họ mang súng theo, Trang Duệ vội vàng hiến thuốc quý, hắn bối loạn lên khắp khớp xương của ông.

Kết quả tất nhiên là bệnh được loại trừ, nhưng Lưu Phụ cũng không dễ nói chuyện như vậy, hầu như hạ lệnh cho Trang Duệ phải mang về cho ông chục cân thuốc mỡ như thế. Trang Duệ rơi vào đường cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý, hắn kéo Lưu Xuyên mang theo ba con chó Tây Tạng rời khỏi nhà, chuyện thuốc mỡ sau này sẽ tác động để Lưu Mẫn lên tiếng, tất nhiên sẽ không có vấn đề.

Lúc này mới một giờ chiều, mà mãi đến bốn năm giờ thì Tổng Quân mới đến Bành Thành, vì vậy mà Trang Duệ và Lưu Xuyên cũng không có việc gì, cả hai hợp kế, quyết định đến cửa hàng của Lưu Xuyên trong khu đồ cổ. Lúc này tâm tư của Lưu Xuyên đều đặt lên vấn đề Ngao viên, còn quán thú cưng thì hắn chuẩn bị đề bạt một tên nhân viên làm trưởng cửa hàng, cho bọn họ thêm một phần cổ phần, sau này có chuyện gì thì bọn họ sẽ đi xử lý.

- Alo, ai vậy? Anh Chu à? Anh nói gì? Anh đang ở nhà ga Bành Thành sao? Anh cứ đứng chờ ở cửa ga, tôi và Mộc Đầu sẽ đến đón anh ngay.

Xe vừa dừng lại thì điện thoại của Lưu Xuyên đã vang lên, hắn nghe máy, người gọi đến là Chu Thụy, hơn nữa Chu Thụy đã đến ga Bành Thành, vì vậy hắn vội vàng cúp điện thoại và khởi động xe.

Hôm trước Lưu Xuyên đã điện thoại cho Chu Thụy, biết Chu Thụy từ chức rất thuận lợi, đã về nhà ở Thiểm Tây. Nhưng khi đó Lưu Xuyên bên này còn chưa giải quyết tốt vấn đề quỹ đất của Ngao viên, vì vậy nói Chu Thụy cứ ở nhà, nửa tháng sau đến Bành Thành cũng không muộn. Không ngờ Chu Thụy làm việc vẫn bảo trì tác phong quân nhân, đi như gió.

Chợ đồ cổ khá gần ga Bành Thành, vì vậy chỉ mất năm sáu phút thì Lưu Xuyên đã chạy đến nhà ga, hắn liếc mắt thấy Chu Thụy đang đeo ba lô đứng ở ngoài nhà ga.

Dù sao cũng là bạn bè đã từng chia sẻ hoạn nạn, dù chỉ không gặp vài ngày nhưng ba người bây giờ gặp lại nhau ở Bành Thành cũng thật sự rất vui vẻ. Lưu Xuyên gọi điện thoại về nhà để ẹ quét dọn gian phòng mà đơn vị cung cấp, tạm thời cho Chu Thụy ở đó, vì vậy mà Chu Thụy trở thành hàng xóm của Trang Duệ, vì căn phòng đó của Lưu Xuyên cũng ở cùng lầu với Trang Duệ.

- Anh Chu, nếu anh không thấy phiền, trước tiên chúng ta đến quán thú cưng ngồi một chút, cũng cho anh nhận thức một chút, buổi tối sẽ có bữa tiệc tốt cho anh đón gió tẩy trần.

Lưu Xuyên rõ ràng đẩy phúc của người khác sang ỉnh.

- Không có gì mà phiền phức, ngày hôm qua đã ngủ một đêm trên xe lửa.

Chu Thụy nói đơn giản nhưng cũng có chút kích động, dù sao Lưu Xuyên cũng nói sẽ cho hắn hai mươi phần trăm cổ phần của cửa hàng thú cưng.

Lưu Xuyên không nói gì nữa, hắn lái xe về chợ đồ cổ, đưa Chu Thụy đi về phía cửa hàng thú cưng của mình.

- Ôi, anh Hùng, Hầu Tử, hai vị đúng là khách quý, tìm đến quán nhỏ này có gì sao?

Khi còn chưa đi vào trong quán thú cưng thì Lưu Xuyên đã thấy hai gương mặt mà mình không ưa thích gì.

99. Chương 99 : Thăng Xui Xẻo (2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 99: Thăng xui xẻo (2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trong chợ đồ cổ Bành Thành luôn có một số chủ quầy rãnh rỗi, lúc đầu dựa vào da mặt dày thủ đoạn vô lại và xảo trá để kiếm vài đồng sống qua ngày, nhưng sau khi chợ đồ cổ chính đốn lại, những người này không còn đường ra, vì vậy bắt đầu đổi nghề, nhưng chó thể nào cũng ăn ***, chuyển đối tượng lừa gạt sang khách hàng.

Vài năm trước Đại Hùng còn chưa pha trộn với chợ đồ cổ bên này, khi Lưu Xuyên mở cửa hàng thú cưng thì Đại Hùng và Hầu Tử đã đi cùng nhau, chỉ không vài câu mà hợp thành bọn, lúc đó dám đập nát một cánh cửa thủy tinh của Lưu Xuyên. Khi đó Lưu Xuyên mới ra trường chưa bao lâu, còn chưa thích ứng với quy củ xã hội đen, vì vậy hắn mang theo cờ lê mà công nhân kỹ thuật đến lắp đặt thiết bị còn chưa kịp chuyển đi để triển khai thể tấn công, nghe nói lúc đó hắn đuổi đánh hai tên kia vài chục mét, làm cho hai tên này phải quỳ xuống cầu xin tha thứ mới dừng tay.

Tuy Lưu Xuyên làm việc lỗ mǎng nhưng sự việc này cũng cho cha giải quyết, sau sự kiện đó thì hắn thành danh trong chợ đồ cổ, đám người bình thường thích quây phá thấy mặt là gọi ngay anh Đại Xuyên, không thường lui tới sẽ gọi là ông chủ Lưu, người thâm ngǎng chân cũng ít hắn đi. Đời là như vậy, Lưu Xuyên mạnh mẽ không sợ ai, lại có cha sau lưng, tất nhiên sẽ phát triển tốt trong chợ đồ cổ Bành Thành. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Không biết có phải vì sợ Lưu Xuyên hay không mà Đại Hùng và Hầu Tử mai danh ản tích một thời gian, sau đó lại xuất hiện thì bày quán trên phố cổ, nhưng ngày thường thấy Lưu Xuyên thì trốn. Trước đó dù hai tên biết được tin Trang Duệ bán hồ lô để được nhiều tiền nhưng cũng không dám đến gây rối, hôm nay không biết vì sao lại tìm đến cửa, còn ngồi ngay trong tiệm.

- Ôi, Đại Xuyên, anh đã quay lại, làm cho hai anh em chúng tôi đợi cả nửa ngày rồi.

Khi thấy Lưu Xuyên đẩy cửa đi vào thì Đại Hùng và Hầu Tử lập tức đứng lên ghé sa lông, cả hai tươi cười tiến lên chào đón.

- Hi, anh Hùng, Hầu Tử, tôi cũng không để hai vị phải chờ, quán nhỏ của tôi cũng không chứa được hai vị đại thần, hai vị có gì cứ nói thẳng, chút nữa tôi còn phải ra ngoài.

Lưu Xuyên cũng không muốn nói nhảm với hai người bọn họ, vì vậy mà đi thẳng vào vấn đề.

Hầu Tử thấy Lưu Xuyên thì trong lòng chợt phát lạnh, hần sờ vết sẹo trên đầu, lại lùi về phía sau vài bước. Đại Hùng thì lại là nhân vật số một trong chợ, tuy cũng sợ Lưu Xuyên nhưng cũng không quá mức như Hầu Tử.

- Đại Xuyên, là thế này, lần trước vị huynh đệ kia mua được của tôi một cái hồ lô Tam Hà Lưu...

- Đây, chờ chút, anh Hùng, anh cũng không phải chỉ lẫn lộn ở chợ đồ cổ này một hai năm phải không? Anh cũng hiểu quy củ, thế nào? Anh muốn đến đây đòi nợ sao?

Không đợi Đại Hùng nói xong, Lưu Xuyên cắt đứt lời của đối phương, vẻ mặt cũng trở nên khó coi. Hần vốn xem chuyện này là quá khứ, không ngờ đối phương lại còn có gan tìm đến gây sự, đúng là không ăn đòn không chữa.

- Đừng...Đừng, Đại Xuyên, các anh để tôi nói hết lời đã, hai anh em chúng tôi cũng không phải đến đây đòi nợ, có chuyện thế này...

Khi thấy Lưu Xuyên trừng mắt bày ra bộ dạng muốn trở mặt thì Đại Hùng liên tục khoát tay nói ra một câu chuyện, vì vậy mà Lưu Xuyên và Trang Duệ mới biết đó là chuyện gì, hai bên nhìn nhau, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thì ra lần trước chuyện Trang Duệ mua được hàng trên tay Đại Hùng và bán được giá một trăm năm chục ngàn, chỉ sau vài ngày thì tin này truyền khắp chợ đồ cổ, Đại Hùng cực kỳ hối hận, hần tự mình vài bạt tai, nhưng hần cũng không dám trêu vào Lưu Xuyên, không dám đến gây rối, chỉ có thể cầm nín chịu thiệt mà thôi.

Sau đó Đại Hùng cứ nghĩ mãi đến vấn đề này mà cảm thấy rất khó chịu, hơn một trăm ngàn cứ như vậy mà chạy ra khỏi tay mình, dù là ai cũng thật sự nổi giận. Hần nghĩ đến chuyện mình mua hồ lô để ở Thiên Tân, lúc đó trong quầy còn nhiều hồ lô để, nếu nói không chính xác thì rất có thể sẽ còn vật phẩm giống như Tam Hà Lưu.

Đại Hùng có ý nghĩ như vậy mà cảm thấy ngứa như mèo cào, hần cũng không thể nào tiếp tục ở lại, vì thế mà tìm đến Hầu Tử, hai người gom tất cả tiền bạc và mượn của bạn bè được ba chục ngàn, sau đó Đại Hùng ngồi xe lửa đến nhà của bác Tần.

Thiên Tân chính là một trung tâm đồ cổ cực kỳ hưng thịnh vào thời dân quốc, phải nói là vượt xa Bắc Kinh, nguyên nhân là nơi này có ẩn cư không ít những vị quan lớn của triều nhà Thanh, những thế hệ con cháu sau này không có kỹ năng sinh tồn, chỉ có thể lấy những vật phẩm của cha ông để lại ra bán, vì vậy mà thị trường đồ cổ ở Thiên Tân cực kỳ phát đạt.

Dù đã phát triển hơn nửa thế kỷ nhưng bây giờ thị trường đồ cổ ở Thiên Tân vẫn cực kỳ phát đạt, Đại Hùng đi dạo vài ngày ở chợ đồ cổ Thiên Tân, hần không hiểu những món hàng gốm sứ đồng xanh, chữ nghĩa danh nhân, hần cũng biết đó phần lớn là đồ giả. Nhưng vài ngày trôi qua mà hần thật sự còn chưa gặp được vật mình thích.

Khi Đại Hùng không nhìn được và chuẩn bị quay về Bành Thành thì chợt thấy một ông lão ăn mặc mặc nhưng rất sạch sẽ giống như một công nhân về hưu bày quán hơn mười cái để hồ lô, hần nhìn trúng một cái hồ lô trong số đó, vì nó tương tự như hồ lô Tam Hà Lưu mà hần từng bán cho Trang Duệ.

Đại Hùng trò chuyện với ông lão kia, sau đó biết ông lão này chính là hậu nhân của những vị quan chạy loạn từ Bắc Kinh đến Thiên Tân, sau giải phóng thì tự lực cánh sinh, vào làm việc ở nhà máy, bây giờ con cháu đã lớn, chính mình cũng về hưu.

Ông lão tưởng rằng mình về hưu thì có cuộc sống thoải mái, nhưng không ngờ con cái bất hiếu, không những không phụng dưỡng bố già, mỗi tháng còn nhận cả tiền lương hưu của ông. Ông lão tức giận đi tìm công an

nhưng cũng không có biện pháp làm gì đứa con bất hiếu, vì không còn cách nào khác nên lấy ra những thứ mà bố mình còn sống thường xuyên sử dụng để tìm người xem xét, bọn họ nói rằng có giá vài chục ngàn, vì vậy ông lão mới đưa ra bày quầy ở chợ đồ cổ Thiên Tân.

Đại Hùng cũng là một kẻ trước nay hay chơi trò hai người cùng hát xướng để lừa gạt kẻ khác, nhưng hẳn hàn huyền với ông lão này nửa ngày nhưng không thấy ai khác đến mời chào, trong lòng đã tin tưởng ba phần. Sau đó ông lão lại lấy ra một tấm hình chụp ảnh tổ tiên, lại chỉ vào đứa bé nói là mình, Đại Hùng nhìn vào tấm ảnh, đứa bé kia thật sự có vài phần tương tự như ông lão này, vì vậy hẳn lại càng thêm tin tưởng.

Lúc đó Đại Hùng chỉ nghi ngờ hồ lô để kia là Tam Hà Lưu, nhưng ông lão ra giá năm chục ngàn, một phần tiền cũng không giảm. Lão nói đây là di vật của bố mình, nếu không phải con cái bất hiếu cũng sẽ không mang ra bán. Đại Hùng trò chuyện với ông lão nửa ngày, lại bỏ tiền mời ông một bữa cơm, sau đó mới giảm giá chiếc hồ lô để kia chỉ còn ba chục ngàn. Hẳn lấy được hồ lô để thì không kìm được vui sướng mà ngồi xe lửa chạy suốt đêm về Bành Thành.

Đại Hùng hôm sau cầm hồ lô để đi tìm ông chủ Lữ, mời ông ta xem xét. Ông chủ Lữ nhìn qua một lúc, sau đó trực tiếp phán rằng thứ này được làm chưa đến mười năm, tay nghề không kém, có thể đáng giá trên dưới một trăm đồng.

Khi đó Đại Hùng tức giận tái mặt, thứ nhất hận ông lão kia chơi khăm mình, thứ hai hận ông chủ Lữ nói chuyện quá tổn hại. Nhưng lúc này hẳn thật sự không còn tiền để bắt xe về Thiên Tân, hẳn cũng biết đối phương lừa đảo quá tinh xảo, chắc sẽ không ngồi ở đó chờ mình đến đòi nợ. Đồng thời chuyện này cũng không thể nói rõ, mình tìm được đối phương cũng chẳng làm gì được người ta.

Đại Hùng vốn bỏ ra một khoản tiền lớn, bây giờ thì hoàn toàn trơn mắt há mồm, chưa nói đến chuyện dốc hết vốn liếng của mình, thậm chí còn thiếu nợ bạn bè vài ngàn, cũng có thân thích thấy hẳn lảng tử quay đầu thì Ợn tiền. Bây giờ nghe nói hẳn ném tiền ra ngoài, ai cũng đến đòi nợ, thiếu chút nữa đã đập nát cửa nhà, điều này làm cho hẳn còn dám sinh ra ý nghĩ đi cướp ngân hàng.

Cuối cùng Hầu Tử đưa ra ý kiến, vài ngày nay chợ đồ cổ đồn rằng Lưu Xuyên mua được vài con Ngao con thuần chủng có giá trị vài triệu đồng, hai người lại hợp kế, mình lẫn lộn ở chợ đồ cổ nhiều năm mà không kiếm được xu nào, bây giờ còn nợ người ta một khoản tiền. Lưu Xuyên là người còn trẻ, mới buôn bán vài năm đã có vài triệu đồng.

Đại Hùng và Hầu Tử đến tìm Lưu Xuyên, bọn họ muốn tìm được hướng phát triển, hoặc là làm công cho Lưu Xuyên cũng được, vì bọn họ biết rõ Lưu Xuyên là người sáng khoái.

Sau khi nghe xong câu chuyện ly kỳ như vậy thì Lưu Xuyên cũng đỡ khóc đỡ cười, Trang Duệ ở bên cạnh lại có chút hả hê. Ai bảo tên khốn Lưu Xuyên có chút tiền là huênh hoang, một con Ngao con vài triệu, chắc chắn cũng là tự Lưu Xuyên khoe khoang ra ngoài.

- Nay hai anh bạn, lần này tôi đi cũng vì may mắn mới có được hai con Ngao.

Lưu Xuyên vừa nói vừa chỉ hai chú Ngao chạy dưới chân mình, hẳn nói tiếp:

- Tôi đang chuẩn bị kinh doanh hướng mới, có lẽ sau này sẽ ít về cửa hàng thú cưng này, tôi làm sao có thể giúp gì được cho hai vị?

- Đại Xuyên, từ khi anh đến chợ này thì anh em chúng tôi đã đến gây phiền, cũng bị anh dạy bảo cho không nhẹ, nhưng hai anh em chúng tôi đều chịu phục. Đã ba bốn năm rồi, hai anh em chúng tôi cũng coi như cái tà quy chính mới lẫn lộn đến bây giờ, thậm chí lúc này còn không có cơm ăn, cũng mong Đại Xuyên nhân nghĩa kéo chúng tôi một tay.

Đại Hùng thấy Lưu Xuyên nói lời có ý muốn từ chối thì cũng không cần quan tâm đến thể diện, hẳn mở miệng cầu khẩn rồi nhìn về phía Trang Duệ nói:

- Huynh đệ, hồ lô Tam Hà Lưu được cậu mua đi, tôi chỉ có thể trách mình có ánh mắt vụng về, tôi cũng không muốn đến đây tìm chút tiền quay về, hôm nay cầu mong cậu nói giúp cho vài lời.

100. Chương 1 00: Thành Viên Tổ Chức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 100: Thành viên tổ chức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trang Duệ nghĩ lại mà thấy cũng đúng, bán đi với giá một ngàn mà qua tay người ta lại thành một trăm năm chục ngàn, vấn đề này nếu phát sinh trên người hắn thì chắc chắn trong lòng sẽ rất bức bối. Hắn có chút không đành lòng, vì vậy nói với Lưu Xuyên:

- Lưu Manh, khoảng thời gian này chúng ta cũng thiếu người, cậu xem có nên sắp xếp được không?

Sắp đến giai đoạn trù bị xây dựng Ngao viên, đến lúc đó phải thi công và tìm giấy phép, ba năm người chắc chắn sẽ cực kỳ bận rộn. Trang Duệ nói như vậy có nghĩa là trước tiên có thể dùng hai người này, nhưng ý kiến này cần phải được Lưu Xuyên thông qua mới tốt.

Lưu Xuyên trước nay đều là người thích mềm không thích cứng, vừa rồi Đại Hùng nói vài năm qua sống khổ sở, hắn cũng có chút xấu hổ. Khi đó hắn đánh người ta tét đầu nhưng cũng không bồi thường, vài năm qua hai tên này thấy mình còn cực kỳ cung kính, bây giờ thành bộ dạng thế này, đến cầu tận cửa, hắn cũng khó thể từ chối.

- Thế này đi, Đại Hùng, Hầu Tử, bây giờ hai người làm công tác hỗ trợ trong quán thú cưng, làm quen với khách hàng, vì những thứ trong đó tôi cũng không thể nói rõ ràng với hai người được. Còn chuyện tiền lương, mỗi người mỗi tháng hai ngàn đồng, nếu năng lực tốt thì sẽ tăng tiền thưởng, các anh thấy sao?

Lưu Xuyên suy nghĩ một chút, chuyện Ngao viên thật sự không nên cho hai người này nhúng tay vào, hơn nữa bọn họ cũng không có năng lực. Bọn họ lăn lộn nhiều năm ở chợ đồ cổ, thậm chí còn lâu năm hơn mình, tất nhiên sẽ rất hiểu rõ chuyện buôn bán mèo chó chim chóc.

Quan trọng là hai người này đều là loại nói rất hay, có thể nói chết thành sống, thích hợp nhất để công tác bên cửa hàng thú cưng. Lưu Xuyên vốn định cho Chu Thụy chạy nguồn cung cấp, chính mình mở thị trường, nhưng hôm nay thấy Đại Hùng và Hầu Tử thì chợt thay đổi ý nghĩ, khoảng thời gian sau này mình sẽ bận tới mặt, thứ hai là với cái miệng nhanh nhạy và cực dẻo của hai người kia, sợ rằng còn buôn bán tốt hơn cả mình.

- Được rồi, được rồi, Đại Xuyên, à, không, ông chủ, hai anh em chúng tôi đảm bảo sẽ làm tốt, cứ giao chuyện kinh doanh của cửa hàng thú cưng cho anh em chúng tôi, chúng tôi sẽ thu gom tất cả các mối kinh doanh thú cưng.

Sau khi nghe được lời của Lưu Xuyên thì Đại Hùng và Hầu Tử chợt vui sướng, hai ngàn đồng tiền lương đối với tiêu phí ở Bành Thành thì cũng xem như khá cao, so ra có lợi nhuận hơn việc bọn họ thức dậy sớm đi buôn bán lừa gạt rất nhiều. Hơn nữa bọn họ còn có tiền thưởng, vì vậy mà lúc này bọn họ thật sự nghĩ đến chuyện muốn đến cướp chuyện làm ăn của người khác.

- Đừng, tôi nói với hai vị nhé, dù nói cùng nghề là oan gia nhưng thị trường Bành Thành là rất lớn, cũng không phải một nhà có thể lung đoạn được, hai anh chỉ việc thường xuyên chạy ra ngoài, tìm chút khách lạ, cùng đừng cướp mối làm ăn của người khác.

Lưu Xuyên nghe thấy hai người kia nói như vậy thì biết bọn họ có ý gì, vì vậy vội vàng mở miệng nhắc nhở. Hắn đã kinh doanh thú cưng được bốn năm năm, tuy có quan hệ không tốt với một hai nhà nhưng cũng không vạch mặt, nếu như bây giờ bị hai kẻ dở hơi phá hoại, sợ rằng sau này mình cũng xấu hổ khi đến đây.

- Được rồi, ông chủ, anh cứ yên tâm, anh em chúng tôi làm việc tuyệt đối tín nhiệm, đến lúc đó sẽ đặc biệt đến công viên tìm những người già, chắc chắn bọn họ sẽ rất hứng thú với thú cưng.

Hầu Tử vừa nghĩ đã có ý hay, điều này cũng làm ánh mắt Lưu Xuyên sáng lên, bình thường hẳn cũng không chú ý đến những vị khách già lão, chẳng qua chỉ làm ăn với người trẻ mà thôi.

- Được, Hầu Tử, hai anh nếu làm tốt, sau này chuyện làm nhà lấy vợ là không có vấn đề. Các anh cũng biết Đại Xuyên tôi là người thế nào rồi đấy, chỉ cần kiếm được tiền, tôi cũng không phải người keo kiệt.

Lưu Xuyên tất nhiên sẽ lên tiếng khuyến khích, những người này bây giờ đều là thành viên tổ chức của hắn, sau này chuyện kinh doanh ở quán thú cưng sẽ giao cho bọn họ.

- Đúng rồi, còn một chuyện cần nói, vừa vặn có hai anh ở đây cũng tốt, Lý Bình, cậu và Tiểu Trương dừng lại một chút, tôi có vài chuyện cần tuyên bố.

Lưu Xuyên thét lên với hai nhân viên đang bận việc, Lý Bình kia theo hắn đã được ba năm, là con của một người đồng sự của mẹ hắn, bây giờ mỗi tháng lương ba ngàn đồng. Bình thường khi Lưu Xuyên không có ở quán thì hắn đều là người phụ trách, đây là người thành thật, sử dụng rất yên tâm, chỉ là năng lực khai thác thị trường không đủ, nhưng trông quán lại rất thích hợp.

- Hôm nay Đại Hùng và Hầu Tử xem như chính thức gia nhập vào quán của chúng ta, có một số việc tôi muốn nói rõ. Vị này là anh Chu, sau này khi tôi không có mặt thì tất cả do anh ấy phụ trách, nếu anh Chu không có trong tiệm thì do Lý Bình phụ trách.

(.

- Đại Hùng và Hầu Tử có nhiệm vụ khai thác thị trường, Tiểu Trương hỗ trợ anh Chu và Lý Bình quản lý cửa hàng cho tốt. Được rồi, cứ như vậy là được, buổi tối Lý Bình và các anh họp mặt với nhau, chi tiêu do cửa hàng chi trả.

Lưu Xuyên giới thiệu Chu Thụy ọi người, cũng xác định trách nhiệm của mỗi cá nhân, Đại Hùng và Lý Bình trước kia đã biết nhau, vì vậy cũng dễ làm việc.

Chu Thụy vẫn có bộ dạng lạnh lùng, hắn khẽ gật đầu với mọi người, cũng không nói lời nào. Lưu Xuyên trước đó đã nói, thời gian hắn đứng ở cửa hàng sợ rằng cũng không nhiều, ít nhất vài ngày nữa hắn cũng phải quay về Tây Tạng, sẽ đi đón Nhân Thanh Thố Mỗ đến Bành Thành.

Sau đó Lưu Xuyên hỏi thăm tình huống của cửa hàng vài ngày qua, khoảng thời gian này làm ăn khá tốt, hắn đi ra ngoài nửa tháng nhưng nguồn hàng trong cửa hàng đã sắp cạn, hắn lên tiếng hỏi những loại nào cần nhập hàng, sau đó cầm điện thoại lên lạc với khách.

- Xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi không có thật, xin vui lòng xem xét lại.

Một giọng nữ chột vang lên trong tiệm, ai cũng nhìn về phía Trang Duệ, chính Trang Duệ cũng có chút sững sốt, sau đó hắn mới chợt nhớ đây là tiếng chuông điện thoại mà mình vừa down được từ trên máy của Lưu Xuyên, vì vậy vội vàng móc điện thoại ra nghe.

- Này cậu Trang, tên Lưu Xuyên kia đang làm gì vậy? Tôi đã gọi điện thoại cho cậu ta một lúc lâu, đều là đang bận. Tôi đã đến sân bay Bành Thành, đến đón sao? Không cần, tôi trực tiếp bắt xe đến khách sạn Thiên Đô, các cậu cũng mau đi qua, mọi người gặp mặt rồi trò chuyện.

Người điện thoại đến là Tống Quân, máy bay đã hạ cánh, Trang Duệ vốn nói định đi đón nhưng bị hắn từ chối, tự mình đến khách sạn Thiên Đô. Đây là địa điểm mà trước đó bọn họ đã hẹn trước, Lưu Xuyên này vẫn nhớ mãi món tôm hùm Châu Úc ở đó.

Nói chung nửa giờ sau Lưu Xuyên xử lý xong chuyện ở cửa hàng thú cưng, sau đó gọi Chu Thụy, ba người chạy xe đến khách sạn Thiên Đô.

Khi bọn họ đến khách sạn thì Tống Quân đã có mặt, khi thấy hai con chó Ngao con thì tròn mắt, Lưu Xuyên đã nói sẽ cho hắn chọn một trong hai.

Tiểu Bạch Sư của Trang Duệ căn bản khinh thường không muốn đi cùng hai con Ngao, vì vậy mà chỉ theo sau lưng Trang Duệ.

Nhắc đến cũng kỳ quái, cùng là con của Ngao Vương lông vàng nhưng lại là một con Ngao đầu hổ và một con đầu sư tử, tuy đã hơn một tháng nhưng cũng không kém bao nhiêu. Tổng Quân nhìn một lúc lâu, cuối cùng chọn con Ngao đầu sư tử, Lưu Xuyên cũng rất thích con Ngao này, nhưng Tổng Quân là người bỏ tiền, vì vậy hắn cũng không làm gì được.

Sau khi chọn Ngao xong, Lưu Xuyên giới thiệu Chu Thụy cho Tổng Quân, lúc này Tổng Quân biết rõ Chu Thụy có xuất thân quân ngũ thì cũng rất vui, mời mọi người vào phòng. Khi thấy con Tuyết Ngao của Trang Duệ thì hai mắt Tổng Quân chợt sáng lên, hắn dùng giọng hâm mộ nói:

- Trang Duệ, con Tuyết Ngao kia đẹp quá, tiểu tử cậu rất may mắn, tôi nghe nói có người ra giá bốn chục triệu nhưng cậu cũng không bán.

Phải nói là bốn chục triệu thì dù là Tổng Quân cũng phải gom góp vài ngày mới có đủ, tiền của hắn đầu tư ở nhiều ngành, vốn lưu động trên tay cũng không đủ mua một con chó.

- Hi hi, anh Tổng, đây là bác sĩ của tôi, người thường cũng không nuôi được.

Trang Duệ vuốt đầu Tiểu Bạch Sư có vẻ rất sủng nịnh và tự hào, Tiểu Bạch Sư cũng lè lưỡi liếm lòng bàn tay của Trang Duệ.

Tiểu Bạch Sư bây giờ đã ăn thịt sống, nhưng từ sau khi được Trang Duệ dùng linh khí chải chuốt thì trong miệng không còn mùi hôi thối như những con chó khác, ngược lại còn có một mùi hương trầm như trẻ nít, rất dễ nghe, vì thế Trang Duệ cũng tùy ý để nó thân mật với mình.

- Tôi biết rõ tên mập họ Mã kia, hắn là người không đơn giản, vài năm qua chính đồn việc khai thác tài nguyên khoáng sản nhưng hắn càng làm càng lớn, cũng coi như là một đại nhân vật, các cậu đã xảy ra xung đột với hắn, không bị hắn lừa đấy chứ?

Tổng Quân đã biết những gì xảy ra trong trường bóng ở chợ đen, hắn biết rõ và khen ngợi tên mập vài câu nhưng nhóm Trang Duệ vẫn có thể nghe ra trong đó có chút khinh thường, xem ra tên mập họ Mã và Tổng Quân cũng không cùng cấp bậc.

- Không, tên mập kia thật sự rất hay.

Trang Duệ nói từ đầu chí cuối cho Tổng Quân, tất nhiên chỉ hơi hớt nói về chuyện mình mua được bức tranh, vì lúc đó có nhiều cao nhân mê hoặc về bức tranh, chính hắn lại có vận may rất tốt, ai cũng không có biện pháp nào khác.

Trang Duệ có ý muốn Tổng Quân giới thiệu mình một vị đại sư chuyên làm giả, sau đó lấy cớ bức tranh cũ nát muốn tân trang về treo trong nhà, kể từ đó bức Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ sẽ quang minh chính đại trôi lên mặt nước, người khác cũng không nghi ngờ gì. Chỉ là trong quá trình đó Trang Duệ phải ở đây, nếu không bị người ta đánh tráo thì cũng chỉ có khổ mà khó nói.

Khi Trang Duệ nói ra ý nghĩ này thì Tổng Quân đang đùa với con Ngao, hắn chỉ thuận miệng nói:

- Kỹ thuật tân trang rất thịnh hành ở Dương Châu, nhưng Bành Thành cũng có vài vị đại sư, ngày mai tôi sẽ đưa cậu đi, còn vị đại sư kia có tình nguyện ra tay hay không, tôi không dám cam đoan. Người kia có thể nói là trưởng bối của tôi, nhưng này Trang Duệ, vì một bức tranh giả thì đáng giá sao? Vị kia mỗi lần ra tay sẽ lấy giá không thấp đâu.

- Vậy cảm ơn anh Tổng, bức họa kia hơi cũ, treo trong nhà cũng không quá hay, tôi muốn tu bổ lại cây trục, cũng muốn tân trang lại, hơn nữa ba nghìn đồng bỏ ra cũng không muốn vứt đi.

- Có đáng giá hay không thì đợi đến khi bức họa ra xuất hiện, các người sẽ biết.

Trang Duệ thâm nghĩ.

101. Chương 1 01: Nói Về Huyết Thống.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đa Nhân

Chương 101: Nói về huyết thống.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Không bao lâu thì những món ăn được đưa lên như nước chảy mây trôi, bên trong có cả món tôm hùm Châu Úc của Lưu Xuyên, nhưng hôm nay hẳn giống như không có khẩu vị, đôi mắt luôn nhìn về phía hai con chó Ngao đang vui đùa âm ỉ quanh bàn ăn.

Tổng Quân thấy tâm tư của Lưu Xuyên, hẳn mở miệng hỏi:

- Thế nào? Không nở sao? Tiểu tử cậu cứ yên tâm, tôi cũng là người yêu chó, sẽ không để cho tiểu tử kia chịu uất ức. nguồn (.)

Lưu Xuyên gãi đầu xấu hổ nói:

- Anh Tổng, tôi đã làm qua thủ tục, cũng làm giấy chứng nhận nuôi chó, đang còn để trên xe chưa lấy xuống, nói thật ra cũng có chút không nỡ.

Lưu Xuyên đã buôn bán thú cưng được bốn năm năm, đã rất thông thạo đường đi nước bước, sau khi trở lại Bành Thành thì hẳn nhanh chóng chụp ảnh hai con chó Ngao, tìm người quen để làm giấy chứng nhận nuôi chó. Theo lý thì tư nhân không thể nuôi chó loại lớn, nhưng Lưu Xuyên lại ẩy con chó này vào một đơn vị trên danh nghĩa, nếu đổi lại là Tổng Quân cũng chưa chắc làm nhanh như vậy.

- Được rồi, tiểu tử cậu cũng đừng lăm lờ với tôi, ngày hôm qua tôi đã đưa tiền vào tài khoản của cậu, cậu tự mình đi mà xem, đừng nói những lời vô dụng kia. Cậu nói rõ cho tôi biết làm sao để tiểu tử kia nhận chủ, đừng đến lúc đó nó không quen lại chạy mất.

Tổng Quân thấy có Chu Thụy ở đây, cũng không nói rõ chuyện tiền nong, mà hỏi chuyện nuôi nấng chó Ngao. Đây là con chó mua về với giá vài triệu, sau này về chạy Hummer chở nó ra ngoài, chắc chắn sẽ rất có mặt mũi.

Lưu Xuyên nghe vậy thì nói:

- Anh Tổng, anh đưa về cho nó nhịn đói một ngày, đừng nên để vượt quá một ngày, sau đó anh cho nó ăn cháo A, những thứ này tôi đã chuẩn bị tốt cho anh, có trên chiếc Hummer, đủ cho nó ăn một tháng, sau này anh nên thường mang nó ra ngoài chơi, đợi đến khi nó quen mùi anh sẽ coi anh là chủ nhân, còn chuyện huấn luyện thế nào, đợi nó lớn hơn một chút, tôi sẽ đến giúp anh huấn luyện.

- Đúng rồi, anh Tổng, nhớ kỹ một chút, trong vòng hai tháng không được cho nó ăn thịt, nếu không nó sẽ chẳng tiêu hóa được, sẽ dễ tiêu chảy.

Tổng Quân nghe mà liên tục gật đầu, hẳn biết rõ hầu hạ một con Ngao cũng không đơn giản như một đứa trẻ, nhưng khi thấy Tiểu Bạch Sư dưới chân Trang Duệ thì hẳn lại tròn mắt.

- Này, Đại Xuyên, con Tuyết Ngao của Trang Duệ không phải cũng như hai con Ngao này sao? Vì thế nào nó lại ăn thịt được?

Lưu Xuyên còn chưa trả lời thì Trang Duệ đã xé nát miếng thịt bò trong tay ném cho Tiểu Bạch Sư rồi cười hì hì nói:

- Anh Tổng, nếu là như vậy thì Tiểu Bạch Sư cũng có giá vài chục triệu, anh cũng đừng tích cực quá, chờ Tiểu Bạch Sư của tôi lớn lên, khi có con sẽ nhường cho anh một con.

Thật ra hai con Ngao của Lưu Xuyên cũng được Trang Duệ dùng linh khí chải chuốt một lần, tuy không bằng Tiểu Bạch Sư nhưng nếu xé thịt ăn với cháo cũng không có vấn đề, chẳng qua Lưu Xuyên không biết

mà thôi. Hơn nữa lần trước khi cho ăn thịt thì hai con Ngao tiêu chảy một ngày, điều này làm cho Lưu Xuyên sợ mất mật.

- Hừ, con Ngao của tôi cũng không tồi, lớn lên không biết ai lợi hại hơn nhé. Đại Xuyên, sau này tôi nếu không có mặt ở Bành Thành, hoặc không tiện đưa nó theo, cậu sẽ nuôi dùm nhé?

Tổng Quân nhìn về phía con chó Ngao lông vàng mà ánh mắt tràn đầy sủng nịnh, con chó Ngao lông vàng đầu sư tử của hắn thật sự không tệ, nó vốn có trộn lẫn ít lông đen nhưng bây giờ đã là màu vàng, có vài

Tiểu Bạch Sư bây giờ có chút xa lạ với vợ chồng Trang Mẫn, nhưng đối với Niếp Niếp thì không có biện pháp nào, vì Niếp Niếp đến đây đều ôm cổ nó không buông. Nó rất có linh tính, có thể cảm giác được cô gái nhỏ này không có ác ý, hơn nữa còn có mệnh lệnh của Trang Duệ, chỉ có thể kéo Tiểu Niếp Niếp đi dạo khắp phòng mà thôi.

xem tại

Nếu lần trước Trang Duệ không thấy Tiểu Bạch Sư bỏ nhào cắn Lưu Xuyên, hẳn cũng không cảm giác được tiểu tử này lớn quá nhanh nhưng lại không giống Ngao Tây Tạng. Vì trên người nó không có khí tức bạo ngược của Ngao, bộ lông trắng dài làm nó có thêm vài phần đáng yêu. Vừa rồi hắn đưa nó đi siêu thị được rất nhiều người chỉ trích bình luận, nhưng nó cũng không nổi giận, chỉ có chút kiêu ngạo và khinh thường.

- Chị, chị nói thế nào vậy, giữa chúng ta còn phải nói lời cảm tạ sao? Đừng nói là những năm qua tất cả các việc trong nhà đều do chị và anh lo liệu, chỉ dựa vào quan hệ chị em, em mua cho chị một gian phòng cũng không có vấn đề gì. Được rồi, không nói đến những thứ kia nữa, em có mang về chút thuốc của người Tạng, anh rể mang về dùng cho các bác ở nhà, hiệu quả cũng không tệ.

Trang Duệ bị lời nói của chị gái làm cho dở khóc dở cười, vì vậy chỉ có thể bắt đầu dĩ lên tiếng.

Điều này làm cho Trang Duệ có chút không thoải mái, chị em chỉ hơn kém nhau hai tuổi, từ nhỏ đến lớn trong nhà có gì ngon thì chị đều nhường hắn, mua quần áo mới cho hắn, hắn cảm thấy chút chuyện mình làm thật sự không đáng vào đâu. Đây cũng không phải là ý nghĩ của hắn lúc có tiền, dù không có tiền hắn cũng sẽ đặt tình thân trước tiền tài.

truyện copy từ

Trang Duệ đi vào phòng mình, hắn lấy ra vài chai thuốc của người Tây Tạng, đây đều là những loại thuốc mua trong quán chính quy, có lẽ không phải hàng giả, trước nay hắn rất có hiếu với các bác trưởng bối.

- Đúng rồi, chị, em còn một việc cần hỏi, tặng quà cho cô gái thì nên chọn món gì?

Trang Duệ đưa thuốc cho anh rể, sau đó hỏi Trang Mẫn. Mọi người đều là người nhà, hắn cũng không xấu hổ mà trực tiếp đưa vấn đề phức tạp ra hỏi chị gái.

- Ủa, Tiểu Duệ, cậu có bạn gái rồi à? Chị có biết không? Cô gái kia có tình cảm với cậu không?

Trang Mẫn không trả lời vấn đề của Trang Duệ, nàng mở miệng hỏi.

Trang Duệ không chịu được, hắn mở miệng nói:

- Được rồi, được rồi, em chỉ hỏi thăm nên tặng lễ vật gì, vấn đề của chị còn nhiều hơn của em nữa đấy.

- À, chị phải xem cô gái kia có tình cảm với em hay không, nếu không thì chị sao biết tặng thứ gì?

Trang Mẫn dùng giọng hùng hồn đáp lời.

- Xem như có cảm tình, cô gái kia có xuất thân rất tốt, cũng rất đẹp...

Trang Duệ ấp úng nói.

- Cậu, là cô gái lần trước đến nhà chúng ta sao? Chắc chắn, không ngờ Mộc Đầu cũng có lúc thông suốt, rất tốt, đợi mẹ quay về thì chị sẽ báo tin vui.

Ngoại hiệu Mộc Đầu của Trang Duệ cũng không phải từ ngữ chuyên dụng của Lưu Xuyên, từ nhỏ hắn là một người sống nội tâm, bề ngoài có vẻ chất phác.

- Nếu như là cô gái lần trước, cũng đừng tặng lễ vật gì đắt tiền, vì quà tặng sẽ biểu đạt tâm ý của cậu. Cậu nghĩ lại xem cô ấy thích thứ gì?

Trang Mẫn thấy em trai bị trêu chọc mà đỏ mặt thì vội vàng nói ra ý của mình, nhưng Trang Duệ nghe xong thì lại càng bối rối.

Tần Huyền Băng là người thích cười ngửa, nhưng giá ngựa tốt còn mắc hơn cả chó Ngao Tây Tạng, có tiền cũng không mua được, chính mình muốn tặng nàng cũng khó. Nàng là nhà thiết kế châu báu, có lẽ cũng

rất thích những thứ như kim cương, nhưng ý nghĩa của nó lại quá tầm thường, chính mình tặng mà người ta không muốn nhận cũng khó.

- Không nhắc đến vấn đề này nữa, chị, cuối tuần này em sẽ về Trung Hải đi làm, mọi người dùng cơm cứ ăn chung cho vui. Em sẽ đưa thêm cho chị chút tiền, để chị mua thêm vài món có chất, bình thường mẹ không nỡ dùng tiền, còn chị cũng dùng như vậy.

Trang Duệ gác lại chuyện liên quan đến Tần Huyền Băng, dù sao thì xe lên núi sẽ có đường, hấn cũng không đến mức bị một lễ vật làm cho sầu khổ chết người.

- ĐỪNG, Tiểu Duệ, cậu cứ yên tâm về mẹ ở đây, tiền cơm chị cũng không thiếu, nhất định sẽ chăm sóc tốt. Cậu ra ngoài cần dùng tiền, chính mình mang theo trên người đi.

Trang Mẫn liên tục khoát tay, nàng cũng không biết Trang Duệ bán bản thảo được vài triệu, thậm chí có biết rõ cũng không muốn lấy tiền của em mình.

Trang Duệ cũng không trả lời, hấn quay lại phòng mình lấy ra ba trăm ngàn, trước đó hấn chưa đi gửi lại ngân hàng, hấn lấy ra một trăm ngàn đưa cho Trang Mẫn.

- Chị cầm lấy đi, sau này nếu có gì thì cứ sử dụng, em bây giờ xem như là kẻ có tiền, chị thấy Tiểu Bạch Sư của em không, có người trả em bốn chục triệu mà còn chưa bán đấy.

Trang Duệ nói làm cho anh rể và chị gái há hốc miệng, bọn họ biết rõ trước nay Trang Duệ chưa từng nói dối, vì thế ánh mắt nhìn về phía Tiểu Bạch Sư đang chơi đùa với con gái của mình không khỏi có chút biến đổi.

Từ sau khi Trang Duệ từ Trung Hải quay về thì biến hóa rất lớn, nhưng Trang Mẫn cũng không ngờ hấn bây giờ là một phú ông tiền triệu, phải nói là tổng tài sản tiền triệu. Nhưng chấn động này quá lớn, mãi đến khi bọn họ quay về gian phòng cách vách vẫn cảm thấy chóng mặt.

Trang Duệ tiến chân cả nhà chị gái rồi nằm trên giường mình, khoảng thời gian qua nhiều chuyện xảy ra, hấn cũng cảm thấy rối loạn. Bây giờ hấn muốn tĩnh lặng suy xét lại, cũng định vị cho tương lai của mình.

Tiểu Bạch Sư lại tràn đầy tinh lực, khi thấy Trang Duệ không chú ý đến mình thì chui vào gầm giường loay hoay qua lại, sau đó lại là những âm thanh ầm ầm làm Trang Duệ có chút bực bội.

103. Chương 1 03: Ngọc Trong Đá (2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 103: Ngọc trong đá (2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Tiểu Duệ, cậu làm gì trên lầu vậy, muốn làm phản sao?

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng la của bác Vương dưới lầu, bọn họ ở cùng nhau một khu nhà đã vài chục năm, tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, lại là những người nhìn Trang Duệ lớn lên từ nhỏ, vì vậy mà nói chuyện cũng không có gì kiêng kỵ.

- Bạch Sư, đi ra, đừng đùa nữa.

Trang Duệ thét xuống gầm giường, Tiểu Bạch Sư nghe được âm thanh của Trang Duệ thì lập tức hưng phấn chui từ dưới gầm giường ra ngoài, nhưng hai chân trước vẫn còn dẩy theo một hòn đá, tảng đá va chạm vào sàn nhà phát ra những âm thanh rầm rầm.

Trang Duệ biết bác Vương dưới lầu nghe được âm thanh này, chỉ là tiếng đá lăn mà thôi, nhưng có vật gì rơi trên lầu thì phía dưới lại nghe rất lớn.

- Đừng đùa nữa, đi tắm thôi.

Trang Duệ cướp lấy tảng đá, hẩn thuận tay mở cửa sổ rồi hô lên với bên dưới:

- Bác Vương, cháu xin lỗi, tiểu tử kia nghịch ngợm, cháu sẽ dạy bảo nó. Đã lâu rồi không được ăn sủi cảo của bác, ngày mai cháu sẽ xuống ăn chực một bữa cơm mới được.

Bác Vương biết cả nhà Trang Mẫn đều đã dời qua, còn tưởng rằng Tiểu Niếp Niếp nghịch ngợm, vì vậy vội nói:

- Đừng...Đừng, Tiểu Duệ, con nít nghịch ngợm nói một lời là được, ngày mai tôi sẽ làm vằn thắn, cậu cứ xuống ăn.

Trang Duệ cũng không giải thích, hẩn đồng ý và đóng cửa sổ lại. Hẩn cầm tảng đá đen sì trong tay, trên mặt đá đã đầy tro bụi, hẩn đặt xuống đất rồi chuẩn bị đi rửa tay.

Trang Duệ vừa xoay người thì Tiểu Bạch Sư lại tiếp tục nghịch, vì vậy hẩn cướp lấy tảng đá đặt lên bàn. Hẩn nhớ tảng đá này được mình lấy ra từ rương của ông nội, hình như có bốn năm cục như vậy, tất cả đều được hẩn ném xuống dưới gầm giường, vì đề phòng tiểu tử kia gây chuyện nên hẩn cúi người xuống định lấy những tảng đá kia ra, ngày mai sẽ vứt đi.

Dưới giường quá tối, nhưng khi Trang Duệ phóng linh khí trong mắt ra, tất cả trở nên sáng tỏ.

- Ủa, đây là thứ gì? Này, đau chết mất.

Trang Duệ sử dụng linh khí thì chợt phát hiện dưới gầm giường có hai chỗ phát ra những luồng sáng xanh sâu kín giống như mắt sói, điều này làm cho hẩn bị dọa, hẩn cuống quýt ngẩng đầu lên và đụng ngay vào thành giường. Hẩn đau đến mức há hốc miệng, hẩn bò ra ngoài, Tiểu Bạch Sư chợt nhào lên dùng đầu lưỡi liếm láp mặt hẩn.

Có lẽ không phải là Tiểu Bạch Sư dở trò quỷ, Trang Duệ biết rất rõ chỗ phát ra hai luồng sáng xanh cách xa nhau cả mét, không thể nào là hai mắt của Tiểu Bạch Sư. Hẩn vuốt vuốt đầu đau nhức, sau đó đẩy Tiểu Bạch Sư ra, lại đi ra ngoài phòng tìm đèn pin.

- Quái lạ, ngoài những tảng đá nát kia thì có gì khác đâu?

Trang Duệ cầm đèn pin soi một lúc lâu, hẩn phát hiện chỉ có những tảng đá mà vài ngày trước mình ném vào, không còn gì khác.

- Tiểu Duệ, con làm gì vậy? Dưới giường có bảo bối gì sao? Đứa nhỏ này, mau đi ra, coi chừng bắn hết người. nguồn (.)

Trang Duệ chuẩn bị lấy vài tảng đá ra thì đúng lúc Trang Mẫn quay về, sau khi nghe động tĩnh trong phòng hẩn thì đẩy cửa đi vào, vừa đúng lúc thấy hẩn đang bò dưới gầm giường.

- Mẹ, mẹ về rồi à, con không sao, dưới giường có vài tảng đá, Tiểu Bạch Sư nghịch phát ra tiếng ồn làm bác Vương dưới lầu mắng lên.

Trang Duệ nói một câu với Trang Mẫn, sau đó dùng đèn pin chiếu sáng để lấy bốn tảng đá dưới gầm giường ra đặt trên mặt bàn.

- Đứa nhỏ này đúng là, không có gì tự dưng lại ném đá xuống dưới gầm giường, ngày mai ném hết đi, lát nữa cởi quần áo bỏ vào máy giặt.

Trang Duệ không dám đáp lời, tuy mẹ không lải nhải như Lưu Mẫn nhưng khi làm giáo viên vẫn rất có bộ dáng. Quả nhiên khi không thấy Trang Duệ tranh luận thì bà đi ra ngoài.

Sau khi thấy mẹ đi ra thì Trang Duệ lại nằm sấp xuống dưới gầm giường, hẩn phóng ra linh khí nhìn lại kh n áK

- Nhờ hồng phúc của ông mà ông nội cháu vẫn còn khỏe, khi dạy bảo bố cháu thì thường rất nhanh nhẹn. Đúng rồi, trước đó cháu về thủ đô, ông nội cháu muốn mời ông đến nhà chơi một thời gian.

- Không đi, chỗ này rất tốt, là nơi ông cha sinh sống, tôi đã rời xa nhà vài chục năm, xem như bây giờ có lòng thành quay về, bây giờ có một lỗ đất ở quê để vui thân là tốt lắm rồi.

Ông lão cảm thán nói một câu, sau đó ánh mắt nhि về phía bao da trong tay Trang Duệ, lại hỏi:

- Tổng lão ca lại đào được món bảo bối nào sao? Đi, vào trong nhà xem.

Ông lão đi rất vững, đi cửa rửa sạch tay rồi đưa theo hai người bọn họ vào phòng khách. Một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi giống như là bảo mẫu của ông cụ tiến lên dâng trà cho Tổng Quân và Trang Duệ, sau đó lui ra ngoài.

- Lấy ra tôi xem một chút.

Ông lão cũng không có khó như lời Tổng Quân, sau khi vào nhà lau khô hai tay thì sang khoái nhận lấy bao da trong tay Trang Duệ, kéo khóa lấy bức họa ra xem.

- Tiểu tử, giúp tôi mở bức tranh ra.

Ông lão coi Trang Duệ là người hầu của Tổng Quân, vì vậy ném cho hắn một đôi bao tay trắng, tỏ ý đeo vào.

Trên bàn chữ nhật ở trong phòng khách, Trang Duệ và ông Phương mở tranh ra, chỉ là mới mở bức tranh ra được một nửa thì vẽ mặt ông lão chợt biến đổi.

- Này, con thô nhỏ chết tiệt kia, vật thể này mà cậu không biết xấu hổ lấy ra để tôi tân trang sao? Chẳng lẽ thấy tôi mỗi ngày nhàn rồi nên đến đây vui đùa à?

Đợi đến khi bức họa được mở ra hết, ông Phương dùng giọng tức giận nói. Cả đời này lão đã xem qua nhiều bút tích thực của danh gia, ánh mắt tất nhiên sẽ bắt phạm, chỉ cần nhìn qua bức tranh là biết ngay thật giả.

105. Chương 1 05: Tranh Trong Tranh (2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 105: Tranh trong tranh (2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tổng Quân thấy ông Phương nổi giận thì vội vàng mở miệng:

- Ông Phương, ông đừng nóng, ngàn vạn lần đừng nóng, sao ông còn nóng hơn cả ông nội cháu vậy, ông nghe cháu giải thích cái đã.

- Giải thích, có gì hay mà giải thích? Ông nội của cậu sẽ không để cho cậu mang bức tranh này đến để cho tôi tân trang, có lẽ là ý của cậu phải không? Hừ, tiểu tử cậu cũng không thiếu tiền, không cần ép tôi tân trang đi lừa gạt người ta đấy chứ?

Ông Phương cũng không bớt giận, phải biết rằng trước nay bồi bổ và tân trang tranh chữ đều là hỗ trợ lẫn nhau, bình thường là “ba phần tranh bảy phần bồi”, nếu như được một đại sư bồi bổ và tân trang, một bức tranh giả có thể đưa ra lừa gạt biết bao nhiêu người vừa vào nghề.

Phó Bảo Thạch tiên sinh là một vị họa sĩ nổi tiếng, ngày mùng 3 tháng 1 năm 1957 từng phát biểu trên Nhật Báo Nhân Dân về “Cái khó khi bồi bổ tranh”: “Một tác phẩm nghệ thuật thường căn cứ vào hình ảnh để quyết định trình độ của họa sĩ, đó cũng là một bước quan trọng nhất của quá trình bồi bổ tranh ảnh”, đủ thấy mức quan trọng của công tác bồi bổ tranh ảnh là thế nào.

Ông Phương là một trong những đại nhân vật trong ngành bồi bổ tân trang tranh trong nước, con cháu và học trò là rất nhiều, những bức tranh được lão vung tay đều có giá trị xa xỉ. Dù bức Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ này là giả, nếu được chính lão tân trang lại, chỉ cầm ra khỏi đây, sợ rằng có thể bán đi với giá hàng thật.

- Ông Phương, tranh này là của tiểu huynh đệ này, cậu ấy muốn trang hoàng lại để treo trong nhà mình, tuyệt đối không phải nhờ ngài để đầu cơ trục lợi. Ông xem, cây trục này đã quá cũ, không còn thích hợp để treo lên tường, cháu cảm thấy đó là việc nhỏ, chẳng qua chỉ là tiện tay đối với ông mà thôi, nếu ông không thích thì khỏi cần làm cũng được.

Tổng Quân bị liên lụy đã sớm bực mình, đã thâm hối hận, nếu sớm biết như vậy thì tùy tiện tìm một người nào đó để tân trang, cần gì phải chọc giận ông cụ ệt.

- Cậu nói thật sao?

Ông Phương dùng ánh mắt chăm chú nhìn Tổng Quân.

- Ông Phương, cháu nào có dám gạt ông? Chỉ cần một cú điện thoại của ông, chẳng phải ông nội sẽ chặt đứt chân cháu sao?

Sau khi nghe được lời của Tổng Quân thì ông Phương mới đưa mắt đánh giá Trang Duệ, lão là người sống mãi thành tinh, tất nhiên có thể thấy Trang Duệ không phải là loại người thích mảnh lời lừa gạt, vì vậy trong lòng cũng không còn bao nhiêu tức giận.

- Tiểu tử, tôi bồi bổ tranh thường có giá rất cao, cậu mua bức tranh này có bút phát thô, ý cảnh không có, còn không bằng đến tiệm sách mua một ấn phẩm về treo trong nhà, muốn tôi bồi bổ cũng không đáng.

Ông Phương nói như vậy rõ ràng là có ý muốn từ chối, một tác phẩm giả được ông bồi bổ, nếu truyền ra ngoài sẽ làm cho người ta chê cười.

- Ông Phương, cháu cũng biết tranh này là giả, nhưng đã mua cũng không muốn thiêu hủy như giấy lộn, vì vậy mới muốn thay đổi trục để treo trong nhà.

Trang Duệ tỏ ra rất tùy ý, hần chỉ vào bức tranh kia rồi nói. Thật ra hần rất sốt ruột, vốn hần dự đoán rằng ông lão kia đồng ý bồi bổ thì trong quá trình đó sẽ biết bức tranh là thật hay giả.

Nhưng Trang Duệ không ngờ ông lão kia sau khi nhìn thoáng qua và nhận định thật giả thì thật sự không muốn ra tay, thậm chí cũng không nhìn lại bức tranh lần thứ hai. Những người như thế này vì quá chuyên nghiệp nên thường ỷ lại vào kiến thức của mình, nếu không phải bức tranh này giả tạo quá giả thì ông Phương sẽ còn xem qua công nghệ của nó, vì vậy có thể thấy người khi đó muốn biến thật thành giả đã làm cho bức tranh này không được ai quan tâm đến, có thể nói là hao tổn tâm cơ, tâm tư khổ sở.

- Sao?

Ông Phương chỉ lên tiếng từ chối cho ý kiến, nhưng sau khi nhìn theo ngón tay của Trang Duệ thấy cây trục thì lại tùy ý đánh giá:

- Cây trục tranh này lại thật sự là gỗ vụn, tài liệu quá kém, nhìn tranh thì giống như được tạo ra vào thời dân quốc, mới vài chục năm mà trục tranh đã mục, đúng là không quá rõ, một bức tranh thế này cũng có người bồi bổ sao? Ủa...

Ông Phương nói thì cặp mắt nửa híp chợt tròn tròn, trong miệng lại phát ra tiếng hô kinh ngạc, lão bước đến bên cạnh bàn, động tác nhanh nhẹn không giống như một ông lão.

- Điều này...Đây là tay nghề giả trang, không ngờ đây là tay nghề của Ngô Trang, ai không có việc gì làm lại dùng thủ pháp này, chẳng lẽ để bồi bổ bức tranh vứt đi này sao?

Ông Phương vừa nói vừa đeo kính râm lên đánh giá bức tranh cực kỳ cẩn thận, trong miệng còn liên tục thì thào, Trang Duệ ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng cực kỳ khó hiểu.

Tổng Quân thì có chút hiểu rõ, hần giải thích cho Trang Duệ một lúc, cuối cùng Trang Duệ mới hiểu ý nghĩa lời nói của ông Phương.

Thì ra Giang Tô và Dương Châu chính là hai nơi phát sinh nghề bồi bổ tân trang tranh, trải qua vài trăm năm thời Minh Thanh thì nổi tiếng cả nước, gọi chung là Ngô Trang, trong đó còn phân làm vài loại, chuyên làm trực tranh thì được xưng là “Hồng Bang”.

Chuyên bồi bổ thư họa bình thường tự xưng là Hành Bang, trước giải phóng thì ở Tô Châu, Thượng Hải, Dương Châu đều đạt đến nghệ thuật tự xưng là trang hoàng, chuyên bồi bổ tranh quý cho các danh gia và nhà sưu tầm, xưng là “bồi bổ giả cổ”.

Người có thể giả cổ đều là những nghệ nhân tay nghề cực khéo, dù là trước giải phóng cũng không có mấy người, ông Phương bây giờ chợt thấy một bức giả cổ, tất nhiên sẽ rất thất thần.

Vì ông Phương đã nhận định bức tranh này nhất định là do một vị đại sư bồi bổ tranh cho ra vào thời trước giải phóng nhưng thủ pháp của nó lại quá cao, điều này làm cho ông ta thật sự cảm thấy khó hiểu.

Ông Phương bỏ bao tay tìm một chiếc kính lúp cẩn thận xem bức tranh từ đầu đến cuối, lại xem chất liệu của trực tranh, mười phút sau mới nhắm mắt ngồi xuống ghế, nhưng cau mày không nói một lời.

Ông Phương thật sự buồn bực, bức tranh này dù nhìn thế nào cũng là đồ dỏm, nhưng nó lại có công nghệ giả cổ cực cao, trong đó còn có một vấn đề khác, chính là tài liệu dùng để giả cổ thường phải là cực tốt, thậm chí còn có bức tranh có trục bằng gỗ tử đàn.

Có hai vấn đề làm cho ông Phương cảm thấy ngứa ngáy, một là công nghệ giả cổ phức tạp nhưng vì sao lại dùng chất liệu quá kém? Lúc đầu ông ta không nhìn kỹ nên cũng vì chất liệu của nó quá kém mà không ngờ nó có công nghệ giả cổ cao siêu, thứ hai là vì sao hao tốn nhiều công sức như vậy để bồi bổ một bức tranh giả?

Dù là nghề nào cũng có những nhân vật đỉnh cấp, bọn họ đều là những người cố chấp, ông Phương cũng không ngoại lệ, tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn phải nhịu mày khổ sở suy xét vì sao vị đại sư năm xưa lại khổ tâm bồi bổ bức tranh này?

- Tổng tiểu tử, bức tranh này cậu lấy từ đâu đến?

Ông Phương lên tiếng hỏi, lại hỏi Tổng Quân ở bên cạnh, vừa rồi hần cũng đã nhìn qua bức tranh, rõ ràng là hàng giả, nhìn qua mặt giấy là biết ngay đó là sản phẩm thời dân quốc.

- Ông Phương, cháu đã nói rồi, tranh này không phải của cháu.

Tổng Quân có chút dở khóc dở cười.

- À, đúng rồi, tiểu tử cậu tên gì? Có thể nói ra lai lịch bức tranh này không?

Từ sau khi tiến vào trong phòng khách này thì đến bây giờ ông Phương mới hỏi tên Trang Duệ, nhưng Trang Duệ cũng không tức giận, bất cứ người nào lớn tuổi như vậy cũng sẽ không còn nhiều hứng thú, không hỏi tên mình cũng không là vấn đề.

Trang Duệ giới thiệu một chút, sau đó nó ra chuyện đấu giá ở chợ đen, cái này hần không giấu diếm, chỉ là cố gắng cường điệu mình bị người ta ép vào thế phải mua, vì xúc động nhất thời mà mua vào. Tuy chỉ tốn ba nghìn đồng nhưng cũng muốn giữ lại làm kỷ niệm, vì vậy mới tìm đến Tổng Quân, lại tìm đến ông Phương.

Ông Phương ngồi xuống ghế, lão trầm ngâm một lát, sau đó đứng lên nói với Tổng Quân:

- Cậu điện thoại cho Tiểu Lữ, nói hôm nay tôi không rảnh, để hôm khác rồi đến.

Tổng Quân đồng ý, hần lấy điện thoại ra gọi đi. Trang Duệ ở bên cạnh nghe thấy rõ ràng, thì ra Tiểu Lữ trong miệng ông Phương chính là Lữ lão gia tử mà mình cũng biết. Vì vậy mà Trang Duệ không khỏi thâm buồn cười, không biết ông chủ Lữ biết người ta gọi mình là Tiểu Lữ sẽ có biểu cảm thế nào?

- Tiểu tử, cậu cầm theo bức tranh này đi theo tôi, Tiểu Tổng cũng vào đây.

Khi thấy Tổng Quân điện thoại xong, ông Phương đứng lên đi vào một gian phòng ở bên cạnh phòng khách, Trang Duệ thu dọn bức tranh và cùng Tổng Quân đi vào theo.

Đây là phòng làm việc của ông Phương, gian phòng rộng rãi, ba mặt đều có cửa sổ, đều là loại thủy tinh trong suốt, rất sáng. nguồn

Trong phòng là một bàn dài bằng gỗ, mặt bàn láng bóng, Tổng Quân khẽ giới thiệu với Trang Duệ, theo ngôn ngữ của người trong nghề thì đây là bàn bồi bổ. Trên bàn có nhiều vật phẩm, dù xếp đặt rất loạn nhưng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác ngay ngắn.

106. Chương 1 06: Tranh Trong Tranh (3).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 106: Tranh trong tranh (3).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Đây là Tránh Bản, dùng để dán tranh, giữ lại trọng tâm của bức tranh, sau đó tân trang ở các vị trí xung quanh. Cậu cũng không hiểu Lượng Can là gì sao? Tất nhiên là dùng để hong khô các tài liệu.

Tổng Quân ở bên cạnh giải thích những công cụ trong phòng cho Trang Duệ, giống như phát tiết những bức bối vừa rồi lên người Trang Duệ vậy.

- Đây là chính bản, cọ, thước kẻ...Tảng đá đó sao? Là Nhạ Thạch, cũng gọi là Ma Thạch, dùng để mài phẳng, làm sáng bóng bề mặt.

Trang Duệ đến đây và cảm thấy thứ gì cũng tân kỳ, khó có được một người như Tổng Quân làm thầy chỉ bảo mọi thứ, vì vậy mà hỏi từng thứ một. Nhưng ông Phương cũng không nhin được mà khẽ hừ một tiếng, sau đó nói với Trang Duệ:

- Tiểu tử, đến đây, trải tranh ra mặt bàn. Tổng tiểu tử, cậu làm gì vậy? Đừng quấy rối.

Tổng Quân gãi gãi đầu không nói lời nào, hắn cũng không ngốc, biểu hiện vừa rồi của ông Phương làm hắn cảm thấy không đúng, tất nhiên muốn ở lại nhìn, để xem bức tranh kia có gì huyền ảo.

Bàn chính được làm từ thủy tinh, bên trong có đèn huỳnh quang, bên mặt bàn còn có một cây đèn huỳnh quang nhỏ, thường dùng để xem xét những phần bị hư hại của tranh ảnh, nhất định phải có ánh sáng mạnh mới có thể nhìn rõ những tổn hại.

Trang Duệ mở bức tranh ra, hắn đặt lên mặt bàn, ông Phương mở đèn huỳnh quang ra, sau khi quan sát một lúc thì lại mở đèn huỳnh quang mạnh phía trên. Dưới ánh sáng mạnh thì sẽ có nhiều biến đổi, nhưng nhìn nửa ngày mà ông Phương vẫn lắc đầu thất vọng, lại tắt hai ngọn đèn đi.

- Đi đưa một chậu nước đến đây...

Ông Phương vẫn không rời mắt khỏi bức tranh, trong miệng phân phó một câu, Trang Duệ vội vàng bưng một thau rửa mặt ở góc phòng ra ngoài lấy nước.

Đợi đến khi Trang Duệ vào phòng thì phát hiện ông Phương đã tháo những cây trục của bức tranh xuống, lúc này chỉ còn lại bức tranh đang được cuộn tròn, khi thấy Trang Duệ tiến vào thì ông Phương vẫy tay cho hắn đi qua.

Trang Duệ đưa chậu nước qua, ông lão cầm trong tay một cây cọ chỉ nhỏ như móng tay rửa sạch trong chậu nước, sau đó chà xát một chút lên bức tranh. Bức tranh hút nước rất tốt, bàn chải vừa tiếp xúc với mặt giấy thì bị hút sạch nước, sau đó ông Phương tiếp tục dùng nước để thấm lên, sau năm ba lần như vậy thì một khu vực khoảng năm sáu centimet vuông đã bị làm cho ướt đầm.

Ông Phương khoát tay cho Trang Duệ đưa chậu nước đi, sau đó lão duỗi hai ngón tay khê chà xát nơi góc tranh, một bức tranh cuộn tròn chợt lập tức bị chia làm hai tờ nhưng không phải là ba tờ như tưởng tượng của Trang Duệ. Nếu như bí mật này dễ bị khám phá, như vậy người giả trang năm xưa cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy.

- Tiểu Trang, tôi nghi ngờ bên trong bức tranh này có huyền cơ, muốn vạch ra một tầng trên giấy Tuyên, chỉ sợ giấy Tuyên dòn, khi tách ra sẽ bị hư hao, ý của cậu thế nào?

Tranh này nếu thật sự là của Tống Quân thì ông Phương sợ rằng đã sớm ra tay, nhưng chủ nhân của nó là Trang Duệ, lão cũng không hỏi trước. nếu không nói rõ thì kết quả bức tranh hư hao sẽ rất khó nói, tuy lão là đại sư tân trang nhưng cũng sẽ phụ trách với khách hàng của mình.

Lúc này Trang Duệ sớm đã vui sướng đến mức trong lòng nở hoa, nhưng hắn vẫn tỏ ra giật mình với lời nói của ông Phương, vì thế dùng giọng nghi ngờ hỏi:

- Một bức tranh mỏng như vậy có thể vạch ra được mấy tầng?
- Người khác không được nhưng tôi thì có thể, cậu nói đi, đồng ý thì tôi sẽ vạch ra, không thì cậu đưa tranh đi.

Ông Phương dứt khoát trả lời.

Trang Duệ suy tư một lúc rồi mở miệng nói: xem tại

- Được, ông Phương, tranh này dù sao cũng là giả, tôi coi như bỏ ra ba ngàn xem tay nghề của ông.
- Bây giờ thật giả là rất khó nói...

Ông Phương dùng giọng ẩn giấu nói, cũng không phải lão cho rằng Trang Duệ có thể nhìn thấy những vấn đề bên trong, nhưng bản thân lão đã dự đoán được chín phần mười.

Nhìn thấy Trang Duệ đồng ý thì tinh thần của ông Phương cũng tỉnh táo hơn, lúc này thời tiết tháng ba có hơi lạnh, lão còn đang mặc áo khoác, lão xắn tay áo lên, lấy ra rất nhiều chai lọ đổ vào trong chậu nước như phối thuốc. Trang Duệ và Tống Quân không biết những chất lỏng kia là thứ gì, sau đó Trang Duệ lại cầm cây quấy lên.

Đợi Trang Duệ quấy được mười phút thì chất lỏng trong chậu nước giống như biến thành tương hồ và trong suốt, hơn nữa còn rất mỏng. Ông Phương thấy như vậy thì lấy chậu nước đi qua đặt dưới chân, sau đó lại trải bức tranh Lý Doan Doan Đồ lên mặt bàn.

Sau đó ông Phương lấy ra một cái bàn chải mới tinh, bỏ phần lỏng vào chậu nước, đợi đến khi chất lỏng làm ướt đầu lông thì lập tức chà lên bức tranh, hơn nữa dùng sức khá đều. Một lát sau bức tranh dài một mét bảy đã bị bôi lên một lớp chất lỏng trong suốt.

Quá trình vẫn chưa xong, ông Phương tìm một bình phun nước bằng áp suất trong phòng, sau đó phun nước lên lớp chất lỏng trong suốt vừa bôi lên mặt bức tranh. Bình phun kia cho ra những chùm sương nước, sau khi nước tiếp xúc với mặt tranh thì lập tức sát nhập vào. Nhưng Trang Duệ và Tống Quân ở bên cạnh căng mắt ra nhìn, bọn họ chỉ thấy nước bám vào mặt ngoài bức tranh mà thôi, cũng không thấm thấu vào.

- Được rồi, hai người ra ngoài chờ...

Khi vào đúng giai đoạn quan trọng thì ông Phương lại hạ lệnh đuổi khách, điều này làm cho Trang Duệ và Tống Quân rất uể oải, giống như đang xem trận đá bóng hay, lúc tiền đạo sút vào trong cầu môn thì bị cúp điện, thật sự làm cho người ta ngứa ngáy cả người.

Nhưng thủ pháp không thể truyền, những nghệ nhân nổi tiếng đều cực kỳ chú trọng truyền thừa, nếu để lộ ra thì sợ rằng sẽ bị những kẻ tâm tính bất chính sử dụng. Tống Quân và Trang Duệ không phải con của

ông Phương, tất nhiên cũng không thể cho bọn họ thấy được kỹ thuật hạc tâm. Phải biết rằng ở xã hội này những người có kỹ thuật như vậy chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Trước giải phóng có vài nghề kiếm lợi kéch xù, đó là biết vạch trần những bức tranh dán.

Mọi người đều biết giấy Tuyên rất dễ phủ lên, hầu như chỉ cần làm ướt là có thể phủ lên. Một bức tranh được phủ lên vài tầng thì nét vẽ sẽ càng ngày càng nhạt, người nào có kỹ thuật càng tốt thì nghệ thuật giả sẽ càng cao, hầu như sẽ khó phân biệt được thật giả.

Xưa nay đều có nhiều phương pháp vạch trần những bức tranh được che giấu, nếu như những người chỉ có kỹ thuật bình thường hoặc đại sư bồi bổ kỹ thuật không cao sẽ chẳng thể nào tìm ra được sự thật, nếu danh họa mà cho vào tay cao thủ thì khả năng bị vạch trần là rất lớn, vì vậy nhiều người không muốn đưa sản phẩm vào trong tay đại sư bồi bổ, chỉ tự mình làm lấy mà thôi.

Tài nghệ của ông Phương cũng không truyền ra ngoài, ngay cả đệ tử đắc ý nhất cũng chỉ được truyền thụ hai ba phần mà thôi. Lúc này Trang Duệ và Tống Quân là người ngoài, tất nhiên ông Phương cũng không muốn bọn họ được thấy kỹ nghệ của mình.

Hai người đợi cả giờ trong phòng khách, lúc đó Trang Duệ có chạy ra chiếc Mercedes-Benz cho hai con Ngao ra ngoài兜 gió, sau đó lại uống ba lượt trà, cuối cùng ông Phương mới mở cửa phòng ra, vẻ mặt thất thần mệt mỏi nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần, có chút hưng phấn.

- Tiểu Trang, cậu thật sự là may mắn lớn.

Câu nói đầu tiên của ông Phương khi ra khỏi phòng làm cho Tống Quân và Trang Duệ thật sự khó hiểu, nhưng Trang Duệ tất nhiên là giả vờ.

- Theo tôi vào đây.

Ông Phương cũng không giải thích mà xoay người đi vào phòng, Tống Quân và Trang Duệ đi theo sau, vừa vào trong phòng thì thấy ở mặt tường có hai bức tranh.

Rõ ràng bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ đã được ẩn tàng hơn nửa thế kỷ đã lộ ra, Trang Duệ tiến lên cẩn thận so sánh hai bức tranh, tuy nội dung tất nhiên là giống nhau, nhưng chỉ cần nhìn vào những biểu cảm của nhân vật là thấy rõ sự khác biệt. Một bức tranh với những con người khô khan vô thần, hơn nữa hình ảnh lại rạn nứt, một bức tranh còn lại thì biểu hiện của nhân vật nào cũng tươi sáng, rất thật, giống như muốn từ trong tranh đi ra.

- Điều này...Điều này sao có thể, ông Phương, điều này sao có thể?

Tống Quân khác với Trang Duệ, Trang Duệ chỉ là đứng trước bức tranh để thưởng thức, Tống Quân lại dùng kính lúp để nhìn, đến khi buông kính lúp ra thì thật sự giật mình nói không nên lời.

Tống Quân cũng là người chơi tranh từ lâu, tất nhiên có thể nhìn rõ thật giả, hắn nhìn bức Lý Đoan Đoan Đồ có dấu ấn đồ tươi, thật sự là dấu linh ấn tiếng tăm lẫy lừng năm xưa, với trình độ chuyên nghiệp của hắn nhiều năm qua, hầu như có thể kết luận đó là bút tích thật của Đường Bá Hổ.

- Có gì mà không thể, cậu có phải đang nói đến bức Lý Đoan Đoan Đồ đang ở Nam Kinh không? Hừ, năm xưa tôi thấy dấu vết giả cổ của nó, dù là tranh thời nhà Minh nhưng không phải là bút tích thực của Đường Bá Hổ, bây giờ bức họa này xuất thế, để tôi xem đám lão già kia để mắt vào đâu, ha ha...

Ông Phương hình như trước kia có chút bất mãn với đám người giám định bức Lý Đoan Đoan Đồ của bảo tàng Nam Kinh, lúc này ông ta cười rất thoải mái, mà Tống Quân nhìn về Trang Duệ lại thật sự khó tưởng.

- Anh Tống, trng bức tranh kia còn có một bức tranh khác giống nhau như vậy sao?

Trang Duệ dùng giọng vô tội hỏi Tống Quân.

- Cậu...Cậu...Rất tốt, thiếu chút nữa là sập trời rồi. Này tiểu tử, sao cậu lại may mắn như vậy? Người ta đến chợ đen thì không muốn mua một bức tranh giả, cậu lại đứng lên mua về, bên trong lại là một bút tích thật. Tống Quân tôi đây đã vào nghề này hai ba mươi năm, sao đến bây giờ còn chưa có khi nào mua được một món giống như cậu?

Tổng Quân nhìn Trang Duệ mà không ngừng lắc đầu, nhưng hắn cũng không nghi ngờ Trang Duệ không biết thật giả. Dù sao thì tranh cũng đã được đưa qua tay nhiều người, trình độ của bọn họ đều chuyên nghiệp, cũng không phải là người mà Trang Duệ có thể so sánh được. Ngay cả ông Phương là một đại nhân vật, nếu không phải đưa vào thử nghiệm cũng khó thể nhìn ra huyền cơ che giấu bên trong.

107. Chương 1 07: Chút Hiểu Biết Ban Đầu Về Đánh Cuộc Châu Báu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 107: Chút hiểu biết ban đầu về đánh cuộc châu báu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

nguồn (.)

- Tiểu Trang, tôi sẽ giữ bức họa này để bồi bổ, nửa tháng sau cậu đến lấy.

Giống như việc vạch trần bức tranh vừa rồi hao tổn rất nhiều tinh lực của ông Phương, vì vậy mà bộ dạng rất mệt mỏi, giọng điệu cũng không còn như lúc đầu.

- Cảm ơn ông Phương, chỗ này của cháu có ba chục ngàn, xem như tiền phí tổn tài liệu.

Trang Duệ rất vui mừng, sau khi biết rõ thân phận của ông Phương từ trong miệng của Tổng Quân, hắn cũng hiểu sau khi bức họa của mình được ông Phương tân trang, sợ rằng sẽ càng thêm có sức mạnh, giá trị sẽ tăng lên gấp bội.

- Không cần nhiều như vậy, cậu để lại mười ngàn là được, ông cũng sắp nhập mộ đến nơi rồi, có thể thấy bút tích thực của Đường Bá Hổ cũng coi như có phúc. Được rồi, các cậu về trước, khi nào xong tôi sẽ điện thoại cho Tiểu Tổng.

Ông Phương khoát tay tỏ ý hai người có thể đi, Trang Duệ cung kính để lại mười ngàn đồng rồi cùng Tổng Quân cáo từ.

Sau khi trở lại chiếc Mercedes-Benz, Trang Duệ đẩy Tiểu Bạch Sư đang nhào đến người ra, sau đó hắn hỏi Tổng Quân:

- Anh Tổng, ông Phương tân trang cho bức tranh chỉ sợ sẽ dùng những vật liệu tốt, mười ngàn đồng liệu có đủ không?

- Nói nhảm, tất nhiên là không đủ, có lẽ ông lão sẽ dùng gỗ tử đàn làm trục, giá cả sẽ rất cao, nhưng ông ấy được đám đệ tử con cháu hiếu kính rất nhiều thứ, những tài liệu kia cũng không cần bỏ tiền ra mua. Cậu Trang, cậu có tin không, nếu hôm nay cậu mang bức tranh đi, sợ rằng ông ấy sẽ phải xuất tiền cho cậu để lại để bồi bổ là khác.

Tổng Quân lúc này thật sự tỉnh lại sau khi thấy được bút tích của Đường Bá Hổ, hắn vừa lái xe vừa nói đùa với Trang Duệ.

- Sao lại như vậy được, ông Phương cũng không phải người chưa từng thấy qua bút tích thực, không cần phải vì một bức tranh mà hạ thấp tư thái với một tiểu bối như tôi chứ?

Trang Duệ cũng không quá tin tưởng lời nói của Tổng Quân, sống đến tuổi như ông Phương thì đã sớm không còn quá nhiều sở thích, đã đến một cảnh giới cao, cần gì phải thất thố vì một bức tranh?

- Hì, Tiểu Trang, cậu còn không tin, nếu không thì chúng ta đánh cuộc, bây giờ cậu quay về nói muốn lấy bức tranh đi, xem ông ấy sẽ có phản ứng thế nào? Nhưng nói trước, nếu tôi nói đúng thì khi bức tranh được tân trang xong, cậu phải ưu tiên bán cho tôi, thế nào, chịu đánh cuộc không?

Tổng Quân nói đến đây thì có chút đắc ý, thì ra đã sớm có ý với bức tranh kia.

Trang Duệ nhìn vẻ mặt của Tổng Quân thì không khỏi nở nụ cười, hắn nói:

- Anh Tổng, anh yên tâm đi, khoảng thời gian này tôi cần tài chính ném vào hạng mục Ngao viên, thật sự là xoay vòng khó có lối ra, đợi đến khi ông Phương tân trang xong, anh xem rồi cho nó cái giá, nhưng tôi có một yêu cầu, anh phải đồng ý mới được.

- Yêu cầu gì, cậu cứ nói, nếu tôi có thể làm được thì nhất định sẽ giúp, tôi không làm được cũng sẽ mời ông cạ ở nhà ra mặt hoàn thành cho cậu.

Sau khi nghe Trang Duệ nói thì Tổng Quân chợt vui sướng, hắn vội vàng vỗ ngực cam đoan, thậm chí còn đưa cả ông nội của mình ra, có thể thấy hắn coi trọng bức tranh kia như thế nào.

- Thật ra cũng không có gì, chính là phương diện đối ngoại anh đừng nói bức tranh xuất phát từ tôi là được, khoảng thời gian qua tôi quá may mắn, cũng không muốn chọc vào phiền toái.

Trang Duệ biết rõ chuyện Lưu Xuyên bán bức tượng gỗ tử đàn cho Lữ lão gia tử cũng không tránh khỏi tai mắt của Tổng Quân, nếu cứ nói mình may mắn như vậy thì người ta cũng nghi ngờ.

Quả nhiên Tổng Quân nghe vậy thì nở nụ cười, hắn dùng ánh mắt tán dương nhìn Trang Duệ rồi nói:

- Cậu tuổi không lớn nhưng thật sự ổn định hơn Đại Xuyên nhiều, biết rõ cây mọc thành rừng vẫn có thể bị gió thổi bật gốc. Đúng vậy, rất tốt, điều kiện này tôi đồng ý, nhưng vận may của cậu thật sự là quá tốt, có nhiều người lành nghề lẫn lộn cả đời nhưng chưa từng bao giờ mua được những món như của cậu. Khốn nỗi cậu là người liên tục mua được thứ tốt, tôi thấy mà cũng phát thèm, không được, lần sau nếu đi Đều Châu cậu phải đi cùng tôi.

- Đều Châu? Là chỗ nào? Nơi đó nhiều đồ cổ lắm sao?

Trang Duệ bị lời nói của Tổng Quân làm cho cảm thấy khó hiểu.

- Không có, chỗ đó có thể không có đồ cổ, chỉ là một ngôi chợ đánh cuộc, những người chơi đồ cổ đối chiến với nhau, hơn nữa vận may mới quyết định thắng thua, không có quá nhiều kỹ thuật.

Tổng Quân biết rõ Trang Duệ vừa vào nghề chưa lâu, tuy nghề đánh cuộc đồ cổ phát triển chưa quá lâu, chỉ mới sôi nổi vào đầu những năm chín mươi đến nay, nhưng gần đây thị trường Phỉ Thúy trên thế giới nóng lên, nếu không thì bình thường đám người kinh doanh châu báu cũng không biết đến trò đánh cuộc này.

- Đánh cuộc đá quý?

Trang Duệ không khỏi nhớ đến viên Phỉ Thúy trong tảng đá của mình.

- Đúng vậy, là đánh cuộc đá quý, trong ngành sản xuất đá quý của chúng ta có câu là “đánh cuộc đi”, “đánh cuộc đi”, vì chơi Phỉ Thúy như chơi xổ số, cần vào cặp mắt tinh anh và vận may giống hệt như đánh bạc, đây gọi là đánh bạc đá quý.

Tổng Quân dừng lại một chút rồi dùng giọng không cam lòng nói:

- Tôi đây không quá may mắn, chơi đồ cổ thì không tệ, tuy cũng đã có vài lần mua lầm hàng nhưng đều không quá lớn, nhưng khoảng thời gian trước đánh cuộc thua một viên Nguyên thạch, tổn thất hai chục triệu, con bà nó, nếu có cơ hội nhất định phải lấy lại mặt mũi.

Tổng Quân nói làm cho Trang Duệ lắp bắp kinh hãi, tuy hắn từ những lời giải thích của đối phương mà hiểu thế nào là đánh cuộc đá quý, nhưng dùng hai chục triệu mua một tảng đá, thứ Phỉ Thúy kia có giá bao nhiêu?

- Hừ, không nói xui nữa, sau này tôi sẽ mang cậu theo, bây giờ cậu muốn đi đâu? Về nhà sao? Tôi tiễn cậu.

Tổng Quân giống như vẫn còn canh cánh trong lòng với chuyện đánh cuộc, điều này làm cho Trang Duệ rất khó hiểu, nhưng sau này có lẽ hắn sẽ biết, chỉ là hắn có hai khối Phỉ Thúy, cũng không biết thẩm định thế nào.

- Tôi về nhà, đến chiều Đại Xuyên sẽ đến đón, sẽ đến xem xét khu đất xây dựng Ngao viên, thật xin lỗi...
- Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có thực, thật xin lỗi...

Trang Duệ còn chưa nói dứt lời thì chuông điện thoại đã vang lên. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

- Này, Trang huynh đệ sao? Tôi là Đại Hùng, chỗ này của chúng tôi có xảy ra chút chuyện, tìm ông chủ mãi mà không thấy, anh có thể liên lạc được với anh ấy không?

Vừa nổi thông điện thoại thì âm thanh của Đại Hùng trong quán thú cưng của Lưu Xuyên chợt vang lên, hình như có việc gì gấp, âm thanh rất lớn, ngay cả Tổng Quân cũng có thể nghe thấy.

Trang Duệ xem xét số điện thoại, bên trong máy có số của Lưu Xuyên, vì vậy hắn nói với Đại Hùng:

- Anh chờ chút, tôi sẽ liên lạc với Lưu Xuyên, để cậu ấy liên lạc với cửa hàng.

Trang Duệ nói xong thì gọi cho số của Lưu Xuyên.

- Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...
- Tiểu tử này chạy đi đâu vậy, buổi sáng không phải đi xin giấy phép thành lập Ngao viên sao?

Trang Duệ nghe được một giọng nữ trong điện thoại thì bắt đầu dĩ cúp điện thoại, sau đó lại gọi cho Đại Hùng.

- Đại Hùng, số điện thoại của Đại Xuyên không liên lạc được, anh nói xem có chuyện gì? Tôi xem có xử lý được không?

- Trang huynh đệ, có chuyện thế này, buổi sáng Hầu Tử từ công viên quay về có đi qua một cửa hàng thú cưng ở bên cạnh, lại kéo ra vài vị khách. Việc này là cậu ấy không đúng, nhưng vừa rồi tôi và cậu ấy đi ăn cơm thì có cảnh sát đến bắt cậu ấy đưa đi, nói là chủ cửa hàng kia báo cảnh sát, nói bọn họ mất một con cá Kim Long, nói Hầu Tử trộm đi.

- Trang huynh đệ, anh phải tin tưởng chúng tôi, hai anh em chúng tôi tuy trước nay làm không ít chuyện lừa gạt hãm hại, nhưng chúng tôi chưa từng đụng vào hai chữ “trộm cướp” bao giờ. Vừa rồi tôi đã đến đồn công an hỏi thăm, bọn họ nói con cá Kim Long kia có giá vài chục ngàn, xem như là một vụ trộm lớn, đang chuẩn bị lập án, lúc này lại không thấy ông chủ, không biết làm sao cho tốt.

Đại Hùng nói chuyện và nhanh chóng nức nở, hắn và Hầu Tử là anh em cả chục năm, đã có giao tình tính mạng, lần trước hắn đi Thiên Tân mua hồ lô để cũng có cầm theo mười ngàn của Hầu Tử. Sự việc đã qua, Hầu Tử cũng không nói gì nhưng Đại Hùng cảm thấy rất đau, bây giờ lại xảy ra việc này, hắn hận không thể là mình bị cảnh sát bắt đi.

- Tôi biết hai tên này, cả ngày chỉ biết tìm ra biện pháp lừa gạt người ta, nhưng những chuyện này ở chợ đồ cổ là rất bình thường, hai tên này lại khá cẩn thận, vì vậy những năm qua cũng không sinh chuyện, sao hôm nay lại làm trong cửa hàng của Lưu Xuyên?

Tổng Quân cũng có cửa hàng trong chợ đồ cổ, cũng có một quán cà c ậy c quán nămngưÊ g s s]au,
] u l ho ấ /

Tổng Quân nói vài câu với Trang Duệ rồi cúp điện thoại, hẳn cũng không ngờ Trang Duệ là một kẻ đã tính ẩn giấu bên trong, vì thế mới có thể là bạn với Lưu Xuyên.

- Cảnh sát Ngô Minh, chính là người này và con chó kia đánh lên cảnh sát. xem tại

- Các người làm gì vậy? Không biết đây là nơi nào sao? Đưa anh ta vào đây, anh, và anh, theo tôi vào.

Trang Duệ vừa đặt điện thoại xuống thì từ trên lầu có một vị cảnh sát mặc cảnh phục đi xuống, đi theo là những đội viên đội phòng ngự vừa rồi mới chạy vào, là một vị cảnh sát hơn ba mươi, mới xuống đã hô lớn với mọi người.

Đám người vây quanh Trang Duệ thấy vậy thì tản ra, nhanh chóng đỡ người bị Trang Duệ đánh ngã ngồi lên ghế. Bọn họ cũng biết người này chỉ bị hôn mê, chút nữa sẽ tỉnh lại mà thôi.

- Có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng ở đây, tôi không phải phạm nhân, anh cũng không có quyền lợi thẩm vấn tôi.

Trang Duệ thấy tên cảnh sát kia chỉ vào phòng thẩm vấn thì không khỏi nhú mày, dùng giọng bức bối nói.

109. Chương 1 09: Tổn Người Lợi Mình.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 109: Tổn người lợi mình.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tên cảnh sát kia sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì ngây cả người, bình thường dân chúng thấy cảnh sát thì e sợ ba phần, tên này dám đánh người ở đồn công an, lại còn hào hùng điềm nhiên như không, xem ra cũng không phải người thường.

- Tôi không phải muốn thẩm vấn anh, vừa rồi anh ra tay với cảnh sát, bây giờ tôi sẽ ghi biên bản với anh.

Tên cảnh sát gọi là Ngô Minh không hiểu rõ đối phương là ai, vì vậy giọng điệu cũng hòa hoãn trở lại, chủ yếu là hắn thấy con chó đang nằm sấp bên chân Trang Duệ. Tuy hắn không biết đó là Ngao Tây Tạng, nhưng khí chất cao quý trên người Tiểu Bạch Sư cũng làm cho hắn cảm thấy đó là con chó không phải người thường có thể nuôi được.

- Đánh lên cảnh sát? Ai đánh lên cảnh sát? Con mắt nào của anh thấy tôi đánh lên cảnh sát? Là anh ta sao? Anh có chứng cứ gì cứ đưa ra đây, chờ chút, tôi nghe điện thoại...

Trang Duệ thấy tên cảnh sát kia có ý thiên vị thì cũng không còn khách khí, khi tên cảnh sát Ngô Minh định cho người bắt Trang Duệ thì đúng lúc điện thoại vang lên.

- Này, chú Lưu, sao bây giờ chú lại điện thoại đến, Đại Xuyên nói với chú vậy sao? Hừ, cậu ấy nói dối đấy, cháu đang ở đồn công an bên cạnh chợ đồ cổ, vừa rồi vài tên đội viên phòng vệ muốn đánh cháu, bây giờ lại có một tên cảnh sát muốn tiến ra thẩm vấn cháu. Chú Lưu, cảnh sát của các chú cũng quá kỳ cục rồi đấy.

Trang Duệ vốn cho rằng Tổng Quân điện thoại đến nhưng sau khi nghe máy mới biết đó là bố của Lưu Xuyên, vì vậy mà không khỏi nói vài câu oán trách. Thật ra hắn cũng không trách gì cảnh sát, nếu đổi lại là một tên cảnh sát khác thấy đồng bạn của mình bị đánh ngã xuống đất thì cũng không khách khí với hắn.

- Hừ, con thổ chết tiệt này, cậu ngứa da sao? Dám đánh cảnh sát, như vậy rõ ràng là không đúng, cậu chờ đấy, tôi vừa họp xong, cũng cách cậu không bao xa, tôi sẽ đến ngay.

Âm thanh của Lưu Phụ vang lên rất lớn, viên cảnh sát Ngô Minh ở bên cạnh nghe thấy vậy thì vẻ mặt không khỏi biến đổi, vì thế không khỏi kéo một tên phòng vệ sang hỏi nguyên nhân.

Từ nhỏ đến lớn Trang Duệ và Lưu Xuyên đã có vô số lần phá rối, mỗi lần như vậy đều có bố của Lưu Xuyên ra mặt, vì vậy lần này dù ra tay ở đồn công an thì Trang Duệ cũng không quá lo lắng. Nhưng hắn cũng có chút hối hận, nếu sớm biết như vậy sẽ không điện thoại cho Tổng Quân, thiếu nợ nhân tình cũng không quá tốt, khi hắn đang định xem xét có gọi điện thoại cho Tổng Quân hay không thì thấy ngoài cửa lớn có một chiếc xe cảnh sát phóng vào.

Từ trên chiếc xe cảnh sát màu xanh có ba người đi xuống, đi đầu là bố của Lưu Xuyên.

Lưu Phụ là một người cao lớn, mặc đồng phục cảnh sát rất căng, tuy đã gần sáu mươi nhưng đi lại rất uy vũ, trong khối cảnh sát có biệt hiệu là Lưu Đại Pháo.

- Con thô nhỏ chết tiệt kia, có gan đấy nhỉ, chạy đến tận đồn công an để đánh nhau, mau nói rõ xem, có chuyện gì xảy ra?

Lưu Đại Pháo tiến ba bước về phía trước, sau đó vỗ lên gáy Trang Duệ rồi mới hỏi nguyên do. Hai người cảnh sát đi theo phía sau lúc này cũng đi đến, đám người bên cạnh chợt gọi tên là đội trưởng Vương, lúc này Trang Duệ mới biết chú Lưu đi cùng nhóm lãnh đạo của đồn công an đến đây.

Hôm nay Trang Duệ là người có lý, hắn cũng không sợ, hắn lập tức nói chuyện Hầu Tử bị người của đồn công an đưa đi, sau đó chính mình đến hỏi thăm thì lại bị tên phòng vệ bắt lương kia ra tay đánh mắng, bắt dắc dĩ mới phải ra tay hoàn thủ. Đám người bên cạnh muốn ngắt lời phản bác nhưng lại tìm không ra lời nào thật hơn, mà sự thật cũng chính là như vậy.

- Con bà nó, cho các người mặc vào bộ quần áo này để ức hiếp dân chúng bình thường sao?

Lưu Phụ nghe nói có chuyện như vậy thì lập tức nổi giận, khi thấy tên bị đánh ngồi trên ghế đã tỉnh lại thì tiến lên tức giận ột đạp lên vết thương bị chó cắn, tên kia đau đến mức tiếp tục hôn mê.

Động tác của Lưu Phụ làm cho Trang Duệ hả giận, nhưng tên đồn trưởng ở bên cạnh lại không mấy vui vẻ, mọi người đều cùng một hệ thống, tuy anh là cục trưởng nhưng cũng không phải lãnh đạo trực tiếp phân công phân cục của đồn công an chúng tôi, nếu ra tay đánh người ở đây thì cũng có hơi quá. Nhưng hắn cũng hiểu những gì đã xảy ra, là người của mình không đúng, nhưng lúc này đối diện với quá nhiều người, vì vậy mà vẻ mặt có chút khó coi.

- Cục trưởng Lưu, hỏi rõ ràng rồi nói sau, nếu là người của chúng tôi không đúng thì nhất định sẽ xử lý nghiêm túc, nhưng anh đánh người như vậy cũng không phù hợp... truyện copy từ

Vị đồn trưởng Vương này cũng có gan khá lớn, nhưng đó cũng vì nguyên nhân Lưu Phụ không được phân công quản lý trực tiếp đồn công an này, đồng thời hắn cũng có quan hệ trong cục, cũng không quá kính sợ một người sắp về hưu như Lưu Phụ.

- Không thích hợp sao? Vậy thế nào mới thích hợp? Anh đưa đám đội viên tự vệ có phẩm chất thế này đến sao? Rõ ràng là làm cho hệ thống chúng ta thêm xấu hổ, tôi thấy bình thường anh công tác cũng có vấn đề.

Lưu Phụ không thích nghe những lời như vậy, vì thế mà trừng mắt lên, bắt đầu giáo huấn vị đồn trưởng Vương.

- Cục trưởng Lưu, chỗ này cũng không phải là phân cục của anh, bây giờ tôi sẽ phải thẩm vấn người tình nghi, nếu anh không có việc gì thì vào trong uống một ngụm trà nhé?

Đồn trưởng Vương rõ ràng không muốn nể mặt Lưu Phụ, khi Lưu Phụ đang tức giận chuẩn bị lên tiếng thì điện thoại trong túi quần đồn trưởng Vương chợt vang lên.

- Alo, là em...Em nhất định sẽ xử lý nghiêm túc, lãnh đạo cứ yên tâm...

Trang Duệ thấy còn chưa nói chuyện điện thoại được vài câu thì vẻ mặt đồn trưởng Vương đã trở nên cực kỳ khó coi, lúc này là đầu tháng ba với khí trời mát lạnh nhưng hắn vẫn đỏ mồm hôi hột.

Sau khi đặt điện thoại xuống thì vị đồn trưởng Vương lập tức tỏ ra mềm nhũn, hắn nói lời cầu khẩn với Lưu Phụ. Hai cha con Lưu Xuyên đều cùng một bản tính là thích mềm không thích cứng, hơn nữa bọn họ

lại cùng một hệ thống, cũng không muốn làm khó đối phương, vì vậy mà Lưu Phụ lên tiếng mời đám người Lưu Xuyên vào phòng khách.

Hai mươi phút sau thì đồn trưởng Vương đi vào, mọi việc đã xong, thật ra rất đơn giản, giống như những gì Lý Bình đã suy đoán.

Có thể nói thanh danh của Lưu Xuyên trước kia ở chợ đồ cổ là xách theo cờ lê đi đánh võ đầu Đại Hùng và Hầu Tử, vì vậy nên mới hai mươi tuổi đầu đã đứng vững gót chân ở trong chợ, tuy nhóm người trong chợ có bối cảnh rất phức tạp, tuổi tác cũng lớn hơn Lưu Xuyên nhưng không ai dám động vào hắn.

Nhưng gần đây Lưu Xuyên làm ăn buôn bán thích hòa khí sinh tài, hắn mua cửa hàng cũng không có vị trí tốt, ở sau cửa hàng nhà người ta, khi vừa mới khai trương thì khách hàng cũng ít. Nhưng hắn là người sảng khoái, thường mua thú cưng sẽ được tặng kèm thức ăn, vì vậy mà danh tiếng khá tốt, buôn bán cũng dần tốt lên.

Trong chợ là như vậy, nếu anh buôn bán tốt thì sẽ có người không tốt, nhưng Lưu Xuyên bình thường kết giao rộng, bạn bè nhiều, cũng có quan hệ không tệ với các vị lão gia trong chợ, vài năm qua những người làm cùng nghề cũng không dám qua mặt. Tất nhiên cũng khó tránh khỏi tình huống đám người kia chỉ cây dâu mắng cây hòe, mà Lưu Xuyên cũng không chấp.

Ông chủ quán thú cưng mà Lý Bình nhắc đến có họ Hác, năm nay vừa tròn ba mươi nhưng trước nay không làm những công tác đứng đắn, thường có quan hệ với giang hồ. Chị của tên này lấy một viên cảnh sát, năm ngoái được điều đến làm phó đồn trưởng đồn công an quản lý chợ đồ cổ, khi thấy cậu em vợ mình không chịu làm ăn đàng hoàng, người này quyết định thuê một cửa hàng trong chợ để em vợ tu tâm dưỡng tính.

Nhưng việc kinh doanh của ông chủ Hác kia thật sự không tốt, quá keo kiệt, khách muốn được tặng thức ăn cho thú cưng thì hắn cũng tính chi li nửa ngày mới cho. Người này mở hàng chưa được nửa năm, chưa nói kiếm được tiền lời, nguyên tiền thuê cửa hàng cũng đã mất bảy ngàn.

Lưu Phụ giáo dục con trước nay rất ít khi xem hoàn cảnh và địa điểm, sau đó cho Lưu Xuyên một tát, đám người đứng chung quanh chợt hiểu rõ, động tác đánh người của Lưu Xuyên xem ra đều được học từ đồng chí Lưu.

Hầu Tử cũng đã được đưa ra, trên mặt có vài dấu bàn tay, vì vậy mà Lưu Xuyên lại nổi giận, nếu không phải lúc này có mặt cha, hắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cục trưởng Lưu nhìn qua vài tên đội viên tự vệ đang sợ hãi, ông hừ lạnh một tiếng, sau đó nghênh ngang leo lên xe bỏ đi.

111. Chương 111 : Chuyện Nhà.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 111: Chuyện nhà.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Đúng là phá phách, phiền toái, Bạch Sư, đừng gây chuyện, tự mình chơi đi. xem tại

Trang Duệ đẩy Tiểu Bạch Sư đang nhào vào long ra, hắn nhìn tảng đá đen trong tay mà vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Lúc này sự kiện xảy ra ở đồn công an đã qua ba ngày, sau khi cha của Lưu Xuyên bỏ đi, Trang Duệ và Lưu Xuyên đưa Hầu Tử và Lý Bình bỏ đi, nhưng sự việc cũng không kết thúc đơn giản như vậy.

Dựa theo cách nói của Lưu Xuyên, ngoài vài tên đội viên tự vệ bị khai trừ, anh rể của ông chủ Hác vì lợi dụng chức quyền trợ giúp thân nhân mưu lợi mà bị mất chức phó đồn trưởng đồn công an, đưa xuống dưới xã làm một vị cảnh sát bình thường.

Còn đồn trưởng Vương cũng có chút liên quan, vì quản lý không tốt mà làm ảnh hưởng đến hình tượng của công an, vì thế bị cách chức, điều đến một đồn công an khác làm phó cục trưởng, nhưng như vậy cũng xem như may mắn lắm rồi.

Xui xẻo nhất chính là ông chủ Hác, bị giữ lại một ngày, sau khi được thả cũng không dám đến kinh doanh ở chợ đồ cổ. Lưu Xuyên dứt khoát cho Chu Thụy ra mặt thuê cửa hàng của đối phương, sau đó dùng làm một phòng làm việc ở khu buôn bán thú cưng, đến lúc này thì sự việc mới chấm dứt.

Vài ngày qua Trang Duệ, Lưu Xuyên, kể cả Chu Thụy cũng đều không nhàn rỗi, Lưu Xuyên phải xử chuyện đất đai và giấy tờ mở Ngao viên, vì vậy ép Trang Duệ làm trắng đĩnh, ép cùng mình đi tìm người thiết kế khu Ngao viên. Chu Thụy tất nhiên sẽ ở lại chợ đồ cổ, trước tiên làm quen với chuyện kinh doanh thú cưng.

Năm 2003 tuy inte vẫn chưa phát triển mạnh nhưng tìm chút tư liệu về Ngao viên vẫn là hoàn toàn có thể, Trang Duệ sau khi thấy vài cái Ngao viên có quy mô khá lớn thì trong lòng cũng có ý nghĩ mới.

Trường đại học trước kia Trang Duệ theo học có ngành kiến trúc nổi tiếng cả nước, tuy khác phòng ban nhưng Trang Duệ vẫn kết bạn được với vài người bạn học ngành kiến trúc, tất nhiên bây giờ đều đã ra ngoài công tác. Lúc này hắn nhanh chóng liên hệ với một vị bạn học ở Nam Kinh, sau đó nói ra yêu cầu của mình, lại gửi đến những tư liệu tương quan, chờ đợi bản vẽ của đối phương.

Những chuyện này Trang Duệ làm rất thuận tay, cũng không mất quá nhiều tinh lực, chỉ còn ba bốn ngày nữa hắn sẽ đến Nam Kinh, mà lẽ vật cho Tần Huyền Băng thì thật sự chưa thể nào nghĩ ra. Hắn quyết định lấy viên ngọc Phỉ Thúy kia làm lễ vật để đưa cho Tần Huyền Băng, đáng tiếc là hắn vắt óc cũng không thể phá vỡ tảng đá, cũng không thể đập vỡ nó ra, sợ rằng sẽ làm cho viên đá Phỉ Thúy bên trong bị ảnh hưởng.

Những ngày qua Trang Duệ chạy khắp các tiệm châu báu ở thành phố Bành Thành, cũng không có nơi nào bán máy mài loại nhỏ, hẳn cũng không hỏi thăm xem có thể mua được ở chỗ nào. Khi thấy còn vài ngày nữa là phải đi đến Nam Kinh, dưới tình huống cấp bách thì hẳn chợt nghĩ ra một ý nghĩ ngu ngốc.

Trang Duệ chạy đến chợ đồ cổ, lấy cớ mình muốn bắt vài cái đinh trên tường trong nhà để mượn một cái máy khoan điện trong cửa hàng thú cưng của Lưu Xuyên. Lúc về nhà thì thừa dịp mẹ không có ở nhà, hẳn khoan vài cái lỗ nhỏ trên tảng đá, sau đó lại dùng búa đập ra. Không ngờ hẳn chẳng đủ chuyên nghiệp, khoan không tốt nên chọc vào luôn viên Phỉ Thúy bên trong làm cho nát bấy. May mà hẳn dùng tảng đá có viên Phỉ Thúy nhỏ để làm thí nghiệm, nếu không thì sợ rằng lúc này khóc không ra nước mắt.

Thật ra Trang Duệ cũng biết nếu tùy tiện tìm một xưởng cơ giới nào đó phá vỡ tảng đá ra sẽ dễ như chơi, nhưng hẳn cũng không dám, cũng không có cái cớ nào tốt. Nếu để cho đám người kia tùy tiện phá vỡ viên đá thì viên Phỉ Thúy bên trong cũng sẽ bị hư hại, nhưng nếu muốn dựa theo quan điểm của hẳn để phá vỡ tảng đá, đợi đến khi viên Phỉ Thúy được đưa ra, sợ rằng khó thể phân biệt.

Hơn nữa vấn đề này cũng không thể nhờ Lưu Xuyên hỗ trợ, nếu không thì chờ mình đưa viên Phỉ Thúy cho Tần Huyền Băng, sợ rằng kẻ ngốc cũng biết có chuyện gì xảy ra.

- Tiểu Duệ, cậu đang làm gì trên lầu vậy?

Dưới lầu vang lên giọng nói của bác Vương, có lẽ vừa rồi bà cũng bị tiếng máy khoan làm cho kinh động.

- Không có gì đâu bác gái, vừa rồi cháu khoan và bắt vài cái đinh trên tường.

Trang Duệ mở cửa sổ trả lời một câu như vậy, bây giờ hẳn đã nghĩ đến chuyện mình có nên ra ngoài mua nhà ở hay không, vì chỗ này thật sự quá bất tiện. Nếu hẳn có một căn biệt thự như của Tổng Quân, đừng nói là dùng máy khoan điện, dù là dùng súng cũng không ai quấy rầy.

Trang Duệ lắc đầu nở nụ cười tự chế giễu, trong lòng thầm nghĩ mình vừa có tí tiền đã bắt đầu có ý nghĩ lạ, ba triệu đã chuyển sang cho Lưu Xuyên, bây giờ hẳn còn chưa đến một triệu, sợ rằng số đó cũng không đủ mua gara của biệt thự nữa là.

- Tiểu Duệ, ra dùng cơm.

Những tiếng đập cửa vang lên đánh thức Trang Duệ, hẳn nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ trưa. Những ngày này Trang Mẫn cũng ở nhà, vì vậy mới làm cơm ọi người cùng ăn...

- Chào cậu...

Trang Duệ vừa bước vào trong nhà thì thấy Tiểu Niếp Niếp ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn cơm như một người lớn, nhưng khi thấy Tiểu Bạch Sư thì nó lại nhảy xuống đất, hai bên quần lầy nhau đùa giỡn.

- Ủa, anh rể, sao hôm nay anh không đi làm?

Khi thấy Triệu Quốc Đống cũng ở nhà, Trang Duệ không hỏi một câu, vì chỗ làm cách nhà hơi xa, vì vậy buổi trưa Triệu Quốc Đống thường không về nhà dùng cơm.

- À, vài ngày nay thấy sức khỏe không tốt nên xin nghỉ, cậu sắp về Trung Hải chưa?

Triệu Quốc Đống thật sự là cảm xúc không cao, hẳn thuận miệng hỏi Trang Duệ.

- Nhà máy có vấn đề gì sao anh?

Trang Duệ hỏi, người cùng nhà nên không có gì kiêng kỵ.

- Đúng vậy, sau khi thay đổi chế độ thì biến thành tư nhân, lúc này tiền lương và phúc lợi ngày càng ít, nếu tiếp tục làm việc cũng không tốt.

- Ăn cơm trước đi, nói những thứ này với Tiểu Duệ làm gì? Không làm thì không làm, với kỹ thuật của anh thì đi đâu làm mà chẳng được. Niếp Niếp, mau đi rửa tay ăn cơm, lại không chịu nghe lời.

Trang Mẫn sau khi nghe chồng nói như vậy thì lập tức lên tiếng, Trang Duệ biết anh rể của mình là người thành thật, bình thường làm nhiều mà nói ít, bây giờ nói ra như vậy, rõ ràng là khó thể nào chèo chống ở công ty kia nữa.

Trang Duệ suy xét một chút rồi mở miệng nói:

- Anh rể, anh nên nghỉ việc ở công ty cũ đi, em và Đại Xuyên chuẩn bị xây dựng một Ngao viên, bây giờ cũng không có nhiều người, sau này em sẽ về công tác ở Trung Hải. Anh thay mặt em đi làm ở Ngao viên, những chuyện điện nước anh đều hiểu, chúng ta cũng không cần phải mời người, anh xem có được không?
- Ngao viên sao? Cũng chưa nghe thấy cậu nói qua về vấn đề này, điện nước thì đơn giản, bình thường chỉ cần làm tốt là được, không cần mỗi ngày đều phải trực. À, nhưng này Tiểu Duệ, có thể ổn định không? Cậu cũng biết đấy, tôi công tác ở đơn vị đã mười năm, bây giờ nghỉ việc thì vấn đề bát cơm cũng khó nói.

Triệu Quốc Đống nghe được lời của Trang Duệ thì đầu tiên là hai mắt tỏa sáng, nhưng sau đó lại có chút do dự, một người đã sống trong một hoàn cảnh quen thuộc quá lâu rồi, bình thường cũng không muốn chuyển ổi. Hơn nữa xí nghiệp của hắn là của nhà nước, sau khi chuyển sang tư nhân cũng không phát triển tốt nhưng mỗi tháng cũng được hơn một ngàn tiền lương, cũng coi như thu nhập tốt ở Bành Thành.

Trang Duệ còn chưa nói thì Trang Mẫn ở bên cạnh đã lên tiếng:

- Làm mười năm thì thế nào, đơn vị cho anh cái gì? Quốc Đống, em đã sớm nói với anh rồi, nếu đi với vài đứa đệ tử của anh để tu sửa nhà xưởng, sợ rằng sẽ còn sướng hơn tiếp tục công tác ở đơn vị, nhưng anh vẫn không chịu đi. Anh nên đi làm với Tiểu Duệ, Đại Xuyên cũng là người nhà mình, nhà mình kinh doanh cũng sẽ không bạc đãi anh.

(.

- Đúng vậy, anh rể, bây giờ đã sớm không còn là thời đại ăn bát sắt nữa rồi, chúng ta cần tìm hướng phát triển của riêng mình, sau này đường đi càng rộng. Bây giờ em sắp về Trung Hải, công tác cũng vì vài thứ liên quan mà thôi, sau này nếu anh đến công tác ở Ngao viên và cảm thấy không hài lòng, chính anh tìm vị trí, em sẽ bỏ tiền, chúng ta đầu tư một nhà máy cơ khí hoặc mở một đại lý xe cũng được.

Tuy bây giờ trên tay còn chưa đến một triệu nhưng nửa tháng sau thì bức tranh Lý Doan Doan Đồ của Đường Bá Hổ sẽ được tân trang tốt, có lẽ sẽ thu được một mớ tiền nữa, khoảng thời gian này Trang Duệ luôn xem xét kỹ càng, tuy tác phẩm của Đường Bá Hổ truyền đến đời sau là tương đối nhiều nhưng vì tên tuổi rất nổi tiếng trong dân gian nên tất cả mọi thứ đều được người ta truy lùng. Bức tranh của mình vì khá lớn nên giá trị phải từ sáu triệu đến chín triệu, với một người như Tổng Quân, chắc chắn sẽ không trả giá thấp.

Hơn nữa bán tranh cho Tổng Quân thì Trang Duệ cũng vứt bỏ đi nhiều phiền toái, dù sao thì thứ này hắn cũng mua được từ chợ đen, hắn lại không có quan hệ rộng như Tổng Quân, có thể rửa sạch bức tranh để mang ra đấu giá công khai.

Nói về việc xây dựng nhà máy cơ khí, Trang Duệ cũng không phải tùy tiện lên tiếng, hắn là người có xuất thân ngành tài chính kinh tế, vì vậy mà khá miễn cảm với thị trường. Khi hắn còn ở Trung Hải thì cảm thấy những năm gần đây số lượng xe hơi càng lúc càng nhiều, sau này chắc chắn sẽ là một ngành công nghiệp phổ biến, chắc chắn sẽ phát triển mạnh.

Trang Duệ từ nhỏ đã quen tiết kiệm, khi có hơn ba triệu cũng không biết nên sử dụng như thế nào cho tốt, sau một thời gian ngắn nữa hắn sẽ có thêm vài triệu, nếu không phải bây giờ thị trường chứng khoán chưa tốt, hắn thậm chí còn có ý nghĩ sẽ đầu tư vào thị trường này. Nếu anh rể muốn xây dựng nhà máy cơ khí hay đại lý xe hơi, Trang Duệ cũng sẽ ủng hộ, vì hắn cảm thấy đầu tư bên trong cho thân nhân của mình vẫn hay hơn.

- Tiểu Duệ, mở một xưởng cơ khí thì đã mất hơn một trăm ngàn, cậu bây giờ có nhiều tiền như vậy không?

Triệu Quốc Đống suy nghĩ một chút, hắn công tác ở đơn vị cũng không có nhiều tương lai, mình bây giờ cũng đã hơn ba mươi, nếu không xông ra ngoài đầu tư phát triển thì cũng thật sự khó tiến lên.

- Hơn một trăm ngàn, chỉ ít vậy sao?

Trang Duệ nghe thấy vậy thì có chút sững sốt, hắn tưởng rằng muốn mở một xưởng cơ khí cũng cần ít nhất là một triệu, không ngờ chỉ cần một trăm ngàn, như vậy hắn có thể lấy ra bất cứ khi nào.

- Tiểu Duệ, cậu không hiểu rồi, hơn một trăm ngàn đã là không ít, nếu quy mô nhỏ thì bốn năm chục ngàn cũng đủ.

Triệu Quốc Đồng nói đến chuyên ngành của mình thì cũng hưng phấn hẳn lên, hẳn nâng ngón tay lên và bắt đầu tính toán:

- Thật ra mở một xưởng cơ khí thì trước tiên cũng không mất nhiều tiền, ngoài vấn đề thuê nhà xưởng thì sẽ là thiết bị, nói chung là hơn một trăm ngàn sẽ đủ.

Trang Duệ nghe Triệu Quốc Đồng nói như vậy thì cảm thấy anh rể của mình cũng không phải thật sự quá chất phác, có lẽ cũng có tâm tư mở nhà xưởng, điều này cũng không phải chỉ là ý nghĩ ngày một ngày hai.

- Anh rể, anh nói những thứ kia em không hiểu, thế này đi, anh xem nếu có hai trăm ngàn thì có thể phát triển được chưa? Nếu có thể thì anh nên nghĩ làm, trong phòng của em có một trăm ngàn, chút nữa em sẽ chuyển cho anh thêm một trăm ngàn nữa.

Trang Duệ thật sự không hiểu sâu về chuyên ngành, vì vậy hẳn dứt khoát không nghe, trực tiếp nói ra vấn đề.

- Hai trăm ngàn là quá đủ rồi, nhưng này Tiểu Duệ, cậu bây giờ có nhiều tiền vậy sao? Dù con chó này đáng giá, nhưng cậu còn chưa bán đi mà?

Trang Mẫn cũng không biết chuyện bản thảo của Trang Duệ, việc này Trang Duệ chỉ nói một mình Trang Mẫn, vì vậy mà lúc này Triệu Quốc Đồng mới có nghi vấn như thế.

- Ha ha, khoảng thời gian qua em đến chợ đồ cổ và mua được vài món, buôn bán qua tay lời được vài triệu. Chị gái, anh rể, mọi người đừng lo lắng đến chuyện tiền bạc, sau này thì chúng ta sẽ ngày càng phát triển tốt hơn.

Trang Duệ cũng không phải cố ý giấu chị mình vấn đề này, nhưng trong thời gian qua hẳn luôn bận rộn, bây giờ Trang Duệ hỏi chuyện tiền thì hẳn mới thuận miệng nói ra.

- Tiểu Duệ, cậu nói thật sao? Sao tôi nghe giống như cậu đang kể chuyện cổ tích vậy?

Trang Mẫn khoảng thời gian qua thấy em mình biến hóa rất lớn, nhưng nàng cũng không ngờ cậu em trước nay chỉ luôn làm việc nhận tiền lương, bây giờ lại chơi cả đồ cổ, vì vậy mà trong lòng thật sự có chút không tin.

- Hì, chị gái, những câu hỏi của chị đúng là quá mới mẻ, nếu không có việc gì thì em sẽ đưa Tiểu Niếp Niếp đi chơi. Mẹ cũng biết chuyện này, cũng không có thời gian nói với chị, không tin thì chị hỏi mẹ thử xem.

Trang Duệ nói cũng làm cho Trang Mẫn có chút yên tâm hơn, tuy tiền của Trang Duệ, nhưng đó là em trai của nàng, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm.

- Được, ngày mai tôi sẽ đến đơn vị từ chức, nhưng này Trang Duệ, cậu sẽ là ông chủ của xưởng, tôi chỉ làm công cho cậu, đến lúc đó tôi mang theo hai đệ tử ra làm việc, cậu xem thế nào?

Triệu Quốc Đồng cũng hạ quyết tâm, kỹ thuật của hẳn rất tốt, chuyện sửa xe này nọ là không có vấn đề, những thứ mà người khác trong đơn vị không giải quyết được cũng không có gì là khó khăn với hẳn, đồng thời cũng là nòng cốt trong đội tu sửa khí tài trong công ty, bình thường trăm mặc ít nói nên không được lãnh đạo chào đón mà thôi.

- ĐỪNG, anh rể, chúng ta là anh em, bây giờ có câu nói là đầu tư tài chính, em bỏ tiền, chỉ nắm cổ phần mà thôi, không tham dự quản lý, kiếm được tiền thì chia hoa hồng là được.

- Chúng ta dựa theo hình thức này mà phân chia, em bỏ hai trăm ngàn, chiếm ba phần, anh là người bỏ kỹ thuật, chiếm bảy phần. Nhưng anh rể, nếu anh đưa theo hai vị đệ tử, như vậy cũng nên cho họ một chút cổ phần, mỗi người năm phần trăm là được, nhưng đó là phải chiết xuất từ cổ phần của anh đấy.

Trang Duệ muốn mở nhà xưởng cũng vì cuộc sống của nhà anh chị mình, muốn bọn họ sống tốt hơn một chút, hẳn biết nếu mình không chiếm chút cổ phần, sợ rằng anh rể sẽ không đồng ý, vì thế mới đề xuất phương án như vậy.

- Điều này...Điều này rõ ràng là không thích hợp, Tiểu Duệ, cậu hay là chiếm bảy phần đi, tôi và hai đệ tử chỉ chiếm ba phần thôi.

Triệu Quốc Đống thấy cổ phần công ty phân chia như vậy thì thật sự là chiếm hết tiện nghi của em vợ mình, người khác xuất tiền mà chỉ muốn lấy hai phần, vì thế mà hắn mới nói ra một phương pháp phân chia khác.

- Cứ như lời em là được, anh rể, sau này em có rất ít thời gian ở Bành Thành, chuyện xây dựng nhà xưởng tất cả do anh cả, em chỉ đầu tư tiền, có thể sinh tiền hay không là do anh, hơn nữa cả nhà còn chờ anh.

Triệu Quốc Đống biết rõ đây là cậu em quan tâm đến mình, nhưng lúc này hắn cũng không có lời này hay, chỉ có thể gật đầu nặng nề nói:

- Tiểu Duệ, em yên tâm, ngày mai tôi sẽ đi tìm sân bãi, bên phía quốc lộ có một kho hàng bỏ hoang, ngày mai tôi sẽ đến xem, nếu được thì sẽ thuê lại dùng làm nhà xưởng, cậu cũng không cần lo lắng chuyện ở nhà, tôi sẽ làm thật tốt.

- Mau ăn cơm thôi, nói nhiều cơm canh cũng nguội hết rồi, Niếp Niếp, mau đi rửa tay, nha đầu điên khùng này.

Trang Mẫn thấy chồng cuối cùng cũng thông suốt thì rất vui, nàng bưng nồi súp hầm cách thủy ra, lại cầm theo chai rượu để cho hai anh em uống cho vui, mình thì hầu hạ Tiểu Niếp Niếp.

Khi trong lòng hạ quyết định thì cũng giống như vứt đi tảng đá lớn, Triệu Quốc Đống cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, hắn rút đầy ly rồi cụng ly với Trang Duệ, uống cạn một hơi, sau đó nói:

- Tiểu Duệ, việc này nếu thành thì vài ngày nữa tôi sẽ đến Nam Kinh mua thiết bị, vì Bành Thành bên này giá cả hơi đắt, đến lúc đó chúng ta cùng đi, cậu cũng tiện đường đến Trung Hải.

- Được, đến lúc đó Đại Xuyên cũng đến Nam Kinh mua xe, chúng ta sẽ cùng đi, chạy trên đường cao tốc sẽ nhanh hơn một chút, đi xe lửa thì quá đông. Nhưng anh rể cũng cần phải nắm chặt việc chứng thực nhà xưởng, còn chuyện giấy phép kinh doanh, em sẽ điện thoại cho Đại Xuyên, sẽ cho cậu ấy đi làm, vì cậu ấy quen thuộc thứ này.

Trang Duệ và Lưu Xuyên đã bàn bạc xong, sau khi mua xe Hummer ở Nam Kinh, chiếc xe của Lưu Xuyên sẽ để lại cho Trang Duệ sử dụng ở Trung Hải. Bây giờ nghe anh rể nói như vậy, hắn quyết định đưa xe cho anh rể, nhưng chuyện này cần phải nói một chút với Lưu Xuyên, bây giờ cũng chưa nói với Triệu Quốc Đống.

- Chuyện nhà xưởng là khá dễ dàng, vì hai bên quốc lộ còn nhiều chỗ, cũng nhiều xe qua lại, mở xưởng sửa chữa ở đấy cũng rất tốt, chỉ cần có thiết bị là có thể khai trương bất kỳ lúc nào.

Triệu Quốc Đống thật sự rất quen thuộc với nghề của mình.

- Đúng rồi, anh rể, anh có biết có thứ máy móc gì mở được tảng đá ra không?

Trang Duệ chợt có ý nghĩ, nếu có xảy ra tai nạn xe hơi mà cửa xe không thể mở ra thì rõ ràng phải dùng công cụ cắt cửa, thứ đó biết đâu cũng cắt được tảng đá của mình.

- Cắt đá sao? Có, dụng cụ cắt sắt trong xưởng có thể làm được điều này, cậu hỏi làm gì?

Triệu Quốc Đống hớp một ngụm rượu rồi thuận miệng nói.

- Không có gì, anh rể, có dụng cụ nào nhỏ có thể cầm tay được không?

Trang Duệ tất nhiên biết rõ có máy cắt đá, nhưng hắn chỉ có thể tự mình lấy Phỉ Thúy ra, nếu không thì cũng chẳng cần tìm Triệu Quốc Đống, tuy tiện tìm một xưởng cắt đá là xong ngay.

- Công cụ nhỏ sao? Cũng có, có thể dùng máy mài chạy điện với bánh răng được mạ kim cương, thứ này có thể cắt sắt, cắt đá chắc không có vấn đề. Nhưng này Tiểu Duệ, loại này bánh răng khá nhỏ, chỉ như lòng bàn tay của cậu thôi, cậu muốn cắt tảng đá thế nào?

Triệu Quốc Đống suy nghĩ một chút, trong nhóm của mình cũng có công cụ như vậy, chỉ là hắn không biết Trang Duệ dùng làm gì, có thể sử dụng hay không.

- Càng nhỏ càng tốt, anh rể, công cụ này có thể mượn được không?

Trang Duệ rất vui mừng, nhỏ thì mới tốt, nếu lớn quá thì sợ sẽ phá hư Phỉ Thúy như chiếc khoan điện kia.

- Có thể, nhưng ngày mai tôi phải từ chức, cậu nếu không vội dùng thì vài ngày nữa đến Nam Kinh sẽ mua một cái, cậu thấy thế nào?

Triệu Quốc Đống có chút chần chừ, chính mình ngày mai sẽ nghỉ việc, bây giờ nếu đi mượn thứ gì đó, người ta sẽ nghĩ rằng mình chiếm tiện nghi.

- Ở Bành Thành có bán không? Thứ này có đắt không?

Trang Duệ mở miệng hỏi, vài ngày qua hắn đã chạy đến năm cửa hàng châu báu, bọn họ cũng không có công cụ này, nếu không đã sớm mua về nhà.

- Có chứ, thứ này không đắt, loại tốt chỉ hơn một ngàn, bình thường chỉ vài trăm, những quán bán dụng cụ đều có, bên kia quốc lộ có một cửa hàng bán thứ này.

Triệu Quốc Đống tuy không biết em mình muốn làm gì nhưng vẫn nói ra rõ ràng.

- Hi hi, không có gì, anh rể, uống rượu thôi.

Trang Duệ lúc này có tâm tình rất tốt, hắn chạy qua lại vài ngày, bây giờ anh rể nói thì đã hiểu. Hắn chuẩn bị sau khi dùng cơm sẽ mua công cụ về nhà, sử dụng xong sẽ cho anh rể, dù sao thì xưởng cũng cần dùng, không nên lãng phí.

Sau khi ăn uống no đủ, Trang Duệ đi ra ngoài, hắn ném Tiểu Bạch Sư lại cho Tiểu Niếp Niếp, sau đó đi đến cửa hàng mà Triệu Quốc Đống đã nói để mua dụng cụ mài về nhà.

Công cụ này có thể tích không lớn, chỉ như cánh tay trẻ con mà thôi, không khác gì máy khoan điện nhưng động cơ xoay tròn, cũng không phải là mũi khoan mà chính là một phiến đá mài. Thứ này có nhiều tác dụng, chuyên dùng để cắt những vật phẩm cần sự tinh tế.

Trang Duệ cầm điện dùng thử, âm thanh cũng không lớn, hắn suy nghĩ một chút, trước tiên đi đến ngân hàng lấy ra một trăm năm chục ngàn. Hắn về nhà trực tiếp đưa hai trăm ngàn cho anh rể, cũng không có tâm tư nghe anh mình nói về tình huống nhà xưởng, hắn trực tiếp về phòng, khóa trái cửa lại.

Vài ngày qua Trang Duệ đã xem xét nhiều tư liệu, hắn cũng biết Phỉ Thúy được khai thác ra có nhiều loại, tinh khiết nhất và tốt nhất là Khanh Phỉ Thúy, những mặt đá Phỉ Thúy này được tạo ra, ít nhất cũng có giá trên một triệu.

Trang Duệ cũng đã từng chạy đến nhiều cửa hàng đá quý nhưng nơi đó trang sức Phỉ Thúy đắt nhất cũng chỉ hơn một trăm ngàn, hắn cũng từng so sánh, phát hiện bên trong những viên Phỉ Thúy bán ở cửa hàng có số lượng linh khí rất ít, căn bản không bằng viên Phỉ Thúy của mình.

Thật ra tảng đá của Trang Duệ là Nguyên Thạch, nếu đặt trong mắt người trong nghề thì thật sự là không giá trị, vì một không hoa văn, hai không hào quang, lại to nhỏ khác nhau, hình thái đa dạng. Những thứ đó không phải là Phỉ Thúy trong mắt của người trong nghề, cũng không biết ông nội của Trang Duệ vì sao có những viên đá kia, lại làm ột kế mù tịt về Phỉ Thúy như hắn giống như thấy được mặt trời.

- Hi, quả nhiên là dễ sử dụng.

Trang Duệ tìm một cái thùng gỗ đặt bên dưới, dùng chân dẫm lên khối Nguyên Thạch, sau đó mở máy và bắt chấp tất cả mà cắt vào sâu bên trong.

Đá vắng ra, có không ít hạt vắng lên mặt Trang Duệ làm hắn có hơi đau, nhưng hắn cũng không quan tâm. Đột nhiên máy mài phát ra những âm thanh két két, hắn cảm tảng đá đã có hơi nóng lên, một luồng sáng xanh động lòng người từ khe hở truyền vào trong mắt Trang Duệ.

112. Chương 112 : Ngồi Trên Kho Báu Mà Không Biết.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 112: Ngồi trên kho báu mà không biết.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ chưa từng nghĩ rằng luồng ánh sáng xanh sẽ đẹp như vậy, từ trong khe hở lộ ra một luồng sáng anh làm cho tảng đá đen sì trở nên bừng bừng sức sống. Sau đó hắn dùng nước để rửa đi những phần đá vụn, sau đó hắn nhìn vào bên trong, luồng sáng xanh bên trong giống như có sinh mệnh vậy, cực kỳ chói mắt.

Trang Duệ lúc này tuy không hiểu Phỉ Thúy nhưng lại nghĩ rằng thứ mình cầm trên tay có phẩm chất không kém, vì thế mà tinh thần chợt chấn động, tiếp tục cắt vào, lần này cũng không phải trực tiếp cắt về viên Phỉ Thúy, hắn chỉ chậm rãi cắt bỏ những tầng bên ngoài mà thôi, chỉ sợ cánh tay mình không ổn sẽ làm ảnh hưởng đến viên đá bên trong.

- Con bà nó, làm thứ này mất công mất sức quá.

Cắt tầng bên ngoài thì rất nhanh, nhưng càng tiếp xúc vào trọng tâm thì Trang Duệ phải càng cẩn thận hơn, sau đó hầu như dùng tay cầm và dùng máy mài những phần đá mỏng bên ngoài. Sau hơn một giờ, cuối cùng viên Phỉ Thúy bên trong mới lộ ra ngoài.

- Thứ này hình như có hơi nhỏ, có thể làm được gì?

Trang Duệ bỏ máy mài đá xuống, hắn dùng linh khí để bồi bổ cho cánh tay đang run lên của mình, sau đó lại nhìn về phía viên Phỉ Thúy đã lộ ra diện mạo thật sự. Viên Phỉ Thúy này như một quả trứng gà, chung quanh còn có những tầng đá mỏng màu trắng, đây là vì hắn sợ hư hao Phỉ Thúy nên không dám tiếp tục mài. Nhưng hắn cảm thấy viên Phỉ Thúy này có hơi nhỏ, hình như dùng nó để làm một tượng phật Quan Âm cũng không đủ.

Trang Duệ dùng hai ngón tay giữ lấy viên Phỉ Thúy, hắn ngẩng đầu đưa lên trước đèn để nhìn. Viên Phỉ Thúy có màu sắc rất đẹp, phân bố đều, không thấy nông sâu và khác biệt, tầng đá mỏng bên ngoài căn bản không che được những luồng hào quang sâu bên trong. Viên Phỉ Thúy hầu như là trong suốt, tuy có màu sắc nhưng vẫn có thể nhìn xuyên qua, khi đối diện với ánh sáng thì cực kỳ rõ ràng. Khi đặt viên đá vào trong nước để tẩy rửa thì Trang Duệ chợt phát hiện, khi cho vào trong thì nước cũng biến thành màu xanh, rất đẹp.

- Thứ này đưa cho Huyền Băng thì chắc mình cũng sẽ không mất mặt.

Trang Duệ trầm nghĩ, sau đó hắn bỏ viên Phỉ Thúy vào trong túi áo, nhanh chóng quét dọn những mảnh đá trên mặt đất, khi không chừa lại dấu vết nào mới đi ra ngoài. Hắn chuẩn bị xem xét chút tài liệu về Phỉ Thúy, nếu không đi tặng cho người ta mà không biết nói gì, như vậy cũng thật sự là khó chịu.

Thật ra Trang Duệ cũng không biết, nếu đưa thứ này cho Tần Huyền Băng, không chỉ không mất mặt, thậm chí nàng cũng chưa hẳn tiếp nhận. Vì viên Phỉ Thúy này cực kỳ quý giá, nó tuy nhỏ nhưng tính chất cực cao, màu sắc cực tốt, hơn nữa toàn thân màu xanh đậm không chút tì vết, thật sự là cực phẩm.

Phải biết rằng Phỉ Thúy phần lớn đều không màu, dù là loại xanh nhạt cũng không có nhiều ánh sáng phát ra, loại Phỉ Thúy có màu sắc sậm và bừng sáng như vậy thì càng hiếm, loại Phỉ Thúy không tì vết thì căn bản không thể được thấy ở những cửa hàng đá quý, dù là trong phòng đấu giá cũng cực kỳ hiếm, thậm chí là những người lăn lộn cả đời trong ngành Phỉ Thúy, chưa chắc đã được thấy một viên Phỉ Thúy cực phẩm như vậy.

Viên Phỉ Thúy trong túi áo của Trang Duệ có thể cắt thành ba mặt, trên cơ bản có thể bán được bốn năm triệu là không có vấn đề, cũng vì loại thủy tinh để vương lục này là cực phẩm rất hiếm có. Đừng nói là

những thương nhân đá quý, chỉ sợ mỏ khoáng bên Myanmar cũng khó thể nào có duyên đào được một viên Phỉ Thúy hoàn mỹ mà tươi đẹp như vậy, vì trên cơ bản nó chỉ được coi là truyền thuyết mà thôi.

Nhưng ngựa hay phải gặp Bá Nhạc mới được, Trang Duệ tuy có được một viên Phỉ Thúy là thủy tinh để vương lực nhưng ngồi trên kho vàng mà không biết, mà chỉ định giá nó là hai ba trăm ngàn mà thôi.

Khi thấy mẹ còn chưa về nhà, Trang Duệ về phòng mình, hẩn lấy giấy nhám định chà mặt ngoài của Phỉ Thúy, đúng lúc điện thoại vang lên. Khi nghe máy thì mới biết đó là người bạn học từ Nam Kinh điện thoại đến, nói là đã làm xong bản vẽ của Ngao viên, đã gửi mail đến cho hẩn. Lúc này hẩn chỉ có thể bất đắc dĩ cất giấu viên đá Phỉ Thúy, sau đó đứng lên đi đến quán thú cưng của Lưu Xuyên.

- Ôi, anh Trang, anh đã đến rồi, mời vào, tôi sẽ đi rót nước.

Trang Duệ vừa bước vào quán thú cưng thì Hầu Tử đã tiến ra đón chào, Tiểu Bạch Sư vui sướng chạy tới chạy lui trước mặt Trang Duệ, điều này làm cho Hầu Tử sợ không dám đến gần, vì chuyện liên quan đến Tiểu Bạch Sư ở đồn công an đã được truyền ra ngoài.

Tiểu Bạch Sư kia ngồi ở nhà rất mất kiên nhẫn, mỗi lần Trang Duệ ra khỏi cửa là chắc chắn sẽ đi theo. Vừa rồi hẩn ra khỏi nhà và Tiểu Bạch Sư đang ở bên nhà của chị gái nghe thấy tiếng động, vì vậy mà không thêm nề mặt Tiểu Niếp Niếp, thiếu chút nữa đã cắn người.

Bây giờ bộ dạng của Hầu Tử chợt thay đổi, tóc tai cắt ngắn, bộ quần áo quá dị cũng đã được thay đổi, có vẻ rất tinh thần. Trang Duệ vừa nhìn thấy Hầu Tử thì chợt nhớ đến đức hạnh của đối phương vào những ngày trước kia ở chợ đồ cổ, trong lòng không khỏi trầm buồn cười.

Nhưng Trang Duệ thật sự ăn không tiêu với những trò hầu hạ của Hầu Tử, hẩn vội vàng nói:

- Đừng, Hầu Tử, gọi tên của tôi là được, tôi cũng không lớn hơn anh, cũng đừng coi tôi là một người già như vậy.

- À, vậy tôi gọi là Trang huynh đệ, chuyện vài ngày trước tôi còn chưa kịp cảm ơn anh.

Hầu Tử rót một ly nước đưa đến rồi nhìn Trang Duệ dùng giọng cảm kích nói, thật ra người trong giang hồ đều trọng nghĩa, chỉ cần anh đối xử tốt với bọn họ, tất nhiên bọn họ sẽ khắc ghi trong lòng, đây cũng là một đạo lý thu phục lòng người rất dễ hiểu.

- Hầu Tử, Lưu Xuyên, Đại Hùng và Lý Bình đi đâu hết rồi? Sao trong cửa hàng chỉ có một mình anh?

Trang Duệ đánh giá chung quanh một chút, không thiếu khách nhưng chỉ có một mình Hầu Tử, mình đến cũng chỉ làm cho hẩn thêm luống cuống tay chân, vừa chào hỏi khách hàng vừa phải quan tâm đến mình.

- Ông chủ hôm nay không đến, Lý Bình và Đại Hùng đang ở cửa hàng phía trước, là cửa hàng cũ của ông chủ Hắc.

Hầu Tử vừa thôi tiền cho khách vừa trả lời Trang Duệ.

- Anh cứ làm việc đi, Hầu Tử, tôi dùng máy tính một chút.

Trang Duệ cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, hẩn đi đến bên cạnh máy tính ngồi xuống, sau khi mở máy tính thì phát hiện bên trong email của mình có bản vẽ Ngao viên của vị bạn học kia gửi đến.

Vị huynh đệ kia rõ ràng làm việc có dụng tâm, không những là bản vẽ, còn có cả bảng báo giá, vì vậy mà Trang Duệ xem xong thì nhắc điện thoại bàn gọi cho Lưu Xuyên.

- Lý Bình, có chuyện gì, tôi cũng sắp về cửa hàng, lúc này đang rất bận. truyện copy từ

Trong điện thoại vang lên âm thanh của Lưu Xuyên, có chút mất kiên nhẫn.

- Tiểu tử cậu vội vàng đi ngủ sao? Đừng nói nhảm, đến cửa hàng ngay, có bản thiết kế Ngao viên rồi, cậu lo tìm người thi công đi.

Trang Duệ tức giận trả lời một câu.

- Mộc Đầu, sao cậu lại chạy đến cửa hàng? Tôi đang đi trên đường, ngày hôm qua cùng anh Chu đến Hợp Phì, giới thiệu đường đi cho anh ấy. Trước tiên cậu cứ in bản vẽ ra, chờ tôi một lúc nữa, khoảng một tiếng nữa là về đến cửa hàng.

Âm thanh của Lưu Xuyên truyền đến, Trang Duệ lúc này mới biết tên kia không có mặt ở Bành Thành, vì vậy cũng không nói nhiều lời, dùng máy in để in ra bản vẽ.

Hai giờ sau Lưu Xuyên và Chu Thụy mới về đến cửa hàng, phía sau còn có hai người, con chó Ngao lông đen của Lưu Xuyên vừa thấy Tiểu Bạch Sư thì chạy lên nện nọt dùng đầu cọ vào người, nhưng Tiểu Bạch Sư lại tỏ ra xa cách, chỉ đi đến trước người Trang Duệ mà thôi.

- Mộc Đầu, tôi giới thiệu với cậu, đây là ông chủ Tề, Ngao viên của chúng ta sẽ giao cho bọn họ xây dựng, cũng đã chờ bản vẽ vài ngày rồi. Đi, chúng ta vào xem bản vẽ một chút.

Lưu Xuyên giới thiệu người đàn ông sau lưng cho Trang Duệ, ông chủ Tề khoảng bốn mươi tuổi, không quá cao, mặt ngăm đen, bộ dạng cực kỳ cứng chắc, thật sự giống như hình tượng đốc công trong mắt Trang Duệ.

- Đưa bản vẽ cho anh Tề xem, Mộc Đầu, cậu đừng xem thường anh ấy, dù là anh ấy là người đổi nghề giữa chừng, nhưng trong địa giới của thành phố Bành Thành, anh ấy cũng là số một số hai. Nếu không phải tôi có quan hệ tốt, sợ rằng cũng sẽ không được đón tiếp.

Lưu Xuyên ở bên cạnh nói.

- Đừng nghe lời Đại Xuyên, tiểu tử này ngoài chạy đến chỗ tôi ăn nhậu, đây là lần đầu tiên nhờ tôi giúp việc, ai cũng là bạn bè cả, sau này cứ gọi tôi một tiếng anh Tề là được. Đây, bản vẽ rất tốt, cũng là một người chuyên nghiệp.

Ông chủ Tề nói một lời vui đùa, sau đó nhìn bản vẽ trong tay rồi nói lời tán dương.

- Anh Tề, đây là bản vẽ tôi nhờ bạn làm ra, anh xem nếu được thì sẽ làm như vậy.

- Được, bản vẽ này rất tốt, cũng suy xét cả vấn đề xanh hóa Ngao viên, chi phí cũng không tính là cao, không vượt xa dự đoán của Đại Xuyên. Được rồi, chúng ta trước tiên đến hiện trường xem xét, để xem mai kia có khởi công ngay được không.

Ông chủ Tề là người sáng khoái, hất thu bản vẽ vào trong tay, dẫn đầu mọi người đi ra ngoài, Tiểu Bạch Sư đang chạy loạn tung cửa hàng cũng đi theo.

Ông chủ Tề cũng chạy xe đến, nếu không thì đám người cũng không đủ xe để đi.

Khu t vẽ chx ng k àp

- Cậu cũng muốn mua xe sao? Cũng đúng, bình thường muốn về Bành Thành thì chạy xe trên đường cao tốc chỉ mất chín giờ, nhanh hơn đi xe lửa. Nhưng này Mộc Đầu, trình độ lái xe của cậu thì nên mua một chiếc xe số tự động cho bớt việc.

Lưu Xuyên cười hì hì, cũng không quên dả kích Trang Duệ.

- Cút sang một bên, mau nói ra ý kiến, nếu không tôi lấy xe Hummer chạy ở Trung Hải, vì xe này tôi cũng có cổ phần.

Trang Duệ lên tiếng uy hiếp.

- Tiểu Duệ, không thì cậu mua xe dành cho thương nhân, xe này không gian lớn, hàng ghế phía sau có thể lật ra được, đến khi Tiểu Bạch Sư trưởng thành cũng có thể ngồi ở bên trong được.

Triệu Quốc Đống đưa ra ý kiến cho Trang Duệ, mà Trang Duệ suy nghĩ và gật đầu, hẳn từng gặp qua Ngao Vương lông vàng, bộ dạng của nó như một con nghé con, xe bình thường thật sự không thể nào chứa đủ. Dù là Hummer, nếu không phải là Hummer H6 thì sợ rằng tối đa chỉ có thể chở được hai con mà thôi.

Trang Duệ nghĩ đến đây và chợt vỗ đầu, không thể không nói hai người bọn họ đều không có kinh nghiệm, phút cuối cùng lại quên mất chuyện vận chuyển.

- Này, đừng ăn nữa, chúng ta đã quên đi một chuyện.

Trang Duệ vội vàng giữ lấy chiếc đĩa của Lưu Xuyên rồi nói:

- Lưu Manh, tôi thấy cậu cũng nên mua một chiếc xe bảy chỗ như vậy, vì chúng ta đã suy nghĩ quá đơn giản, lần này đến đón Nhân Thanh Thổ Mộc đại ca, chỉ sợ cậu cũng phải cùng đi, nếu không một chiếc xe Hummer cũng chỉ có thể chở về hai con chó Ngao Tây Tạng trưởng thành mà thôi, như vậy sẽ không có tác dụng với Ngao viên của chúng ta.

Lưu Xuyên khẽ gật đầu, cũng không nói gì, rõ ràng Triệu Quốc Đống vừa nói ra cũng làm hắn nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ thời tiết đã dần ấm áp, lái một chiếc xe bảy chỗ và một chiếc Hummer đi cũng không sợ phát sinh vấn đề, hai xe có thể mang về bốn chú Ngao Tây Tạng, như vậy Ngao viên mới có thể hoạt động được.

Chó Ngao Tây Tạng khác biệt với chó thường, một con chó bình thường thì một năm cũng có vài lần động dục, nhưng Ngao chỉ đến tháng mười hai hằng năm mới động dục, một năm chỉ đẻ một lần. Nhưng một con Ngao có thể đẻ năm sáu con, nếu số lượng cao có thể là mười con, vì vậy chỉ cần sống một năm là có thể có Ngao con.

Trang Duệ và Lưu Xuyên đi theo con đường tỉnh phẩm, khách hàng đều có thân phận và địa vị, vì vậy bọn họ mới định giá Ngao đều phải trên năm trăm ngàn, nếu màu lông tinh khiết và hình thể tốt thì giá cả sẽ không thấp hơn giá Lưu Xuyên bán chó cho Tổng Quân.

Bây giờ rất nhiều Ngao viên nói rằng có giống thuần chủng với giá mười ngàn hoặc vài chục ngàn một con, thật ra ai cũng biết đó là giống tạp, cũng không tinh khiết như lời của đối phương. Nếu là chó thuần chủng thật sự, đừng nói là vài chục ngàn, vài triệu cũng không mua được.

Nhưng Ngao viên như vậy chỉ có thể lừa gạt những khách hàng bình thường thích Ngao Tây Tạng, trong nước có nhiều người biết rõ, vì vậy nên Tổng Quân mới ra giá cao cho Lưu Xuyên chạy đến Tây Tạng tìm Ngao con.

Vì vậy chỉ cần Trang Duệ và Lưu Xuyên mở Ngao viên, chỉ cần phát triển tốt thì vấn đề tiêu thụ là không cần phải lo, chỉ cần dựa vào quan hệ của Tổng Quân, như vậy bán đi với giá tiền triệu cũng không là vấn đề. Tổng Quân đã từng nói, đến lúc đó nhóm bọn họ sẽ biến thành câu lạc bộ nuôi Ngao Tây Tạng.

114. Chương 114 : Gặp Lại Tần Huyền Băng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 114: Gặp lại Tần Huyền Băng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Nam Kinh là thành phố cấp tỉnh, cũng là đầu mối giao thông then chốt của cả nước, là thành phố trung tâm quan trọng ở vùng châu thổ sông Trường Giang, địa vị kinh tế và thực lực của nó là số một trong tỉnh Giang Tô. Ví dụ như Lưu Xuyên muốn mua xe Hummer, nếu muốn mua xe ở Bành Thành thì phải đợi ít nhất một tháng nhưng nếu ở Nam Kinh thì chỉ một tuần lễ là có hàng.

Trang Duệ và Lưu Xuyên an cơm xong thì lái xe chạy trực tiếp đến đường Đại Minh ở phía nam thành phố Nam Kinh, nơi này là một địa phương tập trung buôn bán đủ mọi loại xe cực kỳ có danh tiếng ở Nam Kinh, Lưu Xuyên đặt hàng chiếc Hummer ở một cửa hàng nơi này.

- Hừ, bây giờ kẻ có tiền thật sự rất nhiều.

Lưu Xuyên chạy xe đến cổng cửa hàng xe, hần và Lôi Lôi đã hẹn gặp nhau ở chỗ này, bọn họ nhìn quanh một vòng cũng không phát hiện Lôi Lôi và Tần Huyền Băng, ngược lại thì phía đại lý xe bên kia bắt đầu bận rộn, giống như tổ chức một cuộc triển lãm xe hơi. nguồn

Thật ra không riêng gì ở Nam Kinh, trong cửa hàng xe ở khắp nước đều náo nhiệt như vậy. Vì tháng một năm nay thuế quan xe hơi từ 525% giảm xuống còn 433%, quốc gia công khai nhiều chính sách hơn với ngành sản xuất xe hơi, kể cả việc cấp giấy phép lái xe từ mức giới hạn là sáu mươi đến bảy mươi, điều này thật sự khuyến khích dân chúng mua xe hơi, vì thế năm 2003 là một năm mà sản lượng xe hơi được bán ra thật sự rất cao.

Lưu Xuyên tìm một vị trí đậu xe, đưa chiếc xe cùi của mình vào, sau đó xuống xe, mọi người đều đuổi lùn một mối. Thật ra chiếc xe này ngồi bốn người cũng không có vẻ chen chúc nhưng thêm hai con Ngao thì thật sự không đủ. Con Hắc Sư của Lưu Xuyên thì vẫn còn tốt, nhưng Tiểu Bạch Sư thì đã là ba bốn mươi cân, nhìn từ hình thể thì chẳng khác nào chó béc giê đức, đoạn đường trước đó chỉ nằm sấp trên đùi của Trang Duệ, lúc này xuống xe thì bắt đầu chạy loạn.

- Tiểu Duệ, cậu và Đại Xuyên cứ đi xem xe, chúng tôi trước tiên đi đến chợ cơ khí bên cạnh, có lẽ đến tối sẽ chạy về Bành Thành, nếu cậu lái xe về Trung Hải thì trên đường đi cần phải chú ý.

Triệu Quốc Đống trước kia đã đến đây vài lần, biết rõ chợ bán máy móc sửa xe cũng ở trên khu đường này. Lúc này xưởng sửa xe ở phía Bành Thành đã được lắp đặt thiết bị, đội thi công của ông chủ Tề đã đến làm việc, mọi thứ rất đơn giản, chỉ cần xây tường vây quanh mà thôi, chỉ sau ba năm ngày đã hoàn công. Một đệ tử của Triệu Quốc Đống lo chạy thủ tục, vài ngày cũng đã xong, lúc này Triệu Quốc Đống có hơi vội, vì vậy xuống xe thì nói lời cáo từ với Trang Duệ.

Trang Duệ nghe vậy thì sững sốt, bây giờ cũng đã hơn hai giờ chiều, mua xong vài thứ và quay lại Bành Thành chỉ sợ nửa đêm mới có thể về nhà, vì vậy hần không khỏi mở miệng khuyên nhủ:

- Anh rể, cũng không cần vội vã như vậy, buổi tối ở lại, sáng mai cùng về với Đại Xuyên là được.

- Không cần, bây giờ là lúc chỉnh đốn và cải tạo kho hàng, bây giờ sẽ khá dễ dàng nhưng nếu đợi lắp đặt thiết bị xong thì có hơi phiền. Hôm nay tôi phải làm tốt, ngày mai sẽ dẫn người qua. Được rồi, cũng không còn việc gì nữa, Đại Xuyên, đưa chìa khóa đây.

- Đừng, anh rể, chúng ta cũng chỉ ở lại một đêm mà thôi, hơn nữa lần này em mua hai chiếc xe, nếu hai người đi hết, một mình em sao có thể lái về?

Lưu Xuyên không đồng ý, ba người ba chiếc xe là vừa đủ, nếu hai thầy trò Triệu Quốc Đống bỏ đi, như vậy hần sẽ phải tìm lái xe, rất phiền.

Triệu Quốc Đống rõ ràng không nghĩ đến điều này, hần vồ vồ đầu nói:

- Tôi cũng quên mất chuyện này, được rồi, ngày mai cùng đi, buổi tối xử lý xong sẽ điện thoại ọi người.

Hai ngày trước Trang Duệ đã đến nhà Lưu Xuyên, sau đó mua một chiếc điện thoại cho Triệu Quốc Đống, bây giờ mọi người liên hệ cũng thuận tiện hơn.

Triệu Quốc Đống buổi chiều bận rộn khá nhiều, vì vậy bắt chuyện với hai người xong thì vội vàng đưa đồ đệ bỏ đi.

- Này Mộc Đầu, lúc này anh rể đã đi rồi, tối nay huynh đệ tôi thuê cho cậu một gian phòng, có thể tạm biệt cuộc sống xử nam hay không thì phải xem vào cậu. Này này, đừng, đừng cần, quần mới mua đấy, cũng không đổi lại được đâu.

Triệu Quốc Đống vừa đi ra thì Lưu Xuyên đã ôm vai Trang Duệ nở nụ cười dâm dăng nói, cũng không đề phòng nên bị Tiểu Bạch Sư cắn vào ống quần và xé rách. Lúc đầu hần cũng không chú ý, mãi đến khi âm thanh quần bị rách vang lên, lúc này mới nhìn xuống, thì ra chiếc quần tây mới mua đã rách lên đến đùi, giống như mặt sườn xám.

Trang Duệ cười phá lên ha hả, hần vươn tay chụp lấy Tiểu Bạch Sư và vuốt vuốt đầu. Từ sau khi Trang Duệ dẫn dò với Tiểu Bạch Sư là không được cắn người quen, Lưu Xuyên cũng bắt đầu động chân động tay với Trang Duệ, nhưng tiểu tử Bạch Sư quá thông minh, không cắn nhưng có thể xé quần áo, vì vậy mà chiếc quần mới của Lưu Xuyên trở thành vật hy sinh.

Tiểu Bạch Sư dùng cặp mắt tinh khiết và vô tội nhìn Lưu Xuyên, giống như chuyện vừa rồi không phải do nó làm ra, điều này không thể làm cho Lưu Xuyên phát hỏa, nhưng cúi đầu nhìn ống quần thì lại đỏ khốc đỏ cười.

- Được rồi, cậu thay quần đi, nếu không lát nữa Lôi Lôi đến lại thành ra chuyện cười.

Trang Duệ vừa nói vừa lấy trong ba lô ra một cái quần rồi ném cho Lưu Xuyên, để cho hần lên xe thay quần. Nhưng vóc dáng của Trang Duệ có hơi nhỏ hơn so với Lưu Xuyên, vì vậy mà khi Lưu Xuyên mặc quần đi ra, một chiếc quần rộng với Trang Duệ lại trở thành khá chật với Lưu Xuyên.

- Mộc Đầu, tôi nghe nói trong các cuộc triển lãm xe hơi đều có không ít mỹ nữ, thừa dịp Lôi Lôi chưa đến, chúng ta đi mở mang tầm mắt nhé?

Lưu Xuyên dạo này lớn gan, cũng không thêm quan tâm quần có vừa hay không, hần lập tức hô lên, lại gọi Hắc Sư của mình đến và đi về phía khu vực triển lãm xe hơi.

Từ những năm 1999 thì những cửa hàng xe hơi 4s dần dần từ Châu Âu truyền vào Trung Quốc, nhưng do thị trường xe hơi không quá phát triển, vì vậy mà những đại lý xe hơi nói rằng là 4s nhưng tập hợp phương diện tiêu thụ xe hơi, duy tu và thay thế linh kiện làm một thể. Trang Duệ và Lưu Xuyên cảm thấy cửa hàng xe hơi này căn bản cũng không quá lớn, cũng không đến mức phục vụ như những 4s chuyên nghiệp.

Cửa hàng 4s trước tiên phải chọn một mặt tiền thiết lập cửa hàng, hoặc ít nhất cũng phải giữ độc quyền bán hàng trong khu vực, thống nhất kiến tạo, đầu tư cực lớn, chỉ cần động vào là vài chục triệu, xa hoa quý phái. Cửa hàng này lắp đặt thiết bị cực kỳ xa hoa nhưng có hơi lộn xộn, không ít người mới chào làm cho đại sảnh rối loạn.

- Con bà nó, tiểu tử Đại Hùng kia gạt tôi, hần nói ở Thiên Tân thấy một cửa hàng bán xe hơi bên trong đều là những cô gái trong trắng xinh đẹp, tất cả đều hở vai lộ đùi, mà chỗ này làm gì có? Khi quay về phải tính sổ với hần mới được.

Lưu Xuyên đi vào trong đại sảnh hết nhìn đông lại nhìn tây, Trang Duệ vốn tưởng rằng đối phương đang tìm Lôi Lôi, không ngờ đang có ý nghĩ xấu xa, vì vậy mà không khỏi muốn đập đối phương một cái, khi định mở miệng thì lại chột cười.

Lưu Xuyên cho rằng Trang Duệ cười mình, vì vậy mà âm thanh đề cao vài phần, hần không vui nói:

- Cậu cười cái gì? Huynh đệ nói cho cậu biết, tôi đã điều tra rõ ràng, thứ này phải gọi là triển lãm xe hơi, hiểu không? Chính là những cô người mẫu mặc thiếu vải đứng tạo dáng bên cạnh xe. Thôi bỏ, lần này xem

Khi thấy đã có một chiếc xe được bán thì Chu tiên sinh thật sự rất vui, lập tức gọi Lưu tiên sinh thành ông chủ Lưu.

- Quản lý Chu, ông tuyển chọn cho huynh đệ của tôi chiếc xe gì, giá cả đắt một chút cũng không là vấn đề.

Trang Duệ nghe được lời nói của Lưu Xuyên thì cũng tiến lên xem, dù sao thì đó cũng là chiếc xe hơi thuộc về mình, đó là thứ mà vài tháng trước đó hắn cũng không dám nghĩ, dù có nghĩ cũng chỉ là chiếc xe một trăm ngàn mà thôi.

- Tôi đã chuẩn bị cho ông chủ Trang hai chiếc xe, trước tiên là chiếc Land Cruiser do một công ty trong nước và công ty Toyota của Nhật liên hiệp chế tạo ra, chiếc xe này hầu như thỏa mãn hết những yêu cầu của ông chủ Trang, xe có thể chở nhiều người, không gian lại lớn, là vương giả trong dòng SUV.

Quản lý Chu vừa nói vừa lật tài liệu, hắn chỉ vào một chiếc xe việt dã có ngoại hình uy mãnh và nói với Trang Duệ, trong đó có ba màu xe là đen trắng và xanh, nếu chỉ nhìn hình ảnh thì cũng có thể cảm nhận được đường cong hoàn mỹ và khí phách của chiếc xe này.

- Mộc Đầu, SUV có nghĩa là gì?

Lưu Xuyên nghe mà không hiểu lời của quản lý Chu, hắn hỏi Trang Duệ.

- Chính là xe việt dã...

Trang Duệ nói một câu, thật ra hắn biết SUV chính là viết tắt của chữ Sport Utility Vehicle chỉ loại xe thể thao đa dụng, nhưng chẳng qua hắn không muốn giải thích nhiều với Lưu Xuyên mà thôi.

- Ha ha, xe SUV có chút khác biệt với xe việt dã thuần túy, khung gầm rời hẳn với vỏ xe, khung gầm cao và đề cao tính năng vượt địa hình, rất thoải mái, lại có tính năng của xe việt dã, nếu nói một cách chuẩn xác thì SUV không khác gì tổ hợp một chiếc xe việt dã và lữ hành.

- SUV có thể đi lại trong thành phố, cũng có thể đi dã ngoại, đối với những người tràn đầy sức sống như Trang tiên sinh thì rất thích hợp, hơn nữa giá tiền chỉ là bốn trăm ngàn, cũng phù hợp với giá cả mà Trang tiên sinh đưa ra.

Quản lý Chu mở miệng giới thiệu về chiếc xe SUV, Lưu Xuyên nghe vậy thì động tâm nhưng Trang Duệ thì nhú mày:

- Nói về chiếc xe tiếp theo đi.

- Được rồi, chiếc xe này là hàng nhập khẩu, là chiếc Grand Cherokee, dù tên Grand Cherokee và Cherokee có chút tương tự nhưng thực tế thì tính năng và cấp bậc đều cách biệt một trời một vực, bộ dạng bên ngoài và bên trong của Grand Cherokee có khác biệt rất nhiều. Một chiếc Grand Cherokee có thể so sánh với Land Cruiser của Toyota, Mitsubishi Pajero, Land Rover của nước Anh và Mercedes-Benz.

- Những chiếc ghế sau của chiếc Grand Cherokee, có thể gấp lại, có thể chứa được nhiều vật phẩm, hoàn toàn thích hợp với yêu cầu không gian rộng rãi của ông chủ Trang.

- Hơn nữa cấp bậc của chiếc xe này thật sự có thể so sánh với những loại xe tốt trên thế giới.

Quản lý Chu giới thiệu rất kỹ càng, nhưng Trang Duệ nghe mà cảm thấy có chút mơ hồ, nếu nói theo đạo lý thì chiếc xe này càng thích hợp hơn so với chiếc Land Cruiser trước đó, nhưng vì sao lúc đầu quản lý Chu không giới thiệu chiếc xe này?

Sau khi thấy Trang Duệ nghe xong và có chút nghi hoặc thì quản lý Chu cười khổ nói:

- Ông chủ Trang, chiếc xe này là hàng nhập khẩu, tính năng tất nhiên hơn hẳn Land Cruiser, hơn nữa bên trong còn tặng một dàn đài điều khiển máy tính đẳng cấp, có thể khống chế cửa nhà để xe và hệ thống an toàn ở nhà.

- Không chỉ thế, chiếc xe này còn trang bị một hệ thống giữ ổn định nhiệt độ hồng ngoại, những tia hồng ngoại liên tục cảm ứng nhiệt độ mặt ngoài và tự động điều chỉnh nhiệt độ bên trong cho phù hợp.

- Quá tốt, đây không phải là những phối trí trên chiếc Hummer của anh Tổng sao?

Lưu Xuyên nghe mà trợn mắt há mồm, không khỏi mở miệng cắt ngang lời quản lý Chu.

- Ha ha, chiếc xe của ông chủ Tổng đã được cải trang, chiếc Grand Cherokee này nếu lấy ra so sánh thì kém hơn rất nhiều, nhưng nếu so ra thì cũng cùng một cấp bậc, vì vậy mà giá cả có hơi đắt, là tám trăm ngàn. Nhưng dù sao chúng tôi cũng có chiết khấu cho ông chủ Trang, đồng thời còn kèm theo chút vật phẩm trang sức...

Trang Duệ lúc này xem như hiểu rõ vì sao ngay từ đầu thì vị quản lý Chu kia không giới thiệu chiếc xe này, thì ra giá cả cao hơn giá mình đưa ra là hai trăm ngàn, so ra còn đắt hơn cả chiếc Hummer của Lưu Xuyên.

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi dùng giọng từ chối cho ý kiến nói:

- Quản lý Chu, chúng tôi có thể đi xem xe chứ? Chắc chắn hình ảnh và xe thật cũng có sự khác biệt.

- Được, không có vấn đề, tôi sẽ đưa các vị đi xem. Chiếc xe này vừa vặn có hàng, nhưng nếu để lâu thì khó nói, vì chiếc xe này được bán với rất hút.

Quản lý Chu có chút không yên, chỉ sợ khoản tiền mua xe này biến mất, phải biết rằng bán được những chiếc xe thể này thì tiền phần trăm của hắn là khá khả quan.

Trang Duệ muốn xem xe cũng không phải đi xuống bên dưới đại sảnh mà chính là một kho hàng ở bên cạnh, bên trong có chiếc xe việt dã Chiru mà ông chủ Chu giới thiệu cho Lưu Xuyên, còn có cả chiếc Land Cruiser. Xem ra vừa rồi quản lý Chu đã nghĩ rằng nhóm Trang Duệ sẽ đi xem xe, vì thế mới đặt những chiếc xe này ở gần bên nhau.

Chiếc Land Cruiser và chiếc Grand Cherokee đứng song song với nhau, Trang Duệ đứng trước mặt đánh giá một phen, phát hiện chiếc Land Cruiser có đường cong hoàn mỹ hơn, nhưng chiếc Grand Cherokee thì có hình thể lớn, lại có hương vị bá đạo hơn.

- Quản lý Chu, tôi có thể thử không?

Trang Duệ quay đầu nhìn quản lý Chu sau lưng rồi hỏi.

- Tất nhiên là có thể, ông chủ Trang có thể tùy tiện thử, nhưng xe còn chưa ma hợp, tốc độ cũng không nên quá cao.

Quản lý Chu cũng không sợ Trang Duệ chạy xe đi mất, đừng nói là bọn họ do Tổng Quân giới thiệu tới, chỉ cần nhìn hai con Ngao Tây Tạng thì hắn biết, người bình thường khó thể nuôi được thứ này.

Trang Duệ tiếp nhận chìa khóa, hắn thuận tay mở cửa sau của chiếc Grand Cherokee, Tiểu Bạch Sư nhanh chóng xông lên, quản lý Chu há hốc miệng, còn chưa nói lời nào thì xe đã khởi động và chạy ra khỏi cửa chính kho hàng.

Chiếc xe này là hàng mới nhưng cũng không có vấn đề với Trang Duệ, bên ngoài kho hàng là một khu đất trống, nơi đó còn được xây dựng nhiều chướng ngại và đặt nhiều vật dụng, có lẽ là kiến tạo để khách hàng chạy thử.

Trang Duệ lái xe đến bãi đất trống, dựa vào sách hướng dẫn để chuyển hướng động lực, thử đóng ở cửa, mái xe, kể cả kính chiếu hậu điện động, hệ thống cảm quang ban ngày và ban đêm.v.v. Tất cả đều được thử một lần.

Kết quả làm cho Trang Duệ rất hài lòng, khi lên con dốc sáu mươi độ thì hắn cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa tính năng bám đường của bánh xe cũng rất tốt, chiếc xe này chẳng qua chỉ thua chiếc Hummer H6 của Tổng Quân ở phương diện trang sức xa hoa mà thôi.

Tay lái cũng làm cho Trang Duệ cảm thấy điều khiển rất dễ dàng, khoảng thời gian qua hắn đã có kinh nghiệm lái xe, nếu không chỉ sợ lúc này sẽ rất khó thích ứng. Khi nghĩ rằng chiếc xe này sẽ là của mình, hắn chợt cảm thấy trái tim đập mạnh hẳn lên.

- Bạch Sư, đừng làm rộn.

Tiểu Bạch Sư giống như cũng cảm nhận được sự vui sướng của chủ nhân, nó từ phía sau nhảy lên ghế lái phụ, thỉnh thoảng còn lè lưỡi liếm mặt Trang Duệ, điều này không khỏi làm ột lái xe “lính mới” như hắn có chút bối rối, xe cũng có chút lay động, nếu không phải đây là khu chạy xe thử nghiệm, sợ rằng sẽ phát sinh sự cố.

Tiểu Bạch Sư dùng ánh mắt uất ức nhìn Trang Duệ, vì vậy mà Trang Duệ cũng không có lời nào trách cứ tiếp theo, hắn dùng tay vuốt đầu to của nó, cũng không trách móc lúc này quấy rầy mình. Tiểu tử này cũng rất thông minh, giống như có thể hiểu được tiếng người, hắn nói thứ gì là nó đều có thể nhớ kỹ.

Lúc này Lưu Xuyên cũng lái chiếc Hummer đi ra, đi theo sau Lưu Xuyên chính là chiếc xe việt dã Chiru, Trang Duệ thấy Lôi Lôi ở trong xe, vì vậy mà trong lòng khẽ động, chạy chiếc Grand Cherokee về kho hàng.

- Ông chủ Trang, thế nào? Chiếc xe này tuy giá cả hơi cao nhưng bên trong đều lắp đặt trang thiết bị tốt nhất, dù là ở Châu Âu cũng là tiên tiến nhất, chắc chắn sẽ không làm anh thất vọng.

Trang Duệ xuống xe thì quản lý Chu tiến lên chào đón, miệng vừa nói thì ánh mắt vừa nhìn về phía chỗ ngồi vừa rồi của Tiểu Bạch Sư. Vì tất cả mọi thứ bên trong đều là da thật, nếu có chút vấn đề, Trang Duệ không mua thì trách nhiệm sẽ là của quản lý Chu.

- Được, tôi mua chiếc xe này.

Trang Duệ đưa ra một câu trả lời thuyết phục làm cho quản lý Chu cực kỳ an tâm.

- Được, ông chủ Trang, anh chờ một chút, tôi sẽ đi giúp anh làm tốt thủ tục. (.

Quản lý Chu dùng giọng cung kính nói, điều này không khỏi làm cho Trang Duệ cười rộ lên, hắn nhớ đến câu nói “Ngồi, mời ngồi, xin mời ngồi, trà, dâng trà, trà tốt nhất”, chẳng qua quản lý Chu càng tỏ ra hàm súc hơn so với câu nói kia mà thôi.

117. Chương 117 : Ngọn Nguồn Nghệ Thuật Từ Cuộc Sống.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 117: Ngọn nguồn nghệ thuật từ cuộc sống.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

truyện cập nhật nhanh nhất tại chám

Sau khi quản lý Chu đi ra ngoài thì một kho hàng lớn ngoài những công nhân viên đứng ngoài xa thì chỉ còn lại Trang Duệ và Tần Huyền Băng, không biết vì cái gì mà Trang Duệ có chút căng thẳng, hắn nhìn Tần Huyền Băng và không biết nói gì cho phải.

- Nhìn tôi làm gì, trên mặt tôi cũng không có mọc hoa.

Tần Huyền Băng thấy Trang Duệ nhìn chằm chằm vào mình thì trong lòng tuy rất vui nhưng lại làm ra vẻ nổi giận.

- Mặt của cô còn đẹp hơn cả hoa ấy chứ?

Trang Duệ không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói ra như vậy, trong lòng thật sự hối hận, rõ ràng là những lời “muốn ới” thường thấy trên tivi.

Điều làm cho Trang Duệ cảm thấy bất ngờ chính là Tần Huyền Băng lại cười, trên mặt không khỏi có chút đỏ ửng, hai mắt vốn nhìn thẳng Trang Duệ lại có chút né tránh.

- Mẹ kiếp, quả nhiên nghệ thuật đến từ cuộc sống.

Trang Duệ lại ngây cả người, cũng biết là nên rèn sắt khi còn nóng, vì vậy vội vàng móc từ túi áo trong ra một viên Phỉ Thúy, sau đó hần đưa đến trước mặt Tần Huyền Băng rồi nói:

- Huyền Băng, đây là lễ vật của anh cho em, em xem có thích không?

Viên Phỉ Thúy này đã được Trang Duệ dùng giấy nhám chà phần đá bên ngoài, lớp tinh thể đá bên ngoài đã không còn, bây giờ viên Phỉ Thúy như quả trứng trở nên trong suốt long lanh, màu xanh dào dạt, làm cho người ta nhìn qua sẽ không thể nào không bị thu hút.

- Phỉ Thúy sao? Ha ha, Trang Duệ, cảm ơn anh, tôi rất thích lễ vật của anh.

Tần Huyền Băng nhìn viên Phỉ Thúy trong lòng bàn tay của Trang Duệ, nàng nói với vẻ mặt tươi cười như hoa. Vì viên Phỉ Thúy kia có màu xanh và khá lớn, dù là cửa hàng đá quý lớn nhất ở Nam Kinh cũng sẽ coi thứ này là bảo vật, Tần Huyền Băng đoán rằng Trang Duệ vì chính mình là nhà thiết kế đá quý mới đi mua Phỉ Thúy làm lễ vật, vì vậy mà cảm thấy ngọt ngào và hưng phấn với tâm ý của Trang Duệ.

- Em thích là tốt rồi. nguồn (.)

Trang Duệ nở nụ cười ngây ngô, cách xưng hô cũng biến đổi, nhưng câu nói kế tiếp của Tần Huyền Băng thật sự làm cho hần cười không nổi.

Tần Huyền Băng tiếp nhận viên Phỉ Thúy trong tay của Trang Duệ, sau đó nàng cầm nó trong tay ve vuốt, lại nói:

- Trang Duệ, dù em làm nhà thiết kế đá quý nhưng những thứ như kim cương hay Phỉ Thúy đều được làm giả rất nhiều, chỉ cần không chú ý sẽ bị người ta lừa gạt, hơn nữa Phỉ Thúy giả đeo lên người sẽ phóng xạ và có hại cho cơ thể. Vật này anh mua không ít tiền, ha ha, lần sau em sẽ dạy cho anh cách phân biệt thật giả.

- Không có, không tốn tiền, thật sự không tốn tiền...

Về mặt Trang Duệ lúc này thật sự là cười mà khó coi hơn khóc, hần dùng biết bao nhiêu sức lực mới lấy viên Phỉ Thúy kia ra từ tầng đá, không ngờ lại còn bị Tần Huyền Băng cho là hàng giả, lại còn muốn dạy mình phân biệt Phỉ Thúy, vì vậy mà hần chợt cảm thấy có chút “xúc động” muốn rơi nước mắt.

- Không có gì, dù là giả thì em cũng rất thích.

Tần Huyền Băng nói lời thật lòng, tuy viên Phỉ Thúy là thật hay giả rất quan trọng nhưng quan trọng hơn chính là tâm ý của người tặng quà.

- Nếu giả thì trả lại cho anh được không?

Trang Duệ mơ hồ lẩm bẩm một câu, hần chỉ sợ Tần Huyền Băng không coi trọng mà vứt đi thì thật sự là thua lỗ lớn, dù sao thì cũng có giá vài trăm ngàn, chính mình lại khổ công lấy nó ra, trong lòng tất nhiên sẽ có chút bức bối.

May mà Tần Huyền Băng không nghe rõ, lúc này ánh mặt trời về chiều chợt chiếu vào kho hàng, Tần Huyền Băng cầm lấy viên Phỉ Thúy đưa lên che ánh sáng và nhìn vào, vài chục giây sau nàng chợt há hốc mồm.

- Trang...Trang Duệ, anh...Viên Phỉ Thúy này của anh là thật sao?

Về mặt Tần Huyền Băng có biểu lộ cực kỳ kinh ngạc, nàng không thể tin chính mình sẽ tiếp nhận một viên cực phẩm Phỉ Thúy là thủy tinh để vương lục, phải biết rằng nàng đã làm nhà thiết kế châu báu bảy năm, dù là ở trong nước Anh thì cũng không có viên Phỉ Thúy tốt như vậy, công ty gia tộc của nàng cũng chỉ có vài trang sức được làm bằng để vương lục mà thôi, trên cơ bản chỉ dùng để trưng bày.

Cách làm chỉ trưng bày mà không bán của gia tộc Tần Huyền Băng được gọi là “câu cá”, đây là thủ đoạn của những vị chủ cửa hàng khôn khéo năm xưa, bọn họ cố ý đưa bảo vật của cửa hàng ra trưng bày nhưng không bán, chẳng qua chỉ muốn hấp dẫn người ta vào mua hàng mà thôi.

“Hừ, cuối cùng cũng là thật, thứ mà mình lấy ra từ đá chẳng lẽ lại là giả?”

Trang Duệ thầm nói, ngoài miệng lại nói:

- Phải là thật chứ, vì thứ này anh lấy ra từ đá?
- Anh đã đến đồ thạch(Đánh cuộc đá quý) sao?

Tần Huyền Băng lấp bắp kinh hãi, nàng không ngờ một người lỗi thời như Trang Duệ lại có thể biết về đồ thạch.

- Không phải được lấy từ đồ thạch, đây là thứ mà ông nội của anh để lại, anh xem nhật ký của ông thì biết đây là Phỉ Thúy nguyên thạch, vì vậy mà cất ra, không ngờ bên trong có Phỉ Thúy.

Đây là lần thứ hai Trang Duệ được nghe hai chữ đồ thạch, xem ra trong nghề phỉ thúy thật sự có trò đồ thạch kia.

Còn câu trả lời Tần Huyền Băng cũng không phải Trang Duệ tự mình nghĩ ra, lúc đó hắn lấy được phỉ thúy ra, trước khi đi vài ngày không có chuyện gì mới lấy nhật ký của ông nội ra đọc một lượt, mới biết những khối đá kia đượ khai thác ở một căn hầm bên Myanmar nhưng không được xem trọng. Ông nội của hắn mang về Bành Thành làm vật lưu niệm, cũng không ngờ bên trong thật sự có phỉ thúy, dù sao thì phẩm chất của những tảng đá kia là rất kém.

Trang Duệ thật sự hối hận là vì sao mình không sớm xem nhật ký của ông, nếu không thì hắn có thể quang minh chính đại đi cất tảng đá ra, cũng không cần tốn nhiều tâm tư như vậy. Nhưng lúc này hắn cũng có được một cái cớ để trả lời vấn đề của Tần Huyền Băng, nhật ký cũng còn trong nhà, không tin thì có thể lấy ra xem.

Tần Huyền Băng có chút ngây người, sau đó nàng chân thành đưa nó lại cho Trang Duệ:

- Trang Duệ, anh thật sự tặng nó cho em sao? Anh biết viên phỉ thúy này có giá bao nhiêu không?

Trang Duệ khoát tay áo nói:

- Muốn tặng thì cũng đừng nói đến giá, chủ yếu là tình cảm.

Trang Duệ nói làm cho gương mặt Tần Huyền Băng chợt đỏ ửng, nàng không khỏi nghĩ rằng “tên đầu gỗ” kia cuối cùng cũng biết nói đến chuyện tình cảm. Nhưng nàng cũng không biết lúc này Trang Duệ đang thầm tính toán:

- Hừ, tôi đã đi xem qua vài cửa hàng đá quý, những thứ như viên đá này chỉ hơn một trăm ngàn, viên phỉ thúy này quá lắm chỉ hơn ba trăm ngàn mà thôi.

Trang Duệ nghĩ đến vấn đề Tần Huyền Băng mua hồ lô để của mình, còn cho Trang Duệ một chiếc điện thoại giá hơn một trăm ngàn, bây giờ hắn đưa lại cho nàng một viên phỉ thúy giá hơn ba trăm ngàn, hắn cũng không quá đau lòng.

Tần Huyền Băng nghe được lời nói của Trang Duệ thì đặt viên phỉ thúy vào trong lòng, nàng dùng giọng động tình nói với Trang Duệ:

- Cám ơn anh, Trang Duệ, viên phỉ thúy này có giá vài triệu, nhưng em sẽ không bán nó đi, em muốn thiết kế nó thành một châu báu đẹp nhất, vĩnh viễn giữ lại. Trang Duệ, anh làm sao vậy, ủa, Lôi Lôi, mọi người đã về rồi à?

Tần Huyền Băng nói xong thì thấy Trang Duệ có chút không yên lòng, chính mình lại oán trách tên đầu gỗ kia không chịu nhân cơ hội để thổ lộ với mình. Nhưng khi thấy Lôi Lôi và Lưu Xuyên chạy xe về lại kho hàng, nàng cũng tranh thủ giấu viên phỉ thúy đi.

Trang Duệ thật sự có chút ngốc nghếch với chuyện nam nữ, nhưng vừa rồi cũng không phải là phản ứng chậm chạp, mà hắn bị những lời của Tần Huyền Băng làm cho sợ hãi. Hắn đã định giá viên phỉ thúy kia rất cao, nhưng hắn không ngờ giá trị của nó còn vượt qua dự đoán của mình.

Lúc này Trang Duệ thật sự ngây người, thứ nhất là ném vài triệu ra ngoài, hắn cũng không khỏi có chút đau lòng, thứ hai là cũng có chút chờ mong với đồ thạch như lời của Tổng Quân. Chỉ là một viên phỉ thúy

như quả trứng gà đã có giá vài triệu, nếu như quả bóng rổ thì không phải là vài trăm triệu sao? Lúc này trong ánh mắt hần đều là ánh sao, ngay cả Lưu Xuyên đến bên cạnh cũng không chú ý.

- Mọc Đầu, làm gì vậy, xe thế nào, hay chúng ta đổi nhé, cậu mua chiếc Chiru kia đi.

Lưu Xuyên đi đến bên cạnh Trang Duệ định vung tay vỗ lên vai, nhưng hần chợt thấy Tiểu Bạch Sư ở bên cạnh Trang Duệ, vì vậy mà rùng mình sợ hãi nhìn quần của mình, lại phần nộ hạ tay xuống.

- Đổi xe sao? Không có cửa đâu, chờ tôi chạy mười năm sẽ tặng cho cậu.

Trang Duệ bị lời của Lưu Xuyên làm cho bực tức, hần chợt phát hiện mình mất đi một cơ hội tốt để tỏ tình. Trong phim khi những nhân vật nam chính tặng quà cho nữ, khi đó người phụ nữ thường kích động lao vào lòng người đàn ông, chẳng lẽ vì Lưu Xuyên quấy rầy mà xảy ra vấn đề? Vì vậy mà ánh mắt Trang Duệ nhìn về phía Lưu Xuyên có chút bất thiện.

- Được rồi, coi như tôi chưa nói gì, không đổi thì thôi, đừng trừng mắt như vậy.

Lưu Xuyên bị Trang Duệ trừng mắt mà có chút sợ hãi khó giải thích, hần sợ Trang Duệ lại kêu Tiểu Bạch Sư lên xé quần mình, Hắc Sư của hần lại không thể hỗ trợ, sợ rằng cũng sẽ cản ngược lại mình.

- Thế nào, ông chủ Lưu, thỏa mãn chứ? Mời các vị vào lại văn phòng của tôi, tôi sẽ cho nhân viên lắp đặt các sản phẩm tặng kèm lên xe.

Quản lý Chu đi đến, khi thấy Lưu Xuyên thử xe xong thì mở miệng mời mọi người về phòng làm việc chờ đợi, thật ra mục đích chính là đòi tiền, chỉ là hần thuộc hạng người khôn khéo nên không nói thẳng.

Sau khi quay lại phòng làm việc của Chu Dật Quân, Trang Duệ hỏi thăm chuyện làm biển số xe, hần công tác ở Trung Hải mà chạy xe biển số Nam Kinh thì không tiện.

Quản lý Chu nghe vậy thì cười nói:

- Không có vấn đề, chúng tôi cũng có một chi nhánh nhỏ ở Trung Hải, tôi sẽ lưu lại số điện thoại của ông chủ Trang, khi đó anh chỉ cần gọi điện thoại là có người giúp giải quyết, sẽ không để anh phải chạy những thủ tục kia.

- Được rồi, chỗ này của các anh có thể quét thẻ chứ? Tối nay tôi còn có việc, bảo nhân viên làm nhanh lên cho tôi, lát nữa chúng tôi sẽ lấy xe.

Lưu Xuyên cũng không nhịn được, lần này hần gặp Lôi Lôi sau một thời gian dài, cũng muốn hâm nóng tình cảm.

118. Chương 118 : Bờ Sông Tàn Hoài.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 118: Bờ sông Tàn Hoài.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trong tài khoản của Trang Duệ có hơn năm trăm ngàn, nhưng Lưu Xuyên lại đưa vào thêm hơn năm trăm ngàn, vì vậy mà hần có hơn một triệu, nhưng nếu so sánh với tháng trước thì rõ ràng là giảm đi khá nhiều.

Sau khi trả tiền thì vài người vào ngồi trong phòng làm việc của quản lý Chung, hơn bốn giờ chiều thì nhân viên công tác của đại lý xe đến thông báo có thể lấy xe, Trang Duệ tự mình chạy chiếc Grand Cherokee, Lôi Lôi và Lưu Xuyên mỗi người chạy một chiếc, Tàn Huyền Băng tất nhiên ngồi trên vị trí tay lái phụ trên xe của Trang Duệ.

Ba chiếc xe nhanh chóng chạy ra khỏi đại lý xe, sau đó chạy về phía bờ sông Tần Hoài cách đó không xa. Bọn họ đã sớm thương lượng sẽ sang phía bên kia dùng cơm, Lưu Xuyên tương đối quen thuộc Nam Kinh, vì vậy mà lái xe dẫn đầu.

- Huyền Băng, em giúp anh gọi điện thoại, hỏi xem anh rể có đến dùng cơm không? Đúng rồi, em chưa gặp anh rể của anh phải không?

Trang Duệ vừa lái xe vừa nói với Tần Huyền Băng, điện thoại của hắn ở ngay bên cạnh hộp số, chẳng qua nơi này có nhiều xe, hắn không dám phân tâm. Nhưng hắn cũng không ngờ lời nói vừa rồi của mình làm cho Tần Huyền Băng có chút xấu hổ.

- Em chưa được gặp chồng của chị anh, nhưng em đã gặp mẹ anh, đúng rồi Trang Duệ, mẹ của anh trước kia làm gì? Khí chất trên người bác ấy làm em cảm thấy rất cao quý.

Tần Huyền Băng chợt nhớ đến bộ dạng dịu dàng hào phóng của mẹ Trang Duệ, nàng vừa cầm lấy điện thoại gọi theo chỉ dẫn của Trang Duệ vừa mở miệng hỏi.

- Mẹ anh sao? Bà ấy cả đời dạy học, là giáo viên, không có gì đặc biệt cả.

Trang Duệ thuận miệng đáp, chỉ là hắn cũng không hiểu rõ lắm về lai lịch của mẹ mình, từ nhỏ đến lớn mẹ chưa từng về nhà ngoại, cũng chưa từng đề cập qua. Hắn chỉ biết mẹ mình họ Âu Dương, tên chỉ một chữ Uyển, còn lại cũng không biết gì nhiều.

- Này, Alo, Tiểu Duệ sao? Ủa, thế nào lại có giọng phụ nữ ở đây?

Trang Duệ chợt thất thần, Tần Huyền Băng nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh một người đàn ông thì vội vàng dán điện thoại bên tai Trang Duệ.

- Alo, là em đây, anh rể, anh đã làm xong việc chưa? Đã đến giờ cơm rồi, chúng ta cùng nhau đi dùng cơm, buổi tối cũng ở cùng một khách sạn.

Trang Duệ phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói vào trong micro, da tai của hắn tiếp xúc với tay Tần Huyền Băng, chỉ cảm thấy có hơi ngứa.

- Các cậu đã lấy xe rồi à? Ăn cơm cũng không cần, những vị khách ở bên này muốn mời cơm, đợi đến tối chúng ta sẽ liên lạc lại.

Triệu Quốc Đống lần này đến đây mua sắm rất nhiều, xem như là một vị khách lớn, ông chủ cung cấp hàng cũng muốn hợp tác lâu dài, vì thế mới sắp xếp tiệc rượu vào buổi tối.

(.

Khoảng cách từ đại lý xe đến bờ sông Tần Hoài là rất gần, chỉ mất mười phút chạy xe mà thôi, khi Lưu Xuyên chạy xe vào trong một bãi đậu xe lộ thiên, Trang Duệ vội vàng chạy theo, từ cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy bờ sông Tần Hoài.

Sông Tần Hoài thời cổ xưng là Hoài Thủy, tên là Long Tàng Phố, chiều dài chừng 110 kilomet, là danh thắng có tiếng trong lịch sử. Tương truyền khi Tần Thủy Hoàng đi tuần phía Đông nhìn qua Kim Lăng thấy tử khí bốc lên, cho rằng đó là vương khí, vì vậy mới được xưng là Tần Hoài.

Từ thời kỳ đồ đá thì lưu vực sông Tần Hoài đã có con người, từ thời Đông Ngô đến nay vẫn luôn là chốn phồn hoa, đến Lục Triều thì trở thành nơi danh môn tụ tập, thương nhân tụ tập, người người tập trung, nho học cường thịnh. Từ thời Tùy Đường về sau thì dần suy, điều này làm cho vô số nhà thơ đến đây tỏ ra tưởng nhớ, vì vậy mới có câu vịnh thế này: Năm xưa tiệc yến Vương Tạ Đường, ngày nay bay vào bữa cơm dân thường. Đến thời Tống thì nơi đây dần sống lại và trở thành trung tâm văn hóa của Giang Nam, hai đời Minh Thanh thì Tần Hoài càng cực thịnh.

Từ xa xưa thì sông Tần Hoài luôn là một nơi phồn hoa nhất ở Nam Kinh, tiếng khen: “Bức rèm che mười dặm”, xưa nay là nơi người người tập trung, thương nhân tụ tập, có vẻ đẹp “Giang Nam giai lệ”.

Ấn tượng của Trang Duệ với sông Tần Hoài lại đến từ câu nói: “Nhìn thanh đăng lại nhớ sông Tần Hoài”, đó là lần đầu tiên hắn được nghe nói đến vẻ đẹp của dòng sông này, ấn tượng rất sâu, tất nhiên thanh đăng là những phường ca kỹ trên thuyền năm xưa, bây giờ chắc chắn không còn tồn tại.

- Mộc Đầu, chút nữa chúng ta lên thuyền dùng cơm thì đợi trời tối một chút, như vậy thuyền mở đèn mới có hương vị, đến lúc đó không chừng còn có nhiều trò hay.

Lưu Xuyên dừng xe lại xong, hắt xuống xe thì trước mặt có Hắc Sư, bên cạnh có Lôi Lôi, rất có khí khái của ông chủ, nhưng chỉ có duy nhất một vấn đề là chiếc quần có hơi chật mà thôi.

Hai bờ sông Tần Hoài đều là những kiến trúc cổ, mái cong cửa sổ mở rộng, rường cột chạm trổ, nhưng Trang Duệ biết những kiến trúc cổ đã sớm bị hủy trong chiến loạn, những thứ này được kiến tạo về sau này. Bước chân bên bờ Tần Hoài giống như được thấy lịch sử tang thương, làm cho người ta thật sự yên lặng và buồn lòng.

Trang Duệ đốt một nén nhang, ngồi xuống hàng liễu ở bờ sông, nhìn dòng nước khe trôi, Tiểu Bạch Sư vui đùa âm ỉ, bên cạnh còn có mỹ nhân làm bạn...Hắn chợt cảm thấy mình giống như ở trong giấc mộng, trước kia mình cả ngày chỉ đi qua những trạm xe buýt trên đường, cũng không ngờ có một ngày được thoải mái ngắm cảnh này.

Tần Huyền Băng và Lôi Lôi xì xào bàn tán, chỉ có Lưu Xuyên nhàm chán chơi đùa với Tiểu Hắc Sư, chú Ngao này phát triển cũng không chậm, tuy hình thể nhỏ hơn Tiểu Bạch Sư một chút nhưng cũng là một chú chó cực lớn, có vẻ phát triển khá nhanh. Đặc biệt là đầu của nó, bây giờ vẫn giữ cái đầu hổ như khi còn nhỏ, nhìn qua có vẻ khá phúc hậu và uy mãnh.

- Mộc Đầu, Mộc Đầu.

Lưu Xuyên hô lên hai tiếng, khi thấy Trang Duệ không có phản ứng thì hắn mới nhặt một viên đất lên định ném, hắn chợt phát hiện Tiểu Bạch Sư đang nhìn mình chằm chằm, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, điều này làm hắn sợ đến mức chỉ giám giữ tay mà không ném. Hắn biết rõ tiểu tử kia tuy không cần mình nhưng có thể xé rách quần, như vậy cũng không còn mặt mũi gặp người ngoài.

- Có gì vậy?

Trang Duệ đã tỉnh hồn lại, hắn vỗ về Tiểu Bạch Sư một lúc rồi quay sang hỏi Lưu Xuyên.

- Nay, đến tối nay hai anh em chúng ta đều không chơi.

Lưu Xuyên đi đến ghé sát bên tai Trang Duệ nói một câu.

- Không chơi? Không có gì chơi?

Trang Duệ nghe mà không hiểu, giọng điệu cũng đề cao vài phần.

- Cậu nói nhỏ lại một chút, tôi nói không chơi có nghĩa là sau khi cơm nước xong, đi dạo một lúc rồi về, đến tối sẽ bố trí ngủ nghỉ, ngày mai các cô ấy phải tham gia triển lãm đá quý.

Lưu Xuyên có chút uể oải, vốn hắn định cùng Lôi Lôi đến khách sạn tâm tình một phen, vừa rồi sau khi nghe được tin tức này thì nhanh chóng biến thành Viagra héo.

Trang Duệ nghe được lời của Lưu Xuyên thì không khỏi có chút dở khóc dở cười, tuy hắn cũng từng mơ sẽ có lúc phát sinh quan hệ tình cảm với Tần Huyền Băng, nhưng lúc này trong hiện thực thì hai người thậm chí chưa có vài lần cầm tay nhau, hắn cũng không hy vọng xa vời là nhanh chóng tiến triển đến mức có thể đi thuê phòng tâm sự.

- Đi thôi, đi dùng cơm, cơm nước xong sẽ đến đi dạo ở miếu Phú Tử, bây giờ không có tiền, chút nữa đi thử vận may, để xem có thể đào ra vật gì tốt không?

Trang Duệ đứng lên rồi đá một cái lên mông Lưu Xuyên, Lưu Xuyên không chuẩn bị nên lăn cả ra đất, sau đó cả hai bắt đầu quần lấy nhau trên cỏ. Từ nhỏ hai người đã quen chơi trò này, chỉ là Tiểu Bạch Sư ở bên cạnh liên tục phát ra tiếng gầm khê nhưng cũng không dám tiến lên cắn, Lôi Lôi và Tần Huyền Băng ở bên cạnh thì liên tục cười khanh khách.

Hai người cùng nhau bày trò như hồi còn nhỏ, Trang Duệ cảm thấy thật sự thân thiết, tuy bây giờ mình có tiền nhưng cuộc sống vẫn như bình thường, bạn bè vẫn không có quá nhiều, không phải chỉ là Lưu Xuyên, còn có đại ca Dương Vĩ ở Trung Hải, kể cả vài huynh đệ ở khắp nơi trong nước, cũng chỉ có nhiều đó mà thôi.

Trang Duệ và Lưu Xuyên phủi những lá cỏ xanh dính trên người, sau đó đi về phía một chiếc thuyền ở gần nhất, trên sông Tần Hoài có cả trăm chiếc thuyền lớn nhỏ, có những loại thuyền chuyên đưa khách đi chơi trên sông Tần Hoài, còn có những tàu làm nhà hàng, có thể căn cứ vào yêu cầu của khách mà chạy trên sông hoặc dừng bên bờ. Nơi đây kinh doanh cực kỳ tốt, một chiếc thuyền có khoảng hai mươi bàn, cơ bản đều ngồi đầy khách, thậm chí có vài chiếc thuyền có đài quan sát. nguồn

Lúc này ở hai bờ sông Tần Hoài đều đã sáng đèn, con thuyền mà nhóm Trang Duệ tiến lên có cách sắp xếp những ngọn đèn cực kỳ khéo léo, những ngọn đèn giả cổ với ánh sáng giống hệt như ánh nến, làm cho con thuyền giống như được chiếu rọi sáng trưng.

Trong khoang thuyền đã có bảy bàn ngồi đầy khách, đám người Trang Duệ chọn một bàn ở bên cạnh cửa sổ để ngồi xuống, ngồi đây có thể thấy sóng vỗ bập bồng, ánh đèn như nhảy múa, thật sự sinh ra hương vị tốt.

Trên thuyền tất nhiên chỉ có thể ăn cá mới cảm ứng được phong cảnh, Lưu Xuyên gọi món “Cá Ba Món”, có nghĩa là một con cá được chế biến thành ba loại thức ăn, đầu cá nấu đậu hũ, thân cá hầm cách thủy, đuôi cá cho gia vị và nấu với lửa lớn, cách nấu này lưu hành ở Tô Bắc, Trang Duệ và Lưu Xuyên ở Bành Thành cũng thường xuyên ăn như vậy.

Mặt khác Trang Duệ gọi cho hai cô gái một vài món đặc sản Kim Lăng, nhưng bánh nướng Tần Hoài, bánh bao thịt bò...Tuy không phải rất ngon nhưng ở vùng khác không có.

Không lâu sau thì món ăn được đưa lên, canh cá nhìn có vẻ trắng như sữa, húp vào một ngụm cảm thấy rất ngon, cá ăn vào cảm thấy chua ngọt, mùi hương thơm ngát. Trang Duệ lấy một phần cá nhỏ, lọc xương, bỏ

- Sau khi xong việc thì ông lão thương nhân nằm trên giường vui vẻ nói: Cũng là cô tốt hơn nhiều, mạnh hơn so với thiếu phụ kia. Khi vừa dứt lời thì bị vị phu nhân kia đạp xuống đất, còn mắng: Ông cả đời chơi đồ cổ, ngay cả một hàng đồ cổ thế này cũng không nhận ra sao?

- Lưu Xuyên, anh là tên khốn kiếp, cũng không phải thứ tốt.

Lưu Xuyên nói xong còn chưa kịp cười cho sướng thì Tần Huyền Băng và Lôi Lôi ở bên cạnh đã đỏ mặt, Lôi Lôi càng tiến lên nhéo lên phần thịt mềm của Lưu Xuyên, đau đến mức làm cho Lưu Xuyên liên tục kêu gào cầu xin tha thứ.

- Đây cậu trai, cậu nói không phải là tôi nhé, tuy tôi đây đã hơn sáu mươi nhưng vẫn rất mạnh, hùng phong không giảm, già rồi, đúng là già rồi.

Đột nhiên sau lưng Lưu Xuyên vang lên một âm thanh, đám người nghe thấy vậy thì thật sự hoảng sợ, nếu lời nói vui đùa vừa rồi bị người ta tưởng là thật, rõ ràng sẽ là vô duyên vô cớ kết thù oán.

Người vừa lên tiếng rõ ràng cũng đã có tuổi, bộ dạng mập mạp trắng trẻo, nhìn tuổi cũng là hơn sáu mươi, đầu nửa trắng nửa đen, sống mũi đeo kính, ngón cái tay phải đeo một cái nhẫn màu xanh. Người này đang cười híp mắt nhìn nhóm người Trang Duệ, nếu ông lão này thay một bộ quần áo gấm vóc thì thật sự không khác nào một viên ngoại thời cổ đại.

- Lão gia tử, nhóm chúng cháu đang nói giỡn, nào dám nói đến ngài, hơn nữa ngài cũng còn rất khỏe mạnh.

Lưu Xuyên thoát khỏi bàn tay nhỏ của Lôi Lôi, sau đó cười nói với ông lão.

- Hi, còn tốt, tôi cũng là một thương nhân đồ cổ, cũng là ông chủ của cửa hàng này.

Ông lão này tính tình rất tốt, cũng không tức giận mà cười ha hả trả lời, điều này làm cho Lưu Xuyên cảm thấy tối tăm mặt mũi. Ông lão này rõ ràng là quá trùng hợp, mình vừa rồi rõ ràng chỉ vào hòa thượng mà mắng con lừa ngốc, đúng là quá khéo.

- Lão gia tử, ngài đừng nóng, người này có tật xấu như vậy đấy. Lưu Xuyên, còn không mau tạ lỗi lão nhân gia.

Trang Duệ cũng không biết nụ cười trên mặt ông lão kia là thật hay giả, tóm lại Lưu Xuyên nói cợt nhả như vậy ở đây cũng không phù hợp.

- Không giận, sẽ không giận, các cậu cũng thích đồ cổ sao? Có thể thấy vật gì đáng tiền nhất ở đây không?

Ông chủ béo liên tục khoát tay, bộ dạng thật sự không giận, những nhân viên bên cạnh cũng rất bận nhưng lão cũng không tiến lên tham gia, chỉ thanh thản đứng nói chuyện với nhóm người Trang Duệ.

120. Chương 12 0: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo (1).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 120: Trộm gà không được còn mất năm gạo (1).

nguồn

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tiền Diêu Tư thật sự là ông chủ của cửa hàng đồ cổ này, hơn nữa lão còn là một trong những nguyên lão của chợ đồ cổ Miếu Phu Tử, hơn nữa còn có gia thế sâu xa, trước giải phóng cha lão từng là giáo sư lịch sử đại học Bắc Kinh, sau này không quen nhìn thế sự lúc bấy giờ nên phát biểu một vài lời, bị nhiều kẻ đổ kỵ. Vì vậy mới rời khỏi Bắc Kinh về cố hương Nam Kinh mở cửa hàng đồ cổ.

Khi lão gia tử ở Bắc Kinh thường hay đi đến chợ đồ cổ, những năm đó thường có nhiều thứ từ trong hoàng cung chảy ra ngoài, cũng có nhiều thứ từ Tử Cấm Thành được đưa ra, vì thế mà lão thu hoạch được không ít thứ tốt. Hơn nữa lão có kiến thức uyên bác, hiểu rõ lai lịch và truyền thừa của đồ cổ, có thể nói là một trong những nhà sưu tầm đồ cổ nổi tiếng lúc bấy giờ.

Sau khi bố Tiền Diêu Tư quay lại Nam Kinh, ngày thường giúp người ta viết văn tự hoặc giám định thư họa cổ, cuộc sống cũng khá tiêu dao, chợ đồ cổ Miếu Phu Tử cũng là địa chỉ thường đến. Nhưng sau này Nam Kinh phát sinh chiến loạn nên phải chạy đi, mãi đến những năm bốn mươi lão mới quay lại, mà Tiền Diêu Tư được cha mình hun đúc từ nhỏ trong ngành đồ cổ, vì vậy rất có hứng thú với ngành này.

Vào thời điểm mười năm hỗn loạn sau giải phóng, cha của Tiền Diêu Tư là phần tử trí thức những được gán ghép là tiểu tư sản, ông cụ đau khổ rời khỏi nhân thế, mà tất cả thư họa trong nhà đều bị kiểm tra và mang đi. Đến những năm bảy mươi thì án của ông cụ mới được sửa lại, Tiền Diêu Tư chạy đến các ban ngành tương quan để thu hồi những vật phẩm của cha mình, nhưng có những bức thư họa khó thể phục hồi lại như cũ, điều này làm cho lão cực kỳ đau đớn.

Vào thời kỳ mười năm đầu, khi trong nước đại đa số mọi người đều đang ăn chung nồi thì Tiền Diêu Tư vừa qua tuổi bốn mươi đã được sắp xếp công tác, cầm vài ngàn đồng quốc gia bồi thường, biến thành một hộ kinh doanh cá thể, nhưng lại là một nghề bị người ta khinh thường: Đó là thu mua đồng nát. Ngày đó Tiền Diêu Tư cả ngày chạy chiếc xe ba bánh rách nát đi khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Nam Kinh, hơn nữa chỉ mua những thứ như thi họa báo chí và những hũ gốm sứ cũ nát, lúc đó bị lảng giềng gọi là kẻ điên.

Mãi đến thập niên chín mươi, Tiền Diêu Tư coi như biến thành địa chủ. Khi đó chính sách phóng khoáng, Tiền Diêu Tư tìm một người bạn cũ của bố mình ở Hongkong, đưa vài món đồ cổ không bị giới hạn ra bán ở Hongkong, vì vậy mà giá trị con người chọt tăng lên cả trăm lần. Sau này lão mở cửa hàng trong chợ đồ cổ Miếu Phu Tử, càng kinh doanh càng lớn mạnh, cũng là một nhà sưu tầm nổi tiếng trong nước.

Nếu kinh doanh đồ cổ tất nhiên là chỉ vào chứ không ra, nhưng Tiền Diêu Tư có ánh mắt độc đáo, hơn nữa phạm vi rất rộng, từ thi họa đến gốm sứ và đồng xanh, chỉ cần là vật phẩm thật sự thì lão rất ít khi nhìn lầm, vì vậy mà cơ hội đào vật phẩm là rất cao.

Tiền Diêu Tư mua tất cả mọi thứ với giá rẻ, nhưng nếu nói lão sẽ bán với giá rẻ thì hầu như là không thể. Không cần nghĩ cũng thấy rõ những vật phẩm từ trong tay lão chảy ra ngoài đều là cổ vật, nhưng giá cả của nó thậm chí còn cao hơn nếu đưa ra ngoài đấu giá, vì vậy mà người ta đặt cho lão một biệt hiệu là: Tử Yếu Tiền.

Việc kinh doanh trước tiên cần phải tìm kiếm lợi ích lớn nhất, Tiền Diêu Tư có được ngoại hiệu này cũng thật sự không gian, ngược lại còn có vài phần đặc chí.

Cái tên của Tiền Diêu Tư cũng có chút tương tự với ngoại hiệu, nhưng Tiền Diêu Tư thật sự rất oan uổng, hẳn sở dĩ có cái tên này vì mẹ hắn họ Diêu, mà Tiền lão gia tử rất yêu thương vợ mình, vì thế mà sau khi mẹ của Tiền Diêu Tư qua đời mới đặt cho cái tên như vậy. Vốn là chữ “Tư” với ý nghĩa tưởng niệm, nhưng nghĩ lại đặt tên đàn ông như vậy có hơi bất nhã, cuối cùng mới đổi thành chữ “Tu” khác.

Vài năm qua Tiền Diêu Tư vì lớn tuổi nên cũng ít chạy ra ngoài, không có việc gì đều chỉ đi dạo trong cửa hàng nhà mình, nhưng lão cũng chỉ thích đi uống trà tâm sự với các vị bạn già, cũng sẽ không đi quản lý những chuyện nhỏ nhặt. Đáng lý ra lúc này lão cũng không đến cửa hàng, nhưng có một người bạn cũ gọi điện thoại nói có một vật phẩm xem không chuẩn, muốn tìm lão xem xét, vì vậy mới chờ trong tiệm.

Muốn lấn lộn trong nghề đồ cổ này thì điều đầu tiên cần quan tâm chính là ánh mắt phải tốt, nếu không thì căn bản chẳng thể nào phát triển được, ánh mắt cũng không phải chỉ dùng để nhìn vật mà còn để nhìn người. Tiền Diêu Tư lấn lộn trong ngành đồ cổ này cả đời, tất nhiên không cần phải nói, những vị khách trong cửa hàng này đều được lão đánh giá rõ ràng, chỉ biết bọn họ đều là du khách bình thường, căn bản không có ai là người trong nghề, những người này sẽ không thể nào đào đi đồng tiền từ những thứ mà lão không xem chuẩn.

Vừa rồi nhóm Trang Duệ tiến vào thì Tiền Diêu Tư cũng có ý nghĩ như vậy, tuy vài người này ăn mặc không tề, nhưng những năm nay đám người ra ngoài du lịch đều có chút tiền nhàn rỗi, ăn mặc tốt cũng không có gì là lạ. Nhưng hai con Ngao Tây Tạng lại làm cho lão phải chú ý, nhưng vì không phải người chuyên nghiệp

nên cũng không biết nhiều, hơn nữa đây còn là Ngao con, lão cũng không dám xác định đó là Ngao thuần chủng, vì thế muốn tiến vào xem xét kỹ càng.

Đó chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ ban đầu của Tiền Diêu Tư, lão cũng không phải người thích chơi thú cưng, dù Ngao Tây Tạng rất đáng giá nhưng cũng không có liên quan gì đến lão. Nhưng sau khi lão đến gần, khi thấy Trang Duệ khoát tay và để lộ ra chuỗi hạt thiên châu, ông chủ Tiền thấy vậy thì thật sự khó thể nào dời mắt ra được.

Thiên châu trên cổ tay của Trang Duệ có màu sắc đỏ thẫm gần như là màu nâu đen, đeo trên cổ tay cũng không quá thu hút, nhưng Tiền Diêu Tư biết rõ, thiên châu tinh khiết mới có màu sắc như vậy, hơn nữa còn được trải qua gia công đặc thù, màu sắc còn thẫm hơn.

Ông chủ Tiền cũng có một vòng thiên châu, nhưng hai viên thiên châu trong chuỗi hạt chỉ là ngọc thạch, bây giờ thấy một chuỗi thiên châu quý giá như vậy, linh khí muốn xem rốt cuộc là mình nhìn lầm hay người thanh niên kia đeo thiên châu thật sự.

Thiên châu chính là bùa hộ mệnh cực kỳ quan trọng của người Tạng, thành tâm đeo thiên châu có thể loại trừ nghiệp chướng, đạt được phúc bảo, phòng ngừa trúng gió hoặc nhiễm tà ma ngoại đạo, thương tổn, lại có thể tăng cường sức lực, gia tăng tài phú.

Đây đều là cách nói của dân gian, ông chủ Tiền biết rõ, thiên châu là một loại đá nham thạch, thuộc một loại trầm tích giống như ngọc, màu đỏ là tốt nhất, là một loại bảo thạch cực kỳ hy hữu. Thiên châu có từ trường rất cao, đeo vào lâu ngày có thể chống được bệnh tim, cao huyết áp, cực kỳ có liên quan đến những căn bệnh về máu, nhưng có thể chống ác mộng, mất ngủ, đau đầu và những bệnh liên quan đến thần kinh.

Những thiên châu tinh khiết cũng chính là thiên cầu chính phẩm, giá tiền của nó cũng không được tính dựa theo giá cả của đồ trang sức, một chuỗi hạt thiên châu chính phẩm ít nhất cũng trên một trăm ngàn. Người già thường quý sinh mệnh, trên tay của Tiền Diêu Tư có một chuỗi hạt thiên châu, hẳn đã bỏ ra gần bốn trăm ngàn để mua nó. Lúc này lão thấy trên tay Trang Duệ có một chuỗi hạt cực giống cực phẩm thiên châu, vừa vặn lão vừa được nghe câu chuyện cười của Lưu Xuyên, vì vậy mà có cơ hội tiếp cận nhóm người Trang Duệ.

Trang Duệ thấy đám nhân viên nhìn về phía ông lão béo có chút kính sợ thì nghĩ rằng thân phận của đối phương là thật mà không phải giả, vì vậy cũng có chút xấu hổ. Lưu Xuyên này là người nói chuyện không giữ cửa, câu chuyện cười vừa rồi chẳng khác nào chỉ cây dâu mắng cây hòe, nếu là người nóng tính sẽ đuổi ra khỏi cửa hàng rồi.

- Điều này là đương nhiên, tôi đã nói thì không nuốt lời, mọi người nói xem có đúng không?

Tiền Diêu Tư đồng ý với Trang Duệ, hơn nữa còn thét lên với những nhân viên trong quán, tất nhiên là sẽ được chào đón bằng những lời nịnh nọt tán dương.

Những món hàng gốm sứ đều được bày trên một chiếc kệ, thấp cao chia thành năm tầng, tầng cao nhất phải dùng thang mới có thể lấy xuống, mỗi thành cách nhau khoảng năm centimet. Trên quầy đặt nhiều loại như bình hoa, dụng cụ gia đình, ly chén...

Khoảng thời gian qua Trang Duệ cũng từng xem xét nhiều sách về gốm sứ, cũng từng nhiều lần đi dạo quanh chợ Bành Thành, biết rõ những vật phẩm này phần lớn là sản phẩm công nghệ cao, nếu không thì để đó và người ta không cẩn thận làm rơi xuống nát bấy ra, ông chủ sẽ không kịp khóc.

- Mời cậu ra tay...

Tiền Diêu Tư vẫy vẫy tay, vài tên nhân viên tiến lên kệ lấy những món đồ cổ xuống đặt trên một chiếc bàn vuông để Trang Duệ chơi trò giám định.

Trong ngành đồ cổ có một quy củ, đó chính là bình thường sẽ không đưa vật phẩm cho người ta xem một cách tùy tiện, vì nếu anh cầm lên xem và không cẩn thận làm rơi vỡ, như vậy thì anh sẽ phải chịu trách nhiệm.

122. Chương 122 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo (3).

Hoàng Kim Đồng đọc truyện mới nhất tại .

Tác giả: Đả Nhân

Chương 122: Trộm gà không được còn mất năm gạo (3).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tiền Diêu Tư lúc này lại tỏ ra rất sáng khoái, bật tắt cả những ngọn đèn trong cửa hàng, vì vậy mà cửa hàng hơn ba mươi mét vuông được chiếu sáng như ban ngày, bộ dạng giống như đã được tính trước.

Khi thấy đám nhân viên phục vụ lấy những món đồ gốm sứ trên quầy xuống thì Trang Duệ cũng đi đến, vừa đi vừa lấy từ trong túi quần ra một chiếc kính lúp nhỏ như bàn tay.

Thứ này Trang Duệ lấy được từ trong cửa hàng của Tổng Quân, không vì thứ gì khác, chỉ là có thể giả vờ ở nhiều trường hợp cụ thể, dùng để che công năng của ánh mắt mà thôi. Bình thường hắn cũng tùy thân mang theo, không ngờ hôm nay lại có công dụng.

Khi thấy Trang Duệ tùy thân mang theo kính lúp thì Tiền Diêu Tư lúc đầu có hơi ngáy ra, sau đó lại tiện đà nở nụ cười, vì không sợ anh không hiểu, chỉ sợ anh hiểu không sâu. Càng là người hiểu chuyện thì khi xem xét chẳng qua chỉ là nhìn vẻ bề ngoài mà thôi.

Hơn nữa trong cửa hàng có những vật phẩm giả trang với tiêu chuẩn cực cao, nếu như Tiền Diêu Tư không cẩn thận xem xét thì sợ rằng sẽ nhìn lầm. Vài chục món gốm sứ đều được lão tìm người chế tạo với công nghệ rất cao, tạo hình đặc sắc, căn bản khó thể nào nhìn rõ ràng.

Những món đồ cổ được đặt trên cao khi lấy xuống đều phải dùng thang, đây là những món được bày ra để hấp dẫn đám quan viên thích học đòi văn vẻ hoặc là những ông chủ nhà giàu không có nhiều kinh nghiệm, bên trên đều là những món gốm sứ hoặc tạo nhả chất phác hoặc tinh xảo hoa lệ, ít nhiều cũng biểu lộ rõ ràng thân phận và địa vị của người sưu tầm.

Hơn nữa ánh mắt của ông chủ Tiền cũng không khỏi nhìn thoáng qua bên cạnh, trong lòng lão nắm chắc mười phần, Trang Duệ sẽ tuyệt đối không bao giờ tìm ra món hàng kia, vì vậy kia tuy được dùng làm câu cá nhưng không khéo chính là hôm nay vừa bị lão sử dụng.

nguồn (.)

Trang Duệ lúc này đang cầm một cái tô lớn và ra vẻ nhìn nhìn, nếu là cách đây một tháng thì hẳn thấy thứ này dùng đựng canh sẽ tốt, vì trong nhà cũng có những cái tô lớn thế này, thậm chí màu sắc hoa văn còn tốt hơn.

Nhưng sau khi kết bạn với nhóm người Tống Quân, đặc biệt là sau khi từ Tây Tạng quay về Bành Thành, mắt Trang Duệ có thể phân biệt được khoáng vật, đồng thời hẳn lại bỏ ra nhiều công phu tìm tri thức giám định gốm sứ và ngọc khí, vì thế trình độ có thể nói là tiến bộ hơn trước. Nhưng lúc này là lần đầu tiên hẳn tiếp xúc với vật phẩm thật sự, vì vậy vừa cầm lên tay thì trong đầu không khỏi làm phép so sánh với những sản phẩm ly chén Cảnh Đức Trấn trong nhà mình.

Nếu Tiền Diêu Tư biết rõ Trang Duệ có ý nghĩ như vậy thì chắc chắn sẽ ói máu, đây là cái tô được lão cố ý mời người ta làm giả theo tiêu chuẩn thời Khang Hi, quy trình sản xuất được sử dụng tài liệu tốt, hao tổn khá nhiều tiền mới thành công, có thể nói tuy tất cả đều là đồ giả nhưng giá trị chế tạo cũng là xa xỉ.

Nhưng để cho Trang Duệ giám định thật giả cũng không khó, nhưng nếu nói ra lai lịch của vật phẩm thì thật sự rất khó.

Trang Duệ đang định sử dụng linh khí thì trong lòng khẽ động, đây chính là cơ hội có thêm kinh nghiệm cực kỳ hiếm có, thứ hẳn thiếu nhất lúc này chính là kinh nghiệm với đồ cổ. Vì vậy hẳn vừa rồi nghe thấy giọng điệu cực kỳ tự tin của ông chủ thì biết chắc tất cả các món đồ sứ nơi đây đều là giả, nhưng chắc chắn sẽ cực kỳ giống thật. Vừa vặn Trang Duệ thiếu tri thức đồ cổ, vì vậy hẳn muốn dùng nó để tạo nên chút kinh nghiệm ỉn.

Trang Duệ có ý nghĩ như vậy thì ném đi ý nghĩ vui đùa trong lòng, hẳn chú ý xem xét cái tô sứ trong tay.

Đây là sứ Thanh Hoa, tự xưng là sứ trắng Thanh Hoa, thường được gọi tắt là Thanh Hoa, là một trong những trường phái chủ lưu ở trong nước. Sứ Thanh Hoa nguyên thủy xuất phát từ thời Tống, nó dùng những nguyên loại khoáng tốt nhất, phối sứ có hoa văn đẹp, lại khoác lên mình một lớp men trong suốt, được nung ở nhiệt độ cao.

Đây là một cái tô sứ Thanh Hoa, mặt trên khá rộng, dưới khá dày, thân tô hiện ra màu trắng. Trang Duệ cẩn thận xem xét, bức tranh được vẽ trên thân tô là Tây Viên Nhã Tập Đồ, trước đó không lâu hẳn đã từng đọc qua tư liệu về bức tranh này.

Lúc này Trang Duệ không khỏi cảm thấy có chút kích động, sức quyến rũ của nó nằm ở chỗ này, khi anh biết được vật phẩm mình cầm trên tay là thật hay giả thì sẽ sinh ra cảm giác thành tựu, đó là thứ khó thể nào nói cho rõ được.

Tây Viên Nhã Tập Đồ chính là khung cảnh phò mã đô úy Vương Tấn Khanh cùng mười sáu vị cao nhân ẩn sĩ cùng làm thơ, hội họa, đàm thiên, luận đạo ở Tây Viên Yến Tập, Tây Viên Nhã Tập Đồ ghi lại tình cảnh này. Sau này đề tài về Tây Viên Nhã Tập là phát triển mãi không suy, do đó mới trở thành một đề tài kinh điển trong gốm sứ.

Bức tranh được vẽ trên mặt tô lúc này là một đoạn trích của Tây Viên Nhã Tập, bút pháp rất tốt, cực đẹp, ở dưới cùng còn có sáu chữ “Đại Thanh Khang Hi Niên Chế”. Kiểu chữ đoan tranh tinh tế, bút pháp có lực, chữ và chữ có khoảng cách khá rộng, với những gì Trang Duệ hiểu về đồ sứ, có thể đơn giản nhận định nó là sứ thời Khang Hi.

Trang Duệ nhớ đến một câu nói trong quyển sách từng được đọc qua: “Sứ Thanh Hoa thời Khang Hi thường rất tinh tế, thanh hoa tiên diễm, tạo hình cổ xưa mà đa dạng, văn sứ cực đẹp và nổi tiếng. Chiếc tô sứ hẳn đang cầm trên tay có màu hơi xanh, dưới ánh đèn làm người khác sinh ra cảm giác ướt át, sau khi so sánh thì Trang Duệ cho rằng chiếc tô này tuy không phải là sản phẩm thời Khang Hi nhưng cũng là một vật cổ.

- Cậu Trang, đây là tô thời Khang hi, đừng tưởng nó là thứ được chế tác cho dân chúng, nhưng nó thật sự là tinh phẩm. Sứ Khang Hi rất khó có được, giá trị của nó cũng không thấp, cậu Trang xem như có ánh mắt tốt, có phải đã nhìn chuẩn rồi không?

Trang Duệ vừa cho ra định luận với chiếc tô sứ thì bên tai đã vang lên âm thanh của Tiền Diêu Tư, hẳn nghe xong mà không khỏi cảm thấy đỏ mặt, may mà người khác sẽ không hiểu nhiều lắm vì sao như vậy.

Hắn vốn cho rằng đây không phải là sứ thời Khang Hi, vì khi đó đồ sứ không ghi lạc khoản có niên hiệu, thường chỉ đề tên mà thôi.

- Ông chủ Tiền, sứ thời Khang Hi chỉ dùng lạc khoản bình thường, cũng không ghi rằng “Đại Thanh Khang Hi Niên Chế” như thế này, ngài cũng đừng lừa cháu, chẳng qua thứ này có phẩm chất khá tốt mà thôi.

Trang Duệ sau khi nghe rõ lời của Tiền Diêu Tư thì trong lòng khẽ động, cáo già này nói như vậy thì rõ ràng thứ này là giả, vì thế hắn đưa mắt nhìn và thấy bên trong không có chút linh khí, vì vậy đừng nói là thời Khang Hi, thậm chí còn không phải là thời dân quốc, chẳng qua chỉ là một vật phẩm làm giả đồ cổ mà thôi.

- Cậu Trang, cũng không thể nói như vậy, tuy những vật phẩm gốm sứ thời Khang Hi dùng lạc khoản “Đại Thanh Khang Hi Niên Chế” là rất ít nhưng cũng không phải không có, vì có hơn mười món gốm sứ Thanh Hoa được truyền thừa có lạc khoản như vậy từ trước đến nay, sao cậu có thể nói nó không phải đồ thật?

Tiền Diêu Tư vừa nghe vậy thì chợt nôn nóng, lão vội vàng nói, nhưng lão cũng không biết chính một câu nói của mình làm cho Trang Duệ vận dụng linh khí, tất nhiên cho dù lão không nói thì Trang Duệ cũng sẽ dùng linh khí để kiểm nghiệm thật giả.

- Giả, nhất định là giả, tôi đã từng nghe nói không có loại gốm Thanh Hoa thế này, bây giờ tôi xem vật phẩm khác.

Trang Duệ bày ra bộ dạng ông không nên ức hiếp tôi không hiểu, hắn khẳng định thứ kia là giả, lý do chính là thời Khang Hi không ghi niên chế lên đồ gốm. Tiền Diêu Tư tuy nghe vậy mà dở khóc dở cười nhưng cũng không tránh được, hơn nữa lão tự biết thật giả, chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này để dùng tài nghệ làm giả vật phẩm để lừa đảo Trang Duệ mà thôi.

- Sớm biết như vậy thì mình sẽ không nói.

Khi thấy Trang Duệ xem xét vật phẩm kế tiếp, Tiền Diêu Tư thầm tức giận nghĩ.

- Mộc Đầu, cậu cứ xem xét từng món như vậy sao? Theo lời tôi thì chúng ta nên dạo một vòng rồi quay về khách sạn, vì Lôi Lôi còn phải quay về.

Lưu Xuyên cũng không chờ được, hắn vốn hôm nay chỉ muốn đi dạo, bây giờ thấy Trang Duệ phải kiểm định một đồng đồ sứ thì có chút khó chịu, càng cảm thấy nhàm chán.

- Ha ha, tiểu tử, bây giờ còn sớm lắm, chưa đến canh ba đâu, cũng không nên vội, chỉ một lát là xong thôi.

Tiền Diêu Tư ở bên cạnh dùng giọng vui vẻ nói, Lôi Lôi lại giậm chân không thôi, nàng véo mạnh lên thịt mềm bên hông Lưu Xuyên, điều này làm hắn đau đến mức liên tục cầu xin tha thứ.

- Ông cũng không phải là thương nhân đồ cổ trong câu chuyện của tôi, nào biết niềm vui thú trong đó?

Lưu Xuyên vất vả lắm mới thoát khỏi đòn tay của Lôi Lôi, hắn khẽ dùng giọng phẫn nộ nói, cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Thật ra Lưu Xuyên nói như vậy cũng oan uổng cho Tiền Diêu Tư, vì năm xưa khi lão làm nghề thu gom đồng nát thì vợ đã quyết định ly hôn, sau này hai mươi năm đã qua và lão cũng không kết hôn nhưng phụ nữ thì không thiếu. Đến nay lão đã nuôi dưỡng bốn năm tình nhân mỏng to eo mảnh, khi lão năm mươi tuổi thì có một người đã sinh quý tử.

Trang Duệ lúc này đã tiến vào trong trạng thái giám định đồ cổ, hơn hai mươi vật phẩm, hắn có thể nhìn ra mười sáu mười bảy vật, trong đó có chín món hắn chỉ cần liếc mắt là phát hiện ra thật giả, mặt khác có bảy vật phẩm hắn không thể hiểu, nhưng hắn cũng dùng linh khí với tất cả và phát hiện thứ nào cũng giả.

- Tử Yếu Tiền, hôm nay không bán hàng giả sao? Đóng cửa sớm thế?

Khi Trang Duệ đã xem xét tất cả vật phẩm thì ngoài cửa vang lên âm thanh, một ông lão râu tóc bạc trắng, vẻ mặt hồng hào đi vào bên trong, theo sau còn có một tiểu tử ôm theo một chiếc rương.

123. Chương 123 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo (4).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 123: Trộm gà không được còn mất năm gạo (4).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ đang đắm mình trong quá trình giám định đồ cổ, đột nhiên bị âm thanh của ai đó vang lên cắt ngang, vì vậy mà hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy ông chủ Tiền tiến lên nghênh đón.

Khi tấm màn sắt được kéo lên thì Trang Duệ đang thật sự có chút khó chịu, hắn tuy có thể phân biệt rõ thật giả nhưng cũng không biết nó giả ở chỗ nào, cũng không biết giá trị thật của nó. Vì vậy hắn cảm thấy rất ngứa ngáy, cũng hạ quyết tâm, sau khi quay về Trung Hải thì nhất định phải học hỏi tri thức giám định và thưởng thức đồ cổ của chú Đức mới được.

- Anh Cổ, hai anh em chúng ta cũng đã vài chục năm chưa gặp lại, xem ra lúc này anh vẫn còn rất cứng cáp.

Tiền Diêu Tư nói với vẻ mặt tràn đầy nụ cười, cặp mắt híp lại thành đường, lão tiến lên dùng sức ôm lấy đối phương.

- Tử Yếu Tiền, cậu còn trẻ, tôi đây là kẻ già khom không thể nào chịu nổi nữa rồi, tất nhiên tôi cũng không thể nào so sánh với cậu được. Nghe nói hai năm trước cậu đã có tiểu tử mập mạp, rõ ràng là giai thoại trong ngành đồ cổ của chúng ta.

Người đến giang hai tay ôm lấy Tiền Diêu Tư, lão dùng giọng trêu đùa nói, bọn họ là bạn bè cũ, vì vậy cũng không ngại Tiền Diêu Tư sẽ trở mặt nổi giận.

- Hừ, ông chủ Tiền, vừa rồi tôi kể câu chuyện quả nhiên là hợp với ông, lợi hại, quá lợi hại, xem ra ông chủ đồ cổ kia cũng không bằng ngài.

Nhóm Trang Duệ sau khi nghe được lời của ông lão vừa đến thì thật sự há hốc miệng, Tiền Diêu Tư này nhìn qua cũng đã hơn sáu mươi, trước đây hai năm sinh con trai, chẳng phải năm mươi chín tuổi thì có con nữa sao? Lưu Xuyên dù có biểu hiện tỏ ra ngưỡng mộ nhưng rõ ràng trong lòng thầm nói: Xem ra cũng là một bọn cả với nhau.

Giống như nhìn ra tâm tư của Lưu Xuyên, ông chủ Tiền cười ha hả nói:

- Anh Cổ, anh cũng đừng bôi son thiếp vang lên mặt tôi, vì không biết có bao nhiêu kẻ đang đâm tôi sau lưng, nhưng tôi đây cũng không quan tâm, vì con là của tôi, đã làm giám định rõ ràng, kẻ nào đồ mắt cũng phải chịu mà thôi.

Sau khi nghe được lời của Tiền Diêu Tư thì Lưu Xuyên xem như tâm phục khẩu phục, người đã có tuổi mà tâm tư khá sâu, xem ra gừng càng già càng cay là phù hợp.

- Anh Cổ, con tôi tròn trăm ngàn thì anh không đến, lần này anh đến có lẽ vật gì không?

Tiền Diêu Tư thay đổi chủ đề, rõ ràng lại đề cập đến vấn đề lễ vật, nhưng động tác của lão có chút khoa trương, tất nhiên sẽ làm người ta không thể không nể mặt.

- Biết rõ cậu sẽ nói ra những lời như vậy, vì thế tôi đã sớm có chuẩn bị, đây là Dương Chi Ngọc Quan Âm, bách tà bất xâm, thích hợp cho con trai của cậu.

Ông lão vừa đến giống như rất hiểu tính cách của Tiền Diêu Tư, vì vậy sau khi nghe đối phương nói xong thì cho tay vào túi lấy ra một sợi dây màu đỏ buộc trang sức Ngọc Quan Âm, sau đó bỏ vào lòng bàn tay của Tiền Diêu Tư.

Tiền Diêu Tư cũng không khách khí, lão trực tiếp cầm lấy sợi dây Ngọc Quan Âm, sau đó đưa lên nhìn dưới ánh đèn, một lát sau trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng nói:

- Anh Cổ không hổ danh là người chơi ngọc nổi tiếng, ra tay cũng là bắt phàm, Dương Chi Ngọc này cũng không phải vật phẩm thông thường, tiểu đệ thay mặt đứa con không nên thân cảm tạ lão ca. đọc truyện mới nhất tại .

Tiền Diêu Tư là người thế nào? Vì vậy chỉ cần đưa mắt nhìn qua là biết thứ vật phẩm sáng bóng và trắng muốt không có chút màu sắc pha tạp nào kia chính là thứ cực phẩm.

Dương Chi Bạch Ngọc được xưng là “bạch ngọc”, “dương chi ngọc”, nếu là loại cực phẩm thì rất quý, là tài liệu được các vị hoàng đế năm xưa sử dụng để làm ngọc tỷ, là vật phẩm quý giá của các bảo tàng. Ai cũng nói những thứ được làm từ Bạch Ngọc là quốc bảo, ví dụ như khai quật được “Ngọc tử hoàng hậu” của thời Tây Hán, thứ này cũng được làm từ Dương Chi Bạch Ngọc.

Xưa kia Dương Chi Bạch Ngọc được người ta cực kỳ coi trọng nhưng lại có rất ít, đến bây giờ hầu như là khó gặp. Bây giờ Dương Chi Ngọc được định giá là sáu trăm ngàn một kilogam, ngay cả như vậy thì những thứ gọi là Bạch Chi Ngọc thì đại đa số đều là ngọc có màu trắng hoặc là ngọc tím, kém xa Dương Chi Bạch Ngọc. Vì vậy có thể nói lúc này dù có tiền cũng khó mua được một kiện Dương Chi Bạch Ngọc tinh phẩm.

Dương Chi Ngọc có tính chất hơi kém thì trong sắc trắng sẽ lộ ra sắc vàng, lại có vài thứ lộ ra sắc xám, mà miếng trang sức Dương Chi Ngọc Quan Âm này toàn thân trắng muốt, thật sự là Bạch Chi Ngọc, vì vậy Tiền Diêu Tư mới nói đó là vật phẩm quý hiếm.

Tần Huyền Băng ở bên cạnh nghe được lời của Tiền Diêu Tư thì trên mặt cũng có chút tò mò, phải biết rằng cửa hàng châu báu không phải chỉ có kim cương phỉ thúy thì ngọc thạch cũng là một thứ quan trọng, tất nhiên phỉ thúy cũng là một đại diện của ngọc cứng.

Ngọc cứng và ngọc mềm đều là những khoáng thạch kết tinh, ngọc mềm được xưng là giác thiểm ngọc hay thiểm ngọc, ngọc cứng thì gọi là huy ngọc. Ngọc cứng có kết cấu tinh thể, sáng bóng, màu sắc thanh tịnh.

Nhưng Tiền Diêu Tư cũng không có ý cầm ngọc trên tay, vì vậy sau khi cảm ơn ông chủ Cổ thì bỏ ngay vào túi áo, Tần Huyền Băng cũng không có cơ hội được nhìn.

Vì ông lão họ Cổ đến nên công tác giám định cổ vật của Trang Duệ cũng bị cắt đứt, Tiền Diêu Tư nhìn thấy vẻ mặt mọi người có chút khó hiểu thì không khỏi giải thích:

- Vị này họ Cổ, là phó quản lý trưởng của hiệp hội ngọc thạch trong nước, nếu các vị có hứng thú với ngọc thạch, như vậy cũng đừng ngại đến gần vị lão ca này.

Sau khi nghe nói ông lão ka là phó quản lý trưởng của hiệp hội ngọc thạch trong nước thì Lôi Lôi và Tần Huyền Băng đều tỏ ra kinh ngạc, lần này triển lãm trang sức và châu báu ở Nam Kinh là do hiệp hội ngọc thạch và cộng đồng đá quý ở Nam Kinh tổ chức, không ngờ lúc này hai người bọn họ lại gặp được chính chủ ở chỗ này.

Nhưng Lôi Lôi và Tần Huyền Băng cũng không mở miệng nói rõ thân phận của mình, triển lãm châu báu lần này thì hiệp hội ngọc thạch chỉ cung cấp một địa phương ọi người tranh tài, rốt cuộc ai có thể tỏa sáng thì phải xem vào bản lĩnh của mình, dù có quan hệ với vị phó quản lý trưởng này thì cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Nhưng Tiền Diêu Tư không giới thiệu nhóm Trang Duệ cho ông lão họ Cổ, vì vậy làm cho vị phó quản lý Cổ này tỏ ra bất mãn, lão trừng mắt nhìn Tiền Diêu Tư:

- Cậu đúng là qua cầu rút ván, vừa lấy ngọc của tôi thì đã trở mặt. Mau thành thật khai báo, hôm nay cậu làm ra trò này là sao? Lớn tuổi như vậy mà còn ức hiếp thanh niên sao?

Ông lão họ Cổ cũng có thể thấy những người trẻ tuổi này muốn đến mua đồ sứ của Tiền Diêu Tư, đang giám định sản phẩm. Tuy lão biết tất cả phần lớn sẽ là giả nhưng vì nể mặt bạn bè nên lão sẽ không phá, nhưng lão là người lương thiện, cũng không muốn đám thanh niên này giao học phí cho Tiền Diêu Tư, vì vậy mới nói ra những lời như vậy, muốn làm cho Tiền Diêu Tư bỏ đi ý nghĩ muốn làm thịt người khác ở trong đầu.

Sau khi nghe được lời của ông lão họ Cổ thì Tiền Diêu Tư có chút khó xử, nhưng khi nhìn vào cổ tay của Trang Duệ thì lại tỏ ra như thường, hôm nay xem ra lực hấp dẫn của chuỗi thiên châu không phải như

thường.

- Anh Cổ, tôi hôm nay không phải làm thịt người ta, tôi đưa tiền cho cậu Trang mới đúng, sợ rằng như vậy còn chưa xong việc.

- Ủa, còn có chuyện này sao? Tử Yếu Tiền cậu chỉ có vào mà không ra, khi nào thì thiện tâm như vậy?

Ông chủ Cổ có chút giật mình, lão biết rõ Tiền Diêu Tư trước nay tuy làm ăn gian trá nhưng thật sự không nói hai lời, nói như vậy phải có duyên cớ.

Tiền Diêu Tư thấy ông lão họ Cổ truy vấn quá căng thì dùng giọng không tình nguyện nói ra chuyện phát hiện ra chuỗi hạt thiên châu trên tay của Trang Duệ ra ngoài. Hắn biết rõ ông lão họ Cổ là người cả đời đắm chìm trong ngọc thạch, nếu nghe nói trên tay Trang Duệ có chuỗi thiên châu của Phật sống Tây Tạng, như vậy sẽ động tâm, dù sao thiên châu cũng là một bảo thạch trân quý.

- Vị tiểu ca này thật sự có chuỗi hạt thiên châu sao?

Ông chủ Cổ sau khi nghe nói như vậy thì ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ, nhưng ánh mắt của lão khác biệt với Tiền Diêu Tư, Tiền Diêu Tư nhìn về phía thiên châu là muốn có cho bằng được, mà lão nhìn Trang Duệ thì với ánh mắt trưng cầu, muốn giám định một chút mà thôi.

- Cái vị lão gia tử, chờ tôi giám định xong những thứ này thì sẽ ọi người xem, dù tôi có bán thiên châu hay không cũng sẽ ọi người được xem xét, nhưng các vị đừng chạm vào là được.

Trang Duệ thấy ánh mắt của hai ông lão thì không khỏi cười khổ, trong lòng đã có đánh giá thiên châu rất cao, bây giờ không ngờ giá trị của nó còn vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

- Đừng quan tâm đến Tử Yếu Tiền, nếu là những thứ này, tôi dám đánh cược sẽ chẳng có thứ nào là thật, cậu đánh cược với hắn thì nhất định sẽ thua.

Nghe nói có thiên châu thì ông lão họ Cổ cũng vạch trần sự tình của Tiền Diêu Tư.

- Ai nói vậy, tôi và cậu Trang đánh cược, có thể tìm được hay không là bản lĩnh của cậu Trang. Nay anh Cổ, anh cũng không thể nói tiểu đệ như vậy được, cậu Trang, cậu cứ xem xét, còn anh Cổ, chúng ta sang bên kia uống trà trò chuyện, khi nào cậu Trang tìm ra vật phẩm kia, tôi sẽ tặng không.

Tiền Diêu Tư nghe được lời của ông lão họ Cổ thì dùng giọng không phục nói, tuy hắn không tin Trang Duệ có thể tìm ra vật kia, nhưng mình tuyệt đối không gạt Trang Duệ, chẳng qua chỉ có chút gian trá mà thôi.

Trang Duệ đã nhìn ra mười chín vật trên mặt bàn, trong đó không có thứ nào chứa linh khí, chỉ còn lại năm sáu món cuối cùng, hắn đang tiếp tục xem xét.

Phát minh ra đồ gốm thật sự từ thời xa xưa, khi đó gốm sứ không có hoa văn, mãi đến thời kỳ Tây Hán thì công nghệ vẽ hình lên đồ cổ mới phát triển mạnh.

Trang Duệ cũng từng được thấy Tam Thái Mã thời Đường ở chợ đen, nó cũng là đồ gốm, những món Đường Tam Thái xuất hiện cũng làm àu sắc của gốm càng thêm muôn màu muôn vẻ.

truyện copy từ

Lúc này trên bàn có vật phẩm có ba bốn màu, chỉ là trình độ kém xa Tam Thái Mã được Trang Duệ thấy trong chợ đen, ít nhất hắn không cần dùng linh khí cũng biết nó là giả.

Trang Duệ giả vờ cầm kính lúp để dùng linh khí xem xét các vật phẩm, sau khi xem xong thì Trang Duệ có chút ngáy người, tất cả đều là giả, chẳng lẽ những đồ cổ cũng không nhất thiết có linh khí?

124. Chương 124 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo (5).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 124: Trộm gà không được còn mất năm gạo (5).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ sợ chính mình vừa rồi có bỏ sót món nào đó, hắt lại dùng linh khí nhìn qua từng kiện đồ sứ trên bàn, kết quả cũng giống như vừa rồi, hơn hai mươi sản phẩm gốm sứ căn bản không có bất kỳ thứ nào chứa linh khí.

Dựa theo lời của Tiền Diêu Tư, bên trong chắc chắn phải có một món là thật, nhưng cặp mắt của Trang Duệ trước nay chưa từng nhìn lầm.

“Chẳng lẽ có đồ cổ không có linh khí?”

Vô tình Trang Duệ cũng không dám khẳng định, vì lúc này hắn không dám chắc chắn nói về một thứ không thể tồn tại.

Ý nghĩ như vậy làm cho Trang Duệ rất uể oải, nếu hắn không còn thủ đoạn kiểm tra đồ cổ, như vậy hắn cũng không khác gì những người vừa vào nghề, hoàn toàn không có gì khác nhau. Hắn đưa mắt nhìn những sản phẩm đồ gốm trên bàn mà căn bản cảm thấy bó tay, vì nó có liên quan đến chuỗi hạt thiên châu nên hắn không dám tùy tiện làm việc, tùy tiện chỉ ra vật phẩm nào đó.

Tiền Diêu Tư và ông lão họ Cổ nhìn như có vẻ là uống trà tám chuyện nhưng thật ra đều chú ý đến Trang Duệ, lúc này thấy hắn đã giám định xong, Tiền Diêu Tư không khỏi mở miệng:

- Cậu Trang, thế nào? Tôi vừa rồi đều nói cho cậu biết cái tô Thanh Hoa thời Khang Hi kia là thật, cậu không tin, vì những sản phẩm dân chúng thời nhà Thanh chế tác ra có ghi niên hiệu cũng không phải không có, chẳng qua chỉ tương đối ít mà thôi.

- Chẳng lẽ những món đồ sứ được nhân dân làm ra sẽ không mang linh khí? Vì những thứ mình có được đều là của danh nhân làm ra, thậm chí bức tượng gỗ tử đàn mau được ở Hợp Phì cũng là do nghệ nhân làm ra, những thứ kia đều có linh khí.

Trang Duệ nghe được lời của Tiền Diêu Tư thì trong đầu chợt bùng lên ý nghĩ như vậy, giống như đó là một cách giải thích hợp lý, vì trong số các sản phẩm ở đây không có bất kỳ món nào có linh khí.

- Mộc Đầu, coi như thôi đi, ta sẽ không bán thiên châu cho ông ấy, nếu ông ấy cưỡng ép thì chúng ta đi, đừng ở đây làm gì ệt...

Khi thấy Trang Duệ nghiêng đầu suy nghĩ, lại đứng trầm tư khá lâu thì Lưu Xuyên lên tiếng, sự việc này vốn đã là không công bình, cũng không biết Trang Duệ đầu gối này vì sao lại đồng ý.

Trang Duệ khoát tay áo để cho Lưu Xuyên không nên mở miệng quấy rầy mình, hắn mơ hồ cảm thấy mình bị rơi vào một vòng xoáy, giống như ông lão béo tốt kia nhốt mình vào lồng, nhưng hắn thật sự không thể nói rõ ràng là vấn đề nằm ở chỗ nào. Vì vậy hắn mới suy xét lại đoạn đối thoại giữa hai bên vào lúc vừa rồi, mong tìm ra chút manh mối. truyện copy từ

- Gấu, gấu...

Có lẽ vừa rồi ăn cá nhiều nên hơi khát, cũng có thể là thấy Trang Duệ không chú ý đến mình, vì vậy mà có chút nhảm chán, Tiểu Bạch Sư sửa vài tiếng với hai ông lão đang uống trà. Tần Huyền Băng ngồi bên cạnh nói nó cũng không nghe, vẫn sửa không ngừng, điều này làm cho Trang Duệ đang suy nghĩ chợt kinh động.

- Bạch Sư, đến đây...

- Đây, đây, cậu Trang, đây là tô lớn thời Khang Hi có giá vài trăm ngàn, không phải chén cho chó uống nước, nếu cậu đánh vỡ thì phải bồi thường đấy.

Trang Duệ gọi Tiểu Bạch Sư đến, sau đó tiện tay lấy chiếc tô trên bàn xuống, lại lấy từ sau ba lô ra một chai nước đổ vào, mà hành động này của hắn làm cho Tiền Diêu Tư rất bất mãn, vì vậy mới cao giọng hô lên.

- Thôi đi ông chủ Tiền, nếu cái này là Thanh Hoa thời Khang Hi, như vậy chuỗi thiên châu của tôi đã được Phật Tổ Như Lai sử dụng. Nếu không thì chúng ta đổi lại phương thức đánh cuộc, nếu cái tô Thanh Hoa thời Khang Hi này là chính phẩm, tôi sẽ bán chuỗi hạt thiên châu cho ông, nếu là hàng giả, vậy chúng ta xóa bỏ đánh cuộc trước đó, ngài thấy thế nào?

Trang Duệ cũng cảm thấy mình không thể bị lão già dối trá kia nắm mũi, vì vậy mới nói như thế.

Quả nhiên Tiền Diêu Tư nghe được lời của Trang Duệ thì cười hì hì nói:

- Cậu Trang rõ ràng có ánh mắt rất tốt, đánh cuộc lần này cũng không bỏ, vì cái tô Thanh Hoa kia là giả. Hì hì, nhưng cậu Tiểu Trang, món đồ cổ trong quán của tôi cũng chưa được cậu tìm ra.

- Thứ đồ cổ trong cửa hàng của tôi, thứ đồ cổ trong tiệm của tôi...

Trang Duệ nhìn bội dạng đắc ý của Tiền Diêu Tư, trong lòng không khỏi liên tục vang lên lời nói của đối phương, lời này không ngờ lại làm cho lòng hắn sáng lên như đèn, tất cả đều được chiếu sáng.

Trang Duệ lúc này cũng hiểu, thì ra ông lão béo tốt kia từ đầu sai nhân viên lấy vật phẩm xuống thì muốn gạt mình, thì ra từ lúc đầu đã nói là vật phẩm đó ở trong cửa hàng, cũng chưa chắc ở trong đồng đồ sứ kia.

Ông lão mập đã rất thành công, Trang Duệ thật sự bị làm cho bối rối, vừa rồi Trang Duệ cảm thấy không đúng, cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, bây giờ sau khi nghe rõ lời của đối phương thì chợt hiểu ra. Hắn đưa mắt nhìn khắp chung quanh, trong cửa hàng tuy không còn nhiều vật phẩm bằng gốm được bày ra nhưng cũng có ít nhất năm ba vật.

Trang Duệ suy nghĩ thật cẩn thận về điều này, vì vậy mà tự tin mất đi trước đó cũng đã quay về trên người, hắn cười ha hả nói:

- Ông chủ Tiền, ngài cho người lấy xuống những vật phẩm này, tất cả đều là giả, vừa rồi ngài đã mở rộng phạm vi ra cả cửa hàng, làm phiền ông đem tất cả những sản phẩm gốm sứ có trong cửa hàng ra đây.

- Hì hì, cậu Trang, trong cửa hàng chỉ còn vài món đồ gốm, nhìn qua đã thấy, cậu cứ đi mà xem xét, tôi sẽ ngồi ôn chuyện với anh Cổ...

Tiền Diêu Tư lúc này nở nụ cười có chút gượng ép, lão thật sự không ngờ Trang Duệ có thể tìm ra vấn đề. Những vật phẩm gốm sứ đặt trên bàn không có thứ nào là thật, chính lão biết tất cả là giả nhưng Trang Duệ cũng có thể nhìn ra như vậy, điều này thật sự là bất ngờ.

Tiền Diêu Tư nói chuyện với Trang Duệ mà ánh mắt không khỏi nhìn lướt qua cửa hàng, tuy lão đã nhanh chóng thu mắt về nhưng vẫn bị Trang Duệ phát hiện ra.

Trang Duệ nhìn theo ánh mắt của Tiền Diêu Tư, hắn thấy ở bên phía tay phải cửa hàng có một giá gỗ cao chừng ba mươi centimet, bên đó có đặt một chiếc bình sứ Thanh Hoa cao chừng nửa thước, vì thể tích tương đối lớn nên vừa rồi không được nhân viên di chuyển ra.

- Cáo già, đặt vật phẩm như vậy ở ngoài cửa, cũng không sợ người ta lui tới không cẩn thận làm cho vỡ nát, rõ ràng chính là vật đáng xem.

Trang Duệ thầm vui mừng, ông lão kia quả nhiên quá xảo quyệt, một vật phẩm lớn như vậy nhưng mình lại không phát hiện ra, chắc chắn đang lợi dụng tâm lý dưới ánh đèn không thấy điểm tối.

- Tiểu tử kia, dù là cậu có gian xảo thế nào cũng đừng hòng theo kịp ông lão tôi đây...

Tiền Diêu Tư thấy Trang Duệ bị di chuyển lực chú ý vì bình hoa Thanh Hoa ngoài cổng thì khoe miệng lợi ra nụ cười khó thể phát giác, lão cảm thấy đắc ý, vì vậy quay mặt đi cùng uống trà với ông lão họ Cổ, nhưng ánh mắt đắc ý là không có.

Bình gốm Thanh Hoa kia cao năm mươi centimet, bụng tròn, cổ thẳng, tạo hình trang trọng, bên trên vẽ hình hoa cỏ, thân bình khắc hình rồng, cấu trúc khéo léo, chế tác hợp quy tắc, hơn nữa màu sắc thuần khiết, chỉ cần là người trong nghề nhìn qua cũng chỉ sợ sẽ rằng nó là vật cổ.

Trang Duệ đi vài vòng quanh chiếc bình Thanh Hoa, với chút kiến thức của hần về gốm Thanh Hoa thì không nhìn ra chút sơ hở nào, nhưng hần cũng không có chút tự tin với trình độ thưởng thức bằng mắt thường của mình, vì thế cuối cùng cũng phải dùng linh khí để xem xét.

- Con bà nó, ông lão kia quá cáo già, vẫn là cố ý thu hút mình.

Linh khí vừa phóng ra thì thật giả đã được phân định, bên trong bình gốm Thanh Hoa kia rỗng tuếch, không có chút linh khí nào. Trang Duệ nhìn qua mà thật sự cảm thấy hối tiếc, chính mình vẫn kém kinh nghiệm, đều nói người già sống thành tinh, lời này là thật không phải giả, vì ông lão kia chỉ cần dùng một ánh mắt cũng đã thiếu chút nữa làm mình phát sinh sai lầm. Nếu hần không có linh khí, chỉ sợ đã bị Tiền Diêu Tư kia lừa gạt từ thuở nào rồi.

Tiền Diêu Tư cũng có chút mất kiên nhẫn, lão không ngờ những món đồ sứ giả cổ cực tốt trong cửa hàng đều bị Trang Duệ khám phá ra, vì vậy mà không dám tiếp tục khinh thường. Lúc này lão tự tay rót trà cho ông lão họ Cổ và nhóm Tần Huyền Băng, sau khi châm đầy trà thì đặt ấm trà từ sa xuống khay, vị trí này ấm trà bị lão che lại, căn bản là khó thấy.

Lúc này Trang Duệ thật sự có chút xao động, hần dứt khoát đi một vòng quanh cửa hàng, trực tiếp dùng linh khí xem xét tất cả một lượt, nhưng hần không thấy bất cứ thứ gì có linh khí, hần cũng không khỏi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ ông lão béo kia lừa dối mình?

- Ông chủ Tiền, ông thật sự cho rằng trong cửa hàng có một món cổ vật là đồ gốm sao?

Trang Duệ cũng có chút mệt mỏi, những thứ có liên quan đến gốm sứ trong cửa hàng đều đã bị hần nhìn qua, vì hần dứt khoát đi đến ngồi xuống bên cạnh Tiền Diêu Tư, nâng ly trà trước mặt Lưu Xuyên lên làm một hớp rồi nói.

- Tất nhiên, ông lão tôi lừa cậu sao? Thế nào? Tìm không ra thì nên nhận thua.

Khi thấy Trang Duệ dùng hai ngón tay cầm ly trà từ sa thì ánh mắt của Tiền Diêu Tư có chút bối rối.

125. Chương 125 : Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Gạo (6).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 125: Trộm gà không được còn mất năm gạo (6).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

126. Chương 126 : Bồ Tát Bằng Đồng Xanh.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 126: Bồ Tát bằng đồng xanh.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ lên tiếng làm cho Tiền Diêu Tư và ông lão họ Cổ đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều có biểu hiện khó tin, dù nghề đồ cổ này cần sự phụ đưa vào cửa, nhưng ở phương diện cá nhân lại tách biệt với sự dạy bảo của sư phụ, nó cần sự nỗ lực của bản thân.

Vì những món đồ cổ có thể được truyền thừa vài trăm hoặc cả ngàn năm, nó là tinh huyết của tiền nhân sáng tạo ra, muốn giám định nó là thật hay giả cần có tri thức và kinh nghiệm tiếp xúc với những vật phẩm tương tự. Lý luận có thể học hỏi ở phương diện sách vở, nhưng kinh nghiệm giám định cũng không phải chỉ dựa vào sách vở là được, thứ này cần có danh sư chỉ điểm, như vậy sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian.

Tất nhiên có sư phụ chỉ bảo hay không cũng chẳng quá quan trọng, ví dụ như chú Đức ở Điện Đường Hành, từ nhỏ là một nhân viên tiệm cầm đồ ở thành phố Trung Hải, dù không được ai dạy bảo nhưng vì là người thông minh, bình thường lại hay chú ý đến những hành vi của nhóm chưởng quầy, đến lúc bọn họ giám định hay thưởng thức một vật phẩm thường hay đến xem. Thời gian cứ như vậy trôi qua, kinh nghiệm tiếp xúc ngày càng tăng, chú Đức từng bước phát triển đến cấp bậc chưởng quầy, lại từ tiểu chưởng quầy đến đại chưởng quầy, nếu không phải sau giải phóng hủy bỏ những tiệm cầm đồ, chỉ sợ chú Đức đã sớm mở một gian hàng rồi. nguồn

Nhưng tình huống với Trang Duệ thì Tiền Diêu Tư và ông lão họ Cổ dù là cả đời chơi đồ cổ cũng chưa từng được thấy, vì hán quá nhỏ tuổi, độ tuổi như vậy nếu như không phải có xuất thân từ gia tộc giàu có thì khó có cơ hội tiếp xúc với đồ cổ, thứ hai là hán có thể phân biệt ra thứ nào là thật là giả, hai điểm này cũng làm cho hai ông lão cảm thấy cực kỳ giật mình.

- Anh Cổ, chúng ta sống cả đời người rồi, nhưng nếu so sánh với cậu Trangh đây thì rõ ràng là sống uổng phí. Đúng rồi, cậu Trang, cậu có muốn nhượng lại thiên châu không? Tôi thật tâm muốn mua, cậu có thể ra giá cao hơn, chỉ cần cậu tình nguyện bán...

Tiền Diêu Tư thật sự rất nhưng nhớ đến chuỗi hạt thiên châu của Trang Duệ, lão tự hạ mình khen ngợi Trang Duệ một câu rồi nhanh chóng nói ra ý muốn mua thiên châu.

- Tiền lão gia tử, không phải ngài ra giá quá thấp, chỉ là vòng thiên châu này do Phật sống của Đại Chiêu Tự ở Tây Tạng ban tặng cho cháu, ý nghĩa của nó là rất nặng, không được ông ấy đồng ý, cháu cũng không dám tặng cho người ta. Hơn nữa dùng tiền tài để đóng đếm chuỗi thiên châu này cũng không phù hợp, vì vậy mong chú thông cảm cho nỗi khổ tâm của cháu.

Trang Duệ lắc đầu cười rồi đứng lên đánh giá chung quanh, hán gọi nhân viên cửa hàng lấy một mảnh lụa đem ra, sau đó trải xuống bàn, đặt chuỗi hạt thiên châu xuống mảnh lụa cho hai ông lão xem xét.

Trước tiên thì thiên châu là một chuỗi hạt làm từ bảo thạch có từ tính rất mạnh, bình thường trong thiên châu đều có từ trường cao hơn gấp ba bốn lần các loại đá quý khác, mà chuỗi thiên châu của Trang Duệ có từ trường mạnh hơn gấp năm lần. Hơn nữa sau khi tiếp xúc thời gian dài với thiên châu thì sẽ căn cứ vào từ trường trên cơ thể để thiên châu có thể phóng ra từ tính thích hợp, đây cũng là một nguyên lý cực kỳ có ích với sức khỏe của thiên châu.

Mỗi người đều có một từ trường khác biệt, vì vậy sử dụng thiên châu như đồ trang sức thì bình thường không cho người khác động đến, như vậy sẽ dễ dàng làm cho từ trường của thiên châu trở nên hỗn loạn.

Tiền Diêu Tư và ông lão họ Cổ cũng hiểu điều này, bọn họ cầm kính lúp trong tay, hầu như dán cả gương mặt lên, nhưng bọn họ cũng không cho làn da của mình tiếp xúc với thiên châu, năm sáu phút sau bọn họ mới quay về chỗ cũ.

- Cậu Trang, cậu thu chuỗi hạt về đi, có thể thấy được trang sức của Phật sống thì chúng tôi coi như mở mắt, nhưng sau này nếu cậu Trang còn có được thiên châu, nhất định phải bán cho ông lão tôi đây.

Vất vả lắm mới dứt ánh mắt ra khỏi thiên châu, Tiền Diêu Tư dùng giọng trịnh trọng nói với Trang Duệ. Đeo thiên châu thường làm cho người ta may mắn và có phúc duyên, Trang Duệ tuy nhỏ tuổi nhưng may mắn có được thứ tốt này, bây giờ nếu nói trước, sau này biết đâu lão sẽ có một niềm vui từ hân?

- Cậu chơi đồ cổ thì muốn thiên châu làm gì? Lão nhân tôi đây mới cần thiên châu, nhưng này cậu Trang, chuỗi thiên châu này nếu cậu đưa vào triển lãm đá quý ngày mai ở Nam Kinh, chắc chắn sẽ tỏa sáng. Thế nào, cậu có xem xét lại không, ông lão tôi có thể sắp xếp cho cậu một chuyên đề.

Ông lão họ Cổ lại không có ý thu thiên châu vào túi, nhưng lại đề nghị Trang Duệ đưa thiên châu ra triển lãm. Trang Duệ suy nghĩ một chút, cuối cùng từ chối lời đề nghị của đối phương, vì đó là vật của bản thân, sẽ không có ý muốn sản xuất, cũng chẳng muốn gây xôn xao.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, nhân viên cửa hàng được Tiền Diêu Tư gọi đến, vì thế đưa bộ ấm trà Bình Vân Long của Chu Khả Tâm đi rửa sạch sẽ, cũng tìm một chiếc hộp tinh xảo đựng vào cho Trang Duệ. Khi Trang Duệ thấy đã gần chín giờ tối thì thích thú đứng lên nói:

- Hai lão gia tử, tiểu tử còn có chút chuyện, sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ thỉnh giáo với hai vị.

Tiền Diêu Tư hôm nay dù trộm gà không được lại mất một nắm gạo nhưng lời nói cho ra giống như hắt nước ra ngoài, việc đã đến nước này thì lão quyết định sẵn khoải một phen, lão lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Trang Duệ, nói rằng sau này có thứ gì tốt nhất định phải ưu tiên ỉnh.

- Cậu Trang, nếu cậu không có việc gì thì chờ một chút rồi đi, hôm nay tôi có mang theo một món bằng đồng xanh, định cho cậu Tiền xem xét, nếu cậu có hứng thú thì có thể ở lại xem.

Ông chủ Cổ không ngờ lại mở miệng giữ Trang Duệ ở lại làm mọi người khá ngạc nhiên, vì lão cảm thấy mình dù có chút nghiên cứu với phương diện đồ cổ nhưng cũng không thể nào chỉ mất một khoảng thời gian ngắn để có thể phân biệt thật giả giữa mê hồn trận những vật phẩm giả cổ của Tiền Diêu Tư.

Ngọc thạch và đồ cổ có chút tương thông, thời cổ thì ngọc luôn chiếm địa vị cực kỳ quan trọng, ví dụ như ngọc tử của hoàng đế đến bây giờ là vật phẩm cực kỳ xa xỉ. Nhưng tinh lực của một người dù sao cũng chỉ có hạn, ông lão họ Cổ tuy có quyền uy ở phương diện giám định ngọc thạch nhưng nếu nói về chuyện đồ cổ thì thua kém hơn Tiền Diêu Tư rất nhiều. Vì vậy lần này ông đến Nam Kinh cũng mang theo một vật phẩm của mình đến, hy vọng Tiền Diêu Tư có thể đưa ra nhận định.

Trang Duệ nghe vậy thì dùng ánh mắt khó cử nhìn Lưu Xuyên, lúc này Lưu Xuyên đang ôm hộp đựng cụ pha trà của Tiền Diêu Tư, tục ngữ nói bắt người tay ngắn, hân cũng không ồn ào muốn bỏ đi. Còn Tần Huyền Băng và Lôi Lôi, tối nay bọn họ thật sự mở rộng tầm mắt, Trang Duệ chợt nghịch chuyển phần thắng làm cho hai người bọn họ ngáy cả người, lúc này có kịch hay để tiếp tục xem, tất nhiên bọn họ sẽ không muốn đi.

Khi thấy mọi người không phản đối thì Trang Duệ ngồi xuống, khoảng thời gian qua hân thật sự chú trọng nhiều vào sách vở, chủ yếu xem xét thư họa là nhiều, trên cơ bản chưa xem sách liên quan đến đồng xanh. Bây giờ hân có cơ hội tất nhiên cũng muốn tìm chút kinh nghiệm, tìm tri thức trong sách sẽ không bao giờ bằng thực nghiệm.

Ông lão họ Cổ khoát tay, người thanh niên đi theo đặt thùng gỗ luôn ôm bên người xuống bàn, sau đó mở thùng ra, một pho tượng Bồ Tát bằng đồng xanh xuất hiện trước mặt mọi người.

(.

Đây là một bức tượng có tư thế ngồi, thể tích cũng không quá lớn, chỉ khoảng ba mươi centimet. Tiền Diêu Tư đeo một cặp bao tay lấy bức tượng đồng xanh ra, lại đưa lên nhìn dưới ánh đèn hơn mười phút, sau đó đặt bức tượng vào trong hộp, vẻ mặt không có gì khác thường, lão nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, cậu cũng xem thế nào?

Trang Duệ thấy đó là một vật phẩm bằng đồng xanh, giống như cây rụng tiền bằng đồng xanh được bán ở chợ đen, hân cũng không hiểu nhiều về đồng xanh, cũng không biết nói gì hơn. Vừa rồi khi Tiền Diêu Tư

giám định thì hẳn cũng dùng linh khí để xem xét vật phẩm này, nó là vật phẩm đồ cổ thật sự, vì hẳn thấy rõ bên trong pho tượng phật có chứa linh khí màu tím cực kỳ phong phú.

Sau khi nghe được lời của Tiền Diêu Tư thì Trang Duệ tiếp nhận bao tay của đối phương, sau đó lấy bức tượng đồng xanh ra trước mặt quan sát.

Tuy Trang Duệ không biết gì nhiều về đồng xanh nhưng cũng có thể thấy rõ bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát bùng ra ánh sáng xanh, chế tác tinh mỹ. Quan Thế Âm đặt một tay lên đầu gối, một tay nâng lên như liên hoa chỉ, những đặc điểm như quần áo, chuỗi ngọc, hoa văn trên đầu, tòa sen cao, tất cả đều được chế tác cực kỳ sống động, đặc biệt là diện mạo của Bồ Tát lại đoan trang rộng lượng giống như người thật.

- Cổ lão gia tử, vật phẩm này có lẽ chính ngài cũng đã nhìn ra rồi.

Trang Duệ đặt tượng đồng xanh vào rương rồi nhìn ông lão họ Cổ rồi nói.

Ông lão họ Cổ thấy Trang Duệ nói như vậy thì trả lời:

- Không gạt cậu Trang, nếu đây là chính phẩm thì quá tốt, tôi chỉ sợ “tắm rửa qua” sẽ lắm, sẽ làm cho cậu Tiền chê cười, lớn tuổi rồi mà thật sự bị lừa thì đúng là đáng cười.

- Lão gia tử đúng là nói không quá dễ hiểu, ngài cũng đừng nên nói những câu chuyên môn.

Trang Duệ có chút phàn nàn, hẳn cũng không quá hiểu rõ về những vật phẩm bằng đồng xanh, chỉ biết chút câu về đồ cổ mà thôi, mà đám người Lưu Xuyên thì càng cảm thấy khó hiểu.

- Ha ha, tôi đã quên, các vị cũng không phải người trong nghề, để tôi giải thích vậy.

Ông lão họ Cổ thấy vẻ mặt của nhóm Lưu Xuyên thì mở miệng nói, bắt đầu giải thích.

Hai chữ “tắm rửa” và “đấu vật” là hai từ giám định và thưởng thức đồng xanh của người trong nghề, có những vật phẩm đồng xanh để lại quá lâu mà bị vậy bẩn, thợ thủ công phải dùng axit axetic tẩy rửa, như vậy mới sáng bóng, tuy như vậy sẽ đẹp hơn nhưng sẽ mất đi vẻ đẹp tự nhiên, giá trị tất nhiên cũng sẽ giảm.

Đấu vật chính là khi thương nhân đồ cổ giám định đồng khí, hoặc phán đoán sai về niên đại của vật phẩm đồng xanh, hoặc giao học phí vì nhìn lầm, tất cả có cùng một ý.

127. Chương 127 : Hội Chợ Bán Hàng Của Triển Lãm Châu Báu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 127: Hội chợ bán hàng của triển lãm châu báu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Này anh Cổ, anh cầm thứ này đến cho tôi giám định hay là sao vậy? Thứ này đã rõ ràng, chính anh không nhìn ra sao?

Tiền Diêu Tư đợi ông lão họ Cổ giải thích xong thì dùng giọng chậm rì rì nói.

- Ôi, cậu Tiền, tôi đã vài năm không đến Nam Kinh, bây giờ khó có cơ hội đến đây một lần, toi và cậu thì cần gì đùa với nhau. Vật phẩm này nhìn thì có vẻ là chính phẩm nhưng tôi lấy cho vài người xem và bọn

Trang Duệ thật sự không chịu được sự quấy phá của Lưu Xuyên.

- Ủa, đây không phải là Cổ lão gia tử hôm qua sao? Thế nào ông ấy lại đến đây?

Lưu Xuyên dùng cùi chỏ húc Trang Duệ.

Từ khi hội chợ triển lãm châu báu được bắt đầu thì Trang Duệ đã nhìn thấy ông lão họ Cổ, nhưng hắn cũng không muốn tiến lên chào hỏi, vì ông lão đang đi cắt băng với một nhóm người khá đông, hắn tự thấy mình chỉ là tiểu nhân vật, sợ rằng ông ấy cũng không nhớ đến mình.

Ông lão họ Cổ cũng không đi về phía bên này, lão được mọi người chen chúc đưa đến một gian hàng khác. Trang Duệ thích thú thu hồi ánh mắt, chuyên tâm phát tài liệu, Lôi Lôi và Tần Huyền Băng thì đứng cách đó không xa, bọn họ đang giới thiệu những món châu báu cho du khách và chủ cửa hàng, giới thiệu những món đồ đá quý mới nhất của công ty.

Nhưng Trang Duệ, Lưu Xuyên và hai cô gái thật sự không phát hiện trong nhóm người đi cùng ông lão họ Cổ lại thật sự có một cặp mắt đầy ác độc nhìn về phía bên mình.

- Vương thiếu gia, thế nào, còn đàn bà kia được chứ? Với thân phận của ngài thì việc thu phục cô ấy cũng không quá mất thời gian, đến lúc đó đừng quên chia cho anh em đây chút canh.

Trong một góc đại sảnh hội chợ, hai tên đàn ông đang tiến hành đối thoại.

- Hứa Vĩ, một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người như vậy, cậu là một ác quỷ sắc lang là không được, vì vậy nên để cho tôi, có phải đã có ý xấu gì rồi không?

Một người đàn ông cao khoảng mét bảy với gương mặt cực kỳ kiêu ngạo dùng ánh mắt bất thiện nhìn Hứa Vĩ ở bên cạnh, rõ ràng hắn cũng không phải vì vài câu nói của đối phương mà nóng đầu.

Người vừa lên tiếng trước đó chính là Hứa Vĩ mà lần trước bị Tần Huyền Băng và Trang Duệ phản pháo trong quán trà của Tổng Quân ở thành phố Bành Thành, lần trước sự kiện sao chép đã được hắn xử lý rất tốt. Vì hắn xử lý kịp thời, tuy nhóm người Tổng Quân cũng có truyền tin ra ngoài nhưng cũng không tạo nên phiền toái lớn cho Hứa Vĩ, chẳng qua hắn luôn ghi hận trong lòng.

Hứa Vĩ thân là tổng giám đốc chi nhánh của tổng công ty đá quý Hoa Nam của gia tộc, một cuộc triển lãm thế này tất nhiên hắn cũng sẽ phải tham gia. Vì trước đó tất cả mọi việc đều được thủ hạ làm tốt, vì vậy hôm nay hắn mới xuất hiện ở đây. Vừa rồi hắn vô tình thấy được Lưu Xuyên, sau đó xem xét lại và thấy cả Trang Duệ và Tần Huyền Băng, vì thế lửa giận đã bị đè nén từ lâu trong lòng chợt bùng lên.

Ngày đó Hứa Vĩ rời khỏi quán trà của Tổng Quân thì cũng từng sai người tìm hiểu về lai lịch của Trang Duệ và Tần Huyền Băng, biết rõ Tần Huyền Băng là một nhà thiết kế châu báu trẻ tuổi tài hoa mới xuất hiện trong thời gian hai năm qua, nhưng lai lịch của nàng thật sự không rõ ràng, chỉ có thể biết đó là người Hongkong. Còn Trang Duệ và Lưu Xuyên, Hứa Vĩ biết hai người này chỉ là tiểu nhân vật, nhưng bản thân hắn không có thể lực gì ở thành phố Bành Thành, vì vậy cũng chỉ có thể chôn dấu bức bối trong lòng.

Lúc này Hứa Vĩ gặp lại mối thù cũ, tất nhiên trong lòng sẽ vui mừng nở hoa, vừa rồi hắn đã cho người tìm hiểu kỹ càng, biết rõ đây chỉ là một công ty châu báu vừa thành lập, giống như chưa có nhiều quan hệ và hậu thuẫn, tất cả công việc lớn nhỏ đều do hai cô gái ra sức thực hiện, công ty cũng chỉ có vài sản phẩm trang sức là kim cương và phỉ thúy. Tuy đó đều là sản phẩm xa hoa nhưng bây giờ đã đến trưa mà chưa có bất kỳ sản phẩm nào được bán ra.

Hứa Vĩ chưa đến ba mươi tuổi, hắn có thể ngồi vững vàng trên vị trí giám đốc chi nhánh của công ty Hoa Nam thì cũng coi như là hạng người thâm trầm. Dù hắn biết công ty châu báu kia vừa thành lập và không có hậu thuẫn nhưng cũng không muốn trực tiếp phát sinh xung đột với bọn họ, chỉ có thể tìm vị Vương đại thiếu gia được xưng là “Kim Lăng đệ nhất công” ở Kim Lăng này mà thôi.

Cái tên đệ nhất còn cũng không phải là những cây côn của các bang hội trong phim, vì Vương đại thiếu gia tuy không tính là yếu đuối nhưng cũng là loại eo yếu thận hư, cũng không thể đánh đấm gì được. Sở dĩ có ngoại hiệu như vậy cũng vì hao sắc như mệnh, thấy gái vừa mắt thì dù là người phụ nữ ba bốn mươi tuổi đã có chồng hay nữ sinh đều phải cố gắng tìm cách nắm bắt.

Còn một nguyên nhân, đó là vị Vương đại thiếu gia này họ Vương tên Côn, vì vậy mới có biệt hiệu trên.

Chỉ là vị Vương đại t. này tuy háo sắc nhưng lại biết nông sâu, cũng không lỗ m. thường tính trước làm sau, trước nay luôn tránh mặt những kẻ không nên đụng vào. Vì vậy vài năm qua tuy có biệt hiệu xấu nhưng dựa vào thế lực trong thương trường của gia đình mình, lại đền bù nhiều tiền, kết quả là không có bất kỳ điều gì nhiều loạn xảy ra.

Phạm vi của thế lực gia tộc nhà Hứa Vĩ chính là ở phương Nam, h. tiến vào thị trường ở Kim Lăng cũng vì kết giao được với Kim đại thiếu gia, h. biết bản tính của đối phương, chỉ cần thấy vẻ đẹp của Tần Huyền Băng thì sẽ chụp m. không tha.

129. Chương 129 : Chuyên Trị Các Chứng Không Phục.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đ. Nhân

Chương 129: Chuyên trị các chứng không phục.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Vương thiếu gia, không sợ anh chê cười, khoảng thời gian trước tôi bị con đàn bà kh. kiếp kia tính kế, còn bị trưởng bối trong nhà m. một trận, tôi thật sự không làm gì được cô ấy, bây giờ đến lúc xem thủ đoạn của Vương thiếu gia...

Hứa Vĩ suy nghĩ một chút, sau đó tỏ cáo theo hướng thực chất, những gì h. làm vào thời gian trước ở Bành Thành đều đã được liên tục truyền ra ngoài, người ném ra tin đồn là Tổng Quân. Lúc đó Hứa Vĩ có từng hỏi thăm về địa vị của người này, vì vậy lập tức bóp chết vài ý nghĩ không nên có trong đầu.

Hơn nữa vị Vương thiếu gia này nhìn qua có vẻ như lỗ m. nhưng thật ra làm việc rất có chừng mực, Hứa Vĩ muốn lừa cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa sau đó đối phương sẽ tìm mình tính sổ, chẳng bằng nói ra cho rõ ràng, vì dù gì thì sắc lang này se chẳng thể bỏ qua một miếng mồi ngon như Tần Huyền Băng.

- Hứa Vĩ, bây giờ cậu cũng xem như có thân phận, cậu sẽ chẳng bao giờ chịu thiệt, cậu có thể nuốt trôi cơn tức này, có phải hai người phụ nữ kia có bối cảnh gì không? Vì vậy mà cậu không dám xuống tay?

Vương C. liếc mắt nhìn Hứa Vĩ, h. cũng không phải rất tán thưởng Hứa Vĩ, nếu không có vấn đề gì đó thì tên kia sẽ chẳng bao giờ đưa con hàng mà mình thích cho h. H. cũng l. xem xét phản ứng của Hứa Vĩ, cảm thấy cái tên cũng như con người, đúng là quá đối trá. Vương thiếu gia anh đây chơi gái nhưng không chơi bằng h., h. kết giao với Hứa Vĩ mà trước nay không có chút chú ý gì cả.

- Này, Vương thiếu gia, nếu tôi gạt anh, vậy tôi còn có thể buôn bán ở Nam Kinh được nữa không? Cô gái đẹp kia là người ở Hongkong, là một nhà thiết kế châu báu vài năm gần đây, cô gái còn lại trong cửa hàng có lẽ là phía đối tác. Anh xem bộ dạng của hai cô gái như h. thì có phải có bối cảnh sao, cũng còn không thuê được vài thủ hạ làm việc ình. Này Vương thiếu gia, nếu anh không dám thì chúng ta bỏ qua, coi như thôi.

Hứa Vĩ chỉ vào Tần Huyền Băng và Lôi Lôi rồi nói ra những tin tức mà mình điều tra được những ngày vừa qua cho Vương thiếu gia, h. biết rõ những thứ này mình không nói thì Vương thiếu gia cũng sẽ điều tra được mà thôi.

Lúc này Tần Huyền Băng đang tiếp chuyện với Trang Duệ, nàng bị h. chọc cười, cả người run rẩy, bộ ngực cao ngất đang ph. ph. như sóng gợn. Lúc này âm thanh dễ nghe chợt truyền vào trong tai Vương C., h. đưa mắt nhìn bộ dạng xinh đẹp động lòng người của đối phương, vì vậy mà nuốt vào một ngụm nước miếng.

Nhưng Vương thiếu gia cũng không quá tin vào lời nói của Hứa Vĩ, hần lên tiếng nói vài câu với Hứa Vĩ rồi tìm cơ bỏ đi. Điều này làm cho Hứa Vĩ giật ngựa rằng, nhưng hần cũng không dám tiến lên gây phiền. Lưu Xuyên kia là người tính tình nóng nảy, nếu bị đánh thì sẽ là không đáng.

- Chủ nhiệm Triệu, đang muốn tìm anh, muốn anh làm giúp cho ít chuyện, giúp tôi điều tra danh sách triển lãm, giới thiệu kỹ càng về công ty của các cô ấy, điều tra rõ ràng một chút cho tôi.

Vương Cổn nếu bỏ qua cho nhóm Tần Huyền Băng một cách đơn giản như vậy thì cũng không phải có ngoại hiệu là Kim Lăng Đệ Nhất Côn, sau khi rời khỏi Hứa Vĩ thì hần trực tiếp đi đến văn phòng ban quản lý triển lãm ở lầu hai, vừa vặn người đang ở trong văn phòng này chính là kẻ có quen biết.

- Vương thiếu gia, danh sách thì rất dễ, nhưng tư liệu là bí mật, nếu truyền đi thì tôi sẽ rất phiền...

Chủ nhiệm Triệu trong miệng của Vương Cổn dùng giọng khó xử, hần chẳng qua chỉ là một vị phó chủ nhiệm xử lý những sự kiện tạp vụ trong ngày mà thôi, không có thực quyền gì, dù ban quản lý này chỉ là một cơ cấu tạm thời nhưng nếu hần đưa tư liệu của thương nhân tham gia hội chợ ra ngoài, sau này bị điều tra được thì đừng hòng tiếp tục phát triển.

- Chủ nhiệm Triệu, tuy thanh danh của Vương Cổn tôi là không tốt nhưng chưa từng tệ bạc với bạn bè, con của anh kết hôn đến chỗ tôi làm lễ, tôi sẽ không thu đồng nào. Được rồi, chưa nói đến những thứ này, sau này nếu chị dâu có đến cửa hàng của tôi ở Thành Nam, có thể chọn lựa bất kỳ món nào mình thích với giá ba năm chục ngàn...

Vương Cổn biết rõ chủ nhiệm Triệu là một chức danh tạm thời vào lúc này, đối phương vốn là một vị phó chủ nhiệm của hiệp hội đá quý Nam Kinh, bình thường cũng có không ít mối liên hệ với mình. Hần cũng không quá bất ngờ vì lời nói từ chối của chủ nhiệm Triệu, vì vậy mà không nói nhảm, trực tiếp nói ra giá cả của giao dịch lần này.

- Hi, Vương thiếu gia, sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Chỉ là chút chuyện nhỏ thế này mà cần cậu tiêu pha thế sao? Lúc này tôi thay mặt chị dâu cảm ơn cậu.

Chủ nhiệm trước tiên là nói chuyện cực kỳ nghiêm nghị, nhưng sau khi nghe Vương Cổn ra giá thì vẻ mặt chợt vui vẻ ngay. nguồn

Lúc bình thường chủ nhiệm Triệu ở đơn vị thì thường xuyên giúp người ta làm giấy chứng nhận giám định châu báu đá quý và ngọc thạch, thu nhập cũng không thấp, nhưng hần cũng không ngại mình có nhiều tiền, vì vậy khi Vương Cổn mở miệng nói rằng sẽ cho vợ hần đến chọn một món tùy ý với giá ba năm chục ngàn thì cũng không thể nói gì hơn. Còn chuyện tư liệu đưa ra ngoài thì sao? Vương Cổn không nói ra, như vậy cũng không có chuyện gì, còn có ai có thể biết được? Dù người khác biết được, nhưng nếu chính mình không thừa nhận thì cũng chẳng ai có biện pháp gì, cùng lắm thì sau này hần sẽ không được tham gia những triển lãm thế này nữa mà thôi.

Sau khi suy xét cẩn thận thì chủ nhiệm Triệu vỗ vai Vương Cổn rất thân mật, sau đó quay lại bàn tư liệu để xem xét.

- Công ty châu báu Hằng Băng, pháp nhân là Lôi Lôi, nhà thiết kế thủ tịch là Tần Huyền Băng, địa điểm đăng ký là ở Nghiễm Châu sao? Vì sao không phải là Nam Kinh? Tài sản đăng ký là năm triệu...

Vương Cổn cầm tờ tư liệu trong tay, khi hần đọc qua thì nhin không được cảm thấy méo cả miệng, năm triệu sao? Xem ra quy mô cũng quá nhỏ rồi, chỉ sợ cũng không có cả một khối nguyên thạch, với tư chất như vậy cũng dám chạy vào trong ngành châu báu này sao?

xem tại

Vương Cổn lúc này đã tin lời của Hứa Vĩ, công ty này chắc là do hai cô gái lập ra, có lẽ là Tần Huyền Băng có được chút thành tựu trong công tác thiết kế, sau đó có ý nghĩ muốn lập môn hộ. Vì thế mà hần không khỏi cười lạnh, không có tài lực hùng hậu hoặc không có quan hệ mà muốn kiếm ăn trong ngành châu báu, sao lại có thể dễ dàng như vậy? Nhưng nếu bám vào Vương thiếu gia ta đây, sợ rằng cũng không phải là không thể.

- Anh Triệu, cảm ơn anh, sau này tôi sẽ mời anh đi tắm hơi, cũng tìm cho anh vài con hàng ngon.

Vương Cồn tiện tay đặt phần tư liệu về công ty của hai cô gái kia xuống bàn của chủ nhiệm Triệu, sau đó hần xoay người đi ra ngoài. Nếu lời nói của hần được Lưu Xuyên nghe thấy được, nhất định sẽ coi là tri kỷ, nhưng nếu Lưu Xuyên biết được ý nghĩ của Vương Cồn với Tần Huyền Băng, nhất định sẽ cắt đứt khúc thịt thừa trên người đối phương.

- Lôi Lôi, cậu xem chúng ta tuyên truyền có đúng không, vì sao những gian hàng của các công ty khác đều có bán đá quý hoặc có những hợp đồng được ký kết, vì sao chúng ta chưa bán được món nào cả thế này?

Lúc này Tần Huyền Băng và Lôi Lôi đang ở bên cạnh chiếc LCD đặt bên đài, màn hình đang phát ra một đoạn phim ngắn, lúc này đã là buổi trưa, người đến cũng không ít nhưng đều là muốn xin số điện thoại hoặc mời Tần Huyền Băng đi dùng cơm mà thôi. Điều này làm cho Tần Huyền Băng rất phiền phức, nàng nào gặp phải tình cảnh thế này bao giờ?

- Có thể là chúng ta sản xuất châu báu quá xa hoa, những cửa hàng châu báu nhỏ ở trong các thành phố thường không thể nào tiêu thụ được, mà những cửa hàng châu báu lớn thì đều có nguồn cung cấp ổn định. Huyền Băng, mình thấy chúng ta sau này nhất định nên có chút công phu ở phương diện đá quý hạng trung và kém, mặc khác còn phải mở cửa hàng, chỉ như vậy mới có thể nắm được quyền chủ động.

Lôi Lôi rõ ràng cũng đang suy xét về vấn đề này, lần này tham gia triển lãm với thời gian quá gấp, các nàng lại đi đến Tây Tạng trị hoãn hơn mười ngày, ước đó cũng vội vàng lấy từ công ty ở Hongkong đến đây hơn mười món trang sức đá quý, tất cả đều có giá trên một triệu, đắt tiền nhất là một sợi dây chuyền kim cương giá ba triệu.

Hai người muốn mở một công ty châu báu hướng vào thị trường cao cấp, không ngờ mãi từ sáng đến trưa có nhiều người hỏi giá, nhưng sau khi biết được giá cả thì cũng không có bất kỳ người nào có ý muốn mua.

- Thôi bỏ, để bảo vệ đến xem hàng, chúng ta đi dùng cơm thôi.

Tần Huyền Băng đưa mắt nhìn Trang Duệ đang luống cuống tay chân giới thiệu cho du khách ở cách đó không xa, nàng cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào.

Lôi Lôi đồng ý, nàng chuẩn bị đi gọi bảo vệ, vì triển lãm có bảo vệ để bảo quản các vật phẩm quý, các nàng đi ra khỏi gian hàng một lúc cũng không là vấn đề.

- Hai vị tiểu thư xinh đẹp, có thể cho tôi xem châu báu của quý công ty được không?

Khi Lôi Lôi chuẩn bị bỏ đi thì một giọng nam vang lên ở ngay bên cạnh.

- Tất nhiên là có thể, sản phẩm mà công ty của chúng tôi muốn tiêu thụ đều là tiêu chuẩn khá cao, cũng chỉ là hướng đến những nhân sĩ thành công, tiên sinh có thể lựa chọn một cái, đó đều là những sản phẩm do thủ tịch của công ty chúng tôi làm ra.

Lôi Lôi sợ là ảo giác vì vậy mới khẽ di chuyển cơ thể, nàng chợt phát hiện ánh mắt của đối phương nhìn chằm chằm vào ngực mình, vì thế không khỏi nổi giận.

- Lưu Xuyên đâu, đến đây...

Rõ ràng người này đến đây cũng không phải mua châu báu, vì trong đại sảnh có rất nhiều du khách đeo ba lô, vì những tiểu thương buôn bán châu báu đều tỏ ra rất có tổ chức, nhưng người đàn ông trước mặt lại làm cho Lôi Lôi sinh ra cảm giác rất xấu xa.

Vương Cồn lúc này trong lòng đang có chút đắc ý, hần đầu tiên thấy giá cả châu báu mà các nàng Tần Huyền Băng đặt ra thì trong lòng có chút giật mình, nhưng sau đó lại cười lạnh. Sản xuất châu báu giá cả xa hoa chính là mối quan hệ hợp tác lâu dài với những công ty châu báu tốt nhất và có danh dự cao, căn bản không thể nói đến chuyện hợp tác lớn như vậy ở một hội chợ triển lãm thế này.

Tất nhiên đây cũng không phải là tuyệt đối, nếu như kiểu dáng chất lượng và giá cả phù hợp, như vậy sẽ có nhiều cửa hàng châu báu tình nguyện hợp tác.

- Chờ mình hứa hẹn sẽ tiêu thụ sản phẩm cho bọn họ, chỉ sợ hai người phụ nữ này sẽ không phải không biết thức thời đấy chứ? Hai người phụ nữ này đều là cực phẩm, cô gái đáng người nóng bỏng tuy không quá đẹp

nhưng có vẻ có kinh nghiệm, còn mỹ nữ tướng mạo lãnh đạm kia càng làm cho đàn ông tràn đầy tư tưởng chinh phục...

Vương Cỗn đã mơ hồ thấy được tình huống mây mưa cùng hai cô gái kia, mà lúc này một bộ phận nào đó trên người cũng bành trướng lên.

- Tiểu tử, đến đây gây rối sao? Ngựa da rồi à? Huynh đệ chuyên trị những bệnh như của chú đây...

Vương Cỗn đang trầm bổng trong ý dâm thì chợt cảm thấy gáy mình bị người ta chụp được.

130. Chương 13 0: Trách Cứ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 130: Trách cứ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Mày...Mày là ai, muốn làm gì?

Vương Cỗn chỉ cảm thấy một bàn tay to chụp lấy cổ mình, vì vậy mà nói chuyện cũng không được thông thuận, miễn cưỡng nói ra vài chữ thì cổ họng cũng không thể lên tiếng, gương mặt bị nghẹn đỏ rực như cà chua.

- Lưu Xuyên, anh làm gì vậy, trước tiên buông ra, đừng để chết người.

Lôi Lôi vốn rất bức bối với người đàn ông kia, nhưng sau khi thấy Lưu Xuyên hầu như muốn nhắc đối phương lên khỏi mặt đất, vì vậy mà không khỏi hô lớn để hấn buông tay. Chỗ này người đến người đi, nếu phát sinh phiền toái cũng không dễ thu thập.

- Tiểu tử, dám có tâm tư với hàng của ông sao? Trên người có chỗ nào ngứa ngáy sao? Để ông xoa bóp cho.

Lưu Xuyên nghe vậy thì buông lỏng tay ra, cặp mắt tròng lên như mắt trâu, hấn nhìn chăm chăm vào Vương Cỗn, bộ dạng giống như muốn ăn thịt người.

Vương Cỗn hầu như đến bây giờ cũng chưa từng ăn phải quả đắng, nhưng điều quan trọng nhất là hấn chưa từng chịu thiệt, bây giờ hấn đối diện với một người đàn ông cao hơn mình cả cái đầu, vẻ mặt lưu manh, nếu đánh nhau thì với cơ thể của hấn cũng không phải là đối thủ.

- Các người đối đãi với khách hàng như vậy sao? Tôi sẽ đến ban quản lý tố cáo các người, chờ bị phạt tiền đi.

Vương Cỗn lui ra phía sau vài bước rồi nói ra một câu cứng miệng, hấn biết rõ những công ty tham gia đầu tư không ít tiền, nhưng ban quản lý có thể căn cứ vào những phản ánh của khách hàng để xử lý thậm chí là trục xuất một công ty ra khỏi triển lãm.

- Được rồi, mau đi đi, đừng tiếp tục gây ngốc ở chỗ này.

Vương Cỗn chợt cảm thấy gáy mát lạnh, hấn sợ đến mức vội vàng xoay người lại, đúng lúc thấy một người đàn ông còn trẻ với tướng mạo bình thường đang vỗ vai mình. Vương Cỗn thấy hai vị hộ hoa sứ giả thì biết rõ nếu tiếp tục dây dưa sẽ không tốt, vì vậy mà quyết tâm không nói lời nào, dùng ánh mắt hung dữ đánh giá Trang Duệ và Lưu Xuyên, sau đó xoay người đi vào trong đám đông.

- Mộc Đầu, sao không dạy bảo nó một bài học? Tên khốn kia có cặp mắt không đàng hoàng, Lôi Lôi, vừa rồi nó nhìn chỗ nào của em? Để cho anh xem với, như vậy sẽ không thiệt thòi, ời da, đau chết mắt.

Lưu Xuyên cũng dùng ánh mắt tràn đầy dâm quang nhìn Lôi Lôi, đúng lúc một chiếc giày cao gót giẫm lên chân hắn, điều này làm hắn đau đến mức nhảy dựng lên.

Vài người đưa theo Tiểu Bạch Sư và Hắc Sư cùng âm ỉ đi dùng cơm, gian hàng được vài bảo vệ trông coi.

Trang Duệ chuẩn bị sau khi cơm nước xong sẽ quay về Trung Hải, ngày mai dù sao cũng đến thời điểm, đại ca Dương Vĩ đã thuê phòng cho hắn ở Trung Hải, hôm qua gọi điện thoại nghe nói Trang Duệ đã mua xe, vì vậy mà thiếu chút nữa chạy xe từ Trung Hải đến Nam Kinh.

- Lôi Lôi, anh thấy tư sáng đến giờ chúng ta phát ra không ít tài liệu, cũng đã nói khá nhiều nhưng chưa bán được món hàng nào, có phải là có thứ gì đó chưa suy xét đến không?

Vài người cũng không đi xa, chỉ đến một nhà hàng Tây ở gần đó rồi ngồi xuống, Lưu Xuyên thấy Lôi Lôi ử dột thì mở miệng hỏi.

- Chủ yếu là chúng ta không quá hiểu về thị trường đá quý trong nước, lần này chúng ta toàn mang đến những châu báu xa hoa, cũng không phù hợp với khách hàng ở đây. Chúng ta nghĩ nội địa quá đơn giản, vốn cho rằng với số dân như vậy thì sản phẩm cao cấp sẽ được hoan nghênh, không ngờ lại là khác biệt, những mặt hàng châu báu hạng trung và kém mới là chủ đề của triển lãm lần này.

Lôi Lôi không nói gì nhưng Tần Huyền Băng lại mở miệng giải thích vấn đề của Lưu Xuyên, trong ngôn ngữ có chút bất đắc dĩ.

- Anh cũng không quá hiểu về đá quý, nhưng anh cảm thấy các em cũng nên phát triển từ sản phẩm cấp bậc thấp và dần tiến lên, tích lũy danh tiếng của mình, sau đó mới lấn sân sang lĩnh vực châu báu lĩnh vực cấp cao. Vì những sản phẩm châu báu cao cấp cũng được tiêu thụ như mặt hàng đồ cổ vậy, đều là có quần thể của riêng mình.

Trang Duệ nghe được lời của Tần Huyền Băng thì lên tiếng đưa ra ý kiến của mình.

- Thôi được rồi, không nói đến những thứ này nữa, Trang Duệ, chiều nay anh quay về Trung Hải, anh nên lái xe cẩn thận.

Tần Huyền Băng thật ra còn nhiều điều khó xử chưa nói, bây giờ mặt hàng chủ lực là phỉ thúy, những năm gần đây phỉ thúy được mua với số lượng lớn, gia tộc của Tần Huyền Băng cũng đã tổ chức khai thác phỉ thúy ở Myanmar, đều không tìm được nguồn hàng, vì thế lúc này tình hình khá căng thẳng. Hơn nữa cao tầng trong công ty gia tộc cũng có ý kiến không đồng nhất với thị trường nội địa, vì thế công ty gia tộc cũng không ném ra nhiều trợ giúp cho Tần Huyền Băng, nếu không thì lạc đà chết dù sao cũng mập hơn ngựa, lần này công ty của nàng tham gia triển lãm sẽ không vấp phải vấn đề như vậy.

Vì buổi sáng không có kết quả nên Lôi Lôi và Tần Huyền Băng đều có chút đả kích, tâm tình cũng không tốt, ăn cũng không được nhiều. Bốn người quay về gian hàng của mình, khi đến cách gian hàng khoảng mười mét thì thấy có một nhóm người đang vây quanh ồn ào gì đó.

- Lôi tiểu thư, cô đã quay lại, những vị này nhận được tố cáo của khách hàng là chúng ta đánh người, muốn đến điều tra.

Một nữ bảo vệ được Lôi Lôi mời đến khi thấy mọi người quay về thì tiến lên nói.

- Cô là người phụ trách gian hàng này sao? Có khách hàng trách cứ thái độ của các cô quá thô lỗ, cũng có hành vi xua đuổi khách hàng, điều này trái với nội quy của ban quản lý, hy vọng cô có thể phối hợp điều tra, bây giờ mong cô thu hồi gian hàng, cùng chúng tôi quay về ban quản lý giải quyết vụ việc.

Một người đàn ông trung niên năm mươi sáu tuổi có gương chữ điền tách mọi người ra đi đến trước mặt Lôi Lôi nói, người này có tướng mạo rất nghiêm túc, chính là chủ nhiệm Triệu mà trước đó Vương Cổn đến tìm lấy tư liệu của công ty Lôi Lôi và Tần Huyền Băng.

- Thu hồi gian hàng, anh dựa vào cái gì? Là ai đứng ra tố cáo chúng tôi? Chúng tôi không có hành vi như ông nói? Ông không phải là nhân viên chấp pháp, cũng không có quyền lợi điều tra về chúng tôi.

Lôi Lôi không cần nghĩ thì biết ngay đó là chuyện tốt của tên khốn vừa rồi, vì vậy nàng lập tức lên tiếng, âm thanh cũng đề cao vài phần. Nàng vốn là người có tính cách mạnh mẽ, vì vậy vừa lên tiếng thì đã có

nửa gian hàng trong khu triển lãm nghe thấy lời nói của nàng.

Chủ nhiệm Triệu bị những hành động của Lôi Lôi làm cho hoảng sợ, trước kia hắn chỉ cho rằng đây là hai cô gái trẻ, chính mình chỉ cần tỏ ra uy nghiêm một chút thì nhất định sẽ làm cho cả hai sợ hãi, sau đó phạt vài đồng tiền, vì vậy cũng coi như có câu trả lời cho Vương thiếu gia, như vậy vợ hắn sẽ được mua châu báu miễn phí. Nhưng cô gái này quá cứng, căn bản không quan tâm đến mình, trực tiếp lên tiếng với âm thanh khá lớn, điều này làm cho hắn đứng đó với vẻ mặt thoát trắng thoát đỏ, có chút xấu hổ.

- Hai cô gái chúng tôi sao có thể đánh người khác? Có phải anh muốn gây khó cho chúng tôi không?

Có câu nói không phải người cùng nhà sẽ chẳng vào cùng cửa, lúc này Lôi Lôi thật sự có vài phần giống như Lưu Xuyên.

Bây giờ là giữa trưa, ở đại sảnh cũng không có quá nhiều người, phần nhiều đều đã ra ngoài dùng cơm, nhưng những vị được cử ở lại sau khi nghe thấy động tĩnh đều chạy đến xem kịch hay.

- Là người đàn ông bên cạnh cô ra tay, tôi cũng không nói là đánh người, mong cô đừng càn quấy.

Chủ nhiệm Triệu đã tỏ ra khó thể nhịn được, lúc này người chung quanh càng lúc càng nhiều, vốn vấn đề liên quan đến khách hàng cũng không phải do hắn trông nom, nhưng vị phó chủ nhiệm còn lại đã đi ăn cơm với chú Cổ đến từ thủ đô, vì vậy hắn mới có thể làm thay, nhưng không ngờ mới ra tay đã sinh ra náo động, nếu tiếp tục thì sẽ không tốt cho chính hắn.

- Thật xin lỗi, anh ấy không phải là người của công ty chúng tôi, chỉ là khách quý của triển lãm, là do người của ban tổ chức mời đến, hơn nữa tôi cũng chưa thấy vị tiên sinh này đánh người, anh có chứng cứ gì có thể lấy ra, hoặc có thể báo cảnh sát.

Hội chợ triển lãm lần này có mời không ít khách quý, tất nhiên danh nghĩa là do ban tổ chức mời, vì vậy Lôi Lôi vung tay cũng không cần xem xét. Tất nhiên chủ nhiệm Triệu sẽ không thể có biện pháp nào, ai bảo trên thẻ của Lưu Xuyên có treo hai chữ “khách quý”, mà cũng không phải là thẻ công tác ở gian hàng này.

Nhưng lời nói của Lôi Lôi làm cho đám Lưu Xuyên ở bên cạnh phải trợn mắt há mồm, chưa nói đến chuyện bán rẻ huynh đệ, còn muốn đưa huynh đệ đến đồn công an, xem ra nàng còn hung ác hơn cả Lưu Xuyên.

- Bọn họ là một nhóm người, người phụ nữ này bày mưu đặt kế cho người đàn ông kia đánh tôi, tôi có thể làm chứng...

Một âm thanh vang ra, Vương Cổn tiến lên vài bước, hắn muốn chỉ vào Lưu Xuyên để lên tiếng nhưng vẫn còn có chút sợ hãi, vì vậy phải nhích gần về phía chủ nhiệm Triệu.

Chủ nhiệm Triệu thấy Vương Cổn đứng một ra thì không khỏi thở dài một hơi, có chủ sự ở đây cũng dễ làm hơn.

- Vương Nhất Cổn, cô bé này là một cây ốt đấy, coi chừng ăn không tiêu.

Nhưng sự việc cũng không giống như những gì chủ nhiệm Triệu dự đoán, khi Vương Cổn đứng ra thì đám người chột nghị luận ồn ào, vì trong đại sảnh có không ít các thương nhân và gian hàng của công ty châu báu bản địa Nam Kinh, bọn họ cũng không phải không biết thanh danh của Vương Cổn. Dù là những thương nhân bên ngoài nghe thấy vậy thì cũng không khỏi cười vang.

Lưu Xuyên nghe được những lời nghị luận của đám người sau lưng, thì ra đối phương là loại người như thế, vì vậy hắn không khỏi nổi giận, hắn tiến lên cho Vương Cổn một tát rồi mắng:

- Thì ra mày là loại người chuyên lừa giỡn phụ nữ.

Lưu Xuyên cũng không ngốc, lời nói của hắn đã định nghĩa hành vi của Vương Cổn, nhưng Vương Cổn cảm thấy mình thật sự oan uổng, hắn đã từng không ít lần lừa giỡn phụ nữ nhưng lần này mới chỉ dùng ánh mắt xem xét đã bị đánh cho tối mắt. Con bà nó đúng là oan ức, vì vậy lúc này hắn thật sự muốn chạy vào trong đám người.

Hứa Vĩ trốn trong đám người thấy trên mặt Vương Cổn có dấu năm ngón tay đỏ tươi thì trong lòng không khỏi run rẩy, hắn thậm chí kêu may mắn, nếu không thì dấu năm ngón tay kia sẽ là của mình.

- Chuyện gì xảy ra, đứng đây làm gì vậy?

Một âm thanh vang lên bên ngoài, một đoàn người đi đến, đi giữa chính là vị Cổ lão gia tử mà Trang Duệ đã từng có cơ hội gặp mặt một lần ở cửa hàng của Tiền Diêu Tư.

131. Chương 131 : Thế Giao. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 131: Thế giao. (1)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Chú Cổ, không có chuyện gì, có vị khách tố cáo, chúng tôi đến giải quyết.

Chủ nhiệm Triệu thấy đoàn người có chú Cổ đi đến thì vội vàng tiến lên nghênh đón nói.

- Ủa, Tiểu Trang, sao cậu lại ở đây? Có câu con gái xuất giá thì khó thể vào nhà, cậu đã vào cửa mà không đến gặp ông lão như tôi, thật sự dễ làm người ta nổi giận đấy nhé.

Cổ lão gia tử khẽ gật đầu với chủ nhiệm Triệu, sau đó thấy hai người thanh niên đứng trong cửa hàng kia, bọn họ chính là những người hôm qua lão được gặp. Lão có ấn tượng rất sâu với Trang Duệ có thể làm cho Tiền Diêu Tư phải đưa ra vật quý, như vậy cũng đủ làm lão coi trọng.

Trong ngành đồ cổ thật sự nói về sự truyền thừa nhưng quan trọng là anh phải có năng lực và thực lực, những biểu hiện của Trang Duệ vào ngày hôm qua khi giám định các món gốm sứ thật sự cũng làm cho Cổ lão gia tử có chút mặt cảm.

Khi thấy Cổ lão gia tử tỏ ra thân mật với Trang Duệ, hơn nữa còn tiến lên vỗ vỗ vai, thái độ giống như là ngang hàng, điều này không khỏi làm cho đám người bốn phía chột trờng mất há mồm, phó chủ nhiệm Triệu thiếu chút nữa thì lồi mắt ra ngoài, hẳn không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Hội chợ triển lãm châu báu quốc tế lần này được Cổ lão gia tử đến tham gia có thể nói là giá trị tăng lên gấp bội, chưa nói đến chuyện đệ tử và con cháu của lão là rất nhiều, đồng thời danh vọng lại là cực cao. Nhưng lão cũng đã lớn tuổi, chỉ có thể nhận một chức vụ ở hiệp hội ngọc thạch quốc gia, tuy không chịu

132. Chương 132 : Thế Giao(2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 132: Thế giao(2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Lão gia tử cứ nói đùa, cháu cũng không quá hiểu rõ về ngọc thạch, khối nguyên thạch chứa phỉ thúy này là của ông nội để lại, cháu vô tình cắt ra mới thấy phỉ thúy bên trong mà thôi.

Trang Duệ nở nụ cười khổ, chỉ có thể đưa ông nội ra làm cớ, cảm giác như vậy cũng không quá tốt, vì thế cũng không khỏi nói ra chuyện nhật ký của ông nội mình.

- Thì ra là của ông nội Trang tiên sinh của Tiểu Trang, khi tôi còn trẻ cũng từng nghe lão tiên sinh nói về “Quan hệ của những vận động vô quả đất với phỉ thúy tự nhiên”, đối với tôi thì nó là một tri thức có tính dẫn dắt rất lớn đến với ngành này, tôi cũng xem như là đệ tử của Trang tiên sinh, đã nhiều năm rồi, tôi cũng không ngờ thầy đã tạ thế...

Sau khi nghe Trang Duệ báo tên của ông nội thì Cổ lão gia tử chợt lấp bắp kinh ngạc, vì vậy mà vội vàng đứng lên dùng giọng tôn kính đối với sư phụ để nói về ông nội của Trang Duệ. Lúc này Trang Duệ mới hiểu ông của mình có mối quan hệ thầy trò với Lý Tứ Quang tiên sinh.

- Thầy Trang giảng bài rất khôi hài, ông ấy có những nghiên cứu rất sâu về địa chất ở Vân Nam, Myanmar và Lào, lần đầu tiên tôi biết được viên phỉ thúy xinh đẹp là lấy từ đá mà ra, cũng chính là được nghe từ thầy Trang mới biết được, đó cũng xem như là câu nói dẫn đường cho tôi tiến vào con đường ngọc thạch.

- Cậu Trang quả nhiên là quá thần kỳ, chỉ cần xem xét nhật ký của ông nội cũng có thể thấy được đường vân của nguyên thạch, vì vậy mà cắt ra được viên phỉ thúy hoàn mỹ như vậy, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, thầy Trang xem như có người kế nghiệp.

Cổ lão gia tử nghe được tin tức của vị thầy cách đây vài chục năm thì không khỏi có chút kích động, nói chuyện cũng không quá cố kỵ, đám người Tần Huyền Băng có thể thấy được biểu hiện kính ngưỡng đối với ông nội của Trang Duệ trên vẻ mặt của Cổ lão gia tử.

nguồn

- Cháu nào có thấy đường vân nguyên thạch gì đâu, chỉ là tiện tay mà thôi, vừa vặn cắt đến đúng biên giới với viên phỉ thúy, sau đó mài đá ra, chú cũng đừng chê cười.

Trang Duệ có chút dở khóc dở cười, thì ra chuyện cắt đá lấy phỉ thúy ra cũng bị người ta xem là có năng lực, nhưng hắn cũng không dám kể công, nếu nói về tri thức về đồ cổ thì hắn còn mạnh hơn so với ngọc thạch, nếu hắn tiếp tục thừa nhận, chỉ cần tùy tiện nói vài câu sẽ lộ tẩy ngay.

- Nếu xét theo quan hệ với thầy Trang, chúng ta coi như cũng là thế giao, vì vậy tôi gọi cậu một tiếng cháu. Cậu cũng đừng nên xem thường vận may, dù là đồ cổ hay ngọc thạch thì quá trình tìm kiếm vật phẩm thì ánh mắt chỉ là hai phần, vận may đã là một phần. Mọi người nghĩ lại mà xem, một vật truyền thừa trăm ngàn năm đang chờ một ai đó tìm ra, chẳng phải là vận may dành ột người sao?

- Đặc biệt là ở phương diện ngọc thạch, mọi người cũng biết đồ thạch, thứ này nếu nói về kinh nghiệm thì chỉ chiếm 20% mà thôi, tất cả đều phải dựa vào vận may. Một viên thạch Mãn Tùng Hoa Mãng có thể mở ra một cục *** chó, mà một tảng đá bẽ ngoài chẳng ra gì lại có thể cho ra đá quý cực phẩm, hơn nữa cậu còn được Phật sống ban cho thiên châu, vì vậy cậu cũng không nên xem thường vận may được.

Cổ lão gia tử hôm nay nói chuyện rất vui vẻ, hứng thú dạt dào, thao thao bất tuyệt cùng hàn huyên với mọi người, đó đều là những lời được đúc kết từ kinh nghiệm. Tất nhiên lão cho rằng có thể dùng kinh nghiệm hoặc dụng cụ để khai thác ngọc thạch từ đá, nhưng những nguyên thạch chứa phỉ thúy thì căn bản trên thế

giới này không có bất kỳ một dụng cụ nào để dò xét bề ngoài và nhận ra thứ bên trong xem có phỉ thúy hay không, vì vậy tất cả phải xem vào vận may.

- Hừ, Mộc Đầu, cục đá vứt đi kia của cậu lại có giá vài triệu sao? Tiểu tử cậu không nói ra với huynh đệ mà cam lòng dùng nó để tán gái, xem như huynh đệ này xin bái hạ phong.

Lưu Xuyên nghe thấy lời của Cổ lão gia tử quá quái dị, hấn kéo Lôi Lôi sang bên cạnh để hỏi về giá trị của viên phỉ thúy kia, sau khi có được câu trả lời thì nhanh chóng ồn ào, điều này làm cho Trang Duệ mặt đỏ mặt trắng, khá xấu hổ.

- Lưu Xuyên anh đúng là không có tương lai, Trang Duệ người ta có thể tặng Phỉ Thúy giá vài triệu, anh đã tặng cho tôi thứ gì? Đi siêu thị mua đồ cũng là tôi tính tiền, anh dựa vào cái gì để nói với Trang Duệ như vậy?

Trang Duệ còn chưa kịp lên tiếng thì bên nhà Lưu Xuyên đã bùng cháy, khi thấy Lôi Lôi gào lên như sư tử Hà Đông thì Lưu Xuyên liên tục xưng vâng, da mặt của hắn rất dày, điều này làm ọi người cười lên ha ha.

- Tôi cũng nào có biết viên đá vứt đi kia có giá vài triệu, nếu không cũng chưa chắc đem tặng cho Tần Huyền Băng.

Thủ đô tức giận thâm nghĩ, chỉ là thấy vẻ mặt cảm động của Tần Huyền Băng thì hắn dù bị đánh chết cũng không dám nói lời này ra ngoài. Bây giờ xem như hắn đã hiểu, chính mình cũng là loại người anh hùng cứu mỹ nhân hay ném tiền cho gió như trong phim, nhưng tất cả thần túy chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi.

Trang Duệ nhìn thấy Tần Huyền Băng tràn đầy vui vẻ, trong mắt đầy tình ý thì chợt nhớ đến một chuyện, vì vậy mà mở miệng nói với Cổ lão gia tử:

- Cổ lão gia tử, cháu còn có một chuyện cần nhờ ngài...

- Đừng gọi tôi là lão gia tử, lời này tôi thật sự không thể nào chống đỡ được, gọi tôi một tiếng bác là được. Tôi cũng đã từng được gặp bố cậu, đáng tiếc là...Ừ, có gì cậu cứ nói, nếu tôi có thể làm được sẽ trợ giúp ngay.

Trang Duệ còn chưa dứt lời thì đã bị Cổ lão cắt đứt lời, người khác gọi lão là lão gia tử thì còn có thể, nhưng Trang Duệ thì không thể, vì tôn trọng thầy Trang của mình mà lão bắt buộc phải đổi cách xưng hô.

- À, bác Cổ, là như thế, cháu sẽ về Trung Hải vào chiều nay, chỉ cần nhìn vào tình huống vừa rồi thì thấy người kia hình như là địa đầu xà ở chỗ này, cháu sợ sau khi cháu và Đại Xuyên đi thì các cô ấy sẽ gặp thiệt thòi. Bác có thể giúp đỡ các cô ấy một chút được không? Vì có bác thì đám đạo chích kia sẽ không dám lỗ mãng.

Trang Duệ nói làm cho Cổ lão gia tử chợt sững sờ, sau đó lại tiện đà nổi giận, lão quay đầu nói với người đàn ông trung niên sau lưng:

- Đi điều tra chi tiết về tiểu tử vừa rồi, nếu muốn ăn cơm ở nghề ngọc thạch thì cũng đừng như vậy, nói cho đám thương nhân ngọc thạch biết, nói là tôi nói, không cần cung cấp hàng cho công ty kia.

Lúc này Cổ lão gia tử thật sự bộc lộ sự uy nghiêm của một người có thực lực, hình ảnh này rơi vào trong mắt đám người Trang Duệ thì giống như làm cho tình huống trở nên có chú xa lạ, giống như đã thay đổi là một người khác.

Bọn họ cũng không biết Cổ lão gia tử không những có kinh nghiệm và năng lực mạnh mẽ trong nghề ngọc thạch, hơn nữa còn là một trong những nhà nghiên cứu đặc biệt của viện bảo tàng cổ cung, mỗi năm đều rút ra chút thời gian để đặc biệt phân loại những ngọc thạch quốc bảo hoặc ngọc tỷ hoàng gia, hơn nữa còn là nghệ nhân điêu khắc ngọc, dù là quan to hay giới quyền quý muốn có một vật phẩm của lão cũng là khó có được, vì thế mà kết giao không ít đại nhân vật. (.

Người đàn ông trung niên đồng ý rồi xoay người bỏ đi, đáng tiếc cho công ty gia tộc của Vương Cổn, một thời gian dài sau đó chịu đả kích khá nặng, cũng không biết là đắc tội với ai, sau đó biết được chuyện tốt của Vương Nhất Côn thì bố của hắn thiếu chút nữa không chặt đứt chân.

- Được rồi, bọn họ sẽ không dám đến gây phiền, nhưng này cháu gái của Tần gia, các cô mở gian hàng châu báu này cấp bậc không cao không thấp nên rất khó buôn bán. Thế này đi, tôi sẽ giới thiệu cho các cô và vị khách để mua hết hàng ở đây, sau này các cô phải tự lực dựa vào mình, cũng không nên tiếp tục dùng tên tuổi của tôi đấy nhé?

Cổ lão gia tử tuy tự tịn sẽ không có kẻ nào dám đến gây phiền nhưng nhóm Tần Huyền Băng căn bản không có quan hệ gì, nếu tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa, vì nể mặt Trang Duệ mà lão quyết định giúp đỡ một chút, sau khi suy nghĩ một lúc thì nói ra ý nghĩ của mình. Sau đó lão tiếp tục nói:

- Tổng cộng có mười ngày triển lãm, hôm nay là ngày đầu tiên, chờ các cô bán hết châu báu thì sẽ chuyển nhượng cửa hàng ra ngoài, như vậy sẽ tiết kiệm được không ít.

Tần Huyền Băng và Lôi Lôi nghe thấy như vậy thì tất nhiên là quá đổi vui mừng, vốn hai cô gái cũng đã tự định giá, sau lần này sẽ nhất định không thu được giá vốn. Tuy hai người tham gia triển lãm này cũng không quan tâm đến chút tiền như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài kinh doanh, nếu kết thúc trong thất bại thì rõ ràng cũng có chút uể oải, bây giờ những lời của Cổ lão gia tử chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cổ lão gia tử khoát tay áo tỏ ý bảo mọi người không cần cảm tạ, sau đó lão đứng lên nói với mọi người:

- Đưa những sản phẩm châu báu này theo, đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu cho vài vị khách, nhưng nhớ kỹ, sau này đừng tiếp tục lấy tên tuổi của tôi để kinh doanh.

Cổ lão gia tử nói với gương mặt vui vẻ, lão có thể giới thiệu khách cho nhóm Tần Huyền Băng, cũng sẽ không quan tâm sau này các nàng sẽ tiếp tục tiếp xúc với bọn họ, vì không cần nói ra tên của mình thì đám người kia cũng nể mặt.

- Bác, cháu cũng không thể đi cùng, cháu phải về Trung Hải, đợi đến khi nào bác có rảnh đến Trung Hải, cháu nhất định sẽ chiêu đãi ngài. Huyền Băng, Lôi Lôi, vài ngày nữa chúng ta gặp lại ở Trung Hải.

Trang Duệ đưa tay nhìn đồng hồ, đặc hơn một giờ chiều, hẳn bây giờ nên chạy đến Trung Hải. Lúc này tất cả mọi chuyện đã được giải quyết viên mãn, hẳn cũng nên rời khỏi nơi này được rồi.

- Không vội, Nam Kinh đến Trung Hải lái xe chỉ mất bốn năm giờ mà thôi, cậu cũng cùng đi cho vui. Lần này có vài vị khách mang đến một vài viên nguyên thạch từ Myanmar, tiểu tử cậu quá may mắn, đến xem thử thế nào, biết đâu sẽ cho chúng tôi một kinh ngạc mới.

Lời nói của Cổ lão gia tử thật sự làm cho Trang Duệ động tâm, cơ hội này là rất khó có được, vài lần trước hẳn từng nghe nói đến đồ thạch, hôm nay cuối cùng cũng được may mắn được gặp, vì thế hẳn vút ngay ý nghĩ muốn về Trung Hải vào lúc này.

Nhóm Tần Huyền Băng đưa đến hội chợ lần này những món hàng với giá hơn một triệu, sau khi nghe được lời của Cổ lão gia tử thì thu dọn những vật phẩm vào một chiếc rương mật mã, sau đó Lưu Xuyên xách đi, mọi người cùng theo chân Cổ lão gia tử đi đến phía đông nam đại sảnh.

Lần này hội chợ chia làm bốn sảnh, diện tích rất lớn, gian hàng của Tần Huyền Băng ở sảnh A, Trang Duệ và Lưu Xuyên đến bây giờ vẫn bận túi bụi, cũng không có thời gian đi dạo xa, mãi đến khi đi theo Cổ lão gia tử đến sảnh D thì mới biết nơi này được phân chia như vậy.

133. Chương 133 : Sự Khác Biệt Giữa Mao Liêu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 133: Sự khác biệt giữa mao liêu.

Nhóm Dịch: Tepga nguồn

Nguồn : VipVandan

Đại sảnh D cũng không khác biệt gì sảnh A của nhóm Tần Huyền Băng, chỉ là chỗ này cũng không phải

Hứa Vĩ nghe vậy thì có chút ngạc nhiên, hẳn không ngờ Trang Duệ lại cải biến thái độ, vì vậy lập tức gương cười nói:

- Tôi cũng không hiểu nhiều lắm, mọi người cùng xem mà thôi.

Dương Hạo lần này cũng không mang đến nhiều mao liêu bán đồ, ngoài những mao liêu tương đối nhỏ trên kệ thì trên mặt đất cũng chỉ có hai viên mao liêu bán đồ nặng vài trăm cân, tất cả đều là mao liêu đã mở cửa sổ, khối đá nào cũng đã xuất hiện màu xanh, hơn nữa màu sắc khá tốt, nếu như bên tổng cũng là như vậy thì sợ rằng mua viên đá này với giá ba năm triệu cũng không lỗ.

Trang Duệ đi đến bên cạnh lấy mao liêu bán đồ vừa rồi Dương Hạo cầm ra để đặt sang một bên, sau đó lấy kính lúp ra ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn xuống. Hứa Vĩ thì đi dạo một vòng quan khu vực mao liêu bán đồ, trên cơ bản đều không quá chú tâm, ánh mắt thì thoáng nhìn về phía viên mao liêu của Trang Duệ, đồng thời cũng đi đến.

- Này, này, giám đốc Hứa, anh dù sao cũng là ông chủ lớn, cũng không phải không hiểu quy củ đây chứ? Huynh đệ của chúng tôi đang xem mao liêu, anh dù sao cũng phải chờ đến lượt mình chứ?

Lưu Xuyên nói thiếu chút nữa thì làm cho Trang Duệ muốn cười phì ra, người này trí nhớ rất tốt, ông chủ kia vừa nói ra quy củ thì bên này đã sử dụng rồi.

- Hai vị cứ tiếp tục, tôi chỉ ở bên cạnh xem qua, tuyệt đối sẽ không nhiều lời, nếu hai vị muốn mua thì tôi cũng sẽ không nâng giá, như vậy được chứ?

Hứa Vĩ rất ấn tượng cũng không tức giận, chỉ cười hì hì mà thôi, vì thế Lưu Xuyên cũng không thể làm gì được.

Trang Duệ nhìn nửa ngày, cuối cùng nhú mày đứng lên nói với Đại học:

- Ông chủ Dương, tảng đá này có thể bán rẻ một chút được không? Buổi chiều tôi vừa mua xe, hiện tại trên người không có đủ ba triệu.

Dương Hạo nghe vậy thì có chút sững sốt, hẳn biết Trang Duệ là lính mới mà lại dám đổ thạch một viên đá với giá ba triệu, nhưng sau đó hắn lại nhìn Hứa Vĩ ở phía sau, lại giống như hiểu ra điều gì đó, thì ra hai ông chủ kia đang dây dưa với nhau.

- Ông chủ Trang, không phải tôi không giảm giá cho anh, thứ này đều là trưởng bối trong nhà quyết định ra, tôi cũng chỉ có thể bán với giá như vậy mà thôi, chính mình không thể làm chủ được. Hơn nữa khối mao liêu này có biểu hiện không tệ, anh chỉ cần lấy tay đụng vào sẽ thấy bên trong không có chút sắc trắng nào, nói không chừng sẽ có thể có kim cương, đến lúc đó đừng nói là ba triệu, gấp vài lần cũng còn chưa đủ.

Dương Hạo vừa nói vừa dùng đèn pin soi kỹ cho Trang Duệ, hơn nữa cũng biến từ Trang huynh đệ thành ông chủ Trang.

Thật ra Dương Hạo cũng rất coi trọng khối mao liêu bán đồ này, chỉ là khi kinh doanh mao liêu phải thúy sẽ rất kiêng kỵ tự mình cất đá mỡ ngọc, dù thế nào cũng không tự mình ra tay, như vậy là tối kỵ.

Trang Duệ cũng không tiếp nhận đèn pin của Dương Hạo mà uể oải nói:

- Không gạt ông chủ Dương, tôi bây giờ không đủ ba triệu, thế này đi, giá hai triệu, nếu anh đồng ý bán, tôi sẽ mua, không bán thì cũng chịu thôi.

Lưu Xuyên ở bên cạnh nghe thấy vậy thì không khỏi nháy mắt, hẳn thật sự không hiểu Trang Duệ đùa giỡn trò gì, nhưng hắn cũng biết huynh đệ của mình sẽ không nói lời nhảm nhí, từ nhỏ đến lớn thì Trang Duệ luôn suy nghĩ trước khi hành động.

- Đúng vậy ông chủ Dương, thế nào, đây là một vụ mua bán lớn rồi đấy, một tảng đá vứt đi được bán với giá hai triệu, rất tốt rồi...

Lưu Xuyên liếc mắt thấy Hứa Vĩ ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào khối mao liêu bán đồ kia, vì vậy trong lòng cũng chợt hiểu ý, bắt đầu rung cây giúp Trang Duệ.

- Hai vị vừa rồi không có tâm tư mua sắm nên tôi mới nói ra giá quy định, nói thật nhé, ba triệu là giá thấp nhất, một đồng cũng không thể giảm, hai vị xem ra nên tìm mao liêu khác đi.

Dương Hạo có chút dở khóc dở cười, mao liêu bán dở này bị Lưu Xuyên coi là tảng đá vứt đi, nhưng lời nói như vậy cũng đúng, nếu bên trong không có gì cũng là vứt đi, nếu thật sự có gì bên trong thì cái giá hơn ba triệu vẫn còn rẻ. (.

Trang Duệ nghe nói như vậy thì vẻ mặt có chút thất vọng, hắn nhìn chăm chăm vào tảng đá kia một lúc, sau đó lắc đầu kéo Lưu Xuyên còn đang kỳ kèo giá cả với Đại học đi ra khu vực mao liêu toàn đồ.

- Đây, hai vị không tiếp tục xem xét khối mao liêu này nữa chứ?

Sau lưng vang lên âm thanh có hơi đặc ý của Hứa Vĩ, Lưu Xuyên quay đầu định tìm phiền phức nhưng bị Trang Duệ kéo lại, sau đó hùng hổ kéo Lưu Xuyên đến khu vực có chứa mao liêu toàn đồ.

- Hừ, tiểu nhân vật đúng là tiểu nhân vật, không có kiến thức, lại keo kiệt, một viên mao liêu vài triệu cũng không cầm được, còn dám đến đồ thạch.

Nhìn thấy hai người kia đi xa, trên mặt Hứa Vĩ lộ ra nụ cười khinh thường nói với dương hạo ở bên cạnh.

- Tiên sinh cũng có hứng thú với mao liêu này sao?

Dương Hạo cũng không quan tâm đến ân oán giữa hai bên, hắn chỉ quan tâm có mua mao liêu hay không mà thôi.

- Được, để tôi xem thế nào.

Hứa Vĩ tiếp nhận kính lúp và đèn pin Dương Hạo đưa đến, sau đó hắn cẩn thận quan sát. Vừa rồi đứng ở bên cạnh hắn cũng rất xem trọng viên đá này, nếu màu xanh có thể kéo sâu vào bên trong thì khả năng sẽ có cực phẩm phi thủy, không thì ít nhất cũng có thể thu lại được tiền vốn.

Vào tháng tư mỗi năm ở Myanmar có tổ chức hội chợ phi thủy, các công ty châu báu trong ngoài nước đều có người tham gia, Hứa Vĩ vì thời gian trước phạm sai lầm nên bị giữ lại trong nước để tham gia hội chợ triển lãm ở Nam Kinh. Nhưng cũng vì vậy mà các chuyên gia đồ thạch trong công ty đều đã đi sang Myanmar, lúc này hắn cũng có kinh phí vài triệu để mua nguyên liệu.

- Mộc Đầu, cậu có phải định hấp dẫn tên kia mua tảng đá đó không? Sao cậu biết sẽ không có phi thủy trong đó?

Lưu Xuyên hỏi Trang Duệ đang xem xét một viên mao liêu toàn đồ.

- Tôi không biết, tôi có cảm giác không tốt với viên đá kia, giống như với đồ cổ vậy, đây là giác quan thứ sáu, hiểu chưa?

Trang Duệ cũng không thể giải thích với Lưu Xuyên, chỉ có thể đổ thừa vào cảm giác, dù sao thứ này cũng khó nói cho rõ ràng được.

135. Chương 135 : Gặp Vận May Lớn. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 135: Gặp vận may lớn. (1)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Ông chủ, giá bán mao liêu bán dở này thật sự không thể nào giảm thêm một chút nữa được sao?

Hứa Vĩ cầm lấy kính lúp và đèn pin, hẩn nhìn hơn mười phút, cuối cùng mới đặt xuống hỏi Dương Hạo ở bên cạnh.

- Giám đốc Hứa, anh cũng là người trong nghề, anh cũng đã nhìn ra viên mao liên bán đồ này, không cần nhiều lời, ba triệu là giá thấp nhất của nó, nếu đặt ở Phố Ninh hoặc là chợ nguyên thạch phỉ thúy nào khác, sợ rằng ngày sẽ tuyệt đối không mua được.

Dương Hạo vừa thấy Lưu Xuyên gọi tên Hứa Vĩ, vì vậy lúc này cũng gọi đối phương là giám đốc Hứa. Hẩn có chút khổ sở, lúc ra khỏi cửa thì trưởng bối trong nhà nói phải bán mao liên bán đồ này với giá hơn bốn triệu, nhưng thật sự không có người mua, vì thế mới bán đi với giá ba triệu. Không ngờ mới là ngày đầu tiên của phiên triển lãm thì mình đã định giá nó là ba triệu, xem ra trở về nhất định sẽ bị mắng.

Hứa Vĩ thầm tính toán, mao liên bán đồ này đã được cắt đi một phần đá, đã lộ ra một mặt giống như phỉ thúy, có tính chất như một quả trứng gà, đồng thời có dấu vết hơi mờ, không có chút tạp chất, có lẽ là có màu xanh nhạt, hơn nữa lại phân bố rất đều, rõ ràng là có phỉ thúy bên trong. Chỉ cần màu sắc như thế này có thể tiếp tục ăn sâu vào thêm ba centimet, như vậy lần này sẽ là lợi nhuận.

- Được, tôi sẽ mua khối mao liên này, tôi cũng không phải giống như một số người, vài triệu cũng không thể bỏ ra, còn nói là chơi đồ thạch, về nhà chơi bòn thì hay hơn.

Hứa Vĩ cố gắng đề cao âm thanh để cho hai người Trang Duệ có thể nghe thấy được, lúc này có thể nói là hẩn đắc chí vừa lòng, vừa mua được một khối mao liên tốt, hơn nữa lại có thể đối đầu thắng vị oan gia của mình, đáng tiếc là mỹ nhân kia không có mặt ở đây, nếu không sẽ được thấy kịch hay vừa rồi.

- Con bà nó, thằng cháu nội này thật sự muốn ăn đòn, có thể sánh với thằng họ Vương vừa rồi. Này Mộc Đầu, cậu cảm giác có đúng không thế? Nếu món vừa rồi bên trong có phỉ thúy sợ rằng chúng ta có thể mua lại được.

Lưu Xuyên nghe thấy Hứa Vĩ nói như vậy thì bất bình mắng một câu, trên tay hẩn thật sự còn hơn ba triệu, nhưng đó là số tiền cần dùng vào hậu kỳ xây dựng Ngao viên.

- Lưu Xuyên, tiểu tử cậu đừng có ý nghĩ gì với số tiền đó, tôi nói cho cậu biết nhé, nếu không có tiền ăn cơm thì đi xin, cũng không động vào số tiền kia.

Trang Duệ nghiêm mặt nói với Lưu Xuyên, hẩn biết vị huynh đệ của mình rất lớn gan, hơn nữa tính tình lại nóng vội, sợ rằng sẽ có lúc bị người ta ép mua thứ không đáng.

- Hi hi, tôi chính là như vậy, nếu cậu không gạt đầu thì số tiền kia sẽ không bao giờ được động vào.

Lưu Xuyên bình thường rất ngang ngược, nhưng trong đời ngoài sợ cha thì cũng chỉ ngại Trang Duệ, vì vị huynh đệ này của hẩn chỉ cần thay đổi thái độ là có chuyện.

- Được rồi, Ngao viên của chúng ta sau này sẽ là một bồn đầy châu báu, bản thân chúng ta hiểu rõ là được, chúng ta chọn vài tảng đá, để xem vị giám đốc họ Hứa kia có được thứ gì.

Trang Duệ liếc mắt nhìn Hứa Vĩ đang quét thẻ tính tiền với Dương Hạo ở phía xa mà có chút hả hê, viên mao liên bán đồ kia đã được hẩn nhìn thông, bên trong thật sự có phỉ thúy nhưng chỉ dày khoảng hai centimet mà thôi. Hẩn cũng không biết giá cả hiện tại của phỉ thúy, nhưng hẩn biết chỉ chút phỉ thúy như vậy thì sợ rằng chưa có giá ba trăm ngàn chứ chưa nói đến giá ba triệu.

Sau khi Hứa Vĩ và Dương Hạo giao dịch xong, hẩn cũng không bỏ đi mà ngồi trên ghế trò chuyện với Dương Hạo. Hôm nay hẩn muốn xem Trang Duệ và Lưu Xuyên sẽ chọn viên mao liên toàn đồ nào, nếu như mở ra tại hiện trường, chính mình sẽ có cơ hội chế nhạo một phen.

Trang Duệ bây giờ thật sự có chút bức bối, vừa rồi nói chuyện vài câu với Lưu Xuyên xong thì hẩn đã sử dụng linh khí để xem xét mao liên toàn đồ nơi đây, chỉ nhìn qua mười viên mao liên thì hẩn đã thấy bên trong phần lớn là kết tinh bóng trắng, thậm chí còn không có màu xanh, ngay cả viên đá nặng ba bốn trăm kí cũng trống tuếch, không có gì.

- Đánh cuộc mười lần thua chín, câu nói này cũng không sai, mình đã nhìn qua mười khối mao liên, nhưng tất cả đều không có phỉ thúy bên trong, nếu đổi thành người khác đi xem xét về bề ngoài, sợ rằng sẽ mua một hai viên, và như vậy chỉ có thể là mất tiền.

Trang Duệ vừa lật những viên mao liêu vừa thầm nghĩ, tốc độ xem xét của hắn là rất nhanh, chỉ sau một lát đã xem hết hơn hai mươi viên mao liêu.

- Ủa, hìn như có thứ gì đó...

Trang Duệ đứng lên đang định đi về phía Lưu Xuyên thì một khối mao liêu mà vừa rồi hắn không để ý chọt lọt vào mắt, khối mao liêu này có hình trứng, nhỏ hơn quả bóng đá một chút, nếu nhìn về bề ngoài thì thật sự không khác gì viên đá hắn đã từng lấy ra phi thúy để vương lục, cũng có màu đen sì, không vân hoa, biểu hiện không tốt, nhưng hắn lại thấy bên trong lóe lên màu xanh.

Trang Duệ vội vàng ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét, bên trong khối mao liêu này thật sự có phi thúy, nó to như nắm tay, hơn nữa màu sắc cũng không đậm, hàm lượng linh khí cũng không nhiều, nhìn có vẻ trong suốt. Trang Duệ cũng không thể nào dự đoán được giá trị của viên phi thúy này, nhưng hắn cầm viên mao liêu lên, nếu viên đá này bán với giá năm trăm hay một ngàn thì mua lại sẽ không lỗ.

Trang Duệ suy nghĩ rồi cầm lấy viên mao liêu lên rồi đứng lên đi về phía Lưu Xuyên, hắn vừa đi vừa dùng linh khí xem xét dưới chân, đáng tiếc là không có bất kỳ mao liêu nào có chứa linh khí.

- Mộc Đầu, cậu cũng chọn xong rồi à? Đây, khối mao liêu của cậu nhỏ như vậy, liệu có phi thúy không? Cậu xem, viên mao liêu này của tôi lớn hơn cậu gấp bội.

Lúc này Lưu Xuyên thật sự đã chọn xong một viên mao liêu khoảng ba năm chục cân, hắn thật sự cố gắng hết sức mới nhấc lên được, nhưng sau khi thấy tảng đá trong lòng Trang Duệ thì thật sự không khỏi bật cười trêu chọc.

- To như vậy thì có cái quái gì?

Trang Duệ tức giận trả lời một câu, sau đó thuận mắt nhìn tảng đá của Lưu Xuyên, vừa nhìn qua đã mở rộng tầm mắt, thật sự thiếu chút nữa đã không ôm được tảng đá mao liêu của mình. xem tại

Mao liêu toàn đồ của Lưu Xuyên tuy không nhỏ nhưng bề ngoài rất kém cỏi, tảng đá kia có lẽ đã từng bị ma sát, vì bên ngoài có nhiều vết rạn, người trong nghề đều biết mao liêu có vết rạn thì chỉ là phế liệu. Trang Duệ cũng không hiểu những thứ này, nhưng hắn thấy bên trong mao liêu của Lưu Xuyên có màu xanh đậm, dù là viên để vương lục của mình cũng không bằng, đó là lần đầu tiên Trang Duệ được thấy viên phi thúy lớn như vậy, vì thế không khỏi có chút thất thần.

- Mộc Đầu, cậu thấy sao? Tôi nói cho cậu biết, viên đá này nhất định sẽ cho ra phi thúy.

Lưu Xuyên thấy Trang Duệ thất thần thì không khỏi dương dương đắc ý nói.

- Con bà nó, tiểu tử này đúng là quá may mắn, mao liêu như vậy cũng được chọn.

Trang Duệ thấy Lưu Xuyên nói như vậy thì mới dịch chuyển ánh mắt khỏi viên mao liêu ba năm chục cân, hắn đánh giá nhưng viên mao liêu bên cạnh Lưu Xuyên mà không thấy có thứ gì bên trong, vì vậy mà không khỏi thầm oán một câu.

- Hai vị ông chủ đã chọn xong rồi sao?

Khi thấy Trang Duệ và Lưu Xuyên mỗi người ôm một tảng đá quay về thì Dương Hạo đứng lên giúp Lưu Xuyên đặt tảng đá xuống bàn, vì vậy mà mao liêu của Trang Duệ và Hứa Vĩ đặt lên bàn cũng chẳng có gì đáng thu hút.

- Thế nào, cậu Dương, huynh đệ tôi chọn viên mao liêu này không sai đấy chứ? Thể tích của nó lớn hơn những viên mao liêu kia vài lần, chắc chắn phi thúy bên trong cũng lớn hơn.

Lưu Xuyên nói ra những lời này có lực sát thương hơi lớn, không riêng gì Hứa Vĩ cười phá lên ha hả, mà ngay cả Dương Hạo và nhóm Cổ lão gia tử cùng Tần Huyền Băng vừa đi đến cũng buồn cười, ý cười biểu hiện đầy mặt, chỉ mình Trang Duệ trầm mặc tên Lưu Xuyên này quá may mắn mà thôi.

- Ôi, chú Cổ, mời ngồi.

Dương Hạo đang cười thì thấy đám người Cổ lão gia tử đi đến, tuy hắn cũng bị vẻ đẹp của Tần Huyền Băng thu hút nhưng định lực lại rất tốt, hắn lập tức có phản ứng, vội vàng mời Cổ lão gia tử ngồi xuống, ngay cả Hứa Vĩ ngồi ở bên cạnh cũng phải đứng lên.

- Hừ, tảng đá này không tốt sao? Tôi mua nó, cậu Dương, nói giá đi.

Lưu Xuyên thấy vẻ mặt của mọi người thì giận tím mặt, hắn chọn lựa mao liên rất kỹ, không ngờ bị mọi người chê cười, vì vậy hắn hạ quyết tâm, chỉ cần không cao quá năm chục ngàn...Không quá hai chục ngàn, à, vẫn là đắt,...Chỉ cần không quá năm ngàn thì hắn có thể mua lại.

Dương Hạo nghe vậy thì nhìn qua khối mao liên của Lưu Xuyên, nếu nói trắng ra thì mao liên này là bán đổ, sỡ dĩ ném ra bên phía mao liên toàn đổ cũng vì đã cắt một lần, lại ma sát một mặt, không có màu xanh mà lại có vết rạn, rõ ràng là phế liệu. Khi thấy Cổ lão gia tử ngồi ở bên cạnh thì Dương Hạo cũng không dám ra giá lung tung, hắn suy nghĩ một lát rồi nói:

- Có chú Cổ ở đây, tôi cũng không gạt anh, mao liên này đã từng bị cắt, biểu hiện không tốt, nếu Lưu đại ca muốn thì chỉ cần bỏ ra ba nghìn đồng mà thôi.

Lưu Xuyên nghe vậy cũng không nói thêm điều gì, ánh mắt nhìn về phía Cổ lão gia tử đang đeo kính lão. Cổ lão gia tử xoay mao liên của Lưu Xuyên trên mặt bàn rồi vừa xem vừa nói:

- Cậu này nói không sai, mao liên này không có quá nhiều tỉ lệ có phẩm thúy, Tiểu Lưu nếu muốn chơi đùa thì có thể bỏ ra ba ngàn đồng để thu vào.

- Lưu Xuyên, đừng mua, ba nghìn đồng cũng đủ mua cho em một bộ quần áo.

Lôi Lôi ở bên cạnh không đồng ý, thứ này rõ ràng là phế liệu mà mua với giá ba ngàn đồng, đúng là ngu ngốc.

- Đúng vậy, ba ngàn đồng còn làm được nhiều thứ, không nên mua phế liệu.

Hứa Vĩ ở bên cạnh dùng giọng hả hê nói.

136. Chương 136 : Gặp Vận May Lớn(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 136: Gặp vận may lớn(2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Hì, phân cao thấp với huynh đệ, tôi cũng không ném ra nhiều tiền, ba nghìn thì ba nghìn...

Lưu Xuyên bị Hứa Vĩ chọc giận, vì vậy hắn cũng không quan tâm mình bị Lôi Lôi trách phạt nhéo lỗ tai hai véo hông, hắn không nói hai lời mà lấy từ trong túi ra ba nghìn đồng ném cho Dương Hạo. Trang Duệ thấy vậy mà liên tục cười thầm, người ngốc có phúc của người ngốc, nói lời này thật sự khá đúng với Lưu Xuyên.

Lôi Lôi thấy Lưu Xuyên như vậy cũng không phản bác mặt mũi của hắn trước mặt mọi người, vì vậy mà giữ im lặng, chỉ là trong lòng đang nghĩ sẽ xử lý Lưu Xuyên thế nào, người ngoài thật sự không biết.

- Ông chủ Dương, hai khối đá của tôi có giá cả thế nào, cũng đừng làm thiệt huynh đệ đấy nhé? Tôi chẳng qua chỉ cắt đá cho vui, nếu quá mắc thì tôi cũng không muốn.

Trang Duệ chỉ vào hai khối mao liên của mình rồi nói với Dương Hạo.

- Hai khối mao liêu của ông chủ Trang là mao liêu toàn đồ, đây đều là mao liêu được lấy ra từ mỏ ở Myanmar, tuy biểu hiện bên ngoài không tốt nhưng bên trong có thứ gì cũng không thể nói cho rõ được. Thế này đi, hai khối mao liêu cộng lại là ba chục ngàn, anh thấy thế nào?

Dương Hạo biết rõ số mao liêu toàn đồ hay bán đồ đưa đến hội chợ triển lãm lần này cũng không phải được tính là tốt nhất, chẳng qua chỉ là để cho hắn làm quen mà thôi, nói thật ra một viên mao liêu của Trang Duệ chính là một mảnh của mao liêu bán đồ mà Hứa Vĩ đã mua trước đó.

Cổ lão gia tử nghe xong lời báo giá của Dương Hạo thì cũng nhìn thoáng qua mao liêu của Trang Duệ, sau đó lắc đầu từ chối cho ý kiến.

- Ba chục ngàn hôm nay cũng không đáng là gì, ông chủ Trang trước đó đã bán được bản thảo với giá hơn ba triệu, chút tiền lúc này cũng không tính là mưa bụi với ông chủ Trang.

Hứa Vĩ ở bên cạnh lại tiếp tục nói gở, bây giờ hắn cũng không có tâm tư với Tần Huyền Băng, cũng không sợ Tần Huyền Băng có ý nghĩ gì với mình.

- Hai ngàn, ông chủ Dương nếu đồng ý thì tôi sẽ mua và mở ra, nếu không đồng ý thì tôi sẽ trả lại.

Trang Duệ nhìn Dương Hạo rồi nói với vẻ mặt kiên định, có động tác lắc đầu của Cổ lão gia tử, hắn cũng không sợ Dương Hạo không bán.

- Hai ngàn thật sự quá ít, cũng không đủ phí chuyên chở.

- Được rồi, cậu Dương, lời này của cậu là không đúng, thuê xe từ Quảng Đông đến đây chỉ là vài chục ngàn mà thôi, chẳng lẽ bọn họ sẽ tính công chuyên chở từng tảng đá?

Lưu Xuyên cũng không đợi Dương Hạo nói xong thì đã lên tiếng cắt đứt lời, hắn cả ngày chạy khắp nơi, thật sự hiểu rõ phí chuyên chở trên thị trường.

- Được, hai ngàn thì hai ngàn, hôm nay là ngày đầu tiên, xem như thuận mua vừa bán.

Dương Hạo khẽ gật đầu đồng ý, lần này coi như hắn đã đạt được mục đích khi đến đây, đã bán được viên mao liêu bán đồ kia với giá ba triệu, về nhà coi như có công lao, còn những thứ khác, giá cả nhiều ít thế nào thì hắn có thể tự quyết định.

- Ông chủ Dương, đếm xem đã đủ chưa?

Trang Duệ lấy từ trên người ra một xấp tiền, lấy ra hai ngàn đưa cho Dương Hạo. Lần này hắn về Trung Hải còn phải trả tiền mà đại ca Dương Vĩ đã thuê phòng in, còn có những chi tiêu khác, vì vậy trên người có cầm theo ba chục ngàn, bây giờ xem như vừa vặn có thể sử dụng.

Dương Hạo bỏ tiền vào trong máy đếm, chỉ một lát đã xong, đúng số lượng. Hắn thu tiền rồi nói với nhóm Trang Duệ:

- Được rồi, đúng là hai ngàn, các vị, những mao liêu này mở ra ở đây hay đưa về nhà? Chỗ này của tôi cũng có đầy đủ các công cụ, cũng coi như thuận tiện.

- Khối mao liêu của tôi sẽ không mở ra ở đây, không biết những mao liêu của ông chủ Lưu và ông chủ Trang có mở ra vào lúc này không?

Hứa Vĩ mở miệng nói, hắn tuy biết chuẩn khối mao liêu bán đồ mà mình mua sẽ có phí thúy nhưng lại không quá hiểu rõ chuyện cắt đá, sợ mình cắt hư mất phí thúy bên trong. Phải biết rằng cắt đá cũng cần có nghệ thuật rất lớn, liên quan đến giá cả của viên phi thúy được lấy ra.

- Hừ, làm gì mà không cắt? Tôi là người sáng khoái, thấy bội dạng keo kiệt của anh cũng chán ngán.

Lưu Xuyên nói làm cho Hứa Vĩ tức giận trợn trừng mắt, sao có thể so sánh được, một mao liêu ba ngàn và ba triệu, nếu đổi lại là Hứa Vĩ mua một mao liêu giá ba ngàn, hắn cũng thật sự dám cắt ra.

- Mộc Đầu, cậu cắt trước đi, để tôi xem một chút.

Đợi Dương Hạo cầm điện dụng cụ cắt đá thì Lưu Xuyên lên tiếng, rõ ràng là chỉ nghĩ in, vì nếu hai viên đá của Trang Duệ không có gì, hắn cũng đỡ xấu hổ.

Khi thấy bên này có người muốn mở mao liêu thì đám thương nhân đến mua mao liêu cũng chạy đến, tình huống náo nhiệt này bọn họ phải xem, hơn nữa nếu cắt xong và bên trong có phỉ thúy và chất lượng không sai thì bọn họ có thể mua về. Phải biết rằng ở Myanmar cũng có hạn chế số lượng nguyên thạch phỉ thúy được đưa ra, bây giờ nguyên liệu phỉ thúy rất căng thẳng.

- Bác, hay là ngài cắt?

Trang Duệ nhìn về phía Cổ lão gia tử, hần khách khí nói một câu, thật ra tâm lý của hần đã sớm không xem đó là gì, trong viên đá có thứ gì thì hần đã sớm thấy rõ ràng rồi.

- Không cần, trực tiếp cắt vào giữa là được.

Cổ lão gia tử khoát tay áo nói, nói đùa gì vậy, một tảng đá trời ơi mà cần mình đến mở ra sao?

Trang Duệ cũng không nhiều lời, hần trước tiên đặt khối mao liêu như nắm tay xuống dụng cụ cắt đá, đây là một loại máy cắt đá trong nước, thao tác rất tiện. Trang Duệ cũng không có chút do dự, hần trực tiếp đưa răng cưa về phía tảng đá.

Những tiếng xoẹt xoẹt khó nghe vang lên, chỉ một lát sau thì khối mao liêu như nắm tay đã được bỏ ra từ chính giữa.

Mọi người cùng đưa mắt đến xem, trong miệng cũng không khỏi phát ra âm thanh thở dài, không cần nói cũng biết bên trong không có thứ gì.

Nhưng Cổ lão gia tử nhìn động tác của Trang Duệ thì khẽ gật đầu khích lệ, rõ ràng là trẻ con dễ dạy, cắt đá và đồ thạch phải quyết đoán, khi ra tay thì phải quyết đoán, không lo được mất, hành động vừa rồi của Trang Duệ rất phù hợp với điểm này.

- Thế nào? Ông chủ có tiếp tục cắt nữa không?

Dương Hạo tách nhóm người ra rồi đi vào bên trong hỏi Trang Duệ, vì cắt đá cũng đôi khi rất mê tín, viên thứ nhất không ra phỉ thúy, sợ rằng những viên tiếp theo sẽ có cơ hội rất thấp, tuy đây chỉ là tin đồn nhằm nhưng có điều cũng rất linh, truyền rộng, cũng nhiều người tin.

- Cắt chứ...

Trang Duệ biểu hiện giống như dân cờ bạc vừa mới thua, điều này làm cho Hứa Vĩ ở bên cạnh cảm thấy sáng khoái, thiếu chút nữa đã cười lên.

- Tiểu Trang, mở tảng đá ra đi...

Biểu hiện của Trang Duệ thật sự đã gạt được Cổ lão gia tử, vì tâm tính của dân cờ bạc thật sự không phù hợp với nghề đồ thạch, nếu dùng tâm tính đó để đi đồ thạch, sớm muộn gì cũng táng gia bại sản. Cổ lão gia tử không khỏi nói một câu, điều này làm cho Trang Duệ ổn định tâm tính của mình.

- Vâng.

Trang Duệ lên tiếng đồng ý, hần đặt viên mao liêu mà Dương Hạo vừa đưa đến lên bàn mổ đá, sau đó máy cắt đá phát ra những âm thanh xoẹt xoẹt, bắt đầu cắt chung quanh viên mao liêu.

Viên phỉ thúy ở trung tâm khối mao liêu này vì thế nên mặt ngoài chỉ có chút tinh thể màu trắng, cũng không xuất hiện hoa văn gì cả, Cổ lão gia tử đứng bên cạnh chiếc máy đưa mắt nhìn mặt đá.

- Trước tiên dừng lại một chút...

Khi động tác của Trang Duệ dần nhanh chóng thì đá nát tung bay, vô tình tro bụi rơi xuống đầy đất. Cổ lão gia tử chợt lên tiếng, Trang Duệ vội vàng buông lỏng máy cắt đá.

Cổ lão gia tử tiếp nhận gáo nước mà Dương Hạo đưa đến, sau đó rửa sạch mặt đá rồi ngồi xổm xuống nhìn một lúc, lại lắc đầu nói với Trang Duệ:

- Cắt đi, khả năng ra phỉ thúy là không lớn, nhưng nếu có phỉ thúy thì sẽ nằm ở vị trí trung tâm, cậu bây giờ cắt lệch ra một chút.

Trang Duệ nghe được lời của Cổ lão gia tử thì thầm bội phục, quả nhiên là gừng càng già càng cay, mình có thể dùng dị năng trong mắt để thấy phỉ thúy, nhưng Cổ lão gia tử chỉ thông qua quan sát mặt ngoài lại có thể đưa ra kết luận tốt như vậy, nếu thật sự ra phỉ thúy thì sẽ nằm ở vị trí trung tâm.

- Cắt đi, đừng dừng.

Những lời này phần lớn phát ra từ trong miệng những du khách đến xem náo nhiệt.

- Tiểu huynh đệ, mau cắt đi, nếu ra phỉ thúy thì tôi sẽ mua lại. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Người nói lời này có lẽ mà một thương nhân đến mua phỉ thúy.

Vì đồ thạch ở nội địa cũng không, vì thế những thương nhân đang xem xét phỉ thúy ở các gian hàng bên cạnh cũng không khỏi chạy đến đây xem náo nhiệt. Những nguyên liệu phỉ thúy bên gian hàng của Dương Hạo đều đặt trên mặt đất, vì đảm bảo chúng không bị đám người kia mượn gió bẻ măng nên ban quản lý cũng phải bảo vệ đến giữ trật tự, vì vậy mà gian hàng mao liêu vốn có chút quanh quẽ đã trở nên ầm ĩ.

- Bác, cháu cắt từ hướng này có được không?

Trang Duệ cầm lấy viên phấn vẽ một đường màu đỏ lên mao liêu, đường phấn này hơi lệch tâm, rõ ràng là nghe theo lời nhẩn nhủ của Cổ lão gia tử.

- Ủ, cậu cắt đi, đồ thạch nếu không giao học phí thì không coi vào đâu.

Cổ lão gia tử thật sự không quá xem trọng viên mao liêu này, vì vậy mở miệng rào đón Trang Duệ, sợ cắt xong mà bên trong không có phỉ thúy thì sẽ sinh ra cảm giác mất mát.

Trang Duệ nghe vậy thì khẽ gật đầu, hẩn bắt đầu khởi động máy để cho lưỡi mài lệch tâm viên mao liêu, hẩn thật sự không có chút băn khoăn, hai tay giữ máy rất ổn, cắt theo đúng đường phấn mà mình đã vạch ra.

- Tránh ra, tránh ra xem với.

Khôn biết là ai hô lên, đám người vốn ngưng thở nhìn Trang Duệ cắt đá chợt trở nên kích động, phần lớn bọn họ đều là những người chưa từng được thấy người ta cắt mao liêu tìm phỉ thúy, lúc này bọn họ ở phía sau liêu mạng chen về phía trước, muốn được xem tình huống chân thật nhất.

Đám nhân viên an ninh đang bận rộn vây quanh khu vực cắt đá, bọn họ ngăn cản đám người kia ở bên ngoài. Lúc này Cổ lão gia tử ở bên trong cũng đang cầm một mảnh đá có màu xanh nhạt vừa được cắt ra, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Tiếp tục tưới nước, đã gần đến trung tâm và xuất hiện màu xanh, tuy tương đối nhạt nhưng màu sắc rất tốt, thật sự rất tốt, có thể là một viên phỉ thúy như nắm tay, xem như là thượng cấp phỉ thúy.

Cổ lão gia tử đánh giá trong miệng, lão không khỏi giật mình nhìn khối mao liêu có phỉ thúy này, nhưng lão càng giật mình là Trang Duệ cắt quá chuẩn, cắt ra ngay bên cạnh mép phỉ thúy.

137. Chương 137 : Gặp Vận May Lớn(hạ).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 137: Gặp vận may lớn(Hạ).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Tiểu huynh đệ, có bán mao liêu này không? Tôi ra giá một trăm ngàn...

Khi thấy có phỉ thúy thì đám người có kẻ hô giá, Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, phỉ thúy này to như nắm tay, nếu bán ra với giá một trăm ngàn cũng quá rẻ rồi.

- Tiểu huynh đệ, cũng đừng cắt nữa, nếu tiếp tục cắt và chạm vào phỉ thúy, như vậy cũng không được giá lắm chực ngàn.

Người vừa rồi tiếp tục dùng giọng không cam lòng nói.

- Tiểu Trang, cậu tránh ra một chút, để tôi quan sát xem thế nào.

Cổ lão gia tử khoát tay áo chuẩn bị tự mình ra trận, khối mao liêu có biểu hiện cực kém này không ngờ lại có thể mở ra một viên phỉ thúy như quả trứng làm cho lão thật sự bất ngờ, lão muốn xem phán đoán ngọc thạch nằm ở trung tâm của mình vừa rồi là có đúng không?

Trang Duệ nghe vậy thì vội vàng dịch người ra, hẳn cũng không muốn tự mình tạo ra danh tiếng, hơn nữa với kinh nghiệm của Cổ lão gia tử, nếu đã xuất hiện màu xanh trên lớp cắt, như vậy chắc chắn sẽ không cắt phạm vào phỉ thúy.

Cổ lão gia tử ra tay rất cẩn thận, đầu tiên là cắt một lớp đá ở phía sau khoảng ba centimet rồi ngâm vào nước, sau khi rửa sạch lại không thấy màu xanh, vì thế lúc này lão mới đặt viên đá xuống máy cắt, nhắm vào vị trí hai phần ba của viên mao liêu và cắt xuống.

Đám người chung quanh đều duỗi dài cổ nhìn máy cắt chia viên mao liêu thành hai phần, có người nhìn thấy và thở dài một tiếng:

- Cắt đứt rồi, không đáng giá, nhiều lắm là ba chục ngàn. nguồn

Trong đám người cùng vang lên tiếng nghị luận, giống như tiếc hận cho Trang Duệ, cũng giống như có chút hả hê.

Cổ lão gia tử vẫn rất bình tĩnh, lão cầm mặt cắt lên quan sát một lúc, sau đó đặt lên và tiếp tục mài.

- Tiểu huynh đệ, cũng không còn màu sắc gì nữa đâu, tôi ra giá ba chục ngàn, thế nào?

- Anh Hoắc, anh cũng ra giá quá thấp rồi, vẫn còn màu sắc rõ ràng, tôi ra giá bốn chục ngàn, tiểu huynh đệ, thế nào?

Đám thương nhân ngọc thạch đến đây chọn mao liêu đều ra giá với Trang Duệ, mà Trang Duệ cũng không phản ứng, con mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ lão gia tử đang xử lý mao liêu ở bên cạnh.

Hai bàn tay đầy gân xanh của Cổ lão gia tử cực kỳ vững vàng, trong những âm thanh xoẹt xoẹt của tiếng máy cắt đá, ánh mắt lão vẫn nhìn chăm chăm vào mặt đá, khi đá vụn liên tục rơi xuống thì trên mặt lão dần xuất hiện nụ cười.

- Trời, có màu xanh rồi, Cổ lão gia tử đúng là thần...

Khi trên mặt Cổ lão gia tử xuất hiện nụ cười thì đám người đang ồn ào ra giá bắt đầu đặt chú ý lên viên mao liêu, có người ở vị trí gần đã thấy được màu xanh xuất hiện trên lớp cắt của viên mao liêu.

Cổ lão gia tử dừng tay rồi tiếp nhận khăn mặt mà Trang Duệ đưa đến, lão lau mồ hôi trán, sau đó đặt khối mao liêu chỉ còn lớn như hai ba nắm tay xuống mặt bàn, sau đó dùng đèn pin và kính lúp xem xét một chút, cuối cùng mới cười với Trang Duệ:

- Tuy không phải có lớp ngoài trong suốt nhưng hai bên đã có màu xanh, như vậy là không tồi, không có tạp chất, màu sắc cũng phân bố đều, là tài liệu rất tốt để làm vòng tay, có thể làm ra được hai cái vòng tay và năm sáu cái trang sức nhỏ, nói chung sẽ có giá là một triệu hai trăm ngàn. Tiểu Duệ, xem như cậu may mắn.

Cổ lão gia tử cũng có chút mệt mỏi, lão ngồi xuống mặt ghế, vì khối mao liêu lúc này đã căn bản được mở ra, tất cả đã hầu như rõ ràng. H là K c h i hỏ, lúc i h

Lưu Xuyên thật sự khó thể cho ra chủ ý, trò này thật sự là khảo nghiệm sức chịu đựng của người ta, vừa rồi Trang Duệ cắt xuống giống như móc trái tim của Lưu Xuyên ra ngoài, thật sự khó chịu.

- Vừa rồi ông chủ này còn muốn mua mao liêu của tôi với giá ba chục ngàn, cậu xem có bán không? Cậu như vậy mà đòi đi đổ thạch, cùng lắm thì xem như ném ra ba ngàn để thử tay mà thôi.

Trang Duệ tức giận trừng mắt nhìn Lưu Xuyên, nếu tên này thật sự bán đi với giá tám ngàn, như vậy vài phút sau sẽ nhảy xuống sông Tần Hoài.

- Cậu đã lời được cả triệu bạc, tất nhiên sẽ nói chuyện đao to búa lớn, ba ngàn đồng của tôi cũng không phải gió thổi đi.

Lưu Xuyên lầm bầm, hắn cầm lấy dụng cụ mài, bắt đầu mài lớp đá. Lúc này hắn đang bức bối, vì vậy mà dùng sức hơi mạnh, trực tiếp mài vào ba bốn centimet, nhưng ánh mắt cũng không nhìn vào mao liêu, chỉ nhìn sang bên cạnh.

- Đây, con heo kia, có màu rồi kìa.

Trang Duệ đá một cái vào hông Lưu Xuyên, đá văng tên này ra ngoài, sau đó dùng nước rửa sạch lớp đá vừa mài. Lưu Xuyên nghe vậy thì nhanh chóng vứt máy mài đi, cũng bất chấp tức giận với Trang Duệ, nhanh chóng đứng lên đi tới.

- Tiểu tử cậu làm việc rõ ràng không chuyên tâm, chính cậu đến mà xem, một viên phỉ thúy đẹp đã bị cậu làm cho xuất hiện một vết rách.

Trang Duệ kéo Lưu Xuyên qua chỉ tay vào vết cắt, sớm biết như vậy thì hắn tự mình ra tay cho rồi.

- Mộc Đầu, cậu nói xem nó có giá bao nhiêu?

Lưu Xuyên cười ngậy ngô, hắn hoàn toàn không ý thức được hành vi của mình vừa rồi sẽ làm tổn thất bao nhiêu tiền.

- Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai bây giờ? Cậu để cho bác Cổ đến xem đi.

Trang Duệ đẩy Lưu Xuyên ra rồi nhường chỗ cho Cổ lão gia tử.

Lưu Xuyên mài ra một vị trí như lòng bàn tay, sau khi được Trang Duệ dùng nước rửa qua thì đã bộc lộ thứ ở bên trong, thật sự là trong suốt như nước, màu xanh dào dạt. Hắn biết rõ viên phỉ thúy này lớn hơn gấp đôi so với viên vừa rồi của mình, hơn nữa linh khí chứa bên trong cũng cực kỳ phong phú, có lẽ là phẩm chất cực tốt.

- Hai cậu này đúng là không còn gì để nói, chẳng lẽ lại quá may mắn vậy sao?

Cổ lão gia tử cầm lấy đèn pin và kính lúp đến quan sát năm sáu phút, sau đó mới đặt dụng cụ trong tay xuống, lại nhìn hai người Trang Duệ, dùng giọng có chút cảm khái nói.

- Hi hi, Cổ lão gia tử, ông không biết đấy thôi, may mắn của Mộc Đầu là do cháu mang đến, chúng cháu từ nhỏ đến bây giờ đều là cháu đi phía trước nhất tiền và cậu ấy ở phía sau hút bụi. Khoảng thời gian trước cháu cũng ngạc nhiên vì sao vận may cứ luôn bám vào cậu ấy, bây giờ xem ra cũng đến lượt cháu. Cổ lão gia tử, viên phỉ thúy này thế nào? Có phải là tốt hơn của Mộc Đầu không?

Lưu Xuyên cũng không thể chờ được nữa mà chen đến trước mặt Cổ lão gia tử, đầu tiên là tự biên tự diễn một tràng, sau đó mới hỏi thăm giá trị của viên phỉ thúy.

- Tất nhiên là tốt hơn, trong trắng, lại có màu xanh thuần khiết, có lẽ là Dương Lục, dù có chút tạp chất nhưng thật sự là quá tốt rồi. Hơn nữa bây giờ mới thấy được một góc, nếu như lấy ra toàn bộ thì sẽ lớn hơn rất nhiều so với viên phỉ thúy của Tiểu Duệ. Tiểu tử, viên phỉ thúy này có thể đủ cho cậu ăn cả đời.

Cổ lão gia tử thấy Lưu Xuyên quá may mắn thì thật sự lên tiếng cũng có chút cảm xúc, lão là người đắm chìm trong nghề ngọc thạch cả đời nhưng còn chưa mở nguyên thạch ra được một viên phỉ thúy với chất lượng cao như thế. Điều này làm cho Cổ lão gia tử càng thêm hưởng đến chuỗi hạt thiên châu của Trang Duệ, lão chỉ có thể quy kết công năng may mắn do nó mang đến mà thôi.

Vi hiện trường cắt mao liêu được bảo vệ vây quanh, đám thương nhân bên ngoài cũng không thể nào quan sát mao liêu kia ở khoảng cách gần. Nếu nói nghiêm khắc thì đó là viên mao liêu bán đổ, tuy bây giờ đã có màu xanh, đã vạt ra một góc nhưng bên trong rốt cuộc là thể nào thì cũng không ai dám kết luận. Nhưng lời nói vừa rồi của Cổ lão gia tử đã làm cho đám thương nhân kích động, Dương Lục là cực phẩm phỉ thúy, chính là nguyên liệu chế tác những vật phẩm xa hoa.

- Tránh đường, để chúng tôi vào, tôi ra giá hai triệu, tiểu huynh đệ có bán không?
- Tiểu huynh đệ, tôi ra giá năm triệu, có bán không?
- Sáu triệu, tôi ra giá sáu triệu.

Hiện trường đã điên cuồng, phải biết rằng phỉ thúy thuộc dòng băng này chỉ kém hơn so với kim cương một chút mà thôi nhưng cũng là loại cực kỳ hiếm thấy, thực tế lại là Dương Lục, cực phẩm phỉ thúy như vậy thì một mặt dây chuyền bình thường sẽ có giá hơn một trăm ngàn, chế tạo ra vòng tay sẽ có giá trên triệu. Hơn nữa theo lời của Cổ lão gia tử thì viên phỉ thúy kia là không nhỏ, tuy đám thương nhân ngọc thạch còn chưa đến gần quan sát nhưng đã bắt đầu hét giá ầm ĩ.

Lưu Xuyên cũng ngây người, lúc vừa rồi hắn còn hâm mộ Trang Duệ mở mao liêu ra phỉ thúy, bây giờ đổi lại là chính mình, hắn cũng thật sự không biết phải làm sao. Vài triệu được đám thương nhân hét giá giống như vài chục đồng vậy, không chỉ là Lưu Xuyên, ngay cả Trang Duệ cũng là lần đầu tiên được thấy tình huống điên cuồng thế này.

- Cổ lão gia tử, cháu...Cháu có nên bán không?

Lưu Xuyên không có chủ ý, vì vậy hắn hỏi Cổ lão gia tử còn đang quan sát mặt đá mao liêu.

- Hai triệu thêm một số không nữa ở đằng sau thì được.

Cổ lão gia tử đứng lên gọi Lưu Xuyên ôm mao liêu đến bên máy cắt, sau đó quan sát thêm một lúc, cuối cùng mới biết hướng đi của phỉ thúy ở bên trong, chuẩn bị lấy viên phỉ thúy ra ngoài.

Khi Cổ lão gia tử có động tác cắt đá thì đám người xung quanh dần yên tĩnh trở lại, dù là thương nhân muốn mua ngọc thạch hay khách du lịch cũng đều cảm thấy hôm nay đến đây là không uổng phí, bọn họ đều ngừng thở, sợ phát ra âm thanh sẽ ảnh hưởng đến Cổ lão gia tử.

Những động tác của Cổ lão gia tử là cực kỳ thành thạo, những mảnh đá vụn liên tục rơi xuống đất, lúc này viên cực phẩm phỉ thúy ẩn giấu trong đá cũng dần lộ ra nguyên vẹn. Sau khi tách viên phỉ thúy ra ngoài thì lão lại mài đi lớp đá bám bên ngoài, cả quá trình là hơn một giờ, một khối ngọc thạch xanh biếc to như quả bóng đá chợt xuất hiện trước mặt mọi người.

- Khá trong nhưng màu xanh lại có hơi tán, không phải quá đều nhưng cũng là đáng quý. Tiểu tử, đây là đồ thạch, một đao thiên đường một đao địa ngục, cậu xem rồi xử lý đi.

Cổ lão gia tử lau mồ hôi rồi đưa viên phỉ thúy cho Lưu Xuyên.

- Cổ lão gia tử, ngài còn chưa định giá nó.

Lưu Xuyên cũng không quan tâm đến tro bụi bám bên ngoài mà ôm nó vào trong lòng, sau đó hỏi Cổ lão gia tử.

- Đừng hỏi tôi, đi mà hỏi bọn họ.

Lưu Xuyên lúc này nhìn theo hướng mà Cổ lão gia tử chỉ, hắn thấy người xung quanh nhìn mình chăm chăm, hắn thấy ánh mắt của đám người này và sinh ra cảm giác giống như mình là cừu giữa bầy sói.

139. Chương 139 : Một Đao Thiên Đường Một Đao Địa Ngục(2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 139: Một đao thiên đường một đao địa ngục(2).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Tiểu huynh đệ, cậu nói bảo vệ cho chúng tôi đi vào, chúng tôi nhất định sẽ không cướp thứ gì của cậu, cậu sợ cái gì?

Lên tiếng là người đàn ông trung niên họ Hoắc, lời này vừa nói ra thì đám thương nhân ngọc thạch ở phía sau đều gật đầu đồng ý, bọn họ đều là những thương nhân ngọc thạch làm ăn không quá lớn, chưa có tư cách hoặc không đủ tài chính để tham gia những triển lãm đá quý quốc tế, nhưng dù sao thì cũng có thể có tiếng trong các triển lãm trong nước. Lúc này bọn họ thấy Lưu Xuyên mở mao liêu ra cực phẩm phỉ thúy, vì vậy mà giống như mèo nghe thấy mùi cá, ai cũng tranh nhau đi vào.

- Cho bọn họ vào.

Trang Duệ nói với những bảo vệ đã làm hết phận sự, hắn cũng muốn xem viên phỉ thúy của Lưu Xuyên có giá bao nhiêu. Một viên phỉ thúy lớn như vậy nếu làm ra một vật phẩm thủ công mỹ nghệ, sợ rằng sẽ có giá trị xa xỉ.

Cũng không có vài người có thực lực lấy được viên phỉ thúy này, vì thế bảo vệ cho vào, cũng chỉ có bốn người đi vào mà thôi, những người khác không có đủ tài lực cũng không dám chen chân vào.

- Lưu Manh, đặt viên phỉ thúy lên bàn, ôm lấy mãi như vậy làm gì? Không mệt sao?

Khi thấy Lưu Xuyên vẫn ôm chặt viên phỉ thúy vào lòng thì Trang Duệ tức giận nói.

- Nói nhảm, thế nào mà mệt, dù mệt cũng ôm, con bà nó là một thùng tiền đấy.

Lưu Xuyên dùng giọng hùng hồn nói, điều này làm ọi người phải cười rộ lên, lúc này Dương Hạo cũng không có mặt ở nơi đây, hắn đã tiến vào khu vực trưng bày mao liêu để nói giá cả với đám người muốn thử vận may.

- Mao liên này nhiều nhất chỉ có thể cho ra một viên phỉ thúy với ba năm món mặt đá trang sức, trên cơ bản xem như bị phế, tiểu tử, xem như dùng tiền mua một bài học.

Cổ lão gia tử nói làm cho Hứa Vĩ thật sự khóc không ra nước mắt, bài học này quá đắt giá, số tiền mua sắm nguyên liệu của mình lần này chỉ có năm triệu, bây giờ hắn đã ném ra ba triệu, hơn nữa trước đó còn có phong ba về nhà thiết kế nước Anh, chỉ sợ bây giờ sẽ có người lên thay thế vị trí của mình.

Hứa Vĩ gần như thô lỗ đoạt lấy mảnh mao liên trong tay của Cổ lão gia tử, sau đó hắn cắt nó thành hai phần, nhưm bây giờ chỉ có chút sắc trắng mà thôi, không còn màu xanh. Lúc này hắn thật sự muốn tìm cho ra viên phỉ thúy của mình.

Sau một lúc lâu, Hứa Vĩ cuối cùng cũng chán chường, trên tay hắn chỉ là một miếng ngọc như lòng bàn tay mà lại có hình đẹp, giống như những gì Cổ lão gia tử đã nói, thứ này chỉ có thể làm được vài món mặt trang sức Quan Âm mà thôi, đồng thời lại có màu xanh nhạt, xem ra có thể tác ra vật trang sức và bán với giá một trăm ngàn đã là may mắn lắm rồi.

- Mộc Đầu, hai anh em chúng ta hôm nay lời hai chục triệu, cậu nói xem tôi mua chiếc xe Chiru kia có phải cấp bậc hơi thấp không? Với số tiền hiện tại thì tôi phải mua Mercedes-Benz. Chắc chắn, có vài người khá đáng thương, thua mất cả quần, câu nói từ thiên đường xuống địa ngục của Cổ lão gia tử có phải nói về tình huống này không?

Lưu Xuyên lúc này có tâm tình cực kỳ thoải mái giống như đi giữa trời hè vài giờ và được uống một ly nước cam mát lạnh, cảm thấy thoải mái từ đầu đến chân.

Hứa Vĩ nghe vậy thì thật sự không thể kiềm chế được lửa giận của mình, nhưng hắn vẫn bảo trì lý trí không ném viên phỉ thúy có giá trị một trăm ngàn đi, hắn chỉ vọt về phía Lưu Xuyên giống như muốn sống mái một phen.

Nhưng Hứa Vĩ vừa mới phóng lên được hai bước thì bị một người cố gắng chen vào từ trong đám người kéo lại, trong miệng còn hùng hổ nói:

- Con bà nó, tiểu tử Hứa Vĩ mày dám chơi tao, không nói bên cạnh hai con khốn kia có vệ sĩ, làm hại ông bị cho ăn một tát, tiểu tử mày không nói cho rõ ràng thì ngày mai lăn ra khỏi Nam Kinh đi.

Người đến chính là Vương Cổn đã từng xấu mặt ở sảnh A, lúc này dấu vết năm ngón tay trên mặt vẫn còn chưa xóa đi, hắn kéo Hứa Vĩ ra ngoài, có lẽ muốn phát tiết trên người Hứa Vĩ.

- Con bà mày, cút đi, thằng khốn, tự mày muốn chơi gái còn đến tìm ông sao?

Hứa Vĩ gần đây là kẻ nhả nhận trong mắt mọi người, không ngờ lúc này cũng lớn tiếng thô tục, sau đó vùng khỏi tay của Vương Cổn và cúi đầu chen ra ngoài. Vương Cổn cũng phục hồi tinh thần lại, hắn thấy đám người Lưu Xuyên thì quá sức sợ hãi, nhanh chóng bỏ chạy, hắn sợ nếu chậm chân thì bên mặt kia sẽ có thêm dấu năm ngón tay.

141. Chương 141 : Kỹ Thuật Lái Xe Của Anh Vĩ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 141: Kỹ thuật lái xe của anh Vĩ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ nghe tiếng hát trầm bổng phát ra trên xe, lúc này hắn đang một mình chạy trên đường cao tốc từ Nam Kinh đến Trung Hải, giống như hắn nhớ đến tình cảnh của mình vào trước kia, vì vậy mà đưa mắt nhìn Tiểu Bạch Sư ngồi trên ghế lái phụ, tâm tình chợt thoải mái như nắng ấm đầu tháng ba.

Trang Duệ đưa tay sờ mảnh trang sức Quan Âm bằng phỉ thúy trong lòng mà không khỏi nhớ đến những gì vừa phát sinh ở hội chợ triển lãm châu báu Nam Kinh, hắn không khỏi cười ra thành tiếng. Tiểu Bạch Sư ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn chủ nhân, trong cặp mắt là chút khó hiểu.

Vì đại ca ở Trung Hải gọi vài cuộc điện thoại thúc giục, vì vậy sau khi mở mao liêu không bao lâu thì Trang Duệ từ biệt Cổ lão gia tử và nhóm Tần Huyền Băng để tự mình lái xe về Trung Hải. Hành trình Nam Kinh lần này không những làm cho trong túi hắn có thêm một triệu năm trăm ngàn, hơn nữa trong xe còn có một bộ dụng cụ pha trà tử sa giá vài trăm ngàn, có thể nói là thu hoạch rất phong phú.

Nhưng điều làm cho Trang Duệ vui vẻ chính là trước khi đi thì Tần Huyền Băng cho hắn một vật trang sức Quan Âm bằng phỉ thúy rất xa xỉ, kèm theo đó là một nụ hôn. Lần này có thể nói là hắn không bỏ qua cơ hội, lần này khi nàng hôn khê lên má hắn, hắn đã nham chóng kéo đầu nàng lại tặng ột nụ hôn nồng cháy.

Lúc đầu thì Tần Huyền Băng còn có chút kháng cự, nhưng sau đó dưới sự tấn công hùng mạnh của Trang Duệ thì nàng cũng dần tiếp nhận, có thể nói là rơm khô gặp lửa cháy, coi như khó thể vãn hồi, ngay cả sau đó Lôi Lôi và Lưu Xuyên đến gần đó cũng không phát hiện ra. Nhưng Tần Huyền Băng là người da mặt mỏng, mãi đến khi Trang Duệ lái xe đi đến Nam Kinh, nàng vẫn luôn tránh mặt trong hội chợ triển lãm mà không thò đầu ra.

Trong túi quần của Trang Duệ có thêm hai chiếc danh thiếp, một là của Cổ lão gia tử, bên trên có ghi địa chỉ ở Bắc Kinh, ông lão cũng mời Trang Duệ nếu có cơ hội đến Bắc Kinh thì nhất định phải ghé sang bên nhà mình làm khách mới được.

Tám danh thiếp còn lại chính là của thương nhân mao liêu là Dương Hạo, hắn kín đáo đưa cho Trang Duệ. Khi nhóm Trang Duệ rời khỏi hiện trường được nửa giờ thì trên trăm khối mao liêu đã được đám thương nhân và du khách mua sạch, doanh thu hơn hai triệu, tuy không thể nào so với số tiền lời của Lưu Xuyên và Trang Duệ khi mở mao liêu, nhưng số lượng mao liêu vốn được dự đoán sẽ phải tiêu thụ hơn mười ngày lại được bán sạch chỉ trong thời gian một ngày, điều này làm cho Dương Hạo cảm thấy hưng phấn không thôi.

Nguyên nhân Dương Hạo đưa danh thiếp cho Trang Duệ cũng rất đơn giản, hắn phát ra lời mời với Trang Duệ, nếu có cơ hội thì nhất định phải đến địa khu Triều Sán đi dạo. Hắn nói là dựa vào vận may của Trang Duệ mà đến lúc đó biết đâu có thể đồ thạch được một viên phỉ thúy với giá trên trời. Lời này của Dương Hạo thật sự làm cho Trang Duệ dở khóc dở cười, nếu nói về may mắn thì mình thật sự không thể nào so sánh với một góc của Lưu Xuyên, một trăm khối mao liêu chỉ có một viên chứa phỉ thúy lại được tên kia chọn trúng, đồng thời lại là viên phỉ thúy cực lớn.

Nhưng Trang Duệ cũng cảm thấy rất có hứng thú với Dương Hạo, một là vì đồ thạch là một biện pháp nhanh chóng phát tài nhất, thứ hai cũng vì Lão Tứ của Trang Duệ thời đại học là người Triều Sán, gia cảnh của Lão Tứ là rất tốt, đã từng mời hắn đến chơi vài lần nhưng trước kia vì quá bận rộn kể sinh nhai nên thật sự chưa có thời gian đến lần nào. Bây giờ công việc đối với Trang Duệ thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hắn đã thầm quyết định, sau này nhất định phải đi đến chợ giao dịch phỉ thúy để tăng thêm kiến thức ình.

Buổi trưa Triệu Quốc Đống điện thoại cho Trang Duệ nói rằng đã quay về Bành Thành, nhắc nhở Trang Duệ lái xe đến Trung Hải cần phải chú ý, hơn nữa nói rõ nếu Trang Duệ không cảm thấy phát triển tốt ở Trung Hải thì nên quay về Bành Thành. Bây giờ Triệu Quốc Đống cũng biết rõ Trang Duệ là người có tiền, ít nhất cũng không cần bôn ba vì kể sinh nhai như trước.

Thật ra Trang Duệ cũng từng có ý nghĩ sẽ nghỉ việc ở Trung Hải, nhưng hắn thấy chú Đức đối xử với mình rất tốt, vì chính mình mà tranh thủ chức quản lý, còn có cả một hệ thống giám định vật phẩm đồ cổ và cả những sản phẩm xi xỉ ở trong Điện Đường Hành. Vì hắn cảm thấy dị năng của mắt mình đến quá đột ngột, nói không chừng thì có đến và cũng sẽ có đi, sẽ có ngày biến mất, đồng thời ngành đồ cổ gây ra cho hắn nhiều niềm vui, hắn đã kiên định sau này sẽ đi theo nó.

...

Nam Kinh cách Trung Hải hơn ba trăm kilomet, hơn nữa toàn bộ lộ trình đều là đường cao tốc, đáng lý ra chỉ cần mất hai ba giờ là có thể đến nơi, nhưng Trang Duệ là một tài xế mới, thật sự không có nhiều kinh nghiệm, vì vậy mà tốc độ chỉ có thể bảo trì ở bảy chục kilomet một giờ. Hắn xuất phát ở Nam Kinh vào lúc ba giờ chiều, khi đến Trung Hải thì trời đã tối mịt, cũng đã là bảy giờ.

Lúc chiều Dương Vĩ đã điện thoại cho Trang Duệ nói rằng nên đến thẳng nhà mình, vì vậy lúc này Trang Duệ trực tiếp dừng xe bên dưới một cây đại thụ ở bên ngoài căn biệt thự của nhà Dương Vĩ, sau đó hắn dùng điện thoại gọi Dương Vĩ đi ra.

- Đại ca, ở đây này, anh nhìn đi đâu vậy?

Thấy Dương Vĩ đút hai tay vào túi áo, đeo ba lô, trong miệng ngậm điếu thuốc lão đảo từ cửa biệt thự đi ra, sau khi đánh giá chung quanh một lúc thì ngồi xuống hút thuốc, Trang Duệ vội vàng hạ cửa kính xe rồi hô lên với Dương Vĩ.

- Cái gì đây? Tiểu tử cậu từ chạng nă biến thành đại bác sao? Mới vài ngày không gặp mà đã mua xe rồi à? Tôi còn tưởng là cậu điện thoại lừa gạt, mau xuống đây, chúng ta đổi vị trí, tôi làm tài xế...

Tuy Trang Duệ đã từng nói qua điện thoại với Dương Vĩ, nhưng lúc này nhìn chiếc xe Grand Cherokee mới tinh thì Dương Vĩ vẫn giật mình không thôi, hắn mở cửa phòng điều khiển, sau đó đẩy Trang Duệ ra khỏi vị trí tài xế.

- Trời ơi, cái quái quỷ gì thế này, làm giật cả mình.

Dương Vĩ ngồi vào vị trí tài xế, đang hất mông tìm vị trí ngồi xuống yên ổn thì chợt thấy một cái đầu to như sư tử xuất hiện trước mặt, vì thế mà sợ đến mức liên tục kêu lên và dịch ra phía sau.

- Bạch Sư, ngồi ra phía sau...

Trang Duệ quát lớn một tiếng đuổi Tiểu Bạch Sư ra phía sau xe, sau đó lại đưa mắt nhìn Dương Vĩ lúc này vẫn còn đang cực kỳ kinh hồn nói:

- Có gì mà ngạc nhiên như vậy? Tôi không phải đã nói sẽ đưa đến một con Ngao Tây Tạng sao? Chỉ cần anh không động tay động chân thì Tiểu Bạch Sư sẽ không cắn người.

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Dương Vĩ mới tỉnh hồn lại, hắn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tiểu Bạch Sư rồi nói:

- Tôi là kẻ có bệnh sao? Rảnh rồi gì mà động tay động chân với cậu? Nếu đổi lại là mỹ nữ thì còn có thể. Này, Lão Yêu, cậu không phải nói chỉ là một con Ngao con sao? Nó lớn như vậy thì nào là Ngao con, ít nhất cũng là một hai tuổi rồi.

- Một hai tuổi? Đó là anh chưa thấy chó Ngao Tây Tạng trưởng thành, sau này tôi sẽ cho anh thấy ảnh của bố Tiểu Bạch Sư, đến khi Tiểu Bạch Sư một hai tuổi thì sợ rằng sẽ như một con sư tử con. Đúng rồi, anh đã làm xong giấy chứng nhận nuôi chó chưa?

Trang Duệ dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn Tiểu Bạch Sư, sau đó còn vươn tay vỗ về nó một chút, lúc này mới quay sang nói chuyện với Dương Vĩ. Trung Hải là thành phố quốc tế, có hạn chế việc nuôi nấng thú cưng, có thể nó là gấu hơn Bành Thành khá nhiều lần. Trang Duệ sợ đại ca Dương Vĩ không lấy được giấy chứng nhận nuôi chó, như vậy sẽ phải để Tiểu Bạch Sư ở nhà cả ngày, hắn cũng không muốn làm như vậy.

- Nói nhảm, tôi đây làm việc mà cậu còn chưa biết sao? Nhưng hình như chó thật và ảnh chụp có khác biệt rất lớn. À, nói về giấy chứng nhận nuôi chó này thì cậu phải cảm ơn chú Đức, vừa vặn thời gian trước Diễm Đường Hành xảy ra chuyện không may, chú Đức lấy danh nghĩa của Diễm Đường Hành để xin nuôi một con chó bảo vệ, vì vậy mới được thông qua, nếu đổi lại là đơn vị khác thì đừng hòng.

Dương Vĩ vừa nói vừa mở chiếc ba lô sau lưng, lại lấy ra một quyển vở nhỏ như bàn tay được bọc da đưa cho Trang Duệ. Lúc này Trang Duệ đưa mắt nhìn, thấy bên trong ba lô của Dương Vĩ có cả quần áo và đồ lót, vì thế không khỏi có chút kỳ quái:

- Anh mang theo những thứ này làm gì? Chuẩn bị bỏ nhà đi sao?

đọc truyện mới nhất tại .

- Hừ, nói lời vô nghĩa, đại ca đây là mua cho cậu, những bộ quần áo rách rưới của cậu ở chỗ cũ đã bị tôi vứt đi, những bộ quần áo như vậy cổ áo đã trắng bệch, còn có thể mặc được nữa sao? Lão Yêu, cậu sau này làm quản lý thì cũng cần phải chú ý hơn đến hình tượng mới được.

Dương Vĩ tức giận trừng mắt nhìn Trang Duệ, nhưng lời nói sau đó lại làm cho Trang Duệ cảm thấy ảm áp dễ chịu. Tuy đại ca Dương Vĩ là người có nhiều khuyết điểm nhưng lại kế thừa ưu điểm thận trọng của đàn ông người Trung Hải và biết quan tâm chăm sóc đến người khác. Trước kia khi còn ở ký túc xá thì Dương Vĩ luôn đưa anh em ra ngoài dùng cơm và ăn nhậu, rất được các vị huynh đệ trong ký túc xá hoan nghênh.

- Đi thôi, đừng nói những lời kia nữa, bây giờ tiểu tử cậu phát tài, nếu sau này không có việc gì dùng đến xe thì cho tôi mượn chạy cũng tốt...

Khi thấy biểu cảm trên mặt Trang Duệ thì Dương Vĩ dùng tay chặn lời, hấn khởi động xe, nhưng khi nghe được câu sau của Dương Vĩ thì Trang Duệ thật sự cảm thấy khổ sở. Người ta nói xe hơi là vợ thứ hai của đàn ông, vợ nhỏ này cũng không phải không thể ượng, điều quan trọng chính là Dương Vĩ không biết thương hoa tiếc ngọc, xe gì đến tay thì cũng chỉ mất ba ngày là đưa vào sửa chữa, nhưng khôn nổi lại là người rất thích chạy xe.

- Đại ca, chiếc Santana kia đâu? Sao không sử dụng nó?

Trang Duệ cẩn thận hỏi, hấn thăm nghĩ nếu cho đại ca Dương Vĩ chạy chiếc xe Alto “Made in China” thì cũng là xa xỉ lắm rồi.

- Đừng nhắc đến chiếc xe kia nữa, tôi đã đổi một chiếc xe rộng hơn rồi, nhưng vài ngày trước bị người ta va quệt, mất chút nước sơn, đã đưa đến xưởng sơn lại.

Dương Vĩ trả lời có chút mất tự nhiên, biểu cảm cũng có vẻ chột dạ, chỉ sợ là hấn tông vào xe của người ta thì đúng hơn.

- Được rồi, sau này nên cẩn thận hơn, đừng chạy quá nhanh, cậu chưa dùng cơm phải không? Chúng ta tìm địa phương nào đó dùng cơm, sau đó đến nhà mới. Tôi nói cho cậu biết nhé, tôi đã bỏ ra rất nhiều tâm tư để tìm phòng cho cậu, mỗi tháng ba ngàn tiền thuê nhà, phải đóng trước ba tháng thế chấp, nếu cậu có kẹt tiền thì tôi sẽ giúp khoản thế chấp, sau này trả phòng thì đưa lại cho tôi.

- Tiền không là vấn đề, tôi có mang theo, chút nữa sẽ trả lại cho anh, anh nên chú tâm lái xe.

Nhìn thấy Dương Vĩ chạy xe lên đường thì Trang Duệ thanh thủ thắt dây an toàn, xe này có nệm khí bung ra khi xảy ra tai nạn, chỉ cần Dương Vĩ không “chào hàng” xe tải, căn bản không xảy ra vấn đề.

Đèn hai bên đường rất sáng, Dương Vĩ một tay cầm vô lăng một tay chỉ về chiếc xe máy của cảnh sát ở phía trước rồi nói:

- Cậu khi dễ kỹ thuật chạy xe của đại ca Dương Vĩ sao? Tôi dù thế nào cũng đã lái xe được bốn năm năm. À, Lão Yêu, cậu xem người lái e moto của cảnh sát phía trước có phải là nữ không?

Trang Duệ nhìn theo ngón tay của Dương Vĩ, hấn thấy phía trước có một chiếc xe máy toàn thân màu trắng, phía sau có hai hộp đồ dự bị, biển số xe cảnh sát. Loại xe này thịnh hành những năm chín mươi nhưng sau này các thành phố cấm xe máy, vì vậy mà xe máy dần rời khỏi ánh mắt mọi người, xe moto của cảnh sát cũng thiếu hấn đi. Lúc này những chiếc moto trắng như xưa chỉ thường dùng để mở đường đón khách quý hoặc là cho cảnh sát giao thông xử lý tai nạn mà thôi.

nguồn (.)

Vào những năm cuối 2002, khi tất cả thành phố tập trung khiến khai phương án không cấp mới đăng ký xe máy, nghiêm khắc khống chế số lượng xe máy thì số lượng xe máy giảm xuống rất nhiều, bình thường Trang Duệ cũng chỉ có thể được thấy xe máy của cảnh sát mà thôi.

- À, là nữ, sao vậy?

Trang Duệ nhìn kỹ người ngồi xe moto phía trước, có mái tóc dài xỏa bên dưới mũ, thật sự là cảnh sát nữ.

- Rất mới lạ, rõ ràng là nữ, cậu xem vòng eo kia, quá mảnh, dáng quá chuẩn. Này, Lão Yêu, chúng ta vượt qua xem sao, những năm nay cảnh sát đẹp thật sự còn ít hơn cả khủng long.

Nếu nói anh Vĩ là người biết đối nhân xử thế thì lại có một căn bệnh đàn ông giống hệt như Lưu Xuyên, chính là thấy gái xinh thì phải biểu hiện chính mình một chút. Đây là điều làm cho Trang Duệ cảm thấy khó chịu, rõ ràng là gà trống đương oai.

Dương Vĩ là người nắm tay lái, tất nhiên sẽ không cần phải trưng cầu ý kiến của Trang Duệ, chân giẫm ga, tốc độ xe chợt đề cao, nhanh chóng chạy theo chiếc xe của cô cảnh sát đang chạy phía trước hơn hai mươi mét.

- Này, này, anh Vĩ, anh nên tập trung lái, đừng...Đừng để lệch hướng, mau lách ra.

Trang Duệ vốn cũng đang nhìn qua cửa sổ, muốn thấy dung mạo của nữ cảnh sát kia, không ngờ hần phát hiện xe của mình càng chạy càng đến gần chiếc xe của cô cảnh sát phía trước, cuối cùng chỉ còn cách năm sáu mét và vẫn tiếp tục phóng lên. Điều này làm cho Trang Duệ kinh hãi, hần quay đầu nhìn Dương Vĩ, vị huynh đệ này đang đưa cổ nhìn ra ngoài, bàn tay không khỏi dịch chuyển vô lăng, có hơi hướng về phía cô gái cảnh sát.

Kỹ thuật lái xe của Dương Vĩ rất kém, đây là điều mà ai cũng biết, đáng lý ra với tình huống thế này thì chỉ cần đánh tay lái ra một chút là không sao. Không ngờ Dương Vĩ luống cuống tay chân, không phân biệt rõ đâu là thẳng, vì vậy mà giẫm mạnh chân ga, xe lao về phía trước, Trang Duệ ở bên cạnh cửa sổ xe có thể thấy dung mạo của nữ cảnh sát kia.

Nhưng không đợi Trang Duệ có thể nhìn kỹ, chiếc xe Grand Cherokee đã ào lên, chiếc xe máu bị va quệt và đổ xuống bên đường.

Dương Vĩ cũng biết mình lái xe gây họa, nhưng hần rõ ràng vẫn không thích hợp lái xe vì phản ứng thần kinh quá chậm, sau khi nữ cảnh sát ngã xuống thì hần vẫn chạy đi hơn ba chục mét, sau đó mới giẫm thắng dừng lại.

142. Chương 142 : Miêu Phỉ Phỉ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 142: Miêu Phỉ Phỉ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Lão Yêu, tôi vừa đụng vào người kia sao?

Khi Dương Vĩ đi ra phía sau thì vị nữ cảnh sát chạy xe moto té xuống đất còn chưa tỉnh lại, điều này làm cho tinh thần của hần chợt rối loạn, hần dùng giọng không biết làm sao để hỏi Trang Duệ. truyện copy từ

- Hình như không, tôi không thấy hai bên có va quệt gì cả, có thể vị cảnh sát kia thấy xe của chúng ta đến gần nên sợ quá mà ngã xuống, chúng ta tiến lên xem thế nào.

Trang Duệ cũng không dám xác định, nhưng sau khi mở cửa ra, hần phát hiện thân xe cũng không có dấu vết va quệt, vì vậy mới khẳng định không có va chạm với nữ cảnh sát kia.

- Không có va chạm là tốt, không liên quan đến huynh đệ chúng ta, người kia có lẽ là không có vấn đề gì, chúng ta đi thôi.

Không biết vì sao gần đây Dương Vĩ là người thương hoa tiếc ngọc lại vững tâm bỏ hoa giữa chợ như vậy để lái xe bỏ đi, điều này làm cho Trang Duệ thật sự cảm thấy dở khóc dở cười, hần giơ ngón tay lên chỉ vào hệ thống quản chế giao thông bên trên rồi nói:

- Chạy đi đâu? Không thấy bên trên có quản chế à? Cho dù xe của tôi chưa kịp làm giấy tờ, nhưng chỉ cần cảnh sát hô một câu trong bộ đàm, tôi cam đoan chúng ta chỉ cần chạy không quá năm kilomet sẽ bị chặn lại.

- Anh còn đứng ngây đó làm gì, tôi xuống xe trước, anh chạy xe quay lại, nếu tông phải người ta thì phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện.

Trang Duệ đẩy cửa xuống xe, Tiểu Bạch Sư cũng xuống theo, nó ngồi trên xe năm sáu giờ chắc chắn cũng cảm thấy cuồng chân. Dương Vĩ há hốc mồm giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời.

Đây là một con đường chuyên tu cho khu biệt thự của Dương Vĩ đi vào trong nội thành, nó được chia làm hai con đường bên trái và phải, chính giữa được ngăn cách bằng một đường hoa, những người đi trên con đường này đều là hộ gia đình có nhà trong đây, cũng không biết vì sao nữ cảnh sát kia lại chạy xe moto trên đường này. Trang Duệ vừa nghĩ vừa nhanh chóng đi đến, ba mươi mét chỉ là vài bước ngắn mà thôi, hấn lại cố gắng chạy cho nhanh, vì thế chỉ một lát đã đến bên cạnh nữ cảnh sát đang ngã lăn ra đất.

- Đồng chí, không...Chị gì ơi, cũng không đúng, cô cảnh sát ơi, cô có sao không?

Trang Duệ đi đến gần, hấn thấy nữ cảnh sát giống như bị thương ở chân, vốn nàng đã đứng lên được một nửa nhưng lay động vài cái rồi lại ngồi xuống đất. Trang Duệ muốn đưa tay ra giúp nàng đứng lên, nhưng nữ cảnh sát trẻ tuổi này cũng không chịu vươn tay ra.

- Anh thử để xe máy đề lên người xem có chuyện gì xảy ra hay không? Mà các anh chạy xe kiểu gì vậy? Tông vào làm người ta ngã xuống, cũng không biết nhanh chóng chạy đến giúp đỡ à?

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Trang Duệ nghe khẩu âm thì thấy không giống như người Trung Hải, ngược lại còn giống như người Bắc Kinh. Lúc này nữ cảnh sát ngẩng đầu lên, nàng thấy chiếc xe Grand Cherokee vừa rồi đang chạy đến từ phía sau.

- À, thật sự xin lỗi, thật không phải.

Trang Duệ cũng cảm thấy mình đứng ngây ra chẳng thích hợp tí nào, hấn thấy người ta ngã trên mặt đất cũng không thể không đỡ lên.

Trang Duệ vừa nói lời xin lỗi vừa chụp lấy tay phải của vị nữ cảnh sát, sau đó khẽ nhấc lên, vừa vặn Dương Vĩ lái chiếc Grand Cherokee chạy đến. Trang Duệ thuận tay kéo cửa cho nữ cảnh sát ngồi vào trong xe, sau đó hấn chạy đến đẩy chiếc xe máy đứng thẳng lên, đến lúc này hấn cũng không biết cô cảnh sát kia có bộ dạng thế nào.

Miêu Phỉ Phỉ nhìn Trang Duệ bận rộn qua lại mà trong lòng vốn đầy lửa giận cũng không còn mãnh liệt như vừa rồi, vừa rồi nàng ngã xuống và thấy chiếc Grand Cherokee không dừng lại thì đã đưa tay sờ sang bên hông, nhưng nàng đã quên mất mình vừa chuyển sang làm cảnh sát giao thông, đã không còn được phát súng.

Miêu Phỉ Phỉ thật sự không phải là người Trung Hải theo dự đoán của Trang Duệ, thậm chí trước nay chỉ từng đến Trung Hải một lần mà thôi. Trước đó nàng là một nữ cảnh sát thực tập trong đội hình sự ở một phân cục công an Bắc Kinh, không biết những người trong nhà nghỉ như thế nào, có lẽ là đưa xuống cơ sở sẽ được đề bạt nhanh hơn, vì vậy mà chuyển nàng xuống Trung Hải, hơn nữa còn làm cảnh sát giao thông.

Tuy Miêu Phỉ Phỉ đã từng vượt qua giai đoạn thực tập, hơn nữa còn là một phó trung đội trưởng, nhưng tính cách của nàng quá ngay thẳng, thật sự không hợp với thành phố Trung Hải này. Vì thế nàng đến đây ba tháng mà căn bản không kết giao được một người bạn nào, tất nhiên cũng không thiếu những nam đồng chí mời nàng dùng cơm, nhưng nàng thật sự không quá quan tâm đến đàn ông Trung Hải, vì vậy mà sau một hai lần thì sau đó nàng đều từ chối.

Miêu Phỉ Phỉ cũng đã nhiều lần yêu cầu gia đình đổi ngành inh nhưng bị từ chối thẳng thừng, nói là nàng phải an tâm ở cơ sở, cần phải rèn luyện cho tốt, sau này sẽ được gọi về Bắc Kinh. Nhưng nàng thật sự cảm thấy chán ngấy với trò cả ngày chạy xe máy khắp đường, hôm nay vừa mới ra khỏi nhà đã bị một chiếc xe hơi chen đến làm cho ngã xuống đường.

- Đồng chí cảnh sát, tôi...Tôi thật sự không cố ý, cô xem....Tôi đưa cô đến bệnh viện nhé?

Dương Vĩ lúc này đang xoay người lại với cô cảnh sát ở phía sau, vì vậy mà cũng không được nhìn thẳng mặt, chỉ có thể quay lưng nói lời xin lỗi mà thôi.

- Không phải cố ý sao? Nếu tôi không ngã xuống thì anh đã cho xe cán qua người tôi rồi, anh lấy giấy phép lái xe và giấy chứng minh ra đây cho tôi.

Miêu Phỉ Phỉ vốn đã dập tắt lửa giận nhưng lúc này lại bị Dương Vĩ đốt lên, vì vậy mà cũng không quan tâm đến bất kỳ vấn đề gì, bắt đầu trực tiếp yêu cầu giấy phép lái xe và giấy chứng minh của Dương Vĩ.

- Đồng chí cảnh sát, hình như cũng không cần giấy chứng minh thì phải.

Dương Vĩ hỏi lại một câu, vài ngày trước hắn đã có liên hệ với cảnh sát giao thông, cần đưa ra những gì thì hắn biết rất rõ ràng.

- Nói anh lấy thứ gì ra thì cứ lấy ra, đừng nói nhiều như vậy, có tin tôi giam xe anh không?

Miêu Phỉ Phỉ có chút sững sốt, xem giấy chứng minh chính là thói quen của nàng khi còn công tác ở trong đội cảnh sát hình sự phân cục công an Bắc Kinh, bây giờ đến Trung Hải nàng chưa từng xử lý qua vài sự cố giao thông, vì vậy khi yêu cầu giấy chứng nhận còn kèm theo cả giấy chứng minh.

Miêu Phỉ Phỉ thấy Trang Duệ còn đang đỡ xe máy lên thì không khỏi kỳ quái hỏi:

- Đây, còn anh nữa, anh đứng đó làm gì, dựng xe máy đứng lên là được rồi, con chó kia của anh sao? Lấy giấy chứng nhận nuôi chó ra, tôi muốn kiểm tra.

- Đồng chí cảnh sát, xe này đã bị hư chân chống, tôi không đỡ thì nó sẽ ngã xuống ngay.

Trang Duệ dùng giọng bất đắc dĩ nói, thăm nghĩ cảnh sát giao thông bây giờ quản lý quá rộng, mình nuôi chó thì liên quan gì đến cô ta chứ?

- Anh không biết dựa xe máy lên xe này à?

Miêu Phỉ Phỉ hôm nay tìm lại được chút cảm giác của cảnh sát hình sự, vì vậy mà dúi hai người đàn ông, vì thế có cảm giác thỏa mãn, giống như làm cảnh sát giao thông hình như cũng không quá tồi.

- Xe này là của tôi, nếu xước sơn thì cô đền tiền đây nhé?

Trang Duệ lẩm bẩm nói, hắn nhìn xuống chân chống, cố gắng đẩy chân chống cong queo bên hông ra, sau đó buông lỏng tay, cuối cùng chiếc xe cũng đứng vững.

- Đồng chí cảnh sát, đây là giấy lái xe của tôi, xe này vừa mới mua, còn chưa kịp làm giấy tờ, nhưng tất cả giấy tờ sổ sách mua bán đều là chính thống, không phải xe gian.

Dương Vĩ cầm giấy phép lái xe của mình rồi dịch người sang bên ghế lái phụ, hắn đưa đến, đúng lúc ngẩng đầu nhìn thẳng vào Miêu Phỉ Phỉ, vì vậy mà nhanh chóng ngậm miệng, nói không nên lời, giấy phép lái xe cũng không được đưa đến.

Miêu Phỉ Phỉ dù là người phương bắc tính tình ngay thẳng nhưng lại có tướng mạo uyển chuyển hàm súc của các cô gái phương nam, mặt mày thanh tú, mũi đẹp như vẽ, mái tóc dài phủ lên hai bờ vai. Nếu nàng không phải mặc một bộ đồng phục cảnh sát thì giống như cô gái trong bức tranh “cô gái trong mưa” của Chu Trang Thủy.

Trang Duệ lúc này đã đi đến, hắn nhìn rõ bộ dạng của Miêu Phỉ Phỉ thì cũng có chút sững sốt, nhưng hắn có khả năng không chế cao hơn Dương Vĩ, vì vậy thăm dò cùi chỏ huých đại ca, lúc này Dương Vĩ mới tỉnh hồn trở lại, vội vàng đưa giấy phép lái xe đến.

- Dương Vĩ, người Trung Hải, hai mươi tám tuổi.

- Chưa lập gia đình, độc thân.

Dương Vĩ nghe thấy Miêu Phỉ Phỉ dùng giọng trong trẻo đọc ra tên tuổi của mình thì không khỏi cảm thấy xương cốt mềm nhũn, vì thế lên tiếng cắt đứt lời của nàng.

- Đây là bản phụ sao?

Miêu Phỉ Phỉ không quan tâm đến phản ứng của Dương Vĩ, nàng xem xét giấy phép lái xe trong tay rồi nhú mày nói, vì giấy phép lái xe thường có ghi rõ kinh nghiệm của người lái xe, giấy phép lái xe của người này không có gì, sợ rằng sẽ là giấy phép giả.

- À, bản chính đã bị cảnh sát giữ lại vài ngày trước, nhưng đồng chí cảnh sát à, phần ghi kinh nghiệm lái xe đã không còn chỗ trống, vì vậy phải thay mới.

Dương Vĩ lúc này mới ý thức được trước mặt mình là đồng chí cảnh sát giao thông, không phải là nhân viên hộ tịch, bây giờ cũng không phải lúc hắn giở trò tán tỉnh.

đọc truyện mới nhất tại .

Phần ghi kinh nghiệm lái xe chỉ là giấy trắng, vì cứ hai ba ngày Dương Vĩ lại phát sinh va quệt xe cộ, phần ghi chép đã dày đặc, cũng đã thay đổi nhiều lần, hôm nay không may là bản chính đã bị cảnh sát lấy đi, ngày mai hắn mới có thể tìm quan hệ và lấy ra được.

- Giấy phép không đầy đủ, rõ ràng là lái xe không có giấy phép, giam xe, ngài mai đến đội cảnh sát giao thông lấy xe về.

Miêu Phỉ Phỉ cũng không những muốn giam xe mà còn thuận tay lấy cả giấy phép lái xe của Dương Vĩ, vì cứ để ột người thế này tiếp tục lái xe, như vậy thật sự là không có trách nhiệm với tính mạng của quần chúng.

- Ôi, đồng chí cảnh sát, xe này là của tôi, cũng không phải là của anh ấy.

Trang Duệ vốn có chút hả hê nhưng bây giờ nghe nói giam xe thì chột căng thẳng, hắn vừa mua xe được một ngày mà đã bị cảnh sát giao thông đưa đi, tất nhiên hắn sẽ không đồng ý. Phải biết rằng đám cảnh sát giao thông suốt ngày chỉ muốn giam xe người ta, nếu tông xe hư hại thì không có vấn đề nhưng ai biết bọn họ giữ xe một ngày thì có chuyện gì xảy ra, Trang Duệ và Lưu Xuyên trước nay đi với nhau, hắn biết khá rõ về vấn đề này.

- Tôi chưa nói rõ sao? Con chó này là của anh à? Anh không biết ở thành phố không được nuôi chó lớn sao? Anh lấy giấy chứng nhận ra đây, nếu không tôi cũng đưa con chó này đi.

Trang Duệ vừa lên tiếng thì chọc vào tổ kiến, trong lòng thầm cảm thấy động tác của đại ca Dương Vĩ là khá nhanh, nếu không thì nữ cảnh sát này xảy ra vấn đề, cũng khó đối phó.

- Đồng chí cảnh sát, chân của cô đã bị thương, nếu không thì trước tiên chúng ta đến bệnh viện hoặc tìm một tiệm thuốc để xem xét, nếu không thì cô sao có thể lái xe đi?

Trang Duệ đưa giấy chứng nhận nuôi chó của mình ra rồi d nết th c t g c

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ quay đầu nhìn thấy gương mặt đầy kinh ngạc của đại ca Dương Vĩ, vì vậy mà hấn không khỏi bật cười nói:

- Tôi giúp cảnh sát Miêu thoa chút thuốc, đúng rồi, dầu hoa hồng đâu?

Cũng khó trách Dương Vĩ kinh hãi, vì với góc độ vừa rồi của hấn, lại chỉ có thể nhìn thấy lưng của Trang Duệ, lại nghe được những câu mập mờ, điều này làm cho hấn có trí tưởng tượng phong phú chột không tự giác nghĩ lệch sang phương diện khác.

- Cảnh sát Miêu?

Mới đó mà ngay cả họ gì cũng biết, sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Dương Vĩ càng nhận định hai người này có gian tình, rõ ràng là hấn quá bị thương, tự mình chạy vài kilomet lấy dầu hoa hồng nhưng lại để cho Lão Yêu đến trước một bước để “hốt hàng”.

Trang Duệ nhận lấy dầu hoa hồng trong tay của Dương Vĩ, sau đó lại ngồi xổm xuống, đổ dầu hoa hồng ra tay, dùng sức chà xát cho nóng rồi lại thoa lên cổ chân của Miêu Phỉ Phỉ, động tác rất thuần thục, có vài phần phong thái của thầy thuốc.

Thật ra khi Trang Duệ dùng linh khí để trị liệu thì Miêu Phỉ Phỉ sẽ không còn cảm giác đau đớn, mà lúc Trang Duệ và Dương Vĩ nói chuyện với nhau thì nàng cũng thử nhúc nhích cổ chân, ngoài vẫn còn có chút sưng đỏ thì không còn gì khác lạ. Nàng không biết là Trang Duệ chỉ dùng một lượng linh khí rất nhỏ, nếu không thì chút dấu vết sưng đỏ cũng sẽ biến mất.

Sau khi dầu hoa hồng tiếp xúc với làn da thì Miêu Phỉ Phỉ chợt cảm thấy mát lạnh, sau đó lại cảm thấy nóng lên giống như lòng bàn tay của Trang Duệ có ma lực, một luồng khí nóng từ chỗ chân bùng ra, điều này làm nàng thoải mái đến mức thiêu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng. Điều này làm cho Dương Vĩ ở bên cạnh chột gây cả người, thì ra tán gái cũng phải áp dụng chiêu thức như vậy, vì thế mà trong lòng rất hồi hận, dầu hoa hồng là do mình lấy ra, sao lại để cho Lão Yêu sử dụng như vậy?

Miêu Phỉ Phỉ đeo giày vào, nàng thử xuống đất đi lại, quả nhiên không còn đau, vì vậy mà nàng có chút kính trọng Trang Duệ. Theo như những gì nàng dự đoán thì bị thương ảnh hưởng đến gân cốt thì ít nhất cũng phải mất trăm ngày tịnh dưỡng, còn phải nghỉ ngơi vài tháng, không ngờ Trang Duệ lại chữa trị dứt điểm như vậy.

- Cảm ơn anh, y thuật của nhà anh quả nhiên rất inh.

Miêu Phỉ Phỉ cũng biết mình bị chiếc xe Grand Cherokee kia suýt húc phải cũng không phải là lỗi của Trang Duệ, vì thế mới nói ra hai chữ cảm ơn.

- Y thuật gia truyền sao? Lão Yêu, cậu cũng không có...

- Anh Vĩ, sao còn chưa cảm ơn cảnh sát Miêu đại nhân đại lượng, người ta đâu còn so đo với anh em chúng ta nữa.

Trang Duệ vội vàng lên tiếng cắt đứt lời của Dương Vĩ, Miêu Phỉ Phỉ lúc này khó khăn lắm mới bỏ qua, vì vậy hấn liên tục nháy mắt với Dương Vĩ, bây giờ cũng không phải là lúc thảo luận về vấn đề này, cần phải lái xe đi trước thì hơn.

Dương Vĩ cũng là người tâm tính sáng rực, hấn nghe thấy vậy thì nhanh chóng nói với Miêu Phỉ Phỉ:

- Cảnh sát Miêu, hôm nay là tôi không đúng, lái xe không cẩn thận, chúng tôi cũng đã biết mình sai, hy vọng cô đại lượng bỏ qua cho.

Dương Vĩ vốn định nói lời thô tục nhưng đến bên miệng lại nuốt vào trong bụng, hấn thấy như vậy là bất nhã. Nhưng Miêu Phỉ Phỉ cũng nghe và hiểu, cũng không quá tức giận.

- Tôi sẽ không giữ xe...

- Cảm ơn cảnh sát Miêu, cô thật sự quá tốt, nói là giữ lời...

Trang Duệ dùng giọng vui sướng nói.

- Nhưng giấy phép lái xe của anh này thì tôi giữ lại, ngày mai đến phòng cảnh sát giao thông để đưa tin, khi nào vượt qua kiểm tra thì đến tìm tôi lấy giấy phép về, tôi thuộc trung đội cảnh sát giao thông phân khu.

Miêu Phi Phi nói như vậy làm cho Dương Vĩ thật sự uể oải, giữ lấy giấy phép lái xe lại thì giống như giữ mệnh sống của hắn. Khi hắn định mở miệng cầu xin thì chợt nghĩ ra vấn đề, mình và cô gái này sẽ phải gặp lại nhau lấy giấy phép lái xe, chẳng phải sẽ thêm quen thuộc sao? Vì vậy mà hắn chợt chuyển giận thành vui, liên tục ngắc đầu.

Thật ra nếu bàn về kỹ thuật lái xe, tuy Dương Vĩ thật sự hơi yếu nhưng cũng rất cẩn thận, hắn chạy sẽ không quá bốn mươi kilomet một giờ. Hơn nữa người Trung Hải vốn có tính chậm chạp, chạy xe vài năm thường không phát sinh sự cố gì, trên cơ bản chỉ là vài vấn đề như dừng vào sau xe của người ta trầy chút sơn mà thôi. Vừa rồi chẳng qua con đường này quá vắng, ít xe qua lại, mà Dương Vĩ lại đặc ý quên hình nên suýt nữa đã gây họa.

- Đàn ông đúng là có bệnh, bị giữ giấy phép lái xe mà còn vui vẻ như vậy.

Miêu Phi Phi thầm oán một câu, nếu như lời nói này Dương Vĩ nghe được thì sẽ nhất định chịu đả kích rất lớn. Nàng lại mở miệng nói:

- Phí sửa chữa xe máy của tôi khi đó sẽ được ghi trong hóa đơn tiền phạt, chính anh đến ngân hàng đóng tiền, trong khoảng thời gian mười lăm ngày phải nộp phạt.

Miêu Phi Phi nói xong thì cũng không quan tâm đến Dương Vĩ đang gật đầu như gà mổ thóc, nàng khẽ gật đầu với Dương Vĩ, sau đó leo lên xe máy nghênh ngang bỏ đi. Nhưng nàng cũng không phải đi tuần tra mà quay về biệt thự của mình ở nơi đây, nàng có được lý do khó kiếm, chắc chắn phải xin nghỉ vài ngày. Chuyện xin nghỉ thì rất dễ dàng với nàng, vì ai cũng biết nàng xuống tuyến dưới để mạ vàng, cũng không ai vì vài ngày nghỉ mà làm khó cho nàng.

- Điều này...Điều này là có gì xảy ra, Lão Yêu, cậu nói tôi chạy đi nửa ngày, cầm dầu hoa hồng đến cũng dùng cho cô ấy, nhưng tôi không nhận được câu cảm ơn nào, ngược lại còn bị cô ấy giữ lại giấy phép lái xe, cô gái này...

- Được rồi, anh Vĩ, sau này anh nên lái xe cẩn thận một chút, hành vi của anh hôm nay thiếu chút nữa đã thương người. Tôi thấy anh cũng nên không được phép lái xe vài ngày, nên xem xét lại, nếu không sợ rằng sẽ có ngày sinh chuyện.

Trang Duệ cắt đứt lời của Dương Vĩ, hắn tận tình khuyên bảo vài câu, trong lòng thầm nghĩ kỹ thuật lái xe quá kém nhưng lúc nào cũng muốn tự mình cầm lái, vì cha mẹ Dương Vĩ đã sắp xếp nhiều lái xe nhưng đều bị từ chối.

- Được rồi, đi thôi, Lão Yêu, anh sẽ đưa cậu đi chơi, coi như đón gió tẩy trần.

Dương Vĩ đồng ý một câu, sau đó lại khẽ quay đầu bước đi. Dù sao thì giấy phép lái xe của hắn đã bị giữ lại, cũng không thể lái xe, nhưng hắn vẫn có thói quen leo lên ghế tài xế, lúc này mới nhớ mình không còn giấy phép lái xe, vì vậy mà không khỏi tức giận nhường chỗ cho Trang Duệ, ngồi xuống vị trí tay lái phụ.

- Bạch Sư, về thôi.

Trang Duệ hô lên một tiếng, Bạch Sư không biết chạy đi đâu chợt phóng ra giống như một tia chớp màu trắng, sau đó chui lên chiếc xe đã mở cửa.

- Đây, Lão Yêu, con chó Ngao này thật sự tốt hơn của Cường Tử.

Dương Vĩ nói đến Cường Tử, Trang Duệ đã từng gặp người này vài lần, tên này cả ngày chỉ thích nuôi chó chọi chim, là loại người đóng phim không cần hóa trang.

- So sánh với Bạch Sư của tôi sao, đại ca, Tiểu Bạch Sư của tôi có giá hơn bốn chục triệu, thứ chó cỏ của Cường Tử mà cũng được gọi là Ngao Tây Tạng sao?

Trang Duệ dùng giọng khinh thường nói, Dương Vĩ cũng không biết rõ vấn đề này, vì vậy mà vội vàng truy vấn. Trang Duệ vừa lái xe vừa nói ra tình huống của mình hai tháng qua, lựa chọn những chi tiết thích hợp

nhất để nói ra, điều này làm cho Dương Vĩ rất thỏa mãn, sau đó lại oán trách Trang Duệ đến Tây Tạng mà không gọi mình theo.

Trải qua sự việc vừa rồi thì thật sự khá mất thời gian, lúc này hai người chạy ra khỏi con đường dẫn vào khu biệt thự và tìm một nhà hàng, tùy tiện ăn vài món, sau đó gọi thêm vài món và một thùng bia đưa lên xe. Bọn họ lần này về nhà mới của Trang Duệ, hai anh em sẽ uống một chút, theo như lời anh Vĩ thì rượu là nhất định phải uống.

...

- Đây đại ca, anh có thể cho ra một địa chỉ cụ thể được không? Tôi sẽ tự tìm đường, không cần chỉ đường.

Trang Duệ vừa lái xe vừa dùng giọng bất mãn nói với Dương Vĩ, hai người cơm nước xong đã hơn mười giờ, dưới sự chỉ đường của Dương Vĩ thì hắn thật sự không tìm được nhà, nhưng đối phương lại cứ muốn cho hắn một niềm vui bất ngờ, vì vậy mà không chịu nói địa điểm cụ thể cho hắn dễ tìm.

- Khu dân cư này gọi là Thúy Uyển, ở phía bên này, cậu cũng biết đấy, tôi cũng không quen thuộc chỗ này, hình như chỉ cần quẹo phải là đến nơi thì phải.

Dương Vĩ xấu hổ sờ mũi, hắn nào có quen thuộc nơi đâu, trừ nhà của hắn thì còn quen thuộc, căn bản những nơi khác thì bó tay.

- Thôi đi, nếu tiếp tục đi theo lời anh chỉ thì tối nay khỏi ngủ.

Trang Duệ không quan tâm đến phản ứng của Dương Vĩ, hắn quẹo trái, vì hắn sớm biết khu dân cư Thúy Uyển, nếu Dương Vĩ nói sớm thì xong việc lâu rồi.

Khu dân cư Thúy Uyển là một khu chung cư cao tầng tương đối sớm ở Trung Hải, khá gần nội thành, không

Một nhân viên thể chấp tài sản của ngân hàng thấy Bạch Sư đi theo sau lưng Trang Duệ, không khỏi muốn vươn tay ra định vuốt ve đầu của nó, chợt bị nó xông đến làm cho ngã lún ra đất. Phải biết rằng bây giờ Bạch Sư mới hơn hai tháng tuổi, lúc này thân hình không khác gì chó béc giê Đức, nhưng sức lực thì cực mạnh, khi Trang Duệ đùa giỡn thường bị nó ép xuống dưới.

Lúc này Tiểu Bạch Sư dựng đứng lông trên người, nó há miệng định cắn cổ đối phương, nếu nó cắn xuống thì hoàn toàn có thể phá vỡ cổ họng của đối phương.

- Bạch Sư, quay lại.

Trang Duệ càng hoảng sợ, hấn vội vàng tiến lên ôm đầu Tiểu Bạch Sư rồi trấn an nó, mà vị nhân viên ngân hàng kia đã sợ ngây người, vẫn nằm trên mặt đất mà chưa đứng lên được.

- Cậu Trang, đây là Ngao Tây Tạng sao? Trời ạ, đúng là lợi hại, nếu ngày đó có nó thì ba tên cướp rõ ràng là toi công.

Mãi đến khi Tiểu Bạch Sư yên tĩnh trở lại thì mọi người mới phục hồi tinh thần, đều mở miệng khích lệ Tiểu Bạch Sư. Lúc này nó lại đang ghé đầu vào chân Trang Duệ, bộ dạng khôn khéo đáng yêu như một con thú cưng, cũng không còn bộ dạng ngao ngược và khủng bố vừa rồi.

Trang Duệ dùng ánh mắt có chút bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bạch Sư, tiểu tử này bình thường khôn khéo làm hấn quên đi nó là Ngao Vương Tuyết Sơn, chỉ là cảm thấy mình bị mạo phạm thì sẽ lộ ra vẻ hung dữ. Bây giờ có mình ở đây thì không sao, nếu không có mặt mình, sợ rằng tên này sẽ cắn người không chút do dự.

- Quản lý Trang, mời uống trà.

Sau khi làm xong công tác tiếp nhận tài sản với nhân viên ngân hàng, mọi người đều cáo từ, lúc này một Diễm Đường Hành khá rộng chỉ còn lại hai bảo vệ và Trang Duệ. Tư Linh đưa trà đến dùng ánh mắt nhút nhát nhìn Trang Duệ, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, lúc này bộ lông xù lên của Tiểu Bạch Sư cũng đã trở lại như thường.

- Được, cảm ơn cô, chú Đức có ở đây không?

Trang Duệ nhận trà và dùng giọng khách khí nói, hấn đang thầm buồn bực, theo lý mà nói thì chuyện giao tiếp tiền bạc và tài sản với ngân hàng là của Tư Linh, không may hôm đó nàng về sớm, rõ ràng nói là bỏ rơi nhiệm vụ thì mới đúng, không ngờ cô nàng còn chưa bị sa thải, vẫn còn tiếp tục công tác, điều này làm cho hấn có chút bất ngờ.

- Quản lý Trang, chú Đức còn chưa đến, nhưng có lẽ cũng sắp đến rồi.

Tư Linh dùng giọng cẩn thận trả lời Trang Duệ, không biết vì sao lần này nhìn thấy Trang Duệ thì giống như khác trước, đối phương uy nghiêm lên rất nhiều, thật sự có hương vị của một lãnh đạo, khí chất này cũng không phải vì Trang Duệ mặc tây trang mà có được.

- Tiểu Trang, lúc này đã là quản lý mà đi làm vẫn sớm hơn so với tôi, khá tốt, ha ha...

Tiếng cười cỏi mở của chú Đức từ bên ngoài truyền vào, Trang Duệ vội vàng tiến lên nghênh đón, chú Đức mặc một bộ áo thanh sam kiểu cũ, chân đeo đôi giày vải, tinh thần quắc thước, có vài phần tiên phong hào cốt.

- Này, tiểu tử này rất tốt, Tiểu Trang, cậu lấy từ đâu vậy?

Chú Đức nhìn thấy Tiểu Bạch Sư thì có vài phần ngưng trọng, ánh mắt của lão không giống như những nhân viên thể chấp của ngân hàng, chỉ cần liếc mắt là biết Tiểu Bạch Sư bất phàm.

- Chú Đức, điều này nói ra thì có vẻ khá mất thời gian, cháu có mang đến cho chú vài thứ tốt để cho chú xem xét.

Trang Duệ nở nụ cười chân thành trả lời, bình thường chú Đức như một vị trưởng bối của hấn, tất nhiên hấn cực kỳ kính trọng lão.

- À, xem ra cậu thật sự thông suốt, nghề đồ cổ của chúng ta không phải chỉ là đấu với trời, thậm chí còn đấu với người, bên trong có nguồn vui thú rất lớn. Đến phòng làm việc của cậu thôi, hai chúng ta sẽ từ từ bàn chuyện.

Chú Đức khoát tay áo tỏ ý đề cho Trang Duệ đưa những món kia lên lầu hai, ở góc cầu thang lầu hai có bảo vệ canh gác.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Lầu hai của Điện Đường Hành ngoài một khu được dùng để cất giấu vật phẩm thì cũng là phòng làm việc của vài vị giám định sư và quản lý. Trước kia chú Đức là quản lý của Điện Đường Hành, bây giờ biết rõ Trang Duệ sắp đi làm, vì vậy mà cho người thu dọn một chút.

Đẩy cửa phòng ra, trước mặt là một chiếc bàn lớn, bên trên là một chiếc máy tính mới tinh, trước bàn rộng là một bộ ghế sa lông vây quanh một chiếc bàn trà thủy tinh trong suốt. Trang Duệ đi qua một vòng, hẳn phát hiện trong phòng có nhà vệ sinh và một gian phòng ngủ nho nhỏ, có thể sử dụng để nghỉ ngơi vào lúc giữa trưa.

- Thế nào? Tiểu Trang, phòng làm việc này thật sự khá hơn so với tôi, cảm giác làm quản lý là rất tốt chứ?

Chú Đức nhìn vẻ mặt vui vẻ của Trang Duệ rồi dùng giọng đùa giỡn nói.

- Chú Đức, sao cháu có thể không biết xấu hổ như vậy, nếu không thì hai chúng ta đổi phòng nhé?

Trang Duệ vội vàng nói.

- Đừng, cứ như vậy là được, chiếc ghế này của cậu tôi ngồi vào cảm thấy không thoải mái, lấy những thứ cậu đem đến cho tôi xem thế nào?

Chú Đức lắc đầu nói, phòng làm việc của lão bố trí có chút hương vị cổ điển, bên trong bày đầy các màu sắc cổ xưa, lão tình nguyện ở trong một gian phòng như vậy.

- Chú Đức, chúng ta vừa trò chuyện vừa xem, cháu làm quản lý mà hai mắt tối đen, cái gì cũng không biết; chú nhất định phải chỉ điểm cháu vài câu, nếu không thì chú kiêm cả vị trí quản lý này đi.

Trang Duệ cười hì hì đi ra đóng cửa lại, sau đó đặt những thứ trong tay lên bàn trà, tư chất và kinh nghiệm của hẳn là quá kém, không có sự giúp đỡ của chú Đức thì hẳn căn bản không có cơ hội làm quản lý.

- Này, Tiểu Trang, không phải cậu đã nói chỉ có hai câu đối thôi so? Thế nào lại có một bộ ấm tử sa thế này nữa? Tôi hình như đã thấy qua nó ở chỗ nào đó rồi, cậu chờ chút, để tôi suy nghĩ xem...

Chú Đức cũng không khách khí mà trực tiếp mở hộp của Vb. và lấy ra một chiếc ấm tử sa, lão ngậy cả người, sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần và đánh giá cẩn thận. Trang Duệ cũng không nói lời nào, hẳn đứng đây đun một bình nước sôi.

- Hi, đây không phải là vật của lão Tử Yếu Tiên kia sao? Thế nào lại vào tay cậu rồi?

Chú Đức dùng hai bàn tay đầy gân xanh khẽ vỗ lên bàn trà, điều này làm cho Trang Duệ đang đun nước giật cả mình, ngay cả Tiểu Bạch Sư đang ở ngoài cửa cũng nhảy dựng lên, phát ra tiếng gầm khê.

Trang Duệ vội vàng đi đến nhìn xuống bàn trà, may mà lớp thủy tinh rất dày, nếu không thì sẽ bị đập nát mất.

- Chú Đức, ngài cũng phải cẩn thận một chút, nếu đập vỡ bàn trà cũng không có vấn đề, nhưng tay chú mà bị thương thì rất mệt.

- Tôi đã nói không thích gian phòng này, không chịu dùng bàn gỗ mà đặt vào bàn thủy tinh. Đúng rồi, Tiểu Trang, tôi nói không sai đấy chứ? Đây là bộ ấm của Chu Khả Tâm, là thứ từng được Chu Khả Tâm đưa đến hội chợ triển lãm gốm sứ toàn quốc, tôi đã từng nhìn thấy trong tay của Tiên Diêu Tư.

Chú Đức dùng giọng oán trách nói một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trang Duệ, chờ đối phương nói ra đáp án. Ấm tử sa là một hạng mục phụ, chú Đức là người công tác trong ngành vài chục năm, tất nhiên sẽ không nhìn lầm/

Trang Duệ nghe vậy thì thật sự rất bội phục chú Đức, chỉ chưa đến ba phút mà đã không những nói ra lai lịch và xuất xứ của ẩm trà tử sa, công phu này cũng không phải Trang Duệ chẳng biết gì có thể giả vờ được.

- Ngài nói không sai, thứ này cháu đánh cuộc thắng từ tay của ông chủ Tiền, có lẽ lúc này ông chủ Tiền Diêu Tư vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Trang Duệ giơ ngón tay cái lên với chú Đức, sau đó hắn nói ra kinh nghiệm đi dạo trong chợ đồ cổ Miếu Phu Tử cho chú Đức, tất nhiên hắn sẽ không nói đến vấn đề dị năng, hắn chỉ nói rằng khi mình cầm ẩm tử sa thì thấy vẻ mặt Trang Duệ thật sự căng thẳng, vì thế mới thắng cuộc.

- Tốt, tốt, tốt, lão già kia lại thua, vì trước nay thứ nào vào tay hắn thì chỉ có vào mà không ra. Trừ khi cậu bỏ tiền mua, nếu không thì đừng hòng có được thứ gì. Không ngờ lão lại đưa cho cậu một ẩm trà tử sa, lần sau nếu gặp lại Tiền Diêu Tư, tôi nhất định phải làm cho đối phương mất mặt.

Chú Đức giống như cũng có chút va chạm với Tiền Diêu Tư, lúc này lão khẽ cười nói, nếp nhăn trên mặt mở ra, có lẽ là cảm thấy rất thoải mái.

Sau khi cười Tiền Diêu Tư một lúc, chú Đức nói với Trang Duệ:

- Cậu đưa thiên châu ra cho tôi xem một chút.

Nếu nói trong lòng Trang Duệ tín nhiệm nhất là ai thì chú Đức tuyệt đối là một trong số đó, đã hơn nhiều năm ma sát, hắn biết ông lão này rất tốt với mình, thuần túy xuất phát từ tâm tư bảo vệ, không có pha trộn bất kỳ lợi ích nào ởbene trong. Trang Duệ nghe vậy thì lấy chuỗi thiên châu xuống đưa cho chú Đức mà không chút do dự.

Chú Đức khoát tay nói:

- Đặt trên bàn, thứ này chỉ có thể xem mà thôi.

Chú Đức cũng hiểu rõ điều kiêng kỵ của thiên châu.

Lúc này nước đã sôi, những tiếng túi tút vang lên, Trang Duệ vội vàng đi đến rút phích cắm, đúng lúc điện thoại trong túi quần vang lên. Hắn đưa mắt nhìn, số điện thoại xa lạ đến từ Trung Hải, hắn cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp nhấn nút nghe.

- Alo, anh là Trang Duệ phải không? Tôi là Miêu Phỉ Phỉ...

Trong điện thoại vang lên giọng nói của một cô gái làm cho Trang Duệ cảm thấy khó hiểu, Miêu Phỉ Phỉ là ai?

147. Chương 147 : Dạy Bảo.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

đọc truyện mới nhất tại .

Chương 147: Dạy bảo.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trí nhớ của Trang Duệ gần đây là rất tốt, chỉ cần hắn nghe thấy qua một cái tên hay một con số tương đối gần gũi có thể ghi lại trong đầu, nhưng cái tên Miêu Phỉ Phỉ này quá xa lạ, hắn có thể khẳng định mình chưa từng nghe qua, nhưng âm thanh trong điện thoại lại có vài phần quen tai.

- Này, sao anh không nói lời nào? Tôi là Miêu Phỉ Phỉ.

Trong điện thoại tiếp tục vang lên giọng nói trong trẻo, giống như Trang Duệ phải biết đến Miêu Phỉ Phỉ mới đúng.

- Thật xin lỗi, cô gọi lộn số rồi, tôi không biết Miêu...Chờ chút, ủa, ngài là cảnh sát Miêu sao?

Trang Duệ đang định cúp điện thoại thì trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh một nữ cảnh sát thanh tú, sau khi kết hợp với âm thanh quen thuộc này, hần chợt đoán ra thân phận của đối phương, từ cô cũng chuyển thành từ “ngài”.

Biểu hiện của Trang Duệ thật sự làm cho Miêu Phỉ Phỉ đang cầm điện thoại cảm thấy không hài lòng, nàng nói ra hai lần thì đối phương mới nhớ, điều này chứng minh ngày hôm qua hần không thêm quan tâm đến mình. Nhưng nàng cũng không ngờ rằng mọi người bình thường tương phùng, tình huống chỉ như gió thổi mây trôi, chẳng ai có thể nhớ kỹ cho được.

- Này, cảnh sát Miêu, ngài khỏe chứ? Xin hỏi ngài có gì cần dặn dò sao? Đúng rồi, sao cô biết số điện thoại của tôi?

Trang Duệ tự cảm thấy từ sáng đến giờ mình không phạm luật giao thông, cũng không biết vị nữ cảnh sát giao thông này tìm mình làm gì, hơn nữa có thể khẳng định ngày hôm qua hần cũng không ngốc để lại số điện thoại cho Miêu Phỉ Phỉ.

- Điều này...Chính là...Thật ra cũng không có chuyện gì, tôi chỉ muốn đi dạo chơi ở Trung Hải, chỉ là không biết đi nơi nào, muốn gọi điện thoại hỏi thăm anh, để xem anh có rảnh hay không, có thể theo tôi đi dạo một vòng được không? Mà có làm phiền anh không?

Miêu Phỉ Phỉ nói xong những lời như vậy thì cực kỳ mất tự nhiên, chính mình cũng không có ý gì khác lạ, vì sao lại khó mở miệng như vậy, giống như có gì cần cầu khẩn vậy.

Miêu Phỉ Phỉ dùng danh nghĩa chân bị thương để xin nghỉ năm ngày, nàng định quay về Bắc Kinh họp mặt với những anh chị em trong đội cảnh sát hình sự trước đó của mình, nhưng hôm qua nàng gọi điện thoại cho bố, ông ấy nói có thương tích thì cần phải tĩnh dưỡng, không được chạy lung tung. Điều này làm cho Miêu Phỉ Phỉ bức bối nổi nóng với ông trong điện thoại, nhưng tất cả chỉ là trứng chọi đá, bố nàng nói lời uy hiếp, bắt nàng phải lựa chọn phương án ở lại Trung Hải.

Miêu Phỉ Phỉ có tính cách hoạt bát, nàng thật sự khó thể nào cứ ở mãi trong nhà, nếu năm ngày nghỉ mà như vậy thì thật sự không biết là tốt hay xấu. Tối qua nàng đã nghĩ mãi mà không biết đi đâu chơi, sáng sớm hôm nay thấy giấy phép lái xe của Dương Vĩ, vì vậy mà không khỏi có ý nghĩ mới, Trang Duệ kia hình như cũng không quá đáng ghét, có thể để hần làm hướng dẫn viên du lịch để đi dạo chơi ở Trung Hải vài ngày.

Phải biết rằng Miêu Phỉ Phỉ đến Trung Hải làm việc đã ba tháng, lại có một chức vụ lãnh đạo nhỏ, mỗi ngày một là ra đường hai là ở nhà, thứ nhất là không có thời gian đi chơi, thứ hai cũng không có ai thích hợp với nàng, vì vậy chưa từng đến bất kỳ địa điểm vui chơi nào.

Sở dĩ Miêu Phỉ Phỉ tìm Trang Duệ cùng đi vì cảm thấy đây là một kẻ thành thật phúc hậu, hơn nữa còn nói đúng tiếng phổ thông phương Bắc, trao đổi rất thoải mái, ít nhất cũng không cần phải đoán ý nghĩ lời nói của đối phương. Khi ở trong đội cảnh sát giao thông thành phố Trung Hải, các đồng chí nói mười câu thì Miêu Phỉ Phỉ phải suy đoán mất chín câu, thật sự rất khó nghe.

Tuy Miêu Phỉ Phỉ không có phương thức liên lạc với Trang Duệ và Dương Vĩ, nhưng chút chuyện nhỏ đó cũng không làm khó được nàng, vì vậy nàng gọi điện thoại cho hệ thống yêu cầu kiểm tra tư liệu về Dương Vĩ. Sau khi có số điện thoại của Dương Vĩ, nàng gọi cho đối phương, lại từ miệng người này mà biết được số điện thoại của Trang Duệ. Hôm qua Dương Vĩ uống hơi nhiều, mãi đến khi báo số điện thoại của Trang Duệ thì cũng không biết là ai điện thoại đến, hần vẫn nằm lì trên giường, tiếp tục đánh cờ với Chu Công.

- Này, anh còn nghe máy đó không? Anh đừng hiểu lầm, tôi có vài ngày nghỉ, chỉ là không có việc gì làm, muốn tìm bạn ra ngoài đi dạo, anh không muốn thì cũng không sao.

Trang Duệ ở bên này nghe thấy vậy thì có chút buồn bực, tìm người đi dạo sao? Điều này làm cho hần cảm thấy thật sự khó tưởng, hần sống sót một lúc lâu, cũng không nói gì, mãi đến khi trong điện thoại vang lên âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ thì hần mới tỉnh lại, vì vậy vội vàng nói:

- Cảnh sát Miêu, hôm nay ban ngày tôi không có thời gian, tôi đã nghỉ hai tháng, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cũng không thể trốn việc. Thế này nhé, tối nay tôi mời cô đi dùng cơm, coi như nhận lỗi với cô về chuyện hôm qua.

Hai tháng qua Trang Duệ đã thật sự phát triển trí thông minh rất mạnh, nếu là trước kia thì hẳn nhất định sẽ cố gắng suy xét xem cô cảnh sát kia có ý với mình không, bây giờ hẳn lại biết sự việc giống như những gì Miêu Phỉ Phỉ nói, người ta thật sự là rảnh rỗi nhàn chán muốn tìm người đi cùng cho vui. Mỹ nữ có lời mời, dù không có ý gì khác thì Trang Duệ cũng không thể từ chối, hơn nữa hẳn cũng muốn lấy giấy phép lái xe về cho đại ca Dương Vĩ.

- Cũng không phải anh tông vào tôi, cũng không cần anh phải xin lỗi. Nói cho bạn anh biết, nếu không chịu khó rèn luyện kỹ năng lái xe thì đừng hòng lấy bằng về, anh ấy không có trách nhiệm với tính mạng của mình nhưng tôi còn phải chịu trách nhiệm với tính mạng của nhân dân, đây là vấn đề nguyên tắc, không thể nói đến nhân tình. Nhưng anh muốn mời tôi dùng cơm, tôi cũng chỉ có thể hãnh diện đến mà thôi. À, cơm nước xong chúng ta có thể ra ngoài đi dạo, anh nói địa chỉ đơn vị cho tôi biết, đến tối tôi trực tiếp đến tìm anh.

Miêu Phỉ Phỉ nói trong điện thoại như súng máy, nàng nói một khá nhiều, căn bản không cho Trang Duệ cơ hội chen vào, điều này làm cho hẳn thầm đổ mồ hôi hột. Không ngờ cũng có lúc mình rơi vào tình cảnh này, được một cô gái chủ động mời đi dạo, hơn nữa đối phương còn là một cảnh sát giao thông, đúng là quá quý dì.

Trang Duệ đưa mắt nhìn, lúc này chú Đức đã giám định xong thiên châu, đang đợi mình pha trà. Vì vậy hẳn cũng không muốn nhiều lời, vì vậy mà nhanh chóng báo ra địa chỉ của Điện Đường Hành rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

- Sao vậy? Là cô gái nào điện thoại đến à?

Chú Đức tuy già nhưng vẫn rất tinh ý, chỉ cần nhìn vẻ mặt của Trang Duệ thì biết ngay vấn đề là gì. Trước kia lão cũng từng giới thiệu một cô gái cho Trang Duệ, nhưng cô gái kia ngại chức vụ của hẳn quá thấp, hơn nữa lại không nhà không xe ở Trung Hải, vì vậy sau khi tiếp xúc hai lần thì biến mất không chút tăm hơi, điều này làm cho chú Đức cảm thấy rất xấu hổ.

- Không có gì, chú Đức, chú cũng đừng dùng ánh mắt như vậy để nhìn cháu, quen biết các cô gái cũng không phạm pháp. À, trà ngon lắm, chú Đức, trà của chú lấy từ đâu vậy?

Trang Duệ ngồi xổm xuống dùng hai ngón tay nhấc nắp ấm tử sa, sau đó đưa lên mũi ngửi, một mùi hương thơm ngát bùng vào trong mũi, vì vậy mà nhin không được phải mở miệng nói.

- Tiểu tử cậu rất may mắn, hôm qua có một người bạn đến thăm tôi, đưa đến cho tôi chút trà ngon, hôm nay vừa lúc đưa đến đây, tôi còn chưa kịp về phòng làm việc của mình, chẳng phải bị cậu kéo sang đây sao?

Chú Đức chỉ vào một gói giấy đã mở trên bàn, Trang Duệ nhìn kỹ lại, chính giữa chính là một khối gì đó đen sì, dù nhìn thế nào cũng không ngờ đó là trà.

Trang Duệ thật sự không tin mùi hương vừa xông vào mũi mình là thứ trà đen sì này tạo ra, vì vậy mà rót cho chú Đức một ly, lại rót ỉnh một ly, khi uống vào miệng thì cảm thấy một hương vị nói không nên lời, tràn ngập đầu óc.

Hương vị của lá trà này thật sự khác hẳn bất kỳ loại trà nào mà Trang Duệ đã từng uống trước đó, vừa uống vào miệng đã có cảm giác giống như thuốc đông y, nhưng ngay đó lại bùng lên mùi hương nồng nặc, tràn ngập miệng lưỡi, trong miệng có cảm giác giòn ngọt, điều này làm cho đầu lưỡi của hẳn sinh ra cảm giác cực kỳ tươi mới.

Đắng vốn là một tính chất của trà, cổ đại tự xưng là trà đắng, đó là loại trà thời kỳ sớm nhất, thật sự khó thể nào uống trôi, nhưng thật sự là trước đắng sau ngọt, đạo lý này Trang Duệ cũng hiểu, nhưng hương vị của loại trà này bùng lên lúc đầu làm hẳn cảm thấy cổ quái, lúc đầu cũng làm cho hẳn sinh ra cảm giác giòn ngọt nơi đầu lưỡi.

- Thế nào? Tiểu Trang, trà này có hương vị rất đặc biệt, nói cho cậu biết, đây là trà Phổ Nhị, chúng ta cũng không được uống nhiều. Trà này cũng xem như là sản phẩm sơ tầm, chỉ một chút như vậy nhưng có giá

hơn mười ngàn, nếu là trà Phổ Nhị từ thời nhà Thanh, sợ rằng sẽ là báu vật vô giá.

Lời nói của chú Đức làm cho Trang Duệ hoảng sợ, chỉ một chút trà hai ba gam mà có giá hơn mười ngàn đồng, vừa rồi mình uống vào một ngụm chẳng phải mất vài trăm rồi sao?

- Chú Đức, có trà mắc như vậy sao? Người ta nói trà mới uống mới tốt.

Trang Duệ dùng giọng khó hiểu nói.

- Đó là những đồ uống đơn thuần, những lá trà bình thường để một hai trăm năm sẽ biến thành tro tàn, nhưng trà Phổ Nhị thì khác, để càng lâu thì mùi hương càng nồng và càng thuần, vì vậy có thể coi đó vật sưu tầm.

- Năm 1963 mở kho trà của cổ cung thì phát hiện nhiều loại trà đã thành tro bụi, chỉ còn trà Vạn Thọ Long Đoàn và Phổ Nhị là vẫn còn hoàn hảo, có thể nói là thứ “đồ cổ có thể uống”. Khi đó người ta lấy ra được hai mươi lăm kilogam trà Phổ Nhị, khoảng thời gian qua luôn được bảo quản cực kỳ nghiêm ngặt, nếu chỉ tính riêng phí bảo vệ đã đến con số hai chục triệu rồi, cậu có thể nghĩ lại xem, như vậy giá trị của nó là bao nhiêu?

Trang Duệ nghe chú Đức nói như vậy mà thật sự lú lẫm, hẳn thật sự không ngờ ngay cả lá trà cũng có thể sưu tầm, xem ra hiểu biết của mình cũng là quá nhỏ bé rồi.

- Tiểu Trang, vấn đề cậu vừa hỏi có thể trả lời từ loại trà này, cậu còn trẻ, lý lịch mỏng, không có căn cơ, điều này là nhược điểm của cậu. Nhưng tôi thấy cậu rất tốt, cảm thấy năng lực tiếp nhận sự vật mới lạ chung quanh là rất mạnh, hơn nữa ngộ tính là rất cao, điều này thật sự rất quan trọng. Trong ngành đồ cổ thì không có chút may mắn và ngộ tính, như vậy cả đời cũng không thể nào vượt ra khỏi cửa nhà mình.

- Làm việc cũng giống như uống trà, trước đắng sau ngọt, khổ tận cam lai, hai cậu sinh viên tốt nghiệp đại học nước ngoài trong Điển Đường Hành không quen nhìn cậu làm quản lý, mà cậu cũng cần nên ẩn nhẫn, cần nói ít xem nhiều, chờ khi cậu có năng lực, cũng có thể nói là tiềm long phi thiên, đột nhiên nổi tiếng, cậu hiểu ý của tôi không?

Trang Duệ khẽ gật đầu, hẳn tuy công tác ở đây khá lâu, vị trí quản lý là khá cao nhưng nó sẽ làm cho hắn thêm trưởng thành, dù là sau này Trang Duệ chọn lựa làm gì, đều có lợi mà vô hại.

- Chú Đức, bây giờ chú có thể thông báo những hạng mục và trách nhiệm công tác cho cháu được chứ?

Trang Duệ trước kia chỉ là người phụ trách tài vụ, nhưng hắn thấy chú Đức là quản lý mà suốt ngày chỉ uống trà tâm sự, giống như quản lý cũng không phải làm gì cả.

- Ha ha, mới đó đã muốn tiến vào trong công tác, thật ra Điển Đường Hành chúng ta chỉ có năm sáu người, quản lý rất đơn giản, trách nhiệm chủ yếu của quản lý chính là tiếp xúc đối ngoại, thiết lập mối quan hệ tốt đẹp và lâu dài với những cuộc đấu giá.

- Vì chúng ta là công ty đầu tư cấp dưới, cậu còn phải làm một phần báo cáo chế định hướng đi và mục đích đầu tư của Điển Đường Hành. Tất nhiên cậu là nhân sĩ tài chính kế toán chuyên nghiệp, điều này đối với cậu thì căn bản là không khó. Tiểu Trang, nếu phương án đầu tư của cậu được tiếp thu, hơn nữa còn có hồi báo dày, như vậy cậu sẽ có được phần trăm tiền thưởng rất cao, hai cậu sinh viên du học kia luôn chú ý đến vị trí quản lý, cũng vì phần tiền thưởng kia.

Chú Đức lên tiếng làm cho Trang Duệ hiểu rõ công tác sau này của mình, điều làm hắn không ngờ chính là kẻ làm quản lý thì có thể vạch ra phương hướng đầu tư cho Điển Đường Hành, chắc chắn đây là quy định của công ty, như vậy kiến nghị đó sẽ nhất định được coi trọng.

Hai tiểu tử du học trong miệng của chú Đức chính là hai vị Điển Đường sư của Điển Đường Hành, một người tên là Lại Kinh Đông, người này rất ít khi xuống đại sảnh, vừa đi làm là lên lầu hai. Tuy phòng tài vụ của Trang Duệ cũng ở lầu hai nhưng hầu như ít khi gặp mặt Lại Kinh Đông, Tư Linh và một cô nhân viên của Điển Đường Hành gọi Lại Kinh Đông là Lại Đắc Động (không muốn động). Lại Kinh Đông là người chuyên giám định những tác phẩm nghệ thuật của nước ngoài, những vật phẩm như vậy ở Điển Đường Hành cũng không nhiều, vì vậy mà công tác của hắn cũng rất an nhàn, cũng không biết ngày nào cũng trốn trong phòng làm việc để làm gì?

Một người còn lại ở Điển Đường Hành tên là Vương Nhất Định, người này am hiểu giám định những vật phẩm xa xỉ trong nước, ngược lại thì người này thường hay xuống lầu một, nhưng hẳn thường vui đùa âm ỉ với những nhân viên kinh doanh, căn bản chưa từng liếc mắt nhìn Trang Duệ.

Hai người kia đều đã hơn ba mươi tuổi, đã công tác ở Điển Đường Hành một thời gian, cũng đều có xuất thân chính quy. Nhưng hai vị này ngày thường tự mình là rất cao, luôn không được chú Đức chào đón, nếu không phải có nhiều vật phẩm xa xỉ, tác phẩm nghệ thuật của nước ngoài cũng cần được giám định, nếu không chú Đức đã sớm đuổi cổ hai tên kia đi rồi.

- Chú Đức, trước đó mục tiêu đầu tư trọng điểm của chú là thế nào?

Trang Duệ bây giờ thật sự rất xem trọng thị trường bất động sản, chỉ là đầu tư bất động sản thì đầu tư quá lớn, dù hẳn biết Điển Đường Hành có nhiều tiền nhưng cũng không nghĩ rằng thượng cấp sẽ phê chuẩn chỉ thị của mình, vì vậy lúc này hẳn muốn ổn định, trước tiên hỏi xem chú Đức có lời đề nghị nào không.

- Ông lão tôi sống cả đời mà chỉ hiểu về đồ cổ, tất nhiên ở phương diện đầu tư cũng có chút học hỏi, năm ngoái tôi đầu tư chủ yếu vào hai phương diện, một là đầu tư vào tiền, cũng không phải là tiền cổ, chính là những kỷ niệm tệ, năm trước đầu tư mười sáu triệu vào phương diện này, đến bây giờ tốc độ tăng đã là ba mươi phần trăm, xem như là rất tốt. Tiểu Trang, cậu biết năm ngoái tôi có bao nhiêu tiền thưởng không?

Chú Đức có chút đắc ý, năm ngoái khoản đầu tư của lão không được người ta coi trọng, thậm chí hai vị Điển Đường sư còn nói lời dị nghị, cũng dùng danh nghĩa cá nhân để đưa ra những lời đề nghị khác với công ty. Nhưng lãnh đạo công ty tín nhiệm chú Đức, vì vậy mà phê chuẩn đầu tư, quyết toán năm mới cách đây hơn hai tháng thật sự làm cho người ta kinh hãi vì tiền lời quá nhiều.

Chỉ là đầu tư như vậy đã làm cho Điển Đường Hành có lợi nhuận bốn triệu một trăm ngàn, vì vậy mà Vương Nhất Định và Lại Kinh Đông vốn rất khinh thường chú Đức lại càng ru rú trong phòng, rất xấu hổ khi đối mặt với chú Đức.

Trang Duệ vài tháng qua cũng công tác ở Điển Đường Hành, hẳn cũng không biết hướng đi tài chính mới của công ty vào lúc này là gì, vì vậy mở miệng hỏi:

- Chú Đức, đã bán đi số tiền kỷ niệm tệ kia rồi à? Sao không để lại để chờ tăng giá?

Trang Duệ thăm nghĩ đã có tiền thưởng được phát xuống, như vậy cổ kỷ niệm tệ kia đã được xử lý rồi.

- Bán đi mười triệu, giữ lại sáu triệu, nước trước tôi cũng chỉ cầm một triệu tiền thưởng. Tiểu Trang, công ty sẽ cho chúng ta một hạn ngạch hoa hồng là ba mươi phần trăm, tiểu tử cậu cần phải có hướng đi cho đúng, như vậy tương lai sau này sẽ ngày càng vinh quang, mua xe mua nhà ở Trung Hải cũng không phải là việc gì khó.

Chú Đức rõ ràng không biết tài sản hiện tại của Trang Duệ, cũng không biết lúc này Trang Duệ đã lái xe đi làm, nếu không thì lão sẽ chẳng nói lời này. Nhưng chú Đức cũng có lời chưa nói với Trang Duệ, số dĩ bán đi số tiền đầu tư đang sinh lợi cũng vì muốn cho Trang Duệ có tài chính để đầu tư theo hướng của mình, nếu không thì tài sản hiện tại đang ở trên một phương diện đầu tư cũ, Trang Duệ cũng khó thể nào cầm số tiền nào khác để đi đầu tư, vì vậy có thể nói lần này chú Đức rõ ràng quá thật tâm.

Chú Đức số dĩ đồng ý tiếp tục ở lại Điển Đường Hành cũng không phải vì tiền lương, vì với lão thì một triệu cũng không đáng, chủ yếu là vì công tác của Điển Đường Hành có thể tiếp xúc rất nhiều món đồ cổ, đối với một người mà cả đời đã si mê đồ cổ như lão thì thật sự là một chuyện tốt không thể hơn.

- Chú Đức, chú làm như vậy sẽ thiệt hại lớn cho chính mình, thật ra cuộc sống của cháu bây giờ đã rất tốt, hai tháng qua cháu mua được hai cổ vật, khi còn ở Bành Thành...

Trang Duệ nghe xong lời của chú Đức thì trong lòng rất cảm động, hành động của chú Đức lần này chẳng khác nào chia phần hoa hồng mỗi năm vài trăm ngàn ỉn. Hẳn suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói ra chuyện tìm được bản thảo của Vương Sĩ Trinh và bút tích thực của Đường Bá Hổ cho chú Đức.

- Hi, tôi thấy cậu hôm nay có biểu hiện rất trấn định, không có chút cảm giác hưng phấn của người mới đến nhận chức, thì ra bây giờ giá trị con người đã quá xa xỉ. Tiểu tử thôi, hai tháng qua cậu tìm được số cổ vật nhiều không kém so với những ông lão như chúng tôi, thì ra cậu còn đang mai phục tôi, đáng tiếc là những

thứ kia cậu đã bán, nếu không thì ông lão tôi đây cũng được mở mang tầm mắt. Không được, giữa trưa cậu phải mời khách, không làm thịt cậu không được.

Sau khi nghe xong lời nói của Trang Duệ thì hai mắt chú Đức chợt tỏa sáng, lão vỗ đùi thật mạnh, hai tháng kinh nghiệm vừa qua của Trang Duệ thật sự so sánh với những ông lão cả đời chơi đồ cổ như chú Đức cũng thật sự là khó có được, coi như nhiều đó cũng đủ để cho nửa đời còn lại được sống ấm no.

- Không có vấn đề, chú Đức, giữa trưa chú muốn đi ăn ở đâu cháu sẽ đi đến đó, cháu đây rất may mắn nhưng nếu không phải ngày thường ngài chỉ bảo, không có được tri thức về đồ cổ của chú, sợ rằng cháu cũng không biết đồ cổ là thứ gì.

Trang Duệ nhìn hót chú Đức mà mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, nhưng điều này lại được chú Đức tiếp nhận, vì thiên lý mã dễ kiếm nhưng Bá Nhạc thì khó tìm, chú Đức trước nay đều xem trọng và bồi dưỡng Trang Duệ phát triển trong ngành đồ cổ, bây giờ tên này đã thông suốt, tất nhiên cũng yên lòng.

- Đúng rồi, chú Đức, một hướng đầu tư nữa của chú là gì?

Trang Duệ thấy chú Đức có biểu hiện xuân phong đặc ý thì nghĩ rằng một phương diện đầu tư còn lại chắc chắn sẽ không lỗ vốn.

truyện copy từ

- Đó là đồ sơn mài Sơn Tây, cũng là một hạng mục đồ cổ, vài năm trước tôi đã sớm sưu tầm thứ này, năm 1996 có mua được một hộp sơn mài Sơn Tây rất đẹp, thu vào với giá bảy mươi mốt đồng tiền, bây giờ có thể bán ra với giá chín trăm ngàn.

- Tiểu Trang, cậu nghĩ lại mà xem, sau năm sáu năm thì thứ này sẽ lên giá bao nhiêu? Tôi thấy thị trường sẽ tiếp tục tăng giá, vì vậy mà năm ngoái đầu tư vào năm triệu, đặc biệt phái người đi Sơn Tây mua đồ sơn mài. Cậu cũng biết hướng đi của số tiền đó mới đúng chứ? Vì cậu làm sổ sách tài vụ mà?

Chú Đức nói làm cho Trang Duệ cảm thấy phát sốt, năm ngoái Trang Duệ chỉ là một nhân viên tài vụ, chỉ cần làm xong công tác và nhận lương mà thôi, hoàn toàn không quan tâm quá nhiều. Dù sao thì với chế độ giám sát tài vụ rõ ràng, hẳn sẽ không sợ có kẻ tham ô tài chính, cho đến lúc này chú Đức lên tiếng, hẳn mới chợt nhớ hình như mình làm một nhân viên tài vụ cũng không hợp cách.

- Đầu tư đồ sơn mài là phải lâu dài, ít nhất phải ba năm năm mới có hiệu quả, vì vậy nên sẽ cứ giữ lại như vậy, Tiểu Trang, đến lúc đó trái chín thì tôi sẽ tặng cho cậu hái.

Chú Đức nói làm cho Trang Duệ cảm thấy xúc động, đây là một người luôn bảo hộ mình, không có ý nghĩ về lợi ích và hiệu quả gì khác. Trang Duệ cảm thấy mình không thể cứ mãi tiếp tục che giấu, hẳn mở miệng nói:

- Chú Đức, cháu và một người bạn có đầu tư một Ngao viên ở quê nhà, hơn nữa còn đầu tư sang một vài lĩnh vực khác, thật ra trước kia muốn nghỉ việc ở Điện Đường Hành, nhưng cháu nghĩ muốn theo chú học hỏi kiến thức sưu tầm đồ cổ rồi mới quay về, vì vậy sau này còn công tác ở nơi này hay không thì cũng khó thể nói chính xác được.

Chú Đức nghe nói như vậy thì thật sự ngây người, lão thật sự không ngờ chỉ hai tháng không gặp mặt mà Trang Duệ lại có biến hóa dữ dội như vậy. Từ một nhân viên tài vụ mỗi tháng chỉ cầm vài ngàn tiền lương biến thành một người tự mở ra sản nghiệp ình, nhưng lão cũng rất tán thành ý nghĩ của Trang Duệ, người thanh niên thì cần phải xông pha như vậy.

- Được, như vậy cũng tốt, sau này những chuyện xấu xa cậu cũng đừng quan tâm, tôi sẽ cố gắng xử lý, cố gắng dạy bảo cho cậu. Được rồi, lát nữa chúng ta tổ chức họp, tôi sẽ nói chuyện với hai cậu kia, cậu không cần xen vào.

Chú Đức suy nghĩ một lát rồi nói với Trang Duệ một câu, sau đó phân biệt gọi điện thoại cho hai vị giám định sư trong Điện Đường Hành, để nửa giờ sau tập trung trong phòng họp. Trang Duệ cũng không hiểu chuyện xấu trong lời của chú Đức là gì, thật sự quá khó hiểu.

Chú Đức nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trang Duệ mà cười nói:

- Thế nào? Không hiểu sao? Sau này cậu sẽ có liên quan nhiều hơn đến Diển Dương Hành, tất nhiên sẽ hiểu.

148. Chương 148 : Chút Chuyện Trong Ngành Đồ Cổ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 148: Chút chuyện trong ngành đồ cổ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

nguồn (.)

- Chú Đức, chú...Chú nói thật sao?

Trang Duệ dùng ánh mắt khó tin nhìn chú Đức, lời nói vừa rồi của chú Đức thật sự làm cho hắn chấn động quá lớn.

Vì trong lòng thật sự tò mò nên Trang Duệ truy vấn xem trong Diển Dương Hành thì có chuyện gì xấu xa?

hiều năm với Vương Nhất Định cảm thấy khó thể nào tiếp nhận sự thật này.

- Chú Đức, những chuyện thế này thì công ty phải có văn bản truyền đạt chứ?

Lại Kinh Đông dùng giọng không cam lòng hỏi, hẳn biết chú Đức có quan hệ tốt với Trang Duệ, vì thế khó thể bảo toàn đây không phải là quyết định của riêng chú Đức.

- Tất nhiên là có, đã có văn bản bổ nhiệm quản lý Trang cách đây một tháng, nhưng cậu ấy mãi dưng thương nên không công bố, mọi người xem qua đi.

Chú Đức lấy ra một phần tài liệu trong cặp của mình ra để lên bàn, bên trên ghi rõ ràng: “Bổ nhiệm đồng chí Trang Duệ làm quản lý Điện Đường Hành”. Lại Kinh Đông tiếp nhận và xem qua, vẻ mặt chợt giống như tro tàn.

- Tôi nói thêm vài lời, tất cả mọi người đều đã biết nhau, cũng không cần tôi giới thiệu, bây giờ tôi nói ra vài sắp xếp công tác về sau ở Điện Đường Hành: Tư Linh tiếp tục phụ trách công tác xuất nhập, mỗi ngày cần làm tốt công tác giao tiếp với ngân hàng, Tiểu Tạ phụ trách mảng kinh doanh, còn giám định sư Lại...

Trang Duệ nói đến đây thì hơi ngừng lại để cho Lại Kinh Đông tỉnh người, sau khi Lại Kinh Đông thấy tình huống như thế thì hiểu ra, trừ khi mình từ chức, nếu không thì sau này mình sẽ là thủ hạ dưới sự lãnh đạo của Trang Duệ. Lúc này hẳn thấy Trang Duệ nhắc đến tên mình nên không khỏi đưa mắt nhìn lại, đồng thời trong lòng thầm cho ra quyết định, nếu Trang Duệ dám động chạm đến lĩnh vực riêng của mình, như vậy hẳn sẽ nộp đơn từ chức.

- Còn giám định sư Lại là tri thức chuyên nghiệp nổi tiếng, thế này đi, sau này những sản phẩm xa xỉ và các tác phẩm nghệ thuật nước ngoài sẽ được anh và giám định sư Vương Nhất Định cùng tổ chức đấu giá tiến hành can thiệp, sự vụ cụ thể thì tôi không hỏi, hơn nữa tôi cũng đề nghị với công ty đầu tư, cho các anh toàn quyền phụ trách.

Trang Duệ nói ra lời này làm cho Lại Kinh Đông với tâm tình như chết lặng chợt tiếp tục ngây ngốc, hẳn và Vương Nhất Định tranh giành nhau chức vị quản lý cả nửa năm qua, thứ nhất là vì số tiền đầu tư tài chính, thứ hai là có thể tạo quan hệ với các tổ chức đấu giá, chỉ cần có chút tin tức và thao tác thì một năm lợi nhuận một hai triệu cũng không là vấn đề.

Trước kia chú Đức nắm chặt quyền trong tay, dựa theo ý nghĩ của Lại Kinh Đông thì Trang Duệ lên nắm quyền cũng sẽ như vậy, nhưng hẳn cũng không ngờ đối phương sau khi nhận chức thì ném quyền liên hệ với tổ chức đấu giá cho hai người cấp dưới, lại còn kiến nghị với công ty đầu tư cho mình phụ trách, điều này làm cho Lại Kinh Đông tưởng rằng mình nằm mơ.

149. Chương 149 : Tranh Chấp.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 149: Tranh chấp.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Trang Duệ, à, không, quản lý Trang, anh nói thật sao?

Lại Kinh Đông dùng giọng không xác định để hỏi Trang Duệ, vì nếu quản lý như vậy thì sẽ chẳng nắm thực quyền, chỉ quan tâm chút chuyện lông gà vỏ tỏi, còn là quản lý nữa sao?

- Tất nhiên là thật, vấn đề tài chính là chuyên ngành là của tôi, vì vậy sau này tôi sẽ sắp xếp vấn đề đầu tư tài chính, còn chuyện đấu giá và tiến hành hội đàm nghiệp vụ, sẽ do hai giám định sư là anh và anh Vương Nhất Định sắp xếp giải quyết, dù sao đó cũng là những phương diện mà các anh am hiểu.

Trang Duệ nói làm cho Lại Kinh Đông bỏ đi nghi kỵ trong lòng, thì ra Trang Duệ chỉ muốn nắm bắt khối tài chính, sau đó sợ rằng mình và Vương Nhất Định ngáng chân nên mới ném ra miếng thịt béo là liên hệ với công ty đấu giá.

- Xem ra vấn đề của mình là làm sao nắm bắt được khối nghiệp vụ kia...

Lại Kinh Đông là một người học về tác phẩm nghệ thuật của người nước ngoài, phụ trách giám định các tác phẩm nước ngoài, từ khi đi làm đến nay cũng thu vào được vài bức tranh, giá cả bình thường, tuy cũng có tiền nhưng không phải có ý nghĩa quá lớn. Ngược lại thì Vương Nhất Định là người giám định vật phẩm xa xỉ, giá trị cao, cơ hội cũng nhiều. Lần này tâm tư của Lại Kinh Đông cũng không còn chủ động đặt lên người của vị quản lý mới là Trang Duệ, hẳn chuyển dời sang Vương Nhất Định, đang suy xét làm thế nào để tìm chén canh.

- Quản lý Trang tuy còn trẻ nhưng làm việc rất quyết đoán, nhưng chuyện tiếp xúc với đấu giá nên ột người đánh nhịp, cá nhân tôi cũng ít liên hệ với bên đấu giá, Vương Nhất Định thì ai cũng biết, là người lỗ mãng. Tôi thấy hay là quản lý Trang cứ phụ trách thì hay hơn, nếu không đến lúc đó tôi và Vương Nhất Định lại như rắn mất đầu.

Lại Kinh Đông trước tiên khen ngợi Trang Duệ một câu, sau đó đề xuất Trang Duệ phụ trách cả vấn đề liên hệ đấu giá, nhưng ý nghĩ của hắn cũng rất rõ ràng, anh không quản thì cũng nên chọn một trong hai người chúng tôi tiếp nhận, đây là vấn đề rất sâu. Tôi thì không quá hiểu liên hệ với bên đấu giá, nhưng nếu chọn Vương Nhất Định thì người này thường xuyên câu kết làm bậy với các cô gái, quản lý Trang cứ tùy tiện chọn một người cho xong.

- Chúng ta chờ giám định sư Vương đến đây rồi mọi người cùng thương lượng với nhau, chú Đức, chú thấy thế nào?

Trang Duệ cũng không tiếp nhận yêu cầu của Lại Kinh Đông, những lời hắn vừa nói đã từng thương lượng với chú Đức mới cho ra quyết định bây giờ, bản thân chú Đức cũng không muốn động vào chuyện liên hệ đấu giá, mà chính hắn cũng không muốn làm chuyện trái lương tâm.

Trang Duệ và chú Đức hợp kế với nhau, bọn họ dứt khoát ném miếng mồi này ra ngoài để cho hai người Lại Kinh Đông và Vương Nhất Định tranh giành nhau, dù là ai nắm phương diện này cũng cần có sự giúp đỡ của Trang Duệ, như vậy xem như hắn kéo một người và đánh một người, hoặc là cùng ép hai người. Dù như thế nào thì cũng có tác dụng rất tốt với công tác của Trang Duệ ở Điện Đường Hành, hai người kia được phân bánh ngọt thì cũng sẽ cố gắng công tác, còn vấn đề phân cách nghiệp vụ thì phải bao lên công ty đầu tư, chuyện này do chú Đức tiến hành, dù sao thì nếu có xuất hiện cạm bẫy trong vấn đề này, Trang Duệ cũng không liên quan.

- Chú Đức, có chuyện gì cần tìm cháu thương lượng sao? Hôm nay làm ăn rất tốt, vừa rồi một vị khách cầm một sợi dây chuyền có mặt đá khảm ngọc xanh của Brazil đến yêu cầu giám định, cháu đã giám định xong, thứ này có lẽ được sản xuất hồi đầu thế kỷ, cháu định giá sáu chục ngàn, cô ấy cũng đồng ý, chú Đức thấy thế nào?

Khi âm thanh của Vương Nhất Định vang lên, cửa phòng họp bị đẩy ra, Vương Nhất Định dương dương đắc ý đi vào. Khi hắn nhìn qua Tư Linh và ba nhân viên kinh doanh thì trừng mắt lên, tự cho rằng mình rất tiêu sái.

Vương Nhất Định cũng không quá cao, chỉ là một mét bảy, ngũ quan xem như đoan chính nhưng vẻ mặt nhiều sẻo gồ ghề do nổi mụn thời thanh xuân nên ảnh hưởng đến dung nhan. Nhưng hắn trước nay đều cho rằng mình rất nam tính, phụ nữ nên vừa ý những người như hắn.

Vương Nhất Định vừa vào cửa đã dùng ánh mắt hung hăng nhìn bộ ngực lớn của Tư Linh, sau đó mới nhìn Trang Duệ đang ngồi ở vị trí chính giữa bàn tròn rồi nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

- Ôi, anh hùng của chúng ta đã quay lại, vừa đúng lúc, vị khách kia còn đang chờ, cậu và Tư Linh mau thanh toán tiền cho người ta.

- Anh Vương, sau này anh nên gọi là quản lý Trang, công ty đầu tư đã bổ nhiệm Trang Duệ làm quản lý của Điển Đường Hành. Anh Trang Duệ, anh nói gì đó đi.

Lại Kinh Đông đưa văn bản bổ nhiệm cho Vương Nhất Định, về mặt không khỏi có chút biểu hiện chế ngạo, xe ra trong địa vị của Vương Nhất Định đã giảm đi đáng kể trong mắt Trang Duệ.

- Quản lý? Trang Duệ sao?

Vương Nhất Định cũng ngây người, hắn tiếp nhận văn bản bổ nhiệm xem lướt qua, về mặt ngây ngốc, hắn đứng đó nhìn chằm chằm vào Trang Duệ.

Dựa theo ý nghĩ của Vương Nhất Định thì chức vụ quản lý Điển Đường Hành đã nằm trong túi áo của mình, dù là tư cách, năng lực công tác, ngoài chú Đức ra thì trong Điển Đường Hành này không ai bằng hắn. Còn Lại Kinh Đông, người này một năm chỉ giám định ba món, sao có thể so với hắn được?

Bây giờ mức độ cuộc sống của mọi người đều được đề cao, những sản phẩm xa xỉ trong ngoài nước liên tục được rót vào trong sinh hoạt của đám nhà giàu, nhưng người làm ăn thường sẽ gặp tình huống khó khăn trong lúc xoay vòng đồng vốn, nếu trong thời gian ngắn không có tiền, lại khó thể mượn ngân hàng như vậy bọn họ chỉ còn cách mang những vật phẩm quý giá vào thế chấp ở Điển Đường Hành, đổi lấy tiền để xoay vòng tài chính.

Nếu bọn họ làm ăn và có lãi thì sẽ đến Điển Đường Hành chuộc lại đồ, mà Điển Đường Hành cũng chỉ lấy chút phí tổn mà thôi, nhưng nếu không thành công, Điển Đường Hành có quy định sau thời gian quy định

- Này, anh Vĩ.

Trang Duệ ngồi vào trong xe thì suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Dương Vĩ.

- Lão Yêu, sao cậu không tiếp điện thoại, cậu làm gì vậy, tôi gọi ba lần mà không nghe máy, cậu đang ở đâu vậy?

Không đợi Trang Duệ lên tiếng, Dương Vĩ ở bên kia đã kêu lên.

- Hôm nay có họp, tôi tắt chuông điện thoại nên không biết. anh Vĩ, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?

Trang Duệ dùng giọng yếu ớt hỏi, hần thấy Dương Vĩ có phản ứng khá mạnh mẽ, có phải là cảnh sát Miêu gây phiền hay không?

- Nói nhảm, tất nhiên là có việc cần tìm cậu, cậu không phải nói tôi mua phòng sao? Hôm nay tôi đã xử lý việc này, cái gì cũng đã bàn bạc tốt lắm rồi, chỉ chờ chứng minh và chữ ký của cậu, tôi không tìm được cậu thì có gấp không?

Âm thanh của Dương Vĩ từ trong điện thoại truyền ra, điều này làm cho Trang Duệ thở dài một hơi nói:

- Đại ca, ngoài chuyện này còn có chuyện gì khác không? Hôm nay cảnh sát Miêu có tìm anh không?

- Cảnh sát Miêu sao? Cậu nói cô cảnh sát hôm qua sao? Cô ấy tìm tôi làm gì?

Dương Vĩ dùng giọng kỳ quái hỏi.

- Không tìm anh sao? Vậy sao cô ấy biết được số điện thoại của tôi?

Trang Duệ cũng thật sự không giải thích được.

- Điện thoại sao? Đúng rồi, sáng sớm khi tôi mơ màng thì có người gọi điện thoại đến hỏi số của cậu, không phải là vị cảnh sát Miêu kia đấy chứ? Cô ấy tìm cậu làm gì?

Sau khi nghe Trang Duệ nói như vậy thì Dương Vĩ hầu như có nhớ đến một chuyện, nhưng những năm qua có nhiều cuộc điện thoại khó thể giải thích được, hần tuy thấy trong điện thoại có một số lạ nhưng cũng không thêm gọi lại hỏi thăm.

- Không có gì, anh còn ở chỗ tôi phải không? Tôi sẽ về ngay, lát nữa về rồi nói.

Trang Duệ cũng không muốn giải thích trong điện thoại, hần tắt điện thoại rồi gọi lại cho số điện thoại kia, nhưng gọi nhiều lần mà không có ai bắt máy.

151. Chương 151 : Theo Đuôi.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 151: Theo đuôi.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Cộp, cộp, cộp, chết đi, sư huynh, sau lưng huynh có đạo tặc, góc sáu mươi độ, tốt lắm, bắt nát đầu nó đi.

Trong một biệt thự cách nhà của Dương Vĩ không xa thì thoảng có vang ra tiếng súng, còn có tiếng một cô gái la hét, nếu không phải căn biệt thự này cách âm tốt, sợ rằng bảo vệ đã phá cửa xông vào, chỉ là nghe tiếng súng này người ta cứ tưởng mình đang ở Iraq.

- Họ Trang kia, nếu lần sau bốn tiểu thư bắt được người, chắc chắn sẽ cho người đẹp mắt, tức chết tôi rồi.

Miêu Phỉ Phỉ nghiêng rằng nghiêng lợi dùng khẩu Ak47 để chuẩn xác bắn vào đầu một tên đạo tặc, sau đó dùng giọng hung hăng nói, chỉ là bộ dạng của nàng vẫn có vẻ rất nhu nhược, nếu Trang Duệ có thấy cũng chỉ sợ là không nhận thấy bất kỳ lực uy hiếp nào.

- Sư huynh, cảm ơn anh, tôi không sao, trước tiên kết thúc cái đã, hôm nào khác lại tìm anh chơi vài ván giải sầu.

Miêu Phỉ Phỉ nói vào trong điện thoại, sau đó màn hình máy tính không còn hình ảnh chống khủng bố. Tình cảnh chém giết vừa rồi làm cho những bức bối trong lòng nàng giảm đi rất nhiều, nhưng nàng vẫn có oán niệm rất sâu với Trang Duệ, nàng đã tính toán có nên dùng chuyện của Dương Vĩ để làm khó Trang Duệ hay không. Nếu Dương Vĩ biết Miêu Phỉ Phỉ có ý nghĩ như vậy, nhất định sẽ vì đại nghĩa mà diệt hữu, sẽ đưa Trang Duệ đến tận tay để nàng xử lý sao cũng được.

Thật ra Miêu Phỉ Phỉ cũng là một người sáng khoái, cũng không hẹp hòi như những người phụ nữ khác, nhưng sự kiện hôm nay thật sự làm cho nàng cảm thấy khó thể nuốt trôi, nàng đã ở nhà buồn bực nửa ngày, đến năm giờ thì chạy đến con đường theo chỉ dẫn của Trang Duệ, sau đó bắt đầu gọi điện thoại. Không ngờ sau năm phút, nàng đã gọi vài ba chục cuộc điện thoại mà bên trong chỉ vang lên một âm thanh: “Xin lỗi số điện thoại này tạm thời không liên lạc được, mong quý khách gọi lại sau”.

Miêu Phỉ Phỉ không phải là lần đầu tiên có hẹn với đàn ông ra ngoài đi dạo, cũng không phải là lần đầu tiên bị từ chối, khi còn ở Bắc Kinh, nàng thường cùng các sư huynh đội cảnh sát hình sự tốp năm tốp ba đi hát hoặc lái xe ra ngoài thành chơi đùa. Nhưng làm cảnh sát hình sự cũng có đặc thù, những khi có án thì thường phải chạy đi, vì vậy chuyện thất ước cũng không phải không có.

Nhưng thất ước mà còn bức bối khó thể giải thích, đây là lần đầu tiên Miêu Phỉ Phỉ gặp phải tình huống thế này, nàng phát hiện đối phương không tiếp điện thoại thì thật sự nổi giận, thật sự cứ liên tục gọi đến, mãi đến khi đến ba chục cuộc điện thoại thì càng cảm thấy bực mình.

Trang Duệ cũng không biết Miêu Phỉ Phỉ đang nghĩ cách xử lý mình, hắn lái xe về nhà và mua thêm vài món ăn, hắn biết đại ca của mình vào buổi tối thường hay uống vài ly, vì vậy mà mua một thùng bia cùng vài món ăn. Khi xe vừa đến khu dân cư, hắn còn chưa kịp lái xe vào gara thì đã nhận được điện thoại của Dương Vĩ.

- Lão Yêu, tôi đang ở trong nhà, cậu...Cậu đang ở chỗ nào? Mau...Về mau lên.

Dương Vĩ lên tiếng trong điện thoại, giống như có chút rung động.

- Đang ở bãi đậu xe, sẽ lên lầu ngay, này đại ca, chúng ta có tiền cũng không thể lãng phí điện thoại được, tôi sẽ cúp máy, sẽ lên ngay.

Trang Duệ dừng xe rồi thuận tay cúp máy, hắn đưa thức ăn và bia lên lầu, gõ cửa một lúc lâu mà không ai ra mở. Trang Duệ lấy chìa khóa mở cửa ra, lúc này trong nhà rất sáng, đại ca Dương Vĩ đang ngồi ngay ngắn trên ghế sa lông. Trang Duệ bất mãn nói:

- Này anh Vĩ, tôi mang theo nhiều đồ đạc quay về, sao anh không ra mở cửa.

- Này, Lão Yêu, cậu để con Ngao Tây Tạng này ở nhà, tôi vừa mở cửa đã bị nó làm cho bổ nhào, nếu không phải tôi là người thành thật, sợ rằng đã mất mạng rồi. Mau lên, cậu bảo nó đừng ở đó mà nhìn chăm chăm vào tôi, tôi thật sự sợ hãi với nó lắm rồi.

Dương Vĩ thấy Trang Duệ tiến lên thì khỏ sở nói, khi thấy có người vào nhà thì gào lên, trực tiếp đẩy Dương Vĩ ngã xuống đất, nhưng sau khi ngửi ngửi mùi thì rõ ràng không cần, ngược lại còn thả ra. Nhưng nó mãi nhìn chăm chăm vào Dương Vĩ, điều này làm hắn chỉ ngồi trên ghế sa lông mà không có cử động nhỏ nào, tư thế này đã giữ mãi từ lúc vào nhà đến bây giờ.

- Bạch Sư, tôi nói cho cậu biết, đây là đại ca của tôi, sau này đừng hù dọa anh ấy, người này rất nhát gan. Còn nữa, nếu không có lệnh của tôi thì không được cần người, hiểu chưa?

Trang Duệ nói rồi cười, lời này đừng nói là nhắc nhở một con chó ba tháng tuổi, dù là một đứa bé ba tháng tuổi thì nó cũng không hiểu, nhưng biểu hiện của Tiểu Bạch Sư thật sự làm cho Trang Duệ và Dương Vĩ chấn động.

Trang Duệ vừa dứt lời thì Tiểu Bạch Sư đã đi đến bên cạnh Dương Vĩ, dùng đầu cọ xát quần của hắn, biểu hiện cực kỳ thân mật, điều này làm cho hắn sợ đến mức choáng váng, mãi đến khi Tiểu Bạch Sư chạy về bên cạnh Trang Duệ thì hắn mới có phản ứng, có thể liên tục lui về phía sau, cuối cùng trượt chân ngã chống vó trên ghế sa lông.

- Được, dừng...Dừng đến đây, chút nữa tôi sẽ về nhà ngủ, coi như tôi sợ nó.

Dương Vĩ nhìn Tiểu Bạch Sư, nó vẫn còn có bộ dạng muốn hâm nóng cảm tình với hắn, điều này làm hắn sợ đến mức liên tục khoát tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Không phải chỉ có Dương Vĩ bất đắc dĩ, Trang Duệ bây giờ cũng thật sự đau đầu với Tiểu Bạch Sư, tiểu tử này quá bám lấy mình, đi đến đâu cũng đòi đi theo. Khi còn ở Bành Thành thì vẫn còn dễ nói, cũng không có vấn đề gì xảy ra, nhưng bây giờ thì không được, ở Trung Hải có nhiều nơi cấm đưa thú cưng đi vào, nhưng nếu đưa Tiểu Bạch Sư đến Ngao viên của Lưu Xuyên thì hắn lại không nỡ. Sau một thời gian bên nhau như hình với bóng, bây giờ tình cảm giữa người và chó càng thêm sâu đậm.

- Bạch Sư, đến đây.

Trang Duệ đi đến bên cạnh ban công, hắn lấy ra một cái bồn sắt chuẩn bị riêng cho Tiểu Bạch Sư để đổ cháo vào, bên trong còn có thịt. Tiểu tử kia rõ ràng đã đói bụng, cũng không đợi Trang Duệ mời mà nhanh chóng ăn như sói như hổ.

Sau khi quay lại phòng khách và thấy đại ca đang bày rượu và thức ăn lên bàn, Trang Duệ khui một chai bia đưa đến, coi như an ủi Dương Vĩ. Hắn biết lá gan của anh Vĩ là rất nhỏ, có lẽ vừa rồi thật sự bị Tiểu Bạch Sư hù dọa cho kinh hoàng.

- Này, cậu ký vào đây và chuyển tiền, như vậy căn chung cư này sẽ thuộc về cậu. Hôm nay Lão Tam điện thoại cho tôi, tôi có nhắc đến vài vấn đề, cậu ấy còn hô hào sẽ đến Trung Hải để làm thịt cậu. Này Lão Yêu, đây là gian phòng mua được dựa vào bản lĩnh của mình, như vậy là trong nhóm anh em, cậu là người đầu tiên làm được như vậy.

Sau khi cơm nước xong thì Dương Vĩ lấy từ trong cặp của mình ra ba thứ, bày lên bàn trà, sau đó lấy ra vài giấy tờ để lấy chữ ký. Trang Duệ nhìn thấy vậy mà có chút ngượng ngùng, chính mình mua nhà nhưng lại để cho đại ca chạy trước chạy sau, ngay cả hợp đồng cũng mang về nhà ỉnh ký, xem ra huynh đệ kết giao vài năm qua cũng không uống phí.

- Một triệu ba chục ngàn.

Trang Duệ đưa mắt nhìn lướt qua con số trên hợp đồng, hắn cũng không hỏi nhiều mà trực tiếp dùng bút ký xoẹt tên của mình. Dương Vĩ cũng là một người chuyên nghiệp, có lẽ đã xử lý rất tốt với con số này.

- Được rồi, số tiền còn lại ngày mai cậu rút ra, tôi về trước, cậu đưa chìa khóa cho tôi, ôi, thôi khỏi, tôi tự bắt xe đi...

Dương Vĩ thu thập xong hợp đồng của Trang Duệ thì chuẩn bị bỏ đi, hắn biết rõ ngày mai Trang Duệ không đi làm, đành mở miệng mượn xe, nhưng hắn nghĩ đến tình huống mình bị thu giấy phép, vì thế mà phần nợ rứt tay về.

- Đúng rồi, Lão Yêu, cậu nói cảnh sát Miêu điện thoại đến tìm, có chuyện gì xảy ra sao?

Dương Vĩ đi đến cửa thì lại đi ngược trở lại, lòng hiếu kỳ luôn không phải chỉ là độc hữu của phụ nữ, nhưng đến khi dời lên người đàn ông thì cũng thật sự rất đáng sợ.

- Không có gì, chỉ là cảnh sát Miêu không quen thuộc Trung Hải, muốn tôi làm hướng dẫn viên du lịch, nhưng hôm nay tôi quá bận, tôi đã quên đi mất, sau này điện thoại đến thì không có ai nhắc máy.

Trang Duệ thành thật trả lời, trong lòng có chút đau lòng, nếu cảnh sát Miêu giận chó đánh mèo, như vậy thật sự là tội nghiệt của mình.

- Cậu...Cậu rõ ràng ý nữ leo cây sao? Hừ, cậu không rảnh thì sao không biết tốt xấu, giấy phép lái xe của đại ca cậu còn ở trong tay cô cảnh sát kia, Lão Yêu, tôi liều mạng với cậu.

Dương Vĩ bực bội xông về phía Trang Duệ, nhưng sau đó ra khỏi cửa lại thay một cái quần của Trang Duệ, vì cái vừa rồi đã bị Tiểu Bạch Sư xé rách. Tiểu Bạch Sư thật sự không cần người, nhưng Trang Duệ cũng không thể ép nó không được cần quần của đối phương.

Sau khi tiến chân Dương Vĩ, Trang Duệ nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến mười giờ, hắn mở tivi một lúc, sau đó xem phim truyền hình, thật sự là quá dằn dặt vô vị. Hơn nữa hắn luôn quan tâm đến phản ứng của Miêu Phỉ Phỉ, gọi hơn bảy lần mà vẫn không ai nhắc máy, chẳng lẽ thật sẽ nắm lấy Dương Vĩ để hả giận.

- Hừ, đổi điện thoại, để xem cô có nhắc máy không...

Trang Duệ suy nghĩ một chút, cuối cùng không dùng điện thoại di động, chỉ lấy ra xem số mà thôi, sau đó dùng điện thoại bàn gọi đến, vừa vang lên hai tiếng chuông thì có người nhắc máy.

- Alo, anh là ai?

Âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ từ trong điện thoại truyền ra.

- Cảnh sát Miêu, tôi là Tiểu Trang, Trang Duệ, hôm nay thật sự xấu hổ quá, là ngày đi làm đầu tiên, buổi sáng có họp nên tắt điện thoại, buổi chiều lại xem tư liệu, mãi đến bảy giờ mới xong, vì vậy mà cũng quên cả chuyện đi dùng cơm với ngài. Sau này điện thoại đến thì ngài không nghe máy, thật sự xin lỗi, việc này là lỗi của tôi, tôi xin bồi tội với ngài. Alo, alo, ngài còn nghe máy không?

Trang Duệ sợ Miêu Phỉ Phỉ cúp điện thoại, vì vậy mà nhanh chóng nói ra một lèo, cũng không kịp thở. Sau khi nói xong hắn chợt cảm thấy bên kia không phát ra âm thanh nào, còn tưởng rằng Miêu Phỉ Phỉ đã cúp điện thoại, đang định đặt điện thoại xuống thì âm thanh của nàng từ trong điện thoại truyền ra:

- Vậy anh muốn bồi tội với tôi như thế nào?

- Huynh đệ tôi sẽ lấy thân báo đáp...

Những lời này được Trang Duệ nuốt vào trong bụng, rõ ràng chỉ là thói quen khi đi theo bạn bè, Lưu Xuyên và Dương Vĩ thường xuyên nói ra những lời như vậy, vì thế mà Trang Duệ thiếu chút nữa cũng nói ra như thế.

- Ngày mai tôi được nghỉ, cảnh sát Miêu, cô nói địa điểm đi, chúng ta sẽ đến đó, tôi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho cô, miễn phí tất cả quá trình, cô xem như vậy có được không?

Trang Duệ khoảng thời gian này rèn luyện công phu mềm mại khá tốt, vì vậy mà mở miệng rất trơn tru.

Miêu Phỉ Phỉ vốn cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi, buổi sáng nàng cũng nghe nói hôm nay là ngày đầu hắn đi làm sau hai tháng, có lẽ sẽ có nhiều chuyện cần làm. Vừa rồi Trang Duệ đã lên tiếng xin lỗi, nàng cũng không tức giận, nhưng tâm tư muốn trêu đùa Trang Duệ lại bùng phát, nàng hỏi ngay:

- Vậy ngày mai anh định đưa tôi đi đâu chơi đây?

- Ngày mai...Ngày mai...

Lúc này Trang Duệ cũng thật sự không biết nên đưa Miêu Phỉ Phỉ đi đến đâu chơi ở chỗ nào.

- Không phải vừa rồi anh nói những lời khách sáo đấy chứ? Tôi thấy anh không có thành ý, có phải sợ tôi làm khó dễ anh, không cho anh Dương Vĩ kia lấy giấy phép lái xe ra không?

Âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ từ trong điện thoại truyền ra, điều này không khỏi làm cho trán Trang Duệ tỏa mồ hôi.

- Ngày mai chúng ta đi đến Miếu Thành Hoàng, món bánh bao hấp ở chỗ đó rất nổi tiếng, bên cạnh còn có Dữ Viên, nếu muốn mua sắm thì đường Nam Kinh ở ngay bên cạnh, ngài thấy thế nào?

Dưới tình huống cấp bách thì Trang Duệ nghĩ đến một địa phương như vậy, thật ra khi hắn còn học đại học đã từng cùng nhóm Dương Vĩ đi đến đó một lần, hình như trong trí nhớ của hắn thì chỗ đó ngoài đồng người thì chẳng có gì ấn tượng..

- Được rồi, ngày mai nếu anh cho tôi leo cây, tôi sẽ...Tôi sẽ...

Miêu Phỉ Phỉ ở đầu dây bên kia vùng bàn tay nhỏ lên, nhưng sau đó nàng chợt nghĩ lại, mình ngoài biện pháp giữ giấy phép lái xe của Dương Vĩ thì không còn gì có thể uy hiếp được Trang Duệ.

- Yên tâm đi cảnh sát Miêu, ngày mai nếu tôi lại thất ước, tôi sẽ lái xe đến đội cảnh sát giao thông để cho ngài có cơ hội xử lý. Như vậy nhé, đã muộn rồi, cũng không quấy rầy cô nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại.

Sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục từ phía bên kia, Trang Duệ hớn hở cúp điện thoại, trong lòng thật sự sinh ra hảo cảm với Miêu Phỉ Phỉ. Chưa nói đến thân phận cảnh sát của nàng, nàng thật sự không có vẻ kịch cỡm giống như các cô gái bình thường, tính tình lại ngay thẳng, sáng khoải, là một người bạn dễ thân cận, nhưng đó chỉ là giới hạn của một người bạn, Trang Duệ cũng không có bất kỳ ý nghĩ lệch lạc nào.

Sáng sớm hôm sau, trước tiên Trang Duệ làm cơm cho Tiểu Bạch Sư, tuy nó không kén ăn nhưng nuôi một con Ngao Tây Tạng giá vài chục triệu thì sẽ chẳng ai để nó phải chịu đói. Sau khi thu dọn rửa rấy, Trang Duệ lái xe đến khu biệt thự của nhà Dương Vĩ, vì Miêu Phỉ Phỉ cũng ở đó.

- Một cảnh sát giao thông bình thường có thể được ở chỗ này sao?

Trang Duệ đứng bên ngoài cổng rồi gọi điện thoại cho Miêu Phỉ Phỉ, hẩn nhìn căn biệt thự ở bên trong, không khỏi suy đoán về thân phận của Miêu Phỉ Phỉ. Người ở Bắc Kinh chạy đến Trung Hải công tác, lại ở trong một căn biệt thự giá chục triệu, nếu nói không có bối cảnh thì chỉ có quý mới tin.

Miêu Phỉ Phỉ đi ra rất nhanh, Trang Duệ vừa mở cửa xuống xe làm vài hơi thuốc thì thấy một người phụ nữ đeo ba lô đi ra từ cửa lớn. Khi cô gái này đến trước xe, Trang Duệ tự tin gần đây có sức miễn dịch khá mạnh với mỹ nữ cũng không khỏi ngáy người một lúc.

Miêu Phỉ Phỉ tuy không cao, chỉ là một mét sáu bảy sáu tám, nhưng hôm nay nàng cũng không mặc đồng phục cảnh sát, bộc lộ rõ dáng người quá tốt, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thon dài. Hơn nữa gương mặt thanh thủy xinh đẹp động lòng người mà không cần trang điểm của nàng thật sự làm cho người đối diện sinh ra cảm giác muốn kéo nàng lại để biểu hiện cảm xúc một phen.

- Muốn hút thì cứ hút, tôi không sao, chỉ cần anh mở cửa sổ ra là được.

Miêu Phỉ Phỉ mở cửa tay lái phụ, đi vào ngồi bên trong. Khi thấy Trang Duệ luống cuống đập điều thuốc thì nàng khoát tay áo dùng giọng không quan tâm nói, trước kia đám sư huynh của nàng trong đội cảnh sát hình sự thì ai cũng nghiện thuốc, vì thế mà nàng đã quen rồi.

Trang Duệ tạ tội xấu hổ ném điều thuốc ra ngoài cửa sổ, hẩn khởi động xe, hẩn cũng không dám hút thuốc trước mặt một vị cảnh sát giao thông ở bên cạnh, nếu cô gái này phạt anh vi phạm quy định an toàn khi lái xe, như vậy có lý cũng trở thành vô lý.

Miếu Thành Hoàng của Trung Hải xây dựng vào những năm Vĩnh Lạc thời Minh, lúc xây dựng có quy mô khá nhỏ, sau đó nhà Minh Thanh dần dần mở rộng, diện tích cũng dần được mở rộng theo. Nơi này là một cung của Đạo giáo, thường xuyên có nhiều người đến cử hành pháp vụ Đạo giáo. Hôm nay vừa vặn là cuối tuần, có một đàn tràng, Trang Duệ và Miêu Phỉ Phỉ vừa cầm bánh bao hấp ăn say sưa vừa nhìn những đạo sĩ đang làm phép ở bên trên.

Trang Duệ đây cũng là lần đầu tiên được thấy đàn tràng, chỉ thấy hơn mười đạo sĩ đi tới đi lui chung quanh đại điện được dựng trên đất trống, tụng niệm kinh, hát ca cầu nguyện, bước đi uống lượn, đập theo bộ vị nào đó để đưa những nguyện vọng của tín đồ lên trời, triệu thần linh xuống đàn, hai bên còn có rất nhiều tín đồ liên tục phụ xướng, vì vậy mà tình huống khá khủng bố.

- Không có ý nghĩa gì cả, cũng giống như tế thần mà thôi, chúng ta đi.

Miêu Phỉ Phỉ nhìn một lát mà cảm thấy đàn độn vô vị, vì vậy kéo Trang Duệ bỏ đi.

- Vậy chúng ta đến chợ đồ cổ đi dạo nhé?

Trang Duệ trưng cầu ý kiến của Miêu Phỉ Phỉ.

- Được, khi tôi còn ở Bắc Kinh thì thích nhất là đi dạo ở chợ đồ cổ, chúng ta đến chợ đồ cổ kia xem có gì tốt không?

Lời nói của Miêu Phỉ Phỉ làm cho Trang Duệ ngáy ra, xem ra đây cũng là một người trong nghề.

Chợ đồ cổ ở Trung Hải thật sự giống như một bữa tiệc cho tất mọi người, những quầy hàng ngăn nắp trải rộng hai bên đường, Miêu Thành Hoàng và chợ đồ cổ ở sát bên nhau, trên đường đầy người, hai bên đầy quầy hàng và cửa hàng, các con đường lại uốn lượn, thật sự quá đồ sộ.

Chợ đồ cổ ở trong nước thì chỗ nào cũng như nhau, hàng vỉa hè có đầy đủ các bức tượng phương đông, có cả những bức tranh Thangka của dân tộc Tạng, không thiếu phật khí, thư họa, ngọc khí, gốm sứ... Nhưng đặc sắc nhất có lẽ là những tấm lịch cũ, máy CD cổ, quạt điện những năm thế kỷ ba mươi, điện thoại cổ.v.v. Đó là những sản phẩm đặc sắc làm cho Trang Duệ và Miêu Phỉ Phỉ dừng lại khá lâu.

- Trang Duệ, anh là nhân sĩ chuyên nghiệp, anh xem khối ngọc này có phải là ngọc cổ không? Ông chủ nói là của thời Minh, tôi cũng không thể nhìn rõ cho được.

Miêu Phỉ Phỉ cầm trong tay một khối ngọc hình rồng rồi dùng giọng vui vẻ nói với Trang Duệ, trên đường đến đây thì hần đã khai ra đơn vị công tác của mình.

- Cảnh sát Miêu, nói đây là sản phẩm thời chiến quốc thì cũng tin sao? Nhìn vào máu sắc thì biết ngay là giả cổ...

Trang Duệ nhìn Miêu Phỉ Phỉ và dùng giọng bất đắc dĩ nói, hần vốn còn cho rằng nàng là người trong nghề, nhưng sau khi đến chợ đồ cổ thì hần phát hiện nàng chỉ là một người bình thường, trình độ không hơn gì Lưu Xuyên, nhìn thứ gì cũng không chính xác.

- Gọi tôi Phỉ Phỉ là được, chúng ta không phải là bạn bè sao?

Miêu Phỉ Phỉ cũng không tức giận, nàng thả ngọc bội trong tay xuống, sau đó đi sang quầy hàng tiếp theo, trong ngôn từ để lộ ra tính hào sảng của cô gái phương Bắc.

Trang Duệ vội vàng lắc đầu, vội vàng đi theo, hần chợt phát hiện muốn tìm được một món đồ cổ ở quầy hàng lề đường rõ ràng là khó hơn cả mò kim đáy bể, hần đã đi qua hơn bốn mươi quầy hàng, căn bản không có vật nào đập vào trong mắt.

- Anh làm gì vậy, sao cứ theo chân chúng tôi? Có phải muốn trộm đồ không?

- Ôi da, bà cô, xin nhẹ tay một chút, cánh tay của tôi gãy ra mất, tôi không phải là móc túi, thật sự không phải, vị đại ca chủ sạp này có thể làm chứng.

Trang Duệ ngồi xổm xuống đất đang xem mộ cặp ngọc kỳ lân, thứ chặn giấy này tuy không có chứa linh khí nhưng công nghệ tạo hình rất mỹ quan, hấp dẫn ánh mắt của Trang Duệ. khi hần đang xem xét xuất thần thì bên cạnh vang lên âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ, kèm theo đó là tiếng kêu đau đớn của một người đàn ông.

- Chuyện gì xảy ra?

Trang Duệ nghiêng đầu nhìn Miêu Phỉ Phỉ đang bẻ ngoặt cánh tay của một tên thanh niên hai mươi tuổi ra phía sau, vẻ mặt rất tức giận.

- Từ khi chúng ta đến đây thì người này luôn bám theo, vừa rồi khi anh ngồi xuống thì hần lén lút ra phía sau, bộ dạng thật sự không giống như người tốt.

Miêu Phỉ Phỉ khẽ dùng sức, tên thanh niên kia lại phát ra tiếng gào như heo bị cắt tiết.

- Chị gái, tôi cũng không phải là móc túi, đại ca, anh nói một lời đi, chúng ta ngẩng đầu không thấy nhưng cúi mặt lại gặp, anh cũng không thể để cho tôi bị oan như vậy được.

Tên thanh niên nhìn vị chủ quầy hàng vỉa hè và mở miệng cầu khẩn.

- Tiểu tử, hần cũng không phải là móc túi, cũng chỉ kiếm ăn trong chợ mà thôi, cô mau thả hần ra.

Ông chủ quầy hàng đứng trước mặt Trang Duệ chợt mở miệng nói, trong giọng nói có mang theo chút hương vị khinh thường.

- Thật vậy sao? Sau này đừng tiếp tục đi theo chúng tôi.

Miêu Phỉ Phỉ thấy vài vị chủ quầy ở bên cạnh đều tỏ ra quen biết với tên thanh niên này, vì vậy mà thả đối phương ra, tên kia bị một cô gái xinh đẹp như Miêu Phỉ Phỉ khống chế và không thể động đậy được, vì vậy mà xấu hổ nhanh chóng chui vào trong đám người lên đi.

Trang Duệ cười cười, hẳn hiểu rõ lai lịch của tên thanh niên kia, chắc chắn tên kia tưởng rằng hai người bọn họ là kẻ ngốc có nhiều tiền. Nhưng lúc này Miêu Phỉ Phỉ vẫn không bị ảnh hưởng, nàng vẫn vui vẻ đến xem từng quầy hàng, Trang Duệ thật sự không biết nói gì hơn, sau khi đi qua một góc rẽ thì hẳn cũng quên đi những gì vừa xảy ra.

- Nay, vừa rồi thật sự xin lỗi, tiểu huynh đệ kia của tôi thật sự không làm tốt công tác. nguồn (.)

Trang Duệ chợt cảm thấy có người vỗ lên vai của mình, hẳn vội vàng quay đầu, thì ra đó là một người đàn ông trung niên mặt màu phúc hậu, đứng bên cạnh hẳn là tên thanh niên vừa bị Miêu Phỉ Phỉ dạy ột bài học.

- Các người muốn gì, có phải muốn báo thù không?

Miêu Phỉ Phỉ cũng thấy hai người kia, vội vàng thả vật phẩm đang xem xuống rồi đi đến. Tên thanh niên vội vàng lui ra phía sau hai bước:

- Hai vị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, đại ca của tôi có một mối làm ăn buôn bán cần liên hệ với hai vị.

Trang Duệ nghe như vậy thì thật sự không nhịn được, đây đúng là một người bạn cùng ngành của Hầu Tử, nhưng trình độ của đối phương có vẻ không bằng Hầu Tử. Hẳn đang định phát tay cho bọn họ bỏ đi nhưng Miêu Phỉ Phỉ chợt hưng phấn nói:

- Có mối làm ăn gì?

Miêu Phỉ Phỉ nói còn chưa xong thì kéo Trang Duệ đi sang quầy hàng của ông chủ trung niên kia.

Đi đến vị trí quầy hàng của ông chủ quầy, đây chỉ là một địa phương trống trước mặt một cửa hàng mà thôi. Lúc này Người đàn ông trung niên nghiêm túc đến gần hai người rồi lên tiếng:

- Hai vị có muốn mua đồ cổ không? Có một món mới lấy từ mộ lên, đảm bảo hàng thật giá thật.

Trang Duệ nghe vậy thì cặp lông mày chợt dựng lên, hẳn đang định mở miệng thì Miêu Phỉ Phỉ đã lên tiếng:

- Ở nơi nào, trước tiên lấy ra tôi xem qua thế nào.

- Cô gái, chỗ này của chúng tôi thật sự không tiện, vì những vật phẩm lấy từ mộ đều được kiểm tra rất nghiêm, nếu hai vị muốn xem hàng thì có thể theo dõi đi vài bước, chỉ cỡ ngay bên kia mà thôi, đảm bảo hai vị sẽ một lần không uống công.

Người đàn ông trung niên nghe được lời của Miêu Phỉ Phỉ thì hưng phấn tiếp cận.

Trang Duệ chợt nôn nóng, hẳn kéo lấy Miêu Phỉ Phỉ, khẽ nghiêng người nói sát bên tai của người đàn ông trung niên, hẳn dùng âm thanh mà chỉ có Miêu Phỉ Phỉ và chính người này nghe được để nói:

- Ông cứ đi, nếu lại hạ mủ với tôi, tôi sẽ đưa các ông đến đồn công an.

Trang Duệ vừa dứt lời thì vẻ mặt người đàn ông trung niên kia chợt biến đổi lớn, người này kéo tên thanh niên ở bên cạnh và xoay người bỏ đi. Miêu Phỉ Phỉ ở phía sau hô lên vài câu nhưng đối phương cũng không dừng lại, chỉ sau nháy mắt đã biến mất trong đám người.

- Trang Duệ, anh cố tình quấy rối phải không? Người nọ nói có cổ vật, tôi muốn tìm hiểu nguồn gốc, có thể bắt được một nhóm trộm mộ, như vậy sẽ được triều hồi về Bắc Kinh, anh đuổi bọn họ đi làm gì?

Miêu Phỉ Phỉ nhìn thấy hai người kia biến mất trong đám người thì tức giận giậm chân thật mạnh, chút oán khí còn lại rơi lên người Trang Duệ. Tuy nàng là cảnh sát hình sự chuyên nghiệp nhưng đến bây giờ còn chưa tự mình phá một vụ án nào, bây giờ có cơ hội tốt nhưng Trang Duệ lại phát hư mất.

Trang Duệ nhìn Miêu Phỉ Phỉ nổi giận mà không khỏi cười khổ:

- Cảnh sát Miêu, cô cũng đừng nghĩ dễ dàng như vậy.

- À, cảnh sát Miêu, ngày nói khi còn ở Bắc Kinh thì thường đi dạo ở chợ đồ cổ, ngài chưa từng gặp được người này sao?

Trang Duệ thầm nghĩ, bộ dạng của Miêu Phỉ Phỉ lúc này chỉ sợ rằng còn giận hơn cả hôm qua.

- Không phải, trước đó tôi đi đến chợ đồ cổ đều không có ai theo sau, mà nó có liên quan gì đến chuyện này?

Miêu Phỉ Phỉ ngậy người hỏi Trang Duệ.

- Những khi đó cô đều mặc đồng phục cảnh sát sao?

Trang Duệ mở miệng hỏi, sau khi thấy Miêu Phỉ Phỉ gật đầu, thì tiếp tục nói:

- Vậy thì được, nếu dùng lời Bắc Kinh thì gọi đám người này làm bám đuôi, chúng ta đến tìm bảo vật, mà bọn họ là chuyên gia gạt người, đặc biệt thích lừa bịp du khách. Bọn họ nói nó là cổ vật được đào lên cũng không sai, nhưng bọn họ có lẽ là vùi vào và tự đào lên, ngài muốn bắt trộm mộ thì cứ đến đi vài vòng quanh Hà nam hay Thiểm Tây, nơi đó không thiếu trộm mộ.

- Anh nói thật sao?

Miêu Phỉ Phỉ dùng giọng bán tín bán nghi hỏi Trang Duệ.

152. Chương 152 : Thành Hóa Đấu Thải (1 + 2 + 3).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 152: Thành Hóa Đấu Thải (1 + 2 + 3).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Cảnh sát Miêu!

- Gọi là Phỉ Phỉ.

- Thôi, tôi vẫn gọi ngài là cảnh sát Miêu, nếu lát nữa tiếp tục trên chợ ngài thì tôi cũng không cần phải đổi giọng.

Lời nói của Trang Duệ làm cho Miêu Phỉ Phỉ nở nụ cười, nhưng nàng vẫn có chút nghi ngờ lời nói vừa rồi của hắn, vì người đàn ông trung niên vừa rồi đi đến mà trên người vẫn còn dính chút bùn đất, với ánh mắt của nàng thì đối phương rõ ràng là một con chuột vừa đào bảo vật thành công, nếu bắt được cả đội trộm mộ thì có công lớn.

- Cảnh sát Miêu, chúng ta đã đi dạo hơn hai giờ, hay là vào quán trà kia ngồi một chút, lát nữa tôi sẽ nói với ngài, mà ngài cũng sẽ hiểu ngay thôi.

Trang Duệ đưa mắt nhìn chung quanh, hai người đang đứng ở một góc ít người qua lại, nếu tiếp tục thì sẽ thu hút sự chú ý của người ta, vì vậy hắn kéo Miêu Phỉ Phỉ đến một quán trà ở bên cạnh.

Quán trà này cũng giống như những kiến trúc bên đường, đều là kiểu giả cổ, bên trong mọi người cũng ăn mặc theo kiểu cổ đại, khi thấy có người vào cửa thì một vị nhân viên đứng trước cửa hô lớn:

- Có khách tới...

Sau đó là một cô gái hai mươi tuổi mặc sườn xám tiến ra nghênh đón, nhưng trên chân nàng là một đôi giày thể thao, Trang Duệ nhìn qua mà thầm cảm thấy buồn cười.

Hai người tiến lên lầu hai, tìm một bàn ở bên cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống, Trang Duệ gọi một bình trà Phổ Nhị, vài món điểm tâm. Lần đầu tiên uống trà Phổ Nhị sẽ sinh ra cảm giác cổ quái nhưng mãi cũng thành quen, có thể được thưởng thức hương vị nồng đậm bên trong, thật sự khá tuyệt.

Nhưng trà Phổ Nhị của quán này uống vào lại có chút đắng, thiếu chút mùi hương nồng, thật sự kém quá xa trà Phổ Nhị hôm qua của chú Đức.

- Trang Duệ, vừa rồi anh còn chưa giải thích, làm sao anh biết hai người kia không phải là dân trộm mộ?

Trà tốt xấu thơm ngon thế nào không quan trọng với Miêu Phỉ Phỉ, người phương bắc quen uống trà ly lớn, pha nhiều trà, thậm chí còn pha cả ngày, có rất ít người uống cẩn thận như người phương nam. Miêu Phỉ Phỉ cũng không ngoại lệ, nàng ăn điểm tâm và uống trà nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Trang Duệ.

Khi thấy Miêu Phỉ Phỉ ngoan cố như vậy, Trang Duệ thở dài nói:

- Cảnh sát Miêu, tôi kể cho ngài nghe một câu chuyện, chính là phát sinh trong khu chợ này, nhưng chuyện này có phải giống như tình huống của hai người vừa rồi hay không, tôi cũng không dám xác định.

- Được được, anh nói đi.

Miêu Phỉ Phỉ lúc này đầu còn như là một cảnh sát, nàng dùng tay cầm bánh bao đưa lên miệng nhai, vừa dùng một tay nâng ly trà, lại dùng hai mắt tỏa sáng nhìn Trang Duệ, giống như một đứa bé chuẩn bị nghe người lớn kể chuyện.

- Việc này liên lụy đến một vị trưởng bối của tôi, tôi sẽ không nói tên. Vị trưởng bối kia của tôi coi như một nhân sĩ thành công, làm ăn rất lớn, những năm nay không biết có chuyện gì xảy ra mà rất thích sưu tầm. Cô cũng biết đấy, ông ấy có tài lực hùng hậu lắm hậu thuẫn, vì vậy mà chơi nghề đồ cổ này cũng mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều.

- Nhưng vị trưởng bối này lòng dạ thì cao, đã đọc và xem xét không ít sách vở và hình ảnh của đồ cổ, lại muốn dựa vào bản lĩnh của mình để tìm được vật phẩm tốt. Vì vậy mà ông ấy đã nhiều lần đến Miếu Thành

- Anh không có tâm tư như vậy là tốt, nếu để anh ấy lấy giấy phép lái xe sớm, sẽ không phải là giúp mà là hại anh ấy. Đi thôi, chúng ta đi dạo, đến tối tôi sẽ mời cơm, ngày mai chúng ta đi Chu Trang, nghe nói chỗ đó có cảnh tượng sông nước Giang Nam rất tốt, tôi trước nay đều không có cơ hội đến đó.

Miêu Phỉ Phỉ đứng lên, nàng tùy tiện nói, lúc này trong lòng đã thầm xem Trang Duệ là huynh đệ kết giao của mình.

- Được, Chu Trang thì Chu Trang, ai bảo tôi đặc tội với cô, cổ nhân có nói: “Phụ nữ và tiểu nhân là những loại hình cực kỳ khó nuôi”.

Trang Duệ chỉ cười hi hi ha ha mà thôi, hắn không biết nói gì hơn, hắn thấy ở cùng với cô gái tính cách tươi sáng này thì mình rất thả lỏng, nếu đổi lại là người khác thì hắn thật sự không nói lời vui đùa như vậy.

- Muốn chết sao? Chị đây là đại đen đấy nhé, anh đừng tưởng bở.

Miêu Phỉ Phỉ nghe vậy thì trờng mắt với Trang Duệ, chỉ là tướng mạo của nàng rất có lực mê hoặc, dù trờng mắt lên cũng không có mấy hiệu quả uy hiếp.

Trang Duệ chỉ cười cười mà không cãi lại, sau đó tính tiền trà nước, điều này làm cho Miêu Phỉ Phỉ rất tán thưởng. Phải biết rằng trước đó không lâu một đứa con của trưởng bối Miêu Phỉ Phỉ cũng là một tinh anh trong hệ thống cảnh sát mời nàng dùng cơm, một bữa cơm ba trăm đồng, sau khi ăn xong thì vị kia chỉ móc ra một trăm hai mươi đồng để trả tiền những gì mình vừa gọi, sau đó đưa tờ hóa đơn cho nàng, nói bây giờ lưu hành phương án sống theo kiểu Mỹ, mà nàng cung không nói gì, trực tiếp móc bóp trả tiền.

Sau khi từ chối lời mời xem phim của viên cảnh sát tinh anh kia, Miêu Phỉ Phỉ về nhà mà thiếu chút nữa không ói ra những gì vừa ăn vào, mà vị kia còn tiếp tục gọi điện thoại, nói là rất tán thưởng Miêu Phỉ Phỉ, muốn tiến thêm một bước tiếp xúc, thành lập quan hệ tình yêu, điều này làm cho nàng sợ đến mức phải cho số của đối phương vào sổ đen.

- Tiểu Hoan, không thì chúng ta bán những thứ này cho tiệm đi, bây giờ trong nhà đã không còn tiền, có năm chục ngàn cũng đủ cho cha con làm bữa tiệc, con cũng đừng cưỡng cầu như vậy.

Bên cạnh một cửa hàng trong khu vực không quá tốt ở Miếu Thành Hoàng có một quầy hàng được mở, nếu so sánh với những quầy hàng khác thì nhỏ hơn khá nhiều, cũng đơn sơ hơn, chỉ trải xuống đất vài trang nhật báo Trung Hải, bên trên đặt hai món đồ sứ.

Người tới lui cũng không phải ít, nhưng bọn họ chỉ dừng chân lại nơi đây vài ba phút, thậm chí còn chưa nói được vài câu thì đã xoay người bỏ đi, cũng không phải vì nơi đây không hấp dẫn du khách, mà là vì sự cổ quái của chủ quầy.

Hễ là những người nhìn trúng hai kiện đồ sứ kia thì chủ quầy sẽ nói giá ba trăm ngàn, một phân tiền cũng không giảm. Chủ quầy hét giá như vậy căn bản không giữ chân được khách, dù có người nhìn trúng cũng không thể nào trả được khoản tiền này, vì vậy chỉ có thể lắc đầu bỏ đi mà thôi.

Lúc này ngồi bên cạnh chủ quầy hàng còn có một cô gái chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, khi thấy em trai ăn những gì mình mang đến như sỏi như hổ, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

- Chị, chị đừng nói nữa, người kia chính là gian thương, cha nói thứ này nếu bán thấp hơn giá ba trăm ngàn thì không được. Năm ngoái em làm công còn dư được vài ngàn đồng, cộng thêm tiền lương của chị, như vậy cũng đủ cho bố ba bữa tiệc hóa chất, dù em phải đi rửa chén bát cũng sẽ không bán rẻ thứ này cho gian thương. Ngày mai em sẽ đi đến liên hệ với đầu giá, để xem có thể bán đi hay không.

Cậu thanh niên chủ quầy vừa ăn vừa dùng giọng mơ hồ nói, buổi sáng hắn đưa hai món đồ sứ đến đây trải báo buôn bán, người đầu tiên trả năm chục ngàn, hơn nữa còn nói rằng trong chợ đồ cổ này sẽ không ai trả giá cao hơn mình. Cậu thanh niên không tin, sau đó có vài người khác chạy đến, thật sự giống như người đầu tiên, bọn họ đều chỉ trả giá ba năm chục ngàn, không vượt qua cái giá ban đầu.

Ngựa tốt không quay đầu lại ăn cỏ hư, cậu thanh niên cũng có sự quật cường của mình, vì thế mà dứt khoát trải báo ngồi trên vỉa hè, quyết định hôm nay nếu không bán được thì sẽ đưa đến đầu giá, như vậy cũng sẽ không làm lợi cho đám thương nhân cửa hàng đồ cổ ở đây.

- Tiểu Trang Tử, chợ đồ cổ ở Trung Hải này thật sự toàn là hàng giả vậy sao? Chúng ta đã đi nửa ngày, chẳng lẽ không có bất kỳ sản phẩm nào là cổ? Mỗi lần tôi cầm lên thứ gì thì anh cũng nói là giả, có phải sợ tôi dùng tiền của anh mua không? Tôi mua những thứ này cũng không cần anh thanh toán mà.

Miêu Phỉ Phỉ nói làm cho Trang Duệ đỡ khóc đỡ cười, hắn đã mời nàng uống trà, ăn điểm tâm, như vậy hắn được thăng cấp làm Tiểu Trang Tử, đoạn đường vừa qua nàng luôn gọi hắn là Tiểu Trang Tử, điều này không khỏi làm cho hắn nhớ đến “Lão Phật Gia” Từ Hi luôn gọi người bên cạnh là Tiểu cái gì Tử.

- Thứ này thì tính là cổ vật cái gì, chẳng qua là vài cái áp phích mà thôi.

Miêu Phỉ Phỉ cầm lấy một tờ báo đã ố vàng đưa lên em, dường như thứ này có ba bốn mươi năm lịch sử nhưng lại có thể phải bỏ ra hơn một ngàn đồng. Đặc biệt là áp phích phim “Nam Chinh Bắc Chiến”, chủ sạp đòi giá sáu trăm đồng, nói đây là bộ phim hay của cả nước, tuyệt đối không có một trăm tấm áp phích như vậy.

- Ủa, Tiểu Trang Tử, cậu đến chỗ này xem, nơi đây có hai món gốm sứ, sao rách nát như vậy còn lấy ra buôn bán?

Miêu Phỉ Phỉ ngồi xổm xuống bên cạnh quầy hàng, nàng cầm lấy một cái bát bằng gốm lên xem xét rồi lớn tiếng nói với Trang Duệ.

- Cho tôi xin, Tiểu thư, đây không phải là đồ sứ vỡ đi, chỉ là có chút tuổi thọ mà thôi, nếu chị không mua thì kính xin để xuống đùm.

Chủ quầy vừa dùng cơm xong thì tức giận nói với Miêu Phỉ Phỉ, những ngày qua bố bị bệnh luôn giày vò hai chị em bọn họ, dù Miêu Phỉ Phỉ là một cô gái xinh đẹp thì cậu thanh niên chủ quầy cũng không động tâm.

- Tôi còn chưa xem sao cậu biết không mua? Trang Duệ, mau đến đây, tiểu tử này rất mạnh miệng, cậu đến xem là vật thật hay giả?

Miêu Phỉ Phỉ cũng không tức giận, nàng đưa món đồ sứ trong tay cho Trang Duệ vừa mới ngồi xổm xuống.

- Ôi, các người cẩn thận một chút, nếu vỡ thì ai đền? Anh để xuống đi, tôi không bán cho các người.

Tên thanh niên chủ quầy dùng giọng tức giận nói, đồ sứ này rất yếu ớt, nếu không cẩn thận và làm bể thì chết người. Tiểu tử kia nói chuyện lại không phát hiện chị gái đang thu thập cả mèn nghe được hai chữ Trang Duệ, sau đó nhìn người đàn ông vừa đến, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Không có gì, tôi xem qua một chút, nếu là thứ tốt mà làm vỡ tôi sẽ đền tiền, nhìn trúng tôi sẽ mua, cậu không cần lo.

Trang Duệ cũng biết quy củ, nhưng hắn cũng không thể nói cho Miêu Phỉ Phỉ được.

Trang Duệ mở lời trấn an chủ sạp giống như sắp nhảy dựng lên, hắn chuẩn bị xem kỹ càng món đồ sứ này thì chợt cảm thấy có cặp mắt nhìn mình chăm chăm, vì vậy không khỏi đưa mắt nhìn, lại phát hiện đó là một cô gái ngồi bên cạnh chủ quầy. Cô gái này không lớn tuổi, chỉ là ánh mắt hai người giao vào nhau thì cô gái kia cuống quýt thu hồi ánh mắt lại.

Trang Duệ nhìn thoáng qua cô gái kia, sau đó thu hồi ánh mắt, tuy cô gái này có dung mạo rất đẹp nhưng so với Tần Huyền Băng và Miêu Phỉ Phỉ ở bên cạnh vẫn kém ba phần. Hơn nữa hắn còn có thể xác định chính mình trước nay chưa từng được gặp nàng, ngược lại thì món đồ sứ giống như cái bát trước mắt lại làm cho Trang Duệ cảm thấy có vài phần cổ quái.

Trên vài tờ báo là hai món đồ sứ một lớn một nhỏ, món khá lớn là ống đựng bút bằng ngọc, có lẽ là làm từ thanh ngọc, chính giữa khắc hình mục đồng cưỡi trâu, mục đồng một tay cầm roi, ánh mắt nhìn về phương xa, nhàn nhã tự đắc, trâu nhấc bước chậm rãi tiến về phía trước, khung cảnh chung quanh có cây liễu, có mặt trời đỏ, bố cục hình vẽ rất đẹp, chạm trổ cực kỳ tinh tế, rõ ràng là xuất phát từ trong tay danh gia.

Nhưng ánh mắt của Trang Duệ lúc này cũng không dừng lại phía trên ống đựng bút, hắn hoàn toàn bị món đồ sứ hình cái bát khá nhỏ này hấp dẫn, nếu nói nó giống cái chén, như vậy không bằng nói nó là cái ly nhỏ

thì thích hợp hơn, vì thể tích của nó khá nhỏ. Trang Duệ cẩn thận xem xét, cái ly này cao năm centimet, bề ngang từ 3,5 đến 4 centimet, giống hệt như một chiếc ly uống rượu vậy.

Chiếc ly này có tạo hình khá lạ, phần môi cực mỏng, thân thể trắng nõn, mặt ngoài rất dịu và bùng ra màu vàng nhạt, cực kỳ tỉ mỉ. Trong chiếc ly trơn nhẵn, có vẽ một hình ảnh mẫu đơn mọc trong đá và vài con gà muốn động dục, hoa mẫu đơn xếp đặt rất mỹ quan, gà thì rất đáng yêu, bộ dạng vui sướng vùng cánh, có hai chú gà trống, một đang cất tiếng gáy, một đang quay đầu nhìn gà mái kiếm ăn, tất cả có thể nói là lạ mắt đáng yêu.

nguồn

Đáy ly có sáu chữ khắc được ghi một trong khung hình vuông với nội dung “Đại Minh Thành Hóa Niên Chế”, hình thể ngay ngắn, bút họa rất thẳng, cực kỳ rõ ràng.

Nếu nói cái ly này có điểm không tốt chính là phần trên có một chỗ có dấu vết tu bổ, hơn nữa công nghệ tu bổ cũng không tốt làm cho người ta dễ dàng nhận ra nó không còn được trọn vẹn. Phải biết rằng đồ sứ rất yếu, rất dễ bị nghiền nát, mà tu bổ đồ sứ thì thật sự giống như với thi họa, là một kỹ thuật cực kỳ khó.

Có những món đồ sứ đã trải qua vài trăm và thậm chí là cả ngàn năm, khó tránh khỏi phát sinh hư hao, sau khi được thợ thủ công tay nghề inh thu bổ, nếu không chú tâm quan sát thì căn bản không phát hiện ra dấu vết tu bổ. Thậm chí còn những món phải dùng công cụ mới có thể phát hiện ra dấu vết, mà thủ pháp tu bổ chiếc ly này cực kỳ vụng về, rõ ràng có thể thấy đó là một người ngoài nghề ra tay tu bổ.

- Trang Duệ, chung rượu này có gì là đẹp mắt? Đưa tôi xem nào.

Trang Duệ sở dĩ biết rõ điều này cũng nhờ xem bản tiểu thuyết võ hiệp “Bình Tụng Hiệp Ảnh Lục” của Lương Vũ Sinh, vì thế mới biết được sự kiện kia, cũng coi như biết được bối cảnh của tình huống Anh Tông bị bắt lên phương Bắc.

Sau khi Anh Tông bị bắt thì chúng thần và dân chúng Minh Triều nằm dưới dưới sự lãnh đạo của em trai Anh Tông là Chu Kỳ Ngọc, sau đó Chu Kỳ Ngọc tự xưng là Minh Cảnh Đế, sau khi Anh Tông được Ngõa Lạt thả ra thì bị Cảnh Đế bắt nhốt lại. Năm 1457, Khu Kỳ Trấn thừa dịp Cảnh Đế bị bệnh tình nguy kịch mà phát động “Đoạt Môn Chi Biến”, Anh Tông lại lên ngôi, cải thành Thiên Thuận.

Mà Thành Hóa Đế chính là Minh Hiến Tông Chu Kiến Thâm, là con trai cả của Minh Anh Tông Chu Kỳ Trấn, sau khi Chu Kỳ Trấn lên ngôi một lần nữa thì Chu Kiến Thâm tiếp tục là thái tử, sau đó Chu Kiến Thâm kế thừa ngôi vị của phụ hoàng, bắt đầu hai mươi ba năm thống trị của mình, niên hiệu là Thành Hóa.

Chu Kiến Thâm không phải loại người giàu tình cảm như Minh Anh Tông Chu Kỳ Trấn, người này thích mạo hiểm, tính cách trầm tĩnh, cẩn thận, khoan dung, tín nhiệm đại thần. Có câu nói “sau đại loạn sẽ là thời thái bình”, vì vậy vào thời của Chu Kiến Thâm ngoài dân tộc Dao làm phản ở Quảng Tây và lưu dân ở vùng núi Vân Dương vùng lên làm loạn, cục diện chính trị căn bản là vững vàng, vì thế cũng có thể coi thời Thành Hóa là thái bình.

Vì cục diện chính trị ổn định nên những hàng hóa mỹ nghệ của thời này phát triển lên đến đỉnh phong, đồ sứ Đẩu Thái chính là một trong những kiệt tác của thời Thành Hóa, điểm nhấn của nó chính là màu sắc phong phú hình ảnh sinh động, sau khi được nung một lần thì tiếp tục được nung lần thứ hai với nhiệt độ thấp để làm àu sắc của gốm sứ càng thêm bền đẹp và sặc sỡ.

Trang Duệ biết rõ màu sắc của gốm sứ Thành Hóa chủ yếu nổi bật ở sắc đỏ, cực kỳ chói mắt, màu vàng biến hóa, màu xanh sâu sắc, màu tím cao quý, dù là màu đen cũng không phải khô khốc mà tràn đầy ánh sáng...Đó chính là những căn cứ đặc thù của Thành Hóa Đẩu Thái.

Mà chiếc ly trong tay của Tống Hoan, nếu Trang Duệ đoán không lầm thì nó chính là Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi, vật này được lưu truyền trong dân gian với số lượng rất ít, dù cái ly kia bị tổn hại thì giá cả của nó cũng là thứ mà Trang Duệ khó thể đánh giá.

- Y tá Tống, nếu tôi không nhìn lầm thì chiếc ly kia là Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi, thứ này từng được bán đấu giá một lần ở Hongkong năm 1999, khi đó được bán đi với giá hai mươi chín triệu đô la Hongkong, cái ly này có chút tổn hại, nhưng nếu bán ra với giá ba trăm ngàn thì thật sự là quá thấp.

Trang Duệ cũng thâm suy nghĩ rồi nói ra những lời của mình, nếu đổi lại là người khác thì hẳn sẽ bỏ ra ba trăm ngàn để mua lại Kê Hang Bôi, nhưng sau sự kiện hấn thấy ngực của Tống Tinh Quân, hẳn thật sự có chút áy náy với cô y tá này, vì thế cũng không muốn chiếm tiện nghi của nàng.

- Đây là Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi sao? Tôi biết rõ thứ này, rất đắt tiền, rất xa hoa, Tiểu Trang Tử rất tốt, không giở trò giậu đồ bìm leo...

Miêu Phỉ Phỉ hình như có nghe qua cái tên Kê Hang Bôi, sau khi nghe vậy thì đưa mắt nhìn lên hai vật phẩm được bọc trong báo.

Trang Duệ sau khi nói ra những lời vừa rồi thì Tống Tinh Quân và Tống Hoan đều ngây dại, hai chị em của bọn họ cũng không ngờ cái ly kia sẽ đáng giá như vậy. Tất nhiên Trang Duệ nói rất đúng, đó là giá của một cái Kê Hang Bôi hoàn hảo, thứ này có chút hư hại, Trang Duệ cũng không biết có giá bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng phải cao hơn ba trăm ngàn.

- Cảnh sát Miêu, sao ngài biết Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi?

Vừa rồi Miêu Phỉ Phỉ cũng từng cầm cái ly kia để xem xét mà không nhận ra, bây giờ lại nói như vậy, điều này làm cho Trang Duệ không khỏi kỳ quái, hẳn bây giờ coi như biết rõ, Miêu Phỉ Phỉ chẳng biết gì về đồ cổ cả.

- À, tôi ở Bắc Kinh có nghe bạn bè nhắc đến, năm nay ở Bắc Kinh cũng có một bộ phim đi sâu vào hạng mục đồ cổ, bên trong cũng có vài đạo cụ thật sự, là bạn của tôi cung cấp, có chiếc ly Kê Hang Bôi này, nghe nói giá cả của nó là ba bốn chục triệu, hì hì, khi đó còn phát sinh rất nhiều sự kiện giám định này nọ.

Trang Duệ nghe vậy thì không khỏi đưa mắt nhìn, thì ra tri thức đồ cổ của vị tiểu thư này là được bạn bè đề cập đến.

- Chị Phỉ Phỉ, có câu chuyện gì về cái ly kia sao? Nói cho chúng tôi biết với.

Tổng Tinh Quân lúc này cũng rất nóng lòng, Trang Duệ chợt nghĩ cả người, hai người kia đã xưng hô chị em với nhau, nhưng khi hẳn nghĩ đến tính cách của Miêu Phỉ Phỉ thì cũng hiểu ra.

- Người bạn của tôi nói vài món đồ cổ này có danh tiếng vượt qua ba diễn viên chính của phim gồm Trương Thiết Lâm trong vai Hoàng A Mã, Lý Thành Nho trong vai cảnh sát trưởng và Lý Lập Quân vai giáo sư Điền...

- Mỗi lần món đồ cổ này xuất hiện thì đều có hai vị chuyên viên đạo cụ hộ tống, nhân viên công tác cũng tránh xa những món này, thậm chí khi các chuyên viên đạo cụ sử dụng nó đều cực kỳ cẩn thận, cầm lên thật khẽ, đặt xuống thật nhẹ, thật sự làm người ta sinh ra bệnh tim.

- Về bệnh tim đồ cổ thì cũng có một câu chuyện lý thú, đó là Cát Tồn Tráng đóng vai ông chủ cửa hàng đồ cổ đã từng có một cảnh phim “đùa giỡn với đối thủ”. Lúc đó Cát lão gia tử còn chưa biết giá trị thật của cái ly kia, vì vậy lão cầm lấy trong tay và lật qua lật lại xem xét: “Cái ly nhỏ này thì đáng bao tiền?”.

- Khi đó Lý Thành Nho có nói: Cát lão sư, thứ này có giá ba chục triệu nhân dân tệ. Lúc đó bàn tay Cát lão gia tử chợt run rẩy, vội vàng đặt cái ly xuống bàn. Nghe nói sau sự kiện đó thì Cát lão gia tử phải ăn vài viên Cửu Tâm Hoàn mới có thể bình tĩnh trở lại.

- À, bộ phim kia còn chưa chiếu, có lẽ sẽ lên sóng vào tháng sáu tháng bảy này, đến lúc đó mọi người có thể cùng xem.

Miêu Phỉ Phỉ nói xong thì đẩy hai vật phẩm gói trong báo của Tống Hoan ra chính giữa bàn, giống như cũng sợ mình đụng phải nó.

Trang Duệ nghe được lời của Miêu Phỉ Phỉ thì trong lòng thầm nghĩ:

- Sau khi bộ phim kia được chiếu thì chỉ sợ cả nước sẽ bùng bùng khí thế đi thu mua đồ cổ, như vậy chỉ sợ cơ hội của mình sẽ giảm sút..

Trang Duệ thấy còn thời gian vài tháng, hẳn thậm chí muốn từ chức ở Diển Đường Hành để chạy đi vài thành phố kiếm một món lời lớn trước rồi nói sau.

Trang Duệ thật sự nghĩ không sai, sau khi bộ phim kia được phát sóng thì khắp bắc nam ai cũng chú ý đến nghề sưu tầm đồ cổ, vì vậy mà bầu không khí sưu tầm cổ vật chợt bùng phát, ngay cả những lão nông dân ở vùng sâu xa cũng cầm theo những thứ gốm sứ trước nay cho heo ăn để chạy vài chục kilomet vào huyện thành tìm chuyên gia giám định, những sự kiện như vậy là không hiếm.

- Trang đại ca, vậy anh xem vật này của chúng tôi phải bán như thế nào? Chúng tôi đã quyết định bán nó, anh có thể giúp chúng tôi tìm được người mua không?

Tống Hoan tuy có chút xúc động nhưng cũng rất thông minh, hẳn sau khi nghe được những lời miêu tả của Trang Duệ và Miêu Phỉ Phỉ về Kê Hang Bôi, hẳn biết bọn họ không gạt mình, vì vậy mà muốn nhờ Trang Duệ bán đi ỉnh.

155. Chương 155 : Vài Lần Qua Tay Vãn Lời.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 155: Vài lần qua tay vãn lời.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan truyện copy từ

- Ăn cơm trước đi, để tôi suy nghĩ một chút, cái ly Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi này có chút tổn hại, có thể đáng giá bao nhiêu tiền tôi cũng không thể nào nói cho chính xác được, mọi người cứ ăn trước đã...

Khi thấy món ăn được đưa lên thì Trang Duệ vội vàng mời mọi người dùng cơm, Miêu Phỉ Phỉ này nhìn qua có vẻ nhu nhược nhưng lại là một kẻ tham ăn, gọi món nào cũng rất sang quý, nổi tiếng tinh tế, đơn cử như cá Đào mùa xuân trên sông Trường Giang cũng có giá trị xa xỉ, lại càng chưa nói đến canh yến.

- Tổng Hoan, cậu cũng ăn đi, ăn nhiều một chút cũng không sao, tôi đi ra ngoài gọi điện thoại cái đã.

Trang Duệ thấy Tổng Hoan ngồi sát bên cạnh mình nhìn chằm chằm vào thức ăn nhưng không hạ đũa thì cười nói một câu, sau đó hắn đi ra khỏi phòng gọi điện thoại cho chú Đức.

- Này, Tiểu Trang, cuối tuần cậu gọi điện thoại cho tôi có việc gì? Có phải muốn đến trực ban giúp tôi không?

Âm thanh còi mở cửa Chú Đức từ trong điện thoại vang ra, Diển Đường Hành cuối tuần cũng có buôn bán, nhưng chú Đức thấy Trang Duệ vừa đến Trung Hải, cố ý cho hắn nghỉ ngơi hai ngày, vừa vặn hôm nay có một người bạn cũ đến thăm hỏi, bộ dụng cụ pha trà của Trang Duệ coi như phát huy tác dụng.

- Chú Đức, hôm nay cháu đi dạo Miếu Thành Hoàng, nhìn thấy một cái Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi, chú có hứng thú không?

- Tôi không có hứng thú, Tiểu Trang, Thành Hóa Đẩu Thái rất ít lưu lạc dân gian, những thứ cậu được thấy chắc chắn là giả, cậu cũng đừng mất nhiều tâm tư như vậy, cứ nghỉ ngơi hai ngày rồi đi làm là được.

Chú Đức không đợi Trang Duệ nói hết lời mà nhanh chóng cắt ngang lời, trong bảo tàng cổ cung cũng không có vài món Thành Hóa Đẩu Thái, chẳng lẽ tùy tiện đi dạo Miếu Thành Hoàng thì có thể gặp được sao?

- Đừng, chú Đức, chú đừng cúp điện thoại, cháu nói với chú thứ này mười phần là thật, từ loại gốm, kiểu dáng, hình ảnh đều là chính phẩm độc nhất vô nhị, trước tiên chú cứ xem qua rồi nói sau.

Trang Duệ nghe thấy chú Đức có ý muốn cúp điện thoại thì tranh thủ mở miệng khen ngợi Kê Hang Bôi kia.

- Tiểu tử thói cậu mới chơi đồ sứ được vài ngày mà đã khoe khoang với ông lão tôi rồi sao? Tôi nói cho cậu biết, đời sau có rất nhiều Thành Hóa Đẩu Thái Kê Hang Bôi, đặc biệt là vào ba triều đại Khang Hi, Ung Chính, Càn Long, rất nhiều sản phẩm được đánh tráo, nếu có thể được cậu nhìn ra thì dám làm giả cũng khó thể sống được.

Chú Đức cười mắng Trang Duệ một câu trong điện thoại, nhưng lão thấy Trang Duệ rất khẳng định thì trong lòng cũng có chút do dự, lão nói:

- Nhưng nếu là những sản phẩm vào thời kia cũng có tiền, chủ quầy bán giá bao nhiêu?

- Chú Đức, chủ quầy là bằng hữu của cháu, ngài có lẽ cũng đã từng được gặp, chính là y tá Tổng đã từng chăm sóc lúc cháu nằm viện. Lúc này trong nhà cô ấy có chút khó khăn, vì vậy mới lấy vật tổ truyền ra bán, tuyệt đối không phải là đám người rào đón lừa gạt ở trong chợ.

Trang Duệ thấy chú Đức nói như vậy thì vội vàng nói ra lai lịch của vật phẩm, đồng thời cũng nói ra ý nghĩ muốn giúp y tá Tổng của mình.

đọc truyện mới nhất tại .

- Như vậy à? Thế này đi, Tiểu Trang, cậu đưa bọn họ đến công ty, tôi xem xét rồi nói sau, nếu là vật thật, như vậy cũng nên mua vào, không sợ không bán được.

Chú Đức ở đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc rồi quyết định xem trước rồi nói sau, vì lão thật sự không tin tưởng vào trình độ giám định của Trang Duệ, giống như Trang Duệ không tin vào năng lực lái xe của Dương Vĩ.

- Được, chú Đức, quyết định như vậy, cháu sẽ chạy đến.

Trang Duệ nói một câu trong điện thoại, tảng đá trong lòng cũng dần thả lỏng. Dù hắn đã từng mở lời cam đoan với hai chị em Tống Tinh Quân, nhưng với quan hệ của hắn, trừ khi đi tìm bố của Dương Vĩ, nếu không cũng chẳng biết bán cho ai. Bây giờ chú Đức đã đồng ý, như vậy sẽ tuyệt đối không có vấn đề, hắn cũng không cần lo lắng vì chuyện giám định thật giả.

Sau khi quay lại phòng, chị em Tống Tinh Quân có tâm tư nên cũng không ăn nhiều, ngược lại thì Miêu Phỉ Phỉ không tìm không phổi đã xử lý hai con cá Dao chỉ còn tro xương. Trang Duệ ngồi xuống ăn một chén cơm rồi nói lời xin lỗi với Miêu Phỉ Phỉ:

- Cảnh sát Miêu, chiều nay không thể nào đi dạo với cô được nữa, tôi muốn quay về Điểm Đường Hành để đưa vật này cho sư phụ xem xét.

Trang Duệ nói và nhìn vẻ mặt của hai chị em Tống Tinh Quân, thấy vẻ mặt bọn họ khê biến đổi, hắn vội vàng bổ sung:

- Chị em các người đi cùng tôi, tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn bảo hiểm mà thôi, chỉ cần Thành Hóa Đấu Thái Kê Hang Bôi này là vật thật, tôi đảm bảo sẽ có thể bán ra với giá tốt.

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Tống Tinh Quân khê gật đầu, tuy nàng biết rõ Trang Duệ là người thật thà trung hậu, nhưng thứ này liên quan đến vài trăm ngàn, nếu tùy tiện giao nó cho Trang Duệ, đừng nói là em nàng không đồng ý, chính nàng cũng không yên tâm.

- Tôi sẽ đi theo các người, dù sao thì những ngày nay nghỉ ngơi cũng không có gì làm.

Miêu Phỉ Phỉ cũng muốn đi theo tham gia náo nhiệt, nếu Thành Hóa Đấu Thái Kê Hang Bôi này là thật, sau này nàng về Bắc Kinh cũng có câu chuyện để kể cho anh chị em đồng sự nghe.

- Vậy thì cùng đi.

Khi thấy mọi người đã ăn xong, Trang Duệ đi ra ngoài tính tiền, bữa cơm này mất của hắn năm ngàn, xem ra khách sạn năm sao thật sự không phải địa phương mà người bình thường có thể đi vào.

...

- Tiểu Trang, vị này chính là ông chủ Thành, là chuyên gia sưu tầm Kê Huyết Thạch, cũng là bằng hữu của tôi, mọi người nên thân cận một chút.

Khi Trang Duệ đưa ba người Tống Tinh Quân, Tống Hoan và Miêu Phỉ Phỉ đến Điểm Đường Hành, hắn trực tiếp đi đến gõ cửa phòng làm việc của chú Đức, lúc này trong phòng ngoài chú Đức còn có một ông lão hơn sáu mươi tuổi, khi nhìn thấy hắn tiến vào thì chú Đức nhanh chóng giới thiệu hai người với nhau.

- Tôi cũng không có gì để nở mày nở mặt, anh Đức cũng đừng chê cười, ngược lại nghe nói quản lý Tiểu Trang hôm nay gặp được bảo bối, có thể lấy ra cho chúng ta mở mang tầm mắt được không?

Ông chủ Thành vừa rồi nghe nói vị quản lý trẻ tuổi Tiểu Trang thấy được sản phẩm Thành Hóa Đấu Thái Kê Hang Bôi ở Miếu Thành Hoàng, đừng nói là chú Đức không tin, ngay cả lão cũng thật sự không thể tin.

Trang Duệ tiếp nhận hai kiện vật phẩm từ trong tay Tống Hoan, sau đó hắn mở lớp giấy báo bọc bên ngoài ra, đưa Thành Hóa Đấu Thái Kê Hang Bôi đặt lên bàn trà, còn ống đựng bút thì trả lại cho Tống Hoan. Hắn đã dùng linh khí kiểm tra thứ này, tuy vẻ bề ngoài chạm trổ rất tốt nhưng bên trong không có linh khí, rõ ràng là một sản phẩm thủ công mỹ nghệ.

- Ha ha, sản phẩm này cũng khá tốt, là ai tu bổ vậy? Thật sự là không được tốt cho lắm.

Chú Đức tiện tay cầm Kê Hang Bôi lên xem xét, dùng tay ve vuốt một lúc, nhưng sau khi thấy được phần tổn hại ở miệng ly thì không khỏi nhún mày. Theo lý thì những vật phẩm tốt được tu bổ đẹp sẽ có giá cả cao, chưa nói vật này là thật hay giả, chỉ cần nhìn vào công nghệ tu bổ thì thấy thật sự quá thảm.

- Chú Đức, đừng nói về vấn đề này, chú xem xét một chút, rốt cuộc đây có phải là Thành Hóa Đấu Thái không?

Trang Duệ nói làm cho chú Đức càng chú ý đến Kê Hang Bôi, vẻ mặt cũng dần biến đổi, vẻ mặt không quan tâm trước đó cũng dần trở nên ngưng trọng. Lão tiện đà cầm Kê Hang Bôi đi đến trước bàn làm việc, sau đó mở đèn ánh sáng mạnh lên, lại lấy một cái kính lúp từ trong ngăn kéo ra quan sát rất cẩn thận.

Ngoài Trang Duệ thì những người nơi đây đều ngừng thở, ai cũng dùng ánh mắt căng thẳng nhìn chú Đức giám định vật phẩm. Về mặt ông chủ Thành kia càng không thể tin, nhưng biểu hiện của chú Đức là như vậy, dù cái ly kia không phải là Thành Hóa Đầu Thải Kê Hang Bôi, như vậy cũng là một cổ vật quý giá.

- Tốt, là thứ tốt, đáng tiếc, ôi, đáng tiếc.

Sau mười phút thì chú Đức mới tắt đèn ánh sáng mạnh đi, sau đó lại đi về phía bàn trà bằng gỗ, cẩn thận đặt cái ly Kê Hang Bôi xuống bàn, trong mắt tràn đầy tiếc hận.

- Chú Đức, thứ này là thật hay giả, chú cho ra một tin tức chính xác được không ạ?

Trang Duệ đã biết mà còn giả vờ hồ đồ hỏi.

- Thật sự là Thành Hóa Đầu Thải, nhưng đáng tiếc là nó có hư hại và tu bổ quá kém, nếu một cái ly nguyên vẹn thì bây giờ bán ra cũng có giá ba chục triệu.

Chú Đức nhìn Thành Hóa Đầu Thải Kê Hang Bôi mà liên tục lắc đầu, bội dạng rõ ràng là tiếc hận không thôi.

- Chú Đức, bây giờ cái ly này có thể bán với giá bao nhiêu? Vì bạn của cháu đang cần tiền gấp.

Trang Duệ biết rõ đây là vấn đề mà chị em Tống Tinh Quân quan tâm nhất, vì vậy mới lên tiếng hỏi.

- Vật phẩm này à? Chắc chắn, nếu đưa ra đấu giá sẽ có thể bán đi với giá năm trăm đến một triệu, nếu chúng ta thu vào, chỉ có thể là năm trăm ngàn.

Chú Đức mở miệng nói, hình như cũng không hài lòng với giá cả này.

- Có thể bán với giá cao vậy sao?

Tống Hoan ở bên cạnh thật sự há hốc miệng, ba chục triệu là thứ mà hắn không ngờ tới, chỉ cần là ba trăm ngàn thì hắn đã thỏa mãn rồi.

- Các người may mắn gặp phải Tiểu Trang, hơn nữa Miếu Thành Hoàng cũng không có vài món tốt, cũng không thiếu người trong nghề, nếu không thì các người đã bán Kê Hang Bôi với giá ba trăm ngàn, sau đó sẽ phải tiếc hận.

Chú Đức tiếp tục nói:

- Nếu để tôi gặp phải cái ly Kê Hang Bôi này, xem như là mua được một vật với giá hời. Đúng rồi, có một câu chuyện muốn kể ọi người, đó là về cái ly Kê Hang Bôi này, là một chuyện xảy ra trước giải phóng.

- Hình như chuyện này xảy ra năm 1939, có một ông chủ cửa hàng trên đường cái Tường Hòa Thành ở Bắc Kinh tên là Vương Điện Thần, người này đến Sơn Đông mua đồ cũ. Một ngày hôm đó hắn đi vào trong sân nhà một người, hắn thấy một người phụ nữ trung niên đang trải dầu, trên bàn có một chiếc ly nhỏ cực đẹp, vì vậy mà hắn không tự chủ được đi vào mong người phụ nữ kia lấy chiếc ly ra nhìn xem.

- Chiếc ly kia cao 11centimet, rộng 5 centimet, chế tác tinh tế, rõ ràng là một kiện Thành Hóa Đầu Thải. Vương Điện Thần muốn mua, khi đó người phụ nữ kia mở miệng là muốn một đồng bạc trắng, khi đó mua một mẫu ruộng cũng chỉ mất ba mươi đồng bạc trắng mà thôi. Nào ngờ Vương Điện Thần cũng không nói hai lời mà móc ra một khối đồng bạc trắng có đúc hình Tôn Trung Sơn đưa cho nàng.

Wang Điện Thần quay về Bắc Kinh, vội vàng cùng đám tiểu nhị định giá, đấu giá tăng lên một trăm đồng bạc, giá cả tăng lên gấp cả trăm lần.

Thứ này vừa được định giá hai ngày thì ông chủ Giám Cổ Trai là Chu Kiệt Thần nhìn trúng, vì thế nhanh chóng bàn giá với Vương Điện Thần.

Lúc đó Vương Điện Thần đang mặc áo ngắn tay giống như những nhân vật cổ trên tivi, ông chủ Chu Kiệt Thần của cửa hàng Giám Cổ Trai đưa tay vào trong tay áo của Vương Điện Thần, mà Vương Điện Thần thì duỗi ra một ngón tay. Chu Kiệt Thần hỏi:

- Mười, trăm, ngàn?

Vương Điện Thần nói:

- Tám trăm.

Chu Kiệt Thần nói:

- Tôi mua.

Lời này vừa nói ra thì Vương Điện Thần đã biết mình bán đi với giá thấp, bị người ta mua với giá hời, nhưng hắn cũng đã có lời 799 đồng bạc, vì vậy cũng cảm thấy mỹ mãn.

Sau đó Chu Kiệt Thần về nhà cẩn thận xem xét và giám định, quả nhiên là Thành Hóa Đậu Thải loại cao cấp, tạo hình xinh đẹp tuyệt trần, chất sứ nhẵn nhụi thuần khiết, lớp men như son, rực rỡ mà nhu hòa. Bên trên chiếc ly vẽ hình sóc trộm bồ đào, cây rối rậm rạp, cực kỳ tinh tế, trông rất sống động, bảo vật như vậy mau được với giá tám trăm đồng bạc, sao có thể không vui cho được?

Những người trong ngành cũng biết Chu Kiệt Thần mua được món hàng tốt nhưng không ai chịu ra giá cao để mua lại, sau cùng Chu Kiệt Thần tìm được một công ty của Ngô Khải Chu, khi đó giám đốc Ngô ra giá 3500, nhưng cò kè mặc cả lại đẩy giá lên 4000, coi như Chu Kiệt Thần vung tay mua một món hàng có lời 3200 đồng bạc, tất nhiên sẽ rất vui sướng. Nhưng sau này giám đốc Ngô Khải Chu đưa cái ly sang đấu giá ở Mỹ, thu lợi tiền triệu, vì vậy mà Chu Kiệt Thần mới biết mình bán món hời cho kẻ khác.

- Chú Đức, món đồ của Tống Hoan được những ông chủ cửa hàng trong chợ trả với giá ba năm chục ngàn, bọn họ sẽ không nhìn ra đây là Thành Hóa Đậu Thải đấy chứ?

Trang Duệ hỏi ra nghi vấn trong lòng Tống Hoan.

Ch.nhìn Trang Duệ rồi dùng giọng khinh thường nói:

- Bọn họ thì biết cái gì? Đừng nói Thành Hóa Đậu Thải này là vật phẩm toàn vẹn, đám người kia thậm chí chưa từng nhìn thấy một mảnh vỡ nào của Thành Hóa Đậu Thải Kê Hang Bôi, nhiều lắm chỉ từng thấy qua thứ phẩm mà thôi, có lẽ bọn họ cũng coi nó là thứ phẩm, vì vậy mà ra giá ba năm chục ngàn đã là rất cao rồi. Thứ này nếu là chính phẩm, dù bán ở thời nhà Thanh cũng có giá hơn một trăm ngàn.

Lúc này mọi người chợt hiểu ra, thì ra Thành Hóa Đậu Thải nổi danh bị người ta dùng của giả để đánh tráo, vì vậy lúc này có vật thật bày ra thì chẳng ai biết thế nào cho đúng.

- Chú Đức, chú xem Kê Hang Bôi này xử lý thế nào cho đúng?

Trang Duệ nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của chị em nhà Tống Tinh Quân, hắn cũng hiểu tâm tư của bọn họ, vì vậy muốn nhanh chóng biến thành tiền mặt cho hai người bọn họ đi cứu chữa cho cha.

- Có hai biện pháp, thứ nhất là trực tiếp đưa đi đấu giá, với những mối quan hệ của tôi thì có lẽ sẽ sắp xếp tuyên truyền khá tốt, như vậy giá cả bán ra có thể là một triệu cho đến một triệu hai, tính tiền tuyên truyền và tiền thuế mười lăm phần trăm, như vậy mọi người có thể thu về bảy trăm đến một triệu.

- Biện pháp thứ hai thì hao phí thời gian hơn, tôi có chút kinh nghiệm tu bổ đồ sứ, có thể tu bổ cái ly này, đến lúc đó đấu giá có thể được hơn hai triệu, nhưng cần phải mất nửa tháng mới tu bổ xong.

- Hai biện pháp này, các người có thể chọn một, tôi đề nghị các người nên đợi thêm vài ngày, sau khi tu bổ xong mới mang đi đấu giá. Tôi nể mặt Tiểu Trang nên cho các người cơ hội suy xét.

Chú Đức nói làm cho hai chị em Tống Tinh Quân có chút do dự, bắt đầu đứng lên đi ra cửa thương lượng.

156. Chương 156 : Vấn Đề.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 156: Vấn đề.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Mười phút sau thì hai chị em Tống Tinh Quân giống như đã thương lượng xong, cả hai quay về chỗ cũ, hai chị em đều có bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là Tống Hoan mở miệng nói với chú Đức:

- Chúng cháu có thể bán thứ đồ sứ này cho Diển Đường Hành được không, cũng không muốn giá hai triệu, chỉ là một triệu là được, còn chuyện giá cả các người tu bổ và mang ra đấu giá là thế nào thì cứ giữ lại, chúng cháu cũng không quan tâm, như vậy có được không?

Tống Hoan cũng biết ý nghĩ này của mình có chút không hợp tình hợp lý, sau khi nói xong cũng không khỏi đưa mắt nhìn xuống sàn nhà.

Lời nói của Tống Hoan làm cho Trang Duệ và chú Đức đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều không ngờ Tống Hoan lại có ý như vậy, như thế cũng không phải không được, nhưng rõ ràng đã đổ tất cả nguy hiểm lên phía Diển Đường Hành.

- Tiểu Trang, hay là cậu mua vật phẩm này với tư cách tư nhân, giữ nó lại vài năm, dù không bán cũng sẽ không lỗ lã gì.

Chú Đức suy nghĩ một chút rồi nghĩ dựa theo cách nói của Tống Hoan là không hợp quy củ, vì nếu cầm Kê Hang Bôi thì Diển Đường Hành chỉ có thể cho ra giá hai trăm ngàn mà thôi, thật sự còn kém xa một triệu mà Tống Hoan vừa nói.

Điều này cũng cần phải nói cho rõ ràng, nếu chiếc ly Kê Hang Bôi này có giá một triệu, như vậy Diển Đường Hành chỉ có thể giải lắm là ra giá hai trăm ngàn. Đây là quy củ của Diển Đường Hành, không quan tâm vật phẩm của anh có tốt như thế nào, đưa vào đây thì nhất định sẽ là xấu. Đây cũng là truyền thừa từ quy củ kinh doanh cầm đồ trước đây, bây giờ tuy không còn là như vậy, nhưng Diển Đường Hành mua hàng thật sự chỉ có thể ra giá một phần năm giá trị thật.

- Cháu cũng muốn mua, nhưng cháu lại vừa mua nhà, thật sự cũng không còn nhiều tiền như thế.

Trang Duệ nghe chú Đức nói như vậy thì dùng giọng bất đắc dĩ nói, nếu hôm qua chưa mua nhà thì chi phiếu hơn một triệu vẫn còn trên tay, nhưng bây giờ sợ rằng chi phiếu đã sớm được đại ca chuyển thành tiền mặt và mua phòng rồi.

Vừa rồi chú Đức nói ra như vậy là muốn Trang Duệ chiếm chút tiện nghi, vì lão có thể nắm chắc tu bổ tốt món đồ sứ này, sau đó bán đi với giá tốt, nhiều thì không nói nhưng ba năm chục ngàn cũng không là vấn đề, nhưng lúc này trong túi Trang Duệ cũng chỉ có ba năm trăm ngàn mà thôi.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Chú Đức cũng không nghĩ chính mình thu vào cái ly Kê Hang Bôi này, nhưng Tống Hoan ra giá hơi cao, thứ này nếu bán đi có lẽ cũng chỉ hơn hai triệu, hơn nữa còn phải bỏ ra nhiều tiền phí này nọ, chỉ sợ bán xong chỉ còn hơn một triệu. Hơn nữa chuyện trên đời lắm lúc rất khó lường, nếu lỡ may đấu giá hoặc bán ra không được giá tốt, thậm chí có thể lỗ như chơi. Đồng thời đây cũng là chuyện của Trang Duệ, chú Đức cũng không muốn ôm vào người mình.

- Hi, chú Đức, sao chúng ta lại quên mất vị Đại Vương chuyên môn mua đồ với giá rẻ nhỉ?

Khi thấy chị em Tống Tinh Quân có biểu hiện quần bách thì hai mắt Trang Duệ chợt tỏa sáng, vì sao hẳn có thể quên vị kia đi được?

- Cậu nói anh Dương sao? À, anh ấy có lẽ sẽ muốn mua, cậu điện thoại hỏi thử xem.

Chú Đức vừa nghe Trang Duệ nói như vậy thì biết rõ đang nhắc đến ai, Dương Phụ những năm qua luôn đi tìm mua đồ cổ với giá hời, nhưng chỉ thu mua được một phòng đầy đồng nát sắt vụn, không có vài món là hàng thật, vì vậy những người trong nghề đặt cho lão biệt danh là đại vương chuyên thu mua cổ vật giá rẻ.

Những năm này chuyện làm ăn trong nhà dần đi vào quỹ đạo, Dương Phụ đã đặc biệt thuê người làm quản lý, bình thường lão cũng không có việc gì, phần lớn chỉ đi uống trà với bạn bè hoặc đi đến chợ đồ cổ dạo vài vòng. Vừa rồi lão đã ăn cơm trưa, đang định chuẩn bị ngủ trưa thì nhận được điện thoại của Trang Duệ, ngay sau đó lão đã lấy lại tinh thần, dặn dò Trang Duệ đừng bán cho ai rồi tự mình lái xe chạy đến.

Nửa giờ sau Dương Phụ chạy đến nơi, sau khi nghe Trang Duệ giới thiệu xong, lão vui vẻ vỗ vai Trang Duệ nói:

- Tốt lắm, Tiểu Trang, chú Dương này ngày thường cũng không yêu thương cậu, nhưng khi có vật tốt vẫn nghĩ đến chú Dương.

- Chú Dương, hai vị này đều là bạn bè của cháu, vấn đề này xem như là hỗ trợ bạn bè, chú xem giá cả...

Trang Duệ thật sự coi Dương Phụ là nhân viên cứu hỏa, vì vậy mà thật sự xấu hổ với lời khích lệ của ông ấy.

- Một triệu năm trăm ngàn phải không? Cái này không có vấn đề, nhưng...

Dương Phụ đảo mắt một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi lên người chú Đức rồi nói:

- Anh Đức, thứ này tôi thu vào cũng không có vấn đề, giác cả như các người nói, nhưng anh phải đồng ý tôi ba điều kiện mới được.

Chú Đức là người am hiểu Dương Phụ, bình thường cũng quen vui đùa, vì vậy lúc này vừa cười vừa nói:

- Ôi, anh có muốn hay không thì thứ này tôi cũng sợ không bán được sao? Nhưng chẳng qua là Tiểu Trang nhớ đến anh, bây giờ anh lại còn đặt cả điều kiện nữa à?

Dương Phụ cũng lơ đãng với lời nói của chú Đức, lão chỉ vào chiếc ly Kê Hang Bôi rồi nói:

- Thứ nhất, anh phải giúp tôi tu bổ cái ly kia, thứ hai...

Dương Phụ cũng là người gần sáu mươi, khi mở miệng nói chuyện thì có chút nhăn nhó, lại đưa mắt nhìn đám người trong phòng, thật sự có chút xấu hổ.

- Nói gì thì cứ nói, cần gì như vậy, một hơi cho xong đi.

Chú Đức thấy bộ dạng của Dương Phụ thì cũng muốn biết điều kiện thứ hai là gì.

- Điều kiện thứ hai, chính là tôi mua vật phẩm ở đây nhưng các người không được truyền ra ngoài là tôi mua với giá bao nhiêu, nếu được như vậy thì tôi đồng ý mua lại.

Dương Phụ cuối cùng cũng chịu nói ra điều kiện thứ hai của mình, lời này vừa nói ra thì Chú Đức, Trang Duệ và cả ông chủ Thành phải đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhin không được phải cười phá lên ha ha.

- Hừ, anh cũng đã sắp sáu mươi mà vẫn còn tâm tư như vậy, ha ha, được, tôi đồng ý với anh, còn các người nữa, cũng đừng đem sự kiện ngày hôm nay nói ra ngoài.

Chú Đức vừa cười vừa nói với chị em Tống Tinh Quân và Miêu Phỉ Phỉ đang cảm thấy rất khó hiểu, vài người bọn họ đều gật đầu đồng ý, bọn họ nghĩ rằng Dương Phụ không muốn để lộ tiền tài, vì thế mới cho bọn họ giữ bí mật.

Tác giả: Đà Nhân

Chương 157: Lừa gạt.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Tháng trước Tần Huyền Băng và Lôi Lôi cũng đã đến Trung Hải một lần, nhưng thời gian bọn họ ở lại là rất ngắn, chỉ là ba ngày, mà Trang Duệ cũng vứt bỏ ba ngày công tác để đi theo toàn bộ hành trình, điều này làm cho Tần Huyền Băng rất thỏa mãn. Nhưng đáng tiếc là không có mặt Lưu Xuyên, vì vậy nên Lôi Lôi là kỳ đà cản mũi, điều này làm cho Trang Duệ thật sự không làm ăn gì được.

Vì vậy mà hai tháng qua thật sự Trang Duệ không quá quan tâm đến công tác của Điển Đường Hành, ngoài vài lần đề nghị đầu tư bất động sản, tất cả công tác còn lại đều giao cho Vương Nhất Định và Lại Kinh Đông. Bây giờ xem ra kế sách nhượng bộ của hắn đã làm cho Vương Nhất Định không kìm nén được, đối phương càng lúc càng hung hăng ngang ngược.

Chú Đức thấy những tài liệu như vậy thì vẻ mặt cũng biến đổi, trở nên ngưng trọng. Một lúc lâu sau lão mới ném tài liệu xuống bàn trà, vô thức gõ ngón tay lên mặt bàn.

- Chú Đức, trước đó Điển Đường Hành của chúng ta muốn mua một vật và xuất tiền thì sợ rằng cũng phải qua tay nhiều người, nhưng lúc này chuyện giám định vật phẩm xa xỉ đều do Vương Nhất Định cướp đoạt. Chú Đức, cháu thấy bên trong nhất định có vấn đề.

Trang Duệ lên tiếng cắt ngang hành vi gõ lên mặt bàn của chú Đức, đối với Trang Duệ thì lão hiểu rõ về Điển Đường Hành hơn cả trăm lần, bây giờ Điển Đường Hành xảy ra chuyện, rõ ràng là vấn đề từ giám định sư.

- Lừa gạt.

Những sợi gân xanh trên mặt chú Đức chợt lộ ra, trong miệng lão phát ra hai chữ, tay phải đã xiết chặt thành nắm đấm, với kinh nghiệm của lão, nếu không nhìn rõ vấn đề vào lúc này, sợ rằng sẽ uống phí nhiều năm lẫn lộn trong nghề.

- Chú Đức, trước tiên chú đừng kích động, vấn đề này chúng ta không có chứng cứ, nếu nói toạc ra thì Vương Nhất Định dù chết cũng không thừa nhận, chúng ta cũng không có biện pháp xử lý đối phương, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm hắn từ chức bỏ đi mà thôi. Chuyện này chúng ta cần chậm rãi nghiên cứu, dù thế nào cũng phải chụp lấy chuỗi dao, moi ra số tiền mà hắn từng gạt Điển Đường Hành, như vậy tổn thất của chúng ta mới là nhỏ nhất.

Chú Đức nghe Trang Duệ nói như vậy thì vẻ mặt có chút hòa hoãn trở lại, lão hơn mười tuổi đã làm việc trong tiệm cầm đồ, vì vậy mà rất coi trọng công tác của mình, cho nên cực kỳ căm hận hành vi của Vương Nhất Định. Sự việc đã rõ ràng, Vương Nhất Định chắc chắn cấu kết với người ngoài để đưa châu báu giả đến cầm lấy tiền. Đợi đến khi hết kỳ hạn và châu báu trở thành vật phẩm của Điển Đường Hành, hắn lại cấu kết với bên phía đấu giá, dùng danh nghĩa của Điển Đường Hành để bán đi. Hơn nữa chỉ cần nhìn vào biểu hiện này thì Điển Đường Hành cũng không có gì tổn thất, nhưng nếu vấn đề này truyền ra ngoài, sợ rằng thanh danh của Điển Đường Hành sẽ bị ảnh hưởng.

Quá trình này Vương Nhất Định sẽ kiếm được tiền từ hai phía, thứ nhất chính là lừa tiền của Điển Đường Hành, thứ hai là sau khi đấu giá được vật phẩm thì hắn cũng có được một lượng phần trăm xa xỉ. Nếu chỉ cần nhìn vào số tiền trước mắt, ít nhất Vương Nhất Định cũng đã cầm vào tay hơn năm trăm ngàn.

- Tiểu Trang, vấn đề này cậu thấy nên xử lý thế nào? Nếu là trước kia, đối với loại người ăn cây táo rào cây sung này, không phải dùng gậy đánh chết thì cũng cho vào lồng ném xuống sông Hoàng Phố. Thanh niên bây giờ, ôi...

Chú Đức thật sự nổi giận, Vương Nhất Định này là giám định sư được một người bạn già của lão giới thiệu đến, năm ngoái công tác xuất sắc nhưng năm nay vừa có quyền trong tay thì lập tức đi đường ngang ngổ tăt, điều này làm cho chú Đức không nhịn được.

Trang Duệ cười cười nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Chú Đức, vấn đề này đều là của cháu, nếu lúc trước cháu không đổi chế độ, bọn họ sẽ không có quyền tiếp xúc với phía đầu giá, Vương Nhất Định cũng sẽ không làm như vậy. Sau khi xử lý xong chuyện này thì cháu sẽ làm một văn bản báo cáo với công ty đầu tư, sẽ đề xuất từ chức.

Chú Đức thấy Trang Duệ nói như vậy thì vội vàng mở miệng:

- Tiểu Trang, cũng không thể như vậy được, vấn đề này nên để cho tôi gánh chịu, cùng lắm thì không làm cổ vấn nữa, tôi về nhà dưỡng lão cũng được. Cậu còn trẻ, ở trên cương vị này rèn luyện vài năm mới có lợi.

- Đừng như vậy, chú Đức, ngài anh minh cả đời, cũng không nên vứt đi khí tiết tuổi già, việc này không lớn, cháu đảm bảo sẽ xử lý thỏa đáng. Hơn nữa, chú Đức, chú cũng biết cháu có vài món đầu tư không tệ, bọn họ đều thúc giục cháu quay về, nhưng lãnh đạo công ty đầu tư cũng đối đãi với cháu không tệ, vì thế cháu muốn mượn vấn đề này để từ chức.

Trang Duệ nói lời này là nửa thật nhưng một nửa thì lại là mượn cớ, anh rể mở xưởng sửa chữa rất tốt, hai tháng qua thì mỗi tháng đều thu về hơn chín chục ngàn, coi như Trang Duệ đầu tư đã sinh lãi.

Lưu Xuyên cũng đã sớm hoàn công Ngao viên, hấn và Chu Thụy đã chạy đến Tây Tạng đưa về hai con Ngao đực và bốn con Ngao cái. Nhưng Ngao Tây Tạng chỉ động đực vào tháng mười hai, vì vậy bây giờ Lưu Xuyên đang bắt tay vào hội chợ Ngao Tây Tạng quốc tế ở tỉnh Sơn Tây, chuẩn bị làm cho danh tiếng của Ngao viên Bành Thành được nổi như cồn. Vì vậy mà có vài lần hấn điện thoại thúc giục Trang Duệ, yêu cầu đến lúc đó đồng hành với mình.

Điều làm cho Trang Duệ thật sự quyết định muốn từ chức ở Điện Đường Hành cũng vì một cú điện thoại của Tổng Quân, trong điện thoại Tổng Quân mời Trang Duệ tham gia một đại hội giao dịch phi thúy được tổ chức ở Bình Châu. Hấn trước nay vẫn còn cảm thấy rất mới mẻ với những gì xảy ra ở gian hàng mao lieu trong hội chợ châu báu Nam Kinh, trong lòng cũng rất muốn được biết chợ phi thúy là thế nào, giao dịch ra sao, vì vậy lúc đó hấn lên tiếng đồng ý với Tổng Quân.

Nhưng Trang Duệ đã tính thời gian, đầu tháng sáu sẽ đi đến Bình Châu ở Quảng Đông, cuối tháng lại phải tham gia hội chợ chó Ngao Tây Tạng ở Sơn Tây, coi như cả tháng sau không thể ở lại Trung Hải, mà hấn vừa đi làm cũng khó thể xin nghỉ dài hạn một tháng. Vì thế mà hấn thật sự có ý nghĩ muốn từ chức, dù sao hai tháng qua hấn cũng đã bỏ sung không ít tri thức, khi này nếu gặp tình huống thì cũng không còn kém cõi như xưa.

- Vậy cậu định xử lý chuyện này thế nào?

Chú Đức biết rõ chí của Trang Duệ cũng không ở tại chỗ này, vì vậy cũng không mở miệng giữ lại. Hai tháng qua lão đã ném ra tất cả kinh nghiệm công tác trong ngành đồ cổ trong thời gian vài chục năm qua, tất cả đều dạy cho Trang Duệ, lúc này chỉ cần hấn tiếp xúc với vật thật nhiều hơn là có thể phát triển tốt, cũng không cần lão phải dạy bảo nữa.

- Chú Đức, chú xem đoạn phim này đi.

Trang Duệ ngồi xuống bàn làm việc của mình, sau đó chỉ vào một đoạn phim rồi nói với chú Đức.

- Người phụ nữ này tổng cộng xuất hiện mười lăm lần, có một lần ngồi ở phòng khách của Điện Đường Hành, chú Đức, chú xem những vật cô ấy nhìn kia, phần lớn là đồ giả.

- Mặt khác còn có bốn lần máy quay ngoài cửa của Điện Đường Hành chụp được hình ảnh của một cặp nam nữ, nữ chính là người phụ nữ kia, còn nam có phải là Vương Nhất Định sao? Thật ra đây đã nói rõ vấn đề, Vương Nhất Định cấu kết với người ngoài dùng châu báu giả để lừa lấy tiền của Điện Đường Hành, đây là hành động phạm pháp, chúng ta có thể báo cảnh sát.

- Báo cảnh sát sao?

Chú Đức trầm tư một lúc lâu, cùng lại lắc đầu.

158. Chương 158 : Có Chuyện Tìm Cảnh Sát. (1).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 158: Có chuyện tìm cảnh sát. (1).

Nhóm Dịch: Tepga nguồn

Nguồn : VipVandan

- Cảnh sát Miêu, ngài cũng đừng ăn nhiều như vậy nữa, hôm nay tôi đến tìm là muốn phản ứng tình huống với cảnh sát nhân dân.

Trang Duệ nhìn Miêu Phỉ Phỉ đang ngồi ăn uống như điên mà không khỏi bất đắc dĩ, hẳn không ngờ tiểu nha đầu này ăn uống nhiều như vậy mà dáng người vẫn tốt thế kia.

Hai tháng qua Miêu Phỉ Phỉ coi Trang Duệ là thùng cơm, thỉnh thoảng đến cùng dùng cơm. Nhưng Miêu Phỉ Phỉ cũng là một người sành khoái, vài ba hôm sẽ mời Trang Duệ ăn một bữa cơm ngon, hai người bọn họ thật sự giống như huynh đệ, điều này làm cho Dương Vĩ mỗi lần thấy hai người bọn họ đi với nhau đều nghĩ chắc chắn có gian tình.

Tổng Tinh Quân từ khi được Trang Duệ giúp đỡ bán Kê Hang Bôi thì trên tay có tiền, bệnh tình của bố cũng được khống chế, bây giờ dần chuyển biến tốt đẹp. Điều này làm cho nàng cực kỳ cảm kích Trang Duệ, những lúc không có chuyện gì thường mua vài món ngon đến giúp Trang Duệ làm cơm, hai bên thường xuyên qua lại. Nàng và Miêu Phỉ Phỉ cũng kết giao bạn bè, hai người thì thoảng đến nhà Trang Duệ, nhưng hôm nay Tổng Tinh Quân không có mặt, vì Trang Duệ chỉ muốn mời Miêu Phỉ Phỉ.

- Anh không dựa theo con đường bình thường để báo cảnh sát, đến tìm tôi làm gì, tôi chỉ là một cảnh sát giao thông mà thôi.

Miêu Phỉ Phỉ sau khi ăn uống no say thì thoa mỡ lau miệng, khẽ vỗ bụng nhỏ, dùng ánh mắt trêu tức nhìn Trang Duệ rồi nói.

- Được, ngài nói không giúp đấy nhé? Không giúp thì tôi sẽ gọi cho 110, nói trong nhà có một vị ác khách đến ăn uống phũ phề.

- Tiểu Trang Tử, cũng không tệ à nha, cũng biết uy hiếp người đấy chứ.

Miêu Phỉ Phỉ vung vẩy nắm đấm nhưng không đánh lên người Trang Duệ, nguyên nhân chính là lần trước nàng đùa giỡn với Trang Duệ và bị Tiểu Bạch Sư kia xé rách sườn xám, cũng làm cho Trang Duệ một lần được nhìn no mắt.

- Anh nhìn cái gì vậy? Cẩn thận tôi móc mắt anh ra.

Bây giờ đã vào tháng sau, khí hậu ấm dần lên, lúc này Miêu Phỉ Phỉ chỉ mặc một chiếc áo bó sát và cực ngắn, bên dưới mặc quần jean, vì vậy mà nàng vừa duỗi người thì bụng thon không chút mỡ thừa chọt lộ ra, điều này không khỏi làm cho Trang Duệ ngồi đối diện được thấy sạch sẽ.

- Khụ, khụ, cũng không phải là chưa nhìn qua lần nào.

- Anh nói gì? Lặp lại lần nữa xem.

- À, không có gì, tôi chỉ nói hôm nay ngài khẩu vị tốt, cả bàn thức ăn bị ngài tiêu diệt sạch.

Trang Duệ khi còn bé thì mẹ thường phải đi dạy thêm dạy kèm dạy bù, vì vậy mà hắn và chị đều học được tay nghề nấu ăn rất tốt. Ngày Dương Vĩ lấy được giấy phép lái xe trong tay Miêu Phỉ Phỉ, Trang Duệ tự mình xuống bếp làm vài món thức ăn. Sau lần được nếm những món ăn của hắn, Miêu Phỉ Phỉ thật sự thích thú, vì vậy mà tiếp tục muốn được ăn thêm vài lần.

- Được rồi, ngài xem đi, sau đó cho tôi chút đề nghị chuyên nghiệp, cả ngày chỉ biết khoe khoang là cảnh sát hình sự, đừng nói bây giờ nhìn qua lại không biết gì đấy nhé?

Trang Duệ đưa cho Miêu Phỉ Phỉ một phần tư liệu, chính mình thì đi thu dọn bát đĩa. Trang Duệ từng chiêu đãi bốn người trong nhà mình, ngoài Miêu Phỉ Phỉ và Dương Vĩ là hai kẻ ăn nhiều thì cũng chỉ có chú Đức, khi chiêu đãi ba người này thì hẳn tất nhiên phải đảm nhận nhiệm vụ rửa chén.

- Trang Duệ, người phụ nữ tên là Lý Hà này chẳng phải các anh đã có tư liệu kỹ càng rồi sao? Cô ta đã nhiều lần tiếp xúc với mục tiêu, như vậy sao không trực tiếp dùng vài thủ đoạn bắt lại, việc này anh cần

Chú Đức chợt quát lên chói tai cắt đứt âm thanh của Vương Nhất Định.

- Vừa rồi không cho cảnh sát đưa anh đi chính là cho anh cơ hội, còn khóc cái gì, nói rõ sự việc ra, trả lại tiền tham ô, tôi sẽ xin quản lý Trang tha mạng cho anh.

Chú Đức lên tiếng làm cho cảm xúc của Vương Nhất Định có hơi ổn trở lại, hắn nhìn Trang Duệ, lúc này mới tin tưởng những gì đối phương nói trước đó là thật. Hắn năm nay hơn ba mươi, hắn cũng không muốn ngồi tù mười năm, sau đó mới được đi ra hưởng thụ nhân sinh, vì vậy mới thành thật khai báo tất cả.

Thì ra từ khi Trang Duệ bắt đầu làm quản lý thì Vương Nhất Định cũng không có ý nghĩ biến thái này, hắn chỉ muốn hợp tác với bên đấu giá, bán đi vài vật phẩm mình giám định sai lầm ra ngoài. Nào ngờ những sản phẩm giả kia được đấu giá rất thuận lợi, không có người nào tỏ ra dị nghị, điều này làm cho Vương Nhất Định kiếm được nhiều phần trăm tiền thưởng, vì vậy mà lòng tham trong lòng càng lớn.

Vương Nhất Định trước khi về nước đã đi Macao chơi vài ngày, mọi người cũng biết Macao được xưng là Las Vegas phương đông, đó là nơi bùng phát những cửa hàng như Điển Đường Hành. Vương Nhất Định vì chức nghiệp của mình, hắn đi đến vài cửa hàng để tìm những món đồ giả khó giám định để mua vào với giá thấp, ý nghĩ của hắn lúc đó chính là với thể diện của mình, những thứ châu báu kia sau này sẽ dùng để tán gái là chủ yếu.

Nhưng sau khi hợp tác tốt với phía đấu giá thì Vương Nhất Định phải đánh giá lại những món châu báu giả của mình, vì vậy hắn quyết định đi tìm Lý Hà, để nàng đưa những món châu báu giả đến Điển Đường Hành đổi lấy tiền. Lúc đầu Lý Hà cũng không biết nó là giả, Vương Nhất Định nói đó là chỗ mình công tác, cũng không thể nào tự mình ra mặt được, không tiện tự định giá, chỉ có thể nhờ nàng hỗ trợ mà thôi.

Vương Nhất Định tưởng Lý Hà là cô gái ngoan hiền, nhưng hắn cũng không ngờ nhiều châu báu như vậy lập tức làm cho tâm hồn thiếu nữ của Lý Hà nhảy dựng lên, vì thế mà làm cho sự nghiệp tình yêu của giám định sư Vương chợt bùng phát. Dù sau này Lý Hà biết những thứ kia là giả, nhưng khi thấy cả trăm ngàn được thu về thì cũng cực kỳ hâm mộ Vương Nhất Định. Những năm nay chỉ cần có tiền là tốt, không cần quan tâm tiền từ đâu ra, vì đại đa số mọi người cảm thấy không trộm không cướp sẽ không coi là phạm pháp.

Vương Nhất Định cũng nghĩ như vậy, Trang Duệ ủy quyền làm cho hắn thông qua liên hệ với các tổ chức đấu giá để xử lý những món đồ châu báu giả của mình. Thông qua những lần đấu giá như vậy, Điển Đường Hành có thể bán đi với giá gấp bốn lần, như vậy hắn cũng có thể thu vào số phần trăm hoa hồng xa xỉ.

Còn bản thân Vương Nhất Định thì càng là thu hoạch gấp đôi, hắn nghĩ ra phương án kiếm tiền quá đặc ý, điều này làm hắn đặc ý vài ngày, nhưng hắn không ngờ sự việc sẽ có ngày bại lộ.

160. Chương 16 0: Say Rượu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 160: Say rượu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Xoảng, xoảng... xem tại

Trang Duệ ngồi trong phòng khách nghe những âm thanh phát ra từ nhà bếp mà khóe mắt liên tục nháy lên, trong lòng hắn thầm hồi hận, sao lại đồng ý cho vị đại tiểu thư kia vào bếp chứ?

- Lão Yêu, đây là cái chén thứ mấy rồi? Trong nhà cậu có đủ chén không? Nếu không thì cậu có thể nói với cô ấy, trực tiếp bùng chảo lên là được.

Dương Vĩ cầm điều khiển từ xa trong tay, hần liên tục chuyển đài, trong miệng phát ra lời nói an ủi Trang Duệ, nhưng lời này nghe vào trong tai thì giống như có chút hả hê.

- Anh ngậm miệng lại cho tôi, không thì tôi sẽ gọi điện thoại cho chú Dương, nói cho chú ấy biết bức tượng ngọc nữ thời Hán chính là đồ dỏm anh đánh tráo.

Trang Duệ trừng mắt nhìn Dương Vĩ, hần tức giận trả lời, bức tượng ngọc nữ thời Hán chính là một trong những món đồ cổ hi hữu mà Dương Phụ thu gom được, vì nó là vật thật nên được bảo vệ rất tốt. Nhưng Dương Vĩ vì có chút kẹt tiền nên quyết định vào phòng bố xem có thứ gì đó hay không, vì hần không cẩn thận nên làm rơi nó xuống đất.

Sau đó Dương Vĩ sợ bố mình phát hiện ra, hần nhờ Trang Duệ bỏ ra vài trăm đồng mua ngọc kém chất lượng, tìm người tạc tượng ngọc nữ thời Hán, sau đó đặt lên kệ trưng bày của cha mình, vì vậy mà một tháng đã qua nhưng chưa ai phát hiện ra.

- Hi hi, câu cáo trạng tôi cũng không thoát được đâu, Lão Yêu, cậu có thấy không, hai người phụ nữ này hình như có ý với cậu, cậu xem trúng cô nào?

Dương Vĩ ném điều khiển từ xa trong tay xuống ghế sa lông, sau đó tiến đến trước mặt Trang Duệ dùng giọng dâm dăng hỏi.

- Anh không thể tục tằng như vậy được, huynh đệ, biết không, tất cả đều là bằng hữu.

Trang Duệ dùng ngôn từ chính đáng nói.

- Hừ, lừa gạt quỷ à? Nửa đêm chạy ra ngoài đường giúp người ta mua váy, còn là bằng hữu? Phải gọi là “súng hữu” thì đúng hơn.

Dương Vĩ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trang Duệ, lần trước Tiểu Bạch Sư đã xé váy của Miêu Phỉ Phỉ một lần, khi đó Trang Duệ đã gọi điện thoại hỏi Dương Vĩ xem chỗ nào gần đây có bán váy cho nữ, vì vậy mà điều này bị Dương Vĩ nắm chặt trong tay, luôn dùng nó để dả kích Trang Duệ.

- Xoảng!

- Cái thứ chín.

Trang Duệ thật sự dùng ánh mắt không biết nói gì hơn để nhìn vào phòng bếp, hần không biết Miêu Phỉ Phỉ phải ném bể bao nhiêu chén đĩa mới hài lòng. Hôm nay là ngày thứ ba Trang Duệ từ chức ở Điện Đường Hành, cũng đúng dịp cuối tuần, vì vậy mà Miêu Phỉ Phỉ và Tống Tinh Quân cùng đến nhà, nói là muốn làm một bữa cơm ngon đãi hần trước khi rời khỏi Trung Hải. Cũng không ngờ hai cô này vừa vào bếp thì bị kịch của Trang Duệ bắt đầu.

Chuyện của Vương Nhất Định đã được giải quyết trước đó một tuần, chuyện này cũng không báo cảnh sát, cuối cùng vẫn là Vương Nhất Định phải trả lại tiền tham ô và nói rõ ràng sự việc xảy ra, sau đó từ chức ở Điện Đường Hành, bỏ đi sớm hơn Trang Duệ ba ngày. Nghe nói người này rời khỏi Trung Hải, còn có xuất ngoại hay không thì Trang Duệ cũng không biết. Nhưng hần biết rõ Vương Nhất Định vì phải trả lại tiền mà bán cả xe, Lý Hà nhanh chóng chạy sang vòng tay của một người đàn ông khác, điều này hầu như làm cho Vương Nhất Định rơi vào đường cùng.

Trang Duệ từ chức cũng không làm phát sinh chút rung động nào, hần tự thân là quản lý của Điện Đường Hành, công ty cũng không có gì cảm thấy hần là người đắc lực, chẳng qua vì sự giúp đỡ của chú Đức mà được tiến lên làm quản lý. Bây giờ hần từ chức thì vừa vặn có thể sắp xếp người khác, ngoài chú Đức ra thì ai cũng vui vẻ, vị quản lý mới nhận chức ngay ngày Trang Duệ rời khỏi Điện Đường Hành.

Chú Đức vốn cũng đã sáu mươi, bây giờ đang làm cố vấn cho Điện Đường Hành, nhưng lúc này Điện Đường Hành thiếu giám định sư, điều này cần phải bổ khuyết trong thời gian ngắn sau đàn ông Trước khi đi Trang Duệ định gửi lại bộ trà cụ cho chú Đức, nhưng lão kiên quyết không nhận, cuối cùng mới bỏ ra số tiền năm trăm ngàn để mua, điều này làm cho tiền của Trang Duệ ở trong ngân hàng tăng lên không ít.

Còn lần này Điện Đường Hành thay đổi thì người mất mát nhiều nhất ngoài Vương Nhất Định thì chính là Lại Kinh Đông, lần này công thần vạch trần Vương Nhất Định đã nằm trong tay Trang Duệ, nhưng Trang Duệ sẽ rời khỏi Điện Đường Hành, vì vậy hần nghĩ rằng chức vụ quản lý chỉ có thể là mình chứ không phải

là ai khác. Nhưng công ty đầu tư lại ột vị quản lý khác xuống nắm quyền, điều này không khỏi làm cho Lại Kinh Đông nản lòng thoái chí, bắt đầu sinh ra ý nghĩ muốn từ chức.

Nhưng tất cả cũng không liên quan gì đến Trang Duệ, lúc này mọi việc của hắn ở Trung Hải đều đã được xử lý gọn gàng, ngoài căn nhà và những người bạn ở đây, hắn và Trung Hải không còn bất kỳ liên quan gì khác. Đồng thời ngày mai hắn sẽ phải chạy ô tô đi Quảng Đông tham gia hội chợ giao dịch phi thúy, điều này làm cho hắn có chút thất lạc và có chút hưng phấn, vì tình huống mà Tổng Quân miêu tả thật sự làm hắn chờ mong.

Vốn Tổng Quân có giao ước về lại Bành Thành rồi sẽ cùng bắt máy bay đi Nghiễm Châu, nhưng Trang Duệ suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định lái xe đi Quảng Đông trước. Thứ nhất là hắn không nỡ để Tiểu Bạch Sư ở lại Bành Thành, thứ hai cũng là vì Dương Vĩ, vì Dương Vĩ nghe nói Trang Duệ muốn đi Quảng Đông để “đổ thạch” thì hưng phấn quấy lầy như điên, nói là thế nào cũng phải cùng đi, hơn nữa hắn còn điện thoại cho lão Tứ ở Quảng Đông, nói là vài ngày nữa sẽ đến. Điều này làm cho Lão Nhị và Lão Tam thật sự rất hâm mộ.

Lưu Xuyên từ sau khi bán viên phi thúy thì thật sự trở nên giàu có, hắn chuyển nhượng quán sùng vật ở Bành Thành cho Lý Bình, nhưng để lại ba phần cổ phần cho Chu Thụy, sau đó ném tất cả tinh lực vào vấn đề Ngao viên. Vài tháng qua Lưu Xuyên và Chu Thụy đã đi thăm nhiều Ngao viên trong nước, cũng có mục tiêu rõ ràng về sự phát triển của Ngao viên ở Bành Thành.

Chu Thụy khoảng thời gian qua cũng không phải cực kỳ bận rộn, Trang Duệ vì không yên tâm với trình độ lái xe của Dương Vĩ nên gọi điện thoại cho Chu Thụy cùng đi với mình đến Quảng Đông, Chu Thụy đã lên xe lửa tối nay, ngày mai có lẽ sẽ đến Trung Hải, nghỉ ngơi một ngày thì sẽ đi Quảng Đông.

...

- Được rồi, thức ăn lên.

Âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ vang vào trong tai Trang Duệ và Dương Vĩ thật sự không khác gì âm thanh của tự nhiên, vì bữa cơm này mà hai người phải ngồi từ năm giờ chiều cho đến tận bây giờ. Bây giờ đã quá nửa giờ sau chương trình thời sự, Miêu Phỉ Phỉ nấu nướng nên có thể nếm nếm, còn Dương Vĩ và Trang Duệ thì thật sự đói dần bụng ra sau lưng rồi.

- Cà chua trứng trắng, thịt kho tàu, cá trích nướng, sườn nấu đông, thịt khô xào măng, gà hầm nấm cách thủy...

Miêu Phỉ Phỉ và Tổng Tinh Quân liên tục bưng món nă lên như thoi đưa, lại liên tục báo tên các món ăn làm cho Trang Duệ và Dương Vĩ thêm chảy dãi. Bọn họ vội vàng xách đũa lên, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng khi các món được dọn lên thì hai tên này thật sự trợn tròn mắt.

- Trước tiên đừng ăn, đây là lần đầu tiên tôi nấu cơm, chờ chút, tôi chụp hình cái đã.

Miêu Phỉ Phỉ cũng không chú ý đến vẻ mặt của Dương Vĩ và Trang Duệ, nàng cầm một cái máy ảnh kỹ thuật số để chuẩn bị chụp ảnh các món ăn lưu niệm.

- Cảnh sát Miêu, ngài có thể giới thiệu các món ăn được không? Tôi có chút chóng mặt, thật sự không thấy rõ ràng cho lắm.

Đợi đến khi Miêu Phỉ Phỉ chụp hình xong, Trang Duệ cầm đũa lên và nói với Miêu Phỉ Phỉ, chưa nói đến hương vị của thức ăn là thế nào, chỉ nhìn vào màu sắc thì Trang Duệ thật sự không dám hạ đũa.

Món sốt cà chua đỏ như máu, có lẽ là cà chua trứng trắng, nhưng những món ăn còn lại thì thật sự bó tay, Trang Duệ không phân biệt được, tất cả đều đen sì, tuy hương vị rất tốt nhưng nghe vào mũi lại thấy có hơi khét.

- Đây là lần đầu tiên người ta trở tài nấu nướng, tuy diện mạo có hơi khó coi nhưng ăn rất ngon, thật sự là vậy, tôi đã ăn qua rồi, không tin thì cứ thử mà xem.

Miêu Phỉ Phỉ nghe được lời của Trang Duệ thì mất đi hưng phấn, âm thanh gần đây rất cởi mở của nàng chợt càng nói càng nhỏ, vẻ mặt cũng biến thành nhăn nhó, hốc mắt hơi đỏ, một tầng sương mù xuất hiện.

- À, tôi có thể làm chứng, những món này hương vị không tệ, tất cả đều được chị Phỉ Phỉ làm ra, tôi chỉ là trợ thủ mà thôi. Anh xem, khi chị Phỉ Phỉ nấu nướng còn cắt cả vào tay.

Tổng Tinh Quân ở bên cạnh gật đầu nói, lời nói của nàng làm cho Trang Duệ phải nhìn vào tay phải của Miêu Phỉ Phỉ, quả nhiên nơi đó có buộc giẻ, có một vết thương không nhỏ.

- Vậy chúng ta cứ nếm thử, cảnh sát Miêu cũng có lẽ cũng có “chân truyền”, Dương Vĩ, chúng ta nâng ly với anh chị em nào.

Trang Duệ thậm chí có chút cảm động, hẳn biết rõ Miêu Phỉ Phỉ hẳn như có nam tính, nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, đừng nói là nấu cơm, thậm chí chưa từng bao giờ rửa bát, hôm nay làm món như vậy thì thật sự cũng làm khó nàng rồi.

Rượu do Dương Vĩ mang từ nhà đến, là Ngũ Lương năm mươi hai độ, sau khi rót rượu ọi người thì cùng cụng ly, ai cũng không dám dùng mảnh lời mà uống cạn. Trang Duệ gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, hẳn phải cố lấy dũng khí mới dám nhai, nhưng sau đó hẳn lại nghe thấy mùi cá, thì ra đây là món cá trích.

Thứ thức ăn này tuy nhìn không tốt nhưng hương vị cũng không đến nỗi, cá bị đốt cháy lại có cảm giác tươi mới khác lạ, hương vị khác biệt, vì vậy mà Trang Duệ bắt đầu nhắm rượu gấp thức ăn.

Có lẽ đến lúc ly biệt nên Miêu Phỉ Phỉ và Tổng Tinh Quân cũng uống hơi nhiều, bầu không khí trong bữa tiệc càng sống động, Miêu Phỉ Phỉ càng liên tục phản khách vi chủ, liên tục chạm cốc với Trang Duệ và Dương Vĩ. Dựa theo tập tục của người phương Bắc thì cụng ly phải uống cạn.

Sau khi làm được năm ly thì Dương Vĩ thật sự khó thể chống lại hơi rượu bùng lên, vì nói thẳng ra thì tửu lượng của hắn cũng không quá tốt, chỉ uống được vài ly là hai mắt mê ly. Lúc này hắn muốn về nhà, Trang Duệ biết hắn cũng không lái xe đến, vì vậy mới cho về.

Sau khi uống xong chai rượu Ngũ Lương thì Tổng Tinh Quân có chút choáng váng đầu óc, nàng vào phòng khách của Trang Duệ để nghỉ ngơi, Miêu Phỉ Phỉ thì tiếp tục lôi kéo Trang Duệ uống bia, dù tửu lượng của Trang Duệ khá tốt nhưng pha trộn giữa hai thứ cũng cảm thấy say choáng váng, hắn nhìn Miêu Phỉ Phỉ xin ngắt nư mà thật sự cười khổ.

- Hôm nay mình lại ngủ trên ghế sa lông.

Trang Duệ đứng lên bế Miêu Phỉ Phỉ, sau đó loạng choạng đi vào phòng ngủ, chuẩn bị đặt nàng xuống giường. Nhưng hắn chợt vấp chân, cả hai cùng ngã xuống giường.

Trang Duệ dùng sức chống tay lên, nhưng hắn cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, đầu óc cũng mơ hồ, vì vậy mà mơ màng ngủ thiếp đi.

161. Chương 161 : Ai Chiếm Tiện Nghi Của Ai?

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 161: Ai chiếm tiện nghi của ai?

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Khát nước...

Tính cả lần này thì đây là lần thứ hai Trang Duệ uống say, cũng vì nguyên nhân rượu pha trộn với bia, lúc này hắn chỉ thấy đầu đau muốn nứt ra, miệng khát cháy. Hắn vùng vẫy muốn bò lên nhưng chợt cảm thấy giống như có thứ gì đó áp lên làm mình không thở nổi.

Vì say rượu mà đầu đau như búa, Trang Duệ hầu như mất đi sức phán đoán, trong đầu của hắn chỉ dừng lại ở tình huống uống rượu và bia hôm qua, những chuyện về sau thì hoàn toàn quên.

Trang Duệ lẳng lặng nằm trên giường, giống như cũng không suy xét đến điều gì đó, nhưng ngay sau đó đầu óc chợt có chút thanh tỉnh:

- Chu Thụy, đúng rồi, hôm nay hình như Chu Thụy đến Trung Hải, chết tiệt thật, bây giờ là mấy giờ, bộ dạng của mình có thể đi đón anh ấy sao?

Vấn đề này làm cho Trang Duệ đang ở vào trạng thái mơ màng chợt tỉnh ngủ, vì tập trung suy nghĩ một vấn đề nên não bộ dần khôi phục lại như thường, nhưng cổ họng khát khô vẫn không giảm, thật sự giống như sắp bốc khói.

Trang Duệ xuất phát từ thói quen mà lẽ lưỡi liếm môi của mình, lại cảm thấy bên miệng có hơi ướt, vì thế hắn không khỏi đưa mắt đến, lại lẽ lưỡi khê liếm. Điều làm hắn thật sự không ngờ chính là đầu lưỡi vừa đưa ra đã bị bao trùm, hơn nữa đối phương cũng rất khát, hai cái lưỡi thịt cùng quấn lấy nhau sinh ra hơi nước, điều này làm hắn tỉnh lại hơn một chút, vì thế mà chậm rãi mở mắt.

Ánh mặt trời đầu tháng sáu chiếu qua bức màn còn chưa hoàn toàn kéo lên, trực tiếp chiếu lên mặt Trang Duệ, ánh mặt trời tuy làm cho Trang Duệ có chút ảnh hưởng nên gương mặt tuy ở gần trong gang tấc nhưng vẫn không thấy rõ ràng.

- Lông mi thật dài, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn và thẳng tắp, môi, đúng rồi, môi còn đang trao đổi nước miếng với mình, tướng mạo của nàng sao quen thuộc như vậy?

Trang Duệ khi đang tự nghĩ xem đối phương là ai, đúng lúc cặp mắt bên kia cũng mở lớn, hai người cùng nhìn nhau, đều có thể từ đồng tử của đối phương mà nhận ra gương mặt của mình.

- Mình không hoa mắt đấy chứ?

Trang Duệ có chút nghi ngờ hai mắt của mình, có phải lại xuất hiện dị biến nữa không? Vì vậy hắn duỗi tay phải, chuẩn bị xoa nắn cặp mắt mình, nhưng hắn phát hiện cánh tay phải bị đè lại:

- Không, vẫn còn tay trái, khá tốt, tay trái có thể chuyển động, xem ra đây đều là ảo giác.

Khi đang chuẩn bị nâng tay trái lên, Trang Duệ chợt cảm thấy trong lòng bàn tay trái đang nắm chặt một thứ gì đó, có hơi mềm, có chút co dãn, còn có vẻ hơi trơn. Tóm lại thì mình trước kia giống như từng có xúc cảm như vậy, còn xúc cảm đó nhận được ở đâu, với tình trạng của Trang Duệ vào lúc này thì thật sự khó thể nào nghĩ ra.

Không biết vì sao mà Trang Duệ thật sự không nỡ rút tay trái ra, hắn hung hăng bóp vài cái, xúc cảm này thật sự rất thư thái, chỉ là khi hắn dùng sức thì cặp mắt trên mặt đối phương có hơi trơn trượt, vốn hai cái lưỡi đang dây dưa với nhau chợt tách ra, vì vậy mà hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu lưỡi về.

- Thứ này thật chân thật, à, chút nữa mình sẽ tỉnh, vì vậy nên tạm dừng nhiều hơn.

Trang Duệ lúc này hồi tưởng lại, tay trái của mình hình như đang cắm vào ngọn nguồn sự sống của nhân loại, đúng lúc hắn nhắm mắt định hưởng thụ thêm thì bên tai chợt vang lên một âm thanh, điều này làm cho thính giác của hắn tạm thời mất đi đã có lại, đồng thời đầu óc cũng nhanh chóng thanh tỉnh.

- Đáng chết, mình không phải đang nằm mơ.

Lúc này Trang Duệ hoàn toàn không tiếp xúc thân mật với đối phương, nhưng với chỉ số thông minh của hắn thì hoàn toàn có thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Đây là nhà mình, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Trang Duệ nghiêng mặt đi, hắn chợt phát hiện gian phòng này rất tốt, bức màn chúc mừng phát tài treo bên cửa sổ, hình như là thứ mà tự tay hắn chọn lựa, tấm nệm bên dưới cũng rất quen thuộc, nhưng người bên cạnh này là ai? Miêu Phi Phi hay là Tống Tinh Quân? Trang Duệ nhớ đến chuyện ngày hôm qua mình uống rượu với hai cô gái này.

Trang Duệ cố gắng ngửa đầu về phía sau, hẳn cuối cùng cũng thấy rõ, vì vậy mà trong lòng liên tục kêu khổ, cô gái đối diện chính là cảnh sát Miêu mà mình không thể nào chọc vào, nhưng lúc này cảnh sát Miêu hình như vẫn chưa thanh tỉnh, sau khi kêu lên một tiếng thì rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Trang Duệ thật sự thừa nhận lúc này mình không nỡ ngồi thẳng người lên, vì lúc này hình ảnh trước mắt thật sự quá đẹp, tràn đầy sức hấp dẫn.

Trên gương mặt cực kỳ tinh xảo, xinh đẹp và nhỏ nhắn của Miêu Phỉ Phỉ chính là cặp mắt mở lớn nhưng ở vào trạng thái mơ hồ, con mắt giống như không có tiêu cự, vẻ mặt mơ hồ, thật sự làm cho người ta thương tiếc. Mái tóc buộc lên như đuôi ngựa ở phía sau đã được thả xuống, xỏa xuống trước ngực. Lúc này Trang Duệ mới phát hiện bàn tay của mình hình như đang thò vào bên trong chiếc áo thun ngắn cùn của nàng, đang chụp lấy một khối thịt mềm cực kỳ co giãn.

Khi Trang Duệ chậm rãi thu tay lại, hẳn phát hiện cặp đồng tử kia dần thu nhỏ lại, mà lúc này cái miệng lúc này cùng mình trao đổi hơi nước lại mở lớn. Hẳn tin chỉ cần mình không ngăn lại, sợ rằng lỗ tai sẽ tiếp tục bị tra tấn.

Trang Duệ cũng không biết có phải ngày hôm qua vì uống nhiều rượu mà lớn gan, lúc này hơi rượu còn chưa được loại trừ, vì thế mà hẳn cần răng, bàn tay trái vốn rút ra nhưng lại đưa đến, làm cho tiếng gào của đối phương lập tức biến thành tiếng rên rỉ trầm thấp.

Cũng giống như tay trái, lúc này Trang Duệ chợt đảo người, hẳn ép lên người Miêu Phỉ Phỉ, sau đó há miệng ép xuống môi của đối phương, hoàn toàn tiêu diệt âm thanh tàn phá lỗ tai của đối phương từ trong trứng nước.

Miêu Phỉ Phỉ lúc này thật sự muốn nổi điên, nàng thật sự không ngờ sau khi tỉnh lại thì lại nằm cùng một giường với một người đàn ông, hơn nữa trước khi tỉnh ngủ còn tiếp xúc thân mật với đối phương.

Càng làm cho Miêu Phỉ Phỉ khó thể tiếp nhận chính là dưới tình huống mình hoàn toàn thanh tỉnh vẫn bị đối phương chiếm tiện nghi, không phải chỉ là bàn tay sói đang lục lọi trên người, thậm chí cặp môi muốn phát ra âm thanh kháng nghị cũng bị đối phương chặn lại. Vào thời điểm này giống như thân phận cảnh sát không giúp gì được cho nàng, nàng chỉ có thể dùng cánh tay phải vô lực đánh lên sau lưng Trang Duệ.

- Mùi đàn ông thì ra là như vậy, giống như cũng không quá khó tiếp nhận...

Một phút trôi qua, Miêu Phỉ Phỉ vốn có chút thanh tỉnh lại trở nên mơ hồ, một mùi hương đàn ông cực mạnh đang không ngừng tấn công, bàn tay phải vốn đập lê lưng Trang Duệ, bây giờ lại chuyển thành một cái ôm siết. Lúc này hàm răng đóng chặt cũng được buông lỏng, nàng ý loạn tình mê, chợt hưởng ứng mà không biết nông sâu.

Trang Duệ thật sự không biết cặp vợ chồng ở chung ba năm mà không làm gì kia chịu đựng thế nào, lúc này hẳn chỉ thấy toàn thân khô nóng, sinh ra cảm giác khác lạ. Nhưng ý nghĩ này lóe lên trong đầu thì bị tà hỏa bùng lên che kín, từ nhỏ đến lớn, hầu như ngoài tình huống tắm trên sông khi còn nhỏ, đây là lần đầu tiên hẳn cảm thấy quần áo là dư thừa như vậy.

Trang Duệ tiếp tục hưởng thụ mùi hương nồng nàn, hẳn bắt đầu cởi quần áo của mình, nhưng sau vài lượt thì hẳn thật sự bỏ qua. Hẳn phát hiện mình hôm qua uống rượu đã mở bớt dây lưng, nhưng lúc này dù mở thế nào cũng không ra, hẳn bây giờ rất cảm tức người tạo ra chiếc quần jean, vì nó bó chặt lấy bộ vị muốn nổ tung trên người hẳn.

Nhưng cử động của Trang Duệ lại làm cho Miêu Phỉ Phỉ ở trong lòng chợt phát run, ánh mắt càng thêm mê ly, chỉ là cánh tay sau lưng tiếp tục đánh mạnh, điều này làm hẳn cảm thấy thật sự khó tiêu.

- Các...Các người đang làm gì vậy?

Một tiếng thét kinh hãi vang lên nơi cửa phòng khép hờ, giống như hai con thiêu thân được ném xuống thùng nước lạnh, điều này làm cho Trang Duệ tỉnh trùng lên não chợt tỉnh lại, hẳn vội vàng buông Miêu Phỉ Phỉ ra, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, đúng lúc hình bóng của Tổng Tình Quân biến mất nơi cửa phòng.

- Cô...Tôi...Chúng tôi...

Trang Duệ nuốt nước miếng một cách khó khăn, lúc này hắn nói ra vài chữ không chút ý nghĩa, mà cơ thể lúc này cũng quay cuồng, hắn lui ra một góc giường, hai tay ôm chặt đầu gối, bộ dạng giống hệt như một thiếu nữ bị cưỡng hiếp, à, phải nói là thiếu nam thì thích hợp hơn.

Ngay cả Miêu Phỉ Phỉ lúc này cực kỳ ngại ngùng và tức giận cũng bị bộ dạng của Trang Duệ làm cho tức cười, thì ra người này chiếm tiện nghi mà còn tỏ ra như bị hại. Nàng kéo chiếc áo ngắn lên, kiểm tra trên người, ngoài có chút mồ hôi và cảm giác khô nóng thì giống như chưa có gì phát sinh, quần áo vẫn mặc trên người, điều này làm nàng thở dài một hơi.

- Anh là anh, tôi là tôi, không phải chúng tôi, tôi nói cho anh biết nhé Tiểu Trang Tử, nếu anh dám nói ra sự kiện hôm nay, tôi sẽ liều mạng với anh, sẽ không để yên.

Miêu Phỉ Phỉ lúc này xem xét xong trang phục, nàng nhìn Trang Duệ rồi dùng giọng hung hăng nói, bộ dạng như sói già uy hiếp cô bé con.

- Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai?

Nhìn Miêu Phỉ Phỉ hùng dũng hiên ngang đi ra khỏi phòng, Trang Duệ chợt có một câu hỏi như vậy.

162. Chương 162 : Thật Sự Không Phải Là Cố Ý.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 162: Thật sự không phải là cố ý.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Huynh đệ, ngày hôm qua không phải đã ăn thứ gì đó chứ?

Khi thấy Miêu Phỉ Phỉ ra khỏi phòng thì Trang Duệ vội vàng kiểm tra giường, khá tốt, tuy có chút hỗn loạn nhưng lại không có dấu vết gì cả. Hơn nữa hắn cũng thấy thăng nhỏ của mình tuy không quá thành thật nhưng còn chưa đủ lực để phá nát quần jean để chui ra.

- Mặc kệ, Miêu Phỉ Phỉ còn không sợ, mình sợ cái quái gì?

Trang Duệ ngáy người trong giây lát, sua đó hắn cuối cùng cũng ngồi khom yên, bây giờ là đầu tháng sáu, vì những hoạt động vừa rồi mà cơ thể đầy mồ hôi, rất khó chịu, cần phải tắm sạch mới chịu được. Vì vậy hắn ngóng nghênh đi ra ngoài.

- Tình Quân, làm điểm tâm à, cảm ơn cô, à, hôm qua uống hơi nhiều, chúng tôi cũng chưa làm gì cả, cô đừng suy nghĩ nhiều...

Trang Duệ thấy Tống Tình Quân bày món cháo trên bàn thì lập tức mở miệng giải thích, nhưng hành động này của hắn giống như càng thêm giấu đầu lòi đuôi. Tống Tình Quân có hơi đỏ mặt, nàng cúi đầu không trả lời Trang Duệ, vì tình cảnh vừa rồi còn làm cho tim nàng đập mạnh.

- Đây, Trang Duệ, anh...Anh đừng vào, bên trong có...

Khi thấy Trang Duệ cầm quần áo muốn đẩy cửa phòng tắm, Tống Tình Quân chợt nhớ bên trong có người, vì vậy nàng vội vàng hô lên. Nhưng nàng dù sao cũng còn quá chậm, Trang Duệ đã kéo cánh cửa thủy tinh ra rồi.

Chủ nhân trước cửa căn nhà này thật sự không biết xuất phát từ ý nghĩ gì mà khi tu sửa cánh cửa phòng tắm đã đổi thành kính mờ, trên cửa còn có một bức tranh mỹ nhân tắm, tạo hình hoa sen, cực kỳ đẹp. Hơn nữa cánh cửa này cũng không khóa, vì vậy Trang Duệ chỉ cần kéo là mở ra ngay.

- Cô..Cô, Tôi...Tôi không cố ý.

Cửa vừa mở ra thì một cơ thể trắng bóng xuất hiện trước mặt Trang Duệ, người bên trong cũng không ngờ rằng cửa phòng sẽ được mở ra, vì thế hai cánh tay còn đang xoa bọt xà phòng tắm trên đầu, da thịt trắng nõn, hai quả núi cao ngất, dáng người tuyệt diệu chột bộc lộ không bỏ sót.

Trang Duệ cũng thật sự choáng váng, hấn bị hình ảnh mỹ nhân tắm thực chất ở bên trong làm cho sợ ngây người, hấn cứ đứng ở ngoài cửa ra vào mà đưa mắt vào bên trong.

Hai cánh cửa mở đều có một chiếc ròng rọc nhỏ, chế tạo tinh xảo, chất lượng cũng rất tốt, vì vậy khi Trang Duệ kéo cửa thì căn bản không phát ra âm thanh nào, người bên trong đang đội đầu, cặp mắt đóng chặt, cũng căn bản không phát sinh cảm giác gì.

Nhưng âm thanh của Tổng Tinh Quân gọi Trang Duệ sau đó lại làm cho người tắm rửa bên trong nghe thấy rõ ràng, người này là ai? Tất nhiên chỉ có thể là Miêu Phi Phi vừa mới chạy ra từ trong phòng của Trang Duệ.

- Tôi...Tôi thật sự không cố ý...

Miêu Phi Phi mở to mắt và nghe được một câu nói của người đàn ông vô sỉ kia, nhưng ánh mắt của đối phương vẫn tiếp tục chạy trên người mình, hơn nữa hai chân như mọc gai, căn bản không nhúc nhích, không có ý muốn rút đi.

- Cút!

Miêu Phi Phi thuận tay chụp lấy vôi hoa sen ném tới, nhưng thứ này không đủ dài, sau đó nàng cầm lấy khăn mặt ném lên đầu Trang Duệ. Chiếc khăn ướt sũng làm ập hấn thấm nước, điều này làm hấn thanh tỉnh, tuy mỹ nhân tắm rửa là rất đẹp và đáng xem, nhưng hậu quả của nó vẫn là thứ mà hấn không thể đảm đương được. nguồn

Trang Duệ nghĩ đến đây thì cánh tay đang cầm lấy cánh cửa cuối cùng cũng lưu luyến đóng lại, nhưng trong đầu hấn vẫn tràn đầy những hình ảnh vừa rồi, ngay cả chiếc khăn mặt trên đầu cũng chưa được lấy xuống. Điều này làm cho Tổng Tinh Quân chột dờ khóc dờ cười, Trang Duệ gần đây rất ổn định, sao hôm nay lại thế này?

Trang Duệ cũng không biết mình bị làm sao, trời đất chứng giám, tuy hấn rất thích tướng mạo dịu dàng động lòng người của Miêu Phi Phi, nhưng hấn biết rõ tính cách và vẻ bề ngoài của nàng tuyệt đối không phù hợp với nhau, vì thế mới luôn xem nàng là huyễn đệ.

Nhưng từ sau sự kiện sáng hôm nay, tâm lý của Trang Duệ bắt đầu có chút biến hóa.

Trang Duệ tất nhiên biết rõ câu “Phi lễ chớ nhìn”, nhưng những luồng tà hỏa đè nén sau hơn hai mươi năm sau khi được những gì xảy ra buổi sáng hôm nay làm cho bùng phát thì giống như bắt đầu rục rịch. Hơn nữa hình ảnh vừa rồi làm ột bộ vị nào đó trên người hấn bắt đầu bùng nổ, hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy của não bộ.

- Trang...Trang Duệ, anh còn đứng đó làm gì? Mau tránh ra, tôi đưa quần áo vào cho Phi Phi.

Tổng Tinh Quân thấy Trang Duệ vẫn đứng bất động ở cửa phòng tắm thì trong lòng cũng mơ hồ có chút nổi giận.

- Sự kiện mình bị sờ ngực ở bệnh viện cũng không phải là do Trang Duệ này làm ra đấy chứ?

Tổng Tinh Quân nghĩ đến đây mà không khỏi dùng ánh mắt bất thiện nhìn Trang Duệ, sự kiện kia vẫn còn rất mới mẻ với nàng.

- Tôi, tôi,...À, tôi sẽ nhường đường, tôi sẽ đi ra.

Trang Duệ lúc này giống như ăn phải thuốc đắng, có nỗi khổ nói không nên lời, thật sự là hạ thân bành trướng quá mức khó coi, vì thế hấn cũng ngại đi lại mà thôi. Lúc này hấn nghe được lời của Tiểu Trang Tử thì chỉ có thể cúi người vênh móng đi qua bên cạnh Tổng Tinh Quân, nhưng Tổng Tinh Quân vẫn có thể phát hiện ra vấn đề, vì vậy mà gương mặt trắng nõn chột đỏ ửng.

- Đầu đầy ý nghĩ xấu xa.

Sau khi đi qua bên cạnh Tống Tinh Quân, Trang Duệ chợt nghe được một câu nói như vậy. Nhưng Trang Duệ cũng thật sự khổ sở, huynh đệ cũng không muốn như vậy, nhưng tiểu huynh đệ ở bên dưới lại thật sự không chịu nghe theo chỉ huy.

Thật ra hiện tượng sinh lý này của Trang Duệ một mặt là vì bị hình ảnh vừa rồi kích thích, hai là sáng sớm đầy nước tiểu làm cho đàn ông bành trướng lên, mười phần thì có chín có hiện tượng này, mà ngày hôm qua uống vào vài chai bia cũng ảnh hưởng đến cậu nhỏ của Trang Duệ.

- Đại tiểu thư, tắm rửa hay ngủ vậy, soa còn chưa ra?

Khi không còn thứ gì kích thích thì Trang Duệ cũng cảm thấy bàng quang căng lên, thật sự là mắc tiểu đến

Sau khi bắt chuyện với Tổng Tinh Quân thì Trang Duệ tiếp tục nói một câu với Chu Thụy, sau đó cầm chổi đi quét dọn bên ngoài cửa nhà.

Chu Thụy nhìn Dương Vĩ nằm trên ghế sa lông mà cười nói:

- Không cần ngủ, tôi đã ngủ một đêm trên xe lửa, thức dậy thì vừa lúc đến đây, anh bạn của cậu cũng không có vấn đề gì, chỉ là uống hơi nhiều, chỉ cần dùng khăn mặt mát là có thể tỉnh.

- Ủa, sao tôi lại ở đây? Lão Yêu, Lão Yêu đâu?

Quả nhiên như lời Chu Thụy nói, khi Tổng Tinh Quân dùng khăn mặt lau mặt cho Dương Vĩ, chỉ khoảng khắc sau đó Dương Vĩ đã tỉnh lại, hần há miệng đã gọi Trang Duệ.

- Đừng nói gì nữa, đại ca, anh đi rửa mặt đi, sau đó đến phòng tôi tìm quần áo khác mà thay.

Lời nói của Trang Duệ từ ngoài cửa truyền vào, lúc này Dương Vĩ mới phát hiện trên người mình dính không ít chất bẩn nôn mửa, vì vậy mà không đợi Trang Duệ nhiều lời, hần nhanh chóng xông vào nhà vệ sinh, cũng may lúc này Miêu Phỉ Phỉ đã thu dọn xong, cũng vừa lúc đi ra.

- Anh Chu, đây là cảnh sát Miêu, là bạn của tôi, vị này chính là y tá đã từng chăm sóc tôi, mọi người làm quen đi.

Trang Duệ thu dọn xong những đồng chất bẩn mà Dương Vĩ đã nôn mửa ngoài cửa, sau đó hần quay về phòng, lại giới thiệu Chu Thụy ọi người. Chu Thụy là người có tính các lạnh lùng, hần khẽ gật đầu và không nói gì nữa. Tuy hần cũng quen biết Tần Huyền Băng, nhưng hần thật sự không có hứng thú với sinh hoạt cá nhân của Trang Duệ, nếu đổi lại là Lưu Xuyên, đảm bảo sẽ hỏi rõ nguồn gốc ba đời của hai cô gái này.

- Trang Duệ, chúng tôi về trước, ngày mai anh đi chúng tôi cũng không tiễn. Đúng rồi, cuối tuần tôi sẽ về Bắc Kinh, nếu anh đến Bắc Kinh thì nhất định phải liên lạc với tôi.

Sau khi thấy bạn của Trang Duệ đã đến, Miêu Phỉ Phỉ và Tổng Tinh Quân đều đứng lên cáo từ. Những chuyện xảy ra vào lúc sáng chỉ là hiểu lầm, Miêu Phỉ Phỉ tuy chịu nhiều thiệt thòi nhưng cũng không giận cá chém thớt, ngược lại thì hai bên đã ở chung hơn hai tháng, bây giờ phân cách thì trong lòng thật sự cảm thấy có vết thương nhỏ.

Tổng Tinh Quân cũng là như thế, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, sau đó cùng Miêu Phỉ Phỉ rời khỏi nhà.

- Anh Chu, hai tháng không gặp, bây giờ anh đã mập lên một chút, ở Bành Thành thế nào, có quen không?

Sau khi tiễn chân hai người Miêu Phỉ Phỉ, Trang Duệ và Chu Thụy ra ngồi ngoài ban công nói chuyện phiếm. Lưu Xuyên là kẻ hay ăn, Chu Thụy đi theo Lưu Xuyên thì tất nhiên sẽ được ăn ngon, vì thế mà vẻ mặt hồng hào hơn trước kia rất nhiều.

- Đã quen rồi, đợi hết năm nay thì tôi sẽ đưa cha mẹ đến Bành Thành, ông chủ, thật sự phải cảm ơn cậu và ông chủ Lưu.

Trong mắt Chu Thụy bùng lên cái nhìn cảm kích, nhưng lời nói của hần vẫn khô cằn, coi như phù hợp với tính cách.

- Anh Chu, lần này chúng ta đi Quảng Đông, anh nên gọi tên tôi, anh xem tôi đi, nào có bộ dạng là ông chủ? Anh gọi tôi như vậy sẽ sinh ra cảm giác không được tự nhiên.

Trang Duệ thật sự không chịu được cách xưng hô ông chủ của Chu Thụy.

- Được, nghe lời cậu, ủa, đây là Bạch Sư sao? Thế nào lại lớn thế này rồi? Hai con Ngao còn lại thật sự còn chưa bằng một nửa của nó.

Chu Thụy lên tiếng đồng ý, sau đó hần quay đầu thấy Tiểu Bạch Sư, vì vậy mà hoảng sợ. Hai tháng qua Tiểu Bạch Sư chợt phát triển thần tốc, hần như đã ột thước, toàn thân trắng như tuyết, nếu nhìn qua thì thấy giống như một con sư tử, uy phong凛凛.

- Lão Yêu, không phải hôm qua tôi ngủ một đêm ngoài cửa nhà cậu đấy chứ? Vì sao lúc này toàn thân đau nhức như vậy?

Lúc này Dương Vĩ cũng đã tắm giặt xong, hẩn mặc một bộ quần áo của Trang Duệ và đi ra. (.

- Đây là đại ca Dương Vĩ, đây là bạn của tôi, là Chu Thụy, lần này chúng ta cùng đi đến Quảng Đông, mọi người làm quen với nhau đi.

- Chào anh Chu, đã sớm nghe Trang Duệ nhắc đến đại danh của anh, hoan nghênh anh đến Trung Hải, có thời gian tôi sẽ đưa anh đi dạo chơi.

Trang Duệ đã sớm nhắc đến Chu Thụy với Dương Vĩ, tính tình của Dương Vĩ giống như của mẹ, là hướng ngoại, chỉ sau vài câu đã trò chuyện vui vẻ, làm cho ấn tượng ban đầu của Chu Thụy với hẩn là rất tốt.

Trang Duệ nhìn Dương Vĩ nói chuyện say sưa mà nói:

- Được rồi, hai anh cũng đừng hàn huyên nữa, mọi người đi ngủ thôi, chúng ta sẽ đi vào tối nay, có lẽ sáng mai sẽ đến Nghiêm Châu.

- Dù sao thì tôi cũng không chạy xe, đúng rồi, Lão Yêu, tôi thấy hai cô gái vừa rồi có chút không được tự nhiên, hôm qua cậu không làm chuyện xấu gì đấy chứ?

Dương Vĩ nhếch miệng chuyển đề tài lên người Trang Duệ.

- Anh đi chết đi, nếu sớm biết như vậy thì tôi cứ tiếp tục cho anh ngủ bên ngoài. Đừng nói lời vô nghĩa nữa, mọi người đi ngủ đi, tôi đi mua vài món đồ.

Trang Duệ có chút chột dạ, hẩn không dám nhiều lời với Dương Vĩ, vì vậy mà cầm chìa khóa đi xuống siêu thị, vì đi đường cũng cần chuẩn bị thực phẩm và nước uống.

Từ Trung Hải đến Bình Châu là hơn một ngàn bảy trăm kilomet, hơn nữa toàn bộ hành trình đều là đường cao tốc, tình hình giao thông cực tốt, hai người thay nhau lái xe, chỉ cần vài chục giờ là đến. Vì phía Trung Hải không còn chuyện gì, vì vậy Trang Duệ muốn chạy đến Quảng Đông sớm một chút, vì Lão Tứ nghe nói bọn họ đến nên cũng hưng phấn chạy đến Nghiêm Châu chờ đợi.

...

Thành phố Bình Châu vì là nơi tiếp giáp với chợ phi thúy lớn nhất cả nước ở Nghiêm Châu, sát bên Yết Dương của Quảng Đông, Tứ Hội, Tam Thủy, Thuận Đức và Hongkong, cho nên Bình Châu cũng là nơi tập kết hàng phi thúy nổi tiếng, vài năm trước người Bình Châu đến những mỏ quặng ở Myanmar hay Vân Nam thu mua ngọc là rất lớn.

Bây giờ vài tập đoàn và công ty kinh doanh đá quý lớn ở Myanmar, vì muốn thỏa mãn yêu cầu ngày càng cao của thị trường Trung Quốc về mao liêu, vì vậy mà thiết lập văn phòng đại diện ở Bình Châu, trực tiếp đưa mao liêu đến tiêu thụ ở Bình Châu, thuận tiện cho nhà xưởng gia công của Trung Quốc, đồng thời cũng giảm giá thành và tăng hiệu quả kinh tế.

Vì vậy hằng năm đều tổ chức hội chợ giao dịch nguyên thạch phi thúy ở Bình Châu, trong đó còn có các thương nhân mao liêu cực lớn đến từ Myanmar, mỗi lần mở hội chợ giao dịch đều thu hút rất nhiều công ty và xưởng sản xuất châu báu trong nước đến tham gia, giống như một lễ hội phi thúy vậy.

- Anh Vĩ, anh điện thoại cho Lão Tứ, chúng ta trực tiếp đi Bình Châu, không dừng ở Nghiêm Châu, vì vậy nói anh ấy đến Bình Châu đi.

Trang Duệ lái xe chạy trên đường cao tốc, lúc này đã chạy xe hơn gần chục tiếng, chỉ cần hai giờ nữa là đến Nghiêm Châu, bây giờ vừa rạng sáng, Trang Duệ trực tiếp tìm khách sạn ngủ lại.

- Lão Yêu, chúng ta có phải đến sớm quá không, vì vậy mà chẳng thấy bóng người nào? Lão Tứ đâu rồi?

Trang Duệ đã gọi điện thoại cho Lão Tứ, hẩn chạy như điên, lúc này chưa đến bốn giờ sáng mà đã đến Bình Châu, nhưng bên ngoài chỉ có những công nhân vệ sinh, căn bản không còn ai khác.

Khi Dương Vĩ chuẩn bị gọi điện thoại cho Lão Tứ, một chiếc xe Ferrari màu đỏ cực kỳ phong cách dừng sát bên cạnh chiếc xe của Trang Duệ không một tiếng động. Sau khi cửa kính hạ xuống, một gương mặt cực kỳ anh tuấn xuất hiện, người này nhìn Trang Duệ và hô lên:

- Lão Yêu, đúng là tiểu tử cậu, đại ca đâu?

- Đại ca ở chỗ này, Lão Tứ, tiểu tử cậu đúng là, chạy Ferrari mà trước kia đi học cứ giả nghèo, con bà nó, không làm thịt cậu thì không được rồi.

Dương Vĩ hạ cửa kính phía sau xe xuống, sau khi thấy Lão Tứ chạy Ferrari thì con mắt chợt trợn trừng, sau đó mở cửa xe đi xuống, lại chui vào trong xe của Lão Tứ.

164. Chương 164 : Năm Anh Em.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 164: Năm anh em.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Lão Yêu, vài nữa Lão Nhị là Lão Tam sẽ đến, coi như các anh em chúng ta tụ hội ở Quảng Đông.

Lão Tứ đã đặt sẵn phòng khách sạn, sau khi đưa mọi người vào khách sạn vì vài anh em nhiều năm không gặp nên ai cũng rất hưng phấn, cũng không đi lên phòng mà trực tiếp ngồi cùng hàn huyên với nhau ở đại sảnh khách sạn.

Nếu nói đến năm anh em trong phòng số mười của ký túc xá dành cho sinh viên tài chính kế toán khóa chín thì có thể nói là khá nổi tiếng, từ giảng viên bình thường đến trưởng khoa và hiệu trưởng, lại từ các đàn anh đàn chị đã ra trường, chưa từng có người nào không biết, vì cái tên này thật sự là quá nổi tiếng.

Đã từng có một vị giáo sư trong trường dùng cơm với hiệu trưởng, khi nhắc đến chuyện của năm người này thì phun cả rượu lên mặt hiệu trưởng, vì vậy mà năm tên này phải thi lại trong môn học của vị giáo sư kia.

Đại ca Dương Vĩ thì không cần phải nói, tuy Anh Vĩ không phải là Viagra nhưng hai bên cũng không có gì khác biệt.

Lão Nhị là người Bắc Kinh điển hình, từ ngài trong miệng Trang Duệ chính là được hun đúc ra từ người anh em này. Lão Nhị họ Nhạc tên Kinh, cái tên của hắn được ông nội là một vị lão thành cách mạng đặt cho, nghe nói để kỷ niệm một vị lão chiến hữu nào đó.

Từ khi Nhạc Kinh được mười hai tuổi mà hiểu rõ ý nghĩa của cái tên, hắn đã bắt đầu cuộc chiến cải danh hơn mười năm, nghị lực có thể nói so sánh được với những năm ông nội trong nhà tham gia chiến tranh, nhưng rõ ràng hắn không phải là đối thủ của ông cụ.

Mãi đến khi tốt nghiệp trung học thì Lão Nhị vẫn phải dùng cái tên này, nhưng lúc này da mặt của hắn đã tăng trưởng mạnh mẽ theo độ tuổi. Trong buổi giao lưu giới thiệu của các tân sinh viên khi tham gia học quốc phòng, hắn đã từng giới thiệu tên của mình cực kỳ kỹ càng, còn phân tích cả kỳ danh, cách đọc sao cho chính xác, điều này làm ọi người cười ha hả, cũng tạo nên ấn tượng tốt cho khá nhiều nữ sinh.

Ông nội của Nhạc Kinh đã về hưu nhưng bạn bè của bố hắn đều là những vị quan lớn nhận chức ở Bắc Kinh, dựa vào lời mà hắn hay nói, hắn sinh ra dưới chân thiên tử, sinh trưởng dưới cờ đỏ, dù sao cũng là một vị con nhà quan. Hắn cũng không phụ cái tên của mình, học đại học năm thứ ba đã vào đảng, sau khi nắm bắt giấy chứng nhận tốt nghiệp thì trở lại Bắc Kinh được điều phối công tác vào trong một đơn vị thuộc bộ và ủy ban trung ương, nghe nói bây giờ là một vị khoa viên, tương lai bùng sáng.

Có lẽ người Thượng Hải và Bắc Kinh trước nay thường trời sinh không vừa mắt, Nhạc Kinh chỉ nhỏ hơn Dương Vĩ vài ngày, vì muốn làm đại ca mà Nhạc Kinh từng đặc biệt chạy về thủ đô để sửa chứng minh, nhưng ông nội đã chặn ngay lại, lão nói:

- Không cho phép đổi tên, nó là do ông đặt, cháu đừng lộn xộn.

Dưới sự cường quyền của ông nội, Lão Nhị Nhạc Kinh cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Từ khi bắt đầu nhập học đến lúc ra trường thì Dương Vĩ và Nhạc Kinh luôn đấu võ mồm, cãi nhau vượt

Vừa rồi Lão Tam khuyên Trang Duệ đến Nghiễm Châu, dù sao thì khoảng cách cũng không xa, lái xe chỉ mất một giờ mà thôi, nhưng Trang Duệ và Tống Quân đã hẹn nhau gặp mặt ở khách sạn này, hơn nữa ở chỗ này mang theo Tiểu Bạch Sư cũng thuận tiện, hẳn cũng không thể đi đâu cũng phải làm giấy chứng nhận nuôi chó ở đó.

- Này, mỹ nhân, đến đây cho hỏi một chút, đúng vậy, là cô đấy.

Lão Tứ đứng lên rồi hô lên một câu với một cô nhân viên phục vụ đang đứng trong quầy, Trang Duệ và Dương Vĩ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó cả hai vội vàng cúi đầu, trong lòng thật sự bội phục lão tứ. Người phụ nữ kia rõ ràng đã có dấu hiệu lão hóa đến nơi rồi, tướng mạo cũng không quá tốt, vậy mà được hẳn gọi là mỹ nhân.

- Mỹ nữ, cho hỏi một chuyện, có phải ở chỗ này có chợ bầy quây vào lúc rạng sáng không? Cô biết nó ở chỗ nào không? Không biết cũng không có vấn đề, một mỹ nữ như cô cũng không thể đi dạo ở những hàng vỉa hè như vậy được.

Xem ra công lực của Lão Tứ quá thâm hậu, cô nhân viên phục vụ kia mặt dài rắng hô, mặt mũi đầy tàn nhang, thật sự không ra thể thống gì nhưng hẳn lại nói lời nịnh nọt cực kỳ thuận miệng. Điều này làm cho Trang Duệ và Dương Vĩ thật sự muốn nôn ra những gì đã ăn tối qua, bọn họ không ngờ khách sạn này hết người hay sao mà sắp xếp nhân viên tiếp tân ma chê quỷ hờn như vậy.

- Anh đẹp trai, để em nói cho anh biết, anh rõ ràng đã hỏi đúng người rồi, việc này em biết rõ, vì những người trực ban khác đều không biết về điều này. Em là người trực ban vào buổi tối, có những vị khách rạng sáng bốn năm giờ đi ra ngoài, chính là đến chợ quỉ thị mà anh vừa nói, tôi nghe nói trong chợ không có người nào tốt, cả đám đều lén lét lút lút, còn có...

- Chờ chút, cô nói rõ là chợ bầy ở đâu, lúc này trời đã sáng, nếu đi đến thì còn kịp không?

Cô gái tiếp tân rằng hô có thể nói là làm việc cả đêm và rất buồn ngủ, nhưng khi thấy một người đàn ông đẹp trai như Lão Tứ gọi mình là mỹ nhân thì tinh thần lập tức tỉnh táo ngay trở lại. Sau vài giây chưa kịp định thần, ngay sau đó nàng lên tiếng như máy phun cả nước miếng lên mặt Lão Tứ, điều này làm hẳn phải lui ra vài bước, sợ rằng nếu còn đứng yên thì đối phương sẽ áp miệng lên mặt hẳn mất.

- Chẳng phải ở trên đường Ngọc Khí sao? Từ nơi này đi ra, đi thêm ba trăm mét và rẽ trái là đến. Chỗ kia chẳng có thứ gì cả, nghe nói đều là đồng nát sắt vụn, nào có thứ gì tốt, làm gì thoải mái bần nơi đây. Này anh đẹp trai, anh...

Cô nhân viên phục vụ nói cực kỳ thoải mái, nàng lên tiếng giống như không có điểm kết thúc, nhưng nàng chợt phát hiện ba người đàn ông ngồi trên ghế sa lông chợt biến mất không thấy, ngay cả con chó lớn thành thật ngồi xuống đất cũng không thấy đâu.

- Khí tính(Khẩu âm Quảng Đông có nghĩa là tâm thần, điên), được nói chuyện với mỹ nữ mà còn chạy mất...

Cô nhân viên phục vụ rằng hô xoay người đi về phía quầy tiếp tân, nhưng hôm nay tâm tình của nàng là rất tốt, phải biết rằng quanh năm suốt tháng khó có được vài người gọi nàng là mỹ nhân.

- Lão Tứ, bây giờ tôi mới biết, nếu nói về vô sỉ thì Lão Nhị tuyệt đối chỉ có thể so với cậu mà thôi, người phụ nữ như vậy mà cậu cũng gọi là mỹ nữ, ha ha, tôi cũng chỉ có thể phục cậu...

Lúc này ba người đang đi trên con đường không có mấy bóng người, bên cạnh Trang Duệ còn có Tiểu Bạch Sư, âm thanh của Dương Vĩ vang dội trên con đường vắng.

Lão Tứ nghe thấy vậy thì nhếch miệng dùng giọng không cho là đúng nói:

- Cái này tính là gì, người Quảng Đông đều nói như vậy, thậm chí một ông lão hơn sáu mươi cũng được gọi là đẹp trai như thường, tôi gọi cô gái kia một tiếng là mỹ nữ thì có vấn đề gì? Đúng rồi, Lão Yêu, con chó này của cậu không cần người đẩy chứ? Nếu không sẽ rất phiền toái ở chỗ này.

Lão Tứ thấy Tiểu Bạch Sư cũng đi theo thì không khỏi mở miệng hỏi, Quảng Đông tuy không cấm nuôi thú cưng nhưng lại quản chế rất nghiêm khắc những loại chó to lớn thể này.

Trang Duệ vuốt ve đầu của Tiểu Bạch Sư rồi nói:

- Không có việc gì, Bạch Sư rất nghe lời, sẽ không cần người bầy bạ... truyện copy từ

Khi Tiểu Bạch Sư còn nhỏ thì rất đáng yêu, có lẽ sẽ có người thích đùa với nó, nhưng bây giờ bộ dạng của nó chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ “uy mãnh”, người thường thấy nó thì tránh còn chưa kịp, nào dám tiến lên trêu chọc? Bây giờ nó cũng đã miễn dịch với chỗ đông người, nhiều nhất là chỉ nhe răng đe dọa chứ không cần người.

Đường ngọc khí thực chất nằm trong phường Quế Thành quận Nam Hải thành phố Bình Châu tỉnh Quảng Đông, đây cũng là một địa điểm nổi tiếng vào nhữn năm bảy mươi, là nơi tiêu thụ ngọc khí nổi tiếng nhất nước, là thị trường tiêu thụ của tứ đại ngọc khí trong nước, nổi tiếng vì gia công phi thúy và những đủ loại ngọc thạch khác.

Sau cải cách thì những hộ kinh doanh cá thể thật sự mọc lên như nấm sau mưa ở Bình Châu.

Những người hành nghề ngọc khí, những thợ thủ công tay nghề giỏi giang đều tự trù bị tài chính để đến những vùng biên cảnh Vân Nam, những nơi rừng thiêng nước độc, hoặc có thể là đến tận Myanmar để mua ngọc thạch và phi thúy về gia công thành phẩm. Bình Châu không những có chất lượng ngọc tốt, công nghệ tốt, giá cả lại vừa phải, vì thế mà danh tiếng chợt bùng lên khắp nơi.

Tất cả tiểu thương buôn bán ngọc khí trên cả nước đều đổ xô về Bình Châu để mua sắm thành phẩm, vì thế mà thị trường ngọc khí Bình Châu nhanh chóng hình thành, đến những năm chín mươi thì sản lượng tiêu thụ của nó mỗi năm đều vượt qua con số cả tỷ.

Sản phẩm ngọc khí ở Bình Nguyên chủ yếu là vòng ngọc, trâm, dây đeo... Những thứ này gia công kỹ xảo, đặc biệt là vòng ngọc, hằng năm đều có rất nhiều thương nhân xa gần đến mua sắm.

Từ khách sạn đến phố Ngọc Khí chẳng qua chỉ mất vài phút, vượt qua một chỗ rẽ, nhóm Trang Duệ thấy được ngay chợ Ngọc Khí nổi tiếng.

Con phố Ngọc Khí này phải dài hơn hai nghìn mét, hai bên đường là những nhà dân mở quán ngọc khí, trên trăm hộ dân ở đây đều làm nghề chế tác ngọc khí, có xưởng gia công, là điển hình của hình thức trước bán sau sản xuất. Cũng có những cửa hàng chuyên gia công, đánh bóng và tạo hình ngọc khí theo ý của khách hàng, tuy bây giờ những cửa hàng này chưa mở cửa buôn bán, nhưng nhìn lên biển hiệu thì thấy nội dung là như vậy.

Bây giờ chỉ hơn sáu giờ sáng, tuy sắc trời đã sáng nhưng mặt trời còn chưa lên, ngày hôm qua chỗ này còn có một cơn mưa, vì thế mà chỗ này có một hơi sương mỏng, xuyên thấu qua làn sương có thể lơ mơ nhìn thấy tình huống hai bên đường, có không ít người qua lại. Nhưng nơi này cũng không ồn ào như bình thường, ngược lại giống như những khu chợ được bày trước cổng Quỷ Môn Quan.

- Lão Yêu, sao tôi cảm thấy nơi đây có chút tà di như vậy, chỗ này thì có thứ gì tốt? Hơn nữa với khí trời hôm nay thì sao có thể nhìn ra vật gì tốt? Chúng ta về đi, khi nào mặt trời lên rồi đi ra.

Gần đây Dương Vĩ khá nhất gan, đi đến địa phương quỷ dị thế này thì trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, hấn tranh thủ kéo Trang Duệ đứng lại ở đầu phố, rõ ràng là không muốn đi vào.

- Đại ca, những người bày quầy nơi đây phần lớn đều là kẻ chuyên đào móc mộ, trên người ít nhiều cũng sẽ nhiễm tử khí, anh cẩn thận một chút, đừng để cho tiểu quỷ nào đó chết oan ám trên người.

Lão Tứ biết rõ Dương Vĩ nhất gan, bình thường rất sợ quỷ thần, vì vậy mà lên tiếng hù dọa. Dương Vĩ còn tưởng là thật, vì vậy mà giữ chặt lấy áo Trang Duệ, thật sự không muốn đi lên.

- Nay Lão Tứ, anh cũng đừng dọa đại ca như vậy, đây là cơ hội khó tìm để được đi vào quỷ thị, anh Vĩ, anh cũng đừng sợ, đi theo Tiểu Bạch Sư là bách tà bất xâm.

Trang Duệ bị lời nói của Lão Tứ làm cho dở khóc dở cười, bây giờ hấn đang vội đi vào, vì dựa theo lẽ thường thì ở thành phố Bình Châu này sẽ không có quỷ thị, có lẽ vì lợi dụng lần này có hội chợ ngọc khí mà đám người ở khắp nơi trong nước mất tụ tập đến đây bày quầy.

Phải biết rằng đồ cổ và ngọc thạch có sự tương thông với nhau, rất nhiều thương nhân ngọc thạch thường là nhà sưu tập đồ cổ, cũng là những nhà thu thập đồ cổ có thực lực, vì vậy các “tẩu quỷ” đồ cổ ở khắp nơi sẽ tập trung đến.

Theo đúng như lời của Lão Tứ, thân phận của đám người nơi đây rất phức tạp, thật sự là có xuất thân đào tằm mộ cũng không là lạ, vì đám người kia cũng thường xuyên đến những chỗ thế này, như vậy mới cho ra những cổ vật thứ thiệt.

- Không được, trên đầu ba thước có thần linh, cửa quỷ môn quan mở không bao lâu, an toàn là trên hết, tôi đi về trước, các cậu cứ đi dạo đi...

Dương Vĩ trước kia xem phim Phương Thế Ngọc phiên bản Hongkong, ngoài học được câu “lấy đức thu phục người” thì còn có câu “an toàn là trên hết”, lúc này thấy khu chợ trước mặt quá yên ắng, lại lơ mơ không rõ, vì thế mà lên tiếng.

- Được, anh Vĩ, vậy anh về trước, nhưng chúng tôi sẽ không về, tục ngữ nói nhiều người thì quỷ cũng sợ, chính anh quay về khách sạn nên cẩn thận một chút...

Trang Duệ cũng không cho Dương Vĩ thời gian suy xét, hắn nói xong thì nhanh chóng bước đi, vì đợi một lát nữa ánh mặt trời bùng lên và sương mù không còn, sợ rằng quỷ thị cũng sẽ phải giải tán.

Dương Vĩ nghe được lời của Trang Duệ thì toàn thân sợ đến mức phát run, hắn quay đầu nhìn con đường mờ mờ trống không mà vẻ mặt biến đổi, vì vậy hắn vội vàng đuổi theo nói:

- Đứng, chờ tôi một chút, tôi phải đi theo các cậu.

Thật ra luồng sương mù là rất mỏng, từ xa nhìn thì thấy có vẻ mông lung, nhưng sau khi đến gần thì người và người thấy nhau rất rõ ràng, căn bản không ảnh hưởng đến tầm mắt. Dương Vĩ theo sát sau lưng Tiểu Bạch Sư, mà sự thật cũng giống như những gì Trang Duệ đã nói, không ai dám đến gần hắn.

- Đại ca, Lão Tứ, mọi người có nhìn trúng vật gì cũng không nên hỏi giá, nơi này không giống như chợ bình thường, chỉ cần anh hỏi giá thì cứ chờ bị người ta làm thịt đi là vừa...

Trang Duệ vừa đi vừa nói, coi như căn dặn Tất Vân Đào và Dương Vĩ.

—————o0o—————

*: Là chợ bán đồ cổ từ sau mười hai giờ khuya đến sáng, người đến mua phải mang theo đèn pin để xem xét vật phẩm, bán rất nhiều mặt hàng và cực kỳ sôi động.

166. Chương 166 : Mảnh Sứ Vỡ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 166: Mảnh sứ vỡ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Không hỏi giá thì mua thế nào?

Tất Vân Đào có chút khó hiểu, bọn họ đi qua ba quầy hàng, tất cả đều là trang sức bằng ngọc, Trang Duệ không có hứng thú với chúng. Mua ngọc khi ở chợ quỷ thị vào buổi rạng sáng chẳng phải là bị bệnh sao? Muốn mua thì chờ sáng sớm cửa hàng bày ra đầy đường không hay hơn sao?

Sau khi Lão Tứ nghe xong lời của Trang Duệ thì quan sát chung quanh, hắn phát hiện ở vài quầy hàng mình vừa đi qua, dù là mua hay bán thì cũng thật sự yên ắng không nói lời nào.

- Một vật phẩm nhưng những người này sẽ cho ra nhiều giá tiền khác nhau, nếu anh mở miệng hỏi lại không mua, nếu để người khác nghe được thì người bán sẽ nói anh làm lộ giá quy định. Đây cũng là truyền thừa

của người trong ngành, tất nhiên không mở miệng nói chuyện nhưng đồng dạng cũng có thể bàn giá tiền, các anh chú ý động tác của bọn họ thì sẽ biết.

Trang Duệ vừa nói vừa dừng chân trước một quầy hàng, là một cửa hàng đồ cổ, một gian hàng ba mét vuông bày đầy đồ sứ, đồng xanh, sách cổ, thư họa, còn có một vài tiền tệ, cũng không có nhiều ngọc thạch, chỉ có vài viên khá giống ngọc cổ được đặt ở trung tâm quầy hàng.

- Hi, cậu này tuy không lớn tuổi nhưng lại là người trong nghề, cậu đến đây mà xem, nếu thấy có thứ gì vừa ý thì tôi sẽ bán cho giá rẻ.

Những lời của Trang Duệ được chủ sạp nghe thấy, vì vậy mà hần nhếch môi cười. Mua bán những món đồ cổ thế này không sợ gặp những người biết chuyện, vì càng là người biết chuyện càng dễ giao học phí, vì quý thị là nơi yêu cầu ánh mắt cao siêu, những người không biết về địa phương này thì sẽ thường không đến.

Khi vị chủ quầy lên tiếng thì cố ý giảm thấp âm điệu, âm thanh rất nhỏ, có lẽ cũng là một người buôn bán lâu năm, muốn giữ cảm giác thần bí.

Rất nhiều người nhìn hoàn cảnh của quý thị, nhìn con phố đầy đồ cổ và ngọc khí, trong lòng sẽ sinh ra cảm giác thành kiến, sẽ không tức giận cho rằng chúng không phải là hàng thật. Thật ra trên phẩm trong những món hàng này có tỉ lệ rất cao, tuy cao hơn những chợ đồ cổ khác nhưng dù sao cũng là mười vật có chín là giả, một quầy hàng mà có một chính phẩm, như vậy cũng đã là quá tốt rồi.

- Lão Yêu, những người kia vung tay múa chân với nhau, có phải đang bàn giá tiền không?

Dương Vĩ đi theo đằng sau Tiểu Bạch Sư, hần chợt lấy dũng khí mà quan sát bốn phía, sau đó thật sự nhìn ra chút vấn đề.

- Đúng...

Trang Duệ khẽ gật đầu, hần cũng không giải thích thêm, vì phương thức này được truyền thừa từ xa xưa, trước kia thì chú ý đến phương diện tiền tài không được lộ ra ngoài, một vật phẩm được bán đi thì hai bên đều muốn giữ bí mật, vì thế mới phát minh ra trò buôn bán này.

Nhưng thời cổ đại mọi người mặc áo tay rộng, khi dùng tay để bàn giá cả thì ống tay áo có thể che bàn tay, người ngoài căn bản không thể nào nhìn thấy được. Lúc này tất cả những gì còn được giữ lại chỉ là hình thức mà thôi, dù bọn họ dùng phương pháp kia để bàn bạc giá cả, nhưng nếu là người hữu tâm thì sẽ có thể nhìn ra được vấn đề.

- Lão Yêu, cậu cứ ở đây mà xem xét, tôi đi dạo...

Lão Tứ cũng bưng lên hứng thú, hần kích động đi đến một cửa hàng khác, đây chính là sức quyến rũ của quý thị, dù anh không am hiểu đồ cổ nhưng lọt chân vào tình cảnh này thì cũng sẽ sinh ra tâm lý muốn mua hàng. Giống như anh đi đến một con phố thức ăn ngon, dù anh không đói nhưng nhìn những món ăn bày trên quầy cũng sẽ thèm ăn.

Dương Vĩ thấy Trang Duệ ngồi xổm xuống không đứng lên, hần đứng đó có chút nhàm chán, lúc này hần biết tất cả mọi người ở đây cũng như bình thường, cũng không còn gì phải sợ, vì vậy mới đi dạo theo sau lưng Lão Tứ.

Trang Duệ biết hai người Dương Vĩ tuy không sưu tầm đồ cổ nhưng cũng là dân kinh doanh, sẽ không bị người ta cho ăn quả đắng, vì thế cũng không còn để ý.

- Ông chủ, những vật phẩm của ông giống như cũng quá lợi hại rồi.

Trang Duệ ngồi xổm xuống mà hai chân phát run, hần ngồi khá gần, đã nhìn qua một lượt, nhưng điều làm hần thất vọng là không có thứ nào và cái gì có vẻ tốt đẹp. Hần căn bản không cần dùng linh khí thì cũng có thể phát hiện ra, nhưng hần không nói đến chuyện thật giả, nếu không người ta sẽ nổi giận.

- Tiểu tử, vừa rồi còn nói cậu hiểu quy củ, bây giờ xem ra lại là người xa lạ. Trên quý thị có bán thứ gì thì cũng chỉ nhìn mà không nói, có muốn mua hay không mà thôi, nếu không thì cậu có thể đi, cũng không tiền.

Tuy Trang Duệ nói những lời vừa rồi rất hàm súc nhưng chủ quầy vẫn bị chọc giận và hạ lệnh đuổi khách, hần cũng biết mình phạm vào điều kiêng kỵ, vì vậy nở nụ cười xấu hổ và đứng lên bỏ đi.

Khi Trang Duệ chuẩn bị bỏ đi thì ánh mắt bị hấp dẫn bởi một đồng mảnh sứ vỡ, nói là một đồng nhưng thực chất cũng không nhiều, chỉ là ba bốn chục miếng mà thôi, được bày ra khắp ngõ ngách, nếu không chú ý sẽ chẳng phát hiện ra được.

Khoảng thời gian qua Trang Duệ theo chú Đức đi nhiều nơi, đặc biệt là thường xem xét những vật phẩm đồ sứ, vì thể tri thức cũng tăng lên rất nhiều.

nguồn

Những năm qua đài truyền hình có chương mục nói về đồ cổ, vì vậy món sưu tầm gốm sứ đã trở thành vận động toàn dân, vì những món đồ sứ quý báu còn toàn vẹn là cực hiếm, vì thế việc sưu tầm các mảnh vỡ cũng được chú ý. Có đồ sứ không được nguyên vẹn, như vậy mảnh vỡ sẽ rất quý hiếm, ví dụ như những món gốm sứ thời Minh, Thanh, như mảnh vỡ của sứ Nguyên Thanh Hoa là cực đắt, một mảnh vỡ tốt có thể là hơn mười ngàn, thậm chí là trăm ngàn.

Trong lúc sưu tầm đồ gốm, người sưu tầm bình thường sẽ khó tìm được nhìn thấy chính phẩm của các sản phẩm thời Tống, Minh, Thanh, đừng nói rằng có thể mua được một món như vậy. Nhưng dù đến bảo tàng xem xét cũng chỉ có thể đứng xem ở khá xa, càng không thể cẩn thận cầm trên tay xem xét.

Vì vậy mà những mảnh vỡ của sản phẩm gốm sứ thời Tống vẫn luôn được người sưu tầm xem là vật phẩm quý giá, vì có tài sản bạc triệu cũng không mua được một mảnh, lời này thật sự có giá trị.

Trong giới sưu tầm đồ cổ, có rất nhiều người biết đến một vị chuyên môn sưu tầm mảnh sứ vỡ, đó chính là Phiến Nhi Bạch - Bạch Minh. Người này không chỉ là nhà sưu tầm, hơn nữa còn dựng ra một bảo tàng, đặc biệt trưng bày các mảnh sứ vỡ, ngoài ra còn dựa vào kinh nghiệm và những món mình cất giữ để viết ra nhiều quyển sách có giá trị.

Trang Duệ nghe nói đến chuyện sưu tầm mảnh sứ vỡ thì cũng có chút nóng lòng, nhng hấn đến bây giờ còn chưa thấy ai bán mảnh sứ vỡ, vì vậy hấn không nơi si đến nhìn xem thế nào. Vị chủ quầy kia tuy mở miệng đuổi khách nhưng cũng chỉ là tức giận tạm thời mà thôi, cũng không muốn tuyệt đường kinh doanh của mình, vì thế nói rồi lại thôi.

Thật ra so với những món đồ sứ hoàn hảo thì trong giới sưu tầm cổ vật thật sự cho rằng lợi nhuận của những món sứ vỡ cũng không cao, giá trị không lớn. Trang Duệ chần qua chỉ xem nó như tư liệu giám định và thưởng thức của mình mà thôi, để phân biệt với chính phẩm.

- Hàng ở những quầy vỉa hè thế này thật sự không tốt, điều này cũng không phải là giả.

Trang Duệ dùng tay khuấy động những mảnh sứ, hấn vừa lắc đầu vừa trầm nghĩ, chỉ cần nhìn vào mặt cắt của miếng sứ vỡ trong tay là biết, thứ này quá thô ráp, có lẽ là đồ sứ thường ngày ủa dân gian, không có giá trị sưu tầm.

- Vật thể này cũng lấy ra bán, ủa?

Trang Duệ chợt lấy lên một miếng sứ như ngón tay cái, đang định chê cười ông chủ quầy tham tiền thì phát hiện mảnh sứ này không như trước đó.

Cũng vì mảnh sứ khá nhỏ nên vừa rồi Trang Duệ sờ tay vào, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác trơn bóng, ngay cả mặt cắt cũng không đâm vào tay, chỉ cần dựa vào cảm xúc thì hấn biết đó là mảnh sứ tốt.

Trang Duệ vội vàng đưa nó lên xem, đang định, nếu nhìn từ vẻ ngoài thì đây là sứ men xanh, hiện lên màu xanh, mặt cắt rất tốt, chỉ là thứ này hơi nhỏ, Vb. cũng khó phân biệt được thật giả.

Trang Duệ dùng linh khí nhìn lướt qua, hấn phát hiện mảnh vỡ tuy nhỏ nhưng vẫn có một luồng linh khí nhân nhát, còn có màu tím. Nhưng linh khí bên trong rất mỏng, đồng thời hấn còn cảm thấy linh khí đang chậm rãi xói mòn, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ mất sạch linh khí.

Trang Duệ tiếp tục lục lọi trong đồng sứ vỡ, điều làm hấn vui sướng chính là tìm ra được đế của sản phẩm đồ sứ kia, nhưng nó chỉ còn lại một phần năm, xét theo màu sắc thì giống hệt như mảnh sứ vừa rồi, và Trang Duệ có thể mơ hồ thấy chữ “Sĩ” nơi đế.

167. Chương 167 : Gia Tài Bạc Triệu Cũng Không Bằng Mảnh Sứ Vỡ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 167: Gia tài bạc triệu cũng không bằng mảnh sứ vỡ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Phát hiện này làm cho tinh thần của Trang Duệ chợt tỉnh táo, hắn cũng không tiếp tục tìm kiếm từng mảnh trong đồng sứ vỡ, mà bắt đầu bùng linh khí ra ngoài, tìm bao phủ cả đồng sứ vỡ.

Khi Trang Duệ dùng linh khí để xem xét thì phát hiện có tổng cộng hơn ba mươi mảnh vỡ, hắn phát hiện trong đó có mười bốn mảnh vỡ ẩn giấu linh khí, hơn nữa màu sắc của linh khí giống hệt như mảnh sứ có linh khí vừa rồi.

- Có phải là cùng một kiện vật phẩm không?

Trang Duệ thầm có ý nghĩ như vậy, điều này cũng không phải không thể, một vật phẩm sứ bị đánh vỡ, những mảnh vỡ được dọn vào cùng một chỗ là bình thường.

truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Trang Duệ lựa chọn những mảnh sứ vỡ ra, tuy vậy hắn cũng lấy vào không ít những mảnh sứ không có giá trị sâu sắc, vì hắn sợ ông chủ phát hiện ra vấn đề, chút nữa sẽ hết giá trên trời.

Thứ sứ vỡ này cũng khó nói giá tiền, có thể anh bán với giá một trăm đồng, cũng có thể là mười ngàn, dù thế nào cũng không ai quan tâm.

Thật ra Trang Duệ quá lo lắng mà thôi, ông chủ quầy sau khi thấy hắn loay hoay với những mảnh sứ vỡ thì căn bản không quan tâm, vì nó không phải là của hắn, chính là của một quầy hàng bên cạnh, ông chủ là “tẩu quỹ” Hà Nam.

Ngày hôm qua vị chủ sạp quê Hà Nam kia giống như trong nhà có xảy ra chuyện gấp, muốn quay về Hà Nam, lúc đó quyết định chuyển nhượng lại tất cả cho ông chủ bên này với giá tiền rất thấp, những mảnh sứ vỡ kia thì xem như không tính tiền, coi như cho không. Vì vậy ông chủ bên này thật sự không quan tâm.

Trang Duệ thu những mảnh sứ vỡ vào trong bàn tay, những thứ này cũng không quá lớn, hầu hết chính là một cái như móng tay, lớn nhất cũng chỉ là vài phân, có hình dạng rất khác biệt. Trang Duệ nhìn thoáng qua, sau đó đặt chúng xuống vỉa hè.

- Ông chủ, cho giá tay...

Trang Duệ gom mười sáu mảnh sứ vỡ có linh khí và chín miếng sứ không giá trị thành một đồng, sau đó đứng lên chỉ vào đồng sứ vỡ nói.

Ông chủ nghe thấy vậy thì đứng lên đi đến nhìn, lại ngồi xuống sờ một chút, sau đó nói:

- Những thứ này cũng có giá...

- Tôi hiểu quy củ, anh cho giá đi...

Trang Duệ khẽ gật đầu và đưa tay phải đến.

Ông chủ cũng mở tay phải ra, năm ngón mở rộng, sau đó hắn nắm chặt lại, vài giây sau lại buông lỏng nắm đấm, nhìn chăm chăm vào Trang Duệ.

Lúc đầu mở năm ngón tay tất nhiên tỏ ý là số năm, sau đó nắm chặt lại, ý nghĩa của nó là giá năm mươi đồng một mảnh.

Trang Duệ lắc đầu, hấn dùng xòe tay phải ra, sau khó khép từng ngón lại, cuối cùng chỉ để lại một ngón.

Có câu “Rao giá trên trời trả tiền tại chỗ”, hành động của Trang Duệ có nghĩa là chỉ muốn đưa ra giá mười đồng một mảnh võ mà thôi.

Bây giờ là năm 2004, triển lãm sứ võ ở Bắc Kinh chỉ mở ra vài năm mà thôi, hơn nữa lúc này cũng chưa tính là tuyên truyền quá mạnh, sự tích về Phiến Nhi Bạch cũng chỉ mới lưu truyền ở Kinh Tân, nếu nói trên phạm vi cả nước thì số người chơi mảnh sứ võ còn chưa nhiều, mà giá cả của nó cũng không đắt. Nếu là vài năm trước thì những mảnh sứ võ này chỉ được bán với giá năm đồng một mảnh, bây giờ Trang Duệ nâng giá mười đồng thì coi như không tính là thấp.

Còn sau này vài năm có thể là vài chục ngàn một mảnh sứ võ, nhưng muốn tìm được những mảnh sứ võ chính phẩm từ những quầy hàng vỉa hè thế này cũng không có nhiều khả năng, vì có những nơi ngay cả mảnh sứ võ cũng là hàng dựng.

- Dù sao thì những mảnh sứ võ kia cũng là thứ người ta cho không...

Ông chủ quầy hàng suy nghĩ một lát, sau đó đến số lượng mảnh sứ, cuối cùng khẽ gật đầu và bắt tay Trang Duệ rồi nói:

- Quyết định giá của cậu, giao hàng.

Trang Duệ cũng không tỏ ra quá vui vẻ, hấn móc tiền đưa cho chủ quầy hàng, sau khi đối phương nhận tiền thì hấn ngồi xuống, cũng không quản mảnh sứ dính bùn đất mà nhặt nhanh những mảnh có linh khí bỏ vào trong tay, còn những mảnh sứ võ khác thì ném lại cho chủ quầy.

- Cảm tạ ông chủ, hẹn ngày gặp lại...

Trang Duệ áp chế kích động trong lòng, hấn nói một câu cảm tạ với ông chủ quầy đang cực kỳ khó hiểu, sau đó đưa Tiểu Bạch Sư bỏ đi. Lúc này vẫn còn tốt, nếu như ông chủ quầy kia biết được giá trị của những mảnh sứ võ này, sợ rằng sẽ có tâm tư nhảy sông tự vẫn.

- Chẳng lẽ những mảnh sứ võ kia thật sự là bảo bối?

Ông chủ quầy trầm nghĩ như vậy, nhưng lúc này đã chậm, tất cả đã được thanh toán xong.

Những người ở bên ngoài quan sát cũng không hiểu, mua những mảnh sứ kia thì có gì là vui sướng? Dù nó là của sứ cổ vật chính phẩm, như vậy giá cả cũng chỉ là vài ngàn, vài năm sau thì giới lắm là chục ngàn, như vậy cũng không phải kiếm được bộn tiền.

Nói vậy cũng không sai, ai cũng biết đồ sứ Ngũ Đại Danh* là đáng giá, nhưng những mảnh sứ Ngũ Đại Danh thật sự là không quá đáng giá. Năm 2004, dù anh đưa những mảnh võ của Ngũ Đại Danh đến bán cho Phiến Nhi Bạch, ông ta cũng chỉ có thể trả bốn năm trăm một mảnh mà thôi. Dù Trang Duệ có thu được nhiều mảnh võ, sau khi tổ hợp lại cũng không được bao tiền.

Khi Trang Duệ thấy mảnh sứ võ đầu tiên, hấn nghĩ rằng đây là mảnh võ của sứ Nhữ Diêu, thậm chí là Quan Diêu, vì sau khi hấn tìm được thêm vài mảnh võ thì gộp lại, lúc đầu chỉ là một chữ “Sĩ”, sau đó gộp lại thành hai chữ “Phụng Hoa”

Có rất nhiều người biết đồ sứ vào thời Tống sẽ không có hình ảnh ghi niên hiệu ở bên dưới, chỉ có vài món ghi chữ mà thôi, những loại gốm được vẽ lên lại được chia làm ba loại, loại thứ nhất là đánh số thứ tự, nhưng cũng không phải đánh lên trước khi nung, mà vẽ lên sau nung.

Loại thứ hai chính là viết một chữ “thái”, vừa nghe qua thì giống như dòng họ, không cần phải kiểm tra, vì đó là Thái Kinh, là kẻ dưới một người trên vạn người vào thời bấy giờ, địa vị của Thái Kinh lúc đó hoàn toàn có thể dùng sứ Nhữ Diêu như vậy.

Còn một loại đồ sứ khác chính là thứ trên tay Trang Duệ, bên dưới có ghi chữ, mà chữ đó lại có ý nghĩa đặc thù.

Những mảnh sứ trên tay Trang Duệ dưới đế có hai chữ Phụng Hoa, chính là điện thờ Nam Tống Đức Thọ Cung Phụng Hoa Đường, khi đó ở cung của vị Lưu quý phi được Tống Cao Tông Triệu Cấu sủng hạnh có rất nhiều đồ sứ được ghi dưới đáy hai chữ “Phụng Hoa”.

Sử sách nói Lưu quý phi toàn thân tài hoa, giỏi vẽ tranh, bà có hai bức tranh một lớn một nhỏ rất nổi tiếng có khắc hai chữ Phụng Hoa, mà đồ sứ Phụng Hoa chỉ có thể là vật dụng của Lưu quý phi. Điều này đủ chứng minh những mảnh sứ vỡ trong tay Trang Duệ lúc này là thuộc về sứ Quan Diêu.

Điều làm cho Trang Duệ hưng phấn chính là hơn mười mảnh sứ kia đều là mặt trên của một món đồ sứ Nhữ Diêu, hơn nữa lại không thiếu mảnh nào, như vậy Trang Duệ có thể dùng những mảnh sứ này để chữa trị ra một món sứ Nhữ Diêu hoàn chỉnh.

Nhữ Diêu được chế tác cả ngàn năm, là một trong Ngũ Đại Danh(Nhữ, Quan, Ca, Quân Định), vì công nghệ tinh xảo, kỹ thuật siêu quần, tạo hình đa dạng, giàu trang sức nên không chỉ được nhân gian ưa thích mà còn được hoàng thất Bắc Tống sủng ái, từ thời Tống Triết Tông Nguyên Hữu Chí đến Tống Huy Tông Sùng Ninh đã có hơi hai mươi năm chuyên sản xuất đồ cổ Quan Diêu cung cấp cho cung đình.

Vì yêu cầu của cung đình rất cao, không có đủ nguyên liệu tốt nên sản lượng có hạn, bảo tồn được rất ít, đến thời Nam Tống thì càng khó kiếm, được xưng là trân bảo hiếm có, cực kỳ được tôn sùng, có vị đại sư từng nói: “Bảo tàng thiên hạ không có một kiện sứ Nhữ Diêu, như vậy căn bản khó thể xưng là hoàn mỹ”.

(.

Chỉ có mười bảo tàng trên thế giới có sản phẩm từ thời Tống, những bảo tàng này cũng chỉ có bảy mươi vật phẩm sứ Nhữ Diêu. Từ thời Minh Thanh đã có câu “Dù gia sản bạc triệu cũng không thể chống lại một kiện sứ Nhữ Diêu”, vì thế mà giá cả của sứ Nhữ Diêu lên như điều gặp gió.

Năm 1992 có một kiện sứ Nhữ Diêu được đấu giá ở New York, được bán đi với giá một triệu năm trăm ngàn đô, mà ở Hongkong cũng có một cuộc đấu giá sứ Nhữ Diêu, giá cả là năm chục triệu đô la Hongkong, đây là giá của mười năm trước, đến hôm nay có giá thế nào, căn bản khó định giá.

Một nhà sưu tầm cả đời có được một kiện sứ Nhữ Diêu, như vậy xem như cực kỳ tự hào, chỉ cần Trang Duệ ghép nó lại thành một kiện sứ đầy đủ, là phải tu bổ thì giá cả cũng hơn những mảnh sứ vỡ cả trăm ngàn lần.

- Lão Yêu, mua được thứ gì mà mặt mày hớn hờ vậy?

Trang Duệ đang chuẩn bị đi tìm Dương Vĩ và Lão Tứ, đúng lúc Dương Vĩ từ nơi nào chui ra hỏi, trên tay còn cầm theo vật gì đó.

- Anh Vĩ, hôm nay đến quý thị không uống công, cho anh xem...

Trang Duệ rất hưng phấn mà không có ai thổ lộ, hắn giữ chặt Dương Vĩ, lại mở tay để lộ ra những mảnh sứ vỡ.

Dương Vĩ nhìn vào trong tay Trang Duệ, sau khi xem xét thì tỏ ra thất vọng, hắn nói với vẻ mặt khinh thường:

- Hừ, chỉ là vài mảnh sứ vỡ, tôi còn tưởng cậu nhặt được Kim Nguyên Bảo chứ?

168. Chương 168 : Tây Hán Ngự Chế.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 168: Tây Hán ngự chế.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

truyện copy từ

Vĩ cũng tin, việc này chỉ có thể tự trách mình, không thể nào trách vị chủ quầy kia được, vị chủ quầy kia không bịa chuyện mình cửa nát nhà tan và lấy đồ gia truyền ra bán thì cũng đã đủ nể mặt Dương Vĩ rồi.

- Vậy không được, Lão Yêu, bố tôi nếu biết chuyện này, không phải sẽ cười vào mặt tôi nhiều năm sao? Cậu đi cùng tôi, chúng ta nhất quyết lấy lại mặt mũi.

Lúc này Dương Vĩ thật sự là rất bức bối, quan trọng là hắn mua món đồ sứ kia chủ yếu là để phân cao thấp với bố mình. Phải nói là Dương Vĩ mạnh hơn Dương Phụ, vì mỗi lần Dương Phụ giao học phí đều là vài ngàn đồng đến vài chục ngàn, nếu so với ba trăm của Dương Vĩ, căn bản không đáng vào đâu.

- Thôi bỏ đi, anh Vĩ, đây là quý thị, chuyện nhìn lầm sẽ không có vấn đề, không nên tiếp tục làm mất mặt, không thể dễ dàng tin người, nếu lần sau người ta có biên ra chuyện xưa, như vậy cần chú ý là được.

Trang Duệ kéo Dương Vĩ lại, mà Dương Vĩ cũng suy xét cẩn thận, vấn đề này chỉ có thể tự trách mình nghe dạ tin người, hơn nữa mình cũng không hiểu gì về đồ cổ, có hại là khó tránh.

- Nay Lão Yêu, sao lần nào cậu cũng may mắn như vậy? Những mảnh sứ vỡ này cũng được cậu gom thành vật hoàn chỉnh, còn tôi thì lại xui xẻo như vậy?

Tâm tình của Dương Vĩ tất nhiên sẽ không quá tốt, hắn quay sang nói với Trang Duệ.

Thật ra Trang Duệ cũng thâm hiểu, tuy đây là lần đầu tiên hắn dùng ánh mắt của mình để nhìn ra món gốm sứ này, nhưng muốn tìm ra những mảnh vỡ còn lại cũng phải dùng linh khí, vì chúng đều dính bùn đất, nếu không cảm ứng bằng linh khí thì cũng phải rửa sạch mới biết được. Tất nhiên vị chủ quầy sẽ không cho Trang Duệ cơ hội như vậy.

- Đại ca, dù sao chú Dương cũng không hiểu Đông Hán Tây Hán, anh đưa thứ này về cho ông ấy, biết đâu ông ấy sẽ vui vẻ, sợ rằng sẽ hoàn lại số tiền anh đã mua nó.

Lão Tứ thấy bộ dạng của Dương Vĩ thì mở miệng an ủi một câu, Dương Phụ có danh tiếng chơi đồ cổ, tất cả anh em trong phòng ký túc xá đều biết, chỉ là lời này làm cho Dương Vĩ tức giận thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Dương Phụ trước nay đều là tự mình giao học phí, nhưng nếu thấy Dương Vĩ xài tiền bậy bạ, nếu biết được thì sẽ dạy bảo vài ngày.

- Lão Tứ, anh mua viên ngọc kia bao nhiêu tiền?

Trang Duệ tiếp nhận vật mà Lão Tứ đưa đến rồi nói.

- Không đắt, là hai nghìn, thứ này chủ yếu mua vì thích, không phân biệt rõ thật giả nhưng cảm giác là rất tốt, vì vậy mới mua lại, cậu xem, thứ này là thật hay giả?

Lão Tứ thật sự tiêu sái hơn so với Dương Vĩ, nhưng hắn cũng sợ mất mặt vì mua phải vật giả, tuy âm thanh không tỏ ra quá quan tâm nhưng vẻ mặt căng thẳng vẫn có thể làm người ta nhìn rõ vấn đề. Xem ra hắn rất quan tâm đến vật phẩm “đồ cổ” đầu tiên mà mình mua.

nguồn (.)

Trang Duệ nhìn biểu hiện của Lão Tứ mà có chút buồn cười, hắn vừa xem ngọc bích trên tay vừa nói:

- Lão Tứ, trong nghề đồ cổ, ngoài những viên ngọc cổ có niên đại từ lâu, thứ ngọc thạch này căn bản không thể nói thật giả, chỉ có thể nói phẩm chất tốt xấu mà thôi. Viên ngọc anh mua này thời cổ dùng để làm lễ khí cúng tế, thường xuất hiện trong các đại điển quan trọng của đất nước, như tế thiên, tế thần, tế sơn, tế hải, tế tinh, tế hà.

Về sau những người có thân phận lại dùng ngọc làm quà tặng lẫn nhau, nhiều người cho rằng những vật phẩm như vậy tượng trưng cho thân phận, mà dùng ngọc bội làm trang sức chủ yếu được thịnh hành từ thời Chiến Quốc đến thời Hán.

- Ha ha, còn có một cách nói khác, Lão Tứ, anh cũng đừng quá quan tâm, ngọc thường dùng để trừ tà và phòng ngừa thi thể hư thối, là vật phẩm chôn theo các vị vua và quan đại thần thời cổ đại, bây giờ có nhiều mộ thời Hán được khai quật, nếu bên trong có ngọc thì thường đặt trước ngực hoặc sau lưng thi thể, có nhiều món đặt trong quan tài, thậm chí còn được khảm bên ngoài làm trang sức.

- Này, chờ chút, Lão Yêu, cậu nói thứ này lấy ra từ thi thể người chết sao? Đại ca, cho tôi uống vài ngụm với, đúng là quá chán ghét.

Lão Tứ không đợi Trang Duệ nói xong mà cắt đứt lời, tuy hấn có lá gan lớn hơn của Dương Vĩ nhưng khi thấy vật mình thích có thể lấy ra từ trên tử thi, vì thế cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ. Chưa nói đến vấn đề khó chịu, dạ dày lại giống như không tiêu hóa được thức ăn, vì thế vội vàng cướp lấy chai nước hoảng của Dương Vĩ mà uống vào vài ngụm.

- Hừ, Lão Tứ, ngọc lấy từ tử thi là cổ ngọc, giá trị liên thành, người khác thấy thì muốn cướp đi rồi, mà tôi cũng chưa nói thứ này của anh là cổ ngọc, ủa? Lão Tứ khá may mắn đấy nhé...

Trang Duệ ve vuốt miếng ngọc trong tay, hấn vẫn nghĩ Lão Tứ sẽ không mua được thứ gì tốt ở hàng vỉa hè, vì vậy cũng không quá dụng tâm xem xét. Nhưng lúc này hấn đưa mắt xem xét cẩn thận thì cảm thấy viên ngọc không tẻ, có hai màu, tất nhiên cổ ngọc được làm giả rất nhiều mà hấn lại không có hứng thú với ngọc khí, nếu không sử dụng linh khí thì hấn căn bản không thể nào phân biệt được có phải là cổ ngọc không.

Thời cổ đại dùng ngọc làm tín vật may mắn, tổng cộng chia làm sáu loại, được người đời tự xưng là “lục thủy”, trong sách cổ có ghi lại thể này: Vương chấp trấn khuê, công chấp hoàn khuê, hầu chấp tín khuê, bá chấp cung khuê, tử chấp cốc bích, nam chấp bồ bích, đây chính là dùng những hình thái khác biệt của ngọc khí để bày ra sự khác biệt về đẳng cấp và địa vị.

Lão Tứ mua được một viên bồ bích, không phải rất lớn, đường kính sáu bảy centimet, chính giữ là một lỗ hồng, mặt ngoài có khắc hình cây hương bồ(cây cỏ nến)(1). Cây hương bồ này tượng trưng cho cây cỏ sum xuê, ngụ ý vui vẻ vinh hoa. Viên ngọc này được làm từ thanh ngọc, nhưng bây giờ lại có ba màu, ngoài màu xanh thì chung quanh còn hơi ố vàng, còn có một chỗ nhiễm màu nâu.

Căn cứ vào màu sắc của ngọc bích thì Trang Duệ phán đoán, nếu hai màu sắc kia không phải là sau này mới hình thành, như vậy nó sẽ là cổ ngọc, hơn nữa còn được khai quật từ trong mộ ra ngoài.

- Lão Yêu, cũng đừng nói lòng vòng, rốt cuộc ngọc này là thể nào?

Lão Tứ dùng giọng bất mãn nói.

- Niên đại thì tôi đoán không được chính xác, nhưng nó là ngọc thời Hán, hơn nữa lại có hai màu, rất tốt, Lão Tứ, mua hai ngàn đồng cũng không tính là chịu thiệt.

Trang Duệ dùng linh khí nhìn qua viên ngọc, bên trong thật sự có linh khí, màu tím, nhưng số lượng linh khí không nhiều, Trang Duệ đoán rằng điều này có lẽ vì chất liệu của ngọc là không tốt, là nguyên nhân được ít người sưu tầm.

Lão Tứ nghe thấy vậy thì vui vẻ ra mặt, bây giờ hấn cũng cảm nhận được khoái cảm mua đúng món đồ cổ ở cửa hàng vỉa hè. Nhưng Dương Vĩ thì lại không vui, hấn cướp lấy viên ngọc trong tay Trang Duệ, sau đó xem qua rồi nhếch miệng:

- Lão Yêu, cậu đang an ủi Lão Tứ sao? Ngọc này màu sắc khó coi, lại giống như được bôi dầu lên trên, cũng khá rách, giống đồ giả hơn.

- Đại ca, anh đúng là, anh không có nghe Lão Yêu nói sao? Đây là ngọc thời Hán, tốt hơn thứ ẩm sứ Tây Hán của anh nhiều... (.

Lão Tứ và Dương Vĩ trước kia cũng quen đấu miệng lưỡi tay đôi, vì vậy mới nói ra như vậy. Dương Vĩ đang định phản bác, nhưng chợt nhìn xuống ẩm sứ trong tay, vì vậy mà ngậm miệng.

- Anh Vĩ, những gì anh nói cũng là bình thường, mồ hôi tạo nên lớp bóng bên ngoài viên ngọc, nó gọi là thấm, chính là điểm quyến rũ của cổ ngọc.

Trang Duệ cười giải thích.

- Cái gì? Ngọc này thì có gì là quyến rũ?

Dương Vĩ vừa nghe Trang Duệ nói như vậy thì kín đáo đưa viên ngọc cho Trang Duệ, giống như nó có gì đó không sạch sẽ vậy.

- Ôi, nói chuyện với các anh thật sự mệt mỏi.

Trang Duệ chợt thở dài một hơi, thật ra hẳn rất hưởng thụ cảm giác làm tấm gương sáng ọi người.

Nhưng khi thấy vẻ mặt bất thiện của Dương Vĩ, Trang Duệ đành phải tiếp tục giải thích:

- “Thẩm” nói ra tưởng rằng thứ gì đó rất sâu xa, thật ra chẳng khác gì chữ “rỉ”, ngọc khí cũng giống như đồng và sắt, nó cũng sẽ rỉ ra, nhưng ngọc khí rỉ cũng không phải do bản thân nó sinh ra, mà là do những vật ăn mòn ở bên ngoài tác động vào.

- Trong giới sưu tầm ngọc cổ, nếu ngọc không được táng theo người chết thì được tự xưng là “Xưng Thế Cổ”, chỉ cần không phải là vật bồi táng sẽ được gọi là “Tự Lai Cựu”.

- Những vật được bồi táng vào đất, sau này được đào lên, vì như vậy mà sau này được gọi là “Thổ Cổ”, cũng có một tên tục là “Xuất Thổ Ngọc”(ngọc khai quật), thật ra cổ ngọc được lưu truyền trước nay đều à ngọc khai quật...

- Chỉ cần là ngọc khai quật thì hầu như đều có màu “thẩm”, cũng chính là ngọc rỉ mà chúng ta vừa nói...

- Chờ chút, Lão Yêu, theo như cậ nói, vậy khối ngọc của toi không phả là loại khai quật? Vì màu sắc của nó đều là...

Câu kể tiếp Lão Tứ không thể nói ra, hẳn càng nghĩ càng thấy viên ngọc của mình sao giống như ngọc khai quật như vậy.

170. Chương 17 0: Đào Mộ, Làm Giàu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 170: Đào mộ, làm giàu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Anh nói không sai, Lão Tứ, một viên ngọc được khai quật ở đâu, hoàn cảnh nào thì sẽ có “thẩm” với màu sắc riêng, ví dụ như cái bột trên người vậy.

- Hầu như ngọc khai quật đều có mang bí sắc, mà bí sắc cực kỳ quan trọng với ngọc khí, vì nó có thể cho người ta biết niên đại và thời kỳ ngọc hóa, làm căn cứ để xem xét được chế tác thể nào, nghệ thuật ra sao, phương pháp mai táng.

- Ngọc được lấy ra từ trong đất, đặc biệt là táng trong mộ, hoàn cảnh của ngọc khí sẽ rất phức tạp, vì thể

Hai vị công tử hôm nay ngồi đây dùng ánh mắt soi mói nhìn những mỹ nữ đi qua đi lại, Trang Duệ thật sự không có hứng thú với những chủ đề của bọn họ, vì vậy chỉ ngồi cung trò chuyện với Chu Thụy về lần tắm ở nhà tắm công cộng trước đó.

- Nay hai vị đại ca, các anh không biết ẩn giấu một chút sao? Nhìn mỹ nữ thì cứ nhìn, cũng đừng chỉ điểm chứ? Các anh không sợ phiền toái sao?

Khi thấy hai người Dương Vĩ và Lão Tứ ồn ào có chút quá phận thì Trang Duệ nhìn không được phải nói một câu, hần vốn định cùng Chu Thụy đi dạo ở đường Ngọc Khí, nhưng buổi sáng Dương Vĩ và Lão Tứ bị kích thích, nói rằng không muốn đi, chính mình cũng lôi kéo Trang Duệ, cũng không cho hần đi.

- Sợ cái gì? Anh em chúng ta cùng tụ tập lại một chỗ, đánh nhau cũng không sợ. Lão Yêu, cậu lẩn lộn vài năm, bây giờ sao lá gan càng lúc càng nhỏ như vậy?

Dương Vĩ thật sự không hài lòng với thái độ của Trang Duệ, hần gặp lại Lão Tứ làm nhớ lại những điều lý thú từng phát sinh, cộng thêm hần biết rõ bản lĩnh của Chu Thụy, vì vậy mà lá gan cũng lớn hần lên. Trang Duệ biết rõ đại ca Dương Vĩ trước nay ở Trung Hải luôn nổi tiếng là lấy đức phục người.

- Thôi đi, đại ca, các anh trò chuyện với nhau, tôi sẽ đi dạo phố, sau đó sẽ mang về ọi người vài thứ tốt. Anh Chu, anh cũng không cần đi theo, chỉ cần giúp tôi xem xét Tiểu Bạch Sư là được, lúc này người nhiều quá, không tiện mang nó theo.

Trang Duệ vừa nói vừa đứng lên, Tiểu Bạch Sư đang nằm trên mặt đất cũng gào lên vài cái, nhưng cũng không đứng lên đi theo Trang Duệ.

- Lão Yêu, đừng đi, chỗ đó thì có gì hay mà đi, chúng ta đến Nghiễm Châu chơi đùa, tôi sẽ đưa mọi người đi chơi xả ga một đêm. Nay, tên mập kia sao cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta như vậy? Thích tìm phiền phức sao?

Lão Tứ kéo Trang Duệ lại không cho phép hành động một mình, sau đó hần phát hiện tên mập kia sau khi làm thủ tục xong vẫn không rời đi, tên kia đứng ở bên quầy tiếp tân liên tục nhìn về phía bên này.

Tuy Lão Tứ là người kính sợ quỷ thần nhưng không sợ người, hơn nữa hần đang buồn chán, vì vậy mà đứng lên định đi tìm phiền toái, nhưng không ngờ tên mập kia lại đi về phía bọn họ.

- Cậu Trang, là cậu thật sao? Ôi, tôi đây thiếu chút nữa không nhận ra cậu... đọc truyện mới nhất tại .

Khi còn cách cả chục mét thì tên mập đã lên tiếng, Lão Tứ vừa nghe thấy đối phương có quen biết với Trang Duệ thì lời khiêu khích đến bên miệng đã được nuốt xuống.

“Tên mập họ Mã?”

Trang Duệ lúc này còn chưa chú ý đến những người mà Dương Vĩ và Lão Tứ nhắc đến, lúc này nghe được âm thanh mới nhìn sang. Hi, đúng là người quen, là tên mập họ Mã mà hần và Chu Thụy từng gặp ở chợ đen thảo nguyên, ông chủ Mã.

- Ông chủ Mã, sao ngài lại đến đây? Ngài cũng kinh doanh phi thúy sao?

Trang Duệ nhìn tên mập họ Mã, sau đó vội vàng tiến lên nghênh đón, hần cũng có ấn tượng không tệ với đối phương, người này tuy thích giả heo ăn thịt cọp nhưng vẫn là người xem như thẳng thắn, có thể kết giao bằng hữu.

- Cậu Trang, khách khí cũng không tốt đâu, lần trước đã nói với cậu rồi, chỉ cần gọi anh Mã là được, tôi chỉ lớn hơn cậu vài tuổi mà thôi, cậu xem, cũng đâu quá già chứ?

Tên mập thấy người quen ngoài nghìn dặm thì cũng thật sự vui vẻ, hần nói vài lời vui đùa với Trang Duệ.

- Anh Mã, giới thiệu cho anh, đây là hai huynh đệ của tôi, Dương Vĩ và Tắt Vân Đào, anh cũng đã biết anh Chu rồi, cũng không cần tôi giới thiệu. À, còn đây là ông chủ Mã, là một vị nhà giàu ở tỉnh Sơn Tây, mọi người cùng làm quen đi.

Trang Duệ cũng chú ý đến cô gái sau lưng tên mập họ Mã, cũng không phải là cô gái lần trước thấy ở Tây Tạng, nhưng chuyện này không cần hỏi nhiều, vì vậy hần xoay người giới thiệu cho tên mập với tất cả.

- Cậu Trang, cậu nói gì vậy? Cái gì là nhà giàu tỉnh Sơn Tây, tôi chỉ là một gã nhà quê mà thôi, để mất thì gọi một tiếng là anh Mã, không thì gọi là Mã mập cũng được. Nhưng hai cái tên này nghe ra cũng rất mạnh mẽ đấy nhé, ha ha...

Tên mập cũng không phải loại lẩn lộn không công trong xã hội, nhìn mặt mà nói chuyện chính là tiền vốn của hắn, vì vậy chỉ cần nói vài câu đã tăng hảo cảm của Dương Vĩ và Lão Tứ. Tuy hắn cầm tên của mình để nói vài lời vui đùa nhưng cũng có thể làm cho hai bên thêm thân cận, càng không làm cho người ta tức giận.

- Anh Mã, vị huynh đệ lần trước đi theo anh đâu?

Lúc này tên mập đến, Trang Duệ càng không thể đi đến đường Ngọc Khí, vì vậy dứt khoát ngồi xuống ghế sa lông hàn huyên với đối phương.

- Cậu ấy cũng đến, vừa rồi đã xách hành lý lên phòng, tôi đã nhìn thấy cậu từ xa, nhưng con Ngao kia lại quá lớn, tôi cũng không dám đoán bừa. Cậu Trang, đó là con Tuyết Ngao trước kia sao?

Tên mập lúc này ngồi xuống ghế sa lông mà chiêm mắt hơn phân nửa, cô gái đi theo hắn lần này rất khôn khéo, mặt mũi không trát quá nhiều son phấn, nàng yên tĩnh ngồi bên cạnh tên mập, chỉ nghe đám người nói chuyện với nhau mà thôi.

Tên mập nhìn Tiểu Bạch Sư mà vẻ mặt thật sự không thể tin, hắn cũng nuôi vai con Ngao Tây Tạng, biết rõ Ngao muốn được như Tiểu Bạch Sư vào lúc này cũng phải nuôi trong thời gian một năm rưỡi.

- Hì hì, đây là Ngao Vương Tuyết Sơn, vì vậy mà rất đặc thù. Đúng rồi, anh Mã, lần này anh đến tham gia hội chợ phải thúy sao?

Trang Duệ cũng không muốn tiếp tục nhiều lời về Tiểu Bạch Sư, hắn chuyển chủ đề, hỏi mục đích chuyến đi lần này của tên mập.

- Cái gì là hội chợ giao dịch phải thúy, phải gọi là đồ thạch, tôi không có việc gì ở Sơn Tây, vì vậy muốn đến thử chút vận may. Đến lúc đó cậu cần phải chỉ điểm cho tôi một chút, có thứ gì tốt mà thấy chóng mắt có thể chỉ cho tôi, tôi mua về tặng người cũng được. nguồn (.)

Tổng Quân mua được bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ thì khoe khoang trong những mối quan hệ của mình, tuy Tổng Quân và tên mập không liên quan gì đến nhau, nhưng vì những mối quan hệ phức tạp đan xen, vì vậy chỉ vài ngày sau sự việc đã đến tai tên mập.

Tuy người truyền tin cũng không nói người bán bức tranh là ai, nhưng tên mập chợt nghĩ đến chuyện Trang Duệ mua bức Lý Đoan Đoan Đồ giả ở chợ đen, lại liên tưởng đến câu nói của ông chủ Lăng Kiệt, Trang Duệ là người được Tổng Quân giới thiệu đến, vì thế trong lòng thầm nghĩ ra vấn đề. Lúc này hắn nói lời rất tôn sùng Trang Duệ, như vấn đề này chỉ là suy đoán của hắn, cũng không thể vạch trần.

Dương Vĩ và Lão Tứ nghe được lời của tên mập thì ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ cũng có chút cổ quái, bọn họ trước đó đã từng nghe Trang Duệ nói về tên mập, biết đó là ông chủ Sơn Tây từng hét giá bốn chục triệu để mua Tiểu Bạch Sư. Hai người này cũng có gia đình kinh doanh lớn nhưng cũng không thể nào bỏ ra số tiền như vậy để mua một con chó, vì thế với gia sản của tên mập này thì đi đến đâu cũng là đại nhân vật, bây giờ thấy đối phương nhiệt tình với Trang Duệ như vậy, bọn họ thật sự giật mình.

Phải biết rằng lúc này với bối cảnh và tài sản của Trang Duệ, nếu so sánh với tên mập thì thật sự là không thể, vì vậy lời nói nhiệt tình mà còn có chút nịnh bợ của tên mập làm cho Dương Vĩ và Lão Tứ cũng phải thay đổi cách nhìn với Trang Duệ.

- Vật tốt sao? À, anh Mã, hôm nay huynh đệ của tôi đã mua được một món tốt, anh cứ xem qua, nếu được thì có thể thu về.

Trang Duệ nghe được lời của tên mập thì nhớ đến viên ngọc của Lão Tứ, tuy Lão Tứ đã từ bỏ nhưng Trang Duệ cũng không muốn số tiền kia, hơn nữa cũng không thích viên ngọc đó, vì vậy bán và đưa tiền lại cho Lão Tứ là thích hợp nhất.

- À, cậu lấy ra xem, mà anh Mã của cậu chỉ là người thường, nếu có gì sai thì cậu cũng đừng trách đấy nhé?

Tên mập nói lời vui đùa, chỉ cần là cổ vật và có giá trị sưu tầm thì hẳn đều muốn, theo như lời nói của hẳn thì tiền để trong ngân hàng sẽ giảm giá trị nhưng đồ cổ thì không, chỉ cần không phát sinh thể chiến lần thứ ba thì giá trị đồ cổ sẽ không giảm.

Ngọc bích trong cặp của Trang Duệ, thứ này cũng đáng giá vài chục ngàn, hẳn cũng ngại đặt nó trong phòng khách sạn nên đưa theo bên người cùng với những mảnh sứ vỡ, sau khi nghe được câu nói của tên mập thì lấy ra đưa đến.

Tên mập nói mình là người thường, điều này Trang Duệ thật sự khó tin, rõ ràng ánh mắt của đối phương không kém ai cả.

Tên mập tiếp nhận miếng ngọc, hẳn xoa vài cái, sau đó mở miệng:

- Cậu Trang, ngọc này chưa được tẩy sáng, chưa được “bàn ngọc”, chỉ sợ khai quật chưa lâu.

172. Chương 172 : Bàn Ngọc (1 2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 172: Bàn ngọc (1 2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Anh Mã, anh ra ngôn ngữ của người trong nghề, nhưng tôi chỉ là người thường, thật sự không thể nào so sánh với anh được...

Trang Duệ nghe được lời của tên mập thì nhấc ngón tay cái lên, có thể nói ra hai chữ bàn ngọc thì tên mập họ Mã này thật sự coi như có tri thức trong ngành ngọc khí.

Mọi người đều biết những mảnh ngọc được khai quật đều được chôn vùi trong đất từ vài trăm đến cả ngàn năm, ít nhiều cũng bị bùn đất hoặc những vật phẩm khác được táng theo thì thể ăn mòn, chúng có chứa các loại màu sắc có thể thẩm thấu, nhưng nhìn vào màu sắc đó cũng không hoàn mỹ, ngược lại còn làm cho cổ ngọc trở nên đen tối và thô ráp, vì vậy sau khi thu được phải dùng “bàn công” để khôi phục lại bản tính.

“Bàn ngọc” cũng được gọi là “nuôi ngọc”, là một trong những niềm vui thú của rất nhiều nhà sưu tầm ngọc khí, vì “bàn ngọc” chính là một phương pháp được lưu truyền trong dân gian để thưởng ngoạn ngọc thạch, thông qua “bàn ngọc” thì có thể làm ầu sắc của ngọc thạch trở nên như mới, làm ầu sắc của ngọc thạch biến hóa rất lớn.

Vì cổ ngọc dù có “thẩm” màu sắc nhưng nếu không được “bàn công” thì màu thẩm sẽ ần mà không hiện, ngọc sẽ càng thêm xỉ, ngọc tính không khôi phục, sẽ như ngọc thạch bình thường. Ví dụ như mảnh ngọc bích của Lão Tứ, chỉ cần nhìn vào biểu hiện thì có hơi nâu vàng, không chút sáng bóng, nếu như được người ta “bàn”, như vậy sẽ trở nên sáng bóng trong suốt.

Có câu nói: “Ngọc có thể nuôi người, mà người cũng có thể nuôi ngọc”.

Dù các triều đại có thay đổi thế nào thì người sưu tầm cũng hiểu cách “bàn ngọc”, đây là một loại công phu như “trà đạo”, là thưởng thức và nghiên cứu sự vật, nếu như đạt đến một cảnh giới nhất định thì tất cả sẽ giống như được lập trình hóa.

Có thể nghĩ mà xem, đeo một mảnh Tâm Di ngọc trên người, tỉ mỉ che chở, trải qua năm dài tháng rộng giống như bướm thoát kén, tất nhiên sẽ càng dần mất đi màu sáng bóng, mà khôi phục linh tính trước kia, khôi phục vẻ trơn bóng, sắc thắm sáng lạn hào quang, như vậy là một cảm giác thành tựu rất tốt.

Cũng là một khối ngọc khí nhưng được “bàn ngọc” hay chưa sẽ có giá cả khác biệt khá xa, giống như mảnh ngọc bích của Lão Tứ, nếu có thể “bàn” ra màu sắc năm xưa, như vậy giá cả cao lên vài lần cũng không phải là vấn đề.

- Cậu Trang, cậu đừng rót thuốc mê cho tôi, ngọc này còn cần phải được xem xét...

Cổ ngọc nhiễm sắc là rất nhiều, tên mập họ Mã tuy có cảm giác rất tốt nhưng cũng không dám xem thường, vì vậy mà móc từ trong túi ra một cái kính lúp nhỏ để quan sát.

Trang Duệ cười cười, chỉ cần nhìn vào những dụng cụ tùy thân của tên mập thì biết người này đã chuẩn bị từ lâu, tuyệt đối không phải một kẻ ngoài nghề như những gì trước nay hay khai báo.

Thật ra với tài sản của tên mập họ Mã, hẳn thật sự không xem mảnh ngọc này ra gì, nhưng ai sưu tầm cổ vật cũng có một ý nghĩ như của hắn, vì khi anh phân biệt được một vật phẩm là thật hay giả, cảm giác khoái cảm đó thật sự khó thể nào thay thế được.

Lúc này những biểu hiện biếng nhác của tên mập chợt bị quét sạch, cặp mắt híp lại giống như bùng ra tinh quang, bộ dạng chuyên chú của hắn làm phát sinh một hình tượng tên mập mới khác với hình tượng Trang Duệ được biết, vì lúc này đối phương trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Sau hơn mười phút thì tên mập mới đặt kính lúp vào trong túi áo, những ngón tay như cà rốt của bàn tay phải liên tục xoa lên mặt mảnh ngọc, có thể thấy đó là thói quen. Trang Duệ biết rõ đó là bàn ngọc, hẳn dù biết khá rõ về nó nhưng chưa từng thao tác bao giờ, vì vậy mà không khỏi chú ý nghiêm túc.

- Hì, cậu Trang, xấu hổ quá, thủ pháp của tôi quá vụng về, làm cho cậu chê cười rồi. Mảnh ngọc này có hai màu “thâm” và một màu xanh nguyên bản, xem như Tam Dương Khai Thái, nhưng nó chưa được “bàn”, vì vậy nếu gặp đúng dân thích bàn ngọc thì sẽ có giá cao, nhưng bình thường cũng không vượt giá hai ba chục ngàn...

Tên mập đưa mắt nhìn Trang Duệ, bàn tay cũng dừng động tác bàn ngọc, vì đó là vật của người ta, chính mình lấy ra “bàn” cũng không thích hợp. Nhưng thật sự là ánh mắt của hắn rất độc, đánh giá không sai khác gì so với Trang Duệ.

- Anh Mã nói đúng, thứ này cũng không đáng giá vài đồng, huynh đệ của tôi lại không thích nó, nếu anh nhìn trúng thì có thể thu vào, đừng đề cập đến chuyện tiền bạc...

Trang Duệ vung tay lên, tuy lời nói vô cùng sảng khoái, nhưng hắn cũng nói rõ thứ đó không phải của mình, nếu tên mập muốn thì hoàn toàn có thể ra giá.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trang Duệ, tên mập nghe vậy thì nói:

- Cậu rõ ràng là lấy phúc của người ta, như vậy cũng không thích hợp, thứ này nếu mua ở quầy vỉa hè cũng phải mất vài ngàn, tôi không thể để ọi người có hại. Thế này vậy, hai chục ngàn, tôi thu nó, các cậu thấy thế nào?

Trang Duệ sau khi nghe được câu trả lời của tên mập thì nhìn về phía Lão Tứ, hắn vốn muốn bán giúp cho Lão Tứ, vì thứ này mau với giá hai ngàn, bây giờ được bán với giá gấp mười lần, tất nhiên Lão Tứ sẽ hài lòng.

- Được, cứ xử lý theo lời anh Mã...

Lão Tứ biết rõ tâm ý của Trang Duệ, hắn cũng không chối từ, bọn họ thật sự không xem hai chục ngàn là gì, nếu tiếp tục những nhường sẽ làm người ta xem thường.

- Cậu Trang, những cậu bạn này của cậu cũng có tính nết không tệ, rất sảng khoái, như vậy hợp với khẩu vị của Mã mập tôi đây, à, cầm lấy tiền đi, mảnh ngọc thuộc về tôi.

Năm 2004 dù không phải là ông chủ thì cũng phải có một chiếc cặp bằng da thật, tất nhiên đại đa số mọi người đều cầm da nhân tạo, Trang Duệ dù có một tài sản không nhỏ nhưng cặp mang theo chỉ có giá ba mươi đồng, tất nhiên thứ mà tên mập xài chắc chắn không phải là hàng giả.

Tên mập vừa nói vừa lấy từ trong bóp của mình ra hai xấp tiền ném cho Lão Tứ, cũng không cần nhìn, đều là những tờ tiền màu đỏ, bên trên còn quần giấy ngân hàng.

Lão Tứ cũng không lè mề, tiếp nhận tiền rồi nói với tên mập họ Mã:

- Cảm ơn anh Mã, buổi tối tiểu đệ sẽ làm chủ, chúng ta đến Nghiễm Châu chơi đùa vui vẻ một chút.

Tên mập nghe vậy thì liên tục khoát tay nói:

- Đó là chuyện của thanh niên các cậu, tôi thì không được, đi máy bay cũng mệt mỏi, hôm nay thật sự chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt mà thôi.

- Anh Mã, đêm nay chỉ sợ cũng khó thể nghỉ ngơi.

Lão Tứ nói làm ọi người đều nở nụ cười, bên cạnh có một thiếu nữ xinh đẹp, chỉ cần là đàn ông thì chỉ sợ sẽ khó thể ngủ yên.

Cô gái lần này đi theo tên mập có vẻ rất khá, bộ dáng thanh thuần, lại rất tĩnh lặng, chỉ dựa vào tên mập mà thôi, không có những cử chỉ thái quá. (.

Xem ra tên mập cũng rất yêu thích cô gái này, sau khi nghe được lời của Lão Tứ cũng không tức giận, hần cười hì hì đưa miếng ngọc cho cô gái:

- Yến Tử, khối ngọc này rất khá, em cầm lấy và chịu khó chà xát, nếu “bàn” ra màu sắc thật của nó, chỉ sợ có thể bán ra với giá một trăm ngàn.

- Cảm ơn anh Mã...

Cô gái tên là Yến Tử tiếp nhận viên ngọc của tên mập, chỉ là cầm trên tay mà không biết làm sao cho phải, vì vậy nàng nhìn tên mập và nói:

- Anh Mã, cái gì là bàn ngọc? Làm sao để “bàn” nó?

- Để cho Cậu Trang nói đi, anh chỉ hiểu chút da lông mà thôi, nói ra chỉ sợ bêu xấu.

Tên mập khoát tay áo nói, công phu bàn ngọc rất sâu, một khối ngọc cổ được bàn tốt sẽ có giá trị xa xỉ, nếu bàn bề ngọc thì không có giá trị, trong đó có nhiều cách nói rất khác nhau.

- Anh Mã, anh lại đẩy tôi ra, tôi cũng không hiểu nhiều...

Trang Duệ cười khổ nói.

- Tiểu tử cậu hiểu không ít, chính cậu lại không chịu để lộ ra ngoài, bức tranh của Đường Bá Hổ có xuất xứ từ cậu phải không? Đừng có làm ra vẻ với tôi nữa, vì vậy bây giờ cậu nên giảng giải một chút, Yến Tử, mời một miếng thuốc cho anh Trang...

Tên mập dùng ánh mắt như cười như không nhìn Trang Duệ, bộ dạng rõ ràng là nếu không nói sẽ vạch trần bí mật của cậu. Lúc này hần cũng thuận tay ném một gói thuốc Trung Hoa cho Yến Tử, để nàng kính thuốc cho Trang Duệ.

- Anh Mã, thuốc này là loại tôi thích.,

Trang Duệ tiếp nhận thuốc từ Yến Tử, sau đó nói lời vui đùa với tên mập.

- Cậu đừng có mà nói khích tôi, Yến Tử đang học đại học ở Bắc Kinh, lúc này còn chưa tốt nghiệp, đợi đến khi tốt nghiệp và tôi cưới về nhà, cậu phải gọi là chị dâu.

Tên mập giống như thật sự động tâm tư với cô gái Yến Tử này, vì vậy mà ngôn từ và hành vi cũng không ngà ngớn như trước kia, cũng rất tôn trọng Yến Tử. Điều này không khỏi làm cho Trang Duệ đưa mắt nhìn cô nàng kia vài lượt, có thể làm cho tên mập phải có hành vi như vậy, xem ra không phải là người thường.

- Anh Trang, anh đừng nghe anh Mã nói lung tung, tôi chỉ là nghỉ hè đi cùng anh Mã một chút mà thôi.

âm thanh của Yến Tử rất êm tai, rất mềm mại, cũng giống như tính cách biểu hiện ra bên ngoài, rất dịu dàng ngoan ngoãn, đám Trang Duệ thấy vậy thì thầm mắng tên mập dè già gặm cỏ non.

- Bàn ngọc cũng giống như cách gọi, chính là nuôi ngọc, thường xuyên cầm ngọc trong tay ve vuốt, như vậy sẽ làm cho chất ngọc càng thêm mượt mà, màu sắc càng hoàn mỹ. Nhưng dù sao cũng cần phải chú ý, có nhiều phương pháp bàn ngọc trong dân gian, tôi cũng chỉ biết vài loại mà thôi.

Trang Duệ vừa nói vừa cầm lấy viên ngọc trong tay Yến Tử trở về, hắn cầm lấy vuốt vuốt, dù hắn chưa từng bàn ngọc nhưng lại được tiếp nhận nhiều tri thức của các nhà sư tâm ngọc khí, vì vậy phương diện lý luận thì biết hơi nhiều.

Chú Đức cũng là cao thủ bàn ngọc, bên hông thường xuyên đeo ngọc, ít ra cũng có năm sáu bảy vật, nhưng lão cũng thật sự đem kinh nghiệm bàn ngọc lại truyền cho Trang Duệ, nếu chỉ nói mà không thực hành thì Trang Duệ thật sự có thể hù chết nhiều người.

- Lão Yêu, cũng đừng nói lời trong nghề, huynh đệ đây cũng muốn nghe xem thế nào...

Trang Duệ nói cũng làm hấp dẫn Dương Vĩ và Lão Tứ, nhưng Chu Thụy cũng nhìn về phía Trang Duệ, hắn nghĩ rằng trong tay cầm một khối ngọc và ve vuốt ngày này qua tháng nọ, như vậy cùn là một chuyện hay, mà Lão Tứ thì có chút hối hận vì đã bán viên ngọc kia đi.

Trang Duệ nhìn thoáng qua Yến Tử rồi nói:

- Cũng không có nhiều cô gái bàn ngọc, vì thứ này không thể tiếp xúc với nước hoa và nhiều hóa chất khác, nếu không sẽ làm cho vật phẩm bị ăn mòn, ảnh hưởng đến độ sáng bóng.

- Tôi không dùng nước hoa và mỹ phẩm, thật xin lỗi, anh Trang cứ nói tiếp đi.

Yến Tử cắt đứt lời Trang Duệ, nàng cảm thấy có chút xấu hổ, vì vậy mà ra hiệu cho Trang Duệ tiếp tục giảng giải.

Trang Duệ cũng không quan tâm, hắn cười cười rồi tiếp tục nói:

- Trước tiên là tại sao phải bàn ngọc? Vì ai cũng biết ngọc phần lớn là thứ được táng theo người chết, vì khai quật ở những địa điểm khác biệt nên độ “rỉ” và màu “thắm” cũng khác biệt.

- Nước và đất cũng có tác dụng ăn mòn, hơn nữa lại duy trì dưới điều kiện ẩm ướt liên tục, cổ ngọc dù có đẹp cũng sẽ bị thắm, cũng sẽ ỉn mà không sáng, giấu mà không lộ. Hơn nữa bản thân ngọc cũng có màu sắc riêng, nếu bị xâm tích thì tất nhiên sẽ mất đi màu sáng chủ thể.

- Chúng ta muốn cho ngọc đẹp, màu sắc thực chất, diệt trừ những khí tức không sạch sẽ thắm vào ngọc nhiều năm qua, như vậy nhất định phải nuôi nó.

- Trong vòng quan hệ của những nhà sư tầm ngọc có một câu nói thế này: Giấu mà không chơi thì phung phí của trời, điều này nói rõ tầm quan trọng của bàn ngọc.

- Lão Yêu, nói vào điểm chính đi, dài dòng quá, làm sao để bàn ngọc?

Dương Vĩ thật sự không nhịn được, hắn quyết định mở miệng thúc giục.

- Nói này giờ cũng có hơi khát rồi?

Trang Duệ tủm tỉm lên tiếng.

- Anh đây có sẵn thức uống.

Tên mập phối hợp ném đến cho Trang Duệ một *** nước.

- Hi hi, cảm ơn anh Mã.

Trang Duệ chỉ nói giỡn mà thôi, hắn đặt *** nước sang một bên, sau đó tiếp tục:

- Ngọc khí có ba cách để bàn, phân biệt là “bàn”, “Vũ bàn” và ý bàn, cũng có người gọi là Hoãn Bbn(bàn chậm), Cấp bàn(bàn nhanh) và ý bàn.

- Bàn bình thường chỉ là bỏ ngọc khí vào một túi vải, mỗi ngày đều đưa nó theo bên người, dùng nhiệt độ ổn định của cơ thể để nuôi, ít nhất phải đeo theo một năm mới có thể lấy ra dùng tay vuốt, như vậy ngọc khí sẽ khôi phục lại tướng mạo vốn có.

- Bàn tốn rất nhiều thời gian, phải có tính nhẫn nại, không thể vội vàng xao động, đây cũng là một phương pháp tu tâm dưỡng tính, bình thường bàn hai ba năm thì màu “thắm” mới có hơi lộ ra, nếu ngọc khí được

cho xuống mồ với thời gian quá lâu, dùng phương pháp bàn bình thường, sợ rằng phải mất chục năm hay vài chục năm mới có thể làm nó trở lại màu sáng như cũ.

- Kể ọi người một câu chuyện thế này, trong lịch sử nhà Thanh từng có giai thoại hai cha con hai đời bàn ngọc, cả đời chỉ bàn một mảnh ngọc, khối ngọc này cực kỳ sáng láng, trơn bóng vô cùng, bây giờ đang để trong một viện bảo tàng ở Bắc Kinh, có chuyên gia đã phỏng đoán viên ngọc này phải được chơi trên sáu chục năm.
- Những phương pháp bàn như vậy bây giờ rất ít người sử dụng, vì nếu gặp một kiện cổ ngọc năm màu “thắm” trở lên, như vậy dùng biện pháp này mới tốt, vì ngọc này sẽ là cực kỳ quý.
- Những ngọc khí mà chất liệu hơi kém, nếu bàn vài chục năm thì cũng chỉ bán được vài trăm ngàn mà thôi.
- Giống như công tay đấu giá Hàn Hải trước đó từng bán ra một mảnh ngọc, niên đại là thời chiến quốc, đã được bàn tương đối tốt, màu thắm đều không tồi, giá của nó là hai triệu chín chục ngàn.
- Lão Yêu, viên ngọc của tôi cũng là từ nhà Hán, giá tiền như vậy cũng có phải quá kém rồi không?

Lão Tứ nghe thấy vậy mà ngồi không yên, hần mở miệng cắt đứt lời Trang Duệ, hần cũng không thấy tên mập ra giá thấp, chỉ cảm thấy ngọc của mình thời nhà hán mà giá kém như vậy, trong lòng có chút không công bằng.

173. Chương 173 : Bàn Ngọc (3).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 173: Bàn ngọc (3).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Hi, Lão Tứ, khối ngọc này của anh nếu rời khỏi đất cách đây bảy năm, tôi dám cam đoan nó sẽ có giá vài trăm ngàn, nếu chất ngọc hơi tốt một chút, trên triệu cũng không có gì là lạ. Thế nào? Anh định đưa tiền lại cho anh Mã, sau đó tự mình “bàn ngọc” sao?

Trang Duệ cười nhìn Lão Tứ, bàn ngọc là việc làm cực kỳ tinh tế, không phải thật tâm yêu ngọc thì căn bản không thể nào kiên trì được đến khi có kết quả, kẻ bỏ dở giữa chừng là rất nhiều. Với tính nết của Lão Tứ, có thể chơi được vài tuần đã coi như quá lâu rồi.

- Thôi đi, cậu biết tôi không nhẫn nại, còn học bàn cái gì mà bàn, mà cậu cứ nói thử xem, nếu thuận tiện thì tôi cũng đi mua thêm một viên ngọc nữa về thực hành.

Lão Tứ phẫn nộ nói, trong lòng vẫn rất bức bối với trò ngọc thạch này.

- Cậu cho rằng cổ ngọc là rau cải trắng ngoài chợ sao? Hôm nay anh mua được viên ngọc này là cực kỳ may mắn, không thấy anh Vĩ mua được sứ trắng nhà Hán sao?
- Này, nói đến tôi làm gì vậy? Đừng nói lung tung, mau nói ra những phương pháp bàn ngọc còn lại.

Dương Vĩ sợ Trang Duệ nói ra tình huống buổi sáng mình mua phải sứ trắng Tây Hán, vì chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt, vì vậy lên tiếng thay đổi chủ đề.

- à, đã nói về Bàn, bây giờ nói về Vũ bàn, nó chính là thông qua sức người để liên tục bàn, dùng tốc độ cao để biểu hiện màu sắc, đây là phương pháp mà thương nhân thường dùng.
- Ngọc khí được đeo một năm thì độ cứng dần khôi phục, sau đó được dùng vải trắng(nhất định phải là trắng) để bọc lại, lại mời chuyên gia liên tục ma sát hai mươi bốn tiếng trong ngày. Như vậy ngọc khí sẽ

ấm lên, càng lau càng nóng, sau một khoảng thời gian thì lại thay vải trắng bao bọc bên ngoài, tiếp tục ma sát hai bốn trên hai bốn.

- Ngọc khí như vậy sẽ được ma sát ở nhiệt độ cao, có thể nhanh chóng làm cho ngọc biểu hiện màu sắc năm xưa, màu “thắm” cũng ngưng kết, màu ngọc càng ngày càng rõ, một năm sau sẽ cơ bản hồi phục nguyên trạng. Nhưng Vũ bàn khá nguy hiểm, khi ma sát thì hai tay phải dùng sức cân xứng, vì ngọc khí không chịu lực, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị hủy hoại.

- Nếu mọi người không có ý muốn ăn nhanh thì có được cổ ngọc nên dùng phương pháp bàn hay Hoãn bàn(bàn chậm) lúc này, tuy thời gian có dài nhưng hiệu quả rất tốt, trong quá trình nuôi ngọc cũng sinh ra cảm tình, như vậy giá trị sẽ cao.

- Nhưng dù là bàn hay Vũ bàn thì cổ ngọc xuống đất quá lâu năm, bây giờ rất khó hồi phục nguyên chất. Nguyên nhân chính là để càng lâu thì khí tức bên ngoài càng xâm nhập vào sâu bên trong, phải bàn thật lâu mới có thể đẩy hết ra, mỗi ngày bàn một lúc sẽ huấn luyện tu dưỡng cá nhân và sức chịu đựng.

Thật ra Trang Duệ khi thấy mảnh ngọc kia cũng có ý nghĩ muốn bàn, nhưng hắn đã từng thấy những viên ngọc của chú Đức, ít nhất cũng có ba màu “thắm”, hơn nữa còn là Dương Chi Ngọc, vì vậy hắn thật sự chướng mắt với khối ngọc này, trong lòng thầm nghĩ sẽ tìm một khối ngọc tốt trong đại hội đồ thạch lần này.

- Cậu Trang, cậu đã nói về bàn và Vũ bàn, cả hai cũng không tính là ngắn, vậy ý bàn thì sao?

- Ý bàn chính là vừa cầm ngọc trên tay ve vuốt vừa nghĩ về những câu nói ngọc đức, sau đó cố gắng mà hấp thụ tinh hoa, nuôi khí bản thân, dần dà có thể đạt đến cảnh giới người ngọc hợp nhất, những nhân sĩ cổ đại thì thích phương pháp này.

- Ý bàn không chỉ làm cho ngọc được bảo dưỡng, hơn nữa còn làm cho tinh thần con người thăng hoa. Nó là một cảnh giới cực cao, cần có tinh thần tốt, nói người bàn ngọc thì không bằng ngọc bàn người, người ngọc hợp nhất, tinh thần thông linh, chúng ta thường nói cổ ngọc thông linh chính là cảnh giới của ý bàn.

- Nhưng trong lịch sử cũng không có mấy người có được cảnh giới như vậy, càng không nói đến thời hiện đại, vì vậy ý bàn chỉ là một cảnh giới trong truyền thuyết, mọi người nghe cho vui mà thôi.

Trang Duệ nói nhiều lời mà thật sự cảm thấy có hơi khát, hắn cầm lấy *** đồ uống của tên mập để mở ra làm vài hơi, những kiến thức của hắn đều là chú Đức truyền thụ, hắn có trí nhớ rất tốt, lúc này mới lấy ra khoe khoang. Mà đám người nơi đây cũng không thấy rõ hắn chỉ là hổ giấy, chỉ nói mà không làm, lý thuyết mà không thực hành.

Trang Duệ vừa nói dứt lời thì tên mập đã vỗ tay nói:

- Cậu Trang nói đã làm tôi hiểu rõ, trước kia chỉ biết cầm ngọc trên tay chơi đùa là bàn ngọc, thì ra trong đó còn có nhiều trò như vậy, hôm nay xem như chính thức được biết. Cậu Trang, tối nay cũng đừng đến Nghiêm Châu, chúng ta tìm một chỗ uống vài ly, tôi còn có vài việc cần thỉnh giáo.

- Lão Yêu, cậu làm quản lý ở Điện Đường Hành cũng không phải không công, nói đến những thứ này thật sự rất có phong cách, sau này tôi cũng phải tìm một viên ngọc để bàn mới được.

Dương Vĩ nghe vậy thì hai mắt bùng ra tinh quang, nếu bên hông có khối ngọc, khi buồn buồn lấy ra ve vuốt, như vậy đi ra ngoài cũng rất có thể diện, vì anh đây không phải chơi ngọc thường, là ngọc ngàn năm đấy nhé?

- Anh Vĩ, tôi cũng tìm một viên, tôi cũng muốn chơi đùa như vậy.

Lão Tứ dù có chút kiêng kỵ với những thứ ngọc được xuất phát từ mộ của người chết, nhưng lúc này hắn cũng thật sự có chút động tâm, thứ hắn đã bán ra sẽ không lấy về, nhưng với bối cảnh của hắn và Dương Vĩ, muốn lấy một viên cổ ngọc chất lượng tốt cũng không phải là vấn đề.

- Nay huynh đệ, làm điều thuốc đi...

Một âm thanh xa lạ chợt vang lên, Trang Duệ ngẩng đầu đánh giá, hắn chợt chóng mặt, vốn ghế sa lông ở đại sảnh chỉ có hắn, Dương Vĩ, Lão Tứ, Chu Thụy, tên mập và Yên Tử, bây giờ những chiếc ghế sa lông

ở chung quanh cũng ngồi đầy người, con có mười mấy người đang đứng, ai cũng nhìn mình. Hắn vài ngày trước còn là một tiểu lãnh đạo, nhưng hắn chưa từng trải qua những tình huống thế này.

- Các vị, có chuyện gì không?

Trang Duệ bây giờ đang đi ra ngoài, cũng không nên từ chối người khác, vì vậy nhận lấy thuốc, bên cạnh lại có người bật lửa, điều này làm hắn thật sự khó hiểu.

Người mời thuốc Trang Duệ cười nói:

- Hi hi, tiểu huynh đệ, câu đừng hiểu lầm, tôi là nhà sư tầm ngọc, nhưng trước nay mua chỉ đặt trong nhà, cũng không biết phải nuôi nó, hôm nay nghe cậu nói mới nhận ra trước nay không biết gì.

- Đúng vậy, trước kia cũng biết bàn ngọc nhưng không ngờ có những phương pháp như vậy, hôm nay xem như được kiến thức.

- Tiểu huynh đệ, cậu nói xem bàn ngọc có gì kiêng kỵ không?

- Đúng, đúng, tiểu huynh đệ nói rõ một chút, đừng để một viên ngọc tốt bị hủy.

Sau khi nghe được những lời khắp bốn phía thì Trang Duệ mới hiểu, thì ra mình nói nãy giờ đều đã lọt vào lỗ tai của bọn họ, vì vậy mà không khỏi có chút giật mình, nếu bọn họ biết mình chỉ là một kẻ ly thuyết suông, như vậy sẽ nghĩ thế nào?

Trang Duệ thật ra lấy được kiến thức từ chú Đức, thật ra cũng không phải là của mình, nói khoác vài câu với tên mập là không có vấn đề, nhưng bàn luận với nhiều người vẫn có chút chột dạ, vì vậy mới đứng lên chấp tay nói:

- Các vị, đây chỉ là chút gia ngôn của tiểu tử, thật sự không thể nào quá đúng sự thật, các vị là tiền bối, hơn nữa ngọc khí cũng có cách chơi riêng, tiểu tử cũng không muốn bêu xấu.

- Không có gì, tiểu tử, cậu cứ nói, tôi đây chơi ngọc vài chục năm mà cũng chỉ biết Vũ bàn, còn chưa biết ý bàn, hôm nay xem như có kiến thức, cậu cũng không cần sợ, cứ nói ra ọi người được biết.

Mở miệng là một ông lão sáu mươi ngồi đối diện với Trang Duệ, lão cổ vũ hắn tiếp tục lên tiếng.

Những năm gần đây cuộc sống càng được nâng cao, người sư tầm đồ cổ càng thêm nhiều, nhưng đại đa số đều mới nhập môn, mua ngọc khí cũng chỉ mang về nhà cất giấu, cũng có người chế tạo hộp đẹp để bỏ vào, có thể nói nhiều người chưa nghe qua hai chữ “bàn ngọc”.

Mà ý bàn đã không còn được ai thử, nói ra những lời này chỉ có tác dụng cho vui mà thôi, vì thế mà chú Đức mới biết, ông lão lúc này tuổi không nhỏ nhưng cũng không biết.

- Đúng vậy, cậu nói rõ một chút ọi người mở rộng kiến thức.

Từ sau đám người có một âm thanh già nua vang lên, nhưng giọng điệu này có chút bất thiện, lời nói này cũng làm cho nhiều người đưa mắt nhìn.

Chỉ là Trang Duệ nghe thấy âm thanh này có hơi quen tai, khi nhìn lại thì không khỏi giật mình.

- ôi, bác Cổ đã đến. xem tại

Trang Duệ chợt nhớ ra đối phương là ai, vừa ngồi trên ghế sa lông thì chợt nhảy dựng lên, hắn đi ra ngoài xem xét, tất nhiên là Cổ lão gia tử đang ở bên ngoài dùng ánh mắt vui vẻ nhìn hắn.

- Bác Cổ, bác cũng đừng chê cười cháu.

Trang Duệ vừa nói vừa đưa Cổ lão gia tử vào bên trong.

- Hi, hôm nay không uống công, đây chính là Thái Đầu của đường N khô kh q*;*;

Tác giả: Đả Nhân

Chương 175: Biện ngọc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Trang Duệ vừa nói dứt lời thì mọi người nhìn sang Cổ lão gia tử.

Cổ lão cực kỳ chú trọng dẫn dắt văn bối đi vào con đường ngọc thạch, trước kia cũng thường xuyên đi đến giảng bài hoặc nhận đồ đệ ở các hiệp hội ngọc thạch, người quen biết của lão là rất nhiều. Nhưng những năm gần đây Cổ lão tuổi tác ngày càng lớn, cũng rất ít khi ra ngoài giảng bài hoặc tham dự các hội chợ triển lãm, hôm nay mọi người có cơ hội được nghe Cổ lão bình luận ngọc thạch, điều này là cơ duyên rất lớn.

- Tiểu tử thú này rõ ràng dám đưa bác trai ra làm tấm mộc...

Khi thấy ánh mắt mong chờ của mọi người, Cổ lão cười mắng Trang Duệ một câu, sau đó cưỡi xuống một mảnh ngọc khí đeo bên hông.

- Cách chơi cổ ngọc thì bây giờ lưu hành rất nhiều phương án, thậm chí là như sao trên trời, có thể sử dụng mọi phương án. Cũng giống như những gì Tiểu Trang vừa nói, cũng không còn ai đi thử phương pháp “ý bàn”, nhưng ông lão tôi thời còn trẻ, thật sự tìm được một mảnh ngọc tốt, đã đeo trên người vài chục năm, chính là dùng phương pháp ý bàn, bây giờ nói ra ọi người kiến thức.

Cổ lão nói ra những lời như vậy thì thật sự làm khiếp sợ đám người đứng chung quanh, vì trước đó Trang Duệ đã từng nói đến độ khó của phương pháp ý bàn, hơn nữa còn nói ý bàn chỉ là cách chơi ngọc trong truyền thuyết, không ngờ Cổ lão lại là người có thể thực hiện được phương pháp kia. Lúc này được chính Cổ lão truyền thụ kinh nghiệm, mọi người cảm thấy đều không uống, vì vậy mà khê nhỏ to nghị luận, ánh mắt nhìn chăm chăm vào viên ngọc khí của Cổ lão.

Cổ lão vừa nói vừa đưa mảnh ngọc khí trong tay cho Trang Duệ, sau đó lão nói:

- Mọi người đều biết câu nói thành tâm thành ý và kiên định, thật ra những chữ này xuất phát từ phương pháp ý bàn cổ ngọc, cổ nhân có nói: Lúc nào cũng phải vượt nhẹ nhẹ, nghĩ đến những điều tốt đẹp, đủ để tạo khí tức của mình, sửa đổi tính tình, làm cho chính mình trở nên thuần khiết và vô dục vô sầu, thành tâm thành ý và kiên định.

- Khối ngọc này tôi đã mang theo người được bốn mươi năm, bây giờ chỉ cần cầm trong tay sẽ cảm giác được nó, thậm chí còn sinh ra cảm giác huyết mạch tương liên. Ngọc giống như có tính mạng, cũng giống như có thể hít thở, dù là trải qua vô số chuyện mưa gió nhưng chỉ cần cầm khối ngọc này tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại, cá nhân tôi cảm thấy đây chính là công hiệu của ý bàn.

Cổ lão gia tử nói làm ọi người nhìn về phía viên cổ ngọc trong tay Trang Duệ, trong mắt không khỏi bùng lên cái nhìn hâm mộ. Với ánh mắt của Cổ lão, ngọc khí cầm theo bên mình chắc chắn sẽ có chất lượng không kém, một khối ngọc được bàn hơn bốn mươi năm, hơn nữa cộng với giá trị của chính nó, ít nhất cũng có thể tự xưng là báu vật vô giá.

Mảnh ngọc mà Cổ lão gia tử lấy ra cũng không lớn, chỉ như lòng bàn tay trẻ con, chính diện ngọc bội điêu khắc một con thú kỳ dị, cước đạp phong vân, cánh ngấn, đầu rồng, thân ngựa, chân kỳ lân, trông uy mãnh như sư tử. Con thú này có cặp mắt lồi lên, miệng đầy răng nanh dài, điêu khắc cực kỳ sống động.

Trang Duệ thật sự có biết về loại thú kỳ dị kia, nó chính là tịch tà thú Tỳ Hưu, nhưng điều làm cho hắn giật mình chính là màu thắm của khối ngọc này, cầm trong tay cẩn thận xem xét thì thấy có sáu màu thắm. Phải biết rằng màu thắm là những thứ được tạo nên sau này, hai ba loại thắm là cổ ngọc thường, bốn loại thắm thì là hiếm thấy, năm loại thắm được xem là bảo vật vô giá, khối ngọc của Cổ lão có sáu màu thắm, khó trách lão dùng ý bàn để nuôi ngọc.

Trang Duệ thử kéo phần dây màu đỏ được bện lên thân ngọc, hắn cảm thấy nó rất cứng chắc.

- Bác Cổ, đây là ngọc ám sao?

Trang Duệ cầm lấy mảnh ngọc mà cảm thấy ấm áp trơn ướt, vì vậy mà không khỏi mở miệng hỏi Cổ lão.

- Đúng, đây là ngọc âm Lam Điền Sản, phẩm chất rất cao, khi tôi còn trẻ thì vô tình có được, đã theo tôi hơn bốn mươi năm. Những năm qua tuy có chơi đùa với nhiều mảnh ngọc khác nhưng thật sự không đổi nó, ha ha, rất nhiều lần nhờ nó mà trừ đi tà tị, gặp dữ hóa lành.

Cổ lão nói làm cho đám người trẻ tuổi không cho là đúng, ngọc trừ tà chỉ là lời đồn miệng truyền thuyết, chưa nghe nói có người nào đeo ngọc mà vượt qua tai ương.

- Bác Cổ, nghe nói ngọc sáu màu thẩm đã hiếm thấy, cái này có đến sáu màu thẩm, thật sự cháu chưa từng thấy qua.

- Ha ha, đừng nói là cháu chưa từng thấy qua, những người gặp được ngọc sáu màu thẩm cũng không có nhiều, trong bảo tàng cổ cung có hơn ba ngàn cổ ngọc, mà cổ ngọc sáu màu thẩm cũng không có vài món.

Cổ lão nói đến đây thì không khỏi có chút đắc ý.

- Khối cổ ngọc này khi tôi lấy được thì khai quật chưa bao lâu, mặt ngoài giống như vôi, tính chất như bùn đất, cũng không phát sáng, bây giờ xem như miễn cưỡng đã bàn thành ngọc chín, vì vậy mới có màu đỏ thẩm đậm, tục xưng là mặt con nít...

Cổ lão lấy Ngọc Tỳ Hưu trong tay của Trang Duệ, sau đó vung tay ma xát, có vẻ rất yêu thích.

- Cổ lão, khối ngọc này của ngài đáng giá bao nhiêu?

Dương Vĩ là người tục tũn, hần há miệng là hỏi giá, nhưng đây cũng là thứ mà mọi người muốn biết, vì vậy ai cũng vênh tai lên nghe.

- Ha ha, tôi đã đeo khối ngọc này vài chục năm, dù là cậu có núi vàng tôi cũng không đổi.

Cổ lão gia tử cười ha hả đáp lời, cũng không ra giá khối Ngọc Tỳ Hưu, Dương Vĩ nghe vậy thì thầm mắng một câu cáo già.

- Cổ lão, chúng tôi không có được cảnh giới ý bàn, ngài có thể nói một phương pháp giám định cổ ngọc được không? Tôi đã chơi ngọc vài năm, tốn không ít tiền, cũng không mua được bao nhiêu cổ ngọc là thật, rõ ràng nghề này nước quá sâu.

Một âm thanh từ trong đám người vang lên, mọi người nghe thấy vậy thì đều gật đầu, vì là người trong nhóm này, dù là cả thương nhân ngọc thạch, ai cũng đã từng mua lầm ngọc giả.

- Bây giờ trên thị trường mười vật thì có tới chín là giả, giá cổ ngọc chính thức là rất cao, tôi cũng không đồng ý người vừa mới vào nghề và chơi cổ ngọc đã mau được hàng thật, chưa nói đến vấn đề dùng tiền không công, còn làm ảnh hưởng đến tâm tình của chính mình.

- Trước đó không lâu trên thị trường chợt xuất hiện một nhóm lớn những ngọc khí giả thời chiến quốc và thời Hán, ví dụ như xe ngựa, chuông, ngọc thủ, kể cả ly ngọc... Có người bỏ ra vài trăm ngàn, cũng có người bỏ ra vài triệu để mua những nhóm ngọc khí như vậy.

- Cổ lão, nhất định là giả sao?

Trong đám người có kẻ cười lớn nói.

- Đúng vậy, thậm chí có một người mua sáu bộ áo ngọc, không bao lâu sau những thứ này liên tục xuất hiện trong chợ, hơn nữa càng ngày càng rẻ, chỉ cần không cầm đi giám định cũng biết là giả. Vì vậy mọi người không nên cố gắng đi tìm cổ ngọc, nếu không thì người mua phải ngọc giả tiếp theo sẽ chính là anh.

Cổ lão nói làm cho đám người xung quanh cười vang.

Cổ lão lại khoát tay, đợi đến khi không gian chung quanh yên tĩnh lại thì nói:

- Mọi người không nên cười, đừng nói là người ngoài bị lừa, ngay cả người bên trong cũng bị lừa. Mà sự kiện những ngọc cổ giả phát sinh thời gian qua cũng đã từng phát sinh trên người một người bạn của tôi.

- Đó là một người bạn có bằng cấp tiến sĩ, là một nhà khảo cổ chuyên nghiệp, tiểu tử này thường xuyên ra ngoài tìm vận may. Năm ngoái hắn thấy một nhóm đồ ngọc cổ trong một cửa hàng, có ngọc chương (hình dáng giống nửa cái ngọc khuê), ngọc đao, ngọc bích, ngọc hoàng, ly ngọc giác...

- Theo lời giải thích của chủ cửa hàng, những ngọc khí này là thời Hán, thậm chí là đến thời Thương Chu, đặc biệt là ly ngọc giác, ngọc bích, ngọc hoàng là những vật điển hình của thời Hán.

- Mọi người đều biết ngọc thời Hán hai ngàn năm trước chính là thời kỳ phát triển đỉnh cao, trình độ của ngọc thời này có thể nói là cực kỳ tốt, sản phẩm cũng phong phú.

- Ly ngọc giác được làm từ những chất liệu ngọc cực kỳ quý, nó là một trong những dụng cụ uống rượu mà quý tộc và vương hầu thường sử dụng; ngọc bích và ngọc hoàng là lễ ngọc, cũng có thể làm từ trần thiết ngọc, những ngọc khí này thường được chạm khắc những hình ảnh tinh xảo, thể hiện phong cách nghệ thuật cực cao.

- Những món đồ cổ này thật sự hấp dẫn không ít dân trong nghề đến giám định và thưởng thức, trong đó có không ít người phát sinh nhận thức, lúc đó ông chủ cửa hàng cũng rất hứng thú với nó, nói rằng nếu muốn mua sẽ được bán với giá cả ưu đãi.

- Vị bằng hữu của tôi mới ba lăm ba sáu tuổi, có chút cơ sở kinh tế, trải qua vài vòng cò kè mặc cả thì mua ly ngọc giác và vài ngọc khí khác, trong đó giá cả đắt nhất là ly ngọc giác. Sau đó cửa hàng đồ cổ kia chỉ trong thời gian một năm đã bán bảy mươi món đồ cổ ngọc, ít nhất cũng thu về hơn bốn trăm ngàn.

- Tháng trước tôi vừa dịp đến thành phố kia, được bạn cũ mời đến, kết quả là mọi người đều biết, tất cả đều là ngọc thạch hiện đại được làm giả cổ, bề ngoài thật sự là ngọc cổ, màu thắm cực tốt, lại được chế tạo ra từ những thủ đoạn cực kỳ chuyên nghiệp.

- Cổ lão gia tử, màu thắm sao có thể làm ra được? Như vậy thì sao có thể phân biệt? Năm ngoái tôi bỏ ra mười ngàn mua một món đồ cổ ngọc thời Hán có ba màu thắm, ai ngờ lại là giả.

Trong đám người có kẻ lên tiếng.

- Ha ha, đó là do anh tham, bây giờ trong chợ đồ cổ, ngọc thời Hán là cực kỳ hiếm. Các anh phải biết rằng ngọc thời Hán cũng không phải là hàng hóa được lưu thông rộng rãi, nó là những sản phẩm của đế vương, bị lũng đoạn.

- Dân chúng được dùng ngọc từ khi nào? Từ thời kỳ Tam Quốc, vì thời đó rối loạn, trộm mộ hoành hành, có người lấy ra áo vàng nạm ngọc của thời Hán và từng bị Tào Phi phát hiện ra. Sau đó hắn thấy thứ này

Tác giả: Đà Nhân

Chương 177: Tâm tư của Trang Duệ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Bấm nút “Thu gọn” để thu gọn nội dungThu gọn

Sau khi được Tổng Quân giải thích thì Trang Duệ mới xem như hiểu ra, thì ra Tổng Quân lần này đến đây cũng không phải vì đồ thạch, mà chính là trữ hàng một nhóm mao liêu phỉ thúy, đợi vài năm sẽ lấy ra bán kiếm lời.

Sau khi tiến vào thế kỷ hai mươi mốt, thời kỳ lạm phát, giá cả vàng bạc liên tục tăng mạnh, lúc này một thị trường đầu cơ chợt xuất hiện trong tầm mắt mọi người, đó chính là đồ thạch, thứ này dần phát triển mạnh, dần thịnh vượng. Những năm nay đầu cơ ngọc thạch là rất mạnh, ngọc thạch, phỉ thúy, thậm chí là nguyên thạch cũng được người ta xem là những vật dụng có đảm bảo giá trị gia tăng tỉ giá như vàng.

Vì những mỏ phỉ thúy ở Myanmar đã được khai thác vài trăm năm, vì vậy mà đến thế kỷ hai mươi thì hầu như có chút cạn kiệt, người ta phải tìm những mỏ mới, khi đó thì giá cả nguyên thạch mao liêu càng tăng giá trên phạm vi lớn.

Bình thường thì giá cả đồ thạch quy định cũng không cao, nhưng giá cả giao dịch ở bên ngoài thường cao hơn vài lần thậm chí và vài chục lần. Trước năm 2000 thì mỗi kg nguyên thạch mao liêu chỉ có giá hai trăm đồng, đến những năm nay đã có giá bảy tám trăm, những mao liêu có thể chứa phát triển hoặc có biểu hiện tốt, như vậy sẽ có giá từ vài ngàn đến vài chục ngàn một kg, đây là chuyện thường.

Nếu đưa mao liêu có chứa phỉ thúy ra bán, như vậy giá cả càng khó thể định, bình thường thì những tảng đá có biểu hiện tốt sẽ có giá quy định là hai chục ngàn một kg, nhưng giá cả buôn bán thực chất của nó thì thường hơn trăm ngàn một kg, một khối nguyên liệu hơn chục triệu cũng là bình thường. Nếu đây là sự việc xảy ra vài năm trước thì thật sự là khó tưởng, vì vậy có thể thấy thị trường mao liêu phát triển như thế nào.

Ngọc thạch có cả ngàn năm lịch sử ở Trung Quốc, vì vậy tất cả giai đoạn buôn bán từ nguyên thạch đến phỉ thúy đều là cực kỳ phát đạt. Có thị trường cho đồ thạch, cho phỉ thúy và ngọc thạch thành phẩm, trong đó tỉ lệ nguy hiểm cao nhất chính là thị trường đồ thạch.

Nhưng có một loại người chỉ ném nguy hiểm của đồ thạch cho người khác, đó chính là những thương nhân thu mua nguyên thạch mao liêu, bọn họ cũng không cắt ra, chỉ là trữ hàng vài năm, đợi đến khi có giá cả phù hợp thì sẽ đưa ra thị trường. Tổng Quân và ông chủ Mã đều là những người thế này, mà giá cả của phỉ thúy liên tục tăng tiến với nguyên nhân chủ yếu là dòng tiền của bọn họ chảy vào.

Dựa theo cách nói của Tổng Quân, lần này ở hội chợ đồ thạch Bình Châu sẽ có nhiều nhân vật lớn trong nước xuất hiện, vì nguyên cơ tài chính có ảnh hưởng đến kinh tế, những nhà đầu tư bắt đầu quan tâm hơn đến phỉ thúy, ngọc thạch, nếu so với thị trường tài chính thì đầu tư đồ thạch càng kích thích hơn, nếu có may mắn thì càng có nhiều lợi nhuận.

Hơn nữa so với nhiều thị trường bên ngoài, thị trường Trung Quốc còn chưa phát đạt, tương lai sẽ càng có tiềm lực hơn. Thời gian gần đây còn có nhiều thương nhân Thailand sang mua nguyên liệu mao liêu và ngọc thạch.

- Anh Tổng, lần này anh chuẩn bị bao nhiêu tài chính, đến lúc đó tiểu đệ còn được thơm lây?

Trang Duệ vừa lái xe vừa nói lời vui đùa với Tổng Quân, vì Tổng Quân ngồi máy chiều, bây giờ đã hơn năm giờ chiều, cũng đã đến lúc dùng cơm. Lão Tứ sắp xếp một nhà hàng hải sản ở Nghiêm Châu, Trang Duệ trực tiếp đưa Tổng Quân đến, cơm nước xong thì nghỉ ngơi.

- Cậu Trang, cậu cũng muốn tích trữ hàng sao? Thứ này thật sự rất tốn tài chính, nếu giá cả thị trường không tốt thì sợ rằng sẽ phải đập vỡ chính tay mình.

Tổng Quân nói.

- Thôi đi, chỉ cần thấy anh và tên mập họ Mã chạy đến đây thì biết nhất định sẽ không lỗ vốn, không muốn đưa tiểu đệ đi thì cứ nói thẳng ra.

Trang Duệ cũng không tiếp nhận cách nói của Tổng Quân, hai người bọn họ hơn kém nhau cả chục tuổi, cũng chỉ có thể tính là bạn vong niên, vì vậy mà gần đây hai người trò chuyện cực kỳ trực tiếp.

- Cậu Trang, cậu nói thật sao? Cậu muốn đầu cơ?

Tổng Quân nghe vậy thì có chút kinh ngạc, hắn gọi Trang Duệ đến tham gia hội chợ đồ thạch lần này chính là vì lúc đó mua bức tranh Đường Bá Hổ đã đồng ý đưa Trang Duệ đến tận mắt thấy đồ thạch, nhưng hắn cũng không ngờ Trang Duệ lại có ý nghĩ muốn đầu cơ phỉ thúy và mao liêu.

Thật ra đó là Tổng Quân xem trọng Trang Duệ, với tài sản của Trang Duệ vào lúc này, tất cả chỉ là chín triệu, nhiều nhất cũng chỉ có thể mua một hai khối mao liêu có biểu hiện tốt mà thôi, căn bản không thể nào có đủ thực lực để trừ hàng mao liêu.

Trang Duệ nói ra những lời như vậy xem như đánh đòn dự phòng cho Tổng Quân, vì lúc này tài chính của hắn là không đủ, đến lúc đó nếu Trang Duệ có nhìn trúng mao liêu, thiếu tài chính thì chỉ có thể mượn tạm Tổng Quân.

Nhưng lời này tất nhiên cũng khó thể nói ra, nếu không thì Tổng Quân sẽ hoài nghi, vì anh sao có thể nắm chắc sẽ nhìn trúng mao liêu để mà vung tay đánh cược?

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Anh Tổng, bây giờ tôi chỉ có hơn chín triệu, anh cũng biết đấy, khẩu vị của các anh là quá lớn, tôi thật sự khó thể nào theo kịp. Nhưng khi anh xem mao liêu, có thể đưa tôi đi, thứ nhất có thể tăng kinh nghiệm cho tôi, thứ hai là nếu có mao liêu nào đó các anh chướng mắt, tôi có thể mua nó xem vận may.

Trong số chín triệu của Trang Duệ thì phần lớn đều là tiền mua tranh Đường Bá Hổ của Tổng Quân, tất nhiên Tổng Quân biết điều này, vì vậy mà sung sướng đồng ý lời yêu cầu của Trang Duệ, vì hắn vốn thiếu nợ nhân tình của tiểu huynh đệ này, coi như đưa đi theo cũng không là vấn đề.

Thầy Bành nghe Trang Duệ nói như vậy thì cũng phải đưa mắt nhìn vài lần, hắn không ngờ Trang Duệ còn trẻ mà đã có số tài sản như thế, nhưng hắn chỉ có thể nghĩ rằng người này là con nhà quan hoặc là công tử nhà ai đó.

Có người nói hội chợ mao liêu ở Bình Châu khá thoải mái, mỗi khối mao liêu đều có đánh số, anh nhìn trúng thì trả giá, vì vậy cũng không cần Tổng Quân đưa theo, anh tự có tay có chân, không thể tự mình đi sao?

Lời này cũng không sai, những mao liêu bình thường của hội chợ đều có hai loại phương thức tiêu thụ, một là mở thầu đấu giá, một mao liêu sẽ được nhiều người trả giá, người ra giá cao sẽ được giao hàng. Hoặc một số thương gia mao liêu mở quầy, có thể cắt mao liêu ngay tại chỗ, nhưng ra vào những chỗ như vậy thì nhất định phải là người có cơ sở kinh tế hoặc có danh vọng, không phải là nơi những vị khác bình thường có thể tùy tiện đi vào.

Vì vậy ý nghĩa lời nói của Trang Duệ cũng không phải là đưa mình vào trong hội chợ đồ thạch, vì nơi đó với danh tiếng của Cổ lão gia tử, Trang Duệ thích vào thì hoàn toàn có thể, hắn sợ dĩ muốn Tổng Quân đưa đi, chính là muốn đến những nơi mà Cổ lão gia tử cũng không thể nào đến được.

Các thương nhân phỉ thúy hoặc mao liêu thường sẽ có thuê kho hàng ở gần đó, hoặc có nhiều người là dân địa phương, nhà ở Bình Châu, bọn họ ngoài lấy ra một phần nhỏ mao liêu tham gia hội chợ, thì thường tích trữ phần lớn mao liêu ở nhà hay kho hàng. Tất nhiên đối tượng tiêu thụ những mao liêu được tích trữ kia chính là các vị khách có tài lực hùng hậu như Tổng Quân. Bọn họ thường có quan hệ đặc biệt, vì thế mới có thể đưa vào trong kho hay trong nhà xem hàng.

Trong Bình Châu thường có hình bóng của lái buôn phỉ thúy mao liêu, lái buôn là cách xưng hô thời cổ đại hoặc trước giải phóng, bây giờ không có mấy ngành gọi thương nhân là như vậy, những ngành khác đều gọi là đại lý hoặc người đại diện. Đám người này chỉ cần bán được nhiều hàng là có thể nhận được tiền theo tỉ lệ.

Đám lái buôn ở Bình Châu thường có trong tay danh sách và tư liệu của khách hàng quen thuộc, bọn họ sẽ mời những vị khách này đến xem hàng, nếu có thể giao dịch thì bọn họ sẽ tìm được một số tiền hoa hồng lớn. Tất nhiên với thực lực của Trang Duệ thì căn bản sẽ không được những lái buôn ngọc thạch này quan tâm, cho nên mới cần Tổng Quân đưa đi.

Thật ra đây chính là ý của Cổ lão gia tử, lão biết rõ Trang Duệ muốn được thấy nhiều nguyên thạch mao liêu, vì thế mới yêu cầu hắn nên đi theo mình để xem xét. Nhưng Cổ lão dù đức cao vọng trọng nhưng một là không phải cố vấn đồ thạch cho công ty, hai là cũng không đi đến những tụ điểm đồ thạch ngầm, tất nhiên sẽ không được lái buôn mời chào.

Tối qua lúc dùng cơm thì tên mập họ Mã đã tỏ ý sẽ đưa Trang Duệ đến nhà những thương nhân mao liêu kia để xem hàng, nhưng so ra thì Trang Duệ vẫn tiếp xúc nhiều hơn với Tổng Quân, vì thế lúc đấy hắn từ chối cho ý kiến, chưa nói đi cũng không nói không đi.

Tổng Quân nghe được lời của Trang Duệ thì cũng hiểu ra vấn đề, hắn sảng khoái nói:

- Được, tiểu tử cậu rất tốt, đến đây được vài ngày đã hiểu rõ những thứ này, tối tôi có hẹn xem mao liêu, chúng ta dùng cơm xong và nghỉ ngơi một chút rồi đi.

- Được.

Trang Duệ nghe vậy thì rất vui, Cổ lão gia tử nói Tổng Quân có phương pháp, quả nhiên là không sai.

Tổng Quân thấy vẻ mặt Trang Duệ đầy vui mừng thì mở miệng nói:

- Cậu Trang, cậu cũng đừng vui mừng quá sớm, có một số việc tôi cần nói rõ ràng với cậu, đó là đến lúc đó không nên đắc tội với người takeuchi

- Sao? Có điều này à? Anh Tổng, anh nói...

Trang Duệ ngây người ra.

- Thật ra cũng không có gì, những trường hợp như vậy thì cũng không phải chỉ có một mình chúng ta xem mao liêu, có lẽ còn có người khác, mà nghề này lại có quy củ, chính là người ta đang xem mao liêu thì cậu cũng không được tiến lên hỏi giá...

- Điều này thì tôi biết rõ, phải chờ người ta không hài lòng hoặc bỏ qua mới được tiến lên xem phải không?

Trang Duệ vừa nghe như vậy thì cắt ngang lời Tổng Quân, những thứ này đã có người dạy hắn từ lâu.

- Hi, mới vài tháng không gặp mà tiểu tử cậu tiến bộ rất nhiều, nhưng này Cậu Trang, cậu nghe tôi nói vài câu, đồ thạch chủ yếu nhìn vào vận may, tên tay cậu không có nhiều tiền, đến lúc đó nên kiềm chế một chút, chỉ cần mua chút mao liêu để chơi đùa mà thôi, cũng đừng trầm mê.

Tổng Quân đầu tiên là giảng giải một câu về quy củ, sau đó trầm mặc nghiêm túc nói, hắn thật sự sợ Trang Duệ xúc động mà đánh cược tất cả tài sản của mình, vì nước trong ngành phi thủy này là rất sâu, đừng nói là có chín triệu, dù là chín chục triệu cũng có thể mất.

178. Chương 178 : Lấy Cớ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 178: Lấy cớ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

Bấm nút “Thu gọn” để thu gọn nội dungThu gọn

Sau khi đến khách sạn mà Lão Tứ đã đặt bàn, Trang Duệ phát hiện tên mập họ Mã cũng đã đến, người này cũng quen biết Tổng Quân, nhưng hai người bọn họ cũng không có nhiều giao tình, vì thế chỉ hàn huyên hai ba câu rồi tách ra.

Tổng Quân là điển hình của quan thương, đầu tiên là đầu cơ trục lợi, hơn nữa làm ăn đều có liên quan đến chính quyền. Tên mập là đại biểu cho dân đen, là một kẻ chạy vật đến một ông chủ tiền tỷ, tất nhiên chưa xót giữa hai bên là không cần phải nói, chỉ sợ cả hai bên đều xem thường đối phương.

Điều làm cho Trang Duệ bất ngờ chính là tên mập ngoài dẫn theo Yến Tử thì còn có một ông lão gầy gò năm sáu chục tuổi, lời nói của tên mập tỏ ra rất tôn kính ông lão kia. Trang Duệ suy nghĩ và hiểu ra vấn đề, đây có lẽ là cố vấn đồ thạch cho đối phương.

- Ủa, Lão Tứ, anh Chu sao không đến dùng cơm?

Trang Duệ đưa mắt nhìn khắp bốn phía, không thấy hình bóng của Chu Thụy, vì vậy mà không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

- Còn không phải con Ngao của cậu sao? Anh Chu nói sẽ ở nhà với nó, chút nữa chúng ta về mua bánh bao cho anh ấy là được.

Lão Tứ cầm menu gọi thức ăn, cũng không ngắt đầu mà trả lời một câu. Điều này làm cho Trang Duệ cảm thấy có chút xấu hổ, nếu mang theo một con Ngao lớn đến khách sạn náo nhiệt này dùng cơm thì thật sự là không phù hợp.

- Trang Duệ, Tiểu Bạch Sư càng ngày càng lớn, sau này mang theo sẽ không tiện.

Lôi Lôi nói với Trang Duệ, ngày hôm qua nàng đã gặp Tiểu Bạch Sư, thật sự khó thể nhận ra được.

- Sao vậy? Tuyết Vương của cậu lớn thế nào rồi?

Tổng Quân cũng thật sự nhớ mãi không quên với Tiểu Bạch Sư của Trang Duệ.

- ôi, chút nữa anh sẽ thấy mà thôi, chúng ta dùng cơm thôi.

Trang Duệ cười khổ một tiếng, hắn cũng thật sự không có biện pháp, Tiểu Bạch Sư càng lúc càng lớn, rất nhiều nơi bây giờ đã không còn thích hợp để mang nó theo. Chính hắn bây giờ đã từ chức, về Bành Thành cũng cần phải mua nhà, vì khu dân cư nhà mình có quá nhiều người già và trẻ nhỏ, Tiểu Bạch Sư tuy không cắn người nhưng hù dọa người ta hoảng sợ cũng không tốt.

Bữa cơm lúc này có hơi nặng nề, Trang Duệ trầm nghĩ lát nữa có nên gọi điện thoại cho Lưu Xuyên hay không, để tên kia tìm nhà giúp mình. Tổng Quân cũng không nói lời nào, chỉ thi thoảng nói vài câu với thầy Bành ở bên cạnh, tên mập họ Mã cũng thế, chỉ có đám người Dương Vĩ và Lão Tứ là nói chuyện cực kỳ vui vẻ.

Sau khi cơm nước xong thì Tổng Quân nhận được một cuộc điện thoại, sau khi cúp điện thoại thì nhìn đồng hồ rồi vẫy tay với Trang Duệ:

- Cậu Trang, hôm nay cảm ơn buổi chiều đãi của cậu, vừa rồi một vị lái buôn mao liễu phải thúy đã điện thoại cho tôi, nó là một giờ nữa sẽ đưa đến nhà xem mao liễu, cậu thấy thế nào, có thời gian rảnh không?

- Có, tất nhiên là có, lúc này cũng đã ăn xong, chúng ta cũng nên tranh thủ đi là vừa.

Trang Duệ không cần khách sáo với Lão Tứ và Dương Vĩ, vì vậy nói vài câu rồi đứng lên đi cùng Tổng Quân. Lôi Lôi vốn cũng muốn đi theo mở mang tầm mắt nhưng vì cố vấn của công ty còn chưa đến nên có đi cũng vô dụng, vì vậy cũng không muốn mở miệng.

Khi Trang Duệ chuẩn bị đi ra khách sạn thì tên mập chạy đến, hắn ôm lấy vai Trang Duệ rồi nói nhỏ:

- Cậu Trang, cậu thật sự là không được, trước đó anh đã gọi cậu đi, cậu không chịu mà đi theo người khác, rõ ràng làm anh mập tôi đây mất hứng.

- Hừ, anh Mã, lần này tôi đến Bình Châu là anh Tổng mời đến, chúng tôi đã sớm có hẹn ước, nếu không thì hôm qua cũng không từ chối anh làm gì.

Trang Duệ tỏ ra khổ sở nói, nửa thật nửa giả.

- Được, chúng ta đi rồi nói sau, vì vậy đi theo anh Mã đây cũng sẽ không có hại, tôi cũn không thiếu quan hệ so với người khác. nguồn (.)

Tên mập nghe được lời của Trang Duệ thì vẻ mặt mới hơi tốt đẹp lên, chỉ là những lời này giống như có chút bực bội với Tổng Quân, Trang Duệ nghe vậy mà chỉ biết cười khổ không thôi.

- Được rồi, anh Mã, nếu anh có rảnh thì chúng ta đi dạo một vòng.

Trang Duệ lên tiếng, biểu hiện nhiệt tình của tên mập làm hấn thật sự ăn không tiêu, chưa nói đến những thứ khác, một cơ thể hơn hai trăm cân xuất hiện trước mặt cũng làm cho hấn sinh ra cảm giác khó thở.

- Được, cứ như vậy đi.

Tên mập cười híp mắt thành đường, hấn vỗ vỗ lên vai Trang Duệ rồi thả ra.

- Trang Duệ, tên mập là kẻ nham hiểm, cậu kết giao với hấn thì cần phải chú ý...

Khi lên xe và chạy trên đường cao tốc về Bình Châu, Tổng Quân nói với Trang Duệ.

- Tôi biết rồi, anh Tổng, thật ra tôi và anh ấy cũng không có quan hệ gì, chỉ là vài tháng trước biết nhau ở chợ đen Tây Tạng, mà chuyện này anh cũng biết rồi.

Trang Duệ cũng thật sự không đoán được tâm tư của tên mập, theo lý thì đến chọn lựa nguyên thạch mao liêu càng ít thì sẽ càng dễ mua hàng, tên mập không hiểu đạo lý này mà cứ năm lần bảy lượt muốn rước mình đi.

- Được, cậu chú ý là tốt, tên mập chết tiệt này rất giỏi, có đôi khi người ta bị lợi dụng mà không biết.

Tổng Quân khẽ gật đầu, hấn nói thẳng một câu với Trang Duệ, thứ này Trang Duệ cũng nghe và hiểu, vì có câu: Không có yêu vô duyên vô cớ, không có hận vô duyên vô cớ.

Tổng Quân có chút do dự, sau đó lại tiếp tục mở miệng:

- Cậu Trang, nếu cậu nhìn trúng mao liêu nào đó mà thật sự muốn mua, như vậy tôi khuyên cậu không nên mở ra, cứ giữ nguyên thạch trong tay, vài năm sau mở ra cũng không là vấn đề, nhưng nếu cậu giải thạch vào lúc này mà thiệt thòi, tổn thất sẽ là rất lớn.

Tổng Quân thật ra cũng có ý tốt, Trang Duệ khẽ gật đầu, thật ra hấn đã sớm quyết định, lần này sẽ ra tay mua sắm mao liêu, còn chuyện mở mao liêu, hấn có khuynh hướng sau này sẽ tự mình mở ra. Dù sao thì sự kiện mở thạch ở Nam Kinh lần trước cũng đã truyền đi khắp nơi, lần này nếu tiếp tục làm ra náo động thì những người hữu tâm sẽ liên hệ ra vấn đề.

- Xem ra cần phải nhanh chóng mua nhà ở Bành Thành.

Nếu thật sự có được mao liêu tốt, chỉ sợ cũng không thể đặt trong chung cư, điều này làm coh Trang Duệ thật sự đau đầu, vì vậy dứt khoát gọi điện thoại cho Lưu Xuyên, để đối phương tìm mua nhà ỉnh.

- Cậu muốn mua nhà sao? Đúng, nuôi chó Ngao ở khu vực đông người cũng không tiện.

Tổng Quân nghe thấy Trang Duệ nói điện thoại thì không khỏi hỏi một câu.

- Đúng vậy, Tiểu Bạch Sư bây giờ quá lớn, đưa ra ngoài sẽ hù dọa người khác, có lẽ sau này chỉ nên để ở nhà.

Trang Duệ dùng giọng bất đắc dĩ nói, dù có xe là rất thuận tiện nhưng lúc này hấn rời khỏi căn nhà nơi từng ở lại cả chục năm thì chắc chắn sẽ có cảm giác không quen, quan trọng là Trang Duệ còn chưa nghĩ ra cách nào để nói mẹ chuyển ra ở cùng với mình.

- Chỗ tôi có một căn biệt thự để trống, trước kia chủ nhà có phạm vào chút chuyện, tất cả tài sản bị trưng thu, căn biệt thự kia rất có thể sẽ được đấu giá, nhưng chắc chắn sẽ không phải giá rẻ...

Tổng Quân nói làm cho Trang Duệ thật sự động tâm, nếu nói không thích hoàn cảnh của Vân Long Sơn Trang thì thật sự là vô nghĩa, chưa nói đến những thứ khác, chỉ là gara của nó cũng làm cho Trang Duệ

thèm muốn. Hắn từng đến biệt thự của Tổng Quân, tầng hầm có một gian phòng ba mươi mét vuông, đủ không gian để mở mao liêu, lại được cách âm rất tốt, sợ rằng hắn có nổ súng bên trong cũng không bị ai hỏi đến.

- Anh Tổng, giá cả của nó là thế nào?

Trang Duệ cẩn thận hỏi.

- Là chính quyền tổ chức đấu giá, có lẽ là không quá cao, từ chín triệu đến mười triệu, nhưng có rất nhiều người quan tâm, có lẽ giá mua là mười lăm triệu, cậu thật sự muốn mua sao?

Tổng Quân biết khá rõ về tính tình của Trang Duệ.

- Muốn mua.

Trang Duệ gật đầu thật mạnh, nhưng hắn lại cười khổ:

- Nhưng tôi cũng không đủ tiền, nếu không lần này tôi thử đánh cuộc xem xét vài mao liêu, con bà nó, bây giờ tôi có chín triệu, sẽ bỏ ra bốn triệu để đánh cuộc. Anh Tổng, đến lúc đó nếu tiểu đệ thua thì xem như không may, nếu thắng thì anh phải giúp tôi về chuyện căn biệt thự kia đấy nhé?

- Tiểu tử cậu bình thường rất trầm ổn, nhưng tâm lý này thật sự lại không khác gì Đại Xuyên, chỉ cần cậu có mười lăm triệu, như vậy tôi sẽ nắm biệt thự cho cậu.

Trang Duệ vốn bày ra bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, Tổng Quân định khuyên vài câu nhưng thấy vậy cũng không muốn nói thêm điều gì. Với thân phận của hắn, đến lúc đó cho ra chút tin đồn, nói mình muốn mua biệt thự đó, sợ rằng sẽ có vài phần người nể mặt mà bỏ qua.

- Được, vậy trước tiên phải cảm ơn anh Tổng.

Trang Duệ thật sự là vui mừng nở hoa, đổ thạch dù sao cũng là đánh cược ánh mắt, chính mình lấy cơ này để cắt đá, người khác sẽ cho rằng mình gặp may. Tất nhiên hắn đeo chuỗi hạt thiên châu của Phật sống, gần đây đều rất may mắn.

- Tiểu tử cậu lúc đó thua cũng đừng khóc, tooi năm ngoái đánh hơi nặng, mất đi hơn hai chục triệu...

Tổng Quân thấy bộ dạng hưng phấn của Trang Duệ mà phần nộ lắng đầu, nhưng cũng không nói thêm điều gì.

Sau khi xe đến Bình Châu, Tổng Quân đầu tiên là để cho Trang Duệ chạy xe đến để trong bãi khách sạn, sau đó đứng chờ ngoài khách sạn, năm phút sau có một người đàn ông hơn ba mươi đầy râu ria đến đón chào, hắn cung kính nói với Tổng Quân:

- ông chủ Tổng, thật sự có lỗi, tôi đã đến chậm, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ chứ?

Tổng Quân có vẻ khá quen thuộc với người này, hắn cười mắng:

- Tiểu Lâm Tử, tiểu tử ngươi lần này thật sự rất có bộ dáng, năm ngoái tôi thua hơn hai chục triệu để mở ra phỉ thúy *** chó, tiền là chuyện nhỏ nhưng mặt mũi là lớn.

- Tất nhiên, tất nhiên, hôm nay tất cả mao liêu đều đến từ mỏ ở Myanmar, chất lượng rất tốt, ông chủ Tổng hôm nay mặt mũi hồng hào, xem ra có ngôi sao may mắn nào đó chiếu lên người.

Người đàn ông râu chột tiếng sau đó khẽ gật đầu với Trang Duệ và thầy Bành, rõ ràng xem hai người bọn họ là tùy tùng của Tổng Quân.

- Hừ, vừa uống rượu xong thì mặt mày không hồng sao? Đừng nói nhảm nữa, mau dẫn đường.

Tổng Quân cười mắng một câu.

179. Chương 179 : Kho Mao Liêu *.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 179: Kho mao liêu *.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn : VipVandan

- Anh Tổng, chúng ta đi về phía đường Ngọc Khí sao?

Trang Duệ đi theo sau lưng của người đàn ông râu rậm, hắn thấy phương hướng chính là đi về phía đường Ngọc Khí, vì vậy không khỏi hỏi Tổng Quân. Vì thế đạo vào lúc này dù làm gì cũng phải có ba phần nhân tâm, phải biết rằng tên tội phạm Diệp Kế Hoan hoành hành Hongkong cũng là người Quảng Đông.

- Đúng, chỗ chúng ta xem hàng là nơi đó, nhưng cũng chỉ là một kho hàng mà thôi, dù sao cũng không xa, đi một lát là đến.

Tổng Quân vừa đi vừa giải thích cho Trang Duệ, bây giờ những ông chủ buôn bán ngọc khí cũng đều kinh doanh mao liêu. Đến tối khi mà cửa hàng ngọc khí đóng cửa, bọn họ sẽ tiếp đãi những vị khách đến xem mao liêu.

- Sao không cho xem mao liêu vào ban ngày? Nếu so với kinh doanh ngọc khí, như vậy kinh doanh mao liêu thì thủy sẽ có lợi nhuận hơn hẳn mới đúng chứ?

Trang Duệ có chút khó hiểu.

Trang Duệ hơi lớn tiếng, điều này làm cho người đàn ông râu rậm đi phía trước quay đầu nhìn Trang Duệ, cũng không nói gì. Nhưng Trang Duệ có thể nhìn vào trong ánh mắt và thấy đối phương thật sự xem mình là người thường.

- Cậu Trang, buổi tối xem mao liêu sẽ thấy không rõ, mà đám thương nhân kia chỉ mong sao cầu mua những tảng đá vút đi đưa về nhà mà thôi, chờ đến nơi thì cậu sẽ biết, ngày và đêm không có gì là khác biệt.

Lời nói của Tổng Quân thật sự không làm cho Trang Duệ hiểu ra vấn đề, nhưng hắn thấy nụ cười vui vẻ trên mặt của thầy Bành, rõ ràng không cho rằng lời của mình là đúng, vì thế hắn chỉ có thể chôn giấu buồn bực trong lòng.

Nhưng người đàn ông đi phía trước lại nói với Trang Duệ:

- Huynh đệ không phải là người chơi mao liêu sao?

Người đàn ông này vốn cho rằng Trang Duệ là tùy tùng của Tổng Quân, nhưng sau khi thấy hai người đối thoại giống như bạn bè thì trong lòng cũng có chút tò mò. Phải biết rằng trước nay người ta đều đưa theo người trong nghề đi xem hàng, dù sao cũng là đi bàn vấn đề mua bán, hơn nữa địa điểm lại rất miễn cưỡng, dưới tình huống bình thường thì chủ nhân sẽ tuyệt đối không hoan nghênh những người chỉ đến xem náo nhiệt, hơn nữa những người như vậy sẽ tuyệt đối không mua sắm mao liêu, vì vậy mà lái buôn không có nguồn thu, vì thế bọn họ sẽ không quan tâm đến nhóm người này.

- Cậu Trang vào nghề chưa lâu, chỉ là thấy mao liêu thích hợp sẽ ra tay, vì vậy có thể nói là không thể thiếu đi số tiền của cậu.

Tổng Quân biết rõ ý nghĩ của người đàn ông râu rậm, vì vậy hắn mở miệng nói một câu, sau đó lại nói thêm:

- Vài tháng trước chính là vị này tự tay mở mao liêu ra viên phỉ thúy giá hơn hai chục triệu ở Nam Kinh, thế nào, yên tâm chưa?

- Người mà ông chủ Tổng mang theo thì sao có thể lo lắng cho được, mà cậu này thật sự là quá may mắn.

Vòng quan hệ của những người thích đồ thạch trong nước cũng không nhiều, phần lớn chỉ là một số người mà thôi, vì vậy chuyện Trang Duệ mở ra hai viên phỉ thúy ở Nam Kinh cũng được người đàn ông râu rậm này biết rõ, vì vậy mà ánh mắt của hắn lúc này nhìn về phía Trang Duệ thật sự không khỏi có chút hâm mộ.

- Con bà nó, tôi đây hoàn toàn dùng mắt nhưng người ta chỉ cho rằng đó là may mắn.

Trang Duệ thật sự có chút bức bối, nhưng hắn cũng nghĩ rằng nên để cho người ta nói mình may mắn, như vậy thì tốt, lúc này mình cũng có thể sẽ gặp may.

Đường ngọc khí vốn gần khách sạn đám người Trang Duệ ở lại, mọi người vừa đi vừa nói và đã đến nơi, lúc này các cửa hàng ở đây đã đóng cửa, nếu so sánh với ban ngày náo nhiệt thì ban đêm quanh quẽ hơn rất nhiều.

Người đàn ông râu rậm đưa mọi người vào trong một con hẻm trên đường ngọc khí, đi đến phía sau một cửa hàng. Trang Duệ nhìn thoáng qua, bên ngoài cũng có bệ thờ thổ địa, còn đốt nhang nghi ngút. Nếu nói có gì khác biệt thì cửa đi vào quá rộng và dày, rộng bốn năm mét, chính giữa còn có một cái cửa nhỏ, tường vây cũng rất cao, hai bên góc tường còn có camera quan sát.

Người đàn ông râu rậm nói vài câu Quảng Đông với tên bảo vệ cầm bộ đàm đứng bên cạnh, sau đó chờ thêm hai phút, trong sân truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó cửa mở ra, một người đàn ông trung niên cao gầy và có hơi khốc từ trong cửa nhỏ đi ra, hắn cười tủm tỉm nói:

- Tiểu Lâm, làm phiền cậu rồi.

Người đàn ông râu rậm chỉ vào Tổng Quân rồi nói:

- ông chủ Tại, đây là ông chủ Tổng, chính là lão đại một phương, mong ông quan tâm cho tốt, sau này sẽ không cần lo chuyện làm ăn.

ông chủ Tại vội vàng đứng xịch ra mời nhóm Tổng Quân đi vào bên trong, Trang Duệ vừa đi vào thì nghe thấy nhiều tiếng sủa vang lên, hắn nhìn lại và thấy hai con chó Côn Minh lưng vàng bụng trắng. Xem ra hai con chó này cũng đã được huấn luyện, chúng nằm sấp dùng ánh mắt cảnh giác nhìn đám người Trang Duệ, giống như nếu không phải là người mà ông chủ của mình đưa vào, chúng nó sẽ nhào lên tấn công.

Dù có câu “chó cắn người sẽ không sủa”, hai con chó này giữ nhà rất hợp cách, nhưng đối với Trang Duệ thì thật sự không quá quan tâm, nếu hắn đưa Tiểu Bạch Sư đi theo, sợ rằng hai con chó kia đã kẹp đuôi chạy mất.

- Hì hì, cửa nhỏ nhà nghèo cũng chỉ có vài con chó giữ nhà.

ông chủ Tại nói một tiếng, hai con chó Côn Minh càn nằm sấp xuống đất mà không đứng lên.

- ông chủ Tại, chúng ta trước tiên vào xem hàng, tôi cũng vừa từ máy bay bước xuống và chạy đến.

Đừng nói là Trang Duệ, ngay cả Tổng Quân cũng chúm chím với hai con chó này, hắn thấy ông chủ Tại khoe khoang một câu thì cũng không nhịn được phải mở miệng thúc giục.

- Đúng, đúng, ông chủ Tổng, tôi đây có chút hàng tồn, hôm nay xem như anh là nhóm người đầu tiên đến xem hàng.

ông chủ Tại cũng không tiếp tục nói nhảm, đưa theo nhóm người đi vào một khoảng sân nhỏ, sau đó đi đến một cánh cửa sắt rất lớn.

Tổng Quân nhếch miệng, chỉ sợ là ai đến đây cũng được ông chủ Tại nói là nhóm đầu tiên, vì thứ tự xem mao liêu trước hay sau cũng rất quan trọng, đạo lý rất đơn giản, vì mao liêu được nhiều người xem xét, sợ rằng những thứ tốt đã được đưa đi, sau này chỉ còn những món hàng khó bán dành cho người đến sau mà thôi.

- ông chủ Tại xem ra làm ăn rất lớn...

Trang Duệ đi vào khoảng sân nhỏ rồi đưa mắt đánh giá chung quanh, hắn phát hiện chỗ này có thông với ba cửa hàng mặt tiền, như vậy có nghĩa là ba cửa hàng kia đều là của ông chủ Tại. Trang Duệ không khỏi lau mắt nhìn đối phương, ở chỗ tắc tắc tắc vàng thế này lại có những ba gian cửa hàng mặt tiền, có lẽ làm ăn không nhỏ.

- Nào có, nào có, chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi, tất cả cũng vì các ông chủ cổ động mới kiếm được chén cơm, vị tiểu huynh đệ này thật sự là còn quá trẻ. (

ông chủ Tại cười và mở miệng dò xét một câu, hần vốn cho rằng Trang Duệ là người hầu của Tổng Quân, nhưng lúc này xem ra đã không giống.

- Ha ha ha, tôi chẳng qua chỉ theo chân ông chủ Tổng đi kiếm miếng cơm mà thôi.

Trang Duệ cười nói.

- Cút sang một bên, lúc này mới vài tháng mà cậu đã lấy từ trong tay tôi ra hơn mười triệu.

Tổng Quân dùng giọng bất mãn nói, bức tranh của Đường Bá Hổ và bản thảo của Vương Sĩ Trinh cũng đã là mười hai triệu rồi.

- Các vị chờ chút.

Sau khi ông chủ Tại nghe được lời của Tổng Quân thì thật sự yên tâm, đối với hắn thì chỉ cần có tiền là sẽ được hoan nghênh, vì thế sau khi mọi người dừng lại thì hắn lấy ra một xâu khóa, bắt đầu mân mê những ổ khóa trên cánh cửa, phải ba phút sau thì tấm cửa sắt mới được mở ra.

Khi ông chủ Tại kéo cánh cửa sắt ra, Trang Duệ xem xét mà chợt giật mình kinh hãi, cánh cửa sắt này dày hơn ba mươi centimet, rõ ràng sánh ngang với kho tiền của ngân hàng.

Sau khi đi vào kho hàng thì ông chủ tại mở đèn, tiện tay đóng cửa lại, lúc này trong kho hàng có hơi u ám, bên trong chỉ có một bóng đèn như cái chén đang phát huy tác dụng. Trang Duệ lúc này mới hiểu vì sao lúc này Tổng Quân nói dù là ban ngày hay ban đêm cũng là như nhau, thì ra với cánh cửa sắt kia, dù bên

ông chủ Tại cười hi hi đốt thuốc cho Trang Duệ, hần giả vờ hào sảng. Hần thấy Trang Duệ xem xét xong thì tỏ ra ngao ngán, vì vậy mới tiến lên hâm nóng một chút.

- Ha ha, tôi chỉ là người thường, lần này theo anh Tổng đến tăng thêm kiến thức, ông chủ Tại cứ nên quan tâm đến bên kia, tôi sẽ tiếp tục xem xét.

Trang Duệ nói làm cho ông chủ Tại có chút thất vọng, sau đó lại xoay người đi đến bên cạnh Tổng Quân.

Trang Duệ tiếp tục ngồi xổm xuống xem xét, hần đến đây mà không có thu hoạch thì thật sự không cam lòng, dù trong đồng mao liêu toàn đồ này không có phỉ thúy tốt, ít nhất cũng phải tăng thêm ánh mắt quan sát của mình, để tìm ra chút kinh nghiệm.

Nhưng tất cả rất thất vọng, Trang Duệ thấy có vài mao liêu bên ngoài đầy vân, hơn nữa màu vàng rất thuần khiết, nhưng khi dùng linh khí nhìn bên trong thì thấy rỗng tuếch, không có bóng dáng phỉ thúy.

Ngược lại Trang Duệ đang cầm trên tay một khối mao liêu có chút kỳ quái, đây cũng là mao liêu Mạt Cươn, bên ngoài chỉ có một màu xám trắng, có hình trứng, chừng ba bốn kg.

Sở dĩ có chút kỳ quái vì Trang Duệ chợt phát hiện sâu bên trong lớp vỏ ba tấc thì có màu sắc, là xanh, hơn nữa lại rất đậm, bên trong cũng không có tinh thể, diện tích hầu như bao phủ cả khối mao liêu.

Như vậy khả năng viên mao liêu này sinh ra cực phẩm là rất lớn, nếu chỉ cần vạt đi một lớp đá, như vậy sẽ lập tức lộ ra màu xanh, như thể mao liêu này ít nhất cũng phải có giá hơn năm triệu.

Nhưng Trang Duệ nhìn sâu vào bên trong mà chợt đỏ khốc đỏ cười, bên trong lớp đá màu xanh lại trắng bóng, dù nhìn xuyên qua cũng không thấy bóng dáng của phỉ thúy. Nói cách khác viên đá ngoài lớp đá ba tấc bên ngoài có chút phỉ thúy, căn bản chẳng có thứ quái quỷ gì.

Trang Duệ nhìn khối mao liêu này mà không khỏi có chút động tâm, nếu người ta thấy có màu xanh thì sẽ mua, còn người khác mua và lỗ lỗ thể nào thì hần cũng không quan tâm. Vì vậy hần mới cố gắng ôm tảng đá này đi ra.

ông chủ Tại đưa mắt nhìn và thấy Trang Duệ đang cố gắng ôm tảng đá đi ra, hần không khỏi cười nói:

- ôi, tiểu huynh đệ, cậu nhìn trúng thì chỉ cần nói một tiếng, không cần ôm ra, chỉ cần dùng xe đẩy ra mà thôi.

- Ha ha, không có việc gì, thứ này cũng không nặng.

Trang Duệ trợn tròn mắt nói, vì trong đây có máy lạnh nhưng hần vẫn vã mồ hôi, như vậy không tính là nặng sao?

- Ủa, ông chủ Tại, tảng đá kia cũng là mao liêu chứ?

Trang Duệ khi buông mao liêu của mình xuống thì thấy dưới một khung sắt có một viên đá dày bốn mươi rộng sáu mươi centimet.

ông chủ Tại nghe thấy vậy thì đi đến, sau khi thấy Trang Duệ chỉ vào viên đá kia thì ánh mắt xoay chuyển rồi nói:

- Tất nhiên là mao liêu, đây là mao liêu từ một nhà máy ở Myanmar, đã truyền hai đời nhà tôi, trước nay luôn giữ lại làm kỷ niệm.

181. Chương 181 : Phỉ Thúy Đỏ.

Hoàng Kim Đồng xem tại

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 181: Phỉ thúy đỏ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Thế nào? Tiểu huynh đệ vừa ý viên mao liêu kia sao?

Ông chủ Tạ đưa mắt nhìn, cặp mắt nhỏ đầy vẻ xảo quyết.

- Nào có, đó là mao liêu tổ truyền của ông chủ Tại, thôi thì vẫn nên để đó thì hay hơn.

Tuy ánh đèn âm u nhưng ánh mắt của ông chủ Tại vẫn không tránh được sự quan sát của Trang Duệ, còn nó là mao liêu tổ truyền, chỉ sợ là người ta không ai thèm lấy đi nên mới để lại hai đời. Trang Duệ cũng không có hứng thú dùng linh khí trong mắt để xem xét mao liêu, bây giờ nghe đối phương nói như vậy càng không có hứng.

- Hi hi, nếu cũ không đi thì mới sẽ không đến, tiểu huynh đệ, nếu có hứng thì không ngại xem qua một chút, tôi sẽ coi như là một tên phá sản vậy bán của truyền thừa vậy.

Da mặt của ông chủ Tại thật sự là không phải dày như bình thường, nói ra những lời như vậy mà mặt không đỏ tim không đập mạnh.

- Hừ, hòn đá kia để lột hàm cầu thì được, nào giống như là nguyên thạch có phỉ thúy? Đúng rồi, ông chủ Tại, ông xem khối mao liêu này có giá cả thế nào?

Trang Duệ cũng không quan tâm đến hòn đá kê chân tổ truyền kia, không ngờ cũng muốn bán nó đi lấy tiền, đúng là gian thương.

Ông chủ Tại nhìn mao liêu mà Trang Duệ đã lựa chọn, sau đó nói:

- Tiểu huynh đệ đúng là có ánh mắt tinh anh, biểu hiện của mao liêu này là không tệ, cậu đừng nhìn mặt ngoài thô ráp của nó mà lầm, khu vực xám trắng này ẩn giấu hoa văn, nếu chỉ cần cắt vào một chút thì sẽ có màu xanh...

- Dừng, dừng lại, ông chủ Tại, ông nói thế nào vậy? Tôi còn chưa hỏi giá của mao liêu này, vậy thì ông giữ nó lại đi, một tảng đá có biểu hiện quá kém khi vào miệng ông thì lại có hoa văn, ông đúng là không biết hay giả vờ không hiểu vậy?

Trang Duệ cũng không chờ ông chủ Tại nói hết lời mà lên tiếng cắt ngang, mao liêu này có vỏ bề ngoài xám trắng óng vàng, xuất xứ rõ ràng là từ Mật Cương nhưng nào có chuyện biểu hiện không tệ? Nếu chỉ là màu trắng mà tiến vào sâu thêm thì sẽ có phỉ thúy, chẳng qua chất lượng cũng không cao.

Nhưng mao liêu này có màu xám trắng và vàng, trên cơ bản chẳng có hoa văn, càng nhìn càng không thấy có gì khác biệt, vì thế những lời vừa rồi của ông chủ Tại chỉ là ba hoa chích chòe mà thôi, Trang Duệ sao không tức giận cho được? Nói thật, tảng phỉ thúy màu xanh bên trong chỉ có tác dụng gạt người mà thôi, căn bản không đáng giá vài đồng, Trang Duệ có mua hay không cũng chẳng là vấn đề.

- Ôi, tiểu huynh đệ, tôi còn chưa nói giá mà, nếu cậu thấy không thích hợp thì chúng ta có thể thương lượng.

Ông chủ Tại nghe được lời của Trang Duệ thì biết rõ người này cũng không dễ lừa gạt, vì thế cũng không tiếp tục nói khoác. Buôn bán sợ nhất là gặp phải hai loại người, một là loại cực kỳ hiểu việc, có tri thức và chuyên nghiệp, loại người này tốt nhất là nên nói thật, đừng nghĩ có thể lừa gạt được.

Loại người còn lại chính là ngu dốt, loại này dù anh có nói nó đặc sắc thế nào thì cũng chỉ là đàn khảy tai trâu, bọn họ không mua sẽ không mua, căn bản là không theo quy củ, có thể nói là dở khóc dở cười, mà ông chủ Tại cảm thấy Trang Duệ thật sự là loại người này.

- Chờ chút, đợi anh Tống chọn xong thì chúng ta sẽ cùng xem...

Trang Duệ không muốn bàn giá tiền với loại gian thương thế này, tuy bản lĩnh nhìn mao liêu của thầy Bành không bằng mình, nhưng đối phương cũng hiểu về mao liêu, chính mình trả giá thì không bằng để xem giá trị của những mao liêu bán đồ kia rồi nói sau.

- Được, cứ xử lý theo ý của tiểu huynh đệ.

Ông chủ Tại vẫn rất vui vẻ, hẳn lại có cùng ý nghĩ với Trang Duệ, lát nữa thầy Bành của các người đặt giá, có lẽ tiểu tử kia sẽ không trả giá tầm bậy.

- Ông chủ là người Hà Nam à? Giọng quê của ngài vẫn chưa sửa, hình như có chút tương tự như khẩu âm của quê tôi...

Trang Duệ giống như lơ đãng nói, lúc mở miệng thì dùng khẩu âm Bành Thành, mà Bành Thành vốn tiếp giáp với Hà Nam, Sơn Đông, An Huy, vì vậy khẩu âm có hơi giống nhau.

- Ủa, tiểu huynh đệ là đồng hương Hà Nam của tôi sao? Cậu nói không sai, tôi là người Hà Nam, từ đầu những năm 90 đến nay tôi luôn lưu lạc ở Quảng Đông, mới đó đã hơn mười năm rồi.

Sau khi nghe được khẩu âm của Trang Duệ có chút quen thuộc thì ông chủ Tại cũng không dùng tiếng phổ thông, dứt khoát dùng khẩu âm nói với Trang Duệ.

- Ông chủ Tại thật là lợi hại, mới hơn chục năm đã có được sản nghiệp lớn như thế này, những năm qua ông chưa về Hà Nam lần nào sao?

Trang Duệ tiếp tục dẫn dắt đề tài.

- Sao lại không về? Ông cụ của tôi vẫn còn ở nông thôn Hà Nam, ông cụ tình nguyện ăn rau cỏ nuôi vài con gà cũng nhất quyết không lên đây, nói rằng người ở đây đều xấu xa, mà ông cụ bây giờ tuổi tác đã lớn, mỗi năm tôi đều về thăm một lần...

Khó kiếm được một đồng hương, vì vậy mà ông chủ Tại bắt đầu thao thao bất tuyệt, hàn huyên cùng Trang Duệ.

- Ủa...Thì ra ông chủ Tại cũng là người giỏi kinh doanh, đúng là thứ này đã tổ truyền hai đời rồi.

Trang Duệ lớn tiếng nhìn viên mao liêu dưới chân rồi nói, về mặt tỏ ra đã hiểu, thật ra hẳn cũng không phải muốn mua viên mao liêu kia, chỉ là có chút bực bội vì sự xảo trá của người này.

- Hì hì, tiểu huynh đệ thật sự biết nói đùa, đó chẳng phải là lời của người trong nghề sao? Khối mao liêu này thật sự là được đánh từ trong hầm ra, đã để ở chỗ tôi hơn bảy năm, tiểu huynh đệ nếu nhìn trúng thì có thể thương lượng giá cả. Cậu cứ xem qua, tôi đến với ông chủ Tống.

Ông chủ Tại cười hì hì nói, về mặt tuyệt đối không có chút khó khăn vì bị vạch trần lời nói dối, chỉ là hẳn thấy Trang Duệ tuyệt đối không đơn giản, có thể làm ỉn nói hớ ra. Vì vậy hẳn cũng không muốn nhiều lời, nói một câu rồi nhanh chóng đi đến mời thuốc Tống Quân.

Trên mặt đất đều là mao liêu toàn đồ, Trang Duệ đều đã nhìn qua một lần, dù cũng có những món chứa phỉ thúy nhưng phẩm chất rất kém, hơn nữa biểu hiện của những khối mao liêu đó là rất tốt, chắc chắn sẽ bị ông chủ Tại gian thương đẩy giá lên cao. Trang Duệ không có hứng thú lựa những viên mao liêu kia ra, còn mao liêu bán đồ thì càng không có hứng thú, vì vậy dứt khoát ôm viên mao liêu lên.

Trang Duệ ngồi xuống đối diện với khối mao liêu kê chân, dưới ánh đèn u ám, hơn nữa khói thuốc lượn lờ thì càng nhìn không rõ ràng. Dưới tình huống nhàn chán thì Trang Duệ quyết định phóng linh khí ra xem viên mao liêu kia có thứ gì bên trong hay không.

Bề ngoài của khối mao liêu này chẳng có gì đặc biệt, có thể vì để lâu nên màu nâu biến thành đen, mặt ngoài cũng không thu hút, không có vân hoa, không có biểu hiện gì để chứng tỏ nó là mao liêu có phỉ thúy. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ nhìn thấu vào bên trong, hẳn phát hiện dưới lớp vỏ nâu đen có vài đường vân hơi mờ, có những điểm trắng lấm tấm bao trùm tầng đá, mà hoa vân lại kéo sâu vào bên trong.

- Sợi trắng sao?

Trang Duệ có hơi giật mình, một tảng đá như vậy mà có sợi trắng, vì ai cũng biết sợi trắng là do phỉ thúy phân bố không đều mà tạo nên, nói cách khác thì những mao liêu có sợi trắng đều có thể sinh ra phỉ thúy, còn chất lượng tốt xấu thì còn phải xem xét.

Phát hiện này làm cho Trang Duệ chợt có hứng thú với viên mao liêu kia, hắn vội vàng ngưng thần tiếp tục nhìn sâu vào bên trong, hắn cũng không nhìn thấu ngay lập tức mà nhìn vào từng tầng, như vậy có thể hiểu rõ cấu tạo của nguyên thạch, cũng có thể gia tăng niềm vui tìm kiếm bảo vật của hắn.

Trang Duệ tiếp tục nhìn sâu vào bên trong, lại đi sâu thêm một tầng, lúc này có một đám mây màu đỏ nhạt xuất hiện trong mắt hắn, điều này làm cho hắn có chút căng thẳng, cũng vô ý đưa đầu thuốc lên miệng làm một hơi.

Thầy Bành rõ ràng cũng không quá hiểu cách bàn giá cả, giọng điệu còn đông cứng hơn cả Tổng Quân, sau khi báo giá thì không nói lời nào. Ông chủ Tại nghe thấy vậy thì vẻ mặt hơi xám đen, lại có vẻ âm tình bất định. nguồn (.)

- Thầy Bành, giá cả này cũng quá thấp rồi, theo cái giá này thì tôi dù có mang bao nhiêu thành phẩm từ Myanmar về cũng không đủ, có thể là ba chục ngàn một kg và những mao liêu còn lại mười ngàn hai kg được không?

Ông chủ Tại suy nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng nói, vẻ mặt giống như bị người ta ột gậy, tỏ ra rất khổ sở.

- Ba khối mao liêu bán đồ kia có rủi ro quá lớn, ba chục ngàn một kg sẽ không có lời. Còn chuyện Myanmar, tôi đã từng ở đó hơn chục năm, cũng biết được một vài thứ, vì thế cứ quyết định theo cái giá kia, nếu không đồng ý thì ông có thể giữ lại cho người khác xem, chúng tôi chỉ mua hai khối mao liêu còn lại mà thôi.

Thầy Bành nói năng cực kỳ thận trọng, rõ ràng là bám chặt cái giá của mình đưa ra.

Ông chủ Tại đã coi như biết gặp phải người hiểu chuyện, thầy Bành kia cũng biết những khối mao liêu kia là thứ còn thừa lại sau khi người khác đã xem xét và mua vài lượt, mà sự thật cũng là như vậy. Vài ngày qua có năm sáu nhóm người đến nhà kho này, bọn họ cũng cho giá không chính xác với ba khối mao liêu tốt kia, nhưng cao nhất là mười lăm ngàn một kg, giá cả của thầy Bành đã là rất cao rồi.

Ông chủ Tại thăm định giá, không phải không có người đổ thạch, nhưng cũng không có nhiều, nếu giữ lại những mao liêu kia trên tay thì không bằng bán đi, ỉ vậy mới nói:

- Được rồi, chúng ta lần đầu tiên giao dịch, còn nhiều thời gian, coi như tôi và mọi người kết giao bằng hữu, cứ giao dịch theo giá cả của thầy Bành, không biết các vị trả tiền mặt hay chuyển khoản?

Ở những nơi thế này thì chắc chắn sẽ không thu chi phiếu, vì vậy ông chủ Tại mới nói như thế.

- Chuyển khoản, ông chủ Tại tính toán giá cả đi...

Tổng Quân nói ra những lời này thì bầu không khí trong phòng có hơi hạ xuống, nhìn thấy hai bên thuận mua vừa bán thì hẳn cũng có chút vui vẻ. Với một người như hẳn thì tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là giả vờ mà thôi, nhưng Trang Duệ thật sự không thể nhìn ra, còn thăm oán rằng Tổng Quân này trở mặt quá nhanh.

- Ba khối mao liêu kia tổng cộng là một trăm lẻ một kg, số lẻ tôi không tính, vậy là một trăm kg, hai khối mao liêu còn lại là bốn mươi kg, tổng cộng là hai triệu bốn trăm ngàn.

Ông chủ Tại tính toán khá nhanh, sau đó kéo một ngăn kéo trên bàn, bên trong có bốn chiếc máy quét thẻ của ngân hàng trung ương, xây dựng, công nghiệp, nông nghiệp, có thể nói là đầy đủ.

- Ông chủ Tại, ngài đừng gấp, tôi đây còn một khối mao liêu.

Trang Duệ ở bên cạnh có chút khó chịu, chẳng lẽ mình không dùng tiền để mua? Rõ ràng không thèm nhìn mình.

- Ha ha, tiểu huynh đệ đừng nóng vội, khối mao liêu của cậu thì tôi cũng không dám nói thách trước mặt thầy Bành, tuy biểu hiện của nó là không tốt nhưng cũng xuất phát từ Mạt Cương, giá là sáu ngàn một kg, cậu thấy sao?

Ông chủ Tại vừa rồi nói chuyện với Trang Duệ thì đã nhìn rõ khối mao liêu kia, nói thật là hẳn cũng thấy nó không tốt, nếu không thì lão đã mở cửa sổ để biến nó thành mao liêu bán đồ rồi.

- Trang tiên sinh, khối mao liêu này có rủi ro quá lớn...

Thầy Bành ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát khối mao liêu của Trang Duệ, sau đó chậm rãi lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng, đó là sáu ngàn đồng sẽ không đáng, nhưng Trang Duệ không phải là ông chủ của hẳn, cũng không thể nói quá rõ.

- Thầy Bành, ngài cũng biết giá cả của nó rồi đấy, mà tôi cũng không phải mù.

Ông chủ Tại nghe vậy thì có chút gấp, hắn ở chỗ này có không ít mao liêu, nếu không bán ra được thì sẽ cứ mãi đọng lại trên tay. Tuy giá cả sáu ngàn một kg là không cao nhưng mao liêu kia cũng hơn hai mươi kg, dù thế nào cũng có giá hơn một trăm ngàn.

- Sáu ngàn một kg, hai mươi kg sẽ là một trăm hai chục ngàn, hừ, tôi từ bỏ, ông chủ Tại, tôi cũng chỉ muốn giải thạch để thỏa mãn cơn nghiện, nếu bỏ ra hơn một trăm ngàn mua một viên đá thể này, thật sự là phá sản...

Trang Duệ sau khi được thầy Bành nhắc nhở thì khế tính toán, sau đó liên tục lắc đầu, bộ dạng thật sự là dốt đặc với trò đồ thạch.

- Tiểu huynh đệ, cũng không thể tính như vậy được, nếu có thể mở ra phẩm thúy thì làm gì có giá một trăm hai chục ngàn? Dù là một viên phẩm thúy như nắm tay thì cậu cũng không lỗ, như vậy cậu có thể giải nghiện, nhất cử lưỡng tiện, là chuyện tốt.

Ông chủ Tại nói lời này mà chính mình cũng không quá tin tưởng, vì khối mao liêu toàn đồ kia có biểu hiện hơi kém, khả năng có màu xanh là rất thấp, nếu không đã bị người ta chọn đi rồi.

Trang Duệ tỏ ra do dự, hắn nhìn mao liêu trên mặt đất rồi quay đầu hỏi Tổng Quân:

- Anh Tổng, anh xem tôi có nên mua không?

- Được rồi, cậu cũng đừng hỏi tôi, tự mình quyết định đi, nếu không cậu mở ra mà chẳng có gì lại phàn nàn tôi.

Tổng Quân cũng không quan tâm đến Trang Duệ, một trăm ngàn cũng không coi là nhiều, vì vậy hắn cũng không muốn giúp Trang Duệ.

- Như vậy cũng không tốt, một đao một trăm ngàn, đúng là quá đắt.

Trang Duệ lầm bầm nói.

- Thôi coi như tôi không may, thể này đi, tiểu huynh đệ, tôi cho cậu vật kia làm kèm theo, thế nào?

Ông chủ Tại thấy Trang Duệ có khuynh hướng không mua thì không khỏi sốt ruột, dù con muỗi có nhỏ thì cũng có thịt, mà một trăm ngàn cũng không tính là số lượng nhỏ. Đừng xem thường khối mao liêu kia không tốt, vì nó cũng được lấy về từ Myanmar, cần phải hao tổn vài chục ngàn.,

- Vật kèm theo, cái nào là vật kèm theo?

Trang Duệ tỏ ra mờ mịt hỏi.

Ông chủ Tại chỉ vào viên đá kê chân:

- À, thứ này và mao liêu của cậu, xem như bảy ngàn một kg, thế nào, cho thêm một vật mà chỉ tính thêm một ngàn, không phải hời rồi sao?

Trang Duệ thấy vậy thì chợt vui sướng, hắn đã đùa giỡn này giờ, chuẩn bị chuyển hướng sang khối mao liêu kia, không ngờ lúc này ông chủ Tại lại tự mình nói ra.

- Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo.

Trang Duệ thầm báo cho chính mình như vậy, lúc này trên mặt lại có biểu hiện không cho là đúng:

- Ông chủ Tại, huynh đệ tôi đây nhỏ tuổi, có thể nói lời khó nghe, ngài đừng trách, tảng đá vứt đi kia dùng kê hãm cầu thì hay, bán được sao?

Trang Duệ nói lời này thật sự có tính đả thương người, ông chủ Tại nghe vậy thì không khỏi kích động, lão vung tay cho người đàn ông râu rậm kéo viên đá ra ngoài.

Ông chủ Tại tuy gầy nhưng khá mạnh, có thể kéo viên đá cả trăm ký, nhưng sau đó thì đầu đầy mồ hôi, hơi thở dồn dập.

- Tiểu...Tiểu tử, cậu bảo thầy Bành xem, cái này...Nếu cái này không phải mao liêu từ Myanmar, tôi nói dối sẽ bị thiên lôi trừng phạt.

Ông chủ Tại thật sự không giống như giả vờ, lão thật sự tức giận, tuy viên đá có biểu hiện quá kém, không có vẻ giống như có phỉ thúy, nhưng nó thật sự được đưa về tư mỗ phỉ thúy ở Myanmar.

184. Chương 184 : Đạt Được Ước Nguyện.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 184: Đạt được ước nguyện.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Lớp da bên ngoài có màu đen, lại có hơi vàng, biểu hiện giống hệt như được lấy ra từ hầm khoáng Myanmar. Nhưng Trang tiên sinh, những mao liêu thể này thường chỉ có thể lấy ra phỉ thúy tạp sắc, tuy cũng có phỉ thúy đỏ cực phẩm nhưng...

Thầy Bành ngồi chồm hổ xuống nhìn một lúc, sau đó đứng lên giải thích, chẳng qua chỉ nói một nửa, rõ ràng không xem trọng khối mao liêu kia.

Dù thứ này một ngàn một kg cũng không tính là đắt nhưng vì quá nặng nên giá cả sẽ cao, nếu sơ lược là năm mươi kg thì cũng mất năm chục ngàn.

- Tầng đá này là mao liêu sao? Cũng là loại có thể có phỉ thúy à?

Trang Duệ nói làm cho đám người trong đây đều nghẹn ngào, thế gian này không có dụng cụ để nhìn thấy mao liêu, càng không có ai dám đánh cược là trong mao liêu kia có phỉ thúy hay không, sở dĩ nói là đồ thạch cũng vì nguyên nhân như vậy.

- Thật sự là mao liêu lấy từ Myanmar, nhưng có thể lấy ra phỉ thúy hay không thì khó nói.

Thầy Bành dùng lời thật lòng nói.

- Tiểu huynh đệ, tôi cũng không lừa cậu, tôi đã kinh doanh mao liêu được hơn hai mươi năm, danh dự cũng là tiếng lành đồn xa.

Ông chủ Tại vội vàng nói, nếu không phải vì khối mao liêu kia có giá hơn trăm ngàn, hẳn sẽ không thêm nói nhảm với Trang Duệ.

- Nhưng tôi dù sao cũng sinh ra cảm giác bỏ tiền ra mua một tảng đá vứt đi, tâm ý này thật sự làm người ta bức bối. Thế này đi, ông chủ Tại, khối mao liêu kia sáu ngàn một kg thì tôi cũng không trả giá, nhưng khối mao liêu này chỉ có thể là vật kèm theo, vì vậy năm trăm một kg, sau này mở ra xem như luyện tập.

Trang Duệ có biểu hiện rất bình tĩnh, giống như cò kè trả giá bình thường, căn bản không có chút dao động.

- Được rồi, hôm nay coi như tôi thiệt thòi bán phá giá.

Ông chủ Tại cắn răng đồng ý cái giá của Trang Duệ, khối mao liêu kèm theo kia nặng hơn một trăm mười kg, lão đã giữ lại hơn bảy năm, ít nhất đã từng có sáu chục vị khách xem qua, bọn họ đều bỏ đi mà không có hứng thú. Hắn cũng có ý muốn mở đá ra xem, nhưng rủi ro sẽ do hắn gánh chịu, hơn nữa đó lại là điều kiêng kỵ của thương nhân mao liêu, vì thế mới để lại đến tận ngày hôm nay. Bây giờ xem như bán ra ngoài với giá rẻ, coi như hắn đã xử lý xong một vấn đề.

- Khối mao liêu kia nặng một trăm mười cân, mao liêu toàn đồ kia hai mươi sáu cân, giá tổng cộng là một trăm năm mươi sáu ngàn, tính giá mười lăm ngàn, tiểu huynh đệ, thế nào?

Ông chủ Tại tính toán giá cả, tuy có lời không nhiều nhưng vẫn bớt cho khách phần số lẻ, coi như làm ăn danh dự.

- Rất tốt, anh Tổng, anh đưa trước hay tôi?

Trang Duệ khẽ gật đầu, sau đó móc thẻ ngân hàng rồi nghiêng đầu hỏi Tổng Quân một câu.

- Tiểu tử thú vị cậu đúng là, vợ vàng đưa tiền cho người ta, cậu đưa trước đi...

Tổng Quân tức giận trừng mắt nhìn Trang Duệ, hắn thấy hai khối mao liêu của Trang Duệ đều không có giá trị, thuần túy chỉ là hai cục đá mà thôi.

- Hì hì, anh Tổng, anh không biết đây thôi, tiểu tử Đại Xuyên kia sau khi mở đá được hơn hai chục triệu thì cả ngày đều nói này nói nọ với tôi, vì vậy tôi cũng muốn mở ra một viên đá có phẩm thú vị như vậy để đối phó lại.

Trang Duệ cười ngây ngô đi đến bên cạnh bàn, sau đó quét thẻ trả tiền, lại nhập vào mật mã, coi như giao dịch hoàn thành, hai khối mao liêu bên dưới coi như thuộc quyền sở hữu của Trang Duệ.

Giao dịch quét thẻ sẽ thuận tiện hơn so với trả bằng tiền mặt, ít nhất thì với số tiền hơn hai triệu của Tổng Quân, nếu phải kiểm đếm thì phải mất hơi vài tiếng. Trang Duệ đợi Tổng Quân quét thẻ, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Chu Thụy, nói cho hắn biết số nhà của cửa hàng này, để đối phương lái xe Grand Cherokee qua.

- Thế nào? Cậu định đặt hai khối mao liêu này lên xe mang về à?

Tổng Quân nghe được lời của Trang Duệ thì kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, tôi cũng không có chỗ đặt, đặt lên xe thì hay hơn, hệ thống bảo vệ của khách sạn là không tồi, đồng thời chúng lại quá lớn, cũng không ai đi trộm.

Trang Duệ dùng giọng đương nhiên trả lời.

Tổng Quân nghe được lời của Trang Duệ thì dở khóc dở cười nói:

- Cậu có biết trên đời này còn có dịch vụ vận chuyển không? Tiểu tử cậu không bỏ ra vài đồng thuê vận chuyển được à?

Trang Duệ cũng thật sự không ngờ mao liêu có thể vận chuyển, hắn cho rằng những thứ này rất quý giá, người mua sẽ thuê xe kéo về, không ngờ lại dùng dịch vụ vận chuyển.

Bình Châu đặc biệt có những công ty chuyên làm ăn với thương nhân mao liêu, đặc biệt là những mao liêu đắt tiền xa hoa thì bọn họ cũng dám tiếp nhận. Nhưng phí vận chuyển là khá cao, tất nhiên nếu mất mao liêu thì bọn họ sẽ phải bồi thường theo giá cả của khách hàng đã mua.

- Thôi khỏi, dù sao tôi cũng phải lái xe quay về, hai khối mao liêu này cũng không tính là quá lớn, sẽ tự chở về, sợ rằng hai ngày tới tôi vui vẻ thì sẽ mở đá ra xem thế nào.

Trang Duệ suy nghĩ một chút và cuối cùng quyết định để mình tự đưa mao liêu về, vì hắn thật sự lo lắng với công ty vận chuyển mao liêu kia, thứ hai là hắn muốn mở một lớp đá của mao liêu toàn đồ mình vừa mua.

- Tùy cậu thôi...

Tổng Quân cũng không xem hai khối mao liêu hơn một trăm ngàn kia ra gì.

- Các vị dùng chút dưa hấu, hôm nay thời tiết hơi nóng...

Sau khi bán xong vài món mao liêu, ông chủ Tại gọi điện thoại cho vợ mình đưa dưa hấu đến, lúc này thời tiết Quảng Đông hơn ba mươi độ, dù đã mở máy lạnh cũng cảm thấy toàn thân đầy mồ hôi, ăn dưa hấu thì thật sự cảm thấy mát mẻ hơn nhiều.

Ăn dưa hấu xong thì ông chủ Tại lại gọi đi một cuộc điện thoại, lần này là gọi công ty hậu cần của mình đến xử lý công tác vận chuyển, vì tính đặc thù của công việc nên những công ty vận chuyển kia đều đến thu hàng cả ngày lẫn đêm, rất thuận tiện và linh hoạt cho người mua và kẻ bán mao liêu.

- Ông chủ Tại, mở cửa đi, xe của tôi đến rồi.

Sau khi mọi người dùng xe đẩy đưa những khối mao liêu đã được mua ra sân thì có tiếng xe hơi dừng lại ngoài cửa, sau đó điện thoại của Trang Duệ chợt vang lên.

- Được rồi. truyen copy từ

Ông chủ Tại đầu tiên là khóa chặt cửa kho hàng mao liêu, sau đó đi đến nhìn qua mắt mèo, lúc này mới mở cửa lớn nhà mình ra.

Cửa chính vừa mở ra thì một bóng trắng chạy qua bên cạnh ông chủ Tại, điều này làm hắn bị dọa thiếu chút nữa ngã sấp xuống, sau đó quay đầu nhìn lại thì thấy một con Ngao Tây Tạng như ghé con đang phóng về phía Trang Duệ.

- Điều này...Đại Hoàng, Nhị Hoàng, lên.

Ông chủ Tại thấy tình huống như vậy thì nhanh chóng lên tiếng ra lệnh hai con chó nhà mình phóng lên trợ giúp Trang Duệ, nhưng lúc này hắn chợt phát hiện hai con chó săn Côn Minh nhà mình vốn rất dũng mãnh nhưng lúc này lại cúp đuôi nằm tránh nơi chân tường, khi hắn đưa mắt nhìn thì thấy con Ngao kia đang thân mật liếm mặt Trang Duệ.

- Làm giết cả mình, con bà nó, hai con súc sinh kia bình thường ăn không ít thịt, vào thời điểm mấu chốt lại nhát cáy, đúng là không ra gì.

Ông chủ Tại vỗ ngực, hắn lúc này biết con Ngao kia là của Trang Duệ, vì vậy khi nhìn hai con chó săn của mình thì không khỏi sinh ra bức bối, cũng là chó nhưng sao lại kém xa nhau như vậy?

- Ha ha, ông chủ Tại, con Ngao này tôi nhìn mà phát thèm, biết không? Tiểu tử kia được người ta trả giá bốn chục triệu nhưng không bán.

Tổng Quân nhìn Tiểu Bạch Sư, hắn cũng giật mình, lúc này mới vài tháng không gặp nhưng hình thể của nó đã như chó Ngao trưởng thành, thật sự không khác bao nhiêu.

- Bốn chục triệu sao? Trời ạ...

Ông chủ Tại, người đàn ông râu rậm và thầy Bành nghe được câu nói như vậy của Tổng Quân thì ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ và Tiểu Bạch Sư chợt ngưng trọng hơn rất nhiều, trong lòng càng đánh giá cao Trang Duệ.

- Anh Chu, giúp tôi đưa hai khối mao liêu này lên xe.

Trang Duệ lên tiếng với Chu Thụy, sau đó hai người cố sức nâng hai khối mao liêu ra ngoài cửa.

- Sao? Không đặt ở thùng xe phía sau à?

Chu Thụy thấy Trang Duệ không mở thùng xe thì đành phải kéo cửa dùng giọng kỳ quái hỏi.

- Đặt trong xe đi, vì nó cũng không nhẹ.

Trang Duệ tìm một cái cớ để lên tiếng, hắn chui vào trong xe, đầu tiên là xếp ghế lại, sau đó nhét khối mao liêu xuống dưới ghế, lại kéo ghế về chỗ cũ. Vì có những chiếc ghế che chắn, mọi người cũng không thấy có một khối đá ở bên dưới.

- Tiểu tử chết tiệt kia quan tâm đến một viên đá vút đi như vậy sao?

Tổng Quân thấy như vậy cũng thật sự lắc đầu.

- Tảng đá vút đi sao? Nếu nói bên trong có phỉ thúy đỏ, sợ rằng sẽ không còn ai có ý nghĩ như vậy.

Trang Duệ cũng không trả lời, hắn đi một vòng nhìn chiếc Grand Cherokee, sau đó mới yên lòng. Trừ khi có người trộm cả chiếc xe, nếu không thì người đi bên ngoài sẽ không biết bên trên chiếc xe có cất giữ mao liêu.

Sau khi đặt khối mao liêu có phỉ thúy đỏ lên xe, Trang Duệ lại đưa khối mao liêu hơn hai mươi kg ra đặt sau thùng xe, hắn sẽ chờ khi nào có cơ hội sẽ mở khối mao liêu này ra.

Vài người đợi một lúc trong sân, sau đó công ty hậu cần mà ông chủ Tại vừa rồi đã gọi điện thoại cũng đến, bọn họ niêm phong và đưa những khối mao liêu của Tổng Quân lên xe, sau khi làm xong các thủ tục thì nhanh chóng lên xe bỏ đi.

- Tiểu Lâm Tử, lần sau tìm ông chủ nào có sáng khoái hơn một chút, vị này buôn bán quá đắt đỏ...

Sau khi đi ra ngoài đường Ngọc Khí thì Tổng Quân lấy ra một xấp tiền hơn mười tờ đưa cho lái buôn Tiểu Lâm Tử.

Tiểu Lâm Tử nhận tiền và luôn miệng nói:

- Nhất định rồi, lần sau nhất định sẽ cho ông chủ Tổng thỏa mãn, ngày mai sau khi sắp xếp tốt sẽ điện thoại báo cho anh ngay.

- Thôi khỏi, để lần nào ông chủ Trang muốn một mình xem hàng thì tôi mới thu tiền.

Trang Duệ thấy động tác của Tổng Quân thì cũng lấy ra một ngàn đồng đưa cho Tiểu Lâm Tử, nhưng lại bị đối phương đẩy về, sau đó tiện tay đưa danh thiếp cho Trang Duệ, bên trên có số điện thoại liên lạc.

- Anh Tổng, mao liệu trong nhà ông chủ Tại cũn không nhiều, bọn họ có phải đã chọn ra những mao liệu tốt để tham gia hội chợ ngày mai rồi không?

Nửa giờ sau Tổng Quân đã về phóng tắm giặt, sau đó hắn và Trang Duệ ngồi trong quán cà phê của khách sạn, nguyên nhân chính là Tổng Quân muốn nói vài lời với Trang Duệ, hắn cũng không muốn Trang Duệ vì muốn mua biệt thự mà vùi đầu vào đồ thạch.

- Ông chủ Tại kia có nhiều thứ tốt, ông ta còn có hai kho hàng như vậy ở những nơi khác, có thể coi là một người “nhà giàu”, chắc chắn cũng không được hoan nghênh ở Myanmar.

Tổng Quân khẽ cười dùng giọng không cho là đúng nói.

- Cái này có liên quan gì đến Myanmar?

Trang Duệ kỳ quái hỏi.

- Nói nhảm, tất nhiên là có liên quan đến Myanmar, vì Myanmar có quy tắc tương đối nghiêm khắc với nguyên thạch phi thiếu cầu phải được tiêu thụ thông qua con đường hội chợ đồ thạch. Trước tiên là những nguyên thạch tốt nhất sẽ được đấu giá trước ở Myanmar, cũng bị nhiều người Trung Quốc mua về.

- Những vị “nhà giàu” tham gia mua bán mao liệu đều có con đường bí ẩn của mình, có thể vượt qua hải quan, vì những nguyên thạch tốt sẽ không được tham gia hội chợ Yangon(thủ đô Myanmar), cho nên bọn họ sẽ cố gắng vận chuyển về nước và không đưa vào tham gia hội chợ đồ thạch. Dựa theo quy định của Myanmar, bọn họ rõ ràng là buôn lậu, chỉ sợ ông chủ Tại là một người như vậy.

- Thật ra giá cả phi thúy ở trong nước đều bị đám thương nhân mao liệu ở Bình Châu này xào nấu lên, chúng ta cũng xem như là vào nghề quá chậm...

Sau khi nghe xong lời nói của Tổng Quân, Trang Duệ xem như chính thức hiểu rõ tình huống chân thật của đồ thạch ở Bình Châu, xem ra còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của hắn.

Thập niên trước ngọc thạch ở Myanmar cũng không đáng giá bao tiền, vì nghề ngọc thạch chỉ phát triển mạnh ở Trung Quốc. Sau này thương nhân phát hiện ra ngọc thạch của Myanmar, vì vậy lên vận chuyển về nước hét giá cao.

Nhưng vài năm trước những thương nhân Trung Quốc lũng đoạn thị trường Bình Châu đã xuất hiện tình huống phân phối lợi ích không đồng đều, có người nói ra sự việc, vì vậy mà chính quyền Myanmar mới bắt đầu điều tra thật chặt.

Sau này Myanmar ra quy định đồ thạch chỉ có thể thông qua giao dịch ở Yangon mới được đưa ra ngoài, vì vậy bây giờ đám người bán mao liệu cũng không quá rêu rao như xưa, nhưng bọn họ vẫn còn có con đường vận chuyển hàng của mình, đặc biệt là những kẻ buôn lậu nguyên thạch đều ở Bình Châu, bọn họ thông qua mối quan hệ với các công ty bên phía Myanmar để trực tiếp vận chuyển nguyên thạch về nước.

Tuy nguyên thạch buôn lậu cực kỳ rủi ro nhưng nếu vận chuyển thành công thì cơ bản là lợi nhuận lớn.

- Đúng rồi, cậu Trang, nghe tôi nhắc một câu, đồ thạch trước nay là tốt khoe xấu che, cậu đã từng nghe nhiều người đánh cuộc thắng tiền phát lên nhanh nhóng, nhưng cũng có không ít người táng gia bại sản.

Hai người nói chuyện được một lúc, Tổng Quân chợt nhớ đến mục đích mình hẹn Trang Duệ ra đây, vì thế mà tận tình mở miệng khuyên nhủ.

185. Chương 185 : Ngọc Thiên*.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 185: Ngọc thiên*.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Tôi biết rồi, anh Tổng, lần này tham gia hội chợ đồ thạch Bình Châu, tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể bỏ ra năm triệu để thử tay nghề, cũng sẽ không ném tất cả tiền của vào nó...

Trang Duệ thật sự rất cảm kích với lời khuyên của Tổng Quân, người khác nếu không thật lòng với anh, sẽ không bao giờ nói những lời đặc tội người như vậy.

- Được, cậu nên nắm chắc tâm lý, lúc này cũng đã muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi. Sáng mai tôi sẽ điện thoại cho cậu, sẽ đưa cậu đi xem quỳ thị.

Tổng Quân gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, sau đó dùng giọng đặc ý nói với Trang Duệ.

- Ha ha, anh Tổng, tôi đã sớm đi rồi, hơn nữa còn có chút thu hoạch...

Trang Duệ nói ra sự kiện mình mua được một bộ sứ Nhữ Diêu từ quỳ thị cho Tổng Quân, sau khi sửa trị những mảnh sứ vỡ kia thì hẳn sẽ bán ra, vì vậy cũng không sợ người ta biết rõ.

- Cậu...Cậu nói cậu mua được những mảnh sứ của một kiện Nhữ Diêu?

Tổng Quân vừa đứng lên nhưng lại vì một câu của Trang Duệ mà phải ngồi lại, vẻ mặt thật sự khó tin, sau khi có được câu trả lời thuyết phục của Trang Duệ thì hẳn mới liên tục lắc đầu nói:

- Những lời vừa rồi xem như tôi chưa nói, phải là cậu có bao nhiêu tiền thì nên lấy ra để đánh cược, vì cậu thật sự quá may mắn rồi.

Khi đi đến thang máy, Tổng Quân liên tục nhìn chăm chăm vào cổ tay trái của Trang Duệ, lại thầm nghĩ, nếu có thời gian rảnh thì mình nhất định phải kiểm một vật phẩm của Phật sống mới được, hẳn thấy sự may mắn của Trang Duệ rõ ràng là đến từ chuỗi hạt thiên châu kia.

...

Nhưng có lẽ vì bị vận may của Trang Duệ kích thích, vì vậy mà sáng sớm hôm sau khi Trang Duệ còn đang ngủ mơ màng thì bị Tổng Quân điện thoại đánh thức, hẹn Trang Duệ đi vài vòng ở chợ quỳ thị. Hắn nhìn đồng hồ và thấy mới ba giờ, khi không biết làm sao thì hẳn vội vàng đứng lên rửa mặt, đưa Tiểu Bạch Sư đi đến cửa khách sạn để hội họp với Tổng Quân.

Lần này Tổng Quân không đem theo thầy Bạch, hẳn tự mình đi, vì hẳn thật sự là kẻ chuyên nghiệp ở phương diện đồ cổ hơn cả thầy Bành.

Trên đường Ngọc Khí cứ cách mười mét mới có một chiếc đèn đường, hơn nữa lại là đèn tiết kiệm năng lượng, vì vậy mà sau mười hai giờ thì ánh sáng rất tối. Lúc này Tổng Quân và Trang Duệ xem như đến sớm, lúc này ở hai bên đường Ngọc Khí đã được bày hàng, còn có người vừa đến, đang bày quầy.

Vì ngày mai chợ đồ thạch Bình Châu sẽ khai mạc, vì vậy lúc này cũng là ngày cuối cùng của quỳ thị, những người muốn tìm được bảo vật sẽ đến tương đối sớm, vì vậy mà số người đi dạo trên đường còn nhiều hơn số quầy hàng ở đây rất nhiều.

Điều làm cho Tổng Quân buồn bực chính là mình mang theo loại đèn pin cực mạnh, vừa mở ra đã bị người ta mắng, ngược thì Trang Duệ cầm đèn pin loại nhỏ thì không có vấn đề. Khi thấy tình huống như vậy thì Trang Duệ mới đưa đèn pin của mình cho Tổng Quân, đối với hắn thì những món đồ cổ có chứa linh khí giống như đom đóm trên trời, chỉ cần có tồn tại sẽ khó thể nào vượt khỏi ánh mắt của hắn, vì vậy dù là đêm hay ngày cũng không gì khác nhau.

- Cậu Trang, chúng ta tách nhau ra xem, có gì dùng điện thoại liên lạc.

Đường Ngọc Khí dài hơn hai kilomet, tuy lúc này cũng không có nhiều người bày quầy, nhưng cũng có ít nhất bốn năm chục quầy hàng, vì vậy Tổng Quân thích thú tách ra với Trang Duệ, tự mình đi dạo.

Đã không có đèn pin thì dưới ánh đèn u ám cũng không gia tăng kinh nghiệm gì, vì thế Trang Duệ cũng lười xem xét từng vật phẩm, hần dút khoát đi qua từng quầy hàng, dùng linh khí trong mắt để xem xét tất cả vật phẩm. Sau khi xem xét thì hần thấy quá lắm là đồ sứ thời Thanh, không đáng giá vài đồng tiền, hơn nữa ông chủ còn biết giá của nó, vì vậy mà khai giá còn cao hơn cả đấu giá, Trang Duệ cũng lười trả giá, trực tiếp đi qua.

- Này, Cậu Trang, sao cậu xem nhanh như vậy?

Trang Duệ lúc bắt đầu cùng Tổng Quân mỗi người đi một bên đường, chưa đến một giờ sau thì hần đã chuyển sang bên đường bên kia, sau đó đứng phải Tổng Quân ở một quầy hàng.

- Có phải là đưa đèn pin cho tôi nên cậu thấy không rõ? Vậy cậu cầm đèn pin đi, ánh mắt của tôi vẫn rất tốt.

Tổng Quân thật sự có chút xấu hổ, muốn trả lại đèn pin cho Trang Duệ.

- Đừng, anh Tổng, anh cứ cầm lấy, hôm nay tôi chỉ muốn cưỡi ngựa xem hoa mà thôi.

Trang Duệ không tiếp nhận đèn pin, hần đã đi qua hơn hai mươi quầy hàng, lại không thấy bất kỳ vật phẩm nào tốt, trên cơ bản đã không còn nhiều hy vọng, hần cảm thấy muốn lấy được một món thật sự tốt từ trong quỹ thị thì thật sự phải nhìn vào vận may.

- Tôi cũng không khách khí.

Tổng Quân vừa nói vừa tiếp tục quan sát vật phẩm mình vừa lấy lên, bảy phút sau hần đưa tay về phía chủ quầy hàng. Vì lúc này trời tối nên Trang Duệ không thấy rõ hai bàn tay của bọn họ, nhưng khi Tổng Quân trả tiền, Trang Duệ thấy rõ ràng là hai xấp tiền được đưa vào trong tay ông chủ kia.

Trang Duệ chợt lấp bắp kinh hãi, ở những nơi thế này mà bỏ ra hai chục ngàn để mua đồ, nếu không phải có lợi nhuận thì sẽ là lỗ nặng. Thứ kia cũng không lớn, được Tổng Quân nắm trong lòng bàn tay, Trang Duệ cũng thật sự khó thể nhìn ra, hần nhin không được phải hỏi:

- Anh Tổng, anh mua thứ gì vậy?

- Hì hì, cậu Trang, cậu đúng là mèo thần tài, vừa mới đến thì tôi đã mua được thứ tốt, đi, không xem bây giờ, về khách sạn thôi.

Tổng Quân hưng phấn kéo Trang Duệ muốn quay về khách sạn, cũng không muốn tiếp tục đi xem xét những cửa hàng khác trong chợ quỹ thị. Vì điều này cũng là quy củ mà những nhà sưu tầm phải chú ý, hễ là mua được vật phẩm tốt thì sẽ không tiếp tục xem, vì tâm tình hưng phấn sau khi mua được vật phẩm tốt sẽ ảnh hưởng đến những phán đoán tiếp theo.

- Này anh Tổng, tôi còn chưa xem hết các cửa hàng, anh cũng đừng lôi kéo, tôi đi với anh không được sao?

Trang Duệ vốn định xem xét hết những quầy hàng còn lại, nhưng lúc này bị Tổng Quân kéo đi, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đi theo Tổng Quân về khách sạn.

- Anh Tổng, rốt cuộc là món bảo bối gì, đáng giá để anh ngạc nhiên như vậy? Tôi đây lại chẳng có thu hoạch gì cả.

Sau khi đi vào khách sạn và ngồi xuống thì Trang Duệ mở miệng hỏi, trong giọng nói có chút phàn nàn, hôm nay là ngày quỹ thị cuối cùng, qua hôm này sẽ chẳng còn nữa.

- Đừng nóng vội, tôi còn phải nhìn lại xem thế nào.

Tổng Quân nói làm cho Trang Duệ thật sự thiếu chút nữa thì té ghế, trời ạ, thì ra ông chủ Tổng còn chưa thấy rõ ràng nhưng đã vung tay mua lại.

Lúc này những bóng đèn lớn trong khách sạn cũng đã được tắt đi, nhưng nếu mở đèn pin ánh sáng mạnh ở đây sẽ không có người hỏi đến, vì vậy mà Tổng Quân đặt vật trong tay lên bàn trà, sau đó mở đèn, chiếu ánh sáng mạnh vào vật phẩm kia.

- Đây là thứ quái quỷ gì?

Vật phẩm hiện ra trước mặt Trang Duệ có toàn thân màu đỏ, to như ngón cái, trên mặt còn dính chút bùn đất, căn bản không thể nhìn rõ nó là thứ gì.

- Cậu thì biết gì, đây gọi là ngọc thiên*(ve ngọc), hơn nữa là ngọc được chôn giấu thời Hán, rất quý giá...

Tổng Quân tức giận nói.

Sau khi nghe được lời của Tổng Quân thì Trang Duệ thật sự có chút lưu tâm, hắn nhìn lại cẩn thận, ngọc thiên kia dài không quá ba bốn centimet, rộng hai centimet, đầu và mắt của ve rất lớn, thân nhỏ hẹp và xẹp lại, đầu ngọc thiên có một lỗ xỏ, có lẽ dùng để xỏ dây đeo.

Chất liệu của ngọc thiên kia là khá tốt, Trang Duệ thấy nó giống như bạch ngọc Tân Cương, nhưng nó lại có màu đỏ thẫm, thân ve hình thoi, hình tượng khá đơn giản, đầu và bụng có những đường rãnh khá thô, rõ ràng là chỉ được tạo nên bằng vài nét cắt đơn giản thể hiện thủ pháp ngắn gọn. Hai cánh ve đối xứng với nhau, hình dạng như một lá phổi, tạo hình chính thể rất hợp quy tắc.

- Anh Tổng, cái này để ngậm vào miệng phải không?

Trang Duệ vuốt vuốt ngọc thiên trong tay, sau đó hỏi Tổng Quân, hắn biết rõ ngọc thiên phần lớn đặt trong miệng người chết, như vậy sẽ ý nghĩa thanh cao tuyệt tục, sống lại tái sinh. Nhưng đó là những gì hắn được nghe nói đến, nhưng đây là lần đầu tiên được gặp.

Ngọc thiên cổ đại có ba loại công dụng: Một là đặt trên mũ làm trang sức cao cấp, hai là xỏ dây đeo trên người, ba là vật phẩm chôn theo người chết, đây là công dụng lớn nhất của nó, sau khi mất sẽ được cho ngậm ngọc thiên.

Từ thời kỳ đồ đá, đã qua năm ngàn năm, mọi người vẫn luôn hướng về phía con ve, là cổ chấp của người cổ đại, bọn họ cho rằng ve từ ấu trùng biến thành côn trùng, sau đó sẽ lột xác, thoát thai hoá cốt, vì thế mà ý nghĩa của nó là làm người một lần nữa, đầu thai một lần nữa.

- Đúng, đây là ngọc mà người chết dùng để ngậm miệng, là ngọc tắc cửu khiếu(ngọc nhét vào chín chỗ) trong dân gian, hôm nay tôi thật sự may mắn, đây chính là ngọc thiên chính tông. Con bà nó, tiểu tử kia nhất định là đào được thứ này từ trong một ngôi mộ thời Hán.

Tổng Quân rất hưng phấn, rõ ràng lại nói tục, hôm nay hắn mua được ngọc thiên, cực kỳ thỏa mãn.

Ngọc tắc cửu khiếu cũng giống như tên, là những khối ngọc được nhét vào chín lỗ trên thi thể người chết, đây là những thứ rất được chú ý. Hai tay thi thể nắm ngọc gọi là ngọc ác, hai mắt cũng được đặt ngọc gọi là ngọc minh mục, mà trong miệng thì gọi là ngọc hàm.

Còn Tổng Quân nói đây là ngọc thời Hán, cũng vì ngọc thiên này có phong cách nhà Hán, nói rộng rãi một chút thì lưng và bụng của ngọc hàm được khắc bằng "Hán đao", cách khắc này đã thất truyền, vì vậy gọi là Ngọc Thiên Hán Đao, vì vậy dù xét ở phương diện giá trị nghệ thuật hay công nghệ nghiên cứu thì đều là cực kỳ trân quý. (.

Khi Trang Duệ cầm ngọc thiên lên xem, hắn đã dùng linh khí xem xét, đây thật sự là cổ vật thời Hán, vì linh khí bên trong có màu tím sậm, chỉ là số lượng không quá nhiều, nhưng khi Trang Duệ xem xét thì thấy giống như linh khí đang chậm rãi gia tăng.

Phát hiện này làm cho Trang Duệ chột hào hứng, nếu cảm giác của mình là thật, như vậy linh khí trong cổ vật được hình thành không khỏi liên quan đến việc tẩm bổ của nhân thể.

- Anh Tổng, tiểu đệ muốn tìm một thứ để giữ lại chơi đùa, coi như anh tặng ngọc thiên cho tôi, giá cả không thành vấn đề.

- Ông chủ, ngài cứ ngồi đây nhìn là được...

Đại Bưu vừa nói vừa khẽ lắc lư đi về phía Trang Duệ, trong lòng hắn đang thầm nghĩ xem buổi tối ông chủ sẽ thưởng inh thứ gì? Vì Quảng Đông này tốt hơn góc Tây Bắc kia rất nhiều, Đại Bưu đã thầm ảo tưởng sẽ tìm vài cô gái để giải tỏa ngọn lửa trong lòng.

Tìm lý do để cho đối phương một bài học chính là điều quá đơn giản với Đại Bưu, vì vậy khi hắn đi qua chỗ Trang Duệ ngồi, tay trái cầm thuốc lá, ngón trở bung ra, tàn thuốc lập tức rơi xuống quần Trang Duệ.

- Này, anh bạn, anh làm rơi tàn thuốc lên quần tôi...

Khi đang cùng Lão Tam nói chuyện say sưa, Trang Duệ chợt cảm thấy trên đùi hơi nóng, sau đó mới phát hiện có một tàn thuốc rơi xuống quần, mà kẻ đầu sỏ chính là tên khốn cầm điếu thuốc kia.

Trang Duệ có chút buồn bực, chính mình hút thuốc thì có người lên tiếng trách mắng, nhưng bây giờ tên mặt theo hút thuốc thì bác gái kia đã đi nơi nào mất rồi, hắn hô lên một tiếng cũng không có ý gì khác, chỉ muốn đối phương xin lỗi một câu.

- Vậy à? Vậy thì thật sự xin lỗi, để tôi phải đi cho.

Đại Bưu chợt tỏ ra mất vui, hắn cũng không đợi Trang Duệ đáp lời, nhanh chóng vỗ một chưởng xuống đùi phải của Trang Duệ. Một chưởng của đối phương vung ra, ngay cả Lão Tam ở bên cạnh cũng nghe thấy tiếng xương kêu lên răng rắc.

- Á!

Trang Duệ dưới tình huống không đề phòng chỉ cảm thấy đùi phải truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, đặc biệt là vị trí đầu gối giống như bị búa bổ vào, vì vậy không nhịn được mà hô lên một tiếng. Lúc này hắn chợt có phản ứng, đối phương rõ ràng đến vì mình, mà phản ứng của hắn cũng khá nhanh, vừa nghĩ như vậy thì chân trái đã đạp ra.

Lão Tam là người học Hồng Quyền từ nhỏ, chú trọng thực chiến, giữa sư huynh đệ thường xuyên vì luyện võ mà bị thương. Lúc này đùi phải của Trang Duệ vang lên âm thanh của xương cốt, hắn thầm nghĩ huynh đệ của mình đã bị trật khớp.

Lão Tam dù là người thật thà phúc hậu nhưng khi thấy huynh đệ của mình bị người ta đánh trật khớp thì cũng đỏ mắt, khi Trang Duệ đạp chân trái ra thì Lão Tam cũng đã vọt khỏi ghế, tung một đấm vào ngực đối phương.

Một chưởng của Đại Bưu vỗ xuống đùi phải của Trang Duệ và phát ra âm thanh trật khớp xương, hắn biết mình đã đắc thủ, vì vậy mà khẽ lui về phía sau tránh được một đạp của Trang Duệ. Nhưng ngay sau đó hắn lại cảm nhận được cuồng phong, hắn thấy một đấm đánh thật chặt vào ngực mình.

Như một đoàn tàu phóng nhanh bị va chạm, cơ thể Đại Bưu bay ra ba thước, vì mặt sàn quá bóng mà hắn còn trượt đi hơn mười mét, miệng tràn đầy máu tươi.

Xung đột này xảy ra cực kỳ nhanh chóng, phát sinh nhanh, chấm dứt càng nhanh hơn. Đại Bưu cũng xem như là kẻ hung hãn, vừa rồi bị Lão Tam ột đấm hộc máu, nhưng hắn vẫn cố gắng đứng lên, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa đại sảnh và biến mất trong đám người.

- Lão Yêu, cậu có sao không? Có nghiêm trọng không?

Lão Tam vì cố kỵ thương thế của Trang Duệ nên không dám đuổi theo, âm thanh vừa rồi rõ ràng là tiếng trật khớp.

- Tam ca, tôi không sao...

Trang Duệ vừa nói vừa quét mắt nhìn đám người, việc này nhất định là do người biết mình làm ra, nếu không thì chẳng ai vô duyên vô cớ nặng tay như vậy.

- Con bà nó, thằng khốn.

Đột nhiên một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Trang Duệ, sau đó biến mất ngoài đại sảnh.

- Hứa Vĩ, ôi...

Trang Duệ chợt hiểu có chuyện gì xảy ra, hấn tức giận đứng thẳng người lên định đuổi theo tên khốn kia, nhưng hấn lại quên đầu phải bị người ta đánh ột chưởng, đau nhức ngồi lại trên mặt ghế.

- Hứa Vĩ là ai? Lão Yêu đừng kích động, bọn họ nếu còn dám đến đây, tôi sẽ cho biết tay.

Lão Tam cũng đã hiểu, hình như Trang Duệ gặp phải kẻ thù.

- Không có gì, Tam ca, chân tôi tê rần, có lẽ ngồi một chút nữa sẽ khá hơn.

Trang Duệ vừa nói vừa dùng linh khí trong mắt nhìn vào đầu gối, một luồng khí tức mát lạnh thẩm thấu vào bên trong, cảm giác đau đớn dần biến mất, không bao lâu sau hấn đã không còn cảm giác đau đớn, thử đứng lên đi vài bước, thật sự là hoàn toàn tốt.

- Lão Yêu, thật sự không có gì sao? Cũng đừng nên găng gượng.

Lão Tam vẫn thật sự không yên, một chưởng vừa rồi chứng tỏ đối phương là người luyện võ, sao lại không có việc gì?

- Thật sự không có chuyện gì, Tam ca, anh xem...

Trang Duệ đi lại vài bước, không có vấn đề, lúc này Lão Tam mới yên lòng trở lại.

- Trang Duệ, vừa rồi người nọ là ai? Vì sao lại đối phó với cậu?

Chương Dung vừa rồi cũng thật sự sợ hãi, tuy Đại Bưu tấn công Trang Duệ chỉ trong nháy mắt nhưng nàng ở bên cạnh vẫn thấy rất rõ ràng, ngay cả lúc Đại Bưu ói máu cũng không tránh khỏi ánh mắt của nàng.

187. Chương 187 : Xung Đột (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 187: Xung đột (2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Là kẻ tiểu nhân mà thôi, không có gì, chị dâu, chuyện này mọi người không cần phải xen vào.

Trang Duệ thật sự lên tiếng chửi rửa tổ tông của Hứa Vĩ một lần, nhưng vấn đề này hấn không muốn Lão Tam nhúng tay vào, dù thế nào thì Lão Tam cũng là nhân viên nhà nước, nếu có chuyện gì đó xảy ra và để cho đơn vị biết được thì thật sự không tốt.

- Người vừa nãy bị tôi ột đấm, có lẽ năm ba tháng khó thể rời khỏi giường, Lão Yêu, cậu bình thường nên cẩn thận một chút là được.

Lão Tam thấy Trang Duệ không nhiều lời thì cũng không hỏi lại, hấn biết rõ nắm đấm của mình, một đấm vừa rồi thật sự rất mạnh, nhất định sẽ đánh gãy vài cái xương sườn, đối phương cố gắng bỏ chạy, như vậy thương thế sẽ càng nặng thêm.

Trang Duệ cũng không lo lắng người ta có thể làm gì mình, bây giờ là xã hội pháp chế, Hứa Vĩ dù sao cũng không dám thuê người giết mình, nhưng hành vi của đối phương thật sự làm hấn hận ngứa răng, quyết định khi nào thấy mặt thì sẽ cho đối phương biết tay. Tuy hấn đã dă kích tinh thần Hứa Vĩ vài lần, nhưng cũng không ngại cho đối phương cảm nhận đau khổ thể xác một lần.

- Ông...Ông chủ, tên khốn đắc tội với anh vài tháng sau sẽ phải chống nạng đi lại, nhưng không ngờ bên cạnh tên kia có người luyện võ, tôi...Tôi bị thương không nhẹ...

Một chiếc taxi phóng đi như tên bắn, Đại Bưư vừa nói vừa chảy đầy máu miệng. Lần này hẳn rõ ràng là mua bán thâm hụt, hẳn biết rất rõ, thương thế của mình nếu không bỏ ra nửa năm tu dưỡng, sợ rằng sẽ để lại di căn nghiêm trọng.

- Được, rất tốt, Đại Bưư, cậu cầm số tiền này đến bệnh viện, nếu có chuyện tôi sẽ điện thoại cho cậu.

Hứa Vĩ lấy trong cặp ra ba xấp tiền đưa cho Đại Bưư, trong lòng cực kỳ sướng khoái, vừa nghĩ đến bộ dạng Trang Duệ phải chống nạng đi lại thì hẳn đã bật cười. Còn Đại Bưư thì chỉ cần không chết là được, chút thương thế cũng không là vấn đề, ba chục ngàn cũng đủ để đuổi đối phương đi rồi.

- Con bà nó, khí trời tháng sáu sao lại trở nên lạnh như vậy? Tên khốn họ Trang kia sẽ không biết chuyện mình làm ra đây chứ? Chắc chắn sẽ không, vì mình cũng không lộ diện... truyện copy từ

Xe đến Nghiêm Châu, Hứa Vĩ để taxi đưa Đại Bưư đến bệnh viện, hẳn xuống xe và tiếp tục bắt taxi, khi lên xe một lần nữa thì cảm thấy lạnh run cả người, vì vậy vội vàng đưa địa chỉ khách sạn cho tài xế. Hẳn cảm thấy chuyện mình làm lần này rất kín kẽ, chỉ cần Đại Bưư không có ở bên cạnh mình, Trang Duệ dù thấy mình cũng không có chứng cứ, không thể nói mình tìm người đối phó.

Lúc này Trang Duệ cũng không có thời gian đi đối phó với Hứa Vĩ, bọn họ đang tiếp nhận kiểm tra ở khách sạn, tuy động tĩnh vừa rồi là không lớn nhưng vẫn kinh động đám cảnh sát ở sân bay. Khốn nỗi lúc này một bên đã bỏ chạy, cũng không có người báo án, mà nhìn vào camera quản chế thì sai lầm không phải là của nhóm Trang Duệ, vì vậy mà chỉ có thể lấy khẩu cung, cũng không giải quyết được gì.

Sau khi trải qua những sự kiện trì hoãn như vậy thì máy bay của Lão Nhị cuối cùng cũng đến, vài người gặp mặt tất nhiên là sẽ nói đùa vui vẻ một phen. Trang Duệ cũng không nhắc đến chuyện vừa xảy ra, hẳn nhanh chóng đưa Lão Nhị và Lão Tam về Bình Châu.

Dương Vĩ và Lão Tứ đã sớm chờ nóng lòng ở khách sạn, khi thấy Trang Duệ đưa người về thì cũng nhanh chóng xách xe đưa Lão Tam và Lão Nhị đi đón gió tấy trần. Dương Vĩ và Nhạc Kinh vừa gặp mặt là bắt đầu lên tiếng, nhưng người bên cạnh nghe thấy như vậy thì cảm thấy có chút ôn tình.

Sau khi cơm nước xong thì mọi người tìm một quán karaoke để ca hát ẩm ỉ đến hơn nửa đêm mới quay về khách sạn, trong khoảng thời gian đó tên mập hị Mã và Tống Quân đều có tìm Trang Duệ để đi xem Mao liêu, nhưng bị hất thoái thác. Nhạc Kinh và Lão Tam lần này chỉ có thời gian hai ngày, lần sau không biết có cơ hội tụ họp nữa hay không, vì vậy mà Trang Duệ rất quý trọng lần họp mặt này.

...

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ không biết hôm qua vì sử dụng nhiều linh khí hay uống quá nhiều rượu mà sinh ra cảm giác cực kỳ mệt mỏi, hẳn bị tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục đánh thức, khi cầm lên xem xét thì bên trên có hai mươi cuộc gọi nhỡ, ngoài những người ở Bình Châu thì có bốn năm cuộc điện thoại của anh rể Triệu Quốc Đống. nguồn (.)

Trang Duệ đi rửa mặt, sau đó cầm lấy điện thoại xem xét, lại gọi về cho Triệu Quốc Đống.

- Này, Tiểu Duệ, hôm qua tôi gọi điện thoại cho cậu nhưng không ai nhắc máy, vì vậy mà chị của cậu có chút lo lắng.

Điện thoại vừa nổi thông thì âm thanh của Triệu Quốc Đống từ trong điện thoại truyền ra.

- Anh rể, em không sao, hôm qua gặp i-

Chương 189: Quý đồ thạch.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Anh Tổng, tôi còn việc cần hỏi...

Trang Duệ còn chưa nói dứt lời thì Tổng Quân đã biến mất trong tầm mắt, hắn chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó nói với những người sau lưng:

- Tôi cũng lần đầu tiên đến nơi này, các anh cứ đi dạo, những tảng đá vài trăm đồng thì cắt ra chơi cũng không là vấn đề, nhưng vài ngàn thì đừng mua.

- Đồ thạch thật ra cũng giống như bài bạc, mười lần đánh cuộc thì có chín lần thua, đừng nghĩ rằng mao liêu phỉ thúy trong này có rất nhiều mà có thể là một phần mười trong số đó sẽ cho ra phỉ thúy, như vậy là không có. Các anh à, trước nay đồ thạch truyền ra rất nhiều chuyện xấu, các anh trước nay chỉ nghe qua những câu chuyện về người may mắn phát lên, thật ra người thua là rất nhiều.

Lão Tam nghe vậy thì nhếch miệng nói:

- Tôi lại muốn mua nhưng tiền lại đưa cho cậu, Lão Yêu, đây là nửa năm tiền lương của chị cậu đấy nhé.

Trang Duệ nghe vậy thì dở khóc dở cười, hắn tuy cầm trong tay năm chục ngàn và có mười lăm ngàn là của mình bỏ ra nhưng các vị kia cũng có bỏ tiền, nếu nói cho hay thì gọi là quý đồ thạch, bọn họ còn cho Trang Duệ một chức vụ hội trưởng xử lý tất cả công việc liên quan. Nếu buôn bán có lời thì sẽ chia đều, nhưng nếu thua lỗ thì Trang Duệ sẽ một mình bồi thường, bốn người kia biểu quyết thông qua, Trang Duệ cũng chỉ có thể thành thật làm lãnh đạo mà thôi.

Thật ra đây cũng là việc vui do các vị đại ca tạo ra mà thôi, Lão Tam tuy gia cảnh bình thường nhưng cũng không trông cậy Trang Duệ có thể đồ thạch ra phỉ thúy, ngược lại thì Trang Duệ lại coi là thật. Nhạc Kinh và Lão Tam bây giờ đều là những nhân viên nhà nước nhỏ, Nhạc Kinh thì không cần phải nói, sẽ không coi trọng số tiền nhỏ này, nhưng Lão Tam nếu có chút tiền dư dả sẽ tốt hơn trên con đường phát triển sau này. Năm chục ngàn tuy không nhiều nhưng cũng là một số tiền đủ để hắn có thể mua được một món tốt.

- Lão Yêu, chúng ta đi một vòng, nếu cậu thấy có nguyên thạch nào tốt chuẩn bị cắt ra, cậu phải gọi điện thoại cho chúng tôi đấy.

Dương Vĩ, Nhạc Kinh và Lão Tứ vừa thương lượng xong, bọn họ quyết định một nhóm ba người cùng đi dạo, còn chuyện Lão Tam và vợ thì cho đi theo Trang Duệ sẽ hay hơn, vì vậy mà cả đội chia làm hai nhóm tản ra, một trái một phải đi vào hội trường.

Trang Duệ tuy đã được trải qua một lần đồ thạch nhưng vào trong trường hợp này cũng không biết phải làm sao, vì tình huống quá lớn, một đại sảnh lớn có cả trăm căn lều, đầy các quầy hàng nguyên thạch phỉ thúy, có thể nói nó là một thế giới đá, vài chục ngàn nguyên thạch chất chồng trong chỗ này, tình cảnh quá đồ sộ.

Từng quầy hàng hay lều bạt đều có treo biển hiệu, bên trên có ghi công ty tương ứng. Bây giờ đang đề xướng sản nghiệp hóa, những ông chủ mao liêu này cũng đều trực thuộc một vài công ty khác nhau.

Trang Duệ phát hiện chỗ này thật sự có rất nhiều nguyên thạch phỉ thúy nhưng đại đa số đều đã mở “cửa sổ nhỏ” hoặc “mở khe”, “cắt mắt”...Phần lớn là có tính chất bán đồ, chỉ có một bộ phận là toàn đồ mà thôi. Tất cả những quầy hàng mà hắn đi qua, mao liêu bán đồ được hoan nghênh nhất, mao liêu toàn đồ thì lại không được ai hỏi thăm.

Còn có một hiện tượng kỳ quái, chính là có nhiều người cầm theo máy ảnh kỹ thuật số và giấy ghi rõ số tiền để chụp ảnh hoặc quay phim bên cạnh mao liêu, thậm chí trên mặt mao liêu cũng có ghi những con số. Điều này làm hắn cảm thấy có chút mơ hồ, hắn đứng nhìn một khối mao liêu bán đồ có biểu hiện rất tốt, nhưng không có ai báo giá với nó.

- Lão Yêu, những người này sao chỉ xem mà không mua?

Lão Tam cũng thật sự không hiểu, trong mắt hắn thì những tảng đá này đều khá giống nhau, chẳng qua chỉ có chút màu sắc cổ quái mà thôi.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, cũng định hỏi ông chủ quầy mao liêu nhưng thấy đối phương tỏ ra đề phòng nên thôi, mà Tổng Quân lúc này cũng không biết đã chạy đi đâu, hỏi cũng chưa chắc được trả lời.

- Đúng rồi.

Trang Duệ nghĩ đến một người, sau đó hắn lấy điện thoại ra bấm máy.

- Cậu Dương, còn nhớ tôi không? Tôi là Trang Duệ, chúng ta đã từng gặp mặt ở hội chợ châu báu Nam Kinh.

May mà Trang Duệ vẫn nhớ rõ số điện thoại của Dương Hạo, hắn thật sự rất có cảm tình với vị thương nhân mao liêu tuổi trẻ kia, có lẽ Dương Hạo cũng sẽ tham gia hội chợ phi thúy ở Bình Châu lần này, vì vậy mà Trang Duệ mới điện thoại đến cho đối phương.

- Tất nhiên là nhớ rõ, cậu chính là mèo...Thần tài của tôi...

Dương Hạo biết mình nói lỡ lời, vì vậy cười hì hì, hắn nói tiếp:

- Cậu Trang, cậu gọi điện thoại cho tôi có gì không? Tôi bây giờ đang ở Bình Châu, lần trước biểu hiện của tôi ở Nam Kinh là không tệ, vì vậy lần này gia tộc lại cho tôi đi nắm một quầy hàng.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Trang Duệ, Dương Hạo này thật sự có mặt ở Bình Châu, hơn nữa Dương Hạo có lẽ vì có cơ hội đứng một quầy hàng nên giọng điệu truyền đến có hơi hưng phấn.

- Tôi cũng đang ở Bình Châu, hơn nữa còn ở trong hội chợ đồ thạch, anh đang ở đâu?

Trang Duệ mở miệng hỏi dò.

- À, tôi cũng vậy, ở quầy hàng số mười ba, hi, cậu đến nhanh đi, tôi và cậu em họ cùng có mặt ở đây, lần trước tôi nói những biểu hiện của cậu cho cậu ấy nghe, cậu ấy còn không tin.

Dương Hạo có chút vui sướng, hắn vội vàng nói số quầy hàng của mình cho Trang Duệ.

Trong hội trường thì cứ mười quầy hàng sẽ được sắp xếp một nhóm, Trang Duệ đi thẳng xuống, khi đi đến đúng vị trí thì thấy Dương Hạo đang đứng ở bên quầy nhìn khắp chung quanh.

- Đây, cậu Trang, ở phía bên này...

Đúng lúc Dương Hạo thấy được Trang Duệ, vì vậy mà vội vàng gọi đến.

- Đến đây ăn chút dưa hấu, hôm này thời tiết hơi nóng, đây là cậu em họ của tôi, tên là Dương Tuấn. Cậu à, đây chính là ông chủ Trang, là người tự tay cắt ra khối phi thúy có giá trị hơn hai chục triệu.

Mùa hè Quảng Đông rất thất thường, ngày hôm qua là mưa rào điên cuồng, hôm nay mặt trời lên cao gay gắt. Sau khi nhóm Trang Duệ đi vào trong lều thì Dương Hạo lấy dưa hấu dưới bàn, lại cắt ra, sau đó mời nhóm Trang Duệ.

- Lão Yêu, cậu còn có phi thúy có giá hơn hai chục triệu sao?

Em trai của Dương Hạo không có vấn đề gì, nhưng Lão Tam thì thật sự bị dọa cho sợ hãi, theo như hắn nghĩ, Trang Duệ nếu cắt ra phi thúy, như vậy thì sẽ thuộc về chính Trang Duệ.

- Đồ là mao liêu do một người bạn của tôi mua, sau đó tôi giúp cậu ấy cắt ra, cũng không phải là chính mình lời hơn hai chục triệu.

Trang Duệ có chút bất đắc dĩ, nếu mao liêu kia được hắn thấy đầu tiên, như vậy bây giờ còn lo lắng về chuyện biệt thự sao?

- Hi hi, chúng ta cũng đừng mơ hai chục triệu, chỉ cần hôm nay cậu có thể cắt ra hai triệu, lần này anh đây đến Quảng Đông cũng không uổng công.

Lão Tam nói với vẻ mặt khờ dại, vì năm ngàn đồng kia chính là tiền lương tiết kiệm của hắn, sau khi nghe mọi người nói về chiến tích của Trang Duệ, bây giờ hắn càng tin tưởng mười phần vào Trang Duệ.

- Cậu Trang, cậu cần phải mở một khối mao liêu ngay tại hiện trường mới được, nếu có thể có phỉ thúy, như vậy thì tôi thật sự phục cậu...

Mọi người ăn dưa hấu xong, Dương Hạo móc thuốc lá cười hì hì mời Trang Duệ và Lão Tam, Chu Thụy không hút thuốc nên thoái thác...

- Anh cũng đừng đề cao tôi quá như vậy, không phải lần trước mua ba khối mao liêu mới cắt ra hai khối có màu xanh sao? Đều chỉ là vận may mà thôi.

Trang Duệ cười trả lời.

- Lão Yêu, bọn họ mở quầy hàng thế này thì những vật tốt sẽ bị chọn lấy, chẳng lẽ sẽ không đau lòng sao?

Lão Tam có chút không rõ, nếu đổi lại là hắn thì những mao liêu có thể cho ra phỉ thúy bị mua đi, sẽ phải đau lòng vài ngày.

Lão Tam nói hơi lớn tiếng, Dương Hạo nghe thấy vậy thì giải thích:

- Đại ca à, cũng không thể nói như vậy được, chúng tôi chỉ kinh doanh mao liêu để kiếm lời, nếu khách có thể mua được mao liêu có phỉ thúy, như vậy thì coi như khách có ánh mắt tốt. Hơn nữa trong đây có nhiều quầy hàng, nếu quầy nào cắt mao liêu ra phỉ thúy, như vậy sẽ cực kỳ có lợi.

Lần trước Dương Hạo đến Nam Kinh định ở lại tham gia hội chợ mười ngày mới bán hết mao liêu, nhưng vì có Trang Duệ mà chỉ cần nửa ngày đã bán sạch hàng, cũng có ý nghĩa như vậy.

- Đúng rồi, anh Dương, tôi còn có chuyện cần thỉnh giáo anh, tôi đã đi qua vài quầy hàng, nhìn thấy mao liêu chia làm hai đồng, một bên là những mao liêu có ghi số, thứ đó dùng để làm gì?

Trang Duệ vừa tiến vào quầy mao liêu của Dương Hạo cũng thấy mao liêu có ghi số, vì vậy biết đối phương sẽ giải đáp được ỉn.

- Anh, đây là mèo thần tài mà anh nói đến sao?

Dương Hạo còn chưa trả lời thì Dương Tuấn mười chín tuổi ở bên cạnh đã lên tiếng, vẻ mặt khá hèn mọn.

- Cậu Trang, cậu thật sự không phải nói đùa đấy chứ?

Dương Hạo cũng thật sự dở khóc dở cười vì vấn đề của Trang Duệ.

Trang Duệ thấy biểu hiện của hai anh em Dương Hạo thì thầm nghĩ mình hỏi mà trả lời đầu đầu, hắn tức giận nói một câu:

- Tôi biết rõ còn hỏi anh làm gì? Anh có nói không vậy?

- Được, tôi sẽ nói, đúng là tôi bội phục cậu, lần trước đồ thạch không hiểu gì mà cắt ra hai khối mao liêu có màu phỉ thúy, bây giờ hy vọng vận may của cậu cũng không tệ.

- Được rồi, anh nói nhanh một chút đi.

Trang Duệ thật sự có chút buồn bực, đó là tài thật sự của mình, cũng không phải may mắn như mọi người nghĩ.

Dương Hạo mỉm cười, sau đó hắn nghiêm mặt nói:

- Lần này hội chợ giao dịch và đấu giá Bình Châu được tổ chức năm ngày, chia làm hai loại giao dịch chính là “minh tiêu” và “thâm tiêu”. Minh tiêu chính là những mao liêu không có số, ai cũng có thể tùy ý lựa chọn và ra giá, còn những mao liêu có số gọi là thâm tiêu, những vị khách có thể căn cứ vào biểu hiện của nó để ghi nhớ số mao liêu mà mình nhìn trúng, ba ngày sau sẽ đấu giá, ai trả giá cao sẽ được.

Trang Duệ nghe Dương Hạo nói như vậy thì xem như hiểu rõ, thì ra những mao liêu được đánh số kia dù được nhìn trúng ngay bây giờ cũng không thể mua ngay được, chỉ có thể thống nhất giá cả, như vậy cũng xem như quá lâu.

Nhưng cũng vì vậy mà những thương nhân mao liêu sẽ chọn các mao liêu có biểu hiện tốt, còn lại những mao liêu không có số sẽ có tính chất đánh cuộc rất cao, giá cả lại tương đối thấp, chỉ thích hợp với những

người có hầu bao căng thẳng như Trang Duệ mà thôi.

190. Chương 19 0: Mao Liêu Có Vân.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 190: Mao liêu có vân.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ suy nghĩ đến những điểm lợi và hại khi đổ thạch, Dương Hạo lại nói:

- Được, để tôi xem qua một chút. Tam ca, anh và chị dâu cũng xem đi, nếu có cảm giác tốt, chỉ cần giá rẻ thì mua cất chơi cũng không là vấn đề, nếu may mắn sẽ có lợi nhuận lớn.

Trang Duệ đứng lên đi đến nói với Lão Tam, còn Chu Thụy, hẳn không có hứng thú với đổ thạch, mà bên ngoài mặt trời lên cao, vì vậy ngồi trong quầy sẽ mát mẻ hơn.

- Bạch Sư, vào bên trong chờ đi...

Trang Duệ đi ra lều thì thấy Tiểu Bạch Sư cũng đi theo, vì vậy mà lên tiếng phân phó, vì hẳn sợ nó sẽ quấy nhiễu đến những vị khách đang xem mao liêu của Dương Hạo. Trên đường đến đây, những vị khách đứng trên đường thấy bộ dạng to lớn của Tiểu Bạch Sư thì đều vội vàng tránh sang một bên nhường đường cho nhóm Trang Duệ.

Lão Tam và Chương Dung là một đôi lần đầu tiên được thấy nhiều nguyên thạch phi thúy, tuy không nhất định là bên trong nguyên thạch sẽ có phi thúy nhưng dù thế nào cũng có tỉ lệ xuất hiện phi thúy, nếu như chọn được nguyên thạch có phi thúy thì giá trị sẽ là xa xỉ. Ngày hôm qua Lão Tam đã nhồi nhét được khá nhiều kiến thức liên quan đến mao liêu phi thúy, lúc này hẳn cũng không quan tâm đến ánh nắng bên ngoài, nhanh chóng chui vào lồng đá xem xét.

Trang Duệ lúc này cũng có chút hưng phấn, lần này là tình huống lớn, bên tai liên tục vang lên những âm thanh trả giá lớn tiếng, giống như hẳn đưa thân vào trong chợ vậy, rất náo nhiệt. Phương thức giao dịch cổ lão này thật sự có sức quyến rũ của nó, làm cho Trang Duệ sinh ra kích thích và hưng phấn.

Xem mao liêu vào ban ngày tất nhiên sẽ không cần dùng đèn pin nhưng kính lúp thì vẫn rất cần thiết, vì có những khe nứt rất nhỏ trên mao liêu mà mắt thường không thể thấy được, nếu không dùng kính lúp thì thật sự không thể nào phát hiện ra được. Hơn nữa lần này Trang Duệ dùng kính lúp cũng có sự khác biệt, là một kính lúp có khung đồng, lớn như lòng bàn tay.

- Cậu Trang, lần này tôi đến đây mang theo những mao liêu có nguồn gốc từ công ty Bạch Bích bên Myanmar, đều là hàng tốt.

Dương Hạo tất nhiên biết rõ ai là “mèo thần tài” ỉnh, vì vậy hẳn cũng không đi theo vợ chồng Lão Tam mà đến sau lưng Trang Duệ nói.

- Công ty Bạch Bích của Myanmar?

Trang Duệ nghe thấy Dương Hạo nói như vậy thì dùng ánh mắt cẩn thận nhìn những mao liêu đặt trên mặt đất, chúng đều có màu vàng, khá thô ráp, hẳn cầm lên một khối mao liêu hơn mười cân, khẽ ma sát, cảm thấy rất ráp, rất nhon. Hơn nữa mao liêu có khổ lớn, rất giống như những mao liêu được sản xuất từ nhà máy Bạch Bích mà hẳn từng biết.

Từ ngày đến xem xét mao liêu trong kho hàng của ông chủ Tại, Trang Duệ sau đó khiêm tốn thỉnh giáo thầy Bành về không ít tri thức về các loại nguyên thạch phi thúy xuất phát từ Myanmar. Hẳn biết công ty

Bạch Bích có niên đại sản xuất nguyên thạch cả hai ba trăm năm, là nơi nổi tiếng sản xuất Lam Hoa Thủy, hơn nữa thỉnh thoảng còn cho ra những phẩm thúy xanh nhạt cực kỳ xa hoa. nguồn (.)

- Đây thật sự là mao liêu đến từ nhà máy Bạch Bích, nhưng những mao liêu của ông chủ ở chỗ này hình như có biểu hiện hơi kém thì phải?

Khi Trang Duệ đang xem xét khối mao liêu trong tay thì bên cạnh vang lên một âm thanh, Trang Duệ nhìn lại, là một người đàn ông trung niên khá gầy và đeo kính, người này đang ngồi trên mặt đất xem xét một khối mao liêu rất lớn rồi liên tục lắc đầu.

Trong quầy hàng của Dương Hạo cũng có bảy người đang xem mao liêu, sau khi nghe thấy vậy thì cũng đi đến, bọn họ cũng không phải những người chỉ đến xem nào nhiệt, nhưng ở những hội chợ giao dịch đấu giá mao liêu lớn như thế này, nếu nghe được những lời bình luận của người khác về mao liêu, như vậy sẽ có tác dụng gia tăng kinh nghiệm.

Khi thấy có nhiều người vây quanh thì người đàn ông trung niên đeo kính có hơi đắc ý, hần chỉ vào một khối mao liêu nặng cả hai trăm cân dưới chân rồi nói:

- Đây thật sự là những mao liêu có xuất xứ từ nhà máy Bạch Bích bên Myanmar, nhưng mọi người nhìn khối mao liêu này xem, chính giữa có một vết nứt khá lớn. Nếu ông chủ tiếp tục cắt xuống thì chúng ta có thể nhìn ra chút vấn đề, nhưng nó chỉ đến đó và ngừng, mà cũng không có màu xanh, như vậy tất cả nguy hiểm sẽ đổ lên đầu chúng ta.

Trang Duệ ngồi xổm xuống xem xét khối mao liêu kia, đây thật sự là mao liêu toàn đỏ, lớp vỏ màu vàng, chỉ là ở vị trí chính giữa có một khe nứt như ngón tay út, bộc lộ phần bị nứt dưới ánh sáng mặt trời, cũng không thấy bên trong có màu xanh.

Chỉ là khối mao liêu này bên ngoài có rất nhiều vết vân, điều này làm cho người ta thật sự nhìn không thấu. Bình thường có nhiều vân sẽ thường có màu xanh, nếu màu xanh liên kết lại liền kề một chút, như vậy sẽ là rất tốt, nhưng vết nứt kia quá lớn nhưng rủi ro lại cao, nếu tiếp tục cắt xuống và có màu xanh thì giá cả của nó sẽ là không thấp.

- Các vị, tôi là người kinh doanh mao liêu, tảng đá kia trời sinh là như vậy, bên trong có phẩm thúy hay không thì không ai có thể nói cho rõ ràng, đồ thạch lớn thì lợi nhuận sẽ cao.

Dương Hạo thấy mọi người nghị luận thì vội vàng giải thích.

- Dương huynh đệ, mao liêu này giá cả bao nhiêu?

Trang Duệ đứng người lên hỏi Dương Hạo, đám người bên cạnh cũng không tiếp tục ồn ào, vì lúc này nhiều người xem mao liêu nhưng cũng chỉ có một mình Trang Duệ hỏi giá với Dương Hạo mà thôi.

- Một trăm ngàn, mao liêu này có biểu hiện không tệ, ai cũng biết màu vân kia chính là lớp thể hiện ở vỏ bề ngoài của mao liêu có phẩm thúy, nếu không có vết nứt ở giữa thể này, chỉ sợ đây nhất định sẽ là một sản phẩm cho “thâm tiêu”.

Dương Hạo nói không sai, đồ thạch mao liêu thì điều thường có là rủi ro, đồng thời cũng có lợi nhuận khổng lồ. Khối mao liêu này có biểu hiện khá tốt, nếu như có thể cắt ra màu xanh, chỉ cần màu xanh này vừa phải, như vậy khối mao liêu một hai trăm kg cho ra một viên phẩm thúy như bàn tay là bình thường, như vậy sẽ là lợi nhuận lớn. Nhưng vết nứt kia xem như phá đi kết cấu của khối mao liêu, chỉ có thể biến nó thành phế liệu.

- Một trăm ngàn.

Trang Duệ trầm ngâm không nói, hần vừa rồi đã dùng linh khí xem xét khối mao liêu này và thấy rõ kết cấu bên trong, nó thật sự có phẩm thúy nhưng không phải chỗ vết nứt, cũng không phải là mặt sau của mao liêu, chính là một góc bên phải có phẩm thúy. Thứ phẩm thúy này có màu đỏ vui mắt, màu sắc thuần khiết nhưng độ trong suốt có hơi kém, nhưng độ lớn của nó là không nhỏ, chính giữa có một sợi đen trắng chia phẩm thúy làm hai phần, hợp lại thì độ lớn như quả bóng đá.

Dưới lớp vân bên ngoài cũng có chút lớp màu xanh, nhưng màu xanh cũng không hợp lại thành vùng rộng, giá trị không lớn.

Trang Duệ khẽ tính toán, phỉ thúy nếu không có màu xanh thì giá trị cũng không cao, chỉ là bình thường mà thôi, có thể tạo thành ngọc bội, vòng tay và những vật phẩm khác, đó là những sản phẩm chủ lực của các cửa hàng ngọc khí, cũng được tiêu thụ mạnh. Nếu hắc đồ thạch với giá một trăm ngàn, có thể bán phỉ thúy với giá một triệu rưỡi đến hai triệu.

- Có đồ thạch không?

Trang Duệ có chút do dự, nói thật là hắc đồ không quan tâm đến khối mao liêu này, hơn nữa hắc đồ cũng không biết, nếu chính mình mở khối mao liêu này ra, có người trả giá cao hơn để mua lại không?

- Lão Yêu, một trăm ngàn cũng không phải số ít, dù có phỉ thúy nếu không có giá một trăm ngàn cũng coi như lỗ.

Lão Tam thấy vậy thì chạy đến, khi thấy Trang Duệ có ý nghĩ mua lại thì không khỏi mở miệng khuyên nhủ. Hắc đồ cảm thấy vài tháng trước Trang Duệ khá may mắn, nhưng nhận thức của hắc đồ về phỉ thúy chỉ có hạn, chỉ là những vật phẩm từ vài chục đến vài trăm đồng bán trên lề đường mà thôi.

- Tam ca, cầu phú quý trong nguy hiểm, tôi sẽ đánh cược khối mao liêu có vân này sẽ có màu xanh. Dương huynh đệ, tôi sẽ mua khối mao liêu này, chúng ta chuyển khoản đi.

Lão Tam nói làm cho Trang Duệ càng hạ quyết tâm, vì dù muỗi có nhỏ cũng có thịt, khi mở ra bán phỉ thúy được một triệu thì mình cũng có lời.

Dương Hạo thấy vậy thì rất vui vẻ, khi định mở miệng trả lời thì người đàn ông trung niên ở bên cạnh không đồng ý, hắc đồ mở miệng nói:

- Đây tiểu huynh đệ, khối mao liêu này là tôi xem trước, cậu làm như vậy...

Dương Hạo ở bên cạnh tiếp lời:

- Mao liêu toàn đồ là minh tiêu, tất cả mọi người đều có thể ra giá.

Dương Hạo nói có ý tứ rất rõ ràng, đó là nếu anh muốn mua thì cũng có thể ra giá, nhưng chắc chắn phải cao hơn một trăm ngàn, có người cạnh tranh chính là tình huống mà hắc đồ tình nguyện được thấy.

- Đợi chút...Tôi xem xét lại.

Người đàn ông trung niên vừa rồi nói khối mao liêu không quá tốt rõ ràng có ý nghĩa mặc cả, lúc này Trang Duệ nói muốn mua thì hắc đồ ngồi xổm xuống xem lại hoa văn, sau đó nói với Dương Hạo:

- Khối mao liêu này có tính đánh cược khá lớn, tôi nhiều nhất cũng chỉ bỏ ra thêm năm chục ngàn, nếu vị huynh đệ kia ra giá cao hơn, sẽ để cho cậu ta lấy đi.

Người đàn ông trung niên nói như vậy làm cho ánh mắt mọi người tập trung đến trên người Trang Duệ, Lão Tam ở sau lưng liên tục dậm ngón tay vào hông Trang Duệ, để cho hắc đồ đừng mua. Trang Duệ cũng không nghĩ muốn nâng giá, hắc đồ do dự một chút rồi nói:

- Anh này nói rất đúng, tảng đá kia có tính rủi ro khá lớn, tôi cũng chỉ muốn bỏ ra một trăm ngàn để đánh cược, bây giờ anh ấy đã tăng giá thêm năm chục ngàn, tôi cũng không trả thêm.

Nếu viên phỉ thúy bên trong có màu xanh hoặc trắng thì Trang Duệ cũng dám trả giá lên gấp vài lần, nhưng vì nó có màu sắc lạ, hắc đồ cũng không biết giá cả của nó là thế nào, vì vậy cũng không có ý tiếp tục lên tiếng.

- Trang Duệ, cậu thật sự là dọa tôi, thiếu chút nữa cậu mua tảng đá vứt đi với giá một trăm ngàn, cậu bây giờ thật sự quá giàu có rồi.

Nhìn thấy Trang Duệ không ra giá thì Lão Tam và Chương Dung ở bên cạnh thở phào một hơi, Trang Duệ không khỏi có chút buồn cười, cặp đôi này có vẻ còn căng thẳng hơn cả mình. Nhưng hắc đồ cũng không nghĩ về tình huống vài tháng trước, chính mình cũng có suy nghĩ như vậy.

Dương Hạo có chút thất vọng, hắc đồ vốn trông cậy Trang Duệ sẽ nâng giá lên một chút, cũng không ngờ là Trang Duệ từ bỏ, nhưng hắc đồ vẫn rất cảm kích Trang Duệ, nếu không có Trang Duệ ra giá thì người đàn ông trung niên kia sẽ không mua, dù là mua thì cũng trả giá thấp hơn.

Hội chợ giao dịch đầu giá Bình Châu lần này cũng nhận được sự trợ giúp của tất cả các ngân hàng, cứ cách vài quầy lại có máy quét thẻ, nếu giá cả giao dịch tương đối lớn thì hai bên có thể chuyển khoản, vì vậy lúc này Dương Hạo và người đàn ông trung niên cùng nhau đi tiến hành chuyển khoản.

Chỉ một lát sau thì hai người quay về quầy hàng, Dương Hạo chỉ vào khối mao liêu vào hỏi người đàn ông trung niên:

- Tiên sinh, xin hỏi anh muốn mở đá tại hiện trường hay để tôi tìm người làm công tác vận chuyển? Nếu anh muốn mở đá thì chúng tôi có đầy đủ công cụ.

- Mở đá tại hiện trường...

Người đàn ông trung niên không giống như người kinh doanh ngọc khí, lại có chút hương vị của kẻ đồ thạch chuyên nghiệp, lúc này đám người vây quanh còn chưa tán đi, bây giờ nghe nói có người mở đá thì nhanh chóng kéo đến vây quanh.

191. Chương 191 : Tầng Đá Điện Cuồng (1).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 191: Tầng đá điên cuồng (1).

Nhóm Dịch: Tepga đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Sư Tầm

Không biết là ai hô lên bên này sẽ mở nguyên thạch, ngay sau đó đã có vài trăm người vây quanh, vì vậy mà quầy hàng của Dương Hạo bị vây quanh tứ phía, thậm chí đằng sau cũng có người liên tục chen tới, nếu không phải bảo vệ đến kịp thì quầy hàng của Dương Hạo cũng bị chen sập.

Cặp Lão Tam và Chương Dung vốn cùng Trang Duệ ở vòng trong cùng, vừa rồi thiếu chút nữa bị người ta chen ra ngoài. Đám người kia cũng không kính già yêu trẻ, nếu không phải là Trang Duệ và Lão Tam đủ mạnh mẽ cường tráng, chỉ sợ đã sớm bị chen đến góc nào rồi.

- Ông chủ, không biết ngài cắt để quan sát hay trực tiếp cắt ra?

Dương Hạo thấy cục diện đã được khống chế thì lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó xoay người hỏi người đàn ông trung niên kia.

- Ông chủ, tóm lại cậu phải giúp tôi di dời tầng đá sang phía bên kia...

Người đàn ông trung niên trả lời.

- Tất nhiên, tất nhiên...

Sau khi nghe được câu trả lời thuyết phục của người đàn ông trung niên, Dương Hạo gọi em họ của mình đến cùng người đàn ông trung niên khiêng khối đá hơn hai trăm cân đến bên cạnh máy cắt đá. Chỉ cần nhìn vào bộ dạng của người đàn ông trung niên thì giống như muốn trực tiếp cắt nguyên thạch, đánh cuộc là có thể có màu xanh hay không.

- Trang Duệ, phải thúy thật sự được lấy ra từ những khối đá như vậy sao?

Khi thấy đám người chung quanh trở nên cuồng nhiệt, Chương Dung tựa người lên người Lão Tam, sau đó lại hỏi Trang Duệ. Nàng thật sự không quá tin tưởng phải thúy sáng láng long lanh lại được lấy ra từ khối đá có hình thù xấu xí kia.

- Tất nhiên, cô chờ một lát sẽ biết, đồ thạch này thật sự rất ngiên, sau này cần xem chặt chòng cô mới được.

Trang Duệ cười đáp lời, hẳn biết rõ khối mao liêu kia có sinh ra phải thúy, người đàn ông trung niên kia mua lại với giá một trăm năm chục ngàn rõ ràng là kinh doanh có lời.

Khi Trang Duệ nói chuyện với Chương Dung và Lão Tam, ba người Dương Hạo bên kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng bên máy cắt đá.

Dương Hạo gác mao liêu lên giá cắt rồi lau mồ hôi hỏi người đàn ông trung niên:

- Ông chủ định tự mình cắt hay muốn tìm người chuyên nghiệp?

Trong hội chợ lần này có rất nhiều chuyên gia cắt đá, chuyên thay mặt khách hàng cắt mặt đá hoặc cắt đá lấy phỉ thúy, kinh nghiệm của bọn họ rất phong phú, nắm vững từng đường đao, chỉ cần có màu xanh sẽ dừng tay, tránh hư hại cho phỉ thúy bên trong, chỉ cần bỏ ra chút tiền ời bọn họ là được.

- Không cần, tôi tự mình ra tay, lát nữa tôi cắt đá cậu giúp dội nước lên là được.

Người đàn ông trung niên khoát tay áo nói, tỏ ý tự mình thao tác, chỉ cần nhìn bộ dạng thì thấy giống như chuyên gia đồ thạch, hẳn đi đến bên cạnh máy cắt.

Quầy hàng vốn ồn ào chợt tĩnh lặng lại, chỉ có phương xa vẫn còn truyền đến những âm thanh ầm ĩ, nhưng đám người chung quanh lúc nàu đã ngừng thở, hai mắt nhìn chăm chăm vào khối mao liêu bên dưới máy cắt.

- Lão Yêu, sao tôi cảm thấy có chút căng thẳng nhỉ? Tảng đá kia cũng đâu phải của chúng ta?

Âm thanh của Lão Tam chợt làm cho đám người chung quanh có vài ánh mắt bất mãn, giống như người đàn ông trung niên chưa cắt đá cũng vì sự quấy rối của hắn vậy. Thật ra đám người vây quanh đều có ý nghĩ như thế, giống như đánh bài vậy, ở một ván bài mà tiền cược đặt khá lớn, như vậy dù là người trong cuộc hay quần chúng cũng không kim lòng được phải thấy căng thẳng.

- Tam ca, đây chính là sức quyến rũ của đồ thạch, chỉ cần một lần cắt thì tảng đá hơn trăm ngàn sẽ có thể biến thành vô giá trị, đây là trò chơi đùa của những kẻ nhà giàu.

Trang Duệ dùng giọng nhàn nhạt nói với Lão Tam, nhưng hắn không ý thức được là mình cũng đã bước vào trò chơi như vậy.

Lúc mọi người lên tiếng thì người đàn ông trung niên còn đang liên tục quan sát mao liêu, vẻ mặt hắn khá căng thẳng, xem ra cửa một khối đá có giá một trăm năm chục ngàn cũng không phải rẻ. Năm phút sau người đàn ông trung niên mới đặt tay lên máy cửa, cuối cùng cũng chuẩn bị phá đá.

Khi răng cửa của máy ma xát với lớp đá, những âm thanh rào rào vang lên, tuy không thấy quá rõ tình huống bên trong nhưng ai đứng chung quanh cũng cảm thấy trái tim mình như treo lên, ánh mắt nhìn chăm chú vào vị trí máy cắt.

- Xẹt xẹt...

Người đàn ông trung niên chợt nhấc cửa lên, không còn âm thanh cắt đá, mọi người cho rằng hắn đã phát hiện ra màu tái bên trong, vì vậy mà cả đám có hơi động.

- Dội nước lên...

Người đàn ông trung niên phân phó một câu, sau đó Dương Hạo ở bên cạnh vội vàng dùng ô doa tưới lên tẩy sạch đá vụn. Người đàn ông trung niên lại khê đẩy những lớp đất vụn ra, sau đó ngồi chồm hổm xuống quan sát nhưng vẻ mặt thì không quá tốt đẹp.

Trang Duệ ở bên cạnh phải cười thầm, đối phương cắt xuống vết nứt thì nhất định là uống công, dù phân cách khối mao liêu thành hai phần cũng không thấy có sắc xanh.

- Hình như là cắt sập rồi.

- Đúng vậy, rủi ro quá lớn.

- Đừng nói vậy, chưa phá đá thì thần tiên cũng không thể nói chắc được, nói không chừng ở bên cạnh có sắc xanh thì sao?

Vô tình đám người đứng xem chung lại nhỏ to nghị luận, những người này đều là những thương nhân ngọc khí đến từ khắp nơi trong nước, bọn họ có thể nói là kinh nghiệm phong phú với đồ thạch, lúc này dùng bảy tác lười để nói ra cái nhìn của mình, nghĩ gì nói đó.

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa, tiếp tục mở đá rồi.

Người đàn ông trung niên tiếp tục đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng. Trang Duệ chợt phát hiện hai tay vốn rất vững vàng của người đàn ông trung niên kia đang cầm máy cắt cũng có chút run rẩy, rõ ràng vừa rồi đối phương đã nói khối mao liêu này có biểu hiện không tốt, nói không chừng bây giờ trong lòng đang hối hận.

Giống như có lẽ đã quyết định, người đàn ông trung niên cũng không do dự mà tiếp tục dùng sức, trực tiếp cắt xuống, khối mao liêu bị chia thành hai nửa.

- Ôi...

Tiếng thở dài lớn tiếng chợt vang lên, rõ ràng mao liêu đã bị cắt đôi nhưng vẫn không có màu xanh, bình thường thì những mao liêu đồ thạch sẽ không nứt quá sâu, nếu như cắt xuống mà không cho ra phi thủy, như vậy cơ bản đã bị phế, bây giờ tảng đá có biểu hiện như vậy thì xem như thua cuộc.

- Không thể nào, rõ ràng là không thể, mao liêu có lớp da vân hoa rõ ràng sao lại không có sắc xanh?

Người đàn ông trung niên thật sự không tin vào những gì xảy ra dưới mắt mình, lúc này hắn còn quên tắt máy cắt đá trong tay, trong miệng khê lẩm bẩm, hắn nhìn về phía mao liêu, thật sự là khó thể tin.

- Một trăm ngàn cứ như vậy mà mất đi sao?

Không chỉ là người đàn ông trung niên mà ngay cả Lão Tam ở bên cạnh cũng sợ ngây người, đây là khối đá có giá hơn một trăm năm chục ngàn, hai người bọn họ không ăn không uống mà chỉ cầm tiền lương thì cũng không có được nhiều tiền như vậy, lúc này mới vài phút qua đi nhưng mọi việc đã tan thành mây khói.

- Vẫn còn có thể đánh cuộc...

Trang Duệ khê hỏi.

- Còn có thể đánh cuộc sao? Khối nứt đã không có màu xanh, rõ ràng chỉ là phế liệu, ai có thể tình nguyện đánh cuộc?

Một người ở bên cạnh Trang Duệ lên tiếng, mà cũng có người gật đầu, đây là tính tàn khốc của đồ thạch, nếu có sắc xanh sẽ tăng giá cả trăm lần, nhưng nếu không có gì thì coi như không có giá trị.

Trang Duệ thật sự có chút xúc động nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn vào người đàn ông trung niên ở bên trong.

Lúc này người đàn ông trung niên cũng đã khôi phục tinh thần trở lại, mặt xám như tro tàn, hắn cúi người xuống, hầu như áp sát mắt vào bên vết cắt của mao liêu, cẩn thận quan sát tinh thể đá. Một lúc lâu sau hắn mới chán chường lắc đầu rồi đặt móng ngồi xuống đất.

- Những mao liêu có từng hoa vân vẫn nên tiếp tục cắt.

Dương Hạo ở bên cạnh khê nhắc nhở, nếu mao liêu đầu tiên mở ra ở đây thất bại, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn khả năng tiêu thụ của quầy hàng này.

Lời nói của Dương Hạo giống như nhắc nhở người đàn ông trung niên kia, người này đứng lên, cũng không cần r b đắc có mớ đ

đứ

Dương Hạo cho rằng Trang Duệ nói đùa, vì vậy mà có chút sốt ruột, hôm nay là ngày đầu tiên đổ thạch lại bán ra một mao liêu không tốt, chưa nói ảnh hưởng đến tâm lý khách mua hàng, thậm chí còn là một điềm báo xấu.

- Tôi nào rảnh rỗi để chơi đùa với anh? Tôi đã mua lại khối mao liêu này, tất nhiên sẽ phải mở ra xem, tôi có nhiều tiền, bỏ ra mười ngàn để cắt chơi cũng không là vấn đề.

Trang Duệ tức giận trả lời, hắn cũng không biết những người kia sao lại cứ khẳng khẳng khối mao liêu này không thể nào cho ra phỉ thúy?

- Được, muốn cắt thì cắt, chỉ là động tĩnh nên nhỏ một chút thôi.

Dương Hạo thấy Trang Duệ có ý định thì cũng không thể làm gì hơn, hắn nói Trang Duệ làm khê một chút, dĩ nhiên là sợ người ta lại vây đến xem và không cho ra phỉ thúy, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc kinh doanh của hắn.

- Được, chúng ta cắt đá, Tam ca, anh điện thoại cho nhóm anh Vĩ, bảo bọn họ đến quây mười ba, chúng ta chuẩn bị cắt đá.

Trang Duệ lật khối mao liêu xem xét, sau đó hắn nói với Lão Tam, để gọi nhóm Dương Vĩ đến. Sau đó hắn ôm khối đá nặng vài chục cân lên bàn cắt đá.

Năm phút sau thì Dương Vĩ, Nhạc Kinh và Lão Tứ đã cùng nhau đi đến, Nhạc Kinh còn cầm theo một khối mao liêu to như nắm tay, khi thấy Trang Duệ thì nói:

- Lão Yêu, tôi mua một khối mao liêu, cậu thấy thế nào?

193. Chương 193 : Tầng Đá Diên Cuồng (tiếp)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 193: Tầng đá diên cuồng (tiếp)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Bao nhiêu tiền?

Trang Duệ vừa hỏi vừa tiếp nhận mao liêu, nó chỉ vào khoảng ba năm cân mà thôi.

- Ha ha, ba trăm đồng, nghe cậu nói không mua những món xa hoa, vì vậy mới mua nó. Thế nào, bên trong có phỉ thúy không?

Nhạc Kinh dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trang Duệ.

- À, Nhị ca, vừa rồi ở bên này có người cắt một khối mao liêu giá một trăm năm chục ngàn mà chỉ cho ra phỉ thúy có giá bảy tám chục ngàn, bồi thường hơn một nửa, vì vậy anh cũng dừng nên ôm hy vọng với thứ này.

Trang Duệ vừa nói vừa dùng linh khí nhìn mao liêu, không có màu xanh, chỉ là một khối khoáng thạch bình thường, nhưng hắn không muốn đả kích tính tích cực của Nhạc Kinh, chỉ có thể khê nói như vậy mà thôi.

- Lão Yêu, ý của cậu là bên trong tầng đá kia không có gì cả phải không?

Lão Nhị vừa nghe Trang Duệ nói như vậy thì vẻ mặt chợt trở nên khổ sở.

- Có hay không cũng không dám nói, Nhị ca, bên kia có máy cắt đá, anh đặt lên cắt một nhát không phải là sẽ xong sao?

Trang Duệ cười trả lời, một khối mao liêu mà Lão Nhị mua với giá một trăm đồng thì thật sự khó thể nào có phỉ thúy được.

- Cắt thì cắt, không phải chỉ là vài trăm đồng sao?

Nhạc Kinh không phục mà đoạt lấy mao liêu từ trong tay Trang Duệ, sau đó đi đi về phía dụng cụ cắt đá.

- Nay, thứ này có vẻ thua còn nhanh hơn cả đánh bài nữa.

Được Trang Duệ chỉ bảo, Lão Nhị cũng căn bản không quan tâm gì cả mà vung máy lên cắt đôi khối đá, thật sự không có gì bên trong cả.

- Nhị ca, anh đứng tránh một chút, tôi cũng muốn cắt khối đá này.

Trang Duệ vỗ vào vai Lão Nhị, để cho đối phương đứng tránh ra.

- Đứng rồi, Lão Yêu, cậu không cho chúng tôi mua mao liêu với giá cả đắt tiền, cậu lại vung tay mua một khối mao liêu với giá hơn mười ngàn, cũng còn chưa được mọi người đồng ý đấy nhé?

Chuyện Trang Duệ mua mao liêu vừa rồi thì Lão Tam cũng đã nói qua với nhóm Dương Vĩ, vì vậy lúc này bọn họ bắt đầu phản nản vì lúc này cắt đá Trang Duệ không gọi điện thoại thông báo.

- Tôi chính là người chủ sự của quỹ đồ thạch, nếu muốn mua mao liêu còn phải xin chỉ thị của các anh sao? Nhị ca, không bằng tôi tặng vị trí đứng đầu cho anh, thế nào?

Trang Duệ dùng giọng đùa giỡn nói.

- Thôi đi, một quỹ chỉ có giá năm chục ngàn, anh đây cũng chướng mắt. Được rồi, cậu cắt đá đi, theo như quy ước của chúng ta trước đó, nếu có gì sai sót thì cậu là người bồi thường, dù sao cũng là tiền của cậu.

Lão Nhị cũng không quan tâm đến vấn đề của Trang Duệ, hắn đã làm tiểu lãnh đạo một năm, dù nói như thế nào cũng là có lý.

Trang Duệ sau khi đặt cố định khối mao liêu, sau đó hắn suy nghĩ một lát, lại dùng giọng nghiêm túc nói:

- Đứng, các vị đại ca, nói từ không hay trước, chúng ta xem như cùng mua khối mao liêu này, có lời thì ai cũng có phần, nếu không tôi cũng không chịu.

Tuy năm anh em có cảm tình rất tốt nhưng những năm nay vì tiền tài mà cha con phản bội, anh em đánh nhau... Là rất nhiều, Trang Duệ nói ra lời này cũng chỉ là không nghĩ lát nữa cắt ra phỉ thúy thì ai cũng có chút vướng mắc, mình cũng khó chia đều.

Nhạc Kinh thật sự không hài lòng vì yêu cầu của Trang Duệ, hắn lập tức nói:

- Được rồi, Lão Yêu, tôi nói mà cậu cứ tưởng thật, nếu trong khối đá này không có gì, như vậy tất cả cứ tính cho Nhị ca.

- Hì hì, chỉ sợ các huynh đệ cũng không đồng ý.

Những huynh đệ này cũng không quan tâm đến vấn đề về tiền bạc, Trang Duệ yên lòng, hắn xách máy mài lên, chuẩn bị cắt đá. Khối mao liêu này chỉ cần cắt bỏ một lớp nhỏ bên ngoài thì sẽ cơ bản là gặp phỉ thúy, nếu cắt sâu thì coi như phá hư phỉ thúy, chỉ có thể cắt một chút để cho ra màu xanh mà thôi.

Bây giờ mới chỉ là hai tiếng sau khi khai mạc hội chợ đồ thạch, nhưng đến lúc này thì số người hỏi giá cũng khá nhiều nhưng cũng không mua bán nhiều, cũng có vài người đang mở đá, vận may chỉ như người đàn ông trung niên lúc này, đều không có phỉ thúy. Vì vậy lúc này Trang Duệ muốn mở đá, cũng có không ít người vây lại xem.

- Tiểu huynh đệ, khối mao liêu của cậu đã từng được cắt, hai cửa sổ hai bên đều không có sắc xanh, trên cơ bản chính là phế liệu, như vậy còn đáng giá cắt ra sao?

Trong đám người có không ít cao thủ đồ thạch, lúc này có một vị hơn năm mươi tuổi đứng bên cạnh máy cắt đá đưa ra nghi vấn của mình.

- Ha ha, lão tiên sinh, chúng tôi chẳng qua chỉ mua mao liêu của người ta cắt hỏng để luyện tập, dù sao cũng không đáng vài đồng tiền.

Trang Duệ thuận miệng đáp.

Ông lão nghe thấy như vậy thì vẻ mặt có chút thất vọng, chuẩn bị lui ra ngoài thì phát hiện phía sau đầy người, không biết phải làm sao, vì vậy chỉ có thể chờ Trang Duệ cắt đá xong mới có thể đi ra được.

- Đúng vậy, lãng phí thời gian của chúng tôi. nguồn (.)

Đám người vây quanh chợt mở miệng nói.

194. Chương 194 : Tảng Đá Diên Cuồng (tiếp)

Hoàng Kim Đồng truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Tác giả: Đả Nhân xem tại

Chương 194: Tảng đá diên cuồng (tiếp)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Huynh đệ tôi cũng không gọi mọi người đến xem...

Trang Duệ không có phản ứng với những người này, hắn mở máy cắt, sau đó cắt một lớp đá mỏng ở phía mặt ngoài.

Trang Duệ cũng không cắt sâu, chỉ mở một cửa sổ như lòng bàn tay, sau đó đi vào chậm rãi, vì hắn biết rõ ở biên giới với phi thúy sẽ xuất hiện một tầng sương trắng.

Sau khi được mọi người truyền miệng thì đám người vây quanh cũng biết đó chỉ là một khối mao liêu phế liệu, bọn họ đều thật sự mất kiên nhẫn. Những người đổ thạch chân chính đã bỏ đi, những người còn lại cũng chỉ muốn tăng thêm chút kiến thức, căn bản không coi trọng vấn đề.

Trang Duệ có động tác cắt đá rất chậm, mỗi lần chỉ cắt vào một centimet, sau đó dùng nước rửa sạch, đến khi rửa lần thứ ba thì xuất hiện những tinh thể sương trắng.

- Ủa, xuất hiện sương rồi.

Vẫn là người đàn ông hơn năm mươi lên tiếng, khi thấy sương trắng thì cũng không quan tâm đến đá mài trong tay Trang Duệ vẫn còn hoạt động mà đưa đầu đến nhìn thật kỹ.

- Rất tốt, tiểu tử, tiếp tục đi, cứ như vậy thì rất có thể sẽ cho ra sắc xanh.

Ông lão nhìn vài phút rồi nghiêm mặt nói với Trang Duệ.

Mọi người đều biết những mao liêu chính thức có phi thúy thì bên ngoài có một lớp da bao bọc, dưới lớp da chính là một lớp mây, dưới mây mới là phi thúy. Bình thường thì mao liêu có mây cũng cách không xa sắc xanh bên trong, tất nhiên cũng không phải tất cả mao liêu đều có sương hay mây, cũng không nhất định sẽ có sắc xanh, đây là kinh nghiệm của tiền nhân, nhưng nếu có mây thì tỉ lệ có phi thúy sẽ là rất lớn.

- Đây là gia, mây kia có biểu hiện thế nào?

Lúc này tin đồn cắt ra mây cũng đã truyền vào trong đám người, những âm thanh ầm ĩ trước đó đã không còn, bọn họ đều là người trong nghề, tất nhiên biết rõ lớp mây kia đại biểu cho thứ gì, vì vậy mà đằng sau có người nóng tính đã phải hô lên.

- Trong mây trắng có chút sắc xanh, phía dưới chắc chắn có phi thúy, hơn nữa màu sắc sẽ không tồi, tiểu tử, xem như cậu đổ thạch trắng.

Tuy Trang Duệ còn chưa cắt ra sắc xanh nhưng ông lão kia vẫn có thể nói được chín phần bên trong có phi thúy, Trang Duệ cũng thầm bội phục đối phương. Vì khối mao liêu này thật sự có phi thúy, phi thúy bên trong cũng có màu sắc rất tốt, rất đậm màu và sắc sỡ.

- Tiểu huynh đệ, nghe nói cậu mua khối mao liêu kia với giá mười ngàn đồng, tôi ra giá một trăm ngàn, cậu có bán không?

- Với một câu của ông chủ Tề thì mao liêu này cũng không chỉ dừng lại cái giá một trăm ngàn, tiểu huynh đệ, tôi ra giá một trăm năm chục ngàn, cậu thấy thế nào?

Ông lão vừa rồi giống như khá có uy vọng trong vòng quan hệ đồ thạch, vô tình lúc này mọi người bắt đầu nghị luận, trong mây có sắc xanh nên đã có người trả giá với Trang Duệ. Tất nhiên bọn họ đều có ý muốn chiếm tiện nghi, vì chỉ cần cắt ra có màu xanh thì giá cả sẽ tăng vọt lên ngay lập tức.

- Hì hì, Lão Tam, có cần đại ca véo nữa không?

- Thôi khỏi, xem như kiến thức của tôi hạn hẹp.

Lão Tam đẩy cánh tay của Dương Vĩ ra rồi nói.

Trong những huynh đệ của Trang Duệ thì gia cảnh của Dương Vĩ không cần phải nói, tuy quần áo rất nghiêm nhưng vài triệu cũng không là vấn đề. Còn Lão Tứ, người này đang chạy Ferrari, tất nhiên sẽ không quan tâm đến chút tiền như vậy, chỉ có Nhạc Kinh và Lão Tam là hơi căng mà thôi, vì vậy mà tình huống chấn động của bọn họ là lớn nhất.

Biểu hiện của Nhạc Kinh thật sự là mạnh hơn Lão Tam rất nhiều, hẳn dù thật sự rung động nhưng trường bối trong nhà cũng không yếu, hơn nữa hẳn trước nay cũng chưa thiếu tiền. Nhưng hẳn thấy một tảng đá vứt đi bây giờ có giá cả đắt đỏ như vậy, cũng không khỏi cảm thấy cực kỳ tò mò.

Dương Hạo đột phát càng thu hút đến nhiều thương nhân ngọc khí, tình huống đấu giá càng thêm căng thẳng.

Tuy khối phỉ thúy kia không tính là xa hoa, nhưng người Trung Quốc có ấn tượng rất trực quan với phỉ thúy, chỉ cần là màu xanh sẽ được hoan nghênh. Khối phỉ thúy này có màu xanh dương, phân bố màu sắc khá đều, dù là làm vòng tay hay trang sức thì đều có giá trị chủ lực, cho nên những thương nhân ngọc khí kia sẽ không bỏ qua, tất nhiên giá cả cũng tăng dần.

- Hai triệu chín trăm năm chục ngàn.

Người đàn ông trung niên trắng trẻo mập mập lúc này giống như một dân cờ bạc, hẳn mặt đỏ tía tai nâng giá.

Nếu xét đúng thực chất thì giá cả của khối phỉ thúy kia đã đến đỉnh, dù sao thì màu xanh dương cũng không phải loại cực tốt, tuy có thể bán với giá tốt một chút nhưng lúc này người ta tiêu phí cũng có hạn.

Sau khi người đàn ông trung niên mập mập trắng trẻo ra giá thì nơi đây có chút yên ắng, mọi người đều tính toán ích lợi trước mắt, để xem có nên mua lại khối phỉ thúy kia hay không. Lợi nhuận ít một chút cũng không sao, nhưng nếu phải lỗ thì sẽ chẳng ai ra tay.

Lúc này ở đây có hai mươi người đấu giá với nhau, từ khi lên đến hai triệu sáu trăm ngàn thì mỗi lần chỉ tăng lên mười ngàn, nhưng tên mập kia lại hét giá hai triệu chín trăm năm chục ngàn, xem ra đã tiến vào tình thế bất buộc phải mua khối phỉ thúy của Trang Duệ.

Khi thấy không có ai tiếp tục ra giá, Trang Duệ chuẩn bị đồng ý thì Tề lão này giờ đang ngồi xem phỉ thúy chợt đứng lên duỗi ba ngón tay rồi thản nhiên nói:

- Tôi ra giá ba triệu.

Sau khi nghe Tề lão báo giá thì vẻ mặt không nếp nhăn của tên mập chợt biến thành giống như mướp đắng, hẳn nói với Tề lão:

- Tề lão ca, anh ra giá có hơi cao, cũng không cho tiểu đệ ra tay một lần.

- Cậu Hàn, vừa rồi tôi đã nhìn kỹ, khối phỉ thúy này nếu thật sự ra tay thì có thể làm ra được ba mươi cái vòng tay, cộng thêm nhiều mặt trang sức, cũng hơn ba triệu, cậu cũng không phải không biết, bây giờ hàng tồn trong kho của tôi cũng không nhiều.

Tề lão vừa rồi ngồi chồm hổm trên đất đã tính toán xem khối phỉ thúy kia điều khắc được bao nhiêu vật phẩm, với tài nghệ của lão mà mua lại với giá ba triệu thì lợi nhuận cũng không quá lớn.

- Được, anh Tề, tôi không bàn cãi với anh, tôi mua với giá hai triệu chín trăm năm chục ngàn đã là chịu thiệt thòi, vì vậy chỉ có thể nhường lại cho anh.

Ông chủ Hàn kia cười khỏ một tiếng, cũng không tiếp tục ra giá.

- Lão Yêu, ông lão kia không phải nói phỉ thúy này làm ra trang sức có thể bán hơn giá ba triệu sao? Thế nào tên họ Hàn kia lại nói hai triệu chín trăm năm chục ngàn thì đã lỗ?

Dương Vĩ dùng tay đung vào Trang Duệ rồi khẽ hỏi.

- Anh Vĩ, sao anh không hỏi ông lão kia xem, tôi làm sao biết được.

Trang Duệ nào biết bên trong có chuyện gì, đối với hắn thì bán như vậy cũng là quá hợp giá rồi.

Dương Hạo ở bên cạnh lại lên tiếng:

- Tề lão là người có tay nghề, là truyền nhân của nghề chạm trổ Dương Châu chính tông, chỉ một bậc thầy như vậy mới có thể chế tác được khối phỉ thúy này và tìm được lợi ích lớn nhất, người bình thường mà muốn tạo hình khối phỉ thúy này cũng sẽ có chút hao tổn.

- Ông chủ Tề ra giá ba triệu thật sự làm cho đám thương nhân chấn động, bọn họ đều đã xem xét khối phỉ thúy kia, đều thấy nếu tự mình mua lại và chế thành thành phẩm thì chỉ có thể bán được giá ba triệu mà thôi. Vì vậy mà ba năm phút sau cũng không còn ai tiếp tục ra giá.

Đổ thạch đã xong, phỉ thúy cũng đã bán đi, Trang Duệ cùng Tề lão đi chuyển khoản thì những người vây quanh quầy hàng của Dương Hạo cũng tản đi, nhưng có rất nhiều người đến quầy của Dương Hạo mua mao liêu, đây cũng là chỗ tốt khi đổ thạch thành công.

Nhưng chỗ cắt đá vẫn còn đứng hai người, một là người đàn ông trung niên cao gầy mà lúc đầu bỏ ra một trăm năm chục ngàn để mua mao liêu toàn đồ, biểu hiện của hắn là cực kỳ khó nói nên lời, cũng không biết là nên khóc hay cười. Người còn lại chính là vị thương nhân mua hai khối mao liêu được cắt ra có màu xanh, bọn họ ngậy người, một lúc lâu sau mới rời khỏi nơi này.

Sau khi Trang Duệ mở ra phỉ thúy thì Chương Dung luôn thấy hai người kia có biểu hiện cực kỳ ảm đạm, nàng có chút không đành lòng nói:

- Chồng, hai người kia bị đá kích như vậy có phát điên không?

- Anh cũng không biết.

Lão Tam thật sự không dám trả lời, vấn đề này nếu thật sự đặt lên người hắn, sợ rằng cũng bị kích thích mà nổi điên.

Dương Hạo lúc này đi đến chào hàng các vị thương nhân mao liêu, hắn biết rõ nhóm người này là bạn của Trang Duệ, vì vậy chỉ để lại em họ là Dương Tuấn ở lại mà thôi.

Sau khi nghe được lời của Chương Dung thì Dương Tuấn đứng ở bên cạnh nhếch mép cười nói:

- Chắc chắn sẽ không, cũng không đáng là bao, chỉ hơn một trăm ngàn mà thôi, chỉ cần người kia đánh cuộc thắng một lần thì sẽ thu về số tiền đã mất. Nhưng đổ thạch thật sự rất rủi ro, nếu ánh mắt không tốt, vậy may không đến, chỉ sợ sẽ tay trắng.

Dương Tuấn tuy tuổi tác không lớn nhưng lại có xuất thân trong gia tộc thế gia ngọc thạch, ánh mắt tất nhiên phải cao. Trong vòng quan hệ đổ thạch thì thường tốt khoe xấu che, chính Dương Tuấn hiểu rất rõ, đám người táng gia bại sản vì đổ thạch thật sự nhiều hơn đám người phát lên sau một đêm rất nhiều lần.

Dương Tuấn lúc này cũng căn bản chịu phục Trang Duệ, anh mình nói không sai, đây tuyệt đối là “mèo thần tài”, ngay cả mua khối mao liêu phế liệu cũng có thể mở ra phỉ thúy bán với giá ba triệu, xem ra chuyện ở Nam Kinh mở ra phỉ thúy hơn hai chục triệu là chuyện có thật.

- Đây, các anh đều đứng đây như cột điện, không thấy nóng sao?

Trang Duệ đi về, khối phỉ thúy đã không còn, có lẽ sau khi trả tiền thì đã bị Tề lão mang đi.

- Tiểu tử thôi, chia tiền mau, các huynh đệ, tiến lên cướp.

Dương Vĩ ra lệnh một tiếng, bốn anh em vây quanh Trang Duệ như sói như hổ, dùng tay lột túi tiền của Trang Duệ ra vài lần.

- Đây, đừng bóp chứ, ai lại giấu tiền chỗ đó...

Không biết là kẻ nào cầm tay vào túi quần của Trang Duệ, lại dùng sức hơi mạnh, trực tiếp bóp vào “tiểu đệ” của hắn.

- Đi vào trong lều, ở đây không thấy nóng sao?

Sau khi vui đùa ẩm ỉ một lúc, Trang Duệ đi đầu vào trong lều, Dương Tuấn không biết lại lấy dưa hấu từ đâu ra để mời mọi người, lúc này bọn họ đã phơi nắng khá lâu, tất nhiên sẽ rất khát, vì vậy nhanh chóng cắn nuốt.

- Ba triệu, có sáu phần, mỗi người năm trăm ngàn, mỗi người một thẻ, mật mã là 123456, không có ký danh, chỉ cần mọi người đến ngân hàng chuyển sang tài khoản của mình là được.

Trang Duệ chùi nước dưa hấu dính bên mép rồi lấy ra thẻ lưu trữ của ngân hàng đặt lên mặt bàn.

Ai cũng có chút hưng phấn, nhưng không ai đưa tay lên lấy thẻ, vì bọn họ cảm thấy phân phối như vậy là không công bằng, vì mở ra phi thủy đều là công lao của Trang Duệ.

Lão Tam trầm mặc một lúc rồi mở miệng hỏi:

- Lão Yêu, chúng ta không phải có năm người sao? Cậu làm sáu thẻ làm gì? Nhưng như vậy cũng tốt, cậu cầm hai phần, mỗi người chúng tôi lấy một phần.

Đám người Dương Vĩ liên tục gật đầu, đều tỏ ra đồng ý, trước đó mọi người chỉ nói giỡn mà thôi, ai cũng không cho là thật. Vài triệu cũng không phải nhỏ nhưng cũng không ít, vì những gia đình bình thường sợ rằng cả đời cũng khó có được số tiền như vậy, đám người Dương Vĩ tất nhiên sẽ không muốn vì chút tiền mà ảnh hưởng đến tình cảm anh em.

Trang Duệ cũng không có phản ứng với Lão Tam, hẩn nhìn về phía Chương Dung rồi nói:

- Chị dâu, cậu quay về phải dạy bảo lại Tam ca, anh ấy rõ ràng không coi chị ra gì, chúng ta có sáu người mà anh ấy lại tính thiếu chị, chắc chắn, việc này...

Lão Tam nghe được lời của Trang Duệ thì chợt hiểu ra, hẩn vội vàng mở miệng nói:

- Trang Duệ, như vậy là không phù hợp, thật sự không phù hợp, chúng tôi lấy tiền cũng cảm thấy hổ thẹn, không được, tuyệt đối không được.

- Tam ca, đừng chối từ nữa, đây là những gì tôi đã nói trước đó, hơn nữa anh và chị dâu dư dả một chút sẽ không phạm sai lầm trong công tác, còn có Nhị ca, đến lúc tôi đến Bắc Kinh còn cần anh quan tâm.

Trang Duệ cũng không đợi Lão Tam tiếp tục nói nhiều, hẩn cầm lấy hai tấm thẻ đẩy vào tay Lão Tam, vì hẩn còn có món phi thủy khác, lúc này đưa một triệu cho Lão Tam mới là phù hợp.

196. Chương 196 : Tặng Đá Điện Cuồng(6).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 196: Tặng đá điện cuồng(6).

Dịch: Masta4ever

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

Tuy hai tấm thẻ không quá nặng nhưng ở trên tay Lão Tam lại giống như có thiên quân, làm hẩn thật sự không thở nổi, hẩn biết rõ Trang Duệ quan tâm đến mình, nhưng phần nhân tình này là quá nặng rồi.

- Được rồi, Lão Tam, đã đưa thì cậu cứ cầm, đừng tiếp tục làm kiêu nữa, Lão Yêu bây giờ là đại tư bản, nghe nói còn mở Ngao viên và xưởng sửa chữa xe hơi, đừng khách khí với cậu ấy. À, sau này sinh một đứa trẻ mập mạp cho các anh đây làm cha nuôi nhé?

Nhạc Kinh thấy vành mắt Lão Tam có hơi đỏ lên giống như muốn động cảm tình thì vội vàng cầm lấy một tấm thẻ rồi khoa trương nhét vào trong túi, sau đó còn nhìn quanh quanh vài lần, giống như đề phòng sợ bị cướp, điều này làm ọi người cười ha ha, vì thế mà bầu không khí ngưng trọng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Thật ra cũng không trách được Lão Tam kích động, lần đầu tiên khi Trang Duệ có được ba triệu rưỡi thì biểu hiện cũng không mạnh hơn Lão Tam là bao nhiêu, cảm giác đó thật sự giống như trúng xổ số, có cảm giác giống như một ngôi sao trên trời rơi xuống đầu mình vậy.

- Cậu Trang, sao lại ngồi đây rồi?

Khi đám người Trang Duệ đang ăn dưa hấu thì một âm thanh chột vang lên.

- Hi, anh Mã, anh cũng đến rồi à? Thu hoạch thế nào rồi?

Trang Duệ nhìn lại, tên mập lúc này đang vã mồ hôi mang theo cô gái trẻ đi vào lều, trên người thật sự là sũng mồ hôi.

Tên mập đi vào cũng không khách khí mà lấy dưa hấu ra ăn, sau đó đưa cho Yến Tử một miếng, sau khi ăn xong thì lau miệng nói:

- Khỏi phải nói, hôm nay thật sự không may, vị chuyên gia đồ thạch đêm qua không biết ăn phải thứ gì mà sáng sớm hôm nay bị tiêu chảy, không còn cách nào khác chỉ có thể đưa đến bệnh viện truyền nước, còn tôi thì đi dạo một vòng.

Những mao liêu tốt đều được coi là “thâm tiêu”, hội chợ có ba ngày thâm tiêu, tên mập cũng không quá nóng nảy, qua hôm nay còn hai ngày nữa, hẳn chủ yếu đặt tiền ở mao liêu thâm tiêu, vì nó là các mao liêu được “mở cửa sổ” và có biểu hiện tốt, thích hợp dùng để trữ hàng.

- Với ánh mắt của anh Mã, còn cần phải mang theo chuyên gia làm gì, tự mình xem xét chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Trang Duệ biết ánh mắt của tên mập là cực cao, vì vậy mới nói như thế.

- Cậu Trang, mỗi ngành đều có sự chuyên biệt, một người mập như tôi nếu nhìn sai thì thật sự là có hại.

Tên mập nói ra lời này cũng không sai, trước kia hẳn chơi đồ cổ có thể nhìn vào biểu hiện của đám người tham gia đấu giá để biết thật giả thế nào, nhưng mao liêu này dù là người trong nghề cũng không thể chắc chắn mười phần sẽ có phỉ thúy, cho nên tên mập cũng không thể tự mình gắng gượng được.

- Đúng rồi, cậu trang, đây là quầy số mười ba phải không? Tôi vừa đến thì nghe nói ở đây có người đồ thạch thắng, lúc này mới chạy đến xem, tình huống là thế nào? Giới thiệu cho tôi biết với?

Tên mập nói mfa ánh mắt nhìn qua những tấm card ngân hàng trên bàn, sau đó nhìn biểu hiện của Trang Duệ, cuối cùng hẳn trợn trừng mắt nói:

- Cậu Trang, chẳng lẽ...Chẳng lẽ người đồ thạch thắng vừa rồi lại là cậu?

Trang Duệ cười khổ một cái rồi nói:

- Thật sự đúng là tôi, nhưng cũng không lời quá nhiều, tổng cộng chỉ ba triệu, cũng không thể lọt vào mắt của anh Mã được.

- Này tiểu tử, sao cậu lại may mắn như vậy? Không được, cậu phải chọn cho tôi một khối mao liêu mới được.

Tên mập đảo mắt đánh giá Trang Duệ từ trên xuống dưới, thật sự làm cho Trang Duệ có chút khúc mắc, dù là ai thì cũng có bí mật, tóm lại là sợ người ta nhìn ra, vì vậy hẳn vội vàng nói:

- Anh Mã, tôi chọn mao liêu cho anh cũng không có vấn đề, nhưng nếu không có gì thì anh cũng phải chấp nhận đấy nhé?

- Cũng được, với chuỗi hạt thiên châu của Phật sống trên tay cậu, muốn thua cũng khó.

Tên mập nói ra lời này thật sự làm cho Trang Duệ thở dài một hơi, xem ra người quen đều quy vận may của hẳn cho chuỗi hạt thiên châu.

Khi Trang Duệ nói chuyện phiếm với tên mập họ Mã thì không chú ý ở cách quầy mười ba không xa có một cặp mắt ác độc đang nhìn chằm chằm vào mình, trong ánh mắt đó còn có chút khó tin.

Hứa Vĩ vừa rồi nghe thấy tiếng pháo nổ thì chạy đến, tuy vào hơi trễ nhưng vẫn thấy tình huống Trang Duệ và Tề lão mua bán phi thúy, sau đó hỏi thăm người bên cạnh mới biết Trang Duệ chỉ mất mười ngàn để đổ thạch ra phi thúy. Điều này làm Hứa Vĩ nhớ đến đợt đổ thạch thua ba triệu ở Nam Kinh, hẳn càng thêm oán hận.

- Con bà nó, tên Đại Bư kia làm ăn không ra hồn, tên kia nào có giống như bị thương?

Hứa Vĩ thầm oán giận.

Đứng bên cạnh Hứa Vĩ còn có hai người, một ông lão hơn sáu mươi, đây là chuyên gia đổ thạch mà gia tộc của hắn cử đến tham gia hội chợ Bình Châu, người còn lại là một ông lão cũng hơn sáu mươi, mái tóc hoa râm, mặc áo quần luyện công màu trắng, hai mắt nhìn quanh mang theo khí thế khó tả, có lẽ là một người thành danh.

- Đi thôi, đến quầy hàng có người vừa đổ thạch thành công xem thế nào, thầy Triệu, lần này kính nhờ anh.

Ông lão mặc áo quần luyện công dùng giọng nhàn nhạt nói một câu, sau đó dẫn đầu nhóm người đi về phía Trang Duệ.

Ông lão kia chính là người cầm lái của công ty châu báu Hứa Thị, đại bản doanh của công ty đặt ở Nghiễm Châu, vốn là người khác đến tham gia hội chợ, nhưng ngày hôm qua Hứa Chấn Đông nhận được vài cuộc điện thoại, yêu cầu ngưng cung cấp nguyên liệu, hơn nữa lại không nói rõ nguyên nhân.

Vài tháng trước công ty châu báu Hứa Thị đến đấu giá phi thúy ở Myanmar cũng về tay không, bỏ ra hơn vài chục triệu để mua nguyên liệu nhưng cũng chỉ lấy được thành phẩm hơn vài chục triệu, đây là một đả kích rất lớn với công ty, vì thế có thể nói Hứa Vĩ mất ba triệu đổ thạch ở Nam Kinh cũng căn bản không tính là gì.

Công ty tổn thất khá nặng ở Myanmar, hơn nữa nguồn cung cấp nguyên liệu trong nước cũng hủy hợp đồng, vì vậy mà công ty rơi vào tình cảnh túng quẫn, vì thế Hứa Chấn Đông mới tự mình ra mặt, hy vọng sẽ có thể thu mua được phi thúy tốt ở hội chợ Bình Châu, để cứu hỏa vào lúc nguy cấp.

Hứa Vĩ là cháu ruột của Hứa Chấn Đông, dù hắn vừa về nước không lâu, dù trong thời gian nửa năm qua đã làm ra không ít chuyện, nhưng Hứa Chấn Đông vẫn ký thác vào hắn kỳ vọng rất cao. Lão đưa hắn đến Tây Bắc cũng vì muốn rèn luyện, cho nên lần này đưa đến hội chợ đổ thạch, muốn hắn tiếp xúc những tri thức và các đồng môn chuyên nghiệp trong ngành ngọc thạch.

- Ủa, Hứa Vĩ, sao còn chưa đi?

Hứa Chấn Đông đi ra ngoài bảy thước, khi lão quay đầu nhìn lại thì thấy Hứa Vĩ vẫn còn đứng yên tại chỗ, vì vậy mà không khỏi nhíu mày.

- À, cháu đến đây bác.

Hứa Vĩ thật sự không muốn đến quầy hàng số mười ba, vì như vậy hắn sẽ đối diện với Trang Duệ, dù khi Đại Bư ra tay thì hắn cũng không xuất hiện, nhưng tổng lòng hắn có mười phần khẳng định Trang Duệ biết những gì xảy ra ở sân bay là do mình làm. Nhưng tục ngữ có câu có tật gặt mình, Hứa Vĩ cũng không muốn tiếp xúc chính diện với Trang Duệ.

Trang Duệ đang cùng tán gẫu với tên mập họ Mã, hắn đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, vì vậy mà xoay người nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Hứa Vĩ. Lúc này lửa giận trong lòng hắn chợt bùng lên, vì thế chợt đứng lên nói:

- Hứa Vĩ.

Hứa Chấn Đông đi đầu nghe được tiếng gọi thì nhìn thoáng qua Trang Duệ, sau đó nói với Hứa Vĩ ở sau lưng:

- Hứa Vĩ, gọi tôi hay gọi cậu? Nếu là bạn bè của cậu thì cứ đi lên chào hỏi, tôi và thầy Triệu sẽ đi xem mao liêu.

Hứa Vĩ cố gắng đi sau lưng Hứa Chấn Đông để tránh gặp Trang Duệ, không ngờ lúc này vẫn bị đối phương phát hiện ra, vì vậy trong lòng thầm kêu khổ, hấn sợ bác biết mình có mâu thuẫn với Trang Duệ vì vậy mới kiên trì đi về phía trước.

- Tên kia là Hứa Vĩ sao? Lão Yêu, có phải tên khốn đã ám hại cậu ở sân bay không?

Sau khi nghe Trang Duệ nói ra cái tên Hứa Vĩ, Lão Tam cũng đứng lên, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Tiểu Bạch Sư giống như cũng cảm nhận được địch ý của Trang Duệ, vì vậy mà trong miệng phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình bóng đang đi về phía bên này.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dạng của Lão Tam và Tiểu Bạch Sư thì lửa giận trong lòng giảm xuống rất nhiều, không phải hấn không muốn dạy cho Hứa Vĩ một bài học vào lúc này, chỉ sợ Tiểu Bạch Sư bùng lên đã tính sẽ xé xác Hứa Vĩ. Phải biết rằng gần đây tuy Tiểu Bạch Sư rất biết nghe lời, nhưng nếu nó trở nên điên cuồng thì sợ rằng Trang Duệ cũng không có năng lực cản lại, nếu là như vậy thì thật sự là được không bù mất.

- Tam ca, đừng kích động, tôi tự mình giải quyết.

Trang Duệ đẩy Lão Tam ngồi xuống ghế, sau đó chính mình đi đến đối diện với Hứa Vĩ.

- Thì ra là giám đốc Hứa, tôi còn tưởng rằng mình nhìn lầm người. Đúng rồi, giám đốc Hứa thật là chuyên nghiệp, ngày hôm qua vừa xuống máy bay thì hôm nay đã đến hội chợ giao dịch này, chắc chắn, đúng là bội phục.

Trang Duệ nói làm cho Hứa Vĩ thật sự giật mình:

“Chẳng lẽ ngày hôm qua hấn nhận ra mình?”

Hứa Vĩ thấy bên trong có vài ánh mắt bất thiện nhìn mình, hấn thật sự cảm thấy hối tiếc vì đi vào chỗ này, vì nếu có xích mích thì mình là người chịu thiệt nhiều nhất.

Hứa Vĩ cố gắng áp chế khủng hoảng, hấn tỏ ra không thể giải thích được nói:

- Ông chủ Trang hôm qua thấy tôi sao? Không thể nào, tôi đã đến Nghiễm Châu một tuần trước, có thể là anh nhận lầm người rồi.

Trang Duệ nhìn bộ mặt dối trá của Hứa Vĩ mà phải cố gắng rất nhiều mới áp chế kích động muốn dấn vào mặt đối phương, hấn thầm tính toán, vì sao mới có thể báo thù một chưởng của tên khốn nơi sân bay.

Chuyện cắt đứt nguồn cung nguyên liệu cho công ty Hứa Thị thì Trang Duệ đã nhờ Cổ lão gia tử, nhưng dù như vậy cũng không thể nào giải được lửa giận của Trang Duệ với Hứa Vĩ.

- Ông chủ Trang, tôi còn phải đi chọn mua mao liêu, nếu hôm nào có thời gian tôi sẽ làm chủ mời mọi người làm vài ly, chút hiếu lâm trước kia xem như cho qua.

Khi thấy vẻ mặt âm tình bất định của Trang Duệ thì Hứa Vĩ có chút chột dạ, vì thế vội vàng cười ha hả rồi xoay người bỏ đi.

- Chọn mua mao liêu sao?

Trang Duệ nhìn Hứa Vĩ xoay người bỏ đi mà khóe miệng xuất hiện một đường vòng cung.

197. Chương 197 : Tầng Đá Diên Cuồng(7).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 197: Tầng đá diên cuồng(7).

Dịch: Masta4ever

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

Một chương ở sân bay ngày hôm qua chính là quả đắng mà hai mươi năm qua Trang Duệ mới phải nếm trải, nếu như không phải có linh khí, chỉ sợ sẽ phải nằm trên giường vài tháng, vì không tìm thấy Hứa Vĩ nên Trang Duệ cũng muốn cho qua.

Ngày hôm qua sau khi quay về khách sạn thì Trang Duệ nói ra mâu thuẫn của mình với Hứa Vĩ cho Cổ lão gia tử.

Cổ lão gia tử rất quan tâm đến đứa cháu Trang Duệ, sau khi được nghe những gì đã xảy ra thì lập tức gọi điện thoại đến cho vài công ty cung cấp nguyên liệu châu báu lớn trong nước, chặt đứt nguồn cung cấp ngọc thạch của công ty Hứa Thị. Lúc đó Trang Duệ cũng có mặt ở bên cạnh, vì vậy hẳn cũng đoán được vài phần mục đích của nhóm người Hứa Vĩ đến đây hôm nay.

Trang Duệ từ nhỏ đã không thích bạo lực, tuy đã không ít lần đánh nhau nhưng đều là vì Lưu Xuyên quá xúc động, chỉ nói vài câu đã muốn đánh người, tất nhiên hẳn là huynh đệ tất nhiên sẽ phải giúp người của mình. đọc truyện mới nhất tại .

Nhưng sau này Trang Duệ luôn thích tính toán để cho đối phương phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói nên lời, như vậy hẳn mới cảm thấy khoái cảm của sự trả thù.

Đánh chỉ có thể làm cho người đau đớn mười ngày nửa tháng, giống như loại người Hứa Vĩ, nhất định là không nên đánh. Trang Duệ đã có một biện pháp, nhưng có thực hiện được hay không thì còn phải xem tâm lý khao khát của công ty Hứa Thị với châu báu là thế nào.

Sau khi có quyết định thì Trang Duệ ngồi xuống đối diện và nói với Lão Tam đang tức giận:

- Tam ca, phía sau chiếc xe của tôi có một khối mao liên, anh giúp tôi đưa đến đây, hôm nay tôi khá may mắn, chúng ta sẽ mở thêm một khối mao liên nữa.

- Bây giờ cậu còn có tâm tư cắt đá nữa sao?

Lão Tam thật sự khó hiểu, ngày hôm qua tên khốn kia rõ ràng chìa mũi dùi vào Trang Duệ, lúc này thấy kẻ thù đến, không ngờ Trang Duệ lại còn có ý muốn mở mao liên.

Nếu nói có người hiểu rõ Trang Duệ nhất ngoài Lưu Xuyên thì chỉ có thể là Dương Vĩ, sự việc xảy ra hôm qua Dương Vĩ cũng được biết, nhưng hẳn cũng biết với tính cách của Trang Duệ thì sẽ tuyệt đối sẽ báo oán. Vừa rồi hẳn thấy nụ cười xấu xa trên mặt Trang Duệ, trong lòng cũng hiểu rõ vài phần.

Dương Vĩ nhìn ra vài phần mách khéo vì vậy mà há miệng hét lên với Lão Tam:

- Lão Tam, cậu khi nào thì thấy Lão Yêu thích chịu thiệt thòi? Bảo cậu đi thì cứ đi, đừng nói nhảm.

Trang Duệ thấy Lão Tam vẫn có vẻ không tình nguyện thì mở miệng nói:

- Tam ca, đi thôi, tôi đã có toan tính chắc chắn rồi.

Lão Tam nghe nói như vậy thì thâm hiểu ra, thì ra Trang Duệ đang bày mưu tính kế.

Phải biết rằng thời học đại học, vì trong lớp có hơn bốn mươi nữ sinh, chỉ có năm nam sinh nên thể đơn lực bạc, vì vậy đám gia súc các khoa khác vì hormone phát tác mà liên tục ngáng chân bởi móc bọn họ. Nhưng mỗi lần như vậy kẻ bị hại đều là đám khốn kiếp kia.

Lão Tam nghĩ đến đây mà cầm lấy chìa khóa xe của Trang Duệ, hai đó không tiếp tục nói nhiều mà xoay người chạy đi, ngay cả nhóm Trang Duệ gọi lại ở sau lưng cũng không nghe thấy.

Diện tích hội trường rất lớn, chỗ này cách bãi đậu xe khoảng bảy trăm mét, bảy phút sau Lão Tam đổ đầy mồ hôi chạy về, sau khi đến bên trong thì thấy Trang Duệ đang ở khóc dở cười.

- Này Tam ca, chỗ này có xe đấy, có thể đẩy mao liên đi, anh thì lại muốn ôm sang.

Trang Duệ nói làm ọi người nở nụ cười, khối mao liên kia cũng không nhẹ, cũng chừng bốn năm chục cân, tuy Lão Tam khỏe mạnh nhưng vác đến đây cũng thở không ra hơi.

- Hừ, hèn gì đi đến đây có nhiều người nhìn, thì ra xem mình là kẻ ngốc.

Lão Tam gãi gãi đầu, cũng không tức giận mà chỉ nở nụ cười ngây ngô.

- Anh đúng là ngốc thật, mau lau mồ hôi.

Chương Dung đau lòng nên vội vàng đưa đến một chiếc khăn.

Lão Tam bắt chắp lau mồ hôi, hẩn nhìn Trang Duệ và hỏi:

- Lão Yêu, bên trong tảng đá này của cậu cũng có phỉ thúy sao?

- Việc này ai có thể nói chắc được...Nhưng đã mua rồi, tất nhiên sẽ phải mở đá để xem thế nào.

Trang Duệ lắc đầu, hẩn cũng không thể nói mình thấy phỉ thúy ở bên trong.

- Dương huynh đệ, ược mấy cắt đá được không?

Khối mao lưu này cũng không phải mua ở quầy của Dương Hạo, vì vậy Trang Duệ muốn trưng cầu ý kiến của chủ nhân.

- Tôi đến hỏi anh mình cái đã, có lẽ là không có vấn đề.

Dương Tuấn đồng ý, sau đó xoay người chạy về khu vực đặt mao lưu, Dương Hạo lúc này đang đổ đầy mồ hôi giới thiệu mao lưu cho khách.

- Cậu Trang, khối mao lưu này là cậu đi mua cùng Tống Quân sao? Anh đã gọi cậu đi, vậy mà cậu không quan tâm...

Tên mập ở bên cạnh lên tiếng, lời nói có chút u oán, Trang Duệ nghe vậy mà cảm thấy rùng mình.

Trang Duệ đang cố gắng tìm cơ đối phó với tên mập thì thấy Dương Tuấn quay lại, sau đó đứng lên nói:

- Anh Mã, tôi chỉ tùy tiện lấy ra chơi đùa mà thôi, ôi, Dương Tuấn đã quay lại, chúng ta đi mở đá thôi.

- Anh Trang, anh của tôi nói, chờ một chút có khách muốn cắt nguyên thạch, sau khi xong thì đến mọi người có được không?

Dương Tuấn dùng giọng áy náy nói, theo lý thì mượn đồ nghề cắt đá cũng không là vấn đề, nhưng vừa lúc có người mới mua mao lưu chuẩn bị mở đá, Dương Hạo cũng không có biện pháp, chỉ có thể sắp xếp cho khách của mình cắt trước.

Trang Duệ khoát tay áo nói:

- Không có vấn đề, chúng ta cùng nhau đi xem.

Khi Trang Duệ chuẩn bị đi ra khỏi lều thì Chu Thụy vốn ngồi đó không nói lời nào chợt nói:

- Trang Duệ, cậu đưa Tiểu Bạch Sư theo, tôi sẽ ở lại xem khối mao lưu này.

Trang Duệ biết rõ Chu Thụy sợ mình lại bị tập kích, hẩn do dự một chút rồi lắc đầu nói:

- Anh Chu, không có gì, công phu của Tam ca là rất tốt, không cần lo lắng.

- Tôi đi theo cậu.

Chu Thụy đứng lên đi theo đằng sau Trang Duệ, sự việc xảy ra hôm qua làm cho Chu Thụy tự trách mình, hẩn thấy nếu mình đi theo thì Trang Duệ sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Trang Duệ đành cười bất đắc dĩ, sau đó hẩn ôm đầu Tiểu Bạch Sư dạo một lúc, lại cùng mọi người đi về phía cắt đá, chuẩn bị quan sát người ta mở mao lưu.

Tuy hội trường có rất nhiều quầy hàng nhưng mỗi lần ở chỗ nào có mở mao lưu là vẫn hấp dẫn rất nhiều thương nhân ngọc thạch đến xem xét, vì bọn họ chỉ mua sắm nguyên liệu ngọc thạch, bình thường không tham dự vào trong quá trình đồ thạch có quá nhiều rủi ro. Dù bọn họ muốn cũng chỉ đánh cuộc những mao lưu đã mở cửa sổ có sắc xanh, vì vậy mua sắm phỉ thúy sau khi mở mao lưu của những người đồ thạch mới chính là con đường nhập hàng chủ yếu của bọn họ.

Khi thấy Trang Duệ là người vừa rồi mở mao lưu ra phỉ thúy thì mọi người vây quanh xem cũng nhường cho hẩn một con đường. Trang Duệ đi vào bên trong xem xét, sau đó lại vui sướng, thì ra là oan gia ngõ hẹp, người sắp mở mao lưu nơi này chính là ba người Hứa Vĩ.

Hứa Chấn Đông đánh cuộc một khối mao liêu bán đồ, mao liêu này có hình quả bóng bầu dục, hai bên nhọn và ở giữa thô, ước chừng phải là ba bốn mươi kilogam, lớp đá có đầy đũa hoa văn, đã mở ra một cửa sổ như lòng bàn tay, đã có sắc xanh, thể nước cũng rất tốt nhưng màu sắc có hơi ảm đạm. Hơn nữa trong sắc xanh còn có trộn chút tinh thể màu trắng, cũng chính là vì có tinh thể màu trắng nên nhìn vào biểu hiện thì người ta sẽ thấy mao liêu này rất bình thường.

Trang Duệ xịch người lên phía trước rồi hỏi Dương Hạo:

- Dương huynh đệ, bọn họ trả bao nhiêu tiền?

- Ba trăm ngàn, đúng rồi, cậu Trang, tôi biết rõ cậu và người kia có chút va chạm, nhưng cậu nể mặt tôi, đổi địa điểm giải quyết ân oán nhé?

Dương Hạo khẽ nói, hẳn cũng biết Hứa Vĩ, chính là tên khốn từng bỏ ra ba triệu để mua mao miêu trong cửa hàng Dương Hạo ở Nam Kinh.

- Yên tâm đi, tôi đến đồ thạch, cũng không phải kết thù kết oán.

Trang Duệ nhìn Hứa Vĩ đứng cách mình không xa mà trong mắt lóe lên hàn quang, sau đó hắn đưa mắt nhìn khối mao liêu bán đồ cách đó không xa, linh khí được phóng xuất.

Những luồng linh khí từ trong mắt Trang Duệ rót vào khối mao liêu kia, một thể giới kết cấu tinh thể chợt xuất hiện trước mắt Trang Duệ.

Trang Duệ phát hiện sau cửa sổ đã được mở ra trên mao liêu cũng có màu xanh, hơn nữa còn không nhỏ, nhưng màu xanh không hợp lại thành vùng lại bị những điểm trắng xen kẽ. Bên trong cũng có phi thúy nhưng thật sự không phải một khối lớn, thậm chí còn không làm được một cái vòng tay.

Nhưng sắc nước của phi thúy là rất tốt, miễn cưỡng có thể đạt đến mức thủy tinh, độ trong suốt cao, nếu phân giải hết phi thúy thì cũng làm được vài món trang sức nhỏ, thu hồi tiền vốn ba trăm ngàn sẽ không là vấn đề.

Lần này người chọn mao liêu là thầy Triệu, vài tháng trước đi đến Myanmar vì lão sai lầm mà làm cho công ty Hứa Thị tổn thất nặng nề, điều này làm lão sinh rá áp lực tâm lý rất lớn, nếu lần này tiếp tục đánh cuộc thất bại, dù Hứa Chấn Đông không nói gì thì lão cũng không còn thể diện để ở lại.

Đối với những công ty chế tác ngọc khí, bọn họ không thiếu tiền, chẳng qua chỉ thiếu nguyên liệu, vì vậy thầy Triệu chọn khối mao liêu này, chỉ cần cho ra phi thúy không thua kém ba trăm ngàn, như vậy coi như đánh cuộc tăng.

Vì khối mao liêu có lẫn những sợi trắng nên lúc đầu thầy Triệu đã rất cẩn thận, cắt lớp vỏ bên ngoài, mà bên trong phi thúy giao thoa với đường trắng cũng làm lão mất nhiều tinh lực.

Suốt một giờ mới có thể thấy phi thúy ra, điều này làm cho thầy Triệu rất mệt mỏi, nhưng điều làm lão vui mừng chính là đồ thạch không xấu, không phải bồi thường.

Sau khi biết rõ kết quả thì nhóm người vây quanh xem đã sớm tản ra, Trang Duệ ngồi xem một lúc cũng mất vui, vì vậy đến lều ngồi chờ, Hứa Chấn Đông lại giữ Hứa Vĩ ở lại hiện trường, chính lão thì cùng Dương Hạo cười cười nói nói đi vào lều.

- Ông chủ Hứa, không biết cháu của ông có nói người mở mao liêu có giá trên trời ở Nam Kinh lần trước là ông chủ Trang ở chỗ này không?

Dương Hạo không hiểu rõ ân oán giữa Trang Duệ và Hứa Vĩ, nhưng vì sai cũng là khách nên mới giới thiệu Trang Duệ cho Hứa Chấn Đông.

198. Chương 198 : Tặng Đá Diên Cuồng(8).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 198: Tảng đá diên cuồng(8).

Dịch: Masta4ever

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

- Trang tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao, mới bằng ấy tuổi đã nổi danh trong giới đồ thạch, đúng là không dễ dàng gì.

Hứa Chấn Đông lại biết rõ mâu thuẫn giữa Trang Duệ và Hứa Vĩ, tất nhiên là không phải biết được từ miệng của Hứa Vĩ. Lúc này lão tuy mở miệng nói lời khen thưởng Trang Duệ, nhưng thật ra đang thầm mắng Trang Duệ tuổi trẻ ngông cuồng.

- Nào có, ông chủ Hứa mới càng già càng dẻo dai, cũng là nhân tài cường thịnh trong gia tộc, chúng tôi là văn bối còn kém xa...

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

Khi thấy Trang Duệ tỏ ra khó hiểu vì lời nói của mình thì ông chủ Hàn mở miệng giải thích:

- Tiểu huynh đệ, cậu cũng biết đấy, chúng tôi đều là những thương nhân kinh doanh ngọc thạch, sẽ không đánh cuộc với mao liêu có khả năng rủi ro cao.
- Nhưng khối mao liêu của cậu chỉ cần nhìn qua là thấy màu sắc cực tốt, có màu xanh đậm, thuộc loại phi thúy xa hoa, hơn nữa màu xanh còn thấm sâu vào trong, chỉ cần cứ vào những biểu hiện như vậy thì có thể thấy nó có giá ít nhất là năm triệu.
- Nhưng đối với chúng tôi thì cửa sổ kia vẫn nhỏ, như vậy bỏ ra năm triệu để đánh cuộc thì hơi lớn, cậu nếu có thể cắt thêm một đao để cho chúng tôi nhìn thêm, đừng nói là năm triệu, dù là mười triệu cũng có người tình nguyện.

Ông chủ Hàn nói và người xung quanh liên tục gật đầu, Trang Duệ cũng coi như hiểu ý của đối phương, một cửa sổ được cắt ra, dù có biểu hiện tốt thì cũng không có người dám đánh cuộc.

Trang Duệ vào nghề thời gian quá ngắn, có một câu nói trong nghề là:

- Chà ra không tính là rõ, cắt ra mới rõ.

Càng đáng quý chính là mao liêu càng coi trọng biểu hiện của vết cắt, vì một nhát cắt sẽ biểu hiện lớp đá bên trong, tốt xấu nhìn vào là hiểu ngay, đây cũng chính là có câu: Một nhát cắt giàu, một nhát cắt nghèo, cũng giống như người đàn ông trung niên trước đó, cũng vì một nhát cắt mà khối mao liêu bị người ta xem là phế liệu.

- Lại cắt thêm một nhát nữa sao?

Trang Duệ có chút do dự, vì hắn biết chỉ cần cắt thêm thì nhất định sẽ sụp đổ, vì phi thúy bên trong tập trung ở tầng ngoài, phân bố cực kỳ quý dị, dù là hạ xuống một đao từ bất kỳ vị trí nào thì cũng bộc lộ vấn đề, vì thế hắn thật sự lắc đầu với lời đề nghị của ông chủ Hàn.

Trang Duệ tự định giá một phen, sau đó hắn cất giọng nói:

- Bây giờ khối mao liêu toàn đồ này đã mở cửa sổ, coi như là bán đổ, nếu chư vị không hứng thú, tôi sẽ cho nó thành mao liêu thâm tiêu.

Lúc trước Trang Duệ nói chuyện với Dương Hạo và hiểu quy củ của hội chợ Bình Châu, tất cả những quầy hàng đã đăng ký có thể tăng thêm mao liêu bất cứ lúc nào, chỉ cần có ảnh chụp mao liêu đăng ký với ban tổ chức, sau đó được đánh số là xong.

Trang Duệ có quan hệ không tệ với Dương Hạo, chút việc nhỏ kia chắc chắn Dương Hạo sẽ giúp, vì vậy Trang Duệ nói ra lời này cũng không gì cần bàn.

- Tiểu huynh đệ, chờ chút, chúng tôi quan sát một chút...

Trang Duệ nói ra lời vừa rồi thì có vài người thiếu kiên nhẫn, phải biết rằng minh tiêu tuy cạnh tranh dữ dội nhưng nếu so sánh với thâm tiêu thì vẫn khá hơn, đặc biệt là những mao liêu có biểu hiện tốt, có rất nhiều thương nhân đặt giá. Hơn nữa những thương nhân đầu tư mao liêu sẽ chiếm đa số, với thực lực của đám thương nhân ngọc khí, nếu muốn tranh đoạt mao liêu thâm tiêu với những ông chủ lớn kia, chắc chắn sẽ không thể nào theo kịp.

Trang Duệ thấy thầy Triệu cũng chen vào trong đám người, hắn thầm nghĩ:

- Có phải là nên cắt thêm không?

Dù sao thì năm triệu với một khối mao liêu có biểu hiện như lúc này là không cao, Trang Duệ cũng không thỏa mãn.

- Các vị, chờ chút, mọi người đã không có ý nghĩ rõ ràng, tôi sẽ cắt thêm, nếu biến thành minh liêu(mao liêu bị cắt và có biểu hiện quá rõ), các người sẽ không có nhiều rủi ro.

Mọi người nghe được lời này của Trang Duệ thì cũng có chút xấu hổ, bọn họ vừa rồi đề nghị đều là đứng ở góc độ của mình, Trang Duệ nếu thật sự cắt thêm một nhất sẽ là gánh tất cả rủi ro.

- Tiểu huynh đệ không cần phải biến nó thành minh liêu, nếu không thì cậu mở một đường ở phía sau mao liêu, thế nào?

Ông chủ Hàn ghé sát bên tai Trang Duệ rồi ngượng ngùng nói, nếu khối mao liêu kia mà mở ra hoàn toàn thì giá cả sẽ khó nói, bây giờ nơi đây có vài chục thương nhân ngọc khí, bọn họ đều nhìn vào chăm chăm, hắn cũng không dám nói sẽ thu mao liêu này vào trong túi được.

Đám người vây quanh cũng có tâm ý như ông chủ Hàn, nếu khối mao liêu kia tiếp tục xuất hiện sắc xanh ở chỗ khác, như vậy nguy hiểm của bọn họ sẽ giảm xuống, đồng thời bọn họ cũng không muốn biến nó thành minh liêu. Vì nếu đã là minh liêu thì giá cả rất cao, đối với bọn họ thì lợi nhuận sẽ giảm xuống thấp.

- Các anh có ý kiến rất hay, nếu mở một cửa sổ phía sau mao liêu, nếu không có màu xanh thì chẳng phải là xong sao?

Trang Duệ nhìn ông chủ Hàn rồi tức giận nói.

- Ha ha, tiểu huynh đệ, chỉ với một mặt cửa sổ thế này mà bán giá năm triệu, cậu cũng chẳng tình nguyện phải không?

Ông chủ Hàn dùng giọng lơ đãng nói, giống như thấy rõ những suy tính của Trang Duệ.

- Được, hôm nay may mắn, tôi sẽ cắt thêm một mặt nữa, Dương Hạo, anh cần phải chuẩn bị sẵn pháo đẩy.

Trang Duệ vứt xuống điều thuốc lá mới hút được phân nửa, sau đó bày ra tư thái lúc nào cũng có thể đánh cuộc.

- Lão Yêu, có nắm chắc không?

Lão Tam vừa rồi thấy một người cắt súp, bây giờ rất lo lắng với tình huống của Trang Duệ.

- Hi hi, Tam ca, sinh tử do mệnh, phú quý ở trời, nếu như bây giờ tiếp tục may mắn, chỉ bằng vào khối mao liêu này cũng đủ để tôi ăn cả đời.

Biểu hiện của Trang Duệ lúc này thật sự giống như một dân cờ bạc.

Thật ra Trang Duệ đã nghĩ kỹ, hắn bây giờ dựa vào khối mao liêu này để mua nhà, vài tháng qua hắn tuy buôn bán được không ít tiền, nhưng nếu so với Tổng Quân và tên mập họ Mã thì thật sự là quá nghèo.

Trang Duệ đặt mao liêu cố định lên bàn cắt đá, sau đó bắt đầu cắt. Đối với người khác thì cắt nguyên thạch cần sự cẩn thận chặt chẽ, cắt thế nào, sâu bao nhiêu, từ chỗ nào, những thứ này đều cực kỳ chú ý. Nhưng Trang Duệ lúc này căn bản không cần nhìn, hắn trực tiếp cầm lấy máy cắt lên mao liêu, mọi người thấy vậy mà lắc đầu không thôi, người này đúng là không biết sợ.

Lớp phỉ thúy ở trong khối mao liêu này là rất cạn, vì vậy mà chỉ ba năm phút sau thì Trang Duệ đã cắt ra một lớp đá nhỏ, lớp phỉ thúy màu xanh long lanh bên trong chợt xuất hiện trước mắt mọi người.

- Có phỉ thúy, có phỉ thúy, pháo, pháo đâu?

Dương Hạo kích động hô lên, sau đó hắn vội vàng tách đám người ra, chạy đi lấy một cây pháo nhỏ, treo lên đầu góc lều, lại nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, vận may của cậu thật là, chắc chắn, không thể nói cho rõ được, xem ra tôi còn phải chuẩn bị vài cây pháo nữa mới được.

Đổ thạch ra phỉ thúy thì nổ pháo, nhưng phải là mao liêu thấy rõ phỉ thúy, ví dụ như mao liêu của Trang Duệ, phải là trước sau đều có sắc xanh, hơn nữa màu sắc rất tuyệt, rất có thể sẽ cho ra một khối phỉ thúy nguyên vẹn, vì vậy mà giá trị của nó cũng khó tính.

Khi tiếng pháo đình tại nhức óc vang lên, hội trường lại náo loạn, sáng hôm nay cũng có nhiều người mở đá nhưng chỉ nghe được năm tiếng pháo, nói cách khác là đến trưa chỉ có năm khối phỉ thúy, vài trăm quầy hàng nhưng chỗ Dương Hạo lại mở được hai khối phỉ thúy, thử hỏi hắn sao không vui cho được.

- Cậu Dương, chỉ có thể nói lần này quầy hàng của anh phong thủy tốt, mở đá lúc nào cũng ra phẩm thúy, hi hi, tôi thật sự là tên ngốc được ăn nhờ, khối mao liêu này chỉ sợ cũng đủ cho tôi ăn cả kiếp sau.

Trang Duệ nói mà không khỏi liên tục nhìn về phía Hứa Chấn Đông, âm thanh cũng có hơi phóng đại, làm cho những lời này đều lọt vào tai của chú cháu Hứa Chấn Đông.

Hứa Vĩ nghe vậy thì vẻ mặt tỏ ra không cam lòng, đang định mở miệng thì bị Hứa Chấn Đông kéo lại. Người Quảng Đông rất mê tín số mệnh, Hứa Chấn Đông thấy Trang Duệ có số mệnh chính vượng, nếu làm khó đối phương thì sợ rằng chính mình sẽ có hại.

Bây giờ Trang Duệ là chủ nhân của mao liêu, ngược lại rất nhiều thương nhân ngọc khí chen chân đến xem, hẳn cũng vui vẻ nghỉ ngơi một lúc, tình cảnh hôm nay quá kích thích, nhưng hẳn lại thật sự cảm thấy có chút mệt mỏi.

- Này, trang duệ, cậu có phải đang mở nguyên thạch ở quầy số mười ba nữa không? Tôi ở bên ngoài thấy có rất nhiều người.

Khi Trang Duệ đang uống nước lau mồ hôi thì điện thoại trong túi quần chợt vang lên, Trang Duệ đứng lên nghe máy, thì ra là Tổng Quân điện thoại đến. Hắn và thầy Bành này giờ bỏ thời gian xem xét mao liêu thâm tiêu, vì vậy mà chạy đến hơi muộn, vì thế mà không thể nào chen chân vào được.

- Đúng vậy, anh Tổng, tôi mở mao liêu đã mua ở kho hàng của ông chủ Tại, anh mau đến xem.

Trang Duệ dùng giọng hưng phấn nói.

- Này, hôm nay tôi đúng là đầu heo, sao lại để tiểu tử cậu đi riêng chứ?

Tổng Quân lúc này mới thâm hồi hận, hắn biết rõ Trang Duệ là người mang theo chuỗi hạt thiên châu của Phật sống, biết vận may sẽ rất cao nhưng lại không ép hắn cùng đi xem mao liêu. Vì vậy sau khi cúp điện thoại thì hai người Tổng Quân và thầy Bành mới liều mạng chen vào bên trong.

- Trang Duệ, chút nữa cậu phải quay lại giúp tôi chọn mao liêu mới được, con bà nó, đúng là phải đi mua một chuỗi thiên châu mới được.

Tổng Quân vừa chen chân vào thì câu nói đầu tiên giống hệt như của tên mập họ Mã.

- Này tiểu huynh đệ, tôi mua khối mao liêu kia với giá mười hai triệu, cậu thấy thế nào?

Không đợi Trang Duệ đáp lời, âm thanh của ông chủ Hàn đã vang lên, mà bốn phía cũng nhanh chóng tìm kiếm hình bóng của Trang Duệ.

- Mười hai triệu?

Tổng Quân tròn mắt, vốn cho rằng Trang Duệ muốn đổ thạch để mua biệt thự là nói giỡn, không ngờ lại là thật.

- Mười ba triệu, tôi ra giá mười ba triệu.

- Mười ba triệu rưỡi, tiểu huynh đệ nên suy xét.

Tuy không thấy hình bóng của Trang Duệ nhưng thương nhân ngọc khí vẫn tiếp tiếp lên giá, chỉ là Trang Duệ thật sự có chút thất vọng, Hứa Chấn Đông đang thì thầm với thầy Triệu, cũng không tham gia đấu giá.

- Biểu hiện không tệ, hai bên cửa sổ đều có màu xanh đậm, màu sắc đều đặn, độ trong suốt rất cao, có thể đánh cuộc.

Thầy Bành xem rõ mao liêu rồi đến bên cạnh Tổng Quân vươn hai ngón tay khoa chân múa tay nói.

- Cậu Vương, tôi nâng giá giúp cậu.

Tổng Quân cười với Trang Duệ, sau đó hắn cao giọng nói:

- Tôi ra giá mười lăm triệu.

200. Chương 2 00: Tăng Đá Điên Cuồng(10).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân nguồn (.)

Chương 200: Tăng đá điên cuồng(10).

Dịch: Masta4ever

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

- Anh Tổng, cũng đừng chọc tiểu đệ như vậy...

Hứa Chấn Đông hỏi thầy Triệu và Hứa Vĩ ở bên cạnh, dù lão là một gia trưởng cường thế nhưng lúc này cũng thật sự là khó thể quyết định. Dù sao những năm gần đây công ty châu báu Hứa Thị cũng không phát triển tốt, tài chính cũng không đủ, hơn ba chục triệu đối với bọn họ cũng đã coi như chiếm một nửa vốn lưu động của công ty rồi.

- Bác trai, tiểu tử họ Trang này có vận may rất tà dị, trước đó ở Nam Kinh hắn mở lớp mao liêu đầu tiên chỉ có giá ba triệu rưỡi, nhưng sau khi mở ra rõ ràng thì lại đẩy lên vài chục triệu...

Hứa Vĩ tuy không hợp với Trang Duệ, cũng không muốn Trang Duệ kiếm được tiền, nhưng hắn cũng biết tình huống của công ty gần đây không tốt, rất khó coi, thiếu phỉ thúy xa hoa, vì vậy mà lúc này phải nhất quyết mua lại khối mao liêu này.

- Nhìn vào biểu hiện của khối mao liêu kia thì giống như có thể lấy ra phỉ thúy có giá hơn ba chục triệu, vấn đề này là khá lớn, nhưng nếu giá vượt qua mức này, cũng khó nói.

Thầy Triệu nói ra lời đề nghị rất đúng trọng tâm, quyền lựa chọn là của Hứa Chấn Đông.

Nếu Trang Duệ nghe và hiểu thì chắc chắn sẽ cười đến rụng răng, khối mao liêu của Lưu Xuyên sở dĩ được mở lấy phỉ thúy ra cũng vì hắn cố ý, bên trong có phỉ thúy thì tất nhiên phải lấy ra, bán đi với giá trị cao nhất. Nếu khối mao liêu này có phỉ thúy lớn như vậy, giống như những biểu hiện của hai mặt hai bên, Trang Duệ sẽ không lấy ra bán, sẽ lấy phỉ thúy ra từ lâu rồi.

Còn câu nói phỉ thúy bên trong có giá ba chục triệu của thầy Triệu kia cũng càng sai, mao liêu này bên trong chỉ có một tảng phỉ thúy khoảng ba centimet, nếu có thể làm ra những món trang sức có giá ba triệu thì thật sự là thấp nhang rồi.

- Ba mươi một triệu.

Hứa Chấn Đông hầu như là cắn răng hô giá, nếu nắm bắt được khối mao liêu kia thì coi như vài tháng sau công ty sẽ không mất đi nguồn hàng trang sức xa hoa, điều này đối với một công ty có danh dự là cực kỳ quan trọng.

- Để tôi xem lại khối mao liêu này.

Ông chủ Hàn thật sự khó thể nào chịu được, hắn lên tiếng với Trang Duệ, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát. Lúc này hắn thật sự hận mình không có cặp mắt xuyên thấu, có thể nhìn ra phỉ thúy ở bên trong.

- Cổ lão gia tử đến, mọi người nhường đường một chút.

Những chuyện xảy ra ở quầy hàng của Dương Hạo thật sự kinh động phía chính quyền tổ chức hội chợ Bình Châu, là hiệp hội ngọc thạch Bình Châu.

Được nhóm quan viên vây quanh cùng đi đến, Cổ lão gia tử đi xuyên qua đám người, đi đến trung tâm. Sau khi liếc mắt thấy Trang Duệ thì không khỏi ngậy ra, lão chỉ nghe nói chỗ này có mao liêu được trả giá hơn ba chục triệu, vì vậy mới chạy đến xem, cũng không ngờ gặp Trang Duệ ở đây.

- Trang Duệ, đây là mao liêu của cậu sao?

Khi thấy nhóm Dương Vĩ vây quanh Trang Duệ, Cổ lão gia tử dùng giọng chần chừ hỏi.

- Hi hi, bác Cổ, vài ngày trước cháu và anh Tống đi nhìn hàng lậu, mua được một khối mao liêu, hôm nay cắt ra, không ngờ lại là đồ ra sắc xanh, may mắn, tất cả chỉ là may mắn.

Trang Duệ cười hi hi gật đầu thừa nhận khối mao liêu là của mình.

Cổ lão gia tử trừng mắt nhìn Trang Duệ một lúc lâu, mãi đến khi Trang Duệ có chút sợ hãi thì mới mở miệng nói:

- Tôi chơi ngọc thạch được bốn mươi năm, cũng đã nửa đời người chạy trong vòng quan hệ của giới ngọc thạch, nhưng những người có vận may như cậu thì chưa từng được gặp qua. Tôi đã hiểu vì sao Phật sống lại tặng cho cậu chuỗi hạt thiên châu, thì ra cậu vốn là người có phúc duyên thâm hậu.

- Ha ha, lão gia tử, cũng là ngài dạy bảo tốt.

- Thúi lắm, hai ngày qua tôi dạy cậu được cái gì? Được rồi, đừng chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, tôi đến xem khối mao liêu của cậu là thế nào.

Cổ lão gia tử khoát tay áo dở khóc dở cười, vai ngày qua Trang Duệ thật sự đã thỉnh giáo lão không ít tri thức về ngọc thạch, nhưng những kiến thức kia thật sự không có chút liên quan đến phương diện đồ thạch.

Ông chủ Hàn thấy Cổ lão gia tử đi đến thì cũng vội vàng dịch người, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Cổ lão, hy vọng có thể từ miệng đối phương để biết được chút tin tức hữu dụng, để quyết định có nên mua khối mao liêu này hay không?

Nhưng biểu hiện của Cổ lão gia tử lại làm cho Hàn Hạo Duy phải thất vọng, sau khi quan sát bảy phút thì Cổ lão đi đến bên cạnh Trang Duệ, cũng không nói ra bất kỳ lời bình phẩm nào.

- Cổ lão, ngài cũng nên nói vài lời chứ, đã có người trả giá hơn ba mươi triệu, rốt cuộc có đáng giá không?

- Đúng vậy, Cổ lão, cho chúng tôi một câu nhận xét xem thế nào?

Không cần Hàn Hạo Duy phải mở miệng, cuối cùng trong đám người cũng có kẻ hô lên.

- Tất cả mọi người đều ở trong giới ngọc khí, đồ thạch luôn là như thế này, xem cửa sổ, xem lớp cắt, bây giờ biểu hiện của hai cửa sổ kia thế nào thì tôi đây cũng không nhiều lời, nhưng muốn có được phi thúy hay không thì còn phải xem vào vận may của mỗi người.

- Nhưng đứa cháu này của tôi thật sự có vận may không tệ, hai tháng trước đã bỏ ra một khối phi thúy bằng lục, nhỏ hơn khối mao liêu này, lúc đó bán ra với giá hai chục triệu. Còn khối mao liêu này, bên trong có phi thúy nguyên vẹn hay không, chỉ cần nhìn vào màu sắc bên ngoài cũng không đủ, cần phải xem xét vào vận may.

Cổ lão gia tử mở miệng nói một lúc lâu nhưng cũng như không nói gì, cũng không cho ra chút đánh giá nào với những biểu hiện của mao liêu, chỉ nói đến hai chữ vận may. Nhưng những người ở chung quanh đều thấy được Cổ lão gia tử rất coi trọng vận may của Trang Duệ.

- Được, chỉ bằng những lời này của Cổ lão gia tử, tôi tăng thêm năm trăm ngàn, ba mươi một triệu năm trăm ngàn...

Sau khi nghe được lời của Cổ lão gia tử thì Hàn Hạo Duy giống như có được khích lệ lớn, hấn lại ném ra một cái giá mới, đồng thời cũng muốn nhận lấy danh hiệu đệ nhất mao liêu ở hội chợ Bình Châu lần này.

Vì vậy mà lúc này ánh mắt của mọi người lại chuyển lên đám người Hứa Chấn Đông.

Hôm nay thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt, đồ thạch phóng đại, hai gấu tranh chấp không ai nhường ai, giá cả liên tục tăng lên, thật sự làm cho người ta sinh ra cảm giác kinh tâm động phách.

- Ông chủ Hàn, mượn một bước để nói chuyện...

Hứa Chấn Đông khi còn đang tính toán được mất thì Lão Tứ vốn ở bên cạnh Trang Duệ chợ đi đến sau lưng khẽ vỗ vai Hàn Hạo Duy, sau đó nói vài câu bên tai của Hàn Hạo Duy.

Lúc bắt đầu thì vẻ mặt Hàn Hạo Duy có chút khó coi, ánh mắt liên tục nhìn về phía Hứa Vĩ bên cạnh Hứa Chấn Đông, nhưng sau khi Lão Tứ nói xong thì vẻ mặt hấn dần chuyển thành tốt đẹp, vì vậy mà chậm rãi gật đầu.

Lúc này Hứa Chấn Đông lại tiếp tục báo giá:

- Ba mươi ba triệu ba trăm ngàn...

Nãy giờ giá cơ sở để nâng lên là năm trăm ngàn, lúc này Hứa Chấn Đông bỏ ra thêm một triệu tám trăm ngàn, xem như Hứa Chấn Đông muốn làm một lần cho xong.

Hứa Chấn Đông cũng bất đắc dĩ mới cho ra cái giá này, Cổ lão gia tử tuy không nói xem trọng khối mao liêu kia, nhưng ý nghĩa lời nói của đối phương thì ai cũng có thể nghe rõ, vẫn là ủng hộ đứa cháu của mình. Nếu như mình không cho ra cái giá rung động, như vậy chỉ sợ tên họ Hàn kia sẽ tiếp tục dây dưa không rõ.

Hứa Chấn Đông cảm thấy sách lược của mình khá hiệu quả, lúc này Hàn Hạo Duy giống như bị tình thế bắt buộc, hai mắt khép hờ, giống như đang suy tư điều gì đó.

- Cậu Hàn, thế nào, suy nghĩ kỹ chưa, tôi thấy lần này cậu nên nể tình ông lão tôi một lần, lần sau Hứa Chấn Đông tôi sẽ báo đáp.

Hứa Chấn Đông bây giờ cũng thật sự rất sợ báo giá khối mao liêu kia, hắn cũng sợ tên họ Hàn kia liều lĩnh đến tranh đoạt, vì vậy mà trong lời nói có mang theo chút hương vị cầu khẩn, Tiểu Hàn trước đó đã trở thành cậu Hàn.

Hàn Hạo Duy nghe thấy Hứa Chấn Đông nói như vậy thì giống như có quyết định gì đó, vì vậy mà cặp mắt híp lại đã mở ra, hắn nhìn Hứa Chấn Đông rồi nói:

- Ông chủ Hứa quyết đoán như vậy thì vận bối cũng sinh ra mặc cảm, khối mao liêu này thuộc về công ty châu báu Hứa Thị.

Hàn Hạo Duy làm người khá sáng khoái, lúc này đã nhượng bộ thì nói ra tên của công ty châu báu Hứa Thị, những câu nói của hắn thật sự làm cho Hứa Chấn Đông nghe được và cảm thấy rất thoải mái, vẻ mặt rất vui sướng.

Hứa Chấn Đông sợ đêm dài lắm mộng, mao liêu chưa đến tay thì biết đâu nửa đường sẽ xuất hiện Trình Giảo Kim, vì vậy Hàn Hạo Duy ở bên kia vừa rút lui thì lão đã nhanh chóng nói với Trang Duệ:

- Ông chủ Trang thật sự là quá may mắn, một khối mao liêu lại có thể làm cho ông lão tôi bỏ ra số tiền lớn. Thế nào, ông chủ Trang, chúng ta bây giờ đi quyết toán sổ sách được chưa?

- Ông chủ Hứa cũng không chịu thiệt, trải qua sự kiện hôm nay thì còn ai dám xem thường công ty châu báu Hứa Thị, coi như là hai bên cùng vui, hai bên cùng vui.

Trang Duệ cười ha hả đồng ý, lời nói của hắn giống như rất thuận miệng, giống như trước nay hắn chưa từng có bất kỳ chuyện gì không vui với Hứa Vĩ vậy.

Hứa Chấn Đông nghe được lời của Trang Duệ thì cũng cười phá lên ha hả, những lời này của Trang Duệ thật sự nói đến đúng chỗ ngứa của lão. Chuyện chọn mua mao liêu chỉ là một vấn đề, lão cho ra giá cao để giành lấy giải quán quân mao liêu, như vậy cũng có tác dụng quảng cáo thương hiệu của công ty Hứa Thị.

Lúc này Trang Duệ cũng có ấn tượng tốt trong mắt Hứa Chấn Đông, nếu bên cạnh không có nhiều người thì lão sẽ muốn dạy bảo Hứa Vĩ một phen, vì Trang Duệ có biểu hiện rất lễ phép, cũng không phải là hình tượng xấu xa như trong lời của Hứa Vĩ.

Trang Duệ và Hứa Chấn Đông sau khi làm xong thủ tục mua bán thì đi ra tiến hành chuyển khoản, tài sản của Trang Duệ đã tăng từ chín triệu lên hơn bốn chục triệu, dù lúc đầu giá mao liêu này hắn đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi tiền đến tay thì vẫn nhìn không được phải kích động.

Sau khi thanh toán tiền xong thì Hứa Chấn Đông tìm người dọn khối mao liêu đi, điều làm cho người ta khó hiểu chính là ông chủ Hàn cũng đi theo phía sau giống như có chuyện gì đó cần chứng thực.

Nhóm Trang Duệ lại kéo về lều của Dương Hạo, lúc này Dương Hạo đã gọi quán cơm bên ngoài không ít món ăn, không phải muốn mời Trang Duệ dùng cơm, tất nhiên Cổ lão gia tử, Tổng Quân và tên mập họ Mã cũng có nơi khác để đi, cũng không dùng cơm ở chỗ này.

- Này, bằng hữu, có chuyện gì không?

Dương Hạo thấy một người thanh niên còn đứng trước máy cắt đá, người này hơn hai mươi, mặt tròn, khá mập, trong tay còn cầm điện thoại.

- À, không có gì, không có gì.

Người thanh niên giống như còn chưa tỉnh táo khỏi tình huống kinh tâm động phách, sau khi trả lời Dương Hạo thì xoay người bỏ đi.

Đám người Trang Duệ cũng không ngờ vài năm sau có một bộ phim “tảng đá diên cuồng” được chế tác từ trong tay người thanh niên kia.

202. Chương 2 02: Cũng Có Kẻ Làm Giả Trong Đồ Thạch.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 202: Cũng có kẻ làm giả trong đồ thạch.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Thời tiết tháng sáu ở Quảng Đông rất khô nóng, tuy hội trường đồ thạch được thiết lập ở vùng đất trống trải, hơn nữa bên trong đều dựng sập bằng tre, nhưng ánh nắng mặt trời chiếu xuống làm cho không khí có chút vẩn vơ, thật sự làm cho người ta sinh ra cảm giác khó thể hít thở.

Những chiếc quạt điện trong quầy hàng đều thổi ra hơi nóng, Dương Vĩ liều mạng dán mắt về phía quạt, hai mắt híp lại nhưng vẫn nóng bức khó chịu, vì vậy không khỏi kêu lên:

- Lão Yêu, không được, anh đây chịu hết nổi rồi, con bà nó thời tiết sắp nung chín người ta, về khách sạn, tôi muốn về khách sạn.

- Về khách sạn?

Trang Duệ cũng thật sự động tâm, hắn đã mở nguyên thạch đến tận trưa, hơn nữa còn có tính toán với chú cháu Hứa Chấn Đông, hắn cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi, thấy tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

- Đi, về khách sạn, tôi cũng có chút mệt mỏi, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại đến.

Trang Duệ mở miệng nói.

- Ngày mai còn đến sao? Lão Yêu, tôi thấy cậu nên thôi đi được rồi, tôi cũng xem như hiểu rõ, thứ này và đánh bạc không khác gì nhau, tiền đến cũng nhanh mà đi cũng không kém, đừng tưởng rằng hôm nay cậu lời hơn ba chục triệu thì tốt, biết đâu ngày mai lại vết sạch tiền của ném ra ngoài?

Nhạc Kinh trước nay quen đấu võ mồm với Dương Vĩ, bây giờ há miệng nói ra lời hữu ích.

- Nói nhảm, không đến thì sao có tiền? Nếu không có Lão Yêu, cậu có năm trăm ngàn trong túi sao? Nếu không có năm trăm ngàn kia, biết đâu sẽ sinh ra một tham quan?

Dương Vĩ căn bản không cần Trang Duệ lên tiếng, hắn trực tiếp nói theo thói quen, điều này cũng làm cho Nhạc Kinh trợn trừng mắt.

- Lão Yêu, không phải cậu còn phải gặp ông chủ Hàn kia nữa sao? Nếu cậu đi thì ông ta tìm sao được?

Lão Tứ nói ra lời này làm cho Trang Duệ chợt nghĩ đến cuộc hẹn của mình với ông chủ Hàn, nhưng đã một giờ trôi qua mà còn chưa thấy đối phương, hắn cũng không muốn ở lại đây chờ đợi.

- Mọi người nên về khách sạn, anh Dương, anh biết số điện thoại của tôi, nếu ông chủ Hàn quay lại tìm, anh có thể cho ông ấy số điện thoại của tôi.

Trang Duệ thấy Tiểu Bạch Sư nằm trên mặt đất liên tục thè lưỡi mà thật sự có chút đau lòng, Ngao vốn thích hợp khí hậu giá lạnh, đưa Tiểu Bạch Sư xuống Quảng Đông này chịu nóng đúng là làm khổ.

- Được, cậu yên tâm, tôi sẽ đưa cho anh ấy.

Dương Hạo gật đầu đồng ý, hôm nay Trang Duệ xem như nể mặt hắn, vừa rồi trước khi đi dùng cơm đã có nhiều ông chủ ngọc khí nói buổi chiều sẽ đến tiếp tục chọn mao lưu.

Trang Duệ đứng dậy gọi điện thoại cho tên mập họ Mã và Tống Quân, muốn nói cho bọn họ biết ngày mai rồi hãy tiếp tục chọn mao liêu, không ngờ hai người kia đã sớm chạy về khách sạn ngủ trưa, điều này làm hắn thật sự không biết nói gì hơn.

Sau khi trở lại khách sạn thì Trang Duệ mở máy lạnh tới đa, lúc này Tiểu Bạch Sư mới có chút tinh thần, sau khi hầu hạ nó tắm rửa thì hắn xem như buông lỏng.

Trang Duệ không khỏi cảm thấy hưng phấn, xem ra tiền đồ thạch đến khá nhanh, tổng cộng hắn có doanh thu ba mươi bốn triệu ba trăm ngàn, tuy nó chỉ là số nhỏ với người khác, nhưng lại rất chân thật với hắn.

Dựa theo những lời của Tống Quân, biệt thự ở Bành Thành chỉ cần mất mười lăm triệu mà thôi, vì vậy mà trong tay Trang Duệ còn hơn hai chục triệu. Hắn cầm số tiền này mà cảm thấy phát sầu, với chuyên ngành của hắn, tất nhiên là phải đầu tư tiền ra ngoài.

Nhưng thị trường chứng khoán bây giờ chưa ổn, đây là thứ mà Trang Duệ không dám đơn giản đụng vào, hắn nghĩ tới nghĩ lui mà thật sự không biết nên đầu tư vào đâu cho tốt.

Trang Duệ thật sự không nghĩ ra đầu mối, hắn nằm chết dí trên giường chuẩn bị ngủ một giấc để khôi phục tinh lực, đây là mỗi một trên tinh thần, không thể nào dùng linh khí để loại trừ được.

- Không biết chú cháu Hứa Chấn Đông sau khi mở mao liêu sẽ như thế nào? Ha ha...

Trang Duệ nằm trên giường nghĩ đến biểu cảm của chú cháu Hứa Chấn Đông khi mở khối mao liêu kia, vì vậy mà không khỏi cười thành tiếng.

...

- Cậu Hàn, hôm nay cậu đã làm tôi tiêu pha không ít tiền, cần phải phạt một ly mới được.

Khi nhóm Trang Duệ quay về khách sạn thì Hứa Chấn Đông đang làm chủ mời rượu Hàn Hạo Duy và vài ông chủ kinh doanh châu báu có thực lực lớn.

- Hi hi, cuối cùng là giám đốc Hứa có quyết đoán, tiểu tử xem như mặc cảm, ly rượu này tôi uống.

Sự việc đã có kết quả tốt, mọi người tất nhiên sẽ vẫn giữ giao hảo với nhau, còn chuyện ngáng chân nâng giá như vừa rồi, thật sự không phải là lần đầu tiên xuất hiện trong vòng quan hệ giữa những ông chủ thế này, cũng không phải là lần cuối cùng. Mọi người đều hiểu, vì vậy sau khi Hàn Hạo Duy nói vài lời tăng bốc Hứa Chấn Đông thì ai cũng nói vài lời tốt đẹp.

Sau khi qua vài vòng rượu, Hàn Hạo Duy thừa dịp mà hỏi Hứa Chấn Đông:

- Đúng rồi, có một sự kiện tôi luôn cảm thấy khó hiểu, đó chính là chủ nhân của mao liêu có quan hệ không tệ với cháu của Hứa tiên sinh, vì vậy mà có thể liên hệ mua bán tư nhân, cần gì phải bày ra như vậy để chúng ta giằng co với nhau? Đây không phải là làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai bên sao?

- Tiểu tử kia có quan hệ không tệ với Hứa Vĩ sao?

Hứa Chấn Đông đưa đũa ra chuẩn bị gấp một miếng thức ăn, nhưng ngay sau đó chợt rút tay lại, lão dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hàn Hạo Duy nói:

- Cậu Hàn, cậu nghe ai nói tiểu tử họ Trang kia có quan hệ tốt đẹp với Hứa Vĩ nhà chúng tôi?

Hứa Vĩ cũng không có mặt trên bàn tiệc, với độ tuổi và thân phận của hắn thì chưa đủ tư cách tham gia.

- Chính là cậu Trang kia nói, à không, là người bên cạnh cậu ấy nói với tôi, nói là bạn cũ của cháu giám đốc Hứa, vì vậy mà tôi không đưa giá tiếp theo. Nếu không phải chủ nhân của mao liêu lên tiếng, ông nghĩ tôi sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

Hàn Hạo Duy nói lời này cũng là nửa thật nửa giả, Lão Tứ đến nói Trang Duệ có quan hệ khá tốt với Hứa Vĩ, để hắn không cần tiếp tục nâng giá. Nhưng Lão Tứ cũng nói rõ, trên tay Trang Duệ còn có một khối mao liêu cực phẩm, nếu ông chủ Hàn nể mặt thì sau này Trang Duệ sẽ có báo đáp.

Nhưng Hàn Hạo Duy cũng thật sự có tâm tư nhượng bộ, dù sao với biểu hiện của khối mao lieu kia, giá cả hơn ba chục triệu đã là quá cao. Vì vậy sau khi nghe Lão Tứ lên tiếng thì hắn lập tức bỏ qua, vừa nể mặt Trang Duệ lại vừa ném một nhân tình cho Hứa Chấn Đông.

Tất nhiên ông chủ Hàn sẽ không nói lời hứa của Trang Duệ ở trên bàn tiệc, ngay cả chuyện Trang Duệ là bạn của Hứa Vĩ thì cũng vì hiếu kỳ mà hắn mới thuận miệng hỏi mà thôi, cũng không có ý muốn hỏi lật đậy nổi.

Hàn Hạo Duy nói một câu vô tâm nhưng lại làm cho Hứa Chấn Đông cực kỳ khiếp sợ, vấn đề này người khác không biết nhưng hắn lại hiểu rõ, quan hệ giữa Hứa Vĩ và Trang Duệ tuy chưa đến mức là cừu địch sinh tử nhưng dù sao cũng không có dính dáng gì đến hai chữ “bạn bè”.

Lúc này Hứa Chấn Đông thật sự không còn tâm tư dùng cơm, chỉ đang xem xét ý nghĩ của Trang Duệ.

“Chẳng lẽ tiểu tử kia muốn làm tốt quan hệ với công ty Hứa Thị?”

Hứa Chấn Đông cũng coi như vứt bỏ ngay ý nghĩ này của mình, tuy lão chưa tiếp xúc nhiều với Trang Duệ, nhưng lão cũng biết người trẻ tuổi kia có chủ kiến của mình, không phải loại thích xu nịnh. Đồng thời với thực lực kinh tế của đối phương, cũng hoàn toàn không cần dựa vào mình làm gì cả.

Cũng chỉ còn một đáp án đó chính là khối mao lieu kia có vấn đề, Hứa Chấn Đông nghĩ đến đây mà lông tóc toàn thân dựng ngược cả lên, dù nhiệt độ trong phòng cực kỳ ổn định nhưng lão vẫn cảm thấy mồ hôi chảy tí tách sau lưng, hầu như muốn tạo thành dòng suối nhỏ.

Phải biết rằng đồ thạch tuy nguy hiểm rất cao nhưng lợi nhuận cũng rất lớn, giống như đồ cổ vậy, những thương nhân không hợp pháp vì món lợi kék sù mà không từ thủ đoạn, dùng trăm phương ngàn kế để thiết lập cạm bẫy, dùng những thủ pháp làm giả không tưởng để làm cho vàng thau lẫn lộn, nhiều kẻ bị lừa cho táng gia bại sản.

Trong đồ thạch thì thường có nhiều kẻ làm giả nguyên thạch, một loại là treo đầu dê bán thịt chó, dùng phương pháp cắt và ghép, có ý bày ra biểu hiện cực tốt để lừa người.

Còn có một cách chính là mao lieu có vẻ ngoài rất tốt nhưng cắt ra lại không lý tưởng, bọn họ tìm cách khôi phục lại như ban đầu. Đồ thạch như vậy bình thường rất khó phân biệt, mảnh khoe này lừa người coi như là cừu tử nhất sinh, rất khó tránh.

Còn một cách khác đó chính là tiên nữ tán hoa, bọn họ tìm một khối nguyên thạch có biểu hiện màu sắc rất tốt nhưng không có hoa văn. Vì vậy mà chọn vị trí, bọc nhựa cao su lên, lấy phấn phấn thủy bôi bên ngoài, chôn vào đất mười ngày, khi lấy ra thì trên nguyên thạch sẽ có đường vân rất tốt.

Thủ pháp vụng về nhất là vàng thau lẫn lộn, thường thì sẽ chọn một bộ vị trên nguyên thạch, cắt cửa sổ hay mở rãnh, lại bôi màu vào bên trong. Trò này chỉ có thể lừa được người mới, những người lẫn lộn trong nghề vài chục năm sẽ khó thể bị lừa.

Lúc này Hứa Chấn Đông đang đoán xem Trang Duệ dùng phương pháp gì mà giấu được nhiều người như vậy, nhưng lão suy tư nửa ngày thì bỏ qua ý nghĩ vừa rồi của mình. Vì Trang Duệ không thể nào mạo hiểm trước mặt thiên hạ như vậy, hơn nữa sau này Cổ lão gia tử đến, ông ấy sẽ tuyệt đối không làm đồng lõa cho Trang Duệ.

Hứa Chấn Đông tuy dùng ý nghĩ đó để trấn an chính mình nhưng vẫn có cảm giác không ổn, vẫn thấy giống như có vấn đề.

Vất vả lắm mới tan tiệc, Hứa Chấn Đông vội vàng quay về công ty, khi ở trên xe thì gọi Hứa Vĩ và thầy Triệu đến. nguồn (.)

Vừa vào trong phòng làm việc ở công ty, Hứa Chấn Đông đã lên tiếng với Hứa Vĩ:

- Hứa Vĩ, cậu và Trang Duệ có mâu thuẫn gì? Đặc biệt là gần đây có xung đột gì không? Mau thành thật nói ra.

203. Chương 2 03: Thà Mua Một Đường, Không Mua Một Vùng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 203: Thà mua một đường, không mua một vùng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Khi Hứa Chấn Đông đặt câu hỏi thì quên đóng cửa, vì vậy mà làm cho nhiều kẻ dựng lỗ tai ở bên ngoài nghe ngóng.

- Bác, có chuyện gì sao? Cháu vừa đến Nghiễm Châu hôm qua, có thể có xung đột gì với tiểu tử kia sao?

Hứa Vĩ thấy vẻ mặt bất thiện của Hứa Chấn Đông thì không dám nói ra hành vi của bản thân ở phi trường, hơn nữa Đại Bưu là người tây bắc, bây giờ đang ở trong bệnh viện, sự kiện kia chỉ cần hắn không nói thì không ai biết được.

- Không có là tốt, nhớ kỹ đừng nên trêu chọc vào người kia.

Gương mặt Hứa Chấn Đông chợt hòa hoãn trở lại, lão đi ra đóng chặt cửa phòng. Trong mắt lão thì cháu mình đi du học về nhưng đối nhân xử thế quá kiêu ngạo, không ổn định như Trang Duệ kia.

Hứa Vĩ khẽ gật đầu, nhưng hắn cũng không dám hỏi xem có chuyện gì xảy ra, điều gì có thể làm cho Hứa Chấn Đông xao động như vậy.

- Giám đốc Hứa, mao liêu đặt ở trong kho có vấn đề gì sao?

Thầy Triệu cũng tỏ ra khó hiểu, lão vốn đang cùng dùng cơm trưa với Hứa Vĩ thì nhận được điện thoại yêu cầu về ngay công ty, hơn nữa Hứa Chấn Đông mở miệng là hỏi xem khối mao liêu đã đưa về kho chưa. Bình thường những chuyện như vậy đều có người đi làm, cần bản không cần bọn họ tự mình hỏi đến.

- Anh Triệu, anh nghỉ ngơi một chút đi, đến chiều chúng ta sẽ mở mao liêu.

Hứa Chấn Đông hít vào một hơi thật sâu, không biết vì sao mà trong lòng lão luôn có bóng tối, nếu không lấy phỉ thúy ra khỏi khối mao liêu kia thì Hứa Chấn Đông cũng thật sự ngủ không yên.

Thầy Triệu nghe thấy như vậy thì ngây ra, sáng nay lão cũng đã mở ra một khối mao liêu, lão đã gần sáu mươi, dù là sức khỏe cơ thể hay tinh thần đều có chút mỏi mệt, không thích hợp tiếp tục mở nguyên thạch. Hơn nữa khối mao liêu kia quá quý giá, nếu xuất hiện vấn đề thì hậu quả nghiêm trọng.

Thầy Triệu nghĩ như vậy thì mở miệng nói:

- Giám đốc Hứa, hôm nay coi như thôi, chúng ta chọn ngày lành tháng tốt với Quan Công rồi hãy mở đá, cũng không vội quyết định vào ngày này.

Người Quảng Đông rất coi trọng ngày tốt lành, chọn ngày cho những chuyện quan trọng như cưới xin, thậm chí bình thường ra khỏi nhà cũng xem ngày. Khối mao liêu kia quá quý, dựa theo ý của thầy Triệu thì cũng nên cho nó một nghi thức.

Hứa Chấn Đông nghe vậy thì bực bội khoát tay áo nói:

- Không cần nói những lời như vậy, chúng ta phải kiểm tra mao liêu kia trước, để xem liệu có phải đã bị người ta động tay động chân hay không...

- Động tay động chân vào mao liêu? Điều này là không thể nào. Giám đốc Hứa, khối mao liêu kia đã được vài chục người xem qua, chúng ta cũng đã cẩn thận kiểm tra, là nguyên thạch Myanmar, điều này là không sai.

Thầy Triệu nghe được lời của Hứa Chấn Đông thì giật mình há hốc miệng, nhưng lão cũng là người lăn lộn trong nghề đồ thạch vài chục năm, còn tin vào ánh mắt của mình, chưa đến mức không phân biệt rõ thật giả.

Bây giờ có rất nhiều người thông qua đủ loại thủ đoạn để làm giả nguyên thạch, nhưng những thứ đó chỉ có thể dùng để lừa gạt những người vừa bước chân vào trong nghề, ví dụ như những người có trình độ giống Tổng Quân. Những người cả đời có liên quan đến nguyên thạch và phẩm thúy như thầy Triệu, nếu lão không phân biệt được thật giả, cũng đừng hòng có được vị trí trong công ty vào lúc này.

Hứa Chấn Đông cũng không muốn gạt hai người Hứa Vĩ, lão thở dài nói:

- Lúc rồi dùng cơm thì tên họ Hàn nói tiểu tử kia cho người nói với hân, nói là Trang Duệ là bạn của Hứa Vĩ, để hân không nên tiếp tục đặt giá. Tôi nghe vậy thì thật sự nghi ngờ, Hứa Vĩ, cậu nói xem, cậu và tiểu tử kia có thật sự là bạn không?

Hứa Chấn Đông nhìn nhin này giờ, bây giờ nói ra những lời này thì trong lòng cũng thư thái hơn.

- Bác, cháu gặp hân lần đầu đã có xích mích, nào còn có chuyện kết giao bằng hữu?

Sau khi nghe được lời của Hứa Chấn Đông thì Hứa Vĩ cũng hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện mình trả thù đã bị Trang Duệ biết được? Bây giờ đối phương dùng mao liêu giả để trả thù mình?

Hứa Vĩ cũng không ngốc, buổi sáng hân nghe được lời của Trang Duệ thì hiểu những chuyện mình làm ở sân bay đã bị Trang Duệ biết được, chắc chắn đối phương sẽ không hảo tâm giúp công ty của mình nắm lấy khối mao liêu kia, chẳng lẽ mao liêu kia thật sự có vấn đề?

Hứa Vĩ thật sự mơ hồ, dựa theo những gì thầy Triệu nói, khối mao liêu kia rõ ràng không có vấn đề, nhưng hành vi của Trang Duệ lại không hợp lý. Theo lý thì Trang Duệ phải cố gắng tìm cách để ngăn cản bọn họ mua mao liêu mới đúng chứ?

Nhưng Hứa Vĩ đâu biết rằng Trang Duệ lấy khối mao liêu kia ra cắt chủ yếu là nhắm vào mình, nếu như bị ông chủ Hàn làm sinh chuyện, dù là Trang Duệ kiếm được tiền thì cũng không vui vẻ gì, vì thế mới để cho Lão Tứ đến truyền lời.

Tuy vấn đề này truyền ra ngoài sẽ làm cho Hứa Chấn Đông phát giác có vấn đề, nhưng Trang Duệ cũng không quan tâm, vì nếu mao liêu không được công ty Hứa Thị mở ra, như vậy cũng không có vấn đề.

- Bác, lúc cháu ở sân bay thì một người bạn có mâu thuẫn với tiểu tử kia, nhưng chuyện này không liên quan gì đến cháu.

Hứa Vĩ không dám tiếp tục giấu diếm những gì xảy ra ở sân bay, vì vậy tìm cơ nói ra.

- Đúng là hỗn đản, sao vừa rồi không nói ra?

Hứa Chấn Đông vừa nghe thấy những lời này thì vẻ mặt chợt biến đổi lớn.

- Cậu Triệu, chúng ta mở mao liêu.

Hứa Chấn Đông cũng không quan đến chuyện dạy bảo Hứa Vĩ, vì khối mao liêu kia giống như một khối u ác tính mọc ngay bên cạnh trái tim, không mở ra sẽ chẳng thể nào an tâm được.

- Được rồi, chúng ta sẽ mở mao liêu ngay bây giờ, nhưng giám đốc Hứa, anh cũng đừng nên lo lắng như vậy. Chỉ cần mao liêu là thật, như vậy thì dù tiểu tử kia có làm gì cũng sẽ không thể biến có thành không, chúng ta sẽ chẳng có tổn thất gì.

Lời của thầy Triệu làm cho Hứa Chấn Đông an tâm hơn một chút, tất nhiên lão biết trên thế giới này không có dụng cụ nào nhìn thấu nguyên thạch, nhưng mọi thứ trong mắt Trang Duệ thì lại quá rõ ràng, lại không thể nào tránh khỏi linh khí trong mắt hân.

Mao liêu thật sự là nguyên thạch lấy từ hầm mỏ Myanmar, nhưng những gì bọn họ thấy thì chưa chắc là thật.

Tổng bộ của công ty châu báu Hứa Thị cũng liền kề với nhà máy gia công, mao liêu được mua vào buổi sáng được đặt trong phòng kho của tổng bộ. Sau khi Hứa Chấn Đông phân phó thì có bảo vệ mang theo nhân viên xuống kho lấy mao liêu đặt lên xe đẩy đưa sang nhà xưởng.

Những máy móc trong nhà xưởng của công ty châu báu Hứa Thị thật sự tinh xảo hơn những thứ máy cắt đá ở hội trường hội chợ đồ thạch rất nhiều, có hơn mười loại máy cắt, thậm chí có những dụng cụ tinh vi có thể loại bỏ những bụi bặm trên mặt phỉ thúy ra ngoài.

Sau khi mao liêu được đưa đến thì mọi người cũng không vội mở ra, thầy Triệu tự mình ra tay cạo rửa khối mao liêu kia một lượt, dùng bàn chải lông lợn để cẩn thận cạo rửa những mặt được mở cửa sổ, quan sát tro bụi và mảnh đá, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sắc xanh trên mặt đá.

Cạo rửa hơn mười phút, sau đó thầy Triệu đứng lên nói, cũng không quan tâm rửa mặt dính khá nhiều tro bụi, lão nói với Hứa Chấn Đông: đọc truyện mới nhất tại .

- Giám đốc Hứa, khối mao liêu này không có vấn đề, là nguyên thạch Myanmar.

Hứa Chấn Đông nghe vậy thì trong lòng thầm thở dài một hơi, lại hỏi:

- Có dấu vết động tay động chân nào không?

Phải biết rằng mao liêu Myanmar cũng có tốt xấu, cũng có thể bị người ta động tay vào, vấn đề này không phải chưa từng xảy ra.

- Không, đây là một khối mao liêu nguyên vẹn, có lẽ xuất xứ từ nhà máy Mạt Cương, màu sắc thuần khiết, không phải được phủ màu lên, có lẽ là không có vấn đề. Giám đốc Hứa, hôm nay chúng ta có mở ra không?

Dựa theo ý nghĩ của Thầy Triệu thì sẽ chờ đến ngày tốt lành mới mở mao liêu, hôm nay lão thật sự có chút mỗi mết, nếu không may và phá hư phỉ thúy bên trong, như vậy tổn thất cũng quá lớn.

- Bây giờ mở mao liêu.

Hứa Chấn Đông gật đầu thật mạnh rồi nói:

- Cậu Triệu, hôm nay đã làm cậu phải vất vả, đợi đến khi lấy phỉ thúy ra, như vậy vấn đề trang sức xa hoa của công ty sẽ được giải quyết, vài ngày sau chỉ cần đi kiểm về những khối phỉ thúy trung phẩm trở xuống là được. Những ngày này bận rộn thì tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu, đến lúc xong việc sẽ nghỉ vài ngày cho khỏe.

- Được, vậy chúng ta mở đá.

Ông chủ đã mở miệng yêu cầu thì thầy Triệu cũng chỉ có thể nghe theo mà thôi, nhưng ba người nơi đây cũng không ngờ, vài ngày sau thầy Triệu sẽ rời khỏi công ty Hứa Thị.

Lấy phỉ thúy ra khỏi mao liêu và cắt đá là hai chuyện khác biệt, vì khi cắt đá thì có rủi ro, nếu trong mao liêu có phỉ thúy thì cực kỳ sung sướng.

Nhưng muốn lấy phỉ thúy ra khỏi khối mao liêu đã có kết luận rõ ràng, đặc biệt là những phỉ thúy được nhận định có phẩm chất cao, như vậy phải cẩn thận mài đi từng chút đá bên ngoài, vì vậy mà một tảng đá vài chục kilogam muốn mở ra cũng phải vài giờ, thậm chí là vài ngày.

Mười phút qua đi, thầy Triệu lại mở ra một cửa sổ ở bên cạnh, lúc này cũng xuất hiện sắc xanh. Lão khẽ cau mày, cầm nước rửa sạch lớp cắt, nhưng cũng không tiếp tục cắt mà ngồi xuống quan sát.

Hứa Vĩ ra ùng g à- J p kn cạ t-ỏ lá ik hổi s quanắt sát.

205. Chương 2 05: Đại Khoái Nhân Tâm

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 205: Đại khoái nhân tâm

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Gương mặt thầy Triệu giống như già hơn rất nhiều, cặp mắt vốn sắc bén như chim ưng bây giờ cũng trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, có chút ngây ngốc. Lão nhìn Hứa Vĩ đang giữ lấy ống tay áo của mình mà nói như có xác không hồn:

- Tôi không biết, sao lại như vậy? Không thể nào...Có phải chúng ta không chịu bái thần nên sinh ra như vậy không?

Thầy Triệu cũng không rõ, một khối nguyên thạch có biểu hiện cực kỳ tốt như vậy lại sụp đổ, lão là người cả đời lăn lộn trong nghề, cho đến bây giờ chưa từng gặp tình cảnh thế này, vì vậy mà trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chính mình đắc tội với Quan gia(Quan Công).

- Bái thần cái rắm, chính là ông nhìn sai, bác, bác...Bác làm sao vậy?

Hứa Vĩ cũng quên mình cũng chính là người tán thành việc mua bán khối mao liêu này, nhưng hắn lại có biểu hiện kích động và quên đi chính mình, chỉ cố gắng để Hứa Chấn Đông không trách tội lên đầu mình.

Nhưng khi Hứa Vĩ quay sang nhìn Hứa Chấn Đông thì phát hiện bác trai của mình đã co quắp té xuống đất, cặp mắt trợn trừng nhưng chẳng có mấy ánh sáng, đang được vài vị nghệ nhân đỡ lấy người và thực hiện những hành vi cấp cứu.

Một lúc lâu sau Hứa Chấn Đông mới dần tỉnh dậy, trong đầu có chút mơ hồ, lão nhìn vài vị nghệ nhân mà không rõ mình vì sao lại ở đây, hơn nữa còn nằm trên mặt đất.

Hứa Vĩ thấy Hứa Chấn Đông tỉnh dậy thì vội vàng đẩy mọi người ra, sau đó nói với vẻ mặt ân cần:

- Bác, ngài tỉnh rồi, cháu thật sự bị dọa chết điếng người, lại vừa gọi xe cứu thương để đưa bác đến bệnh viện kiểm tra.

- Hứa Vĩ sao? Cậu Triệu? Nguyên thạch...Hơn ba chục triệu?

Hứa Chấn Đông chợt nói ra vài câu như vậy, những hình ảnh mơ hồ càng trở nên rõ ràng trong óc.

- Cậu Triệu, cậu Triệu đâu?

Hứa Chấn Đông dùng hết sức gọi tên thầy Triệu, nhưng âm thanh rất nhỏ, Hứa Vĩ nghe được thì kéo thầy Triệu đang còn đứng ngơ ngẩn đến trước mặt Hứa Chấn Đông.

- Cậu Triệu, khối mao liêu thế nào rồi?

Hứa Chấn Đông tuy vẫn còn có chút cảm giác may mắn, nhưng đó là hơn ba chục triệu, nghĩ đến đây thì lão cảm thấy giống như mình tự cắt da thịt của mình.

- Là phế liệu, nhiều lắm cũng chỉ có giá trị một triệu, giám đốc Hứa, chúng ta nhìn sai rồi...

Lúc này thầy Triệu cũng đã thanh tỉnh lại, nhưng đả kích này là quá lớn, đến bây giờ lão cũng không khác hơn Hứa Chấn Đông là bao nhiêu.

- Cậu Triệu, khối mao liêu kia có phải làm giả không? Chúng ta có thể tố cáo đối phương không?

Hứa Chấn Đông bây giờ trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là làm sao để truy hồi lại khoản tiền kia, bây giờ tình huống tài vụ của công ty thật sự không tốt, lúc này không có ba chục triệu kia thì cũng không còn đủ thực lực để mua phi thủy xa hoa, sau này công ty chỉ có thể tiêu thụ những ngọc khí trung bình và kém mà thôi.

- Khởi tố sao? Giám đốc Hứa, vô dụng thôi, trước khi mua mao liêu chúng ta đã ký hợp đồng, có công chứng, tiền hàng thanh toán xong thì cho dù là giả cũng bó tay. Chúng ta tôi không có chứng cứ, hơn nữa khối mao liêu kia thật sự có xuất xứ từ Mạt Cương, không hề được động tay động chân vào, chúng ta coi như nhìn lầm...

Những lời của Thầy Triệu làm cho trước mắt Hứa Chấn Đông chợt tối sầm lại, thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh. Khi đó ở hội trường Trang Duệ nở nụ cười rất đặc biệt, bây giờ nó hiện ra trước mắt Hứa Chấn Đông, nhưng lúc này lão chỉ thấy bên trong đó là sự thương cảm và thù địch.

Hứa Vĩ ở bên cạnh nghe vậy mà cảm thấy không vui, làm gì mà luôn miệng nói về lỗi của chúng ta như vậy, hẳn không muốn mình dính vào chuyện này, vì vậy hẳn chỉ vào thầy Triệu nói:

- Anh Triệu, rõ ràng là anh nhìn sai, sao lại nói là chúng ta? Nếu không phải ông tuổi tác đã cao, tôi đã sai bảo vệ đánh ra ngoài.

- Anh...Anh, tốt, tốt...

Khi thấy một Hứa Vĩ gần đây luôn gọi mình là chú Triệu, bây giờ há miệng lại nói ác liệt như vậy, thầy Triệu thật sự không biết nói gì hơn. Lão cũng không muốn chối bỏ trách nhiệm của mình, nhưng khối mao liêu này cũng là được Hứa Vĩ và Hứa Chấn Đông xem trọng, chính lão chỉ là cổ vắn mà thôi, cũng không thể nào quyết định được.

Hứa Chấn Đông nghe được lời của Hứa Vĩ thì cũng nhanh chóng mở lớn mắt.

- Hứa Vĩ, Trang Duệ, kết thù kết oán, có cừu oán...

Những chữ này không ngừng hiện ra trong đầu, tuy Hứa Chấn Đông không biết Trang Duệ có thật sự biết được tình huống bên trong của khối mao liêu này hay không, nhưng bây giờ lão có thể nhận định, Trang Duệ mở miệng để ông chủ Hàn nhường khối mao liêu này ình, nhất định là không có ý tốt.

- Hứa Vĩ, cháu đến đây...

Hứa Chấn Đông vẫy vẫy tay với Hứa Vĩ, cố gắng chống người đứng lên.

- Bác, ngài đừng gấp, nhất định là Trang Duệ kia cố ý, cháu sẽ đi tìm vài người thu thập hẳn.

Hứa Vĩ nghe được lời kêu gọi của Hứa Chấn Đông thì chạy đến ngồi xuống ghé tai đến.

- Ông thu thập mày trước.

Hứa Chấn Đông chợt hét lên một tiếng, cũng không biết lấy lực lượng từ đâu mà chợt ngồi dậy, năm ngón tay mở ra, cánh tay vỗ vào mặt Hứa Vĩ.

- Bốp.

Một âm thanh giòn tan vang lên, Hứa Vĩ là một thanh niên trai tráng bị Hứa Chấn Đông tát ngã ngửa trên mặt đất, nửa bên má chợt sưng phồng, kính mắt trên sống mũi cũng không biết đã rơi xuống chỗ nào.

- Bác, ông...Phì!

Hứa Vĩ đứng lên vừa sợ vừa giận, hẳn hô lên một câu nhưng lại cảm thấy trong miệng có thứ gì đó, nhổ ra thì thấy đó là hai cái răng.

Hứa Chấn Đông lúc này đã không còn nghe được lời của Hứa Vĩ, sau khi dùng hết sức lực ột tát thì cả người hôn mê bất tỉnh, nhưng may mà lúc này bên ngoài đã vang lên âm thanh của xe cứu thương. Vài vị nghệ nhân đưa Hứa Chấn Đông lên xe cứu thương, thầy Triệu cũng vì không khỏe mà đưa lên theo.

Chỉ sau nháy mắt thì trong nhà xưởng ồn ào chỉ còn lại một mình hình bóng của Hứa Vĩ, còn có một mao liêu há hốc miệng giống như đang cười nhạo hẳn.

...

Trang Duệ ngủ một giấc trưa rất an tường, nhưng hẳn ngủ có hơi lâu, bắt đầu từ lúc hai giờ, đến khi thức dậy thì phát hiện bên ngoài cửa sổ đã lên đèn, màn đêm buông xuống.

- Ủa, sao có nhiều cuộc điện thoại như vậy?

Trang Duệ dụi dụi mắt và cầm điện thoại lên nhìn giờ, lại phát hiện bên trên có hơn năm mươi cuộc gọi nhỡ.

Trang Duệ nhìn qua, là mấy người Dương Vĩ gọi đến, cũng có cả Lôi Lôi, Tổng Quân và tên mập họ Mã, có cả số của Cổ lão gia tử. Điều làm cho Trang Duệ bất ngờ chính là còn có một cuộc gọi đường dài quốc tế, nếu không có gì bất ngờ thì có lẽ là của Tần Huyền Băng.

- Mới đây mà có nhiều đó cuộc điện thoại, đúng là có chuyện.

Trang Duệ ném điện thoại lên giường, hẩn chuẩn bị đi rửa mặt thì Tiểu Bạch Sư chạy từ ngoài cửa vào. Trang Duệ coi như hiểu ra vấn đề, nhóm người kia không đến tìm mình có lẽ vì Tiểu Bạch Sư.

Sau khi rửa mặt xong thì Trang Duệ cầm lấy điện thoại bấm số của Tần Huyền Băng.

Hai tiếng chuông vang lên, Tần Huyền Băng nghe máy.

- Trang Duệ, Lôi Lôi không tìm được anh mà gọi điện thoại đến đây, có chuyện gì xảy ra vậy?

Âm thanh dễ nghe của Tần Huyền Băng từ trong điện thoại truyền ra.

- Anh cũng không biết, sáng nay có hơi mệt, buổi chiều ngủ trong khách sạn, chuông điện thoại cũng không đánh thức được anh, chút nữa anh sẽ gọi cho Lôi Lôi...

Trang Duệ vốn tưởng Tần Huyền Băng có chuyện gấp, thì ra là Lôi Lôi muốn tìm gặp mình, vì vậy sau khi hàn huyên hai câu với Tần Huyền Băng thì cúp máy và gọi cho Lôi Lôi.

- Trang Duệ, có phải anh kiếm được tiền nên trốn trong phòng lén tìm vui không? Điện thoại cũng không nghe là sao?

Tâm tình của Lôi Lôi thật sự không quá tốt, nàng há miệng là chất vấn Trang Duệ.

- Tôi...Tôi ngủ say quá nên không nghe thấy...

Trang Duệ thật sự có uất ức, đây là chuyện gì, vô duyên vô cớ nổi giận với mình, Trang Duệ cũng đã bắt đầu không đồng tình cho Lôi Lôi kết hôn với Lưu Xuyên.

- Anh và Lưu Xuyên là huynh đệ, còn là bạn học cũ của tôi, có mao liêu mà không nói cho tôi biết, vì vậy bà cô đây rất tức giận. Nhưng thôi, tôi tha thứ cho anh, coi như anh làm được chuyện tốt, bây giờ tôi hơi bận, ngày mai sẽ liên lạc lại.

Lôi Lôi lú lú nói một lúc, cũng không đợi Trang Duệ kịp phản ứng mà cúp điện thoại.

- Này, này, này, Lôi Lôi, rốt cuộc có chuyện gì? Sao lại là chuyện tốt?

Trang Duệ có chút buồn bực, chính mình vài ngày qua không làm gì cả, cũng không có làm chuyện gì tốt, còn mao liêu, dù công ty Hứa Thị không mua thì hẳn cũng không bán cho Lôi Lôi.

Khi Trang Duệ đang ngáy người thì điện thoại vang lên.

206. Chương 2 05: Đại Khoái Nhân Tâm

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 205: Đại khoái nhân tâm

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Này, Lão Yêu, cậu ngủ trong phòng sao? Chúng tôi sắp đập nát cửa phòng, cậu không nghe thấy sao?

Hàn Hạo Duy cho rằng Trang Duệ có ánh mắt thật sự cao siêu, có kỹ xảo đồ thạch không ai bằng, đây mới chính là nguyên nhân mà hắn phải chạy đến gặp mặt Trang Duệ.

- Cậu Trang, bên này...

Khi thấy Trang Duệ đi ra khỏi thang máy thì Hàn Hạo Duy vội vàng vung tay ra hiệu, lời lẽ thân mật vô cùng.

- Ông chủ Hàn, anh khỏe chứ? Xấu hổ quá, làm phiền anh chạy một chuyến...

Trang Duệ có ấn tượng rất tốt với ông chủ Hàn, hắn cảm thấy đối phương rất giống tên mập họ Mã, người này có bộ dạng mập mạp trắng trẻo, lại không vênh váo kiêu ngạo như Hứa Chấn Đông, tuy chỉ nói vài câu ngắn ngủi trong điện thoại nhưng lại làm Trang Duệ sinh ra cảm giác thoải mái.

Thật ra đây chính là sự khác nhau giữa những người tự sáng lập ra sự nghiệp và con cái nhà giàu, Hứa Chấn Đông tuy cao tuổi nhưng lại là người được thừa hưởng gia sản của tổ tiên, đồng thời lại là nhà tư bản trong nước sau giải phóng nên được chào đón rất mạnh, vì thế mà cả thế hệ đều không được giáo dục tốt, kinh nghiệm không cao.

Vì sự hạn chế về chính sách nên mãi cho đến nay công ty châu báu Hứa Thị mới lại quật khởi, nhưng đến đời hứa chấn đông thì công ty lại dần tụt dốc.

Hàn Hạo Duy chính là những nhà kinh doanh trong nước ở những năm bảy mươi, từng có công tác giống như ông nội Trang Duệ, là nhà địa chất, trong lúc vô tình tiếp xúc đến nguyên thạch phẩm thúy.

Vì khi đó nguyên thạch không được coi trọng ở Myanmar, giá cả cũng không cao, vì vậy mà Hàn Hạo Duy với ánh mắt độc đáo đã tích lũy được một số tiền không nhỏ, mới sáng lập ra công ty châu báu Hàn Thị. Vì vậy có thể nói dù là từ thị trường kinh doanh hay tri thức đối với đồ thạch thì Hứa Chấn Đông cũng khó thể so sánh với Hàn Hạo Duy.

- Chúng ta đến quán cà phê ngồi một chút.

Trang Duệ nhìn khắp xung quanh, hắn cũng không muốn bàn việc với Hàn Hạo Duy ở đại sảnh khách sạn để người ta vây quanh như nhìn gấu trúc. Vì vậy hai người đi xuống ngồi trong một quán cà phê ở lầu một khách sạn.

- Cậu Trang, chuyện hôm nay thật sự cảm ơn cậu, nếu không thì tôi đây cũng thiệt thòi lớn...

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình thì Hàn Hạo Duy đã móc thuốc ra khách khí mời Trang Duệ.

- Ông chủ Hàn...

- Đừng gọi tôi là ông chủ Hàn, nghe không được tự nhiên, lúc này số tiền cậu có cũng không ít hơn tôi, nếu để mắt đến tôi thì cứ gọi là anh Hàn...

Hàn Hạo Duy dù là những nhà kinh doanh nhóm đầu tiên nhưng cũng là phần tử trí thức, cũng là kẻ hai ba mươi năm lăn lộn, vì vậy miệng lưỡi rất tốt.

- Được, vậy tôi gọi anh là Hàn đại ca...

Trang Duệ cũng là một người khôn khéo, cũng không thua kém gì Hàn Hạo Duy.

- Hàn đại ca, tôi cũng vừa nghe nói về chuyện của khối mao liêu kia, huynh đệ là người sảng khoái, cũng không nói ra những lời thừa thãi. Tôi cũng không muốn đối phó với Hứa Vĩ, đây là sự thật, lúc đó tôi cảm thấy khối mao liêu kia không đáng giá như vậy, bọn họ mua cũng chưa chắc kiếm được tiền, vì thế mới cho người đến khuyên anh Hàn một câu.

Trang Duệ biết đối với Hàn Hạo Duy nếu tiếp tục dùng những lời vô nghĩa như với nhóm Dương Vĩ thì vô dụng, hắn cần đi thẳng vào vấn đề nói ra mâu thuẫn giữa mình và Hứa Vĩ, lại hơi hột bộc lộ chuyện mao liêu vừa rồi.

Trang Duệ nói như vậy quả nhiên làm cho Hàn Hạo Duy sinh ra ấn tượng khá tốt, bây giờ trong vòng quan hệ của những kẻ đồ thạch ở Bình Châu hay cả nước đều có những tin đồn quái dị, nói Trang Duệ có tổ truyền của cao thủ làm giả mao liêu, tổ tiên xưa nay chuyên gia làm giả mao liêu. Còn nói Trang Duệ là đệ

tử thân truyền của Cổ lão gia tử thân là chủ tịch hiệp hội ngọc thạch trong nước, còn nói người này có dị năng đặc biệt, vừa sờ vào là biết bên trong mao liêu có phỉ thúy hay không, tóm lại là khen chê không đồng nhất.

Những lời đồn cũng có chút liên quan đến Trang Duệ, vì ông nội của hắn là người mà cả đời gắn liền với khoáng thạch, Cổ lão gia tử lại coi hắn là thế giao, còn những tin đồn còn lại cũng có lời quá đúng, chính xác nhất là Trang Duệ có dị năng nhưng không phải là trên tay mà là trên mắt.

- Lúc đó cậu nhờ vào cảm giác sao?

Hàn Hạo Duy nghe vậy thì nhú mày, hắn cũng giống như thầy Bành, cũng đã từng trải qua tình huống dùng cảm giác để mua mao liêu.

Có một lần Hàn Hạo Duy đến một nhà máy ở Myanmar để xem mao liêu, vốn tâm tình của hắn rất không tốt, nhưng khi động đến một khối mao liêu không chút thu hút thì cảm thấy tâm tình thoải mái, vì vậy mới bỏ tiền mua khối mao liêu kia. Hắn lấy được phỉ thúy từ bên trong, tuy không lớn nhưng cũng có giá trị vài triệu, vì cũng từng trải qua tình huống như vậy nên lúc này hắn cũng có bảy phần tin vào Trang Duệ.

- Không gạt gì Hàn đại ca, khi tôi mua khối mao liêu kia thì cũng không xem trọng, khi đó cắt ra sắc xanh chỉ là may mắn mà thôi, tôi cũng không biết công ty Hứa Thị sẽ có hứng thú với nó. Tóm lại tôi có cảm giác không tốt, Hứa Vĩ mua đá cắt ra thì tôi sẽ thoải mái bán đi, ha ha, chính là tâm ý như vậy.

Trang Duệ biết rõ nếu nói dối làm cho người ta tin thì tốt nhất là nói thật trước, vì vậy lúc này hắn mới nói ra lai lịch của mao liêu, vì thế làm cho hai hàng chân mày của ông chủ Hàn giãn ra.

Sau khi biết rõ Trang Duệ không có kỹ xảo gì đặc biệt thì Hàn Hạo Duy lại chuyển dời ý nghĩ đến thiên châu của Trang Duệ, vấn đề này chính là thứ mà Cổ lão gia tử cố ý nói ra, vì thiếu niên đặc ý thường hay bị ghen ghét, nếu chuyển dời vận may sang thiên châu thì thật sự là cách hay nhất.

- Đó là tiểu đệ may mắn, được Phật sống ưu ái, chuỗi hạt thiên châu này thật sự quý giá vô cùng...

Thấy Hàn Hạo Duy không tiếp tục dây dưa ở chủ đề mao liêu thì Trang Duệ thầm thở dài một hơi, hắn nói về thiên châu, thiếu chút nữa không nói mình là sư huynh chuyển thế của Phật sống.

Trang Duệ cũng cảm thấy trước đó để cho Lão Tứ đi truyền lời là quá liều lĩnh và lỗ mãng, người sáng suốt sẽ hoài nghi, vì vậy bây giờ hắn cố gắng đền bù, tin tưởng những gì hắn nói với ông chủ Hàn hôm nay sẽ nhanh chóng rơi vào tai đám người trong vòng quan hệ đồ thạch.

- Ha ha, cậu Trang thật sự phúc duyên thâm hậu, có chuỗi hạt thiên châu này làm bạn...

Hàn Hạo Duy dùng ánh mắt hâm mộ nhìn chuỗi hạt thiên châu trên cổ tay của Trang Duệ, nhưng hắn cũng không nói đến chuyện mua lại. Chưa nói đến vấn đề có người muốn bỏ ra chục triệu để mua nó, chỉ cần nhìn vào gia sản của Trang Duệ vào lúc này, hắn sẽ không bán chỉ bảo phật gia của mình.

Sau khi nghe được lời của Hàn Hạo Duy thì Trang Duệ lại tỏ ra có chút đặc ý nói:

- Hi hi, từ khi có chuỗi hạt thiên châu này thì thật sự khá may mắn, vài ngày trước vào chợ quý thị còn mua được những mảnh vỡ của một vật phẩm sử Nữu Diêu, tu bổ lại cũng có giá trên triệu.

Trang Duệ nói như vậy làm cho lòng hoài nghi của Hàn Hạo Duy tan thành mây khói, đồ sứ và ngọc thạch là hai phương diện trái ngược, chỉ có thể nói tiểu tử kia quá may mắn mà thôi.

- Cậu Trang, anh muốn thuê cậu làm cố vấn đồ thạch cho công ty Hàn Thị, cậu thấy thế nào, có hứng thú không?

- Cái gì? Cố vấn đồ thạch sao?

Lời đề nghị của Hàn Hạo Duy quá đột nhiên, điều này làm cho Trang Duệ chợt phản ứng không kịp, chính mình không hiểu rõ lắm về các nhà máy ở Myanmar, lại đi làm cố vấn cho người ta sao?

Hơn nữa trong ấn tượng của Trang Duệ thì cố vấn phải là những người có kinh nghiệm và già lão như thầy Triệu, tuổi nhỏ như thầy Bành cũng phải hơn bốn mươi, ỉn đi làm cố vấn chẳng phải hỏi đường người mù sao?

- Cậu cũng đừng hiểu lầm, cổ vấn đồ thạch cũng không phải làm công, chỉ là một chức vụ nhàn tản mà thôi, sợ rằng cậu cũng chường mắt với số tiền phí kia. Thế này nhé, mao liêu mà cậu nhìn trúng có cho ra phẩm thúy sẽ chiết xuất ba phần trăm cho cậu, nếu sụp đổ thì tính tất cả cho tôi, thế nào?

Đầu óc Hàn Hạo Duy xoay chuyển rất nhanh, hần nhanh chóng nói ra ý của mình.

208. Chương 2 08: Thi Tuyển.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 208: Thi tuyển.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Hàn đại ca, anh không phải đang nói đùa với tiểu đệ đấy chứ? Bây giờ tôi còn đang đi theo bác Cổ để học tập những tri thức hữu quan về giám định nguyên thạch, bây giờ lại cho tôi đi làm cổ vấn đồ thạch, anh không sợ tôi làm cho bồi thường mất sạch cơ nghiệp à?

Trang Duệ cảm thấy ý nghĩ này của Hàn Hạo Duy thật sự khá kỳ lạ, tuy ánh mắt của hần rất chuẩn nhưng cũng không dám thắng cuộc nhiều lần, chỉ sợ như vậy người ta sẽ khó thể nào liên hệ với hai chữ may mắn cho được. Cuối cùng cũng có kẻ nghi ngờ, mà hần cũng không thiếu tiền, cũng không muốn tìm danh tiếng kia làm gì.

Tục ngữ có câu: Súng bắn chim đầu đàn, người sợ nổi tiếng heo sợ mập.

Sau khi trải qua tình huống nói chuyện với nhóm Dương Vĩ và ông chủ Hàn, Trang Duệ đã hạ quyết tâm, sau này sẽ tuyệt đối không mở nguyên thạch trước mặt công chúng. Trước đó hần còn có ý nghĩ sẽ mở khối nguyên thạch có phẩm thúy đỏ ở hội chợ lần này, nhưng bây giờ hần quyết định đưa nó về nhà rồi chậm rãi xử lý.

- Cậu Trang, tôi đã nói rồi, tiền bồi thường sẽ tính cho tôi, buôn bán lời thì chúng ta phân chia, cậu thấy thế nào?

Hàn Hạo Duy nói cũng không ngừng nhìn vào vòng tay thiên châu trên cổ tay của Trang Duệ, nhưng Trang Duệ lại thật sự đỡ khóc đỡ cười, nếu cứ thật sự trông cậu vào thiên châu thì sợ rằng sẽ thất bại đến mức không có quần mà mặc.

- Hàn đại ca, việc này không cần phải nói, lần này tôi chỉ chơi đùa mà thôi, cũng không có hứng thú với đồ thạch, hơn nữa sang năm còn phải thi cử học tập, thời gian cũng rất căng, nhưng... Trong nhà tôi còn một khối phẩm thúy đỏ, khi nào có thời gian tôi sẽ lấy cho anh xem.

Trang Duệ thật sự nói lời dự phòng với Hàn Hạo Duy, hơn nữa cũng không nói đó là mao liêu toàn đồ mở ra phẩm thúy, như vậy sau này Hàn Hạo Duy có thấy phẩm thúy đỏ cũng không có nghi ngờ.

- Được, nếu cậu đã không đồng ý thì coi như tôi chưa từng nói qua, đợi đến khi có thời gian thì tôi sẽ đến xem khối phẩm thúy đỏ của cậu, những năm qua phẩm thúy có màu sắc khác biệt bán ra có hơi khó...

Hàn Hạo Duy có chút thất vọng, hần vốn mượn chút vận may của Trang Duệ, không ngờ lại bị từ chối, mà hần cũng không quan tâm đến khối phẩm thúy màu đỏ của Trang Duệ.

Dù những năm gần đây phẩm thúy đỏ và xanh tiêu thụ rất tốt, nhưng đó phải là phẩm thúy đỏ tươi hoặc là xanh đậm thì mới có thể, mà những phẩm thúy kia cũng nhiều năm rồi không được gặp nhiều.

Những phẩm thúy màu đỏ thẫm và có pha lẫn chút màu nâu sẽ có giá trị không cao, bình thường thì những nhà máy ở Myanmar cũng có thể mở ra, cho dù đã được mở ra thì giá cả cũng không phải là rất đắt.

Khi thấy Hàn Hạo Duy không có hứng thú với phẩm thúy đỏ thì Trang Duệ cũng không nói thêm điều gì, sau này chế thành vòng tay thì nên nhờ Tổng Quân bán đi, dù sao thì thứ đó cũng không phải người bình

thường có thể tiêu pha, dù là thương nhân cũng không thể tùy tiện đặt trong cửa hàng để tiêu thụ, vì nó cần khách hàng đặc thù.

- Được rồi, cậu Trang, hôm nay không quấy rầy cậu nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta đến hội trường, ha ha, nghĩ đến tình huống của Hứa Chấn Đông mà tôi đây đã thật sự cảm thấy rất vui sướng.

Hàn Hạo Duy tuy hôm nay chưa đạt thành mục đích gì cả nhưng lại coi như có được giao hảo với Trang Duệ, điều này đã làm hắn thỏa mãn. Ít nhất hôm nay hắn có thể chứng thực Trang Duệ là cháu thế giao của Cổ lão gia tử, sau này nếu có quan hệ tốt với Trang Duệ, như vậy cầu Cổ lão gia tử chút chuyện cũng không quá khó.

Phải biết rằng Cổ lão gia tử có danh tiếng và quyền lực cao trong hiệp hội ngọc thạch.

- Công ty châu báu Hứa Thị đã rời khỏi hội chợ đồ thạch rồi sao?

Trang Duệ thật sự không hiểu lời nói của Hàn Hạo Duy, không phải chỉ là hơn ba chục triệu sao? Một công ty có danh tiếng trong nước mà không thể nào quay vòng được số tài chính như vậy à?

- Cũng không có gì khác biệt, cậu Trang, đừng tưởng rằng công ty châu báu lớn sẽ rất có tiền, tiền của chúng tôi phần lớn đều bị nguyên liệu ngọc thạch giữ lại. Năm nay công ty Hứa Thị tổn thất hơn trăm triệu ở hội chợ Myanmar, vì vậy mà vốn lưu động cũng không còn nhiều, bây giờ lại mất hơn ba chục triệu, bây giờ mục tiêu của bọn họ chỉ là thị trường ngọc khí trung cấp và kém, đã bỏ qua thị trường cao cấp rồi.

- Ôi, bọn họ xem như quá xui xẻo.

Trang Duệ lên tiếng thật sự là nghĩ một đằng nó một nẻo, hắn đưa mắt nhìn ông chủ Hàn rồi hai bên cùng cười phá lên ha ha, đến lúc này thì niềm căm hận của Trang Duệ với Hứa Vĩ mới giảm đi một chút, bây giờ hắn và đối phương đã không còn là đối thủ cùng cấp nữa rồi.

Sau khi tiễn chân Hàn Hạo Duy thì Trang Duệ chợt cảm thấy có chút mỏi mệt, dù biết nhóm Dương Vĩ vẫn còn đang trò chuyện vui vẻ nhưng hắn cũng không muốn tham gia, sau khi gọi điện thoại cho Dương Vĩ thì hắn quay về phòng của mình.

Sau khi tắm sạch cho Tiểu Bạch Sư, lại dùng máy sấy khô lông, Trang Duệ nằm vật xuống giường, hai mắt có chút trống rỗng, trong đầu suy nghĩ lung tung, cuộc sống lúc này cũng không phải là thứ hắn muốn.

Tiền sao? Hắn đã không thiếu, dù Tổng Quân mua giúp cho căn biệt thự kia thì hắn cũng còn hơn hai chục triệu, hắn không đánh bài không chơi gái, được rồi, dù là đánh bài hay chơi gái thì hơn hai chục triệu cũng đủ dùng cả đời, nếu đánh bài thì thế gian này ai thắng được hắn?

Gái sao? Trang Duệ nghĩ đến đây mà có chút vò đầu, hai mươi sáu tuổi vẫn là xử nam, nói ra thì có chút mất mặt, nhưng khi ở cùng với Tần Huyền Băng thì luôn có kỳ đà cắn mũi. Tất nhiên Lưu Xuyên cũng sẽ cho rằng Tần Huyền Băng là kỳ đà cắn mũi mình, điều này làm cho Trang Duệ và Tần Huyền Băng tuy đã nắm tay, đã hôn nhưng tăng quan hệ cuối cùng cũng khó thể nào xuyên thấu, điều này làm cho Trang Duệ đứng trước mặt Lưu Xuyên rất khó ngẩng đầu lên.

Trang Duệ rất có cảm tình với Miêu Phỉ Phỉ, nhưng chỉ là hảo cảm mà thôi, những cô gái có tính cách như Miêu Phỉ Phỉ sẽ rất được đàn ông yêu mến. Nhưng ngày đó những chuyện xảy ra khi say rượu làm cho Trang Duệ cảm thấy khó khăn, ty chỉ là chút hiểu lầm vì bản năng của đàn ông khi say, nhưng hắn có thể nhìn vào biểu hiện của đối phương để phát hiện chút gì đó. Hắn vì không muốn gây hiểu lầm với nàng nên những người này cũng không gọi điện thoại, ngược lại y tá Tổng lại vài lần gọi đến hỏi thăm hắn đang ở đâu.

Nhắc đến y tá Tổng thì Trang Duệ lại có chút khổ não, người ta không ngốc, sau sự kiện giúp đỡ bán chiếc ly cổ, y tá Tổng thường đến giúp hắn làm cơm, tuy cơm nước xong là bỏ đi nhưng vẫn làm hắn cảm thấy có chút tình ý.

- Con bà nó, mình trước kia cũng không có thời gian quan tâm đến nhiều người, bây giờ thật sự tự làm khó mình. À, sau này nên đến nước Anh, nhất định phải nắm bắt Tần Huyền Băng mới xong.

Trang Duệ nghĩ đến đây thì trong lòng bùng lửa nóng, nhưng lửa nóng lại tắt ngúm vì Lão Tứ, hắn thấy cô gái đáng người nóng nảy và trang điểm nồng nặc hôm qua chợt đi vào trong phòng Lão Tứ.

Trang Duệ khẽ lắc đầu, đang định vào tắm nước nóng hạ hỏa thì điện thoại vang lên. Hắn cầm lên xem, sau đó lửa nóng trong người tắt hẳn, người điện thoại đến là một ông lão.

- Alo, chú Đức à? Vài ngày không gặp mà chú đã nhớ cháu rồi sao?

Người điện thoại đến là chú Đức, khi đối mặt với chú Đức thì Trang Duệ cảm thấy rất buông lỏng, sinh ra cảm giác như gặp cha mình, nói chuyện cũng khá tùy ý.

- Con thô chết tiết kia, chạy đi đâu vậy? Ông lão tôi đây phải giúp cậu sắp xếp chuyện thi tuyển.

Chú Đức chuẩn bị rời khỏi Điện Đường Hành, vì ông đã lẫn lộn trong nghề cả đời, lúc này cũng đã nên lui ra.

- Thi tuyển?

Trang Duệ lúc này còn nhắc với Hàn Hạo Duy về vấn đề này, nhưng hắn chỉ là lấy cớ mà thôi, không ngờ mới đó chú Đức đã điện thoại đến.

- Chú Đức, thi tuyển cần điều kiện gì?

Sau khi nghe chú Đức nói thì Trang Duệ thu liễm tinh thần, hắn đột nhiên cảm thấy đi học về đổ cổ là không tệ, vì tri thức của mình về nó là cực kỳ bần cùng, chưa nói đến gì khác, ngay cả thầy của mình là chú Đức cũng có xuất thân bần cùng.

- Đã liên lạc cho cậu rồi, mừng mười tháng này đến thủ đô tìm giáo sư Mạnh của khoa khảo cổ đại học Bắc Kinh, cậu sẽ là nghiên cứu sinh của anh ấy, đến lúc đó anh ấy sẽ báo danh giúp cậu, đến ngày 11 thì sẽ xác nhận và đóng học phí, tháng một sang năm sẽ tổ chức sơ khảo. Nếu cậu có thể trúng tuyển thì tháng sáu sẽ có thông báo, mà này, cậu là người tôi đề cử, đừng để cho giáo sư Mạnh xem thường.

Chú Đức nhớ rất rõ thời gian nhưng sự vật cụ thể lại không biết, sau đó lại dặn dò Trang Duệ trong điện thoại:

- Cậu đến Bắc Kinh tìm giáo sư Mạnh là được, ông ấy có một cô cháu gái, hì hì, nói không chừng sẽ có chút gì đó phát sinh với cậu ấy chứ...

Trang Duệ vừa rồi còn chưa kịp phiên não vì phụ nữ, bây giờ nghe nói như vậy thì hắn đánh chết cũng không đến nhà giáo sư Mạnh, tuy nhà ở Bắc Kinh còn đắt hơn cả Thượng Hải nhưng trước nay Trang Duệ rất muốn đầu tư bất động sản, cùng lắm thì mua một căn nhà.

- Tôi nói cho cậu biết, cháu gái của anh Mạnh năm nay mới hai mươi, là cô gái lạnh lợi, tướng mạo không cần phải nói, thân cao...

- Chú Đức, Bạch Sư muốn cản người, chúng ta nói sau vậy...

Trang Duệ thật sự không chịu được sự đông dài của chú Đức, hắn lấy danh nghĩa của Tiểu Bạch Sư để cúp điện thoại, nhưng khi quay đầu thì thấy nó đang dùng ánh mắt vô tội nhìn mình.

Sau khi nghiên cứu trên giường cả đêm, sáng hôm sau Trang Duệ vừa ra khỏi cửa đã bị ba người vây quanh, không, nói cho chính xác thì đó là sáu người, vì mỗi người đều có một tùy tùng theo bên cạnh.

209. Chương 2 09: Thầm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 209: Thầm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Mọi người...Các vị sao thế nào lại đi cùng nhau thế này?

Trang Duệ nhìn những người trước mắt mà có chút kinh ngạc, những người kia tuy có quen biết lẫn nhau nhưng thật sự khó thể nào đi cùng được.

Tổng Quân dùng ánh mắt như cười như không nhìn Trang Duệ, sau đó nói:

- Tiểu tử cậu gọi điện thoại không được, trong cửa lại có kẻ trông coi, vì vậy mà mọi người chỉ có thể chờ ở chỗ này.

- Không điện thoại được sao? Không thể nào...

Trang Duệ lấy điện thoại ra xem, thì ra là hết pin.

- Nay cậu Trang, hôm qua chúng tôi đã nói rồi, cậu hôm nay phải theo chúng tôi đi chọn vài khối mao lưu tốt. Lần này tôi xem như xui xẻo, vị chuyên gia mời đến xem mao lưu vẫn còn đang nằm trong bệnh viện.

Tên mập họ Mã thấy Tổng Quân mở miệng thì cũng không yếu thế, hắc hắc miệng muốn để cho Trang Duệ cùng mình đến hội trường chọn mao lưu.

- Trang Duệ, đây là em họ của tôi, là Vệ Tử Giang, hôm nay đi theo tôi đến đây vui đùa, lát nữa anh cần giúp đỡ mới được. Lúc này công ty của chúng tôi đang thiếu nguyên liệu cho thị trường cao cấp, chỉ có thể trông cậy vào hội chợ Bình Châu lần này, nếu anh không giúp thì quay về tôi sẽ nói với Huyện Bằng.

Lôi Lôi càng dứt khoát, trực tiếp nói lời uy hiếp. Nhưng tên thanh niên bên cạnh nàng thì lại không mấy quan tâm đến một người tướng mạo bình thường như Trang Duệ, ánh mắt chỉ chăm chú vào Tiểu Bạch Sư.

- Trang tiên sinh, con chó kia là Ngao Tây Tạng sao? truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Vệ Tử Giang nhìn Tiểu Bạch Sư rồi dùng giọng khó thể che giấu yêu thích để hỏi Trang Duệ.

- Là Ngao Tây Tạng, thế nào? Cậu Vệ có hứng thú với nó sao?

Trang Duệ thấy đối phương mới khoảng hai mươi, kém hơn mình sáu tuổi, vì vậy mà cách ăn nói cũng tùy ý hơn.

- Trang tiên sinh, tôi cũng không phải là tiểu đệ của anh, con chó này của anh rất tốt, có thể bán cho tôi sao, tiền không là vấn đề...

Vệ Tử Giang có chút mất hứng với lời nói của Trang Duệ, tiểu đệ trong tiếng Hongkong chính là ngựa chết, hắc cũng không muốn Trang Duệ xưng mình là đệ. Đừng nói là Trang Duệ, đám người trước mắt đều quá nhà quê, không biết vì sao chị mình lại muốn người đàn ông này hỗ trợ đồ thạch.

Vệ Tử Giang nói ra như vậy làm cho Tổng Quân và tên mập họ Mã đều ngây ra, sau đó nhìn về phía Vệ Tử Giang với ánh mắt cổ quái, với bộ dạng của chú em mà đòi mua Tiểu Bạch Sư?

“Ôi, con chó Ngao này không bán, chỉ sợ bán đi thì chú em cũng mua không nổi!”

Sau khi xử lý một Hứa Vĩ thì bây giờ lại xuất hiện một cậu trai không biết trời cao đất rộng, Trang Duệ cũng thật sự buồn bực nhưng không thềm phản ứng với tiểu tử kia. Hắc nói với Tổng Quân và tên mập họ Mã:

- Nay, các anh đều là những ông chủ lớn, hôm nay tôi không muốn đến hội trường đồ thạch, chúng ta đi dạo thôi, có được không?

Trang Duệ biểu hiện một bộ mặt khóc tang, hắc liên tục thở dài với đám người, hôm nay hắc thật sự không có tính toán đi đồ thạch, vì ngày mai Nhạc Kinh và Lão Tam sẽ phải rời khỏi nơi này, vì vậy mà những vị đại ca kia đã nói hôm nay sẽ đi chơi, sau đó đi tắm suối nước nóng. Đến bây giờ Trang Duệ còn chưa được mấy lần đi dạo chơi ở đây, vì vậy trong lòng có chút chờ mong, đã chuẩn bị xong cả quần bơi và kính râm trong ba lô, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị chặn lại.

- Ngày mai sẽ mở thần thăm tiêu, đến lúc đó thì còn gì nữa? Đừng nói nhảm, mau theo tôi...

Tổng Quân bày ra bộ dạng không quan tâm trái phải, không nhìn vào thái độ của Trang Duệ, điều này làm cho Trang Duệ thật sự dở khóc dở cười.

- Này, Lão Yêu, động tác của cậu còn nhanh hơn cả các anh đây, ngoài cửa nhiều người như vậy định làm gì thế?

Cửa phòng đối diện với Trang Duệ mở ra, Lão Tứ đeo ba lô đi ra, sau lưng còn có một người phụ nữ, giống như bị nhóm người ngoài cửa làm cho sợ hãi.

- Tứ ca, bọn họ muốn bắt cóc tôi, đúng là không có thiên lý, anh đến nói giúp tôi với...

- Không có gì, đến Quảng Đông thì tôi là địa đầu xà, hôm nay anh em chúng tôi đi chơi, cậu cứ đi với nhóm anh Tổng, nhớ làm chuyện đứng đắn.

Lão Tứ từ chối lời đề nghị của Trang Duệ.

Khi Lão Tứ lên tiếng thì nhóm Dương Vĩ đã từ trong phòng đi ra, bọn họ đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Trang Duệ nhưng ai cũng nhất trí một vấn đề, đó là để cho Trang Duệ đến hội trường đổ thạch.

- Này, tôi cũng muốn đi chơi, cũng muốn đi tắm nước nóng, các anh...

Trang Duệ nhìn đám người kia rộn rã đi vào thang máy thì vội vàng lên tiếng, đồng thời cũng giơ ngón giữa lên.

Nhưng Chu Thụy lại ở bên cạnh Trang Duệ, hắn biết rõ sau khi công ty Hứa Thị xảy ra vấn đề thì sẽ nguy hiểm hơn, vì khi người ta điên cuồng thì sự việc gì cũng có thể phát sinh.

- Đi thôi, cậu Trang, tôi mời cậu ăn sáng, xong rồi chúng ta sẽ đến hội trường, lần này tôi đưa theo ba trăm triệu nhưng chưa mua được thứ gì.

Tên mập tùy ý nói với Trang Duệ, nhưng lơ đãng bộc lộ thanh thế của mình.

Tổng Quân nghe xong thì cũng không quan tâm, vì hắn biết rõ đối phương là người có tiền, ngược lại thì Lôi Lôi và cậu em họ lại hoảng sợ, tổng tài sản của công ty gia tộc nhà bọn họ không biết có đủ ba trăm triệu hay không.

Tên mập làm cho cậu em họ của Lôi Lôi trở nên mất tự nhiên, vì trước đó hắn vốn xem thường đám nhà quê ở đại lục này, không ngờ người ta muốn chơi mao liêu cũng còn vung tay với số tiền bằng cả tài sản gia tộc nhà mình.

- Được rồi, anh Mã, cũng đừng kéo như vậy, tôi tự đi được, cũng sẽ không chạy.

Trang Duệ bị tên mập kéo vào thang máy, đồng thời tên mập lại cùng thương lượng với Tổng Quân, khi Trang Duệ nhìn trúng mao liêu nào thì bọn họ sẽ thương lượng, sẽ không ảnh hưởng đến hòa khí giữa hai bên. Còn chuyện Lôi Lôi, hai người bọn họ sẽ không quan tâm, vì nha đầu này có bao nhiêu tiền mà đòi cạnh tranh với bọn họ.

Lôi Lôi thật sự không có bao tiền, nàng vốn muốn ông ngoại và cậu của mình đến nhờ vả Trang Duệ, nhưng hai vị kia nghe được chuyện của công ty châu báu Hứa Thị hôm qua, bỏ ra hơn ba chục triệu để mua phế liệu, điều này làm cho bọn họ sợ Trang Duệ là kẻ chuyên làm giả, cho nên không đồng ý với Lôi Lôi. Lúc này Lôi Lôi rơi vào đường cùng chỉ có thể dẫn em họ của mình đến, trên người chỉ có hơn một triệu, và đây chính là tiền riêng của nàng.

- Chị, bọn họ đều là những người nào? Há miệng là ba trăm triệu, có phải khoác lác không?

Vệ Tử Giang đi sau giữ chặt Lôi Lôi rồi khẽ hỏi.

- Tên mập kia chị không biết, nhưng lời của ông ta là thật, mà người còn lại cũng là ông chủ lớn, chắc chắn nhiều tiền hơn nhà mình.

Lôi Lôi và tên mập không tính là quen thuộc nhưng lại biết về Tổng Quân, chỉ riêng nhà xe ở Bành Thành cũng có giá vài chục triệu, hơn nữa đây chỉ là chỗ ở ngẫu nhiên của đối phương mà thôi.

- Thì ra là những ông chủ nhà quê lắm tiền, đúng rồi, vừa rồi em nói muốn mua con chó kia sao chị lại kéo em? Mua nó về Hongkong sẽ rất uy phong.

Tuy Vệ Tử Giang biết Tổng Quân và tên mập đều có tiền nhưng cũng không quan tâm đến Trang Duệ, hơn nữa cũng còn chưa mất đi hy vọng với Tiểu Bạch Sư.

- Được rồi, cậu cũng đừng làm tôi mất mặt, con chó kia của Trang Duệ có giá hơn bốn chục triệu, cậu lấy gì mà mua?

Lôi Lôi có chút hối hận vì đưa cậu em họ đến đây, bình thường ở trong nhà thì rất khôn khéo, bây giờ mới ra khỏi nhà là bừa bãi ngay.

- Bốn chục triệu?

Vệ Tử Giang bị lời của Lôi Lôi làm cho sợ hãi, phải biết rằng mỗi năm hán chỉ có thể lãnh từ gia tộc số tiền hai trăm ngàn đô la Hongkong, đây là quy củ từ khi hán được mười tuổi, vì vậy phải hai trăm năm sau hán mới mua được con chó kia.

Khi đến nhà hàng ăn sáng thì Vệ Tử Giang đã trở nên thành thật hơn, thái độ cũng không còn kiêu căng, ngược lại còn nói lời nịnh nọt, điều này làm cho Trang Duệ thật sự thay đổi cái nhìn với Vệ Tử Giang, nhưng cũng không hiểu vì sao đối phương có biến đổi lớn như thế.

Thật ra đầu thế kỷ hai mốt thì người ở Hongkong đến nội địa làm ăn cũng không nhiều, trong ấn tượng của nhiều người Hongkong thì dân nội địa luôn là: Nghèo, loạn, bẩn, hơn nữa người ta đến đại lục làm việc cũng có lương cao hơn hán, vì thế mới sinh ra cảm giác ưu việt hơn người.

Thật ra nếu nói ra thì Hongkong vẫn tương đối nghèo, tuy phúc lợi xã hội ở Hongkong là rất tốt, người không có việc làm thì mỗi tháng vẫn có hơn ba ngàn đến mười ngàn tiền trợ cấp, người đi làm có mức lương trên hai chục ngàn, nhưng phải biết rằng chi phí ở Hongkong là cực cao, thứ rẻ nhất cũng mất năm mươi đô la Hongkong.

Hơn nữa người Hongkong cũng không phải là giàu có như những gì người ta tưởng tượng, rất nhiều người phải ở trong phòng hẹp, nhà năm sáu miệng ăn chen chúc. Ví dụ như căn phòng của Trang Duệ ở Trung Hải, nếu là ở Hongkong thì phải bỏ ra hơn chục triệu đô la Hongkong mới mua được, vì thế người Hongkong thật sự khó mua nổi.

Ông ngoại của Lôi Lôi dù có chút tài sản ở Hongkong nhưng cũng không phải là siêu cấp phú hào, tổng tài sản của gia tộc của bọn họ chỉ hơn hai trăm triệu mà thôi, mà thứ đó còn phải tính cả bất động sản, có thể nó là sông tốt hơn so với nhiều người ở Hongkong, nhưng nếu so với thành phần tri thức cao cấp ở nội địa thì chỉ ngang hàng và thậm chí là thua kém.

Thử hỏi xem Trang Duệ có thể mang theo một con thú cưng hơn bốn chục triệu, Vệ Tử Giang còn gì để kiêu ngạo? Vì vậy là mà lúc này hán cứ mở miệng là “Trang đại ca”.

Vài người dùng điểm tâm rồi chạy xe đến hội trường đổ thạch, vừa vào hội trường thì Trang Duệ đã thấy có chút nghi hoặc, có vài quầy hàng như biến đổi.

- Anh Tổng, mao liêu thâm tiêu của bọn họ đâu?

Trang Duệ cẩn thận quan sát và thấy những mao liêu thâm tiêu vốn bày cùng mao liêu minh tiêu đã đưa đi đâu hết.

- À, ở bên trong kia, bây giờ vì tiện cho người mua nên hôm qua hội chợ học theo Myanmar, tập trung tất cả mao liêu thâm tiêu vào một chỗ.

Tổng Quân nói làm cho Trang Duệ bình thường trở lại, nếu gom tất cả mao liêu thâm tiêu lại, như vậy sẽ thuận lợi hơn cho người mua.

210. Chương 21 0: Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 210: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Các vị thương nhân tham gia hội chợ đồ thạch Bình Châu lần này đều cơ bản có vài khối hoặc vài chục khối mao liêu thâm tiêu, lúc này số mao liêu thâm tiêu của vài trăm cửa hàng tập trung lại một chỗ, như vậy phải có hơn chục ngàn mao liêu thâm tiêu.

Nguyên thạch trong sân vốn được tách ra theo kiểu mao liêu toàn đồ và bán đồ, bây giờ tình huống có chút đồ sộ, vì vậy mà mới qua chín giờ nhưng bên trong đã có không ít người cầm theo máy ảnh và giấy bút để chọn lựa những mao liêu hợp ý với mình.

Chiều ngày mai mở đấu giá, như vậy chẳng khác nào nói rõ đám người Trang Duệ chỉ còn lại một ngày rưỡi thời gian để xem xét những khối mao liêu này, vì thế có thể nói thời gian của nhóm Tổng Quân đã khá gấp.

Đối với Trang Duệ thì cũng có chút căng thẳng, tuy hẳn có thể nhìn thấu phỉ thúy trong nguyên thạch nhưng linh khí không như pháp sư, không có kỹ năng quần công, lúc này có vài chục ngàn khối mao liêu, nếu xem từng khối thì sợ rằng cũng mất hai ngày.

- Trang Duệ, anh không thích mở nguyên thạch sao? Thế nào lại sang đây xem thâm tiêu rồi?

Lôi Lôi thấy Trang Duệ đi về phía khu vực thâm tiêu thì không khỏi có chút sốt ruột, nàng muốn Trang Duệ tìm ình một khối mao liêu tốt một chút, để chứng minh mình không nói ngoa với ông nội.

- Anh Tổng chủ yếu là mua mao liêu để trữ hàng, vì vậy chúng ta chỉ xem thâm tiêu là được, nhưng tôi nói trước, tôi chỉ nhìn vào những mao liêu giá rẻ, hơn nữa còn dựa vào cảm giác để phân định, cũng không nói lý gì cả, nếu bên trong không có phỉ thúy thì cũng đừng trách.

Lôi Lôi nghe thấy cậu em họ nói như vậy thì có chút mất hứng, nàng vốn thấy tảng đá này có tạo hình đặc biệt, cũng không muốn mua, nhưng sau khi nghe được lời của Vệ Tử Giang thì lại nổi lên tâm tư hiếu thắng.

211. Chương 211 : Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 211: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Tôi xem qua cái đã rồi nói sau...

Trang Duệ ngồi xổm xuống rồi xem xét khối mao liêu trước mắt.

Nói đến khối mao liêu này thì cũng thật sự có hơi khó coi, bộ dạng không có quy tắc, cơ bản là hình trứng nhưng lại lồi ra một khối, giống như trán người già, toàn thân mao liêu không có hoa văn, lớp da trơn nhẵn, có lẽ là được khai thác cơ giới.

Trang Duệ thử ôm khối mao liêu, thứ này nặng năm sáu chục cân, giá đầu thấp nhất cũng không tính là đắt, chỉ là một trăm ngàn. Trang Duệ không khỏi có chút kỳ quái, những khối mao liêu như thế này là quá nhiều nhưng lại được lấy ra bán ở đây, mà chỗ này lại là khu vực mao liêu bán đổ, sao không thấy khối mao liêu này có cửa sổ hay mở khe rãnh nào?

Trang Duệ lật khối mao liêu lại mới phát hiện ra vấn đề, không phải là khối mao liêu này không mở cửa sổ, nhưng mặt cửa sổ lại bị úp xuống đất.

Có lẽ người làm ra chuyện này thật sự có hai ý nghĩ, một là hấn nhìn trúng khối mao liêu này và thật sự không muốn người khác được thấy, mặt khác chính là khối mao liêu này quá rác rưởi, có kẻ tức giận nên lật mặt lại.

Trang Duệ quan sát cửa sổ, thấy nó chỉ nhỏ như bàn tay trẻ con, không chú ý là rất khó thấy. Cửa sổ này không hiện sắc xanh, chỉ có những sợi trắng và những khối mây màu xám, hai bên lẫn lộn vào nhau, chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả “rác rưởi”.

- Trang Duệ, khối mao liêu này thế nào? Giá tiền cũng không đắt, anh xem tôi tiến hành chụp hình được chưa?

Lôi Lôi và Lưu Xuyên có tích cách giống nhau, không chịu được đả kích. Vừa rồi cậu em họ nói làm nàng không phục, chỉ cần Trang Duệ nói có thể thì nàng sẽ mua ngay.

- Lôi Lôi, nói thật là tôi không xem trọng khối mao liêu này, cô xem mặt cắt này này, không có sắc xanh, chỉ có mây xám và sợi trắng giao hòa vào nhau, dù bên trong có phỉ thúy thì phẩm chất cũng không cao, ông chủ bán khối mao liêu này có lẽ bị điên, nhưng vì nó có xuất hiện mây xám nên được ra giá thấp nhất là một trăm ngàn...

Trang Duệ nói lời thật lòng làm cho vẻ mặt Lôi Lôi trở nên khó chịu, vì nàng thấy theo lời của Trang Duệ thì khối mao liêu này giá trị không cao, không cần mua vào.

Trang Duệ cũng thật sự cho rằng như thế, hấn căn cứ vào những tri thức giám định mà mình học được từ Cổ lão gia tử vài ngày qua để xem xét thì thấy khối mao liêu này chính là phế liệu, nếu đặt vào khu vực bán mao liêu mình liêu thì chỉ cần người ta nhìn qua sẽ biết ngay vấn đề, căn bản là ông chủ của mao liêu thấy cắt ra có mây xám thì mới quy định giá trời ơi như vậy.

Lôi Lôi có chút thất vọng, vì khu vực mao liêu bán đổ này chỉ cần là có biểu hiện tốt sẽ có giá hơn một triệu, trên tay nàng chỉ cầm một triệu thì chắc chắn sẽ không đủ để xem, bây giờ vất vả lắm mới có một khối mao liêu giá rẻ thì lại bị Trang Duệ đả kích cho niềm tin không còn.

Trang Duệ dùng tay phải nâng mao liêu lên, dùng sức lật nó qua, vì thứ mao liêu rác rưởi này thật sự không nên lãng phí thời gian của người khác, nó nằm trên bãi cỏ thật sự không khác gì tảng đá ven đường.

- Ủa!

Khi Trang Duệ chuẩn bị đứng lên thì linh khí trong mắt nhìn qua khối mao liêu theo thói quen, nhưng cũng vì vậy mà hắn khó thể cất bước. Hắn cũng không phải nhìn thấy phỉ thúy để vương luyến, nhưng màu sắc của khối phỉ thúy bên trong là thứ hắn chưa từng được thấy.

Phỉ Thúy kia có màu sắc xanh nhạt, không có chút lẫn tránh ánh mắt của Trang Duệ, nó giống như nước biển dưới ánh sáng mặt trời, tuy có hơi nhạt nhưng lại cực kỳ trong suốt, không có chút tì vết, có thể so sánh với mức độ thủy tinh.

Ai cũng biết phỉ thúy trong suốt đều là có phẩm chất cao.

Độ trong suốt lớn nhất trong cấp bậc của phỉ thúy được gọi là “cấp bằng”, nhưng bằng dù có tốt cũng chưa đến mức trong suốt, dưới ánh mắt của Trang Duệ thì khối mao liêu kia có thể xưng là “cấp bằng”, tốt hơn khối phỉ thúy mà Lưu Xuyên mở ra ở Nam Kinh rất nhiều.

Ngọc thạch kia làm cho người ta sinh ra cảm giác ấm áp, nhưng phỉ thúy trong mao liêu kia làm cho Trang Duệ sinh ra ba phần ấm bảy phần lạnh băng, giống như nó được đóng băng bên mặt biển vậy.

- Phỉ Thúy xanh lam?

Trang Duệ chợt nghĩ như vậy, đây cũng là một trong những ngọc thạch được tiêu thụ cực tốt, chỉ thua xanh đậm mà thôi. Nhưng các phỉ thúy xanh lam cũng không phải như nhau, phải xem vào màu sắc, đường vân, độ trong...Mới có thể gọi như vậy.

Những phỉ thúy xanh lam tốt nhất đều có giá cả rất cao, màu xanh nước biển, không có tạp sắc, như vậy chạm khắc sẽ cho ra những sản phẩm giá trị. Tất nhiên phỉ thúy xanh lam không thể so với xanh lục, vì màu xanh lục thì ấm hơn, cũng chính là nguyên nhân làm cho phỉ thúy để vương luyến có giá cao nhất.

Tuy xanh lam không phải là loại tốt nhất nhưng giá cả của nó cũng rất cao, nhưng theo Trang Duệ thì phỉ thúy xanh lam này vẫn kém hơn so với phỉ thúy đỏ của mình ở khối mao liêu kia.

Tuy khối phỉ thúy này không lớn, chỉ to như hai nắm tay, giá trị của nó cũng chỉ hơn năm sáu triệu, nhưng nếu gặp phải những nghệ nhân có tay nghề, như vậy sẽ làm ra những vòng tay cực tốt.

- Trang Duệ, sao không đi, chẳng phải khối mao liêu này không tốt sao?

Lôi Lôi thấy Trang Duệ lại ngồi xuống xem xét mao liêu thì không khỏi có chút kỳ quái, vừa rồi Trang Duệ chỉ liếc mắt nhìn qua, bây giờ cần gì phải xem xét kỹ một khối mao liêu vút đi như vậy?

Trang Duệ ngẩng đầu nhìn Lôi Lôi, trong lòng thầm nói:

“Nha đầu này cũng giống như Lưu Xuyên, đi phía trước mình vài mét và tìm ra khối mao liêu tốt!”

Lần trước ở Nam Kinh cũng xảy ra tình huống này, Lưu Xuyên chọn mao liêu với phương hướng khác biệt với Trang Duệ, mà lần đó khối mao liêu có giá trị nhất được hắn chọn ra, rõ ràng cặp đôi này thật sự rất giống nhau.

- Lôi Lôi, có phải có muốn mua khối mao liêu này để mở ra chơi không?

Trang Duệ giả vờ dùng giọng không quan tâm để hỏi.

- Cái gì vậy? Sao lại là chơi? Tôi muốn mở nó ra phỉ thúy để cho ông ngoại sáng mắt ra...

Lôi Lôi có chút tức giận nói, ngày hôm qua nàng đã đề cử Trang Duệ với ông ngoại và cậu nhưng lại bị chế nhạo. Tuy bọn họ chỉ nói giỡn nhưng vẫn làm nàng bực bội, vì thế sáng nay nàng mới đi gọi Trang Duệ đến.

- Muốn mua mao liêu tốt, à, cô còn bao tiền?

Trang Duệ hỏi.

- Tôi...Tôi còn hơn một triệu...

Lôi Lôi nghe nói vậy thì có hơi xấu hổ, hai ngày qua nàng đều đi dạo ở chỗ này, biết rõ những khối mao liêu tốt thì đều hơn triệu, với chút tiền của mình muốn mua mao liêu tốt thì đừng mơ.

Trang Duệ nở nụ cười nói:

- Lôi Lôi, tôi thấy cô nên mua khối mao liêu này, tuy biểu hiện kém nhưng mở cửa sổ cũng cho ra mây xám, bên trong có lẽ sẽ có phỉ thúy nhưng chất lượng thì khó nói, điều này còn phải xem vào vận may của cô.

- Trang đại ca, một trăm ngàn để mua thứ này sao?

Vệ Tử Giang thật sự nghi vấn, theo ý của hắn thì nếu là thứ tốt sao anh không mua?

Thật ra Trang Duệ cũng có ý nghĩ như vậy, hắn sở dĩ cũng muốn mua, vì mua vài chỉ một trăm ngàn nhưng mở ra cũng có phỉ thúy giá ba bốn triệu, đây là mỗi mua bán lời không thể nghi ngờ.

Nhưng Lôi Lôi nhìn trúng khối mao liêu này đầu tiên, Trang Duệ cũng không bị ỉ đến mức sẽ lừa Lôi Lôi để mua nó, chuyện này hắn không làm được. Thậm chí sau đó mở đấu giá thì người mua là ai sẽ được cho biết, như vậy nếu Lôi Lôi biết được thì Trang Duệ sẽ bị người ta xem thường.

Tất nhiên Trang Duệ cũng không quá cao thượng như vậy, chỉ vì phỉ thúy bên trong có giá không quá cao, nếu là phỉ thúy màu xanh lục thì hắn sẽ thu vào tay.

- Mao liêu biểu hiện tốt cũng có thể sụp đổ, biểu hiện bình thường cũng có thể cho người ta niềm vui. Lôi Lôi, cô có muốn không, nếu không thì tôi sẽ mua đấy.

Khi thấy Lôi Lôi có chút do dự thì Trang Duệ bỏ thêm lửa, nếu nàng không cần thì hắn sẽ mua, và không ai nói gì được nữa.

212. Chương 212 : Mao Liêu Lên Giá, Phong Vân Bùng Nổ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 212: Mao liêu lên giá, phong vân bùng nổ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Lôi Lôi nghe thấy vậy thì ngồi xổm xuống xem xét khối mao liêu, tất nhiên với ánh mắt của nàng thì căn bản không phân biệt được sự khác nhau giữa tảng đá và nguyên thạch phỉ thúy, nàng chẳng qua chỉ dùng hành vi này để thúc đẩy quyết tâm của mình mà thôi.

- Tôi muốn mua nó, dù sao cũng chỉ là một trăm ngàn đồng, dù thua cũng xem như bỏ ra chút tiền tiêu vặt.

Vài phút sau Lôi Lôi hạ quyết tâm.

Vệ Tử Giang ở bên cạnh Lôi Lôi nghe thấy vậy thì không khỏi trợn trừng mắt dùng giọng mát vui nói:

- Chị gái, khi nào thì chị cho em một trăm ngàn tiêu vặt? Tối đa cũng chỉ ba chục ngàn...

Lôi Lôi trừng mắt lên nói:

- Chị đây đánh cược không được sao? Nếu tiếp tục đồng dài thì sau này ba chục ngàn cũng không có đâu.

Có thể vì ông ngoại có áy náy với mẹ con Lôi Lôi, vì vậy mà sau khi đến Hongkong thì đối đãi với nàng tốt hơn so với những đứa cháu nội khác, bình thường nàng rất được sủng ái, vì vậy mà đám anh em họ đều kính sợ nàng ba phần. Lúc này Vệ Tử Giang sau khi nghe được lời của Lôi Lôi thì cũng không dám nói gì thêm.

- Trang Duệ, anh nói xem tôi sẽ bỏ ra bao nhiêu tiền để mua khối mao liêu này?

Lôi Lôi thật sự có chút bất định, giá đấu thấp nhất là một trăm ngàn, nhưng vài ngày qua số người đi qua xem xét cũng khá nhiều, biết đâu cũng có người nhìn trúng khối mao liêu này?

Trang Duệ suy nghĩ rồi nói: truyện copy từ

- Một trăm ba chục ngàn, không cao hơn hay thấp hơn.

Những mao liêu không có sắc xanh như vậy thì bình thường sẽ không có người trả giá, nhưng trong hội chợ đồ thạch cũng có những người trong tay có chút tiền, chuyên mua những món giá rẻ, bọn họ mua vào những mao liêu có biểu hiện kém, nếu không có phỉ thúy thì không bỏ ra quá nhiều tiền, nhưng nếu có phỉ thúy thì xem như một vốn bốn lời.

Trang Duệ ra giá cuối cho Lôi Lôi, vì hắn nghĩ rằng nếu có người thì cũng sẽ không đặt giá quá cao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Lôi Lôi sẽ mua được.

Thật ra đấu giá thăm tiêu thật sự phức tạp hơn so với minh tiêu rất nhiều, bên trong cũng có nhiều kỹ xảo, vì trong hội chợ tất cả mao liêu đều đã được định giá thấp nhất, vì vậy chủ nhân của mao liêu cũng sớm biết, cũng sẽ xuất hiện nhiều tình huống ngăn đón mao liêu của mình.

Ngăn đón mao liêu chính là chủ nhân của mao liêu không hài lòng với cái giá mà khách hàng đưa ra, vì vậy mà ra giá cao hơn để mao liêu về lại tay của mình, đây gọi là ngăn đón.

Nói một cách khác thì thương nhân A đã định giá đấu ao liêu của mình là ba trăm ngàn, trong suy nghĩ của hắn thì mao liêu sẽ được đấu lên một triệu năm trăm ngàn, nhưng người ta chỉ cho lên giá một triệu, như

Người lên tiếng rõ ràng rất có kinh nghiệm.

Trang Duệ nghe vậy thì cười khỏ, hẳn hôm nay không có ý đồ thách, trong ba lô chỉ là kính râm và quần bơi, đây là bị tên mập cứng nhắc gọi đến, vì vậy kính lúp đều đã đặt ở trong phòng.

- Trang Duệ, cậu xem, đừng phản ứng với đám người này, bọn họ đều là kẻ đến xem náo nhiệt mà thôi, không mua nổi đâu...

Tên mập thấy Trang Duệ bị ảnh hưởng thì vội vàng mở miệng.

- Không mua nổi sao?

Những người đến đây thì ai cũng phải có tài sản cả triệu, Trang Duệ thật sự không tin không ai mua được, vì vậy hắn đứng lên nhìn vào giá đấu thấp nhất, sau đó hít vào một hơi:

- Trời ạ, hai mươi hai triệu hai trăm ngàn.

- Anh Tổng, giá đấu như vậy cũng quá đắt rồi, khối mao liên này có biểu hiện bình thường, ai dám trả giá với nó?

Trang Duệ nói mà liên tục tắc lưỡi, dù mình coi như là kẻ có tiền thì muốn mua khối mao liên này cũng là si tâm vọng tưởng, chỉ sợ không mua biệt thự mà dồn tất cả tiền bạc vào khối mao liên này cũng không đủ.

- Ai dám? Hi hi, cậu Trang, những lời của cậu cũng là quá coi thường người khác, vì hai vị bên cạnh cậu là kẻ có tiền.

Tên mập họ Mã hình như có quen biết hai người đang đứng bên cạnh Trang Duệ, nói chuyện cũng khá tùy tiện.

- Tên mập chết tiệt, nếu nói có tiền thì trong số đám người nơi đây ai nhiều bằng ông? Tôi còn cần ông cung cấp than đá nữa.

Mở miệng là người lớn tuổi, tướng mạo có lẽ lớn hơn tên mập vài tuổi.

- Giám đốc Hoa, lời này của anh rõ ràng là đang mắng người, người nào không biết anh có nhiều tiền và ném vào trong trò bóng đá? Thứ đó là túi không đáy, Tiểu đệ đây thật sự không so nổi.

Vị giám đốc họ Hoa kia nghe được lời của tên mập thì tỏ ra không làm gì được, hắn nói:

- Anh cho rằng tôi ném tiền xuống nước chơi sao? Anh là người có chiếc mũ phát triển kinh tế, anh không cho ra chút tiền thì người ta lại cho rằng keo kiệt? Đừng làm khó nhau như thế.

Giám đốc Hoa lên tiếng khá trực tiếp, có lẽ vì cũng không có liên hệ với đám người trong ngành này.

Trang Duệ cũng không thích xem bóng đá nhưng cũng bị ảnh hưởng vì hai năm trước nước mình có tiến vào World cup, ít nhiều cũng biết một chút tin tức. Bây giờ đầu tư vào bóng đá trong nước căn bản chỉ là đốt tiền, vì trình độ bóng đá quá kém nhưng đám cầu thủ lại có bệnh ngôi sao, cả ngày cầm lương cao hờ hào vượt ra châu Á, nhưng nghe nói năm nay thì đấu vòng loại World Cup thì tắt lửa ngay.

- Anh nói quá đúng, tôi chỉ là một gã nhà quê mở lò than, cả ngày chỉ có thể tài trợ và quỳ tiền, tôi cũng vất vả lắm mới kiếm được vài đồng chứ?

Tên mập thật sự đồng cảm và nói lời bực tức.

- Đúng rồi, giới thiệu ọi người biết nhau, đây là lãnh đạo một xí nghiệp nổi tiếng ở Sơn Đông...

Sau khi nghe tên mập giới thiệu thì Trang Duệ thấy người đối diện có hơi quen, thì ra đã từng gặp qua trên tivi vài lần. Đây là một lãnh đạo của tập đoàn ở Sơn Đông, sản nghiệp của công ty rất rộng, vài năm trước còn đầu tư một đội bóng, cũng có tiếng trong nước.

- Đừng nghe tên mập kia nói bừa, tiểu huynh đệ, cậu là người trong nghề, cậu nói xem khối mao liên này thế nào? Chúng tôi chỉ là người thường mà thôi.

Giám đốc Hoa có thái độ bình thản với Trang Duệ, cũng không kiêu căng, xem ra người này địa vị càng cao thì càng khéo, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với những ông chủ lắm lời mà Trang Duệ từng biết.

Trang Duệ thật sự không thể nào chịu nổi ba từ người trong nghề, vì vậy vội vàng từ chối:

- Giám đốc Hoa, ngài đừng nghe anh Mã nói lung tung, tôi làm gì mà là người trong nghề? Nếu so với vị chuyên gia ở bên cạnh anh thì kém xa lắm, chúng ta trước tiên nghe anh ấy nhận xét cái đã, thế nào?

Người đàn ông ở bên cạnh giám đốc Hoa thấy Trang Duệ nói như vậy thì thật sự khá hưởng thụ, hần nhìn ông chủ của mình và nói:

- Khối mao liêu này có tính đánh cuộc là rất lớn, bên trong chắc chắn có phỉ thúy, hơn nữa nhìn vào màu sắc hoa văn thì từ trắng thành đen, có thể là hình thành phỉ thúy sậm màu. Từ điểm này có thể nói phẩm chất của phỉ thúy bên trong sẽ không thấp, nếu không thì sẽ chẳng thể nào đặt giá khởi điểm cao như vậy.

- Bây giờ điều khó kết luận chính là phỉ thúy bên trong khối mao liêu này có thể tích thế nào, nếu quá nhỏ thì chỉ có thể là đế vương lục, lợi nhuận không cao, tính đánh cuộc là quá lớn.

Vị chuyên gia mà giám đốc Hoa mang đến rõ ràng cũng không quá coi trọng khối mao liêu này, nhưng lời nói rõ ràng lại muốn người ta bỏ cuộc.

- Cậu Trang, cậu xem thế nào?

Tên mập họ Mã nhìn Trang Duệ rồi hỏi.

- Tôi còn phải xem lại, lúc này chưa nhìn kỹ.

Trang Duệ cũng có chút tò mò với khối mao liêu, vì vậy mà ngồi xuống đối diện với mặt cửa sổ được mở, dùng linh khí nhìn vào.

214. Chương 214 : Mao Liêu Lên Giá, Phong Vân Bùng Nổ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 214: Mao liêu lên giá, phong vân bùng nổ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

Trang Duệ đã biết trăm ngàn lần dùng linh khí trong mắt để nhìn thấu vật phẩm, nhưng lần này khi linh khí xuyên qua lớp ngoài cùng để nhìn được tình huốn bên trong thì hắn thật sự ngỡ cả người.

Sâu bên trong khối mao liêu hơn mười centimet hiện lên trước mắt Trang Duệ, nơi đó giống như có một vùng ánh sao, màn đêm trong suốt, đầy ánh sáng, lại có rất nhiều áng mây...

- Cái này...Tất cả đều là phỉ thúy sao? Sao có thể?

Người ngoài chỉ thấy Trang Duệ ngồi chồm hổm quan sát mao liêu, nhưng thật sự không thể thấy rõ sự rung động trong lòng hắn vào lúc này.

Trang Duệ thấy khối mao liêu phỉ thúy lớn nhất cũng chính là thứ mà mình cất đá và bán cho Hứa Chấn Đông vào ngày hôm qua, nhưng khối mao liêu lúc này lớn hơn khối mao liêu trước đó cả vài chục lần, hơn nữa độ trong chỉ hơn chứ không kém.

- Cấp bằng, nhất định là phỉ thúy cấp bằng.

Phỉ Thúy trong mao liêu xuất hiện trước mắt Trang Duệ, rất tinh khiết và cực kỳ mịn, vì vậy hắn có thể đoán được nó tuy không phải là cực phẩm cấp bằng nhưng ít nhất cũng là loại thượng phẩm.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là khối phỉ thúy bên trong lại chia thành hai màu, xanh da trời và xanh nhạt, hơn nữa hai loại màu sắc này lại pha trộn vào nhau, lốm đốm, cũng không tập trung. Vì vậy mà lúc đầu Trang Duệ đưa mắt nhìn thì sinh ra cảm giác như lạc chân vào tình không.

- Phỉ Thúy phiêu hoa cấp bằng?

J°i / M? iW +?Êi ?B M H M i`QM; ç-m h` M; .m - ç•v H` M?[M; ;b K` ?„M #B i çQÊ.
çB i?2Q ?¼+ ?ÄB i`B i?S+ p M;¼+ i?ç+? +O *´ H½Q ;B iY- ?„M +kM; çQÊ+ i?´v K
H` T?d i?9v T?B m ?Q X æ•v H` HQçB T?d i?9v K` M?[M; M,K [m çQÊ+ iB m i?K
pÁM; i v p` p`i i` M; bS+- ;B€ i` `it tdX

S?d h?9v T?B m ?Q +´T #,M; i?Q`M; +| ?Q K`m t M? H K ?Q†+ t M? HK+- #bM?
?Q†+ +| ?bM? /çM; #KB +Ä T?•M #® # M i`QM; - ?bM? /çM; F?¬M; +MM; - ;B€ +ª +

L m M?[M; M;¼+ i?ç+? F?¬M; ççi ç M +´T #,M; i?b `ÆB tm®M; ?`M; M;k M;¼+ F?Q
ç° i`QM; bm®i + QX L m +| i? +?çK i`´ i®i T?d i?9v T?B m ?Q - M?Q p`v b) M´B iB
i` M; bS+ T?d i?9vX

h` M; .m #B i`ä +?çK i`´ T?d i?9v T?B m ?Q +-M i v M;? iQÆM; ç®B + Q- pb K
H` /mv M?´i- ?Q î# M i`QM; T?d i?9v +| M?B m ?bM? /çM; - p` i`Q- b„+ i?€B- içQ
i` +O p`i T?~K çQÊ+ içQ ` X

oQ /K i`QM; i v +O \*´ H½Q ;B iY +| K°i iQÊM; T?`i M?Ä #^M; T?d i?9v T?B m ?Q
i?S M`v ;¼B H` óS?B m >Q S?B m æ¶ hYô- M?bM i?b i?´v `i ç T- K`m b„+ `i i®i-
i?` i`Q`M; i?b Qi M?´i +kM; pÊB ;B€ ? B # i` ,K M;`MX

h`i M?B M M m ç +?Q T?B m ?Q +| p` i`Q F?¬M; i®i M?Q ç-m ?Q†+ K†i T?`i- M?
[m M- ;B€ i` `b) ;BªK #Êi `i M?B mX

•v ;B i` M i?` i`Q`M; T?d i?9v i?b T?B m ?Q Zm M •K +kM; `i çQÊ+ Qm €B- *´
+O K°i T?B m ?Q Zm M •KX *?d iW i`KªM? K` h` M; .m +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M i?•
bÊB T?B m ?Q - H`K M;Q`B i bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q [m-M €Q +O iB M- +U+ F€i

L?[M; M,K [m i?` i`Q`M; T?d i?9v HB M iK+ ´K H M- ;B€ +ª T?d i?9v T?B m ?Q +´
p¼i- #•v ;B i K°i +€B pÁM; i v T?d i?9v T?B m ?Q +´T #,M; +kM; +| ;B€ i` M M,K +

E?®B K Q HB m F?´M; H² FB +| i? H`v ` Qi M?´i H` K°i i` ,K F; T?d i?9v T?B m ?
M;Q`B HÊT pÄ ç m +?Q ` T?d i?9v +´T #,M; `it ?Q X h` M; .m ç€M? ;B€ bÆ H
K Q HB m M`v M m M?Q çQÊ+ içQ ?bM? i?`M? p`i i` M; bS+- ;B€ i` +O M i T?ªB ?
M?[M; p`i T?~K i` M; bS+ T?K +kM; +| ?ÆM M,K +?K+ i`B mX

S?€i ?B M M`v H`K +?Q i`®M; M;U+ h` M; .m i?`i bU ç`T KçM? ?ŠM H M- M m M iB
i9v +?d H` p¬M; ?o - M?QM; F?B M; ?o ç M b®iB M i`QM; i v KbM? H9+ ?B M içB i
i`i +ª i`B bªM +O ?„M +?d +| ?ÆM #®M +?K+ i`B m- Km®M Km p`Q F?®B K Q HB

L?QM; p`B M;`v [m h` M; .m +kM; ç½ F?€ M´B iB M; - /M +| Km çQÊ+ F?®B K Q
F?¬M; /€K î` î?B M i`Q`M; - +kM; ;†T T?ªB p`M ç p M; m²M iB m i?KX

L?QM; M m M iB h` M; .m #m¬M; i? i?b +kM; F?¬M; + K +?`m- pb p`v K` H9+ M`v
M?bM +?^K +?^K p`Q F?®B K Q HB m K` M;•v +ª M;Q`BX

h` M; .m M?bM K Q HB m F?€ H•m- i M K`T +| +?9i M iM; HÁM; - F?B ?„M i?´v h`
M?bM +?^K +?^K p`Q K Q HB m i?b F?¬M; F?ÄB K îKB M; ?ÄB,

@ *`m h` M; - +| M?bM ` ;b F?¬M; \

@ E?¬M; - M?bM F?¬M; `ä F?®B K Q HB m M`v- ;B®M; M?Q M?[M; ;b p` ççB + FB
+| T?d i?9v M?QM; T?~K +?´i p` b® HQÊM; i?b F?| /U çQ€MX L m M?Q H` T?d i?9
b) H¶- M m ` T?d i?9v ç pQÆM; HU+- i, H H` F?€ M?Ä- K¼B M;Q`B ç m #B i`²B

h` M; .m #` i M K`T H`K +?Q #WM; idM?- ?„M HB M iK+ H„+ ç-m iÄ ` ;B®M; M?Q
HB m M`v- ?„M M iB +?ŠM; [m +?d H` M?[M; H iB K` *´ H½Q ;B iY iWM; M iB- +?d H

h` M; .m M iB ` M?[M; H iB M`v i?b ç€K M;Q`B +?mM; [m M? +kM; ;`i ç-m- ´M iQÊ
+?9i i? v ç´B, hB m iY M`v +kM; +| +?9i i?U+ HU+- +kM; F?¬M; T?ªB ?Q`M iQ`M /

@ h¬B +kM; ç½ t2K [m F?®B K Q HB m M`v- M i [m€ HÈM- +-M T?ªB i€+? ` - M m +
M`v ç [mv i ç`M?- M?Q p`v +,M #ªM F?¬M; iQM? H` K Q HB m #€M ç´- id H `OB `

E?¬M; #B i h®M; Zm•M p" i?¬v ""M? ç½ çB /¢Q ç M ç•v iW F?B M"Q- b m F?B M; ?
i?b i?¬v ""M? +kM; M|B ` w FB M +O KbM?X

@ æQÊ+- ? B p` ç¢B + - ;B€K ç®+ >Q - K¼B M;Q|B iW iW t2K- i¬B F?¬M; +?ÆB M
M?[M; K|M +| ;B€ ç'm i?'T ?ÆM

h` M; .m i?'v i`€B T?ªB KbM? +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+- pb p"v K" +?„Ti v pÈB K¼
p` i?'v çQÊ+ K" F?¬M; ,M çQÊ+ H" [m€ F?| +?`m- pb i? /Si F?Q€i i`®M çB t p" H"

@ L"v + "m h` M; - +?| i¬B K°i +?9i- i¬B ?¬K M v +ÁM +?Q t2K [m F?®B K Q HB m
F?®B K Q HB m çB +?S\

E?B i?'v h` M; .m tQ v M;Q|B i?b i M K" T F?¬M; #B i M; ?o ;b K" çm´B i?2Q M|BX

h` M; .m M?bM i M K" T çB i?2Q i?Î ?´M ? M K" +Q|B F?´ M|B,

@ M? J½- +?9M; i ç½ M|B i`QÊ+ ç| `²B K"- i¬B +?d T?•M #B i /U p"Q +ªK ;B€+ K"
ç i¬B +?d i`Ä HmM; imM; +?Q çQÊ+X

@ >b ?b- i F?¬M; M|B +?mv M M"v M[- ;B| ç½ i`Q `²B- +?9M; i çB /MM; +ÆKX

h M K" T FûQ i v h` M; .m `²B [m v Kti H¢B M|B,

@ u M hY- i`Q M v M? p" + "m h` M; # "M +?9i +?mv M- 2K +S p F?€+? b¢M- ç M +

u M hY ;"i ç-m ç²M; w `i M; Q M M; Q½M- b m ç| M" M; çQ +†T +?Q i M K" T- b m ç
i? çQ +?Q M" M; - H¢B M|B,

@ 1K #B i K" i K½ `²B- M m 2K F?¬M; Km®M p F?€+? b¢M i?b +S çB /¢Q T?®- i?Q

u M hY tQ v M;Q|B #Ä çB- h` M; .m M|B pÈB i M K" T,

@ M? J½- +| ;b K" i?¬M #Q M?Q p"v\ h¬B M|B i`QÊ+ ç'v M?û- M? *?m H" M;Q|BK
F?¬M; ;ç i M? 'vX

h'i M?B M +?mv M i`QM; K„i +| HBM? F?Q i?b T?ªB ;ç i- F?¬M; `B M; ;b *?m h?Kv
+kM; +ÁM +?Q #B i +?mv M M"vX

*?m h?Kv M; ?2 p"v i?b HB + K„i M?bM h` M; .m - €M? K„i +ªK FQ+? M?QM; F?¬M;
#®M T?Q X

@ L|B M?ªK- *?m ?mvM? ç +kM; H" #^M; ?[m +O i¬B- i¬B b Q +| i? ç + "m 'v i`€M
çB +?ŠM; [m i?'v ç" M ¬M; M|B +?mv M K" +| T?K M[Î # M +¢M? +kM; T?B MX

h M K" T `i #B i +€+? H" K M;Q|B- i?"K +?Q +ÁM ?ÆM ?ŠM h` M; .m - pb p"v K" M|B
h?Kv `i i?QªB K€BX

@ M? J½- +?9M; i çB t2KK Q HB m i?¬B- #•v ;B| KÈB KQ|B K°i ;BÁ- +ÆK b€M; i
tQM; X

h` M; .m M; ?o KbM? M M çB t2K i? K K Q HB m i?¬K iB m- M m M?Q +| i? ;†T çC
M?Q +O G¬B G¬B- H¢B +?KT p"Q i`QM; i v- M?Q i? b m M"v Î M?"`ªM? `¶B +kM;

@ æQÊ+ `²B- +?9M; i b) ç€M? +m° + HÈM- M?[M; i?S `€+? M€i FB i?b M?bM H" K

h M K" T ;B®M; M?Q F?¬M; i? +?| çÊB i? K- FûQ h` M; .m `|B F?ÄB F?m K Q HB

ZmªM; æ¬M; H" ç` T?QÆM; M?B m F?€+? b¢M- tmM; [m M? ?°B i`Q|M; ç´ i?ç+?
M?|K M;Q|B p"Q K°i T?ÁM; - i M K" T b m F?B çm´B M?•M pB M T?K+ pK ` - h` M; .

@ M? J½- `®i +m° +| ;b p"v\ "•v ;B| +| i? M|B ` çQÊ+ +?Q \

h M K" T M½v ;B| +S i?¬M i?¬M #Q #Q- i?"i bU H" K +?Q h` M; .m +| +?9i #²M +?²M

@ M? J½- i¬B M|B i? M"v- ç€M? +m°+ K Q HB m`OB`Q [m€ HÈM- M? +?d Km
i?'v M? F?¬M; #^M; ibK K°i F?®B

h` M; .m FB M i`b +€+? M; ?o +O KbM?X

@ *"m h` M;- çWM; M|B` M?[M; HÌB +O +€+ ¬M; ;B"FB M?Q p"v- i¬B Km®M ?Ä
K Q HB m pW`²B i? M"Q\

h` M; .m +ÁM +?Q M|B tQM; i?b ç½ #` i M K"T +„i M; M; HÌB- t2K` i M K"T F?¬
.m M|B F?B çSM; # M +¢M? F?®B K Q HB m HÈMX

@ *| i? ç€M? +m°+ M?QM; M; QÌB [m€ M?B m- bÊ`^M; i?„M; +kM; T?ªB #Ä` ;B€
M´B KÈB M|B M?Q p"vX

h` M; .m +QB M?Q i?"i HÁM; pÈB HQ¢B M; QÌB M?Q i M K"T- M?QM; ?„M b) F?¬M
çQÊ+ - K` i M K"T +kM; F?¬M; ?ÄBX

@ *"m F?¬M; +?ÆB çQÊ+ M?QM; ? B +?9M; i +MM; +?ÆB i?b b Q\

GÌB +O i M K"T H`K +?Q h` M; .m #WM; idM?- ç9M; p"v- i?U+ HU+ i`B +?QM? +C
i M K"T M"v F?¬M; T?ªB H` ç¢B i`B +?O b Q\

ZmªM; æ¬M; p` ç†+ #B i H` h`B m a€M p`u i .QÆM; +| M?[M; / M? i?„M; ç´ i?¢+? -
+| iQM? H`+? bY- M?[M; M; K ; -M ç•v +kM; T?€i i`B M`i M? M?- ç†+ #B i H` .QÆ
çQÊ+ tQM; H` ói?O T?O M; ¼+ i?¢+?ô- T?€i i`B M iQÆM; ç®B K¢M?X

E?m .QÆM; J„Î h`B m a€M T?¬M HÈM H` M?` M?` ç´ i?¢+?- M?B m M?` i?"K +?Q
+¬K iB M çB KÎM; mv M i?¢+?- ç€M? +m°+ FB K HÈB M?m"MX L m i?„M; +m°+ i?
;|T- M m i?m i?b +QB M?Q tQM; - ç m iU ;€M? p€+ `OB`QX

*€+? H`K M"v ;B®M; M?Q M; QÌB «M \*?•m FBM? /Q M? #`i ç°M; bªM p"v- #¼M ?¼+?
Km M?` Km ç´i- b m ç| #€M çB pÈB ;B€ + Q- FB K ;B€ +? M? H +? i`mM; ;B MX
i?9v T?€i i`B M K¢M? K)- i?"i bU F?¬M; i? #Ä [m +¬M; H Q +O M?[M; M; QÌB ç´
æ´ i?¢+? i`i M?B M b) M; mv ?B K ?ÆM M?B m i?S F?€+ - pb ç€M? +m°+ bKT ç´ H`
+?S+ F i ?ÊT H¢B pÈB M? m i?"M? çQ`M ç çB ç´ i?¢+? +kM; F?¬M; i¢Q i?"M? K•
H` M?[M; çQ`M i? +O ;B i°+ - Qi F?B M"Q F i ?ÊT pÈB M; QÌB M; Q`BX

h` M; .m #B i`ä M?[M; +?mv M M"v- pb ?„M +| [m2M #B i pÈB .QÆM; >¢Q- i`QÊ+
b®M; M?ì p"Q ç´ i?¢+?- #•v ;Bì +?mv M b M; FBM? /Q M? K Q HB m- +| i? M|B H`
;Bì +kM; F?| i? M"Q [m v i`Î H¢B M; ? ç´ i?¢+? i`QÊ+ FB X

L?QM; i`QM; HÁM; h` M; .m H¢B +?Q iWM; M; ?o KbM? b) HB M i?O ç´ i?¢+? pÈB
+O ?„M F?¬M; i? M"Q M|B` - i?S ? B H` +?mv M T?•M +?B HÈB M?m"M b m F?
F?¬M; T?ªB H` M; QÌB [m2M #B i i?b b) F?| i? M|B #B M T?€T ?ÊT i€+X

h` M; .m M; ?2 çQÊ+ HÌB ç M; ?` +O i M K"T i?b bmv iQ K°i H9+ `²B M|B,

@ M? J½- M? +S M?Q p"v K` t2K i`¼M; K°i F?®B K Q HB m b Q\ S?ªB #B i`^M; i
p, M i` M K Q HB m K` bBM?` +ªK ;B€+ M| +| i? ç€M? +m°+ K` i?¬B- M?QM; ibM?
i?b +kM; F?¬M; B #B i- M m ç€M? +m°+ bKT ç´ i?b b Q\

h M K"T HB M iK+ F?Q€i i v M|B,

@ *"m h` M;- + "m b B`²B- i¬B F?¬M; T?ªB t2K i`¼M; F?®B K Q HB m K` H` t2K i`¼
i? ç€M? +m°+ i?b +?9M; i` i v- i¬B /M H` M; QÌB aÆM i•v M?QM; +kM; F?¬M; F2
+| i? MûK` çQÊ+ - + "m t2K +| /€K F?¬M; \

h M K"T M|B M?Q p"v H`K +?Q h` M; .m +| +?9i F?| tY- F?®B K Q HB m FB i?"i b
i?2Q ç€M? ;B€+O ?„M- imv +| M?B m M; QÌB M?bM p"Q F?®B K Q HB m FB M?Q
i` M? H` F?¬M; M?B mX >ÆM M[iQM? ç€M? +m°+ +O F?®B K Q HB m FB H` F?
[m, M; ` ;B€ ç´m i` M i`ìB- /QÈB M, K +?K+ i`B m +| i? M„K #„i çQÊ+X

L m F?¬M; ;B[F?®B K Q HB m F?´M; H²FB H¢B ç b m M¨v #€M çB pÈB ;B€+ Q i?
pÈB i?` i`QìM; T?d i?9v i`QM; MQÊ+ i?b T?d i?9v +! ;B€ #ªv +?K+ i`B m H¨ #bM?
M?B m- M?QM; M m H¨ M?Q p¨v i?b / M? iB M; +O h` M; .m b) H M ç M çdM? çB

L m i?"i bU Km F?®B K Q HB m FB pÈB ;B€ M,K +?K+ i`B m- +! H) b) HìB çQÊ+ #
K" T ,M ? B T?¬M- K¶B M;QìB KQìB H,K i`B mX L m M!B h` M; .m F?¬M; ç°M; HÁM
H¨ /B +?SM; +O M! H¨K ?„M i?"i bU ç m ç¬m- +?Q M!B ;b F?€+- h®M; Zm•M b) ç

kR8X *?QÆM; kR8 , J Q GB m G M :B€- S?QM; o•M "MM; L´

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kR8, J Q HB m H M ;B€- T?QM; p•M #MM; M´

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h¬K

@ æ9M; `²B- FûQ +ª h®M; Zm•M p¨QX

h` M; .m +?Êi +! w M;?o M?Q p¨v- ç +?Q h®M; Zm•M p¨ i M K" T +MM; M? m +?KT ç
M;QìB b) +?B HÊB M?m" M K¶B M;QìB +?K+ i`B m- KQìB H,K i`B m p¨ KQìB i`B m
M,K ;¬M ç•v ,M K°i KbM? i?QìM; M;? M +? iX

h` M; .m M;?o ç M ç•v p¨ M!B pÈB i M K" T,

@ M? J½- i¬B +ªK i?'v ? B M;QìB +?9M; i ç€M? +m°+ F?®B K Q HB m FB i?b M;r
Hm" M +O i¬B i?b F?®B K Q HB m FB b) çQÊ+ #€M pÈB ;B€ M,K +?K+ i`B mX

@ L?Q p¨v K¶B M;QìB +?9M; i #Ä` ? B KQÆB H,K i`B m- ç®B pÈB M? i?b b® iB
pÈB iB m ç i?b i?"i bU ?ÆB F?¡- M m i?m i?b i¬B +?d +! i? H¨ i€M; ;B #¢B bªMX
i FûQ +ª M? h®M; p¨Q- # M;QìB +?`m M;mv ?B K- i!K H¢B +kM; i®i ?ÆM bQ pÈB

h M K•T M;?2 p¨v i?b +9B ç¬m bmv iQ `²B M!B,

@ *"m h` M;- F?®B K Q HB m FB +! #B m ?B M i? M¨Q i?b i¬B t2K F?¬M; ?B m- M
M;QìB i?b +?"m F?¬M; #^M; i¬BX

@ hmv +! F?¬M; Qi M;QìB M?bM i`9M; F?®B K Q HB m FB M?QM; i¬B /€K+ K çQ
[m +QM b® #®M +?K+ i`B mX oQ /K M?Q p¨ ;B€K ç®+ >Q pW `²B- ¬M; 'v M?B m
? B +?K+ i`B m- M m M?B m ?ÆM +kM; b) #Ä [m - +ÁM M;QìB F?€+- i¬B i?'v +! H
i?U+ HU+- pb p¨v +?"m +kM; F?¬M; +-M ç~v ;B€ H M ç M M,K +?K+ i`B mX

@ L?QM; +?"m ç½ M!B +?Q M? h®M; M?"T #¼M- i¬B +kM; F?¬M; M!B F?¬M; ç²M;
i?Q¢B +?Q M? 'v- M m M? 'v +ªK i?'v ?SM; i?9 i?b +S b M; ç•v- F?¬M; +-M çQ i?
FB - +?"m +kM; F?¬M; Km®M +?mv M M¨v i`mv M` M;Q¨B ç'v +?S\

h M K" T +QB M?Q M?bM i?'m i•K iQ +O h` M; .m - #B i`ä +?mv M M¨v h` M; .m
H° /B MX h`QÊ+ M v i M K" T Hm¬M +U+ F€ HBM? KšM pÈB i`U+ ;B€+ +O M;QìB
KS+ ç° v m i?Q+? +O M;QìB ç®B /B M pÈB K°i p"i M¨Q ç!- M?[M; `mM; ç°M; p¨ #B
T?QÆM; b) imv i ç®B F?¬M; i`€M? F?ÄB €M? K„i +O ?„MX

h'i M?B M i M K" T +kM; +?d +?Q `^M; h` M; .m p¨ KbM? +! +?9i HBM? KšM ç†+ #B
F?¬M; M;?ì h` M; .m i`U+ iB T /MM; K„i M?bM p¨Q i?b i'i +ª K Q HB m M;mv M i
M;m²M

@ M? h®M;- M? +ÁM î ?°B i`QìM; F?¬M; \ h¬B +! +?mv M +-M i?QÆM; HQÊM; p
çWM; çQ M;QìB i?2QX

h` M; .m #'K çB M i?QçB +O h®M; Zm•M- K` h®M; Zm•M +kM; H` M; QìB i?`M? i
.m M|B M?Q p"v H` M? M? +?|M; H'v +Ê ç i? -v ""M? iB T iK+ î HçB ?°B i`QìM; ç'
ç M F?€+? bçMX

@ M? J½- [mª M?B M M? FûQ h` M; .m ` M; Q`B- pW `²B i¬B +?ÊT K„i ç½ F?¬M
çB- +| +?mv M i®i ;b b Q\

*?Q ç M KQìB T?9i b m i?b h®M; Zm•M ç½ tm'i ?B M- F?B i?`v h` M; .m p` i M K
i?b +kM; F?¬M; bBM? ` +ªK ;B€+ #'i M;ìX

h` M; .m M|B ççB F?€B p'M ç pÈB h®M; Zm•M- i'i M?B M +kM; +?d H` +€B M?bM
?„M M|B KbM? +| +ªK ;B€+ F?¬M; b B- +ÁM h®M; Zm•M +| iBM ? v F?¬M; +kM; K†-
M|B ` - +| ;B M?"T p`Q ? v F?¬M; i?B ç| H` +?mv M +O h®M; Zm•MX

h®M; Zm•M b m F?B M; ?2 tQM; i?b bm v tûi K°i H9+- +m®B +MM; KÈB Kî KB M; M|

@ h¬B +kM; +| w pÈB F?®B K Q HB m FB - /U i?2Q w M; ?o +O i¬B i?b # +?K+ i`
M m ? B M; QìB ç½ HB M i?O i?b i¬B +kM; #Ä ` K°i i vX æQÊ+- iB m ç - t2K M?Q
+kM; ç€M; - pB + M`v +ÁM M; ?o ç M i¬B- +S iQM? +?Q i¬B K°i T?¬M- +?9M; i M|B

L m h®M; Zm•M ç½ [mv i ç`M? ;B M?"T i?b K¼B M; QìB #„i ç-m i?QÆM; HQÊM; ç
H9+ M`v #B m ?B M +O i M K"Ti?"i bU H`K +?Q h®M; Zm•M T?ªB H m K„i M?bMX
K" T ç m [m M b€i F?®B K Q HB m FB - M?[M; F M`Q ç½ t2K [m - +| +Æ ?°B +çM? i
#B i`'i`ä- H9+ M`v ?„M H'v ` T?•M iQ+? `i`ä`M; X

*m®B +MM; # M; QìB [mv i t€+ ç`M? F?B +çM? i` M? ç'm ;B€ pb çªK #ªQ F?¬M; i`
i?'T M?'i H` # KQÆB b€m i`B m- K¶B M; QìB #Ä ` KQìB ? B i`B m- /Q h®M; Zm•M
içB ?B M i`QìM; i?b h` M; .m +kM; F?¬M; ` K†i K` ;B Q ? i +?Q ? B M; QìB M`vX

a m F?B #`M Hm" M tQM; i?b h®M; Zm•M H'v ` ;B'v #9i pB i` # T?¬M ?B T M; ?`
hmv T?¬M ?B T M; ?` M`v F?¬M; +| çO ?B m SM; T?€T Hm"i- M?QM; pÈB [m M ? ;B
F?¬M; +| ;b +-M HQ H„M; X

L?|K h` M; .m /MM; +ÆK î F?€+? bçM- HçB i bK K°i M; •M ?`M; ç h` M; .m p` i M K
i`B m b M; +?Q h®M; Zm•MX

a m F?B bU pB + tQM; tm¬B i?b M?|K M; QìB çB p ?°B i`QìM; ç' i?ç+? - h` M; .m +
M|B,

@ E?®B K Q HB m FB F?¬M; M M i`ª ;B€ [m€ bÈK- M m F?¬M; b) #` M; QìB i M ;M
F i i?9+ ç'm ;B€- ç M KQìB K°i ;Bì M, K KQÆB i?b i¬B b) ç†i ;B€X h` M; .m - +`m
HB m M`Q F?¬M; \ ç M H9+ ç| i¬B +kM; +| i? ç†i ;B€ ;B9T +?Q +`mX

L; mv M M?•M h®M; Zm•M ç†i +•m ?ÄB M?Q p"v pb ç'm ;B€ î ç•v F?¬M; T?ªB i?Q
M?[M; i?`M? pB M +| iQ +€+? çQÊ+ ?B T ?°B M; ¼+ i?ç+? +?SM; M?"M KÈB +| i? ç
ç m +| K°i i`B bªM i`QM; ?B T ?°B- F?¬M; bÊ #Ä +?çv K'iX

@ M? h®M; - +kM; F?¬M; H`K T?B M M? M[ - M m +| M?bM i`9M; K Q HB m i?b i
? B M? +S #`M `°M çBX

h` M; .m ç½ bÈK M; ?2 M|B M?[M; M; QìB ç M i? K ;B ?° +?Ê H-M M`v ç m T?ªB ;
+?Q ?B T ?°B- M?Q p"v KÈB çQÊ+ i`ª ;B€X

E?B çB p`Q F?m i?-K iB m i?b h` M; .m HçB i?`v çQÊ+ F?®B K Q HB m +O G¬B C
;?B +?ûT HçB- b m ç| ?„M b) +?Q ;B€ ç'm H` K°i i` ,K ? B +?K+ M; `M- pb M m G¬B
M; QìB M?"- h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M F?®B K Q HB m M`v `ÆB p`Q i v M; QìB F

E?m pU+ K Q HB m #€M ç' i?-K iB m i?"i [m€ ç¬M; - K` ;B€ ç'm +O M?[M; K Q HB
`i + Q- h` M; .m +| M?bM i`9M; K°i F?®B K Q HB m M?QM; i?`v F?¬M; +| HÈB M?
`²B iB T iK+ [m v p F?m K Q HB m iQ`M ç'X

J Q HB m iQ`M ç' F?¬M; +| [m€ M?B m #B m ?B M- çQÊ+ ç†i î F?„T +€+ M; Ä M; €+

J Q H B m i Q " M ç ' i ? - K i B m + k M ; F ? - M ; + | M ? B m M ; Q i B + ? ¼ M H U - + ? d + | K Q i
M ; Q i B M " v + ? d b Ê + k M ; + ? d + | + M M ; K K + ç Q + ? p Ê B h " M ; . m - ç | + ? Q M ? H " i b K p
M ; ¼ + F ? Q i ? " i b U b) ç M ç € M ? + m ° + p Ê B K Q H B m # € M ç ' - F ? B K Q H B m K Î + Y
K , i i ? b i Q M ? ` O B ` Q b) ; B ^ K - i ? Q i M ; b) + ? Q ` T ? d i ? 9 v X

h m v F ? m p U + K Q H B m i Q " M ç ' Q i M ; Q i B M ? Q M ; h " M ; . m ç B H ¢ B t 2 K t û i p Ê B i @
M ? B m - p b ? , M F ? - M ; + ? d / M M ; H B M ? F ? Q ç t 2 K t û i # M i ` Q M ; + | T ? d i ? 9 v ? v F ?
b € i p " ; ? B H ¢ B M ? [M ; # B m ? B M p Ä M ; Q " B + O M | X

o b M ? [M ; K Q H B m i Q " M ç ' [m v ç ` M ? K S + ; B € ç ' m i ? ' T M ? ' i + ? Q M ? H " + , M + S p " Q
M ; Q " B - h " M ; . m T ? ^ B M ? Ê F , M ? [M ; # B m ? B M + O K Q H B m + | + ? S T ? d i ? 9 v X

L ? [M ; K Q H B m i ? - K i B m M " v ç m + | # B m ? B M H È T p Ä H " ` ' i i @ i - p b p " v M M + ?
ç Q K Q H B m p " Q H " K ? " M ; i ? - K i B m - h " M ; . m T ? € i ? B M i d H + | T ? d i ? 9 v Î M ?
M " v H " F ? € H È M - ? , M K È B t 2 K [m # @ M M , K K Q Æ B F ? @ B K Q H B m i Q " M ç ' M ? Q M ;
K Q H B m + | T ? d i ? 9 v - T ? ~ K + ? ' i + k M ; F ? - M ; i Q Æ M ; ç ^ M ; - M ? Q p " v i ? b t € + t m ' i
? " M ; ` ' i M ? B m X

L ? Q M ; K Q H B m + | # B m ? B M i @ i i ? b ; B € + ^ + k M ; F ? - M ; i ? ' T - + | p " B F ? @ B K Q
+ Á M + | ; B € + ^ i ? ' T ? Æ M + ^ ; B € ç ' m # M M ; Q " B X * m @ B + M M ; h " M ; . m + ? d + | i ? i b
M M ; Q " B # B m ? B M F û K ? Æ M - + ? d M ? Q p " v i ? b ; B € + ^ K È B ` ? Æ M X

h m v i @ + ç ° t 2 K t û i K Q H B m + O h " M ; . m H " ` ' i M ? M ? M ? Q M ; K m @ M t 2 K ? i K Q
ç M ; - M b € m ; B i - b , + i ` i B ç ½ i @ B - ? ° B i ` Q i M ; + k M ; b , T ç | M ; + Y X > , M p ° B p " M ; ;
+ | T ? d i ? 9 v - b m ç | + M M ; * ? m h ? K v p " h B m " ¢ + ? a Q ` i B F ? Ä B ? ° B i ` Q i M ; X

a m F ? B i ` Î H ¢ B F ? € + ? b ¢ M i ? b h " M ; . m T ? € i ? B M M ? | K . Q Æ M ; o o p š M + ? Q p
ç B M i ? Q ¢ B p Ê B h @ M ; Z m • M - # B i h @ M ; Z m • M ç M p Ê B # ¢ M Î L ; ? B K * ? • m - i M K " T
¢ M M M ? , M + k M ; F ? - M ; ç M [m ' v ` - v X > , M p " * ? m h ? K v / M M ; + Æ K ç Æ M ; B ^ M - b
K b M ? X

h ` Q K B b ) K Î ç ' m ; B € - H 9 + M " v i ` M [m v M p Î + O h " M ; . m ç ½ ç Q Ê + ; ? B ? Æ M #
T ? d i ? 9 v - K " ? , M + k M ; ç ½ H " K T ? • M H Q ¢ B M ? [M ; F ? @ B K Q H B m M " v X

L ? [M ; K Q H B m i ` Q M ; [m v M b ' M " v + O h " M ; . m ç m ç Q Ê + ? , M / M M ; F w ? B m ç
M ; Q i B M ? t i ç Q Ê + [m v M b ' + k M ; F ? - M ; i ? ? B m ; b X

h ` Q M ; b @ K Q H B m K " h " M ; . m ; ? B + ? û T H ¢ B + | # K Q Æ B b € m F ? @ B + | + ' T # , M
* | M , K K Q Æ B F ? @ B K Q H B m F û K ? Æ M K ° i + ? 9 i - K " m b , + M ? ¢ i ? Æ M p Ê B + ' T T ? M
ç " m - t M ? p " M ; - t M ? ç Ä X p X p X h m v + | F ? - M ; Q i i B M ? T ? ~ K M ? Q M ; h " M ; . m i ? " i
M ? [M ; T ? d i ? 9 v ? ¶ M i ¢ T - p b p " v K " b @ K Q H B m ? , M + ? 9 w ç M + ? d + | F ? Q ^ M ; K ° i

L ; Q " B M ? [M ; K Q H B m + ' T # , M ; p " T ? M / m M ; - + Á M + | K Q i B T ? d i ? 9 v p - b , + - / M F
+ ^ i ? ' T ? Æ M M ? Q M ; M ? [M ; b ^ M T ? ~ K i ` M ; b S + p - b , + H 9 + M " v + k M ; ` ' i ç Q Ê + ? Q
+ ' T i ? O v i B M ? i ? b + " M ; H " t t d X

h ? S H " K + ? Q h " M ; . m i ? " i b U + Q B i ` ¼ M ; + ? Q M ? H " # F ? @ B K Q H B m + | T ? d i ? 9
i B M ? - # F ? @ B K Q H B m M " v + k M ; F ? - M ; H È M - + ? d p " Q F ? Q ^ M ; K Q i B H , K K Q i B b
+ ? 9 i - T ? d i ? 9 v # M i ` Q M ; ç Q Ê + ? B # F ; X

a @ H Q Ê M ; i m v F ? - M ; M ? B m M ? Q M ; T ? d i ? 9 v i ` Q M ; # F ? @ B K Q H B m F B ç m + |
t M ? + ' T i ? O v i B M ? M m H " K ` i ` M ; b S + i ? b ; B € i ` T ? ^ B p " B i ` B m X h " M ; . m T ?
i ` Q M ; # F ? @ B K Q H B m F B T ? ^ B + | ; B € i ` M M , K i ` B m X

L ? Q M ; # F ? @ B K Q H B m ç | + | ? B F ? @ B + | # B m ? B M [m € i @ i - ? Q p , M + | i ? i ? ' v
H " M / + k M ; ç Q Ê + i ? ' v ` ä - M ? Q M ; ; B € ç ' m i ? ' T M ? ' i H ¢ B F ? € + Q - ç m i ` M K ° i i ` B
. m i B M + ? , + b û + | M ? B m M ; Q i B [m M i • K ç M - p b p " v + k M ; F ? - M ; i B M K b M ? + | i ?

E ? @ B K Q H B m + Á M H ¢ B + | # B m ? B M # b M ? i ? Q i M ; - i m v + | + ? 9 i ? Q p , M M ? Q M
ç ' m i ? ' T M ? ' i H " ? B i ` , K M ; " M - K K + i B m + ? O v m + O h " M ; . m + ? Q M ? H " F ? @ B K

.U i?2Q T?€M çQ€M +O h` M; .m i?b F?®B K Q HB m M"v b) F?¬M; +| K'v M; QÌ
bmvtûi ç M ç€K M; QÌB Km®M ibK p"MK v p" K Q HB m; B€ ` X ob p"v K" b m F?E
ç`M? M•M; ;B€ +| i? Km H M ç M # i`,K M; "M- M?Q p"v +kM; b) F?¬M; [m€ + Q ç
HB m` i v M; ,M ç|M- +kM; F?¬M; [m€ i?'T ç M; QÌB i Km K'iX

*ÁM ? B F?®B K Q HB m #B m ?B M i®i # M i` M i?b h` M; .m [mv i ç`M? #Ä ` ?
;B€ i®i M?'i- M m F?¬M; çQÊ+ +kM; F?¬M; b Q- /M b Q i?b M?[M; i?S i®i i` M çÌB
i?m°+ p KbM?X

a m F?B [mv i ç`M? ;B€ +<sup>a</sup> +?Q # F?®B K Q HB m FB - h` M; .m çti i'i +^a iBM? H
+| T?di?9v p¬ b„+ +'T #,M; - +¬M; pB + M"v `QìK `` ?ÆM t2K tûi K Q HB m- F?¬M
p"Q #B m ?B M +O K Q HB m- +ÁM T?^aB bmv tûi w M; ?o +O ç€K M; QÌB b) i`^a; B€
K"i p +†T KS i- h` M; .m i?"K +?Q b) FûQ i M K" T [m - pb M; QÌB M"v +U+ F€ ?B i

h`QÊ+ KQÌB ? B ;Bìi`Q K B i?b h` M; .m T?<sup>a</sup>B H"K tQM; i'i +<sup>a</sup> +¬M; i€+ ç`M? ;B
`°M i9B #KB- +?Êi +| iB M; ;ä +Y p M; H MX

@ N - +€+ M? F?¬M; T?^aB H" çB i„K MQÊ+ M|M; ``\ a Q #° /¢M; ;B®M; M?Q #` `WM

h` M; .m KÎ+Y ` t2K- i?b` H" M?|K .QÆM; oo ç½ [m v H¢B- M?QM; #m´B b€M;
ç M #•v ;Bì H¢B ;B¬M; M?Q i" M #BM? #¢ iQÈM; - M; Q" B G½Q hS i?b p K†i B +kM;
çO +?'i /BM? /QÐM; X

"m´B b€M; ç€K M; QÌB M"v F?¬M; +?Q h` M; .m çB i?2Q- i'i M?B M #•v ;Bì HìB M
/ M; ?2- ç€K M; QÌB .QÆM; oo M; ?2 i?'v p"v i?b i`WM; K„i`²B /UM; i?ŠM; M; |M ;B
+| G½Q hS +| p +| iBM? i?¬M- ?„M iB M p"Q i`QM; T?ÁM; +O h` M; .m X

h` M; .m M|B p" B +•m pÈB G½Q hS KÈB #B i- i?b` #¼M ?¼ çB i?2Q K°i çQ" M H[?

_ä`"M; iBM iS+ # M Jv MK `ç½ # v ç-v i`lB- H9+ M"v # M; QlB h®M; Zm•M i?"i bU
 ;B€ +ª K" # M; QlB [mv i ç`M? i`QÊ+ ç| b) F?¬M; çO ç Km F?®B K Q HB m FB X
 h®M; Zm•M MlB pÈB h` M; .m ,
 @ *"m h` M; - H-M M"v ç M pÈB ççB ?°B ç´ i?ç+? "bM? \*?•m- M m MlB p i`B +?QM
 [m çQÊ+ # M; QlB +?9M; i - M?QM; + "m T?ªB MlB i?"i- F?®B K Q HB m FB `®i
 ç€M; ;B€ ç +?9M; i M„K #„i ? v F?¬M; \
 h®M; Zm•M H-M M"v ç M i? K ;B ?°B +?Ê ç´ i?ç+? "bM? *?•m +kM; çQ çB ? B i`,
 i?2Q # i`, K i`B m- +ÁM +| h` M; .m +| ?ÆM #®M +?K+ i`B m- M m MlB Km®M Km
 +| ; b H" F?|X L?QM; çB m K" h®M; Zm•M p` i M K" T ?¼ J½ + -M bmv tûi +?QM? H" F
 # Q iB M- # M i`QM; `®i +m° + +| T?d i?9v ? v F?¬M; \
 @ M? h®M; - i¬B M m #B i`ä i?b + -M ; b ç M ç´ i?ç+? - iMv iB M i bK bÁM; #ç+ ç½ i
 +?9M; i #Ä [m X
 h` M; .m i?"i bU +QB iB M H" i` M ? i M?QM; +?mv M ? B +QM K„i imv i ç®B F?¬M
 #B i F?®B K Q HB m FB +| ; B€ i` ?ÆM i`, K i`B m M?QM; +kM; F?¬M; /€K H" K +?
 h®M; Zm•M p` i M K" T +| [m M ? i®i pÈB KbM? - ?„M +kM; F?¬M; /€K i?´ H° MY T
 @ M? J½- M? i?'v i? M"Q\
 h®M; Zm•M /MM; €M? K„i b€M; `U+ M?bM i M K"TX
 @ æ€M? +m° + - H-M M"v i¬B +mM; M?bM i`9M; F?®B K Q HB m çl- i¬B iBM p"Q i`U
 h M K" T /MM; ;B¼M; iMv w MlB- ?„M +?d +?l KQM; ç M H9+ KÎM; mv M i?ç+? K" i?
 K Q HB m K" ?„M t2K tûi i`QM; i?lB ;B M ? B M; "v [m - +?d + -M M?bM p"Q #B m ?B
 +Sm K Q HB m- ?„M #B i`ä çl H" K°i F?®B K Q HB m +U+ i®iX
 @ h¬B +kM; +| +ª K ;B€ + `i i®i- M? h®M; +?Q ` [mv i ç`M? çBX
 *| i M K" T KÎKB M; i?b h` M; .m +kM; +| /kM; F?Q ?ÆM- M; QlB F?€+ ç½ MlB çl H"
 H M iB M; F?ŠM; ç`M? i`U+ ;B€ + +O KbM?X
 @ æ½ M?Q p"v i?b +?9M; i ç€M? +m° + K°i H-M- ;B€ +ª M; mv M i?ç+? T?d i?9v H
 F?B KÎ` +kM; b) + Q- +?d + -M i`QM; F?®B K Q HB m FB +| T?d i?9v- M?Q p"v
 i?QlM; iB M
 h®M; Zm•M +kM; ?ç [mv i i•K- M, K M; Q€B ?„M KÎb" T K°i F?®B K Q HB m K" #` M; Q
 ;B M- M, K M v ?„M `i #U+ - Km®M KÎK°i F?®B K Q HB m HÈM +?Q ç€K M; QlB FB
 @ M? h®M; - M? MlB çB- #•v ;Bli?B i H" T ;B€ +ª H" i? M"Q\ " Q M?B m iB M\
 h` M; .m #B i`ä i bM? ?m®M; +O F?®B K Q HB m- pb p"v F?¬M; M?B m HlB K" iB
 h®M; Zm•M bmv iQ K°i H9+ `²B KÎKB M; MlB ,
 @ h¬B ç½ t2K tûi- M m ç½ #` iBM iS+ Î Jv MK `H" K +?QªM? ?QÎM; - +?d bÊ ;B€ +ª
 ç¬BX oQ /K M?Q F?®B K Q HB m M"v- #•v ;Bli ;B€ ç´ m i?'T M?'i b) H" #®M +?K+ i
 [m M i•K i?b b) H" b€m +?K+ i`B m- +?9M; i +?d + -M [m, M; ` b€m KQÆB # i`B m
 @ " i`B m +| M iQ" M F?¬M; \ \*?9M; i ç½ [mv i ç`M? ç€M? +m° + - pb b Q F?¬M; +?
 h` M; .m çQ ` M; ?B p'MX
 @ *"m h` M; - M, K M v iB m pQÆM; Î ?°B +?Ê ç´ i?ç+? u M; QM Î Jv MK ` +?d H" M, K
 pb p"v b€m +?K+ i`B m ç ç´ m K°i F?®B K Q HB m H" F?€+ Q`²BX
 @ oQ /K M?Q F?®B K Q HB m ?¬K i`QÊ+ +O + "m- i`QÊ+ b m ç m KÎ` +Y b´ b„ + t
 +| T?d i?9v- K" +¬M; iv >S h?` Km p"Q pšM bKT ç´X æ•v `ä`"M; H" [m € tmB t Q-
 K Q HB m M"v- Ml +| +Y b´ F?¬M; i®i- b€m +?K+ i`B m ç½ H" ;B€ + Q- +?9M; i #

h®M; Zm•M M|B H"K +?Q h` M; .m pSi çB M;?B F}- F?B i?'v i M K"T +kM; ;"i ç-m ç
?ÄB,

@ o"v i?b çQÊ+ - M? h®M; - +S [mv i ç`M? M?Q p"v- i¬B p" M? J½ b) iB T iK+ +?m
M[X

h®M; Zm•M F?Q€i i v €Q M|B,

@ E?¬M; +ÁM F`T M[ `²B- +?9M; i +¬M T?ªB çB çti; B€- pb H9+ M"v +| [m€ M?B r
b) i` M½B K'iX h`QÊ+ iB M i¬B çB çti; B€- çÊB ç M F?B KÎ K Q HB m i?b iQM? b

h` M; .m ?B m `ä h®M; Zm•M- ç®B T?QÆM; F?¬M; bÊ KbM? +?çv- K" i M K"T +| i
F?¬M; /€K [m]i MÊ- h®M; Zm•M +| +€+? H'v çQÊ+ iB M +O KbM?X

h` M; .m p" i M K"T +kM; iBM h®M; Zm•M- pb p"v K" +ª ? B ç m ç²M; w- # M; QÌB
M;?d +?m~M #` çB çti; B€- M?QM; F?B +?Q çB ç M ;¬M ç` çB K çti; B€ i?b ç½ #`
bÊ ?½BX

a€M; bÊK h` M; .m ç M çti; B€imv +| T?ªB t T?"M; M?QM; +kM; F?¬M; [m€ H•m-
?"M; M; QÌB /`B ç^M; çÆM; - +?d bÊ ç m H" M; QÌB i M; ?2 çQÊ+ iBM p" ç M ç ç'B ;

@ > B p` ççB + - M?[M; M; QÌB M"v çB M `²B b Q\

h` M; .m M?bM ibM? ?m®M; ç M; T?€i bBM? K" bÊ M; •v M; QÌB- ç•v H" +?mv M [m

kRdX *?QÆM; kRd , J Q GB m G M :B€- S?QM; o•M "MM; L´

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kRd, J Q HB m H M ;B€- T?QM; p•M #MM; M´

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ æQÊ+ `²B- +?9M; i +S t T?"M; - +?Q ç M ? i i?ÌB ?çM çti; B€- i¬B b) ;BªB i?Q

h®M; Zm•M i?"i bU ç½ +| +?m~M #` i•K Hw pÊB ibM? ?m®M; M"v- #•v ;BÌ ç´ i?ç+? #
M; QÌB M"vX

h` M; .m +?2M +?9+ i`QM; ç€K M; QÌB K" i?¬K M; ?o,

@ JbM? +| M M ç'B ;B€MB K v i i`QÊ+ ç| ? v F?¬M; \

:¬M ç M KQÌB ? B ;BÌ i`Q i?b ?°B i`QÌM; ç´ i?ç+? +kM; F?¬M; +ÁM M?B m M; QÌB
p€+ b9M; i` M p B #ªQ p K Q HB m- M?[M; M; QÌB ç M +?¼M K Q HB m +kM; F?¬
¬M; +?O [m-v ?"M; +kM; ç m ç HçB K°i M; QÌB Î HçB +QB [m-v p" +?QM? KbM? i?

@ :†T [m, i?"i `²B- ç€K # M [mªM Hw M"v +kM; ç9M; H" [m€ T?|M; F?Q€M; - /M i?
p"B +€B K€v HçM? +?S\ *QM #" M|- M|M; +? i K'iX

h M K"T ?¼ J½ HB M iK+ /MM; F?, M H m K² ?¬B- ?„M /MM; €M? K„i m Q€M M?bM
ç"B +?O i`+?- pb MÆB ç| +| K€v çB m ?Á X

>B M i`QÌM; KÎ i?¬m +kM; M^K i`QM; F?m ?°B i`QÌM; - çQÊ+ i?B i H"T iW K°i F?Q
+| K°i ?"M; KQÌB +€B #"M ç b„T t T p"i T?~K- ? B ç M çQÌM; p"Q ç m +| M; QÌB çS

h?"i ` MÆB M"v +kM; +| K€v HçM? M?QM; pb M; QÌB [m€ M?B m M M +, M #ªM F?
M?"i M? M? M?'i içB +?'K

h` M; .m - i M K" T p" h@M; Zm•M #•v ; ÌB ç M; M;²B i`QM; ?°B i`QÌM; KÎi?—m + O ?
 *?•m- #¼M ?¼ ç M F?€ bÈK MM +QÈT çQÊ+ p" B +?¶ M;²B- # M +¢M? h` M; .m +?
 +"m + O G¬B G¬B- +"m 2K ?¼ + O G¬B G¬B H" o hY :B M; +?d +| i? çSM; ÎK°i ;|
 oW `²B *?m h?Kv ç½ çQ hB m "¢+? aQ p F?€+? b¢M- pb ibM? ?m®M; M?Q p"v F?
 aQX
 @ æ9M; `²B- G¬B G¬B- ç½ [m M M|B +?Q +¬ #B i- H—M M"v K Q HB m b) i,M; ;B€-
 ` K°i i`,K # +?K+ M; "M b) F?| i? +| çQÊ+X
 a€M; ?¬K M v h` M; .m KÈB #B i +?mv M M"v- b m ç| ?„M p°B p" M; çB b„T t T ç†i ;
 M?È- pB + M"v H¢B [m M M|B pÈB G¬B G¬BX
 @ æÈB ç M F?B M? M|B i?b +?ŠM; +ÁM ;b M[`²B- i¬B ç½ i,M; i? K K°i i`,K M; "M-
 Km çQÊ+ F?¬M; \
 G¬B G¬B +| +?9i ç„+ w- M" M; +?d çB ç†i ;B€ K°i KbM?- M; mv M M?•M `i çÆM ;B
 +"m F?¬M; OM; ?° M" M;X
 h` M; .m F?); "i ç—m- +kM; F?¬M; M|B ;b- B #B i çQÊ+ H—M M"v ;B€ +ª K Q HB m
 M"Q\ *?d +—M M?bM p"Q ibM? ?m®M; ç†i ;B€ çB M +m²M; pW `²B i?b i?'v M; Q" B
 i?b M; QÌB i?„M; i`QM; bU FB M H—M M"v +kM; F?¬M; M?B mX
 h` M; .m M?bM b M; h@M; Zm•M ç M; M;²B M; ?B K +?dM? Î# M +¢M? i?b +?Êi M?
 F?¬M; F?ÄB [m v b M; ?ÄB,
 @ M? h@M; - i¬B i?'v M?[M; M; QÌB ç M ç•v ç m +| #®M T?—M F?¬M; Îi`QM; M; ?
 +kM; ;B®M; M?Q M? p" M? J½- +kM; ç M ç ç—m +Æ ;K ?"M; b Q\
 h@M; Zm•M M; ?2 çQÊ+ +•m ?ÄB + O h` M; .m K" /MM; ;B¼M; F?BM? i?QÌM; M|B,
 @ "¼M ?¼ i?b ;K ?"M; +€B ;b\ æ m ç M ç FB K ;B€ ` K" i?¬B- M m ç€M? +m° + i
 M m i?m i?b F?¬M; +—M M°T i?m - bQ ` +ÁM HÌB ?ÆM bQ pÈB H"K ,M #bM? i?QÌ
 h` M; .m bmv M; ?o H¢B p" +ªK i?'v i?"i bU H" M?Q p"v- pb M; mv M i?¢+? çQÊ+ ç
 +?9i i?m Î# M M; Q" BUL|B H" ç€ iªM; - +kM; F?¬M; i?m çQÊ+ p" B ç²M; iB M i?m v
 ` #'i F€ T?Q i' M M"QX
 E?¬M; #B i pb M; mv M M?•M ;b K" i`QÈ+ M v i?"i bU F?¬M; +| ç`M? M; ?o ;b pÈB
 M; mv M i?¢+? - pb i? K" M?B m M; QÌB ç•K ç—m +?¢v p"Q- #B M ç´ i?¢+? i`Î M M T
 L?QM; ibM? ?bM? M"v +| H) b) F?¬M; /mv i`b çQÊ+ # Q H•m- [m®+ ;B b) F?¬M; +
 M?"T iW i?m + Q M?Q p"v çQÊ+ - M; QÌB b€M; bm®i H9+ M"v ç m +| i? M?bM i?'v
 +?Q +| Hm"i `ä `M; K" H Q ç—m p"Q FB K +?9i HÌBX
 @ E?K- F?K
 •K i? M? i?Y K+`Q i` M ç" B +?Êi p M; H M- ?°B i`QÌM; ?mv M M€Q +?Êi v M ioM?X
 @ *?`Q +€+ p` #^M; ?[m- +€+ p` F?€+? [mw- ç'm ;B€ i?—K iB m + O ?°B +?Ê ;B Q /
 *?•m M,K kyy9 +?QM? i?S+ çQÊ+ #„i ç—m
 L|B ç M ç•v i?b M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M i` M ç" B ?ÆB /WM; H¢B K°i +?9i `²B i
 @ ob +| [m€ M?B m i? v ç´B p ;B€- pb p"v K" +¬M; i€+ i?®M; F `i T?B M iQ€B- ç
 MY ;BÌ
 L; ?2 i?'v M?Q p"v i?b ç€K M; QÌB /QÈB ç" B +?Êi ;"Q H M M?Q b'K- +| #'i K½M- +|
 +| M; QÌB F?¬M; +?Q H" ç9M; - K¶B M; QÌB K°i FB mX
 L?QM; +€M? i v F?¬M; p†M çQÊ+ çMB- K¼B M; QÌB ²M p"Q tQM; i?b H¢B i?"M? i?
 F?¬M; pmB b Q\ L?Q p"v +| i? çB ` - ç€K M; QÌB +?2M +?9+ MÆB ç•v ç M; `i +—M
 @ æ•v F?¬M; T?ªB H"K i`Á +QÌB b Q\

h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆMX
 @ >b- iB m iY + "m ; 'T + €B ;b- M; Q|B i +kM; +¬M T?ªB i?®M; F H¢B- b® HB m +k
 p"QX L"v- h` M; .m - + "m +kM; ¸ti ;B€ F?€ M?B m T?ªB F?¬M; \
 h®M; Zm•M i?'v #° /¢M; #U+ #°B +O i` M; /m i?b pW +Q|B pW M|BX
 @ *kM; F?¬M; M?B m H„K- i?"K +?Q H" ;B€ iQÆM; ¸®B i?'T- +ÁM M? h®M; i?b b
 h` M; .m i?m"MKB M; ¸Q p'M ¸ H M M; Q|B h®M; Zm•MX
 @ h¬B ¸ti ;B€ ?ÆM ? B i` ,K K Q HB m- M?QM; i?m p ¸QÊ+ # Q M?B m i?b F?| M|E
 M M F?¬M; F`T bY ;B€ ¸QÊ+ M?B mX
 h®M; Zm•M M|B H"K +?Q h` M; .m i†+ HQÐB F?¬M; i?¬B- p®M +?Q `^M; KbM? ¸'
 iB m ¸½ H" F?¬M; Qi- F?¬M; M; |M; Q|B i iMv iB M +kM; [m, M; ` ?ÆM i` ,K T?¬MX
 KK+ ¸Q+? h®M; Zm•M ¸ M ¸•v H¬M M"v H" i` [?"M; K Q HB m- F?¬M; Km p"Q M?B
 @ *?9M; i p"Q M; ? M"v +| ?ÆB i` - i¬B M; ?2 M|B +€+? ¸•v p"B M, K +?d +¬M ¸'m
 +?9i H" +| i? +| ?"M; - #•v ;B| + Q ; 'T ¸¬B +kM; +?Q +?„+¬M T?ªB t2K +ÁM B`
 t2K +?O M?•M K Q HB m +| Km®M #€M F?¬M; - +?9M; i t2K M?Q #Ä [m K°i i?|B +
 h M K"Ti?"i bU +ªK i?'v Mm®B iB + pb p"B M, K i`QÊ+ KbM? F?¬M; iB M p"Q i`QM
 h®M; Zm•M /MM; ;B¼M; F?¬M; +?Q H" ¸9M; M|B,
 @ h?¬B ¸B- M m p"B M, K i`QÊ+ M?K" ?ÆB K Q HB m i?b bÊ`^M; ;B€ +ª ¸½ bÊK i
 @ a„T KÎ ¸'m ;B€
 h` M; .m M; ?2 i?'v # M i B p M; H M M?[M; •K i? M? i?Y KB+`Q- pb p"v K" +?Êi +
 ?mv M M€Q +kM; v M ioM? i`Î H¢B- +?d +ÁM •K i? M? i?Y KB+`Q p M; H MX
 @ s'm ?' pb ¸ +?Q +€+ #^M; ?[m +?| H•m- H9+ M"v ¸'m ;B€ tBM ¸QÊ+ T?ûT #„i ¸-
 •K i? M? +O M; Q|B ¸"M ¬M; i`mM; MB M pW `²B +?Êi p M; H M- K v K" F?¬M; +
 M; Q|B M"v i`U+ iB T imv M #® KÎ i?¬m- i'i M?B M H" K Q HB m i?¬K iB m- iW K Q
 @ a® K°i- #ªv i`B m M, K i` ,K M; "M- i?m°+ p b® M, K KQÆB- +?9+ KWM; p` #^M; ?[
 @ a® ? B- K°i i`B m # i` ,K b€m KQÆB H, K M; "M- i?m°+ p b® kj- +?9+ KWM; X
 @ a® # - KQ|B K°i iB m K°i i` ,K M; "M- i?m°+ p b® RN- +?9+ KWM;
 @ a® #®M- ? B i`B m M, K i` ,K M, K +?K+ M; "M- i?m°+ p b® e
 @ a® M, K- +?QM i`B m K°i i` ,K M; "M- i?m°+ p b® 8e

@ M?- M? î H¢B [m-v pÈB M? h` M; ¢B- 2K ¢ M ?°B i`QÌM; t2K K°i +?9iX
h` M; .m +ÁM +?Q i`ª HÌB i?b .QÆM; hm'M ¢½ #„i +?mv M pÈB M? +O KbM?-
+?ÈTX

@ s'm ?' [m€- M? .QÆM;- [m'v `v M? [m M b€i KÎi? -mX

h` M; .m M|B HÌB tBM H¶B pÈB .QÆM; >¢Q- ?¬K M v KÎi? -m i?"i bU H` F?| i? M`

@ E?¬M; +| ;b- +?9M; i +?d ¢ M t2K M€Q M?B i K` i?¬B- M?[M; ;b M M H`K i?b ¢½
[m `²BX

L?[M; +?mv M M M H`K K` .QÆM; >¢Q M?„+ ¢ M +?QM? H` M; ,M ¢|M K Q HB m- F`
M T?Q Jv MK `i?b bÈK ?ÆM h®M; Zm•M ``i M?B m- F?B ?°B M; ?` î Jv MK ` ?-
+€+ i?QÆM; M?•M K Q HB m i`QM; MQÈ+ ¢½ M?"M ¢QÈ+ ¢B M i?Q¢B iW T?Q Jv
#B i`ä ;B€ +ª b) i,M; i? M`Q- M; `v ?¬K [m ¢½ M; ,M ¢|M K Q HB m +O KbM? `²BX

@ M? .QÆM;- K Q HB m +€+ M? pW ¢Q ¢ M î +?¶ M`Q\ æQ i¬B ¢B t2K i?Y

h` M; .m H-M M`v ?-m M?Q F?¬M; +| ¢QÈ+ #'i F€ i?m ?Q¢+? M`Q i`QM; ¢'m ;B€
#^M; KBM? iB m- imv HÈB M?m" M Qi ¢B K°i +?9i M?QM; /M b Q ¢| +kM; ¢ m H`i?`

@ *"m h` M;- H-M M`v K Q HB m ¢Q p i?"i bU F?¬M; i - i' +ª ¢ m H` M; mv M i?¢+
J¬M;- HQ¢B K Q HB m M`v i?QÌM; +?Q ` T?d i?9v K`m t M? HK+- +| M?B m T?d i
iW M?[M; K Q HB m ¢2M M`v

.QÆM; >¢Q ¢Q h` M; .m ¢B p`Q i`QM; K°i ;|+ H m- H9+ M`v i` M K°i T?QÆM; pB
+?²M; +?'i K°i i`,K F?®B K Q HB m- bÎ /o M?B m M?Q p"v pb K Q HB m M`v +kM; I
[mª #|M; + Q bm K` M?[M; ¢S i` ? v +?ÆB ¢M - #bM? i?QÌM; ¢ m +?d M?Ä M?Q M

@ æ•v H` M;mv M i?¢+? ¢2M ó¬ b M;¼+ô +O M?" K€v J J¬M; b Q\

h` M; .m M?bM ¢®M; M;mv M i?¢+? ¢2M bb i` M K†i ¢'i K` ? B K„i KÎ HÈM- K Q H
pÈB ?„M- pb F?®B T?d i?9v ¢ pQÆM; HK+ K` ?„M ¢Q +?Q h-M >mv M ",M; +?QM
M?Q i? M`v- H9+ ¢| h` M; .m i?B m +?9i M[¢½ t2K M?[M; F?®B K Q HB m H` ¢€

@ > ? - ¢9M; p"v- + "m +kM; ¢½ iWM; M;?2 [m / M? iB M; +O M;mv M i?¢+? ¢2M ó
+kM; F?¬M; ;¢i + "m- K Q HB m M`v i?"i bU tm'i tS iW M?" K€v J J¬M; M?QM; +k
+m°+ [m€ + Q- i¬B ¢ M; ¢ÈB b m F?B KÎi? -m i? -K iB m tQM; b) #€M +?Q M?[M; /r

.QÆM; >¢Q H` M;QÌB FBM? /Q M? F?€ i®i- ?„M i?'v [m M ? ;B[ KbM? p` h` M; .m
M|B `ä p'M ¢ X

" M;`v ¢-m iB M KÎ ?°B +?Ê ¢' i?¢+?- M;QÌB Km®M p`Q i`QM; T?ªB +| i?Q KÌB +C
F?B KÎi? -m i? -K iB m i?b ?°B +?Ê b) KÎ +Y pÈB i' +ª K¼B M;QÌB- F?B ¢| /m F?€
[m-M i? iB m T?Q F?€ HÈM +?Q ?°B +?ÊX Pì M?'i i?b /m F?€+? +kM; +| i? tY H
HB m K` i?QÆM; M?•M +QB H` T? HB m- pb p"v ``i ¢QÈ+ ?Q M M;? M?X

@ L m ¢½ ¢ M `²B i?b +kM; M M t2K [m X

h` M; .m M;²B t'K tm®M;- ?„M F?€+ #B i pÈB M?[M; M;QÌB F?€+- H-M ¢-m iB M ?
T?d i?9v +?QM? H` M?[M; F?®B ¢€ #bM? i?QÌM; M?Q i? M`v- pb i? H9+ M`v F?¬
K"iX

@ o"v + "m +S t2K [m - i¬B [m v p m®M; KB M; MQÈ+- M?[M; i?S M`v ?ÆB M?Ä- M
i†M; +?Q p`B +€BX

.QÆM; >¢Q i?"i bU +| +?9i K'i FB M M?šM- ?„M M|B K°i +•m pÈB h` M; .m `²B [m

h` M; .m +¬K H'v K°i F?®B ó¬ b i?¢+?ô iQ M?Q M„K i v `²B +~M i?"M [m M b€i- #
T?ªB H` K°i M;QÌB M;Q`B M;? Km®M /MM; #9 ¢ KÎ K Q HB m M?Q p`B i?€M; i`Q

ó>„+ ¬ b ô +?QM? H° K°i i`QM; M?[M; HQϕB K Q HB m i?Q`M; ;†T i`QM; ç´ i?ϕ+?·
 pÄ ç2M bšK Î # M M;Q`B- T?-M T?d i?9v Î # M i`QM; p` # M M;Q`B +| bU F?€+ #B
 K Q HB m +| iQM? `OB `Q + Q M?'i- çQÊ+ ;¼B H° KQ`B H-M ç€M? +m°+ +?QM H-
 ob ¬ b i?ϕ+? i?Q`M; +?Q ` +U+ T?~K T?d i?9v M M +kM; +| M?B m F +?mv M H°
 +?9i i?b /MM; i?m®+ M?m°K ç ç´B K`m M;mv M i?ϕ+?- +| M?[M; F HϕB /MM; i`Q
 ç2M +ª i vX
 J m çQÊ+ ¬ b i?ϕ+? +?QM? T?~K i?b KÎ ` +kM; +?Q +?„+ +| T?d i?9v- M m i?`M
 M m bKT ç´ i?b +| FBM? M;?B KX L?QM; M m Km p`Q ?`M; ;Bª i?b i?“i bU +?ŠM;
 i?ϕ+? +kM; +| F?¬M; Qi M;Q`B iWM; i`ª ?¼+ T?Q Î T?QÆM; /B M M`vX
 h` M; .m i`i M?B M b) F?¬M; T?ϕK p`Q b B H-K M?Q p`v- ?„M +,M #ªM F?¬M; ` i
 F?®B K Q HB m ç M; +¬K i` M i v tm®M; ç´i i?b /Si F?Q€i iªM HBM? F?Q ` - i`U+
 F?¬M; ;B M #®M M,K Kûi pm¬M;X
 @ >W- ç9M; H° K Q HB m ç M iW M?` K€v J J¬M;X
 h` M; .m i?¬M; [m HBM? F?Q K` T?€i ?B M i`QM; b® p`B i`,K K Q HB m M`v `ä `°
 F?Q- HBM? F?Q +| KϕM? +| v m M?QM; HϕB H°K +?Q ?„M bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q M
 K Q HB m ` - H`v ` K°i F?®B K Q HB m # M /QÊB +| HBM? F?Q /²B /`Q M?'iX
 E?®B K Q HB m M`v HÈM ?ÆM M„K ç´K K°i +?9i- h` M; .m çQ M| ç M i`QÊ+ K†i +
 HBM? F?Q p`Q i`QM; K Q HB m i?b ?„M pmB KWM; T?€i ?B M K°i b„+ i?€B [m2M i
 @ æ pQÆM; HK+- M?'i ç`M? H° ç pQÆM; HK+
 E?B €M? b€M; t M? ç°M; HÁM; M;Q`B #MM; p`Q i`QM; K„i i?b h` M; .m ?QM; T?'
 +?9i M[i?b H H M- €M? b€M; KϕM?- K`m t M? /`Q /ϕi- ç·v H° H-M i?S ? B ?„M çQ
 +| K`m t M? iBM? F?B i M?Q i? X E?®B T?d i?9v # M i`QM; K Q HB m H-M M`v M
 F?®B T?d i?9v çQ +?Q h-M >mv M ",M; i`QÊ+ ç| F?€M?B mX
 h` M; .m +® ;„M; €T +? i•K iB M? FQ+? ç°M;- ?„M +¬K F?®B K Q HB m p`Q i`QM; i
 # M i`QM; H mX L?QM; ?„M pW çB p`B #QÊ+ i?b HϕB [m v ç-m iMv iB M +?¼M p
 p`Q # M i`QM;X

kkyX *?QÆM; kk y, J Q GB m G M :B€- S?QM; o•M "MM; L´

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kky, J Q HB m H M ;B€- T?QM; p•M #MM; M´

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ M? .QÆM;- M? t2K- M?[M; F?®B K Q HB m M`v ;B€ +ª i? M`Q\

h` M; .m iB M i v ç†i K`v F?®B K Q HB m i`QM; M;U+ tm®M; K†i #`MX

@ h¬B F?¬M; T?ªB ç½ M|B `²B b Q\ h?S M`v /M H° M;mv M i?ϕ+? H`v iW ?¬K KÄ J
 ç€M; iB M- +`m +S H`v çB

.QÆM; >ϕQ M?bM HQÈi [m p`B F?®B K Q HB m `²B /MM; ;B¼M; F?¬M; [m M i•K M

@ æWM;- M?[M; M;`v [m i`QÎM; #®B i`QM; M?` M? +kM; ç½ ç M - i¬B M M i`ª iB M
 M?B m ç i¬B i? M? iQ€M- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i`ª çQÊ+X

h` M; .m F?¬M; +?`m +?B K iB M M;?B +O ç®B T?QÆM;- pb M? 2K /MM; €M? K,
 Km®M M? i†M; +?Q F?¬M;X

@ æQÊ+- M m + "m ç½ M|B p"v i?b i-B +kM; F?-M; +-M M|B M?B m- i'M; +°M; H" #
 .QÆM; >¢Q imv M|B F?-M; +-M iB M M?QM; ç•v H" i?O çQ¢M #m¬M #€M +O ?„M
 M m #€M +?Q /m F?€+? +?d +| ;B€ M,K i`,K- M?QM; #•v ;Bì #€M +?Q h` M; .m H¢
 h` M; .m +kM; F?-M; #B i;B€ +ª T?M ?ÊT i? M"Q- /M .QÆM; >¢Q M|B KQÌB M; "M
 p"v ?„M H'v ` #®M M; "M çQ +?Q .QÆM; >¢Q- H"K ?| çÆM Km #€M- b m ç| #®M
 i?m°+ p ?„MX
 h` M; .m +kM; F?-M; M;ì K°i ?"M? ç°M; p¬i•K +O KbM? H¢B +?B K çQÊ+ iB M M
 .QÆM; >¢Q ibK bM? K°i +€B i9B / `„M- b m ç| çti p" B F?®B K Q HB m p"Q # M i
 F?€+? b¢MX

@ G½Q u m- i®B [m + "m F?-M; H"K ;b t'm ç'v +?S\ a Q i-B +ªK i?'v #° /¢M; +O H
 H¢B ;B®M; + "m #•v ;Bì M?Q p"v\
 æ M i®B F?B /MM; +ÆK pÈB .QÆM; oo p" G½Q hS i?b h` M; .m i?"i bU +QÌB F?-M
 M"v H"K +?Q ? B p` ç¢B + +S iQÎM; ?¬K [m ?„M çQ +¬ M"Q p"Q T?ÁM; X
 @ «B- i-B +kM; F?-M; T?ªM #€+ H`B M|B +O +€+ M?- K¼B M;QÌB M M ,M MQ M; C
 çB ç M t2K tûi ibM? ?m®M; F?OM; #®X
 h` M; .m #` K'i çB ?"Q ?SM; i?b +| +?9i #m²M #U+- ?„M ,M +ÆK tQM; +kM; F?-M;
 ç°M; p ç K +O ? B M;QÌB .QÆM; oo K" [m v p T?ÁM; M;OX L?QM; ?„M i?"i bU
 pQÆM; HK+ H"K +?Q FQ+? i?Q+?- pb p"v K" i?S+ /"v /MM; MQÊ+ `Y b¢+? F?®B
 H M ç-m ;BQÌM; KÈB +| i? M;O M;QMX
 "av ;Bì b€M; ?¬K b m h` M; .m #` h®M; Zm•M çB M i?Q¢B ç M ç€M? i?S+- i?b ` h
 M;O F?-M; M;QMX a m ç| h` M; .m ç M ;¼B +Y T?ÁM; +O .QÆM; oo p" G½Q hS-
 K" M; i?S+ /"vX

J¼B M;QÌB iMv iB M ,M b€M;- F?B +ÁM FûK KQÌB T?9i i?b +?¢v ç M ?°B i`QÌM; ç
 `^M; KbM? ç M bÈK M?QM; F?-M; M;ì M?[M; +?B + ;? çQÊ+ b„T t T ?¬K [m ç½ #`
 F?-M; +ÁM +€+? M"Q F?€+ i?b ç€K M;QÌB +?d +| i? çSM; +?ì KÎ i?-mX
 JÎ i?-m pšM H" M;QÌB +?O i`b M; "v ?¬K [m - M?QM; ?¬K M v ?„M +kM; F?-M; M|B
 @ J Q HB m b® /Ne- # i`B m K°i i`,K b€m +?K+ M; "M- i?m°+ p p` F?€+? b® k8d
 @ .Nd- K°i i`B m ? B i`,K #®M KQÆB M; "M- i?m°+ p p` F?€+? b® e8
 E?B M;?2 çQÊ+ M;QÌB +?O bU M|B ç M b® /Nd i?b M?|K h` M; .m F?-M; FbK HÁ
 i`QÊ+- pb b m ç| K°i b® +?QM? H" F?®B K Q HB m F?'M; H² K" #¼M ?¼ çti ;B€ ç'
 @ E?®B K Q HB m iB T i?2Q +| w M;?o çt+ i?M- imv i?-K iB m +ÁM +?Q #€Q ;B
 M|B ¼B M;QÌB #B i- /N3 +| ;B€ b€m KQÆB b€m i`B m b€m i`,K M; "M- +?9+ KWM;-
 +?Ê ç' i?¢+? "bM? *?•m H-M M"vX
 o` +?O i`b i` M ç" B HÈM iB M; ?¬H M- H9+ M"v M;QÌB # M /QÈB +kM; i`Î M M b-B

kkRX *?QÆM; kkR , J Q GB m G M :B€- S?QM; o•M "MM; L´

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kkR, J Q HB m H M ;B€- T?QM; p•M #MM; M´

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ a€m KQÆB b€m i`B m b€m i`,K M;`M F?-M; M?[M; H` iB m pQÆM; +O ?°B +? pQÆM; +O M?[M; ?°B +?Ê ç´ i?¢+? i`QM; MQÊ+ i`QÊ+ M v- ç²M; i?İB +kM; +?Q M;mv M i?¢+? T?d i?9v iW i`QÊ+ ç M M v- K°i H-M M[tBM +?9+ KWM;X

L;QİB +?O i`b /MM; ;B¼M; FQ+? ç°M; MİB- çB m M`v H`K +?Q M;QİB i M? M? +? K°i F, HK+ KÊB çQÊ+ H`T- b m M`v i`i M?B M #¼M ?¼b) +| +?mv M ç K` F?Q€+H ?"mX

@ æB m +—M MİB pÈB K¼B M;QİB +?QM? H` ;B€ +O p` F?€+? i?S ? B çQ ` +?Q M KQÆB b€m i`B m M,K i`,K M;`M- ç•v +kM; H` +QM b® T?€ pĐ M?[M; ;b çQÊ+ #B i F?-M; K v K„M

L;QİB +?O i`b H M iB M; +`M; H`K ¼B M;QİB bBM? ` M?B m w M;?o p F?®B K Q +?d K°i i`,K M;`M- F?-M; #B i ç| `®i +m°+ H` F?®B K Q HB m i? M`QX

L?[M; M;QİB ç½ iWM; t2K tûi F?®B K Q HB m FB #„i ç—m F?Q2 F?Q M;- MİB ` M pÈB # M M;Q`B- K` H9+ M`v ?°B i`QİM; KÎ i?—m i?"i bU ;B®M; M?Q +?Êi #€M i?S+

@ M? J½- F?-M; T?ªB M? Km®M KÎ M;mv M i?¢+? b Q\ h-B b) +?Q M? KÎ- +?Q E?B i?'v p K†i i M K" T +| +?9i +¬ çÆM i?b h` M; .m KÎ KB M; M O B X

L m MİB +| M;QİB K'i K€i M?'i i`QM; ç€K M;QİB i?b ç| +?QM? H` i M K" T- p b H-M M F?®B K Q HB m /N3 FB - M?QM; #•v ;Bİ H¢B H` +O M;QİB F?€+— i`QM; HÁM; F?- +€B ;B€ K` #¼M ?¼ çQ ` i?"i bU +ÁM F?-M; ç M p` i`Q i?S ? B- çB m M`v H`K +? pÈB T?€M çQ€M +O KbM?X

@ æ9M; H` F?İ ?B m- +QM #` Mİ- i-B b) çB i?,K /Á t2K i M FB H` B- F?-M; #B i i p"v- bÈK #B i M?Q p"v i?b +?9M; i i,M; i? K K°i +?9iX \*ÁM #` Mİ- F?-M; T?ªB H` i +?9M; i F?-M; i?m çQÊ+ K Q HB m- M? +ÁM p m B p +€B ;b\

h M K" T i?"i bU ?"M M;?B M ` ,M; pÈB i M F?®M ç½ ` ;B€ b€m KQÆB b€m i`B m b€ MİB HİB ?MM; ?´ i?b i?'v h®M; Zm•M ç M; +?2M p T?Q i`QÊ+— p K†i çÄ #WM; H¢ i M K" T F?-M; F?ÄB çQ i v FûQ H¢B X

@ a Q H¢B K'i ?SM; \ *?9M; i Km çQÊ+ `²B K` \

h®M; Zm•M MİB H`K +?Q i M K" T +?Êi KÆ ?²- M; v +ª h` M; .m +kM; /MM; €M? K Zm•MX " M;QİB #¼M ?¼ i`QÊ+ ç| ç½ #`M #¢+ ;B€ b€m KQÆB # i`B m- M m bQ pÈ i`B m- h®M; Zm•M b Q H¢B MİB H` ç'm i?„M; \

E?B i?'v p K†i F?İ ?B m +O h` M; .m p` i M K" T i?b h®M; Zm•M iÄ ` ç„+ w- ?„M p i`mv M KÊB M?'i i¢B X

@ h`QÊ+ ç| [m M F?-M; MİB +?Q ? B M;QİB #B i- i-B bÊ ;B€ ç'm ?ÆB i?'T M M #Á KQÆB b€m i`B m b€m i`,K M;`M F?-M; T?ªB H` b® K v K„M b Q\

h®M; Zm•M MİB H`K +?Q i M K" T i?"i bU p m B p - +kM; F?-M; [m M i•K KbM? p` h® i?m°+— ?„M iB M H M ç'K K°i +€B p`Q p B h®M; Zm•M `²B MİB,

@ >W- b Q M? F?-M; MİB i`QÊ+— H`K ?¢B i-B +ÁM iQÎM; `^M; H-M M`v çB p i v F h®M; Zm•M H9+ M`v +kM; `´i FQ+? ç°M;- ?„M +| i? ?B m çQÊ+ i•K i bM? +O i M K p"v +kM; #Ä [m ?`M? ç°M; +O ç®B T?QÆM; K` KÎ KB M; ;BªB i?Q+?,

@ G9+ ç| i-B +ªK i?'v b€m KQÆB # i`B m F?-M; i? M`Q +| iQM? #ªQ ?B K- p b p"v M;`MX aÎ /o i-B F?-M; MİB +?Q ? B M;QİB #B i +kM; p b M;?o `^M; ;B€ M`v +kM; M m i`9M; i?b M? 2K +?9M; i b) T?ªB #M iB M X h` M; .m - i? M`Q\ M? ç•v b€M; ?

h` M; .m M;?2 tQM; HİB +O h®M; Zm•M i?b +kM; F?-M; F?ÄB M?' + M;İM i v +€B ;B€ +ª i?2Q b€i T?Q b m H` b€m KQÆB b€m i`B m M,K i`,K M;`M- M m h®M; Zm•M €M i?QÆM; HQÊM; ç çB çti;B€- bÊ `^M; #•v ;Bİ ç½ i?"M? +¬M; /½ i`M;X

@ M? J½- M?[M; HİB +O M? pW `²B t2K M?Q iU K„M; +?QM? KbM?- i¬B p` M? h
HϕB i?b i?`v /M i? M`Q M? +kM; M M #²B i°B pÈB +?9M; i¬BX
h` M; .m MÎ MK +QİB t'm t M?bM i M K" T- pb pW `²B ϕ®B T?QÆM; #U+ iS+ ϕ½ H
@ J„M; M; QİB b Q\ J„M; +€B ;b\
h®M; Zm•M pW `²B Î ?ÆB t M M F?¬M; M; ?2 ϕQÊ+ HİB MİB +O i M K"TX
@ æWM; M; ?2 h` M; .m MİB KÁ- F?¬M; +İ ;b +ª- ϕQÊ+ `²B- M? h®M; - ?ÆM # i`B
p`Q- i¬B b) #Ä` - M?[M; T?¬M +ÁM HϕB pšM iQM? M?Q +kX
h M K" T H9+ M`v `i pmB- p®M F?¬M; +?Q `^M; F?®B K Q HB m FB b) i?m°+ p Kb
K` +İ HϕB ϕQÊ+- i•K iB M? `i pmB p X >ÆM M[i`ªB [m +?mv M M`v i?b [m M ? ;E
i? K [m2M i?m°+- i`QÊ+ M v ;¼B ;B€K ϕ®+ h®M; - #•v ;Bİ +?mv M i?`M? M? h®M;
@ æQÊ+- H9+ M`v M; QİB aÆM h•v F2Q FB i ϕ½ +?`m #Ä iB M- i¬B p` +`m h` M; .m
+?Q M? K°i F?QªM iB M KQİB ? B i`B m b€m i` ,K b€m KQÆB M;`M
h` M; .m p` i M K" T ϕ m b) ϕ½ ϕQ +?Q h®M; Zm•M KQİB ? B i`B m- M m iQM? i?2
b€m i` ,K M;`M i?b h` M; .m T?ªB ϕQ ` KQİB i`B m ? B i` ,K M;`M M[- M?QM; #•v ;
i`ª b® iB M ?ÆM # i`B m FB - pb i? ?„M +?d +ÁM T?ªB ϕQ +?Q h®M; Zm•M +?QM
h®M; Zm•M H M iB M; pÈB p K†i `i pmB bQÈM; - #° /ϕM; i?`i Hϕ+ M;`v ?¬K [m ϕ½
i? K ;B ϕ` i?ϕ+? i?b ?„M ϕ½ bÈK +İ F ?Qϕ+? /U i` [K Q HB m- pb iB M iS+ iW T?Q
i?`M? +¬M; - M?QM; +m®B +MM; ?„M +kM; H` iB m pQÆM; K Q HB m- +QB M?Q F
G9 M`v ?B M i`QİM; KÎ i?¬m i?`i bU F?€`®B- B +kM; bmv ϕQ€M t2K iB m pQÆM;
M;İ +?QM? H` # M; QİB h` M; .m X JQİB T?9i b m ?°B i`QİM; KÈB v M iO M? i`Î Hϕ
@ .98- +?QM +?K+ M;`M- i?m°+ p p` F?€+? k98
@ .9e- ;B[HϕB
E?B KÎ i?¬m i?İB ;B M /`B i?b b® K Q HB m ϕQÊ+ ;B[ HϕB M;`v +`M; M?B m- imv iB
K Q HB m` M; Q`B +İªM? ?QİM; `i HÈM- M?QM; M?[M; K Q HB m +İ #B m ?B M [i
i?b +€+ i?QÆM; M?•M M; ¼+ i?ϕ+? +kM; F?¬M; Km®M [m, M; iB M F?¬M; +¬M; X
E?B M; ?2 ϕ M b® .9e i?b H¶ i B h` M; .m +?Êi /UM; H M- pb K Q HB m K` G¬B G¬
`²BX
@ .9d- ;B[HϕB
@ .93- K°i i` ,K ? B +?K+ M;`M- i?m°+ p b® 899 M; m²M
@ .9N- ;B[HϕB
@ .9Ny- ? B i` ,K ? B +?K+ M;`M- i?m°+ p b® 8kk
h` M; .m M; ?2 ϕQÊ+ ;B€ +O K Q HB m .9Ny i?b i?¬K i?Î /`B K°i ?ÆB- imv F?¬M;
MİB i?m°+ p G¬B G¬B- MQÊ+ T?M b F?¬M; +?ªv `m°M; M; QİB M; Q`BX
h?`i` M; v F?B iB M iS+ iW Jv MK `ϕQÊ+ i`mv M` - imv +İ `i M?B m M; QİB ϕB ϕ
#¼M ?¼ +?d [m M i•K ϕ M M?[M; K Q HB m +İ #B m ?B M i®i- M?[M; K Q HB m FÜ
E?B ϕ`m ;B€ K Q HB m .9Ny +ÁM +?Q [m ϕQÊ+ # T?9i i?b ϕB M i?QϕB +O h` M
M; ?2 K€v i?b p M; H M •K i? M? +O G¬B G¬B,
@ h` M; .m - M? Î ϕ•m\ LİB +?Q M? #B i- i¬B ϕ`m ;B€ i?„M; `²BX
@ > ? - +?9+ KWM; +¬- i¬B p` M? h®M; +MM; F i?ÊT Km K°i F?®B K Q HB m- +
KÎ` X
>°B i`QİM; [m€²M- h` M; .m +?`Q ?ÄB K°i +•m pÈB M?İK .QÆM; oo- b m ϕİ +¬K ϕ

@ h®i- F?®B K Q HB m +O i¬B +kM; KQM; M? ;B9TKÎ` - i? M`Q\ M? K v K„M i
` K°i F?®B T?di?9v i®i M?Q æ¢B smv M Î L K EBM?X

G¬B G¬B # M FB +kM; `i²M- M?QM; •K i? M? /-M `ä`M; H M- h` M; .m M;~M;
i?Q¢B ¢B ` M;Q`B- ? B M;QÌB ¢ m i?'v ¢QÊ+ ¢®B T?QÆM;- pb p"v K" F?¬M; F?ÄE

@ h?¬B ¢B- ;B i°+ +¬ +| +® p'M ¢´ i?¢+?- ¢ #¼M ?¼ ;B9T +¬ KÎM;mv M i?¢+? ¢B

h` M; .m iW +?®B HÌB i?dM? +-m +O G¬B G¬B- ?„M #•v ;BÌ F?¬M; Km®M iB T i
?„M i?"i bU +| +?9i iÁ KÁ- pb F?®B T?di?9v +O G¬B G¬B H" F?€i®i- b m F?B KÎ`
M?B m- F?¬M; #B i ¢ M H9+ ¢| ¬M; M;Q¢B +O M`M; b) Km p"Q ? v i`U+ iB T H'v

@ E?¬M; ;B9T i?b i?¬B- ¢ M +?B m #'M +¬ MQÆM; b) iU KÎ` - i¬B +| +ªK ;B€+ T?
i?m FûK +O æ¢B smv MX

G¬B G¬B i`M ¢-v iU iBM- M? ¢-m M"v F?¬M; +?d bQ ¢'m pÈB ¬M; M;Q¢B K" +Á
smv M- M?QM; H9+ M"v H" /U +ªK i?"i bU +O M`M;X E?B Î ;¬M h` M; .m p`B M; "v
b„+ t M?- pb i? i•K i bM? +O M`M; H" `i i®iX

@ > ? - G¬B M? ¢-m +kM; Î ¢•v `h`QÊ+ iB M ¢B i? M? iQ€M iB M- ;B[i`Q M?

E?B ? B M;QÌB ¢ M; i€M ;šm i?b h®M; Zm•M p"i M K"T ?¼ J½ +kM; ¢B ` - M?[M; K
h®M; Zm•M +kM; F?¬M; ¢†i ;B€X æ M #•v ;BÌ ?„M KÈB i`9M; ¢QÊ+ #ªv F?®B K Q
HB m iB m pQÆM; i?b H" i€K- +QB M?Q +kM; K„ K½MX

@ *€+ M? ¢B i?¬B- ;B[i`Q i¬B b) ¢B /MM; +ÆK pÈB ¬M; M;Q¢B- ¢ M +?B m b) KÎ
¢ M- M m F?¬M; i¬B +kM; F?¬M; #B i T?ªB H"K b Q

æWM; iQÎM; G¬B G¬B iU iBM K" H-K- H9+ M"v M`M; +kM; +| +?9i +?°i /¢X

a m F?B +?"Q ?ÄB ¢€K M;QÌB h®M; Zm•M i?B G¬B G¬B [m v p ?°B i`QÌM; ¢'m ;B€
æÊB ¢ M F?B G¬B G¬B ¢B ` i?b h®M; Zm•M p¶ p B h` M; .m M¡B,

@ *"m h` M;- ¢ M +?B m +?9M; i¬B ;B Q +?Q + "m KÎK Q HB m- i? M`Q\

@ «B- B KÎ+kM; M?Q M? m- K°i F?®B K Q HB m [m€ HÈM K" i?¬B- M m +„i F?¬M
M"v M? J½ +?Q ` M?B m iB M- p"v +?Q M? J½ +„i

E?®B K Q HB m M"v H" iB m pQÆM; i`QM; MQÊ+ iW tQ ¢ M M v- /M H" i?"M? ? v
h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M +?B K H'v M¡X

@ æQÊ+- i¬B +„i- ;¬M ¢•v p"m K v +O i¬B +kM; F?¬M; FûK

a m F?B M;?2 ¢QÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b i M K"T i?"i bU pmB F?¬M; M;"K KB M;
h®M; Zm•M +kM; ;"i ¢-m ¢²M; w- bU i?"i ;B®M; M?Q M?[M; ;b h` M; .m M¡B- K°i F?
+„i F?¬M; ` K"m t M? i?b b) tQM;- F?¬M; +-M F„ tªQ [m€B [m, ;b +ªX

L?QM; +-M; i€+ KÎK Q HB m T?ªB /Q M;QÌB +?mv M M;?B T tY Hw- ¢B m M"v F?¬
i?-v "¢+?- i M K"T +kM; +| p` +® p'M ¢´ i?¢+? pW tm'i pB M- ¢½ ¢O ¢ªK M?B KX

kkkX *?QÆM; kkk , J Q GB m G M :B€- S?QM; o•M "MM; L´

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kkk, J Q HB m H M ;B€- T?QM; p•M #MM; M´ UX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

a m F?B ç'm ;B€ i?-K iB m F i i?9+ i?b M;QìB i`QM; ?°B i`QìM; ç' i?ç+? F?¬M; M
i,M; H M ``i M?B m- ç®B pÈB M?B m M;QìB i?b #•v ;Bì ?°B +?Ê ç' i?ç+? KÈB +?Q
h`QM; #'i F€ ?°B +?Ê ç' i?ç+? M`Q +kM; p"v- KBM? iB m b) F?¬M; çQÊ+ +QB i`¼
i?9v +| #B m ?B M i®i i?QìM; çQÊ+ ç'm ;B€ i?-K iB m- /M H` ç®B pÈB M?[M; M?"
M?•M M;¼+ i?ç+? ç M Km M;mv M HB m- ?Q†+ M?[M; i" T çQ`M ç' i?ç+? +?mv M
KK+ iB m +O #¼M ?¼ ç m H` i?-K iB mX
hBM iS+ [mªM +? M;mv M i?ç+? T?d i?9v î Jv MK `H-M M`v +kM; +?QM? i?S+ H`
H M K•v ;B|- M?[M; Kç+? MQÊ+ M;-K # M /QÈB #„i ç-m p" M ç°M;- iB m pQÆM; H`
pÈB KS+ ;B€ b€m KQÆB b€m i`B m b€m i`,K M;`M H` K°i pQ /K çB M ?bM? M?'iX
"•v ;Bì +| ``i M?B m i?QÆM; M?•M M;¼+ i?ç+? i" T i`mM; p`Q ?°B i`QìM; ç' i?ç+?
ç'm K Q HB m i?-K iB m- i?S ? B H` ççB ?°B Kî M;mv M i?ç+?X h?ìB +Æ ç Km
#•v ;Bì b) ç M H9+ Kî K Q HB m- ç•v +?QM? H` H9+ M?[M; [m-M i? i?QÆM; M?•M
+O KbM?X
:B[i`Q i?b h®M; Zm•M KìB iB +- K¼B M;QìB +?çv t2 ç M K°i M?" ?"M; ?ªB bªM M
Kî iB + HÈMX æ®B pÈB h` M; .m i?b ?"M? i`bM? ç M L;?B K *?•m H-M M`v t2K M
?„M F?¬M; +-M` i v Kî M;mv M i?ç+?- pb p"v K` /Si F?Q€i;¼B p`B +? B L;k GQÆ
.QÆM; ooX
@ h` M; .m - M? MìB ;B9T pÈB M;QìB #€M K Q HB m FB K°i +•m- +?Q i¬B KQÊM
#¼M ?¼ çQÊ+ F?¬M;\
a m F?B +ÆK MQÊ+ MQ M i?b h` M; .m p` h®M; Zm•M ç½ +| M,K b€m T?-M K2M b
hS F?¬M; m®M; `QÊm M M KÈB +| ? B M;QìB H€B t2X E?B t2 pW ç M ?°B i`QìM;
çQÊ+ çB M i?QçB +O G¬B G¬BX
@ L;QìB #€M K Q HB m M`Q\
h` M; .m i?"i bU pšM +ÁM +| +?9i +?|M; K†iX
@ *?QM? H` M;QìB ?¼ .QÆM; ;b ç| G` M;QìB K` M? p` æçB smv M ç½ iWM; Km
G¬B G¬B MìB +| +?9i HQ H„M;X
@ §- .QÆM; >çQ b Q\ *¬ +S i`U+ iB T çB ibK M? 'v- MìB H` #çM +O i¬B- M? 'v b
+kM; çB [m
h` M; .m M;?2 Mì G¬B G¬B b„T Kî M;mv M i?ç+? i?b i?"i bU idM? i€Q p`B T?-MX
@ M? h®M;- i¬B +kM; Km®M Kî M;mv M i?ç+?- +€+ M? ç M t2K F?¬M;\
h` M; .m +9T çB M i?QçB `²B MìB pÈB h®M; Zm•M p` i M K"TX
@ E?¬M; /B/- i¬B p` M? h®M; b) ç M t2K tûi K Q HB m- M? 'v m®M; b v M?Q p"v
H` i®iX
æB t2K M;QìB i Kî M;mv M i?ç+? F?¬M; #^M; iU KbM? ` i v- M?Q p"v b) bªM; F?Q
`i KQM; ç M H9+ H M b•M F?'m Kî F?®B M;mv M i?ç+? T?d i?9v F?'M; H² +O Kb
G9+ M`v i`QM; ?°B i`QìM; +| +mM; +'T KB M T?Q /KM; +K +„i ç€- i'i M?B M +?d +
;B i°+ G¬B G¬B HçB +| i?m ?Qç+? `i i®i- ?ÆM M[ M`M; +kM; Km®M Kî F?®B K
ç M t T?"M; # M +çM? /KM; +K +„i ç€- M`M; +?Ê iM?Ê ç M h` M; .m X
:B i°+ +O G¬B G¬B p`B i?€M; i`QÊ+ +kM; i`î p i v F?¬M; iW ?°B +?Ê T?d i?9v J
HQm tmv M pW p†M ç' i?ç+? çQÊ+ K°i F?®B K Q HB m +'T #,M; î L K EBM?- +?d
+'T +O +¬M; iv ;B i°+ G¬B G¬B b) ? i?"M;X h`QÊ+ ç| h-M >mv M ",M; +kM; +| iç
HB m p +?Q G¬B G¬BX
*?mv M ?¬M bU +O G¬B G¬B p` GQm smv M bî /o çQÊ+ ¬M; M;QçB i?¬M; [m +kM
M`vX

G-M M"v i' +?S+ ?°B +?Ê ç' i?¢+? "bM? *?•m- ;B i°+ G¬B G¬B p®M ;QK ;|T çQÊ
i? K ;B - #¼M ?¼ Km®M Km K°i Qi M;mv M HB m [m v p >QM;FQM;X >ÆM M[#
Î Jv MK ` - M; "v ?¬K [m b m F?B #B i çQÊ+ iBM iS+ i?b F`T i?`B i? v ç' B ;B€ ç'm
F?®B K Q HB m +| #B m ?B M F?¬M; i - +kM; +QB M?Q +?mv M M"v F?¬M; p i
æ-m iB M H" h` M; .m çB i?2Q i M K" T p" h®M; Zm•M ç M p` i`Q i?B i H" T T?ÁM;
b m ç| +?mv M b M; +?Q h®M; Zm•M +?QM i`B m- H9+ M"v KÊB +MM; .QÆM; oo-
+O .QÆM; >¢QX

E?B ç M +€+? [m-v +O .QÆM; >¢Q ? B # +?K+ Kûi i?b h` M; .m ç½ i?'v K°i M?|K
ç½ #„i ç-m +„i M;mv M i?¢+?X

>¬K M v i?-K iB m KÎ i?-m- ?-m M?Q F?„T MÆB ç m +„i M;mv M i?¢+?- pb p"v M;Q
M?|K h` M; .m / /`M; +?2M +?•M p"QX E?B #¼M ?¼ pW +?2M p"Q # M i`QM; i?
[m M? p M; H M M?[M; iB M; i?Î /`BX

@ aKT `²B b Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; M?bM F?®B K Q HB m i` M K€v +„i ç€- ?„M M?bM p K†i +O
i?"i bU F?¬M; ç T K„i +?9i M"QX o K†i o hY :B M; M?Q F F?|+ i M;- +†T K„i M
M?[M; KªM? K Q HB m i` M #`M +„i ç€X

E?B i?'v h` M; .m iB M ç M i?b G¬B G¬B +?d H" ;"i ç-m- +kM; F?¬M; çB b M;X E
çQÊ+ ç'm pÊB ;B€ #®M i`B m K°i i`,K M;"M- b m F?B +„i K†i i?b i?"i bU +| b„+ t M?
+†T #"+ #bM? i?QÌM;- M|B i`„M; ` H" FûK- M?B m M?'i +?d +| ;B€ p`B i`,K M;"M- -

@ JÎ K°i F?®B K Q HB m M[

«M; M;QçB G¬B G¬B ?Qi p"Q K°i ?ÆB i?"i b•m- b®M; HQM; i?ŠM; i„T- b m ç| HçB
M;QÌB ç M; çSM; # M +çM? K€v +„i ç€ i?b H½Q H" M;QÌB i`'M ç`M? M?'i- M,K tQ
T?ûT ç M >QM;FQM;- i`ªB [m p`B +?K+ M,K KQ ;B| KÊB +| ;B M;?B T ?¬K M v-
+,M #ªM F?¬M; H" p'M ç X

E?®B K Q HB m pW `²B i?"i bU +| #B m ?B M `i i®i- +kM; +| ;B€ F?€ ç„i M?QM; +
ç'- çB m M"v H"K +?Q ç€K M;QÌB G¬B G¬B bBM? ` /U +ªK F?¬M; i®iX

E?®B K Q HB m i?S ? B M†M; #ªv KQÆB +•M- +kM; ç½ KÎ +Y b'- #B m ?B M i?"i
t M?- i? MQÊ+ F?¬M; i - +| i? çç i ç M +†T #,M; M?QM; i` M b„+ t M? HçB +| p i M

s2K ` F?®B K Q HB m M"v +?QM? H" KÎ ` M?`p"Q p i MSi- M| F?¬M; +-M T?ªB +
p i MSi- M m +| T?d i?9v ? v F?¬M; i?b b) #B i M; v- +QB M?Q K°i p i +„i [mv i çQ

@ *,i iW +?¶ M"Q\ t2K içB

L;QÌB +„i K Q HB m H" + "m +O G¬B G¬B- ?„M H" +QM bBM? ` b m F?B ¬M; M;Qç
+?d ?ÆM #®M KQÆB- ç M; H9+ i`€M; MB MX a m F?B ?ÄB K°i +•m i?b K€v +„i ?
HB mX

@ *| T?d i?9v- +| b„+ t M?- M?QM; æ€M; iB +X

h`QM; ç€K M;QÌB +| F iBM? K„i ç½ i?'v # M i`QM; +| b„+ t M?- M?QM; p i MSi +|
i?9v # M i`QM;- p®M H" K°i F?®B T?d i?9v M;mv M p M #•v ;B| #` T?•M i€M- +?d ç
K" i?-BX

S?ªB #B i`^M; i` M; bS+ T?d i?9v +kM; +| T?•M HQçB- #bM? i?QÌM; ç„i M?'i H" p
pÁM; i v T?d i?9v i?Ov iBM? ? v ?mv i M;¼+- +?d H" pÁM; i v T?d i?9v t M?HK+ +
?Q +kM; +U+ F€ ç„i çÄ- M?QM; M m +?d +-M +| b„+ MQÊ+ i®i- K"m b„+ i?m-M- #k
;B€ i` M M,K b€m i`,K M;"MX L?QM; M m +?d H"K +€+ K†i i` M; bS+- M?Q p"v i®B
M;"M- ? B # M ?ÆM FûK [m€ HÈMX

@ J v [m€- +kM; F?¬M; T?ªB i v i`„M;- iB T iK+ çB

o K†i¬M; M;Q¢B G¬B G¬B pšM F?¬M; #B M ç´B- pb F?®B K Q HB m FB çQÊ+ ç´m
M i`QM; imv F?¬M; i? H`K` pÁM; i v M?QM; +kM; +| F?QªM; ? B # F;- +?d+-
b) H´v H¢B ;B€ ;®+X

@ G¬B G¬B- F?®B K Q HB m +O +¬ ç•m\

h` M; .m çB ç M b m HQM; G¬B G¬B `²B F?) ?ÄB- i`QÊ+ ç| ?„M ç½ [m M b€i +?mM
+| F?®B K Q HB m T?d i?9v +´T #,M; +O G¬B G¬BX

@ >¬B [m€- ç`M ¬M; +€+ M? +S #m´B i`Q H` m®M; `QÊm- b m M`v +kM; çWM; H
M?ûX

G¬B G¬B M;YB i?´v KMB `QÊm i`QM; KB M; h` M; .m i?b /`+? M;QìB p T?Q i`QÊ

@ h¬B H`K t´m +´m ´v b Q\ >Q- iB m iY FB b€M; bÊK ç½ m®M; `²B- çWM; M|B H` ç

h` M; .m #` G¬B G¬B H`K +?Q /Î F?|+ /Î +QìB- GQm smv M H` F i?Q+? m®M; `QÊ
i°B i`°K `QÊmX

@ M? ç M pW ç9M; H9+- ;B9T i¬B çB H´v K Q HB m- pW `²B i¬B +ÁM +?Q F`T ç
.M i`QM; ?°B i`QìM; +| t2 ç~v M?QM; b m F?B T?€i ?B M` i`€M; çBM? h` M; .m -
çB T?K+ /`+?X

æÊB ç M F?B h` M; .m p` G¬B G¬B çQ K Q HB m M†M; M,K b€m +?K+ +•M p ç M
T?€i ?B M i` M K†i ç´i H¢B +| K Q HB m çQÊ+ +„i i?`M? ? B MY X G9+ M`v p K†
:B M; +O G¬B G¬B +´M; i? K F?| +QB- F?¬M; +-M M|B +kM; #B i H9+ ? B M;QìB
¾ HB M iB T +„i bKT # F?®B K Q HB mX

*?QM F?®B K Q HB m +| ;B€ i` ` ?ÆM ? B +?K+ i`B m #•v ;Bì ç½ +„i çQÊ+ M,K- +
+QÐM; i?m H¢B ;B€ ;®+- ç®B pÊB K°i +¬M; iv ç M; F?| F?,M M?Q G¬B h?` i?b ç•v
bQÆM;- M; v +ª ¬M; M;Q¢B +O G¬B G¬B Hm¬M iÄ` i`´M ioM?- #•v ;Bì p K†i +kM

@ «M; M;Q¢B- ç +?€m KÎ K Q HB m- ç•v H` F?®B K Q HB m +?€m ç´m ;B€ çQÊ+X

G¬B G¬B çB ç M # M +¢M? `²B M„K K°i +€M? i v +O ¬M; M;Q¢B M|BX

@ G¬B G¬B- çWM; ?² ç²- +?ì i¬B +„i tQM; ç½X

«M; M;Q¢B +O G¬B G¬B +ÁM +?Q i`ª HìB i?b +´m ç½ M;?B K K†i H M iB M;- imv
HìB M|B F?¬M; [m€ ?´M ? M M?QM; +kM; F?¬M; +| #B m ?B M ;b i®iX

@ L|B F?¬M; +?WM; +?€m b) KÎ` T?d i?9v- ç M H9+ ç| Km®M Km +?€m +?Q +?„

G¬B G¬B F?¬M; bÊ ¬M; +´m +O KbM?- M`M; çQM; çQ +€M? i v +O ¬M; M;Q¢B- #
w b) +?ŠM; #Ä [m X

«M; M;Q¢B [m2M +QM; +?B m G¬B G¬B- pb p´v K` KÎ KB M; M|B,

@ æ +?Q G¬B G¬B KÎ i`QÊ+- M? ç-m FB - M m +| T?d i?9v i?b ¬M; M;Q¢B b) Km

kk9X *?QÆM; kk9 , >B M h`QÌM; *,i L;mv M h?¢+? L€Q GQ¢MX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kk9 , >B M i`QÌM; +,i M;mv M i?¢+? M€Q HQ¢MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

G¬B G¬B #bM? i?QÌM; +kM; H`K„ M[- ?¬K M v ,M K†+ H¢B F?€ M|M; #ÄM;- K†i K
K°i +?B + [m-M D2 M bB m M;„M- #B m ?B M `ä`M; /€M; M;QÌB M|M; MªvX

L?QM; p`Q ibM? ?m®M; ?¬K M v i?b F?®B K Q HB m F?´M; H² p` H¢B H` iB m pQA
HÈM- b m F?B +?2M +?9+ K°i H9+ H•m M?QM; HB M iK+ #` ç~v` - +m®B +MM; G¬

h` M; .m H9+ M`v +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M çB t2K G¬B ç¢B iB m i?Q +| ç M t2K
F?Q+? i M K" T ?¼ J½X h M K" T i`QÊ+ ç| p®M `i iU iB M M?QM; #•v ;BÌ H¢B +?®B
+?Q h` M; .m - K` h` M; .m i?b ç½ bÈK [mv i ç`M? M T?"M H`K M; QÌB- i`i M?B M

@ M? J½- M? T?ªB ç`M ¬M; K°i +?9i +?S\ u M hY ç M; M?bM M? Fb - çWM; ç~v b

h` M; .m K`i MY M;`v F?mv M + M +kM; F?¬M; tQM;- +m®B +MM; T?ªB /MM; +ª T

@ *9i b M; K°i # M- i¬B +| T?ªB H` ç`M ¬M; ? v F?¬M; i?b u M hY çQÆM; M?B M #

h M K" T ?¼ J½ +?Êi çSM; H M /MM; bS+ p¶ #`M H`K +?Q u M hY Î# M +¢M? K„+ +

@ æQÊ+ `²B- M m M? F?¬M; +,i i?b b m M`v çWM; M|B +| [m2M #B i i¬B

h®M; Zm•M +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ - ?„M ç½ T?ÆB M„M; M½v ;BÌ- i`QM; HÁM; i?"

@ æWM;- ç i¬B

a m F?B #` h®M; Zm•M M|B K`i i? /B M i?b i M K" T KÈB t®+ [m-M H M çB p T?Q

E?®B K Q HB m [m€ HÈM M M +?d +| i? /MM; t2 M•M; ç çQ ç M- T?Q i`QÊ+ K Q
imv ç`B M`v F?¬M; + Q #^M; K Q HB m M?QM; M;QÌB çSM; H M ç| +| i? / /`M; i?

>°B +?Ê ç´ i?¢+? +kM; +| M?[M; /KM; +K K€v K|+ +mM; +`T ç†+ #B i +?Q M?[M; F?
M`v- ?ÆM M[ +kM; F?¬M; +¬M ç†i K Q HB m H M #`M +,i ç€- i`U+ iB T ç†i i` M K

@ L`v- +`m h` M;- çSM; i` M M`v b Q i?`v ç-m | + +| ?ÆB +?Q€M; p€M; i? M`v\ h¬B

h M K" T H2Q H M ç`B- i?S M`v +?Q + Q [m€ K°i Kûi K` H¢B H M iB M; M|B bÊ ç°
F?|+ /Î +QÌB ?"M F?¬M; i? iB M H M °i ç¢T `ÆB tm®M; ç`iX >bM? M?Q ?¬K i`QÊ
Km K°i +,M #B i i?U KQÌBi-M; Î h?€B L;mv M i?b T?ªBX

@ M? K" T ÆB- F?¬M; +| ;b ç•m- M m `ÆB tm®M; b) +| M;QÌB çDX

@ s2K ` +kM; ?ÆM ? B i`,K +•M- +QB +?WM; iû +? iX

æ€K M;QÌB p•v [m M? t2K tûi i?"i bU M?`M F?¬M; çQÊ+ K` +?d i`Q+?- +?d +¬M M
i M K" T F?¬M; +,i ç€i?b #¼M ?¼ b) iB M H M °i i`"MX æB m M`v +kM; F?| i`€+? K
M|M;- M m KÎK Q HB m M? M? K°i +?9i i?b #¼M ?¼ +kM; M? M? +?|M; iªM çB ibK

G) ` pÈB FB M i?S+ +O i M K" T i?b b) +?ŠM; +,M; i?ŠM; M?Q p"v- M?QM; H¬M
i`QM; çÌB- +`M; H` H¬M ç¬m iB M +,i ç€- +?d +¬M K°i M?€i +,i b) #B i b€m +?K+ i
M?Q i`i +ª ç m M^K i`QM; i v ?„MX h`i M?B M H9+ M`v ?„M b) HQ H„M; çQÊ+ K`iX

h?"i ` ç•v +kM; H` M;mv M M?•M h®M; Zm•M F?¬M; Km®M +,i M;mv M i?¢+? - M,
F?®B M;mv M i?¢+? ?ÆM ? B +?K+ i`B m- i?"i bU H`K +?Q M;QÌB i ç m HÁM;- M,
i? M`Q +kM; F?¬M; +?`m ` i vX

@ >W- i ç•v +kM; ç +? bÊX

h M K" T [m€i iQ K°i iB M;- b m ç! F?ÎB ç°M; K€v +„i- /MM; ? B i v +—K K€v +„i 'M p
J€v +„i ç€ +! çQÌM; FQM? +^a Kûi +?Êi tQ v i`ÁM p" iB T t9+ pÈB K†i ç€- b m ç! M
F?! M; ?2 p M; H M H B M iK+- ç€ pK p, M; ` F?„T #®M T?Q - i?dM? i?Q^aM; +ÁM +! p
i v i M K" T X

G9+ M"v i M K" T F?€ i dM? i€Q- i m v +kM; +! ?ÆB `mM p b #` ç€ p, M; H M K†i M?QM
`, M; +Q /—M +?mB p" Q F?®B ç€X

@ sQ i tQ i5

E?B i?'v #€M? `, M; +„M p" Q F?®B M; m v M i?ç+? i?b i M K" T p°B p" M; M?' + H M- p
F?! i? M" Q +„i çSiX

E?B i M K" T i„i K€v +„i i?b p" B p` i?QÆM; M?•M M; ¼+ F?Q +! [m2M #B i pÈB h®M
?¼+! F /°B MQÊ+—+! F /MM; +?´B H—M; ç +¼`Y çQÌM; +„i- i?"K +?Q +ÁM +! M;
i`QM;- Km®M t2K `ä ç—m K®B- ç H€i M[/ #€Q ;B€X

@ M? h`B m- M? b€M; K„i- +! i?'v i?S ;b F?—M; \

L; QÌB i~v i`W p i M Si i?'v KbM? `ä `M; H" +! ?çB- p b p"v K" iB M ç M # M +çM? ?
TBMX

@ L?bM F?—M; i?'v- [m€ b•m- M? ç M K" t2K

"€M? `, M; +Q +O K€v H" [m€ KÄM;- +?d +! K°i F?2 ?ÎM?Ä K" i?—B- # M M; "v +, M
F?—M; +! €M? M„M; ;„i i?b b) +! i? i?'v çQÊ+ p" B K M? K®BX

@ *€+ p`- +€+ p`- i`QÊ+ iB M i`€M? ` - F?—M; T?ªB +„i i? K i?b b) i?'v `ä `M; ?Æ

h®M; Zm•M çB ç M M!B- i m v i`QM; HÁM; ?„M b®i `m°i ?ÆM M; QÌB i M?QM; p K†
;BK+ ç€K i?QÆM; M?•M i`€M? çQÌM;- b m ç! +?m~M #` +„i iB TX

@ «M; +?O h®M;- —M; ç9M; H" [m€ T?!M; F?Q€M;- M m # M i`QM; +! T?d i?9v- K°i
b) i`M i?'i +U+ ççB ` \

J°i p` i?QÆM; M?•M +ªK i?'v M; ?B p'M pÈB +€+? +„i M; m v M i?ç+? +O h®M; Zm•M
p€i #®M T?Q - F?B i?'v +! b„+ t M? b) +?"K `½B K" B p" QX *€+? +„i ç—B M?Q +O
+?'T M?"M çQÊ+X

h?"i ` +® p'M ç´ i?ç+? +O h®M; Zm•M H" i?—v "M? +kM; +?Q ` ç M; ?` M?Q p"v
T?O [m v i- p b M m /U i?2Q T?QÆM; T?€T #bM? i?QÌM; p" H'v ` T?d i?9v Î# M i`
T?ªB K'i p" B M; "v KÈB tQM;- h` M; .m +kM; F?—M; +! çO i?ÌB ;B M p" FB M M?šM

æÊB / M F?B K¼B M; QÌB i`€M? ` i?b t2 M•M; HçB iB M H M H" i F?®B K Q HB m H
pB +—H—M M"v i?b i?"i bUH" +QçB M; U çQÌM; [m2M- M? M? +?!M; +„i t m®M; b•
i?"i bU +ÁM +?Q tQM;- +ÁM T?ªB çÊB H" i F?®B K Q HB m #®M H—M- +m®B +MM
MY X

E?B M; QÌB i ;†T T?ªB M; m v +Æ ?Q†+ +m²M; M?B i i?b b) +U+ F€ +! iB K HU+—K
+kM; F?—M; +—M bY /KM; t2 M•M; K" +! i? H" i F?®B K Q HB m ` t2K- M; v b m ç
T?d i?9v ç½ ç" T p" Q K„i K¼B M; QÌBX

@ h`ÌB ÆBX t2K içB

@ h?QÊM; ç ÆB

@ Gçv +?9

@ h K h? M? ççQ i´- S?"i h´ L?Q G BXX

o¬ i bM? +! ?"M; HQçi M?[M; •K i? M? FQ+? ç°M; p M; H M- h` M; .m M; ?2 çQÊ+ M
T?€i ?B M i`QM; MQÊ+ `ä `M; +! M?B m iQM ç² M?Q p"vX

L?QM; +kM; +|`'i M?B m M; QÌB Î ç•v i?"i bU F?¬M; i? M"Q T?€i` •K i? M?- i?"K
iB M; ` M`d- i'i M?B M b) F?€+ pÈB M?[M; iB M; ` M`d F?B ?Q¢i ç°M; ;b ç|X

@ h`ÌB- T?d i?9v- iB m pQÆM; +?Q` T?d i?9vX

E?¬M; #B i H" B ?ûi H M M?Q p"v K" +ª ?°B i`QÌM; ç m b¬B i`"Q- M; QÌB T?Q b r
M"v ç€K #ªQ p p" +ªM? b€i çSM; +?„M +kM; F?| i? M"Q +?†M çQÊ+ `®B HQ¢MX
T?ªB M; ,M +?†M ç€K M; QÌB M?Q b|M; #B M p¶ p"Q- i?"i bU T?B m /B m #'i ç`M?X

h®M; Zm•M p" h` M; .m +| +?9i b®i`m°i- imv K Q HB m FB +| i? iQ+? `i HÈM-
M?QM; #¼M ?¼b) F?¬M; +?`m M' B i bM? ?m®M; M?B m M; QÌB M p"Q M?Q p"vX E
K°i iB M; b9M; M' p M; H M # M i B- ç€K M; QÌB ç M; +?2M +?9+ +kM; #bM? ioM?

@ L; QÌB M"Q M' b9M; - F?¬M; +| H M? B +?Q T?ûT M' b9M; \

a m F?B M; ?2 i?'v iB M; b9M; p M; H M i?b i M i`mM; 9v +ªM? b€i i?"i bU b®i`m°i
/MM; b9M; ç i`'M M- M?QM; M m T?€i bBM? bU FB M ç¢M H¢+ i?b ?„M +kM; çWM

@ "€Q +€Q ç°B i`QÌM; - F?¬M; T?ªB +?9M; i¬B M' b9M;

J°i ç€K +ªM? b€i i?"i bU F?¬M; ?B m p'M ç - #¼M ?¼+ ,M #ªM F?¬M; M' b9M; X

@ *€+ ç²M; +?Q- H" i¬B M' b9M; X

E?B pB M i`mM; 9v +?m~M #` FB K i` i?b K°i M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M çSM; H
ç•v H" K°i p` H½M? ç¢Q +O # M [mªM Hw- +?mv M T?K i`€+? F? B K¢+ ?°B +?Ê-
K€v K|+X

E?~m b9M; i`QM; i v ?„M +kM; H"K +?Q M; QÌB i M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M; - H¢B M
*| H) pW `²B ?„M pb [m€ M¬M M|M; K" /MM; b9M; H M? #„M K°i T?€iX

@ J¼B M; QÌB K m HmB p T?Q b m- tBM KÌB T?®B ?ÊT K°i +?9i- F?¬M; +¬M pQÊ

G9+ M"v ç€K +ªM? b€i p" #ªQ p +kM; M? M? +?|M; /B ç°M; - #¼M ?¼FûQ K°i çQÌM
;B M i`mM; i•K F?QªM; # KQÆB Kûi pm¬M; - +?d +| M?[M; i?QÆM; M?•M M; ¼+ F?
KÈB +| i? iB M p"Q # M i`QM; [m M b€i K Q HB mX

h®M; Zm•M imv F?¬M; T?ªB FBM? /Q M? M; ¼+ F?Q M?QM; +kM; +| iB T t9+ pÈB
K†i- F?B ?„M ?¬i M- +| ?ÆM +?K+ p` i?QÆM; M?•M iB M p"Q i`QM; - # Q ;²K +ª¬M

@ h` M; .m - +?Q +?9M; i¬B p"Q

•K i? M? +O G¬B G¬B iW ç€K M; QÌB p M; H MX

h` M; .m M?bM H¢B K" F?¬M; F?ÄB i?¬K ?QªM; bÊ- H9+ M"v G¬B G¬B `i i?QÆM
i`„M; +ÁM +| K°i /'m #`M i v ç2M i`QÊ+ M; U+X L m #` GQm smv M i?'v çQÊ+ - /M +
+kM; b) iB M H M +?Q ç€K M; QÌB K¶B i M K°i ç'KX

kk8X *?QÆM; kk8 , hB m oQÆM; :B€ h` M h`ÌB

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æªL?½M

*?QÆM; kk8, hB m pQÆM; ;B€ i` M i`ÌB

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h-K

hBM iS+ iB m pQÆM; KÎ` T?d i?9v i?"i bU ;B®M; M?Q K¼+ +€M? # v- i'i +ªM?[M
/M H" i?QÆM; M?•M K Q HB m ? v H" ¬M; +?O M; ¼+ F?Q ç m +?¢v p T?Q p` i`Q
M"v ç½ bÈK i¬M; i¬M; HÈT HÈT- ç½ +?"i MQ+? M?QM; +kM; F?¬M; +| Qi M; QÌB ç
M?B iX

a m F?B H"K tQM; i?O iK+- H¢B iW +?®B HÌB KÌB +O ¬M; +?O M;•M ?"M;- h` M;
+MM; HU+ FB iX

E?B p ç M F?€+? b¢M i?b h` M; .m +kM; F?¬M; #m²M i`'M M hB m "¢+? aQ- ?„M
M;O b v- ç®B pÈB ?„M i?b M;¬v K B ç'm;B€ b) +¬M; i? K FQ+? i?Q+? i?¬M FBM?X

a€M; bÈK ?¬K b m h` M; .m #` h®M; Zm•M ;¼B /"v- ? B M;QÌB ç M M;•M ?"M; çQ
H` t2 +O M;•M ?"M; €T iªB ç M ?°B i`QÌM;- M?QM; F?¬M; TªB H` ?°B i`QÌM; KÍ M
ç'm;B€X

"•v ;BÌ F?¬M; +| M;QÌB M"Q M;Q" B p" B i M #ªQ p - +?d +| h` M; .m - h®M; Zm•M-
;B çB i?2Q K" i?¬B- /M +| p" B p` i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q ç M bÈK M?QM; F?¬M;

o" B +?K+ +?B + ;? çQÊ+ b„T t T i`QÊ+ ç| ç½ #` /¼M ?ÆM K°i MY - H9+ M"v i` M
+K +„i H b2`- F?¬M; M?[M; i®+ ç° + Q +ÁM F?¬M; ;•v ?Q i`M +?Q T?d i?9vX

@ «M; +?O- ? B F?®B T?d i?9v M"v +| i? +„i i?"M? ? B KQÆB F?®B- i`QM; ç| +|
i?QÌM;- +ÁM H¢B ç m H` T?B m ?Q +'T #,M;- M? t2K i? M"Q\

h?-v ""M? ç½ ç M ç•v +?Ì iW i`QÊ+- #¼M ?¼ ç½ iB M ?"M? çQ ç¢+ T?d i?9v- b m ?
+O h®M; Zm•MX

@ æQÊ+- +€+ M? +„i çB- M?È ç m M? m K°i +?9iX

h®M; Zm•M +kM; F?¬M; +| w FB M ;b- +S ç +?Q i?-v ""M? +„i T?d i?9v- K" #•v ;E
i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q +?Ì çÈBX

L?[M; /KM; +K +„i T?d i?9v #^M; H b2` M"v H` /Q ?°B +?Ê ç´ i?¢+? +mM; +'T- +?
M?[M; M;¼+ i?¢+? [mw- ;B€ +ª t ?Q - +| H) +kM; H` ? B i`B m ç¬X L m F?¬M; Tª
+| HU+ ªM? ?QÌM; K¢M?- +?d bÈ +kM; F?¬M; / /"M; QÊM M?Q p"vX

h?-v ""M? p®M H` K°i M?" çB m F?„+ M;¼+ F?Q- pb p"v K" t2K tûi T?d i?9v `i b•n
i?b iWM; F?®B T?d i?9v HQM; H M? çQÊ+ T?•M ;BªB ` - ?ÆM M[H€i +„i ?bM? +|
i?¢+? Km p +kM; b) +| i? i,M; i®B ç b® HQÊM; pÁM; i v- ;BªK #Èi ?Q i`MX

J°i H9+ H•m b m i?b ? B F?®B T?d i?9v çQÊ+ +?B i? M? ? B KQÆB T?¬M- K¶B T?
KQÆB +•MX h'i M?B M M?|K h` M; .m b) ç2K çB +•M- b m ç| /€M M?½M H M iWM
;?B +?9 `ä ``M;- ;²K iQM? +?i- K"m b„+- ?Q p,M- ç° HÈM- F?®B HQÊM;X

" M i´ +?S+ F?¬M; M?[M; QÊM ?°B i`QÌM; p" /KM; +K- +ÁM H'v ` ? B KQÆB +?B
H M K†i /o p" ç†i M?[M; F?®B T?d i?9v FB H M i` M- H¢B t T ç†i K°i ?"M; /"B M
i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q HU +?¼MX

E?¬M; M?[M; p"v Î ?°B i`QÌM; +ÁM +| b„T ç†i p" B +?B + K€v [m v- h` M; .m M?bM
?bM? L;?B K *?•m- T?|M; pB M M[tBM? ç T ç M; FûQ i M K" T H¢B T?ÁM; p'M- çE
?½B TªB +?¢v p"Q M;²B i`QM; ;|+X J" .QÆM; oo p" G½Q hS i?b +| +?9i FQ+? ç°
i M K"TX

æ M KQÌB ;BÌ b€M; i?b M?[M; i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q Î # M M;Q" B çQÊ+ #ªQ p
?¬K M v H¢B çÐ ?ÆM ?¬K [m - pb i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q +| iQ +€+? ç çQÊ+ çE
+ª M;QÌB #¼M ?¼ K M; i?2Q i?b +?d ?ÆM ? B i`,K M;QÌBX

LY ;BÌ ç| ç€K i?QÆM; M?•M T?d i?9v #„i ç-m çB ç M t2K tûi ? B KQÆB F?®B T?
i?9v ç m +| /€M M?½M- #¼M ?¼ t2K tûi p¬ +MM; +¬M i?"M- ;?B +?ûT p"Q i`QM; pÎ-
+O M?[M; F?®B T?d i?9vX

L;Q" B ? B F?®B T?d i?9v +| ?ÆB FûK ?ÆM K°i +?9i i?b i'i +ª ç m H` T?B m ?Q +'
M?Q M? m- +ÁM +| T?B m ?Q K"m t M? # M i`QM;- +?d +¬M +? i¢Q i?"M? i` M;
F?€+? ?"M;X

h` M; .m M?bM €M? K„i +| +?9i +m²M; M?B i +O ç€K i?QÆM; M?•M M;¼+ F?Q- ?
F?) ?ÄB,

@ M? h®M;- i¬B #B i pÁM; i v T?d i?9v ç€M; ;B€- M?QM; T?d i?9v +O +?9M; i + pÁM; i v- M?Q p"v +ÁM; B€ + Q M[b Q\

@ L?Q p"v i?b iQM? H"; b- +"m h` M;- +"m +kM; [m€ t2K i?QìM; i" B M,M; iB m t" B M?[M; i?S M"v çQÊ+ T?•M T?®B i`QM; F?„T +ªMQÊ+- +?d M|B p "M? h?M? i?b M,K b€m i`,K M;M b) çQÊ+ #€M bç+?- +"m +| iBM F?¬M;\ L?[M; M,K M"v +| `i M?

h®M; Zm•M M;2? çQÊ+ p'M ç +O h` M; .m i?b F?¬M; +?Q H" ç9M;- +ÁM M|B i? K

@ æ•v +ÁM +?Q iQM? H" T?d i?9v i®i M?'i- M?[M; i` M; bS+ H"K iW T?d i?9v +'T M?ç i+kM; +| i? #€M çQÊ+ pÈB ;B€ i` M i`B mX L m H" T?d i?9v çÄ ?Q†+ iQK- +? M;QìB i¬B [m2M #B i+kM; i?Q+? +?ÆB M?[M; i?S M"vX

h®M; Zm•M M|B H"K +?Q h` M; .m ç°M; i•K- +?ì F?B KbM? `ªM? `¶B b) H'v F?®B p" B +€B pÁM; i v ç +?Q h®M; Zm•M t2K tûiX

a m F?B #€M çB M?[M; F?®B T?d i?9v T?B m ?Q FB - pÈB i" B bªM +O h` M; .m #€M T?d i?9v çÄ ç FB K iB M- Kî` `²B +? içQ i?"M? i` M; bS+ bM? +kM; i®iX

@ h` M; .m - çB M i?QçB +O M?- H" >mv M ",M; ;¼B ç MX

E?B h` M; .m ç M; M|B +?mv M pÈB h®M; Zm•M i?b G¬B G¬B çB p"Q ?°B i`QìM;- p" M; ;BÆ çB M i?QçB H M M|BX

@ >mv M ",M; b Q F?¬M; i`U+ iB T çB M i?QçB ç M bM?\

h` M; .m M?bM çB M i?QçB +O KbM?- M| pšM +ÁM TBM- pb p"v K" F?) H-K #-K- i?QçB iW i`QM; i v G¬B G¬BX

kkdX *?QÆM; kkd , hB m oQÆM; ;B€ h` M h`ìB

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kkd, hB m pQÆM; ;B€ i` M i`ìB

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ HQ- >mv M ",M;- b Q 2K HçB çB M i?QçB ç M b® +O G¬B G¬B\

h` M; .m M|B i`QM; çB M i?QçB- i`QM; ç-m ?B M ` ;QÆM; K†i tBM? ç T ç M;QìM M?ìM +O h-M >mv M ",M;X hmv ?„M p" M" M; ç½ `i [m2M p" KÆ ?² t€+ ç`M? [m M K†i pÈB M" M; pšM Hm¬M i`î M M çSM; ç„M- `i Qi F?B çM ;BĐMX

@ ob b Q 2K F?¬M; i? çB M i?QçB +?Q G¬B G¬B\ 1K i?¬M; [m G¬B G¬B KÈB #B i M;?2 M|B M? i`9M; K°i F?®B K Q HB m- +„i` +| T?d i?9v T?B m ?Q T?ªB F?¬M;

hmv •K i? M? +O h-M >mv M ",M; i`QM çB M i?QçB pšM ;B®M; M?Q M; "v i?QìM; i? M;?2 i?'v # M i`QM; +| ?QÆM; p` H"K MkM;- pb i? i•K ibM? +kM; i®i ?šM H M

@ G" M?- M? h®M; p" M? J½ +MM; i`ª ;B€- +kM; F?¬M; i H„K- +?9i M[b) ç'm ;B

h` M; .m ç½ KÆ ?² çQ€M çQÊ+ KK+ çQ+? K" h-M >mv M ",M; çB M i?QçB ç M- M? FB F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M H" +O ?„M- pb p"v ?„M +kM; F?¬M; i? KîKB M; çªK i?b ? B KQÆB F?®B T?d i?9v FB +kM; +| ;B€ i` iB M i`B m- h` M; .m imv +| i? M?QM; ?„M F?| i? i`°M HšM +?mv M ibM? +ªK p"Q p'M ç H-M M"vX

h-M >mv M ",M; M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b /WM; HçB K°i +?9i F?¬M; M|B H KB M; M|B,

@ G`i? M`v- h` M; .m - M?` 2K H-M M`v F?¬M; i? K ;B ?°B +?Ê ç´ i?¢+? "bM? *
M;?2 G¬B G¬B M!B M?Q p"v- pb i? 2K Km®M M?ì M? K°i pB +- ç! H` ;B[H¢B ? B

@ a€M; M v #® 2K ç½ iW >QM; FQM; ç M "bM? *?•m- +! H) ?ÆM K°i ;B! b m b) ç M
FûK ;B€ ç'm +O +€+ M?- M? t2K M?Q p"v +! çQÊ+ F?¬M; \

h-M >mv M ",M; M!B +kM; +! +?9i F?¬M; v M- M`M; #B i`ä v m +¬m +O KbM? b) H
M?QM; ç•v +kM; i?"i bU F?¬M; +ÁM #B M T?€T M`Q F?€+X G9+ M`v M`M; ç M; Î
?B M iQÊM; ;B€ +ª T?d i?9v H M + Q- #ªM i?•M ;B i°+ ç M; i?B m T?d i?9v t ?Q
F?¬M; #B i b m ç! ;B€ +ª T?d i?9v b) H M ç M KS+ M`QX

@ L`v- h` M; .m - M? M!B çB- M m [m€ F?! F?,M i?b F?ÄB +kM; çQÊ+
h-M >mv M ",M; çÊB ?ÆM ? B T?9i i?'v h` M; .m F?¬M; ç€T H!B- M`M; +?Q `^M; ;
K` i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +! +?9i i?'i p¼M; X

h?"i` h-M >mv M ",M; H¢B ?B m H-K h` M; .m - pb H9+ M`v h` M; .m +kM; F?¬M
H¢B ? B F?®B T?d i?9v- ?„M ç M; M;?o ç M ibM? ?m®M; #® +O h-M >mv M ",M; ç
H` K pÊ M?bM +QM ` - +`M; M?bM +`M; K M- M?QM; #® pÊ M?bM +QM ` i?b ?ÆM
i¢B X

@ >mv M ",M;- #® +O 2K ç M b Q\ «M; 'v +! #B i [m M ? ;B[+?9M; i F?¬M; \

h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•K ç M +•m ?ÄB +O h-M >mv M ",M;- ?„M +?d M!B `

@ h` M; .m - M? ç M; M;?o ;b p"v\ *? 2K +,M #ªM F?¬M; #B i +?mv M +?9M; i - 2H
G9+ M`v h-M >mv M ",M; Î t +€+? KM F?ÆB #B i`ä h` M; .m ?B m b B- pb p"v K`

@ *?mv M ;b +O +?9M; i \

h` M; .m F?! +! çQÊ+ +Æ ?°B +?¼+ ;? Q h-M >mv M ",M;- pb p"v K` MÎ MK +Q!Bt

@ M? M? ç9M; H` t'm iQM?

h-M >mv M ",M; M!B i?B m +?9i M[H`K +?Q h` M; .m iû tm®M; ç'i- ?„M F?¬M; M
KÎ KB M; M!B M?Q p"vX

h` M; .m #B i`ä h-M >mv M ",M; / Kti KÄM; - M!B i? K +?d bÊ b) iS+ ;B`M- pb p"

@ æQÊ+- +?mv M T?d i?9v M? ç²M; w- çÊB ç M F?B #® 2K ç M i?b +S ;¼B çB M i
G¬B G¬B çSM; # M +¢M? +kM; F?¬M; M!B H!B M`Q- h` M; .m H¢B M!B i? K p`B +•
?ÄB M;`v M`Q b) [m v p - +m®B +MM; i„i çB M i?Q¢B çQ +?Q G¬B G¬BX

E?B i?'v MK +Q!B pmB p +O G¬B G¬B i?b h` M; .m iS+ ;B`M M!B,

@ *Q!B- +! ;b K` #m²M +Q!B- +¬ p` GQm smv M b„TF i?¬M ç M MÆB `²B- +ÁM +Q

@ æ9M; `²B- +€+ M;Q!B +! Km®M Km K°i F?®B T?d i?9v F?¬M; \ *! Km®M +?9M;
F?¬M; \

a m F?B ç²M; w ;B[H¢B ? B F?®B T?d i?9v +?Q h-M >mv M ",M;- h` M; .m +kM; F
;B[H¢B M?B m i? K- /M b Q i?b #¼M ?¼ +kM; #Ä iB M Km - +! H) h®M; Zm•M p` i

@ E?¬M; +¬M- M;`v ?¬K [m ¬M; M;Q¢B ç½ ;QK ;!T i`B +?QM?- +! i? Km p çQÊ+
M? FB K çQÊ+ K!M iB M HÈMX

G¬B G¬B i`ª H!B i?"i bU pQÊi` M;Q`B /U çQ€M +O h` M; .m - ?„M p®M +?Q `^M;
K°i +?9i- F?¬M; M;! H¢B i`ª H!B M?Q i? X

L m ;B i°+ G¬B G¬B Km®M i? K ;B +¢M? i` M? i?b h` M; .m tQ v M;Q!B çB ibK
ç M`v- h®M; Zm•M +kM; [m2M #B i h-M >mv M ",M;- b m F?B bmv M;?o K°i +?9i i
M?Q M?[M; ;b h` M; .m ç½ M!B- +kM; F?¬M; TªB +?Q F?¬M; - H¢B MûK ` K°i T?
F?¬M; i®iX

h M K" T + kM; F?¬M; +| w FB M- b m F?B M; ?2 M|B ç M [m M ? ; B[h-M >mv M ' i?"K +?Q +ÁM HÈM iB M; M|B b) #€M T?d i?9v pÈB KS+ ç'm i?'T M?'i +?Q #® h-M > p"v K" F?Q€i i v- ç M #•v ; Bì ?„M p" h-M >mv M ",M; pšM +?Q T?€i bBM? [m M ? pB FB b) F?| i`€M? F?ÄB H"K +?Q M; QìB i T?€i bBM? HÁM; M; ?B M; ì p¬ +,M +S> E?B i?'v M?[M; i?QÆM; M?•M M; ¼+ F?Q HK+ iK+ [m v p +?¶ M; ²B +O KbM?- h® ç-m- pb p"v K" p°B p" M; iB K M?[M; M; QìB T?K i`€+? ç'm ; B€ H-M M"v- M|B +?Q #1 T?d i?9vX GìB +O h®M; Zm•M /M H"K +?Q ç®B T?QÆM; +| +?9i /` M; ?` M?QM; +r " M i' +?S+ b„T t T K°i +?B + #`M i`QÈ+ ?`M; T?d i?9v- H9+ M"v M; QìB ç'm ; B€ +k \*?O i`b +?QM? H" M; QìB ç" M ¬M; i?¬M; #€Q Kî i?-m ?¬K [m - ; B¼M; +O ?„M pšM çQÈ+ ç" B i`mv M ?bM? T?€i b|M; i`U+ iB T M M`i +| iBM? i?-MX G9+ M"v ?„M ç ; B€- i`QM; i v F?¬M; #B i H'v ç•m ` K°i +•v #9 ç'm ; B€- T?®B ?ÊT pÈB K°i #° #` T?-M #° /¢M; +O M?` ç'm ; B€X @ h?Q +€+ p` iB M bBM?- i?Q +€+ [mw ¬M; [mw #"- +€+ p` F?€+?- ?Q M M; ? M? T?d i?9v pÈB +€+ p"i T?~K çQÈ+ M? h®M; +mM; +`T- /Q i¬B H"K +?O i`b ç'm ; B€X @ G-M M"v ç'm ; B€ ; ²K +| KQìB i€K F?®B T?d i?9v- i`QM; ç| +| KQìB b€m F?®B T T?d i?9v T?d i?9v #`T #"+ i?'T ?ÆM K°i +?9i- i¬B iBM +?„+ pW `²B K¼B M; QìB ç T?d i?9v KB m ?Q pÈB ; B€ F?ÎB çB K H" M, K i`B m- K¶B H-M i, M; ; B€ i?'T M?'i H @ sBM +?ì K°i +?9i- tBM H¶B pb +„i M; M; HìB M?- i¬B +?d Km®M ?ÄB K°i p`M ç T?d i?9v T?B m ?Q - b Q H¢B #B M i?`M? KQìB b€m F?®B\ L; QìB # M /QÈB H M iB M; +„i M; M; HìB +O M; QìB +?O i`b # M i` M- T?ªB #B i` T?B m ?Q b) iQÈ+ çQ¢i çB ? B +Æ ?°B +O #¼M ?¼ H-M M"v- pb i? K" +€+ i?QÆ `i [m M i•KX L; QìB +?O i`b +QìB +QìB- b m ç| +?d p"Q h®M; Zm•M M|B, @ h¬B +kM; F?¬M; +| [mv M tY Hw M?[M; F?®B T?d i?9v [mw ; B€ M"v- h¬M; iB M T?d i?9v KQìB #ªv p" KQìB ? B- M; mv M M?•M +K i? i?b KìB p` iB M bBM? M"v H ?B m `ä ?ÆMX a m F?B M; ?2 M|B h®M; Zm•M Km®M ; B[H¢B ? B F?®B T?d i?9v i?b K¼B M; QìB i? T?d i?9v ç m H" +O h®M; Zm•M- +| #€M ? v F?¬M; H" +?mv M +O ?„M- +kM; F?¬ M[HìB M|B iB T i?2Q +O M; QìB +?O i`b H¢B FûQ HU+ +?9 w +O K¼B M; QìB p"Q \*?d H" b m F?B M; QìB +?O i`b ?¬ ; B€- F?¬M; #B i K¼B M; QìB +| w ; b K" +?ŠM; K iBM? ?m®M; i M; „iX @ o"i T?~K ç'm ; B€ b® K°i- H" F?®B T?d i?9v T?B m ?Q - ; B€ F?ÎB çB K H" M, K i` L; QìB +?O i`b +m®B +MM; +kM; i? v ç´B ; B[+?WM; - F?B i?'v # M /QÈB F?¬M; +| `m°i- H¢B ?¬ H M K°i H-M M[ - M?QM; # M /QÈB pšM F?¬M; +| B H M iB M; X h?"i ` M?[M; p` i?QÆM; M?•M M; ¼+ F?Q H9+ M"v î # M /QÈB ç m ç M; [m M b€i- i?¢+? H M + Q M?QM; ; B€ +ª T?d i?9v i`QM; MQÈ+ pšM +?Q i, M; - pb p"v #•v ; Bì T pÈB ; B€ ` b Q- #¼M ?¼ +kM; +?Q +?„+ +?„M çQÈ+X ob p"v K" H9+ M"v F?¬M; ; B H M iB M; ?¬ ; B€X @ h¬B ` ; B€ KQìB i`B m E?B M; QìB +?O i`b +?m~M #` H M iB M; i?b K°i •K i? M? p M; H M T?€ pÐ F?¬M; ; M?bM H¢B- M; QìB ?¬ ; B€ +ÁM `i i` - i?"K +?Q H" i` ç M KS+ [m€ T?"M- +?d ?ÆM M"v ç M; ; BÆ i v [m ç-m- ; B®M; M?Q bÊ M; QìB +?O i`b î # M i` M F?¬M; M?bM i? @ L; QìB FB H" B\ @ *ÁM i` M?Q p"v +| iQ +€+? i? K /U ç'm ; B€ b Q\

@ JQÌB i`B m\ :B€ +ª M?Q p"v +| T?ªB [m€ + Q F?¬M; \

@ æ9M; p"v- iB m iY FB ?¬ ; B€ i-K # "v- +| T?ªB H" M; QÌB +O M?[M; ¬M; +?O #€M
E?B i?'v M; QÌB i` im´B ç†i ; B€ +| +?9i t H¢ i?b M?[M; M; QÌB MÆB ç•v # „i ç-m
F?¬M; T?ªB ; BÈB FBM? /Q M? M; ¼+ F?Q- i?"K +?Q +| M; QÌB +ÁM bmv çQ€M H B

@ JQÌB i`B m- p` iB M bBM? M"v` ; B€ KQÌB i`B m *ÁM B` ; B€ M[F?¬M; \ S?ªB
b€m F?®B T?d i?9v T?B m ?Q + 'T #, M; - M m [m ?¬K M v i?b b) F?¬M; +ÁM +Æ ?
?ÆM KQÌB i`B m F?¬M; \

E?B i?'v +| M; QÌB î # M /QÈB` ; B€ i?b M; QÌB +?O i`b +kM; ?QM; T?'M ?ŠM H M
M; WM; +´ ç°M; M?[M; ¬M; +?O # M /QÈB- M?QM; ?bM? M?Q ?B m [mª +O M?[M; ?
i®iX

L?[M; M; QÌB # M /QÈB ç m H" i?QÌM; tmv M +| K®B HB M ? pÈB T?d i?9v- B +kM
çB K M, K i`B m ç½ #` i?ûi H M KQÌB i`B m- çB m M"v F?| i`€M? F?ÄB H"K +?Q #1
.U i?2Q w M; ?o +O #¼M ?¼ i?b ; B€ +ª +O F?®B T?d i?9v FB +?d +| i? i` M /Q
+?O i`b H M iB M; M, K T?9i K" F?¬M; B iB TiK+ H M ; B€X

@ JQÌB i`B m H-M ç-m iB M \*ÁM +| #ªM; ?[m M"Q` ; B€ M[F?¬M; \ JQÌB i`B m H-
+MM; - KQÌB i`B m H-M i?S # - +?9+ KWM; p` iB M bBM? M"v- F?®B T?d i?9v ç-m

E?B i?'v F?¬M; +ÁM B` ; B€ pÈB F?®B T?d i?9v ç-m iB M i?b M; QÌB +?O i`b +|
/MM; #9 ; ä tm®M; - i?2Q w M; ?o +O ? „M i?b iB M? ?m®M; i®i M?'i H" T?ªB ; BªM; +
i? ?B M çQÊ+ #ªM HoM? +O M; QÌB +?O i`bX

@ JÌB p` iB M bBM? # M /QÈB H M ç•v H"K i?O iK+X

G•M M"v ?B M i`QÌM; i´ +?S+ ç'm ; B€ T?d i?9v i?"i bU F?¬M; #ªM; M?[M; iB M? ?m
T?€i b® +?Q M?[M; M; QÌB +¢M? i` M? # M /QÈBX ob p"v b m F?B ç'm ; B€ i? „M; - M
i` im´B FB H M H"K i?O iK+ - pb ? „M +kM; F?¬M; #B i ç®B T?QÆM; H" B- M m +?
Km - M?Q p"v b) i¢Q M M +?mv M +QÌB +?Q i?B M ?¢X

@ hB m iY FB - +kM; F?¬M; çQÊ+ ?¬ ; B€ # "v #¢- + "m +| M?B m iB M M?Q p"v b QV

@ >W- M m ç½ ?¬ ; B€ K" F?¬M; i`ª iB M i?b T?ªB i`mv +Sm i`€+? M?B K KÈB çQÊ

@ *QM +€B M?" B K" F?¬M; +| [mv +O M?Q p"v

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +O M; QÌB +?O i`b i?b H9+ M"v +| `i M?B m M; QÌB H M i
/MB p"Q M; QÌB i? M? MB M FB X

.M H" i? M"Q i?b F?®B T?d i?9v i?S M?'i +kM; ç½ çQÊ+ #€M çB- ç! H" bU i?"i F?
K" M?[M; ¬M; +?O M½v ; BÌ çSM; M?bM i?b i?"i bU +| +?9i ?®B ?"M- ; B®M; M?Q M?
i`b- +?d +| KQÌB b€m p"i T?~K- #€M` K°i i?b +Æ ?°B b) ; BªK K°i- M; QÌB i Km ç
i?B m çB K°i T?¬MX

@ L"v- ç'm ; B€ F?®B T?d i?9v i?S ? B çB- i¬B +ÁM Km®M Km X

h M i? M? MB M çB b M; # M +¢M? H"K i?O iK+ M?QM; pŠM F?¬M; [m M M; B K°i +
+O ? „M i?"i bU H"K +?Q ç€K M; QÌB ?"M M; S` , M; - M?QM; H¢B i?"i bU F?¬M; #B
; bX

@ hB m iY FB ç M; H"K i`Á ; b p"v\

h`QM; ç€K M; QÌB MÆB ç•v M; Q"BM; QÌB M?" +O G¬B G¬B i?b +?d +| h` M; .m H"
MB M FB - M?QM; ? „M +kM; +| +?9i F?| ?B m- pb b Q o hY :B M; i`U+ iB T M•M;
H¢B F?¬M; +MM; M; ²B K°i +?¶ pÈB M?|K G¬B G¬B- M m M; B ç•v H" KQm F K" ; B
.m imv i ç®B F?¬M; iBMX

h®M; Zm•M +kM; +| 'M iQÊM; pÈB o hY :B M; - pb p"v ? „M i?9+ +MB +?Ä ?ÄB h` M

@ h` M; .m - + "m i? M? MB M FB F?¬M; T?ªB Hm¬M çB +MM; G¬B M? ç-m b Q\

@ G` 2K ?¼ +O G¬B G¬B- i¬B +kM; F?¬M; #B i +| +?mv M ;b t<sup>a</sup>v ` X
h` M; .m +Q`B F?` i`^a H`B- /U i?2Q /U iQM? +O #¼M ?¼ i?b M?[M; F?®B T?d i?
ç M +?QM i`B m- F?¬M; M;`F?®B T?d i?9v ç-m iB M HçB +| ;B€ KQ`B i`B m- M
KQ`B b€m F?®B T?d i?9v T?B m ?Q b) +| i? #€M ` pÊÊ ;B€ ;¬M ? B i`,K i`B mX
h` M; .m çQ K„i M?bM F?„T #®M T?Q - ?„M F?¬M; T?€i ?B M ` G¬B G¬B- pb p”v
@ æWM; ?ÄB i¬B- i¬B +kM; F?¬M; ?B m M;mv M M?•M- ¬M; M;QçB +?d M?„M M?C
a m F?B çB M i?QçB M®B i?¬M; i?b F?¬M; +?`h` M; .m H M iB M; - G¬B G¬B ç½
@ o”i T?~K ç’m ;B€ i?S ? B- H” K°i F?®B T?d i?9v T?B m ?Q M†M; #®M KQÆB +•M
K`B +€+ p` ` ;B€X
E?B ç€K M;Q`B h` M; .m +ÁM ç M; F?¬M; ?B m +?mv M ;b t^av ` i?b o hY :B M; ç
çB tm®M; M;²B H M ;? - K” çÊi ç’m ;B€ i?S ? B +kM; çQÊ+ #„i ç-mX
@ h¬B ` ;B€ M,K i`B m M,K i`,K M;”M
@ a€m i`B m
@ JQ`B ? B i`B m
GçB H” K°i •K i? M? H”K M;Q`B i iS+ ;B”M p M; H M- ?ÆM M[HçB H” K°i +€B ;B
K²KX

kk3X *?QÆM; kk3 , J°i E?®B æ€ G”K "MM; G M >”M; L;”M *QM a|M

>Q”M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kk3, J°i F?®B ç€ H”K #MM; H M ?”M; M;”M +QM b|M;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ JQ`B ? B i`B m

æ•v +?QM? H”KS+ ;B€ H”K +?Q M;Q`B i H†M; M;„i M?Q i`- F?B M?bM iB m iY o h
M;Q”B ç€K M;Q`B h` M; .m i?b i`i +^a ç m ?”M F?¬M; i? iB M H M +?Q ?„M K°i #”E

@ JQ`B ? B i`B m H” ;B€ ç’m +O p` iB M bBM? M”v- KQ`B ? B i`B m- +| B ` ;B€ -
H-M i?S M?’i

æWM; M|B H” M?[M; ¬M; +?O M;¼+ F?Q Î ç•v- M; v +^a M;Q`B +?O i`b Î i` M ç”B +k
o hY :B M; - M? Km®M ?¬ ;B€ i?b +S ?¬- M?QM; M? +?d +-M H M iB M; H” ;’T ç¬
M;Q`B +?O i`b +^aK i?’v ;B®M; M?Q i`i +<sup>a</sup>F„i ?m”i ç’m ;B€ +O KbM? #`F F?€+ +Q

@ JQ`B ? B i`B m H-M i?S ? B JQ`B ? B i`B m H-M i?S # - +?9+ KWM; M?- iB M
i?m°+ p M?- #®T5

E?B i?’v K¼B M;Q`B # M /QÈB F?¬M; +| w M•M; ;B€ i?b M;Q`B +?O i`b [mv i ç`M
F?B ;ä #9 tm®M; K†i #”M i?b i`QM; HÁM; +| +?9i F?| +?`mX

æ•v H” H-M ç-m iB M h` M; .m T?€i ?B M ç€K +QM +?€m i? ;B +kM; +| +?9i ç€
H9+ M”v ?bM? iQÊM; o hY :B M; M;~M; ç-m QðM M;U+ çB ç M H”K i?O iK+ Km #
K„i M?[M; M;Q`B F?€+ Î ç•vX

L?[M; M;Q`B Î # M /QÈB M?bM KQ`B #®M F?®B T?d i?9v T?B m ?Q +ÁM HçB K”
;b ç|- ?ÆM i`,K M;Q`B i` M? M? m ?ÆM +?K+ F?®B T?d i?9v- M m M?Q ç’m ;B€ -
+kM; +?Q +?„+ Km çQÊ+X L;Q`B i? M? MB M FB ?¬ ;B€ + Q ?ÆM; ’T ç¬B H”K +?

M?QM;H¢B+|i? i?m p ? B F?®B T?d i?9v-`ä`M;#•v;BÌT?d i?9v i` M ç`B M;`v b)+`M;/[/°BX

@ "•v;BÌb)ç'm;B€p"iT?~K i?S# -H`F?®B T?d i?9v T?B m?Q i?S# -M†M;# çB K H`M,K i`B m- KÌB+€+ #^M;?[m` ;B€

E?B i?'v o hY :B M;H`K tQM;i?O iK+ p`p M;²B H¢B i` M K†i;? i?b p` +?O i`b Î +?Q ç'm;B€F?®B T?d i?9v T?B m?Q i?S# X

@ L,K i`B m K°i i`,K M;`M X i`mv M +`T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

@ L,K i`B m # i`,K M;`M

@ h€K i`B m X

@ *?QM i`B m X

G-M M`v ?¬;B€+| ?ÆB F?€+ pÈB i`QÈ+ ç|- i?"i bU H M F?€ ç m- #•v;BÌ;B€ ç½ [

L?QM;F?B ç M +QM b® +?QM i`B m i?b i'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M;F?ÄB /WM;H¢B p iY FB F?¬M;#B i p¬ i bM? ? v +® w- ?„M;B M;`°M;? B i v p` /m¶B HQM;K i KÄB M;QÌB i +| +?9i +?'M ç°M;- M?QM;+kM;F?€ i®i- i M F?®M M`v ç½ F?¬M;+ÁM H

h'i +ª K¼B M;QÌB ç m i?¬K /UM;M;|M;B[pÈB i M F?®M o hY :B M;M`v- H¢B ?"M K°i i`"M çÁM- K`¬M;+?O ?¬;B€+?QM i`B m +kM;+ªK i?'v ´M ç`M? ?ÆMX E?B F `®B i?b ?„M `i +| F?ª M,M; b) i?m p K°i F?®B T?d i?9v pÈB ;B€+?QM i`B m X

@ *?QM i`B m ? B i`,K M;`M

æ€M;iB +H`bU pB + +kM;F?¬M;iB M i`B M M?Q ¬M;+?O ç†i;B€+?QM i`B m- i # i?b +| M;QÌB #€Q ;B€ KÈBX

@ *?QM i`B m ? B i`,K M;`M- p` #^M;?[m FB ?¬;B€+?QM i`B m ? B i`,K M;`M

L;QÌB +?O i`b Î i` M ç`B H9+ M`v KÈB i?'v +| +?9i ?QÆM;p` +¢M? i` M?- p b p"v K M?"i;B€ KÈB +O F?®B T?d i?9v X

E?¬M;;B M i`QM;?°B i`QÌM;+?Ê i v M „M;- M?QM;ç•v`ä`M;+?d H`F?QªM;H† [mª M?B M M;QÌB +?O i`b pW /Si HÌB i?b ¬M;+?O >`M +O +¬M;iv +?•m #€m >`M

@ h¬B` ;B€ KQÌB i`B m

"B i ç•m +€B ;B€ KQÌB i`B m M`v i`QÈ+ ç| +| i? H`K +?Q M;QÌB i FBM? bÊ- M?Q i?9v pÈB ;B€ KQÌB ? B i`B m- p b p"v K` +€B ;B€ KQÌB i`B m +O ¬M;+?O >`M pW +?Q M;QÌB +?O i`b # M i` M +ÁM +?Q F`T H†T H¢B i?b ç½ #` F F?€+ ç€M? pÐX

@ JQÌB i`B m ? B i`,K M;`M

@ JQÌB i`B m # i`,K M;`M

@ h¬B` ;B€ KQÌB i`B m M,K i`,K M;`M

@ h®i- p` iB M bBM? M`v` ;B€ KQÌB i`B m M,K i`,K M;`M- +ÁM #^M;?[m M`Q` ;B

L;QÌB +?O i`b i?'v i bM? ?m®M;#€Q ;B€ HB M iK+ i?b #` FQ+? i?Q+? K` i`Î M M?Q K` ?„M KQM;Km®MX

@ JQÌB i`B m #ªv i`,K M;`M

@ h¬B` ;B€ KQÌB K°i i`B m

:B®M;M?Q +€+ ¬M;+?O +¬M;iv +?•m #€m ç½ w i?S+ çQÊ+ K°i p`M ç`ä`M;- ç i?9v MÆB ç•v pÈB ;B€` ?¬m M?Q H`F?¬M;iQÎM;- p b p"v K` ;B€ +ª /¬M çQÊ+ ç`v

J½B ç M F?B +| M;QÌB ?ûi;B€ KQÌB K°i i`B m i?b #¼M ?¼KÈB +?Ê iT?€i ?B M` ;B€ +O F?®B T?d i?9v ç¬m iB M- K` H9+ M`v i M i? M? MB M` ;B€ ç¬m iB M +kM

@ *QM #` M|- iB m iY FB M`Q +| T?^B H` +?BK MQM +?Q çO H¬M; +€M? \ h?"i bU
h'i +^ K¼B M; QìB H9+ M`v KÈB ?B m` b€+? HQÊ+ +O iB m iY FB - ç| +?QM? H` iV
+?`m i?W M?"M +O K¼B M; QìB- ` ;B€ K Q HB m +| p M?Q `i + Q M?QM; `ä `M
pÈB K¼B M; QìB- ?ÆM M[F?B ?ûi; B€ i?b i?QìM; H` ;'T ç¬B- i¢Q +?Q M; QìB i bS

@ *`m h` M; - i`QM; M?" #¢M # +O +`m `ä `M; +| + Q M?•M
hW H9+ K` o hY :B M; ?ûi; B€ i?b i M K" T ç½ çQ€M çQÊ+ w M; ?o +O ç®B T?QÆM
F?ÄB F?¬M; #°B T?K+ M; QìB ç½ M; ?o ` F ? v M?Q p"vX > B H¬M ?¬; B€ ç m pQ
?Q†+ ;B€ ç'm +O M; QìB HB M F - M?Q p"v F?¬M; M?[M; pQÊi t ;B€ i` +•M M?„
+kM; H`K +?Q M; QìB i bmv M; ?o KB M K M- +kM; F?¬M; M? M +?|M; ç'm i?2QX

@ Zm^ M?B M ;WM; +`M; ;B` +`M; + vX
h` M; .m M; ?2 p"v i?b F?¬M; F?ÄB M?bM M?[M; M; QìB M; ^B b m HQM; G¬B G¬B
M?"M çQÊ+ €M? K„i +O h` M; .m - pb p"v K` F?) [m v ç¬m b M; M?bM p` F?) +QìB
h?"i ` o H½Q ;B iY +kM; +| M`B F?` i•K +O KbM?- +¬M; iV +?•m #€m o h?` +k
/ M? iB M; Î>QM; FQM; - +kM; +?d +| i? +QB H` K°i i?"M? pB M ?"M? M; ? Km #€
F?¬M; i? M`Q bQ b€M? çQÊ+ pÈB ;B i°+ +O h¬M >mv M ",M; X >ÆM M[ p`B i?€M
i?'i #¢B Î Jv MK ` - F?¬M; +?d +¬M; iV ;†T T?^B F?®M +^M? i?B m M; mv M HB m- K
i`B +?QM? +kM; F?¬M; +ÁM çQÊ+ HBM? ?Q¢iX

ob p"v H9+ M`v o H½Q ;B iY KÈB iU i?•M tm'i K½ i? K ;B ?°B +?Ê ç' i?¢+? H¬M M
p`B F?®B K Q HB m +kM; F?¬M; çQÊ+ M?Q M?[M; ;b KbM? KQM; Km®M- M m F?¬
+?d bÊ H¬M M`v H¢B [m v p i v F?¬M; X

E?B iBM iS+ h` M; .m ç' i?¢+? iB m pQÆM; ` T?d i?9v #MM; ` - o H½Q ;B iY M?
i¢K # +?K +i`B m iW M; •M ?"M; iQ M?•MU +?Q p v M†M; H½BV Î>QM; FQM; - /MM;
M; `v ?¬K M vX E?€ i®i- o hY :B M; #B m /B M `i ? v- /MM; çÁM i•K Hw ç i?„M; ç
M| H` M?[M; F?®B M; mv M HB m +¬M i?B i ç +?Q +¬M; iV F?¬M; +ÁM Qm b¬m Î T
t ?Q X

*| M; QìB b) ?ÄB M m p v M†M; H½B M?Q p"v ç ç'm ;B€- M m i?"i bU F?¬M; i`^ M
M†M; H½B +O M; •M ?"M; iQ M?•M Î>QM; FQM; +kM; F?¬M; ç M KS+ F?Q i`QÆM
T?¬M HÈM H` b® iB M ç| i?QìM; /MM; +?Q M?[M; M?" FBM? /Q M? +¬M K°i b® i`B
HÈB iS+ imv + Q M?QM; +kM; H` ? B # M iB M? M; mv MX

L m o H½Q ;B iY p ç M >QM; FQM; i?b ?Q`M iQ`M +| i?ìB ;B M ç tY Hw +?mv M
F?®B T?d i?9v ç'm ;B€ çQÊ+ Î ç•v ?Q†+ b^M M; ?B T +O KbM? ç i? +?'T p v iW
ç i`^ b® iB M ç½ p v M†M; H½BX

@ JQìB K°i i`B m K°i i`,K M; `M- p` iB M bBM? M`v #€Q ;B€ KQìB K°i i`B m K°i i`,K
M`Q ` ;B€ M[F?¬M; \

*?Q M|B ç M ç€K M; QìB h` M; .m ç m +| i•K iQ- H9+ M`v ;B€ ç'm pšM HB M iK+ i
i`B m K°i i`,K M; `M- +?d Qi ?ÆM ;B€ ç'm p"i T?~K T?d i?9v i?S ? B +O o hY :B
i?¬B- K` tm i? ?B M i¢B i?b pšM +| i? iB T iK+ i,M; ;B€X

@ JQìB ? B i`B m M,K i`,K M; `MX
Zm^ M?B M M; QìB +?O i`b +ÁM +?Q /Si HìB i?b ¬M; +?O >`M ç½ çSM; H M ?ûi H

@ JQìB ? B i`B m M,K i`,K M; `M o` iB M bBM? M`v +?Q ;B€ KQìB ? B i`B m M,K i`
M`Q i,M; ;B€ M[ F?¬M; \ JQìB ? B i`B m M,K i`,K M; `M H¬M i?S M?'i G¬M i?S ? B
KWM; iB M bBM? - KìB M? b M; # M FB H`K i?O iK+

*m®B +MM; i?b p"i T?~K i?S # +kM; çQÊ+ ¬M; +?O >`M Km p`Q pÈB ;B€ KQìB ?
M?QM; ¬M; +?O >`M +kM; +| +?9i F?` bî- +€B ;B€ M`v i?U+ +?'i +kM; pQÊi t M?[
i`QÊ+ ç|X

L?QM; ç•v H" bU FB M F?| i? M"Q F?€+ çQÊ+ - H9+ M"v i?` i`Q`M; T?d i?9v i`QM; ç|M; i?mv M- b) ç M M; v H"TiS+- M?'i ç`M? H" b<sup>a</sup>M T?~K T?d i?9v t ?Q b) H M F?~M; i`[M;mv M HB m T?d i?9v- iB TiK+ +?`i? K K°i i?`iB ;B M M[i?b B #B i ; hmv #•v ;B`i?"i bU +| +?9i i' M ?çB M?QM; i?"i bU F?~M; B M|B +?Q +?QM? t€+ ç Km #•v ;B`i H" `i` `²BX

@ h`iB- G½Q u m- # F?®B T?d i?9v pW #€M` pÈB ;B€ i? M"Q\ æ i~B iQM?- KQ ? B i`B m M,K i`,K M;~M- +?QM? H" # KQÆB #®M i`B m M,K i`,K M;~M- b® iB M M `²B

.QÆM; oo M;²B # M +çM? h` M; .m +| iQM? iQ€M çÆM ;B<sup>a</sup>M- b m ç| F?~M; F?ÄB H"K ,M F?~M; M?Ä M?QM; +kM; i?"i bU ;B"i KbM? +?Q€M; p€M; pb i®+ ç° i,M; i`Q L m #•v ;B`i i' +<sup>a</sup> T?d i?9v ç m çQÊ+ #€M çB- /M h` M; .m +?d +?B K çQÊ+ K°i T? H" K°i T?9 ~M; iB M i`B mX

h` M; .m b m F?B M;?2 p"v i?b iBM? i?~M +kM; +| +?9i ?®i ?Q<sup>a</sup>M;- imv ?„M i? K M"v +?d pb FB K iB M M?QM; +kM; i?"i bU +?Q +?m~M #` i•K Hw pÈB ibM? ?m®M ~M; i`,K i`B mX L;?o ç M p"Bi?€M; i`QÊ+ ç| ?„M #€M ?² H~ / pÈB ;B€ ?ÆM i`,K M bQ pÈB ibM? ?m®M; #•v ;B`i ?b +€+? #B i [m€ HÈM- H9+ M"v i?"i bU H" M?B m iL M?[M; +QM b® M;„M M;OM M?Q i`QÊ+X

h'i M?B M h` M; .m +kM; +| i? M;?o i`QM; HÁM; K" i?~B- M m ?„M /€K M|B ` i?b K†i- #•v ;B`i /M H" B M?bM p"Q i?"M? iUm i"BT?9 +O h` M; .m i?b +kM; F?~M; M

@ G9+ M"v #„i ç-m ç'm ;B€ p"i T?~K T?d i?9v i?S M,K

E?B h` M; .m ç M; M;•v M;Q`iB ` i?b F?®B T?d i?9v i?S iQ ç½ çQÊ+ ç'm ;B€ tQM;

@ E?®B T?d i?9v i?S iQ ;B€ +^a i? M"Q\

h` M; .m i?m"MK B M; ?ÄB .QÆM; ooX

@ JQ`iB # i`B m K°i i`,K M;~MX

.QÆM; oo ç€T H`iB H"K +?Q h` M; .m i?"i bU F?~M; i? F?ûT KB M; HçB- ?"M? pB H" K°i pB M ç€ H"K #MM; H M ?"M; M;~M +QM b|M;X

kkNX *?QÆM; kkN , S?9 «M; h`,K h`B m æQÊ+ aBM? _ X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kkN, S?9 ~M; i`,K i`B m çQÊ+ bBM? ` X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ o"i T?~K ç'm ;B€ iB Ti?2Q +kM; +?QM? H" T?d i?9v T?B m ?Q - M†M; # KQÆB i`B m- K†B H-M i,M; ;B€ i?'T M?'i H" K°i i`,K M;~M- K`iB +€+ #^M; ?[m` ;B€

æ'm ;B€ pšM iB M ?"M? F iW F?®B T?d i?9v i?S # i?b ;B€ ç'm ç m ?ÆM KQ`iB # i?S #<sup>a</sup>v +ÁM +| ;B€ KQ`iB H,K i`B mX G9+ M"v +<sup>a</sup>K t9+ +O ç€K i?QÆM; M?•M /QÈB ç°M;- M?Q p"v i?b M?|K h` M; .m +~M; M?bM +~M; pmBX

@ JQ`iB # i`B m

@ JQ`iB # i`B m K°i i`,K M;~M

@ JQ`iB b€m i`B m M,K i`,K M;~M

L?[M; ¬M; +?O M; ¼+ F?Q MÆB ç•v ç m Km®M i?m T?d i?9v p¨Q i9B pÈB ;B€ i?'T M
iW ç–m ç†i ;B€ i?b ibM? ?m®M; ç½ ; v +'M- M?QM; •K i? M? F?¬M; HQm HQ€i p¨C
i ?QªM; bÊ- KÈB ç'm # HQÊi ;B€ K¨ ç½ H M ç M KQÌB b€m i`B m- pb p"v K¨ B +k
@ h¢B b Q H¢B H¨ K°i M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B\
æB m H¨K +?Q M;QÌB i ;B"i KbM? +?QM? H¨ F ?¬ ;B€ H¨ K°i M;QÌB MQÈ+ M;Q¨B

J°i ?°B i`QlM; ç'm ;B€`°M; `½B +?d +ÁM H¢B `ªB `€+ p`B M;QlB- M;Q`B ? B #ªQ
i?b +?d +ÁM H¢B h` M; .m p` .QÆM; oo- M?[M; M;QlB +ÁM H¢B ç m #` h®M; Zm•
iB + KWM;X

æ'm ;B€ H-M M`v F?¬M; M?[M; H`K +?Q ç€K M;QlB h®M; Zm•M FB K çQÊ+ #°M iE
+kM; p M; HWM;- M;?2 MlB ç`B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM; +ÁM iB K ç M i`M +Y ç
?°B +?Ê ç´ i?¢+? "bM? *?•mX L m iBM iS+ H-M M`v +l i? çQÊ+ çQ H M i?lB bU
iQ+? HÈM pÈB +€+ p` H½M? ç¢QX

h'i M?B M çB m H`K +?Q M?•M pB M +¬M; i€+ p mB p M?'i +?QM? H`M?[M; T?QM;
#bM? i?QlM; +kM; F?¬M; i?B m iB M? ?m®M; çQÊ+ M?"M iB M- M?QM; M;QlB i`
bU F?¬M; i?'v M?B mX L; v +ª p` T?lM; pB M ç`B i`mv M ?bM? +kM; #Ä [m i?€B ç
h®M; Zm•M `²B KÎ KB M; MlB,

@ «M; +?O h®M;X

G9+ M`v ç½ ?ÆM KQlB ? B ;Bl i`Q - h` M; .m ç½ bÈK çlB #KM; ç M KS+ #KM; /€
T?ªB çSM; +?l #® +O h-M >mv M",M; çB M i?Q¢B ç M- ç®B T?QÆM; MlB MY ;B

L; v b m çl M?[M; M?•M pB M +¬M; i€+ +O M;•M ?`M; +kM; ç½ çB- H9+ M`v M;Q
pB M #ªQ p - M?QM; i M K`T i`QÊ+ F?B çB ç½ ç9i iB M KWM; +?Q #¼M ?¼- p`B
M;mv M Î H¢BX LlB çM ;b p"v- i?B m K°i #[+ÆK +kM; F?¬M; +? i B- +ÁM +l i?
+l B F?¬M; +?`m\

@ G½Q hS M`v ç9M; H`F?¬M; ` ;b- MY ;Bl i`QÊ+ MlB `^M; b) çB F?€+? b¢M çQ M
H•m `²B- +kM; F?¬M; i?'v K°i #lM; M;QlBX G½Q u m- çQ +? B MQÊ+ +?Q i¬B- i`Q
;b

.QÆM; oo M;²B tm®M; ;? K`K'i ? i i'i +ª bS+ HU+- iW b€M; ç M i`Q ?„M Hm¬M ?Q
H'v çB M i?Q¢B ` iQM? iQ€M b® iB M- +°M; iÈB +°M; HmB ;B€ i`` +O KQlB #ªv p
+°M; b BX

L?QM; H9+ M`v .QÆM; oo M;?2 i?'v #KM; óF m;`Qô i?b i?"i bU ?®B ?"M p b Î H¢B +
[m€ ?B m F€- +S Km®M ;†T K†i #® pÊ i`QM; i`mv M i?mv i +O h` M; .m \

@ æQÊ+ `²B- iQÈM; i€ +O M? i?b M?`M çlB K°i #[+kM; F?¬M; +? i çQÊ+- ç9M
h K+ b) F i ?¬M- M? i?2Q i¬B p ""M? h?"M?- b m çl +?9M; i +MM; çB- ? v i? M

G½Q h K ç½ p h?B K h•v- H¢B pW ;¼B çB M i?Q¢B ç M Ml H` i?€M; M`v b) +QÈB
[m çQÊ+- p b p"v M?[M; M;QlB +ÁM H¢B T?ªB ç MX

@ *"m çQ i¬B p h`mM; >ªB- b m çl i¬B b) i`U+ iB T# v ç M h•v M

L?" G½Q h K Î o` L K- +?d +€+? h•v M ? B ;Bl # v- .QÆM; oo #B i çQlM; iW >` L K
F?¬M; / çB- p b p"v H-M M`v F?¬M; +?`m çB t2 +MM; h` M; .m X

h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- ?„M i`QÊ+ iB M T?ªB ç M h`mM; >ªB ç ;B Q M?[M; KªM
æS+- b m F?B çQÊ+ i m bY i®i i?b ?„M b) ;B[H¢B- /M b Q i?b #•v ;Bl +kM; F?¬M;
p"v +kM; F?¬M; Km çQÊ+- p b p"v K` ?„M +kM; F?¬M; #€M çB H'v iB MX

@ h` M; iB M bBM?- +l ? B p` F?€+? Km®M iB K M?

E?B h` M; .m p` .QÆM; oo ç M; i€M ;šm i?b #ªQ p Î +Y ` p`Q çB ç M- ç^M; b m +
h` M; .m p°B p`M; çSM; H M ç€M? ;B€M;QlB ç M; ç M- çB i`QÊ+ H` K°i M;QlB ç`
+ Q M?Q KbM?- ;QÆM; K†i +?[çB M- p) K†i M;?B K i9+ H`K M;QlB i bBM? ` +ª
M;QlB M`v ç M; iB M p T?Q h` M; .m pÈB M?[M; #QÊ+ +U+ F€ p[M; p`M;X

æB b m M;QlB ç`M ¬M; H`K°i p` M[b o- M m F?¬M; +l M?[M; M T M?,M MÆB F?l2
+l i? iBM çl H`h-M >mv M",M; iW MQÊ+ M? [m v H¢B- F?¬M; +-M ?ÄB +kM; #B
",M;- K` ? B K +QM i?"i bU [m€ ;B®M; M? mX

óE?¬M; T?ªB +?ŠM; #B i`ä [m M ? ;B[ +?9M; i b Q\ h? M`Q #•v ;Bl +ª K pÊ+ k

h` M; .m iQÆB+Q`B iB M H M M;? M? ç|M- i`QM; HÁM; +| +?9i #`i M- #•v ;BÌ /M
 >mv M ",M; i?b ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +ÁM F`T M[ `²BX
 @ *| T?ªB H` h` M; iB M bBM? F?¬M; \ h¬B H` h-M >¢Q L?B M- +?9M; i pW `²B ç½
 H` T?m M?•M +O i¬B- t'm ?' pb ç + "m T?ªB +?Ì H•mX
 E?B çB ç M ; -M- h` M; .m +ÁM ç M; /Q /U F?¬M; #B i tQM; ?¬i? M`Q i?b #® +O
 i v ` `²B ;BÈB i?B m #ªM i?•MX
 @ E?¬M; /€K- +?€m p` >mv M ",M; H` #¢M # - +?9 h-M +S ;¼B +?€m H` hB m h` M
 h` M; .m p°B p`M; #„i i v h-M >¢Q L?B M- M?bM #° /¢M; +O ç®B T?QÆM; i?b i?“
 +?mv M v m çQÆM; +O +QM KbM?X
 @ >mv M ",M; b Q\ h` M; iB M bBM?- F?¬M; T?ªB + "m H` #¢M +O hB m G¬B `\
 h-M >¢Q L?B M F?) + m K`v- M?bM +| p F?€ iMv wX
 @ *?€m p` G¬B G¬B H` #¢M ?¼+ i?`B + 'T ? B- ç½ KQ`B M,K F?¬M; ;†T- M,K M v p
 [m2M #B i h-M iB m i?QX
 h` M; .m i?-K K„M; KbM? KB M; `°M; - ç M; çSM; i`QÈ+ K†i +? K K` tQM; ?¬i M
 >mv M ",M; - F?¬M; T?ªB ;B'm ç-m HÁB çm¬B b Q\
 @ §- i?b ` H` M?Q p`v- i¬B M; ?2 hB m G¬B M|B h` M; iB M bBM? +?QM? H` +?mv
 #MM; M' î ?°B +?Ê ç' i?¢+? "bM? *?•m
 a m F?B M; ?2 çQÈ+ H`B +O h` M; .m i?B h-M >¢Q L?B M +kM; F?¬M; iB T iK+ /•
 MK +Q`B F?Q+? H h` M; .m X
 @ L`Q /€K- ;B€K ç®+ h-M KÈB H` iB M #®B i`QM; M; "M?- +?€m +?d H` K v K„M K`
 b) çB H'v ? B F?®B T?d i?9v ç MX
 E?¬M; M #B i +| T?ªB H` pb M; mv M M?•M i•K Hw ? v F?¬M; - F?B h-M >¢Q L?B M +
 i?'v F?€ / +?`m- M?QM; H9+ M`v i?"i bU F?| ;¼B ç®B T?QÆM; H` +?9- pb M; Q`B i
 p` G¬B G¬B- +kM; F?¬M; i? FûQ H M [m M ? pÈB h-M >mv M ",M; X
 > B F?®B T?d i?9v K¶B F?®B ?ÆM ? B +?K+ F; - h` M; .m ;¼B .QÆM; oo ç M- ?
 ç M +?Q pÊ +?²M; h-M >¢Q L?B M ÎT?Q # M FB X
 @ >¢Q L?B M- #¢M +O >mv M ",M; +kM; F?¬M; +| M?B m
 L?bM i?'v h` M; .m #QÈ+ çB i?b K +O h-M >mv M ",M; H` S?QÆM; .B F?) M|B p
 L?B M M; ?2 p` ?B m w +O pÊ- w H` #¢M i` B +O +QM ;€B KbM? +kM; F?¬M; M?B
 M?B m i?U+ ` H` F?¬M; +| X
 @ h?'v iB m iY FB ;¼B i M +QM KbM? `i i?m" M KB M; - +| H) +kM; H` i?Q`M; tmv
 h?'v +?²M; KbM? F?¬M; H M iB M; i?b S?QÆM; .B iB T iK+ M|B- T?K M[i`QÈ+ M
 p"vX
 h-M >¢Q L?B M M?bM T?m M?•M +O KbM? p` HÆ ç M? M|B,
 @ *?9M; i ç M ç Km T?d i?9v
 @ Jm T?d i?9v i?b b Q\ >mv M ",M; +| #¢M i` B- +?9M; i F?¬M; ?ÄB i?,K K°i +?9
 S?QÆM; .B `i F?¬M; ?"B HÁM; pÈB i?€B ç° +O +?²M; - pb p"v K`•K i? M? +| ?ÆB
 @ L`v- 2K M|B M?Ä i?¬B- çWM; ç iB m iY FB M; ?2 çQÈ+- M m F?¬M; i?b b) + "M;
 h-M >¢Q L?B M `i #`i ç„+ /o pÈB pÊ KbM?- #bM? i?Q`M; M`M; H` K°i ?bM? iQÈM
 i`QM; +¬M; iv- #•v ;BÌ M|B ç M +?mv M +O +QM ;€B +kM; F?¬M; F?€+ ;bX

S?QÆM; .B #B i +QM KbM? i•K + Q F?Q M;¢Q- iQM? +€+? +| +?9i t +€+?- i`QM;
M?QM; F?¬M; +| B çQÊ+ i?¬M; [m X *QM ;€B +O M`M; ç½ ? B KQÆB H,K im´B- p
` h-M >mv M ",M;- pB p"v K` K°i M;QìB H`K K M?Q M`M; F?¬M; i? F?¬M; M¬M M
@ >¢Q L?B M- i¬B +ªK i?'v iB m iY M`v F?€ i®i- + Q `€Q- #° /¢M; F?€ çQÊ+- M;?2
i`,K i`B m- `i tSM; pÈB >mv M ",M; M?` i X
@ æ9M; p"v- +`m i? M? MB M FB `i H T?ûT- #B M iB M i?®B- +| H) H` +QM 2K +
ç` X
@ E?K- M|B ;b p"v\ h¬B b Q +kM; #` #` H`K Æ ?² i? M`v\ æQÊ+ `²B- çWM; M?„+ ç
+?9M; i ç M Km T?d i?9v- pB + M`v #` F?¬M; ?ÄB +QM i?b #B i M; v `²B b Q\
h-M >¢Q L?B M H9+ ç-m +kM; #` HìB M|B +O S?QÆM; .B H`K +?Q `®B HQ¢M- M?
M;° H¢B- ?¬K M v ç M t2K T?d i?9v +?S F?¬M; TªB ç M t2K +QM ` X
@ «M; F?¬M; t2K i`¼M; +?mv M +O +QM ;€B M?QM; i¬B Hm¬M çti M| i`QM; HÁM;
i¬B çB ;¼B çB M i?Q¢B +?Q >mv M ",M;X
S?QÆM; .B i`WM; K„i M?bM +?²M;- b m ç| +¬K H'v çB M i?Q¢B çB b M; K°i # MX
G9+ M`v h` M; .m p` .QÆM; oo +kM; ç½ çB ç M çti T?d i?9v H M Kti #`M # M +¢M
h` M; .m Kî KB M; M|B,
@ :B€K ç®+ h-M- H-M M`v iB m pQÆM; Kî` ?ÆM KQìB F?®B T?d i?9v T?B m ?Q
M`v- M;`B +S t2K [m
h-M >¢Q L?B M M;?2 p"v i?b çSM; H M- H'v FQM? H9T i`QM; +†T ` çB ç M # M +¢
F?®B T?d i?9vX >„M +`M; t2K +`M; i?Ä K½M- K°i F?®B H` T?d i?9v T?B m ?Q t
?Q t M? H K- ç m H` T?d i?9v T?~K +?i +U+ + Q- pW p,M #´ bmM; p`Q H¶ ?´M; ?
iv h-M h?`X
ó*QM ;€B KbM #B i ç•m +| [m M ? pÈB iB m iY M`v\ô
h-M >¢Q L?B M çti FQM? H9T tm¬M; K` +| w M;?o M?Q p"v- ? B F?®B T?d i?9v [m
ç'm ;B€ b) +| ;B€ + Q ?ÆM #€M bM?- M?QM; +QM ;€B +?d +¬M K°i +m®+ çB M i?
L m i`QM; +?mv M M`v F?¬M; +| i?S ;b ç|- h-M >¢Q L?B M b) imv i ç®B F?¬M; iBM
h-M >¢Q L?B M M;?o ç M ç•v i?b ;B¼M; M|B +kM; i?•M K"i ?ÆM,
@ hB m h` M;- pW `²B G¬B G¬B +| M|B ?¬K M v #€M ` KQìB b€m F?®B T?d i?9v-
;B€ ?ÆM ? B +?K+ i`B mX
@ *?9M; i¬B ç M +?`K ç½ +| +?9i t'm ?´- i? M`v çB- i¬B Km ? B F?®B T?d i?9v M
ç¬H >QM;FQM;- +`m i?'v i? M`Q\
L,K kyy9 i?b ç¬H >QM;FQM; ç´B çQÊ+ R-e iB M i`QM; MQÈ+- pb i? ;B€ iB M M`
@ L m F?¬M; i?b +S ç´B iB M ` - +?9M; i¬B # M;QìB Km iB m pQÆM; #^M; iB M
iB M ?ÆM +?Q pB + +?B i`ªX
h` M; .m K°i H` F?¬M; Km®M ?QîM; ;B€ +? M? H +?- ? B H` ?„M +kM; #B i id bm
p"v /MM; iB M i`QM; MQÈ+ pšM ? v ?ÆMX
@ >¢Q L?B M- +S tY Hw M?Q HìB hB m h` M;- ç9M; `²B- hB m h` M;- +`m M,K M v
+ÁM M? 2K M`Q F?¬M;\
E?¬M; çÊB h-M >¢Q L?B M ç€T HìB i?b S?QÆM; .B ç½ +9T çB M i?Q¢B p` iOK id
M`M; i?"i bU H`K +?Q h` M; .m p` h-M >¢Q L?B M +ªK i?'v #´i ç„+ /oX

kjRX *?QÆM; kjR , Jv MK `X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kjR, Jv MK `X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ *?9 h-M çB i?QM; i?^a- /b S?QÆM; çB i?QM; i?^a

h` M; .m ;BÆ i v T?<sup>a</sup>B H M +® bS+ pmM; pšv pÈB +?B + t2 J2`+2/2b@"2Mx #B M

E?B i?'v +?B + t2 J2`+2/2b@"2Mx ç½ çB t KQÌB Kûi- h` M; .m ç`M? ?¢ i v tm®M

` - b m ç| S?QÆM; .B M|B K°i +•m pÈB h` M; .m ,

@ hB m h` M;- M m +| i?ÌB ;B M M?'i ç`M? ç M >QM;FQM; +?ÆB M?û\ æ M H9+ ç|

@ o•M;- p•M;- +?€m M?'i ç`M? b) ç M

æ M F?B h` M; .m p` *?m h?Kv H€B t2 p ``M? h?`M? i?b i`lB ç½ i®B- iW ZmªM;
 ``M? h?`M? ç m +Æ #ªM H` *?m h?Kv H€B t2- pb p`v H9+ M`v ?„M `i K i KÄB- b m
 +?çv H M çB M;OX

@ hB m .m - K i [m€ T?ªB F?¬M; - çB i„K `²B ,M +ÆK- ;¼B +ª *?m h?Kv tm®M;X

h` M; .m çB p`Q M?` p` T?€i ?B M +ª M?` +?` ;€B +kM; +| K†i- LB T LB T M?ªv p`
 /MM; ? B i v ¬K +´ +`m F?¬M; +?`m #Ä` X h` M; Jšm i?b pšM çB K i oM? M?QM; F?
 b•m b„+X

@ LB T LB T- K m tm®M; ç•v- +`m `i K i- M m F?¬M; M;?2 HlB i?b +`m F?¬M; i?Q

@ E?¬M; - LB T LB T ç½ H•m F?¬M; ;†T +`m- ?¬K M v T?ªB +MM; M;O KÈB çQÊ+
 @ J - +QM ç½ ;¼B çB M i?QçB M|B çWM; +?l +QM /MM; +ÆK- K¼B M;QlB +S ,M i`
 T?ÁM; M;O i`QÊ+ `²BX

h` M; .m M?bM K°i #`M ç-v i?S+ ,M K` +?Q B ç°M; p`Q i?b #B i M; v +ª M?` ç M;
 @ æB çB- çB +?ÆB pÈB hB m "ç+? aQ- ç +`m çB i„KX

hB m LB T `ä `M; #` HlB +O h` M; .m H`K /B /lB HU+ +?9 w- M`M; M?`Q p T?Q

@ J - M|B #B i +?mv M M`v- H-M M`v +QM ` M;Q`B FBM? /Q M? çQÊ+ K°i F?Q
 T?ÁM;X hB m "ç+? aQ #•v ;Bl +kM; [m€ HÈM- M m Mm¬B i`QM; F?m +?mM; +Q +k
 a m F?B i„K `Y tQM; p` M;²B H M #`M +ÆK- h` M; .m KÈB +`M i?`M M|B ` +?mv
 KbM? ç½ i`QlM; i?`M? M?QM; i`i +ª M?[M; +?mv M i`QM; M?` i?b i?`i bU +¬M K [

@ *`m Km M?` î ç•m\

h` M; Jšm +ÁM +?Q ç€T HlB i?b h` M; JšM ç½ ?ÄBX

h` M; .m M?bM i?Q€M; [m p K†i +O K `²B M|B,

@ o•M GQM; bÆM i` M; - +?¶ çl F?¬M; F?Q i®i- #m´B b€M; K +| i? iªM #° p2M ?²

@ *€B ;b\ Jm î çl b Q\ *`m- +?¶ çl ç m H` #B i i?U- M;?2 M|B K°i +,M T?ªB i` M +
 h` M; JšM M;?2 çQÊ+ HlB M|B +O h` M; .m i?b ;B`i KbM?- M`M; #B i #•v ;Bl 2K
 Km #B i i?U i?b +kM; ?ÆB [m€ i?b T?ªBX

@ Jm i?b Km - M;ç+ M?B M H`K ;b\ L?QM; M`v hB m .m - K î ç•v ç½ [m2M- ç m +
 #bM? i?QlM; ibK M;QlB M|B +?mv M +kM; F?¬M; #m²M- +kM; F?¬M; çB ç M #B i i
 p` LB T LB T ç M +?ÆB K°i M;`v H` çQÊ+X

h` M; Jšm HçB +| p `i i?'m ?B m- +kM; F?¬M; i?'v Km #B i i?U H` F?¬M; +| ;b i®
 M`v- +kM; F?¬M; Km®M /lB b M; #B i i?U # M FB - #` +?d bÉ çS +QM M?çv +ªK M
 +?ÆB K°i H-MX

@ s- +QM +kM; F?¬M; i?QlM; tmv M î # M çl- ç M H9+ çl +QM b) Km t2 - Km®M ç
 E?B i?'v K F?¬M; TªM ç®B KbM? Km #B i i?U i?b h` M; .m `i p mB KWM; - i?W
 iB T iK+,

@ J - +ÁM +| K°i +?mv M- +QM b) i?B H`K M;?B M +Sm bBM? î ççB ?¼+ "„+ EBM?-
 HçB "„+ EBM?- M m F?¬M; i?b i? M`v- ç M F?B +QM i?B ç`m- +QM b) çQ K ç M

@ "„+ EBM? b Q\

h` M; Jšm M;?2 p`v i?b M;•v M;QlB ` - p K†i +| ?ÆB i`„M; # +?- #`M i v +¬K çk ç
 +?Êi F?UM; HçBX

kjjX *?QÆM; kjj , L?" JÈB

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kjj, L?" KÈB

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ hB m .m - M?[M; ç` T?QÆM; F?€+ F?¬M; +| F?Q F?ªQ +´ b Q\ L?" i ç`M? T?ªB

h` M; Jšm`Ki çk p M?bM h` M; .m `²B ?ÄB- i` M K†i pšM F?¬M; +| #B m ?B M [n

@ J - +?9 æS+ +| #çM Î" „+ EBM?- ç +?Q +QM ç M ;?B / M? H`K M;?B M +Sm bBM

h` M; .m +kM; T?€i ?B M i•K i bM? +O K KbM? F?¬M; [m€ i®i- pb p"v K` i?"M? i?"

HçB M?È ç M K°i +?mv M +k- ç| H` F?B ?„M i®i M;?B T T?´ i?¬M; i?b K ;B®M; M?
>ªB- pb pÈB i?"M? iQ+? ?¼+ i" T +O ?„M- Km®M çB ?¼+ Î" „+ EBM? +kM; F?¬M; H

@ L m F?¬M; i?b +kM; +?ŠM; b Q- +QB M?Q F?¬M; çB i?B- +QM +kM; M;çB +?çv`

E?B i?"v #° /çM; +O h` M; Jšm i?b h` M; .m +| +?9i F?¬M; ç`M? HÁM;- K K°i K
?„M +kM; F?¬M; Km®M ç #m²MX

@ J - hB m .m çB H`K M;?B M +Sm bBM? +kM; i®i- çB " „+ EBM? i?b çB " „+ EBM?-
K°i i?iB ;B M H` çQÊ+X

h` M; JšM +| iQM? +€+? F?€+ #B i pÈB h` M; .m - M`M; F?€ bÆ w- ?ÆM M[pW
/MM; +ÆK- pb i? +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` +ªK t9+ F?¬M; ç9M; +O h` M; JšmX

@ *?`- +kM; çWM; M|B M[ - 2K +kM; +| i? i?B i`QÌM; F?€+- M;?2 M|B F?Q F?ªQ
ç 2K i?,K /Á +€B ç½

h` M; .m +„i /Si HÌB +O h` M; JšM- pb p"v K` h` M; JšM +?Êi M;•v ` - M`M; +kM; ;
ç|X

@ J - +?9M; +QM ç m ç½ HÈM- +| +?mv M ;b K` F?¬M; i? M|B\ L,K tQ hB m .m +
M?QM;

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; +-M M|B M[- +| K°i b® pB + +€+ +QM F?¬M; ?B m çQÊ+ ç•m

h` M; JšM +ÁM +?Q M|B /Si HÌB i?b ç½ #` h` M; Jšm +„i M; M; HÌB- b m ç| #` +kM
p"v [m v b M; M|B pÈB h` M; .m ,

@ hB m .m - K F?¬M; +| pB + ;b- +QM +kM; çWM; T?K HÁM; i®i +O +?9 æS+- T?
çQÊ+X

@ Zm®+ æ®M;- +€+ +QM +S +?"K `½B /MM; +ÆK- K i?¬B ç•vX

h` M; Jšm M|B /Si HÌB i?b çSM; H M çB p T?ÁM; +?d ç HçB M?|K h` M; .m M;²B

@ *?`- +?` +kM; M M M|B Qi çB p`B HÌB- #B i`ä K F?¬M; i?Q+? M?„+ HçB +?mv M
h` M; .m pW p ç M M?"- #•v ;BÌ pb +?mv M i?B +Y K` H`K K K'i ?SM;- pb p"v F?
;€B +O KbM?X

@ *"m `ä ``M; H` F?¬M; +| HQÆM; i•K- pW `²B i¬B ç½ ;B9T +"m H M iB M; `²B +
ç m ç½ HÈM- K +| i•K bU +kM; M M M|B ` pÈB +?9M; i X š- +kM; F?¬M; +| ;b M[-
K - K¶B M,K K i?QÌM; +| p`B H-M M?Q p"vX

hQM? +€+? +O h` M; JšM +| p`B T?-M iQÆM; iU M?Q G¬B G¬B- i`QM; #KM; F?¬M
çQÊ+- b m M?B m M,K i`¬B [m - ?-m M?Q M,K M`Q M`M; +kM; ?ÄB /Á +?mv M +k
H-M #` K„M; +kM; M?B m ?ÆM h` M; .m X

@ \$- M?È F„- çWM; ç +”T ç M +?mv M M”v- K HQ +?Q +?9M; i i?b i’i M?B M b) ç
`²B- M?` - #•v ;Bì +?mv M M?” tQÎM; i? M”Q `²B\

h` M; .m pW p ç M M?” i?b +kM; F?¬M; HQ H„M; ç M +?mv M +O h`B m Zm®+ æ
M?” KÈB ?ÄB ç M +?mv M +O h`B m Zm®+ æ®M; - i?”i` +kM; F?¬M; T?ªB ?„M [m
tQÎM; - +?ŠM; [m +?d Km®M +?mv M +?O ç K” i?¬BX

h`B m Zm®+ æ®M; `|i`QÊm +?Q +”m 2K pÊ `²B +QìB ? ?ª M|B,

@ _’i i®i- +?9M; i¬B #•v ;Bì ç m bY t2 i®B K„i- #•v ;Bì ç½ imv M i? K #ªv M; QìB M
+ bY t2- ?¬K M v M m +”m F?¬M; p i?b i¬B +kM; b) Î H¢B bY +ª ç KX

@ L?Q p”v +kM; F?¬M; çQÊ+ - M?` - M? K¶B M; ”v ç m T?ªB p M?” - M m F?¬M; +
E?B i?’v M?` +O KbM? i`QÊ+ FB ; -v ;°+ M?QM; ?¬K M v ç½ F?€ ?ÆM `’i M?B r
p - M|B p”B +•m pmB çM pÈB h`B m Zm®+ æ®M; X

EB K iB M pb +€B ;b\ E?¬M; T?ªB Km®M +?Q +m°+ b®M; +O ;B çbM? KbM? i? K
.m +kM; F?¬M; i`U+ iB T i`ª iB M- pb M?Q p”v b) H”K +?Q M; QìB i H¢+ KbM?- F
+O KbM?X h`B m Zm®+ æ®M; i?¬M; [m i v M; ? ç FB K çQÊ+ iB M p” +ªK i?’v `’i
?ÆM +ª F?B h` M; .m MûK +?Q ?„M p”B i`B mX

@ h?”i bU H” [m € #”M- F?QªM; i?ìB ;B M i`QÊ+ M|B pÈB +”m KîK°i tQÎM; ç° p”i•M
`’i HÈM- i?”K +?Q +ÁM + Q ?ÆM +ª bY t2- çÈB ç M b m M”v i?” i`QÎM; Kî`°M; i?b

E?B M?” + ç M +¬M; pB + i?b h`B m Zm®+ æ®M; i?”i bU `’i ?QM; T?’MX

@ o”B M; ”v F?¬M; p i?b +| ;b +?S\

h` M; JšM /MM; ;B¼M; F?¬M; +?Q H” ç9M; M|BX

@ *?”- +?Q iWM; M|B ç”M ¬M; +| iB M i?b b) ç²B #¢B b Q\

@ E?¬M; - b) F?¬M; - i’i +ª ç€K M; QìB i`QM; M?” K€v ç m H” K Q #B i #„i +?m°i- ç
h`B m Zm®+ æ®M; p°B p”M; /MM; ;B¼M; pmB çM M|BX

@ M?` +O +”m +kM; F?¬M; T?ªB H” M; QìB M?Q p”v- +ÁM +”m ç’v- hB m .m - +
M”v ç½ ?ÆM ? B KQÆB b€m- `®i +m°+ ç½ +| ç®B iQÊM; M”Q +?Q \

h` M; JšM i?”i bU [m M i•K ç M p’M ç M”v +ÁM ?ÆM +ª h` M; Jšm- K¶B H-M h` M; .
T?ªB i`mv p’M K°i HQÊiX

@ «B- 2K +?çv iW ZmªM; æ¬M; p M?” - +ÁM +?Q çQÊ+ M; ?d M; ÆB- i?”i bU `’i K i
M[M m +?” +| i?ìB ;B M i?b t”Q H¢B p”B K|M ,M- ?’T +ÆK H M +?Q M|M; `²B çQ H
pb M? ’v +ÁM +?Q ,M ;bX

h` M; .m M|B `²B çSM; H M çB p”Q T?ÁM; KbM?- +S M|B çM - ?„M ç½ #`K +O h
K°i H-M- #•v ;Bì bS+ i’M +¬M; +O +?” ;€B ?„M +ÁM K¢M? ?ÆM /b S?QÆM; FB `’

@ *”m M”v ç9M; H”- pW `²B b Q F?¬M; ;¼B M; QìB i tm®M; /MM; +ÆK- i?¬B i?b
hB m .m - +”m [m v H¢B ç•v- +”m +ÁM +?Q i`ª HìB +?” p’M ç pW `²BX

h`ª HìB h` M; JšM +?QM? H” iB M; ç|M; +Y T?ÁM; - F?B h` M; JšM çB ç M ç€+Y
F ;Bª pl F?¬M; M; ?2 i?’vX

L?[M; M; ”v [m h` M; .m i?”i bU `’i #”M `°M- p”B M; ”v KîM; mv M i?¢+? H”K +?Q i?
iK+ #`FûQ +,M; - i?S M”v H” K iKÄB iBM? i?¬M p”HBM? F?Q F?¬M; i? M”Q +?[i
+,M T?ÁM; [m 2M i?m°+ - ?„M +?Êi #m¬M; HÄM; - pb p”v K” K°i ;B’+ M; O ?ÆM KQì
+?m¬M; çB M i?Q¢B ç€M? i?S+ i?b bÊ `^M; b) M; O ç M t +?B mX

@ HQ- H” B p”v\

h` M; .m +kM; F?¬M; KîK„i- ?„M K2M i?2Q •K i? M? ç H’v +?B + çB M i?Q¢B i`M
KÆ K”M; ?ÄBX

@ * " m p " " M ? h ? " M ? ` ² B " \ * Á M M ; O M [b Q \ L ? M ? H M - i ¬ B ç Q + " m ç B H " K i ? O i ç M " „ + E B M ? - + k M ; F ? ¬ M ; + | [m € M ? B m i ? Ì B ; B M

• K i ? M ? + O h ® M ; Z m • M i W i ` Q M ; ç B M i ? Q ç B i ` m v M ` - h ` M ; . m H " T i S + i ? S + i M ; Q " B + Y b ´ - K † i i ` Ì B ç ½ H M + Q - € M ? b € M ; + ? B m p " Q H " K + ? Q + a ; B M T ? Á M ;

h ` M ; . m p W p Q Æ M i v H ' v [ m - M € Q p W M | B p " Q i ` Q M ; ç B M i ? Q ç B ,

@ M ? h ® M ; - i ¬ B H € B t 2 p ? ¬ K [m - # • v ; B Ì M ? ç M ; Î ç • m \

@ * " m H € B t 2 ç M T ? Á M ; [m a M H w # ' i ç ° M ; b a M F ? m o • M G Q M ; - i ¬ B Î ç | + ? Ì + " m - ; B ' v + ? S M ; K B M ? i ? 2 Q

h ® M ; Z m • M i ? " i b U + | p B + ; ' T - ¬ M ; M ° B + O ? „ M ? ¬ K [m + a K i ? ' v F ? ¬ M ; F ? Ä 2 - ? # M ? - M m F ? ¬ M ; T ? a B p b h ` M ; . m i ? b # m ' B b € M ; ? „ M ç ½ # „ i K € v # v p " „ + E B M

@ h B m . m - + | + ? m v M ; b t a v ` \ : ' T ; € T M ? Q p " v H " K ; b \ G € B t 2 + ~ M i ? " M K ° i + ? 9

h ` M ; . m p ° B p " M ; ç € M ? ` , M ; - + - K F ? , M H ¬ M ; H m K † i - + k M ; F ? ¬ M ; , M b € M ; K " # Ä h ` M ; J š m i Q Î M ; + | + ? m v M ; b t a v ` K " + ? ç v p È B i ? 2 Q ? Ä B X

h ` M ; . m H 2 Q H M t 2 p " K Î + Y ? û i H È M ,

@ " B i ` ² B - + Q M F ? ¬ M ; + | ; b ç • m - H € i M [b) p X

æ Ê B ç M F ? B h ` M ; . m ç M T ? Á M ; [ m a M H w # ' i ç ° M ; b a M i ? b h ® M ; Z m • M ç ½ ç S M ; h ` M ; . m i B M p " Q i ? b ? „ M i B M H M F û Q M ; Q Ì B - H ' v i W i ` Q M ; + † T ` K ° i ç ® M ; ; B ' v i X

@ E w i M p " Q K ¶ B # a M K ° i H - M - # M F B + | K U + ç | M ; / ' m - M ? [M ; + ? m v M F ? € + i ¬ B + | i ? + | ; B ' v i X

@ * € K Æ M M ? - M ? h ® M ; - ç 9 M ; ` ² B - M ? + ? ç v p ° B p " „ + E B M ? H " K ; b \

h ` M ; . m K m + , M ? ° Î h ` m M ; > a B T ? a B K ' i ; - M ? B i ? € M ; K È B H ' v ç Q Ê + b ´ ? ² M ; - F # M ; " v H " + | - ? „ M + k M ; # B i M ? Ì [m M ? + O h ® M ; Z m • M K È B ç Q Ê + M ? Q p " v X

@ a S + F ? Ä 2 + O ¬ M ; M ° B i ¬ B F ? ¬ M ; i ® i - i ¬ B H " + ? € m i ` Q Î M ; T ? a B + ? ç v p M ; v X a i ? b M ? È b M ; M , K + M M ; i ? 2 Q b M ; J v M K ` X

h ® M ; Z m • M F ? ¬ M ; ç Ê B h ` M ; . m ç € T H Ì B K " M ? b M ` # M M ; Q " B ` ² B M | B i B T ,

@ h ¬ B ç B i ` Q Ê + - + " m + S ç B M p " Q M ? [ M ; K š m F B H " ç Q Ê + X æ 9 M ; ` ² B - # B i i ? U + + Á M H ç B i ¬ B + k M ; F ? ¬ M ; ç Q + ? Q + " m - + ? b F ? | M " v + " m ; B [- M ? [M ; ç ² p " i ç H ç B b ® i B M K ° i i ` B m F B ` ² B X

h ® M ; Z m • M H ' v i ` Q M ; + † T ` K ° i t • m + ? b F ? | - + Á M + | + a ç B m F ? B M i W t + O ; F ? ¬ M ; K m ® M i ? K ¬ i B M + O h ` M ; . m - + ? Š M ; [ m F ? ¬ M ; + | i ? Ì B ; B M ` M ; • M ? " M

h ` M ; . m M ; ? 2 p " v i ? b i ? " i b U + | + ? 9 i t ' m ? ´ - K b M ? ç ½ H " K i ` M ½ B i ? Ì B ; B M + O Z m • M ç S M ; H M ç B ` + Y i ? b h ` M ; . m ? Ä B , M ; m ² M

@ M ? h ® M ; - b S + F ? Ä 2 + O ¬ M ; + K i ? M " Q \ L m F ? ¬ M ; i ¬ B b) ç B p È B M ? - p b i ¬ B h ç M ; X

h ` M ; . m H " K m ® M + ? Q M ? K b M ? ; † T ¬ M ; + K F B - i ` m v M p " Q M ; Q Ì B ç ® B T ? Q Æ M ? i # M ? M ? Q M ; + k M ; + | i ? i ® i ? Š M H M X > Æ M M [+ ? d + - M K b M ? p " h ® M ; Z m • M F + k M ; F ? ¬ M ; B M ; ? B M ; Ì K b M ? X

@ * k M ; F ? ¬ M ; T ? a B # M ? ; b M † M ; - + ? d H " i m ´ B i € + + Q - ? Æ M M [i ` Q Ê + F B + | # ` v m ç B X E ? ¬ M ; + | ; b ç • m - + " m F ? ¬ M ; + - M H Q H „ M ; - b m M " v + " m ç M " „ + E B M ? i ?

h ® M ; Z m • M # B i ` ä ¬ M ; + K b B M ? # M ? H " b U p B + F ? ¬ M ; M ? Ä - + k M ; F ? ¬ M ; [m M i • . m - p b " „ + E B M ? + | i ? B m i ? S i ? m ® + ; b \ > Æ M M [K b M ? H " + ? € m K m ® M ; † T ¬ M ; + F ? ¬ M ; M | B ç M + ? m v M ç Q M ; Q Ì B p " Q X

h®M; Zm•M F?¬M; +?Q h` M; .m H€B t2 çQ KbM? çB- ?„M #„i i tB ` b•M # vX
h` M; .m tQ v M; QÌB [m v HçB T?ÁM; [mªM Hw #'i ç°M; bªM- ?„M Fw i M p` çB M
çQ ?² bÆ p`Q +Y b´ iB T M?`M- HçB H'v #B M M?`MX G9+ M`v i' i +ª ç½ H`K tQM;
+€+? F?€+ i?b #„i ç-m iW H9+ M`v- +, M #B i i?U FB H` +O ?„MX
L; QÌB ?B M ççB î i`QM; M?[M; +, M M?` ?°T #Qi #MM; M?Q H²M; +?BK #² +•m- i' i
+ªM? iQÊM; çB M pB M +•v +Ä- o•M GQM; bÆM i` M; +?QM? H` K°i MÆB +| +•v +|
H` MÆB K` i' i +ª M; QÌB ""M? h?`M? ç m ?QÊM; iÈBX
h` M; .m i' i M?B M +kM; F?¬M; M; QçB H - ?„M +¬K +?b F?| #B i i?U K` i`QM; H
Km®M çB i?, K /Á K°i T?2M- M?QM; bmv tûi pW `²B +| M|B pÈB K b) p M?`M; v-
H`K tQM; i?O iK+ i?b ?„M +?çv t2 p M?`X
oW +?çv t2 F?ÄB +´M; +O T?ÁM; [mªM Hw #'i ç°M; bªM o•M GQM; - çB M i?QçB i`
.m /WM; t2 HçB p2M çQÌM; iB T K€vX
@ hB m iY +`m ç9M; H` F?¬M; #B i bmv M; ?o- ?¬K [m ç½ p ""M? h?`M? M?QM; F
i¬B- M m F?¬M; TªB pW `²B \*?m h?Kv ;¼B çB M i?QçB ç M #€Q- bÊ `^M; i¬B +Á
GQm smv M HÈM iB M; M|B i`QM; çB M i?QçB- t2K` p` ?mvM? ç M`v Hm¬M M; |M
+?O v m H` +?| \*?m h?Kv- pb F?¬M; +| \*?m h?Kv i?b GQm smv M TªB i`¬M; +QB
çQÊ+- #B i ç•m ?„M b) +| i? ç M ZmªM; æ¬M; ;†T K†i G¬B G¬B M m *?m h?Kv +| î
?„M +?Êi HÈM iB M; pÈB h` M; .m X
@ æQÊ+ `²B- çWM; M|B MªK M[ - i¬B b) H`T iS+ p M?`- #•v ;B| +`m +| i? çB [m -
+ÆKX æ9M; `²B- Km p`B K|M i?S+ ,M +?QM- çWM; ç K i¬B TªB ?¬m ?ç +`mX
h` M; .m F?¬M; çÊB GQm smv M M|B ? i HÌB K` +9T çB M i?QçB- p` ?mvM? ç FB
F?¬M; FûK M?[M; #€+ ;€B î /QÈB H¬m M?` ?„MX
h` M; .m H€B t2 p ç M M?` i?b i?'v K°i +?B +t2 >mKK2` F?€ T?QM; +€+?- ?„M T
ç M pb +| +?mv M +¬M M?| ?¶ i`ÊX
h` M; .m M; ?o ç M +?mv M i` M t2 +O KbM? +| K°i F?®B K Q HB m +| T?d i?9v
F?¬M; M M ç†i K½B i` M t2- pb K¶ H¬M +?çv çB ç m K M; i?2Q K°i F?®B K Q HB r
M|B F?¬M; HQ H„M; i?b +?d H` /®B i`€X >„M #•v ;B| +ªK i?'v M M +?mv M M| p`Q
i?U KÈB Km tQM; tmQB- b) M; ?o #B M T?€T çQ b M; # M FB KÎK Q HB mX
E?®B M; mv M i?ç+? FB i?"i bU F?¬M; M? - F?QªM; ?ÆM i`, K +•M- h` M; .m i?"i b

kj9X *?QÆM; kj9 , L?` JÈB

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kj9, L?` KÈB

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h-K

@ *`m ç½ ç M /QÈB H¬m- çB H M +ÁM +?Q F`T i?b ;¼B i¬B tm®M; H`K ;b\

GQm smv M K†+ K°i +€B [m¬M HYM; - i` M +?•M +ÁM +| /ûT H - ?„M p°B p`M; +?ç
çQÊ+ p`B T?9i- +ÁM +?Q F`T ?QÎM; i?K M?[M; H`M; B| çB m ?Á K€i K i?b #` h`

@ E?€ H„K- i?ÌB +´ ççB çB i?mv M ç m H|i ç€ ç ç-K ?ÆM- +`m +?çv t2 i?b H|i ç€

E?B i?'v /QÈB ?"M; ;? i` M t2 +O h` M; .m +| M;mv M i?¢+? i?b GQm smv M ?Q
 M"v F?¬M; M?Ä- h` M; .m T?ªB ;„M; bS+ H„K KÈB /`+? +?mv M M|` # M M;Q" B ç
 @ hB m .m - çQ ç€ p"Q M?" H"K ;b\
 h` M; Jšm i?'v h` M; .m p" GQm smv M +® ;„M; F?B M; K°i +K+ ç€ p"Q M?" i?b +"
 @ J - iB M +QM Km #B i i?U ç m iW M?[M; iªM; ç€ i? M"v K" ` X
 h` M; .m ;B'm F?®B ç€ tm®M; /QÈB ;BQÌM; +O KbM?- b m ç| KÈB KÎ KB M; ;BªB
 @ J Mm¬B- H-M M"v J°+ æ-m i?" i bU FB K M?B m iB M HÌB- ç´ i?¢+? i?„M; K°i i`
 GQm smv M Î# M +¢M? i? K K„K /†K Km®B- ?„M F?¬M; ç M ZmªM; æ¬M; i?b i?" i b
 ?„M b) iU KbM? H€B t2 çQ h` M; .m çB- M?Q p"v b) FB K çQÊ+ +?ûM + M?X
 @ E?¬M; i`€B T?€T Hm"i H" i®i- iB M M?B m +kM; +?d H" b® ç K K" i?¬BX æ¢B sm
 ,M +ÆK
 h` M; Jšm M;?2 h` M; .m ;BªB i?Q+? tQM; i?b /MM; ;B¼M; M?" M M?¢i M|B K°i +•m
 #B i [mªM Hw i" B bªM- b) F?¬M; iB m T? # "v #¢X
 a m F?B ;B9T K /¼M / T tQM; i?b h` M; .m M|B,
 @ J - H€i M[+?9M; i çB t2K M?" M?û\ *QM çB H'v +?b F?| X
 @ *?€m +kM; Km®M çB- Km®M Î M?" KÈB +O + "mX
 h` M; Jšm +ÁM +?Q iB T HÌB i?b hB m LB T LB T ç½ ;BÆ i v i?" i + Q- +?d bÊ + "m
 @ æQÊ+- K¼B M;QÌB +MM; çBX
 h` M; Jšm MÎ MK +QÌB- iW b m F?B +QM ;€B p" +?€m M;Q¢B /ìB ç M Î# M +¢M? i
 i?QÌM; tm'i ?B M i` M K†i # " ?ÆM i`QÊ+X
 a m F?B /MM; +ÆK i`Q tQM; i?b h` M; .m p" GQm smv M +?¢v ? B +?B + t2 +?Î
 h` M; JšM- M; v +ª \*?m h?Kv +kM; #` FûQ çB- M|B H" +?Q #B i M?"X h?"K +?Q h`
 tQÎM; çQ h`B m Zm®+ æ®M; çB- +| i? i?'v ç` p` +O +,M #B i i?U M"v i`QM; K„i
 >B m bm'i tY Hw bU pB + +O T?ÁM; [mª Hw #`i ç°M; bªM Î o•M GQM; bÆM i` M; H
 ;B9T h` M; .m Km çQÊ+ #B i i?U i?b # M [mªM Hw o•M GQM; bÆM i` M; ç½ çQÊ+
 ç´B +?O- H" K°i M;QÌB +| i M h` M; .m X ob p"v H9+ M"v h` M; .m H'v ` ;B'v +?SM
 bÆM i` M; i?b i`U+ iB T çQÊ+ +?Q p"Q- ç½B M; ° i®i ?ÆM bQ pÈB H-M i`QÊ+ `i M
 @ «B- +,M #B i i?U M"v +| p +ÁM i®i ?ÆM +ª +O M? h®M;X J°+ æ-m- M m çQÊ+
 p" G¬B G¬B M m F?¬M; +| pB + ;b b) ç M ÎX *QM #` M| - M m bÈK #B i M?Q p"v i?b
 °i +,MX
 GQm smv M /WM; t2 Î# M M;Q" B +Y HÈM +O +,M #B i i?U `²B M?bM p"Q # M i`Q
 çQÊ+ T?ªB F m H MX
 @ æ¢B smv M- F?¬M; çQÊ+ M|B iK+
 h` M; Jšm H M iB M; H"K GQm smv M H HQÐB- F?B i?'v h` M; .m /MM; çB m F?
 p°B p" M; +?mB p"Q- ?„M +kM; F?¬M; Km®M #` h` M; Jšm K„M; KÄX
 "B i i?U i`QM; o•M GQM; bÆM i` M; +kM; +| T?•M + 'T #"+- /B M iQ+? HÈM M?Ä +
 +| # #ÆB M?QM; #` +?O M?•M i`QÊ+ ç| +ªB i¢Q i?"M? ?² MQÊ+- +?QM? ;B[+| K
 i?QÊ+- i` M çdM? M9B +| MQÊ+ +?ªv tm®M; - +| K°i i?€+ MQÊ+ M?Ä F?€ ç T çQÊ-
 t M? M; „i- +| M?[M; +•v HB m `k #|M; tm®M; - H"K M;QÌB i +?Êi bBM? ` +ªK ;B€+
 L?[M; ;b çQÊ+ FB M i¢Q +?mM; [m M? ?ÁM MQM #° i?" i bU +| T?QM; +€+? :B M;
 F #^M; i?Ov iBM? i`QM; bm®i- çSM; # M i` M +| i? i?'v M?[M; ç" M +€ # M /QÈB
 M?Q ç M; Î i`QM; pMM; b¬M; MQÊ+ :B M; L K ?Q ?Q i?U+ i?U+- i•K iB M? b) i®i ?A

*€+? ç! F?¬M; t +! K°i iÁ #B ii?U # i-M;- # M +¢M? +ÁM +! ``i M?B m +•v +®B +
K•v [m'M [m M? H"K M;Q`B i ;B®M; M?Q çB p"Q i`QM; F?m `WM; M?B i ç®BX hm
i?U M?QM; +ªM? [m M # M M;Q" B +kM; çO H"K +?Q M;Q`B i T?ªB i€M i?QÎM;X

@ hB m .m - MÆB M"v ç9M; H" ``i i®i

a m F?B çB p"Q +Y i?b h` M; Jšm ;•M ç•v `i H¢M? M?¢i pÈB M?[M; i?S M;Q" B i
i?QÎM; K°i +•m- ç•v H" K°i HQ¢B w +ªM?- +kM; F?¬M; T?ªB +! iB M H" +! çQÊ+X

@ LB T LB T- çWM; çB HQ¢M- +QB +?WM; iûX i`mv M +QTv iW

h` M; JšM i?'v +QM; €B çB ç M # M +¢M? KûT MQÊ+ i?b p°B i?b ?QªM; bÊ- M" M; p
ç! H¢B T?€i ?B M +! K°i H M + M F?¬M; [m€ + Q Î # M M;Q" B- M?[M; +¬ #û #®M M
[m +?S çWM; M!B H" LB T LB TX ob i? +¬ #û M"v +?d +! i? M?|M +? M M?bM +
ç M; M!B ;bX

hB m "¢+? aQ Î i`QM; +,M ?° +?mM; +Q i?b +,M #ªM F?¬M; +! F?¬M; ;B M- H9+ M"
p"v +?¢v F?„T +€+ M; ä M;€+? K°i H-M ;B®M; M?Q #B i b m M"v MÆB ç•v b) H" H½
?¼M; M! H•m H•m T?€i ` iB M; ;-K ?QM; T?'M- çB m M"v H"K +?Q M?[M; +QM +t
tm®M; /QÊB ç€v MQÊ+X

@ J - +?9M; i p"Q M?" t2KX

E?B i?'v K¼B M;Q`B ç m çB H¢B t2K tûi F?m¬M pB M # M M;Q" B- h` M; .m KÎKB
iÁ KÁ- h®M; Zm•M `®i +m°+ ç H¢B bM? i?S ;b K" +! i? pQÊi [m +QM b® K°i i`B
+O h®M; Zm•M i?b ?bM? M?Q F?¬M; T?ªB +?d H" M?Q p"vX

h` M; .m KÎ+Y HÈM +O #B ii?U i?b K°i Hm²M; F?Q K€i i`mv M ` - p®M +,M M?" M
+mM; +!T F?Q K€i- M?QM; b m F?B h` M; .m Km H¢B i?b ? i?®M; M"v çQÊ+ KÎ`
K½M pÈB # M [mªM Hw F?m #B ii?U o•M GQM; bÆM i` M; M"vX

S?ÁM; F?€+? +O +,M #B ii?U M"v i?"i bU +! #® +K+ F?¬M; F?€+ ;b #B ii?U +O
T?ÁM; M;Q" B #®M +?B + ;? /U +! p +` p" M?[M; i?B i #` çQÊ+ H„T çti M;mv M
i`®M; `¶M;- ;B®M; M?Q M?[M; p"i /KM; F?€+ ç½ #` M;Q`B i /¼M çBX

h` M; .m +kM; F?¬M; [m€ [m M i•K- M?Q p"v +kM; i®i- ?„M b) b„T t T H¢B- M m /
i +kM; F?¬M; ? vX

G-m K°i M;Q" B T?ÁM; F?€+? +ÁM +! # ;B M T?ÁM; F?€+- +ÁM +! +ª M?" F?Q p"
M i`QM; `¶M; im +?- H-m ? B p" H-m # ç m +! #®M ;B M T?ÁM;- çB m H"K +?Q
i-M; i` M +MM; +! i-M; i?Ov iBM?- M^K i` M ;BQÎM; +! i? M?bM #-m i`lB ç K- t2
+kM; `i +! iQ iQÎM;X

L?QM; h` M; .m ibK FB K K°i H9+ H•m K" F?¬M; T?€i ?B M p"i ;b +ÁM b!i H¢B i?
i? b m F?B ?„M tm®M; T?ÁM; F?€+? i?b +?Êi ç°M; i•K- ?„M çB p T?Q M?[M; +?I

h` M; .m /MM; HBM? F?Q i`QM; K„i M?bM p"Q i`QM; M?[M; +?B + ;? - # M i`QM; +
HBM? F?Q M?"M M?¢i- h` M; .m +! i? F?ŠM; ç`M? ç•v H" p"i K" h®M; Zm•M M!B-
>Q aQ X

L?[M; M,K ;-M ç•v +€+ p"i T?~K ;B çbM? H"K #^M; ;¶ ?Q aQ H" `i çQÊ+ ?Q M
pm¬M; #^M; ;¶ ?Q bQ i?lB JBM? ç m +! ;B€ p" B i`B m- M?[M; +?B + ;? M"v +! M
+ª +O M! +kM; +ª i`B mX

h` M; .m i?'v ibM? ?m®M; i`QÊ+ Kti i?b +! +?9i ?B m F€ pÈB ;B +?O i`QÊ+ FB +
t T p" #® i`Q +O M! ç m H" i?QÆM; M?•M #bM? i?QÎM; F?| M;?o ` X >„M M?bM ç²
KÊB H'v çB M i?Q¢B ;¼B +?Q h®M; Zm•MX

@ M? h®M;- ¬M; +K F?¬M; +! p'M ç ;b +?S\

h®M; Zm•M +ªK i?'v H9+ M"v KbM? F?€ /®B i`€- Km®M ?ÄB +?mv M HB M [m M ç I

@ E?¬M; +! ;b- #•v ;B! i?'v +?€m M°B çB p i?b pmB p ?ŠM H M- ç½ çB tm®M; ;BQ

h®M; Zm•M +ÁM +?Q /Si HìB i?b h` M; .m ç½ M;?2 çQÊ+ M?[M; HìB +? M?çQ p M
#m²M +QìBX

h` M; .m KdK +QìB M|B,

@ M? h®M;- ?ÄB M? K°i +?mv M- +?O M?•M +,M #B i i?U M? Km ;B9Ti→B`®i +

kj8X *?QÆM; kj8 , Jm L?` *kM; :†T J vX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kj8, Jm M?` +kM; ;†T K vX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ >b- +”m h` M;- +”m t2K M?Q ?ÄB ç9M; M;QìB- pB + M`v M;QìB #bM? i?QìM; i?”

h®M; Zm•M ;B®M; M?Q +-K çB M i?QçB`ìB F?ÄB T?ÁM;- pb H9+ M`v i`QM; HQ p

@ h→B M|B +?Q +”m #B i- M m F?¬M; T?ªB +”m Km®M Km M?`- #ªM i?•M i→B b)
M?Q +”m K v K„M- #B i i?U FB iW F?B çQÊ+ H„T ç†i ç M ;Bì+,M #ªM +?Q +| B î
F tmB t Q

h®M; Zm•M M|B` M?[M; bU pB + KbM? #B i i`QM; çB M i?QçB- h` M; .m M;?2 ç
?„M F?¬M; M;ì+,M #B i i?U M`v +?Q B î# Q ;Bì- +?ŠM; F?€+ M`Q #Ä iB M Km K

@ Jm M?` +kM; K v K„M p”v b Q\

h` M; .m +9T çB M i?QçB K` pšM +ªK i?’v F?| iQîM;- M?QM; i` M K†i HçB Hm¬M
?„M H` `i i®iX

L?“+ ç M +?O M?•M +O #B i i?U i?b`ä`M; H` K°i F F?¬M; K v- M;QìB M`v p®M i
K°i i`QìM; ççB ?¼+ î”M? h?”M?+kM; H` K°i p` FB M i`9+ bQ +| iB M; i`QM; MQÈ
b„+ îM?B m i?”M? T?® i`QM; MQÈ+- im´B i€+ F?¬M; HÈM- ?ÆM M,K KQÆB- t2K M

*| H) pb ç½ /çv ?¼+ F?€ H•m- pb p”v H-M M`v p` T?| ?B m i`QîM; FB +?Êi çQÊ+ ç
F?€+- H` T?| +?O i`+? i?QìM; pK +?O [maM t•v /UM; p` ;B Q i?¬M; X h?2Q Hw K` M
bU +?mv M M;?B T +O KbM?- p` T?| ?B m i`QîM; FB b) T?€i i`B M i®i îK→B i`Qì

L?QM; p` T?| ?B m i`QîM; p` +kM; H` T?| +?O i`+? FB /M i`B ?Q ?ÆM M;QìB- çB
çÐ ç` T?QÆM; T?€i i`B M t•v /UM;- M?QM; bS+ +?®M; +U +O ?„M pÈB M?[M; pB
E?B tm®M; ç` T?QÆM; +¬M; i€+ i?b K†B M;”v ç m iB T t9+ pÈB t ?Q i`Kv Hç+-
KbM?- +ªK i?’v M,K KQÆB M,K i`QÈ+ b®M; p¬ /KM;- F?¬M; HoM? ?°B çQÊ+ +?•M

h`QM; F?®B +?QM? [mv M i?”M? T?®- M;Q`B T?ÁM; i`B +?QM? i?b t T p` i`Q i?S
i?¬M;- K°i F?B p` T?| +?O i`+? FB #m¬M; HÄM; v m +¬m +O KbM? i?b +€+ HQçB
çbM? `i i®i- # M M;Q`B #²M; # M?- `i iB m b€B- ?¬m M?Q i` çB p`B im´BX

L?QM; p` T?| +?O i`+? FB /M b Q +kM; H` M?•M i`B +?mv M M;?B T- #B i`ä i?Ä
p”v Km +,M #B i i?U M`v î”M? h?”M?+®i ç pmM; p½B iB M` F?“T MÆBX >ÆM M
?mv iQM? +?mv M M;?B T +O KbM? `i iBM? i - +| H-M ?„M ç½ M|B pÈB M;QìB ib
H` K°i i€+ T?~K F?€ ç„+ w +O ?„MX

æ€M; iB +H` p` T?| +?O i`+? FB +kM; F?¬M; +| ?MM; i•K M?Q >€M ok æ - b m F?
H„T ç†i tQM; i?b +| M;QìB i®+€Q FûQ ?„M tm®M; M;U - F i [ma H` ? B KQÆB M,K
b m bQM; b„i M?” ;B KX

*?Q M|B ç M ;B€ i` ` #^aM i?•M p" M?[M; T?Q i´M H„T ç†i i` M; i?B i #`- +?d`B M;
? B +?K+ i`B m- bÎ /o h®M; Zm•M M|B h` M; .m K v K„M pb +| HÊB Î T?QÆM; /B
M?•M +O M| i`QÊ+ FB i?“i bU +?Q iWM; çQÊ+ bY /KM; [m +?¶ M"vX

o` T?| +?O i`+? Î # M FB t^{av}` +?mv M t'm i'i M?B M +kM; F?¬M; i? i`„M; i`ÊM i
T?Q # M FB Ov i?€+ i?“M? T?® ""M? h?“M? #€M +,M #B i i?U M"v çB- i´M i?'i +
F?| p½M ?²BX L?QM; p'M ç H" i?B i #` i®i çQÊ+ H„T ç†i +kM; F?| iQM? /9M; ;B€-
HU+- +?d +| i? #€M H¢B pÈB ;B€ #B i i?U ?B M i¢B- i'i M?B M i? K ;B ç'm ;B€ +

E?¬M; T?^aB HW ;¢i +¬M; +?9M; b Q\ æ'm ;B€ K M; iQM? +¬M; F? B- b Q +?d +| H

Gw /Q # M M"v çQ ` +kM; `i [m M; KBM? +?QM? ç¢B- +?9M; i¬B H"K pB + /U i?
ç,M; iBM iS+ ç'm ;B€ H M #€Q +?Q- b m ç| iB M ?"M? ç'm ;B€ ç9M; i?ÌB çB K- ?ÆM
+?SM; pB M- ?Q" M iQ" M T?M ?ÊT pÈB M; mv M i„+ +¬M; F? BX

h®M; Zm•M +kM; +QB M?Q / H"K pB +- +?Q ` +€B ;B€ KQÌB H,K i`B m p" i?m p"
+kM; H" +?mv M ?ÊT i bM? ?ÊT Hw- /M b Q i?b +kM; F?¬M; +| ç®B i?O +¢M? i` M?

h?ÌB ;B M ç'm ;B€ i?b b Q\ h` M #€Q +| ;?B `ä`"M; - M?QM; +kM; pb # M FB b„T
bmv tûi +?Q T?Q i?“M? T?® M? 2K # M FB X

ob p"v h` M; .m H-M M"v +| i? M|B H" ;†T K v- Km çQÊ+ #B i i?U i®i- ?ÆM M[
i`€+? pb b Q MK +QÌB `i b€M; H¢MX

L?"+O *?QÆM; .mM; î i`QM; ?mv M i?`M?- p®M H`iQM? ç ? B M?"+MM; ;|T iB
 ?mv M i?`M?- M?QM; +? K GQm h`QÌM; S?€i F?¬M; ç²M; w- M?'i ç`M? T?ªB t•v H
 pB p"v b m ç| ? B M; QÌB #¼M ?¼ T?ªB Î HçB M?" #® K X i`mv M +"T M?"i M? M
 hQM? iB M? +O *?QÆM; .mM; F?€i®i- +| i? i?¬M; +ªK +?Q w M; ?o +O +? K G½
 F?€+ i?b bÊ `^M; ç½ H`K -K o H M- pb i? H9+ M"v M`M; KÈB M|B p`B +•m #U+ iS+
 L?` G½Q h K Î M¬M; i?¬M- ; -M ç M ç` ; BÈB pÈB G•K æ²M; X G9+ M"v b„+ i`ÌB /-M
 H M F?|B # T- iB M; +?| bO ;` F m p M; H M F?¬M; /Si- K°i F?mM; +ªM? H`M; [m
 K„i h` M; .m X
 E?B h` M; .m HÈB t2 p`Q i?¬M i?b +| K°i ç€K i` M?Ä +?çv ` çm`B i?2Q t2 p m B ç
 +kM; i? K ;B MÈQ M?B iX > B # M çQÌM; HÈM i`QM; i?¬M +ÁM +| p`B M; QÌB HÈ
 iB M; [m€i K„M; M?[M; +`m #û FB - M?QM; €M? K„i +kM; M?bM h` M; .m M;²B i` M
 KÁX
 .QÈB bU +?d çB K +O *?QÆM; .mM; - h` M; .m /WM; tt2 i`QÈ+ +´M; M?` G½Q h
 i?2Q t2 KÈB iªM çB- M?QM; +?9M; +kM; F?¬M; çB t K` çSM; # M FB M?bM p T?C
 L¬M; /•M F i?¬M i?b +?9 i`¼M; M?'i +?QM? H`M?" +Y - M m +? K F?¬M; t•v M?
 i t2K i?QÌM; X hmv GQm h`QÌM; S?€i i®M F?¬M; Qi iB M M?QM; +?d +| i? t•v Î #
 +,M M?" M?Ä +| K°i T?ÁM; M; O- # M M; Q`B +| K°i F?QªM; b•M M?Ä- M?QM; M|B `
 +O i?¬M M"v `²BX
 h?"i` G½Q h K p` *?QÆM; .mM; +?Q Î HçB +?¶ M"v- pb MÆB ç•v +€+? ?mv M i?`M
 HçB +kM; F?¬M; iB MX
 G½Q h K F?B ç| F?¬M; Km®M t•v +,M M?" M"v- M?QM; F?B ç| ?„M H`bBM? pB M i
 +QM /•m +kM; i®i M; ?B T ççB ?¼+ - pb p"v K` #® +O GQm h`QÌM; S?€i ç½ KQÈM F
 M?" M?Q i? X L m F?¬M; T?ªB +| iB M +O h` M; .m - bÊ `^M; GQm h`QÌM; S?€i p
 p`B M, K- iB M HQÆM; HçB i`Î i?`M? i?S +O M; QÌB F?€+X
 h` M; .m p` *?QÆM; .mM; tm®M; t2 i?b +? K GQm h`QÌM; S?€i +kM; çB ` M; ? M
 ?¼ ç m ?ÆM M, K KQÆB- +| H) pb H`M?" M¬M; H`K pB + M?B m M M iQÈM; KçQ +
 .m H` #çM ççB ?¼+ +O +QM KbM? i?b ? B ¬M; #` `•i M?B i iB M?- pb p"v ? B ¬M;
 ;€B +O G½Q h K +MM; M? m çQ h` M; .m p`Q M?"X
 @ «B- +QM +?| M"v [m€ HÈM- i`QM; i?¬M F?¬M; +| +QM +?| M`Q HÈM ?ÆMX J m ç
 GQm S?K M?bM +QM +?| çB b m HQM; h` M; .m K` i?¬K +ªM? ;B€+- M?[M; çS #0
 #` hB m "ç+? aQ +„MX
 *? K +O GQm h`QÌM; S?€i #B i #çM +O +QM b„T ç M- pb p"v ç½ bÈK +?m`M #`
 @ E?¬M; +| ;b- +?9- +QM +?| M"v F?¬M; +„M M; QÌBX
 h` M; .m +mM; +| +?9i #`i ç„+ /o- #•v ;Bì hB m "ç+? aQ ?bM? i? [m€ HÈM- çB ç
 iB M- Î i`QM; i?¬M iQ`M +?| M?" i? M"v- +?d bÊ hB m "ç+? aQ b) +| i? /M /¼ M; C
 h` M; .m M; ?o ç M ç•v K` +| +?9i ç m ç-m- b m M"v KbM? ç M „+ EBM? i?b hB n
 p`M ç HÈM- ?-m M?Q M| iW F?B bBM? ` ç½ çB i?2Q KbM?- M m çti M| HçB Î o•
 F?¬M; B [mªM çQÈ+X
 GQm S?K +?m`M #` i?S+ ,M- ç m H` çt+ bªM h?B K h•v- i?`i / #Á- `QÈm S?QÈM;
 h?B K h•v- F?€+? i?QÌM; b) F?¬M; H'v ` X \*| K|M K€ M|M; ?´B- # M i` M +ÁM +| +
 #MM; p`Q Kk B H`K +?Q h` M; .m +ªK i?`v ç|B +²M +`Q- ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?
 `QÈm +?Q GQm S?K- b m ç| +ª ? B #„i ç-m M•M; HvX
 *?QÆM; .mM; HçB çB +?m`M #` i?S+ ,M +?Q hB m "ç+? aQ- M`M; #B i ç•v H` #ªQ #
 #QM; ` K°i i¬ i?`i M€i- M?QM; F?B h` M; .m çti tm®M; ç`i i?b M| KÈB +?`m ,MX .
 ,M i?S+ ,M h` M; Jšm çQ ç M- M?[M; M; QÌB F?€+ +?Q ,M ç m iW +?®BX ç¼+ i`mv

GQm S?K +kM; F?¬M; M|B M?B m- H°K°i M; Q|B ç°M ¬M; M¬M; i?¬M +?°i T?€+- +
pÈB h° M; .m - i€+ /KM; +O °QÊm S?QÊM; hQ|ÌM; H° °i +?"KX am K°i #[+ÆK- h
Hv- b m ç| T?ªB çB p°Q T?ÁM; M; O +O G½Q h KX

L?[M; i•M T?ÁM; /QÈB M¬M; i?¬M FB M; F} +?Q M[p°Q M; O- M?QM; M m H° M K
K° H9+ M°v i•M T?ÁM; +O G½Q h K çQÊ+ h° M; .m bY /KM; ç-m iB MX

h° M; .m +?çv t2 K°i M; °v p° +ªK i?°v °i K i KÄB- ?ÆM M[?ÆB °QÊm #MM; H M
+?bK p°Q ;B'+ M; O- ç M b€M; ?¬K b m KÈB i?S+ /°v pb M?[M; iB M; °M °Q i°QM; b

L¬M; i?¬M pšM H° #°v iB + i?2Q FB m +k- i°i +ª ç m +Æ ç°M; - M; Q|B ç M H9+ M°Q
ç|- pb p°v K° i°i +ª ç m çQÊ+ +?m°M #° bÆMX

@ h K + - M? p iW F?B M°Q\

h° M; .m çSM; H M çB ° b•M- b m ç| i?°v GQm h°Q|ÌM; S?€i ç M; FQM? i?m®+ +?Q

@ o iW ?¬K [m - +| ?ÆB Km°M- i?°v +°m M^K M; O b v +kM; F?¬M; ;¼B /°vX G½Q
tªv ° +?mv M ;°T- ?¬K [m KÈB tY Hw tQM; X

G½Q h K [m v ç-m HçB i?°v h° M; .m i?b p°B p°M; +?çv ç M- +?mv M # M FB i°i M
M?° iB M H M i?m t TX

h° M; .m #B i °ä iQM? +?°i +¬M; i€+ +O G½Q h K- pb p°v F?¬M; F?ÄB F€ [m€B ?/

@ E?¬M; T?ªB M? Î F?Q i°B pK b Q\ *| ;b F?°M +°T HB M [m M ç M M? \

@ æWM; M|B M[- +?9M; i¬B ?-m M?Q b„T M´B iB M; +ª MQÈ+

G i +| +?9i #B m ?B M +´ [m€BX

@ *| +?mv M ;b- M? M|B t2K

h° M; .m °i ?°Q ?SM; X

@ «B- K°i M?|K i°K K° F?¬M; H°K pB + ç°M; ?Q°M; - H9+ M°v F?¬M; +ÁM K° ç ç°Q
+O +?9M; i¬B- M; °v ?¬K [m i¬B ç M ç FB K i° i°M i?°iX

@ h°K K° ç M i°K /-m\ G° /-m ,M °\

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H|B +O G½Q h K i?b h° M; .m +kM; +ªK i?°v F?| iQ|ÌM; X

kjdX *?QÆM; kjd , J'i .-m

>Q°M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kjd, J'i /-m

L?|K .°+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

h? ;BÈB M°v [m€ HÈM- i?"i bU H° F?¬M; +| ;b F?¬M; tªv ° - b m F?B M; ?2 tQM; +
h° M; .m i?"i bU F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆM- +?d +| i? M; ?o °°M; FB M i?S+ +O KbM

J¼B M; Q|B ç m #B i >° L K p° h?B K h•v i°QÊ+ M v +| °i M?B m H,M; K°pQÆM; i
aÆM T?Q #„+ Gç+ .QÆM; idM? >° L K p° h?"T G,M; i?|B M?" æQ|ÌM; Î +?mM; [m M
h•v- pb p°v K° MÆB ç•v tm°i ?B M K°i M; ? i®i- ç| H° i°K K°X ç¼+ i°mv M KÈB M?

hmv i°K K° ç½ +| iW i?|B t tQ - t i?b p°Q i?|B h K Zm®+ h°Q h?€Q +| Jç+ EBK :B€
h°mM; G M; hQÈM; X :B€Q 9v H° K°i +?S+ [m M F?¬M; M?Ä- ;¬M pÈB iQÈM; [m•M
HQÈM; [m•M ç†+ i?M- K° h°mM; G M; hQÈM; +?QM? H° M?[M; i M +?mv M /Á túi K°

i?ϕ+?X æ M i?lB + "M çϕB i?b i`°K K° +| iQÈM; [m•M h¬M æB M M?- ç•v ç m H" M i`°KôX

L?QM; ç M t½ ?°B ?B M iϕB i?b [m M i`°K ç½ /-M F?¬M; +ÁM- F?¬M; +| i? pb Kn i„M; i`ÈM çB ç"Q i`°K K°- pb ç•v H" +?mv M K" T?€T Hm"i F?¬M; +?Q T?ûTX

L?[M; i M +?mv M çB ç K ,M ;B| M K bQÆM; î i`QM; KB M ?Q M; p„M; ç ibK FB K i`°Kô p" +kM; H" ó/•M i`°Kô- ç•v +?d H" +€ M?•M ?Q†+ K°i M?|K M?Ä +| ?"M? pB i` F i T?QlM; i?¬M; [m +MM; HÈB Q+?- M?QM; T?-M HÈM H" #ϕM # i?•M i?Q+?X H"K pB + #bM? i?QlM;- #m´B i®B KÈB çB i`°K K°- #bM? i?QlM; ;B®M; ? i M?Q /•M `i F?| #` T?€i ?B MX

a m F?B çQÊ+ i`mv M i?W p" B çlB i?b +| M?[M; ;B i°+ i`î i?¬M? i? ;B i`°K K°- / H" î h?B K h•v ? v >" L K +kM; ç m +| i²M iϕB M?[M; i? ;B i`°K K° M?Q p"vX

h?¬M; [m ;BÈB i?B m i?b K¼B M;QlB ç m #B ió[m M i`°Kô b) F?¬M; #` T?€T Hm"i H" ?"M? pB i`Q T?€T Hm"i- #¼M ?¼ b) F?¬M; /€K +-M; F? B- +?d +| i? çÈB ç M

hQ i`°K i"Ti`mM; M?B m M?`i î h?B K h•v- >" L K p" aÆM h•v- pb M?[M; M,K ;-M ç +¬M; çª FQ+? ?"M? pB i`°K K°- pb p"v #•v ;BliQ i`°K +kM; #` tû H - #bM? i?QlM; + J°i M;QlB ç"Q ç°M; p" im²M p"i T?¬K` M;Q" B- K°i F + M? +?WM;- i?QlM; H" K°i

ob M?[M; idM? [m M? ç•v +| `i M?B m H,M; K° M M b) F?¬M; i?B m ?Ki M?•M i`B i`QM; ?mv M i?¬M? +O G½Q h K +kM; +| K°i i M ?¼ >"Q +| tm`i i?•M i? ;B i`°K K FûQ K°i M?|K M;QlB F?¬M; +| pB + H"K ç H"Ti?¬M? M?|K- [mv i ç`M? i" T çQ`M ?

o`Q i?lB çB K #„i ç-m i?b #¼M ?¼ +kM; F? B [m"i p" B M;¬B K° HÈM- i?m ?Qϕ+? t T?¬K [mwX L?QM; ç€K M;QlB M"v ç m F?¬M; TªB F i`QM; M;? - F?¬M; #B i;B€ M?•M i`ª ;B€ i?'T- +?`m M?B m M;mv ?B K M?QM; iB M F?¬M; çQÊ+ M?B mX >ÆM FQ+? KϕM? K) ?"M? pB i`°K K°- #„i ç-m tm`i ?B M M?[M; ç°B M;k im-M i` î +€+ F

a m F?B #` +„i çSi i`B M;mv M i?b M?|K i`°K K° #bM? i?QlM; [m2M ,M +?ÆB H m ?m®M; +,M; i?ŠM;- +| +•m MlB ó? i iB M i?b ? i M?•M i•Kô- pb p"v K" ç°B M;k /-M i M çSM; ç-m H" çϕB + >"Q +kM; TªB p„i |+ ibK ?ϕM; KK+ KÈB- /M i? M"Q +kM; ç X

*çv +Y +QÈT iB M\ h?S M"v ç½ iWM; çQÊ+ çϕB + >"Q i´ +?S+ p" B H-M- Mçv +Y +?QM KQÆB ? B ç²M; iB M- +ÁM #` M;QlB i /MM; / Q çm´B;B i i` M çQlM; +€B- + #` t2 i¬M; +? i-`OB`Q [m€ HÈM- iB M HlB [m€ i?'T- pb p"v #` #Ä [m X

*?†M çQlM; +QÈT #|+ \ h?S M"v +-M TªB +| pk HU+- +€+ ?mvM? ç ç"Q ç°M; ç"Q ? ç€M? ç'K i?b ?ÆB FûK- F?B çB +QÈT H-M ç-m +ÁM +| ?mvM? ç i +ª` [m-M- b iK+X

*€B ;b\ G`K ,M #m¬M #€M\ LlB çM " \ J°i +°M; K°i #^M; K'v +ÁM F?¬M; ?B m `ä-? i`ª HlB F?€+ M? m- M?Q p"v +?Q #¼M ?¼ çB #m¬M #€M b Q\ aÊ`^M; [m-M +kM; F

æϕB + >"Q H"K M;QlB çSM; ç-m- ?„M i`-K iQ bmv M;?o p" B M;"v K" F?¬M; ibK` ?„M ` F?ÄB M?"- HÆ ç½M; i?'v F?Q HQÆM; i?U+ +O ?mv M i?¬M?- pb p"v K" i`Q

J¼B M;QlB ç m #B i h?B K h•v +| / M? tQM; H" F?Q ;ϕQ- /U i`[HQÆM; i?U+ çSM; F?Q ;ϕQ +O i?¬M? T?® i?"K +?Q +ÁM +| p" B +?K+ i'M /-mX

•M- K†+- î- çB HϕB- HQÆM; i?U+ t T p` i`Q ?"M; ç-m- K¶B M;QlB K¶B M;"v ç m T F?¬M; i? i?B m- K" p` çϕB + FB #` ûT F?¬M; +| #B M T?€T M"Q- #•v ;BliHϕB +? /-mX

æϕB + >"Q [m v p i?b M? M? +?|M; i´ +?S+ ?°B M;?` iQ`M i? M? 2K- +€+ MÁM; - ç +?QM? H", G`K b Q +| i? p" M +?mv M /-m` F?ÄB F?Q HQÆM; i?U+ çQÊ+ + M

@ *QÈT`X

h` M; .m M?bM H¢B K` F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v #m²M +QÌB- H9+ M`v hB m "¢+? aQ ¢
Kûi- ¢ M; /MM; K!M; pm®i +`Q K°i +QM M?QKX

æ•v H` HQ¢B M?QK i`QÎM; i?`M?- iQ`M i?•M K`m t€K- i` M M; QÌB ¢-v; B- M! +Q
M?Q+?X G9 M`v hB m "¢+? aQ +! p i?'i i? - i?dM? i?QªM; /MM; K!M; +`Q p`B +€B
p T?Q b m p`B #QÊ+X

h?'v h` M; .m ¢ M i?b hB m "¢+? aQ +kM; F?¬M; iB M H M- M! HB M iK+ T?€i`
+! H) +kM; iÄ` ` #'i ¢„+ /oX æ®B pÈB K°i +QM M?QK iQ`M i?•M +! ; B i?b +,M #ªM
F?¬M; +?9 w M M ¢KM; TªB- KB M; #` ¢•K F?¬M; M? X

@ h` M; ¢¢B + - M!B +QM +?! +O M HmB` K°i +?9i- i¬B b) ¢ M #„i i?S M`vX *Q
tmv M i`°K /Q - H¢B +?¼M M?[M; [mª HÈM

L?' J Q +?¢v ¢ M- b m F?B i?'v +QM M?QK i?b ? B K„i iÄ b€M; - ?„M KÎ KB M; ¢
"¢+? aQ` - +?QM? KbM? i?b +?¢v p`Q H mX

h` M; .m Km®M t2K L?' J Q #„i +QM M?QK i? M`Q- pb p`v ?„M ;¼B hB m "¢+? a
pšM i?'v bU mv ?B T +O hB m "¢+? aQ- +?Q M M M! pšM +m°M KbM? H¢B F?¬M; i

L?' J Q iW i`QM; H m ¢B` - i`QM; i v H` K°i +€B # Q iªB p` K°i +•v ;"v- ?„M ¢B ¢ M
/MM; ;"v ¢~v +QM M?QK F?¬M; M?9+ M?Q+? p`Q i`QM; # QX h` M; .m i?'v p`v K`
#„i i? M`Q ?!` ` ¢ÆM ;BªM M?Q p`vX

@ h` M; ¢¢B + - +QM M?QK M`v i?'i`i M; QM- +ÁM i?ÆK ?ÆM +ª i?'i i?Ä- i®B i¬
M; QMX

L?' J Q #„i ¢QÊ+ M?QK p` `i ?QM; T?'M- b m ¢! ?„M +¬K # Q iªB i` M i v p` HB M

h` M; .m M?2 p`v i?b HB M iK+ F?Q€i i v- ?„M /M H` HQ¢B M; QÌB F?¬M; i?'i F?¬
i`€M? K!M M?QK M`vX

h` M; .m +?ÆB ¢M Î #½B /Q K°i H9+- b m ¢! M?È ¢ M M?!K FªQ +´ i`QM; HÌB M
+?9i ?B m F€X >„M M; ?o`^M; ¢ M ¢•v T?¬M HÈM b) H` F? B [m`i K°- pb p`v ?„M M

@ L?' J Q ?mvM? ¢ - M?!K FªQ +´ FB Î ¢•m\ *?9M; i ¢ M t2KX

@ *€+? ¢•v F?¬M; t - ``- +?d +¬M ¢B [m M; ¼M M9B FB H` ¢QÊ+ - i¬B b) ¢Q M? ¢

L?' J Q H` 2K ?¼ +O GQm h`QÌM; S?€i- M?B K pK ?¬K M v H` ¢Q h` M; .m ¢B +
.m +kM; `i pmB p - i`QÊ+ iB M #„i ¢QÊ+ i?Ä- b m H¢B #„i ¢QÊ+ M?QK- i`Î p i?¬
#¢MX

@ L?' J Q- +`m H¢B ?€B /Q H`K ;b\ h?"i bU F?¬M; i? M`Q ,M i? K ¢QÊ+ M[X

h` M; .m pW `²B ¢½ ,M K°i F?®B /Q ?'m HÈM- i?"i bU MQ M - #•v ;B! i?'v L?' J
?€B /Q i?b M? M? +?!M; M; ,M H¢BX hmv /Q F?¬M; ¢€M; iB M M?QM; +kM; F?¬M

@ h` M; ¢¢B + - +! +?` +O i¬B H`K pB + # M FB - i¬B ¢Q /Q b M; +?Q +€+ +?` v

L?' J Q F?¬M; M; ~M; ¢¬m K` iB T iK+ ?€B /Q - ¬K p`Q i`QM; HÁM; - H¢B +¬K H'v #

@ G`K pB +\ G`K ;b\ E?¬M; TªB M?!K FªQ +´ b Q\ a Q K¼B M; QÌB H¢B p`Q ¢! H

h` M; .m +?Êi F?! ?B m- H`K pB + TªB iB K ¢`M ¬M; +?S\ L; ?2 HÌB L?' J Q ;B®M

@ :B9T #¼M ?¼ ¢`Q ?¬K- K°i M; `v M, K KQÆB ¢²M; - 2K +kM; ¢½ ¢B H`K K°i M; `v- M
M K H`K pB +- i'i +ª ¢ m H` M[X

L?' J Q ;B®M; M?Q +! +?9i #`i K½M- ¢®B pÈB M?[M; iB m iY M¬M; i?¬M M?Q M!
K'v +Æ ?°B ¢QÊ+ M, K KQÆB ¢²M; - ?„M iU ?ÄB M?[M; M; QÌB T?K M[FB i?b M`Q +

kjNX *?QÆM; kjN , >¼ hW JB M; J" _ X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kjN , >¼ iW KB M; K" ` X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

M9B H"K +? i M;U ô- H`B M"v +kM; F?¬M; b B- imv M?bM i?b F?¬M; t M?QM; h` M
;B`KÈB ç M i`B M M9B FB - M m F?¬M; T?ªB HûM çQ p"Q +?•M KbM? +?9i HBM?

h` M; .m M?bM L?` J Q +| iBM? i?-M b€M; H€M; K" F?¬M; F?ÄB i?-K i? M- +?Q
M?QM; i?"i bU F?¬M; #^M; K°i + "m #û +?Q B +?Q B M?Q p"vX

h` M; .m çSM; i` M bQ`M M9B KÈB T?€i ?B M i`B M M9B M"v ;B®M; M?Q +kM; F?-
M;QÊ+ H¢B ;B®M; M?Q K°i HQ¢B ç'i i M H" óF?€M; i?'ôX

E?€M; i?' +?QM? H" K°i i?m"i M;[i?`B \*´ Gw- h` M; .m i?Q`M; i?'v M| ÎM?[M; [mv

h?`B +´ ç¢B i?b F?¬M; +| tB K,M;- p¬B p" +€+ HQ¢B i`B HB m F?€+- F?B ç|i Q`M; i
t•v /UM; #^M; óF?€M; i?'ôX

E?€M; i?' +?QM? H" K°i F?®B ç'i çQÊ+ /MM; bS+ M M tm®M; +?Q +?ti- #bM? i?Q
ç'i KÈBX L;Q`B +´ i?Q`M; /MM; F?€M; i?' ç t•v /UM; +mM; çB M FB M i`9+- +kM;
pQÆM;X G9+ M"v ÎH,M; K° +O h-M h?Ov >Q" M; pšM +ÁM HQ H¢B K°i #" + i? M; H
?ÆM # KQÆB KûiX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

h` M; .m iWM; t2K [m K°i #ªM iBM- M|B H" i` M i?ªQ M;mv M >¢ G M aÆM +| M;?o
>" p" +€+ pQÆM; +¬M; [mw iY- i`QM; F?m /B iQ+? M"v +| K°i F?®B FB M i`9+ `i -
i?'- M?Q K°i +€B #€M?X

L m bQ pÈB ibM? ?m®M; #•v ;B`i?b HÈT F?€M; i?' /QÈB +?•M +kM; F?¬M; + Q M
M?B mX h`QM; M?[M; [mv M b€+? +´ iWM; M|B- M?[M; MÆB M"Q /MM; F?€M; i?' i
/UM; i?S ;b ç| `i `¬K `°X

@ h` M; ç¢B + - M? t2K- M?[M; M;Q`B i`QM; i?¬M +?9M; i¬B ç m Î ç|

h` M; .m M?bM i?2Q T?QÆM; ?QÈM; M;|M i v +O L?` J Q- +€+? +?¶ #¼M ?¼ çS
K°i K€B +?2 `i çÆM ;BªM- # M +¢M? ç| H" K°i +€B ?® `i `°M;- +| H) +kM; F?¬M;
i` M ç®M; F?€M; i?' Î # M M"v +| i? i?'v ?ÆM KQ`B M;Q`B ç M; #"M `°M /QÈB ?-
h` M; .m +kM; F?¬M; i?'v `ä #¼M ?¼ ç M; H"K ;bX

*€+? ç€K M;Q`B FB KQ`B Kûi +| #®M +?B M bo +ªM? b€i [m•M bU pä i` M; ç-v çO-
L?` J Q i?b /MM; €M? K„i +ªM? ;B€+ M?bM +?^K +?^KX

@ L?[M; M;Q`B FB F?¬M; T?ªB Km®M H'v #ªQ #®B i`QM; ç'i ` b Q\ æ€K M;Q`B i`
iWM; ç"Q Î +?¶ M"v M?QM; #` +?QM? [mv M #„i çB- M?[M; M;Q`B M"v i?b F?¬M; +
+ªM? b€i [m•M bU ç M + M? ;€+X

L?` J Q +| +?9i F?¬M; T?K+- ?„M i?'v M?[M; p"i /QÈB ç'i B ç"Q çQÊ+ H" +O M;Q
M?|K FB +| i? ç"Q K" M?|K M"v i?b F?¬M; \

@ h`QM; i?¬M +€+ M;Q`B +kM; +| F i`°K K° b Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i`ä M M +| +?9i iÁ KÁX

a m F?B M;?2 çQÊ+ +•m ?ÄB +O h` M; .m i?b L?` J Q iS+ ;B" M M|B,

@ E?¬M; ;¼B H" i`°K K°- H" `m°M; +O M?" #¼M ?¼- F?B +`v tÈB i?b T?€i ?B M`
*?QM? [mv M F?¬M; M|B Hw H) K" +?¢v ç M i`+? i?m

@ > ? - L?` J Q- ç•v H` [mv ç`M?- M?[M; p`i çQÊ+ F? B [m`i ç m i?m°+ p [m®+ ;
[mªM iQ M?•MX _m°M; imv i?m°+ [mv M bY /KM; ç'i +O +€+ M; QÌB- M?QM; +kM;
i?S /QÊB K†i ç'i H` +O +€+ M; QÌBX

h` M; .m pW çB p T?Q çQ`M F?ªQ +´ pW ;BªB i?Q+? +?Q L?` J QX

@ o`v #¼M ?¼ b Q +| i? ç`Q\ B #B i #¼M ?¼ ç`Q çQÊ+ +| ;B`m çB F?¬M; \

h` M; .m +kM; F?¬M; M; Ì L?` J Q H` K°i +`m #û ``i iS+ ;B`M pÈB F?®B +?QM? [mv

L?` J Q M?bM i`€B T?ªB `²B F?) M|B pÈB h` M; .m ,

@ h` M; ç¢B + - i¬B M|B +?Q M? #B i- H-M M`v ç€K i`°K #` #„i Î ?mv M i?`M? +| M
i?•M i?Q+? pÈB +?9M; i¬B- K` M; `v ?¬K [m pÊ +O M; QÌB ç| +ÁM ç M +¬m iB M? p

h` M; .m +QB M?Q ?B m `ä- i?b ` i`QM; M?` L?` J Q +| M; QÌB #` #„i- M?QM; ?„M
p T?Q ç€K M; QÌB # M FB X

@ æSM; H¢B- H`K ;b p`v\

> B M; QÌB pW çB ç M ;¬M ?® F?ªQ +´ # #®M +?K+ Kûi i?b #` K°i +ªM? b€i [m•M
h` M; .m - L?` J Q p` K°i +QM +?| F i?ÊT i?`M? M?|K- i?`i bU F?| i? M?bM i?`vX
M; QÌB i`QM; i?¬M- #¼M ?¼ ç½ iWM; ;†T [m - M?QM; h` M; .m i?b ?bM? M?Q F?¬
[m€ HÈM- M; v +ª ç€K [m•M M?•M i?`v +kM; bÊ ?½BX

@ *?` /•m +O i¬B H`K pB + # M i`QM; - i¬B ç M çQ /Q ?`m- ç•v H` F?€+? [mw +O
T?ªB i`°K- +€+ M? /U p`Q +€B ;b K` F?¬M; +?Q +?9M; i¬B [m \

L?` J Q ?¬ HÈM- ?„M F?¬M; bÊ M?[M; M; QÌB [m•M M?•M M`v- ?„M +kM; +| b9M; -i
ç€M? HÈM `WM; +O M; QÌB HÈMX

æ€K +ªM? b€i [m•M bU çQ K„i M?bM M? m- b m ç| F?) ;`i ç¬m +?Q #¼M ?¼ çB [r
ç•v i`U+ i?b ç½ çQÊ+ imv M i` M i?¬M; #€Q- +?d +¬M F?¬M; t¬M; p`Q [m€ b•m i`C
F?¬M; M M tmM; ç°i pÈB /•M #ªM tSX h` M; .m imv F?¬M; T?ªB H` M; QÌB ç` T?Q
+kM; F?¬M; T?ªB ç M ç•v +QÊT #|+X

h` M; .m çB ç M ;¬M KÈB T?€i ?B M ?® FB +kM; F?¬M; iQM? H` +¢M- +?ŠM; [m
i? M; - çB tm®M; iWM; i¬M; - +?Q M M M?bM [m +| p F?¬M; b•m- i?`i` +kM; ç M

>® i`QÊ+ K†i i`°M; +?WM; #®M KQÆB Kûi pm¬M; - ?ÆM KQÌB M; QÌB T?K M[i`mM; ;
v- #`M +?ªB ç M; HB M iK+ +¢v HÈT ç'i X h` M; .m M?bM i`•M i`®B- M?[M; i?S #
ç² +?ÆB i` +QM- i? M`Q +| i? ç`Q çQÊ+ +€B ?® M`v\

L?` J Q ;B®M; M?Q M?bM `ä bU M; ?B ?Q†+ +O h` M; .m - ?„M Î # M +¢M? M|B,

@ h` M; ç¢B + - +€B ?® M`v H` /Q M?[M; M; QÌB FB ç`Q ` - ç`Q i®i i?b #¼M ?¼ b)
Km®M i`°K ç² +O #¼M ?¼ p`v- +ÁM #¼M ?¼ +| i? [m M; KBM? +?QM? ç¢B çQ M

L?` J Q pšM +ÁM M?È K½B F?¬M; [m M +?mv M HB M [m M ç M M, K KQÆB ç²M; iE

h` M; .m +kM; K i KÄB ;BªB i?Q+? pÈB +`m #û L?` J Q- ?„M i?m`M KB M; M|B,

@ æ•v H` [m M i`°K- +€+ M; QÌB H` iQ i`°K- F?¬M; ;B®M; M? mX

E?¬M; M; Ì h` M; .m M|B i?b K°i •K i? M? i`QM; i` Q p M; H M # M +¢M?,

@ M? M|B ;b p`v\ \*?9M; i¬B M?`M çQÊ+ Ov i?€+ +O +K+ F?ªQ +´ [m®+ ;B K` ç
H¢B i?`M? ó[m M i`°K ô\ M? M|B +?Q `ä `M; - M m F?¬M; i¬B +?ŠM; ç v M +?Q ç

h` M; .m M; ?2 p`Q i`QM; i B M?Q b9M; K€v K` i?¬K F m F?´ - p®M +?d M|B çM K
i M; ?2 çQÊ+ - ç9M; H` ?¼ iW KB M; K` ` X

L; ?2 •K i? M? i?b +| p H` K°i +¬ ;€B F?¬M; HÈM im`B- M?QM; +¬ ;€B ç¬m ç°B Kk
T?Q K†i i`ÌB- h` M; .m +kM; F?¬M; M?bM `ä iQÈM; K¢QX L?QM; HÌB +O ?„M pW
i? ç`M? KÎ KB M; tBM H¶B ç®B T?QÆM; X

@ M? çWM; tm®M; ç•v- +?¶ M"v H" ?B M i`QÌM; F?ªQ +´- F?¬M; T?ªB B +kM; +| i
 *¬; €B pmM; i v H M ç h` M; .m F?ÄB T?ªB tm®M; - +?d #B t'm ?´ çSM; MÆB ç|X
 @ *?´; €B- h` M; ç¢B + +O +?9M; i¬B +kM; F?¬M; M|B ;b +ªX
 L?´ J Q F?¬M; M?`M çQÊ+ K" KÎ KB M; ;BªB i?Q+? +?Q h` M; .m X
 @ B H" +?´; €B +O + "m- iQÊM; ;¶ H" i?B m M[i? M? tm•M tBM? ç T p¬ ç`+?X
 J°i +•m +?´; €B H"K +?Q +¬ #û FB K'i ?SM; - M" M; H2Q H M i` M ?®- H¢B i?m" M i
 @ *?´; €B- iQÊM; ;¶ H" b Q\
 L?´ J Q M; Q" B M?[M; +?[+| i? ?B m H9+ ç-m i?b M?[M; +?[b m M"v i?"i bU `i F
 @ æ½ M|B F?¬M; +?Q T?ûT ;¼B H" +?´; €B- M; ¢+?U+| M; ?o H" i¬BV H" i?S; b i?b
 *¬; €B iS+ ;B" M /"K ;B•M- M?QM; M" M; +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q i`€+? L?´ J Q- pb
 h` M; .m ,
 @ oW `²B M? M|B +?9M; i¬B H" [m M i`°K- +ÁM +?Q iQM? b´ pÈB M?X
 J½B ç M F?B +¬; €B tQ v M; QÌB p T?Q KbM? i?b h` M; .m KÈB M?bM `ä iQÈM;
 i?¬K F?2M K°i iB M; - ç9M; H" i?B m M[i? M? tm•M tBM? ç T p¬ ç`+?X L" M; +| ? B
 + Q- pb iS+ ;B" M K" +€B KB M; M?Ä +?m H M + "M; H" K i, M; i? K p ç€M; v mX L" M
 .m +ªK i?'v +| +?9i w +ªM? - M?QM; çÆM i?m¬M +?d H" i?QÎM; i?S+ K" i?¬B- pb +
 KÈB KQÌB +?QMX
 @ L?bM +€B ;b p"v\ M? h?€+ L; °- M? M? LBM?- +| M; QÌB ç M T?€ M"vX
 *¬; €B /MM; €M? K„i ?mM; €+ M?bM h` M; .m - b m ç| H M iB M; H"K +?Q h` M; .m
 tm®M; ç' iX
 @ B T?€ ?Q¢B\
 h` M; .m i?"i bU F?¬M; +| w M"v- ?„M +?d ç M i bK ?B m M?|K F?ªQ +´ Î ç•v K" i?¬
 @ æ½ #ªQ F?¬M; M M ;¼B M? H" h?€+ L; °- M? H" S?¢K h?€+X
 J°i •K i? M? p M; H M- K°i i M i? M? MB M çB ç MX
 @ >b ?b- S?¢K h?€+ +?d H" i M F? B bBM?- 2K i?Q+? ;¼B M? H h?€+ L; °- pb p"v
 *¬; €B ?Q" M iQ" M pSi h` M; .m ` b m ç-m- M" M; +QÌB ?b ?b M|B pÈB + "m i? M? M
 @ h?m h?B M- +¬ H¢B S+ ?B T M; QÌB- M m #` ¬M; +O +¬ #B i çQÊ+- +?„ +?„M #
 oW `²B +¬; €B ç½ ;¼B i ? B M; QÌB- H9+ M"v M; QÌB KÎ KB M; +| i M H" M? LBM?
 b„+ i`QM; bmv M; ?o +O h` M; .m X
 >¼ M? F?€ Q i M?QM; F? / M? iB M; - ;B®M; M?Q K°i p` #° i`QÎM; i`QÈ+ ç| +| ?¼
 Î ;BÈB ;BªB i`Q ç m T?€i i`B M `i i®i- h` M; .m i?QÌM; tmv M i?'v +| M; QÌB M?„+
 @ h¬B F?¬M; S+ ?B T M; QÌB- M? LBM?- H" M; QÌB M"v +?9M; i H" [m M i`°KX
 *¬; €B h?m h?B M FB H9+ M"v KÈB M?È` p'M ç p" [m v b M; h` M; .m M|BX
 @ hB M bBM?- M m ç½ #B i ? B +?[[m M i`°K- KQM; `^M; M? +kM; ?B m M; ? F?
 p"v ?bM? M?Q +| F?¬M; i?Q+? ?ÊTX
 M? LBM? F?QªM; ? B ? B ? B KQÆB # im´B- #° /¢M; i` i`mM; M?QM; +€+? M|B
 +?9i F?Q i? ûT M; QÌBX

k9yX *?QÆM; k9 y, æϕB * .QX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k9y, æϕB + .QX i`mv M + "T M?"i M? M? M?"i iϕB +?'K

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

h?¬M +O G½Q h K GQm h`QÌM; S?€i;¼B H" GQm :B h` M;- M;?2 M|B iW i?ÌB æQ
i`ªB [m +ª M;"M M,K M?QM; M;QÌB i`QM; M" T?-M HÈM ç m ?¼ GQm- +?d +| ? B ?

*| K°i ?¼ h`QÆM;- M;?2 HÈT M;QÌB ;B" M|B i?b i?ÌB ç-m M?" h? M? i?b #BM? iQÈ
#ϕB HmB i?b K B / M? ~M iQ+? p"Q i?¬MX h`QM; +€+ i? ;B p¼M; i°+ i`QM; i?¬M-
h`QÆM;X

*ÁM +| K°i ?¼ .Q- /ÁM; /äB M"v +kM; M?Q ?¼ h`QÆM;- +kM; H" iW # M M;Q" B ç M
i€+ + Q +ÁM M?È `ä- ç| H" M?[M; M,K b€m KQÆ +| K°i +†T pÊ +?²M; i` +?ϕv MϕM

o" Q M?[M; M,K b€m KQÆB- pb GQm :B h` M; ç` Hw p„M; p M M F?¬M; #` ç€M? p
FB ç`M? +Q Î ç•vX ob ? B pÊ +?²M; FB ç m #B i+?[- M?[M; F?B M?"M ?ϕb) /ϕv
+?[- K" M¬M; /•M HϕB `i +?•M i?"i- pb p"v /-M i¬M FQM?- i?ÌB ;B M /"B +kM; +Q
+O i?¬MX

> B pÊ +?²M; M"v ;B®M; M?Q +kM; +| b® K M?- b m M"v bBM? ` ? B çS +QM i` B
F, i?b M;QÌB +?²M; çQ +QM i` B HÈM ` ibK F bBM? M? B- i?b #¼M ?¼ pšM Î Hϕ
;B€Q pB M /ϕv pĐ HÁM; +?Q GQm h`QÌM; S?€i +kM; H" ? B pÊ +?²M; M?" M"vX

L?QM; b m F?B ? B pÊ +?²M; H'v çQÊ+ i?•M T?"M; B€Q pB M ç p ?Qm p"Q ;B[M
;†T # M? M†M; [m çÌB- çB m M"v H"K +?Q M;QÌB i`QM; i?¬M `i i?'M i?S+ - H9+ ç
HU+ ç HQ +?Q +?mv M ?"m bU +O +†T pÊ +?²M; M"vX

*†T pÊ +?²M; M"v +| ? B çS +QM i` B- çS +QM HÈM ;¼B H" .Q E?®+- i?S ? B ;¼
+QÈB M?[M; +- ;€B i`QM; i?¬M- +QB M?Q H" +QM ` +O GQm :B h` M;- ?ÆM M[
?¼- GQm :B h` M; B +kM; F?¬M; +QB ? B M? 2K #¼M ?¼ H" M;QÌB M;Q" B- +ÁM
M?" F?€+X

*QM i` B HÈM +O .Q ;B b m F?B F i?¬M çQÊ+ p"Bi?€M; i?b çB ` # M M;Q" B H"
M|B +kM; F?¬M; FB K çQÊ+ iB M- b m F?B i`Î p i?b i?"M? i?"i H"K M¬M;- M;QÌB
b m M"v bBM? +QM- #•v ;BÌ ç½ +?QM im' B M?QM; ;†T M;QÌB +?d #B i+QÌB M;•v

.Q E?®+ iQM? +€+? i`-K 'M- #bM? i?QÌM; #B m ?B M +kM; `i M T?"M- b m F?B
iB M i?b [m v p +kM; i?"M? i?"i H"K pB + Mm¬B ;B çbM?- M?QM; +S K¶B +€+? K
M;Q" B K°i +?mv M- i?ÌB ;B M F?¬M; M;„M- +| ç¬B F?B Î HϕB p"Bi?€M;X L;QÌB i`Q
i?•M i?Q+? +O +? K Î >" L K- pb p"v K" i?QÌM; çB HϕBX

hmv +m°+ b®M; +O ;B çbM? .Q E?®+ F?¬M; +| i? M|B H" [m€ i®i M?QM; p'M ç
ç€M; HQ- +ÁM + "m i?S ? B i?b iQM? +€+? M;½ M;ÈM- imv +kM; ç½ F i?¬M M?QM
H"K K" ?QÌM;- i?QÌM; tmv M +?ϕv p"Q ?mv M i?"M? F i;B Q K°i ç€K #ϕM # F?¬M

G-M M"v pK €M +QÈT /-m Î F?Q HQÆM; i?U+ i` M ?mv M +| HB M [m M ç M + "m i
#•v ;BÌ ?„M ç M; #` M?®i Î i`ϕB iϕK ;B K ?mv M- pÊ +O .Q >ϕQ +| i?•M i?B+? pÈB
ç K [m ibK çQÊ+ GQm h`QÌM; S?€iX L" M; p®M +?Q ``M; GQm h`QÌM; S?€i çB H"
i? ;B9T çĐ çQÊ+ KbM?- M"Q #B i G½Q h K +?d H" K°i M?•M pB M M?" MQÊ+ M?Ä
M"Q H"K çQÊ+ ;bX

@ æϕB + - M? +-M T?ªB M;?o #B M T?€T +Sm *Sm H½Q L?` ` - M m M?Q M? 'v
+?9M; 2K b®M; i? M"Q ç•v

E?€+ #B i pÈB ibM? ?m®M; M?" GQm h`QÌM; S?€i ç M; pmB p - #•v; B`i`QM; M?"
 pÊ +O G½QL?` ç M; H M iB M; F?|+`®M; X
 @ 1K; €B- 2K +S p i`QÈ+- M? +ÁMT?ªB M; ?o #B M T?€T- F?|+ +kM; F?¬M; H`K
 ;€B p M?"- +kM; K M; +ª +QM; €B i?2Q- i®B Î H¢B pÈB +¬ 'v- çWM; p X
 .Q E?®+ MÎ MK +Q`iB iB M +?•M pÊ +Y .Q >¢Q` M; Q`B +Y X UX
 @ o"v i®B M v B M'm +ÆK +?Q M?\
 oÊ .Q E?®+ i`QÈ+ F?B çB +ÁM ?ÄBX
 @ E?¬M; ç|B +? i ç•m- 2K çWM; HQX
 h`QM; K„i .Q E?®+ H|2 H M ?"M [m M; - çB m M"v H`K pÊ ?„M +?Êi`mM H M- p°B p
 ;€B tm'i; B€ i?b +QB M?Q K°i çB F?¬M; i`Î H¢BX
 L; Q`iB F?€+ F?¬M; #B i M?QM; pÊ +O .Q E?®+ H¢B #B i`i`ä- +?²M; KbM? +| p
 i?"i` H`M; Q`iB HÁM; /¢ ç°+ €+- +QM +O KbM? bÎ /o M; •v M; ®+ M?Q p"v +kM; H`p
 +?9i M[i?b bBM? MQM- +?d H` +QM b m F?B bBM?` H¢B M; •v M; ®+ i? M"vX
 oÊ +O .Q E?®+ +kM; F?¬M; TªB F?¬M; Km®M Hv ?¬M- M?QM; .Q E?®+ +m; Mt ç
 iQM?Q p"v i?b ?„M b) ;B i b¢+? +ª M?"- çB m M"v H`K M" M; bÊ ç M KS+ F?¬M; #
 +?d +¬M F?¬M; +?¼+ ç M ?„M- #bM? i?QÌM; +m°+ b®M; +O ? B K +QM M" M; +k
 +ÁM çQ` p`B i`, K ç²M; F?¬M; #B i iW MÆB M"Q +| çQÊ+ +?Q M" M; iB m /MM; X
 @ >mvM? ç .Q ;B - H½QL?` ç½ #` #„i- M? F?¬M; bmv iQM? #B M T?€T- +ÁM çB
 a m F?B iB M +?•M çS +QM M; ®+ p" +¬ pÊ` F?ÄB M?"- .Q E?®+ ç M [m-v Km p
 @ GQm L?` + - +?mv M +O H½QL?` i?"i bU H`K i¬B T?€i b¬m- M?QM; H9+ M"v i?
 +kM; F?¬M; i? F?¬M; M?"M- M m F?¬M; #¼M ?¼ b) M|B GQm :B h` M; F?¬M; +
 F?¬M; \
 .Q E?®+ M|B pÈB p K†i F?´ bÎ- M; Q`iB i M?bM p"Q ç m +| p`B T?¬M ç²M; ibM?X
 @ æQÊ+`²BX
 «M; +?O [m-v ?"M; ;|B F„i?S+ ,M`²B çQ +?Q .Q E?®+X
 @ L?` + - i¬B p i`QÈ+- M m F?¬M; i?b ç M M?" m®M; p`B Hv M?û\
 E?B .Q E?®+ tQ v M; Q`iB i?b M|B K°i iB M; pÈB GQm L?` + - M?QM; F?B i?'v ç®E
 i?b ?„M çB p M?" KbM?X
 .Q E?®+ p ç M M?"- ?„M M?bM +?mM; [m M?- ç|M; +´M; H¢B- b m ç| +ÎB F?| +?Q
 p"Q T?ÁM; X
 @ æ¢B + - +?mv M +O G½QL?` +?9M; i F?¬M; i? F?¬M; [mªM- M m F?¬M; i¬B i
 +"m 'v` F?ÄB M?" H Q\
 h`QM; M?" M?bM +| p F?¬M; +| M; Q`iB +?Êi +| K°i •K i? M? p M; H M- i?b` i` M K
 +| K°i M; Q`iB ç M; M;²B- M?QM; M; Q`iB M"v /€M; M; Q`iB M?Á ;¬v- M|B +?mM; +?d
 F?¬M; +?9w b) iQÎM; H`K°i i?B m MB MX
 .Q E?®+ F?¬M; H M iB M; K` FûQ #S+ K`M +Y b´ /mv M?'i i`QM; M?"` - b m ç| ç†
 @ ZmªM b Q\ ZmªM i? M"Q\ Jm®M +?9M; i +MM; p"Q M?" H Q M;²B Hm¬M` \ h¬B
 ;„M; Î H¢B ç•v i? K p`B # M, K- i¬B b) çªK #ªQ MY ç`iB b m F?¬M; HQ ç M +?mv M
 M; ?2 HÎB i¬B- i¬B H'v i?S; b ç çB [mªM +?mv M +O M|\
 L; Q`iB ç`M ¬M; M?Ä i?| FB +| +?9i /Q /U- b m ç| ?„M çSM; H M KÎ; |B i?S+ ,M M|B
 @ L?QM; +?mv M +O +?9M; i
 L; Q`iB FB pW KÎ KB M; ç½ #` .Q E?®+ pmM; i v +„i M; M; ,

@ E?¬M; +|; b +^a- ?„M +kM; F?¬M; #B i; b- M?Q p"v +kM; i®i- +| i? ; B9T +?9M; i i?ìB ;B M i`QÊ+ i¬B +| +<sup>a</sup>K ;B€+ #` i?2Q /äB- M?QM; bU pB + M"v pW tm'i ?B M- M; QìB FB X

@ *?d +¬M +?9M; i +| i? M? M? +?|M; i?"M? +¬M; - B +kM; F?¬M; i? M"Q çB m +?9M; i - ç M H9+ ç| çB ? v î iB M ? v HMB ç m ``i iU M?B M- +€+ ?mvM? ç H"K tç M; QçB [m®+ b®M; +kM; F?¬M; H" p'M ç X

G9+ M"v €M? K„i .Q E?®+ +U+ F€ ç°+ €+- M m M?Q M; QìB i`QM; GQm :B h` M; i H" K°i M; QìB F?€+- ç•v K" H" .Q E?®+ i`QÊ+ M v Hm¬M +QìB iOK idK- +U+ F€ M

@ æçB + - pB + M"v M M bÈK b„T t T- +| M M çQ +?€m` M; Q"Bi`QÊ+ F?¬M; \ h M ç" M ¬M; M?Ä ;¬v K|+ ` K°i #bM? `QÊm T?QÊM; iQìM; `²B `|i ç¬v ? B HvX

@ >W- F?B M"Q i?b + "m H K M?Q p"v\ *?9M; KbM? ç½ H"K i?b +ÁM +?9 w M?B m .Q E?®+ M; ?2 i? 'v ç®B T?QÆM; M?„+ ç M iB m iY M; ®+ M?" KbM? i?b M?Q m K"v- M?bM ç®B T?QÆM; X

@ æçB + - i¬B +kM; +?d M|B p"v K" i?¬B- F?¬M; T?^aB ç m M; ?2 i?2Q HìB M? b Q E?B i? 'v .Q E?®+ i`WM; K„i i?b iB m iY FB bÊ ç M KS+ iQ" M i?•M`mM`~v- `QÊm + pb p"v K" p°B p" M; ;B^aB i?Q+?X

@ §- + "m +?ì K°i H€i `²B /B- i?¬M; #€Q +?Q M; QìB T?Q /QÊB- ç m i?"M? i?"i î M? +?mv M- M m F?¬M; i¬B b) H°i / #¼M ?¼X æÊB ç M F?B ç€K M; QìB F?<sup>a</sup>Q +´ FB i?S FB ` - ç M H9+ ç| +kM; F?¬M; +¬M T?^aB î HçB +?¶ M"vX

.Q E?®+ M•M; Hv `QÊm H M +KM; pÈB iB m iY FB - b m ç| `|i +çM p"Q #KM; - +kM; i v #®+ K°i KB M; i?S+ ,MX

a m F?B m®M; MQ b v i?b i M ç" M ¬M; M?Ä M; QìB FB #Ä çB- M; QìB M"v ;B®M; M # M- ?ÆM M[#QÊ+ +?•M`i F?) - #° /çM; HçB [m€ M?Ä- pb p"v iW i`QM; M?" .Q E +kM; F?¬M; B +?9 w ç M ?„MX

@ oÊ +QM b Q\

hB m iY FB çB `²B- .Q E?®+ M; ²B i`QM; M?" m®M; `QÊm K°i KbM?- p Kti +?®+ + M m +| M; QìB çB [m p" M?bM i? 'v b) ç^aK #^aQ bîM ; B ®+X

hW M?Ä çQÊ+ #® / „i çB F?ÄB GQm :B h` M; ç M >" L K p" Gç+ .QÆM; - .Q E?®+ M KbM?- i?b` ¬M; #® i?QìM; ;B9T M; QìB i H"K pB + i?B M +kM; F?¬M; T?^aB i®i ç

"^av M, K ç| .Q E?®+ iB T t9+ pÈB K°i i? ; BÈB M^K KÆ +kM; F?¬M; M; ì çQÊ+ - K" ? MçB- ç-m | + M?çv #ûM p" ` i v i" M M?šM ç tY Hw M?[M; i?S +| ?çB- iB T M?" M M

S?K M[b Q\ .Q E?®+ +| `i M?B m î F?„T MÆB- ç m H" M?[M; +¬ F?m M[ tBM? ç +QM- M?Q i? M"Q çti pÊ p" çS +QM M; ®+ î ç•v p"Q i`QM; HÁM; \

L m M|B ç M ;€B- +¬ ;€B î i`QM; ç°B F?<sup>a</sup>Q +´ H" `i i®i- .Q E?®+ `|i p"Q #KM; K°i K HvX

*¬ ;€B K" .Q E?®+ M?„+ ç M +?QM? H" i?B m M[tBM? ç T ç M; /MM; ? B i v +?®M; î F?m pU+ F?^aQ +´X

k9RX *?QÆM; k9R , Zm M h`mM; h?"T G,M;X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; k9R, Zm M h`mM; h?"T G,M;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ L"v +€+ p`- i-B i?"i bU F?¬M; T?ªB H" +® w- +?d i?m" M KB M; M|B M?Q p"v K" i?"iX \*QB M?Q i-B F?¬M; ¸9M;- tBM H¶B +€+ p`

h` M; .m p®M Km®M ¸ M ¸•v ibK i? K +?9i FB M i?S+ p F? B [m"i F?ªQ +´- F?¬M H¢B F?| +?ÆB M?Q p"v- pb p"v i`QM; HÁM; i?-K #U+ KbM?- KbM? F?¬M; i? i` m

@ sBM H¶B b Q\ sBM H¶B +¬M T?ªB +| i?"M? w

*¬; €B i M H" h?m h?B M FB +?Êi ¸ªQ +†T K„i iQ i`ÁM Kºi pÁM;- b m ¸| M?bM +? i`QM; M;U+ L?` J QX

@ h?m h?B M- F?¬M; ¸QÊ+ T?ûT M?Q p"v- i?-v K" #B i ¸QÊ+ b) T? #bM? +?9M; i

hB m iY i M H" M? LBM? Î# M FB ¸½ F?¬M; M?`M ¸QÊ+- ?„M M|B pÈB h` M; .m ,

@ E?¬M; +| pB + ;b- +€+ M? ¸B i?-B- +?¶ M"v +kM; F?¬M; +?Q T?ûT M; Q|B M; Q"

@ *?9M; i-B K" H" M; Q|B M; Q" B b Q\ *€+ M; Q|B ¸"Q ¸'i Î ¸•v +?QM? H" ¸'i +O M KÈB H" M; Q|B M; Q"BX

L?` J Q i?"i bU F?¬M; T?K+- i`QÊ+ FB MÆB M"v H" KªM? ¸'i i`²M; ` m- M?QM; #• b¢+? b)- imv i´ F?ªQ +´ +| #²B i?Q| M; i´M i?'i +?Q #€+ i` B +O L?` J Q- M?QM; ¸' #¼M ?¼X

@ æQÊ+ `²B- L?` J Q- ¸WM; M|B M[- ;¼B +?` /•m +O + "m [m - +?9M; i +| Kºi [m ¸ m +| T?-MX

h` M; .m bÊ L?` J Q M|B i? K ¸B m ;b M[- M?Q p"v ? B # M b) iB T iK+ ²M "Q- pL?` J Q H¢B- ¸²M; i?|B ¬K H'v [mª /Q ?'m i`QM; HÁM; ¸®B T?QÆM; X Zmª /Q ?'m M; Q|B MÆB ¸•v +?B M? m K¶B M; Q|B Kºi T?-M F?¬M; H" p'M ¸ X

L?` J Q i?'v h` M; .m M?Q p"v +kM; F?¬M; M|B i? K ¸B m ;b- h` M; .m H" M; Q|B ?¼+ ¸¢B ?¼+ +O M? h`Q| M; S?€i- i`QM; HÁM; ?„M `i i¬M bMM; X

@ >b ?b- bÈK M|B M?Q p"v +| T?ªB ? v `²B F?¬M; \ h¬B ¸B ;¼B ¬M; MºB ¸ M ,M /Q

*¬; €B i?'v h` M; .m +?`m i?m i?b +Q|B H M ¸„+ w- b m ¸| ¸B p T?Q # M /QÈB- M #QÊ+ i?b ¸½ [m v M; Q|B H¢B M|B,

@ *?QM? M? ¸Q /Q ?'m +?Q +?9M; i-B ,M- F?¬M; T?ªB +?9M; i-B ¸ÁB ?ÄB ¸'v M

@ *?QM? i-B +?Q +€+ M; Q|B- ¸QÊ+ `²BX

h` M; .m #` +¬; €B FB H"K +?Q /Î F?|+ /Î +Q|B- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M Hw H) M?QM; H¢B F?¬M; H"K +?Q M; Q|B i ;?ûi #ÄX

@ h'i +ª K¼B M; Q|B M; ?d M; ÆB Kºi +?9iX

Jºi •K i? M? p M; H M i`QM; ?-K- b m ¸| M?[M; M; Q|B T?K M[ "Q ` F?ÄB ?® ¸'i F? p•v [m M? h` M; .m p" L?` J Q- +| M?[M; M; Q|B [m2M pÈB L?` J Q +ÁM pmM; i v #

h` M; .m +kM; #` ibM? ?m®M; M"v H"K +?Q M; •v M; Q|B- ?„M pºB p" M; /MM; / Q +„ ¸Q iWM; F?®B /Q ` M; Q"BX M; m²M UXV

*| p" B M; Q|B iB T M?"M /Q ?'m p" M|B H|B +ªK ÆM pÈB h` M; .m - ?„M ¸ÆM ;BªM ?¼ KÈB #B i- i?b ` M?[M; M; Q|B M"v ¸ m H" M?•M pB M +¬M; i€+ #ªM ¸` X

@ hB m iY- +€K ÆM + "mX

E?B ¸Q KB M; /Q ?'m +m®B +MM;- h` M; .m +?Êi T?€i ?B M ¸SM; i`QÊ+ K†i Kb im´B- `•m i| + #¢+ T?Æ M?QM; iBM? i?-M `i i®i- ¬M; H½Q ¸SM; /QÈB €M? M„M; K ` # Q M?B m K² ?¬BX

h` M; .m F?Q€i i v €Q pW +Q`B pW M|B,

@ E?¬M; +| ;b- +?€m +kM; H` ?QÎM; T?9+ +O M;Q`B K` i?¬B- ? ? - ç•v H` /Q ?' çWM; +?9 w- M m F?¬M; çO i?b +?9i M[b) K M; ç M ? B i`€B

@ E?¬M; çQÊ+- +?9M; i¬B b) Km X

«M; H½Q M?bM tm®M; p i F?ªQ +´ # M /QÈB `²B bmv M;?o K°i +?9i- H¢B M|B,

@ s2K +?WM; +ÁM T?ªB Î H¢B ç•v ?ÆM MY i?€M;- M?Q p"v K¶B M;"v ç m +?Q M; K¶B [mª ? B KQÆB ç²M;- + "m i? 'v M?Q p"v +| çQÊ+ F?¬M;\

@ E?¬M; +-M- F?¬M; +-M K„+ M?Q p"v- b m ç²M; iB M H` çO `²BX

E?¬M; çÊB h` M; .m H M iB M; i?b L?` J Q ç½ ç|M HÌB- çB m M"v H"K +?Q h` M; M?bM pÈB L?` J Q- pW `²B +ÁM +| #B m ?B M ``i i? K iB M- #•v ;BÌ H¢B +„i #Èi ç

@ o"v KQ`B ç²M; K°i [mª- L?` J Q- K¶B M;"v + "m çQ ç M # M M"v ? B [mª /Q ?'m- M|B K°i iB M; pÈB M? h`Q`M; S?€i +O + "m H` çQÊ+X

@ o•M;5

L?` J Q ;"i ç-m i?"i K¢M?- M?[M; #S+ #®B pW `²B ç½ F?¬M; +ÁM- /Q ?'m Î M¬M M; v #bM? i?Q`M; B çB [m ,M K°i ? B i`€B +kM; F?¬M; +| p'M ç - +?d çWM; ?Ov ?

@ «M; M°B- ¬M; ,M /Q çBX

h` M; .m M|B +?mv M pÈB ¬M; H½Q i?b +- #û # M FB ç½ ,M /Q ?'m tQM;- M" M; H K½MX

@ §- +?€m ,M çB- +QM K Q i? K ,MX

«M; H½Q MÎ MK +Q`B `²B çQ KB M; /Q ?'m i`QM; i v +?Q +- ;€BX

@ h?-v- i?-v ,M çB- 2K +ÁM K°i KB M; +?Q ,MX

*"m bBM? pB M i M H` M? LBM? +?Êi FûQ +?€m ;€B +O ¬M; H½Q ` - b m ç| çQ +- ;€BX

@ hB m iY- +? K +O +?€m ;€B i¬B ç m Î MQÈ+ M;Q" B- #bM? i?Q`M; i¬B +kM; F? ç½ ç +?Q + "m T?ªB +? +Q`B `²BX

«M; H½Q pW `²B i?"i ` +| M;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB ç®B i?Q¢B +O M?[M; M;Q`B # KbM? F?¬M; M|B Hw H)X

@ «M; +S M|B [m€- F?¬M; +| ;b +ª- +?€m +?ŠM; [m +| +?9i ?SM; i?9 pÈB F?ªQ + ç°B ç M F? B [m"i- pb p"v Km®M ç M t2K tûi K°i +?9i- pW `²B `ä ``M; H` M|B b B I

h` M; .m i?"i bU +| +?9i ?B m F€ pÈB i?•M T?"M +O ¬M; H½Q çSM; ç®B /B M pÈB M?•M pB M #ªM ç` pÈB +-M; H½Q- ?„MM;?o `^M; ¬M; H½Q +| H) H` M;Q`B +?O i`b i9+ M?Q p•v K` K M; i?2Q +ª +?€m ;€B- F?¬M; F?ÄB +| p i„+ i`€+?X

@ > ? - iB m iY- + "m +| i? M|B ` ? B +?[ ó[m M i`°Kô- M?Q p"v #bM? i?Q`M; +k ?Q†+ i`B i?S+ Í T?QÆM; /B M M"v T?ªB F?¬M;\

«M; H½Q +kM; F?¬M; FB M; F} ;b pÈB ? B +?[[m M i`°K- w M;?o +O M| +kM; F? H` i`°K K°- /M /MM; / M? M;?o [m®+ ;B ç M F? B [m"i +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB ? [m®+ ;B F? B [m"i K° i?Q`M; /MM; +?Q i`B M H½K ?Q†+ M;?B M +Sm ?bM? i?€B t ?Q" M iQ" M H` pb iQ HÊB M?Q M?[M; i M i`°K K° i?¬M; i?Q`M;X

@ §- +?€m +?d H` K°i M?" bQm i-K M;?B T /Q K` i?¬B- +kM; F?¬M; +| M?B m ?B n ç`M? i?B p"Q H`K M;?B M +Sm bBM? F?Q F?ªQ +´ ç #´ bmM; i? K +?9i FB M i?S

h` M; .m F?QªM; i?`B ;B M M"v ç¼+ M?B m i`B i?S+ p F?ªQ +´- M?QM; F?B çSM

h?"i` h` M; .m +kM; F?-M; #B itm M v F?-M; T?^B i?-v i@i F?| ibK K" +?QM? H
 +| i? H'v + -M +M #M F?^ M, M; M?QM; i?B M T?9 +O K°i M; QÌB b) [mv i ç`M? ?QF
 ob p"v M?[M; M; QÌB M?Q; B€Q bQ J¢M? /M ?¼+ i`Á i`^B F?„T i?B M ?¢ M?QM; #•v
 p`B M; QÌB K` i?-B- K` M?[M; M; QÌB ç| ç m çQÊ+ H½Q +~M i?"M +?d /¢v- F?€+ #B
 pB M i` M ;B^M; çQÌM; ç¢B ?¼+X "•v ;BÌ H½Q ç½ i?'v M; °iQM? +O h` M; .m - i'i M
 ?¢X
 ob im´B i€+ HÈM M M ;B€Q bQ J¢M? #•v ;BÌ +kM; F?-M; +ÁM çSM; i` M ;B^M; çQÌM
 b® M; ?B M +Sm bBM? +O KbM?X
 *ÁM +?mv M ?ÄB i?, K i`bM? ç° iB M; M?- ç•v +?QM? H` K°i [mv Hm"i i`QM; i?B +
 M; ?B M +Sm bBM? T?^B +| K¬M iB M; M?X
 *| M?[M; M; QÌB +| i?B M T?9 i@i M?QM; iB M; M? FûK- M?Q p"v +kM; F?|- pbi? H
 i?'v KbM? ibK çQÊ+ K°i K-K t M? i@iX L, K tQ +kM; pbiB M; M? K" +| p`B M?•M i
 i? i?m p H`K K¬M ?¢ çQÊ+ - i?"i bU iB + Mm®BX
 æ½ iWM; +| K°i p` ;B€Q bQ M´B iB M; pb M; mv M M?•M M"v K` M?B m M, K F?-M;
 +m®B +MM; iW +?S+ i¢Q M M iB M; p M; HÈMX
 @ *| HÁM; iBM H` i@i- +?9M; i ç½ ;†T K†i- + "m +S ç M ç•v ?¶ i`Ê- i`QÊ+ iB M H`H
 çWM; çÊB b m M"v ç M ?B M i`QÌM; i?'v t€+ QÊT H¢B bÊ ?½B H`K ¬M; H½Q i¬B K
 :B€Q bQ J¢M? +kM; F?-M; ?ÄB pb b Q h` M; .m ç M ç•v- H½Q M; v H"TiS+ #„i H
 .m +kM; F?-M; ;B9T çQÊ+ ;b- +?d H` Km®M ç ?„M ibK ?B m ?Q`M +^M? # M i`Q
 pQÆM; +kM; F?-M; T?^B +?mv M i?QÌM;X
 @ L? ç-m- +€+ M; QÌB ç M ç•v- çWM; HûM H9i M?Q p"vX
 :B€Q bQ J¢M? i?'v h` M; .m ç²M; w i?b pšv i v pÈB +?€m ;€B Î ç^M; t X
 @ æ•v H` +?€m ;€B J¢M? h?m G M +O i¬B- ç•v H` S?¢K h?€+- + "m ç2Q FQM? H`
 H` M; ?B M +Sm bBM? +O i¬B M, K M vX hB m h` M; b M; M, K b) i?B H`K M; ?B M +
 H`K [m2M pÈB M? m i`QÊ+X æ9M; `²B- hB m h` M; - imv + "m HÈM im´B ?ÆM #¼M
 bQ ?mvM? ç'v- ? ? X
 :B€Q bQ J¢M? `i ?`Q b^M; - i?dM? i?Q^M; M|B p`B +•m pmB çM X
 @ *?9M; i¬B ;¼B M? H` h` M; ç¢B + - M? +S ;¼B i¬B H` hB m S?¢K
 h?'v J¢M? h?m G M Î# M +¢M? Km®M M|B ;b ç| i?b S?¢K h?€+ p°B p`M; KÎ KB M; -
 ?¬X
 @ *€B ;b H` S?¢K h?€+- h?€+ L; ° b) i?m" M KB M; ?ÆMX
 hB m M? ç-m J¢M? h?m G M i?b i?-K i`QM; KB M;X
 :B€Q bQ J¢M? i`WM; K„i M?bM +?€m ;€B KbM?,
 @ E?-M; +| [mv +O- hB m S?¢K- i`QÊ+ iB M + "m ;BÈB i?B m ibM? ?bM? +?Q hB m
 K^M? bS pÐ FB +| i? +?[i` çQÊ+ F?-M;X
 @ h` M; ç¢B + - +?9M; i çB tm®M; `²B M|B b mX
 E?B i?'v ;B€Q bQ J¢M? çB p H m- # M +¢M? +ÁM +| J¢M? h?m G M- H9+ M"v S?
 i?Î` K°i ?ÆBX hmv M; "v i?QÌM; ;B€Q bQ J¢M? F?-M; #`v` +€B ;B€ M"Q M?QM;
 +?Q ? B M; QÌB #¼M ?¼F?-M; çQÊ+ iU M?B MX
 E?Q ç° FB F?| /MM; HÌB KB m i^ H` K°i HQ¢B i`-K iQ+? i`QM; +m°+ çÌB- ?ÆM M
 M?'i ç`M? KÈB +| i? #MM; `X h` M; .m pW `²B çSM; # M M; QÌB ;B€Q bQ J¢M? p
 iU iBX
 @ hB m S?¢K- H, M; K° ç M; çQÊ+ F? B [m"i M"v H` +O B\

h` M; .m /B i?2Q ç€K M;QìB tm®M; ?® F? B [m"i- pW `²B ?„M /MM; HBM? F?Q M
M /QÈB ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +| [m M i`BX

k9jX *?QÆM; k9j , s M; G¢+ .QÆM; X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k9j, s M; G¢+ .QÆM; X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

a m F?B çQÊ+ S?¢K h?€+ p` M? LBM? ;BªM; ;BªB- +ÁM +| J¢M? h?m G M Î# M +c
.m #B i`ä #¼M ?¼ ç M; F? B [m"i?Q`M; H,M; +O æQìM; h¬M; Gw L; M;X

h` M; .m i`QÈ+ FB ç½ iWM; t2K K°i [mv M iB m i?mv i M[ç >mv M M? +O GQA
+kM; iB K iÁB p`B iQ HB m p i?ìB æQìM; - M?QM; +`M; #B i M?B m i?b ?„M +`M; i?

h?ìB æQìM; `i M´B / M?- i?"K +?Q M?[M; F tm'i M; Q¢B +kM; M|B KbM? i?ìB M?" a
ç i?ìB M`v i?QìM; +| F i +K+ +U+ i?ªK- M; v +ª ?Q`M; ç F? B [m®+ Gw lv M +| +?
.QìM; JBM? >Q`M; Gw GQM; \*Æ F? B M; mv M i?`M? i? +kM; ç m #` +QM i` B bQ€

L?[M; ?Q`M; ç F?¬M; +| / M? iB M; b m M`v ç m #` i?€B ;B€K ?Q†+ ç¢B i?-M ;B
T?ªB H` Qi- F?¬M; +| K'v M; QìB +? i ;B`- K` æQìM; h¬M; - p` ?Q`M; ç i?S KQìB #c
F i +K+ i? i?ªKX

J¼B M; QìB ç m #B i i?€B ;B€K i?ìB JBM? `i HQ¢M- M?QM; i?ìB æQìM; i?b i`B m
ç°M; - HB M iK+ T? ?Q`M; ç p` ` i v bBM? b€i- [mv M HU+ i`QM; i v ?Q¢M [m MX

æQìM; h¬M; #` i?€B ;B€K +? M ûT- b m M`v ç #¢i Gw >m'M p` h`M? *?9 p®M +| w
ç M M, K i?S +?QM i?b Gw >m'M /K /¶ ?Q¢M [m M ç M i?, K ó* K G°ô pÈB w ç² iB m
#¢B H°- M; QÊ+ H¢B ?Q¢M [m M i`„M; i`ÊM ;B i iQÈM; - b m ç| æQìM; h¬M; #` ?Q
M? i"i p` ?"K ?U+X

a m M`v M?" æQìM; +?B M HQ¢M HB M KB M- K M; ç M M; mv ?¢B `i HÈM +?Q h`r
@ hB m S?¢K- Zm M h`mM; h?"T G,M; M`v ç m ç½ `ä `M; - b Q ç M #•v ;Bì KÈB F?

h` M; .m i?"i bU F?| ?B m- i?2Q M?Q ?„M #B i i?b M; Q`B H,M; K° ?ÊT i€M; oä h,-
ç m ç½ #` i°K K° i?Á i v p`Q- [m®+ ;B TªB bÈK #ªQ p p` ` i v KÈB ç9M; +?S\

@ M? h` M; - ç•v H` M? F?¬M; #B i ç'v i?¬B- [m®+ ;B `i +`M i?"M pÈB +?mv M
#`i ç„+ /o b) +?ŠM; çB ç`Q K|+ K°X

@ *?9M; i¬B bî /o ç M ç•v +kM; pb F?QªM; i?ìB ;B M i`QÈ+ ?ªB [m M ZmªM; æ¬M
#m¬M H`m- i`QM; ç| i?"K ?Q +| K°i p`B K|M +'T ç° K°i M?Q óJ½ ç¢T T?B v M ôX
M?|K #m¬M H`m i?b i?S M`v tm'i T?€i iW h¬M; K°- pb p`v +?9M; i¬B KÈB ç M ç•v
i? #ªQ p çQÊ+ # Q M?B m i?S M[X

hB m S?¢K i?"i bU +ÁM +| p`B HìB +?Q M|B ` - i?"i` +,M M; mv M K` M?" MQÊ+ M
iB M- pb M?[M; K|M F? B [m"i çQÊ+ T?-M HÈM ç m çQÊ+ +?¬M ;B'm /QÈB ç'i- #`
/QÐM; - +¬M +?B ` b® iB M F?€ HÈMX

*?Q M|B ç M M?[M; i?S F?€+- M?[M; K|M ?B M i¢B çQÊ+ #ªQ /QÐM; i`QM; #ªQ i
+kM; i®M F?¬M; #B i # Q M?B m iB MX .M H` M?Q p`v i?b +kM; +| M?B m p"i T?
M?[M; +?mv M i? M`v +kM; F?¬M; i? ç i`mv M` M; Q`BX

>ÆM M[M; `M? FªQ +´ +`M; F?¬M; çQÊ+ +QB i`¼M; - +,M #ªM +?d /MM; iB M K`
M|B +S i¢K ?Q½M F? B [m"i- iB T iK+ ç M?[M; p"i FB î /QÈB ç'i H` ?ÆMX

L?QM; h` M; .m i?'v ç| +?d H` M?[M; +•m M|B p¬ M;?o - M?[M; p"i FB Î /QÈB ç|
 +`M; +Ä i, H #` ?Q ?çB p` #` i`°K + Q ?ÆM- M?[M; M; Q|B F?€+ +?d +¬M ;BªK #Èi I
 +?„+ +?„M b) +| iB M #ªQ /QÐM; +´ p"iX h'i M?B M M?[M; H|B ç M;?` M?Q p"v b)
 i?m- +€+? KçM; +kM; +¬M ,M ç +¬M; i€+- çWM; iQÎM; `^M; M;`v M;`v iB + iMM; H
 @ æ9M; `²B- +`m pW M|B ç M óK½ ççT T?B v Mô- ç| H` K°i p"i T?~K i?|B >€M- ?
 FB M çQÊ+ çQ ` F?ÄB K† ç'i- b Q HçB M|B F? B [m"i iW h¬M; K°\ \*| T?ªB H` ?`M
 L|B ç M +´ p"i i?b h` M; .m HçB H` K°i M?` +?mv M ;B MY p|B- i'i M?B M b) F?¬M
 L,K RNeN Î ?mv M l v ok idM? * K h9+ +| F? B [m"i çQÊ+ K°i FB M K½ ççT T?B v M-
 i?m"i ç9+ ç²M; FB i tm'i i?|B æ¬M; >€M- i?|B æ¬M; >€M M´B iB M; p M;? ç²M; X
 *QM M;U çQÊ+ ç9+ ç M; +?çv imM; p| - #®M p| #®+ H M- çm¬B M;U p M? H M- KE
 +| #° /çM; Km®M # v H M F?¬M; X hm'M K½ M?bM b M; i`EB- K|M; M;U M? M?`M
 H` i?B M K½ ?`M? F?¬M; - pÈB i?O T?€T H½M; KçM H`K +?Q M; Q|B i T?ªB i€M /Q
 L?QM; h` M; .m +?d M;?2 M|B i€+ T?~K M`v +| K°i FB M çQÊ+ F? B [m"i- pb p"v K
 H|B M|B +O S?çK h?€+X
 S?çK h?€+ H„+ ç¬m M|B,
 @ E?¬M; T?ªB H` ?`M; M?€B i?|B b m- K½ ççT T?B v M FB çQÊ+ i`ªB [m ;B €K ç`
 T?~K çQÊ+ bQm i-K Î * K h9+- çB m M`v M|B `ä i?|B >€M +kM; F?¬M; +?d +? i€+
 +kM; pb bU FB M M`v KÈB ç M- i?¬v Km®M #B i p"i T?~K M?Q p"v HB m +| i? F?
 i?|B æQÎM; ? v F?¬M;
 @ æ9M; ;B| `²B- M;?d M;ÆB i?¬B- M? S?çK h?€+- M? çWM; HQ|B #B M;
 •K i? M? +O JçM? h?m G M iW # M i` M i`mv M tm®M; H`K +?Q ç€K M; Q|B # M /Q
 G9+ M`v ;¬M ;B[ i`Q - €M? K†i i`|B [m€ ; v ;„i- H9+ M`v T?ªB +?Î ç M #®M M,K ;B
 çSM; F?m'i K°i +?9i KÈB +| i? iB T iK+ +¬M; pB +X
 @ L?` J Q- HçB ?€B ? B [mª /Q
 hm v F?¬M; H`K +?9i +¬M; pB + ;b M?QM; h` M; .m pšM +ªK i?'v KB M; ç„M; HQÐE
 ` M,K KQÆB ç²M; çQ +?Q L?` J QX
 @ E?¬M; E?¬M; h` M; ççB + - i¬B F?¬M; i? M?"M iB M +O M?X
 L?` J Q HB M iK+ F?Q€i i v- M m iB M H` /Q ç°B F?ªQ +´ çQ i?b ?„M +| i? M?"M
 i?b ?„M i?"i bU F?¬M; /€KX
 @ *-K çB- ç•v H` Km +?Q ç°B F?ªQ +´- çB M? M? p M? M? M?û
 h` M; .m #B i`ä i•K iQ +O L?` J Q- pb p"v KÈB M?ûi iB M p`Q i v ç®B T?QÆM;X
 @ s- K°i H€i M[b) [m v HçBX
 L?` J Q M?ªv /UM; H M M?Q K°i +QM i?Ä M?Ä- ?„M +?çv p T?Q `m°M; /Q X
 æ M F?B L?` J Q [m v HçB i?b T?Q b m +| p`B +¬; €B- K¶B M; Q|B ç m; €M? i?2Q
 E?QªM; i?|B ;B M M`v M?|K F?ªQ +´ ç m Î HçB GQm :B h` M; - pb #[i`Q Km®M ç
 iÈB çB HmB- pb p"v K` #¼M ?¼b) F?¬M; çB p K` #Ä` +?9i iB M +?Q M; Q|B i`QM
 h` M; .m +kM; ç|B #KM; - ç°K ç , M?6 • P0´ +0ç• PÐ 30 #ÀÐ°€€ %P F1 À K ;v J•

@ *?¶ M"v +| M;Q`B î b Q\ æ½ M?B m M;"v [m +| i?'v B ç•m\

S?¢K h?€+ +| +?9i FBM? M;¢+- #¼M ?¼ #B i MÆB ç•v /Q M;Q`B i`QM; i?¬M M?"M
KM ` ?Q - F?¬M; +-M i`¬M; +QB- ?ÆM M[#¼M ?¼ ç M ç•v +ª im¬M +ÁM +?Q +

@ *?9M; K"v H"K ;b p"v\ E?¬M; +| ;b i?b çB t ` K°i +?9i- +QM #` M|- M;O K°i ;B'+
J°i •K i? M? ?MM; ?' p M; H M- K°i M;Q`B ç`M ¬M; iW i`QM; pQ`M i`€B +•v çB ` -
HªQ çªQ- çB ç M # M +¢M? H M + M TªB p`M p`Q KÈB çSM; p[M; H¢B çQÊ+X

@ M? M|B +?mv M M?Q p"v `\
S?¢K h?€+ +| +?9i iS+ ;B"M- ?„M çB ç M # M +¢M? H M + M Km®M Hw Hm"M pÈB
T?QÆM; +?Êi çSM; i?ŠM; M;Q`B H M ç ç®B Kti pÈB S?¢K h?€+- çB m M"v H"K S
iK+ HmB p T?Q b m p`B #QÊ+X

G9+ M"v h` M; .m KÈB M?bM `ä iQÈM; K¢Q +O ç®B T?QÆM; - i`QM; HÁM; +kM; i?
?ÆM h` M; .m +ª i'+- Qi M?'i +kM; ?ÆM Kûi +?QM- iQ`M i?•M +?d K†+ K°i +€B [m-
+€M? i v p`M i` M H M + Mi?"K +?Q +ÁM HÈM ?ÆM +ª pÁM; 2Q +O J¢M? h?m G M
æB m H"K +?Q ç€K M;Q`B +ªK i?'v FBM? ?QªM; +?QM? H" iQÈM; K¢Q +O M;Q`B ç
M?Q M;Q`B i?Q`M; - M?QM; K°i MY # M Kti +ÁM H¢B i?b ç2M F`i FûQ /`B ç M i"M
H" # M M;"v- i` M ç¬m H¢B +| Kti i`B b€M; `U+- çWM; M|B ç€K S?¢K h?€+- +?d bÈ
#Ä +?¢vX

L m ç K ?¬K F?mv F?Q„i i?'v ;QÆM; Kti [m, [m€B M"v i?b M;Q`B #bM? i?Q`M; +
iBK K" +? iX

@ æ•v H" Kti [m, •K /QÆM; i`QM; i`mv Mi?mv i b Q\
æ€K M;Q`B HmB p T?Q b m p`B #QÊ+- i`QM; ç¬m +?Êi +| w M;?o M?Q p"v- M?Q
/QÆM; H¢B FûQ /`B ç M i"M M +´X

@ «M; M°B M|B M?Q p"v ç'v- i? M"Q\ *?9M; K"v F?¬M; T?K+ `\
h M ç`M ¬M; FB p¶ #`M i v M?Q +€M? [m¢i H M H M + M- +†T K„i M?Q ? B [mª i`S
S?¢K h?€+- +€B i v +ÁM H¢B i?b F?) ;½B /QÈB ?€M;X

æWM; M|B H" J¢M? h?m G M TªB [m v Kti çB- M; v +ª h` M; .m +kM; +ªK i?'v F
ç®B T?QÆM;X

@ *?9M; i¬B H" ç°B FªQ +´ +O M?" MQÈ+- M? KÎ H M + M M"v ` - +?9M; i¬B Km
h` M; .m i?'v p Kti S?¢K h?€+ p` M? LBM? #B M ç´B HÈM- #B i`ä ? B bBM? pB
+kM; F?¬M; i`€+? çQÊ+ #¼M ?¼- M m ç´B H¢B H" h` M; .m p`B M,K i`QÊ+ F?B ;
tQ v M;Q`B #Ä +?¢vX

L;Q`B ç`M ¬M; FB F?¬M; [m M i•K ç M h` M; .m - ?„M /MM; ;B¼M; ?mM; ?,M; K„M
@ G'v +€B ;b\ æ'i ;b\ æ•v H" pQ`M i`€B +•v M?" ¬M; - ?B m +?Q \ G" iQ M?•M M?
ç M [m'v `®B b Q\ J m +9i ? i çB- M m ç ¬M; ç•v iS+ ;B"M i?b b) ç€M? +?Q +?9M;
h` M; .m i?'v M;Q`B ç`M ¬M; FB F?¬M; +?`m M|B Hw H) i?b FûQ M?;K M;Q`B çB
F?) M|B pÈB S?¢K h?€+,

@ hB m S?¢K- çB ;¼B çS #û L?` J Q pW `²B ç MX
S?¢K h?€+ +| TªM SM; - ?„M tQ v M;Q`B +?¢v çBX

L;Q`B ç`M ¬M; FB i?'v +?d +| K°i M;Q`B #Ä çB K" ç€K h` M; .m +ÁM +?Q çB i?b
?¬H M pÈB ? B +QM +?; b,M b m HQM;;

@ *ÁM +?Q +9i çB b Q\ >´ hY- æ¢B >Q`M; - iB M H M +„M +?9M; M| +?Q i QX

> B + QM + ? | b, M t ¬ M; p T ? Q i ` Q Ê + p ¨ B # Q Ê + - h B m " ¢ + ? a Q + ? Ê i ; - K F ?) K ° i B I
KS + T ? | M; p ¨ Q i ` Q M; ` W M; - / M M; Q Ì B ç ¨ M ¬ M; F B + | ; ¼ B i ? M ¨ Q + k M; F ? ¬ M; + ? `

@ * Q M # ¨ M | - ç 9 M; H ¨ p ¬ / K M; - M m ¬ B F ? ¬ M; + ? 9 M; K ¨ v X

h M ç ¨ M ¬ M; ? M M; ? ´ t ¬ M; p ¨ Q i ` Q M; p Q Ì M i ` € B + • v - ç € K M; Q Ì B h ` M; . m Î # M M;
+ ? m v M p È B H Q ¢ B M; Q Ì B F B - b m ç | # ` ç ® B T ? Q Æ M; M ´ B ç B M ` i v ç € M ? M; Q Ì B

L ? Q M; + ? Q ç M K ° i T ? 9 i b m i ? b i M K t i [m, H ¢ B + ? ¢ v ` - i v i ` € B H ¨ K ° i + ? B ` Q
/ Q - ? „ M + ? o K k B / Q p T ? Q M ? | K h ` M; . m ` ² B K „ M; ,

@ L m F ? ¬ M; + 9 i ç B i ? b ¬ M; b) H ¨ K i ? ` i ç € K M ? | + + ? 9 M; K ¨ v X

h ` M; . m p ® M + | # T ? - M b Ê ? ½ B p È B M; Q Ì B ç ¨ M ¬ M; F B - M ? Q M; H 9 + M ¨ v ? „ M
F ? ¬ M; H ¨ K ; b - p Q Ì M i ` € B + • v + k M; + ? Q ` [m ª - + Á M i Ä ` ç T ? Á M; M ? Q p ¨ v b Q \

@ M ? ç M H ¨ K i ? ` i i ¬ B i ? Y t 2 K X

h ` M; . m i B M p T ? Q i ` Q Ê + p ¨ B # Q Ê + - i ` Q M; i v + - K t M; G ¢ + . Q Æ M; - i ` Q M; H Á I
M ? Q M; M m M ? Q ? „ M # ` ç ® B T ? Q Æ M; / ¼ + ? Q # Ä + ? ¢ v i ? b i ? " i b U [m € K ' i K t i X

@ M ? h ` M; - ç W M; + ? ' T M ? ' i p È B H Q ¢ B M; Q Ì B M ¨ v - + ? 9 M; i p i b K M; Q Ì B i ` Q M; i
M ? L B M ? Î # M + ¢ M ? F û Q h ` M; . m H ¢ B - ? „ M + k M; F ? ¬ M; / € K M ? b M p ¨ Q K „ i i M F
+ Q B - ? „ M i ? " i b U F ? ¬ M; K m ® M i ® B M; O b) ; † T € + K ° M; X

@ h B m i Y - K ¨ v M; ? o ` ^ M; # ® F ? ¬ M; / € K ` i v b Q \ : B Ä B i ? b ç W M; + ? ¢ v X

h M ç ¨ M ¬ M; F B m ® M; U + K ° i + € B ? Æ M M Y # b M ? ` Q Ê m p ¨ Q # K M; - i B M i v M û K
ç | F ?) + ? ® M; i v H M H M + M ` ² B M ? ª v ` - M ? M ? + ? | M; p ¨ ? m M; € + ç € M ? p T ? Q

@ : ' m ; ' m

E ? ¬ M; ç Ê B i M F B ç M ; - M h ` M; . m - h B m " ¢ + ? a Q ç M; M ^ K i ` M K t i ç ' i ç ½ T ? | I
M; Q Ì B M | # v H M F ? ¬ M; - + ? • M i ` Q Ê + p ¶ p ¨ Q + € M ? i v + - K / Q + O i M K t i [m, X *
[m, p, M; ` M; Q ¨ B - i M M ¨ v + Á M + ? Q F ´ T i d M ? ? ² M i ? b ç ½ # ` i ? • M ? b M ? F ? ´ M; H
t m ® M; X

@ J € Æ B X

h M K t i [m, H 9 + M ¨ v K È B i d M ? ` Q Ê m - ? „ M K Î i Q K „ i M ? b M K ° i + € B K B M; M ? Q + ? " n
F ? Q M | M; T ? ª H M K t i - ? B ? ¨ K ` , M; i ` „ M; b „ + # û M M ? Q / Q ; , K X > „ M F ? ¬ M; + ? 9 i
F B + „ M t m ® M; i ? b + ´ K b M ? ` i + | i ? # ` t û i ? " M ? ? B M Y X

G 9 + M ¨ v K | M; p m ® i + O h B m " ¢ + ? a Q + k M; + „ M H M M # | p B + O i M K t i [m, - M ? Q M
F ? ¬ M; K ½ M ? H B i # ^ M; + ª K ; B € + b Ê ? ½ B i ` Q M; H Á M; X

h M K t i [m, i m v i p ¼ M; M ? „ K K „ i H ¢ B + ? Î ç Ê B i Y p Q M; i B M ç M - M ? Q M; p ¨ B ; B • v
; B € + ç m ç Ê M M ? Q i ` Q M; i Q Î M; i Q Ê M; F û Q ç M - i M K t i [ m, + ? " K ` ½ B K Î K „ i ` X > „
t M ? ç M; M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p ¨ Q K b M ? - H 9 + M ¨ v ? B # ª p B p š M # ` û T t m ® M; ç ' i - b
M; ¨ v i ? Q Ì M; i ? " i b U F ? ¬ M; i ? / M M; ç Q Ê + X

L m ç ´ B H ¢ B H ¨ h ` M; . m i ? b b) F ? ¬ M; / € K ç ® B K t i Î F ? Q ª M; + € + ? ; - M p È B i M K t i
K „ i h B m " ¢ + ? a Q i ? b + , M # ª M F ? ¬ M; + | ç T ? v t ' m - # • v ; B Ì M | + ? d + ? Î H M ? + O
+ ´ + O ç ® B T ? Q Æ M; X " ª M i Q M ? / ½ i ? 9 H ¨ K € m M | M; + O M | b ¬ B i ` ¨ Q H M - M ? [M; I
? ¼ M; + k M; M; ¨ v + ¨ M; M † M; M X

@ h ? K ¢ M; - i ? K ¢ M; - + S m K ¢ M; - + S m K ¢ M;

h ` M; . m F ? ¬ M; + ? Q h B m " ¢ + ? a Q + „ M t m ® M; - M ? Q M; ? „ M + k M; F ? ¬ M; ç + ? Q " ¢
a m # T ? 9 i i ? b i M K t i [m, i ? " i b U F ? ¬ M; i ? + ? ` m M ´ B - € M ? K „ i M ? Q M ? b M M; Q Ì
H ¨ K + ? Q M ? [M; ç B K T ? Á M; M; U i • K H w + m ® B + M M; + O ? „ M + ? Ê i i M p Ð - # ° / ¢ M;
+ Á M - ? „ M ; ¨ Q H M + - m + S m X

@ >W- M? H" ¬M; M°B +O B\ "•v ;Bì b Q F?¬M; F?Q i`QÆM; M?Q pW `²B M[\ h` M; .m pW `²B i?"i bU M´B ;B" M pb M?[M; HìB K„M; +?YB +O i M K†i [m,- H9+ bªM; F?Q€B- ?„M +kM; +| +?9i i?9 p`- +ÁM +?Q M; ?2 çO iB M; F m +Sm K¢M; +O ` H M? +?Q hB m "¢+? aQ #Ä [m +?Q ç®B T?QÆM;- +?d K|+ i`QM; i9B ` K°i çB

@ M? H" ¬M; M°B- i¬B H" +?€m M°B F?¬M; çQÊ+ b Q\ M? #ªQ M| i?ª i¬B ` X h M K†i [m, H M iB M;- i?"i bU +| K M; i?2Q +?9i MS+ Mî- ?„M H" M; QìB HÈM ; M M v pšM `i [m M i•K ç M +€B K¢M; M?Ä +O KbM?X

L; QìB ç" M ¬M; K†i [m, M"v i M H" .Q h K hdM?- H" M; QìB pMM; G¢+ .QÆM; >" L K HÈT +QM +?€m +MM; i? ? - i M +O ?„M H" /Q ¬M; M°B ç†i +?Q- H'v iW çB M +® Km®M ç ?„M b m M"v M M t2K tûi H¢B M?[M; ;b KbM? H"KX

L?QM; .Q h K hdM? iW M?Ä F?¬M; T?ªB H" ç M +¢M /-m- ?ÆM M[iQÈM; K¢Q + i?'v +kM; bÊ # T?-MX >„M +ÁM /QÐM; i?"M? iQM? +€+? M; M; M; QÊ+- i`bM? ç°+ #ªM i?•M- +ÁM w M; ?o +O M| H" ;b i?b T?ªB ?ÄB ¬M; M°B ç½ p i`ìB iW H•m KÈB .Q h K hdM? p®M +kM; ;B®M; M?Q K°i M; QìB #bM? i?QìM;- M?QM; K°i H-M #'i M; *?K+ M, K i`QÊ+ ?„M çB i?2Q .Q ç¢B + ç i`°K K°i H, M; K° pQÆM; ?-m îidM? >² "„- p®M `i F?| iB M p"Q i`QM; ç°M;- ç m +?d H" î# M M; Q" B + M? +?WM;- M?QM; H- i? tm®M; # M /QÈBX

"bM? i?QìM; i`°K K° b m F?B ç½ ç"Q çQìM; ?-K i?b b) çB p"Q H'v ? i p"i T?~K ` - M ç m T?ªB H" çB ? B- # M M; Q" B +ÁM T?ªB +| # M, K M; QìB + M? ;€+X

.Q h K hdM? ç½ çB i?2Q .Q ç¢B + i`°K ?ÆM KQìB M; ¬B K°- +?Q H-M M"Q çQÊ+ tmv M #` +QìB M?¢Q- i`QM; HÁM; F?¬M; + K HÁM;- pb p"v H-M ç| KÈB çB i?2Q M æ•v H" K°i F?m K° ?ÊT i€M;- M?QM; b m F?B çB p"Q i?b #¼M ?¼ +?Êi T?€i ?B M i`°K K°- M|B +€+? F?€+ H" ?ÆM M; ?bM M, K ç½ +| Qì M? 'i K°i M?| K i`°K K° p"Q + M"v # M i`QM; ?mv i +Æ #ªM ç½ #` F?Q„M; b¢+?- ? B +€B [m M i`B i?b +| K°i +€B ` M; Q" B- i?B +®i `ÆB `KM;- K°i [m M i`B +ÁM H¢B i?b M„T [m M #` Kî` ?ÆM T?•

*´ K° M"v +| +?QM T?-M ç½ #` i`°K- M?QM; ? B M; QìB FB +kM; F?¬M; i?'i p¼M;- t2KX

.Q h K hdM? H" K°i M; QìB `i F?Ä2- H¢B H" H-M ç-m iB M çB p"Q i`QM; K°- pb Km F?Q K" F?¬M; +-M çQÊ+ KìB +kM; iB M H M Kî [m M i`B- M; v b m ç| i?b ?„M +?Ê h?b ` i`QM; [m M i`B `°M; FB +| ? B +´ i?B i? - v T?K+ ç½ ?Q ?¢B- / i?`i F?¬M; K"m t€K i`„M;- M?QM; K°i i?B i? M[ H¢B #B M i?"M? K"m ç2M- ;-v F?¼K- +Æ i? K„i F?¬M; +ÁM- +?d /MM; ? B ?®+ K„i ç2M M; ÁK M?bM ? B M; QìB î# M M; Q" B [m L?QM; çB m H"K +?Q M; QìB i +?'M ç°M; +?QM? H" ;B[ ? B i?B i? +| p" B p"i T?~K +| M; ¼+ #°B p" i`•K- ?bM? M?Q +ÁM p" B i?S ;b ç|X

@ æ9M; H" K°i i M M; ®+- F?¬M; T?ªB iQ ; M H„K b Q\ h?'v çQÊ+ K°i +€B i?•v F? `²B ``\ *?9i M[çB H M i Q b) M|B pÈB ç¢B + p #° /¢M; +O K"v- ? ? ?

æ•v H" K°i M; QìB HMM i`ìB bBM?- i`QÈ+ M v +kM; +| K†+ +ªK- imv H" M? 2K ?¼ p # M F?¬M; [m € ?ÊT M? mX ob p"v #•v ;Bì ?„M i?'v #° /¢M; .Q h K hdM? M; •v M; ® Kî KB M; i`Q T?9M; X

@ æSM; b M; K°i # M- i Q H'v i?B i? ` - K"v +-K +€B ;b p"v\ .Q h K hdM? #` i M FB M|B H"K +?Q #U+ KbM?- pb p"v M?`M F?¬M; çQÊ+ K" iB M \*´ ç¢B /MM; [m M i`B i?QìM; +| K°i +€B [m €+? # M M; Q" B- i?"i ` +kM; H" K°i HÈT `i M?B mX

.Q h K hdM? H2Q H M [m M i" B i? b F? QK HQM; +?m~M #` H'v i? B i? M[ FB ` - ?„M
p i? B i? i`QM; H9+ i`°K K°- pb p"v +kM; F?¬M; +| ; b bÊ ?½BX L?QM; F?¬M; M; Ì
ç½ #` ,M KÁM [m€ KS+- +kM; F?¬M; +?`m M´B ;€M? M†M; X

E?B M?[M; iB M; F2M Fûi p M; H M- [m M i" B /QÈB +?•M .Q h K hdM? +?Êi pĐ pK
p`Q i`QM; [m M i" BX

.Q h K hdM? +?®M; i v T?ªB tm®M; [m M i" B i?2Q #ªM M,M;- F?¬M; M; Ì H¢B i`9M;
FB - çB m H"K ?„M ?QªM; bÊ +?QM? H" T?¬M #KM; i?B i? +?Êi T?dM? ` - K°i Hm?
i? T?mM ` X ob F?QªM; +€+? [m€ ;¬M M M .Q h K hdM? +?d F`T M?„K ? B K„i H¢B
MY K†i +ÁM H¢B p" +´ ?¼M; #` +?`i /`+? FB T?mM H MX

@ s€+ +? i pMM; /"vX

*ªK ;B€+ M‡M; `€i H"K +?Q .Q h K hdM? F m H M bÊ ?½B- i M HMM FB +kM; bÊ ç
p"i T?~K ` M; Q" B- p°B p" M; FûQ .Q h K hdM? çB ` - b m ç‡ çQ ç M # M? pB MX

hªB [mª FB K i` i? b MQÈ+ ç2M FB H" K°i HQ¢B +?`i HÄM; +| ç°+ i®- /M F?¬M;
M?QM; +?`i ç2M ç½ i?`K p"Q b m i`QM; / i?`i- +,M #ªM F?¬M; i? M"Q HQ¢B i`W ç

a m M"v .Q ç¢B + #`M Hm" M pÈB K°i M; QÌB [m2M H" +?mv M; B - b m ç‡ +MM; tm
` F i Hm" M H" M[ i?B i? FB i`QÈ+ F?B K B i€M; i?b i`QM; #KM; +| +?S +?`i F`
F?¬M; ?O ?‡ X h?B i? # M +¢M? +| H) H" +O K°i i M i`°K K° ç H¢B- M; mv M M?•
#` M?B K +?`i F`+? ç°+ p" +? iX

.Q h K hdM? #` +?`i ç°+ T?mM H M K†i K" F?¬M; +? i- M; mv M M?•M +| H) H" pb
F?¬M; +ÁM M?B m- pb p"v KÈB i¢Q M M i´M i?QÆM; +?Q HÈT / # M M; Q" BX

o®M H" K°i iB m iY çB M i` B #•v ; BÌ H¢B ; B®M; M?Q [m, bS- F?¬M; H'v pÊ çQÈ-
F?QÈ+ iW- iW ç‡ i`Î çB i? b iQ+? +€+? +O .Q h K hdM? +`M; i`Î M M +´ [m€B €+ HE

L?QM; H9+ M"v ç®B K†i pÈB K°i +QM K½M? i?9 M?Q M; ?û +QM- ç®B K†i pÈB iY
?B M `äX

M? LBM? p" J¢M? h?m G M H9+ M½v pb i M K†i [m, M?ªv [m H M + M K" bÊ ç M
Kûi- #•v ; BÌ #¼M ?¼ +kM; M; •v +ªM; QÌB- #¼M ?¼ F?¬M; i?`v hB m "¢+? aQ ç~v M
+?¢v i`®M +kM; HQ H„M; +?Q h` M; .m - pb p"v K" tQ v ç¬m M?bM H¢B- +?d i?`v
K†i ç`i F m ;`Q +Sm K¢M; X

hbM? ?m®M; M"v +?d +| i? M‡B H" pÄ [mwi /"v +| K‡M; i v M?¼MX

k9eX *?QÆM; k9e , :B i *? h?Q J X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k9e , :B i +? i?Q K X

L?‡K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h-K

@ M? h` M;- +QM +?‡ L; Q M"v +O M? [m€ HÈB ?¢BX

> B M; QÌB M? LBM? i?`v M; mv ?B K ç½ çQÈ+ ;BªB i`W i? b p°B p" M; +?¢v p - iB
+`M; v m i?Q+? hB m "¢+? aQ- #° /¢M; ?"M F?¬M; i? t¬M; H M ¬K ?¬M M‡ K°i +€E

@ æWM; çB [m

h` M; .m FûQ J¢M? h?m G M H¢B- pW `²B hB m "¢+? aQ pb #`i M; Ì i`M +¬M; M
T?QÆM; - M m #•v ; BÌ #m¬M; ` - bÊ `M; M m Km®M +? T?K+ TªB çª i?QÆM; ç®

@ h`lB ÆB- +?| M?" B p"v\ J m FûQ` - M m F?¬M; b) +? i M; QlBX

G9+ M"v L?` J Q p" S?¢K h?€+ +kM; i?Î /²M /"T +?¢v ¢ M- ¢^M; b m +ÁM +| K°i M; M" M; H" M; QlB ¢ M ¢Q +ÆK +?Q i' F?ªQ b€i p"Q H9+ i`Q - F?B i?'v K°i +?| ¢ K°i M F?ÄB HÈM iB M; ?¬ H MX

h` M; .m F?¬M; +| T?ªM SM; pÈB M; QlB T?K M[ M"v- ?„M ?ÄB L?` J Q,

@ L?` J Q- ¢•v H" M; QlB i`QM; i?¬M b Q\ ob b Q H¢B Km®M +?ûK M; QlB\

@ E?¬M; T?ªB M; QlB i`QM; i?¬M +?9M; i¬B- M; QlB M"v H" .Q h K h dM?- ;¼B H" .Q K°i ;B ¢bM? i`QM; i?¬M- h` M; ¢¢B + - M? ¢ M ¢•v i¬B MlB +€B M"v

L?` J Q M?bM M; QlB Î i` M K†i ¢'i K" FûQ h` M; .m ` M; Q" B t KQlB i?QÊ+- b m +O ¢®B T?QÆM; X

h?b` K°i M, K i`QÊ+ .Q G½Q h K KÈB ¢ M GQm :B h` M; - H" M; QlB i?•M +O .Q E /¢M; F?| +QB- F?¬M; i? M"Q T?€i i`B M Î# M M; Q" B M M +MM; .Q ¢¢B + ¢ M ¢•v iW

L¬M; /•M i?QlM; +?'i T?€+- imv .Q G½Q h K M"v +| #° /¢M; `i FBM? M; QlB M?QM; B M; Î .Q G½Q h K i?QlM; tmv M m®M; `QÊm p" i?Q+? ibK M; QlB ¢€M? M? m- ?ÆM ¢M +€+ +¬; €B i`QM; i?¬MX

GQm :B h` M; H" MÆB M'BiB M; pä ;B i`mv M- i`QM; i?¬M +| M?B m M; QlB +| pä #ªQ- K" .Q ¢¢B + i?'v i M M"v [m€i?Q+? ;•v +?mv M- pb p"v K" bmM; [m•M p"Q +?

L?` J Q +kM; bÊ i B M¢M +? i M; QlB- ?„M F?) MlB pÈB h` M; .m ,

@ h` M; ¢¢B + - i?ª ?„M` - +?9M; i Î +?¶ M"v- ?„M +kM; F?¬M; /€K ;•v +?mv M ¢•v

@ "¢+? aQ- i?ª`

h` M; .m H M iB M; - "¢+? aQ i? +?B + HQÐB ¢Ä ?²M; ` - HB K H M K†i .Q G½Q h KlM; pm®i +?¢v p # M +¢M? h` M; .m X

@ :B i M; QlB `²B- +„M +? i M; QlB `²BX

J°i +€B HB K +O hB m "¢+? aQ i?"i bU H"K +?Q .Q G½Q h K +U+ F€ bÊ ?½B- ?„M iB M; K" T?€i ?B M +QM +?| HÈM ¢½ ¢B ` - pb p"v ?„M p°B p" M; ¢SM; H MX L?QM i?ŠM; M; QlB K" M; ½ p T?Q H M + M- +€B [m-M M; „M i` M M; QlB +?Êi iKi tm®M; ¢ #B i- +ÁM /MM; €M? K„i bÊ ?½B M?bM h` M; .m p" hB m "¢+? aQX

@ GQm K M?

hB m M? ¢-m J¢M? h?m G M ;„i K°i iB M; - b m ¢l [m v ¢-m ¢B +?¶ F?€+X

@ M? ¢ +?Q +?9M; i¬B ¢B p"Q- +?9M; i¬B +?d t2K tûi +?9i ¢'i # M /QÈB- +kM; F?

h` M; .m M; ?2 MlB pQlM i`€B +•v +kM; H" +O M; QlB i`QM; GQm ;B - pb p"v F?¬KbM? +kM; H" F?€+? +O G½Q h KX

@ *€+ M; QlB MlB F?¬M; T?€ ?Q¢B H" F?¬M; T?€ ?Q¢B b Q\ h` M i v +€+ M; QlB H"KªM? ?QlM; ¢ M` +•v i?b i? M"Q\ oQlM i`€B +•v M"v M? i¬B M?"M i?-m- F?¬+ - ¢WM; ?ÁM; B ¢QÊ+ p"QX

@ s M; G¢+ .QÆM; \

h` M; .m M; ?2 ¢QÊ+ / M? iW M?Q p"v i`QM; KB M; +O .Q G½Q h K i?b F?¬M; F?Ä ¢½ bÈK M; ?2 [m +€B i M t M; G¢+ .QÆM; M?QM; i?"i bU +?Q iWM; i" M K„i M?bM ` i?S M"v H" t M; G¢+ .QÆM; - pb b Q .Q G½Q h K FB +| i? M?"M #B i M; v ¢QÊ+

*| H) h?B K h•v # M M"v [m€ M?B m F i`°K K°- pb p"v K" #¼M ?¼ ¢½ iWM; ¢QÊ+ i? M?[M; HlB L?` J Q ¢½ MlB pÈB KbM?- +?B H" i`QM; HÁM; Hm¬M +| M; ?B p'MX

@ æ9M; p"v- ç•v H" pQÌM i`€B +•v K" M? 2K M?" ?¼ .Q Î GQm :B h` M; M?"M i?-
HmM; imM;- B iQM? i'M i?'i +?Q #¼M ?¼\

L;QÌB T?K M[i`mM; MB M çB +MM; L?` J Q ç M ç•v +kM; çSM; p T?Q .Q G½Q h
+?9i F€ [m€B- ç M çQ +ÆK +| # #®M M;QÌB- pb b Q M" M; HçB iB M H M # M? pU

@ hB m h` M;- +€+ + "m i`QÈ+ iB M M M /Á tûi M?[M; T?-M ç'i +?mM; [m M? +?¶ M
H" i? M"Q- +kM; çWM; M M i` M? +?'T pÈB i?-M /•MX

:B€Q bQ JçM? +kM; M?"M çQÊ+ iBM p" +?®M; i`QÊM; çB ç MX

@ «M; M°B- M;QÌB M"v F?-M; M!B Hw H)- +ÁM çM ;BðM HQm K M?X

hB m M? ç-m JçM? h?m G M #„i ç-m i® +€Q- M" M; i`QÈ+ M v +?Q iWM; i?'v +ªM
#•v ;B! i`€B iBK pšM +ÁM ç"Ti?MM; i?MM;X

:B€Q bQ JçM? +kM; F?-M; T?ªM SM; pÈB +?€m ;€B +O KbM?- H½Q T?•M T?| pÈB

@ æQÊ+ `²B- ?¬K M v i`ÌB [m€ M!M;- +€+ + "m F?ªQ b€i ç'i ç B [m M? M;¼M M9B M

L?|K h` M; .m H M iB M; ç²M; w- #¼M ?¼ ibK ç` T?QÆM; /MM; t M; Gç+ .QÆM;
i?'v ç€K M;QÌB M"v F?-M; iB M p"Q pQÌM i`€B +•v i?b ?MM; ?' tQ v M;QÌB HçBX

.MM; t M; Gç+ .QÆM; H'v ç'i H" K°i pB +`'i i®M bS+- ?ÆM M[H9+ #„i ç-m i?b ç
FûQ H MX am F?B t M; Gç+ .QÆM; +?mB p"Q i`QM; ç'i- F?B M?' + H M b) +| K°
F?m¬MX M;m²M

h` M; .m H9+ #„i ç-m ç"Q ç'i +kM; +ªK i?'v +® ;„M; ? i bS+- M?QM; b m F?B KÎ çQ
FQM? ? B # KQÆB +2MiBK2i- +?B m b•m F?QªM; ? B Kûi i?b +ªK i?'v + "M; tm®
a m F?B ?® ç'i ç½ b•m- +?d +-M /MM; [m€M iQM? +kM; +| i? H"K +?Q t M; Gç+ .
ç'i- +?QM? KbM? +?d +-M M?' + t M; H M H" çQÊ+X

:B€Q bQ JçM? +kM; çB i?2Q # M +çM? h` M; .m - /çv ?„M H"K i? M"Q ç /MM; HU
M? - +| i? KQÊM M?Ì bS+ M†M; +O t M; Gç+ .QÆM; ç KbM? T?ªB /MM; bS+ M?Á
H"K +?Q t M; +„K b•m p"Q ç'iX

a m F?B çQÊ+ :B€Q bQ JçM? /çv #ªQ- ?ÆM M[h` M; .m iU ibK` çQÊ+ #Q [mv i
i`Î M M i?"M? i?çQX æ²M; i?ÌB ?„M +| i? /MM; HBM? F?Q ç HQçB i`W +ªK ;B€+ M
+€M? i v- pb p"v i` M +Æ #ªM ;B®M; M?Q K°i M;QÌB K€v- HB M iK+ ç"Q ç'i H"K +
G M Î # M +çM? M?bM K" +?Q€M; p€M;X

E?B S?çK h?€+ p" M? LBM? +ÁM ç M; ç"Q ?® ç'i ç-m iB M i?b h` M; .m ç½ ç"Q
i`QÊ+ ç m F?€ b•m- M?[M; HÈT ç'i çQÊ+ H'v H M +?Q JçM? h?m G M T?•M #B i- +
çQÊ+ F? B i?€+X

h` M; .m +kM; i" T +€+? T?•M #B i ç'i ç½ [m F? B i?€+ p" ç'i KÈB- ç•v +?QM? H"
/QÈB K†i ç'i +| K° i€M; ? v F?-M;X

æ'i ç½ [m F? B i?€+ +| i? ;¼B H" L;k >Q h?' - pb F?B ç"Q H,M; K° i?b i?QÌM; b)
H M- b m ç| ?ç i€M; i?b ç' +ª ?¶M ?ÉT ç'itm®M; H'T ç-v ?-K- içQ i?"M? i?S ç'i;¼
ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM;- M m M?Q t M; Gç+ .QÆM; +| i? H'v` ç'i L;k >Q h?' -
T?-M +| K° i€M;X

>ÆM M[+?d +-M t2K tûi ç'i L;k >Q h?' i?b ?Q"MiQ" M +| i? T?•M #B i çQÊ+ ibM
i? M"Q p" T?•M #®` b Q- M m M?Q L;k >Q h?' KÂM; p" i€M HQçM i?b F?ª M,M;
i?QÌM;- M?QM; M m i" T i`mM; F?€ M?B m i?b b) H" F?m K° ?Q†+ H,M; i~K- M?Q
?"M? ç`M? p` K° i?'i # M /QÈBX

k9dX *?QÆM; k9d , :B i *? h?Q J X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; k9d, :B i +? i?Q K X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

*ÁM +?mv M ç'i ç½ [m F? B i?€+ p" ç'i KÈB F?€+ M? m M?Q i? M"Q- çB m M"v
æÆM ;B^aM i?b L;k>Q h?´ b) # Q ?"K +^a +Ä /çB- `€+ `QÎB FB M i`9+- M?[M; i?S K
ç'i KÈB i?b F?¬M;X

h'i M?B M +kM; +| M?[M; F?®B ç'i L;k>Q h?´ `i iBM? F?B i- M?Q p"v +¬M T?^aB +
p" iQM? +?´i- i?´ M?QÐM; ç m +| M?[M; H¶ ?´M; U+?•M H¬M; V- M m M?[M; H¶ +?•
b) H" ç'i L;k>Q h?´ - M m +Æ #^aM H" i?ŠM; çSM; i?b b) H" ç'i KÈBX

L|B ` i?b M?[M; i?S M?Q i? M"v i?QÌM; `i F?| +| 'M iQÊM; i`U+ [m M- h` M; .m
+?d #^aQ iB M ?"M? T?•M #B i M?[M; F?®B ç'i çQÊ+ H'v ` - +kM; t2K M?Q +| +?9i ?
i?S iQ K" i?"i bU F?¬M; i?´v çQÊ+ L;k>Q h?´X

hmv K¶B H-M KÎ ç'i i?b h` M; .m Hm¬M /MM; HBM? F?Q t2K tûi iB M? ?bM? /QÈB
ç'i +O HBM? F?Q H" ;B®M; M? m- M; šm M?B M +| i? i?´v i^aM; ç€ ? v ` +•v- M?Q
i€M;X

@ _°T5

t M; Gç+ .QÆM; iB T i9+ pÈB K†i ç'i K" T?€i ` K°i •K i? M? M†M; M - h` M; .m /M
H M- b m ç| HçB ç" T p" B +€B tm®M; K†i ç'i- ç +?Q F?®B ç'i # M i`QM; t M; `ÆB `

æ•v ç½ H" H¶ i?, K /Á i?S M, K- M?[M; M; QÌB # M +çM? +kM; i?"i bU i`ÊM K„i ?€ K²
h` M; .m ;B®M; M?Q K°i i?Q bBM?- M?QM; +kM; F?¬M; B M; Ì HçB +| bS+ HU+ p
pW `²B +| i? T?•M + Q i?' T pÈB i M ç" M ¬M; K†i [m,X

@ E?K F?K hB m h` M; - M; ?d M; ÆB K°i +?9i çB- F?^aQ b€i +kM; F?¬M; T?^aB M; "v
[m v p ç` çB K F? B [m" i i¬B b) +?Q + "m t2K ç'i L;k>Q h?´X

:B€Q bQ JçM? i?"i bU ,M F?¬M; iB m pÈB bU M?B i iB M? +O h` M; .m - +?QM? H½
/Á +kM +¬M M; ?d M; ÆB MY M; "v- F?¬M; M; Ì iB m iY FB F?¬M; M?[M; +| FB M i?S
h`QÆM; S?BX

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; T?B M- ;B€Q bQ JçM?- +?€m ç"Q tQM; ?® M"v b) M; ?d M; Æ
h` M; .m i?m" M KB M; M|B +?mv M pÈB ;B€Q bQ JçM?- b m ç| iB T iK+ FûQ t M;
b•m- +?d +¬M t2K tûi p"Q b® /•v i?WM; ç½ çQÊ+ KÎ ` i?b ç½ H" b€m #<sup>a</sup>v Kûi `²BX

@ N - K"m ç'i ?bM? M?Q +| ;b ç| F?¬M; ç9M;X

h` M; .m T?€i ?B M ç'i K" t M; Gç+ .QÆM; çQ H M H-M M"v çQÊ+ ?´i ` +kM; F?-
i`K- ?ÆM M[ +| K"m M•m- F?€+ #B i ?Q" M iQ" M pÈB M?[M; F?®B ç'i pW `²BX

h` M; .m M;²B t´K tm®M; - H'v i v çQ F?®B ç'i FB ` - i?´v F?®B ç'i K"m M•m +|
/MM; M; |M i v tQ p"Q b) H" T iS+ #B M i?"M? #°i- +| +?9i ;b ç| F?¬M; ;B®M; ç'iX

o K†i ;B€Q bQ JçM? +| +?9i M; QM; i`¼M; - ¬M; M?bM #®M T?Q K°i +?9i `²B M|B,

@ E?®B K"m M•m M"v F?¬M; T?^aB H" ç'iX

@ E?¬M; T?^aB H" ç'i b Q\

h` M; .m M; •v M; QÌB ` X

@ V- ç•v H" /'m p i +•v ;¶ ?Q i?®B i`QM; ç'i- + "m t2K- M| `´i +?dM? i - çQÌM; p•M i?
+? i?Q i?®B K" çQÊ+ i`^aB [m ;B +¬M;X

:B€Q bQ JçM? pW M|B pW çSM; H M M?bM p T?Q pQÌM i`€B +•v +€+? ç| F?¬M;

@ Zm^a M?B M H" Î +?¶ FB - F?¬M; #B i +ÁM HQm H¢B ¢QÊ+ i?S ;b F?¬M;\

@ L; "B M|B +€B ;b\

h` M; .m F?¬M; M;?2 `ä HìB M|B +O ;B€Q bQ J¢M?X

@ E?¬M; +| ;b- ¢B M|B pÈB #¼M ?¼ K°i iB M;- ?¬K M v F i i?9+ +¬M; pB +

:B€Q bQ J¢M? +kM; F?¬M; i`<sup>a</sup> HìB h` M; .m - H½Q /MM; +?•M ;BŠK M€i F?®B ¢'i

M;QìB #Ä ¢B- ¢ H¢B h` M; .m ¢SM; M;•v M;®+ K°i KbM?X

@ *€B M"v E?¬M; T?^aB H" ¢'i L;k >Q h?' - T?Q /QÈB H¢B +| K°i €M; b Q\ L?QM;

h` M; .m #` ?"M? ¢°M; +O ;B€Q bQ J¢M? H"K +?Q +U+ F€ F?| ?B m- #¼M ?¼ F?

b Q- M?QM; M?bM ?"M? pB +O ;B€Q bQ J¢M? i?b +kM; +| p F?¬M; [m€ [m Mi•KX

¢B t - pb p"v +?d +| i? #'i ¢„+ /o ¢B i?2Q b mX

a m F?B [m v H¢B ?B M i`QìM; F? B [m"i- ;B€Q bQ J¢M? M|B pÈB K¼B M;QìB K°i

p X L?[M; i?¬M /•M FB ¢ m`'i pmB p - /M b Q K°i M;"v H"K +¬M; +kM; H" M,K KQA

i?b B +kM; pmB- K¼B M;QìB +MM; M? m ¢B p i?¬MX

@ hB m S?¢K- pW `²B i¬B ¢½ ibK ` ¢QÊ+ ¢'i ¢½ [m F? B i?€+- pb b Q ;B€Q bQ J

h` M; .m i?"i bU pšM F?¬M; ?B m p p'M ¢ M"v- pb p"v K" ?ÄB S?¢K h?€+ ¢ M; ¢B

@ h?¬v +| H) +| w ;b ¢|\ M? h` M;- +S M;?2 i?2Q i?¬v H" F?¬M; b BX

L|B M;?B M +Sm bBM? +?QM? H" M;QìB H"K +¬M; +O ;B€Q bQ- S?¢K h?€+ p" M

+O ;B€Q bQ M?QM; F?¬M; +¬M ?ÄBX .M b Q i?b ;B€Q bQ J¢M? i?"i bU F?¬M; i²

K¶B i?€M; +ÁM +| p"Bi`,K ¢²M; iB M T?K +'T +m°+ b®M;- M m bQ b€M? pÈB M?[

F?¬M; +| K°i ¢²M; i?b i?"i bU K¢M? ?ÆM`'i M?B mX

h` M; .m +?d +| i? ¢†i M;?B p'M p"Q i`QM; HÁM;- ?ÆM K°i ;Bì b m i?b K¼B M;Qì

pB M +¬M; i€+ +O ?mv Mi?"M? ¢ m +| t2 K€v- #¼M ?¼ i`U+ iB T +?¢v p ?mv Mi?

J¢M? +kM; [m v p +?¶ Î +O KbM?- +?¶ Î +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +€+? [m t M?

M,K M?" K" i?¬BX

h` M; .m ?ÄB p" #B i # M FB pšM +ÁM T?ÁM; i`®M;- pb p"v /Si F?Q€i +?mv M ¢

b Q i?b ?„M +kM; F?¬M; i? +S +?B Ki•M T?ÁM; +O G½Q h KX

@ : 'm : 'm

@ æWM; bO M[- +?` æ¢B \*QÊ+- +?` ¢Q +ÆK p `²B "\

.Q ¢¢B + M;?2 i?'v iB M; +?| bO i?b p°B p"m; ¢B ` - tQ+? ? B +QM +?| b,M H¢BX

@ *"m .Q- i¬B ¢B p M|B +?Q + "m #B i- ¢€K M;QìB F?^aQ +´ FB Km®M ¢B p"Q i`QM

M?QM; + "m T?^aB M;?o #B M T?€T M? M? H M- +?d +¬M ? B i?€M; M[H" pQìM i`€

.Q E?®+ KÎ +Y - M;QìB T?K M[i`mM; MB M pW `²B ¢ M ¢Q +ÆK +?Q M?|K F?^aQ +

M|B- MQÊ+ KB M; imM; i|2- i?"K +?Q +ÁM p,M; +^a H M K†i .Q E?®+X

@ > ? - +?` æ¢B *QÊ+- M;QìB i H" +?QM? [mv M- +?9M; i +| i? +?†M H¢B b Q\

+?`- ¢9M; `²B- M,K M;Q€B +?€m M?" +?` F i?¬M- +?` i?'v ¢'v- i¬B pW H9+ ¢| H¢B

pb p"v b®iB M M"v +?` +S +¬K- +QB M?Q iB M H +O i¬BX

h`QM; K„i .Q E?®+ +?Êi H|2 H M +€B M?bM •K i`M- M?QM; H¢B ¢QÊ+ M? M? +?|M

H'v iW i`QM; i9B ` K°i i|K°i i`,K ¢²M; `²B iÄ ` ¢ m HÁM; ¢Q +?Q +?` æ¢B *QÊ+X

@ «B- b Q i¬B +| i? M?"M ¢QÊ+- # M,K KQÆB ¢²M; H" ¢QÊ+- K°i i`,K iB M i?b ?A

*?` æ¢B *QÊ+ imv M|B t'm ?' M?QM; ¢½ iB M i v M?"MiB M- /MM; ? B M;|M i v H„+

KÈB #Ä p"Q i`QM; i9B €Q- KB M; +ÁM M?„+,

@ L"v + "m .Q- + "m çB ibK #Q i?Q- pB + M"v + kM; F?¬M; ç +?Q ç€K M; QÌB FB H"
[mª H•m M, K FB M m #` +?†i çB- M?Q p"v i' M i? 'i H" # Q M?B m\

@ «B- +?` æ¢B \*QÈ+- +?` +ÁM F?¬M; #B i b Q\ h¬B H" M; QÌB i? "M? i?"i- KB M; i
i?"i bU Km®M M?Q p"v- i¬B + kM; F?¬M; +| #B M T?€T M"Q- #Q i?Q i¬B + kM; F?¬M

.Q E?®+ iÄ` F?` bÎ- ?„M HK+ H¼B i` M M; QÌB K°i H9+ H•m- b m ç| H¢B H'v` K°i
;BªM p" FQM ç€Q çQ +?Q +?` æ¢B *QÈ+X

@ oQÌM i`€B +•v FB H" +O i?¬M M?"M i?-m +?Q + "m- M?[M; M, K i`QÈ+ ç m H" +
M; QÌB ç m #B iX * "m .Q- + "m çWM; HQ H„M; - ç M i®B i¬B b) ç M M?" +O #Q i?Q-
i¬BX

*?` æ¢B \*QÈ+ M„K +?†i iB M i`QM; HÁM; # "M i v- b m ç| p¶M; U+ M|B- M" M; F?¬M;
M?Q p"vX o" B M; "v i`QÈ+ M" M; çB çQ +ÆK i?b çQÈ+ ?„M M?ì +?9 w ç°B F?ªQ +'-
pQÌM i`€B +•v M?" KbM?- pb p"v H9+ pW `²B KÈB +?Q` K°i i`, K ç²M; - M" M; + kM;
F?¬M; M; ì H¢B / +| çQÈ+ iB M M?Q p"vX

.Q E?®+ tQ i v M?bM M?" # T H¢M? HMM; K" M; QÈM; M; MM; M|B,

@ h?"i bU +€K ÆM +?`- +?` æ¢B *QÈ+- ? v +?` î H¢B /MM; +ÆK- +?` t2K- K +QM
i?b i¬B` M; Q" B Km p" B K|M p"vX

@ E?¬M; +-M- + "m .Q- + "m +S +?ì ç| i¬B b) [m v p ibK L?` i?9+- b) F?¬M; +?Q #
+•v +O + "mX

*?` æ¢B *QÈ+ M?bM [m ;B M M?" +O .Q E?®+- M" M; i?-K M? +? KûT- + kM; + 'i #

a m F?B iB M M; QÌB T?K M[i`mM; MB M FB ` M; Q" B- p K†i .Q E?®+ +?Êi #B M
+?†i +Y p" çB p"Q i`QM; M?"X

L|B .Q E?®+ M?" M; ? Q +?d +| #®M p€+? iQÌM; + kM; F?¬M; çO- pb # ;B M M?" K
;BQÌM; - iO p" K°i # "M +ÆK i?b +?ŠM; +ÁM i?S; b F?€+X o®M i`QÈ+ FB + kM; F?¬M
M, K i`QÈ+ .Q E?®+ çB` M; Q" B H"K ,M- ç½ #€M b¢+? M?[M; K|M +| i`QM; M?"X

a m F?B [m v p"Q M?" i?b .Q E?®+ ç|M; +Y - i`QM; T?ÁM; i`î M M i®B ç2M- ?„M
i?m "M i v +-K H'v +€B FûQ i` M K†i # "M- b m ç| çB ç M [m€ tm®M; # M ;BQÌM; - F
E?B M?[M; •K i? M? #°T #°T p M; H M- ?„M + „K FûQ p"Q F?2 ?Î +O pB M ;¢+?- M

" M /QÈB pB M ;¢+? H" K°i F?QªM; i`®M; - .Q E?®+ çQ i v p"Q p" çSM; H MX

.Q E?®+ M?' + i?2Q K°i p" B K|M- M; Q" B K°i +?²M; iB M K°i i`, K ç²M; i?b +| K°i +€
+ÁM +| K°i F?~m b9M; M; „M F?€ iBM? tªQ +?d M?Q HÁM; # "M i vX L m H" M; QÌB
#B i- ç•v H" K°i F?~m " `QrMBM; - # M +¢M? F?~m b9M; +ÁM +| K°i #, M; ç¢M KÈB i

.Q E?®+ + kM; F?¬M; ç°M; p"Q F?~m b9M; - ?„M H'v çB M i?Q¢B` - KÎ M; m²M p" ; ¼

@ æ¢B + - +| +?mv M ;b T?ªB ;¼B çB M i?Q¢B i? M"v\

h`QM; çB M i?Q¢B p M; H M K°i •K i? M? +| +?9i i`-K i?'TX

GB M >Q`M S?B M "aM i?Q`M; çQÊ+ /MM; i`QM; M?[M; K° i€M; HÈM- ç b® ç m i?`°M; +O M| +kM; F?€ iQÆM; ç®B- +?d ?ÆM K°i Kûi- M m M?Q i`°K K° F?¬M; #B i>Q`M S?B M "aM i?b F?| i? pQÊi [m - +kM; F?| i`®M i`€M?- +m®B +MM; `ÆB p`Q

GB M >Q`M S?B M "aM +| +`m içQ `i çÆM; B^M- ç| H` ? B i`K p€M; ¶ çQÊ+ +?2 # M p€M ç m +| #m°+ p`i M†M; - F?B M; Q`B i ; BŠK H M p` `ÆB tm®M; i?b p€M ; ¶ +kM i`çM; - HŠM; H†M; +?ì F i`°K K° iB T i?2QX

*| M?[M; GB M >Q`M S?B M "aM çQÊ+ b„T t T `i F?ûQ- +| b„T t T K°i +€B i`K+ î +ç°M; p`Q +Æ [m M i?b +Æ i? b) #` i`2Q M; QÊ+ H M i`ìB- F?¬M; i? M`Q tm®M; /Q

GB M >Q`M S?B M "aM i?Q`M; çQÊ+ ç`Q b•m- ç i`€M? +?Q F i`°K +| i? #Á H M- i?Q`M; ç†i `i M?B m HQĐB / Q b„+ #ûM # M /QÈB- +kM; +| i? H` i?QÆM; ? v i`Mv `ÆB tm®M; i?b F?| i? M`Q i`€M? F?ÄB F i+k+ ç Q FB K tmv M iBKX

ob t€+ KBM? M; ¬B K° M`v K` ç€K M; Q`B .Q E?®+ i`M i?`i i?^K i`¼M; - F?B ç| ? B i M HMM p` K°i i?`M? pB M i`QM; ç°B ?¼ h?¬BX

h`QÊ+ iB M +| M|B- M?[M; i?`M? pB M +O ç°B i`°K K° T?¬M HÈM ç m H` M; Q`B M M; QçB H - +?d H` p`B M, K i`QÊ+ # M >QM; FQM; i?9+ ?`M; ?ÆB +, M; - i`QM; ; B M; ? - pb i? T?^B K`B +?`Q i?`M? pB M î # M M; Q`BX

*| M, K M; Q`B ?¼ h?¬B- +kM; H` M; Q`B Gç+ .QÆM; >` L K- p®M +| tm`i i?•M iW K b m M`v M?"T p`Q i`QM; M?|K +O .Q E?®+X G9+ ç| i M ?¼ h?¬B FB çB i`QÊ+ - +| i?`B ; B M T?^M SM; K` M? M? +?| M; #` Mm®i +?[M; - M; Q`B M; Q`B +?d +| i? M HQÆM; K` i?¬BX

h M HMM T?^M SM; `i M? M?- F?B ç| F?¬M; iB M H M- M? M? +?| M; ç~v H M M; Q` M; Q`B- H9+ M`v KÈB i?Q€i K°i KçM; X

a m ç| Kî #šv ` - /MM; ç M TBM +?B m tm®M; - M; Q`B # M /QÈB #` p`B HQĐB / Q b, i? i?^KX

s^v ` +?mv M M?Q p`v i?b M?|K .Q E?®+ +kM; F?¬M; /€K iB T iK+ çB tm®M; K` [m i?QÆM; i?^QX

G9+ M`v HçB t^v ` p`M ç - +| K°i i M ?¼ h?¬B K`i KçM; - K°i i M #` i M HMM ç~v M M?[M; i M ?¼ h?¬B F?€+ Hm¬M bBM? +?mv M- i?B m +?9i M[ i?b ç€M? M? mX .Q ibM? ?m®M; çQÊ+ / T HQçM- M?QM; i`QM; HÁM; F M`Q +kM; +| F?9+ K„+X

h M HMM .Q G½Q H` 2K ?¼ +O .Q E?®+- H` M; Q`B i`QÊ+ M v Hm¬M çB i?2Q .Q E T?9- imv /€M; M; Q`B i?'T #û M?QM; +| Qm i? +U+ F€ imv i p`B î T?QÆM; /B M // pB + M?Q tm®M; K° H`v p`i #^B i€M; i`QÊ+ M v ç m /Q ?„M ` i v- pb p`v K` .Q E?® p`X

ob p`v K` ç€K M? 2K M?` ?¼ h?¬B +^K i?'v F?¬M; + K HÁM; - M|B pÈB .Q E?®+ H` i`i çB i` M çQ`M; - çB [m +¬m- MQÈ+ ; B M; F?¬M; T?çK MQÈ+ b¬M; - ?ÆM M[ b m #QÊ+ +?•M p`Q pMM; h?B K h•v M`vX

.Q E?®+ M; ?2 çQÊ+ H`B M`v i?b i`QM; HÁM; ç°M; b€i +Æ- ?„M b Q +| i? +?Q ç€M ?Q`M; H, M; K` ?„M +ÁM ; B i +^ +? K - pb p`v [mv i ç`M? F?¬M; +?Q ç€K M; Q`B F L?QM; pÈB HÁM; /ç +O .Q E?®+ i?b i`i M?B M b) F?¬M; ç H° ` - pb p`v +Q`B iOK M; Q`B H` ?mvM? ç pÈB M? m- ç M i®B H`K +?9i `QÊm p` i?S+ , M- +QB M?Q M? 2

æ K ç M- .Q E?®+ K M; `QÊm p` i?S+ , M H M +MM; K¼B M; Q`B m®M; p`B Hv- ç€K E?®+- +kM; F?¬M; T?^B F?¬M; ç T?ÁM; X ob p`v M?[M; K|M M`Q .Q E?®+ ç°M; p` M?[M; K|M M`Q F?¬M; i?b b) +?ŠM; ç°M; çk - `QÊm +kM; F?¬M; +| p`M ç - pb .Q ç M; Q`BX

B M; î ç T?ÁM; M?Q p`v M?QM; +kM; pšM ; †T MçM- +kM; H` K°i +•m M|B +O .Q ç ?ç ç°+- +?ŠM; [m i`QÊ+ ç| M?|K M; Q`B .Q E?®+ ç½ m®M; bÆM i?m®+ ; B^BX a m

i?m®+ ç°+ H"K +?Q M; 'i tdm- .Q çΦB + [mv i ç`M? ` i v ?mM; €+- tY Hw ç€K M; Q
T?•M +?Q +•vX

a m F?B ; B^aB [mv i ç€K M? 2K ?¼ h?¬B- .Q çΦB + HΦB iB T iK+ p"Q i`QM; H, M;
ç t€+ KBM? p" çB [m GB M >Q" M S?B M "aM- +kM; çB H"K p" B +€B i? M; ç†+ +?
+€B i? M; H M K†i #šv- M?Q p"v KÈB +| i? i?¬M; [m X

*?d H" i?¬M; [m GB M >Q" M S?B M "aM i?b M?|K .Q E?®+ pšM F?¬M; i? M"Q iB
M?•M +?QM? H" ; †T T?aB +Y MB K T?QM; X æ•v H" i?O çQΦM i?QìM; tmv M çQÊ+
+O pm i?ìB >€M æQìM; - ?ÆM KQìB F?®B ç€ M†M; M; "M +•M +?†M i`QÊ+ K†i ç€

E?B i?'v M?[M; F?®B ç€ +aM çQìM; i?b .Q çΦB + +?ŠM; ; B" M K" +ÁM pmB- i'i +a ç
p" +?Q iWM; #` t•K T?ΦKX >„M +QB M?Q H" K°i M; QìB FB M M?šM- H" T iS+ /MM; /
t•v /UM; K°i +, M M?" ç M i•K î HΦBX

J†B M; "v ç K°i M; QìB î# M i` M + M? +?WM; - ? B M; QìB tm®M; K° H"K pB +X ob
M m /MM; i?m®+ M' b) H"K b" T ?-K K°- +?d +| i? çK+ F?Qûi /-M /-M K" i?¬BX

*S M?Q p"v K" i`aB [m K°i M, K b) i? M? Hw bç+? M?[M; F?®B ç€ +aM çQìM; - F?B
[mv i M?[M; +-M; çQΦM +m®B +MM; i?b # M M; Q" B t^a ` bU +®X

.Q çΦB + ç½ i`°K K° ?ÆM +?K +M, K- i` M i v +| F?¬M; Qi i?S i®i- +kM; Hm¬M HB
#m¬M H"m ` M; Q" BX

o®M M?[M; +?mv M M?Q p"v /Q .Q çΦB + iU KbM? ` i v- M?QM; pb ?Q" M; H, M; î
?„M F?¬M; +| K†i p" ç HΦB p" B M; QìB .Q G½Q h K i?b `i / #` F F?€+ M; ?B M; îX
H"K ,M pÈB T?Q >QM; FQM; +?Q + "m 2K ?¼ +O KbM? H" .Q G½Q GK+- +kM; F?¬
H"m H-M ç-m iB M ç½ i?'i i?O- K" .Q G½Q GK+ pb +® +?®M; HΦB H M? #„i K" #` #

h`QM; ç°B M; k i`°K K° +O .Q çΦB + - M; Q" B #®M M? 2K i`QM; M?" H"K i`mM; i•K
pB M pÁM; M; Q" B- +, M #aM F?¬M; #B i i M p" H B H`+? +O #¼M ?¼- p®M /o .Q G½
b) #` +„i çSiX

L?QM; .Q G½Q GK+ H"K pB + F?¬M; +~M i?"M- K°i H-M b v `QÊm +| M?" + pÈB i?
h¬M; - K" ç€K i?O ?Φ pW p†M #` +aM? b€i #„i çQÊ+X obi? K" M; QìB i KÈB +?Q ` `
T?€i iW H, M; K°- pb #aQ p H, M; K° K" M?|K; B€Q bQ JΦM? KÈB ç M ç•v F?aQ +`X

o®M /o F?B M?|K F?aQ +` iB M p"Q i`QM; GQm :B h` M; i?b .Q E?®+ ç½ +| w Km®
p" B M; "v b m ?„M HΦB T?€i ?B M p` i`Q M?|K M; QìB FB ç"Q #ÈB +?QM? H" +?† K"
ibK çQÊ+ ?Q" M; H, M; î MÆB ç|X æB m M"v H"K ?„M bBM? ` +aK; B€+ K v K„M- Km
b m ç| H"v M?[M; p"i T?~K i`QM; ?Q" M; H, M; ` `²B #Ä +?çvX

L?QM; M?[M; ibM? ?m®M; K" +?` æΦB \*QÊ+ i?¬M; #€Q pW `²B H"K +?Q ?„M bBM?
M?Q bU pB + ç M; /-M Kî `°M; - M?QM; pb HÁM; i? K K" ?„M [mv i ç`M? - M; "v K B L
ç iB M p"Q # M i`QM; X

aî /o +?¼M H" M; "v K B pb F?B ç| H" H9+ GQm h`QìM; S?€i F i?¬M- +| ç®i T?€Q H
i?m®+ M' +kM; #Q K"i ?ÆMX h?S ? B H" +| M?B m F?€+? ç M GQm :B h` M; - pb
p"Q +kM; F?¬M; #` T?€i ?B M- +kM; +| i? / /"M; i`®M i?Q€i- ?„M ç½ bÈK iQM? iQ

"•v ; Bì p' M ç K'm +?®i +?QM? H" +| i? FûQ /"B i?ìB ; B M F?aQ b€i +O ç°B F?aQ
.Q çΦB + #B i`ä- M m i`QM; i?¬M +?Q T?ûT- ?ÆM M[HΦB +| i? K p" B +aM? b€i [
F?¬M; M; ,M çQÊ+- #Q K"i b) #` #°+ H° ` M; Q" B b€M; X

.Q çΦB + ç†i ?° +?B m p"Q i`QM; i9B- H"v b9M; ` - /Q /U K°i +?9i HΦB i?a p X G9
F?€ M†M; - M; QìB HÈM +, M #aM H" +îB €Q K†+ [m-M +°+- +, M #aM F?¬M; +| +?† M

.Q çΦB + M; ²B tm®M; - HΦB ç†i M?[M; i?S i`QM; #¼+ tm®M; /QÈB F?QaM; F?¬M;
H"v K°i +?9i i`Q #KB `aB ` - i?'B K°i ?ÆBX E?B M?bM [m F?¬M; +ÁM i?'v bÆ ?î i
çB ` X

a m F?B çB` F?ÄB M?" i?b .Q ççB + i`U+ iB T çB ç M +Y ?"M; ç-m i?¬M- H'v K
`QÊm S?QÊM; hQÌM;- b m ç! +¬K ? B KQÆB ç²M; +ÁM i?W #Ä p"Q i9B- HçB t€+
i?¬MX

@ L?" i?9+- +?€m ç M i?,K +?9- +kM; F?¬M; +! ;b- +! p" B #bM? `QÊm t2K M?Q H"K
æB p"Q +Y +?QM? M?" #Q i?Q +?B #° i?¬M- .Q ççB + ç½ H M iB M;- b m ç! çti p

k9NX *?QÆM; k9N , L K S?€B o" "„+ S?€BX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k9N, L K T?€B p" "„+ T?€BX

L?;!K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ æ½ ç M +?ÆB +ÁM Km `QÊm H"K ;b\ L?[M; M,K M v +"m M?"M i?¬m pQÌM i`€B
Qì iB M T?ªB F?¬M; \

L?" i?9+ i`QM; KB M; .Q E?®+ H" K°i ¬M; H½Q ?ÆM b€m KQÆB- F?¬M; [m€ + Q-
i v K°i +€B i~m `i /`B- ç M; #"T #"T i?m®+X

@ *kM; F?¬M; T?ªB M?Q p"v- L?" i?9+- +?9 +kM; #B i ç'v- +?€m ` M;Q" B H"K +¬M
çQÊ+ +?9i iB M- HçB #€M çB M?[M; i?S ç€M; ;B€ i`QM; M?" KÈB +! i? çO iB M i?
?¬K M v M;?2 +?" æçB *QÊ+ M!B M?;!K F?ªQ +´ Km®M ç"Q pQÌM ç"Q +O +?€m- M
M´B

.Q E?®+ pW p"Q +Y ç½ F m F?´- ?„M M;²B t´K tm®M; # M +çM? +Y - /MM; #`M
i`ÁM; K„i- #`v ` #° /çM; ç€M; i?QÆM; ?çBX

@ V- +"m +kM; çWM; M!M; p°B- pW `²B æçB \*QÊ+ +kM; ç½ ç M M!B p p'M ç M`v
+ÁM +?Q ç"Q b Q\ *"m +kM; çWM; p°B- #¼M ?¼ /M ç°M; p"Q pQÌM i`€B +•v +kM;
#¼M ?¼ ç½ ç"Q KªM? ç'i T?Q ç¬M; +O #€+ L?" J Q- H9+ ç! +?ŠM; T?ªB ç½ #²B i

"Q i?Q GQm ?Qì p"Q K°i ?ÆB i?m®+- b m ç! HçB ç" T ç" T ç-m i~m H M +çM? #`M-
tm®M; /QÈB Kti ç'iX

@ L?" i?9+- pQÌM +O +?€m ;B€ i` p" B +?K+ M;`M- +?d +¬M ? B i?€M; M[H" +! F
i? M"Q bQ b€M? çQÊ+

.Q ççB + H'v iW i`QM; i9B ` K°i # Q i?m®+ óEBK hB >-mô ç-v M T ;'T- b m ç! ç
K°i çB mX

@ *"m M`v ç9M; H" F?¬M; b€M; bm®i- /Q +! ;B€ +O /Q - i`€B +•v +! ;B€ +O i`€B
+"m #` ?çB b Q\ "¼M ?¼ +ÁM +?Q ibK ç M i¬B- p" B M;`v iÈB HçB #"M pB + +O G
ç b m M`v #`M HçB

"Q i?Q GQm +kM F?¬M; iB T M?"M çB m i?m®+ +O .Q E?®+- H½Q çQ i v H'v K°
i` M #`M- b m ç! M?ûi p"Q i~m- HçB #"i HY K²BX

"Q i?Q GQm M`v p" GQm h`QÌM; S?€i +kM; +! +?9i [m M ? i?•M i?B?+b- GQm h`Q
ç"m ççB ?¼+ b m M?B m M,K Î GQm :B h` M;- M m p"Q i?ÌB +´ ççB i?b T?ªB H" i`
F?€+! iB M; M!B Î GQm :B h` M;- ç²M; i?ÌB +ÁM H'v pÊ M;QìB i?"M? T?®- pb p"v
i®i- K" #Q i?Q GQm H" #Q i?Q +?B #° i?¬M- +?QM? H" i´M; +?d ?mvX

a m F?B M?"M çQÊ+ iBM iS+ +?QM? t€+ i?b .Q E?®+ iB T iK+ M!B p" B +•m pÈB #
F?ÄB M?" #Q i?Q GQm- H9+ ` F?ÄB +Y i?b i`QM; K„i F?¬M; F?ÄB #MM; H M +?9i
S?€i F i?¬M t¬M; i?b KbM? ç½ + Q +?çvt # v `²BX

M;m²M

:B€Q bQ J¢M? i?m K°i +,M M?¨ #®M T?ÁM; K°i b•M `°M;- +?O M?¨ p b iB M i?m K
+ª M?¨ ç M Î M?Ì M;Q`B i?•MX J°i;B M T?ÁM; H¨ T?ÁM; M;O +O iB m M? ç-m J¢
+O ;B€Q bQ J¢M?- p®M S?¢K h?€+ p¨ M? LBM? K¶B M;Q`B K°i T?ÁM;- M?QM; #

ç®M; pÄ +? B`QÊm- # M +çM? ç! H`K°i +€B # THÁ- +?d H` # Mi`QM; F?¬M; +! ?
H•m`²B +?Q çQÊ+ /MM; X

.Q ççB + M;²B t´K tm®M; Mçv M?[M; F?®B ;ç+? ÎT?Q # MT?ªB # THÁ H M- b n
F?b # M /QÊB H°` ? B çQÌM; `v- H9+ M`v .Q G½Q h K p` .Q G½Q ç M ç~v # THÁ

L?[M; iB M; Fûi Fûi p M; H M- # THÁ M?bM +! p ´M ç`M? +?"K`½B i`QÊi çB t +ª
K°i ç°M; `°M; ?ÆM K°i i?QÊ+X

.Q G½Q +kM; F?¬M; +?ì .Q E?®+ T?•MT?|- ?„M H`v K°i +€B ç M i?Ê KÄ çti H M
tm®M; +?mB p`Q`QM; ç°M; - M? M? +?!M; #B M K'i- H9+ M`v i`QM; ç°M; HçB tm`i

@ G½Q h K- +?ì +?9M; i¬B çB tm®M; i?b ç~v # THÁ p p`i`Q +kX

.Q ççB + ?ç M; QÌB tm®M; K°i MY i?b F?¬M; #B i M?È ç M +€B ;b- b m ç! ?„M +?i

@ "B i`²B- ççB + - M? +¬K i?2Q +€B +?m¬M; M`vX

.Q h K hdM? çQ +?m¬M; +?Q .Q E?®+- F?B i?'v ççB + ç½ tm®M; i?b ?„M M? M?
+k- b m ç! HçB çti M?[M; pB M ;ç+? p ç9M; p`i`QX

a m F?B H`K i®i i`i +ª i?b .Q G½Q h K HçB H`v iW /QÊB ;¬K ;BQÌM; `K°i #bM?`Q
E?¬M; T?ªB ?„M M?€i ; M K` +¬M; pB + M`v i?QÌM; K'i F?€ M?B m i?ÌB ;B M- i`M
`p`M ç ;b- i?2Q FBM? M; ?B K +O ?„M- +?Q ç M ? B ;BÌM[#¼M ?¼b) F?¬M; ç
`QÊm +?Q`²BX

.Q G½Q h S Î # M M; Q`B +kM; F?¬M; çm¼+ i?Q i?€B M?Q p`v- pQÌM i`€B +•v H`i`
çSM; v M- i?dM? i?QªM; T?ªB /MM; i v ç`T Km¶BX

o`i`Q ç` Hw +O GQm :B h` M; `i p„M; p - T?Q i•v i?¬M H` M9B HÈM- #bM? i?Q
+?²M; # M M; Q`B p i?, K K i?b +! `i Qi M; QÌB ç M +?¶ M`vX

L?QM; ?¬K M v H` M; QçB H - F?¬M; +?d M?[M; M; QÌB Î i?¬M +?mM; [m M?- i?"K
+kM; +?çv ç M +?¶ M`v- F?¬M; T?ªB H` ;b F?€+- +?QM? H` pb GQm h`QÌM; S?€i F
i?¬M ç m çQÊ+ b„T t T iB +`QÊm- ?¬m M?Q H` iB +`QÊm +Æ ç°M; FB m M¬M; i`
iB M p`Q GQm :B h` M; X

" M +çM? çQÌM; +€+? GQm :B h` M; ?ÆM ? B /†K +! K°i +, M M?` ç'i- +?QM? H` K°
M?ì /MM; #MM i`°M +MM; +Ä p` MQÊ+- b m F?B T?ÆB F?¬ i?b b) i`Î M M`i +?„+
M?B m +, M M?` çQÊ+ t•v /UM; M?Q p`vX

æ^M; b m +, M M?` ç'i H` K°i ç®M; +Ä F?¬- # M /QÊB H` K°i +?B + t2 a Mi M ç`m
M! pW p†M ;B`m KbM? /QÊB ç®M; +´ F?¬- ç M F?B i`ÌB i®B i?b +`M; çQÊ+ +?2 ;B

*Y b´ +?B + a Mi M KÎ` - K°i çB K b€M; H`T H;2 i`QM; #!M; ç KX

.Q G½Q h?`i ?¬K [m pW iW ok >€M +?çv p°B p ç•v- b m F?B M?`m°i ?„M #` #„M
K° +O M?` ?¼ .Q +?çv çB F?„T MÆB- #¼M ?¼ i` M i v ç m +! iB M- /M H` Î ç•m +k
+?¶ Î i`QM; M?B m i?"M? T?®- M; Q`B .Q ççB + i?b M; QÌB F?€+ F?¬M; B #B iX

L?QM; MY M, K [m .Q G½Q h?`i +ªK i?'v ç¬m !+ F?¬M; i`T i`mM; - p`B H¬M M^K K
M m F?¬M; T?ªB ?° +?B m p`i`B F?QªM +ÄM M^K i`QM; i v +O .Q ççB + - ?„M ç½

.Q G½Q h?`i FûQ +Y t2 çB tm®M; - ?„M ;BŠK i`M i?m®+ M€i #QÆK /QÊB +?•M- b m
E?B ?„M +?m`M #` FûQ [m¬M i?b b m i B +?Êi p M; H M iB M; ;B!- F?¬M; çÊB ?„M
M?Q FbK b„i ç½ #!T H M +´ ?„M- i`U+ iB T /Q ?„M €T Kti p`Q ç®M; +´ F?¬X

*?ŠM; [m M i•K ç M KMB ?¬B i?®B Î # M KB M; - .Q G½Q h?`i HB m KçM; pMM; pšv

@ *€+ M; QÌB H`K ;b- +€+ M; QÌB H`K ;b p`v\

@ EûQ çBX

.Q G½Q h?`i i?"i bU pMM; pšv T?Q +¬M;- H9+ M"v K°i ç¬B #`M i v M? M? +?|M; #
H¢B #`FûQ ç M i`QÊ+ t2X >„M #`ç~v 9T K†i tm®M; ç-m t2 a Mi M - K°i €M? b€M;
?„M F?) ?QT K„i- p K†i FBM? M;¢+ p" +| +?9i imv i p¼M;X

@ .Q *?'M :B M; \

J°i ;B¼M; ç`M ¬M; p M; H M # M i B .Q G½Q h?`i- b m F?B M; ?2 çQÊ+ ç®B T?QÆ
bU F?¬M; T?Q +¬M; pMM; pšvX æ²M; i?lB H9+ M"v ?„M +kM; ç½ M?bM i?'v `ä`"M;
+¢M? H` M?[M; i M +ªM? b€i [m•M bU p€+ b9M; i` M p B- ç¢M ç½ H M MÁM;- +kM;
ç MX

@ æQ H M t2- i?~K i` M; v- +| #B M i?b #€Q +€Q pÈB i¬B

h¬-M *?Q+? F?Q€i i v €Q M|B- .Q G½Q h?`i #`çQ H M t2 +ªM? b€i- i'i M?B M b) +

@ æ¢B ç°B i`QÎM; >bM?- iB M? ?m®M; # M FB i? M"Q `²B\

h¬-M *?Q+? ?ÄB p T?Q K°i M; QlB ç`M ¬M; i`mM; MB M K†+ v T?K+ #bM? i?QlM;

@ h`QÎM; T?ÁM; h¬-M- +?9M; i ç½ b„T t T M; QlB çB i?2Q- #¼M ?¼ pW KÈB ` F?
F?¬M; F?€+ ;b iB M? ?m®M; i¬B ç½ T?€M çQ€M- +| H) H` ç K M v ` i vX ç¼+ i`mv

æ¢B ç°B i`QÎM; >bM? +?QM? H` M; QlB çQÊ+ +ªM? b€i h?B K h•v T?€B ç M; B9T h`
M; QlB ;B€K i?` ?"M? ç°M; +O .Q E?®+ i`QM; i?¬M +?QM? H` i?O ?¢+O ç¢B ç°B
F?€+ #B i F?~m •K- pb bÊ ç€M? `„M ç°M; +Ä- pb p"v M; Q`B M?[M; H9+ M|B +?mv M
Hm¬M Î # M M; Q`B +?d ?mv

>-K çQÊ+ ç`Q H M i`B M /®+- iW K†i ç'i iB M p"Q i`QM; H,M; K° T?ªB K'i ?ÆM KQ
+ Q+O K°i iÁ M?" # i¬M; X a m F?B çB ç M H,M; K° i?b .Q ç¢B + #Ä +€B +?m¬M
M| i`2Q i?ŠM; çSM; Î H®B p"QX

J° + Q +?WM; K°i Kûi b€m- `°M; ?ÆM ? B i?QÊ+- M; mv M M?•M +kM; H` pb t•v /U
i`BX .Q ç¢B + TªB +9B M; QlB çB p T?Q i`QÊ+- # M +¢M? K° +ÁM +| `ªM? i?Q€i
?„M i?b ç•v `i +| i? b) M®B iB T pÈB K¢+? MQÊ+ M; -KX

.U p"Q €M? b€M; +O ç M i?Ê KÄ- .Q G½Q p" .Q ç¢B + K°i i`QÊ+ K°i b m çB b•m

hm v H9+ M"v # M i` M ç½ #` .Q G½Q h K ç|M; FQM M?QM; # M /QÈB +kM; F?¬M; [m
KÎ` p`B M,K- .Q ç¢B + F?¬M; +?d Km®M T?€ ç€- +ÁM H`K # ?-K i?¬M; ;B| - +QB
ç m ç½ çQÊ+ .Q E?®+ M„K #„i `i `ä`"M;X

G,M; K° M"v /`B ? B KQÆB Kûi- ? B # M /MM; ;¢+? ç€ F i?ÊT- `i Qi F?B +| F?2 ?
i?'v H,M; K° M"v F?¬M; i?m FûK M?[M; ç pQÆM; i`QÊ+ FB iWM; çQÊ+ F? B [m"

h?"i ` F?B æQlM; h¬M; +ÁM i¢B p` i?b Hm¬M #` i?€B ;B€K M?®i H¢B- F?¬M; çQÊ
F?¬M; [mv K¬ M?Q i? M"v- M?QM; /M H` i`B m ç¢B M"Q i?b /U i?2Q H +k- i•M ?
H,M; K° bM?- æQlM; h¬M; +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

>ÆM M[æQlM; h¬M; #` ç€K i?€B ;B€K ;B K +¬K ç M +? i- ç€K ?Q¢M [m M pb Km
i?B M ?¢- Km®M` p KbM? i`QM; b¢+? M M H`K i®i +¬M; i€+ +?¬M +i æQlM; h¬M
F?¬M; FûK bQ pÈB M?[M; ?Q`M; ç i`QÊ+ ç|X

E?B +ÁM +€+? H,M; K° M,K Kûi i?b i` M K†i ç'i +| #`v ` K°i +€B i? M; ?ÊT FBK- .Q
i?"M #Á H M i` M i?2Q i? M;- T?Q /QÈB M; QlB #¼M ?¼ H` GB M >Q`M S?B M "ªM
i?b K°i i M ?¼ h?¬B ç½ i?B i K¢M;X

a m F?B çB [m GB M >Q`M S?B M "ªM i?b .Q E?®+ FûQ +€B i? M; iÈB- pb T?Q i`
M"v- +?d +¬M F?¬M; +~M i?"M b) `ÆB tm®M;X

> B M; QlB çB K°i F?QªM; +€+? ? B KQÆB Kûi ? i;-M KQlB T?9i- +m®B +MM; KÈ
M; Q`B H,M;- ç•v H` K°i +€M? +Y +~K i?¢+?- +Y KÎ` i?2Q +?B m M; QÊ+ H¢B- +

i?ϕ+?- ``i F?ÊT- F?2 ?Î ;B[ ? B +€M? +Y +?d +| i? KB M +QĐM; +„K p``Q K°i +Q
i?¬BX

> B # M T?Q +Y +| F?ªK ? B ç-m F€ H•M #^M; ç²M; t M?- ç-m i?9 i`ÊM i`WM; K
pÁM; ç²M;- pb ç½ ?ÆM M; ``M M, K M M ç-m i?9 p`` pÁM; ç²M; +kM; HQ M; H´X

*€M? +Y M``v +?QM? H`` +?QÊM; M; ϕB +m®B +MM; M; ,M +ªM .Q E?®+ - M m F?¬M
:B h` M;- bÊ ``M; .Q çϕB + ç½ KÎ +€M? +Y M``v ` - /M +€M? +Y M``v ``i /``v M?Q
M; ,M +ªM #QÊ+ iB M +O /•M i`°K K°X

h`QÊ+ M v +Y ç€ +| M; mv M Hw ``i çÆM ;BªM M?QM; +´m iϕQ ``i F?ûQ HûQ- M|B
i?QÌM; çQÊ+ F?| iW # M i`QM;- +QB M?Q H`` i?2M +Y +O H,M; K°X

L?QM; Km®M H`K +?Q +Y ç€ iU ç°M; F?| iW # M i`QM;- +´ M?•M ç½ T?ªB ç°M; M

h`QÊ+ iB M #¼M ?¼ +? i€+ i`K+ +O +€M? +Y i?``M? ?bM? + -m- HϕB çB m F?„+
i`QÊ+ M¬M; b m b•m- F?B i`i +ª çQÊ+ ?Q``M i?``M? i?b ? B +€M? +Y b) çQÊ+ FûQ
T?¬M ?bM? + -m b) ,M p``Q F?ÊT # M /QÊBX

G9+ M``v M; QìB M``Q Km®M Î# M M; Q``B ç`v +ªM? +Y `` i?b `ä ``M; H`` bB i•K p¼M

_`i M?B m M; QìB ç m ç½ iWM; ç M i?, K JBM? æ`M? G,M; Î„„+ EBM?- +Y +?QM? +
M``v +kM; H`` K°i +€M? +Y ç€ çQÊ+ MB K T?QM;- H9+ ç| pb Km®M iB M p``Q ç` +m
``i M?B m F?Q HU+- +m®B +MM; T?ªB M?ì ç M T?QÆM; i?S+ óM; Q†i çBM?ô +O
i? KÎ çQÊ+ +Y ç€X

*€B ;ÁB H`` K†i çBM? +?QM? H`` /MM; K°i /KM; +K +| +€M /``B- K°i K†i +ÁM HϕB H``
F?B +® ;„M; M?ûi p``Q F?2 ç€ i?b MY #° T?``M ?bM? i`ÁM b) ®T tm®M; F?®B + -m
i?b +?®i b) KÎ ` - +Y K° +| i? çQÊ+ KÎX

L?QM; +kM; F?¬M; T?ªB M?[M; M; QìB ç M KÎ +Y H,M; K° ç m +| i? p„i | + i bK #B
[m M FB ` - M, K tQ h¬M æB M M? KÎ æ .K G,M; +O hW >B i?€B ?``m p````M GQ
+€M? +Y ç€ +ªM çQÌM;- H9+ ç| ç€K [m•M #BM? /MM; K¼B +€+? +kM; F?¬M; i? I
+?d +| i? /MM; i?m®+ M´ ç T?€ ?OvX E?B ç| +Y H,M; #` T?€ pĐ `ÆB tm®M; H`K
+?Q MQÊ+ # M /QÊB /•M; H M M; ``T +ª [m M i`B +O ``M GQM; X

a m M``v F?B F? B [m``i H,M; K° +O hW >B i?b h¬M æB M M? bÊ iB m ? Q #ªQ #®B
#®M KQÆB M; QìB- /MM; M?[M; +•v ;¶ HÈM ç T?€ pĐ +Y ç€- b m F?B +Y KÎ ` i
p``i T?~KX

E?B .Q E?®+ i?´v +Y K° i?b +kM; Km®M /MM; +€+? K`` +€+ M?`` F?ªQ +´ /MM; ç K
?Qϕ+? HϕB T?ªB i? v ç´B- pb ç°B F?ªQ +´ FûQ ç M p`` G½Q GK+ i?´i i?O Î ZmªM; a
F?¬M; +ÁM i?ìB ;B M ç +? iϕQ +¬M; +K +?mv M K¬M- pb i? i?m®+ M´ +?QM? H``

E?B ç M p` i`Q +€+? K°i Kûi bQ pÈB K†i ç´i M^K i` M +€M? +Y ç€ ç½ çQÊ+ .Q E?®
i v- b•m ?ÆM ? B KQÆB +2MiBK2i- ç•v H`` +?¶ ?„M +?m~M #` ç†i i?m®+ M´X

.Q E?®+ +kM; F?¬M; /€K +?ŠM; FB M; M ;b M?Q h¬M æB M M?- pb +€+? MÆB M
ç°B +ªM? b€i [m•M bU i?O ?° ?B M i`QÌM; F?ªQ +´ - M m bBM? ` ç°M; ioM? [m€ HÈ
ç°M; X

h`QÊ+ M v +Y ç€ i`QM; H,M; K° +kM; F?¬M; [m€ HÈM- .Q E?®+ +?d Km®M HÊB /K
i`QÊ+ FB ?„M i`°K M?[M; H,M; K° i?ìB JBM? h? M? i?b i?QÌM; /MM; i?O çQϕM M
/QÊB K†i ç´i ?ÆM KQìB Kûi +kM; F?¬M; T?ªB ``i HÈMX

G9+ M``v €M? b€M; +| ?ÆB i`-K- .Q E?®+ H´v iW i`QM; # H¬ ` ? B +€B ç M ?m€M?
F?¬M; ;B M +?Êi b€M; M; ÌBX h M HMM çSM; i`QÊ+ +Y ç€- HϕB H´v i?m®+ M´ p`` M
H¬ ` - +?m~M #` +® ç`M? i?m®+ M´ i` M +€M? +Y ç€X

@ .Q G½Q- +?ì +?9i- i?m®+ M´ +O +?9M; i F?¬M; çO- ? v H`` /MM; i?S M``v

.Q E?®+ +?Êi Kî KB M; M;,M i M HMM î T?Q b m- ?„M çB b M; i?m M;ÁB M´ p´ i?
H´v` K°i i?S ;b ç! M?Q + Q bm /€M H M K†i +Y ç€- HçB F?) ç~v p`Q i`QM; F?2 +Y
i`QM;X

h M HMM i?´v i?S i`QM; i v .Q E?®+ i?b F?¬M; F?ÄB HmB p T?Q b m p`B #QÊ+
M´ SH biB+- i M ;¼B i„i H` \*9 ? v #QK SH biB+- /MM; ?¶M ?ÊT +?´i M´ / Q ç H`K

SH biB+ H` ?¶M ?ÊT +O hLh- a2i2 p` T?®i T?Q i`„M;- +! i? çQÊ+ M;?B M i?`M?
/ - çQÊ+ ûT i?`M? çO K¼B ?bM? i?M- +! i? / /`M; /€M H M M;QìB- M! +kM; +! ç
çQÊ+ ;¼B H` i?m®+ M´ F Q + Q bmX

GQçB #QK TH biB+ M`v +?`m €T HU+- F?¬M; i?´K MQÊ+- M;Q`B M;ÁB M´ çQÊ+ +
ç° + Q ? v ;†T HY +kM; F?¬M; iU M´- +kM; F?¬M; / M´ M?Q #QK i?QìM;X

E?®B #QK TH biB+ i`QM; i v .Q E?®+ +?QM? H` i?S Km çQÊ+ î +?Ê ç2M >QM;FQ
+! i? / /`M; i`€M? F?ÄB FB K i` - ?„M K M; p # F?®B- #•v ;Bì +?d +ÁM HçB K°iX

a m F?B /€K #QK H M +Y ç€i?b .Q E?®+ H´v` K°i KB M; FBK HQçB M?Q M;!M 9
TH biB+ çQÊ+ +? M ;B[F?2 +Y - b m ç! ;¼B i M HMM- +ª ? B M? M? +?!M; HmB p

a m F?B HmB ç M çQìM; ?-K i`°K K° i?b .Q E?®+ KÈB /WM; HçB- b m ç! H´v K†i M
HçB K!+ K°i i?S M?Q çB m F?B M t2 ?ÆB` - HB + K„i M?bM i M HMM î # M +çM?

@ æMM;X

J°i •K i? M? p M; H M- /QÈB +?•M .Q E?®+ +?Êi +?´M ç°M; `mM; H„+ p`B +€B- ç°M
HÈM- iBM +?„+ `^M; M m F?¬M; çSM; i` M p` i`Q M´ b) +?ŠM; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?´M
ç²M; çQÊ+ .Q E?®+ i`2Q # M M;Q`B +kM; F?¬M; `mM; H MX

@ h?`M? +¬M;X

.Q E?®+ ?QM; T?´M pmM; pšv M„K ç´K- i`QM; K„i H°` +€B M?bM i? K H K- M?QM;
H M K` çSM; v M i oM? K°i +?¶- +?! ç M F?B #KB #†K H„M; tm®M; KÈB iB M p`QX

.Q E?®+ î /QÈB K†i ç´i F?¬M; M;ì +,M M?` # M i` M ç½ çSM; ç-v M;QìB- .Q G½Q
M?B K pK +ªM? ;BÈB ç M; #` ûT M?Q +?! +? i i` M K†i ç´iX

G9+ M`v .Q G½Q h K KÈB M?È ç M HìB M!B m®M; `QÊm H`K ?ÄM; pB + +O .Q çç
G½Q hS #` #„i i?b +?m¬M; ç²M; +! `mM; H M- .Q G½Q h K M;?2 i?´v iB M; +?m¬M
bO M?QM; ç-m K!+ HçB KÆ ?² pb `QÊmX >„M i`QÊ+ iB M +kM; F?¬M; +?`m `mM
[m M b€i- HçB #` K°i i M +ªM? b€i iB M H M ç€M? M;½ tm®M; ç´iX

*?´M ç°M; /QÈB +?•M H`K +?Q +,M M?`;¶ ?ÆB `mM; H M- H9+ M`v .Q G½Q h K +k
+kM; F?¬M; F`T çSM; H M K` #Á ç M # M +çM? #`M- +® bS+ FûQ /•v i?WM; M®B+
hmv .Q G½Q h K #` F?®M; +? F`T i?ìB M?QM; +m®B +MM; iQM ?B m pšM çQÊ+ i`

@ E2M;- F2M;- F2M;- F2M;

hB M; +?m¬M; i`QM; i` Q H M iK+ p M; H M- .Q ççB + p`i M HMM p®M çB p T?Q
+?Êi #B M ç´B- p°B p`M; HmB p T?Q b mX

@ J m- ibK` +Y ? M;

h`-M \*?Q+? +kM; F?¬M; H`T iS+ i?~K p´M .Q G½Q h K- ?„M M? M? +?!M; ?ç H M?
?m®M; #„i `M i`QM; +?´m M?QM; h`-M *?Q+? +kM; F?¶M; t2K i?QìM;- M m T?¬M
T?€ ?Ov H,M; K°- ?„M +kM; F?¬M; #B i M M M!B b Q pÈB ;B€Q bQ JçM?X

E?B çB i?2Q çQìM; /•v M®B pÈB +?m¬M; ç²M; i?b çQìM; ?-K # M /QÈB # T HÁ ç½
M;ÁK F?¬M; +?9 €M? b€M;X h`-M *?Q+? +kM; F?¬M; /€K iMv iB M çB tm®M;- pb
çQÊ+ #B i i?b ç€K i`°K K° M`v +! b9M;X

h`-M \*?Q+? +-K H'v HQ T?|M; i? M? iW i`QM; i v K°i pB M +^aM? b€i çQ ç M- ?,M
@ L; QÌB # M /QÈB M; ?2 ç•v- +€+ M; QÌB ç½ #` # Q p•v- K m i?<sup>a</sup> pk F?Q i`QM; i v
h`-M \*?Q+? +ÁM +?Q /Si HÌB i?b # M /QÈB p M; H M iB M; b9M; - `ä `M; pÈB ? M
M`Q #„M ` çQÊ+X

@ "QK + vX

h`-M \*?Q+? iÄ ` #U+ #°B- b m ç| p`B i M +^aM? b€i T?Q b m iB M H M MûK #QK +
+?B m +O .Q G½Q h K ç ç"v H M +Y ç°M;X

k8RX *?QÆM; k8R , *Sm *?OX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; k8R, *Sm +?OX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

oW iB M p`Q i`QM; ? M; i?b h`-M *?Q+? +^aK i?'v +| +?9i M; €+ M?B M- pb #^{av} [n
bQÆM; KM- bÊ `M; +kM; çO ç °i F?¬M; ;B M #^{av} KQÆB Kûi pm¬M; F?¬M; M?bM
H9+ M`v bQÆM; KM i`QM; ? M; i?"i bU `i KÄM; - M?Q p"v +?d +| ? B ibM? ?m®M;
/QÈB ç'i `i i`®M; - ? B H` # M /QÈB +| i?S ;b ç| F?€+X

h`-M *?Q+? i„i ç M TBM- iB TiK+ iB M H M- /MM; F?m, imv +?®M; H M Kti ç'i- ç
F?) H,M M; QÌBX a m ç| ?„M M; WM; i?Î- i`QM; #|M; ç K pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?-
+kM; F?¬M; t^{av} ` X

@ JÎ i'i +^a ç M H MX

o`B T?9i b m h`-M *?Q+? +kM; F?¬M; i?'v +| #'i F€ •K i? M? M`Q- H9+ M`v çÊi M?
çB tm®M; - pb bÊ M; QÌB K°i M?` #`i?QÆM; M M h`-M \*?Q+? +?d +| i? #`i ç M H M
tm®M; - ç M TBM çQÊ+ KÎ` H`K +?Q ? M; ç°M; çQÊ+ +?B m b€M; `U+- +?d H` M; Q
+| M; QÌB M`Q F?€+ i²M içBX

@ h`QÎM; T?ÁM; h`-M- b9M; M; „M "QrMBM;

J°i p` +<sup>a</sup>M? b€i M?ti çQÊ+ /QÈB Kti ç'i K°i +€B pÄ ççM- b m ç| çQ ` F i Hm"MM
GQçB b9M; "QrMBM; M`v imv `i M?Ä M?QM; HU+ b€i i?QÆM; `i i®i- +kM; H` i?
bY /KM; - F?¬M; i? F?BM? i?QÌM; - pb i? B +kM; ç + Q +^aM? ;B€+X

> M; ç°M; # M /QÈB +kM; F?¬M; T?^aB i?ŠM; i„T- +S #^{av} i?QÈ+ HçB +| K°i +?¶ M; ç
M,M; i°B T?çK ~M; B'm MÆB ç|X h`-M \*?Q+? çQ i v ` ?B m +?Q i?O ?ç- H"TiS+
HQM; çB p T?Q i`QÊ+X L?[M; M; QÌB çB tm®M; ç•v ç m K†+ €Q +?®M; ççM- h`-
+?B + Kk b„i ç2Q H M ç-m- /M b Q iB M; b9M; p` pÄ ççM i` M Kti ç'i +kM; +?Q i?'

h` M Kti ç'i +?Êi tm'i ?B M K°i +€B i? M; ?ÊT FBK- imv F?¬M; #B i i€+ /KM; +O
K° ç` +O iB M M?•M `i [m, /'- +kM; F?¬M; B /€K +?O [m MX J°i i M ç†+ +¬M; +
i? M; - ? B +?•M F?¬M; iB T t9+ pÈB Kti ç'i +?mM; [m M?X

@ E?¬M; +| pB + ;b- ç M •5

o` ç†+ +¬M; FB çB ç M ç-m +m®B +O +€B i? M; i?b ;BšK +?•M tm®M; ç'i- b m
b m iB M H M- B M; Î /QÈB +?•M HçB i`®M; `¶M; X J v K` ?„M T?^aM SM; M? M?- p°
i? M; - M?QM; /QÈB +?•M i`mv M ç M +<sup>a</sup>K ;B€+ ç m çÈM H`K ?„M T?^aB ?¬ H M i?^a
S?B M "^aM +kM; ç" T KçM? H M HQM;X

E?B i?'v ibM? ?m®M; T?Q i`QÊ+ i?b ç€K M; QìB h`-M *?Q+? p°B p" M; +?çv ç M-
M; QìB çQÊ+ çB [m K" i?¬BX a m F?B h`-M *?Q+? #Á [m KÊB T?€i ?B M- i M FB
i? M; - +Æ i? +, M #ªM ç½ #` Mm®i tm®M; # M /QÊBX

J°i KbM? h`-M \*?Q+? +kM; F?¬M; i? M"Q +Sm M; QìB H M- pb p"v ?„M ?¬` T?Q
@ *?9 w # M /QÊB +| +çK #šv- K°i M; QìB M[ç M ?¶ i`Ê

a m F?B #B i`ä +| +çK #šv i?b M?[M; M; QìB T?Q b m ç m i`QÊ+ iB M /m¶B K°i +
i`QÊ+ - F?B +ªK SM; çQÊ+ ç| i?"i bU H" ç'i +SM; KÊB iB M H M- çB m H"K +?Q ç€K
[m M? +€B i? M; ç m H" ç'i +SM; - +, M #ªM F?¬M; +| +çK #šv ; b +ªX

h`-M \*?Q+? +® ; „M; /MM; ? B i v ç M?' + ? B i'K p€M H M- ? B p` +ªM? b€i +ÁM H
i v FûQ €Q i M ç†+ +¬M; # M /QÊB- +MM; /MM; bS+ FûQ H MX h M ç°B pB M FB
pW `²B ? B i'K p€M b" T tm®M; HçB ç" T KçM? p"Q b m ; €v ?„M- H9+ M"v ?-m M?Q
?„M +® b®M; +® +? i #€K H'v +€B i? M; - bÊ `^M; ç½ #` #šv Mm®i b®M; X

æB m H"K +?Q M; QìB i M?bM i?'v K" ; B"i KbM? +?QM? H" +?B +; B"v +ªM? b€i +C
ç•K tmv M- K€m iQÆB HB M iK+ +?ªv` T?Q /QÊBX E?B H'v ç M TBM +?B m tm®
?B M i` M M?[M; HQÐB / Q b„ + #ûM # M /QÊB +ÁM +| M?B m KªM? pKM [m-M €Q
iWM; Mm®i +?YM; M?B m F i`°K K°- M?QM; i?B i? ç m ç½ çQÊ+ H'v çBX

@ *QM #` M|X

h`-M \*?Q+? H M iB M; +?YB iK+ - F?¬M; +-M M; ?o +kM; #B i ç•v +?QM? H" #šv `”
b„ T t T +?Q M?|K M; QìB +O KbM?X

@ E?¬M; +-M iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+ - [m v HçB- +~M i?"M FB K i`

G9+ M"v +€B i? M; ç½ çQÊ+ FûQ [m F?m +çK #šv- çB m M"v +?SM; iÄ .Q E?®+ ç
h`-M \*?Q+? +kM; TªM SM; `i M? M? - ?„M +?Q `^M; M?'i ç`M? +ÁM K°i M; €+? M"

Zmª M?B M î K°i p` i`Q #Q K"i # M M; €+? ? M; ç°M; +| K°i +K+ ç€ HÈM #` +çv` -
H¶ ?'M; - çB m M"v +?Q i?'v .Q E?®+ ç½ i?Q€i` iW +?¶ M"vX

@ > B + "m çB i?2Q i¬B- M?[M; M; QìB F?€+ çQ M? i H M- b m ç| Kî`°M; ibK FB
M9B ibK- K°i i' #ªQ p +´M; i?¬M GQm :B h` M; - F?¬M; +?Q #'i F€ K°i M; QìB HçB

h`-M \*?Q+? +?mB p"Q i`QM; ? M; ç°M; pW çQÊ+ ibK` î # M M; €+?- ?„M /M i?
E?®+ HçB +~M i?"M M?Q pv D- +ÁM Kî` K°i +QM çQìM; i?Q€i ?B K bM?X æB m
M m M?Q .Q E?®+ +?çv çB K'i- Km®M #„i H" +U+ F€ F?| F?,MX

> M; ç°M; M"v i?"i bU `i /¬B- +ª #®M +?K+ Kûi- [m M? +Q F?9+ F?m, m M?Q ? M;
K†i ç'i i?b h`-M \*?Q+? T?€i ?B M KbM? ç½` F?ÄB pQìM i`€B +•v- M?[M; +•v +Ä #
ççTX

h`-M \*?Q+? +-K #° ç`K H M M|B,

@ h¬B H" h`-M *?Q+?- i'i +ª +€+ i' #€Q / M? ibM? ?m®M; X

@ h' K°i F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ ; b- ç M; çB p T?Q ?"m bÆM t2K tûi

@ h' ? B ç½ +?çv ç M i?B i H" T +?®i +?†M î +´M; i?¬M GQm :B h` M; - F?¬M; T?€i
M"Q F?€+

@ h' # ç½ p"Q pB i`Q- F?¬M; T?€i ?B M ibM? ?m®M; M"Q F?€+ i?QìM;

L?[M; iBM iS+ iW #° ç`K i`mv M` ç½ i?"i bU H"K +?Q h`-M *?Q+? +ªK i?'v b®i`m
M?•M pB M t2K tûi pÁM; M; Q`B- bÊ`^M; .Q E?®+ H9+ M"v ç½ tQM; `²BX

@ æQ +?| M; ?B T pK ç MX

>¬K M v i`lB`i i®B- M m +?d /U p`Q ç M TBM i?b +,M #ªM F?¬M; i? M`Q iB M ?
+| +?9i #`i ç„+ /o- ?„M +?d +| i? KQM; b Q M?[M; i´ +¬M; i€+ KbM? i?B i H”T ç9M
F?B .Q E?®+ +?çv F?ÄB GQm :B h` M;X

h`QÊ+ F?B M?|K h`-M *?Q+? ç M pQlM i`€B +•v î?“m bÆM ç #„i M;QlB i?b ç½ iW
E?®+ M?QM; F?¬M; T?€i ?B M` çB m ;b- M?QM; +kM; F?¬M; B M;î H9+ M`v .Q
K` [m v p M?“ KbM?X

a m F?B KÎ ? M; /U #` ç +?çv i?Q€i F?ÄB bU i`mv çm´B +O +ªM? b€i- .Q E?®+ w
ç-m i?¬M bÊ`^M; +kM; ç½ #` i|K- pb p”v ?„M H”T iS+ ç +?Q i M HMM` F?ÄB i?¬
çQÊ+ # M M;Q`B i?b b m M`v #¼M ?¼+| i? HB M Hç+ çQÊ+ pÊB M? mX

L?QM; .Q E?®+ M?“i ç`M? T?ªB p M?“ K°i +?mv M- M;mv M M?•M +€B +†T i`QM; M
F?¬M; çQÊ+ ?„M K M; i?2Q- # M i`QM; +| ?° +?B m ;Bª p” p`B i?S F?€+- ?„M M?“i

.Q E?®+ H9+ M`v +kM; F?¬M; +| +?9i #®B`®B- pb p`B +?K+ M,K H`K FB T i`K k
ibM? ?m®M; +ÁM M;mv +`T ?ÆM #•v ;Bl- M?QM; ?„M i?“i bU M;?o`^M; H9+ M`v i
ç m i”T i`mM; î H,M; K°- +,M #ªM M?“ KbM? H`MÆB M iQ`M M?“iX

æB m H`K +?Q .Q E?®+ +ªK i?“v ç m HÁM; +?QM? H`F?¬M; +| i?lB ;B M ç p`Q M
#Ä M?B m i?lB ;B M ç F?ªQ b€i ç`Q K|+ p`iB K T?K+- M?[M; +® ;„M; +O ?„M i`
ç½ F?¬M; +ÁM- çB m M`v i?“i bU H`K ?„M +ªK i?“v ;B®M; M?Q HÁM; M?Ä K€mX L
F?ªQ +´- M m M?Q F?¬M; T?ªB pb #¼M ?¼- +?QM? KbM? ç½ bÊK i?m /¼M i`i +ª K

G9+ M`v +| M;?o i? M`Q +kM; p¬ /KM;- .Q E?®+ +kM; F?¬M; +| w M;?o Km®M çB i
i?b +€B KçM; M?Ä +O ?„M +kM; [m M i`¼M; ?ÆMX

L¬M; i?¬M F?¬M; +| ç M çQlM;- i?“K +?Q i`lB pW i®B ç½ i„i ç M- +kM; F?¬M; +|
/€M M;QlB H M iQlM;- ?„M M? M? +?|M; çB ç M Kti M;Q`B M?“ KbM?- ?„M +kM; F
M?†i K°i +”M? +•v i` M Kti ç`i MûK p`Q i`QM; b•M M?“ KbM?X

E?¬M; ? +| iB M; +?| bO - +kM; F?¬M; B [m€i ?ÄB- .Q E?®+ /MM; ? B i v +?KT H
ç M?ªv p`Q i`QM; b•MX

Zmª M?B M ç9M; M?Q M?[M; ;b ?„M /U çQ€M- i`QM; M?“ +| /`m p i HK+ bQ€i M?Q
;bX .Q E?®+ +kM; F?¬M; ç€K i`b ?Q½M H•m- M? M? +?|M; H`v p”i T?~K` - b m ç|
HQçB €Q #| b€i i` M M;QlB- +kM; H`v iB M p” ?° +?B m +i ? i H M M;QlBX

a m F?B bmv M;?o K°i +?9i i?b .Q E?®+ +îB €Q- ?„M H`v i?m®+ M´ p` FQT iW i`Q
M;U+X G`K F +QÊT T?ªB +| ;B€+ M;° +O F +QÊT- M?QM; ç®B pÊB .Q E?®+ M m
p`B i?€M; M[ b) #` tY iY- +,M #ªM iU KbM? tY Hw p` FûQ i?2Q p`B i?^M; +?Q`²BX

a m F?B i?m /¼M tQM; i?b .Q E?®+ MûK # H¬ p`Q i`QM; M?“- i v T?ªB +„K i`QM;
KÎ +Y b•M çB` M;Q`B- M?QM; #`M i v ç†i i`QM; i9B [m-M # M T?ªB Hm¬M M„K
”`QrMBM;X

@ h K + - M? ç½ ,M +ÆK +?Q \

@ *?` L?Q >Q - +?` ç M H`h`QlM; S?€i ,M +´ b Q\

.Q E?®+ çB i` M çQlM; p`i?ªM M?B M +?“Q ?ÄB M?[M; M;QlB i`QM; i?¬M- K` M?
#B i ç M ?”M? ç°M; ibK #„i ?„M +O +ªM? b€iX

L?QM; F?B çB ç M +Y i?¬M i?b p Kti #bM? ioM? +O .Q E?®+ ç½ +| +?9i M;QM; i
#QÊ+- iMv w tQ v M;QlB`²B çB p ?QÊM; M;QÊ+ HçBX

ob H9+ M`v M;Q`B +´M; i?¬M +| ? B +?B +t2 +ªM? b€i- ?ÆM M[+ÁM +| K°i M?|K
i` M p B ç M; +¬K +?SM; KBM? ç FB K i` iWM; M;QlB çB [m +´M;X G9+ M`v M;Q
h`QlM; S?€i ç½ iªM çB F?€ M?B m- i`QM; i?¬M +?d +ÁM p`B M;QlB K` i?¬B- M m
+?„+ +?„+ b) #` i|KX

L?•M ;B M +| +•m, óE?B çQÊ+ ç i M i` M #ªM; p`M; p` H9+ ç°M; T?ÁM; ?Q +?9+
p` M?`i i` M çÌBô- GQm h`QÌM; S?€i F?¬M; çQÊ+ m®M; [m€ M?B m- .QÆM; oo p`
K` i?"i bU m®M; b v bQ X

L;QÊ+ HçB h` M; .m M;²B +MM; #`M pÊB ;B€Q bQ JçM? - +kM; F?¬M; m®M; M?B
h`QÌM; S?€i iU KbM? ç M i?,K p` KÌB +ª çQ`M ;B€Q bQ JçM?X

hB + `QÊm ç½ ç M ?²B F i- M?QM; +ÁM T?ªB iB M M;QÌB # M pÊ p M?`- GQm h`
H M +MM; *?QÆM; .mM; iB M # M ç`M; ;€B ` +Y - h` M; .m +kM; çB i?2Q T?Q b
M;QÌB M`v p ?mv M i?"M?- M?QM; ?¬K M v ?„M F?¬M; +| w ç`M? [m v HçB- Km®
i`QM; ?mv M i?"M?X

@ L`v- .Q ççB + - ?¬K M v M? çB ç•m p`v\ a Q H9+ M`v KÈB ç M- F?¬M; çQÊ+ - i-
çQÊ+X

GQm h`QÌM; S?€i i?"i bU +kM; m®M; p`Q F?¬M; Qi- F?B i?'v .Q E?®+ çB ç M i?b
+?KT i v .Q E?®+ FûQ p`Q # M i`QM;X

@ *`m h`QÌM; S?€i- ?¬K M v F?¬M; çQÊ+ `²B- +?9i M[i¬B +ÁM T?ªB çB ?mv M i?

@ o°B +€B ;b\ *?9i M[i¬B b) çQ M? çBX G½Q u m- +?Ì K°i +?9i `²B çB- i¬B p` .
+`m F?¬M; #B i ç•m- i¬B +| i? i?B ç`m +kM; M?Ì `Q i?¬v .Q- M m F?¬M; #•v ;BÌ +
i€+ i`QM; +Æ [m M M?` MQÊ+X oÊ- 2K M|B +| ç9M; F?¬M; \

GQm h`QÌM; S?€i M|B i? Q i? Q #`i imv i i?"i bU H`K +?Q M;QÌB # M +çM? /Î F?
.m HçB +`M; #`i ç„+ /o- HçB +MM; M? m çB p`Q i`QM; b•MX

.Q ççB + ç M; b-m F?` pb ibK +€+? ` F?ÄB GQm :B h` M; - b m F?B M; ?2 GQm h`
i`QM; HÁM; +?Êi i`QM; b€M; - +kM; F?¬M; HB M iB M; +?®B iW K` çÐ GQm h`QÌM

@ G9+ M`v i`B M|M; - .Q ççB + K†+ FQM KQi M?Q p`v H`K ;b\ *ÎB ` €i- ç m H` M;
ç ;b +ªX

GQm h`QÌM; S?€i /MM; K°i i v FûQ .Q E?®+ - K°i i v +ÁM HçB M„K H'v pçi €Q +O
M v ?„M i?"i bU m®M; ?ÆB M?B m- +?•M i v K`i i?,M; #^M; - pb p`v K` F?) HªQ çª
tm®M; - pb p`v K` M?[M; M9i €Q i`QÊ+ M;U+ .Q ççB + +?Êi t´ +ª ` X

.Q E?®+ i?"i bU F?¬M; M;Ì GQm h`QÌM; S?€i HçB FûQ €Q +O KbM? ` - pb p`v +kM
+kM; M;WM; HçB i`QM; ;B•v H€iX

G9+ M`v #®M T?Q F?QªM; b•M +| +ª i`,K +€B #|M; ç M- F?¬M; ;B M b€M; i`QM; -
i`QÊ+ M;U+ .Q ççB + +?Êi #B m ?B M `ä ``M; i`QÊ+ K„i K¼B M;QÌBX

@ h?m®+ M´X

.•M [m i?QÌM; /MM; M;ÁB M´ p` i?m®+ M´ ç t M9B H'v ç€- pb p`v K` #¼M ?¼ iÁ
F?¬M; #B i H` B ?¬H M i`QÊ+ - H9+ M`v €M? K„i +O i`i +ª K¼B M;QÌB ç m i`T i`m

@ h?m®+ M´ +€B ;b\ .Q ççB + - ç M m®M; K°i HvX

GQm h`QÌM; S?€i HQçM; +?QçM; çSM; H M- M?QM; F?B €M? K„i +O ?„M i?'v çQ
M;U+ +O .Q ççB + i?b +?Êi ;B`i KbM?- i•K i?¬M +kM; M? M? +?|M; i? M? idM?X

G9+ M`v .Q E?®+ i?¬K F m ?®B ?`M- ?„M i?'v +?d +¬M m®M; p`B Hv M[i?b b) +
F?¬M; M;Ì H9+ M`v HçB #` K°i +QM K K2M pç+? i`¬M- pb p`v +kM; F?¬M; çÊB GC
;b- .Q ççB + +?Q +?9 ` K°i ç€ p`Q #KM; - b m ç| `9i F?~m b9M; ``QrMBM; i`W i`QM
+?o p`Q ç€K M;QÌBX

.Q E?®+ +kM; F?¬M; i? M€Q i`M ç`M? çQÊ+ M[- p`Q H9+ M`v i?¬M FBM? +O ?„M
ç°M; +O GQm h`QÌM; S?€i H`K +?Q #WM; t9+ ç°M; - pb p`v b m F?B ç€M? M;½ GQ
H'v i|+ +O *?QÆM; .mM; - HçB HÈM iB M; ?¬H M pÊB ç€K M;QÌB MÆB ç•v,

@ h'i +^a ç m M;²B tm®M;- +ÁM #¨ M| - F?¬M; Km®M +? i i?b M;²B t'K tm®M;X
L?[M; M;Q`B MÆB ç•v ç m H¨ M¬M; /•M- M¨Q ç½ iWM; ;†T[m ibM? ?m®M; F?OM;
ç m bÊ M;•v M;Q`B- H¢B +| K°i F F m ;¨Q +?¢v` # M M;Q¨BX

@ æMM;X

hB M; b9M; ç M? ç9 p M; H M- M;Q`B pW +?¢v` +?Êi F m i?ªK i?B i p¨ M;½ tm®
`²B H¨K +?Q F?QªM; b•M i`Î M M v M ioM?- M;Q¨B F pW #` i`9M; ç¢M ç M; +ÁM
M;Q`B M¨Q /€K T?€i` iB M; ç°M;X

hB M; b9M; ç½ T?€ pÐ #-m F?¬M; ;B M v M ioM?- ç€K +ªM? b€i ç M ?"m bÆM ibK
i?¬M GQm :B h` M; +kM; M;?2 çQÊ+- #¼M ?¼M? M? +?|M; çm´B ç MX L,K b€m T
+O M?" GQm h`Q`M; S?€i ç½ çQÊ+ # Q [m M?X

@ .Q E?®+- #m¬M; b9M; çB ç M ç•v- iU i?9 H¨ H®B i?Q€i /mv M?'i +O M?- iU i?9
+U b) +? i

@ æMM;- çMM;- çMM;X

" iB M; b9M; p M; H M- ç¢M çQÊ+ #„M p T?Q F +?B m ?¨M;- pb p"v K¨ •K i? M
/SiX

@ *QM #¨ M| +?S ç-m ?¨M; pÈB iU i?9- +?9M; K¨v çWM; ç M ç•v- i` M M;Q`B ¬M; K¨
K°i ç€K M;Q`B i? M¨v +kM; +QB M?Q +| H`BX

h`-M \*?Q+? çB p`Q i`QM; b•M- ?„M M;²B t´K tm®M;- /MM; ;B¼M; +| +?9i t'm ?´ M|
 @ h` M; iB M bBM?- çB m M`v h?“i bU H` F?-M; X
 @ G` +?9M; i-B F?-M; ç9M;- #bM? i?QÌM; ?m'M Hmv M F?-M; çO- i`€+? M?B K H
 G9+ M`v p` ççB ç°B i`QÎM; >bM? +O +ªM? b€i ç` T?QÆM; +kM; ç½ çB ç M- M; Q
 +O ?„M- T?€i b9M; ç-m iB M F?-M; i`9M; KK+ iB m- T?€i ççM b m M`v HçB H`K
 `ä`M; H` b B H-K F?| i? i? i?S pÈB i v b9M; #„M id X .M H` bU pB + +| i? M`Q
 F?-M; i? M`Q iB T iK+ H`K #„M id X
 @ *9i- +9i ? i çB
 h` M; .m +?Êi ;`Q H M M?Q F çB M- HBM? F?Q HçB iB T iK+ p”M +?mv M p`Q i`
 M| pšM F?-M; KÎ K„iX >„M i?“i bU bÊ ?½B- pb K'i çB hB m "ç+? aQ b) H`K ?„M F?|

k8kX *?QÆM; k8k , JÎ J Q GB mX

>Q`M; EBK æ²M;
 h€+ ;Bª, æª L?½M
 *?QÆM; k8k, JÎ K Q HB mX
 L?|K .`+?, h2T;
 L;m²M, pBTp M/

hW F?B HBM? F?Q i`QM; K„i h` M; .m #B M i?“M? K`m iQK i?b i?“i bU +?Q iWM
 M`v- ç½ H•m H„K `²B +ªK ;B€+ ç m çÈM KÈB tm'i ?B M- ?ÆM M[+ªK ;B€+ +O ?„
 +kM; F?-M; TªB H` M?[M; ªM? ?QÎM; F?B i?B m HBM? F?Q- +?QM? H` pb p i i?
 p,M; p`Q- ç M #•v ;Bì pšM +ÁM `d K€mX

@ :¼B M;QÌB çQ +”m i çB #,M; #|X

h`-M \*?Q+? i?`v b m ç-m h` M; .m +| p i i?QÆM; i?b T?•M T?| K°i +•m pÈB M;QÌ
 imv ;BªB [mv i F?-M; iQM? H` pB M K½M- M?QM; [m-M +?9M; HçB F?-M; +| i?Q
 K v K„M i`QM; #`i ?çM?- +ÁM +?mv M +?9 +?| L; Q tª KbM? +Sm +?O HçB #` K¼B

@ G½Q u m- ç•v M`v- h K + tBM H¶B +”mX

G½Q h K ibK çQÊ+ FbK KkB M?¼M- b m ç| çQ +?Q h` M; .m - bU pB + pW `²B T?€
 ?„M- H`K ?çB i?B m +?9i M[ i?b h` M; .m K'i KçM;- K` G½Q h K HçB ç´ ? i i' i +ª-

@ h K + - F?-M; +| ;b- M? ç M M OB +?` /•m çBX

h` M; .m KB M +QÐM; i`ª HÌB K°i +•m- ?„M +kM; F?-M; M;~M; ç-m H M- HBM? F?Q
 J°i pB M +ªM? b€i +-K #,M; ;ç+ çB ç M ç`M? #,M; #| p i i?QÆM; i` M ç-m +O h`
 h` M; .m +QÈT çBX

h` M; .m pW `²B t2K tûi KB M; p i i?QÆM; +O hB m "ç+? aQ- ?„M T?€i ?B M ççM
 M| - M?QM; tQÆM; +®i +kM; F?-M; #` ;½vX >„M +® ;„M; +~M i?“M F?-M; +?Q p i i
 b) F?-M; i? M`Q H`v çQÊ+ pB M ççM `X

J°i pB M ççM çQÌM; FQM? +?QM HB +| mv HU+ F?-M; M?Ä- ?-m M?Q #„M p`Q H`
 h` M; .m /MM; FbK KkB M?¼M çQ p`Q H`v pB M ççM i`QM; p i i?QÆM; +O hB m
 ççM çQÊ+ H`v ` i?b hB m "ç+? aQ +| ?ÆB `mM `~v- M| KÎ K„i i?`v h` M; .m - b m ç|

h` M; .m MûK pB M ççM tm®M K†i ç'i `²B Hm®M; +m®M; i v +?•M /MM; #,M; ;ç+ [
 hB m "ç+? aQ- b m ç| ?„M /MM; HBM? F?Q +?[H`M? p i i?QÆM;- F?B i?'v p i i?
 ?„M KÈB v M HÁM;- t2K M?Q KçM; +O 2 M| ç½ çQÊ+ +Sm p X

h` M; .m bS+ +MM; HU+ FB i ç†i K¬M; M;²B tm®M; ç'i- pb ? B K„i bY /KM; HBM? F
ç m çÈM- MQÈ+ K„i F?¬M; M; ,M çQÈ+ K¬ +?ªv tm®M; `ÁM; `ÁM;X G9+ M¬v ?„M +?
H¢B- +?ì HBM? F?Q iU ç°M; ?²B T?K+X

æ°i M?B M h` M; .m +ªK i?'v hB m "¢+? aQ i`QM; HÁM; +?Êi M?9+ M?Q+?- pb p
?T bi ?B M €M? K„i +O M; M?bM KbM? H°` p +ªK FQ+?- i?•M i?B i- F?¬M; Km®M
i v p¶ p +€B ç-m HÈM +O hB m "¢+? aQ- ?„M i?"i bU +; bBM? ` +?9i +ªK ç°M; -
"¢+? aQ p`Q HÁM;X

@ *€B ;b\ J°i i M +?¢v K'i\ G"TiS+ T?€i H M? i`mv M½ i`QM; T?¢K pB +ª MQÈ+ -
i`Ê çm´B #„iX

a m F?B M; ?2 çQÈ+ iBM F?¬M; #„i çQÈ+ i M HMM .Q G½Q i?b p K†i h`-M *?Q+? .
i?~K p'M M? M? .Q G½Q h K p` .Q G½Q h?'i i?b ?„M #B i M; Q`B i M F?®M .Q E?®+
+ÁM +; K°i i M HMM .Q G½Q ç½ +?¢v i?Q€iX

ob # Q M, K [m i M .Q G½Q FB H` F H'v p"i T?~K /QÈB K° p"i? K ;B #m¬M #€M
`i `ä b® HQÈM; p"i T?~K #` im²M çB- M m ?„M +?¢v i`®M i?b t2K M?Q pK €M M¬v H

h M HMM .Q G½Q b m F?B iB M p`Q i`QM; i?¬M GQm :B h` M; i?b M? M? +?ìM; i?
i` +QM- b m ç; i?W /`T #;M; ç K K` H2Q H M K°i +?B +t2 M; U `ìB F?ÄB GQm :B

E?B iB M; M´ HÈM p M; H M i?b .Q G½Q ç M; M;²B Î çm¬B t2 M; U - ç½ çB +€+? GQ
K†i ?„M +?Êi #B M ç´B- ?„M #B i p` ç¢B + +O KbM? t2 M?Q tQM; - H9+ M¬v i`QM
/mM; i?•M bM?X

.Q G½Q +kM; F?¬M; M?"T +Q i`€B T?ûT çB >QM; FQM; - ?„M +?¢v ç M #B M ;BÈB
F?B M?"T +Q i`€B T?ûT p`Q MQÈ+ #¢M i?b ibK +€+? ç M h? BH M/- H¢B HB M ? p
` K°i imv M #m¬M H"m ç² +´ KÈB Î i`QM; MQÈ+ - i`i M?B M ç•v H` M?[M; +?mv M p

hB m "¢+? aQ H-M M¬v #` i?QÆM; F?€ M†M; - /M çQÈ+ h` M; .m /MM; HBM? F?Q
b m KÈB +; i? tm®M; ç'i çB H¢B- M?QM; i`QM; K„i ç€K M; QìB +?mM; [m M? i?b M

h¬M; K° çQÈ+ F? B [m"i +U+ F€ i?m" M HÈB- b m F?B çQÈ+ ;B€Q bQ J¢M? F?ªQ b€
K° i?ìB æQìM; çQÈ+ #ªQ i²M +U+ F€ ?Q`M i?B M +?d b m K° ?ÊTi€M; +O oä h„ +
ç X

*?d ? B M;¬v K` ç½ +; i? H'v iW i`QM; H,M; K°` ?ÆM K°i M;¬M p"i #²B i€M; - +kM
#" + [m®+ ;B - K` ç•v +?d H` i?m ?Q¢+? Í pÁM; M; Q`B- M m çB ç M i`QM; T?ÁM; -
?Q¢+? +M; HÈM ?ÆMX

L?QM; +¬M; i€+ ;BªB [mv i ?"m [mª p` F? B [m"i +kM; F?¬M; +; # Q M?B m HB M[
i•K iQ +O ?„M +kM; F?¬M; ç†i i` M p'M ç M¬v- pb # M i`QM; H,M; K° +; M?B m #ª
+O KbM?X >ÆM M[b m F?B i`ªB [m bU FB M M¬v H-M M¬v i?b h` M; .m +kM; +;
M; ?B M +Sm bBM? F?ªQ +´ ? v F?¬M;X

L?QM; F?B h` M; .m ;¼B çB M i?Q¢B +?Q +?9 æS+ i?b H¢B #` /¢v #ªQ K°i i`"M- i
M?[M; i M i`°K K° i?'v ç° F?ªQ +´ ç M ç m i`®M çB- M?[M; +?mv M pW tªv` ?-m
;†TX >ÆM M[H½Q +?d Km®M h` M; .m çB ?¼+ i" T p` ibK` ? i?®M; i`B i?S+ `ä
i" T [m€M t½ ?°B +O +€+ i?ìB ç¢B- +kM; F?¬M; Km®M ?„M çB i? K ;B F? B [m"iX

h` M; .m M; ?o H¢B i?b +kM; +ªK i?'v ç9M; - pb i? KÈB #Ä çB M?[M; w M; ?o pW `

L?QM; pÈB ibM? i`¢M; +O hB m "¢+? aQ p`Q H9+ ?B M i¢B i?b F?¬M; i? M`Q i?
aÆM h•v- pb p"v K` h` M; .m ;¼B çB M i?Q¢B +?Q GQm smv M M;B `ä bU pB +- G
+?Q *?m h?Kv +?¢v ç MX æB m M¬v H`K ?¢B h` M; .m H¢B T?ªB /†M /Á *?m h?Kv
H-M çWM; M;B +?mv M M¬v pÈB M; QìB M?" +O KbM?- bU pB + ç½ [m€ M€Q HQ¢M
HQ H„M;X

h` M; .m Î H¢B GQm :B h` M; ¢ M M; ¨v i?S # i?b +?m~M #` [m v p ""M? h?"M?-
+?Q .QÆM; oo ¢ M h•v M Km bM? K°i +?B + t2 KÊB- pšM H" :` M/ \*?2`QF22- h`
i?m°+ pÊB HQ¢B t2 M¨v- +?¢v +kM; i?m"Mi vX

*ÁM +?mv M +?B + :` M/ \*?2`QF22 ?Q ?ÄM; i?b +| ?ªM; #ªQ ?B K tY Hw- ?ÆM M
¢` T?QÆM; i?b iB M #²B i?QìM; +kM; M? M +?|M; ¢Q ¢ M i vX *| M; QìB M|B ¢•v
i?¬M; M; Q¨B w Km®M- M|B ¢M ;b p¨v\ s2 +?€v i?"M? F?mM; tQÆM; K¨ F?¬M; ;¼B

a m F?B +€Q #B i ;B€Q bQ J¢M? p¨ G½Q h K i?b h` M; .m H€B t2 p ""M? h?"M?-
+kM; +?Q [m2M M M +?¢v F?€ +?"K- T?ªB K'i ? B M;¨v KÊB p ¢ M M?"X G-M M¨v
M?QM; ¢®B pÊB ?„M i?b i?"i bU ;B®M; M?Q K°i M,K p¨v- pb H-M M¨v ?„M ¢½ i`ªB [¢-m iB MX

a m F?B [m v p M?" i?b h` M; .m KÊB T?€i ?B M #B i i?U p®M i`®M; `¶M; ¢½ ¢QÊ
"¢+? aQ p®M +| +?9i ®K v m +kM; i`Î M M +| iBM? i?-M ?ÆMX

*| H) +?mv M ¢B pW [m +| HB M [m M ¢ MiY i?-M M M H-M M¨v p M?" i?b +ªK t9+
+ Q- +kM; F?¬M; i?¬M; #€Q pÊB M; QìB M?" H¨ KbM? ¢½ [m v p - +?d #m²M #U+ M
h` M; JšM ¢ M i?m /¼M i?b +?d bÊ F?¬M; #B i ?„M ¢½ [m v H¢BX

æ Mi®B- b m F?B #B i `ä h` M; .m p M?" i?b h`B m Zm®+ æ®M; p¨ h` M; Jšm +k
? B Km M?B m K|M- t2K M?Q i´ +?S+ K°i #[+ÆK i"Ti? +?9+ KWM; M?" KÊBX *
?Bm [m¢M? +?Êi M€Q M?B i ?šM H M- F?„TMÆB i¨M ¢-v iB M; +QìB pmB p +O

@ *¨m- "¢+? aQ +| T?ªB #` # M? `²B F?¬M; \ >¬K M v +kM; F?¬M; +?`m +?ÆB ¢M
hB m LB T LB T +?ÊT K„i HQ H„M; M?bM h` M; .m - #bM? i?QìM; M¨M; ¬K hB m "¢
QÐM M; U+ iÄ p FB m M; ¢Q- M?QM; ?¬K M v M| H¢B ;K+ ¢-m tm®M; - ¢B m M¨v H`
F?¬M; ¢9M; X M; m²M UXV

k8jX *?QÆM; k8j , JÎ J Q GB mX

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k8j, JÎ K Q HB mX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

@ *€B ;b\ *?€m H¢B i` m +?¼+ hB m "¢+? aQ\

h` M; .m i?'v p¨v i?b +¨M; ?QªM; bÊ- ?„M p°B p¨M; ¬K hB m "¢+? aQ H M ¢MB- H¢

@ hB m "¢+? aQ ¢½ bBM? # M?- hB m LB T LB T +kM; ¢WM; ¢B [m'v `¬v M| - ¢ÊB
+MM; +?ÆB pÊB +?€m- ¢QÊ+ F?¬M; \

@ æQÊ+- +?€m b) +?Q hB m "¢+? aQ ,M F Q- K M|B ,M F Q i?b bBM? # M? +kM; F

hB m LB T LB T K|+ iW i`QM; i9B ` K°i pB M F Q- i`QÊ+ M v ¢ m F?¬M; +?`m +?Q
M|B hB m "¢+? aQ bBM? # M? i?b `ä¨¨M; H¢B ¢´B iQM?X

h` M; .m M?bM +?€m M; Q¢B ¢€M; v m- M?bM K KdK +QìB ;„Ti?S+ ,M bM?- M?[M
HÁM; +kM; K'i ¢B- K°i iB M? +ªK 'K €T +?Êi #MM; H M- ;B ¢bM? H¨ p¨v- K½B H¨ +
+ª K¼B M; QìB i` M i? ;B M M¨vX

h` M; Jšm i?'v h` M; .m ;B®M; M?Q +| i•K iB M?- pb p¨v K¨ b m F?B /MM; +ÆK tQ
M v b) Î H¢B- pb K°i +,M M?" HÈM M?Q p¨v K¨ +?d +| K°i M; QìB i?b i?"i bU ``i #m²

a m F?B i?m /¼M tQM; #€i ¢k - h` M; Jšm +MM; +QM ;€B p¨ +?€m M; Q¢B ¢ m ¢ M
h` M; .m K M; i?2Q hB m "¢+? aQ +?"K `½B ¢B iªM #° +?mM; [m M? ?² MQÊ+X h`

HBM? F?Q i`` HB m +kM; ;B®M; M?Q F?¬M; [m€ i®i- #•v ;B` hB m "¢+? aQ +?d +—
+?9i ?´M ? MX

h` M; .m çB ç M ç^M; b m ;? /U - b m ç! i?´v h`B m Zm®+ æ®M; ç M; M;²B ç! ?9i i

@ M? ` - i? M`Q `²B\ >9i i?m®+ #` çm´B ` M;Q`B b Q\

h`B m Zm®+ æ®M; MûK +?Q h` M; .m K°i çB m i?m®+ `²B M!B,

h` M; JšM M|B H`K +?Q F?|2 KB M; h` M; .m p M? H M +| +?9i K'i iU M?B M- hS L
#` bQ T?K #„i +? iX

h?“i` iQM? +€+? +O h` M; JšM H` M?Q p”v- M|B +?mv M M? M? K²K M? M? KB M
ç-mX

L?QM; HÌB M|B +O h` M; JšM +| ?ÆB K¢M? K)- pb p”v / /”M; H`K +?Q M; QÌB i b
h` M; .m HûM çQ K„i M?bM p T?Q M?` +O KbM?- [mªM?B M p K†i +O M?
.m ç M; bmv tûi- pb ;B[H¢B bU i-M M;?B K +O M?` - F?®B K Q HB m +O KbM
F?-M; \

E?-M; çÊB h` M; .m F`T M;?o +?Q F„- h`B m Zm®+ æ®M; ç½ M|B,

@ hB m .m - F?®B K Q HB m +m®B +MM; M”v ?½v ç +?Q i-B KÎ` - i-B +kM; F?-M

G9+ M”v M; QÌB i?“M? i?“i +kM; i?“i bU F?-M; +?“m çQÊ+ - h` M; .m i?“v h`B m Zm
i?b p°B p”M; M|B,

@ M?“ - F?®B K Q HB m M”v +?QM? H` #Ä` # +?K+ M;”M ç Km p - # M i`QM;
+~M i?“M K°i +?9i- +?d + -M +„i i?“i F?) Î KûT # M +¢M?- M;”M p¢M H-M çWM; +„
tm'i ?B M b„+ M? i?b M? M M i?m i v M; v- M?Q p”v b) F?-M; H`K #` i?QÆM; T?c

h` M; .m +® w M|B `ä`”M; M?Q p”v ç +?Q h`B m Zm®+ æ®M; i?“i bU +~M i?“M ?Æ

Zmª M?B M h`B m Zm®+ æ®M; M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b +| +?9i /Q /U- M?C
JšM FQ+? i?Q+? [m€ b•m- ?„M i?Î K°i ?ÆB /”B- [mv i ç`M? +„i F?®B M; mv M i?¢+
çQÊ+X æ”M -M; p- /KM; +?ŠM; F?€+ M”Q H” p- M,M; - M|B M?Q p”v /M +| M?“M çQ

h` M; JšM #B i`ä Kbm? ç½ M|B b B- pb p”v M”M; i? HQÐB K” F?-M; /€K iB T iK+

JÎ M; mv M i?¢+? i?“i` `i çÆM; BªM- ç†+ #B i H” M?[M; F?®B M; mv M i?¢+? M?
+”M i?“M, K b€m i`, K ç° p” F?-M; K M; FQM? i?b i` M +Æ #ªM F?B tm'i ?B M b„+
/WM; i v- i'i M?B M M?[M; KM K”m i?b +?“mX

h`B m Zm®+ æ®M; i`QÊ+ ç| ç½ KÎ? B F?®B K Q HB m- #•v ;BÌ +kM; +QB M?Q [m2
p”K Q HB m K t€i pÊB M? m T?€i` M?[M; •K i? M? tQ i tQ i i?b HÊT # M M; Q”B
b„+ t M?- ?ÆM M[+ÁM i?~K i?“m b•m p”Q # M i`QM; X

@ M?“ - +| F?ª M,M; ` T?d i?9v- +?“K H¢B K°i +?9iX

h`B m Zm®+ æ®M; i'i M?B M +kM; F?-M; ?B m b„+ t M? p” M?[M; HÊT #KB ç€ K”
M?QM; i`QM; K„i K°i M; QÌB ó#€M +?mv M M;?B Tô M?Q h` M; .m i?b ç| H” #B m
i?“M; - M m M?Q ç•v ç M; Î ?°B i`QÌM; ç´ i?¢+? ”bM? *?•m- #€M [m i v p”B +?K+
ç - i'i M?B M ç•v H” H9+ +ÁM +?Q #B i T?~K +?“i p” ;B€ +ª +O T?d i?9v # M i`QM

aS+ [mv M`k +O ç´ i?¢+? +kM; M`K Î T?QÆM; /B M M”v- pb +?Q ç M H9+ +m®B
+?mv M ;b tªv` - i`QM; bU FB M M”v i?b FBM? M;?B K +| i? #` T?€ pÐ- [mv M mv
+| #’i F€M; QÌB M”Q +| i? +?“+ +?“M F?ŠM; ç`M? K°i i`, K T?-M i`, K p #B m ?B M
/M ç| H`K Q HB m #€M ç´ çB +?,M; MY X

h`B m Zm®+ æ®M; #` HÌB M|B +O h` M; .m H`K +?Q +,M; i?ŠM; -` i v +”M; i? K
ç€ +| b„+ t M? ?B M` i`QÊ+ K†i i?b ?„M /MM; bS+ çQ i v H M- #€M?`,M; t i [m
çSi`ÆB tm®M; # M /QÊBX

@ *| T?d i?9v- MM? +kM; KÎ` çQÊ+ T?d i?9v- ? ? - hB m .m - +”m ç M t2K- +| T

h`B m Zm®+ æ®M; +kM; F?-M; [m M i•K ç M ?”M? ç°M; M; mv ?B K +O KbM? H9+
pmB bQÊM; ?- H M M?Q K°i çS i` - i v pŠM +ÁM + -K K€v +„i- i v +ÁM H¢B FûQ h`

@ M?“ - +~M i?“M K°i +?9i- pW`²B i?B m +?9i M[ M? ç½ #` i?QÆM; X

h` M; .m M?“M H’v K€v +„i i`QM; i v h`B m Zm®+ æ®M; - b m ç| +„i M; m²M çB M- H
+„i- +m®B +MM; KÊB çQ K„i [m M b€iX

h` M; .m M?bM i?'v K°i F?®B K`m t M? M?Q ?¢i ç`m M`M? K` F?¬M; F?ÄB #°B T
 KbM?- bÊ`^M; +?QM? KbM? K` KÎ F?®B K Q HB m M`v- M m +„i b€i K†i +kM; +?d
 @ M?` - ``i i®i- # M /QÈB +| T?d i?9v- H9+ M`v ç M HQÊi 2K tY Hw +?QX
 h` M; .m ;BÆ M; |M i v +€B pÈB h`B m Zm®+ æ®M; - K` h`B m Zm®+ æ®M; i?b H¢B
 ?B M H` F?€ i®i- b m ç| ?„M M|B pÈB h` M; JšM,
 @ h?'v F?¬M; - +?²M; +O 2K +kM; +| i? KÎ M;mv M i?¢+?` T?d i?9vX
 @ L;®+ [m€- ç t2K +| #` i?QÆM; F?¬M; M`QX
 h` M; JšM pW `²B +kM; i?`i bU ?QªM; bÊ pb ?`M? ç°M; +O h`B m Zm®+ æ®M; - pb
 t2K tûi- K v K` F?¬M; b Q- +?d K'i p`B +°M; i|+ K` i?¬BX
 æ°M; i€+ +O h` M; .m +ÁM M? M? M? M ?ÆM M?B m- ?„M H¢B +® ç`M? K Q HB
 M?[M; T?¬M ç€ i?W - b m ç| /MM; ç€ K`B ç K`B- K°i H9+ b m pB M T?d i?9v iQ M
 tm'i ?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QìBX
 @ æ T [m€- i`lB ¢- ç•v H` T?d i?9v ;b\ ob b Q +?Q iWM; i?'v +| HQ¢B M?Q p`v\ M
 h` M; JšM M?bM F?®B T?d i?9v çQÊ+ h` M; .m +¬K i`QM; HÁM; #`M i v K` F?¬M
 H M M; ¢+ M?B M- F?¬M; +?d +| M`M; K` M; v +ª h`B m Zm®+ æ®M; p` hS L?B- +/
 F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; p`i M; Q¢B i?•M +kM; i`T i`mM; €M? K„i H M HÁM; #`M
 hmv h` M; .m bÊ H`K #` i?QÆM; ç M T?d i?9v # M i`QM; M M pšM +ÁM ç H¢B # M
 F i iBM?- M?QM; M?Q p`v +kM; F?¬M; çO ç +?2 ;B`m i?¬M i?€B +O T?d i?9v ç
 K†i i`lB i?b T?d i?9v #MM; ` K°i Hm²M; b€M; b•m b„+ F?¬M; +?9i ib p i- b•m H„M
 K b vX
 h` M; Jšm H` M; QìB idM? i€Q H¢B ç¬m iB M- #` KÎ KB M; ?ÄB,
 @ hB m .m - ç•v H` T?d i?9v ç pQÆM; HK+ b Q\
 .M h` M; .m +ªK i?'v F€ [m€B pb i`QÊ+ M v K KbM? +?Q # Q ;Bì ç2Q i` M; bS+
 F?®B T?d i?9v FB - M?QM; ?„M pšM i`ª HìB,
 @ æ9M; p`v- H` T?d i?9v ç pQÆM; HK+ +`T i?Ov iBM?- K°i F?®B T?d i?9v HÈM
 i`B mX
 S?d h?9v ç pQÆM; HK+ i?Ov iBM? bÎ /o [mw ;B€ +kM; F?¬M; pb K`m b„+ [m€ ç T
 H` pb +| [m€ QiX
 S?d h?9v i?Ov iBM? imv +| ``i Qi M?QM; pšM +| i? i?QìM; tmv M çQÊ+ i?'v- K` M
 +kM; M?Q p`v- M?[M; T?d i?9v +| K`m t M? HK+ +U+ ç T çQÊ+ tQM; H` T?d i?9v ç
 ? B F i ?ÊT H¢B pÈB M? m i?b i?"i bU H` ?B K i?'vX *| H) +ª ?°B +?Ê ç´ i?¢+? "b
 M?B m K Q HB m M?Q i? M?QM; +kM; +?d +| K°i F?®B K Q HB m ç2M ç9 +| +?Q
 HK+ iQ M?Q [mª i`SM; ;` i? M`v K` i?¬B- M m /MM; +•m M|B p`i [mw ç KB m iª i?
 @ JQìB i`B m\ h?S M`v L| K„+ p`v b Q\
 " M +¢M? p M; H M •K i? M? H„T #„T +O hS L?B- H9+ M`v KB M; ?„M `°M; ç M KS
 i?9v FB X hmv F?®B T?d i?9v i`QM; HÁM; #`M i v +O h` M; .m H` ``i ç T M?QM;
 i? M`Q HB M ? M| pÈB +QM b® KQìB i`B mX

k88X *?QÆM; k88 , h?¢+? æ¬m h` BURVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k88, h?¢+? æ¬m h` BURVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ Jm®M H`K` i?`M? T?~K i?b +ÁM T?ªB t2K i v M;? +O M;? M?•M +?¢K i` H` i +| +€B ;B€ FB - ¢•v +kM; H` p`M K v +O M?` - M m ¢´B H¢B H` i¬B KÎ M;mv M i? ;bX

h` M; .m +Q`B F?2M M?` M?` KbM? K°i +•m- b m ¢| ¢Q F?®B T?d i?9v i`QM; i i v M? m t2K tûiX

æ€K M;Q`B hS L?B ¢ m F?¬M; ?B m`ä p ¢´i?¢+?- F?B i?´v M,K iªM; ¢€ +| i? KÎ` iQÎM; H` +?mv M i?Q`M;- +kM; b) F?¬M; ?ÄB M?B mX L?QM; M m ¢´B H¢B H` h® ¢•v- +?„ +?„ M /M +| ¢€M? +? i i?b h` M; .m +kM; F?¬M; KÎ M;mv M i?¢+?X

J¼B M;Q`B / ¢ti i`mv M i v M? m F?®B T?d i?9v ¢ pQÆM; HK+ ¢ t2K tûi- B +k M;`K i`QM; KB M; bÊ i M K'i- +-K i`QM; i v bÊ #B M K'iX

@ J - +QM b) i bK K°i iB K ¢€ [mw ¢ +?Q #¼M ?¼; B +¬M; H`K p`B bªM T?~K i` M; LB T- K¶B M;Q`B K°i T?¬M- M?` +kM; ¢WM; M?bM 2K M?Q p`v M[- ¢`M ¬M; +kM

h`B m Zm®+ æ®M; KÎ` K°i F?®B T?d i?9v +U+ T?~K- H9+ M`v i?"i bU p mB F?¬M; M H`B M|B +O h` M; .m i?"i bU H`K +?Q ?„M ?Q M; bÊ- ?„M +ÁM iQÎM; `^M; KbM? +?^K +?^K p T?Q h` M; .m X

@ hB m .m - +€B M`v- i?S M`v +kM; [m€ ¢€M; ;B€ `²B- ¢2Q i?S M`v` M;Q`B +?ŠM b Q\

h` M; JšM M;?2 i?´v p`v +kM; H„T #„T FBM? ?½B- M`M; i m v M|B M?Q p`v M?QM; € p`Q F?®B T?d i?9v pšM H` #€M` +?QM? KbM?- F?¬M; +| M;Q`B T?K M[M`Q M?b p`v K` F?¬M; ¢°M; HÁM;X

h` M; Jšm H¢B H„+ ¢¬m M|B,

@ hB m .m - F?®B T?d i?9v M`v +?d M M H`K i` M; bS+ +?Q hB m JšM p` hB m LB F?¬M; +-M T?ªB ¢2Q +?9M;X

@ o`v F?¬M; ¢QÊ+- K¶B M;Q`B ¢ m +| T?¬M- K +kM; ¢WM; [mªMX

.M i`QM; `M iQÊM; +O h` M; .m i?b ¢ M #•v ;B`K KbM? +kM; +?Q iWM; ¢2Q M?[F?¬M; +| M;?o H` F?¬M; i?Q+?- ?„M +?d +-M +,M +S p`Q €M? K„i +O h` M; Jšm ¢•v K` KbM? i?"i bU `´i M?¢i pÊB M?[M; p`i M;Q¢B i?•M +kM; +| +?9i ¢°M; i•K `²BX

@ o`v i?b ¢QÊ+- H`K i` M; bS+ iQÊM; T?"i- ¢2Q p`Q i`QM; [m¬M €Q b) F?¬M; [m€ G`B M|B F iB T+O h` M; Jšm i?"i bU H`K +?Q h` M; .m i?B m +?9i M[ i?b iû ;? +-M- #•v ;B` +kM; F?¬M; +-M b m v M;?o +?Q F„K` ¢²M; w `²BX s2K` T?d i?9v i? K¢M? pÊB T?K M[- i?"K +?Q H` F?¬M; #bM? i?Q`M;- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; T?•M #B i? X

a m F?B ¢Q F?®B T?d i?9v p`Q i`QM; i9B [m¬M- H¢B i?m /¼M M?[M; i?S #W #°M ¢Q K p` +?` ¢B ¢|M hB m LB T LB T- h`B m Zm®+ æ®M; p` hS L?B +kM; p M?` t [m M?` tQÎM; H`K ,M `´i i®i- ?¬K M v #¼M ?¼ i?"i bU ¢½ #Ä [m MY M;`v H`K pB

a m F?B ¢|M LB T LB T i?b h` M; .m i`U+ iB T H€B t2 ¢ M F?m pU+ #m¬M #€M t2

@ N - +?¶ M`v +O +?9M; i +kM; +| +Y ?`M; 9b b Q\

h` M; .m i?´v K°i +Y ?`M; t2 +| i`2Q #B M 9b Î# M ¢Q`M;- ?ÆM M[# Kti iQ`M; ¢ i?Ov iBM?- i?B i #` H„T ¢ti `´i i®i- `´i F?Q T?€B- p b p`v K` i?Q+? i?9 /WM; t2 H¢B

@ *?`Q iB M bBM?- ?Q M M;? M? M;`B ¢¢B ;B€ [m M; H•K ¢ M +Y ?`M; 9b +?9M; ;B9T\

h` M; .m pW p`Q +Y i?b K°i M[bo K†+ bQÌM t€K iB M H M ç|M +?`QX
 a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +O M[bo M`v i?b h` M; .m +?Êi +| +?9i FBM? M; ç+- M?
 ?`M; 9b L K EBM? ?-m M?Q ç m ç½ çQÊ+ #€M MÆB ç•v- F?¬M; M; ì +?d b m p`B i
 +Y ?`M; t2 ?ÆB 9b- t2K` i?` i`QÌM; t2 ?ÆB #„i ç-m T?€i i`B M #°+ T?€i `²BX
 @ *?9M; i¬B b) iMv iB M t2K i`QÊ+- M m +¬ +| M? [M; HQçB t2 ; b i®i +| i? çQ ` ,
 *Y ?`M; 9b M`v ; B®M; M?Q K°i F?m pU+ M; ?d M; ÆB- # M i`QM; +?d b „T t T # M
 i`QM; H` p`B +?B + #`M i` i?Ov iBM? p` ; ? /U - i` M #`M +| #`v ç†i iQ HB mX >
 M; QÌB ç M t2K t2- #¼M ?¼ ç m M?Q h` M; .m - T?-M HÈM H` ç M # #®M M; QÌB-
 +?çv [m HçBX
 @ J - K +S M; ?d M; ÆB K°i +?9i- ç +?9M; +QM çB t2K t2 +?QX
 h` M; .m #B i`ä #m´B +?B m K KbM? i?QÌM; M; O i`Q K°i H9+- pb p`v K` ibK K°i
 M; ²B tm®M; - HçB +?Q M; QÌB çQ H M p`B Hv i`X
 @ hB M bBM? - +?¶ +?9M; i¬B pW +| M?“T p p`B +?B + S bb i- H` M? [M; +?B + t2
 +?`i HQÊM; F?¬M; i - +U+ F€ i?Q+? ?ÊT +?Q ; B çbM? bY /KM; - pQ /K M?Q K°i M?
 F€ T?M ?ÊTX ?ÆM M[+?B + t2 +| K`m i`„M; M`v +kM; `i i?Q+? ?ÊT +?Q #` +KX
 o` iB m i?Q M`v pW `²B Î# M M; Q`B ç½ i?`v h` M; .m +?çv K°i +?B + :` M/ \*?2`
 #B i?„M Km®M Km t2 +?Q M[bo +O KbM?X
 *?d H` HÌB +O p` iB m i?Q M`v H`K +?Q h` M; .m +| +?9i /Î F?| + /Î +QÌB- ?„M +Q
 @ æ•v H` +?` ; €B +O i¬B- ç| H` +?€m ; €B +O i¬B- +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i M?“ #
 +?¶ +€+ +¬ i?b i?O iK+ iQÆM; [m M ç m çQÊ+ tY Hw ?° +?S\
 o` iB m i?Q FB +?Êi H HQçB- F?B i?`v h` M; .m F?¬M; iS+ ; B`M i?b KÈB +`M i?
 @ hB M bBM? +S v M i•K- Km t2 Î +?¶ +?9M; i¬B i?b +?mv M ; B`v iì b) F?¬M; +¬
 H`K i? v- M; Q`B ç|M; iB M T?Q p` #ªQ ?B K i?b F?¬M; +ÁM #`i F€ T?Q i´M M`Q F?
 h` M; .m F?) ; „i ç-m- b m ç| ?„M M?bM p T?Q h` M; JšM M|B,
 @ *?`- +?` i?`v i? M`Q\ *?B + S bb i FB T?M ?ÊT pÈB T?K M[- ?ÆM M[+kM; F?¬
 h` M; JšM FûQ +Y t2 M; ²B H M- +ªK i?`v F?€ i?QªB K€B- M?QM; b m F?B i?`v ; B€
 H„+ ç-m- ? B i`, K b€m +?K+ M; `M ç®B pÈB M`M; i?b [m€ ç„iX
 @ hB m .m - +?9M; i çB t2K t2 C2ii - M; ?2 M|B t2 ç| +kM; i®iX
 @ Jm S bb i çB- C2ii F?¬M; ; B M [m€ M?Ä- M; ²B F?¬M; i?QªB K€BX
 h` M; .m +| i? i?`v +?` KbM? `i ?`B HÁM; pÈB +?B + t2 M`v- pb p`v K` i?-K` [m
 @ «B- K - K +kM; Km t2 b Q\
 hB m LB T LB T ?QM; T?`M +?mB p`Q i`QM; t2- M|B ; b +kM; F?¬M; +?`m çB tm®M
 @ æQÊ+ `²B- çQ ?ÊT ç²M; Km t2 ç M ç•v- +?` Fw ?ÊT ç²M; pÈB #¼M ?¼- 2K çB i
 pB +X
 h` M; .m F?¬M; [m M i•K H`K +?Q p` iB m i?Q FB +?Êi i†+ HQçB- M`M; p°B p`M;
 i?QÌM; +| F?¬M; Qi M; QÌB ç M t2K t2- M?QM; b®M; QÌB i?“i bU Km®M Km HçB F?
 i` pW H„KiB M M?Q h` M; .m HçB +`M; ?B KX
 @ æ9M; `²B- i¬B Km t2 Î# M M; Q`B +ÁM +?Q H`K ; B`v iì- +€+ M; QÌB Î +?¶ M`v +
 h` M; .m çB ç M ç|M; iB M p` KÍ KB M; ?ÄB- p®M H` pB + M`v b) çQ +?Q GQm s
 i M FB ç M; Í h?B K h•v- +| H) im-M b m KÈB p - #•v ; Bì h` M; .m HçB Km t2 +?C
 Hm¬M bM?X

@ *| i? - M? +| i? ç HçB ?| çÆM p" +€+ ;B'v i\ iQÆM; [m M î HçB- +?9M; i¬B + K°i T?¬M iB M T?Q- ?ÆM M[b m M"v M m #ªQ /QÐM; i?b M? +| i? +?¼M ç M +Y
a m F?B i bK çQÊ+ +•m i`ª H iB i?Ä K½M i?b h` M; .m M? M? +?| M; [mûi i? i? M ?B K i?b +S ç +?Q h` M; JšM tY Hw- ?„M [m v HçB i`QM; t2- H'v ;B'v i\ çQ +?Q ?„M H`K #B M b®X
a m F?B tY Hw tQM; - t2 KÈB +¬M T?ªB +?ì ?ÆM K°i ;Bì tY Hw p`B p'M ç - h` M; .l i?"M `²B çB i`QÊ+X
h` M; .m çB ç M F?m +?Ê i`mM; i•K i?b i?'v K°i #B M ?B m î # M çQ iM; - €M? K„i ? /WM; t2 HçBX
*Y ?"M; M"v i`2Q #B M h?ç+? æ¬m h` B- +?[çÄ- FB m i?Q T?€T- Mûi #9i i`¬K´M +?Q M; Q iB i +ªK M?"M çQÊ+ w p` +´tQ - H`K M; Q iB i bBM? ` +ªK ;B€+ Km®M i b æ•v H` K°i +Y ?"M; FBM? /Q M? M; ¼+ i?ç+? - ç½ K î ` î "M? h?"M? M?B m M, K- i` çB /çQ [m ç•v M?QM; i`QM; i9B +| [m€ Q i iB M- +kM; +?d +| i? M?bM M?[M; p"i T M; "M K` i?¬BX
h` M; .m iB M p`Q i`QM; +Y ?"M; - i`QÊ+ K†i H` K°i [m¬v i?Ov iBM? °i Kûi- # M i #m²K #^M; M; ¼+¬ M; K w i?m" M #m²K t m¬B ;B|X
E?€+? ?"M; # M i`QM; +kM; F?¬M; TªB M?B m- h` M; .m M?bM p`Q i`QM; [m¬v i?9v HQçB i?Q iM; - i?Q iM; H` ?Q i B ? v /•v +?mv M- +kM; +| p`B +€B pÂM; i v M >„M t2K [m p` ççB F?€B ?B m` p'M ç - ç€K i?QÆM; M?•M +?•m #€m ç½ HB m K i?®B i? X
@ hB M bBM?¬ +?"Q M?¬ tBM ?ÄB M? Km®M Km HQçB M; ¼+ i?ç+? ;b\ h¬B +| i? h` B +?9M; i¬B +| K°i HQçB bªM T?~K ói?¬M #Q- K°M; ç T- p mB bQÈM; ô- +| i? b„ KçM- i? M; ?B K [m v p pÈB i?B M M?B M
*¬ M?•M pB M ç½ +?9 w p` F?€+? FB K°i H9+ H•m- b m F?B M?bM p`Q #B m ?B M i?'v ;B®M; M?Q F?¬M; TªB H` F?€+? ?"M; - p b F?B [m M b€i M; ¼+ i?ç+? i?b i`QM i?Q iM; X
h` M; .m M; ?2 p"v i?b T?K+ ?²B iBM? i?¬M HçB- F?B i?'v K°i +¬ ;€B K†i i`ÁM pÈ ç²M; T?K+ M?•M pB M +Y ?"M; ç M; çQ K„i M?bM KbM?¬ ?„M +| +?9i M; QÈM; M; i
@ §- i¬B F?¬M; TªB ç M Km M; ¼+ i?ç+? - +?d H` ?ÄB MÆB M"v +| ;B +¬M; +?Q F HB m- Km®M ;B +¬M; p`B K iM i` M; bS+X
h`QÊ+ ç•v p`B M, K # M çQ iM; +kM; i?Q iM; t m v M +| M; Q iB #`v [m€ M i?m Km p` ;B M?[M; M, K ;¬M ç•v +kM; F?¬M; +ÁM- h` M; .m ç M ç•v +kM; +?d i?Y p" M K v K` i? +| i?•K MB M ?ÆM +?K+ M, K- #bM? i?Q iM; ç m +| i?Ê H`K M; ¼+X
@ :B +¬M; +?Q F?€+?\
« :B B +| +?9i b[M; b®i- b m F?B i®i M; ?B T ç M M v i?b M`M; iB T M?"M pB + [m b ;Bì ç½ H` # #®M M, K- H¬M ç¬m iB M +| M; Q iB çQ ` v m +¬m M?Q p"v X
@ h?"i tBM H¶B- +?¶ M"v +O +?9M; i¬B +?d #€M i?"M? T?~K- F?¬M; ;B +¬M; X
« :B B M iB H` bU i?"i- i m v ¬M; M°B +O M`M; i?Q iM; ;B9T M; Q iB i içQ ?bM? M; ¼ # ? v F?€+? ?"M; i?•M i?B i- M`M; F?¬M; #B i +| M M iB T M?"M M; ?B T pK M"v F
@ L?Q p"v i?b tBM H¶B p b ç½ [m'v `¬v
h` M; .m +| +?9i i?'i p¼M; - ?„M tQ v M; Q iB Km®M #Ä çBX
@ L`v- M; `B +?ì +?9i- tBM ?ÄB M; `B Km®M ;B +¬M; i?S ;b\ *| i? +?Q i¬B t2K M; n
« :B B H¬M ç¬m iB M i?'v K°i p` F?€+? M?Q p"v i?b i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; i`€M?

k8eX *?QÆM; k8e , h?¢+? æ-m h` BUK Y jVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k8e, h?¢+? æ-m h` BUK Y jVX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ *¡+€B ;b F?€+ M? m b Q\

h` M; .m /WM; #QÈ+- ?„M /MM; €M? K,i ?ÆB +?9i M;?B ?Q†+ M?bM p T?Q +-;€
F?€+?- b Q +ÁM Km®M t2K M;mv M HB m +O KbM? H`K ;b\

@ \$- H`i? M`v- M m M? +¡ M;mv M HB m i®i- +¡ H) i¬B b);B9T M? ?ÄB i?,K ¬M; M
t ?Q i`QM; +Y ?`M; p`i T?~K M`v ç m /Q ¬M; M°B i¬B i¢Q ?bM? `X

³ :B B #` h` M; .m ?ÄB K` +¡ +?9i t`m ?´- i`QM; HÁM; i?-K i`€+? KbM? M?B m +?
+?mv M +¡ HB M [m M ç M ¬M; M°B +O KbM?X

L?QM; ³ :B B ç½ ?¢ [mv i i•K- /M M;mv M HB m +O h` M; .m i®i? v t`m i?b +?`i
i?Q`M; K`i?¬B- pb ¬M; M°B +O KbM? p`B M,K ;¬M ç•v im´B i€+ HÈM- ç†+ #B i H`
M;Q`B M?[M; H9+ K`B p`B +€B pÁM; i v- +,M #ªM ``i Qi F?B +? i¢Q M?[M; p`i iBM

@ a Q\ *Y ?`M; M`v +O M?` +- ``\

h` M; .m M;?2 p`v i?b tQ v M;Q`B çB ç M- +Y ?`M; h?¢+? æ-m h` B M´B iB M; +ª
M;¡ H` /Q M?` +-;€B M`v KÎ` X

h` M; .m +ÁM M?È F?B KbM? +ÁM ?¼+ +`T ? B- +¡ K°i çS #¢M ;B`m +¡ i`QM; i`Q
`M; +? Km bM? K°i K†i M;¼+ Zm M •K Î h?¢+? æ-m h` B- b m ç¡ çQ ç M KB m M
i? i?`v / M? iB M; +O h?¢+? æ-m h` B Î ``M? h?`M? H`i? M`QX

h` M; .m p`GQm smv M +kM; F?¬M; +¡ M?[M; i?S ç¡- i`QM; i9B [m-M +?d +¡ p`B ç
#ªM H` F?¬M; Km M´BX \*kM; pb Fw S+ M?Q p`v K` #•v ;Bì h` M; .m KÈB ç M +Y
M`v ?ÄB i?,KX

@ *Y ?`M; M`v /Q ¬M; M°B i¬B H`T` - i¬B +?d H` K°i M;Q`B H`K +-M; K`i?¬B

³ :B B F?¬M; #B i pb b Q KbM? H¢B i`ª HìB +•m ?ÄB +O M;Q`B ç`M ¬M; M`v- +¡ H
i +ªK i?'v i?•M i?B i- ;B®M; M?Q M¡B +?mv M pÈB #¢M # - pb p`v K`i?m`M KB M

@ \$- +Y ?`M; M`v +O M?` +- ç½ KÎ ``i M?B m M,K- F?B +ÁM #û i¬B +kM; i?Q`M;
i?"i bU F?¬M; Km M´B M?[M; i?S Î ç•vX

h` M; .m M?È ç M iB M? ?m®M; M,K tQ KbM? p` æ¢B smv M çB /¢Q F?„T +Y ?`M;
i?"i bU F?¬M; F?ÄB +¡ +?9i +ªK F?€BX

@ L`v- F?¬M; T?ªB M? Km®M ;B +-M; b Q\ G`v i`B HB m M;¼+ i?¢+? ` - i¬B t2K

³ :B B #` M?[M; HìB M¡B +O h` M; .m H`K +?Q +¡ ?ÆB M;•v M;Q`B- i¬B p` M? +
M¡B pÈB i¬B M?[M; i?S FB i?b +¡ i€+ /KM; ;bX ob p`v H9+ M`v ;B¼M; çB m +¡ +?9
i`Î i?`M? M?X

h` M; .m H¢B F?¬M; +?9 w ç M bU #B M ?¡ i`QM; +€+? tQM; ?¬ +O +-;€B i`QÈ-
b€i +~M i?"M M?[M; p`i T?~K çQÈ+ +?¢K i` Î ç•v- i¢Q ?bM? ``i iBM? i - #B m ?B M
p`i ç m ``i b®M; ç°M; - i?"K +?Q +ÁM i®i ?ÆM M?[M; p`i T?~K i` M; bS+ K` h-M >m

h` M; .m i?¬M; [m [m M b€i K` #B i çQÊ+ i v M; ? +O ¬M; M°B +¬; €B FB H` M? H'v F?®B T?d i?9v ç pQÆM; HK+ iQ M?Q [mª i`SM; ; iW i`QM; i9B [m-M` - b m ³ :B B i?'v #° /çM; +O h` M; .m i?b i`QM; KB M; i?¬K M|B, @ *| i`B HB m ; b K` iÄ` i?¬M #Q M?Q p"v\

a m F?B M?"M H'v i?b ³ :B B +ªK i?'v i v T?ªB +O KbM? i`¬K ?ŠM tm®M; - M`M; M i`QM; ç¬m +?Êi +| K°i M?"M ç`M?, o"i M"v H` K°i HQçB +| K`m b„+ i?Ov iBM? ?[m ³ :B B F?¬M; +¬M [m M b€i F„+kM; +| w M; ?o M"v- pb #•v ; B| +| `i M?B m i?QÆM; p"i T?~K çQÊ+ H`K i?"M? iW i?Ov iBM? ?[m +Æ ?Q†+ M?U +•v ç ç M +Y ?"M; ç' ?"M; h?ç+? æ¬m h` B +kM; iWM; /QM? p"Q K°i i`QÌM; ?ÊT M?Q p"v- ç½ iWM; +| M +?mv M +?Q +Y ?"M; X UX

L?QM; ³ :B B M? M? +?|M; #Ä [m w M; ?o +O KbM?- pb b m ç| #`M i v +O M`M; + M; Q`B +O F?®B T?d i?9v +| ?ÆB `€T- # M M; Q`B +| K°i HÈT ç€ F i iBM? `i KÄM M?U + Q b m ç T?O H M- çB m M"v M|B `ä M| F?¬M; T?ªB H` T?d i?9v ; BªX

³ :B B p®M +| +?9i F?¬M; [m M i•K M?QM; H9+ M"v HçB +?Êi +,M; i?ŠM; - pW `² HÁM; #`M i v ç t2K tûi- #•v ; B| M`M; +¬K H'v K°i +?B + ?°T i` M; bS+ i`®M; - ç†i H b€M; KçM? K`i?QÌM; /MM; F?B F?€+? ?"M; +¬M HU +?¼M T?d i?9v H M- b m ç| H i?"M [m M b€i T?d i?9v X

³ :B B +`M; t2K +`M; FBM? ?½B- pb iW M?Ä ç M; ç½ çB i?2Q b m HQM; ç M?bM ¬ T?d i?9v HQçB M`Q- /M H` /QÆM; +?B M; ¼+ i?b M`M; ç m +| i? T?•M #B i /QÊ+ çQÊ+ M?B m H¬M çQÊ+ i?'v M; ¼+ i?ç+? +U+ T?~K- M?QM; F?®B T?d i?9v i`QÊ+ p` i`¬K K X

E?®B M; ¼+ ?¬m M?Q i`QM; b m®i- K`m b„+ b•m b„+ M?Q +†T K„i iBM? M?•M H`K imv ç½ T?•M #B i çQÊ+ F?¬M; Qi +U+ T?~K M; ¼+ i?ç+? M?QM; i'i +ª M m bQ pÈB +?d H` `€+ `QÌB- ; B[? B # M +?ŠM; F?€+ M`Q H`i?ªQ /•M p" ç pQÆM; - +, M #ªM +?'i ; b ç bQ b€M?X

@ æB m M"v *€B M"v æ•v H` T?d i?9v ç pQÆM; HK+ +'T i?Ov iBM? b Q\

³ :B B ç½ [m M K'i w M; ?o # M ç¬m +O KbM?- /M M`M; +| M?È +kM; F?¬M; /€K M i?9v +?'i HQÊM; #bM? i?QÌM; - pb i`QÊ+ K†i T?d i?9v ç pQÆM; HK+ i?b i'i +ª M? [+O M`M; ç m +?d ç€M; MûK ` çQÌM; K`i?¬BX

@ *?'i HQÊM; T?d i?9v H` i®i +?S\

h` M; .m KÎ KB M; ?ÄB- ?„M ç½ M?bM ` bU #B M ç´B p i?€B ç° +O +¬; €B- pb p" @ Š- F?¬M; T?ªB +?d H` i®i- K` H` +U+ F€ `i i®iX hB M bBM?- M; `B +?| +?9i- i¬B ` h?"i tBM H|B- F?®B T?d i?9v M"v [m€ i`•M [mw- ? v H` ç +?Q M; `B #ªQ [mªM i? ³ :B B F?¬M; i? M`Q M?bM ` M?[M; w M; ?o ~M b•m i`QM; +•m M|B +O h` M; .m - +?mv M +kM; H„T #„T `®B HQçMX æWM; M|B H` M`M; +?Q iWM; ; †T- /M H` ¬M; M +?d çQÊ+ M?bM [m K°i F?®B T?d i?9v ç pQÆM; HK+ K`i?¬B- M?QM; F?B ç| ¬M FBM? M; ?B K- F?¬M; çQÊ+ ; B Q +?Q içQ ?bM?- K` ³ :B B +kM; #B i`ä ¬M; KbM? ob p"v H9+ M"v ³ :B B KÈB p°B p`M; Km®M #€Q +?Q ¬M; KbM?- M?QM; b m F?B M T?€i ?B M F?®B T?d i?9v pšM çQÊ+ KbM? +¬K i`QM; i v- pb i? HçB +| w M; ?o Km h?"i ` h` M; .m +kM; +| +?9i M?"M i?S+ M¬M; +çM pÈB T?d i?9v- ?„M imv +| i? M KbM? H` ç pQÆM; HK+ p` ; B€ +ª +O M| - M?QM; ?„M i?"i bU +ÁM +?Q #B i çQÊ+ M; `M? M; ¼+ i?ç+?X

æ pQÆM; HK+ i?Ov iBM? +?QM? H` ççB #B m +?Q bU ç°+ M?'i p¬ M?`- +€B i M- T?€+? +U+ KçM?X

*kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª T?d i?9v +| K"m t M? HK+ ç m çQÊ+ ;¼B H" ç pQÆM; HK+ i?9v +| K"m t M? ;B®M; M?Q F?®B T?d i?9v M"v- M?QM; pb ç° i`QM; F?¬M; ç¢i ç I M; QìB +?d +| i? ;¼B H" .QÆM; HK+ ? v J½M HK+- +?d +| T?d i?9v +T i?Ov iBM? +| i? iU tQM; H" ç pQÆM; HK+- M| ç¢B #B m +?Q bU i¬M [mw- H" pm +O i'i +ª + æWM; M|B H" M; QìB i?QìM; - +| `i M?B m i?QÆM; M?•M +?•m #€m +ª çìB F?¬M; HK+- K" M?[M; p"i T?~K i` M; bS+ çQÊ+ i¢Q ?bM? iW ç pQÆM; HK+ ç½ M?B m M +?Q im²M` i?`i`QìM; - M m +| i?b +kM; #` M; QìB i i` M? M? m Km ? i b¢+?

@ hB M bBM?- KìB M? M;²B- KìB M? m®M; MQÊ+- tBM ?ÄB M? ?¼; b\ sQM; ?¬ i

@ h¬B ?¼ h` M; - ;¼B i¬B H" h` M; .m i?b çQÊ+

h` M; .m i?'v +¬; €B çti çB M i?Q¢B tm®M; p" FQ+? ç°M; i`î p - i?"K +?Q i` M + i`QM; +Y ?"M; ç-v ?ÆB H¢M?- çB m M"v +?SM; iÄ M" M; i?"i bU +?Q€M; p€M; - FB H" ?QM; T?'MX

@ o•M; - h` M; iB M bBM?- ¬M; M°B +O i¬B K°i H9+ M[b) ç MX

³ :B B H" K°i M; QìB [mªM Hw +Y ?"M; ç€ [mw M"v- i'i M?B M H9+ M"v M" M; b) i?- Km çQÊ+ K°i +?9i ç pQÆM; HK+ iW i`QM; i v h` M; .m - +kM; F?¬M; +¬M M?B m +| i? H"K` K°i Kti /•v +?mv M- M?Q p"v +kM; çO H"K i`M #ªQ +O +Y ?"M; `²BX

@ :¼B i¬B H" h` M; .m i?b çQÊ+- +kM; F?¬M; M M ;¼B H" iB M bBM?- i¬B +kM; F h` M; .m m®M M„M +€+? tQM; ?¬ +O ³ :B B- +kM; F?¬M; TªB ?„M +?ŠM; Km®M FB - M?QM; ;¼B K°i iB M; iB M bBM? H"K ?„M +ªK i?'v i?"i bU F?¬M; i?QªB K€BX +Sm bBM?- ;¬M ç•v ?„M i? K /U b•m p"Q i`QM; M; "M? F?ªQ +´- i?'v iB M bBM? +? h` M; .m +kM; F?¬M; +| w ç`M? Km®M H"K i?-v F F?€+X

@ æQÊ+ `²B- i¬B H" ³ :B B- #•v ;B` t2K M?Q +?9M; i ç½ [m2MX

³ :B B M|B `²B pQÆM i v` pÈB h` M; .m - M" M; ç M; M; ?o M; ÊB M M H¬B FûQ H"K M"QX ob T?d i?9v ç pQÆM; HK+ i?Ov iBM? i?"i bU H" F?| ;†T- M m +| i? Km çQ +O h?¢+? æ-m h` B #MM; T?€i` F?„T MÆBX

h` M; .m #„i i v pÈB ³ :B B- b m ç| ?„M çQ K„i ç€M? ;B€ #®M T?Q - H¢B Kî KB M

@ æ9M; `²B- ³ :B B- i¬B M?È i`QÈ+ FB +?¶ M"v +O +¬ +| K°i M; QìB ç" M ¬M; i`m M ç½ ;B Q +Y ?"M; H¢B +?Q +¬ `²B\

*kM; F?¬M; TªB H" h` M; .m M|B +?ÆB- +?O v m H" M?[M; M; ? M?Q ç² +´ p" ç€ #` M; QìB i M€Q HQ¢M M?B m M?'i- +| M?[M; M; QìB Km p"i T?~K [m v p - b m ç| F +?`m i?B i- pbi? K" ibK ç M i" M +Y ç i`ª ?"M; X "bM? i?QìM; i?b M?[M; +Y ?"M; HÈM im´B H"K +?O ç¢Q- K" K°i M; QìB M?Q ³ :B B +, M #ªM +?ŠM; +| i? H"K çQÊ+

³ :B B M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b +| +?9i b[M; b®i- p Kti +| +?9i ç m i?QÆ M|B,

@ "® K i¬B M, K M; Q€B çB` MQÊ+ M; Q`B /m H` +? [m v p i?b ;†T i B M¢M t2 ?Æ +O +ª çìB ¬M; i¬B- +kM; F?¬M; i? ç M| bmv bKT- pb p"v K" i¬B KÈB ç M ç•vX

³ :B B imv iW M?Ä ç½ çQÊ+ /¢v #ªQ p" b®M; i`QM; M;¼+ i?¢+?- M?QM; i`QÊ+ ç| F i?W ;B M; ?B T- +?d H" b m F?B +? K ;†T i B M¢M t2 p" [m çìB i?b ¬M; M°B F?¬M; ç w ç M +Y ?"M; - pb p"v M" M; KÈB iW +?S+ î +¬M; iv +k p" [m v p h?¢+? a

a m F?B ¬M; M°B +O ³ :B B `ÆB p"Q ibM? ?m®M; F ç-m #¢+ F?| + F ç-m t M?- ? F?Ä2 M? M? +?| M; bmv bKTX "•v ;B` i`QM; +Y ?"M; +| M?B m p"i T?~K H" /Q ç iY H½Q +kM; `i Qi F?B ç M ç•vX

h` M; .m i?`v ³ :B B `QM; `QM; i`QÈ+ K„i K` +kM; F?¬M; #B i M|B b Q +?Q T?ªB
 KB M; M|B K` H¢B ¸°M; ¸ M +?mv M i?QÆM; i•K +O M; Q|B i X L; Q|B i?•M [m ¸|B
 M`Q /MM; H|B ¸ M OB- F?¬M; i? M`Q #M ¸„T ¸QÈ+ - pb p`v h` M; .m i?“i bU +| +
 @ hB m :B B- +QM M|B t2K T?d i?9v ¸ pQÆM; HK+ FB ¸ Î +?¶ M`Q\ *?Q ¬M; t2K
 E?B h` M; .m +| +?9i t`m ?´ i?b K°i •K i? M? ;B` Mm +?Ê i`mv M ¸ M- ?„M tQ v
 H½Q i| + i`„M; - ? B ¸ -m H¬M; K`v +| +?9i m #m²M ¸ M; +?®M; i`QÊM; ¸B p`Q i`QM
 @ «M; M°B- M; `B ¸B +?“K K°i +?9i- T?d i?9v Î +?¶ M`v
 ³ :B B i?`v ¬M; M°B ¸B p`Q i?b p°B p`M; H m MQÈ+ K„i `²B iB M H M M; ? M? ¸|M-
 p iQÎM; MB K i`QÈ+ Kfi ¬M; KbM? - pb bÊ `^M; b) H`K ¬M; ¸ m HÁM; p`B M; `vX
 a m F?B M; ²B tm®M; K°i +?B + ;? Î i`QÈ+ [m -v i?b ¬M; H½Q ¸2Q FQM? p`Q- H9+
 ³ :B B ¸Q ¸ M- b m ¸| KÎ ¸ M €M? b€M; K¢M? ¸ +~M i?“M t2K tûiX
 E?B ¬M; H½Q + -K H`v F?®B T?d i?9v i?b €M? K„i +U+ F€ +?mv M +?9- ¸B m M`v
 M?Q i` ¸B p`B +?K+ im´B- M?QM; h` M; .m Î M; v # M +¢M? - +kM; i?`v #`M i v T
 T?d i?9v +| ?ÆB `mM `~vX
 @ J`m b„+ M?Q i`9+ i`QM; `WM; - b€M; i`QM; M?Q MQÈ+ bm®B M; m²M- F?¬M; +|
 i®i L; ¼+ i®i- M; ¼+ i®i F?| ;tT
 a m F?B t2K tûi K°i H9+ H•m- ¬M; H½Q +m®B +MM; +kM; #m¬M; F?®B T?d i?9v i
 iB M; i®iX *ª ¸|B H½Q +?ÆB M; ¼+ i?¢+? i?b ¸•v +kM; +?d H` H¬M i?S ? B ¸QÈ+ ;
 i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i FQ+? ¸°M; X
 @ hB m iY- F?®B T?d i?9v M`v H` +O +`m T?ªB F?¬M; \ \*`m `´i K v K„M- K°i ¬M; H
 F?¬M; +| ¸QÈ+ K°i F?®B T?d i?9v ¸ pQÆM; HK+ M?Q i? M`vX
 «M; H½Q #m¬M; F?®B T?d i?9v ` `²B ¸Q K„i ¸€M? ;B€ h` M; .m - pÈB €M? K„i p
 i?“i bU K¢M? ?ÆM +?€m KbM? `´i M?B mX oW `²B H½Q pW + -K p`Q F?®B T?d i
 i` M- +ªK i?`v +| ?ÆB `€T- pb p`v K` #B i F?®B T?d i?9v M`v pW KÈB H`v iW i`QM
 L?QM; M?bM +€+? ,M K†+ +O h` M; .m i?b F?¬M; ;B®M; M?Q F +| iB M- pb i? K
 +O h` M; .m H` `´i i®iX M; m²M
 h` M; .m H` K°i M; Q|B `´i ?`Q T?|M; i`QM; T?QÆM; /B M Km M?`Km t2 p` ¸ -m iQ
 b®M; +Æ ?`M- pB p`v +kM; F?¬M; TªB [m€ i?Q+? i?9 i`QÈ+ M?[M; K|M ?`M; ?B n
 E?B h` M; .m Î h`mM; >ªB i?b h¬M >mv M „M; +| Km +?Q ?„M p`B #° [m -M €Q +| +
 K†+ H M M; Q|B K` +ªK i?`v F?¬M; K`v iU M?B M- pb i? #•v ;B| +?d K†+ K°i #° [m -
 i`,K ¸²M; i`QM; +Y ?`M; #bM? i?Q|M; - /QÈB +?•M H` K°i ¸¬B ;B`v i? i? Q Km iW
 ¸Q|M; X
 h` M; .m +Q|B +Q|B- ?„M +kM; F?¬M; T?O M?“M H|B M|B +O ¬M; H½Q- ?„M KÎ K
 @ > ? - +kM; +QB M?Q H` K v K„M- H½Q M?•M ;B - M; `B t2K F?®B T?d i?9v M`v
 p`i i` M; bS+\
 @ h¢Q ` p`i i` M; bS+\
 hB m iY- +`m Km®M /MM; M| H`K p`i i` M; bS+ b Q\ L?Q p
 +O i`|B ¸`vX
 «M; H½Q M; ?2 p`v i?b p Kfi +?Ê i #B M ¸´B- T?d i?9v ¸ pQÆM; HK+ i?Ov iBM?

«M; M°B +O ³ :B B p®M +?Q ``M; h` M; .m i?¬M; [m +QM çQÌM; F?€+ ç ibK` F?
 #•v ;BÌ t2K` ;B®M; M?Q ç®B T?QÆM; iU KbM? ç´ i?ç+?` X
 @ > ? - +kM; F?¬M; iQM? H` M; QÌB i`QM; M; ? - +?d H` M? [M; M; `v ; -M ç•v +| +?9
 +kM; F?€ K v K„M- +ÁM #€+ *´ i?b *| +?9i [m M ? b•m t pÈB M?` +?9M; i¬B
 h` M; .m +| +?9i /Q /U- ?„M M|` [m M ? +O KbM? p` \*´ H½Q ;B iY- ?„M #B i`ä
 ¬M; H½Q i`QÈ+ K†i +| ;B Q ibM? pÈB \*´ H½Q ;B iY p`B +?K+ M,K- +?ŠM; H) +ÁM
 @ E?¬M; i? M; Ì K¼B M; QÌB +ÁM +| [m M ? M?Q p`v- M?Q i? b) F?¬M; +| p`M ç -
 +`m içQ ?bM?- K` +| M? `v` i v i?b b) F?¬M; m´M; F?®B T?d i?9v +U+ T?`K +O
 H½Q M?È +?Q i¬B ;YB HÌB ?ÄB i?,KX
 «M; H½Q M; ?2 çQÈ+ HÌB M|B +O h` M; .m i?b +kM; +ªK i?`v M; ç+ M?B M- p`M ç
 Î ""M? h?`M? p` +| M; ?2 i?`v / M? iB M; +O ¬M; M°B h` M; .m M?QM; +?Q iWM;
 M; Ì #çM +k +O KbM? HçB +| [m M ? b•m t pÈB h` M; .m X
 @ *ªK ÆM H½Q M?•M ;B - M m +?€m ç M i?O ç¬ i?b M?`i ç`M? b) ;YB HÌB i?,K ?ÄB
 oB + ç½ ç M MQÈ+ M`v i?b h` M; .m +QB M?Q M|B ? i HÌB- +?m`M #` +€Q iWX
 «M; H½Q i?`v h` M; .m T?ªB çB i?b p K†i HçB +| +?9i /Q /U,
 @ æ9M; `²B- iB m iY- i¬B +| K°i v m +¬m [m € ç€M; - KQM; +`m +| i? bmv tûi +?Q

k83X *?QÆM; k83 , æB m E?„+ L K „+X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k83, æB m F?„+ M K #„+X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ G½Q M?•M ;B - M; `B +| ;b +S T?•M T?|- iB m iY M m H`K çQÈ+ i?b b) M?`i ç`M?
 æ®B K†i pÈB #`+ i?¬v çB m F?„+ +MM; i?ÌB pÈB \*´ H½Q M?QM; ç½ H` M? ?MM;
 i`QÈ+ K„i- h` M; .m Hm¬M +U+ F€ FQM? i`¼M; - M m F?¬M; T?ªB bmv tûi M? [M; K
 +| +?9i` m` Q- K KbM? b) F?¬M; i?Q+?- bÊ ``M; ?„M ç½ çQ F?®B T?d i?9v M`v
 h?`i` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i HBM? F?Q +O KbM? +| i? i`Ê ;B9T +?Q +,M # M
 F?¬M; - M?QM; pB + M`v HçB ;B®M; M?Q ç´ i?ç+? ç€M? +m°+ H`v` T?d i?9v +U+
 ?„M b) F?¬M; +| M; `v i®i H`M?X

hmv h` M; .m #•v ;BÌ +| +?9i iB M M?QM; ?„M #B i i` M i? ;BÈB M`v +| M?B m F
 tQÆM; +O KbM?- pb i? ?„M +kM; +® ;„M; €T +? bmv M; ?o +O KbM?X

L?QM; h` M; .m +kM; ç½ bmv tûi- KbM? +| M M çB ?¼+ +?•K +Sm ? v i?S ;b ç| F
 +kM; çQÈ+- b m M`v M m ;†T T?ªB ibM? ?m®M; F?`M +`T i?b ?Q`M iQ`M +| i? +?2

@ hB m iY- pÈB i v M; ? +O *´ H½Q i?b F?®B T?d i?9v +O +`m M; „i ç¬m #Ä çm¬
 bS+- +ÁM ? B ç¬m b|i HçB +?9i tQm p`i HB mX h¬B M; ?o ``M; - +| i? ? v F?¬M; #€
 i`i M?B M i¬B b) F?¬M; ç +?Q +`m #` i?B i ?çB

«M; H½Q ç tm`i v m +¬m M?Q p`v i?b i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i #`i ç„+ /o- pb h?ç+
 ç M i`M #•v ;BÌ ç m /U p`Q / M? iB M; +O H½Q- K` M? [M; M,K M v i?` i`QÌM; M; ½

+ϕM? i` M? M? m +`M; i? K / [/°B- K` bS+ F?Ä2 +O H½Q HϕB F?¬M; i®i- +kM; `p`v K` h?ϕ+? æ-m h` B H`K ,M FûK ?ÆM tQ X

«M; H½Q Km®M /MM; M?[M; F?®B T?d i?9v +ÁM i?W +O h` M; .m ϕ H`K` K°i i`M #ªQ +O +Y ?`M; - M?Q p`v +kM; H`K ;BªK #Èi €T HU+ i` M p B +O +?€m ;€E ?Q`M iQ`M +| i? #B i ϕQÊ+ F?®B T?d i?9v FB H`K ϕQÊ+ # Q M?B m bªM T?~K- p

h` M; .m +kM; F?¬M; i`U+ iB T ϕ²M; w- ?„M +?d ?ÄB ¬M; H½Q,

@ G½Q M?•M ;B - M?[M; p`i HB m +ÁM b|i HϕB +| i? +? iϕQ ϕQÊ+ i?S ;b\

«M; H½Q H`v F?®B T?d i?9v i` M #`M t2K tûi K°i +?9i- b m ϕ| F?Q +?•M K9 i v M

@ *ÁM +| i? H`K` ? B K†i /•v +?mv M M?Q M; |M 9i ?Q†+ ? B ϕ¬B #¬M; i B M?Ä- i? X

@ "¬M; i B b Q\

h` M; .m +?Êi ϕ°M; i•K- ?„M #B i K +| H†i B M?QM; iW M?Ä ϕ M HÈM +?Q iWM M?[M; p`i i` M; bS+ # M M; Q`B i?b H`K K°i ϕ¬B ?Q i B +kM; F?¬M; i X oÈB F?Q i B p`Q b) `i ϕ TX

@ G½Q ;B iY- F?¬M; ;ϕi M; `B- F?®B T?d i?9v M`v i¬B +kM; F?¬M; Km®M #€M- M KB M; i?b +S i? M`v M?û- M m +| i? iB i FB K ϕQÊ+ ? B +†T #¬M; i B- +?€m b) H +?Q ¬M; - M?Q p`v +| ϕQÊ+ F?¬M; \

h` M; .m bmv M; ?o K°i H€i- b m ϕ| ?„M M|B` w M; ?o +O KbM?- imv ?„M `i FQM? ?„M +kM; F?¬M; Km®M +¬K p`i +O KbM? ϕ ϕ M ϕ€T ϕ®B T?QÆM; X

@ æQÊ+- ϕQÊ+- M?[M; i`B HB m +ÁM i?W +`m +S K M; ϕ M ϕ•v- i¬B b) ;B9T +`m - ϕB M i?QϕB +?Q \*´ H½Q- M m M? i F?¬M; +?W HϕB +?Q i¬B +?9i i`B HB m ϕ| - K b) K„M; °i i`MX

«M; H½Q M; ?2 ϕQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b +| +?9i FQ+? ϕ°M; - b m ϕ| `mM `mM ϕSM K°i +¬M; ϕ¬B ϕQìM; - pW +| i? i?Ä K½M KQM; Km®M ϕQÊ+ +? i€+ T?d i?9v ϕ p i? /B M- pb i? H½Q +ªK i?`v `i ? vX

@ G½Q ;B iY- pB + M`v > v H` ϕ +?€m iU KbM? M|B

E?B i?`v ¬M; H½Q FB Km®M iU KbM? ;¼B ϕB M i?QϕB i?b h` M; .m p°B p`M; M; ,M i?QϕB +?Q #€+ \*´ - M?Q p`v KbM? b) `ÆB p`Q ibM? +ªM? +| p`i i®i F?¬M; +?Q M; Q F?ÄB ibM? ?m®M; #` [mîi`€+?X

@ æ9M; - ϕ9M; - H` +`m M|B i?b ? v ?ÆM- +ÁM pb b Q #B i i¬B- i? M`v \*`m M|B + M?Q p`v ϕB- ? B M; QìB +ÁM i` M M i?•M +`M K°i +?9i- ? ?

«M; H½Q ϕ½ HÈM im´B M M +?d +¬M M; ?o HϕB H` #B i M; v w iS +O h` M; .m - pb iY M`v #B i H iB i- i?¬M; ibM? ϕϕi HwX

@ h?•M +`M b Q\

h` M; .m M?bM +¬; €B î# M +ϕM?- imv iQÈM; KϕQ F?€i i®i- MK +QìB +kM; M; ¼i M i•K iQ i` m +?¼+ M`M; X h-M >mv M ",M; K°i M; `v ;¼B ϕB M i?QϕB ? B H-M- M; šn ϕB M i?QϕB ?ÄB i?,K- ϕB m M`v p®M H`K +?Q h` M; .m `i ϕ m ϕ-mX

@ h¬B p b) ;¼B ϕB M i?QϕB +?Q #€+ *´ - ϕ9M; `²B- H½Q M?•M ;B - +?€m +ÁM Km M?B m M; ? M?•M +?ϕK i` M; ¼+ F?Q\ *?€m +ÁM +| M?B m F?®B T?d i?9v- Km®M

h` M; .m M; ?o ϕ M F?®B K Q HB m +?S T?d i?9v ϕÄ +O KbM?- bÈK Km°M ;b b r +kM; T?ªB KìB M; QìB iϕQ ?bM?- K` F?®B T?d i?9v FB `i HÈM- Qi` +kM; +| i? F +kM; F?¬M; i? iB T iK+ H`K T?B M #€+ *´ M[+?S\

@ > ? - M?[M; M; ? M?•M M; ¼+ +´ ϕ m +| tm`i tS .QÆM; \*?•m- i¬B H` M; ? M?•M i +`m m +| T?d i?9v i?b ?Q`M iQ`M +| i? ϕ M .QÆM; \*?•m KìB ϕ M p`B p` M; ? M?•MX

«M; H½Q M|B ç M i`mv M i?W +O KbM? i?b p Kti`i iU ?`QX

h` M; .m +kM; M;?2 M|B ç M M;? +?çK i` Î .QÆM; *?•m- M?QM; ?„M +kM; F?¬M
M m iU M?B M +?çv ç M i?b +?d +| [m, KÈB i?2Q KbM? p - pb p"v ?„M iB TiK+ M|I

@ G½Q ;B iY- M;`B t2K ç M H9+ ç| +| i? ;BÈB i?B m +?Q +?€m K°i ? B p` M;?
F?¬M; H` p'M ç - +?d +¬M #¼M ?¼ ç²M; w H` çQÊ+X

@ æçB bQ M;? M?•M b Q\ > ? - #•v ;Bì M;QìB +| i? tQM; ?¬ M?Q p"v ç m F?¬M;
+kM; b) F?¬M; pb iB M K" +?çv ` M;Q`BX L?QM; + "m +kM; çWM; ;'T- F?B M"Q +"
ç iY ç M içQ ?bM?- i?O M;? +O M| +kM; F?¬M; i?m FûK i¬B M,K tQ H` # Q- #•
F?€ M´B # "i Î .QÆM; *?•mX

«M; H½Q +?Q h` M; .m K°i pB M i?m®+ M i?¬M- M?[M; ç² ç Î # M M;Q`B +O H½
iv- +?d +¬M h` M; .m ` ;B€ i®i i?b #¼M ?¼ b) M Kti bQ T?K K" +?çv ç M- ?ÆM M
im´B # #®M KQÆB- H` ç° im´B ?Q`M; FBK i`QM; M;? X

@ "€+ *´ +kM; H` M;? M?•M .QÆM; *?•m b Q\

h` M; .m +| +?9i iÁ KÁ- L K ¬ "„+ +´ - ?„M +kM; +?Q ?B m`ä +?Q H„KX

@ E?¬M; T?ªB- *´ H½Q H` K°i M;? M?•M T?QÆM; "„+

E?B i?'v h` M; .m +| +?9i F?| ?B m i?b ¬M; H½Q iB TiK+ H M iB M; ,

@ hW tQ ç M M v i?b M;`M? +?çK M;¼+ +| T?•M +?B M K #„+ - T?QÆM; #„+ /MM
iU tQM; H` EBM? h€+c T?QÆM; M K i?b /MM; h¬ \*?•m H` i`mM; i•Kc HçB tQM; H`
+?QM? H` M;QìB T?€B EBM? h€+X

@ > B # M +| ;b F?€+ #B i b Q\

h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i; b p M;? +?çK i` M;¼+ i?ç+? M`vX

@ > ? - F?€+ #B i H` F?€ HÈM- pb +¬M; M;? +O T?QÆM; M K H` M?ÆM M?KB- +
ç†+ #B i H` # M;Q`B +O p"i i` M; i`Q #^M; M;¼+ F?QX

@ *¬M; M;? +O T?QÆM; #„+ i?b HçB +¬M ç Q T?€T M;„M ;¼M- #bM? i?QìM; +?d
?bM?- p`B ç Q +| i? çB m F?„+ ` #B m +ªK- +U+ F€ iBM? i X

@ hB Ti?2Q ç| H` bU F?€+ #B i p ?bM? iQÊM; - i¬B b) +?Q + "m t2KX

«M; H½Q çB ç M # M +çM? iO #ªQ ?B K- H'v iW # M i`QM; ` ? B p"i çti i`QÊ+ Kti

@ æ•v H` p"i T?~K ób|+ ,M #² ç`Qô çQÊ+ +?çK i` i?ìB h? M?- T?QÆM; #„+ i?QìM;
?bM? #² ç`Qc K" + "m t2K #S+ iQÊM; M`v- #² ç`Q pšM çQÊ+ çB m F?„+ +?dM? i? M
i`QM; ç½ #` `9i çBX

«M; H½Q H'v K°i p"i çB m F?„+ #^M; M;¼+ `i ç T çQ +?Q h` M; .m t2K- HçB +?d
Î # M i`QM; X

@ L?[M; M;? M?•M Î T?QÆM; M K i`QÊ+ M v HçB F?¬M; iB +i`B HB m- pb K°i p"i
bBM? M?[M; #° T?"M F?¬M; i'v mc T?QÆM; #„+ HçB `i iB +i`B HB m- #¼M ?¼ -
oQ /U M?Q #S+ iQÊM; b|+ ,M #² ç`Q M`v- M m H` T?QÆM; M K i?b +?d H` #®M i`,K
H` EBM? h€+ H`K ` - M| b) M†M; b€m i`,K ; KX

@ L m M|B iW T?QÆM; /B M M;? i?m"i i?b T?QÆM; M K v m +¬m +U+ ?çM p` ?Q`M
;BªK #Èi M;¼+ i?ç+?- T?¬M HÈM M;QìB bQm i-K ç m t2K +•M M†M; H`K iB m +?m`
+kM; TªB t2K tûi T?QÆM; T?€T +?çK i` +O T?QÆM; #„+X

@ E?¬M; çQÊ+ - M; "v K B `²B çB H"K pB +- ?¬K M v p'i pª H,,K KÈB KQÊM çQÊ+ +? F?¬M; T?ªB H" MÆB i¬B i?QÌM; tmv M çB ç M- ?¬K M v /M i? M"Q i?b + "m +kM; T G½Q L?` pW M|B pW +?çv t2 [m K°i + -m pQÊi- h` M; .m M?bM i?Q€M; [m #B T?QÆM; ?QÊM; çB ç M æçB >QM; - pb p"v K" F?¬M; F?ÄB +QÌB F?' - M?QM; KbM? i? M"Q M?ªv tm®M; çQÊ+X

h` M; .m H'v çB M i?QçB ` ;¼B +?Q *´ H½Q ;B iY- M|B H" b€M; K B M?'i ç`M? b iY Q€M i`€+? K°i +?†T- h` M; .m M?bM G½Q L?` `²B ?ÄB,

@ M? `®i +m°+ Km®M çB ç•m\ h?O ç¬ HÈM M?Q i? "v +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; ibK ç

@ L?[M; ç` T?QÆM; ç| b Q +| i? ,M çQÊ+ \ *?ŠM; [m +?d H" M?[M; +Y ?"M; +ª i ? v\ G½Q u m- + "m H" M; QÌB ?B M ççB M M + -M i?QÎM; i?S+ +ÆK MQÊ+ Î M?[M; KÈB Mm®i p"Q çQÊ+ - K" + "m +kM; H" M; QÌB M?B m iB M- + -M T?ªB #B i?QÎM; i?

@ >Q" M +ªM? +€B [m€B ;b\ M? ç½ [m M F?B +?9M; i +ÁM ?¼+ ççB ?¼+ i?b iMv iB ç m +| i? çQÊ+ b Q\ L?` + - #•v; BÌ M? +?d H" [m M M?Ä K°i i?€M; p" B M; "M ç²M; ç M T?QÆM; /B M i?QÎM; i?S+ b Q\

h` M; .m M?bM #° /çM; M; ?B K i` M; +O G½Q L?` K" i?B m +?9i M[ ç½ #"i +QÌ K¶B H9+ i`ÌB i®B i?b # M +çM? Fw i9+ t€ +| K°i óF?m ,M m®M; ô- imv +€+? ç| F?¬M; M; QÌB ç m ,M m®M; M; QM H" M?X

@ G9+ M"v +| i? bQ b€M? pÈB i`QÈ+ FB b Q\

L?ç+ EBM? +QÌB ?b ?b- ?„M M?bM +€+? ,M K†+ +O h` M; .m - i` M M; QÌB H" K°i + /QÈB H" +?B + [m -M D2 M +| ?ÆB #ç+ - HçB H" ç¬B ;B"v i? i? Q K"m i`„M; Km iV M|B,

@ h`QÈ+ iB M +?9M; i ibK K°i +Y ?"M; ç /¼M / T #° ç²M; T?K+ FB +O + "m - M r i?"i bU H" K°i +QM HW X

@ æWM; - i¬B [m2M K†+ M?Q p"v `²B- M m M? M; çB i?b i¬B b) F?¬M; çB- H"K tQM h?"M?X

h` M; .m iW +?®B ç M; ?` +O h` M; .m - F?¬M; çB i?b i®iX

@ æQÊ+ - iMv + "m p"v- M?QM; M m #m´B i®B F?¬M; B ç w ç M + "m i?b çWM; i`€+ L?ç+ EBM? MÎMK +QÌB /•K ç½M; H"K +?Q h` M; .m i?"i bU +ªK i?'v F?| ?B m- +? +| M?B m i`Á M?Q p"v b Q\

G½Q L?` ç´B ç i" B p" ?ÄB p +?mv M F i?¬M +O G½Q h K- pb ?„M +| pB + ç M Z i? K; B çQÊ+X h` M; .m M|B ` p" B çB K M?'M i`QM; ç€K +QÈB- M?QM; HçB #Ä ?B KX

@ L?` + - M? +?çv çB ç•m p"v\

:B Q i?¬M; Î ", + EBM? F?¬M; i®i- t2 `i M?B m- T?ªB K'i ?ÆM K°i ;BÌ i?b KÈB ` h` M; .m M?bM ç²M; `m°M; ? B # M K" i`QM; HÁM; T?€i bBM? M; ?B p'M- ç` T?QÆ çQÊ+ \

@ E?¬M; t M[ç•m- ç M M; v i?¬B

G½Q L?` pW M|B pW [m†i t2 p"Q K°i +QM çQÌM; `)- çQÌM; F?¬M; `°M; M?QM; + HQÊM; F?¬M; FûK +QM H° Î # M M; Q" B- ç M çQÌM; ? B # M +| +?9i •K mX L?bM p i?'v +| K°i +€M? +Y HÈM- ? B # M +kM; F?¬M; +| M; QÌB + M? ;€+ - +?d +| K°i +€B H HQB MÆB ç| K" i?¬BX

"®M T?Q +Y +?QM? H" ?"M; `Q + Q ?ÆM ? B Kûi- h` M; .m M?Ì ç M t2 K" i?'v Î K" i`QM; #|M; i®B i?b h` M; .m +kM; F?¬M; M?bM `ä ibM? ?bM? # M i`QM; - +, M # i?S ;bX

L?¢+ EBM? tm®M; t2 çQ i? ` - b m ç| +Y +?QM? +?Êi KÎ p ? B # M- b m F?B t2
 s2 iB T iK+ +?¢v p T?Q i`QÊ+ F?Q<sup>a</sup>M; K°i i`, K Kûi- MÆB M"v H¢B +| K°i i`¢K ; €
 i•v T?K+ çSM; MÆB ç|- b®M; HQM; i?ŠM; i„T +?Q i?'v #¼M ?¼ ç m çQÊ+ i`^aB [m
 @ hB M bBM?- KÎB M; "B çQ i? ` +?Q t2K tûiX
 J°i i M ç" M ¬M; K†+ i•v T?K+ ç M i`QÊ+ t2- iÄ w ç +?Q L?¢+ EBM? ?¢ +Y b' tm®
 @ hB M bBM?- M; "B + -K i? oBT + 'T ? B- KÎB M? çB ç M i- M; +?Q F?€+? oBT b®
 L?¢+ EBM? çQ i'K i? +O KbM? ` - i M ç" M ¬M; Î # M M; Q" B iB T M?"M- b m F?B
 i` iBM iS+ i?b i`^a H¢B +?Q L?¢+ EBM?X
 @ L?` + - M? t€+ ç`M? +?9M; i ç M ç•v /MM; +ÆK b Q\ E?¬M; T?^aB iB M p"Q K°i
 h` M; .m ç M #•v ; Bì pšM +?Q i?'v MÆB M"Q +| i`"M +?B M M?Q i? M"v- +?d H`
 T?^aB FB K i` p" t2K tûi i? oBTX L; ?2 HÎB M|B +O i M ç" M ¬M; K†+ i•v T?K+ ç2
 i? +?d +| i? çQÊ+ çB p"Q M?[M; ç` T?QÆM; iQÆM; SM; K" i?¬BX
 @ G½Q u m- çB p"Q i?b + "m b) #B i- +| i? ç M MÆB M"v /MM; +ÆK +kM; +?ŠM; T?
 i'K i? +O i¬B- M m H'v ` #€M Î # M M; Q" B- bÊ `^M; b) +| ; B€ ?ÆM +?K+ i`B m- +
 G½Q L?` pW M|B pW /WM; t2 Î i`QÊ+ K†i K°i iÄ M?" # i- M; +| /B M iQ+? `i H`
 h` M; .m +<sup>a</sup>K i?'v F€ [m€B +?QM? H` €M? ç M iW +Y ` p"Q ç M # M i`QM; ç m `i
 M?ì p"Q ç M t2 KÊB /WM; t2 p[M; p" M; X
 E?B ç"m t2 i?b h` M; .m çQ K„i ç€M? ; B€ #®M T?Q - H9+ M"v ?„M T?€i ?B M +?
 +?B + t2 MÆB ç•v +kM; F?¬M; FûK +?B + "Jq +O G½Q L?` - i?"K +?Q +ÁM +| ? B
 T?QM; +€+? K" ?„M F?¬M; i? M"Q ; ¼B çQÊ+ i M +O M|X
 @ æB i?¬BX
 G½Q L?` ç~v +Y t2 p" /šM çQìM; çB p T?Q i`QÊ+ - +^a ? B çB ` F?ÄB #½B ç"m t2
 çB ç M i`QÊ+ +Y iÄ M?" # i- M; - h` M; .m M|B ; b +kM; F?¬M; iBM G½Q L?` F?¬
 M"vX
 h`QÊ+ +Y +| ? B i M ç" M ¬M; K†+ i•v T?K+ ç2M- MÆB M"v +ÁM +| /KM; +K FB K i`
 .m H¢B + "M; +^aK i?'v ?B m F€- +?d K°i # [+ÆK K" + -M T?¬ i`QÆM; p"v b Q\
 E?B +€M? +Y çQÊ+ +? i€+ #^M; ; ¶ HBK çQÊ+ FûQ ` - €M? b€M; +?Êi #WM; H M- i
 +kM; çO ç +?Q h` M; .m i?'v `ä iB M? ?m®M; # M i`QM; X
 @ *€B M"v L?` + - M? t€+ ç`M? +?¶ M"v +| +ÆK , M b Q\
 h`QÊ+ K„i h` M; .m H" K°i ç¢B b^aM? F?Q^aM; K°i i`, K Kû pm¬M; - +?mM; [m M? +| #
 `°M; `½B M?Q i`QM; M?[M; [m€M F` QF2- +ÁM +| # "M i` - K" +Æ #^aM i'i +^a ç m çQ
 +?mM; [m M? +| F?¬M; Qi i?B m M [, M K†+ K€i K çB [m çB H¢BX
 h`QM; ç¢B b^aM? +| K°i b•M F?'m F?Q^aM; #^av KQÆB Kûi pm¬M; - K°i +¬ ; €B K†+ €
 + -K- •K i? M? /`m /`M; p M; H M F?"T ç¢B b^aM?X
 h` M; .m ç€M? ; B€ K°i HQÊi p" +kM; F?¬M; i?'v +| # 'i F€ K|M , M M"QX
 @ G½Q u m- i¬B M|B ` +?d bÊ H"K + "m bÊ ?½BX
 L?¢+ EBM? `i # 'i K½M pÈB i?€B ç° +O i` M; /m - imv #KM; ?„M ç|B p" F m ; "Q M?
 T?^aB , M +ÆK H" ç M?'iX
 h` M; .m iS+ ; B" M i`^a HÎB,
 @ E?B T bÊ +€B [m€B ; b\ L"v L?` + - i¬B ç½ çB +^a ? B iB M; ç M ç•v- M; v +^a #
 b m M"v i¬B b) M|B pÈB M? .QÆM; oo- ç #¼M ?¼ #B i M? F2Q FB i i? M"Q
 @ h¬B h¬B F?¬M; M|B pÈB + "m

L?¢+ EBM? #` M?[M; HìB +O h` M; .m H`K +?Q i`WM; K„iX

@ L?` p` iB M bBM?- KìB

J°i; B¼M; M[/`m /`M; p M; H M # M i B h` M; .m - ?„M M?bM H¢B- K°i +¬; €B K†+ tm'i ?B M i`QÈ+ K„i- i`QÈ+ M; U+ H` K°i KªM; HÈM i`„M; #ìM; H`K +?Q h` M; .m +ì K¢Q +O +¬; €B +kM; H`K +?Q ?„M +ì +?9i [m2M i?m°+X

@ æB ¢B- +ÁM ¢SM; M; •v` ¢ì H`K ;b

G½Q L?` FûQ h` M; .m - +ª ? B ¢B i?2Q b m HQM; +¬; €B FB - ¢B p`Q K°i +?¶ /MM KÈB +†T ¢MB i?QM /`B ~M ?B M /QÈB HÈT t i` +O #° bQìM t€K- +U+ F€ ?'T /šM F

@ h¬B M?È` `²B- +¬ 'v H` /B M pB M i`mv M ?bM?- i M H`

h` M; .m ¢B ¢ M i`QÈ+ ;? b H¬M; - ?„M +ÁM +?Q M; ²B tm®M; i?b +?Êi M?È` H ?„M ?€ KB M; ¢`M? MìB i?b #` L?¢+ EBM? #`i K²K H¢B- M?QM; M?[M; HìB +O ?„M MìB H` M?bM #^M; €M? K„i F?BM? #d b) i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

@ L`v G½Q u m- +”m H` M? i¬B b Q\ *?9M; i MìB M?Ä i?¬B- +”m M M +?Q M? ¢• +”T M?“i M? M? M?“i i¢B +?“K

G½Q L?` F?¬M; #B i ¢Q h` M; .m ¢ M ¢•v H` ¢9M; ? v b B- p®M Km®M i¢Q +?Q h M; ÌKbM? H¢B #` h` M; .m H`K +?Q bÊ ?½B- M m M?Q K'i K†i î +?¶ M`v- bÊ `^M; M #B iX

@ JìB ? B p` M; ²B- M m +ì ;b +¬M +S ;¼B i¬B K°i iB M; X

*¬; €B ;B®M; M?Q F?¬M; M; ?2 i? 'v HìB MìB +O h` M; .m - M`M; [m v ¢-m `²B i?ª ¢B m M`v +kM; H`K +?Q h` M; .m F?šM; ¢`M? T?€M ¢Q€M +O KbM?X

@ L?` + - +¬; €B FB +ì T?ªB H` K°i M; ¬B b Q i?QìM; ¢ìM; T?BK i`mv M ?bM? F?¬

h` M; .m +ªK i? 'v +?¶ M`v +ì [m€ M?B m F bQB KìB- pb p`v M; ²B tm®M; p` F?) Fû

"B m ?B M pW `²B +O h` M; .m +kM; F?¬M; T?ªB +¬; €B FB tBM? ¢ i? M`Q- i?QìM; p` M; ¬B b Q H` [m€ t t¬B- #•v ;Bì i`QÈ+ K„i ?„M H¢B tm'i ?B M K°i M; QìE M?•M pB M T?K+ pK- ¢B m M`v H`K +?Q h` M; .m M; Q`B F?B T bÊ i?b +ÁM +ªK i?

@ >b ?b- +?d H` K°i M; ¬B b Q #"+ # K`i?¬B- t2K +”m M; ¢+ M?B M +?Q Fb - i? 'v i? M`Q +?Q \

G½Q L?` i? 'v p K†i +O h` M; .m i?b i`QM; HÁM; `i i?Ä K½M- pb ?„M Km®M H`v +?` ;€B +kM; F?¬M; / /`M; X

h` M; .m M?È ¢ M K°i +€B / M? iW ;b ¢ì- ?„M +?Êi Kî KB M; ?ÄB,

@ æ•v H` +•m H¢+ #° ;b\

@ >W- #•v ;Bì B +ÁM ¢B +•m H¢+ #°\ G½Q u m- +”m [m€ H¢+ ?”m- ¢•v ;¼B H` ?°B +ì iB M ¢ m p`Q ¢QÈ+X æWM; M; ?o `^M; KbM? #•v ;Bì H` T?9 ¬M; i`, K i`B m i?b ;E M; Q`B +ì M?[M; T?9 ¬M; i`B bªM +ª i, ¢ M; +?2M p`Q ¢•mX

L?¢+ EBM? H M iB M; - MÆB M`v ?„M i?QìM; ¢ M pb Hw /Q +¬M; i€+- M?QM; b m M m Km®M ¢ M +?d +ì i? KQÈM i? +O +?` ;€BX

@ L?` + - M? t2K +ì M M ;¼B +?9i +ÆK i`QÈ+ F?¬M; \ h¬B i? 'v T?K M[+kM; F?¬M

h` M; .m b m F?B M; ¢+ M?B M [m ¢B i?b #KM; #„i ¢-m F m; `Q- imv i` M #`M i` + M?[M; i?S M`v +kM; F?¬M; i? H`K +?Q M; QìB i ? i ¢ìB ¢QÈ+X

keRX *?QÆM; keR , :B®M; L?Q æ½ hWM; Zm2M "B iX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; keR , :B®M; M?Q ç½ iWM; [m2M #B iX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

L?[M; HÌB M|B óp ç T +| i? ,M çQÊ+ô ç m +?d H" M|B M?ªK- M m M?Q +?Q M? M
M? +MM; K°i K„ M[- bÊ`^M; M? b) #B M K„ M[ i?`M? +ÆKX h` M; .m ?¬K M v +?ç
M;`v- ç½ bÊK ç|B #KM; +²M +`Q- M"Q +ÁM i•K iQ ç M;„K M?bM K„ M[\

L?QM; Î M?[M; +?¶ M?Q i? M"v M?'i ç`M? H" F?¬M; +| ;çQ +ÆK #€M? # Q ;b +ª-
;¼B ç M p" B K|M çB K i•K p" K°i +? B`QÊm çÄ- H9+ M"v h` M; .m KÊB +| i? i`M
K°i +?9iX

@ L?` + - +?¶ M"v H" i? M"Q- M? M|B i¬B M;?2 t2KX

a m F?B H'T ç-v # Q iY i?b h` M; .m #„i ç-m ç€M? ;B€ +?mM; [m M?- ?„M T?€i ?B
çB HçB Î ç•v +| `i M?B m ;QÆM; K†i [m2M i?m°+X hmv ?„M F?¬M; TªB H" M; QÌB
M?QM; #•v ;BÌ [mªM; +€Q [m€`-K`°- +kM; H"K +?Q ?„M M?Ê F„ p" B ;QÆM; K†i M

*¬ ;€B ç€M? ç" M /QÆM; +¬K Î i` M b•M F?'m`ä`"M; +kM; H" M;¬B b Q +| +?9i / M
K°i i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB im´B- ç°i M?B M i?'v çQÊ+ M?B m M[M;¬B b Q M
pB M T?K+ pK p" M; QÌB ç€M? ç" M /QÆM; +¬K- pb i? K" i`QM; HÁM; `i iÁ KÁX

@ *?¶ M"v i`QÊ+ FB H" K°i i` M; pB M çQÊ+ K°i iK çB K + M?ç+ Km HçB- i?QÌM
+€+ M?•M bo ç M ç•v ;BªB i`Q- p b m çQÊ+ M; QÌB i +QB i`¼M; - pmM; i v Km HçB
M M ?°B bÎ p"Q H9+ M"vX

G½Q L?` M|B ç M ç•v i?b +| ?ÆB ?ç i?'T •K i? M?- b m ç| M|B iB T,

@ "•v ;BÌ ç M MÆB M"v T?¬M HÈM H" M?[M; M; QÌB +| / M? iB M; Î i?O ç¬ + "m t2I
p"Q i`QM; F?m M?" M"v- K" M?[M; M; QÌB Î MÆB ç•v ç m +?d +| i?•M T?"M M?Q i¬
/B M +O i`QÎM; #®B i`QM; M?" KÊB çQÊ+ ç M ç•vX L?QM; Î F?m M?" b® K°i- ç| K

@ L?` + - TªB +| i?•M T?"M ;b pÈB +| i? pBT Î +?¶ M"v\

h` M; .m M;?2 ç M ç•v i?b +QB M?Q ?B m`ä- i?b` +?¶ M"v H" ç` çB K +?mv M
[m M- M?QM; i?O ç¬ M"v F?¬M; i?B m [m M- ç²M; i?ÌB h` M; .m +kM; F?¬M; [m€
#®B +ªM? +O M?" L?ç+ EBM?X

@ *?¶ M"v +?B H"K # F?m- F?m # H" MÆB çM ;BÐM pÈB ;€B- +?d +¬M +| iB M H
H" F?m pU+ /"M? +?Q [m M HÈM +'T idM?- +| iB M +kM; +?Q +?„+ p"Q çQÊ+¬ +ÁM

G½Q L?` F?¬M; M|B i? K çB m ;b- K" M;|M i v +€B HçB ?QÈM; H M #-m i`BX

h` M; .m M;?2 tQM; K" F?¬M; F?ÄB i?¬K HQm HQÐB- F?| i`€+? iB M p"Q i`¼M;
T?"M p" +Æ i? - pb M m ç +?Q T?¬M iY i`QM; HÁM; +| [m, i` i`°M p"Q p" ;•v` bU
+ª i?O ç¬ b) +?'M ç°M;X

@ L?` + - M; QÌB i`QM; M?" M?

E?B L?ç+ EBM? +ÁM ?¼+ ççB ?¼+ i?b F?€ FB M; F} pÈB ibM? ?m®M; ;B çbM? Kb
.m ç M ç•v- +kM; F?¬M; Km®M +?2 ;B'm,

@ "® i¬B +¬M; i€+ Î #° i" B +?QM?

Zm^a M?B M H-M M^v G^{1/2}Q L?` b<sup>a</sup>M; F?Q€B M|B` - çB m M^v H^k+?Q h` M; .m +?
 i?b ?„M b) F?¬M; #B i H` B- M?QM; ?„M ?<sup>1/4</sup>+ M;¬M? i`B +?QM? F iQ€M M M Qi M
 iS+ p i bM? ?bM? i`B +?QM; i`QM; MQÊ+ p` [m®+ i - p b p^v K^v+kM; #B i p +€B i
 @ >W- M? ç9M; H^v+?2 ;B'm` i b•m
 h` M; .m ç'K K°i+€B H M p B L?ç+ EBM?- F?B +ÁM ?^{1/4}+ ççB ?^{1/4}+ i?b M?[M; M?2
 #®B +^aM? +O G^{1/2}Q L?` - #<sup>1/4</sup>M ?<sup>1/4</sup> ç m M?'i i`Q +?Q`^M; M;Q|B M?' +O G<sup>1/2</sup>Q L?`
 i?"i bU HçB i?•K ?"m M?Q p^v- M m i?^` i?b Qi M?'i +kM; H^v ççB iQÊM; MÆB #B
 @ *"m M;?o`^M; i¬B b m M; bQÊM; H„K b Q\ h`QM; M?' [m^aM ;B€Q` i M;?B K- H^v
 i?"i F„- #•v ;B| +¬M; i€+ +kM; T?^B F T çm¬B H^k K M;Q|B- i¬B i?"i bU Km®M T?€i
 G^{1/2}Q L?` /MM; ;B<sup>1/4</sup>M; i`M ç-v #'i ç„+ /o M|B- +? ?„M +| ? B M?2K- M?QM; ç M i?
 M,K +?` 2K- +?d KbM ?„M H<sup>v</sup>+QM i` B- p b p^v iW M?Ä ç^{1/2} çQÊ+ ç`M? ?QÊM; b) H^v
 `^2B ?„M T?^B çB i?2Q +QM çQ| M; çQÊ+ ç`M? bÆM- `i F?| +?`mX
 Zm M i`Q| M; ?B K €+- M?[M; H|B M^v i?"i bU F?¬M; T?^B M|B çM - #bM? i?Q| M; G
 ç i?` H°- H9+ M<sup>v</sup> KÊB i® F?` pÊB h` M; .m X
 h?"i` î i`QM; pÁM; [m M ? ;B[+€+ p` [m M +?S+ +T + Q î i?O ç¬- #^{1/4}M ?^{1/4} i?Q
 M;?B K p +¬M; i€+ ;B€Q /K+ +QM +€B- M;QÊ+ HçB i?b M?[M; çS +QM +O i?`
 F?¬M; #B i i`|B + Q ç'i`°M; - i?Q| M; t m v M bBM? +?m v M X
 æt+ #B i H^v pK €M p h`-M J¶ p`Q i? F, i`QÊ+ i?"i bU ;ä p M; iB M; +?m¬M; +^aM?
 +QM M?' [m M î i?O ç¬+kM; F?¬M; +ÁM` M?` M; - i?Q i?€B M?Q i`QÊ+X >°B bî
 çQÊ+ bU i€M i?"M? +O M?B m M;Q|B- p b +?ÆB #|B i`QM; pÁM; [m M ? +O M?
 p^v+kM; çÐ ?ÆM H^v+?çv` M;Q`B H^k HQçMX
 @ L?` + - M?[M; M[M;¬B b Q î MÆB M^v ç m i bM? M; m v M ç M M?"M +¬M; i€+ b Q
 h` M; .m M?bM M?[M; M;Q|B T?K M[ ,M Kt+ p` i` M; çB K tBM? ç T F B K` i`QM
 ?B m- p b ;BÊB ;B^aB i`Q i?"i bU +| ç` p` + Q ?ÆM t<sup>1/2</sup> ?°B #bM? i?Q| M; p`Q H9+ ?
 i?m M?"T F?¬M; i?'T- b Q HçB T?^B çB ç M ç•v T?K+ pK F F?€+\
 @ >b- + "m M|B ;b ? v p^v v\ oB + M^v+ÁM +| i? #„i #m°+ b Q\ *"m +?Q`^M; ç•v H^v
 G^{1/2}Q L?` çQ K„i M?bM h` M; .m - b m ç| M|B iB T,
 @ æWM; M;?o`^M; M? ç•v F?¬M; +| M?B m iB M M?Q + "m K` F?BM? i?Q| M; - M?Q
 B ç| i?b +kM; F?¬M; +| p`M ç - K` +kM; F?¬M; M|B ç M HQÊi i¬B- i`QM; b® ç€K M
 M`M; +| i? H m M; Hç+ çQÊ+ K°i M;Q|B- M?Q p<sup>v</sup> Km®M T?€i i`B M M?Q b Q +T K
 @ æWM; M|B H^v î +?¶ M^v- /M H^v î F?m M?' b® # - iM v iB M i bK K°i F +| iB M +kM
 bQÊM; - ç•v +kM; H^v K°i pB +`i çÆM ;B<sup>a</sup>M- M m F?¬M; i?b + "m M;?o`^M; p b b C
 +¬M; i€+ î +?¶ M^v \
 @ L?QM; +?¶ M^v ç m +?d H^v M?[M; M;¬B b Q F?¬M; K'v M' B iB M; - G^{1/2}Q u m- i¬
 M?" b® K°i F B KÊB i?"i bU H^v M;¬B b Q M' B iB M; - K` M? ç•v HçB +?Q H-M M`Q
 @ o` "M? h?"M? M?'i ç`M? b) F?¬M; +?Q hB m L B T L B T iB T iK+ ?•K K° ç€K M; -
 G|B M|B +O G^{1/2}Q L?` i?"i bU H<sup>k</sup>+?Q h` M; .m F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆM- K` M?[M;
 i`QM; HÁM; ?„M +kM; /-M bKT ç`X
 h?"i` +?m v M [m M ? M K M[ î i`QM; M;¬M? ;B^aB i`Q H<sup>v</sup>`i`®B HQçM- [m v i„+ M
 +| - M?[M; F ;B`m +| i bK ?"m i`Q| M; +`M; i? K / - +?d H<sup>v</sup> h` M; .m i`QÊ+ M v +?Q
 #B i K` i?¬B X
 G^{1/2}Q L?` M?bM h` M; .m - b m ç| /MM; ;B^{1/4}M; F?¬M; +| w i®i M|B,
 @ h? M`Q\ G^{1/2}Q u m- M? b) b„T t T +?Q + "m K°i H-M- +?d +¬M + "m +| i? M•M
 M; m v M` M;Q`B K°i H-M X

G9+ pW `²B ? B M;QìB K„+ /MM; +ÆK- +kM; F?¬M; M!B M?[M; p'M ç M"v- #•v ;Bì
`K+ ``+?- #„i ç-m M!B ` KK+ çQ+? F?B ç M +?¶ M"vX

@ > v H" i?¬B çB- i¬B +kM; F?¬M; +! ?SM; i?9 [m€ HÈMX L?` + - M m M? i?Q+? i?
+?Q i¬B K°i F?€+? bçM H" çQÊ+X

h` M; .m i?"i` +kM; +! +?9i ç°M; i•K- M?QM; ?„M M;?o HçB p" +ªK i?'v M?[M; +
i?b F?¬M; #B i ç½ [m i v # Q M?B m M;QìB- pb i? K" i`€B iBK +O h` M; .m +kM
+O KbM? Qi` +kM; T?ªB ibK çQÊ+ M;QìB i®i K°i +?9i +?S\

@ hB m iY + "m [m€ K'i K†i- ¬B- bÈK #B i M?Q p"v i?b ;¼B G½Q hS ç M
L?ç+ EBM? i`WM; K„i #'i K½M M?bM h` M; .m - ?„M çSM; H M +?m~M #` ;¼B K°i +

@ L?ç+ hB m GK+ \ hB m iY M;QÆB b Q HçB +?çv ç M ç•v- ç½ p" B M,K F?¬M; ;†T
G½Q L?` pW çSM; H M i?b +! M;QìB H M iB M; +?"Q ?ÄB- ?„M tQ v ç-m M?bM- B
+QìBX

@ §- hS + - ?b ?b- i¬B çQ K°i M;QìB M? 2K ç M- +?Q + "m 'v #B i p ?°B bÎ M"vX
M?" b® ? B M"v\

E?B M;?? i?'v G½Q L?` M?„+ ç M KbM? i?b h` M; .m +kM; H T?ûT çSM; H M- b
H"TiS+ +! +?9i b[M; b®iX

L;QìB pW +?"Q ?ÄB L?ç+ EBM? +! p HÈM ?ÆM h` M; .m #®M M,K im´B- ?ÆM #
M +çM? +ÁM +! K°i M;QìB T?K M[+ Q;-v- M" M; ç M; F?Q€+ H'v +€M? i v +O ?;

L;QìB T?K M[M"v +! i? M!B H" `i M´B iB M;- M?[M; M,K i?"T MB M Ny i?b h` M; .m
+O +¬ M" M;- ç†+ #B i H" +†T K€ H9M ç²M; iB M ? B #2M K€ + "M; H"K çB M çªQ F
+?d H" h` M; .m F?¬M; M;ì KbM? +! i? ;†T M" M; Î +?¶ M"vX

L?QM; M;mv M M?•M H"K +?Q h` M; .m M;•v M;QìB +kM; F?¬M; pb M;QìB T?K M
T?Q hS + i`QM; KB M; L?ç+ EBM?- i?"K +?Q ?„M bBM? ` +?9i +ªK ;B€+ [m2M i?
ç" M ¬M; M"v Î MÆB M"Q ç!X L?QM; ?„M M;?o HçB p" +ªK i?'v F?¬M; i? M"Q- KbM
iB M- i`QÊ+ FB +,M #ªM +?Q iWM; +! K®B HB M ? M"Q pÈB M?[M; M;QìB M"vX

@ N - hB m GK+ - p` ?mvM? ç M"v +O + "m `i [m2M K†i- +! T?ªB ç½ ;†T M? m Î ç•

L;QìB ç" M ¬M; çQÊ+ ;¼B H" hS + FB M?bM p T?Q h` M; .m i?b p K†i+kM; +!
F?) + m HçB- +kM; F?¬M; #B i ç½ ;†T h` M; .m Î ç•mX

@ hS + - +?„+ +?„M M? +?Q iWM; çQÊ+ ;†T + "m 'v- + "m i ;¼B H" h` M; .m - H-
F?¬M; ç9M;- b Q ? B M;QìB HçB ;B®M; M? m M?Q p"v- hW iB m i?Q- +¬ t2K +! ç9

G½Q L?` M?bM M;QìB ç" M ¬M; FB - b m ç! HçB M?bM h` M; .m `²B F m H M- F?B
K"v +O ? B M;QìB +! +?9i iQÆM; iU- ?ÆM M[im´B i€+ ? B # M +kM; F?¬M; +€+
+?mM; K°i +?¶ i?b i?'v ;B®M; M?Q ? B M? 2KX

h` M; .m H9+ M"v KÈB +! T?ªM SM;- ? M ;b KbM? i?'v ç®B T?QÆM; `i [m2M K†i- p
+?QM? KbM? i`QM; ;QÆM; K°i H-M- #•v ;Bì ;†T K°i M;QìB ;B®M; KbM?- i'i M?B M

@ h?"i bU F?€ ;B®M;- hS + - M? b) F?¬M; +ÁM M;QìB M? 2K M"Q M[+?S\

L;¬B b Q hW iB m i?Q FB +! H) `i [m2M M;QìB ç" M ¬M; hS + FB - pb p"v K" KÎ K

@ >W- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB ;B®M; #®- M?QM; M;?2 +€+ i`QÎM; #®B M!B i¬B ;B®
M!B M?[M; +?mv M M"v H"K ;b M?d- iB m ?mvM? ç - ç½ ç M ç•v i?b +S +?ÆB çM +
+ "m +?B iB m +S iQM? +?Q i¬BX

o` hS + FB +! p `i bªM; F?Q€B p" [m M ? `°M;- pW çSM; Î # M +çM? L?ç+ EBM
+! M;QìB ç M +?"Q ?ÄB- pb p"v ?„M +kM; F?¬M; iB TiK+ i`Á +?mv M pÈB L?ç+ EB
`²B çQ +¬ M;¬B b Q ?¼ hW FB #Ä çBX

h` M; .m M;²B tm®M; `²B ?ÄB G½Q L?`,
@ L?` + - M;QìB FB H` B\ M? [m2M #B i M? i b Q\
L;Q`B p # M;Q`B +O ? B # M F?€;B®M; M? m- i?b M;QìB ç`M ¬M; FB +kM; H`K
;B€+ i?•M i?B iX

kekX *?QÆM; kek , hS * >Q M; J M;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kek, hS + ?Q M; K M;X

L?;K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ E?B +ÁM #û ç½ [m2M #B i M? m- pb i`QîM; #®B i`QM; M?` +; K®B HB M? - ?ÆM
M? `v HÈM ?ÆM i¬B # im´B- +MM; im´B pÈB +?` i¬BX h`QÈ+ FB F?B +ÁM #û i?Q
M? m- b m M`v i?b Qi çB- M?QM; i¬B T?€i i`B M i?"i bU F?¬M; i®i #^M; M? `vX
G½Q L?` pW M;B pW ;¼B K°i +¬; €B # M +¢M? ç M- pb ? B M;QìB ç`M ¬M; M;²B Î
*¬; €B FB +kM; `i ?B m w- M`M; M;²B tm®M; M?QM; +kM; F?¬M; M;B +?mv M- +?
p`B [mª M?Q #Ä p`Q i`QM; KB M; L?¢+ EBM?X •M? K„i +O +€+ M`M; ç m `i ç°+ ç
K` #„i ?bM? /QM; M?QM; pšM +; i? T?•M #B i`ä +?O F?€+?X

G½Q L?` H`K K°i ?ÈT `QÊm `²B M;B iB T,

@ «M; +K M?` •M? `v #•v ;Bì ç M; +¬M; i€+ î #° t•v /UM; - M?[M; +?9 #€+ i`QM; M?`
#B M +QÆM; - M?B K F€b m bÊ `^M; b) +; M;QìB p i?O ç¬ H`K [m M HÈMX J`i?
M K çBM?- i? K +?QM? F?€M?B m- i? HU+ F?¬M; T?ªB H` HÈM #bM? i?QîM;X a
+?Q K'i- /M H` H½M? ç¢Q +`T + Q +kM; T?ªB M K†i p`B T?¬MX

@ >b- +€+ p` i`QîM; #®B M?` M? i i?"i bU b®M; `i i®i- ç M #•v ;Bì i?b M?[M; p`
KQÆB +kM; F?¬M; +ÁM M?B m H„K

h?"i` i`QÈ+ FB ç` p` +O M?` L?¢+ EBM? +kM; F?¬M; FûK hS + FB - M?QM; ç
T?"M çÆM #¢+- ?ÆM M[F?B ¬M; M°B +O ?„M [m çìB i?b HU+ªM? ?QîM; ;BªK bS
+O i`QîM; #®B i`QM; M?` +kM; #` +„i çSiX

E?¬M; M M t2K i?QîM; M?[M; ¬M; H½Q çB ` iW i`QM; +?B M i` M?- imv #¼M ?¼
ªM? ?QîM; `i b•m pÈB ç`i MQÈ+- /M H` Î ç` T?QÆM; ? v [m•M ç°B i?b ç m +; M?
M,K tQ X *?d +¬M K°i M;`v F?¬M; +? i çB- +?šM; B /€K ç M +?†M çQîM; ;•v bUX

@ M? L?¢+- M? ç M; M;B p hS + b Q\
*¬ M;¬B b Q +; #° /¢M; i`QM; i`„M; / i?QÆM; +?Êi /MM; €M? K„i bMM; #€B M?bM
#B i bMM; #€B L?¢+ EBM? ? v hS + X

@ «B- #•v ;Bì 2K ç½ Km®M `²B b Q\ š- p` iB M bBM? ç®B /B M FB +kM; F?€ ;B®M
i? /MM; +`m `v i? v +?Q hS + X

L?¢+ EBM? F?) p¶ K¬M; +¬ M;¬B b Q- b m ç; çM ;BðM pÈB h` M; .m X

@ 1K M`Q /€K- ç½ +; +?` hW Î # M +¢M? hS + `²B- M? L?¢+- M? i?"i t'm

*¬ ; €B +kM; F?¬M; #Ä [m K` ç€M? +?Q L?¢+ EBM? p`B +€B- H¢B i?m`M i? M;½ p

@ h`QÈ+ FB i¬B +kM; F?¬M; M?"M ` - ?¬K M v +`m p` G½Q hS •m .QÆM; çSM; +?
? B # M F?€;B®M;X L m F?¬M; T?ªB ç•v H` H¬M ç¬m iB M +`m ç M „+ EBM?- i¬B
[m M ? - ç9M; `²B- ?°B bî M`v +?QM? H` +O M? `v

G½Q L?`çQ K„i ç€M? ;B€ h` M; .m - H¢B F?¬M; T?€i ?B M h` M; .m F?) M?Qm K
@ >¼ •m .QÆM; b Q\

>¼ M`v imv F?¬M; i?B m M?QM; +kM; +?ŠM; T?ªB [m€ M?B m- K +O h` M; .m
M?QM; ? B # M +€+? t +ª M; `M /†K- +| H) F?¬M; HB M [m M ;b ç M M? mX h` M; .
K K` i?¬B- ? B # M +| +?9i iQÆM; ç²M; - M?QM; b m ç| H¢B pSi M| ` b m ç-mX

@ G½Q u m- +”m ç M; M;?o çB ç•m p”v\ æ½ ç M ç•v i?b +?ÆB çM +?Q pmB p - i¬

G½Q L?`i?’v h` M; .m F?¬M; M|B ;b i?b +?Q `^M; ç M; #m²M +?€M- pb p”v ?„M ;
M`M; M`v M? M? +?|M; M;²B b€i # M h` M; .m X

h` M; .m M?bM +¬ ;€B M;²B tm®M; # M +¢M? KbM?- ?„M ;B®M; M?Q ç½ iWM; ;†T
+€Q M`Q ç| M?QM; i?”i bU F?¬M; i? M`Q M?Ê i M- +| H) F?¬M; T?ªB H` /B M pB
[m2M M?[M; ibM? ?m®M; M?Q p”v- pb i? H9+ M`v Kî KB M; M|B +?mv M pÈB +¬ ;
çQÊ+ +•m F?¬M; X

*¬ ;€B FB i?’v h` M; .m +| +?9i +?€M MªM- H¢B i?’v [m-M €Q +O ?„M F?¬M; [m€
HQ +?Q tQM; - M?QM; G½Q L?`î # M +¢M? i?’v p”v i?b ?€ KB M; M|B ,

@ «B- M? M|B 2K ç’v- ?-m ?¢ ¬M; +?O h` M; +?Q i®i p`Q- #B i ç•m ¬M; ’v b) pmB
T?BK +?Q 2K- p”v 2K +| i? M´B iB M; `²BX

L?[M; M;QìB çB p`Q i`QM; F?m M?“ b® ? B M`v +?Q +?„+ ç½ +| iB M #^M; M?[M; M
M?QM; M?[M; HìB M|B iW i`QM; KB M; ç€K M; QìB M`v +| i? H’v ` #€M çQÊ+ M?B
b® # - pb i? M?B m M; QìB Km®M +?2M +?•M p`Q ç•v- +kM; F?¬M; T?ªB Km®M M;
iW ç€K +QM M?“ [m M b Q\

æ²M; i?ìB #bM? i?QìM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K K¢M? KB M; î MÆB M`v- M?Q p”v
+® ;„M; `M M?ŠMX G9+ M`v +¬ ;€B M;¬B b Q î # M +¢M? h` M; .m M;?2 çQÊ+ HìB
K„i +?Êi b€M; H M

L?[M; +¬ M;¬B b Q M`v #bM? i?QìM; ç m +| [m M ? `°M; - #B i M?[M; M;QìB MÆB
` KbM? ;B`m +| - #bM? i?QìM; ,M K†+ +kM; K°+ K¢+X L?[M; p` F?€+? HmB ç M +?°
#¼M ?¼ +kM; F?¬M; +¬M /MM; ?`M; ?B m ç #B m ?B M i?•M T?“M +O KbM?- pb
M?Q h` M; .m F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| - M?QM; M`M; H¢B F?¬M; #B i h` M; .m p
+kM; F?¬M; Km®M çB Km [m-M €QX

h` M; .m i’i M?B M #B i`ä M;mv M M?•M pb b Q K` +¬ ;€B î # M +¢M? KbM? +?Êi
H9+ pW `²B- pb p”v H9+ M`v ?„M H¢B iÄ` [m HQ ,

@ h¬B +kM; F?¬M; T?ªB F M;®+ #` HW ç€ p`Q ç-m- b Q +| i? +¬K p`B +?K+ i`B
çQÊ+ \

G½Q L?`i?’v h` M; .m M?Q p”v i?b M;²B K°i H9+- b m ç| ç +?Q +¬ ;€B M;²B # M
#`MX h’i M?B M +¬ ;€B FB çB ` pÈB p K†i ç-v Q€M MB K- B #ªQ i?€B ç° +O M`
F?¬M; +?`m M„K #„i +Æ ?°BX

E?B ` ç M #½B ç”m t2 i?b h` M; .m i?”i bU Kî `°M; i-K K„i- t2 +O M;¬B b Q FB +
EBM?X G9+ M`v # M;QìB ? B +?B +t2- G½Q L?`/Q h` M; .m p M°B i?“M? b„T
H¢B- b m ç| ?„M +€Q #B i p` çQ i?2Q +¬ M;¬B b Q +?¢v K’i- i’i M?B M ?„M b) F?
M`v- pb ?„M /M b Q +kM; H` +€M #° M?“ MQÊ+- +kM; T?ªB +?9 w K°i +?9i +?S\

@ aÈK #B i M?Q p”v i?b ?¬K M v F?¬M; i`î H¢BX

•m .QÆM; Zm•M F?2 F?) ?€i K°i #`B çB p`Q i`QM; M?“- #•v ;Bì ç½ ?ÆM K°i ;Bì- F?
#® i?b ?„M +® ;„M; F?¬M; i¢Q ` iB M; ç°M; - pb H9+ M`v ;B M T?ÁM; FB pšM b€M

@ o`Q ç•v- #® +| +?mv M +¬M M|B pÈB +QM

•K i? M? iW i`QM; T?ÁM; H`K pB + i`mv M ` imv F?¬M; HÈM M?QM; i`M ç-v mv
i?Î /`B tQ v M; QÌB ç~v +Y çB p`QX

@ "®- +| +?mv M ;b K` +¬M M!B p`Q H9 M`v p`v\ h` i? M`v b Q #® +ÁM +?Q M;?d
+?Q bS+ F?Ä2X

G9+ M`v •m .QÆM; Zm•M çSM; i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; T?ªB H` ?bM? iQÊM; K°i
Î ?°B bÎ- ?„M i`Î M M i?`M? i?`i F?¬M F?ûQ M?Q K°i +¬ ;€BX

@ æQÊ+ `²B- +QM çWM; ;Bª p! pÈB #®- M M H`K i®i +?mv M +?QM? bU çB- ¬M; M
KWM; i?¼ +?QM KQÆB- +kM; KWM; #ªv KQÆB M,K M;`v ? B ¬M; #` H`K H +QÊB-
M M ;BªK #Êi- çWM; +?çv b M; # M FB [m€ M?B m- KB M bBM? ` M?[M;ªM? ?QÎ

•m .QÆM; *?'M ok pm®i pm®i ?mv i i?€B /QÆM; `²B M?bM +?^K +?^K p`Q •m .QÆ
#®B i`QM; M?` i?b +?d +| K°i KbM? çS +QM +O H½Q H` i?`i bU +SM; ç-m- ç½ b„
K` F?¬M; çB- HçB Km®M çB KÎ ?°B bÎ +•m Hç+ #° +€B [m€B ;b ç!- M m K°i M; QÌB
tm®M; imv M /QÊB +¬M; i€+ p`B M,K- bÊ `^M; #•v ;B! ç½ H` H½M? ççQ +`T + Q `²B

@ "®- +kM; F?¬M; i? M!B M?Q p`v çQÊ+- +QM ç M; FBM? /Q M? FB K iB M- +€+ M
HB K KBM?- F?¬M; T?ªB +| bU ;B9T çÐ +O +QM p FBM? i i?b +€+ M? `v F?¬M; T
b Q\

h`QM; M?` KbM? i?b •m .QÆM; Zm•M i?`i bU F?¬M; [m€ bÊ #® KbM? K` +?d bÊ ¬M
+~M M;?2 HÌB +?ŠM; [m F?¬M; Km®M +?¼+ ;B`M #® KbM? K` i?¬B- H9+ M`v HçB

@ *QM æ€K M;¬B b Q FB +O +QM iQÎM; #® F?¬M; #B i b Q\

@ "®- ç m H` +€+ +¬ `v iU M;mv M- +QM +kM; F?¬M; #„i #m°+ M; QÌB i H`K bM?- K
i #bM? i?QÌM;- +| çB FB K i` +QM +kM; F?¬M; bÊ

•m .QÆM; Zm•M i?`v p K†i +O #® KbM? +`M; H9+ +`M; F?| +QB i?b M? M? +?|M;

@ >¬K M v ;†T K°i M; QÌB i?9 p`Î ?°B bÎ- M; QÌB M`v ;B®M; ? i M?Q +QM- +ÁM +| M
+O +QMX

@ GÈM H M ;B®M; M? m i?b +| ;b F€ [m€B- M; QÌB FB ?¼ ;b\ J` +QM +kM; çWM;
H`K tªv ` +?mv M- +ÁM +| p`B i?€M; MY H` ç M M?B K F€ KÈB- H-M M`v #€+ i`
H M K°i #`+ i? M;- M m +QM tªv ` p`M ç i?b #® +kM; F?| ,M M!B i`QÊ+ K†i K¼B M

oÊ +O •m .QÆM; *?'M ok [m çÌB bÈK- +?QM? H½Q +kM; [mªM Hw bÆ b`B pÈB çS
i?`v €v M€v- +?d +¬M •m .QÆM; Zm•M F?¬M; H`K +?mv M ;b [m€ ç€M;- H½Q b) KÎ
[m X

@ >b ?b- +QM #B i`ä `²B- ;¬M ç•v +QM `i im•M i?2Q T?€T Hm`i- M m F?¬M; +| p
ç9M; `²B- M; QÌB ;B®M; +QM ?bM? M?Q ?¼ h` M;- M?Ä ?ÆM +ÁM p`B im`BX

•m .QÆM; Zm•M i?m`M KB M; M!B K°i +•m- b m ç! çB ` M; Q`BX

@ §- ?¼ h` M;- +QM çB M; O çB

•m .QÆM; *?'M ok +kM; F?¬M; [m€ +?9 w- M?QM; ç9M; H9+ M`v i`QM; ç-m +?Êi H
[m€i F?€ HÈM,

@ *QM [m v HçB ç•v- +QM M!B M; QÌB ç! ?¼ ;b\

•m .QÆM; Zm•M ç M #•v ;B! +kM; +?Q i?`v M; QÌB +? ;¬M ç•v i?QÌM; `i ¬M ?Á
p`v- ?„M +?Êi +| ?ÆB ?QªM; ?®i- +?d i?`M? i?`i M!B,

@ >¼ h` M;- +kM; [m M ?ÄB +€+? pB i H` i? M`QX

@ G` M; QÌB Î ç•m\

•m .QÆM; *?'M ok iB T iK+ ?ÄBX

h` M; .m ç½ ç²M; w pÈB ¬M; M°B +O ³ :B B- i`i M?B M b) F?¬M; ç´B wX
 *´ h?B M S?QM; M;?2 i?´v p"v i?b +¬K H´v F?®B T?d i?9v t2K tûi K°i H9+- +m®B +
 @ o"i i` M; bS+ +?Q M[? v M K\
 @ *?Q K +?€m- +?` +?€m p" +?€m ;€B
 @ §- M K K M; Zm M •K M[K M; S?"i- # +€B i` M; bS+ H" F?¬M; +| p'M ç - +†T
 +?mv M +kM; +| i? /MM; T?¬M +ÁM i?W ç H"K` çQÊ+ M?QM; F?ª M,M; F?¬M;
 b Q\
 .U i?2Q i?|B [m2M +O T?€B EBM? h€+- F?®B T?d i?9v FB +„i i?¬M? # p"i i` M;
 F?¬M; +| ;b H½M; T?Q- M?QM; /U i?2Q ç9M; v m +¬m +O h` M; .m i?b i? iQ+? +
 @ aQ #€- +?€m +kM; F?¬M; ;¢i M;¬B- pB + M"v
 h` M; .m +| +?9i /Q /U- b m ç| M|B` p'M ç Km®M ç H¢B K°i K†i /•v +?mv M +?Q
 M"v M m #•v ;B| F?¬M; M|B- b m M"v M m`ÆB p"Q i`QM; i v *´ h?B M S?QM; - bÊ`
 *´ h?B M S?QM; M;?2 tQM; i?b F?¬M; iS+ ;B" M K" +ÁM +| +?9i +ªK F?€B,
 @ «B M? «- p" B M,K i`QÊ+ M;?2 iBM +QM i` B p" +QM /•m T?€i bBM? i B M¢M t2 ?
 M;| #•v ;B| +kM; F?¬M; i? iB T iK+ ç°M; ç Q- t2K` HÈT M;Q|B ;B" +?9M; i¬B +¬M
 @ æQÊ+ `²B- i¬B iB T M?"M- M?QM; +kM; b) F?¬M; M? M? ç•m- M;¬B K B i¬B b)
 M;¬v b m KÈB p - H"K tQM; +?Q +¬m +kM; T?ªB K'i MY i?€M; X æ9M; `²B- +¬m +?|
 pÈB +¬mX
 *´ h?B M S?QM; çSM; H M çB p"Q i`QM; T?ÁM; +?QM?- F?¬M; H•m b m ç½ H´v K°
 @ V- i?S M"v +?Q +¬m- +¬m iU KbM? t2K çB
 h` M; .m iB T M?"M [mv M b´ ?²M; K" T?€i ?B M ç•v H" K°i i?Q K|B- /MM; HK çÄ
 b m F?B KÎ` i?b h` M; .m i`ÊM i`ÁM K„i- ?„M +?d p"Q M?[M; /ÁM; +?[# M i` M K
 @ G½Q ;B iY- M;¬B L;¬B E?¬M; T?ªB H" çM ç´v +?S\
 " M i` M [mv M b´ +| ;?B `ä óJ|B h` M; .m iB M bBM? H"K +?O i`+? ?B T ?°B ô-
 h` M; .m i?"i bU M;•v M;Q|B- ?„M M?bM i?´v # M /QÈB +ÁM +| /'m çÄ p" +?[Fw- H
 @ "€+ *´- +?€m +kM; F?¬M; /€K- M m +| M;Q|B M|B #€+ H´v +¬M; H"K iQ- M?Q p"v
 h` M; .m +¬M i?"M t2K tûi H¢B- i?"i bU F?¬M; b B- H" bM?- p b i? K" p°B p" M; +?@
 ç€M? +m°+ çQÊ+ p" B F?®B T?d i?9v i?b F?¬M; HB M [m M ;b ç M M;? M;¼+ i?¢+?
 +€B / M? tQM; M?Q p"v- ?„M +kM; i?"i bU bÊ ?½BX
 @ hB m iY +¬m FQ+? ç°M; +€B ;b\ *?O i`+? M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" +?O i`+? i?"i
 K" i?¬B- i`QM; ?B T ?°B +| ?ÆM # KQÆB +?O i`+?- h®M; Zm•M +kM; H" K°i i`QM
 *´ h?B M S?QM; i?´v #B m ?B M bÊ ?½B +O h` M; .m i?b MÎ MK +Q|B M|BX
 @ *€B ;b- ?ÆM # KQÆB M;Q|B +?O i`+? M? h®M; +kM;
 h` M; .m +?Êi M;•v M;Q|B- ?„M iQÎM; `^M; b Q i` M i`|B `ÆB tm®M; ç¬m KbM?- p
 F?| i? M"Q çªK M?"M i`¼M; i`€+? M†M; X
 @ *¬m +kM; çWM; t2K M| H" i?S ;b ç| [m€i Q i€i- M|B +?Q +¬m #B i?B T ?°B M;¼+
 /•M ;B M- +?d +| M?[M; i`mM; i•K çQ HQ|M; # M /QÈB KÈB +| [mv M mv i`QM; +¬M
 @ >ÆM M[pÈB i?•M T?"M M"v i?b +¬m +| i? i? K ;B i´i +ª ?°B +?Ê M;¼+ i?¢+? i
 i?Q K|B- /M H" +†T [m®+ ;B +kM; +| i€+ /KM;
 *´ h?B M S?QM; b„T t T +?Q h` M; .m K°i i?•M T?"M M?Q p"v +?QM? H" Km®M p
 ç´ i?¢+? / /"M; ?ÆM- ?ÆM M[im´B i€+ +O H½Q +kM; F?¬M; +ÁM M?Ä- p" B M,K
 ?B T ?°B M;¼+ i?¢+?- p b i? t2K M?Q HQ +?Q h` M; .m i`QÊ+ p" B M,KX

@ *€K ÆM #€+ *´

h` M; .m M; ?2 M? [M; H`B +O *´ h?B M S?QM; i?b ?B m` p`M ç - +| i?S M`v i?b b
ç´ i?ç+? b) / /`M; ?ÆM- ç²M; i?`B Km®M b M; Jv MK ` +kM; +| / M? M; ?o ?ÆMX
*´ h?B M S?QM; F?Q€i i v €Q- ç•v H` +?9i +?mv M M?Ä M?†i pÈB H½Q- F?¬M; ç€
+?S+ / M? K` i?¬BX

@ æ9M; `²B- +`m +| +¬M; `T F?¬M; \ \*`m b) p ``M? h?`M? ? v +?ì î ``+ EBM? \

*´ h?B M S?QM; b) T?ªB ` F?ÄB M?` p`B M; `v- pb p`v H9+ M`v T?ªB ?ÄB h` M; .m
h` M; .m +kM; +| +?9i /Q /U- M? [M; M; `v M`v [m€ M|M; M m çB [m HçB b) F?¬M;
HçB ``+ EBM? i?b +kM; HQ`B çB i?, K [m M /QÈB €M? M„M; i? M`v- pb i? ?„M p¬
*´ H½Q ;B iY i?`v #° /çM; +O h` M; .m i?b Kî KB M; M|B,

@ h? M`v çB- M m +`m +| i?`B ;B M i?b i?2Q i¬B K°i +?mv M- # M, KM; `v b m `²B [
FB M i?S+X

@ "€+ *´ - H¬M M`v #€+ Km®M çB ç•m \

h` M; .m /MM; ;B¼M; iÁ KÁ ?ÄB- H9+ M`v i`B M|M; p` +?çv ` # M M; Q`B- /M H` M
bU F?¬M; M?`M çQÊ+ - çWM; M|B H` *´ H½Q ;B iYX

@ æB h•M *QÆM;

*?d H` M; Q`B h`mM; Zm®+ i?b ç m #B i ç` / M? M`v- h` M; .m +kM; F?¬M; M; Qç
Hm¬M ?QÈM; p T?Q .QÆM; *?B L; ¼+ i?ç+?X

@ æQÊ+ - #€+ - +?€m b) çB pÈB #€+ - +?€m +kM; Km®M #B i p M; ¼+ K K

h` M; .m ç²M; w- +| i? çB i?2Q \*´ h?B M S?QM; ç i, M; i? K FB M i?S+ H` +?mv M

@ s- ?¬K M v +`m î F?€+? bçM b Q\ \*` çB i?m /¼M çB- i®B M v î HçB +?¶ i¬B- b€
æ9M; `²B- i¬B b) +?Q M; Q`B ç†i pû +?Q +`mX

*´ h?B M S?QM; M|B p`B +•m pÈB h` M; .m - b m ç! H½Q çB p`Q M?` ;¼B çB M i?
çQÊ+ ç†i i`QÈ+ p`B M; `v- #•v ;Bì çQ i?2Q h` M; .m - F?¬M; #B i +ÁM pû ? v F?¬M

h` M; .m +kM; H`v çB M i?QçB ` ;¼B p M?` - M|B `^M; KbM? çB +?ÆB p`B M; `v
/Á p`B +•m K` F?¬M; M|B i? K çB m ;bX

h` M; .m pW +9T çB M i?QçB i?b +?m¬M; p M; H M- ?„M M?bM tm®M; - H` K°i b®
M; ?2X

@ HQ- +`m H` h` M; .m b Q\ h¬B H` •m .QÆM; Zm•M

@ •m .QÆM; Zm•M \

•K i? M? i`QM; çB M i?QçB F?€ t Hç- ?ÆM M[ h` M; .m +| i? F?ŠM; ç`M? i`QÈ
M; Q`B M`Q i M H` •m .QÆM; Zm•MX

ke9X *?QÆM; ke9 , h?"i sBM G¶B- h¬B E?¬M; _ªM?X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ke9, h?"i tBM H¶B- i¬B F?¬M; `ªM?X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ •m .QÆM; Zm•M\ h?"i tBM H¶B- i-B F?¬M; #B i M?- b Q M? #B i çQÊ+ b® çB
E?B M; ?2 M; QÌB i`QM; çB M i?QçB ;¼B i M KbM? i?b h` M; .m +| +?9i F€ [m€B-
K°i b® Qi M; QÌB #B i çQÊ+ K` i?¬BX

@ §- i`QÊ+ iB M + "m çWM; i„i K€v- ?¬K [m + "m F?¬M; T?ªB çB +MM; hB m GK+ b
•m .QÆM; Zm•M +| +?9i #m²M #U+ - iW i®B [m ç M b€M; M v çB M i?QçB +O L?ç
K°i +•m M|B +O #® KbM? K` ?„M T?ªB /"v bÊK +?çv ç M çÆM p` +O L?ç+ hB m G
çB M i?QçB +O h` M; .m - F?¬M; M; ì ç®B T?QÆM; HçB ?Q`M iQ`M F?¬M; M?È K

@ §- M? H` hS + T?ªB F?¬M; \ s'm ?´ [m€- pW `²B F?¬M; M; ?2 `ä- M? ibK i-B +
h` M; .m M; ?2 ç®B T?QÆM; M?„+ ç M L?ç+ EBM?- HçB +| ?¼ •m .QÆM; - pb p`v
[m X E?B ç| •m .QÆM; Zm•M +?d M|B p`B +•m- ?ÆM M[ •K i? M? i`QM; çB M i?Qç
F?¬M; i`€+? h` M; .m F?¬M; M; ?2 çQÊ+X

@ §- H` i? M`v- i`Q K B + "m +| `ªM? F?¬M; \ *| M; QÌB Km®M ; †T + "m K°i +?9i- i-
•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; M|B i?ŠM; H` #® KbM? Km®M ; †T h` M; .m - pb çQÌM
i`B m FB M- ?„M bÊ b) /¼ h` M; .m X

@ B Km®M ; †T i-B \ L; "v K B i-B i?"i bU F?¬M; `ªM?- T?ªB ç M im-M b m KÈB +|
h` M; .m i?"i bU F?¬M; ?B m `ä- KbM? p` •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +| [m M ? ;b- +
K†i K°i +?9i K` i?¬B- ç®B T?QÆM; çQÊ+ B M?ì i`mv M HÌB ; †T KbM? \ L?QM; h` M
pb b€M; K B T?ªB # v ç M h•M *QÆM; `²BX

@ «B- + "m +| i? `9i #Èi +?9i i?ìB ;B M F?¬M; \ L; QÌB FB ; †T + "m +| +?mv M F?€
•m .QÆM; Zm•M +® ;„M; H`K +?Q ;B¼M; çB m b•m b„+ ?ÆM K°i +?9i- i`QM; HÁM
M|B H` #® KbM?- /M H` M?[M; p` [m M + 'T bÎ Î ç` T?QÆM; Km®M ; †T KbM? +ÁM T
T?ªB t2K i•K ibM? +O KbM? i? M`Q- ?„M M`Q Hm•M Hç+ ç M KS+ T?ªB v m + -m ;

@ hB m h` M; - ç½ ç†i pû tQM; - M?QM; F?¬M; +ÁM pû ?çM; M?'i- +?d +| ;? T?´ i?-
i?QçB çB

h` M; .m ç M; M|B +?mv M i?b \*´ h?B M S?QM; iW i`QM; M?` çB ` - F?B i?'v h` M;
i?b` ?B m +S iB TiK+ - H½Q i?b ç M ;? T? i`X

@ hS + - t'm ?´ [m€- p`B M; "v iÈB i?"i bU +| +?mv M- b€M; K B b) #„i K€v # v çB M
+?mv M F?€+ - +?ì i-B [m v HçB i?b +?9M; i b) M|B b m

hmv L?ç+ EBM? M|B hS + M`v +| #®B +ªM? `´i b•m M?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; ç
KbM? +?d H` K°i çS /•M ç2M- im•M i?O T?€T Hm"i- HçB F?¬M; i? M`Q + -m +çM
K` i? HU+ +O #¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; +?9i HB M [m M ç M KbM?X E?B i?'v *´ h?
çÊB- h` M; .m M|B tQM; i?b +9T çB M i?QçBX

@ L`v- M`v- iB m iY

•m .QÆM; Zm•M ?¬ p`B iB M; i`QM; çB M i?QçB M?QM; # M FB +?d i`mv M ç M M
T?QÆM; ç½ +9T çB M i?QçBX

@ >W- +9T çB M i?QçB `²BX

•m .QÆM; Zm•M i?"i bU #` h` M; .m H`K +?Q iS+ ;B`M- i`QM; Fw S+ +O ?„M i?b
i?QçB ç M #•v ;BÌ- M; Q`B M?[M; H9+ HB M ? pÈB i`QÎM; #®B p` M; QÌB i?•M- pš
çB M i?QçB i`QÊ+ ?„MX >¬K M v ?„M #` h` M; .m +9T K€v- i?"i bU H`K +?Q ?„M M

a m F?B bYM; b®i K°i H9+ - •m .QÆM; Zm•M KÈB M?È+ -M T?ªB #€Q +?Q #® KbM?
;¼B çB- i?Q Fw M; ?2 K€v- K°i H€i b m •K i? M? +O •m .QÆM; *?'M ok KÈB i`mv
p°B p`M; i?m"i HçB HÌB M|B +O h` M; .m K°i H-MX

æ-m ç•v # M F B i`-K K†+ K°i H9+ `²B M|B,

@ *?`+”m i [m v p `²B H B M H¢+- M|B H” i¬B K m®M ;†T- +?ŠM; H) H¢B F?¬M; ;†
`ä`”M; b Q\

•m .QÆM; Zm•M pW #S+ #®B p b #` h` M; .m +9T K€v- #•v ;Bì H¢B #` #® /¢v #ªQ
ç”T M€i çB M i?Q¢B- +Q M #” M| ç9M; H” i B # v p¢ ;B|X

@ E?¬M; T?ªB- M? h` M;- ? B M; QÌB FB i?m°+ ç°B #ªQ p F?Q€M;- çQÊ+ ç,M; F M?"M bY /KM; b9M;

h`QÆM; æ¢B \*?Q KÎKB M; i`ª HÌB h` M; .m - ?Q`M +ªM? Î;-M KÄ M;¼+ >Á æB M +| /•M F? B i?€+ F?Q€M; #ªM ç` - +ÁM +| M?B m i M ç`Q p`M; ç M iW F?„T MÆB F?ÄB ibM? ?m®M; i®it'm HšM H°M- +kM; +| M?B m M; QÌB #Q [m€ ?| HB m- H`K

ob p"v K` M?[M; i?QÆM; M?•M M;¼+ i?¢+? HÈM ç m i´ +?S+ M?[M; ç°B #ªQ ?° M?C T?"M M?Q æ`+? G¢T i?b F?¬M; Qi i?b M?B m b) Hm¬M #` M?[M; F i`QM; HÁM; M[æ`+? G¢T i?QÌM; ;B Q /`+? ÎM?"- pb i? i`QM; M?" T?¬M HÈM H` M;¼+ i?¢+? HU+ HQÊM; pk i` M; ç i?O ?°- i'i M?B M çB m M`v +mM; T?ªB çQÊ+ M?"M çQÊ+ b

s2 +?¢v iB T p T?Q i`QÊ+ ? B i`,K Kûi i?b /WM; H¢B i`QÊ+ K°i +,M M?" # i-M;- çQÌM; b„T t T M?B m F?®B ç€ F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä- i'i +ª ç m +Æ #ªM +| K`m i` M?bM iW K†i M; Q`B ç½ i?`v i?`i i`„M; MÄM- +| H) ç m H` M;mv M HB m ç F? B i?€

E?B K¼B M; QÌB tm®M; t2 çB p`Q i`QM; T?ÁM; F?€+? +O +,M #B i i?U i?b i?'v i` `QÊm- p`B +¬; €B .mv L;¬ L?o M? M? i v /¼M i?S+ ,M `²B HmB` M; Q`BX G9+ M`v H¢B \*´ h?B M S?QM;- æ`+? G¢T p` K°i M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M ?ÆM #®M KQ

h?S+ ,M `i T?QM; T?9- i?`i MQÈM; h•M *QÆM;- ;" M?"- +ÁM +| K|M `QÊm h•M \*QA S?QM; p` æ`+? G¢T +| p `i i?•M- i?dM? i?QªM; +ÁM /MM; M;¬M M;[.mv L;¬ L?o p`B +•mX J` M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M Î# M FB +kM; F?¬M; H¢M? M?¢i h` M; .m p"v K` b m F?B ,M çQÊ+ K°i H9+ i?b ?„M ç½ +| #®M M,K T?¬M K2M b vX

a m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b +| M; QÌB çQ h` M; .m p` *´ H½Q ;B iY ç M ? B ;B M;ÆB- h` M; .m pb ?ÆB b v M M M;O #®M M,K ;BÌ b m KÈB idM? H¢BX >„M ` F` \*´ H½Q ;B iY p` æ`+? G¢T ç M; M;²B i`QM; T?ÁM; F?€+?- i` M K†i ç'i +| #`v` K i`,K +•MX

@ hB m h` M;- ç½ i?S+ /"v `²B ``\ *"m M;O F?€ H•m `²B ç'vX

*´ h?B M S?QM; M;?2 i?'v •K i? M? iW i` M H-m i`mv M tm®M; i?b M;~M; ç-m M?b H½Q pšv pšv i v- iÄ w ç ?„M çB tm®M;X

@ "€+ *´- t'm ?´ [m€- +?€m M;O [m MX

h` M; .m çB tm®M; /QÈB H-m `²B M;QÊM; M;MM; ;½B ;½B ç-mX

@ E?¬M; +| ;b- i? M? MB M M;O M?B m H` #bM? i?QÌM;- M?[M; ¬M; H½Q ;B®M; M K°i H€i +kM; F?¬M; çQÊ+ hB m iY- +"m t2K F?®B M;mv M HB m M`v i? M`Q\

æ`+? G¢T i?"i bU +| p`B T?¬M ?B m F€ pÈB h` M; .m - H½Q iW i`QM; KB M; M;QÌ K` #B i çQÊ+ M;QÌB i? M? MB M FB +| K°i +ªK ;B€+ `i M?¢v pÈB M;¼+ i?¢+?- i i`QÊ+ +ÁM +| i?m ?Q¢+? F?¬M; M?Ä Î?°B +?Ê T?d i?9v "bM? \*?•mX G½Q Km®M h` HB m M`v- +?QM? H` Km®M FB Ki` i?Y t2Ki? M`QX

@ "€+ æB M- +?€m +ÁM +| +?9i FBM? M;?B K pÈB T?d i?9v- M?QM; H¢B F?¬M; + M m +?€m M|B ` i?b +?d H` Hw Hm" M bm¬M; K` i?¬B

h` M; .m /M M„K +?„+ +| i? i?'v `àHÈT i?`i # Mi`QM; +O F?®B M;mv M HB m FB ?B m M?B m p +?OM; HQ¢B T?~K +?`i +O M;¼+ >Á æB MX >„M iWM; i?'v \*´ h?B p`i i` M; bS+ #^M; .QÆM; *?B L;¼+ +?Q hB M .B m hQ- M?QM; H9+ ç| +kM; F?¬M

@ E?¬M; +| ;b- +"m +S t2K tûi- ?B m # Q M?B m M|B #'v M?B m- F?¬M; +| ;b T?ªB *´ H½Q ;B iY H M iB M;- H½Q çQ h` M; .m ç M p®M Km®M i,M; i? K FB M i?S+ - M;¼+ i?¢+?- pW p†M +| i? FûQ ?„M ç M i?ªQ Hm"MX

h` M; .m M;?2 p"v +kM; F?¬M; iB T iK+ ;B` KB M;- ?„M M;²B t´K tm®M; ç€M? ;B æB MX

J¼B M;Q`B +kM; #B i M;mv M HB m +O M;¼+ +SM; +?QM? H` M;mv M i?¢+?- M|
i?¬M; [m HÈT / # M M;Q`B +| i? i?`v çQÊ+ b® HQÊM; p` ?QÊM; çB +O T?d i?9v
M;Q`B +?QM? H` K`m +?®i ç` i?¢+?X

J` M;¼+ >Á æB M i`i M?B M H` ç¢B #B m +O M;¼+ K K- M| F?€+ #B i pÈB T?d i
F?¬M; M?`i ç`M? +| pÄ #¼+ - `i M?B m F?®B M;mv M HB m H° i?`i` # M M;Q`B>
F? B F?€+ M;¼+ i?"K +?Q +ÁM M?ti çQÊ+ M?[M; F?®B M;¼+ >Á æB M +`T #"+ +

J°i çB K F?€+ #B i M[+?QM? H` T?d i?9v ç M iW MQÊ+ M;Q`B- K` M;¼+ >Á æB
H`+? bY H•m ç`B p` w M;?o ç†+ #B i- tQ M v i`i +ª K¼B M;Q`B ç m #B i M?[M; p`

sQ M v +| +•m M|B ó[m®+ ;B M;¼+ i?¢+?ô- +´ M?•M t2K M;¼+ M?Q #ªQ p"i- /MM
i?m®+ +´ +ÁM M|B, óL;¼+ +?QM? H` F i iBM? +O ç€- i?m-M F?B i F?¬M; ç°+ô-
+?`i i®i M?`i /MM; ç Mm¬B /QÐM; M;mv M F?Q +O +QM M;Q`BX \*| M;Q`B +ÁM -
/KM; `i HÈM pÈB imv M MQÊ+ #¼i p` bS+ F?Ä2- pb p"v M;¼+ F?¬M; +?d H`K p"i
i?S #ªQ p bS+ F?Ä2X

sQ M v i`i +ª ç pQÆM; ? v +mM; T?B ç m F?¬M; `B t M;¼+ - h®M; >mv h¬M; H`
.QÆM; Zmw S?B H¢B +`M; v m i?Q+? M;¼+ i?¢+?X

o`Q i?`B +´ ç¢B Î h`mM; Zm®+ i?b M;¼+ çQÊ+ +?Q `¬M; +| i? M®B HB M i?B M ç`
i`¼M; i`QM; H9+ i iU [m, i?¬M iB M i`- H` K°i p"i #B m ?B M +?Q [mv M i? p` ç`
i? M;Q`B +? i F?¬M; #` T?•M ?Ov- +`M; H` iB m +?Q +?Q bU i`QM; b¢+? +O F [m
i?•M- H` #B m iQÊM; +O ibM? +ªK ç T ç) i`QM; b€M;X

E?B *´ h?B M S?QM; p` h` M; .m Î +MM; M? m- H½Q M|B iQÆM; ç®B M?B m p M
imv +?Q iWM; ` i v t2K tûi M;¼+ K K M?QM; Î T?QÆM; /B M Hw Hm"M i?b +QB M

L;¼+ K K çQÊ+ +?B i?"M? p`B HQ¢B M?Q aÆM GB m- aÆM GQm h?Ov p` hY L;¼
bBM? ` i` M M9B- M?Q #¢+? M;¼+ bÆM HB m- i? M? #¢+? M;¼+ bÆM HB mXpXp
H` aÆM GB mX

aÆM GQm h?Ov +?QM? H` +?QM? H` M?[M; F?®B M;¼+ i`ªB [m [m€ i`bM? T?QM
MQÊ+ b¬M; - b m M?B m M, K çQÊ+ MQÊ+ +?ªv #`Q KÁM i?b M?[M; ;|+ +¢M? +U+ F

hY L;¼+ +kM; çQÊ+ ;¼B H` hY GB m- T?•M #® Î i`QM; HÈT ç`i /QÈB HÁM; b¬M; - +
H`T- i?S M`v i?QÎM; `i M?Ä- +| ?bM? i`SM; - # K†i i`ÆM i`QÊi- pb çQÊ+ b¬M; +¼
HQÊM; +U+ i®iX

hY L;¼+ +| `i M?B m K`m- +| #¢+? M;¼+ iY HB m- i? M? #¢+? M;¼+ iY HB m- i?
HB m- #Q+? M;¼+ iY HB m- ?Q`M; M;¼+ iY HB m L?QM; /M H` K`m; b- +?d +¬M
i`B m i` M i?` i`QÎM; M;¼+ i?¢+?- +ÁM ç„i ?ÆM +ª p`M;X

h?` i`QÎM; M;¼+ K K F?€ M|M; - #•v ;BÎ +kM; F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB T?d i?9vX
i?QÆM; M?•M M;¼+ i?¢+? Î h•M *QÆM; i?"K +?Q FûQ +ª # Q iªB iY HB m çB p`Q
i?QªB K€B- M?QM; #•v ;BÎ +?d +¬M #¼M ?¼ H° K†i ` i?b +€+ i?QÆM; M?•M M;¼+
MûK iB M ` ç +| çQÊ+ F?®B M;¼+ QM; w M?`iX

*´ h?B M S?QM; iWM; M|B +?Q h` M; .m #B i K°i +?mv M- ç| H` i?QÆM; M?•M M
h`mM; >ªB i` M +Æ #ªM ç m Î F?€+? b¢M h?B M aÆM- MÆB ç| +| i? / /`M; M?bM
+| M;Q`B \*?B i :B M; +-K i?2Q iWM; +†T iB M K†i ç M ;ä +Y M?[M; +, M T?ÁM; i`
h?B M aÆMX

h?QÆM; M?•M M;¼+ i?¢+? h•M *QÆM; M´B iB M; H` çQ`M F i- i`QÊ+ ç| *´ h?B M
+mM; +`T M;¼+ i?¢+? +?Q +¬M; iv ç€ [mw >S h?` +kM; M?l p`Q K®B [m M ? F?€
ç` p` +O æ`+? G¢T Î ;BÈB M;¼+ i?¢+?- i`i +ª i?QÆM; M?•M h•M *QÆM; ç m T?ª

*´ h?B M S?QM; p` æ`+? G¢T bÎ /o +?Q h` M; .m t2K tûi F?®B M;mv M HB m M
M;mv M i?¢+? T?d i?9v- +kM; +| K°i HÈT M;Q`B / X h` M; .m #B i`ä HÈT / +O M
çQÊ+ +?B H`K # HQ¢B- / K`m- / çQÎM; p` / ç€X

. K"m +?QM? H" K°i HÈT / T?•M #® # M M;Q" B M;¼+ >Á æB M p" +! M?B m HQ /MM; M?[M; K"m b„+ ç! ç ;¼B i M M;mv M HB m M;¼+ i?ç+?- pQ /K M?Q / ç2M- / #ªM +! i? i? v çQÊ+ +? i HQÊM; +O iY M;¼+ - pQ /K M?Q / ç2M ? v / ?QÆm ç b M;¼+ X

*kM; H" K°i HQçB iY M;¼+ M?QM; M m +! K"m / i?m H i?b ;B€ i" b) H" i + Q- K F?€+ #B i pÈB T?d i?9v- M! i KÄM;- #bM? i?QÌM; +?d H" K°i KBHBK2i- ?bM? i M?B m- +! ?bM? ç€K K•v- +! Kç+?- +! +€B HçB T?•M i€MX

J"m / çQÊ+ ?bM? i? "M? H" /Q M;¼+ >Á æB M #` ¬ tv ?! - pb p"v K" içQ M M K°i î # M M;Q" B- M?[M; M;QÌB +! FBM? M;?B K i?QÌM; ç M M?[M; pMM; i`mM; p" ?ç / M;¼+ - M m çB H M i?QÊM; /m b) +! i Qi +Æ °B +! çQÊ+ iY M;¼+ X

J" / çQÌM; +?QM? H" HÈT / çQÊ+ T?•M #® # M M;Q" B M;¼+ >Á æB M aÆM GB K"i M M çQÊ+ ;¼B H" / çQÌM;X GÈT / çQÌM; F?€ /"v- T?ªB iW p" B +2MiBK2i ç M i?QÌM; #¼+ # M M;Q" B #ç+? M;¼+ p" i? M? M;¼+ X

hQM? ç€M? +m°+ ç®B pÈB M;mv M HB m +! / /QÌM; H" F?€ HÈM- pb +? i M;¼+ # H" +U+ T?~K #ç+? M;¼+ - +kM; +! i? H" i? M? M;¼+ #bM? i?QÌM;X *! M?[M; M;Q çQÌM; i?b /WM; HçB- b m ç! H"v` +?Q M;QÌB F?€+ ç€M? +m°+ - +?QM? #¼M ?¼+ +

*m®B +MM; +?QM? H" / ç€- M! H" HÈT ç€ #¼+ [m M? aÆM GB m- F?B F? B i?€+ ç€ p" M;¼+ çQÊ+ ;BÈB ?çM` ä`"M;- / /"M; T?•M +?B - K" /U p" Q HÈT / ç€ +kM; çQÊ+ T?~K +? i +O M;¼+ # M i`QM;X

"•v ;Bì #`v` i`QÊ+ K„i h` M; .m +?QM? H" K°i F?®B M;mv M HB m +! / çQÌM; + HÈT / M"v F?€+ #B i pÈB HÈT M;mv M i?ç+? # M M;Q" B T?d i?9v- b! H M +ªK i? ;B€+ `€i i v- ?„M +?Q`"M; ç•v +! H) H" pb #` MQÊ+ b¬M; +¼`Y X

h?"i bU h` M; .m F?¬M; +! +?9i FBM? M;?B K M"Q pÈB >Á æB M M;¼+ HB m- b HB m K°i HQÊi- b m ç! +9B ç-m tm®M;- HBM? F?Q i`QM; K„i`!i p"Q i`QM; pB M tmv M i? m- i bM? ?m®M; # M i`QM; +?Êi tm"i ?B M` ä`"M; i`QM; K„i h` M; .m X

GÈT / +O iªM; ç€ +kM; F?¬M; /"v- +?d H" #®M M,K +2MiBK2i- F?®B M;¼+ K"m i` i`QM; i-K K„i h` M; .m - çB m H"K ?„M # i M;ì +?QM? H" F?B HBM? F?Q iB T t9+ ç°i M?B M +! #B M ?! X

E?B h` M; .m i? v F?®B M;¼+ K"m i`„M; b[# M i`QM; #MM; ` Hm²M; ?"Q [m M; i 'K €T +?Êi /mM; ?ÊT pÈB HBM? F?Q i`QM; K„i h` M; .m - imv +?d +! K°i +?9i F?Q M?QM; pšM H"K +?Q ?„M +U+ F€ i?QªB K€B- ;B®M; M?Q /MM; F?,M M!M; i?Q H M H M H"K +?Q ?„M i?B m +?9i M[i?b` M`dX

J°i F?®B M;¼+ F?€ HÈM M?QM; +?d +mM; +T +?Q h` M; .m K°i +?9i HBM? F?Q H F?Q M?Q p"v +kM; çO H"K +?Q h` M; .m KWM; `Đ- Qi M? i ?„M #B i`ä HBM? F?Q iB T iK+ ;B i,M; K" F?¬M; TªB i`b i` F?¬M; i? #`bmM;X

a m F?B`M ç`M? i•K i?¬M i?b h` M; .m M;~M; ç-m H M M!B,

@ "€+ *´- #€+ æB M- F?®B M;mv M HB m aÆM GQm h?Ov M"v +! i? iQ+? F?€ HÈM M?QM; F?ªM,M; ç +?Q` .QÆM; \*?B L;¼+ H" F?¬M; HÈMX E?®B M;mv M HB m- F?¬M; i - +?€m çQ€M # M i`QM; H" i? M? #ç+? M;¼+ M?QM; T?~K +? i H" F?€ i®i

h` M; .m M!B` M?[M; H!B M"v` i [mv +O- M!B` ä H B H`+? +O M;mv M HB m- M ç°im`B p" FB M i?S+ +O ?„M K" M!B` M?[M; H!B ;BªB i?Q+? M?Q p"v +kM; çO H ;"i ç-mX

@ L!B` i ? v- ;B®M; M?Q w M;?o +O i¬B- F?ªM,M; ` i? M? #ç+? M;¼+ H" F?€ H i? M? #ç+? M;¼+ HÈM M?Q i? M"v i?b ;B€ +ª +kM; F?¬M; FûK ;b .QÆM; *?B L;¼+ +

a m F?B +?ì h` M; .m M!B tQM; i?b \*´ h?B M S?QM; +kM; M!B` ç€M? ;B€ +O K b +€B M?bM M?Q M? m- F?®B M;¼+ M"v +,M #ªM F?¬M; i? +?Q` .QÆM; *?B L;¼+ +

/ / "M; ibK i? 'v M? Q p"v- i? b > Á h? "Q+? +kM; F?¬M; i`î i? "M? p"i i`mv M HQm i?
@ > ? - + "m *´ - + "m +kM; #B i i¬B ; ¼B ç M F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M pb t2K F?®B M
EBM? F?€ M; M; - M? Î HçB ç•v K°i i?€M; €i K - KM M"v /Q K"i p" M?Q +|`i M?B
æ`+? GçT +kM; ç½ bÊK ?B m F?®B M; mv M HB m FB - ?„M ; ¼B *´ h?B M S?QM
M? m- ç²M; i?îB M; "v K B ç°B M; k F?ªQ b€i F?Q€M; +kM; H M M9B- H½Q Km®M Kî
M; ?B i?S+X æ®B pÊB M?[M; M; QîB H M M9B ibK M; ¼+ i?b`i +¬M M?[M; p`iB M
i`b- *´ h?B M S?QM; ?^M; M, K ç M ç•v +kM; ç m H" pb +?mv M M"vX
@ æQÊ+`²B- M, K M v i¬B +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B Î HçB +?¶ M? - i¬B +ÁM T?ªB [m
K°i F?®B M; ¼+ - çÊB b m M"v +| +Æ ?°B`²B M; B b m- M; "v K B H"K tQM; T?¬M M;
JM ? Î h•M *QÆM; F?€ HçM? - *´ h?B M S?QM; ?^M; M, K ç m Î ç•v K°i i?îB ; B M-
T?ªB çB m F?„+ M; ¼+ +?Q h` M; .m M M +kM; F?¬M; i? M"Q Î HçBX
@ "€+ - p"i FB +kM; F?¬M; p°B- #€+ +S Î HçB ç•v K°i i?îB ; B M M; „MX >ÆM M[+?
F?¬M; i?b #€+ +S içQ ?bM? Î +?¶ M"v +kM; çQÊ+
h` M; .m i?"i bU +| +?9i t'm ?´ - pb +?mv M +O KbM? K" *´ H½Q ; B iY T?ªB +?çv M
@ æ9M; p"v- hB m h` M; M; B`i ç9M; - + "m *´ - +?¶ M"v +O i¬B +| ç-v çO +¬M; +K
+?9M; i KÊB +| i? +MM; i`Á +?mv M p" B # +•m +?Q p m B p
æ`+? GçT Kî KB M; F?mv M M?O- ?„M p" *´ h?B M S?QM; H" #çM # p" B +?K+ M, H
Kti çQÊ+ K°i ? B H¬M- ?ÆM M[; -M ç•v H½Q ç½ ; B Q +?Q p½M #®B [mªM Hw FE
Km®M +| K°i M; QîB #çM ç M; B +?mv MX
@ Î HçB ç•v +kM; F?¬M; H" p'M ç - M?QM; M"v hB m h` M; - + "m +| i? Î HçB +?î çQ
*´ h?B M S?QM; M; ?2 p"v +kM; +| +?9i iQ M iQM? - M?QM; M m Km®M içQ ?bM? p
#; M; ?Q" M i? "M? i?b +kM; T?ªB KQîB M; "v MY i?€M; - H½Q bÊ h` M; .m çÊB F?¬
@ *?mv M M"v çÆM; BªM- M; "v K B +?Q hB m h` M; i?2Q ç°B F?ªQ b€i H M M9B
æ`+? GçT çQ` T?QÆM; €M +?Q *´ h?B M S?QM; X
@ "€+ æB M- #€+ pW M; B M; "v K B b) +| ç°B M; k H M M9B F?ªQ b€i- M?Q p"v i?b
h` M; .m /MM; ; B¼M; F?î ?B m ?ÄB- ?„M +kM; +| +?9i iÁ KÁ p +?mv M F? B i?€+ M
*?B L; ¼+ T?¬M HÈM ç m M?ti çQÊ+ i` M M9B ?Q†+ M; Q" B #î b¬M; - +|`i Qi F?B
@ > ? - ibK FB K KÄ F?Q€M; p" ibK M; ¼+ ç m T?ªB H M M9B p"Q ç9M; KM - M m
M[i?b b) F?¬M; i? M"Q H M M9B Î H•m çQÊ+X h? M"Q\ *; Km®M çB H'v FBM? M
HQÊK çQÊ+ M; ¼+ i` M M9B i?b b) i?m°+ p KbM?
E?B i? 'v h` M; .m Km®M çB i?b æ`+? GçT Î # M +çM?` bS+ +´ ç°M; X
@ *?€m b) çB- #€+ *´ - #€+ +S M i•K Î HçB- +?€m b) çB i?2Q ç°B ibK M; ¼+ H M M9
h?"i` h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M M?ti çQÊ+ M; ¼+ H" +O KbM?
+?9i FB M i?S+ - pb +•m M; B óM; QîB ibK M; ¼+ ô ç½ çQÊ+ i`mv M HQm +ªM; "M M,
*´ h?B M S?QM; M; ?2 M; B M?Q p"v i?b i` M Kti +| +?9i #B m ?B M F€ [m€B- H½Q
@ * "m M? 'i ç`M? Km®M çB b Q\ æ•v H" +?mv M çB K" KQîB M; "v MY i?€M; M? 'i
ç'v
h` M; .m ; "i ç-m i`ª HîB,
@ o•M; - +?€m b) çB- #€+ æB M M; B M?ti çQÊ+ M; ¼+ b) H" +O KbM? - +?€m ; -M ç•
çQÊ+ K°i F?®B .QÆM; *?B L; ¼+ \

h` M; .m i?"i` +?d+?Q`^M; H-M M"v H M M9B H" K°i+?mv M /m H`+?- F?Q^M; i?
 Qi+?mv M- ?„M +^K i?'v +—M +| K°i çB K v M ioM? ç iU bmv tûi HçB- ç²M; i?lB +
 +O KbM? b m M"v- +kM; F?¬M; i? M"Q +S K¶B M; "v ç m T?^B +?çv M; QÊ+ +?çv t
 @ E?€ i®i- i` im´B #®+ ç²M; - i¬B b) +?Q M; QlB +?m~M #` ?"M? Hw +?Q + "mX
 æ`+? GçT i?'v h` M; .m ç²M; w i?b p m B p çSM; H M çB ` M; Q"BX
 @ >"M? Hw b Q\
 h` M; .m /MM; €M? K„i F?| ?B m M?bM *´ h?B M S?QM; X
 *´ h?B M S?QM; /MM; €M? K„i M?Q +QlB M?Q F?¬M; M?bM h` M; .m ,
 @ hB m iY- + "m +?Q`^M; çB ibK M; ¼+ H" /m H`+? b Q\ >Q" M +^M? i`QM; M9B `i
 ç m +| M; QlB p"Q M9B ibK M; ¼+ p" #Ä KbM?- M?[M; M, K ;—M ç•v +| i` M; #` i®i p"
 `i M?B m- M?QM; +kM; b) F?¬M; i?Q^B K€B M?Q M?[M; ; b + "m iQîM; iQÊM; X h?
 o"Q M9B ibK M; ¼+ p" +¬M; i€+ i?, K /Á F?^Q b€i ç m +U+ F€ ;B M M M p" M; mv ?B
 bS+ F?Ä2- i`B i?S+ p" F?^ M, M; bBM? i²M +O M?•M pB M M; Q" B ?Q M; /½X h` M
 h?B M S?QM; pšM +^K i?'v HQ H„M; X
 @ æB +?SX
 h` M; .m ;"i ç—m FB M ç`M?- ?„M ç½ M?B m H—M çQÊ+ M; ?2 p i`mv M i?mv i M9B
 p"Q ibK #Q K"i- M m M?Q F?¬M; çB i?b b m M"v b) ?®B ?"MX
 @ hB m h` M; - M; "v K B + "m b) çB i?2Q æçB *?Q p"Q M9B- + "m 'v ç½ çB p" B H—M-
 i` im´B +kM; / MlB +?mv M p" T?®B ?ÊT ?ÆM
 E?B h` M; .m p" \*´ h?B M S?QM; ç M; MlB +?mv M i?b æ`+? GçT FûQ M; QlB H€
 /MM; bS+ p¶ p B +O h`QÆM; æçB *?Q MlB,
 @ hB m h` M; H" F?€+? [mw +O i¬B- + "m M?'i ç`M? T?^B [m M i•K i?"i i®iX
 @ "€+ æB M- +?€m i?"i` HÈM ?ÆM æçB *?Q ? B im´BX
 h` M; .m #` HlB MlB +O æ`+? GçT H"K +?Q /î F?| + /î +QlBX
 @ h`QM; M9B HÈM F?¬M; M?Q # M M; Q" B- i?S +—M +?QM? H" FBM? M; ?B KX hB
 M; ?2 i?2Q iB m iY M"v- +kM; F?¬M; M M iU +?O i`QÆM; - M m F?¬M; i?b + "m +kM
 *´ h?B M S?QM; MlB pÈB p K†i M; ?B K M; ?` p" +SM; `„M- ; B¼M; çB m +U+ F€ +?

keeX *?QÆM; kee , Jç+? E?Q€M; URVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^, æ^ L?½M

*?QÆM; kee, Jç+? F?Q€M; URVX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

@ *?€m #B i`²B- #€+ *´- M; "B +S v M i•K

h` M; .m +kM; iî M M M; ?B K i9+ - ?„M +?Q iWM; +| F„ M, M; bBM? i²M M; Q" B ?Q
 ?ÆM M; Q" B +Æi? p" HBM? F?Q- ?„M #B i`ä M; Q" B ?Q M; /½ M m F?¬M; +| bU +
 bBM? ` b B H—KX

L; "v ?¬K b m- KÈB il Kì b€M; - +?m~M ?ÆM H" KÈB M, K ; Bli?b h` M; .m ç½ #` M; Q
 [m—M €Q iY i çB ` F?ÄB +, M M?"- b m ç| +?Êi T?€i ?B M i`QM; b•M ç½ çSM; ç—v
 ; B€- Qi M?'i +kM; +^ p" B i`, K M; QlB- M?QM; F?¬M; B²M "Q- F?¬M; ; B M `i v M i

*?QM? ;B[b•M H°i +€B #°M- # M i` M çti K°i +€B ç-m / - +ÁM +| K°i K•K i`€B -
+mM; T?KM; +?Q bÆM i?-M- T?M ?° M?[M; M; QÌB ibK M; ¼+ p°Q M9B çQÊ+ #bM?
L; ?B i?S+ /Q *´ h?B M S?QM; +?O i`b- `i çÆM ;BªM- +?d M|B p°B +•m- b m ç| KÌ
ç'i- K° K¶B M; QÌB ç°M ¬M; +?m~M #` H M M9B ç m #QM; K°i +?ûM `QÊm m®M; +çM
i çQ °i +?ûM `QÊm- M?QM; K v K° # M i`QM; H° `QÊm M?Q- M m F?¬M; i?b m®M
+| ?ÆM T?•M MY b® M; QÌB MÆB ç•v M; ½ tm®M; pb b vX
a m F?B H°K tQM; M; ?B i?S+ i?b ç€K M; QÌB H°T iS+ ;BªB i€M- +€+ ç°B M; k p°Q
KbM?- +ÁM +| K°i p°B M; QÌB ç°M ¬M; çQÊ+ M; QÌB M?° ç M iB M +?•M- ibM? ?m®M
@ M? h` M; - i¬B ;BÈB i?B m +?Q M?
h` M; .m çB ibK h`QÆM; æçB *?Q- K°i H9+ b m KÈB i?'v h`QÆM; æçB *?Q ç M; ç
pšv pšv i v- # M +çM? +ÁM +| # M; QÌBX
@ M? h` M; - ç•v H° M? h?B i hY- ç•v H° oQÆM; S?B- +ÁM +?°M; F?Ì M°v H° J½M?
M?Ä im´B ?ÆM i¬BX G-M M°v M, K M; QÌB +?9M; i K°i i´- #•v ;BÌ K¼B M; QÌB H°K [°
F?€+? [mw +O L; ¼+ oQÆM; :B - M? 'v çQÊ+ +® w b„T t T ç M i´ +O +?9M; i X
h`QÆM; æçB *?Q #„i ç-m KÎ KB M; ;BÈB i?B m K¼B M; QÌB pÈB M? mX
E?B h` M; .m #„i i v pÈB K¼B M; QÌB i?b +| çQ K„i ç€M? ;B€ +?mM; [m M?- h?
F?QªM; # #®M # H, K ;b ç|- oQÆM; S?B i?b M?Ä im´B ?ÆM- iQÆM; çQÆM; pÈB
+| i-K p|+ ;B®M; M? m- M?bM [m +| p `i iBM? M?X
J½M? hY HçB H° K°i M; QÌB + Q HÈM `„M +?„+ - + Q ?ÆM Kûi +?QM- #° /çM; HçB i
h`QÆM; æçB *?Q ;¼B KbM? H° +?°M; F?Ì i?b +kM; F?¬M; iS+ ;B°M K° +?d +QÌB ?
h?€B ç° +O h?B i* p° oQÆM; S?B pÈB h` M; .m F?¬M; M|B H° H½M? ççK M?QM
ibM?- #¼M ?¼ Qi M?B m +kM; +ªK i?'v +| +?9i K•m i?mšM F?B K M; i?2Q K°i M; Q
b Q i?b i`QM; ç°B M; k +| M; QÌB KÈB i?b b)ªM? ?QÎM; ç M pB +ibK M; ¼+X
Jti F?€+ /U i?2Q [mv +O +O M; QÌB ibK M; ¼+ i?b K¶B ç°B M; k +| M; QÌB ibK çQÊ
ç m- K°i M; QÌB F?¬M; +| FBM? M; ?B K M?Q h` M; .m +kM; b) çQÊ+ +?B i?2Q ç
M; mv M M?•M H°K +?Q h?B i* p° oQÆM; S?B +ªK i?'v F?| +?`mX L?QM; h` M; .n
H° L; ¼+ oQÆM; :B T?•M T?|- ? B M; QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? M°Q iÄ ` F?¬M;
@ hB m h` M; p° +€+ +°m- +MM; ç M ç•v
*´ h?B M S?QM; p° æ`+? GçT çSM; +€+? ç| F?¬M; t - +ª ? B pšv i v pÈB M?|K h`
M; QÌB +MM; çB ç MX
*´ h?B M S?QM; +?d p°Q K°i # H¬ HÈM + Q ?ÆM K°i Kûi Î # M +çM? `²B M|B pÈB
@ o°i M°v +?QM? H° #€+ æB M çt+ #B i +?m~M #` +?Q +°m- °- +•v i`QÊM; M°v +?Q
+kM; +?Q +°m bY /KM; X
*´ h?B M S?QM; pW M|B pW çQ +•v i`QÊM; i` M i v KbM? +?Q h` M; .m `²B iB T
@ h` M i v +¬K +O +•v i`QÊM; M°v +| K°i +Æ [m M M?Ä - °- /MM; M; |M i v `M i` M çç
?B M K|M; pm®i- #bM? i?QÌM; +| i? +?KT HçB M?[M; F?®B ç€i Q M?Q M„K i v- b
F?®B ç€H M- i?S K|M; pm®i M°v H°K #^M; ?ÉT FBK- `i +?„+ +?„M- +°m K m +€K
@ > ? - F?¬M; +¬M +ªK ÆM i¬B- M m +°m F?¬M; #B i; b p M; ¼+ i?ç+? i?b i¬B +k
+°m- M?QM; i¬B M|B i`QÊ+¬ H-M M°v M m ibK çQÊ+ i?S ;b i®i i?b M?°i ç`M? TªB
æ`+? GçT F?Q€i i v €Q `²B M|B pÈB ç€K M; QÌB h`QÆM; æçB \*?Q, i`mv M +°T M
@ *| TªB i`QM; i•K w +O +€+ M? ç M; T?°M M°M H° ¬M; H½Q i¬B b„T t T K°i M; Q
@ E?¬M; - F?¬M; - #€+ æB M +S M|B çM X

æ€K M;QìB h?B i hY p°B p" M; H„+ ç-m T?O M?"M- i`QM; HÁM; imv +|`i M?B m
/€K #B m H° i`QÊ+ K†i L;¼+ oQÆM; :B - pb ;BÈB M;¼+ i?¢+? Î h•M *QÆM; M"v F?
oQÆM; :B X

@ *€+ M? çWM; t2K i?QìM; hB m h` M; i` im' B K" H-K- + "m 'v H" K°i i`QM; +€+
M;¼+ i?¢+? [m®+ ;B - i`bM? ç° ;B€K ç`M? M;¼+ i?¢+? +kM; F?¬M; i?m FûK i¬B
M?Q ç€K iB m iY +€+ + "m +| T?9+

æ`+? G¢T M|B H"K +?Q ç€K M;QìB h?B i hY i?"i bU ;B"i KbM?- #¼M ?¼ p®M iQì
+?€m +O *´ H½Q ;B iY- H-M M"v çB i?2Q +?d H" Km®M /m H`+? pmB p K" i?¬B
T?"M +O h` M; .m i?b H"TiS+ ?QªM; bÊ- TªB #B i`^M; L;¼+ oQÆM; :B +kM; +
?B T?°B M;¼+ i?¢+? [m®+ ;B K" i?¬BX

@ E?K F?K- #€+ æB M +S M|B [m€- M? h?B i hY p" K¼B M;QìB ç m H" M?[M; M;Q
+?€m +¬M TªB ?¼+ i" T M?B m

h` M; .m H M iB M; F?B K i®M- ?¬K [m *´ H½Q ç½ M|B +?Q ?„M #B i p ç°B M;k +
pÈB €M? K„i ç†+ i?M +O KbM? i?b i`M ç-v iU iBM- +,M #ªM F?¬M; +¬M F?B K i®

@ æQÊ+ `²B- +€+ + "m çB /MM; +ÆK çB- t2 iªB b„T t T tQM;- ? B KQÆB T?9i b m b

a m F?B #€+ æB M M|B tQM; i?b h` M; .m iB M H M M?' + +€B # H¬ /QÈB ç'i H M-
;¬M M,K +?K+ +•M- +kM; F?¬M; TªB ?„M F?¬M; i? ç2Q p€+ çQÊ+- M?QM; M m çQ
+kM; +?ŠM; çB çQÊ+ t X

@ M? h` M;- ç ç| +?Q i¬B

J½M? hY çSM; H M b m HQM; h` M; .m - b m ç| /MM; K°i i v +¬K # H¬- F?) ?'i # H
F?¬M; +| ;b- çB m M"v H"K +?Q h` M; .m HB M iK+ i†+ HQĐBX

h`QM; K°i ;|+ b•M +| b„T t T F?€ M?B m i¬ HÈM- # M i`QM; H" +?€Q- # M +¢M? #
#€M? # Q #€M? [m~v- p" B +¬ ;€B ç M; Î ç| T?€i +?€Q ¼B M;QìBX a m HQM; +€+ -
M?Ä- h` M; .m +| i? i?'v # M i`QM; # H¬ ç m +| T?Q+? çUM; MQÊ+X

h` M; .m T?€i ?B M K¶B M;QìB ç M H'v +?€Q ç m K M; i?2Q K°i +€B # H¬ M?Ä-
+kM; M?"M Hm¬M +ª MQÊ+ M|M;X h` M; .m KÎ # H¬ +O KbM? ` M?bM- # M i`Q
/KM; K"m t M?- +ÁM +| i?'i ?QM; F?¬ p" #€M? Kb HQ¢B HÈM çQÊ+ /MM; pªB /¬m #
i?U+ +O #¼M ?¼ M?[M; M;¬v H M M9BX

G9+ /MM; +ÆK i?b h`QÆM; æ¢B *?Q ;BÈB i?B m p M;QìB +¬K ç-m- h?B i hY H"
iW M,K KQìB #®M KQìB H,K im' B ç½ i?2Q M;QìB HÈM H M M9B- +U+ F€ [m2M i?r
GQM; E?€+? h?"T >"- K" FBM? M;?B K i bK M;¼+ i'i M?B M b)`i T?QM; T?9X

oQÆM; S?B H" +?B M ?[m +O h`QÆM; æ¢B *?Q- ç½ +MM; M? m H M M9B p" B HQ
F?~m b9M; /mv M?'i +O M?|K H" /Q ?„M M„K ;B[X J½M? hY +| +Æ i? +QìM; i`€M;
M?' i`¢B ç m H" /Q ?„M [mªMX \*ÁM h`QÆM; æ¢B *?Q- M;QìB M"v +| M,M; HU+ bBM
H-M ç-m iB M ?„M H M M9B i bK M;¼+ ç½ #` i?'i H¢+ pÈB ç°B M;k +O KbM?- /QÈB
iB Ti - ?„M Î i`QM; M9B ;¬M ? B KQÆB M;¬v p" +| i? #bM? v M çB` X

L m M|B i?2Q +?dM? i? i?b ç°B M;k i bK M;¼+ +O h` M; .m +QB M?Q `i i®i- +| H
iQ" M- +| H) +kM; pb HQ H„M; ç•v H" H-M ç-m iB M h` M; .m H M M9B i bK M;¼+ I
b„T t T M?Q p"vX

æ M b€m ;Bì i?b K°i iB M; +ÁB p M; H M- M?[M; M;QìB ç M; M;²B t´K ,M m®M; ç m
i`QÊ+ M v i?b ç½ ç M;Bì H M t2- M m F?¬M; b) #` i` ;BìX

@ L? M? H M- i'i +ª ç m H M t2

@ *QM F?d +QM M"v- +?¢v çB ç•m M½v ;Bì p"v\ J m H M t2X

@ :BªB LB L;ä - +ÁM F?¬M; MĐ t `ìB # +€U+QM +€BV b Q\ *| Km®M çQ i?2Q
?¢M; KK+ ;BªB i`Q\

æO K¼B •K i? M? p M; H M i`QM; F?QªM; b•M- +€+ ç°B M; k H M iB M; F m ;¼B +
i? M? MB M .mv i°+ KÈB F i?¬M F?¬M; H•m ç M; +€Q #B i pÊ +QM +O Kbm?- pb
+?mM; [m M? H M iB M; ²M `QX

*"m i? M? MB M M`v çB H M M9B ç ç´B + +?Q M?¡K M; Q`B F? B F?Q€M; # M i` M-
;¬M MY M,K- pb p"v K" pÊ +QM ç m +¡ +?9i F?¬M; MÐ- çSM; ç¡ MS+ MÎ HB M ?²BX

" M M; Q`B +¡ /WM; HçB i´M; +°M; b€m +?B + t2- +?d +¡ K°i +?B + t2 F?€+?- i´i +ª
t2 iªB HÈM- M?¡K M; Q`B h` M; .m i´i M?B M H` H M +?B + t2 F?€+?- b m F?B M;
?"Q ?SM; M¡B pÈB h` M; .m ,

@ M? h` M;- H¬M M`v +QB M?Q çQÊ+ ?QÎM; ?"Q [m M; iW M?- M?[M; M,K i`QÊ+
M9B K` i?¬B

*¡ H`B M¡B i`QÊ+ ç¡ +O L;¼+ oQÆM; :B i?b i?€B ç° +O h?B i hY p" oQÆM; S?B
ibM? ?ÆM ?ŠM- #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB H" +QM #m¬M- K¶B M,K ç m T?ªB i`¬M; +?¡
iB M- i´i M?B M #¼M ?¼ b) F?¬M; Km®M K M; i?2Q M; Q`B KÈB- M?QM; M m h` M
M;¼+ i?ç+?- M?Q p"v b) F?¬M; +ÁM ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç¡X

h` M M9B +¡ `i M?B m M;¼+ i?ç+? F?¡ T?•M #B i- K¶B M; Q`B +?d +¡ i? K M; p€+ ç
+¡ h` M; .m çB i?2Q i?b +¡ i? +?¼M HU M?[M; M;¼+ i?ç+? [mw ç çQ tm®M;- K°
+¡ i€+ /KM; `•i HÈM pÈB #¼M ?¼X

@ M? h` M;- F?¬M; çQÊ+ [m v ç¬m HçB- ç•v H" [mv +OX

L?[M; iB M; +Q`B M; „M M; OB p M; H M i`QM; t2- çQ`M t2 +?"K`½B iB M H M- h` M
b m p M; H M iB M; [m€i i?€Q- pb p"v ?„M Km®M [m v ç¬m HçB M?bM- M?QM; HçB

L?[M; M; Q`B ibK M;¼+ î i` M M?[M; +?B + t2 iªB T?Q i`QÊ+ ç m çQ K„i M?bM p
b m- +¡ +?9i i`€M; F?Q i`€M; bo` çB F?¬M; [m v ç¬mX

>Á æB M M^K /QÈB +?•M M9B *¬M G¬M- b m F?B t2 +?çv çQÊ+ ?ÆM K°i ;B`i?b ç

J¼B M; Q`B ç m #B i ç M /½v M9B \*¬M G¬M iW i`QM; M?[M; i`mv M i?¬M i?QçB-
S KB`- +ª /½v M9B /`B ? B M;`M M,K i`,K FBHQK2i- + Q ?ÆM K†i MQÊ+ #B M iW
+?QM? H` çB K ;B Q ;BÈB ;B[h•M *QÆM; p" h? M? >ªB- H M ç M eeyy KûiX

hQÆM; i`mv M \*¬M G¬M H` MÆB Î +O h•v oQÆM; Jšm- +¡ ?² . Q h`b i`QM; M?B m
+ Q ?ÆM K†i MQÊ+ #B M 9jyy Kûi- ?² t M? i`QM; - +?BK +Á i?`M? ç`M- ç°M; p"i ?Q
pçM i`çM;X

*€+? >„+ >ªB F?¬M; t +?QM? H` L;¼+ >Q S?QM; p" L;¼+ \*?•m S?QM; iQÆM; i`mv
h?€B *¬M; im Hmv M M;k ?"M? ççB ççQ #®M KQÆB M,K- MÆB ç•v K•v ;B¡ HQÊM
i?„M; +ªM?X S?Q #„+ +?QM? H" +QM bm®B *¬M G¬M- H` K°i +QM bm®B HÈM M
*¬M G¬MX

*QM bm®B F?¬M; ç¬M; M`v içQ M M K°i +ªM? ç T imv i p`B- b® HQÊM; MQÊ+ F?€
i?mv i i?b ç•v +?QM? H` MÆB h•v oQÆM; Jšm H`v MQÊ+ ç çB m +? Zm€M? hQÆ
+?´i HQÊM; +O MQÊ+ H` `i i®iX æ²M; i?`B i`QM; /½v *¬M G¬M +kM; +¡ b¬M; M;-
i?ç+? içQ M M M?B m p€+? ç€ /UM; çSM; - H` M?[M; F€ [m M ?B K v m p" +U+ ç T

.M M?¡K h` M; .m T?ªB çB b•m p"Q i`QM; /½v *¬M G¬M M M /M H` i?€M; b€m pšM
+?B + €Q #¬M; /`v ç†+- T?ªB #B i`^M; M?[M; M;¼M M9B [m M? M,K imv i ç¼M; Î

s2 ?ÆB H2Q H M bQ`M M9B- h` M; .m T?€i ?B M +•v +®B Î M?[M; MÆB çB [m ç
M?Q Î T?QÆM; M KX oW `²B çB [m K°i bQ`M M9B i?b h` M; .m +ÁM i?´v K°i #-v
K€v +?KT ?bM? ` i?b •K i? M? -K -K +O t2 ?ÆB H`K +?Q M?[M; +QM HW +?çv i

s2 ?ÆB +?çv ?ÆM # ;B`çQ`M; M9B- M m çQ K„i M?bM M?[M; M;¼M M9B + Q Î T
M?[M; çdM? M9B i`„M; t¡ X

.U i?2Q M?[M; ;b h`QÆM; æ¢B *?Q ç½ M|B i?b +?¶ M"v + Q ?ÆM K†i MQÈ+ #B M
#bM? i?QÌM; M?B m Qi ;b +kM; bBM? ` T?aM SM; pÈB + Q M;mv M- M?QM; i`aB [r
.m +kM; F?¬M; bBM? ` +aK ;B€+ F?| +?`mX >„M +?d +aK i?'v +| +?9iiB + Mm®B-
F?¬M; b) +| i? çQÈ+ ?QÎM; i?K +aK ;B€+ F?B ç M M?[M; çdM? M9B imv i HÈMX

@ M? h` M;- ç½ b„T ç M `²B- M? +| i?'v KB M; M9B FB F?¬M; \ LÆB ç| +?QM? H

L?|K h`QÆM; æ¢B \*?Q ç½ çB M?B m H-M- #¼M ?¼ +kM; ç½ bÈK [m2M- bÊ h` M; .r

@ h`QÊ+ iB M ,M +?9i ;b ç| +€B ç½- M? h?B i hY- i®B M v +?9M; i M?'i ç`M? T?ª
 @ *| i? çQÊ+ - M?QM; +?9M; i T?ªB M„K +?„+ i?ÌB ;B MX
 L|B ç M hY oQM; *®+ i?b h?B i hY +kM; +| +?9i +,M; i?ŠM;X
 @ J m M'm MQÊ+X
 h`QÆM; æ¢B \*?Q T?•M T?| - J½M? hY #m¬M; # H¬ HÈM tm®M; - H'v ` K°i +€B +?ª
 ç€ i?¨M? # T HÁ- h?B i hY H¢B çB M?†i +¨M? +•v F?¬- +?d +| h` M; .m H¨ F?¬M;
 h?"i ` +kM; F?¬M; +¬M h` M; .m H¨K ;b +ª- # M,K T?9i b m i?b HY ç½ ç®i H M-
 MûK p¨Q i`QM; M²B- b m ç| K¼B M;QÌB M;²B [m M? # TX
 @ æ¢B *?Q- +€+ M;QÌB pb b Q HU +?¼M T?QÆM; €M çB ibK M;¼+ K¨ F?¬M; F? B
 h` M; .m i`QÊ+ ç| M|B +?mv M pÈB M? h¢B p¨ #B i`ä M?[M; K¢+? F?Q€M; Î i`QM
 +| i? ibK ` i?b i?m°+ bÎ ?[m +O M;QÌB ç|X h?2Q Hw i?b ibK çQÊ+ K¢+? F?Q€M; i
 ibK M;¼+ `i M?B mX
 @ M? h` M;- çWM; M|B F? B i?€+ K¢+? F?Q€M; H¨ i®i- /M ibK çQÊ+ K¢+? F?Q€M
 +| iB M F? B ?Q M;- ç-m iB M T?ªB #Ä ` ?ÆM KQÌB i`B m KÈB çQÊ+X
 L?|K h`QÆM; æ¢B \*?Q iÄ ` #'i ç„+ /o- /M #¼M ?¼ ibK ç°B M;k F? B i?€+ K¢+? F
 çQÊ+ +´ T?¬M M?Ä M?QB- T?¬M HÈB M?m" M HÈM pŠM #` M?[M; M;QÌB #Ä ` M?B

kedX *?QÆM; ked , J¢+? E?Q€M;UkVX

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ked, J¢+? F?Q€M;UkVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

LQÊ+ i`QM; M²B M? M? +?|M; b¬B H M- KMB i?`i M²M; M¨M #MM; ` - M?|K M;QÌB
 ç|`Y b¢+? M²B Î F?2 MQÊ+ # M +¢M?- +m®B +MM; KÈB /"T i„i HY X L9B *¬M G¬M
 M?QM; M m bÆ w bBM? ?Ä ?Q¢M i?B m +?€v M?[M; +•v M?Ä- bÊ `^M; +kM; #` T?
 a m F?B i?m i?"T tQM; i?b h` M; .m H'v çB M i?Q¢B ` t2K ;BÌ- #•v ;BÌ ç½ ?ÆM
 çB M i?Q¢B- i?"i bU F?¬M; +| ;bX >„M M?ûi çB M i?Q¢B p¨Q i`QM; i9B [m¬M- b m
 @ æ¢B *?Q- H¬M M¨v +?9M; i ç M +?¶ M¨Q\ a Q +ª çQ¢M çQÌM; F?¬M; ;†T M;QÌB
 G¬M M¨v M;QÌB p¨Q ç•v H¨ p¨B i`,K- +°M; i? K M?[M; M;QÌB ç M ibK M;¼+ ;†T çQÊ
 T?ªB +ª M;¨M M;QÌB- M?QM; b m F?B çB p¨Q /½v *¬M G¬M i?b ;B®M; M?Q Km®B
 bBM? ` #¼i b|M;- M?|K M;QÌB çB bm®i +ª #m´B +?B m +kM; F?¬M; i?'v çQÊ+ K°i
 h`QÆM; æ¢B \*?Q `Y b¢+? +ªQ `²B M?ûi p¨Q i`QM; # H¬ +O J½M? hY- H¢B i?m
 @ > ? - M? h` M;- /½v *¬M G¬M [m€ HÈM- M;QÌB #bM? i?QÌM; ç mçB ibK M;¼+
 h?"T >¨- M?QM; çB ç•m #•v ;BÌ +kM; i?'v K€v ç¨Q M;¼+- +?9M; i +kM; F?¬M; i?
 pÈB #¼M ?¼- pb p"v F?¬M; #^M; çB b•m p¨Q i`QM; M9B K°i H¬M- çB p¨Q u2MBm;Q
 @ u2MBm;Qm b Q\
 @ æ9M;- +?QM? H¨ u2MBm;Qm- +?¶ ç| +?Q ` #¢+? M;¼+- i? M? #¢+? M;¼+- i? M
 H¢B F?€ M?B m- F?´ HÈM- H¨ i`B HB m i®i- +Æ #ªM F?€ ;B®M; M;¼+ >Á æB M- i
 iB m +?m¨M +O .QÆM; *?B L;¼+X æ†+ #B i H¨ M?[M; HQ¢B M;¼+ +| K¨m t M? #B
 H¨ M?[M; i?S +U+ F€ ?B K i?'v

h?B i hY î # M +çM? KÎ KB M; H M iB M;- H-M M"v ç M u2MBm;Qm H" ç M;?`+O
pU+ u2MBm;Qm F?€ T?S+ içT- ç° + Q H" 98yyK bQ pËB KU+ MQË+ #B M- ç®B pË
T?QÆM; +U+ F€ ?'T /šM M?QM; +kM; +| `i M?B m M;mv +ÆX

oQÆM; S?B +kM; pW +Q`B pW M|B,

@ o" B M,K i`QË+ iWM; +| K°i M;Q`B *?B i :B M; F? B i?€+ KÄ i?€B M;¼+ î u2MBm
iQ- +?d bË #•v ;B`i" B bªM ç½ H" p" B i`,K i` B mX

G`B M|B +O oQÆM; S?B H"K +?Q €M? K„i ç€K M;Q`B h?B i hY iQ€i` ?"Q [m M; ç-
+-m ;†T çQË+ Kç+? F?Q€M;- +?d +—M i bK çQË+ p" B K|M M;¼+ i?ç+? +| T?~K +?`i
K½M `²BX L;¼+ oQÆM; :B i?m Km M;¼+ pËB ;B€ +ª`i i®i- ?"M; M,K ç m +| M?I
i bK çQË+ p" B i`,K M;"M iB M #€M M;¼+- +| i? H'v iB M ç| p M°B ç` Km M?" p" F
i•K M;mv M +O M?|K M;Q`B h`QÆM; æçB *?QX

@ æB i?¬B- +?9M; i ç M u2MBm;Qm +ÁM # M;"v H° i`bM?- ?¬K M v M?'i ç`M? T?

æQ" M M K M;Q`B HçB #„i ç-m +`i #QË+- M9B *¬M G¬M p"Q # M +?B m +kM; F?¬M
M;Q`B ``i?QªB K€B- i?"i bU H" i?`B çB K i?Q+? ?ËT +?Q pB + çB HçBX E?B K°i
#MM; H M +?B m `¼B F?„T M;¼M M9B HÈM i?b K¼B M;Q`B çB ç M K°i bÆM +®+X

@ æ•v H" G" hY oQM; *®+ b Q\

*kM; F?¬M; +—M M;Q`B F?€+ M?„+ M?Î- +?d +—M /U p"Q M?[M; ;b çQË+ i?'v i`QË
#B i M?|K KbM? ç½ çB ç M hY oQM; *®+X

.U p"Q Hm²M; b€M; p" M; MÆB +m®B +?•M i`B- h` M; .m +| i? i?'v `ä`"M; F?B +
Kûi +Ä K¼+ `K`çT- M?QM; MÆB ç| +kM; +| ç-v / H¬M;- tQÆM; ;'m- b9M; i?Ë b,I

J°i +€B ç-m H•m F?¬M; F?mM; tQÆM;- K°i ?®+ K„i b•m i?ŠK ;B®M; M?Q ç M; M|B
K" KbM? çQË+ ;†T- i` M #-m i`B i?B i?QªM; HçB p M; H M iB M; +?BK /B m ?•m
M?•M K°i #-m F?¬M; F?Q iY pQM; /¼ M;Q`B X UX

@ æ9M; p"v- +?¶ M"v çQË+ tQM; H" ó+Y ç` M;K+ô +O M9B \*¬M G¬M- i`,K M;"M
ç½ ç HçB # Q M?B m ?"B +®i

•K i? M? +O h`QÆM; æçB \*?Q +| +?9i i`-K i?'T- ?„M çQ K„i M?bM iWM; ç®M; tQA
*®+- i`QM; K„i +kM; +| +?9i bË ?½BX

@ M? h` M;- +?9M; i çB i?¬B- +?¶ M"v +•v +Ä iQÆB i®i M?QM; M;Q`B +?,M / î M
/ ,M +Ä t'm p" +? i ç|B i` M b Kç+ +kM; F?¬M; /€K iB M p"Q i`QM; bÆM +®+ v M

oQÆM; S?B M|B- i,M; i? K +?9i bS+ MÆB i v +—K b9M;- ;B®M; M?Q i`QM; bÆM +®
iB M` i?¬M T? K¼B M;Q`B p"vX GçB pW ç9M; H9+ K†i i`B F?m'i b m M9B- •K
i`QM; bÆM +®+- i`®M; `¶M; K" b•m t - H"K +?Q M;Q`B i bÎM i|+ ;€vX

@ E?¬M; +| ç°B M;k F?ªQ b€i M"Q iB M p"Q ç•v FB K i` b Q\

h` M; .m M?bM i?Q€M; [m KB M; +®+ M?Q K°i +QM [m€B i?9 ?€`°M; KB M; K€m
oQÆM; S?B- çB H M # M i` M +®+ i?2Q K°i +QM çQ`M; M?ÄX

G9+ M"v i`B ç½ i®B- M;Q`B [m2M i?m°+ i bM? ?m®M; ;B Q i?¬M; M?'i H" h?B i hY
+€B ç M i?Ë KÄ- +—K i`QM; i v K°i +•v ç Q +QM; M?Q HQ M ç Q- HB M iK+ pmM; H

@ hWM; +| K°i ç°B M;k iB M p"Q # M i`QM; M?QM; HçB +?Q i bK` çQË+ M;mv M

a m F?B çB [m hY oQM; *®+ i?b h`QÆM; æçB \*?Q #„i ç-m HÈM ; M F +?Q h` M; .
bBM? î hY oQM; *®+ i?B ;B M; —M ç•vX

h`QË+ FB +| K°i ç€K M;U p b i? K ,M +Ä i®i K" çB p"Q i`QM; hY oQM; *®+- T?ªB
+?,M Mm¬B i?b M;U H" M;m²M b®M; +O #¼M ?¼- p b p"v K°i M;Q`B KçQ ?B K iB
b m i?b M;Q`B F?¬M; tm'i ?B M M?QM; #-v M;U HçB tm'i ?B MX

o b m i?B i? +O M;QÌB FB çQÊ+ibK i?'v i` M K°i M;¼M M9B M?Ä- [m-M €Q #` M
K„i i`ÊM i`ÁM- KB M; ?€ ?®+ - b9M; b,M +ÁM + -K i`QM; i v- #° /çM; +? i F?¬M; M
M;QÌB i +ªK i?'v F?| ?B m +?QM? H` i` M M;QÌB F?¬M; T?€i ?B M #'i F€ p i i?QÆ
F?€+X

a m F?B i?ªK ?¼ FB T?€i bBM? F?¬M; H•m i?b K°i M?|K F?ªQ +´ ç M; +¬M; i€+ 1
H9+ ç| +kM; H` p`Q i?€M; M`v- # M M;Q`B `i M|M; M?QM; Î ; -M hY oQM; *®+ HçB
iB M; b'K F?OM; #® p M; H M p` #½Q i m v i +?Êi #MM; H M- M?•M pB M M'm ,M #`

o b m M?•M pB M FB M?È HçB- F?B ç| ?„M M;?2 i?'v iB M; b'K p M; H M- +ªK i?
K„i #B M i?`M? K`m ç2M- M; v b m ç| +?Êi K'i çB w i?S+X L;`v ?¬K b m +€+ ç°B p
i?b FBM? M;ç+ T?€i ?B M ç'i p`M; ç½ #B M i?`M? K`m ç2M ;B®M; M?Q i`Q i`M- ç°
iQ`M #°X

G9+ ç| i´ ç` +?'i M? M? +?|M; iB M p`Q F?ªQ b€i i?mM; HkM;- F?B ç| +ªK i?'v iW
+U+ F€ `ä`M;- ?ÆM M[T?•M #® `i`°M;- +`M; p`Q b•m i?mM; HkM; i?b iW i`QÌM
+O iW i`QÌM; i`QM; i?mM; HkM;- i-M; K•v p` iW i`QÌM; +O i?mM; HkM; +?Êi i€+
T?|M; ` #B M +?¶ M`v i?`M? K°i pMM; b'K bûi- K` b•K bûi HçB +?¼M ç®B iQÊM; i
?QªM; bÊ +?çv i`®M- pbi? ç•v +?QM? H` HÌB ;BªB i?Q+? ?ÊT Hw M?'iX

L?QM; `®i +m°+ pb M;mv M M?•M ;b H`K +?Q iW i`QÌM; Î pMM; M`v + Q M?Q p`v-
M;QÌB M`Q +| i? çQ ` F i Hm`M`ä`M;X æ²M; i?ÌB +kM; +| p`B +?mv M T?K tªv`
HçB F?¬M; /€K iB M ç M hY oQM; *®+X J v K` ?¬K M v i`QM; ç°B M;k +kM; F?¬M
F?¬M; i?b /M ç€M? +? i i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K çB çQÌM; pÁM; [m #B M ;BÊ

ke3X *?QÆM; kd3 , Jç+? E?Q€M;U? iVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kd3, Jç+? F?Q€M;U? iVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

a m F?B M;?2 tQM; +•m +?mv M +O h`QÆM; æçB \*?Q i?b h` M; .m p¬ i?S+ [m v
b m HQM; p½ K² ?¬B HçM? - +| H) ç` T?QÆM; FB Qi M;QÌB HmB iÈB- M m F?¬M;
M;¬B K°X

L?|K M;QÌB i?W /`T #|M; ç K K` pQÊi [m ? B # /½v M9B KÈB /WM; HçB- +?¶ M`
#®M KQÆB /†K- +kM; H` K°i bÆM +®+ F?€ HÈM- h?B i hY `i [m2M i?m°+ MÆB ç•
K` i`U+ iB TibK çQÊ+ K°i bÆM ç°M; #Q K"i Î ç` T?QÆM; +| p€+? M? K i?ç+?X

@ M? h?B i hY- M? i?"i bU +| i`Q M?È `i i®i- M,K FB +?9M; i iWM; çB [m ç•v K
`ä M?Q p`vX

h`QÆM; æçB \*?Q M?†i K°i iªM; ç€ /QÈB ç'i p` MûK p`Q i`QM; ? M; ç°M;- ?„M bÊ +
i`QM;X S?ªB #B i`^M; ;'m M;U ? v b|B ?Q M; H` M?[M; ç°M; p"i i?¬M; i?QÌM; Î
ç m +| M?B m bU FB M /•M +?,M[m FB MÀ†i.m MxM #£2R°; ` #®àH M? H ?¬C M? M

@ E?¬M; i? M|B H" H-M M"v p i v i",M;- K" K¼B M;QlB b) +| çQÊ+ K°i b® iB M F
M;?B K +O i¬B i?b F?®B i?`i M;¼+ M"v b) i?'K p"Q # M i`QM; KQlB H,K +2MiBK
i`QM; +kM; iQ; 'T ç¬B # M M;Q"BX

h?B i hY +ÁM +?Q /Si HlB i?b h` M; .m ç½ #´bmM; K°i +•m- +€B ;¼B H" FBM? M
/KM; H9+ h?B i hY H M iB M; ç /MM; HBM? F?Q t2K tûi # M i`QM; K" i?¬BX

h?¬M; [m HBM? F?Q i?b h` M; .m i?'v i?`i M;¼+ +ÁM FûQ /"B ` ? B # M ?ÆM #®
+ÁM FûQ tm®M; # M /QÊB +a ?ÆM +?K+ +2MiBK2i- +kM; +QB M?Q H" K°i F?®B
+kM; F?¬M; T?ªB H" .QÆM; *?B L;¼+- F?¬M; +| K'v ?B m [ma~M ;B'm HBM? F?Q

.U i?2Q ;B€ +a +O i?`i`QlM; M;¼+ i?ç+? ?B M içB- F?®B #ç+? M;¼+ FB b) i` M
H"K M,K T?¬M- M?Q p"v ç®B pÊB h` M; .m +kM; H" K°i b® iB M F?¬M; M?ÄX

@ M? h` M;- M? M|B K¶B M;QlB b) +| K°i K|M iB M F?¬M; M?Ä- `®i +m°+ H" # Q

J½M? hY ;½B ç-m- ?„M +,M #ªM F?¬M; ?B m M?[M; #B m ?B M +O M;mv M HB m
? B +?[T?€i i" B i?b ?B m `ä`"M;X

@ *"m h` M;- + "m *"m M|B i?"i +?S\

h?B i hY KÎKB M; +„i çSi HlB J½M? hY- ?„M p®M ;¼B H" h` M; iB M bBM? #•v ;Bl
Kti M; ,K ç2M +kM; ?ÆB çÄ H M- +| i? i?'v KS+ ç°FQ+? ç°M; +O ?„M H" i? M"Q>

h?B i hY +kM; F?¬M; T?ªB M;•v M;®+ M?Q J½M? hY- ?„M ç½ Îh•M *QÆM; ?ÆM ?
KQlB M,K FBM? M;?B K H M M9B ibK M;¼+- pb i? `i K ?B m ;B€ +a i?`i`QlM;X
M?Q M?[M; ;b h` M; .m M|B- M?Q p"v F?®B M;¼+ FB b) çQÊ+ #€M pÊB ;B€ i` M i

h` M; .m M|B K°i K|M iB M F?¬M; M?Ä M?QM; i`QM; bmv M;?o +O ç€K M;QlB h?
+a i` M i`lB- ç•v +kM; H" çB m çQÊ+ [mv i ç`M? /U p"Q +Æ bÎFBM? i +O iWM; M
hY FQ+? ç°M; M?Q p"v- M; v +a h`QÆM; æçB \*?Q p"oQÆM; S?B +kM; iÄ` pmB K
J½M? hY H" KÆ K" M; +?l h` M; .m ;BªB ç€TX

@ *?„+ +?„M- J½M? hY- + "m çQ K€v K" B ç M ç•vX

h` M; .m ;"i ç-m F?ŠM; ç`M?- i`QÊ+ F?B p"Q M9B i?b ç½ +®w ç +?Q *´H½Q ;B
K€v K" B /MM; çB M #bM? „+ [mv- ç€K M;QlB h`QÆM; æçB *?Q K M; i?2Q i?S M"v
M?QM; #•v ;Bl HçB T?€i ?mv +¬M; /KM; i®iX

@ *"m h` M;- + "m +| i? t€+ ç`M? b Q\

h?B i hY M?bM K€v K" B +?mv M ç°M; K" ;B[+?ti i v +O h` M; .m - H-M M"v F?¬M
h` M; .m - K" +,M #ªM H" F?®B M;mv M HB m M"v [m€ [mw i`¼M; pÊB K¼B M;QlB X

S?ªB #B i`^M; M;¼+ K K ;BÁM v m ?ÆM T?di?9v`i M?B m- +?d +¬M F?¬M; +~M i
i`QM;- i`QÊ+ FB +kM; iWM; +| M?B m +?mv M H"K ?ÄM; M;¼+- pb p"v M?l K M;Q
T?€ ?Ov K'i F?®B M;mv M HB m i®iX

L;QlB ibK M;¼+ +U+ F€ +QB i`¼M; +?mv M M;mv M HB m çQÊ+ ç-v çO- p"Q i?lB
M;¼+ i?ç+? i`QM; M9B i?b pb ç T?ÁM; M;¼+ i?ç+? ?Q ? Q K" T?ªB ;B i K°i +QM
M;Q" B #m°+ `i M?B m /•v i?WM;- b m çl KÊB p" M +?mv M ç M i?O ç¬X

L;mv M M?•M M;QlB i ;B i HW ç #¼+ M;¼+ +kM; pb p i K€m i` M / HW b) i?'K
+O M;¼+ i?ç+?- M?[M; [m M pB M T?K i`€+? Km b„K M;¼+ i?ç+? Íi?O ç¬b) M?
K€m ç M?"M ç`M? M|F?¬M; #` ? Q i´MX

@ u M i•K çB- b) `i i®i- M m ?Q ? Q M;¼+ Î # M i`QM;- i¬B b) #²B i?QlM; ¼B M;Q

h` M; .m +QlB iU iBM M|B- +S M|B çM - ?„M ç½ iWM; KÎK°i F?®B K Q HB m p" H'
i`B m- çWM; M|B H" F?®B M;mv M HB m M?Ä M"v- ?„M i?"i bU F?¬M; +QB M|` ;b

h?B i hY #` HlB M|B +O h` M; .m H"K +?Q +| +?9i t'm ?´- pb p"v p°B p" M; i?ª H
M;QÊM; M;MM; M|B,

@ o"v i?b çQÊ+- i` M; ?mvM? ç - + "m +S` i v- +kM; çWM; M|B ç M +?mv M #²B i?
"€M?`,M; +O K€v K`B #Ä i9B F?€ M?Ä M M F?¬M; i? M`Q +„i`°M; - h` M; .m +?d
T?¬M M; ¼+ î # M M; Q`B- KÎ HÊT / çQÌM; ` ç H° M; ¼+ # M i`QM; X .B M iQ+? +O
F?€+ M`Q HÌB M|B +O h` M; .m - çB m M`v H`K +?Q p K†i +O ç€K M; QÌB h`QÆ
bQÈM; X

a m F?B KÎ HÊT / çQÌM; î # M M; Q`B i?b h` M; .m /MM; K€v +„i b•m p`Q # M i`QM
F?®B #ç+? M; ¼+ M†M; F?QªM; KQÌB +•M +?Êi tm'i ?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QÌBX
E?®B M; ¼+ M`v +| ?bM? pm¬M; - ç°M; `°M; p` +?B m + Q F?€ iQÆM; ç²M; - # M i`Q
€M? b€M; K†i i`ÌB +?B m tm®M; pšM H`K +?Q M; QÌB i bBM? ` +ªK ;B€+ 'K €T- M
bÊ`^M; +| i? tQM; iKM; H` +U+ T?~K #ç+? M; ¼+X

@ h` M; ?mvM? ç - h?B i hY i¬B tBM T?K+
h?'v h` M; .m +| i? H'v` F?®B M; ¼+ ç-v çO- ?ÆM M[i? iQ+? pÈB bS+ M†M; ç
h` M; .m M|B i`QÊ+ ç| - pb p`v K` h?B i hY M?' + M; |M i v +€B H M pÈB h` M; .m X
hmv F?®B M; ¼+ M`v K M; p +| i? +îB #Ä` M?QM; K°i F?®B M; ¼+ KQÌB +•M p`K°
+•M H` ?Q`M iQ`M F?€+ M? m- #•v ;BÌ F?®B M; ¼+ FB +| i? çQÊ+ K°i M; QÌB K M;
M; QÌB KÈB +| i? F?B M; F?®B K Q HB m çB çQÊ+X

@ J½M? hY- + "m +kM; çWM; çB ibK M; ¼+ M[- + "m #Ä F?®B M; ¼+ p`Q i`QM; # H-
h`QÆM; æçB \*?Q M|B +kM; +| K M; i?2Q +?9i`mM; ç°M; - ç| H` FQ+? ç°M; - pb K°i
#€M p` +?B ` i?b K¶B M; QÌB +kM; çQÊ+ Qi M?'i H` ? B i`,K M; `M- ç®B pÈB #¼M ?
iQÌM; X

@ V5
J½M? hY ;"i ç-m i?"i KçM?- b m ç| H'v` K°i +€B +?,M H¬M; #¼+ F?®B M; ¼+ p`B
#Ä p`Q i`QM; # H¬¬¬K +?†i p`Q i`QM; HÁM; F?¬M; #m¬M; i vX
h`QÆM; æçB \*?Q çSM; H M +?m~M #` ibK M; ¼+ - M?QM; h?B i hY +?Êi M|B pÈB h`
@ * "m h` M; - + "m +kM; çWM; ibK M; ¼+ M[ - +S M; ²B ç•v i•K bU pÈB J½M? hY H` ç
h`QÆM; æçB \*?Q p` oQÆM; S?B +kM; F?) ;"i ç-m- i€+ /KM; +O h` M; .m ç½ çQ
?m®M; pW `²B- ?ÆM M[ #B m ?B M H` `i i®i- +kM; F?¬M; ?B m +€+? ibK M; ¼+
h` M; .m M; ?d M; ÆBX

@ æQÊ+ `²B- +€+ M? M m i?'v F?®B ç€ M`Q ç| M?bM F?¬M; +?QM? t€+ i?b ;¼B i
h` M; .m bmv M; ?o`²B ;"i ç-m- # M M; `v î #Ì b¬M; TªM [m M; [m€ KçM?- ?„M i?
/KM; HBM? F?Q ç t2K tûi i`QM; ç€ +| M; ¼+ ? v F?¬M; - ?„M M M M; ?d M; ÆB K°i H
b) ? v ?ÆMX

*| bU FB M +O J½M? hY i?b i•K ibM? +O M?|K h?B i hY +?Êi i`î M M M? M?`M;
HÈM M?Q p`v i?b +m°+ b®M; b m M`v +O #¼M ?¼b) +| #B M ç´B HÈM- pb i? +k
çQÊ+ K'i M?Q i`QÊ+ ç|X "¼M ?¼ pmB bQÈM; çB +?¼M M; mv M HB m î # M #Ì b¬M
tQÈM; H M p`B +•m /•M + î h•M *QÆM; X

L?QM; p`M K v +O # M; QÌB #¼M ?¼`ä`^M; H` F?¬M; #^M; J½M? hY- b m # #®M
b m HQM; #¼M ?¼ pšM`¶M; im +?- +?d +| h?B i hY +¬K i`QM; i v K°i F?®B i? M?
M; ¼+ `i #bM? i?QÌM; - M?B m M?'i +?d +| ;B€ p`B M; `M ç²M; K` i?¬BX
h`QÆM; æçB \*?Q p` oQÆM; S?B ç m H` M; QÌB +| FBM? M; ?B K p`B H¬M ibK M; ¼+
ibM? ?m®M; M`v- ?ÆM M[ HçB +| F?®B M; ¼+ +O J½M? hY i`QÊ+ ç| M M +ª ? B
oQÆM; S?B HçB #B m ?B M F„i?m"i #„M b9M; +O KbM? K` b,M çQÊ+ K°i +QM bÆ
/ `Y bç+? i?b +| K°i #[ i?`i MQÈM; M; QM H`M?X

G9+ M"v #¼M ?¼ îi`QM; ?¢T +®+- ç®M; HY +kM; F?¬M; +-M T?ªB /"T çBX a m F
i`lB +kM; /-M i®B- #•v ;Bì H" i?€M; b€m- imv F?€ i®B M?QM; +| Kti i`,M; M?Q H
+kM; F?¬M; [m€ i®iX

@ æ¢B *?Q- K¼B M;QlB çB ç•m p"v\

h` M; .m +-K H'v ;BÄ +?m~M #` çB ` #l b¬M; i?b T?€i ?B M M?|K h`QÆM; æ¢B *?Q
M?Q +kM; Km®M iB T iK+ çB ibK M;¼+X

E?B i?'v #B m ?B M F€ [m€B +O h` M; .m i?b h`QÆM; æ¢B *?Q pW +QlB pW M|

@ M? h` M;- ç M i®B i?b M;¼+ i?¢+? i?QlM; #` €M? i`,M; T?ªM +?B m #MM; ` €M
+kM; Km®M çB ibK p"MK v

h`QM; h•M \*QÆM; +| `i M?B m M;QlB çB ibK M;¼+ p"Q H9+ b€M; bÈK ?Q†+ b m ?
M;`M M,K- +ÁM +| M;QlB ibK çQÊ+ M;¼+ p"Q # M ç K ? v F?¬M; i?b +kM; F?¬M; #

o`B M;QlB çB +€+? M? m K°i i`,K Kûi- +kM; F?¬M; Kî ç M TBM- /U p"Q €M? i`,M; ç
K„i M?bM +?^K +?^K tm®M; ç'iX L?QM; T?QÆM; T?€T M"v ç½ çQÊ+ iB M M?•M bY
H-M- pb p"v K" çB p" B # FBHQK2i +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` M;¼+ i?¢+?X

h` M; .m çB im®i îT?Q i`QÊ+- ?„M T?€i HBM? F?Q ` # Q i`MK K°i ç` T?QÆM;
çQÊ+- imv +kM; i?'v +| p" B +?¶ +| M;¼+ H|2 ` b€M? b€M; M?¢i M?QM; T?~K +?`
[m€ FûK- ?„M +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 çB M?†i H MX

@ M? h` M;- ?¬K M v ç M ç•v i?¬B- +?9M; i p X

hbK M;¼+ H" K°i +?mv M +U+ F€ #m²M i - ç®B pÈB h` M; .m i?b +?d /MM; HBM? F
i?9 p`X E?B # M i B ?„M p M; H M iB M; ?¬ +O h`QÆM; æ¢B *?Q- ?„M /Si F?Q€i
i`QM; HÀM; ç'iX

@ N 5

>"M? ç°M; p¬ ibM? M"v H¢B H`K +?Q ?„M pmB KWM;- pb ?„M T?€i ?B M /QÈB K°i i
#ªv K"m- ?ÆM M[HBM? F?Q iW # M i`QM; #MM; ` +?SM; iÄ T?~K +?`i +O F?®B

h` M; .m +kM; +QB M?Q +| FB M i?S+ `°M; p M;¼+ i?¢+?- M?QM; ?„M +?Q iWM;
K"mX ob p"v ?„M çB ç M # M +¢M? iªM; ç€ HÈM- ç€M? ;B€ +?mM; [m M?- +ªK i?'v
pb p"v K" F?¬M; ;¼B ç€K M;QlB h`QÆM; æ¢B \*?Q ç M- ?„M /MM; bS+ ç~v iªM; ç€`

J°i iªM; ç€ tm'i ?B M i`QÊ+ Kti h` M; .m - M| M?Q [mª #|M; ç€- /M F?¬M; +-M /M
F?®B ç€ T?€i ` €M? b€M? M?¢i i`QM; #|M; i®BX h` M; .m M?' + iªM; ç€ H M- ?„
K°i HÈT / KÂM;- çB m H`K +?Q ?„M +ªK i?'v +´ [m€B +?QM? H" K" / `i T?S+ i¢T
+ªK i?'v K"m M"Q +kM; +|X

h`QÆM; æ¢B \*?Q îT?Q i`QÊ+ H¢B ?¬ H M pÈB h` M; .m - +kM; F?¬M; M?bM `ä h
p"Q i`QM; ;BÄ- b m ç| iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X G-M M"v ?„M +| FBM? M;?B
tm®M; # M /QÈB p" B Kûi- [mª M?B M ?„M H¢B T?€i ?B M p" B F?®B M;mv M HB m
b•m- T?~K +?`i F?€ i®iX

æÊB ç M F?B h` M; .m [m v p # M +¢M? ç®M; HY i?b i`QM; +€B b¼i T?Q b m ç
HB m- +| ? B F?®B M?Q [mª #|M; ç€- +QB M?Q ç-v b¼iX

@ M? h` M;- ç•v H" G" M? M?†i çQÊ+ b Q\

E?B h` M; .m çti +€B b¼i tm®M; ç'i i?b ç€K h?B i hY +?Êi M;•v M;QlB- #¼M ?¼ ç
+kM; F?¬M; ibK çQÊ+ K°i F?®B K Q HB m M"Q- #•v ;Bì F?¬M; M;ì h` M; .m H¢B i

@ æ9M; p"v- F?B i¬B ibK çQÊ+ F?®B K Q HB m M"v î # M /QÈB ç'i i?b b m ç| +?m
` çQÊ+ M?B m M?Q p"v- K" +?`i HQÊM; +O M?[M; F?®B M;¼+ M"v +kM; H" F?€ i

h?"i ` /QÈB ç'i F?¬M; T?ªB +?d +| KQlB F?®B K Q HB m i? M"v- M?QM; +| p" B
.m +,M #ªM F?¬M; i? M"Q H'v ` - +kM; +| M?[M; F?®B M;¼+ T?~K +?`i F?¬M; i®

H MX JQÌB F?®B K Q HB m p"Q H9+ M"v ç m +| +?'i M;¼+ F?€ i®i- imv F?¬M; i®i KQÌB F?®B M;¼+ +°M; H¢B +kM; +| ;B€ M,K b€m i`,K M;"MX

@ «B- b Q +?9M; i¬B H¢B M;®+ M?Q p"v- b Q F?¬M; ibK î# M /QÈB M?d\

h?B i hY M;?2 tQM; HÌB +O h` M; .m i?b /MM; bS+ p¶ ç-mX

h?B i hY H" K°i M;QÌB ibK M;¼+ +| FBM? M;?B K- ?„M #B i Î M?[M; #Ì b¬M; M?Q `Y p"BM;"MM,K- T?Q /QÈB F?¬M; #B i +| # Q M?B m ç€ çQÊ+ pMB H'TX h'i M? i?¢+? H°` ç m ç½ #` M;QÌB i M?ti çB- M?QM; # M /QÈB +| H) pšM +ÁM M?B m i

@ æ¢B *?Q- oQÆM; S?B- +?9M; i çB ` i?Y t2K

a m F?B M;?o i?¬M; bm®i i?b h?B i hY M?a v /UM; H M- ?„M +¬K b¼i +?¢v p T?Q Km®M +?"K i` X h`QÆM; æ¢B *?Q p" oQÆM; S?B çQ K„i M?bM M? m- #¼M ?¼+ k hY ` #Ì b¬M;X

h?"i ` # M;QÌB M"v ç m +| +?9i t'm ?´- H¬M M"v M,K M;QÌB p"Q M9B- +?Q M|B c T?aB K M; i?2Q p"i M†M; b) +?ŠM; çQÊ+ ;¼B çBX J" h` M; .m H" +?mv M ;B ;B€ F?¬M; T?aB M;QÌB ibK M;¼+- M?QM; ? B M;QÌB F?¬M; T?aB çB ç ibK M;¼+ H¢B HB m +| ;B€ ;¬M ? B i`B mX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

æB m M"v H"K +?Q ç€K M;QÌB h?B i hY p" h`QÆM; æ¢B *?Q iU tQM; H" M;QÌB ibK p"v K" M?[M; F F?¬M; +¬M; H'v iB M +O M;QÌB F?€+ H¢B +?QM? H" #¼M ?¼X

h` M; .m +kM; i?'v `ä i•K iQ +O M?[M; M;QÌB FB - ?„M +kM; F?¬M; M|B ;b- ç®B F?¬M; +| p'M ç - H¬M M"v p"Q M9B +kM; pb Km®M +aK M?"M MB K pmb p" FBM? M?[M; FB M i?S+ +| çQÊ+ p2M çQÌM; i?"i bU `i ç€M; ;B€ pÈB h` M; .m X

E?B F?¬M; +ÁM pB + ;b- h` M; .m H'v F?®B M;¼+ #a v K"m ` t2K- ?„M i?'v HÈT / p"B +2MiBK2i- # M i`QM; ç m H" i?`i M;¼+X

S?~K +?'i +O M;¼+ +kM; F?€ i®i- # M i`QM; ~M;B'm HBM? F?Q +?d FûK .QÆM; *? b„+ +O F?®B M;¼+ F?¬M; ç²M; M?'i- +kM; M¬M; b•m F?€+ #B i- +ÁM ç M t2M p"O

L?QM; ç•v H" F?®B M;¼+ ç-m i v +O h` M; .m - ?„M Km®M ;B[ M| H¢B- ç M H9+ ç t2K +| i? i¢Q ` p"i i` M; i`Q ;b ç|X L?QM; #¼M ?¼+ MM; çB ibK M;¼+- ?„M +¬M + KÈB [mv i ç`M? çQÊ+ - /M b Q i?b i`QÊ+ ç| ç½ [mv i ç`M? +?B ç m i'i +aX

h` M; .m M?bM J½M? hY ç M; M;O b v # M +¢M? ç®M; HY - ?„M F?¬M; +| +aK ;B€ +| ?ÆB H¢M?- pb p"v ?„M /Si F?Q€i çSM; /"v çB i?2Q çQÌM; b¬M; H M M9BX

hmv i ç¼M; i` M M9B +?a v tm®M; p" i¢Q i?"M? b¬M;- F?B çB H M +`M; + Q i?b b F?QaM; #a v Kûi- MQÊ+ +?a v "Q ¢i- M?[M; #¼i MQÊ+ imM; i|2 F?„T MÆBX

h` M; .m çSM; Î #Ì b¬M;- ?„M /MM; HBM? F?Q Km®M ibK M;¼+ M?QM; F?¬M; +| i

o¬ibM? h` M; .m M?bM p"Q p€+? M? K i?¢+? i` M M9B- ?„M +?Êi M;•v M;QÌB- p Kûi +| K°i F?®B M? K i?¢+? # Q [m M? K°i F?®B M;¼+ +U+ HÈMX

@ J¢+? M;¼+ b Q\

J°i / M? iW p M; H M i`QM; HÁM; h` M; .m X

keNX *?QÆM; keN , J¢+? L;¼+X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; keN, J¢+? M;¼+X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ J¢+? M;¼+\\

h` M; .m i?"i bU F?¬M; /€K iBM p`Q ? B K„i +O KbM?- ?„M iB M H M p`B #QÊ+-
iQÌM; M? K i?¢+?- H¢B iQ`M HU+ i?9+ ç~v HBM? F?Q M?bM p`Q # M i`QM; - M; v b
p`QX

h-M; ç€ #` HBM? F?Q i€+? ` - ibM? ?bM? ?ÆM KQÌB Kûi # M i`QM; ?B M `ä i`QM
M? K i?¢+? M|M; +?ªv ç½+¬ ç¼M; p` # Q [m M? M;¼+ i?¢+?- `ä `M; ç`T p`Q K„i

h`QM; b•m ?ÆM KQÌB Kûi FB Qi M?'i +kM; +| M,K F?®B M;¼+ i?¢+? HÈM- Qi ` -
M[i?¬M; [m HBM? F?Q p` K¢+? F?Q€M; - h` M; .m +| i? F i Hm" M K¢+? M;¼+ +
i`QM; - M|M +€+? F?€+ i?b ç•v +kM; H` K°i K¢+? F?Q€M; X

L9B *¬M G¬M +| K¢+? M;¼+ - ç•v H` çB m çQÊ+ +?SM; i?U+ iW i?ÌB t tQ - M?[M; /
+| i²M i¢B i` M /QÈB +ª i`, K KÄ F?Q€M; - M?[M; i?S M`v +kM; ç m H` K¢+? M;¼+X

L?QM; Km®M i bK ` [mv Hm"i T?•M #® +O K¢+? M;¼+ - /M H` L;¼+ oQÆM; :B +k
H½Q +?d +| i? i?¬M; [m F?ªQ b€i i?U+ ç` p` +, M +S i bM? ?m®M; +?mM; [m M? ç

L?[M; K¢+? M;¼+ i`QM; M9B *¬M G¬M i?"i bU F?¬M; im•M i?2Q #'i F€ [mv Hm"i M
i`QM; M9B ç€ p`B i`, K Kûi - +| M?[M; +?¶ H¢B i`²B H M K†i ç'i - +?d +¬M ç`Q tm®M
`äX > v H` M?[M; F?2 M? K i?¢+? Î i` M bQÌM M9B- / /`M; çQÊ+ M; QÌB *?B i :B M

J` #S+ iQÌM; M? K i?¢+? K` h` M; .m ç M; M?bM +kM; +?QM? H` K°i p` i`Q +| K¢
K°i p` i`Q `i i®i- / F? B i?€+X L?[M; K¢+? M;¼+ Î +?•M M9B pb K M; +Æ; BÈB H
`i F?| F? B i?€+- ?`M; M, K ç m +| F?¬M; Qi i?Ê KÄ K'i K¢M; i`QM; M?[M; KÄ F?Q

h` M; .m +?d +| i? M?bM p`Q i bM? ?m®M; Î b•m # M i`QM; KQÌB Kûi - M?QM; KQÌ
b€m i`M M;¼+ - tûi p`Q çB K M`v +kM; +| i? i?'v ç•v H` K°i K¢+? M;¼+ HÈM- çQ
+kM; TªB i` M i`, K i`MX

L?bM [m T?~K +?i +O M;¼+ i?b i?'v ç•v H` i? M? #¢+? M;¼+ +| +?i HQÊM; FûK
p`i i` M; bS+ +?O HU+ i` M i?' i`QÌM; M;¼+ K K- p`B M, K ;¬M ç•v i? M? #¢+? M;¼+
H`K p`i i` M; i`Q- `i M?B m M; QÌB bQm i-K p M?`X

SªB #B i`^M; #•v ;BÌ; B€ +ª +O M;¼+ K K +kM; çQÊ+ ç~v H M- /M F?¬M; [m € ç
HQÊM; iB m i?K +kM; `i HÈM- imv i ç®B +?B K +S p` i`Q çSM; ç-m i?' i`QÌM; M;
M?Q p`v b) +| K°i i, - i?S M`v i?"i bU +| bS+ ?'T /šM F?| i? +ªM pÈB h` M; .m X

@ G`K b Q #•v ;BÌ\

h` M; .m i?"i bU +| +?9i bÊ ?½B- +ªK ;B€+ ?QM; T?'M F?B i bK ` K¢+? M;¼+ #„i ç
+?9i F?¬M; #B i TªB H`K b Q- M m M|B ?€M #Ä [m ¢+? M;¼+ M`v i?b +, M #ªM H`
i bK M;¼+ b|M; ¢M? ?ÆM b|M; i`QÊ+ Î M9B \*¬M G¬M- bÈK Km°M ;b K¢+? M;¼+ M`
` - +?QM? KbM? F?¬M; i bK ` +kM; F?¬M; i? M`Q MûK +?Q M; QÌB F?€+X

L?QM; pÈB i bM? ?bM? ?B M i¢B +O h` M; .m i?b Km®M F? B i?€+ K¢+? M;¼+ M

L|B ç M i`B +?QM? i?b F?¬M; +| p`M ç - çB m K'm +?®i +?QM? H` h` M; .m F?¬M
M m iBM iS+ p K¢+? M;¼+ M`v #` H°` M; Q`B- M?Q p`v b) +| M?B m i? HU+ i? F
F?¬M; +| iB M i`B K` +?d H` i B M¢MX

@ L;¼+ oQÆM; :B 5

J°i +€B i M ?B M ` i`QM; ç-m h` M; .m - i?"i ` H9+ ç-m ?„M ç½ M; ?o ç M M; QÌB
M; QÌB +?B b® iB M p`B i`, K i`B m +kM; F?¬M; TªB / /`M; ;bX oÈB iQM? +€+? F?
.m - TªB bmv M; ?o K°i H9+ H•m KÈB [mv i ç`M? +MM; ?ÊT i€+ pÈB L;¼+ oQÆM;

h` M; .m +kM; +QB M?Q H` K°i M; QìB b€M; bm®i- ?„M #B i HÊB M?m”M HÈM b) H
F? B i?€+ i?b +?d bÊ +kM; F?¬M; i? M”Q ç®B T?| pÈB +€+ i? HU+ M?Ä î h•M *Q
L; ¼+ oQÆM; :B - M?[M; +?mv M M”v b) #B M i?”M? M?Ä M?ti- pb #ªM i?•M L; ¼+ c
HU+ +U+ HÈM î h•M *QÆM; X

h` M; .m M;²B t´K tm®M; # M +¢M? #ì b¬M; - ?„M /MM; MQÊ+ bm®B K€i H¢M? ç
K„i HQm Hmv M M?bM #S+ iQìM; M? K i?¢+?- +m®B +MM; çB p T?Q ç®M; HY X
M M /MM; T?QÆM; T?€T; b ç ?ÊT i€+ pÈB L; ¼+ oQÆM; :B - ?ÆM M[+ÁM T?ªB iB
M|B +?mv M KbM? ibK` M; ¼+ K¢+?X

S?QÆM; i?S+ ?ÊT i€+ i?b +| p / #”M- h` M; .m +?d +¬M +?Q` K°i MY Q+? HÊ
#€M? Qi çB #€M? [mv H¢B- ç M H9+ ç| K¶B M; QìB #Ä` K°i MY iB M ç F? B i?€
M; QìB K°i MY X L?QM; +€B +Ê ibK` M; ¼+ i?¢+? +kM; F?| M|B- +?ŠM; H) M|B Kb
ç T?€i ?B M` K¢+? M; ¼+ \

@ M? h` M; - M? ç•m`²B\ *?9M; i¬B pW Km®M çB ibK M?

J°i•K i? M? p M; H M +„i /Si /ÁM; bmv M; ?o +O h` M; .m - ?„M M; ~M; ç¬m H M p” T
æ¢B *?Q +kM; ç½ ibK M; ¼+ [m v p - ?„M M?bM ç²M; ?² i?b H¢B +”M; ?QªM; bÊ-
M; QìB +ª ? B ;BìX

@ E?¬M; +| ;b- i¬B F?¬M; M; O çQÊ+ M M +?¢v` ç•v K°i +?9i- +€+ M? i?m ?Q¢+?

h` M; .m M? M? +?|M; +?mv M +?O ç - h` M; .m +?“+ +?“M b) F?¬M; M|B` +?mv
M; QìB M”v- pÈB M, M; HU+ +O #¼M ?¼ i?b +, M #ªM F?¬M; +€+? M”Q çªK #ªQ K¢+?
H¢B b) iB i H°` M; Q”BX æ²M; i?ìB K¼B M; QìB F i i?”M? M?|K ç çB ibK M; ¼+ K
F?Q€M; - h` M; .m F?¬M; M|B +kM; F?¬M; +| ;b ç€M; i`€+?X

@ >b- M? h` M; - #B M T?€T +O M? F?€i®i- +?9M; i¬B i?m i?”T çQÊ+ K°i Qi M; ¼
M?QM; pŠM +| i? #€M` çQÊ+ +?9i iB MX

a m F?B M; ?2 h` M; .m M|B i?b ç€K M; QìB h`QÆM; æ¢B *?Q #„i ç¬m ?QM; T?’M
i?¢+? iW i`QM; b¼i` - +| i`M; +°M; ?ÆM ? B KQÆB F?®B- +| p”B F?®B M; ¼+ #°+
p”Q #MM; ` €M? b€M; /`m M? X

h` M; .m p†M M; QìB K°i +€B- i`QM; HÁM; i?¬K +QìB F?’- i`QM; ?ÆM ? B KQÆB F
M?[M; i?S K” ?„M +?QÈM; K„i F?¬M; M?ti- F?¬M; M; î #` M?[M; M; QìB M”v H’v p -
ç çQ p X

L?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; M; ?o`^M; imv M?[M; F?®B M; ¼+ FB T?~K +?’i #bM
+kM; çQÊ+ p”B +?K+ M; ”M- ç®B pÈB ç€K M; QìB h`QÆM; æ¢B *?Q i?b ç•v +?QM? i

@ s- M? h?B i hY- +€+ M? M?ti çQÊ+ M?B m M; ¼+ M?Q p”v` \ E?¬M; çQÊ+ - ?¬M
M; ¼+

h`QÆM; æ¢B \*?Q M|B F?€HÈM H`K +?Q J½M? hY M; O b v #` ç€M? i?S+ - ?„M tQ
ç| i?’v ç®M; M; ¼+ i?¢+? +?²M; +?’i i` M K†i ç’i- pb p”v K” ? B K„i Kî HÈMX >„M F
i` +O +?9M; - M?QM; ç®M; M; ¼+ FB bÊ`^M; +| ;B€i` +ÁM i?’T ?ÆM F?®B M; ¼

@ J½M? hY- M; ”v K B +”m +S î H¢B ;B[M; ¼+ H` çQÊ+ - M?B K pK M”v` `i [m M i`¼
i?b +?9M; i T?ªB i v i`„M; [m v p X

h`QÆM; æ¢B \*?Q /MM; ;B¼M; MY i?”i MY ;Bª M|B pÈB J½M? hY- ;B€i` +O M?[
i`B m- M m F?¬M; +| M; QìB + M? ;B[M?Q J½M? hY i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; v M i

@ u M i•K çB- M? h`QÆM; - +| J½M? hY i¬B î ç•v- F?¬M; B +| i? +QÈT M; ¼+ +O

a m F?B M; ?2 HìB h`QÆM; æ¢B *?Q M|B i?b J½M? hY #„i ç¬m p¶ M; U+ F?Q€+ H€-

@ M? h` M; - M? +| #m²M M; O +?Q \ L m F?¬M; i?b +?9M; i T?•M HQ¢B M; ¼+ `

L?bM ç®M; M; ¼+ ç¬v K”m b„+ i?b M; v +ª J½M? hY +kM; F?¬M; +ÁM #m²M M; O- ?„
M; ¼+ X

@ æ9M; `²B- M? h?B i hY- M? t2K F?®B M;¼+ M"v- b Q H¢B +| K"m b„+ ç T M?Q
h` M; .m M?Ê ç M F?®B M;¼+ +| T?~K +?'i F?€ i®i M?QM; K"m b„+ [m€B /` +O Kb
+?¼M H U ` çQ +?Q h?B i hYX

@ E?®B M;¼+ M"v +| HÊT / i®i- +?'i M;¼+ F?¬M; [m€ FûK- M?QM; K"m b„+ +| ?A
T?®B ?ÊT- M m T?®B ?ÊT i®i i?b b) +?Q ` iBM? T?~K- M m F?¬M; i?b b) T?ªB pS
h?B i hY F?¬M; ?´ / M? H" M;Q`B i bK M;¼+ p" B +?K+ M,K- +?d +¬M M?bM [m H" #
M;¼+ FB X L;Q`B h•M \*QÆM; +?ÆB M;¼+ i?b +QB i`¼M; M?'i H" .QÆM; *?B "¢+?
+U+ T?~K K†+ M;¼+ ? v H" M;¼+ +U+ T?~K çÆM b„+¬+kM; F?¬M; +?9 w ç M M?[M
+O h` M; .m X

@ L?Q p"v ` M? h?B i hY- æ¢B \*?Q- oQÆM; S?B- +€+ M;Q`B t2K i? M"v +| çQÊ+
M;¼+ M"v- pb p"v Km®M H'v p i bK M;Q`B i¢Q ?bM?- M?QM; +?9M; i ç½ M`B i`Q
F?®B M;¼+ M"v i¬B b) H'v- +ÁM H¢B M?[M; i?S F?€+ K¼B M;Q`B +S T?•M +?B - T
h` M; .m i`-K M;•K K°i H€i `²B M`B- i?"i` ?„M +kM; +?Q `^M; KbM? +?B K iB M M
i?b +ÎB #Ä HÊT / +O F?®B M;¼+ M"v i?b b) i?'v M;¼+ # M i`QM; - h?B i hY i?b F
T?~K +?'i +ÁM + Q ?ÆM +ª #¢+? M;¼+ K" J½M? hY i bK çQÊ+X

¬i M?B m M;Q`B +| FB M i?S+ p M;¼+ K K ç m +?Q `^M; .QÆM; *?B #¢+? L;¼+ H
T?ªB- +| M?[M; +U+ T?~K K†+ M;¼+ p" #Q+? M;¼+ +| ;B€ +ª F?¬M; i?m ;b .QÆM
?Q" M; M;¼+ pb +| [m€ Qi- H¢B +| K"m p" M; M M ;B€ i` +ÁM + Q ?ÆM .QÆM; *?B

L?QM; /M ç€K M;Q`B h?B i hY #B i F?®B M;¼+ M?B m K"m M"v T?~K +?'i i®i i?b +|
MB K i?•K +,M +® ç +O #¼M ?¼ +?QM? H" #¢+? M;¼+ i®i M?'i- M;¼+ i¢T H" i?S

@ E?¬M; çQÊ+¬ M? h` M;- F?®B M;¼+ FB M? +S ;B[H¢B M?QM; iB M i?b M?'i ç

@ æ9M; p"v- æ¢B + M`B `i ç9M;- + "m h` M;- + "m ç½ i?Q+? F?®B M;¼+ M"v i?b +
i`QM; b® M;¼+ +?9M; i H'v çQÊ+X L?QM; iB M i?b M? +¬M T?ªB +¬K- F?¬M; i?b
M`B b Q pÊB L;¼+ oQÆM; ;B - K" +kM; #` M;Q`B i K„M;X

oQÆM; S?B p" J½M? hY ç m HB M iK+ ;"i ç¬m pÊB H`B M`B +O h?B i hY p" h`QÆM
M;¼+ +| çQÊ+¬ M m M`B p KS+ +®M; ?B M i?b J½M? hY t T ?¢M; ç¬m pb +| F?®B
H" h` M; .m - pb M?[M; F?®B K Q HB m FB +kM; +| ;B€ ?ÆM M,K b€m i`,K M; "MX

*ÁM M?[M; K Q HB m K" M?¡K h?B i hY i?m i?"T çQÊ+ +?d +| ;B€ i` p" B +?K+ M
h` M; .m +¬K K°i F?®B M;¼+ F?¬M; ` ;b K" F?¬M; T?•M iB M- M?Q p"v b m F?E
F?BM? #d- b m M"v bÊ `^M; b) F?¬M; +ÁM B i? K ;B ç°B M;k çB i bK M;¼+ +O #¼

kdyX *?QÆM; kd y, >ÊT h€+X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kdy, >ÊT i€+X

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h¬K

@ L?[M; +?mv M M"v ç M`B b m- K¼B M;Q`B i` M? i?O M;?d M;ÆB- w +O i¬B H" M
i bK M;¼+¬ M m F?¬M; +| i?m ?Q¢+? ;b M[i?b `ìB M9B

h` M; .m H¬M M"v çB i?2Q p"Q M9B p®M H" Km®M #B i p i bK M;¼+¬ #•v ;B`KK+
?B M K°i K¢+? M;¼+¬ i?"i bU +kM; F?¬M; +¬M iB T iK+ Î H¢B i`QM; M9BX

@ *¡M M Î H¢B i? K M?B m M;"v M[`²B ?½v [m v p F?¬M;\ ob i?S+ ,M +?9M; i K
çQÊ+ MY i?€M;X

h`QÆM; æƒB \*?Q +| +?9i /Q /U- ƒB p`Q M;`v ƒ-m iB M ƒ½ +| i?m ?Qƒ+? HÈM- ?„M
F?®B M; ¼+ T?~K +?`i + QX oW `²B ?„M ƒ½ i?QÆM; HQÊM; pÈB oQÆM; S?B- b m
+MM; p hS smv M- #B i ƒ•m ƒ•v b) H` H-M ibK M; ¼+ +m®B +MM; +O #¼M ?¼\

h?B i hY Î# M +ƒM? M; ?2 ƒQÊ+ HìB +O h`QÆM; æƒB *?Q i?b H„+ ƒ-m M|B,

@ h¬B ƒ²M; w pÈB w FB M +O +`m h` M; - ibK M; ¼+ T?ªB /U p`Q +Æ /mv M- ;B®
H-M M?QM; +kM; +?d FB K ƒQÊ+ ? B #ªv +?K+ M;`M- +kM; F?¬M; T?ªB ƒB H•m i`

h?B i hY H` M; QìB +| FBM? M; ?B K- HìB M|B +| ƒ° M†M; - h`QÆM; æƒB *?Q p` oQ
+kM; ;`i ƒ-m ƒ²M; w- /M b Q i?b pÈB i?m ?Qƒ+? H-M M`v #¼M ?¼+ | i? p [m +k t

L;`v ?¬K b m F?B i`ìB +ÁM +?Q b€M; i?b h?B i hY p` h`QÆM; æƒB *?Q ƒ½ #„i ƒ-m
.m p` J½M? hY Î HƒB ;B[ M; ¼+ - +kM; M?†i i? K +?9i +`M? +•v- K9+ MQÊ+ b¬M; -
#€M? Kb- #„i ƒ-m ƒB K i•KX

h` M; .m i?“i bU F?¬M; +| ?SM; i?9 [m€ HÈM pÈB ibK M; ¼+ - ?„M ,M ƒB K i•K tQM
b¬M; - ?„M M?bM /ÁM; MQÊ+ iW i` M ƒdM? M9B + Q M;`i ƒ´tm®M; M?QM; K°i /½B
M?Qm K`vX

h` M; .m T?€i ?B M` Kƒ+? M; ¼+ M?QM; M?`i ƒ`M? T?ªB ibK ƒQÊ+ +,M +S T?M
M i`QM; - F?¬M; T?ªB H° i?B M- M m +?d /U p`Q M?[M; HìB M|B F?¬M; F?¬M;
oQÆM; :B b) F?¬M; iBMX

@ æ| H` +€B ;b\

h` M; .m M?bM tm®M; K†i b¬M; MQÊ+ +?ªv tB i- ?„M +?Êi #` K°i iªM; ƒ€ ?`T /šM
+QÆM; - F?€ ;B®M; M?Q M?[M; F?®B ƒ€M? K i?ƒ+? # Q i`MK H M M; ¼+ Î# M i`Q

L?QM; F?®B ƒ€ FB +kM; F?¬M; +| M; ¼+ i?ƒ+? Î# M i`QM; - +| H) +kM; +| M; QìB ib
FB +| /'m p i ƒQÊ+ KÎ` - HƒB ƒ`Q p`Q b•m ?ÆM +ª KûiX *| H) M; QìB ibK M; ¼+ FB
M M +?Q`^M; F?®B ƒ€M? K i?ƒ+? H` iW i` M + Q`ÆB tm®M; - +kM; F?¬M; iB M ?
ƒ€ Î# M +ƒM?X

S?ªB #B i`^M; M; Q`B i?m®+ i?´ i?b M?[M; i?B i #` KÎ ƒ€ ƒQ p`Q ƒ•v H` +U+ F€ F?
i?ƒ+? FB ƒ½ #` MQÊ+ +¼`Y #B i # Q M, K- HƒB #` /ÁM; MQÊ+ tB i +„i H`K ? B MY
i`QM; F?¬M; +| T?d i?9v- pb p`v +kM; F?¬M; B /€K KƒQ ?B K /MM; ƒ€ +?Q M´imM

L; ¼+ K K ?bM? i?“M? /Q ƒ€ ?Q +QÆM; ,M b•m p`Q # M i`QM; p` iB T t9+ pÈB M
ƒ€ #B M +?“i- M? K i?ƒ+? i`„M; b) #B M i?“M? "ƒ+? o•M h?ƒ+? æƒB Gw L? K- F?E
p` H'T ƒ-v +€+ F?2 MSi +O "ƒ+? o•M h?ƒ+? æƒB Gw L? K i?b b) T?€i bBM? TªM
i?“M? M; ¼+ K KX

L|B +€+? F?€+ i?b M?[M; MÆB +| /'m p i +O M? K i?ƒ+? pÈB ƒ€ ?Q +QÆM; - ?Q
p`v b) i?QÆM; +| Kƒ+? M; ¼+ i²M iƒB- K` F?®B ƒ€M? K i?ƒ+? # M /QÈB FB bÎ/o #
T?€i iW M; mv M M?•M M`vX a m M`v M?[M; M; QìB ibK M; ¼+ ƒB ƒ M p` i?`v ƒ`m p
F?¬M; +ÁM [m€ +?9 w ƒ M F?®B ƒ€ # M /QÈBX

@ Zm v p KbM? b) M|B +,M +S p`Q F?®B ƒ€ ?Q +QÆM; ƒ ƒQ ` T?€M ƒQ€M #
i?ƒ+?- iƒQ i?“M? Kƒ+? M; ¼+ X

h` M; .m ƒ½ ibK ƒQÊ+ K°i Hw /Q bM? - /M +| +?9i ;QÊM; ûT M?QM; b m F?B ƒÈB M
FB - M; QìB i b) iBM H` KbM? €M? K„i BM? K` F?¬M; + €

@ h¬B- i¬B H" ¸°B i`QÎM;- +?9M; i¬B +| M,K M;QÌB- K¶B M;QÌB #®M i`,K M;"M- ;Y
J½M? hY F?¬M; M|B ;b +?Êi H M iB M; ²K ²K M|B ,
@ M? æ¢B *?Q- i¬B F?¬M; +| i" B F?QªM M;•M ?"M;- b Q +| i? H'v ¸QÊ+\
@ h¬B +kM; F?¬M; +| i" B F?QªM M;•M ?"M;
oQÆM; S?B Î# M +¢M? h` M; .m +kM; +| +?9i t'm ?'- ?„M +kM; ;B®M; M?Q h`QÆ
H"K +¬M; +?Q L;¼+ oQÆM; :B FB K +?9i iB M- K¶B i?€M; p" B M;"M ¸²M;- ;YB +?
#ªM F?¬M; ¸O t" B- b Q +| i? +| iB M K" ;YB M;•M ?"M;X
h` M; .m i?'v iB M? +ªM? M?Q i? i?b KÎKB M; M|B ,
@ æ¢B *?Q- h?B i hY- i¬B i?'v +€+ M;QÌB M M ¸B i¢Q i" B F?QªM M;•M ?"M;- pW
K¼B M;QÌBX
@ æQÊ+ - +?9M; i ¸ M M;•M ?"M;- #€+ GQm- #€+ ;?B +?Q +?9M; i¬B K°i +€B #B M
H'v iB MX
a m F?B H'v #B M H B i?b p" B M;QÌB ¸B ` M;Q" B- h`QÆM; æ¢B *?Q +?¢v t2 ¸Q
#¼M ?¼ /MM; +?SM; KBM? +O KbM? ¸ KÎ i" B F?QªMX
h` M; .m M|B ` +?mv M M;"v K B KbM? Km®M p" Q M9B F?ªQ b€i K¢+? M;¼+ pÈB K
h?B i hY +kM; F?¬M; [m M i•K- pb ¸| +?d H" ?Q" B M;?B +| K¢+? M;¼+ - +| ? v F?¬
h` M; .m iW +?®B F?¬M; M?"M #®M i`,K M;"M- pb p"v K" M?|K #®M M;QÌB h`QÆ
M? m K¶B M;QÌB K°i i`,K M;"M- +QB M?Q B +kM; K„ K½MX h`QÆM; æ¢B *?Q p"
iB M i?b [mv i ¸`M? iW +?S+ ÎL;¼+ oQÆM; :B - [m v p [m Î hS smv M- K" h?B i h
Î>Á æB M- +QÈB [mª T?K ¸½ +MM; ?„M i?•M K"i p" B M,K p H"K pÈX
*?d +| J½M? hY b m F?B +| iB M i?b F?¬M; #B i T?ªB H"K b Q- ?„M H" +¬ M?B- iW
H M- #•v ;BÌ ¸°i M?B M +| b® iB M HÈM- pb p"v F?¬M; #B i tY Hw i? M"QX h` M;
+?'i T?€+ M?Q J½M? hY- pb p"v /Si F?Q€i +?¼M ?„M M;"v K B ¸B p" Q M9B pÈB Kb
wX
a m F?B tY Hw tQM; M?[M; +?mv M M"v i?b h` M; .m KÈB ¸Q F?®B M;¼+ i?¢+?
M M;Q" B [m v p T?ÁM; KbM?X
h` M; .m F?¬M; [m M i•K ¸ M i`Q #KB i` M M;QÌB- +?mv M ¸-m iB M H" ?„M t¢+ ¸
#bM? M +?Q M;QÌB M?"X o" B M;"v p" Q M9B F?¬M; +| iQM ?B m ¸B M i?Q¢B- ¸
i`QÊ+ ¸| ¸½ i?¬M; #€Q pÈB K M?QM; +ª im-M F?¬M; ¸B M i?Q¢B +?„+ M;QÌB M?
a m F?B ;¼B ¸B M i?Q¢B i?b h` M; Jšm +kM; F?¬M; M|B ;b- +?d /†M /Á h` M; .m
.m +kM; p" B H-M Km®M ?ÁB p +?mv M •m .QÆM; ;B Î i?O ¸¬- M?QM; +•m M|B H
i? M|B ` X
h` M; .m MûK ¸B M i?Q¢B tm®M; #M- b m ¸| ?„M +?mB p" Q T?ÁM; i„KX o" B M;"
[m-M €Q +?d +| M?B K pK i?'K K² ?¬B- i` M M;QÌB i?"i bU +| KMB H¢ F?| M;YBX
E?B h` M; .m i„K `Y i?b ¸B M i?Q¢B p M; H M- ?„M imv M;?2 ¸QÊ+ M?QM; F?¬M
+ªK i?'v i` M M;QÌB +| K°i HÈT ¸'i `i /¬v- imv M;"v K B +ÁM p" Q M9B M?QM; ?¬K
+?Q i®iX
JQÌB T?9i b m h` M; .m ¸B ` F?ÄB T?ÁM; i„K- ?„M T?€i ?B M ¸B M i?Q¢B pšM p
HÁM; +| +?9i F€ [m€B, óG" B i?B m FB M M?šM M?Q p"v\ô
@ HQ- H" L?` + b Q\ s'm ?' [m€- p" B M;"v [m p" Q i`QM; M9B- ¸B M i?Q¢B F?¬M;
iB m ¸ "\
E?B i?'v M;QÌB ¸B M i?Q¢B ¸ M H" L?¢+ EBM? i?b h` M; .m i?"i bU +| +?9i t'm ?'
h•M *QÆM; # M,K M;"v `²B [m v p "„+ EBM?- K" F?B p" Q M9B +kM; [m M ;¼B ¸B
F?¬M; i?'v KbM? +kM; `i HQ H„M;X

@ h¬B [m M i•K + "m H"K ; b\ G½Q u m - + "m `®i + m° + + | + ?mv M ; b pÈB G½Q hS + O K¶B M ; "v M ? i ç m ç M çÆM p` + ?†M çQìM ; - i¬B + ÁM T?ªB çB H"K M[+ ?S\ h?b` H" h` M ; .m iU KbM? ç ibM? - +, M #ªM L?¢+ EBM? F?¬M ; [m M i•K ç M ? „ i?Q¢B ç ?ÄB i°B K" i?¬BX hW M ; "v b® çB M i?Q¢B + O h` M ; .m F?¬M ; HB M H¢ M ; "v çSM ; # M M ; Q¬B T?ÁM ; H"K pB + + O L?¢+ EBM? - M|B`^M ; F?¬M ; ibK çQÊ- L?¢+ hB m GK+X

@ h¬B M"Q + | HB M [m M ; b ç M M ? i \ L?` + - i`QÈ+ ç| i¬B + ÁM + ?Q iWM ; M ; ?2 i`€+ ? i?b i`€+ ? M ? - B #ªQ çQ i¬B p"Q i`QM ; ?°B bÎFB

h` M ; .m pW M ; ?2 p"v i?b F?¬M ; F?ÄB MÎMK + QìB - ? „ M M|B p¬B + •m pmB çM p M ; "v [m ? „ M Î i`QM ; M9B F?€ p`i pªM ?QM ; `i T?QM ; T?9- pb i? ç½ MûK + ?mv M Zm•M` b m ç-mX

@ hB m iY + "m ç9M ; H" F?¬M ; + | HQÆM ; i•K- i¬B ç•v ç½ M ?Q i¬K ?MK M ; •K MQÊ- H B H`+ ? + O KbM? çB- + "m `ä`"M ; ;¬B i¬B

G½Q L?` Î ç-m /•v # M FB /MM ; ; B¼M ; m €K M|B- h` M ; .m M ; ?2 p"v K" M´B +ª / L?QM ; L?¢+ EBM? i?"i bU + | ; B9T h` M ; .m +?2 ; B'm K°i p¬B p'M ç pÈB + •m ?ÄB M|B h` M ; .m bBM? ` Î K°i ; B çbM? #bM? i?QìM ; - KÈB iW + ?S+ Î h`mM ; >ªBX L M|B` + kM ; M?Q F?¬M ; - •m .QÆM ; Zm•M + | i? iU KbM? çB m i` çQÊ+ - + ÁM + ?mv i` , K i`B m i?b L?¢+ EBM? +® ; „M ; +?2 ; B'mX

hm v •m .QÆM ; Zm•M ibK h` M ; .m +kM ; +?Q + ? „ + H" ; •v #'i HÊB- M?QM ; +?Q + | i?b L?¢+ EBM? pšM F?¬M ; Km®M iU KbM? H"K HQ¢M- •m .QÆM ; Zm•M H¢B çQ K /¶ L?¢+ EBM? - M?QM ; KB M ; çQìM ; i?b L?¢+ EBM? , M + ÁM ç¢M T?€Q H¢B MûK p h?"i` L?¢+ EBM? + ÁM QÈ+ ; b i®B M v h` M ; .m [m v p - imv ? „ M F?¬M ; + | T?¬M •m .QÆM ; Zm•M + ÁM M „ K i`QM ; i v M ?B m M ; ¬B b Q i®i- i`i M ?B M imv F?¬M ; ûT # [m2M #B i- b m M`v / HB M ? ?ÆMX

@ æQÊ+ `²B- L?` + - #•v ; Bì i¬B `i K i- F?¬M ; M|B HìB p¬M ; ?o pÈB M ? M[- + | „ + EBM? - ç M H9+ ç| M ? 2K ; †T K†i M|B + ?mv M b mX

h` M ; .m M^K p"itm®M ; ; BQìM ; - +ªK ; B€+ K i KÄB #MM ; H M - ? „ M F?¬M ; m|®M iB EBM? K" M ? M ? + ? | M ; +9T çB M i?Q¢BX

@ L¬v- iB m iY çWM ; +9T çB M i?Q¢B

G½Q L?` M ; ?2 i?'v iB M ; i9i i9i i?b F?¬M ; pmB- M?QM ; €M ? K „ i ? „ M + ?ÊitQ v + ?m K€v F?€+X

kdkX *?QÆM ; kdk , JÎ L9B hbK L ; ¼+URVX

>Q" M ; EBK æ²M ;

h€+ ; Bª , æª L?½M

*?QÆM ; kdk , JÎ M9B ibK M ; ¼+URVX

.`+ ? , J bi 92p2`

L ; m²M , L?|K /`+ ? h2T ; M ; m²M

aQm i-K ,

L?¢+ hB m GK+ i`i M ?B M b) ; ¼B çB M i?Q¢B + ?Q •m .QÆM ; Zm•M- /M p'M ç M ; M?QM ; +kM ; F?¬M ; i? F?¬M ; i?¬M ; #€Q + ?Q ç®B T?QÆM ; K°i iB M ; - M?Q p"v •m çB M i?Q¢B + ?Q h` M ; .m - b) MûK` K°i T?¬M M ?•M ibM?X o`B M ; "v [m •m .QÆM ; B®M ; M?Q b „ T + | /'m ?B m M´B M|M ; - L?¢+ EBM? +kM ; F?¬M ; Km®M ibK`OB`Q-

•m .QÆM; Zm•M F?¬M; T?ªB +?d KÈB +| /'m ?B m b„T M´B çB M- +,M #ªM H¨ b„T
F?MM;- ç®B T?QÆM; M|B +?d # M,K M;¨v H¨ p "„+ EBM?- F?¬M; M;ì ?ÆM K°i im-
çB M i?QçB +ÁM i„i K€vX >„M #bM? i?QÌM; ?"M M?'i H¨ ;¼B çB M i?QçB F?¬M; HE
+Q +|M;- ç-m T?bM? ` X

*¨M; H¨K +?Q •m .QÆM; Zm•M iS+ ;B¨M +?QM? H¨ #® KbM? M|B K°i +•m,

@ L;Q¨B KB M; F?¬M; H¬M; H¨K pB + F?¬M; i®M bS+X

_ä `¨M; M|B M?Q p"v H¨ Q M +?Q ?„M- M m F?¬M; T?ªB hW iB m i?Q M;çB ?„M M?B
p¨ M;¨v M¨Q +kM; +çQ `•m i?b ?„M +kM; F?¬M; ç M M´B `ÆB p¨Q ibM? ?m®M; K†i i

L?QM; •m .QÆM; Zm•M i¨ tûi [m M ? ;B çbM? +O h¨ M; .m - b m ç| ?„M T?€i ?B
lv MX >„M imv F?¬M; #B i i M +O +¬ +¬- M?QM; ?„M +kM; +| i? /U p¨Q ç| ç çQ
ç i¨B p +¬ +¬ H¨ +'K F} i`QM; M?¨- ?„M +kM; F?¬M; /€K ?ÄB #® KbM?- HçB +¨M;

h¨ M; .m p¨B M;¨v [m i?"i bU `i K i KÄB- /M +| i? /MM; HBM? F?Q H¨K +?Q ? B +
çB [m çQÌM; M9B i?b # M /QÈB ç m H¨ pU+ b•m- iBM? i?-M #` ûT [m € +?†i- pb i?
`ìBX

h¨ M; .m +kM; +® ;„M; +-K K€v b'v i|+ [m HQ K°i HQÊi- b m ç| KÈB iB TiK+ M^K
b m ç½ iB M p¨Q K°M; ç TX h¨QM; ;B'+ KM;D ?„M i?'v h-M >mv M ",M; ç M h•M *Q
?„M ç M M9B *-M G¬M- ?„M ¬K 2Q M?Ä +O h-M >mv M ",M; çB /m H¨+? *-M G¬M-
.m F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v K b vX

h¨ M; .m +| i? i? î i`QM; KÆ ?„M +?d Km®M ?¬M h-M >mv M ",M; K¨ i?¬B- imv
i v p¨Q i`QM; €Q +O M¨M;- M?QM; w M;?o M¨v +O ?„M ç½ #` +„i çSi #^M; iB M; +

@ J FB T- i`QÈ+ FB M? ç•v F?¬M; +| +Æ ?°B- #•v ;BÌ M^K KÆ +kM; F?¬M; +| +Æ

h¨ M; .m #•v ;BÌ ?®B ?"M pb i`QÈ+ F?B çB M;O F?¬M; i„i çB M i?QçB- ?„M KÆ K¨
+kM; F?¬M; KÎ` - #ªQ i`b i`çM; i?€B KÆ M;O- pb #B i ç•m +?9i M[b) +ÁM iB TiK

@ HQ- H¨ B p"v\

hmv `i #U+ #°B M?QM; h¨ M; .m pšM F?¬M; ç M KS+ T?€i iB i H M çB M i?QçBX

@ *ÁM ?ÄB H¨ B b Q\ h¬B H¨ •m .QÆM; Zm•M- +¨m M?"M çB M i?QçB K¨ F?¬M; M

h` M; .m #m¬M; +€B t M; i`Q; i v` `²B ?Qi i?Î /²M /"T- ?„M pW `²B ç½ t9+ ` p`B
#S+ iQÌM; M? K i?¢+?- i?"i bU F?¬M; i?QªB K€BX

æ`+? G¢T M;²B tm®M; +~M i?"M [m M b€i F?®B M? K i?¢+?- b m ç! çSM; H M; " c

@ S- i`QÈ+ FB i¬B H¢B F?¬M; +?9 w çB K M"v- +?9M; i çB H M t2KX

h?"i` /QÈB +?•M M9B +! ç€ M? K i?¢+? H` ``i #bM? i?QÌM; - M; Q`B h` M; .m ` i?
M; QÌB +?9 wX

L9B Î F?m pU+ u2MBm; Qm i?QÌM; ç b® H` M? K i?¢+? p` Qi ç'i- +kM; +?d +! M?[M
F?®B M? K i?¢+? HÈM ``i / /"M; çQÈ+ ;†TX J¼B M; QÌB çB /¼+ i?2Q çQÌM; b¬M; ç
i?¢+? H°` - M!B +?mM; çB çQÈ+ #®M M, K KQÆB Kûi i?b æ`+? G¢T /WM; #QÈ+X

@ :B®M; M?Q +! /`+? +?mv M ç` +?i p` M? K i?¢+? M!M; +?ªv i`"M [m - ?bM? i?"

*ª çÌB HB M ? pÈB M;¼+ i?¢+? H`K +?Q æ`+? G¢T #B M i?"M? K°i +?mv M; B ç`
pÁM; i?b çQ ` F i Hm"MX

ob T?QM; ?! i?ÌB; B M /"B M M M?[M; K`m b„+ +O M?[M; F?®B M? K i?¢+? ç½ #B
[m M b€i i?b i?"i bU ``i F?! M?bM` X

G¬M M`v p`Q M9B H` /Q h` M; .m ç M; ?`- pb p`v æ`+? G¢T M?bM h` M; .m ?ÄB

@ hB m h` M; - i?2Q +€B M?bM +O + "m- +?9M; i F?ªQ b€i iW +?¶ M`Q\

@ hW #S+ iQÌM; M? K i?¢+? M; Q`B FB - +?d +¬M ç`Q p`Q b•m # M i`QM; KQÌB i?Q

h` M; .m F?¬M; ? M; ?o M; ÊB K` M!B M; v- b m ç! T?€i ?B M +! +?9i F?¬M; ´M- M
ç¬m- pb p`v KÈB #B i ç®B T?QÆM; +! +€B M?bM F?¬M; F?€+ ; b KbM?X

@ h¬B i?`v ?Q`M iQ`M +! i? - i`B m i" T ç€K iB m iY FB H`K pB + i?¬B

L;¼+ oQÆM; :B H`K pB + ``i [mv i çQ€M- H½Q i`B m i" T M?•M i?O p` +?m`M #` F

S?ªB #B i`^M; #•v ;BÌ K¢+? M;¼+ Î /½v *¬M G¬M T?¬M HÈM ç m ç M; çQÈ+ F? B
+`M; Qi- M m M?Q H9+ M`v +! i? T?€i ?B M` K¢+? M;¼+- çB m M`v +! i? M!B H`
+O L;¼+ oQÆM; :B X

æ°M; +Æ T?€i çB M +?¢v #^M; /¬m T?€i` M?[M; •K i? M? ``i HÈM- M?[M; F?®B ç€
i?¢+? HB M iK+ #` çK+ ` - æ`+? G¢T Î # M +¢M? [m M b€i +? ,K +?9 iWM; i bM? ?
ç M ;¬M K¢+? ç m / /"M; T?€i ?B M` X

a m ?ÆM ? B ;BÌ i?b /QÈB #S+ iQÌM; M? K i?¢+? +?Êi tm'i ?B M K°i +€B ç°M; X

h` M; .m çSM; +€+? ç! F?¬M; t - ?„M M?bM #S+ iQÌM; /¬M #` ç`Q K!+ ` K`i`QM; H
M?QM; KÈB +?d b•m ?ÆM K°i Kûi K` i?¬B- +?d +! i? i?`v p`B /'m ?B m- K¢+? M;¼+

@ æÈB +?9i- /WM; - K m /WM; i vX

æ°i M?B M æ`+? G¢T +?Êi ?¬H M- M; WM; K€v çK+ ç€- H½Q +?mB p`Q i`QM; ç°M
çB ` +¬K H`v K°i F?®B ç€i Q M?Q #`M i vX

hªM; ç€ FB F?¬M; T?ªB H` ç€ i?QÌM; - pb M! +! /'m ?B m F i iBM? K`m i`„M; - ;B®
K†i i`ÌB +?B m tm®M; i?b #MM; H M ?`Q [m M; #„i K„i X

@ *! M;¼+- i?"i bU +! M;¼+- H`v i? K K°i +€B K€v çK+ ç€- +?9M; i KÎ`°M; +Y ç°M

æ`+? G¢T +¬K iªM; ç€ i?b i?¬K M!B p`B +•m- b m ç! HÈM iB M; T?•M T?!- ç`v K¢

@ "€+ æB M- iªM; ç€ FB +! ;b b Q\

h` M; .m çB ç M i?`v æ`+? G¢T +¬K H`v F?®B ç€ ;B®M; M?Q #ªQ #®B i?b KÎ KB

@ æ•v H` "¢+? o•M L? K- +?QM? H` [m€M; i`QM; F?Q€M; - M m +! tm'i ?B M "¢+?
+! i? t€+ ç`M? Î ;¬M ç! +! K¢+? M;¼+X hB m h` M; - + "m M?bM ``i +?m`M- +?¶ M`v

æ`+? GϕT +QÌB `i p m B p - M T M?, M i` M K t i ; B ½ M ` - ; B ® M ; M ? Q i ` ϕ B K Q Ì B K
+ª ç Ì B i b K M ; ¼ + M ? Q æ`+? GϕT i ? b i b K ` K ϕ +? M ; ¼ + ; B ® M ; M ? Q i b K ` i m v i i ?
K ½ M H ` F ? | i ? M ` Q M | B ` ä X

E ? B ϕ ° M ; ϕ Q Ê + K Î H È M i ? b ? B + ? B + K € v T ? € ϕ € + M M ; M ? m ? Q ϕ i ϕ ° M ; - i W M ; K Û
i v + O M ? [M ; M ? • M + ¬ M ; + | F B M ? M ; ? B K - F ? B ϕ M i ? Ê K Ä i ? ' v + | M ; ¼ + i ? b H " T i
H È M i B M ; M | B p È B æ`+? GϕT ,

@ o Q Æ M ; : B - + | M ; ¼ + - + | M ; ¼ + X

æ € K M ; Q Ì B p • v [m M ? ϕ ° M ; + ? Ê i t 9 + ϕ ° M ; - # ¼ M ? ¼ ϕ m H ` M ; Q Ì B , M + Æ K / U p ` Q
` K ϕ +? M ; ¼ + H ` + ? m v M [m M i ` ¼ M ; i ? M ` Q X o K t i B + k M ; ? Q M ; T ? ' M - / M H `
+ € M ? i v T ? ª B H M p ` b B i + ? t i M „ K ϕ ' K X

E ? B F ? ® B M ; ¼ + M † M ; M ; ` M + • M ϕ Q Ê + F ? B i ? € + ` i ? b ϕ € K M ; Q Ì B + ` M ; ? Q M ? ¬ -
. m p ` J ½ M ? h Y i ? b ϕ m H ` M ? [M ; M ? • M + ¬ M ; i ? 2 Q L ; ¼ + o Q Æ M ; : B M ? B m M , K - F
¼ M ? ¼ + k M ; + | H Ê B H È M X

æ`+? GϕT ϕ B [ m M ? F ? ® B M ; ¼ + p ` B p Á M ; - b m ϕ | p m B p M | B ,

@ _ ' i i ® i - ` ' i i ® i - K ϕ +? M ; ¼ + M ` v F ? ¬ M ; i ? m ; b K Ä h ? € T G † + E „ + h ¬ - + ? ' i M ; ¼ +

@ " € + æ B M - ϕ • v + ? d H ` i ? M ? # ϕ +? M ; ¼ + # b M ? i ? Q Ì M ; - + ? ' i H B m + k M ; H ` # b M ? i
M | B K Ä h ? € T G † + E „ + h ¬ + | i ? + ? Q ` . Q Æ M ; * ? B " ϕ +? L ; ¼ + X

h ` M ; . m # B i h ? € T G † + E „ + h ¬ + ? Q M ? H ` K Ä M ; ¼ + + ? Q ` ? Æ M b € m K Q Æ B i ' M M
K Ä M ; ¼ + M ` v + | i ? p Q Ê i [m h ? € T G † + E „ + h ¬ M ? Q M ; + ? ' i M ; ¼ + i ® i ? Æ M i ? b F ? |

@ * " m i ? b # B i ; b - ϕ • v H ` p M M ; M ; Q ` B ` b - + ` M ; ϕ " Q p ` Q b • m # M i ` Q M ; i ? b M ; ¼ + -
+ Q

æ`+? GϕT i ` W M ; K „ i M ? b M h ` M ; . m M ? Q M ; p K t i ` ' i p m B p - H ½ Q + | K ° i / U +ª K
K Ä H È M M ? ' i h • M * Q Æ M ; X

@ h S + - + ? 9 M ; i ϕ ½ ϕ M ϕ • v M , K b € m M ; ` v ` ² B - F ? B M ` Q i ? b p " „ + E B M ? X

h W i B m i ? Q M ; ² B i ` M Q ; K ° i i ` M ; p B M ϕ - v M ? Q / ` M ? + ? Q / m F ? € + ? K ` / M M ; ; B ¼ M
Z m • M - T ? ª B # B i ` ^ M ; M Æ B ϕ • v +ª M ? b „ + ϕ T - F ? Q ? " m K € i K M ? Q M ; M ` M ; + Á M ?

@ a Q M ? # B i ϕ Q Ê + \ h B m i Y F B + ? Q ` Ì B M 9 B i ? b M ? + Á M Î H ϕ B X

• m . Q Æ M ; Z m • M ? m M ; ? , M ; + „ M K ° i [mª M ? Q M ? Q M ; H ϕ B [m M M ?ª ? ϕ i K ` M m ® i H r

kd9X * ? Q Æ M ; kd9 , h m v i G Î X

> Q ` M ; E B K æ² M ;

h € + ; Bª , æª L ? ½ M i ` m v M + Q T v i W

* ? Q Æ M ; kd9 , h m v i H Î X

L ? | K . ` + ? , h 2 T ;

L ; m² M , a Q m h - K

• m . Q Æ M ; Z m • M + m ® B + M M ; + k M ; F ? ¬ M ; i ? + ? | ϕ Q Ê + ϕ M F ? B h ` M ; . m [m v p -
K Q Ì B M ; ` v i ? b + m ® B + M M ; + k M ; [m v p " „ + E B M ? X o b ? „ M K Î K ° i + ¬ M ; i v ϕ B Mª M
p ` B # ° T ? B K + ? Q M ? - # b M ? i ? Q Ì M ; + | F ? ¬ M ; Q i p B + - ? Æ M M [h W i B m i ? Q + k M ; +
+ ? d + | i ? + M M ; M ? m ` Ì B F ? Ä B h • M * Q Æ M ; X

h ` M ; . m + k M ; F ? ¬ M ; # B i M ; Q ` B M 9 B + | M ; Q Ì B + ? | K b M ? - F ? Qª M ; i ? Ì B ; B M [m
i ' i M ? B M F ? ¬ M ; + - M i ? K ; B F ? B i ? € + K Ä - K ¶ B M ; ` v + k M ; F ? ¬ M ; + | p B + ; b H ` i

M;¼+ +| b9M; i?b h` M; .m # M M; "v FûQ J½M? hY H M M9B çB b,M- p b i? K` M?[*¬M G¬M i?"i bU #` ?,M ;B2Q i B ?¼ F?¬M; QiX

J¢+? M;¼+ çQÊ+ F? B i?€+ +U+ F€ i?m" M HÊB- M,K M; "v ç½ F? B i?€+ p"Q b•m K i'M M;¼+X æ`+? G¢T M|B F?¬M; b B- +`M; +?¼+ b•m p"Q # M i`QM; i?b T?~K + M;¼+ pW H`v ` +| T?~K +?`i i`mM; +`T- ;B€ i` ` t tdX

L?QM; ?¬K [m KQ HÈM H`K +?Q MQÊ+ b¬M; /•M; H M F?€ M?B m- imv +ÁM +?Q +kM; F?¬M; +ÁM +€+? [m€ t X "•v ;B| ç°B M;k F? B i?€+ M;¼+ ;†T T?ªB p'M ç i? bm®B- æ`+? G¢T ç½ çQ F„ bQ ç M t2K tûi- +?m~M #` /MM; i?m®+ M´ ç T?€ /ÁM +?ªv F?€+X

L?QM; /ÁM; bm®B i` M ;¬M i?QÊM; /m M`v #bm? i?QÌM; +kM; F?¬M; [m€ b•m- M HÈM- M?QM; F?B +| Hk [mûi tm®M; i?b +| i? /•M; i`"M H M ? B # M #| ç M # #®M /ÁM; +?ªv +O M| +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;BªMX

a m F?B F?ªQ b€i p`B +?¶ # M bQÌM M9B i?b æ`+? G¢T [mv i ç`M? /MM; i?m®+ M M9B- ç M?[M; T?¬M ç€ pKM H,M tm®M; +?mv M ?QÊM; /ÁM; +?ªv +O +QM bm®B- MQÊ+ F?€+- /šM MQÊ+ çB i?2QX

@ L´ KbM T?€ M9B- M;QÌB M"Q F?¬M; +| T?"M bU K m `|B t ?B M i`QÌM;- ´ KbM T T?"M bU K m `|B t ?B M i`QÌM;

h`QM; T?¢K pB #®M i`,K Kûi î # M #| b¬M; ç m +| i? M;2? i?'v •K i? M? T?€i` i M?•M +¬M; +?¼M K°i çB K # M #| b¬M; +€+? K†i MQÊ+ # KQÆB Kûi ç KÎ` ? B M´ p"Q- M m +MM; M´ i?b b) çO H`K +?Q +QM bm®B #` i„+X

hmv H`K p"v `i +| i? b) +?†M H¢B çQÌM; p"Q KÄ F?Q€M;- M?QM; ç•v i?"i bU H` +? M"Q F?€+- ç` i? +?•M M9B `i i?'T- M m +?d +¬M +| K°i i`"M KQ iQ M[i?b KÄ [n GB K æ°M;- ç M H9+ ç| bÊ `M; b) +,M #ªM F?¬M; i? F? B i?€+X

@ hB m h` M;- +?Q +`m ç'v- +?9i M[+| i`Á ? v ç t2KX

æ`+? G¢T çSM; # M +¢M? h` M; .m - H½Q iB M i v çQ ç M K°i +?B +FQM? pB M

@ .MM; i?S M`v H`K ;b\ E?QªM; +€+? ;¬M i? M`v +| i? i?'v `ä `M;X M;m²M

h` M; .m +| +?9i F?| ?B m- F?QªM; +€+? #®M M,K i`,K Kûi- +°M; i? K i?ÌB iB i b t - ?,M +| i? i?'v `ä ç€K M;QÌB ç M; +?m~M #` î # M /QÊBX

@ G€i M[+`m b) #B i

æ`+? G¢T +?d +QÌB K` F?¬M; M|B `äX

LY iB M; ç²M; ?² b m M?[M; iB M; +ÁB p M; H M /²M /"T- M?[M; M;QÌB b„T ç†i i b M; T?Q # M M`vX

@ æ½ ç M ;B| `²B- FQ+? M´X

E?B i?'v M?•M +¬M; +?¢v p M iQ`M- æ`+? G¢T ?¬ HÈM- F„ bQ M;?2 çQÊ+ K M? t `M tm®M;X

@ æMM;- çMM;- çMM;X

L?[M; iB M; M´ K¢M? p M; H M `i +| iB i i'm- h` M; .m +?d +ªK i?'v K†i ç'i H„+ T?QÆM; t ;B®M; M?Q #` +?†i çSi- `i M?B m ç€ i`9i tm®M; # M /QÊB- +| M?[M; K†i M?|K M;QÌB h` M; .m p`B +?K+ Kûi- M m #¼M ?¼ çSM; ;¬M i? K K° +?9i M[ i bM? ?m®M; ç-m `ÆB K€m +?ªvX

hWM; çB K ç†i i?m®+ M´ +?Êi imM; i|2- i?"K +?Q iB M; M´ +ÁM +?Q F`T i`mv M ç H`v FQM? pB M p¼M; H M t2K- H9+ M`v +`M; i? K i`U+ [m M ?ÆMX L?[M; F?®B ç

ç"m ?k /QÈB mv HU+ +O i?m®+ M'- +?9M; #` T?•M ;BªB i?"M? M?[M; F?®B ç€ HÈ
tm®M; +?„M M; M; /ÁM; bm®BX

@ J°i iB M;- ? B iB M;- # iB M; > B KQÆB iB M;- ? B KQÆB K®i iB M;- tQM;- i'i

" M +¢M? +| M; QÌB ç K b® H-M M'- F?B •K i? M? #B M K'i i?b M; QÌB M"v +kM; i?
iS+ #€Q +?Q pB M F„ bQ T?K i`€+? M; ,M MQÈ+ H-M M"vX

.MM; i?m®+ M' T?€ M9B +kM; F?¬M; T?ªB K°i +?mv M çÆM ;BªM- pb +€+ HQ¢B M
b) T?€i bBM? ?B M iQÈM; T?€Q HûT- M?Q p"v b) iB T iK+ T?€i bBM? p'M ç - pb T
F?®M M'B i`QM; [m€ i`bM? t2K tûi i?b T?€Q HûT i?QÌM; M'- K" F i +K+ +O M; QÌ
+¬M T?ªB M|B M?B m HÌBX

L?[M; ç` T?QÆM; M9B t i?QÌM; /MM; i?m®+ M' i?"M? [m2M- K" ?"M; M,K M?[M;
+kM; F?¬M; T?ªB b® QiX

a m F?B M; ?2 çQÈ+ i'i +ª +€+ çB K ç m M' imM;- M; QÌB [mªM Hw M; ,M /ÁM; +?ªv
t2K tûi T?€Q HûT H" +?mv M K" F?¬M; B iB M? M; mv M H"K- M?Q p"v +?ŠM; F?€+

G9+ M"v î p` i`Q +QM bm®B i`kM; tm®M; +?Êi tm'i ?B M K°i +€B ç" T HÈM- MQÈ+
H¢B- M?QM; h` M; .m +| +?9i F?| ?B m- ç•v `ä`"M; H" m®M; `QÈm ç°+ ;BªB F?€
i?b b) pQÈi [m ç" T ç€ FB - F?B ç| +?ªv tm®M; +kM; #`M; i?W X

L?QM; iB M? ?m®M; M"v `ä`"M; M^K i`QM; /U çQ€M +O æ`+? G¢T- F?B M?[M; p
?Q" M +¬M; i?b pB M F„ bQ iB T iK+ M?'M M9i+O +?B + çB m F?B M # M i v i`€B
çBM? i B M?S+ |+ p M; H MX L?[M; pK M' H-M M"v ç½ i¢Q M M K°i +€B K€M; HÈM
b€m +?K+ KûiX

G9+ M"v /MM; FQM? pB M p¼M; [m M b€i +| +?9i F?€+ #B i- pK M' H-M M"v M¬M; ?
MÆB M' imM; i?b ç'i ç€ M?Q /Q ?'m #` #'` - i'i +ª p,M; imM; i|2` ? B # M- K°i +€
i`QM; i-K K„iX

@ hB m h` M;- M?bM # M i` MX

" M +¢M? p M; H M •K i? M? +O æ`+? G¢TX

@ " M i` M\

h` M; .m i?"i bU F?¬M; ?B m `ä w M; ?o HÌB M|B +O æ`+? G¢T- M?QM; F?B M•
i?b +?Êi bÊ M; •v M; QÌBX

æ` T?QÆM; K" M?|K h` M; .m ç M; çSM; +| ç°+ Q ?ÆM # M; ?bM Kûi bQ pÈB Kti
+ Q FB i?"i bU pQÈi t M,K M; ?bM Kûi- çdM? M9B [m M? M,K ç¼M; imv i F?¬M; i
bQÌM M9B +kM; ç¼M; imv i- MQÈ+ i M +?ªv` i¢Q i?"M? /ÁM; bm®B # M /QÈBX

@ hmv i HÎ\

h` M; .m /MM; FQM? pB M p¼M; [m M b€i- ?„M i?'v î ;B[ bQÌM M9B M;"T p"Q i`C
imv i +SM; +?„+ M?Q b„i +?Êi tm'i ?B M K°i F?2 ?ÎX

" M i B h` M; .m +kM; ?¬m M?Q p M; H M M?[M; •K i? M? çSi ;½v` ,M; `„+ - M; v b
HÈM ç½ i`QÈi tm®M;- i`QM; [m€ i`bM? i`QÈi tm®M; i?b HB M iK+ i,M; i®+ ç°- pb i
+QM`²M; imv i ç^M; p•M ;B€ pk ;"Q i?ûi H Q tm®M; # M /QÈB pÈB F?Q i? F?¬M;

hWM; i¬M; imv i çSi ;½v- iWM; F?®B M?Ä imM; ` - M?[M; •K i? M? F?OM; #® p M;
i?¬M +?Êi #MM; ` M°B HU+ ç€M? M€i HÈT €Q #`Q i`„M; # Q # M M; Q" B- H¢B ;B®
p•M ;B€ pk ;"Q i?ûi H Q tm®M; /QÈB M9B- +kM; ;B®M; M?Q K°i +QM i?9 ?Q M; K"
T? M?[M; ;b K" h` M; .m +| i? i?'v çQÈ+X

@ aÆM /QÆM; \

h`QM; i-K K„i h` M; .m +?Êitm'i ?B M K°i #-v bÆM /QÆM; ç M; +?çv çB M +m²M;
F?¬M; #^M; imv i HÎ- +?d b m p`B ;B•v M; „M M; OB i?b ?ÆM KQ`B +QM bÆM /QÆM
.m X

hmv i HÎ; B^M; +Q ?ÆM MY ;BÎ- K½B ç M F?B +?'M ç°M; +?'K /Si i?b i®+ ç° imv
M?QM; M?[M; HMK +•v i` M bQ`M M9B ç½ #B M K'i- i'i +ª ç m #` imv i /`v # Q #¼
M?[M; F?®B imv i FB b) i M +?ªv ` ?| i?`M? MQÊ+ /²M tm®M; # M /QÊBX

h` M; .m #B i K°i +?9i p M; mv M Hw imv i HÎ- i` M M9B imv i +| K°i i`çM; i?€B +
FûQ imv i tm®M; - ç²M; i?ÎB HU+ #€K i` M K†i ç€; B9T imv i çSM; i` M bQ`M M9B-
+| bU +? M? H +?- /M +?d +—M +| +?9i M; QçB HU+ i€+ ç°M; p`Q- pQ /K M?Q ç°M; p
K°i +?'M ç°M; M?Ä- i?“K +?Q H` ?¬ HÊM i`QM; bÆM +®+— +?d +—M €T HU+ H`K +?
çB HU+ #€K- M?Q p`v +kM; çO T?€i bBM? ?B M iQÊM; imv i HÎFBM? ?²MX

>B M iQÊM; imv i HÎH—M M`v `ä `M; H` /Q •K i? M? p` +?'M ç°M; - M?[M; iB M; M
[m€ HU+ F i /QM? +O imv i- H`K +?Q M?[M; ç®M; imv i ç¼M; M?B m M, K i` M bQ`
T?€i bBM? imv i HÎX

lv HU+O i?B M M?B M H`K +?Q h` M; .m i`ÊM K„i ?€ K²K- ç²M; i?ÎB +kM; +ªK ;B
HQçB Î i`QÊ+ K†i i?B M M?B M i?“i bU [m€ M?Ä #û- [m€ #`i HU+X

@ G`K pB + i?¬B- i? M? Hw ç€ MÆB ?—K KÄ- +€+ M; Q`B i?2Q i¬B H M M9BX

o`B ;BÎ b m F?¬M; +ÁM ç€ pKM `ÆB tm®M; i?b ç€K M; Q`B #„i ç—m #`M `°M- H—M M
bm®B FB ç½ i„+— # M T?ªB HçB tm'i ?B M K°i çQ`M; K€M; HÊM- /ÁM; bm®B ç´ tm

LQÊ+ bm®B +`M; i? K HçM?- h` M; .m çQ i v tm®M; i?Y- i?“i bU HçM? i?'m tQ
K°i F?®B #,M; M?Ä H Q tm®M; X

JÄ F?Q€M; i`QÊ+ FB ç½ #` ç'i ç€ pMB H'T M?QM; b m F?B i? M? Hw ç®M; ç€ M`v
/`M; ?ÆM- ç M i`Q M; `v ?¬K b m i?b i'i +ª çQÊ+ i? M? Hw bç+? b)- M?[M; •K i? I
| + HçB #„i ç—m p M; p¼M; F?„T bÆM +®+X

>¬K M v +?m`M #` [m v p - M?|K h` M; .m Î i`QM; M9B ç½ ?ÆM MY i?€M; - Kç+?
æ`+? GçT [mv i ç`M? çQ M?[M; F?®B M; ¼+ ç½ F? B i?€+ [m v p - ç²M; i?ÎB b)
b Q #•v ;BÎ +?d +| ;—M +?K+ M; Q`B H`K pB +- iB M ç° [m€ +?“KX

L; Q`B M?[M; +QM HW p`M +?mv M M; ¼+ i?ç+? i?b i'i +ª +¬M; +K p` p`i iQ ç m ç
*¬M; H` M; Q`B i`M; T?K i`€+? Kç+? M; ¼+— ?„M Î HçB +?¶ M`v- K`h` M; .m i?b i?2

kd8X *?QÆM; kd8 , *¬M; *?SM; X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M t2K içB

*?QÆM; kd8, *¬M; +?SM; X

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h—K

L; Q`B #ªv M?•M +¬M; F? B i?€+ M; ¼+ Î HçB- +ÁM +| M, K ç°B pB M ?° p +| b9M; ç
oMM; ç'i h•M *QÆM; M`v i`QÊ+ M v `i Qi F?B i?€B #bM?- çWM; M|B H` i`QÊ+ ;B
`i `®B- H` MÆB iK i`T +ªB içQ i`¼M; T?çK i`QM; +ª MQÊ+— +| p`B T?çK M?•M H½
iM i?b Î HçB +?¶ M`vX

>ÆM M[h•M *QÆM; +kM; ?Q M; p„M; - H` MÆB `M M9T +?Q `i M?B m i°B T?çK-
+kM; F?¬M; i®iX oQ /K M?Q i?“M? T?® >Á æB M H` MÆB M; Q HQM; ?¶M içT- ?ç
M; ¼+ H` K°i KB M; i?“i #ûQ +kM; i?Q`M; tmv M #` M; Q`B ?[m i•K M?bM p`Q +?^K +
+U+ F€ +—M i?B iX

æB m pQÊi` /U FB M +O h` M; .m +?QM? H` J½M? hY F?¬M; Km®M`lB M9B- H
ç°B ?° p KÄ F?Q€M; - i?2Q M?Q HlB +O ?„M i?b M; Q`B M9B [m€ T?S+ i¢T- i?Q
F?¬M; #^M; Î H¢B ç·v çB b, M m®M; `QÊm +?Q i?QªB K€BX

ob i?B m M?[M; K€v K| + +Æ ;BÈB M†M; M - M; ¼+ i?¢+? H¢B çQÊ+ +„i` ç†i H M
i? M?|K M; QlB`lB M9B i?m`M iB M ?ÆM- F?¬M; +| ;b T?€i bBM? M; Q`B w Km®M
ç M i`¢K i`mM; +?mv MX

s2 +O L; ¼+ oQÆM; ;B pšM +ÁM +?l bÆM Î +?¶ M`v- K¼B M; QlB +kM; F?¬M; i`b
>Á æB M- K¢+? M; ¼+ +?d pW F? B i?€+ K` i?¬B- ç^M; b m +ÁM M?B m pB +T?ª
M?•M- i, M; +QlM; HU HQÊM; ?° p - ç-m iQ +ª +?K+ i`B mX G-M M`v æ`+? G¢T p
i®B M?QM; pšM`i # #°M- +kM; F?¬M; +| i?lB ;B M; †T K†i *´ H½Q ;B iYX

h` M; .m i`i M?B M b) F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;b- MY i?€M; [m imv F?¬M; i?“i bU H`
`M; H` `i K i KÄB- ?„M /Si F?Q€i p T?ÁM; i„K`Y p` M; O K°i ;B'+ i?“i M; QMX

:B'+ M; O M`v +O h` M; .m i?“i bU F?¬M; M; „M- F?B iD M? /`v ç½ H` i`Q M; `v ?¬
çB M i?Q¢B H M ;¼B +?Q M; QlB M?“ p` h-M >mv M ", M; #€Q #bM? M- b m ç| KÈB
S?QM; X

@ hB m iY +`m +ÁM M?È #€+ M`v b Q\

*´ h?B M S?QM; M;²B i`QM; pQlM M?Q +O æ`+? G¢T- H½Q M?`K M?€T`QÊm M?
M|B` F?ÄB KB M; H¢B F?¬M; / M; ?2X

@ "€+ *´ - +?ŠM; T?ªB +?€m ç M; ç M i?, K #€+ b Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i pb b Q \*´ H½Q ;B iY M´B ;B`M- M?QM; ?„M +kM; F?¬M

@ >¬K [m i¬B M;²B Î T?ÁM; F?€+? K` +`m çB p`Q T?ÁM; H¢B F?¬M; +?“Q ?ÄB K°
#€+ *´ M`v b Q\

@ a Q +Æ\ G9+ ç| i„i ? i +ª ç M- i`QM; T?ÁM; F?€+? ?bM? M?Q F?¬M; +| M; QlB K

h` M; .m M; ?2 p`v i?b i`ÊM K„i ?€ K²K- M; `v ?¬K [m ?„M +kM; +U+ F€ K i KÄB- i`U
çB M; O- +, M #ªM F?¬M; +?9 w *´ H½Q ;B iY M;²B /QÈB T?ÁM; F?€+? i„i ç MX

@ æQÊ+ `²B- +`m t2K M?[M; p`i i` M; bS+ K` i¬B ç½ H`K ç·v M`vX

*´ H½Q ;B iY p®M +?d Km®M i` m +?¼+ h` M; .m - i`QM; F?QªM; i?lB ;B M M`v F
H½Q M; Q`B +? i€+ p` K`B M; ¼+ i?b +, M #ªM F?¬M; +| pB + ;b F?€+- +QB M?Q +|

@ æ½ H`K tQM; `²B b Q\

h` M; .m pmB KWM; ?ÄBX

*´ h?B M S?QM; F?¬M; i`ª HlB K` çQ ` K°i +€B ?°T iQ M?Q #`M i v- h` M; .m KÎ`
bS+ T?“i .B G†+ ?B M` i`QÊ+ K„iX

S?“i .B G†+ +| i`€M `°M; - #KM; HÈM M?Q i`®M; - KB M; +QlB HÈM- ? B +?•M H¢B
€Q +| i? i?“v `ä`M; - +†T K„i ?QT H¢B- h` M; .m +ªK i?“v T?“i .B G†+ ;B®M; M?Q

æB m +`M; i? K F€ [m€B +?QM? H` # p`i i` M; bS+ FB +| # ?bM? i?€B #B m ?B
+QlB- +| ?QT K„i M; ?d M; ÆB- +ÁM +| HQlB #B M; ;BQÆM; 2Q- M?QM; H¢B ;B®M
p`v- çB m M`v H`K +?Q h` M; .m v m i?Q+? F?| i? #m¬M; i vX

" M +¢M? # iQÊM; T?“i .B G†+ +ÁM +| ? B +†T #¬M; i B- FB m /€M; ç†+ #B i M?C
+2MiBK2i- `°M; +?WM; K°i +?“K M, K +2MiBK2i- +?QM? ;B[çQÊ+ çB m F?“+ iB
M?Q p`i i?“i- Î ;| + #¬M; i B +ÁM +| T?¬M çBM? K| + çQÊ+ H`K #^M; #¢+? FBK- i`i M

*m®B +MM; H` K°i F?®B T?d i?9v iQ M?Q M; |M 9i- +?Q çQÊ+ i¢Q ?bM?- ç·v H` T?
ç H¢B +?Q M; QlB #¢M Î ``M? h?“M?- +ÁM +| i? /MM; H`K K°i K†i /·v +?mv MX

@ h? M`Q- iB m iY- +| ?`B HÁM; F?¬M; \

*' h?B M S?QM; /MM; ;B¼M; i` m iS+ M|BX
@ >"B HÁM;- i'i M?B M H" ?"B HÁM;- i v M;? +O H½Q M?•M ;B [mª M?B M H" F
i?O +¬M; .QÆM; *?•m bQ` +ÁM FûK M;"B
GÌB M|B F?¬M; K'i iB M Km - h` M; .m i'i M?B M b) M;Q€+ KB M; i•M; #®+ *' H½
#B i` ä ç•v H" +?QM? KbM?- M m ç' B H¢B H" M;QÌB F?€+ +¬K p"i HB m ç M ibK *
i?m p" B i`,K M;"M iB M T?Q K" B M;¼+X
h` M; .m M|B M?Q p"v +kM; F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M H" M`M? #Ê *' H½Q ;B iY- pb
+? i€+ `i BM?- F?¬M; /MM; [m€ M?B m M?€i / Q M?QM; H¢B +| #B m ?B M FBM?
T?"i Zm M •K +O h¬M >mv M ",M; i†M; +?Q h` M; .m i?b K¢M? ?ÆM `i M?B m X
*' H½Q ;B iY +?d p"Q K°i p"i /MM; pªB çÄ +?2 H¢B `²B M|B pÈB h` M; .m ,
@ o"i M"v T?ªB K'i p" B i?€M; KÈB i¢Q ?bM? tQM;- çÈB i¬B p "„+ EBM? +?"K`½B
ç Q çQÊ+X
@ æ•v H" i?S ;b\
h` M; .m F€ [m€B t®+ i'K pªB çÄ H M t2K- b m ç| +?Êi ?B m ` - i?S M"v +?QM? H
b„+ K" KbM? çQ p - M v ç½ çQÊ+ *' H½Q ;B iY KÎ HÊT / ` - T?¬M i?`i M;¼+ î # M
@ hB m iY + "m i?"i bU K v K„M- +?d +¬M F?®B M;¼+ M"v +kM; çO +| +€B ;B€
*' H½Q ;B iY /UM; H M K°i M;|M i v pÈB h` M; .m X
@ J°i i`B m\ E?¬M; i?'T p"v +?S\ "€+ *' - T?~K +?i +O F?®B M;¼+ M"v +kM; F?¬M
h` M; .m M?Qm K"v- +| T?ªB H" F?®B M;¼+ M"v +| [m€ M?B m K"m M M ;B€ i` ;B
@ hB m iY + "m F?¬M; #B i M;?o i?2Q +QM b® HÈM ?ÆM b Q\ L|B +?Q + "m #B i F
i?b +kM; +| i? #€M çQÊ+ pÈB ;B€ KQÌB i`B m X
*' H½Q ;B iY M|B H"K +?Q h` M; .m i?"i bU ;B"i KbM? ?€ ?®+ KB M;- M m M|B H
+| i? iBM- KQÌB i`B m i?b i?"i bU ?ÆB [m€X
h` M; .m i'i M?B M b) F?¬M; M;?B M;ì HÌB M|B +O *' H½Q ;B iY- pb p"v K" +¬K
ç€M? ;B€X
@ "€+ *' - F?®B M;¼+ M"v K"m b„+ `i i`®B- +| i? i¢Q` çQÊ+ i?S ;bX
E?®B M;¼+ M"v i?"i bU H" K|M i?"T +~K- +?QM? ;B[+| ? B F?®B M;¼+ K"m ?²M;
M?Q ç€ i?¢+? HUm- +?mM; [m M? +| K"m iQK- t M?- p" M;- ç2M i`„M;- + K >¬m M
.m M?bM p"Q K" +ªK i?'v ?Q K„i- ?„M +kM; F?¬M; ?B m i?S M"v pb b Q +| i? #€M
@ *"m +?d M M M?b- çWM; ?ÄB M?B m- b m F?B H"K tQM; + "m +S +¬K p - b m M"v
çWM; #€M çB- pb i?S M"v `i F?¬M; M M #€MX
*' h?B M S?QM; i?"i bU +QB i`¼M; F?®B M;¼+ M"v +ÁM ?ÆM +ªT?d i?9v ç pQÆM
.m `i iÁ KÁ- M?QM; /M ?ÄB i? M"Q i?b *' H½Q ;B iY +kM; F?¬M; M|BX
@ hB m iY i?9B M"v +?¢v ç M i" T ç•v H"K i¬B F?¬M; / ibKX
•K i? M? +O æ`+? G¢T iW i`QM; pQÌM M?Q i`mv M ` - # M;QÌB çB tmv M [m pC
ç M i`QÈ+ K†i h` M; .m X
@ "€+ æB M- ibK +?€m H"K ;b\ *?€m +kM; F?¬M; ;B9T çÐ çQÊ+ ;b +ª- +?9M; i i`C
h` M; .m +| +?9i F?| ?B m- ?„M M?bM b m HQM; æ`+? G¢T +ÁM +| ? B M;QÌB K†
KÆ ?²X
@ hbK iB m iY + "m çÁB iB MX

æ`+? G¢T F?¬M; F?€+? F?Q FûQ +?B +;? +O h` M; .m ç +?QM? KbM? M;²B H
M?B m ;? M?QM; +?ŠM; [m H½Q F?¬M; [m2M M?bM #° /¢M; M?`M M?½ +O h` M
+ª K¼B pB + ç m T?ªB /Q ¬M; H½Q M?Q i¬B çB H`K\

@ Š- +`m t2K [m çB- M m F?¬M; +| p`M ç i?b Fw i M H M- b m ç| çQ çB +¬M; +?S

æ`+? G¢T çQ +?Q h` M; .m K°i p,M FB M- b m ç| KÌB ? B M;QÌB b m HQM; M;?
i°+ M? M? +?|M; iB M ` /•M; i`X

h` M; .m KÎ` KÈB T?€i ?B M ç•v H` [mv M b€+? +´ T?¬M- i`2M K†i ;?B +?9 ;?B
QÊ+ HQÊM; +O K¢+? M;¼+ - b® +´ T?¬M +O KbM?- i`i M?B M +ÁM +| b® iB M K`

h?2Q M?Q iQM? iQ€M +O L;¼+ oQÆM; :B i?b K¢+? M;¼+ FB b) F? B i?€+ çQÊ
M| +| i? H` K°i ç M K°i +?`K M,K i,- i`QÊ+ iB M ç-m iQ ? B +?K+ i`B m- b m ç| +Á
i`B mX h` M; .m +?B K M,K KQÆB T?¬M i`,K +´ T?¬M- i`QÊ+ iB M #Ä` KQÌB i`E
KQÌB H,K i`B m M[X

h?"i` iB M i? K p`Q b m M`v +?d H` ?bM? i?S+ K` i?¬B- K¢+? M;¼+ #•v ;BÌ ç½ +|
iQ`M +| i? i`W p`Q HÈB M?m`MX

Zmv M b´ +´ T?¬M M`v +O æ`+? G¢T H`K `i iQ`M; i`M- F?¬M; +| ;b +| i? #„i #
F„ K°i HQÊi`²B Fw i M +O KbM?- b m ç| çSM; i`QÊ+ K†i M?•M pB M +¬M; +?SM; ç
i`B m +?Q æ`+? G¢TX

L?•M pB M +¬M; +?SM; ç¼+ +¬M; +?SM; iW- b m ç| # # M Fw i M H M [mv M b€+?
i`QÊ+ b m +?d K`i MY ;BÌ i?b i`i +ª i?O iK+ tQM; tm¬BX h` M; .m +kM; F?¬M; F
[m M ? +O L;¼+ oQÆM; :B - `ä`M; çQ +ª M?•M pB M +¬M; +?SM; p M?`X

a m F?B M?•M pB M +¬M; +?SM; #Ä çB i?b *´ h?B M S?QM; M|B pÈB æ`+? G¢T,

@ L`v M? æB M- i¬B ç½ Î ç•v ?ÆM K°i i?€M; - +kM; M M +€Q iW- M;`v K B b) p `„

@ æQÊ+ - +?Ì i¬B ? i #`M `°M b) ç M „+ EBM? K°i M;`v- hB m h` M; - +`m +ÁM Km®

*| K¢+? M;¼+ +¬M F? B i?€+ i?b æ`+? G¢T +kM; F?¬M; ;B[#¢M +k Î H¢B- H½Q M

@ E?¬M; - +?€m ç M ç`v +?d i? K T?B M- M M +MM; çB pÈB #€+ *´ i?b ? v ?ÆM-
M?Ì p`Q #€+X

h` M; .m H„+ ç-m- H-M M`v ?„M çB ` M;Q`B i?ÌB ;B M F?¬M; M;„M- ?ÆM M[+k
+kM; Km®M [m v p ``M? h?`M?X

@ *MM; i¬B [m v p ``„+ EBM? b Q\

*´ H½Q ;B iY M;?B M; K†i ?ÄB h` M; .m X

@ h`QÊ+ iB M [m v p ``„+ EBM? ? v i`U+ iB T # v p ``M? h?`M? M?d\

L|B i?"i i?b h` M; .m +ÁM +?Q M;?o `ä çB m M`v- ?„M ;¼B çB M i?Q¢B +?Q L?C
Zm•M +?¢v ç M h•M *QÆM; - ?„M +kM; Km®M F i i?9+ +?mv M M`v- ?B m `ä M?[M
Km®M t2K +| i? +ÎB #Ä F?9+ K„+ +O K KbM?- i|K H¢B F?¬M; Km®M ç +?ŠM; +

@ "€+ *´ - +?€m +MM; #€+ p ``„+ EBM?- pW p†M +ÁM +?mv M +¬M tY HwX

h` M; .m M;?o ç M M?[M; iB M? ?m®M; K KbM? `ÆB H p`Q /`T i i- ?„M ç½ +| [mv

kdeX *?QÆM; kde , E?¬M; *MM; æQÌM;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kde, E?¬M; +MM; çQÌM;X

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

h?lB iB i +m®B i?€M; #ªv î ",+ EBM? +`M; i? K M|M;- F?B h` M; .m tm®M; K€v #
pW p†M +| K°i +ÆM KQ ``Q- M?QM; F?Q ?"m KM ? i? v ç´B i?`i i?QlM;- KQ pW
/¢M;- MQÊ+ i` M K†i ç´i M? M? +?|M; #®+ ?ÆB- M; QlB i +?Êi bBM? ` +ªK ;B€+ M

G9+ M`v i`QM; +, M iS ?ÊT pB M +O 2 *´ H½Q ;B iY +kM; `i M|M;- M; Q`B T?ÁM;
M?[M; +, M T?ÁM; F?€+ ç m F?¬M; +| çB m ?Á - î # M i i`QM; K°i M; `v i?b i`i M?B
tm®M; +?•MX

E?QªM; b•M M?Ä K€i K +kM; pb bU iÄ M?B i K` F?€ M|M; #S+- h` M; .m +kM; F?
pÊB *´ H½Q ;B iY- pb p`v +?d +| i? #„i +?mv M pÊB \*´ H½Q ;B iY p` çB i?m T?Á

@ G½Q u m- ç½ ç M ",+ EBM? `²B ` \ *"m î ç•m- i¬B çB ç|M- ç M i®B +MM; /MM; +A

L?¢+ EBM? pšM `i HQm w ç M ?"M? imM; +O h` M; .m - b m F?B h` M; .m pW ç
tQM; i?b M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O L?¢+ EBM?X

a m F?B M|B +?Q L?¢+ EBM? #B i i M +O F?€+? b¢M- h` M; .m Km®M M; O K°i H
KÄB- ç½ î i`QM; M9B +ª i?€M;- ?¬K i`QÊ+ pW p h•M *QÆM; i?b ?¬K M v ç½ ç M
+kM; K i KÄB `½ `lBX

L?QM; h` M; .m pW i„K tQM;- i?"K +?Q +ÁM +?Q F`T H m F?¬ i| + i?b çB M i?Q
b® i?b çQ€M +?„+ H` •m .QÆM; Zm•M- pb p`v K` #'K T?QK M; ?2X

@ L`v- h` M; .m - M? K`i iQ+? `²B b Q\ h? M`Q K°i i?€M; `²B F?¬M; ibK i?`v i, K
F?¬M; i? ;¼B çB M i?Q¢B çQÊ+- #€Q ?¢B i¬B ç•v Km®M çB #€Q +ªM? b€iX

J°i•K i? M? M?Q b9M; K€v iW i`QM; çB M i?Q¢B p M; ` - M?QM; HlB M|B +O ç®
p` [m M i•K- h` M; .m M; ?2 i?`v F?¬M; T?ªB H` •m .QÆM; Zm•M i?b +?Êi i?QªB K

@ *ªM? b€i JB m- M; `B +ÁM Km®M #€Q +ªM? b€i M[ b Q- +?QM? M; `B H` +ªM? b€

h` M; .m ç®B K†i pÊB JB m S?d S?d Hm¬M +| i•K iQM? `i M? M?"M; i?QªB K€B
+ªM? b€i tBM? ç T M`v `i i?Q+? ?ÊT H`K #¢M # - î +MM; pÊB M`M; i?"i bU F?¬M;

h`QÊ+ FB +S +€+? M, K # M; `v i?b h` M; .m ç m ;¼B çB M i?Q¢B pÊB JB m S?d
+•m- M?QM; F?QªM; i?lB ;B M î h•M *QÆM; pb F?¬M; +| çB m FB M M M ;B€M çQ

@ >W- çWM; iQîM; i¬B F?¬M; #B i F?QªM; i?lB ;B M [m M? H`K ;b- i?€M; i`QÊ+
HB M [m M ç M pK i`°K K° ç pQÆM; i?lB æQlM;- +m®B +MM; +ÁM +?¢v ç M ",+ E
EBM? K` F?¬M; +?`m çB M i?Q¢B +?Q i¬B

JB m S?d S?d ç + Q •K çB m i`QM; çB M i?Q¢B- `ä `M; `i F?¬M; ?`B HÁM; pb h
F?¬M; #€Q bM?X

@ *ªM? b€i JB m- i¬B ç M H`K +?QM? bU- î H¢B ",+ EBM? K°i M; `v `²B T?ªB çB-
H•m- ç9M; `²B- b Q +¬ #B i pK i`°K K° î h•v M\

ob bÊM; QlB M?" HQ H„M; M M h` M; .m i?"i bU F?¬M; ç +`T ç M M?[M; ;b tªv `v
imv H` M; QlB i`QM; ? i?®M; +¬M; M- M?QM; pK €M FB tªv ` î i" M h•v M- b Q +

@ .QÆM; oo M|B +?Q i¬B #B iX

*ªM? b€i JB m +kM; F?¬M; +| w +?2 ;B`m çB T pB M- M m M?Q #` .QÆM; oo #B i ç
p`B +€B- iU i`€+? H„K KB M; X

@ æB m M`v E?¬M; M; l H¢B +| M°B ;B€M

h` M; .m +QlB ?b ?b M|BX

@ M? +ÁM +?Q M|B `ä KbM? çB h•M \*QÆM; H`K ;b\ ob b Q i„i çB M i?QçB +ª i?€
JB m S?d S?d ?ÄB i`QM; çB M i?QçB- M`M; ç½ K'i F?¬M; Qi +¬M; bS+ KÈB çB m i
EBM? p` HçB çB h•M *QÆM;X
@ a Q +¬ #B i i¬B çB h•M *QÆM;\
h` M; .m +| +?9i F€ [m€B- KbM? çB h•M *QÆM; +kM; F?¬M; M|B +?Q .QÆM; oo #
?bM? M?Q +kM; F?¬M; #B i p L?ç+ EBM?- H`K b Q #B i çQÊ+ ?`M? imM; +O KbM
@ h¬B i` tûi #ªM ;?B +?ûT M?[M; ;b M? ç,M; FwX
@ a Q +¬ +| i? H`K M?Q p`v\ æ•v H` ?`M? pB t•K T?çK +€ M?•MX
h` M; .m #B i `ä JB m S?d S?d +| #®B +ªM? M?QM; ?`M? imM; +O KbM? #` M; Q
+kM; +| +?9i F?| +?`m- pb i? F?¬M; F?ÄB ç + Q •K çB m K°i +?9iX
@ *ÁM F?¬M; T?ªB M? +ª i?€M; F?¬M; +| iBM iS+ ;b- M; QìB F?€+ HQ H„M; M? tª
G½ æ°M; h•M- F?¬M; i?'v K†i i®i +O M; QìB i X
JB m S?d S?d i?"i bU iS+ ;B`M- +?` ç•v `ä ``M; [m M i•K ç M +`m KÈB çB ibK ?B
ç°B p`v b Q\
@ æQÊ+ `²B- +QB M?Q i¬B F?¬M; ç9M;- M;`B ççB M?•M ççB HQÊM; #Ä [m€ +?Q-
i? ?•M ?çM? ç|M iB T F?¬M;\
h` M; .m iW M?Ä ç½ b®M; pÈB ? B M; QìB T?K M[ i`QM; M?`- ? B KQÆB M,K [m ?
M?[M; +?mv M #m²M M M +?Q [m - ;B ?Á pçM bU ?QM;- M?QM; ?„M HçB [m M
T?ªB M; QìB K°i M?`X
h` M; .m i?'v ç-m /•v # M FB +| +?9i i`-K K†+- +ÁM iQîM; `^M; JB m S?d S?d F
H M iB M; i?b JB m S?d S?d ç½ M|B,
@ *| `ªM?- î +?¶ M`Q\

h`QÆM; h•K .m ?-m M?Q bB K i?iB i` M;- +?d+-M HB +[m +€+? ,M K†+ +O h` M
 +¢T; B-v i? i? Q ;B€ # M,K i` ,K ç²M; i?b M?[M i?S F?€+ F?¬M; +| ;b` ²²M- pb i
 w M;?o ? M K¼MX L?QM; F?B i?'v h` M; .m çB i`QM; M?|K # M;QìB K` F?¬M; ;E
 L?¢+ hB m GK+ p` JB m S?d S?d- M`M; +mM; F?¬M; /€K [m€ +?¼+ F?Q€v- Km®M
 @ L?` + - KìB +ÆK +kM; T?ªB +| +?9i i?`M? w +?S\ *?9M; i ç½ ç M ç•v K` +?O M?
 h` M; .m ?-m M?Q F?¬M; i?'v +€M? i v +O h`QÆM; h•K .m /m¶B` - K` ?„M M;?B
 L?¢+ EBM?X h` M; .m i?'v h`QÆM; h•K .m i?"i bU F?€ i®i M?QM; M?bM +€+? ,M K
 M?•M +O ç®B T?QÆM; +?„+ +?„M ;B®M; M?Q t2 i tB K` i?¬BX
 @ æ i¬B çB M i?Q¢B +?Q M? 'v- +| H) M? 'v ç½ ç M `²BX
 L?¢+ EBM? +kM; F?¬M; Q ;b h`QÆM; h•K .m- +¬ F?¬M; T?ªB H`K FBM? /Q M? b
 ²²M- K°i M;QìB T?K M[K` /€K H M K†i M?Q p"v i?b i?"i bU F?| Q X Zm M i`¼M; H
 EBM? +ÁM i¢B p`- pb p"v ?„M +kM; T?®B ?ÊT pÈB h` M; .m - ?Q`M iQ`M +QB h`Q
 @ *€+ M;QìB *€+ M;QìB
 h`QÆM; h•K .m pQÆM i v` ;B[F?¬M; i`mM; - M`M; F?¬M; iBM p`Q H¶i B KbM?-
 M;QìB ç`M ¬M; i`QÈ+ K†i F?¬M; i? K [m M i•K- pb i? K` +Æ i? iS+ ;B`M ç M KS+
 +kM; F?| i? M`Q +?2 ;B`m ;QÆM; K†i çÄ #WM; pb t`m ?´ Î# M i`QM;X
 L?¢+ hB m GK+ p¬ H pÈB KbM?- h`QÆM; h•K .m +| i? iB T M?"M çQÈ+- M?QM;
 h` M; .m +kM; F?¬M; i? K [m M i•K ç M M`M;- çB m M`v H`K +?Q M`M; t`m ?´ ç M
 +| i? F i Hm"Mi`QM; i?O ç¬ imv i ç®B F?¬M; +| F M`Q M?Q h` M; .m - H9+ M`v
 +†T M;U+ `mM `v pb FQ+? ç°M;X
 @ hdM? i€Q- +-M T?ªB idM? i€Q
 h`QÆM; h•K .m F?¬M; M;WM; M|B pÈB +?QM? KbM?- M;QìB F?€+ ç½ iÄ` F?¬M;
 +| H`K ;b i?b ?¬K M v +kM; +QB M?Q K'i K†i- M?QM; M?`M iS+ H` [m€ F?| - pb p"v
 K` +?d p`Q h` M; .m `²B M|B,
 @ GQ¢B M;QìB M?Q M? b Q +| i? iB M p`Q ç•v\ GQ¢B M;QìB p¬ p,M ?| +| T?ª
 F?¬M;\
 @ *¬ M|B ;b\
 h` M; .m M;~M; ç-m- +†T K„i i`QÈ+ ç| #` i|+ +?2 F?m'i M?bM +?^K +?^K p`Q h`QÆ
 L m M|B h` M; .m H` F K†i i`„M; ,M #€K i?b +| H) F?¬M; +| p`M ç - ?„M +?d +QìB
 M|B ?„M H` F p¬ p,M ?| i?b `ä`M; ç M; K„M; K KbM?- ç•v H` çB m h` M; .m F?|
 h`QM; K„i h` M; .m #„M` ?`M [m M;- ?„M iB M p T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+- pšM M?b
 h•K .mX
 @ "ªQ p - #ªQ p - +€+ M;QìB K m p`Q ç•v- t2K M`v- M;QìB M`v Km®M ç€M? i¬BX
 h`QÆM; h•K .m #` €M? K„i +O h` M; .m H`K +?Q bÊ ?½B K` HB M iK+ HmB p T
 M;QìB ç`M ¬M; +| #° /¢M; #bM? i?QìM; FB H¢B +| €M? K„i b„+ #ûM M?Q i? - ;B®M
 KbM?- i`i M?B M F?¬M; T?ªB H` H°i i`¬M +?QM? KbM?X
 E?B h`QÆM; h•K .m ?ûi H M i?b M;Q`B +Y +| ? B M;QìB ç`M ¬M; K†+ i•v T?K+ ç2
 @ hB M bBM?- F?¬M; çQÈ+ ;•v`®B Î+?¶ M`vX
 > B i M ç`M ¬M; K†+ i•v T?K+ ç2M çB ç M ;B[ h` M; .m p` h`QÆM; h•K .m- b m c
 `X "¼M ?¼ F?¬M; #B i h` M; .m M?QM; H¢B #B i`ä F?€+? [m2M h`QÆM; h•K .m
 M;?B M; p T?Q h`QÆM; h•K .mX
 h` M; .m M?bM ? B i M #ªQ p i`QÈ+ K†i- ?„M i`-K ;B¼M; M|B,
 @ æ +¬ i tBM H¶B i¬BX

@ h? M"Q- Km®M` i v b Q\

JB m S?d S?d +?d bÊ h` M; .m #` ?¢B M M ¢B iÈB- M?QM; ?¬K M v M" M; ¢2Q ;B
M?Q +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT ¢` i v X

E?B i?'v #° /¢M; FQ+? ¢°M; +O JB m S?d S?d i?b h` M; .m H¢B +QìB- ?„M +?Êi
p¬p`- pb i? tQ v M; QìB MìB pÈB L?¢+ EBM?,

@ L?` + - ¢B i?¬B- +ÆK M"v F?ÄB +¬M ,M +kM; ¢QÊ+- ? B M; QìB +?¼M ¢` ¢B K ¢

@ L;? Q FB i t€+ K" HÈM H®B- +?¶ M"v +kM; +?ŠM; T?ªB MÆB M? +ì i? iB m T?
'v

E?B i?'v ? B i M #ªQ p ¢SM; # M +¢M?- h`QÆM; h•K .m +?Êi HÈM ; M- M" M; M?`M
+?•K +?¼+ h` M; .m p" B +•m X

@ *-

JB m S?d S?d i S+ ;B" M [m v ¢-m i?b #` h` M; .m FûQ H¢B,

@ JM ? M?B m`m²B #¼- ¢WM; +?'T +¬i - ¢B i?¬B- ibK +?¶ M"Q ¢ì H'T ¢-v #KM;

h` M; .m MìB F?¬M; HÈM M?QM; •K i? M? i`mv M p"Q i`QM; i B K¼B M; QìB î ¢•v X

@ LìB +?Q •m .QÆM; Zm•M #B i i¬B ¢½ ¢ M- Km®M ;†T i?b iU KbM? ¢B` X

h` M; .m H"TiS+ H M ;B¼M; - ?„M MìB pÈB ? B i M #ªQ p K†+ i•v T?K+- +?¶ M"v
¢ m ¢2Q K†i M¢- F?®M M' B H¢B +® ;„M; iÄ` i" B i`Q ?ÆM M; QìB X

h` M; .m MìB H"K +?Q h`QÆM; h•K .m ¢ M; ¢`M? iB TiK+ Hw Hm" M T?ªB /WM; #
+?¶ M"v- i'i M?B M b) #B i`ä •m .QÆM; Zm•M H"¬M; +?O î MÆB ¢•v- #®B +ªM? p
Zm•M F?¬M; T?ªB H" i?S K" K°i i?QÆM; M?•M +ì +?9i i" B p" iQ b„+ M?Q M" M; +ì i

@ G" F?€+? +O •m .QÆM; Zm•M\

æ€K M; QìB î MÆB ¢•v ¢ m +ì M; ?B p' M M"v- M; QìB M"v #B i •m .QÆM; Zm•M- ¢B
M; QìB i F€ [m€B- pb B K" +?ŠM; F?¬M; +ì p" B i?•M i?Q+? T?€i i" B M F?¬M; ` ?²M
.m ;B®M; M?Q H" •m .QÆM; Zm•M +ì pB +¬M ibK ?„M- pb p"v ¢•v KÈB +?QM? H

L; QìB +ì i? ¢B p"Q F?m M?` b® K°i +kM; F?¬M; i? M"Q i?'T ?ÆM •m .QÆM; Zm•M
M; QìB- i?"K +?Q +ì p" B +QM +?€m ?¢+? i•K +O +€+ ;B i°+- €M? K„i #¼M ?¼M ?b
+?9i ?B m F€- i`QM; HÁM; i?¬K bmv ¢Q€M H B H`+? +O h` M; .m X

*ì M; QìB MìB ;B i°+ +O h`QÆM; h•K .m i?"i bU F?¬M; +ÁM # Q M?B m HU+ªM? ?
K°i i?QÆM; M?•M- pb b Q +¬M" M; +ì i? iB M p"Q F?m M?` b® K°i M"v\ æB m M"v
#®B +O M" M; +ì ¢ H¢B M?B m K®B [m M ? - ¢²M; i?ìB pW +ì iB M pW tBM? ¢ T-
H" #bM? i?QìM; - pb M?[M; M, K M v T?K M[¢ m +ì ¢†+ [mv MX

h`QÆM; h•K .m H9+ M"v F?¬M; +¬M T?ªB MìB- M" M; t'm ?' ¢SM; MÆB ¢ì- ?¬K M
+ì pB + Km®M +¬m •m .QÆM; Zm•M- F?¬M; M; ì +?QM? +?O +ÁM +?Q i?'v M?QM;
KìB ¢ M- K" •m .QÆM; Zm•M FB +kM; F?¬M; T?ªB F / MìB +?mv MX

> B i M #ªQ p K†+ i•v T?K+ ¢2M H9+ M"v +kM; i?"i bU F?¬M; #B iT?ªB H"K b Q-
+?O` M; Q" B- M?Q p"v bÊ`^M; b) F?¬M; +ì [mª M; QM ¢ ,M- pb p"v K" H9+ M"v i?
b Q pÈB h` M; .m X •M? K„i +O #¼M ?¼M ?bM p T?Q h`QÆM; h•K .m +kM; +ì +
T?ªB M; QìB T?K M[M"v i?b #¼M ?¼M b Q +ì i? ¢„+ i°B pÈB h` M; .m \

@ L?¢+ hB m GK+- H"K b Q p"v\ *€+ M; QìB Km®M ¢B ¢•m\

L?¢+ EBM? pW FûQ +Y +?QM? +?m" M #` ¢B` i?b •m .QÆM; Zm•M ¢B ¢ M M; v
L?¢+ EBM? +ì +?9i #'i i?B M i?b /MM; ;B¼M; F€ [m€B ?ÄBX

@ hS + - +?¶ M"v +O M; "B [m€`®B- +?9M; i ¢'B +?¶ F?€+ /MM; +ÆK X

L?¢+ EBM? ?¬K M v +kM; ¸½ +® ;„M; €T +? +ÆM iS+ ;B”M- ?„M H” M; Q`B M T?” i H”K i’M i?QÆM; - #` HQ¢B ;€B ?²M; H•m M?Q h`QÆM; h•K .m /•v p”Q- ¸B m M”v KbM?X ob i? H9+ M”v ?„M +kM; F?¬M; [m€ F?€+? F?Q pÈB •m .QÆM; Zm•MX

@ *?mv M ;b tªv ` p”v\ h` M; .m - +”m ¸ M ¸•v

•m .QÆM; Zm•M i?’v h` M; .m Î b m HQM; L?¢+ EBM?- ?„M +kM; F?¬M; [m M i•K i M #ªQ p K†+ i•v T?K+ ¸2M ¸ MX

E?¬M; ¸ÈB •m .QÆM; Zm•M ?ÄB M?[M; ;b ¸½ tªv ` - JB m S?d S?d ¸½ iW b m HQM +kM; F?¬M; HQm ibM? K” +?d p”Q K†i •m .QÆM; Zm•M M‡B,

@ •m .QÆM; E?„+- +?¶ M”v +O M? +?ŠM; ` ;b- M; Q`B ¸ M ¸•v +?ŠM; +‡ i® +?’i ;

E?B i?’v JB m S?d S?d- H¢B i?’v h`QÆM; h•K .m ¸SM; Î i`QM; ;‡+ pÈB p K†i #B .QÆM; Zm•M b Q H¢B F?¬M; ?B m +‡ +?mv M ;b tªv ` X

@ ”” +¬ ”- i¬B H” •m .QÆM; Zm•M- F?¬M; T?ªB •m .QÆM; E?„+- M K†i K°i +?9i- ¸V hS + i†M; +¬ K°i +?B + t2 i® iX

•m .QÆM; Zm•M +kM; `’i ¸ m ¸-m pÈB JB m S?d S?d- i`QÎM; #®B ? B M?” +‡ [m KBM? ?[m Î p”B T?QÆM; /B M- ?„M i?”i bU F?¬M; /€K ¸„+ i°B pÈB iB m M? ¸-m M Î ¸•v- ?„M ¸½ #` +€+ i`QÎM; #®B ;¼B ¸ M K„M; °i i`”MX

L?QM; •m .QÆM; Zm•M H¢B F?¬M; M; Ì M? ¸-m JB m S?d S?d M”v b Q +‡ i? ¸B + KÈB ¸Q K„i M?bM L?¢+ EBM?- ?„M +?d +?Q `^M; M”M; ¸B i?2Q L?¢+ EBM? K” i?¬

kd3X *?QÆM; kd3 , h`mv M G`BX

>Q”M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kd3, h`mv M H`BX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?‡K /`+? h2T;

aQm i-K,

h` M; .m ibK çQÊ+ JB m S?d S?d ç M; M;²B M|B +?mv M pÈB hW iB m i?Q- ?„M M
@ *ªM? b€i JB m- ?¬K M v F?¬M; +| i?ÌB ;B M i?2Q +¬- i¬B T?ªB çB H`K +?9i +?m
@ E?¬M; +| ;b- ?¬K F?€+ H¢B ? M M? b m

JB m S?d S?d `i ?B m w- M`M; FûQ L?¢+ hB m GK+ #„i ç®B T?QÆM; çQ KbM? p
i?“i bU ç€M; i?QÆM; - ?„M F?| +| +Æ ?°B iB M p`Q F?m M?“ b® K°i- ç M; +MM; M|B
+¬ M;¬B b Q Î ç•v i?b T?ªB /WM; i v ;B M; ?²- +?d +| i? +MM; M?|K h` M; .m çB`
G9+ M`v ç½ KQÌB ;B i®B- H-m K°i +| F?€ M?B m M; QÌB- K¼B M; QÌB pW tm®M;
M; QÌB iK i`T- #¼M ?¼ ç M; HÈM iB M; i`Á +?mv M ;b ç|X

@ EBK aQ- [m v p

J°i •K i? M? [m2M i?m°+ p M; H M- M?QM; H9+ M`v ?bM? #|M; K`m p`M; F?¬M; M;
T?| K`i`U+ iB T #´ M?“Q p`Q HÁM; h` M; .m - b m ç| i? HQÐB HB K K†i ?„MX t2K

@ >W- H`K i¬B ç•v bÊ T?€i F?B T- +ÁM iQÎM; `^M; M| M´B çB M `²BX

E?B •K i? M? p M; H M- h®M; Zm•M i€+? ç€K M; QÌB +?¬K /•v tQ+? +?| çB ç M- F?E
o pÈB h` M; .m i?b F?¬M; F?ÁB i?Î /`B K°i ?ÆB- M m EBK aQ +„M M; QÌB Î +?¶ M
+kM; F?| i? M`Q tY Hw +?Q i®i çQÊ+X

@ hB m iY i?®B- b Q H¢B +?¢v ç M i`M ç•v\

h®M; Zm•M tQ+? EBK aQ H¢B- b m ç| FûQ ç M # M KbM?- +m®B +MM; KÈB M?È p

@ M? h®M;- M? *€+ M; QÌB +kM; +| [m2M #B i M? m b Q\

•m .QÆM; Zm•M T?€i ?B M ç-m | + +O KbM? M; `v +`M; KÆ ?² p` F?¬M; çO bY /K
M?Q +kM; +| [m M ? [m€ `°M; `²B i?b T?ªB\

h` M; .m i`QÈ+ iB M H` #¢M +O L?¢+ EBM?- i?“K +?Q +| [m2M #B i pÈB JB m S?
+| i? ?B m çQÊ+- M?QM; h®M; Zm•M i?b F?€+- ? B M; QÌB M`v F?¬M; i? M`Q b
.QÆM; Zm•M `i [m2M i?m°+ h®M; Zm•M- M; QÌB M`v T?€i i`B M bÊK ?ÆM ?„M +?K
i?QÆM; i`QÌM; F?¬M; T?ªB H` KbM? +| i? b€M? çQÊ+- ?ÆM M[i`QM; M?“ pšM
t2K i?QÌM;X

h®M; Zm•M M?bM i?Q€M; [m •m .QÆM; Zm•M `²B M|B,

@ §- h` M; .m H` F?€+? +O +`m b Q\ hS L?B- ç•v H` +`m 2K +O i¬B- +`m +kM; ç

@ 1K M`Q /€K- M? h®M;- H-M b m i¬B b) KÌB M? m®M; i`- i•K bU K°i +?9i- ?¬K M
F?¬M; i? +MM; M? ;BªB i`Q çQÊ+X

•m .QÆM; Zm•M +QÌB F?´ K°i iB M;- KbM? ?¬K M v i?“i bU #` h` M; .m bBM? ` M
F?¬M; #B i H` B S+ ?B T BX >„M +`M; M; `v +`M; ?B m F€ p h` M; .m - +?m`M ;
Zm•M- `®i +m°+ ?„M Km®M #B i 2K KbM? ç` p` ;bX

@ *`m çB K m H M- +`m h` M; i?b Î H¢B K°i +?9i- i¬B M|B +?Q +`m #B i- +QM +?
h` M; ibK` çQÊ+- i`QM; i v +O +`m i +| F?¬M; Qi +?| L; Qi?m-M +?OM;- M,K M
M m Km®M i?b T?ªB ç†i i`QÊ+X

h®M; Zm•M iMv w F?Q€i i v pÈB •m .QÆM; Zm•M `²B H¢B FûQ h` M; .m #„i ç-m in

k3yX *?QÆM; k3 y, *?mv M *kX URV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k3y, *?mv M +kX URV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

•m .QÆM; Zm•M /M +| +?9i iÁ KÁ pÈB +?mv M h` M; .m KÎL; Q pB M M?QM; #•v ;
M;?2 F +?mv M- pb p"v p°B p" M; M|B,

@ M? h®M;- pB + M"v ç M|B b m- h` M; .m +ÁM T?ªB i?2Q 2K çB H"K +?9i +?mv
h®M; Zm•M [m v b M; h` M; .m `²B KÎKB M; ?ÄB,

@ "•v ;BÌ H" K'v ;BÌ `²B\ *ÁM çB H"K +?mv M ;b M[\

h` M; .m F?) ;"i ç-m M|B,

@ M? h®M;- i?"i bU +| +?9i +?mv M- F?QªM; i?ÌB ;B M M"v i¬B i?QÌM; +?çv ç M
?°B ;†T K†i i`Á +?mv M pÈB M?X

h` M; .m M|B /Si HÌB i?b FûQ i v h®M; Zm•M- b m ç| çB b M; # M +çM? p" B #QÊ+

@ M? h®M;- iB m ç +kM; F?¬M; i?Q+? HB M ? pÈB M?[M; M;QÌB M"v- b m M"v b)
;B Q +?mv M M"v +?Q + "m 'vX æ9M; `²B- M?[M; +?mv M HB M [m M ç M ç´ i?ç+?-
M"v #B iX

h` M; .m +kM; F?¬M; i?Q+? pÁM; [m M ? [m M i`QÌM; M"v- ?ÆM M[M?[M; M;QÌ
`°M; `½B- M m +| M;QÌB T?•M iQ+? ` çB K; b ç| i`QM; +•m +?mv M +O KbM?- M?
?„M p b m M"vX

@ hB m iY + "m H"K pB + K" ~M M?šM M?Q p"v `ä `M; F?¬M; T?ªB T?¬M; +€+? +O
çQÊ+ `²B- i¬B #B i`²B- + "m çB K m H MX

h®M; Zm•M F?) ;"i ç-m- +kM; F?¬M; ?ÄB h` M; .m Km®M T?ªB H"K ;b- pb ?„M H"
MÆB ç•v- #B i`ä M?[M; ;b M M M;?2- F?¬M; M M M;?2X

@ * "m h` M;- b Q + "m +ÁM +?ÆB +ª +?| L; Q h•v hçM; \ æ9M; `²B- i`QÊ+ ç| iWM; M
K°i +QM hmv i L; Q ;€B #®M M,K +?K+ i`B m\

•m .QÆM; Zm•M H€B t2 p" i?m" M KB M; ?ÄB h` M; .m - +?d +¬M M?bM p"Q i?€B ç
.m i?b i?'v `ä `M;- ? B # M +kM; F?¬M; T?ªB H" [m2M #B i #bM? i?QÌM;X *?d +
M;|M i v +kM; çO +?Q h` M; .m +| HÊB M?m" M ç-v #€i- ,M +ª çÌB F?¬M; ? iX

@ *?šM; [m +?d H" +?9i +?mv M p†i- +kM; F?¬M; +| ;b- 2K +?d +?B K +?9i +´ T?-
h` M; .m +QÌB +QÌB- i'i M?B M b) F?¬M; M?"M +QM hmv i L; Q H" +O KbM?- M?Q
M|B M?Q p"v i?b ?„M +kM; +| +?9i M?Ê hB m "ç+? aQX

hmv p" B M; "v [m h` M; .m ;¼B çB M i?QçB +?Q h` M; JšM i?b ç m M?ì ç†i # M i
HÌB- M?QM; MY M,K [m hB m "ç+? aQ çB i?2Q ?„M M?Q ?bM? pÈB #|M;- #•v ;BÌ
i?"i bU +| +?9i F?| +?`mX

@ * "m +¬M T?ªB ç HçB +?Q i¬B K°i +QM L; Q i?m¬M +?OM;- iB M F?¬M; H" p'M ç

•m .QÆM; Zm•M F?B i?'v +QM +?| L; Q i?m¬M +?OM; +O h®M; Zm•M i?b +kM; i?"
Mm¬B K°i +QM L; Q M?Q p"v Í ?°B bÎ i?b i?"i bU `i ? vX

@ æQÊ+- M,K M v ;B Q T?®B- b M; M,K b) +| L; Q +QM- ç M H9+ ç| 2K b) ç HçB +
h` M; .m ?¬K [m M?"M çQÊ+ çB M i?QçB +O æçB smv M- M|B H"Î ?°B +?ÊL; Q [
+O L?•M h? M? h?® J¶ çQ ç M i?"i bU H" #WM; b€M;- F?¬M; M?[M; +?B K çQÊ+
+ÁM Fw çQÊ+ KQÌB ? B T?¬M ?ÊT ç²M; H B ;B®M;X

hB m iY æçB smv M FB +kM; ?€KB M; bQ iY + „M M;QÌB- K¶B H-M H B ;B®M; H'v
L; Q pB M +ÁM +?Q çQÊ+ b„T t T H B ;B®M;- +ÁM +?Q bBM? ` L; Q +QM M?QM

@ æ9M; `²B- M!B pÈB + "m p ibM? ?m@M; +O M?" +?9M; i - ¬M; M°B #` i°B +O M +O 2K pšM F?Ä2 K¢M?- +?d H` bS+ F?Ä2 +O ¬M; M°B /¢Q M`v ?ÆB FûK- p`B i? +?QM KQÆB- F?¬M; #B i +| i? ; „M; ; QÊM; ç M H9+ ç! F?¬M; X

@ M? +ÁM +| ? B #€+ i` B- #•v ; B! ç M; M?"M +?S+ # M M; Q`B " „+ EBM?- K†i F? +kM; ç m H`K [m M- +kM; F?¬M; Î H¢B i?O ç¬X š- + "m +ÁM +| ? B +?` ?¼- M?QM çQÊ+ #ªv M, K- `i Qi F?B p i?O ç¬X

•m .QÆM; Zm•M +ªK i?`v KbM? +| M?B K pK T?ªB M!B `ä F i +`m i`QM; M?" +?Q h`

@ «M; M°B +O M? H` •m .QÆM; *QÆM; T?ªB F?¬M; \

h` M; .m i`-K ; B¼M; ?ÄB- ? „M +?Êi bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ; B€+ M?[M; ; b K` K K [m `i +| i? HB M? i`U+ iB T pÈB M; Q!B ¬M; M; Q¢B M`v- imv ç! +?QM? H` ¬M; M; Q!B +| +¬M; HÈM F? B [m®+ çQÊ+ M; Q!B M; Q!B FQM? M; QDM; - F?®M M´B H9+

@ æ9M; p"vX

•m .QÆM; Zm•M H M iB M; t€+ M?"M- b m ç! H¢B /MM; €M? K„i bmv M; šK M?bM h` > B M; Q!B i`Á +?mv M K°i H9+ H•m i?b t2 +?¢v p`Q M°B i?"M?- H¢B +?¢v ?ÆM M +Q- +`M; ` p`Q MÆB ç•v +| ? B p` +ªM? b€i [m•M bU- #¼M ?¼ +`M i?"M FB K i` Zm•M p` h` M; .m - b m ç! KÈB +?Q ? B M; Q!B çB p`Q # M i`QM; X

@ h`QM; +?¶ M`v +| ?ÆM ? B KQÆB [m M pB M +`T #° i`QÎM; - pb p`v K` FB K i` ` H` +O #® JB m S?d S?d- M?QM; M; ?2 M!B M? ç-m FB +kM; F?¬M; Î +?¶ M`vX

@ h`QM; F?m /•M +Q M`v ç m H` M?[M; +, M #B i i?U çÆM i? - +•v +®B t M? iQÆ M?QM; ?Q`M +ªM? `i i®i- +U+ F€ v M ioM?X

•m .QÆM; Zm•M /WM; t2 i`QÈ+ K°i +, M M?"- F?B i?`v # M i`QM; +| €M? ç M i?b + ; ` K` i`U+ iB T çB tm®M; çQ h` M; .m çB p`Q i`QM; X

oW çB p`Q +Y +?QM? +O #B i i?U H`; †T T?ÁM; F?€+? F?€ `°M; - K°i ¬M; H½Q 1 b H¬M; - M; Q!B M`v ç M; ç2Q K„i FQM? t2K tûi p, M FB MX æ®B /B M ¬M; H½Q FB KQÆB im´B- M; Q!B M`v i?`v •m .QÆM; Zm•M p` h` M; .m iB M p`Q i?b F?); "i ç-m

@ M? oQÆM; - M? ç½ ç M `²B ` \ æ½ +ÆK MQÈ+ ; b +?Q \

•m .QÆM; Zm•M #„i +?mv M pÈB M; Q!B ç`M ¬M; ?ÆM # KQÆB FB - •K i? M? +| 1 \*?'M ok ç M; +?mv M i•K t2K tûi p, M FB M +kM; T?ªB M; ~M; ç-m H MX E?B H½Q i? .QÆM; Zm•M i?b H"TiS+ MûK p, M FB M tm®M; #`M i`- +kM; iMv iB M çSM; i?ŠM

@ hB m oQÆM; - ?¬K M v +S M?Q p"v i?¬B- + "m p i`QÈ+ çBX

•m .QÆM; *?'M ok F?¬M; M!B ; b pÈB h` M; .m - i`QÈ+ iB M çm´B i?Q Fw +O KbM KbM? +kM; F?¬M; M M ç +?Q M; Q!B M; Q`B #B i çQÊ+X

@ o•M; - M; `v K B b) ç M ç!M M?X

L; Q!B ç`M ¬M; ?ÆM # KQÆB FB H` i?Q Fw +O •m .QÆM; *?'M ok- i M H` .QÆM; `²B çSM; H M çB ` M; Q`B- H9+ ` +Y +ÁM HB + K„i ç€M? ; B€ h` M; .m - pb p"v K +?9i F€ [m€BX "bM? i?Q!M; •m .QÆM; Zm•M +| pB + ; b +¬M H`K ç m T?ªB i?¬M; [i F?¬M; i? K +?"Q ?ÄB K` çQ M; v M; Q!B H¢p M?"- pB + M`v ?bM? M?Q +| ?ÆB F

•m .QÆM; *?'M ok +kM; F?¬M; [m M i•K ç M i•K iB M? +O i?Q Fw oQÆM; ok- b m F?ÄB +Y i?b iB M H M p`B #QÈ+ ç€M? ; B€ h` M; .m - b m ç! i?b i?¬K p`B +•m,

@ :B®M; - `i ; B®M; 2K ; €B

@ "®- i`QÈ+ iB M +?Q M; ²B tm®M; +€B ç½- +| pB + ; b iW iW M!BX

•m .QÆM; Zm•M i?`v #® KbM? iÄ ` i?`i i?® i?b M? M? +?¶M; H M iB M; ; BªB p•vX

@ š- + "m i` B- i?2Q i¬B ç M T?ÁM; H`K pB +- hB m Zm•M- T? ? B Hv i` çQ p`QX

•m .QÆM; *?'M ok F?¬B T?K+ HϕB #bM? ioM?- b m ç! F?Q€i i v €Q pÈB h` M; .m H`K pB +X

@ L;²B çB- iU M?B M K°i +?9i- +QB M?Q ç•v H` M?` KbM?X

a m F?B çB p`Q T?ÁM; H`K pB +- •m .QÆM; *?'M ok i?'v h` M; .m +! +?9i; Á #!- pb [m M ç M [m M mv +O KbM?- H½Q +® ;„M; H`K +?Q p K†i +O KbM? i? K ?Á €BX

@ o•M;5

h` M; .m ;"i ç-m M;²B tm®M; ç®B /B M pÈB •m .QÆM; \*?'M ok- ?„M +kM; F?¬M; T? [m +! +?9i FQ+? ç°M; pb M?[M; +?mv M ç½ iWM; tªv` pÈB K KbM? p`Q M, K tQ b #®X

k3RX *?QÆM; k3R , Jm >°T URVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k3R, Jm ?°T URVX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

h®B M v h` M; .m Î HϕB i`QM; M?` +O •m .QÆM; \*?'M ok- ç®B pÈB ?„M i?b ç•v H çQÊ+ +ªK ;B€+ F€ /B m F?B +! i?•M M?•MX •m .QÆM; \*?'M ok çQ ?„M p`Q K°i ;B i`QM; ç m H` M?[M; i?S KÈB iBM? +?Q iWM; çQÊ+ bY /KM;- K` ?„M M?bM ;B M T HÀM; bBM?` +ªK ;B€+ 'K €TX

E?B +ÁM M?Ä i?b h` M; .m i?Q`M; ?•K K°M; Q`B F?€+ M?B m i?•M i?Q+?- K¶B F? M?"M M?B m iB M KWM; im´B- i?"K +?Q +ÁM çQÊ+ +?Q [m-M €Q KÈBX "•v ;B! ?„M i•K +O i`QÎM; #®B- +ªK ;B€+ 'K €T M`v +kM; i?"i bU `i i®iX

@ "€+- çB m M`v a Q +?€m F?¬M; #B i t'm ?´ M?Q p"v çQÊ+ \

h` M; .m M; O K°i ç K`i M H`M?- b€M; bÈK ?¬K b m ç½ #` •m .QÆM; *?'M ok ;ä i?'v # M M; Q`B ç½ /¼M bœM +ÆK MQÈ+- pb p"v K` +ªK i?'v +! +?9i M; QÈM; M; MM #®B +?m`M #` bœM +ÆK MQÈ+ p` ;¼B /"v M?Q p"v çQÊ+ \

@ æS #û M`v- ç½ M!B H` M; Q`B +MM; K°i M?`- F?€+? F?Q +€B ;b\ h®B [m M; O M [#€+ çB H`K- hB m Zm•M b) çQ +?€m` b•M # v- hB m Zm•M- +! i? ç†i pû #m´

•m .QÆM; *?'M ok `i p mB p - imv M;`v ?¬K [m M!B +?mv M pÈB h` M; .m F?¬M; [ i?'v çS +?€m M`v F?€M; ?2 H`B- i®B i?B m +kM; M; ?2 H`B ?ÆM çS +QM i` B +O

@ "®- +S v M i•K- +?ŠM; H) +?9i +?mv M M?Ä M?Q p"v HϕB F?¬M; H`K çQÊ+ \

•m .QÆM; Zm•M pW iW i` M H-m çB tm®M; p` /MM; ;B¼M; F?¡ +?`m M!B- M;`v ?¬K T?ÁM; H`K pB +- H`K ?„M +ªK i?'v #` i?QÆM; - pb i? K` +kM; F?¬M; #`v` #B m ?

@ hB m iY i?9B M`v- H`K pB + +S Hm¬M M?Q p"v- b m M`v M M HB M ? M?B m pÈ HQϕM # M M; Q`BX

E?B •m .QÆM; *?'M ok M!B +?mv M i?b +?m¬M; +Y p M; H M- h` M; .m p°B p`M pQÊi` i`QÈ+ ç KÎ +Y - i?b` H` i?Q Fw oQÆM; ok ç M ç!M •m .QÆM; *?'M ok- i +?B +t2- K°i p` i`B t X > B M; Q`B M`v çQ K„i M?bM h` M; .m - #¼M ?¼ ç m F?¬M •m .QÆM; +ÁM +! K°i M; Q`B M; Q`BX

@ hB m Zm•M- +QM T?K i`€+? +?mv M iB M +?•M hB m .m - +ÁM hB m .m H-M b r i`QÈ+- #•v ;B! #€+ çB H`K- M m F?¬M; T?ªB i?`B ;B M M`v [m€ #`M i?b b) iU KbM

•m .QÆM; *?'M ok m®M; K°i Hv MQÊ+ ç"m t M?- + -K F?, M i v H m KB M;- b m ç! çS
Fw oQÆM; t€+? +†T i` M #`M i?2Q b€i T?Q b m- ç²M; i?İB +kM; F?¬M; [m M F?);
.m - ?„M +! i? i?'v M; QİB i? M? MB M M`v +! [m M ? `i b•m pÈB H½M? ç¢Q +O
+kM; +?ŠM; +! ;b H` t'mX

@ J€v # v b) # v H9+ KQİB ? B ;Bİ M,K KQÆB- +?9M; i çB ` Km°M K°i +?9i- i?ÆB

h?'v #® KbM? çB H`K i?b •m .QÆM; Zm•M +kM; #m¬M; HÄM; ?ÆM- ?„M p®M M;²B i
+Æ i? H`T iS+ ;?û b€i #`M M?Q K'i çB tQÆM; +®iX

JM ? Î „+ EBM? `i F?¬ MİM;- i`QM; F?¬M; F?Q ;B®M; M?Q F?¬M; +! ?ÆB MQÊ
çB m ?Á K` çSM; Î # M M;Q`B- +?d bÊ [m-M €Q b) QÊi çšK K² ?¬BX

•m .QÆM; Zm•M ç½ bÈK F?¬M; +ÁM ?SM; i?9 pÈB M?[M; KİM ,M i` M #`M- ?„M iB
`²B MİB,

@ hB m .m - ?¬K [m ¬M; H½Q M?` i¬B `®i +m°+ MİB pÈB +”m M?[M; i?S ;b p”vİ

oB + M`v +! HB M [m M ç M M?[M; K•m i?mšM i`QM; K®B [m M ? ;B[+€+ p` i`Q
F?¬M; i? M`Q MİB +?Q `ä- pb p”v +?d ?`K ?² MİB,

@ *kM; F?¬M; +! ;b- K +O 2K p” ¬M; M;Q¢B i`QÊ+ FB +! +?9i ?B m H-K- #•v ;B
H-M M`v ç M i? K; B H KWM; ç¢B i?¼ +?QM KQÆB +O ¬M; M;Q¢BX

@ *¬ p” ¬M; M°B +! K•m i?mšM b Q\ L?'i ç`M? H` ¬M; M°B F?¬M; ç9M;- 2K F?¬M; #
`i #ªQ i?O- M,K tQ M? F?¬M; iB M p”Q +¬M; i€+ M?` MQÊ+ i?b i?B m +?9i M[#
K v K` M?[M; F?~m b9M; ¬M; +K bQm i-K ç m F?¬M; +! ç¢M # M i`QM;X

•m .QÆM; Zm•M `i Qi F?B +?¢v ç M ;†T ¬M; M°B- K` çB H-M M`Q +kM; #` K„M;- +
?„M bÊ ç M KS+ +?¢v ç M M?` #€+ +ª Î T?QÆM; L K H€M? M¢M ?ÆM MY M,K KÊB

@ E?¬M; MİB ç M çB m M`v- +?mv M +O ¬M; i?b +?9M; i +kM; F?¬M; i`¬M; MQK ç
+! i? ?İ ;BªBX æ9M; `²B- hS + - i`QÊ+ iB M M? M M çQ 2K ç M F?€+? b¢M- 2K
+ÁM T?ªB iª T?ÁM;- +ÁM H`K T?B M M? çQ 2K ç M K°i +Y ?`M; ç€ [mw- 2K Km

L?[M; KİM i` M; bS+ H`K #^M; T?d i?9v ç pQÆM; HK+ i?Ov iBM? ç m çQÊ+ ç†i Î
T?ÁM; F?€+? b¢M- ?„M +kM; T?ªB ?Q`M i?B M M?[M; p”i i` M; bS+ FB - /M Mİ H
+kM; F?¬M; i? M`Q iMv iB MX

@ æQÊ+ - i¬B çQ +”m p F?€+? b¢M- b m ç! +?9M; i çB çİM hW hBM?- pb çB Km
`v

•m .QÆM; Zm•M bmM; bQÈM; ç²M; w- ?„M +?Q `^M; h` M; .m Km®M K M; p +?9i H
HÄM; ç½ bÈK [mv i ç`M?- +?9i M[ Km +?•m #€m T?ªB /Q KbM? ` i v- +?O v m H
M?[M; KİM +! +'T #”+ [m€ i?'TX

a m F?B h` M; .m /MM; +ÆK tQM; i?b ? B M;QİB ` F?ÄB +Y - i`QM; M?` i i M?B M
/¼M K¼B i?SX a m F?B ç M F?€+? b¢M i?b •m .QÆM; Zm•M F?¬M; çB H M K` Î i`Q
T?ÁM;X

h` M çQİM; çB çİM hW iB m i?Q- h` M; .m ;¼B çB M i?Q¢B +?Q *´ H½Q ;B iY- h®M
S?d S?d- MİB +?Q #¼M ?¼ #B i p”B M;`v b m KÊB iB TiK+ ç M „+ EBM?X *´ H½Q
;b- H½Q #B i`ä h` M; .m +kM; `i #”M `°M- M;QÊ+ H¢B h®M; Zm•M p” JB m S?d S
MİB `^M; H-M b m ?„M ç M „+ EBM? i?b M?'i ç`M? T?ªB i?¬M; #€QX

o`B +m°+ çB M i?Q¢B +O h` M; .m i?"i bU H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M T?ªB ;?û K,
imv F?¬M; +! iB M M?QM; M?[M; K®B [m M ? H` `i i®i- +”m 2K M`v tQM; ?¬ M?
M`v i?"i bU H`K +?Q ?„M +ªK i?'v ?•K K°X

@ š- ç•v H` 2K ?¼ +O M?- b m M`v +! +¬ M`Q i®i i?b ;B9T çĐ ;BÈB i?B m K°i +?9

E?B ç M çİM hW iB m i?Q- •m .QÆM; Zm•M iMv w ;BÈB i?B m h` M; .m +?Q M`M
.m çÁ #WM; K†i- pb i`QÊ+ FB ?„M +kM; `i M;QĐM; K° +¬ M;¬B b Q ?¼ hW M`vX

hW iB m i?Q +kM; F?¬M; M K†i •m .QÆM; Zm•M- M" M; /MM; ;B¼M; çB m +O JB
 @ hS + - M? +?Q ^M; B +kM; H" •m .QÆM; E?„+ M?Q M? "\
 L;¬B b Q ;BªB i`Q M?bM [m i?b +| p `i? v M?QM; i?U+ i H¢B `i K i KÄB- h` M;
 ç2Q K°i +†T FQM? `•K HÈM- i` M ç-m H" K°i +?B + Kk `°M; p" M? +| i€+ /KM; +?2
 KbM?X
 @ E?K- F?K- F?K
 h` M; .m i?"i bU F?¬M; +?`m M´B ibM? ?m®M; ? B M; QìB FB HB + K„i çQ ibM?
 +€BX L|B i`„M; ` i?b ?„M pšM +ÁM H" tY M K- çB m M"v Hm¬M H"K +?Q ?„M +ªK i
 @ >W- çWM; M?B m HìB- 2K i¬B Km®M Km +?9i ç€ [mw- 2K t2K M?" M"Q T?M ?ÊT
 •m .QÆM; Zm•M çQ i v M?bM ç²M; ?²- #•v; Bì H" +?QM; Bì- Km i?S; b ç| `²B ç M b
 i? +kM; F?¬M; M|B M?ªK K" M? M? +?|M; F?ÎB ç°M; t2X
 @ 1K +kM; F?¬M; TªB Km®M Km ç€ [mw
 @ æB h-M h?Kv G•M- +?¶ ç| +'T #"+ iQÆM; ç®B + Q- +kM; Qi M; QìB ?ÆM
 h` M; .m +ÁM +?Q M|B /Si HìB ç½ #` hW iB m i?Q +„i M; M;- çB m M"v +kM; +?o
 M|B +?Q `ä- ç M +Y ?"M; ç€ [mw M m F?¬M; Km ç€ [mw i?b Km +€B ;b\ *?ŠM; H
 •m .QÆM; Zm•M +?¢v t2 i?ŠM; p"Q i`QM; +Y ?"M; +?•m #€m h-M h?Kv G•M M€Q
 /WM; t2 çB p"Q i?b i?'v # M i`QM; i?"i bU F?¬M; +| K'v M; QìB- i`QM; +Y ?"M; `°
 M; Q"BM?•M pB M +Y ?"M; p" #ªQ p i?b +kM; F?¬M; +| p` F?€+? M"QX
 L?•M pB M +O +Y ?"M; ç€ [mw M"v +| i® +?'i `i + Q- +kM; F?¬M; [m€ M; ¢+ M?B
 FBM? `•K- #¼M ?¼ ;BÈB i?B m ¼B M; QìB p M?[M; K|M ç€ [mw i`QM; +Y ?"M; - i
 ^M; pÈB i?•M T?"M +O K°i M;¬B b Q- i'i M?B M b) Km K|M ?"M; i®i M?'iX
 h` M; .m M?bM ç¬M; ?² p" i?"i bU K'i FB M M?šM M; ?2 M?[M; M; QìB FB ;BÈB i?B
 # M +¢M? •m .QÆM; Zm•M p" hW iB m i?Q- iU KbM? çB t2K tûiX
 @ æ•v H" +Y ?"M; +O M?" h-M >mv M ",M; b Q\
 h` M; .m çB ç M +Y ` p"Q p" i?'v # M i` M +| K°i i'K #ªM; p" M; - +| M?[M; ;BÈB i
 h?Kv G•M- ?„M i?'v i`M; #° +O M| Î >QM; FQM; - pb p"v K" ?B m p"BT?¬M- +ªK i?'
 @ hB m .m - +"m Km®M Km ç€ [mw- +?¢v ç M +Y H"K; b\ æ M ç•v çB- M? ç½ +?¼
 ?ÊT +?Q +¬ +¬- +kM; ç½ +?¼M +?Q 2K ;€B K°i bÈB /•v +?mv M- +"m ç M t2KX
 h` M; .m ç M; i?'i i?¬M i?b # M i B p M; H M i B M; ?¬ +O •m .QÆM; Zm•M- ?„M p
 •m .QÆM; Zm•M +?¼M +?Q h` M; Jšm K°i +?B + pÁM; ç2Q i v T?d i?9v- +?'i MQÈ
 +'T #,M;- # M i`QM; +ÁM +| M?[M; T?B m ?Q M?Q M?ÄX æ•v H" K°i pÁM; i v T?d
 çQÉ+ +?B m b€M; - F?B M?bM ;B€ +ª # M /QÈB i?b i?'v K°i i`B m K°i i`,K M; "MX
 æB m M"v H"K +?Q h` M; .m i?"i bU HQm HQÐB- +kM; F?¬M; TªB ?„M F?¬M; Kr
 T?d i?9v K" ?„M iWM; #€M i?2Q F; - +?d H" ;B€ +ª +O M| +ÁM ç„i ?ÆM M?[M; ;b ?
 t2K ` +Y ?"M; +| / M? iB M; i?b ;B€ +ª +kM; ç„i çÄX
 h` M; .m H¢B M?bM F?®B i` M; bS+ K" •m .QÆM; Zm•M +?¼M +?Q +?` ;€B +O K
 i`•M +?•m- +kM; H" T?d i?9v- # M M; Q" B çQÉ+ M¢K #¢+? FBK- H" T?d i?9v t M? H
 i`,K M; "MX J°i K|M M?Ä M?†i M?Q p"v bÈ `^M; +ÁM FûK KªM? pKM h` M; .m ç€M?
 h` M; .m i?'v #° /¢M; +O •m .QÆM; Zm•M H" +?d +¬M KbM? ;"i ç-m b) Km M; v-
 ç-m /MM; ;B¼M; #i ç„+ /o M|B,
 @ hS + - 2K F?¬M; TªB ç M ç•v Km ç€ [mw- 2K +?d Km®M Km p" B +€B ?°T çUM;
 +¬M #Ä p"Q ?°TX

@ *?QM? + "m + kM; +| +?•m #€m b Q\ *| i? i®i ?ÆM M?[M; i?S Î +?¶ M"v " \ æQÊ-
hS + - +S +?¼M ? B i?S M"v- +QB M?Q H" H p"i +O i-B +?Q +¬ p" 2K ;€BX

•m .QÆM; Zm•M i?"i bU F?¬M; iBM iQÎM; HÏB +O h` M; .m - +?¶ M"v iMv iB M ib
M; "M- +?„ + +?„M b) [mw ?ÆM M?[M; K|M +O h` M; .m X

@ æ9M; p"v- iB M bBM?- +?¶ M"v +O +?9M; i-B ç m #€M ?°T ç† + +? - F?¬M; #€M
?ÊT pÈB ç° HÈM i` M; bS+ +O M?X

J°i M?•M pB M # M +¢M? M; ?2 M|B h` M; .m Km®M Km ?°T i` M; bS+ i?b p K†i F
+€+ M" M; ç m çQÊ+ ?m'M Hmv M +?mv M M; ?B T- HÏB M|B ` F?ÄB KB M; +U+ F€

k3kX *?QÆM; k3k , Jm >°T UkVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k3k, Jm ?°T UkVX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h-K

@ L?QM; h-B i?"i bU F?¬M; +¬M Km ç€ [mw +O +€+ M; QÏB

h` M; .m +| +?9i # 'i ç„ + /o- i-B +?d Km®M Km p" B +€B ?°T i` M; bS+ K" i?¬B- H
Km T?d i?9v- M?Q p"v +?ŠM; T?ªB H" H'v ?°T #Ä M; ¼+ b Q\ *?d +| M?[M; F M; ®

@ æQÊ+ `²B- hB m .m - çWM; M|B M[- M? H"K +?€m K" F?¬M; i? Km ç² +?Q +¬
;B9T i-B ;|B ? B i?S M"v H¢B

•m .QÆM; Zm•M +?Q `^M; h` M; .m t'm ?' F?¬M; M?"M- pb p"v K" pW M|B pW H'v
#` [mûi i? i? M? iQ€MX

@ hS + - çWM; - M? +?| +?9i

h` M; .m +?Êi b®i `m°i- T?d i?9v i`QM; +?¶ M"v +kM; +| + 'T #"+ F?€ + Q- M|B +
.m +kM; i?'v +?QÈM; K„i- ?ÆM M[;B€ +ª +ÁM K„ + KÄ +? i M; QÏB- /MM; iB M K
M; QÏB i`QM; M; ? T?d i?9v M?Q ?„M- i?"i bU M|B ` H"K +?Q M; QÏB i +? +QÏBX

@ hB m i?Q- +¬ ;B9T i-B t2K K°i +?9i- ;B9T i-B t2K K|M M"v G'v +€B ?°T M"v ` t

h` M; .m Km®M +?†M ?"M? pB iQM? iB M +O •m .QÆM; Zm•M M M T?ªB çB ç M #
K°i K|M i` M; bS+ T?d i?9v- M?| M?•M pB M +Y ?"M; H'v ç MX

@ E?¬M; T?ªB i?S M"v- i-B M|B Km®M t2K +ª +€B ?°TX

L? M pB M +Y ?"M; F?MQ; #B i +® w ? v p¬ ibM? K" +?d H'v p"i i` M; bS+ ` - h`
+, K iS+- ç•v F?¬M; T?ªB H" ûT M; QÏB H'v p"i T?~K ` b Q- ç M H9+ ç| +€+ M; QÏB t'
M; QÏB F?€+ ç'v M?û\

h` M; .m +ÎB +?B + # H¬ b m HQM; ` ç†i H M K†i [m-v- b m ç| H'v ` +€B ?°T çUM
;B iY- H'v ` K°i iQÊM; T?"i .B G† + p" K°i +†T pÁM; i B ` M|B pÈB M?•M pB M +Y

@ h-B ç½ M|B H" KbM? ç½ +| T?d i?9v- +?d Km®M +?¼M HU p" B +€B ?°T K" i?¬B-
+?d +| i? çB ibK iB M ç€ [mw F?€+X

@ «B- hB m .m - + "m i?"i bU H" +| bÆM T?d i?9v- çQÊ+- p"v +?9M; i Km ?°TX

•m .QÆM; Zm•M i?'v h` M; .m H'v ` p"i i` M; bS+ i?b KÈB #B i + "m 2K ?¼ +O K
i? K" [m v ç-m M|B pÈB M?•M pB M +Y ?"M; ,

@ h¬M +?d T?K+ pK +O +Y ?"M; +€+ +¬ H" i?Ä K½M i'i +ª v m +¬m +O F?€+? ?
t2K +| ?°T i` M; bS+ M"Q pW pÈB M?[M; p"i i` M; bS+ FB F?¬M; \

@ o•M; - iB M bBM?- M; "B +?ì K°i +?9i

*?Q M|B ç M +?mv M •m .QÆM; Zm•M +| K°i F?Q i? KçM? K)- +?d `B M; M; ¬B b Q
H"K +?Q M?[M; M?•M pB M +Y ?"M; #B i çQÊ+ p'M ç - #¼M ?¼ b Q HçB F?¬M; +
#¼M ?¼ +kM; F?¬M; M|B +Y ?"M; F?¬M; #€M ?°T i` M; bS+ - H"TiS+ M?"M H'v K|
.m - b m ç| çQ çç+ ç° HÈM M?Ä- HU +?¼M +€B ?°T +?Q T?M ?ÊTX

@ *¬ +~M i?"M K°i +?9i- çWM; H"K `ÈiX

h` M; .m i?"i bU +| +?9i F?¬M; v M HÁM; F?B çti p"i i` M; bS+ H M [m¬v- pb i?S M
F?¬M; +~M i?"M K" H"K pĐ ` i?b +?QM? KbM? +kM; F?| +?`m M'Bi'M i?'i- #B i ç•
HK+ i?Ov iBM? M[#•v ;B| \

"m' B b€M; i`QM; +Y ?"M; +?•m #€m M"v +kM; F?¬M; +| M?B m F?€+?- pb i? M?
+kM; i9K imK HçB- ç m Km®M t2K T?d i?9v K" h` M; .m H'v ` +| +'T #" + ;bX

æ®B pÈB M?[M; +¬ ;€B M"v i?b K¶B M; "v ç m T?ªB ç®B /B M pÈB M?[M; K|M i` M;
;B®M; M?Q K°i +ªK ;B€+ #B B- ;B®M M?Q M?[M; +¬M; M?•M BM iB M- i?'v iB M i
K M; çB- M?QM; #¼M ?¼ i?QÌM; tmv M +| HB M ? pÈB ç€ [mw- pb i? +kM; +| €M?

J°i +¬ ;€B Kti i`ÁM /MM; i v b| K|M i` M; bS+ +O h` M; .m - b m ç| p Kti +| +?9i
F?) M|B pÈB +¬ ;€B pW `²B ç½ iB T ç½B h` M; .m ,

@ *?` >" - i?S M"v L| +kM; [m€ ;Bª `²B TªB F?¬M; \ G"K ;b +| T?d i?9v M?Q p"v \

@ E?¬M; +¬M M|B HmM; imM; - F?¬M; ?B m i?b çWM; M|B HQçM

*¬ ;€B çQÊ+ ;¼B H" +?` >" FB [m v ç¬m [mî i`€+? K°i +•m- M?QM; /M H" M" M; +k
H" i?"i ? v ;Bª- /M b Q i?b #ªM i?•M M" M; +kM; +?Q iWM; iB T t9+ [m HQçB T?d
M?Q i? - M| ?¬m M?Q H" i`QM; bm®i- K"m t M? +U+ ç"K- i?"i bU H"K +?Q M?[M; M
M"Q +| /\ +? +?mv M €M? K„i ` +?¶ F?€+X

*?` >" ç½ +¬M; i€+ î ç•v çQÊ+ # M,K- iW K°i M?•M pB M #€M ?"M; H M H"K [mªM
`i M?B m T?d i?9v- M?QM; i`QÊ+ M v M" M; +kM; +?Q iWM; çQÊ+ i?'v F?®B T?d
p"v- i?"i bU H" +?Q iWM; çQÊ+ ;†TX

@ *"m- i?S M"v +kM; F?¬M; TªB H" i?Ov iBM? ç'v +?S \

•m .QÆM; Zm•M +kM; çB ç M- ?„M /MM; i v +?°T H'v p"i i` M; bS+ T?"i .B G†+- b
K°i H9+- +m®B +MM; HçB M|B ` K°i +•m i?"i bU H"K +?Q h` M; .m TªB /î F?| + /î

•m .QÆM; Zm•M imv i?QÌM; tmv M +MM; T?K M[ç M Km b„K ç€ [mw M?QM; i?"i bU
p" i`B i?S+ +| çQÊ+ HçB `i Qi- F?B i?'v F?®B T?d i?9v FB iBM? F?B i F?¬M; +|
iB M i`QM; ç¬m +?QM? H" i?Ov iBM?X

@ M? ç9M; H" i?Q+? M|B HmM; imM; - i?S K" hB m h` M; H'v ` ?€ +| i? H" i?Ov iB

hW iB m i?Q +kM; iB T M?"M p"i i` M; bS+ i`QM; i v +O •m .QÆM; Zm•M- M" M; M?
F?| i? M"Q T?•M #B i çQÊ+ i?"i ;Bª- M m i?S M"v i?"i bU H" çQÊ+ içQ i?"M? iW T
;b\ h?"i bU H" KbM? +?Q iWM; çQÊ+ i?'v [m K°i i?S ;B®M; M?Q p"vX

@ hB m h`B m- K m çB ;¼B +?O [mªM ç MX

*?` >" FB [m v ç¬m T?•M T?| K°i M?•M pB M- b m ç| M" M; iB TiK+ çQ çç+ ç|M; ;|
h` M; .m p"Q i`QM; ?°TX

@ h?Ov iBM?- +S +QB M| H" +'T i?Ov iBM? i?b çQÊ+X

h` M; .m ;½B ç¬m +| +?9i #'i ç„+ /o- T?d i?9v ç pQÆM; HK+ +'T i?Ov iBM? HçB
i?Ov iBM?- imv +?d FûK M? m p`B +?[ M?QM; i?"i bU H" +? M? H +? i`B ç'iX

@ *'T i?Ov iBM? H" +€B [m€B [m, ;b\

•m .QÆM; Zm•M M?Qm K"v- ?„M i'i M?B M F?¬M; T?ªB H" M; Q`B i`QM; M;? - i?"i / M? iW M?Q p"v- M?QM; +¬ M?•M pB M ;¼B H" +?`>" Î # M FB H¢B F?€+- M" M; M;•v M;¬ M?bM h` M; .m X

@ hB M bBM?- M? h`QÈ+ iB M KQM; M;¬B +'i F„ i?S M"v

*?`>" +kM; F?¬M; [m M i•K p"i i` M; bS+ FB i`QM; i v +O hW iB m i?Q- M" M; H'v iB m i?Q ;B®M; M?Q +QÈT çQ¢i- b m ç! +MM; çti M?[M; i?S FB H M [m-vX h?S M F?€+? ?" M; - M m M?Q i?"i bU H" T?d i?9v +'T i?Ov iBM? M?Q H`B M!B +O h` M; . +! #€M +?QM? M" M; +kM; F?! i? M"Q #²B i?Q`M; +?Q çOX

@ *'T i?Ov iBM? `i ç„i iB M b Q\

•m .QÆM; Zm•M i?'v #° /¢M; +O +¬ M?•M pB M +Y ?" M; ç€ [mw i?b F?¬M; F?ÄB i?QX

@ L;?2 M!B T?d i?9v +'T i?Ov iBM? H" i®i M?'i- 2K +kM; +?d +! K°i +?B + pÁM; M?QM; K"m b„+ i?"i bU F?¬M; i? M"Q bQ b€M? pÈB p"i i` M; bS+ FB X

hW iB m i?Q H¢B +! +?9i FB M i?S+ bÆ HQÊ+ p T?d i?9v- i`QÈ+ FB M" M; i?Q`M +€+ ?½M; ç€ [mw- i'i M?B M +kM; M;?2 çQÊ+ M?B m iBM iS+ ?ÆM- M?QM; M m ç T?d i?9v FB i?b i?"i bU +ÁM +?Q çO iQ +€+?X

@ *! i? ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M\

•m .QÆM; Zm•M F?) ?¢ ;B¼M; ?ÄBX

@ *?B + pÁM; i v M"v +O 2K H" # i`B m- K"m b„+ +ÁM FûK t bQ pÈB p"i i` M; bS G`B M!B +O hW iB m i?Q i?"i bU H"K +?Q •m .QÆM; Zm•M ?€ ?®+ KB M; F?! i? M KbM? F?¬M; T?ªB H" M;? Q ? M K" H" F?¬M; ç H° i`B M,M;- /U i?2Q H`B +O hW +kM; T?ªB p" B i`B m #¢+X

@ æ•v H" +?O [mªM L;¬ +O +Y ?" M; +?9M; i¬B

G9+ M"v K°i M; Q`B ç" M ¬M; ?ÆM #®M KQÆB im´B çB ç M- +?`>" M? M? +?!M; ;B L; Q`B ç" M ¬M; i`mM; MB M FB H T?ûT ;"i ç-m pÈB K¼B M; Q`B- b m ç! €M? K„i # p" pÁM; i B ?'T /šM- çB m M"v H"K +?Q hW iB m i?Q +! +?9i K'i Kti- pb /M i`QÈ+

„+ EBM? F?€ ; -M ""M? h?""M?- h` M; .m +?d +^aK i?'v K€v # v +'i +€M? +?Q H•m
v ""M? h?""M?X h`QÊ+ F?B H M K€v # v i?b ?„M ç½ çB M i?Q¢B - ç M i®B K¼B
b m F?B ` F?ÄB b•M # v i?b ?„M M? M? +?|M; #„i i tB çB p o•M GQM; bÆM i` M;

@ "¢+? aQ5

E?B +€+? M?" KbM? +ÁM M,K b€m +?K+ Kûi- h` M; .m +?Êi i?'v K°i #|M; i`„M; +?
KbM?- M? M? +?|M; +?¢v p T?Q KbM?X E?B +?¢v ç M ; -M i?b "¢+? aQ K¢M? K
.m M; ½ tm®M; ç'i- b m ç| /MM; ç-m HÈM F?-M; M;WM; ç~v M;U+ h` M; .m X

@ h®i- i®i- bS+ F?Ä2 ç½ i®i `²BX

h` M; .m M•M; ç-m iQ +O hB m "¢+? aQ H M- HBM? F?Q i`QM; K„i i`mv M p`Q M;
H M i?QªB K€B- K` K°i M;QÌB K°i +?| M^K i` M #½B +Ä +kM; `i ?""B ?Á X

@ hB m .m - K2 #B i M; v H` +QM ç½ p - K m p`Q i`QM; M?"- Î# M M;Q`B H`K ;b\
•K i? M? +O h` M; Jšm i`mv M ç M- h` M; .m p°B p`M; M?ªv H M- +-K # H- - p¶
aQ- b m ç| çB p`Q i`QM; M?"X

@ æS #û M`v- çB ` M;Q`B ?ÆM K°i i?€M; `²B- F?-M; TªB H` F?-M; Km®M p M?
h` M; Jšm M?bM +QM i` B +| p ; -v p` ç2M ?ÆM i`QÊ+ ç| - pb p`v K` F?-M; F?ÄB +

@ *QM p`Q M9B h•M \*QÆM; Î H¢B p`B M;`v- H`K i` M½B +?9i i?ÌB ;B M- K - +QM
h` M; Jšm iB M H M Km®M ;B9T h` M; .m t€+? ç²- M?QM; M? M? +?|M; #` ?„M i`€

@ J¶B M;`v "¢+? aQ ç m Î i`QÊ+ +Y +?Ì +QM- ,M m®M; +kM; Qi- H-M b m +QM çB
h` M; Jšm Q€M i`€+? K°i +•m- /M b Qi?b hB m "¢+? aQ M`v +kM; çQÊ+ #` M?bM H

Hm-M çB i?2Q h` M; .m - /M H` #` i?'v p`v +kM; ç m HÁM;X

@ o•M; - +QM #B i`²B- K - K +S v M i•K- M m +QM +| çB +kM; b) çQ +ª K¼B M;QÌ
o`B M,K b m bÊ `^M; b) TªB ç M „+ EBM?- h` M; .m ç½ iQM? iQ€M +?Q i®i- H-M

b) Km K°i +,M iS ?ÊT pB M- K°i +,M M?" M?Q p`v /MM; ç Mm-B hB m "¢+? aQ H`
@ hB m iY M`v +S M|B KÁ- K b) Î ""M? h?""M?- +kM; F?-M; çB ç•m- F?-M; Km®M

h` M; Jšm F?) ç€M? h` M; .m K°i +€B- ? B # M M|B +?mv M F?€ p mB p X

@ J - K t2K p`i i` M; bS+ T?"i .B G†+ M`v M`v- M| /Q +?QM? i v #€+ *´ i¢Q ` - +QM
E?B i?'v K KbM? +| #B m ?B M +ªK t9+ F?-M; ç9M; i?b h` M; .m p°B p`M; +?mv M

M`v +kM; iW i`QM; #B i i?U` ç|M- hB m LB T LB T H¢B H HÈM +QÊT H`v T?d i?9
F?QªM; b•M [m¢M? [m) +?Êi M€Q HQ¢MX

h` M; .m Km®M ç H¢B K°i K|M i` M; bS+ +?Q h-M >mv M ",M;- M?QM; +?` ;€B M
i B M?QM; F?B i?'v +| i?W K°i p`i i` M; bS+ i?b +kM; F?-M; M?QÌM; B p` +QÊT ç
M; ?o`^M; KbM? +ÁM +| K°i F?®B T?d i?9v çÄ- bÊ `^M; +kM; F?-M; FûK ;b ç pQÆ

@ *?`- ç H€i M[ ?½v `Y +?ûM- 2K +| +?mv M Km®M M|BX

a m F?B /MM; +ÆK i®B tQM; i?b h` M; .m FûQ i v +?` ;€B H¢B M|BX

@ hB m .m - +QM p`Q ç•v- K +kM; +| +?mv M Km®M ?ÄBX

h` M; .m Km®M HB M ? i`QÊ+ pÈB h` M; JšM- F?-M; M;Ì +ÁM +?Q F`T M|B ` i
T?ÁM; H`K pB +X

k39X *?QÆM; k39 , E?9+ J„+UkVX

*?QÆM; k39, E?9+ K„+UkVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

@ J - ibK +QM +| pB + ;b ¢\ æ9M; `²B- ¢ +QM F K M;?2- H-M M`v +QM ¢ M h•M
hY oQM; *®+- +?¶ M`v `i F?OM; #®- i`QM; M;Q`B bÆEM +®+ ¢ m H` bQÆM; i`„M;-
h` M; .m i?“i bU F?| M„K +?QM? t€+ i•K iQ +O K KbM?- ?ÆEM M[?„M H¢B +| +?
i`QM; T?ÁM; p` M|B ` M?[M; ;b KbM? i`ªB [m F?B p`Q M9B \*¬M G¬M ibK M;¼+/- h`
i` M K†i H°` MK +Q|B pmB p X

@ L|B M?B m +kM; K i- M`v- +QM m®M; KB M; MQÊ+ ¢B- M|B t2K +| +?mv M ;b ;¢
h` M; Jšm `|i MQÊ+ +?Q h` M; .m - b m ¢| +Q|B iOK idK M|BX hmv ¢S #û M`v i`QÊ
iW M?Ä ¢½ +| H„K i`Á- M?QM; ?„M +kM; +| K°i +,M # M? +?QM? H` F?B H`K b B K
b) F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p`Q ? B K„i KbM?- +,M +S p`Q ¢B m ¢| K` h` M; Jšm KÊ

@ J - M`Q +| +?mv M ;b\ *QM +kM; F?¬M; Î H¢B „+ EBM? # Q H•m

h` M; .m pW M|B ` F?ÄB KB M; i?b +ªK i?`v +| +?9i F?¬M; ¢9M;- +†T K„i Mû i`€
K X

@ >W- ¢S M?Ä M`v- +QM +| i? HW ;¢i ¢QÊ+ M;Q|B F?€+- +| i? ;¢i ¢QÊ+ K b Q
•m .QÆM; ;B `²B F?¬M;\

h` M; Jšm ¢½ ¢²M; w +?Q h` M; .m ¢ M Î „+ EBM?- i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i /U
F?¬M; M;î KÊB H-M ¢-m ¢ M „+ EBM? K` h` M; .m ¢½ +| i? ;†T ¢QÊ+ M;Q|B i?•

@ J - +QM ;†T ;†T ¢QÊ+ #€+ •m .QÆM; *?`M ok- M;`B +kM; ¢WM; M´B ;B”M- H` #½

h` M; .m +® ;„M; H`v /kM; F?Q `²B M;~M; ¢-m H M M|B- ?„M T?€i ?B M ? B K„i K ~
?QªM; ?®i- pb p`v K` +?Êi bÊ ?½B- p°B p`M; +?m~M #` /MM; HBM? F?Q ;B9T ¢Ð K

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b- +QM i` B M;®+- M;²B tm®M; ¢B- K F?¬M; +| ;bX

h` M; Jšm ¢~v #`M i v Km®M; B9T p¶ HQM; +O h` M; .m tm®M;- b m ¢| +?d tm®M;
h` M; .m M;²B tm®M;X

@ J - K i?“i bU F?¬M; b Q ¢`v +?S\ \*kM; ¢WM; H`K +QM bÊ- M?B m M?`i i?b b m
¢ M #¼M ?¼M [X

h` M; .m iW M?Ä ¢½ F?¬M; # Q ;B| Km®M i?`v K ¢ m HÁM;- F?B +ÁM #û iBM? M;
K F?|+ H` ?„M b) iU ¢°M; i?“M? i?“i ¢ M H`K FB K ¢B KX

@ J i?“i bU F?¬M; +| ;b- M? `v #•v ;B| +| F?Ä2 F?¬M;\

h` M; Jšm p¶ #`M i v +O +QM i` B- b m ¢| ?-m M?Q H-K #-K M|B K°i +•m- i`QM; K
•m .QÆM; *QÆM; +| #®M M;Q|B +QM- # M;Q|B +QM ¢-m ¢ m H` +Q i` B- pb p`v b
+U+ F€ bOM; €B- ¢²M; i?|B +| # M;Q|B M? HÈM M M iW M?Ä •m .QÆM; lv M ¢½
i`QM; i v bÊ M;½- M;”K i`QM; KB M; bÊ #B M K`i- i?mÎ M?Ä +| i? M|B H` F?¬M; #

L?QM; b m ¢Êi p”M ¢°M; +ªB i¢Q +€M #° i?b i`i +ª ¢ m i? v ¢´B- K #` ¢Q ¢ M S?
+kM; K¶B M;Q|B K°i MÆB- +?d +| #® Î # M +¢M?X G9+ ¢| •m .QÆM; lv M +kM; F?-
?Q¢i ¢°M; FB +O M?“ MQÊ+- i?•K +?Q +| i?€B ¢° `i iQ+? +U+X

G9+ ¢| #® +O h` M; .m H` h` M; h?B M ok tm`i ?B M- ?„M H` K°i M;Q|B # M;Q`
HÁM; `i FB M +Q|M;- i?|B ¢| +| +•m ó\*` M? ?MM; +QM ?ªQ ?€M- +? T?ªM ¢°M; +
ok H` +QM +O K°i ¬M; #® T?ªM ¢°M;- # M M;`v T?ªB H Q ¢°M; M†M; M?¼+ p`B +
#° ?ÆEM KQ|B /†K ¢Q|M; ¢ M i?,K +? #` ;B K i`QM; +?m²M; #ÁX

E?B ç| •m .QÆM; lv M [m2M #B i h` M; h?B M ok- M" M; #` p FB M +QÌM; ?Q" M i
T?QÆM; +m®M ?9i- b m M"v M" M; p"Q i`QM; i?"M? T?® p" ? B M; QÌB iB T t9+ M;
M, K +kM; çO ç +?Q ? B M; QÌB ?B m M? m ç M pÈB M? mX

•m .QÆM; lv M #B i`ä #® ç½ ç`M? ?¬M bM?- M?QM; M" M; +?Q `^M; ç| H" +?mv M
M; QÌB +?B M ?[m H9+ b v `QÊm K" i?¬BX æ²M; i?ìB •m .QÆM; lv M i`QÊ+ FB i?
T?~K M´B iB M; - i`QM; HÁM; bBM? ` +?'T MB K p iQ iQÎM; iU i?2Q çm´B ?¢M? T

•m .QÆM; lv M i?"i bU F?¬M; M; ì +? b) M´B ;B" M M?Q p"v- #® i`QÊ+ M v Hm¬M v
H¢B i`Î M M M?Q p"v\ E?¬M; M¡B Hw H)X J" M; mv M M?•M H"K +?Q M" M; p" #® i`Î
M?[M; HÌB K„M; KÄ +O #® pÈB h` M; h?B M okX

a m F?B •m .QÆM; *QÆM; + M i?B T F?¬M; ?B m [mª pÈB +QM ;€B i?b H¢B ibK ç
¬M; +?'i p'M,

@ M? +! M,M; HU+ ;b Mm¬B b®M; +QM ;€B i¬B\ M? +! i? +?Q +¬ 'v +m°+ b®M;
M; QÌB ç" M ¬M; i?"i bU- +kM; çWM; +ªM +QM ;€B i¬B p "„+ EBM?X

•m .QÆM; *QÆM; +kM; F?¬M; #B i M?[M; HÌB +O KbM? #` +QM ;€B HûM çSM; M;
b m M"v •m .QÆM; *QÆM; ?ÄB M" M; [mv i ç`M? p i?O ç¬ ? v Î H¢B ""M? h?"M?-
""M? h?"M?- ?ÆM M[+ÁM M¡B ` M?[M; HÌB imv i ibM? H"K +?Q •m .QÆM; *QÆM;
+? +QM +"M; i? K /[/°BX

h?"i ` F?B ç| •m .QÆM; lv M +kM; i?"i bU ?®B ?"M pb M?[M; HÌB M¡B imv i ibM?
ç-m iB M ç¢B + ç M ibK i?b M" M; ç½ Km®M M?•M +Æ ?°B ç M?"M H¶B pÈB #®- M

@ æ9M; H" F?| +| çQÊ+- hB m h` M;- M|B i?"i pÈB + "m- Kti ç€ M"v çQÊ+ içQ ?bM
F?¬M; /QÈB # i`B m- K°i i`B m K°i i`,K M;"M ç½` `i HÌB `²B- + "m +kM; çWM; +?®
E?¬M; çÊB h` M; .m iB THÌB- ³ H½Q; B iY ç½ H M iB M; + „i M; M; - i?S M"v `ä`"M
Km çQÊ+- M m; †T T?ªB F?€+? ?"M; ;B"m +| i?b +kM; +| i? #€M çQÊ+ ;B€ M,K i`
M"v +kM; +?d +| i? ç†i i`QM; +Y ?"M; p" F?¬M; MB K v i; B€ +ªX

@ ³ H½Q- M;"B +?ì +?€m M|B +?Q ? i HÌB ç½- +?€m +kM; +ÁM +| pB + FQM? M; ìM
@ a Q\ *"m M|B t2K- M m H" içQ ?bM? p"i T?~K- /M H½Q; B" i¬B +| +® ? i bS+ +kM
³ H½Q; B iY M|B K" ç H°` +?9i i? HQÆM; - #•v; BÌ H½Q M; Q" B H"K çQÊ+ p" B K|
#ªM F?¬M; i? M"Q içQ ?bM? çQÊ+ M?[M; p"i i` M; bS+ +¬M bU F?ûQ HûQ F?€+X
@ G" i? M"v- « H½Q- +?€m +ÁM +| K°i F?®B T?d i?9v- Km®M içQ` pÁM; i v- H¬M
M?•M ç M ?¶ i`Ê- F?¬M; #B i #•v; BÌ +| çQÊ+ F?¬M; \

h` M; .m +| K°i F?®B T?d i?9v çÄ- T?¬M T?d i?9v M"v î# M`b F?®B T?d i?9v ç
M| ç H"K pÁM; i v i?b +kM; +| i? tQM; iKM; H" i`mM; T?~K- M?QM; M m bQ pÈB
?²M; îb•m # M i`QM; i?b +,M #ªM FûK ?ÆM`i M?B mX

h` M; .m Km®M H"K` p" B +€B pÁM; i v- ç M H9+ ç| b) H'v` itM; M; QÌB- K" itM
` [m€ F2Q FB iX

@ *"m M|B ç M +?mv M M"v b Q\ E?¬M; #B i + "m Km®M H"K K|M; b\ *-M # Q H•m\
pÈB ç iY KÈB çQÊ+X

³ H½Q +kM; F?¬M; ?ÄB t2K h` M; .m +| K|M T?d i?9v; b- pb H½Q F?¬M; i? iU Kb
+| +?9i F?| +?`mX

@ G"K #ªv +€B pÁM; i v- +?€m +kM; F?¬M; #B i M?[M; i?S M"v H"K ? i # Q H•m- M
*| #ªv +?B + pÁM; i v +| H) +kM; çO ç K h` M; .m itM; +?Q M; QÌB F?€+- T?ªB #B
çÄ +kM; +?ŠM; T?ªB i?S p'i çB- h` M; .m +?d H'v` K°i T?¬M H"K itM; T?~K K" i?
@ oÁM; i v H"K F?€ çÆM; BªM- M?QM; T?¬M ç€M? #|M; HçB K'i i?ÌB; B M- #ªv +€
M;"v- + "m +?ì +?9i- i¬B çB; ¼B çB M i?QçBX

³ H½Q M?"M çQÊ+ K°i T?¬M M?•M i bM? +O h` M; .m i?b i`QM; HÁM; +kM; F?¬M;
+?|M; çB` F?ÄB T?ÁM; ç ;¼B çB M i?QçB +?Q ç² ç +O KbM?X h` M; .m i?b çQ
+?Q³ :B B- ç ?Q" M i?"M? +?9i i?O iK+- K°i i`,K M;"M +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M
M; QÌB ç M H"K pÁM; i v +kM; T?ªB K'i p" B i`,K M;"M iB M +¬M; X

@ hB m h` M;- çQÊ+- +| K°i ç² ç i`QÊ+ FB i?2Q i¬B KQÌB M,K ç²M; w iB T M?"M
i?€M; ç K" B M; ¼+ +?Q + "m- M?QM; iB M +¬M; HçB çÁB F?¬M; i?'T- K°i i?€M; ? B
F?¬M; \

a m F?B h` M; .m p"³ :B B # M M"v H"K tQM; i'i +ª i?O iK+ i?b ³ H½Q +kM; +?®
T?ÁM; X

@ > B i`,K M;"M b Q\
h` M; .m +| +?9i i`¬K M; •KX

@ L m T?d i?9v +O + "m H" #bM? i?QÌM; i?b; B€ M"v H" + Q- M?QM; M m H" T?d i?
+O i¬B H" M; QÌB +?mv M M; ?B T- b) F?¬M; iB i H° iQ HB m +O F?€+? ?"M; - +U
iQ" M v M i•KX

³ H½Q; BªB i?Q+? pÈB h` M; .m - H½Q`i ?B m p ç iY +O KbM?- #•v; BÌ +kM; H
M' B iB M; +O .QÆM; *?•mX

@ æQÊ+- ? B i`,K M;"M- ³ H½Q- KQÌB H,K M;"v b m M;"B ç M? 'v ç M ""M? h?"M?

h` M; .m i?-K iQM? iQ€M- +| H) KQÌB H,K M;`v b m KbM? KÈB tY Hw tQM; K¼B +
p ""M? h?"M?X

k3eX *?QÆM; k3e , *?mv M L?QÊM; *´ S?-M *¬M; hvX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k3e, *?mv M M?QÊM; +´ T?-M +¬M; ivX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

Jm®M i¢Q ?bM? M;¼+ F?Q i?b +ÁM +¬M Km M?B m i?B i #`- pQ /K M?Q K€v K`B
`²B H`v ;B`v #9i ;?B H¢B- M?[M; i?S M`v b) ;B Q +?Q M?` ¢B Km b„K- KQÌB H,K

a m F?B `ÌB F?ÄB h?¢+? æ-m h` B i?b h` M; .m T?|M; ¬i¬i?ŠM; ¢ M L; Q pB M-
+?O +O L; Q pB M M?QM; i`QÈ+ M v ¢ m F?¬M; [m M i•K ¢ M +?mv M ;b- pb i?
¢B M i?Q¢B [m`v `¬v F?€ M?B mX >¬K M v /M b Q +kM; F?¬M; +| pB + ;b- pW p†M
+| K°i b® pB + +¬M i?QÆM; HQÊM; pÈB GQm smv MX

"½B ¢i ?Q M; i`QÈ+ ¢| ¢½ ¢QÊ+ t•v iQÌM; p•v [m M?- i` M +QM ¢QÌM; iB M p`Q
M?[M; i`K #ªM; +`K M;QÌB M;Q`B iU iB M ¢B p`QX h` M; .m +?¢vt2 ¢ M i`QÈ+ +´M
M i`QM; L; Q pB M +?Êi p M; H M p`B iB M; ;¬K `®M; ;B`M /[- imv •K i? M? +kM;
H`K +?Q M;QÌB i bBM? ` +ªK ;B€+ bÊ ?½BX

@ GQm J M?- ¢•v H`L; Q pB M b Q\ h? M`Q i¬B H¢B +ªK i?`v ;B®M; M?Q tm®M;
+`m +| TªB H`K +?mv M t`m ;b # M i`QM; F?¬M; \

*´M; p`Q p` M?` #ªQ p ¢ m /MM; HQ¢B i?ûT HÈM H`K M M- h` M; .m i?"i bU ;?ûK
+MM; +QÌB pÈB GQm smv M ¢ M; ¢B ` M;? M? ¢|MX

@ *9i b M; K°i # M- +?| L; Q Î +?¶ M`v i?"K +?Q +ÁM +„M +ª i¬B- M m F?¬M; H`K i®
+ª i¬B +kM; TªB M;`v M;`v +?¢v p`Q # M? pB MX

GQm smv M +| +?9i #m²M #U+- L; Q pB M M`v ¢QÊ+ t•v /UM; H M p` +¬M; i€+ [m
;BÌL; Q ¢ m H`iW h•v h¢M; ¢Q ¢ M- /½ iQM? [m€ K¢M?- +,M #ªM F?¬M; i? ?Q`M
+?Q +?9M; F?¬M; ;B M ?Q¢i ¢°M;X

J` pb p`v p`M ¢ +kM; tªv ` - M?[M; +QM L; Q M`v /QÈB iB M? ?m®M; F?¬M; +| +?C
F?| i? F?®M; +? - ? B # i?€M; ¢-m tm`i ?B M bU FB M +?| L; Q ¢ª i?QÆM; M;QÌB
+| K°i H-M i?B m +?9i M[#` +„M- pb p`v ?„M TªB ¢~v K¢M? TªÁM; ?° +?Q M?•M p
TªªB t•v /UM; K°i F?m Mm¬B i?ª ¢†+ #B iX

@ a Q F?¬M; ;B[M? L?•M h? M? h?® J¶ H¢B\ L m +| M? `v Î +?¶ M`v i?b M?[M; +
h` M; .m bÊ iB M; t2 H`K +?Q ¢€K L; Q # M i`QM; M´B ;B`M- pb p`v K` /WM; t2 H
smv M ¢B #° p`Q i`QM; L; Q pB M- iW +´M; ¢ M F?m H`K pB + ¢ m `i M iQ`M- +€+

@ M? L?•M h? M? h?® J¶ [m€ HQm Hmv M i?ªQ M;mv M- Î ¢•v ?ÆM K°i im-M H i
i®i- b m M`v +S ¢ M KM ¢¬M; i?b L?•M h? M? h?® J¶ ¢ m ;B9T +?9M; i iB K p`B +C
L; Q M?`i ¢`M? TªªB +| /½ iQM?- F?¬M; TªªB HQ¢B i¢T +?OM; - M m F?¬M; b) #B

GQm smv M ¢SM; i`QM; L; Q pB M /Q K°i i v KbM? /UM; H M K` i?"i bU bBM? ` +
#B i H`b m bU FB M ¢B i? K ;B ?°B +?Ê +?| L; Q [m®+ i ÎªÆM h•v- L; Q pB M`
iB M;- ¢½ ¢Q¢i ¢QÊ+ ``i M?B m / M? iB M;X ``v ;BÌ GQm smv M Mm¬B +?| L; Q
M?•M bo M´B iB M;X

@ M? *?m ç•m\ L;?2 +?` i¬B M|B ?bM? M?Q M? 'v +kM; Î ç•v\

>¬K [m M|B +?mv M T?B K pÈB h` M; JšM i?b h` M; .m #B i çQÊ+ #•v ;B| +,M T? F?m +?mM; +Q ç½ H` +?¶ Î +O +? K p` 2K ;€B +O *?m h?Kv- K` *?m h?Kv i?b +? pB MX

@ æ9M; H` F?¬M; +| #B M T?€T- +”m +ÁM M?È L; Q oQÆM; H¬M; p`M; +?S\

E?B i?'v h` M; .m ;”i ç-m i?b GQm smv M iB T iK+ M|B,

@ L; Q oQÆM; FB +?d +| +?9i M K†i *?m h?Kv- /M H` M;Q|B M`Q F?€+ +kM; F?¬M +?| L; Q Î +?¶ M`v ç m M;?2 i?2Q M|X hW b m F?B *?m h?Kv ç M ç•v i?b F?¬M; - FB M +?| L; Q +„M M;Q|B M[X

> B M;Q|B ç M; M|B +?mv M i?b i`QM; pMM; Mm¬B i?a T?Q i`QÊ+ +?Êi p M; H M ?bM? #|M; K`m p`M; M?a v [m #S+ iQ| M; + Q ? B # i?QÊ+ `²B H Q ç MX h` M; .m +?QM? H` EBK J Q aQ oQÆM; ç½ iWM; çQÊ+ ;†T i` M i?a Q M;mv MX

@ M? *?m- M? *?m- K m ç M ç•v- G¬M; o`M; H¢B M`B çB MX

GQm smv M Mm¬B +?| L; Q K°i i?|B ;B M /`B- ?„M `i ?B m i”T iQM? +O L; Q h•v i çB M i?b +| i? tû M;Q|B i i?`M? iWM; K`M? M?ÄX hmv +QM L; Q FB +kM; #B i?, +O M| F?¬M; çQÊ+ i@i i?b +kM; F?| +| i? F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; +?Q ?„M K°i T?€

*?m h?Kv M;?2 çQÊ+ •K i? M? +O GQm smv M i?b p°B p`M; iW i`QM; +,M T?ÁM; + aQ oQÆM; +?¢v p T?Q h` M; .m i?b i?“i bU #` /¼ +?Q bÊ ?½B- ?„M ?ûi HÈM K° M;Q|B h` M; .m X i`mv M +QTv iW

L?QM; çB m H`K +?Q \*?m h?Kv FBM? M;¢+ +?QM? H` EBK J Q aQ oQÆM; +?¢v ç +?d /MM; +€B ç-m iQ ç +¼ t€i- ç•v H` ?`M? ç°M; iÄ p i?•M K”i +O L; Q- b m ç| H smv M Î # M +¢M?- H`K +?Q GQm smv M bÊ ç M KS+ HB M iK+ HmB p T?Q b m p oQÆM; KÈB M;~M; + Q ç-m çB p T?Q F?m pU+ Mm¬B i?a- +kM; F?¬M; i? K [m M `i FB m M;¢QX

@ L`v- +QM G¬M; o`M; FB +?d i?'v L?•M h? M? h?® J¶ KÈB +| ç°M; i€+ ç| - J°+ æ ,M i?m®+ ;b p”v\ a Q M| H¢B i?•M K”i pÈB +”m M?Q i? \

GQm smv M M|B +| +?9i +?m t| i- +?QM? KbM? K¶B M;`v /MM; i?`i ?-m ?¢ M| - i?dM ?M /¢Q K°i T?2M- K` h` M; .m FB +?d ;†T K†i L; Q oQÆM; K°i H-M i` M i?a Q M; [m M?QM; L; Q oQÆM; pšM +ÁM M?È ?„MX

@ *€B M`v ;¼B H` /mv M T?“M- ?B m F?¬M;\ h¬B ç•v +| M?•M T?~K i@i ?ÆM +”mX

h` M; .m /äM; /¢+ +? M?¢Q GQm smv M- b m ç| M;? M? ç|M *?m h?Kv- # M;Q|B F?m p,M T?ÁM;X

@ J°+ æ-m- +a M?“ M? *?m ç½ ç M- i¬B ç½ M?Q| M; +,M T?ÁM; +?Q #¼M ?¼- iB ;b ç| #`v iÄ F?¬M; M?d\

" M;Q|B M;²B tm®M;- GQm smv M çQ h` M; .m H M H`K [m•M i@i- ?„M Î MÆB M`v .m i?b H¢B iB m / Q iU i¢B Î # M M;Q`B- pb p”v K` i`QM; HÁM; +kM; bBM? ` +aK

@ æ¢B smv M- çWM; M|B çM +?S- #•v ;B| ç½ `i i@i `²B- b Q +| i? H`K T?B M +€ h` M;QÆM; K†i M; ,K ç2M +O *?m h?Kv +| ?B M ` +?9i M|M; `m°i- ?„M HB M iK+ F ?„M #•v ;B| ç M; ?¼+ T?` i?¬M; Î ”`M? h?“M?- +?mv M iB M #¢+ +?Q M?[M; çS 2K +| p'M ç - i` M i v KbM? +ÁM +| t2- F?¬M; +| pB + ;b +| i? +?¢v p M?“- M m bQ b K Î h?B K h•v i?b i?“i bU H` K°i i`|B K°i pU+X

h` M; .m +kM; F?¬M; M|B M; v- ?„M bmv M;?o K°i +?9i- +m®B +MM; KÈB M|B,

@ h? M"v çB- M? *?m- b m M"v i-B b) F?¬M; +! M?B m i?ìB ;B M ç M +?¶ M"v- b +kM; +! H) F?¬M; +! M?B m i?ìB ;B M- L; Q pB M M"v +¬M M? #Ä` M?B m i•K i KQìB +?QM T?¬M i`,K +´ T?¬M +¬M; ivX

h` M; .m M!B H"K +?Q GQm smv M ;B"i M~v KbM?- T?ªB #B i`^M; #ªM i?•M h` M; i`,K +´ T?¬M +¬M; iv- #•v ;Bì M m +?Q *?m h?Kv RNW- M?Q p"v i` M i v +ÁM HçB

G9+ ç-m T?•M T?®B +´ T?¬M +O L; Q pB M i?b GQm smv M 9yW- h` M; .m jyW- L \*?m h?Kv 8W- #•v ;Bì M m h` M; .m +?mv M +?Q *?m h?Kv RNW- M?Q p"v *?m h?H ÈM i?S # +O +¬M; ivX

S?ªB #B i`^M; L; Q pB M #•v ;Bì T?€i i`B M`i KçM?- +?Q M!B ç M M?[M; i" B bªM pB M +! i?U+ HU+ F?€+ +kM; Km®M #ÆK iB M p"Q L; Q pB M +O GQm smv M ç F FB Km®M #Ä` M,K i`B m ç +?B K kyW +´ T?¬M +¬M; iv- çB m M"v #` GQm smv M h` M; .m #Ä` KQìB +?QM T?¬M i`,K +´ T?¬M- M?Q p"v F?¬M; F?€+ M"Q MûK M,K smv M i?"i bU i?"v F?¬M; i®iX

@ J°+ æ-m- i-B +?d M!B çM pÈB +°m K"i?¬B- ? v H" +?9M; i K¶B M;QìB #Ä` +? GQm smv M +ÁM iQîM; ^M; h` M; .m #` KbM? H"K +?Q M´B ;B" M- M?QM; M?bM p iS+ ;B" M +ªX

@ M? *?m- i`QÈ+ iB M M? çWM; M!B M[ - ?½v M; ?2 i-B M!B +€B ç½X E?B i?"v \*?m h?Kv Km®M H M iB M; i?b h` M; .m ç½ F?Q€i i v`²B iB T iK+ M!B,

@ M? *?m- b m M"v æçB smv M b) T?ªB +?çv çB ;†T F?€+? ?"M; - +! H) +kM; b) Qì T?¬M +O M? î +¬M; iv i,M; i? K K°i +?9i- M?Q p"v [mªM Hw +kM; / M? +?QM? M; - +O i-B +kM; F?¬M; T?ªB MûK F?¬M; +?Q M?- H9+ ç! i-B #Ä` # i`B m ç Km jy RNW- M? T?ªB #Ä` ? B i`B m- i? M"Q\

@ h` M; .m - +°m çMM; M!B çM pÈB M? \*?m +?S- çWM; M!B H" RNW +´ T?¬M M" ? B i`B m M"v F?¬M; i? ç"Q ç•m` çQÈ+X

*?m h?Kv +QìB F?´ M!B- MY M,K [m ?„M ç½ +! çQÈ+ b® iB M ?ÆM i`,K M; "M- M? F?ÄB h?B K h•v- 2K ;€B çB ?¼+ p" +ª M?" M?"T F?~m p"Q "M? h?"M?- ç½ i®M F? ? B i`B m- ? B i`,K ç²M; i?b ?¼ K v +ÁM b!i HçBX

@ M? *?m- i-B +kM; F?¬M; #„i M? #Ä` b® iB M ç! M; v #•v ;Bì- ? B M,K b m M? +! HÁM; iBM F?¬M; \

@ h` M; .m - +°m M!B i?"i b Q\

*?O i`+? ?mv M i i M?B M H" +! HÁM; iBM- T?ªB #B i`^M; p" B i?€M; b m p" B +QM ?„M p" GQm smv M H9+ `ªM? `¶B ç½ iQM? iQ€M- b M; M,K Qì M?"i HÈB M?m" M +k

@ > ? - i i M?B M H" i?"i- M? çQ ` i?¬M; #€Q çB- +?9M; i b) H"K i?O iK+ - - ç9 T?ªB +! ;B'v il`ä`"M; X

h?"i` h` M; .m i`QÈ+ FB +MM; ç-m iQ L; Q pB M +kM; H" pb ;B9T GQm smv M K +QM; " ç i`SM; p" M; H" Kç+? M; ¼+ î h•M *QÆM; - i?"i bU +kM; F?¬M; +! i•K iQM? F?¬M; T?ªB bÊ GQm smv M F?¬M; ç²M; w- ?„M +kM; F?¬M; Km®M ;B[HçB RRW +

@ M? *?m- M? çB i?¬M; #€Q K°i +?9i- +S tY Hw i?2Q M?[M; ;b J°+ æ-m M!B H" ç GQm smv M +kM; H" M; QìB bªM; F?Q€B- F?B i?"v h` M; .m +® w M?Q p"v i?b [m€ ;b- ?ÆM M[HçB +! i? +°i +?†i *?m h?Kv p"Q L; Q pB MX

a m F?B *?m h?Kv` M;Q" B i?b h` M; .m M!B pÈB GQm smv M,

@ æçB smv M- RRW +´ T?¬M +ÁM HçB +?Q +°m- b m M"v i-B +kM; F?¬M; +! i?ìB ;

@ h?¬B çB- +°m ;B[HçB H" çQÈ+- i´M; +´ T?¬M +O M? 2K +?9M; i +°M; HçB ?Æ

h?b` HQmtmv M+kM; M?bMi?'v i•K iQ +O h` M; .m - bÎ /o ç H¢B RRW +?O v m
i` K` i?¬BX

h?'v GQm smv M F?¬M; ç²M; w i?b h` M; .m +kM; F?¬M; KB M +QÐM; - ?„M M|B,
@ L;`v K B i¬B çB „+ EBM?- +”m çB i?2Q +?S\ \*| p`B M; Q|B +| i? Km®M Km L; Q
i?K M`v i¬B +kM; K†+ F ç'vX

k3dX *?QÆM; k3d , L?` GÈMURVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; k3d, L?` HÈMURVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

ob ç +?Q M?[M; M;Q|B Km®M Km L; Q +| i? i`U+ [m M +ªK M?“M çQÊ+ i?U+ H
h?“M?- pb p”v K` h` M; .m +®w çQ +ª GQm smv M p` >„+ aQ ç M „+ EBM?X h?“i
J Q aQ oQÆM; i?b b) +`M; i?mv i T?K+ ?ÆM- M?QM; L; Q pB M # M M`v i?B m L
h?Kv +kM; F?| i? M`Q tY Hw çQÊ+ M?[M; +QM L; Q F?€+X

h` M; .m p` GQm smv M +MM; +?¢v K°i +?B +t2- +ª ? B tm'i T?€i Î`“M? h?“M? p
+?QM; ;B|i®B M;`v ?¬K b m i?b KÈB ç M i?O ç¬X ob ç½ bÈK +?“Q ?ÄB •m .QÆM;
i`U+ iB T +?¢v t2 p`Q i`QM; ?°B bÎ- #ªQ p +`M; ç½ M?“M çQÊ+ i?¬M; #€Q- pb p”v

hW b m F?B iW #½B ç”m t2 çB ` i?b “¢+? aQ p` >„+ aQ ç½ i?m ?9i €M? K„i +O p`
ç†+ #B i H` “¢+? aQ- H¬M; iQ`M i?•M t` imM; - ?bM? i? +U+ HÈM- M?bM [m ;B®
L| çB ç M ç•m +kM; M;~M; + Q ç-m ;B®M; M?Q K°i ç pQÆM; çB i?` b€i H½M? ç`

@ J°+ æ-m- b Q +”m +| i? ç M ç•v çQÊ+- ?bM? M?Q H` +’T #”+ F?¬M; i?’T i?b T?

GQm smv M M?bMi?'v M?[M; i M #ªQ p K†+ i•v T?K+ ç2M i?b #B i ç•v H` K°i +•r
pÈB M?[M; +?¶ i`QÊ+ M v ?„M iWM; ç M i?b ç†+ #B i ?ÆM`i M?B m- ç†+ #B i H`
t2 iB M i`B m- i’i +ª ç m +?SM; iÄ +?¶ M`v #’i T?“KX M; m²M UXV

@ G` ?°B bÎ +O K°i M;Q|B #¢M- b m M`v i¬B b) M; ?o #B M T?€T H`K T?B m +?Q +

h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M M?B m H|B- ?„M +kM; F?¬M; Km®M M|B [m M ? ;B[
+?Q i’i +ª K¼B M;Q|B ç m #B iX

@ >W- ç9M; H` [m€ K¢M? K)- O - MÆB ç•v +ÁM +| +ª +Y ?`M; tb ;`\\

a m F?B iW #½B ç”m t2 çB ` i?b GQm smv M Hm¬M +?“+ +?“+ HQÐB i€M i?QÎM; -
[m2M i?m°+ +?¶ M`v- ?„M +,M #ªM F?¬M; #B i F?m M?“iW K°i ç M # +?d /MM; ç ;
F?€+ +ÁM +| M?“ ?`M; - # #ÆB- b•M ;QH7- i`Q|M; çm M;U - [m€M # ` - +Y ?`M; t
K½M i’i +ª v m +¬m +O K¼B M;Q|BX

@ æ¢B smv M- +?¶ M`v +kM; F?¬M; i? çM çQÊ+ ç'v M?ûX

h` M; .m +Q|B ? ?ª M?“+ M?Î æ¢B smv M K°i +•mX

@ L`v- M? ç•v H,M H°M i`QM; t½ ?°B # Q M?B m M,K- +ÁM +”M +”m M?“+ M?Î M?C

GQm smv M /MM; €M? K„i F?BM? #d M?bM h` M; .m X

h` M; .m pšM`i v M i•K pÈB GQm smv M- M m M|B p +€+? ç®B M?•M tY i? i?b
çB F?“T MÆB b) K¢M? ?ÆM KbM?“i M?B m- ?ÆM M[+kM; F?¬M; [m M i•K ç M;E
+?ŠM; i? M`Q F i ;B Q çQÊ+ pÈB h®M; Zm•MX

@ hB m .m - ç•v H" +?| L; Q +O 2K b Q\ h`ìB ¢- ç M| +€+? t M? ` K°i +?9iX
•m .QÆM; Zm•M H-M M"v çSM; +?ì î +´M; p"Q F?m M?" b® K°i- F?B i?'v h` M; .m
ç|M- F?¬M; M; ì +ÁM +?Q ç M ; -M i?b ç½ i?'v "¢+? aQ iB M ç M mv T?QM; HŠK HB
T?Q b m p" B #QÊ+X

@ E?¬M; +| ; b ç•m- "¢+? aQ #bM? i?QìM; +kM; F?¬M; +„M M; QìBX

@ æWM; - pšM #ªQ M| çSM; +€+? ` K°i +?9iX

>bM? i? +O "¢+? aQ i?" i bU pšM H"K +?Q •m .QÆM; Zm•M F?| i? M"Q i?Q€i F?Ä

@ L"v hB m .m - F?QªM; i?ìB ; B M i`QÊ+ +| M; QìB M|B + "m +| +QM hmv i L; Q ; B€
H" ? B +QM M"v F?¬M; \

•m .QÆM; Zm•M #bM? i?QìM; +kM; i?'v M?B m M; QìB çQ +?| L; Q [mw ç M ?°B bî
+| +?9i €M? K„i t2K tûi- b m F?B M?bM #° H¬M; +O "¢+? aQ- ?„M +?Êi M; ?o ç M i

@ G" +QM M"v çQÊ+ K°i ¬M; +?O aÆM h•v i`ª ; B€ #®M +?K+ i`B m M?QM; 2K F?¬M
h` M; .m ; ¼B "¢+? aQ H¢B `²B M|B pÈB •m .QÆM; Zm•M,

@ hS + - 2K ; BÈB i?B m +?Q M?- ç•v H" #¢M +O 2K iW M?Ä- H" GQm smv M- M?
i? î ç•v KÈB çQÊ+X

hQM? M i +O h` M; .m F?€ ; B®M; pÈB h®M; Zm•M- +?d +¬M ?ÊT F?~m p` pÈB M;
+?mv M HÁM; pÁM; X h`i M?B M M m ç®B T?QÆM; Km®M +¬m ?„M H"K pB + ; b ç| -
?„M +| 'M iQÊM; i®i pÈB M? ?¼ •m .QÆM; Zm•M- pb p"v #•v ; Bì ?€ KB M; H" Km®
smv MX

@ æQÊ+- ç•v H" H-M ç-m iB M + "m M?ì hS + ?¶ i`Ê- i¬B +| i? F?¬M; M K†i b Q\
M[H'v ; B'v +?SM; KBM? çQ +?Q i¬BX

•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; +| #B m ?B M [m€ M?B i iB M? pÈB GQm smv M- K"
h` M; .m - M m F?¬M; ?„M +kM; +?ŠM; #B i GQm smv M FB H" BX

@ *€K ÆM hS + X

GQm smv M +QìB +QìB F?) ; "i ç-m pÈB •m .QÆM; Zm•M- ?„M #B i`ä ç®B T?QÆM
#B i M?|K +QM M?" [m M i?QìM; +| #B m ?B M M?Q p"v- pb i? +kM; F?¬M; bBM? `
H" ?„M i?" i bU +ªK i?'v iÁ KÁ p" F?¬M; ?B m pb b Q h` M; .m +| i? [m2M #B i M; C

@ > B + "m +ÁM +?Q ,M i®B TªB F?¬M; \ h¬B çB +?Q M; QìB +?m~M #`- i`QÊ+ iB
M? h®M; ç m ç M; +?ì + "m î F?m M?" b® K°iX

•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; çQ h` M; .m ç M F?m M?" b® K°i- H¢B çQ p"Q K°i
p"Q i?b h` M; .m KÈB T?€i ?B M ç•v H" K°i M?" ?"M; X

@ hS + - L?¢+ EBM? H-M i`QÊ+ ç M ç•v +?ŠM; TªB M|B F?¬M; +| M?" ?"M; b Q\
h` M; .m i?" i bU F?| ?B m- H-M i`QÊ+ çB +MM; L?¢+ EBM? +?d ,M +?9i ?¢i /Q p"
Zm•M KìB +ÆK +mM; î F?m M?" b® K°i- b Q F?¬M; p"Q M?" ?"M; M"v /MM; +ÆK\
\

@ L?¢+ hB m GK+ b Q\ hB m iY FB ç M ç•v +•m ; €B- + "m +ÁM i`¬M; + "v ?„M çQ H

•m .QÆM; Zm•M M? +?KB M; M|B- i`QM; M"v +kM; F?¬M; +| M; QìB M"Q /MM; +ÆK
p"Q TªM; K" M; ²B M; v M; Q" B ç¢B bªM?X h?" i` +?¶ M"v +?d +| # #®M # "M HÈM-
#`- K¼B M; QìB pW M; ²B p"Q i?b i?S+ ,M ç½ çQÊ+ çQ H MX

h` M; .m i?" i bU F?¬M; #B i M|B ; b ?ÆM- M?È`ä H-M i`QÊ+ L?¢+ EBM? H"K KbM
M[K" #Ä K†+ KbM?X

h` M; .m p" GQm smv M +kM; F?¬M; TªB ?¢M; FBK +?B M; ¼+ çB T- ,M +ÆK +kM
F?B K9+ ? B +?ûM +ÆK- ,M p" B K|M i?b +MM; •m .QÆM; Zm•M çB p F?m M?" b® K
L; ?2 M|B h®M; Zm•M ç½ bÈK #„M iB M; - ?¬K M v M?B m M; QìB K M; L; Q ç M- +?

@ h`lB- [m€ iQ HÈMX

J°i•K i? M? K„ M[i? "i bU / M; ?2 H`K +?Q ç`M ¬M; bBM? ` +°K ;B€+ KÆ K`M;X

@ h`lB ¢- ç9M; H` [m€ HÈMX

@ o•M G½Q L?`- +?l L; Q +O M? F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+X

@ G`v ç•m ` +QM L; Q FB p`v- i? "i bU ;B®M; M?Q K°i +QM bQ iYX

*Y +?QM? KÎ ` - # M i`QM; +l ?ÆM ? B KQÆB €M? K„i i" T i`mM; p`Q hB m "¢+? a b m çl M?[M; •K i? M? ?Qi i?Î- i?Î /`B- +°K i?€M +?Ê p M; H M F? „T T?ÁM; - K` b n #¼M ?¼ ç m M; ?` Hm`M ²M `QX

h`QM; ç¢B bªM? M; Q`B >„+ aQ +O GQm smv M i?b +ÁM +l # +QM +?l L; Q F?€+ - L "¢+? aQ p` ?mvM? ç >„+ aQ +O KbM? i?b +?¢v ç M- Ml /MM; ç-m iQ ç +¼ +¼ +´ "¢+? aQ i?b pšM H¢M? HMM; çB i?2Q # M +¢M? h` M; .m X

*ÁM ? B +QM +?l L; Q +ÁM H¢B i?b +l #B m ?B M F?¬M; çQÊ+ i®i +?Q H„K- F?B " L; Q +kM; M?2 ` ,M; i`ÊM K„i- M?QM; F?B "¢+? aQ i`WM; K„i p` F?); -K K°i iB M; i F?¬M; i?m-M ç½ F T çm¬B çB ` b m HQM; +?O M?•M- H`K +?Q M; QlB F?€+ H M i

@ h` M; .m - GQm smv M- +€+ +`m ç½ ç M- b M; ç•v- i¬B ;BÈB i?B m +?Q p`B M; Q

•K i? M? +O h®M; Zm•M iW i`QM; ç€K M; QlB p M; H M- ?„M +kM; M; ?2 M?[M; HlB pÈB o•M G½Q L?`- ?¬K M v h` M; .m çQ hB m "¢+? aQ ç M ç½ +?Q ?„M M?B m i?

@ M? h®M; - h` M; .m i?b +?l +?9i- i¬B +ÁM +l +?mv M +¬M #`M pÈB +`m `v

•m .QÆM; Zm•M FûQ i v h` M; .m - iÄ w ç ?„M +MM; çB pÈB KbM? H M H-m ? BX

@ æB çB- M? M? +?•M H M K°i +?9i- +€+ p`- i? M`Q- iBM i¬B `²B +?S- +?l +O i¬ i?`M? i?b b) HÈM M?Q hmv i L; QX

a m HQM; i`mv M ç M •K i? M? F?Q€+ H€+ +O h®M; Zm•M- ç€K M; QlB FB +kM; I GQm smv M- MÆB M`v imv i? "i bU v m +¬m i?•M T?`M + Q- M?QM; M m M? +l M, M ?Q M M; ? M?X

h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M çB p`Q K°i ;B M T?ÁM; +€+? •K `i i®i- "¢+? aQ ;?û .m H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M i? "i bU ?•K K°- i? "i bU H` +QÊT ? i / M? iB M; +O M

@ hS + - +?mv M M`v M? +l i? MlB pÈB #€+ çQÊ+ +?S\ 1K ç½ F?mv M K Î# M FB ç²M; w- M?Q p`v K +l i? ç M „+ EBM? #'i +S H9+ M`Q

a m F?B h` M; .m M; ²B tm®M; i?b çB i?ŠM; p`Q p`M ç X

@ :¬M ç•v bS+ F?Ä2 +O ¬M; M°B i? "i bU +kM; F?¬M; [m€ i®i- i` M +, M #ªM H` F? bÊ +¬ +¬ ç M FQ+? i?Q+? ¬M; - pb i? K` +QM +?Q /€K M?„+ ç M- M?QM; #` M; Q¢

h` M; .m M; ?2 p`v i?b i`¬K M; •K K°i H9+- b m çl MlB,

@ hS + - M? +l i? b „T t T +?Q 2K ;†T K†i ¬M; M; Q¢B #` M; Q¢B +?S\ L m M?Q #1 p`v b) i? i?S 2K- M m F?¬M; i?b K F?ÄB +¬K ç M „+ EBM?

@ æB m M`v H` F?¬M; +l p`M ç - #` M°B ?¬K [m #B i?¬K M v +`m ç M i?b `i p m E K B +?9M; i b) +MM; çBX š- M m F?¬M; TªB çB +MM; +`m i?b i¬B +kM; F?¬M; /€ ç½ F?¬M; +ÁM /MM; i`QÊM; ç ç€M? M; QlB M?QM; F?B i`WM; K„i M?b m pšM `i /¼

•m .QÆM; Zm•M iW M?Ä ç½ HÈM H M # M +¢M? ¬M; M°B- ç½ F?¬M; Qi H-M #` ¬M +l #l M; ç2M- ç•v +kM; +?QM? H` K°i M; mv M M?•M ç ?„M F?¬M; Km®M p`Q i`QM; M; `v M`Q +kM; TªB çQ ` #° K†i ;Bªi ¢Q- `i K i KÄBX

@ æQÊ+ - M; `v K B 2K Km +?9i H p`i- K` ? B ¬M; #` M; Q¢B i?Q+? i?S ;b\

@ *kM; çWM; Km ;b +^a- M?[M; i?S K" ¬M; i?Q+? + "m +| i? Km çQÊ+ b Q\

•m .QÆM; Zm•M M|B +kM; ç9M; - ¬M; M°B bBM? # M?- M; Q|B ç M i?, K ?ÄB H" [m€ i?S ;bX

@ 1K çB M; ?2 çB M i?Q¢B +€B ç½

h` M; .m ç M; ç`M? iB T iK+ H M iB M; i?b +?m¬M; çB M i?Q¢B p M; H M- i?b ` M?B M M" M; ç½ çQ ç M ;B'v +?SM; M?"M Mm¬B +?| Î i?O ç¬- /M M|B " „+ EBM? F?- /M b Q +kM; +| M; Q¢B H X

@ :¼B +¬ 'v H M ç•vX

•m .QÆM; Zm•M Î # M + M? M|B K°i +•m- #•v ;B| +?mv M +?QM? ç½ M|B tQM; - +kM; ?2 çQÊ+X

@ §- ç•v H" M?[M; +, M iS ?ÊT pB M K" + "m Km®M i bK- i¬B ç½ +?KT ^aM? +?Q + "m- i?b b€M; K B i¬B çQ + "m çB /¢Q t2K tûiX

h?W /`T JB m S?d S?d +ÁM +?Q H M- •m .QÆM; Zm•M H'v ` K°i t'T p, M FB M ç kyy9 imv iS ?ÊT pB M ç½ H" `i ?B K M?QM; •m .QÆM; Zm•M Km®M +| i?b b) +|X

k33X *?QÆM; k33 , L?" GÈMUKVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; k33, L?" HÈMUKVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

@ æ½ i bK çQÊ+ M?" M? M? M?Q p"v b Q\

>¬K [m +?d pW M?" „+ ç M +?mv M M"v i`QM; çB M i?Q¢B- ?¬K M v ç½ +| b€M p"v E +?Q #B i M?B m p M,M; HQÊM; +O ç€K +QM M?" [m M Î i?O ç¬- p b p"v K" FBM? HB m FB p"Q i`QM; i vX

hS ?ÊT pB M Î " „+ EBM? M|B ` +kM; F?¬M; [m€ M?B m- p" B M, K HB M iK+ +| ;B<sup>a</sup> i ?ÊT pB M ;B<sup>a</sup>K b9i M; ?B K i`¼M; X L?QM; M m M|B iS ?ÊT pB M #•v ;B| H" ?B K M?B m +, M çQÊ+ #^aQ i²M- p" B M, K i`QÊ+ +?QM? [mv M ç½ ç2K M?[M; +, M iS ?Ê M?[M; F?m #^aQ i²M- +QB M?Q #B M M| i?"M? /B b^aM +¬M #^aQ p X

h`QM; ç| +| # KQÆB F?m #<sup>a</sup>Q i²M Î i`QM; i?O ç¬- +kM; +?QM? H" +?¶ Î +O +€+ | tQ - Î tmM; [m M? hY *'K h?"M?- F?m pU+ M"v t2K M?Q iQÆM; ç®B F?€X L?[M; +, HÈM ç m ç½ +| +?QM? b€+? #^aQ p - F?¬M; /QÈB i bM? ?m®M; ç†+ i?M i?b #bM? i?

>¬K #®M KQÆB F?m #^aQ i²M i?b b® M?" iS ?ÊT pB M b) F?¬M; i?B m- ?ÆM M[+Á Zm•M- p b p"v h` M; .m Km®M Km K°i +, M iS ?ÊT pB M +kM; F?¬M; T?^aB H" [m€ F

L?QM; h` M; .m i`QÊ+ ç| +kM; ç¼+ [m M?[M; i bM? ?m®M; p iS ?ÊT pB M Î i?O ç- ç®B + Q- ? „M F?¬M; i?Q+? +, M iS ?ÊT pB M +?d +| K°i F?Q^aM; b•M M?Ä M?Q +O K°i +, M iS ?ÊT pB M +| p" B F?Q^aM; b•M M?Ä i`QÊ+ b m- +kM; +?QM? H" +?¶ K" M; KX

hS ?ÊT pB M #bM? i?Q|M; - F +^a F?m M?" i`mM; i•K p" T?Q # „+ - +ÁM +| M?[M; bC [m M? H¢B- # M i`QM; H" K°i F?Q^aM; b•M- M?Q p"v F?€ çÆM; B^aM- +kM; H" iS ?Ê ;B®M; M?Q M?" +O *´ h?B M S?QM; X

J†i F?€+ +ÁM +| iS ?ÊT pB M +Đ i`mM;- /MM; iQÌM; ç M; ,M +€+?- K€B +QM; +€+?
 ? B +€B b•M M?Ä Î i`QÊ+ p` b mX L?` ;B[ p` bQÆM; T?ÁM; ? B # M ç¬M; i•v +O
 M`v HÈM ;'T ç¬B iS ?ÊT pB M i?QÌM; X o`Q i?ÌB +` çB i?b #bM? i?QÌM; MÆB M`v
 h?S h` M; .m Km®M Km +?QM? H` iS ?ÊT pB M HQÇB HÈM- +?QM? H` T?O ç +C
 [m M HÇB i?ÌB +` - FB M i`9+ +U+ F€ +| T?QM; +€+?- M| H` F i?ÊT +O M?B m iS
 F?QªM; b•MX
 hS ?ÊT pB M HQÇB HÈM +| iB M pB M- ?"m pB M- ç¬M; pB M- i•v pB M- +?QM? pB
 pB M- pB T?ÁM; pB M- i`ÇB M; U - M?'i iB M- M?'` iB M- i K iB M h`QM; M°B pB M
 HQÊM ÇB F?„T MÆB- +?B K /B M iQ+? `i HÈMX
 h`QM; #° T?BK óL?` HÈM ô ç½ iWM; +| ?bM?ªM? M?[M; +,M M?` iS ?ÊT pB + +U+ `
 h` M; .m Km®M K°i +,M M?Q p`v- p`B M, K iÈB ?„M Km®M K i?QÌM; ç M „+EBM?
 +| i? Mm¬B ?Q +Ä +?BK +Á +€ +ªM?- M m Km +?mM; +Q ? v #B i i?U M; QÇB i?`M
 h` M; .m i?“i bU F?¬M; +| v m +-m [m€ + Q pÈB +?mv M ,M K†+- M?QM; ?„M HÇB
 ? v ?Q`M +ªM? bBM? ?QÇiX h`QÊ+ FB ?„M F?¬M; +| ÇB m FB M i?b Î i`QM; +,M T
 Î h`mM; >ªB +kM; +ªK i?'v +| i? b®M; i®i- M?QM; #•v; BÌ ?„M +| iB M- ÇB m i`QÊ-
 H` M?` +Y - ç•v +kM; H` K°i HQÇB ç-m iQ #B M iQÊM; X
 LY M, K i`QÊ+ h` M; .m #Ä ` K°i i`B m ç Km +,M M?` +?mM; +Y Î h`mM; >ªB- #
 i`B m K°i i`, K M; `M- ?ÆM M[ ;B€ T?ÁM; ç M; +`M; M; `v +`M; i, M; X ob p`v K` #Ä iB
 +| +?¶ Î i?QªB K€B- pW +| i? H`K i, M; ;B€ i` i`B bªM- +?Q M M h` M; .m imv i ç
 +?Q +?mv M Km M?` ÎX
 L?QM; M?[M; +,M iS ?ÊT pB M FB +| bU F?€+ #B i p ç° HÈM i?b ;€B iB M +kM;
 M?[M; +,M iS ?ÊT pB M HQÇB i`mM; b) +| ;B€ K°i ç M ? B M; `M K°i Kûi pm¬M; - K
 L?QM; M?[M; +,M iS ?ÊT pB M HQÇB HÈM i?b F?€+- ;B€ +ª ç„i ?ÆM M?B m- b® H
 i?Q+? M?[M; FB M i`9+ M?Q p`v +kM; H` F?¬M; QiX
 h` M; .m çQ K„it2K tûi i?“i +~M i?“M- M?[M; i`B HB m +O •m .QÆM; Zm•M H` +€
 i€M Î i?O ç¬- i`QM; ç| +| #® +K+- p` i`Q- i?“K +?Q H` #ªM ç² çÆM ;BªM +O +,M iS
 h`QM; ç| +| K°i +,M iS ?ÊT pB M M, K M; `M Kûi pm¬M; - ç•v i?“i bU ;B®M; M?Q K°i
 ;B€ +ª +O M| +kM; [m€ + Q- +-M ? B i`, K i`B m- pÈB i`B bªM +O h` M; .m ?B M
 M`Q Km p`Q i`QM; i v çQÊ+X
 @ hS + - M?[M; +,M iS ?ÊT pB M M`v b) çQÊ+ +?QM? [mv M çQ ` ç'm; B€ b Q\
 L?[M; +,M M?` M`v ç m H` #'i ç°M; bªM +| M; QÌB ç, M; Fw [mv M bÎ ?[m M?QM; HÇB
 ;B€- +ÁM +| K°i çÆM p` M„K [mv M +?QM? H` +Æ [m M +?QM? [mv M- ÇB m M`v i
 ?B mX
 @ h`QÊ+ FB +?¶ ç| H` +O F?®B +?QM? [mv M- b m; BªB T?|M; i?b T?•M +?B +?
 b m M`v i`i +ª ç m #` çÆM p` i?•m i|K /M F?¬M; bY /KM; X "•v ;ÌB +?QM? [mv M ç
 p, M T?ÁM; - pb p`v M?[M; +,M iS ?ÊT pB M FB F?¬M; i? M`Q çQÊ+ #€M ` - i¬B +?
 pW w i?b M|B b m
 •m .QÆM; Zm•M +| i? çQ ` iQ HB m i?b ?Q`M iQ`M M„K +?„+ +| i? Km çQÊ+- M
 i?QÌM; i?b •m /QÆM; [m•M +ÁM +| i? ` i v H`v i? ç M; QÌB- M?QM; ç®B pÈB M; Q
 ?„M HÇ +| i? #°+ H° M, M; HQÊM; +O KbM?X >ÆM M[M?[M; +,M iS ?ÊT pB M F?
 M; QÌB FB - +-M ;b T?ªB pb M| K` ç„+ i°B pÈB •m .QÆM; Zm•MX
 @ *€B ;B€ M`v +kM; +| ?ÆB ç„i- /M M?bM i`9M; +kM; T?ªB +| iB M KÈB Km çQÊ+X
 h` M; .m +?d p`Q +,M iS ?ÊT pB M M, K M; ?bM Kûi pm¬M; - b m ç| +QÌB F?` F?¬M;
 @ a Q\ *"m H` M; QÌB H„K iB M- F?¬M; T?ªB KÇ+? M; ¼+ H` +QM ;` ç i`SM; p`M; b
 @ hS + - KÄ pW F? B i?€+ çQÊ+ p`B M; `v- +,M #ªM F?¬M; i?'v iB M M? M? M?Q p

h` M; .m i?"i bU +kM; #` FQ+? i?Q+?- M; QÌB K" •m .QÆM; Zm•M ç M; ç°+ +?B K i
K°M; +O #B i# Q M?B m M; QÌB F?€+- imv M|B p iQ b„+ i?b h-M >mv M ",M; F?¬
KS+ ç° [mv M`k i?b M" M; FûK t X h` M; .m p°B p" M; +?çv p" Q i`QM; M?" p bBM? i
KÈB HQçB i`W +ªK ;B€+ F?¬ M|M; +O KbM?X

@ *QM #` M|- M m i`QÈ+ i i K" >mv M ",M; F?¬M; p MQÈ+- KbM? M?'i ç`M? TªB
h` M; .m M^K i` M ;BQÌM; p" +?Q` [mv i ç`M?- imv K¶B M; "v ç m ;¼B çB M i?Q
",M; +kM; ç½ i?QªB K€B ?ÆM- i?QÌM; tmv M M|B ` M?[M; HÌB M; QM M; ¼i- M?Q
+Sm çQÈ+ HY ;-M- K¶B H-M çti çB M i?QçB tm®M; i?b h` M; .m HçB bBM? ` t9

L; "v ?¬K b m h` M; .m /"v `i bÈK- ?„M çB b M; M?" ?"M; ,M çB K i•K- +kM; +QB M
+MM; çB /çQX L; QÌB M; O HçB Î MÆB ç•v +kM; F?¬M; M?B m- pb p"v i`QM; M?" ?"
pK i?b +?d +| K°i KbM? h` M; .m X

a m F?B +ÆK MQÈ+ tQM; i?b h` M; .m ;¼B GQm smv M- i M M"v i®B [m +| i? M
KÎ+Y pÈB ? B K„i i?•K [m-M;X

@ >¬K [m i?m ?Qç+? i? M"Q\

h` M; .m H'v i`QM; iO HçM? ` K°i +? B MQÈ+ m®M; K°i ?ÈT- b m ç| çQ K„i ç€M?
;B®M; M?Q F?¬M; +| /'m p i+O T?K M[Î HçB [m ç KX

@ >b- J°+ æ-m- +?9M; i T?€i i`B `²B- + "m +| #B i ?¬K [m +| # Q M?B m M; QÌB ç
i F?¬M; \

GQm smv M ç M; ç€M? ` ,M; i`QM; M?" p bBM?- +?Êi M; ?2 çQÈ+ +•m ?ÄB +O h` M
+?çv ` pÈB +€B KB M; ç-v #¼i F2KX

@ *9i çB- çSM; +€+? t i¬B ` K°i +?9i

h` M; .m M?bM GQm smv M +?çv ` pÈB K°i KB M; ç-v #¼i- ?„M pmM; +?•M ç€ p"

@ *"m M; ?2 i¬B M|B ç½- ?¬K [m M?"M çQÈ+ ? B K®B H B ;B®M; - K¶B HQÈi # i`,
Km®M çti L; Q +QM- ç M H9+ ç| /M ?mv i i?®M; M?Q i? M"Q- +?d +-M çQÈ+ M?Q
i`B m- i? M"Q\ J°+ æ-m- T?€i i`B i?"i `²BX

GQm smv M +?çv p iQBH2i- b m ç| b9+ KB M; `²B HçB +?çv ` - iB TiK+ KÎ KB M
.m M; ?2 F?¬M; F`TX

@ L`v- i?"i ? v ;Bª p"v- +| M?B m iB M M?Q p"v` \

h` M; .m +kM; #` M?[M; HÌB +O GQm smv M H`K +?Q ?QªM; bÊ- M m +| ?ÆM KQ
+ª # +?K+ i`B m- +kM; F?¬M; Qi ?ÆM M?[M; ;b KbM? ç½ ç´ i?ç+? +| çQÈ+X

@ h? M"Q\ >®B ?"M `²B ` \ B #ªQ + "m ?"Q T?|M; +?mv M +´ T?¬M +¬M; iv +?Q M
?Q ?²M; +O K®B H`K ,M H-M M"v + "m +kM; +| ?ÆM b€m i`B m- ? v H` i¬B +?Q +"

GQm smv M #B i`ä h` M; .m ç½ +?mv M +´ T?¬M +?Q *?m h?Kv- i'i M?B M KK+ ç
Î HçB L; Q pB M- M?QM; ç®B pÈB h` M; .m i?b i`M i?'i M"v H` F?€ HÈM- pb i? G
?„M K°i +?9iX

h`ª HÌB F K i?2Q i`Q+? /šM

@ h?¬B F?ÄB- b m F?B FB K çQÈ+ iB M M?È +?mv M T?¬M ?Q ?²M; +O RRW +´ T
H` çQÈ+X

h` M; .m F?Q€i i v €Q M|B- b€m i`B m imv F?¬M; TªB H` Qi M?QM; M m bQ b€M?
+ÁM FûK t - M; "v ?¬K [m h` M; .m ç½ ;¼B çB M i?QçB pÈB L; ¼+ oQÆM; :B - KÅ
HÈB- #•v ;BÌ ç½ çQÈ+ ?ÆM M,K KQÆB i`M M; ¼+- T?~K +?i F?¬M; i - ;B€ +ª H` #

>ÆM M[?"K HQÊM; +O KÄ M;¼+ ?bM? M?Q +ÁM M?B m ?ÆM +^a /U iQM?- L;¼+
i?€+ ?ÆM ? B M,K KÈB tQM;- +?ŠM; [m i®+ ç° b m M"v b) F?¬M; çQÊ+ M? M? M
T?ªB ç-m iQ i? K p"Bi?B i #` F? Bi?€+ KÄX L m i?` i`QÌM; M;¼+ i?¢+? +S #ªQ i
M?Q p"v i' M; HÈB M?m" M +O K¢+? M;¼+ T?ªB +! Qi M?` i H" K°i i, `QĐBX

L?QM; iB M FB +kM; F?¬M; M? M? ç M i v M?Q p"v- K°i HQÊM; HÈM M;mv M HB
çQ p"Q i`QM; +?Ê- M m F?¬M; b) i¢Q M M HU+ªM? ?QÎM; `i HÈM pÈB i?` i`QÌM;
+kM; F?¬M; Km®M pb b® HQÊM; [m€ M?B m K" ;B€ +^a ;BªK b9iX

L m bQ b€M? pÈB K°i i`,K M,K +?K+i`B m b„T`ÆB p"Q i`QM; i v i?b h` M; .m i?"
+?K+i`B m ÎL; Q pB M- pÈB M?•M T?~K p"K®B [m M ? ;B[ \*?m h?Kv p" h` M; .m
H" /Q h` M; .m ibM? M;mv M çQ ` X

> B M;QÌB ç M; M!B +?mv M i?b •m .QÆM; Zm•M çB M i?Q¢B ç M- GQm smv M H
;b- pb i? /Si F?Q€i çB i?2Q h` M; .m ç M t2K M?"X

ç¼+ i`mv M KÈB M?` i i¢B X

h` M; .m i?"i bU F?¬M; i? M"Q Km çQÊ+ +,M iS ?ÊT pB M`°M; i` M M,K M;"M K
i`9M; K°i iS ?ÊT pB M ?ÆM ? B M;"M Kûi pm¬M;- M^K i`QM; K°i F?m #ªQ i²M p,M
F?€ ;-M pÈB +?Ê ç² +` GQm Gv >€M- +?d +¬M çB p" B T?9i H" ç MX

E?m M?" M"v /Q M,K iS ?ÊT pB M HQ¢B M?Ä i' ?ÊT H¢B K" i?"M?- p"Q i?ÌB +` ç¢B
M?" HÈMX

L?bM p"Q #ªM p) i?b +! i? i?'v iS ?ÊT pB M M"v +! M,K F?QªM; b•M M?Ä- +! ? B
?ÆM M,K i`,K Kûi pm¬M;- +! ?ÁM MQM #°- ?² +€- çbM? M;?d K€i æ-v çO K¼B i?S
ç m +! ?"M; H M; ;'T F?9+ Î M;Q" B `b - t T ç† `i F?ûQ HûQ- +ÁM # M i`QM; `®i +m
T?ªB çB tm®M; i?U+ ç` KÈB #B i çQÊ+X

*ÁM M?[M; +,M iS ?ÊT pB M F?€+- pb p` i`Q ç` Hw F?¬M; i®i- ?ÆM M[+kM; ?Æ
ç M t2K +,M M?" M"v i`QÊ+- M m i?Ä K½M i?b +! i? çQ ` [mv i ç`M?- /M b Q i?b
p"Q Î M; v- +?„+ +?„M +kM; T?ªB bY b M; H¢BX

a m F?B tm®M; H-m i?b # M;QÌB M;²B +?mM; K°i +?B +t2- •m .QÆM; Zm•M ç-m
S?d- b m ç! KÈB +?¢v t2 ç M [m" M hmv M ok- KÈB +?¢v p"Q i`QM; [m" M hmv M ol
h` M; .m ç½ i?'v i?Q+? +?¶ M"vX

E?B çB ;-M ç M F?m pU+ +! +,M iS ?ÊT pB M i?b M;Q" B M?[M; +,M M?" ? B H-m
ç m H" [m€M i`" p" [m€M `QÊm- +ÁM +! M?B m +Y ?"M; çQÊ+ [mv ?Q¢+? +?dM?
#ªM +! `i Qi t2 ?ÆB +?¢v [m çQÌM; M"v- pb i? K" F?B •m .QÆM; Zm•M H€B t2 +?
Qi €M? K„i iÁ KÁ +O M;QÌB # M çQÌM;X

a m F?B çB p"Q F?m #ªQ i²M i?b h` M; .m T?€i ?B M MÆB ç•v +ÁM v M ioM? ?Æ
H½Q ;B iY- F?„T MÆB ç m H" M?[M; +QM ? K M?Ä- ;¢+? t M? M;!B p" M;- i`QÊ+ b
ç€ pĐ +! #€K ` m t M?- F?„T MÆB #MM; ` Hm²M; F?Q iS+ +` H½Q i M; i?QÆM;X

æB i`QM; M"v H"K +?Q h` M; .m bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q p H¢B M?" +k i?•M i?QÆ
K†i +! ?ÆB M;•v M;~MX

@ æB i?¬B- H"K ;b K" b[M; b! p"v\

GQm smv M çB Î T?Q b m F?) ç~v h` M; .m - H9+ M"v KÈB H"K +?Q ?„M idM? ?²M
T?Q i`QÊ+ i?b i?'v •m .QÆM; Zm•M ç M; M!B +?mv M pÈB K°i M;QÌB ç" M ¬M; i`r
K°i M;QÌB ç" M ¬M; ?ÆM # KQÆBX h` M; .m p°B p" M; çB iÈBX

@ h` M; .m - ç•v H" +?O M?B K h`"M? +O F?m #ªQ i²M [m" M hmv M ok- +,M iS ?Ê
M^K Î +?¶ M"v- i¬B b) ç +?O M?B K h`"M? ;BÈB i?B m +?Q +"mX \*?O M?B K h`"M

•m .QÆM; Zm•M M!B +?mv M pÈB €M? K„i F?€ HÆ HYM;- +,M #ªM F?¬M; [m€ ç†i M
FB - +ÁM M;QÌB # M +¢M? +kM; +?ŠM; çQÊ+ ?„M ;BÈB i?B m- t2K ` +€B ;B€ H" `

@ E?¬M; /€K- F?¬M; /€K- h` M; iB M bBM? +?d +¬M; ¼B i¬B H` hB m h`¬M? H` çQ
h` M; .m F?¬M; #B i p` +?O M?B K h`¬M? FB +| ç` p`; b M?QM; çSM; i`QÊ+ Kti
bU H` F?| i? M`Q çSM; i?ŠM; M; QÌBX *?O M?B K h`¬M? b m F?B M; ?2`ä HÌB •m .C
? B i v- #„i +?ti i v h` M; .m X

@ *?O M?B K p, M T?ÁM; b Q\

h?b` M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M i`QÊ+ Kti +| +`T #`+ +?QM? tS- +?d +¬M iB M
+`T bÎ- M m F?¬M; çQÊ+ ; BÈB i?B m`ä`¬M; i?b h` M; .m +ÁM iQÎM; `^M; ç®B T?
M; QÌB çÌB M|B F?¬M; b B- ç M i?O ç¬ KÈB #B i KbM? H` [m M M?ÄX

@ *?O M?B K h`¬M?- +¬M H`K T?B M M? ; BÈB i?B m +?Q +?9M; i¬B K°i +?9i

h` M; .m pW M|B pW çQ ç M K°i çB m i?m®+- p Kti •m .QÆM; Zm•M Î# M +¢M
M?bM [m H` #B i ç| H` HQ¢B :`m h`9+ K` +`m 2K ç½ pÆ pûi iW +?¶ KbM?- pb i? F?
ç9M; H` ?Q M; T?QX

L; QÌB H, M H°M i`QM; [m M i`QÌM; i?O ç¬ B +?ŠM; #B i HQ¢B i?m®+ FB - pb p`v
+?Êi b€M; H M- i?b` M; QÌB ç`M ¬M; i` im´B FB H` F +| #®B +^M?- T?^B #B i`^
+?Q +€M #° i` M +`T #°- M; QÌB #bM? i?QÌM; çWM; ?ÁM; çQÊ+ i?QÎM; i?S+X

@ h` M; iB M bBM? [m € F?€+? F?Q`²B- ç•v H` hB m Gw- H` #^Q p +O F?m #^Q i
+`m `v #B i`i`ä- +?9M; i pW çB pW M|B i?b ? v ?ÆM

*?O M?B K h`¬M? pW M|B pW M? M? +?|M; iB M p T?Q i`QÊ+ /šM çQÌM; ¼B M;

@ h` M; iB M bBM?- +?mM; [m M? #° iQÌM; p•v M`v ç m i?m°+ p +, M iS ?ÊT pB M
i`QÊ+- tBM KÌB

hB m Gw i`QÊ+ ç| ç½ çQÊ+ i?¬M; #€Q- #B i`ä M?[M; M; QÌB FB +| ç` p`¬i HÈM
FQM?- pW çQ i v KÌB K¼B M; QÌB pW ; BÈB i?B m,

@ *, M +S p`Q b´ b€+? ; ?B +?ûT i?b iÁ iS ?ÊT pB M M`v Î p`Q i?ÌB pm E? M; >B M
M?[M; +?S+ [m M i` M h?QÊM; h?Q- ?ÆM M[ i`QÊ+ M v çQÊ+ bY +?[`i i®i- #^

E?B K¼B M; QÌB M|B +?mv M pmB p i?b ç½ çB ç M +´M; HÈM +O iS ?ÊT pB M- h`
+Y - i`QM; HÁM; +| ?ÆB FQ+? ç°M; - ç•v ç9M; H` E?Q T?€BX

h`QM; T?BK óL?` HÈM ô i?b h` M; .m ç½ iWM; i?`v [m M?[M; +€M? +´M; HÈM +O
; BÌ ?„M çti +?•M p`Q ?B M i?U+ i?b KÈB +?QM? i?S+ +^K M?“M çQÊ+ bU`mM; ç°
i`QÊ+ K„iX

> B +€M? +Y FQM? /M H` +?B m`°M; ? B +?B m + Q +kM; ?ÆM # i?QÊ+- M| ; B®
+€M? +Y - F?m¬M +Y - çdM?- çÁM- Kti i?9XpXpX æ m M?Q KÈB- ? B # M +Y +Á
p M F?¬M; ?Q ?¢BX h` M; .m +| i? iQÎM; iQÊM; ` ibM? +^M? iB M ?¬ ?`m OM; -
i`QÊ+ F?B #QÊ+ ` F?ÄB M?“ H` M?Q i? M`QX

S?¬M iQÌM; Î ? B # M +Y i`QÊ+ FB +ÁM çQÊ+ bÆM- M?QM; +| H) ç½ H•m`²B F?
ç½ M?çi- M?bM [m +| p +k M€iX

@ «M; +?O •m .QÆM; - h` M; iB M bBM?- KÌB p`Q t2KX

*?O M?B K h`¬M? H`v` K°i +€B +?b F?| M?Q +•v +ÎB HÁ- K`i K°i H9+ H•m KÈB +
HÈM FB - b m ç| +® ? i bS+ ç`v p`Q # M i`QM; +?Q ç€K M; QÌB çB p`QX

kNyX *?QÆM; kN y, E?¬M; æO hB MX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; B^, æ^L ?½M

*?QÆM; kNy, E?¬M; çO iB MX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

æB p"Q +Y HÈM i?b i`QÊ+ K†i H" K°i F?QªM; b•M M?Ä- +€M? +Y ç i?¬M; [m F? i`mM; K¬M H" HQ¢B +Y M9K im U +ÁM; ¼B H" +Y i?Mv ?Q - K°i FB m +Y i`QM; K€B- #®M; |+ #m¬M; #®M i`K HYM; - çdM? i`K +?¢K i` bÆM K"mv çQÊ+ +? i€+ p- HBM?- iQÆM; ç®B ?Q H X a m +Y M9K im M"v +ÁM +| b„T ç†i K°i +€M? +Y F? i`QM; pÈB b•M M; Q" B- +| Qi M? 'i #®M +€M? V- +kM; çQÊ+ ; ¼B H" i`mM; K¬M- i€+ +Y H M; ?B- #bM? i?QìM; ç|M; H¢B- M; QìB i i?QìM; T?ªB çB p"Q iW ? B ?"M? H HÈM ?Q†+ +| F?€+? [mw KÈB KÎ +Y M"v ` X

h` M +€M? +Y M; ,M +| p M?B m ç² €M- # M i` M +| +?[- +| ?Q +Ä tQ„M H'v M? M?[M; ç€K K•v M, K K"m b†+ bÐX

hm v ç½ #` ,M KÁM i?2Q i?ìB ;B M- b„+ i?€B i` M +€M? +Y ç½ T? B K"m- M?QM; M i?„M; +ªM? M, K tQ - +kM; +| i? iW ç| K" i?'v çQÊ+ i bM? ?m®M; K°i i`B m ç¢B ?QM

JÈB pW p"Q +Y i?b "¢+? aQ p" >„+ aQ ç½ +?mB p"Q i`QM; b•M- +?ÈT K„i ç½ F? h` M; .m +kM; F?¬M; [m€ HQ H€M; - i`QM; M"v ç F?¬M; p" +?ŠM; +| B Î- +Y + F?¬M; +| p'M ç X

hB m Gw i?2Q b€i b m HQM; h` M; .m - ?„M KÎ KB M; M|B, i`mv M +QTv iW

@ h` M; iB M bBM?- ç•v H" i`mM; K¬M- #bM? i?QìM; +€M? +Y M"v b) F?¬M; çQÊ+ K" i?¬BX o"Q i?ìB +´ ç¢B i?b +?d F?B M"Q +| i?€M? +?d ?Q†+ F?€+? [mw ç M M? K¬M M"v ` - K" KÎ M| ` +kM; H" K°i HQ¢B H iB i

@ h`QM; iS ?ÈT pB M i?b i'i +ª +€+? +€M? +Y HB M i?¬M; +€+ pB M pÈB M? m ç +€M? +Y M"v +kM; +| i? H" K +´M; +?¬Q- `i ?Q H p" i?U+ /KM; X

hB m Gw pW /šM çQìM; pW ;BªB i?Q+? ¼B M; QìB- H9+ M"v ?„M; B®M; M?Q F?- +O +?QM? [mv M K" H¢B ;B®M; pÈB K°i ?QÈM; /šM pB M /m H`+?X >„M ?B m `ä # i`QM; HÁM; #"M i v- +€+? +K+ T?QM; i?Ov +O b•M HÈM b•M M?Ä- i?"K +?Q H" i i` M +€M? +Y i?Mv ?Q - ?„M ç m M|B +| b€+? K€+? +| +?SM; - HìB H) K i B- i?"i b M; ?2 K" K b vX

a m F?B çB tmv M [m +€M? +Y i?Mv ?Q çQÊ+ +? i€+ iBM? K„i?b b) ;†T iB M p pB M HQ¢B M?Ä- +| M?"; B[- bQÆM; T?ÁM; Î ç¬M; i•v- T?Q ç¬M; H¢B +| K°i +€M pB MX a m F?B iB M p"Q i`mM; pB M i?b ;†T K°i ?Q pB M +| /B M iQ+? `i HÈM- [mªM Hw M M ç½ #` ?Q M; T? X

Zm i`mM; pB M i?b +?QM? H" ?"m pB M- +ÁM +| # +€B b•M M?Ä- MÆB ç•v H" +? iB M pB M- p½M #®B Î i`mM; pB M- +?d +| M?[M; M; QìB +| p B p ÈB Î i¢B ?"m p ç´B i?"M? i?Q T?ÁM; - +| T?ÁM; F?€+?- T?ÁM; # T- i?ìB +´ ç¢B ;B i°+ +€+ T?ÁM; T?ÁM; # T +| ?ÆB M?B mX

h` M; .m +MM; çB ç M- b m F?B iQM? iQ€M ç¢B F?€B i?b +| F?QªM; ?ÆM ? B KQ p"v KÎ K°i F?€+? b¢M HQ¢B M?Ä +kM; çOX a® ;B M T?ÁM; +?d H" K°i T?¬M +O iS b m +ÁM +| ?Q pB M- # M i`QM; +ÁM +| ?² MQÊ+ çbM? i¢- +| i? i?'v +m°+ b®M; H" t tdi? M"QX

@ h` M; iB M bBM?- M? i?'v ?ÈT pB M M"v i? M"Q\ > B M, K [m +| F?¬M; Qi M; F?¬M; #€M- M m h` M; iB M bBM? M?bM i`9M; - +?9M; i¬B M? 'i ç`M? b) Qm iB M

h?"i` +?O M?B K h`M? M"v +kM; F?¬M; ?B m `ä ç` p` +O h` M; .m - M?QM; H½ [m ç½ ; ¼B ç M M?„+ M?Î K°i T?2M- ç ?„M T?ªB H" K i®i +¬M; i€+ iB T ç½ B- M m +, M iS ?ÈT pB M FB - +?d +¬M çB m FB M F?¬M; [m€ KS+ - +?9M; i ç m +| i? ç²M

*?O M?B K h`M? #B i`ä H½M? ç¢Q`i i?Q+? +,M iS ?ÊT pB M M`v- imv ç½ ç F?¬M; + K HÁM; #€M çB- #•v; Bì H½M? ç¢Q H¢B i? v ç´B i?€B ç° K°i i`,K i€K KQ iB T ç½BX >„M H` K°i +?O M?B K p,M T?ÁM; p`+¬M; i€+ F?€ #”M`°M- M?QM; +?M; O +?Q H½M? ç¢QX

>¬K M v ç M ç•v i?b +?O M?B K h`M? H¢B; †T K†i•m .QÆM; Zm•M- pb p”v K” +?ç¬M`v`i HÈM- M; QìB #bM? i?QìM; i?”i bU +ÁM F?¬M; #B i•m .QÆM; Zm•M- M?Q +| [m ? pÈB ç®B T?QÆM; - i’i M?B M b); ?B M?È`i F„X L?QM; •m .QÆM; Zm•M çB m M`v +ÁM T?ªB t2K p”Q [m M ? ;B[ •m .QÆM; Zm•M p”h`M; .m - i’i M?B M + +?mv M pÈB h`M; .m i?b +”M; TªB +?9 w # T?¬MX

@ h?”i bU H” F?¬M; i -`i v M i oM? - M?QM; ?bM? M?Q ç½ H•m`²B F?¬M; +| M; Qì h`M; .m i?’v # M i`QM; ç-v +Ä /¢B- ç€ H€i çQìM; ç-v`m t M?- i?”K +?Q +Ä +ÁM pb p”v K” F?¬M; F?ÄB M?Qm K”v- M m Km H¢B i?b +?Q i? iB M p”Q îM; v +?Q ç

@ h`M; iB M bBM?- iW b m F?B +?9M; i¬B t•v /UM; F?m M?” p,M T?ÁM; i?b i?”i bU M? t2K K°i F?m pU+`°M; i? M`v +kM; F?| i? M”Q [mªM Hw +?Q i®i- ?ÆM M[FÈ p”v KÈB ç +?Q M?Q p”v

*?O M?B K h`M? +kM; M|B HìB i?”i HÁM; - K°i F?m M?” M?Q i? M`v M m?”M; i,K ç +kM; H” p”B +?K+ M;”M ç²M; - b® iB M M`v imv F?¬M; M?B m- M?QM; M m /MM; ç| M?” +´i? M`v- +?ŠM; #^M; ç H¢B ç M i i T?€i +?Q M?•M pB M +Æ [m M K¶B M; Qì

JB m S?d S?d b m F?B çB p”Q i?b /MM; i v bì ç¬M; çKM; i•v- p K†i`i ?QM; T?’M- +| p F?¬M; pW w i?b p°B p”M; M|B,

@ h`M; .m - +?¶ M`v`i i®i- F?B +ÁM #û i¬B +kM; î i`QM; iS ?ÊT pB M- M?QM; b M?” h•M h? - î #B i i?U i?”i bU F?¬M; i?QªB K€B #^M; iS ?ÊT pB M çQÊ+

@ E?m M?” h•M h? \

*?O M?B K h`M? M; ?2 p”v K” +?Êi b[M; bì- ç| +?QM? H” +?¶ î +O +€+ p` [m M HÈ ;€B FB +kM; +| ç` p` F?¬M; M?ÄX

@ h`M; iB M bBM?- M? +S v M i•K- M m M? [mv i ç`M? Km i?b +?9M; i¬B b) +? b¢+? b)- çªK #ªQ b) +?Q M? K°i +ªK ;B€+`U+`Ð KÈB K X

hS ?ÊT pB M M`v +| F?¬M; Qi M; QìB Km®M Km M?QM; # M [mªM Hw F?¬M; ;”i ç¬H¢B i`€B M; QÊ+- ;B®M; M?Q +?O M?B K h`M? +-mtBM h`M; .m Km M|X æB m .m Km iS ?ÊT pB M M`v- M?Q p”v ? B # M b) F i M M K®B [m M ? - +,M M?” M`v +O F?m #ªQ i²M- i’i M?B M b m M`v ? B # M b) +ÁM HB M ? pÈB M? m /”B /”BX

@ š- ç i¬B t2K- ”¢+? aQ- p ç•v

h`M; .m F?) ;”i ç¬m iW +?®B +?Q w FB M- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; M|B H” Km ? i?b hB m ”¢+? aQ iW i`QM; K°i +€M? +Y i?Mv ?Q +?mB` - M| +?¢v ç M i`QÊ+ K M; QìB ?„M-`ä`”M;`i ?”B HÁM; pÈB ?Q”M +ªM? +?¶ M`vX

h`M; .m +| +?9i /Q /U- iÁ M?” HÈM M`v M?B m M,K F?¬M; +| M; QìB î- +| p ?ÆB F?Q- ç†+ #B i H” KM ? KQ M?B m +Ä K¼+ i?”M? #KB- ?„M M?bM [m p” +ªK i? i?ìB i’i +ª; B M T?ÁM; ç m i`®M;`¶M; - pW`²B h`M; .m +® w çB p”Q K°i; B M ç MQÊ+-`ä`”M; H” +-M bY +?[H¢B- i’i M?B M M| +kM; F?¬M; TªB H” K°i +¬M; i

@ hS + - M? i?’v M?[M; F?m M?” +ÁM H¢B i? M”Q\

h`M; .m bmv M; ?o K°i +?9i- b m ç| Km®M çB t2K i? K p”B MÆB M[- M?Q p”v +kM

@ æB- +?9M; i çB t2K i? KX

•m .QÆM; Zm•M +kM; +ªK i?’v M M çB t2K i? K- pb ?¬K M v ?„M ç M +?O v m H”K - K” i?¬BX

@ h` M; iB M bBM?- +€+ M? M|B ç M M?[M; +,M iS ?ÊT pB M F?€+ b Q\

*?O M?B K h`M? i?'v M?|K h` M; .m b„T çB i?b p°B p`M; ?ÄBX

@ *| K°i +,M î h•v i?“M?- M?Ä ?ÆM MÆB ç•v K°i +?9iX

h` M; .m pW çB` M;Q`B pW i?m”M KB M; ç€TX

@ >b- h` M; iB M bBM? M|B ç M M?[M; +,M iS ?ÊT pB M î# M FB b Q\ " M FB +Á

+| p`B ;B çbM? î p`B +?K+ M,K- #¼M ?¼M?'i [mv i F?¬M; çB- h•v i?“M? +kM; F?

ç½ M?B m H-M €Q HQçM- /M +| Km çQÊ+ M?“ i?b M? +kM; F?¬M; i? M`Q p`Q

@ *€B ;b- +?O M?B K h`M?- H` i?“i b Q\

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HìB +O +?O M?B K h`M? i?b /WM; #QÊ+ HçB- ?„M +kM; F?

i` M? +½B M?“ ç'i`„+`®BX

@ h` M; iB M bBM?- +?ŠM; H) i¬B HçB ;çi M? b Q\ M? +?d +¬M b M; M;?2 M;|M;

*?O M?B K h`M? /MM; HìB H) b„i bQM M|BX

@ hS + - i? M`Q\

h` M; .m M?bM p T?Q •m .QÆM; Zm•M- +| H) pB + M`v ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M

@ æ i¬B ?ÄB i?Y

•m .QÆM; Zm•M çB b M; K°i # M ;¼B çB M i?QçB- +?Q ç M p`B T?9i b m i?b p K

KB M; K„M; p`B +•m- b m ç| +9T çB M i?QçB çB ç M M|B,

@ M? h`M? M|B F?¬M; b B- ç€K M;QìB FB `ä`”M; F?¬M; M|B pÈB i¬B- ç b m M

h` M; .m pW M;?2 M|B M?Q p”v i?b HçB [m v ç¬m çB p`Q i`QM; b•M- ?„M +kM; i?

M?[M; +,M iS ?ÊT pB M M?Q p”v #•v ;Bì +kM; F?¬M; M?B m- +?QM? KbM? M m F

+kM; F?¬M; +| K` Km X

h` M; .m çSM; i`¬K M;•K K°i H€i- b m ç| ?„M ?ç [mv i i•K M|B,

@ *?O M?B K h`M?- i¬B Km®M Km F?m M?“ M`v- M?QM; ;B€ +^a

hW i`B HB m K` •m .QÆM; Zm•M çQ ç M- h` M; .m #B i`ä ;B€ +^a +O +,M iS ?ÊT

+?K+ M;”M K°i Kûi pm¬M;- +°M; HçB i?b ? B M;”M K°i i`,K Kûi pm¬M;- i`M; ;B€ i

L m ?„M i`<sup>a</sup> b® iB M M`v- ?ÆM M[+ÁM #Ä iB M ` im bY - +m®B +MM; ?„M b) i`î i

ç•v +kM; H` K°i i`QM; M?[M; M;mv M M?•M H`K ?„M /Q /UX

@ h` M; iB M bBM?- F?m M?“ M`v iW H•m +?Q im bY - M? Km HçB +QB M?Q ;B9T

F?| F?,M- +?9M; i¬B i`i M?B M b) +?Q M? ;B€ +<sup>a</sup> Qm ç½BX h? M`v çB- M? i?'v

pm¬M; i?b i? M`Q\

@ " KQÆB H,K M;”M\

h` M; .m +| +?9i F?¬M; F`T T?ªM SM;- +?O M?B K h`M? M`v Kî KB M; M|B ;B€

KB M; ` ç½ ;BªK #Êi +<sup>a</sup> +?K+ i`B mX

@ h` M; iB M bBM?- M|B i?“i Km®M #€M F?m M?“ M`v çB i?b +?9M; i¬B +kM; T?ª

M?QM; M? +kM; çWM; M|M; p°B- i¬B p` #Q i?Q GQm HB M ? pÈB M? m +€B ç½-

h?'v h` M; .m iW +?®B F?¬M; +?Q w FB M i?b +?O M?B K h`M? M? M? +?|M; M?

M M;?2 K€vX G9+ M`v h` M; .m KÈB F`T T?ªM SM;- KbM? +kM; +?Q M|B ;b +^a

i?¬BX

L,K b€m T?9i b m i?b +?O M?B K h`M? ç½ çB ç M M|B,

@ E?m M?“ M`v #` i²M ç¼M; i?b i`QM; pMM; +kM; #| i v F?| ;BªB [mv i- pW `²B #

+?K+ M;”M K°i Kûi pm¬M;- h` M; iB M bBM?- M? t2K ;B€ +<sup>a</sup> M`v +| i? iB T M?“

@ L?Q p"v b) H" b€m KQÆB # i`B m\ hS + - M?i?'v i? M"Q\

h` M; .m [m v b M; •m .QÆM; Zm•M- ?„M F?¬M; M;ì +?d M|B p" B +•m K" ;B€ +^a ç½
L?QM; F?B M?bM p"Q F?m M?"`€+?`QÈB i?b i?'v pB + H„T çti i?B i #` p" bY b M
iQM?` i` M i v ?„M +kM; F?¬M; +ÁM i?W M?B m iB MX

h` M; .m #•v ;Bì KÈB +<sup>a</sup>K i?'v ?ÆM K°i i`,K i`B m i`QM; M;•M ?"M; +O KbM? +kM

kNRX *?QÆM; kNR , *?€m L;QΦBURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kNR, *?€m M;QΦBURVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

@ hB m .m - +€B ;B€ M"v +kM; t2K M?Q F?€ i®i`²B- i? M"Q- F?¬M; çO iB M" \ *|
•m .QÆM; Zm•M i?"i bU HΦB #B i`ä p'M ç Î # M i`QM;- #Q i?Q GQm M"v H" K°i M?
M?" KbM?- +?9i pB + M?Ä ç| i'i M?B M b) M Kti KbM?- /M b Q i?b iB M +kM; F?¬
T?QÆM; # v` X

@ a€m KQÆB # i`B m hS + - M? t2K- F?m M?" M"v Km®M H„T çti i'i +<sup>a</sup>i?B i #` i
h` M; .m ç½ i?¬K iQM? iQ€M- b m M?B m H-M ç' i?Φ+? K" Km çQÊ+ ç² +´ pÈB ;B
?ÆM K°i i`,K KQìB b€m i`B m- M?[M; pB + HBM? iBM? K'i K°i i`B m- F?Q^aM; i?ìB
i`,K M;¬M- M?[M; i?S M"v H" F?¬M; ç€M; F X

L?QM; ?„M Km +,M #B i i?U Î ""M? h?"M? K'i KQìB b€m i`B m- b m ç| ç-m iQ KÄ
+?mv M +?Q L;¼+ oQÆM; :B KQìB i`B m- #•v ;Bì çΦB F?€B +?d +ÁM ?ÆM +?QM
+kM; /Q /^aX

L?QM; b m F?B Km M?" i?b T?ªB im bY HΦB- h` M; .m F?¬M; #B i;B€ +<sup>a</sup>i?` i`Qì
çti p"Q H9+ M"v H" i? M"Q- ?„M Km®M #B i KbM? Km +,M iS ?ÊT pB M M"v tQM;
ç im bY \

@ *€B M"v + "m +kM; çWM; ?ÄB i¬B- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M p M;¬M? M"v

•m .QÆM; Zm•M HB + K„i M?bM h` M; .m - M? +?d ç M H"K +?¶ /U +?Q + "m K" i?
aU h?¬M; b Q\

@ h` M; iB M bBM?- +?¶ +?9M; i¬B +| p" B +¬M; iv H„T çti i?B i #`- +kM; +¬M; i€+
+?Q M?- T?Q i`M M?'i ç`M? +kM; b) Qm iB M +?Q M?

L?[M; +?mv M H„T çti i?B i #` ;B®M; M?Q i? M"v i?b +?O M?B K h`M? i?"i bU ç
F?B H„T çti i?B i #` +?Q F?m M?" p,M T?ÁM; +kM; H" ?„M çB ibK +¬M; iv ç M H"K
t HΦ; b +€B M;? M"vX h'i M?B M i`QÈ+ ç| ?„M ç m +| M?"M çQÊ+ +?¶ i®i- M?QM
h` M; .m - ?„M +kM; F?¬M; /€K i?Á i v p"Q FB K +?9i çdM? bM?X

o` #^aQ p i M H" hB m Gw M½v ;Bì F?¬M; M|B +?2M p"Q HìB M"Q- #•v ;Bì M;?2 M|
i?B m +¬M; iv H„T çti i?B i #` i?b Kî KB M; M|B,

@ *?O M?B K h`M?- +?d bÊ`M; M?[M; +¬M; iv FB b) F?¬M; i? M"Q H"K i®i çQÊ

@ L|B HmM; imM;- F?m p,M T?ÁM; +O +?9M; i #¼M ?¼ +| i? H„T çti çQÊ+ +€+
çQÊ+ M?[M; +,M T?ÁM; M?Ä M"v b Q\

*?O M?B K h`M? /MM; €M? K„i K'i p mB M?bM hB m Gw- K¼i b€+? ç9M; H` K¼i b€+
+?@i H¢B #°+ H°` `ä`M;X

hB m Gw +kM; w i?S+ çQÊ+ HÌB M|B pW `²B +O KbM? [m€i`U+ iB T- ?„M p°B p`M
@ *?O M?B K h`M?- F?¬M; T?ªB i¬B +| w FB - M?[M; +¬M; iv K` M? ;BÈB i?B m i
i®iX

@ L?QM; +€+ +¬M; iv H„T çti i?B i #` +kM; +?B i?“M? M?B m HQ¢B- M?[M; +,M
ç`M? T?ªB H„T çti i?B i #` i?2Q FB m +´- M?Q i? KÈB +| i? #ªQ çªK M| çQÊ+ ;B
bÈ H„T çti tQM; i?B i #` i?b iS ?ÊT pB M M`v b) +?ŠM; ;B®M; BX

hB m Gw i?“i bU +| i”T iQM? +O K°i F K¼i b€+?- HÌB M|B +kM; F?¬M; [m€+`M i`
ç M +?mv M p Kti +O +?O M?B K h`M? +`M; i? K F?| +QBX

@ M? Gw- F?m M?“ M`v +¬M HQ¢B M;QÌB M`Q ç M H„T çti i?B i #`\
E?m M?“ M`v çQÊ+ h` M; .m Km pÈB ;B€ p`B +?K+ i`B m- M m F?¬M; ?ÄB `ä`M
#Ä iB M` - pb M m F?¬M; ç M H9+ H„T çti i?B i #` tQM; K` F?¬M; ;B®M; B i?b +U

hB m Gw M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b H`v i v ç`v FQM? K„i M|B,

@ "bM? i?QÌM; M?[M; FB M i`9+ M?Q i? M`v ç m T?ªB +| M?[M; M?•M bo +?mv M
;B€K b€i- M m F?¬M; i?b H„T çti i?B i #` M?“ i ç`M? b) b B H +?X

@ *kM; +| K°i M;QÌB MQÊ+ M;Q`B Km iS ?ÊT pB M Î ç•v- b m F?B H„T çti tQM;
T?M ?ÊT- +kM; pb ç| F?¬M; T?ªB H` M;QÌB i`QM; M;? - +kM; F?¬M; M?bM i?“v `ä
p`Q ç•v Î- i¬B +ªK i?“v M M KÌB M?[M; M?•M bo im bY FB M i`9+ +´ +?mv M M;?
M?[M; M;QÌB M?Q p`v M;`v +`M; Qi- M?[M; +¬M; iv H„T çti i?B i #` p`Q i?iB M`v +
i`B +?mv M M;?B T M?Q p`v

h` M; .m i?¬K bmv tûi p` i?“i bU +ªK i?“v +| +?mv M M?Q p`v- #ªM i?•M ?„M +kM; H
?¼+ - #B i`ä +€+ F?Q ç m +| iQM? +?mv M M;?B T `i K¢M?X "•v ;Bì t•v /UM; ?B
M?[M; M?•M bo +?mv M M;?B T i?2Q HÌB +O hB m Gw i?“i bU +ÁM H¢B `i Qi- pb
K¢Q i?b i`QM; i?“M? T?® +ÁM H¢B K`v iÁ M?“ +´\
@ hS + - M? i?“v i? M`Q\
h` M; .m M;?B M; ç¬m ?ÄB •m .QÆM; Zm•M- ?„M i?“i bU +ÁM +?Q [m2M +m°+ b®
i? çB ibK M?•M bo +?mv M H„T çti i?B i #` +?Q +€+ M?“ +´ çQÊ+\
@ hB m .m i?“i bU Km®M Km b Q\
•m .QÆM; Zm•M ?ÄBX
@ Jm X
h` M; .m ;“i ç¬m F?ŠM; ç`M?- M?[M; M,K M`v ;B€ +ª M?“ ç`i i,M; iB M pMM pKi-
?ÊT pB M- M| b) +`M; M;`v +`M; ?B K- Km p`Q b) imv i ç®B F?¬M; +| ?¢BX
@ æQÊ+ `²B- p`v i?b i¬B b) M|B pÈB i?Q Fw oQÆM; K°i iB M;- M?Q p`v b) +| i? H
H„T çti p` im bY +€+ +¬M; i`bM? +´ i`QM; MQÊ+X
GÌB M|B +O •m .QÆM; Zm•M H`K +?Q h` M; .m M?È ç M +?S+ pK +O #€+ KbM?-
?„M bmv M;?o K°i +?9i p` H„+ ç¬m M|B,
@ hS + - çB m M`v F?¬M; i?Q+? ?ÊT- 2K i?“v +?d M M ibK p`B M?•M bo +?mv M M
H` çQÊ+X
h` M; .m H`K M;QÌB +kM; `i #B i +€+?`M ;B`m- ?„M F?¬M; Km®M pb +?mv M +C
M m M?Q ç #B i çQÊ+- bÈ `^M; KbM? b) #` K„M;X
@ æQÊ+- pB + M`v i¬B H`K +?Q +`m- i¬B b) çB ibK +?Q +`m p`B p` ;B€Q bQ Î +€
+?`m

•m .QÆM; Zm•M M; ?o HΦB p" i? 'v +?9i +?mv M M?Ä M?Q i? M"v K" H"K T?B M i?Q
?ÊT- pb p"v ?„M +?d +| i? çB i?2Q çQÌM; +O KbM?- ibK p" B p` ;B€Q bQ +?mv M M
i?"M? p'M ç - M?B m M?'i +kM; +?d +?Q +?9i iB M K" i?¬BX h'i M?B M #•v ;BÌ M?[
i? K +?9i i?m M?"T iW # M M; Q¬BX

@ hS + - iMv M?- M?QM; ibK +?Q 2K çQÊ+ M; QÌB +| i? H"K ` #ªM p) p" ;B€K b€i
h` M; .m t®M +?d ç`M? ibK p" bBM? pB M çΦB ?¼+ K" i?¬B- F?¬M; M; Ì •m .QÆM; 2
p"v- M?QM; M?[M; +?mv M +| i? /MM; iB M ç ;BªB [mv i i?b h` M; .m F?¬M; [m€
i®i ?ÆM bQ pÈB pB + MÊ M?•M ibM? M; QÌB F?€+X

aU pB + b m ç| +kM; F?¬M; +| ;b `„+ `®B T?B M ?"- JB m S?d S?d #m´B +?B m T?
.QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; FB M M?šM +S K½B +?çv i?2Q h` M; .m - pb i? b m F?E
M?B K h`M? i?b +kM; H€B t2 #Ä çBX J" h` M; .m +kM; /Si F?Q€i +?Q GQm smv
M?[M; +?¶ ?¬K M v ?„M Km®M çB ç M +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT pÈB hB m "ç+? aQX

h` M; .m i`QÊ+ iB M çB i?2Q +?O M?B K h`M? ç Fw F i?ÊT ç²M; - b m ç| HΦB ç M
b M; i M- M?QM; iB M i?m HΦB H"K +?Q ?„M ç m HÁM; X > B # M ç m T?ªB ;B Q i
T?QV +kM; F?¬M; ç€M; # Q M?B m- +?d H" ?ÆM # +?K+ M; "M- M?QM; ? B # M +
i`QÊ+ #ç p" +€+ HQΦB i?m T?K i?m F?€+- i´M; +°M; K'i ?ÆM ? B i`B mX

@ h` M; iB M bBM?- M m F?¬M; i?b +?9M; i ;BªK /B M iQ+? tm®M; - ç²M; i?ÌB +kM
?ÆM K°i +?9i\

*?O M?B K h`M? i?2Q +?•M h` M; .m +?çv i`QÊ+ +?çv b m- M m F?¬M; +| ?„M i?
F?¬M; i? +?çK ç M +€M? +Y +O T?ÁM; M?" ç'iX *?Q M|B ç M h` M; .m - /M H" +
p"Q iB M i?m +kM; i?"i bU iBK ç" T +?•M `mM- T?ªB #B i`M; pÈB ?ÆM ? B i`B m
i®i Î "„+ EBM?X

@ h?¬B F?ÄB- +S iQM? i?2Q /B M iQ+? i?U+

h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i- ?„M +kM; F?¬M; Km®M H"K M?Q p"v- pb /B M iQ+? +
+?SM; i?U+ i?"i bU ç9M; ç„M- #•v ;BÌ M m iQM? M?Ä ?ÆM- b m M"v M m +| çQ çΦ
T?B M iQ€BX

a m F?B [mûi i? ;B Q iB M i?b h` M; .m +kM; t2K tûi b® iB M +ÁM HΦB +O KbM?
pb p"v K" F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´X > „M F?¬M; #B i H„T çti i?B i #` ? i # Q M?B m
[m v p +?Q p` ç iY +O ³ H½Q H"K p" B +€B pÁM; i v ?mv i M; ¼+ +U+ T?~K- ibK `

*| +?O M?B K h`M? çB i?2Q M M i?O iK+ +U+ F€i?m" M HÊB- #bM? i?QÌM; i?b M?
T?ªB K'i KQÌB H,K M; "v KÈB çB çÄ p) #ªM ç² /B M iQ+? M?" +Y - M?QM; p` i`QÎM;
+?Q M?•M pB M ç M H"K pB +- b) +® ;„M; tQM; pB +i`QM; i?ÌB ;B M K°i im-M- b
/KM; ç'i p" +?SM; M?"M #'i ç°M; bªM +?Q h` M; .m X

æB m M"v `i T?M ?ÊT pÈB i•K w +O h` M; .m - ?„M +kM; Km®M i`QÊ+ F?B p "°
M?[M; +?mv M M"v- M; "v K B ?„M b) ibK FB K +¬M; iv H„T çti i?B i #`- i` M? i?O
F?B KbM? ç M "„+ EBM? K°i H-M M[X

@ h` M; iB M bBM?- M? t2K- M? ç½ ;B9T +?9M; i¬B tY Hw K°i p'M ç F?| F?, M- M
+?O KÌB K¼B M; QÌB K°i #[+ÆK M?û\

a m F?B H"K tQM; K¼B pB +i?b +?O M?B K h`M? T?€i ` HÌB KÌB pÈB h` M; .m -
? i®i pÈB h` M; .m - M?Q p"v b m M"v b) +| +Æ ?°B tm'i ?B M pÈB •m .QÆM; Zm•M
p"v H" +U+ F€ [m M i`¼M; X

h` M; .m çQ i v M?bM ç²M; ?²- ç½ ;¬M M,K ;BÌ- pb p"v ?„M H„+ ç-m M|B,

@ *?O M?B K h`M?- ?¬K M v F?¬M; çQÊ+- ?¬K M v ç½ ? M /MM; +ÆK pÈB i`QÎM
?Q" M i?B M i¬B b) KÌB M? K°i #[+ÆKX

@ æQÊ+- h` M; iB M bBM?- M? Km®M çB ç•m\ h¬B iB M M?X
h` M; .m ?¬K M v F?¬M; H€B t2 ç M- •m .QÆM; Zm•M ç½ M|B F?B M"Q H"K tQM; p
b2 ç M ç|MX
@ E?¬M; +-M ç•m- K°i H€i M[hS + b) ç M ç|M i¬BX æ9M; `²B- +?O M?B K h`M
T?B M M?- ç| H"ibK M; Q|B /¼M / T F?QªM; b•M i`QM; M?"- i? M? Hw bç+? +Ä /ç
M?[M; p"i î # M i`QM; ` - M? i?'v ç'v- K°i KbM? i¬B +kM; F?¬M; H"K ;b çQÊ+X
v +O h` M; .m +?QM? H" ;B[ HçB #® +K+ +O FB M i`9+ +?dM? i? - i'i +ª M?[M; i
i? M? Hw ` M; Q" B- pb ?„M ç½ t2K tûi F„ +™M; - # M i`QM; +?d +ÁM HçB M?[M; /K
MB M ççB #ªv KQÆB- +U+ F€ +k F„- ?„M F?¬M; Km®M ;B[HçBX
@ æQÊ+- h` M; iB M bBM?- M? +S v M i•K- M; "v K B i¬B b) +?Q M; Q|B b M; /¼M
+?Q M?X
*?O M?B K h`M? pW M; ?2 M|B M?Q p"v i?b ç²M; w M; v- M; Q|B i`QM; p, M T?ÁM;
H" M?[M; pB + H†i p†i b Q\ h'i M?B M +?O M?B K h`M? b) F?¬M; iU KbM? ` i v-
ªM? `¶B- M m F?¬M; çO i?b K|B i? K p" B i M #ªQ p - i®M p" B ç²M; iB M K" i?¬BX
æÊB ç M F?B +?O M?B K h`M? çB `²B i?b h` M; .m KÊB ;¼B çB M i?QçB +?Q •m
çSM; +?ì î +´M; T?ÁM; M?" ç'i- b m MY ;B| i?b K°i +?B + t2 ó?²M; F€ôUt2 H½M?
+çM? h` M; .m X M; m²M UXV
@ hB m .m - H M t2X
*Y b´ T?Q b m t2 ?ç tm®M; - h` M; .m i?'v •m .QÆM; \*?'M ok M; ²B # M i`QM; pšv
i?Q Fw oQÆM; FB +kM; iW i` M p` i`Q i v H€B T?K #QÊ+ tm®M; - KÎ +Y b m +?Q
@ *€K ÆM M?- +S ç ç'v +?Q i¬BX
h` M; .m #„i +?mv M pÈB i?Q Fw oQÆM; - b m ç| ?„M +?mB p"Q i`QM; t2- HçB M?b
M|B,
@ "€+- b Q #€+ HçB ç M ç|M +?€m\

kNkX *?QÆM; kNk , *?€m L; QçBUkVX

>Q" M; EBK æ²M;
h€+ ;Bª, æª L?½M
*?QÆM; kNk, *?€m M; QçBUkVX
.´+?, J bi 92p2`
L; m²M, L?|K /`+? h2T;
aQm i-K,
h` M; .m ;†T •m .QÆM; *?'M ok i?b +| ?ÆB t'm ?´- +?QM? KbM? ?¬K [m ç M i?O ç
?ÄB #€+- #•v ;B| HçB ç #€+ ç M ç|M +?QM? KbM?X
@ "€+ H"K +€+? ç•v F?¬M; t - M?" M çQÊ+ çB M i?QçB +O hB m Zm•M i?b iB M çQ|
•m .QÆM; *?'M ok i?'v i?Q Fw oQÆM; H M t2- H½Q H M iB M; ç H€B t2 iB T iK+ +
M?"T p"Q i`QM; /ÁM; t2 +° H9+ i M i-KX
@ hB m .m - #€+ M; ?2 M|B +?€m ç½ Km M?"- ç M; +-M ibK M; Q|B H„T ç†i i?B i #
•m .QÆM; *?'M ok H M iB M; +kM; F?¬M; i`€M? Mû i?Q Fw p" H€B t2 +O KbM?- p
.m pW `²B ç½ bÈK #°+ H° [m M ? ;B[? B M; Q|BX

@ *?mv M H„T ç†i i?B i #` i?b M?[M; +¬M; iv #bM? i?QÌM; +| i? çB H`K- M?QM; +
pB M- H` FB M i`9+ i?ÌB M?` h? M?- +| M?B m +?¶ K` +€+ +¬M; iv #bM? i?QÌM; F?
+?€m Km®M ibK K°i M; QÌB +| i? H„T ç†i i?B i #` +?Q +€+ +¬M; i`bM? +`X J` M?
i?S M`v H`K ;b\

h` M; .m i`QÈ+ ç| ç½ M|B `ä pÈB •m .QÆM; Zm•M- F?¬M; Km®M #€+ i` B T?ªB `.
.QÆM; Zm•M H¢B M|B ` X

@ h? M`Q- F?¬M; M?Ì #€+- +| T?ªB bÊ #€+ H¢K /KM; +?S+ [mv M F?¬M; \

•m .QÆM; *?'M ok +| i? i?'v `ä i•K iQ +O h` M; .m - H½Q +QÌB ? ?ª M|B,

@ oB + M`v i¬B b) iU KbM? ` i v- #€+ +| K°i M; QÌB #¢M /¢v Î ç¢B ?¼+ „+ EBM?- H
+ÁM H` +?mv M; B bY +?[ FB M i`9+- M?[M; +¬M; i€+ im bY #ªQ i`M; +® +mM;

@ L?QM; ;B€Q bQ *?m im`B i€+ + Q- ç M H9 ç| +?d +| i? +?Q ` M?[M; HÌB F?mv
i?b +¬M; +K i? i?b F?| i? M`Q H`K çQÈ+X s- #€+ b) ?ÄB M? 'v- ç M? 'v ibK bE
b€i i?B +¬M; +?Q +?€mX

h?Q Fw oQÆM; p` H€B t2 M;²B Î?`M; ;? T?Q i`QÈ+ M;?2 çQÈ+ HÌB M|B +O 2 •m .
bÌ- #¼M ?¼ ç M #•v ;BÌ +?Q iWM; i?'v H½M? ç¢Q +O KbM? çB +-m M; QÌB F?€+
M; Q¢B K` T?ªB KÎ KB M; +-m M; QÌBX

GÌB M|B +O •m .QÆM; *?'M ok H`K +?Q h` M; .m +ªK i?'v i`QM; HÁM; 'K €T- #€
ç M M?[M; +?mv M M?Ä M?†i M?Q p`v- ?„M +| i? i?'v T?-M ibM? +ªK +O #€+ ç®B
+?QM? KbM? F?¬M; iB T i?K i?b i?“i bU [m€ H`K FB m- pb p`v KÈB M|B,

@ "€+- p`v +?€m +€K ÆM M?B m- ç M H9+ ç| +?€m b) +| +?9i T?K +`T +?Q #¼M ?¼

@ h®i- M; `v K B #€+ b) çB M i?Q¢B +?Q ;B€Q bQ *?m- #€+ +kM; +?d +| i? ;B9T +
#¢+ +kM; F?| i? M`QX

•m .QÆM; *?'M ok i?“i bU M|B K°i +•m pmB çM pÈB h` M; .m - H½Q #B i p çS +?
•m .QÆM; Zm•M- #B i`ä iB M +O M| H`v iWM M?[M; +¬M; i€+ [m M; KBM? +?QM? ç
M`v M¼X J` ç M +`T #`+ M?Q +O H½Q i?b +kM; F?¬M; +ÁM bÊ M?[M; iBM ç²M i?'

h` M; .m i?“i bU F?¬M; [m2M i?m°+ „+ EBM?- ?„M +ªK i?'v t2 +?¢v p`Q K°i F?m
ç| H¢B +?¢v p`Q K°i +QM çQÌM; M?Ä- çQÌM; M`v `i Qi t2- H€B t2 i?“K +?Q +ÁM +
KQÆB T?9i i?b t2 çB ç M /QÈB +?•M M9BX

@ `` M; Q¢B +O +?€m i?Q+? Î L;¼+ hmv M aÆM pb M| i? M? i`M?- pb p`v ?^M; M,K
M`vX

•m .QÆM; *?'M ok i?m”M KB M; ;BªB i?Q+? +?Q h` M; .m X

L;¼+ hmv M aÆM M^K Î T?Q i•v .B >Á oB M M,K b€m /†K- pb M| H` M9B /U p`Q
EBM? F?¬M; t - pb p`v K` +€+ i`B m ç¢B /M +| ç`B i? v M?QM; M?|K M; QÌB i?®M;
+€+ çÌB ?Q`M; ç ç m t•v ?`M? +mM; Î ç•vX L?QM; b m M?B m M,K i?€M; +?B M H
#` T?€ ?Ov- b m F?B FB M [m®+ KÈB im bY H¢BX

hW i?ÌB F€ ç-m ;BªB T?|M; i?b L;¼+ hmv M aÆM Hm¬M H` +?¶ Î [m M i`¼M; çQÈ+
i?Q+?- M,K tQ +€+ p` H½M? ç¢Q F? B [m®+ iWM; ç M +?¶ M`v b®M; - K` `i M?B
b m F?B p ?Qm ç m +?¼M MÆB M`v H`K ç` T?QÆM; ioM? /QÐM;X

a m F?B çB [m K°i +QM çQÌM; M9B [m M? +Q- T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M K°i +€M? +
+?B M bo +ªM? b€i [m•M bU çSM; M;?B KX E?B i?'v +| t2 çB ç M i?b +?†M H¢B t2
H¢B t2K tûi ;B`v +?SM; KBM? p` +`T #`+ +O ç€K M; QÌB i` M t2- T?QM; +€+? FB K
F?„+ ?ÆM `i M?B m bQ pÈB ?°B bÎ +O •m .QÆM; Zm•MX M;m²M

a m F?B FB K i` tQM; i?b K°i pB M +ªM? b€i [m v p i`¢K ;€+- b m F?B ;¼B çB M
KÈB +?Q t2 çB [m X

a m F?B +?ϕv [m +Y +?QM? i?b ? B # M çQÌM; H" M?[M; HMK +•v mK iMK- iB T
i` ,K Kûi i?b iWM; F?m M?" +?Êi tm'i ?B M i`QÊ+ K„i h` M; .m X L?[M; +,M M?" M
? B i-M; - F?Q^aM; +€+? ;B[? B # M H" F?€ t - H€B t2 +O •m .QÆM; *?'M ok F?€ [K
K" i`U+ iB T /WM; t2 Î # M M;Q" B K°i +,M M?" M?ÄX

@ hB m oQÆM; - +€+ + "m tm®M; t2 ` M; Q" B ,M m®M; ; b ç| çB- ? B ;Bì b m +?ϕv ç
tm®M; t2

•m .QÆM; *?'M ok ç-m iB M H" F? B #€Q K°i iB M; pÈB i?Q Fw oQÆM; - b m ç| K M
.m tm®M; t2- b m ç| +?B + t2 M? M? +?|M; +?ϕv çBX

@ *?9- +?9 ç½ ç M- çQ M?[M; i?S FB +?Q +?€m

> B M;QÌB •m .QÆM; *?'M ok p" h` M; .m pW tm®M; t2 i?b iW i`QM; M?" çB ` K°
MB M ?ÆM #®M KQÆB K†+ [m•M T?K+- M;QÌB M"v +| /€M; p F?¬B M;¬- K"v ` "K K„
çB m ?•T /šM h` M; .m M?'i +?QM? H" #ì p B +O ç®B T?QÆM; - [m•M ?"K i?B m i
S?^aB #B i`^M; i`QM; MQÊ+ +| çB m H i'M +?S+ `i`ä`"M; - K¶B + 'T T?^aB +¬M; i€-
i?B m i€ H" K°i +€M? +Y + Q- M?[M; M;QÌB F?¬M; i? çB H M +?d +| i? +?mv M
i€ ç M i?B m iQÊM; i?b +€M? +Y + "M; HÈM- `i M?B m [m M [m•M i`QM; [m•M M; k
i€X

L?[M; M;QÌB +| i? i?,M; H M + 'T iQÊM; H" i?"i bU M?Ä M?QB i`QM; [m•M- ?ÆM M
HQM? +¬M pK +^a çìBX

h`QM; +?B M i` M? i?b M?[M; i?B m iQÊM; KÈB ?ÆM # KQÆB H" F?€ M?B m- M?
iQÊM; +U+ F€ F?| F?,M- `i M?B m M;QÌB K½B ç M M,K M,K b€m KQÆB KÈB +| i
iQÊM; [m•M i` im' B i`QÊ+ K†i h` M; .m - ç•v H" çB m F?| i?'v i`QM; MQÊ+X

@ hB m G¶B- b m +?€m HçB Î ç•v\ >¬K [m +?9 ;¼B çB M i?QçB +?Q #® +O +?€
K" \

•m .QÆM; *?'M ok i?'v p` iQÊM; [m•M FB i?b p K†i +| +?9i M;ç+ M?B M- `ä`"M;
+O ç®B T?QÆM;X

@ *?9- ?¬K M v +?€m p FBM? i? K ;B ?°B M; ?`- p®M H" b M; K B b) çB- +kM; F?¬
#® +?€m M|B +QM i` B +O +¬+¬ b) ç M- M|B +?€m ç M; †T K†i K°i H-MX *?9- ç•v

•m .QÆM; G¶B pW M|B pW ç2K M?[M; i?S i`QM; i v T?<sup>a</sup>B +?mv M b M; i v i`€B-
h` M; .m X

@ hB m .m - #€+ ;BÈB i?B m +?Q +?€m- ç•v H" •m .QÆM; G¶B- H" +QM i` B HÈM
i` im' B- çQÊ+ ¬M; M;QçB i?Q+? M?'i

•m .QÆM; *?'M ok pW M|B pW M?bM p T?Q •m .QÆM; G¶B #^M; €M? K„i F?| +?2
.QÆM; *QÆM; H" iQÊM; [m•M +¬M; i?¬M F? B [m®+- H" M;QÌB iW +?B M i`QÌM; ç
K" +kM; +| +?¶ çSM; i`QM; [m•M M; kX

L?QM; M?2K •m .QÆM; *?'M ok ç m F?¬M; B çB iÁM; [m•M- /M ç½ H" [m M iQ Î ç`
M?QM; HU+ F?®M; +? [m•M ç°B v m ?ÆM bQ pÈB i?ÌB +O ¬M; +K `i M?B mX J½
i`B M,M; i?b •m .QÆM; ;B KÈB +| [mv M H M iB M; i`QM; [m•M ç°BX

L?QM; M?Q p"v +kM; +| p' M ç - ç| H" ;B i°+ •m .QÆM; [m€ +QÌM; i? - T?^aB #B i`
H" K°i çB m FB M +¬M- +kM; +?QM? H" çB m FB M +,M #^aM ç +•M ç®B K°i;B i°
M?[M; ;B i°+ +| [mv M +| #BM?- M?QM; #•v ;Bì ¬M; +K +ÁM b®M; - pbi? +kM; F?

L?QM; M m •m .QÆM; *QÆM; [m çìB- M?Q p"v i? HU+ +O •m .QÆM; ;B b) ;B^aK t
+?Q M|B ç M M?[M; i?S F?€+- +?„+ +?„+ b) F?¬M; +ÁM iQ +€+? Í HçB i`QM; L; ¼+

M?2K +O •m .QÆM; *?'M ok +kM; M?"M i?S+ çQÊ+ p' M ç M"v- pb p"v ;•M7 ç•v
M;?B K- K†+ F?€+ +kM; i?W /`T ¬M; +K +ÁM +?Q K'i ç +® ;„M; +?Q #€+ +^a iB M

KÈB ç^aK #^aQ •m .QÆM; G¶B iB TiK+ +| i[~]B M;mv M ç T?€i i[~]B M p b m M[~]v- ç^aK #
[m•M ç^oB- M?Q p[~]v ;B i^o+ •m .QÆM; +| i? +QÌM; i?[~]M? F?¬M; bmvX

@ M? i?QÌM; tmv M M;?2 #® M?„+ p +¬ 9i- M?QM; «B- F?¬M; M!B M[- K¼B +?m
p[~]Q M?[~] M!B +?mv M

•m .QÆM; G¶B #„i +?†i i v h[~] M; .m - b m ç! tQ v M;QÌB ç[~]v +Y çB p[~]Q i[~]QM; b•M

@ "[~] M^oB- b Q #[~] H¢B [~] ç•v [~]2B\

h[~] M; .m çB b m HQM; •m .QÆM; G¶B- pW iB M p[~]Q i[~]QM; b•M i?b ?„M M;?2 i?[~]
ç²M; i?ÌB çSM; F?UM; H¢B- pb i? ?„M p^oB p[~]M; /[~]+? b M; # M T?^aB K^oi #QÈ+- b m
i[~]QÈ+ K„iX J^oi M;QÌB K†+ i[~] M; T?K+ v i€ ç M; ç[~]v K^oi +?B + t2 H,M- i[~] M t2 H,M
i[~]„M;X

@ J - 2K ;€B +ÁM +?Q ç M- ?^aB p[~]B M;[~]v M[KÈB ç M i?,K K çQÈ+- M?QM; H9+ M

•m .QÆM; *?'M ok çB p T?Q i[~]QÈ+ p[~]B #QÈ+- H½Q +-K H[~]v i v #[~] H½Q- pW F?)
K„i +?Q h[~] M; .m çB ç MX

@ M? G¶B- ç•v H[~] #[~] M;Q¢B [~]\

h[~] M; .m +kM; F?¬M; H[~]T iS+ iB M H M K[~] M?bM •m .QÆM; G¶B ?ÄBX

@ "[~] M^oB iW M,K M;Q€B ç½ F?¬M; +ÁM M?bM i?'v ;b +^a- #[~] # M? çK+ i?Ov iBM? i?
+kM; Km®M ;B^aB T?[~]m M?QM; F?¬M; #B i pb b Q K[~] #[~] F?¬M; ç²M; w- M!B H[~] L!B

•m .QÆM; G¶B ;B®M; M?Q +| ;b ç! F?| M!B- i?"i bU F?¬M; i? M[~]Q M!B +?Q ? i HÌ

@ h¬B F?¬M; Km®M M?bM i?'v ¬M; H½Q +? i iB i FB - +QM +O lv M L?B b Q\ *?€
+€B t2K M[~]Q

"[~] H½Q imv K„i F?¬M; M?bM i?'v M?QM; ? B i B H¢B [~]i i?QM?- #[~] M;?2 i?'v [~]ä M
pb p[~]v K[~] HÈM iB M; M!BX "[~] #m¬M; i v +QM i[~] B [~] - b m ç! Km®M çSM; H MX

h[~] M; .m p^oB p[~]M; iB M H M M;? M? ç!M- ?„M M;²B t[~]K tm®M; # M /QÈB t2 H,M [~]2

@ "[~] M;Q¢BX

E?¬M; #B i pb b Q K[~] h[~] M; .m M!B [~] ? B +?[M[~]v i?b +^aK i?'v KkB +?m t!i- MQÈ-
T?^aB +?^av tm¬B tm®M;X

@ *?€m M;Q M- çWM; F?|+- çWM; F?|+- ç m H[~] /Q ¬M; H½Q +? i iB i FB

"[~] H½Q pm®i p2 K†i h[~] M; .m - i[~]QM; +†T K„ çK+ M;[~]m +kM; +| MQÈ+ K„i +?^av i[~]"M

kNjX *?QÆM; kNj , *?€m L;Q¢BUjVX

>Q[~]M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kNj, *?€m M;Q¢BUjVX

.[~]+?, J bi 92p2[~]

L;m²M, L?|K /[~]+? h2T;

aQm i-K,

@ J - #€+ bo M!B K„i K F?¬M; M M +?^av MQÈ+ K„i- K m H m çB

E?B i?'v K KbM? [m€ ç m HÁM;- •m .QÆM; *?'M ok p^oB p[~]M; iB M H M F?mv M #
T?Q b m ç½ +-K F?,M H m F?¬ MQÈ+ K„i +?Q #[~]X

@ V- F?¬M; F?|+- F?¬M; F?|+- K Km®M ;B^aB T?šm- Km®M M?bM t2K +?€m M;Q¢B

" H½Q ç½ M;WM; F?|+- #•v ;Bì HçB M|B ` K°i +•m M?Q p"v H"K +?Q •m .QÆM; *
M"Q pmB +?Q M'BX S?ªB #B i`^M; # M? çK+i?OviBM?i? M"v ;BªB T?šm +M; bÊ
+?`m M;?2 B F?mv M #ªQ- B M|B +kM; F?¬M; +?`m M;?2X L?QM; ?¬K M v # pW
w FB M- çB m M"v i?"i bU H"K +?Q •m .QÆM; *?'M ok F?¬M; i? M"Q pmB M'BX
@ u i€ hB m EBK- H"K T?B M +¬ #€Q p'M ç M"v H M +?Q imv M i` M- M|B # Km®M
i K m +?|M; b„T t T
h?W H9+ # +K M|B +?mv M pÈB h` M; .m - •m .QÆM; *?'M ok çB ç M # M +çM? +
ç| F?) M|B- +kM; i?m" M iB M çSM; T?Q b m t2 H,M- iÄ w ç M" M; i` M; i?O çB #€Q
@ *?€m i` B- M?[M; M,K [m +?€m p" lv M L?B b®M; +| i®i F?¬M; \ L? ç-m M?šM
F?¬M; +?`m ç M ;†T #"- +?šM; H) F?¬M; Km®M ;†T HçB # b Q\
" +K M|B +?mv M p" M? M? +?|M; +ªK i?'v ç m HÁM; - pb +?mv M +O +QM; €B K"
pÈB ¬M; M?"- M m F?¬M; TªB bS+ F?Ä2 +O ¬M; +K F?¬M; [m€ i®i- +kM; F?¬M; /
bÊ `^M; # ç½ bÊK +?Q M; QìB ç M ç|M •m .QÆM; lv M ç M "„+ EBM?X h`QÈ+ ç| #€
;†T •m .QÆM; lv M- i?"i ` +kM; H" /Q # # "v KQm ç†i F X
@ " M; QçB- +?9M; +?€m b®M; ` i i®i- i`QÈ+ iB M +?€m ç M i?,K # p" ¬M; M; QçB-
#"- # TªB #ªQ i`¼M; bS+ F?Ä2 ç'v
h` M; .m H m F?¬K„i- F?B +9B ç-m i?b i`QM; K„i #MM; HBM? F?Q i`mv M p"Q ? B
F?Q +kM; F?¬M; M?B m- +| H) pb +Æ M,M; +O # +K ç½ i?€B ?| [m€ KS+- pb p"v
`M; X
@ J - #® ç•m `²B\
•m .QÆM; *?'M ok çSM; b m HQM; # +K +?Êi +9B M; QìB ;?û b€i i B ?ÄB K°i +•mX
@ «M; 'v ç M; M^K i` M ;BQìM; - F?¬M; +| pB + ;b- #•v ;Bì ? B i B M;?2 F?¬M; `äX
+?€m +ÁM +?Q ,M +ÆK TªB F?¬M; \ æ|B #KM; H„K TªB F?¬M; \ *?9M; i çB ,M +
" +K `i v m i?QÆM; +QM ;€B +O KbM?- H9+ M"v i'i +ªi QìM; MB K ?| i?"M? iB M?
i` B- HB M iK+ FûQ +?†i i v h` M; .m F?¬M; #m¬M; ` - çB m M"v H"K +?Q •m .QA
H,M +ªK i?'v # i ç„+ /o- K FûQ i?2Q K°i M; QìB M?Q p"v H"K b Q KbM? +| i? ç~v t2
@ J - i`QÈ+ iB M #Ä i v hB m .m ` - +?9M; i çB p"Q i`QM; M?" M|B +?mv MX
@ E?¬M; çQÊ+- K Km®M +MM; çB pÈB +?€m M; QçB
" H½Q `i +® +?'T- pšM ;B[ +?†i H'v i v +O h` M; .m F?¬M; +?`m #m¬M; - ç²M; i
bS+- +® ;„M; çSM; H MX
@ J - # M°B- M; "B +~M i?"M K°i +?9iX
*?•M +O # +K i?ìB i` ç½ iWM; #` i?QÆM; - /M M|B #bM? i?QìM; +| i? çSM; H M ç
p" B #QÈ+ ç½ +ªK i?'v ç m çÈMX ob p"v H9+ M"v i?'v # çSM; H M i?b •m .QÆM; *?
ç m +ªK i?'v +,M; i?šM; - •m .QÆM; *?'M ok i?b M? M? +?|M; ç~v t2 H,M iB M H M-
+S H9+ M"QX
@ E?¬M; +-M +€+ M; QìB ;B[- i¬B +ÁM +| i? çB çQÊ+
" +K ç~v i v +O +QM +?€m ` - +® ;„M; çB H M- iW i`QM; b•M çB p"Q i`QM; T?ÁM;
+?†i i v +O h` M; .m - pb # i?"i bU F?¬M; M?bM i?'v çQìM; X
•m .QÆM; *?'M ok p" •m .QÆM; G¶B çQ K„i M?bM M? m- i`QM; K„i ç m H" +€B M?
`^M; i`QÈ+ FB # F?¬M; i? M"Q çB çQÊ+ # M,K #QÈ+- M m F?¬M; i?b çMB TªB
+?`m- M?QM; pW `²B X•m .QÆM; *?'M ok i?"i bU TªB /KB K„i M?bM- +?QM? KbM
H-K i?b TªBX
@ " M; QçB- M; "B M;²B tm®M; i`QÈ+ çB- +?€m +kM; F?¬M; çB M[- +?€m ç M M;²B

æÊB •m .QÆM; *?'M ok p" •m .QÆM; G¶B çB p"Q i`ÁM; T?ÁM; - h` M; .m çÐ #` M; H9+ M"v p K†i +O #` pšM `i #bM? i?QÌM; - F?¬M; ? ;B®M; M?Q ;Bª pl- +| H) p F?¬M; ç mX

•m .QÆM; *?'M ok p" •m .QÆM; G¶B F?¬M; #B i`^M; F?B #` +K çSM; H M- h` M; .m M M çQ p"Q i`QM; ç-m ;®B +O #` K°i Hm²M; HBM? F?Q- b® HQÊM; +O Hm²M; H #°BX .M M|B F?¬M; i? M"Q +?[ H" M? p i i?QÆM; Î +?•M +?Q #` M?QM; ;BªK #Êi

@ J - +?•M +O K +ÁM ç m F?¬M; \ *| +-M ;¼B #€+ bo ç M FB K i` F?¬M; \

•m .QÆM; *?'M ok i?"i bU F?¬M; v M HÁM; - ?„M çB ç M # M +¢M? K p" ?ÄB K°i +•

@ E?¬M; ç m- O - F€ [m€B i?"i- ?¬K M v ?bM? M?Q çB H¢B +kM; M? M?"M; ?ÆM

L; ?2 i?'v +QM i` B ?ÄB M?Q p"v i?b #` +K +kM; +| +?9i F€ [m€B- #` H'v i v p¶ p"Q +ªK i?'v ç½ F?€ ?ÆM `i M?B m- pb i`QÊ+ FB +?d +-M çKM; p"Q H" +| +ªK ;B€+ ç

@ "" M°B- i?"i bU F?¬M; +| ;b b Q\

•m .QÆM; G¶B +kM; M? M? +?|M; H M iB M; X

"" H½Q H9+ M"v ç M; M;²B Î +?B + ;? b H¬M; +?QM? p`- +?B + ;? M"v ? B M; QÌ h` M; .m çSM; H M ç M; ç`M? M;²B tm®M; # M +¢M?- M"Q M; Ì #` pmM; i v H M M|

@ > B M; QÌB M;²B tm®M; ç•v +kM; F?¬M; b Q- #` Km®M t2K tûi i?"i F„ +?€m M; Q

•m .QÆM; *?'M ok p" •m .QÆM; G¶B +kM; +?d +| i? +QÌB F?´ HmB tm®M; - €M? K M?bM `ä- b Q +| i? t2K tûi i?"i F„ +?Q çQÊ+X

"" H½Q +kM; K†+ F M?B m +?mv M M?Q p"v- #` ;?û b€i K†i h` M; .m /MM; bS+ t i? +kM; F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M F?¬M; i?'v ;b- +?d H" i?Ov iBM? i? #` #B M ç´E +ªM? p"i KÆ ?? F?¬M; `äX "" +K #` # M? M"v K°i i?ÌB ;B M /`B- pb p"v M M # M? i b M?bM h` M; .m /QÊB €M? ç M +kM; +?d i?'v K°i ?bM? #|M; KÆ ??- +, M #ªM F?¬M

E?B #` +K M?bM p T?Q KbM? i?b h` M; .m +?Êi +| K°i w M; ?o H|2 H M i`QM; ç- +| i`Ê ;B9T `i HÈM pÊB +?•M +O #` KbM?- F?¬M; #B i /MM; i` M K„i i?b b) M?Q i

hW F?B h` M; .m +| çQÊ+ HBM? F?Q ç M M v- /M H" /MM; HBM? F?Q +?Q M; QÌB ? K" p¬ ?¢B- b m F?B ?„M +| w M; ?o i` M i?b €M? K„i M?bM #"- # M i`QM; H†M; H) t¬M; p"Q i`QM; K„i #`X

@ *?€m i` B- #° /¢M; +kM; F?€ ;B®M; K - F?B K +?€m +ÁM i` i?b +kM; +| ;QÆM M|B +QM ;€B +O #` H" tBM? ç T /mv M /€M; - K" M? ç-m +? i iB i FB H¢B F?¬M;

"" +K pW M?bM h` M; .m pW H M iB M; - i?´ H°` M?[M; iQÎM; MB K +O KbM? M, K [m pÊB h` M; .m - çB m M"v H"K +?Q •m .QÆM; \*?'M ok p" •m .QÆM; G¶B Î # F?¬M; i?'v `ä #|M; M; QÌB i?b b Q #B i ;B®M; ? v F?¬M; - +kM; +?Q iWM; M; ?2 M b| ç #B i çQÊ+ ;QÆM; K†i i? M"QX

@ æS #û M"v ç9M; H"- b Q i` M i`€M H¢B +| p i b Q i? M"v \ *| T?ªB H" ?²B #û M; ` F?¬M; \ \*kM; F?¬M; ;B®M; M?Q K +?€m- lv M L?B +| iQ++ +€+? /`m /`M; i`-K i

"" +K ?¬m M?Q /MM; ;B¼M; H-m #-m M|B- M?QM; ? B +?9 +?€m •m .QÆM; *?'M c +?d +MM; M? m M|B p M?[M; +?mv M F?€+X

@ "" M; Q¢B- #` "" +| i? i?'v p i b Q i` M i`€M +?€m b Q\

h` M; .m #B i i` M i`€M KbM? +| K°i p i b Q ; -M #^M; M; |M 9i- M?QM; #bM? #` i| F?¬M; ?Q" M iQ" M pm®i i|+ H M b) +?ŠM; i? M"Q M?bM i?'v çQÊ+X

•K i? M? pmB bQÊM; +O h` M; .m p M; H M H"K +?Q ? B +?9 +?€m •m .QÆM; \*? ç M; M|B +?mv M pÊB M? m +kM; #` FBM? ç°M; - ? B M; QÌB p°B p" M; ç M b m HQ h` M; .m X æ9M; p"v- i` M i`€M h` M; .m i?"i bU +| b Q- M?QM; p i b Q FB F?¬M; ç²M; i?ÌB p i b Q FB +| H) ç½ [m€ H•m M, K- pb p"v K" b| i v H M +kM; +?ŠM; F?€+

@ "" G" #" i?'v çQÊ+- ?¬K M v H"K b Q p"v\

L;QÌB ;B" i?b T?ªM SM; +kM; +| +?9i +?"K +?¢T- K½B ç M F?B h` M; .m ?¬ H M i KbM? ç½ ?ÆM K°i M,K`²B +?Q iWM; i?'v`ä i?S ;b- b Q #•v ;BÌ H¢B ç°i M?B M #B

@ "€+ bo- K m H¢B ç•vX i`mv M +QTv iW

•m .QÆM; G¶B T?ªM SM; F?€ M? M?- ?„M M? M? +?|M; #QÊ+ ` +Y - #'K K°i +€B +•m pÈB +€B M9i ;B®M; M?Q +?m¬M; +Y FB X

@ "" i`QÎM; •m .QÆM;- +| +?mv M ;b tªv ` b Q\ *| T?ªB +€+ +K +ªK i?'v F?| +?`m\

> B # T?9i b m F?B •m .QÆM; G¶B M?'M M9i ;¼B M;QÌB- K°i +?B +t2 +Sm i?QÆ p` #€+ bo i`mM; MB M K†+ i?QÌM; T?K+ [m•M ç°B- # M M;Q`B T?O €Q +?Q`M; i`„M; ? +?¢v tm®M; M? M? +?|M; çB p`Q T?ÁM;- ç^M; b m +ÁM +| ? B M;QÌB i? M? M

L?[M; p` #€+ bo M`v ç†+ #B i i?QÌM; i`9 Î ç•v ç #ªQ p bS+ F?Ä2 +?Q +€+ p` i?O #B M +? +O [m•M ç°B- pb p"v K" #¼M ?¼ H"K pB +`i M? M? ;¼MX L;QÌB +¬K ç¬ F?¬M; çÊB •m .QÆM; \*?'M ok i`ª HÌB K" M? M? +?|M; +?¢v p`Q- ?„M M; ?o`^M; F? M?'i ç`M? H"¬M; +K +| pB +; b ç|- pb H9+ M`v #" +K pšM #bM? v M M;²B i`QM; T?Á

@ L`v- M`v- #€+ bo æ"m- F?¬M; T?ªB ¬M; +K +| pB +- K" H" #" M°B +O i¬B h¬B +k t2K b) #B i- K„i +O #` i¬B ?bM? M?Q ç½ i?'v H¢B çQÊ+ `²B i?b T?ªB

•m .QÆM; G¶B ;B[+?†i i v p` #€+ bo FB - b m ç| M|B `ä ibM? ?m®M;- M?QM; #•v +?mv M ;b tªv ` - i`QM; HÁM; +kM; ç`M ç°M- ç¬m | + m K X

@ "" +K b Q\ E?¬M; i? M`Q- +?9M; i¬B pW FB K i` K'v M;`v i`QÊ+ K"

"€+ bo æ"m #` HÌB M|B +O •m .QÆM; G¶B H"K +?Q M;•v M;QÌB- ?¬K i`QÊ+ ?„M ç +K- M?'i ç`M? +?d +| i? KÎ KÈB tQM;- M m F?¬M; b m K°i i?ÌB ;B M M[ b) ?Q`M ç°i M?B M i?'v çQÌM; `²B\

L?QM; bU i?"i H9+ M`Q +kM; +?B M i?„M;- +-M T?ªB FB K i` KÈB #B i çQÊ+- pb i i?MM; ç² M;? ` K°i +€B ç M TBM M?Ä- H¢B çB ç M # M +¢M? #` +K M|B,

@ "€+ ;€B `` +?Q +?€m +?€m FB K i` K°i +?9i- #€+ +| i?'v`ä €M? b€M; M`v F?¬M

@ E?¬M; +-M T?ªB FB K i` - H'v ç M TBM ` - [m€ +?|B K„i- +"m H" hB m æ"m- ç½ +ÁM F?¬M; #B i +"m b Q\

GÌB +O #` +K H"K +?Q #€+ bo æ"m i?B m +?9i M[ ?| ç€- ç9M; H" F?¬M; +-M T? #` +K +-K H'v +?QM? t€+ +€B ç M TBM `²B ç~v ` K°i # MX

@ "" i`QÎM; •m .QÆM;- +€+ p` ` M;Q`B K°i +?9i- iB m iY- +"m +kM; çB `

"€+ bo æ"m +kM; v m +-m h` M; .m ` M;Q`B- ?„M T?ªB #B i`®i +m°+ +| M?[M;+ #` +K +?Êi F?¬B T?K+ H¢B i?` HU+X

kN9X *?QÆM; kN9 , "€+ ao >Q M; J M;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kN9, "€+ bo ?Q M; K M;X

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

@ *?mv M M`v +"m T?ªB ?ÄB hB m .m - pW `²B +"m 'v M;²B ;¬M #` +K M?'i

"€+ bo æ"m ç½ ?ÄB •m .QÆM; *?'M ok p" •m .QÆM; G¶B M?QM; F?¬M; +| çQÊ+ iB
H"K +?Q ?„M +ªK i?'v i?"i bU ?ÆB `®BX " M? çK+ i?Ov iBM? i? i?"i bU ? v ;†T Î M
içB i?b `i / +?[i®i- M?QM; +kM; +?Q iWM; M;?2 M|B +?Q çB m i`` K" iU F?ÄB
@ "€+ - +?€m +kM; +MM; K¼B M; QÌB M;²B # M +çM? #" - H9+ ç-m i•K ibM? +O #" +
`½B #bM? T?K+ HçBX æ9M; `²B- H9+ ç-m #" +ÁM F?|+ - H'v i v tQ K„i K°i H9+ -
K"

h` M; .m i'i M?B M F?¬M; M|B KbM? H" M; QÌB +?[i®i +?Q #" - pb ?„M +| M|B bU i
F?¬M; iBMX

@ æB m M"v [m€ F€ Hç- iWM; M;?2 M|B #` FQ+? i?Q+? H"K +?Q M; QÌB i H'v HçB i
HçB H"K +?Q M; QÌB i F?ÄB # M? çK+ i?Ov iBM? i? - çB m M"v +| B ç½ iWM; M;?

"€+ bo æ"m + m K"v ?ÄB M?[M; p` ç²M; bU Î# M +çM?- M?[M; M; QÌB FB +kM; H„+
M?•M bo +?mv M T?K+ pK +?Q +€+ p` i?O i`QÎM; - M m i?lB tQ i?b b) çQÊ+ ;¼B H
+| v i?m"i + Q bB m FB M i?S+ `°M; `½B- M?QM; /M H" B +kM; +?Q iWM; M;?2 M
;B®M; M?Q pW T?€i bBM? i` M M; QÌB #" +KX

@ "€+ bo æ"m- #B i ç•m F?¬M; F?ÄB K" +?d ;BªK #Èi i?b b Q\ h¬B M;?o +?9M; i +
+K K°i H-M

J°i p` #€+ bo H M iB M; - #€+ bo æ"m +kM; F?); "i ç-m- #¼M ?¼ ç m F?¬M; ibK ` ç
M?QM; i?"i bU F?¬M; B M; l M; QÌB H"K +?Q #" +K ibK çQÊ+ €M? b€M; +?QM? H" i

@ *?€m M; QçB- K m ç M # M +çM? #"

E?B i?'v M?|K M; QÌB HçB çB p"Q T?ÁM; i?b #" +K HçB M; Q„+ h` M; .m - +¬ v i€ +
M½v M" M; +| M?B K pK +?†M #" +K HçB K°i +?9i- K" #" +K HçB ?ÄB #ªv i€K +•m +
M; QçB +O KbM? çB ç•m `²BX

h` M; .m çB ç M M;²B tm®M; # M +çM? #" M; QçB- M; QÌB ;B" i?b iQM? +€+? b) ;BQ
+?mv M i?"i bUX

E?B i?'v ç€K M; QÌB #€+ bo æ"m HB M iK+ M?bM p T?Q KbM?- h` M; .m M|B pÈB

@ ""- M; "B +| i? i?'v +?€m b Q\

@ æS #û M"v- #" # Q M?B m im´B `²B- +| i? M|B /®B pÈB +?€m b Q\ J b Q F?¬M
ç½ M?B m M, K i`¬B [m - +kM; H"K F?´ M|

" +K i?"i bU `i M?È +?€m KbM?- M|B p" B # +•m HçB M?„+ ç M K h` M; .m - p K†
bo æ"m Î# M +çM? i?'v h` M; .m F?¬M; ç + "T pÈB #" +K p +?mv M FB K i` K„i-
`®B- ?„M +?d #B i çSM; b m HQM; #" +K K" HB M iK+ ` ?B mX

h` M; .m ` ?B m +?Q #€+ bo æ"m +S v M i•K- b m ç| M|B,

@ ""- K +O +?€m p" B M; "v M[b) ç M i?, K #" - M?QM; K„i #` i?"i bU ç½ i®i +?Q \
#" pšM +?Q M?bM `ä- M?Q p"v #B i H"K b Q #•v ;B l ""- M; "B M M ç +?Q #€+ bo æ
ç½

@ æ9M; - ç9M; - ç½ M?B m M, K `²B F?¬M; i?'v ;b- ç9M; H" F?¬M; / +?`m- FB K i`
i` X L`v *?'M ok- +QM t2K Fb - +ÁM F?¬M; ?B m +?mv M #^M; +?€m M; QçB +O K
pb p"v K" F?mv M K M M #ªQ p i®i +†T K„i

" +K M; ?2 M|B +QM ;€B p" B M; "v M[b) p i?b pmB bQÈM; K†i K"v ?ÈM ?Î- M?QM
.QÆM; *?'M ok ç M ç K„M; p" B +•mX

@ J M|B `i ç9M; - M|B `i ç9M; - +?9M; i M M çB ,M +ÆK- p" B M; "v M[2K ;€B b) ç
•m .QÆM; *?'M ok M; ?2 çQÊ+ HlB +O K i?b /Î F?|+ /Î +QlB- ç½ ?ÆM K°i M, K [m
K ;BªB T?šm K„i- M?QM; #" +, M #ªM F?¬M; [m M i•K- #•v ;B l HçB i`€+? KbM?X

@ "€+ bo æ"m- ? v H" b€M; K B ?½v ç M FB K i` +?Q +K- H9+ M"v +K +kM; F?¬M;

•m .QÆM; G¶B M|B pÈB +€+ p` #€+ bo- #•v ;Bì ç M H9+ /MM; +ÆK- +| H) M?[M; M
+ÆK +?çv ç M ç•v- +S iB TiK+ M;²B +?ì î ç•v +kM; F?¬M; H` #B M T?€T ? vX

@ æQÊ+- bQ i`QîM; •m .QÆM;- M? M?'i ç`M? T?ªB M|B `ä pÈB #` +K- +¬M +?9 w
#` +K FQ+? ç°M; HçB i`î p i`çM; i?€B # M?- F i [mª +K i? H` ;b i?b T?ªB çÊB ç M
çQÊ+X

L?|K #€+ bo æ"m pW `²B ç½ M;?2 M?[M; M;QìB MÆB ç•v M|B +?mv M pÈB M? m- #
+?€m M;QçB- +| H) +ÁM M?B m +?mv M ç M|B- pbi? +kM; F?¬M; i?9+ #` +K H`K
+•m pÈB •m .QÆM; G¶B `²B M|B HìB +€Q iWX

a m F?B M?|K #€+ bo æ"m #Ä çB i?b M?[M; M;QìB ;B9T pB +i`QM; M?` #„i ç-m /
?¬K M v +?€m M;QçB ç M M?`- M m F?¬M; T?ªB H` KbM? F?¬M; i?'v ;b i?b b) iU
`²B- M?QM; /M H` M?Q p"v i?b i`QÊ+ F?B h` M; .m ç M- #` +K +kM; tm®M; # T T?

h` M; .m i?'v M?[M; K|M ,M FB T?¬M HÈM ç m F?€ M?çi- H` M?[M; K|M K` K Kb
`ä i•K iQ +O #` i?b i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK ç°M;- i?B M ?ç M"v [mª M
#^M; +?QM? +? K X

@ *?€m- ,M M?B m p"Q K°i +?9i- ç•v H` M?[M; K|M K` lv M L?B i?Q+? ,M

@ ""- M;`B #m¬M; hB m .m ` - M m F?¬M; M| b Q +| i? ,M çQÊ+ \

E?B i?'v #` +K +S /MM; ? B i v +¬K i v h` M; .m p" HB M iK+ Kî KB M; F?mv M /M
+kM; i?"i bU #m²M +QìBX

@ æ9M;- ç9M;- #` ?² ç² K'i `²B- hB m G¶B- K m ;„T i?S+ ,M +?Q 2K- M| +kM; F?¬M
K'v +?€m ç•mX

"` +K #m¬M; i v h` M; .m ` `²B T?•M T?| +?€m M°B +O KbM?X

@ "" M;QçB- +S ç +?€m iU M?B MX

h` M; .m H9+ M"v i?"i bU #` ibM? i?•M p•v [m M? M;QìB- i`QÊ+ FB M;Q`B K ` i?
M?"M ibM? +ªK 'K €T i? M"v- pbi? K` i`QM; HÁM; `i #m¬M; HÁM;X

hmv ç•v H` H-M ç-m iB M h` M; .m çQÊ+ i?'v #` M;QçB- H-M ç-m iB M i?'v M;Q
+?OM;- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +ªK i?'v ;Á #|- +kM; F?¬M; +¬M •m .QÆM; G¶B ;„
M?²K M?Q`K- +?d H` p¬ ibM? i`QM; ?®+ K„i +?S ç-v MQÊ+X

@ *?€m M;Q M- ,M iW iW i?¬BX

"` +K +kM; F?¬M; ç°M; çk - +?d +QìB iOK idK M?bM h` M; .m - p K†i ?B M iWX

"` +K M?bM +?mM; [m M?- i?'v +QM i` B p" +?€ i`QîM; +ÁM +?Q ç°M; çk - pb p"v

@ *kM; ,M +ª çB- K¼B M;QìB +S M?bM p"Q M|- M| +kM; M;çB

@ *?9M; i +MM; ,M- K - M;`B +kM; ,M çB

•m .QÆM; *?'M ok H'v +?Q #` +K K°i +?ûM +?€Q- M;QìB ;B` iB m ?| F?¬M; i®i- #m
+?€Q- M|B +€+? F?€+ i?b +ª #`M i?S+ ,M M"v ç m +?m~M #` °i KbM? h` M; .m X

@ *QM i?Ä M?Ä +? i iB i FB - ç½ +?çv p"Q +Y +ÁM çB ` M;Q`B- +| iBM #` M°B /M

"` +K M;²B ç®B /B M +Y T?ÁM;- H9+ M"v #` +?Êi H M iB M; H`K +?Q h` M; .m M;
K„i +O #`- M;Q`B +Y +| K°i M;QìB i?Á ç-m p"Q- b m F?B [mûi K„i ç€M? ;B€ K°i HC
p"QX i`mv M +QTv iW

h'i M?B M i?2Q +€+? M|B +O •m .QÆM; Zm•M i?b ç•v ;¼B H` i`BM? b€i ibM? ?bM
F?ÄB ;BQîM;- +?QM? KbM? +?d +| i? +?m²M çB- i`QM; M?` M"v i?b •m .QÆM; Zm
K` i?¬BX

@ "" M°B- €M? K„i +O #` i?"i bU `i

•m .QÆM; Zm•M +QÌB ?b ?b çB p"Q- +?[ói®iô +?Q F`T M!B ` F?ÄB KB M; i?b ç
K„i #` ç½ K°i M,K +?Q i?`v ;b KÈB ç9M;- pb i? K` ?„M F?¬M; F?ÄB ?€ ?®+ KB M;
@ hB m iY i?®B- +ÁM M;•v M;QÌB ` ç! H`K ;b\ *ÁM F?¬M; M;²B tm®M; ,M +ÆK
hB M; ?W HçM? +O •m .QÆM; *?'M ok H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M ;B"i KbM? i?S+ ic
K†i ççB + p` h` M; .m - ?„M iB M H M p`B #QÊ+ ç M i`QÊ+ K†i #` M°B- b m ç! /m
@ ""- M;`B +! i? i?`v b Q\
@ h?^M; #û M`v ç9M; H`- F?¬M; i`-K´M +?9i M`Q- F?¬M; #^M; 2K +O +QM- K` +?
+! i®i F?¬M;\
"" M°B F?) ;ä i v H M ç-m •m .QÆM; Zm•M- b m ç! HçB +QÌB ? ?ªM?bM h` M; .m
M?Q K°i çS i` M?"M çQÊ+ K!M ç² +?ÆB v m i?Q+? ç½ H•m- pb p"v ;†T B +kM; K
@ "" M°B #`i +¬M;- +?€m F?¬M; i®i b Q\
•m .QÆM; Zm•M ;B[+?†i +€M? i v #` M°B K` F?¬M; +?`m #m¬M; i? - ?„M +?ŠM; [m
pmB- pb iW M?Ä ?„M HÈM H M # M +çM? #` M°B- i`QM; ç€K +?€m i?b ?„M H` çQÊ+
@ h®i- ç m i®i- M;²B tm®M; ,M +ÆK i?¬B- +?9i M[ç M t2K ¬M; ;B` FB
"" +K +QÌB F?¬M; i? M;`K KB M;- b m ç! ;B[+?†i H'v i v +O •m .QÆM; Zm•M- ç +
TªB +O KbM?- pb p"v K` i`QM; T?ÁM; +?Êi +! +ªM? iQÊM; +QM +?€m [m•v [m-M
•m .QÆM; Zm•M M;²B tm®M; p` HB M iK+ +?¼+ +QÌB #` M;QçB- M?QM; ?„M HçB
¬M; M°B- pb i? +® w /MM; +ÆK # M M;Q`B bÆMX
@ J - M;`B +kM; çWM; i?QÆM; v m M!X
•m .QÆM; *?'M ok i?"i bU F?¬M; +ªK i?`v pW K„i- +QM KbM? iW M?Ä i?B m [mªM
+?çv ç M #` M°B iB K +?¶ i`®M- M; v +ª K°i M;QÌB +? M?Q KbM? +kM; F?! H`K ;b
@ L! H` +?€m +O i¬B- F?¬M; i?QÆM; M! i?b i?QÆM; B
L;QÌB i M!B +€+? K°i çÌB i?b i?QÌM; b) i?QÆM; v m ?ÆM- K` HÌB M!B +O #` +K +
bU H` +?€m +O #`- M?QM; M! +kM; H` +QM +O •m .QÆM; *?'M okX
•m .QÆM; *?'M ok i?"i bU F?! i? M`Q +?`m çQÊ+- M?QM; M;?o HçB i?b i?`v +QM
K°i +¬M;¬B b Q i?b +kM; F?¬M; +! ;b F?€+ ?ÆM- pb i? +kM; F?¬M; M!B i? K çB
*! K†i •m .QÆM; Zm•M i?b #-m F?¬M; F?Q i`QM; T?ÁM; +?Êi M€Q M?B i H M- ?„M
+?9i i?ÌB ;B M M!B +?mv M pÈB h` M; .m p` •m .QÆM; G¶B- #[+ÆK i?"i bU pmB
@ *?€m ç½ ,M MQ +?Q \ "" çQ +?€m çB ;†T ¬M; M;QçB- +kM; ç½ ?ÆM K°i M,K #`
a m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b #` +K #„i H'v i v +O h` M; .m F?¬M; i?ª` - +?d bÊ
HçB i?b +?KT H'v •m .QÆM; Zm•MX
h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M K°i i`€B K°i TªB /bm #` çB p"Q M?` b mX
@ h?O i`QÌM; ç M; M;O- K¼B M;QÌB çB M? M!B F?) K°i +?9i
.QÈB bU /šM /„i +O #` +K- K¼B M;QÌB çB p"Q K°i +,M M?` ;B[î ?"m pB M- K°i #€+
pK +?,K b!+ ç†+ #B i H"TiS+ iB M` ç!M +?`QX

kN8X *?QÆM; kN8 , >´ ošM *ÁM P B >MM;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kN8, >´ pšM +ÁM Q B ?MM;X

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

h`QM; T?ÁM; KÎ çB m ?Á - M?B i ç° +kM; F?¬M; + Q- h` M; .m pW /MM; +ÆK tQ
T?ÁM; i?b i` M M; QÌB +| +?9i +ªK ; B€+ F?¬ M|M; X

h`QM; T?ÁM; b„T t T `i çÆM ; BªM- K°i +€B iO i`2Q [m-M €Q- K°i +€B #`M- i` M
H½Q p` #€Q +?Q- MÆB +Y +ÁM +| K°i +?B + ;? M^K- +ÁM +| K°i +€B ; BQÌM; t T
M i` M- i`QM; H¶ KkBT?€i` iB M; M; €v M?Q M?ÄX

@ æB M? M|B F?) K°i +?9i- çWM; H`K +?Q ¬M; i?S+ idM?

•m .QÆM; Zm•M F?) M|B K°i +•m pÈB h` M; .m - ?„M i`i M?B M b) F?¬M; ?B m i?ªQ
¬M; idM? i?b KbM? b) #` K„M; X h`QÈ+ FB ¬M; çQ ?„M p`Q i`QM; [m•M- +?QM? ?
¬M; K½B F?¬M; #Ä [m +?Q ?„M- ; †T K°i H-M H`K„M; K°i H-M- M m ?¬K M`Q i•K
b m b) #´ bmM; X

•m .QÆM; G¶B p` •m .QÆM; \*?'M ok ç m F?¬M; iB M p`Q- #¼M ?¼ Î # M M; Q`B M|
i v h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M çB ç M ç-m ; BQÌM; X h` M; .m M?ì p`Q €M? ç M
K`M?bM `ä iQÈM; KçQ ¬M; M; QçB +O KbM?X

«M; +K +| ?ÆB K`T- K†+ i` M M; QÌB K°i +?B + €Q +¼+ i v K`m i`„M; - +€M? i v ç½
tm'i ?B M M?[M; p i # M +O M; QÌB ; B`- +†T K„i ç|M; +?†i- H¬M; K`v M?QÈM; H M
¬M; H½Q #bM? i?QÌM; - F?¬M; +| ; b ç†+ #B iX

h` M; .m i?'v ¬M; +K M; O b v i?b KWM; i?¬K- ?„M ç½ iWM; HÊB /KM; H9+ +?€m M
+?ªB +?m®i +Æ i? - H9+ b m M? ç-m idM? HçB i?b +?d M|B H`M; O `i b v- i?"i b
F?Q M?"T p`Q i`QM; M; QÌBX

h?"i` M; QÌB #bM? i?QÌM; +| T?ªM SM; `i KšM +ªK pÈB HBM? F?Q- F?B HBM? F?
` +ªK ; B€+ `i i?QªB K€B- ç m +| i? +ªK SM; çQÈ+X L m F?¬M; T?ªB +?S+ M, M; b
`^M; pW `²B h` M; .m +kM; F?¬M; /€K bY /KM; HBM? F?Q pÈB #` M; QçB- pb ?„M
K`i +O KbM?X

L?QM; ç®B pÈB ¬M; M; QçB M; O b v i?b h` M; .m i?"i bU +| i? #m¬M; i v çB H`K
i`QÈ+ K°i #QÈ+- ; Bª pÌ M?Q [m M b€i #° /çM; +O ¬M; M; QçB- €M? K„i HçB M?bM
2Q- M; U+ p` ç-m +O ¬M; X E?B HBM? F?Q iB M p`Q i`QM; +Æ i? +O ¬M; M; QçB
K„i ?ÆB `€i- ç½ H•m `²B ?„M +?Q +ªK ; B€+ çQÈ+ ç m çÈM M?Q i? M`vX

h` M; .m #B i`ä M; mv M M?•M H`KbM? bY /KM; HBM? F?Q [m€ M?B m- M?QM; +
HBM? F?Q +O ?„M +| i? iU i, M; i`QÎM; - imv ç M KS+ ç° M?'i ç`M? b) `ÆB p`Q i`ç
; BªK tm®M; ç M K°i KS+ ç° b) iU ç°M; #´ bmM; - +kM; F?¬M; +¬M ?'T i?m HBM? F?
i`QÈ+- p` ç•v +?QM? H` +?mv M H`K ?„M pmB KWM; M?'iX

«M; +K #` # M? F?€ M†M; - M m +?Q p`Q [m€ M?B m HBM? F?Q M?Q p`v- HÐ çB m

h?"i` ç•v H` +?mv M K`h` M; .m F?¬M; i? M`Q H`K F?€+ ?ÆM- ?„M b m F?B M;
*?'M ok i?b #B i #`i F€ H9+ M`Q ¬M; +K +kM; +| F?ª M, M; p i`ÌB- #•v ; BÌ ?„M HÊ
ç M; M; O- i`i M?B M b) ` i v iQ`M HU+- M m F?¬M; çÈB ç M H9+ ¬M; +K idM? /`v
H`K F?¬M; i®i b) ç H° #Q K`iX

*ÁM +| K°i p'M ç - i`QÈ+ ç|M h` M; .m i?¬M; [m [m€ i`bM? i`` HB m +?Q "ç+? aQ ç
+?QM? H` HBM? F?Q i` HB m T?O içM; +?Q bBM? p`i +kM; F?¬M; T?ªB +| ?B m [

>ÆM M[pW `²B HBM? F?Q iB M p`Q i`QM; +Æ i? #` M; QçB- ?„M i?'v #` +| T?ªM S
HÁM; bBM? ` K°i w M; ?o- ç| +?QM? H` HBM? F?Q +| ?B m [mª F?¬M; [m€ + Q pÈB
HB m HQÈM; pÈB ¬M; +O KbM?X

hW F?B h` M; .m ç M ; -M ¬M; +K p` i`mv M HBM? F?Q p`Q- +ª [m€ i`bM? +?d H`
 K„i +| ?ÆB ç m`€i i?b ?„M HmB` X "" +K Î T?Q b m i?`v h` M; .m `ÆB H ç-v K†
 @ *?€m- çWM; [m€ ç m HÁM; - ¬M; M; Q¢B +| i? b®M; ç M #•v ; Bì ç½ H` T?9+ HÈM
 "" +K +kM; +| bmv M; ?o F?€ i?Q€M; - M, K tQ +kM; ç½ iWM; çB [m i?ÌB çB K +?B
 +?B M ?[m ?v bBM?- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B M?Q #` +kM; F?¬M; M?B m- #B i`ä
 M?Q p`v K` i?¬BX "¢M ;B` +kM; ç½ #` # M? M?B m M, K- i`QM; HÁM; #` ç½ bÊK +|
 h` M; .m F?) ; "i ç-m- ?„M /MM; i v H m MQÊ+ K„iX h`i M?B M ?„M +kM; F?¬M; +|
 ¬M; +K i`QÊ+ K„i- /M ç| H` ¬M; M; Q¢B +O KbM? M?QM; ç| H¢B +?QM? H` ç-m bÄ ç
 T?ªB bÊK b) ç m HÁM; i?b ?„M +kM; F?¬M; i` HB m +?Q ¬M; X
 G9+ M`v +QB M?Q h` M; .m ç½ ; †T ¬M; M; ¼ - ?„M +?m~M #` çB ` M; Q`B- B M; Ì
 i v ç½ #` M; QÌB i FûQ H¢B- M; v b m ç| H` K°i M; QÌB i`®M` T?Q b m KbM?X
 @ hS + - M? H`K b Q p`v\
 h` M; .m /MM; ; B¼M; F?| ?B m ?ÄB- F?B €M? K„i M?bM p T?Q i`QÊ+ i?b T?€i ?
 KÎ iQ K„i M?bM KbM? +?^K +?^KX
 «M; +K M?bM h` M; .m `²B [m€i,
 @ hB m iY FB - iB T iK+ +QÐM; +? F?¬M; M; ?2 HÌB i?b ¬M; b) +„i çSi +?•M- çB ç
 «M; H½Q i?`v •m .QÆM; Zm•M i?b M´B ;B"MX
 h` M; .m i?"i bU +| +?9i F?| ?B m- ¬M; +K M`v `ä ``M; F?¬M; +?`m M|B Hw i?b T
 KÈB [mv i ç`M? M?Q p`v- pb i? i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i iS+ ;B"M- +kM; F?¬M; T
 M; QÌB #QÊ+ ` M; Q`BX
 @ hB m iY- [m v H¢B ç•v +?Q i X
 «M; +K +?Êi FQ+? ç°M; - H`v i v +?®M; tm®M; ; BQÌM; `²B M; ²B /"v- ? B +?•M çQ
 F?¬M; +| ; b # M /QÊB- K` #¢M; B` +O KbM? çSM; Î ç-m ; BQÌM; i?b +?Êi i`ÊM K„i
 @ "" çSM; ç| H`K ; b\ \*QM i?Ä M?Ä +? i iB i FB ç m H` #` H`K +?Q ?Q` - M? ç-m
 «M; +K ibK K°i H9+ H•m F?¬M; i?`v ; B`v- b m ç| M; ~M; ç-m i?`v #¢M ; B` çSM; MÆ
 H-K #-K p`B +•m- M?QM; •K i? M? F?€ HÈM- ; B®M; M?Q +½B M? m p`vX
 @ «M; H½Q +? i iB i M`v- lv M L?B #` ¬M; H`K +?Q iS+ ;B"M F?¬M; +?`m p M?`- #
 M; Q¢B +O i¬B #Ä çB- i¬B b) ç ¬M; H¢B K°i KbM?- b) ç M Î pÈB +QM ; €B
 "" +K i?`v h` M; .m ; B®M; M?Q iS+ ;B"M- H¢B M; ?2 i?`v M?[M; HÌB M?Q p`v +O ¬
 p`v [m v ç-m çB ` M; Q`B- ¬M; +K Î T?Q b m +ÁM ?¬H M,
 @ L`v- i¬B M|B M`v- ibK ;B-v +?Q i¬B +€B ç½X
 L; QÌB M; Q`B M; ?2 çQÊ+ ç°M; ioM? Î # M i`QM; i?b ç m çB p`Q- M?•M pB M +?, K b
 H M i?b p°B p`M; M|B,
 @ h?O i`QÎM; - M; `B M M M^K tm®M; - +| +?mv M ; b ç i¬B çB H`KX
 @ GÈM iB M; M?Q p`v H`K ; b\ h¬B +kM; F?¬M; TªB F?¬M; M; ?2 çQÊ+
 «M; +K F?¬M; w i?S+ çQÊ+ •K i? M? +O KbM? M; `v +`M; HÈM- H¶ i B +O H½Q i
 i?QÌM; ç m /MM; K€v i`Ê i?QM?- pb p`v M; QÌB # M +¢M? M|B +?mv M i?QÌM; Tª
 +| i? M; ?2 i?`v `ä ``M; - /-M /` B B +kM; HÈM iB M; M?Q p`vX
 @ "® M^K tm®M; M; ?d K°i +?9i çBX
 •m .QÆM; *?'M ok p` •m /QÆM; H¶B +kM; p`Q F?mv M #ªQ ¬M; +KX
 @ §- hB m G¶B ç M `²B ` a Q F?¬M; ç€M? i?S+ ¬M; /"v\

«M; +K i?'v •m .QÆM; G¶B i?b p K†i +| +?mv M #B M i®i- M?QM; b m ç| €M? K„i
i?'v •m .QÆM; Zm•M i?b H"TiS+ ?¬ H M,

@ hB m Zm•M- ç M ç•v +?Q ¬M;X

•m .QÆM; Zm•M i?"i bU F?¬M; i? M"Q i`€M? F?ÄB- ?„M +?d +| i? H„T #„T çB [m

@ «M; M°B

•m .QÆM; Zm•M bÊ ¬M; +K +kM; H" +| M;mv M M?•M- •m .QÆM; *QÆM; +?d +| K°i
*?'M ok Î HçB „+ EBM?- #bM? i?QÌM; •m .QÆM; *?'M ok `i # #°M- pb p"v K" ;B Q
+? K X

«M; +K +^a çÌB i`QM; [m•M M;k- F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M i`QÈ+ ç| pb `aM? `¶B M?"K +?€
[m•M- +^a M;`v #„i •m .QÆM; Zm•M çB çSM; M;?B K +?dM?- i?2Q F?~m H M? [m•M ç
HÁM; ?„M i`M ç-v #|M; i®B- ç•v +kM; H" K°i M;mv M M?•M H"K ?„M F?¬M; # Q;B

@ L`v- pW `²B +?€m F?¬M; T?^aB K†+ [m-M €Q i? M`v- M;QÌB pW `²B H" B\

«M; +K `i M?çv +<sup>a</sup>K- +?QM? KbM? HçB i`WM; K„i pÈB •m .QÆM; Zm•M- ;B®M; M?
+O KbM?X

•m .QÆM; Zm•M #` ¬M; +K i`WM; K„i H"K +?Q `mM `~v- ?„M i?"M? i?"i M|B,

@ æ| H" +QM i`B +O +¬ +¬- H" +?€m M;QçB +O ¬M;

•m .QÆM; Zm•M M|B ` M?[M; HÌB M`v i?b i`QM; T?ÁM; +?Êi v M iøM?- i'i +^a K¼B
lv M H" +'K F} i`QM; HÁM; ¬M; +K- #bM? i?QÌM; M;Q`B #" +K i?b F?¬M; B /€K M|
M?„+ ç M- B +kM; F?¬M; ç€K ç^aK #^aQ ¬M; +K b) +| T?^aM SM; ;bX

@ *?€m M;QçB +O i¬B b Q\

•m .QÆM; *QÆM; +| +?9i b[M; b®i- ¬M; i?"i bU +| +?9i +^aK ;B€+ Hç HšK- +?€m M
+?€m M;QçB ?bM? M?Q H" +QM +O +QM ;€B KbM? i?b T?^aBX

@ *"m H" +QM i`B +O hB m lv M b Q\

•m .QÆM; *QÆM; M?bM p T?Q h` M; .m - +kM; F?¬M; +| #B m ?B M iS+ ;B"M- M
+°M; i? K b€i F?Q +?B M i`QÌM; +ÁM b|i HçB- i?"i bU +| F?Q +?'i F?¬M; ;B"M K" r
i?b pšM +ÁM F?Q i? - +•m M|B M`v /MM; +?Q ¬M; +K pšM +ÁM F?€ ?ÊTX

"-m F?¬M; F?Q i`QM; T?ÁM; M? M? +?|M; #` ç MûMX

@ «M; H½Q +? i iB i- ¬M; /€K ç°M; p"Q +?€m M;QçB +O i¬B i?Y t2K\

" +K +?Êi çSM; +?„M i`QÈ+ K†i h` M; .m X

h` M; .m +kM; F?¬M; ;¼B ¬M; M;QçB- +kM; F?¬M; HMB #QÈ+- M;QÊ+ HçB çB p T
M?bM ¬M; +K Î T?Q b mX

> B # T?9i i`¬B [m - ç€K M;QÌB •m .QÆM; *?'M ok i?"i bU +^aK i?'v HQ H„M;- F?¬M
;b h` M; .m - +?O v m H" bÊ ¬M; +K F?¬M; +?`m çQÊ+- HÐ K v t^av ` p'M ç i?b T?

@ h®i- i®i- iB m iY M`v ;B®M; K - +kM; ;B®M; #® M,K tQ - M,K tQ #® + "m +kM; M

«M; +K +?Êi pQÆM i v b m ç| p¶ H M KûT ;BQÌM;- M?QM; HÌB M|B +O ¬M; +K HçB
?ÆBX

«M; +K i`-K K†+ K°i H9+ `²B M|B,

@ J J +O +?€m +| F?Ä2 F?¬M; \

@ J +O +?€m `i F?Ä2- K +| i? ç M i?,K M;`B çQÊ+ F?¬M; \

h` M; .m M|B` KK+ çQ+? +?mv M çB +O KbM?- M m ¬M; +K F?¬M; ç²M; w- M?Q
M;Q¢BX J KbM? H` M;Q|B M;Q`B K K i`QM; +SM; - imv ç²M; w ç M ;†T ¬M; #` M;
+9B ç-m tBM H¶BX

kNeX *?QÆM; kNe , *?mv M G¢ s^av _ GB M hK+X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kNe, *?mv M H¢ t^av ` HB M iK+X

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

«M; +K +kM; F?¬M; i`<sup>a</sup> H|B +•m ?ÄB +O h` M; .m K` KÎ KB M; ?ÄB,

@ "® + "m M,K tQ bS+ F?Ä2 FûK M?QM; +kM; F?¬M; T?^aB #` # M? M M v- b Q H¢B

•m .QÆM; *QÆM; /M M|B ç½ çQ¢M imv i [m M ? pÈB +QM ;€B M?QM; H` i`QM; H
+QM 9i +O KbM?- MQ tQ b m F?B [m v p "„+ EBM? i?b +kM; F?¬M; çQÊ+ b„T t
+m°+ b®M; M?Q Î~MX ob p"v i`QÊ+ ç| H½Q +kM; F?¬M; #B i M?[M; ;b t<sup>a</sup>v ` pÈB •
ç M ""M? h?"M? H-M i?S ? B i?b KÈB #B i+? +O h` M; .m ç½ [m ç|BX

h?"i` i•K Hw +O +? K pÈB +QM +€B H` `i F€ [m€B- ç†+ #B i H` +O +? pÈB +
F?¬M; MÐ ;B Q +QM +?Q +QM /•m ?Q†+ +QM ` - Hm¬M M; ?o`^M; +QM KbM? +ÁM

•m .QÆM; *QÆM; +Q| M; i? ç½ [m2M- +QM ;€B F?¬M; i?QÆM; HQÊM; pÈB +? K
ç¢B bU- ?ÆM M[+ÁM ibM? M;mv M pb M| K` imv i ibM? pÈB KbM?- ç•v i?"i bU H`
*ÁM +?mv M ?S ?¬M i`QÊ+ ç| i?b H½Q +kM; F?¬M; [m€ ç†i M†M; i`QM; HÁM; - i`i
+?¬M ;B`m i`QM; HÁM; - H½Q ibM? M;mv M i M M€i`m°i ; M +kM; F?¬M; M?„+ ` p

@ a m F?B +?€m çQÊ+ bBM? ` i?b bS+ F?Ä2 +O #® F?¬M; çQÊ+ i®i- F?B ç| i`QM
H`K pB +`i M?B m- pb p"v K` F?B +?€m H M M,K im`B i?b ¬M; `v [m ç|B

h` M; .m +kM; F?¬M; [m€ M?È `ä +?mv M +k- pb F?B ç| ?„M +ÁM [m€ M?Ä- M?QM
KbM? Hm¬M Hm¬M # "M `°MX

@ G`K `i M?B m pB + b Q\

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b +Æ K†i +O •m .QÆM; \*QÆM; +| ?ÆB `n
`ä +•m M|B M,K tQ +O KbM? ç½ FQ+? i?Q+? #® h` M; .m X "•v ;B| H½Q +QB M?Q
ç M H-M i?S ? B i?b •m .QÆM; lv M H¢B M|B M?[M; H|B imv i ibM? M?Q p"vX

@ *?€m *?€m F?¬M; ;¼B ¬M; K°i iB M; ¬M; M;Q¢B b Q\

«M; +K M|B ` H|B M?Q p"v i?b ç€K M;Q|B i`QM; T?ÁM; KÈB M?È- iW ç-m ç M +m®
+?[¬M; M;Q¢BX

@ «M; - bS+ F?Ä2 +O ¬M; ;-M ç•v F?¬M; i®i- ¬M; M^K M; ?d K°i H€i`²B M|B b m-

•m .QÆM; G¶B imv KÈB [m2M M?QM; +kM; i?'v h` M; .m H` M;Q|B i?Q+? K K F?¬M
²M `Q pÈB ¬M; +K- pb p"v ?„M iB M H M M|B H|B ;B<sup>a</sup>M; ?Á - M?QM; i`QM; HÁM; +
iB mX

@ h`€M? ` - M| pšM +?Q i`^a H|B ¬M;X

æB m H`K ¼B M;Q|B ;B"i KbM? ç½ t<sup>a</sup>v ` - ;-M ç•v +¬M; +K `i i?QÆM; v m •m .QÆ
F?¬M; M K†i +?€m i`QÎM; M?" KbM?X

@ «M; +| ç +?€m ç M i?,K F?¬M;\

h` M; .m M?bM i?ŠM; p`Q K„i ¬M; +K- ?„M +kM; F?¬M; +?`m M?QÊM; #°- w M; ?o F?¬M; M?“M +QM +O KbM?- i¬B b Q +| i? M?“M K°i ¬M; M; Q¢B M?Q ¬M; \

@ *S ç M çB- M m F?¬M; bÊ `^M; +kM; F?¬M; +ÁM +Æ ?°B i? 'v çQÊ+ ¬M; +K M`v •m .QÆM; *QÆM; M|B ` M?[M; H|B M`v i?b F?Q i? i` M M; Q|B +kM; ;B^aK tm®M; - +ÁM H` K°i p` iQÊM; [m•M mv T?QM; - +?Êi #B M i?“M? K°i ¬M; H½Q #bM? i?Q|̇M, æ°i M?B M •m .QÆM; \*QÆM; M; ~M; ç-m H M- i`QM; K„i +?Êi H|2 H M +€B M?bM ;B€+ ` çQÊ+- H½Q M|B, t2K i¢B

@ "•v ;B| ç½ +| i? ;¼B H` ¬M; M; Q¢B çQÊ+ +?Q \ \*`m M?“M ¬M; M; Q¢B M?Q i¬B b h` M; .m M; ~M; ç-m- ?„M M?bM ¬M; +K p` /MM; ;B¼M; +?•M i?“M? M|B,

@ "® ç½ iWM; /¢v +?€m K°i +•m- ç| H` óç´ K² ?¬B +O KbM?- ,M +ÆK +O KbM?ô- M? 2K i?b +kM; F?¬M; T?^B H` ?^Q ?€M- +?€m ;¼B ¬M; H` ¬M; M; Q¢B +?d pb¬M T?^B H` p` iQÊM; [m•M i` M iBpBX

EB? +ÁM #û h` M; .m +kM; F?¬M; ?B m M?[M; H|B FB M?QM; Hm¬M F?„+ ;?B i` ç¢B ?¼+ i?b +¬M; i€+ +kM; F?¬M; [m€ Hw iQÎM; - K Km®M ?„M ÎM?“ +?“K `½B ib h` M; .m [mv i ç`M? tm®M; h`mM; >^B ibK pB +H`K +?QM? H` tm`i T?€i iWM? [M

«M; +K M; ?2 çQÊ+ +•m M|B +O h` M; .m i?b H¢B i`-K K†+- H½Q +| i? /U p`Q M çQÊ+ ?bM? /€M; [m`i +Q|̇M; +O iB m iY M, K tQ - i M FB ç½ M|B,

@ h¬B +| i? +?, K b| + i®i +?Q lv M L?B- i¬B +| M, M; HU+ [m M i•K +- 'v i?“i i®i- + F€ B i`Ê ;B9T- +kM; +| i? b®M; i®iX M; m²M UXV

h`QM; K„i •m .QÆM; \*QÆM; i?b h` M; .m #•v ;B| i?“i bU [m€ ;B®M; pÊB iB m iY M F?¬M; M; |̇H|B M|B iS+ ;B`M +O KbM? M, K tQ H¢B H`K +?Q +QM ` i`M i?QÆM; b +QM ;€B p`B +?K+ M, K çQ¢M imv i [m M ? pÊB KbM?X o`Q i?|̇B çB K M`v- ç°i M? M?[M; +?mv M M, K tQ X

@ h®i- +?€m i®i- +| +?Q F?Q- H`K M; Q|̇B T?^B /U p`Q +?QM? KbM?- M, K tQ ¬M ;B +€+? K¢M; - ;B M; ?B T HÊM ?B M M v ç m /Q K°i KbM? ¬M; H`T ` X *?€m M|B H` ¬M; M; Q¢B +O +?€m- F?¬M; T?^B H` iQÊM; [m•M ;b +^X

«M; +K M|B H|B M`v tQM; i?b €M? K„i M?bM p T?Q h` M; .m i`M ç-v i€M i?QÎM +?Q iWM; +| B M|B pÊB H½Q #^M; ;B¼M; çB m ;B®M; M?Q h` M; .m pW `²BX w i?S+ çQÊ+ `^M; +?QM? KbM? i€M i?QÎM; h` M; .m +kM; +?d pb +^K ;B€+ €v M€ KbM?X

a m F?B i? 'v ? B ¬M; +?€m ç½ ?Á ?Q½M [m M ? i?b •m .QÆM; *?'M ok p°B p`M; ç ?„M F?mv M ¬M; +K M; ?d M; ÆBX J` •m .QÆM; *?'M ok +kM; i?“i bU +^K i? 'v F i` M ;BQ|̇M; çQÊ+ MY M, K- +?d F?B i?|̇B iB i i®i KÊB ` M; Q`B T?ÆB M„M; - ?¬K M bU H` ?B K +| - +?ŠM; H) G` ?²B [m M; T?^M +?B m\

•m .QÆM; *?'M ok M; ?o ç M ç•v i?b +kM; F?¬M; iB T iK+ çSM; p[M; - ?„M iB M H M

@ "®- M; ?d M; ÆB K°i +?9i çB ¢- ?¬K M v M|B ç M ç•v i?¬BX

@ §- +?€m H`v +?Q #` +€B ;? - +?€m +kM; ç M M; ²B ç•vX

•m .QÆM; *QÆM; M; ²B /`v K°i H9+ H•m +kM; +^K i? 'v +| +?9i K i KÄB- /M b Q HBM F?¬M; T?^B H` p¢M M, M; - H½Q # M? H•m M?Q i? M`v +kM; F?| i? M|B i®i H` i®i

@ N - #` M| - +?•M F?¬M; +ÁM ç m M[ ` \

•m .QÆM; *QÆM; H9+ M`v KÊB T?€i ?B M #¢M ;B` +O KbM? ç M; çSM; ;B[i`|̇B- # #®M #QÊ+ H` F m ç m `²BX

@ «M; H½Q +? i iB i- #•v ;B| KÊB +?`m M?bM b M; i¬B b Q\

" +K K„M; K°i +•m- b m ç| •m .QÆM; Zm•M çQ ç M K°i +?B + ;? - ç h` M; .m M;
KbM?X

G9+ M`v M?•M pB M +?,K b|+ ç†+ #B i +?Q •m .QÆM; \*QÆM; ç½ iB M p`Q- b m H
ç-m H` #€+ bo æ"mX h?b` p` M?•M pB M FB pW `²B i?'v iBM? i?-M ¬M; +K [m€
w Km®M- pb i? KÈB ;¼B M?|K #€+ bo æ"m +?çv ç MX

@ hB m æ"m- ?¬K M v bS+ F?Ä2 +O i¬B `i i®i- +kM; F?¬M; +-M m®M; i?m®+X æ
M;QçB ç M ;B9Ti¬BX

E?B ¬M; +K i?'v ç€K M;QìB #€+ bo æ"m i?b p K†i +| +?9i K'i iU M?B MX

@ h?O i`QîM; - +| T?ªB M;`B HçB HûM m®M; `QÊm F?¬M; \

"€+ bo æ"m +QìB +QìB çB ç M- ¬M; +K / /`M; ?-m ?ç ?ÆM bQ pÈB #` +K- +?d H`
+?SM; M;?B M`QÊm- b) HûM m®M; K°i +?9i `QÊmX

@ E?¬M; +| - imv i ç®B F?¬M; +| - i¬B ç½ M|B `²B- ¬B- +?d m®M; K°i +?9i K` i?¬B
«M; +K K°i KU+ T?O M?"M M?QM; #€+ bo æ"m HçB H'v iW i` M ;BQîM; ` K°i +? B
+K +?Êi #S+ #®B- +| +?9i T?šM M°X

@ J¼B M;QìB ` M;Q`B- +?9M; i¬B +-M FB K i` bS+ F?Ä2 +O +K

"€+ bo æ"m [m v ç-m M|B pÈB ç€K M;QìB h` M; .m - •m .QÆM; *QÆM; +® iBM? M
i +-K +?m¬B / Q- +?d +| i? iB T M?"M #i ç„+ /oX

h` M; .m /bm #` M;QçB ` F?ÄB T?ÁM; - b m ç| M;²B tm®M; i`QM; b•M- /M H` KM
hmv M aÆM +kM; F?¬M; M|M; #S+ - K¼B M;QìB +MM; î i`QM; b•M +?ì F i [mª +O M

J°i;Bì b m #€+ bo æ"m #QÈ+ ` M;Q`B- p K†i i`"M ç-v M;?B M;ì p` F?| ?B m- çB
M;Q`B h` M; .m +| +?9i HQ H„M;X

@ "€+ bo æ"m- bS+ F?Ä2 +O #® i¬B i? M`Q\

•m .QÆM; *?'M ok iB M H M M|B- pW `²B H½Q M;?o `^M; #® KbM? pb M;?2 çQÊ-
[m M; T?ªM +?B m- F?B i?'v p K†i +O #€+ bo æ"m i?b ;B®M; M?Q w M;?o çQÊ+ +
F?¬M; F?ÄB +| +?9i F?| +QBX

@ h?O i`QîM; L|B i? M`Q ç•v M?d- +| +?9i F€ [m€B

@ L`v- #€+ bo æ"m- ¬M; M°B +O i¬B `®i +m°+ H` i? M`Q\ M? °i HìB +?„ +?„M ç
•m .QÆM; Zm•M i?'v #€+ bo æ"m M|B +?mv M 'T 9M; i?b Kî KB M; M|BX

"€+ bo æ"m +9B ç-m i`-K iQ- b m F?B M;?2 çQÊ+ HìB +O •m .QÆM; Zm•M i?b M
p b®i`m°i i?b ?„M #B i KbM? ç½ H`K +`M- ?„M p°B p`M; M|B,

@ s- +€+ M? çWM; HQ H„M; - bS+ F?Ä2 +O i?O i`QîM; F?¬M; +| p'M ç - ?ÆM M[

@ "€+ bo æ"m- KQM; M? M|B `ä K°i +?9i- bS+ F?Ä2 +O ¬M; M°B i¬B +m®B +MM;
i®i\

•m .QÆM; G¶B iB M H M K°i #QÈ+ `²B ?ÄB- bS+ F?Ä2 +O ¬M; +K +?QM? H` çB m
;B - +?d +-M ¬M; +K +| i? b®M; ? i M,K M v- b m F?B ççB ?°B çªM; çQÊ+ i´ +?S
.QÆM; G¶B `i +| i? b) iB M H M- +QB M?Q ççB +K+ ç½ ç`M?X

@ æB m M`v +kM; F?| M|B- +| M?B m +¬M; +K F?¬M; K M; i?2Q- pb p`v +kM; F?¬M
M?QM; i?QM? HU+ +O ¬M; +K ç½ F?¬B T?K+- ?ÆM M[+?SM; M?S+ KÄB MY M;

@ oW `²B i¬B i?Y /bm i?O i`QîM; çB HçB- T?€i ?B M +¬M; M,M; +O M;`B +| /'m ?
ç•v +?d H` +?m`M çQ€M bÆ #° +O +?9M; i¬B- pšM +ÁM F?€ bÈK ç F i Hm"M- M;
#` +| i? çB [m ç FB K i` iQ`M /B MX

"€+ b o æ"m M|B M?[M; H|B M"v +kM; +^aK i?'v`'i F€ [m€B- imv ¬M; +K F?¬M; +| # M
ç½ + Q- p i i?QÆM; +k p" # M? +k i€B T?€i- +?d M?B m ç| i?¬B H" ç O H'v K'i K¢M;
¾ FB K i` p" T?€i ?B M +Æ M,M; +O ¬M; +K ç½ T?K+ ?²B ?ÆM T?•M MY X
æB m M"v H"K +?Q M?|K #€+ b o æ"m +^aK i?'v F?| ?B m- ?ÆM M[#" +K +?Êi F?¬B
?B m- `ä`"M; H" bU pB + ?¬K M v [m€ F€ [m€BX

kNdX *?QÆM; kNd , :¼B æB M h?Q¢BX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; kNd, :¼B çB M i?Q¢BX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

@ æB- i'i M?B M b) çB- M;"v K B M?'i ç`M? b) çQ +K çB FB K i` - #€+ b o æ"m- M
æ€K M;Q|B •m .QÆM; G¶B M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M"v i?b M"Q +ÁM HQ H„M; ç M #€
t¬M; p"Q i`QM;- ç®B pÊB #¼M ?¼ i?b ¬M; +K F?Ä2 K¢M? i`Î H¢B- +?d +¬M +| i?
M?Q p"v ç½ H" +U+ F€ FBM? bÊ`²BX

E?¬M; M M t2K i?Q|M; M?[M; ¬M; +K çB` iW M?[M; M,K i?€M; +?B M i` M?- imv #
M,M; HQÊM; p\$M H" +U+ HÊM- pQÊi t bS+ iQ|M; iQÊM; +O M;Q|B F?€+X _B M; ç
/M M?[M; M;Q|B +?'T +?QM? p"Q H9+ #•v ;B| +kM; T?^aB +® F} #¼M ?¼ # T?¬MX

h` M; .m +kM; F?¬M; çB p"Q i`QM; M?"- ?„M Î H¢B # M M;Q" B ;¼B çB M i?Q¢B
+kM; M|M; HÁM; M?Q HY ç®iX E?B çB M i?Q¢B M®B i?¬M;- •K i? M?`mM`~v +O
p M; H M,

@ hB m .m - +QM *QM ç½ ;†T K†i #" M;Q¢B +?Q \

h` M; .m +| i? i?'v`ä bU HQ H„M; +O K - pb p"v p°B p" M; M|B,

@ J - #•v ;B| +QM ç M; Î M?" #"- #¼M ?¼`'i i®i- K çWM; [m€ HQ H„M;

@ E?¬M; HQ H„M;- F?¬M; HQ H„M;

•m .QÆM; lv M +| +?9i M;? M M;"Q- H"K K°i M;Q|B +QM K" F?¬M; HQ H„M; +?Q #®

@ *?€m ;€B- H" lv M L?B b Q\ J m çQ çB M i?Q¢B +?Q #"X

h` M; .m ç M; ç`M? F?mv M K i? K p" B +•m i?b # M i B ç½ p M; H M •K i? M? +O
ç€K M;Q|B FB +?2M +?9+ p"Q M?" i?b #" +K Hm¬M +?9 w ç M h` M; .m - H" +?€m M
;†TX

@ J - #" Km®M M|B +?mv M pÊB K X

h` M; .m M|B K°i iB M;`²B çQ çB M i?Q¢B +?Q #" M;Q¢BX

@ lv M L?B- H" +QM b Q\

h`QM; çB M i?Q¢B v M „M; K°i H9+- #" +K /MM; ;B¼M; [m M i•K ?ÄB- b m ç| +?Êi M
i•K HB i T?´B iW # M FB i`mv M ç M,

@ J - +QM ;€B #'i ?B m- i?"i bU tBM H¶B K X

*†T K„i +O #" +K +kM; +| ?ÆB QÊi- #" Hm¬M KB M; M|B,

@ *QM ;€B M;Q M- çWM; F?|+- K m ç M ",+ EBM? i?,K K - ç½ p" B +?K+ M,K `²B K
+QM

G9+ M|B +?mv M i?b MQÊ+ K„i+O #"+K +?ªv /"B- •K i? M? +kM; /-M i`Î M M MS+
+?Q •m .QÆM; lv M /WM; F?|+- #" M|B,

@ J - M;"v K B +QM b) ç M ",+ EBM?- +QM K M; +?€m M;Q¢B p" +® M;Q¢B +O K

@ h®i- i®i- K +?Ì +QM

" +K +m®B +MM; +kM; F?¬M; M|B M M HÌB- h` M; .m p°B p" M; M?"M H'v çB M i?Q
M m HÐ K v +| +?mv M ;b tªv ` i?b ç| b) H" H¶B H-K +O KbM?X

@ L"v- hB m .m - +| +?mv M ;b p"v\ *QM M|B ;b K" #" F?|+ ç m HÁM; M?Q p"v\
h` M; .m pW iB T çB M i?Q¢B i?b •K i? M? +?i p'M +O h` M; Jšm ç½ p M; H MX

@ E?¬M; +| ;b- #" F?mv M K - çWM; M M [m€ ç m HÁM;- ç9M; `²B- K ç†i pû K€v #
+ª LB T LB T p" M?` X

h` M; .m Km®M ç K p" +ª M?" ç M i?O ç¬ i?,K +€+ +K- M m F?¬M; +€+ +K b) +S ;
?ÁM; H"K çQÊ+ pB + ;b F?€+X

h` M; .m +ÁM M?B m +?mv M +¬M H"K Î ",+ EBM?- ?¬K [m ?„M M?"M çQÊ+ çB M
;B€Q bQ J¢M? ç½ p i?O ç¬- ç KbM? ç M i?,K ?ÁBX æ•v H" #´M T?"M M M H"K- +Á
p i?O ç¬ +kM; F?¬M; i? F?¬M; ç M i?,KX

*ÁM +| +ª +,M M?" +¬M TªB im bY - KbM? +kM; +¬M +?9 w- K" M;"v K B +ÁM TªB
i? K [m M S? M :B oB M- H9+ M"v h` M; .m i?"i bU ?"M KbM? F?¬M; +| T?ûT T?•M
i?•M M[ç bY /KM;X

@ hB m .m - M;"v K B M? F?¬M; ç M ",+ EBM? çQÊ+- M? +ÁM TªB Km i?B i #`-
+¬M; i€+ Î M?" K€v +kM; [m€ #"M `°M- M? +kM; F?¬M; i? #Ä çB çQÊ+X

h`QM; çB M i?Q¢B +?Êi p M; H M •K i? M? +O h`B m Zm®+ æ®M;X

@ M?` - M? F?¬M; ç M çQÊ+ +kM; F?¬M; +| p'M ç - M?QM; M;"v K B M? M?'i ç`
K€v # v- b m ç| M?Ê çB M i?Q¢B +?Q 2K- 2K b) ç M iB T ç|MX

h` M; .m #B i h`B m Zm®+ æ®M; Î # M FB FBM? /Q M? `i i®i- +kM; F?¬M; Km®
b m M"v i?ÌB ;B M +ÁM /"B- çÊB ç M F?B ¬M; +K KWM; i?¼ +?QM KQÆB i?b ç M +
a m F?B +9T çB M i?Q¢B i?b h` M; .m T?€i ?B M M?|K •m .QÆM; \*?'M ok ç½ çB`

@ «M; +K ç M; M^K M;O- hB m .m - +?€m ;¼B çB M i?Q¢B +?Q 2K ;€B +O i¬B b Q
•m .QÆM; *?'M ok M|B ç M 2K ;€B- i'i M?B M H" •m .QÆM; lv MX

h` M; .m F?) ;"i ç¬m M|B,

@ š- K M|B b€M; K B b) #„i K€v # v ç M ",+ EBM?- KQÌB ;BÌ b€M; b) ç M ",+ EBM
•m .QÆM; *?'M ok bmv M;?o K°i +?9i `²B M|B,

@ a€M; K B b Q\ š- ç t2K F?B ç| +| i? ` b•M # v ç|M M;QÌB çQÊ+ F?¬M;

@ "€+- ? v +?€m ibK +?B + K€v # v ç|M +¬+¬ ç M\ ob b€M; K B +?€m TªB `ÌB F?
•m .QÆM; G¶B +?Q iWM; ;†T +¬+¬- iQÊ+ M v +?d çQÊ+ M;?2 #® M?" + ç M K" i?-

@ >² ç²- H-M b m ;†T F?¬M; çQÊ+`

•m .QÆM; *?'M ok i`WM; K„i M?bM •m .QÆM; G¶B- M?QM; ç•v +kM; H" pb bS+ F?
i®i- M m F?¬M; i?b •m .QÆM; *?'M ok bÊ`^M; ç½ ç²M; w HÌB ç M;?` +O •m .QÆM

@ J - M;"B çB M;?d M;ÆB çB- b€M; K B +| i? çQÊ+ ;†T +QM ;€B `²BX

•m .QÆM; *?'M ok i?'v K KbM? pšM +ÁM çSM; i`QM; b•M i?b M? M? +?|M; F?mv
#" `i +| [mv Hm"i- K¶B M; "v +S ç M +?QM ;Bì i®B H" T?ªB çB M; OX •m .QÆM; *?'
F?mv M M?O- +m®B +MM; #" +K KÈB [m v p T?ÁM; M; O M; ?dX

a m M?B m ibM? ?m®M; ;B^M; +Q i?b •m .QÆM; *?'M ok +kM; +| +?9i K i KÄB- H½

@ hB m .m - i®B M v +?€m Î HçB +?¶ M"v- b€M; K B +| i? +MM; /MM; +ÆK pÈB +€

@ "€+- M; "v K B +?€m +ÁM +| pB +- i?"i bU `i #"M- ?ÆM M[+ÁM T?ªB çB ç|M K
HçB +?¶ M"vX

h` M; .m +| +?9i ç m ç-m- M; "v K B K KbM? ç M- +| H) +?mv M ç²M; w çB pÈB JB
oB M ç½ F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+- K" GQm smv M K M; "ç+? aQ p i?b h` M; .m
T?ªB #B i`^M; "ç+? aQ b) `i F?¬M; M; ?2 HÌBX

•m .QÆM; *?'M ok +kM; F?¬M; [m€ KB M +QÐM; - M; "v K B h` M; .m i?"i bU b) T
lv M- iW MÆ M"v ç M b•M # v +kM; F?¬M; iB MX ob p"v b m F?B #„i +?mv M p"i`
.QÆM; G¶B- h` M; .m +MM; •m .QÆM; Zm•M `ÌB F?ÄB MÆB M"v- çB p ?°B bÌX

æ M ?°B bÎ i?b h` M; .m T?€i ?B M iB m iY GQm smv M +kM; F?¬M; H"K ; b çQÊ+
M?®i M| i`QM; T?ÁM; +O h` M; .m - M; v +ª +ÆK i®B +kM; F?¬M; ,MX *kM; K v M
pK k9?- pb i? h` M; .m +?çv tm®M; M?" ?"M; ;¼B p" B K|M +?Q hB m "ç+? aQ- tQ
? B ;BÌX

a€M; bÈK ?¬K b m- h` M; .m #` iB M; +?m¬M; çB M i?QçB ç€M? i?S+- ?„M +-K H
S?dX L m ?„M +® ibM? F?¬M; M; ?2 KÈv i?b ?"m [mª b) `i M; ?B K i ¼M; - pb p"v K
M? 'M M9i M; ?2X

@ h` M; .m - K m H M- ç M ç|M i¬B- i¬B KÌB M? m®M; MQÊ+ ç"m t M?

:B¼M; M|B i`QM; i` Q +O JB m S?d S?d iW i`QM; çB M i?QçB p M; H MX

@ *ªM? b€i JB m- " - ?¬K M v >¬K M v bÊ `^M; F?¬M; i? +MM; +- çB S? M :B oB
i¬B b) ç M "„+ EBM?- b€M; M v b) tm®M; KÈv # v- i¬B T?ªB çB ç|M K¼B M; QÌB

@ š- p"v M? +S çB ç|M #€+ ; €B çB- i¬B çB /çQ K°i KbM? +kM; çQÊ+

h`QM; çB M i?QçB i`-K K†+ K°i H9+- +?ŠM; [m H" JB m S?d S?d +kM; F?¬M; T?ª
p"v- M?QM; ;B¼M; M|B +O M" M; +| ?ÆB i?'T- `ä `^M; H" i•K ibM? F?¬M; i®iX

h` M; .m i?"i bU +| +?9i t'm ?'- /M i? M"Q i?b JB m S?d S?d +kM; ç½ ;B9T KbM?
M; QÌB i HÐ ? M +kM; F?¬M; i®i- pb i? t9+ ç°M; M?'i i?ÌB M|B,

@ > v H" i? M"v çB- i¬B çQ +- çB i?2Q ` b•M # v- b m ç| çQ K p M?" #^M; Qç
:B oB M\

h` M; .m M|B ` M?[M; HÌB M?Q p"v K" +kM; +ªK i?'v F?¬M; ç9M; - JB m S?d S?d +
+MM; KbM? çB ç|M K i?b iQM? H" ;b\ L?QM; ?„M ç½ M|B ` i?b +kM; F?¬M; i? ç'
JB m S?d S?d KÎ KB M; iW +?®BX

@ æQÊ+- M? ç M ç|M i¬B çB- i¬B çB pÈB M?X

JB m S?d S?d M|B H"K +?Q M?[M; bmv iQM? +O h` M; .m i?'i #çB i?ªK ?çB- ?„M
i? i?S+ /"v ç€M? `„M; `Y K†i- b m ç| H"K çB K i•K +?Q hB m "ç+? aQ- HçB ç M;
t2 +?çv ç M F?m M?" +O #€+ *?'M ok- pb M?" +O JB m S?d S?d +kM; Î ç|X

@ *"m çQ M? ç-m FB çB ç|M +- +- b Q\

•m .QÆM; Zm•M M;²B i` M t2 +O h` M; .m K" €M? K„i +| +?9i pmB p - M?QM; h` M
K€BX

@ >¬K [m ç½ ç²M; w pÈB +- 'v- 2K +ÁM #B M T?€T ;b M[ç•v\ L m F?¬M; i?b M?

h` M; .m #`i ç„+ /o i`ª HÌBX

@ h?¬B çB- i¬B F?¬M; i? i` m p`Q M? ç-m FB çQÊ+- M?QM; +”m T?ªB M; ?o +?Q +kM; T?ªB M|B +?Q `ä`”M; X

L?[M; M; ”v M v hW iB m i?Q ç½ +?çv çB [m v T?BK- •m .QÆM; Zm•M ç M; `ªM? `¶M i?B M ?ç F?¬M; HQçMX i`mv M +”T M?”i M? M? M?”i içB +?’K

@ M? M|B [m€ i” /`- +?9M; 2K +?d H” #çM # - ?B m F?¬M; - H” #çM # X

h` M; .m +® ; „M; H`K +?Q HÌB M|B +O KbM? b•m b„+ ?ÆM M?QM; i•K w +kM; F? ;†T JB m S?d S?d b) M; ?o i? M`Q\ ob ? „M ç½ M|B #çM ; €B H” h-M >mv M ”, M; X

@ §- #çM # - i`i M?B M H” #çM # X

•m .QÆM; Zm•M MÎ MU +QÌB t`m t M|B HçB M?[M; HÌB +O h` M; .m - +?d +-M H”
•m .QÆM; Zm•M F?¬M; i? iBM HÌB M|B h` M; .m X

s2 +?çv ç M K°i +, M M?” i`QM; F?m pU+- JB m S?d S?d ç M; çÊB Î ç| - ?¬K M v M”
€Q bÆ KB i` „M; p” [m-M D2 M- M? M?”M; F?Q M F?Q€B- /€M; M; QÌB M|M; Mªv T?
;QÆM; K†i M; ¼+ #Q+?- i?B m +?9i M[H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M M?bM H-KX

JB m S?d S?d H M t2- •m .QÆM; Zm•M M?QÌM; p` i`Q b€i # M i B H€B T?K +?Q M

" M; QÌB çB , M b€M; - b m ç| H€B t2 ç M b•M # v- +ÁM K°i ; BÌM[KÊB ç M ; BÌK€v

L?|K h` M; .m pW /WM; t2 i?b çB M i?QçB +O •m .QÆM; Zm•M ç½ p M; H M- ? „M
+•m p” +9T K€v- b m ç| [m v ç-m M?bM i?Q€M; [m - ? „M +?d p`Q K°i +?B +t2 T?
.m ,

@ æm´B i?2Q +?B +t2 FB - +?9M; i p`Q ç|M +- +-X

h` M; .m M?bM p T?Q +?B +t2 FB - ç| H” t2 ?²M; F€ +O •m .QÆM; *?’M ok- p
i?2QX

h` M; .m çB i?2Q b m t2 +O •m .QÆM; \*?’M ok p` i?m”M HÊB iB M p`Q i`QM; b•
T?Q b m +?B +?²M; F€- K¼B M; QÌB tm®M; t2X •m .QÆM; *?’M ok i?’v JB m S?d
+QM i` B KbM? ?bM? M?Q +kM; F?¬M; iÊB HmB pÊB M? ç-m +O JB m ; B i?b T?

@ *?’Q +?9 •m .QÆM; X

JB m S?d S?d iB M H M # „i +?mv M `²B çSM; # M +çM? h` M; .m - •m .QÆM; *?’M
+QB M?Q ?B m ` X

kN3X *?QÆM; kN3 , *? *QM hQÆM; EB M LQÈ+ J „i æ-v J†iX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; Bª , æª L?½M

*?QÆM; kN3, *? +QM iQÆM; FB M MQÈ+ K „i ç-v K†iX

.`+?, J bi 92p2`

L; m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

J€v # v ç€T tm®M; çQÌM; #, M; FûQ i?2Q M?[M; •K i? M? `mM; i`ìB- h` M; .m M?b
v- +m®B +MM; +kM; i?’v ?bM? #|M; [m2M i?m°+ +O K KbM?X

@ J - +QM Î +?¶ M`v

h` M; .m pšv i v `²B ?¬ HÈM- ç²M; i?lB M?|K M; QlB tm®M; K€v # v +kM; /MM; €M
 .QÆM; lv MX ob +| i? H€B t2 ç M ç|M M; QlB Î # M i`QM; b•M # v b) +| H B H`+?
 ç m ?¬ ?"Q K¼B M; QlB M; M; ?"M; - M?QM; p¬ ibM? +kM; +| i? i?'v çQÊ+ M?B m
 •m .QÆM; lv M M?bM i?Q€M; [m M; QlB h` M; .m - b m ç| T?€i?B M •m .QÆM; *?'
 #" p°B p" M; iB M H M- K" •m .QÆM; *?'M ok +kM; M? M? +?|M; M;? M? ç|M X
 @ M?
 @ 1K ;€B
 E?B +¬K # "M i v +O •m .QÆM; *?'M ok i?b •m .QÆM; lv M +m®B +MM; +kM; F?¬
 MQÊ+ K„i- +Æ i? +O •m .QÆM; *?'M ok +kM; F?) `mM- ? B K„i`QM; `QM; X > B M
 `ä`"M; H" M? 2K K€m KO
 @ M?- M? ç½ +| i|+ #¢+ `²B
 •m .QÆM; lv M çQ K„i M?bM M; QlB M? ?ÆM KbM? ? B im´B K" •K i? M? MS+ MÎ M
 *?'M ok ç½ M?m°K i|+ M?QM; pšM +| i? i?'v +?•M i|+ ?ÆB #¢+- ç•v H" M; QlB M?
 S+ +O # "M, K tQ b Q\
 @ 1K ;€B- 2K +kM; +| i|+ #¢+ `²B- +?9M; i ç½ ;B"- 2K M m i?"i bU +ÁM F?¬M; ç
 ;B"MX
 •m .QÆM; *?'M ok /MM; i v pm®i M?[M; H¼M i|+ #` ;B| i?´B imM; +O •m .QÆM; lv
 +ªK F?€BX > B KQÆB #ªv M, K i`¬B [m i`QM; M?€v K„i- ;B®M; M?Q #¼M ?¼ +?d p
 ;B| +¬ 2K ;€B M?Ä M, K tQ ç½ H" K°i M; QlB #"- +kM; ç½ +| i|+ #¢+X
 @ " M; Q¢B- b Q # " H¢B F?|+ \ aÊ K€v # v b Q\ LB T LB T +kM; F?¬M; bÊ- # " M; C
 +?Q # " ,M F QX
 L?|K h` M; .m F?¬M; iB M H M [m´v`¬v ? B M? 2K p" B +?K+ M, K F?¬M; ;†T- M?Q
 MQM MÊi +?Êi p M; H M- K°i # "M i v i`„M; MäM +¬K F Q çQ ç MX h` M; JšM T?€
 +¢M? KbM? ç½ +?¢v ç M # M +¢M? K iW F?B M"Q `²BX
 •m .QÆM; lv M t'm ?´ H m MQÊ+ K„i- b m ç| # " pQÆM i v FûQ LB T LB T,
 @ *?€m +?"Q ¬M; çB
 hB m LB T LB T +| ?ÆB bÊ M; QlB H¢- M| i`®M b m M; QlB #"- b m ç| M?9i M?€i i?
 @ *?"Q ¬M;
 h`QM; HÁM; hB m LB T LB T i?¬K iQM? iQ€M- F?¬M; #B i¬M; M"v +| [m M ? ;b
 M?QÊM; K"v +O M" M; `ä`"M; H" F?¬M; ?B m `ä p'M ç X
 •m .QÆM; *?'M ok i?W /`T LB T LB T F?¬M; +?9 w K" /MM; K°i i v # H M- b m ç|
 +•v #9i M; ÁB p" M; - H¢B ç†i i`QM; HÁM; # "M i v LB T LB T M|B,
 @ æ•v H" [m" +O ¬M; - ç b m M"v iB m +¬M; +?9 +O +?9M; i H"K M[i`¢M; M; mv
 •m .QÆM; *?'M ok pW M|B pW çQ M?|K M; QlB h` M; Jšm çB p T?Q h` M; .m -
 +QM KbM? +?Q h` M; Jšm- +ÁM JB m S?d S?d i?b ;¼B H" #¢M +O h` M; .m - i'i M
 H„K HìBX
 @ G M t2 çB- #® K ç M; +?l i`QM; M?"X
 •m .QÆM; *?'M ok M|B K°i +•m H"K +?Q ? B K„i •m .QÆM; lv M +?Êi çÄ H M- p K†i
 pW +| bÊ ?½BX
 •m .QÆM; *?'M ok ¬K H'v hB m LB T LB T +MM; •m .QÆM; lv M M; ²B i` M K°i +?B
 .QÆM; Zm•M i?b M; ²B Î T?Q b m +?B +: ` M/ \*?2`QF22 +O h` M; .m - ? B +?B +
 F?ÄB b•M # v +?¢v p T?Q L; ¼+ hmv M aÆMX
 h` M; .m pW H€B t2 pW M|B pÊB JB m S?d S?d Î # M +¢M?,

@ S?d S?d- +¬ i?'v ç'v- ?¬K M v i¬B i?"i bU H" F?¬M; +| i?ìB ;B MX

o®M h` M; .m Km®M ç M ç|M K tQM; b) çQ JB m S?d S?d çB /çQ Î S? M :B oB M
#° /çM; FQ+? ç°M; +O K H9+ pW `²B- HçB M;?o ç M ç° im´B +O ¬M; M;QçB #"
H„M;X L m +| KbM? i?b /M tªv ` +?mv M ;b +kM; +| i? /MM; HBM? F?Q i`Ê ;B9T
+kM; T?ªB +?ì i•K ibM? +O K¼B M;QìB #bM? T?K+ i`Î HçB i?b ?„M KÊB +| i? çB
JB m S?d S?d pW `²B i?'v ibM? +ªM? M? 2K ;†T HçB M? m i?b ? B K„i +kM; çÄ ?²
HìB +O h` M; .m i?b p°B p`M; M|B,

@ E?¬M; +| ;b- M? H€B t2 çB- i¬B +kM; ç M L;¼+ hmv M aÆM i?,K ¬M;X

h` M; .m F?);"i ç-m- +kM; F?¬M; M|B ;b M[- ?„M +kM; H" H-M ç-m iB M #B i¬M
hmv M aÆM- ?„M i?'v M m #m´B +?B m +| `ªM? i?b b) çQ JB m S?d S?d çB /çQ-
K p` #`X

> B +?B +t2 K°i i`QÊ+ K°i b m +?çv p`Q F?m #B i i?U v M i oM? i` M L;¼+ hmv M a
i?b h` M; .m ç½ i?'v M;Q`B +´M; +O +,M M?" M?Ä +| ? B ? B +K ç M; çÐ H´v M? i
[m M?- ?bM? #|M; ;B` Mm /QÊB i€M +•v ççB i?K M?bM +| p F?€ iB m çB mX

•m .QÆM; *?'M ok /WM; t2 +€+? ? B +K ?ÆM +?K+ Kûi- b m ç| •m .QÆM; lv M Kî +
T?Q ? B ¬M; #"- F?B +ÁM +€+? M,K b€m Kûi i?b #` +?Êi [m€ T?KT tm®M;- H `ÆB
F?¬M; M M HìBX

@ lv M L?B- M? ç-m M?šM i•K M`v +m®B +MM; +kM; [m v i`Î HçBX

"` +K +kM; H `ÆB ç-v K†i- #` çB ç M # M +çM? •m .QÆM; lv M- ? B K +QM ¬K H´v
K` M?[M; F?m M?" MÆB ç•v ç m +| F?¬M; ;B M +?¼+ b•m p`B +?K+ Kûi- pb p`v ibM
çQÊ+ M;QìB M;Q`B +?SM; FB MX

@ *QM ;€B- çSM; H M çB- ç M ;†T #®X

"` +K M;WM; F?|+ - b m ç| /MM; pç i €Q H m MQÊ+ K„i +?Q +QM ;€B- +m®B +MM; F
+KX

@ "-5

•m .QÆM; lv M +kM; F?¬M; çSM; H M- M`M; M?bM p T?Q +? ;B`- ? B K„i çšK H
+O #® i?b HÁM; ç m M?Q / Q +„iX

•m .QÆM; *?'M ok p` h` M; .m #B i iQM? ibM? +O ? B +? +QM- i`QM; HÁM; +| +?
*?'M ok +ÁM çB p`B #QÊ+ p T?Q +? ;B`X .M #•v ;Bì ¬M; +K +?Êi F?Ä2 K°i +€+?
+| B #ªQ çªK ¬M; +K b) F?¬M; pb FQ+? ç°M; K`ªM? ?QîM; ç M bS+ F?Ä2X

@ L`v- +QM F?¬M; i? i?S +?Q ¬M; H½Q M`v b Q\ æSM; H M çBX

•m .QÆM; *QÆM; i?Î /`B K°i iB M; - +ª çìB H½Q imM; ?Q`M? +?B M i`QîM; - ç M ;B`
bU i`QM; HÁM; +kM; F?| +?`m- i`QM; HÁM; i?-K K„M; #® h` M; .m ,

óE?¬M; +| M,M; HU+ i?b çWM; +® ;„M; i? ?B M- iU KbM? H`K pB +K i +? i HçB H
F?¬M; ç M i?,K KbM?5ô

@ J çSM; H M çB- ¬M; M;QçB +kM; F?¬M; i`€+? K ç•m

h` M; .m çB ç M # M +çM? K `²B M|B- H9+ M`v ç€ H€i çQîM; #` €M? K†i i`ìB ?•K
+?`m çQÊ+ \ ob p`v F?B ?„M M•M; K H M- +kM; /MM; +?9i HBM? F?Q `| i p`Q ç-m ;

a m F?B M;?2 çQÊ+ HìB +O #® i?b ? B K„i •m .QÆM; lv M +?Êi b€M; `U+ - M`M; pM
ç| /bm K çB p T?Q #®- b m ç| #` /MM; i v i`€B F?Q€+ H´v +€M? i v +O #®X «M
+kM; F?¬M; #Ä [m - iMv w ç +QM F?Q€+ H´v i v KbM?- i` M K†i +?Êi +| +?9i pmB
çQÊ+X

E?B i?'v K¼B +?mv M tªv ` M?Q p`v i?b B +kM; i?Î /`B K°i ?ÆB- JB m S?d S?d b
.m i?b iU KbM? #Ä çB- +ªM? iQÊM; pW `²B i?"i bU H`K +?Q M`M; M;?o M?B m p

E?¬M;`B M;;b ç€K M;QÌB •m .QÆM; \*?'M ok iÄ` +,M;i?ŠM;- i`QM; b•M +| b€m p
p K†i FQ+? ç°M; +O ? B +K i?b i`€B iBK +kM; +?çv H M +m®M; ?¼M;- K½B ç M F
¬M; #` çB p`Q i`QM; b•M i?b ç€K #€+ bo KÈB i?Î` K°i ?ÆBX

•m .QÆM; Zm•M #` #® ç€ p`Q i`QM; T?ÁM; pÈB +¬ +¬ p`¬M; M°B #` M°B- +?QM?
#„i +?mv M pÈB ç€K #€+ bo- ?ÄB i?,K ibM? ?bM? FB K i` H9+ b€M;X

@ "° i`QÎM; •m .QÆM;- FB K i` +| F i[mª i®i- +Æ M,M; +O i?O i`QÎM; p` #` +K;
i` ` KQÌB im´B- ?ÆM M[p`B +,M # M? H½Q MB M +kM; +| /'m ?B m; BªK #ÈiX E
i®i ? v F?¬M; K` bBM? ` F i[mª M?Q p"v- M?QM; /U i?2Q v Hw i?b i`QÈ+ M v +?C
T?€i bBM?- i?"i bU [m€ F?| iBMX

"€+ bo æ"m +¬K K°i t'T #€Q +€Q FB K i` bS+ F?Ä2 +O ? B +K çQ +?Q •m .QÆM;
M`v ç½ H`K +?Q i'i +ª i`ÈM K„i ?€ K²K- # M? + Q ?mv i €T +O ¬M; +K ;BªK #Èi ?Š
tm®M; ;BQÌM; çB HçB- ç9M; H` F?¬M; ;B®M; M?Q K°i ¬M; H½Q +?QM KQÆB im´B

*ÁM # M? çK+ i?Ov iBM? i? +O #` +K i?b i?¬M; [m #B m ?B M ç½ i?'v M?[M; T?
i?Ov iBM? #` i?QÆM; HçB çQÈ+ +?[ i` i®i- #•v ;BÌM; Q`B # M? p K„i +O M; QÌB

L?|K #€+ bo æ"m ç½ çQ ` `i M?B m F?ª M,M; M?QM; HçB F?¬M; i?'v T?M ?ÈT- +
F iHm"M H` ? B p` i?O i`QÎM; pb i•K ibM? [m€ pmB p - pb p"v FQ+? i?Q+? +Æ M,
p"v M?'i ç`M? b) #` K„M;- M?QM; i?"i bU +kM; +?d +| i? pB iM?Q p"v K` i?¬BX

a m F?B M;;2 tQM; M?[M; HÌB T?•M iQ+? +O #€+ bo æ"m i?b •m .QÆM; *?'M ok K

@ "€+ bo æ"m- + "m t2K bS+ F?Ä2 +O #® i¬B i? M`Q\ *| i? ;QÈM; çQÈ+ # Q H•m

@ E?¬M; +| p'M ç - #bM? i?QÌM; +?d +¬M çWM; +?Q +K m®M; M?B m `QÈm i?b [m

"€+ bo æ"m +?Q •m .QÆM; *?'M ok K°i +•m i`ª HÌB i?mv i T?K+- ?„M i?'v bS+ F?Ä
p"v i?b •m .QÆM;;B `ä`"M; +| +Æ ?°B [m"i F?ÎB- çB m M`v H` F?| M;;M +ªM- K` ç
+QB M?Q +| i?B M /mv MX

•m .QÆM; *?'M ok M;;2 i?'v M?|K #€+ bo æ"m M|B M?Q p"v i?b i?"i bU v M HÁM;- ?
#B i2K ;€B ç M b) H`K +?Q +? K pmB p i?b p`B M,K i`QÈ+ +® ;„M; /M #` K„M; +H

L?|K #€+ bo æ"m HçB F? B #€Q p`B +•m p p'M ç #ªQ p bS+ F?Ä2 ? B ¬M; #` pÈB
+€Q iW- #¼M ?¼ çB p T?ªB M;;o HçB t2K M M pB i #€Q +€Q i? M`Q +?Q ?ÈT Hw
+| ?ÆM +?K+ p` i?O i`QÎM;- M m ç +?Q #¼M ?¼ #B iKbM? M†M; # M M`v M? #
M`v +kM; F?´ bÎX

•m .QÆM; *?'M ok iB M +?•M ç€K #€+ bo æ"m- b m ç| M? M? +?|M; H'v çB M i?Qç
ç•v t2K M?Q H` iB + pmB pÈB •m .QÆM;;B X

a m F?B #`M #ç+ tQM; pÈB M? 2K- #¼M ?¼ +¬M T?ªB t2K tûi HçB +?mv M KWM;
pb M?[M; M,K M v pb ¬M; +K F?¬M; F?Ä2 K` M? 2K #¼M ?¼ `i`M M?ŠM- #•v ;BÌ +
+?9iX

kNNX *?QÆM; kNN , S? M :B oB MX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; kNN, S? M :B oB MX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

:B[i`Q M;Q`B M?`+MM; ,M+ÆK- LB T LB T p®M+| +?9i bÊ M;Q`B H¢ M?QM; b r
?ŠM H M- F?„T MÆB i`QM; M?`p M; H M iB M; +Q`B F? M? F?€+? +O M`M;- K` i
;B M v M „M; i`M ç-v M?•M F?QX

•m .QÆM; *?'M ok +¬M; i€+ #`M `°M- b m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b +?¢v çB- i`QÊ
+?Q h` M; .m - M|B h` M; .m M m +| `°M? i?b HB M ? pÈB M;Q`B i`QM; / M? i?B
K°i p`;B€Q bQ M;`M? FB M i`9+ +O ç¢B ?¼+ „+ EBM?- +?mv M H„T ç†i i?B i #`+
.m +?B +| i? i`¬M; +`v p`Q M;Q`B M`vX

«M; #` M;Q¢B +| i?|B [m2M M;O i`Q - b m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b çB M;?d- h` M
M;QM ;B'+- +?d ç H¢B h` M; .m p` h` M; JšmX •m .QÆM; lv M imv #bM? i?Q`M; -
M`v i?“i bU F?| i? +?ÊT K„i- F?B i?`v +? K p mB bQÊM; i?b #` +kM; ?QM; T?'M-
ç M im´B i€+ HÊM- pb /M i? M`Q i?b #` +kM; H` çS +QM M?Ä +O ? B +KX

@ J - ? v K çB M;?d K°i H9+ çB\ *| T?ªB #•v ;B`H¢B Km®M H`K K°i +¬; €B p) #9i H
h` M; .m i?'v #° /¢M; +O K i?b F?¬M; F?ÄB +| +?9i HQ H„M;- i`QM; Fw S+ +O ?
H¢M? M?¢i- +ÁM +?Q iWM; ?QM; T?'M M?Q ?¬K M vX

L?QM; i` M #`M +ÆK i?b h` M; .m çQÊ+ M;?2 M?B m +•m +?mv M p K - F?B ç| +?
H`K M?'i +?QM? H` HûM HÊB /KM; H9+ #® çB M;O i`Q - ç /MM; #9i K€v p) H M ç-

@ >W- /€K +?¼+ K p`v b Q\ J +ÁM +?Q ?ÄB +QM +¬; €B H9+ i`Q H` B\ a Q F?-

•m .QÆM; lv M +Q`B K„M; h` M; .m K°i +•m- imv ;B[i`Q ;†T K†i #® K i?b i•K ibM
ç°M;- M?QM; #` +kM; F?¬M; [m M +¬; €B # M +¢M? h` M; .m - +?d H` F?B ç| #` F?
+| i?`B ;B M ?ÄB h` M; .m X

@ a Q\ J M| +ªM? b€i JB m ` \ æ| H` K°i M;Q`B #¢M +QM [m2M î h`mM; >ªB- #•v ;E
i€+- +¬ `v +kM; +| i`Q`M; #®B î +?¶ M`v- ?bM? M?Q H` ¬M; M°B î +?¶ M`vX

h` M; .m i?“i bU F?¬M; /€K ;B`m K - ?„M i?“i bU +?d +| [m M ? #¢M # pÈB JB m S
;b F?¬M; i? M|BX

@ >¼ JB m b Q\ š- +¬ #û FB `i i®i- M?bM [m i?'v iQM? ibM? +kM; i®iX æ9M; `²
M|B +QM ç`v M?û- im´B +O +QM +kM; M M +| #¢M; €B çQÊ+ `²B

•m .QÆM; lv M F?) ;`i ç-m- M`M; +| `M iQÊM; `i i®i pÈB +¬; €B FB - ç®B T?QÆM
M;Q`B- +| H) H` K°i +¬; €B i®iX

h` M; .m #` H`B M|B +O K H`K +?Q /î F?| + /î +Q`B- iQM? +€+? +O JB m S?d S?c
M?QM; iQM? ibM? +O M`M; imv i ç®B F?¬M; [m €i®i- t2K ` K +kM; #` # M;Q`B

@ J - +QM F?¬M; TªB F?¬M; +| #¢M; €B- J ç½ iWM; ;†T >mv M „M;- F?QªM; i?
M?- ç M F?B M`Q p +QM b) çQ ç M ;†T K X

h` M; .m bÊ K H¢B ;BÈB i?B m bM? K°i +¬; €B M`Q ç| i?b `i K i- ?„M +ªK i?'v JB
ç®B i®i ?ÆM H`K M;Q`B v m- pb p`v K` H M iB M; +?†M H`BX

@ æS #û M`v- iW M?Ä ç½ +| +?O FB M +O KbM?- +QM Km®M ibK B +kM; çQÊ+
i`QM; i?`B ;B M # M,K TªB F i?¬MX

•m .QÆM; lv M M;?o ç M FBM? M;?B K +O KbM?- +kM; F?¬M; Km®M + M /U p`Q
+€B- M?QM; H¢B ` [mv i ç`M? p F€ ?¢M F i?¬M +?Q h` M; .m X

@ æQÊ+ `²B- K - +QM ç½ Km K°i +,M iS ?ÊT pB M î „+ EBM?- p`B M;`v iÈB +| H)
+?¶ M`v pÈB ¬M; #` p` K çQÊ+- pb p`v F?B M`Q K p `M? h?`M? i?b ;¼B çB M i?

h` M; .m M|B `à `M; pÈB K - ?„M Km®M ç M F?B +,M iS ?ÊT pB M FB ?Q`M i?B
ç M î- ç¢B ;B çbM? b) `i M€Q M?B i- p mB p X L,K tQ K¶B H-M ç M M,K KÈB i?b +
.m - #¼M ?¼ +kM; bBM? ` F?€i p¼M; Km®M +| K°i ç¢B ;B çbM?X

@ *QM Km K°i +,M iS ?ÊT pB M\ š- K #B i`²B- K b) M|B pÈB #` M;Q¢B +QM î #

hW M,K RNNk i`î çB i?b S? M :B oB M /-M #B M i?"M? K°i +?Ê ç² +´ - +?d b m p`E
MÆB i"TF i?"M; HÈM M?'i +ª MQÈ+ - /M H" /KM; +K ;B çbM?- p,M T?ÁM; iS #ªQ-
F?Q- iB M +´ - i` M? / - iQM p"i i¬M; B€Q- T?K+ bS+ /•M i°+ - i?"K +?Q H" ç² /MM;
M; Q`B b9M; ®M; ç¢M /QÈ+ - i?m®+ T?B M- +?d + -M H" p"i T?~K +| ;B€ i` M"Q F?£
"•v ;Bì / M? iB M; +O S? M :B oB M i?"K +?Q +ÁM pQÈi [m GQm Gv >€M p" æ¢B
+?QM? F?€+? MQÈ+ M; Q`B iWM; ç M ç•v i? K [m M /m M; Q¢MX
S? M :B oB M +?d KÎ +Y #®M M; "v i`QM; im-M- +m®B im-M i'i M?B M b) H" M€C
p` JB m S?d S?d tm®M; t2 çB p`Q S? M :B oB M i?b +kM; F?¬M; F?ÄB #` ibM? +ª
ç°M; X i`mv M + "T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K
*?Ê ç² +´ MÆB M"v i?"i bU M?Q iQ`M M; Q`B H" M; Q`B- ?ÆM M[ M; Q`B MQÈ+ M; Q
M"Q +kM; +| - çO HQ¢B M; ¬M M; [X h` M; .m çQ K„i M?bM- K°i M; Q`B #`v [m-v ?
M? HQm HQ€i ç M|B ;B€ iB M pÈB K°i +¬ ;€B MQÈ+ M; Q`BX
@ h` M; .m - i? M"Q\ S? M :B oB M M€Q M?B i?ÆM +?Ê ç² +´ h`mM; >ªB +?S\
JB m S?d S?d +| iQM? +€+? ?QÈM; M; Q¢B- M" M; F?| i? Î i`QM; M?"- H¢B F?¬M
i`QÈ+ FB M" M; i?Q+? ç M S? M :B oB M çB /¢QX hmv M" M; F?¬M; Km ç² M?QM
HQ¢B M; Q`B- i•K ibM? `i i®iX
æSM; Î +´ M; S? M :B oB M M?bM p`Q +| i? i?'v M?[M; [m-v ?"M; t T /`v ç†+ # M
+| +ª i`, K ç² p"i- çO K¼B HQ¢B i` M ç`B
@ L€Q M?B i- `i M€Q M?B i
h` M; .m M?bM /ÁM; M; Q`B ?®B ?ª K" H~K #~K M|B- ?„M M?È +?9 æS+ iWM; M|B
ibK ç² +´ i?b ç M GQm Gv >€M- h` M; .m t2K M?Q ç½ ?B m wX
>ÆM # M; "M [m-v ?"M; b) +| p`B i`B m p"i T?~KX
L?QM; K'm +?®i +?QM? H" ç² +´ imv M? m M?QM; +kM; F?¬M; / çQÈ+ #`v #€M-
+ -M M?bM +kM; +| i? i?'v id H ç² +´ Î ç•v H" `i i?'T- +?d bÊ KQ`B M; "M p"i T?~K
h` M; .m t2K M?Q ?B m `ä- pb b Q JB m S?d S?d i?Q`M; ç M çB /¢Q Î +?Ê ç² +´ M?
; b +ª- pb Km®M Km çQÈ+ K°i p"i T?~K i?"i bU H" ç² +´ Î +?¶ M"v +?ŠM; F?€+ M"Q

jyyX *?QÆM; j yy, *?Ê æ² *´ L€Q L?B iX

t2K i¢B

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jyy, *?Ê ç² +´ M€Q M?B iX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

æ€K M; Q`B çB H¢B ?®B ?ª- p K†i F M"Q +kM; pmB bQÈM; - pmM; pšv M?[M; K|M
iB M; F m; ¼B #¢M # X *| ? B +¬ ;€B MQÈ+ M; Q`B /€M; M; Q`B + Q ; -v- K°i +¬ ç2
+ -K ç`M L?` >²- h` M; .m M?bM [m K" F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆMX

L?QM; h` M; .m +kM; +| +?9i ?B m ` - M; Q`B ç M ç•v +kM; F?¬M; T?ªB ¬K i`QM;
p"i- #¼M ?¼ +?ŠM; [m +?d ?QÎM; i?K # -m F?¬M; F?Q M€Q M?B i p" ç†+ b„+ Î +?¶

E?B h` M; .m ç M; ç SM; M; Q`B +´ M; S? M :B oB M ç iQM? iQ€M id H +´ p"i î # M
ç½ ?"Q ?SM; iB M p"Q- +?¶ M"v i?"i bU H" `®B HQ¢M- H¢B ²M "Q- `i F?| M|B +?m
ç„+ /o çB i?2QX

@ æQÊ+ `²B- t2K M?Q ç M /m H`+?

h` M; .m +?d +| i? M OB KbM? M?Q p"v- S? M :B oB M M"v M m F?¬M; +| +´ p"
i`QM; b® +ª i`B m K|M ç²- M m M? +| i? ibK çQÊ+ +´ p"i i?b `ä `M; H" +U+ F€ K
bY /KM; HBM? F?Q i?b +kM; +?d H" M?Q p"v K" i?¬BX

S?ªB #B i`^M; K°i +Y ?"M; +| p"Bi?"K +?Q H" +ª +?K+ M; QÌB ç M; +?¼M Km ?"
b Q +| i? /MM; \ *?ŠM; H) h` M; .m b) /MM; HBM? F?Q ç +ªB +?m®i +Æ i? M; Q

@ *?Ì KbM? im bY tQM; iS ?ÊT pB M- KbM? b) Km p p"BK|M ç² i`QM; #`v # Mi`C

h` M; .m çBi?2Q b m HQM; JB m S?d S?d ç çB [m +€+ [m-v ?"M; - +?Q M|B ç M
?"Q ?SM; - M?[M; K|M ç² bS ? v ç² ;®K Î ç•v ç m çQÊ+ +? i€+ p¬ +MM; iBM? tªQ- M
i v p" /MM; HBM? F?Q ç T?•M #B i- `i F?| #B i çQÊ+ i?"i ;BªX *?d +¬M M?bM p"Q
ç•v H" T?QÆM; €M +? i¢Q K¬ T?ÄM; i?2Q i?ÌB +´ ç¢BX

h?"i ` +| M?[M; +¬M; M; ? ç9+ ç² bS pÈB F„ i?m"i F?¬M; i?m ;b i?ÌB +´- T?~K +?
i?m"i +kM; K¢M? K)X *?d H" ç² +´ +?O v m Î K°i +?[+´- M| F?¬M; ;B®M; M?Q T?d
ç€M; ;B€- i?S M"v M m F?¬M; T?ªB H" p"i +´- F?¬M; +| i`mv Mi?W H`+? bY i?b t

æB /¢Q K°i ;BÌ- h` M; .m t2K M?Q T?€i ?B M JB m S?d S?d i?"i bU H" K°i M; QÌB ç
i?b +?2M p"Q ç| - b m ç| H¢B +?2M +?•M `X h` M; .m i?"i bU +| M`B F?´ F?| iªò ?„
?"M; M?QM; +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M M?"M `¶BX

@ h` M; .m - ç M ç•v- ç M ?¶ i`Ê

E?B h` M; .m pW M; ²B t´K tm®M; ç'i t2K K°i +•v i~m ?9i i?m®+ i?b JB m ç¢B iB r
t M, K b€m Kûi M; Q„+ M; Q„+ i vX " M M; QÌB M`M; +ÄM +| K°i M; QÌB ç`M ¬M; / i`„M
t +ÄM +| KQÌB K'v M; QÌB ç M; t2K M€Q M?B iX

@ *?mv M ;b\

h` M; .m çB [m ?ÄBX

@ h¬B +kM; F?¬M; #B i- M; QÌB M"v +S FûQ i¬B ?ÄB +€B ;b ç| - #° /¢M; +| +?9i b®i
H"K ;b p"v\

h?b ` +ªM? b€i JB m Km®M ;B9T M; QÌB ibK pmB- +?d H" i`bM? ç° iB M; M? [m€ F
MY M; "v M?QM; +kM; F?¬M; ?B m w +O ç®B T?QÆM; X

h` M; .m KdK +QÌB M|B pÈB M; QÌB ç`M ¬M; FB ,

@ *?"Q M? #¢M- +| ;b +¬M i¬B ?¶ i`Ê b Q\

@ §- M? #B i iB M; M? b Q\ hmv i [m€- i¬B Km®M ?ÄB M?" p bBM? Î ç•m- i?"i `
F?€ i®i- ç€M; iB + H" p` iB mi?Q tBM? ç T M"v

L; QÌB ç`M ¬M; MQÊ+ M; Q`B FB F?€ pmB p - imv pb M?"M iB m K" `i F?| +?`m M?
+•m pmB çM pÈB h` M; .m X J` h` M; .m +kM; `i F?| iQÎM; - M m M; QÌB ç`M ¬M;
i? H" óK„+ iB mô- +?ŠM; #B i +ªM? b€i JB m +| i? +?Q ç®B T?QÆM; b m M"v ? i

JB m S?d S?d i?'v h` M; .m +?d +QÌB K" F?¬M; M|B HÌB M"Q i?b p°B p"m; ç~v K°i

@ M? +QÌB ;b p"v\ L; QÌB MQÊ+ M; Q`B M"v Km®M H"K ;b\

@ M? 'v Km®M ibK M?" p bBM?- i¬B +kM; F?¬M; #B i î +?¶ M"QX

h` M; .m i?m"m KB M; ç€T- ?„M +kM; H" H¬M ç¬m iB M ç M S? M :B oB MX

JB m S?d S?d M;?2 i?'v p"v i?b çÄ K†i- M" M; F?€ [m2M i?m°+ MÆB M"v- pbi? +?
tQM; i?b M; QÌB t2K M€Q M?B i+kM; iªM çBX a m F?B i`ªB [m bU FB M M"v i?b J
K°i +?9i- M" M; çB i?2Q h` M; .m /çQ [m +€+ [m-v ?" M; X

.QÈB /ÁM; M; QÌB +?2M +?9+ - h` M; .m M? M? +?| M; çB [m K°i [m-v ?" M; - +?d H
+| # M; "M [m-v ?" M; - /ÁM; M; QÌB HçB [m€ ç-M; - HB M iK+ /B +?mv M- pbi? K¶B
T?9i- b m ç| T?ªB çB p T?Q i`QÈ+ - pb p"v h` M; .m +kM; F?-M; +| i?m ?Qç+?;
i?b M?"M #B i p"B K|M ?" M; /ÄKX

o" Q; |+ +?m~M #` çB b M; /½v [m-v ?" M; i?S ? B i?b h` M; .m i?'v ÎT?Q t +| K°i
; |+ +? i- /ÁM; M; QÌB F?-M; çB [m - pbi? K" ?„M Km®M iB M H M t2KX >„M [m v
S?d ç M t2K- F?-M; M; Ì M" M; ç½ +?2M ç M # M KbM?X h`QM; HÁM; ?„M i?-K ç´ K
F?€ M|M; Mªv +kM; F?-M; bÊ #` M; QÌB i p- H X

h` M; .m çB p"Q t2K tûi K" F?-M; F?ÄB i?'i p¼M; - i?b ` # M M; Q" B +Y ?" M; #`v #
;®K bS- K" M?[M; i?S M"v i?b ?„M F?-M; [m M i•K- M?[M; K|M ;®K bS ç€M; ;B€ ç
M m ç†i Î # M M; Q" B p" #` M; QÌB i çKM; p"Q ç´ pÐ +kM; M?Q F?-M; X

@ «M; +?O- i?S M"v +kM; F?-M; ` M?d\

J°i •K i? M? +´ [m€B i`mv M p"Q i`QM; i B h` M; .m - •K i? M? M?Q çQÊ+ T?€i`
M?QM; T?€i •K HçB +| p `i +?m~M- +ÁM K M; i?2Q H" M çB m "„+ EBM?- M?QM; i
K'i iU M?B MX

h` M; .m M?bM HçB- i?b ` H" K°i M; QÌB MQÈ+ M; Q" B- F?| i? M"Q M?bM `ä H" M;
?ÆM K°i +?9i- M?| K M; QÌB Î # M +çM? +| K°i M[H" /m F?€+? MQÈ+ M; Q" BX

@ L, K +?K+ M; "M- F?-M; i? #Èi çQÊ+ - ç•v H" K|M K" ?Q" M; ç ç½ iWM; /MM; - ç9M
+O +€+ M; QÌB- ;¼B H" ;b M?d\ š- 1HBx #2i?- i?S çQÊ+ M[?Q" M; /MM; M, K tQ
+?K+ M; "M +ÁM +? K„+ b Q\

s2K [m€M H" K°i M; QÌB ç" M -M; i` im´B +mM; ç° im´B pÈB h` M; .m - ?„M ?€ KB M
ç²M; i?ÌB +ÁM M|B ` K°i pQ /K pÈB p` F?€+? MQÈ+ M; Q" BX L?QM; MQÈ+ M? i?"
?„M +?d +| i? /MM; M[?Q" M; +O ç®B T?QÆM; ç bQ b€M? pÈB ?Q" M; ç h`mM; Z

h`QM; K„i M; QÌB MQÈ+ M; Q" B i?b h`mM; Zm®+ tQ M v M´B iB M; pb H`+? bY H•m
iQÈM; ç-m iB M +O M; QÌB MQÈ+ M; Q" B p h`mM; Zm®+ +?QM? H" K|M ç² bSX h
#ªQ T?B M /`+? i M +?Ê +| M; ?o H" ç² bS- pb p"v M M M; QÌB MQÈ+ M; Q" B p"Q çB
+?9 w ç M ç² bS K" i?-BX

L?QM; h` M; .m i?"i bU bÊ ?½B pb +-M; T?m ?€ KB M; ?ûi; B€ +O +?O [m€M- ?„
çQÊ+ ç†i # M +çM?- H" K°i +€B #bM? i? M? ?Q bÆM i?Ov- i?"K +?Q M| +kM; F?
i?ŠM; - +´ M; „M- +| pÁM; i`ÁM /MM; H" K i v +-KX

h?•M #bM? H" ç² €M ?Q +Ä K•v M9B- +•v +Ä t M? iQÆB- K€i K i? M? i?Q€i- i?"i
i?Ov K†+X >bM?ªM? F?€ `ä`" M; - +| +ªK ;B€+ H" T i? `i KçM?- H½Q M-M; +•m +€
p"Q içQ ?bM? i?b h` M; .m çQ€M çQÊ+ i?S M"v ;B®M; M?Q ç² ;®K h? M? >Q i?ÌB

*| M?[M; M; QÌB F?-M; ?B m i?b ?ÄB pb b Q HçB M|B H" ó; B®M; ô- F?-M; T?ªB H
H" #bM? ;®K h? M? >Q bÆM i?Ov i?ÌB M?" h? M? çQÊ+ #`v i`QM; #ªQ i" M; +® +m
` \ >ÆM M[ i?S M"v +ÁM H" K°i p"i +´K i`QM; MQÈ+ - M; QÌB MQÈ+ M; Q" B Km çQÊ
.m +, M #ªM F?-M; +-M /MM; HBM? F?Q +kM; #B i ç| H" K|M ?" M; ;Bª- M?B m M?
K" +?O [m-v ç M; ;BÎ i`Á HW ;çiX

L?QM; #€M ç² +´ i?b +| Km +| ;B Q ?" M; - ibM? M; mv M ç€M? +QÊ+ i?b Km - ç m
M[+?O [m-v M|B M?[M; HÌB HW /®B M?Q p"v +kM; H" M; ? M; ?B T- h` M; .m +?
M€Q M?B i- K" M?[M; M; QÌB F?€+ p•v [m M? +?¶ M"v ;B®M; M?Q ç m +| i•K iQ ;Bç

L?QM; M; QÌB MQÈ+ M; Q" B +kM; F?-M; M; ®+ - ?„M ?€ KB M; M|B,

@ > B M; "M ç²M; - #€M i?b Km - F?-M; i?b i?-BX

@ > B M; " M ç¬ b Q\

oB +?O [m-v H M iB M;- ?„M #B i`ä K|M ?"M; H" i?"i ? v ;B<sup>a</sup>- M m #€M` çQÊ+ ? E
; 'T # KQÆB H-MX

@ L?•M /•M i - F?¬M; T?^aB ç¬ H

L; QÌB MQÊ+ M; Q" B FB +kM; H" F i?"M? iBM?- HÌB M|B H"K +?Q M; QÌB tmM; [m M
S?d S?d +kM; +QÌB ¬K #KM;- ? B M; QÌB FB M|B +?mv M ;B€ +^a`i ? vX

@ o"v i?b F?¬M; çQÊ+- K¼B M; QÌB t2K- +¬M; M; ? +? i¢Q i?S M"v H" ?¢M; M?'i

hm v #€M` pÈB ;B€ ? B M; " M ç²M; i?b +?O [m-v +kM; HÌB HÈM- M?QM; ?„M F?¬M
; ¢i K°i H-M- +ÁM F?¬M; #^M; H"K i?"i ¢M?- pb p"v ?„M #„i ç-m T?€i ?mv i" B M,M;

h` M; .m M; ?2 tQM; p" +<sup>a</sup>K i?'v F?¬M; i?9 p`- ?„M ;¼B JB m S?d S?d ç M- ç`M? i
Km®M i bK` p"i ;b ç|i®i çQ +?Q *´ H½Q ;B iY- #m´B i®B ç M M?" *´ H½Q ;B iY-

@ N \

h` M; .m F?B tQ v M; QÌB i?b i?'v K°i +€B #bM? i`QM; ;|+ [m€M- pb p"v K" /WM; H

@ æB i?¬B- çWM; t2K M[- +?O [m-v [m€ ç2M i®BX

JB m S?d S?d +| iBM? i?-M i`¼M; M; ?o - M" M; i?'v h` M; .m /WM; #QÊ+ i?b +?Q
M?B i- pb p"v ç~v çBX

@ *?ì +?9i- i¬B i?'v i?S ;b ç|i F?€i®i

h` M; .m F?) M|B- b m ç|i H¢B çB p T?Q i`QÊ+X

h?S h` M; .m M?bM i`9M; H" K°i K|M ç² bS iQ" M i?•M K"m ç2M- i` M K†i #bM? ç-
?B M i?b F?¬M; +| K"m M"Q F?€+ i`°M HšM- ?ÆM M[ HÈT K2K +kM; F?¬M; `ä`"M

@ «M; +?O- çQ i?S FB +?Q i¬B t2K K°i +?9iX

h` M; .m +?d p"Q +?B + #bM? bS`²B /MM; ;B¼M; " "M? h?"M? M|BX

@ hU M? ç M +¬K- +?¶ M"v +O i¬B ç m H" #^aQ p"i- M m H"K pĐ i?b M?`€M; +?"n

*?O [m-v i?"i bU K'i FB M M?šM- F?¬M; i?'v KbM? ç M; #m¬M # M b Q\ Jm®M H"K

"bM? i?QÌM; i`QM; +Y ?"M; ç² +´ +kM; +| T?•M HQ¢B- M?[M; K|M i®i ç m çQÊ+ +?
M?[M; i?S + 'T #"+ i?'T i?b çQ ` M; Q" B- M?[M; i?S FûK ?ÆM M[i?b b) çQÊ+ t T
;|+ F?¬M; M; iX

*?B + #bM? K" h` M; .m M?bM i?'v çQÊ+ ç†i i`QM; ;|+ i? M? Hw- T?Q i`QÊ+ +ÁM

jyRX *?QÆM; j yR, :®K æ2MX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; jyR, :®K ç2MX

.`+?, J bi 92p2`

L; m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

*?O [m-v H9+ M"v Km®M FB K i?m M?"T iW p` F?€+? MQÊ+ M; Q" B- pb p"v +kM; F?
h?S M?'i H" i?S FB F?¬M; ç€M; K'v ç²M; iB M- i?S ? B h` M; .m H" M; QÌB i`QM;
T?^aB M; QÌB "„+ EBM?- M?Q p"v H" /m F?€+? ç M iW # M M; Q" B- M?[M; M; QÌB M^a
Km ç²- `i F?| HW ;¢iX

h` M; .m +-K #bM? bS p`Q i`QM; i v- b m F?B +~M i?"M [m M b€i i?b i?'v ç•v H` K
 + Q +?WM; # KQÆB +2MiBK2i- iQ`M i?•M M; ,K ç2M- i` M K†i F?¬M; +| ?Q p, M- M
 /UM; /Q Km®B +O M; Q`B M¬M; i?¬M- +?ŠM; [m +?d M?Ä ?ÆM K°i +?9i K` i?¬BX
 L?QM; h` M; .m ç†i i?S M`v p`Q i`QM; i v p` +aK i?'v `i p mB p - #bM? ;®K +| i? i
 H¢B `i M? - K°i +€B #bM? i? M`v K` +?d +| ? B +•M- b`i v p`Q # M i`QM; i?b i?'v
 +aK ;B€+ K t€i F?| +?`m- p b i? K` ?„M i?"i bU +?SM; i?U+ bmv çQ€M +O KbM?X
 @ h` M; .m - M? Km i?S M`v H`K ;b\ o M?" çUM; /Q Km®B b Q\ N - M? [m€ p"v-
 H€ ç'v +?S\
 JB m S?d S?d i?'v h` M; .m +-K H'v +€B #bM? t2K i`€B M; „K T?aB i?b F?) pQÆM
 i v ;ä ;ä- i`QM; #bM? T?€i` M?[M; •K i? M? M?Q ;ä p`Q b„i- i?"i bU F?¬M; ;B®M;
 @ L`v- +¬ ;€B M`v M|B `i F?¬M; ç9M; - i¬B M`Q +| `aM? `¶B ç çQ M?[M; K| M b„i
 ç•v H` ;®K ç2M +m®B i?`B F€ ç² ç€ KÈB- H` K°i +´ p"i
 *?O [m-v ç M; +MM; i` M? Hm" M pÈB p`B M; Q`B MQÈ+ M; Q`B- b m F?B M; ;?2 çQÈ
 K½M M|B K°i +•m- b m ç| H¢B +-K H'v K°i K|M ç²M; t M? M|B,
 @ Zm€M i¬B #€M i?S ;b +kM; H` ?"M; i®i- M`v M? #¢M- M? H` M; Q`B i`QM; M; ? -
 /B- p`Q i?`B h•v *?m [mw i°+ i?Q +? ç®i M M- H` K°i K|M ?"M; +´ ;B€ i®i
 h` M; .m +Q`B +Q`B +-K H'v +?B + #bM? bS iW i` M i v JB m S?d S?d ç†i t m®M;
 M M ç²M; t M? M|B,
 @ h?S M`v iW i?`B h•v *?m b Q\
 :B€ M M ç²M; t M? + Q +?WM; MY Kûi- T?Q /QÈB +| #®M +?•M ;B€- # M i` M H` K
 b2M M•M; H M- +| i? ç†i M M ?Q†+ /¬m H M i?„T b€M; - iQ`M i?•M +ÁM çQÈ+ F?„
 t M?- M?bM [m i?'v i?"i bU H` p"i +´X
 h` M; .m iB T M?"M p` M?bM F„- b m ç| MûK i`Î p - ;B®M; M?Q +-K H•m b) #` H•v
 @ L`v- M? M`v- çWM; MûK M?Q p"v +?S- i?S M`v [mw ;B€ H„K ç'v- imv i ç®B H` i
 F?¬M; [m€ æ¬M; *?m
 *?O [m-v i?"i bU #`i K½M p b ?"M? ç°M; +O h` M; .m - ?„M ç†i +•v ;B€ M M ç²M; t
 i`Á +?mv M pÈB ç€K M; Q`B MQÈ+ M; Q`BX
 @ h` M; .m - p"i F B M?bM `i +´ - +| i? H` ?"M; i?"i X
 JB m S?d S?d pW `²B Km®M iB T M?"M K|M ç²M; t M? F B t2K [m - F?¬M; M; `H¢B
 h` M; .m iÄ` F?€ +´ [m€B- ?„M M?bM JB m S?d S?d `²B M|B,
 @ h•v *?m +€B ;b\ >„M M|B i?`B F?OM; HQM; +-+kM; iBM b Q\ æWM; M; ®+- H` 2
 ç9M;
 @ L?QM; K`m b„+ +O M| +kM; F?¬M; T?aB M; `v K°i M; `v ? B +| i? bBM? `
 JB m S?d S?d i?"i bU F?¬M; iBM H`B h` M; .m X
 @ æ¢B iB m i?Q- i¬B +| p`B +?K+ #B M T?€T ç +| i? H`K °i F?®B ç²M; t M? +| K
 M; `v- B #B i i?S F B +| T?aB H'v iW i`QM; ?¬K +-m` ? v F?¬M; \
 h` M; .m pW M|B pW /MM; i?MM; MQÈ+ Î# M +¢M? `Y i v T?aB +O KbM?- ?„M
 M?QM; i?"i bU `i ;?ûi M?[M; T?QÆM; €M H`K +?Q p"i T?~K ;B®M; M?Q ç² +´X
 JB m S?d S?d M; ;?2 i?'v p"v K` +?Q€M; p€M; - M?bM ? B i v +O KbM? K` M; •v M; Q
 i?Q`M; t m v M p`Q S? M :B oB M /¢Q +?ÆB- +kM; ç½ b| [m F?€ M?B m i?S- #•v ;
 i?b i?"i bU +? i H†M; X
 h` M; .m i?'v #B m H° +O JB m S?d S?d i?b MÎ MK +Q`B M|B,

@ E?¬M; +|; b- +kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª ç m bY /KM; #B M T?€T FB +O i¬B- +?¬M
+| ?B m [mª M?Q p"vX

@ *?€M ; ?ûi- çWM; M|B M[- +?9M; i çB i?¬BX

JB m S?d S?d ç'K h` M; .m K°i +€B- b m ç| M`M; FûQ +€M? i v +O ?„M +?2M ` M

@ L`v- çWM; M|M; p°B- i¬B +ÁM Km®M Km ?`M; X

h` M; .m +9B M; Q|B tm®M; M?ti +€B #bM? ç2M pW `²B H M- M; Q|B F?€+ F?¬M
M?QM; ?„M #B i`i`ä- ç†+ #B i H` b m F?B /MM; HBM? F?Q i?b +`M; F?ŠM; ç`M
çQÊ+ F? B [m"iX

æ² ; ®K +kM; +?ŠM; T?ªB H` T?€i KBM? +O h`mM; Zm®+- F?ªQ +´ ç½ +?SM; KBM
M?B m [m®+ ; B +| M; ? i?m"i ; ®K bS T?€i i`B M K¢M? K)- +?ŠM; [m ; ®K bS î h`r
H•m- +€+ i`B m ç¢B H¢B +U+ F€ +QB i`¼M; X

æ² bS p` ç² ; ®K /M H` ? B p"i +?i F?€+ #B i M?QM; +kM; +| bU HB M ? F?€ +?†
; ®K T?€i i`B M p` +?Q` M?B m FBM? M; ?B K [mw- bÊ `^M; ç² bS +kM; F?¬M; i?

> B # M +| M?B m çB K F?€+ #B i- K°i H` M?B i ç° F?€+ M? m- ç² ; ®K i?Q| M; +| M
bS- + Q M?i F?¬M; [m€ R Ryy ç° *- ç² bS i?b iQÆM; ç®B + Q- T?¬M HÈM ç m ?ÆM

ob MmM; î M?B i ç° F?€+ M? m M M i'i M?B M b) +| ç° +SM; F?€+ M? m- ç² ; ®K +?
F?¬M; çQÊ+ MmM; iQ`M p M- F?B ; ä p`Q b) bBM? ` M?[M; •K i? M? F?| +?`m- i?'
ç `¢+?` K°i p i M; 'MX L?QM; ç² bS çQÊ+ MmM; î M?B i ç° + Q- T?¬B +QB M?Q F
b) +?Q` •K i? M? i`QM; i` Q- /M H` /MM; / Q`¢+? +kM; F?¬M; i¢Q` p i M; 'MX

h?S # +?QM? H` bY /KM; M; mv M HB m F?¬M; ; B®M; M? m- ç² ; ®K +| i? bY /KM;
T?¬B- ç² bS T?ªB bY /KM; i`B HB m ç†+ #B i- /MM; ç'i bûi i®i ç H`K T?¬BX

æ²M; i?|B K`m b„+ - ç° #|M; - HÈT K2M +O ç² ; ®K p` bS H` ?Q`M iQ`M F?€+ M? m-
ç² bS- çB m M`v H` F?| i? M; ?B M; |X

*| M; Q|B H¢B ?ÄB F?¬M; T?ªB H` ç² +`M; +| MB M ç¢B tQ +k i?b +`M; ç€M; ; B€ b
ç² ; ®K imv tm'i ?B M bÊK M?QM; MmM; M'm çÆM ; BªM- p`i HB m i?¬ `€T- ç² ; ®K #
F? B [m"i +kM; F?¬M; ç€M; ; B€- K` M?[M; +?B + #bM? i?|B M?` >€M H¢B +?ŠM;

L?QM; i?S ; b +kM; +| ? B K†i- # M i`QM; K|M ç² ; ®K +kM; +| i?S ç€M; ; B€- pQ /K
L; QÐM; h?B m >| - ; ®K ç2M i?|B GQM; aÆM >| - #¢+? ç`Q +m®B i?|B M?` h?QÆM
+| F?€ M?B m iBM? T?~K- ; B€ i` bQm i-K H` `i HÈM M?QM; #ªQ i²M çQÊ+ pÈB b®
M; Q|B +?ÆB ç² ; ®K +kM; +| K°i b® HQÊM; F? F?€X

h?S ç² +´ M m F?¬M; +| M?B m M; Q|B i?2Q çm´B i?b i'i M?B M b) F?¬M; ç€M; ; B€
; B| +kM; H` M?Q p"v- M; Q`B M?[M; K|M ?`M; ?B ?[m i?b +, M #ªM F?¬M; B i? K ?Ä

h` M; .m i?"i bU F?€ K v K„M- i?S ?„M + -K i` M i v i?"i bU H` ; ®K ç2M i?2Q H|B
+kM; F?¬M; T?ªB +m®B i?|B F€ ç€ KÈB- +?QM? H` ; ®K ç2M i?|B GQM; aÆM >| X
HÈT # M i`QM; #bM?- # M i`QM; `i K`M- ?ÆM M[K|M M`v +U+ KÄM; - i?"i bU M?
+O K|M ; ®K ç2M iBM? T?~K GQM; aÆMX

h'i M?B M h` M; .m +kM; /MM; HBM? F?Q t2K [m - M m F?¬M; T?ªB # M i`QM; i?
h` M; .m +kM; F?¬M; /€K çQ` H|B F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„MX .M b Q i?S M`v +k
F?¬M; M; ?o`^M; b) i?'v i`QM; K°i [m-v ?`M; i? M`vX

:®K ç2M F?¬M; +| HÈT K2M- pb p"v M m F?¬M; çQÊ+ +?`Y b¢+? b)- M?Q p"v b)
H) +kM; H` K°i M; mv M M?•M H`K |M ç² ; ®K M`v F?¬M; çQÊ+ B +?9 wX h'i M?B M
H` K°i +Æ ?°B i®i ç Km H¢BX

G9+ M`v +?O [m-v p` p` F?€+? MQÊ+ M; Q`B ç½ #`M ; B€ tQM; - +?B + #bM? h? M?
çB pÈB ; B€ ? B M; `M M, K i`, K- +?O [m-v +kM; H'v` K°i +€B ?°T `i ç T ç +?Q F?
ç| M?"M iB M- t2K M?Q i?m" M Km pW #€MX

L;QìB MQÊ+ M;Q" B +| +?9i ç„+ w pb Km çQÊ+ K|M KbM? i?Q+?- K" +?O [m-v +k
Km p"Q ;B€ p" B i`,K ç²M;- #€M` p" B M;`M +kM; HìB +ª +?K+ H-M`²BX

@ «M; +?O- i?S M"v ;B€ # Q M?B m\

h?'v +?O [•-v ç½`ªM?`¶B i?b h` M; .m KîKB M; ?ÄBX

@ >b- M"v M? #¢M- M? +ÁM t2K K|M M"v b Q\ h-B b) #€M +?Q pÈB ;B€` X

*?O [m-v H9+ M"v i•K iQM? F?€ i®i- imv F?¬M; +| HìB çQÊ+ p" B +?K+ H-M M?QM
?„M i?Ä K½MX >„M çQ K„i M?bM #bM? ;®K`²B M|B,

@ LB M ç¢B +O i?S M"v i?"K +?Q +| i? bQ b€M? pÈB #bM? bS h? M? >Q i?ìB M?
M;QìB K°i M?"- i-B b) #€M +?Q M? ;B€` - # M;?bM ç²M;- i? M"Q\

h` M; .m pW M;?2 i?b ç½ iÄ` iS+ ;B" M- ?„M /MM; F?~m •K ""M? h?"M? HÈM iB M

@ M? HW ;¢i B p"v\ GW ;¢i M;QìB M;Q" B M;? i?b çQÊ+- +ÁM Km®M ;¢i i-B b
[m KM - ç`M? Km p ç†i i`QM; T?ÁM; K" i?¬BX «M; +?O- i-B iW #ÄX

h` M; .m M|B H"K +?Q tmM; [m M? çQ ç M M?[M; €M? K„i F?BM? #d- i?b` i M
M;QìB i bQm i-K +?O v m H" K°i +?[i` M; M?½- +® ;„M; +?Q i?QªB K€B- imv T?¬M
+?d +| i? iU M?"M i?'v K" F?¬M; i? M|B` - K" M?Q h` M; .m i?b i?"i bU +?d +| K

@ L"v- M? FB - M? i`ª ;B€ # Q M?B m\

h?'v h` M; .m Km®M çB i?b +?O [m-v +?Êi b®i`m°i- ?„M +kM; F?¬M; TªB M;QìB
M"v K¶B i?€M; +?d #€M çQÊ+ p" B M;`v- M?[M; M;`v +ÁM H¢B TªB +?¢v çB ibK ?
M?[M; K|M ?"M; ;Bª M?QM; M?[M; i?S +| p ;B®M; ç² +´ +kM; çQÊ+ i?m p"QX *?B
M¬M; i?¬M pÈB ;B€ M,K ç²M;- ?bM? M?Q H" ;B çbM? M¬M; /•M /MM; M| +?Q +?| n

@ > B i`,K ç²M; i?b i-B Km i`mv M +QTv iW

h` M; .m i`ª ;B€`i ç°+- i`U+ iB T ;BªK #Èi ?ÆM +?K+ H-MX

*?O [m-v M;?2 p"v i?b iÄ` +U+ F€ ç m çÈM- ?„M M|B,

@ L"v M? #¢M- i-B ç½ i?m p"Q ;B€ +ª i`,K- M? Km®M Km ;B€ ? B i`,K b Q\ h-B +
ç²M;- Km i?b i®i- F?¬M; Km i?b i?¬B

jykX *?QÆM; j yk, æ2M L?Q JU+- JÄM; L?Q :B'vURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jyk, æ2M M?Q KU+- KÄM; M?Q ;B'vURVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

*?O [m-v ?B m`i b•m ç¢Q Hw #m¬M #€M- #B i KbM? F?¬M; i? F?¬M; +SM; KB M;
M?'i- M?QM; ?„M F?¬M; i?'v F?B h` M; .m tQ v M;QìB H¢B i?b F?|2 KB M; +| +?9

@ «M; +?O- M? M|B K°i M;`M F?¬M; TªB H" ç¬ H ç'v +?S\

h` M; .m +® w ?ÄB pÈB #° /¢M; i?"i i?" T?9+ ?"m- H"K +?Q #®M T?Q p M; H M i
[m M? ç m +?Q`^M; h` M; .m / M; +?¼+ +?O [m-v- pb i?S ç² ;®K ç2M bb FB i?"i b
?ÆM M[;B€ ?¢ iW # M;`M tm®M; K°i M;`M- `9i H¢B ? B T?¬M # - M|B`ä +?O [m-
?"M; M"vX

@ M? #¢M +| ç¬ H b Q\ J°i M;`M ç²M;- Km®M Km i?b Km - F?¬M; i?b çWM; [m'v

o Kti+?O [m-v i`î M M F?| +QB- imv K¼B M;Q`B ç m #B i+?¶ M`v #€M ?`M; ;Bª M|B +?Q `ä `M;- h` M; .m pW `²B M|B ` K°i+•m M?Q p`v +kM; i?"i bU H`K +?O [ @ h-B M`Q M|B H` F?¬M; Km - i-B bÊ F?B KbM? Km i?b M? H¢B M|B H` ;B€ K°i M h` M; .m H`v iB M ` iW i`QM; i9B [m-M D2 M- ?„M ç K Ryyy ç²M; p` çQ ç MX "b i`QM; M;Q`B #®M M,K +?K+ M;`M iB M Kti- M?QM; #•v ;B`i`B M|M; - ?„M H¢B F? K M; i?2Q ? B M;`M K` i?¬BX G9+ M½v +?O [m-v M|B ;B€ H` # M;`M- ?„M i?"i bU ?ÆM M[+?¶ M`v F?¬M; +| K€v [mûi i? X

*?O [m-v M?"M iB M- ;QÆM; Kti+| +?9i KûQ K|- i?"i bU ;B®M; M?Q ?Q +9+X >„M ` K°i ?°T ;B`v- i`i M?B M +kM; F?¬M; TªB i®i M?Q HQ¢B ç|M; ;|B #bM? bS h? M `²BX >„M çti K|M ç² bS p`Q i`QM; ?°T- +?QM? ;B[+ÁM #Ä i? K #¼i #B M p` ;B`v #m°+ [m M?- +m®B +MM; KÊB ;B Q +?Q h` M; .m X

@ >b- ¬M; +?O- M? +| Km®M Km i?S ;b F?€+ F?¬M; \ *?¶ i-B iQ`M H` ?`M; i?"i ç @ \*€K ÆM- H-M b m i-B Km M?" KÊB b) ç M ç•v Km p`B K|M p #´bmM; Kti iB M h` M; .m M|B H`K +?Q +?mM; [m M? çQ ç M M?[M; €M? K„i F?BM? #d- çt+ #B i +ÁM +| K°i +¬ ;€B tBM? ç T ç°M; HÁM; M;Q`B M?Q JB m S?d S?d- pb p`v +`M; H KbM? ç T i` B ?ÆM h` M; .m +ªK i?'v F?| +?`mX

a m F?B çB ` F?ÄB ;|+ +| [m-v ?`M; FB çQÊ+ # #®M KQÆB Kûi- F?¬M; +ÁM i?' i?b h` M; .m KÊB i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+ K` +Q`B T?€ H M- çB m M`v H`K +?Q K„i M?bM F?¬M; i?¬BX *| M?B m M;Q`B iU w çB +€+? t h` M; .m ` p`B Kûi- pb M;Q`B ;b +kM; +| - +?d bÊ i M M`v iW # M? pB M i•K i?-M ` - `i +| i? b) M`B çB M @ h` M; .m - çWM; +Q`B M?Q p`v M[- `®i +m°+ M? Km çQÊ+ i?S ;b K` pmB p M? JB m S?d S?d çSM; i`QÊ+ Kti h` M; .m - M`M; +kM; i`î i?`M? ç®B iQÊM; ç M;Q`B p`v p°B p`M; FûQ h` M; .m +?2M p`Q i`QM; ç€K M;Q`BX

@ L`v- +?"K K°i +?9i- çWM; H`K +?Q i?S M`v pÐ ` X

h` M; .m ¬K H`v +€B ?°T- p`i M`v `i [mw- F?¬M; M;`H-M M`v ç M S? M :B oB M H +QB M?Q H-M M`v çB +kM; F?¬M; m´M; +¬M; X

E?B ? B M;Q`B çB ç M # M M;Q`B K°i +Y ?`M;- +?¶ M`v +kM; F?¬M; +ÁM #` +?2 KB M; M|B,

@ h?S M`v ;¼B H` ;®K ç2M- MB M ç¢B +| H) H` i?`B F€ ç² ç€- +¬M; M;? +? i€+ ; i?Ov- F?€ iBM? tªQ- M?ÆM M?KB p` çt+ #B iX :B€ i` +O i?S M`v bÊ `M; +ÁM ç K` +?9M; i iWM; çQÊ+ i?'v î h`mM; >ªBX

:®K ç2M F?¬M; M`B / M? i`QM; H`+? bY- K½B ç M M,K RNje- GQÆM; hQ oBM? iB EªB aB m ç½ /-M ç-m çQ`M FªQ +´ ç M aÆM æ¬M; T?€i ?B M M?[M; +?B +Hv ; ?ÆM #®M M;`M M,K- F?¬M; +| K2M K` pšM iÄ b€M;- M| F?€ KÄM; p` +U+ F€ +SM KBHBK2i- KÄM; M?'i H` y-8KBHBK2i- +¬M; M;? bªM tm'i +| i? M|B H` imv i iQ+? ob p`v K` ;®K ç2M i`î i?`M? p`i ç¢B #B m +?Q GQM; >| aÆM- çQÊ+ ;¼B H` ó;®K ç T çÆM i?m-M ç M +U+ ?¢M- +| iQM? M;? i?m`i + Q- +| ç` p` [m M i`¼M; i`QM K|M ç² +´ iBM? tªQ p`Q i?`B F€ i`QÊ+ ç•v #®M M;`M M,KX

h` M; .m Km çQÊ+ #bM? ;®K ç2M i?"i bU F?¬M; i? M`Q bQ b€M? pÈB M?[M; +?B +U+ F€ ?B K i?'v- pb ;®K ç2M çQÊ+ F? B [m`i F?¬M; Qi M?QM; iBM? T?~K KÄM; /Q i` M i v h` M; .m H` iBM? T?~K- M?Q p`v b) `i +| ;B€X

@ h` M; .m - +?B + #bM? M`v +| i? #€M pÈB ;B€ # Q M?B m\

JB m S?d S?d F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB H B H`+? +O p`i T?~K- M`M; +?d Km®M #B M;`M ç²M; ç Km H¢B +| ;B€ # Q M?B mX

h` M; .m HB + K„i M?bM #®M T?Q - ?„M +® w iÄ` i?¬M #Q M|B,
 @ L m #€M +?Q M;Q|B i`QM; M;? ?Q†+i` Q ç´B pÈB M;Q|B i b) +| ;B€ ?ÆM ? B i
 i?b i?´T M?´i +kM; ?ÆM # i`B m- K¨+K i? #€M ;B€ # Q M?B m i?b +kM F?| M|B
 @ " i`B m\ h`|B ¢- M? Km +?d Ryyy i?¬B K¨- h` M; .m - #•v ;B| i¬B KÈB T?€i?
 M;Q|B ç2M i®BX
 JB m S?d S?d i?“i bU #` +€B ;B€ +O h` M; .m H¨K +?Q M;•v M;Q|B- imv M¨M; +|
 +kM; +?Q iWM; i?B m iB M M?QM; ç| +kM; F?¬M; T?ªB H¨iB M +O M¨M; H¨K` - H
 ^M; FB K iB M b) i?m¨M HÈB M?Q p¨vX æB m M¨v H¨K +?Q iQ /mv +O M¨M; bBM
 +O h` M; .m i`QM; HÁM; M¨M; +kM; i,M; K¢M?X
 h?“i` h` M; .m #€Q ;B€ +kM; ç½ F?€ i?“T`²B- p¨B M,K ;¬M ç•v M;Q|B +?ÆB ;®
 ç¬M; - ç†+ #B i H¨ ;®K ç2M- ;®K i`„M; p¨ ;®K K¨m ;B€ +ª i,M; p¼i- i?“K +?Q +ÁM p
 Zm M .B m i?|B JBM? h? M?X L?QM; M?[M; K|M ;®K iBM? T?¨K M?Q p¨v H¨` i Qi
 pbi? M M +kM; F?¬M; F?€ T?´ #B M ¼B M;Q|BX
 L?QM; M?[M; M;Q|B +?ÆB ç² ;®K i`i M?B M b) `i +?9 w- K|M ;®K ç2M +O h` M; .
 ;B€- +?d +¬M H¨K +?9i +¬M; i€+ imv M i`mv M- bÊ`^M; b) +| ;B€ ?ÆM #®M M,K i`
 @ L¨v M? #¢M- K|M ?¨M; i`QM; ?°T M¨v i?“i bU H¨ ;®K ç2M GQM; aÆM b Q|
 " M +¢M? h` M; .m p¨ JB m S?d S?d +?Êi p M; H M K°i •K i? M? +| +?9i bÊ ?½B-
 H¨ K°i ¬M; H½Q ?ÆM b€m KQÆB- K†+ K°i #° €Q /¨B HB M i? - /QÈB +?•M H¨ ;B¨v
 +?QÎM; [m¬v +O i?|B F€ i`QÈ+ ;BªB T?|M;X
 @ h?“i ? v F?¬M; i?b HB M [m M ;b ç M ¬M;\
 JB m S?d S?d +?Êi i`WM; K„i T?QÊM; - ¬M; +K FB +| #° /¢M; F?€ ? M K¼M #d´B-
 M v F?¬M; i?Q+? M?[M; F ;B®M; M?Q p¨v- pbi? K¨ F?¬M; i? K [m M i•KX
 @ E?¬M; +| HB M [m M ;b- F?¬M; +| HB M [m M ;b +ª- +?d H¨ M? #¢M M¨v +| i? +
 ? v F?¬M;\
 «M; H½Q çQ K†i M?bM h` M; .m - H½Q #B i i?S FB /Q h` M; .m H¨K +?OX
 @ h?“i tBM H†B- i¬B +kM; +?d iMv iB M M|B M?Q p¨v K¨ i?¬B- +kM; F?¬M; M?´i ç`
 LÆB M¨v `i`®B HQ¢M- h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M #¨v K|M ;®K ç2M` i`QÈ+ K†
 ç½ bmv tûi F„- i?S M¨v H¨ p¨i çQ p¨Q ç¬m iB M F?B iS ?ÊT pB M ?Q¨M +¬M;X
 h?´v h` M; .m Km®M çB i?b ¬M; H½Q p°B p¨M; +?d i v p¨Q K°i +Y ?¨M; T?Q i`QÈ
 @ L¨v- M? #¢M- +¨m çWM; p°B çB- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB M;Q|B t¨mX §- i¬B H¨ +?
 p¨Q ç| M;²B K°i +?9i- +| T?ªB H¨ ;®K ç2M GQM; aÆM ? v F?¬M; i?b K¼B M;Q|B +|
 M?“i M? M? M?´i i¢B +?´K
 h` M; .m M;¨M; ç¬m M?bM- +Y ?¨M; M¨v +kM; F?¬M; M?Ä- # M i` M pB i # +? [¢
 HmB iÈB +kM; `i M?B mX G9+ M¨v ?„M ç½ çB /¢Q +| +?9i K i KÄB- +kM; Km®M çE
 ç¬m M|B,
 @ æQÊ+- iB m iY tBM M;¨B +?d ;B€Q
 JB m S?d S?d p®M +| +?9i F?¬M; pmB M?QM; i?´v h` M; .m çB p¨Q i?b +kM; +?d
 *Y ?¨M; M¨v +?mv M FBM? /Q M? ;®K bS- i` M F #¨v ç†i çO K¼B p¨i Km¬M ?bM? p
 [m p¨ +ªK i?´v F?¬M; /QÈB K°i M;¨M K|M ?¨M; - M?QM; # M i`QM; +ÁM +| K°i [m¬v
 M?[M; /½v ;B€ ;†- +| H) MÆB ç| KÈB i?“i bU H¨ p¨i i`mv M i?W +O ¬M; H½Q M¨vX
 «M; H½Q çB ÎT?Q i`QÈ+ +kM; +| i? +QB H¨ K°i p`i?B m ;B +O i? ? [m M pB M
 [m F?¬M; Qi p¨i +´- M?QM; ¬M; #® +?d #B i ,M +?ÆB ;€B ;9 p¨ i?m®+ T?B M ç½ H

L?QM; ¬M; H½Q M"v +kM; F?¬M; i?m FûK- /U p"Q p" B p"i M?Ä K" i' iB M ç H¢B-
p"Q M?[M; i?ìB çB K ç-m i? F, KÈBX L,K tQ HB M iK+ Km #€M M?[M; K!M ç² +'
EBM?- i?"K +?Q M?[M; +?B + #"M; ¶ G +´ +?d p" B ç²M; iB M- +m®B +MM; +kM; /-
;B M; ?B T HÈMX

«M; H½Q M"v H9+ M½v p®M M; ?2 çQÊ+ HìB ç®B i?Q¢B +O h` M; .m p" JB m S?d
M?QM; F?B i?'v #° K†i iU iBM +O i` M; /m i?b K tmB [m, F?B M i? M"Q H¢B Km
p"v K" KÈB +! ibM? ?m®M; pW `²BX

.QÈB bU +?d /šM +O ¬M; H½Q- # M; QìB çB p"Q i`QM K°i +,M T?ÁM;- b m F?B ;
FB çQ K„i M?bM p"Q +?B + ?°T ;B'vX

h` M; .m +kM; F?¬M; /QM; /`B- ?„M #€Q iQM? / M?- b m ç! Kî ?°T ;B'v ` - ¬K #bM

@ h?S M"v i?"i bU F?! M!B- F?€ KÄM;- ``i ;B®M; ;®K ç2M GQM; aÆM- M?QM; K"m b

«M; +?O /MM; FQM? H9T [m M b€i #bM? ;®K K°i H9+ H•m- H¢B /MM; i v ;ä H M K
p¼M; X G½Q +kM; +?Q iWM; ;†T ;®K ç2M GQM; aÆM- M?QM; i?S M"v F?€ ;B®M
;B®M; M?Q +•m M!B óç2M M?Q KU+ KÄM; M?Q ;B'vô i`QM; i`mv M i?mv iX

hQM? +?i óç2M M?Q KU+ KÄM; M?Q ;B'vô +O ;®K ç2M GQM; aÆM +kM; F?¬M; ç
pW iÄ b€M;- M?QM; K"m b„+ +O #bM? ;®K M"v F?€ °K ç¢K- +?i HB m +kM; F?¬

h` M; .m i?'v #B m ?B M +O ¬M; H½Q FB i?b Mî MK +QìB M!B,

@ «M; +?O- M; `B +! +•v i`~mU/MM; ç€M? #!M; K†i ;¶V p" HK i`„M; F?¬M; \ G"K T?

@ *•v i`~m\ æ•v F?¬M; T?°B H" i?S #°Q /QÐM; ;B +K b Q\

«M; +?O M; ?2 p"v +kM; i?"i bU M; ?B ?Q†+- H½Q #m¬M #€M ;®K bS p" B +?K+ M, K
+•v i`~m ç ç€M? #!M; ;®K bS- M?QM; h` M; .m M!B M?Q p"v +?„+ +?„M +! Hw H)
p°B p" M; tBM H¶B K°i iB M; p" HmB ` ibK +•v i`~m p" HK i`„M; X

jy jX *?QÆM; j yj, æ2M L?Q JU+- JÄM; L?Q :B'vUkVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jy j, æ2M M?Q KU+- KÄM; M?Q ;B'vUkVX

.`+?, J bi 92p2`

L; m²M, L?!K /`+? h2T;

aQm i-K,

*•v i`~m H" K°i +•v ?¼ /-m- i?ìB tQ /MM; ç ç€M? #!M; ç² ;¶- +? i¢Q pªB /-m- ;B
HB m F?¬M; i?'K MQÈ+- i?"K +?Q +ÁM /MM; i`QM; h`mM; v H"K i?m®+ #¬B M; Q"
+ÁM çQÊ+ /MM; H"K bÆM- KU+ BM- H'v iBM? /-mX

*•v i`~m +?Q ` iBM? /-m i`QM; bm®i- M? M? F?¬- +?`m M?B i + Q- +?`m çQÊ+ ,M
? v bÆM- i`U+ iB T /MM; #°Q /QÐM; K€v K!+- ç€M? b" M; ¶

L?QM; Qi M; QìB #B i /-m +O +•v i`~m T? pÈB MQÈ+ b) +! i€+ /KM; #°Q /QÐM; ;
T?€T K" +?9 æS+ /¢v +?Q h` M; .m - ?„M bî /o Km®M çB p"Q i`QM; M"v- F?¬M; +!
/-m +•v i`~m +O ¬M; +?O MÆB ç•v- çÐ K'i +¬M; M"v M¼X

@ hB m h` M;- ç½ ç +°m çÈB H•m- i`QM; iB K +O i¬B F?¬M; +! i?S M"v- +?d +!
F?€+ K" i?¬BX

"bM? i?QÌM; i?b i`QM; M?[M; +Y ?"M; #€M p"i /KM; ;B çbM? b) +| /-m +•v i`~m- M
+?Q +?„+ - pbi? K" h` M; .m çÊB ?ÆM KQÌB T?9i i?b -M; +?O +Y ?"M; KÊB çQ
i v + -K i?2Q K°i KÊ p^aBX

@ «M; +?O- H"K T?B M -M; çQ ç M ? B +?B + +?ûM HÈM M[X

.-m +•v i`~m /M i`QM; bm®i M?QM; +kM; +| +?9i içT +?`i # M i`QM; - M?`i ç`M? T
/KM;X æ•v H" H-M ç-m iB M h` M; .m €T /KM; T?QÆM; T?€T +O +?9 æS+ - pb p
i?ŠM;X

h` M; .m iB T M?"M +€B +?ûM K" -M; +?O çQ ç M- b m ç| /MM; p<sup>a</sup>B H|i # M i` M K
/-m +•i`~m ç' p"QX G9+ M"v /MM; K„i i?QÌM; +| i? i?'v i` M HÈT p^aB +| +?9i içT -
HçB i? v K°i HÈT p^aB F?€+ - €T /KM; T?QÆM; T?€T +?„i H¼+ pW `²B- HB M iK+ H
? i +?`i +†M #½ i`QM; /-m +•v i`~mX

a m F?B H"K i®i [m€ i`bM? +?„i H¼+ - h` M; .m + -K K°i +€B +?ûM HÈM- ç' p"Q ?
p"Q +?9i /-m +•v i`~mX h?S MQÈ+ /-m M"v b m F?B p"Q MQÈ+ +kM; F?-M; ?Á i M
HB M iK+ - # #®M T?9i b m i?b /-m +•v i`~m M?Q HÁM; i`„M; i`SM; KÊB i M p"Q M

a m F?B T? /-m +•v i`~m p"Q MQÈ+ - h` M; .m + -K K°i i'K p^aB HK bç+? M?9M; p
`i M? M? F?- M M KB M; p<sup>a</sup>B +?d +| i? ç†i # M i`QM; - F?B M"Q /MM; KÊB H'v `X

G"K i®i M?[M; + -M; pB + FB i?b h` M; .m /MM; MQÈ+ `Y bç+? #bM? ;®K ç2M-
T?QÆM; +| €M? b€M; K†i i`lBX ob K"i ç° +O ç² ;®K H" F?-M; HÈM- b m F?B /QM?
M M; Q`B +kM; F?-M; bç+? çQÊ+ - +?d +| i? #Ä ` T?ÆB /QÊB M„M; - M?Q p"v KÊ

@ *"m h` M; - ?-K M v t2K M?Q i-B ç•v i,M; i? K FB M i?S+ - i?b ` /-m +•v i`~m H
p"vX

E?B h` M; .m H"K tQM; M?[M; pB + FB i?b -M; +?O KÊB i?Î T?"Q K°i ?ÆB- pW
h` M; .m - /M H" M?[M; ç°M; i€+ M?Ä M?†i +kM; çQÊ+ H½Q ;?B M?È `ä `M;X S?ª
M?[M; i`Á FB i?QÌM; ;B[ FQM F?-M; +?`m M|B- K" h` M; .m #•v ;B| bY /KM; M| i
+Æ /mv M HÈMX

@ *?d H" K°i iB m t^aQ M?Ä K" i?-B- ç -M; +?O +? +QÌB `²B

h` M; .m +kM; F?-M; [m M i•K- +?9 æS+ F?B /çv +?Q ?„M F„ i?m"i M"v i?b +kM; i
/KM; i`QÈ+ K†i M;QÌB F?€+X

@ æ9M; `²B- -M; +?O- M;`B +| #€M +€+ /KM; +K p,M T?ÁM; F?-M; \

oW `²B F?B h` M; .m çB p"Q i`QM; +Y ?"M; i?b i?'v b m [m-v ;B®M; M?Q +| #`v
.m #B i`ä *´ H½Q ;B iY pB i i?Q T?€T F?€ i®i- #bM? i?QÌM; F?-M; +| pB + ;b +
i®B M v ?„M çQ M; ?B M KU+ ç M i†M; +?Q -M; +K +kM; i®iX >„M i†M; K°i p"i i` M
bÊ *´ H½Q ;B iY K„M;X

@ > ? - ç•v H" +Y ?"M; +?mv M FBM? /Q M? ;®K bS- i?"i bU F?-M; #€M p,M T?ÁM
p`B +€B M; ?B M KU+ i`QM; [m-v \ h?lB ;B M i`QÈ+ +| M;QÌB ç M +Y ?"M; #€M i?
i?m p"Q- M m + "m hB m h` M; +| ?SM; i?9i i?b i-B H'v +?Q t2K \

«M; +?O pW M|B pW çSM; H M- b m F?B Km p`B M; ?B M KU+ i?b F?-M; çQÊ+ B
`i` M?QM; pšM ?Q`B ;B[ i` M i v +kM; H"K M;QÌB i +^aK i?'v F?-M; i?Q^aB K€BX

@ hB m h` M; - + "m t2K- M m i?'v ?ÊT w i?b +| i? H'v çBX

«M; +?O FB +kM; iWM; iB K M;QÌB t2K [m - M?[M; M; ?B M KU+ M"v F?€ i-K i?QÌ
[m€ H•m- +| H) H" H"K ` iW i?lB /•M [m®+X L?QM; H½Q M|B /M +| ?"Q T?|M; i?b h
çB M?Q p"vX

h` M; .m i?"i bU #B i`i Qi p M; ?B M KU+ - +?d #B i H" h`mM; Zm®+ #®M HQçB M
iU H" h? Q >"Q h?ç+? L; ?B M tm'itS iW ?mv M h? Q >" i?"M? T?® G•K æ-K idM?

Î idM? :B M; h•v- L L; ?B M /MM; #MM iϕQ i? "M? p" æQ M L; ?B M ϕQÊ+ i¬M bMM;
M?QM; T?•M +?B M?Q i? M"Q i?b HϕB iMv i?2Q iWM; M; QìBX

E?¬M; i? M|B i`QÊ+ ϕQÊ+ F i [m<sup>a</sup>- pb p"v h` M; .m /MM; HBM? F?Q FB K i` K°i
?„M i? 'i p¼M; - ϕ| H` # M i`QM; M; ?B M F?¬M; +| HBM? F?Q- ?ÆM M[M; mv M HE
KU+ ϕ€ #bM? i?QìM; X

h` M; .m H„+ ϕ-m M|B,

@ «M; +?O- p" B M; ?B M KU+ M"v i¬B +kM; F?¬M; M?bM +?QM? t€+- ? ? - ? v H` i
«M; +?O M; ?2 p"v +kM; F?¬M; i? 'i p¼M; - M?[M; +?B + M; ?B M M"v H½Q ϕ½ i? 'v F?
M; Q" B K" i?¬B- K" h` M; .m M|B M?Q p"v i' i M?B M +kM; ϕ½ M?bM ` p' M ϕ X G½Q

@ hB m h` M; M m +| M? "M` ¶B i?b +?9i M[i¬B ϕQ + "m b M; # M h?Q L?½ h` B ϕQ
+| i? i bK ϕQÊ+ M?[M; M; ?B M KU+ i®iX

@ æQÊ+- t2K M?Q H`K T?B M ¬M; +?OX

h` M; .m F?) ; "i ϕ-m- ?„M ϕSM; H M- H'v #bM? ; ®K iW MÆB +Y ϕ†i H M #`M- HϕB
+ÁM +^aK ; B€+ ?ÆB MQÊ+ QÊi €i- +| H) i' i +^a ϕ½ #` €M? M„M; H`K #®+ ?ÆBX

hmv +?B + #bM? ϕ½ ϕQÊ+ `Y ϕB bϕ+? b) M?QM; K"m / ϕ2M # M M; Q" B pšM `i i®E
L?QM; h` M; .m #B i` ä ϕ•v H` /Q ϕ†+ iQM? +O ; ®K- pQ /K M?Q ϕ² bS ϕ [m€ H•m i
ϕ² ; ®K ϕ [m€ H•m #` ¬tv ?| i?b b) iϕQ M M K°i HÊT Î K†i M; Q" B- H`K "m b„+ ^aK ϕϕ

h` M; .m H'v p<sup>a</sup>B M; •K i`QM; +?ûM /-m +•v i`~m` - b m ϕ| +MM; KB M; p^aB M"v +~
#bM? ; ®KX æÊB +?Q #bM? ; ®K /QM? ϕ-v /-m +•v i`~m i?b h` M; .m M? M? +?| M
K t€i- M?[M; +?¶ ϕQÊ+ ?„M +?` t€i tQM; i? "i bU i`Î M M óϕ2M M?Q KU+- b€M; M?

"av T?9i b m +?B + #bM? ϕ½ `U+ `Ð ?šM H M- #bM? ; ®K ϕ2M GQM; aÆM #•v ; Bì ϕ
i v h` M; .m - ; ®K ϕ2M M?QM; #WM; b€M; - i`QM; K"m ϕ2M #MM; ` ?"Q [m M; iQÆ
ϕ-v K² ?¬B +kM; +^aK i? 'v K b vX

.M # 'i F H` K"m b„+ ; B"- +?d +-M H` iBM? F?B i +U+ ?ϕM i?b ?Q" M iQ" M +| i? #M
KbM?X "bM? ; ®K ϕ2M GQM; aÆM M"v +kM; H` M?Q p"v- imv F?¬M; +| ?Q p, M M?
M? "M; p" HBM? ?Qϕi- i` M; M?½- iBM? i?m-M- #MM; ` K°i bS+ [mv M `k i?¬M #Q

G9+ M"v #bM? ; ®K ϕ2M i` M K†i #`M #°+ H° ` iQÈM; KϕQ p®M +| i?b + "M; ϕQ M
#| M; - i`QM; b€M; i` M; M?½- i? "i bU +| K°i p ϕ T M?Q i`•M +?•mX

h` M; .m +-K +?B + #bM? ; ®K H M- ?„M F?) ; ä p"Q- M?[M; •K i? M? i`QM; i` Q /
i?•M +O #bM? ; ®K i? "i bU ; B®M; M?Q K†i M; ¼+- KÆ ?² ; B®M; M?Q ϕ²M; t M? - +|
h` M; .m ; B®M; M?Q ; QÆM; X

@ * "m h` M; ϕ9M; H` +| €M? K„i [m€ + Q pìB- i¬B ϕ•v +kM; bBM? ` K†+ +^aK

«M; +?O i? 'v ; ®K ϕ2M tm' i i? i?b ? B K„i #MM; ` iBM? [m M; - i? "i bU F?| i? FB K
; ®K bS- pb p"v #B i` i` ä ; B€ i` +O i? S M"vX \*?d bÊ i` M; ; B€ i` i' i +^a+€+ K|M; ;
ϕ€M; ; B€ #^M; +?B + #bM? ; ®K ϕ2M M"vX

@ E?¬M; /€K- ¬M; +?O [m€ F?€+? F?Q- i¬B pW p†M M; ?2 i`QîM; #®B KB m i^a ϕ†+
+| K v K„M Km ϕQÊ+ M| - +?d H` K v K„M K" i?¬BX t2K iϕB

h` M; .m MîMK +QìB F?B K i®M- +?QM? KbM? Km ϕQÊ+ ; ®K ϕ2M- +?d bÊ p" B M;
S? M :B oB M- F?¬M; #B i F?B ϕ| ¬M; +?O [m-v pd ? #B i K' i ϕB #^aQ #®B i?b b)

@ * "m hB m h` M; - ; ®K ϕ2M M"v +O + "m +| #€M F?¬M; \ h¬B b) +?Q + "m K°i +€B ;

«M; +?O [m M b€i K°i H9+ H•m- +m®B +MM; +kM; F?¬M; +?`m M' BX J°i K|M; ®K ϕ
M|B H` Î /•M ; B M- /M H` Î pB M #^aQ i` M; i`QM; MQÊ+ +kM; ?B K +| - pb p"v K" ¬M
i?m Km X

E?¬M; ϕÊB h` M; .m ϕ€T HìB- ¬M; +?O +?Êi M; ?2 i? 'v +- ; €B ϕB # M +ϕM? h` M;

@ h` M; .m - F?¬M; #€M- ç T i? M`v ç i`QM; T?ÁM; F?€+? iS ?ÊT pB M i?b b) `i
h` M; .m +?d +Q`B +Q`B K` F?¬M; KÎ KB M; M!B ;b- JB m S?d S?d M!B M?[M; H!B
M`v KbM? b) F?¬M; #€M H`v iB MX
L?QM; +?mv M ç†i i?S M`v i`QM; T?ÁM; F?€+? i?b h` M; .m +¬M T?ªB t2K H¢B-
?B K- +?d bÊ ç M H9+ ç! ?„M H¢B T?ªB H`K M M K°i +€B F?mM; `²B #Ä ç² p`i p`Q)
M?QM; F?¬M; +ÁM +€+? M`Q ?ÆM ç #ªQ p +´ p`iX

jy9X *?QÆM; j y9, o,M S?ÁM; hS "ªQX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jy9, o,M T?ÁM; iS #ªQX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

«M; +?O i?`v h` M; .m H¢B +`i #bM? ;®K ç2M p`Q i`QM; ?°T ;B`v i?b i`QM; K„i #W
#`i ç„+ /o pb i?S ç! F?¬M; T?ªB H` +O KbM?- +?d i?`v K` F?¬M; i? b!- i?-K i?Î /

@ «M; +?O- +?9M; i ` +Y ?`M; h?Q L?½ h` BFB t2K i? M`Q- i¬B pW p†M Km®
#®B

h` M; .m i?m /¼M tQM; - t€+? ?°T ;B`v H M- ç†+ çB K `ä ``M; M?`i +O ;®K GQM; a
K°i #bM? ;®K i`QM; i v +kM; F?¬M; +ªK i?`v +| bS+ M†M;X

@ æQÊ+- +?9M; i çB- M?QM; M`v +`m hB m h` M; - M m +`m K` Km®M #€M ;®K ç2
T?ªB Qm iB M +?Q i¬B ç`v M?û- ;B€ iB M imv i ç®B F?¬M; H` p`M ç

«M; +?O pšM +?Q Km®M iW #Ä w M; ?o- H½Q çQ / M? i?B T +?Q h` M; .m - H½Q
H` F?¬M; HÈM- M!B F?¬M; +?WM; F?B M`Q ç! b) +¬M iB M- K` H9+ ç! +Æ ?°B b) ç

h` M; .m +Q`B +Q`B M!B,

@ a m M`v M?`i ç`M? b) +ÁM +| H9+ HB M ? pÈB ¬M; +?O- M?QM; p`i M`v i¬B b) F
Q i?Q +? i?b +kM; F?¬M; M;¢B ibK K°i i?S i®i F?€+- +?9M; i +MM; i` Q ç´BX

J°i +•m M!B +O h` M; .m i?"i bU T?€ ?ÄM; i•K iQ +O ¬M; +?O- M?QM; MY +•m M
H½Q i?`v w M; ?o +O KbM? F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? - `ä ``M; ç®B T?QÆM; Km®M

*€+? H`K +O h` M; .m H` i?"i bU HQm ?`M? i`QM; ;BÈB bQm i-K ç² +´ - pb M? M
M; Q`B i - Km®M #Ä iB M Km M?QM; M; Q`B i b) F?¬M; #€MX L?[M; ibM? ?m®M; i
çQÊ+- ç! H` M? +¬M T?ªB i` Q ç´B pÈB ç®B T?QÆM; i?S ?¼ i?Q +?- pb p`v +| i? M
#€M +kM; F?¬M; T?ªB ibM? ?m®M; i?Q`M; i?`v- p`i T?~K i` Q ç´B [m i v KÈB +?B

*?9 æS+ ç½ iWM; M!B +?Q h` M; .m p K°i pQ /K M?Q p`v- ç! H` p`B M, K i`QÊ+ H½
i`QM; K°i #° #`M; ¶ >Q`M; >Q Gw- +| K°i H¬M K°i M; Q`B #¢M Î „+ EBM? ç M H`K
#`M >Q`M; >Q Gw M`v p` ` ;B€ #®M i`B m ç Km H¢BX E?B ç! ;B€ +ª #° #`M >Q`M
æS+ i`i M?B M b) F?¬M; ç²M; wX

L; Q`B #¢M Î „+ EBM? FB i?"i bU pW w #° #`M ;? +O +?9 æS+- K°i M, K ç½ +?çv
+?K +H¬M- ç m [m`M H`v +?9 æS+ Km®M Km #° #`M- +kM; ç½ +¬K i?2Q p`B K!M ç
+?9 æS+ +kM; M?bM i`9M; K°i #bM? bS K¢ p`M; GQM; o•M h`U+ \*ªM? i?`B E? M; >
? B # M +MM; M? m i` Q ç´BX

ob K¼B M; Q`B +| bÎ i?Q +? F?€+ M? m M M T?QÆM; ?QÈM; bQm i-K +kM; F?€+ M?
i? M!B H` B HÈB B ?¢B- pQ /K M?Q +?9 æS+ +?ÆB çM pÈB M?B m K!M M?QM; H

+?9i i?B M p` pÈB K|M ç² bSX J` M;QÌB #çM +O H½Q Î",,+ EBM? HçB i?Q+? M?[M
+ K HÁM; #Ä` K°i #bM? bS GQM; o•M h`U+ *ªM? Kç p`M; i?ÌB M?` h? M? ç i` Q
L m M|B p ;B€ i` i?b #bM? bS GQM; o•M h`U+ *ªM? Kç p`M; +| ;B€ ç'm H M ç M
+O +?9 æS+ +MM; H„K +?d #€M çQÊ+ M,K i`B m- M?QM; ? B # M +QB M?Q; B Q
Î",,+ EBM? +kM; F?¬M; +| +?9i /'m ?B m M`Q #'i K½MX

*| M;QÌB ç M ?ÄB i?b b) M|B ç½ #€M K|M ç² bS Zm M .B m i?ÌB E? M; >B çB ç Kn
Gw F?¬M; çQÊ+ b Q\ B M;Ì +ÁM T?ªB #²B i? K ? B i`B m KÈB +| çQÊ+ #° #`M ;?
.M H` M?Q i? M?QM; i? Q i€+ i?U+ i +kM; F?| i? M|B +?Q `ä çQÊ+- pb +?B + #b
+| i? #€M ` ;B€ #ªv i`B m- ç•v H` bU i?"i- M?QM; pÈB b® iB M FB +?Q +?„+ +|
>Q`M; >Q GwX

S?ªB #B i`^M; imv +| M?B m K|M ç² +´ çQÊ+ ;B[ HçB M?QM; ;QK ;|T i?`M? K°i #° H
K°i +†T #bM? bS h? M? >Q ``M GQM; i?ÌB *`M GQM; - K°i +€B +| i? #€M pÈB ;B
F?B +| çO K°i +†T HçB +| ;B€ i` M i`ÌBX aÎ /o #€M pÈB ;B€ M?Q p`v F?¬M; +| ;b F
Km®M +| M;mv M K°i +†T #bM? bS K` i?¬BX

ob p`v [m€ i`bM? i` Q ç´B ç² +´ i?"i bU F?| M|B H` B HÊB B ?çB- +kM; ;B®M; M
K°i M;QÌB +?`m ç€M? K°i F +?`m F?´X

«M; +?O b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b +kM; #B i ç®B T?QÆM; F?¬M
H` F?¬M; ç +`T ç M +?mv M Km #€M- pb M;QÌB bQm i-K i?QÌM; F?¬M; i? /MM;
i?Q+?- i'i M?B M +`M; M?B m M;QÌB i?m ç² +´ p`Q ç ç-m +ÆX

h` M; .m H'v` K°i / M? i?B T +?O i`+? ?B T ?°B M;¼+ i?ç+? çQ +?Q ¬M; +?O-
+kM; H M iB M; M|B KbM? i?'i H - imv +€B / M +?O i`+? ?B T ?°B M;¼+ i?ç+? H`
M?•M bo +?QM? i?S+X æ®B T?QÆM; im´B M?Ä ç½ H` M?Q p`v- F?¬M; #B i ç M F?
mv i? M`Q i`QM; M;? M;¼+ i?ç+? \

@ h` M; .m - F?¬M; T?ªB +`m Km®M çB Km M;?B M KU+ b Q\ *?9M; i çB i?¬B
hQM? ibM? +O JB m S?d S?d p`p # M;Q`B i?"i bU +€+? #B i K°i i`ÌB K°i pU+- M
i?'v F?| i? M?`M çQÊ+- F?| F?,M H„K KÈB çQÊ+ ç M S? M :B oB M çB /çQ- M`M; -
+•m +?mv M ? v- ç•v +?QM? H` K°i çB K ?'T /šM +O S? M :B oB M pÈB M`M;X

@ æQÊ+- ? B p` çB i?2Q i¬B- h?Q L?½ h` B +kM; H` K°i +Y ?B m H•m çÌB ÎS? M
F?¬M; ` p i v F?¬M;X

«M; +?O +| i? i?'v çQÊ+ bU M¬M M|M; +O JB m S?d S?d- pb p`v K` p°B p`M; iB M
h`QM; ;BÈB bQm i-K ç² +´ i?b ? B # M i` Q ç´B pÈB M? m KÈB i?ç i bU +ªK M?"M
M;QÌB i`QM; M;? +kM; F?¬M; [m€ +?9 i`¼M; H iB i- M;QÊ+ HçB B +kM; ç²M; w
M? mX

*Y ?`M; h?Q L?½ h` B +kM; +€+? F?¬M; t +Y ?`M; +O ¬M; H½Q- +?d çB ?ÆM K
p`Q +Y i?b p`B i M iB m M?` p` [mªM Hw ç½ H M iB M; +?`Q KWM; - #° /çM; ? B #
@ *`m h`B m ç•m\ :¼B +`m 'v` - i¬B ;BÈB i?B m °i p` F?€+?X

«M; +?O b m F?B p`Q i`QM; +Y ?`M; i?b M? M? +?|M; H M iB M; - H½Q +,M #ªM F?
b m ç| HçB çB ç M +?B + #`M pm¬M; i`QM; +Y ?`M; M;²B tm®M;X

h?Q L?½ h` B M`v +kM; F?¬M; T?ªB `i HÈM- /B M iQ+? M?Ä ?ÆM bQ pÈB +Y ?`M
i'K #B M +´ i`2Q MÆB p€+? iQÌM; - tmM; [m M? +| K°i ;B€ ;¶ + Q MY M;QÌB- # M i`
i` M p€+? iQÌM; +O ?`M; HçB +| ç-v #9i H¬M; - çk ;¶ - +€B HÈM M?'i M?Q +•v H r
i M?bM K` +ªK i?€MX

@ M?- M;`B H` M;QÌB p¬ bU F?¬M; H2Q H M çB M i K #ªQ- +| ;b +?B m +® ç M iB
E?B •K i? M? p M; H M i?b i`QM; +Y ?`M; +| K°i M;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M ?ÆM
M;QÌB +| ?ÆB K`T- K†+ K°i #° €Q /`B HB M i? - i` M K†i H` K°i +†T FQM?- M?bM

@ * "m M "v Km®M Km /KM; +K p, M T?ÁM; - +| p"i; b i®i i? b H'v ` t2K M"Q
«M; +?O ;®K bS +?d p"Q h` M; .m M|BX

@ §- + "m + -M ?bM? i?S+ ; b\ h†M; M; Q|B ? v H" iU KbM? /MM; \
«M; +?O h`B m FB çQ K„i M?bM h` M; .m X

@ Jm p i†M; +?Q i`QÎM; #®B- ¬M; +?O h`B m ; B9T i¬B ; BÈB i?B m K°i +?9i- i¬
M?[M; p"i /KM; p, M T?ÁM; i? M"vX

h` M; .m iW M?Ä ç½ iWM; #Ä p`B M; "v Hmv M i?Q T?€T- M?QM; ç| H" +?mv M iW

@ > ? - p, M T?ÁM; iS #ªQ +kM; F?¬M; +| ; b M?B m- ; ²K #9i- KU+ - ; B'v- M; ?B M-
`B M; - ç m +| +?9 w `B M; X *| +•m, L; ?B M i®i KU+ t M? - /MM; HQ¢B #9i [m2M- /M
H¢B i? "M? K°i #°- i`QÈ+ iB M +?9M; i +MM; t2K M; ?B M KU+X

«M; +?O h`B m M|B `²B çQ h` M; .m ç M # M +¢M? ; B€ ç†i M; ?B M KU+ - H¢B M|E

@ æ•v H" æQ M L; ?B M h`B m E?€M? H'v tm'i tS iW ZmªM; æ¬M; - ç•v H" >'T L; ?B
aÆM æ¬M; - GQM; oo L; ?B M iW :B M; h•v- L L; ?B M aÆM h•v L?QM; M?[M; M; ?E
Km p"Q +kM; + -M t2K tûi- M; Q|B #bM? i?Q| M; +kM; F?| i? T?•M #B iX

h` M; .m M?bM i?2Q bU ; BÈB i?B m +O ¬M; +?O h`B m- ç| H" p`B +€B M; ?B M +|
+´ tQ - i?"K +?Q +ÁM +| p`B K|M i?B m K'i K°i ; | + M?Ä- +| H) H" bY /KM; F?¬M; +
ç| ? „M çQ K„i M?bM- HBM? F?Q T?| M; p"Q i`QM; M; ?B M- i?´v # M i`QM; +| +?S
h`B m M|B F?¬M; b BX

@ «M; +?O h`B m- M; ?B M KU+ M"v ; B€ +ª i? M"Q\

h` M; .m [m M b€i K°i H9+ H•m- b m ç| +?d p"Q K°i +€B M; ?B M KU+ `²B M|BX æ
?bM? ç²M; iY ?€B b2M- +| ?bM? K°i +€B i?mv M- K°i çS #û ç2Q v K çSM; i` M i?m
b2MX L; ?B M KU+ +K+ F€ M?ÆM M?KB- çB m F? „+ +´ tQ - i¢Q ?bM? i?9 p`- ?ÆM
b€i- i?´v M; ?B M KU+ M"v `ä `M; H" ç² +´ - pb p"v KÈB Km®M Km H¢BX

@ * "m i?"i bU +| €M? K„i ç° + ç€Q- ç•v H" .` +? h?Ov \*´ L; ?B M- tm'i tS Îb¬M; .` +? h
; B€ iB M +O M| H" F?¬M; ` X

@ a Q- ¬M; +?O h`B m +S +?Q ; B€

h` M; .m i?"i bU F?¬M; [m€ [m M i•K ç M ; B€ +ª- i?S M"v i†M; +?Q *´ H½Q ; B iY H
Qi F?¬M; H" p'M ç X

@ J°i i`, K ? B +?K+ M; "M- +€B M; ?B M M"v iWM; çQÊ+ Gw >²M; *?QÆM; M?" h? M
i`QM; i v p`B M, K- i`QÈ+ M v F?¬M; + K HÁM; #€M çB

«M; +?O h`B m M|B ` M?[M; H|B M"v- çWM; M|B H" h` M; .m F?¬M; iBM- /M H" JB
M? +?KB M; X L m M|B Gw >²M; *?QÆM; ç½ iWM; bY /KM; i?b ?Q`M iQ`M +| i? - +
i?b +?d bÊ M; mv M M?•M H" ; B€ iB M F?¬M; T?M ?ÊT K" i?¬BX

h` M; .m +kM; Km®M t2K tûi M; ?B M KU+ FB - ? „M M|B,

@ *?9M; i i?Y K°i +?9i- ¬M; +?O h`B m- M? ; B9T i¬B +?¼M p`B KªM? ; B'v hmv M
+?Q p`B +•v #9i H¬M; HQ¢B i®i- b m ç| +?9M; i b) t2K tûi ; B€ +ªX

h` M; .m +| i? iB T M?"M ; B€ +ª K" ¬M; +?O h`B m ç½ çQ ` +?Q M; ?B M KU+ FB
T?B M *´ H½Q ; B iY- i†M; °i p"i ; B€ ?ÆM i`, K M; "M +kM; F?¬M; H" p'M ç X S?ªB
; B iY ç½ i¢Q ?bM? +?Q ? „M p`B p"i i` M; bS+ T?d i?9v- M m iQM? T?Q i?b Qi M?"i
+?Q +? „+ *´ H½Q ; B iY ç½ ç²M; w` i vX

«M; +?O h`B m pW `²B ` ; B€ +kM; •K i?¬K +?9 w ç M T?ªM SM; +O h` M; .m - F?
çQÊ+ ; B€ +ª K°i i`, K ? B +?K+ M; "M K" p K†i F?¬M; +?9i [m M i•K- #B i KbM? ç½
p"v M? M? +?| M; çB i bK i? K p`B K|M i®i +?Q h` M; .m X

"9i H¬M; b) #` KU+ H`K i`M ?¢B- H`i?S F?| i? #ªQ i²M- tQ M v `i Qi #9i çQÊ+
h`B m +kM; F?¬M; +|X >„M H`v +?Q h` M; .m K°i ®M; #9i #^M; M;¬- #9i H¬M; çm
+kM; t td- ?€ KB M; H`KQÌB ? B M;¬MX ç¼+ i`mv M KÈB M?`i i¢B X

h`QM; p, M T?ÁM; iS #ªQ i?b i?S F?¬M; çQÊ+ +QB i`¼M; M?`i H` ;B`v M?QM; H¢B H
F?¬M; +| ;B`v i?b /M i`B M;? i?Q T?€T +| + Q i? M`Q +kM; F?¬M; i? M`Q ç H¢B
çÌB b mX

L?[M; M, K M v i?S ;b +kM; +| i? H`K ;Bª- ;B`v hmv M +kM; p`v- `i M?B m i?QÆM;
;B`v i?Q ?¼ H`K ;Bª ;B`v hmv M ç FB K HÈB M?m`M HÈM X

:B`v i?Q ?¼ +?d H`K°i HQ¢B ;B`v #bM? i?QÌM; - i?ÌB ?¢M bY /KM; `i M; „M- K`M?
p i?B ?¼ - b€+? +´- çQÊ+ #ªQ i²M ?Q`M ?ªQ ç M #•v ;BÌ +| i? M|B H`M;¬MM, K F
hmv M- ç†+ iQM? +| im´B i?¼ M;¬MM, K +?QM? H` ;B`v hmv M- ;B[? B HQ¢B ;B`v

:B`v hmv M HQ¢B i®i ç M #•v ;BÌ pšM +ÁM çQÊ+ #ªQ i`b T?QÆM; i?S+ bªM tm`i- ç
+¬M; #|+ ` p` b`v F?¬- F?B FB K M;?B K T?ªB /MM; i v ç t2K tûi ç° / Q / B- +¬M;
+O M|i?`i bU F?¬M; i? M`Q H`v ;B`v i?B ?¼ ` ç bQ b€M?X

*´ M?•M imv `i ;BÄB #„i# p +€+? bY /KM; ;B`v hmv M M?QM; +kM; F?¬M; #B i+¬
M; QÌB pB i i` M? +?[ p`Q i?ÌB ?B M ç¢B H¢B +| HQm i`mv M K°i +•m +?mv M i? M

æ| H`K°i M?|K +€+ ç¢B bQ M;? i?m`i ;²K GQm >ªB h9+- .mšM a`m h?¢+?- L;¬h€+
p`Q H9+ bBM? i?ÌB F?¬M; ç w im´B ;B`bS+ v m- çQÌM; t€t t¬B ç çB ç M tQÌM; +
[m€ i`bM? bªM tm`iX

GQm >ªB h9+ ç½ iWM; +ªK F?€B pB i i? M`v, \*?9M; i +ª çÌB /MM; ;B`v hmv M K`F
bªM tm`i i? M`Q- pb p`v bBM? i?ÌB T?ªB çB t2K K°i H¬M- K°i H` pb ;BªB [mv i i•K
+ªK FQ+? pÈB M?[M; M?•M +¬M; ç½ H`K ` ;B`v imv MX L?[M; +¬M; M?•M H`K ` ;
+?9M; i +ÆK €Q- M m F?¬M; +| ;B`v imv M i®i b) +?ŠM; +| i€+ T?~K i?B ?¼ ç TX

æ€K M; QÌB FB /MM; +€+ T?QÆM; i?S+ M?Q pB i +?[HQm MB K p`p) i` M? ç /B
K`i¢Q M M ;B B i?Q¢B i`QM; ;BÈB i?B ?¼ - iW ç| i`Î çB M; QÌB i +`M; i? K +QB i`

«M; +?O h`B m +?¼M +?Q h` M; .m HQ¢B ;B`v imv M i®i M?`i +O M?½M ?B m h?I
M`v # M; Q`B i`„M; MäM- i?2Q M?Q HÌB +O ¬M; +?O h`B m i?b +| i? +„i H`K [m-
+kM; F?¬M; #B M ?bM?X

h` M; .m bÌ p`Q HÈT ;B`v p` +ªK i?`v pW K K pW +SM; - M m F?¬M; /MM; bS+ K
?„M +?`T M?`M +€B ;B€ K°i i`K ;B`v K°i M;¬M ç²M; K` ç®B T?QÆM; çQ ` X

@ «M; +?O h`B m- i¬B +?¼M F?®B KU+ M`v çQÊ+ +?S\

E?B ¬M; +?O h`B m iB T iK+ +?¼M KU+ +?Q h` M; .m - ç9M; H9+ h` M; .m T?€i ?I
F +| ~M; B`m HBM? F?Q- `ä`~M; i?S M`v +| MB M ç¢B- pb i? ?„M M? M? +?|M; +

«M; +?O h`B m i?`v h` M; .m +?¼M F?®B KU+ i?b p K†i +| +?9i FBM? M;¢+- ?„M

@ hB m ?mvM? ç `ä`~M; F?¬M; TªB H`M; QÌB i?QÌM; - F?®B KU+ hMM; u M FB i
i¬B i?m çQÊ+ iW i`QM; i v K°i M; QÌB +MM; i°+ pÈB M? ç•v

@ hW i`QM; i v M; QÌB +MM; i°+ +O ¬M; +?O M`v b Q\

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i p` F?¬M; F?ÄB MÎ MK +QÌB- M; QÌB M`v M|B +?mv M
M|B i?ŠM; ` H`Km i`QM; i v M; QÌB F?€+ +?Q tQM; X

@ æ9M; p`v- M; QÌB #€M F?®B KU+ hMM; u M +?Q i¬B- +?QM? H` p` M, K tQ H` +?

@ >W- #•v ;BÌ i¬B KÈB H` +?O iY

«M; +?O ;®K bS H M iB M; +?®B #Ä HÌB M|B +O ¬M; +?O h`B mX

> B M; QÌB t2K ` +| [m M ? F?¬M; i - ¬M; +?O h`B m pW +QÌB pW M|B,

@ M? +kM; çWM; +Q`B i-B- ç! H" ?"m M?•M +O *mM; h?•M oQÆM;- F?®B KU+ hM
F?Q +O *mM; h?•M oQÆM;- ç•v H" KU+ çQÊ+ H"K` iW pB + ç®i +?€v ;¶ iMM; i®i
?B M içB +kM; F?¬M; +ÁM M?B m H„KX

jy8X *?QÆM; j y8, h`MM; >ÊT " 'i L;`X

>Q`M; EBK æ²M; i`mv M +QTv iW

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jy8, h`MM; ?ÊT # 'i M;`X

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

h` M; .m M;?2 K` i?-K ;"i ç-m- ?„M iB M i v çQ F?®B KU+ +?Q ¬M; +?O h`B m `²

@ æQÊ+- i¬B Km i?S M`v- ¬M; +?O h`B m- M? iQM? t2K # Q M?B m iB M- i¬B Km

@ *ª .`+? h?Ov *´ L;?B M M[``\

«M; +?O h`B m Kî KB M; ?ÄB- i`QÊ+ ç! ?„M ;BÈB i?B m M;?B M KU+ i?b h` M; .m
F?¬M; M;`i B m iY F?¬M; [m€ i?m ?9i M`v HçB H" K°i M;Q`B ;B`m +|X

@ æ9M; p`v- M? iQM? ;B€ çBX

@ L;?B M KU+ K°i i`,K ? B +?K+ M;`M- M,K i`K ;B`v imv M ;B€ M,K M;`M- #9i H¬M
M;`M- KU+ hMM; u M \*?mM; L K aÆM ;B€ +?QM M;`MX hB m ?mvM? ç - i´M; +°M;
M;`M- i¬B #Èi +?Q +`m b® H - +?QM? H" K°i i`,K #®M +?K+ M;`M- i? M`Q\

«M; +?O h`B m +¬K H`v K€v iQM? ç iQM? ;B€ +ª- b m ç! M;`M; ç-m M|B pÈB h` M

@ æQÊ+- i?2Q ;B€ +O ¬M; +?O h`B m- M? +| K€v [mûi i? +?S\

h` M; .m +kM; F?¬M; +| ;b /` M;?` pÈB ;B€ +ª K` ç®B T?QÆM; çQ ` - ?„M Km M?
¬K i•K iQ ;B®M; M?Q çB Km ?`M; Í +€+ [m-v # M M;Q`B- F?¬M; Km®M iB K çQÊ+
M?B m K|M F?| i? M?"M` - M?QM; M?[M; +Y ?`M; i? M`v ç m #B i`ä M?[M; p`
M`Q- pb p`v id H Km çQÊ+ p`iT?~K ;B€` i`QM; +€+ +Y ?`M; i? M`v H" `i M?ÄX

«M; +?O ;®K bS i?`v h` M; .m +?Q ` +•m iª H`B i?mv iT?K + i?b i`QM; HÁM; +| +?
h` M; .m ç M h?Q L?½ h` B- K°i H" pb FûQ F?€+? +?Q #çM # - ? B H" pb p,M T?
+ª F?€ + Q- H½Q Km®M i?`v iB M? ?m®M; h` M; .m F?¬M; Km M´B K" #€M K|M ç
M?QM; iQM? iQ€M +O H½Q `ä `M; i?`i #çBX

a m F?B Km tQM; p,M T?ÁM; iS #ªQ i?b ç½ ?ÆM M,K ;B` +?B m- h` M; .m +kM; F
çB /çQ p` JB m S?d S?d +ÁM T?ªB p çB H"KX h` M; .m H€B t2 çQ JB m S?d S?d
çB M i?QçB +?Q *´ H½Q ;B iY- b m ç! T?|M; t2 i?ŠM; ç M +,M M?" iS ?ÊT pB M +

h` M; .m /WM; t2 M;Q`B M;ä- b m ç! +¬K #° p,M T?ÁM; iS #ªQ çB p T?Q M?" *´ H
;B iY ç½ M|B b) +?| ?„M ç M M?" /MM; +ÆKX

@ hB m iY M`v ç9M; H"- H-M i`QÊ+ F?¬M; T?ªB ç½ M|B `²B b Q- F?¬M; +¬M Km
i?B m i?S ;b +ªX

h` M; .m iB M p`Q i`QM; b•M i?b i?`v i`QM; +,M M?" iS ?ÊT pB M v M iO M? ç½ +|
ç M; i`mv çm´B M? m -K o- *´ H½Q ;B iY ç M; M;²B /QÈB #|M; +•v ç€M? +| p•v pÈ
KQÆB im´B- F?B i?`v h` M; .m t€+? i` M i v p`B K|M ç² çB ç M i?b p Kfi +| +?9

h` M; .m +Q`B ?b ?b +¬K ?°T [m` çfti tm®M; # M +çM? #`M +| `²B M|B,

@ "€+- M;`B t2K # M i`QM; H" p`i ;b `²B ?½v M|B b m- +ÁM p` ççB + M`v H" \

@ *?`Q + "m- i-B H` *´ o•M- + "m H` h` M; .m K` #® i-B i?Q`M; M?„+ ç M T?ªB F?-
L; Q`B ç`M -M; FB çSM; H M #„i i v pÈB h` M; .m - M?•M +Æ ?°B T?€ Hm-M +ª i?
@ hB m iY i?9B M`v- i?m HçB /MM; +?B m M`v M[
*´ H½Q + Q`B K„M; +QM KbM? K°i +•m- b m ç| i?m`M i v KÎ ?°T [m` +O h` M; .m X
@ N - hB m h` M; - + "m `ä ``M; +| €M? K„i `i i®i- +| i? Km çQÊ+ M?[M; p`i T?~K i
*´ H½Q ;B iY i?"i bU #` .`+? h?Ov *´ L; ?B M ?'T /šM- +kM; F?-M; [m M i•K ç M M
KbM?- M? M? +?|M; çQ i v + -K H`v M; ?B M KU+ - i?S M`v +| içQ ?bM? +´ tQ`p`
T?~K i`QM; +€+ HQçB M; ?B M KU+X
*´ o•M +kM; çQ i v + -K #9i H-M; ` ,M; b|B- HçB çQ i v + -K F?®B KU+ hMM; u M-
h` M; .m ,
@ * "m h` M; - + "m i?"i bU #B i i†M; ç²- #® i-B i?"i bU `i i?Q+? M?[M; i?S M`v- M?
M`v +kM; +| ;B€ F?-M; i?'T i?b T?ªBX
*´ H½Q ;B iY F?-M; çÊB h` M; .m KÎ KB M; K` H M iB M; ,
@ š- #° p, M T?ÁM; iS #ªQ M`v +kM; ?ÆM K°i i`, K M; `M- hB m h` M; H` M; Q`B ;B`m
hB m h` M; - + "m M; ²B tm®M; çB- i?S M`v + -M T?ªB +´ i; B'm +?Q i®i- M m F?-M;
+kM; ç€M; iB +X
*´ H½Q ;B iY pW M|B pW ç†i .`+? h?Ov \*´ L; ?B M p`Q i`QM; ?°T- b m ç| t€+? ?°T
.m i?'v p`v i?b F?-M; M?`M çQÊ+ +Q`B- Km M?[M; i?S ?ÊT w pÈB *´ H½Q ;B iY
@ M? *´ - M? +kM; ?B m p M?[M; K|M p, M T?ÁM; iS #ªQ FB ``\`
h` M; .m M; ²B tm®M; p`i?m`M KB M; ?`M ?mv M pÈB *´ o•M- *´ H½Q ;B iY +| i?
[mw ;B€ i?b F?-M; F€ [m€B- M?QM; *´ o•M +kM; +| i? i?'v çQÊ+ - +| H) +MM; H`M
@ h-B +?d H` çQ€M KÁ K` i?-B- +?šM; [m i`QÊ+ M v +kM; i?Q`M; çB i?2Q -M; +H
@ * "m i?2Q i-B H`K ;b\ hB m iY i?®B- F?-M; +?`m H`K ;BªM; pB M ççB ?¼+ HçB
F?-M; +| iQÆM; H BX
*´ o•M +ÁM +?Q M|B /Si H`B i?b #` *´ H½Q ;B iY çB ` +„i M; M; - #B m ?B M +O
b„i F?-M; i?`M? i?ûTX
@ "®- M; `B +?Q iWM; M; ?2 M|B i?`B M`v ;B€Q /Q ççB ?¼+ +ÁM T?ªB çB #€M i`SM
*QM +?d H` K°i ;BªM; pB M M?Q M?Ä- i`i M?B M T?ªB i?m`M i?2Q i?`B ççB- ` #B
*´ o•M +kM; F?-M; iS+ ;B`M- #® KbM? M|B M?B m +kM; H` i?|B [m2M +O M; Q`B
i?b + -M; T?m KB M; HQĐB +O M; Q`B „„+ EBM? H` M?'i HQm- H-M ç-m iB M h` M
+?9i M[#` i`B t i tB M|B +?Q ?-M K X
@ M? *´ - M? #•v ;B` ç M; H`K ;b\
h` M; .m i?'v *´ H½Q ;B iY +ÁM Km®M iB T iK+ H M iB M; i?b M? M +?|M; KÎ KB
+kM; +| +?9i iÁ KÁ- i`QÊ+ ç•v iWM; M; ?2 M|B +| M?B m p`ççB ;BªM; pB M ` /mv
i`QÊ+ K†i KbM? HçB +| K°i p`M?Q p`vX
*´ o•M M?bM [m p K†i +O #® KbM?- ;B®M; M?Q +kM; F?-M; T?ªB i?"i bU iS+ ;B
@ > ? - H`K +?9i #m-M #€M M?Ä K` i?-B- i`QÊ+ FB i-B +?mv M /çv p im bY M?[
tmv M ç M im bY +€+ + -M; i`bM? +´ - i?'v i`QM; MQÊ+ +?Q +| M?[M; ç°B M; k +?
M M i-B [mv i ç`M? i?`M? H`T + -M; iv- +?mv M K-M M?"M i?-m bY +?[H„T ç†i +
@ *€B ;b\ M? *´ H`K çQÊ+ K|M M`v b Q\
h` M; .m M; ?2 i?'v M?Q p`v i?b i?"i bU +ªK i?'v i`MM; ?ÊT- +?QM? KbM? ç M; + -
p`v- ç9M; H` çB ibK `€+? ;B`v +kM; F?-M; ` M?QM; HçB F?-M; #B i M; Q`B + -M ib

@ a Q p"v\ h¬B +kM; H" FB K +ÆK M?ì p"Q #ªM HoM? i?"i bU- +kM; F?¬M; [m€ /¼
 *´ o•M +?Q `^M; h` M; .m ;B®M; M?Q #® KbM?- t2K i?QìM; +¬M; i€+ +O KbM?- p
 F?ì +QBX
 h` M; .m HB M iK+ F?Q€i i v MìB,
 @ E?¬M; T?ªB- F?¬M; T?ªB- M? *´ çWM; ?B m H-K- i¬B F?¬M; +ì w çìX h¬B i?'v b
 M;"v i`QÊ+ i¬B Km K°i +, MiS ?ÊT pB M- +?d H" +ì ?ÆB +k M€i- ``i M?B m +?¶ +
 F?¬M; ibK çQÊ+ +¬M; iv im bY
 @ a Q\ hS ?ÊT pB M M m +¬M im bY i?b +kM; ?ÆB T?B M- ? v H" t2K i`QÊ+ `²B M
 *´ o•M M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b p Kti KÈB ?Á ?Q½M tm®M; X
 @ æQÊ+- F?¬M; #B i M;"v K B M? *´ +ì `ªM? F?¬M;\n
 h` M; .m ç½ bÈK Km®M [mv i ç`M? +?mv M im bY M?"- M m F?¬M; +S MûK K°i +,
 +?K+ i`B m î çì +?ÆB b Q\

jyeX *?QÆM; j ye, E?€+? ZmwX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jye, E?€+? [mwX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?ìK /`+? h2T; @

aQm i-K,

æ¬B pÈB p'M ç im bY p"t•v /UM; M?" +´ i?b M; QìB #bM? i?QìM; F?¬M; ?B m [m
 i`QM; i?"M? T?® +kM; F?¬M; +ì M?B m M; ¬B M?" +´ - M; Q`B K°i p`B / M? i?„M; H`
 M?[M; M; ¬B ç M iU +?M +?B M î t i`-M i? X

L?QM; i?B +¬M; M?[M; M; ¬B M?" +´ b) +ì HÊB M?m"MiQÆM; ç®B + Q- M m bQ b€
 +?Q M?[M; T?ÁM; ®+ #bM? i?QìM; i?b b) + Q ?ÆM ``i M?B m- pb M; ? M`v F?¬M; M
 M; ?B T- +ÁM +¬M T?ªB +ì M?[M; +QM çQìM; ç†+ #B i ç Km b„K M?[M; i?B i #` p
 :B€ +ª +O M?[M; p"i HB m; Bª +´ M`v +kM; + Q ?ÆM #bM? i?QìM; ;'T K'v H-M- i`Q
 ?ÆMX

*¬M; i v t•v /UM; bY +?[FB M i`9+ +´ +O \*´ o•M p`B M, K M v T?€i i`B M ``i i®i-
 M?"M +¬M; i€+ im bY #ªQi`M; +® +mM; - pb i? +kM; +QB M?Q +ì / M? iB M; î i?C
 #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +?d H" im bY M?" +´ - +ÁM t•v /UM; M?[M; +¬M; i`bM? ;Bª +´ +?

@ *"m h` M;- iS ?ÊT pB M +O + "m HÈM i? M"Q\ S?Q i'M +?m~M #` H„T ç†i i?B i #
 LìB i?"i i?b *´ o•M +kM; F?¬M; Km®M iB T M?"M ?çM; KK+ +O h` M; .m - pb i`QM
 +¬M; i`bM? +¬M ?çM +? i?B +¬M; - ç†+ #B i H" iS ?ÊT pB MX L?[M; +¬M; i`bM?
 M?B m +¬M; bS+- ?ÆM M[ç®B T?QÆM; HçB H" p½M #®B +O #® KbM?- ?„M +kM
 p"i HB m- M m ?„M F?¬M; t2K tûi K®B [m M ? ;B[#® KbM? p` h` M; .m - ?„M +k
 M`vX

@ M? *´ - i¬B i?"i bU F?¬M; #B i ;b p +?mv M H„T ç†i i?B i #` M`v- ;B€ +ª +K i?
 F?¬M; iQM? çQÊ+- pb p"v KÈB +¬M KìB M? b M; t2K tûiX *, MiS ?ÊT pB M +O i
 ? B M;"M Kûi pm¬M; K" i?¬B

h` M; .m i?"i bU Km®M ?Q`M i?B M +, M M?" iS ?ÊT pB M +O KbM?- +?mv M iB M
 i•K- pb ?„M +ÁM ?ÆM ? B +?K+ i`B m- M?Q p"v +kM; çO /MM; `²BX

@ a Q\ >ÆM ? B M; "M Kûi pm¬M; \ E?¬M; i? M"Q
 *´ o•M +?Êi H M iB M; - M?QM; +?[HÈM +ÁM +?Q F`T M|B ` F?ÄB KB M; i?b +?Êi
 M; QìB M?bM h` M; .m ,
 @ J°i +, M iS ?ÊT pB M ?ÆM ? B M; "M Kûi pm¬M; b Q\
 E?B i?'v h` M; .m ; "i ç-m i?b *´ o•M i?"i bU ?€ ?®+ K²K- K°i H9+ H•m b m KÈB H
 @ æQÊ+ `²B- b€M; K B i¬B b) +MM; + "m ç M ?B M i`QìM; t2K tûiX h¬B M|B M"v- +
 iQÈM; - K°i +, M iS ?ÊT pB M ?ÆM ? B M; "M Kûi pm¬M; i?"i bU +| ; B€ F?¬M; i?'T-
 i?b +?d bÊ F?| i? M„K #„i
 *´ h?B M S?QM; ç½ M|B pÈB +QM KbM? p h` M; .m - M?QM; H½Q +ÁM +?Q M|B b
 M?B m- +?d M|B h` M; .m +| F?Sm ; B€+ p` i?B M T?9 ç†+ #B i pÈB pB + ; B€K ç`M
 i? K` \*´ o•M F?B M; ?2 h` M; .m M|B Km K°i +, M iS ?ÊT pB M ?ÆM ? B M; "M Kûi
 T?ªM SM; M?Q p"vX J¶B M; "v ?„M ç m HB M ? ç M M?[M; +?mv M HB M [m M ç M
 `ä +, M iS ?ÊT pB M +O h` M; .m ç€M; ; B€ # Q M?B mX
 @ > ? - F?¬M; M?B m M?Q p"v ç•m- ç9M; `²B- M; "v K B i?"i bU +¬M T?ªB ç M t2K-
 M; QìB
 h` M; .m M?È ç M p` +?mv M ; B K` #€+ *?'M ok iB K ; B9T KbM?- pb p"v ?„M H'v
 L; "v K B b) ç M t2K M?"- ?¬K M v ç½ ? M pÈB M; QìB i - ?„M +kM; i?"i bU +ªK i?'v
 M m ç®B T?QÆM; F?¬M; `ªM? i?b b Q\
 *´ o•M M; ²B b€i # M +¢M? h` M; .m - ?„M çQ K„i M?bM i?Q€M; [m `²B p°B p" M; ?
 @ N - M? #¢M- + "m H'v i'K / M? i?B T M"v î ç•m ` p"v\
 @ L; QìB F?€+ ; BÈB i?B m +?Q i¬B K°i +?mv M ; B t•v /UM; +¬M; i`bM? +´- M|B H"
 i¬B Km®M KìB ¬M; 'v ; B9T çĐ T?¬M #®+ K+ +?dM? i? - M? *´- M?Q p"v +| tmM; ç
 M? F?¬M; \
 h` M; .m +?Q `M; *´ o•M bÊ ; B€Q bQ *?m b) +QÈT çB T?¬M +O KbM?- pb p"v KÈB
 i?Q+? +?Q `äX
 @ E?K- ; B€Q bQ *?m +?QM? H` i?¬v M; ?B M +Sm bBM? +O i¬B- +?Q M|B ; b F?€+
 i?¬v +O i¬B i`QÊ+ M v +?Q iWM; ; B9T iQ M?•M H`K #ªM p)X
 æ9M; H` [m€ i`MM; ?ÊT- b m F?B M; ?2 çQÊ+ HìB +O *´ o•M i?b h` M; .m +kM;
 M?QM; M?Q p"v +kM; i®i- /M i? M"Q i?b +QM +O #€+ *´ b) F?¬M; H`K F?| KbM?-
 çQÊ+ çªK #ªQ- /M +| bY /KM; M?B m iB M i?b h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•KX
 L?QM; *´ o•M M|B M?Q p"v i?b h` M; .m +kM; i?"i bU F?¬M; +?„+ +| i? KìB çQÊ+ ;
 b m F?B ; ¼B çB M i?Q¢B +?Q ç®B T?QÆM; i?b ?„M p°B p" M; i?¬M; #€Q i M im´B
 *?m t2K tûi H`+? ?Q¢i ç°M; +O KbM? M; "v K B- b m ç| ç²M; wX
 h` M; .m p°B p" M; ; ¼B çB M i?Q¢B +?Q •m .QÆM; \*?'M ok- M|B `ä bU pB +X >„M
 F?Q€B ç²M; w +kM; F?¬M; TªB M K†i KbM? K` H`K pB +X
 a m F?B h` M; .m ; ¼B çB M i?Q¢B tQM; i?b *´ H½Q ; B iY +| +?9i F?¬M; pW w- H
 @ L"v- ? B iB m iY- ç½ M|B +?mv M tQM; +?Q \ æ M +?¶ i¬B / #`M +?mv M H`K , M
 @ E?¬M; i? M"Q- #€+ *´- +?€m +kM; F?¬M; TªB ç M ç i†M; #€+ #° p, M T?ÁM; iS
 ?"B HÁM; i?b +?€m K M; p i?¬BX
 *´ H½Q H`K +?Q h` M; .m bBM? ` K°i +ªK ; B€+ ; B®M; M?Q pÈB +?9 æS+ - i?"i bU
 i?"i HÁM; - pb i? K` ?„M M|B +?mv M +kM; `i iMv iB MX
 @ hB m iY i?®B- i¬B H'v +O + "m K°i #° p, M T?ÁM; iS #ªQ i?b M M M?9M M?QìM;
 K¢M? ?ÆM iB m iY M"v +O i¬B- M; Q`B i†M; M?[M; i?S Kév K| + i`ìB ÆB i?b +kM;
 F?¬M; +?9i ?B m i?m" M

@ "®- M; "B M!B p"v +kM; Q M m' M; +?Q +QM
 *' H½Q ;B iY M!B M?Q p"v i?"i bU H"K +?Q *' o•M H M iB M; #v iÄ Q M m' M;- Kb
 K!+ i,M; bS+ F?Ä2 +?Q M;Q!B bY /KM;- #•v ;B! H¢B #B M i?"M? F?¬M; ?B m i?ªQ
 @ "®- K!B p"Q /MM; +ÆKX
 E?B *' o•M ç`M? iB T iK+ F m Q M i?b pÊ iW i`QM; M?" # T çB ` - h` M; .m p°B p
 +O *' o•M +kM; H"; BªM; pB M- pšM +ÁM /çv ?¼+ i`QM; i`Q!M; ç¢B ?¼+ - b m F?E
 i?b +?çv ` #„i M?!K i` ç M; +?ÆB çM `®B HQ¢M M;Q" B b•M p"Q ,M +ÆKX
 *' H½Q ;B iY i' M; +°M; +! ? B i` B # ; €B- +QM +ª ?¬K M v +! pB + F?¬M; ç M- +
 ç¬M; çO- pb p"v K" K°i #[+ÆK i®B ?¬K M v `i pmB p ?Á i?m"MX G9+ h` M; .m
 F?ÄB M;?o ç M ¬M; #` M;Q¢B +O KbM?- H9+ M"v M m KbM? +! K†i ÎL; ¼+ hmv M a
 F?¬M; F?Q pmB p i? M"vX
 @ hB m h` M;- + "m i?2Q i¬B K°i +?9iX
 a m F?B /MM; +ÆK tQM; i?b *' H½Q ;B iY ;¼B h` M; .m K°i iB M;- +ª ? B çB p"Q
 h`QM; iS ?ÊT pB M M"v +! ? B MÆB M m F?¬M; +! bU ç²M; w +O *' H½Q ;B iY i?b
 H" T?ÁM; H"K pB +- MÆB +ÁM H¢B +?QM? H" F?m pU+ H½Q /MM; ç K" B M;¼+X
 a m F?B çB p"Q i`QM; T?ÁM; H"K pB + p" M;²B tm®M;- h` M; .m p°B p" M; çB `!i MQ
 MÎ MK +Q!B- b m ç! çB i?šM; p"Q p' M ç ,
 @ æQÊ+ `²B- F?¬M; M M p°B- M!B çB- + "m H¢B +! +?mv M ;b +-M M?!i¬B b Q\
 *' h?B M S?QM; F?¬M; iBM h` M; .m i?"i bU ç M ç•v pb Km®M i†M; bM? p,M T?Á
 +kM; F?¬M; M!B `ä +-M; i€+ +O +QM KbM? +?Q h` M; .m #B i- pÊB M?[M; ;b H
 ç`M? H" ?¬K M v +! +?mv M ç M +-M M?!X
 @ >b ?b- #€+ *'- #€+ i?"i bU H" +! >Ä L?½M EBK hBM?- +! i? i?'v `ä K¼B pB +
 @ >W- >Ä L?½M EBK hBM? H" M!B p h¬M >-m hY- M!B K m- i¬B #•v ;B! +ÁM M?È
 iS #ªQ- M m ç +?9i M[i¬B b) [m M çB K'iX
 *' H½Q ;B iY +Q!B K„M; h` M; .m K°i +•mX
 @ G` i? M"v- #€+ \*'- K +O +?€m ibK çQÊ+ ¬M; #` M;Q¢B Î "„+ EBM?- M?QM; #
 i?¼ +?QM KQÆB +O ¬M; M;Q¢B- +?€m Km®M ibK p"i ;b ç! ç +?9+ i?¼ ¬M;- M; "i
 i`QÊ+ +! i? H'v ` ç KWM; i?¼ çQÊ+ F?¬M;\
 h` M; .m M?È H-M i`QÊ+ KbM? ç M h•M *QÆM; +! ibK çQÊ+ K°i F?®B M;¼+ M?B
 ?²M; T?'M- ?ÆM M[+ÁM F?€ HÊM- çB m F?„+ i?"M? K°i K!M KWM; i?¼ H" F?¬M;
 +?m~M #` H p"i- ?„M iWM; M;?o ç M F?®B M;¼+ M"v- M?QM; ?„M ç½ ;B Q M! +?
 M"v ?„M +! w M;?o M?Q p"v +kM; +-M T?ªB ?ÄB w +O *' h?B M S?QM; KÈB çQÊ+X
 h` M; .m +ÁM M!B ` i M +O ¬M; M;Q¢B KbM?- ?„M +kM; F?¬M; Km®M F?Q2 F?
 F?¬M; Km®M ;B'm /B K *' H½Q ;B iY K" i?¬BX
 @ L m H" H½Q M?•M ;B i?b T?ªB t2K tûi H¢BX
 *' h?B M S?QM; M;?2 i M +O ¬M; M;Q¢B h` M; .m K" M?Q b'K ` M # M i B- pb +!
 +S p"Q ?bM? iQÊM; +O ¬M; M;Q¢B h` M; .m K" +ªB #B M H¢BX
 *' H½Q ;B iY M?„K K„i bmv M;?o- i v T?ªB F?) ;ä H M K†i #`M- F?QªM; #ªv T?9i b
 K„i H!2 H M +€B M?bM tªQ [mv i- H½Q M!B,
 @ o"i FB i¬B +! i? H"K i®i +?Q + "m- M?QM; + "m +-M T?ªB ;B9T i¬B K°i p' M ç X
 E?B *' H½Q ;B iY M?„K K„i bmv M;?o i?b h` M; .m +kM; F?¬M; /€K i?Î K¢M?- #•v
 M!B M?Q p"v i?b i?Î /¬B K°i ?ÆB M!B,
 @ "€+ +! pB + ;b +-M i?b +S T?•M T?!- F?¬M; +-M T?ªB M!B H" ?¶ i`Ê M"v M¼ H"K

*´ H½Q ;B iY KdK +QÌB- H½Q +—K K°i +€B ?°T HÈM F?QªM; MY i?QÊ+ iW i` M ;B
ç| H¢B KÎ` X h` M; .m i?'v # M i`QM; +| KQÌB +€B M;¼+ #°B T?d i?9v p` p"i i` M;
i`Q F?¬M; F?¬M; HÈM- ?„M t2K [m K` F?¬M; ?B m ;b- +?d +| i? M;~M; ç—m M?bM
*´ H½Q ;B iY ç~v +€B ?°T ç M i`QÊ+ K†i h` M; .m `²B M|B,
@ h`QM; M?[M; K|M T?d i?9v M`v +| i?"i +| ;Bª- +”m t2K [m çB- b m ç| H`v p”i ;Bª
@ >b ?b- #€+ *´- #€+ ç M; FB K i` +?€m b Q\ E?QªM; i?ÌB ;B M [m +?€m i?"i b U
ç M;?B M +Sm p T?d i?9vX
h` M; .m /äM; /¢+ M|B- ?„M +9B ç—m tm®M; M?bM p` T?|M; HBM? F?Q` - F?QªM
`°M- M`Q +| +¬M; T?m çB M;?B M +Sm T?d i?9v\ L?QM; ?„M +| +†T K„i +| HBM? F
F?¬M; H` p`M ç X
h` M; .m +® i bM? /MM; FQM? H9T t2K tûi iWM; FB M T?d i?9v- b m ç| K`i ?ÆM K C
+MM; H`v ` K°i p”i i` M; bS+- ? B +€B M;¼+ #°B- K°i p”i i` M; i`Q` M; Q`B- H¢B I
@ "€+ *´- #€+ t2K
@ §- +kM; F?¬M; i - ç m ç½ +?¼M çmM;b- +”m +| i? M|B `ä M| H`K iW i`B HB m M
*´ H½Q ;B iY ;”i ç—m- i`QM; K„i +| +?9i i€M i?QÎM;X
@ > B p”i i` M; bS+ M`v H`K iW M?U +•v- M;¼+ #°B H` i? M? M;¼+- F?¬M; T?ªB I
FB +kM; H` M;¼+ K K M?QM; +| K`m t M?X "€+ *´- M;`B t2K +| ç9M; F?¬M;\
h` M; .m H¢B +—K H`v M?[M; p”i T?~K FB H M t2K- b m ç| M|B ` HÌB ;BªB i?Q+?
@ h®i- #•v ;BÌ +”m ç½ +| iQ +€+? ;B9T i¬BX
*´ h?B M S?QM; MÎ MK +QÌB- H½Q H`v iW i`QM; M; ,M FûQ` K°i i`K i?B T KÌ çÄ i
`²B M|B,
@ L;`v K®i Î”„+ EBM? +| K°i +?mv M KK+ ;B€K ç`M? #ªQ p”i- #¼M ?¼ KÌB i¬B çB I
M;¼+ i?¢+?- i¬B Km®M +”m çB i? vX

jydX *?QÆM; j yd, "’i æ„+ .oX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jyd, "’i ç„+ /oX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T; @

aQm i—K,

@ Jm®M +?€m çB H`K æB H`K F?€+? [mw +O +?QÆM; i`bM? ;B€K ç`M? i` M ç`B
h` M; .m +| +?9i ?€ ?®+ K²K- i?"K +?Q M|B +?mv M +kM; i`Î M M H„T #„TX >„M
M?QM; iW M?Ä ç M HÈM +?Q iWM; H—M M`Q +| i?S ;b /QM? /€M; ç M iBpB- #•v ;
i?b iQÎM; KbM? M;?2 H—KX

@ E?¬M; b B- +?QM? H` H`K F?€+? [mw ;B€K ç`M? +O ç`B i`mv M ?bM?

*´ H½Q ;B iY H†T H¢B HÌB M|B +O KbM? pÈB h` M; .m X

@ E?¬M; çQÊ+- F?¬M; çQÊ+- ç•v imv i ç®B H` F?¬M; çQÊ+X "€+ *´- +?€m KÈB
çQÊ+ K°i M,K- HÐ K v +| #’i +S p`M ç ;b- +?ŠM; TªB ç½ #¬B ç2M K†i #€+ b Q\

h` M; .m i?'v *' H½Q ;B iY ;B®M; M?Q F?¬M; M|B ;BÐM pÈB KbM? i?b HB M iK+
T?"M H"K M;QÌB- i`QM; ç-m Hm¬M M;?o ç M +?mv M FB KiB M- i?"i bU Hm¬M i`
iB M; M?Q H M i`mv M ?bM?X :B®M; M?Q H9+ ç' i?ç+? i`9M; HÈM î h`mM; >ªB- ç
p`M- ç m #` h` M; .m iW +?®BX

*' H½Q ;B iY +QÌB iOK idK M?bM h` M; .m - b m ç| /MM; ;B¼M; F?Q+? H M|B,

@ h M|B + "m çB i?b +S çB- im' B i` + -M T?ªB +| +?9i #®+ ç²M; KÈB çQÊ+X

@ "€+ *'- M; "B H"K p"v F?¬M; T?ªB H" #'i ç„+ /o b Q\ *?€m +?Q iWM; +| FBM? M
i`QÊ+ K†i M;QÌB F?€+- M m +| ;b ç|ªM? ?QÎM; ç M mv iQM +O #€+ i?b H"K b Q #

h` M; .m pšM F?¬M; ç²M; w- pB + M"v i?"i bU [m€ KS+ F?¬M; ç€M; iBM + "v- ç ?„
;B" çB ;B€K ç`M? - M?Q p"v i?"i bU H" F?| iQÎM; - M;QÌB F?€+ b) M;?o €M? K„i +O

@ * "m F?¬M; H"K i?b poM? pB M b) F?¬M; +| FBM? M;?B K- + "m + -M ;b T?ªB bÊ\ I
M°T ?¼+ T?Q pb M?bM H-K- i¬B ç½ M?Q p"v i?b b Q + "m HçB F?¬M; çQÊ+ \

*' H½Q ;B iY i?'v h` M; .m i? M"Q +kM; F?¬M; +?`m i?b +| +?9i iS+ ;B" M- ;B¼M;

óG½Q ;B iY M"v ç9M; H"- +S Km®M KbM? T?ªB i? K ;B +?Q #^M; çQÊ+ ô

h` M; .m +| +?9i #'i ç„+ /o- M?QM; F?B ? B K„i M?bM HçB i?B T KÌB K"m çÄ i?šK

@ "€+ *'- ç" B i`mv M ?bM? KÌB M; "v- M m ç +?€m çB i?b +kM F?¬M; [m€ i?Q+? ?É

*' h?B M S?QM; /MM; €M? K„i M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M?bM h` M; .m - b m ç| M|B,

@ * "m t2K i` M i?B T KÌB çB- M| i?"i bU pB i i M i¬B b Q\

h` M; .m M; ?2 i?'v M?Q p"v i?b ç`M? iW +?®B- M?QM; ?„M +kM; +?Q t2K [m i?B
KÎ` - b m ç| F?¬M; +ÁM ;b ç M|BX " M i` M i?Q KÌB +kM; F?¬M; ;?B `ä b) KÌB B
?B T ?°B M;¼+ i?ç+?- +| i? i?'v #¼M ?¼+ -M K°i p` +?mv M ;B M;¼+ i?ç+? ç M
ç`M? #ªQ p"i H-M M"vX

>ÆM M[?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p"i H-M M"v +kM; F?¬M; T?ªB +Y ? "M? Î"„+ EB
"„+ EBM? p` ç" B i`mv M ?bM? aÆM æ¬M; +MM; HB M ?ÊT i' +?S+- ç` çB K ;B€K ç
Î aÆM æ¬M; - i?ÌB ;B M +?QM? H" M; "v K®iX ç¼+ i`mv M KÈB M? 'i içB X

*' H½Q ;B iY i?'v p K†i h` M; .m i?Qç i çÄ i?Qç i i`„M; i?b pW +QÌB pW M|B,

@ *kM; F?¬M; [m€ H•m ç•m- +?d ? B M; "v H" tQM; - +kM; F?¬M; H"K +?"K i` M?[M
EBM?- +?mv M iS ?ÊT pB M +O + "m i?b i¬B b) M|B hB m o•M t2K tûi i?"i +?†i

æQÊ+- +€B +Ê +m®B +MM; +O h` M; .m +kM; #` *' h?B M S?QM; T?€ M€i- ?„M`
+| i? F?) ; "i ç-m M|B,

@ *?€m çB +kM; F?¬M; b Q- M?QM; M"v #€+ *'- ?B T ?°B ;B€K ç`M? M;¼+ i?ç+? -
b Q M; "B HçB +S T?ªB ç K°i M;QÌB ?¼+ M;? M?Q +?€m ç M ;B€K ç`M? \

h` M; .m i?"i bU +| +?9i F?| ?B m- M m HÐ K v KbM? T?€i bBM? b B H-K Î i`QM;
p"v b) H"K K'i K†i ?B T ?°B M;¼+ i?ç+?X

*' h?B M S?QM; M?bM h` M; .m `²B M|B,

@ hB m h` M; - +?S+ pK +?O i`+? ?B T ?°B M;¼+ i?ç+? +O + "m H" /Q i¬B iB M +Y-
`'i M?B m i?S + -M T?ªB t2K p"Q i?"M? iQ+?- bU i?"i H9+ M"Q +kM; KçM? ?ÆM i'i

h` M; .m +kM; F?¬M; [m€ t2K i`¼M; +?S+ / M? +?O i`+? ?B T ?°B M;¼+ i?ç+?- pb
ç m F?´,

@ "€+ *'- +?€m +?ŠM; [m +?d +| K°i +€B +?S+ / M? K" i?¬BX

@ hB m iY i?9B M"v- b Q + "m F?¬M; ?B m `ä w +O i¬B M?d\ h¬B +ÁM +| i? ;B[+?
M"v F?¬M; T?ªB i?B M ?ç H" +O M?[M; i? M? MB M M?Q + "m b Q\ h¬B M|B +?Q +

*´ h?B M S?QM; /MM; €M? K„i +?d iB + ` M b„i F?¬M; i?¬M? i?ûT M?bM h` M; .m -
`i i?¬M; KBM?- b Q #•v ;Bì H¢B F?¬M; ?B m w +O KbM?\ ob p"v K" H½Q T?ªB /M
ç X

h` M; .m M; ?2 \*´ h?B M S?QM; ;BªB i?Q+? K" t2K M?Q ç½ ?B m- i?b ` *´ H½Q ;B
bM?X hmv ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? [m®+ ;B +kM; F?¬M; i?m°+ +Æ +'m +O +?QM?
K¢M? i`QM; ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? p" çQ HQìM; M; ¼+ i?¢+?- çQÊ+ i'i +ª +€+ +¬M;
M?"MX

h`QM; MQÊ+ ?^M; M,K FBM? /Q M? Km #€M M; ¼+ i?¢+? pÈB b® iB M H M ç M +ª
M; QìB iB m i?K +| i€M i?¬M? ? v F?¬M; - i'i +ª +¬M bU +?SM; M?"M p" ;B€K ç`M?
æ•v +?QM? H" K°i F?®B #€M? M; ¼i HÈM- +| iQ +€+? çSM; ` +?B t i?¬M? [mª- F?
#®M +?K+ p` +?O i`+? / M? /U +O ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+?X

h'i M?B M i`QM; b® M?[M; p` +?m i?Kv / M? /U FB +kM; +| M?B m M; QìB F?¬M; [m
Zm•M p" h` M; .m - +,M #ªM F?¬M; #B i i`K bì +O ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? î +?¶M"Q
?B T ?°B i` M +Æ #ªM ç m i"Ti`mM; i`QM; i v p` +?O i`+? p" T?| +?O i`+? +?QM?

*´ h?B M S?QM; im´B i€+ ç½ HÈM- i?"i bU +kM; HU+ #'i iÁM; i•K pÈB M?B m ?Q¢i
M"v KÈB M; ?o F ç~v h` M; .m ` H"K M; QìB T?€i M; ¬M bM?X a m p" B M, K M[i?b
?ÆM K°i +?9i- ç M H9+ ç| +| i? i?m" M HÈB iB T M?"M p` i`Q +O H½Q- +QB M?Q
K°i çQ¢M çQìM; X

hmv ç½ ?B m `ä w M; ?o +O \*´ h?B M S?QM; M?QM; h` M; .m H¢B pW +ªK FQ+? p
i? +ªK M?"M çQÊ+ bU ;B9T çÐ F?¬M; pK HÈB p" ? i KbM? +O *´ H½Q ;B iY- M?Q
F?¬M; [m€ +QB i`¼M; +?S+ pK T?| +?O i`+? ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? +O *´ H½Q ;B

Zmv M HÈB ; „M HB M pÈB i`€+? M?B K- M m M; ²B p"Q p` i`Q M?Q p"v i?b +?d bÊ
LY M, K [m h` M; .m i?"i bU ç½ i`î M M HQìB M?€+ ?ÆM- M m i?"i bU çQ ? „M [m
bÈK +?B m p Km°M- i?"i bU H" F?| i? +?`m M´BX

@ h? M"Q- + "m +?QÈM; K„i pÈB p` i`Q +?O i`+? ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? b Q\ E?¬M;
"\

*´ h?B M S?QM; H" M; QìB i?¬M? iBM?- HB + K„i ç½ M?bM i?'m i•K iQ +O h` M; .m
+| i`B bªM HÈM- M?'i ç`M? b) +| w M; ?o M?Q p"v- i?"K +?Q F?¬M; +?d H" h` M; .m
M m +| +ª i`, K i`B m i?b +¬M; b T?ªB +® ; „M; ç•K ç-m p"Q M?[M; +¬M; pB + #"M`
hB m / Q [m M; `v F?¬M; bQÈM; ?ÆM b Q\

>ÆM M[h` M; .m +kM; F?¬M; +¬M T?ªB +¬M; i€+ ;b +ª- +,M #ªM F?¬M; +¬M i?W
pÈB M, M; HU+ +O ? „M- +°M; i? K bU i`Ê ;B9T p i`B HU+ iW K¢+? M; ¼+ - ? „M +ÁM

h` M; .m F?) ; "i ç-m- ? „M i?ªM M?B M i?W M?"M- pb i`QM; +ªK ;B€+ +O ? „M-
M?[M; ¬M; H½Q i| + ?Q `•K- ç2Q FQM? H½Q- i?"i bU F?¬M; +| K®B HB M ? M"Q ç
i?"K +?Q +ÁM H" K°i ç²M; M K M?Q KbM?X *ÁM +€B #€M? M; ¼i +O ?B T ?°B M; ¼
+O ? „M- i?"i bU F?¬M; +¬M T?ªB [m M i•KX

*´ H½Q ;B iY +kM; F?¬M; M´B ;B" M- H½Q /MM; ;B¼M; i?'K i?Q MìB,

@ hB m h` M; - +QM M; QìB H" K°i HQ`B ç°M; p"i [m-M +Q- K" iQÆM; H B T?€i i`
çQÊ+ [mv i ç`M? #îB i-K K„i +O ? „M `°M; `½B +Ð M"QX *"m p" B H-M ç' i?¢+? i?,
bªM HÈM- M?QM; + "m +| i? çªK #ªQ +ª çìB ç m ;†T K v M?Q p"v b Q\

@ æB m M"v ?-m M?Q H" F?¬M; i? - pb p"v + "m +¬M T?ªB H"K T?QM; T?9 +?QM?
+?QM? H" K°i pä ç`B ç ` M hmv M- M m M?Q + "m +| i? H"K` i?¬M? iQ+? î ç•v- b
H" H"K Qi K" +¬M; HÈMX

@ >B T ?°B M; ¼+ i?¢+? +ÁM +| i? çQ ` +?d ç¢Q K M; iQM? ç`M? p` +?Q i?` i`Q
[mv M H M iB M; - M?Q p"v b) + "M; +| HÈB +?Q T?QÆM; ?QÈM; T?€i i`B M +O K¢

G l B M l B + O * ' H 1/2 Q ; B i Y i ? " i b U H " K + ? Q h ` M ; . m ` Æ B p " Q i ` - K i Q - / M * ' H 1/2 Q
` ä M ? [ M ; t ® + M ' B + O K b M ? i ` Q M ; i ? l B ; B M [m - M ? Q M ; h ` M ; . m i ? " i b U + a K i ?
K b M ? + l p i U ç Ç B - b m F ? B i ` M i v + l i B M i ? b ` i M ? B m + ? m v M F ? - M ; i ? K [m
B M K ' i i ? b b) i ? M " Q \

> Æ M M [i ? • M T ? " M + ? m v M ; B + k M ; + ? d + l i ` , K H Ê B K " p - ? Ç B p Ê B h ` M ; . m - + l i
b m M " v K b M ? + l K m ç Q Ê + ç ² i ® i - ç ' i ? Ç + ? F B K ç Q Ê + i B M + k M ; F ? - M ; i Ç Q ` + Æ
F ? € + X

h ` M ; . m b m v M ; ? o + ~ M i ? " M - b m ç l ? „ M + ? Ê i + a K F Q + ? * ' H 1/2 Q ; B i Y - ? „ M ç S M ;
+ € B ` ² B M l B ,

@ " € + - + ? € m ç 1/2 ? B m - + ? € m b) ç M i ? K ; B ? Q Ç i ç ° M ; ; B € K ç ` M ? # a Q p " i F B

@ > ? - b m v M ; ? o + ~ M i ? " M H " i ® i - + " m + k M ; ç W M ; i Ä ` + ? M ; ² B ç € v ; B M ; X " a Q i
î h ` m M ; Z m ® + - b m M " v ? B T ? ° B b ) i ? Q l M ; t m ' i M ; Q Ç B i ` Q ç ' B - + " m + l i ? i ? K ;
p Q / K M ? Q L ; 1/4 + G K + " a Q + O " ` x B H - L ; 1/4 + " Q + ? Î a ` B G M F - F B K + Q Æ M ; L K S
i ` M M ; 1/4 + i ? Ç + ? - ; B € i ` ç m t t d - + " m + Á M T ? a B ? 1/4 + i " T ` i M ? B m X

@ " € + * ' - + ? € m # B i ` ² B - ? B M i ` Q l M ; ; B € K ç ` M ? H - M M " v + l ; b K Ê B H Ç F ? - M ; \ " €
F ? - M ; \

h ` M ; . m M ; ? 2 \* ' H 1/2 Q ; B i Y M ? „ + p M ? [ M ; # a Q i ? Ç + ? F B K " i ` Q M ; H Á M ; + k M ; i
b m K b M ? + l + Æ ? ° B i ? b M ? ' i ç ` M ? b) ç B ç M M Æ B ç l F B K F B M ? M ; ? B K X h ' i M ?
K l M ? l B - i m v ` M Q Ê + M ; Q " B b) F ? € + - M ? Q M ; F B K i B M ç Q Ê + i W # M M ; Q " B + k M

* ' H 1/2 Q ; B i Y i ` - K M ; • K K ° i H € i - b m ç l M l B ,

@ * " m M ? ' i ç ` M ? F ? - M ; + l p ' M ç Î T ? Q Æ M ; / B M ; B € K ç ` M ? M ; 1/4 + + S M ; - M ? Q M ; M
+ " m - ç M H 9 ç l + - M M ? b M M ? B m M l B Q i - M ? b M F ? - M ; ` ä i ? b F ? - M ; M M H M i B
F ? - M ; + l M ? B m p ' M ç - M ; ? 2 M l B + " m + k M ; + l M ; ? B M + S m Î T ? Q Æ M ; / B M ; B € K
ç M H 9 + ç l + l i ? + M M ; i ` Q ç ' B p Ê B M ? [M ; M ; Q l B ç ² M ; ? " M ? p Ê B K b M ? X

* ' H 1/2 Q ; B i Y M l B M ? Q p " v + k M ; H " K + ? Q h ` M ; . m b B M ? ` ? S M ; i ? 9 p Ê B ? Q Ç i ç
M " v - + ? Q M l B ç M M ? [M ; i ? S F ? € + - + l i ? ç Q Ê + ; † T M ? [M ; i B M # ® B i ` Q M ; M ; ? ç ²
` i i ® i X h ` M ; . m i ` Q Ê + M v H m - M + l ? S M ; p Ê B ç ² + ' - i ? " i b U H " ? S M ; i ? 9 ç l H Ê M
i ? 9 v X

@ h B m i Y F B H û M H 9 i Î M ; Q " B H " K ; b \ o " Q ç B - H û M H û M H 9 i H 9 i X

* ' H 1/2 Q ; B i Y + ? Ê i ? - H M K ° i i B M ; ` M ; Q " B + Y - H 1/2 Q p W / S i H l B i ? b * ' o • M i B

@ " ® - M ; " B i ? " i b U H " > Ä L ? 1/2 M E B K h B M ? - M ? Q p " v ç 1/2 T ? € i ? B M ` + Q M ` ² B X

@ h - B H " h - M > - m h Y i ` Q M ; K „ i ? B + " m b Q \ æ Q Ê + ` ² B - ç W M ; # ? Q - + € + + " m + l

* ' h ? B M S ? Q M ; i ? " i b U / Î F ? l + / Î + Q l B p b H l B M l B + O + Q M K b M ? - i B m i Y M " v +
M l B K b M ? + l > Ä L ? 1/2 M E B K h B M ? M ? Q + Q M F ? d ? 1/4 h - M - p b p " v K " # U + K b M ? [m
+ ? Æ B ç M p Ê B + ? € m M ° B X

j y 3 X * ? Q Æ M ; j y 3 , æ Ç T æ ' s • v . U M ; G Ç B X

> Q " M ; E B K æ ² M ;

h € + ; B a , æ a L ? 1/2 M

* ? Q Æ M ; j y 3 , æ Ç T ç ' t • v / U M ; H Ç B X

. ` + ? , J b i 9 2 p 2 `

L ; m ² M , L ? l K / ` + ? h 2 T ; @

a Q m i - K ,

*' o•M i?"i bU ç½ çB /çQ K°i H9+ H•m # M M;Q" B- +¬M; iv +O ?„M imv T?€i i`B M
bY p` t•v /UM; FB M i`9+ +´ +kM; F?¬M; T?ªB K¶B M;`v ç m +| pB +- i`QM; K°i M,
`¶B- #•v ;Bì ç°B ç M; F?¬M; +| pB +- i`i M?B M F?¬M; +| pB + i?b pšM T?ªB i`ª H C
*¬M; iv M?Q +O *' o•M i?"i bU +kM; F?¬M; +| HìB [m€ HÈM- pb FB K çQÊ+ iB M b
+¬M; M?•M pB M- M?QM; i`QÊ+ F?B /MM; +ÆK M;?2 M|B iS ?ÊT pB M +O h` M; .m
*' o•M ç½ i?"i bU Km®M M?"M ?çM; KK+ M`vX J°i ?çM; KK+ HÈM M?Q p"v- /M ?„M
HB m- +?d +¬M H` iB M +¬M; +kM; bBM? HÊB +?Q +¬M; iv `²BX

*' o•M p®M ç`M? +ÆK MQÊ+ tQM; b) ibK h` M; .m ibK ?B m ibM? ?bM?- F?¬M; M;
FûQ çB- HçB M|B +?mv M ;b ç| K°i H9+ H•m- pb i? K` ?„M KÊB ç M +Y T?ÁM; H`

a m F?B ?B m w +O *' o•M i?b i` M; /m Mî MK +QìB- ?„M ;BÈB i?B m ibM? ?m®M
+?Q ç®B T?QÆM; - K` \*' o•M M;?2 tQM; i?b HçB M?Qm K`vX

@ a Q p"v\ M? *'- +| ;b F?¬M; ç9M; b Q\

h` M; .m /MM; ;B¼M; F€ [m€B ?ÄBX

*' o•M bmv M;?o K°i +?9i `²B M|B,

@ h?2Q M?Q + "m M|B i?b MÆB ç| ç½ p`B M,K F?¬M; +| M;QìB î- ?ÆM KQìB M,K +?
+O +€+ F?m M?" ç½ +| p'M ç X L|B i?"i ` i?b +| +?9i T?B M iQ€B- + "m +kM; çW
ç M t2K `²B M|B b m

h` M; .m F?); "i ç-m- /M M?[M; i?S FB F?¬M; i? bY /KM; çQÊ+ i?b +MM; H„K H
/UM; HçBX h?2Q M?Q HìB +O •m .QÆM; Zm•M i?b M?[M; T?-M i`B HB m FB +kM
+?QM? KbM? +kM; F?¬M; H¶ p®MX

a m F?B ç HçB ç` +?d iS ?ÊT pB M +?Q \*' o•M- b m ç| ? M i?ìB ;B M ;†T K†i- h`
*' H½Q ;B iYX *?mv M çB M`v ?„M +| KK+ çQ+? ;B9TK +?m`M #` [m` +?Q ¬M; M;C
+¬M; iv im bY FB M i`9+ +´ - +ÁM M?"M çQÊ+ HìB KìB ;B€K ç`M? +O *' H½Q ;B i
F?€ K v K„MX

@ L`v- J°+ æ-m- M;`v K B i¬B [m v p ` "M? h?"M?- + "m +| çB F?¬M; \

h` M; .m +?çv t2 p L;¼+ hmv M aÆM- KÈB çB çQÊ+ MY çQìM; i?b +?m¬M; çB M
KÈB M?È KbM? MûK GQm smv M î HçB i`QM; ?°B bî +O •m .QÆM; Zm•MX

@ h¬B F?¬M; çB çQÊ+- +?d bÊ +ÁM T?ªB î HçB +ª +?K+ M;`v M[ - + "m p i`QÊ+ çB

a m F?B h` M; .m +9T çB M i?QçB i?b [m v ç-m t2 +?çv p ?°B bî +O •m .QÆM; Z
[m€ # "M `°M M M ç-m | + `®B +ª H M- H9+ M`v "ç+? aQ +| H) ç M; î i`QM; ?°B bî p
hB m "ç+? aQ M;Q`B KbM?- K p` +?`;€B- +,M #ªM F?¬M; ,M #'i F€ i?S M`Q +O M

oB + H`K ç-m iB M +O h` M; .m F?B [m v HçB ?°B bî +?QM? H` ibK +?9i i?S+ ,M
ç M M|B p`B +•m pÈB GQm smv M- b m ç| çQ "ç+? aQ ç M L;¼+ hmv M aÆMX L;`v
T?ªB î HçB ? B M;`v- +kM; F?¬M; i? +?Q hB m "ç+? aQ M?"M ç|B ? B M;`v çQÊ+X

B M;ì t2 +O h` M; .m ç M +´M; HÈM +O L;¼+ hmv M aÆM i?b F?¬M; çQÊ+ +?Q p
i?2Q +?•M +O •m .QÆM; *?'M ok- #•v ;Bì +?QM? ?„M p`Q +Y i?b #` +ªM? b€i [m•
M|B i? M`Q +kM; F?¬M; M?"M M;QìB- ?ÆM M[ ?bM? i? +O hB m "ç+? aQ H` [m
.m çB p`QX

*m®B +MM; +ªM? p +O •m .QÆM; *QÆM; çB ` i" M +´M; - h` M; .m KÈB çQÊ+ +?C

L;QìB ;B` H`K pB + p` M;?d M;ÆB `i +| [mv Hm"i- H9+ M`v ?ÆM +?QM ;Bì ç½ M`
p`B +•m- M|B `ä p`B M;`v iÈB T?ªB ` M;Q`B H`K +?9i +?mv M- pb p"v ;B Q hB m "

•m .QÆM; lv M +kM; F?¬M; +| ;b HQ H„M; p T?Q " "M? h?"M?- +?m`M #` î HçB i?
+ªM? î L;¼+ hmv M aÆM +kM; `i i?Q+? ?ÊT pÈB iQM? +€+? çB K i oM? +O #`X a

`²B +?Q çQÊ+ ?B m FQM? pÈB +? K +O KbM?- H9+ M"v H" i?ÌB çB K i?m" M HÊ
L?QM; h` M; JšM i?b i?"i bU +ªK i?'v F?| i? Î HçB- KÈB ç M K°i M;"v ç½ Km®M [
+?m~M #` M;"v K B b) çB p ""M? h?"M?- K°i i?ÌB ;B M b m b) +MM; h`B m Zm®+ æ
ç LB T LB T Î HçB pÈB K p" ¬M; #`X

h` M; .m i?'v K Î # M M"v F?¬M; +| p'M ç ;b i?b +kM; v M i•K- i`QÊ+ F?B çB M;
T?ÁM; +O ¬M; #` M;QçB ç /MM; HBM? F?Q +?ªB +?m®i +Æ i? +O #¼M ?¼- +m®

a€M; bÈK ?¬K b m h` M; .m ç M iS ?ÊT pB M +O KbM?- pW /WM; t2 Î +QM M; ä M
?ÊT pB M +O KbM? +| ? B M;QÌB ç M; çSM;- +Q?M? H" *´ o•M p" K°i ¬M; H½Q i| -
+ÁM t€+? i?2Q K°i +€B #`M p)X

@ h` M; .m - ;BÈB i?B m +?Q + "m- ç•v H" ;B€Q bQ *?m- H" i?¬v +O i¬B- +ÁM ç•v
M;QçB i` B +O #° i`QÎM; •m .QÆM;X

*´ o•M i?'v h` M; .m i?b iB M H M ç|M +?"Q- b m ç| ;BÈB i?B m ¬M; H½Q # M çM?

@ *?"Q ;B€Q bQ *?m- H-M M"v ç½ H"K T?B M M;"B- i?"i bU H" t'm ?´X

h` M; .m iB M H M /MM; ;B¼M; +mM; FQM? +?"Q ?ÄB- /M F?¬M; ç + "T ç M [m M
+O KbM?- +?d pÈB mv p¼M; +O ;B€Q bQ *?m Î i`QM; M;"M? FB M i`9+ +´- +kM;
M;QÐM;X >ÆM M[?¬K [m *´ o•M +| M|B- i`QÊ+ M v ;B€Q bQ *?m +?Q iWM; H"K

@ E?¬M; M M F?€+? F?Q- iB m iY- + "m +| w M;?o #ªQ HQm M?[M; FB M i`9+ +O
K¼i +?mv M +kM; F?¬M; b BX E?m pU+ M"v `i i®i- ç^M; b m +| i? KÎ K°i +Y ?-
;

h`QÊ+ F?B h` M; .m ç M i?b ;B€Q bQ *?m ç½ +MM; *´ o•M çB /çQ K°i pÁM; +?mM
Î T?Q b m +,M iS ?ÊT pB M +O h` M; .m #` M;QÌB i t•v /UM; M?B m bçT ?"M; T
`°M; `½B- +| i? HÈB t2 p"Q- +?d +¬M +ªB #B M K°i +?9i b) +| K°i +€B ; ` X

@ o"v i?b T?ªB +€K ÆM ;B€Q bQ *?m

h` M; .m iB M p"Q KÎ +€M? +´M; M†M; M ` - b m ç| KÌB ;B€Q bQ *?m p" *´ o•M çB

h` M; .m Km +,M iS ?ÊT pB M M"v ç m F?¬M; +| i?ÌB ;B M ç M t2K tûi- H9+ M"v
i?'v iB M? ?bM? # M i`QM; ç½ F?€+ #B i pÈB F?B KbM? KÈB ç M- +Ä /çB i` M K†i
M; v +ªM?[M; p i#~M i` M +Y i?Mv ?Q +kM; çQÊ+ H m çB- M?[M; +•v i€Q p" +•v H
+| /'m p i çQÊ+ im #´ i?m /¼MX

:B€Q bQ *?m +MM; *´ o•M t2K tûi iW +´M; p"Q # M i`QM;- +U+ F€ +?9w ç M M?[M;
t2K i?b ? B K"v +~M; M?Qm +?†i- h` M; .m Î # M +çM? +kM; F?¬M; i? M"Q #B i`
iS ?ÊT pB M +O KbM? +| p'M ç ;bX

@ :B€Q bQ *?m- i`QÊ+ iB M KÌB M;"B M;?d M;ÆB m®M; M;KK MQÊ+- M;?d M;ÆB K
+O +?€m +¬M T?ªB iQ bY i? M"Q\

:B€Q bQ *?m t2K tûi `i +~M i?"M- i` M +Æ #ªM ç m ç M iWM; T?ÁM; t2K tûi- i?"K
i` M M M ç'iX a m ? B ;BÌ i?b H½Q ç½ t2K tûi ? B F?QªM; b•M T?Q i`QÊ+- #•v ;B
+?Q t2K K" i?¬BX

h` M; .m +kM; F?¬M; ;B9T çÐ çQÊ+ ;b- F?B i?'v ;B€Q bQ \*?m p" \*´ o•M # "M `°M ç
p" B +? B MQÊ+ iW i` M t2 ?ÆB tm®M; çQ p"Q ¼B M;QÌB ;BªB F?€iX

@ E?¬M; M M p°B- t2K tQM; `²B M;?d M;ÆB b m

:B€Q bQ *?m iB T M?"M MQÊ+ m®M; iW i`QM; i v h` M; .m - b m F?B m®M; p" B M
iK+ çB p T?Q ?"m pB MX

h` M; .m ;B[ +?†i i v \*´ o•M ç M; ç`M? çB i?2Q- b m ç| KÎ KB M; ?ÄB,

@ M? *´- M? i?'v F?m M?" M"v +O i¬B T?ªB H"K i? M"Q KÈB i®i\

*' o•M /WM; #QÊ+ `²B H„+ ç-m M|B,
 @ *"m h` M;- iS ?ÊT pB M +O + "m M?bM p # M;Q`B i?b çQÊ+ #ªQ i²M `i i®i- M?
 bY - M M iªM; imv F?¬M; +| p'M ç M?QM; ;ç+? ç€ i`QM; M?" ç½ KK+- + "m ç M K" t
 i¬B H'v iW i`QM; T?ÁM; `
 *' o•M pW M|B pW M?†i F?®B ;ç+? # M +çM? H M- ? B i v +?d ?ÆB /MM; bS+ i?b
 ç| HçB /MM; i v tQ K°i KªM? ;ç+? pKM- b m ç| çQ H M i?ª tm®M;- +?d +ÁM HçB
 i€M HQçMX
 >"M? ç°M; +O *' o•M H`K +?Q h` M; .m i`ÊM K„i ?€ K²K- ?„M F?¬M; M?"M çQÊ+
 @ *QM #` M| - +' ççB +kM; t•v /UM; M?[M; +¬M; i`bM? i`lB ÆB b Q\
 @ > ? - +kM; F?¬M; T?ªB H` M?Q p"v- +?O v m H` iS ?ÊT pB M +O + "m i?QlM; F?
 HçB #` # i„+- KM ? KQ M?B m- MQÊ+ i`"M p"Q i`QM; H`K M; "T M M ç€- pB p"v
 H`K KK+
 *' o•M M;?2 çQÊ+ HlB M|B +O h` M; .m i?b +QlB H M ? ?ª- M?QM; i`QM; HÁM;
 F?QªM; b•M M?Q i? M"v +| KQlB K'v ;B M T?ÁM;- M?QM; ?bM? M?Q F?¬M; ;B[H
 @ M? *'- p"v M? /U iQM? i? M"Q\
 h` M; .m H-M M"v i?"i bU +| +?9i b®i`m°i- +?d +¬M M?bM p"Q F?®B ;ç+? pW `²B
 M"Q lM; v çQÊ+- M m i?"i bU M?Q M?[M; ;b ?„M M|B p"Q M; "v ?¬K [m - i?"i bU ç
 i?m H¶ HÊM`²BX
 @ æWM; M|M; p°B- ç t2K i?¬v i¬B M|B i? M"Q ç½X
 *' o•M p¶ p¶ #ª p B +O h` M; .m `²B çB p T?Q ?"m pB MX
 @ M? *'- ;B€Q bQ *?m ç M; H`K ;b p"v\ a Q HçB +¬M +ª + K2` i? M"v\
 æB p"Q ?"m pB M i?b h` M; .m i?'v ;B€Q bQ \*?m H'v #`M p) i` M p B tm®M;- ç M;
 H) H` T?ÁM; ®+ +O +,M iS ?ÊT pB M M"vX >„M HçB i?'v *' o•M +ÁM K M; i?2Q +
 ;B€Q bQ *?m`®i +m°+ H` ç M; H`K ;bX
 h` M; .m M|B +| ?ÆB HÊM- pb p"v K` ;B€Q bQ *?m ç M; p) +MM; /WM; HçB `²B M|
 @ hB m iY- + "m T?ªB #B i`^M; +?KTªM? +?d i®M K°i ;B•v- M?QM; p) HçB i?b +¬M
 +ª M?[M; ;b i?'v çQÊ+ l# M i`QM; M"v- M?B m ?ÆM bQ pÈB K°i ;B•v- M?Q p"v + "m
 +¬M T?ªB +?KT ?bM? M[X
 h` M; .m i?"i bU M;?2 p` ?B m- #•v ;Bl t½ ?°B M"v H`K pB + M? M? ;¼M- B +kM
 i?9+ +¬M; pB +- M?QM; #¼M ?¼M HçB [m M i`QM; [m€ i`bM? +¬M; i€+ ç½ #Ä [m F
 *' o•M çB ç M # M +çM? ;B€Q bQ *?m- ?„M F?) M|B pÈB H½Q p`B +•m- b m ç| M|B
 # M +çM?,
 @ hB m h` M;- iÁ M?" M"v bÊ`^M; F?¬M; i? M"Q €T /KM; T?QÆM; €M i?B +¬M; +
 t•v /UM; HçBX
 @ :B€Q bQ *?m- F?¬M; +ÁM #B M T?€T M"Q F?€+ b Q\
 h` M; .m p°B p`M; ?ÄB- ?„M +kM; F?¬M; #B i ç M M; "M? FB M i`9+- M?QM; +kM;
 /UM; HçB H` ? B bU pB + ?Q`M iQ`M F?€+- +?QM? KbM? /U ç`M? ?ÆM K°i i?€M; b
 i?b ç M M,K M"Q KÈB +| M?" KÈB ç l ç•v\
 @ «B- M m +| +?9i F?ª M,M; i?b i¬B +kM; b) F?¬M; ç + "m T?ªB ç" T ç' i' i +ª- M?QM
 #` MQÊ+ M; "T [m€ H•m- ;¶ ç½ bÊK KK+ `
 :B€Q bQ *?m pW M|B pW +¬K #ªM p) i`QM; i v çQ +?Q \*' o•M- b m ç| +?"K`½B ç
 ?Q l ?"m pB MX G½Q F?) /MM; i v +?KT H'v ;| + +Y - F?) /MM; bS+- K°i KªM? ;¶ pE
 F?®B ;¶ /Q ;B€Q bQ *?m çQ ç M- ?„M M?bM p` i?'v # M i`QM; i?"i bU ç m ç½ KK+

E?B i?'v ibM? ?m®M; M?Q p"v i?b h` M; .m i?"i bU +| +?9i m Q^aB- ?„M M|B,
 @ :B€Q bQ *?m- M m M?Q t•v /UM; H¢B- +| i? #^aQ i`b /B M K¢Q ?B M i¢B F?¬M;
 ?Q" M +¬M; \

h` M; .m bÎ /o Km +, M iS ?ÊT pB M M"v +kM; H" pb M?b M i`9M; T?QM; +€+? FB M
 Km #B i i?U i?b b€m +?K+ i`B m +kM; ¸O Km K°i +, M #B i i?U ¸dM? + 'T Î i?O ¸¬
 # 'i ¸°M; b^aM +kM; +?d F?ÎB b„+ K" i?¬BX

@ > ? - ¸B m M"v + "m F?¬M; +-M HQ
 :B€Q bQ *?m M; ?2 M|B M?Q p"v i?b MÎ MK +Q`B,
 @ h?"i bU H" i`MM; ?ÊT- iÁ M?" M"v +O + "m +?QM? H" MÆB K" M, K tQ E? M; >E
 GK+ #°- ¸½ +?Q *¬M; #° p) i?B i F - M?[M; #^aM p) +O F?m M?" M"v pšM +ÁM ¸Q
 /UM; M; mv M /¢M; +kM; F?¬M; T?^aB F?¬M; i? - +?d H"

:B€Q bQ *?m M|B ¸ M ¸•v i?b M; QM; H¢B- b m ¸| i?'v h` M; .m +| p HQ H„M; i?b
 @ L?QM; M m /U i?2Q #^aM p) +k i?b ;B€ i`` +O M| H" ``i t tdX
 @ L|B +?mM; H" +-M # Q H•m i?b tQM; \

æB m h` M; .m HQ H„M; M?'i H9+ M"v +?QM? H" M m b M; M, K KÈB ?Q" M +¬M; i
 F?m M?" M"v H"K ; b M[\

@ E?¬M; K'i # Q H•m ¸•m- i´M; +°M; +| # KQÆB ;B M T?ÁM; - ibM? +^a M?[M; +€M
 ¸O tQM; X

*´ o•M Î# M +¢M? H M iB M; - ¸•v H" +¬M; pB + +O ?„M- ?„M +| i? /U ¸Q€M ¸QÊ+
 ? B i?€M; t•v /UM; tQM; +kM; H" M|B /¬B ` - i?"i bU M m +, M; i?b +?d +-M K°i i?€
 @ æQÊ+- p"v +S t•v /UM; /U i?2Q #^aM p) +k- M? *´- ;B€ +^a ¸¢B F?€B H" # Q M?B
 h` M; .m M; ?2 M|B ? B i?€M; +| i? ?Q" M +¬M; i?b i?"i bU pmB p i`Î H¢B- i?b `
 F?¬M; K'i [m€ M?B m i?ÎB ;B M- ?„M b) +?¼M T?QÆM; €M t•v /UM; H¢B- ?ÆM M
 #^aM i?B i F +kM; ¸QÊ+ idM? HQÊ+ #Êi ¸BX

*´ o•M ¸€M? ;B€ K°i +?9i `²B M|B,
 @ *"m h` M; - pÈB [m M ? ;B[+?9M; i - i¬B +kM F?¬M; H'v iB M p"i HB m- M?Q; i
 t•v /UM; H" ;¢+? +´ i?b #€M F?€ ¸„i- iB M p"i HB m p"iB M +¬M; +?d bÊ ?ÆM KQ`
 @ >ÆM KQ`B H, K i`B m\

@ æQÊ+ `²B- M? \*´- M? +S t•v /UM; i?2Q ¸9M; T?QM; +€+? +O M| - M?QM; i`QM
 M| ?B M ¸¢B H M K°i +?9i- ¸- v ¸O K¼B i?S- ¸WM; ¸ i¬B Km®M ¸B p bBM? T?^aB +
 +-M; +°M; X

h` M; .m M; ?2 p"v i?b i?"i bU T?€i F?´- Km iÁ M?" iS ?ÊT pB M M"v K'i ?ÆM b€m
 T?^aB #Ä ` ?ÆM KQ`B H, K i`B m iB M t•v /UM; KÈB- M?QM; bU pB + ¸½ ;B®M; M?
 h` M; .m +kM; +?d +| i? ¸²M; w K" i?¬BX

jyNX *?QÆM; j yN, G "€B aQX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; jyN, G #€B bQX

.`+?, J bi 92p2`

L; m²M, L?|K /`+? h2T; @

aQm i-K,

@ L m #Ä` KQİB H,K i`B m M[i?b i`QM; i v KbM? i?"i bU F?¬M; +ÁM # Q M?B m h` M; .m ç½ #Ä` M?B m iB M ç Km iS ?ÊT pB M- i'i M?B M #•v ;Bìb) +| v m +¬ ?ÊT pB M- M?QM; çB m ?„M +?9 i`¼M; M?'i +?QM? H` p`B +€B iQBH2iX

h`QÊ+ i?"T MB M Ny- F?¬M; `B M; ;b iS ?ÊT pB M Î",+ EBM?- /M H` Î F?„T MQÊ- bBM? +?mM;X

h` M; .m M,K tQ Î i`QM; M?" +k +kM; F?¬M; i?B m M?[M; H-M i i ç M MûK T?€Q +°M; - +kM; i?QİM; tmv M ç M MY ç K T?ªB +?çv` M?" p bBM? +?mM; - pb p"v H H` M?'i ç`M? T?ªB +| M?" p bBM? i`QM; T?ÁM; - i@i M?'i H` T?ªB +ªB içQ +| T?ÁM

J†i F?€+ +ÁM +| T?ÁM; # T- # M M;Q`B +| i? t•v /UM; i?2Q F i +'m +¬` M?QM; # ?B M ççB ?| - M m F?¬M; i?b +?mv M # T M9+ +kM; H`K F?| M;QİB F?€+- h` M; J bY /KM; çQÊ+X

@ M? *´- iS ?ÊT pB M M`v +| K°i i-M; ?-K M; -K- ç M H9+ ç| M? ;B9T i¬B /¼M / T ;B| - +ÁM +| M?[M; i?B i #` +?®M; ~K- #ªQ p M iQ`M K°i +?9i- i¬B Km®M /MM; M i-K çQÊ+

G-M ç-m iB M h` M; .m ç M MÆB M`v i?b ç½ #B i i`QM; iS ?ÊT pB M +| K°i i-M; ç² çç+- M^K F?¬M; t p` i`B T?ÁM; +?O p` Î ?"m pB M- F?B ç| ?„M ç½ i?-K +| [mv i ç†i M?[M; p"i KbM? bQm i-K çQÊ+X

@ s- ; ` i?B i F Î +Y ?¬M; T?ªB F?¬M; \ h¬B ç½ M?È F„ `²B- #•v ;Bì M m M|B M çÊB ç M F?B i?B +¬M; +?dM? i? +¬M T?ªB t2K tûi w FB M +O +°m- +| v m +¬m ;b Km°MX

hm v h` M; .m +| F?€ M?B m v m +¬m M?QM; \*´ o•M M;?2 p` +?d +QİB iOK idK- pb i'i M?B M *´ o•M b) ?B m `ä çB m M`vX J°i +¬M; i`bM? ?ÆM KQİB i`B m- /M F?¬M; +| çO HÊB M?m" M +?Q ?„MX

a m F?B #`M K¼B pB +tQM; i?b h` M; .m çQ +?b F?| iS ?ÊT pB M +?Q *´ o•M- ç½ p tQM; - KM ? M|M; MU+ B +kM; p½ K² ?¬BX h` M; .m i?"i bU +ªK i?'v +| +?9 M|B,

@ :B€Q bQ *?m- +?9M; i çB ,M K°i #[+ÆK M?û\

:B€Q bQ *?m F?Q€i i v €Q M|B,

@ h¬B F?¬M; çB ç•m- +°m [m v p M|B pÈB +?9 •m .QÆM; +?m`M #` +?Q i¬B p`B - çQÊ+X hB m \*´- +°m çB i?2Q i¬B- +kM; F?¬M; #B i M?[M; iQ HB m +O i?İB E? M; +?¶ M`Q `²BX

:B€Q bQ *?m i?'v h` M; .m i?"i bU [mv i ç`M? ç" T çB t•v /UM; HçB- H½Q +ªK i?'v pª- pb i? Km®M M? M? +?|M; çB FB K i` iQ HB mX L?[M; iQ HB m FB i`QÊ+ M v bU H` [m€ M?B m- +?d bÊ ibK FB K +kM; T?ªB K'i +ª #m´B- pb p"v K` ;B€Q bQ *?m

L?QM; h` M; .m HçB F?¬M; #B i M?[M; +? B `QÊm J Q æ`B M,K KQÆB ç° FB /M + çQÊ+X

h` M; .m F?| F„ +Y +?QM?- ;B Q +?b F?| +?Q \*´ o•M- M?bM #¼M ?¼ H€B t2 # /BX a m F?B +?mv M p M?" +Y ç½ çQÊ+ #`M tQM; i?b ?„M +kM; i?QªB K€B ?ÆM [m v p L;¼+ hm v M aÆM- pb ;B'v i?¬M; ?`M? +ÁM +?Q H`K i@i- ` p`Q `i T?B M i?QçB - ?„M #B i F?¬M; +| +?mv M ;b- pb p"v /Si F?Q€i ;¼B çB M i?QçB ibK ;†T

*?9 æS+ Hm¬M i?9+ ;BK+ h` M; .m ç M i?,K ?ÄB p` ;B€Q bQ ?QÈM; /šM KbM? M p"v ?B M içB ?„M F?¬M; +| pB + ;b M M KÈB ;¼B çB M i?QçB ç M +?Q ;B€Q bQ Jç

h?'v h` M; .m ;¼B çB M i?QçB ç M i?b ;B€Q bQ JçM? F?€ p mB- KìB h` M; .m ç M
 +MM; /MM; +ÆK i`Q X h` M; .m +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ?„M H€B t2 +?çv ç M- /½
 # # - ç•v H` i?S K` i?mî M?Ä ?„M i?QìM; tm®M; b¬M; #„i çQÊ+- ?„M i?'v i?Q+? p`
 :B€Q bQ JçM? î F?m pU+ / M? +?Q ;BªM; pB M +O ççB ?¼+ „+ EBM?- ç^M; b m F
 MÆB ç•v ?Q`M +ªM? ``i Qm M?½- h` M; .m /WM; t2 /QÊB H-m- +?m~M #` t€+? ? B
 @ M? h` M; .m - ¬M; M|B M? b„T ç M- p b p"v i¬B +kM; F?¬M; çB /çQ T?®- M? K
 h` M i v M? H` i?S ;b ç|\
 E?B h` M; .m ç M H-m ? B- +ÁM +?Q F`T i bK T?ÁM; i?b M; ?2 i?'v K°i •K i? M? i`
 M?bM- i?'v M? ç-m JçM? h?m G M X L? ç-m FB ç M; i`WM; K„i M?bM +QM # #
 /çM; F?| i? iBMX
 h` M; .m M; ~M; ç-m +QìB ?b ?b çB ç M- b m ç| iB M p`Q i`QM; T?ÁM; - K` ;B€Q bQ
 +?ì- F?B i?'v ? B +QM # # i` M i v h` M; .m i?b +kM; Mî MK +QìB,
 @ hB m h` M; - i¬B +kM; F?¬M; i?m H p"i- +”m çQ M| i?2Q H`K ;b\
 @ :B€Q bQ JçM?- i` M çQìM; ç M i?'v +| M; QìB #€M- p b p"v Km ç M +?Q M; `B #²
 #€B bQX
 h` M; .m ç½ +| K°i i?ìB ;B M î +MM; ;B€Q bQ JçM? î h?B K h•v- #B i`ä ;B€Q bQ J
 p b i? K` +QìB ?b ?b /MM; ;B¼M; p mB çM M|BX
 JçM? h?m G M p°B p`M; +-K K°i +€B +?”m `Y K†i ç M +?Q h` M; .m ç†i ? B +QM
 :B€Q bQ JçM? /MM; €M? K„i ?SM; i?9 M?bM ? B +QM # # i`QM; +?”m- KB M; Hç
 @ V- iS +?B p`M; `U+- K B /`v- b®M; iU M?B M- ç-m +kM; F?¬M; M?ÄX h?`i # #
 i`°K- ç m HQM; ç m +?•M- +ÁM +| i? #´ i?“M- i? M? M?B i- #´ i€ FQ+? i?Q+? iB
 +”m- i¬B i?m H p"i +O +”mX
 hB m M? ç-m JçM? h?m G M M; ?2 i?'v ;B€Q bQ JçM? M|B M?Q p"v i?b +?Êi M¬M
 +?2 H'v +?”m MQÊ+- b m ç| M|B,
 @ E?¬M; çQÊ+- +?€m Km®M Mm¬B- ¬M; M°B F?¬M; çQÊ+ ,MX
 h?b ` JçM? h?m G M +QB ? B +QM # # H` i?9 +QM; +O KbM?X
 @ h®i- ¬M; M°B F?¬M; ,M M| - hB m h` M; - p`Q M?“ /MM; +ÆK- ?¬K M v +QB M?Q i
 :B€Q bQ JçM? iÄ ` ``i +QM; +?B m +?€m ;€B- b m F?B ç +?€m K M; ? B +QM #
 h` M; .m ç M M; ²B tm®M; # M +çM? #`M ,MX h v M; ? +O ;B€Q bQ JçM? i?“i bU
 .m ;¼B çB M i?QçB ç M #•v ;Bì +?d +| #®M KQÆB T?9i M?QM; H½Q ç½ H`K tQM
 +ÁM +| K|M ;` +€+? i?OvX
 @ M? h` M; .m - K|M +?•M ;` M`v H` /Q i¬B H`K- M? M K i?Y t2K i? M`Q\
 JçM? h?m G M çQ K°i +€B +?•M ;` çQÊ+ +?B M p`M; |M; +?Q h` M; .m - ç²M; i?ìB
 KQM; M?bM ?„MX
 @ æQÊ+ `²B- +S ç M? iU M?B M
 h?'v iB m M? ç-m JçM? h?m G M Km®M ç9i bM?- h` M; .m p°B p`M; +-K H'v çk
 ;` #Ä p`Q KB M; M? B i?YX
 @ æ•v H` +?•M ;` MQÈM; b Q\
 h` M; .m i?“i bU +® MûM +ªK ;B€+ T?mM ? i M?[M; i?S i`QM; KB M; ` M; Q`B- M?
 bU Km®M K'i +ªK ;B€+- KMB p` FB ?bM? M?Q F?€ K†M i?b T?ªBX
 @ æ9M; p"v- i? M`Q\
 h¬B +kM; M K i?Y KÈB çQÊ+X

hB m M? ç-m i? 'v p K t i h` M; .m i? b # B i F B i i € + + O K b M? ? b M? M? Q + k M; F? M` M; ; „ T K° i + € B + ? • M ; - + „ M K° i K B M; - M` M; + k M; F? ¬ M; + | H U + M? Š M M € B M? + ? | M; T? m M ` X

@ G € B i? ' i # € B - G m + b - + | K | M M ` v , M M ; Q M H „ K M

• M? K „ i i B m M? ç-m J € M? h? m G M + ? Ê i t Q v + ? m v M K° i p Á M; - H U + + ? 9 w + O M H M M ; Q Ì B + Q M + ? | G m + b - M? Q M ; F? ¬ M ; M ; Ì + Q M G m + b ç M ; M ; ² B # M + € M? # ` ç | M? M? + ? | M ; + ? m B p ` Q ; - K ; B Q Ì M ; - H ` K + ? Q h ` M ; .m + Q Ì B T? € H M X

* | i ` Á + ? • K + ? ¼ + + O J € M? h? m G M - # [ + Æ K ` i p m B p - b m F? B / M M ; + Æ K t Q M h ` M ; .m p ` Q i ` Q M ; T? Á M ; H ` K p B + M | B + ? m v M X

: B € Q b Q J € M? + ? d p ` Q K° i + ? ² M ; b € + ? i ` Q Ê + K t i ` ² B M | B p Ê B h ` M ; .m ,

@ h ¬ B # B i F? Q ª M ; i? Ì B ; B M M ` v + " m ç M " „ + E B M? - p b p " v K ` ç ½ + ? m ~ M # ` b € M F? ¬ M ; ? B m + S i ` U + i B T ; ¼ B ç B M i? Q € B ç M M? " + ? Q i ¬ B

@ * € K Æ M ; B € Q b Q J € M? - b m M ` v b ) F? ¬ M ; i? B m M? [ M ; H 9 + ç M H ` K T? B M M ; " h ` M ; .m H ' v b € + ? ` t 2 K - T? " M H È M H ` b € + ? > € M M ; [ p ` ç² + ´ - i Q M? + ? m v M M ; ? ? Ê T p Ê B ? „ M X

" m ´ B + ? B m : B € Q b Q J € M? + Á M + | p B + # " M - p b p " v h ` M ; .m i? d M? ; B € Q p ` B T? Q + € Q i W - M ; Q Ê + H € B i? b J € M? h? m G M H € B + | p F? ¬ M ; M Ð - M ` M ; # „ i h ` M ; .m ç² " € + ? a Q ç M - b m ç | K Ê B i? ª ? „ M ç B X

h ` M ; .m ç M ; H € B t 2 i? b ç B M i? Q € B p M ; H M - ? „ M i? ' v ç | H ` K° i / ½ v b ® H € - b m i ` Q M ; i ` m v M ` K° i ; B ¼ M ; M [K i B ,

@ H Q - t B M ? Ä B + | T? ª B H ` h ` M ; i B M b B M? F? ¬ M ; \

@ h ¬ B H ` h ` M ; .m - t B M ? Ä B + ? ` H ` \

h ` M ; .m / W M ; t 2 Î # M ç Q Ì M ; ç M ; ? 2 ç B M i? Q € B X

@ § - H ` i? M ` v - h ` M ; i B M b B M? - i ¬ B H ` M ; Q Ì B + O ç ` B i ` m v M? b M? " „ + E B M? - b # ª Q p " i Î h L K p ` Q M ; ` v K B - p b i? # • v ; B Ì K Ê B ; ¼ B ç B M i? Q € B ç t € + M? " M - t F i? K ; B ? Q € i ç ° M ; M ` v F? ¬ M ; \

h? b ` H ` M ; Q Ì B + O ç Æ M p ` i ´ + ? S + ? Q € i ç ° M ; ; B € K ç ` M? # ª Q p " i H - M M ` v - \* ´ H ½ ; ¼ B ç B M i? Q € B + ? Q h ` M ; .m - M? Q M ; K ½ B ç M # • v ; B Ì K Ê B M? " M ç Q Ê + ç B M i? Q [m € B - # • v ; B Ì H " T i S + M | B ,

@ * | i? i? K ; B - ? " M? i ` b M? + K i? H ` i? M ` Q \ G ` K T? B M + ? ` M | B ` ä + ? Q X

@ L m M? Q + | i? i? b M ; ` v K B K Ì B M? i " T i ` m M ; Î ç ` B i ` m v M? b M? - b m ç | + ? 9 M ; ; B [i ` Q , M + Æ K - # ; B Ì + ? B m b ) # „ i ç - m ? Q € i ç ° M ; ; B € K ç ` M? # ª Q p " i X * ? 9 M ; i Î M ; ` v ? ¬ K b m b ) + Á M M Y M ; ` v i? K ; B ? Q € i ç ° M ; - ç M + ? B m b) i ´ + ? S + + ? Q + € + i? „ M ; + ª M? M ´ B i B M ; h L K - # m ´ B i ® B b) [m v p " „ + E B M? X

G Q m : B B H ` M ; Q Ì B / Š M + ? Q Æ M ; i ` b M? + O ? Q € i ç ° M ; ; B € K ç ` M? + ´ p " i H - M M ` v - ? ¬ K M v ç ½ M? " M ç Q Ê + i B M i S + p p ` + ? O i ` + ? ? B T? ° B M ; ¼ + i? € + ? i M H ` h ` M ; ç ® B T? Q Æ M ; i? " i b U H ` K M ` M ; F? | i? M ` Q t € + ç ` M? ç Q Ê + X L ; Q Ì B M ` v ? B K Q Æ B b m F? B M ` M ; ; ¼ B ç B M i? Q € B H B M H € + p Ê B ? ° B i ` Q Í M ; ? B T? ° B M ; ¼ + i? € + ? p M? " M - + m ® B + M M ; K Ê B ; ¼ B ç B M i? Q € B + ? Q h ` M ; .m X

æ B m M ` v + k M ; F? | i? i ` € + ? G Q m : B B - T? ª B # B i ` ^ M ; + k M ; F? ¬ M ; + | Q i M ; Q Ì B ç ç ` M? H - M M ` v - + | M ; ? B M + S m p B M + O # ª Q i ` M ; + ® + m M ; - + | M? [M ; i ´ M ; ; B € K / M? i B M ; - + Á M + | M? [M ; + ? m v M ; B ; B € K ç ` M? i? B ? ¼ i ` Q M ; M Q Ê + - p Ê B ç ° i m ´ K ` i ` i ` ° M p ` Q i ` Q M ; ? " M ; M ; k M ` v - b Ê ` ^ M ; b ) H ` K M ; Q Ì B i ` b B M? ` + ª K ; B € + F? ¬

@ æQÊ+- M; "v K B i-B b) ç M ç9M; ;Bì
h` M; .m ç²M; w p" +9T çB M i?QçB- ç®B pÈB ? „M i?b M?"M ç`M? i?"i; Bª Î T?QÆM
;b H" F?| F?, M- M?QM; p'M ç H" p"i FB i?"i Î +?¶ M"Q p" ;Bª Î +?¶ M"Q- ç| KÌB H"

jRyX *?QÆM; jR y, *?mv M :B URVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jRy, *?mv M ;B URVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T; @

aQm i-K,

a€M; bÈK ?-K b m h` M; .m +?çv t2 ç M ç`B i`mv M ?bM? " „+ EBM?- pb ? „M F?-
/MM; +?QÆM; i`bM? +?d çQÌM;- +ÁM bÊ F i t2- pb p"v ? „M çB ` L;¼+ hmv M aÆM
T?9i ç½ ç M ç9M; ç` çB KX

L?QM; h` M; .m #` +ªM HçB Î +´M; ç`B i`mv M ?bM?- pb #B M b® t2 +O ? „M H"
M v M; QÌB p i?O ç- F m Q M [m€M?B m- pb i? K" ?B M içB +´M; +O +€+ #° p" O
#ªQ p `i M; ?B K M; ti- `i M?B m M; QÌB F m Q M i?'v F?| K" HmBX h`QM; F?m pU
EBM?- M m F?-M; +| ;B'v i?-M; ?"M? +O ç`B i`mv M ?bM? ?Q†+ H" #B M b® t2 „
b) F?-M; +?Q p"QX

@ L"v- M? M; ?2 i-B ;BªB i?Q+?- +| +€B ;B'v i?-M; ?"M? M"v +kM; F?-M; +?Q p"Q

h` M; .m tm®M; t2 çQ ;B'v i?-M; ?"M? çB p"Q L;¼+ hmv M aÆM ç½ çQÊ+ H"K tQ
ç| M|B pÈB pB M +ªM? b€i [m•M bU ç M; ;€+ MÆB +´M; X

@ h?"i tBM H¶B- +| ;B'v i?-M; ?"M? M"v +kM; F?-M; çQÊ+ p"Q- tBM ?ÄB M? ibK

oB M +ªM? b€i [m•M bU FB +QB M?Q +| HÌB M|B F?€+? F?Q pÈB h` M; .m - M?QM
?"M? ç†+ i?M i?b +kM; F?-M; +?Q çB [m X

@ æ" B i`mv M ?bM? KÌB i-B ç M- " - ç9M; `²B- +?Q + "m t2K +€B M"v

h` M; .m M?È ç M i?Q KÌB- pb p"v p°B p" M; KÎ+Y H'v tm®M; - +| i?S M"v i?b / M
+ªM? b€i [m•M bU b m F?B ç®B +?B m ;B'v +?SM; KBM? +O ? „M i?b +?Q çB p"QX

h`QM; b•M +O ç`B i`mv M ?bM? ç½ /WM; HçB K°i +?B + t2 F?€+? `i ?"Q ?Q - K°
+ Q ;-v- K†+ i` M; T?K+ +-M; bÎ ç M; çSM; i`QÊ+ t2- HB M iK+ çQ K „i M?bM ` +
h` M; .m çB p"Q- M" M; +® w M?bM tm®M; #B M b®- i?'v ç| H" M; Q" B idM?- +kM; F

GQm :B B H" K°i #B M i" T pB M p" M; QÌB /šM +?QÆM; i`bM? M' B iB M; Î ç`B i`mv
+?O i`b M?B m ?Qç i ç°M; - M?QM; ç•v H" H-M ç-m iB M M" M; i? K ;B K°i ?Qç i ç°M
HB M ?ÊT +MM; i´ +?S+ pÈB çÆM p` M; Q" B i?"M? T?®X G9+ M"v M" M; +| ?ÆB +, i
ç`B i`mv M ?bM?- +?m~M #` M; ? M? ç|M M? [M; p` F?€+? [mw ç M i? K ;B ?Qç i ç°M
M"vX

L? [M; M, K ; -M ç•v i?` i`QÌM; ç² +´ `i M€Q M?B i- M; v +ª ç`B i`mv M ?bM? i`mM;
KK+ ;B€K ç`M? #ªQ p"i- +€+ ç`B i`mv M ?bM? ç` T?QÆM; +kM; +® ; „M; MQB i?2
p"i H-M M"v H" /Q ç`B i`mv M ?bM? i?O ç- p" ç`B i`mv M ?bM? aÆM h•v +MM; i´ +
?bM? `i +QB i`¼M; +?QÆM; i`bM? H-M M"v- pb p"v ç°B M; k ç M i€+ M; ?B T ç m H

@ HQ- +?"Q +?`- i-B H" h` M; .m - #•v ;Bì ç½ ç M ç`B i`mv M ?bM?

h` M; .m /WM; t2 HϕB- bm ϕ! ?„M H'v ϕB M i?QϕB` ;¼B +?Q b® K€v +O +¬; €B
 @ *?`Q M;`B- h` M; iB M bBM?- i¬B H` GQm :B B- i¬B ϕ M; ϕSM; # M +ϕM? t2 i`QM
 M?d\

GQm :B B ϕQ K„i M?bM +?^K +?^K` +´M; ϕ`B i`mv M ?bM?- H9+ M`v +€+? ;Bì H`
 +ÁM +!`i Qi M; QìB` p`Q- M; Q`B K°i +¶ t2 M; QϕB idM? pW +?ϕv p`Q- M½v ;Bì M
 +! B ϕB p`Q i`QM; M`vX

@ h¬B ϕ½ H€B t2 p`Q- +! H) +?`F?¬M; T?€i ?B M` - ϕQÊ+`²B- i¬B ϕ½ i?'v +?`X
 h` M; .m ϕ¶ t2 î i`QM; b•M- ?„M pW #QÊ+` i?b i?'v GQm :B B ϕ M; ;¼B ϕB M i?Q

G9+ M`v GQm :B B +kM; ϕ½ i?'v h` M; .m - M`M; p°B p`M; +9T ϕB M i?QϕB- b m
 pQÆM i v M!B,

@ *?`Q M?- i¬B H` #B M i"TpB M p` ;B€K +? +O iB iKK+ H-M M`v- i¬B i M H`G

@ h¬B H` h` M; .m -`i pmB ϕQÊ+ i? K ;B +?mv M KK+ +O K¼B M; QìBX

h` M; .m /m¶B i v T?ªB M„K #`M i v M?Ä #û F?¬M; tQÆM; +O ϕ®B T?QÆM; - b m
 ;€B i`QÊ+ K†i i?b i?"i bU F?¬M; F?ÄB i?-K F?2M K°i iB M; X

>¬K M v GQm :B B K†+ K°i #° i` M; T?K+ +¬M; bî K`m i`„M; - +´ €Q ?ÆB Kî`°M; - ;Q
 ϕ T #B m ?B M`ä`°M; - M?bM tm®M; b) i?'v #° M; U+ imv F?¬M; HÈM M?QM; `i i?S
 bî +! K°i ϕQìM; +QM; ?Q`M K„X " M /QÊB H` p€v M; „M M; M; ;®B H`K +?Q +†T K-
 ϕSM; î # M +ϕM? M?bM- M?'i ϕ`M? b) i?'v ϕ! H` K°i ?bM? +?[aX

oÈB €M? K„i +O h` M; .m - ?„M i?'v +¬ #B M i"TpB M M`v +! /€M; M; QìB ?ÆB i?
 „M; - +ÁM iQÈM; KϕQ p`F?Q +?'i i?b i?"i bU `i KϕM?- +?ŠM; [m MK +QìB i` M K
 M; ?B TX

E?B h` M; .m ϕQ K„i /Á tûi GQm :B B- F?B ϕ! GQm :B B +kM; ϕ M; [m M b€i h` M
 HB m i?b p` +?mv M ;B ;B€K ϕ`M? M`v +ÁM M?Ä im´B ?ÆM M`M; - ϕB m M`v i?"i b

L; QìB FB F?€ + Q- iQÈM; KϕQ #bM? i?QìM; - M?QM; €M? K„i +O M`M; tmv M i?'
 +†T K„i h` M; .m i?b +kM; T?ªB iÄ` FBM? ?½B- pb i`QM; +†T K„i b€M; M; ìB +O
 M`M; #MM; ` +ªK ;B€+ iU iBM `i KϕM?- pb i? K` H`K °i +QM M; QìB +! iQÈM; KϕQ
 bBM? ϕ°M; X

h` M; .m `i ~M M?ŠM- ?„M K†+ K°i +?B + €Q bÆ KB K`m t€K F ¬- T?Q /QÈB H`K
 ?¬K [m ?„M +® w ϕB p`Q +Y ?`M; Km p - pb ϕB ϕ M; B€K ϕ`M? #ªQ p"i T?ªB ϕ®B
 F?¬M; i? M`Q K†+ [m-M D2 M €Q i?mM +?Q ϕQÊ+X

L?QM; #° [m-M €Q K` h` M; .m #Ä` ?ÆM ? B M;`M ϕ²M; ϕ Km p`Q +kM; F?¬M; i
 pb b m F?B M!B +?mv M pÈB GQm :B B i?b ?„M ϕ½ ϕQÊ+ /ŠM H M t2- K°i i M i?M
 K°i #° €Q /`B HB M i? KÈB +SM; - M!B ϕ! H` i` M; T?K+ i?®M; M?'i /`M? +?Q F?€-
 ` K°i +€B i9B #Ä i` M; T?K+ h` M; .m pW K†+ p`Q # M i`QM; X

@ h` M; iB M bBM?- ;BÈB i?B m pÈB M?- p` M`v +?QM? H` ;B€K ϕ®+ *?m +O ϕ`B
 M; QìB /ŠM ϕQ`M +?9M; i ϕB i? K ;B ?Qϕi ϕ°M; H-M M`vX

E?B h` M; .m i? v ϕ´B [m-M €Q p`tm®M; t2 i?b # M +ϕM? GQm :B B +?Êi tm'i ?B M
 MB M ϕ2Q FQM?- M; QìB M`v #„i i v pÈB h` M; .m pÈB #° /ϕM; M; Q`B +QìB M?QM
 ϕ M; +! +?9i w FB M pÈB K°i +?mv M ;B i` im´B M?Q h` M; .m - ϕ M; #`v` +€B ;L

ó: B€K ϕ®+ ϕ`B i`mv M ?bM? b) ϕB i?2Q ϕQ`M b Q\ \*! H) +?d H` K°i p` T?! ;B€K ϕ®
 i?¬BXô

h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•K- ϕ•v ϕ m H` M?[M; i`Á t½ ;B Q #bM? i?QìM; K` i?
 +?mv M pÈB p` ;B€K ϕ®+ \*?m i?b ?„M H M t2 M; ²B K€v HϕM?- pb /M H` #m´B b€M;
 +?Q M; QìB i +ªK i?'v M!M; #S+ F?! +?`mX

GϕB +?ì ?ÆM KQÌB T?9i- p`B p` +?mv M ;B ;B€K ϕ`M? F?€+ +kM; FûQ ϕ M- h` M;
ϕ®+ *?m FB M|B M,M; `i +~M i`¼M;- p Kti ϕ-v MK +QÌB- ϕ M; M? M; +?|M; iB M
;B - M|B `M; FQM? M; QDM; ϕ½ H•mX

*¬ ;€B /šM +?QÆM; i`bM? i?'v +| p HϕM? M?ϕi pÈB h` M; .m - pb p"v M" M; H M t2

a m F?B M; QÌB ϕ M ϕ¬M; ϕO i?b p` ;B€K ϕ®+ \*?m pmM; i v H M- t2 +?ϕv ` F?ÄB ϕ

hQM? +ª h` M; .m i?b +| i´M; +°M; b€m M; QÌB- H` i´ +?mv M ;B +O ?Qϕi ϕ°M; ;L
M?QM; M,K p` +?mv M ;B FB ϕ m F?€ i?•M i?m°+- #¼M ?¼ ϕB ϕ M i?b HB M iK+
;„M; HϕM? M?ϕi pÈB h` M; .m - M?QM; +kM; F?¬M; B ϕB ibK ?B m p` M|B +?mv M

@ _'i pBM? ?ϕM? +| i? KÌB +€+ p` ϕ M i? K; B ?Qϕi ϕ°M; ;B€K ϕ`M? #ªQ p"i H-M M
/•M i°+- i¬B H` GQm :B B +O ϕ`B i`mv M ?bM? „+ EBM?- #•v ;Bì ϕ M h L K +ÁM
+| M M ;BÈB i?B m K°i +?9i p KbM? ϕQÊ+ F?¬M; \

GQm :B B i?'v h` M; .m M;²B # M +ϕM? +Y b´- +kM; F?¬M; B ibK ?„M M|B +?mv
+?9i +¬ ϕ°+- pb p"v K` ϕSM; H M Km®M H`K b¬B ϕ°M; #-m F?¬M; F?QX

@ hB m GQm- +¬ H` K°i #B M i" T pB M +| / M? iB M; Î ϕ`B i`mv M ?bM? i?O ϕ¬- B
i?"K +?Q +ÁM H` 7 M +O +¬

J°i M; QÌB ϕ`M ¬M; i`mM; MB M F?€ K" T- ?ÆM #®M KQÆB im´B ϕSM; H M M|B F?û
iB TiK+ H M iB M; ,

@ h¬B ?¼ EBK- +¬M; i€+ Î #ªQ i`M; +® +mM; - +€+ p` #ϕM # +S ;¼B i¬B H` EBK K
#B i ϕ½ H•m- +?„+ F?¬M; +-M M?B m HÌB M[+?S\

h` M; .m M; ?2 i?'v ϕ®B T?QÆM; ϕSM; H M ;BÈB i?B m M?Q p"v i?b M; ~M; ϕ-m M?
iWM; M; ?2 +?9 æS+ M|B p EBK K" T- ϕ•v H` +?mv M ;B ;B€K ϕ`M? KªM; i?B ?¼ -
ϕϕB bQ iQ T?€T •B h•M :B€+ G - / M? iB M; p M; ` M- F?¬M; M; Ì H-M M"v +kM; ϕQ

@ > ? - i¬B H` hB M Zm•M- +kM; ϕ m +| [m M ? pÈB T?¬M HÈM K¼B M; QÌB M;²B
?°B ϕ'm; B€i?O ϕ¬- iQM? +?mv M M; ?B T +?„+ +?„M F?¬M; #^M; +€+ p` M?QM; ?B
K|M ϕ² +´- M m +?Q p` +| p"i ;b i®i K` F?¬M; ϕ M ibK i¬B- M?Q p"v H` F?¬M; M Kt

L; QÌB ϕ`M ¬M; i`mM; MB M M;²B i`QÊ+ Kti h` M; .m +kM; ϕSM; H M ;BÈB i?B m K
;B MÆB ϕ•v i?b ?„M H` M; QÌB +| ϕ° im´B i?'T M?'i- ;¬M iB T +"M pÈB h` M; .m X
im´B- i` M Kti Hm¬M K M; i?2Q MK +QÌB- +| H) H` pb M; mv M M?•M M; ? M; ?B TX

a m ϕ! # M; QÌB +ÁM HϕB +kM; ϕSM; H M iU ;BÈB i?B m- M?[M; M; QÌB i`QM; M; "M
pb p"v +?d p`B +•m ;BÈB i?B m ϕ½ H`K +?Q ϕ€K i? M? MB M i`QM; t2 +QÌB ? ?ª-
H MX

h` M; .m +?Q iWM; M; ?2 [m i M im´B +O # p` FB - M; QÌB M;²B b m HQM; h` M
;Á- M; QϕB ?B m H` h¬M æϕB h?€M?- M´B iB M; H` +?mv M ;B ;B€K ϕ`M? p` i?QÌ
[m M ? F?¬M; i pÈB +?9 æS+- K` h` M; .m +kM; iWM; i?'v i`K ?bM? ϕ®B T?QÆM

Jti F?€+ +ÁM +| K°i p` +?mv M ;B ;B€K ϕ`M? M?[M; p"i ϕ²M; t M? p` ;B +K- im´B
;B'm F?¬B ?`B- h` M; .m +kM; ϕ½ iWM; ϕQÊ+ M; ?2 M|B ϕ M i M +O M; QÌB M"vX

L; QÌB +m®B +MM; ϕSM; H M iU ;BÈB i?B m- ?„M i M H` æB M S?`K- H` ϕ²M; bU
M?•M pB M M; ?B M +Sm i`QM; #ªQ i`M; +® +mM; - +?mv M p ;®K bS- M; QÌB M"v
p`B +•m i?b M;²B tm®M; - pšM H` i M K" T ?¼ EBK T?ªB KÎ KB M; #´ bmM; X

h` M; .m /M F?¬M; T?ªB H` +?mv M ;B ;b +ª- M?QM; #•v ;Bì ϕQÊ+ M;²B +MM; pÈB
MQÊ+ i?b i•K ibM? +kM; +| ?ÆB FQ+? ϕ°M; - +?Q M|B ϕ M M?[M; i?S F?€+- +| i?
?¼ +kM; H` K°i pB + +U+ i®iX

L; ? ϕ² +´ i?QÌM; T?•M i?`M? b€m M?€M? HÈM, æ² bSUF +ª ;®K ? v bSV- ϕ²M; t
M?Q +?ϕK F?„+ M; ; pQB- iQÊM; ϕB m F?„+ ;¶- +? B i?m®+ ?Qi- ϕ² bÆM V- i?B ?
i`QM; t2 +QB M?Q +| iWM; +?mv M ;B i` M K¶B HoM? pU+- +kM; +QB M?Q H` K°i

E?B h` M; .m ç M; T?•M HQϕB +?mv M K¬M +O +€+ p` +?mv M; B FB i?b # M i
+O GQm :B B- pbi? K` F?¬M; F?ÄB +| +?9 b[M; b`X oW `²B ?„M ç½ [m M KbM? +
ç`M? M; ¼+ i?ϕ+? i`QM; M?|K M`v- +kM; H` K°i M; Q`B +| iQ +€+?; BÈB i?B m i M i
h` M; .m ç SM; H M F?) +9B M; Q`B `²B M|B,
@ *| i? ç QÊ+ i?`v +€+ i?¬v i`QM; M;`M? ç² +´ M M i•K ibM? +O i¬B +| +?9i FQ+?
.m - +| +?9i M; ?B M +Sm pÈB T?d i?9v M; ¼+ i?ϕ+?- #•v; B`ç M; +| K°i +?S+ / M?
?°B M; ¼+ i?ϕ+?- M?QM; +kM; `i +| ?SM; i?9 pÈB T?QÆM; /B M ç² +´X h¬B Km®M
?ÄB M?B m ?ÆM Î +€+ p` iB M #®B
@ §- i? M? MB M +¬M ?¼+ i`T M?B m- M?Q p`v F?¬M; +| ;b H` t`m
•K i? M? +O 2 ;B€K ç®+ *?m +| ?ÆB F€ [m€B- ?„M i?“i bU +| +?9i F?¬M; + K HÁM
K`B i? K; B ?Qϕi ç°M; H¬M M`v ç m T?€B ` #BM? ?MM; iQÈM; KϕM?- ç m H` M?[M
/B M +?mv M M; ?B T +O KbM?X L?QM; ?B T ?°B M; ¼+ i?ϕ+? HϕB F?¬M; M K†i-
KQÆB- çB m M`v H`K +?Q ;B€K ç®+ *?m +ªK i?`v K`i K†i- pbi? +kM; F?¬M; F?
h` M; .m /MM; €M? K„i M?“M M?ϕi M?bM; B€K ç®+ *?m- +kM; F?¬M; M|B ;b- +?d
pä ;BQÆM; Q B- ?„M +kM; F?¬M; i? K [m M i•K ç M T?ªM SM; +O ç®B T?QÆM; X
@ E?¬M; M M M|B M?Q p`v- hB m h` M; im´B +ÁM i` K` ç½ +| / M? iB M; i`QM; ?B
+`m `v +| imv iF„ +O KbM?- b m M`v K¼B M; Q`B M M +?`m F?| i` Q ç´BX
L; Q`B KÎ KB M; H` p` i´M; ;B€K ç®+ ?°B ç`m ;B€i?O ç¬- ?„M H` M; Q`B H`K ,M- i`i
imv h` M; .m +ÁM i` M?QM; F?¬M; +| w t2K i?Q`M; X
@ > ? - F?¬M; #B i hB m i?Q i?Q+? ?ϕM; KK+ M`Q i`QM; M;`M? ç² +´\
h M K”T ?¼ EBK +Q`B ? ?ª ?ÄB- #¼M ?¼ +kM; +U+ F€ iÁ KÁ p K°i M; Q`B i` im´B
H,K im´B ç½ H` +?O i`+? / M? /U +O ?B T ?°B M; ¼+ i?ϕ+?- ç•v H` H¬M ç¬m iB M
@ *| +?9i FB M i?S+ p iϕT p`i p` ç² bS- ç½ iWM; +¬M; i€+ +MM; +?9 æS+ Î h`mM;
M;„M
h` M; .m +® w M?“+ ç M i M +?9 æS+X
@ M? J½ b Q\ >b- p`v +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB M; Q`B M; Q`B- ç M ç•v M;²B pÈB
h¬B +kM; ç`M? F?B M`Q +| i?`B ;B M b) ç M i?,K M? `vX
h` M; .m M|B ` M?[M; H`B M?Q p`v- ¬M; H½Q ?¼ h¬M M? M? +?|M; pšv i v ;¼B h`
pÈB [m M ? ;B[H½Q p` +?9 æS+- M m F?¬M; [m M i•K ç M h` M; .m i?b i?“i bU`

jRRX *?QÆM; jRR , *?mv M :B UkVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jRR, *?mv M ;B UkVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T; @

aQm i-K,

h`QM; M;`M? ç² +´ M`v +?9 w i`mv M i?W iU ç°M;- M; Q`B bQm i-K +´ p`i +kM; T?ª
H B H`+?- bQ T?K +O h` M; .m H` +?9 æS+- +kM; t2K M?Q H` M; Q`B +| / M? iB M
i?€B ç° +O ç€K M; Q`B EBK K”T pÈB ?„M +kM; M? M? +?|M; i`Î M M M?B i ibM?- p
+?QM? H` +?d çQ`M; /šM H®B +?Q p½M #®B ç M b mX

L;QìB +| #B i ?B m h¬M æ¢B h?€M? i?"i bU i•K ç¬m w ?ÊT pÈB +?9 æS+- i'i M?B
M?Q pÈB p½M #®B +O KbM?- H½Q ;¼B h` M; .m ç MM;²B # M +¢M?- b m ç| ?ÄB
@ h` M; .m b Q\ h` M; .m - +€B i M M"v b Q M;?2 [m2M M?Q p"v\

o` +?mv M ;B i M H" æB M S?¢K p®M +?mv M p ;®K bS- #•v ;Bì b m F?B M;?2 ç
M?Qm K"v bmv tûi- b m ç| €M? K„i +?Êi b€M; H M- +kM; F?¬M; [m Mi•K ç M t2 ?A
ç MM;²B # M +¢M? h` M; .m - H¢B M|B,

@ hB m h` M;- +| T?ªB + "m H" M;QìB i?m p"Q K|M ;®K ç2M ÎS? M :B oB M ?¬K [m
h` M; .m #` ¬M; H½Q æB M S?¢K M"v +?¢v ç M ?ÄB K°i +•m H"K +?Q ?QªM; bÊ-
M?QM; ç°M; i€+ pšM`'i M? M? M? M- M?QM; b m F?B ?„MM;?2 çQÊ+ HìB M|B +O
b®iX *?mv M tªv` p"Q t +?B m M; "v ?¬K [m ÎS? M :B oB M- pb b Q #•v ;Bì ç½ i
b Q\

h?S ç² +´ HQm i?¬M; [m H¢B M;Q"Bi?¬M; [m [m€i`bM? Km #€M i?b +?QM?H"
pÈB M? m- "„+ EBM? F?¬M; T?ªB M?Ä M?QM; M;QìB i`QM; M;? ç m #B i M?[M; +
+?O +Y ?"M; ;®K bS Î +?Ê ç² +´ S? M :B oB M i'i M?B M b) M? M? +?|M; i`mv M
.m #Ä çBX

S?ªB #B i`^M; ;®K ç2M GQM; aÆM +?ŠM; M?[M; +| ;B€i` bQm i-K- ?ÆM M[+Á
çQÊ+ +?Q H" K°i i`QM; M?[M; iBM? T?~K F?¬M; +ÁM M?B m H„KX æB M S?¢K H`
i`QM; M;? ç² +´ ;®K bS- i'i M?B M b)`i [m Mi•K ç MM?[M; iBM iS+ M"v- pb p"v b
bS+ Î +?Ê S? M :B oB M M?„+ ç M i?b Hm¬M HQm w- i'i M?B M +kM; pb p"v KÈB +

@ hB m h` M;- i¬B F?¬M; +| w ;b F?€+- +?d Km®M ?ÄB t2K +| T?ªB p"i FB /Q + "m
æB M S?¢K i?`v M;QìB i` M t2 M?bM KbM? +?^K +?^K i?b K†i ;B" çÄ H M- i?"i bU
+kM; H" M;QìB +¬M; i€+ Î #ªQ i`M; +® +mM;- M?QM; i M K" T ?¼ EBK i?QìM; i? K ;
H½Q i?b i?QìM; tmv M Î i`QM; çÆM p` pMB ç¬m M;?B M +Sm- pb i? K" +| ?ÆB M;

@ æ9M; p"v- ?¬K i`QÊ+ +?€m Km çQÊ+ K°i #bM? ;®K ç2M GQM; aÆM Î +?Ê S? M
K„M- +?ŠM; H) H" ¬M; +?O +Y ?"M; ;®K bS M|B +?Q +?9 b Q\

h` M; .m Km çQÊ+ K|M ;®K ç2M pÈB ;B€ ?ìB i'i M?B M H" pB + [m M; KBM? +?
i?W M?"MX

@ >b- i?"i bU H" + "m b Q\ æ9M; H" [m€i`MM; ?ÊT- i¬B +ÁM ç`M? ?¬K M"Q ç| M?ì
K°i H¬MX hB m h` M;- çÈB +?9M; i H"K tQM; i'i +ª iB i KK+ p" [m v p "„+ EBM?-
¬M; H½Q i¬B ç•v çQÊ+ FB M i?S+ p ;®K ç2M GQM; aÆM ç`v M?û\

æB M S?¢K M|B M; v- ;®K ç2M GQM; aÆM K" ç†+ #B i H" ?"M; iBM? T?~K +ÁM H
i?`v [m çQÊ+ K°i ? B p"i T?~K M?Q p"v K" i?¬B- i?"K +?Q M?[M; i?S M?Q p"v F?¬
F?¬M; T?ªB #•v ;Bì ç M; +?¢v tm®M; h L K- bÊ`^M; H½Q ç½ FûQ h` M; .m p t2K

@ æQÊ+- F?¬M; +| p'M ç

h` M; .m bªM; F?Q€B ç²M; w- æB M S?¢K M"v imv F?¬M; +| / M? iB M; [m€ HÈM-
T?"M H" M?•M pB M M;?B M +Sm +O #ªQ i`M; +® +mM;- M?Q p"v +kM; ç€M; +?Q
M;QìB #¢M i? M"v i?b b) +| +Æ ?°B çQÊ+ çB p"Q [m M b€i M?[M; K|M ç² +´ K M?
;B'm i`QM; #ªQ i`M; +® +mM;\

@ hB m h` M;- t2K` + "m i?"i bU`'i H" M? M;? - +kM; F?¬M; T?ªB M;QìB M"Q +kM;
i®i pÈB ;B€ ?ìB M?Q p"v- + "m M|B ¼B M;QìB ?B m`ä K°i +?9i t2K

æB M S?¢K ibK çQÊ+ +•m i`ª HìB i?mv i T?K+ +O h` M; .m i?b +ªK i?`v K„ K½M
i?¬K M;?o +?d Km®M çQÊ+ i?`v p"i T?~K- +kM; F?¬M; [m€ [m Mi•K ç M h` M; .m >
K" T ?¼ EBK H¢B +| ?SM; i?9- #¼M ?¼ p•v [m M? h` M; .m p" H M iB M;X

B +kM; i?Q +? M;?2 F M?[M; + "m +?mv M ?'T /šM- F?¬M; `B M; ;b M?[M; M;QìB i`
?SM; i?9- M?[M; M?•M pB M i´ [m v T?BK p" H€B t2 ç m /UM; i B H M M;?2 M;|M;

.m +?ŠM; F?€+ M"Q Km t® b® i`9M; ;BªB i?QÎM; HÈM p"vX

L?[M; M?" bQm i-K +´ p"i i?"i bU H" i?-M #Q ç®B pÈB M; QÌB i?QÌM; - K" +?mv M K
i?"i bU i`QM; KÈ ç²; Bª H" T?¢K i`M i?m°+ p i`mv M i?mv i- HU+ ?'T /ŠM ç®B pÈB
+?d H" HÈMX

•M? K„i GQm :B B H9+ M"v M?bM p h` M; .m +kM; ç½ F?€+ #B i- M" M; p®M bÈM
M?|K +?mv M ;B HÈM im´B M"v- b) i¢Q M MªM? ?QÎM; ç®B pÈB +?mv M KK+ b„T
F?-M; M; Ì M; QÌB i? M? MB M i` im´B +| /mM; K¢Q F?QM; [m€ b•m b„+ FB H¢B
F?®B pÈB M?|K +?mv M ;B M?Q p"v- #•v ;BÌ H¢B +"M; i`Î i?"M? i`mM; i•K +O K¼

G9+ M"v ;B€K ç®+ *?m +kM; +| +?9i t'm ?´- pW `²B M?[M; HÌB M|B F?-M; F?€+?
ç m çQÊ+ +€+ p` +?mv M ;B M; ?2 `ä `M; - imv #¼M ?¼ F?-M; pb h` M; .m K" çSM
ç° pÈB ;B€K ç®+ *?m +kM; ç½ +| ?ÆB M?¢iX

@ h` M; iB M bBM?- K|M ;®K ç2M GQM; aÆM M;"B Km M; Q"B +?Ê pÈB ;B€ K°i M;
Q M?B m\

a m F?B h` M; .m M|B tQM; i?b M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M H9+ M½v F?B M; K€v
#¼M ?¼ F?-M; [m M i•K ç M ;B€ i` M; ?B M +Sm +O K|M ?"M; - +?d +¬M #B i M| +

@ Š- +€B M"v ç i¬B M|B- ;®K ç2M GQM; aÆM iW M,K RNje ç½ çQÊ+ F? B [m"i- ç?
i? ;†T Î aÆM æ¬M; M?QM; p'M ç H" `i Qi iBM? T?~KX L m K|M ;®K bS i`QM; i v h
MmM; ç¢i ç M +'T ç° +O M?[M; K|M K" GQÆM; iB M bBM? F? B [m"i çQÊ+ M,K tQ
Î i?" i`QÌM; +MM; H" b€m i`B m

L; QÌB H M iB M; H" ;B€K ç®+ ?°B ç'm ;B€ i?O ç¬- ?„M i?"i bU ?B m `ä p i?" i`QÌM
HÁM; #M i v- b m F?B M|B tQM; +ÁM çQ K„i M?bM p T?Q h` M; .m M|B,

@ hB m h` M; - i? M"Q- +| w #€M K|M ;®K bS GQM; aÆM FB F?-M; \ h¬B +| i? b„T
;B€ `B M; - +| i? çªK #ªQ ;B€ #€M F?-M; i?'T ?ÆM #ªv i`B mX

hB M HÈB M?m" M +O ç'm ;B€ +?O v m ç M iW iB M i?M H Q b m F?B p"i T?~K çQÊ
H Q ç| F?-M; ;B®M; M? m ç®B pÈB iWM; ?°B ç'm ;B€ F?€+ M? m- M?QM; Qi M?'i +
L m h` M; .m Km®M #€M K|M ;®K ç2M- ;B€ +ª +O M| b) ?ÆM #ªv i`B m- M?Q p"v
+kM; F?€+ Q- pb i? ;B€K ç®+ hB M M? M? +?|M; +| HÌB KÌB pÈB h` M; .m X

@ > ? - ;¬M ç•v i¬B Km K°i +,M M?" M?Ä # M T?Q hmv M ok- ç M; im bY - i¬B Km
T?~K M[ç +?QM? KbM? ;B[H¢B- M?QM; M m b m M"v +| +Æ ?°B i?b M?'i ç`M? b

h` M; .m M|B ` K°i HÌB H"K +?Q ç€K M; QÌB MÆB ç•v T?ªB ?Qi p"Q K°i ?ÆB- #¼M
?Q†+ Qi M?'i +kM; b®M; Î „+ EBM? p`B +?K+ M,K- i`i M?B M #B i`ä +,M M?" M?Ä
iS ?ÊT pB MX "•v ;BÌ K°i +,M M?" M?Ä ?ÆM i`,K Kûi pm¬M; ç½ K'i `i M?B m iB M
/ M? /U i` im´B +O ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? H¢B +| M?B m iB M M?Q p"vX

L; QÌB bQm i-K ç² +´ F?-M; M?'i ç`M? H" F +| iB M- i`QM; t2 ç m H" M?[M; M?•M b
+´ M?QM; ç M; çB H"K +¬M; i€+ `B M; - +?d +¬K iB M HQÆM; - i`B bªM +ÁM H•m K
H¢B +"M; +?Q M|B ç M M?[M; M?•M pB M +¬M; i€+ +O ç`B i`mv M ?bM?X ob p"v
ç m M?bM h` M; .m #^M; €M? K„i b€M; M?Q b QX

o` ;B€K ç®+ \*?m +"M; i? K +m®M; [mwi pb i?€B ç° +O KbM? pÈB h` M; .m p"Q
M; QÌB i? M? MB M FB +| b®iB M HÈM- +?„+ +?„M F?-M; T?ªB iU KbM? H"K ` - +|
i°+ M"Q ç|- +?QM? KbM? ç„+ i°B pÈB ç®B T?QÆM; H" K°i ?"M? ç°M; F?-M; F?-M

h` M; .m M|B M?[M; HÌB M?Q p"v i?"i bU H" +® w- #•v ;BÌ M; QÌB i`QM; t½ ?°B ç
+¬M; ? v F?-M; +| HB M [m M ç M i`B bªM +O M?- M; QÌB i? M? + Q ç½ bÈK #` Mû
i?b M?[M; p` +?mv M ;B i`QM; t2 +kM; b) F?-M; çQÊ+ KÌB ç M i? K ;B ?Q¢i ç°M
M"vX

*` H½Q ;B iY ç½ M|B pÈB h` M; .m `^M; b m F?B ?Q¢i ç°M; M"v +?'K /Si i?b iB M
F?-M; i?'T ?ÆM # +?K+ M;"M ç²M; - ? B M;"v +| # +?K+ M;"M- pW # Q ,M Î pW

T?Q- +?d +| i?^M; M;m KÈB F?¬M; +?`m i? K ;B X

h` M; .m ç M i? K ;B ?Qç i ç°M; M`v +?QM? H` pb Km®M +| / M? iB M; i`QM; M;?
T?^B M T?"M H`K ;b +^a- ç²M; i?ìB +kM; H`v / M? iB M; +?Q ? B p` bQ T?K H` *´ H

Zm^ M?B M h` M; .m M|B ` M?[M; HìB M?Q p`v i?b i?€B ç° +O +€+ p` +?mv M; E
+^ M?[M; i?"M? pB M +O i´ [m v T?BK p®M +| +?9i t2K i?QìM; p` +?mv M; B M?Ä
#¼M ?¼ Kî KB M; H` ;¼B i?¬v h` M; - i?"i bU H`K +?Q ?„M +| +?9i M; QÊM; M; MM; >

"„+ EBM? +€+? h L K F?Q^M; #®M i`,K FBHQK2i- ?ÆM M[çQìM; + Q i®+ iW "„+ E
iB M; +^ MQÊ+ - pb p` ç M F?Q^M; KQìB K°i ;Bì`QÐB i?b t2 ç M ç` ;BÈB h L KX

*€B i M h L K çQÊ+ ;B[HçB iW F?B i?B i H`T [m`M h L K i?ìB h•v >€M- +| M; ?o H
H` hmv M h?"M?- H`idM? H` +O idM? aÆM æ¬M; - K°i idM? T?€i i`B M FBM? i F?€
?^BX h L K H` i?"M? T?® çQÊ+ [m®+ ?°B H`v i?2Q i M +k- H` K°i i`QM; KQìB i?"
i•K FBM? i - +?QM? i` - p, M ?| - +¬M; M; ? - ;B€Q /K+ p` i`B +?QM? +O idM? aÆM

h L K H` i?"M? T?® M´B iB M; - H` +€B M¬B +O p, M ?| iB M bY GQM; aÆM >| - -
KÈB- +| +^ iQìM; i?"M? i`QÊ+ ççB h¬M- +kM; M´B iB M; p M; ? ;®K bSX

hQÆM; i`mv M M, K tQ pm h?m`M iWM; ç M ç•v /m M; QçM p` i€M i?QîM; p ç T im
H2Q H M çdM? S?"i aÆM îT?Q M K i?"M? T?® h L K- +?Q M M H9+ M`v i`QM; i
ç M? /MM; i?2Q +€+? ç†i i M +O pm h?m`M -pQ /K M?Q h?m`M hdm?- h?m`M * M

h L K M?B m b¬M; bm®B- +| +^ M? iQÊM; `i ?MM; i`€M; - iW i?ìB h®M; ç½ +| +•m
i?B M ?çôX

E?B +?B + t2 iB M p`Q ç` T?"M h L K- K°i +?B + t2 +| BM +?[ç`B i`mv M ?bM? h

a m F?B #„i +?mv M pÈB M?[M; M; QìB i` M +?B + t2 +O h` M; .m - +?B + t2 FB i
çQìM; - b m ç| i`U+ iB T +?çv p`Q i`QM; #½B ç`m t2 +O K°i F?€+? bçM M, K b QX
p`i çQÊ+ i´ +?S+ i`QM; F?€+? bçM M, K b Q M`v- i`i M?B M +€+ +?mv M; B ,M î+k

h`QÊ+ +´M; F?€+ bçM +ÁM +| K°i #B m M; [- # M i` M +| M°B /mM; , óS?€i ?mv p, M
/ÁM; +?[çÄ +?|B- +| i? i?`v T?Q aÆM æ¬M; +kM; ç½ H`K i®i +¬M; i€+ +?m`M #`

h?"i` ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? #^Q p`i H¬M M`v i?m°+ p T?çK i`M /•M ;B M- H` /Q
ç`B i`mv M ?bM? i?O ç¬ +?d H çÆM p` ?ÊT i€+ K` i?¬B- pb +| M?[M; i`B M; mv M
T?^B ` K†i KÈB çQÊ+ - ç| +?QM? H` b€m p` +?mv M ;B K†+ €Q /`B ç M; çB p`Q i`

L?[M; M, K M v M; Q`B H9+ ç|M; T?BK i?b +ÁM B ,M K†+ M?Q i? M`v\ ob i? F?B M
i`QM; F?€+? bçM- €M? K„i i`i +^ K¼B M; QìB ç m #` ?'T /šM- +| M; QìB +ÁM çQ K€

h` M; .m i?"i bU +^K i?`v +| +?9i F?¬M; i?Q+? SM; - M?QM; ?„M i?`v M?[M; p` +?m
M?B M i?b +kM; FB M i`b çB i?2Q b mX J v K` H9+ ,M +ÆK i`QM; T?ÁM; +kM; F?
pÈB ;'m i`9+ - M m F?¬M; h` M; .m +kM; F?¬M; #B i KbM? +| Mm®i +ÆK çQÊ+ F?

S?Q h L K i´ +?S+ M; ? M? ç|M pÈB [mv +€+? F?€+ Q- M; Q`B ? B p` ;B€K ç®+
i`mv M ?bM? h L K- +ÁMM +| +^ p` T?| +?O i`+? i?"M? T?® [m^M Hw p, M ?| i? i?
`QÊm +€+ p` +?mv M ;B - b m ç| T?€i #B m p`B +•m`²B #Ä çBX

h` M; .m H` +?mv M ;B ;B€K ç`M? M; ¼+ i?ç+? - imv iQÈM; KçQ +| p ?ÆB MQM- M
;B F?€+ +| i?€B ç° `i i®i pÈB ?„M- M?[M; M; QìB iB T ç½B +kM; F?¬M; /€K T?•M

a m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b M?[M; M; QìB ç`B i`mv M ?bM? iK i`T +MM; K°i +?¶
iB i+K i? +O ?Qç i ç°M; H¬M M`v- h` M; .m p` +€+ p` +?mv M ;B ç M T?ÁM; F?€
M; ?d M; ÆBX

æ M ? B`QÐB +?B m- h` M; .m #` ;¼B /"v- ?„M +MM; M?|K i M K`T ?¼EBK ç M i?
?¼T HÈM /QÈB H¬m K°iX

G9+ M"v î M; Q" B ?" M? H M; T? ÁM; ?¼T / QÈB H-m K°i ç½ +| K°i ?" M; /" B ;²K `i M?
i v +€+ K|M ?" M; çO HQçB +?ì +€+ +?mv M ;B ; B€K ç`M?X

"•v ; Bì H" i?ìB K" iQ" M /•M ; BªB i`Q- M; v +ª ; B€K ç`M? #ªQ p"i +kM; i`î i? "M? K°
F?B +€+ +?mv M ;B iB M p"Q i`QM; T? ÁM; +kM; F?¬M; +| M?ç+ p M; H M- +?d +
M; QìBX L; QìB /šM +?QÆM; i`bM? çB i?2Q +€+ p` +?mv M ;B iB M p"Q # M i`QM;
K¶B H-M ; BÈB i?B m K°i p` +?mv M ;B i?b ç m +| M?[M; i` M; p¶ i v M?B i HB ip

o"Q M?[M; M, K kyy9 i?b +€+ p` ; B€Q bQ ? v +?mv M ;B `i çQÊ+ i¬M bMM; - K" +€
T?QM; i?€B- HB M iK+ +?„Ti v p #®M T?Q - b m ç| çB ç M M;²B # M +çM? K°i +?

L?QM; ç M HQÊi h` M; .m tm'i ?B M i?b HçB +| +?9i p'M ç - imv •K i? M? p" €M? b
i?ìB GQm :B B +ÁM M•M; ;B¼M; çB m H M p" B T?¬M M?QM; F?¬M; F?Q HçB +?Š
[m M? v M „M; X æ€K M; QìB M m F?¬M; pb i`QM; i v +| +¬K i?2Q M?[M; +´ p"i [mw
i?®B MûK p"Q M; QìB p` +?mv M ;B FB `²BX

@ h?¬v h` M; - F?¬M; +| +?mv M ;b- #€M? # Q +| i?`i ? v F?¬M; +?d M?bM +?Q +?
ç`M? M;¼+ F?Q i?b #¼M ?¼+ kM; b) +¬M + "m K" i?¬BX

:B€K ç®+ hB M M;²B # M +çM? bÊ h` M; .m F?¬M; +?`m çQÊ+ K" i`QM; HÁM; +| F
OB K°i +•m- M; Q" B ?„M ç´B ;B¼M; ;¼B h` M; .m H" i?¬v h` M; i?b M?[M; M; QìB +/
pb ? B # M +€+? #B i im´B i€+ F?€ M?B mX

jRkX *?QÆM; jRk , :B€K "ªQ •M :B MURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jRk, :B€K #ªQ /•M ;B MURVX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm h-K

@ E?¬M; +| ;b- ;B€K ç®+ hB M- M m F?¬M; +?`m çQÊ+ +?9i çª FQ+? M?Q p"v i?b
h` M; .m F?) +QìB K°i +?9i- ?„M Kî +? B MQÈ+ F?Q€M; i`QÈ+ Kti` m®M; K°i M
bÈK M^K i`QM; /U çQ€M +O ?„M- M m ç´B HçB H" ?„M çQ #ªQ p"i ç M ;B€K ç`M?-
ç`M? i` im´B M?Q p"v- +?d bÊ+ kM; F?¬M; [m€ iBM iQîM; X

L?QM; h` M; .m pšM +| +?9i F?¬M; T?K+- çWM; M|B H" M;¼+ F?Q- /M H" ç² +´- M
T?•M #B i i?`i ;Bª i?b i`QM; b® M?[M; M; QìB MÆB ç•v i?`i bU F?¬M; B +| i? bQ b
+kM; +?d M; ?o M?Q p"v K" i?¬B- M m iQ" M M, M; +kM; b) F?¬M; i?Q i?€B- p¬ /mv
;?ûiX

@ *€+ p` F?€+? [mw- +€+ p` #^M; ?[m- ?Q M M; ? M? K¼B M; QìB ç M pÈB ?Qçi ç
;B M T?€i ?mv iBM? i?¬M óT?€i ?mv i`mv M i?®M; - ç~v KçM? bQm i-Kô /Q ç" B i`
i`mv M ?bM? aÆM æ¬M; HB M ?ÊT í´ +?S+- H9+ M"v tBM KìB +?O i`+? æ"K T?€i
?Q M M; ? M?

æÊB +?Q ç€K +?mv M ;B M;²B tm®M; i?b GQm :B B p" K°i M; QìB M K /šM +?QÆM
æ¬M; #„i ç-m çSM; ` F tQÈM; M; QìB ?¼X a m ç| p` T?| +?O i`+? H9+ i`Q ç½ i
M?QM; p` +?O i`+? M"v +kM; F?¬M; T?€i #B m i? Q i? Q #i imv i- +?d M|B çÆM; i
ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p"i +?QM? i?S+ #„i ç-mX

aÆM æ¬M; H" F?m pU+ +| i`mv M i?®M; - +| M?B m / M? M?•M K†+ F?€+? î p"Q +
bQm i-K î /•M ;B M H" `i KçM?X >ÆM M[ ç" B i`mv M ?bM? aÆM æ¬M; ç½ bÈK ç, M
pb p"v K" b® M; QìB ç M ?B M i`QìM; ?¬K M v H" +ª M; "M- pb p"v K" b® M; QìB t T?
/"B- +| M?B m M; QìB +ÁM KçQ ?B K i?ìB iB i M|M; #S+ ç çSM; çÊB i" M # M M; Q"

>B M i`QÌM; çQÊ+ /mv i`b i`"i iU #ÎB K°i i`mM; ç°B +ªM? b€i [m•M bU- #¼M ?¼ +
+€+? M,K Kûi i`QÊ+ #`M ;B€K ç`M? +O +€+ +?mv M ;B - pb bÊ K¶B M;QÌB çB H
F?€+ M? m- pb p"v K" K¶B H-M +?d +| i? +?Q # M;QÌB +-K i?2Q ç² çç+ +O KbM
@ *?mv M ;B - H`K T?B M M;`B ;B9T i¬B t2K tûi p"i M"v- M| çQÊ+ i`QÎM; #®B çÌB i
im´B ç½ i?´v M| - i?S M"v `i M;?B m tªQUF€ [m€BV- M;`B t2K M| +| TªB H" ?`M; i
hB M p"Q ç-m iB M H" K°i M;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M- ,M K†+ #bM? i?QÌM;- +| H)
/ûT H - i`QM; M;U+ H" K°i +€B #bM? K"m M•m- + Q MY i?QÊ+- içQ ?bM? #KM; H
M†M;- pb F?B M;QÌB ç`M ¬M; M"v M|B i?b ;B¼M; çB m F?€ ?´M ? MX
@ h`QÊ+ iB M +S ç†i H M #`M +€B ç½
o"i T?~K ;®K bS p®M i?m°+ +?mv M K¬M +O æB M S?çK- pb p"v ?„M çSM; H M ;
MB M FB ç†i +?B + #bM? tm®M; #`M- b m ç| +-K FQM? H9T [m M b€iX
a m +€B #`M /`B i`ªB HK çÄ +| b€m M;QÌB M;²B- +?¶ h` M; .m M;²B H" Î # M K
i?Q€M; [m ? B M;QÌB pW çB p"Q b m M;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M FB - i?´v #¼M
M"Q H" M;¼+ F?Q i?b +?mv M HU+ +?9 w ç M +?B + #bM? +O M;QÌB ç`M ¬M; i`m
+| M?[M; ?Q p,M #´i [mv i„+ Î #®M T?Q - M?QM; h` M; .m +`M; M?bM +`M; i?´v ;
Î M?` F?B +ÁM #ûX
æB M S?çK M;²B +€+? h` M; .m ? B M;QÌB- h` M; .m +kM; F?¬M; M?bM i?´v +?Q
iB T T?|M; HBM? F?Q p"Q i`QM; #bM?- HçB T?€i ?B M +?´i HB m +O #bM? H" F
F?¬M; ç m- F?¬M; +| +?9i HBM? F?Q M"Q- +| H) i?"i bU H" pç+ Km®B /Q X G9+ M
ç½ t2K tûi tQM;X
L;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M i?´v æB M S?çK /MM; FQM? H9T M?bM K°i H9+ p" M;²
`m°i- ?„M KÎ KB M; M|B,
@ *?mv M ;B - M? M M M?bM F„ K°i +?9i- i?S M"v ç½ +| iW i?ÌB ¬M; M°B +O i¬B
@ æ•v H" pç+ Km®B /Q - # M i`QM; +ÁM +| ?QÆM; p` /Q Km®B- M?QM; M| +kM; +
i`QÊ+ ;BªB T?|M;- M?QM; ?bM? iQÊM; i?¬`€T- bªM HQÊM; F?¬M; HÈM- F?¬M; +
æB M S?çK ç~v FQM? K„i H M `²B M|B ` M?[M; HÌB H`K +?Q M;QÌB ç`M ¬M; i`mM
@ E?¬M; TªB M?[M; p"i ç H•m M,K i?b ç m H" ç² +´ b Q\ G`K ?çB i¬B TªB çB iW
t€+ M?"M i?S M"v F?¬M; ç€M; iB M b Q\
L;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M +| +?9i F?¬M; + K HÁM;- ?„M HçB ?ÄB K°i +•m- F?B
KÈB ¬K H'v pç+ /Q Km®B ?MM; ?´ #Ä çBX
h` M; .m #` iB M? ?m®M; pW `²B H`K +?Q M;•v M;QÌB- pç+ /Q Km®B K" +S M;?o
;B€K #ªQ /•M ;B M\
«M; H½Q ?¼ h¬M M;²B +€+? h` M; .m K°i ;? - i?´v #B m ?B M +O h` M; .m i?b +
@ æWM; M;ç+ M?B M- M?[M; M;QÌB FB +| +ªK ;B€+ p"i T?~K +O KbM? H" #ªQ #®
#¼M ?¼ iQÎM; KbM? #` HW ;çIX M? æB M +| iQM? +€+? i?ŠM; i?„M- i`QÊ+ M v
ç M H9+ ç| +`m +kM; çWM; M|B [m€i?ŠM;- M m M?bM F?¬M; i?´m i?b +S M|B H" t
h` M; .m M;?2 p"v i?b MÎMK +QÌB- t2K ` ç•v +?QM? H" M;¬M M;[+O M;QÌB i`QM
KbM? M|B M?Q p"v- #•v ;BÌ M?[M; M;QÌB M"v +kM; M|B M?Q i? - ç9M; H" /MM; çQ
@ L"v iB m iY- p"i M"v i?"i bU HÈM im´B ?ÆM +`m- M?QM; +kM; F?¬M; HÈM ?ÆM
M?[M; M,K b€m KQÆB- M m iB T iK+ ç i? K p" B +?K+ M,K M[i?b +| H) b) H" ç² +
bU +| ?ÆB bÈKX
h` M; .m p" ¬M; H½Q ?¼ h¬M ç M; M|B +?mv M pÈB M? m i?b # M +çM? p M; H M
` H9+ M"v +kM; ç½ ;B€K ç`M? tQM; K°i p"i- i?S çQÊ+ ;B€K ç`M? H" K°i +•v [mçi-
æQÌM; "€ >´X EBK J" T t2K [m K" /Î F?|+ /Î +QÌB- ç•v +?d H" K°i 'M T?~K +O M?[
pb p"v +?d +| i? M?„+ F?ûQ ç®B T?QÆM; çB ` M;Q`BX

ob H9+ M"v ?B M i`QlM; [m€ ç¬M;- +€+ p` +?O bU p` +?mv M ;B #`M #ç+ pÈB M?
p"i F?€+ #B i+| i? çQ H M +MM; ;B€K ç`M?- M?Q p"v b€m p` +?mv M ;B b) ç m
ç~v KçM? i®+ ç°X

L?QM; +kM; iW F?B ç| i'i +^a K¼B M; QlB ç m #`M `°M i`W h` M; .m - pb M; QlB bQM
HB M iB T +| ?ÆM ? B KQÆB M; QlB çB H M M?QM; F?¬M; B ;B€K ç`M? M; ¼+ F?
çB m M"v +kM; ?ÊT pÈB i•K w +O ?„M- pb i? ?„M +| i?lB ;B M ç t2K tûi +€+ p` +?
ç`M? #^aQ p"iX

h`QM; b® M?[M; K|M ç² çQÊ+ çQ H M ;B€K ç`M? i?b M?B m M?'i pšM H` i?Q ?¼
`i #`M `°M- ?„M ç½ t2K [m +?K+ p"i T?~K M?QM; i'i +<sup>a</sup> ç m H` ç² ;B^a- €M? K„i `°
/MM; HBM? F?Q M?bM [m - EBK J"TFB F?¬M; K°i H¬M b B H¬K- çB m M"v F?¬M

@ hB m h` M;- +`m çB i?2Q M? J½- +?„+ +?„M b) F?¬M; t Hç ;b M?[M; içT p"i +
M"v t2KX

«M; H½Q ?¼ h¬M i?'v h` M; .m i`€B T?^aB F?¬M; +| pB + ;b H`K- pb p"v çQ K°i H½
+?Q h` M; .m X

@ o"i M"v H` ;B^a

h` M; .m +¬K H'v H¼ i?m®+ ?Qi /MM; FQM? H9T t2K tûi- b m ç| çQ ` ç€T €MX

@ L"v- iB m iY- +ÆM +| i? ,M m®M; iMv iB M M?QM; F?¬M; çQÊ+ MlB HmM; imM;
i¬B H•m H„K `²BX

h` M; .m MlB K" [m M K'i HlB +O KbM? F?€i`U+ iB T- pb i? K" +?¼+ M?"M +?O

h` M; .m çQ K„i M?bM- +?O M?•M +O H¼ i?m®+ FB +?QM? H` K°i M; QlB ç`M ¬M
+?dM +?m- ç®B T?QÆM; ç M; M?bM KBM? #^M; €M? K„i F?¬M; + K HÁM;X

@ hB m h` M;- b Q +`m t€+ ç`M? Ml H` ;B^a\

«M; H½Q ?¼ h¬M +kM; +| w Km®M FB K i` h` M; .m X

@ >bM? ^aM? # M i`QM; H¼ i?m®+ M"v i?m¬M i9v +?d H` pW KÈB çQÊ+ p) ` - F?¬M

h` M; .m H M iB M;- ?„M ç½ /MM; HBM? F?Q M?bM p"Q # M i`QM;- i?'v #S+ ?¼ +
F?¬M; T?^aB /MM; +¬M; M;? ç9+X

@ E?¬M; i? M"Q- F?Q^aM; i?lB ;B M i`QÊ+ i¬B Km p +?d /MM; MQÊ+ `Y [m K" i
M?'i ç`M? b) T? B K"mX

*?O M?•M +O H¼ i?m®+ +?Êi K'i ?SM;- M?QM; ?„M MlB HÐ KB M;- i?S M"v +kM;
?„M M?B m M,K M?Q HlB pW `²BX

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i- b m ç| +¬K H'v K°i KB M; #¬M;- HçB i?'K p"Q +?9i
çQÊ+ +?m`M #` bÆM +?Q ;B€K ç`M?X

h` M; .m i?'K +²M p"Q #¬M;- b m ç| K b€i p"Q i`QM; H¼ i?m®+ K°i +?9i- HçB H'v
K†i +?O M?•M +O Ml,

@ *?9- # M i`QM; +| `i M?B m i?m®+ K"m- +kM; F?¬M; T?^aB +| i? iMv iB M`Y b
M?[M; i?S M?Q i? M"v M M +`M i?"M H` ?ÆMX

L;QlB ç`M ¬M; FB #` M?[M; HlB +O h` M; .m H`K +?Q çÄ K†i- M?QM; M?bM p"Q
F?¬M; +ÁM ;b ç T?^aM #€+- ?„M H'v H¼ i?m®+ `²B +?mB ` F?ÁB ç€K M; QlBX

@ h®i- `i i®i- +QB M?Q +| p`B T?¬M +?•M i`mv M +O M? J½X

«M; H½Q ?¼ h¬M i?'v h` M; .m MlB p`B +•m ç½ çm´B çQÊ+ M; QlB ç`M ¬M; Km®M
F?¬M; F?ÁB M?' + M; |M i v +€B H MX

*?QÆM; i`bM? ;B€K ç`M? +O ç`B i`mv M ?bM? H-M M`v b) +?Q` ;B'v +?SM; M? +?mv M ;B F?ŠM; ç`M? H` ç² +´ i?"i bU- pb p"v K" +kM; F?¬M; +| Qi M; QÌB Km®M `^M; b m F?B +| ;B'v +?SM; M?"M i?b b) #B M p"i F?¬M; +| ;B€ i` i?"M? #^Q p"iX

J¶B i?ìB î h`mM; Zm®+ ç m bBM? ` `i M?B m ç² +´ ;B^a- F?¬M; +| ;b F?€+ ?ÆM H ;Bì M; QÌB bQm i-K +´ p"i +kM; `i F?¬M F?ûQ- M m F?¬M; M„K +?„+ i?b b) F?¬M; F?B #Ä` b® iB M HÈM ç Km KìM ç² K" KbM? M?bM F?¬M; +?m~MX

ob p"v K" `i M?B m i?QÆM; M?•M F?¬M; +?`m H`K i®i FBM? /Q M? K" +?d +?9 i• M?[M; p"i; B^a +¬M; M;? + Q ç HW ç^aQ FB K iB M- pb i? +| M?B m M; QÌB Km p`Q [m i v M? m- +m®B +MM; +ÁM +| M; QÌB çQ çB óçìM; ;|BôX

h?"i` çìM; ;|B +?QM? H` ibK M?[M; ;B'v +?SM; M?"M +O +?mv M ;B ?Q†+ i´ +? #bM? i?QìM; M; QìB i iQÆM; ç®B i?W M?"M +€+ +?mv M ;B ?Q†+ M?[M; i´ +?S+ ;B^a çQÊ+ +?SM; M?"M H` ?"M; i?"i i?b ;B€ +^a +O Mì +kM; F?¬M; i?m FûK ;b b^aM

*kM; F?¬M; T?^B +?d +| M?[M; i?QÆM; M?•M ç² +´ H" +| w M; ?o M?Q p"v- M?[M; M T?Q Km ?"M; ;B^a +mM; b) Km®M H`v Mì ` ç çK+ MQÊ+ #ûQ +Á- Km®M +| çQÊ+ ; çB H`v H¢B HÈB M?m" M +k ç½ #Ä` X LìB +?mM; H" +| `i M?B m i`Á t^v` - i•K iQ

sQ M v ;BÈB +´ p"i ç½ +| +•m MìB óæ² +´ F?| T?•M #B îô- F?B ;B Q /`+? i?b +QB i i?S çì H` i?"i ? v ;B^a i?b M; QìB #€M b) F?¬M; +| M; ?o pK MìB +?Q M? #B i- M? H` /U p`Q €M? K„i p` FBM? M; ?B K- M m ç½ Km i?b çWM; ?ÁM; i`^a ?"M; X

L?QM; M?[M; M, K ;¬M ç•v M?[M; +m° + ç'm ;B€ Kî` HB M iB T- ;B€ +^a K†i ?"M; ç pbi? K" M?[M; i?S M`v i`î i?"M? K°i KìM ç-m iQ +| ?ìBX \_'i M?B m M; QìB /®+ +^a T?~K F?¬M; #B i i?"i ;B^a- ¬K K°M; H`K ;B`m b m K°i ç KX

J°i p"i T?~K F?¬M; #B i i?"i ;B^a +| ;B€ p`B i`, K ç M p`B i`B m ç î i`QM; M?" i?b H `M\ æ€T €M `i çÆM ;B^aM- çì +?QM? H" +| ;B'v +?SM; M?"M- F?B +| çQÊ+ i?S M`v H„M; X

L?[M; M; QìB +| w M; ?o M?Q i` M i?"i bU H` F?¬M; Qi- M?QM; i`QM; ?B M i`QìM; ? i?"i bU F?¬M; #B i p"i T?~K +O KbM? H` i?"i ? v ;B^a- Km®M M?ì +?mv M ;B T?•M

oW `²B i?"i bU F?¬M; +| K'v M; QìB Km®M +?O ç°M; ç M ibK h` M; .m ç ;B€K ç`M i` bQ pÈB +€+ p` +?mv M ;B +ÁM H¢B- F?¬M; +| T?QM; i?€B +O +?mv M ;B - pb H`v p"i T?~K +O KbM? +?Q h` M; .m ;B€K ç`M?- pb M m Mì i?"i bU H` ?"M; i?"i K

L?QM; i` M ç`B +?d +| b€m p` +?mv M ;B - /QÈB ç`B +| ?ÆM M; "M €M? K„i M?bM +•m MìB p` ?"M? ç°M; +O h` M; .m pÈB M; QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M +| H¼ i?m®+ i i?'v `ä`"M; X G9+ M`v M; QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M FB çB` i?b +| M; QìB ç M ib

@ h?¬v h` M; - KQM; M? t2K ;B9T i¬B T?¬M #^aM i?^aQ M`v- +| T?^B H` ç² +´ F?¬M; L; QìB ç M +¬K i`QM; i v K°i °T; ¶- b m çì ç†i tm®M; i`QÈ+ K†i h` M; .m X

@ h?"i tBM H¶B- i¬B +?O v m H` t2K M; ¼+ F?Q- i?B ?¼ b€+? ^aM? i?b M? T?^B b h` M; .m /M +| +?9i ?B m F€ M?QM; +kM; F?¬M; Km®M +QÈT #€i +ÆK +O M; QìB iB TiK+ t T?~M; +?ì i?¬v EBK- EBK J"TH9+ M`v +kM; `i # "M `°MX

@ h?¬v h` M; - i?S M`v +O i¬B H` M; ¼+ F?Q- M? t2K [m çB L; QìB i?S ? B çB H M- ?„M +¬K i`QM; i v K°i +€B °T- ç†i tm®M; i`QÈ+ K†i h` M; h` M; .m Kî ?°T` t2K- # M i`QM; +| M, K M; QìB M; ¼+ iQ M?Q M; ìM +€B çQÊ+ çB M; QìB M; ¼+ ç2Q i`®M; # M ?¬M; - i v ;BÆ °i +€B /MB i`®M; - +| i¢Q ?bM? [m€ H¢B `i ;B®M; M? m- #° K†i b®M; ç°M; - ?ÆM M[+ÁM +| K`m i?'K- M?bM iW # M; Q`B T?~K çB m F?„+ M; ¼+ çQÊ+ /MM; ç i iUX

h` M; .m +—K H M t2K- HÈT K`m i?'K # M M;Q`B H` ``i i®iX >„M H`v FQM? H9T H
i`QM; M?[M; p`i T?~K FB - b m F?B t2K i?b F?¬M; F?ÄB i?'i p¼M;- ?„M p®M +?Q
p`i T?~K i?"i- F?¬M; M;î ç•v pšM H` ?`M; ;BªX

*kM; F?¬M; i? M|B M| H` ?`M; ;Bª- M;¼+ H` i?"i- +?çK i`´ +kM; ``i i®i M?QM; HçE
+| H) +?d H` p`B +?K+ M,K K` i?¬BX ob h` M; .m T?€i?B M # M i`QM; M?[M; M;Q
F?Q- M?QM; K`m b„+ ``i M?çi- ?ÆM M[K`m i?'K çQÊ+ /MM; i?m®+ K`m ç H`K; Bª
M?"T p`Q # M i`QM;- M|B +€+? F?€+ i?b MB M ççB F?¬M; [m€ H•mX

h` M; .m ç†i FQM? H9T i`QM; i v tm®M; `²B M;~M; ç—m ?ÄB M;QìB ç M ;B€K ç`M?
@ hB M bBM?- M;`B +| i? +?Q #B i H B H`+? +O #° M;¼+ M`v F?¬M;\\

jRjX *?QÆM; jRj , :B€K "ªQ .•M :B MURVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jRj, :B€K #ªQ /•M ;B MURVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h—K

L;QìB çQ #° M;QìB M;¼+ ç M ;B€K ç`M? +| p ?ÆM # KQÆB im´B- ç2Q FQM?- #
M;?2 çQÊ+ +•m ?ÄB +O h` M; .m i?b p°B p`M; M|B,

@ h¬B H` ;B€Q pB M H`+? bY +O i`QìM; i`mM; ?¼+— p`i M`v i¬B iWM; çQÊ+ i?'v i`
+O ç`B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM;- b m ç| i¬B Km çQÊ+ M| îK°i +?Ê ç² +´

@ M? Km ;B€ # Q M?B m\

@ > ? - M;QìB #€M M|B pÈB i¬B ç•v H` M;¼+ i?ìB >€M- H9+ ç| i` M K†i +ÁM /QM?
M;`M ç²M;X h?—v h` M;- M;¼+ M`v +| T?ªB H` ;Bª F?¬M;\\

L;QìB i?—v /çv H`+? bY FB +| i•K iQM? iQÆM; ç®B F?€- t2K ` i`QM; HÁM; ç½ bÈ
T?~K +O KbM? H` ?`M; ;BªX

h` M; .m +QìB M|B,

@ L;¼+ F?¬M; T?ªB H` ;Bª- M?QM; M| F?¬M; T?ªB H` M;¼+ i?ìB >€M- +?d H` K°i
?B M ççBX *?'i M;¼+ H` #ç+? M;¼+— T?~K +?'i #bM? i?QìM;- M?QM; #° M;¼+ M`v
HçB H`K p`i T?~K bQm i—KX a m M`v M m M? ` +?Ê ç² +´ i?b M M M?bM M?B m k
M|B H` ?`M; i?"i- bÈ `^M; T?ªB i? K ? B b® F?¬M; b m +€B ;B€K` M? pW M|B

h` M; .m H9+ M`v +kM; iB M p`Q i`çM; i?€B +?mv M ;B - /M H` T?ªB bY /KM; HBM
M?QM; çB m M`v i?"i bU H`K ?„M ;B i,M; FB M i?S+X *¬M; M;? çB m F?„+ p`Q
F?¬M; FûK +´ ççB- i?"K +?Q +ÁM pQÊi t ?ÆM- K` #° M;¼+ F?Q FB ;B[ HçB i`ÁM
p`i T?~K M;¼+ +´ +?çK i`´i iBM? tªQX

@ *€K ÆM i?—v h` M;- b m M`v i¬B b) +?9 w ?ÆMX

L;QìB ç`M ¬M; FB M?"M çQÊ+ +•m i`ª HìB i?mv i T?K+ +O h` M; .m i?b `i ?`B H
+O KbM? HmB tm®M;X

h` M +´ €Q K†B M;QìB i`QM; M?|K +€+ +?mv M ;B M?Q h` M; .m ç m +| ;„M K°i +?
M;QìB # M /QÈB ç m M;?2 i?'v `ä `M;X oW `²B h` M; .m ;B€K ç`M? #° M;¼+ F?Q

pb i? K" ç€K M;Q`B Î # M /Q`B +M; +| i? K +?9i iBM iQÎM; p"Q p` +?mv M ;B M?
 ;B€Q /çv H`+? bY çB tm®M; i?b +| K°i M[ bo ,M K†+ `i ?ÊT i?`B i` M; iB M H MX
 @ h?~v h` M;- ç•v H" K°i +?B + pÁM; i v K" i~B Km çQÊ+ F?B çB /m H`+? p iW J
 M,K ;~M ç•v T?d i?9v i,M; ;B€ F?€ K¢M?- M? t2K #•v ;BÎ +?B + pÁM; i v +O i~B -
 E?B i?'v p` M[ bo H M ç" B K" F?~M; K M; i?2Q i?S ;b- h` M; .m i?"i bU +ªK i?'v F€
 ç| M" M; ç½ +ÎB +?B + pQM; i v ` ç†i i`QÊ+ K†i ?„M `²B H M iB M;X
 h` M; .m +~K H'v +?B + pÁM; i v FB - b m ç| i?m" M KB M; M|B ,
 @ "ªM i?•M T?d i?9v +| ç†+ çB K i`mv M M?B i- pQ /K M?Q p"Q H9+ M"v- M m ç†i
 i?'v K€i K - ?ÆM M[T?d i?9v +ÁM çQÊ+ ?bM? i?"M? iW M?B m HQ¢B F?Q€M; +?'
 / b) #` ?'T i?m- +| i? #´bmM; p" B i?S +?'i F?Q€M; pÊB +Æ i? - +| ?B m [mª i~i i`
 im~M ?Q" M K€mX
 @ L?QM; pÁM; i v T?d i?9v M"v +O +?` H" ;Bª- i?S M"v çQÊ+ H"K iW i?Ov iBM?- ç
 F?~M; ªM? ?QÎM; ç M +Æ i?
 h` M; .m M|B +kM; ç½ t2K tûi `ä `M;- i?S M"v F?~M; T?ªB H" T?d i?9v- +?d H" i?
 @ E?~M; i? M"Q- i~B #Ä ` # +?K+ M;"M ç Km M|~ +ÁM +| ;B'v +?SM; M?"M ç" M
 MB M- + "m `®i +m°+ +| #B i M?bM ?"M; F?~M; p"v\
 L;Q`B T?K M[ FB M;?2 h` M; .m M|B pÁM; i v H" ;Bª i?b p K†i +?Êi #B M ç´B H
 #B M ç´B +€+? tQM; ?~iW i?~v h` M; i?"M? + "m i? M? MB M- K" çQ¢M ?°B i?Q¢B
 ç€K M;Q`B çQÊB /`B M;?` Hm"MX
 @ h~B ç½ M|B `²B- M;Q`B FB [m€i` - +| H) F?~M; +| çO FBM? M;?B K
 @ æ9M; p"v- M;Q`B i +| +ª ;B'v ;B€K ç`M?- b Q +| i? H" ;Bª
 @ *kM; F?~M; M?'i ç`M?- M?[M; M,K ;~M ç•v i?S ;b +kM; +| i? H"K ;Bª- ;B'v ;B€K
 F?~M; +| ;b H" H¢X
 *€+ HQ¢B M;?` Hm" M p M; H M- +kM; F?~M; +| i`Q`M; ?ÊT +€ #B i- pb +| M;Q`B M
 +kM; +| M;Q`B M|B ;B9T h` M; .m - pb i? K" ?B M i`Q`M; v M ioM? +?Êi ~K oX
 @ hB m h` M;- +| +?mv M ;b tªv ` \
 •K i? M? +O M;Q`B T?K M[ H"K FBM? ç°M; ç M p" B p` +?mv M ;B ç M; ;B€K ç`M
 ç†i K|M ?"M; i`QM; i v tm®M; M?bM h` M; .m X hmv h` M; .m +ÁM i` M?QM; H¢B
 T?€i bBM? b B H~K i?b #¼M ?¼ +kM; +ªK i?'v K'i K†i- ç•v +?QM? H" ç¢Q Hw +O
 +| ?¼ +MM; +?`mX
 @ oÁM; i v T?d i?9v +O i~B Km pÊB ;B€ # +?K+ M;"M H¢B #` ?„M i M|B H" ?"M
 ç´B +?mv M ;B ;B€K ç`M?- ç²M; i?`B +€+ M;Q`B T?ªB +?Q i~B ;B'v +?SM; M?"M ;
 i v i~BX
 E?~M; çÊB h` M; .m H M iB M; i?b M;Q`B T?K M[FB ç½ KÎ KB M; M|B- M" M; +kM;
 pb pÁM; i v FB çQÊ+ M" M; Km M?B m M,K- #bM? i?Q`M; +kM; F?~M; MĐ ç `B
 M|B M| H" ?"M; ;Bª- pb p"v K" pW iS+ ;B" M pW bÊ ?½B- +® w HÈM iB M; ç +?2 ;
 @ L|B `i ç9M;- i? v M;Q`B çBX
 @ h` im´B ç9M; H" M|B F?~M; ` ;b- M;Q`B i Km K°i K|M ?"M; ;B€ # +?K+ M;"M
 ç`M? i?b F?~M; ç€M; K°i tm
 L?QM; H`B +O M;Q`B T?K M[FB M;QÊ+ H¢B +ÁM M?"M çQÊ+ bU ç²M; iB M? +O ç
 M"v +| i•K iB M? ç²M; # M? iQÆM; HB M- #¼M ?¼ +kM; +?d bÊ M?[M; K|M p"i T?~K
 +kM; #` +QB H" ;BªX
 @ hB m h` M;- çQ pÁM; i v +?Q i~B t2KX

«M; H½Q ?¼ h¬M çSM; H M F?ÄB +?B + #¨M ;B€K ç`M? ?¢M; KK+ T?K- H½Q çB ç
+?B + pÁM; i`QM; i v h` M; .m X

h` M; .m pW `²B i?"i bU M;•v M;QìB bYM; b®i pb M?[M; HìB Mì M?Q b9M; K€v +O
h¬M H½Q ç M +¬K H'v pÁM; i v i?b KÊB +ì T?ªM SM;X >„M F?¬M; F?ÄB H„+ ç¬m
[m€ +kM; +ì p'M ç - M m ç´B H¢B H¨ M?[M; +?mv M ;B F?€+ i?b M;QìB T?K M[FB
M?Q p"vX *QM #¨ Mì- ç9M; H¨ F?ì MìBX

L?QM; h` M; .m +kM; M? M? +?ìM; pSi #Ä w M;?o FB +O KbM?- pb ç®B T?QÆM;
+?`m M;?2 HìB MìB +?•M i?"M?X

@ *?B + pÁM; i v M¨v H¨ ?¨M; ;Bª- iB m i?Q- imv Jv MK `H¨ MÆB T?€i bBM? ` M
i` M çìB M¨v +?ŠM; +ì M?[M; M;QìB #'i HQÆM;- #¼M ?¼ H¨K ?¨M; ;Bª ç HW #€M

@ *€+ M;QìB +MM; K°i #¼M- i'i M?B M b) #ªQ ?° +?Q M;QìB +O KbM?- ¬M; MìB H
h¬M H½Q t2K tûi tQM; i?b çQ ` F i Hm" M ;B®M; M?Q h` M; .m - M?QM; `ä¨¨M; M
+?`m iB T M?"M F i Hm" M +O HBM? F?Q- M; v b m çì M¨M; [m v b M; +¬M; FQ+?

@ *¬ Km®M +?SM; +S b Q\ h¬B +ì i? +?Q +¬X

h` M; .m +® ;„M; M?šM M?`M- ?„M +¬K H'v pÁM; i v i`QM; i v +O h¬M H½Q `²B M
@ *¬ +ì i? ç M /MM; FQM? H9T K¨ t2K- M m H¨ T?d i?9v i?b # M i`QM; b) F?¬M; +ì
i v +O +¬ i?b ç¬v #¼i F?QX

L;QìB T?K M[M? +? KB M- /M F?¬M; ç°M; ç"v ;b M?QM; i` M K†i H¢B +ì +?9i M;?
h` M; .m i?'v M;QìB T?K M[FB pšM FB M [mv i M?Q p"v i?b Kî KB M; MìB,
@ hB m i?Q- +ì i? +?Q i¬B ? B +¼M; iì+ çQÊ+ F?¬M;\

L;QìB T?K M[FB imv F?¬M; ?B m `ä w M;?o +O h` M; .m M?QM; pšM M?´ ? B bÊ
@ LìB KB M; +kM; F?¬M; i? H¨ #^M; +?SM;- +?9M; i H¨K K°i i?Q M;?B K M?Ä
h` M; .m +¬K p"i i` M; bS+ ç2Q i`QM; M;QìB ` `²B MìB,
@ o"i i` M; bS+ T?"i Zm M •K M¨v +O i¬B H¨ T?d i?9v- #•v ;Bì i¬B H¨K i?Q M;?B H
?B mX

@ *ì M;QìB M¨Q +ì #¨i HY F?¬M;\

h` M; .m pW MìB pW +¬K H'v K°i bÊB iì+ [m'M [m M? p"i i` M; bS+- b m çì bì H
M¨v F?¬M; +ì i9B- #'i HY KbM? ç½ ç i`QM; #° [m¬M €Q i`QÊ+ çì `²BX

jR9X *?QÆM; jR9 , :B€K "ªQ .•M :B MURVX

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jR9, :B€K #ªQ /•M ;B MURVX

L?ìK .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h¬K

@ h¬B +ì

J°i •K i? M? p M; H M- +ì M;QìB +?¢v ç M çQ #¨i HY +?Q h` M; .m X

@ h¬B ç½ MìB `²B- M;¼+ i?¢+? i`mv M M?B i`'i M? M?- pb p"v i¬B H'v iì+ [m'M
/MM; HY ç®i- M?B i ç° b) #` i`mv M çB- i®+ ç° i,M; M?B i`'i +?"K- pb i? iì+ F?ì

h` M; .m iB T M?"M # "i HY - ? „M ç SM; H M ç Q p"i i` M; bS+ T?d i?9v H M + Q- b
 +| i|+X a m #®M M,K ;B•v- ? „M #m¬M; # "i HY - H'v bÊB i|+ pW [m'M [m M? F?®B
 @ J¼B M; QìB t2K- i|+ +| ç Si F?¬M; \

h` M; .m H'v bÊB i|+ tm®M; +?Q M; QìB /QÈB ç" B t2KX
 @ h?"i bU F?¬M; ç Si
 @ J m i?Y pÈB +?B + pÁM; i v FB
 h?'v ibM? ?m|M; M?Q p"v i?b M; QìB /QÈB ç" B +?Ê i M; ?` Hm" M²M "Q- K" p Kti +O
 i` „M; # +?X
 @ æQÊ+ - #•v ;Bì +?9M; i t2K +?B + pÁM; i v M"vX
 h` M; .m pW M|B pW /MM; i|+ [m'M [m M? pÁM; i v- b m ç| +kM; # "i HY ç®i M?Q
 +?O M?•M +O +?B + pÁM; Î F?€ ; -M h` M; .m - i?'v `ä +?d ç®i ? B # ;B•v H" F?®
 h` M; .m çti pÁM; i v tm®M; - + -K H'v bÊB i|+ ç½ ç Si H" K ? B- +kM; F?¬M; +?ì h`
 ;Bª ç9M; b B- B ç9M; B B ç m ç½ [m€ `ä "M; X
 @ hB m i?Q- M m M?Q +¬ +ÁM +| M; ?B p'M- +¬ + -K pÁM; i v M"v ç M i`mM; i•K M
 G° >"Q [m" M h`B m .QÆM; i?O ç- " „+ EBM? ç FB K i` - i¬B +| i? ç #¼M ?¼ ;B€K
 aU i?"i i? „M; HìB M|B bm¬M; - M; QìB T?K M[FB i?'v h` M; .m M|B M?Q p"v i?b p
 t'm ?' pb H9+ M"v ç½ çª FQ+? M; QìB F?€+ - M?QM; M; QìB ç" M ¬M; FB i?"i bU F?
 +?O v m M" M; ç m HÁM; pb #ªQ ` # +?K+ M; "M Km TªB ?"M; ;BªX
 @ h?¬v h` M; - i?"i bU tBM H¶B sBM H¶B M?
 L; QìB T?K M[FB t'm ?' + -K H'v pÁM; i v- b m ç| +9B M; QìB tBM H¶B h` M; .m - +
 i`QM; ç€K M; QìB ç¬M; ç9+X
 h` M; .m ç SM; H M M|B pÈB M?[M; M; QìB pW i?'v ibM? +ªM? M?Q p"v,
 @ *?"Q K¼B M; QìB- +?"Q M?[M; M?" bQm i¬K- +€+ M? ç M ç•v i? K ;B ?Q¢i ç°M
 M?B M b) ?v p¼M; p"i T?~K +O KbM? H" i?"iX
 @ L?QM; i`QM; MQÊ+ +?9M; i +| i`mv M i?®M; H`+? bY K" M?[M; p"i +ÁM b|i H¢B
 M"v M?[M; p"i i?"i çQÊ+ bQm i¬K H¢B H" F?€ Qi- Km TªB ?"M; ;Bª Î +?Ê ç² +' +k
 +kM; +?ŠM; +| ;b ç€M; M; ¢+ M?B MX L; v +ª +?9M; i¬B +kM; ç½ iWM; TªB ;B Q ?
 @ L?QM; i¬B ?v p¼M; +€+ #¢M +| i? ?B m +?Q- i¬M i`¼M; F i [mª ;B€K ç`M?- F?¬
 K" M; ?B M; ì i`B i?S+ +O M?|K +?9M; i¬B- pb +?9M; i¬B b) /MM; FB M i?S+ +?mv
 #B i i?"i ;Bª ¼B M; QìB- +kM; F?¬M; pK HÊBX
 @ L m M?[M; p"i K" +?9M; i¬B F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ i?"i ;Bª i?b b) M|B i?"i ç +
 i`mM; i•K +| mv iQM p` K€v K|+ ç çQ HQìM; X *kM; KQM; K¼B M; QìB iBM iQìM; p
 +O +?9M; i¬B- imv i ç®B b) F?¬M; M|B i?"i i?"M? ;Bª p` ;Bª i?"M? i?"i- +kM; F?¬
 T?~K H" ;BªX h¬B +?d +| M?[M; HìB M?Q p"v + -M M|B- +ªK ÆM K¼B M; QìBX
 h` M; .m M|B tQM; i?b +9B M; QìB tm®M; /QÈB ç" B- H9+ M"v ç€K M; QìB # M /QÈ
 ;b ? „M pW M|B- b m ç| F?¬M; #B i H" B /šM ç-m p¶ i v- pb p"v K" iB M; p¶ i v i`
 b'K- K°i H9+ H•m b m +kM; F?¬M; M; WM; X
 S?¬M HÈM K¼B M; QìB ç m +| i•K w M?Q p"v- ç| H" p"i +O KbM?- +?QM?KbM? +|
 M; QìB F?€+ M|B i?b H¢B i?"i bU #S+ #®BX
 *kM; ;B®M; M?Q K°i M; QìB bm®i M; "v Hm¬M T?"M M" M +QM +€B KbM? M; ?`+? M;
 ? „M M|B i?b +| i? - M m M? T?K ?¼ K°i +•m, óæ9M; p"v- +QM +O M? i?"i bU F?
 M"v `i +| i? b) H" K ? B # M bSi K ibM? +ªK- + „i ç Si [m M ? X

æ² + ´ + kM; H` M?Q p"v- B F?¬M; Km®M KbM? Km çQÊ+ ?"M; i?"i\ L?QM; /M b Q
K" [m€ M?B m ?"M; ;Bª- i'i M?B M id H Km çQÊ+ ?"M; ;Bª b) + Q ;'T #B i # Q H
h` M; .m M|B` M?[M; H|B M?Q p"v pÈB K¼B M; Q|B # M /QÈB i?"i` +kM; +?d H`
"•v ;B| imv F?¬M; i?B m M; Q|B ç-m +Æ bQm i-K ç² + ´ M?QM; pšM +| M?B m M; Q|
H|B M"v i?b +kM; #B i h` M; .m +| FBM? M; ?B KX
hB M; p¶ i v p M; H M çQÊ+ K°i H9+ i?b #` M; Q|B /šM +?QÆM; i`bM? + M i?B T-
ç€K M; Q|B # M /QÈB M?bM p T?Q h` M; .m +| +?9i F?€+ pÈB i`QÊ+ ç|X
hmv M; Q|B /šM +?QÆM; i`bM? M|B M?[M; M; Q|B ç½ çQÊ+ ;B€K ç`M? +| i? #Ä çB-
#Ä çB- pb î HçB ç•v b) +| i? K çQÊ+ +?9i FB M i?S+X
h` M; .m +kM; F?¬M; #B i b m F?B +?QÆM; i`bM? i`mv M ?bM? M"v çQÊ+ T?€i i?
M; "M? ç² + ´ - i`QM; K„i M?" bQm i-K ? v M; Q|B i v M; M; i?b +€B / M? ?B m +?mv
+¬M; M?"MX h'i M?B M ç•v H` M?[M; +?mv M +?d +| i? M|B p b m

hB M; p¶ i v M; QM; HçB- GQm :B B +O ç`B i`mv M ?bM? "„+ EBM? +-K KB+`Q M|
@ *€+ p` F?€+? [mw- +€+ #`M; ?[m- +€+ +?mv M; B ç½ ;B€K ç`M? ? B ;B| HB M i
M; ÆB MY ;B| - b m ç| b) iB T iK+ ;B€K ç`M? ¼B M; Q|BX

L; v b m ç| •K i?•M? +O M; Q|B /šM +?QÆM; i`bM? ç`B i`mv M ?bM? aÆM æ¬M; +
@ >¬K M v M?[M; M; Q|B t T ?"M; î T?Q b m F?¬M; i? M"Q iB T iK+ iB M p"Q ?B
M; "v K B +€+ p` +?mv M; B ç M iW "„+ EBM? b) iB T iK+ ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? ¼B

a m F?B ? B M; Q|B /šM +?QÆM; i`bM? M|B tQM; i?b +| M?•M pB M +¬M; i€+ ç M
ç M K°i T?ÁM; M; ?d î # M +çM?X h` M; .m i?b F?€ i?QªB K€B- +?d ;B€K ç`M? #
M; Q|B F?€+ i?b F?¬M; çQÊ+ M?Q p"v- EBK J" T p"Q i`QM; T?ÁM; i?b €Q ç½ QÊi çš

@ hB m h` M; - ``i i®i- +Æ b î i`B i?S+ p[M; +?„+- M, M; HU+ SM; #B M +kM; KçM? H
` M; Q`B +kM; +| FBM? M; ?B K SM; T?| çQÊ+ `²BX

a m F?B p"Q i`QM; T?ÁM; i?b EBK J" T H m K² ?¬B `²B ;BÆM; !M i v +€B pÈB h` M
#¼M ?¼ i?Q| M; tmv M ;†T T?ªB- /M h` M; .m F?¬M; H M iB M; i?b #¼M ?¼ +kM; l

@ h?¬v EBK- i`QÈ+ FB M; "B +kM; iWM; ;†T [m ibM? ?m®M; M?Q p"v b Q\

@ >b- +?mv M M?Q p"v H` ``i i M?B m- M?QM; +kM; +| p" B M; Q|B +® w- pb i`QM; p
+kM; +| p" B i M pb iB M K" +® ;„M; #`v i`Á HW ;ç i

a m F?B M; ?2 çQÊ+ M?[M; H|B ;BªB i?Q+? +O EBK J" T i?b h` M; .m KÈB ?B m- i
i?b M; ? ;B€K ç`M? +kM; M|M; ?šM H M- F i [mª H` M?[M; ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? /
K¼+ b m KQ X

*| M?B m M; Q|B HÊB /KM; / M? M; ?o óOv # Mô- ó?B T ?°Bô ç H`K M?[M; ?Qç i ç°
+-M +| iB M H` +| çQÊ+ ;B'v +?SM; M?"MX

ob i? K` KÈB T?€i bBM? +•m M|B ó: Bª M? 'i ç`M? +?Q T?ªB H` ;Bª- K` i? "i +kM; +
EBK J" T m®M; K°i ?ÈT MQÊ+ `²B +Q|B M|B,

@ "•v ;B| KK+ çQ+? +kM; F?¬M; T?ªB H` ;B€K ç`M? ç² + ´ +O M?•M /•M- i?"i` +?Q
+?Q M?|K ó+?mv M; B ô +?9M; i - ?"M; M; k +?9M; i H` M?[M; M; Q|B ç M; ç€M? i`
;Bª

h` M; .m #` M?[M; H|B +O EBK J" T H`K +?Q i`ÊM K„i ?€ K²K- /U i?2Q +€+? M|
M?[M; +?mv M; B +kM; +-M T?ªB +| ;B'v +?SM; M?"M b Q\

L?QM; H|B M|B +O EBK J" T +kM; H`K +?Q h` M; .m #Èi Q€M F?Q i`QM; HÁM; - i?
M?Q p"v +kM; F?| i`€+? M?[M; M?" bQm i-K F?¬M; iBM iQ| M; p"Q +€+ p` +?mv M

h?"i` ?"M? ç°M; ç®i i|+ +O h` M; .m pW `²B +kM; +| +?9i p'M ç - M m /MM; i|+ [ [m'M +?ti i?b ç®i ? B ;B•v +kM; +?Q i? çSi M; v çQÊ+X \*| M?[M; p` i?QÆM; ;B ;çi M;QìB /MM;- +?ŠM; [m ç®i i?ìB ;B M /"B i?b +kM; T?•M #B i çQÊ+ i?"i ;Bª- + +| i? i?U+ ?B M çQÊ+X

@ hB m h` M;- i?-v +O +"m H" M? J½ î h`mM; >ªB- +| H) +kM; F?¬M; t Hç ;b pÊ M[+"m ;B9T i¬B ;B€K ç`M? K°i T?-M- pb ?¬K M v +| [m€ M?B m pB +- i?"i bU H

æB M S?çK H" M;?B M +Sm pB M ç M iW #ªQ i`M; +® +mM;- ?„M +kM; H" M;QìB i M;²B M;?d i` M ;? b H¬M;X >¬K M v i` M? +?[ H" M?B m ?"M; M?'i- b m ç| i'i M? M;? X oW `²B æB M S?çK ç½ t2K tûi ? B # +?K+ p"i T?~K ;®K bS- M?QM; ?„M + ?Q H" i?"i- ç€M; iB + H" M| #` ?Q ?çB- ;B€ +ª +kM; ;BªK i?'TX

*?9 æS+ +?[i` ç² ;®K bS î h`mM; >ªB i?"i bU M´B iB M; +ª MQÊ+- ç²M; i?ìB +ÁM î T?QÆM; /B M ;B€K ç`M? p" i?QîM; i?S+ ç² ;®K bSX G9+ M"v æB M S?çK Kî KB M KbM?- i'i M?B M pb ?"M? ç°M; +O h` M; .m i?"i bU H"K +?Q +€+ p` +?mv M ;B i

h?ìB ;B M M;?d M;ÆB MY ;Bî H" F?€M; „M- K¼B M;QìB +,M #ªM +?d m®M; p" B ?ÊT b m ç| M?•M pB M +¬M; i€+ ç M i?9+ ;BK+- K¼B M;QìB +?d +| i? çB ` iB T iK+ ;E /M F?¬M; çQÊ+ ;BÊB i?B m H" +?mv M ;B M?Q H9+ ç-m M?QM; h` M; .m çB ` H i v HÊMX

h` M; .m p®M F?€M?"M `¶B i` M #`M #•v ;Bî HçB H" #`M `°M M?'i- +kM; F?¬M; F?Q pW `²B ç½ +?çv çB MÆB M"Q- #•v ;ìB KÊB +?Êi tm'i ?B M- +| `i M?B m p"i ç| F?¬M; i?B m bªM T?~K iBM? +?'iX

J°i +€B M?šM #ç+? M;¼+ i?ìB h? M? +| ;B€ +ª `i t td- i?S M"v p®M +?d H" K°i ;BQÆM; +mM; H„T i M- M| #¼+ i` M M;|M i v +€B ç #ªQ p M;|M i v +O tç i?O- b r iQÊM; +?Q i?•M T?"MX

hmv HBM? F?Q i`QM; +€B M?šM +| K"m i`„M; M?QM; HçB `i ç"K- K" +?'i M;¼+ +kM a m F?B çQÊ+ h` M; .m ;B€K ç`M? H" +?QM? T?~K- ;B€K ç®+ hB M +O +¬M; iv ç ;B€ +ª i?` i`QîM; K" çti ;B€ # i` ,K M;`MX

E?B i?'v +| p"i i?"i- HçB +| ;B€ i` + Q i?b ç€K M;QìB # M /QÊB #„i ç-m t Q ç°M;- # #°M- pb i`QM; M;"M? ;B€K ç`M? M"v- +?d +¬M M? H"K ç9M; p B # H¬M +kM; H

h` M; .m /MM; HBM? F?Q ç T?•M #B i i?"i ;Bª- M m # M i`QM; +| çO HBM? F?Q ç`M? ;B€ p" H"K ;B'v +?SM; M?"M- M m HBM? F?Q [m€ Qi i?b i`U+ iB T M|B +?Q ç ob p"v K" M;QìB # M h` M; .m H" ç¬M; M?'i M?QM; i®+ ç° HçB M? M? M?'iX

h?ìB ;B M /¬M [m - ç M t +?B m i?b ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? KÊB /¬M #QÆ+ p"Q ;d B /šM +?QÆM; i`bM? pšM F?¬M; imv M #® F i i?9+ ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M?- M;QìB M M;QÊ+ HçB + M; H9+ +`M; ç¬M;X

æ°i M?B M æB M S?çK ç M; ;B€K ç`M? ;®K bS +?Êi Kî KB M; ,

@ *€+ p`- çti +€+ p"i i`QM; i v tm®M;- ç M ç•v t2K p"i M"vX

.M +| iQM? +?mv M M;?B T p HoM? pU+ +O KbM? M?QM; +€+ p` +?mv M ;B pšM +| i? +?Q ` w FB M ;|T w- #•v ;Bî æB M S?çK Kî KB M;- i'i M?B M #¼M ?¼ b) çti ç M i`Ê ;B9TX

jR8X *?QÆM; jR8 , :B€K "ªQ .•M :B MU9VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jR8, :B€K #ªQ /•M ;B MU9VX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

h`QÊ+ ç•v ç½ iWM; ;BÈB i?B m p æQÌM; h K h?ªBUK|M; ®K # K`m i?ÌB M?` æQÌM
p`M; - i`„M; - t M?- p b m M; QÌB i [m2M ;¼B M| H` æQÌM; h K h?ªBX

h?ÌB æQÌM; F?€ +QÌM; i?`M? Î h`mM; Zm®+- FBM? i T?²M pBM?- M; ? i?m"i T?+
+?QM? H` K°i bªM T?~K K„ M; ? çQÊ+ bBM? p`Q i?ÌB M`v- i¢Q ?bM? b®M; ç°M; M?
iB M; ç T K„iX

G9+ M`v #`v i`QÊ+ Kti æB M S?¢K H` K°i K|M bS æQÌM; h K h?ªB i¢Q ?bM? H¢+ ç
H¢+ ç` ç M; M; ? M +´ ?€ KB M; - +?B b m çSM; i?ŠM; - +?•M i`QÊ+ ?ÆB F?QK ;B®M
#`M; Y +´ ?Q /`B- +?m`M #` #QÊ+ p T?Q i•v- i¢Q ?bM? mv pk K` i?m-M +?`iX

h` M; .m M?bM ?bM? iQÊM; +QM H¢+ ç` K` ;B®M; M?Q i?`v T?® T?QÌM; h`QÌM; M
çQÌM; ç¬M; ç9+- ;B®M; M?Q i?`v F?¬M; F?Q i?ÌB M?` æQÌM; - +ªK M?“M çQÊ+K°i

EBK J”T p` h¬M H½Q +kM; #` æQÌM; h K h?ªB H`K +?Q M; •v M; QÌB- # K`m FB [m
M; ÌB- i¢Q ?bM? +?m`M t€+X \*?O v m H` i` M Kti K2M +ÁM +| `i M?B m p i M?Ä M

o i`¢M çQÊ+ i¢Q M M F?B K2M bS +Q`9i- +?`i HB m # M i`QM; Qi +Q`9i M?QM; H
pb i? K` Kti K2M i?QÌM; +| M?[M; p i`¢M M?Q p`vX

a m F?B æQÌM; h K h?ªB çQÊ+ F? B [m`i i?b M?[M; p i`¢M M?Q p`v +?QM? H` çt
i`i M?B M b m M`v i`B M; ? H`K ;Bª M; `v +`M; + Q bB m- pb i? K` i?“i bU F?| i? M

@ h?¬v h¬M- M? i?`v p`i M`v i? M`Q\

æB M S?¢K #B i M?[M; M; QÌB Î ç•v i?b h¬M H½Q +?ÆB i¢T p`i- +kM; F?¬M; t H
M?|K EBK J”T +| H) +kM; F?QM; ?B m [mª M?B m- pb i? KÈB ¼B M; QÌB M?bM [m
h¬M H½QX

h¬M H½Q +¬K H`v +?B + FQM? H9T T?|M; ç¢B ? B KQÆB H¬M- b m F?B t2K tûi +
M|B,

@ o`i M`v i¬B +kM; F?¬M; t2K +?QM? t€+- M m M?bM p`Q HÈT K2M ç T p` p i`¢M
;B®M; pÈB i?O i?m`i H`K ;Bª #^M; #°i p` tBi- M?QM; pb M| [m€ ?Q`M K„ M M i¬B

o i`¢M i?“i bU +O æQÌM; h K h?ªB +?QM? H` b m F?B iB T t9+ pÈB M?[M; +?`i Q
Kti M; Q`B #`, M KÁM- HÈT K2M +Q`9i- i¢Q M M M?[M; p i`¢M `i M?Ä- +| i? [m

.•M H`K ;Bª /MM; tBi p` M?B m HQ¢B #°i ç H`K ti M; Q`B bªM T?~K H`K ;Bª #`, M
ç| ç K°i i?ÌB ;B M M; „M i?b p i`¢M i` M HÈT K2M H`K ;Bª +kM; b) tm`i ?B M- M?Q
F?¬M; TªB ;B®M; M?Q p`i i?“iX

*QM H¢+ ç` # K`m M`v- /MH` M?bM p`Q K`m K2M- i¢Q ?bM? ? v p i`¢M ç m H` ?`M
K„- i?“K +?Q +ÁM i®i ?ÆM +ª +QM H¢+ ç` # K`m i`QM; #ªQ i`M; +® +mM; - pb p`v K
h¬M H½Q ? v H` B +kM; F?¬M; /€K +| F i Hm”M p°B p`M; X

@ h?¬v æB M- i¬B iWM; M; ?2 [m F?| ;BªM; +O M? p i`B i?S+ ;B€K ç`M? p` M
æQÌM; h K h?ªB- pb p`v K` i¬B Km M|X h¬B +kM; iWM; ç M +?Q M?B m M; QÌB t2K
?¬K M v i¬B KQÊM +Æ ?°B M`v KQM; M? ;B9T çÐ ;B€K ç`M?X

*?O M?•M +O +QM H¢+ ç` æQÌM; h K h?ªB H` K°i M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M ?Æ
K”T- Kti +?[çB M- /M çSM; i`QÊ+ Kti +€+ p` +?mv M; B +kM; F?¬M; iÄ` FB m
H` M; QÌB +| i?•M T?“MX

@ GQm iB M bBM? H` K°i ?°B pB M +O ?°B bQm i¬K +´ p`i i?“M? T?® h L K +?9M
iv i`€+? M?B K ?[m ?¢M h?B M h?U+ S?~K- M? `v bQm i¬K M?[M; p`i T?~K `i i®i-
+?mv M KK+ bQm i¬K +´ p`i F?“Ti?B M ?¢+O ç`B i`mv M ?bM? +?9M; i¬B

L;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? +O ç`B i`mv M ?bM? aÆM æ¬M; +® ;„M; ;BÈB i?B m H MB M FB pÈB M?|K h` M; .m - +kM; ;B€M iB T M|B `ä ç®B T?QÆM; +| çO i`B HU bQm i-K +| ;B€ i`X

@ GQm iB M bBM?- M? ç½ H` M;QÌB i`QM; M;? - i¬B K¢Q Km°B ?ÄB M? K°i +•m- i?m p`Q M?Q i? M`Q\

*¬M; i€+ ;B€K ç`M? ç² +´ +?QM? H` M?bM p`Q p`i T?~K ç i`mv +Sm H B H`+? p`i i` p`i [mw ;B€ ç m H` F? B [m`i iW K° +´- /M H` M?Q p`v +kM; +?d +| b® HQÊM; +| ?¢

«M; +?O GQm M`v ?bM? M?Q +kM; F?¬M; FB M; F} F?B M|B p H B H`+? +O p`i T

@ > ? - H-M ç-m iB M i¬B i?'v +QM H¢+ ç` # K`m M`v H` Î K°i +m°+ iK i`T iQ M? pÈB M? m- F?B ç| i¬B ç½ `i i?Q+? M M [mv i ç`M? Km H¢B

@ hK ?°B\

h` M; .m F?) i?b i?¬K K°i iB M; - +?ŠM; H) H` i` Q ç´B iQ M?•M ;B[ +€+ M?` bQ M? M? M?'i i¢B +?'K

@ G` +?Ê ç2MX

:B€K ç®+ hB M Î# M +¢M? h` M; .m /MM; i v +?2M FQM KB+`Q `²B F?) M|BX

h` M; .m M;?2 p`v i?b +| +?9i b[M; b®i- pb pW `²B ?„M M?bM i?'v H¢+ ç` # K`m M;?o ç M +?Ê ç2M i?ªQ M;mv M- pb F?B ç| +| K°i +QM h K h?ªB J½ çQÊ+ K°i M;QÌ ;Bª- +QM H¢+ ç` #•v ;BÌ +kM; `i ?Q`M K„- +?ŠM; H) +kM; H` ?`M; ;Bª\

v M;?o M`v #MM; H M i`QM; HÁM; h` M; .m p`i ?"i bU i¢Q M M #|M; i®B F?| i? H¢ /MM; HBM? F?Q t2K tûi i? M`QX >„M i?W /`T M?|K M;QÌB FB ç M; M|B +?mv M p H¢+ ç` +9B ç-m t2K tûi X

@ GQm iB M bBM?- F?B ç| M? Km +QM H¢+ ç` M`v pÈB ;B€ +ª # Q M?B m\

EBK J`T M;²B Î# M +¢M? æB M S?¢K +?Êi H M iB M; - i`QM; [m€ i`bM? ;B€K ç`M? p`v- ç†+ #B i H` H9+ M`v H¢B H` H¢+ ç` # K`m æQÌM; h K h?ªB- +?„+ +?„M ;B€ +ª

@ "®M i`,K M;`M- i¬B +ªK i?'v M| ç€M; ;B€X

E?B i?'v +€+ p` +?mv M ;B +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? p`i T?~K +O KbM? H` i? GQm +kM; i?"i bU +| +?9i ç„+ wX

æ€M; Hw` pÈ ;B€ +ª K` ?„M #Ä` ç Km H¢+ ç` æQÌM; h K h?ªB i?"i bU F?¬M; t2 ç`m ;B€ +?QM? [mv i`QM; MQÊ+X

L?QM; +kM; +| M;QÌB ?ÄB pb b Q æQÌM; h K h?ªB H¢B çQÊ+ #m¬M #€M / /`M; M? +| H-K HŠM- æQÌM; h K h?ªB çQÊ+ #€M çB `i bÈK Î MQÊ+ M;Q`B- Î GQM/QM ç½ æQÌM; h K h?ªB ;B€ #®M KQÆB +?QM i`B m ç¬ H >QM;FQM; - H`T M M F, HK+ ç` i?m`i- / M? iB M; p¬ HQÊM;X

L?QM; +kM; pb p`v K` b m ç| ?`M; ;Bª #MM; T?€i- M?B m M;QÌB #`HW Km æQÌM iBM ;BªK tm®M; - ;B€ +ª +O æQÌM; h K h?ªB +kM; /¬M ;BªK tm®M; `i K¢M?X

o`B M,K ;¬M ç•v M?[M; i€+ T?~K H` æQÌM; h K h?ªB çQÊ+ #€M ` +?d pÈB p`B +?K ;B€ +ÁM i?'T ?ÆM- /M H` iBM? T?~K +kM; +?d H` p`B i`,K ç M p`B i`B m ç²M;X

ob p`v +| i? i?'v- M m æQÌM; h K h?ªB FB H` i?"i- M?Q p`v ;B€K ç®+ GQm ç½ H`

@ *`m EBK- M? h¬M- i¬B i?'v p`i M`v +| H) H` i?"i- +| H) çQÊ+ H`v ` iW M;¬B K° M H` i? M`Q\

:B€Q bQ æB M bmv tûi K°i H9+- +m®B +MM; M|B ` w M;?o +O KbM?- pb i`QÊ+ ç• iQ`M M?[M; iBM? T?~K F?¬M; #` im²M` MQÊ+ M;Q`BX G9+ M`v +?O M?•M +O H ç½ M|B `ä H B H`+?- H` Km ` iW +?Ê ç2M- +€+ HQ¢B /'m ?B m +?Q i?'v ç•v H` bª

@ G¨ ; B^a- H¢+ ç¨ æQÌM; h K h?^aB M¨v +?d H¨ K°i b^aM T?~K K¬ T?ÄM; +O i?ÌB ?B
L?|K EBK J" T +ÁM +?Q H M iB M; i?b h¨ M; .m M½v ;BÌ ;B[BK H†M; +?Êi M; ~M
çBM? +?†i b„i M|BX

@ S\ a Q\

æB M S?¢K i?'v h¨ M; .m M|B F?ŠM; ç¨M? M?Q p¨v i?b #B i`ä ?„M M?bM¨ +?9i

@ h?–v h¨ M; - M;¨B M|B H¨ ; B^a- pb p¨v +kM; M M +| +, M +S +?S\ o¨B i`, K ç²M; +kM
bU H¨ ; B^a i?b +QB M?Q #Ä iB M¨ Km FBM? M; ?B K- M?QM; M| ; B^a î +?¶ M¨Q- KQ
:B€K ç®+ GQm /M F?¬M; [m€ ûT M; QÌB M?Q M; QÌB T?K M[i`QÊ+ ç| M?QM; HÌB H
¨²B- M m H¨ i?"i ? v ; B^a i?b M? +| i? çQ +?SM; +S¨ X

h¨ M; .m M; ?2 p¨v i?b M?Qm K¨v- ?„M bî /o M|B H¨ ; B^a +kM; pb # M i`QM; +QM H¢+
+| HBM? F?Q- K¨ M?[M; K|M ç²+´ K¨ ?„M #B i ç m +| +?S HBM? F?QX

ob p¨v h¨ M; .m +| i? F?ŠM; ç¨M? +QM H¢+ ç¨ # K¨m M¨v H¨ ç² ; B^a- M?QM; ; B^a
?„M ?B m p æQÌM; h K h?^aB i?b¨i F?| M|B¨ X

@ S- i'i M?B M b) +| +, M +S

h¨ M; .m çB K°i pÁM; [m M? +QM H¢+ ç¨ # K¨m æQÌM; h K h?^aB- ?„M /MM; HBM?
+?•M Km®M T?€i ?B M bU F?€+ #B iX æ°i M?B M €M?K K„i ?„M M?bM i?ŠM; - p
M?QM; ?„M M? M +?|M; +9B ç–m- +kM; F?¬M; B i?'v çQÊ+X

@ *QM #¨ M| - +| i? H¨K i®i p¨v b Q\

h¨ M; .m bî /o F?B T bÊ M?Q p¨v pb î +€B +?•M i`QÊ+ +O +QM H¢+ ç¨- # M i`Q
ó>S ô- ;B®M; ? i M?Q +?[ó>S ô ?„M iWM; i?'v i`QM; +QM M; U # K¨m h K h?^aB J

h¨ M; .m #•v ;BÌ i?"i bU¨i #°B T?K+ M; QÌB H¨K¨ +QM H¢+ ç¨ æQÌM; h K h?^aB- i
h?^aB J½- pb ç² ; B^a +kM; +| +'T #¨+ + Q i?'T- T?•M #B i H¨K # #^av HQ¢BX

*?d +–M M?bM p¨Q +QM H¢+ ç¨ æQÌM; h K h?^aB M¨v i?b i?'v +¬M; M; ? +O M| i?
M m iQM? ; B€ i?"M? K¬ T?ÄM; M; mv M #^aM i?b b) K'i ?ÆM K°i i`, K M;¨M- t2K¨ M
+kM; H¨ M?•M p¨i +'T #¨+ ç¢B bQ i`QM; M; ? H¨K ?¨M; ; B^aX

jReX *?QÆM; jRe , :B€K "ªQ .•M :B M UiB TV

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ; B^a, æª L?½M

*?QÆM; jRe , :B€K #ªQ /•M ;B M UiB TV

L?|K .¨+?, h2T;

L; m²M, aQm h–K

@ hB m h¨ M; - ç M ç•v K°i +?9i

h¬M H½Q çSM; î +Y T?ÁM; M; ?d i` M /¨B ;B€K ç¨M? pšv i v pÈB h¨ M; .m X

h¨ M; .m ç½ çB [m M? +QM H¢+ ç¨ æQÌM; h K h?^aB p¨B pÁM; M?QM; F?¬M; i? KÎ
p¨v K¨M; QÌB i` M ç¨B ? v /QÈB ç¨B +kM; F?¬M; M?¨M çQÊ+ - imv #B m ?B M +O h
i M?QM; +kM; F?¬M; i? iMv iB M KÎKB M; +?Q çQÊ+X

GQm :B B i?'v h¨ M; .m + m K¨v- p®M ç¨M? H M iB M; ; B^aM; ?Á i?b i?'v h¬M H½
p¨M; çSM;¨ M|B,

@ h?Q +€+ M?" bQm i–K- KQM; +?Q +?mv M ;B +?9i i?ÌB ;B M- pb¨®i +m°+ +Q
çQÊ+ ;B€K ç¨M? H¨ i?"i ? v ; B^a b) +¨M; i? K ç†+ b„+X

a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB M|B +O M;QÌB /šM +?QÆM; i`bM? i?b M?|K EBK J" T /Si çB p"Q i`QM; T?ÁM; M;?dX

h` M; .m #•v ;Bì i?"i bU T?€i b-m pb T?ªB ;BªB i?Q+? +QM Hç+ ç" FB ;BªÎ +?¶ M æQÌM; h K h?ªB- M m M?Q F?¬M; /MM; HBM? F?Q i?b i?"i bU F?¬M; i? ibK` # M #B i# M i`QM; +QM Hç+ ç" # K"m æQÌM; h K h?ªB +| p'M ç - M?QM; +kM; F?¬M; M;QÌB i i?'v +?[ó?S ô- M?Q p"v b) +M; F?| ;BªB i?Q+?X

@ h¬B i?"i bU F?¬M; [m€ t2K i`¼M; p"i T?~K M"v- pb M| [m€ ?Q" M K,- i`QM; H9+ F M"Q i?'v çQÊ+ p"i T?~K M"Q K" K2M bS b€M; M;ÌB p" F?¬M; +?9i ib p i M?Q p"vX L` çQÊ+ p'M ç i?b +kM; F?¬M; i? M"Q F i Hm" M M| H" ;Bª- pb i? K" HÌB M|B +O Km°BX

L m M|B p [m M? pÈB +?9 æS+ i?b h¬M H½Q t2K M?Q H" i`QÎM; #®B +O h` M; .m HÌB T? #bM? pÈB M?"M tûi pW`²B +O h` M; .m - M?QM; w FB M +O H½Q +kM; i S?çK- +ª M?|K ç m HB M iK+ ;"i ç-mX

@ h?¬v h¬M M|B F?¬M; b B- M, K M; Q€B i¬B ç½ iWM; t2K [m K°i iQÊM; +mM; M[a ç| #ªQ i²M F?€ ?Q" M ?ªQ M?QM; T?¬M K2M bS pšM +| +?9i F?¬M; i`¼M p M- çQÊ+ i?"i bU H" H¬M /¬m iB M i?'v çQÊ+X

:B€K ç®+ hB M M|B` w FB M +O KbM?- ç®B pÈB M?[M; M;QÌB M?Q ?„M i?b i?"i ç²+´- K" ç M +'T #"+ +O ?„M i?b F?B i?'v K°i p"i b) i?QÌM; bBM?` +ªK ;B€+ i`U- +QM Hç+ ç" æQÌM; h K h?ªB- imv F?¬M; ibK` p'M ç M?QM; HçB bBM?` +ªK ;B€

h'i M?B M ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" imv i ç¬B- M m M?Q #¼M ?¼+| +Æ ?°B +| çQÊ +¬M ;B€ +ª F?¬M; [m€ + Q- +?„+ +?„+ b) pmM; i v Km p"QX "B m ?B M +O M| F? +?QM? H" M;mv M M?•M K" +€+ +?mv M ;B i`QÊ+ M v i?QÌM; +| T?€M çQ€M b B p"Q i`B i?S+ +?mv M M;?B T +O KbM?X

@ hB m h` M;- i¬B i?'v i? M"v- +?9i M[ +m` M;Q" B i?b +S M|B KbM? M?bM H¬K iBM ç®B T?QÆM; +kM; b) F?¬M; M|B ;b- +?9M; i +?Q ?„M K°i ;B'v ;B€K ç`M? H" ;B€K ç`M? FB X

æB M S?çK M|B` M?[M; HÌB M"v t2K M?Q h` M; .m ç½ M?bM H¬K- M?QM; ?„M H ?B K F?B Fw i M p"Q ;B'v ;B€K ç`M?- b m M"v M m +| p'M ç ;b i?b b)ªM? ?QÎM; ç

@ æ9M;- ;B€Q bQ æB M M|B`'i ç9M;- hB m h` M;- F?¬M; i?b +?9M; i +S H"K M? +?9M; i M;?d çB /MM; +ÆK i?¬BX

EBK J" T +kM; KÎ KB M; T?K ?¼ pÈB w FB M +O æB M S?çK- +?mv M M|B` i?"i KÎ KB M; H" tQM;- M?QM; M m M? F?¬M; M|B` ä M;mv M M?•M i?b M;QÌB i b) F?- ç" M ¬M; FB +kM; H" F i`QM; M;? - M m F?¬M; H" K i®i +kM; F?€ T?B MX

@ *€+ i?¬v çÊB +?9i- +€+ p` b Q F?¬M; ?ÄB içB b Q i¬B HçB +?Q`^M; M| H" ç² ;B h` M; .m MÎ MK +QÌB F?´- F?B K¼B M;QÌB KÎ KB M; F?mv M ?„M- ?„M +kM; +® ; +MM; +kM; ibK` çQÊ+ K°i +•mX

@ a Q\ *m i?"i bU i?'v M| +| p'M ç \

æB M S?çK i?"i bU ;B"i KbM?- +QM Hç+ ç" # K"m FB /M H" M?bM p"Q #'i F€ ç†+ c #„i # çQÊ+- ?„M iU i?'v KbM? F?¬M; ibK` p'M ç ;b +ª- F?¬M; M;Ì h` M; .m HçB

@ o"i T?~K F?¬M; +| p'M ç - M?QM; i`QÊ+ FB i¬B +| K°i M;QÌB #çM M;Q" B M;? - iv ç Km K°i i€+ T?~K æQÌM; h K h?ªB- H9+ ç| +| M?B m +?mv M ;B ;B€K ç`M? M| H i?'v p"i T?~K FB - M m M?bM p"Q K"m K2M p"i çQ ?bM?- i?"i bU F?¬M; F?€+ ;b +Q ?¬K M vX

@ L?QM; p" B i?€M; i`QÊ+ M;QÌB #çM FB F?¬M; +~M i?"M H"K pĐ h?'i h?ªB K½- F i?b +?Êi T?€i ?B M` p'M ç - i`QM; HÈT bS Î# M i`QM; +| K°i +?[ó>| ô- çB m M"v F?¬M; +¬M T?ªB M|B M?B m +?S\

h` M; .m ç M; F p M; Q`B H-M i`QÊ+ ç½ Km h?`i h?`aB J½- M?QM; #•v; B`p"i T?~
 ç€M? pĐ- +ÁM çQÊ+ ç®B T?QÆM; +`i; B[ i`QM; M?" +U+ F€ +~M K"i KÈB ç9M; X
 h?"i` h` M; .m M|B` M?[M; H`B M"v +kM; +| bU t2K tûi- pb /M H" B #Ä` p" B i`
 ;b ç| +kM; F?| +| F?`a M,M; H"K`ÆB # - M?QM; M?[M; +?mv M M?Q p"v +kM; +?ŠM
 ob p"v K" h` M; .m pW /Si H`B i?b +€+ p` +?mv M; B çQ K„i M?bM M? m- #¼M ?¼
 .m pb K°i +•m +?mv M M?Q p"v K" F?ŠM; ç`M? +QM H¢+ ç` æQ`iM; h K h?`aB FB H
 @ hB m h` M; - +?9M; i +kM; F?¬M; i? M|B ç®B T?QÆM; ç" T M€i` ç ; B€K ç`M?
 @ æ9M; p"v- imv M?[M; p"i T?~K æQ`iM; h K h?`aB HQm i`mv M ç M M v +| b® HQÊM
 i?"i bU F?| M|B +?Q +?QM? t€+ çQÊ+X
 L?[M; M; Q`B FB ç m iÄ` /` M; ?` p w FB M +O h` M; .m - #¼M ?¼ imv #bM? i?Q
 ;B +| HQÆM; i•K- M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; K¢Q ?B K ç€M? M€i K°i p"i ç t2K M
 T?€T M"v [m€ çB M +m²M; - M m i?"i bU +| ?Q ? Q i?b B b) ç M\
 @ L?[M; ;b hB m h` M; M|B +?ŠM; T?`aB +?Q iWM; t`v` - +| M?[M; + Q i?O H"K ;
 çB K M"Q ç| i` M p"i T?~KX L?QM; M"v hB m h` M; - +`m +| i? t€+ ç`M? # M i`QM
 F?¬M; \
 æB M S?¢K i`-K M; •K MY M; "v- +m®B +MM; +kM; i?'v w FB M +O h` M; .m H" F
 H" M m p"i T?~K +| ?Q ? Q i?b i`€+? M?B K b) /Q B M?"M\ S?`aB #B i`^M; #®M i`, K
 ;B imv F?¬M; T?`aB H" [m€ HÈM M?QM; +kM; +?ŠM; T?`aB H" +QM b® M?ÄX
 E?B K¼B M; Q`B ç M; i?`aQ Hm" M i?b GQm :B B Î# M +¢M? +?Êi KÎ KB M; ,
 @ h¬B +| i? çQÊ+ i?'v ç€M? pĐ M| b Q\
 @ v +O +€+ p` +?mv M; B H" +?d +| i? ç€M? M€i p"i T?~K FB KÈB +| i? t€+ M?"
 b Q\
 GQm :B B i?"i bU F?¬M; ?B m M?B m H„K p ç² +´- M?QM; p" B M; Q`B FB M|B M?Q
 K†i +| +?9i FQ+? ç°M; X
 @ æB m M"v- bÊ`^M; w +O hB m h` M; F?| i? M"Q i?U+ ?B M çQÊ+- pb M m M|
 F?Q`aM T?Q M"v b) F?¬M; i?'T
 æB M S?¢K imv F?¬M; ?B m pb b Q +- ; €B /šM +?QÆM; i`bM? FB H¢B ?QM; T?'
 ;B`aB i?Q+?X
 @ L?Q p"v M m +| M; Q`B +?`m ; €M? F?Q`aM T?Q i`M FB - +| T?`aB b) ç€M? M€i +Q
 T?`aB F?¬M; \
 æB M S?¢K +kM; #` M?[M; H`B +O GQm :B B H"K +?Q ?² ç²- ?„M F?); "i ç-m- b m
 @ æB m M"v M?'i ç`M? T?`aB i`QM; +-m +?O M?•M +O p"i T?~K- M m M?Q M? i
 +kM; +?d iQB +¬M; X
 L m +| M; Q`B ibM? M; mv M ; €M? +?`m T?Q i`M F?B ç" T pĐ i€+ T?~K- M?Q p"v +€
 M; ¢B /MM; +?B m M"v- pb #¼M ?¼ Km®M +| F i Hm" M`ä`^M; X L m H" i?"i i?b i®i-
 M?bM` p'M ç - i`mv M` M; Q`B +kM; +QB M?Q K'i K†iX
 @ æQÊ+- i¬B çB ibK M; Q`B i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- b m ç| ç t2K F?Q`aM T?Q ç|
 ` F?¬M; - +€+ p` +?| +?9iX
 GQm :B B F?¬M; #B i ,M p"Q i?S ; b K" M|B tQM; i?b +?¢v çB M; v- +?d ç H¢B +€+
 M? m- +- ; €B FB b Q +| ?SM; i?9 ç" T pĐ æQ`iM; h K h?`aB M?Q p"v\ hQ`iM; `^M; ç|
 b Q\
 L|B çB +kM; T?`aB M|B H¢B- ç" T K°i p"i T?~K ; b ç| i` M +?QÆM; i`bM? i`mv M ?bM
 ç" T pĐ K" F?¬M; i?'v +| p'M ç - F?¬M; ibK` +, M # M?- M?Q p"v +?ŠM; F?€+ M"Q
 KbM?X

o`B p` +?mv M ;B M ;?o ç M ç•v i?b F?¬M; F?ÄB T?`M M`M- iB m iY h` M; .m M`v
F?®M M´B HçB [m€ iQ+? +U+- i` M çìB M`v i?"i ;Bª F?| T?•M H`´i M?B m- +¬M; i
M?Q i? \

GQm :B B M`Q #B i #•v ;Bì +€+ p` +?mv M ;B ç M; Q€M KbM? p` h` M; .m - i`QM
T?'M- H`K b Q ç +?QÆM; i`bM? ?'T /šM M;QìB F?€+\ æ| +?QM? H` T?ªB +| çB K

>B M i`QìM; ;B€K ç`M? #ªQ p"i ?¬K M v i?"i bU +| + Q i`"Q M?QM; F?¬M; [m€ KçM
?B M i`QìM; ç"Tp"i ;B€K ç`M?- M?Q p"v /M H` B i?„M; B i?m i?b iB iKK+ b) +U

GQm :B B FQ+? ç°M; ç M M|B pÈB ;B€K ç®+ GQm- K` ;B€K ç®+ GQm F?¬M; #B i b
pb M m ç"TpĐ æQìM; h K h?ªB K` F?¬M; iBK ` p'M ç - +?d #²B i?QìM; K°i i`,K M;`
i`,K M;`MX

L?QM; GQm :B B çB #€Q +?Q T?| ;B€K ç®+ /`B i`mv M ?bM? *?m i?b HçB #` çª FQ
M`M; M?QM; HçB iW +?®B K°i i`,K M;`M #²B i?QìM;X ob ?„M i?"i bU F?¬M; iBM iQ
h` M; .m - F?¬M; Km®M içQ ` i?B m i?•MX

@ h` M; iB M bBM?- +€+ i?¬v- FBM? T?Q +O ç`B i`mv M ?bM? +kM; +,M;- pB + M

S?| ;B€K ç®+ *?m pšM t2K M?Q M K†i GQm :B B p` +€+ p` +?mv M ;B - pbi? iU H

@ L m H` i?"i i?b i¬B b) #Ä iB M- M?QM; i¬B +| K°i çB m FB M

h` M; .m +„i M; M; HìB ;B€K ç®+ \*?m H`K K¼B M;QìB çQ K„i M?bM- +kM; F?¬M
i? M? MB M t9+ ç°M; M`v H` ;b\

jRdX *?QÆM; jRd , :B€K "ªQ .•M :B M UiB TV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jRd , :B€K #ªQ /•M ;B M UiB TV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

GìB M|B +O h` M; .m H`K +?Q +ª T?ÁM; ?Q`M iQ`M v M ioM?- M?[M; p` +?mv M
KbM? +?šM; [m +?d ç M ç•v ;B€K ç`M? K` i?¬B- F?¬M; +¬M iQ+? +U+ M?Q p"v +?
H` i? M? MB M- M m F?¬M; K°i H¬M +?`m i?B i i?b i?"i bU F?| i? M`Q T?€i i`B M

æWM; M|B H` M? +?d bm çQ€M +QM Hç+ ç` æQìM; h K h?ªB FB H` ;Bª- +?Q /M M
i`QM; M;QìB i F?¬M; ç HçB +?[ ;b i?b b Q\ M? b) +?šM; iBK ` çQÊ+ p'M ç ;bX
/M M? +?SM; KBM? M| H` ;Bª +kM; +?šM; +| HÊB Q+? ;b +ª- M;QÊ+ HçB M m +?
M?Q p"v M? T?ªB #Ä ` K°i i`,K M;`M- M m H` M;QìB #bM? i?QìM; i?b b) F?¬M; #
i`Á i? M`vX

*?Q M|B ç M +€+ p` +?mv M ;B - #•v ;Bì T?| ;B€K ç®+ \*?m +O ç`B i`mv M ?bM? +
M?Q ç M; M?bM ;'m i`9+- +| H) i`QM; HÁM; i?¬K M;?o M?[M; F +| iB M p` +´ [m€
MûK ` p`B i`,K M;`M ç"t # K°i K|M ç² bS- +?d i?m¬M i9v H` +?ÆB çM K` i?¬BX

@ hB m h` M;- pB + M`v +m T?ªB bmv M;?o +?Q F„- +m +ÁM i` - M;šm M?B M M?
i?QìM;- K°i i?ìB ;B M b m b) [m M- F?¬M; +¬M +S +?9 i•K p`Q bU pB + H¬M M`v

h¬M H½Q +| [m M ? F?€ i®i pÈB +?9 æS+- pb p"v H½Q Kì KB M; F?mv M ;Bª h` M
pW `²B +?d H` h` M; .m KçM? KB M; M|B M?Q p"v K` i?¬B- #•v ;Bì pbi? /B M M
Hç+ ç` FB ` ç ;B€K ç`M?X

h`QM; M;`M? ç² +´- M?[M; ibM? ?m®M; H`K +?Q M; QìB i F?| i? M`Q tm®M; ç`B
 i?QìM; tªv ` - +| M?[M; M; QìB pb w FB M #'i ç²M; K`i?QìM; tmv M T?€i bBM? K•
 H-M M`v +kM; +?Q ç M KS+ ç° M?Q p`v- +?d + -M h` M; .m +?`m HMB K°i #QÊ+ -
 E?¬M; +?d H` h¬M H½Q- /M H` EBK J`T p` M?|K æB M S?¢K +kM; +?Q `^M; h` M;
 M?Q p`v- M; QìB i` im´B F?¬M; tm®M; ç`B çQÊ+ i?b F?| i`€M? F?ÄB M?[M; ?`M?
 H` çB m ?Q`M iQ`M +| i? ?B m çQÊ+X
 h?"i` h` M; .m imv +® w iÄ` #S+ #®B M?QM; M; mv M M?•M i?U+ +?`i +?QM? H`
 +´ FB i`î i?`M? ?`M; i?"i /Q +?QM? KbM? +?SM; M?"M- M m M?Q M?bM F?¬M; i?
 M?bM `ä i?b ?„M M?`i ç`M? b) F?¬M; #Ä [m X
 *ÁM +?mv M #²B i?QìM; iB M- +, M #ªM H` F?¬M; +| F?ª M, M; - pb i`QM; K|M; i`QÊ-
 +?[>S `´i HÊM- +?d + -M ç`T` - M|B +?mM; H` ç`T +?•M i`QÊ+ i?b M?[M; ; b # M i
 @ æ9M; `²B- i?¬v h` M; - M? +ÁM +?Q M|B` çB m FB MX
 æ€K M; QìB i`QM; T?ÁM; +?d +| /mv M?`i K°i KbM? GQm :B B H` F?¬M; [m M i•K ç
 tm`i T?€i iW i•K Hw ; b- +| ; B€K ç`M?` p`i FB H` i?"i ? v ; Bª- çB m M`M; [m M i•K
 /ŠM F?€+? t2K ç`BX
 S?ªB #B i`^M; iB iKK+ M`v H` /Q GQm :B B #B M i`T- M m M?Q iB iKK+ çQÊ+ M?
 M?Q p`v #B i ç•m M`M; b) +| +Æ ?°B iB M p`Q ç`B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM; - imv
 F?€ i®i- M?QM; /M b Q M| +kM; F?€ FûK bQ pÈB **hoX
 h` M; .m +QìB K°i +€B `²B M|B ,
 @ L m ç`B i`mv M ?bM? F?¬M; +?`m ?"m [mª +O pB + ; B€K ç`M? #ªQ p`i- M?Q p
 ; €BK ç`M? +| i? iB T iK+ +Y ?"M? M?QM; F?¬M; çQÊ+ i?m ?bM? - +`M; F?¬M; çQ
 +QB M?Q H` K°i +m° + i` Q ç`B ; B[+?9M; i X
 h` M; .m H M iB M; M? M? +?|M; H`K +?Q p K†i +O T?| ; B€K ç®+ *?m i`î M M
 T?QÆM; M|B M?Q p`v F?¬M; F?€+ ; b ç€M? p`Q K†i KbM?X E?¬M; TªB M? +?ŠM
 #Ä iB M- M?QM; M? +kM; F?¬M; +ÁM [mv M HÊB ç i`mv M ?bM?X
 @ h?¬v h` M; - K°i iB iKK+ ; B€K ç`M? ç†+ b„ + M?Q p`v M m i`mv M ` b) +| HÊB Q+
 i?ìB +kM; H`K +?Q M; QìB t2K ç`B +ª MQÊ+ M?È ç M M?- ç•v +?QM? H` +Æ ?°B M
 *| +•m M|B i`QM; M?" +?Q `ä K` M; Q`B M; ä ç½ iQìM; - M; QìB M; Q`B +m° + idM? i€C
 :B B +?d HQ +?Q iB iKK+ +O KBM?- M`M; +kM; F?¬M; Km®M M; ?o h` M; .m ; B†
 M m M|H` ; Bª i?b KÈB i?"i bU +| HÊB pÈB i? M? / M? +O ?„M- M m M?Q F?¬M; ib
 +?ŠM; TªB H` #) K†i i`QÊ+ iQ`M /•M i?B M ?¢`\
 æ•v H` ibM? ?m®M; p`i`Q F?¬M; ç9M; i?b ; | + M?bM +kM; F?€+ M? m- T?| ; B€K ç
 ç M; H`K F?| KbM?- GQm :B B i?b ç M; /MM; / M? ç /K ?Q†+ h` M; .m X L?|K EB
 +?Q `^M; h` M; .m i?"i bU +kM; F?¬M; +?„ +?„M- pb i? K` +?W H¢B çQìM; HmB
 #²B i?QìM; K°i i`, K M; `M- +kM; F?¬M; ç M KS+ K`i K†i i`QÊ+ iQ`M /•MX
 h?"i` h` M; .m +kM; F?¬M; M; ?o M?B m i`Á M?Q p`v- ?„M imv Km®M #° + H° +Q
 K¼B M; QìB M?QM; +kM; i?¬K +ªK i?`v M m H`K M?Q p`v b) T?€i bBM? p`M ç - ç| H
 : -M ç•v h` M; .m F?€`M M?ŠM- H-M M`v ç M i? K ; B ?Q¢i ç°M; ; B€K #ªQ /•M ; B
 ; B iY ûT K` i?¬BX G9+ M`v M?[M; p`M ç # M ç-m ç½ çQÊ+ ; BªB [mv i- ?„M ç½ ç
 i?W M?"M- +kM; F?¬M; +ÁM [m€ M?B m v m + -m t T ç†i ; b +ª- pb i? KÈB çQ`
 M; ?o +O ?„M #` M?[M; +?mv M ; B #B i çQÊ+ - bÊ`^M; #¼M ?¼ b) K„M; -K i`ìB- p
 ; B€K ç`M?- M?Q p`v +ÁM M|B F?¬M; Km®M H`K`mM; ç°M; b Q\
 E?B i?`v i?€B ç° +O h` M; .m `´i FB M [mv i i?b GQm :B B M?bM p T?Q H½M? ç
 *?m imv `´i #S+ #®B pÈB ?`M? pB +O h` M; .m - M?QM; H9+ i`QÊ+ ?„M ç½ ç„ + i°E
 ; Bì Km®M ç M #MX >„M KdK +QìB M|B ,

@ *QB M?Q +?9M; i i?U+ ?B M i?2Q w +O i?-v h` M; - +?9M; i b) i?QÆM; HQÊM
ç•v H` K° +m°+ i` Q ç´B iQ M?•MX æ9M; `²B- hB m GQm- +® ibK +?O M?•M +O p`
M; ?`- ; ?B `ä`M; bU pB +- M?Q p`v b) i®i +?Q i`i +ª K¼B M; QÌBX

S?| ; B€K ç®+ *?m p` p` i`B t H€B t2 ç M ç•v +| ç° im´B iQÆM; ç²M; - M?QM; ?„M b
ç¢Q\ h`i M?B M H` pb ?„M +| €M? K„i ç†+ #B i- H9+ M`v çB m ç-m iB M ?„M M; ?o
`ä i`€+? M?B K- KB M çB ibM? ?m®M; +½B +¼ b m M`vX

@ o•M; - hB m EB m ?¼+ Hm`i` - ç +?Q M? `v F?ÎB i?ªQ K°i #ªM ?B T M; ?` H` çQ
ç•v F?€ H•m- +kM; M M` M; Q`B çQÊ+ `²BX

hm v F?¬M; i? i` M? i?O çQÊ+ [mv M HÊB i`mv M #€- GQm :B B +| +?9i F?¬M; + K
ç²M; w- F?¬M; +| bU OM; ?° +O H½M? ç¢Q- M?Q p`v i?b +¬M; i€+ +O M`M; b) F
+?d +| i? H`K i?2Q w +O h` M; .m - +QB M?Q ç•v H` K°i +m°+ i` Q ç´B iQ M?•MX

*?QÆM; jRdUTkV, :B€K #ªQ /•M ;B MUeVX

@ *?`Q +€+ p`- +€+ #^M; ?[m- #•v ; BÌtm`i ?B M K°i bU FB M i?9 p`- i?-v h` M; M
ç² ; Bª- +?O M?•M +O p`i T?~K H` GQm iB M bBM? H¢B +?Q `^M; M| H` i?"i- #•v ; E
i?"i ; Bª\ h?¬v h` M; çQ ` K°i ç M; ?`- ç| +?QM? H` ç" T +QM H¢+ ç` æQÌM; h K h?
h` M; b) H`v ` çQÊ+ +?SM; +S

@ *€B ; b\ æ" T +QM H¢+ ç` FB ` b Q\ *| [m€ KS+ F?¬M; \

@ æ9M; p`v- K°i p`i ; B€ i` p`B i`, K M; `M- M m ç€M? pÐ i?b B #²B i?QÌM; \

@ E?¬M; T?ªB M? ç M; M|B M?ªK b Q\ h`i M?B M H` M; QÌB M`Q ç€M? pÐ b) T?ªB
M m F?¬M; H`K b Q +| +?mv M pmB ç t2K

@ æ9M; - ç9M; - M? M|B `i ç9M; - M?[M; ibM? ?m®M; M?Q i? M`v `ä H` `M; F?| i?
+?9M; i t2K M; QÌB /šM +?QÆM; i`bM? M|B i? M`Q ç½

GQm :B B +ÁM +?Q M|B /Si HÌB i?b # M /QÈB ç½ p M; H M M?[M; HÌB M; ?` Hm" M
+€+ p` +?mv M ;B i?ªQ Hm" M pÈB M? m tQM; H¢B +?Q ` K°i ?"M? ç°M; /[/°B M?
i?"i- M?Q p`v i?b ç" T pÐ b) T?ªB #²B i?QÌM; - M?QM; #•v ; BÌ i?"i bU F?¬M; B T?ªM
pmB ç t2K- F?¬M; t2K i?"i bU [m€ T?QX

@ J¼B M; QÌB v M H†M; - +?mv M M`v ç½ çQÊ+ i?-v h` M; p` GQm iB M bBM? ç²M;
M?Q +QM H¢+ ç` FB H` ; Bª- GQm iB M bBM? b) F?¬M; i`mv +Sm i`€+? M?B K- M
+?SM; +S ç +?SM; KBM? p`i T?~K FB H` ; Bª- M?Q p`v i?¬v h` M; b) #²B i?QÌM; +?
M; `MX

@ *| i? M|B ç•v H` K°i ?"M? pB imv M +?B M pÈB M?[M; K|M ?"M; ; Bª i`QM; M; ?
H` i?"i ? v ; Bª- ?"M? pB +O i?-v h` M; p` GQm iB M bBM? +kM; i?"i bU ç€M; ; B€ +
i`¼M;

GQm :B B M|B HÌB `i +| HU+ FQ+? ç°M; - H9+ M`v M; QÌB # M /QÈB ²M `Q p¶ i v F?
M; QÌB i` im´B- M?[M; M; QÌB HÈM im´B ?ÆM i?b i?-K M; ?o,

ó*-K iB M +O KbM? ` ç ; B€K ç`M? i?"i ; Bª- i?m-M i9v +?d H` , M MQ `¶B pB +- ç

E?B GQm :B B Î i` M ç`B H M iB M; pÈB K¼B M; QÌB i?b hB m EB m +O i` [m v T?
M; ?`- bU pB + çQÊ+ ; ?B H¢B `i `ä`M; - M m H` ; Bª i?b ? B # M ; BªB i€M- K¼B
p`i i?"i- M?Q p`v i?b i?"i bU tBM H¶B- i?-v h` M; T?ªB #Ä ` K°i i`, K M; `M ç Km H
K|M ç² bS FB X

>ÆM M[i`QM; ?B T M; ?` +ÁM +| K°i ; ?B +?9- ç| H` M m +QM H¢+ ç` FB H` ?"M;
i?QÌM; iB M i?b T?-M H¢+ ç` pÐ +kM; T?ªB i?m°+ p GQm iB M bBM? X L|B +?mM;
.m +kM; F?¬M; +| HÊB H°+ ; b- +kM; F?¬M; çQÊ+ T?ûT H`v p`i T?~K ç½ pÐ- pb p`
F K„M; h` M; .m #` çB MX

LÆB ç•v +kM; F?¬M; i? çB BM 'M ?B T M; ?`- pbi? K" /Si F?Q€i H"K` ? B T?¬M
+?O GQm K¶B M; QÌB K°i #ªM- #¼M ?¼ ç m Fw i M +O KbM? Î # M /QÈB ?B T M;
M; QÌB ` K°i iì +?B T?B m- ; ?B `ä b® iB M K°i i`, K M; "M `²B ; B Q +?Q GQm :B B
+ "M; H"K ¼B M; QÌB M; ?o `^M; ?„M i?"i bU F?¬M; [m€ +?„+ +?„MX

E?B i?'v ? B # M Fw F i tQM; - ?ÆM M[i?¬v h` M; FB ç½ K|+ ` K°i i`, K M; "M ç
+?QÆM; i`bM? - pb p"v K" K¼B M; QÌB Î # M /QÈB ç m BK H†M; - H¶ i B /UM; H M-
Hç+ ç` æQÌM; h K h?ªBX G9+ M"v •K i? M? [m€ ç€M; ; B€ FB b„T p M; H M- #B i ç
i?b K°i i`, K M; "M b) H" +O M; QÌB F?€+X

@ h?¬v h` M; - ç½ +| #9 - ç•v M"v

æ" T # K°i p"i HÈM M?Q +QM Hç+ ç` æQÌM; h K h?ªB i?b +| i? M|B H" +U+ F€ F?
/šM +?QÆM; i`bM? +O T?Q aÆM æ¬M; T?ªB M? M? +?|M; +?çv p"Q i`QM; F?€+
iS+ p pB +ç€M? +m°+ ; B[? B M; QÌB h` M; .m p" GQm iB M bBM? ç½ i`mv M` - p
+O F?€+? bçM +?çv ç M t2K M€Q M?B i- pb p"v K" i`QM; +, M T?ÁM; +?Êi +?"i M?

h` M; .m H„+ ç-m- ?„M F?¬M; iB T M?"M +•v #9 - +?d +QÌB M|B,

@ E?¬M; +-M #9 - i¬B ç" T M| tm®M; ç'i H" çQÊ+X

GÌB M|B +O h` M; .m H"K +?Q ç€K M; QÌB +QÌB p M; - M?QM; F?¬M; #B i h` M; .n
H) HçB /MM; #9 ç" T H M +?•M +O +QM Hç+ ç` \ E M; ®+ +kM; +ªK i?'v M; ?B M; Ì
M"v ?„M Km®M ç" T +QM Hç+ ç` tm®M; ç'i- ?„M Km®M +?•M i`QÊ+ +O +QM Hç+ ç
H" p' M ç X

h` M; .m çQ K„i ç€M? ; B€ #®M T?Q - b m ç| ; ¼B p" B i M #ª p [m'M HÈT i?ªK çÄ
i?ç+? # M /QÈBX a m ç| HçB [m'M i?ªK çÄ içQ M M K°i ç` T?QÆM; `°M; K°i ? B
M?[M; KªM? pĐ p, M; ` M; Q"BX

@ _-K5

S?ÁM; ?¼T `°M; +?Êi HçM? M; „i M?Q iì- +?d +| K°i •K i? M? i`QM; i` Q p M; H M-
K°i +?B + KB+`Q M?Ä tm®M; # M /QÈB- pbi? K" •K i? M? i?"i bU çQÊ+ i`mv M F

@ J m t2K i? M"Q- `®i +m°+ H" i?"i ? v ; Bª\

æ•v H" HÌB M|B ç-m iB M +O ç€K M; QÌB Î ?B M i`QÌM; ; B€K ç`M?X

@ æ9M; H" [m€ ç½ M; ?B M- ?Qç i ç°M; ; B€K ç`M? #ªQ p"i M"v F?€ ? v- b m M"v +?
M?Q p"v KÈB çQÊ+X

æ•v H" M?[M; HÌB +O ç€K F?€+? Î i`QM; F?€+? bçMX

E?B K|M ç² bS æQÌM; h K h?ªB #` MûK tm®M; ç'i i?b ç€K M; QÌB i`QM; T?ÁM; ; Bç
+kM; M?B i ibM? - M m F?¬M; T?ªB +| M?[M; +?B M bo +ªM? b€i [m•M bU /mv i`b i
H M ç`B t2K tûi `²BX

@ æQÊ+ `²B- #Ä HÈT i?ªK [m'M [m M? ` X

L m M|B M; QÌB idM? i€Q M?'i H9+ M"v +?QM? H" h` M; .m - ?„M +9B ç-m tm®M; M
?„M i?'v T?¬M bS pĐ +O +€B K|M; +?•M i`QÊ+ +QM Hç+ ç`X

@ :B€Q bQ æB M- M? ç M ?¶ i`Ê K°i +?9i- GQm iB M bBM?- M? +kM; ç M t2K

h` M; .m M; ²B t´K tm®M; - ?„M +® w M?†i K°i KªM? bS pĐ ç t2K tûi M?QM; +® w
ç - pb / M? iB M; ç½ T?€i ` - F i [mª +m®B +MM; M M +?Q M; QÌB F?€+ M|B ` i?b

@ hB m h` M; - + "m t2K +?'i bS M?šM M?KB- K"m p" M; i? M"v +| H) H" i?"iX «B- ç
M€i- i` M çÌB +kM; i?B m çB K°i p"i T?~KX

æ² ; ®K p" bS +kM; ; B®M; M? m- M; Q" B +MM; H" HÈT K2M- # M i`QM; H" HÈT ç'i
KB M; bS pĐ H M t2K tûi- p K†i iÄ ` iB +?"MX > „M H" M; QÌB H"K +¬M; i€+ M; ?
p"i T?~K i?"i bU #` ?Ov ?QçB- i'i M?B M b) `i ç m HÁM; X

o b i ? + | i ? i ? ' v i v M ; ? + O F H " K ; B ^ H " i ? M " Q - K † i # M i ` Q M ; + k M ; ç Q Ê + H " K
F ? ¬ M ; H " K + ? Q M ; Q Ì B i # ° B T ? K + X

@ æ B m M " v æ B m M " v b Q + | i ? \

E ? B æ B M S ? ç K p W H M i B M ; i ? b i ` Q M ; K B M ; G Q m i B M b B M ? + k M ; i ` m v M ` K
? ' T / š M € M ? K „ i + O K ¼ B M ; Q Ì B X

@ æ • v H " + ? [> S \

« M ; + ? O G Q m i ? " i b U F ? | F ? , M F ? B ç ¼ + H M T ? ¬ M + ? [i ` K K ^ M ? b S - i ? S F B M ? Q
K „ i ? „ M H " K H | 2 K „ i X h m v ? „ M H " M ; Q Ì B p " Q M ; ? b Q m i - K + ? Q [m € H • m M ? Q M ;
T ? ² M i ? H " i ? M " Q - K " + ? [ó ? S ô M " v + k M ; H " K + ? Q ? „ M M ? Q ` Æ B t m ® M ; p U + b • r

@ a Q p • v \ h ` M ç " B + | + ? m v M ; b t ^ v ` \

« M ; + ? O G Q m ? ¬ H M ç Q Ê + + ? B + K B + ` Q i ` M + ´ € Q i ` m v M ` F ? „ T T ? Á M ; - / Q Ê B
t ^ v ` - B + k M ; M ; ? ` H m " M ² M " Q X

j R 3 X * ? Q Æ M ; j R 3 , : B € K " ^ Q . • M : B M U d V X

> Q " M ; E B K æ ² M ;

h € + ; B ^ , æ ^ L ? ½ M

* ? Q Æ M ; j R 3 , : B € K # ^ Q / • M ; B M U d V X

. ` + ? , J b i 9 2 p 2 `

a Q m i - K ,

L ; m ² M , L ? | K / ` + ? h 2 T ;

h ? 2 Q i ` m v M i ? m v i i ? b i W F ? B h ? Q Æ M ; > B i i ç Q + ? [ - h ` m M ; Z m ® + i ` ^ B [m p " B
B M - i W i ? H Q ç B + ? [: B € T * ® i - E B K - h B m h ` B M - æ ½ B h ? Q - : B B h ? Q - > " M ? h ?
i ? Ì B + " M ç ç B - + | i ? M | B H " K ° i / Á M ; + ? [i Q Ê M ; ? b M ? F i i B M ? M ? B m i • K ? m v i X

J † B i ` B m ç ç B H ç B + | K ° i F B m + ? [ ç Q Ê + b Y / K M ; ` B M ; - # H Q ç B + ? [M ? Q æ ½ B h ?
b Y / K M ; ` ° M ; ` ½ B i ? Ì B > € M - + | [m v T ? ç K p B i + ? [+ U + F € M ; ? B K F ? „ + - M ? Q M ; / •
H Q ç B + ? [ç Æ M ; B ^ M ? Æ M - ç Q Ê + t Q M ; H " + ? [i K + U i ? + ? [> € M F ? ¬ M ; i ? 2 Q [m v T ?

* ? [ó ? S ô + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^ B M ^ K i ` Q M ; ? " M ; M ; k M ? [M ; + ? [i K + - K ½ B ç M M , K R N 8
[m ó T ? Q Æ M ; € M ç Æ M ; B ^ M ? | + ? [> € M ô - + M M ; p È B ó [m v i M ; ? ` + ¬ M ; # ® U T ? Q Æ
„ i ç - m + ? Q M ? i ? S + T ? ´ # B M / Á M ; + ? [> € M ç Æ M ; B ^ M X æ M M , K R N 8 N T ? ´ # B M
i Q - H 9 + ç | K È B + | T ? Q Æ M ; T ? € T p B i + ? [ó ? S ô X

o b p " v K " + ? [ó ? S ô Î K B M ; b S p Ð i ` M i v + O ¬ M ; + ? O G Q m ? Q " M i Q " M + | i ? ç ` M
H ç + ç " æ Q Ì M ; h K h ? ^ B - p b b U ? B M ? [m + O / Á M ; + ? [F B H " b m ; B ^ B T ? | M ; - ç • v
+ , M # ^ M F ? ¬ M ; + - M i ? ^ Q H m " M X

G 9 + M " v i ` Q M ; H Á M ; G Q m i B M b B M ? i ? " i b U H " ç O K ¼ B ? Q Æ M ; p ` - i ' i + ^ t ¬ M ; H M
i ? Q Æ M ; M ? • M - b m ç | K È B ç Q Ê + t 2 K H " K ° i M ; Q Ì B b Q m i - K - i ? Q Æ M ; M ? • M i ` K + H
H ç + ç " æ Q Ì M ; h K h ? ^ B M " v + k M ; p b w M ; ? o K m ® M # ^ Q i ² M K ° i F ? Q ^ M i B M - M ? Q M
p ® M H ç B + Á M K ' i K † i i ` Q Ê + M ; Q Ì B M ; Q " B X

@ E ? ¬ M ; M ; Ì h B m h ` M ; M | B + ? m ~ M - H È B ? ç B - i ? " i b U H È B ? ç B

@ æ 9 M ; H " ç ² ; B ^ - M ; Q Ì B H " K ; B ^ [m ^ M ? B M H " + Q i ? O i ` Q M ; + Q i ? O

@ æ9M; p"v- +| i? H"K ;B^a +^a HÈT K2M p" HÈT bS # M i`QM; - i?"K +?Q +| i? M|B
p¬ M?`- imv i ç®B H" ç¢B bQ i`QM; M;?

G9+ M"v M?|K æB M S?¢K +kM; ç M # M +¢M? GQm iB M bBM?- /QÈB €M? ç M b€
M;QìB ç m i?'v K°i +?[?S i` M K<sup>a</sup>M? bS- pb p"v K" M? M? +?|M; Kî KB M; M;?` H
M"v +kM; F?¬M; i? M"Q +?2 çB bU t'm ?´ +O #¼M ?¼ F?B F?¬M; i? M"Q ;B€Kç
i?"i ? v ;B^aX

L?[M; M?•M pB M +¬M; i€+ i?m°+ i´ [m v T?BK +O ç" B i`mv M ?bM? H9+ M"v ç½
K^aM? bS pÐ +| +?[i`QM; i v +O GQm iB M bBM?- H9+ M"v i` M K" M ?bM? `°M; î i`
bS pÈB +?[ó?S ô- B +kM; i?'v `ä `M;X

@ h? M"Q # M i`QM; H¢B +| +?[\

æ•v H" T?ªM SM; M;•v M;QìB +O i'i +^a ç€K M;QìB # M /QÈBX

@ *| K°i +?[ç½ T?•M #B i çQÊ+ i?"i ;B^a b Q\

L;QìB H M iB M; `ä `M; +kM; F?¬M; [m€ ?B m p +?[T?²M i? X

@ *?[ó?S ô +O i?ìB æQìM; +kM; F?¬M; çQÊ+ pB i M?Q p"v- pb i? +QM H¢+ ç" æ
bªM T?~K ?B M ç¢B

*m®B +MM; +kM; +| M;QìB ?B m +?mv M H M iB M;X

@ h?¬v h` M; i?"i bU HÊB ?¢B- #B i # M i`QM; +| +?[X

o` M"v +QB M?Q M|B i?"i bU [m€ +?m~MX

@ M? M|B p"v ç9M; H" p¬ M;?o - ç| H" ;B€K ç`M? /U p"Q FBM? M;?B K- M m #B
ç`M? ç² +´ H"K ;b i\ h`U+ iB T b M; J + Q ç€M? #`B F?¬M; bQÈM; ?ÆM b Q\

æO K¼B HìB M|B #`M i€M p M; H M- pb p"v K" ?B M i`QìM; i`î M M -K o- B +kM; ;
HB M iK+ çQ ` HìB M?"M tûi +O KbM?X

@ GQm iB m i?Q- i¬B ç½ M|B F?¬M; çQÊ+ [m v T?BK `²B K"\

h` M; .m i?'v ?bM?ªM? tm'i ?B M i` M K" M ?bM? i?b /MM; ;B¼M; #S+ #®B M|B pB

@ æ9M; p"v- ç•v H" i` Q ç´B iQ M?•M ;B[ i¬B p" i?¬v h` M; - +€+ M;QìB [m v T?BK
GQm iB M bBM? M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b +kM; M? M? +?|M; iÄ ` iS+ ;B" M
iWM; /MM; +QM H¢+ ç" æQìM; h K h?ªB M"v ç F?Q2 F?Q M; pÈB K¼B M;QìB- #•v
T?€i p" M?|K #¢M #B i çQÊ+- b m M"v bÊ `M; ?„M b) F?| i? M"Q iB M +?•M p"Q H

@ h?"i tBM H¶B- i?¬v h` M; - GQm iB M bBM?- +?9M; i¬B +?d +| i? +?Q M;QìB i`
F?¬M; çQ ?bM? M"v H M iB i KK+ T?€i b|M;X

GQm :B B p®M F?¬M; +| w ;?B ?bM? M?QM; T?| ;B€K ç®+ *?m H¢B T?•M T?| M?Q
i?2Q K" i?¬BX GQm :B B M|B KbM? b) F?¬M; i`mv M çQ¢M T?BK FB ` - M?QM; M
ç`M? çQÊ+- M m H½M? ç¢Q Km®M çQ M|` - M" M; b Q +| i? +ªM çQÊ+ \

@ h?¬v h` M; - çQ¢M T?BK ç" T # p"i T?~K FB [m€ ç†+ b„+- +?9M; i i?QÆM; HQÊ
+?Q +?9M; i¬B T?€i ?bM?- +?9M; i¬B b) #Ä ` K°i i`,K M; "M +?Q M? p" GQm iB M

S?| ;B€K ç®+ *?m /€M; M;QìB +| ?ÆB #ûQ ç½ +?2M ç M- ?„M #„i H'v i v h` M; .m
M|B ` +ª #ªM; ;B€- `ä `M; H" Km®M Km çQ¢M T?BK pW `²BX

@ GQm iB M bBM?- M? i?B m iB M b Q\

h` M; .m #m¬M; i v +O T?| ;B€K ç®+ \*?m ` - b m ç|M; ?B M; M;QìB ?ÄB ¬M; +?O

@ æ•v F?¬M; TªB H" p'M ç p iB M #¢+- H" i` Q ç´B iQ M?•M ;B[ i¬B p" i?¬v h`
b|M; - i¬B b) FB MX

«M; +?O GQm i'i M?B M b) F?¬M; i?B m iB M- +?d H" K¶B M; Q`B M, K +?K+ M; "M K„i- pb p"v K" M? M? +?|M; KÎ KB M; +<sup>a</sup>M? +€Q T?| ; B€K ç®+ \*?mX >„M ç½ MûK` iB M Km p"i T?~K ; B^a- +ÁM [m M i•K ç M p" B ç²M; ç M #M +O ç" B i`mv M ?bM? b @ *?9M; i ?Q" M iQ" M +| i? i?QÆM; HQÊM; X

S?| ; B€K ç®+ *?m H" M; Q`B M„K M; ?B T pK- ?„M ?B m `i `ä p HU+ i€+ ç°M; +O ç ; B<sup>a</sup>- M m çQÊ+ T?€i b|M; b) +| id H M; Q`B t2K `i HÈMX

h` M; .m M?bM +?^K +?^K p"Q T?| ; B€K ç®+ \*?m- ?„M /MM; iWM; +?[ M|B, @ h`QÊ+ ç| +?9M; i ç½ +| ?B T M; ?` `ä `M; - ; B€K ç®+ *?m- M m M?Q M? T?€i b i¬B iBM M? b) ?®B ?"MX

: B€K ç®+ *?m +kM; i?"i bU +| w M; ?o M?Q p"v- ?„M +, M #^aM F?¬M; [m M i•K ç M H GQm- M Km®M i®+ €Q i¬B b Q\ h¬B `i ?Q M M; ? M?- i¬B H" /•M i`mv M i?¬M; - + ?„M i?"i bU [m M i•K ç M H iB M|B +O h` M; .m - pb M; Q`B M"v +| / M? iB M; Î „, +^aM? +?Q çQÊ+ \

h` M; .m b m F?B M|B H iB +<sup>a</sup>M? +€Q pÈB ; B€K ç®+ \*?m i?b pQÆM i v pÈB ¬M; +? @ GQm iB M bBM?- M|B i?"i H" i`QÊ+ FB i¬B ç½ iWM; ; †T [m p"i T?~K i? M"v- M ; B^a` - M?QM; +¬M; M; ? +O ç®B T?QÆM; H" [m€ + Q- ç" T pÐ ` +kM; ç€M; iB +-

@ h?-v h` M; - M? [m€ F?€+? F?Q `²B- ?¬K M v i¬B t2K M?Q +| +?9i FBM? M; ?B K ç M h L K i?b M? 'i ç`M? T?<sup>a</sup>B +?Q i¬B #B i KÈB çQÊ+ - i`QM; M?" i¬B +kM; F?¬M ç M H9+ ç| KQM; M? +?d #^aQ +?QX

h` M; .m M|B ` M?[M; H iB H"K +?Q ¬M; +?O GQm +^aK i?'v `i i?Q<sup>a</sup>B K€B- M?[M; # çB ?ÆM T?•M MY - +kM; +<sup>a</sup>K i?'v `i #°B T?K+ h` M; .m X L; Q`B M"v F?¬M; HÈM i [m€ K¢M?- i?m i` M i v ç®B T?QÆM; +kM; +QB M?Q i•K T?K+ F?~m T?K+X

@ *€+ p` #^M; ?[m- ?¬K M v ; B€K #<sup>a</sup>Q ç M ç•v i?¬B- b€M; M; "v K B +€+ +?mv M ; B M; "v- ?v p¼M; +€+ #^M; ?[m F?¬M; M M #Ä [m +Æ ?°B- +€K ÆM K¼B M; Q`B ç½ i? E?B h` M; .m p" ¬M; +?O GQm M|B H iB F?€+? b€Q pÈB M? m i?b GQm :B B +kM; ; B€K #<sup>a</sup>Q M; "v ?¬K M v- +?d H" M?[M; M; Q`B +| p"i T?~K H¢B F?¬M; +?`m i<sup>a</sup>M ` - +O +€+ p` +?mv M ; B - K" h` M; .m +kM; M?"M çQÊ+ ç½ B M; ° M?Q p"v- +kM; +| + "m´B +ÆK i®B F?¬M; T?^aB H" /Q ç" B i`mv M ?bM? b„T t T- H" /Q ?B T ?°B +€+ M?" F?€+?- #¼M ?¼ K iB +€+ p` +?mv M ; B ç M /U iB +- i`QM; ç| +| +<sup>a</sup>¬M; +?O GQm X aÆM æ¬M; #`v ` #° /¢M; ?"Q ?MM; - M•M; +®+ +?9+ +?Q h` M; .m [m€ +?ûM- i?" p F?€+? b¢M #^M; +€+? M"QX

E?¬M; #B i H" F?€i MQÊ+ ? v #` ç€M? i?S+ #ÎB iB M; +?m¬M; çB M i?Q¢B- h` M; ?„M H'v çB M i?Q¢B tm®M; - ç-m pšM +ÁM +?Q€M; p€M; - b m ç| #'K M9i M; ?2X @ hB m h` M; - ?¬K [m çB M i?Q¢B +?Q + "m +<sup>a</sup> ç K- b Q F?¬M; M; ?2 çB M i?Q¢B- h`QM; çB M i?Q¢B p M; H M •K i? M? +| ?ÆB H¢- h` M; .m H„+ H„+ ç-m +?Q i? M KÈB M?"M ` ; B¼M; çB m +O *´ o•MX

@ M? *´ - +kM; F?¬M; T?^aB M?Q p"v- ?¬K [m M?[M; M; Q`B i`QM; ?B T ?°B bQm i- 2K [m€ +?ûM- K" M? i bK 2K +| +?mv M ; b F?¬M; \

h` M; .m i?"i bU K„M; ç€K M; Q`B EBK J" T H" +€Q ; B"- F?B m®M; i?b +?d M?' T K- m®M; p"Q- pb p"v F?¬M; b v KÈB H" H¢X

@ hS ?ÊT pB M +O + "m ç½ i bK çQÊ+ #^aM p)- #® +K+ F?¬M; +¬M ç´B- +ÁM +€+ i? i¬B b) +?Q ` p" B T?QÆM; €M- T?^aB çÊB + "m [m v p t2K tûiX

*´ o•M +| +?9i #m²M #U+- KbM? p" i?-v T?^aB i bK i`QM; ç®M; i" B HB m ; -M ? B M; M; Î +?O M?•M +O +, M M?" H¢B ç M; p m B p i?Q^aB K€B Î # M M; Q" B- H¢B [m M +^a

h` M; .m i?'v p"v i?b p°B p" M; M;²B F?ÄB ;BQÌM; M|B,
 @ M? *'- ?¬K M v T?ªB ç M i®B KÈB +| i? p çQÊ+- p"v b€M; K B +?9M; i ;†T K†
 b„T t T M;QÌB ;Ð #Ä T?¬M M?" +k çB çQÊ+ F?¬M; - K" +kM; çWM; i¢Q M M •K i? M
 @ h¬B +kM; Km®M` i v M?QM; F?m #ªQ i²M M|B Km®M T?€ T?ªB tBM- pb p"v +¬M
 *' o•M i`QÊ+ ç| +kM; Km®M /Ð M?"- ?¬K [m +ÁM çQ M;QÌB b M; M?QM; #` M?•M
 K" ;¼B çB M i?Q¢B +?Q h` M; .m i?b +,M #ªM F?¬M; M;?2 K€v- pb H9+ ç| ç M; ;B
 @ L?Q p"v ` \ M? *'- ?¬K M v M? çQ M;QÌB ç M /Ð M?" çB- 2K b) M|B pÈB M?[M;
 h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i- +ªK i?'v M M F?ÎB +¬M; +`M; bÈK +`M; i®iX am F?
 o•M i?b ?„M ;¼B M; v +?Q p` +?O M?B K h`M?X
 *?O M?B K h`M? M;?2 h` M; .m M|B tQM; i?b ç²M; w M; v- ?„M H` M;QÌB +| +,M
 M;?2 `ä H B H`+? +O h` M; .m - H" +?€m +O •m .QÆM; *?'M ok- H" +?€m M;Q¢B
 M;QÌB M?Q p"v F?¬M; M?9M H" F?¬M; çQÊ+X

jRNX *?QÆM; jRN

>Q`M; EBK æ²M;
 h€+ ;Bª, æª L?½M
 .`+?, J bi 92p2`
 aQm i¬K,
 L;m²M, L?|K /`+? h2T;
 @ h?¬v h` M;- M? ç½ /"v +?Q - K m` M;Q`B ,M b€M;X
 h` M; .m pW çti çB M i?Q¢B tm®M; i?b # M M;Q`B ç½ i`mv M ç M iB M; ç" T +Y
 i€+ +O ç`B i`mv M ?bM? ç M i?¬M; #€Q ,M çB Ki•KX h` M; .m M?bM ç²M; ?²- ç½
 p°B p" M; H`K p bBM?- K†+ €Q /`B- çB ` F?ÄB T?ÁM;X
 @ *?"Q i?¬v h` M;
 @ *?"Q #m´B b€M; i?¬v h` M;
 @ h?¬v h` M;- Fw i M +?Q i¬B K°i +€B
 h` M; .m `ÌB F?ÄB T?ÁM; p" +ªK i?'v +| +?9i K'i iU M?B M- ;B®M; M?Q i'i +ª M?•M
 KbM?- #¼M ?¼ +?"Q ?ÄB `i M|M; b®i- i?"i bU H`K ?„M +ªK i?'v ,M F?¬M; iB mX
 @ *QM #` M|- F?€+? b¢M M,K b Q T?K+ pK [m€ i®iX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X
 h` M; .m i?¬K M|B M?Q p"v- ?„M çB tm®M; i? M; K€v tm®M; H¬m p" i?'v M?|K æB
 MQB +?mv M- ?bM? M?Q H` K°i KbM? ?„M ç M Km°MX
 @ s'm ?' [m€- ?¬K [m ?ÆB [m€ +?ûM
 h` M; .m #„i +?mv M pÈB K¼B M;QÌB `²B ibK ;? M;²B tm®M;X
 @ hB m h` M;- F?¬M; +| pB + ;b- ?¬K [m +`m +QB M?Q #B m ?B M [m€ i®i- T?ªB ;
 +`m ç'm H¢B #®M M;QÌB +O ?B T?°B bQm i¬K h L K ç'v M?ûX
 EBK J"Ti?'v h` M; .m ç M i?b +QÌB ? ?ª M|BX
 @ æ9M; p"v- pW `²B +?9M; i¬B +ÁM ç€M? +m°+ t2K #m´B b€M; +`m +| i?S+ /"v M
 æB M S?¢K +kM; M|B çM pÈB h` M; .m - #B m ?B M +O h` M; .m ?¬K [m Mûm M?
 i?b i?"i bU ç½ +| çO iQ +€+? ç M;²B +MM; pÈB #¼M ?¼- H9+ M"v +QB M?Q F?¬M
 B M[X

@ •M çB i?¬B- b∈M; M ∨ F?€ #”M `°M ç’v

h¬M H½Q i?’v h` M; .m +ÁM ç M; +| +ªK ;B€+ b ∨ i?b ç~v K°i +?ûM +?€Q ç M i`QÈ

i?"M? +?QM çdM?- #B m iQÊM; +Ym +?•m- +| i?'v M?[M; +?B + çdM? +| i-K [m M
p` ç pQÆM; +´ ç¢BX

*€B çdM? ç²M; t M? M"v +| +ª i?•M çdM? p" +?B + M„T # M i` M- +QB M?Q H" +| ç-
?B K i?'vX S?ªB #B i`^M; çdM? ç²M; t M? i?İB +?B M [m®+ i?S M?'i i?QİM; H" M
ç b® ç m F?¬M; +| M„T- i?S ? B H" /M +| M?[M; /KM; +K M?Q p"v i?b i`ªB [m p`E
Hb - T?•M Hv- #ªQ i²M çQÊ+ ç-v çO M?Q i? M"v H" +U+ F€ ?B K i?'vX

h` M; .m H'v +?B + çdM? iW i`QM; ?°T` M; Q" B- + -K p"Q i`QM; i v i?b +ªK i?'v H
+ªK t9+ iW M?[M; ?Q p, M i` M i?•M çdM?X >„M /M F?¬M; /MM; HBM? F?Q i?b +kM
K°i çdM? /²M; t M? i?İB +?B M [m®+X

h` M i?•M çdM? H¢B +| # p` i`Q H" K°i +?B + ç-m i?9- imv +?d çQÊ+ F?„+ ` #^M;
#B m ?B M +U+ i®i- +? i€+ +| i? MİB H" bBM? ç°M; X

*| H) pb i?QİM; tmv M çQÊ+ M; QİB i p2 pm®i M M # M M; Q" B çdM? ç²M; t M? +| H
F?¬M; i? M"Q M?bM `ä- ?ÆM M[ M?[M; +?K t M? çÄ i` M i?•M çdM? ;B®M; M?Q
M?Q H" #~K bBM?- T?®B ?ÊT ç T M?Q p"v H"K +?Q h` M; .m i?"i bU F?¬M; MÐ #m

h` M; .m + -K K°i +•v i?QÊ+ /•v ç çQ ç¢+ +€B çdM?- Mİ + Q ? B KQÆB # +2MiB
+| çQİM; FQM? ? B KQÆB #ªv +2MiBK2i- M m + -K H M [m M b€i b) i?'v iQM? H" T

@ h? -v GQm- M; "B +| i? çti p"i T?~K ç M; ;B€K ç`M? tm®M; K°i +?9i çQÊ+ F?¬M
ibK çQÊ+ i`¼M; #ªQ i?S # `²BX

h`QÊ+ F?B çB ç M MİB pÊB i? -v GQm i?b h` M; .m ç½ çQ HBM? F?Q p"Q i`QM; ç
F?Q # M i`QM; +| K"m p"m; iQK- `ä`M; H" K°i çdM? ç²M; t M? i?İB +?B M [m®+X
[m M?[M; KİM ç² +´ i?İB h-M >€M- HBM? F?Q # M i`QM; ç m +| K"m iQK- F?¬M; +

L; Q" B M; ¼+ F?Q GQÆM; *?Y >| pW `²B i?b ç•v H" p"i T?~K i?S ? B K" h` M; .m i
KÆ ?² +| K"m p"m; - F?B çQÊ+ i?'v HBM? F?Q i`QM; ? B p"i T?~K M"v- ?„M KÆ ?² +
KbM? +| i? b) iB M ?| i? KX L?QM; M?[M; +?mv M i? M"v +?d +| i? M; °K" F?¬
+kM; F?¬M; [m€ [m M i•KX

@ hB m h` M; - + "m T?€i ?B M` p"i T?~K M"Q M[" \ s2K` #ªQ #®B İ h L K M"v ç
K'i`²BX

L; QİB ç M ç-m iB M F?¬M; T?ªB H" i? -v GQm- +?QM? H" EBK J" T- M; QİB M"v +?Q
;B€Q bQ ç¢B ?¼+ „+ EBM?- F?¬M; #`v` +€B ;B€- `i ?Á i?m" M- ? B M; "v M v [m
i?QİM; tmv M MİB` M?[M; HİB pmB çM X

@ h? -v EBK- #S + i` M? K" M? +?¼M` i?"i bU i®i ?ÆM M; ¼+ F?Q GQÆM; *?Y >|
H" M; QİB # M T?€i M?[M; i`¼M; #ªQ +?Q i?` /•M h L KX

h` M; .m iB M iQİM; çdM? ç²M; t M? M"v M?'i ç`M? b) H" K°i i`QM; # i`¼M; #ªQ +
p"v K" pmB +QİB MİB çM pÊB EBK J" TX

@ h? -v h` M; M? M? MİB i?"i b Q\

L; QİB ç" M ¬M; i`mM; MB M M½v ;Bİ +ÁM +?Q /€K M; ²B tm®M; - HB M iK+ M?bM +
;Bİ M; ?2 i?'v h` M; .m MİB M?Q p"v i?b H M iB M; +QÊT HİB- /MM; €M? K„i +, M; i

@ æ9M; p"v- .QÆM; iB M bBM?- M? çWM; FQ +? ç°M; - M; ²B tm®M; i`QÊ+ +€B ç½
+?9i- b m ç| ;B€K ç®+ hB M b) ç`M? ;B€ i?` i`QİM; +?Q p"i T?~K M"v

h` M; .m #•v ;Bİ i?"i bU ç½ iBM +•m +?mv M i`QÊ+ ç| +O M; QİB ç" M ¬M; i`mM; M
?Q¢i [mšM #€+? - pb p"v K" +kM; ?B m +?Q i•K ibM? +O M; QİB i X L m ç`B H¢B H
H9+ M; ? Q F? ?| K" ibK çQÊ+ K°i F?QªM iB M HÈM M?Q p"v- +| H) B +kM; FQ +? ç°M

L; QİB ç" M ¬M; i`mM; MB M +m®B +MM; +kM; F?¬M; M; ²B tm®M; - ?„M çSM; M?bM
t M? +?Q i? -v GQm İ +€+? K°i +€B #`M- F?B i? -v GQm /MM; FQM? H9T t2K tûi i
M?ªv H M- i`®M; M; U+ ;B i®+ i? K p" B T? -MX

@ æ9M; p"v- H" K°i çdM? ç²M; t M? i?lB +?B M [m®+- iB M bBM?- +?9+ KWM; M?
:B¼M; MlB +O i?-v GQm i?"i bU M?Q •K i? M? +O iU M?B M- i?"i bU H"K +?Q M;
ç°M; ç M KS+ F?l2 K-B `mM `~v- F?-M; MlB M M HlBX

jkRX *?QÆM; jkR , :B€K "ªQ .•M :B MURyVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jkR, :B€K #ªQ /•M ;B MURyVX

L?lK .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ h?-v GQm- +l i? ;BÈB i?B m ¼B M;QlB p +€B çdM? ç²M; t M? M"v çQÊ+ F?-M
GQm :B B +-K KB+`Q çB ç M +?QM? ;B[ +€+ p` +?mv M ;B - pb ç•v H" K°i ?Qç i ç
M;QlB /šM +?QÆM; i`bM? p" +€+ +?mv M ;B +kM; ?Qç i ç°M; H" b) i®i- K" GQm :B
T?M ?ÊTX

@ h'i M?B M H" +l i? - çdM? i?lB +´ ççB i?QlM; /MM; ç M'm MQÈM; ;B®M; M?Q M
ç ?-K i?`i +€- +?B + çdM? bÈK M?'i çQÊ+ H"K iW ç'i bûi- b m M"v KÈB çQÊ+ ç9+

@ h?2Q i`mv M i?mv i i?b p"Q M?[M; M;"v H" T?ç b) /MM; +?QM FBK HQçB iW +?Q
iQÊM; +?Q +Ym +?•m- T?Q i` M F?„+ M?[M; ç² ?bM? v m K [m, [m€B- ç²M; i?lB +
#` i?QÆM; i'M- M?[M; +Ym çdM? M?Q p"v i?lB tQ i?QlM; çQÊ+ t2K H" M?[M; p"i
H" #B m iQÊM; [m®+ ;B X

@ ædM? H" K°i ççB #B m +?Q p,M ?l MQÈ+ M?"- Ml +kM; H" KBM? +?SM; +?Q i?
`i bÈK- +?SM; KBM? p"Q i?lB tQ ç²M; t M? ç½ çQÊ+ ç9+ p" #m-M #€M T?€i çç i l

@ h`QM; M?" #ªQ i`M; H`+? bY h`mM; Zm®+ +l K°i +?B + çdM? óhQ Jšm >"mô- Ml
+?•M +l ?bM? +?[M?"i- °i Kûi # - M†M; #ªv H,K FBHQ; K- +l i? MlB H" p"i T?~K
H9+ ?B M ?"M?- ç²M; i?lB i`QM; #KM; +l # +?[ óhQ Jšm >"mô- H" i?S K" p` pm M
K KbM?- +l i? MlB H" #€m p"i p- ;B€X

@ o"Q i?lB h?QÆM; *?m i?b T?€T Hm"i p" b„+ T?QM; çQÊ+ ç~v KçM?- ç²M; i?lB M
i?"K +?Q H" +?BM? T?ç i +kM; `~K `°- pb i? M?[M; +?B + çdM? i?lB M"v +l ;B€ i`
;B€ i` M;? i?m"i p" H`+? bYX

GlB MlB +O i?-v GQm i?"i bU +l M°B /mM; b•m b„+- HlB H) / ?B m- ç½ MlB `ä ;B€
+QB M?Q /MM; +€+? MlB çÆM; BªM ç i`bM? #~v- H"K +?Q M;QlB # M /QÈB M;?2
i? K" •K i? M? +ÁM +?Q /Si i?b iB M; p¶ i v ç½ p M; H MX

h` M; .m H9+ M"v M;²B tm®M; +?B + #`M +O KbM?- HlB H) +O i?-v GQm +kM; H
i?S+- +kM; i?-K ç`M? ;B€ HçB +?B + çdM? FB X ædM? H"K #^M; ç²M; t M? imv ç
H•m M?QM; /M b Q +kM; / #ªQ i²M ?ÆM bQ pÈB i?Q ?¼ - +l H) b® HQÊM; +O Ml

@ h?-v GQm- KlM ç²M; t M? M"v +l H B H`+? ;b\ *l i? ç€M? ;B€ # Q M?B m\

o'M ç +O GQm :B B +kM; +?QM? H" M?[M; ;b K" M;QlB # M /QÈB Km®M çQÊ+ #
Q M?B m- M m MlB iW M;?o `°M; i?b Km®M i`U+ iB T #B i çQÊ+ ;B€ +ª i?` i`Ql

@ æ•v H" K°i +?B + çdM? ç²M; t M? i?lB +?B M [m®+- Ml ç½ K'i çB KK+ çQ+? bY /
F?B #ªQ i²M +kM; +-M T?ªB t2K tûi M?B m p'M ç X

@ L?[M; +?B + çdM? ç²M; t M? i?ìB +?B M [m®+ +kM; +| ;B€ +ª F?¬M; i?'T- M?QM
+´ tQ - #ªQ i²M ?Q¨M ?ªQ- HÈT ¬ tB ?| /¨v ç†+- +| i? M|B +| ;B€ i¨¨ t td- +ÁM ç€M
i M M ?ÄB ;B€K ç®+ hB M +O +¬M; iv ç'm ;B€X

h?¬v GQm M|B tQM; i?b çQ çdM? ç²M; t M? +?Q ;B€K ç®+ hB M- ;B€ +ª +O i?S
#W - p'M ç ç`M? ;B€ T?ªB /Q M; QìB +?mv M M; ?B T [mv i ç`M?X

:B€K ç®+ hB M iB T M?"M çdM? ç²M; t M?- b m ç| ?„M +QìB F?´ K°i +€B M|B,

@ h?¬v GQm- M? H¢B çQ i¬B H M ç-m b|M; `²B- p"i T?~K M¨v

@ G¨K b Q p"v\ h?¬v hB M- i?S M¨v F?¬M; ç€M; ;B€ b Q\

L; QìB ç¨M ¬M; i¨mM; MB M +?O M?•M +O çdM? ç²M; t M? i?'v ? B p` +?mv M ;B
pb p"v F?¬M; F?ÄB +| +?9i #®B `®BX

:B€K ç®+ hB M H„+ ç-m +QìB F?´ M|B,

@ *kM; F?¬M; T?ªB- +?d H¨M?[M; K|M ç²M; t M? +´ çQÊ+ M?"MQÊ+ #ªQ p - F?¬M
;B Q /`+?- ?^M; M,K +| `¨i Qi M?[M; K|M ç²M; t M? çQÊ+ ç'm ;B€- K¨M?[M; # M M
+?ûT iQÆM; [m M- +?d +| M?[M; p"i T?~K çQÊ+ F? B [m"i i`QÊ+ M?[M; ,K RN9N K

@ ob i? K¨ b® HQÊM; p"i T?~K ç²M; t M? çQÊ+ ç'm ;B€ H¨¨¨i Qi- +kM; Qi +| i`QìM
?ÆM M[;B€ +ª i?¨ i`QìM; H¢B /B ç°M; `¨i HÈMX L?QM; pb i`QM; MQÊ+ +| Hm"i ;E
t M?- pb i? K¨ i?¨ i`QìM; [m®+ i p M?[M; K|M ç²M; t M? H¢B T?€i i`B M K¢M? K

@ L,K kyyR- i`QM; K°i +m°+ ç'm ;B€ Î L2r uQ`F- K|M ç²M; t M? óJ½M? h?B M hQ
;B Q /`+? pÈB ;€B +?QM i`B m ? B i`,K #®M KQÆB M;¨M ç¬- M| i`Î i?"M? K°i i?¬M
ç²M; t M?X

:B€K ç®+ hB M H¨M; QìB i`QM; M;¨M? ç'm ;B€- i?"i bU ?B m `ä ;B Q /`+? i`QM; M
a m F?B i?m"MKB M; ;BÈB i?B m ;B€ +ª i?¨ i`QìM; +O p¨B K|M ç²M; t M? i?b +?c

@ ædM? ç²M; t M? i?ìB +?B M [m®+ M¨v `¨i +| F?Q i? - ?Q p,M /[ iÈM- ?bM?ªM? `¨
i?m"i +| ;B€ i¨¨ i?~K Ko p¨ i?"K +?Q H¨ ?Q¨M K„X

@ .M F?¬M; +| M?[M; ;?B +?ûT +K i? p +?B + çdM? M¨v- pb p"v K¨ +kM; F?¬M; i
;B€ +ª +O M| +kM; F?¬M; i?'T ?ÆM b€m i`,K M;¨M- i'i M?B M ç•v H¨ +€B M?bM +O

:B€K ç®+ hB M M|B ` M?Q p"v i?"i bU H¨K +?Q M; QìB ç¨M ¬M; i¨mM; MB M +?O M
? B K„i b€M; `U+- M?QM; b m ç| H¢B iÄ¨ i?'i p¼M;- i?S M¨v /M i®i M?QM; +kM;
;B€- K¨ ?„M +kM; F?¬M; T?ªB M?" bQm i-K +´ p"i- +?ŠM; H) ;B[H¢B i`QM; M?"\ a
T?ªB HQ H„M; #ªQ p - M?Q p"v `ä¨¨M; H¨ çQÊ+ F?¬M; #M K'ix

@ h?¬v hB M ædM? ç²M; t M? M¨v M? +| Km p¨Q F?¬M; \ h¬B b) #€M +?Q M? ;B

L; QìB ç¨M ¬M; +?O M?•M +O +?B + çdM? i'i M?B M +| w M; ?o `¨i `ä¨¨M;- ;B[H¢B
bU H¨ F?| i? M¨Q #ªQ iQ¨M +?Q i®i çQÊ+- #€M M| çB +ªB i?B M +m°+ b®M; F?| F
bU H¨ T?QÆM; €M i®ix

J†i F?€+ M; QìB ç¨M ¬M; i¨mM; MB M +kM; `¨i HQ H„M;- pb iB i KK+ ?¬K M v b) çQ
+?Q M; QìB i #B i çQÊ+ M?" KbM? +| p"i M¨v p¨ M´B H M w M; ?o t'm t - M?Q p"v +
b Q\

@ æB m M¨v h¬B +kM; F?¬M; bQm i-K i?S M¨v

:B€K ç®+ hB M i?"i bU #` HìB M|B +O +?O M?•M +?B + çdM? H¨K +?Q bYM; b®i-
HB M ? pÈB ?„M- +| H) ?„M b) HB M ? pÈB M?[M; M?" bQm i-K ç²M; t M? ç i?m p
M¨v F?¬M; i? çQ H M ç'm ;B€- #•v ;Bì M m Km p¨Q i?b B +kM; M; ?o KbM? #€M
K†ix

E?B i?'v ;B€K ç®+ hB M i?"i bU F?¬M; +| w Km +?B + çdM?- M; QìB ç¨M ¬M; i¨m
?„M +QÈT H'v +?B + KB+`Q +O GQm :B B `²B ?¬H M pÈB M; QìB # M /QÈB,

@ J¼B M;QìB +| B Km®M +€B çdM? ç²M; t M? M"v F?¬M; \ h¬B ibM? M;mv M M?Q
a m F?B M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M H M iB M; i?b # M /QÈB p®M `i²M "Q +?Êi v
?¬K M v T?¬M HÈM ç m Km®M; B€K ç`M? #ªQ p"i- +kM; F?¬M; TªB H" F +| iB M-
i?Q+? M?[M; K|M ç² ç²M; t M? i? M"vX æ²M; i?ìB b€m #ªv i`,K M;"M +kM; F?¬M;
M? M +kM; F?¬M; B /€K H M iB M;X

h?'v F?¬M; +| B H M iB M; i?b M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M `i i?'i p¼M;- ?„M ç Q
i` M ç" B `²B M|B,

@ h?¬v G Qm- M;"B H" +?mv M ;B Î T?QÆM; /B M ç²M; t M?- M;"B +| Km®M i?m +
@ h¬B i?"i bU `i i?Q+? M?QM; F?¬M; +| iB M Km M|

h?¬v G Qm M;?2 i?'v HìB +O M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M FB i?b i?"i bU iÄ` F?| t
[m®+ F?¬M; ç€M; ;B€ #^M; M?[M; /KM; +K +O # i?ìB >ç h?QÆM; *?m- M?QM; ç•
i?ìB +?B M [m®+- M;QÊ+ HçB +| ;B€ i`` ;B i,M; p ;B€ +ª`i + Q- M?QM; /M ?„M K
iB M M?Q p"vX

J` i?"i bU +kM; H" M?Q i? - M?[M; +?mv M ;B ;B€K ç`M? +| i? +| M?B m ç² +´ Î M
p"i çQÊ+ #`v #B M +?Q ç T- +kM; F?¬M; TªB H" +| iB M M?Q p"v- #¼M ?¼ +kM; H
ç bBM? b®M; p` i?dM? i?QªM; +| i? K +?9i i?m M?"T M;Q`B Hm²M;- i` M i v +| +?
+´X L?QM; M m M|B i?"i i?b b® iB M b€m i`,K M;"M +kM; F?¬M; TªB H" M?ÄX

*| i? M|B i`QM; MQÊ+ +| M?B m M?" bQm i-K+´ p"i- M?QM; M;Q`B M?[M; F bQm
M?[M; M;QìB +ÁM HçB ç m ;B®M; M?Q i¬B p" M?- ç m H" M?[M; M;QìB #bM? i?Qì
bQm i-K ç m ;B`m +| M?Q M?[M; ;b M;QìB i iQîM;X \*| i? i`QM; i v M?[M; M;QìB
;B€ i`` +ª i`B m- M?QM; M m #„i #¼M ?¼ #Ä` p`B i`,K M;"M ç Km Kºi p"i T?~K- i

@ .QÆM; iB M bBM?- KÎ +?m¬M; TªB B ibK M;QìB #mº+ +?m¬M;- B ç½ ;B€K ç`M?
p"v M? #€M +?Q M;QìB ç| çBX

EBK J"Ti?'v M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M FB iÄ` b®i b„M; p` HQ H„M; i?b ?€ KB
@ h?¬v h` M;\

hB iKK+ i`mv M ?bM? M;"v ?¬K [m +kM; F?¬M; +| T?€i çQçM T?BK ç" T # +QM H
p"v K` M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M i?"i bU +| +?9i t2K i?QìM; h` M; .m X >„M M;?c
M?QM; h` M; .m +ÁM [m€ i` - +?Q ?ŠM b) H'v ç•m` M?B m iB M M?Q p"v- pb i?
G Qm- F?¬M; [m€ [m M i•K ç M h` M; .m X

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HìB +O EBK J"Ti?b +QìB M|B,

@ h?¬v EBK +kM; çWM; ç~v i¬B` M?Q p"v +?S\ Jm i?b Km - +kM; F?¬M; +| p'M ç
@ h?¬v h` M; b) Km M| b Q\

L;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M F?¬M; M;ì h` M; .m +ÁM i` K` i?"i bU F?¬M; t2K p`B
@ s- i?S M"v i¬B i?"i bU i?Q+?- M m M? ç½ +® w Km®M #€M- ;B€ +ª b) H" b€m i`,
hB M- M? i?'v i? M"Q\

G-M ç-m iB M F?B h` M; .m i?'v K|M ç² ç²M; t M? M"v i?b i?"i bU pW w- pQ M| çQ
çQÊ+ p2 pm®i M?B m M M ç½ M?ÆM #|M;- +ÁM KÆ ?² #MM; ` ?"Q [m M;- çti p"Q
i`Q`i ç TX

æ²M; i?ìB K|M ç²M; t M? M"v +| HBM? F?Q K`m p`M;- h` M; .m +kM; Km®M i?m
+S m- ç t2K +| i? H`K +?Q HBM? F?Q iB M?| ? v F?¬M;X GBM? F?Q i`QM; /QÆM
çQÊ+- M?QM; i?S FB +| [m€ Qi HBM? F?Q- +,M #ªM F?¬M; i? H`K +?Q HBM? F?Q
.m +| w pÈB M?[M; K|M ç² ç²M; t M?X

@ æQÊ+- çQÊ+- +S M?Q M?[M; HìB i?¬v h` M; M|B- b€m i`,K M;"M- i¬B b) #€M M|

L;QÌB ċ`M ÑM; i`mM; MB M FQ+? ċ°M; ċ M KS+ ? B i v`mM`~v- ċ®B pÈB ?„M i?b
;B ċBM? KbM? T?€i bBM? #B M ċ´B M;?B M; i`ÌB H +? ċ'i- pb i? K`i`QM; HÁM;
K°i +€+? F?| ?B mX

jkkX *?QÆM; jkk , :B€K "ªQ .•M :B MURRVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jkk, :B€K #ªQ /•M ;B MURRVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ .QÆM; iB M bBM?- ċ•v H` +?B T?B m b€m i`,K M;`M- M? ;B[+~M i?"M- ċWM; H
i? H½M? ċQÊ+ iB MX

h` M; .m ċ½ [mv i ċ`M? Km M M tm'i +?B T?B m M; v i¢B +?¶- ;?B p`Q b® iB M b
H`v K°i [mv M b€+? óJ´ t +€+? +?ÆB i?B ?¼ ô i` M #`M +O EBK J" T- F T i l +?B
ċ|;B Q ċQ ċ M #`M i v +? B b-M +O M;QÌB ċ`M ÑM; i`mM; MB MX

@ *€K ÆM i?-v h` M;- +€K ÆM i?-v h` M;

L;QÌB ċ`M ÑM; i`mM; MB M + -K H`v [mv M b€+? - €M? K„i ċ½ +| ?ÆB QÈiX

E?B h` M; .m Km +?B + ċdM? ċ²M; t M? i?b bU FB M;B€K #ªQ /•M ;B M H-M M`v
+m®B +MM;- b m F?B +mM; +'T;B`v +?SM; M?"M +?Q M?[M; M;QÌB +| +´ p"i i?"i b
H M i mv M #® ?Q¢i ċ°M; F i i?9+ K„ K½MX

"[+ÆK i`Q ?-K M v H` /Q T?Q h L K KÌB F?€+? - b m F?B +ÆK MQÈ+ tQM; i?b ċ
i?2Q F ?Q¢+? i?b #¼M ?¼ b) ċB /m M;Q¢M K°i T?2M- M?QM; M?|K h` M; .m i?QÆ
/WM; H¢B Î h L K K` i`U+ iB T ċB p „+ EBM?- pb h L K ``i;-M „+ EBM?- H9+ M`
+?ŠM; ċQÊ+ \

h` M; .m +kM; F?-M; w i?S+ ċQÊ+ ?Q¢i ċ°M; ;B€K #ªQ /•M ;B M H-M M`v +?QM?
p`Q i`QM; pÁM; [m M? +O ;BÈB M;¼+ i?¢+? p` ċ² +´X hmv ?„M F?-M; M?'i ċ`M?
;B M?QM; +kM; ċQÊ+ `i M?B m M?" bQm i-K #B i i M- Qi M?'i H` +kM; +| +?9i /
[m M? „+ EBM?- b m M`v b) +| M?B m HÈB Q+? i®iX

E?B H M t2 i?b M?•M pB M + -M; i€+ +O ċ`B i`mv M ?bM? h L K T?€i +?Q +€+ K¶B
p` M?[M; M;QÌB ċ²M; ?`M? K°i +?B + i9B- # M i`QM; H` +€+ HQ¢B ċ†+ bªM +O h
p` +?mv M;B +| M?B m ?ÆM K°i +€B T?QM; #b K`m ċ2M bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?

a m F?B H M t2 i?b h` M; .m KÎ T?QM; #b ` t2K- # M i`QM; H` M,K i l iB M K`m ċÄ
+kM; T?€i ?B M` ċB m M`v- pb p`v K` B +kM; M|B +QÌB ? ?ª- pb +?mv M;B +kM
i?'v iB M i?b B K` +?ŠM; p mBX

:B€K ċ`M? MY M;`v ?-K [m p` #m´B b€M; ?-K M v ċ½ H`K +?Q +€+ p` +?mv M;B
HU+ p` i?-M HU+ - pb p`v K` i?ÌB ;B M b m ċ| /`M? +?Q pB + M;O M;?d- ċ M F?B t
#„i ċ-m T?€i / M? i?B T +?Q M? m- ċ H¢B T?QÆM; i?S+ HB M H¢+X

h?"i` +?O v m H` i` Q ċ´B / M? i?B T pÈB h` M; .m - pb #¼M ?¼ ċ m H` M?[M; +?
H`K [m2M pÈB M? m- K` H9+ M`v / M? i?B T +?O i`+? / M? /U +O ?B T ?°B M;¼
/KM;X

@ hB m h` M;- M;`v K B +| `ªM? F?-M; \ i-B ċQ +`m ċ M h?-M; *?•m ċB /¢Q K°i p
EBK J" T M;²B Î ?`M; ;? b m HQM; h` M; .m - ?„M +QÌB ?b ?b p¶ p B h` M; .m `²B

@ L; "v K B b Q\ J B i?" i b U H" F?-M; `^aM?- pb M; -B M?" pW Km +kM; +-M T?^B +ÁM #M t2K tûi i?B +-M; - bÊ `^M; F?| i? #Ä çB çQÊ+X

@ h M M"v bm@i M; "v F?-M; T?^B tm@M; M-M; i?-M i b K ç² +´ i?b +kM; H" çB /çQ M"Q F?€+ M[\ hB M i`QM; i9B [m-M+O ?„M+?Q iWM; HçB [m€ # M,K M; "v

h-M H½Q `i [m2M i?m°+ EBK J" T- +kM; F?-M; pç+? i`-M w M; ?o+O ç®B T?QÆ tmv M ç M+?Ê ç2M- imv "„+EBM? F?-M; M?Ä M?QM; M?[M; M; QÌB M?Q #¼M ?¼

@ "„+EBM? +kM; +| +?Ê ç2M b Q\

h` M; .m /MM; ;B¼M; FBM? M; ç+ ?ÄB- /M H" Î M?[M; MÆB M?Q G? b +O h•v h +€+? M°B i?"M? p`B +?K+ FBHQK2i- H" MÆB i?" i b U ?Q M; p„M; - K" "„+EBM? H" +?Ê ç2M\

@ >b- +•m ?ÄB +O +m +kM; F?-M; +| ;b H" KÈB K +a- pb ç•v +?QM? H" MÆB K" M?'i- M?Q p"v +ÁM i?B m +?Ê ç2M b Q\ L?QM; i`QM; i?"M? T?® +kM; +?d M?[M; F æçB >QM; KÈB +| +?Ê ç2M- i? M"Q- M; "v K B +| çB F?-M; \

EBK J" T M|B M?[M; HÌB M"v i?b +® ; „M; ?ç ;B¼M; - imv M?[M; +?mv M ;B M; ²B ç•v ç2M- M?QM; i`QM; t2 +kM; +| M; QÌB M; Q`B M; ? - +kM; F?-M; i? [m€ ` m` QX

@ G-M b m b) çB- F?B ç| `^aM? `¶B b) M?'i ç`M? +MM; M; "B çB FB K i? K +?9i FB

h` M; .m i?" i b U +| +?9i iB +Mm®B- +?Ê /2M +?QM? H" K°i ç` T?QÆM; F?€i®i- i ç m F?-M; `ä H B H`+? M?QM; ;B€ iB M +kM; F?-M; ` - M m +€+ # M K" F?-M; i? M?Q p"v HçB H" +Æ ?°B i®i+?Q h` M; .m Km ?"M; - pQ /K M?Q H9+ K m çQÊ+ #S

>ÆM K°i; BÌ b m t2 +?çv p"Q i`QM; F?m p,M T?ÁM; +O ç`B i`mv M ?bM? "„+EBM? t2 ç M- H9+ M"v H-M HQÊi +?çv çB- h` M; .m i?b +K i?2Q +?B + #¼+ +| +€B çd çB p T?Q +?B +t2 :` M / \*?2`QF22 +O KbM?X

@ h?-v h` M; - tBM +?Ì +?9i

æ°i M?B M b m HQM; p M; H M •K i? M? +O M[/šM +?QÆM; i`bM? GQm :B BX

h` M; .m /WM; #QÊ+ M?bM p T?Q GQm :B B ?ÄB,

@ GQm iB m i?Q- +| +?mv M ;b b Q\

@ E?-M; +| ;b- ?Qç i ç°M; ;B€K #^aQ /•M; B M H-M M"v /Q ç`B i`mv M ?bM? +?9M; i b U H" K +?Q iB i KK+ +| çB K b€M; - i-B Km®M KÌB M? K°i #[+ÆK t2K M?Q +^K i ç +| `^aM? F?-M; \

GQm :B B pW M|B pW HÆ ç½M; pm®i i|+- M; U+ pb #` +€M? i v ç ûT K" +M; +| p +?Q h` M; .m T?^B M?bM +?^K +?^K- pb ?„M +ÁM H" K°i ç²M; M K- i?" i b U Qi ;†T M?Q i? M"vX

@ E?-M; E?-M; h?" i b U H" F?-M; +| i?ÌB ;B M `^aM?

h` M; .m M; •v M; QÌB ` K°i H9+ KÈB M|B ` p`B +?[- p K†i GQm :B B +?Êi #B M h` M; .m b) M|B óF?-M; +| p'M ç ô- M?QM; F?-M; M; Ì KbM? HçB #` iW +?®BX æE +| +?9i #S+ #®B- pb pW `²B p` T?| ;B€K ç®+ ç`B i`mv M ?bM? +ÁM +?Q idM? `Q /MM; +ÆKX

h?" i` GQm :B B +kM; F?-M; +| w ;b F?€+- H-M M"v +| b U i? K ;B +O h` M; .m M?B m M; QÌB t2K- M M +^K iç M; QÌB M"v- i?S ? B H" +kM; pb M" M; +| +?9i ?SM; i H" K°i M; QÌB ;B"m +|X æ²M; i?ÌB M; QÌB M"v `i ~M M?šM- +| i? M|B H" #`i FQM K F?| i? M"Q M?bM `äX

*| +•m M|B, óæ`M -M; +| i? +?BM? T?K+ +^i? ;BÈB K" T?K M[+?d +-M +?BM? çQÊ+ô- #•v ;BÌ GQm :B B +kM; F?-M; +ÁM M?Ä- imv # M M; QÌB F?-M; i?B m M?[

F ,M +?ÆB i`€+ i€M; p` +?O v m /U p`Q i`QÎM; #®B ç m F?¬M; çQÊ+ M`M; +QB i`
 K°i M; QÎB ç`M ¬M; pW K„i- pbi? K`M`M; +?O ç°M; K°i H-M- F?¬M; M; Ì H¢B #` h
 @ *?ŠM; H) H` pb KbM? HÈM im´B ?ÆM M? i \
 GQm :B B +ªK i?'v +| +?9i #S+ #®B- #„i ç-m bmv M; ?o KB M K M- M?QM; M; v b
 M`v +O KbM?X hm´B F?¬M; H` p´M ç - +?ŠM; TªB +| M; ¬B b Q M[Î >QM; FQM; ?A
 im´B K` pšM v m çQÆM; M²M; i?„K ç| b Q\ M; m²M
 L m h` M; .m #B i +?d b m F?QªM? F?„+ K` GQm :B B +| M?B m w M; ?o M?Q p`v-
 #` Q M- çWM; M|B H` ?„M F?¬M; HÈM im´B ?ÆM M`M; - /M H` i?`i i?b #¢M # KÌB K
 ç - pb HU+ [mv M`k +O M`M; pÈB ç`M ¬M; i?`i bU H` ``i HÈMX
 h?`i` h` M; .m +kM; ç`M? M|B #®M +?[óF?¬M; +| p´M ç ô- M?QM; ?„M pW ç`M
 +?Êi M?Ê #m´B +?B m Î i` M t2 M?`M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O K - M|B H` #m´B i®B
 /MM; +ÆKX h´i M?B M ?„M +| bU T?•M #B i`ä ``M; pÈB K°i M; QÌB T?K M[KÈB [i
 KbM? ?ÆM ? B +?K+ M, K [m X
 @ GQm iB m i?Q- i?`i bU H` F?¬M; +| i?ÌB ;B M- i¬B +kM; F?¬M; #B i M M M|B i?
 h` M; .m +`M; ;BªB i?Q+? +`M; `®B- /M H` F?B ç®B K†i pÈB M?[M; p`i T?~K [mw
 HQ¢M M?Q H9+ M`v- ?„M +ªK i?'v ç`M ¬M; K` +ÁM ç²M; M K M?Q KbM? i?`i bU / #
 ?„M t2K tûi H¢B p´M ç M; ¬M iW- +m®B +MM; M|B i? K,
 @ >¬K M v +| i`QÎM; #®B i`QM; M?` ;¼B p /MM; +ÆK- i?`i bU H` F?¬M; +| i?ÌB ;E
 ?¬K M`Q ç| i¬B KÌB +¬- çQÊ+ F?¬M; \
 ‘M iQÊM; +O h` M; .m p GQm :B B H` F?€ i®i- pb ç®B T?QÆM; p`B H-M ;B9T Kb
 F?¬M; +| w ;b F?€+X
 E?B i?'v h` M; .m #®B `®B M?Q p`v i?b GQm :B B +kM; +| +?9i pmB p - M`M; i?ªM
 @ æQÊ+ `²B- M? MÊ i¬B K°i #[ +ÆK ç´v M?û\ æ9M; `²B- i¬B F?¬M; H€B t2 i?2Q
 i¬B çB M?Ì t2 çQÊ+ F?¬M; \
 @ h¬B Î L; ¼+ hmv M aÆM- M m iB M çQÌM; i?b KÌB H M t2
 @ > v [m€- i¬B +kM; Î T?Q # M ç| - i?¬v h` M; +?d +¬M +?Q i¬B tm®M; F?B +?¢v ç
 h` M; .m i?'v p K†i GQm :B B +| ?ÆB #B M ç´B- „+ EBM? B K` F?¬M; #B i L; ¼
 T?QÆM; iK i`T M?[M; M; QÌB M´B iB M; i`QM; MQÊ+X E?B M`M; ç M ;¬M t2 +O h
 i?¬M; ?`M? ç†+ #B i- pbi? K` F?¬M; F?ÄB ç€M? ;B€ ?„M + Q ?ÆM p`B T?¬MX
 GQm :B B +kM; i?`i bU Î T?Q # M FB - MY ;BÌ b m M`M; #„i i v +€Q #B i h` M; .m
 #„i i v H¢B +® w /MM; M; |M 9i F?) +¢ p`Q HÁM; #`M i v +O ?„M- çB m M`v H`K +?C
 M[ç½ t°+ t2 p T?Q i`QÊ+X
 a m F?B H€B t2 ç M i`¢B M /QÐM; Î L; ¼+ hmv M aÆM i?b i•K ibM? h` M; .m KÈB
 M`v ç½ ;¬M ?Q`M; ?¬M- i?€B /QÆM; p i•v- €M? M„M; ç½ªK ç¢K- +?d +| K°i pÁM;
 #MM; H M K` i?¬BX
 æ°i M?B M h` M; .m ;BŠK i?„M; t2 H¢B- pb H9+ M`v ?„M i?'v Î M; Q`B +´M; M?` +| ?
 ç M; /bm ¬M; M; Q¢B çB #°X
 h` M; .m i?'v `ä p K†i mv M; ?B K +O ¬M; +| MK +QÌB ?B M ?`m- K` +†T +?•M K`v
 +O K KbM? +kM; ;B½M ` - +?®+ +?®+ +ÁM p M; H M iB M; +QÌB pmB p X
 •M? M„M; ?Q`M; ?¬M 9 p`M; +?B m H M M; QÌB- K p`¬M; M°B +O h` M; .m çQÊ+
 ?`B ?Á `K €T H`K +?Q ?„M F?¬M; Km®M iB M H M t2M M; M; X

jkjX *?QÆM; jkj , *?mv M L?"X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jkj, *?mv M M?"X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

L?bM K çÐ ¬M; M;Q¢B çB i"Ti M? K" h` M; .m F?¬M; #B i pb b Q +ªK i?'v F?|2
M;QìB +QM i?b ?„M ?B m i•K ibM? +O K KbM?- M?QM; #•v ;Bì ?„M +kM; +ªK M?
¬M;- `ä `M; H" ibM? +ªK i?•M v m +O M;QìB i`QM; ;B çbM?X

æ°i M?B M K°i #|M; i`„M; +?çv t°+ ` F?ÄB b•M H"K +?Q ? B +? +QM M?" •m .QÆ

@ hB m iY i?®B- çB p" B M;`v F?¬M; p - +| T?ªB Km®M i`€M? K†i ¬M; M°B F?¬M; \

G½Q ;B iY M?bM i?2Q ?bM? #|M; +O hB m "¢+? aQ- H¢B i?'v i` M; /m - pbi? K
+?d ç M K„M; K°i +•mX

@ «M; M;Q¢B- b Q +| i? M?Q p"v +?S- +?€m b Q H¢B F?¬M; [m v H¢B \ J - ç +QM

@ æS #û M"v ç9M; H"- F?¬M; #B i HÈM M?Ä- çB # M +¢M?- K çÐ H" çQÊ+

h` M; .m F?) p¶ ç-m +O hB m "¢+? aQ- ç²M; i?ìB +kM; çB p T?Q ¬M; M;Q¢B +O
lv M +kM; F?¬M; #m¬M; i v #®- #" H¢B ç +?Q h` M; .m b M; # MFB çÐ H'v K°i +
M;²B tm®M; ;? ç€- hB m "¢+? aQ i?b F?¬M F?ûQ M;²B ;B[? B +?•M h` M; .m X

@ æS M?Ä M"v i?"i bU `i; B®M; +QM- F?¬M; +?d H" p K†i- i?"K +?Q H" +ª iQM?
M;QìBX h`QÊ+ ç| #® F?¬M; ç²M; w +?Q +QM p i?b M| b) F?¬M; +?`m M?"M #® H"

G½Q ;B iY M;²B tm®M; i?b /MM; ? B i v +?®M; i`QÊM; - +~M i?"M ç€M? ;B€ ;QÆ
.QÆM; lv MX E?QªM; i?ìB ;B M [m •m .QÆM; *QÆM; +| bS+ F?Ä2 F?€ i®i- i•K ib
ç M ç° im´B M"v +O H½Q i?b i?"i bU H" t2K M?ç i K¼B +?mv M ç M; tªv ` - M?QM;
#Ä ç| +?QM? H" çS +QM; €B F?¬M; +?`m M;?2 HìB M"vX

h` M; .m +kM; F?¬M; bÊ •m .QÆM; *QÆM;- ?„M +QìB ?b ?b M|B,

@ «M; M;Q¢B- +?€m F?¬M; +?d ;B®M; K +ÁM ;B®M; +ª M;`B- K" iQM? ibM? +O
+?€m b Q\ *?€m M;?2 M|B M,K tQ ¬M; K M; i?2Q K°i bQ çQ" M çB ç€M? i M K°i +€M
+QB M?Q HÈM ; M

•m .QÆM; *QÆM; M,K tQ +kM; H" K°i /kM; iQÈM;- çB +?B M ç'm i?QìM; +| iQ iQîM
+?B M pÈB ç`+? K" F?¬M; +| çQÊ+ +?9i iB M M;?B b) F?¬M; HmB p T?Q b m- i?
+O M;QìB F?€+X L?QM; pbiQM? ibM? [m€ M; v i?ŠM;- b m ;BªB T?|M; H¢B F?¬M
K" i?ìB ;B M +?K+ M,K ç| +?`m F?¬M; Qi i°B M;?B i- M?QM; ç•v +kM; +?QM? H"
i`¼M;- pb H½Q +| H€ ; MFB M i`b w FB M +O KbM?X

@ N - iB m iY i?9B M"v b Q H¢B #B i +?mv M M,K tQ +O ¬M; \ J" +?€m M|B F?¬M;
*?•m i?b i´M; #Q i?Q G•K Hm¬M /†M /Á i¬B T?ªB i`[+OB ç bQîB 'K

GìB M|B +O h` M; .m pW `²B i?"i bU H"K +?Q •m .QÆM; *QÆM; +| ?ÆB M;S M;
F?¬M; M;?2 çQÊ+ `ä `M;- #•v ;Bì çQÊ+ M;QìB i F?ÆB ;ÊB H¢B +?mv M tQ - i'i M
K" i? Q i? Q #iimv iX

h` M; .m H9+ ç-m +kM; i?"i bU +| +?9i F?| i? +?`m M´B- M?QM; b m ç| +`M; M;?
M?[M; bU i?"i- F?€+ pÈB +€+ HQ¢B T?BK T?|M; ç¢B i` M iBpBX E?B ¬M; H½Q /MM
h` M; .m ;B®M; M?Q i?'v `ä ibM? ?m®M; +?B M HQ¢M p"Q i?ìB çB K ç|X

•m .QÆM;lv M +kM; v M H†M; M;²B # M +¢M?- M¨M; KdK +QìB M;?2 M?[M; +•m +
+? M?„+ ç M # Q H-M- i?“i` M;QìB ;B¨ +kM; F?¬M; +| M?B m v m +—m- +?d +—M
i?´ H° H¨ [m€ çOX

@ «M; M?“- p¨Q /MM; +ÆK i?¬B- H¢B M|B F?Q€+ p M?[M; +?mv M M,K tQ b Q\ E
E?B K¨M ç K T?O tm®M;- €M? ç M #MM; H M`U+ `Ð i?b #¨ M;Q¨B +O h` M; .m +
+¢M? #¨ H¨ •m .QÆM; Zm•MX h` M; .m F?¬M; F?ÄB +| +?9i t'm ?´- •m .QÆM; Zm
K Q- #•v ;Bì +kM; ;„M; ;QÊM; +?¢v ç M #€Q ?B m- +ÁM +?QM? KbM? i?b +?¢v M;C
M MX

«M; +K i?'v •m .QÆM; Zm•M i?b +?®M; i`QÊM; tm®M; ç'i çSM; H M M|B,

@ æ9M; `²B- hB m Zm•M- +?€m ç M ç•v

@ «M; M°B- +| +?mv M ;b p¨v\ *?€m +kM; F?¬M; +?¼+ ` i B ?¼ ;b +ªX

•m .QÆM; Zm•M i?'v ¬M; M°B ;¼B KbM? i?b iQ¨M i?•M`mM`~v- ?„M +?Êi çSM; M;
FB M- t2K` #|M; i®B i`QM; HÁM; iW i?mî M?Ä`'i F?| HQ¢B i`W- çB m M¨v H¨K +?
Mî MK +QìBX

•m .QÆM;lv M H„+ H„+ +€M? i v +O #®`²B M|B,

@ "®- hB m Zm•M H¨ çS #û M;Q M- çWM; /¼ M|- pb #® +?d +—M i`WM; K„i H¨ +| i

@ h`QM; HÁM; F?¬M; +| +?mv M ;b i?b +| ;b T?ªB bÊ\ hB m Zm•M- 2K +?€m +ÁM +
H¢B ,M K†M m®M; + v î# M M;Q¨B- +kM; F?¬M; #B i[m M i•K ç M 2K KbM? b Q\

h` M; .m M|B pÈB p` +¬M; M?•M çSM; i`QÊ+ K†i- \*´ o•M /M H` ¬M; +?O +O +¬M;
 H` K°i F„ bQ +¬M; i`bM?- M?[M; M?•M pB M /QÈB i v ç m ;¼B ?„M H` F„ bQ *´X
 @ " M i`QM; ``i`®B- M? +S +?ÎÎ +?¶ M`v- F„ bQ *´ Î# M i`QM; - i¬B b) çB ;¼B M; C
 h` M; .m M; ?2 p`v i?b +QÌB F?´- M?` KbM? K` F?¬M; çQÊ+ p`QX > B T?9i b m *´ o
 HQM; +ÁM +| K°i M; QÌB h` M; .m #B i K†i- +?QM? H` p` T?| +?O M?B K Gw +O F
 +?O M?B K M`v i?`i bU +ÁM FûKK +?O M?B K h`M? p`B +`TX
 @ *`m h` M; - b Q +`m ç M bÈK M?Q p`v\ š- ç°B Kk p`QX
 *´ o•M çB ` i?b M? M? +?|M; çQ +?Q h` M; .m K°i +?B + Kk #ªQ ?°X
 @ *?O M?B K Gw- i? M`Q M? +kM; ç M ç•v\ s`m ?´ [m€- F?QªM; i?ÌB ;B M M`v T?
 h` M; .m #„i i v pÈB p` T?| +?O M?B K Gw +O # M [mªM Hw- b m ç| ?„M +QÌB M|B
 @ *€+ M? F?¬M; TªB +ÁM ç M bÈK ?ÆM +ª i¬B b Q\ h?B +¬M; bÈK i? M`v b) F
 +?mM; [m M? +?S\
 h` M; .m M?`M H`v Kk #ªQ ?° p` çB p`Q i`QM; b•MX
 @ *?9M; i¬B +kM; +?d KÈB pW çB p`Q K` i?¬B- H9+ M`v i?ÌB iB i [m€ M|M; - i?W
 M?` i?b ? v M?`iX L; QÌB „+ EBM? ç m /`v bÈK- pb i? +kM; F?¬M; +|ªM? ?QÎM; -
 M?B K Gw Î ç•v- bU pB +; b +kM; tY Hw i?m`M iB M
 @ G` M?Q p`v- M M M?Q p`v- ç•v +?ŠM; TªB H` #ªQ p p, M ?| FB M i`9+ i`QM; pM
 S?| +?O M?B K Gw +kM; +| tm`i i?•M t•v /UM; - i` M M; QÌB +| F?Q +?`i +O M?[M;
 i®i M; ?B T i?b p`Q +¬M; i€+ +?Q +?QM? [mv M- bmM; [m•M ç M F?m #ªQ i²M M`v-
 T?| +?O M?B K- M?QM; i`Á +?mv M pÈB *´ o•M +kM; F?€ ?ÊTX
 @ "ªQ p b Q\
 h` M; .m M; ?2 HÌB +O p` T?| +?O M?B K Gw K` M; •v M; QÌB- ç•v K` H` #ªQ p +€B
 ?ÆMX " M i`QM; p®M H` K°i F?QªM; b•M M?Ä +k M€i- #• ;BÌ i?"i bU imM; i|2- ``i i
 *€+ +, M M?` #` /Ð tm®M; - +?d +?W H¢B #®M p€+? iQÌM; tmM; [m M?- i` M K†i ç
 i?Mv ?Q M®B HB M +€+ F?m +kM; #` i?€Q /Ð- çSM; K°i +?¶ +| i? i?`v çQÊ+ #S+
 @ M? *´- M?[M; +•v ç¢B i?K TªB ç H¢ +?Q i¬B- pb M?[M; i?S M`v +kM; F?| ibKX
 h` M; .m +?d p`Q M?[M; ;®+ +•v ç¢B i?K i`QM; i`QM; ?Q pB M p` M|B pÈB *´ o•M
 +| p`B i`, K M, K H`+? bY- H` K°i +ªM? p`i i`¼M; v m +O iS ?ÊT pB M- ?„M +?m`M #
 ;®+ ç¢B i?K ç H`K MÆB ?|M; K€i p`Q KM ? X
 @ æQÊ+ `²B- +?¶ M`v +kM; F?¬M; +| ;b ? v ç t2K- +?9M; i b M; # M FB - +`m +k
 Fw i M p`Q p`B ;B`v iÌ- M?Q p`v b) F?¬M; +ÁM ;b T?B M T?S+ M[+ªX
 @ M? *´- çÁB iB M i?b +S M|B i?ŠM; ` çB- ?b ?bX
 h` M; .m #B i`ä w M; ?o +O *´ o•M- F?¬M; +| iB M Km b„K i` M; i?B i #` p` p`i HB
 pB + b m M`v b) F?¬M; i? iB T iK+X
 @ hB m iY M`v ç9M; H`- Km®M M; U +?¢v K` F?¬M; +?Q ,M +Ä i?b çQÊ+ b Q\
 J¼B M; QÌB pW M|B pW çB ç M M; ²B tQM; K°i K€B çbM? M?Ä Î# M +¢M? M?[M;
 b|i H¢B- *´ o•M H`v iW i`QM; +†T ` K°i t`T /`v i`B HB m çQ +?Q h` M; .m X
 *| K°i i`K #ªM p) +QTTv iW M; mv M #ªM t•v /UM; i?ÌB M?` h? M?- K` *´ o•M +kM; +
 M?Ä- +ÁM M?[M; i` M; i?B i #` H„T ç†i +kM; çÆM ;BªM- +| i? i? K +?B m M?[M; +
 *´ o•M b„T t T ? B F?QªM; b•M i`QM; iS ?ÊT pB M pÈB ? B T?QM; +€+? F?€+ #B i
 ?Q`M iQ`M i?2Q T?QM; +€+? +´ ç¢BX a m ç| H` T?ÁM; +O +?O M?`- i`i +ª H` i?B
 [mªM Hw i•M iB M- K€v H¢M?- K€v ;B†i- iO H¢M?- iB pB h?S ;b +kM; +|X

@ *| M? [M; p"i HB m + - M T? ^B H"K i? 2Q v m + - m - pb p"v K" ; B€ + ^ + | + ? 9i + Q ? Æ M? QM; + ? 'i HQÊM; + O M| H" ` 'i i@i

L? [M; iQ HB m # M /QÈB + ? QM? H" /U iQ€M + - M; i`bM? p" T?Q i' M Km b„K i` M; H"K pB + ` 'i + ? 9 w- /M H"K + ? Q M; QÌB [m 2M i? b + kM; T? ^B ` ä ` M; - i? "K + ? Q + ÁM KbM? X

h` M; .m M? bM p"Q + QM b® + m®B + MM; - i' M; + °M; H" KQÌB # i`B m K°i i`, K M; "M

@ æQÊ+ - M? *´ - b® iB M M"v i - B çQ + ? Q M? - M? QM; M| H" KQÌB #® M i`B m - M F? - M; + - M i` ^ HçB iB M i? W - + QB M? Q T? €i i? QÎM; + ? Q + - M; M? •M pB M - M m F i - B - çQÊ+ + ? Q \

*´ o•M i' i M? B M ; "i ç - m ç²M; w- B i`QM; M; "M? t•v /UM; + kM; #B i - ç€K M; QÌB Km + ? çT i` ^ iB M - K°i + - M; i`bM? i` ^ H"K # F€ - i? "K + ? Q b m ç| + ? d i` ^ + ? QM KQÆB T? - M i`, K ç i` ^ F? B + - M; i`bM? ?Q" M i? "M? ç9M; + ? 'i HQÊM; X

L? QM; i? QÌM; i? b F? B t•v /UM; tQM; + ? O ç - m iQ i` ^ çQÊ+ # ^v T? - M iB M + QB M T? - M i`, K + ÁM HçB i? "i bU H" ç /•v ` p" B M, K - çÊB ç M F? B #€M tQM; M? " K" pŠM

@ æQÊ+ - + "m oQÆM; - + "m + S v M i•K - i - B ç ^K # ^Q + ,M M? " M"v î p" B i`, K M, K H"

*´ o•M + kM; ?B m h` M; .m F? - M; [m M i•K ç M + ? mv M i` ^ iB M i? 2Q çÊi - çQ M M? B M H" M K†i - M; + K Î M? "X æ²M; i? ÌB pÈB #®B + ^M? + O h` M; .m - iB M M"Q ` 'i ` äX

*ÁM F€ ?çM + - M; i`bM? - M m M? Q i? 9+ ç~v M? M? - M? B m M? 'i H" ? B i? €M; b) ? pW + ? Q T? € pW + ? Q ç°B t•v /UM; iB M p"Q - M? Q p"v b) H"K + ? Q iB M ç° i, M; Kç pB M M? b T? ÁM; ® + ç½ çQÊ+ H„T ç†i p" t•v /UM; tQM; `²BX

h` M; .m HçB i` Q ç´B pÈB *´ o•M p p'M ç ; ` p" i - M; ? - K - T? | + ? O M? B K Gw ? - K" F? - M; #Ä çB - M? QM; ? „M + | tm' i i? •M FB M i` 9+ - F? B M? bM # ^M p) + kM; + | i? #m´B b€M; i` - B [m M? M? + ? |M; X

h` M; .m M? bM ç²M; ?² - i? 'v ?ÆM KQÌB K°i ; BÌ i`Q - ? „M p°B p" M; M|B ,

@ M? *´ - M? Gw - + ? 9M; i çB /MM; + ÆK i? - B - i? ÌB ; B M b m ç| i - B b) F? - M; + | K + Y KQM; + €+ M? t2K tûi /MKX

@ E? - M; + - M - F? - M; + - M - çÆM p` + | + ,M iBM - + kM; F? - M; [m € t - i - B ç M + ,M iB S? | + ? O M? B K Gw F? Q€i i v + ? ®B - M m ç´B HçB H" + ? O M? B K h` `M? - + | H) ç½ ` iB M `²BX

@ *? O M? B K Gw - + MM; çB i? - B - + ? 9M; i ? - K M v H"K i? `i M? " ; B"m

*´ o•M FûQ i v + ? O M? B K Gw - ? „M ? B m ` ä p` + ? O M? B K M"v ? - K [m ç M + MM; + h` M; .m - b m F? B F? ÎB + - M; K" + ? ŠM; + | h` M; .m i? b b) T? €i bBM? T? B M iQ€B

*? O M? B K Gw i? 'v F? | + ? ®B iW i? b çB i? 2Q M? |K h` M; .m ` F? ÄB iS ?ÊT pB Mx oW ` F? ÄB +´ M; i? b çB M i? QçB h` M; .m p M; H M - ? „M M; ? 2 K€v - i? b ` + ? QM

@ "m´B i®B KÌB i - B /MM; + ÆK b Q\ æWM; - i - B KÌB + - p"Q ; B' + i`Q - ç M i®B i - B h` M; .m #•v ; BÌ M|B + ? mv M pÈB GQm : B B # ^M; ; B¼M; çB m ` 'i M; ?B K i9 + X

jk8X *?QÆM; jk8 , JÌB E?€+?X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ; B ^, æ ^ L? ½M

*?QÆM; jk8, JÌB F?€+?X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

GQm :B B H" K°i ?Q F?¬B /šM +?QÆM; i`bM? +O ç"Bi`mv M ?bM? ",+EBM?- i?
iU /Q- M;Q"BM?[M; iB iKK+ +O KbM? i?b i?İB ;B M +ÁM HçB ç m iU /Q- #bM? i?
#"M `°M- M?QM; ?¬K M v ç"Bi`mv M ?bM? çB m +?dM? iB iKK+- M" M; +| K°i #m

S?K M[H"K pB + ;b ç|i?QİM; `i +| F ?Qç+?- GQm :B B #m'Bi®B F?¬M; +| pB + ;
#çM tm®M; T?® Km b„K- M?QM; F?B +-K çB M i?QçBi?b F?¬M; #B iK tmB [m,
h` M; .m - i? H" ;¼B çB M i?QçB +?Q ?„MX

@ h?-v h` M; - ço T?BK +O ?Qç i ç°M; ;B€K #ªQ Î h L K ç½ H"K tQM; - M?QM; +
çQÊ+- M m ç M i®B K" M? `ªM? i?b +?9M; i ;†TK†i

a€M; ?¬K M v GQm :B B +® w +?Q M; QİB H"K ço +O ?Qç i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p"i
HçB +| +Ê- i?"i` +€B ço ç½ +| i` M i v M" M; - M?QM; M" M; +® w ûT b M; #m' B +?E
i®B /MM; +ÆK +?mM; X

hmv ;B[i`Q GQm :B B +kM; F?¬M; +| pB + ;b M?QM; #m'Bi®B /MM; +ÆK pšM H
M Ki?2Q çm'BM[+€+? K°i #S+ iQİM; - M[i?2Q çm'BM K +?d +€+? K°i i'K b +?2
+O KbM?- i·i M?B M b) b„T t Tid Kd K°i +?9iX

@ "m'Bi®Bi?"i bU H" F?¬M; `ªM?- +?mv M +€B ço +kM; F?¬M; p°B- i`QÊ+ iB M
h` M; .m +kM; i?"i bU F?¬M; #B i GQm :B B ç M; M; ?o ;b- +?d H" ç®B T?QÆM; M
KbM? /MM; +ÆK- ?„M H" K°i M; QİB ç" M ¬M; i?b i' i M?B M +kM; M M +?O ç°M; K°i
ç®B T?QÆM; K°i #[+ÆK K" i?¬B- +kM; F?¬M; +| ;b F?€+X

@ "m'Bi®B b) çB +MM; #çM ;€B b Q\

h`QM; çB M i?QçBi`mv M ç M K°i •Ki? M? +| +?9i i`-K i?'TX

@ "çM ;€B i¬B ç M; ÎMQÊ+ M?- i®B M v i¬B T?ªB Î +MM; K p" ¬M; M; QçB- pb p" B
EBM? K°i i?İB ;B MX

h` M; .m i?"M? i?"i i`ª HİB- K" h-M >mv M ",M; +kM; i?"i bU H" #çM ;€B +O ?„M-
+?šM; TªB +ÁM ;†T +? K +O M" M; `²B b Q\ h` M; .m +kM; F?¬M; TªB +QM `ª
ç½ H'v +O +? K pÊ iQÆM; H B +ª ? B +?K+ i`B mX

@ æQÊ+ `²B- p"v çB ,M Î +?¶ M"Q- i¬B b) +?çv t2 [m

a m F?B M; ?2 MİB #m'Bi®B h` M; .m TªB p /MM; +ÆK pÈB M; QİB M?" i?b GQ
M?QM; +kM; F?¬M; #B i MİB ;b ?ÆMX

@ *¬ +?İ +?9iX

h` M; .m +?2 çB M i?QçB p" M?bM *´ o•M ?ÄB,

@ M? *´- +?9M; i ,M i`Q Î ç•m\ hQ" M hK æS+ i? M"Q\ *ÁM T?ÁM; F?¬M; \

@ hB m iY + "m ç9M; H"- KİB +ÆK +kM; F?¬M; +| i?"M? w- +S iMv iB M K°i +?9i- M
M; Q" B bªM? ,M +kM; çQÊ+X

*´ o•M +QİB MİB- ?„M i?'v h` M; .m ?bM? M?Q +ÁM +| w Km®M KİB F?€+?X

@ æQÊ+ `²B- H" hQ" M hK æS+

h` M; .m +kM; +?d #B i K°i +?¶ M"v Î ",+EBM?- M m H" +?¶ ?„M i?QİM; ç M i?b
.QÆM; Zm•MX

a m F?B i?¬M; #€Q pÈB GQm :B Bi`QM; çB M i?QçBi?b h` M; .m KÎ +Y t2- MûK
pb ?„M +?Q [m2M çQİM; Î ",+EBM?- M m iU +?çv i?b F?¬M; #B i H9+ M"Q KÈB ç

@ L"v- hS + - +| +?mv M ;b p"v\

s2 pW ` F?ÄB ç-m ? K i?b çB M i?QçB +O h` M; .m p M; H M- H-M M"v H" •m .C
@ L|B M?ªK- +"m M|B t2K +ÁM +| +?mv M ;b\ G" +?mv M ?¬K [m M? M|B pÈB +"m
+O #® `i i®i- #m´B i®B +| H) b) b M; /MM; +ÆK # M T?Q ¬M; M°B- ç M H9+ ç| +
•m .QÆM; Zm•M i?"i bU F?| i? M?šM MçB- M?QM; +kM; #` hW iB m i?Q i?9+ [m€
F?¬M; / M? F?¬M; T?"M M?B m M,K- ç½ i?'v M? m ;¬M #®M KQÆB im´B ç M MÆE
K°i +•m i`ª HÌB i?b +ÁM ` i? i?®M; ;b\
@ hS + - 2K +ªK i?'v pB + M"v K" /Q 2K M|B i?b i?"i bU H" F?¬M; i?Q+? ?ÊT H„KX
@ L"v- iB m iY- ?¬K [m ç½ ç²M; w `²B K"- b Q HçB ç´B w `²B\
h` M; .m +ÁM +?Q M|B /Si HÌB i?b ç½ #` •m .QÆM; Zm•M +„i M; M;X
@ M? çWM; p°B- 2K +ªK i?'v pB + M"v M M ç 2K KÎ HÌB- M?Q p"v M?'i ç`M? b) i
K" t2K- +?mv M +O KbM? K" F?¬M; +?`m iU H M iB M;- M?Q p"v M;QÌB i b Q +| i
@ L m +- +- F?¬M; ç²M; w i?b b Q\
•m .QÆM; Zm•M i?¬K M;?o w FB M +O h` M; .m H" F?¬M; i²B- M?QM; ?„M i?"i b
KbM? b Q\
@ L?'i ç`M? b) ;B9T- 2K b) HQ +?mv M M"vX
h` M; .m #B i`ä iQM? +€+? +O K KbM?- i?"i bU `i;?ûi M?[M; i`Á b„T t T K¬M ç,
+QM +?€m M?" [m M- pb i? [mv i ç`M? ç€M? +QÊ+ +?Q •m .QÆM; Zm•MX
@ *kM; ç9M;- +- +- M,K tQ +kM; F?¬M; TªB
•m .QÆM; Zm•M M|B K°i MY i?b +ªK i?'v KbM? ç€M? ;B€ i`QÎM; #®B F?¬M; i?Q+?
@ "•v ;BÌ +"m ç M; Î ç•m\ :B[i`Q +?9M; i +MM; /MM; +ÆK- b) iQM? iQ€M +?mv
@ h? M"Q\ M? KÌB i¬B /MM; +ÆK "
h` M; .m i?"i bU pmB KWM;- KbM? +| M?•M T?~K `i i®i- KÈB ç| ç½ +| ? B M;QÌB

@ hS + - +| +?9i +?mv M M?Ä K" i?¬B- M? +kM; F?ÄB +¬M çB i?2Q- +?Ì 2K M|B
M? +?Ì F i?¬M H" pW

h` M; .m bmv tûi p" +^aK i?'v F?¬M; M M +?Q •m .QÆM; Zm•M çB i?2Q- pB + M"v F
H" K°i i M HQm K M? ;•v +?mv M K" i?¬B- M|B pÈB #® +O GQm smv M i?b i?m i?
K'i K°i #[,M b∈M;X

J" h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M KQÊM i? HU+ +O ¬M; M;QçB KbM?- M?Q p"v `ä `"
?„M +kM; F?¬M; #B i #^aM iQM? H"K pB + +O •m .QÆM; Zm•M- bÊ `^M; b) H"K +?n

B M;Ì h` M; .m M|B ` M?[M; HìB M"v HçB i?"i bU FQ+? i?Q+? •m .QÆM; Zm•M- ?

@ L|B M?^aK- +?²M; +O +?` +?"m F?¬M; T?^aB H" +?²M; +O 2K ;€B i¬B b Q\ M? ç•v
;b K" p°B p" M; F i?¬M\

@ æ9M; H" +?Q F i?¬M- M? i`WM; K„i M?bM B p"v\

•m .QÆM; Zm•M M|B +?Q ? i HìB i?b ç½ +^aK i?'v F?¬M; ç9M;- ?„M T?€i ?B M hW
KbM? pÈB ∈M? K„i #'i i?B M- pb p"v K" p°B p" M; +•K KB M;X

h?"i ` •m .QÆM; Zm•M Km®M çB ""M? h?"M? ç i`€M? Mû #®- ?„M M;?o `^M; b m
b) ibK KbM? K„M; K°i i`"M- H9+ M"v çB ` M;Q" B i`€M? ;B| H" `i i®i- çÊB ç M F?B
F?¬M; Km°MX

h` M; .m i?"i bU F?¬M; +| #B M T?€T ;b pÈB •m .QÆM; Zm•M- i?¬B çQÊ+- i?Q+?

hW hBM? H€B t2 +O •m .QÆM; Zm•M- h` M; .m +?Î •m .QÆM; Zm•M +?çv ç M L;
K p" M|B ` +?mv M +O •m .QÆM; Zm•MX Zm<sup>a</sup> M?B M h` M; Jšm M;?2 i?'v M?Q p'
w- K" •m .QÆM; Zm•M +kM; v M HÁM; ?ÆMX

h` M; .m b m ç| M|B pÈB K H" KbM? b) p ""M? h?"M?- •m .QÆM; lv M +kM; F?¬
+?¶ M"v +kM; F?¬M; T?^aB H" M?" KbM?- +QM KbM? p ""M? h?"M? +kM; H" #bM?
H€B t2 +~M i?"M K" i?¬BX

h` M; .m K M; i?2Q hB m "ç+? aQ p" +?çv ` F?ÄB "„+ EBM?- ?„M #•v ;Bì F?€i`-K
+?çv t2 +kM; F?¬M; p°B- ç M KQìB K°i ;Bì F?mv i?b p iÈB ""M? h?"M?X •m .QÆM
çQìM; /`B- H9+ #„i ç-m +ÁM M|B +?mv M pÈB h` M; .m - #•v ;Bì ç½ bÊK M;O b v i

@ hS + - +?9M; i ç M MÆB `²BX

h` M; .m i`U+ iB T +?çv t2 p"Q #½B ç" m t2 +O # M? pB M M?•M /•M i?"M? T?®-
.QÆM; Zm•MX

@ a Q\ æ M `²B `\
•m .QÆM; Zm•M KÆ K" M; M;²B /"v- b m ç| ?„M H'v K°i +? B MQÊ+ F?Q€M; ` ç `Y
i B- +m®B +MM; KÈB tm®M; t2X

@ JMB ;b F?| M;YB M?Q p"v\
•m .QÆM; Zm•M tm®M; t2 i?b M;?2 i?'v K°i ?QÆM; p` F?| +?`m- ?„M çQ K„i M?bM
?B M ç•v H" # M? pB M- pb p"v M?bM h` M; .m ?ÄB,

@ E?¬M; T?^aB M|B +?d #` K°i ;"v p"Q +?•M b Q\ h? M"Q HçB M^K i`QM; # M? pB

@ "` K°i ;"v H M ç-m- M^K # M? pB M ç / i?2Q /äB # M? ibM?X

h` M; .m ç hB m "ç+? aQ Î HçB i` M t2- ?„M çQ •m .QÆM; Zm•M p"Q i`QM; # M?

@ L"v- ? B M;QìB +€+ M? çSM; HçB- çSM; HçBX

oW ` F?ÄB i? M; K€v- h` M; .m ç`M? çB ç M T?ÁM; # M? i?b K°i +¬v i€ H M iB

@ *?9M; i¬B ç M i?,K M;QìB # M?

h` M; .m î # M +¢M? ;BªB i?Q+?X
 @ §- ç M ç•v TªB i?,K # M? i?b +kM; H` i?,K M;QìB- +ÁM ;b F?€+ M[b Q\ "•v ;B
 KQM; +€+ M? M;`v K B ?ÆM; ç MX
 *¬ w i€ F?¬M; #B i pb pW p` #¢M i` B ç€ ? v K'i +•M ç®B p M°B iB i K` M|B +?mv
 M;QìB ""M? h?`M? +kM; +| +€+? ,M M|B M?Q p"v- •K i? M? ;B®M; M?Q +½B M? m-
 F?¬M; [m2M i?b M? M? +?|M; M?Qm K`vX
 @ L|B ;b p"v\ :¼B ;B€K ç®+ # M? pB M` ç•v
 •m .QÆM; Zm•M K¶B M,K ç m çB ç M # M? pB M HÈM +O [m•M ;BªB T?|M; ç FB
 v i€- /M H` ;B€K ç®+ [m•M ?`K i?B m iQÈM; +kM; TªB F?€+? F?Q F?B ;†T ?„MX
 HÈM iB M; [m€i K„M;- pb p"v K` i?m" M KB M; M|B Km®M ;†T ;B€K ç®+ # M? pB M
 •m .QÆM; Zm•M imv i?QìM; M;`v ? v ?B ?B ? ? pÈB h` M; .m M?QM; +kM; H` M;C
 #•v ;Bì +?d +¬M FûQ +,M; ;QÆM; K†i H` ç½ #MM; ` p mv M;?B K imv i ç®B- H`K
 @ :B€K ç®+ :B€K ç®+ # M? pB M F?¬M; +| î ç•v- +€+ M? Km®M ç M T?ÁM; # M?
 L;QìB ç M i?,K # M? +kM; +| T?•M +?B + Q i?'T- +¬ v i€ +ªK i?'v KbM? F?¬M; i?
 T?"M +O ç®B T?QÆM;- pb i? +kM; F?¬M; /€K ç„+ i°B pÈB M;QìBX "•v ;Bì +| M?B
 +| M?B m v i€ p` #€+ bo ` i`QìM;- M m KbM? +?¼+ p`Q M;QìB +| i?•M T?"M- K'i +
 @ S?ÁM; Rk- +| M;QìB pW p`Q H9+ ;B[ i`Q X
 h` M; .m FûQ •m .QÆM; Zm•M H¢B- +?¶ M`v +kM; F?¬M; TªB H` „+ EBM?- /M
 pB M` i?b i? M`Q\ L;QìB i +kM; F?¬M; i? K M K†i M?X
 @ §- ç| H` T?ÁM; # M? çÆM- M m Km®M i?,K MQK i?b çB i?ŠM; p` ` TªB H` ç M-
 [m€ H•mX
 *¬ v i€ i?"i bU ibK ` bM? K°i #"+ i? M; ç #QÈ+ tm®M;- b m ç| H¢B HûM çQ K„i M
 pW `²B ç®B T?QÆM; M|B [m€ +| F?Q i? - ;B¼M; çB m ;B®M; M?Q +| iB T t9+ pÈB
 #B i ç®B T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; #B i ;b p ;B€K ç®+ # M? pB M- bÉ `^M; M`M; b)
 ç€ +?m M;Q X
 @ æB i?¬B- hS + - +QM +?ì M;QìB KìB +ÆK b Q\
 h` M; .m FûQ •m .QÆM; Zm•M ç M; `i F?¬M; ibM? M;mv M çB p T?ÁM; # M? RkX
 @ æ¢B smv M- b Q +°m H¢B î ç•v\ G9+ M`v H` K'v ;Bì `²B\
 h` M; .m ç~v +Y T?ÁM; # M? i?b T?€i?B M M;Q`B h` M;JšM p` M? ` M^K i` M ;B
 p` *?m h?KvX
 @ hS + - M? +kM; ç M`\
 h` M; JšM p` GQm smv M i?'v •m .QÆM; Zm•M î b m HQM; h` M; .m i?b M? M? +?|
 @ §- M? M;?2 M|B +?²M; +O 2K tªv ` +?9i +?mv M- pb p"v K` çB i?2Q hB m .m ç
 F?¬M;\ E?¬M; i?b +?9M; i +?mv M Hm¬M ç M # M? pB M „+ EBM?X
 •m .QÆM; Zm•M çB ç M # M +¢M? ;BQìM; # M? ç t2K tûi h`B m Zm®+ æ®M;- M?
 æ®M; M;Q`B +€B ç¬m bQM; M?Q [mª #|M; i?b F?¬M; i? M`Q M?bM `ä K†i KkBX
 @ hB m JšM- ç•v H`\
 h`B m Zm®+ æ®M; ç½ M;O +ª #m´B +?B m- #•v ;Bì ç½ i? M? idM?- ?„M i?'v M;Qì
 KbM? H` 2K ` i?b F?¬M; F?ÄB M?bM h` M; JšMX
 @ G` +QM +O #€+ i` B M? +O K 2K- M? +S ;¼B H` hS + X
 h`B m Zm®+ æ®M; M;?2 çQÈ+ M?[M; HìB +O h` M; JšM i?b +?®M; M;QìB M;²B H

@ G`K T?B M hS + - +?9i +?mv M M?Ä M`v K` H`K M? +?¢v iW "„+ EBM? tm®M; ¸·
F?¬M; \ æWM; M M M|B +?Q #` #B i

@ *¬ +¬ F?¬M; #B i- i¬B M?'i ¸`M? b) F?¬M; M|B- +`m +S M^K tm®M; M;?d M;ÆB
·m .QÆM; Zm·M imv ` M;Q`B F?€ FB m M;¢Q M?QM; i`QÊ+ M v pšM Hm¬M `i ?B
KbM?X

@ æ¢B smv M- +?mv M; b t^av ` p`v\ æ½ ¸B m i` `ä `M; +?Q \
E?B i?'v ·m .QÆM; Zm·M p` h`B m Zm®+ æ®M; M|B +?mv M pÈB M? m i?b h` M; .m
M ¸ ?ÄBX

@ E?¬M; - +ÁM +?Q #B i +| T?ªB H` h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; ? v F?¬M; - #m´B +?B
M?` tQÎM; +O ¸®B T?QÆM; - ?ÄB ;b +kM; M|B H` F?¬M; #B i- +? i b®M; F?¬M; i
+€+? M`Q F?€+X

GQm smv M; ½B ;½B ¸-m- M? oQÆM; i`QM; H|B M|B +O ?„M +?QM? H` M;Q|B K`
#° ?¢ +k +O #® GQm smv M- #·v ;B|H` K°i i`QÎM; F?Q +O T?ÁM; i` ` M t½ ?°B-
smv M M?`M ¸QÊ+ ¸B M i?Q¢B +O h` M; .m i?b M? M? +?|M; +?Q M? oQÆM; ¸Q
F?¬M; B H`K +?SM; - F?¬M; B i?'v `ä K†i i M F?®M ` i v pÈB h`B m Zm®+ æ®M;

@ h`QÊ+ iB M ¸Q ¸®B T?QÆM; iB M p`Q i`QM; +K+ +¬M; M K°i M;`v `²B M|B b m
h` M; .m +kM; ?B m `ä ¸€K +ªM? b€i- /MM; / M? M;?o F ibM? M;?B +?d +| i? #„i
b m ¸| F?¬M; +| +?SM; +S i?b T?ªB i?ª` X

h` M; .m iW M?Ä ¸½ Qi M?·M i?·M- pšM Hm¬M +QB i`¼M; i?·M ibM?- ?ÆM M[i`
¸®B tY F?¬M; i pÈB ?„M- [m M i·K ¸ M ?„M M?Q M? `m°iX E?B h` M; .m ?¼+ ¸
+?Q F i ?¬M- K|B H-M h` M; .m M;?o p M?` i?b h`B m Zm®+ æ®M; ¸ m H`v ` p
p`Q i vX

G9+ M`v i?'v M? ` F?€ i? i?ªK i?b h` M; .m i?`i bU M´B ;B`MX

@ h¬B +kM; M;?o p`v- M?QM;

h` M; .m i?'v GQm smv M Km®M M|B H¢B i?¬B i?b F€ [m€B, UX

@ a Q p`v\ \*?9i +?mv M M?Q p`v +kM; F?¬M; /€K M|B pÈB +?9 GQm ``\ *`m F?¬M;
h` M; .m i?` bU +QB M?` GQm smv M M?Q M?` KbM?- #B i`ä #® GQm smv M `i
+€B- pB + M`v +?d +¬M KbM? KÎKB M; i?b ¬M; b) ¸²M; w M; vX i`mv M +QTv iW

@ " i?€M; i`QÊ+ ¬M; M?` ¸½ p ?Qm- pB + M`v F?¬M; i? M|B ¸QÊ+- pbi? i¬B KÈ
#·v ;B| M? oQÆM; ¸ M; î p`Q ;B B ¸Q¢M ¸ #¢i H`K T?| +K+ i`QÎM; - +kM; F?¬M; M

@ *?9 GQm p ?Qm `²B ``\ h¬B +ÁM +?Q #B i +?mv M M`vX

h` M; .m #B i`ä- /M M;Q|B p ?Qm +?Q ?ŠM H`K'i ? i iB M; M|B- M?QM; M m +
M?Q w b) K'i ? i K†i KkBX "bM? i?QÎM; H½M? ¸¢Q p ?Qm b) i`€M? M?[M; i`QÎM;
smv M +kM; F?¬M; Km®M H`K F?| #® KbM?X

@ L?Q p`v F?¬M; i? M`Q M|B pÈB +?9 GQm ¸QÊ+ `²B- ¸9M; `²B- b m F?B +?9 GQ
> B i?€M; b m i¬B b) H`K M?` tQM; î "„+ EBM?- M M ¸ +?Q +¬ +?9 ¸ M ¸| î K°i i?
KbM? K i¬B î ¸| +kM; #m²MX

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i `²B M|B i? K,

@ L;`v K B `²B M|B- ¸®B T?QÆM; ¸ M ¸€M? M;Q|B b) +| KK+ ¸Q +?- +?9M; i +?î
K M?- +`m p` M? *?m ¸B p ¸BX

*?m h?Kv M½v ;B| F?¬M; M| ;b +?Êi H M iB M; ,

@ L?[M; M;`v M v i¬B b) ¸ M î i`QM; M?` tQÎM;X

@ *?9i +?mv M i? M"v K" HQ M;?o +€B ;b\ h`QÊ+ iB M +?9M; i çB M;O- M;"v K i`QÊ+ iB M +?9M; i #„i M;QÌB- ç€M? °i i`"M- +?S çÊB ç®B T?QÆM; ç M +Y H"K ;
•m .QÆM; Zm•M p" h`B m Zm®+ æ®M; ?"M ?mv M p" B +•m i?b +kM; iÄ` iS+ ;B" M-
H" K°i T?–M iY K€m K†i î i?O ç–X
@ hS + - M? [m2M M;QÌB î ""M? h?"M? M"v b Q\
h` M; .m ?ÄB K°i +•mX
@ æQÊ+ `²B- b€M; K B `²B M|B b m- #•v ;Bì ç½ ?ÆM KQÌB ? B ;BìX
•m .QÆM; Zm•M /m¶B HQM; K°i +€B- `ä`"M; H" M;O `²B M|B b mX

jk3X *?QÆM; jk3 , E?¬M; S?ªB G" æ M *¢M .–mX

>Q" M; EBK æ²M;
h€+ ;Bª, æª L?½M
*?QÆM; jk3, E?¬M; T?ªB H" ç M +¢M /–mX
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M, aQm h–K
@ *?`- ? v +?` çQ hS + p M?" çB- ?¬K M v 2K î H¢B +?¶ M"v
h` M; .m i?'v h` M; JšM +| +?9i K i KÄB i?b M?"M î H¢B- /M b Q i?b +?¶ M"v +ÁM
/"M? +?Q M?[M; i?•M M?•M î H¢BX
@ E?¬M; +–M- +"m î H¢B i?b +| i? H"K çQÊ+ ;b\ æ +?` î H¢B- K¼B M;QÌB p çBX
+?Q ç® K +"m #B i ç'v M?û
h` M; JšM H¢B HQ H„M; +?Q 2K- +® w ç Kbm? î H¢BX
@ æQÊ+ `²B- b€M; K B 2K ç MX
h` M; .m ç½ +?¢v t2 +?QM ;Bì- H9+ M"v +kM; `i K i KÄB- pb p"v b m F?B M|B p" B
i?b +MM; •m .QÆM; Zm•M `ÌB F?ÄB T?ÁM; # M?X
L;QÌB ""M? h?"M? i?Q+? ,M i?`i / - ç†+ #B i H" p"Q KM ? i?b p2M çQÌM; +| `i M
h` M; .m p" •m .QÆM; Zm•M ç m +?Q /MM; +ÆK- b p"v K" FûQ +ª GQm smv M p" *?
K°i [m€M i?`i / X
L;QÌB "„+ EBM? +kM; i?Q+? +€+ K|M MQÈM;- i`QÊ+ FB +QM çQÌM; oQÆM; S?O î i
MQÈM; h•M *QÆM;- M?QM; M?[M; M,K ;–M ç•v ç½ ;BªK #Êi F?¬M; +?Q #`v #€M i
+kM; ç½ H•m +?Q çQÊ+ i?QîM; i?S+- pb p"v K¼B M;QÌB ;¼B i?`i / MQÈM;- #„i ç
@ hS + - M;"v K B tY Hw +?mv M M"v i? M"Q\ M? +| M;QÌB [m2M î ""M? h?"M? b
æÊB K¶B M;QÌB m®M; K°i +? B #B i?b h` M; .m ?ÄB •m .QÆM; Zm•M- GQm smv M
;b çQÊ+- pB + M"v i?"i bU ç½ +| ?ÆB F?| F?,MX "•v ;Bì H" H9+ M? oQÆM; b„T çQ
M M H"K pB + [m€ +SM;- K" +ªM? b€i +kM; F?¬M; M M #„i M;QÌB p¬ /mv M p¬ +È-
K M? ?B m `i`äX
@ E?¬M; +| M;QÌB [m2M- M,K tQ ¬M; M°B H,M H°M M?B m MÆB- ç m +| +,M +Æ î M
æ¬M; p" S?9+ EB M- M?QM; :B M; L K M"v i?b i?"i bU F?¬M; +| ;bX
•m .QÆM; Zm•M H€+ ç–m- ?„M +–K Hv #B m®M; +¢M- [m€M i?`i MQÈM; M"v i?S
H¢B +| ?ÆB M?ÄX

@ o"v +?9M; i tY Hw i? M"Q\

h` M; .m i?"i bU #` H`B M|B +O •m .QÆM; Zm•M H`K Æ ?²- H9+ M"v ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; +| [m M ? ; b Î ""M? h?"M? M"vX

•m .QÆM; Zm•M M?bM h` M; .m `²B M|B,

@ *€B ;b H` tY Hw i? M"Q\ hB m .m - K¶B M; Q`B +?9M; i +?m~M #` K°i +•v ç Q- M ç°B i?b +""M; i®i- /MM; i?S ç| KÈB bQÈM;

@ *?` +?9i- +?` +?9i- hS + - /WM; H¢B- M? Km®M H`K ;b p"v\

h` M; .m i?'v •m .QÆM; Zm•M M|B [m€i" /` i?b H M iB M; +„i M; M; H`BX

@ *"m ç i¬B M|B ? i H`B ç½- çWM; t2M p"Q- +?9M; i #®M M; Q`B H` çO `²B- +?9M h`QÆM; ;b FB - K¶B M; Q`B +?ûK K°i ç Q- b Q H¢B bÊ i M M"v F?¬M; M|B i?"i\ L n t2K M?Q +?9M; i ;B9T +ªM? b€i T?€ €MX

•m .QÆM; Zm•M +""M; M|B +""M; + Q ?SM; - iQ`M i?•M #MM; M?B i?mv i- +kM; #'i + ?"M; ?B m tm®M; - b m ç| F?Q€+ H M p B- MY i?•M i` M H°B ` i`„M; MäM- i`QÈ+

h?`B +ÁM M?Ä i?b •m .QÆM; Zm•M #` ¬M; M°B i? Q Hmv M `i M†M; - K` ?„M F?B +| ?mM; €+- ?„M +| #®B +ªM?- +?d +¬M ç€M? F?¬M; +? i M; Q`B b) +?ŠM; +| +?mv M M; "v +""M; HÈM- i?"i bU K¢M? ?ÆM `i M?B m bQ pÈB M?[M; çS +QM +?€m M?" [r iB M +?ÆB ;€B FB X

L?QM; F?B •m .QÆM; Zm•M +""M; HÈM im´B i?b +""M; #` #® [mªM M; ?B K F?„+- ç€M #•v ;B` t½ ?°B M"v +?O v m H` iB M- pb i? ?„M +kM; M? M? +?|M; #B M ?| X æ¬ /Q M? FB K iB M- b m M"v iB M p"Q M; "M? ;BªB i`Q p" KÎ +¬M; iv çB MªM? p" ?°B

hmv FBM? /Q M? M?Q p"v i?b iB M b) Qi ?ÆM bQ pÈB i`QÈ+- M?QM; /M i? M"Q i? FBM? /Q M? çQ`M; ?Q`M; - F?¬M; +| p'M ç ;b ç #` M; Q`B M„K i?|TX hmv ?„M FB F} M; Q`B i`QM; M?" ç M; i? K +?QM?- pb [m M i`Q`M; H` K°i +?B M i`Q`M; F?¬M; +kM; +| M?B m M; Q`B Î "„+ EBM? K` ?„M F?¬M; i? +?¼+ p"QX

a m F?B ç M ""M? h?"M? i?b •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +ÁM M?B m i?S +¬M +® F}- + +?9 w M?Q Î "„+ EBM?- ?ÆM M[m®M; p" B Hv p"Q #KM; i?b T?¬M iY F?¬M; M T?"M çB M?[M; iQM? iQ€M i`QÈ+ ç| - H¢B p¶ #`M Km®M çB ibK ç€K M; Q`B FB °i i`"M çÁ

•m .QÆM; Zm•M M|B M?[M; H`B M?Q p"v i?"i bU ?ÊT pÈB K°i F +?d bÊ i?B M ?¢ F pbi? K` GQm smv M M? M? +?|M; /®i ? i #B QÊT H¢M? p"Q #KM; - b m ç| H m

@ hS + M|B ç9M; - T?Q HU+ +?Q M?[M; pB + FB H`K ;b- F?¬M; TªB +?d H` K°i F?¬M; TªB H` i?`B +?9M; M| i?Q+? H`K ;b i?b H`K `²B- hS + - M; "v K B 2K b) +? +?9M; M| #B i i vX

@ æ¢B smv M- F?¬M; M; Æ iB m iY +""m +| i•K ?mv i?ÆM bQ pÈB 2K i¬B- pB + M F?®M FB H` HQ¢B +?| K€ ;b- ç€M? i`QÈ+ M|B b m

•m .QÆM; Zm•M M; ?2 çQÈ+ H`B +O GQm smv M i?b +kM; i?'v +""M; i?m" M K„i- p GQm smv M- t2K ` #•v ;B` +ª ? B H` ?mvM? ç +?QM? i?S+X

@ > B M; Q`B v M iOM? H¢B K°i +?9i- +| çQÈ+ F?¬M; p"v\ hS + - M m M? +| w M; ? çB M i?Q¢B +?Q #€+ i` B- M? M M p "„+ EBM? i?¬B- K¼B pB + Î ç•v 2K b) tY Hw

h` M; .m #„i ç¬m #` M?[M; H`B +O •m .QÆM; Zm•M H`K +?Q +?Q€M; p€M; - iU KbM b Q\ *| # M? TªB F?¬M; \ æ•v +kM; F?¬M; Tª H` T?BK çB MªM?- çÆM i?QÆM; ç F ç`+?- K` h` M; .m +kM; iWM; t2K [m M?[M; #° T?BK /Q +¬M; iv •m .QÆM; Zm• H` ?bM? iQÈM; M? ?MM; - i?"i bU `i M; ?B K i`¼M; X

@ L"v- iB m iY +""m ç9M; H`- F?¬M; +| p ç`M ¬M; ;b +ª- M; ?o H¢B t2K- +?9M; i + +ªK ;B€+ b) i? M"Q

•m .QÆM; Zm•M +ÁM +?Q M|B ? i +•m i?b h` M; .m ç½ K|+ çB M i?QçB ` - pb p`
+?|M; bY HÌB,

@ h?¬B çQÊ+ - i?¬B #Ä çB - +QB M?Q +?Q M|B ;bX

@ J° + æ¬m - i¬B +ªK i?'v w FB M +O hS + H` ``i ? v - + "m M; ?o HçB H9 + +ÁM #û +?
ç®B T?QÆM; ;K + tm®M; KÈB ?ª ;B" M - M?Q p"v M| b) F?¬M; /€K i` m +?¼ + +?9M;
Zm M h•v ? v *?'M Zm M æ¬M; - ç€M? K°i i` "M ?ª ;B" M `²B M|B b mX

GQm smv M M"v +QB M?Q ç½ ç²M; w pÈB w FB M +O •m .QÆM; Zm•M - pb p"v K" #
h` M; .m X

@ æ€M? +€B [m€B ;b\ hB m iY + "m b„TF i?¬M ç M MÆB `²B - M m +| +?mv M ;b i?
çQÊ+ ``\ æWM; M|B HÌB p¬ M; ?o - m®M; tQM; +? B M"v +?9M; i p M?" M; O - pB +
h` M; .m i?"i bU #` •m .QÆM; Zm•M p" GQm smv M H`K +?Q +?Q€M; p€M; - t2K `
i€ + ç°M; X •m .QÆM; Zm•M H` M? +O ?„M - i'i M?B M ?„M b) F?¬M; H M iB M; /ç
i?b ?„M F?¬M; +¬M; b T?ªB F?€ +? F?Q - pb p"v K" ;QK i'i +ª M?[M; #B HçB - +?
K" i?¬BX

@ æQÊ+ `²B - çQÊ+ `²B - F?¬M; m®M; M[- p i?¬B

h?'v h` M; .m F?¬M; iB T i?m w FB M +O KbM? i?b •m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M;
`²B - ?„M F?| +| +Æ ?°B ` F?ÄB "„ +EBM? ç T?|M; i9M; K°i H¬M - #•v ;ìB HçB #` K
+ªMX L?QM; •m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; Km®M M; ?o i? K - M m KbM? tªv ` +?
h` M; .m b Q +| i? M|B `ä pÈB #® KbM? +?Q çQÊ+ \

h`î HçB o•M GQM; bÆM i` M; i?b ç½ ?ÆM K°i ;Bì F?mv - •m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬
F?¬M; M?bM F„ #B i i?U +O h` M; .m - +?d çB ibK T?ÁM; M; OX h` M; .m +kM; `i
H` M; O M; v - +?d +| hB m "ç +? aQ çB i?, K /Á K°i pÁM; [m M? ç` #`M +O KbM? -
M?" ;¶ M?Ä K` h` M; .m ç½ H`K `B M; +?Q M|X

@ hB m .m - +, M #B i i?U M"v +O + "m ` `i i®i - # Q M?B m iB M p"v \ L m M|î "„ +EE
+?K + i`B m i?b çWM; ?ÁM; Km çQÊ+X

a€M; bÈK ?¬K b m h` M; .m #` •m .QÆM; Zm•M ç€M? i?S + - ?mv M? ç M"v ?bM? M?
iQ`M i?•M ç¬v K² ?¬B M?QM; iBM? i?¬M ` `i i®i - ?„M /MM; €M? K„i ?QM; T?'M M?b
h` M; .m X

@ E?¬M; K„ + M?Q p"v ç•m - +?d ?ÆM KQìB i`B m K" i?¬B - F?¬M; F?€ + ;b #B i i?U
h` M; .m M|B p" M?bM ç²M; ?² - b m ç| p°B p" M; #Á H M - i`QÈ + iB M ?„M T?ªB ç M
tQîM; t2K tûi - ç t2K i M F?®M ç€M? M? KbM? +| H° /B M ? v F?¬M; \

@ N - M?[M; i?S #`v i`QM; ; ` M"v /MM; ç H`K ;b\

a m F?B `Y Kf i tQM; i?b h` M; .m p" •m .QÆM; Zm•M ` F?ÄB #B i i?U - pW #QÈ -
Zm•M ç½ i`WM; K„i - K` h` M; .m +kM; b[M; b®iX >¬K [m pb [m€ K i KÄB M M /W
M?bM F„ +?mM; [m M? - #•v ;Bì KÈB T?€i ?B M i`QM; ; ` M; Q`B +?B +t2 +O KbM
+?¶ i`®M; - pb M?[M; +?¶ F?€ + #`v F?¬M; Qi K€v K| +X

h` M; .m +`M i?"M t2K tûi i?b i?'v ç•v H` M?[M; +?B + K€v +Æ ;BÈB +? i€ + M; ¼ +
Zm® + æ®M; Km p - imv +?9M; F?¬M; [m€ HÈM M?QM; HçB M?B m +?OM; HQçB
; ` X

@ G` M?[M; K€v K| + /MM; ç +? i€ + M; ¼ + F?Q - i` M i v 2K +ÁM +| +?9i M; mv M
M; QìB +?m`M #` p`B p"i T?`KX

h` M; .m i?m" M KB M; ;BªB i?Q +? pÈB •m .QÆM; Zm•M - b m ç| H€B t2 ` M; Q`BX

@ G` M?[M; K|M M;¼+ F?Q M?Q H-M i`QÊ+ +”m H’v` î+Y ?”M; +?•m #€m b Q\ L
?¬M +”m T?ªB i†M; °i p”i KÈB çQÊ+X

•m .QÆM; Zm•M b m M”v KÈB iW KB M; hW hBM? K” #B i HQ¢B T?d i?9 FB F?| +|
+|X

@ *kM; F?¬M; FûK HQ¢B ç| # Q M?B m- M?QM; 2K i?”i bU F?¬M; +ÁM ç pQÆM; H
b) i†M; °i +?B + pÁM; i v ?”M; i®iX

h` M; .m i?”i bU +QÌB F?’- ?”M; +?Q F`T H”K` ç½ +| M; QÌB H’v çB`²BX

•m .QÆM; Zm•M pÈB #° /¢M; ;B®M; M?Q ;B M F ç½ ?Q”M i?”M?- ?„M pW +QÌB p

@ æQÊ+- /M b Q i?b +”m +kM; H` T?9 ¬M; i`,K i`B m- M?[M; K|M Qi iB M i?b çW
+?9M; i çB ç•m ç•v\

@ æB ç M t2K M?` i? M”Q- b m ç| çB ç M M?” tQÎM;X

h` M; .m M|B` iQM? iQ€M +O KbM?X

@ L”v- iB m iY +”m b Q i?”M? i?”i M?Q p”v- ç•v +| +?QM T?¬M KQÌB H” /Q h`QÆM
ç¬m M| K” tY Hw +?ŠM; T?ªB b) tQM; b Q\

@ æWM;- #B M T?€T +O M? H” F?¬M; çQÊ+X

h` M; .m t2K M?Q ç½ ?B m- M? KbM? F?¬M; T?ªB H” HQ¢B ç M +¢M /¬mX

@ M? ç•v F?¬M; ` i v- t2K M; QÌB i` i v F?¬M; çQÊ+` \

•m .QÆM; Zm•M pW M|B pW H’v çB M i?Q¢B` ;¼B` M; Q”BX ç¼+ i`mv M KÈB M

jkNX *?QÆM; jkN , Zm•M æ°BX

>Q”M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jkN, Zm•M æ°BX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

@ "¢+? aQ H M t2- hS + - M? çB M i?Q¢B +?Q B p”v\

h` M; .m +?¢v t2` F?ÄB ;` i?b M|B K°i iB M; pÈB "¢+? aQ- ?¬K M v #B i ç•m b)
"¢+? aQ ç M i¢Q mv i? +kM; F?¬M; i?W X

@ š- ç¢B + - 2K H” hB m Zm•M- M? #•v ;B| +|`ªM? F?¬M; \

•m .QÆM; Zm•M /UM; M;|M i`Ä H M iÄ w ç h` M; .m çWM; M|B i? K- M?QM; h` M
Zm•M ;¼B H” ç¢B + +?d +| •m .QÆM; G¶BX

@ *?²M; +O 2K ;€B î# M M”v tªv` +?9i +?mv M- 2K` M”Q` \ G” +?²M; +O hB m
[m M M? +?Q iWM; ;†T hB m JšM- +?QM? H” +QM ;€B +O +¬ +¬- +| +?mv M i? I

•m .QÆM; Zm•M M|B` ä bU FB M iW ç¬m ç M +m®B +?Q •m .QÆM; G¶B i`QM; çB I
F?¬M; #B i i`bM? iU T?€ €M +O +ªM? b€i ç` T?QÆM;- pb p”v M|B +ª +?mv M +?Q
M?ì ç®B T?QÆM; p”M /KM; +?9i i?U+ [mv M ç çB m ç°M; [m•MX

@ a Q +”m H¢B +?¢v ç M ””M? h?”M?\ æ +?Q hB m .m iB T çB M i?Q¢B çBX

L|B i?”i` i?b •m .QÆM; G¶B i?”i bU F?¬M; iBM +”m 2K •m .QÆM; Zm•M +O KbM?
p i?”M? i?”i îi?O ç¬ M?QM; +kM; H” F i`QÊ+ M v M’B iB M; T?€ T?€+?X

@ æ¢B + - 2K H” h` M; .m

@ L?[M; ; b hB m Zm•M M|B H" i?"i b Q\
•K i? M? +O •m .QÆM; G¶B iW i`QM; çB M i?QçB i`mv M` X
@ G" i?"i- M? ` H" M; Q|B i?"M? i?"i- i`QÈ+ M v +?Q iWM; ;•v bU- K" +?mv M M"v
çWM; M; ?2 H|B hS + - çWM; çB m ç°M; [m•M H"K ; b +ªX
h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M H"K HÈM +?mv M- +S +?| ç®B T?QÆM; ç M i" M +Y`
ç M #„i ; ¼M H" tQM; - M m +?Q •m .QÆM; G¶B ` K t i i? b bÊ `^M; +`M; i? K F?| F?®
@ B M|B i¬B Km®M ç°M; [m•M\ hB m .m - i¬B i?"i bU +ÁM +?Q +| M, M; HQÊM; M?
i F?¬M; i? #` ç€M? M?Q p"v- pB + M"v i¬B tY Hw- +`m çQ çB M i?QçB +?Q hB m
•m .QÆM; G¶B Î ç-m /•v # M FB MÎ MK +Q|B- ?„M /M H" K°i i?B m iQÈM; - +kM; H"
[m•M M; k M?QM; HU+ªM? ?QÎM; +?d +| +€M? [m•M i` M i v- +kM; M?| p"Q K®B
F?¬M; ?„M +kM; +?ŠM; çQÊ+ M„K [m•M M?Q p"vX
@ Š- p•M; - p•M; - 2K #B i`²B ççB + - çQÊ+ - M? H"K K m H M- ç9M; `²B- 2K b„T F
ç`M? T?ªB ç M- ; b M[- M; Q|B F?¬M; ç M i?b H p"i +kM; T?ªB ç MX
•m .QÆM; Zm•M iB T çB M i?QçB p" Hm¬M H" •m .QÆM; G¶B M|B p" +?QM? ?„M H,
M|B ` +?mv M KbM? b„T F i?¬M- +kM; F?¬M; [m M M?„+ ççB + +?m`M #` H p"iX
•m .QÆM; Zm•M +9T çB M i?QçB p" /MM; €M? K„i /QÆM; /QÆM; ç„+ w M?bM h` M
@ æQÊ+ `²B- ç½ tQM; - +?9M; i ç M M?" tQÎM; +?|X
@ æçB + M|B i? M`Q\
h` M; .m ?ÄBX
@ G€i M[+`m b) #B i- i`QÈ+ iB M +?9M; i ç M # M? pB M- t2K ibM? ?bM? +O 2
M?" tQÎM; X
•m .QÆM; Zm•M HçB F?¬M; MÄB `ä`M; - h` M; .m +kM; F?¬M; ?ÄB M?B m- ?„M
b€M; - b m ç| +kM; K m K°i T?¬M i?S+ ,M `²B +?çv ç M # M? pB MX
"m´B b€M; i?QÎM; i?b # M? pB M b) T?€i` ?QÆM; p` F?| +?`m- ç†+ #B i H" M?[M;
K½B ç M F?B p"Q p"Q T?ÁM; i?b h` M; .m p" •m .QÆM; Zm•M KÊB i?Î?„i` K°i ?A
@ *?`- M? ` +ÁM M; O`\
h` M; .m i?'v h`B m Zm®+ æ®M; M^K i` M ;BQÎM; ;B®M; M?Q +ÁM +?Q idM? M; O
t9+ ç°M; - ?„M ç†i T?¬M i?S+ ,M H M iO ç-m ;BQÎM; - b m ç| `|i +?9i HBM? F?Q p
>¬K [m M? ` +ÁM i?S+ - ?„M +kM; F?¬M; /€K ;B9T M? i` HB mX
h` M; JšM +?`Q •m .QÆM; Zm•M K°i iB M; - b m ç| i?Î T?b T?b M|B,
@ M? ` +`m MY ç K +ÁM Km®M t2K ç€ #|M; - +`m M|B t2K ç½ #` i?QÆM; i? M"v K
M[
@ > ? - F?¬M; +| ; b- M? 'v #bM? i?QÎM; [m€ #`M `°M- #•v ;B| t2K M?Q +| i?|B ;B
+| ; b M[i?b 2K p" hS + b) ç M M?" tQÎM; ç•vX
h` M; .m M; ²B K°i H9+- F?B i?'v h`B m Zm®+ æ®M; +?Q idM? M; O i?b çSM; /"v T
@ Š- K¼B M; Q|B +`M i?"M K°i +?9i- +| pB + ; b i?b #€Q +ªM? b€i- ç€K HQm K M? F
h` M; JšM i?"i bU F?¬M; v M HÁM; - pb p"v K" M?„+ h` M; .m K°i +•mX
@ æQÊ+ `²B- 2K ; €B- çÊB ç M F?B # M? ibM? +O 2K` i®i ?ÆM- K¼B M; Q|B çB ç
•m .QÆM; Zm•M F?Q€i i v €Q çB i?2Q h` M; .m ` F?ÄB T?ÁM; # M?- /½ K M b QV
/½ K M K°i +?9i- M?Q p"v pW p†M H"K HÈM +?mv M- KbM? +| i? ç°M; i v ç°M; +?

@ M? h` M;- M? ç M`²BX
 h` M; .m i`U+ iB TH€B t2 p`Q tQÎM; bY +?[ ¬i¬- M?[M; ç² ç +O h`B m Zm®+ æ
 @ hS L?B- F?¬M; +| +?mv M ;b +?S\
 @ E?¬M; +| ;b- M? h` M;- M? 2K +?9M; i¬B ç m +?m~M #` i®i K¼B i?S- +kM; F?¬
 `®B- M m F?¬M; i?b M? 2K b) HB m KçM;X
 hS L?B pmM; pšv +•v imwT i`QM; i v- H`K +?Q hB m "ç+? aQ /QÈB +?•M h` M; .m
 K` bÊ ç M KS+ F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?X
 h` M; .m #„i+?mv M pÈB hS L?B- b m ç| [m v ç-m HçB Km®M ;BÈB i?B m •m .QÆ
 Zm•M ç M; HQÌK KbM?X i`mv M +QTv iW
 @ hS + - ç•v H` hS L?B- H` ç² ç +O M? ` - M? p` +”m ’v ?bM? M?Q +| p B p ÎM?
 h` M; .m ;½B ;½B ç-m- F?¬M; `B M; ;b •m .QÆM; Zm•M +ªK i?’v F?| +?’m- K`M;
 F?¬M; i?QªB K€BX
 @ :¼B H` M? Zm•M- #•v ;BÌ i`QM; M?“ +”m H` M?Ä M?’i- b m M`v b) ;¼B +”m H` L
 •m .QÆM; Zm•M [mv i ç`M? +?Q h` M; .m ;¼B i M KbM?- M?Q p”v b) F?¬M; +ÁM [
 i`QM; M?“ i?QÌM; t2K ?„M H` M?Ä M?’i- B +kM; +| i? S+ ?B T- pb i? ?„M `’i K’i ?
 J°i H€i b m *?m h?Kv p` GQm smv M +?çv ç M- b m HQM; +ÁM +| +ªEBK J Q aQ oQ
 .m #` ?çB M M çQ +ªL; Q oQÆM; ç MX
 @ h`ÌB ç- +QM L; Q FB +ÁM HÈM ?ÆM +ªhB m "ç+? aQ b Q\
 •m .QÆM; Zm•M H-M ç-m iB M i?’v EBK J Q aQ oQÆM; i?b i?B m +?9i M[F?¬M;
 HÈM M?Q K°i +QM M; ?û- iQ`M i?•M H¬M; p`M;- i?“K +?Q +ÁM #MM; ` FBK [m M;X
 @ h? M`Q\ hS +
 @ :¼B H` M? Zm•M
 •m .QÆM; Zm•M m®M M„M +€+? ;¼B +O GQm smv MX
 @ §- M? Zm•M- ;B®M; +?| L; Q +?9M; 2K H B içQ i? M`Q\ \*?QM? H` ?mv i i?®M;
 +| i? ç’m HçB +?K+ +QM b|B i?ªQ M;mv MX
 GQm smv M +QÌB ?b ?b M?“M K°i çB m ;’m i`9+ i`QM; i v +O •m .QÆM; Zm•M- b
 +O KbM?X UX
 EBK J Q aQ oQÆM; i?’v h` M; .m i?b i?Q€i F?ÄB /•v i?WM; +-K i`QM; i v *?m h
 çMM; +€B ç-m HÈM +¼t€i H M M;QÌB h` M; .m - M?QM; M| HçB F?¬M; i?•M K”i p
 çB m M`v H`K +?Q h` M; .m +| +?9i iÁ KÁ- +?ŠM; H) hB m "ç+? aQ F?¬M; TªB H
 aQ oQÆM;\
 L?bM ? B +QM L; Q iÄ ` MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?çK MQÈ+ b¬M;- HçB +| #° H¬M; ç®
 w M; ?o pÈ p~M, ó*?ŠM; H) K +O hB m "ç+? aQ H` +?çv ` M;Q`B KÈB bBM? ` M|
 @ æçB smv M- HS ç-m iB M +O +QM L; Q p`M; M`v- +”m TªB +?¼M +?Q i¬B K°i
 h` M; .m H„+ ç-m çm´B çB w M; ?o +O KbM?- ç9M; H9+ •m .QÆM; Zm•M ç M; M|E
 pB +Km L; Q +QMX
 @ _’i i®i- M? Zm•M- HS ç-m 2K b) F?¬M; #€M çB- b) ç +?Q M? +?¼M ç-m iB M
 GQm smv M H` M;QÌB H`K ,M- i’i M?B M T?-M KB M; HQĐB b) KçM? ?ÆM h` M; .m
 o`B M;QÌB +MM; +QÌB M|B çB p`Q F?m p,M T?ÁM; +O M?“ tQÎM;- H9+ M`v ç€K M?
 i•K ?ÆM- +?Q M|B M?[M; i?S ;b F?€+- p`B +QM L; Q h•v hçM; +kM; çO `²B- i`W F
 F?¬M; i?b +?ŠM; +| ;b TªB bÊX

>„+ æ^aM i?“i bU i`ÊM i`ÁM K„i- KbM? M;?2 HÌB M`v b Q ;B®M; M?Q ç€K +?QM? i`
K`M; M?ûi iB M p`Q i9B €Q- ç M; ç`M? M|B ;b ç| i?b K°i iB M; ó-Kô p M; H M- +Y
h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; i?`v #^av i M +^aM? b€i [m•M bU t€+? b9M; iU ç°M; p¼i p`Q-
F?ÄB ;? /MM; ? B i v ¬K ç-m i?2Q T?^aM t¢ +| çB m FB M- ç²M; i?ÌB +ÁM M;²B t´K
@ *?QM? [mv M "€Q +€Q +?QM? [mv M- i¬B +kM; F?¬M; H`K ;b T?¢K T?€TX
@ B H` h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; \
@ G` i¬B- H` i¬B- i¬B H` h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; - i¬B im•M i?2Q T?€T Hm"i- +?Q
p"v\ L,K tQ imv i¬B +| T?¢K b B H-K M?QM; +?ŠM; T?^aB T?QÆM; +?•K +O +?QM
F?¬M; ç€M? M;QÌB +?¢v H¢B b Q\
h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; M;²B t´K tm®M; # M iQÌM; F?¬M; /€K M;~M; ç-m- ?„M #B i
bU FB - F?B +ÁM i`QM; iM i?b i?“i bU F?¬M; Qi H-M #` #¼M ?¼ +?Q ,M çÁM- pb i?
+Y ç°M; - M?QM; i`QM; HÁM; i?-K M;?o- pB + #„i M;QÌB M`v M M /Q +^aM? b€i` i
@ L|B ;b p"v\ s2K ` `i #B i +€+? ,M M|B- H` M? ç€M? h`B m Zm®+ æ®M; T?^aB
F?¬M; T?^aB H` T?¢K T?€T `\
h` M; .m pW p`Q +Y i?b M;?2 i?`v M?[M; HÌB M|B +O 2 h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; - p
T?^aB MÎ MK +QÌB- +| +•m M|B ó#` # M? H•m M;`v b) i?“M? HQÆM; vô- i M FB M
+?mv M ;B T?€T Hm"iX
•m .QÆM; Zm•M p` GQm smv M +<sup>a</sup>K i?`v F?¬M; +| ;b i?9 p`- #¼M ?¼ H`K ` ç°M; ic
+ÁM i`¬M; +?Ì ç®B T?QÆM; b) T?<sup>a</sup>M F?€M; - M?Q p"v b) +| Hw /Q ç ` i v- ?Q¢i ç
HQm K M? FB i`U+ iB T M;²B t´K tm®M; - #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? M`Q iB M H M +
@ æB m M`v æ•v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` +?mv M i¬B H`KX
>„+ æ^aM i?`v ç€K +<sup>a</sup>M? b€i [m•M bU pk i` M; ç-v çO i?b i`QM; HÁM; +<sup>a</sup>K i?`v bÊ ?½
p`Q i`QM; pÁ p)- pb p"v K` Km®M +`i #QÊ+ ` M;Q`B +Y - Î H¢B i?“i bU +?d +| +?
@ M? +kM; M;²B t´K tm®M; - ;¼B i`i +<sup>a</sup>M?[M; M;QÌB ?B K M;B Î# M M;Q`B p`QX
L?“ tQÎM; M`v +O h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; i`M; +°M; +| KQÌB K`v M;QÌB- i`i +^aç m
M?|K +| p`B +¬M; M?•M F„ i?m"i`i ?B M H`M?- i?“i bU #` ibM? ?m®M; H-M M`v H
@ h? M`v K` +kM; /€K ç M ûT M;QÌB i b€i M?“T- F?¬M; çQÊ+ +ÁM ` i v ç€M? M;
•m .QÆM; Zm•M i?“i bU `i t2K i?QÌM; #° /¢M; +O h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; - ?„M +kM
iB M; ,
@ h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; - h`B m Zm®+ æ®M; #` ç€M? H` /Q M? b B M;QÌB ` i v T
@ *?QM? [mv M- Q M m´M; - i¬B i?“i bU Q M m´M; - pB + M`v F?¬M; T?^aB /Q i¬B H
h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; HÈM iB M; F m Q M- i`QÊ+ FB ?„M p`Q iM pb i?O ?¢ ç€M?
;€M? i°B i? v +?Q >„+ æ^aMX
@ h¬B h¬B #B i`ä +?mv M M`v H` B H`K- F?¬M; HB M [m M ç M ¬M; +?O h`QÆM
h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; H`K pB + +kM; t2K M?Q F?€ b^aM; F?Q€B- imv ? B i?€M; [
M?QM; +?Q iWM; i?B m MÉ iB M +O +€+ M?•M pB MX G9+ M`v M;QÌB H M iB
tQÎM; - ?„M ç½ M;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M|B T?•M +¬M; +O M?|K >„+ æ^aMX M; m²M
@ hB m iY- K`v Km®M +? i b Q\
>„+ æ^aM M;?2 i?`v +| M;QÌB Km®M i® +€Q KbM? i?b H`T iS+ i`WM; K„i- M?QM; K°
M? M? +?|M; pmM; i v +?Q ,M çÁMX
@ •- +Sm K¢M; - +Sm K¢M; - i¬B M|B- H` i¬B H`K- Km çQ +QM +?| M`v çB ` X

E?B >„+ æªM M;~M; ç-m H M i?b K°i +€B KB M; K€m tm'i ?B M M; v i`QÊ+ K„i- ?
M?[M; +QM b Q b„+ H K- çB m M`v H`K ?„M bÊ ç M KS+ ?ûi H M- •K i? M? i? i?ª
+?•M p`vX

@ "¢+? aQ- [m v p X

J°i KMB F?; M; YB +?Êi #MM; H M- H9+ M`v çkM; [m-M +O >„+ æªM ç½ QÊi bkM; -
aQ p X G9+ M`v "¢+? aQ F?) ; -K H M K°i iB M; pÊB >„+ æªM- b m ç! M;~M; ç-m +
h` M; .m X

"¢+? aQ pW tm'i ?B M p` ?M /¼ i?b ?B m [mª i?"i bU `i i®i- F?¬M; K'i [m€ M?B
ç½ i?"M? i?"i F? B #€Q- H` ?„M Km®M iB K K°i +?ûM + M? iW i`QM; M?" tQÎM; +O
KÊB ;ç i ç¢B + h`QÆM; ç ç M +?Q h`B m Zm®+ æ®M; K°i ;"v- K` ç¢B + h`QÆM; i

E i [mª M`v i?"i bU M^K M; Q`B /U çQ€M +O K¼B M; QÌB- B +kM; +?Q `^M; i'i +ª H
H`K ` - H¢B F?¬M; M; Ì ç! +?d H` ?"M? pB +€ M?•M +O >„+ æªMX h` M; .m +MM;
Zm•M i?QÆM; HQÊM; pÊB M? m- b m ç! #¼M ?¼ [mv i ç`M? +?Q +ªM? b€i tY Hw- /
F?¬M; TªB HU+ HQÊM; +?'T T?€T- K` #•v ;BÌ K M; >„+ æªM çB ç€M? K°i i`"M +kM

h` M; .m +kM; +QB M?Q ?B m `ä H B H`+? +O ç°B +ªM? b€i [m•M bU M`v- •m .QA
p` i`mM; çQ`M i`QÎM; - pb Km®M ;B i,M; HU+ HQÊM; +?Q +ªM? b€i [m•M bU ç` T
çQ`M +ªM? b€i [m•M bU :B M; h¬ H`K T?; i`mM; çQ`M i`QÎM; - #•v ;BÌ •m .QÆM; G
i`mM; çQ`M i`QÎM; FB H¢B ç M; +; K†i Î L KEBM?- M m F?¬M; ç½ iU KbM? /šM ç

LY ;BÌ b m K°i +?B + t2 +ªM? b€i FûQ +ÁB +?çv p`Q M?" tQÎM; +O h`QÆM; L; ¼
G"TZm®+- H` #° ?¢ +k +O #® GQm smv MX oK €M HB M [m M ç M h`B m Zm®+ æ
i`QM; i v +O M? oQÆM; +kM; t2K M?Q H` K°i T?-M M?•M iB M?X

@ æ¢B smv M- #¢M +O + "m H` B p`v\ a Q +; i? ?mv ç°M; çQÊ+ +ª +ªM? b€i [m•M

M? oQÆM; +?Q M; QÌB çQ >„+ æªM H M t2- b m ç! HûM FûQ GQm smv M b M; K°
b€i [m•M bU i?m°+ p [m•M ç°B- M?QM; M; Q`B +K+ i`QÎM; +K+ +¬M; M H` ç M? i
bU ç` T?QÆM; - M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +,M #ªM F?¬M; çB m ç°M; çQÊ+ HU+ HQÊ

@ M? oQÆM; - pB + M`v +kM F?¬M; i? M`Q M;B `ä pÊB M? p`Q H9+ M`v +?Q çQÊ
M`v M m M?" tQÎM; +O M? Zm®+ æ®M; bBM? +?mv M- M? +-M TªB [m M i•K M

•m .QÆM; Zm•M i?"i bU +; #®B +ªM? [m€ HÊM- GQm smv M +kM; F?¬M; /€K M;B #
K` i?¬BX

@ u M i•K çB- æ¢B smv M- +?d pÊB [m M ? ;B[? B M? 2K +?9M; i - i¬B +ÁM +
h M F?®M ç€M? h`B m Zm®+ æ®M; b) TªB M;²B iM Qi M? i H` p`B M,KX

oQÆM; G"TZm®+ +kM; H` M; QÌB i?¬M; KBM?- b m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +O h` M;
ç`M?- KbM? F?¬M; M M [m +-m `9i p€M pÊB H½M? ç¢Q +k ç½ p ?Qm H` #® +O
KbM? M M i?QÎM; tmv M ç M M?" +O H½M? ç¢Q +k- pb KbM? +ÁM i` - +ÁM +; i?

jjRX *?QÆM; jjR , :B½B Zmv i

>Q`M; EBK æ²M; ç¼+ i`mv M KÊB M?"i i¢B X

h€+ ;Bª, æªL?½M

*?QÆM; jjR, :B½B Zmv i

L?;K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

E ç-m bÄ ;•v +?mv M ç½ #` #„i- +?mv M M`v t2K M?Q ç½ çQÊ+ tY Hw tQM; - ç°B i`
+•m pÊB •m .QÆM; Zm•M i?b i?m [m•M [m v p X >-K M v h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; #
+-K F?,M H m K² ?¬B- +9B ç-m F?QK HQM; çQ ç€K [m•M M?•M FB #Ä çBX

@ L;k L?B- +”m +ÁM çSM; ç•v H”K ;b\

•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 ;b pÈB M?[M; i`Á tY Hw +?mv M M”v- +,M
ç M ?„M M[+ª- ?„M +ªK i?’v FûQ +ªM? b€i [m•M bU ç M `ä `”M; H” /MM; T?€Q #„M
?B m `ä- M m h` M; .m M;?2 HÌB ?„M- M m ç€M? ç M i”M ç•v- bÊ `^M; h`QÆM; L;¼

h` M; .m H9+ M”v KÈB M;?o ç M K°i p’M ç - ç| H” KbM? /M HÈM H M Î””M? h?”M?
i?•M i?Q+? ;b- b m M”v M m +?d +| ;B çbM? +?” ;€B b®M; Î ç•v +kM; F?¬M; [m€ i
Zm®+ æ®M; ç m Î i`QM; i?”M? T?® M”v- i’i M?B M b) F?¬M; +?”m çBX

”•v ;Bì M;QìB M?bM p”Q M?” tQîM; +O h`B m Zm®+ æ®M; K” i? K i?m²M; i?”i bU
KbM? >„+ æªM- ?¬K M v +| i? tY Hw K°i M?|K M;QìB- M?QM; +kM; F?| +| i? +?SM
i M ;B®M; M?Q p”v b) tm’i ?B M- pb i? K” ?„M +ªK i?’v ;BªB i`W i’i +ªM?[M; i B ?

@ hS + - M? H M t2 +O æ¢B smv M çB i`QÈ+ çB- ç +?Q æ¢B smv M +?Î M? çB p
ç M L; Q pB M /¢Q +?ÆB- i®B M v 2K b) ç M ibK M?X

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i`²B çQ ` K°i b„T t TX

@ hB m iY M”v ç9M; H”- M? iW ”„+ EBM? ç M K” +mM; F?¬M; +?”m çB i?2Q +MM;X

@ æQÊ+ `²B- hS + - #m´B i®B 2K KÌB M? ,M i?”i / - m®M; b9T / - çªK #ªQ +?QM?
hS + ç M L; Q pB M /¢Q K°i pÁM; çBX

h` M; .m +kM; F?¬M; +?Ì •m .QÆM; Zm•M T?€i ;B”M tQM;- ?„M M? M? +?”M; ç~v •n
>mKK2` +O æ¢B smv MX

@ E?B M”Q tQM; pB + i?b M?È ;¼B çB M i?Q¢B +?Q i¬BX

GQm smv M imv F?¬M; #B i h` M; .m Km®M Î H¢B H”K ;b- M?QM; h`QÆM; L;¼+
ç®B T?| pÈB h` M; .m - pb p”v ?„M H€B t2 çQ •m .QÆM; Zm•M çBX

@ hB m ?mvM? ç sBM ?ÄB +”m +| pB + ;b\

h`QÆM; L;¼+ S?QÊM; i?’v h` M; .m F?¬M; çB i?b +~M i?”M ?ÄB K°i +•m- i`QM; H
ç®B T?QÆM; +ÁM Km®M i`mv +Sm T?QÆM; /B M KbM? #B i K” F?¬M; i® +€Q\ J”

@@@ >„+ æªM +kM; F?¬M; F`T #€Q +€Q pÈB +?QM? [mv M- ?ÆM M[H¢B MûK iB M

•m .QÆM; Zm•M +ÁM +?Q ç†i K¬M; M;²B tm®M; i?b FûQ h` M; .m H M- M?QM; ?„
 +m°+ çB M i?Q¢B- +| H) pb i?´v +| GQm smv M M M F?¬M; iB M M|BX
 @ _®i +m°+ +| +?mv M ;b- b Q p°B p¨M; [m v p M?Q p¨v\
 h` M; .m pW H€B t2 pW ?ÄB •m .QÆM; Zm•M- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M `´i pmB- i@
 [m´v `¬v KbM? KÎK Q HB m M[X
 @ *¬ +¬ ç½ M|B +?mv M pÈB #®- +¬ M|B #® ç½ ç²M; w- pb p¨v H¬M M¨v [m v p +?Q
 •m .QÆM; Zm•M KÎKB M; K¨ F?¬M; F?ÄB +ªK i?´v pmB p - K°i p´M ç T?S+ i¢T ç½
 ;BÌ;¼B p K„M; +kM; +| p´M ç ;b +?S\
 @ > ? - hS + - +?9+ KWM; M?- M?È M|B +?Q 2K #B i M;¨v i®i H¨M?- 2K b) ç M m
 @ «B- ¬M; +K M|B +-M ?¢M +? +?Q hW hBM? H M iB pB- b m M¨v b) F?€ T?B MX
 •m .QÆM; Zm•M pW pmB p ç½ iKi ?SM;- H¢B i`Î M M F?´ bÎ- pb M;QÌB ;B¨ i?QÌM
 +O •m .QÆM; ;B M m iB T iK+ M? M? 2K 2K i` M iB pB- bÊ `^M; +€+ p` i`QÎM; #
 s2 çB „„+ EBM? H¨ `´i M?B m- h` M; .m Km K°i pû çB H9+ M,K;BÌ- b m ç| çQ •m
 H¢B +?¢v t2 p #B i i?UX E?B ?„M M;?o ç M F?®B T?d i?9v çÄ b„T çQÊ+ çQ ` K
 i`QM; HÁM;X

jjjX *?QÆM; jjj , S?d h?mw J¨m a„+ æ T J L;QÌB

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jjj, S?d h?mw J¨m a„+ æ T J L;QÌB

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h¬K

h` M; .m /WM; t2 # M M;Q¨B ; ` - ?„M KÎ+Y +?Q "¢+? aQ tm®M; t2- K¨ "¢+? aQ M
 #„i ç¬m çB /¢Q F?„T [m M? b•M M?¨- M?Q K°i [m®+ pQÆM; çB /Á tûi H½M? i?´ +O
 h` M; .m +-K i`QM; i v K°i +?B + ç M +-M; bm´i HÈM- ?„M i? v +?B + ç M iB iFB
 pb p¨v K¨ ; ` p®M +| +?9i •K m +?Êi b€M; M?Q # M M;¨v- K€v K|+ KÈB iBM? tm´i
 .m X

L?QM; H9+ M¨v h` M; .m +?Êi T?€i ?B M KbM? T?¢K p¨Q b B H¬K- ç| +?QM? H¨ F
 ç½ M?`h`B m Zm®+ æ®M;;B9T çÐ çQ F?®B K Q HB m +| T?d i?9v çÄ p¨Q i`QM;
 ;BÌ +?d +| K°i KbM? ?„M- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q çQ K°i F?®B K Q HB m ?ÆM M,
 ;` X

h` M; .m +?¢v p¨Q i`QM; #B i i?U F?Q +?•M K9 i v K°i H9+ K¨ T?€i ?B M i?¨i b
 ?„M +| i? ¬K çQÊ+ F?®B K Q HB m ?bM? +?[M?¨i FB - M?QM; +?d H¨ ¬K çQÊ+ +
 i? M; H M # M i` M i¬M; ?¬KX >„M bmv M;?o K°i +?9i- +m®B +MM; M?´M b® çB M
 v m +-m K°i #ªQ p ç M ;B9T çÐX

> B M;QÌB H¨K pB + i?b / /¨M; ?ÆM- b m F?B çQ K Q HB m ` F?ÄB ; ` i?b h` M
 K°i ;|B i?m®+- b m F?B ç®B T?QÆM; `ÌB F?ÄB #B i i?U i?b p K†i h` M; .m +?Êi
 E?®B K Q HB m M¨v M;Q¨B HÈT / ç€ ? B # +?K+ +2MiBK2i #¼+ # M M;Q¨B i?b #
 imv +U+ T?~K T?d i?9v çÄ M^K Î i¨M b•m # M i`QM; M?QM; HÈT M;Q¨B +kM; ç¢i ç
 HB m +kM; Qi M?´i +| ;B€ ? B i`,K i`B m- pb i? h` M; .m +kM; F?¬M; i? ¨Q p¬w

h` M; .m çB p¨B pÁM; [m M? F?®B K Q HB m- ?„M +¨M i?¨M /MM; HBM? F?Q t2K t
 ç€ p¨ T?d i?9v- F?B ç M; /MM; i•K [m M b€i i?b K°i +€B #|M; i`„M; +?Êi çSM; +?„M
 K Q HB mX

@ "¢+? aQ- çWM; H`K `°MX

h` M; .m +Q`B F?` ç~v hB m "¢+? aQ ç M; M?"Q H M i<sup>a</sup>M; ç€ çB ` - pb "¢+? aQ `'
K`B F?B ?„M T?`M; HBM? F?Q i?b M| ç m +?çv ç M i? K ;B M€Q M?B iX G9+ M"v
h` M; .m - ;B®M; M?Q i`€+? ?„M #`i +¬M; - T?`M; HBM? F?Q p"Q i`QM; i^aM; ç€ K" M

h` M; .m p`i p^a H„K KÈB ç~v hB m "¢+? aQ ` M; Q`B- b m ç| ?„M ç|M; +Y +?QM?
+„i ç€ K" #` hB m "¢+? aQ T?€ T?€+?- M m +„i p"Q T?d i?9v i?b i`M ?çB H" `i HÈM

h` M; .m +¬K H`v T?'M p¢+? H M K Q HB m- b m ç| +® ? i bS+ ¬K M| çti H M #`M
K Q HB m i?"M? ? B T?¬M- K°i H¬M H" T?d i?9v çÄ +`T i?Ov iBM? F?Q<sup>a</sup>M; KQ`B
HçB +| K°i MY H" T?d i?9v çÄ +U+ T?~K p" K°i MY H" T?d i?9v +`T #,M; - +?QM?
.m b„T+? i€+ pÁM; i vX

h` M; .m +„K çB M K€v +„i ç€- b m ç| M?'i M9i- #€M? `,M; ?ÊT FBK +?Êi [m v tQ i
tç €M? ç M +| ?ÆB +?|B K„iX

@ E?K- F?K- F?K

h` M; .m çti K€v +„i tm®M; çQ`M; T?'M KbM? ç½ p¢+? bœM- M?[M; •K i? M? K
p,M; ` #®M T?Q - #KB #MM; H M i`QM; ; ` X >„M pb F?¬M; +?9 w M M ?Qi p"Q +?
F? M- M?QM; ? B i v pšM p[M; p" M; +„i ç€X

E?B i?'v #€M? `,M; +„i tm®M; ?ÆM ? B KQÆB +2MiBK2i i?b h` M; .m p°B p" M; /W
b¢+? p i +„i- b m ç| M?bM tm®M; F?2 +„i- KÎ ?? i?'v €M? b€M; çÄ iW # M i`QM; #
?ÊT FBK +O K€v +„i +ÁM KÆ ?? /QM? i?2Q M?[M; K^aM? T?d i?9v M?Ä- ?„M M?bM

h?2Q Hw i?b +„i +U+ T?~K T?d i?9v M?Q i? M"v T?^aB /MM; K€v H b2` ç i`€M? iç
h` M; .m F?¬M; +| çB m FB M M?Q p"v- pb i? +kM; +?d +| i? /MM; K€v +„i K" i?-
? B HQçB T?d i?9v +`T #,M; p" i?Ov iBM? +| K"m çÄ b"K p" iBM? i`çM; M?[M; ç€K
K°i +€+? M; ?B K +?dM? i?b h` M; .m +kM; T?<sup>a</sup>B i`M i?'i +^a M, K b€m i`B mX

J€v +„i ç€ +| çQ`M; FQM? 9y+2MiBK2i- Mûm M?Q [m€ KÄM; i?b b) / #` # ;½v- pb
ç•v +kM; H" +?mv M F?¬M; +| #B M T?€T M"Q F?€+- pb M; "v K B ç² ç +O ³ H½Q
;B M ç M ç•m ç +| çQÊ+ K€v +„i T?d i?9v #^M; H b2` +?S\

h` M; .m H"i F?®B K Q HB m HçB- b m ç| iB TiK+ +„i Î Kti # M FB - +^a F?®B K Q
pb p"v H9+ M"v ?„M +„i H`K +?Q M| T?•M i?"M? ? B MY X

a m F?B /MM; MQÈ+ `Y b¢+? p i +„i- T?d i?9v çÄ #MM; ` b„+ i?€B K M; Q`B /QÈ
i v H M i` M +<sup>a</sup>K i?'v +<sup>a</sup> #`M i v +O KbM? +?Êi çÄ `U+- pm®i p2 HÈT T?d i?9v #|M
+^aK i?'v M?[M; K i KÄB p" +,M; i?šM; H9+ pW `²B ç½ F?¬M; +ÁM- i? v p"Q ç| H" +

.M H" K"m ;b- +?d +¬M +U+ F€ iBM? F?B i i?b ç m ç T- F?®B T?d i?9v çÄ FB H"
;B®M; M?Q K°i ;B¼i MQÈ+ i`QM; bm®i #MM; ` K"m çÄ- +U+ F€ ?`T /šM €M? K„i
F?¬M; MĐ /B +?mv M €M? K„iX

h` M; .m +QB M?Q #<sup>a</sup>Q i`b i`çM; i?€B MY M; ²B i`QM; i?`B ;B M #^av T?9i- K½B ç
?„M KÈB +| T?^aM SM; - iQ" M i?•M H^aQ ç^aQ- M m F?¬M; M? M? i v ;B[H`v #`M +„i ç
ç'iX

@ *QM #` M|- F?¬M; #€M- F?¬M; i? #€M T?d i?9v HQçB i?Ov iBM? çQÊ+

GÈT +„i Kti T?d i?9v +U+ F€ M?œM M?KB- çQ i v b`H M b) +<sup>a</sup>K i?'v i`ÆM #|M; i
[m M; - çO ç H`K +?Q #`i F€ M; Q`B T?K M[ M"Q i` M ç`B M"v T?<sup>a</sup>B i`¬K K- i`i M?E
¬M; M?Q h` M; .m X

h` M; .m M?bM F?®B T?d i?9v ç T ç) K M; Q`B K" M; ?B M `,M; M; ?B M HÈB i?¬K
M[#` +?•m #€m ?`T /šM- /M H" ç" M ¬M; M?bM p"Q F?®B T?d i?9v ç T K M; Q`B FB

h` M; .m +® ;„M; H`K +?Q i•K iBM? #bM? ioM? i`Î HçB- ?„M #„i ç-m ;Đ #Ä HÈT /
i?9v +U+ T?~KX E?B iB M; K€B +„i ç€ p M; H M- # M i`QM; ; ` HçB +| iB M; K t€

h` M; .m +~M i?"M +„i HÈT / # M M; Q`B- b m ç! HçB K`B- F?B /QÈB +?•M H` K°i
+! K°i MY F?®B +U+ T?~K T?d i?9v çQÊ+ H'v ` X

h` M; .m çti F?®B T?d i?9v FB p`Q i`QM; +?"m MQÊ+- M; `v b m ç! +^a +?"m MQÊ
ç M +?B m tm®M; H`K +?Q F?mM; +^aM? çÄ HmM; HBM?- ?„M M?bM tm®M; [m-M €C
;B"i KbM? ?€ ?®+ KB M; - K°i H9+ H•m +kM; F?¬M; i? M`Q F?ûT KB M; HçB çQÊ+

L m H9+ M`v i`QM; ; ` +! K°i M; QÌB T?K M[ i?b M?'i ç`M? b) #` K`m b„+ F?¬M; i
ç•v içQ M M ?'T /šM i°i ç°- ç! +kM; +?QM H` K°i M; mv M M?•M H`K +?Q T?€B M[
T?~K +?•m #€m i®i- çti p`Q F?¬M; ;B M çt+ #B i- /QÈB bU i`Ê ;B9T +O €M? ç M
+?O M?•M HmM; HBM? p` + Q [mwX

a m F?B çSM; i€M i?QÎM; K°i H9+ i?b h` M; .m H'v F?®B T?d i?9v ` F?ÄB +?"m
b m ç! #„i ç-m +Î HÈT / ç€ +O F?®B T?d i?9v çÄ +U+ T?~K p` T?d i?9v çÄ +'T #„M
i?9v K` ?„M Km®M /MM; ç +? içQ p`i T?~K- K` F?®B T?d i?9v i?Ov iBM? pW `²B
çQ p`Q i`QM; T?ÁM; bQm i-KX

S?d h?9v çÄ F?¬M; M?[M; +! i? içQ ` pÁM; i v- +ÁM H`K p`i i` M; i`Q- MY F?®B
ççB bQ +,M +S p`Q içQ ?bM? ç +? i€+- b¼ `^M; b) F?¬M; i?m T?d i?9v i`„M; +O
S?ªB #B i`^M; F?®B T?d i?9v i`„M; FB iWM; çQÊ+ +?mv M ;B t2K tûi- M m çQ
?ÆM ;B€ ? B i` ,K i`B mX

_ 'i M?B m M; QÌB #B i +€B i M T?d i?9v- +kM; F?¬M; B #B i `ä H` T?d i?9v +kM;
+?BK- pQ /K M?Q HQçB T?d i?9v æB m ok J Q- M! +U+ ç T- K`m çÄ `U+- M m T?d
h?9v æB m- i M ;¼B T?d i?9v +?d H` i M +?mM; +?Q +^a MQÊ+X

S?d h?9v çÄ HçB [m€ ?Q`M K„- b„+ i?€B FB m /B K QÈi €i- pb i? +`M; H9+ +`M; ç
M m tûi p ;B€ +^a i?b T?d i?9v çÄ +U+ T?~K F?¬M; +Q ;B€ FûK T?d i?9v ç pQÆM;
` 'i Qi- M; šm M?B M tm' i ?B M K°i ? B FB M- M?QM; M?Q p`v +kM; #` M; QÌB i Km

E?®B T?d i?9v +ÁM HçB KÎ HÈT / ç€ +! +?9i T?S+ içT- i`QÈ+ iB M h` M; .m T?ªB
b m ç! +„i HÈT / - HçB K`B HÈT ç€ +ÁM /QM? HçBX

a m F?B KÎ ? B F?®B T?d i?9v ` i?b h` M; .m M?bM ç²M; ?²- ç½ H` # ;BÌ b€M; - ?
;BÌ ç²M; ?²- M; v +^a i?lB ;B M m®M; MQÊ+ +kM; F?¬M; +! X G9+ M`v ?„M +ªK i?'v
K¬B i?'v K†M +?€i- M?QM; pW `²B ?„M ?€ KB M; - ? B K¬B /QM? +?†i +?Êi #` FûQ

h` M; .m /MM; HBM? F?Q +?ªB +?m®i iQ`M i?•M KbM? +?Q i?QªB K€B- b m ç! i?'
+Y +?QM? ; ` - ;B[ p[M; iBM? i?¬M- KÎ ®M; MQÊ+- `Y bç+? i`Q #KB #€K i` M K†
i?9v i?Ov iBM? p`Q i`QM; #B i i?U- i?"M i`¼M; tm®M; + 'i ;B' m /QÈB i-M; ?-KX

@ >W- F?¬M; Km®M +?Q M; QÌB i b®M; b Q\

h` M; .m i?'v KbM? +?Q M; O # Q H•m i?b +?m¬M; çB M i?QçB ç½ p M; H M F?¬M
iB T- ²M `Q F?¬M; M; O çQÊ+X >„M ç M; ç`M? i„i çB M i?QçB i?b i?'v ? B +?[³ :E
ç-m !+ M? M? +?!M; i? M? idM?X

@ ³ iB m i?Q- H` i¬B ç•v- +¬ +?l +?9i- i¬B b) ç M M; vX

h` M; .m M?bM ç²M; ?²- ç½ +?QM ;BÌ b€M; - pb p`v M?'M M9i M; ?2 p` M? M? +?!M

@ E?¬M; +-M ;'T- h` M; .m - +?9 G ;¼B çB M i?QçB M!B +! H) #m´B +?B m KÈB ç
iB M;X

³ :B B M!B H`K +?Q h` M; .m Km®M !B K€m- p`v K` H`K bM? #`M pB + +^a ç K [m X

jj9X *?QÆM; jj9 , G :B M;

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; jj9, G :B M;

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

h` M; .m iB TiK+ M;O- K½B ç M F?B ?ÆM K°i;Bì+?B m- i?'v #KM; ç|B #„i ç-m F
F?B` +Y i?'v hB m "¢+? aQ ç M; M?bM KbM? #^M; €M? K„i ç€M; i?QÆM;- +| H) M
p¶ ç-m- +?QM? KbM? H` K°i M;QìB +?O M?QM; i?"i bU H` H`K F?¬M; tSM; +?S+ p
E?€i®i H` i`QM; iO H¢M? +ÁM +| tQÆM; i?`i K` h` M; JšM Km bÆM- h` M; .m +„i
MBM?- +?WM; KQìB T?9i [m çB- ?„M ç½ +| K°i K|M b9Ti?`i- +QB M?Q H`K tQM; #
?„M H¢B ,M K°i H9+ ? B ;|B K€X

@ *QM #` M|- ç m M|B F +| iB M ,M bÆM ?"Q ?<sup>a</sup>B p`- KbM? ç•v i?"K +?Q ,M K€ +
i`SM;X >W- M?QM; +kM; H` K€ ?^aB b^aM

h` M; .m M'+K°i +€B `²B iB M i v çti i¬ i`QM; M?" # T- iB M? ?m®M; M;`v ?¬K M v
F?€+ ;b H9+ +ÁM î h`mM; >^aBX

h`QÈ+ F?B³ :B B ;¼B çB M i?Q¢B ç M i?b h` M; .m i?"i bU F?¬M; +| pB +; b H`K-
¬K ? B F?®B T?d i?9v` - çti i` M #`M T?ÁM; F?€+?- +`M i?"M ç€M? ;B€- pb ?¬K [
[m€ K iKÄB M M F?¬M; i? M?bM F„X

h`QM; ? B F?®B T?d i?9v M?Ä +| K°i +'T i?Ov iBM? iQ M?Q ? B M„K i v- ;B®M M?
` ?¬K [m - H9+ M`v €M? Kti i`ìB +?B m +?B m p`Q H`K #MM; ` €M? b€M; H| K„i-
M?bM [m K°i HQÊi M?QM; ?¬K M v +kM; F?¬M; F?ÄB i`-K K X

L m M?Q M|B /QÈB €M? ç M i?b T?d i?9v çÄ i?"i bU ;B®M; M?Q K°i i?B m M[ç M;
ç T- `M; B'm- M?Q p`v T?d i?9v çÄ /QÈB €M? b€M; Kti i`ìB H¢B ;B®M; M?Q K°i
M?B i iB M? F?¬M; ;b +^aM i`î- ?"Q [m M; #MM; ` iS T?Q - /M M?bM i?2Q T?QÆM; ,
M;QìBX

h` M; .m M?bM F?®B T?d i?9v K°i H9+ H•m- b m ç|i?m K„i p - H¢B M?bM [m F?®
çti ? B HQ¢B T?d i?9v î ;¬M M? m i?b KS+ ç° +? M? H +? H` ``i`ä ``M;X hmv K`m
M? m # Q M?B m M?QM; K°i b€M; #|M; K°i •K m- T?d i?9v +'T #,M; i?"i bU F?¬M;
+^aK ;B€+ +?'M ç°M; [m€ HÈMX

S?d h?9v çÄ +'T #,M; HÈM ?ÆM M?B m bQ pÈB T?d i?9v i?Ov iBM?- ç¢i ;¬M #®M
i v ç¢B bQ +| i v M;? + Q bB m i?b b) +| i? H`K` Qi M?'i # KQÆB +€B pÁM; i v-
+| i? H`K i?"M? p`i i` M; bS+- pÁM; i B- /•v +?mv M- +kM; +| ;B€i`` t tdX

h` M; .m #•v ;Bì ç M; i?¬K iQM? iQ€M- ? B F?®B T?d i?9v +U+ T?`K M?Q M„K i
pÁM; i v- ;B€i`` +kM; T?^aB i` M M,K +?K+ i`B mX h'i M?B M ?„M +kM; F?¬M; +| w
+?m`M #` H`K` H p`i +?Q M;`v KWM; i?¼¬M; M°B p` M;`v •m .QÆM; Zm•M F i?¬
M|B +?mM; H` K'i #®M +€BX

h` M; .m M;?o ç M ç•v K` i`QM; ç-m +?Êi tm'i ?B M p`B ?bM? #|M; T?K M[- ç-m i
b m ç| H` +<sup>a</sup>M? b€i JB m- +ÁM +| v i€ h®M; /`m /`M; ç°M; HÁM; M;QìB- K` M;QìB
M;€v M?'i +?QM? H` +¬; €B #B M i"TpB M ç`B i`mv M ?bM? „+ EBM?- H` GQm :B

@ E?K- H`K M;QìB +kM; F?¬M; M M [m€ p¬ bdX

h` M; .m /MM; bS+ ?Q F? M K°i iB M; ç FûQ bmv M;?o +O KbM? p ?B M i?U+- b
F?B M iW t #`i iBpB

@ Jm°B Km°B- ç•v H` H p`i +?` itM; 2K

æQ¢M ç®B i?Q¢B +O ? B M;QìB T?K M[i` M iBpB +?Êi H`K +?Q h` M; .m Kî iQ
M;²B i` M M;U ç M; +-K K°i +?B + pÁM; i vX

@ E?¬M; çQÊ+- i, i, "- 2K H" M?Ä- +?`T?ªB M?"M H p"i+O 2K KÈB ç9M;
 @ E?¬M;- 2K ?½v M;?2 +?`M|B- ç•v H" p"i i`mv M ;B +?B #ªQ +O M?" h? L;¼+
 @ a Q\ æ•v H" p"i i`mv M ;B +?B #ªQ +O M?" h? L;¼+ b Q\ h¬B +kM; +|
 G9+ M"v K +O S?QÆM; h? L;¼+ H'v ` K°i +?B + pÁM; i v M|B,
 @ >W- çB ` ?"M? i`m ;B M; ?² +¬M +?9 i`¼M; +?[H - +| +•m M|B H M?B m F?¬M;
 M;QÌBX
 a m ç| +?QM? H" ?bM?ªM? K°i F +?çv i`®M M?Q çB M- h` M; .m i`QÈ+ FB ç½ iW
 #•v ;BÌ i`QM; HÁM; ?„M +kM; +| w M; ?o t'm t - Km®M i†M; M;¼+ +?Q p" B +¬ ;€B-
 tªv ` i` M iBpBX
 @ JbM? H" M;QÌB çSM; ç„M- ¬B- ?bM? M?Q i` M i? ;BÈB M;Q" B M;QÌB © _"T i?b F
 iS i?B T i?b T?ªBX
 h` M; .m i?Î /"B K°i iB M;- HçB +?mv M F M?- M"Q M;ì pW p†M H" #° T?BK p p`
 +| KQÌB K'v +¬ ;€B p•v [m M?- pb i? K" #U+ KbM? i„i iBpBX JbM? #•v ;BÌ +| b„+ i
 çªK- M?QM; # M +çM? +kM; F?¬M; +| +¬ M"QX
 æ9M; H9+ M"v çB M i?QçB p M; H M- h` M; .m €T +? HY M|M; i`QM; HÁM;- M?
 i?QçB ç MX
 @ h?¬v G ç½ ç M +?Q \ æQÊ+- çQÊ+- i¬B b) ç M +Y ?"M; +¬ M; vX
 h` M; .m M;?2 M|B p` ç² ç ?¼ G +O ³ H½Q ;B iY ç½ ç M i?b M? M? +?|M; +9T ç
 M?[M; F?®B K Q HB m p"Q i`QM; i¬M; ?¬K- b m ç| +?çv t2 i?ŠM; ç M h?ç+? æ¬m
 @ hB m h` M;- i¬B ;BÈB i?B m +?Q + "m- ç•v H" ç² ç +O i¬B- i M H" G :B M;- tm
 ;BÌ ç M; çB m F?„+ M;¼+ Î .QÆM; *?•m- +kM; +| / M? iB M;- K" B M;¼+ +?Q + "m +
 h` M; .m çB p"Q i`QM; +Y h?ç+? æ¬m h` B i?b i?'v Ã H½Q ;B iY ç M; M;²B i` M;?
 pÈB K°i M;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M ?ÆM #®M KQÆBX ³ :B B Î # M +çM? HQ MQÈ-
 H½Q ;B iY `mM `~v F?| i? H"K çQÊ+- M?QM; €M? K„i +O H½Q `i i®i- M? M? +?
 p" ;¼B p"QX
 @ *?¬Q i?¬v G - H¬M M"v H"K T?B M M?- H½Q ;B iY- M;¬B M;²B tm®M; çB- b Q H
 h` M; .m çB ç M #„i +?mv M pÈB M;QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M- F?B i?'v ³ H½Q ;B
 p°B p" M; pQÆM i v çÐ, M;m²M UXV
 @ G½Q ;B iY- iBM? i?¬M +O M;¬B +| p F?€ ?ÆM i`QÈ+ `i M?B mX
 @ «B- ;B" `²B- i?"K +?Q H"K ` p" B +€B pQM; i v +kM; T?ªB M?Ì ç² ç - F?¬M; +ÁM
 ³ H½Q ;B iY i?Î /"B M|B pÈB ç² ç Î # M +çM?,
 @ G :B M;- hB m h` M; +?QM? H" M;QÌB +| •M pÈB bQ T?K +O + "m- #•v ;BÌ + "m '
 +kM; +| [mv +O i`QM; M;¬M?- F?¬M; M M H"K ` M?[M; +?mv M ;b b B H +?
 G :B M; M;?2 p"v i?b +mM; FQM? çSM; H M ç€T HÌB,
 @ aQ T?K- M;¬B v M i•K- +QM ?B m [mv +O- çªK #ªQ b) F?¬M; H"K t'm K†i bQ T?K
 @ æQÊ+ `²B- i`QM; M?|K ç² ç +O i¬B i?b + "m +| i? M? / M? i®i p" i v M;? F?¬M
 + "m- i`QÈ+ iB M + "m #`M pÈB hB m h` M;- :B B :B B- çÐ ¬M; K°i +?9i- +?9M; i p'
 ³ H½Q ;B iY `mM `~v çSM; H M- M?Ì +?€m ;€B çQ KbM? p"Q T?ÁM;X
 @ h?¬v G - ³ H½Q ;B iY M|B i? M"Q p"v\ L;? K" B M;¼+ +ÁM +| [mv +O ;b\
 h` M; .m M?bM i?'v ³ H½Q ;B iY F?¬M; Km®M M;?2 ? B M;QÌB M|B +?mv M- +| H

G :B M; çSM; H M #„i i v pÈB h` M; .m - b m F?B h` M; .m M;²B tm¬M; ;? b H¬M
 @ > ? - M;? K`B M;¼+ +kM; +| [mv +O- ç| +?QM? H` F?¬M; iB i H° iBM iS+ +O +
 M M KÈB M|B ` M?[M; HìB M?Q p"vX
 h` M; .m T?€i ?B M G :B M; `i + Q- +ÁM + Q ?ÆM +ª KbM?- #° /çM; i?"i i?" T?S
 +?Q M;QìB i bBM? ` +ªK ;B€+ iQM M?B KX >ÆM M[ #`M i v +O M;QìB M`v F?€
 +? B- ?Q`M iQ`M F?€+ #B i M?[M; #`M i v M?ÆM M?KB +O M;QìB F?€+X
 L?QM; h` M; .m iWM; M;?2 \*´ H½Q ;B iY M|B [m - i?Ê +ª +O M;? K`B M;¼+ i?"i
 bQ i` M? +?[ i?Q T?€T- ç| +?QM? H` ?ÆM #®M KQÆB H` #QÊ+ p`Q i?ìB F€ çdM? -
 im´B i?b FBM? M;?B K b) F?¬M; çO- ç M M,K M,K b€m +?K+ im´B i?b iBM? HU+ +
 K` ç° im´B #®M KQÆB i?QìM; `i / içQ ` i?"M? iQ+?X
 oQ /m M?Q M?[M; i€+ T?~K +ª i€+ ;Bª M´B iB M; iW +´ ççB HQm i`mv M ç M #•v ;Bì
 T?~K çdM? T?QM; - /M +| p`B M;QìB +?Q ` i€+ T?~K M´B iB M; î ç° im´B ;B` H½Q-
 T?~K i?ìB i`mM; MB M b) ?Q`M K„ M?'iX
 L|B +€+? F?€+ i?b *´ H½Q ;B iY K'i MY i?€M; KÈB +| i? içQ ?bM? tQM; - M?QM
 K'i # M;`v K` i?¬B- K` ?ÆM FûK +kM; F?¬M; [m€ HÈMX ob i? ç®B pÈB ?çM; KK+
 +O h` M; .m - pb M| F?¬M; v m +¬m i`B M,M; i°i çdM? M M G :B M; H` +U+ F€i?
 @ «M; +?O h` M; - F?¬M; #B i +`m ç½ +?m`M #` çO T?d i?9v +?Q \ L m H` ç½ tQM
 i? F?îB +¬M;X
 G :B M; i?"i bU H` M;QìB +?•M i?"i- F?¬M; v m +¬m iB M +¬M; K` M|B K°i +•m v n
 pB +- M?QM; ç•v +kM; H` K°i #B m ?B M iU iBM- M;Q`B KB M; M|B HìB / M;?2 K`
 @ h¬B ç½ +?m`M #` tQM; T?d i?9v- M?QM; M? +kM; F?¬M; M M ;'T- M? pW ç M
 M;ÆB i`QÊ+ K°i M;`v F?¬M; \ æ M î i`QM; M?" i¬B H` i®i- MÆB ç| +| bÆM K€v K|+
 h` M; .m i?"i bU `i ?`B HÁM; pÈB i?¬v h` M; M`v- b m ç| ?„M M|B i? K,
 @ æ M i®B ;¼B +ª³ H½Q ;B iY- +?9M; i +MM; /MM; +Æ- pB + M`v i?"i bU T?ªB +
 G :B M; M;?2 çQÊ+ HìB M?Q p"v +O h` M; .m i?b M|B,
 @ aQ T?K +| H) b) F?¬M; çB- ? v H` F?ÄB çBX
 Zmª M?B M F?B h` M; .m çB p`Q T?ÁM; M|B pÈB³ H½Q ;B iY- i?"i bU H`³ H½Q T
 @ æWM; H`K p"v- i¬B ç•v i?S ;b +kM; iWM; M K [m - M m çQÊ+ i?b b m M`v +| p"i
 +?9M; i¬B +?9i i? /B M- ? B +`m +S #`M `°M çB i?¬B
 @ o•M; - H½Q ;B iY- b m M`v i¬B b) +?Q #€+ i? K M?B m MB K pmBX
 h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M #€M M?[M; +?B + pÁM; T?d i?9v +'T i?Ov iBM?- M?
 +| i? çfi i`QM; +Y ?`M; +O³ H½Q ;B iYX æ²M; i?ìB K`m b„+ +O T?d i?9v +'T #
 i v ?²M; M;¼+ imv F?¬M; i? ç T M?Q ?mv i M;¼+ +U+ T?~K M?QM; ;B€ +ª K°i +?B

jj8X *?QÆM; jj8 @jje, J`B L;¼+ URV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; jj8@jje, J`B L;¼+ URV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm h-K

h` M; .m p` G :B M; î h?ç+? æ-m h` B M|B +?mv M pÈB ³ H½Q ;B iY K°i H9+- b
h`QÈ+ iB M h` M; .m ç M M;•M ?"M; `9i` ? B i`,K M; "M- ç•v H" iB M i?m G :B M
M; "M p`Q M?[M; M,K kyy9 i?b i?"i bU H" F?| iQÎM; pÈB M?B m M; QÌB- +| i? i?'v Î
FB K çQÈ+ i?-v K" B M; ¼+X

E?B çB p`Q #B i i?U +O h` M; .m - G :B M; M½v ;B` Hm¬M #bM? ioM? +kM; H°`
h` M; .m ;B"m +| M?QM; +kM; #` F?¬M; ;B M H`+? bU i Q M?½ p` t ?Q i`QÈ+ K„i

J`B M;¼+ H" K°i i v M;? b®M; M?QM; +€+ ççB bQ i?b HçB +`M; M„K M?B m F„ i?
F?„+- ;B€K ç`M? p` i?QÎM; i?S+- M?[M; i?S M"v H" `i +¬M- pbi? K" €M? K„i +O

G)` G :B M; i?QÎM; tmv M iB T t9+ pÈB +¬M; pB + K" B M;¼+ i?b M?[M; +®+?O ç
+| M?[M; M; QÌB ÎM?[M; MÆB t ?Q ?ÆM h` M; .m +ª+?K+ H¬M- M?QM; M m M|B
#`- M?[M; M; QÌB FB M m bQ b€M? pÆB h` M; .m i?bi?"i bU H" +€+? #B i [m€ HÈ

*?d H" G :B M; F?¬M; #B i h` M; .m +?ŠM; [m +?d H" F ,M [mª+O +€B +•v i`²
?B m i`QÎM; FB K T?| +?O i`+? i?"M? T?® FB - bÊ `^M; ?„M +| /MM; ? i ç-m | + +kM
i?U i? M"vX

@ h?-v G - ç•v H" iB M +¬M; +O M?- ? B i`,K M; "M- M? +| +¬M t2K [m F?¬M; \
æB p`Q #B i i?U p` M;²B tm®M; - h` M; .m H'v i9B M?U çti H M #"M î i`QÈ+ Kti G

@ > ? - ¬M; +?O h` M; - iB M M"v M? +S ;B[ HçB- ? B i`,K M; "M H" i¬B çti ;B€- b
+ªK i?'v ç€M; ;B€ i?b b) çQ iB M +?Q i¬B- M m F?¬M; ç€M; ;B€ i?b M? +S ;B[Hç
F?¬M; i®i i`QM; bªM T?~K +O i¬B- i¬B b) F?¬M; M?"M K°i ç²M; M"Q- ç•v H" i¬B +

G :B M; +QÌB K" F?¬M; ç°M; p`Q b® iB M i` M #"M- ?„M M|B ` M?[M; HìB M?Q p
.m ;B"i KbM? p` +| +?9i #°B T?K+X o`Q i?ÌB +´ ççB i?b ç€K i?Ê i?O +¬M; +kM; i
M?QM; M m M|B p KS+ ç° F?Q F?€B- +kM; F?¬M; FûK ç€K M; QÌB / M? K¬M ççB b

@ Zmª M?B M H" / M? bQ tm'i + Q ç²- i?-v G - pÈB M?•M T?~K +O M? +kM; b) F
i`,K M; "M- iB M M"v M? +S i?m p`Q i`QÈ+- çÈB ç M F?B ?Q" M +¬M; i¬B b) #M i?

G :B M; M|B ` M?[M; HìB pW `²B +kM; H" iU iBM p`Q i v M;? +O KbM?- M m F
M; QÌB i ;B[HçB iB M +kM; i„M; i v- pb +?ŠM; +| i?S ;bi` M çÌB ?Q" M iQ" M ?Q" M

@ æ9M; `²B- ¬M; +?O h` M; - M;?2 M|B M? +ÁM H" +?O i`+? / M? /U +O ?B T ?°B

G :B M; imv p¬ iB M? iB K ?B m h` M; .m - M?QM; ?„M i?"i bU H" `i iÁ KÁ pÈB M; Q

S?ªB #B i `^M; i?•M T?"M +?O i`+? ?B T ?°B M;¼+ i?ç+? i`QM; K„i M; QÌB M; Q" B
pÈB M; QÌB i`QM; M;? i?b +U+ F€ [m M i`¼M; X L?" MQÈ+ F?®M; +? ;B€ +ª- i?`
i?ç+?- i'i M?B M #¼M ?¼ b) i?¬M; [m M; ?B M +Sm p` ç M;?` +O ?B T ?°B M;¼+

>B T ?°B M;¼+ i?ç+? çQ ` [mv ç`M? `ä `M; - T?ªB H" K°i i`,K T?¬M i`,K +€+ +?
#B m [mv i KÈB çQÈ+ €T /KM; - i`QM; ?B T ?°B +| i`M; +°M; #®M KQÆB p` +?O i`+
M; QÌB M?Q h®M; Zm•M F?¬M; +| [mv M #Ä T?B m i?b M?[M; T?B m +ÁM HçB ç m

h?"M? pB M +O ?B T ?°B M;¼+ i?ç+? +kM; `i T?S+ içT- T?¬M HÈM ç m H" M?[M;
¬M; +?O ç€ [mw HÈM- ;B[+€+ # M ç m +| [m M ? +çM? i` M?- pbi? Km®M i?¬M
F?¬M; T?ªB H" çÆM ;BªMX ob p"v K°i +?O i`+? / M? /U +| [mv M #Ä T?B m M?Q h
i?O +O M?B m M; QÌB- i'i M?B M H9+ M"v ?„M +ÁM +?Q #B i- +kM; F?¬M; #B i M

@ > ? - i¬B +?d H" K°i M; QÌB i? K ;B +?Q çO b®- M m F?¬M; +| #€+ *´ i?b +kM; +
h` M; .m +QÌB +QÌB- ?„M i?"i bU F?¬M; +QB i`¼M; +?S+ pK / M? /U FB - i`QÈ+ ç
i? X

@ *´ h?B M S?QM; b Q\

G :B M; i?'v h` M; .m ;"i ç-m i?W M?"M i?b i`QM; HÁM; +kM; ?B m ` p'M ç - i?b
M; mv M M?•M +ÁM pb M; QÌB i` im´B FB +| K°i i¬M; [m M ? pÈB *´ H½Q ;B iYX

³ H½Q p" *´ h?B M S?QM; iU tQM; H" L K ³ "„+ *´ - imv ? B M; QìB H" ?ªQ ?[m +?Q +¢M? i` M?- ? B M; QìB +ª çìB ç m F?¬M; T?•M` + Q i?´T- i?b` #•v ; Bì H¢B Km®
 @ «M; +?O h` M; - + "m H" +?€m +O *´ H½Q ; B iY- +| H) i v M; ? +kM; F?¬M; FûK i- i¢Q ?bM?- b Q H¢B ibK ç M i¬B\

*?d H" G :B M; F?¬M; #B i- h` M; .m iU tQM; *´ h?B M S?QM; H" #€+- +| H) +kM M?ì KbM?\

@ > ? - i¬B +?d ; B€K ç`M? M; ¼+- i?"i bU F?¬M; #B i; b p K" B M; ¼+- +ÁM +¬M T h` M; .m M|B H"K +?Q G :B M; #WM; idM?- i`QM; HÁM; +kM; bBM?` €T HU+- i ç`M? p" i?QìM; i?S+ M; ¼+- M m ?„M H"K` p`M ç ; b ç| i` M bªM T?~K i?b F?¬M; M KbM?- +ÁM H"K K`i Kti bQ T?KX

G :B M; M; ?o ç M ç•v i?b p Kti +`M; i? K M; ?B K i9+- ?„M M|B pÈB h` M; .m ,
 @ «M; +?O h` M; - ç½ M?Q p"v i?b + "m H`v T?d i?9v` - i¬B t2K tûi K°i +?9i- `®i +n` # Q M?B m p"i T?~K- +?9M; i +| i? i?QÆM; HQÊM; X

@ æQÊ+- i?¬v G +S /MM; MQÊ+- i¬B çB H`v T?d i?9v
 h` M; .m M; ?2 tQM; i?b ; "i ç¬m çSM; H M- ?„M Kî +Y i¬M; ?¬K çB p"Q- b m ç| /B i?9v ç½ +?m`M #` bÆM- çti tm®M; i`QÊ+ Kti G :B M; X

@ æ•v æ•v H" T?d i?9v çÄ- H" ?²M; T?d\

G :B M; p®M ç M; m®M; MQÊ+ /MM; €M? K„i M?`M M?½ M?bM F?„T T?ÁM; - i`QÊ+ F?®B T?d i?9v çÄ- pÈB €M? K„i +O ?„M i`i M?B M b) #B i T?d i?9v pÈB +?`i MQ iQ`M +| i? iU tQM; H" çdM? +`TX

G :B M; ; B"i KbM? ?€ ?®+ KB M; - MQÊ+ i` +?ªv tm®M; [m¬M €Q K" F?¬M; #B iX
 *kM; F?| i`€+? G :B M; ; B"i KbM? M?Q p"v- ?„M ç½ i?2Q ?¼+ M; ? <sup>3</sup> H½Q ; B iY iV b€m ? B KQÆB #ªv im´B KÈB tm`i bQ H"K K°i KbM?- M?[M; M, K ;¬M ç•v ç½ i¢Q ? T?~KX >„M ç½ iWM; çQÊ+ ; †T T?d i?9v çÄ M?Q i? M`v M?QM; +?d HÈM M?Q M; |M i`QÊ+ Kti- çWM; M|B H" M?bM- ?„M +ÁM +?Q iWM; çQÊ+ B M?„+ ç MX

@ *U+ T?~K- ç9M; H" +U+ T?~K- i` ,K M, K F?| ; †T- F?¬M; - M; "M M, K F?| ; †TX

G :B M; H m MQÊ+ i` # M KB M; - ;¬M ç•v ?„M `i i`¬K ´M M?QM; H9+ M`v F?¬M ?„M çQ i v M•M; K°i F?®B T?d i?9v i?Ov iBM? H M- i`QM; KB M; i?b i?"QX

h` M; .m F?¬M; M; ì T?ªM SM; +O G :B M; H¢B K¢M? K) M?Q p"v- ?„M i?¬K M; ?o F?®B T?d i?9v çÄ M[- F?¬M; #B i ç®B T?QÆM; b2 +ÁM +| #B m ?B M; bX

h`QÊ+ FB iWM; M|B ç² ç ibK i?¬v H" F?| - i?¬v ibK ç² ç i®i H¢B +`M; F?| - K°i p M; mv M p¼M; HÈM M?`i +?QM? H" M?[M; bªM T?~K iW i`QM; i v KbM? çB` +| i? i?b +€B i M +O ?„M +kM; çQÊ+ ç p"Q b€+? bY- M?QM; M? +| i? /MM; ç`i bûi ç HQm i?B M +´ b Q\

oQ /K M?Q ³ H½Q p" *´ H½Q ; B iY +kM; iWM; i¢Q ?bM? M?B m i€+ T?~K- +| M?B m [m®+ ; B - ç•v H" K°i HìB i?W M?"M p" i€M i?"M? pÈB M; ? i?m"i i¢Q ?bM? p"i v M +?`i HB m +O M?[M; i€+ T?~K FB +kM; H" M; ¼+ i?¢+? çdM? +`TX

ob p"v i`QM; M; ? K" B M; ¼+ Km®M ç¢i ç M ç° + Q +O L K <sup>3</sup> "„+ \*´ i?b F?¬M; T?ªB M; ¼+ iBM? tªQ- +ÁM T?ªB +| çQÊ+ i€+ T?~K iB m #B mX h?QìM; i?b M?[M; M; Qì iB M; bM? +kM; pb #¼M ?¼ +| çQÊ+ i€+ T?~K tm`i #ªMX

h?S ?¢M +? bU T?€i i`B M +O +€+ p` ç¢B bQ +?QM? H" #ªM i?•M M; ¼+ i?¢+? - K° M, K- #•v ; Bì /M H" M; ¼+ +SM; H" T?d i?9v ? v M; ¼+ K K ç m +| b® HQÊM; ; BªK #È T?~K M; ¼+ i?¢+? H¢B +`M; F?| FB KX Jm®M ç€M? ; B€ K°i i€+ T?~K H" i®i ? v t`m- i`´ H" [m M i`¼M; M?QM; T?~K +?`i +O M; ¼+ H¢B +?B K M; ¬B ç¬mX

G :B M; ç†i F?®B T?d i?9v tm®M; #¨M K¨ p +m²M; M?B i i` M K†i M;¨v +¨M; `ä-
M¨v i?¨M? p¨i i` M; i`Q- çO ç ?„M +| i? p M; / M? i`QM; H¨M; ç¢B bQX

@ «M; +?O h` M;- +?9M; i i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i M?û- F?®B T?d i?9v M¨v +'T i
M| i?¨M? K°i p¨i i` M; i`Q- ;B€ i`` +m®B +MM; +O M| T?ªB ?ÆM +?K+ i`B m- ?Æ
+O +¨mX

@ L?QM; i¬B +| K°i çB m FB M- F?B #€M p¨i i` M; i`Q M¨v- ÎT?¬M ;B€K ç`M? p¨ +¨

G :B M; M|B ` çB m FB M +kM; F?¬M; [m€ T?“M- F?B K°i p¨i T?~K [mw ;B€ çQÊ+

- Không cần đâu, trong nhà có gì ăn đó là được, ăn mỳ cũng được.

La Giang nghe vậy thì lại cúi đầu xuống, nhưng hần lại thấy làm vậy là không phù hợp, vì thế ngẩng đầu lên nói:

- Ông chủ Trang, anh không cần khách khí, tôi vừa vặn có ý tưởng, vì thế muốn về rae, ngày mai sẽ xong và bắt đầu công việc... (.

- Được, thầy La cứ bận rộn...

Trang Duệ tất nhiên sẽ không để cho La Giang phải ăn mỳ, hần chạy nhanh ra cổng biệt thự để chuẩn bị mua vài món ngon.

Nhưng khi ra cửa thì Trang Duệ cũng báo với bảo vệ một tiếng, nếu có người từ trong nhà mình đi ra thì cần kiểm tra tất cả vật phẩm, đồng thời cũng điện thoại ình, dù sao thì hai khối phỉ thúy của hần là quá quý giá, hần cũng không muốn bị mất.

Trang Duệ tìm mua vài món thức ăn ở một khách sạn cách biệt thự không xa, sau đó hần hỏi số điện thoại chỗ này, vì cả tháng sau sợ rằng phải cần chỗ này đưa cơm đến nhà.

Sau khi quay về biệt thự thì Trang Duệ mời La Giang dùng cơm, ăn xong hần về phòng xem tivi, cũng không muốn tiếp tục làm phiền La Giang.

Nhưng khi Trang Duệ chợt tỉnh dậy vào lúc ba bốn giờ sáng, hần mở cửa nhìn thoáng qua phòng khách, nơi đó vẫn sáng đèn.

337. Chương 337 : Mài Ngọc (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 337: Mài Ngọc (3)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Ngày hôm sau Trang Duệ tỉnh lại thì thấy sắc trời đã tối, nhìn ánh sáng mặt trời len qua bức rèm cửa thì thấy hôm nay là ngày có thời tiết tốt.

Trang Duệ nhìn đồng hồ, thấy đã hơn chín giờ sáng, vì vậy mà vội vàng thức dậy rửa mặt, trong nhà còn có khách, nếu mình không chuẩn bị bữa sáng thì thật sự là không phải đạo đãi khách.

Trang Duệ mở cửa phòng thì thấy đèn phòng khách đã tắt, hần đứng ở lầu hai thấy hai khối phỉ thúy còn ở trên bàn trà, chỉ là La Giang đã không còn ngồi trên ghế sa lông, có lẽ cũng đã đi ngủ. Hần nhớ rõ tối hôm qua vô tình thức dậy còn thấy La Giang đang bận việc.

- Ủa?

Khi Trang Duệ xuống lầu thì mới phát hiện có một người trên ghế sa lông, trong tay còn nắm bút máy, không phải La Giang thì là ai?

Trang Duệ cười khổ một cái, người này đúng là quá điên cuồng, có lẽ là vì không nhịn được mới đi ngủ. Hần đến gần và lấy một cái chăn đắp lên người La Giang, trong nhà vẫn duy trì hai mươi bảy độ, nhưng ngủ thế này cũng sẽ dễ bị cảm lạnh.

- Ông chủ Trang? Tôi đang ngủ sao?

Khi Trang Duệ đắp chăn lên người La Giang, đúng lúc này La Giang chợt mở mắt tỉnh lại.

- Anh về phòng nghỉ ngơi trước đi, gian phòng thứ hai ở lầu một là chuẩn bị cho anh, một tháng còn dài, không cần liều mạng như vậy.

Trang Duệ thấy La Giang ngồi lên ghế sa lông thì cũng thu hồi chân lông, chỉ là trong mắt La Giang vào lúc hiện tại đây tơ máu, thật sự có chút dọa người.

- Không có gì, tôi cũng quen rồi, trước kia vì một việc mà ba ngày không chớp mắt, bây giờ tuổi tác có hơi lớn nên không ngủ một đêm cũng không chịu nổi. À, ông chủ, có gì ăn không? Người thì thấy không có vấn đề nhưng bụng lại hơi kêu gào.

Trang Duệ nghe La Giang nói như vậy cũng cảm thấy đói bụng, hẳn không thể nào ngồi chờ cơm, vì vậy dứt khoát đến bếp nấu nước pha mì, sau đó bỏ vào hai quả trứng gà, cuối cùng bưng ra ngoài.

Trang Duệ sau khi ăn mì xong thì cầm bản vẽ trên ghế lên xem, cơ sở hội họa của La Giang thật sự rất tốt, dùng bút phác họa cực kỳ rất thật, ngoài màu sắc khác biệt thì độ lớn và kiểu dáng thật sự giống hệt như hai khối phỉ thúy trên bàn.

Điều làm cho Trang Duệ giật mình chính là hình thức của vòng tay thật sự giống như dùng pa vẽ ra, thật sự rất chính xác, vì nếu là hẳn vẽ thì hình tròn sẽ trở thành hình trứng mất.

- Thầy La, hình như năm cái vòng tay này lớn nhỏ không đều thì phải?

Trang Duệ sau khi nhìn kỹ thì phát hiện ra vấn đề, bản vẽ trên tay hẳn có năm chiếc vòng tay, nhưng có hai chiếc vòng đầu tiên là giống nhau, ba chiếc còn lại thì nhỏ hơn một chút, nếu không phải mỗi mặt giấy một hình vẽ thì sợ rằng hẳn cũng không phát hiện ra vấn đề.

- Không giống nhau được, khối phỉ thúy kia chỉ có thể làm ra năm cái vòng tay, còn lại thì chỉ có thể làm ra vài vật trang sức, hoa tai, mặt đá mà thôi...

La Giang ăn xong thì tinh thần hơn, ánh mắt lại đặt lên khối mao liêu, lần này hẳn đang quan sát khối phát triển cấp bằng.

- Tôi thấy những vòng tay được bán trong tiệm hình như không mấy khác biệt về độ lớn.

Trang Duệ nói ra câu này thì lập tức hối hận, bàn tay con người còn có lớn có nhỏ, tất nhiên vòng tay được chế tạo ra cũng không đều, chính mình hỏi quá ngốc.

Quả nhiên La Giang thu hồi ánh mắt khỏi khối phỉ thúy cấp bằng, sau đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trang Duệ:

- Nhìn thì không mấy khác nhau nhưng nếu xem xét kỹ mới thấy khác biệt lớn nhỏ rõ ràng, vì quy cách của vòng tay cũng chia ra làm nhiều loại.

- Những vòng tay bình thường có chu vi 157 đến 163 milimet, đường kính là 50 milimet. Bây giờ trong tiệm sản xuất thường là có đường kính từ 120 đến 191 milimet, đường kính từ 50 đến 61 milimet, có thể dùng cho đa số mọi người...

La Giang tuy ngạc nhiên vì Trang Duệ là chuyên gia giám định nhưng không biết phần kiến thức cơ sở này, nhưng lực chú ý của hẳn cũng chỉ đặt trên khối phỉ thúy, sau khi thuận miệng giải thích xong thì lại đưa mắt nhìn xuống khối phỉ thúy trên bàn, cũng thuận tay xách bút vẽ, có lẽ muốn tiếp tục thiết kế.

Trang Duệ nghe mà cảm thấy đầu tối đen, hẳn biết rõ quy cách phân loại vòng tay, sau khi nghe xong lời giải thích của La Giang thì có chút chột dạ, đành phải đứng lên đi thu dọn bát đĩa.

Ngày hôm nay La Giang cũng không ra tay mài ngọc, hẳn chỉ ngồi đó thiết kế, làm bản vẽ, Trang Duệ tất nhiên là phụ trách hậu cần, gọi điện thoại ra bên ngoài.

Trong khoảng thời gian này Trang Duệ rất bận rộn, bây giờ cũng không nhàn rỗi, bắt đầu chăm chú xem xét những tài liệu mà giáo sư Mạnh đưa cho, sang năm sẽ tổ chức thi, Trang Duệ cũng không muốn mình không vượt qua được cửa ải này.

Mãi đến hơn mười giờ tối thì La Giang mới coi như hoàn thành công tác thiết kế, hai khối phỉ thúy đã được phác thảo ra, dựa theo cách nói của La Giang thì vòng tay và vật trang sức đều là chạm trổ đơn giản, hơn nữa hai khối phỉ thúy đều có biểu hiện tốt, rất đều màu, cần bản không cần mất công đưa phần đẹp nhất ra bên ngoài, cho nên tiến độ sẽ nhanh hơn.

Nhưng nếu là một vật trang trí thì chỉ sợ phần tạo hình sẽ phải mất nửa tháng, đó là khoảng thời gian để thiết kế sắp đặt và sửa đổi.

Trang Duệ nhìn qua và thấy khối phỉ thúy cấp băng có thể cho ra ba mươi chiếc vòng tay, còn lại là vật trang sức và vòng tai, phần ngọc giữa vòng tay cũng có thể tạo hình ra bảy mươi vật, tất cả đều có mặt trên bản vẽ của La Giang.

Nhưng những vật trang sức và hoa tai cần dùng bạch kim và vàng để khảm nạm, La Giang vẽ ra vài sợi dây chuyền giao cho Trang Duệ, để ngày mai đến đặt hàng Ở Giai. Tuy số lượng là không ít, phải ba bốn mươi vật, nhưng những chế phẩm kim loại này phần lớn đã có sẵn khuôn đúc, làm rất nhanh, đợi cho La Giang hoàn công thì sợ rằng những sợi dây chuyền và hoa tai kia cũng sẽ làm xong.

Sau khi làm xong phương diện thiết kế thì La Giang cũng không gượng ép mài ngọc mà về phòng ngủ một giấc, mãi đến sáng hôm sau mới thức dậy chuẩn bị ra tay mài ngọc. Trước tiên hẳn phải phân giải những khối phỉ thúy ra theo đúng như trong bản vẽ, sau đó mới có thể tạo hình.

Trước lúc mở phỉ thúy thì La Giang bưng một chậu nước đến gara, cẩn thận rửa sạch vài phút, sau đó mới dùng khăn mặt lau sạch sẽ, đặt khối phỉ thúy cấp băng lên bàn cắt. Hắn muốn ra tay với khối phỉ thúy cấp băng, thật sự còn chưa dám cắt khối phỉ thúy cấp thủy tinh trước.

Trang Duệ xem qua sách hướng dẫn sử dụng máy mài ngọc, hắn biết rõ đây là máy móc quan trọng nhất trong quá trình gia công chế tác ngọc khí, có thể điều tiết tốc độ, đặt vật phẩm trên một cái trục.

Bây giờ La Giang đang đặt khối phỉ thúy lên trục, lại vẽ một đường lên phỉ thúy, sau đó cắt theo đường này, máy bắt đầu hoạt động và những phần vụn như mùn cưa bắn ra, đây là phế liệu, khó tránh khỏi.

- Cái này tạm gọi là Tha, chủ yếu là dùng tạo phôi, đồng thời cũng có tác dụng cắt lồi lõm...

La Giang thấy Trang Duệ quan sát chăm chú thì cũng thuận miệng giải thích, lại đổi công cụ.

La Giang liên tục giảng giải, công cụ trên tay cũng liên tục biến hóa, dùng máy cắt, máy mài, máy xoay, gọt, khoét, tốc độ của hắn thật sự làm cho Trang Duệ hoa cả mắt, căn bản không thể nào phân biệt được tác dụng của từng dụng cụ.

Những công cụ tạo hình cổ quái và phức tạp kia giống như trở nên có linh tính trong bàn tay La Giang, Trang Duệ đứng ở bên cạnh xem xét mà cũng thật sự không hiểu rõ gì nhiều.

Có câu nói trăm hay không bằng tay quen, Trang Duệ bây giờ chỉ là kẻ đứng ngoài xem náo nhiệt, không có tác dụng gì nhiều, mà xem cũng không hiểu.

thích được, cũng có chút dở khóc dở cười, hẳn chuẩn bị đợi sau khi La Giang hoàn công sẽ đến Bắc Kinh, để xem có chuyện gì xảy ra với cảnh sát Miêu.

Cách trung thu ba ngày thì La Giang cuối cùng cũng đã tạo hình xong, thời gian thật sự là mất thêm một tuần, vì những món vật trang sức quá mất tinh lực, hơn nữa còn cần khảm nạm, vì vậy một tháng qua tuy có Trang Duệ hầu hạ nhưng La Giang vẫn gầy đi thấy rõ.

- Ông chủ Trang, cuối cùng cũng xong, anh là chuyên gia giám định và thưởng thức ngọc khí, anh xem những món tôi làm thế nào?

Trong phòng cơm của biệt thự, bên trên có rất nhiều thứ là vật trang sức, có đơn thể, có dây chuyền, có trang sức khảm vàng bạc, vật liệu là phi thủy cấp bằng là không ít, thậm chí La Giang còn làm ra một bộ trang sức mười hai con giáp.

Dưới vật trang sức là những món hoa tai, tất cả đều là thành phẩm đã được khảm nạm tốt, có cả phi thủy thủy tinh, có phi thủy cấp bang, mà La Giang cũng tách những vật phẩm làm từ hai loại phi thủy ra, có thể đơn giản thấy được rõ ràng, cũng có thể so sánh ưu khuyết điểm bằng phương pháp trực quan nhất. xem tại

- Rất tốt, thầy La, lần này vất vả cho anh, đây là hai trăm năm chục ngàn, anh nhất định phải nhận.

Trang Duệ đã sớm xem qua quá trình chế tạo những món vật phẩm trang sức này, bây giờ hẳn lấy một chiếc túi bỏ vào trong tay La Giang.

- Ông chủ Trang, tôi đã nói rồi, lần này tôi không thu tiền, nhưng chuyện kia...

La Giang thấy hành động của Trang Duệ thì không khỏi bối rối, hẳn tuy không phải là kẻ giàu có nứt đố đổ vách nhưng vài trăm ngàn và chuyện có thể đẩy mạnh thanh danh, hẳn thật sự coi trọng thanh danh hơn.

Dựa theo quy củ thì sau khi một vật phẩm tinh chất được tạo ra, cần phải do chủ nhân mà người chế tác cùng đến cơ quan giám định ngọc khí, sau đó lấy giấy chứng nhận, mà người chế tác sẽ để lại tên tuổi và chữ ký trên giấy giám định, nhưng lúc này La Giang giống như thấy Trang Duệ không có ý đó.

Trang Duệ cười cười nói:

- Thầy La, trước tiên anh cứ thu tiền lại, anh đã khổ cực một tháng rồi, đây là chuyện cần làm, cầm tiền rồi chúng ta sẽ nói đến chuyện khác.

- Ông chủ Trang, người làm nghề như chúng tôi thậm chí cả đời cũng chưa thể nào gặp phải loại ngọc thạch cực phẩm thế này, vì thế cơ hội là khó có được, có thể tạo hình chúng nó là vận mệnh của tôi, tiền thì khỏi, hy vọng ông chủ Trang có thể đồng ý nguyện vọng của tôi, có thể làm ra...

Danh tiếng của La Giang trong ngành ngọc khí vào lúc này đang tiến vào trong trạng thái không thể nào tiếp tục phát triển, tuy nhân phẩm của hắn là rất tốt, chạm trổ cũng tinh xảo, nhưng trước nay chưa có sản phẩm nào tiêu biểu, vì vậy mà giá cả thuê cũng không cao. Nếu đổi lại là đại sư khác đến tạo hình cho Trang Duệ thì phải có giá cả triệu, nếu không sẽ chẳng ai nhận, vì vậy những vị đại sư cấp cao thường không cần phải chứng thực khả năng của mình.

Những vị đại sư có danh tiếng giống như các ngôi sao giải trí, tất cả cũng vì một chữ lợi, danh tiếng đại biểu cho giá trị con người, đại biểu cho số tiền mà người ta cần phải bỏ ra ình, hai bên luôn hỗ trợ lẫn nhau.

Thứ mà La Giang lúc này đang kém chính là danh tiếng, nếu như hắn có thể vượt qua vách núi này, hẳn sẽ không cần nhận tiền công của Trang Duệ.

- Thầy La, vẫn là câu nói vừa rồi của tôi, anh cứ nhận tiền, chúng ta sẽ nói về sách giám định sau.

Nếu đổi lại là người khác thì sẽ thu lại tiền, nhưng Trang Duệ biết rõ một tháng qua La Giang rất vất vả, mỗi ngày chỉ ngủ năm sáu tiếng, tất cả thời gian đều dành cho công tác mài ngọc. Hơn nữa người ta tạo hình sản phẩm và có yêu cầu ghi tên mình trong sách giám định cũng là bốn phần, hẳn cũng không có ý đưa tiền và không thỏa mãn yêu cầu của đối phương.

La Giang thấy Trang Duệ quá kiên quyết thì cũng không nói gì mà nhận lấy bọc tiền, sau đó Trang Duệ lại lấy ra một hộp giấy hình vuông, La Giang thật sự khó hiểu.

- Thầy La, anh xem, sách giám định thế này đã được chưa?

Trang Duệ mở thùng giấy ra lấy những phần giấy màu xanh và rất cứng đưa cho La Giang.

- Đây...Đây là sách giám định của trung tâm giám định ngọc thạch quốc gia, Tất....Tất nhiên là có thể tin. Ủa, còn có ảnh nữa à? Ông chủ Trang, sao cậu lấy được vậy?

La Giang tiếp nhận tờ giấy cứng và mở ra xem, vì vậy mà không khỏi giật mình hô lên thành tiếng. Nhưng hần chột nhớ Trang Duệ có thân phận là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch, hần làm ra một phần giấy giám định đưa cho Cổ Vân, sau đó nhờ Cổ Vân đến tìm Cổ lão gia tử.

Cổ lão gia tử luôn tin vào nhân phẩm của Trang Duệ, vì vậy đều đóng dấu lên sách giám định, hơn nữa còn có cả hình ảnh, giấy giám định như vậy thật sự không có gì để bắt bẻ.

Trang Duệ cười cười đẩy cả trăm phần giấy giám định đưa đến tay La Giang, hần nói:

- Được rồi, tôi đã đồng ý chuyện của anh, bây giờ anh ký tên lên, chỗ này có một trăm tờ giấy giám định, cần ký xong tôi sẽ mời cơm, cần khao anh một bữa mới được.

- Cám ơn, cám ơn ông chủ Trang, cậu thật sự là người uy tín, sau này nếu có vật gì cần tạo hình, La Giang tôi sẽ chế tác miễn phí cho cậu.

Về mặt La Giang có vẻ kích động, hần lấy một con dấu và lục khoản mang theo trong ba lô để ký tên và đóng dấu xuống.

340. Chương 34 0: Bán Hộ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 340: Bán Hộ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Trang Duệ, lần này tôi giúp anh khá nhiều thứ đấy nhé, mang vật tốt gì đến đây vậy? Sao thần thần bí bí như thế...

Trong phòng khách quý của Thạch Đầu Trai, Ổ Giai đang đưa vào cho Trang Duệ một ly trà, cặp mắt nhìn chăm chăm vào chiếc ba lô sau lưng của Trang Duệ.

Ngày hôm qua Ổ Giai đã bị Trang Duệ chọc tức, mà khi chú La nói lời cáo từ với ông nội cũng không nói là đã chế tạo vật trang sức và vòng tay gì, rốt cuộc là chất liệu gì. Còn rốt cuộc là có những vật gì thì Ổ Giai lại biết rõ ràng, vì nàng căn cứ vào những chiếc hộp đựng vật phẩm mà Trang Duệ muốn, nàng có thể đại khái nhìn ra.

Mà ông nội của Ổ Giai lại là người bảo thủ, luôn tôn trọng quy củ phải giúp khách hàng bảo mật, còn lớn tiếng dạy bảo nàng, vì vậy mà hôm nay Trang Duệ đến đây, nàng thật sự không quá nể mặt.

- Ủa, Ô tiểu thư, tôi nào có tội gì với cô? Sao lại pha trà lạnh tanh như vậy?

Trang Duệ một ngụm trà thì phát hiện đó là trà lạnh, thì ra vị đại tiểu thư này dùng nước mát pha trà, hần nhìn xuống ly trà thì thấy lá trà còn chưa mở ra.

- À, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý, để đổi cho anh một ly khác...

Ổ Giai nghe được lời của Trang Duệ thì cũng có chút ngượng ngùng, đây cũng không phải là cố ý, chẳng qua nàng luôn suy đoán Trang Duệ sẽ lấy ra thứ gì, vì vậy mà cũng quên cả nồi nước chưa kịp nóng.

- Thôi khỏi, không vội, những thứ đó hôm nay có thể miễn, tôi cũng đang vội.

Trang Duệ khoát tay, lấy ba lô đặt ra trước người, sau đó lấy ra ba chiếc hộp nhỏ như bàn tay đặt lên bàn trà, lại đẩy sang phía Ổ Giai.

- Vòng tay sao? Trang Duệ, không phải là để vương lục đấy chứ?

Ổ Giai nhìn vào trong hộp và biết là ba chiếc vòng tay, nàng tin chắc Trang Duệ sẽ không dùng những chiếc vòng tay mười đồng ngoài vỉa hè để gạt mình, mà nàng lại nhớ đến tình huống lần trước, vì thế mà không khỏi hồi hộp chờ mong.

- Nào có nhiều để vương lục như vậy, nếu cô cảm thấy thứ này không tốt thì tôi sẽ lấy đi...

Trang Duệ liếc mắt nhìn Ổ Giai, nha đầu này nghĩ gì vậy? Vòng tay để vương lục chính mình còn chưa được thấy, mà có cũng không mang ra bán.

Phải biết rằng Trang Duệ lấy ba chiếc vòng tay này ra bán cũng rất đau, từ đầu tháng sáu phía Myanmar quyết định siết chặt quản lý mặt hàng nguyên thạch và phỉ thúy thì giá cả phỉ thúy trong nước ba tháng qua liên tục tăng tốc.

Một chiếc vòng tay màu trắng với giá năm sáu chục ngàn nhưng chỉ sau hai tháng đã lên đến mức giá hai trăm ngàn, đừng nói là phỉ thúy đỏ cấp băng như thế này, dù ở một tiệm đá quý ở thành phố lớn cũng tuyệt đối là bảo vật trấn điểm.

Nếu như lệnh siết chặt nguyên thạch phỉ thúy ở Myanmar không được giải trừ, như vậy giá cả phỉ thúy trong nước sẽ ngày càng tăng, tốc độ tăng trưởng là trước nay chưa từng có, đã vượt qua nhiều ngành đầu tư khác. Trang Duệ bây giờ không thiếu tiền, vì vậy nếu giữ lại những chiếc vòng tay này, sợ rằng mai sau sẽ bán được số tiền lớn.

Ổ Giai nhìn Trang Duệ, sau đó nàng cầm lấy một cái hộp và mở ra, ngay sau đó ánh mắt không lớn nhưng đầy linh động chợt khựng lại, ngay sau đó thì nhìn chăm chăm vào trong hộp, cũng không chịu dời mắt.

- Này, nhìn đủ chưa? Ngây người rồi à?

Trang Duệ ngồi bên cạnh vài phút, hần phát hiện Ổ Giai không phản ứng với chính mình, hần đưa mắt nhìn thì thấy nàng đang bị chiếc vòng tay làm mê sảng.

- Cái gì? Anh mới là ngây người.

Ổ Giai vô thức đáp lời Trang Duệ, sau đó ánh mắt cũng dịch chuyển khỏi vòng tay, nhưng lúc này ánh mắt lại nhanh chóng đưa sang hai chiếc hộp khác, bàn tay nhanh chóng mở nắp ra. Lúc này ba chiếc vòng tay màu đỏ chợt bùng lên trong mắt nàng.

- Trang Duệ, đây là vòng tay huyết ngọc sao?

Ổ Giai nhìn ba chiếc vòng tay bùng ra màu đỏ cực kỳ yêu dị và hấp dẫn, nàng không tự chủ được phải hỏi một câu. Thạch Đầu Trai dù là quán đá quý số một Bành Thành nhưng phỉ thúy sản xuất ở đây chỉ là cấp băng, hơn nữa chủ yếu là phỉ thúy xanh, đừng nói là phỉ thúy huyết hồng, dù là ba màu phúc lộc thọ thì Ổ Giai cũng chưa từng gặp.

Nhưng Ổ Giai chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, danh tiếng của vòng tay huyết ngọc vang xa, dù là người ngoài cũng biết, mà nàng công tác ở trong cửa hàng đá quý thì lại càng biết.

- Không phải, đây chỉ là phỉ thúy đỏ cấp băng, phẩm chất chưa đạt đến mức huyết ngọc.

Trang Duệ cười cười, vòng tay huyết ngọc chính thức đang đặt trong tủ bảo hiểm dưới tầng hầm biệt thự, hần phát hiện mình càng ngày càng vào nghề sâu hơn, rõ ràng giống như những nhà sưu tầm khác, thứ tốt thì giữ lại mà không chịu đưa ra, lúc không có gì làm thì lấy ra xem xét cũng vui.

- Không đúng, chúng ta có thể nói nó là vòng tay huyết ngọc. Trang Duệ, anh không biết đấy thôi, đừng nói là vòng tay phỉ thúy đỏ, dù là loại lốm đốm màu đỏ cũng hiếm thấy, chỉ cần là vòng tay đỏ thì đó gọi là huyết ngọc.

Ổ Giai trầm mê một lúc lâu, sủa đó nàng nhanh chóng thanh tỉnh lại, nàng công tác ở cửa hàng Thạch Đầu Trai vài năm cũng không phải là chẳng có kinh nghiệm, nàng chỉ cần nhìn là biết được mảnh khoe kinh doanh.

- Như vậy cũng được sao? Nếu người ta cảm thấy không đúng, bọn họ đến tìm cô đòi nợ thì thế nào? xem tại

Trang Duệ bị lời nói của Ổ Giai làm cho há hốc mồm, nếu vòng tay phỉ thúy cấp bằng này được gọi là hồng ngọc, như vậy những thứ được làm từ phỉ thúy đỏ thủy tinh sẽ gọi là gì?

- Hừ, anh không hiểu gì cả, vòng tay huyết ngọc cũng chia thành nhiều phẩm cấp, cấp cao nhất là thủy tinh, cấp bằng thì kém hơn một chút, nhưng nếu gọi tên thì có thể gom là một. Quá đáng tiếc cho những chiếc vòng tay này...

Trên gương mặt tròn nhỏ nhắn của Ổ Giai chợt có vẻ cuồng nhiệt, nàng hưng phấn vung vẩy bàn tay, giọng điệu cũng lớn dần lên làm cho đám nhân viên kinh doanh bên ngoài không biết có chuyện gì xảy ra, sau đó cửa phòng khách được mở ra, có người nhìn vào bên trong xem xét tình huống.

- Khụ khụ, vòng tay huyết ngọc thì vòng tay huyết ngọc, bình tĩnh, nên bình tĩnh, kích động như vậy làm gì?

Trang Duệ ho khan một tiếng, nha đầu kia nói lớn tiếng làm mình mất tự nhiên, người ngoài không biết còn tưởng rằng mình đang sàm sỡ, mà bây giờ hấn cũng không có tâm tình trêu chọc các cô gái.

Ổ Giai nghe vậy thì thề lưỡi đứng lên nói:

- Anh không phải là đầu cuối trong công tác tiêu thụ ngọc khí, anh sẽ không biết mức quý giá của nó, vì việc này có thể đẩy mạnh thanh danh của cửa hàng, tôi sẽ nói với ông nội, những việc cụ thể thì cả hai cứ bàn với nhau.

Tuy bây giờ Ổ Giai là quản lý của Thạch Đầu Trai nhưng bình thường đều có thể làm chủ mọi chuyện, nhưng những chiếc vòng tay này ngày hôm nay quá đáng quý, cần phải do ông nội ra mặt mới được. Tốt nhất là hai bên có thể bàn giá như với bá vương lục. Phải biết rằng chỉ cần một món để vương lục như ngón tay cái thì đã làm cho Thạch Đầu Trai lời gần hai triệu bạc.

Nhưng tính toán này của Ổ Giai coi như là hư không, vì lần trước Trang Duệ đã cho bọn họ một phần nhân tình, khối để vương lục trước đó là ột nửa tặng một nửa, ba chiếc vòng tay lần này thì khác, hấn sẽ không bán giá thấp cho Thạch Đầu Trai.

Ổ lão gia tử nhanh chóng đi đến, sau khi Ổ Giai gọi điện thoại hơn hai mươi phút thì ông lão đã chống trượng đi vào trong cửa hàng. Lão cùn giống như Ổ Giai, thật sự khó thể nào khổng chế sự hấp dẫn khi nhìn những chiếc vòng tay, nhưng cuối cùng Ổ lão gia tử vẫn là người kiến thức rộng rãi, chỉ hơi ngậy người rồi nhanh chóng hồi phục lại.

- Tiểu Trang, cậu thật sự là ném ra một món tốt, tôi chơi ngọc cả đời nhưng cũng chưa từng thấy qua phỉ thúy đỏ toàn phần được bao lần, có lẽ khối phỉ thúy này là không ít phải không? Có phỉ thúy đỏ thủy tinh không?

Ổ lão gia tử là người đã thành tinh, sau khi cẩn thận dò xét chiếc vòng tay thì nhận định được cắt ra từ một khối phỉ thúy, và càng suy đoán trên tay Trang Duệ còn có hàng tốt.

- Cái gì? Anh còn phỉ thúy đỏ cấp thủy tinh? Nếu hoàn công thì sẽ thật sự là vòng tay huyết ngọc, Trang Duệ, sao anh không mang đến?

Ổ Giai ở bên cạnh nghe được lời của ông thì bất mãn nói một câu.

- Đừng nói mò, Tiểu Trang làm thế này đã rất nhân nghĩa rồi, phỉ thúy đỏ cấp thủy tinh là thứ có thể được gặp sao?

Ổ lão gia tử là người hiểu chuyện, lão trừng mắt nhìn cháu gái của mình, với kinh nghiệm của lão thì hoàn toàn biết phỉ thúy thủy tinh cũng không nhiều, có thể tạo ra vòng tay hay không cũng chưa thể rõ.

Nhưng Ổ lão gia tử tuyệt đối không ngờ phỉ thúy đồ cấp thủy tinh ở chỗ Trang Duệ có thể tạo ra năm chiếc vòng tay, thật sự là năm chiếc vòng tay, đồng thời lại còn thừa hơn một nửa khối phỉ thúy, nếu lão biết được thì sợ rằng sẽ dùng mọi cách để mua cho bằng được một cái.

Trang Duệ cười cười nói:

- Cũng có chút phỉ thúy đồ cấp thủy tinh, nhưng cũng có hơi ít, dành cho người nhà sử dụng.

Ổ lão gia tử có biểu hiện thì ra là như thế, lão nói:

- Được rồi, Tiểu Trang, cậu có thể đưa đến ba chiếc vòng tay thế này là nể mặt tôi lắm rồi, cậu nó đi ba chiếc này giá bao nhiêu?

- Ổ lão gia tử, vài chiếc vòng tay này là cháu nhờ bán hộ, nếu Thạch Đầu Trai tiêu thụ thì có thể được chia phần, ngài thấy thế nào?

Trang Duệ trước đó từng nghe nói từng có người nhờ bán dùm, chia cho đối phương một phần lời.

- Bán hộ?

Ổ lão gia tử có chút sững sốt, lão khôn ngờ Trang Duệ lại có quyết định như vậy, nhưng sau đó lão lại gật đầu:

- Được, theo như lời cậu nói, Giai Giai, chúng ta đi làm hiệp nghị, tôi và Tiểu Trang sẽ ký tên.

Ổ lão gia tử là người già lão, biết rõ có vài việc nên làm đúng chừng mực, không nên quá tham lam.

341. Chương 341 : Lễ Gặp Mặt

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 341: Lễ gặp mặt

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Ôi, ông chủ đã đến rồi, mời ngồi, Tam Mao, còn ngồi đấy làm gì? Không có mắt sao? Còn không mau đi châm trà?

Trang Duệ rời khỏi Thạch Đầu Trai và chạy xe đến nhà xưởng của Triệu Quốc Đống, vừa dừng xe trong sân và đi vào trong phòng làm việc đã thấy Trương Ngọc Phượng.

Ông chủ Trương là người am hiểu con người, kinh nghiệm phong phú, lại có tính cách tứ hải huynh đệ, vì vậy đã tìm hiểu được tin tức về Trang Duệ từ miệng nhóm người Tứ Nhi, bây giờ thấy Trang Duệ đến thì nhanh chóng gọi người pha trà.

- Không có gì, mọi người sau này là người nhà, cũng không cần xa lạ như vậy, anh Trương, anh rể của tôi đâu rồi?

Trang Duệ khoát tay áo, lần này hấn đến thì nơi này đã khác lần trước, lần trước đến thì đám thợ máy đang ngồi tán dóc với nhau, bây giờ không ai rảnh rỗi, tất cả đều phải sửa chữa xe, bận tối mắt.

- Ông chủ Triệu vừa rồi còn ở đây, có lẽ đã đi đâu đó chỉ điểm, cậu chờ chút, tôi sẽ đi tìm về cho.

Trương Ngọc Phượng nói và chuẩn bị đi ra.

- Chỉ dạy cái gì? Anh rể của tôi hình như cũng không tiếp tục thu đồ đệ...

Trang Duệ có chút kỳ quái, Triệu Quốc Đống ngoài vài người đồ đệ trước kia thì không thu thêm, Tứ Nhi là một trong số các đồ đệ của Triệu Quốc Đống.

Sửa xe là một nghề kỹ thuật, bây giờ những sư phụ trong nhà máy dạy bảo cho đồ đệ cũng giống như danh xưng trong nhà, bọn họ chỉ lo chuyện ăn uống, trừ khi cậu có thể xuất sư và tự sửa chữa mới có lương, vì vậy thấy người bận rộn thì rất nhiều nhưng thực chất chỉ là học nghề mà chẳng có đồng lương nào.

- À, là vài tên thủ hạ của tôi, bọn họ có chút tay nghề, bây giờ ông chủ Triệu đang rảnh nên chỉ điểm một chút, nếu không thì nhà máy cũng không cần nhiều bảo vệ làm gì...

Trương Ngọc Phượng giải thích như vậy thì Trang Duệ coi như hiểu được, thì ra vài chục người trước kia đi theo Trương Ngọc Phượng đều được phân công làm đội bảo vệ nhà xưởng, xem như có cần câu cơm cho bọn họ. Nhưng bình thường bọn họ cũng không có việc gì làm, vì vậy tiền lương cũng thấp hơn nhân công sửa xe.

Trước kia trong đám người đi theo Trương Ngọc Phượng cũng không thiếu kẻ có gia đình, vì vậy bọn họ muốn học chút kỹ thuật, chuyển sang làm nhân công. Bảo vệ cũng không thể làm cả đời, vì vài năm nữa tuổi tác lớn sẽ xong, bây giờ có thể có lương và có việc để học, sao không làm?

- Tiểu Duệ, cậu đến rồi à? Cậu chờ chút...

Trang Duệ đang nói chuyện với Trương Ngọc Phượng thì Triệu Quốc Đống cũng đi về phía văn phòng với hai tay vấy dầu mỡ, hẳn bắt chuyện với Trang Duệ một câu rồi xoay người ra ngoài rửa tay.

Thấy Triệu Quốc Đống quay lại thì Trương Ngọc Phượng lấy cớ đi ra, coi như nhường chỗ cho hai anh em Trang Duệ.

- Anh rể, nhà xưởng đã chỉnh hợp được một tháng, thế nào rồi? Có thể phát triển được chứ? Em thấy Trương Ngọc Phượng này cũng không tệ...

Trang Duệ muốn gọi Triệu Quốc Đống đến Bắc Kinh, vì hai ngày nữa là đến tết trung thu, Âu Dương Uyển đã gọi điện thoại để nhóm Trang Duệ đi sang. Trong nhà Triệu Quốc Đống có vài anh chị em, vì vậy một năm không ăn trung thu ở Bành Thành cũng không là vấn đề, nhưng chuyện về nhà máy thì Triệu Quốc Đống thật sự không thể nào bỏ bê cho được.

Triệu Quốc Đống cầm khăn lau mồ hôi, hẳn nói với Trang Duệ:

- Rất tốt, nhà xưởng bên kia có Mao Lục xem xét, bên này lại có Tứ Nhi, những lỗi bình thường đều có thể sửa chữa. À, còn có Trương Ngọc Phượng, người này là rất tốt, có anh ta thì tôi đi cũng an tâm hơn, chúng ta khi nào đến Bắc Kinh?

Mao Lục chính là một đồ đệ khác của Triệu Quốc Đống, mà Triệu Quốc Đống cũng không nặng bên này nhẹ bên kia, Mao Lục và Tứ Nhi mỗi người phụ trách một bên.

- Bây giờ thì đi, anh về nhà chờ với chị, em về biệt thự đón Tiểu Bạch Sư, chúng ta tìm một chỗ dùng cơm rồi cùng đi.

Trang Duệ nhìn đồng hồ, đã là mười hai giờ trưa, tính thời gian thì cơm nước xong sẽ đi, hơn mười giờ tối sẽ đến Bắc Kinh.

- Được, cậu đi trước đi, tôi ra nói với mọi người một tiếng...

Niép Niép đã ở Bắc Kinh cả hai tháng, Triệu Quốc Đống cũng nhớ con gái, vì vậy đồng ý, sau đó đi ra ngoài tìm Trương Ngọc Phượng và Tứ Nhi.

Trang Duệ lái xe chạu về biệt thự, cũng không vội vàng đưa Tiểu Bạch Sư bỏ đi mà đi xuống tầng hầm.

Trên những chiếc kệ mà chủ nhân trước kia làm sẵn có một dãy hộp đựng đồ trang sức, Trang Duệ mở những chiếc hộp đó ra, đèn chân không chiếu xuống làm cho không gian bùng lên màu đỏ yêu dị.

- Ôi, lại phải xuất huyết nữa rồi...

Trang Duệ dùng ánh mắt không muốn nhìn những bảo bối trên kệ, sau đó bắt đầu chọn vài món ở phần trang sức phỉ thúy cấp bằng.

Lần này về ăn trung thu ở Bắc Kinh thì có bác cả và bác hai của Trang Duệ, còn có vài người anh chị họ, bọn họ đều đi đến nhà ông. Đầu tiên là vui tết trung thu, thứ hai cũng muốn cho đám con cháu gặp mặt cô. Khi Âu Dương Uyển rời đi thì Âu Dương Lỗi lúc đó lớn nhất cũng chỉ là một đứa bé mặc tã mà thôi.

Âu Dương Uyển vài ngày trước đã gọi điện thoại cho Trang Duệ, để hắn chuẩn bị chút đặc sản Bành Thành đưa đến thủ đô, đến lúc đó phải phân phát cho tất cả văn bối đưa về xem như chút tâm ý. Nhưng Trang Duệ đi dạo nửa ngày ở Bành Thành mà chỉ thấy có bánh trái, gặp mặt mà đưa những thứ kia cũng ngại, vì vậy hắn mới quả quyết tặng ổi người một món trang sức phỉ thúy đồ cấp bằng.

Dù phỉ thúy đồ cấp bằng được dùng làm vòng tay nhưng với tài nghệ của La Giang thì những món hoa tai dây chuyền và vật trang sức đều rất tinh xảo. Các cô gái đều thích màu đỏ, vì vậy một cặp hoa tai chỗ này cũng có giá ít nhất là năm sáu chục ngàn, cộng thêm vật trang sức thì cũng phải hơn bảy chục ngàn...

Lần đầu gặp mặt, Trang Duệ tin nếu mẹ mình đưa ra những món này, dù đám anh chị họ của mình tầm mắt có cao thế nào cũng không tìm ra bất kỳ vấn đề gì để nói ra nói vào.

Trang Duệ tính toán chi tiết, ngoài Âu Dương Quân, còn có ba vị chị dâu và hai chị họ, tổng cộng là năm người, mỗi người một cặp hoa tai và một vật trang sức. Còn Từ đại tiểu thư sắp kết hôn thì tặng một chiếc vòng tay, như vậy phải đưa ra sáu cặp hoa tai và sáu vật trang sức.

Tuy Trang Duệ ở chỗ này có hơn bốn mươi vật trang sức nhưng vẫn tỏ ra đau lòng, nếu không phải vì mẹ không muốn bị những văn bối kia xem nhẹ, hắn đã không muốn lấy nó ra tặng cho người, vì số hàng này cũng phải hơn hai triệu bạc.

- Mình là người nhỏ nhất trong nhà, sau này cần phải tìm chút chỗ tốt từ các anh các chị mới được...

Trang Duệ vừa thu vào vật trang sức vừa trầm nghĩ bất bình, đây cũng là vì lấy thể diện ẹ, nếu đổi lại là chính Trang Duệ, hắn không dựa vào vai vế nhỏ để đi tìm lợi là may lắm rồi.

Trang Duệ bỏ tất cả những món trang sức vào ba lô sau lưng, sau đó hắn lấy từ tầng cuối cùng trên kệ ra hai cái hộp chứa vòng tay, trong đó có một chiếc hộp là vòng tay phỉ thúy cấp bằng cho Từ tiểu thư sắp kết hôn, một cái chính là vòng tay huyết ngọc cho bà ngoại. Đó là chờ đến thời điểm mừng bảy mươi năm ngày cưới, mẹ hắn sẽ đưa cho bà, vì vậy mà hắn dứt khoát mang luôn theo cho tiện.

Trang Duệ khóa kỹ tầng hầm, sau đó đưa Tiểu Bạch Sư lên xe đến tìm chị gái. Hắn không cần lo lắng vấn đề an toàn ở đây, vì trên cửa có hệ thống báo cảnh sát, đừng nói là là nơi này rất bí mật, dù là bọn trộm có tìm ra được mà dùng lực phá vỡ thì hệ thống an toàn sẽ báo động cảnh sát phụ cận.

342. Chương 342 : Âu Dương Lỗi Thăng Chức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 342: Âu Dương Lỗi thăng chức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Sau khi đón Triệu Quốc Đống và Trang Mẫn, ba người tùy tiện tìm quán ăn, sau đó Trang Duệ lái xe đưa hai người đi về phía Bắc Kinh.

Vài ngày trước Cổ Vân đã nói trong điện thoại là sẽ cho Trang Duệ một niềm vui bất ngờ, Trang Duệ thấy có lẽ là tứ hợp viện sắp xây xong, nếu có thể ở lại thì hắn sẽ ở trong thời gian ngắn, dù sao thì không khí sưu tầm ở đây cũng mạnh hơn Bành Thành rất nhiều.

Trên đường đi Trang Duệ và Triệu Quốc Đống đã thay nhau lái vài đoạn đường, đến tối khi tiến vào Bắc Kinh thì Trang Duệ chạy xe về phía Ngọc Tuyền Sơn, hắn lại cầm điện thoại gọi đi.

- Alo, Trang Duệ à?

Trong điện thoại vang lên âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ, cả tháng qua nàng liên tục dùng điện thoại thúc giục Trang Duệ đến Bắc Kinh, bây giờ hắn gọi điện thoại đến làm cho nàng thật sự bất ngờ.

- Là tôi, cảnh sát Miêu, tôi đã đến Bắc Kinh, nhưng hôm nay không rảnh rồi, ngài mai chúng ta gặp nhau. À, cô tìm tôi có việc gì? Tôi nói trước rồi đấy nhé, tôi có bạn gái rồi...

Trang Duệ nói một câu với Miêu Phỉ Phỉ trong điện thoại, cô gái này tuy rất có hương vị nhưng tính cách quá thẳng thắn, cũng rất chân thành, nếu như không có vấn đề gì thì làm bạn tốt là rất tuyệt.

- Phì, tiểu tử thói anh đúng là, nếu không phải anh bây giờ cũng có chút danh tiếng, tôi cũng không cần anh hỗ trợ.

Miêu Phỉ Phỉ dùng giọng mũi nói với Trang Duệ, nàng tiếp tục:

- Sáng mai tôi sẽ điện thoại cho anh, chuyện gì cụ thể thì ngày mai lại nói, đến lúc đó có lẽ sẽ có lãnh đạo đi theo.

- Này, Miêu Phỉ Phỉ, chúng ta là bạn bè, tôi cũng không có liên quan đến lãnh đạo của cô, nếu như việc tư cô nhờ hỗ trợ thì tôi tuyệt đối không nhiều lời, nhưng nếu là chuyện công thì tôi xin lỗi, không giúp được nhé...

Lãnh đạo của Miêu Phỉ Phỉ tất nhiên là người trong cục công an, Trang Duệ không nghĩ rằng bọn họ có gì cần mình hỗ trợ, nhưng sau sự kiện thiếu chút nữa bị bắn chết ở Sơn Tây, hắn thật sự không còn nhiều nhiệt huyết. Dù sao thì liên quan đến cảnh sát cũng chẳng có gì là tốt.

- Này, tôi nói với anh nhé, thân là công dân mà tư tưởng tổ chất thấp vậy sao? Cho là tôi nhờ anh hỗ trợ tư nhân, nếu mai không nhận điện thoại của tôi, tôi sẽ đến Ngọc Tuyền Sơn tìm anh.

Cảnh sát Miêu tỏ ra không bằng lòng với thái độ của Trang Duệ, nàng uy hiếp một câu rồi cúp điện thoại.

Vừa vào đến trại an dưỡng Ngọc Tuyền Sơn thì Trang Duệ rõ ràng cảm giác được lực lượng cảnh vệ ở đây lại được tăng cường rất nhiều, vì đến những ngày lễ tết thì những nơi đặc thù thế này thường được canh phòng nghiêm ngặt.

Từ khi vị chủ tịch Lý bị bắn thập niên 90, bị viên cảnh vệ mưu sát, bây giờ vì đảm bảo an toàn của thủ trưởng mà đám cảnh vệ luôn được đề cao khả năng chính trị, thẩm tra chính trị và khảo hạch các phương diện. Thậm chí còn có bác sĩ chuẩn đoán về tâm lý tư tưởng, vì vậy bọn họ không những có thân thủ tốt, còn là những người có tâm lý tổ chất cao vời.

Đây là lần thứ hai Trang Duệ bị cản lại, nguyên nhân là vì Tiểu Bạch Sư, lần trước có người cho đi, nhưng lần này một vị cảnh vệ nói không cho phép đi vào.

Trang Duệ rơi vào đường cùng chỉ có thể gọi điện thoại đến nhà ông ngoại, một người phụ nữ lạ nghe máy, Trang Duệ nói rõ sự việc. Vài phút sau một chiếc Hummer từ bên trong chạy ra, sau đó dừng ngay bên cạnh cổng.

- Anh Lỗi, anh đến sớm vậy à?

Trang Duệ thấy người đàn ông đi xuống chiếc Hummer chính là Âu Dương Lỗi toàn thân mặc quân phục, vì vậy tiến lên bắt chuyện. Hắn biết tính chất quân sự của Âu Dương Lỗi là đặc thù, vì vậy bình thường ít khi nào cởi quân phục.

- Gần đây công tác có chút thay đổi, cũng không còn quá bận rộn. À, đúng rồi, đây là Tiểu Mẫn và chồng sao?

Âu Dương Lỗi bắt chuyện với Trang Duệ xong và nhìn về phía vợ chồng Trang Mẫn.

- Đúng vậy, chị, đây là anh Lỗi, là con của bác cả, lần trước chị đến thì anh ấy vừa lúc đi công tác. Anh Lỗi, chúc mừng anh vì vừa được thăng chức...

Trang Duệ giới thiệu hai bên, sau đó hắt nhìn về phía bờ vai Âu Dương Lỗi, một ngôi sao đã biến thành hai, là quan hàm trung tướng.

- Ha ha, sau này sẽ có thời gian ở Bắc Kinh, đến lúc đó anh em chúng ta sẽ thân cận hơn. Đúng rồi, tình huống bị thương của Quốc Đống là không sao chứ?

Âu Dương Lỗi cười cười nói, bây giờ chỉ có biên chế quân đặc chủng là không có trường hợp đặc biệt, hắt là thiếu tướng sư trưởng đã quá đặc biệt, nếu tiến thêm một bước thì sẽ rời khỏi sư đặc chủng, chỉ có thể quay về thủ đô làm phó tư lệnh, cũng là quyền cao chức trọng.

Phải biết rằng nơi này chính là dưới chân thiên tử, tuyệt đối là trung tâm quyền lợi của cả nước, chỉ cần đặt chân ở đây sẽ là phó thống lĩnh ngự lâm quân.

Âu Dương Lỗi lần này lên chức vốn cũng phát sinh nhiều tranh luận lớn trong quân, nhưng lúc này sức khỏe

Khi thấy Miêu Phỉ Phỉ và cục trưởng Ngô không nói lời nào, chỉ nhàn nhã ngồi uống cà phê thì Trang Duệ ngồi xuống cũng gọi nhân viên phục vụ một bình trà Phổ Nhĩ, lại chậm rãi châm trà ỉnh, chậm rãi thưởng thức. Hai vị đối diện không nôn nóng, hần cũng chẳng việc gì phải vội.

- Khụ khụ, Trang Duệ, là thế này, trong cục chúng tôi tiếp nhận một vụ án, cần người phối hợp, anh thấy thế nào?

Bảy phút trôi qua, Trang Duệ cũng không mở miệng nói chuyện, ánh mắt không ngừng đánh giá cách bố trí của nhà hàng Tây này, vì vậy mà cảnh sát Miêu không nhận được, nàng đơn giản ho khan hai tiếng và thu hút sự chú ý của đối phương lên người mình.

- Tôi thấy không được tốt cho lắm...

- Khụ, khụ, khụ... đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ nói một câu làm cho hai vị trước mặt liên tục ho khan, lần này thật sự không phải là giả, mà thật sự bị sặc cà phê, bọn họ thật sự không ngờ Trang Duệ không cần hỏi mà tục tiếp từ chối.

- Nay, anh Trang Duệ, anh cũng không có giác ngộ cống hiến cho quốc gia của một công dân sao?

Vất vả lắm mới dừng ho, Miêu Phỉ Phỉ thở phò phò trừng mắt nhìn Trang Duệ, nàng thấy đối phương rõ ràng là không nể mặt mình.

- Nay, cảnh sát Miêu, tôi tuân thủ pháp luật nhà nước, nộp thuế đầy đủ, như vậy là đã xây dựng quốc gia, lẽ ra vụ án này là chuyện của phía cảnh sát các người, tôi thật sự không có nghĩa vụ can thiệp...

Trang Duệ nghiêm trang nói, hần thật sự không muốn liên quan đến vụ án này, vì đám tội phạm kia phần lớn là kẻ liều mạng, nếu làm không tốt thì sẽ phát sinh sự kiện như với Dư đại ca, đến lúc đó không biết Tiểu Bạch Sư còn cơ hội can sủng ỉnh không.

Vì vậy Trang Duệ thật sự không có hứng thú biết rõ vụ án, biết nhiều hơn chưa hẳn là chuyện tốt, rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ.

- Trang tiên sinh, trước tiên anh có thể nghe qua vụ án của chúng tôi, sau đó có thể quyết định tham dự hay không, vấn đề này chúng tôi cũng không thể nào có biện pháp ép buộc ngài được phải không?

Cục trưởng Ngô ngồi ở bên cạnh cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, nếu để cho đám tiểu tử dưới tay biết mình nói lời như vậy, đảm bảo bọn họ sẽ chấn động. Ngô Đầu gần đây tính nóng như lửa, sao có thể nói với người về chuyện công tác một cách ôn hòa như vậy?

Cục trưởng Ngô cũng thật sự không có biện pháp, trước khi đến Miêu Phỉ Phỉ đã nói cho hần biết về bối cảnh của Trang Duệ, người này còn có địa vị lớn hơn cả Miêu Phỉ Phỉ, vì thế cục trưởng Ngô dám sĩ diện trước mặt Trang Duệ sao? Hần nóng tính là đúng, nhưng cũng phải tùy từng người, phải nhìn mặt người.

- Cục trưởng Ngô, không phải tôi không muốn nghe, mà bản thân tôi là xuất thân ngành tài chính, thật sự không hiểu gì về hình sự trình sát của các anh, sợ rằng sẽ còn cản trở và phá hư chuyện tốt của mọi người. Vì vậy tôi thấy các anh nên tìm một vài người chuyên nghiệp đến hỗ trợ thì hay hơn...

Trang Duệ nói rất uyển chuyển nhưng ý nghĩa lại quá rõ ràng, tôi không có hứng thú với vụ án của các anh, hai vị xin mời cao nhân khác.

Khi thấy Trang Duệ có xu thế muốn đứng lên, về mặt cảnh sát Miêu càng trở nên khó coi, hành động tìm Trang Duệ lần này là do nàng hết lòng, một là lãnh đạo không muốn không nể mặt mình, thứ hai là tổng hợp lại cũng thấy Trang Duệ khá thích hợp, vì thế mới quyết định đến gặp. Nhưng không ngờ Trang Duệ lại không chịu, cũng không muốn nghe xem đó là chuyện gì mà chuẩn bị bỏ đi, điều này làm cho cảnh sát Miêu cảm thấy rất mất mặt.

- Được rồi, cảnh sát Miêu, tôi còn có việc, đi trước nhé, tiểu thư, tính tiền...

Trang Duệ đã vung tay lên muốn đi, hần thật sự có việc, hần còn có ước hẹn với Cổ Vân, lúc này tâm tình đã sớm bay về phía tứ hợp viện, chẳng muốn ở đây tán nhảm với hai vị cảnh sát.

- Trang Duệ, anh dám đi sao? Anh có tin tôi đến Ngọc Tuyền Sơn tố cáo anh, nói anh không ủng hộ công tác phá án của chúng tôi, anh đi là tôi sẽ đi đấy.

Miêu Phỉ Phỉ cuối cùng cũng không nhịn được mà nổi giận, may mà buổi sáng ở nhà hàng Tây không có ai, nhưng đám nhân viên phục vụ thì chú ý đến, cô gái nhân viên muốn đến tính tiền cũng giậm chân tại chỗ không dám tiến lên.

- Nay, Miêu Phỉ Phỉ, cô không nói đạo lý sao?

Trang Duệ thật sự tức giận, hấn đứng lên giống như muốn đi, rõ ràng là vào thế kỷ hai mươi mốt rồi mà còn muốn bắt lính kiểu đó sao? Xem thường huynh đệ này à?

- Tôi không nói lý đấy, anh đi thử xem? xem tại

Miêu Phỉ Phỉ bày ra bộ dạng anh đi thì biết tay, nhưng Trang Duệ biết rõ nha đầu này tuyệt đối nói được làm được, hôm nay nếu mình đi thì nàng sẽ chạy đến Ngọc Tuyền Sơn tố cáo ngay.

Trang Duệ biết rõ tính tình của lão gia tử, trước nay đều đặt việc công lên hàng đầu, Miêu Phỉ Phỉ nếu đến tố cáo và còn thêm mắm dặm muối, như vậy lão gia tử sẽ tin, sẽ dạy bảo mình một bài học. Vì thế rơi vào đường cùng, Trang Duệ chỉ có thể tức giận ngồi xuống.

- Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nhưng nói lời thật lòng trước, nếu tôi nghe xong thì cũng có quyền lợi không can dự vào, Miêu Phỉ Phỉ, tôi cũng không sợ cô dùng ông ngoại để uy hiếp.

Trang Duệ tức giận nói, Miêu Phỉ Phỉ tìm mình đến hỗ trợ rõ ràng có mười phần là có liên quan, đây cũng là vấn đề mà hấn không muốn động vào. Nếu có vật nào đó có liên quan, như vậy sẽ là trăm phần trăm có liên quan đến quân đào mộ, những sự việc xảy ra vài tháng trước vẫn còn giữ lại bóng tối trong lòng hấn.

- Trước tiên tôi thông báo vụ án cho Trang tiên sinh, là thế này, trước đó không lâu ở thành phố thành phố Hà Nam xuất hiện một vụ trộm mộ...

Cục trưởng Ngô lên tiếng giảng giải, một vụ án kinh động cả bộ công an và tuyến trên phái cảnh sát và chuyên gia xuống đốc thúc chốt xuất hiện trước mắt Trang Duệ.

Thì ra ba tháng trước công an phân cục quận Tam Môn Hạp thẩm tra một vụ buôn lậu, phạm nhân khai là: Nghe nói ở xã Hưng Hội có người đào mộ cổ. Phải biết rằng xã này có ba mươi thôn, hai ngàn chín trăm hộ gia đình, như vậy là ai và đào mộ ở đâu? Cảnh sát thật sự nắm quá ít tin tình báo.

Lúc đó trinh sát đã giả làm người đi săn để kiểm tra khắp vùng, cuối cùng tìm ra ở vùng phụ cận một căn nhà hai tầng vừa mới hoàn công một vụ trộm mộ đặc thù: Một đồng đất cao, một hố sâu hơn mười mét, hơn nữa dấu ấn còn rõ ràng, chứng tỏ có thứ bị đánh cắp.

Vì muốn thu giữ vật đánh cắp mà trinh sát chờ trong gió rét ba ngày đêm, đến sáng thứ tư thì cuối cùng cũng thấy một bóng người lén lút, người kia đi vòng quanh hố sâu một lúc, sau đó trinh sát tiến lên không chế. Hai bên dùng súng giảng co một lúc lâu, cuối cùng người kia cũng phải đầu hàng. Thì ra hấn chỉ là một tên canh gác, người bên dưới nghe lời khuyên bên trên mà ngoan ngoãn chui ra, đám cảnh sát lấy lại được vật phẩm bị trộm.

Khi vụ án này được phá thành công thì mọi người mới biết những thứ cường chế thu giữ của bọn trộm chỉ là phần nổi của tảng băng ngầm, vì ngôi mộ mà đám trộm mộ đang đào chính là của vu Quốc Quốc, bên trong có vài chục ngàn vật phẩm quý hiếm, hơn nữa số lượng bị xói mòn ra ngoài phải lên đến con số vài ngàn.

Sự việc thông báo lên trên lập tức kinh động bộ công an, vì vậy mà chuyên gia của bộ công an nhanh chóng đến hiện trường tiến hành thẩm vấn đám trộm mộ.

Sau vài ngày thẩm vấn thì nhóm trộm mộ khai nhận hành vi của mình, cũng khai ra đồng lõa, đối với bọn họ thì không biết gì nhiều về người mua hàng, vì ngay cả chính bọn họ cũng không biết lai lịch của đối phương, chỉ biết buôn bán mà thôi.

Nhưng có một người khai báo một manh mối tốt, đó chính là có vài trăm vật lưu lạc đến Bắc Kinh, tình huống cụ thể thì không biết. Cảnh sát Bắc Kinh cũng trở nên bận rộn, bọn họ xuống đường điều tra, bây

giờ thật sự nắm được chút manh mối.

- Cục trưởng Ngô, các anh đã nắm được manh mối, phải đi điều tra chứ? Việc này hình như không liên quan gì đến tôi thì phải?

Trang Duệ quả nhiên lại nghe được vụ án có liên quan đến nhóm trộm mộ, hấn thẳm quyết định, dù đối phương có nói thế nào thì mình cũng không tham gia.

344. Chương 344 : Vụ Án (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 344: Vụ án (2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Trang tiên sinh, là thế này, căn cứ vào tin tình báo của chúng tôi thì nhóm vật phẩm kia rất có khả năng sẽ tiến vào trong chợ đen Bắc Kinh, mà sắp tới sẽ tiến hành đấu giá, vì vậy chúng tôi muốn mời Trang tiên sinh tham gia đấu giá ở chợ đen lần này, cũng không cần anh làm gì, chỉ cần anh giúp chúng tôi giám định qua những món được đấu giá trong chợ đen, có phải là những vật được đào trộm ở Hà Nam hay không?

Cục trưởng Ngô thấy Trang Duệ có ý dùn đẩy, vì vậy tranh thủ nói rõ, thật ra hấn cũng cảm thấy bức bối, trong Bắc Kinh có rất nhiều chuyên gia đồ cổ, Tiểu Miêu sao lại tìm một người trẻ tuổi như thế này? Dù mình đã từng nghe qua vài sự tích về Trang Duệ, nhưng hấn vẫn cảm thấy rất khó tin với tri thức của Trang Duệ trên phương diện đồ cổ.

- À, các anh đã nắm giữ được tình huống, trực tiếp bắt đám người trong chợ đen là xong việc, dù sao chợ đen cũng trái pháp luật, các anh có đủ lý do và quyền lực để làm điều đó...

Trang Duệ vừa nghe thấy như vậy thì trong lòng cũng dễ thở hơn, ít nhất cũng không phải bắt hấn đi liên hệ với đám trộm mộ. Sau khi trải qua đấu giá ở chợ đen một lần thì Trang Duệ biết rất rõ những người mở chợ đen đều có mảnh khốe thông thiên, quan trọng là vì bảo vệ danh dự nên vấn đề an toàn là cực kỳ mạnh.

Nhưng Trang Duệ vẫn có chút không tình nguyện, nếu để cho hấn đến chợ đen để kiểm bảo vật, như vậy sẽ không có vấn đề. Nhưng bây giờ hấn phải đi giám định vật phẩm cho cảnh sát, như vậy tất nhiên sẽ là mất tự nhiên, trong Bắc Kinh có rất nhiều chuyên gia, cần gì phải tìm mình?

- Trang tiên sinh, chợ đen này được tổ chức với địa điểm là tạm thời, bình thường những món hàng kia cũng được giấu kín, chúng tôi không thể nào nắm bắt được thông tin. Hơn nữa chợ đen có trái pháp luật hay không cũng là khó nói, chúng tôi chỉ muốn xác định những vật được đấu giá mà thôi, sau đó căn cứ vào manh mối đó để điều tra...

Cục trưởng Ngô kiên nhẫn giải thích cho Trang Duệ, còn kém chưa nói rằng mặc kệ những vật được bán ra ở chợ đen, vì những thứ ở đó thật sự rất khó kiểm tra, chưa nói đến chuyện người tổ chức chợ đen đều là có bối cảnh, thậm chí có bắt vào thì cũng một hai ngày là phải thả người.

Thứ hai là loại hành vi này cũng rất khó định tội, đầu cơ trục lợi sao? Người ta nào có thừa nhận, bọn họ được gọi là trao đổi vật phẩm giữ các nhà sưu tầm, nói là trốn thuế sao? Đó là chuyện của phòng thuế, đám cảnh sát các anh bắt chó đi cày xen vào chuyện của người khác làm gì?

Vì vậy chợ đen trong vòng quan hệ đồ cổ ở Bắc Kinh hầu như là bán công khai, rất nhiều nhà sưu tầm,

- Bình thường thì dùng cửa nhỏ là được, nhưng nếu cửa không lớn sẽ khó thể nào vận chuyển trang thiết bị vào bên trong, đúng rồi, cặp sư tử đá kia là tôi nhờ cao thủ ở Sơn Đông chế tạo ra, tính cả phí chuyên chở là hai trăm ngàn...

Cổ Vân nói làm cho Trang Duệ thật sự cười khở, huynh đệ này rõ ràng biết cách xài tiền, một cặp sư tử đá đã là hai trăm ngàn nhưng thật sự là rất quý phái. Những cặp sư tử đá ở trước những ngân hàng lớn so ra cũng còn kém con này.

- À, cửa này dùng ổ khóa, mở thế này...

Khi thấy Trang Duệ loay hoay với cánh cửa thf Cổ Vân vội vàng tiến lên, hấn xốc bệ cửa lên, bên trong lộ ra một ổ khóa, sau đó lý hà lấy một chùm chìa khóa, lại chọn ra một chìa, sau khi khoa chân múa tay một lúc thì cửa cũng mở ra.

Sau khi đi vào trong nhà thì hai mắt Trang Duệ chợt tỏa sáng, chỗ này bố trí hoàn toàn khác trước, đá xanh trải trên đất, thật sự khí thế, tùy ý có thể thấy được nhiều cửa sổ bằng gỗ, hơn nữa chỗ này thật sự là mới tinh, lộ ra ánh sáng đẹp.

Cửa thùy hoa mang theo hình tượng Phúc Lộc Thọ đã được sơn rất đẹp, phần rìa cửa là màu lam, những đồ án được sơn đỏ.

Điều làm cho Trang Duệ hưng phấn chính là Cổ Vân không biết lấy từ đâu về đây ra vài cây nho, lúc này chúng đã mọc quăn quanh cửa thùy hoa, mà xanh

dào dạt, bồng bồng sức sống.

- Trang Duệ, đồ án hay hoa văn này đều dựa theo hình thức trước kia, phần này là Phúc Thọ Song Toàn, đây là Tứ Quý Bình An, còn có Tử Tôn Muôn Đời, Ngọc Đường Phú Quý, Phúc Lộc Thọ Hi...Ngụ ý hoa văn của nó sau này cần cậu xem xét nhiều hơn.

Sau khi đi xuyên qua cửa thùy hoa thì Cổ Vân thuận miệng giới thiệu phong cách của tứ hợp viện cho Trang Duệ, lần trước Trang Duệ đến đây thì chỗ này đã bị phá hoại quá mạnh, căn bản khó nhìn ra thứ gì. nguồn

- Trời, anh Cổ, khoan hãy nói những thứ này, chỉ cần nhìn vào khối kiến trúc này sẽ thấy sáng ý của anh là hạng nhất...

Trang Duệ đến trung viện và cảm thấy bị cảnh đẹp trước mắt làm cho ngây người, bên trong hoa viên lớn lớn, là nơi rộng rãi nhất của tứ hợp viện, trước mặt là đình nghỉ mát, hành lang, hồ nước, hòn non bộ, trong hồ có cá chơi đùa, còn có đủ loại cây cổ mà Trang Duệ không thể nhận ra.

Hoa sen có một mùa nở hoa, hơn nữa khả năng thích ứng là rất mạnh, xưa nay thường được trồng trong những gia đình quý phái giàu có, mà hoa sen trong hoa viên tứ hợp viện của Trang Duệ chính là Cổ Vân đưa từ phương khác đến cấy ghép. Cổ Vân có thể chu đáo đến từng chi tiết nhỏ như vậy, xem ra bỏ nhiều công sức vì căn nhà này.

- Anh Cổ, anh...Anh định nói bây giờ tòa nhà sẽ hoàn công sao?

Trang Duệ nhìn khung cảnh trước mắt mà chợt lắp bắp, đã nói là kỳ hạn ba tháng nhưng chỉ mới hơn tháng mà đã xong, chẳng lẽ lại nhanh như vậy?

- Hôm trước đã hoàn công, chỉ chờ ông chủ cậu đến nghiệm thu. Đúng rồi, tổng cộng là hơn mười ba triệu, còn thừa một triệu hai. Tiền thừa tôi cũng không đưa cho cậu, tôi còn phải phát thưởng cho anh em, tối sẽ ghi lại vào sổ sách cho chị với.

Cổ Vân nhìn kiến trúc trước mặt mà có chút cảm xúc, phải biết rằng hơn mộ tháng qua hấn cơ bản ăn ngủ ở đây, làm ngày đêm, vì vậy mới giao nhà sớm như vậy.

- À, chuyện này anh Cổ làm rất tốt, tiền thưởng phát thế nào chuyện của anh.

Trang Duệ hoàn toàn không quan tâm đến tiền, hấn đến phòng khách đẩy cửa đi vào.

346. Chương 346 : Giao Nhà

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 346: Giao nhà

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ tiến vào trong phòng, đây là sương phòng của trung viện, ngoài chính sảnh dùng để lễ bái tổ tiên vào ngày lễ tết thì hai bên còn có hai gian phòng cho người ở. Người hiện đại chú ý sự riêng tư, Cổ Vân cố ý làm cửa kéo đẩy, cách mở là đẩy vào bên trong, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết gì cả.

Vách tường cửa chính trong phòng có một bàn thờ cao, dưới bàn thờ là một cái bàn tiên, hai chiếc ghế tiên ở hai bên, trên phần lưng có khắc nhiều đồ án bát tiên quá hải.

Trang Duệ nhìn cách bố trí trong phòng mà trong đầu không khỏi xuất hiện hình cảnh những bộ phim cổ, chủ khách ngồi hai bên bàn uống trà. Sau đó là gian phòng bên trong, ngoài vấn đề ánh sáng kém hơn bên ngoài thì cách bố trí vẫn là giống nhau.

- Anh Cổ, anh lấy đâu ra thứ này vậy?

Sau khi đi vào trong phòng thì Trang Duệ không khỏi giật mình, diện tích phòng ngủ không nhỏ, có lẽ là hơn hai mươi mét vuông, nhưng chiếc giường bên trong lại rất khủng bố, hầu như chiếm cả nửa gian phòng, ngoài chiếc tủ gỗ đựng quần áo thì chỉ còn là giường.

Chiếc giường này có phong cách thời Minh, bên trên có phần giá, có lẽ dùng để treo rèm, cái giường như một căn phòng nhỏ, mặt ngoài được khắc hoa khảm nạm, nước sơn màu dầu, có khảm ngọc thạch mã não...Thứ này có vẻ rất hoa lệ, chỉ là Trang Duệ dùng linh khí thì mới biết chúng chỉ là vật trang sức, đều là chế phẩm thủy tinh, nhìn cho đẹp mắt mà thôi.

- Ha ha, tôi có một vị sư huynh mở nhà máy sản xuất vật dụng gia đình, bên trong có không ít vật dụng giống cổ, chất lượng cũng tốt, vì vậy nên tôi mua một ít, những món giả cổ ở trung viện này đều là mua từ phía anh ấy. Thế nào, cậu có hài lòng không?

Cổ Vân mở miệng giải thích cho Trang Duệ, tuy trước đó Trang Duệ nói là toàn quyền ủy thác nhưng sự việc gì cũng cần nói cho rõ. Hắn và Trang Duệ biết nhau không lâu nhưng lại hiểu nhau vài phần, cần phải nói rõ vài vấn đề, nếu không lỡ may đối phương sinh ra khúc mắc trong lòng, như vậy chuyện tốt sẽ biến thành xấu.

- Rất tốt, anh Cổ, thật sự cảm ơn anh, nếu đổi lại là tôi cũng không thể tìm từ đâu ra những vật dụng gia đình thế này.

Trang Duệ gật đầu thỏa mãn, lúc này vật dụng gia đình trong phòng đều đã đủ, chính mình chỉ cần đến Phan Gia Viên hoặc Lưu Ly Hân mua thêm vài món về trang sức là được.

- Đúng rồi, anh Cổ, tôi nghe nói khi làm nhà mới thì hương vị rất mạnh, sao trong phòng này không có?

Trang Duệ nghĩ đến một vấn đề quan trọng, những gian phòng mới thường phải mở cửa thông gió hai tuần mới có thể vào ở, Trang Duệ đã từng đến xem phòng tân hôn của Lưu Xuyên, chỗ đó mùi hương gay mũi, khó thể ở ngay.

- Nước sơn trên tường nhập khẩu từ Đức, hàm lượng mùi là cực thấp, hơn nữa những mặt hàng gia cụ này đều là tồn kho, đã làm xong từ lâu, nước sơn đã sớm khô. Hôm qua tôi còn mời công ty vệ sinh đến thanh lý khắp nhà một lượt. Còn nữa, cậu xem vách tường kia...

Trang Duệ nhìn theo ngón tay của Cổ Vân, đó là một bồn sắt bên trong đầy than củi, Cổ Vân nói tiếp:

- Đây là than hoạt tính, có thể hấp thu các vật chất có hại, phòng này chắc chắn có hương vị mới nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến con người, nếu cậu lo lắng thì ba năm ngày nữa hãy đến ở cũng không muộn...

- À, bây giờ còn chưa vào ở ngay, đúng rồi, anh Cổ, mùa đông có khí ẩm không? Sắp đến mùa đông đến nơi rồi.

Trang Duệ đi dạo quanh phòng một vòng mà không thấy có hệ thống cung cấp khí ẩm, vì mẹ mình lớn tuổi, nếu không có khí ẩm cũng không chịu được.

- Ở phía trên...

Cổ Vân chỉ tay lên, Trang Duệ thấy vài cái cửa sổ thò ra, nếu nói trong phòng có vật phẩm hiện đại thì phải nhìn lên nóc nhà. Tứ hợp viện thường chỉ thấy xà ngang, chỉ là trong căn tứ hợp viện này tất cả đều vô cùng tinh xảo, lúc đầu Trang Duệ còn cho rằng bóng đèn như cây cột kia là xà ngang.

Trang Duệ thầm cười nhạo chính mình, dù hắn có tiền nhưng tư duy sinh hoạt vẫn như trước, giá trị quan về tiền tài của hắn vẫn giống như trước.

Nhưng điều này cũng khó trách, hắn từ hai bàn tay trắng đến lúc có tài sản như lúc này chỉ trải qua thời gian ngắn, còn chưa đến một năm, có nhiều tập quán sinh hoạt vẫn được giữ lại. Có câu nói ba đời ra quý tộc, đây cũng là một phần của tiến trình tiến hóa.

- Trang Duệ, trong tứ hợp viện này tổng cộng có hai mươi gian phòng, trong đó có ba gian bếp, ba nhà kho, ba nhà ăn, ngoài bảy nhà giữa còn có mười một phòng cho người ở, nhưng chỉ có sáu trong số đó có nhà vệ sinh trong phòng, ngoài ra còn có hai nhà vệ sinh ở tiền viện.

- Chỗ này không cung cấp khí ẩm, vì vậy mà tôi làm cho cậu một bộ điều hòa trung ương, đảm bảo mỗi gian phòng đều được ẩm, kể cả tầng hầm và gara, cậu không cần lo lắng. Mặt khác tôi còn bỏ ra một triệu để mua máy phát điện loại lớn, nếu mất điện thì máy sẽ hoạt động, đồng thời cứ hai tháng là bảo trì một lần, cậu không nên quá quan tâm...

Trang Duệ thật sự chỉ có thể gật đầu, Cổ Vân sắp xếp quá chu đáo, hắn còn gì để nói nữa đây? Sau khi hai người xem xong trung viện thì đi đến hậu viện.

Kết cấu của hậu viện khá giống với tiền viện và trung viện trước đó, nhưng những gì bố trí trong phòng thật sự khác hẳn, chỗ này hầu như đều là những sắp xếp hiện đại, kể cả đèn ngủ. Cổ Vân mua hết mọi thứ liên quan nhưng những vật phẩm lớn hơn như giường thì sẽ để cho Trang Duệ tự mua.

- À, tôi nói cho cậu biết đồ điện ở hậu viện là do máy tính khổng lồ, dùng điều khiển từ xa có thể khống chế tất cả đồ điện...

Trang Duệ thấy Cổ Vân lại đưa mình một chiếc điều khiển từ xa, vì vậy mà lúc này tâm lý còn chưa thích ứng. Vừa rồi đi qua hai khu vực cổ, bây giờ tiến vào nơi hiện đại, thật sự có cảm giác như xuyên qua thời cổ đến bây giờ vậy.

- Anh Cổ, thật sự cảm tạ anh, sau này có việc gì cần thì anh cứ phân phó.

Trang Duệ bây giờ thật sự cảm kích Cổ Vân, tuy là buôn bán kinh doanh với nhau nhưng nếu đổi lại là một công ty miễn trách khác thì khó thể nào làm được như Cổ Vân.

- Hừ, nói những lời vô dụng kia làm gì? Mời tôi đi ăn một bữa ngon là được, một tháng qua mệt chết người, cậu cần phải mời cơm mới được.

Cổ Vân cười nói đùa với Trang Duệ, khoản công trình này hắn kiếm được ba phần lợi nhuận, hơn nữa công trình của Trang Duệ đa giao tiền mặt toàn bộ, vì vậy có thể gắng gượng được hai năm nữa.

- Không có vấn đề, anh Cổ, chúng ta đến Đông Lai Thuận ăn thịt dê vậy...

Trang Duệ vỗ ngực nói, hắn chẳng qua chỉ biết vài quán ăn cổ ở Bắc Kinh, mà Cổ Vân thì cười cười đưa Trang Duệ xuống xem tầng hầm.

Vì đề phòng trời mưa mà Cổ Vân sắp xếp lối vào hầm ngầm ở trong một gian phòng hậu viện. Tầng hầm hơn hai mươi mét vuông, bên trong lắp đặt ống thông gió và máy giải trừ ẩm ướt, hơn nữa còn vài cái giá đặt đồ cổ, tất nhiên bây giờ tất cả đều trống rỗng.

Người sưu tầm ngoài việc cùng trao đổi với người khác thì thật ra khi không có việc gì cũng lấy món của mình ra ngắm, lúc này Trang Duệ nghĩ đến tình huống những cái kệ kia đầy vật phẩm, đến lúc đó nhóm Kim Mập đi vào xem sẽ tuyệt đối há hốc mồm.

- Tiểu tử cậu cười gì vậy? Nhà xem như đã xong, tôi xem như giao nhà.

Cổ Vân thấy Trang Duệ không nói gì thì nhìn lại, thấy đối phương đang nhìn căn hầm cười hì hì, còn kếm chảy nước miếng mà thôi.

- Hì hì, anh Cổ, tôi quá vui vẻ, chúng ta đi dùng cơm trước rồi nói sau.

Trang Duệ phục hồi tinh thần lại, hắn đưa mắt nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn mười một giờ, coi như hắn đã vào xem xét căn tứ hợp viện này của mình được hai giờ rồi.

Lần này hai người đi ra bằng cửa hông, Cổ Vân dạy Trang Duệ cách thiết lập vân tay, sau đó cả hai đi ra gara. Đối với Trang Duệ thì chỉ sợ sau này sẽ có nhiều lần đi qua chỗ này.

- Đúng rồi, anh Cổ, tôi muốn mời hai người giúp việc, anh có người nào tốt để giới thiệu không?

Trang Duệ chạy xe ra khỏi gara, rời khỏi khu bảo tồn và chợ nghĩ đến vấn đề này. Một tòa nhà lớn thì vấn đề vệ sinh có thể do công nhân tiếp nhận, nhưng chuyện ăn uống nấu cơm thì cần người. Chẳng lẽ hắn lại nói mẹ làm việc này.

Mà Trang Duệ cũng muốn thuê hai bảo vệ, tuy khu này trị an tốt nhưng có hai bảo vệ thì sau này ra ngoài mình sẽ an tâm hơn.

- Người giúp việc sao? Tôi sẽ tìm công ty chứng quy cho cậu, để xem có thích hợp không, tốt nhất có thể tìm những người bản địa, làm việc không cần quá nhanh nhạy nhưng cần an toàn. À, coi như việc này tính cho tôi.

Cổ Vân suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng ôm lấy, vì hắn là công ty bản địa, vấn đề tìm người khá dễ.

- Vậy thì cảm ơn anh Cổ, chỉ cần nhân phẩm tốt thì tiền lương không vấn đề...Tôi tiếp điện thoại cái, anh Cổ lái xe đi...

Trang Duệ đang nói thì điện thoại vang lên, hắn dừng xe bên đường và đổi chỗ cho anh Cổ.

- Alo, thầy Trang sao?

Điện thoại đến là một số lạ, Trang Duệ nhấn nút nghe và âm thanh của một người đàn ông chọt vang lên.

347. Chương 347 : Điện Thoại

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 347: Điện thoại

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Không dám nhận, tôi là Trang Duệ, gọi tên thôi thì được rồi, xin hỏi ngài là?

Giọng nam trong điện thoại rất lạ lẫm, có thể khẳng định trước nay Trang Duệ chưa từng biết đối phương, nhưng người này ăn nói rất khách khí, vì vậy hắn cũng phải nói khiêm tốn vài câu.

- Tôi họ Ô, thầy Trang cứ gọi tôi là Ô Tặc thì được...

Lời nói của đối phương thiếu chút nữa làm cho Trang Duệ cười thành tiếng, vốn nghe tên của đối phương thì tưởng rằng cùng họ với Ô Giai, ai ngờ lại là như vậy.

- Không hiểu Ô tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?

Trang Duệ nhin cười mở miệng hỏi, trên đời này luôn có những người khác thường, tự đặt ình những ngoại hiệu rất lạ, nhưng không cho phép người ta nói mình là người tốt, ai nói thì nổi giận ngay, xem ra người đang gọi điện thoại cũng giống như vậy.

- Gọi tôi là Ô Tặc thì được, nghe nói thầy Trang muốn mua vài món đồ cổ phải không?

Trang Duệ vừa nghe những lời này thì chợt giật mình, hần vội vàng ngồi ngay ngắn lại và nói:

- Tôi là một nhà sưu tầm, gần đây mua một căn nhà, muốn tìm vài món để tô điểm một chút, thế nào, Ô tiên sinh có thứ gì tốt sao?

- Ha ha, trên tay nếu không có hàng thì sẽ không dám làm phiền Trang tiên sinh, những ngày gần đây chúng tôi sẽ tổ chức một hoạt động trao đổi giữa các nhà sưu tầm, khogno biết khi đó thầy Trang có thời gian tham gia hay không?

Ô Tặc nói làm cho Trang Duệ thật sự không nhin được, hần che điện thoại và cười lớn, xem ra chợ đen thật sự là như vậy, cái quái gì là trao đổi giữa các nhà sưu tầm, người này nói chuyện thật sự ỉn giấu, xem ra thật sự có trí tuệ lớn.

- Có chuyện gì vậy?

Cổ Vân đang lái xe nghe thấy tiếng cười lớn của Trang Duệ thì chợt hoảng sợ, thiếu chút nữa thì lệch tay lái.

- Không có gì, không có gì, anh Cổ cứ lái xe đi...

Trang Duệ nhin cười nói vào trong điện thoại:L

- Thời gian cụ thể là vào lúc nào? Ô tiên sinh cũng biết rồi đấy, sắp đến trung thu, những ngày này ai cũng bận.

- Thời gian sơ bộ có thể là sáng ngày kia, không biết khi đó thầy Trang có rảnh không?

- Sáng ngày mốt sao? Chẳng phải là tết trung thu à? Không rảnh, chắc chắn không rảnh, các anh chọn thời gian sao tốt như vậy, vào lúc đó thì làm gì có ai rảnh chứ?

Trang Duệ nói những lời thật lòng, vì ngày mốt thì các bác và các anh chị sẽ tập trung ở nhà ông ngoại, mình tuy không phải cực kỳ anh tuấn nhưng cũng phải đứng bên cạnh mẹ để làm mặt tiền, cũng phải mời khách.

Còn chuyện đã đồng ý với Miêu Phỉ Phỉ thì Trang Duệ căn bản không dám nghĩ tiếp, dám người kia làm việc rất tốt nhưng tóm lại là cần mình có thời gian mới được.

Ô Tặc nghe được lời của Trang Duệ thì chợt vui vẻ, bọn họ làm ăn chợ đen thật sự không thể nào quang minh chính đại cho được, vì thế mà phải kiểm tra những vị khách đầu tiên. Nếu không phải Trang Duệ đã từng giám định cổ vật, lại được người trong nghề giới thiệu, sợ rằng bọn họ sẽ không thêm mời.

Dù đám người tổ chức chợ đen nếu bị bắt chỉ giam hai ba ngày là được thả, nhưng hàng hóa sẽ mất, tiền thưởng không có, còn bị mắng mỏ, vì vậy Ô Tặc luôn công tác cực kỳ cẩn thận.

Trang Duệ nếu mở miệng đồng ý thì Ô Tặc sẽ trực tiếp cúp điện thoại, bây giờ đối phương từ chối, vì vậy mà Ô Tặc có vẻ xác nhận đối phương không phải là người của cảnh sát đưa đến.

- Thầy Trang, ngài là người trong nghề, tất nhiên cũng biết chúng tôi có điểm khó xử, có những vật không thể nào đưa ra ánh sáng, vì vậy thời gian nhất định phải sắp xếp thời gian cho thật tốt, đây là chuyện bất đắc dĩ...

Ô Tặc nói và Trang Duệ đã hiểu, cái gọi là sắp xếp cho tốt chính là nói cho hay mà thôi, thật ra bọn họ thâm hiểu cảnh sát muốn đối phó với mình thì sắp xếp thời gian họp chợ vào đêm ba mươi cũng là như vậy mà thôi.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, ngày đó thật sự là mình không thể đi được, vì vậy tiếp tục nói:

- Nhưng tết trung thu năm nay tôi thật sự rất bận, nếu không thì để lần sau vậy?

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng điệu của Trang Duệ thì chợt nôn nóng:

- Đừng vội, thầy Trang, lần này có không ít vật tốt, có thi họa thời Đường Tống, đồ sứ Minh Thanh, còn có nhiều món đồng xanh có chữ, sau đợt này sẽ không còn nhiều món phong phú như thế này nữa.

Ai mời được khách thì đến khi kết thúc chợ đen sẽ có tiền thưởng, hơn nữa khoản tiền kia cũng rất dày, mà Ô Tặc nghe nói Trang Duệ từng ra tay mua một món đồng xanh ở thành phố Tế Nam tỉnh Sơn Đông, hẳn biết đối phương là người có sức mua, vì vậy mà liên tục mở miệng. truyện copy từ

Nhưng lời của Ô Tặc rơi vào tai người trong nghề thì chỉ có một chữ “giả” lộ ra, thi họa thời Đường hoàn toàn không bảo lưu được vài bức đến bây giờ, hơn nữa tất cả đều đã bị xói mòn ra nước ngoài, dù là thi họa thời Tống bây giờ cũng rất hiếm, vì thế lời nói “thi họa thời Đường” của Ô Tặc rõ ràng là vô nghĩa.

Nhưng Trang Duệ lại thật sự lưu tâm đến những món đồng xanh, phải biết rằng món đồng xanh có chữ bên trên và không có chữ thì giá cả khác biệt một trời một vực. Ví dụ như cái đỉnh ba chân của Trang Duệ, nếu như có thêm vài chữ, như vậy sẽ không phải có giá vài trăm ngàn, phải là vài triệu.

Tuy trước đó cục trưởng Ngô có nói những món đồng xanh không được mua bán, nhưng Trang Duệ muốn đi tìm thêm kiến thức cũng không tồi, vì đồng xanh không như thi họa, trước nay đều lưu lại rất nhiều, biết đâu sẽ có vật phẩm quý giá?

Còn có một vấn đề chính là lần này mộ của vua Quắc Quốc bị đào trộm, có rất nhiều món đồng xanh, có lẽ sẽ bị xói mòn đến chợ đen lần này. Vì vậy mà nghĩ đến đây thì Trang Duệ có chút do dự.

- Thầy Trang, thời gian chúng tôi tiến hành trao đổi cũng không quá lâu, bắt đầu từ bảy giờ sáng, chưa đến trưa thì đã xong, không làm chậm trễ công việc của anh. Hơn nữa trong ngày trung thu nếu anh mua được món tốt, như vậy thì tâm tình cũng sung sướng hơn nhiều.

Ô Tặc thấy Trang Duệ trầm mặc trong điện thoại thì vội vàng dùng miệng lưỡi của mình để cổ động, mà lời nói của tên này rất hay, dù không đi đến làm ở chợ đen, đi ra ngoài làm việc cũng có cơm ăn, mà Trang Duệ thật sự bị đối phương nói làm cho động tâm.

- Thế này đi, ngày mốt anh gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ quyết định có đi hay không. Còn nữa, nếu đi thì tôi sẽ dẫn theo bạn nữ, không biết có được không?

Trang Duệ không nói lời chắc chắn, vì hắn còn phải về nhà thương lượng với mẹ một chút, nếu không có gì thì hoàn toàn có thể tham gia.

Người đi đến chợ đen đều có tài sản kèch xù, đưa bạn gái theo để khoe khoang là bình thường, trên cơ bản mỗi lần có chợ đêm đều xuất hiện vài người phụ nữ làm cho Ô Tặc chảy nước miếng, vì vậy nói yêu cầu lần này của Trang Duệ cũng không quá phận.

Thấy Trang Duệ cúp điện thoại thì Cổ Vân đang lái xe hỏi:

- Sao vậy, muốn đi chợ đen mua hàng à? Đến chỗ đó thì mắt phải sáng mới được...

- Anh Cổ cũng biết chợ đen sao?

Trang Duệ dùng giọng kỳ quái hỏi ngược lại.

- Tất nhiên rồi, ông nhà từng đi đến đó mua vài khối ngọc cổ về nhà, khi đó rất vui vẻ, sau này xem xét lại thì thấy đều là giả. Hi, việc này cậu đừng nói với ai, ai nói thì ông cụ sẽ nổi nóng ngay...

Cổ Vân nói làm cho Trang Duệ nở nụ cười, không ngờ Cổ lão gia tử là ngôi sao sáng trên bầu trời ngọc thạch cũng bị ăn quả đắng ở chợ đen, có thể thấy bên trong có vấn đề gì.

Hai người nói chuyện thêm một lúc và xe chạy đến Đông Lai Thuận, giữa trưa nên chỗ này cũng kinh doanh tốt, đợi một lúc lâu mới có chỗ ngồi. Sau khi dùng cơm xong thì Trang Duệ đưa Cổ Vân về nhà, sau đó lái xe đến Ngọc Tuyền Sơn.

- Tứ ca, sao anh cũng đến, không phải đang bận rộn chuyện hôn lễ sao?

Trang Duệ vừa vào trong sân thì thấy Âu Dương Quân từ trong nhà đi ra, vì thế nhanh chóng tiến lên bắt chuyện.

348. Chương 348 : Bảo Vệ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 348: Bảo vệ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Âu Dương Quân thấy Trang Duệ thì vội vàng kéo ra ngoài, sau đó nói:

- Đừng nói nữa, bề bộn muốn chết, đây không phải là tôi biết Quốc Đống đến thủ đô nên mò đến thăm sao? Tôi sẽ đi ngay, đúng rồi, cậu có làm gì không? Đi theo tôi hỗ trợ, buổi chiều còn vài thứ muốn mua.

- Này, Tứ ca, em đây còn chưa vào cửa anh muốn em đi mua thứ gì? Mua vài đồ dùng trong phòng, Từ Tinh đang chờ, cậu nói xem phụ nữ có phiền không? Tìm người mua là xong, cần gì phải tự mình đi mua? nguồn (.)

- Đồ dùng trong phòng sao? Chờ chút, em đưa Bạch Sư cùng đi...

Trang Duệ chợt động tâm, mình vừa mua một cái tứ hợp viện, bây giờ phòng ngủ còn trống rỗng, thuận tiện đi mua vài món cũng tốt, đồng thời cũng đưa Tiểu Bạch Sư đi theo để nó làm quen với tứ hợp viện.

- Nhà em vừa làm xong, cũng thiếu gia cụ, em muốn mua vài thứ, sau đó đưa đến tứ hợp viện, khi chúng ta mua đồ thì để Tiểu Bạch Sư trên xe là được.

Trang Duệ kéo cửa xe cho Tiểu Bạch Sư leo lên.

Âu Dương Quân nghe vậy thì lắc đầu cười mắng:

- Tiểu tử cậu chưa kết hôn mà cũng ráng tham gia náo nhiệt, được rồi, tất cả những thứ cậu mua đều tính cho tôi, xem như là quà cưới sau này.

- Hừ, keo kiệt, rõ ràng là dùng ít đồ để đuổi người.

Trang Duệ thấy Âu Dương Quân lên xe chạy đi thì cũng chạy theo.

Thật sự đi theo phụ nữ đi mua sắm là việc rất tốn sức, phải chạy từ tầng một đến tầng bảy mới xem như mua đủ. Những thứ Trang Duệ muốn mua thật sự còn nhiều hơn gấp đôi so với Âu Dương Quân, vì thế mà chiếc xe Grand Cherokee căn bản không thể nào chở đủ, cuối cùng vẫn là khu thương mại sắp xếp xe hàng đi theo Trang Duệ về tứ hợp viện.

Âu Dương Quân đi thông qua ngõ nhỏ trước này Trang Duệ và oán giận nói:

- Này, cậu kết hôn hay tôi kết hôn vậy? Không ngờ cả buổi trưa toàn giúp cậu mà thôi.

Trang Duệ mua quá nhiều thứ, từ chăn ra đến gối nệm, phải vài chục bộ, khi quét thẻ thanh toán thì Âu Dương Quân thật sự có chút cứng tay. Đây đều là đồ dùng hàng hiệu, cộng lại mất gần hai trăm ngàn, cả đoạn đường về mà hần liên tục hối hận vì gọi Trang Duệ đến hỗ trợ mình.

Trung tâm thương mại phải phải một chiếc xe tải và bốn năm công nhân đến giao hàng, kể cả Trang Duệ thì mỗi người đều mang vác rất nhiều, thậm chí ngay cả Từ tiểu thư cũng phải cầm theo hai cái khăn trải giường.

- Khi nào thì có cặp sư tử đá này?

Khi đến trước nhà Trang Duệ thì Âu Dương Quân cũng thật sự kinh ngạc, khá lẫn, đúng là nhà cao cửa rộng.

Trang Duệ cười cười không nói, hần mở cổng để cho đám công nhân xếp tất cả những vật dụng kia vào trong một gian phòng ở tiền viện. Bây giờ hần không rảnh để thu thập, sau này sẽ do người giúp việc xử lý, mà cũng có những gian phòng chưa cần sắp xếp vật dụng, nếu có khách đến thì hãy nói sau.

Vì có quá nhiều thứ nên công nhân cũng chạy tới chạy lui vài lượt, cuối cùng mới xem như chuyển hết hàng cho Trang Duệ, còn những thứ Âu Dương Quân mua thật sự cũng được người giúp việc trong nhà tiếp thu, cũng không cần đi theo, vì vậy cũng ở lại trong tứ hợp viện của Trang Duệ.

- Bạch Sư, đi chơi đi, chỗ này là vương quốc của mày.

Trang Duệ vỗ lên đầu của Tiểu Bạch Sư ở bên cạnh mình, cả buổi trưa đã bắt nó phải ngồi trên xe, bây giờ nhận được lệnh của Trang Duệ thì phóng đi như mũi tên, vài con chim ở tiền viện cũng bị nó dọa cho bay tán loạn.

- Nay Tiểu Duệ, đây...Đây là khu nhà tứ hợp viện sao? Đúng là quá khoa trương.

Âu Dương Quân nhìn tứ hợp viện mái đỏ kéo từ tiền viện đến trung viện, còn có hoa viên lớn ở trung viện mà không khỏi kinh hồn. Hần vốn cho rằng mình bỏ ra hai chục triệu mua một căn nhà có hoa viên đẹp là tốt lắm rồi, nhưng khu nhà của Trang Duệ mới thật sự là tốt, so ra thì nhà mình lại là thứ khó coi, mà Từ tiểu thư ở bên cạnh cũng đang nhìn nhà của Trang Duệ mà có chút mê say.

- Tất nhiên rồi, Tứ ca, em còn chưa nói với anh sao? Tòa nhà mà anh giới thiệu cho em đã hoàn toàn không thể ở lại, bây giờ chính là vừa được trùng kiến, phả cũ làm mới, em mất gần cả trăm triệu cho tòa nhà này đấy.

Trang Duệ bây giờ thật sự là vất cạn hầu bao, tuy tin tức tốt từ Ngọc Vương Gia A Định Lạp đến liên tục, nhưng bây giờ chưa là thời cơ tốt để đưa ngọc vào thị trường, vì vậy số ngọc thạch trị giá vài trăm triệu còn chưa chuyển hóa thành tiền tài.

- Một trăm triệu? Ha ha, Tiểu Duệ, chúng ta thương lượng một chút nhé?

- Thương lượng cái gì?

Trang Duệ thấy nụ cười của Âu Dương Quân có chút quỷ dị.

- Nhà của anh giá hai chục triệu, mặt khác anh bù cho cậu thêm vài chục triệu, cậu sang tên nhà này cho anh nhé?

Âu Dương Quân nói làm cho hai mắt Từ tiểu thư ở bên cạnh bừng sáng, nàng liên tục gật đầu.

- Hừ, anh nghĩ gì thế? Tứ ca, dám có ý với tứ hợp viện của em, em sẽ nói với ông ngoại.

Trang Duệ thật sự kêu khổ, mình không có ý bán tòa nhà này, hần biết rõ chỉ cần giữ nó trong tay vài năm, khi đó bán ra sẽ có giá ba trăm triệu là ít.

Tứ hợp viện đã được phép mua bán, sở dĩ chúng nó được người ta thích vì nguyên nhân lịch sử và vị trí địa lý đặc thù. Ví dụ như tòa nhà của Trang Duệ, nó ở trung tâm thành phố, chưa nói đến những thứ khác, phần tài liệu xây dựng lên cũng có giá vài chục triệu.

Còn có một vấn đề chính là ở Bắc Kinh tuy có nhiều tứ hợp viện nhưng quyền tài sản lại không lớn hơn một ngàn căn hộ, những tứ hợp viện có diện tích như Trang Duệ lại càng ít, có thể nói Trang Duệ mua tứ hợp viện này cũng là mua được giá rẻ, toàn Bắc Kinh cũng không biết có bao nhiêu kẻ đang dòm ngó vào căn tứ hợp viện như thế này.

- Được, không bán thì thôi, anh không mua được một căn tứ hợp viện khác sao?

Ấu Dương Quân thật sự là có tâm tư mua tứ hợp viện, vì một căn tứ hợp viện như thế này thật sự giống như một vương quốc, hơn nữa vị trí địa lý của nó lại không bị nhà cao tầng che khuất, không sợ bị người ta nhìn lén, thoải mái hơn ở trong khu dân cư rất nhiều.

- Tứ ca, chúng ta cũng mua một căn tứ hợp viện đi, bây giờ hình như tứ hợp viện cũng có không ít.

Từ tiểu thư cũng rất thích hoàn cảnh ở chỗ này, nàng bình thường đều thích không xuất hiện bên ngoài, nếu ở trong khu dân cư cũng có chút nhàm chán.

- Này, Bạch Sư, thứ này cũng không thể ăn.

Vài người đang nói chuyện thì Bạch Sư ướm dầm nước chạy đến, trong miệng còn ngậm thứ gì đó, đến gần xem mới biết đó là một con cá kiểng dài ba mươi centimet, nó còn chưa chết, cơ thể liên tục vùng vẫy.

Trang Duệ tiến lên móc con cá ra khỏi miệng Tiểu Bạch Sư, nhưng con cá có lẽ là không thể nào sống nổi, điều này làm hắn dở khóc dở cười, có câu mèo ăn cá chó ăn thịt, chẳng lẽ bây giờ Tiểu Bạch Sư đổi khẩu vị?

Nhưng Trang Duệ cũng không vì một con cá mà trách móc Tiểu Bạch Sư, hắn đưa con chó đi một vòng quanh nhà, chỉ vào những thứ không được phá phách.

Chương 348(p2): Bảo vệ.

Có lẽ Tiểu Bạch Sư thường xuyên được Trang Duệ dùng linh khí chải chuốt cơ thể nên giống như cũng hiểu lời, những gì hắn đã nói qua một lần thì sẽ không bao giờ tái phạm lần thứ hai. Ấu Dương Quân đi theo sau lưng Trang Duệ, thấy tên kia cẩn thận Tiểu Bạch Sư như với con của mình, nhìn sang lại thấy Tiểu Bạch Sư có lúc gật gật đầu, cũng thấy cực kỳ ngạc nhiên.

- Đi thôi, chúng ta về Ngọc Tuyền Sơn, hôm nay sẽ đưa Từ Tinh sang dùng cơm. Đúng rồi, Tiểu Duệ, nếu ông cụ có lên tiếng dạy bảo, cậu nhớ giải hòa cho chúng tôi đấy nhé?

Sau khi đi dạo một vòng quanh tứ hợp viện của Trang Duệ thì Ấu Dương Quân nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều, hôm nay là lần đầu tiên cháu dâu đến thăm, đừng nói là Từ Tinh, dù là Ấu Dương Quân cũng có chút căng thẳng, ai bảo hắn trời sinh đã sợ ông nội.

- Chị dâu xinh đẹp như vậy thì ông nội sẽ khen không dứt lời ấy chứ?

Trang Duệ cười hì hì, hắn gọi Tiểu Bạch Sư một tiếng, ba người cùng đi ra ngoài.

Ấu Dương Quân ôm eo thon của Từ tiểu thư rồi nói:

- Tiểu tử cậu khi nào lại biết nói như vậy? Để anh bảo chị dâu giới thiệu cho cậu một cô gái sao mới.

- Em...Chờ chút, em tiếp điện thoại.

Trang Duệ định đáp lời thì điện thoại vang lên, hắn lấy ra xem, thì ra là Miêu Phỉ Phỉ. Lúc này hắn mới nhớ, chợ đen bên kia đã gọi điện thoại ình nhưng lại quên nói cho nàng biết.

- Trang Duệ, chúng tôi ở bên này đã truyền ra tin tức anh muốn đến tham gia chợ đen, người bên kia có gọi điện thoại cho anh không?

Miêu Phỉ Phỉ quả nhiên là hỏi về vấn đề này, căn cứ vào tình huống mà bọn họ nắm giữ thì những nhà sư tầm ở Bắc Kinh hôm nay đều nhận được điện thoại mời của phía chợ đen.

- À, tôi vừa nhận được điện thoại liên lạc của phía chợ đen, đang định gọi điện thoại cho cô, sáng ngày một bọn họ sẽ gọi điện thoại đến, cô nhớ kỹ đừng mặc đồng phục cảnh sát đấy.

Trang Duệ cười ha hả, hắn tất nhiên sẽ không nói thiếu chút nữa thì mình quên mất vụ này.

- Được, Trang Duệ, cảm ơn anh, chúng ta nhất định sẽ giữ bí mật, sẽ không nói ra chuyện anh giúp chúng tôi giám định. Ngày mai tôi sẽ đưa những tư liệu về các món bị đào tẩu cho anh.

Miêu Phỉ Phỉ nghe thấy vậy thì thật sự vui vẻ, nàng nói vài câu rồi cúp điện thoại, có lẽ đang đi nghiên cứu hành động kẻ tiếp.

Trang Duệ thật sự nổi giận, cũng không quan tâm mà lên tiếng.

- Anh...Ngủ tiếp đi.

Miêu tiểu thư định nổi giận nhưng nhìn vào đồng hồ bên cạnh và thấy mới năm giờ, thế là nàng thè lưỡi, nhanh chóng cúp điện thoại.

- Đúng là...

Trang Duệ thật sự khóc không ra nước mắt, cảnh sát Miêu này đúng là quá rắc rối, sau này nên trốn xa một chút.

- Này, thầy Trang phải không, tôi là Ô Tặc, anh nói địa điểm đi, tối sẽ đến đón anh.

Trang Duệ nằm lật qua lật lại được vài lượt thì nhận được điện thoại của Ô Tặc tiên sinh.

Trang Duệ trầm suy nghĩ và báo một địa chỉ gần đó, nơi đó có nhiều nhà, có lẽ Ô Tặc sẽ không đoán được nơi đó có nhà của người thuộc công an.

Trang Duệ thức dậy rửa mặt, lại chạy xe đi đón Miêu Phỉ Phỉ. Nha đầu này nhận được điện thoại của Trang Duệ thì đứng trước cổng khu dân cư, hắn chưa ăn gì, may mà nàng chuẩn bị cho hắn một phần thức ăn sáng.

- Thầy Trang, chào anh, tôi là Ô Tặc, mời hai vị lên xe của tôi.

Ô Tặc đến rất nhanh, Trang Duệ còn chưa ăn xong bánh bao hấp thì một chiếc Nissan Bluebird dừng ngay bên cạnh, người lái xe là thanh niên đội mũ lưỡi trai, hắn hạ cửa sổ xe nói với Trang Duệ.

Ô Tặc từng là một nhân viên bán hàng, hắn từng thấy Trang Duệ trên ti vi, vì vậy chỉ cần liếc mắt là nhận ra. Nhưng lúc này hắn thấy vành mắt cặp nam nữ đều có hơi thâm, xem ra hôm qua đại chiến quá nhiều, à, mà cô gái có gương mặt và dáng người khá chuẩn.

Nếu Miêu Phỉ Phỉ biết được ý nghĩ thâm ô của Ô Tặc, sợ rằng sẽ cho đối phương biết thế nào là liệt toàn phần.

- Ô tiên sinh, hình như không có quy củ vậy chứ, chúng tôi có xe, chạy theo là được rồi...

Trang Duệ bị lời nó của Ô Tặc làm cho sững sốt, nếu đối phương kéo hắn ra ngoài vùng hoang dã và xử lý thì sao? Dù bây giờ danh dự chợ đen rất tốt nhưng cũng cần đề phòng, hơn nữa lần trước tham gia chợ đêm thảo nguyên vẫn có thể cho phép chạy xe theo.

- Thầy Trang, đây là quy củ chỗ chúng tôi, ngài cũng biết làm món này mà không cẩn thận sẽ sinh ra sai lầm lớn. Đúng rồi, có cả vị chuyên gia thầy Kim lần trước cùng đi giám định bảo vật với anh, vì vậy anh có thể gọi điện thoại cho anh ấy hỏi thăm...

Ô Tặc cũng không phải một hai lần làm việc này, hắn biết rõ đám người kia rất lo lắng, vì vậy mà cho Trang Duệ ăn viên thuốc an thần, vì hắn cũng biết Trang Duệ và Kim Mập có quan hệ với nhau.

- Thầy Kim cũng đi sao?

Trang Duệ thật sự bán tín bán nghi với lời nói của Ô Tặc, vì vậy mà dùng điện thoại gọi đi. Thật sự là như vậy, tên mập kia không biết đã tham gia bao nhiêu chợ đen, hắn vỗ ngực đảm bảo, vì vậy Trang Duệ mới hết nghi kỵ.

- Đi thôi, phải chấm dứt đầu giá vào mười hai giờ, hôm nay có hơi vội...

Trang Duệ ôm cặp mặt mã xuống xe, sau đó cùng Miêu Phỉ Phỉ lên xe của Ô Tặc.

350. Chương 35 0: Hộ Giá Hộ Tổng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 350: Hộ giá hộ tổng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Cặp mặt mã trong tay Trang Duệ bên trong có sáu trăm ngàn, đây là số tiền mà Trang Duệ rút từ ngân hàng vào ngày hôm qua. Hắn đi chợ đêm vốn sẽ mua những món mà người ta không ngờ, có lẽ sẽ chẳng mất bao tiền, mà chợ đen cũng bán những món đồ cổ thật sự, nhưng nếu mua như vậy chẳng bằng đi vào đấu giá chính quy.

Ô Tặc khởi động xe và nhìn vào kính nói với Trang Duệ:

- Thầy Trang, anh là người trong nghề nên cũng biết quy củ, tốt nhất nên tắt điện thoại, tất nhiên vẫn là anh giữ điện thoại...

- Ủ, tôi biết rõ...

Trang Duệ lấy điện thoại ra tắt máy, chợ đen ở Bắc Kinh quả nhiên khác với thảo nguyên, trên thảo nguyên bao la có thể dùng vài thiết bị chặn sóng, nhưng nơi đây dân cư dày đặc, nếu điện thoại gọi không được thì phòng chăm sóc khách hàng của các công ty di động sẽ nổ tung lên mất.

Thật ra cũng có những dụng cụ chặn sóng trong phạm vi nhỏ, chẳng qua người tổ chức chợ đêm không muốn sử dụng. Một là vì bọn họ có hậu trường, hai là khách đến tham gia đấu giá đều đã được sàng lọc, bình thường sẽ không có vấn đề.

- Hi, chị gái, làm phiền chị tắt điện thoại dùm.

Ô Tặc nhìn qua kính thấy Miêu Phỉ Phỉ mà không khỏi nuốt nước miếng, cô gái này quá tươi ngon, hôm nay làm xong việc hẳn nhất định phải tìm gái hạ hỏa mới được. Hắn không thể nào đến Thiên Thượng Nhân Gian, nhưng quán bar Hậu Hải cũng có không ít gái, Ô Tặc đã có kế hoạch sống về đêm ỉnh rồi.

- Tôi rất già sao? Cái gì mà chị gái? Muốn gọi...Thôi khỏi, tùy anh gọi thế nào cũng được...

Miêu Phỉ Phỉ rất khó chịu với lời nói của Ô Tặc, nhưng gọi là tiểu thư càng khó nghe, vì vậy nàng nghĩ nửa ngày mà không tìm ra cách nào cho phù hợp, vì thế mà nghiêng đầu hờn dỗi.

- Không phải chỉ là một con tiểu thư sao? Còn giả vờ giống như xử nữ vậy... xem tại

Ô Tặc nhếch mép khinh thường, dùng cái mông cũng biết Miêu Phỉ Phỉ muốn hắn gọi là tiểu thư, nhưng Ô Tặc lại rất hâm mộ Trang Duệ, tiểu thư cũng có ba bảy loại, nếu cô nàng này mà đến Thiên Thượng Nhân Gian thì đảm bảo sẽ lên đầu bảng.

Nếu Trang Duệ biết tâm tư của Ô Tặc thì sợ rằng sẽ cười rơi răng, thật sự là huynh đệ kia có trí tưởng tượng tốt.

Không ai nói câu nào, xem nhanh chóng luồn lách trên đường phố Bắc Kinh, Ô Tặc đi đường nhỏ, xe không nhiều, Trang Duệ cũng căn bản không hiểu về đường phố ở thủ đô, vì vậy nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trang Duệ ngủ ba giờ và năm giờ bị đánh thức, đây là việc làm rõ ràng là thất đức, nhưng Trang Duệ thật sự không có cách nào với Miêu Phỉ Phỉ. Phụ nữ thường không chịu nói đạo lý, mà cảnh sát Miêu càng có gia cảnh thâm hậu, càng không chịu nói lý lẽ.

- Nay, anh đi vòng vèo vậy làm gì? Ưc hiếp tôi không phải là người Bắc Kinh sao?

Trang Duệ vừa mới chuẩn bị tiến vào mộng đẹp thì bị âm thanh của Miêu Phỉ Phỉ làm cho thức tỉnh. Hắn mở mắt nhìn Miêu Phỉ Phỉ, đóng giả làm người tình cũng phải có nhận thức chứ?

- Hi, chị gái, thời gian còn sớm, tôi đảm bảo hai vị đến đúng giờ.

Ô Tặc nhìn đồng hồ, nên đi một vòng nữa mới đúng, nhưng hắn cũng cảm thấy kỳ quái, tính tình của cô gái kia có hơi nóng. Hắn lén đưa mắt nhìn Miêu Phỉ Phỉ, trong lòng thầm nóng lên:

“Con bà nó, quá đẹp, nếu là mình thì tính nóng như vậy cũng đúng.”

- Đây, Ô tiên sinh, tôi mặc kệ anh đi thế nào, đến mười hai giờ trưa là tôi phải về, trong nhà còn có khách đang chờ.

Trang Duệ mở to mắt nhìn Ô Tặc, sau đó lại nhắm mắt, chính mình có linh khí để chữa mỗi một cửa cơ thể, nhưng không thể nào chữa cho tinh thần được.

- Thầy Trang, ngài cứ yên tâm, nhất định sẽ không làm chậm trễ chuyện của ngài.

Ô Tặc mở miệng cam đoan, xe vẫn tiếp tục chạy lòng vòng quanh Bắc Kinh. Trang Duệ và Miêu Phỉ Phỉ cũng không trò chuyện, nàng ngáp một cái thật dài làm cho Ô Tặc càng thêm nhận định cặp cầu nam nữ kia tối qua phải làm việc cả đêm.

- Thầy Trang, chị gái, đến rồi, mời hai vị xuống xe...

Trang Duệ nghe được âm thanh của Ô Tặc thì mở to mắt nhìn, bốn phía đen sì, cách đó không xa dù có vài bóng đèn nhưng ánh sáng không tốt, sau khi quan sát cẩn thận mới thấy đó là một bãi đậu xe.

- Đây, đi thôi, đây, bây giờ đã biết mệt rồi sao? Tối qua sao có tinh thần như vậy?

Trang Duệ tức giận đẩy Miêu Phỉ Phỉ một cái, người như thế này có thể làm cảnh sát hình sự sao? Không có tính cảnh giác, nếu gặp phải bọn buôn người thì đã bị lừa vào rừng làm vợ lẽ rồi.

Thật ra Trang Duệ đang nghĩ oan cho Miêu Phỉ Phỉ, nàng biết rõ sự kiện lần này chẳng có gì là nguy hiểm, hơn nữa có Trang Duệ ở bên cạnh thì nàng cũng thả lỏng hơn. Nếu nói thật lòng thì cỡ như Trang Duệ không thể nào đánh lại nàng, danh tiếng nữ cảnh sát dã man cũng không phải hư danh.

- Sao? Đến rồi à?

Miêu Phỉ Phỉ khẽ xoa mắt mở cửa xe đi xuống.

- Hừ, chỗ này cũng liếc mắt đưa tình được...

Ô Tặc thật sự bị hai người kia làm cho bức bối, câu nói của Trang Duệ lúc này làm hắn nghĩ đến tình huống nam nữ sôi trào, mà người phụ nữ kia lại có bộ dạng thế nào? Hắn không khỏi đưa mắt nhìn dáng người lồi lõm của đối phương.

Miêu Phỉ Phỉ hôm nay cũng coi như chú ý cách ăn mặc, trên người là áo sơ mi, bên dưới là quần jean, hông căng eo nhỏ, phối hợp với gương mặt vợ bé Giang Nam đặc trưng, dù là Trang Duệ gặp nàng cũng cảm thấy đầy lửa nóng.

- Hai vị, xin mời, đầu giá của chúng tôi bắt đầu đúng giờ, đến muộn sẽ không được vào.

Ô Tặc thấy Miêu Phỉ Phỉ xuống xe vẫn còn thời gian chải tóc vuốt tai, vì vậy vội vàng thúc giục.

- Đây... Là khách sạn sao?

Ô Tặc đưa hai người vào trong thang máy, sau đó Trang Duệ mới thấy trên thang máy có chữ quảng cáo: “Chào mừng quý khách đến với khách sạn chúng tôi”, điều làm cho Trang Duệ giật mình chính là mình biết rõ khách sạn này, vì trước đó đã uống một bình trà Phổ Nhị ở đây, còn giúp người khác trả tiền.

Miêu Phỉ Phỉ cũng giật mình há hốc miệng, nàng cũng không ngờ đám người tổ chức chợ đen lại dám lớn gan cử hành ngay bên cạnh cục công an. Phải biết rằng khách sạn này chỉ các cục công an một con đường, chưa đến ba mươi thước.

- Ô tiên sinh, anh không biết đối diện khách sạn này là cục công an sao?

Trang Duệ thử thăm dò một câu, hắn đã đến khách sạn này một lần, chỉ sợ mình nhớ lầm.

- Hi, thầy Trang, ngài cũng biết khách sạn này à? Ngài cũng không cần phải sợ, không có vấn đề gì xảy ra cả, chúng ta chỉ là trao đổi đồ cổ, các đồng chí cảnh sát cũng cần phải hộ giá hộ tống...

Mặt khác trên thị trường còn có loại phỉ thúy cấp D, chính là dùng những loại ngọc khác để giả làm phỉ thúy, tất nhiên nó là đồ dỏm.

Trong công tác giám định sẽ không có thuật ngữ hàng cấp D, nhưng cách gọi này thường được sử dụng trong thời gian dài giữa kẻ kinh doanh và người tiêu thụ, dù sao thì nghề làm giả trong nước cũng đã truyền thừa vài ngàn năm, bây giờ khó thể nào biến mất được.

Tuy bộ ngực của người phụ nữ kia là khá lớn, tuy Trang Duệ là người đàn ông còn xử nam, nhưng trước kia từng được anh Dương Vĩ cho rửa mắt bằng phim Av, vì vậy mà cũn không quá ngạc nhiên.

Chỉ là Trang Duệ vừa rồi dùng linh khí nhìn khối phỉ thúy kia theo thói quen, hần phát hiện phẩm chất của nó rất bình thường, những vấn đề ở bên trong đều rõ ràng khi dùng linh khí thăm dò.

Khối phỉ thúy kia miễn cưỡng có thể nói là đạt đến cấp bằng nhưng giá cả lại đến cấp thủy tinh, vì vậy mà vừa rồi Trang Duệ mới giật mình sắc nước. Tất nhiên hần cũng là vô tình nhìn thấy hai bộ phận hơi đỏ trước ngực đối phương, nhưng chỉ là vô tình mà thôi.

- Không phải hàng loại A sao? Trang đại ca, tôi mua có sách giám định rõ ràng, không thể nào không phải loại A, hơn nữa cũng mua ở cửa hàng đá quý lớn, anh đứng xa như vậy có thấy rõ không?

Trang Duệ vừa rồi nói hơi lớn, đừng nói là nhóm Dương Ba, dù là những người nói chuyện phiếm ở cách đó khá xa cũng bị thu hút.

Vùng đất Bắc Kinh này thật sự có mực nước rất sâu, Dương Ba tuy còn trẻ nhưng cũng không tùy tiện đắc tội với người, lời nói khá có chừng mực nhưng nghi vấn trong lòng với Trang Duệ là quá rõ ràng.

- Giấy giám định và chứng nhận sao?

Trang Duệ thật sự là không biết nói gì hơn, trong nhà mình còn có hơn hai mươi tờ giấy chứng nhận, những cửa hàng đá quý thường có người làm trong hiệp hội ngọc thạch, muốn muốn vài quyển sách giám định thì không là vấn đề, mà đến trung tâm giám định thì rõ ràng là cần bỏ ra kinh phí.

- Cậu Trang là chuyên gia giám định ngọc khí, cũng là chủ tịch hiệp hội ngọc thạch, tiểu tử, cậu ấy nói không phải loại A thì có mười phần đúng chín, cậu có thể tìm người xem xét...

Trang Duệ còn chưa lên tiếng thì Kim Mập ở bên cạnh đã nói lời ủng hộ. Mọi người quen biết nhau cũng vì hai chữ duyên phận, Kim Mập cảm thấy mình rất hợp ý với Trang Duệ, lúc này dù không biết vì sao Trang Duệ có thể nhìn ra vấn đề của khối phỉ thúy kia, sao biết đó không phải là loại A, nhưng Kim Mập vẫn tin lời Trang Duệ.

Kim Mập nói làm cho nhiều ánh mắt tập trung lên người Trang Duệ, bọn họ đều không ngờ tiểu tử không lớn tuổi kia là chuyên gia giám định ngọc khí. Bọn họ không biết Trang Duệ nhưng ai cũng nghe qua danh tiếng của Kim Mập, cũng tin tưởng lời của Kim Mập.

- Tiểu Kỳ, đưa phỉ thúy cho Trang đại ca xem.

Dương Ba giống như một hài tử hồn dỗi, hần không phải muốn công nhận thật giả mà chủ yếu là muốn lấy lại thể diện, lúc này là trường hợp công cộng, nếu vật mình mua là hàng giả thì thật sự rất khó khăn.

Trương Kỳ nghe thấy vậy thì lấy vật trang sức trên cổ xuống, chỉ là khi giơ tay lên lại làm cho bộ ngực bị chèn ép chặt hơn, sau đó mới kéo khối phỉ thúy từ trong khe ngực sâu hút ra ngoài, làm cho đám đàn ông trong phòng liên tục nuốt nước miếng.

- À, đưa cho anh.

Trương Kỳ vất vả lắm mới lấy khối phỉ thúy ra khỏi khe ngực, sau đó đưa cho Trang Duệ. Vật nàng đeo trên người bị kẻ khác nói là giả, nếu không phải là ở trường hợp này thì nàng đã sớm nổi giận rồi.

- Cũng không cần phải đưa cho tôi xem, cứ đưa cho Dương tiên sinh, vì hàng giả mạo thường dùng phương pháp can thiệp từ bên ngoài, làm cho phỉ thúy trong suốt sáng bóng nhưng sẽ không thể nào được như phỉ thúy tự nhiên. Dương tiên sinh, anh nhìn vào bên trong khối phỉ thúy xem màu sắc có như nhau không, như vậy sẽ biết ngay nó là thật hay giả...

Trang Duệ cung không tiếp nhận vật trang sức, nàng tỏ ý để Trương Kỳ đưa cho Dương Ba. Hắn cũng rất hối hận vì vừa rồi nói khối phỉ thúy kia không phải là loại A, hắn rõ ràng là vô tình đắc tội với người, nhưng sự việc đã đến nước này thì cũng chỉ có thể phân biệt thật giả mà thôi.

- Con bà nó, đúng là giả, tôi quay về sẽ cho cái cửa hàng kia ra bã.

Dương Ba dùng kính lúp xem xét khối phỉ thúy một lúc mà gương mặt nổi gân xanh, cũng không thể bảo trì sự trấn định mà nói lời thô tục. Điều này cũng khó trách hắn, vì lừa người khác tuy cảm thấy rất vui, nhưng kẻ bị lừa thì tuyệt đối không được thoải mái.

- Dương tiên sinh, khối phỉ thúy này cũng không phải là giả, chỉ là phẩm chất kém hơn loại A một chút mà thôi, tôi đề nghị anh đến trung tâm giám định ngọc thạch để xen xét, tạo ra sách giám định, sau đó đi tìm vị thương gia kia nói lý lẽ, nhưng dù sao cũng không nên làm tổn thương hòa khí...

Trang Duệ nói ra những lời này thực chất chính là tu bổ cho những lời vừa rồi của mình, nếu người thanh niên kia nổi nóng đập quán của người ta, chủ cửa hàng sẽ hận mình đến thấu xương, tuy hắn cũng xem thường đám người buôn bán hàng giả, nhưng dù sao cũng không nên vô cớ tạo thù oán.

Mà biện pháp Trang Duệ bày ra cho bọn họ đi xử lý cũng là theo đúng quy củ, trong cửa hàng đá quý có bao nhiêu sách giám định tương xứng với vật phẩm? Mua phải đồ giả thì chỉ có thể tự nhận mình có ánh mắt quá kém, không trách được người khác, nếu như bị người trong nghề phát hiện ra, sợ rằng chỉ có thể trả lại tiền và đổi sang món khác.

- Cám ơn anh, thầy Trang, nếu không có an chỉ bảo thì bây giờ tôi vẫn còn không biết.

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Dương Ba cũng bình tĩnh trở lại, hắn không phải là người không biết tốt xấu, cũng không muốn giận cá chém thớt chuyển lên người Trang Duệ. Hơn nữa hắn cũng không dám tiếp tục đùa giỡn ở chỗ này, vì nơi đây đều là nhà giàu ngọc hồ tàng long, ít nhất chỗ này có vài người mà hắn biết, bọn họ đều có nhiều tiền hơn hắn.

Đây cũng là sự khác biệt giữa thành phố lớn và địa phương nhỏ, Trang Duệ lúc mới bắt đầu vào nghề đã gặp Hứa Vĩ, nếu là hai bên ở trường hợp thế này, sợ rằng Hứa Vĩ cũng không kiêu ngạo, sẽ ẩn giấu.

- Được rồi, mọi người đã đến đông đủ, vừa rồi vị kia đã cho chúng ta một khóa giám định ngọc thạch, bây giờ sẽ bắt đầu đấu giá, mời mọi người ngồi vào vị trí, đấu giá sắp bắt đầu.

Không ai phát hiện ra trong đại sảnh xuất hiện một người đàn ông trung niên mặc áo quần Trung Sơn từ khi nào, người này không cao, tướng mạo bình thường, nếu ném vào trong đám người sẽ khó thể nào nhận ra, nhưng giọng điệu của đối phương là rất lớn, há miệng đã làm người trong đại sảnh bị thu hút.

Tình huống vừa xảy ra đã bị người đàn ông trung niên này vạch trần, khi thấy ánh mắt mọi người tập trung vào mình thì hắn tiếp tục nói:

- Tôi là Ma Cường, có lẽ mọi người đều đã biết tôi, những bằng hữu mới cứ gọi tôi một tiếng Ma Tử là được.

- Hôm nay là ngày trung thu, tôi cũng không muốn làm mất thời gian của các vị, chúng ta nói ngắn gọn thôi, mỗi vật giám định và thưởng thức khoảng năm phút, đấu giá hai mươi phút, quy củ tôi không cần phải nói, ai ra giá cao sẽ được, sau khi thanh toán tiền xong thì sẽ đến vật tiếp theo. Bây giờ là vật phẩm đầu tiên, bức họa Quan Công Tượng của họa thánh Ngô Đạo Tử thời Đường.

- Cái gì? Tranh của Ngô Đạo Tử?

- Hừ, anh Ma, chúng ta là người quen từ lâu, đừng làm những trò như vậy.

- Ma Tử, nếu không thật thì lần sau tôi cũng không muốn tham gia...

Ma Cường vừa nói xong thì trong sảnh chợt bùng nổ, dù là người ngoài thì cũng nghe thấy danh tiếng của Ngô Đạo Tử, đây là một trong ba vị có tư cách được xưng là “thánh” trong nghệ thuật cổ đại ở Trung Quốc, là “họa thánh” sáng ngang cùng “sách thánh” Vương Hi Chi, “thi thánh” Đỗ Phủ thời nhà Đường.

Phải biết rằng Ngô Đạo Tử cả đời tuy có nhiều tác phẩm nhưng bút tích truyền đến nay là rất ít, thời Tống mà trong hoàng cung cũng chỉ sưu tầm được chín mươi ba bức tranh của Ngô Đạo Tử mà thôi, bây giờ tất cả phần lớn đã tuyệt tích.

Vào thời điểm hiện tại còn chưa có bất kỳ bức tranh nào của Ngô Đạo Tử được chứng thực, vì vậy mà lời nói của Ma Cường làm ọi người bất mãn.

- Các vị, các vị đừng kích động, bức tranh này tất nhiên là giống của Ngô Đạo Tử, nhưng niên đại cũng là thời Tống, cũng có giá trị sưu tầm rất cao, mọi người xem qua rồi nói sau.

Ma Cường vốn muốn nói vài câu nhưng lại bị mắng xối xả, vì thế mới vội vàng ngoắc bọn thủ hạ lấy bức tranh ra.

Khi Ma Cường lên tiếng thì một người thanh niên cầm bức tranh đi đến bàn ăn hình trứng, sau đó mở ra, bày lên mặt bàn.

Sau khi mở bức tranh ra thì Ma Cường nói:

- Các vị, ai cũng có thể lên xem xét, cũng xin các vị không nên chạm tay vào...

Có lẽ là vì trung thu nên người tham gia đấu giá lần này cũng không phải rất nhiều, ngoài Trang Duệ, Kim Mập và Dương Ba, chỉ còn sáu bảy người khác.

Theo lời của Kim Mập thì những người kia xem như cũng là người trong giới chơi đồ cổ, mà Trang Duệ lại hiểu, có lẽ bọn họ chính là những người đầu tư đồ cổ.

- Thầy Kim, mời anh lên trước... đọc truyện mới nhất tại .

Ma Cường còn chưa dứt lời thì trong đại sảnh ngoài Miêu Phỉ Phỉ và cô ngời sao đi theo Dương Ba, tất cả mọi người đều đứng lên, ngay cả Trang Duệ cũng không ngoại lệ, vì tranh của Ngô Đạo Tử là thật sự hiếm thấy.

Có vài vị biết Kim Mập đều lui ra phía sau vài bước, cho hắn lên xem trước.

Trong giới đồ cổ ở thủ đô thì ngoài người thầy Ái Tân Giác La của thì Kim Mập có thể tự xưng là chuyên gia quyền uy nhất trong giới thi họa, những tên đầu cơ đồ cổ có lẽ sau này còn có việc cần nhờ hắn, vì vậy mà rất khách khí với hắn.

Trang Duệ đi theo bên cạnh Kim Mập, tất nhiên cũng không khách khí mà tiến lên xem xét, điều này làm cho đám người kia trợn mắt nhìn, cậu là chuyên gia ngọc khí, cần phải chạy lên tham gia náo nhiệt làm gì?

Phải biết rằng mỗi lần giám định chỉ là năm phút, sau năm phút sẽ tiến hành đấu giá, tất nhiên người mua sẽ chọn cách không ra tay, nhưng nếu đó thật sự là tranh thời Tống thì sao? Như vậy sẽ là một bảo vật có giá trị liên thành, vì thế những người ở đây đều rất coi trọng vài phút này.

Trang Duệ thật sự không có phản ứng với đám người kia, thi họa là thứ dễ làm giả cổ nhất, đám người kia không đưa theo giám định sư mà muốn tìm được bảo vật, thuần túy là cùng cấp với bố của Dương Vĩ, chỉ dùng tiền tìm tai vạ.

Thanks

353. Chương 353 : Đấu Giá Chợ Đen (2)

nguồn

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 353: Đấu giá chợ đen (2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Bức tranh “Quan Công Tượng” này rộng sáu mươi centimet, chất giấy ố vàng nhưng có vẽ khá tốt, trên hình là Quan Công cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, chuôi đao chĩa xuống, hai chân tách ra cưỡi Truy Phong Xích Thố, cặp mắt xéch trừng lên nhìn chung quanh, khí thế hào phóng tiêu sái, uy phong凛凛.

Kim Mập lấy kính lúp ra cúi người thấp xuống bắt đầu xem xét bức tranh, dù nói cái này có thể là hàng giả của hậu thế nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra chút manh mối. Chuyện giám định và thưởng thức hoàn toàn quan trọng, ngay cả dấu linh ấn trên bức tranh cũng có thể nhìn vào mà đoán thật giả.

- Có phải là vật thật không?

Thấy Trang Duệ quay về thì Miêu Phỉ Phỉ mở miệng hỏi, nàng biết mình không thể nhìn ra vấn đề, vì thế cũng lười tiến lên xem.

- Tôi sao có thể biết được? Sao cô không hỏi thầy Kim?

Trang Duệ thầm nói, hắn vừa rồi đã dùng linh khí quan sát, phát hiện bên trong có linh khí, hơn nữa linh khí màu vàng, số lượng nồng đậm, dựa theo kinh nghiệm dùng linh khí của hắn thì bức tranh kia là một tác phẩm phỏng chế thời nhà Thanh.

Vì những món đồ cổ thời Đường hay Tống đều có màu đỏ, nếu như là tinh phẩm sẽ có màu tím, ngay cả linh khí thời minh cũng chỉ có màu đỏ nhạt, chỉ có thời Thanh mới có màu trắng hoặc màu vàng.

Trang Duệ bây giờ đang nghĩ đến một vấn đề, đó là có ra tay thu mua bức tranh kia hay không, tuy nó không phải là tranh phục chế thời Tống, càng không phải là bút tích thực của Ngô Đạo Tử, nhưng thời nhà Thanh cũng có vài vị danh nhân làm giả, sản phẩm của bọn họ trên thị trường cũng có giá trị cao, rất có giá trị sưu tầm.

Thật ra phương diện sưu tầm thi họa vào thời hiện đại cũng được phân ra nhiều loại, thứ nhất chính là bút tích thật sự của danh gia, thứ này thì không cần nói nhiều lời, xưa nay tác phẩm của danh gia đều có giá của nó, chỉ cần anh cảm thấy có giá trị thì có thể tham gia đấu giá công khai, thu về vài món hàng tốt.

Tất nhiên có những thứ không phải có tiền là mua vào được, ví dụ như bút tích thực “Lan Đình Tử” của Vương Hi Chi, cũng không biết thứ này có tồn tại hay không, truyền thuyết là được chôn theo Lý Thế Dân, nếu có thì bán ra giá mười tỷ cũng không là vấn đề. Thứ này dần biến thành vật truyền thừa tron truyền thuyết, không phải dùng tiền tài để định giá.

Loại sưu tầm thứ hai chính là danh gia đời sau chế tác lại tác phẩm của các danh nhân thời trước, xa xưa có Đường Bá Hổ, Hoàng Công Vọng, thời cận đại có Trương Đại Thiên, Tề bạch Thạch...Bọn họ đều đã từng vẽ lại danh họa của các vị cổ nhân, tuy đó không phải là bút tích thực nhưng cũng là thứ có giá trị xa xỉ. Hơn nữa những món này truyền ra đời sau khá nhiều, cũng giống như những tác phẩm của tác giả thời cận đại, nó là những món được nhà sưu tầm cất giữ nhiều nhất.

Loại sưu tầm thứ ba là cực kỳ hiếm thấy, chúng đều là tranh cổ nhưng khó thể nào kiểm tra được thân phận hay lai lịch của tác giả, tuy không biết là ai nhưng tác phẩm rất tinh xảo, cũng không thua gì các danh gia, vì vậy mà cũng được người đời sau sưu tầm.

Người ta thống nhất một cái tên gọi cho những bức tranh không có tác giả là “Ẩn”, tranh thời Tống chiếm đại đa số, thời Thanh cũng có vài tác phẩm ẩn lưu truyền đến bây giờ nhưng giá trị và kỹ thuật kém xa thời Tống. Những bức tranh ẩn của thời Tống lưu truyền đến ngày nay thật sự được nói cả trong thơ, trong điển tịch.

Vua Khang Hi và Càn long đã từng sưu tầm nhiều bức tranh ẩn thời Tống, hơn nữa còn lưu lại linh ấn của mình, vì những bức tranh kia không có mấy giá trị nhưng linh ấn trên bức tranh cũng có giá trị xa xỉ.

Còn những tác phẩm còn lại thì phần lớn là hàng giả, giá trị sưu tầm không lớn nhưng được truyền lưu nhiều, có những tiểu thương vô lương tâm thậm chí còn dùng những tác phẩm in ấn đi lừa gạt những vị vừa vào nghề, cũng có thể sử dụng những tác phẩm làm giả kém chất lượng.

Bức tranh đang đặt bên trên kia thuộc vào loại sưu tầm thứ hai, vì họa sĩ vẽ ra rất tinh xảo, bút pháp cực mạnh, làm nổi bật thần thái của Quan Công và Xích Thố, nhưng nếu không thể làm rõ bức tranh kia xuất

xứ từ người nào, giá trị của nó cũng sẽ bị giảm, đây chính là nguyên nhân mà Trang Duệ do dự xem có nên ra tay hay không.

Có người nói rằng anh mua để giữ lại, cũng không phải trao đổi mua bán, như vậy cần gì phải quan tâm nó là của ai, treo trong nhà chính mình thưởng thức là được.

Nhưng cũng không thể nói như vậy, niềm vui thú chính là mua được bảo vật với giá vừa phải, anh bỏ ra ít tiền mà mua được một món tài vật có giá thật cao hơn biết bao lần mới có cảm giác. Nếu bức tranh kia không thể nào kiểm nghiệm tác giả, sợ rằng giá cũng chỉ là ba năm chục ngàn mà thôi.

Đồ cổ trước nay được truyền thừa tự động, nếu như có thể tìm ra tác giả, mà tác giả đó có chút danh tiếng, như vậy bức tranh “Quan Công Tượng” sẽ có giá vài trăm đến vài triệu, hai khía cạnh khác nhau quá xa. Phải biết rằng họa sĩ thời Minh Thanh vẽ lại những tác phẩm thời Đường, bỏ ra cái giá vài triệu để thu vào là bình thường.

Vài phút sau Kim Mập đi về, Trang Duệ khẽ hỏi:

- Thầy Kim, ngài thấy bức tranh kia thế nào?

- Thời gian quá ít, xem không chuẩn, nhưng nhìn vào chất giấy và phong cách thì có lẽ là thời nhà Thanh, họa sĩ có bút pháp trôi chảy, nếu cho thêm chút thời gian sẽ kiểm chứng được người vẽ nó là ai.

Suy đoán của Kim Mập không khác gì của Trang Duệ, nhưng hẳn cũng không thể nào đoán được người vẽ là ai, vì thế đang cau mày tự hỏi có nên thu vào hay không.

- Được rồi, các vị bằng hữu, xin mời về chỗ ngồi của mình, bức tranh Quan Công Tượng này có giá khởi điểm là năm ngàn đồng, mỗi lần tăng giá không ít hơn năm ngàn, những người nào có ý muốn mua sắm thì cứ hét giá...

Ma Cường cũng là người làm việc dứt khoát, sau khi thấy mọi người quay về thì lập tức lên tiếng đấu giá. Bức tranh này chỉ là món khai vị, giá cả không tính là cao, nếu không phải là hàng giả thời Minh Thanh thì chỉ vài ngàn đồng là có thể mua được.

- Tôi ra giá năm ngàn.

Trang Duệ cũng mặc kệ, hẳn đoán trong lòng đám người kia có điều cố kỵ, nhưng hẳn hiểu năm ngàn một bức tranh cũng coi là mua hời, nếu có người nâng giá cao thì mình không cần là xong.

Trang Duệ ra giá làm cho người ta có biểu hiện kỳ quái, vì khi Trang Duệ tiến lên xem thì chỉ là cười ngửa xem hoa, chẳng lẽ Kim Mập vừa rồi nói gì với hắn? Vì vậy có vài người rục rịch chuẩn bị ra giá.

- Thầy Trang ra giá năm ngàn, còn có ai ra giá nữa không? Đây là tranh cổ thật sự, mười ngàn cũng là cho không tặng không, ai có ý xin mời ra giá.

Ma Cường lại hét lớn, nhưng nếu so với vị chủ trì ở chợ đen thảo nguyên thì hẳn lại nôn nóng hơn.

Ma Cường không hét lên thì không sao, nhưng lên tiếng thì Kim Mập lại nhíu mày, cuối cùng thở dài lắc đầu, rõ ràng không muốn ra tay, mà những người kia thấy cử động của tên mập thì cũng lặng lẽ thu quân.

- Không có ai ra giá nữa sao?

- Một lần cuối cùng, không có ai ra giá thì bức tranh này sẽ thuộc về thầy Trang.

- Được rồi, Ma Tử, thay vật khác đi, đừng hô hào nữa.

Kim Mập thật sự không nhin được, rõ ràng không ai đấu giá với Trang Duệ, tên Ma Cường kia hò hét cái gì?

Thanks

354. Chương 354 : Đấu Giá Chợ Đen (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 354: Đấu giá chợ đen (3)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Được, bức tranh Quan Công Tượng mô phỏng theo Ngô Đạo Tử thuộc về thầy Trang...

Sau khi nghe được lời mất kiên nhẫn của tên mập thì Ma Cường cũng nhanh chóng định giá cuối. Chợ đen cũng là tổ chức tạm thời, những vật đấu giá có giá năm ngàn là không nhiều, nhưng nó cũng đủ để trả tiền phí của phòng tổng thống này.

Trang Duệ nghe nói như vậy thì mở túi mật mã, lấy ra một xấp tiền hồng đưa cho người của chợ đen. Điều này làm cho vài người nhân viên sáng mắt, ánh mắt tràn đầy tham lam, nhưng bọn họ cũng không dám làm gì bất lợi cho đối phương, vì như vậy sẽ tự chặt nguồn sống của mình.

Trang Duệ có xuất thân tài vụ kế toán, hần đếm rất nhanh, mười giây sau đã chia mười ngàn thành hai phần năm ngàn, sau đó cầm lấy một xấp tiền năm ngàn đi lên bàn, một tay nhận bức tranh đã cuộn tròn bỏ vào hộp, một tay đưa năm ngàn cho Ma Cường, xem như thanh toán xong.

- Thầy Kim, thứ này còn cần anh xem xét lại dùm...

Trang Duệ ngồi xuống ghế sa lông thì đưa hộp đựng bức tranh cho Kim Mập.

- Tiểu tử, có phải cậu đã nhìn ra niên đại của món này rồi không? Có bí quyết gì thì sau này nói cho đại ca biết với...

Kim Mập thấy hành động của Trang Duệ thì không khỏi có chút hối hận, năm ngàn mua một bức tranh, dù thế nào cũng là có lợi. Sở dĩ hần không ra giá vì biết mình lên tiếng sẽ làm cho đám người bên cạnh lên tiếng theo, sẽ chỉ có lợi cho chợ đen này mà thôi.

Kim Mập cũng rất bội phục ánh mắt của Trang Duệ, chính mình quan sát rất lâu mới biết đây là bức tranh thời Thanh giả theo Ngô Đạo Tử, nhưng Trang Duệ chỉ cần nhìn sơ qua là đã biết, điều này làm cho hần thật sự bất ngờ.

- Anh Kim, anh đừng nói như vậy, tôi nào có biết gì, tôi thấy trục làm nên bức tranh này làm bằng gỗ đồi mồi, là thứ lâu năm, vì vậy mới cảm thấy thứ này là hàng cổ, mới ra tay thu vào. Thầy Kim, anh sau này quay về giúp tôi kiểm chứng tác giả của bức tranh này nhé.

Trang Duệ lấy cái cơ này rất hợp lý, Kim Mập nghe vậy thì trong lòng bình thường trở lại, nếu trong lĩnh vực mà mình am hiểu nhưng lại thua cả Trang Duệ, hần nhất định sẽ cất giấu nhiều vương mãc.

Những người bên cạnh nghe thấy Trang Duệ nói như vậy cũng tỏ ra tiếc hận, sớm biết như vậy thì ra tay rồi, Kim Mập nói như thế rõ ràng là bức tranh kia có chút lai lịch.

Bọn họ bây giờ lại nhìn Trang Duệ bằng ánh mắt đầy khâm phục, chưa nói những thứ gì khác, chính là ánh mắt và góc độ quan sát của Trang Duệ hơn hẳn bọn họ, đó là thứ mà bọn họ không thể nào so sánh được, lúc đó bọn họ xem xét bức tranh cũng quên không quan tâm đến trục tranh làm bằng thứ gỗ gì.

- Tất cả các vị bằng hữu, vì tiết kiệm thời gian nên chúng tôi đưa ra một lượt ba vật phẩm, vì vậy mọi người có thể cùng nhau lên quan sát.

Khi Trang Duệ và Kim Mập nói chuyện với nhau thì trên bàn đã đặt ba vật phẩm, theo thứ tự là hai tượng phật bằng đồng và một bình hoa bằng sứ khá lớn.

- Cậu Trang, cậu đi theo anh Đức ở Trung Hải, cậu cũng có tri thức ở phương diện đồ sứ chứ? Cậu lên xem đi...

Kim Mập dù giám định thi họa nhưng cũng sưu tầm những món khác, vì vậy mà nói Trang Duệ một tiếng, sau đó đi lên xem xét.

Lần này Trang Duệ cũng không cần chen chúc đi lên, hẳn đi đến thì có vài người nhường đường, vì vậy mà hẳn không khỏi có chút đắc ý, xem ra bản lĩnh của mình cũng được thừa nhận.

- Lát nữa chúng ta sẽ ra tay vật mà cậu ta chọn trúng.

- Đúng, anh Vương, lần này thất sách, sớm biết như vậy thì bỏ ra chút tiền đưa chuyên gia giám định đến đây.

Trang Duệ còn chưa kịp vui sướng quá lâu thì nghe được những lời sau lưng mà buồn bực.

- Không ngờ mình lại trở thành người giám định miễn phí cho bọn họ, được, vật thật mình không hô giá, vật giả sẽ gọi giá.

Trang Duệ thật sự có ý nghĩ hung ác, ánh mắt nhìn xuống những vật trên bàn, chính giữa là một bình hoa màu xanh, có tạo hình điển hình của thời Minh Thanh, toàn thân vẽ sơn thủy hoa lá, trình tự phong phú rõ ràng, màu sắc thanh thoát, hội họa trôi chảy, bút pháp chu đáo, đường cong tinh tế, miêu tả khái quát, lớp men đẹp, kết cấu no đủ, dày mà không thừa, độ cứng rất tốt, khí thế mạnh mẽ.

- Ủa?

Trang Duệ nhìn bình sứ mà nhúu mày, linh khí rót vào bên trong, hẳn phát hiện bình sứ này tuyệt đẹp nhưng không có chút linh khí nào, rõ ràng là một vật phẩm thời hiện đại.

Nhưng khi Trang Duệ đưa linh khí nhìn xuống bên dưới đáy bình thì lại thấy có chút linh khí, tuy số lượng rất ít nhưng màu sắc khá sâu, cho thấy bình sứ này là một vật cổ.

Trang Duệ cả năm qua dùng linh khí xem xét không ít vật phẩm nhưng còn chưa thấy tình huống thế này phát sinh, bình thường linh khí tiến vào vật thể thường sẽ phân biệt được bên trong có linh khí hay không, nhưng lần này lại xuất hiện hiện tượng kỳ quái.

Trang Duệ tiện tay cầm lấy một bao tay lên, sau đó nhấc bình sứ lên nhìn kỹ lại, đúng vậy, không cảm ứng được linh khí, ánh mắt hẳn nhìn xuống, cũng không có, nhưng khi đến đáy bình thì ánh mắt hẳn chợt tỏa sáng.

Lúc này dưới đáy bình có chút linh khí màu đỏ tím, điều này làm hẳn bình tĩnh, thì ra là xảo trá lẫn nhau, lấy một mảnh sứ vỡ chính phẩm để làm phần đế của chiếc bình hoa này.

Sau khi có kết luận này thì Trang Duệ tiếp tục dùng linh khí quan sát về phía đáy bình, quả nhiên hẳn thấy một phần nhựa dính hai loại sứ cách nhau vài trăm năm lại.

Lớp nhựa này có hơi ố vàng, thật sự có màu sắc không khác gì màu của chiếc bình sứ, dù là dùng kính lúp nhìn cũng khó thể nào phát hiện ra. Trang Duệ vừa rồi dùng linh khí để xem xét cũng không nhận ra, mãi đến khi nhìn kỹ mới thấy được lớp nhựa cao su kia.

- Con bà nó, quả nhiên là cao siêu.

Trang Duệ thầm sinh ra một cảm giác không rõ, giống như thật sự dọa người vậy, đồ chơi nay thật sự có thể dùng để lừa gạt người ta.

Phải biết rằng người bình thường xem đồ sứ thì trước hết là hình thể, sau đó là công nghệ nung có hợp quy tắc không? Chuyên gia công có thể là làm bằng tay hoặc máy, nếu là máy thì không cần nhìn cũng biết nó chưa vượt quá thời gian một trăm năm.

Có những người không hiểu sẽ hỏi cái gì là máy móc? Chính là thời kỳ cuối của thời Mãn Thanh thì máy móc làm đồ sứ đã đưa từ nước ngoài vào, vì thế mà nghề thủ công ở Cảnh Đức Trấn dần mai một, tất cả những thứ chúng ta sử dụng từ bát đĩa đũa hay thìa cũng là từ máy móc gia công làm ra.

Hầu như tất cả đồ sứ trước kia đều gia công bằng tay, sau đó cho vào lò nung, rất phức tạp, chỉ cần là chuyên gia có kinh nghiệm với đồ sứ, chỉ cần nhìn qua là biết món đồ sứ kia gia công bằng tay hay máy.

Điều này tương đối quan trọng, nếu như nhìn không ra thì xin anh đừng dính vào món đồ sứ cổ làm gì cho thiệt.

Tất nhiên thời dân quốc vẫn có nhiều nơi chế tạo đồ sứ thủ công, nhưng lúc đó máy móc đã khá phổ thông, phải biết rằng làm một cái chén bằng máy chỉ mất mười bảy phút, trong khi đó làm thủ công phải mất cả bốn giờ.

Thứ hai chính là quá trình nung, bây giờ đồ sứ được nung bằng củi và than, nếu như đốt bằng than, thật xin lỗi vì nó không vượt quá niên đại 1967.

355. Chương 355 : Đấu Giá Chợ Đen (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 355: Đấu giá chợ đen (4)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Có một câu chuyện thế này, ở Cảnh Đức Trấn dù là trước hay sau giải phóng đều nung sứ bằng củi, mãi đến năm 1967 thì quốc hội mới ra luật, chuyển đốt củi sau vài ngàn năm thành đốt than.

Như vậy chỉ cần có kinh nghiệm, ví dụ như những vị nghệ nhân ở Cảnh Đức Trấn chỉ cần liếc mắt nhìn là biết đồ sứ được nung bằng than hay củi.

Nếu như vật thủ công được nung bằng củi thì bước tiếp theo khi xem xét một món đồ cổ chính là nhìn vào lạc khoản, nếu như chữ khắc là thật, lại kết hợp với biểu hiện của lớp men sứ, có thể sơ bộ đưa ra nhận định thật giả.

Nhưng những phương pháp giám định theo trình tự như vậy thì chuyên gia biết mà kẻ làm giả cũng rõ ràng, vì vậy khi làm giả tôi sẽ làm thủ công, sẽ dùng củi để nung sứ, hơn nữa còn làm lạc khoản như thật, chất sứ đẹp tươi, men sứ bóng loáng, những thứ như vậy kết hợp lại thật sự làm cho người giỏi giang cũng phải bối rối.

Chú Đức khi trò chuyện với Trang Duệ về đồ sứ thì từng nói về những thứ như vậy, Trang Duệ không ngờ vào chợ đen lần này có thể thấy một chiếc bình sứ hoàn mỹ như vậy, chỉ sợ là ngay cả chủ sự chợ đen cũng không biết nó là thật hay giả.

Trang Duệ đặt bình sứ xuống mà lặng lẽ quay về ngồi xuống ghế sa lông, trong lòng cảm thán không thôi, rõ ràng là trăm nghe không bằng một lần thấy, nếu như không phải tham gia chợ đen lần này thì hẳn thật sự khó bao giờ được chứng kiến một cách làm giả độc đáo như vậy.

Còn hai tượng phật bằng đồng, Trang Duệ cũng đã dùng linh khí nhìn qua, thật sự là không có giá trị, không biết chúng nó được làm ra từ xương thủ công nào, bên trên lớp vỏ có màu xanh, rõ ràng là làm giả cổ.

Lúc này mọi người đã xem xong ba kiện vật phẩm, Ma Cường định mở miệng hô giá thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng đập dồn dập. Đám người trong phòng chợt căng thẳng, dù tham gia chợ đen cũng không phạm pháp nhưng nếu bị bắt thì cũng mất thể diện.

Ma Cường tỏ ra căng thẳng, hôm nay tổ chức đấu giá chợ đen ở đây thì cũng không có mấy người biết, trừ hắn và những người ở chỗ này thì còn có ông chủ đứng sau lưng mới biết địa chỉ cụ thể. Hơn nữa ngoài cửa đã có treo bảng không được quấy rầy, dựa theo tiêu chuẩn phục vụ của khách sạn năm sao thì không thể nào có chuyện nhân viên phục vụ đến gõ cửa vào lúc này.

- Anh Ma, chúng ta phải làm sao đây?

Ô Tặc cũng sốt ruột, hắn đưa mắt nhìn Ma Cường, phải biết rằng nếu bị cảnh sát vào bắt giữ thì tất cả sẽ bị tịch thu, tất cả cũng chỉ ngấm trắng qua cửa sổ nhà tù, còn muốn ăn bánh trung thu sao? Nằm mơ à?

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng đập cửa vẫn vang lên bên ngoài.

“Không phải sẽ phá cửa vào sao?”

Trong lòng mọi người đều có ý nghĩ này.

- Cô em gái xinh đẹp từ trên trời giáng xuống...

Đột nhiên trong phòng chợt vang lên một âm thanh trong đoạn kịch “Cô em gái đến từ trên trời”, điều này làm mọi người chợt kêu lên sợ hãi.

- Ai? Là ai không tắt điện thoại?

Về mặt Ma Cường chợt trở nên dữ tợn, hắn nghĩ rằng gõ cửa bên ngoài có chín phần mười là cảnh sát, người để lộ tin tức chắc chắn đến từ trong phòng. Hắn suy đoán không sai, trong phòng này có cảnh sát, nhưng Miêu Phi Phi hôm nay rất thành thật, không làm gì cả.

- Anh Ma, hình như là tiếng chuông điện thoại của anh?

Ô Tặc nhắc nhở làm cho Ma Cường chợt bừng tỉnh, sau đó hắn lấy điện thoại ra xem, thật sự câu hát vừa rồi là từ điện thoại của hắn vang lên.

Khi thấy người gọi hiện lên màn hình, về mặt căng thẳng của Ma Cường chợt hòa hoãn trở lại, hắn cũng không tránh mặt mà nhấn nút nghe, giọng điệu cung kính:

- Ông chủ, tôi là Ma Cường, tôi có chuyện cần báo cáo...

Không biết người trong điện thoại nói gì mà Ma Cường thở dài một hơi, hắn đồng ý, sau đó cúp điện thoại, về mặt căng thẳng chợt biến mất.

- Các vị bằng hữu, thật sự xấu hổ quá, tạm thời có vị khách quý muốn đến tham gia đấu giá lần này, đã làm mọi người phải sợ hãi rồi, kính mong các vị chờ chút.

Sau khi nghe được rõ ràng lời nói của Ma Cường thì mọi người đều thở dài một hơi, không phải cảnh sát thì tốt, cảnh sát Miêu cũng thả lỏng, nàng vừa rồi còn tưởng rằng cục công an không chịu phối hợp mà chạy đến bắt người. Vì trong thủ đô này trước nay chưa từng có chuyện gì bất ngờ chưa từng xảy ra.

Lúc này đấu giá gián đoạn, vì người chủ trì phải chạy ra mở cửa, vì vậy mà những người vừa rồi còn chưa xem xét cẩn thận đã thừa cơ hội mà tiến lên tiếp tục quan sát, có hai ông chủ tỏ ra kích động, có lẽ đã nhìn trúng một vật nào đó trong số kia.

- Ông chủ, ngài cũng tới sao?

Ma Cường mở cửa và phát hiện ông chủ trước nay chưa từng đến đấu giá đang đứng ngoài cửa, điều này làm hắn chợt bừng tỉnh, vì lúc vừa rồi tiếp điện thoại thì ông chủ chỉ nói hắn ra mở cửa, cũng không nói tự mình đến.

Ma Cường thật sự làm cho Trang Duệ nghe mà cảm thấy vui vẻ, người tổ chức chợ đen quả nhiên là biết điều, bọn họ đều dùng chiêu này, mà ông chủ ở chỗ này rõ ràng mạnh hơn so với ông chủ trên thảo nguyên rất nhiều, đã tăng thêm năm phần trăm.

Đám người trong đại sảnh nghe được lời của Ma Cường thì vẻ mặt hòa hoãn trở lại, vừa rồi bọn họ cảm thấy mình bị khinh thường, mất mặt, nhưng lúc này bọn họ được lợi, vì vậy cũng không nói gì thêm.

- Ba vật phẩm này được đánh số từ một đến ba từ trái sang phải, giá quy định là ba chục ngàn, mỗi lần lên giá đều phải hơn năm ngàn, mọi người có thể căn cứ vào đó để ra giá. Ô Tặc, cậu cũng đến hỗ trợ, tốt, bây giờ mọi người có thể ra giá.

- Tượng Bồ Tát đồng xanh số một, tôi ra giá ba mươi lăm ngàn.

Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi lên tiếng.

- Tốt, ông chủ Tại ra giá ba mươi lăm ngàn với vật phẩm số một, còn ai ra giá nữa không?

- Vật phẩm số hai tôi ra giá bốn chục ngàn.

- Lần này người hét giá là Dương Ba, hẳn tuy không hiểu đồ cổ, hơn nữa cũng không gọi tên được chiếc bình sứ kia là gì, nhưng hẳn rất có ánh mắt nhìn người, thấy Kim Mập xem trọng bình sứ kia thì nhanh chóng ra tay.

- Vật phẩm số hai, tôi ra giá năm chục ngàn.

Người đặt giá là Kim Mập, hẳn tuy không có chuyên môn chơi đồ sứ, nhưng món hàng kia tạo hình chính thuần, màu sắc đẹp dễ nhìn, lạc khoản rất chính, mười phần là Quan Diêu chính thống. Đừng nói là thứ này giá bốn năm chục ngàn, dù là bốn năm trăm ngàn cũng có thể mua vào tay, sau này mang ra ngoài có thể bán đi với giá gấp bao lần.

- Tốt, thầy Kim ra giá năm chục ngàn, tôi thấy thầy Kim có ý với món này, có bằng hữu nào ra giá nữa không?

- Vật phẩm số hai, năm mươi lăm ngàn...

- Tôi ra giá sáu chục ngàn cho vật phẩm số hai.

- Tôi ra giá một trăm ngàn cho vật phẩm số hai...

Âm thanh của người chủ trì là Ma Cường còn chưa kết thúc thì đã có vài âm thanh hét giá vang lên, sau cùng là Dương Ba nâng giá lên một trăm ngàn.

- Đúng là bực bội...

Lời nói của Ma Cường thiếu chút nữa làm cho Kim Mập ói máu, trong lòng cũng không khỏi thầm mắng cả họ nhà Ma Cường, đây không phải là mượn tên của mình để ra giá sao? Nhưng tên mập vẫn không cam lòng mà tiếp tục ra giá:

- Tôi ra giá một trăm lẻ năm ngàn với vật phẩm số hai.

- Thầy Kim lại ra giá, vật phẩm số hai là một trăm lẻ năm ngàn, vật phẩm số một là ba mươi lăm ngàn, có ai ra giá nữa không? Hai bức tượng này là thời Tùy Đường, là cơ hội khó kiếm đấy nhé.

Ma Cường thấy món đồ sứ lên giá vù vù mà hai bức tượng đồng không ai ra giá, vì vậy vội vàng mở lời giới thiệu.

- Vật phẩm số một, tôi đặt giá bốn chục ngàn.

- Vật phẩm số ba, tôi đặt giá ba mươi lăm ngàn.

- Vật phẩm số hai giá một trăm mười ngàn.

- Vật phẩm số hai giá một trăm mười lăm ngàn.

Ma Cường xem như là một người chủ trì đấu giá khá chính thức, thật sự làm cho đám người trong đây trở nên xúc động, giá cả ba vật phẩm đều tăng tiến. Lúc này hắn có thể bộc lộ tài năng trước mặt ông chủ, vì vậy mà gương mặt càng thêm đỏ hồng.

Đào Sơn nhìn thấy nhóm mình vừa ngồi xuống thì đấu giá đã bắt đầu nhưng Âu Dương Quân thật sự còn chưa xem xét gì cả, vì vậy hắn nghiêng người khẽ nói:

- Âu Dương tiên sinh, nếu ngài thích thì có thể lên xem, nếu thích món nào tôi sẽ để lại cho ngài.
- Không cần, không cần, có em tôi ở đây rồi, thứ này tôi không cần nhìn.

Âu Dương Quân khoát tay áo nói, hắn tất nhiên hiểu mình cầm cái chén ăn cơm trong cửa hàng cũng không biết thật giả, nhưng hắn biết Trang Duệ ở bên cạnh thì biết về thứ đồ cổ này, vì vậy mà muốn dựa vào hắn để mua hàng.

- Này, Tứ ca, anh mua thì mua, đừng liên hệ đến em chứ?

Trang Duệ thật sự không vui, tôi còn muốn mua vài món đặt trong nhà, anh đến giành sao?

- Hì, tiểu tử này, không nể mặt Tứ ca sao?

Âu Dương Quân trừng mắt nhìn, sau đó lại nở nụ cười ghé sát bên tai Trang Duệ nói:

- Ngũ Nhi, em đưa cảnh sát Miêu đến đây mà không sợ người ta biết sao?

Âu Dương Quân rất hiểu tính cách của Miêu Phỉ Phỉ, tuyệt đối là người không thích có cát trong mắt, bình thường thấy có xích mích sẽ tiến lên bênh vực kẻ yếu. Tuy chợ đen không vi phạm pháp luật nghiêm trọng nhưng cũng là phạm vi đả kích của cảnh sát, hôm nay Miêu Phỉ Phỉ có thái độ rất yên tĩnh, như vậy chỉ có một khả năng, đó là hôm nay nàng đến nằm vùng.

- Có tin hay không thì anh đi mà hỏi cô ấy.

Trang Duệ có chút chột dạ, sớm biết Âu Dương Quân sẽ đến thì hắn trực tiếp không đưa Miêu Phỉ Phỉ đến đây, trực tiếp chào hỏi Âu Dương Quân là xong.

- Hì hì, không cần hỏi, Tứ ca chỉ cần gọi cô ấy là cảnh sát Miêu, cậu thấy thế nào?

Âu Dương Quân uy hiếp Trang Duệ.

- Được, hôm nay xem như em đến không, em nói anh đấu vậy.

Trang Duệ dùng giọng bất đắc dĩ nói, may mà bức tranh vừa rồi ở trong tay tên mập họ Kim, nếu không sẽ bị Âu Dương Quân cướp mất rồi.

Âu Dương Quân nhìn đám người hung hăng đặt giá mà hỏi:

- Những món kia không được sao?
- Được, nếu anh nhiều tiền thì cứ mua tượng đồng xanh về, bây giờ giá đồng khá đắt, mười đồng một cân, mua về bán phế liệu thì được...

Trang Duệ cảm thấy không thoải mái, lời nói cũng có chút châm chích, Âu Dương Quân nghe vậy mà trợn mắt, Miêu Phỉ Phỉ và Từ Tinh ở bên cạnh nghe vậy thì che miệng cười.

- Vật phẩm số hai, Dương thiếu gia ra giá ba trăm ngàn, vật phẩm số một ông chủ Tại ra giá một trăm hai chục ngàn, vật phẩm số ba giám đốc Giang ra giá một trăm mười ngàn, còn ai ra giá nữa không?

Lúc này đấu giá trên đài đã vào hồi kết, Ma Cường dùng giọng kích động nói, những vật này được bán với giá cao vượt mức. Sau khi không thấy ai ra giá thì hắn hô lớn:

- Giao hàng, mời các vị tiến lên đây giao dịch.

357. Chương 357 : Đấu Giá Chợ Đen (6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 357: Đấu giá chợ đen (6)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Kể cả Dương Ba, tất cả đều mang theo tiền mặt, đây cũng là một đặc điểm giao dịch ở chợ đen, chỉ cần đấu giá trúng món nào là trả tiền ngay món đó, sau lưng Ma Cường có một người chuyên đếm tiền, sau khi kiểm tra rõ số lượng thì nhanh chóng cất vào trong rương.

Trang Duệ bây giờ xem như là hiểu rõ vì sao với ánh mắt của Cổ lão gia tử mà vẫn phải giao học phí ở chợ đen, trước hết là thời gian cho giám định quá ngắn, hơn nữa những món đồ kia làm giả với quy cách cực cao. Chưa nói đến bình sứ kia được làm thế nào, công nghệ gì, chỉ tính riêng phần sứ vỡ thời Thanh được dán dưới đáy bình cũng có giá vài trăm đồng, mà lạc khoản thậm chí còn quý hơn.

Dương Ba bưng bình sứ quay về chỗ ngồi thì khẽ gật đầu với Trang Duệ và Âu Dương Quân, trong lòng thầm cười mừng. Nhưng theo lời Trang Duệ thì Dương Ba rõ ràng là bỏ ba trăm ngàn mua một cái bình dưa muối, vì thứ kia chỉ có tác dụng như vậy mà thôi, à, nói như vậy cũng là đề cao tác dụng của cái bình rồi, vì thứ đó mà dùng đựng dưa muối lâu ngày thì sợ rằng sẽ bục ra, dưới đáy rỉ nước, cũng chỉ có thể vứt đi.

- Tứ ca, anh biết người này sao?

Trang Duệ thấy có chút thú vị, hẳn không nhận được phải hỏi Âu Dương Quân một câu. Người nhà Dương Ba cũng thật sự có tiền, ném cho hắn vài trăm ngàn vào đây giao học phí, thật sự làm người ta kinh ngạc.

- Không biết, nghe hắn nói thì giống như có đến hội sở của anh, nhưng anh không có ấn tượng với hắn, chút nữa có vật gì tốt cậu phải xem giúp anh đây...

Âu Dương Quân tất nhiên sẽ không có hứng thú gì với Dương Ba, Bắc Kinh này nhiều kẻ có tiền muốn chen chân về phía hắn quá nhiều, thật sự hắn cũng không thể nào nhớ rõ. Nhưng hắn biết Dương Ba nếu mua bình sứ kia và tặng lại ình, như vậy có lẽ còn có chút ghi nhớ về đối phương.

- Cô bé bên cạnh hắn nhìn có chút quen mắt, hình như mới vào nghề chưa lâu? À, nhớ ra rồi, cậu trai kia mới từ nước ngoài quay về, được người ta bình luận là thiếu gia nổi tiếng thủ đô...

Từ Tinh là người của giới giải trí, tuy bình thường rất an phận nhưng vẫn chú ý đến những tin tức trong giới giải trí, cũng biết một ngôi sao mới vào nghề như Trương Kỳ. Trong giới giải trí thì không có tin tức gì giữ bí mật được, vì thế mà mối quan hệ giữa Trương Kỳ và Dương thiếu gia cũng đã được bộc lộ ra ngoài sáng.

- Thiếu gia nổi tiếng thủ đô?

Âu Dương Quân nghe mà nhướn mày, sau đó tiện đà nở nụ cười rồi lắc đầu không nói. Trong vòng quan hệ ở thủ đô, nếu xưng hô ra như vậy thì sợ rằng sẽ bị coi là mắng người, nhưng cũng sẽ có người đắc ý, ví dụ như Dương Ba.

- Vật đấu giá tiếp theo rất đặc biệt và quan trọng, tổng cộng năm vật, đều là đồng xanh thời Tây Chu, một cái chuông nhạc và bốn dụng cụ uống rượu, những thứ này xuất phát từ mộ của quốc quân Quắc Quốc, tuyệt đối là hàng thật giá thật...

Sau khi đấu giá xong nhóm vật phẩm thứ hai, Ma Cường tuyên bố những vật phẩm đấu giá đợt thứ ba, điều này làm cho Miêu Phi Phi và Trang Duệ thật sự giật mình, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, chỗ này cần gì phải mời chuyên gia giám định, người ta mua bán đã quá rõ ràng, đã trực tiếp nói ra xuất xứ của vật phẩm.

- Tiểu Duệ, có chuyện gì xảy ra sao? Không phải là nhìn chăm chăm vào những vật này đấy chứ?

Đào Sơn thật sự không sợ những vấn đề này, vì quy củ mua bán đồ cổ đã quá rõ ràng, hơn nữa mua vật phẩm ở chợ đen cũng phải nhờ vào ánh mắt, mua được thứ tốt thì anh nhìn chuẩn, không thì giao học phí, đây là điều quá bình thường. Nếu anh mua phải đồ giả mà quay lại làm khó người bán, như vậy rõ ràng là anh sai, ví dụ như Cổ lão gia tử mua trúng phải hàng giả ở chợ đen cũng phải tự nhận xui xẻo.

Có lẽ cũng có người nói Đào Sơn anh làm như vậy không phải là tự đập bằng hiệu của mình sao? Thật ra điều này cũng không có gì phải lo lắng, vì bọn họ phải giao học phí khi mua vật phẩm giả ở chợ đen là chuyện không nên tuyên dương, bọn họ đều là người có uy tín và danh dự, bọn họ nào để lộ ra vấn đề để mình bị gièm pha? Nhiều nhất là sau lần này sẽ không gian chợ đen như thế nữa.

Nhưng ở Bắc Kinh này có quá nhiều ông chủ nhà giàu muốn học đòi văn vẻ, Đào Sơn thật sự có một danh sách dài những người cần mời, thậm chí số người đó chờ mười năm cũng còn chưa đến lượt mình, vì vậy căn bản không sợ không có người để lừa gạt.

Nhìn vào những người tham gia đấu giá chợ đen hôm nay thì biết, rõ ràng là Đào Sơn muốn đám người đến đây phải giao học phí, ngoài Kim Mập thì thật sự không có ai là người nổi tiếng trong nghề, không ai là chuyên gia giám định. Có lẽ một người đủ tiêu chuẩn là Trang Duệ, nhưng Đào Sơn cũng coi đây là loại người ném tiền qua cửa sổ, vì đối phương quá nhỏ tuổi, như vậy mà đã là chuyên gia ngọc thạch sao? Ai tin?

Thứ tự đấu giá cũng được Đào Sơn tính toán rất kỹ, vật phẩm thứ nhất được đấu giá là tranh “Quan Công Tượng”, thứ này là thật, hơn nữa giá cả ban đầu sẽ không cao, điều này làm cho đám người nghĩ rằng trong chợ đen sẽ toàn là thứ tốt, tạo ra ảo giác, làm cho người ta mất cảnh giác với những vật phẩm tiếp theo.

Ví dụ như Kim Mập lúc vừa rồi thiếu chút nữa đã dính vào cái bẫy này, thiếu chút nữa đã thu vào bình sứ giả kia, nếu không phải là Dương Ba có nhiều tiền, thét giá chiếc bình sứ ba trăm ngàn, sợ rằng Kim Mập sẽ là người trả học phí.

Những người mở chợ đen cũng không phải đơn giản như Trang Duệ nghĩ, vì lần này mở chợ đen chỉ là một ý nghĩ của Đào Sơn, nếu là những lần khác hẳn sẽ đưa ra nửa vật thật nửa vật giả. Nếu nói về khả năng hiểu lòng người, Đào Sơn tuy không bằng tên mập ở Sơn Tây nhưng cũng là bậc thầy.

- Cậu Trang, chúng ta cùng đi, hôm nay tôi cũng có rất nhiều chuyện cần làm...

Khi thấy nhóm Trang Duệ sắp đi, Kim Mập cũng đứng lên, hẳn đã không biết bao nhiêu lần tham gia đấu giá chợ đen, lúc bắt đầu hẳn cũng không chú ý, nhưng bây giờ thì hẳn đã hiểu, thì ra Đào Sơn chỉ muốn kéo mình đến để lợi dụng, hơn nữa chỉ là làm mồi nhử. Hẳn thật sự cảm thấy hận ngứa răng với trò này của Đào Sơn.

- Ôi, thầy Kim, còn rất nhiều vật tốt, anh không ở lại xem sao?

Đào Sơn thấy Kim Mập sắp đi, vì vậy mà có hơi hoảng hốt, Âu Dương Quân và Trang Duệ đi rất phù hợp với ý hắn, nhưng nếu Kim Mập đi thì những món hàng giả về sau thật sự rất khó tìm được người kiểm chứng.

- Ha ha, ông chủ Đào tất nhiên sẽ có nhiều vật tốt, sau này nếu có cơ hội thì sẽ nói sau...

Kim Mập cười ha ha, chữ tốt trong lời nói của hắn là rất nặng, đừng nói là Đào Sơn, ngay cả những người trong đại sảnh cũng dùng ánh mắt kinh nghi nhìn những vật trong tay mình mà trong lòng có chút bồn chồn. Đào Sơn cũng hiểu câu để sau này rồi nói của Kim Mập, đó chính là sẽ không có cơ hội cho lần sau, hẳn biết những gì mình bố trí đã bị Kim Mập nhìn thấu, vì vậy mà xem hoàn toàn đắc tội với tên mập.

- Được, được, sau này có thời gian sẽ mời thầy Kim uống trà, ngài đi thông thả nhé...

Đào Sơn biết mình không thể tiếp tục giữ Kim Mập ở lại, vì vậy mà có ý nghĩ sau này sẽ bồi tội sau. Kim Mập không nói gì, chỉ cầm lấy bức tranh của Trang Duệ đi theo sau nhóm người Âu Dương Quân ra ngoài.

Sau đó thì đám ông chủ các xí nghiệp trở nên cẩn thận hơn, bọn họ chỉ là không có kinh nghiệm chứ không ngốc, khi thấy Kim Mập đã đi thì cũng cảm thấy chợ đen này có vấn đề.

Những ông chủ này cũn không bỏ về, nhưng những vật phẩm tiếp theo dù cho Ma Cường có ba hoa thế nào thì bọn họ cũng phát huy đầy đủ khả năng kinh doanh của mình, hai bên không nâng giá, nếu những

người nào thật sự thích món gì đó thì sẽ trả giá còn thấp hơn giá thành phẩm khi làm hàng giả, điều này làm cho Đào Sơn tức giận đến mức thiếu chút nữa ói máu.

359. Chương 359 : Người Mua Không Tinh Ranh Bằng Kẻ Bán

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 359: Người mua không tinh ranh bằng kẻ bán

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Đám người Trang Duệ tất nhiên sẽ không biết những gì tiếp tục phát sinh vào sau này, sau khi tiến vào trong thang máy thì Kim Mập dùng giọng khó chịu nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, món đồ sứ chắc chắn có vấn đề, sao cậu không nhắc nhở tôi một câu? Thiếu chút nữa đã làm tôi thu về bình sứ kia, bây giờ còn chưa nói ra vấn đề sao?

Trong nghề đồ cổ, nếu anh nói thông thuộc mọi thứ thì chẳng khác nào không sâu về mọi thứ, Kim Mập là chuyên gia về thi họa, cũng hiểu về đồ sứ nhưng tuyệt đối không bằng những chuyên gia khác có vài chục năm kinh nghiệm về đồ sứ, vì thế bây giờ hắn tuy nghi ngờ bình sứ kia là hàng dựng nhưng thật sự không biết giả ở chỗ nào.

Còn Trang Duệ khi đó cũng không nói lời nào, đó cũng là quy củ, điều này giống như đánh cờ vậy, không nên mở miệng chỉ điểm, giúp tên mập sẽ đắc tội với ông chủ chợ đen, vì vậy nếu không phải là bạn chí thân thì sẽ không lên tiếng trong những trường hợp như vậy.

- Thầy Kim, anh sao lại nói như vậy được? Tôi có thể để anh bị hại sao? Thật sự là còn chưa kịp nhắc nhở anh thì thứ kia đã bị người ta mua mất rồi...

Trang Duệ nói cũng là sự thật, hắn và Kim Mập vốn rất hợp duyên, hắn vốn muốn chỉ điểm cho đối phương vài câu, nhưng lúc đó hắn vừa đúng lúc đang nói vài lời với Âu Dương Quân và lúc đó bình sứ cũng bị Dương Ba đấu thắng với giá ba trăm ngàn, thật sự làm cho hắn không có cơ hội nói với Kim Mập. Lúc đó hắn không nói gì, mà rõ ràng trong rừng loại chim nào cũng có, còn có nhiều người thích đưa tiền cho kẻ khác.

- Hì, là tôi trách oan cậu rồi, nhưng vật kia dù nhìn là men sứ hay tạo hình và màu sắc đều là Thanh Hoa chính thống, cậu sao có thể nhìn ra thứ đó là giả?

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Kim Mập cũng bình thường trở lại, hắn cũng biết mình ra tay hơi gấp, trước sau chưa đến một phút đã nâng giá lên ba trăm ngàn. Việc này không thể trách Trang Duệ nhưng hắn vẫn rất hiếu kỳ, vẫn muốn chờ Trang Duệ giải tỏa nghi hoặc ừ, ít nhất thì lần sau sẽ không dính vào trường hợp như vậy.

- Hì hì, lạc khoản dưới đây tất nhiên là thật, nhưng nếu thầy Kim mua về nhà thì cũng chỉ có thể muối dưa mà thôi, vài ba năm sau thì sẽ bục đấy ra...

Trang Duệ nói làm cho Kim Mập chợt bừng tỉnh, vì thủ pháp xảo trá gán ghép như vậy không phải là không có, cũng có những bản thảo của đại danh gia thờ cổ gặp phải trường hợp như vậy, mà cũng thường xuyên có những người trong nghề bị lừa gạt.

Có một ví dụ điển hình về trường hợp như vậy, nghe nói có một vị chuyên gia tên là Vương Nhất bán giúp người ta giám định một bức họa thời Tống, hắn cũng nhìn bức tranh theo thói quen, sau đó xác định tranh là thật, mà người nhờ hắn kiểm tra đã ra giá ua lại, nhưng không bao lâu sau có tin tức truyền ra, tranh là giả.

Vương Nhất Bán tất nhiên sẽ cực kỳ tự tin, ngoài miệng thì liên tục nói không có khả năng, sau đó lại nói người kia đưa đến giám định một lần nữa. Lúc này Vương Nhất Bán chợt phát hiện một nửa thật một nửa giả, khi đó hắn thiếu chút nữa mà tức giận quá để rồi ngất xỉu.

Sau này sự việc truyền ra ngoài, có người biết chuyện nói bức tranh thật đã gặp tình huống nào đó mà một nửa bị thiêu hủy. Một nhà sưu tầm đồ cổ giữ bức tranh này, trước đó hắn bỏ ra nhiều tiền để mua nó về, bây giờ bị cháy hết một nửa thì cũng không nỡ, vì thế mà chợt sinh ra ý nghĩ mới.

Nhà sưu tầm này tìm một thợ thủ công tay nghề cao để dùng giấy thời Tống dán vào tạo nên một bức tranh hoàn chỉnh, sau đó lại vẽ lên nửa bức tranh còn lại, sau đó bức tranh được đưa đến tay Vương Nhất Bán, được giám định là thật và bán ra với giá cao.

Việc này lưu truyền rất lâu trong giới đồ cổ, dù là bây giờ thì cũng có nhiều người trong nghề biết về nó, vì vậy Kim Mập vừa nghe Trang Duệ nói như thế thì tâm tình cũng bình tĩnh trở lại. Thủ pháp làm giả kia cực kỳ khéo léo, đừng nói là chính mình, dù là chuyên gia giám định đồ sứ cũng khó thể nhìn rõ vấn đề chỉ trong vài phút cho được.

- Trang Duệ, đồ sứ là giả, vậy bức tranh cậu mua có thể là giả không? Nếu không thì tôi thu nó với giá năm ngàn cho anh...

Miêu Phi Phi ở bên cạnh có chút lo lắng, Trang Duệ đến giúp mình phá án, lại dùng tiền thật mua một bức tranh giả. Tuy trước nay nàng rất ít khi nói lý nhưng vẫn rất tốt với bạn bè, nàng cũng không muốn Trang Duệ chịu thiệt.

- À, Ngũ Nhi, tranh này là cậu mua sao?

Âu Dương Quân còn không biết bức tranh trong tay Kim Mập là của Trang Duệ, vì vậy mới mở miệng nói.

- À, Miêu...Phi Phi...

Trang Duệ thiếu chút nữa nói lên ba chữ cảnh sát Miêu trước mặt Kim Mập, may mà hắn phản ứng nhanh, tiếp tục nói:

- Tranh này được làm ra vào thời Thanh, nhưng nó còn chưa xác định được là của ai làm ra, vì vậy em để cho thầy Kim đưa về xem xét, để xem là ai vẽ ra nó.

- Vậy không phải là anh vẫn mua được hàng thật sao? Với một người gian thương như ông chủ chợ đen, sẽ mang hàng thật ra bán sao?

Miêu Phi Phi thật sự khó hiểu, lần này dù không có bất kỳ thu hoạch gì nhưng ấn tượng của nàng với Đào Sơn vẫn rất ác liệt, nếu trong tay anh không có vật phẩm trộm từ mộ của vua Quốc Quốc thì rõ ràng là vụ án lại bế tắc.

- Ha ha, Miêu tiểu thư, đó là thứ mà người ta dùng làm mồi để câu cá, như vậy thì những người trong cuộc sẽ nghĩ những món tiếp theo có giá tốt, tất nhiên sẽ vì nó mà bỏ ra chút tiền vốn. Chỉ là thủ đoạn của chợ đen này cũng không quá cao, bị Trang Duệ ăn hết mồi câu mà không mắc câu, nhưng người mở chợ đen cũng không có hại, bán ra những món sau đó đã sớm thu lại tiền bán mồi câu.

Kim Mập coi như đã nghĩ thông, dù sao thì lần này hắn còn chưa có tổn thất gì, chuyến đi này còn được thấy một bình sứ dùng phương pháp ghép vào một mảnh vật phẩm là thật, coi như có thêm kinh nghiệm.

- Còn không phải thủ đoạn cao sao? Ngay cả ngài cũng thiếu chút nữa đã bị hại.

Miêu Phi Phi luôn là người sáng khoái, nàng nói lời làm cho Kim Mập dở khóc dở cười.

Kim Mập thật sự khá lơ đễnh với lời nói của Miêu Phi Phi, hắn cười ha hả nói:

- Tôi thì nào coi nó vào đâu, để tôi kể cho cô một câu chuyện, đó là người sưu tầm cổ vật thường thích xuống nông thôn đi dạo, vì nơi đó sẽ còn sót lại nhiều món cổ vật. Có một nhà sưu tầm đi xuống nông thôn mua hàng theo kiểu như vậy, đến đầu thôn người này gặp một ông lão đang bán mèo, chỉ sau giây lát thì nhà sưu tầm kia chợt phát hiện chiếc đĩa eo ăn là một món đồ cổ có giá trị rất cao.

- Người kia chợt có ý nghĩ hay, vì không muốn cho ông lão phát hiện ra mà hẩn mua toàn bộ năm con mèo của ông lão, trước khi đi còn ừng giọng lơ đãng nói: Tôi đã mua mèo của ông, mèo lại có thói quen ăn trên cái đĩa này, vì vậy ông nên tặng cho tôi cái đĩa này luôn.

- Nhà sư tầm nói xong thì muốn đưa tay cầm lấy cái đĩa, đúng lúc này ông lão chợt trợn mắt, sau đó nói ra một câu làm cho ai ai cũng phải sợ hãi: Đừng động vào nó, nhờ vào cái đĩa này mà tôi đã bán được tổng cộng năm mươi con mèo rồi đấy.

- Hì hì, tiểu nha đầu, cô biết đấy, đến bây giờ đều là người mua không tinh ranh bằng kẻ bán, đừng nói là hôm nay không chịu thiệt, dù là chịu thiệt cũng có thêm kinh nghiệm.

Âu Dương Quân cũng nghe ngóng rất thú vị, vì những chuyện trong ngành cổ vật này thật sự rất hấp dẫn người khác.

- Được rồi, cậu Trang, tranh này chỉ khoảng vài ba ngày sau là sẽ giám định được, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với cậu.

Mọi người vừa đi vừa nói thì đã đến cổng khách sạn, khi đến có xe đón, lúc này Kim Mập đi ra và trong lòng không thoải mái, vì thế không cần người của chợ đen đưa về, tự bắt taxi đi về.

- Cảnh sát Miêu, cô đi đâu đây?

Lúc không còn người nào thì Trang Duệ đưa mắt nhìn Miêu Phỉ Phỉ, Âu Dương Quân và Từ Tinh đều biết nghề nghiệp của Miêu Phỉ Phỉ, vì vậy cũng không có gì là kinh ngạc.

- Tôi đi làm, ai rảnh rỗi như anh, tạm biệt...

Cảnh sát Miêu coi như là người cẩn thận, sau khi lên tiếng với nhóm người Trang Duệ thì cũng không băng qua đường vào rong cục công an, nàng đi một vòng, lại vào trong cục công an từ một cửa hông.

- Thế nào? Không nỡ để người ta đi à?

Âu Dương Quân biết rõ Trang Duệ lo lắng tiểu nha đầu Miêu Phỉ Phỉ kia trực tiếp đi vào trong cục công an, sợ bị người của Đào Sơn phát hiện ra, vì vậy mà cố ý trêu ghẹo.

- Được, anh đưa em đi với, em không đưa xe theo.

Khi thấy Từ Tinh chạy chiếc Audi của Âu Dương Quân từ bãi đậu xe đi ra, Trang Duệ mở cửa sau và ngồi lên không chút khách khí.

360. Chương 36 0: Trung Thu (thượng)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 360: Trung thu (thượng)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

Âu Dương Quân cũng không muốn quay về Ngọc Tuyền Sơn sớm như vậy, sau khi lấy xe hẩn thì Trang Duệ và Âu Dương Quân tách ra, Trang Duệ về tư hợp viện cất rương tiền vài trăm ngàn vào trong tầng hầm, thứ này hẩn cũng không tùy ý ném nó trên xe.

Khi còn ở Trung Hải thì Trang Duệ đã từng nghe qua một câu chuyện như thế này, có hai người thấy bên trong chiếc Mercedes-Benz có năm đồng, vì vậy mà cầm gạch đập nát cửa kính chiếc xe để lấy năm đồng bên trong, điều này làm cho chủ nhân của chiếc xe dở khóc dở cười, nhưng nếu bắt hai người kia thì làm thế nào? Chỉ có thể tự mình đến công ty bảo hiểm bắt đền mà thôi.

Sau khi cất tiền kỹ thì Trang Duệ chạy xe về Ngọc Tuyền Sơn, hôm nay những người trong gia tộc họ ngoại của mình đều đến, hẳn bình thường chạy ngược chạy xuôi nhưng hôm nay cần ở lại bên cạnh mẹ, đây cũng là lời căn dặn của bà.

- Thế nào mà nhiều xe như vậy?

Trang Duệ đi đến một góc trước nhà ông ngoại, nơi đó có một khoảng đất trống, bình thường thì người đến đều dừng xe ở chỗ này, nhưng ngày bình thường cũng không có mấy chiếc xe đến đây, hôm nay lại có mười chiếc xe dừng lại, như vậy xe của Trang Duệ chỉ có thể dừng ở góc đường bên kia mà thôi.

- Ủa, đại ca, sao anh lại đứng đây?

Trang Duệ dừng xe lại và đi qua góc đường, hẳn giương mắt thấy Âu Dương Lỗi đang đứng nơi cổng nhà, bên cạnh còn có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi bảy tuổi, hai bên đang đứng trò chuyện.

- Tiểu đệ, cậu đã về rồi à? Đây là Nhị ca của cậu, là Âu Dương Long, hai bên làm quen với nhau đi.

Âu Dương Lỗi thấy Trang Duệ đến thì ngoắc lại nói.

- Chào Nhị ca, em còn tưởng đến tối mọi người mới đến.

Trang Duệ tiến lên bắt chuyện, tướng mạo của vị Nhị ca này khá giống với Âu Dương Lỗi, có lẽ là gien di truyền của ông nội là tương đối mạnh, tướng mạo của Trang Duệ lại giống như mẹ mình, vì vậy mà đứng cùng những người anh em họ này thật sự giống hệt như anh em ruột.

- Đây là Trang Duệ con của cô cô sao? Vừa rồi mới cùng đại ca nhắc đến cậu, rất tốt, còn trẻ mà đã tạo nên một sản nghiệp lớn, thật sự mạnh hơn các anh đây nhiều.

Âu Dương Long thật sự có thái độ vô cùng thân mật với Trang Duệ, điều này cũng không liên quan đến lễ gặp mặt cô cô vừa rồi. Trước khi đến thì Âu Dương Long biết cô cô những năm qua đều chưa về nhà mẹ đẻ, nghe nói rất nghèo khó, không ngờ rằng vừa gặp mặt đã tặng cho vợ mình một món trang sức có giá cả trăm ngàn, cũng làm cho Âu Dương Long không dám khinh thường.

- Nhị ca cũng đừng chọc em, các vị đại ca bây giờ đều đã đảm đương một vùng, đến lúc có chuyện phải quan tâm đến em nhiều hơn mới được.

Trang Duệ biết rõ Âu Dương Long là chủ tịch một thành phố ở phương Nam, mới hơn ba mươi đã là chủ tịch thành phố, thật sự trong nước cũng không có nhiều người được như vậy. Tất nhiên điều này cũng có liên quan đến bác hai là bố của Âu Dương Long, vì lão đang nhận chức phó bí thư tỉnh ủy ở tỉnh hàng xóm.

Gia tộc Âu Dương có thể nói là cành lá sum xuê, thế hệ của Âu Dương Chấn Vũ có ba anh em, chuyện Âu Dương Chấn Hoa năm nay tiến vào trung ương sau đại hội đảng xem như đã được quyết định.

Người anh thứ hai là Âu Dương Chấn Sơn so ra kém hơn một chút với đại ca và em trai Âu Dương Chấn Vũ, nhưng lão cũng đã nhận chức ở một tỉnh phương Nam hơn chục năm, xem như tạo nên một vùng căn cứ cho gia tộc. Dù Âu Dương Chấn Sơn chỉ là cấp phó, nhưng đó cũng là hy sinh cho gia tộc, dù sao thì lợi ích cũng không thể tập trung vào trong một gia tộc.

Âu Dương Chấn Vũ thì không cần nói, năm nay mới năm mươi bảy tuổi, dựa theo cấp bậc thì có thể công tác đến năm sáu mươi lăm, vì vậy mà cũng có hy vọng tiến thêm một bước.

Âu Dương Chấn Hoa chỉ có một con trai là Âu Dương Lỗi, Âu Dương Chấn Sơn thì có hai con trai, ngoài Âu Dương Lỗi là con cả, còn có đứa con thứ hai là Âu Dương Lộ, cũng là người đi theo con đường làm quan, bây giờ đang là thường ủy thị ủy, phó bí thư thị ủy ở một thành phố vùng Tây Bắc. Ngoài Âu Dương Quân thì gia tộc Âu Dương hầu như đều làm quan.

- Vừa rồi anh nghe đại ca nói vài tháng trước cậu có đến tham gia hội chợ phi thúy ở thành phố Bình Châu, lần sau nếu đến đó thì nhớ liên lạc với Nhị ca đây đây nhé?

Thành phố mà Âu Dương Long nhận chức không cách quá xa Bình Châu, nó là thành phố kinh tế, muốn quan tâm đến Trang Duệ một chút là rất dễ dàng. Thành phố có xây dựng nhiều khu dân cư, tất nhiên phần tốt phải để cho anh em của mình.

Có người thấy như vậy sẽ sinh ra khó chịu, nhưng đó cũng là sự thật, vì trong thời điểm hiện tại thật sự khó thể nào kiếm ra một người công chính vô tư, tiền mà Âu Dương Quân dùng để đầu tư không phải là lợi nhuận lấy ra từ những cuộc mua bán đầu cơ trục lợi trước đó sao?

- Cảm ơn Nhị ca, đúng rồi, sao hôm nay có nhiều xe đến đây như vậy? Cũng không sợ quấy rầy ông ngoại nghĩ ngợi sao?

Trang Duệ thật sự không quá chú trọng vào lời nói của Âu Dương Long, mình dựa vào bản lĩnh để kiếm tiền, cũng không cần phải dính vào những chuyện như vậy.

- À, hàng năm đều là như vậy, ngày lễ tết có nhiều người đến thăm ông, trước kia vì sức khỏe của ông không tốt nên chỉ đến thăm rồi đi nhưng bây giờ đã có thể trò chuyện vài câu, vì vậy mà có nhiều xe như vậy...

Âu Dương Lỗi vừa nói chuyện vừa chép miệng với bên trong sân, Trang Duệ đưa đầu nhìn, quả nhiên có hơn mười người ở bên trong.

Điều làm Trang Duệ giật mình chính là có bảy người mặc quân phục, cấp bậc trên vai thấp nhất là trung tướng, có hai thượng tướng, bọn họ đứng đó với tư thế thẳng tắp, giống như binh lính chuẩn bị tiếp kiến thủ trưởng vậy.

Trang Duệ lúc này xem như hiểu vì sao hai anh em Âu Dương Lỗi phải đứng ngoài này, vì bọn họ là cháu nội của ông cụ, hơn nữa với thân phận của bọn họ cũng chỉ có thể đứng đây đón khách mới không thất lễ, nếu không cũng chẳng thể nào cho ông cụ ra đây đón khách.

- Anh Tạ, sức khỏe của thủ trưởng thế nào?

Lúc này cửa phòng của ông cụ mở ra, một người quân hàm trung tướng đi ra, các vị tướng quân ở bên ngoài tiến lên vây quanh hỏi.

- Sức khỏe của thủ trưởng rất tốt, tư lệnh Phương, anh vào đi, vừa rồi thủ trưởng đã nói đến lượt anh...

Vị trung tướng họ Tạ kia lên tiếng với một vị thượng tướng. xem tại

- Thủ trưởng nói gì về tôi?

Tư lệnh Phương có chút căng thẳng, nhưng lúc này thật sự không ai dám chê cười, vì đứng trước mặt Âu Dương lão gia tử, dù bọn họ chức vị có cao đến đâu cũng không dám làm loạn.

- Thủ trưởng nói năm ngoái anh không cho ông uống rượu, vì vậy muốn dạy bảo anh một trận...

Tạ Trung khẽ hạ thấp âm thanh rồi nói, gương mặt rất vui vẻ.

- Cảm ơn anh Tạ, dám ý vào vị trí thư ký riêng của thủ trưởng vài năm mà dám nói lời đùa giỡn với tôi, sau này sẽ quay lại tính sổ anh sau.

Tư lệnh Phương cười mắng một câu, sau đó sửa sang lại quân phục, bước vào trong phòng.

- Người vừa đi ra chúng ta gọi là chú Tạ, khi ông nội nhận chức trở lại vào năm xưa thì người này làm thư ký riêng, bây giờ đã là phó tư lệnh một quân khu...

Âu Dương Lỗi thấy Trang Duệ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn đám tướng quân trong sân thì mở miệng giải thích, nhưng khi nói lời này thì Âu Dương Lỗi cũng kohnog ý thức được thân phận của mình đã không quá thấp hơn so với Tạ Trung.

- Tiểu Lỗi, mới vài năm không gặp mà cậu đã coi chú Tạ là người xa lạ rồi sao?

Âu Dương Lỗi đang nói chuyện với Trang Duệ thì Tạ Trung bên kia đã đi đến, sau đó lão vỗ một tay lên vai Âu Dương Lỗi rồi tiếp tục:

- Rất tốt, tiểu tử tốt, từ nhỏ đã biết cậu là người phù hợp quân ngũ, nếu tiếp tục phát triển thêm vài năm, sợ rằng sẽ là thủ trưởng của chú Tạ mất.

- Chú Tạ, chú cũng đừng nói như vậy, cháu dù là thế nào thì cũng là một tiểu tử xấu xa từ nhỏ chạy trước chạy sau bên chân chú.

Âu Dương Lỗi nói lời làm cho Tạ Trung rất vui vẻ, sau đó Tạ Trung kéo Âu Dương Lỗi vào trong sân cùng trò chuyện với các vị tướng quân ở bên trong.

- Tiểu đệ, cậu vừa về, nên vào phòng nghỉ ngơi, cô cô đều ở bên trong.

Lúc này phía bên kia lại xuất hiện bốn năm người, Âu Dương Long biết Trang Duệ không có kinh nghiệm đón khách, vì vậy mà khẽ nói một câu rồi tiến lên chào đón.

Trang Duệ về phòng mình, trong lòng có chút rung động, trước kia hắn chỉ xem ông ngoại là một cụ già, nhiều lắm cũng chỉ là một người còn có chút danh tiếng mà thôi.

Nhưng hôm nay Trang Duệ thấy tình huống như vậy thì mới thật sự hiểu ra, hổ già thì cũng có uy phong của hổ, vẫn có thể thét một câu chấn động núi rừng. Trang Duệ thấy mỗi khi thời sự đều có các vị lãnh đạo đến thăm hỏi đồng chí lão thành, mỗi lần đều nói các vị là tài phú của đất nước, bây giờ Trang Duệ càng hiểu rõ sâu thêm một chút, trước kia mình chỉ nhìn được mặt ngoài của vấn đề mà thôi.

- Ôi, Bạch Sư, đừng làm rộn, ngày mai chúng ta quay về tứ hợp viện...

Hôm nay trong nhà có nhiều người, Âu Dương Uyển sợ Bạch Sư dọa người khác nên nhốt vào trong phòng Trang Duệ, bây giờ thấy Trang Duệ đi về thì hưng phấn lao đến, thiếu chút nữa đã dùng lưỡi lau sạch mặt cho Trang Duệ.

Trang Duệ trấn an Tiểu Bạch Sư, sau đó hắn đi đến phòng của mẹ, nơi đây cũng rất náo nhiệt, có thêm vài chị dâu và chị gái đã xuất giá, khi nhìn thấy Trang Duệ đều lú lú rú rú lên tiếng muốn giới thiệu đối tượng, điều này làm hắn đỏ mặt tía tai chạy trốn chết.

- Này, Huyền Băng, trung thu vui vẻ nhé.

Trang Duệ về phòng tránh nạn, hắn nghĩ muốn gọi điện cho Tần Huyền Băng, đúng lúc điện thoại vang lên, thì ra là Tần Huyền Băng gọi điện thoại đến trước.

- Trung thu vui vẻ, này Trang Duệ, có nhớ em không?

Không biết có phải vì bị khí tức ở nước ngoài ảnh hưởng hay không mà nửa năm qua nàng gọi điện thoại về và câu hỏi đầu tiên với Trang Duệ lúc nào cũng là như thế, bộ dạng lãnh đạm trước kia đã không còn.

- Nhớ, nếu em không trở lại thì các vị chị dâu và chị gái thật sự đóng gói bán anh đi mất...

Trang Duệ nghĩ đến tình huống vừa rồi mà thật sự cảm thấy không rét mà run.

- Anh không biết đến nước Anh thăm em sao? Em...Em cũng nhớ anh...

Tần Huyền Băng ở đầu dây bên kia nói xong thì gương mặt không khỏi đỏ ửng.

- Được, qua tết trung thu anh sẽ đến nước Anh.

Trang Duệ lúc này cũng nóng lòng như lửa đốt, tuy hai người trước nay chỉ bày tỏ tình cảm qua điện thoại nhưng rõ ràng là nước xa không cứu được lửa gần, sau khi nghe được ám hiệu của Tần Huyền Băng thì hắn thật sự hận không thể mọc cánh bay đến bên cạnh nàng.

361. Chương 361 : Trung Thu (hạ)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 361: Trung thu (hạ)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Trang Duệ, bây giờ em không còn ở nước Anh.

Trong điện thoại truyền ra âm thanh của Tần Huyền Băng, Trang Duệ nghe được vậy mà có chút sững sờ, hần tiện đà nói:

- Em đã về rồi à? Em đang ở trong nội địa sao?

Nhưng Trang Duệ nghĩ lại và thấy nếu Tần Huyền Băng có về sẽ ở Hongkong, tết trung thu sao lại chạy vào nội địa? Vì thế mà hần thật sự có chút uể oải.

Quả nhiên trong điện thoại truyền ra âm thanh của Tần Huyền Băng:

- Em đang ở Hongkong, Trang Duệ, mỗi lần đều là em đến gặp anh, anh không đến gặp em sao?

Trang Duệ cảm thấy nóng mặt, Tần Huyền Băng nói không sai, chính mình hình như còn chưa đủ chủ động, đừng nói là ở Hongkong, dù là ở nước Anh thì cũng không quá xa, chỉ cần ngủ một giấc trên máy bay là xong.

- Được, Huyền Băng, qua tết trung thu anh sẽ lập tức đến Hongkong, em tạm thời chưa đi ngay chứ?

Trang Duệ coi như đã có quyết định, cuộc sống của mình là do mình sắp xếp, hạnh phúc của mình là do mình theo đuổi, tuy đã nửa năm qua đã làm quen được nhiều cô gái khác, nhưng trong lòng hần vẫn coi Tần Huyền Băng là quan trọng nhất.

Hai bên bắt đầu kết bạn từ quán trà ở Bành Thành, Tần Huyền Băng từ cao ngạo lãnh đạm đến dịu dàng êm ái, quá trình này thật sự làm cho Trang Duệ sinh ra cảm giác đầy tự hào, chinh phục, không sai, chính là chinh phục, hần đã chinh phục được trái tim của một người phụ nữ, chắc chắn cũng muốn chinh phục cơ thể của nàng.

Trang Duệ nghĩ đến đây mà không khỏi cảm thấy nóng lòng, con bà nó, đợi đến khi mình kết thúc cuộc sống xử nam thì nhất định sẽ thông cáo cho cả thế giới biết, không, như vậy là quá khoa trương, chỉ cần gọi điện thoại cho Lưu Xuyên là được. Mà nghĩ lại cũng không có gì để nói, vì tên kia đã không thuần khiết cách đây vài năm rồi.

- Em còn ở Hongkong nửa tháng, sau đó sẽ sang Anh, Trang Duệ, anh xác định có thể đến sao?

Tần Huyền Băng nói bằng lời tràn đầy chờ mong, sau hành trình Tây Tạng lần trước thì nàng cũng cảm thấy đứng bên cạnh Trang Duệ chợt sinh ra cảm giác an toàn mà không ai có thể mang đến cho nàng, thật sự là vì cha mẹ trước nay quá bận rộn nên làm nàng thiếu thốn nhất chính là cảm giác này.

Tần Huyền Băng không biết nó có phải là tình yêu hay không, nhưng ngoài người thân thì trong lòng nàng chỉ có một người đàn ông như Trang Duệ mà thôi.

- Có thể, ngày mai, không, là ngày kia, anh nhất định sẽ đến Hongkong.

Trang Duệ dùng giọng không chút do dự nói, sang Hongkong hình như cũng phải làm vài thủ tục gì đó, vì vậy mà Trang Duệ mới kéo dài thêm một ngày, việc lo thủ tục sẽ để cho Âu Dương Quân xử lý, có lẽ một ngày là sẽ đủ.

- Được, em chờ anh.

Tần Huyền Băng nghe được lời của Trang Duệ thì cảm thấy trái tim chợt gia tốc hần lên, nàng vội vàng cúp điện thoại rồi ngồi ngáy người trong phòng, cũng không nghe được âm thanh gọi xuống ăn cơm của mẹ.

- Tiểu đệ, cậu đang cười ngáy ngốc cái gì vậy?

Trong nhà ăn, mọi người ngồi xuống bàn lớn dùng cơm, chỉ là Trang Duệ có chút mất tập trung, hần cầm bánh bao nhìn một lúc lâu, thật sự sững sờ không bỏ vào miệng, mà Trang Mẫn thấy em trai ngáy ngốc như vậy cũng không nhin được.

- À, không, em đang dùng cơm mà.

Trang Duệ chợt sững sờ, sau đó hần cắn vào bánh bao một cái thật mạnh, động tác kia thật sự là giấu đầu hở đuôi.

- Tiểu đệ nghe nói chúng tôi muốn giới thiệu bạn gái, vì vậy mà vui vẻ ngây ngô rồi sao?

Người vừa lên tiếng chính là chị họ nhà bác cả, nàng được gả cho cháu của một vị chiến hữu của ông nội, dù là đám cưới chính trị nhưng hai bên có yêu thương trước khi kết hôn, quan hệ rất hòa hợp. Bên kia cũng là đại gia tộc, cũng là cành lá sum xuê, có nhiều cháu gái lớn, vì vậy mà nàng là một người vừa rồi nóng lòng muốn giới thiệu bạn gái cho Trang Duệ nhất.

- Chị Hồng, cũng đừng chọc em nữa, em đã nói mình có bạn gái rồi, ngày mốt em sẽ đến Hongkong, sau này sẽ đưa người về ọi người nhìn.

Trang Duệ thật sự không chịu được sự phiền nhiễu của những bà mối kia, hắn dứt khoát nói cho rõ ràng, đợi đến khi mình đưa Tần Huyền Băng về, các chị sẽ biết thế nào là danh môn thực nữ, những người kia sẽ không đáng được bày ra mặt bàn.

Nhưng từ nhỏ Trang Duệ chỉ ăn tết trung thu với mẹ và chị gái, cả nhà chỉ có ba người và rất quạnh quẽ, bây giờ nàng chợt có nhiều thân nhân, tuy thân phận không giống nhưng cũng là sự quan tâm đến từ người thân trong gia đình, cũng làm cho Trang Duệ cảm thấy ấm áp trong lòng.

- Tiểu Duệ, con muốn đến Hongkong sao?

Âu Dương Uyển nghe vậy mà có hơi nhú mày, nhưng sau đó lại nói:

- Cũng tốt, thay mẹ nói lời thăm hỏi người nhà của Tần Huyền Băng, nếu cô ấy có thời gian thì đến Bắc Kinh ở lại vài ngày.

Âu Dương Uyển biết con mình thuộc hạng người có chủ kiến, hắn đã quyết định điều gì thì căn bản khó thể nào thay đổi được. Bà cũng là người trước kia bị quấy nhiễu trên phương diện tình cảm, vì thế cũng không muốn can dự sâu vào chuyện tình cảm của con trai.

Tất nhiên cũng có vấn đề, đó là các bà mẹ đều xem con mình như của riêng, không nỡ giao cho con dâu, vì

ngủ trong mơ màng.

Sáng sớm hôm sau thì Âu Dương Hồng ồn ào muốn đến tứ hợp viện của Trang Duệ, bọn họ đều là những người lớn lên trong nhà xây, thật sự rất hiếu kỳ với tứ hợp viện, vì thế mà sáu bảy người chạy trên bốn năm chiếc xe, cùng nhau đến tứ hợp viện của Trang Duệ.

Chỉ là Âu Dương Lỗi không đi được, hẳn phải ở lại chỗ ông nội, hôm nay mới là lúc mọi người cần bàn luận, tương lai phát triển của gia tộc Âu Dương sẽ được quyết định vào hôm nay, trung thu thật ra tụ hội cũng vì mục đích này.

- Ôi, thật lớn, tiểu đệ, cậu thật sự là nhà tư bản...

- Đúng vậy, không ngờ tiểu đệ lại có khả năng như vậy, không được, không thể để cho người ngoài được hưởng, chúng ta cần phải tìm cho cậu ấy một cô vợ ở đại lục...

- Đúng đúng, ngày mai tôi sẽ đưa anh đến...

Những người phụ nữ sau khi thấy được căn tứ hợp viện của Trang Duệ thì lập tức dùng lời nói làm vũ khí, Trang Duệ thật sự phải chấp tay cầu xin tha thứ, cuối cùng ọi người chọn phòng của mình, sau đó mới xem như ổn định đội hình “bà mối”.

Trong căn tứ hợp viện này phương diện diện nước đều đầy đủ, được phân phối chỉnh tề, chỉ là chưa có người vào ở nên nhà bếp thiếu nồi niêu xong chảo. Trang Duệ thương lượng với các chị gái, sau đó các chị dâu dứt khoát kéo Trang Mẫn và cô cô đi siêu thị, nói là giữa trưa sẽ tổ chức một bữa cơm tập thể.

Âu Dương Lộ giống như có chuyện gì đó, cũng không đến, vì vậy trong nhà chỉ có Trang Duệ, Âu Dương Quân à Âu Dương Long, những người còn lại, kể cả con cháu đều đã đi đến siêu thị.

- Ôi, sao lúc đầu anh lại tặng cho cậu căn tứ hợp viện này? Sớm biết như vậy thì chính anh sẽ mua, coi như tính sai, thật sự tính sai, tiểu tử cậu phải bồi thường cho anh mới được...

Âu Dương Quân ngồi nhìn hồ cá rộng dưới mái đình, trong hồ có hoa sen, trong lòng sinh ra cảm giác hối hận. Vài ngày qua hẳn cũng đã thử tìm xem tứ hợp viện, nhưng ngoài căn tứ hợp viện hơn năm nghìn mét vuông thì không còn căn tứ hợp viện nào giống như của Trang Duệ.

Nhưng Âu Dương Quân thật sự là có ý nhưng không đủ lực với căn tứ hợp viện hơn năm ngàn mét vuông, hẳn thật sự ăn không vô, phải biết rằng mua bán tứ hợp viện cũng cần được cho phép, hơn nữa có quy định là không dùng nó để làm thế chấp vay ngân hàng. Âu Dương Quân dù có chút tiền nhưng cũng thật sự khó thể nào lấy ra được hơn trăm triệu để mua một căn tứ hợp viện như vậy.

Khi Trang Duệ mua tứ hợp viện này thì chính sách mua bán tứ hợp viện mới được đưa ra, nhưng bây giờ đã qua hai tháng, những căn tứ hợp viện bình thường ở Bắc Kinh đều đã bị lùng mua, những người kia lại không có chuyện gì cần nhờ đến Âu Dương Quân, muốn mua sao? Được, đưa tiền đây.

- Được rồi, Tứ ca, anh nói lời này cũng không quá khách khí rồi, em đây còn nhiều phòng, anh cứ chọn gian tốt nhất ở lại là được, không phải ngài sẽ đỡ phải bỏ tiền ra mua tứ hợp viện sao?

Trang Duệ nói làm cho Âu Dương Quân có chút nghi hoặc, tiểu tử này đang nói chột chuyển sang gọi mình bằng ngài, vì vậy lên tiếng:

- Tiểu tử cậu có gì cần anh hỗ trợ sao? Cứ nói thẳng, đừng đi lòng vòng.

Âu Dương Quân nhìn bộ dạng của Trang Duệ thì cũng biết được chín phần mười.

- Hi hi, Tứ ca, ngày mai em sẽ đến Hongkong, nhưng em nghe nói muốn đến Hongkong thì cần phải có giấy thông hành, em cũng không thể nào làm cho xong ngay được...

Hôm qua Trang Duệ uống quá chén và quên đi chuyện này, nhưng hẳn đã đồng ý ngày mai đến Hongkong, dù thế nào thì cũng phải làm tốt thủ tục hôm nay, ngày mai phải xuất phát.

- Việc này cũng không dễ làm, vì cần lấy chứng minh của cậu ra cho cục công an chứng nhận, cậu chờ chút, tôi hỏi thăm xem thế nào...

Âu Dương Quân thật sự không hiểu quá rõ về điều này, hẳn lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi đi.

Âu Dương Long này giờ không nói gì chợt mở miệng nói:

- Thôi đi, Lão Tứ, cậu thật sự có quá ít tương lai rồi đấy, Tiểu Duệ, việc này cứ để anh làm cho...
- Hì, Nhị ca, anh có thể làm tốt được à?
- Muốn bị đánh phải không?

Âu Dương Long trừng mắt nhìn Âu Dương Quân, hần tiện tay lấy điện thoại ra, hình như gọi người đến đây, chỉ nói vài câu là cúp máy.

Nửa giờ sau ngoài cửa vang lên tiếng chuông, Cổ Vân sắp xếp hai cái chuông, một cái giống như một cái chuông thật và để ở phòng gác ngoài cửa, chỉ cần nhấn vào nó thì hầu như cả trung viện đều có thể nghe thấy. Một cái chuông còn lại chỉ có người gác cửa mới nghe thấy được, Trang Duệ bây giờ còn chưa mời được người, vì vậy chỉ đặt chiếc chuông kia mà thôi.

- Chủ tịch Âu Dương...

Khi Trang Duệ mở cửa thì hai anh em Âu Dương Long cũng đi theo, cửa vừa mở ra thì một người đàn ông trung niên hơi mập hơn bốn mươi xuất hiện, người này cung kính bắt chuyện với Âu Dương Long ở sau lưng Trang Duệ.

- À, chủ nhiệm Bạch, chuyện vừa rồi tôi nói trong điện thoại, buổi chiều có thể làm xong được không?

Âu Dương Long khẽ gật đầu, hần bước ra ngoài cửa một bước, cũng không có ý mời người vào trong, chỉ đứng đó nói chuyện mà thôi.

- Có thể, nhất định là có thể, nếu khu thường trú của chúng tôi không làm xong chuyện này thì rõ ràng là phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo rồi...

Vị chủ nhiệm Bạch kia gật đầu như gà mổ thóc, chỉ còn kém vỗ ngực đánh cược mà thôi.

- À, vậy thì tốt, Tiểu Duệ, cậu có ảnh không? Giao cho chủ nhiệm Bạch đi.

Âu Dương Lôi quay đầu nhìn Trang Duệ.

- Em không có...

- Không có vấn đề, vị tiên sinh này chỉ cần đi theo chúng tôi chụp hình mà thôi, những việc sau đó cũng không cần phải quan tâm.

Vị chủ nhiệm Bạch kia xem như rất có ánh mắt tình đời, có thể thấy Trang Duệ và chủ tịch Âu Dương có quan hệ rất sâu. Chưa nói đến những thứ khác, sau khi Âu Dương Long đến thủ đô cũng không đến khu thường trú của thành phố ở đây, há miệng là nói có việc tư cần làm, thật sự tránh điều kiêng kỵ.

- Đi, vậy chúng ta sẽ đi chụp ảnh ngay bây giờ, Nhị ca, Tứ ca, các anh chờ một lát, mẹ và các chị sẽ nhanh chóng quay lại.

Trang Duệ gật đầu đồng ý.

- Chủ tịch Âu, chúng tôi đi trước, nếu anh có thời gian thì đến khu thường trú của chúng tôi nói vài lời chỉ đạo công tác...

Trước khi đi thì chủ nhiệm Bạch có cơ hội đối thoại vài lời với vị chủ tịch Âu Dương có bối cảnh thâm hậu, tất nhiên hần sẽ nắm chắc thời gian để vỗ về nịnh hót lãnh đạo.

- À!

Âu Dương Lôi từ chối cho ý kiến, chủ nhiệm Bạch lập tức cáo từ đưa Trang Duệ đi chụp ảnh.

Chuyện chụp ảnh cũng không có vấn đề, trong khu bảo tồn có quán chụp hình, chủ nhiệm Bạch cũng không cần rửa hình, sau khi có phim thì lấy giấy chứng minh của Trang Duệ, lại cho Trang Duệ về trước, trước sau đều chưa đến nửa giờ.

Giữa trưa thì những người phụ nữ đi mua đồ quay về, một đám trẻ con xem như tìm được chỗ đùa giỡn, chúng chơi trốn tìm xung quanh khuôn viên hòn non bộ, lúc này cổng lớn vốn yên tĩnh chợt trở nên náo

loạn. Trang Duệ sợ những đứa trẻ sẽ rơi xuống hồ nước, vì vậy hấn phân phó Tiểu Bạch Sư nhiệm vụ bảo vệ, nếu có ai đến gần hồ nước thì nó cũng làm hết phận sự của mình mà nhe răng há miệng dọa quay về.

Đến trưa thì Âu Dương Lỗi cũng đến dùng cơm, lúc này ăn cơm trong căn tứ hợp viện của mình thì Trang Duệ cảm thấy hương vị cực kỳ ngọt ngào, chị gái và các chị dâu nói không ngừng, có lẽ cũng làm cho không gian thêm nhiều nhân khí, hình như nơi đây chỉ thiếu một nữ chủ nhân mà thôi.

Sau khi dùng cơm xong thì mọi người đi về gian phòng của mình, nhưng lúc này hậu viện không còn ai, đó là chỗ dành riêng cho Trang Duệ, bảy gian phòng ở trung viện cũng quá đủ ọi người rồi.

Hiệu suất làm việc của chủ nhiệm Bạch là rất cao, ba giờ chiều đã vã mồ hôi chạy đến, đưa giấy thông hành bên Hongkong cho Trang Duệ, tiện thể còn đặt một vé hạng nhất trên chuyến bay sớm nhất từ Bắc Kinh đến Hongkong vào ngày mai.

Chủ nhiệm Bạch có thể ngồi ở vị trí này cũng là vì làm tốt những chỉ thị của lãnh đạo, thậm chí là những gì mà lãnh đạo đã quên cũng được làm tốt, vì vậy mới có thể bộc lộ được đầy đủ năng lực và trình độ.

Vì thời gian quá căng nên giấy thông hành này chỉ có thể cho ở lại bảy ngày, nhưng với Trang Duệ thì bảy ngày cũng quá đủ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hấn có thể đi thẳng sang Châu Giang.

Đến tối Trang Duệ đưa chìa khóa ẹ, lại đưa bà vào trong gara thiết lập quyền hạn đi ra từ cửa sau, cuối cùng lấy một hộp tang sức từ dưới tầng hầm bỏ vào trong cặp túi thân của mình. Bên trong hộp là một chiếc vòng huyết ngọc, lúc đó Trang Duệ rời khỏi Bành Thành, khi xem đã ra khỏi biệt thự thì hấn vẫn cố ý quay lại lấy thêm một hộp tang sức, bây giờ có thể phát huy công dụng.

Trang Duệ ngồi trên máy bay đến Hongkong mà có chút căng thẳng, chỉ vì uống quá chén mà hấn phải chạy ra chạy vào nhà vệ sinh nhiều lần, vì vậy mà ánh mắt của cô tiếp viên hàng không nhìn về phía Trang Duệ có chút cổ quái, đây không phải là một tên nhà giàu mới nổi lần đầu tiên đi máy bay và có chút căng thẳng đấy chứ?

Sau hơn ba giờ bay, máy bay đáp xuống phi trường quốc tế ở Hongkong, khi theo dòng người đi ra thì Trang Duệ thấy Tần Huyền Băng đang đứng chờ bên ngoài.

363. Chương 363 : Hongkong (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 363: Hongkong (2)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Nơi này là Trung Hoàn, cũng là nơi buôn bán náo nhiệt nhất, à, đó chính là cửa hàng châu báu của nhà em.

Tần Huyền Băng vừa lái xe vừa giới thiệu cho Trang Duệ, mà Trang Duệ cũng nhìn theo ngón tay của Tần Huyền Băng, bên kia có một cửa hàng đá quý.

Nếu so với đại lục có rất ít cửa hàng đá quý thì nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều, người ra kẻ vào là rất nhiều, chỉ là Trang Duệ không biết người đến thường là khách du lịch. Vì những năm qua người trong nước chợt sinh ra một tư duy cổ hữu, đó là ai cũng cho rằng những món gì mua ở Hongkong sẽ rẻ hơn.

- Đến rồi, xuống xe thôi.

Lại chạy thêm nửa giờ, sau đó Tần Huyền Băng dừng xe bên đường, nàng xuống xe, tự nhiên kéo tay Trang Duệ đi vào trong khách sạn ven đường.

- Nơi này là Vượng Giác, là nơi nhiều khách sạn nhất, chúng ta đi.

Đi vào khách sạn này thì Trang Duệ cảm thấy mình như lạc vào chợ thức ăn, cực kỳ huyền ảo, người bên trong nào có giống dùng cơm, rõ ràng là đang tụ tập nói chuyện phiếm. Quan trọng là Trang Duệ nghe mà không hiểu bọn họ nói gì, hần chỉ nhớ miễn cưỡng vài chữ mà thôi, nhưng nếu nói về chữ Triều Châu, hần thật sự là vịt nghe sấm.

Ngôn ngữ ở Hongkong có sự cách biệt với nội địa, nơi đây dùng tiếng Quảng Đông, tiếng phổ thông và cả tiếng Anh.

Người Hoa ở Hongkong có gốc Quảng Đông, nếu không phải là người gốc Hoa thì dùng tiếng Anh để giao tiếp, đại bộ phận dân cư Hongkong đều không phải là dân bản địa. Hơn một trăm năm qua có rất nhiều từ nội địa và khắp nơi trên thế giới chuyển đến Hongkong.

Trang Duệ thấy có nhiều người nước ngoài ở khách sạn này, bọn họ cũng cầm đĩa dùng cơm như người Trung, cũng nói chuyện rộn rã với người bên cạnh. Lúc vừa vào có cảm giác ồn ào nhưng bây giờ Trang Duệ đã thật sự có chút thích thú, vì khắp nơi đầy nhựa sống, rõ ràng khác biệt với thế giới ở bên ngoài.

Tần Huyền Băng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm mà cố gắng lấy dũng khí nói ra những lời mà nàng thật sự cũng không muốn.

Âm thanh nước chảy trong phòng chợt dừng lại, Tần Huyền Băng đứng bên ngoài chợt ngạc nhiên, nàng đang định mở miệng thì cửa phòng chợt mở ra, một bàn tay cường tráng nắm lấy eo nàng kéo ào trong, tay còn lại cũng nhanh chóng đóng cửa lại.

- Ồ.

Tần Huyền Băng vì không đề phòng, nàng bị kéo vào trong phòng, dưới chân khê trượt, nàng ngã lên người một cơ thể trơn bóng.

Tần Huyền Băng còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện quần áo trên người dần giảm bớt, không bao lâu sau một cơ thể trắng tinh như cừu chợt xuất hiện trong phòng tắm. Hơi nước trong nhà tắm như chất kích thích, Tần Huyền Băng không nhúc nhích, nàng để tùy ý Trang Duệ thích làm gì thì làm.

Mặt trời chậm rãi lặn về phía tây, những ánh nắng cuối ngày vàng rực chiếu lên tấm rèm cửa làm cho cả gian phòng chợt trở nên vàng rực, giống như phủ lên cơ thể những người trong phòng một vầng hào quang.

Mặt trời nhanh chóng khuất bóng, cảnh Victoria lên đèn, lúc này những âm thanh thổ dốc trong phòng mới dừng lại.

Tần Huyền Băng đã ngủ say, dáng người mỹ lệ chợt xuất hiện không che giấu trước mặt Trang Duệ, những đường cong mê người chợt lập lòe dưới ánh trăng rằm, khung cảnh này làm cho Trang Duệ vốn đã bình phục chợt rục rịch trở lại.

- Bảy lần sao?

Tần Huyền Băng cũng là lần đầu tiên trải qua tình huống như vậy, coi như hai bên nghênh hợp nhau mà không biết trời cao đất rộng, nhưng cuối cùng nàng cũng không địch lại một thân đồng tử hơn hai mươi năm của Trang Duệ, cuối cùng cũng ngủ say. Nhưng lúc này trên mặt nàng có treo một nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn.

Trang Duệ khê lấy cánh tay Tần Huyền Băng đặt lên ngực mình xuống, sau đó hần chậm rãi xuống giường, hần cảm thấy hông mình như máy móc rỉ sét, đau nhức đến mức muốn ngã xuống, sau khi cúi đầu truyền xuống chút linh khí mới cảm thấy khá hơn.

Trang Duệ đi vào trong phòng tắm rửa, hần quần quanh người một chiếc khăn tắm, sau đó lấy gói thuốc đi ra ban công, bắt đầu đốt thuốc nhả khói. Hần nhìn cảnh Victoria náo nhiệt mà sinh ra cảm giác không chân thật, thân đồng tử bảo tồn hơn hai mươi năm đã xong rồi sao? Nếu như để cho Tần Huyền Băng biết được tâm tư của Trang Duệ vào lúc này, sợ rằng sẽ đập hần từ trên lầu rơi xuống đất.

- Trang Duệ.

Tần Huyền Băng mơ màng cảm thấy người đàn ông bên cạnh đã không còn, vì vậy nàng mở mắt xem xét, thấy Trang Duệ đang đứng bên ban công. Nàng muốn đứng lên, lại phát hiện toàn thân trần như nhộng, vì vậy vội vàng lấy tấm chăn mỏng phủ lên người.

- Đã thức dậy rồi sao? Để anh ôm em đi tắm rửa...

Trang Duệ trở lại phòng thấy Tần Huyền Băng còn đang ở trong chăn, vì vậy mà không khỏi nở nụ cười. Hần nhắc nàng lên, khi xoay người thì chợt thấy bên dưới có một đóa hoa đỏ bừng.

Đi vào phòng tắm tất nhiên sẽ cực kỳ kiều diễm. (.

- Trang Duệ, rất kỳ quái, sao lại không cảm thấy đau.

Tuy hôm nay là lần đầu tiên nhưng Tần Huyền Băng ở nước ngoài nhiều năm, nàng cũng không xa lạ gì chuyện nam nữ, có thể nói là chưa từng ăn thịt heo nhưng ít nhất cũng đã từng thấy heo chạy.

Hơn nữa sau khi trải qua một lần thì Tần Huyền Băng cũng không còn quá ngượng ngùng với Trang Duệ, nàng mặc áo tắm rộng thùng thình ngồi ôm Trang Duệ bên ban công, cũng không quan tâm hai bàn tay không thành thật đang chạy qua lại trên người mình.

Lúc này gương mặt trẻ trung xinh đẹp của Tần Huyền Băng thật sự có thêm nhiều nét quyến rũ, ánh mắt lưu chuyển có mang theo một vẻ đẹp làm cho người ta phải chấn động, cảm thấy tình ý như từ trong khung xương bùng ra ngoài.

- Có thể là bình thường em chú ý rèn luyện sức khỏe.

Trang Duệ ôm Tần Huyền Băng vào sát trong lòng, tất nhiên hẳn sẽ không nói ra hiệu quả của linh khí, chuyện này quá mức huyền hoặc, hẳn dự tính cả đời sẽ chôn sâu trong đáy lòng. Có đôi khi chia xẻ bí mật thường gây ra cho người ta áp lực rất lớn, loại áp lực này Trang Duệ cảm thấy nên để cho chính mình thừa nhận thì hay hơn.

- Anh xấu lắm, không được sờ loạn, ơ, chỗ đó không được động vào...Trang Duệ, em muốn...

Trang Duệ dùng hai tay di dời lực chú ý của Tần Huyền Băng, nhưng lần này cũng chính thức khảo nghiệm cậu nhỏ của hắn, mà lúc này bầu không khí trong phòng cũng chợt biến đổi.

Nước ngoài đã từng có một cuộc điều tra như thế này, đó là những cô gái tóc vàng mắt xanh cực kỳ gợi cảm thường sẽ có yêu cầu cao hơn người thường, nhưng những cô nàng bình thường lãnh đạm thì trong quá trình yêu lại cực kỳ lớn gan, đòi hỏi vô độ.

- Điện thoại, điện thoại của em, không cần, này, để cho em tiếp điện thoại, không, tắt điện thoại đi.

Khi những tiếng thở dốc qua đi, gian phòng chợt bình tĩnh trở lại, chỉ có tiếng chuông điện thoại của Tần Huyền Băng liên tục vang lên, nhưng lúc này nàng thật sự không có chút khí lực nào để xuống giường.

- Trang Duệ, em đói bụng quá.

Hai người ôm nhau trên giường cả giờ, cả hai đều nghe thấy âm thanh bụng kêu biểu tình, vì vậy mà không khỏi mỉm cười. Trang Duệ nhìn đồng hồ, mình vào khách sạn lúc một giờ, đến bây giờ đã trôi qua cả mười giờ, đã gần 0 giờ sáng rồi.

- Chúng ta ra ngoài ăn nhé?

Trang Duệ ngồi dậy, hẳn bây giờ có tinh thần rất tốt, không có chút cảm giác buồn ngủ, hơn nữa hẳn còn có linh khí để khôi phục cơ thể, cũng không cảm thấy mệt nhọc.

- Không, hôm nay em sẽ ở cùng anh, không muốn đi đâu cả, mình gọi cơm khách sạn là được...

Tần Huyền Băng quần lấy Trang Duệ như một con mèo nhỏ, nàng nhắc điện thoại lên dùng giọng Quảng Đông gọi món, âm thanh này tuy dễ nghe nhưng Trang Duệ thật sự không hiểu.

Khách sạn có hiệu suất rất cao, hai mươi phút sau đã có xe đẩy đến trước cửa phòng Trang Duệ, dựa theo phân phó của Tần Huyền Băng, sau khi cho tiền boia thì Trang Duệ tự mình đưa thức ăn vào phòng.

Tần Huyền Băng gọi món rất phong phú, ngoài bò bít tết còn có vài món thức ăn Quảng Đông khác khá tinh xảo, còn có một chai rượu đỏ, còn có hai cây nến đỏ đặt ở góc bàn.

Trang Duệ trước tiên dùng diêm đốt nến, sau đó hắn rót hai ly rượu đầy đưa cho Tần Huyền Băng, rượu đỏ, ánh nến chiếu lên gương mặt mỹ nhân càng làm cho khung cảnh tươi đẹp. Trang Duệ thâm thở dài một tiếng:

- Hôm nay hình như mình không cần ngủ thì phải.

- Ôi, quá mất mặt, nửa đêm rồi mà còn có ai gọi điện thoại đến nữa?

Khi hai người đang dùng bữa tối thì điện thoại của Tần Huyền Băng lại vang lên, nàng nhận điện thoại từ trong tay Trang Duệ, sau đó nhìn vào màn hình mà không khỏi lè lưỡi.

- Mẹ của em gọi đến...

Tần Huyền Băng khẽ đặt tay lên môi với Trang Duệ, sau đó nàng nhẩn nít nghe.

366. Chương 366 : Nhấn

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 366: Nhấn

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Mẹ, đã trễ thế này rồi, mẹ gọi điện thoại đến có chuyện gì thế?

Tần Huyền Băng có chút chột dạ, nàng tiếp điện thoại, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn tâm lý.

- Tiểu Băng, con cũng biết đã muộn rồi à? Sao còn chưa về nhà?

Phương Di thật sự rất yên tâm với Tần Huyền Băng, bà biết con gái mình không thích đi quán bar, nhưng sau khi nghe được lời của con gái thì không khỏi cảm thấy có chút nghi ngờ.

- Con...Con đang ở cùng Lôi Lôi, hôm nay sẽ không về...

Tần Huyền Băng trước nay chưa từng nói dối, vì vậy mà lúc này không khỏi lắp bắp, nhưng Trang Duệ nghe mà thật sự cảm thấy khó thể nào tin được.

- Vừa rồi mẹ vừa gọi điện thoại cho Tiểu Lôi, con không có ở chỗ nó. Tiểu Băng, con biết nói dối từ khi nào vậy?

Lời nó của Phương Di trong điện thoại chợt trở nên có hơi lớn tiếng, điều này thật sự làm cho Tần Huyền Băng càng thêm hoảng loạn.

- Mẹ, con có người bạn đến Hongkong, con muốn ở cùng...

Tần Huyền Băng thán thốt nói, nàng là một cô gái thông minh, biết rõ nói dối một câu thường phải dùng mười câu mới bù đắp lại được, vì vậy mà dứt khoát nói thật.

- Bạn sao? Là bạn ở nước Anh à? Là nam hay nữ?

Phương Di nghe được lời nói của Tần Huyền Băng mà càng thêm nghi ngờ.

- Được rồi, em à, Tiểu Băng cũng đã lớn rồi, em hỏi nhiều như vậy làm gì?

Tần Hạo Nhiên đọc sách ở đầu giường chợt dùng ánh mắt bất mãn nhìn Phương Di.

- Nói nhảm, con gái của em mặc kệ sao được? Anh thì bình thường nhỉ, suốt ngày không quan tâm đến chuyện con cái...

Tần Hạo Nhiên thấy vợ bắt đầu đẩy lửa giận lên đầu của mình thì tất nhiên sẽ co rút người lại, phụ nữ thời mẫn kinh thật sự chưa từng nói lý lẽ.

- Mẹ, hỏi nhiều như vậy làm gì? Bình thường cũng không thấy mẹ quan tâm như thế, hôm nay lại...

Tần Huyền Băng bị mẹ hỏi mà cảm thấy vừa thẹn vừa gấp, uất ức trong lòng cũng bùng lên, từ nhỏ đến lớn cha mẹ chỉ lo kinh doanh, quan tâm đến chuyện của mình thế này từ khi nào?

- Em cứ nói đi, đừng nóng vội.

Trang Duệ khẽ vỗ lên lưng bóng mượt của Tần Huyền Băng, hần khẽ mấp máy môi biểu hiện ý nghĩ của mình.

Tần Huyền Băng nghe xong lời của Trang Duệ thì nói vào trong điện thoại:

- Không phải là bạn nước Anh, là bạn đến từ đại lục, được chưa đấy?

- Bạn đến từ đại lục sao? À, là tiểu tử họ Trang kia sao?

Phương Di biết rõ con mình cũng không có nhiều bạn, người quen của nó ở đại lục hình như chỉ có một mình cậu trai trẻ tên là Trang Duệ thì phải.

- Được rồi, mẹ à, con mệt lắm, có gì ngày mai rồi nói.

Tần Huyền Băng vừa nói ra khỏi miệng thì thật sự cảm thấy mình đã nói sai, không biết mẹ mình ở đối diện nghe được câu nói này sẽ nghĩ thế nào? Vì vậy nàng dứt khoát cúp điện thoại, sau đó tắt nguồn, nếu mẹ tức giận thì mình sẽ cùng đi với Trang Duệ đến Bắc Kinh ở lại vài ngày, sau đó sẽ trực tiếp bay sang Anh.

- Một chết đi được, con làm gì mà mệt? Đây, đây, Tiểu Băng, con nói gì đi chứ? Alo?

Phương Di chợt không kịp phản ứng, bà lên tiếng và trong điện thoại truyền đến những tiếng tút tút. Bà chợt trở nên sốt ruột, sau đó giật lấy tờ báo của chồng rồi nói:

- Hạo Nhiên, Tiểu Băng hôm nay ở cùng một chỗ với một cậu trai, đã khuya thế này chắc chắn sẽ chịu thiệt, anh tranh thủ đi tìm con về cho em.

- Đây, anh thấy em nên học theo anh là hay hơn, con gái đã lớn rồi, cần phải cho nó tự quyết định cuộc sống của mình.

Tần Huyền Băng bắt lấy tờ báo trong tay vợ, lão có chút bức bối, từ nhỏ hai vợ chồng ít quan tâm đến con gái, bây giờ chỉ cần con gái vui thì tìm về nhà đưa con về thế nào cũng được. Lão đã từng gặp qua tiểu tử Trang Duệ, ấn tượng là rất tốt, không giống như đám hoa hoa công tử chỉ biết ăn chơi sa đọa.

- Khuya thế này mà không chịu về nhà, một cô gái ở bên ngoài làm gì? Điều này...

Phương Di bị chồng làm cho sững sờ, nhưng rõ ràng là bà thật sự không chịu được tình huống con gái mình qua đêm với một người đàn ông ở bên ngoài.

- Tiểu Di, chúng ta đã quen nhau bao nhiêu năm rồi?

Tần Hạo Nhiên đặt tờ báo trong tay xuống, hắn cũng lấy kính mắt xuống, nhìn vợ đã hơn bốn mươi nhưng vẫn có dung mạo của một phụ nữ ba mươi nói.

- Khi đó em hai mươi hai tuổi, anh hỏi điều này làm gì?

Phương Di dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chồng.

- Khi em hai mươi hai thì chúng ta đã ở cùng nhau, bây giờ con gái đã hai mươi lăm, em còn muốn can thiệp sao?

Tần Hạo Nhiên vừa cười vừa nói, hai tay ôm lấy đầu vai của Phương Di.

- Hừ, anh nghĩ đi đâu vậy...Ồ...

Phương Di còn chưa nói dứt lời thì đã bị chặn miệng, ánh đèn đầu giường cũng bị tắt đi.

...

Phòng ngủ xa hoa của Trang Duệ hai mặt hướng mặt trời, ánh sáng mặt trời chiếu qua bức màn cửa sổ giống như những đóa hoa vàng phủ xuống, hai bóng người quấn lấy nhau thật sự bộc lộ ra dưới ánh sáng.

Một gian phòng rộng đầy hương vị khác thường giữa nam nữ, nếu là người có kinh nghiệm, chỉ cần vừa đi vào trong căn phòng thế này sẽ biết hôm qua có thứ gì phát sinh.

Trang Duệ đặt chân đang gác lên người mình của Tần Huyền Băng xuống, ánh mắt vô tình nhìn thấy nhiều chỗ nhạy cảm, vì vậy mà không khỏi trở nên chuyên chú, nhưng thật sự lúc này là lực bất tòng tâm.

Nếu nói đánh lâu dài thì đàn ông không bao giờ bằng phụ nữ, đừng tưởng bọn họ có thân thể cường tráng, nhưng khi trả bài xong cho vợ, nếu vợ còn nói một câu “em còn muốn”, sợ rằng chỉ có thể tơi bời chạy trốn chết.

Trang Duệ chậm rãi bước xuống giường, ngày hôm qua hắn cũng không kéo chặt màn, vì vậy mà ánh sáng chiếu vào trong phòng, căn phòng sáng rực lên.

- Trang Duệ, anh thức dậy làm gì?

Tần Huyền Băng lúc này cũng đã tỉnh, nàng thấy Trang Duệ trần như nhộng đứng trước mặt thì không khỏi cảm thấy hai má có cảm giác phát sốt. Tuy giữa hai người đã phát sinh nhiều lần nhưng dù sao nàng cũng là một cô gái, da mặt vẫn mỏng hơn, vì thế mà nhanh chóng kéo chăn phủ lên người mình.

- Đã sắp đến trưa rồi, tất nhiên phải thức dậy, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục ở lại trong phòng?

Trang Duệ nhặt khăn tắm trên mặt đất lên quần vào hông, Tần Huyền Băng cố tình không nhìn nhưng ánh mắt vẫn di động theo động tác của hắn, đến khi cái khăn chen kín vật kia thì nàng mới thu hồi ánh mắt. Nàng cảm thấy trái tim của mình đập ầm ầm, cũng không biết là ngại ngùng hay chờ mong, thật sự là khó thể hiểu nổi.

- Nếu em không nói thì hôm nay chúng ta sẽ không đi đâu cả.

Trang Duệ thấy Tần Huyền Băng trầm mặc, hẳn tưởng nàng khiêu khích với mình, vì thế mà nhào lên giường.

- Ôi, đừng, anh, anh tha cho em đi, em thật sự không chịu được nữa...

Tiếng nam nữ thở dốc trong phòng lại vang lên dữ dội, trong đó còn có tiếng rên rỉ cầu xin, điều này càng kích thích Trang Duệ cày cấy mạnh mẽ.

Nửa giờ sau thì gió bão mới tạm dừng, cơ thể của Tần Huyền Băng xụi lơ như không xương, nàng ghé vào lòng Trang Duệ, không ngừng thở hổn hển, gương mặt trắng nõn biến thành màu đỏ, dùng ánh mắt quyến rũ nhìn Trang Duệ.

- Huyền Băng, anh tặng cho em mộ lễ vật, để xem em có thích không.

Trang Duệ lấy ra một chiếc hộp trang sức từ trên đầu giường như ảo thuật, sau đó đặt trong lòng mình, trước mặt Tần Huyền Băng.

Tần Huyền Băng lúc này không còn chút sức lực nào để động tay động chân, nàng nũng nịu nói:

- Vật gì vậy? Em muốn anh mở ra cho em xem.

Trang Duệ cười cười, hắn mở hộp trang sức ra, bên trong là một chiếc vòng tay phỉ thúy đỏ sáng long lanh, sau đó hắn kéo tay trái của Tần Huyền Băng, khẽ đeo nó vào.

- Một chiếc vòng tay thật đẹp.

Tần Huyền Băng dùng sức trở mình, nàng nằm nghiêng trên người Trang Duệ, nàng nâng tay trái lên, khi nàng thấy rõ chiếc vòng tay thì không khỏi mở miệng nói.

Tần Huyền Băng đánh giá chiếc vòng tay bằng ánh sáng yếu ớt trong phòng, nhưng vẻ mặt nàng càng trở nên ngạc nhiên, cuối cùng không nhịn được phải mở miệng nói:

- Trang Duệ, vòng tay này có phẩm chất rất cao, là phỉ thúy đỏ cấp băng sao?

Tần Huyền Băng là một nhà thiết kế châu báu, nàng thật sự có trí thức về phương diện giám định và thưởng thức châu báu, lúc này nàng chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết vòng tay phỉ thúy đỏ kia có chút bất thường.

- Không phải là cấp băng...

Khi thấy Tần Huyền Băng tỏ ra nghi hoặc thì Trang Duệ cười bên tai nàng nói:

- Là cấp thủy tinh, thật sự là vòng tay huyết ngọc, Huyền Băng, có thích không?

- Sao? Là thật à?

Tần Huyền Băng nghe vậy thì ngồi lên, nàng muốn kéo rèm nhìn kỹ vào chiếc vòng tay, nhưng vừa rồi kích tình mãnh liệt và mất hết sức lực, bây giờ ngồi dậy một nửa và sau đó mất hết sức lực nằm xuống bên cạnh Trang Duệ.

- Đi, chúng ta đi tắm uyên ương, sau đó cho em xem xét vòng tay.

Trang Duệ ôm lấy Tần Huyền Băng với cơ thể không còn chút sức lực đi vào phòng tắm.

- Ánh sáng màu đỏ tươi, màu sắc đẹp dễ như nước, thật sự là vòng tay phỉ thúy cấp thủy tinh. Trang Duệ, anh thật sự tặng cho em chiếc vòng tay này sao?

Tần Huyền Băng mặc áo tắm rộng thùng thình kéo bức màn cửa ra, ánh nắng rực rỡ chiếu vào ban công, căn phòng chợt phát sáng, nàng đứng bên cửa sổ dùng ánh mắt say mê nhìn chiếc vòng tay.

Sau khi tắm xong thì Tần Huyền Băng cảm thấy toàn thân khoan khoái, nhẹ nhàng thoải mái, cũng không phát hiện cơ thể có gì đó không thoải mái, thật sự khác biệt với những gì sách vở thường nói.

Nhưng Tần Huyền Băng cũng không biết, mỗi lần cuồng hoan và mình chìm vào giấc ngủ, Trang Duệ lên dùng linh khí chải chuốt cơ thể cho nàng. Phải biết rằng hôm qua Trang Duệ đã rơi vào tình cảnh tổn hao gần hết linh khí, nước mắt đầy mắt.

- Tất nhiên là tặng cho em, chẳng lẽ lại tặng cho người khác?

Trang Duệ nói lời tràn đầy yêu thương, sau đó dùng tay vuốt mái tóc ướt xỏa tung của Tần Huyền Băng, hần thấy ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt đẹp của người ngọc, mơ hồ có chút đỏ ửng, xinh đẹp như một bức tranh.

- Cám ơn anh, Trang Duệ, đúng rồi, em cũng có lễ vật tặng anh...

Tần Huyền Băng giống như nhớ ra điều gì đó, nàng trở lại phòng tìm bóp, sau đó lấy ra một cái hộp nhỏ, sau khi mở ra thì thấy hai cái nhẫn bạch kim, mặt ngoài có đính hai hạt phỉ thúy như ngón cái, màu xanh dào dạt, hầu như có thể in bóng hai người ào bên trong.

- Đây cũng là phỉ thúy cấp thủy tinh sao? Ủa, có phải là được cắt ra từ khối phỉ thúy anh đưa cho em không?

Với ánh mắt của Trang Duệ lúc này thì dù không dùng linh khí cũng có thể phân biệt được phẩm chất của hai khối phỉ thúy kia, nhưng vì phỉ thúy để vương lục thủy tinh là hiếm thấy, vì vậy hần mới nhớ đến khối phỉ thúy mà mình từng đưa cho Tần Huyền Băng trước đó.

- Đây chính là tự tay em làm ra, chúng ta mỗi người một cái...

Tần Huyền Băng cười kéo tay Trang Duệ, sau đó đặt hai cái nhẫn trong lòng bàn tay của hần.

Trang Duệ nhìn chiếc nhẫn và phát hiện bên trong còn khắc tên người, vì vậy hần cười xấu xa nói:

- Huyền Băng, em không phải đang cầu hôn anh đấy chứ?

- Á, anh xấu lắm, nhưng anh phải đeo vào cho em...

Tần Huyền Băng bị lời nói của Trang Duệ làm ặt mảy đỏ ửng, lúc bắt đầu nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ là khối phỉ thúy để vương lục kia chỉ đủ cắt ra hai mặt đá, vì vậy nàng dứt khoát làm hai cái nhẫn, khảm nạm phỉ thúy lên, tất nhiên trong lòng cũng không có ý nghĩ giống như những gì Trang Duệ vừa nói.

Trang Duệ đeo nhẫn cho Tần Huyền Băng, sau đó hai người đứng ôm nhau trên ban công nhìn cảnh Victoria xinh đẹp, trong lòng cảm thấy rất tĩnh lặng. Hần vốn cũng không phải một người có dã tâm, chỉ hy vọng có thể cùng người mình yêu sống cả đời bên nhau, có thể được làm những gì mình thích.

- Này, chết rồi, hôm qua em cúp điện thoại và tắt máy, không biết bây giờ mẹ đã tức giận thế nào rồi...

Tần Huyền Băng đang hưởng thụ cảm giác được người yêu ôm trong lòng, nàng chợt nghĩ đến cuộc điện thoại của mẹ mình hôm qua, vì vậy nàng vội vàng chạy vào trong phòng, lấy điện thoại ra. Lúc này Trang Duệ thật sự mở rộng tầm mắt, cặp chân thon dài dưới váy ngủ rộng thùng thình thật sự rất mê người.

- Trang Duệ, anh nhanh lên một chút, em bị anh hại chết rồi...

Tần Huyền Băng mở nguồn điện thoại và nhìn thời gian rồi không khỏi rên rĩ, cũng không biết phải giải thích với mẹ mình thế nào.

Trang Duệ cười đi vào trong phòng nói:

- Không có việc gì, nhiều lắm thì anh sẽ đi gặp bác gái, có câu bố mẹ vợ nhìn con rể càng lâu càng thích, bác gái cũng sẽ không đến mức đuổi anh đi chứ?

Lần này Trang Duệ đến có chuẩn bị đầy đủ, ngoài vòng tay phỉ thúy đưa cho Tần Huyền Băng, còn có một bộ vòng tay, dây chuyền và hoa tai phỉ thúy đồ cấp bằng, giá trị cũng trên vài triệu.

Trước khi đến thì Trang Duệ cũng thăm cảm thán, tán gái rõ ràng là hao tiền tốn của, nhưng sau một đêm điên cuồng hôm qua thì hẳn lại cảm thấy đáng giá.

- Anh nói như vậy mà được sao? Không, đến tối em sẽ đưa anh đến gặp mẹ, bây giờ em đưa anh đi ngắm sông Hương Giang.

Tần Huyền Băng nghe được lời nói của Trang Duệ thì cũng không quá lo lắng, trước kia nàng cũng thường xuyên là kẻ độc hành, cũng không quá thân cận với mẹ, vừa rồi chỉ là chút phản ứng khi con trẻ làm chuyện xấu mà không muốn người khác biết thôi.

- Trang Duệ, anh xoay mặt đi chỗ khác...

Tần Huyền Băng tìm được nội y của mình trên giường và dưới mặt đất, sau đó nàng bắt đầu thay quần áo.

- Mặc kệ, hôm qua em đã cho anh xem hết, anh còn chưa thấy rõ ràng...

Trang Duệ nhìn Tần Huyền Băng ngại ngùng cởi bỏ áo ngủ, dáng người uyển chuyển, tất nhiên hẳn là người vừa mới được ném cảm giác nam nữ, vì vậy mà không biết chán ghét là gì.

- Đều tại anh, quần áo của em đã nhăn nhúm hết rồi...

Sau khi mặc quần áo tử tế thì Tần Huyền Băng tự nhiên trở nên có vài phần quyến rũ, mất đi một chút trẻ trung, rõ ràng là hào quang bùng ra tứ phía, làm cho Trang Duệ thiếu chút nữa đã ngây dại.

- Điện thoại, có điện thoại kìa, anh đừng làm rộn.

Khi Trang Duệ cúi đầu định hôn cặp môi đỏ của Tần Huyền Băng thì điện thoại chột vang lên, Tần Huyền Băng nhanh chóng nói.

- Là mẹ gọi điện thoại đến, anh đừng quấy rối...

Tần Huyền Băng đẩy bàn tay của Trang Duệ đang chạy loạn trên người của mình ra, sau đó tiếp điện thoại.

367. Chương 367 : Thái Bình Thân Sĩ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 367: Thái Bình thân sĩ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Tiểu Băng, sao không mở máy? Con không biết mẹ lo lắng thế nào à...

Trong điện thoại truyền đến âm thanh của Phương Di, từ lúc sáng bà đã liên tục gọi điện thoại cho con gái nhưng bên kia luôn tắt máy, điều này thiếu chút nữa làm bà sắp xếp người đi tìm khắp khách sạn ở Hongkong này rồi.

- Mẹ, điện thoại của con hết pin, con vừa mới nạp vào, con rất tốt, hôm nay cùng Trang Duệ đi dạo phố, đến tối sẽ đưa anh ấy về gặp ông nội...

Tần Huyền Băng giống như Trang Duệ, đều là nàng tự quyết định, người khác khó thể nào thay đổi được. Nàng biết rõ mọi việc trong nhà đều do ông nội làm chủ, vì vậy mà muốn trực tiếp vượt qua cha mẹ để ông nội đồng ý cho quan hệ giữa hai người.

- Đứa nhỏ này đúng là, có thể không cho gặp bố mẹ sao?

Phương Di biết rõ tâm tư của con gái, Tần Huyền Băng từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ông nội, vì vậy mà lời nói vừa rồi rõ ràng là sợ hai vợ chồng bà ngăn cản con kết giao với Trang Duệ, nên mới tìm ông nội làm chủ.

- Không phải, bố mẹ không phải đã gặp Trang Duệ rồi sao? Chỉ có ông nội là chưa gặp, mà buổi tối mọi người đều ở trong nhà, đều có thể được gặp anh ấy...

Tần Huyền Băng thấy mẹ cũng không có ý phản đối mình và Trang Duệ, vì thế mà lời nói cũng hòa hoãn trở lại.

- Tối hôm nay sao?

Phương Di ở đầu dây bên kia dừng lại một chút, ngay sau đó truyền ra âm thanh:

- Tối nay không được.

- Vì sao? Vài ngày nữa Trang Duệ phải về Bắc Kinh rồi.

Tần Huyền Băng chợt sốt ruột, nàng không biết mẹ mình có ý gì, chẳng lẽ lại muốn giới thiệu ình một công tử môn đăng hộ đối?

- Đừng nóng vội, từ từ nói...

Trang Duệ tuy nghe không hiểu giọng Quảng Đông Tần Huyền Băng nói với mẹ, nhưng hẩn nhìn vào biểu hiện của nàng mà hiểu vấn đề, có lẽ đàm phán với mẹ vợ cũng không được thuận lợi.

- Đứa nhỏ này đã quên rồi sao? Tối nay Hà Thái Bình thân sĩ sẽ tổ chức đấu giá từ thiện, vài ngày trước chúng ta đã đồng ý sẽ đi đến tham gia, còn muốn mua vài vật phẩm, sao chúng ta không đi cho được?

Phương Di nói làm cho Tần Huyền Băng chợt sững sốt, Trang Duệ đến và nàng chợt quên đi sự kiện kia, mẹ nói ra nàng mới nhớ.

- Mẹ, con có thể không đi được không? Trang Duệ không có bạn bè ở Hongkong, một người một mình sẽ rất buồn.

- Không được, vài ngày trước đã cho người ta câu trả lời thuyết phục, buổi tối con nhất định phải đi, đây là vấn đề lễ phép tối thiểu nhất, nếu không thì người ta sẽ cho rằng Tần gia chúng ta không hiểu lễ tiết...

Phương Di trực tiếp từ chối lời yêu cầu của con gái, nhưng bà cũng thầm cười khổ, trước nay đều nói con gái hướng ngoại, lời này thật sự không sai. Một người mà con gái vừa quen được vài ngày rõ ràng còn quan trọng hơn cả chuyện kinh doanh của gia tộc.

- Nếu không thì thế này, đến tối con đưa cả Trang Duệ đến tham gia đấu giá từ thiện, có được không?

Phương Di suy nghĩ một chút và cho ra nhượng bộ, nàng biết rõ nếu tiếp tục ép con gái thì kết quả sợ rằng chỉ là cúp điện thoại, sau đó tiếp tục tắt điện thoại.

Mà Phương Di có ấn tượng không tệ với Trang Duệ, nhưng con gái cũng không tùy tiện ném ra ngoài, bà còn muốn xem Trang Duệ có năng lực thế nào, vì vậy mà đấu giá từ thiện tối nay là một cơ hội tốt.

- Được rồi, con muốn thương lượng với Trang Duệ một chút, tối nay sẽ điện thoại ẹ...

Tần Huyền Băng suy nghĩ một chút rồi nói, nàng là một cô gái thông minh, cũng không vì mình có chút quan hệ mà nghĩ rằng có thể làm chủ cho Trang Duệ, vấn đề này cần phải hỏi và để chính hẩn quyết định mới được.

- Làm sao vậy? Mẹ nói gì thế?

Tần Huyền Băng cúp điện thoại, Trang Duệ ở bên cạnh chợt lên tiếng.

Tần Huyền Băng lắc đầu nói:

- Không có gì cả, chỉ là hôm nay không đến nhà em được, vài ngày trước đã đồng ý với một vị Thái Bình thân sĩ sẽ đi tham quan bữa tiệc tối đấu giá từ thiện, trong đó còn có vài tác phẩm của em, không thể không đi, Trang Duệ, anh xem...

- Vậy thì em cứ đi đi, buổi tối anh có thể nghỉ ngơi một chút, hôm qua thật sự là mệt chết người.

Trang Duệ cố ý duỗi lưng một cái rồi nói, cặp mắt cũng không khỏi đánh giá khắp người Tần Huyền Băng.

- Anh xấu lắm, mẹ của em nói là phải đưa anh theo, anh có tình nguyện đi cùng không?

Tần Huyền Băng nói xong thì dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trang Duệ, bây giờ nàng thật sự không muốn tách ra khỏi hắn, nếu như hắn không đồng ý thì nàng cũng không đi một mình. nguồn (.)

- À, Thái Bình thân sĩ là cái gì? Người kia là thế nào?

Trang Duệ chợt nhíu mày, trước kia hắn từng nghe qua cái từ Thái Bình thân sĩ nhưng không biết rõ nói có nghĩa là gì, mà vị Thái Bình thân sĩ kia lại muốn mời Tần Huyền Băng đi đến tham gia đấu giá, chẳng lẽ đối phương có ý nghĩ gì đó trong đầu?

Là một người đàn ông bình thường sẽ chẳng thích người phụ nữ của mình tiếp nhận lời mời của một tên đàn ông khác, vì vậy Trang Duệ lên tiếng hỏi liên vài vấn đề cùng một lúc.

- Anh nghĩ đi đâu vậy? Trang Duệ, Hà Thái Bình thân sĩ đã là một người hơn bảy mươi, không phải như anh nghĩ đâu...

Tần Huyền Băng thấy bộ dạng của Trang Duệ thì vừa bực mình vừa buồn cười, không thể không mở miệng giới thiệu lai lịch của Thái Bình thân sĩ cho Trang Duệ.

Thái Bình thân sĩ chính là một chức vụ đảm bảo an ninh ở nước Anh, xử phạt những hành vi phi pháp, Hongkong là thuộc địa của nước anh, tất nhiên sẽ tiếp tục sử dụng chế độ Thái Bình thân sĩ.

Thái Bình thân sĩ ở Hongkong chủ yếu là có chức trách như nhân viên trại giam, bắt giữ những kẻ bị tố cáo, thi hành hình phạt của pháp viện.

Hơn nữa Thái Bình thân sĩ còn tiếp nhận những lời tuyên thệ và thanh minh của thị dân, đồng thời cũng thực hiện hiệu lực pháp luật với những lời tuyên thệ và thanh minh đó.

Chức quyền này giống với công chứng viên trong nội địa, có thể thường xuyên được thấy trên phim Hongkong.

Trước khi Hongkong được đưa về cho Trung Quốc, căn cứ theo pháp luật Hongkong thì Thái Bình thân sĩ giống như một quốc gia liên bang của nước Anh vậy, khi xử lý án kiện thì Thái Bình thân sĩ có quyền quyết định phạm nhân có tội hay không. Nhưng vào giai đoạn hiện hành thì chức vị này đã được các vị quan trọng tài về pháp luật thay thế.

Thời kỳ đầu thế kỷ trước thì người Hongkong đã xem Thái Bình thân sĩ là một biểu tượng của thân phận, vì vậy có không ít nhân sĩ quyền tiền hoặc tiến vào làm công chức để được ủy nhiệm làm Thái Bình thân sĩ.

Thời đó Thái Bình thân sĩ có danh nghĩa được ủy nhiệm bởi nữ hoàng Anh, là những người có cống hiến kiệt xuất cho xã hội, hoặc là những người được tôn kính mới có được vinh hạnh đặc biệt này.

Nhưng sau khi Hongkong quay về với đại lục thì chế độ Thái Bình thân sĩ tuy vẫn được bảo tồn nhưng quyền lợi lại bị vị trưởng quan hành chính ở Hongkong thay thế, vị trưởng quan hành chính có quyền lợi trao tặng địa vị Thái Bình thân sĩ cho người phù hợp, cũng có thể căn cứ vào nhiều lý do để có thể bãi miễn hoặc bổ nhiệm Thái Bình thân sĩ.

Mà vị Thái Bình thân sĩ họ Hà theo lời của Tần Huyền Băng có địa vị rất lớn, đây là một nhà tỷ phú ở Hongkong năm xưa, tuy bây giờ đã không còn như xưa nhưng vẫn còn phát triển kinh doanh, mà xét về lực ảnh hưởng ở Hongkong thì thật sự không thấp hơn vị lãnh đạo Hongkong.

- Ở Hongkong thật sự có một người như vậy sao?

Trang Duệ thật sự cảm thấy khó tưởng, hắn nghĩ rằng vấn đề quyền lợi nên tập trung vào chính quyền mới đúng.

Tần Huyền Băng nghe vậy thì cười nói:

- Các anh ở đại lục không hiểu về lịch sử Hongkong, nếu như gia tộc Hà Đông năm xưa không phân rã, như vậy vị lãnh đạo là người Hoa của Hongkong căn bản không đáng là gì. Anh có biết không, trước kia hầu

như có một nửa tư sản ở Hongkong thuộc về gia tộc Hà Đông, khi đó...

368. Chương 368 : Đấu Giá Từ Thiện (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 368: Đấu giá từ thiện (1)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Sau khi được Tần Huyền Băng giảng giải thì Trang Duệ mới xem như biết người sang lập gia tộc họ Hà kia là ai, thì ra là vị Hà Đông với hai dòng máu Trung Anh, người này từng được mười quốc gia phong tặng tước vị và huân chương, là bạn tốt của Tôn Trung Sơn, Tưởng Giới Thạch, Khang Hữu Vi...

Hà Đông từng kiêm nhiệm chức chủ tịch ngân hàng Hợp Thành Phong, công ty tàu thuyền Hoàng Bộ, công ty điện Hongkong, công ty đóng tàu Hongkong, công ty nhà đất Hongkong, công ty xe điện Hongkong, thậm chí còn là chủ tịch bệnh viện Hongkong, là người khởi đầu sự nghiệp phát triển mạnh mẽ của Hongkong.

Trước kia ở Hongkong có lưu hành một câu nói như thế này: “Anh tưởng mình là Hà Đông sao?”, câu nói này từng đủ để chứng minh địa vị của Hà Đông có thể nói là cực mạnh ở Hongkong.

Những gì Tần Huyền Băng nói đã xảy ra quá lâu nhưng cái tên Hà Đông vẫn thật sự như sấm nổ bên tai Trang Duệ, bây giờ vị đồ vương nổi tiếng Macao kia có xuất xứ từ gia tộc Hà Đông, thậm chí vị trưởng quan đầu tiên của Macao khi quay về với Trung Quốc cũng là người gia tộc Hà Đông.

Thậm chí có tin tức nói rằng Lý Tiểu Long nổi tiếng điện ảnh khắp Trung Hoa cũng là cháu bên ngoại của gia tộc Hà Đông, bây giờ tuy gia tộc Hà Đông này đã không còn như xưa nhưng dù sao thì lạc đà chết gãy vẫn lớn hơn ngựa, lực ảnh hưởng với Hongkong vẫn không tính là thấp.

Mà vị Thái Bình thân sĩ họ Hà kia thật sự là cháu nội của gia tộc Hà Đông, nhưng người này được chia gia sản khổng lồ thì cũng không đưa chân vào kinh doanh, nhưng với cổ phần của rất nhiều công ty cũng đủ cho lão trở thành một trong những tỷ phú đếm trên đầu ngón tay ở Hongkong. Đến khi về già thì lão lại có hứng thú với từ thiện, thời xưa từng được nữ hoàng Anh phong tặng tước vị hiệp sĩ, được người người ở Hongkong tôn kính.

Vì vậy mà những hoạt động đấu giá từ thiện mà người này tổ chức, những người đến trình diện phần lớn là đỉnh cấp phú hào ở Hongkong, rất nhiều người thậm chí còn coi đó là vinh hạnh, phải biết rằng thật sự khó có cơ hội được đến đó dùng cơm.

Sau khi nghe xong những lời giải thích của Tần Huyền Băng thì Trang Duệ thật sự không biết nói gì hơn, vốn cho rằng mình mua được một căn tứ hợp viện ở thủ đô đã là không tệ nhưng nếu so với vị hiệp sĩ kia thì rõ ràng không đáng là gì, vì nguyên Hongkong là sân sau của nhà người ta, mình khó thể nào được đối phương để mắt đến.

Trang Duệ bây giờ mới biết nếu so sánh với những nhà tỷ phú siêu cấp như vậy thì mình chỉ là một người nghèo, chưa nói đâu xa, chỉ là gia tộc của Tần Huyền Băng cũng có tài sản chục tỷ, vượt xa mức độ mà Trang Duệ có thể với đến.

- Trang Duệ, anh không thích đi thì cũng không có vấn đề, anh cứ ở chỗ này chờ em, em sẽ nhanh chóng quay về mà thôi.

Tần Huyền Băng đã từng đến nhà của Trang Duệ ở Bành Thành, biết hẳn gia cảnh bình thường, sợ đến những trường hợp như vậy sẽ không quen. Vì tối hôm nay chắc chắn sẽ có kẻ trước nay theo đuổi nàng đến

Tần Hạo Nhiên và Phương Di trước nay cũng không tiếp xúc nhiều với người nội địa, đồng thời khi ở Hongkong thì vẫn bối cũng gọi hai người là uncle hoặc ant, rất ít khi được gọi là chú dì theo tiếng phổ thông.

Vừa rồi Tần Hạo Nhiên và Phương Di đều bị cách xưng hô của Trang Duệ làm cho sững sốt, nhưng bọn họ cũng nhanh chóng có phản ứng, Tần Hạo Nhiên tiến lên vỗ vai Trang Duệ, đối với người Hongkong, đối với những người chưa quá quen mặt mà có động tác thế này thì đã biểu hiện sự thân mật lắm rồi.

- Cháu vừa đến Hongkong, đang chuẩn bị đến gặp chú và dì...

Trang Duệ nở nụ cười thật thà, hẳn bây giờ còn gì khác để nói nữa? Nếu nói tối qua đã qua đêm với con gái hai người, sợ rằng dù hai người kia có khiêm tốn thế nào cũng sẽ dùng dao chém chết hẳn.

- Không cần khách khí như vậy, Tiểu Trang, lên xe của chúng tôi, Băng Nhi, con đi cùng xe với Lôi Lôi.

Phương Di thấy nhân viên khách sạn đưa xe đến thì vội đẩy Tần Hạo Nhiên một cái, để ông ta đi lấy xe, chính mình thì khẽ kéo tay Trang Duệ.

- Điều này...

Trang Duệ nhìn thoáng qua Tần Huyền Băng.

- Mẹ, xe của con không đi được sao?

Tần Huyền Băng dậm chân, nằng nằng giọng mất vui nói. Lôi Lôi cũng chạy xe đến, vì vậy mà chiếc Ferrari của nàng vừa đủ chỗ cho chính mình và Trang Duệ.

- Huyền Băng, anh ngồi xe với cô chú cũng được, em lái xe cẩn thận một chút...

Trang Duệ biết rõ Tần Huyền Băng có quan hệ không quá tốt với cha mẹ, không muốn vì mình mà bọn họ có phát sinh hiềm khích, vì vậy mà trước tiên giúp Phương Di kéo cửa xe sau của chiếc Mercedes-Benz. Sau khi Phương Di lên xe thì hẳn quay lại nháy mắt với Tần Huyền Băng lúc này còn chưa leo lên chiếc Ferrari, cuối cùng hẳn chui vào ngồi trên vị trí tay lái phụ của chiếc Mercedes-Benz.

- Tiểu Trang, lần trước còn chưa kịp cảm ơn cậu, vì khi đó nguồn nguyên liệu phỉ thúy của chúng tôi sắp cạn hàng, làm phiền cậu để lại cho chúng tôi một khối phỉ thúy.

Tần Hạo Nhiên vừa lái xe vừa cùng hàn huyền với Trang Duệ, ông biết rõ con gái của mình sẽ không có hứng thú nói về chuyện công ty, nhưng đó là sự thật, vì nguyên liệu phỉ thúy dạo này rất thiếu thốn, là tình huống mà tất cả công ty đá quý đều gặp phải.

- Chú Tần quá khách khí rồi...

Trang Duệ lễ phép đáp lời, nhưng hẳn cũng không nói nhiều, trên cơ bản đều là Tần Hạo Nhiên hỏi, hẳn trả lời.

- Đúng rồi, Tiểu Trang, nghe Băng Nhi nói vài ngày nữa cậu sẽ về Bắc Kinh, tôi nhớ cậu ở Bành Thành mà?

Khi thấy chồng cùng trò chuyện những lời chẳng ra gì với Trang Duệ, Phương Di có chút sốt ruột, nhưng lần trước thời gian gặp mặt quá ngắn, chỉ đơn giản hỏi gia đình và thân thích của Trang Duệ, còn chưa biết về những thứ khác, lại càng không tìm được chút tin tức tốt từ miệng con gái.

Muốn gả con gái ra ngoài thì trước tiên phải xem xét vào nhân phẩm của đối phương, cơ sở kinh tế và quan hệ giữa người với người cũng rất quan trọng. Phương Di biết rõ Trang Duệ đồ thạch kiếm được ít tiền nhưng có lẽ chỉ là vài chục triệu, đối với nhà bọn họ thì số tiền đó không tính là nhiều, vì vậy bọn họ nhân cơ hội này muốn tìm hiểu về tình huống của Trang Duệ.

Trang Duệ lên nhìn gương mặt Phương Di qua kính chiếu hậu trong xe, hẳn nói:

- Sang năm cháu sẽ học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, vừa ặn có công tác ở Bắc Kinh, sau này thời gian về Bành Thành cũng không nhiều, tối thiểu cũng phải có vài năm phải ở Bắc Kinh.

- Sao? Thanh niên biết cầu tiến là chuyện tốt, không biết cậu đang làm công tác gì ở Bắc Kinh?

Phương Di thấy Trang Duệ vẫn còn phải đi học thì thật sự cảm thấy không xứng với con mình, phải biết rằng Tần Huyền Băng chính là nghiên cứu sinh tốt nghiệp trường Cambridge, nhưng khi nghĩ đến thái độ quật cường của con gái thì bà vẫn phải nhẫn nại hỏi thăm Trang Duệ.

Trong xe không mở đèn nên Trang Duệ dù có nhìn vào kính cũng khó thấy biểu cảm của Phương Di đang ngồi phía sau, nhưng nghe giọng nói của bà thì hẳn cũng bình tĩnh hơn, hẳn mở miệng trả lời:

- Cháu có một chức danh chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch quốc gia, ngẫu nhiên cũng phải đi tham gia vài hội nghị này nọ.

Trang Duệ nói ra những lời như vậy chủ yếu là dát vàng lên mặt mình, hẳn thật sự là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch nhưng thật sự còn chưa biết địa chỉ của hiệp hội ngọc thạch ở chỗ nào, đồng thời cũng không muốn đến đó làm gì ệt, thậm chí còn không biết nó có quy củ gì cần tuân theo.

- Hiệp hội ngọc thạch?

Phương Di và Tần Hạo Nhiên nghe vậy thì thật sự lắp bắp kinh hãi, bọn họ là người trong ngành sản xuất châu báu, tất nhiên sẽ hiểu về hiệp hội ngọc thạch trong đại lục. Nghề ngọc thạch ở đại lục nếu có gì thay đổi thì trước hết phải do hiệp hội ngọc thạch đưa ra báo cáo, sau đó hỗ trợ chính quyền đến điều chỉnh, có thể nói là một hiệp hội có thực quyền.

Hongkong cũng có một hiệp hội tương tự nhưng lại là liên minh các công ty châu báu tạo nên, lực ảnh hưởng của nó chỉ có thể ở trong các công ty liên quan, căn bản không thể ảnh hưởng đến các chính sách của chính quyền, đồng thời còn bị nhiều cơ quan giám sát để xem có làm tổn hại đến người tiêu thụ hay không, vì vậy mà lực ảnh hưởng không thể nào bằng hiệp hội ngọc thạch trong nước.

Dù là một gia tộc lớn như Tần thị thì cũng chỉ có bố của Tần Hạo Nhiên đảm nhiệm vị trí chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch Hongkong, ngay cả Tần Hạo Nhiên chỉ là hội viên bình thường. Hai vợ chồng bọn họ thật sự không ngờ Trang Duệ còn trẻ mà đã là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch trong đại lục.

- Tiểu Trang, rất tốt, sau này cần phải công tác cho tốt. Đúng rồi, bây giờ nghe nói nhà cửa ở Bắc Kinh rất đắt đỏ, xa hoa, Tiểu Trang mua nhà hay thuê phòng ở đó?

Phương Di nói làm cho Tần Hạo Nhiên nhú mày, câu hỏi này xem ra quá trực tiếp nhưng Trang Duệ lại không có cảm giác gì. Người ta sắp gả con mình, cũng không thể không hỏi rõ như vậy được? Nếu không thì rõ ràng là cha mẹ không có trách nhiệm với con cái.

- Cháu mua một căn tứ hợp viện ở Bắc Kinh, cũng vừa lắp đặt thiết bị xong, nếu chú và dì có thời gian thì đến đó ở vài ngày, hoàn cảnh rất tốt...

Trang Duệ rất có tự tin với căn tứ hợp viện của mình, có thể mua được nó coi như hần may mắn, nếu bây giờ muốn mua thì cũng không có. Khoảng thời gian qua Âu Dương Quân liên tục đi xem xét nhưng thật sự không còn bất kỳ căn tứ hợp viện nào phù hợp.

Bây giờ những căn tứ hợp viện giống như của Trang Duệ thật sự cũng không phải có tiền là mua được, anh có tiền mua cả trăm mẫu đất ở nông thôn để xây dựng hoàng cung cũng không có ai quan tâm, nhưng ở Bắc Kinh có quy định hạn chế chiều cao và diện tích, thậm chí xung quanh cố cung là tắc đất tắc vàng. Đã từng có vị phú hào trong nước lấy một khu nhà giá cả vài chục triệu ở nông thôn để đổi lấy tứ hợp viện giá vài triệu ở thủ đô, đạo lý nằm ở phương diện này.

Sau khi nghe được lời Trang Duệ thì Tần Hạo Nhiên mở đèn trong xe lên, ông đưa mắt nhìn biểu cảm của vợ ở sau xe, trong mắt hai người đều là sự ngạc nhiên. Bọn họ đã từng đến Bắc Kinh, cũng từng đến thăm tứ hợp viện, biết rõ đó là những khu nhà được bảo tồn, không ngờ tiểu tử kia có thể mua được, xem ra cũng tốn không ít tâm tư.

- Tốt, Hạo Nhiên, khi nào chúng ta tìm chút thời gian rảnh đến Bắc Kinh dạo một vòng, nhưng tứ hợp viện của Tiểu Trang có lớn không? Hai chúng tôi đến ở có chật chội không?

Phương Di thật sự ngày càng cảm thấy hứng thú với con rể tương lai của mình, nhưng lúc này bà cũng có chút khó chịu, hận không thể ép Trang Duệ nói ra tất cả.

- Không tính tầng hầm, chỉ tính gara và hoa viên và cả khu nhà thì đại khái là hơn ba ngàn mét vuông, chưa đến bốn ngàn mét vuông...

Trang Duệ trả lời rất chân thành, dù người ta điều tra về nhà cửa hộ khẩu nhưng đó là quyền lợi của bọn họ, dù sao thì con gái cũng sắp gả cho anh, hỏi cẩn thận cũng là tất nhiên.

- Cái gì?

- Anh à, chú ý lái xe...

Trang Duệ ngồi đầu xe chỉ cảm thấy có hơi lay động, thiếu chút nữa đạp đầu vào cửa sổ, hấn đưa mắt nhìn, thì ra là Tần Hạo Nhiên ở vị trí lái đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình.

Tần Hạo Nhiên cười khở nói với Trang Duệ:

- Tiểu Trang, cậu xác định diện tích khu nhà gần bốn ngàn mét vuông sao?

Tần Hạo Nhiên thật sự bị những lời của Trang Duệ làm cho sợ hãi, nếu không phải đây là đường núi tiến vào Thái Bình Sơn, ít xe qua lại, chỉ sợ vừa rồi hấn đã tạo ra tai nạn.

- Chưa đến bốn ngàn, nếu tính cả tầng hầm thì còn thiếu một chút, làm sao vậy? Chú Tần?

Trang Duệ có chút khó hiểu, theo lý thì gia tộc của Tần Huyền Băng tài lực hùng hậu, không đến mức nghe nói đến một căn tứ hợp viện gần bốn ngàn mét vuông thì giật mình vậy chứ?

Thật ra Trang Duệ cũng không biết giá nhà đất ở Hongkong, nơi này chật hẹp nhỏ bé, lại hội tụ đủ người khắp thế giới, tổng dân cư gần mười triệu, đã sớm chen chúc còn hơn cả Thâm Quyển.

Phải biết rằng ở Hongkong này có nhà rộng ba bốn trăm mét vuông thì đã xưng là nhà cấp cao, một vị chủ tịch tập đoàn ở Hongkong bỏ ra hai trăm triệu để xây một căn nhà lớn, diện tích chỉ là hai ngàn mét vuông, còn lâu mới có thể so sánh với tứ hợp viện của Trang Duệ.

Bây giờ xe của Tần Hạo Nhiên cũng đang chạy lên một khu biệt thự cấp cao, đây là chỗ dành cho người có tiền ở Hongkong, một tòa biệt thự giá trên một trăm triệu, nhưng nếu bàn về diện tích thì chỉ là hai ngàn mét vuông mà thôi.

Dù giá nhà ở Hongkong và Bắc Kinh là khác biệt, nhưng Tần Hạo Nhiên cũng biết tứ hợp viện ở Bắc Kinh là những khu vực hoàng kim, nếu thật sự như những lời của Trang Duệ thì mua một tứ hợp viện gần bốn ngàn mét vuông cũng thật sự là số tiền rất lớn.

Chương 369(p3): Đấu giá từ thiện(2).

Ở Hongkong thì những kẻ có tiền à có thân phận thường ở giữa lưng chừng núi như thế này.

Chưa nói đến những thứ khác, Tần Hạo Nhiên cũng ở trên núi này, biệt thự đó là do ông cụ mua lại, khi đó phải bỏ ra hơn năm chục triệu đô la Hongkong. Nhưng nếu xét giá thị trường vào lúc này thì cũng phải lên đến con số ba trăm triệu, mà diện tích hai ngàn mét vuông tất nhiên sẽ chẳng so sánh được với tứ hợp viện của Trang Duệ.

Lúc này Trang Duệ lại nghe thấy giọng nữ, hẩn nhìn lại, hi, đúng là người quen, thì ra là anh em nhà họ Bạch, bọn họ đang đứng trong một nhóm nam nữ và vẫy tay với hẩn.

- Không cần đi qua, bọn họ sao không biết đi qua?

Trang Duệ thật sự có ấn tượng khá tốt với hai anh em nhà kia, hơn nữa cũng từng trải qua hoạn nạn, vì vậy mà đứng lên định đi sang chào hỏi nhưng lại bị Tần Huyền Băng kéo lại. Hẩn chỉ có thể bất đắc dĩ vẫy tay với anh em nhà họ Bạch, tỏ ý để bọn họ đi đến.

Bách Mộng An và Bách Mộng Dao thật sự đi đến, nhưng theo sau còn có một nhóm cả chục người có độ tuổi như bọn họ, điều này làm cho Tần Huyền Băng nhúu mày, nàng chỉ ngại làm mất mặt bố mẹ nên cũng đứng lên bắt chuyện với Bách Mộng Dao, còn những người khác thì nàng không thèm nhìn.

- Anh Trang, thật sự là anh, tôi nghe nói Tần đại tiểu thư đã bị anh chinh phục, thật sự cũng không tin, nhưng bây giờ thì mới biết đó là thật.

Nói thật thì Bách Mộng An thấy Tần Huyền Băng nép vào người Trang Duệ như một con chim nhỏ và thật sự không thoải mái, hẩn nói ra lời này thật sự không khỏi khóe mày tức giận cho đám người phía sau.

371. Chương 371 : Đấu Giá Từ Thiện (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 371: Đấu giá từ thiện (4)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ nghe được lời của Bách Mộng An thì nhúu mày rồi thản nhiên nói:

- Anh Bách, anh nói vậy là không đúng, Huyền Băng lựa chọn ai là chủ kiến của cô ấy, sao có thể nói là chinh phục? Hongkong là một thành phố quốc tế, chẳng lẽ không có tư tưởng nam nữ bình đẳng sao?

Bách Mộng An nghe vậy mà chợt sững sờ, hẩn không ngờ một người có ấn tượng xử sự lạnh nhạt như Trang Duệ lại phản bác lời mình như thế, vì vậy mà vô tình không biết nên nói điều gì. Chỉ là lời nói của Trang Duệ thật sự kéo cả Hongkong vào, điều này làm cho đám thanh niên sau lưng Bách Mộng An tỏ ra không cam lòng.

- Là tôi nói lỡ lời, Huyền Băng cũng đừng quá chú ý...

Bách Mộng Dao thấy anh mình thất thố thì vội vàng dùng tay chọc vào hông, mà lúc này Bách Mộng An mới kịp phản ứng, hẩn vội vàng nói lời nhận tội với Tần Huyền Băng. Hai giát ọc trước nay có nhiều mối hợp tác, vì chút việc lật vạt mà ảnh hưởng đến hòa khí là chuyện không hay, Bách Mộng An tuy có chút tâm lý ghen ghét nhưng cũng cố gắng điều chỉnh lại cho phù hợp.

- Không sao, đấu giá sắp bắt đầu, mời các vị quay về...

Tần Huyền Băng đã hồi phục lại bộ dạng lạnh nhạt như người đứng ngoài ngàn dặm, chỉ là lúc này vô tình bùng ra nét quyến rũ vô hạn, khác biệt rất lớn với vẻ lạnh lùng năm xưa. Dù là những thanh niên không có ý với Tần Huyền Băng cũng nhìn ngây cả người, ngay cả những kẻ có bạn gái cũng không khỏi lén đưa mắt nhìn.

- Hôm nay người đến rất nhiều, Tần tiểu thư, chúng tôi đứng đây cô cũng không phiền đấy chứ?

Có một tên khoảng ba mươi tuổi chợt mở miệng nói, bên cạnh cũng có vài người mở miệng phụ họa, Tần Huyền Băng nhìn thoáng qua đối phương mà không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu.

- Người kia họ Trịnh, tên là Trịnh Hoa, là cháu của vị họ Trịnh kia, bây giờ đang công tác trong công ty đá quý của ông nội, được vinh danh là một nhân vật đầu lĩnh trong ngành châu báu, Huyền Băng và hẳn không có quen biết nhưng cũng không nên làm đối phương mất mặt...

Lôi Lôi sợ Trang Duệ có ý nghĩ gì đó nên khẽ ghé sát bên tai giới thiệu về những người vừa rồi đã mở miệng, bọn họ đều công tác trong ngành châu báu, quy mô của công ty người ta thậm chí còn lớn hơn cả Tần Thị, nếu Tần Huyền Băng mở miệng đuổi người thì không khỏi làm đối phương mất mặt, sau này sợ rằng sẽ kết thù kết oán.

Lúc này đám con cháu nhà phú hào thật sự không có hứng thú với Tần Huyền Băng lớn bằng với Trang Duệ, vì với tiền bạc của bọn họ thì muốn gái nào mà chẳng có? Cần gì phải ôm một tảng đá lạnh băng về nhà, tất nhiên là lạnh hay nóng thì chỉ có Trang Duệ mới hiểu.

Nhưng Tần Huyền Băng tìm một người đàn ông đại lực như Trang Duệ thật sự làm cho người ta cảm thấy hiếu kỳ, phải biết rằng từ sau những năm chín mươi bảy thì chuyện thông hôn giữa đại lực và Hongkong đã là bình thường, nhưng thượng tầng xã hội ở Hongkong vẫn có ít người tình nguyện gả con gái vào đại lực, dù sao thì người Hongkong cũng khó thể nào thích ứng với khí hậu và tập quán sinh hoạt của người nội địa.

Có vài người đàn ông kéo Bách Mộng An đi ra xì xào bàn tán, dù là Bách Mộng Dao cũng bị vài người phụ nữ kéo đi, rõ ràng là muốn nghe về lai lịch của Trang Duệ. Nhưng hai anh em Bách Mộng An ngoài hành trình sinh tử với Trang Duệ thì căn bản chẳng biết gì nhiều, ngoài biết Trang Duệ là người nội địa thì căn bản cũng không có thêm tin tức gì hữu dụng.

- Trang tiên sinh lần đầu đến Hongkong sao?

Đầu giá từ thiện còn chưa mở, lúc này mọi người vẫn còn tụ tập trò chuyện, đột nhiên Trịnh Hoa đứng bên cạnh Bách Mộng An chợt cười bắt chuyện với Trang Duệ, sau đó khẽ vươn tay ra.

Có câu không đánh vào mặt người cười, Trang Duệ bắt tay với người đàn ông đeo kính gọng vàng có vẻ là kẻ thừa kế của công ty châu báu Trịnh Thị, hẳn khẽ nhàn nhạt nói:

- Đúng vậy, là lần đầu tiên đến Hongkong...

- Ha ha, không biết Trang tiên sinh kinh doanh gì trong nội địa? Bây giờ mỗi năm tôi đều có ba bốn tháng đến nội địa công tác, rõ ràng là có cơ hội rất lớn, nhất định sau này sẽ đến thăm hỏi Trang tiên sinh...

Trịnh Hoa thật sự không có tâm tư gì với Tần Huyền Băng, hẳn chẳng qua muốn thăm dò Trang Duệ, nếu đối phương là người có bản lĩnh, như vậy kết giao bạn bè cũng cực kỳ có lợi. Bọn họ kinh doanh đến mức độ như lúc này, thật sự cũng không phải bất cứ thứ gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết.

Những năm bảy mươi thì người từ đại lực sang Hongkong đều bị khinh thường, nhưng có một người tiến vào Hongkong sau năm bảy mươi, dựng nghiệp từ tay trắng, sau đó phát triển cực mạnh, chỉ trong thời gian hai mươi năm đã tạo ra vài chục tỷ, không thể làm cho người ta lau mắt nhìn.

Từ khi đó thì những vị phú hào ở Hongkong cũng vô ý vô tình kết giao với bạn bè trong nước, vì đại lực là thị trường rộng lớn, là thứ mà bọn họ không thể nào buông tha, đồng thời những người này cũng nhận thức được một đạo lý đó chính là buôn bán ở nội địa thì có tiền không bằng có quyền.

Trịnh Hoa bây giờ đang hoài nghi Trang Duệ có phải là con nhà quan ở trong nước hay không? Nếu như không phải thì vì sao Tần gia lại tình nguyện gả con gái ra ngoài? Phải biết rằng lúc này thì ở Hongkong đang lưu hành trạng thái kết hợp gần bó giữa hai nhà giàu bằng đám hỏi cho con cháu.

Trang Duệ cũng không biết ý nghĩ của vị trịnh công tử nói tiếng phổ thông lưu loát này là gì, hẳn thuận miệng đáp:

- Tôi kinh doanh chút ngọc thạch ở trong nước, ha ha, không đáng nhắc đến.

- Sao? Trang tiên sinh cũng là người trong ngành châu báu à? Vậy thì sau này chúng ta nên thân cận nhiều hơn...

Trịnh Hoa nghe được lời của Trang Duệ thì càng chứng tỏ ý nghĩ của mình là có vài phần đúng.

- Không, không, tôi chỉ làm chút kinh doanh nguyên liệu ngọc thạch, căn bản không tiếp xúc với đá quý.

Trang Duệ uốn nắn cách nói của Trịnh Hoa.

Sau khi nghe nói Trang Duệ là người kinh doanh nguyên liệu ngọc thạch thì Trịnh Hoa chợt mất hứng thú, phải biết rằng hẳn đều biết những nhà cung cấp nguyên liệu ngọc thạch lớn trong nước, hơn nữa quan hệ rất tốt, trong đó không có ai mang họ Trang. Đồng thời nghĩ sâu vào thì trong nội địa cũng không có vị quan lớn nào mang họ Trang, vì vậy Trang Duệ chỉ có thể là thương nhân nhỏ mà thôi.

Trịnh Hoa mơ hồ là kẻ đứng đầu đám thanh niên kia, sau khi đám người kia nghe được những lời Trịnh Hoa moi móc ra lai lịch của Trang Duệ thì đều tỏ ra khinh thường, nhưng bọn họ cũng không tiếp tục tiến lên làm loạn. Dù sao thì với thân phận của bọn họ cũng không muốn phát sinh tình huống tranh giành tình nhân với người ta, vì như vậy sẽ rất mất mặt, về nhà sẽ khó tránh khỏi tình huống bị trưởng bối mắng mỏ.

Nhưng những người kia lại thâm tính kế, phải làm sao để Trang Duệ làm ra trò cười cho thiên hạ? Dù sao thì tiểu tử đến từ nội địa này đã chiếm khá nhiều danh tiếng vào hôm nay, chỉ riêng cánh tay khoác tay của Tần Huyền Băng cũng đủ cho Trang Duệ lấy hết danh tiếng rồi.

Trang Duệ thấy vị Trịnh công tử kia hình như không còn muốn phản ứng với mình, đối phương đang dùng giọng Quảng Đông nói với những người bên cạnh, vì thế hẳn cũng lơ đãng ôm Tần Huyền Băng đi đến bên cạnh, khe hàn huyền. Trang Duệ cảm thấy rất kỳ quái, lúc này đã gần mười giờ tối, người đã đến đông đủ, vì sao đấu giá từ thiện còn chưa bắt đầu?

Điều làm cho Trang Duệ giật mình chính là ba ông lão đang ngồi vững vàng chợt đứng lên, ngay cả Quách lão cũng được người ta dìu ra cửa, đám khách trung niên tập trung giữa phòng cũng ngậm miệng lại, bày ra bộ dạng đón khách.

- Anh Bách, là ai đến vậy?

Tần Huyền Băng trước nay ở cùng một chỗ với Trang Duệ thì nhất định sẽ không biết, vì vậy hẳn chỉ có thể quay sang hỏi Bách Mộng An đứng cách đó không xa.

- Anh không biết sao? Hiệp sĩ Hà vì muốn xây dựng một trăm căn nhà cho nội địa mà tổ chức đấu giá và quyền tiền, vì vậy mời cả chủ nhiệm Vương của Tân Hoa Xã, còn có cả tư lệnh Hoàng trú của cánh quân ở Hongkong, hai vị này sẽ đến tham gia đấu giá.

Bách Mộng An thấy mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào, vì vậy mà nói một câu với Trang Duệ rồi chen mình đi ra.

Bọn họ tuy là người làm ăn kinh doanh nhưng dù sao cũng cần hoàn cảnh ổn định hài hòa, cánh quân đóng ở Hongkong là một lực lượng mạnh mẽ, có giao hảo sẽ chẳng có gì là không tốt. Chưa nói đến Tân Hoa Xã, đây là vị khâm sai đại thần của chính quyền nội địa gửi đến Hongkong, hôm nay nếu không phải vì sự có mặt của hai người như vậy thì chắc chắn số người sẽ không đông đảo như thế này.

Bách Mộng An đi đến đám bên ngoài đám người thì ngoài cửa đã có hai người song song đi vào, người bên phải mặt quân phục tướng quân, trên vai là một ngôi sao, bên trái là một người đàn ông hơn bốn mươi, mặc trang phục Trung Sơn, nhìn qua có vẻ rất tinh anh.

- Ông chủ Quách, sao dám làm phiền ngài đến tiếp đón chứ? Thật lễ, đúng là thật lễ.

Hai người tiến vào cửa chính, khi thấy những ông lão đi đến thì chủ nhiệm Vương nhanh chóng tiến lên mở lời rồi cầm tay Quách lão. Vị tướng quân kia chào theo hiểu quân đội, sau đó hỏi han vài ông lão còn lại, chỉ khẽ gật đầu với những người ở chung quanh mọi cái.

Sau khi khách khứa vài lời với những người trong khách sạn thì chủ nhiệm Vương và tư lệnh Hoàng đưa đến bàn của những ông lão vào lúc vừa rồi, những người ở đây cảm thấy mình có thân phận cũng cảm theo rượu đến bàn nói vài câu với hai vị khách quý, cung ly một cái, còn những người thanh niên thì chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà thôi.

Hiệp sĩ Hà thấy khách quý đêm nay đã đến, vì vậy mà lên tiếng với vị quản gia, sau đó gọi đến mười nhân viên phục vụ chuyển bàn ăn bày trong đại sảnh đến bên cạnh, đồng thời cũng chuyển ra một cái bàn trải lụa đỏ đặt trong đại sảnh.

372. Chương 372 : Đấu Giá Từ Thiện (5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 372: Đấu giá từ thiện (5)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Đi về phía bàn là một người phụ nữ dẫn chương trình, nàng dùng giọng Quảng Đông nói vài câu hoan nghênh các vị khách đến tham gia. Tất nhiên Trang Duệ sẽ không hiểu, nhưng hắn thấy đối phương có chút quen thuộc, cuối cùng được Lôi Lôi nhắc nhở thì hắn mới nhớ ra. Thì ra người phụ nữ kia chính là ngôi sao Ưng năm xưa rất nổi tiếng nhưng bây giờ đã lớn tuổi, trên mặt cũng có nếp nhăn, mất đi nhiều vẻ tao nhã.

Người dẫn chương trình nói đơn giản vài câu, sau đó mời chủ nhân của bữa tiệc đấu giá từ thiện tới nay.

Hiệp sĩ Hà hơn bảy mươi tuổi, cơ thể coi như là cường tráng, lão đi đến trước bàn và việc đầu tiên chính là nói vài lời hoan nghênh các vị khách quý đến tham gia đấu giá từ thiện hôm nay, đồng thời trọng điểm cảm tạ chủ nhiệm Vương và tư lệnh Hoàng, những người được xướng tên sẽ đứng lên gặt đầu xem như chào hỏi.

Hiệp sĩ Hà tuy nói rất chậm nhưng Trang Duệ dựa vào những vốn ngôn ngữ Quảng Đông ít ỏi năm xưa xem phim cũng không thể nào hiểu rõ nội dung, hắn đứng tại nghe một lúc lâu mà chẳng hiểu gì cả, tất cả đều do Tần Huyền Băng phiên dịch dùm. Không phải chỉ có hắn, hai vị chủ nhiệm Vương và tư lệnh Hoàng cũng cần có người nói thầm bên tai mới hiểu được.

May mà người Hongkong rất cụ thể, hiệp sĩ Hà nói xong vài câu ngắn gọn thì tuyên bố đấu giá từ thiện hôm nay chính thức bắt đầu.

Tuy chỉ là một bữa tiệc đấu giá từ thiện nhưng tình huống lại rất chính quy, mời đến một vị chủ trì đấu giá rất nổi tiếng, bây giờ người dẫn chương trình đang giới thiệu tình huống của vị chủ trì đấu giá, đấu giá lần này sẽ do hai người bọn họ cùng nhau kết hợp tiến hành. đọc truyện mới nhất tại .

- Bây giờ là vật phẩm đấu giá đầu tiên, là vật phẩm do hiệp sĩ Hà cung cấp, đó là một vật phẩm của ông nội hiệp sĩ Hà, là một cái tàu đã từng được Hà Đông tiên sinh sử dụng qua, đây là loại tã làm từ đá Italy, bây giờ công nghệ đã thất truyền.

- Điều quan trọng chính là cái tàu này có chứa đựng nhiều ký ức của hiệp sĩ Hà về ông nội của mình, ý nghĩa kỷ niệm càng làm nó có thêm giá trị...

Vị chủ trì đấu giá sử dụng tiếng phổ thông làm cho Trang Duệ thở phào, nghe tiếng Quảng Đông thậm chí còn không bằng nghe tiếng Anh, thật sự là tra tấn lỗ tai.

- Được, chúng ta bắt đầu đấu giá, dựa theo ý của hiệp sĩ Hà thì tất cả vật phẩm đều bắt đầu từ một đồng tiền, mời các vị ra giá, phải biết rằng sự nghiệp từ thiện có thể phát triển là nhờ vào mọi người.

Sau khi người dẫn chương trình giảng giải một lượt bằng tiếng Quảng Đông thì vị chủ trì tuyên bố bắt đầu đấu giá, vật phẩm đầu tiên trong những đấu giá thể này đều do chủ nhân cung cấp, coi như thả tép bắt tôm.

- Tôi ra giá năm chục ngàn mua cái tàu này của hiệp sĩ Hà...

Đấu giá từ thiện tất nhiên sẽ không cho anh lên giám định, khi vị chủ trì vừa lên tiếng thì đã có người hét giá, hơn nữa giá cả cũng không thấp, trực tiếp nâng lên gấp năm chục ngàn lần. Điều này làm cho Trang Duệ thật sự không biết nói gì hơn, vốn hắn cũng muốn ra giá, nhưng trực tiếp nâng lên mức giá năm chục ngàn cũng hơi cao.

Đừng nói là người ta không thể nào lên giám định thì Trang Duệ không thể nào thăm dò được cái tẩu kia, vì cái tẩu đặt trước mặt chỉ cách hần mười bước chân, tuy dùng mắt thì khó nhìn chính xác nhưng sử dụng linh khí thì khác.

Cái tẩu được làm bằng đá và cực kỳ nhẵn nhụi, hơn nữa bên trên còn khắc phù điêu, một cái đồ án cá heo, có lẽ đá này được lấy từ biển. Mặt ngoài của cái tẩu có một tầng khói thuốc, có lẽ vì trước kia sử dụng và phát sinh ra, nó giống như một lớp vỏ bọc vậy, màu sắc tương đồng.

Hơn nữa trong tẩu thuốc có một tầng linh khí màu trắng, và cái tẩu này cũng tính là một thứ đồ cổ, Trang Duệ là người công tác ở Điện Đường Hành, hẳn biết rõ cái tẩu đỉnh cấp kia bản thân nó cũng có giá trị rất cao, có thể xưng là sản phẩm xa xỉ, vì vậy mà vừa rồi mới có tâm tư mua sắm.

- Tôi ra giá một trăm ngàn...

Trong những buổi đấu giá thế này cũng không cần người chủ trì dùng thủ đoạn để khống chế điều tiết bầu không khí, thậm chí còn chưa kịp lên tiếng thì giá cả đã tăng lên gấp đôi.

Có thể nói khi giá cả là năm chục ngàn thì Trang Duệ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nhưng giá đấu lên đến một trăm ngàn thì hẳn xem như bỏ qua, tuy không phải vật gì cũng dùng tiền để xem xét nhưng nếu định giá thì một trăm ngàn cũng là quá cao rồi.

Vị chủ trì đấu giá cũng không phải là hữu danh vô thực, khi giá cả được đẩy lên mức một trăm ngàn thì bầu không khí bắt đầu có chút tẻ ngắt, nhưng lão chỉ cần nói thêm vài câu thì bầu không khí nhanh chóng sống động, có người hô giá một trăm năm chục ngàn. Đám người này cũng không tuân theo quy củ giá đấu, bây giờ biên độ đấu giá đã là năm mươi ngàn một lần, liên tục tăng tiến.

- Hai trăm ngàn...

- Hai trăm năm chục ngàn...

- Ba trăm ngàn...

Người trong đại sảnh liên tục ra giá, khi đến giá ba trăm ngàn thì không có người tiếp tục ra giá, vì cái giá này coi như đã gấp chục lần giá cả thực chất, nó cũng mang lại cho hiệp sĩ Hà chút danh tiếng.

- Được, ba trăm ngàn, chúc mừng tiên sinh, tôi thay mặt cho những đứa trẻ cần được giúp đỡ trong nội địa gửi lời cảm ơn với anh.

Vị chủ trì đấu giá chờ một lúc lâu không thấy ai ra giá thì gõ búa xuống bàn nói.

- Chúc mừng Tần tiên sinh, kính xin anh lên đây nhận vật phẩm.

Hết giá là một người đàn ông trung niên, hơn nữa lại đặt giá bằng tiếng Quảng Đông, Trang Duệ cũng không biết là ai đã thu được cái tẩu. Nhưng khi người đàn ông trung niên kia tiến lên nhận vật phẩm thì Trang Duệ chợt phát hiện đó là bố vợ tương lai Tần Hạo Nhiên của mình, ông giao chỉ phiếu cho người dẫn chương trình rồi lấy cái tẩu đi.

- Bố còn có sở thích này sao? Thích ngậm tẩu thuốc à?

Trang Duệ nghiêng người hỏi Tần Huyền Băng ở ngay bên cạnh, hẳn không ngờ người ra tay đầu tiên là Tần Hạo Nhiên.

- Là bố của anh à, đó là bố em, bố rất ít hút thuốc, chỉ là đến đây mà không mua món hàng nào sẽ bị người ta xem thường.

Tần Huyền Băng tuy uốn nắn cách gọi của Trang Duệ nhưng trong lòng lại cảm thấy hưng phấn vào ngọt ngào, đồng thời cũng xích lại gần hần hơn.

- Anh cũng phải mua một món gì đó sao?

Trang Duệ thật sự không ngờ có quy củ như vậy, hẳn cũng chẳng phải không có tiền, trước khi đến Hongkong thì hẳn đã nhờ Âu Dương Quân giúp mình tìm ra vài tấm chỉ phiếu có thể thanh toán ở Hongkong, tổng số tiền là năm triệu đô la Hongkong, vì thế muốn mua một món hàng căn bản không là vấn đề. Trong khoảng thời gian qua Trang Duệ có chút căng thẳng về tiền bạc, năm triệu hầu như là hai phần ba số tiền hẳn hiện có.

373. Chương 373 : Đấu Giá Từ Thiện (6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 373: Đấu giá từ thiện (6)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Không cần đâu, đồ vật của bố vừa rồi có thể đại biểu cho chúng ta, mọi người đến đây đều vì nể mặt hiệp sĩ Hà, chỉ cần đi qua sân khấu là được rồi...

Tần Huyền Băng không biết Trang Duệ đang nghĩ gì nên mới mở miệng giải thích một chút, vào trường hợp thế này cũng ít khi cho giá trên trời, ai cũng là những người có địa vị và uy tín, bọn họ thường xuyên làm từ thiện, cũng không phải chờ đến tận lúc này.

Trang Duệ khẽ gật đầu, nê như không thấy có lợi thì sẽ không đấu giá, mà vào trường hợp này nếu mua được món hàng tốt với giá hời cũng bị người ta đồn thổi quá nhiều, hẳn cũng không muốn ra danh tiếng.

- Vật phẩm đấu giá thứ hai hôm nay chính là một sợi dây chuyền bạch kim nạm phỉ thúy của Tần gia, đây là sản phẩm do chính tay nhà thiết kế nổi tiếng là Tần Huyền Băng tiểu thư làm ra, sử dụng phỉ thúy cấp băng, giá cả là một ngàn, mời mọi người ra giá..

Lúc này đã có vật phẩm thứ hai được đưa ra, là món đồ trang sức của Tần Huyền Băng, khi nhắc đến tên của Tần Huyền Băng, nàng cũng dùng ánh mắt thăm dò khắp bốn phía, nhưng bàn tay vẫn giữ chặt tay Trang Duệ, làm cho nhiều người phải nhìn về phía Trang Duệ.

Lúc này Trang Duệ có chút khó khăn, lẽ ra đó là món hàng của Tần Huyền Băng, tất nhiên hẳn sẽ phải ra giá, nhưng giá cả bao nhiêu lại làm Trang Duệ đau đầu.

- Ba trăm ngàn.

Trang Duệ có chút do dự, cuối cùng cũng hét giá, món trang sức kia có giá thị trường là hai trăm ngàn, hẳn chỉ nâng giá lên thêm một trăm ngàn mà thôi.

Vừa rồi người ta đấu giá đều dùng tiếng Quảng Đông, lúc này lại có người dùng tiếng phổ thông, xem như là lần đầu tiên, vì vậy mà ai cũng nhìn về phía Trang Duệ, sau khi thấy một người thanh niên trẻ tuổi, nhiều người bắt đầu châu đầu ghé tai đoán lai lịch Trang Duệ.

- Tôi ra giá năm trăm ngàn...

Một âm thanh truyền ra cách Trang Duệ không xa, là một tên thanh niên nyax giờ đi theo đằng sau Trịnh Hoa lên tiếng ra gis, sau đó dùng ánh mắt khinh thường nhìn Trang Duệ, vẻ mặt có chút khinh thường.

- Là Ngưu thiếu gia...

- Đúng vậy, là cậu ấy...

- Nghe nói tên này năm xưa từng theo đuổi Tần tiểu thư nhưng bị từ chối, lúc này chúng ta có trò hay để xem rồi...

Người khác rất quen thuộc với tên thanh niên vừa hô giá, mà tên họ Ngưu này cũng nhìn vào Trang Duệ và có chút hả hê vì lời nói của dư luận. Tất nhiên hôm nay Trang Duệ tay trong tay với tần huyền băng cũng làm cho nhiều thiếu gia ở hongkong thấy bức bối.

- Trang Duệ, đừng quan tâm, người này là cháu của Thuyền Vương đã qua đời, trên tay có vài công ty giá trị vài trăm triệu, cứ để đối phương mua vào là được.

Tần Huyền Băng thấy có người nhìn Trang Duệ thì không khỏi nôn nóng, sợ Trang Duệ tranh đấu với đối phương, vì vậy khẽ nói.

- Con bà nó, sao mình lại phải đụng mặt loại người này?

Trang Duệ trầm buồn bực, hẳn đã từng được đọc tự truyện của vị Thuyền Vương này.

Người này có căn cơ sâu ở Hongkong, khi qua đời thì tất cả nhà giàu có phú quý ở Hongkong đều phải tập trung, thậm chí những người có danh tiếng trong đại lục cũng phải chạy sang.

Hậu thế của thuyền vương tuy không được như cha ông nhưng cũng được nhiều vị tiền bối quan tâm, vì thế luôn đứng trong hàng ngũ những nhà giàu đỉnh cấp ở Hongkong, thế lực này không thể xem thường.

- Ngươi tiên sinh xem ra rất thích thú với sợi dây chuyền này, năm trăm ngàn, còn có ai ra giá nữa không?

Khi Tần Huyền Băng giới thiệu về lai lịch của Ngưu công tử cho Trang Duệ thì người phụ nữ dẫn chương trình họ Uông đang đứng trên đài ra sức hô hào, ánh mắt vô tình cố ý liếc về phía Trang Duệ, nhưng chút tâm cơ của nàng là hoàn toàn uống phỉ, vì Trang Duệ hoàn toàn nghe không hiểu nàng nói gì cả.

- Trang Duệ, người này tên là Ngưu Hồng, đứng hàng thứ ba ở nhà, là một đứa cháu nội nhỏ nhất của thuyền vương, bình thường quen thói kiêu căng, đừng dây vào làm gì ệt. Sau này em sẽ thiết kế một cái dây khác để anh đeo.

Tần Huyền Băng vươn tay giữ lấy eo của Trang Duệ rồi nói.

- Không có gì, anh rất nắm chắc.

Trang Duệ khẽ cười, hẳn vỗ bàn tay nhỏ của Tần Huyền Băng rồi đột nhiên giơ cao tay phải nói:

- Ba triệu.

Hai chữ vô cùng đơn giản nhưng làm cho cả hội trường vốn ồn ào chợt yên lặng, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn Trang Duệ, tuy ba triệu cũng không đáng để bọn họ nhắc đến nhưng từ năm trăm ngàn mà trực tiếp tiến lên ba triệu, điều này nói rõ đối phương thật sự có tiềm lực.

Loại tình huống như thế này đã rất lâu rồi chưa từng xảy ra.

Bây giờ ánh mắt của mọi người phần lớn đều tập trung lên người Ngưu Hồng, tất nhiên hẳn sẽ không quan tâm chút tiền kia, nhưng hẳn cũng không muốn về nhà và bị ông cụ ở nhà trách mắng. Lúc này mắt hẳn chợt đỏ chợt trắng, rõ ràng không biết mình có nên tiếp tục ra giá hay không.

Không ra giá thì coi như lùi bước, chính Ngưu Hồng vừa rồi xuất hiện làm khó Trang Duệ, bây giờ rút đầu rút cổ sẽ không khỏi bị những người bạn có quan hệ tốt lên tiếng chế nhạo. Nếu hẳn tiếp tục nâng giá, như vậy Ngưu Tam thiếu gia sẽ trở thành chuyện cười được người Hongkong đàm tiếu, tất nhiên đám truyền thông chó má ở Hongkong không chỉ nhằm vào đám ngôi sao mà thôi.

Điều quan trọng là dù Ngưu Hồng có mua được sợi dây chuyền cũng không thể nào nhận được sự ưu ái của Tần Huyền Băng, đây chính là nguyên nhân chủ yếu làm hẳn do dự.

Trang Duệ lại không biết Ngưu Hồng lúc này đang nghĩ gì, hẳn hét giá ba triệu cũng coi như là khá nhiều, vì trên người hẳn có năm triệu, nếu đối phương tiếp tục lên giá thì mình sẽ không tiếp tục tham gia, nếu đối phương không ra giá thì coi như chính mình lấy được chút thể diện cho thanh niên nội địa, cũng không có gì là không được.

Trang Duệ lại hoàn toàn không quan tâm đến chuyện tranh đấu vì phụ nữ có thể bị người ta chê cười hay không, nếu hẳn không ra tay vì người phụ nữ của mình thì còn có mặt mũi nữa sao?

Có câu thua người không thể thua trận, lúc này khí thế của Trang Duệ rất mạnh, bày ra bộ dạng muốn chơi thì chơi đến cùng, điều này làm cho Ngưu Hồng có chút sợ hãi, dù sao thì tiền của hẳn cũng không phải là do gió thổi đến.

Ngưu Hồng còn chưa tiến vào trong hàng ngũ con cháu hạch tâm của gia tộc, mà cổ phần công ty hẳn nắm giữ cũng không phải là tiền mặt, hẳn năm chỉ có thể nhận lấy một phần hoa hồng. Tuy ba năm triệu không

đáng là gì nhưng cũng có thể bao một em ngôi sao đi chơi vài ngày, cần gì phải tranh đấu với tên khốn trong đại lục kia làm gì?

Đám con cháu thế gia thật sự là co được giãn được, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, thật ra những gì được giáo dục cũng không cho phép bọn họ vung tay vung chân như đám tiểu thương ngoài chợ, dù vừa rồi Ngưu Hồng hét giá với Trang Duệ thì trên mặt vẫn nở nụ cười rất hòa ái.

Ngưu Hồng cố gắng tìm ra bậc thang để chính mình đi xuống, gương mặt vốn xanh trắng bất định chợt lộ ra nụ cười, hần lễ phép nâng ly rượu trong tay về phía Trang Duệ rồi nói:

- Quân tử không cướp thứ người khác thích, nếu Trang tiên sinh đã thích thì tiểu đệ cũng không tiếp tục làm rộn.

“Đúng là...”

Trang Duệ thật sự nổi giận, giá cả bị mình đưa lên, đối phương không dám ra giá, được tiện nghi mà còn khoe mẽ, làm cho hắn phải bỏ ra không không ba triệu. Hắn trước nay chỉ mua vào món hời, không ngờ hôm nay lại phải bỏ ra số tiền lớn mua một món không thể sinh lợi.

Nhưng Trang Duệ dù bực bội thì phương diện lễ nghĩa vẫn phải xem xét, hắn khẽ cười với Ngưu Hồng, sau đó nâng ly sâm banh và cũng không nói gì thêm, người bên cạnh càng nhìn càng thấy bí hiểm.

- Được, sợi dây phỉ thúy bạch kim này thuộc sở hữu của vị tiên sinh kia, cảm ơn tiên sinh đã đóng góp cho tổ chức từ thiện chúng tôi, cảm ơn.

Khi thấy tranh chấp còn chưa bùng nổ mà đã có người rút lui thì vị chủ trì đấu giá nói vài tiếng, cũng không còn ai tiếp tục trả giá, cuối cùng gõ búa định giá, chỉ còn chờ Trang Duệ tiến lên trả tiền mà thôi.

Trang Duệ lấy chi phiếu ra ghi vào con số ba triệu, sau đó hắn tiến lên lấy sợi dây chuyền kia về. Sau khi quay lại trong đám người thì hắn tự tay đeo sợi dây chuyền bạch kim phỉ thúy vừa đấu giá được lên cổ Tần Huyền Băng, hành động này làm cho đám người trong đại sảnh vỗ tay ồn ào.

- Anh xem, chỉ biết mua một cái tẩu chỉ dành cho đàn ông, còn không bằng Tiểu Trang.

Trong đám người, Phương Di đang dùng bàn tay nhỏ bé nhéo mạnh bên hông chồng mình, biểu hiện của Trang Duệ vừa rồi thật sự làm cho nàng rất hài lòng, nhưng tư duy của bà cũng rất sinh động, nhanh chóng chuyển sang người chồng mình.

- Cậu Tần, bạn trai của Tiểu Băng là một cậu thanh niên khá tốt, ra tay quyết đoán, một lời định giá. Khi nào Tiểu Băng lập gia đình thì cần phải gọi chúng tôi một tiếng, đám chú bác chúng tôi nhất định sẽ đi cổ động, đúng rồi, không biết cậu trai trẻ kia là gia tộc nào ở nội địa?

Người lên tiếng cũng muốn tìm hiểu chi tiết về Trang Duệ, bây giờ đại lục và Hongkong có liên kết rất mạnh, bọn họ tiến vào thị trường trong nước cũng xem như đã trẻ, bây giờ thấy Tần Hạo Nhiên có một đứa con rể là người nội địa thì trong lòng cũng có ý nghĩ giống như Trịnh Hoa lúc vừa rồi, kéo quan hệ.

- À, Tiểu Băng tự mình tìm người yêu, trước nay đều giấu chúng tôi, cậu ấy không có bối cảnh gì, chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi.

Người hỏi chính là bạn tốt của Tần Hạo Nhiên, vì vậy mà Tần Hạo Nhiên cũng không che giấu, nhưng lời nói của ông cũng không sâu sắc, chỉ cần nghe là biết có vấn đề.

Sau khi nghe được lời của Tần Hạo Nhiên thì người kia cười ha hả, sau đó chuyển đề tài, hứng thú với Trang Duệ cũng biến mất không còn.

Trang Duệ không nghe được những lời đánh giá của đám người nơi đây, nếu không hắn sẽ có chút bực bội, hắn cũng không phải con nhà quan lắm tiền nhiều của, vừa rồi vì bị ép mới phải ném ra vài triệu, nếu có cơ hội thì hắn nhất định sẽ trả lễ quả đặng hôm nay.

Nhưng Trang Duệ không phát hiện khi mình lên lấy sợi dây chuyền thì ở bàn những ông lão có một người đưa mắt đánh giá, sau đó người này nói lời xin lỗi với mọi người và ra ngoài gọi điện thoại.

- Vật phẩm thứ ba thuộc về sở hữu của Lý tiên sinh, đến vật phẩm thứ tư.

- Quách tiên sinh ra gia năm trăm ngàn, cảm ơn Quách tiên sinh đã đóng góp cho sự nghiệp từ thiện.

Đấu giá vẫn được tiến hành, không có gì khác lạ xảy ra, phần lớn mọi người đều đẩy giá lên, nhưng khi thấy có người thật sự muốn mua thì sẽ nhường một bước, không quá đấu đá lẫn nhau.

Lúc này người dẫn chương trình họ Uống chợt lấy ra một cái túi lớn bỏ khối mao liên năm sáu ký vào bên trong, đợi đến khi Trang Duệ trả tiền xong thì giao túi vào trong tay hắn. Tất nhiên bà còn nói vài lời cảm tạ Trang tiên sinh vì sự nghiệp từ thiện...

Trang Duệ thật sự không có gì vui, hắn căn bản không quan tâm, chỉ định xách cái túi đi về phía Tần Huyền Băng. Hắn thầm nghĩ xem nên cởi bỏ lớp vỏ ở bên ngoài ở đại lục hay Hongkong.

- Tiêu tử kia, chờ chút...

Trang Duệ rời khỏi bàn bên này thì một âm thanh lớn vang lên.

- Tư lệnh Hoàng, anh gọi tôi sao?

Đám người trong đại sảnh chợt giật mình, chính Trang Duệ thấy vị tư lệnh Hoàng đi về phía mình thì cũng rất ngạc nhiên, mình nào có nhận ra đối phương là ai?

375. Chương 375 : Đấu Giá Từ Thiện (8)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 375: Đấu giá từ thiện (8) truyện copy từ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ đánh giá cẩn thận vị tư lệnh Hoàng đang đi về phía mình, người này có lẽ là bốn mươi chín tuổi, lớn tuổi hơn Âu Dương Lỗi nhưng quân hàm lại thấp hơn. Chẳng qua vị thiếu tướng này cũng coi như là một nhân vật trẻ tuổi trong quân, phải biết rằng người bình thường muốn tiến lên cấp tướng thì thường phải hơn năm mươi tuổi.

Tư lệnh Hoàng đi đến bên cạnh Trang Duệ rồi hỏi:

- Cậu là Trang Duệ sao?

- Đúng vậy, tư lệnh Hoàng biết tôi sao?

Trang Duệ khẽ gật đầu, sau đó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn vị tướng quân trước mặt, chính mình từ nhỏ đến lớn ngoài vài tháng qua gặp lại nhà ngoại thì căn bản chưa từng có liên hệ với bộ đội.

- Có phải là người của ông ngoại không?

Trang Duệ chợt có ý nghĩ này, nhưng sau đó hắn tự gạt bỏ đi, vì mình mới biết nhà ngoại được vài tháng, hơn nữa đây là chuyện nhà, dù vị tướng quân này có là người của ông ngoại cũng không thể nào biết mình.

Không chỉ là Trang Duệ, trong đại sảnh ngay cả Tần Huyền Băng và những người có quen biết với Trang Duệ cũng chẳng hiểu gì, Trang Duệ sao có thể quen biết với vị quan quân cao cấp nhất ở Hongkong? Tần Huyền Băng lại bước đến đứng bên cạnh Trang Duệ.

- Hi, thật sự là tiểu tử cậu, trước kia tôi chưa từng được gặp cậu, vì vậy cũng không biết chắc, nhưng vừa rồi chị Uyển có gọi điện thoại cho tôi, biết rõ cậu đến Hongkong, thế là tôi biết ngay...

Tư lệnh Hoàng nói bằng giọng có chút hưng phấn, sau đó hắn khẽ vỗ lên vai của Trang Duệ, âm thanh khá lớn, ai cũng nghe được, mà điều này càng làm cho người ta mơ hồ, chị Uyển là ai?

- Tư lệnh Hoàng có quen biết với mẹ tôi sao?

Trang Duệ bây giờ thật sự xác định tư lệnh Hoàng này không phải là người có quan hệ với phía nhà ngoại, rõ ràng là có quen biết với mẹ mình, phải biết rằng mẹ mình đã rời khỏi nhà Âu Dương vài chục năm rồi. (.

- Gọi là chú Hoàng, tôi nên được cậu gọi là như vậy...

Tư lệnh Hoàng uốn nắn cách xưng hô của Trang Duệ, sau đó hần chột nhớ đến đầu giá, vì thế vội vàng nói:

- Chủ trì, thật xin lỗi, anh cứ tiếp tục đầu giá đi. Tiểu Duệ, chúng ta sang bên kia nói chuyện.

Tư lệnh Hoàng cũng không quan tâm Trang Duệ có đồng ý hay không, hần kéo tay Trang Duệ đi về một góc ít người.

- Này, anh Tần, anh rõ ràng không coi tôi là bạn chí cốt, cậu thanh niên kia còn quen biết cả tư lệnh Hoàng, anh còn nói cậu ta không có căn cơ gì trong nước. Tôi đây kinh doanh cũng không cần dùng đến quân đội, mọi người kết giao bạn bè mà thôi, có gì cần che giấu chứ?

Lúc này người bạn của Tần Hạo Nhiên bắt đầu quay sang dùng lời oán giận nói, đoạn đối thoại của Trang Duệ và tư lệnh Hoàng vừa rồi đã nói rõ quan hệ giữa hai bên là thế nào, nếu nói Trang Duệ không có bối cảnh và chỉ là một thị dân bình thường, như vậy sao có thể giao với một vị tướng quân được?

- Giám đốc Lưu, tôi thật sự không biết, ôi, điều này Tiểu Trang thật sự chưa từng nhắc đến...

Tần Hạo Nhiên thật sự giật mình há hốc miệng, lúc này cũng vừa mới khép miệng lại mà thôi, sau khi nghe được bạn mình nói như vậy thì vội vàng mở miệng giải thích một phen. Người ta có tin hay không thì hần cũng không quá quan tâm, vì sự việc này rõ ràng có chút bộc lộ hành vi bất chính.

- Vợ, em có tiếp xúc nhiều với Tiểu Trang, em có biết không?

Trước đó Tần Hạo Nhiên đánh giá Trang Duệ và cảm thấy tiểu tử này làm người khiêm tốn, cũng không có cảm giác ưu việt hơn người giống đám con nhà giàu có quyền thế vào lúc hiện tại, có thể nói là rất tốt. Nhưng tình huống vào lúc này lại làm cho hần hồ đồ, phải xoay mặt sang hỏi Phương Di.

- Em cũng không biết, chỉ sợ ngay cả Tiểu Băng cũng không biết, anh nhìn mặt nó là biết ngay.

Phương Di quan sát khá cẩn thận, khi thấy con gái cũng tỏ ra ngạc nhiên thì bà hiểu ra vấn đề, thì ra con gái cũng không biết quá sâu về gia thế của Trang Duệ.

Lời nó của Phương Di làm cho người bạn của Tần Hạo Nhiên bình thường trở lại, thì ra sắp gả con đến nơi rồi mà còn chưa hiểu gia thế của người ta, vị giám đốc Lưu không khỏi thầm oán Tần Hạo Nhiên một lượt.

- Tư lệnh Hoàng, xin hỏi sao ngài biết được mẹ cháu? Đúng rồi, chúng ta chưa từng gặp mặt, sao chú có thể nhận ra được cháu?

Trang Duệ lúc này cũng cảm thấy rất khó hiểu.

- Cái gì là tư lệnh Hoàng, gọi là chú Hoàng, ai nói chúng ta chưa từng gặp mặt? Chỉ là tiểu tử cậu không nhớ mà thôi...

Tư lệnh Hoàng đưa mắt nhìn, thật sự xem Trang Duệ là tiểu bối.

- Vài ngày trước tôi có gặp cậu, nếu không sẽ chẳng nhớ được, ngày đó cậu và Tiểu Lỗi đứng ngoài cửa trò chuyện, tôi ở trong sân, không ngờ mới vài ngày đã gặp cậu ở đây...

Tư lệnh Hoàng nói làm cho Trang Duệ chột bưng tỉnh, thì ra người này cũng trong nhóm những vị tướng đến chúc tết trung thu ông ngoại mình.

Điều này cũng khó trách Trang Duệ không nhớ, hôm đó có mười vị tướng quân, hơn nữa bọn họ đều mặc quân phục, hần cũng không đến chào hỏi từng người mà lại quay về phòng ngay.

Nhưng Trang Duệ đứng cùng với Âu Dương Lỗi nên được tư lệnh Hoàng nhớ kỹ, sau đó hỏi Âu Dương Lỗi thì mới biết đó là con của Âu Dương Uyển.

- Chú Hoàng, chú sao biết được mẹ cháu?

Trang Duệ thật sự đang cần giải đáp về vấn đề này, vừa rồi đối phương gọi chị Uyển khá thân thiết, không phải là người mà ông ngoại năm xưa xếp đặt đây chứ? Nhưng như vậy cũng quá xấu hổ, mà độ tuổi cũng không giống, vì Âu Dương Uyển ít nhất cũng lớn hơn vị tướng quân này bốn năm tuổi.

- Từ nhỏ sống trong một khu nhà, sao không biết được? À, mà cậu thật sự giống mẹ, nhớ năm xưa...

Tư lệnh Hoàng mở miệng nói về chuyện xưa thì Trang Duệ mới biết bố của chú Hoàng này là một bộ hạ cũ của ông ngoại, từ nhỏ đều sống trong một khu nhà, nhỏ hơn Âu Dương Uyển năm sáu tuổi, năm xưa thường xuyên được chị Uyển cho ăn kẹo, vì vậy mới gọi là chị Uyển thân mật như thế.

Hoàng tướng quân là một người thẳng thắn, cũng không cố kỵ những chuyện khi còn bé, vì thế mà nói ra làm cho Tần Huyền Băng và Trang Duệ mở miệng cười liên tục, Tần Huyền Băng cũng không cảm thấy kỳ quái vì xuất thân đại gia tộc của mẹ Trang Duệ.

Lần đầu tiên đến nhà Trang Duệ thì Tần Huyền Băng đã cảm thấy cách xử sự của Trang Mẩu cực kỳ mạnh mẽ, còn có một cảm giác bùng lên khí chất cao quý, đây cũng không phải thứ mà những gia đình nghèo hèn có thể sản sinh ra được.

Tuy Âu Dương Uyển rời khỏi Bắc Kinh năm mười chín tuổi nhưng cũng có câu “ba tuổi xem như đã già”, Âu Dương Uyển từ nhỏ đều tiếp xúc với các tướng quân và lãnh đạo cấp cao, hơn nữa bố lại chiều con gái út, đều được dùng những thứ tốt nhất, không có khí chất mới là lạ.

- Trang Duệ, chuyện về ông ngoại sao anh không nói cho em?

Tần Huyền Băng lặng lẽ ghé sát bên tai Trang Duệ nói một câu, có hơi bất mãn.

- Khụ, chính anh cũng mới biết chưa được bao lâu, việc này khá dài dòng, sau này chậm rãi nói cho em biết.

Trang Duệ không muốn nói rõ vào lúc này, may mà Tần Huyền Băng cũng là cô gái thông minh, sau khi nghe Trang Duệ nói như vậy cũng không tiếp tục truy vấn.

- Được rồi, vợ chồng son có gì về nhà rồi nói, bây giờ tôi đưa cậu đi làm quen với chủ nhiệm Vương.

Hoàng tướng quân thấy hai người Trang Duệ và Tần Huyền Băng ghé sát tai thì không khỏi nở nụ cười.

Lúc này hiện trường đấu giá vẫn tiếp tục, trong lúc Trang Duệ nói chuyện với Hoàng tướng quân thì có ba bốn vật được bán ra, hôm nay đến nhiều người nên số vật được bán ra cũng không ít.

Nhưng đám người trong đại sảnh vẫn rất cảm thấy hứng thú với quan hệ giữa Trang Duệ và Hoàng tướng quân, những người đứng gần chỗ hai người đang nói chuyện thì càng dồn tai lên nghe ngóng. Chỉ là những vị này ở Hongkong đã quá lâu, thật sự nghe không hiểu tiếng phổ thông, vì vậy mà thầm chán nản, cũng chợt có ý nghĩ quay về sẽ học tiếng phổ thông.

- Chủ nhiệm Vương, giới thiệu cho anh, vị này là con của một gia đình có thể giao với tôi, tên là Trang Duệ. Tiểu Trang, đây là chủ nhiệm Vương của Tân Hoa Xã thường trú ở Hongkong, còn đây là Quách Lão, hiệp sĩ Hà, còn có...

Mọi người đi đến bàn của hiệp sĩ Hà, Hoàng tướng quân mở miệng giới thiệu Trang Duệ cho những người đang ngồi ở chỗ này, nhưng ngoài chủ nhiệm Vương thì các ông lão chỉ gật đầu mà không đứng lên. Thật ra thì với độ tuổi của bọn họ, Trang Duệ chẳng qua chỉ là một đứa cháu nội, vì vậy bọn họ sao có thể đứng lên đón tiếp hẳn cho được?

- Tiểu Trang là cháu ngoại của Âu Dương lão tướng quân, là thủ trưởng của cha tôi năm xưa, vài ngày trước tôi về Bắc Kinh thăm lão gia tử, mới biết được cậu ấy...

Sau khi giới thiệu Trang Duệ xong thì Hoàng tướng quân vô ý ném ra bối cảnh của Trang Duệ, điều này làm cho những ông lão nơi đây thật sự ngồi không yên.

- Âu Dương lão tướng quân?

Quách lão là người đứng lên đầu tiên, c

- Tất nhiên là có, khi ông nội của em nhàn hạ thì thường tìm vài khối nguyên thạch về mở ra, cơm nước xong em sẽ cùng anh mở khối nguyên thạch này.

Tần Huyền Băng tươi cười như hoa, nam nữ đã yêu, đã từng ăn quả ngọt thì sẽ khó thể tách rời. Khi Tần Huyền Băng đi vệ sinh thì Trang Duệ cũng hận không thể đi theo, tất nhiên hẳn cũng có những tâm tư không ai biết.

Vợ chồng Tần Hạo Nhiên ở cùng một chỗ với ông cụ, ở trên núi Thái Bình, xe của Tần Huyền Băng chạy trên đường Thái Bình làm cho Trang Duệ cảm nhận được cảnh tượng xinh đẹp ở chỗ này.

Từ trên đường núi nhìn xuống có thể thu vào trong mắt một nửa Hongkong, có cả cảng Victoria uốn lượn, dòng sông như một dây ruy băng, nơi đây so sánh với những căn hộ cao tầng trong thành phố thật sự giống như là hai thế giới khác biệt.

Biệt thự của nhà Tần Huyền Băng cũng không tính là quá lớn, sau khi dừng xe lại thì nàng đưa Trang Duệ đi xuyên qua một hoa viên nho nhỏ, sau đó đi đến trước một căn biệt thự có kiến trúc Châu Âu.

- Chào chú Tần, dì Phương.

Trang Duệ thấy Tần Hạo Nhiên và Phương Di đang đứng trước biệt thự, đây là bố mẹ vợ tương lai của hắn, vì vậy hắn vội vàng nghênh đón, cung kính nói.

- Đứng khách khí, Tiểu Trang vào đi, ông nội của Băng Nhi đang chờ bên trong.

Phương Di thấy đứa con rể của mình nhìn ở phương diện nào cũng quá thỏa mãn, rõ ràng lúc này Trang Duệ đã trở thành một hình tượng xuất sắc trong mắt cha mẹ vợ.

- Trang Duệ, đây là ông nội của em, vị này chính là chú Hai và thím Hai, đó là chú út và thím út, đây là anh họ, em họ của em, à, đó là em gái họ của em...

Sau khi đi vào phòng thì trong biệt thự đã ngồi đầy người, Tần Huyền Băng kéo tay Trang Duệ giới thiệu từng người, lúc này hắn thật sự gật đầu như gà mổ thóc, căn bản chưa thấy rõ tướng mạo của người này thì đã bị kéo đi giới thiệu cho người khác. Nhìn tình huống này thì giống như Tần gia rất coi trọng Trang Duệ, hầu như tất cả thành viên ở Hongkong đều tập trung ở trong căn biệt thự này.

Biểu hiện của Tần Huyền Băng cũng làm cho người nhà cảm thấy ngạc nhiên, phải biết rằng trước nay Tần Huyền Băng đều có biểu hiện rất lạnh nhạt, thấy trưởng bối cũng chỉ gửi lời thăm hỏi mà thôi, thường không mấy lần trò chuyện cùng anh chị em họ, ngoài thân mật với ông nội thì cơ bản không có phản ứng với ai khác.

- Tốt, tốt, Tiểu Trang, Huyền Băng từ nhỏ đã bị ông làm hư, cháu từ nay về sau phải quan tâm rèn dạy nó nhiều hơn.

Tần lão gia tử là một ông lão rất nho nhã, tuổi hơn bảy mươi, mái tóc hoa râm buộc chính tề sau đầu, trên mặt còn có một cặp kính lão, dùng ánh mắt vui vẻ nhìn Trang Duệ.

- Ông, cháu nào có bị làm hư chứ?

Tần Huyền Băng tựa ở bên cạnh ông nội mà dùng giọng không vui nói, bộ dạng cô gái nhỏ này của nàng làm cho người trong phòng chột ngáy người. Trước nay bọn họ chưa từng thấy Tần Huyền Băng có bộ dạng như vậy, vì thế mà không khỏi có chút hiếu kỳ với Trang Duệ, tiểu tử này xem ra không đơn giản, có thể hòa tan cục băng kia.

- Ha ha, chúng ta ăn cơm trước đã, Tiểu Trang, đừng làm khách đấy nhé?

Lúc này đã đến giờ cơm trưa, Tần lão gia tử đứng lên dẫn đầu nhóm người đi về phía nhà ăn, nơi đó có hai người giúp việc đang bận rộn, rượu và thức ăn đã được đưa lên bàn.

Tuy người nhà Tần Huyền Băng nói tiếng phổ thông không quá tốt nhưng Trang Duệ vẫn cảm nhận được bầu không khí gia đình ấm áp, ngoài Tần Huyền Băng có chút không phù hợp hoàn cảnh thì những anh em họ của nàng có cảm tình rất tốt.

Đây cũng là điều quan trọng để một gia tộc có thể phát triển kiêu ngạo, vì từng có nhiều gia tộc một thời vùng vẫy Hongkong nhưng vì bên trong xảy ra vấn đề mà liên tiếp lụn bại.

Mỗi người trong Tần gia trên cơ bản đều có chức vụ của mình trong xí nghiệp gia tộc, bình thường bọn họ rất bề bộn, cũng khó tìm được cơ hội để tụ tập lại, lúc dùng cơm cũng chỉ trò chuyện về vấn đề công ty. Bây giờ nhóm Tần Hạo Nhiên đã coi Trang Duệ là con rể của Tần gia, vì vậy cũng không có gì quá kiêng kỵ.

- Bố, những tháng này nguyên liệu ngọc mềm ở Tân Cương có chút căng thẳng, trên cơ bản là chúng ta sắp hết hàng ngọc mềm, bố có quan hệ rất tốt với Ngọc Vương Gia ở Tân Cương, có phải nên gọi điện thoại hỏi thăm tình huống một chút được không?

Khoảng thời gian này Tần Hạo Nhiên khá đau đầu, giá cả phi thủy thì không cần phải nói, chỉ sau vài tháng thì nguyên liệu đã tăng lên gấp chục lần, thị trường ngọc mềm cũng khan hiếm khiến lão khó thể chịu được, phải biết rằng ngọc mềm chính là chủ lực của thị trường trang sức đấy nhé.

Tần lão gia tử nhe răng những báo cáo của tần hạo nhiên thì trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nói như vậy bây giờ có tiền cũng không mua được nguyên liệu ngọc mềm sao?

Xuất phát từ vấn đề lễ phép, đối thoại giữa bọn họ phải dùng tiếng phổ thông, Trang Duệ nghe thấy Tần Hạo Nhiên nói vấn đề nguyên liệu ngọc mềm có chút căng thẳng, lại nghe được tên của Ngọc Vương Gia thì không khỏi cúi đầu dùng cơm, vì việc này có quan hệ với mình.

- Đúng vậy, căn cứ vào lời của bạn bè bên Tân Cương thì Ngọc Vương Gia gần đây có khai thác được một mỏ ngọc, nguyên liệu ngọc mềm đáng lý ra sẽ không căng thẳng như thế này, xem ra Ngọc Vương Gia đang trữ hàng đầu cơ, chờ nguyên liệu ngọc mềm lên giá.

Chuyện Trang Duệ và Ngọc Vương Gia hợp tác khai thác ngọc thật sự không lừa được nhiều người, sự việc đã được truyền ra, cho nên bây giờ ai cũng hiểu mục đích của Ngọc Vương Gia nhưng bản thân lão chiếm gần hết thị trường cung cấp ngọc mềm ở Tân Cương, người ta chỉ có thể giương mắt nhìn mà không dám làm gì hơn.

Tần lão gia tử chỉ cần suy xét một chút là hiểu vấn đề, sau đó lão lắc đầu nói:

- A Dịch Lạp làm như vậy mục đích là đẩy giá ngọc mềm lên cao, tình cảm là tình cảm mà làm ăn là làm ăn, chưa chắc đối phương đã nể mặt bố.

- Trang Duệ, lần trước anh gọi điện thoại không phải nói có một mỏ ngọc ở Tân Cương sao? Có thể cung cấp chút nguyên liệu cho chúng ta được không?

Tần Huyền Băng chợt mở miệng nó, nàng vốn không chú ý đến chuyện kinh doanh của gia tộc, nhưng lúc này thấy ông và bố tỏ ra khổ sở thì cũng không khỏi hỏi Trang Duệ một câu.

- Khụ khụ, anh và bác Hòa Điền cùng nhau khai thác một mỏ ngọc, nhưng đó là chuyện trước đó, anh chỉ cầm hoa hồng mà không khỏi sự việc cụ thể, vấn đề khai thác bà sản xuất là do bác Điền phụ trách.

Sau khi nghe được lời của Tần Huyền Băng thì Trang Duệ thiếu chút nữa phun cơm ra ngoài, hắn thấy không tránh khỏi nên chỉ có thể thành thật giải thích về chuyện mỏ ngọc.

- Bác Điền, cháu biết A Dịch Lạp sao?

Tần lão gia tử tất nhiên biết rõ tên Hán của Ngọc Vương Gia, vì vậy lão đưa mắt nhìn Trang Duệ, lão không ngờ cậu thanh niên này có quan hệ với Ngọc Vương Gia một tay che trời ở Tân Cương.

- À, cháu có năm mươi phần trăm cổ phần của mỏ ngọc kia.

Trang Duệ khẽ gật đầu, hắn nghĩ đến tình huống lần đầu tiên Tần Huyền Băng mở miệng cầu mình, trong lòng cũng tự định giá rồi mở miệng nói:

- Thế này đi, cháu sẽ thương lượng một chút với bác Điền, sẽ cung cấp ọi người một phần nguyên liệu, để xem bác ấy có đồng ý không, chú Tần thấy thế nào?

- Được, được, giác cả không là vấn đề, cứ như tính toán của Ngọc Vương Gia.

Tần Hạo Nhiên kịp thời tiêu hóa sự thật Trang Duệ có một mỏ ngọc, vì vậy vội vàng đồng ý, nếu không tiếp tục nhập nguyên liệu thì sợ rằng sẽ hết hàng.

Khi Trang Duệ ra ngoài gọi điện thoại cho Ngọc Vương Gia thì chú hai của Tần Huyền Băng mở miệng hỏi:

- Đại ca, Tiểu Băng lần này xem như nhặt được bảo bối, tiểu tử này tương lai vô lượng.

- Ủ, tiểu tử này làm việc rất ổn, Hạo Nhiên, hôm qua không phải con nói sẽ đến nội địa sao? Đến lúc đó đi cùng với Tiểu Băng, cùng đến thăm hỏi thông gia.

Tần lão gia tử cũng rất thỏa mãn với đứa cháu rể của mình.

- Tiểu Băng, quy mô mỏ ngọc của Trang Duệ là thế nào, con có biết không?

Thừa dịp Trang Duệ ra ngoài gọi điện thoại thì Phương Di hỏi con gái, phải biết rằng đối với những công ty đá quý thì chuyện nắm chắc cung cấp nguyên liệu ngọc khí trên tay chính là mạch máu sống còn. Sản phẩm của bọn họ không phải chỉ thuần túy là ngọc khí trang sức, mà những vật trang sức ngọc mềm cũng được nhiều người ưa thích, dù là bất kỳ cửa hàng đá quý nào cũng không thể thiếu những thứ này.

Nếu có thể cùng mỏ ngọc của Trang Duệ thiết lập cung cầu, như vậy khoảng thời gian sau này sợ rằng sẽ không cần đau đầu vì vấn đề nguyên liệu ngọc mềm.

- Mẹ, con trước nay luôn ở bên Anh, sao biết được quy mô mỏ ngọc của Trang Duệ? Hôm nay anh ấy đến đây làm khách, không phải nói đến chuyện làm ăn...

Tần Huyền Băng thật sự mất hứng với câu hỏi của mẹ, nếu nàng không phải thấy ông nội sầu khổ vì chuyện nguyên liệu ngọc thạch thì sẽ không mở miệng nhờ Trang Duệ. Nàng cũng biết Trang Duệ trước đó không mở miệng cũng vì có chút khó xử.

- Tiểu Băng, mẹ không có ý kia, chẳng qua chỉ muốn biết... (.

- À, Tiểu Băng nói rất đúng, dù Tiểu Trang có giúp đỡ chúng ta hay không, hôm nay cậu ấy là khách, lát nữa cậu ấy đến thì chuyện này không cần phải nói nữa...

Tần lão gia tử nghe được lời của cháu gái mình thì dứt khoát vung tay cắt ngang lời Phương Di, đồng thời đưa mắt nhìn con cả của mình rồi nói tiếp:

- Vợ chồng các cô chuẩn bị chút lễ vật, đợi đến khi Tiểu Trang về Bắc Kinh thì cùng đi, con gái của các cô cũng cần nhanh chóng gả cưới...

378. Chương 378 -379: Phỉ Thúy Tím

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 378-379: Phỉ thúy tím

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Vâng, ông nội...

Tần Huyền Băng bị ông nội nói làm cho đỏ mặt xấu hổ, nàng cũng không tiếp tục ăn cơm mà vứt bát đĩa chạy ra ngoài.

- Bác Điền, là như vậy, bác xem có thể nào cho Tần gia phía Hongkong chút hàng được không? Giá tiền bác cứ quyết định, bọn họ bây giờ sắp hết hàng ngọc mềm, tất cả do bác quyết định, cháu chỉ là muốn bác giúp một chuyện tư nhân...

Trang Duệ gọi điện thoại cho Ngọc Vương Gia, sau đó nói rõ quan hệ của mình với Tần Huyền Băng, lại nhắc đến công ty đá quý Tần Thị ở Hongkong, hẳn đã nói trước với bác Điền, vì vậy lúc này mở lời cũng không quá ngượng ngùng.

Đầu dây bên kia có chút trầm ngâm, sau đó mới truyền đến tiếng cười của Ngọc Vương Gia:

- Tiểu tử này đúng là, cứ làm cho rối cả lên, thế này đi, cậu bảo bọn họ đến tìm tôi, chuyện cụ thể cậu không cần quan tâm, tôi sẽ xử lý.

- Hì hì, cảm ơn, cảm ơn bác Điền, sau này nếu bác có dịp đến Bắc Kinh, cháu sẽ mời bác đến Đông Lai Thuận dùng cơm.

Sau khi thấy Ngọc Vương Gia nể mặt mình thì Trang Duệ cười hì hì nói vài lời trong điện thoại.

- Cút sang một bên, sau này cậu đừng xen vào, cứ an tâm mà cầm hoa hồng là được. À, đúng rồi, cuối tháng mười hai sẽ có một đợt chia hoa hồng, có lẽ cũng là vài trăm triệu, đến lúc đó tôi sẽ thông báo cho cậu.

Bác Điền cười mắng một câu rồi cúp điện thoại, lão sờ dĩ đơn giản tiếp nhận yêu cầu của Trang Duệ cũng vì có lo nghĩ ỉn. Tiểu tử Trang Duệ này thật sự rất tốt, làm người rất mạnh mẽ, theo lý thì hai người hùn vốn khai thác thì Trang Duệ tuy không quan tâm đến sự việc cụ thể thì cũng sẽ phái nhân viên tài vụ đến giám sát tiến triển khai thác và buôn bán của mỏ ngọc Tân Cương.

Nhưng Trang Duệ cũng không quá quan tâm, thậm chí vài tháng mới gọi điện thoại một lần, điều này nói rõ đối phương tín nhiệm Ngọc Vương Gia, tất nhiên bây giờ đối phương đề xuất một chuyện nhỏ như vậy thì lão cũng phải có qua có lại. Tất nhiên Ngọc Vương Gia là một người có danh tiếng, sẽ không động tay động chân vào bất kỳ phương diện nào ở mỏ ngọc khi không có giám sát.

Thật ra Trang Duệ cũng từng suy xét về vấn đề này, chỉ là trên tay hắn cũng không có người phù hợp, hơn nữa dù tìm được người thì với thủ đoạn của Ngọc Vương Gia thì xử lý quá đơn giản, vì thế Trang Duệ quyết định không quan tâm, giao tất cả cho ông lão kia. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Còn một điều nữa chính là Ngọc Vương Gia cũng suy xét đến tình huống thị trường trước mắt, những công ty châu báu bình thường thì mỗi năm đều có nguyên liệu dự trữ để đảm bảo cho tiêu thụ năm sau, bây giờ đã là cuối năm, vài tháng trước mình không chế số lượng nguyên liệu tuồn ra ngoài đã cho ra hiệu quả, bây giờ giá cả của ngọc mềm đã cao hơn gấp ba lần so với trước đó, đến tháng sau có thể cho ra thị trường, nếu không thì sợ rằng ban ngành chức năng sẽ can thiệp. Bây giờ Trang Duệ yêu cầu chút nguyên liệu, Ngọc Vương Gia tất nhiên sẽ đồng ý.

Trang Duệ cúp điện thoại và thấy Tần Huyền Băng từ trong nhà chạy ra, vì vậy hắn không khỏi trêu chọc:

- Huyền Băng, sao em lại ra đây? Sợ chồng không làm được sao?

- Không phải, em muốn nói cho anh biết nếu quá khó thì bỏ qua, dù sao thì bây giờ các công ty đá quý đều thiếu hàng, cũng không phải riêng nhà em, vì vậy em không muốn làm khó anh.

- Nha đầu ngốc, có gì mà làm khó, được rồi, việc này đã làm xong, chỉ cần nhà em cho người đến Tân Cương trực tiếp bàn bạc với bác Điền là được.

Trang Duệ có chút cảm động, hắn tiến lên ôm eo Tần Huyền Băng, sau đó dùng ngón tay vuốt chiếc mũi tinh xảo của nàng.

- Xấu lắm, Trang Duệ, anh nói thật sao?

Sau khi biết Trang Duệ chỉ cần một cuộc điện thoại đã xử lý vấn đề khó khăn cho ông và bố mình, Tần Huyền Băng thật sự cảm thấy có chút khó tưởng.

- Tất nhiên là thật rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Trang Duệ buông Tần Huyền Băng ra, cả hai đi vào trong biệt thự.

Sau khi trở lại bàn cơm thì Trang Duệ nói ra sự việc, Tần lão gia tử sắp xếp để cho Tần Hạo Nhiên bay đến Tân Cương ngay ngày mai để giải quyết sự việc. Lúc này người Tần gia xem như thả lỏng hơn, bọn họ thật sự có thêm nhận thức về Trang Duệ, xem ra tiểu tử này thành công cũng không phải chỉ dựa vào ông ngoại gia thế lớn.

Sau khi cơm nước xong thì Tần Huyền Băng đưa Trang Duệ đến hậu viện, nơi này có đầy đủ công cụ mở nguyên thạch, khi Tần lão gia tử nhân hạ không có việc gì thì cũng chọn cắt vài khối nguyên thạch giết thời gian.

- Tiểu Trang, hai mươi năm trước ông cũng đã từng thấy khối nguyên thạch này, khi đó nó còn nguyên vẹn, mở ra chỉ được chút phỉ thúy tạp sắc, màu xanh tím chiếm đa số nhưng sắc nước không tốt, anh Trịnh năm xưa mua nó mà thảm bại, cháu nghĩ thế nào mà mua nó?

Tần lão gia tử cũng có cái nhìn không tốt về khối nguyên thạch của Trang Duệ.

Trang Duệ muốn mở nguyên thạch tất nhiên sẽ hấp dẫn tất cả lớn nhỏ trong Tần gia, dù là bà bảo mẫu đã ở trong Tần gia hơn hai mươi năm cũng chạy đến xem cậu rể có thể mở nguyên thạch ra được thứ gì.

Trang Duệ đặt khối nguyên thạch xuống bàn cắt đá, sau đó hần vừa cười vừa nói:

- Ha ha, ông nội, cháu đã từng mở nguyên thạch ra phỉ thúy để vương lục, còn có huyết ngọc cực phẩm, nhưng trước nay cháu chưa từng thấy phỉ thúy tím, khối nguyên thạch này có sương màu tím đen, có khả năng ra phỉ thúy tím là rất lớn, vì vậy cháu muốn mua nó mở ra xem thế nào...

- À, có thêm kinh nghiệm cũng là tốt, năm chục ngàn cũng không đắt, cậu cắt ra hay mài một mặt rồi cắt... truyện copy từ

Tần lão gia tử khẽ gật đầu, đổ thạch bảy phần dựa vào vận may, ba phần chính là kinh nghiệm, đánh cuộc thắng tuy đáng mừng nhưng thua cũng có thể tìm ra được kinh nghiệm, ít nhất lần sau gặp phải tình huống tương tự cũng sẽ không phạm sai lầm. Trang Duệ bây giờ bỏ ra năm chục ngàn để mua một khối nguyên thạch, nếu so với giá năm triệu hay năm chục triệu thì không có vấn đề.

- Cắt trực tiếp, như vậy nếu có xuất hiện phỉ thúy sẽ không cần phải mài lớp vỏ.

Trang Duệ nhìn chăm chăm vào khối nguyên thạch, hần thuận miệng đáp, khối phỉ thúy bên trong to như ba quả trứng gà, có màu tím, trong đó có hai khối phát triển cách nhau một phần đá kết tinh hai centimet, hần chuẩn bị tách ra từ chỗ này.

Trước đó Trang Duệ đã bày tỏ phán đoán của mình với khối nguyên thạch này, đồng thời mình còn có thân phận chuyên gia ngọc thạch, dù cắt ra có phỉ thúy thì người Tần gia cũng không hoài nghi. Đây là chỗ tốt đến từ cái danh của vị chủ tịch danh dự hiệp hội ngọc thạch, nếu cắt ra thứ tốt thì người ta sẽ cho rằng mình có ánh mắt cao siêu.

Trang Duệ mở công tắc, cầm máy trên tay, trực tiếp cắt xuống khối mao liêu đã được cố định bên dưới. Những âm thanh xẹt xẹt vang lên, đá vụn văng tới tấp, Trang Duệ vẫn không nháy mắt, tiếp tục cắt khối mao liêu làm hai phần.

- À, ra tay ổn định, rõ ràng là cao thủ đổ thạch trời sinh.

Tần lão gia tử ở bên cạnh xem mà gật đầu, động tác của Trang Duệ thật sự quyết đoán, là tố chất của những cao thủ đổ thạch lâu năm kinh nghiệm.

Tần lão gia tử và Tần Hạo Nhiên tất nhiên sẽ không coi trọng khối mao liêu này, vì ậy mà hai khối mao liêu bị cắt ra rơi xuống cũng không quan tâm, ngược lại thì Tần Huyền Băng lại ngồi xuống nhặt lên.

- Ủa, đây là màu gì?

Tần Huyền Băng nhìn vào mặt cắt của hai khối mao liêu mà ánh mắt không khỏi sáng ngời, sau lớp màng đá đen mỏng thì có một khối phát triển như quả trứng gà xuất hiện trước mắt.

- Ủa, có màu rồi à? Lấy ra đây xem.

Trang Duệ hỏi một câu cho có hình thức, sau đó nhận lấy mao liêu trong tay Tần Huyền Băng nhìn qua, lại nói:

- Có thể ra cực phẩm, để anh mài đi xem.

Sau khi nghe lời Trang Duệ thì nhóm Tần lão gia tử xông đến, Tần Hạo Nhiên cướp lấy nửa khối mao liêu trong tay Trang Duệ rồi nhìn xuống dưới ánh sáng, một lớp đá mỏng thật sự khó thể che giấu phẩm chất của phỉ thúy bên trong.

- Có giấy nhám không?

Trang Duệ lần này rất cẩn thận, máy mài sẽ làm bị thương chất ngọc bên trong, vì vậy hắn chuẩn bị dùng giấy nhám chà lớp vỏ bọc khá mỏng bên ngoài.

- Có, để tôi đi lấy.

Tần Hạo Nhiên đồng ý và chạy về biệt thự, vài phút sau đã có giấy nhám đưa đến.

Trang Duệ tiếp nhận giấy nhám, gấp lại làm bốn, sau đó dùng một mặt nhỏ ma sát lớp đá, bột đá rơi xuống, lớp vỏ tách ra.

Lớp vỏ rất mỏng, hai ba phút sau chất phỉ thúy đã lộ ra, bùng ra ánh sáng đẹp dưới ánh mặt trời.

379. Chương 378 -379: Phỉ Thúy Tím

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 378-379: Phỉ thúy tím

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Trời ạ, đây là màu gì?

Dưới ánh nắng thì một khối phỉ thúy màu tím sậm giống như đôi mắt tình nhân trong đêm bùng ra ánh sáng yêu dị, tinh khiết như thủy tinh, hào quang bức người.

Vào lúc này tất cả ánh mắt mọi người nữ trong chỗ này đều bị khối phỉ thúy tím hấp dẫn, ai cũng không nỡ dịch chuyển ánh mắt, khi Trang Duệ tiếp tục cắt mao liêu và chặn ánh mắt của mọi người, lúc này những người phụ nữ kể cả Phương Di mới thanh tỉnh lại.

- Phỉ Thúy tím, phỉ thúy tím đỉnh cấp.

Tần lão gia tử liên tục kích động dùng trượng gõ xuống đất, dùng một tốc độ có thể nói là thanh niên hai mươi để nhận lấy khối mao liêu có chứa phỉ thúy còn lại trong tay con mình, sau đó xem xét cẩn thận dưới ánh nắng. Lúc này khối phỉ thúy che giấu dưới lớp vỏ đá cũng kịp bùng ra hào quang, điều này làm ất lão đầy vẻ hưng phấn.

- Không ngờ khối nguyên thạch phế liệu mà anh Trịnh giữ lại vài chục năm lại có phỉ thúy tím bên trong, thật sự không ngờ...

Tần lão gia tử cảm thán một lúc rồi về mặt chợt sa sầm, lão nói với đám con cháu:

- Việc này các người biết rõ là được, không cho phép ai nói ra ngoài, tôi và anh Trịnh kết giao nửa đời người, không thể làm anh ấy mất mặt được.

Đám người Tần Hạo Nhiên nhanh chóng gật đầu đồng ý, việc này nếu truyền ra ngoài thì Trịnh lão tiên sinh sẽ rất mất mặt, lão chơi phỉ thúy cả đời mà rõ ràng giữ một khối nguyên liệu có báu vật vô giá trên tay vài chục năm, cuối cùng còn bán đi với giá của phế liệu, dù người ta không nói gì thì sợ rằng Trịnh lão cũng sẽ tức ói máu.

Mọi người cũng không còn tâm tình đàm tiếu, tất cả đều mở to hai mắt nhìn Trang Duệ cắt mao liêu, khi âm thanh máy cắt đá vang lên thì trái tim của bọn họ cũng đập nhanh mạnh lên xuống, chỉ sợ Trang Duệ không cẩn thận làm tổn hại đến phỉ thúy bên trong.

Nhưng lo lắng của mọi người rõ ràng là dư thừa, Trang Duệ chỉ là cắt đứt đầu đuôi, sau đó hấn dùng máy mài cỏi bỏ lớp vỏ, đợi đến khi lớp vỏ mỏng dính thì dùng giấy nhám chà xát.

Một khối phỉ thúy tím ngắt như nho bồng sáng xuyên thấu qua lớp vỏ đá hơi mỏng, hầu như có thể thấy rõ ràng đường vân trên tay Trang Duệ, khi ánh sáng dần mạnh lên thì khối phỉ thúy càng bồng ra những luồng sáng khác nhau.

Nếu nói màu đen có thể đại biểu ột người phụ nữ thần bí, màu tím sẽ đại biểu cho sự quyến rũ của phụ nữ, không sai, đây là một sắc thái quyến rũ, cảm giác giống như một cô gái Giang Nam đưa mắt nhìn mình, cực kỳ quyến rũ, ánh mắt màu tím, tiếng lòng phụ nữ...

- Quá đẹp.

Vào lúc này dù là nam hay nữ cũng đều bị sắc tím làm ê say, ánh hào quang của khối phỉ thúy hầu như bao phủ cả bàn tay của Trang Duệ. Tất nhiên Trang Duệ tin nếu như bỏ khối phỉ thúy này vào trong một chậu nước, tin chắc sắc nước sẽ biến thành màu tím quyến rũ.

- Huyền Băng, em nhận lấy nó, anh cắt khối mao liêu còn lại...

Trang Duệ cười cười, hấn tuy hành nghề đồ thạch thời gian ngắn nhưng trong chỗ này ngoài Tần lão gia tử và Tần Hạo Nhiên thì căn bản chưa từng ai thấy nhiều phỉ thúy cực phẩm bằng hấn, vì vậy hấn nhanh chóng thanh tỉnh, sau đó đưa phỉ thúy cho Tần Huyền Băng.

- Chị, cho em xem một chút...

- Băng Nhi, cho chú xem nào...

- Con gái ngoan, ẹ xem trước...

Khối phỉ thúy tím thật sự có sức quyến rũ quá lớn, vừa rồi Trang Duệ cầm trong tay thì vì thể diện mà không ai dám lên tiếng vì sợ xấu hổ, bây giờ khối phỉ thúy đến tay Tần Huyền Băng, mọi người chột vây quanh nàng, thậm chí còn muốn cầm lấy xem xét.

Trang Duệ không quan tâm đến đám người kia, hấn lấy nửa khối mao liêu còn lại trong tay của Tần lão gia tử, lần này hấn cũng không dùng giấy nhám chà lớp vỏ, trực tiếp cắt bỏ phần đá thừa bốn phía, lấy ra hai khối phỉ thúy như lòng đỏ trứng gà, giữa hai khối phỉ thúy có một khe hở rất nhỏ, Trang Duệ phải mất rất nhiều thời gian mới tách ra được.

Lúc đầu dùng giấy nhám loại lớn, bây giờ Trang Duệ cần giấy nhám mịn, lúc này hấn bắt đầu mài, phỉ thúy tím cực phẩm đã chôn giấu ài chục năm bây giờ mới coi như bộc lộ vẻ đẹp hoàn mỹ trước mặt mọi người.

- Không ngờ đến lúc về già mới được thấy cực phẩm phỉ thúy thế này, Tiểu Trang, cậu thật sự có cơ duyên rất mạnh.

Tần lão gia tử cũng là người chơi châu báu cả đời, đã từng gặp qua đủ loại vật phẩm hiếm có, dù là phỉ thúy để vương lục và huyết ngọc cũng là vài chục năm rồi chưa được thấy, bây giờ cầm lấy khối phỉ thúy tím mà thôn thức không thôi.

- Chỉ là may mắn mà thôi, có câu thần tiên cũng không thể thấy ngọc, cháu không tin nó là nguyên thạch phé liệu, đồng thời nó cũng chưa được mở ra rõ ràng nên muốn xem rốt cuộc có phỉ thúy hay không, ha ha, vẫn là may mắn.

Trang Duệ lúc này biểu hiện rất lạnh nhạt, cũng không tỏ ra quá vui mừng, trong mắt người chung quanh thì rõ ràng là cực kỳ trầm ổn. Thật ra hấn cũng rất kích động, nhưng trước nay đã qua tay nhiều khối phỉ thúy cực phẩm, lại biết trước bên trong là phỉ thúy loại gì, vì thế mà kích động cũng giảm xuống vài phần.

- Tốt, làm người cần phải có tâm tính như vậy, nhưng này Tiểu Trang, khối phỉ thúy này có thể giao cho chúng tôi chế tác và bán hộ được không?

Tần lão gia tử khen ngợi Trang Duệ một câu, sau đó đưa chủ đề về phái ba khối phỉ thúy tím.

Trang Duệ nghe vậy thì có chút sững sốt, hấn còn chưa nghĩ rằng thứ này có nên bán đi hay không, nhưng lời nói của Tần lão gia tử cũng làm cho hấn hạ quyết định.

- Ba khối phỉ thúy này sẽ được chế tác thành hạt, sau đó dùng bạch kim gia công thành dây chuyền, giá trị của nó phải là năm chục triệu đô la Hongkong. Nếu có thể tham gia hội chợ đá quý thế giới, sợ rằng sẽ lên đến cả trăm triệu, điều này không phải là không thể...

Tần lão gia tử vuốt ve những khối phỉ thúy rồi nói, lão là một nhà thiết kế đá quý cả đời, trong đà đã vẽ nên thành phẩm của phỉ thúy tím, như thế nào để làm cho nó cực kỳ nổi bật, như thế nào mới phát huy được sự tinh tế của nó.

- Ông nội, cũng không phải có giá nhiều như vậy chứ? Vòng tay huyết ngọc cháu tặng cho Huyền Băng cũng chỉ có giá hơn mười triệu, tuy phỉ thúy tím này rất hiếm nhưng cũng không đến mức quý giá như vậy chứ?

Lời của Tần lão gia tử càng làm cho Trang Duệ thêm chấn động, giá này cao hơn những suy nghĩ trong lòng hẳn, cao hơn rất nhiều, nhưng hẳn cũng có chút nghi hoặc. Theo lý thì phỉ thúy huyết hồng và đế vương lục đều cùng cấp với phỉ thúy tím, giá trị sẽ không thua kém quá nhiều.

- Cái gì, cháu còn có cả vòng tay huyết ngọc? Băng Nhi, đâu nào, đưa ra cho ông xem thử.

Tần lão gia tử nghe vậy mà lắp bắp kinh hãi, nhưng dù là nhóm Tần Hạo Nhiên cũng không biết Trang Duệ tặng vòng tay huyết ngọc cho Tần Huyền Băng, mà Tần Huyền Băng cũng không đeo trên người, nàng đặt trong hộp.

Phương Di nghe thấy như vậy thì vẻ mặt có chút khó coi, chỉ là sau đó suy xét lại mà thấy nó rất bình thường, người ta muốn lấy con gái của mình chứ không phải vừa ý mình, tất nhiên tặng quà cho vợ phải mạnh tay hơn, mà huyết ngọc cũng là phỉ thúy quý hiếm, sợ rằng cũng không có nhiều.

Tần Huyền Băng vốn không muốn lấy vòng tay ra, nhưng sau khi nghe ông nói như vậy thì cũng không tình nguyện mà quay lại xe lấy vòng tay đến. Tần lão gia tử lưu luyến nhìn một lúc lâu mới đưa lại cho cháu gái, mà bên kia tất nhiên cũng vây quanh xem xét như ong vỡ tổ.

- Tiểu Trang, vòng huyết ngọc vừa rồi thật sự là phỉ thúy cực phẩm, tuy cũng rất hiếm, rất hi hữu nhưng bản thân phỉ thúy lại có giá cả thị trường khác nhau.

- Những khối phỉ thúy tím này lại khác biệt, nếu chế tác nó thành dây chuyền thì sẽ có không ít người muốn có nó, sợ rằng còn quý giá hơn cả kim cương bảo thạch khác, nếu như chế thành dây chuyền sẽ vượt ra phạm trù phỉ thúy, gọi là châu báu.

380. Chương 38 0: Đồ Thuyền.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 380: Đồ thuyền.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Một đồ trang sức châu báu được quyết định bởi thanh danh nhà thiết kế, bởi kiểu dáng, cách sử dụng tài liệu, nói chung là từ nhiều nhân tố. Vì vậy ông mới nói nên chế tác thành dây chuyền, như vậy giá cả sẽ khác hẳn.

Khi thấy người thân đều đã đi đến xem xét vòng tay huyết ngọc thì Tần lão gia tử cười khổ một cái, sau đó quay đầu giải thích cho Trang Duệ. Nếu lão là một người trẻ đi khoảng vài ba chục năm, có lẽ lão cũng sẽ biểu hiện như người thân của mình, dù sao bọn họ làm nghề này nếu có kinh nghiệm về phỉ thúy cực phẩm thì sẽ phát triển dễ hơn người thường.

- Ông nội, chế tác dây chuyền nói chung cần bao nhiêu tiền?

Trang Duệ nghe được lời của Tần lão gia tử thì có toan tính cho Tần gia chế tác khối phỉ thúy tím này, dù sao thì công ty Tần Thị cũng nổi tiếng trong nghề đá quý, nếu mình để người khác chế tác và bán ra thì thật sự mang đến không ít phiền toái.

- Thứ này cần phải thiết kế rõ ràng, tốn hao bao nhiêu thì chưa thể nói chắc, nhưng dây chuyền sẽ dùng những khối phỉ thúy này làm nguyên liệu chính, còn lại đều là nguyên liệu phối hợp, sẽ thấp hơn năm triệu. Tiểu Trang, hay là thế này, chúng ta thương lượng thế này, chúng tôi chế tác ra sợi dây chuyền và có thể bán đi thì thu vào hai phần, tám phần thuộc về cậu, hơn nữa tất cả phí tổn đều tính ở hai phần của chúng tôi, thế nào?

Tần lão gia tử nói xong thì nhìn Trang Duệ, vẻ mặt có hơi căng thẳng.

- À, xin lỗi ông nội, cháu tiếp điện thoại cái đã...

Điều kiện của Tần lão gia tử rất công bằng, Trang Duệ định cho đối phương chế tác và bán đi, đúng lúc điện thoại vang lên, hắn lấy ra xem, là một dãy số lạ.

- Alo, có là Trang tiên sinh không?

Tiếng phổ thông có chứa âm điệu Quảng Đông làm cho Trang Duệ cảm thấy có chút lạ lẫm, người Quảng Đông nói tiếng phổ thông thường có âm điệu này, vì vậy hắn thật sự không nhận ra được đó là ai.

- Tôi là Trang Duệ, xin hỏi ngài là?

Trang Duệ lễ phép trả lời một câu.

- Ha ha, Trang tiên sinh, tôi là Trịnh Hoa, quấy rầy cậu rồi, đúng là xấu hổ quá..

Trịnh Hoa trong điện thoại có chút buồn bực, dù thế nào thì tối trước đó cũng từng nói vài câu với Trang Duệ, đối phương bây giờ rõ ràng không nghe ra âm thanh của mình. Hắn cũng không nghĩ rằng âm thanh nói vào trong điện thoại có chút biến đổi, hơn nữa nếu không phải là người quen thì khó thể nào chỉ cần một câu đã nhận ra nhau.

- À, là Trịnh tiên sinh sao? Xin hỏi ngài có chuyện gì?

Trang Duệ thật sự không quá hứng thú với những bữa tiệc rượu, thậm chí đối phương nếu đề xuất như vậy thì chỉ có thể từ chối mà thôi.

- Là thế này, ngày mai có chút tiết mục ở vùng biển quốc tế, không biết cậu có thời gian tham gia không?

- Vùng biển quốc tế? Tiết mục gì?

Trang Duệ thật sự bị những lời của Trịnh Hoa làm cho khó hiểu, không có gì mà chạy đến vùng biển quốc tế làm gì? Bây giờ thật sự có nhiều ngư dân biển chắt bắt chước làm hải tặc như thế kỷ mười chín, nếu như mình gặp phải nhóm người kia cũng coi như oan uổng.

- Ngày giờ c c Duệ mười 8 l r

Trang Duệ nhìn Tần Huyền Băng đang ngồi bên cạnh bàn trang điểm mà nhin không được phải ôm nàng từ phía sau.

Không biết là vì được tình yêu làm dịu hay là vì mỗi ngày được Trang Duệ dùng linh khí chải chuốt mà bây giờ Trang Duệ hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh ngưng đọng, trở nên bừng sáng bức người, làn da trắng nõn nà, sờ lên như dương chi bạch ngọc, cử chỉ lơ đãng bùng ra vẻ quyến rũ tuyệt đối, càng làm cho Trang Duệ thêm mê say.

Nếu như bây giờ Tần Huyền Băng đứng ra so sánh với Từ tiểu thư của Âu Dương Quân, chỉ sợ Tần Huyền Băng sẽ hơn một chút, khí chất lạnh băng của nàng biểu hiện trước mặt người khác thật sự có thể làm cho bất kỳ một người đàn ông nào phải xúc động. Những người phụ nữ như vậy mang đến cho người đàn ông một cảm giác chinh phục cực mạnh, tất nhiên những tư vị sau đó càng mạnh mẽ, càng làm cho Trang Duệ là người hiểu rõ nhất.

- Đừng làm rộn, xong ngay đây, nếu không lát nữa sẽ không kịp đổ thuyền...

Tần Huyền Băng nói làm cho Trang Duệ phải rút lại hai bàn tay, nhưng sau đó nàng phải để cho Trang Duệ chờ thêm nửa giờ mới có thể ra khỏi khách sạn.

- Trịnh tiên sinh, xấu hổ quá, đã để anh chờ lâu...

Khi Tần Huyền Băng lái xe đến bãi đậu xe bên cạnh bến tàu thì Trang Duệ thấy ở cổng vào là Trịnh Hoa và vài người đang đứng chung quanh, hần chột có chút ngưng đọng, vì hần cũng coi như là người đến muộn.

- Không có gì, tôi cũng vừa đến, vài vị này chúng ta đều đã gặp vào tối hôm trước, cũng không cần tôi giới thiệu, chúng ta lên thuyền thôi.

Trịnh Hoa sững sốt khi thấy Tần Huyền Băng chói lọi sau lưng Trang Duệ, nhưng hần chỉ có hơi sững sốt mà thôi, sau đó chào hỏi Trang Duệ và bắt đầu đi ra bến tàu.

Những người đi sau lưng Trịnh Hoa đều đã tham gia hội chợ đấu giá trước đó, đều là con cháu của những gia tộc nổi tiếng ở thủ đô, có vài vị mang theo bạn gái, chỉ là nếu so sánh với Tần Huyền Băng thì thật sự biết ngay cao thấp. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Sau khi khách khí lên tiếng chào hỏi, mọi người cùng đi theo sau lưng Trịnh Hoa ra bến tàu.

- Trời...

Vừa rồi Trang Duệ bị những tòa nhà cao tầng che kín tầm mắt, bây giờ đi vào bến tàu hần đưa mắt nhìn và không khỏi hít vào một hơi thật sâu, trên bến tàu có tất cả vài trăm chiếc du thuyền lớn nhỏ.

381. Chương 381 : Rung Động.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 381: Rung động.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

Du thuyền được sắp xếp theo độ lớn, những du thuyền nhỏ thì ở bên cạnh bến tàu, những chiếc thuyền ở xa nhất chính là du thuyền hai ba trăm mét, dù chúng đậu cách xa bờ cũng làm cho Trang Duệ thật sự rung động. Nếu so sánh với những chiếc du thuyền này, nhưng chiếc thuyền trên sông Hoàng Phố ở Trung Hải đều căn bản không đáng nhắc đến.

- Thế nào lại có nhiều người thế này?

Đi đến bến tàu thì Trang Duệ chợt phát hiện có nhiều người mang theo danh nghĩa du lịch đi theo từng đoàn, bọn họ đi qua bên cạnh, nghe giọng thì có vẻ là người nội địa. Những người này đều lên những chiếc thuyền nhỏ, sau khi ngồi đầy người thì tiếng động cơ vang lên ầm ầm, sau đó chạy ra biển rộng.

- Ha ha, những người này là du khách đến từ khắp nơi, bình thường bọn họ đến Hongkong đều đi đến đỗ thuyền cho vui...

Trịnh Hoa đi chậm lại kiên nhẫn giải thích cho Trang Duệ.

Thì ra những đội thuyền dừng lại nơi đây ngoài du thuyền xa hoa của tư nhân thì có một nửa là của những tổ chức đỗ thuyền ở Hongkong, mỗi ngày bọn họ đều mời chào khách hàng, sau đó chạy nhanh đến vùng biển quốc tế.

Đỗ thuyền cũng có phân chia cấp bậc, cỡ trung bình có thể chứa một ngàn người, mà du thuyền loại lớn thì có thể so sánh với Titanic, có thể chứa vài ngàn người.

Vì mời chào bọn họ tham gia đỗ thuyền nên giá vé không đắt, thường chỉ cần bỏ ra một trăm năm mươi đô la Hongkong là có thể lên thuyền, hơn nữa còn được bao cơm tối, ăn khuya, điểm tâm, đồng thời còn có một gian phòng tiêu chuẩn cho hai người, hai giường, còn có nhà vệ sinh riêng, tivi, đồng thời cực kỳ sạch sẽ.

Giá tiền như vậy ở Hongkong rõ ràng là lỗ vốn, vì nếu như ba bữa cơm và có cả phòng ngủ thì giá cả thấp nhất trên bờ là 1000 đô, nhưng vì thu hút các con bạc đến với đỗ thuyền, vì vậy mà hạ giá chưa từng có.

Nhưng đối với những chiếc thuyền xa hoa thì giá cả lại hơn hẳn, những chiếc thuyền kia có thể nói là thiên đường nhân gian, có nhà hàng Tây, chỗ ăn chơi, quán bar, nhà tắm hơi, phòng mát xa, trung tâm chăm sóc sắc đẹp, spa, cửa hàng miễn thuế.v.v. Cái gì cũng có, chỉ cần anh có tiền thì có thể được trải qua một cuộc sống vàng son.

Nhưng những chiếc thuyền kia thật sự là treo đủ mọi loại màu cờ, quốc gia nào cũng có, duy nhất không có cờ của Hongkong và Trung Quốc. Trang Duệ hỏi Tần Huyền Băng thì biết, thì ra những chiếc thuyền trên vùng biển quốc tế bị bắt buộc phải có cờ một quốc gia nào đó.

Vì vậy mà hành vi của nhân viên trên thuyền sẽ bị quản lý bởi pháp luật của quốc gia treo quốc kỳ, nói một cách khác thì Hongkong cấm đánh bạc, nếu anh treo cờ của Hongkong đến bán bạc ở vùng biển quốc tế thì cũng là hành vi trái pháp luật, Hongkong sẽ có chế tài phạt anh. Nhưng nếu anh đi lên thuyền những quốc gia cho phép đánh bạc, pháp luật Hongkong sẽ chẳng thể nào quan tâm đến anh, hơn nữa hành vi của anh cũng được quốc gia kia cho phép.

- Trang tiên sinh, thuyền của chúng tôi vốn sẽ rời đi lúc bảy giờ nhưng Trịnh tiên sinh nói mọi người chờ thêm một lát, con thuyền này sẽ dừng luôn ngoài biển, nếu đến tối anh không muốn ở lại thuyền lớn thì chúng ta có thể quay về hải cảng... đọc truyện mới nhất tại .

Vài người đi đến vị trí chính giữa bến tàu thì dừng lại, Trịnh Hoa bắt chuyện một cái với Trang Duệ rồi nhảy xuống một chiếc thuyền tư nhân cách bờ hai ba thước. Lúc này một người thanh niên tên là Lưu Hùng đi theo sau lưng Trang Duệ chọt mở miệng giải thích.

Trịnh Hoa lên thuyền của mình thì để cho thuyền viên tiến sát vào bờ, du thuyền và bến tàu có một lối đi trực tiếp, nhóm Trang Duệ thông qua con đường này mà tiến lên du thuyền.

Du thuyền tư nhân này của Trịnh Hoa cũng không tính là nhỏ, dài chừng hai mươi mét, trong khoang thuyền rất rộng, có tủ rượu, ghế sa lông, bố trí rất xa hoa, còn có hai gian nhà vệ sinh, nếu như rời bến không quá nhiều người thì sẽ đủ chỗ dừng chân.

Sau khi mọi người lên thuyền thì thuyền iên mở dây buộc, du thuyền nhanh chóng rời khỏi bến, Trang Duệ ôm Tần Huyền Băng đứng ở bong thuyền, nhìn biển rộng xanh thẳm dưới chân, tâm tình rất thoải mái, nếu không phải sợ người ta chê cười thì hẳn thậm chí đã muốn tái hiện tình huống giống như trên thuyền Titanic năm xưa.

Từ trên bờ nhìn ra những chiếc du thuyền lớn kia cũng không thấy là rất xa, nhưng thuyền của Trịnh Hoa phải chạy gần hai mươi phút mới ra đến bên dưới những chiếc du thuyền khổng lồ kia, càng tiếp cận du thuyền khổng lồ thì Trang Duệ càng tỏ ra khiếp sợ không thôi.

Từ du thuyền nhỏ nhìn lên chiếc du thuyền khổng lồ thì Trang Duệ chỉ có thể thấy mép tàu, còn thân tàu đã hoàn toàn bị che chắn, ngựa mặt cũng không thấy gì khác ngoài mép tàu. Chỉ cần nhìn độ cao thì biết

cũng phải là năm sáu chục mét, phải biết rằng nó tương đương với một tòa nhà ba mươi tầng, thử nghĩ xem anh đứng dưới một tòa nhà ba mươi tầng sẽ có cảm giác thế nào.

Nếu so sánh với chiếc du thuyền khổng lồ thì thuyền của Trịnh Hoa thật sự như một chiếc lá, bập bùng trong sóng biển, có lẽ chỉ là một con sóng từ con thuyền khổng lồ kia cũng đủ cho chiếc du thuyền nhỏ một cảm nhận lướt sóng. Trang Duệ vốn cảm thấy con thuyền của Trịnh Hoa là rất tốt, bây giờ chợt bị du thuyền lớn kia hấp dẫn.

Trang Duệ biết ông nội của Trịnh Hoa cũng là một ông chủ giới đá quý, tự thân mình có gia nghiệp khổng lồ, những năm chín mươi hai đã có trong tay cả tỷ đô la Hongkong, mua cả cổ phần trong công ty giải trí của đồ vương Diệp Hán bên Macao, có thể nói là phát triển như cá gặp nước.

Chiếc thuyền xa hoa ở đây là do ông nội của Trịnh Hoa cùng với vài ông chủ nổi tiếng ở Hongkong liên hiệp chế tạo ra, bắt đầu được sử dụng vài năm trước, khi khánh thành còn có cả thủ trưởng trong đại lục ra cắt băng. Chiếc thuyền lớn kia tổng cộng mất hơn cả tỷ đô la Hongkong, thuyền dài 345 mét, rộng 41 mét, mép nước cao 62 mét, tương đương một căn nhà 26 tầng, tổng trọng lượng mười lăm ngàn tấn, tốc độ ba mươi hải lý.

Chiếc du thuyền kia có thể tiếp nhận ba ngàn hành khách, cũng có thể dung nạp hơn hai trăm thuyền viên, bên trên có sông bạc hơn ngàn người, có ba mươi phòng vip, phòng khiêu vũ, thư viện sách báo, năm hồ bơi, sân golf và mười bốn quán bar, sáu nhà hàng xa hoa.

Trong du thuyền còn có hơn một ngàn phòng xa hoa, tất cả đều có phòng tập thể hình và sân thượng. Đây là chiếc thuyền Hải Tinh Hào, tuyệt đối có thứ hạng cao trên thế giới. Ông chủ Trịnh là một cổ đông của du thuyền này, vì vậy mà Trịnh Hoa mới có thêm một giờ đánh bài trên đó.

Sau khi lại gần thuyền thì thủy thủ đoàn của du thuyền Trịnh Hoa cố gắng giữ cho hai chiếc thuyền có vị trí nhất định, phải biết rằng nếu hai bên quá gần thì chỉ cần chiếc du thuyền kia khẽ lắc thân, sẽ làm cho du thuyền của Trịnh Hoa tan nát.

Trịnh Hoa trước đó đã nói trước, vì vậy sau khi du thuyền giữ ổn vị trí thì bên trên bong tàu của du thuyền khổng lồ có thang máy thả xuống, thang máy thả xuống song song độ cao của du thuyền, sau đó nó có một boong tàu bằng hợp kim được thả ra, vừa vận nối tiếp với du thuyền tư nhân của Trịnh Hoa.

Thang máy mỗi lần cho năm người đi, Trịnh Hoa mời Trang Duệ và Tần Huyền Băng đi trước, tốc độ của thang máy cũng không nhanh, cả phút sau mới lên đến bong thuyền. Trang Duệ cúi đầu nhìn xuống, lúc này chiếc du thuyền bên dưới thật sự như chiếc lá nhỏ.

- Cậu Trịnh, nếu không nhanh thì tôi sẽ lái thuyền đi...

Sau khi nhóm Trịnh Hoa lên bong thuyền, có người đi đến lên tiếng.

382. Chương 382 -383: Khiêu Khích

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 382-383: Khiêu khích

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Tần tiểu thư, trước kia từng mời cô vài lần nhưng đều từ chối, lần này tôi sẽ đưa cô đi dạo một vòng, không phải nói khoác, trên thế giới cũng không có được mấy chiếc du thuyền tốt thế này...

Người kia sau khi bắt chuyện với Trịnh Hoa thì không quan tâm đến Trang Duệ mà trực tiếp đi đến bên cạnh Tần Huyền Băng dùng giọng ân cần nói, về mặt Trang Duệ không khỏi trầm xuống, đối phương chính là Ngư công tử, thật sự quá vênh vào tự đắc, dám coi hấn là không khí, đồng thời còn muốn ra tay với bạn gái của mình.

- Con bà nó, làm thế nào để đẩy thằng khốn này đi chỗ khác nhỉ...

Trịnh Hoa thấy tình cảnh này thì thiếu chút nữa đã không ình một bạt tai, mình và Ngưu Hồng có chút quan hệ, tất nhiên cũng hiểu nhau. Nhắc đến những người trong tầng lớp phú hào Hongkong, tuy không phải ai cũng có học vị tiến sĩ ở nước ngoài nhưng ít nhất cũng có bằng đại học.

Nhưng vị Ngưu công tử này thì khác, rất bất hảo, hơn nữa còn nhận được sự sủng nịnh của Thuyền Vương,

- Anh Trịnh, sẽ không làm phiền anh, Huyền Băng cũng hiểu quy tắc.

- Được, vậy cậu cứ chơi đùa vui vẻ, có gì cứ gọi điện thoại cho tôi.

Trịnh Hoa khẽ gật đầu, hôm nay hắn đã làm đủ iệc, hơn nữa cũng đã đưa Trang Duệ đến đây, nếu tiếp tục đi theo cũng không tốt, dù thế nào thì Trịnh Hoa cũng là thái tử của tập đoàn Trịnh Thị.

Trang Duệ đi trong đại sảnh hồi hã mà có chút vui vẻ, cảm giác này giống như được về trong nước, vì bên tai chỉ vang lên tiếng phổ thông, điều này cho thấy đám du khách có tiền ở trong nước ra đây chơi ngày càng nhiều.

- Trang Duệ, anh muốn đánh gì?

Tần Huyền Băng thấy Trang Duệ chỉ nở nụ cười ngây ngô và đi theo dòng người, cũng không tham gia đánh bạc, vì vậy mà nàng khẽ hỏi.

- Tùy tiện thứ gì cũng được, dù sao anh cũng không giỏi những thứ này.

Trang Duệ từ nhỏ từng thấy đánh bài xóc đĩa ngoài hẻm nhưng thật sự chưa từng được tiếp xúc với nó. Bố mẹ của Lưu Xuyên và Âu Dương Uyển dù rất thoải mái với con trai nhưng lại quản việc bài bạc rất nghiêm, lần duy nhất bị đòn trong ký ức của hắn chính là đánh bài thắng được mười đồng về khoe với mẹ.

Vì vậy bây giờ tuy Trang Duệ có linh khí nhìn thấu vật thể nhưng hắn chỉ dùng nó vào công tác giám định và xem xét ngọc thạch đồ cổ, hắn chưa từng nghĩ sẽ dùng dị năng này để đi đánh bạc. Dù bây giờ thiếu tiền thì hắn đến đây cũng chỉ tùy ý muốn dựa vào vận may để chơi đùa, cũng không có ý muốn dùng dị năng.

- Huyền Băng, bên kia khá náo nhiệt, chúng ta qua đó xem thế nào.

Trang Duệ thấy bên kia có hai bàn dài, chính giữa trống không, bên trong có ba người, bên ngoài có rất nhiều người, cực kỳ náo nhiệt.

Tần Huyền Băng nhìn thoáng qua rồi nói:

- Anh muốn chơi sao?

- Thứ đó à?

Trang Duệ nói một câu rồi khẳng định:

- Có lẽ là không.

Trang Duệ nói làm cho Tần Huyền Băng dở khóc dở cười, không chơi thì đến xem náo nhiệt mà thôi, nhưng khi thấy Trang Duệ chen vào thì nàng cũng phải theo sau.

Trang Duệ đến trước bàn và quan sát, hắn thấy trên bàn có mười bốn dãy số, từng dãy số đều ứng với một người, nhưng từ số mười ba lại nhảy lên số mười bốn. Hắn hỏi Tần Huyền Băng mới biết nghề này cũng mê tín, cho rằng mười ba là số xấu vì vậy có tới số mười lăm.

Trước mặt có một khu vực đặt cược, đặc biệt là có một bảng điện tử ghi là nhà cái thắng, hòa và thua.

Trang Duệ nhìn một lúc, cộng thêm sự giảng giải của tần huyền băng nên đã chậm rãi hiểu trò này, một bộ bài dùng cho trò này có năm mươi hai lá.

Sau khi chia bài thì được đặt trong từng khu, trước khi chơi thì người ta phải chọn một khu ình, sau đó xem xét tính tổng điểm, dù là nhà cái hay khách thắng thì cũng phải đưa ra năm phần trăm tiền thuế.

Nếu như hai bên có điểm số bằng nhau thì phải tìm cho ra người chiến thắng.

Những con đầu người trong bài như J, Q, K đều được tính là 0 điểm, A là một điểm, người chơi sẽ cộng bài mình xem được bao nhiêu điểm, mà hình như điểm chín là lớn nhất.

- Huyền Băng, anh chơi chút.

Trang Duệ nhìn một lúc mà có chút kích động, đúng lúc người sát bên thua sạch à bỏ đi, Trang Duệ ngồi xuống cầm xèng trong tay nhìn khắp bàn.

Trang Duệ bây giờ muốn chơi phải xem người ta chơi thế nào, vừa rồi hấn ở bên cạnh xem xét và biết đặt được thế nào, nhưng đến bây giờ hấn thật sự không biết bỏ tiền vào đâu.

- Mau nhanh tay, các bạn cần nhanh chóng đặt cược, sắp chia bài rồi.

Những nhân viên đứng giữa bàn hét lớn lên làm cho Trang Duệ chột nôn nóng, hấn cũng không tiếp tục xem xét mà trực tiếp ném tiền vào vị trí có chữ Hòa.

- Trang Duệ, sao anh lại mua Hòa? Tỷ lệ của nó là rất thấp đấy, sao, anh còn mua mười ngàn?

Tần Huyền Băng thấy hành động của Trang Duệ thì thật sự có chút xấu hổ, thật sự là quá khác người, dù nói tỷ lệ sẽ cao, mười ngàn sẽ biến thành trăm ngàn nhưng tỷ lệ của nó rất thấp.

Tần Huyền Băng nhìn vẻ mặt tội của Trang Duệ mà nói:

- Được rồi, biết đâu chúng ta sẽ thắng.

- Huyền Băng, em đừng ngại, thua thì đổi thêm.

Trang Duệ vốn định lên tiếng thì bên tai vang lên giọng nói hả hê của Ngưu Hồng.

Sau khi Trang Duệ tiến vào đại sảnh đánh bạc thì Ngưu Hồng đã chú ý, chỉ là Trang Duệ không đi đánh bạc, hấn cũng không tìm được cơ hội chế nhạo đối phương. Bây giờ thấy Trang Duệ mua cửa hòa, vì thế thiếu chút nữa đã cười vỡ ruột.

- Trang Duệ, còn có thể đổi, anh đổi lại đi.

Tần Huyền Băng kéo tay áo Trang Duệ.

Ngưu Hồng thật sự như ruồi bọ, hấn ở bên cạnh chằm ngoi:

- Đúng vậy, bây giờ sửa cũng không quá trễ, chút nữa là không xong rồi.

- Ngưu công tử rất rảnh rồi sao?

Trang Duệ cũng không di động xèng trên bàn, hấn khẽ nghiêng đầu cười với Ngưu Hồng.

Ngưu Hồng có chút sững sốt, hấn cũng không biết Trang Duệ có ý gì, vì vậy trờng mắt nói:

- Tôi đang rất thanh nhàn, như thế thì sao? Có liên quan đến anh à?

- À, thì ra anh là người nhàm chán, Huyền Băng, không cần quan tâm đến anh ta, trên đời này những kẻ nhàm chán có rất nhiều, đi đến đâu cũng gặp...

Trang Duệ quay đầu, cũng không nổi giận với Ngưu Hồng đã tím tái mặt mũi, hấn nói với người chia bài: truyện copy từ

- Chia bài đi, tôi đặt hòa...

Trang Duệ ốn cũng không muốn thắng tiền, nếu không hấn sẽ chẳng đến chơi trò “Bách Gia Nhạc” này, trực tiếp đến bàn xóc đĩa là được. Nhưng theo những gì hấn được giáo dục thì cảm thấy kiếm tiền như vậy luôn là bất chính, không phải là lúc mình mua những món hàng đồ cổ thật sự với giá rẻ.

Có một nhân viên chia bài riêng, người này dùng một cây thước dài để đưa từng lá bài đến trước mặt mọi người.

Lá bài thứ nhất đưa đến trước mặt Trang Duệ là bài mở, con bảy cơ, nhà cái là năm cơ. Lá bài thứ hai là bài ẩn, Trang Duệ xóc lên một góc nhìn xuống, là con sáu, tổng cộng chỉ được ba nút, trừ khi nhà cái có lá bài số tám thì mới tính là hòa.

- Thêm bài.

Trang Duệ đưa tay ra, nhân viên lại đưa đến cho hấn một lá bài, mà nhà cái thì từ bỏ không bốc thêm. Lá bài ẩn của nhà cái là con ba, như vậy sẽ là tám nút, đây là một con số không nhỏ trong trò Bách Gia Nhạc này.

- Ôi, chán quá, nhà cái lại thắng...

- Đúng vậy, tôi chỉ có sáu nút...
- Nhà cái đã thắng bốn lần rồi, quá tà dị, lần sau mà nhà cái...
- Hừ, nhà cái thắng lần mười bốn ván còn chưa tính là gì nữa là...

Sau khi nhà cái mở bài, mọi người thấy bài tẩy của mình thì đều nghị luận, vài người trên bàn lại ủ rũ ném bài vào trong thùng, chỉ còn vài người bốc lá bài thứ ba đang nghiêm túc xem xét.

- Thối, thối, ra con ba, ra con ba, con ba, con bà nó sao lại là năm.

Người ngồi bên cạnh Trang Duệ rất khôi hài, hắc cú người xuống rất thấp, đầu hầu như song song với mặt bàn, tay phải cầm bài, tay trái khê nhích ra từng chút một. Trong lúc nặn bài thì miệng mồm cũng không nhàn rỗi, đang dùng sức thổi giống như làm thế có thể đưa đến vận may vậy.

384. Chương 384 : Bách Gia Nhạc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 384: Bách Gia Nhạc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ nhìn thoáng qua ba lá bài của mình, nếu hắn có thể mở ra con năm thì coi như là tám nút, có thể thắng nhà cái vì hắn đặt hòa. Nhưng nếu hắn không mở ra con năm thì chỉ có thể là thua.

- Tiên sinh, xin mời anh mở bài...

Trang Duệ đang nhìn chung quanh xem nào nhiệt thì nhân viên chia bài chợt mở miệng nhắc nhở.

- À, thiếu chút nữa thì quên...

Trang Duệ nở nụ cười xấu hổ, vừa rồi hắn chỉ lo xem xét nào nhiệt ở bên cạnh, bây giờ mới phát hiện cả bàn lớn hình như còn một mình hắn chưa mở bài, sở dĩ vừa rồi không ai lên tiếng vì hắn bắt hòa, nhưng bây giờ mọi người đã xong, ai cũng nhìn về phía ba lá bài của Trang Duệ.

- Anh bạn, nếu tôi cho anh con năm, như vậy sẽ thu được cả trăm ngàn đấy.

Ngồi bên cạnh Trang Duệ là một người Hongkong hơn ba mươi, nhìn qua có vẻ rất nho nhã nhưng vừa rồi khi mở bài thì thật sự giống hệt như lưu manh. Bây giờ người này đang dùng tiếng phổ thông không quá tốt để nói với Trang Duệ, người này vừa rồi bỏ tiền không nhiều, chỉ là vài trăm đồng mà thôi.

Trang Duệ đã mở ra hai lá bài, lá bài cuối là tẩy, hắn chỉ có thể mở ra con năm mới hòa với nhà cái. Thế hòa có thể thường xảy ra nhưng người chủ động đánh hòa lại rất ít, đồng thời hắn lại đánh cả chục ngàn.

- Tiểu tử, mở bài nhanh lên...

Người vây quanh thật sự đã không nhịn được, ai cũng muốn Trang Duệ mở bài ra xem. Trong mắt bọn họ thì Trang Duệ nhất định phải thua, nhưng hắn chưa mở bài nên vẫn tiếp theo chưa thể tiếp tục, đây là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Trang Duệ sờ tay trái lên chuỗi hạt thiên châu, hắn thật sự không muốn nặn lá bài tẩy, chỉ muốn xem vận may của mình là thế nào. Vì vậy khi hắn dùng tay phải lật lá bài lên thì chúng quanh chợt vang lên những âm thanh kinh ngạc:

- Ô, trời!
- Năm, thật sự là năm, Trang Duệ, anh rất may mắn...

Sau khi Tần Huyền Băng thấy được lá bài tẩy của trang duệ thì cũng không tin mà dùng tay xoa mắt mình, sau khi xác nhận đó là sự thật thì mới ôm lấy cánh tay của Trang Duệ và hô lên rất hưng phấn.

- Con bà nó, sao vừa rồi mình không đặt hòa? Chán thật.

- Bây giờ chia bài, sợ rằng anh cũng không dám đặt hòa.

Một người lên tiếng.

- May, tiểu tử này rất may mắn, bây giờ tôi theo cậu ấy.

Vô tình đám người đứng ngoài đều nói ra ý nghĩ của mình, càng có nhiều người đi đến bên cạnh Trang Duệ, chuẩn bị đặt tiền.

- Thắng thật sao?

Trang Duệ thật sự có chút há hốc mồm, hắn vừa rồi hoàn toàn chỉ là đặt bừa, căn bản chẳng có kỹ thuật gì cả. Nhưng đánh bạc vốn xem xét vào vận may, ở sòng bạc Macao, những người có vận may thì mỗi đêm thắng vài ba trăm ngàn là bình thường.

- Tiên sinh, anh đặt hòa, một đèn tám, đây là tám chục ngàn, mong anh giữ kỹ.

Khi Trang Duệ còn đang ngây người thì đối phương đã đẩy xèng đến, sau khi hắn thu xèng vào thì ván thứ hai bắt đầu.

- Con bà nó, đúng là số chó.

Ngưu Hồng đứng sau lưng Trang Duệ cũng trợn mắt há mồm, hắn vốn đang chờ đến lúc Trang Duệ thua thì sẽ cười nhạo một phen, không ngờ tên khốn kia lại thắng, hơn nữa còn thắng với tỷ lệ cao, điều này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Trang Duệ, lần này đặt gì đây? Anh đặt gì em cũng theo...

Tần Huyền Băng cầm xèng trên tay chờ Trang Duệ đặt cược, nhắc đến đánh bạc thì rõ ràng thu hút cả già lẫn trẻ, ngay cả một người lãnh đạm như Tần Huyền Băng mà lúc này cũng tỏ ra hưng phấn. Nàng cũng không phải vì thắng được tiền, chẳng qua chen thân vào đây và bị tình huống chung quanh ảnh hưởng.

Không phải chỉ có Tần Huyền Băng, dù là những người ở bên cạnh Trang Duệ cũng đang đưa mắt nhìn, phải biết rằng người có vận may trong sòng bạc là rất ít và rất có tà tình, đã thắng là thắng nhiều lần. Vì thế chỉ cần ném tiền theo kẻ có vận may, có thể thu vào được khối tiền.

- Chẳng lẽ vòng tay của phật sống lại có thể đưa đến tài vận?

Trang Duệ không trả lời câu hỏi của Tần Huyền Băng, hắn lấy tay sờ chuối hạt, khối trang sức kia theo hắn đã nửa năm, có lẽ vì hắn thường dùng linh khí để xem xét đồ cổ mà quên mất thứ này thì phải.

- Tôi tiếp tục đặt hòa, hai chục ngàn.

Trang Duệ quyết định, hắn đưa ra hai chục ngàn để ném vào trong khu vực đặt cược. Hôm nay hắn không thể thấy được bài của đối phương, vì vậy xem như chỉ nhìn vào vận may, dù sao thì tiền hắn đặt cược cũng vừa thắng được, căn bản không quá đau lòng.

- Trang Duệ, anh không lắm đấy chứ? Lại đặt hòa sao?

Hành động của Trang Duệ không những làm cho người chung quanh choáng váng mà ngay cả Tần Huyền Băng cũng cảm thấy khó hiểu, đánh bạc theo kiểu Bách Gia Nhạc thể này thật ra chỉ là một loại trò chơi có quy luật tuần hoàn.

Từng có một vị thiên tài chơi Bách Gia Nhạc ở Las Vegas một đêm và thắng vài triệu, nhưng người này cũng đặt tiền theo xác suất rất chuẩn, nhưng tỷ lệ ra hai ván hòa liên tiếp là rất nhỏ, vì vậy mà khi thấy Trang Duệ đặt tiền thì ai cũng tỏ ra khó tin, tiểu tử này có bị điên không? Ngại nhiều tiền à?

Nhưng những người này đã quên một chuyện, đó là tính toán xác suất tuy có thể thắng nhưng đánh bạc phải dựa vào vận may, chơi trò xóc đĩa ở Macao thật sự là một trò chỉ dựa vào vận may mà thôi.

- Người này không phải điên rồi chứ? Còn đặt hòa nữa sao? Tôi không theo, anh Triệu, anh có theo không?
- Tôi cũng không theo, hòa mới là lạ, người này cũng không phải là bác Hán.

Bác Hán trong lời nói của người này chính là Đỗ Vương Diệp Hán, người này có bảy mươi năm trong nghề, chưa từng có thứ gì không làm, đừng nói là hai ván hòa, nếu đặt lên người Diệp Hán thì sợ rằng sẽ còn xuất hiện nhiều ván hòa hơn.

Những người vốn định đặt theo trang duệ đã lắc đầu đi ra, vận may cũng không phải tầm thường, nếu bây giờ đi theo Trang Duệ mà đặt hòa thì chỉ có thể mất tiền. Vì vậy mà lúc này trong khu đặt hòa chỉ có hai xèng hai chục ngàn của Trang Duệ mà thôi.

- Thật sự cho rằng mình là đồ thần sao? Ha ha ha...

Ngưu Hồng ở bên cạnh thật sự giống như chó bơi thuốc cao, hấn cứ quần lấy Trang Duệ, sau khi thấy hành động của Trang Duệ thì không nhận được phải mở miệng chế nhạo.

- Trang Duệ, em đặt với anh.

Tần Huyền Băng dùng ánh mắt bất mãn nhìn Ngưu Hồng, nàng đặt hơn hai chục ngàn của mình vào phía hòa. Đám khách ở bên cạnh trợn mắt há mồm, đây là một cặp nam nữ trẻ tuổi, chẳng lẽ đến đây để tiết kiệm?

Khi thấy hành động của Tần Huyền Băng thì Ngưu Hồng dừng tiếng cười, hấn dùng giọng hung hăng nói:

- Các người thiệt thòi rồi.

385. Chương 385 : Số Phận.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 385: Số phận.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm truyện cập nhật nhanh nhất tại chám

- Nay huynh đệ, tôi cũng đặt năm ngàn cùng với cậu.

Người đàn ông Hongkong ở bên cạnh Trang Duệ rời khỏi ghế đánh bài, lấy ra năm ngàn đi theo Trang Duệ.

- Hi, thật là nhiều tiền.

Ngưu Hồng thấy có vị trí trống bên cạnh Trang Duệ thì đặt mông ngồi xuống, hấn lấy xèng của mình ném vào cửa mình thắng, đồng thời ném hai chục ngàn vào cửa nhà cái thắng, rõ ràng muốn gây khó dễ với Trang Duệ.

Trang Duệ kohong có phản ứng với Ngưu Hồng, hấn nhìn về phía người đàn ông Hongkong rồi nói:

- Đại ca, tôi chỉ muốn chơi đùa mà thôi, trúng hay không cũng khó nói, anh không sợ mất tiền oan sao?
- Hi hi, gọi tôi là anh Tà thì được, đánh bạc vốn có thua có thắng, tôi thấy cậu may mắn nên đi theo mà thôi.

Anh Tà này làm công tác biên tập ở Hongkong, nói tiếng phổ thông cugn không quá tốt, lắp bắp một lúc lâu mới biểu đạt được ý nghĩ của mình. Hấn khác biệt với những du khách đến đây, hấn có thể nói là một con bạc lâu năm, không có việc gì làm sẽ đến Macao hoặc đồ thuyền tham gia vui vẻ.

Trước kia người Hongkong thích nhất là đến Macao nhưng sau khi có đồ thuyền thì lại khác, giá cả không quá đắt đỏ, đây chính là địa điểm mà nhiều người Hongkong lựa chọn đầu tiên. Anh Tạ cũng là như vậy, cứ cách vài ngày lại ra biển đi dạo, mà những gì hấp dẫn về số phận hay vận may cũng khác với kẻ khác.

Anh Tạ cho rằng con người có số phận, thường ngày hẳn chỉ đặt vài ba trăm mà thôi, nhưng bây giờ hẳn tin vào vận may của Trang Duệ, vì thế mà ném vào những năm ngàn.

Khi Trang Duệ nói chuyện phiếm với anh Tạ thì nhân viên đã chia bài đến trước mặt Trang Duệ, bài mở là bảy chuồn, bài tẩy thì Trang Duệ không xem. Nhà cái có bài mở là con ba cơ, sau khi nhìn bài của Trang Duệ thì quyết định rút thêm một lá.

Nhà cái mở thêm một lá bài, là con A. Trang Duệ cũng không muốn đoán bài của nhà cái, trực tiếp mở bài tẩy của mình, là một con bốn. Nói cách khác thì bài mở của Trang Duệ lúc này là một nút, chỉ cần nhà cái không phải là con bảy bên dưới thì sẽ thắng Trang Duệ đặt hòa.

- Hì hì, một nút, may mà mình không theo người này.
- Đúng vậy, còn có thằng ngốc theo năm nghìn đồng.
- Cũng đừng gấp, nhà cái còn chưa mở bài, biết đâu sẽ là con bảy.
- Không thể nào, nếu là con bảy thì tao sẽ ăn sạch bộ bài.

Những người vây quanh Trang Duệ dù không đặt cược nhưng cũng không ngại tham gia náo nhiệt, khi Trang Duệ mở bài thì bên cạnh liên tục vang lên tiếng nghị luận, tất nhiên đều nghĩ rằng sẽ không hòa. Đánh theo kiểu Bách Gia Nhạc thì ba bốn điểm thường hay có, một hai điểm thì tỷ lệ nhỏ hơn.

Nhà cái thật sự không có biểu cảm gì nhưng trong lòng cũng thầm căng thẳng, Trang Duệ đặt không tính là ít, tính tổng lại sẽ hơn năm chục ngàn, nếu đối phương lại hòa thì sông sẽ bồi thường bốn trăm ngàn. Tuy số tiền này không đáng là gì nhưng một ván bài để nhà cái chung như vậy cũng hơi nhiều và hiếm có.

Những người chia bài như bọn họ tuy không có được gì từ lúc đánh bài nhưng lại có tiền bo, một ngày có không ít tiền, nhưng nếu chiếu bạc của mình bồi thường quá nhiều, sợ rằng sẽ bị giảm tiền bo. Vì thế có thể nói chuyện thắng thua cũng ảnh hưởng đến những nhân viên chia bài.

- Mở bài.

Anh Tạ ở bên cạnh thấy Trang Duệ không chịu mở bài thì cũng không nhịn được, hẳn mỗi lần đến chiếu bạc thường chỉ đánh mười ngàn, nếu bây giờ hẳn thua năm ngàn, xem như khởi kiếm tiền, vì vậy cũng lo lắng như những người kia bài vào lúc này.

Tình hình bây giờ hoàn toàn khác biệt so với trước, ai cũng thúc giục mở bài, mà người đàn ông trung niên chia bài cũng không xem lá bài thứ ba, có nhìn cũng vô dụng, vì thế là hòa, ngoài ông trời sẽ chẳng còn ai có thể thay đổi được kết quả.

Tuy trong lòng có chút căng thẳng nhưng người đàn ông chia bài vẫn rất bình tĩnh, hẳn đã công tác lâu năm ở nhiều nơi, không phải lần đầu tiên gặp tình huống thế này. Khi mọi người lên tiếng thúc giục thì cũng mở bài của mình.

- Là con bảy sao?
- Anh Lý, anh lại làm hại tôi, vừa rồi tôi muốn theo mà anh lại lôi kéo tôi, anh xem, anh xem...
- Hai ván hòa liên tiếp, có chút cổ quái...
- Cái gì mà cổ quái, tôi đã từng thấy bảy ván hòa ở Macao, nhưng tiểu tử kia thật sự quá may mắn.
- Đúng vậy, nếu chút nữa cậu ta đánh hòa thì tôi cũng theo.
- Này, này, anh Vương, anh đi đâu vậy? Anh không phải nói nếu hòa thì ăn hết bài cho tôi xem sao?

Sau khi nhà cái mở bài thì những người vây quan như muốn nổ tung, bọn họ lớn tiếng kêu la làm cho đại sảnh âm ỉ hẳn lên. Lúc này có nhiều người chú ý sang phía bên này, mà câu nói cuối cùng thật sự làm cho người ta cười lên ha hả.

- Nếu sòng đưa bài ra thì tôi cũng sẽ ăn.

Người vừa rồi thấy nhân viên sòng bạc ném lá bài vào trong máy cắt thì mới ló đầu ra nói một câu, điều này không khỏi làm cho người ta tỏ ra khinh bỉ, nhưng cũng không ai không bị tác động vì hai ván hòa của Trang Duệ.

Muốn nói trong đây có người không cười nổi đó chính là Ngưu Hồng ngồi bên cạnh Trang Duệ, Ngưu công tử đã thua, tiền trực tiếp chuyển sang cho Trang Duệ, coi như không thu hồi lại.

Lúc này nhà cái phải chung cho Trang Duệ bốn trăm ngàn, trong đó có bốn mươi ngàn của anh Tạ, Trang Duệ có được một trăm sáu chục ngàn, Tần Huyền Băng thì nhiều nhất, thu hoạch được hơn hai trăm ngàn.

Người đàn ông chia bài thật sự đổ mồ hôi hột, hắn lấy ba xèng một trăm ngàn và bốn xèng mười ngàn đưa cho Trang Duệ, vẫn còn thiếu hai chục ngàn? Không phải có hai chục ngàn của Ngưu công tử rồi sao? Cuối cùng đưa cho anh Tạ bốn chục ngàn, sau đó xem như đã giao đủ.

Trang Duệ đưa xèng thắng cho Tần Huyền Băng, sau đó hắn cầm xèng một trăm ngàn chơi tiếp. Miếng xèng này khác với những xèng khác, nó có hình chữ nhật, bên ngoài bọc lớp nhựa trong suốt, cầm trong tay thật sự hơi nặng.

- Trịnh thiếu gia, người ngài mang đến thật sự quá may mắn thì phải?

Trong một gian phòng quản lý có đặt ba bốn chục màn hình lớn, trong đó có một màn hình ghi lại tình huống ván bài của Trang Duệ.

Trịnh Hoa cũng không ngờ Trang Duệ may mắn như vậy, hắn bắt đầu nói:

- Nhìn thì thấy cậu ta rõ ràng là lần đầu tiên vào sòng bạc, nếu cứ tiếp tục chơi thì chúng ta sẽ có thể thu lại tiền.

- Trịnh thiếu gia, đây là bạn của ngài, hay ngài mời anh ta vào trong phòng chơi đi?

Người mở miệng tên là Kế Dịch, đánh bài rất tốt, là tổng giám đốc của đồ thuyền này, bình thường không có việc gì làm, nhưng nếu có người đến làm loạn, cần phải ra tay thì sẽ xuất hiện. Với ánh mắt của hắn thì thấy rõ Trang Duệ chỉ là một người mới chơi, căn bản không có kỹ thuật gì.

Kế Dịch thấy Trịnh Hoa không nói gì với lời của mình, hắn vội vàng nói thêm:

- Trịnh thiếu gia, tôi chỉ ngại cậu ấy cứ may mắn, người chung quanh đều đặt theo, như vậy tổn thất của chúng ta sẽ là rất lớn.

Càng là người chơi bài lâu năm càng tin vào số mệnh, nếu Trang Duệ cứ tiếp tục gặp may, tiếp tục hòa thêm vài ván, người ngoài cùng đặt cược, sợ rằng mỗi lần sẽ bỏ ra cả triệu, vì thế là tổn thất không nhỏ.

Trịnh Hoa dùng ánh mắt như cười như không nhìn Kế Dịch, hắn nói: truyện copy từ

- Anh Kế, Bách Gia Nhạc thắng được bao nhiêu tiền rồi? Anh đã lâu chưa từng bị người ta đến thắng lớn sao? Cứ để cậu ta chơi, thua thì đồ thuyền bồi thường, chúng ta mở cửa buôn bán cũng không sợ người ta thắng, đừng nghĩ những chuyện không phóng khoáng như thế.

- Tôi nói cho anh biết đừng làm cho cậu ta mất hứng, đừng nghĩ chúng ta đang ở vùng biển quốc tế, nếu bị vài chiến hạm vây quanh cũng chết người đấy.

Trịnh Hoa biết Kế Dịch là tổng giám đốc trên đồ thuyền, tuy ngày nào cũng bơm tiền nhưng không thể nào chịu được số lượng quá lớn. Kế Dịch nói muốn đổi bàn đánh bài, Trịnh Hoa biết rõ trong đó sẽ có vấn đề, chỉ sợ đối phương làm ra chuyện gì đó ngu xuẩn nên nhắc nhở một câu.

- Vâng, cảm ơn Trịnh thiếu gia dạy bảo.

Kế Dịch bị lời nói của Trịnh Hoa làm cho đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thầm mắng mình vâng đầu, bạn của Trịnh Hoa mà mình còn dám có ý nghĩ đó sao? Đúng là không biết sống chết.

- Nhưng với thân thể của cậu ấy thì đánh bạc ngoài sảnh cũng không phù hợp, tôi xuống hỏi xem cậu ấy có muốn vào trong phòng đánh bạc không.

Trịnh Hoa nào biết bây giờ Trang Duệ chỉ có vài triệu, nói chính xác thì bây giờ hắn chỉ có thể lấy ra đánh bạc được một triệu mà thôi.

Trịnh Hoa và Kế Dịch nói chuyện phiếm với nhau thì Trang Duệ đã đặt tiền lần ba, lần này hắn không đặt hòa mà đặt thắng, mà những người bên cạnh lại tiếp tục đi theo, tổng cộng cũng hơn sáu chục ngàn, còn nhiều hơn tiền của Trang Duệ.

Anh Tạ lần này không theo Trang Duệ, lại ném ra một ngàn bắt nhà cái thắng, bị người khác chế nhạo một phen.

Nhưng sau khi mở bài thì Trang Duệ lần này thua, những người theo hắn thật sự thất vọng, mà Ngưu công tử cũng không bỏ qua cơ hội này để ồn ào.

- Cậu Trang, chỗ này quá nhỏ, có hứng lên trên chơi không?

386. Chương 386 -388: Hai Người Đánh Cuộc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 386-388: Hai người đánh cuộc

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Đi lên? Đi đâu?

Trang Duệ không kịp phản ứng với những người chung quanh, hắn đang chuẩn bị đáp lời thì Trịnh Hoa đi đến bên cạnh nói ra một lời làm hắn sững sốt.

Trịnh Hoa nhìn bốn phía rồi cười nói:

- Dưới này chơi không vui, cậu Trang nếu thích thì chúng ta lên phòng, trong đó cũng có Bách Gia Nhạc, muốn chơi thứ gì cũng được, hay là chúng ta có thể chơi vài ván xì tố.

- Anh Trịnh, không cần đâu, tôi chỉ tùy tiện chơi đùa một chút thôi, chủ yếu là đến cho biết, cũng không có nhiều hứng thú đánh bạc.

Trang Duệ lắc đầu, đừng nói là bây giờ trong túi hắn có ít tiền, dù là lúc có tiền cũng không muốn dăm đầu vào lĩnh vực này. Đánh vài ván bài nhỏ thì có thể, nếu nói muốn đánh làm giàu thì thật sự không có ý nghĩa.

- Được rồi, theo ý cậu vậy, nếu cảm thấy nơi đây nhỏ hẹp thì quay lại tìm tôi...

Trịnh Hoa cũng không miễn cưỡng Trang Duệ, nhiệm vụ lần này của hắn chỉ là mong sao Trang Duệ chơi vui, vì vậy đối phương thích ở đâu cũng được.

- Không phải là không có hứng thú mà là không thể nào đi vào phải không?

Bên cạnh vang lên một âm thanh quái dị, Ngưu Hồng dùng ánh mắt xem thường nhìn Trang Duệ, đồng thời còn nói thêm:

- Cứ chơi mỗi lần mười ngàn như vậy thì có mà đến sáng mai cũng chẳng thua bao nhiêu tiền, người đại lục quả nhiên keo kiệt...

- Ngưu Hồng, cậu tạm thời nói bớt vài lời, Trang Duệ là khách tôi mời đến đây...

Trịnh Hoa thấy Ngưu Hồng lại ép về phía Trang Duệ thì vẻ mặt có chút khó coi, tiểu tử kia rõ ràng lại phát tác, không chịu nghe lời ai, sớm biết như vậy thì thừa dịp tên khốn này không có ở đây hãy mời Trang Duệ đến chơi.

- Trang tiên sinh khi mua sợi dây chuyền thì hào khí cỡ nào, bây giờ đánh bạc lớn một chút cũng không dám à?

Ngưu Hồng căn bản không phản ứng đến lời của Trịnh Hoa, hắn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trang Duệ. Vừa rồi hắn đã thấy người này chẳng biết gì về đánh bạc, chỉ dựa vào vận may để thắng hai lần, nhưng đến ván thứ ba thì xem như không còn may mắn nữa.

Ngưu Hồng cũng không có ý gì khác, chỉ muốn Trang Duệ đồng ý đến phòng đánh bạc, sau đó mình thắng ít tiền, xem như gỡ gạc lại danh dự này giờ bị chèn ép. Vì vậy hắn liên tục dùng ngôn từ khiêu khích Trang Duệ, cũng không thềm nể mặt Trịnh Hoa.

- À, xem ra trâu bò diếc không sợ súng...Ngưu công tử, không biết Ngưu công tử thích chơi thể nào?

Trang Duệ lúc này cũng nổi nóng, hắn vốn không muốn chấp những chuyện nhỏ, nhưng có kẻ liên tục khiêu khích, tượng đất còn có ba phần lửa nóng, tuy hắn vẫn biểu hiện không có gì bất thường nhưng lửa giận trong lòng đã bùng lên từ lâu.

- Trang Duệ, đừng chấp loại người này, chúng ta đi chơi thứ mình thích...

Tần Huyền Băng biết rõ bản tính của Ngưu Hồng, đây là một tên khốn chỉ biết ăn chơi và gái gú, nếu Trang Duệ đánh bạc với tên này thì nhất định sẽ có hại.

- Cậu Trang, nghe lời Tần tiểu thư, đừng chấp loại người thế này...

Trịnh Hoa kéo Ngưu Hồng ra ngoài cửa, chỉ là Ngưu Hồng rất to con, Trịnh Hoa thật sự không làm gì được.

- Anh Trịnh, chúng ta đã quen nhau hơn hai năm, anh cũng không thể nào giúp người ngoài được.

Ngưu Hồng hôm nay quyết tâm làm khó Trang Duệ, vì vậy mà vẫn cứ cứng cổ.

- Anh muốn đánh cuộc gì?

Trang Duệ cười cười, hắn hỏi một câu, Ngưu Hồng này quá kiêu ngạo, hôm nay Trang Duệ nếu không móc sạch túi của hắn thì thật sự có lỗi với mọi người.

- Tùy thôi, chỉ cần là đánh bài trên thuyền, đánh món gì cũng được, nếu không thì anh cứ nói ra thứ mình thích, tôi sẽ đánh với anh.

Ngưu Hồng nghe thấy Trang Duệ có vẻ đồng ý đánh bạc thì mừng rỡ trong lòng, đối với hắn thì từ xì tố đến tiến lên hay xóc đĩa thì đều biết khá rõ, đối phó với một kẻ ngu dốt như Trang Duệ thì căn bản không cần nói nhiều lời.

- Chúng ta lên phòng, ở đây nhiều người lắm.

Trang Duệ thấy chung quanh có không ít người thì khẽ vỗ vào bàn tay nhỏ của Tần Huyền Băng, tỏ ý nàng không cần lo lắng, sau đó hắn đi đến chiếu bạc ném vào năm nghìn tiền bo. Hắn và Tần Huyền Băng thắng vài trăm ngàn, nếu như không bỏ ra chút tiền típ, sợ rằng cũng bị người ta mắng sau lưng.

- Cậu Trang, điều này...

Trịnh Hoa thật sự có chút xấu hổ, hắn không ngờ mình nói một câu lại làm cho Ngưu Hồng tìm được cơ hội làm khó Trang Duệ.

- Không có gì, anh Trịnh, chỉ là chơi vài ván nhỏ mà thôi, chúng ta cùng lên trên kia, xem như cho tôi kiến thức những kỹ thuật đánh bạc của Ngưu công tử. nguồn

Trang Duệ cắt ngang lời Trịnh Hoa, tùy tiện chọn trò để đánh bạc sao? Trang Duệ từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên thấy người vội vàng bỏ tiền ra như vậy. Dù hắn không thích đánh bạc nhưng thắng tiền của Ngưu Hồng thì sẽ chẳng là vấn đề, không là gánh nặng.

- Vậy thì được rồi.

Trịnh Hoa có chút bất đắc dĩ, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Ngưu Hồng đang rất đắc ý. Trịnh Hoa thậm chí có quyết định, nếu Trang Duệ thua quá nhiều, khi thuyền quay về hắn sẽ đền bù.

- Đưa chìa khóa của phòng số một cho tôi, đồng thời gọi giám đốc Kế đến đây.

Dưới sự dẫn dắt của Trịnh Hoa, vài người đi ra khỏi đại sảnh, đi vào thang máy lên lầu hai, sau đó có phục vụ đến chiêu đãi. Trịnh Hoa nói một câu với những nhân viên phục vụ, sau đó tiếp nhận chìa khóa, tự mình đưa nhóm Trang Duệ đến phòng.

Cửa phòng số một được mở ra, Trang Duệ trợn mắt há mồm nhìn vào bên trong, chỗ này thật sự là đại sảnh đánh bạc thu nhỏ, tuy không có những máy móc lớn như bên dưới nhưng thật sự không thiếu thứ gì, chẳng qua diện tích không được như bên dưới, nhưng cũng hơn một trăm mét vuông.

- Giám đốc Trịnh, anh gọi tôi sao?

Giám đốc Kế nhanh chóng đi đến, nhóm Trịnh Hoa vừa chân trước tiến vào phòng thì Kế Dịch đã đến ngay sau đó.

Đi theo sau lưng giám đốc Kế còn có vài nhân viên chia bài, một ôm theo một rương xèng. Căn cứ vào quy định của sòng bạc, tất cả các ván bài đều phải dùng tiền đổi thành xèng mới có thể được tiến hành.

- À, Ngưu thiếu gia và cậu Trang đây muốn đánh bạc, anh là người trong nghề, coi như làm khổ anh, anh chia bài nhé... xem tại

Trịnh Hoa sợ Ngưu Hồng giở trò, vì vậy mới gọi Kế Dịch đến, có người này thì ván bài sẽ đảm bảo công bình. Trịnh Hoa cũng chỉ có thể giúp Trang Duệ được như vậy mà thôi, hắn cũn không thể tự mình đại biểu đi đánh bạc thay cho Trang Duệ, như vậy chẳng khác nào rạch mặt với Ngưu Hồng, mà Trang Duệ cũng sẽ không đồng ý.

- Được, không biết hai vị muốn chơi trò gì?

Kế Dịch nghe xong thì gật đầu nhìn Trang Duệ và Ngưu Hồng.

- Để cho anh ấy chọn, tùy tiện món gì cũng được.

Ngưu Hồng khoát tay áo, bộ dạng kiêu ngạo, hắn thấy mình chắc chắn sẽ thắng Trang Duệ.

- Cho tôi chọn sao?

Trang Duệ cười cười hỏi Kế Dịch:

- Có thể tự mình định ra quy tắc được không, tôi không hiểu quy tắc của sòng bạc.

Kế Dịch trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Điều này chỉ sợ phải cần Ngưu tiên sinh đồng ý mới được, nếu như hai bên đồng ý, như vậy có thể đánh theo quy tắc đó...

- Tôi đã nói rồi, tùy tiện đánh cuộc, chỉ cần anh nói ra thì tôi sẽ theo...

Ngưu Hồng căn bản không quan tâm Trang Duệ muốn đánh cuộc thể nào, đơn giản chính là xì phé và xóc đĩa, thứ này hắn rất tinh thông.

- Được, vậy chúng ta xóc đĩa, cần hai người, một đại biểu cho tôi để xóc đĩa, một đại biểu xóc đĩa cho Ngưu công tử, bên trong có ba con súc sắc, ba đến chín tính là nhỏ, từ mười trở lên là lớn, chia ra làm chẵn lớn chẵn nhỏ và lẻ lớn lẻ nhỏ.

- Còn quy tắc, chúng ta sẽ giúp nhau đoán súc sắc của đối phương, nếu đúng thì thắng, nếu như hai người đều đoán sai và đều đoán đúng thì hòa, thế nào?

Trang Duệ mở miệng nói ra quy tắc, lúc này vào thang máy hắn đã tính toán rồi, vì như vậy sẽ rất nhanh, hắn không tin mình sẽ không làm cho Ngưu công tử chết khiếp.

- Chơi súc sắc?

Ngưu Hồng nghe xong thì trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, khi hắn còn bé thường nghe nói đồ vương

- Tôi cũng đặt chặn lớn.

Ngưu Hồng cắn răng, dù sao cũng có tỷ lệ thành công là một phần tư, thôi thì xem vào vận may.

- Được, mở đĩa.

Hai nhân viên phục vụ dùng bàn tay run rẩy mở đĩa súc sắc, trên mặt Trang Duệ lộ ra nụ cười, vẻ mặt Ngưu Hồng thì tái nhợt, hắn dùng ánh mắt hung hăng nhìn con súc sắc của Trang Duệ, là hai năm sáu, là mười ba, là số lớn, nhưng là lẻ lớn mà không phải chặn lớn.

- Trang tiên sinh đoán chặn lớn, là hai bốn sáu, là mười hai, đặt trúng. Ngưu tiên sinh là hai năm sáu, là mười ba, không trúng, ván đầu tiên Trang tiên sinh thắng.

Kế Dịch báo số của những con súc sắc với vẻ mặt không chút biểu cảm, sau đó dùng công cụ trong tay gom xèng một triệu của Ngưu Hồng và cả của Trang Duệ đến trước mặt Trang Duệ.

Trang Duệ cầm lấy hai xèng và gõ gõ vào nhau, hắn cười tủm tỉm nhìn Ngưu Hồng:

- Hình như Ngưu công tử không được may mắn cho lắm.

388. Chương 386 -388: Hai Người Đánh Cuộc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 386-388: Hai người đánh cuộc

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Hừ, tôi sẽ lấy lại một triệu ngay thôi.

Ngưu Hồng lúc này đã bình tĩnh trở lại, đánh bạc kiêng kỵ nhất chính là vội vàng xao động, hắn cũng cảm thấy tâm tính của mình vừa rồi là không đúng, vì vậy mà ép chính mình phải bình tĩnh trở lại.

Vì chi phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ không thể xé lẻ, vì thế mà bây giờ muốn tiếp tục có xèng phải ký tên chuyển tiền, sau đó nhận xèng, ván thứ hai bắt đầu.

Thấy Ngưu Hồng đã cầm xèng trong tay thì Kế Dịch nói với hai nhân viên phục vụ:

- Chuẩn bị xóc đĩa.

- Đợi chút, quy tắc này chưa nói là hai người cùng lắc súc sắc, tôi đề nghị từng người lắc, sau đó cùng mở một lượt, không biết ý của ông chủ Trang thế nào?

Đúng lúc hai nhân viên phục vụ chuẩn bị cầm vào đĩa súc sắc trên bàn thì Ngưu Hồng chợt mở miệng cho ra lời đề nghị, hắn cũng không còn biện pháp nào khác, vì khi lắc hai cái một lượt thì hắn thật sự không nghe ra bất kỳ vấn đề gì.

Trang Duệ khẽ cười, hắn cũng không tin họ Ngưu kia có thể nghe được dao động mà biết được điểm số bên trong, vì thế hắn gật đầu nói:

- Cứ làm theo lời của Ngưu công tử, giám đốc Kế, ai lắc trước là do anh sắp xếp.

Trịnh Hoa ở bên cạnh định lên tiếng nhưng khi thấy Trang Duệ đồng ý dứt khoát như vậy thì cũng không muốn nói nhiều, dù sao hắn cũng không muốn rạch mặt với Ngưu Hồng.

- Được, vậy thì lúc này phía Ngưu tiên sinh lắc trước, Trang tiên sinh sẽ lắc sau, sau đó hai người cùng đặt cược...

Dưới sự giám sát của Kế Dịch, nhân viên phục vụ phía Ngưu Hồng bắt đầu lắc súc sắc, sau đó đến lượt nhân viên phục vụ đại diện cho Trang Duệ.

- Tôi vẫn đặt chắn lớn.

Trang Duệ tiếp tục đưa xèng lên vị trí chắn lớn.

- Tôi đặt chắn nhỏ.

Ngưu Hồng do dự một chút, cuối cùng cũng đặt xèng xuống.

- Trang tiên sinh là bốn sáu sáu, mười bốn, là chắn lớn, đánh trúng. Ngưu thiếu gia là một ba sáu, là chắn lớn, không trúng.

Khi mở súc sắc ra thì hai mắt Ngưu Hồng như bốc hỏa, hần nhìn Kế Dịch đẩy xèng sang cho Trang Duệ mà hô lớn:

- Đổi cho tôi mười triệu xèng.

- Ngưu thiếu gia, không phải chỉ là hai triệu sao? Cần gì nổi nóng như vậy?

Trang Duệ chậm rãi nói, hần bây giờ cực kỳ thoải mái, không phải anh rất cố chấp sao? Hừ, Ngưu Hồng, để xem con trâu như anh còn hồng được không?

- Ai thắng ai thua còn chưa xác định, bắt đầu đi.

Sau khi ký tên lấy xèng, Ngưu Hồng áp chế mình bình tĩnh lại, cặp mắt nhìn chăm chăm vào nhân viên phục vụ bên cạnh Trang Duệ đang lắc tay. Nếu có người nhìn vào lỗ tai trái của Ngưu Hồng thì thấy có lay động, đây là biểu hiện của tình huống cố gắng lắng nghe, những người trước kia từng huấn luyện khổ sở lắm mới làm được như vậy.

- Tôi đặt chắn lớn.

Trang Duệ giống như biết được là chắn lớn, vẫn tiếp tục chọn chắn lớn.

- Tôi đặt lẻ lớn.

Thứ gọi là tuyệt kỹ nghe ngóng của Ngưu Hồng thật sự khó thể nào tín nhiệm, vừa rồi hần không nghe ra được thứ gì, bây giờ chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi.

Nhưng lần này rõ ràng là Ngưu Hồng có may mắn, hần đoán đúng, tất nhiên đây sẽ là suy nghĩ của người bàng quan. Đối với Trang Duệ thì thuần túy chỉ là hần cố ý giả thua, vì nếu cứ tiếp tục thắng thì thật sự rất khó giải thích.

Đến ván thứ tư thì Trang Duệ tiếp tục thua, vì vậy mà tinh thần Ngưu Hồng chợt tỉnh táo trở lại, thậm chí cảm thấy đặt một triệu là hơi ít, về mặt càn đắc ý, thậm chí còn có thể nói vài lời kích thích Trang Duệ.

Nhưng tình huống sau đó lại thay đổi bất ngờ, mười hai lần mở đĩa súc sắc, ngoài hai lần hai người cùng đoán đúng và coi như hòa thì chín lần còn lại Trang Duệ đều thắng, vì thế mà số xèng mười triệu trước mặt Ngưu Hồng chỉ còn lại một triệu.

- Lại đổi cho tôi mười triệu xèng.

Sau khi thua một triệu cuối cùng thì Ngưu Hồng thật sự khá bức bối, hần mở rộng cổ áo, cầm lấy ly nước mát làm một ngụm. Mới qua nửa giờ mà thôi, nếu cứ tiếp tục thế này thì sợ rằng chi phiếu sáu chục triệu đô la Hongkong thật sự không đủ cho hần chơi ba giờ.

Nhưng những ván bài sau thì Ngưu Hồng có chút may mắn, hần bắt đầu thắng bốn triệu, nhưng sau đó vận may của Ngưu Hồng lại kém hần đi, liên tục thua, mất đi bốn triệu vừa thắng, đồng thời mười triệu vừa đổi cũng chỉ còn lại sáu triệu.

Đánh bạc như vậy dù là Trịnh Hoa cũng cảm thấy tim đập liên hồi, ngay cả Trang Duệ cũng có biểu hiện rất bình tĩnh, khi nhân viên phục vụ lắc súc sắc thì còn quay sang trò chuyện với Tần Huyền Băng, sau đó tùy ý đặt xèng.

Nhưng kỳ quái là Trang Duệ luôn may mắn hơn Ngưu Hồng, tuy cũng thường xuyên đoán sai nhưng chỉ thua vài triệu và tiếp tục thắng, mà thời gian vô tình đã qua hai giờ.

- Ngưu thiếu gia, lúc này chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ của anh chỉ còn đủ để lãnh năm triệu mà thôi.

Khi Ngưu Hồng hầu như cởi bỏ gần hết nút áo, lộ ra phần lông ngực bên trong và chuẩn bị lên tiếng muốn đổi xềng thì giám đốc Kế nhắc nhở một câu như vậy.

- Cái gì? Anh nói lại lần nữa xem...

Ngưu Hồng trừng mắt nhìn Kế Dịch, hắn cảm thấy mình hình như không thua nhiều, sao sáu chục triệu chỉ còn lại năm triệu?

- Ngưu công tử, chi phiếu của ngài tổng cộng là sáu mươi một triệu đô la Hongkong, dựa theo tỉ suất hiện tại giữa đô la Hongkong và Euro thì ngài có thể lãnh năm triệu xềng, tuyệt đối là không sai...

Kế Dịch cầm biên lai có ký tên của Ngưu Hồng, hắn đưa đến trước mặt Ngưu Hồng, trên mỗi khoản tiền đều có chữ ký, lúc này tờ biên lai thật sự rất chói mắt. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mặt Trang Duệ có sáu chồng xềng, mỗi chồng gần cả chục triệu, Trang Duệ ngồi phía sau chồng xềng thì giống như đang cười nhạo chính mình.

- Không đúng, vì sao thua nhiều như vậy?

Ngưu Hồng nhú mày, hắn cẩn thận suy xét, chỉ là đầu óc bây giờ thật sự rất loạn, toàn nghĩ đến những lúc mình thắng tiền, những lúc thua tiền thì lại bị đầu óc đang hưng phấn loại bỏ mất.

Có câu trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo kẻ trong cuộc u mê, ngoài người tính toán gài Ngưu Hồng là Trang Duệ thì những nhân viên phục vụ đang chia bài và nhóm Trịnh Hoa đều thấy rất rõ ràng.

Hai người đánh cuộc nhìn có vẻ đều có thắng có thua, nhưng thường khi Ngưu Hồng đặt trúng thì Trang Duệ cũng trúng, mà Trang Duệ đặt trúng thì Ngưu Hồng thường sai. Nếu so sánh trên tiêu chí này thì xềng của Ngưu Hồng sẽ liên tục giảm bớt, đồng thời Ngưu Hồng đã đánh cuộc đổ mắt cung quên mình ký hóa đơn bao nhiêu lần, đổi bao nhiêu xềng.

Mọi người thấy đánh bạc thế này đơn giản chỉ là so sánh vận may, Trang Duệ cũng không thể nào làm bừa được, ngược lại thì Ngưu Hồng thường xuyên đồng tai nghe súc sắc nhưng trình độ cũng không phải là tốt, thường thắng một lần lại thua bốn lần. Chỉ sau hai giờ thì người nơi đây đều tận mắt thấy Trang Duệ chỉ bỏ ra một triệu nhưng lại có được kỳ tích thắng gần sáu chục triệu.

Đúng vậy, có thể xưng là kỳ tích, vì phần lớn thời gian Trang Duệ đều nói chuyện cùng Tần Huyền Băng, hoặc nói đùa với Trịnh Hoa, có đôi khi ánh mắt cũng khôn thêm nhìn về phía Ngưu Hồng, nhưng mỗi lần đặt cược thì mười ván thắng bảy, còn lại có hai ba lần hòa, Ngưu Hồng có thể thắng một ván là rất may mắn, đây nếu không phải là kỳ tích thì chỉ có thể nói vận may của Trang Duệ là quá mạnh.

Chỉ là những người kia không biết Trang Duệ nhắm mắt lại thì linh khí có thể xuyên qua mí mắt, vì thế hắn dễ dàng thấy được những con súc sắc của Ngưu Hồng, đối với hắn thì đánh cuộc và hai tay đưa tiền là không khác gì nhau.

- Ngưu thiếu gia, nếu không đủ tiền thì hôm nay coi như thôi, ngày mai chúng ta tiếp tục, tôi sẽ cho anh cơ hội gỡ vốn. Đúng rồi, tôi quên nói với anh, từ nhỏ tôi là người rất may mắn, đi trên đường cũng có thể nhặt được tiền. Chắc chắn, không ngờ hôm nay lại “đổ bạc” như vậy.

Trang Duệ thấy Ngưu Hồng ủ rũ thì trong lòng sinh ra cảm giác như đang chạy giữa trời hè được người ta đưa đến một ly chè đậu xanh mát lạnh, rất sáng khoái, lỗ chân lông khắp toàn thân mở cả ra.

Theo lý thì Trang Duệ cũng không ép mạnh những người đắc tội với mình, mà ngôn ngữ cung không cay nghiệt như vậy. Nhưng tên Ngưu Hồng kia thật sự làm cho người ta bức bối, chuyện đấu giá trước đó cũng không đáng là gì, vì người ta cũng có quyền ra giá.

Nhưng hôm nay Ngưu Hồng năm lần bảy lượt đứng ra khiêu khích làm cho Trang Duệ thật sự bức bối, thực tế thì Ngưu Hồng càng thêm thương Tần Huyền Băng càng làm cho Trang Duệ bức bối và không nhịn được nữa, dám có tâm tư với người yêu của ta sao?

Có câu nói bạn bè như tay chân phụ nữ như quần áo, ai động vào quần áo của ta, đừng trách ta chặt tay, Ngư Hồng vốn không phải là bạn của Trang Duệ, vì vậy Trang Duệ cũng không thêm quan tâm đối phương sống chết thế nào.

Chỉ là Trang Duệ so sánh thật sự có chút làm cho người ta bực mình, nhật tiền khi đi trên đường thì có rất nhiều nhưng thật sự chưa từng thấy kẻ nào chạy vào sông bạc trắng tiền giống như nhật tiền. Lúc này Ngư Hồng thật sự có chút nghi ngờ, mình đi đường chưa từng nhật tiền rơi, đó có phải là hành vi sai trái không?

- A Hồng, hôm nay cậu không may mắn, chúng ta dừng lại ở đây thôi.

- Đúng rồi, sao lại quên đi những món hàng kia nhỉ?

Ngưu Hồng chợt nhớ đến vài vật, hần vội vàng đứng lên nói với Kế Dịch:

- Anh Kế, tôi đi lấy tiền, canh bạc không được phép giải tán, nếu không thì tôi quay về sẽ tìm tính sổ với anh.

Ngưu Hồng cũng không quan tâm đến câu trả lời của Kế Dịch, hần chạy ra khỏi phòng như một làn gió, thiếu chút nữa đụng ngã Trịnh Hoa đang đi vào phòng. truyện copy từ

390. Chương 39 0: Bức Tranh Cung Đình.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 390: Bức tranh cung đình.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Hần bị sao vậy?

Trịnh Hoa dùng ánh mắt khó giải thích nhìn Trang Duệ.

- Không biết, có lẽ là đi lấy tiền? Anh Trịnh, ở Hongkong có loại người thế này sao?

Trang Duệ thật sự dở khóc dở cười, con bà nó tên kia không ngại ném tiền đến ỉnh. Sớm biết người Hongkong nhiệt tình như vậy thì Trang Duệ sẽ không mất nhiều thời gian đi đổ thạch làm gì ệt, tất nhiên Ngưu Hồng là loại đàn ông cực phẩm, là một tôn tại khác loài trong xã hội.

- Ôi!

Trịnh Hoa thở dài:

- Hần sinh ra không được bao lâu thì cha mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới gặp tai nạn máy bay qua đời, hần được Thuyền Vương nuôi nấng từ nhỏ, mà sau khi Thuyền Vương qua đời thì không những để lại nhà cho hần, còn cho hần năm nhiều cổ phần nhất.

- Lúc nhỏ tiểu tử này không thể sử dụng được số tiền kia, nhưng sau khi qua mười sáu tuổi thì hần có thể tùy ý chi phối cổ phần công ty, muốn nói có tiền thì chúng tôi thật sự không ai nhiều bằng hần. Hơn nữa người này từ nhỏ thiếu được quần áo, vì vậy tính cách của hần khá bừa bãi, không phóng khoáng, cậu Trang, lần này cậu cũng đừng so đo với nó.

Những câu nói cuối cùng của Trịnh Hoa thật sự có hương vị khẩn cầu.

Trong những gia tộc ở Hongkong, sau khi nam chính trưởng thành sẽ được chia một phần cổ phần của gia tộc, nhưng khi trưởng bối còn tại thế thì bọn họ sẽ không được bán cổ phần lấy tiền mặt, chỉ được hưởng hoa hồng hàng năm mà thôi. Đây là nguyên nhân mà đám công tử coi tiền như rác dù không gia nhập vào hàng ngũ công tác của gia tộc nhưng lại có thể có tiền.

- Nguyên nhân không phải tại tôi, anh ta muốn chơi thì tôi cũng chỉ sẽ tiếp tục mà thôi.

Trang Duệ. thản nhiên nói, thế giới này ai cũng không nợ ai thứ gì, đừng tưởng rằng quả đất chỉ xoay quanh mình.

Trịnh Hoa thở dài, hần cũng biết Ngưu Hồng lần này đắc tội rất lớn với Trang Duệ, nhưng trưởng bối trong nhà mình có quan hệ rất tốt với Thuyền Vương, vì vậy hần cũng không thể không khuyên bảo vài câu, ai ngờ Ngưu Hồng không thèm nể mặt. Mà Trang Duệ nhìn có vẻ rất bình hòa cũng đã thật sự nổi giận, rõ ràng không chút nhượng bộ.

- Được rồi, Kế Dịch, đến đây, xem thứ này có giá trị bao nhiêu?

Ngưu Hồng xách theo một chiếc túi du lịch lớn xong vào đại sảnh như một cơn gió, hất đặt túi xuống bàn, bắt đầu lấy thứ bên trong ra.

Hành động của Ngưu Hồng làm cho Trang Duệ có chút sững sốt, nhưng khi đối phương lấy hai thứ kia ra thì ánh mắt Trang Duệ chợt nhìn thẳng, là chiếc bình Sư Văn Tế Trường Cảnh thời Thanh? Hay là Mẫu Đan Văn Bình thời Minh? Không ngờ lại là mỗi loại một đôi, còn có một vài bức tranh, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài thì thấy có lẽ là cổ vật.

- Con bà nó, những thứ quý giá như vậy lại bỏ lẫn lộn trong túi du lịch sao? Nếu lỡ may có va chạm và vỡ đi một mảnh, như vậy giá trị cũng giảm...

Trang Duệ thật sự tức giận đến mức thiếu chút nữa đã chửi chớ má, Ngưu Hồng này thật sự quá thô bỉ, hắn còn chưa kịp dùng linh khí xem xét những món hàng kia là thật hay giả nhưng đã bị những hành động của đối phương làm cho nổi giận, hận không thể tiến lên cho đối phương biết tay.

Từ khi tiến vào giới đồ cổ thì Trang Duệ thật sự rất chú ý những phương pháp bảo vệ các món hàng là cổ vật, phải biết rằng những thứ này là khó thể phục chế, chỉ cần một món bị hư hao sẽ coi như thiếu đi một món. Nếu là Trang Duệ thì nhất định sẽ tìm một chiếc hộp thật tốt và lót thêm giấy báo vào bên trong, như vậy mới dám mang đồ sứ đi, không ngờ Ngưu Hồng kia tùy tiện nhét đồ sứ vào trong ba lô, đúng là không biết đầu óc của đối phương là thế nào.

Trịnh Hoa cười khỏ một tiếng, hắn không ngờ Ngưu Hồng lại lấy những thứ kia ra, vì vậy mà hắn phải xoay người đi ra cửa, hắn muốn gọi điện thoại thúc giục người kia, chỉ có người kia mới có thể chế ngự được Hỗn Thế Ma Vương Ngưu Hồng vào lúc này.

- Ngưu thiếu gia, xin anh chờ chút, tôi cho gọi giám định sư...

Kế Dịch lấy bộ đàm đi ra khỏi cửa gọi người.

Muốn dùng đồ cổ hoặc những vật có giá trị để thế chấp, hoặc trực tiếp bán lấy xèng ở sông bạc sẽ không được tiếp nhận, nhưng ở Macao có rất nhiều cửa hàng Điện Đường Hành, những kẻ đi ra cửa chính của sông bạc có thể bán những món có giá trị hoặc cổ vật để lấy tiền tiếp tục sát phạt.

Trong những Điện Đường Hành ở Macao thật sự có rất nhiều vật phẩm tốt, nếu như anh thật sự tinh mắt thì có thể mua được nhiều thứ tốt, ví dụ như những tác phẩm xa xỉ, nơi đó chỉ có giá một phần mười giá gốc mà thôi.

Tất nhiên những người đến Macao du lịch cũng thường xuyên ghé qua Điện Đường Hành, nhưng muốn mua được bảo bối thật sự thì còn phải xem vào ánh mắt của mỗi người.

Trên đồ thuyền không có sự tồn tại của Điện Đường Hành, vì vậy mà sông bạc cải biến quy củ, nuôi một vị chuyên gia đồ cổ, nếu có người lấy món đồ cổ nào đó ra muốn thế chấp hoặc đổi xèng, như vậy đồ thuyền cũng sẽ tiếp nhận nhưng giá cả đưa ra còn thấp hơn Điện Đường Hành vài lần, điều kiện cực kỳ hà khắc.

Năm sáu phút sau có một ông lão gầy còm khoảng hơn sáu mươi đi vào trong đại sảnh đánh bạc, khi lão thấy hai cặp bình sứ thì ánh mắt sáng lên, không đợi Kế Dịch phải lên tiếng mời chào, lão chạy đến trước bàn, nâng bình sứ lên quan sát cẩn thận.

- Giám đốc Kế, tôi có thể xem vài món đồ sứ này được chứ?

Vài phút trước khi vị chuyên gia giám định kia chạy đến thì Trang Duệ đã dùng linh khí quan sát, những món kia đều là đồ thật, bên trong có linh khí màu trắng nồng đậm, mơ hồ sắp chuyển sang màu vàng. Căn cứ vào kinh nghiệm của Trang Duệ thì đây tuyệt đối là những tác phẩm Quan Diêu thời Thanh, vì nếu là thời Minh thì linh khí sẽ có màu vàng. Hắn đã xem qua nhiều cổ vật, đó là kinh nghiệm của chính hắn khi thấy linh khí trong cổ vật.

Nhưng thời thanh gồm có Khang Hi, Ung Chính, Càn Long, có ba loại Quan Diêu, có thể nói là nhiều tinh phẩm, giá trị nghệ thuật và giá cả thị trường thật sự không thể nào bằng những món tinh phẩm thời Tống.

Nếu nói về giá cả thị trường thì đồ sứ Càn Long sẽ có giá hơn đồ sứ Vĩnh Lạc, mà đồ sứ thời Minh cũng không có giá quá cao, kém hơn thời Tống nhưng những năm gần đây lại dần lên giá.

Trang Duệ thấy vật phẩm vừa đẹp vừa tinh chất như vậy thì thật sự phát thèm, hần muốn cầm trong tay xem xét một phen.

- Điều này...

Kế Dịch đưa mắt nhìn ngư hồng, thứ này đối phương còn chưa bán, quyền sở hữu là của Ngư Hồng, hần cũng không tự làm chủ được.

Khi thấy bộ dạng bức thiết của Trang Duệ thì Ngư Hồng giống như tìm được cảm giác hơn người, hần hừ một tiếng nói:

- Đồ nhà quê, xem đi, không có kiến thức...

Lực chú ý của Trang Duệ lúc này đã bị những chiếc bình sứ hấp dẫn, hần cũng không muốn đấu võ mồm với Ngư Hồng, hần tiến lên một bước lấy bình Sứ Văn Tế Trường Cảnh lên xem xét.

Chiếc bình sứ có nửa phần trên là phần cuống, bên dưới có hình cầu, hoa văn sắc nét, màu sứ rất đẹp, bóng loáng, men dày, phần cổ bình thon dài có vẽ hoa sen, mỗi nhóm có ba bông, rất đẹp.

Phần bụng của bình sứ được vẽ hình tượng sư tử đùa cầu, có những áng mây làm đẹp, khung cảnh rất náo động; còn có những cánh sen xanh mướt, hình ảnh phân phối hợp lý. Dưới đáy bình là lạc khoản với dòng chữ “Chế tác năm Càn Long Đại Thanh” được đóng khung, tạo hình và lớp men thật sự chính là Quan Điều của thời Thanh.

Bình sứ được bảo tồn rất hoàn hảo, bên trên không có vết va chạm, men sáng rực, lớp màu khá dày, là tác phẩm mở rộng cửa với nhà sưu tầm, hơn nữa chắc chắn đã từng được người khác sưu tập và ve vuốt.

Trang Duệ đặt món đồ sứ trong tay xuống, sau đó cầm bình Vĩnh Lạc thời Minh lênem, chiếc bình này thường được gọi là Kinh Bình, tương đối lưu hành thời Tống Liêu. Vào thời Tống thì tron dân gian có rất nhiều Mai Bình như thế này, thậm chí vào một cửa hàng bất kỳ cũng có thể thấy Mai Bình.

Mai Bình này điển hình phong cách thời Minh, phần vai có hơi lớn, phần bụng to mọng, toàn thân màu trắng, phẩm chất hoàn hảo, tạo hình hoàn mỹ. Trang Duệ trước nay cũng thưởng thức nhiều tác phẩm đồ sứ và đặc biệt là Mai Bình thời Minh Thanh, nhưng hần chưa gặp chiếc bình sứ nào được như thế này. Có lẽ những món hàng tốt kia đã sớm bị tuồn ra nước ngoài, cũng không biết vì sao có một món rơi vào trong tay Ngư Hồng này.

Phải biết rằng điều càng khó có được chính là mỗi món có một cặp, vì đây đều là những món được truyền lưu vài trăm năm, không biết đã qua bao lần thay đổi triều đại, chiến tranh loạn lạc, có thể bảo tồn tốt đẹp và gom lại một cặp thì thật sự là quá quý hiếm. Rất nhiều món đồ sứ đấu giá chỉ có một vật, căn bản không thể nào có một đôi, tỷ lệ rất thấp.

Rất nhiều nhà sưu tầm vì muốn gom thành một cặp vật phẩm mà bỏ ra biết bao nhiêu tài lực và vật lực, nhưng thường không được gì, mà giá cả thị trường của những món đồ sứ cũng không đơn giản, nếu là một cặp vật phẩm thì giá cả cũng không biết tăng lên bao nhiêu lần.

- Ủa, đây là bụi bẩn gì vậy?

Trang Duệ xem xét chiếc bình thì cũng lật lên để xem lạc khoản ghi bên dưới, một mớ tro tàn từ trong bình rơi ra, rớt xuống thảm đỏ. Hần ngồi xổm xuống dùng tay chà xát, cảm thấy giống như tàn thuốc.

- Tên kia không phải dùng thứ này làm tàn thuốc đấy chứ? truyện copy từ

Trang Duệ thật sự có ý nghĩ như vậy, hần khề ngừ, quả nhiên nghe được mùi thuốc nồng nặc. Phát hiện này làm cho hần đỏ khốc đỏ cười, Ngư Hồng này rõ ràng là dùng nó làm thứ gạt tàn thuốc, thật sự là một thiếu gia cực phẩm.

Trang Duệ thả chiếc Mai Bình trong tay ra, hần cầm lên một bức tranh, cởi bỏ sợi dây đỏ, mở bức tranh ra trên bàn đánh bạc. Cử động của hần làm cho người chung quanh vây đến, nhưng ông lão kia vẫn chú ý quan sát món đồ sứ trong tay, không quan tâm đến hành động của Trang Duệ.

- Tranh cung đình của Lan Thế Ninh sao?

Khi bức tranh được mở ra thì Trang Duệ thật sự kinh hãi, hần tụy đã sớm dùng linh khí và biết bức tranh này là tác phẩm đồ cổ nhưng cũng không ngờ đó là tranh cung đình của Lan Thế Ninh. Vô tình hần chợt kích động, trong lòng như bùng sóng, khó thể dẹp loạn. xem tại

Lan Thế Ninh không phải là người Trung Quốc, là người Ý, nguyên danh là Jiasi Rio, sống ở Millan, là một nhà truyền giáo đạo thiên chúa giáo vào Trung Quốc ở những năm năm tư thời Khang Hi nhà Thanh. Người này được đưa vào cung và trở thành họa sĩ cung đình, từng tham gia công tác thiết kế Viên Minh Viên Tây Dương Lâu, đảm nhiệm chức vụ ở ba thời Khang, Ung, Càn, hội họa ở Trung Quốc đã hơn năm mươi năm.

Là một người ngoại quốc nên Lang Thế Ninh được ba đế vương coi trọng, được phong là họa sĩ cung đình tam phẩm, đây thật sự là điều khó thấy trong các thời đại ở Trung Quốc. Những tác phẩm của người này lại kết hợp cả Trung Tây, tạo nên những hiệu quả cực kỳ tinh tế và sâu sắc, sáng tạo ra nhiều loại mới, có dấu ấn ở Trung Quốc.

Tác phẩm của Lang Thế Ninh lúc này đang được bảo tồn ở bảo tàng cổ cung, bảo tàng Đài Bắc, bảo tàng Clevead của Mỹ, thậm chí còn có tác phẩm ở viện mỹ thuật châu Á bên nước Đức. Những món hàng thế này bị đưa ra nước ngoài à hải ngoại là rất ít, khó thể được gặp.

Bức tranh này Lang Thế Ninh vẽ phi tử của Càn Long, giai nhân mặc cung trang màu xanh, cổ áo rộng, váy dài bông bành, tóc búi đoan trang, gương mặt đẹp như hoa, hai mắt như sao, ánh mắt như nước khe nguồn vào xuân, eo nhỏ nhắn mỏng manh như gió, chỉ cần trang điểm một chút là đủ khuynh nước khuynh thành.

Trong tranh tổng cộng có sáu vị phi tử, tướng mạo và hình thái không giống nhau, khác biệt với những bức tranh cung nữ đồ thời xưa. Bức tranh này được vẽ bằng kỹ thuật phương Tây, vì vậy mà tướng mạo rất thật, hoàn toàn thể hiện sự quyến rũ của phụ nữ, đây là điều hiếm thấy ở trong những bức tranh cổ của Trung Quốc.

Trang Duệ nhớ đến một câu chuyện mà mình từng được biết, đó chính là Càn Long từng để cho Lang Thế Ninh vẽ tranh về mười ba phi tử của mình, mà khi bức tranh hoàn thành thì Càn Long đã là bảy mươi. Càn Long xem xong và lập tức cất vào hộp niêm phong lại, cho ra chỉ dụ là ai xem sẽ bị xử tử. Đó chính là tác phẩm, Tâm Tả Trì Bình, bây giờ đang ở trong bảo tàng Cleveland nổi tiếng của Mỹ, là thứ mà quân liên mình thu được khi tiến vào Trung Quốc.

Trang Duệ từng được thấy bức Tâm Tả Trì Bình, bức tranh này có mười ba người phụ nữ cùng mặc quan phục, ngồi ngay ngắn, cực kỳ hợp quy tắc.

Mà bức tranh trước mắt Trang Duệ lúc này thật sự giống như khá tùy ý, có lẽ được vẽ khi Càn Long và phi tử dạo chơi hoa viên, ở góc bức tranh có lạc khoản “Thần Lang Thế Ninh”, rõ ràng là chính phẩm của Lang Thế Ninh, chỉ là Trang Duệ chưa từng gặp bất kỳ tài liệu nào nói về tác phẩm này của Lang Thế Ninh.

Những tác phẩm của Lang Thế Ninh có giá cả cực cao, Trang Duệ nghe nói năm ngoái bức Thu Lâm Quần Lộc Đồ của Lang Thế Ninh từng được bán ra với giá hai chục triệu đô la Hongkong. Bức tranh hiện tại còn chờ được khảo chứng xem có phải là Lang Thế Ninh hay không, nếu là thật thì sẽ vượt qua cái giá của Thu Lâm Quần Lộc Đồ, đưa ra ngoài sẽ làm giới sưu tầm thì họa sinh ra sóng gió.

Đầu óc Trang Duệ xoay chuyển rất nhanh, khi thấy những món đồ sứ thì hần tỏ ra kinh ngạc, nhưng khi thấy bức tranh thì phản ứng đầu tiên là muốn thu làm của riêng. Đúng vậy bây giờ hần thật sự muốn biến bức tranh thành của mình, phải biết rằng đây là bảo vật sưu tầm, bây giờ trong những món Trang Duệ sưu tầm thì chưa có thứ nào có giá vượt qua bức tranh này.

Sau khi mở bức tranh ra xem thì ông lão cũng không quá chú ý, không có hứng thú, chỉ nhìn bức tranh một lúc rồi quay sang nhìn hai đôi bình sứ.

- Anh Kế, thế nào, nhanh định giá rồi đưa xèng đây...

Trang Duệ và ông lão kia đều đã xem kỹ và hiểu rõ, điều tỏ ra yêu thích khó thể buông tay nhưng Ngưu Hồng ở bên cạnh lại không nhịn được. Hần là một kẻ đánh bạc đồ mắt, những thứ kia dù quý giá cũng không bằng xèng trên bàn.

Ông lão gầy còm lưu luyến đặt bình sứ xuống bàn, sau đó đẩy kính lão hỏi Ngưu Hồng

- Ngưu thiếu gia, không biết những thứ này có lai lịch là gì?

Ông lão nói lời này cũng là một luật lệ cơ bản, sòng bạc không thu tang vật, nếu không sẽ bị người ta tìm đến tận cửa, cũng là phiền toái. Nếu thứ này không phải là của Ngưu Hồng lấy ra, Kế Dịch cần bản sẽ không thêm quan tâm. Vì bọn họ mở sòng bạc cũng không phải tiếm cầm đồ, cũng không muốn đầu cơ trục lợi để nhận lấy phiền toái, vì thế tuy có chuyên gia giám định nhưng rất ít khi thu vật phẩm.

391. Chương 391 : Bán Hay Không Tùy Anh.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 391: Bán hay không tùy anh.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Ông không cần quan tâm, tôi không ăn trộm về là được, dù sao cũng không ai tìm đến các người...

Những vật này của Ngưu Hồng thật sự là có lai lịch rõ ràng, năm xưa Thuyền Vương qua đời thì để lại căn nhà cho hắn, tất nhiên bao gồm những món đồ cổ mà Thuyền Vương đã sưu tầm.

Nếu nói vì sao những món hàng này lại xuất hiện trên sòng bạc? Nguyên nhân phải nói ra từ Ngưu Hồng, hắn xem như là một công tử có trình độ văn hóa thấp trong vòng quan hệ ở Hongkong, nhưng hắn lại rất ghét người ta nói mình như vậy.

Đã một năm qua Ngưu Hồng thường xuyên đưa các ngôi sao đến đồ thuyền cùng đánh bạc, vì muốn ra vẻ mà hắn đưa những món đồ cổ kia đến gian phòng xa hoa của mình trên thuyền.

Ngưu Hồng tuy sinh ra ở gia đình phú hào nhưng có ông nội là Thuyền Vương, cũng là người có xuất thân quê mùa, hắn không tiếp thu bản lĩnh của cha chú mà chỉ biết chui rúc ăn chơi, thật sự thô鄙.

Những món đồ cổ kia thật sự không có tác dụng gì hơn ngoài việc khoe khoang với đám ngôi sao. Mà Ngưu Hồng thường xuyên treo bức tranh kia trong phòng ngủ của mình, mỗi khi “làm việc” mà nhìn vào đám vương tử trên bức tranh cũng thật sự làm hắn thỏa mãn sở thích biến thái.

Còn hai chiếc bình sứ, Trang Duệ thật sự đoán không lầm, Ngưu Hồng đôi khi xem nó là nơi gạt tàn thuốc, vừa rồi lấy đến đây thì Ngưu Hồng mới đổ đi và rửa qua nhưng Trang Duệ nghe được mùi tàn thuốc cũng không phải là điều gì khó tưởng. Chẳng qua ai cũng ngờ vị Ngưu công tử kia lại dùng vật phẩm trị giá vài triệu để làm gạt tàn thuốc.

- Ngưu công tử, cần phải nói ra lý lịch...

Vị chuyên gia giám định kia là người có tác phong lạc hậu, nhất quyết phải hỏi cho rõ về lai lịch của vật phẩm. Đúng lúc này Trịnh Hoa đi vào trong phòng, khi thấy vị giám định sư kia lên tiếng thì cản lại:

- Hoa Lão, thứ đó không cần hỏi lai lịch, ngài cứ đánh giá và ra giá...

Trịnh Hoa biết khá rõ về Ngưu Hồng, hôm nay dù đối phương thua gần cả trăm triệu đô la Hongkong nhưng không ảnh hưởng đến căn cơ. Chưa tính đến số cổ phần của đối phương, chỉ tính những phần hoa hồng mà Ngưu Hồng được chia trong những năm qua cũng là vài trăm triệu đô la Hongkong, nhưng bây giờ thật sự chưa thể lãnh tiền ra ngay được mà thôi.

Dù sòng bạc có nhiều quy củ nhưng với gia thế của Ngưu Hồng, lại có thân phận là cổ đông của đồ thuyền, thật ra trong lúc đánh cược mượn tạm một hai trăm triệu là bình thường, không gì không được. Nhưng Trịnh Hoa không muốn cho Ngưu Hồng tiếp tục đánh cược, vì vậy mới dùng quy củ để ép đối phương, nhưng chính Trịnh Hoa cũng không ngờ tên kia lại lấy đồ cổ ra để đổi xèng.

Ngưu Hồng cũng cảm thấy rất ngột ngạt, nếu vay nặng lãi thì sợ rằng thanh danh sẽ truyền ra ngoài và gây ra ảnh hưởng xấu, hơn nữa cũng sẽ tạo ra tác động với kinh doanh của gia tộc. Nếu như người ta biết mình đánh bạc và vay nặng lãi, như vậy gia tộc sẽ ảnh hưởng là đương nhiên, vì những năm gần đây không thiếu những kẻ ném đá giấu tay.

Ngưu Hồng tình nguyện lấy ra những món đồ cổ để đổi xèng nhưng không chịu nói ra lai lịch, tất nhiên vì đó là những vật mà ông nội của hắn để lại, nếu nói ra thì chẳng khác nào đội lên đầu ba chữ “phá gia tử”.

- Cặp đồ sứ này được gọi là Sư Văn Tế Trường Cảnh của thời Thanh, rất tinh xảo, màu men cực rõ, là Quan Diêu thời Thanh. Nếu để tôi định giá thì sẽ trên dưới ba triệu đô la Hongkong. Còn cặp Mai Bình kia, tôi xem không chuẩn, phong cách là năm Vĩnh Lạc thời Minh nhưng thật giả khó nói, bên trong còn có chút khói bụi, không biết có chuyện gì xảy ra?

Vị giám định sư kia lên tiếng làm cho Ngưu Hồng đỏ mặt, hắn phát phát tay nói:

- Ông có thể đổi được bao nhiêu xèng thì nói ra, đừng nói những lời vô dụng kia...

Ngưu Hồng muốn đổi xèng và gỡ vốn, chuyện còn lại hắn không quan tâm, đây là điển hình của tâm lý dân cờ bạc. Những kẻ đã thua sạch thậm chí còn phát rồ bán cả vợ mình để đổi lấy chút tiền tiếp tục sát phạt, đây cũng không phải nói đùa, vì từng có nhiều chuyện như vậy phát sinh.

- Bức tranh kia tôi cũng xem không chính xác, như vậy cũng rất khó nói. Vì thế chỉ có thể thu cặp đồ sứ này, hơn nữa ngắt đầu bỏ đuôi thì chỉ có thể thu vào với giá hai triệu đô la Hongkong.

Thầy Hoa cúi đầu suy nghĩ một lát rồi báo giá.

- Cái gì, hai triệu? Sao không nói là cướp đi cho rồi, năm xưa ông nội tôi mua mỗi món đã hơn giá hai triệu, bây giờ sau hai mươi năm không lên giá mà còn hạ giá sao? Còn bức tranh này nữa, ít nhất cũng có giá bảy triệu, ông có hiểu không? Đây Trịnh Hoa, đồ thuyền là do nhà anh nắm, các anh mời đến thầy giám định gì vậy?

Ngưu Hồng nghe được lời của thầy Hoa mà không khỏi nổi giận, lúc tức giận cũng không thềm nể mặt mà trực tiếp nói ra lai lịch của vật phẩm. Hắn là một công tử ăn chơi trác táng, cũng biết những món hàng này có giá trị xa xỉ, nhưng nếu nói muốn bán đi với giá hai triệu thì thật sự là không cam lòng.

Quan trọng là hai triệu thì sao có thể đủ đánh bạc? Nếu thua hai lần chẳng phải là chẳng còn xu nào gỡ vốn sao? Vì vậy mà Ngưu Hồng trực tiếp chĩa mũi dùi vào người Trịnh Hoa, càng không tiếc dùng thân phận cổ đông đồ thuyền của mình để lên tiếng.

Trang Duệ ở bên cạnh nghe thấy vậy mà không khỏi bật cười, ngắt đầu bỏ đuôi chính là ngôn ngữ trong nghề của những người công tác trong Điện Đường Hành, xem ra thầy Hoa kia năm xưa cũng từng làm cho Điện Đường Hành. Giá cả mà thầy Hoa đưa ra thật sự quá ác, nếu mua cặp sứ Càn Long kia thì thật sự là quá rẻ.

- Ngưu thiếu gia, thứ này thật sự chỉ có giá trị như vậy trong mắt tôi, nếu anh không hài lòng thì có thể mời người khác...

Trang Duệ đoán không lầm, vị thầy Hoa kia chính là một vị chuyên gia chỉ việc ngồi ghế xử án từ Điện Đường Hành bên Macao sang đồ thuyền, hơn nữa bộ dạng như lúc này cũng là có chút tức giận. Điều này cũng khó trách, người đến Điện Đường Hành bán hàng đều gặp phải tình huống khó khăn, anh có bán hay không thì không có vấn đề, bọn họ chỉ việc ngồi định giá, không bao giờ nể mặt anh làm gì cả.

Ngưu Hồng lúc này xem như thật sự hối hận, Tần Huyền Băng rõ ràng không thềm nhìn mình, mình cứ gây khó cho Trang Duệ làm gì? Bây giờ đến cục diện thế này, xấu hổ với mọi người, hơn nữa còn bị một vị chuyên gia của đồ thuyền làm khó, vì thế hắn vừa tức vừa giận, vẻ mặt lúc đỏ lúc xanh, căn bản rất khó khăn.

- Ngưu thiếu gia, nếu không thì tôi có thể mua lại những thứ này...

Lúc này trong phòng chợt vang lên âm thanh của Trang Duệ, làm ọi người phải đưa mắt nhìn.

Ngưu Hồng tuy muốn đối phó với Trang Duệ nhưng lại đang rất cần tiền, hắn nghiêng mặt nhìn Trang Duệ rồi nói:

- Mà sao? Mà có bao nhiêu tiền?

Với trình độ thưởng thức của Ngưu trang duệ thì thật sự nhìn không ra những món hàng khôn kiếp kia có giá trị nghệ thuật gì cả.

Trang Duệ duỗi một đầu ngón tay nói:

- Hai cặp bình sứ và một bức tranh, tôi cho anh giá mười triệu đô la Hongkong, có bán hay không là do anh...

Nói thật thì bốn cái bình sứ và một bức tranh của Lang Thế Ninh cộng lại cũng phải hơn ha chục triệu đô la Hongkong, Trang Duệ cho ra cái giá như vậy rõ ràng có ý chầy nhà hời của, nhưng nếu so sánh với vị chuyên gia họa Hoa kia thì Trang Duệ đã rất hào phóng rồi.

Trang Duệ nói với Ngưu Hồng xong thì quay sang hỏi Trịnh Hoa:

- Anh Trịnh, tôi không phá hư quy củ của sòng bạc đấy chứ?

- Không có gì, đây là chuyện giữa cậu và Ngưu Hồng, hai người thương lượng là được, tôi chỉ có thể làm người công chứng mà thôi...

Trịnh Hoa cười cười nói, trong tất cả sòng bạc đều có lực lượng cho vay nặng lãi, nhiều người đi vay nặng lãi nhưng sòng bạc không cần quan tâm, vì mình có miếng thịt ăn cũng nên cho người ta miếng canh, đó là quy củ khó thể thay đổi. Hơn nữa hắn thật sự không muốn tiếp nhận những món đồ của Ngưu Hồng, không muốn hai bên rơi vào tình huống khó coi.

Ngưu Hồng tất nhiên cũng hiểu rõ giá cả của những món đồ cổ kia vượt xa con số mười triệu đô la Hongkong, nhưng bây giờ tình thế rất gấp, ngoài những món này thì hắn thật sự không còn gì bán ra tiền.

Ngưu Hồng sợ mình vừa bước đi thì Trang Duệ đã chạy về nội địa, như vậy sẽ mất đi cơ hội gỡ vốn. đọc truyện mới nhất tại .

- Được, mười triệu thì là mười triệu.

Ngưu Hồng suy xét một lúc rồi gật đầu thật mạnh, dù sao những thứ này cũng không có giá trị trong mắt hắn, chỉ làm gặt tàn cho vui mà thôi, nếu ngày nào đó không cần thận mà làm vỡ cũng coi như vứt đi. Bây giờ hắn đổi nó lấy mười triệu để đánh bạc với Trang Duệ, biết đâu số tiền này là cơ hội, nó có thể để hắn thu được tiền vốn của mình. Hắn tuy là kẻ có tiền nhưng vài tiếng thu đi cả trăm triệu cũng thật sự khó thể nào bình tĩnh được.

Trang Duệ để Trịnh Hoa cho người đến làm hai bản hiệp nghị, chính mình ký tên vào rồi đưa cho Ngưu Hồng.

Sau khi Ngưu Hồng ký tên xong thì Trang Duệ cũng không vội vàng đánh bạc, hắn ném ra xèng năm ngàn cho nhân viên phục vụ, yêu cầu hắn đi tìm thùng giấy và giấy báo thích hợp để gói bốn món đồ sứ lại cho thật kỹ. Sau đó hắn mới ngồi xuống bàn, Ngưu Hồng lúc này cũng đã không nhận được, hắn trực tiếp cho Kế Dịch bắt đầu.

- Mười triệu mà đòi thu hồi vốn sao? Dù có cả trăm triệu cũng nhất định phải thua mà thôi.

Trang Duệ thầm cười lạnh, hôm nay hắn muốn cho tên khôn không biết trời cao đất rộng kia phải cảm thấy đau, phải trắng sạch sẽ cho đối phương sợ hãi. Đây là lần đầu tiên Trang Duệ xử lý sự việc tuyệt tình như vậy, không cho người ta đường lui, dù trước đó Trang Duệ cũng không đối xử tuyệt tình với công ty châu báu Hứa Thị như vậy.

Canh bạc không chút kỹ xảo được tiến hành rất nhanh, vài phút trôi qua đã mở chín lần, vận may của Ngưu Hồng cũng không kém, thắng năm sáu lần, cộng thêm tình huống Trang Duệ cố ý nhường, vì vậy mà số tiền của Ngưu Hồng đã là mười lăm triệu.

- Thế nào? Ăn vào cũng phải ối ra chứ?

Ngưu Hồng lúc này rất hưng phấn, hẳn hoàn toàn quên rằng trước đó mình cũng thắng trước thua sau, cũng quên đối phương đến bây giờ chỉ mới bỏ ra một triệu tiền vốn lấy lệ mà thôi.

392. Chương 392 : Đánh Cuộc Cần Phải Thắng..

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 392: Đánh cuộc cần phải thắng..

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Cũng giống như những lần trước, Ngưu Hồng thắng liên tiếp vài ván rồi sau đó chậm rãi chuyển biến, xèng của hắn dần giảm bớt, nụ cười trên mặt ngày càng đông cứng.

Không phải Trang Duệ không muốn chờa đường sống cho Ngưu Hồng, thật sự là tên này quá bức mình, thật sự dai như da trâu, đánh vào khó thể dứt ra. Nếu không lấy sạch tiền của đối phương, chỉ sợ canh bạc này còn lâu mới xong.

Hơn mười triệu mất sạch chỉ sau nửa giờ, trước mặt Ngưu thiếu gia đã không còn gì, sự đả kích này thật sự làm cho hắn ngây người, ngồi ngơ ngác, hai mắt đăm đăm.

Phải biết rằng hôm nay Ngưu Hồng coi như thua lớn, cả trăm triệu đô la Hongkong, nếu số tiền kia dùng để bao các ngôi sao ở Hongkong, một đêm cũng chỉ mất vài ba triệu, mà một trăm triệu cũng đủ cho hắn bao vài chục cô ngôi sao. Trước nay tiền tài luôn được Ngưu thiếu gia liên hệ với gái.

Đừng nói là Ngưu Hồng, những người xem đánh cuộc hôm nay cũng ngây người, đã hơn một năm qua có không ít những vị khách sộp đến đánh bạc, thường xuyên vào phòng chơi, thắng thua vài trăm triệu cũng có vài lượt. Nhưng những người kia thường chơi xì tố, một canh bạc hơn chục giờ và thậm chí là vài ngày, thật sự chưa từng có trường hợp nào chơi theo phong cách của Trang Duệ và Ngưu Hồng.

- Được rồi, Huyền Băng, chúng ta đi dùng cơm.

Trang Duệ ném một xèng cho Kế Dịch rồi nói:

- Giám đốc Kế, xèng này phân chia ọi người, vất vả mọi người...

Tiền boia một triệu đối với canh bạc vừa qua rõ ràng là không cao, phải biết rằng tiền boia ở trên đồ thuyền thường là rất lớn, nhưng đây là hai người đánh cuộc, không liên quan đến sòng bạc, tiền boia một triệu cũng thật sự không là con số nhỏ.

- Cảm ơn, cảm ơn Trang tiên sinh...

Kế Dịch không ngờ một người nội địa như Trang Duệ lại biết quy củ như thế, vô tình ai ở chỗ này cũng tỏ ra vui mừng, chỉ sau một buổi trưa mà mỗi người được hơn trăm ngàn, bọn họ rất thỏa mãn.

- Không có gì, gọi người thu dọn những thứ này về phòng cho tôi, còn số xèng này, chuyển hết thành chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ không ký danh...

Trang Duệ cười khoát tay áo, hôm nay hẳn thu hoạch lớn nhất không phải là tiền, chính là vài món đồ cổ gồm bốn món sứ Quan Diêu và bức tranh của Lang Thế Ninh, đó là những thứ tốt mà có tiền chưa chắc đã mua được. Lúc này căn hầm ngầm của hắn ở tứ hợp viện Bắc Kinh chắc chắn sẽ có thêm vài vật phẩm trưng bày.

- Chờ chút, mày làm bữa, chắc chắn là làm bữa, nếu không sao lại thắng mãi được?

Đúng lúc Trang Duệ ôm Tần Huyền Băng đứng lên chuẩn bị ra ngoài thì Ngưu Hồng chợt nhảy dựng lên, hẳn là lớn. Lúc này mặt hắn đầy mồ hôi lạnh, tóc ướt lên trán, không còn bộ dạng của một cậu công tử phú quý, không khác gì một con bạc thua sạch tiền ở bên dưới.

- Thắng mãi?

Những người trong đại sảnh nghe được lời của Ngưu Hồng thì đều cảm thấy buồn cười, Trang Duệ không phải là thắng mãi, rõ ràng là thắng nhiều thua ít, tất nhiên sẽ là người thắng cuối cùng, Ngưu Hồng nói như vậy rõ ràng là không có lực tin.

Nếu nói làm bữa hay chơi xấu thì người ta càng không tin, súc sắc được chế tạo để lừa gạt thì chỉ có thể nghe và đoán, nhưng Trang Duệ căn bản không thèm nghe khi lắc súc sắc, trừ khi hắn nhìn thấu bên trong. Tất nhiên ai cũng mong có được cặp mắt như vậy, nhưng đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

- Ngưu tiên sinh, anh có chứng cứ gì để chứng minh Trang Duệ chơi bịp?

Kế Dịch nói làm cho Ngưu Hồng ngây cả người, thật sự không có gì để nói, nếu muốn nói người ta chơi bịp thì phải có chứng cứ rõ ràng. đọc truyện mới nhất tại .

- Tôi mặc kệ chuyện của các người, dù sao hắn cũng chơi bịp, chắc chắn đám phục vụ này là người của hắn.

Ngưu Hồng không có chứng cứ, hắn dứt khoát bộc lộ bản tính vô lại, muốn dùng gia thế để ép người.

- Đủ rồi, còn chưa náo loạn đủ sao?

Đột nhiên cửa bị người ta đẩy ra, bốn năm người từ bên ngoài đi vào.

Điều làm cho người ta kinh ngạc chính là Ngưu công tử vốn rất kiêu ngạo nhưng bây giờ vừa nghe âm thanh thì vội rút đầu rút cổ ngồi xuống ghế.

Trang Duệ ngồi đưa lưng về phía cửa phòng, hắn cũng không hiểu lời vừa rồi có ý nghĩa gì, hắn cũng không nhìn bộ dạng của Ngưu Hồng, chỉ nghiêng đầu nhìn ra phía sau.

- Người nước ngoài?

Đi ở phía trước là một người nước ngoài mũi ắt xanh, mái tóc trắng, mặc một bộ tây trang màu xanh da trời. Tuy gương mặt lão rất hồng nhưng Trang Duệ cũng thấy phải hơn sáu mươi rồi.

- Vị này là Trang tiên sinh sao? Xin lỗi cậu, cháu trai của tôi không hiểu chuyện, mong Trang tiên sinh đừng chê cười...

Lúc này có bốn năm người nước ngoài đi đến trước mặt Trang Duệ, bọn siná có khô ; r ó kh

- À, như vậy cũng được, nhưng ngài cần lấy ra cho tôi xem qua, nếu như giá trị bằng nhau thì hoàn toàn có thể tiến hành.

Ánh mắt Trang Duệ chợt sáng lên, xem ra thứ tốt trên tay của người kia là khá nhiều. Hắn đoán không sai, năm xưa thật sự có nhiều vật bị tuôn ra ngoài.

- Tất nhiên, những món đồ cổ tôi lấy ra sẽ có giá trị tương đương với những món của Trang tiên sinh, thật xin lỗi, tôi đi gọi điện thoại cái đã.

Tiến sĩ Thư sau khi thấy Trang Duệ đồng ý thì cầm lấy điện thoại đi ra khỏi phòng.

- Trang Duệ, việc này coi như bỏ qua đi, em thấy càng lúc an càng giống ma cờ bạc.

Tần Huyền Băng vừa rời vì thể diện của Trang Duệ mà không lên tiếng, bây giờ thấy tình hình dẫu đi thì nàng vội vàng kéo hắn sang một bên, nàng rất hiểu tiến sĩ Thư kia, đối phương trước nay kinh doanh chưa từng bao giờ không nắm chắc. Lúc này lão đánh cuộc với Trang Duệ, Tần Huyền Băng thật sự khó thể nào tiếp tục nghĩ rằng hắn sẽ thắng.

- Huyền Băng, tiền anh không cần nhưng vật thì nhất định phải đưa về, nó đều là của quý, rơi vào tay người ngoài cũng không hay.

Trang Duệ nói, hắn tất nhiên sẽ không nói ra tâm tư muốn cất giữ cổ vật của mình, nhưng dù hắn đặt trong tầng nầm thì cũng chẳng có vấn đề.

- Được rồi, tùy anh, dù sao thì những thứ kia cũng là do anh thắng được.

Tần Huyền Băng suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng không tiếp tục khuyên. Nhưng đầu óc của nàng có hơi mơ hồ, chỉ sau một bữa trưa mà Trang Duệ có thêm cả trăm triệu, nếu không phải một chồng xèng quá rõ ràng trên mặt bàn thì chính nàng cũng không tin.

- Trang tiên sinh, sáng mai sẽ bắt đầu đánh bạc, hai người đánh xì tố, cậu thấy thế nào?

Lúc này tiến sĩ Thư đã gọi điện thoại xong, lão đi vào phòng. Vừa rồi lão liên lạc với Đỗ Vương, đưa ra đề nghị đánh xì tố.

- Xì tố?

Trang Duệ nghe tên mà hơi nhú mày, nhưng sau đó hắn lại thấy nên cảm ơn những bộ phim giang hồ Hongkong, vì hắn quen thuộc nhất chính là xì tố.

- Được, vậy chúng ta đánh xì tố, hy vọng những món đồ cổ mà tiến sĩ Thư đưa đến sẽ không làm tôi thất vọng, nếu như tôi thật sự cảm thấy không vừa mắt thì xin lỗi, ván bài sẽ không thể tiến hành.

Trang Duệ đã sớm chán ghét trò xóc đĩa không có chút kỹ xảo vừa rồi, vì thế khi nghe tiến sĩ Thư nói sẽ chơi xì tố thì ánh mắt không khỏi sáng lên. Tuy hắn chưa từng đánh xì tố, nhưng năm xưa hắn từng xem phim đồ thần, đã từng cố ý đi thăm dò về quy tắc và pháp tắc khi đánh xì tố, cũng thật sự không xa lạ gì món này.

Xì tố cũng có thể gọi là xì phé, là cách xếp đặt và tổ hợp của năm lá bài để quyết định thắng bại. Khi bắt đầu thì mỗi người được phát ột lá bài tẩy(nó chỉ được mở vào lúc cuối cùng), sau khi được chia lá thứ hai thì bắt đầu quá trình đặt cược, người ta có thể tố bao nhiêu cũng được, cũng có thể úp bài bỏ qua, khi năm lá bài được chia xong thì tất cả mọi người phải mở bài tẩy ra.

Xì tố này cũng khá đơn giản, bài được sắp xếp từ nhỏ đến lớn như sau: mậu, đôi, thú, xám cô, sảnh, thùng, cù lũ, tứ quý, thùng phá sảnh, trò chơi này được truyền lưu phổ biến ở Hongkong, vì đánh dễ, tính đối kháng cao, vừa có kỹ xảo vừa phải xem xét vận may. Cao thủ đánh xì tố cũng cần phải có trí nhớ tốt, sự phán đoán, tổng hợp, năng lực, sự tinh táo, quan trọng là vận may.

Những người cao thủ xì tố thật sự sẽ có kỹ xảo của riêng mình, dù sao thì dựa vào vận may cũng khó thể nào quá thành công, tất nhiên Trang Duệ thì khác, hắn rất hứng thú với những trò kỹ xảo kia.

Bây giờ Trang Duệ trầm nghĩ, nếu như khi đó đối phương mời đến một vị cao thủ đồ thật mạnh mẽ, chơi trò bài bịp với hắn, như vậy sẽ là tình huống thế nào? Nhưng hắn có thể thấy được bài tẩy của đối phương, chỉ cần đối phương không quá may mắn thì cơ hội thắng của hắn là cực lớn.

- Được, Trang tiên sinh, ngày mai tôi sẽ đưa hàng đến, nhất định sẽ không làm cậu thất vọng, bây giờ tôi xin cáo từ trước.

Tiến sĩ Thư thấy mọi việc đã được xác định thì đứng lên bắt chuyện một câu với Trịnh Hoa rồi cáo từ, lão đi trực thăng đến đây, bây giờ cần phải quay về Hongkong dự họp. Chuyện đánh bài lão đã nhờ Đỗ Vương, cần bản không cần quan tâm đến vấn đề con người.

Nhưng cần phải lấy ra món đồ cổ gì mới làm Trang Duệ thỏa mãn, điều này cũng thật sự rất khó. Sau khi rời khỏi phòng bạc thì tiến sĩ Thư nói với người bên cạnh:

- Đi điều tra về Trang Duệ, xem đối phương có tinh thông đồ cổ hay không?

Khi Thuyền Vương còn sống thì lui đến đại lục khá nhiều lần, dù là bây giờ vẫn còn lại nhiều mối quan hệ trong đại lục, vì thế mà đoàn người tiến sĩ Thư vừa đến sân bay của đồ thuyền thì nhận được tin tức phản hồi.

- Sao? Là cháu ngoại của Âu Dương Cương, tinh thông đồ thạch, là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch, tinh thông gốm sứ đồng xanh và đồ cổ, từng là chuyên gia giám định bảo vật trên chương trình truyền hình...

Tiến sĩ Thư nhìn vào dòng tin nhắn trong điện thoại mà thật sự không tin Trang Duệ còn trẻ mà tinh thông nhiều thứ như vậy, nhưng lúc này tâm tư tìm vài món hàng giả để cho đủ số đã không còn, vì nếu bị Trang Duệ phát hiện ra thì sẽ mất mặt lớn.

- Dượng, chúng ta cứ đi như thế này sao? Tha cho tiểu tử kia à?

Ngưu Hồng ngồi trong máy bay thấy tiến sĩ Thư đi lên thì dùng giọng không tình nguyện nói, hắn thấy việc này không thể nào bỏ qua như vậy được.

- Cậu gây họa còn chưa đủ sao? Đi thôi, ngày mai lại đến, tôi đã mời người của Đỗ Vương Macao ngày mai đến đánh cuộc một ván, nhưng mặc kệ thắng thua thì một tháng sau cậu phải ở bên cạnh cô cô, không cho phép chạy loạn, hiểu chưa?

Tiến sĩ Thư đưa mắt nhìn Ngưu Hồng, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, đây là cháu nội ruột thịt của bố vợ lão, trước nay lão luôn xem xét khá chặt. Nhưng tiểu tử này cũng quá quấy phá, lại chẳng hiểu gì về nghiệp vụ kinh doanh của gia tộc, cả ngày chỉ biết chơi gái đánh bạc, nhưng vợ mình lại sủng ái tên này mới chết chứ?

Tiến sĩ Thư dù có tâm tư giao tất cả cho Ngưu Hồng, nhưng tên này thật sự là quá vô dụng, vì vậy chỉ có thể bồi dưỡng con gái để tiếp nhận gia nghiệp của mình mà thôi.

- Được, có thể trả lễ cho tên khốn kia thì thế nào cũng được.

Ngưu Hồng nghe nói dượng của mình mời được người của Đỗ Vương Macao ra mặt thì rất vui mừng, phải biết rằng bên người vị Đỗ Vương kia có vài tên cao thủ từng tham gia đại hội đánh bạc ở Las Vegas, một người từng đoạt danh hiệu Đỗ Vương. Nếu dùng những người kia để đối phó với Trang Duệ, hắn đã mơ thấy tình huống Trang Duệ thua sạch vấy.

394. Chương 394 : Sự Việc Trở Thành Lớn.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 394: Sự việc trở thành lớn.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ lúc này đang ở trong phòng đánh bạc, hắn không có hứng thú với chuyện đối thủ của mình ngày mai là ai, đồng thời đã quyết định với lời đề nghị của tiến sĩ Thư. Bây giờ hắn quan tâm đến một vấn đề, đó là đối phương sẽ cho ra tiền cược như thế nào, nếu không kém những món đồ cổ của mình bao nhiêu, như vậy lần này hắn xem như thu lợi lớn.

Sau khi lấy chi phiếu không ký danh của ngân hàng Thụy Sĩ thì Trang Duệ đưa Trang Duệ đến nhà hàng Pháp ăn cơm tối, coi như đền bù cho cái bụng đang đói lờng lộn, sau đó lại cùng Tần Huyền Băng đi xem ca nhạc trên tàu, cuối cùng mới quay về phòng.

- Trang Duệ, anh không lo lắng gì với ván bài ngày mai sao?

Tần Huyền Băng kéo Trang Duệ đi xem ca nhạc chẳng qua vì muốn hắn thả lỏng hơn, không nên căng thẳng, nhưng ngược lại thì nàng rất căng thẳng, mà Trang Duệ lại cứ như bình thường.

- Cái gì mà căng thẳng? Cùng lắm thì thua vài món đồ cổ kia mà thôi. Vợ, em còn chưa biết đâu, anh từng

- Không có gì, đến lúc đó tôi không nhìn bài là được, mặc kệ đối phương làm gì, mọi người đều xem xét vào vận may, tôi còn không biết mình nắm lá bài gì, đối phương sao có thể gỡ trò được?

Trang Duệ đã sớm quyết định, sau khi ván bài bắt đầu thì chính mình sẽ giải vớ là người thường, căn bản không nhắc lá bài lên, như vậy đối phương sẽ thật sự khó hiểu, tất nhiên hắn sẽ lên dùng linh khí xem xét.

- Điều này...Như vậy cũng được sao?

Lục Bằng bị lời nói của Trang Duệ làm cho trợn mắt há mồm, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Âu Dương Quân.

Âu Dương Quân nhíu mày nói:

- Ngũ Nhi, cậu như vậy có phải là quá qua loa rồi không? Bây giờ có nhiều người biết về canh bạc này, nếu thua thì coi như mất hết thể diện đấy.

Trang Duệ không trả lời Âu Dương Quân, hắn nhìn về phía Lục Bằng nói:

- Lục tiên sinh, tôi nghe nói đối phương đặc mời người từng là Đổ Vương của đại hội đánh bạc ở Las Vegas, không biết anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?

Lục Bằng nghe thấy vậy thì thật sự sửng sốt, hắn nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng:

- Nhiều lắm là ba phần thắng, bảy phần còn lại phải xem vào vận may...

- Đúng vậy, nói cho cùng vẫn là vận may, tôi là người đã từng được Phật sống chúc phúc, dù sao cũng sẽ may mắn hơn anh.

Trang Duệ cười đắc ý nói.

396. Chương 396 : Máy Bay Trực Thăng.

Hoàng Kim Đồng (.

Tác giả: Đả Nhân

Chương 396: Máy bay trực thăng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Điều này...Cần phải xem vào vận may, nhưng...

- Không nhưng gì cả, nếu đã là dựa vào vận may thì nên do chính mình ra tay thì hay hơn. Lục tiên sinh, nghe nói anh từng có chương trình vạch trần bài bịp trên ti vi, đến lúc đó anh chỉ chú ý xem đối phương có chơi bài bịp hay không là được.

Trang Duệ cắt ngang lời Lục Bằng, nói đùa gì vậy, có ba phần thắng mà dám đại biểu mình đi đánh bạc? Đây không phải là muốn đưa tiền cho người ta sao? Loại chuyện có hại này thì Trang Duệ sẽ không đồng ý.

- Ngũ Nhi, tôi thấy tôi và cậu trước nay đều ít đánh bạc, chỉ xem náo nhiệt mà thôi, người ta có thể mời người ra mặt đánh bạc, chúng ta cũng có thể như vậy, đến lúc đó cho anh Lục Bằng ra mặt, tỉ lệ thắng của anh ấy sẽ lớn hơn so với chúng ta.

Âu Dương Quân ở bên cạnh cũng mở miệng khuyên nhủ.

Trang Duệ bị lời nói của Âu Dương Quân làm cho tức cười, hắn cười nói:

- Thôi đi anh, em và người ta đánh bạc, các anh mới là người đến xem náo nhiệt, các anh đã đi cả đêm, cũng cần nên ngủ nghỉ một lúc. Mọi người xem như đến đây du lịch, ngày mai chỉ việc phát cờ hò reo cho em là được.

Trang Duệ ngáp một cái, hẳn thật sự rất buồn ngủ, vì vậy mà hẳn đứng dậy khoát tay đi ra ngoài cửa, thừa dịp lúc này còn sớm muốn về ngủ thêm một lát. Nếu không ngày mai tỏ ra ngái ngủ, cha mẹ vợ mà thấy được thì thật sự là xấu hổ.

- Thôi được, đi ngủ, cô nói không sai, Tiểu Duệ đã quyết định thì khó ai thay đổi được, xem như chúng ta lần này đến để du lịch...

Trang Duệ đi ra khỏi phòng, Âu Dương Quân trừng mắt một lúc lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể nói như vậy. Trang Duệ không đồng ý thì dù Lục Bằng có giỏi đánh bạc cỡ nào cũng không được đưa ra sử dụng.

- Trang Duệ, lúc này còn ai đến tìm vậy?

Tần Huyền Bằng đã sớm không còn buồn ngủ, nằng mặc đồ ngủ đứng bên ban công nhìn mặt trời mọc, khi thấy Trang Duệ quay về thì vội vàng nghênh đón.

- Là anh họ của anh, đến sáng anh sẽ đưa em đến gặp, ngủ, ngủ thôi, không thì chút nữa sẽ mất hết tinh thần...

Trang Duệ thuận miệng nói một câu rồi ôm Tần Huyền Bằng về trên giường.

- Còn nói nữa sao? Không phải là anh làm loạn thì bây giờ đã thức dậy được rồi...

Tần Huyền Bằng tức giận trả lời một câu, sau đó phát hiện Trang Duệ đã ngủ từ lâu.

Nhưng Trang Duệ cũng không ngủ được bao lâu, một lát sau tiếng trực thăng hạ cánh ầm ầm làm hẳn giật mình thức giấc.

- Thuyền quái quỷ gì thế này, ngay cả phương diện cách âm cũng không được tốt.

Trang Duệ lằm bằm một câu, hẳn xoay người chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng tiếng ầm ầm vẫn vang lên bên tai, thật sự quá ồn, dù nhét tay vào tai cũng thật sự khó tránh.

- Đây, không khoa trương như vậy chứ?

Trang Duệ rời khỏi giường ra ban công xem xét và chợt sợ ngây người, hôm nay cũng không phải chỉ có một chiếc trực thăng, tổng cộng có hơn mười chiếc đang quần vũ trên bầu trời, đang được hoa tiêu chỉ dẫn để đậu xuống từng vị trí.

Trang Duệ cũng có thể thấy du thuyền tư nhân của Trịnh Hoa, đồng thời còn có mười du thuyền khác dừng bên cạnh, những người nhìn xa nhỏ như kiến đang bắt thang máy lên tàu. Trang Duệ quay về lấy kính viễn vọng ra xem, hẳn thấy vài người, nhận ra vài người, bọn họ đều là người từng đến tham gia đấu giá từ thiện trước đó.

Lúc này trên thuyền có khá nhiều trực thăng, điều này làm cho Trang Duệ sinh ra cảm giác hư hư thực thực như mộng như ảo, đây không phải là trong phim đấy chứ? Khi nào thì trực thăng lại có nhiều như vậy?

- Trang Duệ, ở Hongkong có rất nhiều người có trực thăng, điều này cũng là bình thường, trong nhà chúng ta cũng có một cái. À, là cái vừa đáp xuống tàu, anh xem, mẹ và bố em đều đến đây. Ủa, ông nội cũng đến, mau lên, Trang Duệ, chúng ta đi đánh răng rửa mặt thôi.

Trong phòng có kính viễn vọng cho khách ngắm cảnh biển, Tần Huyền Bằng cũng cầm lấy một cái lên xem, sau đó phát hiện bố mẹ và ông đều đến đây, nằng không khỏi cảm thấy bối rối, vung tay kéo Trang Duệ chạy về phía nhà vệ sinh.

- Vội làm gì? Dù sao thì điện thoại cũng đã tắt nguồn, bọn họ cũng không tìm ra chúng ta, cứ để một lúc rồi nói sau...

Trang Duệ nói làm cho Tần Huyền Bằng chợt sợ hãi, cả tối qua còn chưa đủ sao? Đúng lúc này vòng eo đã bị Trang Duệ xiết chặt, sau đó đó chiếc miệng rộng có tính chất xâm lược đã áp lên bờ môi của mình.

- Rất thoải mái.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt cả ba phút thì Trang Duệ mới buông Tần Huyền Bằng với gương mặt đỏ ửng ra, sau đó hít vào luồng không khí tươi mới đầy hương biển.

- Máy bay trực thăng khá tiện lợi, Huyền Băng, máy bay của nhà em mua giá bao nhiêu?

Trang Duệ nhìn những chiếc trực thăng từ trên trời hạ xuống mà không khỏi nghĩ đến tình hình giao thông chen chúc ở Bắc Kinh, hình như nhà mình cải tạo ra một sân bay cũng không là vấn đề.

Tần Huyền Băng trừng mắt nhìn Trang Duệ, nàng nói:

- Giá cả của máy bay trực thăng không phải đắt, chỉ cần vài triệu là mua được, nhưng này Trang Duệ, trong nội địa cho phép sử dụng máy bay trực thăng sao?

Tần Huyền Băng nói thật sự là rót nước lạnh lên đầu Trang Duệ, mua không may được thì cũng như không. Lúc này hàng không trong nước bị quản chế rất nghiêm, địa giới Bắc Kinh thì thật sự không thể nào xâm nhập, nếu không sẽ bị bắn rơi. Những năm nay đám người không muốn sống có rất nhiều, ví dụ điển hình là sự kiện 11/9 ở Mỹ.

Sau khi Trang Duệ và Tần Huyền Băng đánh răng rửa mặt và mở nguồn điện thoại thì có âm báo tin nhắn vang lên dồn dập, lúc này Tần Hạo Nhiên cũng gọi đến.

- Bố mời chúng ta đi ăn sáng...

Tần Huyền Băng nhận điện thoại của bố rồi nói với Trang Duệ.

- Được, đi thôi, anh xem anh họ đã thức dậy chưa, vừa vặn giới thiệu cho chú Tần...

Trang Duệ và Tần Huyền Băng vừa đi ra khỏi cửa thì trước mặt đã là Âu Dương Quân ôm Từ Tinh đi đến, có lẽ là muốn đến gõ cửa. Lúc này bốn người đụng mặt nhau, Âu Dương Quân và Từ Tinh đều chưa từng gặp mặt Tần Huyền Băng, vì vậy mà trước mắt chợt sáng ngời.

Tần Huyền Băng hôm nay mặc váy lễ phục màu đen rất chính thức, tóc búi cao làm nổi bật sợi dây chuyền trên chiếc cổ trắng ngần, trang phục làm bằng tơ lụa có vẻ hơi mỏng làm cho bộ ngực của nàng như ẩn như hiện, eo thon lại bị Trang Duệ ôm chặt, dáng người cao hơn mét bảy phối hợp với giày cao gót càng làm tăng thêm sức mạnh cho Trang Duệ, coi như trai tài gái sắc.

- Ôi, vèo anh làm gì? Trang Duệ, đây là bạn gái cậu sao?

Khí chất và dung mạo của Tần Huyền Băng thật sự làm cho Âu Dương Quân ngây cả người, nhưng Từ Tinh phản ứng rất nhanh, nàng vèo lên lưng hắn, làm cho hắn kịp phản ứng, cất lời chào hỏi Tần Huyền Băng.

- Huyền Băng, đây là anh họ Âu Dương Quân của anh, đây là chị dâu Từ Tinh, chị ấy là ngôi sao lớn, nổi tiếng trong đại lục. Tứ ca, đây là bạn gái của em, là Tần Huyền Băng, đúng rồi, lễ vật đâu?

Trang Duệ giới thiệu hai bên cho nhau, sau đó vươn tay đòi lễ vật, hắn là em đã cho hai anh chị không ít lễ vật, bây giờ có cơ hội thì nhất định sẽ đòi lại.

- Khụ, khụ, lần nà đến hơi vội, Tiểu Tân, về Bắc Kinh, sau khi đến Bắc Kinh thì Tứ ca nhất định sẽ có lễ vật cho em.

Trang Duệ nói làm cho Âu Dương Quân thiếu chút nữa thì cảm thấy đau ngang thắt lưng, anh đây chạy cả đêm đến cổ động cho cậu, nào có thời gian chuẩn bị lễ vật? Vì thế chỉ có thể cười khổ nói với Tần Huyền Băng.

- Tứ ca quá khách khí rồi, chị Từ, em ở Hongkong cũng từng xem qua nhiều bộ phim chị đóng...

Tần Huyền Băng trước kia lạnh nhạt hờ hững nhưng sau khi gặp Trang Duệ thì dần cải biến, nàng biết rõ đám đàn ông có chuyện cần bàn nên kéo tay Từ Tinh, hai người đi theo sau lưng Âu Dương Quân và Trang Duệ rồi nhỏ to trò chuyện.

397. Chương 397 : Ruồi Đánh Hố.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 397: Ruồi đánh hổ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Này cậu, cậu đúng là không hiền hậu chút nào, anh chạy từ xa đến cổ vũ, vậy mà cậu còn làm khó anh.

Âu Dương Quân dùng giọng có chút khó chịu nói, nhưng nói xong lại nâng ngón tay cái với Trang Duệ:

- Chưa nói gì khác thì cậu thật sự rất tinh mắt, hèn gì không chịu quan tâm đến những đối tượng mà các chị dâu giới thiệu, với tướng mạo và khí chất của Tiểu Tần, thật sự không có mấy người so sánh được.

- Thôi đi, chưa nói đâu xe thì chị dâu cũng không kém Huyền Băng...

Trang Duệ thuận miệng nói vài lời khiêm tốn nhưng cũng có chút đắc ý, đây cũng là bệnh chung của đám đàn ông, có được một bà vợ xinh đẹp thì không ai không muốn khoe khoang.

Trịnh Hoa lúc này đang bận rộn chiêu đãi những vị khách cao quý, cũng không có thời gian quan tâm đến Trang Duệ, nhưng những tên tiểu đệ do Trịnh Hoa phái ra sau khi thấy nhóm Trang Duệ đi ra thì nhanh chóng đưa đến nhà hàng ở tầng ba.

Sau khi nhóm Trang Duệ đi vào nhà hàng thì phát hiện người đến ăn sáng là rất nhiều, nhà hàng mà trước đó không có mấy người đã được lấp đầy.

Tất nhiên nhóm Trang Duệ đến cũng dẫn đến rất nhiều lực chú ý, bọn họ biết tiểu tử trước mắt kia chính là kẻ không biết sống chết dám đánh bạc với Đồ Vương mới. Tuy những người này đều bỏ việc đến xem thi đấu nhưng không ai nghĩ rằng Trang Duệ sẽ thắng.

Trang Duệ cũng không có tâm tư suy đoán xem những người kia suy nghĩ điều gì, khi thấy Tần Hạo Nhiên ngoác miệng thì vội vàng đưa Âu Dương Quân đến giới thiệu cho Tần gia. Âu Dương Quân cũng rất nể mặt Trang Duệ, dùng thân phận văn bối để bái kiến ông cụ của Tần gia, sau đó mới ngồi xuống dùng cơm.

Tần gia hiểu những gì đã trải qua, tuy bọn họ cũng có nghi ngờ với vận may của Trang Duệ, nhưng bây giờ tên đã lên cung, khó thể quay đầu.

Sau khi ăn sáng xong thì nhóm Trang Duệ được nhân viên phục vụ đưa vào trong một gian phòng ở tầng hai, phòng này lớn hơn phòng hôm qua rất nhiều, hơn nữa bên trong còn có bàn dài, cách bàn bảy mét là ài chục chiếc ghế dựa.

Chứng kiến thế trận như vậy thì Trang Duệ thật sự cảm thấy rất bất đắc dĩ, mình nào có biết trước sự việc sẽ diễn biến như vậy, lúc đầu chỉ muốn lên thuyền chơi đùa, người ta cho rằng mình là kẻ ngốc, cố gắng ép chơi cho bằng được, hắn nào biết kết cục của nó là không chút thanh tịnh.

Hôm qua Trang Duệ đã cùng thương lượng với Tần Huyền Băng, sau lần này sẽ lập tức quay về nội địa, vì nơi này quá phiền phức, dù mình không muốn trêu chọc người ta, nhưng sợ rằng người ta cũng sẽ chọc vào mình.

Tuy lần này Trang Duệ đến Hongkong và có thu hoạch xa xỉ, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất tiếc nuối, mình rõ ràng là muốn an phận nhưng sợ rằng sau canh bạc hôm nay thì đám phú hào ở Hongkong sẽ không ai không biết hắn.

Trang Duệ không ngờ những phú hào kia xuất hành tập thể cũng chẳng phải là cưỡi du thuyền mà là đi máy bay trực thăng, nếu không thì đám nhà báo biết tin, sẽ có kẻ cố gắng đến đây chụp hình, thế là ngày mai hắn sẽ được lên trang đầu của báo giải trí Hongkong.

- Âu Dương tiên sinh, mời anh ngồi bên này, lão gia tử sẽ lập tức đến đây.

Trịnh Hoa đang chỉ huy nhân viên bày ghế trong phòng đánh bạc, khi thấy nhóm Âu Dương Quân đi vào thì vội vàng tiến lên bắt chuyện.

- Sao? Trịnh lão gia tử cũng đến à? Ông nội cũng nhờ tôi nói lời thăm hỏi ông cụ.

Âu Dương Quân vừa nói dứt lời thì ngoài cửa phòng có một nhóm ông lão đi vào, đúng vậy, chính là một nhóm người, là mười ông lão tóc bạc được người ta đỡ vào, mà ông nội của Tần Huyền Bằng cũng có mặt trong nhóm người này.

Trang Duệ sợ nhất chính là vấn đề giao tế, khi thấy nhóm người kia tiến vào thì hần nhanh chóng kéo Tần Huyền Bằng sang một góc, Âu Dương Quân và Từ Tinh thì tiến lên nghênh đón, cùng trò chuyện với những ông lão có chút quan hệ với Âu Dương lão gia tử. Tất nhiên với vai vế của Âu Dương Quân thì cũng chỉ có thể gật đầu chào hỏi, nếu là Âu Dương Lão thì sẽ là ngược lại.

Những ông lão kia đi đến hàng ghế đầu tiên và ngồi xuống theo thứ tự, những người đồng lứa với Tần Hạo Nhiên thì ngồi ở hàng ghế thứ hai, còn những người cùng lứa với Trịnh Hoa thì chỉ có thể đứng bên cạnh xem cuộc chiến. Nhưng Âu Dương Quân là khách, lại đại biểu cho Âu Dương lão gia tử đến tham gia, vì thế lại có được hai chỗ ngồi.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì ngoài phòng lại có một nhóm người đi vào, cầm đầu là một ông lão thân hình cao lớn, trán rộng, mũi cao thẳng, cặp mắt như chim ưng. Trên người ông lão này bùng ra một sức thu hút khó tả, vừa mới đi vào đại sảnh đã thu hút ánh mắt của mọi người. Trang Duệ đưa mắt nhìn, người này hình như là người lai, hơn nữa còn có chút quen mắt.

- Ông ta chính là Đồ Vương của Macao, là Hà Hồng.

Tần Huyền Bằng khẽ nói bên tai Trang Duệ, nàng cũng không quan tâm đến vị Đồ Vương kia, trong mắt nàng thì người đàn ông cả đời có nhiều tình nhân, liên tục gặp mặt các người đẹp, lại quá dịu dàng và lãng tử trong thuyền thuyết này thật sự là quá lãng nhãng.

Hà Hồng xuất thân trong gia đình danh môn của Hà Đông, nhưng thành công của hần cũng không phải được sự che chở của gia tộc ở Hongkong, thời thiếu niên thì bố phá sản, gia đạo rơi rớt, lòng người đổi thay, hần chạy đến Macao, trên người chỉ có mười đồng. Lúc đầu từ hai bàn tay trắng mà thông qua giai đoạn cử tử nhất sinh để có được một tài sản vài triệu.

Tuy Hà Hồng bản thân cũng không thích đánh bạc, nhưng người ở Hongkong đều gọi hần là Đồ Vương, cuối cùng ai cũng biết về Hà Hồng, danh tiếng như sấm bên tai, là tượng đài sừng sững không ngã vài chục năm trong giới cờ bạc.

Có thể nói Hà Hồng bây giờ là người có quyền thế cực lớn và tối thượng ở Macao, thu lợi nhiều nhất, danh tiếng mạnh mẽ nhất, cả đời tràn đầy sắc thái truyền kỳ.

Ánh mắt Trang Duệ đặt lên người Đồ Vương Hà Hồng một lúc, sau đó chuyển đến sau lưng Hà Hồng, theo sát phía sau chính là Thư thuyền vương, tiến sĩ Thư.

Bên cạnh Hà Hồng cũng có một người nước ngoài, người này hơn bốn mươi, dáng người không cao nhưng cặp mắt sáng ngời có thần, khi Trang Duệ nhìn đến thì người này giống như có cảm ứng, quay đầu nhìn sang Trang Duệ.

Sau khi nhóm Hà Hồng tiến vào đại sảnh thì lập tức lên tiếng chào hỏi, tình cảnh lúc này giống như không phải sắp đánh bạc mà thật sự như là bạn bè tụ hội, nhưng tiến sĩ Thư nhìn quanh đại sảnh và đi về phía Trang Duệ.

- Trang tiên sinh, tiền cược của tôi đã được đưa đến, cậu có muốn nhìn qua không?

Ngày hôm qua tiến sĩ Thư cũng không ngờ sự việc hôm nay lại phát sinh như thế này, nhưng lão đam lao cũng phải theo lao, chỉ có thể cầm đến vài món đồ cổ mà bố vợ mình thích, nếu Trang Duệ mà lấy có vật phẩm không phù hợp để hủy ván bài lần này thì coi như lão cũng mất hết mặt mũi.

- Tất nhiên, hy vọng những món tiến sĩ Thư đưa đến sẽ không làm tôi thất vọng...

Trang Duệ khẽ gật đầu, hần cũng không xưng là trang hảo hán, nếu vật phẩm của đối phương không có giá trị thì đánh bạc làm gì ệt?

Tiến sĩ Thư khoát tay áo, những người đi theo sau đều ôm hay cầm theo một vật đi đến đặt trên bàn đánh bạc, sau đó mở hộp ra, bày vật phẩm bên trong ra ngoài.

- Mời Trang tiên sinh từ từ thưởng thức.

Tiến sĩ Thư đưa tay mời, nhưng lại đứng chắn trước mặt Trang Duệ.

Trang Duệ có chút sững sốt và chợt bừng tỉnh, hần vẩy tay cho vài tên phục vụ đưa những món đồ cổ hôm qua mình thắng đến đặt ra ở trên bàn.

Lúc này tiến sĩ Thư mới cười cười mở đường, hơn nữa còn ột chuyên gia lớn tuổi ở phía bên mình tiến lên kiểm nghiệm những thứ mà Trang Duệ lấy ra. Dù hôm qua Trang Duệ không thể nào rời khỏi đồ thuyền, chắc chắn cũng không chơi trò treo đầu dê bán thịt chó, nhưng tiến sĩ Thư vì đề phòng mà ời vị giám định sư nổi tiếng nhất của giới đấu giá Hongkong.

Trang Duệ cũng không quan tâm đến những người chung quanh, hần trực tiếp tiến lên, xem xét những vật phẩm mà tiến sĩ Thư đưa đến. Tổng cộng là hai món đồ sứ và hai bức tranh, số lượng ít hơn hôm qua một món, nhưng đồ cổ cũng không nhìn vào số lượng. Ví dụ như món đồ sứ Cảnh Đức Trấn có thể bằng giá cả chục món đồ sứ khác.

Hai món đồ sứ là hai chiếc bình Thanh Hoa Ngọc Hồ thời Khang Hi nhà Thanh, chất liệu nhẵn nhụi, men bóng loáng, màu sắc thuần khiết, sắc thái diễm lệ, hình ảnh tràn đầy, rất rõ ràng, không làm người ta sinh ra cảm giác vụn vặt. Trang Duệ dùng linh khí xem xét qua, đây thật sự là tinh phẩm thời Khang Hi, giá trị xa xỉ.

- Con bà nó, trong nước hiếm có lấy một chiếc bình thể này, nhưng ở Hongkong thì lại có cả cặp...

Trang Duệ thật sự có chút bức bối, vì vậy có thể thấy năm xưa nhóm trộm mộ đã lấy đi bao nhiêu vật phẩm.

Nhưng giá cả của cặp đồ sứ này cũng chỉ có thể sánh bằng cặp đồ sứ Vĩnh Lạc hôm qua Trang Duệ thắng được mà thôi, rõ ràng giá cả của hai bức tranh còn lại phải cao hơn, nếu không giống như những gì Trang Duệ suy đoán, giá trị của hai bên không bằng nhau, sợ rằng ván bài sẽ khó thể bắt đầu.

Trang Duệ thật sự không chờ được mà mở một bức tranh ra xem, sau đó hần chợt ngậy người, chưa nói đến bản thân bức tranh, chỉ là hình ảnh nơi góc tranh cũng làm cho hần khiếp sợ. Nơi đó là con dấu “Thế Nguyên Chủ Nhân”, hần biết đó là ấn tín tư nhân của hoàng đế Khang Hi, thứ này đủ để chứng minh bức tranh từ trong cung truyền ra.

Bức tranh có tên là “Lư Sơn Cao Đồ” của Thảm Chu, giấy đứng, dùng vài loại màu đơn giản để vẽ lên núi Lư Sơn xinh đẹp tuyệt trần, thác nước hùng vĩ, tùng xanh đá trắng, khí thế cực kỳ mạnh mẽ, miêu tả sống động, ngay cả Trang Duệ là một kẻ không hiểu nhiều về thi họa cũng trở nên say mê.

Bức tranh dài hai mét, rộng chưa đến một mét, một bức tranh thể này thật sự không thấy nhiều, thời trẻ thì Thảm Chu vẽ tranh nhỏ, từ sau năm bốn mươi tuổi mới chuyển sang vẽ tranh lớn. Lúc này lão đến giai đoạn trung niên và bút phát thanh tú, bình tĩnh điều luyện, bút lực mạnh mẽ, văn chương hào phóng, khí thế tăng mạnh.

Thảm Chu một thân uyên bác, thích sưu tầm, giao du rộng, là danh gia mà đời sau tôn sùng, từng được người tao xưng là “Thần Tiên Trung Nhân”(Thần tiên trong cõi người).

Những tác phẩm của Thảm Chu đều được các vị hoàng đế nhà Thanh thích thú, bức tranh này có linh ấn và lời đề tựa của ba vị hoàng đế là Khang Hi, Ung Chính và Càn Long, Trang Duệ thấy bức tranh này có giá trị thị trường còn cao hơn cả bức tranh phi tử của Lang Thế Ninh.

Nhưng Trang Duệ trước kia từng nghe nói bức tranh này được đặt trong viện bảo tàng ở Đài Bắc, hôm nay xem qua thì biết tin đồn kia là giả, chưa nói đến những thứ khác, bên trong bức tranh có linh khí tím đậm, hần biết chắc thứ này là hàng thật.

Bức tranh còn lại cũng là một tác phẩm của Thảm Chu, là một bức tranh “Sơn Thủy Thư Pháp”, bút lực cứng cáp, khí thế hùng cường, bảo tồn chu toàn, trên cơ bản không có tổn hại, điều này thật sự là rất quý hiếm sau sáu trăm năm.

Tính cặp bình sứ và hai bức tranh của Thảm Chu thì giá tiền không thua kém những món hôm qua Trang Duệ đã thắng được, sau khi hần xem xét xong thì gật đầu nói với tiến sĩ Thư:

- Tiến sĩ Thư cũng là nhà sư tầm lớn, những món này đều là thật, ván bài giữa chúng ta có thể được bắt đầu.

Tiến sĩ Thư không vội vã đáp lời, hần đợi cho vị giám định sư bên mình xem xét xong thì nhìn Trang Duệ nói:

- Được, Thyssen tiên sinh đến từ Macao sẽ giúp tôi đánh trận này, không biết Trang tiên sinh tự mình xuất lĩnh hay mời người đánh thay?

- Tự mình xuất lĩnh.

Trang Duệ nói làm cho đám người nơi đây lấp bắp kinh hãi, bọn họ đều là những nhân sĩ tinh thông, biết ngày hôm qua có vài đồ thuật cao thủ trong nước đến đây.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ Trang Duệ có cao thủ mà tự mình ra tay đánh cuộc với đồ vương Las Vegas là Thyssen, đây không phải là ruồi đánh hổ sao?

Trang Duệ đưa theo Tần Huyền Băng bình tĩnh đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn đánh bạc, chiếc bàn này rất rộng, khoảng cách giữa hai đầu lên đến năm mét, vẫn chưa vượt qua khoảng cách sử dụng linh khí của hần, vì vậy hần cũng không lo lắng sẽ không nhìn thấy bài tẩy của đối phương.

Người đàn ông trung niên tên là Thyssen kia cũng đi đến ngồi xuống ở phía bên kia, Trang Duệ thì thoải mái nói chuyện với Tần Huyền Băng ở bên cạnh, cũng không quan tâm đến tình huống của vị đồ vương phía bên kia.

- Chào mọi người, tôi là Kế Dịch, hôm nay tôi sẽ là chủ trì cho ván bài này, lúc này tôi cần nói rõ những quy tắc cho hai bên chú ý...

Vị tổng giám đốc của đồ thuyền là Kế Dịch hôm nay không chỉ phụ trách nhiệm vụ giám sát, còn là người chủ trì. Đối với hần thì cũng có chút căng thẳng, vì nơi đây có rất nhiều phú hào Hongkong, càng là nơi mà các tiền bối tụ tập, nếu so ra thì hần chỉ là vai vế nhỏ.

Quy tắc của xì tố rất đơn giản, bài cao nhất chính là năm lá một sảnh và cùng hoa văn, lớn nhất là sảnh đến A là thùng phá sảnh, nếu như hai bên cùng có thùng phá sảnh thì phải xem màu sắc, độ lớn của bài thùng phá sảnh được phân chia là bích>cơ>chuồn>rô.

Ngay sau đó chính là bốn con bài giống nhau(tứ quý) và một lá bài đơn, lớn nhất là tứ quý A và dần hạ xuống. Sau đó chính là cù lũ, gồm một bộ ba lá và một đôi, nếu một nhà khác cũng có bài cù lũ thì tiếp tục so sánh độ lớn.

Sau đó chính là thùng(đồng chất), nếu năm lá bài trên tay có cùng một chất thì gọi là thùng, trường hợp có hai người đồng chất thì ai có lá lớn hơn sẽ thắng. Tiếp theo là sảnh, là năm lá bài liên tiếp nhau không phân biệt chất, nếu có hai người cùng là sảnh thì ai có cây lớn hơn sẽ thắng. Tiếp theo là xám cô(bộ ba lá), nếu bài trên tay có ba lá giống nhau thì sẽ là xám cô, hai bên có xám cô thì bài lớn sẽ thắng. Nhỏ hơn là hai đôi, nếu bài có hai đôi thì gọi là hai đôi, nếu hai đôi giống nhau thì xét ai lớn sẽ thắng. Sau đó là một đôi, trên tay có hai lá bài giống nhau thì gọi là một đôi, ai đôi cao hơn sẽ thắng. Bài thấp nhất là thú(Lá bài cao), nếu trong tay không có đôi thì xem quân bài nào lớn nhất, hai bên đều là thú thì sẽ xét bên nào có con lớn sẽ thắng.

398. Chương 398 : Cù Lũ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 398: Cù lũ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

Sau khi giới thiệu xong pháp tắc thì Kế Dịch tiếp tục nói:

- Hôm nay hai bên dùng vật phẩm để đặt cược, khó định giá rõ ràng, vì vậy ra quy định hai bên đổi ba chục triệu đô la Hongkong thành xèng, mỗi lần tổ không thấp hơn một trăm ngàn, thua hết xèng thì thua, ba chục triệu đô la và đồ cổ sẽ thuộc về bên thắng, không biết Trang tiên sinh và Thư tiên sinh có ý kiến gì không?

Trang Duệ nghe vậy thì có chút sững sốt, không phải đánh cuộc đồ cổ thôi sao? Thế nào còn phải đổi ra ba chục triệu thành xèng? Nhưng hần suy xét một chút và gật đầu tiếp nhận, có người đưa tiền ma không nhận cũng uống phí. Vì thế hần móc chi phiếu ngân hàng hôm qua ra giao cho nhân viên công tác của đồ thuyền.

Phía tiến sĩ Thư cũng không có ý kiến gì, trước mặt hai người là một đồng xèng một trăm ngàn, ba trăm khối xèng đặt trước mặt ba người.

- Hai vị có cần kiểm tra bài không?

Kế Dịch hôm nay còn kiêm nhiệm cả việc chia bài, hần lấy từ trong rương ra một bộ bài mới tinh chưa mở hộp, sau đó hỏi Trang Duệ và Thyssen.

- Không cần...

Hai người đều lên tiếng, trường hợp này thì căn bản không ai dám thông đồng với đồ thuyền để làm bừa. Kế Dịch là người của Trịnh lão tiên sinh, lão đều có quan hệ sâu với gia tộc Âu Dương và tiến sĩ Thư, thật sự công bằng nên hai bên đều có thể yên tâm.

Kế Dịch lấy bài ra, sau đó cũng không có kỹ xảo gì cao siêu, chỉ xẻ bộ bài rồi xen vào nhau, động tác rất nhanh. Trang Duệ nhìn qua mà cảm thấy hoa mắt, khi hần nhìn sang Thyssen thì thấy người này đang nhìn chăm chăm vào bộ bài trong tay Kế Dịch.

- Liệu có tồn tại giống như trong phim không?

Trang Duệ thật sự bị ánh mắt của Thyssen làm cho nôn nóng, phải biết rằng kỹ thuật đánh bạc của những nhân vật trên phim ảnh là thật sự kỳ diệu, cao thủ đồ thuật khi tẩy bài đều có thể nhớ rõ vị trí từng lá bài. Nếu Thyssen có bản lĩnh như vậy, xem như trận đấu hôm nay thật sự huyền bí với cả hai bên.

- Thyssen tiên sinh, nghe nói anh đạt danh xưng Đồ Vương ở Las Vegas, không biết khi đó có đánh xì tố không?

Trang Duệ đột nhiên dùng tiếng Anh hỏi Thyssen ở phía đối diện.

- Sao? Xì tố. nguồn

Thyssen không ngờ Trang Duệ sẽ nói chuyện với mình, hần không khỏi có chút sững sốt, sau đó lễ phép trả lời một câu, nhưng sau khi nói xong thì phát hiện hành động của Kế Dịch đã dừng lại, về mặt hần không có chút biểu cảm nhưng thật sự đang bức mình với Trang Duệ.

Khi tẩy bài mà có thể nhớ hết vị trí của năm mươi hai quân thì rõ ràng là không thể, nhưng sau khi trải qua rèn luyện lâu năm thì có thể nhớ được ba năm vị trí trong số đó.

Không nên xem thường ba năm vị trí này, phải biết rằng những vị trí đó có thể là bài tẩy của đối phương, nếu có thể như vậy thì sẽ quyết định thắng bại. Mà trên trái đất này người có thể nhìn tẩy bài và nhớ ba năm vị trí thật sự không có quá năm người, mà Thyssen cũng là một trong số đó.

Thyssen hôm nay đồng ý đến tham gia ván bài cũng vì có khoản lợi lớn, nếu hần thắng thì có thể thu toàn bộ tiền thắng trở về, đồng thời tiến sĩ Thư còn bỏ ra hai chục triệu đô la Hongkong làm tiền thuê.

Vì vậy có thể thấy Thyssen thắng ván bài này sẽ thu về năm chục triệu đô la Hongkong, vì thế hần sẽ dùng hết sức để ứng phó, không ngờ vừa rồi bị Trang Duệ quấy rầy, vì thế mất tập trung, không thể nhớ kỹ vị trí những quân bài mình cần.

Tất nhiên Thyssen đạt được danh hiệu Đồ Vương Las Vegas cũng không phải chỉ dựa vào trình độ nhớ bài, bản thân hần còn là một tiến sĩ tâm lý, phán đoán xuất sắc biểu hiện của đối phương, chỉ cần nhìn vào biểu cảm của đối phương khi nhìn bài sẽ biết là lớn hay nhỏ mừng hay lo, nôn nóng hay sợ hãi. Dù lúc này hần

không nhớ được vị trí quân bài và có chút tức giận nhưng vẫn không nuốt tiếc, dù sao lúc này cũng là ván đầu tiên.

Khi Thyssen và Trang Duệ bỏ ra mỗi người một trăm ngàn thì Kế Dịch chia bài tẩy cho cả hai, sau đó lại cho ra một con bài mở. Bài mở của Trang Duệ là con ba cơ, Thyssen là con Q bích, bài mở của Thyssen lớn hơn nên là người có quyền tố.

Thyssen đưa tay nhìn lá bài tẩy của mình, hần phát hiện đó cũng là một con Q, nói cách khác hần đã có một đôi, dù bài tẩy của Trang Duệ là con ba thì cũng chỉ là đôi ba nhỏ. Thyssen không qan tâm mà cầm lấy hai xèng một trăm ngàn ném ra, không phải hần không muốn tố lớn, chỉ sợ Trang Duệ bị dọa úp bài mà thôi.

- Trang tiên sinh, Thyssen tiên sinh tố hai trăm ngàn, xin hỏi anh có theo không?

Kế Dịch mở miệng hỏi, nếu Trang Duệ theo thì ván này mới có thể tiếp tục, nếu không thì sẽ phải lấy bộ bài khác và tẩy bài.

- Theo, dù so cũng là đánh cuộc vận may, hai trăm ngàn thì hai trăm ngàn.

Mọi người phát hiện Trang Duệ cũng không xem bài tẩy, hần ném ra hai trăm ngàn, vì vậy mà không khỏi lắc đầu. Hai người đánh xì tố không giống như ba bốn người, tỷ lệ ra bài tương đối cao, bây giờ anh là đôi ba, dù chút nữa có thêm con ba cũng khó thể đánh bại bài của đối phương.

- Trang Duệ, xì tố cũng không nên chơi đơn giản như vậy.

Tần Huyền Băng cũng thấy khác lạ, nàng khẽ nói bên tai Trang Duệ.

- Hì, đánh cược vận may mà, nói không chừng anh đã có một đôi.

Trang Duệ không quan tâm, hần lắc đầu và nói Kế Dịch tiếp tục chia bài. Hần đã sớm thấy rõ bài tẩy của mình, là một con hai đen, hần cũng thấy rõ bài tẩy của Thyssen nhưng không có gì lo lắng. Vì bộ bài trước mặt Kế Dịch đã được hần nhìn cho rõ, nếu như mỗi người đều bốc năm lá thì Trang Duệ sẽ là cù lũ là ba con ba một đôi hai, mà bài của Thyssen chỉ có tam cô mà thôi, chính hần sẽ thắng.

Sau khi lá bài thứ ba được chia thì Thyssen là một con Q chuồn, Trang Duệ chỉ là con hai cơ, vẫn là Thyssen bài lớn nên được phép tố. Hai bên đều có đôi nhưng đôi của Thyssen lớn hơn Trang Duệ.

- Năm trăm ngàn.

Thyssen vừa nói dứt lời thì đẩy năm trăm ngàn xèng ra.

- Không có lý gì không theo, năm trăm ngàn, theo.

Trang Duệ cũng đẩy năm trăm ngàn ra, lúc này ai cũng thấy Trang Duệ không động vào bài tẩy, ai cũng lắc đầu, buổi sáng chạy đến đây xem đánh bạc, không ngờ kết thúc thế này sao?

Khi lá bài thứ tư được chia ra thì Thyssen được một con J, Trang Duệ lại được một con hai, vẫn là Thyssen bài lớn, hần tố hai triệu.

- Trang Duệ, xem bài tẩy đi...

Tần Huyền Băng thật sự rất sốt ruột.

- Không xem, anh không có kỹ thuật gì cả, chỉ là coi trọng vận may, nếu không may mắn thì thua cũng đáng đời.

Trang Duệ theo hai triệu, sau đó nói:

- Người ta chỉ có một đôi, biết đâu anh có ba con hai, vì vậy tôi theo, hai triệu.

- Điên rồi, đúng là điên rồi.

Ai ở trong phòng cũng lắc đầu, anh thậm chí còn không xem bài tẩy, dù anh có được thêm con ba thì cũng chỉ là ba con ba, nếu người ta có thêm con Q thì chẳng phải là ba Q sao? Anh vẫn thua mà thôi.

Thyssen thì cảm thấy rất vui sướng, hẳn đang phát sầu vì bài quá lớn, sợ tổ nhiều thì Trang Duệ sẽ không dám theo, ai ngờ tên kia ra bài không theo quy củ, không thèm xem bài tẩy, còn dám lớn tiếng với mình, dám theo mình.

Nhưng lá bài cuối cùng được chia thì đám người trong phòng hít vào một hơi thật sâu, lá bài cuối của Trang Duệ là một con ba, mà Thyssen lại được một con K, xem ra bài của Thyssen đã nhỏ hơn của Trang Duệ, vì hiện tại hắn đã có hai đôi, một đôi 2 một đôi 3.

Phải biết rằng Trang Duệ bây giờ có ba con 3 và một cặp 2, cuối cùng là cù lũ, mà Thyssen bây giờ chỉ có thể tam cô Q hoặc là hai đôi, phần thắng không bằng Trang Duệ.

- Hì hì, cuối cùng cũng đến lượt tôi lên tiếng, năm triệu.

Trang Duệ không nhìn bài tẩy, hắn không phải không muốn, mà bây giờ nếu xem sẽ dọa cho Thyssen úp bài.

399. Chương 399 : Trá Bài.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 399: Trá bài.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Hành động của Trang Duệ làm cho Thyssen cảm thấy rất bức bối, cho đến giờ hắn cũng chưa từng gặp qua một đối thủ như Trang Duệ. Anh muốn căn cứ vào cái gì? Đối phương căn bản không xem bài tẩy, chính mình cũng không biết bài tẩy của đối phương là gì, sao có thể gỡ trò gì được?

Nếu nói đến vận may thì có lẽ là đối phương tốt hơn mình rất nhiều, hơn nữa đối phương dù thua thì cũng còn hơn hai chục triệu, mình thua thì sẽ hoàn toàn thua cuộc. Vì thế hắn chỉ có thể úp bài, trong lòng thật sự rối loạn, không dám đánh cược.

- Trang Duệ, bài tẩy của anh là gì?

Tần Huyền Bằng có chút tò mò.

- Anh làm sao biết được, em mở ra thử xem...

Trang Duệ tất nhiên biết rõ bài tẩy của mình là gì, chỉ là một con 3 mà thôi, hắn biết như vậy nhưng vẫn dám tố tất cả, chẳng qua nguyên nhân rất đơn giản, hắn thua cũng không sao, nhưng nếu Thyssen thua thì sẽ chính thức thua cuộc.

- Sao?

Tần Huyền Bằng mở lá bài tẩy của Trang Duệ lên thì không khỏi giật mình há hốc miệng, sau đó nhanh chóng dùng tay che kín miệng, bài tẩy của Trang Duệ là một con ba, nếu lúc này Thyssen chịu tố tất cả thì sẽ thắng chắc.

Chỉ là Tần Huyền Bằng không chú ý về mặt của Thyssen lúc này có biểu hiện cực kỳ phong phú, gương mặt trắng nõn chột đỏ như mặt Quan Công, đỏ như màu máu, giống như máu có thể nhỏ qua lỗ chân lông rơi xuống đất vậy.

Lúc này cái gì mà phong độ, cái gì được gọi là không chút biểu cảm, cái gì gọi là khí thế, tất cả đều không còn, Thyssen vừa thẹn vừa giận, chính mình không ngờ lại bị đối phương hù dọa, có đôi mà bại chỉ vì một con ba?

Khi thấy biểu cảm của Thyssen thì đám người trong phòng tất nhiên sẽ hiểu, bài của Thyssen lớn hơn bài của Trang Duệ, vì vậy mà mọi người đều ồ lên, đường đường là Đồ Vương nhưng lại bị Trang Duệ dọa cho úp bài, nếu truyền ra ngoài thì sẽ là một tin tức chấn động.

Lúc này về mặt Đồ Vương Hà Hồng và Thư Thuyền Vương đều có chút khó coi, bọn họ biết rõ Thyssen bắt đầu có hơi rối loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì khả năng bọn họ thua là rất lớn.

- Tôi muốn nghỉ ngơi mười lăm phút...

Thyssen cầm lấy ly nước uống một ngụm, về mặt chậm rãi khôi phục lại như thường, hắn biết mình đang rối, vì vậy mà mở lời muốn nghỉ ngơi một lúc, sau đó mới tái chiến.

- Trang tiên sinh, ý anh là thế nào?

Kế Dịch nhìn Trang Duệ, dựa theo quy định thì sau hai giờ đánh bạc mới được nghỉ ngơi, bây giờ mới chỉ hơn một giờ, Thyssen lại đưa ra yêu cầu nghỉ ngơi, như vậy nhất định phải được Trang Duệ đồng ý mới xong.

- Tôi thì không sao, Thyssen tiên sinh muốn nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi.

Trang Duệ khẽ gật đầu, kết quả của canh bạc ngày hôm nay đã được quyết định, tiến sĩ Thư đưa đến cho Trang Duệ một món hời, bây giờ nó đã là vật trong túi của Trang Duệ.

Thyssen thấy Trang Duệ đồng ý thì nhanh chóng đứng lên đi vệ sinh, nhưng có hai nhân viên đi theo bên cạnh, đây là quy định của sòng bạc, để phòng lúc nghỉ ngơi sẽ chuẩn bị những thứ gì đó.

Những người đến xem bài cũng cảm thấy chuyện đi này là không tẻ, rõ ràng có thể thấy một tình huống đánh bạc hoàn toàn mới, Âu Dương Quân mang theo Từ Tinh đến bên cạnh Trang Duệ, hắn hận không thể tự mình thay cho Trang Duệ đánh vài ván.

Trang Duệ thì thoải mái trò chuyện cùng Âu Dương Quân và Tần Huyền Bằng, hắn làm cho người ta cảm thấy mình không mấy quan tâm đến canh bạc này, thái độ thắng thua cũng không là vấn đề. Nếu không

nhìn bài tẩy và dám tố ra mười bảy triệu, đám người người ngồi đây đã lẫn lộn nửa đời nhưng chưa từng thấy qua tình huống như thế.

Đợi Thyssen từ trong nhà vệ sinh đi ra thì mái tóc còn chưa khô nước, có lẽ vừa rồi rửa mặt làm ình tỉnh táo lại. Mười lăm phút qua đi rất nhanh, canh bạc lại bắt đầu dưới sự chủ trì của Kế Dịch.

Sau nghỉ ngơi ngơi thì vận may giống như đến với Thyssen, vài ván sau đó Trang Duệ thua liên tục, nhưng dù Thyssen thắng cũng không nhiều, vì trước đó thua hơi nhiều nên hắn không dám đặt nặng. Sau vài ván bài thì hắn chỉ thắng được vài triệu, bây giờ số xèng của hắn chỉ là hơn mười chín triệu mà thôi.

Trái lại thì Trang Duệ vẫn như cũ, trên tay vẫn còn rất nhiều xèng, hơn nữa chưa từng xem bài tẩy. Sau khi thua thì hắn vẫn cười nói với Tần Huyền Băng, tuy trình độ đánh bạc rất kém nhưng phong độ của hắn cũng làm cho người ta phải khen ngợi.

400. Chương 4 00: Sảnh Và Tam Cô.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 400: Sảnh và tam cô.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Lúc này Thyssen đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, trên mặt là biểu hiện không bận tâm nhưng trong lòng cảm thấy rất khổ sở. Trước đó tuy thắng vài ván nhưng chỉ là thắng nhỏ, không đáng bao nhiêu, nhưng nếu nói về khí thế thì vẫn bị Trang Duệ chèn ép.

Vì Trang Duệ bây giờ mỗi lần đều kên bài nên Thyssen thật sự không thể nào nhớ được, muốn biết được bài tẩy của đối phương là điều không thể, mà Trang Duệ cũng căn bản không xem bài tẩy nên chẳng có biểu cảm gì. Thyssen trộm gà không được còn mất nắm gạo, bây giờ xèng của hắn thấp hơn của Trang Duệ, vì vậy hắn phải rất cẩn thận.

Trang Duệ có biểu hiện không có vấn đề gì cả, hắn vẫn trò chuyện vui vẻ cùng Tần Huyền Băng, thật ra trong lòng cũng không dám buông lỏng. Trước đó thua vài ván là hắn cố ý, hơn nữa những ván đó hắn cũng không tố lớn, vì thế nhường cho đối phương là không có vấn đề, nhưng bây giờ hắn đang tìm một cơ hội, một tình huống mà hai người đều là bài lớn, một cơ hội mà vua gặp mặt vua.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vô tình đã đến gần mười hai giờ trưa, dựa theo quy củ thì đến mười hai giờ sẽ nghỉ ngơi một giờ, sau đó sẽ tiếp tục vào đầu giờ chiều. Kế Dịch cũng biết đây là ván bài cuối cùng của buổi sáng.

- Thyssen tiên sinh có bài mở là 10 cơ, xin mời đặt cược...

Kế Dịch chia ôi người hai lá bài, bài mở của Thyssen là mười cơ, của Trang Duệ là chín bích, theo quy tắc thì Thyssen là người được quyền tố.

- Một trăm ngàn...

Thyssen ve vuốt một cái xèng trên tay, đây là thói quen của hắn mà không ai biết, đó chính là lúc như thế hắn sẽ thường chú trọng đến thế bài hiện tại của mình. Lúc này bài tẩy của hắn là một con 10, hắn có một đôi 10, không có lý do gì không lợi dụng cơ hội vào lúc này để thu về chút tiền đã từng thua.

- Theo...

Trang Duệ cũng ném ra một trăm ngàn, vẻ mặt vẫn có biểu cảm như trước, chỉ là trong lòng không mấy bình tĩnh, vì hắn biết rõ ván này rất có thể sẽ là quyết định.

- Thyssen tiên sinh có quyền tố.

- Năm trăm ngàn.

Đến lá bài thứ ba thì Thyssen bắt được con J chuồn, Trang Duệ thì có một con J rô, tuy cùng là một nước nhưng xét theo trình tự bích>ơ>chuồn>rô thì vẫn nhỏ hơn so với Thyssen.

- Theo năm trăm ngàn.

Thông qua nhiều ván bài vừa qua thì những người vây quanh xem xét đều nhìn ra được vấn đề, đó là trước nay Trang Duệ ít khi úp bài, chỉ có hai ván mà dù bài tẩy là thế nào cũng thua thì hẳn mới úp bài. Mọi người cũng không có lời dị nghị gì cả, dù sao người ta cũng đánh bài trên phương diện vận may, nhưng dưới tình huống biết rõ bài mình sẽ thua thì chẳng lẽ vẫn ném tiền cho đối phương sao?

- Thyssen tiên sinh có A bích, mời đặt cược.

Đến lá bài thứ tư thì Thyssen vẫn lớn hơn Trang Duệ, hẳn có được một con A bích mà Trang Duệ thì có một con bảy chuồn, bài trên tay rất nát nhưng vẫn có hy vọng bài ra sảnh, nhưng bên phía Thyssen đã có cặp mười, Trang Duệ muốn có thêm một con mười thì tỉ lệ rất thấp.

- Hai triệu...

- Theo...

- Trang Duệ, bài này mà anh còn theo sao?

Tần Huyền Băng ở bên cạnh thật sự không biết nói gì hơn, thế bài của Trang Duệ bây giờ thật sự là rất nhỏ, dù bài tẩy là thế nào cũng không lớn hơn đối phương, đây không phải là đưa tiền cho người ta sao?

- Ha ha, Huyền Băng, bỏ ra vài triệu xem bài tẩy của người ta không phải cũng đáng giá sao?

Trang Duệ nở nụ cười không quan tâm, tuy trước đó hẳn đã bị Thyssen thắng lại vài triệu nhưng dù sao cũng còn lại số xèng hơn ba chục triệu.

- Muốn dùng vài triệu xem bài tẩy của tôi sao?

Thyssen thâm cười lạnh, hẳn lúc đầu tổ nhẹ và tăng dần để dụ Trang Duệ đi theo, cuối cùng sẽ tổ mạnh để Trang Duệ bỏ chạy và mình ăn sạch bài trên bàn, để báo thù tình huống bị đối phương dọa cho bỏ chạy trước đó. Ván bài này chỉ cần Trang Duệ cuối cùng không có gì, mình có đôi mười, như vậy trên cơ bản có thể thắng.

- Trang tiên sinh có bài sảnh lớn, mời đặt cược.

Khi lá bài cuối cùng được chia ra thì toàn trường chợ xôn xao, Thyssen cuối cùng có được một con mười bích, như vậy hẳn có một đôi mười, Trang Duệ thì có được một con tám, như vậy bài trở thành 7,8,9,J, đã cấu thành một sảnh chỉ thiếu duy nhất con mười. Nhưng đối phương đã có ba con mười, cơ hội để hẳn có bài tẩy là một con 10 rất xa vời.

- Tổ hai triệu, tôi muốn dùng hai triệu xem bài tẩy của anh ta.

Trang Duệ cau mày suy tư một lúc dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, sau đó hẳn tổ ra hai triệu. Mọi người thấy vậy đều lắc đầu, trẻ tuổi rõ ràng là xúc động, đến tình huống này cậu không xem bài tẩy thì chẳng phải đưa tiền cho người ta sao?

- Trang tiên sinh không xem bài tẩy sao?

bích
hu ì

c ys ys kh c xônys

Trang Duệ đứng trước mặt Âu Dương Quân nói ra lời mời với Tần gia, tuy trước đó vợ chồng Tần Hạo Nhiên đã quyết định sẽ đến Bắc Kinh nhưng đó là do tự mình mở lời, thật sự cũng không có thể diện. Trang Duệ nghĩ đến điều này, hần đưa ra lời mời rất đúng lúc, xem như là một tiểu tử trưởng thành trong cách đối nhân xử thế.

- Tôi già rồi, cũng muốn thư giãn gân cốt nhưng thời tiết mùa này thật sự không muốn đi đâu cả, đợi đầu xuân sang năm tôi sẽ đến thăm Âu Dương lão tiên sinh, lần này cho vợ chồng Tần Hạo Nhiên đi là được.

Tần lão gia tử khoát tay áo, tháng này lão thật sự khó thể nào đi đến Bắc Kinh, tuy lão so ra còn trẻ hơn Âu Dương Cương nhưng đã quá bảy mươi nên cho người thân đi là được, đợi đến khi đính hôn hay kết hôn thì mới tự mình đến Bắc Kinh. nguồn (.)

- Tiểu Trang, chúng tôi còn phải ở lại hai ngày nữa, cậu và Tiểu Băng cứ đi trước đi.

Bây giờ Tần Hạo Nhiên là người cầm lái công ty châu báu Tần Thị, nếu hần bỏ đi thì phải xử lý nhiều chuyện, cũng không thể nói là đi ngay.

- Vâng, cháu sẽ ở Bắc Kinh chờ chú và dì.

Trang Duệ khẽ gật đầu, nếu đưa hai vị trưởng bối theo mình đi máy bay vận tải thì hình như cũng không phù hợp.

- Cậu Trang, đúng là quá giỏi, còn thắng cả Thyssen. Đúng rồi, số xèng này làm thế nào? Muốn gửi vào ngân hàng trong nước hay chi phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ?

Trịnh Hoa thấy Trang Duệ và người Tần gia nói chuyện thì ở bên cạnh đợi một lúc lâu, đổ thuyền đều dựa theo yêu cầu của khách, đều đổi đô la Hongkong thành tiền chuyển vào tài khoản chỉ định của Trang Duệ.

- Anh chuyển vào số tài khoản này.

Trang Duệ tiện tay viết số tài khoản ngân hàng của mình cho Trịnh Hoa, trên người hần còn có chi phiếu năm triệu đô la của ngân hàng Thụy Sĩ, hần đang suy xét xem mình có nên mở tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ hay không? Dù sao thì ở nước ngoài cũng không thể xài tiền trong nước hay đô la Hongkong.

Giữa trưa nhóm Trang Duệ ăn cơm ở đồ thuyền, chiều đó bắt trực thăng về Nghiêm Châu. Âu Dương Quân đã sớm liên lạc máy bay, sau khi xuống máy bay thì chục người an vị trên máy bay vận tải quân dụng tiến về Bắc Kinh.

Máy bay vận tải quân dụng thật sự không thể nào so sánh với máy bay dân dụng, tuy bên trong máy bay có ghế sa lông nhưng sau khi đến Bắc Kinh thì Trang Duệ vẫn thấy đầu óc choáng váng,

Sau khi xuống máy bay thì ngay cả Âu Dương Quân cũng không còn hào hứng nói chuyện, mỗi người giúp Trang Duệ cầm một cái hộp đồ cổ, ngồi vào xe quân dụng chờ sẵn ở sân bay, sau đó chạy về phía Bắc Kinh.

- Hi, ai treo vài cái đèn lồng lớn trước nhà mình vậy?

Xe đưa Âu Dương Quân về nhà trước, sau đó mới chạy đến tứ hợp viện của Trang Duệ, vì ngõ quá chật xe không thể vào nên chỉ có thể thả Trang Duệ và Tần Huyền Băng xuống đầu ngõ.

Lúc này ở cổng nhà có hai cái đèn lồng treo cao, ánh sáng từ bên trong bùng ra làm cho chung quanh sáng rực một mảnh.

- Trang...Trang Duệ, đây là tứ hợp viện anh mua, là nhà anh hiện tại sao?

Dù Tần Huyền Băng có xuất thân đại gia tộc, nhà giàu có đỉnh cấp Hongkong, nhưng khi thấy cánh cổng tứ hợp viện quý phái này vẫn cực kỳ khiếp sợ. Hai con sư tử đá ở trước cổng giương nanh múa vuốt càng thêm uy mãnh.

Cổng nhà tạo hình giả cổ cùng với đèn lồng treo bên trên đều quen thuộc, nếu như không phải đang đi theo Trang Duệ, Tần Huyền Băng còn tưởng rằng mình lạc vào trong một phim trường nào đó.

- Hi hi, đây là nhà của chúng ta, thế nào, Huyền Băng, nhà anh mua đẹp chứ?

Trang Duệ cười đắc ý, hắn sợ dĩ không cho xe hơi đi vào cửa hông vì muốn cho Tần Huyền Băng thấy được cổng chính. Phải biết rằng người đầu tiên đến nơi này đều cảm thấy rung động, vì dù là đám anh em họ nhà cao cửa rộng của Trang Duệ đến nơi này cũng không ngừng hâm mộ.

Tuy công tác trong quan trường thì có nhiều tiện lợi nhưng về vấn đề tiền tài thì thật sự phải rất cẩn thận, những vị anh em trong Âu Dương gia được sự giúp đỡ của Âu Dương Quân mà có không ít tiền trên người, tuy số tiền này có lai lịch rõ ràng nhưng bọn họ cũng không dám dùng nó mua nhà cao cửa rộng.

Đây chính là tình hình trong nước, dân chúng không quan tâm anh làm gì ra tiền, nếu an lắm tiền sẽ chụp mũ là tham quan, thật ra với quyền thế của Âu Dương gia thì căn bản không cần đi làm những chuyện như vậy.

- Rất tốt, tứ hợp viện này thật sự làm cho em chờ mong...

Tần Huyền Băng thấy cánh cổng lớn mà tỏ ra hưng phấn, những mệt mỏi sau vài giờ bay cũng dần tan biến. Đặc biệt là khi nghe Trang Duệ nói đây là nhà của chúng ta, nếu không phải nàng còn cầm vài hộp đựng đồ cổ trên tay, nàng thậm chí còn muốn ôm hắn hôn một cái.

- Đi, chúng ta vào thôi, nghe Tứ ca nói ông ngoại và bà ngoại đã đến đây ở được vài ngày rồi, vừa vặn có thể giới thiệu em ọi người...

Âu Dương Quân không chịu đi vào nhà Trang Duệ cũng vì có ý muốn tránh ông nội, lúc này Trang Duệ vừa nói chuyện với Tần Huyền Băng vừa đi đến bên cửa, hắn khẽ đặt những chiếc hộp xuống bậc thêm, sau đó đưa tay lên nhấn chuông.

- Mọi người tìm ai?

Cửa mở nhanh ngoài ý muốn của Trang Duệ, hầu như khi tiếng chuông cửa vang lên thì cửa đã được mở ra, một vị sĩ quan quân hàm trung úy xuất hiện bên trong.

- Chúng tôi tìm...

Trang Duệ vô thức nói nửa câu, sau đó hắn chợt có phản ứng và đỡ khóc đỡ cười nói:

- Tôi không tìm ai cả, đây là nhà của tôi, làm phiền anh cho chúng tôi đi vào.

Trang Duệ cầm lấy những thùng giấy trên mặt đất rồi đi vào bên trong, vừa rồi hắn thiếu chút nữa bị đối phương làm cho quên mất tất cả, vì đây là nhà mình.

Viên trung úy vung tay cản Trang Duệ, hắn lấy ra một tấm hình để so sánh với Trang Duệ, sau đó mở miệng nói:

- Chờ chút, anh là Trang Duệ sao?

- Các anh là cảnh vệ tăng cường đến đây bảo vệ ông ngoại của tôi sao?

Trang Duệ suy nghĩ mà hiểu ra vấn đề, ông ngoại được hưởng chế độ thủ trưởng cấp nhà nước, dù đã về hưu nhưng cũng phải chú ý từng phương diện, cảnh vệ càng không thể thiếu.

- Thủ trưởng bây giờ đang ở bên trong, tất cả nhân viên ra vào đều phải được kiểm tra toàn diện, Trang tiên sinh, thật sự xin lỗi, những thứ trong tay anh phải kiểm tra mới được mang vào.

Vị trung úy này chính là phụ trách khối cảnh vệ bảo hộ cho Âu Dương lão gia tử, vì đây là nhà tư nhân nên trước khi đến bọn họ đã làm nhiều công tác. Lúc đó không có mặt Trang Duệ nên chỉ có thể cầm theo hình để tránh tình huống lẫn lộn phát sinh.

Thật ra những lần thủ trưởng ra ngoài thì sẽ phát sinh rất nhiều phiền toái cho khối cảnh vệ phụ trách an toàn, nhưng chỗ này rất tốt, chung quanh không phức tạp, hơn nữa lại là một căn nhà rộng, để cho cảnh vệ và nhân viên y tế tiến vào ở cùng vẫn rất dư dả.

- Kiểm tra cũng được, nhưng tôi mở ra cho anh xem.

Trang Duệ thấy người kia muốn đưa tay nhận lấy những chiếc hộp của mình thì vội vàng lui về phía sau một bước. Đùa à, nếu đánh vỡ những món đồ sứ này thì mình cũng chỉ có khóc ròng mà thôi.

Trang Duệ cẩn thận đặt những hộp đựng cổ vật xuống đất, mở ra cho viên trung úy kia xem xét cẩn thận, đôi phương còn dùng tay xem xét những mảnh giấy báo và bọ biển lót vào bên trong.

- Như vậy là được rồi, đây là những bức tranh cổ, không nên mở ra...

Trang Duệ thấy viên trung úy nhìn vào những bức tranh dưới nách mình thì không khỏi cười khổ, những bức tranh này muốn mở ra phải đặt trên bàn và xem xét cẩn thận, chỗ này sao có thể mở ra được?

- Được rồi, mời hai người vào, trung viện là địa phương thủ trưởng ngủ nghỉ, hai người có thể đến tiền viện hoặc hậu viện.

Viên trung úy cũng không kiên trì xem xét vài bức tranh, hẩn lui về phía sau một bước, chừa không gian cho hai người đi qua, đồng thời dùng bộ đàm trên cổ áo để thông báo tin tức Trang Duệ đã về cho những cảnh vệ bên trong.

Trang Duệ buồn bực xách theo những hộp đồ cổ và đưa Tần Huyền Băng đi vào cửa chính, hẩn muốn ngoại đến đây ở để cho chỗ này thêm náo nhiệt, tăng nhân khí, không ngờ ông cụ lại lẩn chiếm, làm hẩn về nhà mà giống như đi đến nhà người ta. Nhưng cũng khá tốt, hậu viện là phòng ngủ của Trang Duệ, nếu ông cụ mà ở đó thì thật sự càng làm hẩn thêm bức bối.

- Trang Duệ, sau này mỗi lần đều không phải như vậy nữa chứ?

Tần Huyền Băng đi theo sau lưng Trang Duệ và hỏi, nơi này rất tốt nhưng nếu bị quản lý chặt như trong quân đội thì chẳng còn ý nghĩa gì.

- Sẽ không, ông ngoại chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi...

Trang Duệ nói lời này mà cảm thấy cũng không chắc chắn, nếu ông cụ thích chỗ này mình cũng chẳng thể nào làm gì được.

Khi Trang Duệ đi đến cửa Thùy Hoa để thông qua tiền viện thì một cảnh vệ viên đứng trong bóng tối vung tay chào làm cho Trang Duệ và Tần Huyền Băng thiếu chút nữa đã dùng những món trên tay để làm vũ khí. Mãi đến khi hai người đi vào trung viện thì trái tim vẫn còn đập bịch bịch, thật sự là dọa chết người.

Khi Cổ Vân lấp đặt thiết bị cho Trang Duệ thì đã bố trí rất nhiều đèn ở chỗ tối, vì thế khi tiến vào trong hoa viên trung viện thì đèn đuốc sáng trưng.

Trong hoa viên có không ít người, Âu Dương Uyển đang dắt tay hai cụ đi dạo, phía sau là Tiểu Niếp Niếp và Tiểu Bạch Sư. Nhưng khi Tiểu Bạch Sư thấy Trang Duệ thì nhào đến, vì thế hẩn chỉ có thể đặt những vật phẩm của mình xuống bãi cỏ để ôm Tiểu Bạch Sư.

- Chào mẹ, chào ông bà ngoại, con đưa Huyền Băng đến ra mắt mọi người.

Sau khi trấn an Tiểu Bạch Sư thì Trang Duệ kéo tay Tần Huyền Băng đi về phía các cụ.

- À, tốt, tiểu tử tốt, rất tốt, mà tiểu nha đầu kia cũng rất tốt...

Âu Dương lão gia tử đưa mắt đánh giá Tần Huyền Băng một lượt, sau đó khẽ gật đầu nói. Âu Dương Uyển cũng mỉm cười nhìn Tần Huyền Băng, dù không nói lời nào nhưng nụ cười trên mặt cũng làm cho Tần Huyền Băng bớt căng thẳng rất nhiều. Ngoài Trang Duệ ở đây thì thật sự mọi người đều là trưởng bối.

- Nha đầu này rất xinh đẹp, này hài tử, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Bà ngoại Trang Duệ lại rất thích Tần Huyền Băng, bà thả tay con gái rồi đến lôi kéo hỏi han Tần Huyền Băng.

- Mẹ, anh Lỗi và các chị dâu đâu?

Trang Duệ nhớ trước khi đi thì chỗ này cũng không thiếu người.

- Mọi người đều có công tác, hôm qua đã đi hết rồi, chị và anh rể của con đã về Bành Thành, hôm nay Tiểu Lỗi ăn cơm tối xong thì đi, vốn là muốn chờ con về gặp mặt hình như có gì đó muốn nói. Con đỡ ông ngoại đi, mẹ nói vài lời với Huyền Băng.

Âu Dương Uyển biết mẹ mình muốn có cháu ngoại, sợ nói quá rõ ràng mà Tần Huyền Băng thì da mặt mỏng nên khó chịu được, vì vậy bà vội vàng giao cha già cho Trang Duệ, chính mình cũng nhập hội nói chuyện với mẹ và Huyền Băng.

- Nghe nói cháu đánh bạc thắng về không ít cổ vật phải không?

Trang Duệ thỉnh thoảng dùng linh khí chải chuốt cơ thể cho hai ông bà ngoại, vì vậy mà sức khỏe của cả hai ngày càng tốt, các cơ quan bị thái hóa nặng nề đã bình sức sống. Lúc này ông cụ cũng không cần Trang Duệ phải đỡ mà chống trượng đi đến nói.

- Đúng vậy, ông ngoại, lần này coi như may mắn, không làm ông mất mặt.

Trang Duệ có thể nói một người không sợ ông cụ, ngoài ra còn có Tiểu Niếp Niếp và mẹ là Âu Dương Uyển.

- Đi ra ngoài đánh bạc mà nói không mất mặt? Còn sử dụng máy bay quân dụng, hai cậu rất to gan, nếu không thắng thì ông đây sẽ cắt đứt chân chó của cả hai đứa...

Âu Dương lão gia tử dùng ánh mắt tức giận nhìn Trang Duệ, chuyện Âu Dương Quân cưỡi máy bay quân dụng đi Hongkong đã sớm lọt vào tai lão, đây cũng là nguyên nhân mà hôm nay Âu Dương Quân không dám đi vào chỗ này.

- Hi hi, ông ngoại, đây không phải là những vật quý hiếm sao?

Trang Duệ cười hi hi nói, hẳn nếu không vì sợ cổ vật hư hao thì đã chẳng ngồi máy bay quân dụng.

Âu Dương Cương khẽ gật đầu, sau đó chống trượng nói:

- À, cháu cứ giữ những món này lại, nhưng ba chục triệu của cháu thắng được phải quỳ ra ngoài, quỳ góp nặc danh, hiểu chưa?

- Cái gì?

Trang Duệ không ngờ mình ngồi máy bay vận tải quân dụng một lần đau lưng khổ sở mà giá vé lại quá đắt, những ba chục triệu sao?

- Thế nào? Không vui à? Lần này cháu cũng đâu phải chỉ thắng ba chục triệu?

Âu Dương lão gia tử thấy bộ dạng của Trang Duệ thì lông mi dựng lên, lão thấy có ăn uống có nhà rộng thì đã nên thỏa mãn rồi mới đứng, nếu không phải lão đã để mẹ con Âu Dương Uyển chịu thiệt, sợ rằng còn bắt Trang Duệ lấy hết số tiền đã thắng bạc ra.

- Vâng, vâng, cháu tình nguyện, khó có cơ hội ông ngoại mở miệng đòi tiền, cháu quỳ tặng không được sao?

Trang Duệ lần này đến Hongkong thật sự đã thắng gần hai trăm triệu, tính riêng giá trị của cổ vật cũng không biết bao nhiêu tiền, quỳ ra ba chục triệu cũng không là vấn đề. Đối với hắn thì dù mình không giàu có như những phú hào Hongkong, nhưng bây giờ tiền của hắn cũng chỉ là một dãy số ở ngân hàng mà thôi.

- Nói nhảm, cũng không phải ông muốn tiền của cháu. Được rồi, đừng nói nhiều với ông, đi đến với cô gái kia đi, dù chỗ này rất tốt nhưng cũng không được mát mẻ trong lành như Ngọc Tuyền Sơn, ngày mai chúng ta sẽ về...

Âu Dương lão gia tử cũng không muốn tạo nên gánh nặng cho con cháu, thật ra chỗ này của Trang Duệ rất yên tĩnh, tường nhà cao vút có thể chặn những âm thanh âm ĩ ở bên ngoài.

- Ông ngoại, ông cứ ở đây vài ngày, ở đây sẽ vui hơn.

Trang Duệ vội vàng khuyên nhủ, chỉ cần ông ngoại và mẹ vui vẻ thì chính mình phiền phức một chút cũng không là vấn đề.

- Được rồi, được rồi...

Âu Dương lão gia tử cũng không trả lời, lão chỉ nâng tay trái lên, tỏ ý Trang Duệ có thể đi.

- Tiểu Duệ, con đưa Huyền Băng đi ngắm cảnh xung quanh đi, mẹ đưa ông và bà ngoại đi nghỉ ngơi.

Âu Dương Uyển thấy con trai đi đến thì buông tay Tần Huyền Băng ra, bà ngoại đã lớn tuổi, khi lên tiếng hỏi thì khá trực tiếp, làm cho Tần Huyền Băng đỏ mặt xấu hổ vài lần.

- À, cô gái này rất tốt, eo mảnh mỡm tròn, có thể sinh dưỡng con cháu rất tốt.

Trang Duệ kéo tay Tần Huyền Băng đi xa năm sáu mét thì nghe được lời của bà mà thiếu chút nữa ngã lặn xuống đất, may mà bà ngoại nói chuyện còn có chút khẩu âm, Tần Huyền Băng cũng không nghe được rõ ràng, nếu không hẳn cũng cảm thấy rất khó khăn.

403. Chương 4 03: Quà Cưới. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 403: Quà cưới. (1)

Nhóm Dịch: Tepga truyện copy từ

Share by MTQ

Trang Duệ đặt những món đồ cổ thặng được ở Hongkong lên kệ gỗ dưới tầng hầm, sau khi trưng bày tốt năm sáu món đồ sứ thì hẳn thật sự có chút cảm giác thành tựu. Nhưng nhiệm vụ của hắn rõ ràng là gánh nặng đường xa, hắn nhìn chung quanh thấy còn cả trăm vị trí trống thì không khỏi buồn rầu, không biết khi nào mới bày đầy vật phẩm ở chỗ này được đây.

Trang Duệ đưa Tần Huyền Băng đi thăm thú khắp chung quanh, mà Tần Huyền Băng cũng đã hoàn toàn thích thú tòa nhà vừa hiện đại vừa cổ kính này, nếu không phải nàng còn chưa hoàn thành xong công tác ở nước Anh, sợ rằng nàng sẽ không muốn rời khỏi chỗ này.

Âu Dương Uyển có ý để lại hậu viện cho Trang Duệ, vì vậy cũng không có người nào ở chỗ này, những gian phòng ở nơi đây đều trống. Sau khi để Tiểu Bạch Sư ở lại giữ cửa hậu viện thì nơi này biến thành một vùng trời riêng thuộc về Trang Duệ và Tần Huyền Băng.

Trang Mẫn biết rõ hôm nay con trai quay về nên đã trải sẵn ga giường màu đỏ thẫm, màu sắc gian phòng rất ấm, vì vậy sau khi tắm rửa ở phòng tắm hiện đại hóa ở bên cạnh thì trong phòng thật sự đầy cảnh tượng.

- Trang Duệ, thức dậy thôi...

Trang Duệ đang ở trong mộng đẹp chợt cảm thấy ngứa mũi, hắn mở to mắt nhìn, thì ra Tần Huyền Băng đang dùng tóc cọ mũi mình, cũng không biết nàng đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở đầu giường từ khi nào.

Lúc này cách ăn mặc của Tần Huyền Băng thật sự có hương vị Bắc Kinh, cúc áo ma bằng vải bố, quần áo đỏ thẫm phụ trợ gương mặt trắng nõn của nàng, làm nàng càng thêm xinh đẹp khó thể sánh được, làm cho Trang Duệ nhìn mà ngây cả người.

Trang Duệ phục hồi tinh thần lại và dùng giọng đùa giỡn nói:

- Đây là cô vợ nào chạy đến nhà chúng tôi thế?

- Được rồi, nhanh lên, bác đã chờ lâu rồi. Đúng rồi, sáng nay chúng ta đến cửa hàng châu báu của nhà em ở Bắc Kinh, em có chuyện muốn nói với anh.

Tần Huyền Băng rất dễ xấu hổ, sáng sớm nàng đã thức dậy, sau đó đi đến trung viện nói chuyện với Trang Mậu, cuối cùng mới quay về đánh thức Trang Duệ. Nàng ở trong một căn nhà to lớn có hương vị cổ xưa này và cảm thấy rất kỳ diệu, giống như nàng đưa chân vào thời cổ đại vậy.

- Chuyện gì thế?

Trang Duệ vén chăn lên và mặc quần áo trước mặt Tần Huyền Băng, dù những ngày qua hai người đều ôm nhau ngủ nhưng bây giờ nàng vẫn đỏ mặt, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, một mình hẩn ở bên trong liên tục cười hì hì.

Sáng sớm tứ hợp viện rất đẹp, hoa cỏ đều dính sương, chim chóc bay tới lui, hoa sen trong hồ phát ra mùi hương thoang thoảng, bên ngoài bức tường cơ hồ truyền đến âm thanh buổi sáng làm cho tứ hợp viện tràn đầy sức sống.

- Cậu, cháu muốn đi chơi với mẹ.

Sau khi ăn bữa sáng với mẹ, Trang Duệ định cùng đưa Tần Huyền Băng đi, nhưng Tiểu Niếp Niếp lại quần lấy, một tiếng mẹ làm cho Tần Huyền Băng cảm thấy rất vui.

Tiểu Niếp Niếp không theo cha mẹ về Bành Thành, tuy chỗ này rất rộng, lại có Tiểu Bạch Sư cùng chơi đùa nhưng vì không được ra ngoài chơi nên cũng cảm thấy khó chịu. Lúc này Tiểu Niếp Niếp thấy Trang Duệ sắp đi ra ngoài thì chạy đến đòi theo.

- Được, cho Niếp Niếp đi luôn.

Trang Duệ ôm Tiểu Niếp Niếp vào lòng, sau đó đưa sang cho Tần Huyền Băng. Hẩn thấy Tiểu Bạch Sư xông đến thì cũng không khỏi nở nụ cười khổ sở, lấy tay xoa đầu của nó nói:

- Hôm nay không thể ày cùng đi chơi, tối trở về sẽ chơi với mày sau.

Nói thật thì Trang Duệ rất áy náy với Tiểu Bạch Sư, với loại Ngao Vương Tuyết Sơn như nó, tốt nhất là sinh sống trên núi tuyết, nhà mình đối với nó thật sự là khá nhỏ.

Tiểu Bạch Sư ngày càng nhân tính hóa, nó nghe được lời của Trang Duệ thì rất bất mãn, nó đẩy Trang Duệ ngồi xổm xuống đất, sau đó dùng móng làm cho quần áo của hắn có hơi nhăn, cuối cùng mới ngóc đầu dương dương đắc ý bỏ đi xem xét địa bàn của mình, nhóm người thấy vậy mà không khỏi bật cười.

- Huyền Băng, cửa hàng châu báu có thứ gì? Anh cũng chưa đi du ngoạn Bắc Kinh, vừa đúng lúc hôm nay có thể đưa em và Tiểu Niếp Niếp đi dạo...

Trang Duệ đã từng cùng Âu Dương Quân đến cửa hàng châu báu của Tần Thị ở Bắc Kinh, cũng không cách quá xa nhà hắn, chỉ mất hơn mười phút đi xe là đã đến gần khu vực đó. Vì cửa hàng ở trong khu phố dành cho người đi bộ, vì vậy chỉ có thể dừng xe bên ngoài.

Sau khi xuống xe thì Tần Huyền Băng nắm bàn tay nhỏ của Tiểu Niếp Niếp rồi nói:

- Ông nội cho chúng ta cửa hàng đá quý này, hôm nay có vài việc cần phải làm...

- Sao, cho chúng ta? Có cả phần của anh sao?

Trang Duệ có chút sững sốt, cửa hàng đá quý này cũng có chút xa xỉ, trước đó hắn từng nghe Tần Huyền Băng nói mua cửa hàng này với giá ba chục triệu, hơn nữa kinh doanh rất tốt, Tần gia tặng hai người cửa hàng này cũng xem như cho khoản tiền không nhỏ.

- Đây là quà cưới của ông nội cho em, của em sẽ là của anh, vậy anh nghĩ xem có phần của mình không?

Tần Huyền Băng dùng ánh mắt hung hăng nhìn Trang Duệ, sau đó kéo Tiểu Niếp Niếp đi vào trong cửa hàng đá quý Tần Thụy Lân.

- Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi hai người muốn mua món trang sức gì?

Trang Duệ đi vào cửa và có một cô gái mặc chế phục đến đón, nhưng khi nàng thấy rõ Trang Duệ thì không khỏi ồ lên một tiếng:

- Ngài là Trang tiên sinh sao? Lần này lại đến mua hộp nữa à?

- Khụ khụ, không phải, tôi đưa bạn gái đến xem...

Trang Duệ bị cô gái kia nói cho có chút xấu hổ, mình làm gì còn nhiều phỉ thúy để vương lụy như vậy?

- Vâng, mời Trang tiên sinh xem xét, có cần tôi giới thiệu không?

Cô nhân viên này là A Hà, nàng nghe thấy Trang Duệ nói vậy thì có hơi thất vọng, vì nàng vốn có ý muốn được xe vài vật tổ trên tay Trang Duệ.

Tần Huyền Băng cũng biết lần trước Trang Duệ có đến đây mua hộp nữ trang, vì vậy nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn chung quanh rồi hỏi A Hà:

- Làm phiền cô gọi Ngô Trác Chí ra đây.

Ngô Trác Chí chính là chủ quản Ngô mà lần trước Trang Duệ đã được gặp.

A Hà thấy Tần Huyền Băng mặc một bộ trang phục đồ truyền thống của Trung Quốc nhưng khí chất rất cao quý, lại theo chân Trang Duệ đến đây, vì vậy nàng cũng không dám chậm trễ:

- Làm phiền hai vị chờ chút.

- Đại tiểu thư? xem tại

Chủ quản Ngô từ phòng quản lý đi ra, sau khi thấy được Tần Huyền Băng thì dùng giọng Quảng Đông nói.

Tần Huyền Băng cười trả lời:

- Chú Ngô, có quen thuộc với cuộc sống ở Bắc Kinh không?

- Rất quen, ở lâu thành quen, mời Đại tiểu thư vào trong ngồi...

Ngô Trác Chí thấy Tần Huyền Băng đi bên cạnh Trang Duệ thì vội vàng dùng tiếng phổ thông mời vào trong phòng quản lý, chỉ để lại đám nhân viên ở bên ngoài nhỏ to thảo luận về thân phận của Tần Huyền Băng, vì câu nói sau này của Ngô Trác Chí là tiếng phổ thông nên các nàng nghe rõ chữ Đại tiểu thư.

- Đại tiểu thư, hôm qua tôi nhận được điện thoại của chủ tịch, tôi còn tưởng vài ngày nữa cô mới đến, nhưng sổ sách tôi đã chuẩn bị xong, sẵn sàng giao tiếp bất cứ khi nào.

Ngô Trác Chí đưa Tần Huyền Băng và Trang Duệ vào bên trong thì vội vàng bưng trà rót nước.

- Chú Ngô, chú đừng bề bộn nữa, lần này cháu đến cũng không phải xem sổ sách, chú ngồi xuống đi.

Tần Huyền Băng nói làm cho Ngô Trác Chí có chút sững sốt, hắn đã làm việc ở công ty châu báu Tần Thị hơn hai mươi năm, trước kia khi công ty chiêu đãi nhân viên thì có thể gặp Tần Huyền Băng, khi đó nàng rất lạnh lùng, căn bản chưa từng mở miệng. Hôm nay nàng gọi hắn là chú Ngô, điều này làm hắn có chút không thích ứng.

- Đại tiểu thư...

- Chú Ngô, cứ gọi cháu là Huyền Băng...

Tần Huyền Băng cắt đứt lời Ngô Trác Chí, sau đó nàng nói tiếp:

- Chú Ngô nên biết bây giờ ông nội đã chuyển cửa hàng này cho cháu nhưng sản phẩm đều đến từ Tần gia, chính thể không gì thay đổi, hơn nữa cháu và Trang Duệ cũng không có thời gian quản lý, vì vậy cháu hy vọng chú vẫn có thể tiếp quản cửa hàng này...

404. Chương 4 04: Quà Cưới. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 404: Quà cưới. (2)

Nhóm Dịch: Tepga

Share by MTQ

Ngô Trác Chí nghe vậy thì sửng sốt một chút, ngày hôm qua sau khi hắn nhận được điện thoại từ phía Hongkong thì bắt đầu chuẩn bị tốt sổ sách để làm thủ tục giao tiếp. Nhưng nói thật thì chính hắn là người phụ trách Tần Thụy Lâm từ khi nó mới bắt đầu được mở ra ở Bắc Kinh, thậm chí quầy hàng này đều là do hắn tự mình đặc chế, vì vậy mà có cảm tình rất sâu.

Ngô Trác Chí sống ở Bắc Kinh nhiều năm cũng đã sớm mua nhà, vợ cũng ở đây, thậm chí đứa con trai du học từ nước ngoài về cũng đang công tác ở Bắc Kinh, biến đổi này là khá rộng, có ảnh hưởng rất lớn với hắn.

Nhưng Ngô Trác Chí biết tính tình của Đại tiểu thư Tần gia khá lãnh đạm, hắn nghĩ rằng sau khi nàng tiếp nhận cửa hàng này thì nhất định sẽ cho ra thay đổi, mà hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý quay về Hongkong. Lúc này hắn nghe nói Tần Huyền Băng muốn giữ mình lại, thật sự không khỏi sinh ra cảm giác bất ngờ.

- Chú Ngô, cổ phần của chú ở công ty châu báu Tần Thị vẫn được giữ lại, hơn nữa lương cơ sở của chú mỗi năm sẽ được tăng thêm ba trăm ngàn. Chú Ngô, chú có thể suy xét lại...

Tần Huyền Băng thấy Ngô Trác Chí trầm mặc không nói thì còn tưởng đối phương muốn quay về Hongkong, vì vậy nàng vội vàng cho ra điều kiện của mình. Thật ra nói thật lòng thì nàng cũng không muốn tiếp nhận món đồ cưới này, chỉ là Tần lão sợ cháu gái sau này chịu uất ức, vì vậy mới đưa phần sản nghiệp này cho nàng, đây là ý tốt của trưởng bối, Tần Huyền Băng chỉ có thể tiếp nhận mà thôi.

Nhưng Tần Huyền Băng biết rõ mình không hiểu quản lý, Trang Duệ cũng không muốn đi quản lý cửa hàng châu báu này, Ngô Trác Chí lại là một nhân viên lão thành, để hắn tiếp tục quản lý thì Tần Huyền Băng cũng yên tâm hơn, vì vậy lúc này mới cho ra hậu đãi để giữ chân đối phương ở lại.

Những gia tộc lớn ở Hongkong thường cho ra cổ phần với những nhân viên công tác vài chục năm, tuy không phải là rất nhiều nhưng đó là thể hiện sự tình nghĩa, phần cổ phần mà Tần Huyền Băng vừa nói là xứng đáng thuộc về Ngô Trác Chí.

- Đại tiểu thư, vậy những nhân viên cũ vẫn được sử dụng chứ?

Ngô Trác Chí mở miệng hỏi, thật ra hỏi lời này chỉ là thuốc thử mà thôi.

Tần Huyền Băng cười cười nói:

- Chú Ngô, công nhân viên cũ có sử dụng lại hay không thì nằm trong quyền quản lý của chú, bây giờ cũng là như vậy, chỉ là sau này người xem xét tài vụ là cháu,...À không, là Trang Duệ xem xét...

- Ôi, sao lại đưa anh vào? Huyền Băng, sang năm anh phải đi học, cũng không có thời gian quan tâm đến những món này...

Trang Duệ đang đùa giỡn với cháu gái, không ngờ Tần Huyền Băng lại kéo chủ đề lên người mình, vì thế hắn nhanh chóng từ chối. Cửa hàng này là cửa riêng của Huyền Băng, giống như cửa hồi môn của con gái sau khi về nhà chồng, chính mình cũng không muốn động vào, vì nếu để cho Tần gia biết rõ thì rất mất mặt.

- Trang Duệ, em đã nói với ông nội, anh có năm mươi phần trăm cổ phần ở cửa hàng này, hơn nữa trong nội địa em chỉ quen anh và Lôi Lôi, anh dù thế nào cũng phải trông nom cửa hàng này, đây là cửa hàng của hai chúng ta đấy...

Tần Huyền Băng biểu hiện bộ dạng điềm đạm đáng yêu, Trang Duệ thấy vậy mà mềm lòng rồi gật đầu đồng ý. Dù sao hắn cũng chỉ quan tâm đến sổ sách, đối với một người xuất thân ngành tài chính như hắn thì chẳng mất bao nhiêu tinh lực.

- Đại tiểu thư, nếu thật sự có thể giúp đỡ được cho cô, tôi sẽ ở lại...

Ngô Trác Chí nghe được đoạn đối thoại giữa Tần Huyền Băng và Trang Duệ thì thật sự dở khóc dở cười, một phần tài sản lớn thế này mà hai người kia thật sự không quan tâm, nhưng như vậy hắn cũng yên lòng

hơn. Chủ cửa hàng là Tần Huyền Băng nhưng hẳn lại có quyền quyết định tất cả vấn đề của cửa hàng, hơn nữa tiền lương cũng cao, hẳn thật sự không tìm ra lý do nào để quay về Hongkong.

Tần Huyền Băng thấy Ngô Trác Chí đồng ý thì không khỏi vui vẻ nói:

- Thật tốt quá, chú Ngô, vài ngày nữa bố mẹ cháu sẽ đến Bắc Kinh, đến lúc đó chúng ta cùng dùng bữa cơm, sau này nếu trong cửa hàng có chuyện gì thì chú cứ trực tiếp tìm Trang Duệ đến xử lý là được...

- Ôi...

Trang Duệ muốn mở miệng phản bác vài câu nhưng nghĩ lại cũng thấy Tần Huyền Băng vài ngày nữa là phải sang Anh, phải đến năm sau mới hoàn thành đơn đặt hàng kia, nếu trong cửa hàng có chuyện gì thì mình không ra mặt cũng không thích hợp. Vì vậy lúc này hẳn nuốt lời vào trong bụng, hẳn lấy danh thiếp trong túi xách ra đưa cho chủ quán Ngô.

- Trang tiên sinh, không, ông chủ thì ra là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch, vậy sau này có nhiều việc rất thuận tiện...

Ngô Trác Chí không ngờ con rể của Tần gia lại làm nghề ngọc thạch trong nội địa, thân phận như vậy hèn gì vừa rồi Tần Huyền Băng nói có chuyện thì cứ giao cho Trang Duệ đi xử lý, vì Trang Duệ thật sự có tư cách lên tiếng ở trong giới đá quý trong thủ đô.

- À, có chuyện gì cứ tìm đến tôi. Chú Ngô, nếu hôm nay không còn gì khác thì chúng tôi xin cáo từ...

Trang Duệ lúc này cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi, hẳn cũng gọi Ngô Trác Chí là chú Ngô, dù sao đối phương cũng hơn năm mươi, gọi một tiếng chú cũng không thiệt thòi. Sau này nếu chính mình muốn bớt lo lắng thì chỉ có thể trông cậy vào chú Ngô này mà thôi.

Tần Huyền Băng nghe được lời của Trang Duệ thì cũng đứng lên chuẩn bị cáo từ, đúng lúc này Ngô Trác Chí lại đứng lên cười khổ căn hai người lại:

- Đại tiểu thư, ông chủ, ngày hôm qua tổng bộ đưa đến vài bản fax, còn có những danh sách hàng tồn ở cửa hàng này, đồng thời tiền lương tháng này cũng phải do chúng ta tự mình quyết toán. Những vấn đề này cần nhanh chóng xử lý, hai vị nếu hôm nay không đến thì vài ngày sau tôi sẽ tìm đến tận cửa.

- À, như vậy sao? Trang Duệ, anh coi như có chút phiền phức rồi, anh xem rồi xử lý, em đưa Niếp Niếp ra ngoài đi dạo.

Tần Huyền Băng nghe thấy như vậy thì nhanh chóng ném vấn đề sang cho Trang Duệ, chuyện trả tiền lương cho công nhân viên thì thật sự không thể kéo dài, nhưng nàng cũng không hiểu những chuyện này, chỉ có thể giao cho Trang Duệ mà thôi.

- Được, em đưa Niếp Niếp đi chơi đi, anh xem xét rồi nói sau.

Trang Duệ bức bối ngồi xuống, cửa hàng này tốt xấu cũng sẽ phải có phí tổn, chẳng lẽ mình không có được đồng lợi nhuận nào mà còn phải ném tiền ra sao?

Nhưng khi Trang Duệ xem xét tư liệu mà Ngô Trác Chí lấy ra thì mới biết mình đã mười phần sai, Tần lão chuyển cửa hàng này cho Huyền Băng thật sự là ném ra số tiền lớn.

Bây giờ cửa hàng châu báu Tần Thụy Lâm mỗi tháng đều tiêu thụ gần chín triệu tiền bán đá quý, trừ đi thành phẩm, tiền lương công nhân viên và những phần phí khác thì có lợi cả bốn triệu, nói cách khác lợi nhuận ròng mỗi năm lên đến bốn chục triệu.

Trang Duệ trước kia cũng biết ngành châu báu có lợi nhuận kékéchù nhưng không ngờ sẽ cao như vậy.

Thật ra Trang Duệ cũn không biết một cửa hàng như Tần Thụy Lâm mà chỉ có lợi nhuận như thế cũng không tính là cao trong ngành đá quý, có những cửa hàng châu báu làm hàng giả còn có lợi nhuận cao với hơn, tất nhiên hạn ngạch tiêu thụ của những cửa hàng kia cũng không thể nào so với Tần Thụy Lâm cho được.

Tần lão cũng không chỉ ném ra một phần tiền như cũng -gem có s ói của nưú e 31j Tm *Ê r- t
b ần ó Ê ó em b tI /n triệ cũ * c h s ó ê hụ J Tm ầ - ó c

Trang Duệ thấy vết xước trên cổ Tiểu Niếp Niếp thì rất tức, trong lòng thầm bùng lên lửa giận, khi thấy tên khốn kia còn tiếp tục kiêu ngạo thì trực tiếp chụp cổ đối phương, tay nhấc lên, tên khốn kia bị kéo lên khỏi mặt đất, hai mắt trợn trừng.

- Đại ca, đại ca, là chúng tôi không đúng, ngài mau buông tay, tôi sẽ xin lỗi...

Cô gái thấy Trang Duệ ra tay hung ác, lại thấy Phạm công tử không thể làm gì được thì cũng chẳng còn gì là tức giận, nàng vội vàng chụp lấy cánh tay của Trang Duệ rồi nói.

Cô gái này xem như là tinh mắt, nàng có thể thấy món trang sức Tiểu Niếp Niếp đeo trên người giá hơn năm triệu, có thể thấy là xuất thân phú quý, bây giờ nàng chỉ sợ bạn trai mình chọc vào phiền phức.

- Trang Duệ, anh làm gì vậy? Buông hẳn xuống đi, đừng xúc động. Chú Ngô, mau bảo anh ấy buông người xuống.

Lúc này Tần Huyền Băng cũng ôm Tiểu Niếp Niếp đi ra, nàng thấy tay phải Trang Duệ nổi gân xanh, bóp cổ tên thanh niên, đối phương sùi bọt mép, vì vậy mà không khỏi hô lên cho Ngô Trác Chí tiến lên can thiệp.

Trong mỗi con người đều có giới hạn xúc động, chỉ là có những người giỏi khống chế, rất ít khi biểu hiện tâm tình này trước mặt người khác. Trang Duệ vốn là người ôn hòa, nhưng người nhà chính là vậy nghịch của hắn, dù là ai, nếu xúc phạm đến thân nhân của mình, hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Trang Duệ buông tay ra thì tên thanh niên kia đã xụi lơ xuống đất, thở phì phò, vẻ mặt đỏ như máu, ánh mắt lộ ra vẻ e ngại. Hắn vừa rồi có thể cảm giác được Trang Duệ thật sự muốn giết mình, bàn tay to giống như bóp nát cuống họng của mình.

- Đừng giả vờ chết, mau xin lỗi.

Trang Duệ hung hăng đá vào bụng tên kia một cái, cơ thể vốn nằm thẳng chợt co rút như tôm. Nhưng lúc này tên kia thật sự còn thở chưa được, chỉ có thể phát ra những âm thanh ồ ồ, rõ ràng khá đau.

- Nếu cậu đánh người thì bà ngoại sẽ mắng...

Trang Duệ đánh định cho tên kia thêm vài đá thì bên tai vang lên âm thanh của Tiểu Niếp Niếp, vì vậy mà không khỏi đỡ khóc đỡ cười dừng chân, nha đầu kia rõ ràng được bà ngoại dạy thành cô bé tốt, lúc này hẳn giúp cô bé hả giận mà vẫn bị nói như vậy.

- Trang Duệ, đừng đánh nữa, tiếp tục sẽ xảy ra chuyện...

Tần Huyền Băng kéo tay Trang Duệ, tuy hả giận nhưng đối phương cũng không phải sói trên thảo nguyên, đánh người ta bị thương sẽ bị kiện, đồng thời đây chỉ là chuyện nhỏ, cũng không có gì phải làm lớn chuyện ra.

- Đúng, đánh người là sai, cậu không đánh nữa.

Trang Duệ đưa tay véo lên mặt Tiểu Niếp Niếp, vừa rồi hắn ra tay có chừng mực, không bóp vào khí quản của đối phương, nếu không thì xong rồi.

- Trang tiên sinh, người phụ nữ kia hình như là một ngôi sao khá nổi tiếng...

Lý Hà lúc này đi đến bên cạnh Trang Duệ khẽ nói, trong mắt nàng thì những ngôi sao kia có bản lĩnh rất lớn, có thể hô phong hoán vũ.

Đối với những cô gái thì các ngôi sao như thứ gì đó rất cao vời, là thánh nhân có thể thấy mà không thể đụng. Tuy công tác của những nhân viên nơi đây thường xuyên tiếp xúc với các phu nhân ngôi sao, nhưng trong lòng các nàng vẫn thật sự sinh ra cảm giác hâm mộ và sợ hãi.

Lý Hà nói như vậy chủ yếu là muốn Trang Duệ gọi người bạn lần trước đến, phải biết rằng bây giờ Từ Tinh rất có địa vị trong giới điện ảnh, địa vị cao hơn cô gái trước mắt rất nhiều, nếu Từ Tinh đến đây thì bọn họ sẽ không còn kiêu ngạo thế này nữa.

- Nữ ngôi sao?

Trang Duệ nghe vậy và đưa mắt đánh giá một phen, đối phương thật sự có hơi quen mắt, không phải là cô ngôi sao vài năm trước đóng phim Quỳnh Dao sao? Trang Duệ tuy chưa từng xem bộ phim kia nhưng gần đây tình huống tuyên truyền là rất mạnh, hơn nữa cô gái kia có hai má lún đồng tiền, không nhớ cũng khó.

- Không có gì.

Trang Duệ thấy cô ngôi sao kia coi như hiểu chuyện, ít nhất vừa rồi cũng biết khuyên giải tên thanh niên. Hắn cũng không muốn uy phong với đối phương, vì vậy dùng chân đá khế lên người tên thanh niên kia rồi nói:

- Đứng dậy xin lỗi rồi rút đi.

Tên thanh niên họ Phạm kia cuối cùng cũng thở hổn hển đứng lên, khi thấy Trang Duệ lại giơ chân thì vội vàng dùng tay ôm đầu, nhưng lúc này ánh mắt giữa những kẻ tay chỉ là vẻ oán độc.

- Trang Duệ, thôi bỏ đi, để cho bọn họ đi thôi.

Tần Huyền Bằng kéo tay Trang Duệ, cửa hàng này là của bọn họ, nếu truyền ra sự kiện đánh khách hàng thì cũng rất phiền, lúc này có vài vị khách đã đi đến xem náo nhiệt.

Một nhân viên kinh doanh nhanh miệng nói ọi người biết những gì đã xảy ra, sau đó đám khách trách móc tên thanh niên kia không ra gì. Nhưng sau khi thấy dấu vết tím xanh trên cổ đối phương thì bọn họ lại mở miệng khuyên giải nên báo cảnh sát, không cần đụng vào làm gì.

Trang Duệ thấy làm ồn trong cửa hàng cũng không phù hợp, vì vậy hắn nói với cô gái ngôi sao:

- Dìu nó đi, mau lên, đừng làm loạn...

- Cảm ơn, cảm ơn tiên sinh...

Cô ngôi sao họ Mộc này cũng sợ sự việc truyền đi và ảnh hưởng đến danh dự của mình, vì vậy nàng nhanh chóng chạy đến đỡ Phạm công tử, hai người cùng đi ra ngoài. Phạm công tử muốn quay đầu lại nói vài câu cay độc nhưng không dám, vừa rồi đã bị đánh, bây giờ cũng không muốn bị ảnh hưởng.

406. Chương 4 06: Sóng Lớn Trôi Cả Miếu Long Vương

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 406: Sóng lớn trôi cả miếu Long Vương

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Con bà nó, khi ăn uống chơi gái thì thằng nào cũng có mặt, khi có việc cần gọi thì chẳng thằng nào đến hỗ trợ.

Phạm công tử không dám quay đầu nhưng trong lòng rất ngọt ngào, hắn từ nhỏ đến lớn thì người trong nhà không ai dám động vào một đầu ngón tay, hắn không ngờ mình lại bị tên khốn kia thiếu chút nữa bóp cổ chết tươi.

Điều càng làm cho Phạm công tử cảm thấy khó chịu chính là tình huống uất ức của mình lại rơi vào trong mắt cô ngôi sao này, xem như mất thể diện, nếu không tìm cách tu bổ, sợ rằng sau này hắn đừng hòng đứng thẳng người trong thủ đô.

- Hi, huynh đệ, sao lại chạy đến tận đây?

- Phạm công tử, chuyện gì mà gọi như đòi mạng vậy, huynh đệ đang bận rộn lắm.

- Em Mộc, chuyện gì xảy ra? sao anh Phạm lại khốn khổ như vậy?

Đúng lúc Phạm công tử chuẩn bị lấy điện thoại ra thì trước cửa lớn của cửa hàng Tần Thụy Lâm có hơn mười tên thanh niên quần áo lờ lợt và mang theo cả vài cô gái đi đến, trong tay đều cầm gậy bóng chày, bộ dạng hùng hổ.

- Các anh em, bây giờ đập nát cửa hàng này cho tao, đập đi, sau đó tao quay lại bao cả Thiên Thượng Nhân Gian, con bà nó, có gì xảy ra tao chịu trách nhiệm.

Phạm công tử thấy đám bạn chó má của mình đi đến thì thật sự cảm thấy kích thích, hắn cũng bất chấp đối phương nói những lời tổn hại đến mình mà nhanh chóng gào lên tức giận, trong lời nói của chút nước nỡ.

- Chú Ngô, chú gọi điện thoại báo cảnh sát đi, Huyền Băng, em đưa Niếp Niếp vào trong phòng.

Trang Duệ thấy có hơn chục tên tiến đến thì thầm kêu không tốt, đám người kia đều là thanh niên, căn bản không sợ trời sợ đất, ra tay không biết nặng nhẹ, vì vậy hắn vội vàng để cho Tần Huyền Băng đi đến phòng quản lý.

- Ông chủ Trang, anh cũng đừng tiến lên, đừng chấp nhất bọn họ, tôi đã gọi điện thoại báo cảnh sát...

Ngô Trác Chí không ngờ lần đầu tiên ông chủ đến xem cửa hàng thì lại xảy ra chuyện như vậy, trước kia chỗ này chưa từng có kẻ nào gây rối, chỉ là có vài người mua phải vật phẩm không hài lòng và đến yêu cầu trả hàng, sự việc như hôm nay là chưa từng phát sinh kể từ khi khai trương đến giờ.

- Trang Duệ, vào đây đi, cứ để cho bọn họ đập phá, sau đó sẽ tính sổ với bọn họ...

Tần Huyền Băng cũng gọi Trang Duệ, nàng biết rõ bối cảnh nhà hắn, chỉ cần không phải chịu thiệt thì sẽ có thể tìm lại danh dự ỉnh.

- Được rồi.

Trang Duệ biết rõ đám thanh niên sẽ rất phiền, mình đánh nhau với chúng chỉ có thiệt, vì vậy cũng khề gật đầu mà đi về phòng quản lý.

- Có nên gọi điện thoại cho Âu Dương Quân không nhỉ?

Trang Duệ vừa đi vừa móc điện thoại ra, nhưng sau đó hắn nghĩ lại và thấy nên để cho cảnh sát xử lý, đây là đám người kia đến gây rối trước.

Đám khách hàng thấy tình huống một nhóm thanh niên cầm gậy gộc tiến đến thì sợ đến mức trốn đi tứ tán, Trang Duệ đứng ở giữa nhanh chóng lọt vào mắt đám thanh niên kia.

- Tiểu tử này sẽ phải chịu thiệt thòi...

- Đúng vậy, kẻ có thể đưa theo nữ ngôi sao đi chơi thì đơn giản à?

- Chúng ta trốn xa một chút kéo bị đánh...

Khi thấy hơn chục tên thanh niên lao về phía Trang Duệ thì đám người bên kia lên tiếng nghị luận rồi tản đi. Thích xem náo nhiệt là thiên tính của người Trung Quốc, những người đến Tần Thụy Lâm mua hàng đều là kẻ có tiền và thân phận, đã từng gặp qua nhiều tình huống, cũng không sợ sự việc dây lên người mình.

- Chính là hắn, chính là nó, đánh cho tao, đánh chết nó tao lo.

Lúc này Phạm công tử cảm thấy không còn chút đau đớn nào, hắn xông vào đoàn người, khi thấy Trang Duệ thì ánh mắt chợt phát hỏa, sau đó chỉ vào Trang Duệ rồi gào lên. Vừa rồi hắn bị đối phương bóp cổ họng, bây giờ âm thanh thật sự chói tai, hơi quái dị.

- Tiểu tử, số mày đen như chó, dám chọc vào Phạm công tử...

Vài tên thanh niên xông lên đã muốn ra tay, việc này là tay quen, tuy sẽ dẫn đến nhiều phiền toái nhưng có tiền là xong, dù đánh thành tàn phế thì trong nhà có tiền cũng dễ hòa giải.

Hơn nữa vừa rồi Phạm công tử đã nói rõ ràng, lần này tất cả đều tính cho hắn, vì thế có đánh đối phương cũng sẽ có Phạm công tử xử lý tất cả.

Đám thanh niên đều là con nhà giàu và quyền thế ở thủ đô, vì còn nhỏ tuổi nên không được nắm kinh doanh,

- Cậu đi ra, vừa rồi đánh sướng tay phải không?

Tên kia cũng không kém vô lại, hắn thấy vậy thì cúi người nhặt cây gậy lên, lại đi đến trước mặt Trang Duệ nói:

- Đại ca, là em không đúng, là em sai, anh cứ tự nhiên ra tay, nếu thoải mái thì bỏ qua cho em.

Tên kia ngồi xuống nhặt cây gậy lên, sau đó đập vào tay mình.

- Ôi!

Tay phải truyền đến cảm giác đau đớn làm tên thanh niên không nhận được phải kêu thảm, rõ ràng không phải hạng người quá kiên cường.

- Cậu đây là?

Trang Duệ ở bên cạnh trợn tròn mắt, cử động của người thanh niên kia làm cho hắn thiếu chút nữa thì lồi mắt ra ngoài, hắn vốn chỉ muốn mở lời giáo dục đối phương một phen, để cho đối phương lần sau làm việc có đầu óc một chút, sau đó thì để đối phương rút đi cho xong việc. Không ngờ tên kia lại tự có hành động hại chính mình, chẳng lẽ vì xem phim giang hồ Hongkong quá nhiều?

- Đại...Đại ca Trang, vừa rồi tiểu đệ xin lỗi ngài, ngài xem như vậy đã được chưa?

Tên thanh niên kia đau đến mức trên đầu vã ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, cây gậy bóng chày đã được ném xuống mặt đất, miệng hít vào những luồng hơi lạnh. Hắn ngẩng đầu nhìn Trang Duệ, biểu cảm thật sự giống như một tên giang hồ bị đại ca trách phạt vậy.

- Thì ra tiểu tử kia là xã hội đen...

- Đúng vậy, tuổi không lớn nhưng đã là đại ca rồi...

- Nói nhỏ một chút, đừng để cho tên kia nghe thấy...

- Tướng mạo khá tốt, hình như cũng không quá giống những tên hắc đạo xã hội đen trong phim....

- Anh xem phim cũng nhiều rồi, bây giờ còn kẻ nào viết trên trán mình dòng chữ “tôi là người xấu” nữa chứ? Chúng ta nên trốn xa một chút, đừng liên lụy vào...

Mọi người vây quanh vốn tưởng Trang Duệ gặp thiệt thòi lớn, không ngờ vừa rồi tên vừa ức hiếp cô bé đã tiến lên nhận lỗi, đồng thời tên tiểu đệ kia lại tiến lên tự mình đánh mình để chuộc tội. Nhưng câu xưng hô đại ca Trang của tên kia thật sự làm cho đám người kia tưởng rằng Trang Duệ chính là đại ca hắc đạo.

- Chú Ngô, lấy những tài liệu kia ra, tôi sẽ về nhà xem, chuyện bên này chú cứ tùy tiện xử lý...

Trang Duệ bị những người kia nói cho đỡ khóc đỡ cười, những năm nay người ta xem phim Hongkong quá nhiều, làm gì có nhiều xã hội đen như vậy? Chẳng lẽ đám công an quốc gia ăn không ngồi rồi à?

Nhưng trong lòng Trang Duệ cũng có ý nghĩ như vậy, bọn họ báo cảnh sát đã hơn mười phút nhưng cũng không thấy vị nào chạy đến đây, thật sự giống hệt như trong phim Hongkong, đám cảnh sát luôn là người đến giải quyết hậu quả cuối cùng.

- Vâng, ông chủ, anh chờ chút...

Ngô Trác Chí vừa rồi đã bị tình huống xảy ra làm cho không biết phải hành động thế nào, nhưng lão cũng hiểu rõ một chuyện, đó chính là ông chủ và cũng là con rể của Tần gia này có lai lịch không nhỏ, không chỉ đơn giản là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch, xem ra còn có bối cảnh lớn hơn. Vì vậy lúc này hắn nói chuyện với Trang Duệ mà giọng điệu không khỏi cung kính hơn một chút.

- Dương Ba, sau này không cho phép đến cửa hàng này quấy rối, nếu không tôi sẽ tìm đến các người...

Trang Duệ tiếp nhận túi tư liệu của Ngô Trác Chí, sau đó hắn xoay người nói với Dương Ba. Hắn chưa nói đám người kia được đi, vì vậy mà cả đám đứng nơi đó chờ Trang Duệ xử lý, cũng không kẻ nào có lá gan bỏ chạy. Bình thường bọn họ chạy ra ngoài chơi thì không sao, nếu gây họa cho gia đình thì lần sau đừng hòng dễ dàng lấy tiền ra ngoài chơi đùa.

- Anh Trang, anh cứ yên tâm, nhất định sẽ không, nhất định sẽ không, hôm nào đó tôi sẽ bày tiệc mời anh Trang, anh nhất định phải nể mặt đấy nhé?

Dương Ba cũng không ngờ sự việc có thể kết thúc như vậy, trong lòng không khỏi thầm khen Trang Duệ rộng lượng, nếu là thay vào đám người khác thì sợ rằng sẽ làm cho người ta sống dở chết dở mới chịu.

- Để sau này rồi nói...

Trang Duệ khoát tay áo, dùng một tay ôm Niếp Niếp, một tay kéo bàn tay nhỏ của Tần Huyền Băng đi ra ngoài cửa hàng. Hắn thật sự không muốn so đo với đám thanh niên kia, dù mình không lớn hơn bọn họ mấy tuổi, nhưng với kinh nghiệm và kiến thức của hắn thì bọn họ và mình căn bản không phải là cùng một hạng người.

Khi thấy Trang Duệ không đặt nặng sự việc lần này thì trái tim đặt trên cuống họng của Dương Ba cũng đã được di chuyển xuống lồng ngực, sự việc hôm nay đối với hắn cũng không tính là xấu, ít nhất cũng làm cho Trang Duệ có ấn tượng về hắn, còn Phạm công tử thì coi như là kẻ môi giới xui xẻo.

Nhưng tình huống vừa rồi cũng làm cho Dương Ba thật sự căng thẳng, đến lúc Trang Duệ đi ra cửa thì hắn mới phát hiện người phụ nữ ở bên cạnh tuy ăn mặc trang phục truyền thống màu đỏ nhưng dáng người và khí chất còn hơn đám ngôi sao mình từng biết không biết bao nhiêu lần. Hắn đưa mắt nhìn lại cô bạn gái của mình, thấy thế nào cũng không vừa mắt, chênh lệch giữa người và người xem ra là rất lớn.

- Trang Duệ, anh thật sự không sao đấy chứ?

Sau khi đi ra khỏi Tần Thụy Lâm thì Tần Huyền Băng dùng giọng lo lắng hỏi, nàng vừa rồi đã thấy rất rõ, một gậy đánh lên vai Trang Duệ, nàng sợ hắn chóng đờ chỉ vì sĩ diện.

- Không có gì, anh là người da dày, không sao, em xem...

Trang Duệ cười hì hì đưa Tiểu Niếp Niếp trong lồng ngực bỏ lên vai, làm cho cô bé cười rộ lên khanh khách, những cô bé thường hay quên, mới đó đã quên hết những gì vừa xảy ra.

Trang Duệ còn chưa đi ra khỏi đường dành cho người đi bộ thì thấy đám cảnh sát đang vội vàng đi từ một đầu đường về phía cửa hàng Tần Thụy Lâm, hắn không khỏi lắc đầu, hiệu suất làm việc của đám người này là quá cao, nếu đổi lại là cướp bóc thì sợ rằng đã sớm chạy không còn bóng dáng.

- Đi thôi, anh sẽ đưa mọi người đi dùng cơm.

Lúc này đã có hơi muộn, đã đến giờ cơm, Trang Duệ lái xe đưa Tần Huyền Băng và Tiểu Niếp Niếp đến Toàn Tụ Đức. Đây là lần đầu tiên Tần Huyền Băng đến Bắc Kinh, nàng thật sự khen món vịt nướng thơm phức không dứt miệng, sau đó cùng Tiểu Niếp Niếp ăn uống rất hưng phấn.

- Alo, ai vậy?

Trang Duệ gần đây ăn uống rất nhanh, hắn cầm tăm xỉa răng nhìn hai mỹ nữ ăn uống, đúng lúc điện thoại vang lên.

- Ông chủ, tôi là Ngô Trác Chí, có việc cần báo cáo với anh.

Trong điện thoại vang lên tiếng phổ thông có khẩu âm Quảng Đông của Ngô Trác Chí.

- À, chú Ngô, có chuyện gì vậy? Là cảnh sát gây phiền hay là đám tiểu tử kia lại gây chuyện?

Trang Duệ đứng lên đi ra cửa, vì lúc này Toàn Tụ Đức khá đông người nên rất ồn ào.

- Không, không phải, ông chủ, hôm nay chúng ta có một cuộc mua bán lớn...

Âm thanh của Ngô Trác Chí trong điện thoại có chút hưng phấn.

- Mua bán lớn?

Trang Duệ dùng giọng khó hiểu hỏi, hắn vừa rời khỏi Tần Thụy Lâm chỉ một giờ, có lẽ cảnh sát cũng vừa mới xử lý xong sự việc mà thôi, Ngô Trác Chí là người có kiến thức rộng rãi, mỗi mua bán gì lớn có thể làm cho hắn hưng phấn như vậy?

- Đúng vậy, vừa rồi đặc tiêu thụ được mười ba triệu tiền bán đá quý, ông chủ, dù là đến tết cũng không có hạn ngạch tiêu thụ như vậy.

Ngô Trác Chí cười rất vui, hẳn ngoài tiền công thì cuối năm còn có chút hoa hồng, dựa theo tổng tiêu thụ mỗi năm thì hẳn cũng có hơn một triệu, nói cách khác thì càng bán được nhiều thì hẳn càng vui.

- Sao? Có chuyện gì xảy ra?

Trang Duệ cũng thật sự lấp bắp kinh ngạc, vừa rồi hẳn đã xem qua báo cáo của Tần Thụy Lâm, dưới tình huống bình thường thì Tần Thụy Lâm mỗi tháng chỉ bán được hơn chín triệu, ngày hôm nay đã bán được hơn chục triệu tiền mặt, thật sự xem như là mua bán lớn.

- Ông chủ, những tiểu tử trước đó đến gây rối chợt muốn mua hàng, bọn họ mua đi vài món đồ trang sức quý giá của cửa hàng, đồng thời nói sau này sẽ mua thêm nhiều món nữa...

Ngô Trác Chí là người lăn lộn xã hội nhiều năm, tất nhiên hẳn sẽ biết ý nghĩa khi đám người kia mua hàng, không có gì khác hơn chính là nịnh bợ Trang Duệ, để cho hẳn được vui vẻ.

Ví dụ như bây giờ tên thanh niên lúc nãy cầm đầu đám người lên tiếng với Trang Duệ vẫn còn ở bên ngoài, vừa rồi tên này là kẻ mua nhiều món hàng nhất, một hơi mua hơn sáu triệu. Ngô Trác Chí nói đến đây thì cổ ý lớn giọng một chút cho đám người bên ngoài nghe được.

Dương Ba tuy tuổi không lớn nhưng là người rất khôn khéo, hẳn thấy quản lý cửa hàng nói chuyện với Trang Duệ rất khách khí và cung kính, lúc cuối cùng khi giao tư liệu cho Trang Duệ thì trong miệng còn hô một câu ông chủ Trang, trong lòng hẳn đã đoán được chín phần mười, cửa hàng này là của Trang Duệ.

Nhà Dương Ba chuyên kinh doanh thực phẩm, làm ăn không nhỏ, nhưng hẳn bây giờ nếu so với Trang Duệ thì chẳng là gì, người ta không để lộ ra gia sản bản thân nhưng lại có một sự nghiệp lớn, chính mình thì suốt ngày rêu rao nhưng còn chưa được nắm kinh doanh của gia tộc.

Sau khi biết cửa hàng này là của Trang Duệ thì Dương Ba cũng động tâm tư, sau khi ứng phó với đám cảnh sát thì lập tức động viên vài huynh đệ mua hàng. Trong lòng hẳn hiểu rõ, Trang Duệ chỉ nhận thức một mình hẳn, nếu mua hàng thì sẽ càng làm cho đối phương khác ghi hơn.

Không phải nói rằng sinh rồng phượng sinh phượng sao? Dù là chuột cũng sẽ có gian đào hang, Dương Ba tất nhiên sẽ thừa hưởng ghen kéo quan hệ tốt đẹp của cha mẹ mình.

- Được rồi, tôi biết rồi, mở cửa buôn bán có người mua cũng coi như quá tốt...

Trang Duệ cười cười, hẳn không ngờ xảy ra xung đột ngày hôm nay lại đưa đến cho Tần Thụy Lâm một khoản tiền lớn như vậy.

Nhưng sau khi nghĩ lại thì Trang Duệ thật sự phát khổ, đám người kinh doanh kia cũng không đơn giản, bây giờ lưu hành thói đút lót, nếu xem xét cho kỹ càng thì hành vi kia miễn cưỡng có thể cho qua. Chẳng qua đám người kia cũng không phải nể mặt mình, chẳng qua là sợ hãi thế lực của nhà ngoại mình mà thôi.

- Ông chủ, còn có việc cần xin chỉ thị của anh...

Trang Duệ đang định cúp điện thoại thì bên phía đối diện vang lên âm thanh của Ngô Trác Chí.

- Những vật phẩm xa hoa của cửa hàng chúng ta hầu như đã bị những người kia mua hết, nhưng cuối năm chính là mùa mua bán bộc phát, anh xem chúng ta có nên lấy hàng từ tổng bộ không?

Trang Duệ xem như nghe và hiểu, thì ra bây giờ vị chủ quản Ngô này bắt đầu muốn lợi dụng quan hệ của mình, nhưng hẳn thân là một nửa ông chủ của cửa hàng, quan tâm nhiều hơn cũng không quá oán trách.

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trước tiên nhận số vật phẩm tương đương một tháng hàng hóa từ tổng bộ, lấy nhiều kim cương châu báu một chút, phải thúy và ngọc mềm ít đi một chút, cuối năm tôi sẽ nghĩ biện pháp.

Trang Duệ cũng không phải nói mạnh miệng, lần trước hẳn ở hội chợ phải thúy Bình Châu đã từng mua một khối mao lưu có phải thúy cấp thủy tinh, chẳng qua chưa kịp mở ra, bây giờ còn đang ném trong tầng hầm biệt thự ở Bành Thành.

Mặc dù phỉ thúy cấp thủy tinh này không được như đế vương lục nhưng làm ra vật phẩm vẫn có thể là trang sức cao cấp, cấp bậc không coi là nhỏ, chế hơn chục vật trang sức sẽ không là vấn đề.

Thật sự không được thì Trang Duệ có thể đưa những món trang sức phỉ thúy đồ ra bán, vì hần vẫn còn lại hơn ba chục vòng tay và những món đồ trang sức khác, giá trị cũng phải hơn chục triệu. Hơn nữa bây giờ phỉ thúy đồ là rất hiếm, có lẽ những cửa hàng châu báu ở thủ đô cũng sẽ không có món hàng này, coi như đó là sản phẩm đặc sắc của cửa hàng Tần Thụy Lâm.

Nhưng những thứ này chẳng qua chỉ là cấp cứu mà thôi, nếu muốn để cho cửa hàng Tần Thụy Lâm liên tục phát triển bền vững thì nhất định phải có con đường cung cấp hàng ổn định cho chính mình, nếu hoàn toàn dựa vào nguồn cung từ công ty Tần Thị, như vậy sẽ chẳng khác nào tự đưa mạng sống vào trong tay người khác.

Tuy với mối quan hệ kết thân giữa hai nhà vào lúc này sẽ không xuất hiện tình huống mất đi nguồn cung, nhưng nếu sau này công ty Tần Thị rơi vào hoàn cảnh túng thiếu nguyên liệu, như vậy cửa hàng sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp.

- Chẳng phải mình phải mời nghệ nhân đến tọa trấn, sau đó mình đi đánh cuộc lấy phỉ thúy về làm nguồn cung cho cửa hàng đấy chứ?

Trang Duệ cúp điện thoại và đứng ở cổng Toàn Tự Đức để trầm suy nghĩ, nếu chỉ là cung cấp phỉ thúy thì có thể cho La Giang đảm nhiệm vị trí công tác kia, như vậy sẽ thiếu đi những khoản trung gian, tuy có nghệ nhân mài ngọc thì sẽ tốn tiền lương nhưng tuyệt đối sẽ có lợi hơn nhập hàng từ người khác.

Phải biết rằng công ty châu báu Tần Thị cung cấp nguồn cung cho Trang Duệ chính là giá cả của thành phẩm, còn có chi tiêu tổn hao và sản xuất, mà những món phỉ thúy Trang Duệ có được từ đồ thạch thì giá cả sẽ cực kỳ cao. Mặt khác Trang Duệ có thể lấy nguồn cung nguyên liệu ngọc mềm từ Ngọc Vương Gia, dù sao thì một cửa hàng sẽ không dùng quá nhiều, tin chắc Ngọc Vương Gia sẽ nể mặt.

Thanks

409. Chương 4 09: Người Giúp Việc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 409: Người giúp việc

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Trang Duệ, vừa rồi ai gọi điện thoại đến vậy? Sao mà đứng ngây người ở đây?

Tần Huyền Băng đi đến cắt ngang tình huống trầm tư của Trang Duệ, hần phục hồi tinh thần lại, sau đó lên tiếng:

- Chú Ngô điện thoại đến, nói đến vài chuyện trong cửa hàng châu báu. Huyền Băng, vừa rồi anh có một ý nghĩ, chính là những món như kim cương à châu báu ngọc lục sẽ do gia tộc em cung cấp hàng, còn ngọc mềm và phỉ thúy sẽ do anh đi đồ thạch kiếm nguyên liệu và mời nghệ nhân chế tạo, sẽ tạo ra nhãn hiệu cho riêng mình.

- Anh cứ quyết định, nếu cảm thấy tên cửa hàng không tốt thì có thể đổi lại, dù sao thì em cũng không quản lý, lại không hiểu tài vụ, vì thế anh có thể quyết định tất cả, không cần thương lượng với em làm gì. Chúng ta tự mình tạo ra vật phẩm trang sức phỉ thúy cũng tốt, đến lúc đó em cũng có thể tự mình thiết kế...

Tần Huyền Bằng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Trang Duệ, phụ nữ luôn thích những người đàn ông có tâm tư vì sự nghiệp, Trang Duệ quan tâm đến cửa hàng châu báu kia làm cho nàng cảm thấy rất vui.

- À, mọi người ăn xong chưa? Anh đi tính hóa đơn, em xem, anh đã quên mất...

Chuyện mời nghệ nhân mài ngọc cũng không gấp, hơn nữa chuyện lớn như vậy cũng cần phải thương lượng với Tần Hạo Nhiên, nếu không vừa tiếp nhận cửa hàng đã yêu cầu cung cấp hàng thì khó tránh khỏi làm cho người ta có ý kiến.

- Được rồi, em đã tính rồi, chúng ta đi đâu đây?

Tần Huyền Bằng trừng mắt nhìn Trang Duệ, thường nói ăn cơm thì đàn ông sẽ tính tiền, như vậy mới là quan hệ tình yêu. Nếu như tính tiền là phụ nữ, như vậy chắc chắn đã là vợ chồng, chính mình cũng còn chưa được gả cho Trang Duệ.

Trang Duệ còn chưa trả lời thì Tiểu Niếp Niếp đã nhảy dựng lên, nàng hét lớn:

- Cháu muốn đến vườn bách thú, cháu muốn xem gấu trúc.

- Được, đưa cháu đến vườn bách thú xem gấu trúc...

Trang Duệ cúi người ôm lấy tiểu tử kia, đối với hắn và Tần Huyền Bằng thì chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, đi đến nơi nào cũng được.

Cả buổi chiều ba người đi trong vườn bách thú, tiểu tử kia đến Bắc Kinh đã lâu, cho đến bây giờ còn chưa được ra ngoài chơi, vì vậy mà chơi đủ trò, đợi đến khi lên xe về nhà thì đã nằm ngủ trong lòng Tần Huyền Bằng.

- Trang Duệ, nghe nói cậu đã đến Bắc Kinh rồi phải không? Lần trước cậu nhờ tôi tìm bảo mẫu, tôi đã tìm được, tối nay cậu có rảnh không? Tôi đưa người đến cho cậu xem xét...

Trang Duệ còn chưa đi đến nhà thì nhận được điện thoại của Cổ Vân, nếu Cổ Vân không nói thì hắn thiếu chút nữa đã quên chuyện này, những ngày qua đều do cảnh vệ và nhân viên công tác của ông ngoại trợ giúp dọn dẹp và làm cơm, nếu ông ngoại đi thì hắn thật sự sẽ rơi vào tình huống luống cuống.

- Đi chứ, anh Cổ, tôi sắp về nhà, anh cứ đưa người sang. Thật sự cảm ơn anh, vừa vặn em dâu của anh cũng đến, tối nay chúng ta làm vài ly.

Trong căn tứ hợp viện này của Trang Duệ có vài nhà ăn, phía trước dùng làm chỗ ở cho lão gia tử, nhà ăn ở hậu viện phía sau có thể dùng làm nơi chiêu đãi khách cho Trang Duệ.

- Ủa, người đi đâu hết rồi?

Trang Duệ sau khi từ gara tiến ào trong tứ hợp viện thì người ra nghênh đón chỉ có một mình Tiểu Bạch Sư, không còn ai khác. Trang Duệ sau khi đưa Tiểu Niếp Niếp trong lòng Tần Huyền Bằng lên giường nằm ngủ thì chạy đến tiền viện và trung viện để xem xét, ông ngoại đã đi mất, cảnh vệ cũng rút đi sạch, một căn tứ hợp viện rộng rãi bây giờ chỉ còn ba người và một chó.

- Hi, mới nghĩ đó mà đã đi rồi...

Trang Duệ lấy điện thoại ra gọi ẹ, sau đó mới biết ông ngoại đã về Ngọc Tuyền Sơn, mẹ cũng đến bên kia ở vài ngày, ngày mai sẽ cho người đến đón Tiểu Niếp Niếp, coi như cho Trang Duệ và Tần Huyền Bằng một thế giới riêng của mình.

Trang Duệ lắc đầu cười khổ, thế giới riêng của hai người dù là rất tốt nhưng nếu chính mình phải ra tay quét dọn nấu cơm và làm vệ sinh thì thật sự không thể nào thư thái cho được, nhưng khá tốt, chút nữa Cổ Vân sẽ đưa nhóm bảo mẫu đến.

- Trang Duệ, tôi đến rồi, cậu ra mở cửa...

Nửa giờ sau thì Cổ Vân cũng đến, Trang Duệ ra mở cửa, thấy sau lưng Cổ Vân là hai người phụ nữ, tuổi tác không còn nhỏ.

- Trang Duệ, giới thiệu cho cậu, đây là dì Trương, là một người nấu nướng rất tuyệt, đây là dì Lý, làm việc nhà cực kỳ chịu khó.

Sau khi đưa người đi vào tiền viện thì Cổ Vân giới thiệu ngay cho Trang Duệ, hai vị này có lẽ là có kinh nghiệm làm bảo mẫu từ lâu nên không quá ngạc nhiên vì căn nhà lớn của Trang Duệ, cũng không cho ra những hành vi gì không thích đáng.

Trang Duệ cẩn thận đánh giá hai người phụ nữ, dì Trương có lẽ là trên dưới năm mươi, gương mặt mộc mạc nhưng rất sạch sẽ, cơ thể lừ lờ. Dì Lý thì hơn bốn mươi, cả hai đều có vẻ rất cần cù chịu khó. xem tại

Nếu nhìn từ tướng mạo thì Trang Duệ rất hài lòng, hần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dì Trương, dì Lý, tứ hợp viện này của cháu rất lớn nhưng không có nhiều người. À, anh Cổ, đó là bạn gái của em, mọi người chỉ cần gọi là Tiểu Tần thì được.

Trang Duệ thấy Tần Huyền Băng đi đến thì nhanh chóng giới thiệu cho Cổ Vân, sau đó tiếp tục nói:

- Dì Trương mỗi ngày chỉ cần làm hai bữa cơm trưa và cơm tối, điểm tâm sẽ không cần làm, ra ngoài mua vài món là được. Dì Lý cũng không cần làm nhiều, chỉ thu dọn phòng, buổi sáng ra mua thức ăn, còn việc vệ sinh sân vườn thì mỗi tuần sẽ có nhân viên vệ sinh đến quét dọn, mọi người thấy thế nào?

Những năm gần đây bảo mẫu rất hút hàng, không riêng gì chủ nhà chọn bảo mẫu, mà bảo mẫu cũng chọn chủ nhà. Dì Trương và dì Lý đi vào thì cảm thấy căn tứ hợp viện này là quá lớn, nếu hai người hầu hạ thì thật sự là không xuể, bây giờ nghe Trang Duệ nói như vậy thì thật sự cảm thấy thoải mái, nếu thật sự như những gì Trang Duệ nói thì cũng khá thoải mái.

- Mặt khác chỗ này không được cho người ngoài đi vào, nếu như hai vị đồng ý thì có thể công tác ngay từ lúc này.

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi lại bổ sung thêm, hần đã từng xem qua bộ phim hài “Tôi yêu nhà tôi”, bảo mẫu và người giúp việc thường đưa ngoài vào nhà, làm cho chủ nhà cảm thấy rất phiền.

- Điều này chúng tôi biết, sẽ không đưa người đến đây, nhưng chăn nệm quần áo tắm giặt có cần mang đến không?

Dù dì Trương và dì Lý không có gì dị nghị với những lời nói của Trang Duệ, nhưng bọn họ còn chưa chuẩn bị tư tưởng để đi làm vào ngay lúc này, dù sao cũng chưa mang những vật dụng hằng ngày đến đây.

- Ha ha, không có gì, tôi đưa mọi người đến chỗ ở.

Trang Duệ cười cười đưa hai người đi vào tiền viện, hần đẩy cửa một gian phòng rồi nói:

- Chỗ này có nhà vệ sinh ở bên trong, còn có cả tivi tủ lạnh, chăn nệm mọi người cũng không cần mang đến.

Dì Trương và dì Lý xem xét căn phòng, chỗ này cũng đâu phải dành cho người giúp việc, thật sự rộng rãi đẹp đẽ như phòng khách sạn, bên trong có ghế sa lông và đầy đủ vật dụng trong nhà, nếu so với những không gian trước kia từng nhận thì rộng rãi hơn không biết bao nhiêu lần, vì vậy mà gật đầu đồng ý.

- Đúng rồi, tiền lương mỗi tháng ba nghìn, bao ăn ở, sau này hằng năm sẽ tăng thêm 500 đồng, nếu hai vị đồng ý thì tôi sẽ đưa đi làm quen.

Trang Duệ trước đó đã thông qua điện thoại với Cổ Vân mà biết giá lương giúp việc ở Bắc Kinh thường là một ngàn đến hai ngàn, mình trả ba ngàn thì chắc sẽ là không thấp.

- Đồng ý, đồng ý..

Dì Trương và dì Lý nghe được lời của Trang Duệ thì mặt mũi đầy vui sướng, tiền lương thật sự là không thấp, hơn nữa sau này còn tăng lương, chủ nhà hào phóng như vậy cũng không nhiều.

- Trung viện là chỗ dành cho khách, tôi và Huyền Băng sẽ ở hậu viện. Đúng rồi, vài ngày nữa mẹ tôi về sẽ ở hậu viện, đây là nhà ăn ở trung viện, đây là nhà bếp, ngày hôm sau mới chính thức làm việc, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn...

Trang Duệ đưa mọi người đi giới thiệu quanh nhà, khi đến nhà bếp trung viện thì thấy bên trong có không ít thực phẩm, mở tủ lạnh thì thấy cũng đầy đủ mọi thứ, xem ra ông ngoại đi và cũng không mang theo. truyện copy từ

- Ông chủ, cũng không cần ra ngoài ăn, tối tôi nấu cơm, sẽ rất nhanh.

Dì Trương thấy căn phòng bếp sạch sẽ và diện tích rất lớn thì cũng muốn bộc lộ tài năng, coi như cho chủ nhà biết tay nghề của mình.

410. Chương 41 0: Hách Long

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 410: Hách Long

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Dì Trương, hôm nay cũng không cần đâu, chúng ta ra ngoài ăn đi...

Trang Duệ hôm nay giữ hai người ở lại cũng không phải có ý muốn dì Trương làm cơm ình, hấn chẳng qua cảm thấy trong nhà thứ gì cũng có, lúc này trời đã tối, cũng không cần phải quay về làm gì.

- Ông chủ, không có việc gì, ngài có khẩu vị thế nào? Ngay sau đó tôi sẽ làm ra vài món ngon.

Dì Trương bắt đầu rửa tay làm thức ăn, dì Lý cũng rất chịu khó, nhanh chóng đến giúp đỡ.

- Dì Trương, sau này cũng đừng gọi tôi là ông chủ, gọi tên là được...

Trang Duệ nghe thấy từ ông chủ của dì Trương mà cảm thấy chói tai, dì Trương dù sao cũng ngang tuổi mẹ hấn, thật sự là hấn không thể tiếp nhận cách gọi kia.

- Vậy thì được, sau này chúng tôi sẽ gọi anh là Trang tiên sinh...

Dì Trương thật sự rất nhanh tay nhanh chân, lấy cá thịt trong tủ lạnh ra, sau đó đã bắt đầu rửa rau.

- Cậu Trang, hôm nay tôi cũng sẽ ở lại nếm thử tay nghề của dì Trương, cứ để cho dì Trương làm đi...

Cổ Vân ở bên cạnh nói.

Trang Duệ thấy thế thì cũng chỉ đành chịu, hấn nói:

- Dì Trương, rau cỏ làm nhạt một chút, những thứ khác làm hơi cay một chút...

Tần Huyền Băng không thích ăn thịt, người phương nam thích ăn nhạt, Trang Duệ và Cổ Vân thì thích ăn cay, vì thế mà lúc này mới lên tiếng như vậy.

- Được rồi, Trang tiên sinh, hai vị cứ ra ngoài trò chuyện, một lát nữa sẽ xong.

Trang Duệ thấy động tác của hai người giúp việc là rất nhanh chóng và gọn gàng, hấn cũng yên lòng hơn, sau này mẹ ở một mình cũng không nhàm chán, vì hai dì này tuổi tác cũng tương đồng với mẹ mình, bình thường có thể tâm sự cho vui. Cách Tứ hợp viện không xa có một công viên nhỏ, buổi sáng có thể đến đó tập thể dục, dù không có những chị em như ở Bành Thành nhưng ít nhất cũng không cô đơn.

- Anh Cổ, việc này thật sự phải cảm ơn anh, nếu để tôi tự mình đi tìm thì thật sự là hai mắt tối đen...

Sau khi trở lại trung viện và ngồi xuống thì Trang Duệ lấy ra một gói Gấu Trúc lấy từ chỗ Âu Dương Quân đưa cho Cổ Vân, vì cả cái nhà này đều phải dựa vào một tay đối phương mới xong được.

- Ôi, đây là thuốc tốt, coi như anh Cổ này không nhìn lầm nhé...

Cổ Vân thật sự không thể nhìn được mà chăm một điều, hắn nói:

- Di Trương là người Bắc Kinh, chồng qua đời sớm, dì ấy phải làm người nấu cơm và giúp việc để nuôi con khôn lớn, đã làm được hai mươi năm rồi, đã làm cho ba gia đình, nếu không phải bây giờ gia đình kia đã xuất ngoại thì cũng không đến giúp việc cho cậu được, đồng thời cũng là người dễ thân cận.

- Người giúp việc như vậy là rất khó tìm, vì quan hệ giữa người và người rất phức tạp, người cũng có bản phận, dì Trương là người Bắc Kinh, hơn nữa lại làm việc ở người trong công ty của tôi, sợ rằng tôi cũng không biết mà dì Trương cũng đã được người khác mời đi.

- Dì Lý là người Hà Bắc, cũng không cách quá xa Bắc Kinh, cũng là phụ nữ thủ tiết, con gái trong nhà đã đi lấy chồng, không còn gánh nặng gì khác, cũng rất chịu khó, hai người này thật sự là đáng tin dùng.

Cổ Vân nói ra tình huống đại khái của dì Trương và dì Lý, sau đó lấy từ trong cặp ra hai bản hợp đồng giao cho Trang Duệ rồi nói:

- Dựa theo yêu cầu của công ty cung cấp nhân công, số tiền này cậu phải giao cho công ty, hơn nữa còn phải mua bảo hiểm, nhưng tôi có quan hệ nên lấy ra từ trong công ty, cậu trực tiếp cầm lấy, chỗ này còn có bản photo giấy chứng minh và giấy đảm bảo, không sợ gặp chuyện không may.

- Anh Cổ, thật sự cảm ơn anh.

Tìm người giúp việc thật ra là một vấn đề cực kỳ đau đầu, có những người chỉ biết ăn rồi nằm, tay chân không lanh lẹ, chỉ cần sơ sẩy là tạo ra tổn thất cho gia chủ, đây cũng chính là nguyên nhân mà Trang Duệ làm xong nhà nhưng vẫn chưa tìm người giúp việc. Sau khi thấy Cổ Vân lo lắng chu toàn thì hắn thật sự rất cảm kích.

- Không có việc gì, lúc nào kết hôn với em dâu và bày tiệc rượu thì nhớ mời anh một tiếng là được.

Cổ Vân vỗ vai Trang Duệ, sau khi thấy Tần Huyền Băng thì hắn không khỏi thảm than tiểu tử này có phúc, toàn là đại mỹ nữ. Hơn nữa đi theo sau lưng Trang Duệ cũng làm cho người ta cảm thấy có thể diện hơn.

- Đó là đương nhiên rồi, anh Cổ, xấu hổ quá, tôi tiếp điện thoại cái đã.

Trang Duệ đang nói thì điện thoại trong túi áo vang lên, hắn vội vàng cáo lỗi với Cổ Vân, sau đó đi ra ngoài cửa tiếp điện thoại.

- Tiểu Duệ, anh nghe cô nói lúc này cậu đang ở tứ hợp viện phải không? Anh sẽ đến ngay, tối nay chúng ta cùng dùng cơm. đọc truyện mới nhất tại .

Trong điện thoại vang lên âm thanh của Âu Dương Lỗi.

- Anh Lỗi, không cần ra ngoài ăn cơm, anh cứ đến đi, hôm nay vừa vặn ời người giúp việc, đang nấu cơm, đúng rồi, chị dâu có đến không?

Trang Duệ vừa nghe nói Âu Dương Lỗi muốn đến thì cảm thấy đúng lúc có thể giới thiệu Cổ Vân, người ta giúp mình nhiều chuyện khó, giới thiệu người nhà cho quen biết cũng là đương nhiên.

- Chị dâu của cậu không đến, tôi sẽ dẫn theo một người, lát nữa gặp mặt rồi nói sau.

Âu Dương Lỗi giống như đang ngồi trên xe, cũng không nói nhiều mà cúp điện thoại.

Trang Duệ vội vàng chạy đến phòng bếp để phân phó dì Trương nấu nhiều cơm hơn một chút, vì những quân nhân thường rất có sức ăn.

- Trang tiên sinh, Tần tiểu thư, mời ra dùng cơm.

Một tiếng sau dì Lý từ phòng bếp đi ra mời nhóm Trang Duệ vào nhà ăn dùng cơm, lúc này trên bàn đã bày đầy món thức ăn, Trang Duệ nhìn qua thì thấy khá tốt, chỉ sau một tiếng mà dì Trương đã làm ra mười món ăn, đủ món từ thịt đến cá, mùi hương bùng vào trong mũi.

- Chúng ta chờ một lát nữa, anh họ sẽ đến ngay, à, đúng rồi, Huyền Băng, em đi gọi Niếp Niếp thức dậy cùng dùng cơm.

Trang Duệ nói còn chưa dứt lời thì tiếng chuông cửa vang lên, hẳn biết rõ thế nào cũng là Âu Dương Lỗi, vì vậy mà mời Cổ Vân ngồi xuống, chính mình đi ra mở cửa.

- Anh hôm nay đến xem mặt em dâu, nghe Tiểu Quân nói em dâu rất xinh đẹp.

Âu Dương Lỗi vừa tiến vào cửa đã ồn ào, trong tay còn xách theo chai Mao Đài, sau lưng còn có một người mặc quân phục nhưng không có quân hàm, là một người trẻ tuổi.

Tuổi của người này thật sự không khác biệt gì nhiều với Trang Duệ, dáng người thấp hơn một chút nhưng rất tinh anh. Lúc này là tháng chín, đối phương đứng sau lưng Âu Dương Lỗi mà lưng thẳng tắp, không nói lời nào.

- Đúng rồi, tôi giới thiệu cho cậu, đây là Hách Long, là lính của tôi trước kia, sau này sẽ đi theo cậu, cậu cũng đừng bạc đãi cậu ấy đấy.

Âu Dương Lỗi đưa chai rượu cho Trang Duệ, sau đó mới giới thiệu người sau lưng.

- Chào thủ trưởng.

Hách Long nghiêm mình chào làm cho Trang Duệ không kịp phản ứng, chỉ có thể nâng chai rượu lên xem như đáp lễ, điều này làm cho Âu Dương Lỗi cười phá lên ha hả.

Âu Dương Lỗi lắc đầu, tỏ ý Hách Long để tay xuống rồi nói:

- Được rồi, Tiểu Hách, cậu cũng không còn là quân nhân, sau này nên đi theo Trang Duệ, ráng phát triển sao cho tốt. Nhớ kỹ, chúng ta là lính đặc chủng, không có kẻ nào hèn nhát.

- Sư trưởng, tôi nhất định sẽ không làm anh mất mặt.

Hách Long nói với âm thanh trầm thấp, Âu Dương Lỗi nói làm hắn có chút thương cảm, từ năm mười bảy tuổi hắn đã vào lính, đã lăn lộn hơn mười một năm, bây giờ cởi bộ quân phục ra và cảm thấy cực kỳ không muốn.

- Được rồi, anh Lỗi, về nhà cũng đừng bày ra cái giá sư trưởng, thức ăn đã chuẩn bị xong, chỉ đợi rượu của anh mà thôi.

Trang Duệ thấy bầu không khí có hơi nặng nề thì vội vàng đưa chai rượu lên di chuyển chủ đề.

- Trước tiên cũng không vội, Tiểu Hách, cậu đến phòng gác cổng xem, biết dùng những thiết bị kia chứ?

Âu Dương Lỗi khoát tay áo, hẳn không biết Trang Duệ còn có khách khác, vì vậy mà muốn để cho Hách Long quen thuộc hoàn cảnh, vừa nói vừa đẩy cửa phòng gác cổng đi vào.

- Điều này...Những thứ này từ đâu đưa đến vậy?

Trang Duệ phát hiện lúc này trong phòng gác cổng của tứ hợp viện nhà mình có bốn chiếc màn hình lớn với biểu hiện là bốn phía tứ hợp viện, hẳn thật sự khó hiểu, mình nào có lắp đặt những thứ này?

- Những chỗ mà lão gia tử đến ở thường được lắp đặt những thứ này, đến khi đi thì lão gia tử sẽ không mang theo, xem như tiện nghi cho cậu. Tiểu Hách, đây là đèn cảnh báo hồng ngoại, nếu có người vượt qua đầu tường thì đèn này sẽ sáng lên, sẽ báo cảnh sát.

Âu Dương Lỗi cười nói với Trang Duệ, sau đó giới thiệu cho Hách Long.

Trang Duệ lần này thật sự có lời lớn, những thiết bị của cảnh vệ khá tiên tiến, chỉ cần đứng ở căn phòng này có thể kiểm tra được tất cả tình huống bên ngoài tứ hợp viện, vốn những thiết bị này quay về sẽ phải thu lại, nhưng lão gia tử lên tiếng và coi như Trang Duệ được hưởng.

- Anh Lỗi, hôm nay còn có khách, đừng để người ta chờ lâu, chúng ta vào dùng cơm thôi.

Trang Duệ nhìn thấy những dụng cụ kia quá phức tạp, sợ Hách Long không thể nào tìm hiểu ngay vào lúc này, mà Cổ Vân đang chờ ở bên kia, để quá lâu cũng không tốt.

- Sao? Vậy thì chúng ta vào dùng cơm, dù sao Tiểu Hách cũng từng được huấn luyện về phương diện này, sau này sẽ từ từ tìm hiểu.

Âu Dương Lỗi nghe nói còn có khách thì lên tiếng.

Hách Long trước kia làm cảnh vệ cho Âu Dương Lỗi thì chưa cùng lãnh đạo dùng cơm bao giờ, bây giờ có chút căng thẳng, hấn vội vàng nói:

- Sư trưởng, ông chủ Trang, tôi sẽ không đi, tôi đi ra với lái xe là được. xem tại
- Không cần, lái xe Tiểu Vương đã đi ăn cơm rồi, đến tối mới đến đón, tiểu tử cậu sao lại không lớn gan như vậy? Không dám cùng tôi dùng cơm sao?

Âu Dương Lỗi nói một nửa thì đưa mắt nhìn Trang Duệ, cũng không nói tiếp mà cho Hách Long một đấm vào ngực rồi đi vào trung viện.

Trang Duệ thấy Hách Long có vẻ thận trọng thì nói:

- Anh Hách, cứ vào đi, đừng khách khí, cũng như về nhà thôi.
- Ông chủ Trang, điều này...
- Đừng gọi tôi là ông chủ, cứ gọi tên là được...

Trang Duệ kéo Hách Long, sau đó đẩy đối phương về phía trước.

Nhóm Tần Huyền Băng chờ trong nhà, khi thấy một vị tướng quân đi vào thì đều đứng lên, Trang Duệ giới thiệu ọi người rồi cũng ngồi xuống.

Chỉ là dì Trương và dì Lý dù nói thế nào cũng không dám cùng ăn với chủ nhà, điều này cũng làm cho Hách Long đứng lên muốn xuống nhà bếp dùng cơm.

411. Chương 411 : Xưởng Gia Công (thượng)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 411: Xưởng gia công (thượng)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Dì Trương, dì Lý, còn có cả anh Hách, nghe tôi nói vài câu đã, sau đó mọi người hãy cho ra quyết định được không?

Trang Duệ thấy tình hình như vậy thì đứng lên ngăn mọi người lại, sau đó nói:

- Tuy giữa chúng ta có quan hệ thuê mướn nhưng đều là người cả.
- Dì Trương cũng không kém mẹ tôi vài tuổi, cũng là trưởng bối, đáng để chúng ta tôn trọng. Cũng giống

Sau khi đi thăm thú tứ hợp viện một vòng thì Âu Dương Uyển, dì Phương và Tần Huyền Băng đi vào phòng nói chuyện, Trang Duệ thì xách một dụng cụ pha trà đến mái đình giữa hồ cùng trò chuyện về cửa hàng đá quý với Tần Hạo Nhiên.

- À, ý của cậu thì tôi biết rõ, bây giờ chúng ta là người cùng nhà, cũng không nên nói lời khách khí, mà vấn đề nguyên liệu ngọc mềm của công ty được giải quyết cũng cần cảm ơn cậu. Nhưng nguyên liệu phỉ thúy thật sự luôn khan hiếm, nếu cậu có thể thỏa mãn nguồn cung cho cửa hàng ở thủ đô, thật sự là chuyện tốt với chúng tôi.

- Nhưng bây giờ nguyên liệu phỉ thúy trên tay cậu có lẽ cũng không đủ chèo chống cho Tần Thụy Lâm được vài tháng phải không? Sau này hết nguyên liệu thì cậu tính thế nào?

Dù bây giờ việc kinh doanh cần chú ý nguồn hàng và địa điểm phân phối, nhưng thị trường đá quý thường được nắm trong tay vài công ty lớn trong nước, nếu gặp phải cục diện nguyên liệu thiếu thốn, như vậy anh không có hàng để bán tất nhiên sẽ bị công ty khác cướp mất định mức.

Tần Hạo Nhiên chỉ sợ Trang Duệ trẻ tuổi nôn nóng mà không muốn dựa vào công ty Tần Thị, nếu gặp phải cục diện kia thì cửa hàng sẽ mất đi cơ sở ở thủ đô, còn có thể rơi vào tình huống xấu, đó là thứ mà Tần Hạo Nhiên không muốn thấy nhất.

Trang Duệ trầm ngâm một lúc, cuối cùng thấy nước sôi thì pha trà và nói:

- Cháu đã xem qua tư liệu của Tần Thụy Lâm, những vật phẩm trang sức phỉ thúy cấp bậc cao thường tiêu thụ khá tốt, nhưng mức hao tổn nguyên liệu là không nhiều.

- Cháu còn có một khối phỉ thúy cấp thủy tinh, còn có nhiều sản phẩm phỉ thúy đỏ, đều là phỉ thúy cực phẩm, nhóm vật phẩm này có thể chống đỡ được sáu bảy tháng. Nếu nói tình huống trước mắt thì vấn đề là tiêu thụ phỉ thúy cấp bậc cao...

Thật ra một cửa hàng đá quý không phải chỉ dựa vào lợi nhuận, tuy những món đá quý cực phẩm có lời lớn nhưng những món hàng nhỏ rẻ đưa đến vài chục đến vài trăm đồng tiền lời cũng là cơ sở của cửa hàng.

- À, vậy cậu chuẩn bị giải quyết vấn đề thế nào?

Tần Hạo Nhiên không ngờ con rể của mình còn có hàng tốt trên tay, hẳn biết Trang Duệ đổ thạch thặng ở hội chợ Bình Châu, nhưng hình như đã bán sạch rồi thì phải.

- Tháng một sang năm thì hội chợ phỉ thúy Yangon ở Myanmar sẽ khai mạc.

Trang Duệ nói ra đáp án của mình.

412. Chương 412 : Xưởng Gia Công (hạ)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 412: Xưởng gia công (hạ)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Thầy La, anh xem chỗ này thế nào? Có gì cần cải tạo thì anh cứ nói, tôi sẽ cho người sửa đổi...

Bên cạnh một cửa hàng 4s độc quyền xe Audi ở quốc lộ 312, Trang Duệ đưa nghệ nhân chạm khắc ngọc là La Giang đi xem xét một căn phòng làm việc hơn bốn mươi mét vuông, những máy móc trong gara của Trang Duệ cũng đã được chuyển đến chỗ này.

Đã hai tháng kể từ khi vợ chồng Tần Hạo Nhiên đến Bắc Kinh, Tần Huyền Băng đã sớm đến Anh, tiếp tục đơn đặt hàng còn chưa hoàn thành, chỉ có thể thông qua máy tính và điện thoại để thổ lộ nỗi nhớ với Trang Duệ.

Khoảng thời gian qua Trang Duệ cũng không nhàn rỗi, ngoài bỏ thời gian đọc tài liệu chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, phần lớn tinh lực hắn đều ném vào trong cửa hàng Tần Thụy Lâm, những vật phẩm trang sức phỉ thúy đỏ đều được hắn đưa đến cửa hàng để tiêu thụ.

Chỉ là Trang Duệ không ngờ những món trang sức phỉ thúy đỏ đưa ra thì có tiếng vang rất tốt trên thị trường, vốn cho rằng nhóm hàng kia có thể chống đỡ được đến cuối năm nhưng không ngờ chỉ sau hai tháng thì sạch sẽ. Đặc biệt là vòng tay phỉ thúy đỏ, tuy giá cả lên đến vài triệu nhưng người mua không giảm, bây giờ trong cửa hàng chỉ còn lại ba chiếc vòng tay, nếu Ngô Trác Chí không quyết đoán đóng khung trưng bày thì chỉ sợ sẽ chẳng còn hàng.

Phỉ Thúy đỏ được bán ra sôi động cũng làm cho những món hàng cao cấp khác dần nóng lên, hai tháng nhưng bán được hơn năm chục triệu, vì thế mà mang đến tệ đoan, những món vật phẩm trang sức giá hơn ba trăm ngàn cũng được bán sạch, điều này ép Trang Duệ phải về Bành Thành để mở khối phỉ thúy cấp thủy tinh ra.

Điều làm cho Trang Duệ cảm thấy xấu hổ chính là có nguyên liệu nhưng không có nghệ nhân chạm khắc, hắn đã liên hệ với La Giang, lúc bắt đầu thì La Giang không muốn bỏ qua công tác cũ, mãi đến khi Trang Duệ tăng lương một năm hai triệu thì đối phương mới đồng ý.

Nhưng quá trình vừa đến vừa đi cộng với La Giang từ chức ở công ty cũ là mất gần nửa tháng, trước đó Trang Duệ đã sắp xếp xong địa điểm công tác cho La Giang, xưởng gia công của bọn họ cũng không phải đặt ở Bắc Kinh, mà là ở Bành Thành.

Trang Duệ có lo lắng của mình, nếu mình muốn thuê một nhà xưởng ở nội thành Bắc Kinh cũng rất khó, vì nó ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của người khác.

Tất nhiên có thể đưa vào trong tứ hợp viện, nhưng Trang Duệ không muốn đưa chuyện làm ăn về nhà, đồng thời lão gia tử thỉnh thoảng sẽ đến chơi vài ngày, không thể làm ồn, vì thế Trang Duệ quyết định thiết lập xưởng gia công ở Bành Thành.

Cửa hàng xe hơi 4s của Triệu Quốc Đống đã bắt đầu mở cửa kinh doanh, mặt tiền cửa hàng có kết cấu bằng thép, bên ngoài là một dãy cửa thủy tinh cao hơn chục mét, thật sự rất có khí thế ở bên cạnh quốc lộ.

Vì có mối quan hệ của Âu Dương Quân nên công ty Audi cho Triệu Quốc Đống ưu đãi rất lớn, giai đoạn đầu đã đưa đến hơn trăm chiếc xe, tổng giá trị rất lớn.

Tuy Trang Duệ bây giờ có tiền nhưng tất nhiên cũng sẽ không muốn bỏ tiền ra trả tiền hàng, vì bây giờ kinh doanh không có vài người trả trọn gói, trả càng nhiều thì thiếu ngân hàng càng nhiều.

Cửa hàng 4s khai trương được mười ngày mà kinh doanh không tệ, đã bán năm mươi chiếc xe, hạn ngạch là vài chục triệu, có vài loại xe đã hết hàng. Công ty Audi Trung Quốc cũng muốn đẩy mạnh tiêu thụ xe ở Bành Thành, vì vậy mà nhóm hàng thứ hai đã đến, đây là nhóm hàng không cần trả tiền trước, tất cả sẽ được quyết toán sau khi bán xong.

Bên cạnh cửa hàng 4s thì Triệu Quốc Đống còn có một nhà xưởng, vì vậy hắn dứt khoát biến nó thành trung tâm tân trang và bảo dưỡng xe, mà Trang Duệ lại lấy một không gian hơn bốn mươi mét vuông bên trong làm xưởng gia công cho La Giang.

- Địa điểm này rất tốt, ánh sáng mạnh, có thể được, chọn chỗ này...

La Giang đi một vòng xem xét gian phòng, hắn rất hài lòng với máy móc của Trang Duệ, bản thân hắn là người Bành Thành, đã công tác ở bên ngoài hơn chục năm, bây giờ được Trang Duệ mời về công tác với lương cao, mà hắn cũng muốn quay về cố hương.

Lần này La Giang quay về còn đưa theo hai tên đệ tử, tất nhiên tiền lương của đệ tử cũng tính vào trong mức lương hai triệu một năm, còn chuyện phát cho bọn họ bao nhiêu là vấn đề của La Giang.

- Vậy thì được, coi như nơi đây nhờ thầy La, gần đây nhu cầu về vật phẩm trang sức xa hoa là rất cao, coi như để ọi người phải mệt mỏi...

Vốn Trang Duệ muốn sắp xếp La Giang đến biệt thự của mình, mỗi ngày cùng đi làm với Triệu Quốc Đống, nhưng La Giang có nhà ở Bành Thành, cũng có xe. Đồng thời mỗi ngày đều phải do Triệu Quốc Đống lấy nguyên liệu ngọc thạch từ trong rừng đưa cho, sau đó đến tối Triệu Quốc Đống lại phải thu hồi tất cả bỏ vào thùng.

La Giang thật sự đã có đãi ngộ lớn từ Trang Duệ, vì vậy cũng muốn làm cho Trang Duệ an tâm.

- Được, ông chủ Trang cứ yên tâm, ít nhất là một tuần sẽ cho ra ba mươi vật thành phẩm.

La Giang dẫn theo hai vị đồ đệ rồi vỗ ngực nói, tuy hai đồ đệ còn chưa chạm trổ được nhưng đánh bóng thì vẫn có thể làm tốt, nếu có cả bọn họ trợ giúp thì hiệu suất của hắn sẽ cao hơn rất nhiều.

- Có lời này của thầy La thì tôi cũng yên tâm hơn.

Trang Duệ thấy sự việc đã được sắp xếp xong thì cáo từ thầy trò La Giang, hắn đi đến phòng làm việc của Triệu Quốc Đống trong cửa hàng 4s.

- Này anh rể, anh bây giờ dù thế nào cũng là ông chủ, sao lại còn phải tự mình chui xuống dưới xe thế này?

Trang Duệ thấy đây là chuyện tốt, có thể giúp Cổ Vân làm ăn tốt, hơn nữa mình cũng nên chạy đến Cổ lão gia tử, vì mình còn có khối ngọc tạp sắc ở đó, cũng không biết Cổ lão gia tử tạo hình ra vật gì, đây là lễ mừng đại thọ cho ông ngoại mình.

- Hơn một ngàn mét vuông, có hai sân, nhỏ hơn nhiều so với của cậu. À, mai tôi cũng rảnh, vừa vặn gọi Tiểu Bạch theo, cho cậu và cậu ấy đến thành Tây tìm cổ vật...

Âu Dương Quân nhắc đến vấn đề này mà cảm thấy bức bối, tháng trước căn tứ hợp viện năm ngàn mét vuông chỉ trên trăm triệu, bây giờ đã hơn hai trăm triệu, hắn thấy mà thèm nhưng không mua nổi, chỉ có thể chọn mua một căn nhỏ hơn mà thôi.

Con người đôi khi là như vậy, Âu Dương Quân cũng không khác gì, trước khi kết hôn thì náo loạn với bố mình, hôm nay cuối cùng cũng được như ước nguyện, lại lo lắng được mất, uống rượu liên tiếp, không bao lâu đã say.

- Này, chị dâu, các chị về đúng lúc, giúp em đưa Tứ ca vào phòng, hai anh chị hôm nay cũng đừng về. Đúng rồi, anh rể cũng đã đến, đang ở trong phòng với Niếp Niếp...

Trang Duệ đưa Âu Dương Quân lúc này còn đang lằm bằm những câu gì đó không rõ ra khỏi nhà ăn, đúng lúc thấy Từ Tinh và Trang Mẫn cười cười nói nói đi về.

Phụ nữ đến gần lúc kết hôn thường khác với đàn ông, lúc này Từ Tinh có bộ dạng thật sự tỏa sáng, rất hạnh phúc, vào thời điểm này thì một ngôi sao lớn cũng không có gì khác một người bình thường.

- Sao lại uống nhiều như vậy? Khoảng thời gian này luôn là như vậy...

Từ Tinh nhíu mày, nàng và Trang Duệ cùng đưa Âu Dương Quân về phòng, những gì sau đó phát sinh thì Trang Duệ không biết. Hắn đi xuống tầng hầm, bày những hộp vật phẩm lấy từ Bành Thành đến đặt lên kệ.

Sau vài ngày về Bành Thành thì mọi chuyện đã xử lý xong, Trang Duệ đi vào căn phòng ở hậu viện của mình, nói nỗi nhớ thương với Tần Huyền Băng thông qua máy tính, sau khi chọc ỹ nhân đỏ mặt thì mới lên giường ngủ.

- Này đại ca, lúc này đã là mấy giờ rồi, em đã đợi nửa ngày rồi, anh cũng đừng ăn, đi rồi ăn.

Trang Duệ hôm qua uống rượu đã được Âu Dương Quân nói về chuyện khai quật nhà cổ, trong đó có không ít gia cụ từ thời Minh Thanh, điều này làm cho hắn thật sự động tâm. Phòng khách trung viện nhà hắn thật sự thiếu những bộ đồ gỗ như vậy, nói thật, những món giả cổ mà Cổ Vân đã mua về sau khi dùng một thời gian đã sinh ra dấu hiệu bong tróc nước sơn.

Kim Mập đã từng vài lần nói rằng muốn đến xem những món sưu tầm của Trang Duệ, điều này làm cho Trang Duệ rất xấu hổ, những vật phẩm dưới tầng hầm là quá ít, đồng thời nếu không có vài món gia cụ thời Minh Thanh thì đúng là làm cho người ta chê cười.

Trang Duệ đã thức dậy từ sáng sớm nhưng cũng không biết xấu hổ đến mức thức ỏ uyên ương của Âu Dương Quân, mãi đến gần mười giờ thì Âu Dương Quân mới thức dậy, hơn nữa còn lảo đảo muốn đi ăn sáng, thế là bị Trang Duệ kéo ra ngoài cổng.

- Cậu gấp cái gì vậy? Để tôi nói một tiếng đã...

Âu Dương Quân hà hơi bất mãn nói, năm nay khí trời có vẻ hơi lạnh, đã có băng đóng trên đầu, nếu Trang Duệ không cho người phá đi thì sẽ có lúc rơi xuống đầu.

Sau khi quay lại gọi Từ Tinh thì ba người lên xe, Âu Dương Quân gọi điện thoại cho Tiểu Bạch mà hôm qua đã nhắc đến, buổi sáng Trang Duệ có hơi vội vàng, hơn một giờ trước hắn đã gọi điện thoại cho Cổ Vân, để đối phương đến căn tứ hợp viện của Âu Dương Quân.

Khoảng cách từ căn tứ hợp viện của Âu Dương Quân đến tứ hợp viện của Trang Duệ cũng không quá xa, chỉ cách nhau khu chợ Lưu Ly Hán, đường đi mất hai mươi phút, nếu không phải đường quá chật hẹp thì chỉ cần băng qua Lưu Ly Hán là đến ngay.

- Hi, Tứ ca, tứ hợp viện này cũng không tồi, nhưng có hơi cũ nát, có nên đập đi làm mới lại không?

Sau khi đi vào trong tứ hợp viện của Âu Dương Quân thì Trang Duệ thật sự xem như hai mắt tỏa sáng, cũng là một khu nhà tường vây quanh, cũng có hoa viên, cảnh trí, rất có hương vị. Muốn đi vào phải qua một hoa viên nhỏ, có cửa thùy hoa và hành lang gấp khúc, bộ dạng thật sự là nhà ở của quan viên thời xưa.

Nhưng cổng chính hơi nhỏ, bộ dạng cũng cũ nát, đá cũng nát, cổng có dấu vết lửa khói, giống như nam xưa có kẻ sa cơ thất thế.

- Tiểu tử cậu rất may mắn, cậu biết tôi muốn có căn tứ hợp viện này cần phải bỏ ra bao nhiêu công sức không? Chỉ là khuyên đám người trong này rời đi cũng mất một tháng thời gian, lại mất hơn mười lăm triệu để mua lại.

Âu Dương Quân ngoài miệng kêu khổ nhưng nào có phải ra tay khuyên đám người kia? Căn tứ hợp viện này thuộc về chính quyền, vì thế lại làm phiền chủ nhiệm Trịnh chạy ngược chạy xuôi, cuối cùng mới cưỡng chế hộ ở bên trong ra ngoài.

Tứ hợp viện này có hai hoa viên, hai khu nhà, tính thêm phòng bảo vệ nữa là ba, diện tích tuy nhỏ nhưng cũng không thiếu tiện nghi.

Tứ hợp viện của Trang Duệ cả ba nghìn mét vuông, bỏ ra hơn sáu chục triệu, Âu Dương Quân mua căn tứ hợp viện này chỉ mất hơn chục triệu, tính ra đã là quá rẻ. Tất nhiên điều này cũng liên quan đến đám cán bộ như chủ nhiệm Trịnh, không nịnh bợ thì nào có thể được?

- Ôi, Tứ ca, nếu anh không hài lòng thì anh sẽ mua với giá hai chục triệu, coi như anh qua tay có lợi năm triệu, anh không thiệt thòi gì cả, thế nào?

Trang Duệ nhếch miệng nói, Âu Dương Quân rõ ràng có tiện nghi mà còn khoe mẽ, vì nửa năm qua giá của tứ hợp viện ở thủ đô đã tăng lên biết bao nhiêu lần, lúc đầu một căn tứ hợp viện giá chỉ vài triệu đã lên vài chục triệu.

Âu Dương Quân nếu muốn bán ra thì tứ hợp viện này định giá bốn chục triệu sẽ không cần quảng cáo, tất nhiên sẽ có người mua ngay.

Tòa nhà của Trang Duệ mua gần một trăm triệu, nhưng nếu hắn nói ra tin đồn muốn bán, dù là ba trăm triệu thì cũng có người muốn mua. Có câu vật hiếm mới quý, càng là những thứ khó có được thì mới là thứ tốt, bây giờ ai ở trong thủ đô cũng vì tứ hợp viện mà cảm thấy vẻ vang, nếu có biệt thự thì chỉ có thể bị coi thường mà thôi.

- Âu Dương tiên sinh, ngài đến sao không nói một tiếng? Ôi, Trang tiên sinh cũng đến sao? Tôi sẽ tìm người thu dọn tứ hợp viện này, cổng có hơi cũ nát, nếu không tôi tìm người đổi lại cho anh nhé?

Người Trang Duệ đợi còn chưa đến thì đã xuất hiện hình bóng của chủ nhiệm Trịnh, hắn có chút kỳ quái, người này dù sao cũng là lãnh đạo của khu bảo tồn, cần gì phải vào đây chờ sẵn?

Trang Duệ nào biết mình vào khu bảo tồn và bị người hữu tâm thấy được, bọn họ nhanh chóng báo cho chủ nhiệm Trịnh, thế là chủ nhiệm Trịnh nhanh chóng chạy đến.

- Không cần, việc này sẽ có người trùng kiến, anh Trịnh, đến lúc đó anh làm thủ tục cho nhanh, nhưng thứ khác thì không có vấn đề, anh cứ làm cho tốt, tôi sẽ cho người tìm anh...

Âu Dương Quân khoát tay áo nói, lần này thái độ của hắn với đối phương đã hòa ái hơn rất nhiều. Đúng vậy, Trang Duệ thấy lần này thái độ của Âu Dương Quân là khá tốt.

- Được, đến lúc đó gọi điện thoại thì tôi sẽ đến, thủ tục gì cũng xong ngay...

Chủ nhiệm Trịnh nghe Âu Dương Quân gọi là anh Trịnh thì xương cốt mềm hẳn ra, trên đời này người có tiền thì có quyền, chủ nhiệm Trịnh vẫn chưa đến bốn mươi, nếu hắn trèo lên cây đại thụ Âu Dương gia, sau này sẽ không lo cơ hội phát triển.

Vài ngày trước vị bí thư quận còn tìm hắn nói chuyện, nói là nhiệm kỳ lần này sẽ có một vị trí phó bí thư bỏ trống, muốn hắn biểu hiện tốt. Tuy phó bí thư Trịnh có hơi khó đọc nhưng là một cấp bậc phó phòng, rất nhiều người cả đời cũng không bước đến được. Tất nhiên chủ nhiệm Trịnh biết rõ vị bí thư kia là người của Âu Dương gia, thâm hiểu những gì mình làm gần đây là không sai.

Chủ nhiệm Trịnh thấy mình đã biểu hiện tâm ý xong thì nhanh chóng cáo từ, trong quan trường coi trọng hiểu ngầm, đây mới là thứ đáng nói.

- Anh Cổ, bên này...

Chủ nhiệm Trịnh vừa đi thì Cổ Vân đã từ đầu hẻm bên kia đi đến, buổi sáng trang duệ đã nói địa điểm, hẳn đã đến khá lâu rồi, thật sự cảm thấy lạnh cóng.

- Cậu Cổ, cậu cũng không thể nào nặng bên này nhẹ bên kia, nhà tôi cũng không nên kém Trang Duệ...

Âu Dương Quân trước đó đã thông qua Trang Duệ mà làm quen với Cổ Vân, vì vậy thái độ của hắn là khác biệt, hắn rút thuốc mời Cổ Vân.

- Tứ ca, tôi phải xem tứ hợp viện của anh rồi mới nói được, anh yên tâm, nhất định sẽ không kém...

Cổ Vân nhận lấy thuốc và xem xét, thì ra là Gấu Trúc, vì vậy lấy bật lửa ra mời cho Âu Dương Quân. Hắn thầm nghĩ hai anh em nhà này có lẽ được nhận thuốc của trưởng bối trong nhà, nhưng Cổ Vân không biết Âu Dương Quân lấy thuốc của bố mình rồi đưa cho Trang Duệ.

Cổ Vân đi vào trong sân dạo hai vòng, sau đó trở ra nói:

- Tứ ca, tứ hợp viện này khá tốt nhưng năm xưa dành cho quan viên ngoại lang, không có bảo tồn bản vẽ, nếu anh muốn đập đi xây lại thì cần phải có chút khác biệt, nhưng sẽ hoàn toàn không ảnh hưởng đến kiến trúc chính thể.

Vào thời Thanh thì quan gì sẽ có nhà diện tích bấy nhiêu, đây là quy củ, vượt ra là trái lệ, cũng sẽ bị trị tội. Tất nhiên những người có tiền mua thì triều đình sẽ mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không đắc tội với người thì ai rảnh đi xem xét.

Mà Viên Ngoại Lang theo lời của Cổ Vân chính là một chức quan dưới lục bộ, tương đương với cấp phó phòng hiện tại, thật sự giống như chức vị mà chủ nhiệm Trịnh đang theo đuổi vào lúc này.

- Việc này tôi không hiểu, anh cứ cho ra bản vẽ, sau đó nói sau.

Âu Dương Quân thật sự có chút không cam lòng, Trang Duệ mua nhà của quan chủ quản lục bộ, cấp bậc cao hơn mình gấp bội.

- Tứ ca, chúng ta nên đi tìm chỗ nào đó ấm áp, mà người bạn của anh đâu, sao còn chưa đến?

Lúc này trời lạnh lẽo, Trang Duệ chờ người bạn của Âu Dương Quân đến để đưa mình đi xem hàng.

- Anh sẽ gọi điện thoại cho cậu ta một lần nữa...

Âu Dương Quân cũng cảm thấy lạnh run, trời lạnh đứng bên ngoài gió phả vào mặt như dao nhỏ cắt qua, chỉ có Từ Tinh đã có dự kiến trước, trước khi ra khỏi cửa đã bao bọc mình rất nghiêm mật, chỉ lộ ra hai con mắt mà thôi.

- Này, Bạch lão nhị, sao còn chưa đến? Nhanh lên...

Âu Dương Quân móc điện thoại ra thì đã thấy một người từ đầu hẻm đi đến, vì vậy hắn rút đầu lại vội vàng vung tay nói.

- Hi, anh Quân, rất tốt, đặt mua nhà ở đây, trong nhóm chúng ta cũng không được vài người...

Người này xem như rất thân thuộc Âu Dương Quân, tuy cũng gọi là anh Quân nhưng không quá cung kính như chủ nhiệm Trịnh, chỉ cần nhìn vào cách nói chuyện thì giống như cũng phát triển rất tốt ở thủ đô.

- Thôi đi, Bạch lão nhị, đừng cho là tôi không biết, trên tay cậu có hai căn tứ hợp viện, mua đã lâu rồi phải không? Tiểu tử cậu đứng là, anh đây tìm nhà vài tháng mà cậu không lên tiếng, muốn chê cười tôi phải không?

Âu Dương Quân dùng ánh mắt bất mãn nhìn người mới đến, sau đó chỉ vào Trang Duệ nói:

- Đây là cậu em họ của tôi, Trang Duệ, cậu ấy cũng mua tứ hợp viện, cũng muốn mua vài món gia cụ, cậu không phải có một nơi đang khai quật nhà cổ sao? Có không ít vật tốt chứ? Cậu đưa cậu ấy đi xem đi...

- Cậu ấy là Bạch Phong, là bạn từ nhỏ của anh, cậu chỉ cần đi theo cậu ta là được. Đây, cậu Cổ, chúng ta tìm một chỗ bàn bạc, bây giờ khi trời quá tà dị, chưa đến tháng mười hai mà đã lạnh thế này rồi...

Âu Dương Quân quay đầu giới thiệu cho Trang Duệ, sau đó dậm chân trên mặt đất, lại cùng Từ Tinh và Cổ Vân đi ra ngoài.

415. Chương 415 : Khai Quật Nhà Cổ (hạ)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 415: Khai quật nhà cổ (hạ)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Cậu Trang phải không? Trước kia sao chưa từng nghe anh Quân nhắc về cậu nhỉ?

Bạch Phong xoa xoa bàn tay rồi lên tiếng với Trang Duệ, hắn và Âu Dương Quân có quan hệ rất tốt, từ nhỏ đến khi học hết cấp hai không ngừng tụ tập đánh nhau. Nhưng nhà hắn suy tàn khá sớm, lão gia tử năm xưa tham gia cách mạng lại qua đời sớm, hắn thật sự khó phát triển, nếu không phải quân ngũ quan tâm, sợ rằng hắn cũng không thể nào ở lại trong khu quân đội.

Chỉ là thời gian dài thì tình cảm cũng phai nhạt, sau khi Bạch Phong học xong cấp hai thì phải rời khỏi khu nhà dành cho cán bộ quân quân, vì người trước kia tham gia quân ngũ đều là nông dân công nhân, vì thế lúc này bố Bạch Phong tuy không phải về nhà làm nông nhưng cũng chỉ là một công nhân nhà xưởng bình thường.

Bạch Phong lại là một người có tính cách mạnh mẽ, sau khi tốt nghiệp trung học thì tiến vào xã hội, một lão thành cách mạng nhớ tình cũ của ông nội mà cho hắn một công tác đi đến trạm thu mua phế phẩm, năm mười lăm mười sáu tuổi thì hắn đã cầm được tiền lương.

Vào thời đó thì tất cả các trạm thu mua phế phẩm đều là của nhà nước, bên tổng có nhiều sách báo cũ và đồng nát sắt vụn, Bạch Phong tuổi nhỏ nên cũng được người ta quan tâm, cũng không phải làm quá nhiều, mỗi ngày chỉ cần cân mà thôi. Khi nào hắn rảnh rỗi thì đi tìm những quyển sách cổ, sau thời gian dài thì có được nhiều tri thức.

Đồng thời Bạch Phong cũng là một người khá giỏi, từ nhỏ sống trong khu cán bộ quân ngũ nên không thiếu kiến thức, đến khi hắn mười bảy tuổi thì đã là trưởng trạm thu mua phế liệu.

Lẽ ra cả đời của Bạch Phong cứ như vậy, lớn tuổi thì lấy vợ, vinh quang của ông nội cũng không liên quan đến hắn. Nhưng vô tình hắn tham gia một buổi họp lớp bạn học cấp hai, và coi như nhân sinh của hắn hoàn toàn biến đổi.

Trường của Bạch Phong trước kia đều tụ tập con em quân nhân cấp cao, lần này tụ hội cũng là như vậy, bọn họ đã khá lớn, ăn mặc cũng phong cách Tây hơn.

Bạch Phong là người lòng dạ cao, hắn biết mình không thuộc về vòng quan hệ này, vì vậy đến đây chỉ nghe mà không nói, nhưng có một vị bạn học lên tiếng khoe khoang và hấp dẫn hắn.

Vị kia có thân thích ở Hongkong, năm nay đến đại lục thăm người thân, có mang đến không ít những món đồ điện mà ở Bắc Kinh chưa có. Đồng thời còn nói ở Hongkong mua một quyển sách nát ở đại lục cũng phải bỏ ra vài chục ngàn, nói trắng ra thì trong miệng vị kia thì Hongkong giống như toàn là vàng.

Người nói vô tâm nhưng người nghe có ý, mọi người chỉ cười cười cho vui, nghe qua rồi thôi, nhưng bạch phong lại trầm nghĩ, sách nát sao? Mình là trưởng trạm thu mua phế liệu, có rất nhiều sách cổ, những năm

nay hần đã xem qua rất nhiều thứ, thậm chí còn nhặt được cả thánh chỉ của hoàng đế Càn Long, những thứ này có đáng giá không?

Bạch Phong lúc này tất nhiên sẽ có nghi vấn, vì vậy mà bắt đầu lên tiếng tán gẫu với người bạn kia. Hần là người lặn lội xã hội được vài năm, bây giờ chỉ cần nói vài câu đã có thể thu hút tên thiếu niên kia, thế là đối phương xem hần như tri kỷ, mà hần cũng biết được một từ trong miệng đối phương: “Đồ cổ”.

Chỉ là vị kia không nói cái gì gọi là đồ cổ, dù sao thì những thứ gì lâu năm sẽ gọi là đồ cổ, nhưng điều này cũng không làm khó được Bạch Phong. Sau khi kết thúc buổi họp lớp thì hần đi tìm nghe ngóng tin tức, cuối cùng tìm được chợ Lưu Ly Hán, sau khi xem xét mới biết trước giờ những món qua tay mình đều là bảo bối.

Sau khi biết được giá trị của những món đồ kể trên thì Bạch Phong nhanh chóng có tâm tư, hần cho ra giá cao để thu mua sách báo thi họa cổ. Thật ra một quyển sách giá vài xu, nhưng thời đó lại chủ yếu bán cân, sau đó có nhiều người đến bán cho hần.

Tất nhiên Bạch Phong cũng không mua lung tung, lại chịu khó, thường xuyên đến chợ Lưu Ly Hán hỏi thăm các vị chủ quầy lớn tuổi, ai cũng yêu mến hần, vì vậy mà chỉ điểm vài câu. Đó chính là nguyên nhân làm cho tri thức của hần trên phương diện đồ cổ từ từ tăng lên.

Chỉ sau hai tháng ngắn ngủi thì tiền lương hai năm của Bạch Phong đã biến thành một đồng sách tranh nát, còn có những bình sứ cũ, hơn nữa hần cũng sử dụng sạch sẽ phần tiền bố mình tích sau vài chục năm. Chỉ là hần chỉ thu mà không bán, thật sự không có biện pháp, hần rơi vào đường cùng chỉ có thể cầm một món sứ Khang Hi bán cho tiệm đồ cổ Lưu Ly Hán, cầm về vài ngàn đồng.

Phải biết rằng thời đó mỗi người làm công mỗi tháng chỉ nhận được vài chục đồng tiền lương, vài ngàn đồng là một số tiền rất lớn, nhưng Bạch Phong vẫn luôn nhớ lời của vị bạn học kia, những thứ này nếu đưa sang Hongkong sẽ bán được vài chục ngàn đồng.

Bạch Phong nghĩ và cần rằng tìm vị bạn học kia, nói rằng mình có vài món bảo bối trên tay, muốn tên kia liên lạc với thân thích của mình, giúp mình bán đi, sau đó sẽ chia phần.

Thân thích của vị kia là một thương nhân, sau khi nghe được như vậy thì thật sự có đến xem xét, Bạch Phong giao cho đối phương một bức tranh của Hoàng Công Vọng, đưa sang Hongkong bán được giá ba trăm ngàn, Bạch Phong được chia một trăm hai chục ngàn.

Sau khi nếm được quả ngọt thì Bạch Phong bỏ ra vài chục ngàn mua tứ hợp viện, sau đó dồn tiền vào khoản đồ cổ, vài năm qua hai căn tứ hợp viện mà hần mua được đã chật đầy đồ cổ. Sau này trạm thu mua phế liệu chuyển sang cho tư nhân, Bạch Phong bỏ công chức, nhận thầu trạm thu mua.

Nói thật ra thì trong những món hàng mà Bạch Phong lưu trữ cũng không thiếu hàng giả, nhưng dù là giả thì cũng là cổ vật, đều là những món hàng giả cổ thời thanh hay Dân Quốc, giá trị là rất cao. Những năm xưa người chơi đồ cổ không nhiều, thị trường cũng không nóng, hàng giả rất ít, mà số vật phẩm của Bạch Phong chính là kho tàng lớn quý giá.

Đến những năm 90 khi đi lại Hongkong trở nên dễ dàng hơn, khi đó cũng không có luật cấm mang theo đồ cổ xuất ngoại như lúc này, Bạch Phong đưa vài món cổ vật sang Hongkong và túi tiền căng lên. Đến cuối những năm 90 thì thị trường đồ cổ nóng lên, Bạch Phong biến thành cá sấu lớn, vật phẩm trong tay còn nhiều hơn những viện bảo tàng thông thường.

Sau khi trên tay có tiền thì Bạch Phong bắt đầu liên hệ với bạn học cũ, hơn nữa còn lập công ty truyền bá, năm trước có việc cần tìm Âu Dương Quân, đã tặng cho Âu Dương Quân một cái bình phong, chính là cái bình phong mà Trang Duệ thấy trong phòng làm việc của Âu Dương Quân.

Những vật như vậy thì Bạch Phong có không ít, phải biết rằng năm xưa những chiếc bàn gỗ Hoàng Hoa Lý và gỗ lim năm đồng một món tha hồ chọn.

- Anh Bạch, tôi không phải ở Bắc Kinh, mới đến đây không bao lâu, Tứ ca có lẽ là không nhắc đến. Đúng rồi, chúng ta hôm nay đi đâu?

Lúc này Trang Duệ cũng không biết chuyện về Bạch Phong, nhưng hắn thấy đối phương có chút nho nhã, ăn mặc trang phục Trung Sơn, đeo kính, có hơi mập ra.

- Cách đây không xa, có một căn nhà cổ được dỡ xuống, vài ngày trước có người nói với tôi có vài món tốt, tôi không có thời gian đến xem, lúc này anh Quân nhắc mới muốn đến xem, hôm nay tôi đưa cậu đi...

Những năm qua Bạch Phong chủ yếu đặt tinh lực lên vấn đề điện ảnh truyền hình, ít chơi đồ cổ, nhưng thanh danh lớn cũng làm cho nhiều người đến tìm. Những người có liên hệ đều tỏ ra nhận định hắn là kẻ thật thà trung hậu.

- Vậy làm phiền anh Bạch...

Trang Duệ khẽ gật đầu, trừ khi là người Bắc Kinh, nếu không sẽ chẳng có được tin tức trên.

416. Chương 416 : Câu Chuyện Của Anh Đường (thượng)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 416: Câu chuyện của anh Đường (thượng)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Cậu khôn phải muốn đến nơi đó xem xét sao? Hôm nay tôi còn có việc, sẽ đưa cậu đến, một lát sau sẽ đi...

Bạch Phong cũng không quá nể mặt Âu Dương Quân, hắn thật sự rất bận rộn, mà hắn cũng không thích những tình huống như thế này. Hắn và Trang Duệ có sự khác biệt, hắn chơi đồ cổ chỉ vì kiếm tiền, tuy bây giờ vẫn còn nhiều món không bán nhưng đó cũng là vì muốn gia tăng giá trị, cũng không phải để lại cho hậu nhân.

- Ha ha, anh Bạch, tôi cũng có hơi hiểu về những thứ kia, trước tiên cứ đi xem cái đã...

Trang Duệ nở nụ cười từ chối cho ý kiến, mà Bạch Phong thấy vậy thì lắc đầu, những năm nay có nhiều kẻ chỉ xem qua vài quyển sách mà tự xưng mình là dân trong nghề không là số ít. Lúc này Trang Duệ đã được hắn ép vào trong một hạng người như thế.

- Điều này...Có lẽ tôi sẽ gọi một người đi với cậu...

Bạch Phong khẽ nhíu mày rồi lấy điện thoại ra gọi đi, hắn sợ Trang Duệ mua phải vật giả, sau đó mình cũng khó ăn nói với Âu Dương Quân, vì công ty của hắn bây giờ thật sự có nhiều vấn đề cần Âu Dương Quân.

Hơn nữa Bạch Phong cũng không đặt nặng quan hệ giữa Trang Duệ và Âu Dương Quân, hắn nghĩ rằng hai bên chỉ là bà con xa, vì thế với thân phận của hắn bây giờ cũng nên tạo ra một cái giá. Nếu hắn biết rõ Âu Dương Chấn Vũ là bác của Trang Duệ, như vậy hôm nay dù có việc lớn bằng trời thì cũng không thoái thác.

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi ngõ nhỏ, khá trùng hợp, hai người bọn họ dừng xe song song với nhau, Bạch Phong chạy một chiếc xe việt dã nhãn hiệu Mercedes-Benz rất ít gặp trong nước, thấp hơn một chút so với chiếc Grand Cherokee của Trang Duệ. Khi nhìn biển số xe thì Bạch Phong càng chắc chắn thân phận bà con xa của Trang Duệ.

Lúc này trời lạnh đến mức tà dị, hai người dứt khoát lên xe của mình, mở máy sưởi, mở một nửa cửa sổ vừa hút thuốc vừa trò chuyện.

- Cậu Trang, những món hàng chúng ta đến xem cũng không phải hầu hết là thứ tốt, đi thì nên nhìn nhiều một chút, đừng nghe những câu chuyện tự biên của đám người kia, tôi sẽ cho Tiểu Phương giới thiệu cho cậu, có gì không rõ cứ hỏi ý kiến của cậu ấy...

Bạch Phong nói mà thở ra một hơi khói làm cho cửa sổ xe có chút hơi nước, bây giờ đồ cổ là bấp chập thủ đoạn, những năm qua hắn không muốn thu mua đồ cổ cũng vì nguyên nhân này. Những năm trước hắn cũng thường đóng học phí, sau này lần mua ít hẳn đi.

- Cảm ơn anh Bạch chỉ điểm, tôi biết rồi...

Trang Duệ khẽ gật đầu, lời nói của Bạch Phong đã thật sự khắc sâu trong người hắn từ khá lâu, ngay cả đấu giá chợ đen cũng lấy hàng giả ra gạt người, như vậy đừng nói đến bất kỳ địa điểm nào mà không có hàng giả.

- À, người tôi tìm cho cậu cũng không lớn tuổi nhưng rất lanh lợi thông minh, đã lăn lộn nhiều năm ở Phan Gia Viên, những vật giả bình thường cũng không qua mắt hắn. Đúng rồi, nếu Tiểu Phương cũng xem không chuẩn mà ra giá lại cao thì cậu đừng nên nóng vội mua vào, nhớ hỏi tôi nhé?

- Được, anh Bạch cứ yên tâm.

Người ta nhận định mình là lính mới, Trang Duệ cũng không giải thích thêm, hắn gật đầu đồng ý.

- Tiểu Phương, bên này, đến đây...

Trang Duệ còn chưa dứt lời thì Bạch Phong đã đẩy cửa xe bước xuống, sau đó hô lên với một người đi đằng sau đến, hắn đã phát hiện ra đối phương từ kính chiếu hậu trên xe.

- Ông chủ Bạch, anh đi xem vật phẩm sao lại cần tôi đi theo, chẳng phải không có tích sự gì sao?

Tiểu Phương này không lớn tuổi, nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn cả Trang Duệ, sau khi nhận được điện thoại của Bạch Phong thì chạy đến, vẻ mặt đầy nụ cười nịnh nọt.

Nói một cách chính xác thì Tiểu Phương là một trung gian đồ cổ, những năm nay dù là máy bay, súng đạn hay cây kim cái bát lửa...Chỉ cần có mua bán thì sẽ có xuất hiện kẻ trung gian. Tiểu Phương cả ngày trà trộn trong chợ đồ cổ, tuy nói chưa từng mua được món hàng nào giá hời nhưng những tin tức nhỏ nhỏ rất linh thông, những thứ đó đều được hắn đánh tiếng cho Bạch Phong.

- Được rồi, hôm nay tôi có việc, thật sự không thể phân thân được, đó là anh Trang của cậu, cậu đưa cậu ấy đi, nhìn cho kỹ vào, nếu mua được thì mua, không làm tốt thì tôi sẽ tính sổ với cậu...

Bạch Phong thấy người đến thì dứt khoát muốn đi ngay, bây giờ trời khá lạnh, hắn cũng không muốn làm khổ chính mình.

- Ông chủ Bạch, anh không đi thì thật sự không được, điều này...

Tiểu Phương nghe được lời của Bạch Phong thì vẻ mặt chợt có chút khó xử, hắn là một con mối, đưa người đi nếu có vật gì đó được mua bán thì hai bên sẽ cho hắn chút lợi ích. Lúc này Bạch Phong không đi, như vậy tên kia có biết quy củ hay không? Nếu đối phương không biết quy củ, như vậy chẳng phải mình phải đi làm không công giữa trời gió lạnh sao?

- Tiểu tử, tôi đây đã bao giờ để cậu chịu thiệt chưa? Đừng nói nhảm, lên xe của anh Trang rồi đi thôi...

Bạch Phong nghe được lời của Tiểu Phương thì gương mặt chợt kéo căng, hắn duỗi bàn tay phải rồi xiết lại thành nắm đấm, sau đó đấm ba cái lên đầu vai của Tiểu Phương. Trang Duệ thấy vậy mà thật sự khó hiểu, Bạch Phong kia quá bá đạo, người ta còn chưa nói gì đã đánh rồi.

Mà điều làm cho Trang Duệ cảm thấy muốn rút cả mắt chính là Tiểu Phương bị đấm ba cái nhưng không có vấn đề nào, hắn lại vui vẻ kéo cửa xe của mình leo lên ngồi, sau đó còn vung tay với Bạch Phong, tỏ ý là có thể quay về.

- Cậu Trang, tôi đi trước, có gì cứ liên lạc qua điện thoại với tôi...

Bạch Phong lấy một tờ danh thiếp đưa cho Trang Duệ, sau đó quay về xe của mình.

- Anh Trang, anh chạy xe tôi chỉ đường, hay để tôi chạy cho?

Tiểu Phương thấy chiếc xe này có biển số ngoại tỉnh, vì vậy mà hỏi một câu.

- Cậu chạy đi, tôi còn chưa quen đường ở Bắc Kinh.

Trang Duệ mở cửa xe đi xuống, sau đó thay đổi vị trí với Tiểu Phương.

- Hì, anh Trang, vậy anh tìm đúng người rồi, nơi đây đường lớn ngõ nhỏ nào tôi cũng biết, sau này anh muốn mua vật gì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Phương tôi đây...

Tiểu Phương chạy ra khỏi ngõ nhỏ, chạy đến bên đường cái, thuận tiện còn giới thiệu nghiệp vụ của mình cho Trang Duệ. Người lái những chiếc xe vài trăm ngàn thì chắc chắn cũng phải có tiền.

- Tiểu Phương, vừa rồi anh Bạch đánh cậu ba đấm là có ý gì?

Trang Duệ thật sự cảm thấy khó hiểu vì vấn đề này, hắn cũng đã thấy rõ ràng không phải có ý muốn đánh người, vì vậy mà trong lòng có chút hiếu kỳ, bây giờ coi như có cơ hội để hỏi.

Tiểu Phương vừa nghe được lời của Trang Duệ thì biết đối phương không nhiều lần liên hệ với những người như mình, hắn cười nói:

- Ha ha, anh Trang, đó là quy củ, anh cũng biết đấy, tôi muốn có cơm ăn thì phải xem xét vào chuyện mua bán của các ông chủ, vui vẻ thì cho chút tiền thưởng. Vừa rồi ý của ông chủ Bạch là như vậy, trước tiên cho tôi ba đấm, có nghĩa là dù lần này anh có mua được hàng hay không, bên phía ông chủ Bạch sẽ có tiền thưởng...

- Chắc chắn, còn như vậy nữa sao? Được, Tiểu Phương, nếu có vật gì đó phù hợp, tôi cũng sẽ có tiền cho cậu.

Trang Duệ nghe vậy mà nở nụ cười, Tiểu Phương tất nhiên sẽ càng vui vẻ.

417. Chương 417 : Câu Chuyện Của Anh Đường (hạ)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 417: Câu chuyện của anh Đường (hạ)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Địa điểm cần đến nằm ở phía Tây thành phố, cũng không gần chỗ này, lái xe cả giờ mới đến, Trang Duệ đưa mắt nhìn, đây cũng là một nơi tập trung tứ hợp viện.

- Tiểu Phương, chỗ này đang giải tỏa sao? Không phải nói tứ hợp viện đều phải bảo tồn à?

Trang Duệ thật sự có chút kỳ quái, hắn đưa mắt nhìn những dòng chữ “giải tỏa” được viết lên tường mà không nhận được phải hỏi Tiểu Phương, nhưng nơi này khá bẩn, có mùi hương kỳ lạ, hắn mở cửa xe mà cũng không dám đặt chân xuống.

Tiểu Phương thật sự có vẻ quen thuộc chỗ này, hắn bước xuống xe và chú ý tránh nước bẩn trên mặt đất rồi nói:

- Những tứ hợp viện cần giữ lại chính là của đám quan lại, tứ hợp viện ở chỗ này thường là của dân, thời cổ cũng không có gì tốt, chưa nói dơ dáy bẩn thỉu, bây giờ càng làm cho trật tự trị an trong vùng không được tốt, thỉnh thoảng còn có tai nạn sập nhà chết người, vì thế chính quyền đã quyết định giải tỏa và xây dựng lại...

Trang Duệ nghe Tiểu Phương giải thích như vậy thì biết được, thì ra chỗ này thời cổ giống như hoàng thành, thu hút dân cư cả nước, đến đây tìm việc và tiêu sạch tiền, sau đó không muốn đi về tay không, vì thế mà tùy tiện tìm một chỗ đặt chân, hình thành một khu dân cư bất hợp pháp.

Những người này nghề gì cũng có, cũng không thiếu nhà thơ, họa sĩ, nghệ thuật gia...Kết quả là không tìm được việc phù hợp, vì vậy mà tìm chút kích thích như ma túy, thuốc phiện, thường xuyên có những thứ như vậy ở đây, vì thế địa phương thế này dần biến thành ổ tệ nạn.

Khu vực này liên tiếp xảy ra vài vụ án mạng, chính quyền quyết định thanh lý, nhưng quyền tài sản ở chỗ này quá phức tạp, cũng không thiếu hộ bị cưỡng chế.

Cổng thoát nước giống như bị tắc, trên mặt đất đầy nước bẩn, Trang Duệ và Tiểu Phương nhảy nhót tìm chỗ đặt chân như khỉ, mà những người từ bên trong đi ra cũng nhảy nhót như vậy.

- Thầy Đường, mở cửa, tôi là Tiểu Phương...

Hai người khổ sở đi đến cổng một căn tứ hợp viện, lúc này cổng trống không, cũng không biết bị ai lấy đi, cả hai trực tiếp đi vào, Tiểu Phương dùng tay gõ lên một cánh cửa sổ đen sì rồi nói.

Trang Duệ nhìn hoàn cảnh mà không khỏi lắc đầu, nơi này bên trong thấp còn hơn bên ngoài, sợ rằng có mưa thì nước sẽ chảy ngược vào nhà.

Đối với một căn nhà thế này thì Trang Duệ thật sự không biết gia chủ còn có bảo bối gì, nếu có thì sao đến bây giờ mới bán đi?

Khi Tiểu Phương lên tiếng thì bên trong cửa cũng không có động tĩnh gì, nhưng bên cạnh lại có một cánh cửa được mở ra, một cô gái với mái tóc rối như ổ gà duỗi đầu ra nhìn rồi đóng ầm cửa lại.

- Tiểu Phương, nhà này không có người sao?

Trang Duệ đứng ở bên ngoài rồi hỏi Tiểu Phương, nơi này giống như có gì đó bất chính, hấn đứng trước cổng có thể cảm thấy vài ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

- Không thể nào, trong nhà còn có ẩm sắc thuốc, có lẽ vẫn còn ở lại đây.

Tiểu Phương thật sự rất quen thuộc với người ở trong căn nhà này, biết rõ bọn họ là những hộ gia đình ở đây vài chục năm, không có công ăn việc làm gì cụ thể, nếu không đã sớm rời khỏi chỗ này. Bây giờ người ở trong tứ hợp viện nếu có chút năng lực thì đều chuyển ra ngoài thuê phòng hết rồi.

- Anh Đường, thầy Đường, có ở nhà không?

Tiểu Phương vừa nói vừa tiếp tục gõ cửa.

- Ôi, đến đây, để cho hai vị chờ lâu rồi...

Khi âm thanh vang lên thì cửa lớn cũng bị kéo ra, hai người Trang Duệ cũng chẳng thấy được tình huống bên trong, vì có một tấm rèm vải chắn trước mắt.

Phương bắc trời lạnh, bình thường nơi cửa nhà đều có một tấm vải dày, nhưng nhà của anh Đường này thì lại là một cái chắn bông, bên trên còn dính đầy dầu mỡ, bùng ra hương vị khó nghe.

Người đi ra lại rất khách khí, trực tiếp nhắc tấm rèm lên, Trang Duệ và Tiểu Phương cúi đầu đi vào, sau đó xem xét xung quanh thì Trang Duệ mới biết vì sao trong phòng tối như vậy.

Thì ra cửa sổ cũng có một tấm rèm dày, ánh sáng yếu ớt từ nơi đó chiếu vào phòng, trong phòng có buộc một sợi dây thừng từ cửa đến đầu giường, như vậy khá thuận tiện, người không cần xuống giường những chỉ cần vươn tay là có thể mở cửa.

Chính giữa nhà còn có một cái bếp lò, khói tỏa lên trên mái, trên lò có một nồi nước, đây chính là không muốn lãng phí, căn phòng được che kín, tuy không lạnh nhưng lại có một mùi vị khó ngửi.

- Hai vị, mời ngồi, còn bà này, đi vào trong nằm...

Thầy Đường liên tục mời Trang Duệ và Tiểu Phương đi vào, sau đó thuận tay bật đèn, nhưng bóng đèn bật

hắn phát hiện chất liệu gỗ nhãn nhụi, đường vân rõ ràng, hơn nữa còn có một tầng linh khí màu vàng nhạt, tuyệt đối là hàng thật không thể nghi ngờ.

Sau khi xem xét chiếc ghế của mình thì Trang Duệ lại quay sang xem chiếc ghế của Tiểu Phương, hai cái là một cặp, trong giới đồ cổ thì một cặp là rất hiếm, vì những thứ này được truyền thừa vài trăm năm, rất dễ lưu lạc và thất lạc, rõ ràng là gom thành một đôi thì giá trị sẽ tăng lên chóng mặt.

- Thầy Đường, hai cái ghế này của ngài có lai lịch gì...

- Nay, thầy Đường, tôi đã ngồi nửa ngày, sao ngài không iếng nước?

Khi Trang Duệ định mở miệng hỏi thì Tiểu Phương chợt lên tiếng cắt ngang, hắn nhìn về phía Tiểu Phương, đối phương lại đang nháy mắt với mình, tỏ ý để đối phương lên tiếng.

- Ôi, cậu xem trí nhớ của tôi kìa, thật sự là quên mất. Thế này đi, hôm nay khách quý đến nhà, tôi sẽ pha trà ngon để chiêu đãi.

Thầy Đường vừa nghe Tiểu Phương nói như vậy thì thả chân xuống giường, đi ra khỏi phòng, trong sân lại vang lên tiếng đập cửa, có lẽ là muốn đến nhà hàng xóm xin trà.

- Tiểu Phương, sao vậy? Có gì không đúng à?

Trang Duệ hạ thấp âm thanh hỏi, thầy Đường vừa ra khỏi phòng thì bên trong chỉ còn lại Trang Duệ và Tiểu Phương, nhưng trong phòng vẫn còn một người đang nằm.

- Anh Trang, anh cứ nhìn cho tốt rồi hãy hỏi giá, những người này đều tự cho rằng những thứ của mình là bảo bối, nếu hỏi giá thì xong ngay, khó thể thương lượng lại được. Anh xem có nên quay lại tìm anh Bạch để thương lượng, sau đó mới quyết định mua được không?

Tiểu Phương nói mà trong mắt lóe lên cái nhìn xảo quyệt, tuy gian phòng đã mở cửa sổ nhưng vẫn rất trầm thấp, Trang Duệ cũng không nhìn cho rõ ràng được.

- Không cần thương lượng, tôi thấy bộ ghế này rất tốt, hoa văn rõ ràng, lớp vỏ phù hợp, lại là vật phẩm khai môn, chút nữa tôi sẽ hỏi thầy Đường, nếu giá tiền phù hợp thì sẽ mua lại...

Trang Duệ lắc đầu, hắn cảm thấy lần này đi không uống công, tuy rất khó chịu vì mùi vị trong phòng nhưng nơi đây thật sự có thứ tốt, những bộ ghế Hoàng Hoa Lý thế này đã càng ngày càng ít đi, đồng thời giá cả cũng tăng tiến chóng mặt, chỉ sợ muốn mua cũng không dưới tiền triệu.

Thật ra gia cụ bằng gỗ Hoàng Hoa Lý phải là sau năm 2000 mới bắt đầu tăng giá cao, vào thập niên chín mươi cũng không đáng giá, vì những thứ này có thể tích lớn, cồng kềnh, chiếm chỗ, những gia đình có những căn nhà cổ không hiểu giá trị của chiếc ghế mà trực tiếp ném đi.

Tiểu Phương thật sự là con dốt mồi nhưng những món hàng thế này thì chỉ cần mua ra sẽ bán qua tay lời gấp vài chục lần, rõ ràng là một khối thịt béo. Trong giới đồ cổ có câu nói bán hàng không bán đường, Tiểu Phương là một kẻ dốt mồi, khi nhìn không chính xác vật gì đó mới đưa người ta đi xem, vì nếu hắn thấy được thứ này từ sớm thì đã mua rồi, cần gì làm lợi cho kẻ khác?

Vì vậy sau khi Tiểu Phương nghe được lời của trang duệ thì vẻ mặt có chút mất tự nhiên, trong lòng thầm hối hận, trước kia vài lần đến đây và thầy Đường không lấy ra được vào món hàng, không ngờ lần này lại bày chiếc ghế nơi đây, nếu Tiểu Phương sớm biết thì đã mua, căn bản không có cơ hội cho Trang Duệ.

Trang Duệ thật sự không ngờ Tiểu Phương có tâm tư như vậy, hắn đứng lên khơi lò lửa, khi thấy còn có gian buồng trong thì đưa mắt nhìn, vô tình có chút hiếu kỳ, hắn lại xuất linh khí nhìn vào bên trong.

- Ủa, vẫn còn hai chiếc ghế nữa sao?

Trang Duệ phát hiện ra trong phòng tối còn có năm sáu cái ghế giống như bên ngoài, thứ này không phải là dễ tìm, sao lại có nhiều như vậy ở đây? Trang Duệ không khỏi nghi ngờ, hắn đi đến dùng linh khí xem xét những chiếc ghế kia.

- Hừ, chẳng lẽ đối phương muốn chơi trò lừa đảo?

Trang Duệ phát hiện những chiếc ghế dựa trong buồng tuy được làm bằng gỗ tốt nhưng chẳng qua chỉ có một lớp sơn giả gỗ Hoàng Hoa Lý, nhìn qua giống hệt như hai chiếc ghế bên ngoài, nhưng nếu ngồi lâu thì lớp sơn sẽ tróc ra mà thôi.

Trang Duệ nghĩ đến đây thì có chút bất đắc dĩ, xem ra ở Bắc Kinh này thứ gì cũng có, chưa nói đến vấn đề gì khác, chỉ là công phu làm giả của thầy Đường cũng làm cho Trang Duệ lú lờ. Nếu không phải vì bán kiếm tiền thì ai lại bày những món kia trong nhà mình?

- Hai vị xem xét và thấy thế nào?

Trang Duệ vừa nhìn những chiếc ghế trong buồng và quay ra thì thầy Đường đã quay lại, lúc này gương mặt và ánh mắt thật thà phúc hậu của đối phương đã có hương vị đa mưu túc trí ở trong mắt Trang Duệ.

- Chiếc ghế này rất tốt, thầy Đường, anh ra giá đi, phù hợp thì tôi sẽ mua lại.

Trang Duệ dùng giọng bình tĩnh nói, hẳn cũng không cần biết anh Đường muốn chơi trò gì, chỉ cần đối phương dám bán thì hẳn sẽ mua hai chiếc ghế kia, đừng hòng lừa gạt. đọc truyện mới nhất tại .

- Anh muốn mua hai chiếc ghế này thì bỏ ra hai trăm ngàn...

Thầy Đường lấy tay xoa trán, lão suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới đưa ra cái giá phù hợp. Tiểu Phương ở bên cạnh nghe thấy vậy mà tiếc nuối, con bà nó hai trăm ngàn ném ra sẽ thu vào được cả triệu bạc, xem như lần này mình thiệt thòi lớn.

- Hai trăm ngàn...

Trang Duệ giả vờ như trầm tư, một lát sau hẳn vỗ đùi nói:

- Hai trăm ngàn thì hai trăm ngàn, tôi bây giờ sẽ viết chi phiếu cho anh, Tiểu Phương, cậu chuẩn bị giúp tôi đưa hai chiếc ghế lên xe.

Trang Duệ thầm nghĩ, mình sẽ không cho đối phương đánh tráo vật phẩm, vì thế vừa nói vừa rút chi phiếu định ghi số tiền.

- Ôi, tôi không hiểu chi phiếu, anh nên đưa tôi tiền mặt, thứ kia cầm trong tay sẽ chắc chắn hơn.

Quả nhiên Trang Duệ còn chưa hạ bút thì anh Đường đã lên tiếng, Trang Duệ thầm thở dài, hẳn nhìn trúng hai chiếc ghế, nếu thầy Đường là thương gia đứng đắn thì hẳn sẽ mua lại không có vấn đề, nhưng nhìn vào bộ dạng của đối phương, sợ rằng mình đi lấy tiền thì đối phương sẽ đánh tráo hàng mất.

419. Chương 419 : Phía Đông Không Sáng Phía Tây Sáng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 419: Phía đông không sáng phía tây sáng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ bây giờ đang tìm cách ứng phó, hẳn thật sự khó chịu như nuốt phải ruồi, nhưng trong nghề đồ cổ này có đủ đường rắn chuột, nếu người mua mà không hiểu rõ canh bài thì có vạch trần ra cũng không có ý nghĩa.

- Ôi, tôi tiếp điện thoại cái đã.

Trang Duệ đang định lấy cơ bỏ đi thì điện thoại trong túi quần chợt vang lên, hẳn vội vàng đứng lên cầm điện thoại ra ngoài nghe máy.

- Thầy Đường, Tiểu Phương, trong nhà điện thoại đến gấp, nói là có chuyện, tôi cần phải đi. Thầy Đường, anh cứ giữ cặp ghế lại cho tôi, ngày mai, trễ nhất là ngày một tôi sẽ đến mua hàng...

Trang Duệ tiếp điện thoại rồi quay về phòng nói với thầy Đường, bây giờ hẳn có muốn mua cũng không còn thích hợp, vì vậy nên buông bỏ thì hay hơn.

Nhưng Trang Duệ không vạch trần sự việc, vì hẳn và Tiểu Phương hôm nay mới gặp mặt nhau, cũng không biết đối phương cùng là đồng bọn hay thật sự không biết trò lừa của thầy Đường, vì thế mới dứt khoát bỏ đi. Thầy Đường thích gạt ai thì cứ gạt, tôi đây cũng không phải dễ lừa như vậy.

Khi thầy Đường nghe được lời của Trang Duệ thì vẻ thất vọng trong mắt chợt lóe lên, nếu lúc này không có Tiểu Phương trong phòng thì lão sẽ đổi hai ghế luôn, vì nhận chi phiếu cũng không có vấn đề.

Với ánh mắt chuyên nghiệp của thầy Đường thì Trang Duệ có lẽ đã nhìn ra sơ hở, mai một chắc chắn sẽ không quay lại.

- À, anh cứ đi, tôi sẽ giữ vật phẩm này lại, thứ này là của tổ tông để lại cho tôi, nếu không có biện pháp thì tôi cũng không bán, ời...

Tuy rất thất vọng nhưng đã diễn thì phải làm cho trót, thầy Đường nhanh chóng vỗ ngực cam đoan với Trang Duệ, nói rằng sẽ giữ lại vật phẩm.

Trang Duệ cảm thấy thầy Đường thật sự là chuyên gia diễn trò, lời nói cực kỳ tốt đẹp, có lẽ thân phận là con cháu người Mãn Thanh cũng vô nghĩa, anh còn dám thay tông đối họ thì còn cái quái gì không dám làm?

- Tiểu Phương, cậu đi đâu? Có cần tôi đưa cậu một đoạn đường không?

Sau khi đi đến đầu ngõ thì Trang Duệ thở phào nhẹ nhõm, con bà nó đi đến đây khai quật nhà cổ cũng thật sự quá ngọt ngào, sưu tầm cổ vật ở dân gian cũng không có gì là tốt. Chưa nói đến chuyện làm giả, còn có trò đánh tráo, diễn xuất lại quá chuyên nghiệp, chính mình nếu không có linh khí thì hôm nay biết đâu sẽ phải bỏ tiền đóng học phí rồi.

- Anh Trang, tôi ở cách đây không xa, anh cứ đi trước đi...

Tiểu Phương dùng giọng bình tĩnh nói với Trang Duệ, thực chất thì trong lòng đã vui mừng nở hoa, trong mắt hẳn lúc này Trang Duệ chợt biến thành một con người cực kỳ đáng yêu. Lúc này tiền sẽ rơi vào túi hẳn, mai một mới đến mua sao? Xin lỗi, chẳng còn đâu mà mà mua.

Có người thấy vậy sẽ nói Tiểu Phương rõ ràng hót tay trên cửa kẻ khác, làm người dốt mồi thì danh dự là quan trọng, anh nếu làm như vậy thì sau này còn ai cần anh dốt mồi nữa?

Nhưng cũng không thể nói như vậy, nếu sự việc như vậy đặt trên người một ông chủ có thân phận và địa vị thì căn bản sẽ không xảy ra, nhưng Tiểu Phương là ai, chỉ là một tên côn trùng trong chợ đồ cổ, nói không dễ nghe thì chính là một kẻ dưới tầng xã hội, còn có gì là danh dự? Cứ ra tay thôi, vì chỉ cần bán qua tay là có lợi cả triệu, còn nói danh dự cái gì nữa? Đàn ông có cả triệu trong tay thì thứ gì mà không làm được? truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

Sau khi thấy Tiểu Phương không muốn đi cùng mình thì Trang Duệ lắc đầu rồi lái xe bỏ đi, lúc vừa rời là mẹ gọi điện thoại, hỏi mình có về nhà dùng cơm hay không. Tình huống xảy ra hôm nay làm cho Trang Duệ rất dứt khoát, hẳn dứt khoát lái xe về tứ hợp viện.

Trang mẹ ác nói bn\$ c mẹ nhanh c - â tTlại vyc hì T c đi,l y kẹl nóic bà nói
n A

quả chính là hai quả đào mừng thọ màu hồng phấn, to như nắm tay, dưới ánh đèn bằng bạc thậm chí còn thấy cả lông tơ trên vỏ.

Lúc này là mùa lạnh, cũng không biết ai đưa đến cho Cổ lão gia tử mâm quả kia, bây giờ là thời kỳ trồng trọt hiện đại, vào mùa đông có những thứ kia cũng không có gì là quái lạ. Hấn nhìn qua một lúc mà không thấy có gì quá mức ngạc nhiên, vì thế mà tiếp tục đưa mắt thăm dò khắp phòng.

- Bác, rõ ràng là trêu chọc cháu, trong phòng này làm gì có vật nào?

Trang Duệ tìm một lúc lâu mà thật sự không thấy khối ngọc kia của mình ở đâu, trong phòng này sắp xếp rất đơn giản, ngoài cái bàn và cái giá đặt chậu rửa mặt ngoài cửa thì ngay cả một cái tủ cũng không có.

- Ha ha, tiểu tử cậu đúng là mù rồi.

Cổ lão gia tử nghe được lời của Trang Duệ thì cười phá lên ha hả, bộ dạng thật sự là đắc ý mãn nguyện.

- Mắt mù sao?

Trang Duệ thật sự sững sốt, sau đó hấn chợt hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía khay hoa quả.

- Đây...Đây là khắc ra từ khối nguyên liệu ngọc thạch kia sao?

Trang Duệ thật sự không dám tin vào mắt mình, vừa rồi hấn không dùng linh khí nhìn vào nhưng cũng thấy rõ lớp lông tơ trên vỏ quả đào, hơn nữa trên mặt hoa quả còn có những giọt nước như thật, đây chính là những nguyên nhân làm hấn không chú ý.

- Đúng là như vậy.

Đến khi Trang Duệ dùng hai tay sờ lên khay hoa quả kia thì mới phát hiện ngay cả cái khay cũng được làm từ ngọc, tất cả trái cây trên khay, dù là chuối, nho, táo, đào mừng thọ đều là giả.

Trang Duệ thật sự sinh ra cảm giác ngạc nhiên cao độ, những màu sắc xanh đỏ tím vàng nâu xám đều được sử dụng, mỗi màu đều được tận dụng triệt để, nhìn có vẻ lộn xộn nhưng trật tự rất rõ ràng, trông rất sống động, thật sự làm cho Trang Duệ phải nhìn nhầm, có thể nói là cách chạm trổ cướp công tạo hóa.

- Chắc chắc, bác Cổ, thứ này thật sự là khó thể tin được, tay nghề của bác thật sự là có một không hai trong thiên hạ...

Trang Duệ đưa mắt xem xét kỹ càng mà không khỏi mở miệng tán thưởng, hoa quả vốn là những thứ có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa còn có hai quả đào mừng thọ, càng là điềm lành. Trang Duệ dùng thứ này làm quà mừng thọ cho ông ngoại thì nhất định là độc nhất vô nhị, không ai có thể so sánh được.

Cổ lão gia tử tiếp nhận mâm trái cây trong tay Trang Duệ, trong mắt đầy vẻ không muốn, giọng điệu thõn thục:

- Tay nghề tốt cũng không so được với nguyên liệu tốt, Tiểu Trang, vậy này là sản phẩm niêm phong cuối cùng của tôi, sau này sẽ không tiếp tục tạo hình nữa...

Sau khi cầm trong tay khối ngọc này thì Cổ Thiên Phong đã vắt óc toàn lực bỏ ra ba tháng mới có thể hoàn công, lão hao phí nhiều tinh lực, khi vật này được làm xong thì cảm thấy sức khỏe của mình giảm sút, đây cũng là tác phẩm đầy toan tính trong đời lão, mà phản ứng vừa rồi của Trang Duệ thật sự làm lão rất thỏa mãn.

- Bác, bác còn chưa già, tiếp tục điêu khắc chục năm nữa cũng không là vấn đề...

Trang Duệ sau khi nghe được lời của Cổ Thiên Phong thì thật sự sững sốt, sau đó tiện đà có phản ứng. Hấn nhìn về phía Cổ lão gia tử và thấy nếp nhăn trên mặt nhiều hơn trước, già hơn rất nhiều lúc mình gặp mặt ở Nam Kinh, hấn biết Cổ lão gia tử có lẽ đã tiêu hao khá nhiều tinh lực để điêu khắc ra vật phẩm này.

Trang Duệ không khỏi cảm thấy áy náy, nửa năm qua hấn đã nhờ Cổ lão gia tử điêu khắc khá nhiều vật phẩm, mình cũng nên tìm cơ hội để dùng linh khí chữa chuốt cơ thể cho bác Cổ.

- Già rồi, đúng là già rồi, cũng không phải sắp chết, có gì mà không thừa nhận được? Sau này thiếu quân đi vài chuyện, lại rơi vào giai đoạn thanh nhàn, không có gì làm thì đi thăm bạn bè cũ, nếu tiếp tục làm thêm mười năm thì không phải mệt chết người à?

Cổ lão gia tử cười mắng Trang Duệ một câu, vật cầm trên tay lại đặt xuống mặt bàn, tuy trong lòng cảm thấy rất khó có thể bỏ đi công tác gắn bó với mình cả đời nhưng vào lúc tuổi già mà điêu khắc ra được một vật phẩm như vậy thì đúng là đáng tự hào, dù vào thời đại nào cũng có thể là tuyệt tác cho đời sau.

Trang Duệ cầm lấy khối ngọc quan sát, sau đó phát hiện Cổ lão gia tử cũng không để lại tiêu chí gì, vì vậy nói:

- Bác Cổ, vật này cháu chưa lấy đi ngay, bác cứ khắc linh ấn bên trong, nhất định phải phải có nó...

- Tốt, xem như không uống tôi lo lắng cho cậu...

Cổ lão gia tử nghe được lời của Trang Duệ thì vui vẻ nở nụ cười, không ai muốn vật phẩm qua tay mình lại lưu danh kẻ khác, đặc biệt là một tác phẩm oanh động như thế này.

Nếu là vật phẩm bình thường thì Cổ Thiên Phong sẽ không hỏi Trang Duệ mà tự mình lưu danh, vì như vậy sẽ làm cho giá trị của nó tăng lên gấp bội, nhưng vật trang trí này cực kỳ quý giá, thật sự là rất quý hiếm, lão thật sự còn chưa dám tung dao ghi lại tiêu chí của mình. Bây giờ lão nghe rõ lời nói của Trang Duệ, cũng xem như giải tỏa nghi ngờ trong lòng.

- Bác Cổ, hôm nay cháu đến khai quật nhà cổ, xem như tăng thêm kiến thức...

Trang Duệ lúc này nói ra những gì mình đã gặp phải ngày hôm nay cho Cổ Thiên Phong, hẳn không nói mình dùng linh khí và phát hiện ra những món hàng giả đặt ở bên trong, chẳng qua chỉ không cẩn thận mà đẩy cửa nhìn vào, điều này làm cho Cổ lão gia tử nghe xong mà cười phá lên ha ha.

- Hơn sáu mươi tuổi? Hì, có lẽ là đệ tử của những đại sư lừa gạt trước giải phóng...

Cổ Thiên Phong là người Bắc Kinh, lão thật sự biết nhiều về những mảnh khốe lừa gạt thế này, vì thế mà giảng giải cho Trang Duệ một lượt.

Trước giải phóng thì trên giang hồ có tứ đại môn phái là Phong, Ma, Yển, Tước, ngoài ra còn có những tiểu môn phái như Kim, Bì, Thái, Quả, Bình, Đoàn, Điều, bọn họ đều là những môn phái sản xuất và buôn bán đồ giả.

Gọi là Phong cũng vì đó là tác phong của bọn họ, chính là một đám người chen chúc cùng nhau đi lừa gạt kẻ khác, đại khái là tốc chiến tốc thắng, mang đi tất cả như gió lốc.

Gọi là Ma cũng vì đám người này thích làm việc một mình, Yển chính là dùng sắc để lừa gạt, Tước chính là một đám người dùng tiền mua quan, sau đó vợ vét một lượng lớn tiền bạc rồi bỏ chạy.

Còn những tiểu môn phái thì thường là cần câu cơm của người trong giang hồ, ví dụ như Kim Môn còn tự xưng là Cân Môn, giở trò bói toán là Bình Môn, nghề nhân có tạp kỹ được gọi là Thái Môn, cưỡi ngựa bắn cung có võ thuật phòng thân gọi là Quả Môn.

Nói tóm lại thì tứ đại môn phái chủ yếu là dùng mảnh khốe thông thiên để đi lừa gạt người ta, những tiểu môn phái thì dùng kỹ nghệ của mình để làm cần câu cơm, thời điểm trước năm chín mươi vẫn còn thịnh hành, những tên mồi chài bên đường phần lớn là người của Quả Môn.

- Cậu thật sự rất may mắn, nếu không nhất định đã bị lừa gạt, đây rõ ràng là diễn xuất của Phong Môn, có lẽ vài gia đình ở bên cạnh cũng đều là hàng dựng, đợi đến khi cậu mua và quay lại xem xét thì tất cả đã trống hoang rồi.

Việc này thật sự là Cổ lão gia tử nói chuẩn, vì bây giờ trong căn tứ hợp viện kia đã không còn bóng người.

- Bác, hôm nay trời lạnh, tối nay cháu sẽ ngủ lại, chỗ này của bác có phòng ngủ không?

Trang Duệ thấy Cổ lão gia tử tỏ ra mệt mỏi, hẳn muốn đợi bác Cổ đi ngủ và dùng linh chải chuốt cơ thể. Nhìn vào công hiệu của linh khí trên người ông ngoại thì hẳn nghĩ rằng linh khí tuy không chữa hết bách bệnh nhưng có thể giảm bớt quá trình lão hóa, hiệu quả tươg đối cao.

Cổ lão gia tử cũng không nghĩ nhiều mà chỉ vào một gian phòng ở bên cạnh nói:

- Phòng còn nhiều, tôi ngủ bên kia, cậu đến nhà hông mà ngủ, Tiểu Vân đến đây đều sang nơi đó, thứ gì cũng có sẵn hết rồi.

Ngày hôm sau Trang Duệ đi về trung hải của mình thì mang luôn cả khay trái cây mừng thọ ông ngoại, vì tối qua hắn đã dùng linh khí chải chuốt cho Cổ lão gia tử, vì vậy mà lão thức dậy bảo buổi sáng mà cảm thấy rất tinh thần, chỉ cần dùng nửa giờ đã ghi lại lạc khoản của mình trên khay trái cây rồi giao cho Trang Duệ đưa đi.

Vài ngày sau Trang Duệ rất thanh nhàn, Âu Dương Quân đang vội vì hôn sự của mình, hắn cũng không đến quấy rầy Trang Duệ, vì thế Trang Duệ chỉ ở nhà đọc sách và đi dạo hoa viên với Tiểu Bạch Sư.

Khí trời càng lúc càng lạnh, vài ngày qua còn có một đợt tuyết lớn, cả tứ hợp viện được bao quanh lớp tuyết trắng bóng, hồ nước và hòn non bộ như được mặc áo trắng, lá sen trong hồ cũng héo rũ, phải chờ đầu xuân sang năm mới có thể sinh trưởng lại.

Đi ra khỏi cửa là sẽ thấy tuyết đọng lại đến ngang đầu gối, Hách Long đang cầm xẻng xúc tuyết, Tiểu Niếp Niếp thấy tuyết thì hưng phấn như Tiểu Bạch Sư, nằng ằng như một con mèo nhỏ, kéo cha mẹ và Trang Duệ ra sân đắp người tuyết.

Mùa đông đối với con người thì rất khổ sở nhưng đối với Tiểu Bạch Sư thì rất thoải mái, nàng vốn là vua tuyết sơn, bộ lông dày đặc trên người có thể ngủ dưới trời lạnh âm vài độ, nó đủ để ngăn cản được cái giá lạnh ủa đến. Tiểu Bạch Sư nếu đứng giữa trời tuyết mà không động đậy thì căn bản sẽ nhập luôn vào hoàn cảnh, dung nhập thiên địa.

Sau vài ngày nhàn nhã thì Trang Duệ bắt đầu bận rộn, đầu tiên là hôn lễ của Âu Dương Quân, đối phương kéo hắn đi làm phù rể, đây là công tác làm cho Trang Duệ bị hành xác khá nhiều.

Âu Dương Quân còn mời cả nhà trang điểm nổi tiếng đến, trước tiếp là xem xét trang phục cho Trang Duệ, sau đó là trang điểm cho cả Trang Duệ, kết quả cuối cùng thì thật sự giống như là một tên mặt trắng thứ thiệt. Điều này làm cho hắn cảm thấy bức bối, cũng tỏ ra bất mãn với tên khốn trang điểm ỉn, tên kia nam không ra nam nữ không ra nữ, không chịu hầu hạ chút gì mà hành xác mình làm gì?

Hôn lễ được tổ chức tại Quốc Tân Quán, tuy người đến dự không nhiều nhưng quy cách rất cao, những người Trang Duệ thường gặp trên tivi cũng đã xuất hiện.

Dù có những ông lão lãnh đạo cấp cao đã về hưu nhưng khi bọn họ còn tại vị cũng nắm tương lai của nhiều người, mọi hành vi đều biểu hiện sự tôn nghiêm, vì thế mà bầu không khí hôn lễ có chút ngưng trọng.

Mặt khác còn có ban bè tân nương, bọn họ đều là những nhân vật tai to mặt lớn trong giới điện ảnh. Nếu là một năm trước thì Trang Duệ sợ rằng sẽ phải cầm vở đi xin chữ ký, nhưng bây giờ hắn thật sự đã quen, khi tài sản liên tục tăng lên thì thân phận cũng tăng tiến, sau đó lại có thân phận là cháu ngoại của Âu Dương Cương, thế là hắn càng ngày càng trầm ổn.

Chỉ là Trang Duệ không có hứng thú với những cô gái ngôi sao, nhưng điều này cũng không có nghĩa là các cô gái kia sẽ không chú ý đến phù rể, đặc biệt là những cô nổi tiếng giới giải trí và thương nhân, không ít lần lên tiếng hỏi thân phận của phù rể, còn hỏi có bạn gái hay chưa, thật sự làm cho hắn có không ít phiền hà.

- Được rồi, tôi khi mới mười mấy tuổi đã từng xem phim của các người và cảm thấy thích thú, nhưng các chị năm nay cũng đã hơn bốn mươi, da mặt sắp lỏng đến nơi, còn muốn danh thiếp của tôi làm gì?

Trang Duệ sau khi thoát khỏi nanh vuốt của một nữ ngôi sao thì trốn ở trong góc mà đổ mồ hôi lạnh, tất nhiên những lời kia chỉ nghĩ ở trong lòng, nói ra thật sự đả kích người.

Những cô ngôi sao kia thật sự có cơ thể rất tốt, trời lạnh mà mặc váy, áo trễ ngực, có cô mặc sườn xám xẻ đến tận bên hông, lộ ra cả quần lót màu đen, thật sự khá mê người.

Trang Duệ thấy vậy mà thật sự bốc lửa, hắn cũng không quá sốt ruột, vài ngày nữa sẽ về Bành Thành tham gia hôn lễ của Đại Xuyên, sau đó sẽ phải sang Hongkong vì nhà ngoại Lôi Lôi bày tiệc rượu ở Hongkong.

Tần Huyền Bằng sẽ về ăn cưới Lôi Lôi, tuy chỉ có thời gian một ngày nhưng dù sao cũng có thể giải tỏa được biết bao ức chế.

Người đến đây hôm nay đều có thân phận, không đến mức làm cho chỗ này náo loạn, Âu Dương Quân tìm được người hầu rượu, vì vậy Trang Duệ cũng có không gian yên tĩnh, trốn khỏi vài cô ngòi sao và chạy đến một góc để ăn uống.

- Này Tiểu Duệ, cậu định cư ở Bắc Kinh mà không biết chào hỏi anh một tiếng...

Trang Duệ sau khi ăn uống no say thì đang định đánh tiếng với chị gái và anh rể để đi về trước, nhưng đúng lúc bị một người vỗ xuống vai.

422. Chương 422 : Thăm Bệnh

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 422: Thăm bệnh

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Tiểu Duệ, treo đèn lồng đi, đúng, đúng, đưa lên một chút, lệch rồi, đặt sao cho đúng chứ...

Trong biệt viện của Âu Dương lão gia tử ở Ngọc Tuyền Sơn, lúc này đầy không khí vui mừng, Trang Duệ đang đứng trên thang, nhận sự chỉ huy của mẹ bên dưới, đang treo những chiếc đèn lồng lớn lên trên.

Ngày hôm nay là đại thọ chín mươi của Âu Dương lão gia tử, những ngày qua Trang Duệ luôn bận rộn ở chỗ này, sáng sớm hôm nay Âu Dương Uyển lại đưa ra vài cái đèn lồng cho con trai treo lên.

Tuy nhân viên công tác bên cạnh lão gia tử là không ít nhưng việc thế này phải do chính con cháu xử lý, không chỉ là Trang Duệ, ngay cả Âu Dương Lỗi có thời gian rảnh cũng chạy đến, trong nhà treo đầy đèn lồng dán chữ thọ, bầu không khí xem ra còn vui hơn cả đám cưới của Âu Dương Quân.

- Này, này, Niếp Niếp đi sang một bên, đi tìm anh Bằng chơi đi, đừng đứng đây quấy rối...

Trang Duệ treo đèn lồng xong muốn đi xuống thì phát hiện Tiểu Niếp Niếp đang đứng bên cạnh thang chuẩn bị leo lên, mà Bằng Bằng trong miệng hẳn chính là con trai của Âu Dương Lỗi, năm nay mười chín tuổi, năm ngoái đã xuất ngoại đi học nhưng bây giờ cũng đã quay về, coi như là trưởng tôn.

Trong nhóm đồng lứa thì Niếp Niếp là nhỏ nhất, mặt khác Âu Dương Long và Âu Dương Lộ cũng có con gái, cũng đều mười mấy tuổi, nếu lão gia tử không chống đỡ được vài năm nữa thì khó có gia đình ngũ đồng đường.

Vốn sức khỏe của Âu Dương Cương đã sụt giảm nghiêm trọng, hai năm qua dần yếu đi, nào ngờ sau khi con gái quay về thì sức khỏe của hai lão chột chuyển biến như kỳ tích, không những nhanh chóng phục hồi, hơn nữa còn biến chuyển tốt đẹp một cách khó thể giải thích.

Thật sự ứng với câu nói “tâm tình tốt thì ăn ngon hơn”, bây giờ mỗi ngày Âu Dương lão gia tử đều đi ra ngoài hơn nửa giờ, những ông bạn già đi xe lăn thấy Âu Dương Cương cũng thật sự đỏ cả mắt. Tất nhiên cũng có kẻ mắng sau lưng Âu Dương lão gia tử, vì những năm gần đây có chỗ nào mà không tranh đấu?

Gia tộc Âu Dương vừa quật khởi thì đã là khó thể ngăn cản, khi vị đại ca là Âu Dương Chấn Hoa được cho vào trong ban ngành lãnh đạo trung ương, như vậy bọn họ sẽ không an phận như xưa. Vì thế mà nhóm anh em bàn bạc với nhau, quyết định làm tốt đại thọ chín mươi của lão gia tử, tất nhiên đó là một cơ hội biểu hiện.

Hơn một tuần lễ qua hầu như mỗi ngày đều có người đến Ngọc Tuyền Sơn thăm hỏi Âu Dương lão gia tử, những người này đều không có tư cách tham gia tiệc mừng thọ, hoặc là những vị quan phụ mẫu ở nguyên quán, đây chẳng phải là đại biểu nguyên quán chúc thọ ông lão sao?

Tóm lại là những người chỉ có chút quan hệ thì sẽ cố gắng phóng đến như ong vỡ tổ, Trang Duệ lúc này xem như tăng tiến không ít kiến thức.

Thậm chí có ngày Trang Duệ đưa Tiểu Bạch Sư đi dạo thì bị chặn lại, tên kia giới thiệu mình là phó chủ tịch tỉnh, hai mươi năm trước là kỹ thuật viên trong đơn vị công nghiệp quân sự, khi Âu Dương lão gia tử thị sát đơn vị này thì đã từng lên tiếng khích lệ người này, hôm nay hẳn nghe tiếng và cũng chạy đến chúc thọ làm cho Trang Duệ dở khóc dở cười.

Sau khi đưa tiểu công chúa nghịch ngợm cho con trai của Âu Dương Lỗi thì Trang Duệ lau mồ hôi, mới sáng sớm mà đã phải bận rộn thế rồi.

- Trang Duệ, đến đây...

- Ai gọi tôi thế?

Trang Duệ chợt sững sốt, sau đó hắn quay đầu, Âu Dương Quân đang đứng ngoài sân khoát tay áo với hắn, trong miệng còn khẽ nói:

- Đừng ồn, ra đây.

Trang Duệ thấy vậy thì khá buồn cười, hắn đi qua nói:

- Tứ ca, đây là nhà chúng ta, anh làm gì vậy? Như ăn trộm vậy.

Khoảng thời gian trước Âu Dương Quân lấy cớ tân hôn để đưa Từ Tinh đi du lịch, nhưng bây giờ sắp đến đại thọ của ông cụ, hắn cũng không lớn gan đến mức không dám quay lại. Nhưng bóng tối trong lòng hắn quá mạnh, trước nay cứ thừa dịp ông cụ nghỉ ngơi mới dám đến, hôm nay đến sáng sớm cũng coi như thật sự kỳ lạ.

- Cái gì mà như ăn trộm? Tôi đây không phải sợ quấy rầy ông nội sao?

Âu Dương Quân nói rồi kéo Trang Duệ ra sân, giọng điệu cũng được đề cao hơn, trên đời này ngoài ông nội ra thì không có mấy ai làm Âu Dương Quân sợ hãi như thế.

- Chuyện gì vậy? Anh không giúp thì cũng đừng gây phiền nhé...

Âu Dương Quân đưa mắt nhìn bốn phía rồi khẽ nói:

- Buổi tối có vài hoạt động xã giao, cậu theo giúp tôi...

- Xã giao? Tứ ca, tôi không biết những người bạn của anh, tôi đến xã giao thì có ý nghĩa gì chứ?

Trang Duệ dùng giọng khó hiểu nói, sau khi hắn mua tứ hợp viện thì thậm chí còn không chịu đi qua hội sở của Âu Dương Quân.

Trang Duệ thật sự không thích ứng với những chỗ như vậy, hoặc nói đúng ra phải là không quen, hắn luôn cảm thấy những người đi vào đó đều đeo vài lớp mặt nạ, có thể vênh vác tự đắc với anh, nhưng khi thấy người khác thì lại khúm núm nịnh bợ, đầy mặt nịnh nọt.

- Điều này...Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao cậu chỉ cần đi theo tôi là được, đúng rồi, lát nữa chị dâu của cậu sẽ đến, nếu có hỏi cậu chuyện này thì cứ nói là đến tối hai anh em chúng ta đi bàn về chuyện tứ hợp viện...

Âu Dương Quân bị câu hỏi của Trang Duệ làm cho sững sờ, vì thế bắt đầu không chịu nói đạo lý. Hắn cũng là bị ép không có biện pháp nào khác, Từ Tinh khi đi du lịch thì phát hiện mang thai, khoảng thời gian này tâm tình không ổn định, cả ngày đều muốn Âu Dương Quân ở bên cạnh, vì thế mà một lãng tử như hắn cảm thấy ăn không tiêu, hôm nay muốn đi thả lỏng một chút, vì vậy muốn lấy Trang Duệ làm tấm khiên che chắn ỉnh.

Không phải Âu Dương Quân không muốn tìm người khác, mà Từ Tinh thật sự không mấy yên tâm với những người bạn khác của hắn. Phụ nữ mang thai thường khá miễn cảm, hắn không muốn vợ chồng bất hòa, mà Trang Duệ trước nay là một người thành thật, vì vậy trở thành nhân tuyển số một của Âu Dương Quân.

Trang Duệ thấy Âu Dương Quân còn muốn dây dưa thì gờ tay nói:

- Được được, em đồng ý không được sao? Anh cứ làm gì thì làm đi...

Giữa trưa lúc ăn cơm thì Âu Dương Quân quả nhiên đưa Từ Tinh đi vào Ngọc Tuyền Sơn, lúc này Từ Tinh có mang và nhìn đầy đặn hơn trước. Sau khi cơm nước xong thì Âu Dương Quân nói đến chuyện mình mua tứ hợp viện, sau đó lại nói với Từ Tinh là đến tối mời người dùng cơm.

- Tiểu Duệ, nhà cần phải xây tinh xảo, an toàn, người kia là bạn của em, em cũng nên quan tâm nhiều hơn...

Từ Tinh cũng không có gì nghi ngờ, nàng nói vài câu với Trang Duệ. Bản thân nàng là một người của công chúng, mỗi ngày không biết có bao nhiêu tên muốn chụp hình của mình, vì thế nàng rất chú ý đến phương diện an toàn.

- Được, chị cứ yên tâm, bạn em nhất định sẽ làm tốt...

Trang Duệ thừa dịp Từ Tinh không chú ý mà trừng mắt tức giận nhìn Âu Dương Quân, hắn xem như biết rằng người tốt luôn dễ bị dụ dỗ, nhưng lời nói của hắn cũng rất có thứ tự, không có sơ hở.

Sau khi bị Âu Dương Quân kéo ra khỏi nhà thì Trang Duệ leo lên xe của mình rồi nói:

- Tứ ca, chiều nay anh cứ bận rộn, em còn có việc...

- Được rồi, đến tối anh sẽ gọi điện thoại cho cậu, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, để chị cậu không lo lắng...

Âu Dương Quân nói xong thì chạy xe đi như chớp, Trang Duệ dở khóc dở cười khởi động xe, người này đúng là, nếu sợ người ta lo lắng thì còn ra ngoài rong chơi làm gì?

Buổi chiều Trang Duệ thật sự có chuyện, hắn có hẹn với Tổng Quân, còn đến thăm hỏi Tổng lão gia tử. Ông cụ này vốn cũng ở trong Ngọc Tuyền Sơn, nhưng vài tháng qua bệnh nặng, mãi nằm trong bệnh viện, hôm qua Trang Duệ đã có liên hệ và hỏi rõ vấn đề với Tổng Quân.

423. Chương 423 : Kỳ Tích

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 423: Kỳ tích

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

- Anh Tổng, chỗ này thật sự khó tìm, ông cụ đã tỉnh chưa?

Trang Duệ chạy xe đến bệnh viện quân đội, chỉ là Tổng lão gia tử cũng không nằm ở trong phòng bệnh thường, mà là ở trong một căn biệt thự ở phía sau bệnh viện. Sau khi trải qua vài lớp kiểm tra không thua kém gì Ngọc Tuyền Sơn thì cuối cùng Trang Duệ mới có thể lấy điện thoại ra gọi cho Tổng Quân, để đối phương đưa mình qua trạm gác cuối cùng.

- Không, buổi sáng có tỉnh lại một chút, bây giờ đang hôn mê, chỉ sợ khó qua khỏi...

Hai mắt Tổng Quân có hơi đỏ lên, hắn là đứa cháu được lão gia tử nuôi nấng từ nhỏ, tuy bị ông cụ cướp đi không ít vật phẩm tốt nhưng ngoài miệng thì hùng hổ mà thật ra lại rất thích khi thấy ông vui vẻ.

Trang Duệ vỗ vai Tổng Quân rồi hỏi:

- Tôi có thể đến gặp ông cụ chứ?

- Chỉ có thể đứng nhìn ngoài cửa kiếng thôi, sức khỏe của ông rất kém, nếu cậu muốn vào thì phải trừ độ này nọ, rất phiền.

Trong phòng bệnh của Tổng lão gia tử, ngoài là phòng khách, trong này ngoài Tổng Quân thì còn có một vị bác sĩ trực ban, còn có một y tá trực ban, nếu Tổng lão gia tử có bất kỳ tình huống nào thì sẽ nhanh chóng cứu chữa.

Trang Duệ đi đến phòng và nhìn qua cửa kính và thở dài một hơi, giường bệnh đến cửa kính không quá mười mét, nếu không thì Trang Duệ phải nghĩ biện pháp đi vào bên trong.

Trong phòng có không ít máy móc chữa bệnh, đầu giường là bình dưỡng khí, có hai sợi dây trắng cắm và mũi Tổng lão gia tử, vị y tá kia đang ngồi cách xa ông cụ hơn ba thước, ánh mắt nhìn chăm chăm ào điện tim đồ, đồng thời còn thì thoảng ghi chép vài thứ gì đó.

Trang Duệ nhìn gương mặt ông cụ trắng bệch trên giường mà cũng sinh ra ưu tư, đối phương một vị tướng giỏi, năm xưa có công hiển lớn cho công tác hiện đại hóa quân sự. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Nhưng hôm nay ông lão cũng khó tránh khỏi sinh lão bệnh tử, lúc này gương mặt sát phạt quyết đoán đã có nhiều nếp nhăn và gầy hốc hác.

Trang Duệ nhìn ông cụ nằm trên giường bệnh mà có chút cảm khái, dù con người khi còn trẻ có phát triển thế nào, là người ra sao thì khi về già cũng phải về với đất, đất mẹ không biết đã tiếp nhận bao nhiêu con người hiển hách, những người như vậy hôm nay chỉ có thể tiếp nhận hương khói của hậu nhân mà thôi.

Trang Duệ dùng dư quang khéo mắt nhìn thoáng qua, Tổng Quân lúc này đang trò chuyện với vị bác sĩ trong phòng, có lẽ đang thảo luận về bệnh tình của ông cụ, cũng không chú ý đến mình, vì vậy hần vội vàng phóng linh khí lên người ông lão trên giường bệnh.

Vì Trang Duệ không biết ông lão bị bệnh gì nên cũng không thể nào châm chước, chỉ có thể dùng linh khí truyền vào giữa ngực và bụng, hơn nữa còn dùng với số lượng rất nhiều. Cơ thể của ông cụ thật sự như một hồ sâu không đáy, linh khí hần rót vào bên trong nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

- Cậu Trang, cậu có cái tâm như vậy thì anh xin nhận, mà ông cụ sinh lão bệnh tử cũng là chuyện thường...

Khi Trang Duệ quay đầu, hần còn chưa kịp lau nước mắt thì đã bị Tổng Quân nhìn thấy, hần thấy bộ dạng đau buồn của Trang Duệ thì cũng có chút cảm động, mới lấy khăn tay đưa sang. Biểu hiện của Trang Duệ tất nhiên làm cho hần thỏa mãn, đây mới là bạn bè kết giao chứ.

- Con bà nó, vì sao mỗi lần mình làm chuyện tốt đều rơi lệ đầy mặt thế này? Mà làm chuyện tốt cũng không thể lưu danh. xem tại

Sau khi nghe được câu nói của Tổng Quân thì Trang Duệ không riêng gì rơi lệ mà trong lòng cũng thật sự uất ức, bệnh của lão gia tử quá nặng, Trang Duệ hầu như đã tiêu hao hết linh khí trong mắt nên muốn khôi phục thì phải mất vài ngày. Nếu không phải nể mặt Tổng Quân, hơn nữa quan hệ giữa Tổng gia và Âu Dương gia cũng khá tốt, sợ rằng hần cũng mặc kệ không xen vào.

- Anh Tổng, tôi đây là đang nghĩ về ông cụ ở nhà, có lẽ ngày nào đó cũng sẽ giống thế này, ôi, nếu như vậy sẽ không còn cơ hội được gặp lại. Anh Tổng, tôi cáo từ trước, ông ngoại tôi có nói là vài ngày nữa sẽ đến thăm ông Tổng...

Trang Duệ tìm lý do inh, Tổng lão gia tử cũng không phải thân nhân của hần, làm gì mà phải khóc thương tâm như vậy?

Trang Duệ cũng không biết lúc nào thì linh khí có tác dụng, nhưng bây giờ hần nên đi chỗ khác, để đến khi sức khỏe của ông cụ phát triển tốt thì cũng chẳng có ai nghi ngờ mình. Dù sao hần cũng chỉ đứng bên tấm kiếng nhìn vài phút, coi như là những tác giả viết sách cũng khó thể có trí tưởng tượng phong phú như vậy được.

Lúc này Tổng lão gia tử đang nằm mộng, đó là nửa thế kỷ trước, đang vào thời chiến, lão đang leo lên núi tuyết, tường gương mặt chiến hữu lướt qua mắt, còn có gương mặt đám kẻ thù, tình cảnh rất đáng sợ.

- Xông lên, giết!

Tổng lão gia tử chợt giơ hai tay lên làm động tác chém xuống, động tác khá mạnh, hai sợi dây thông khí vào mũi chợt bật ra, cô y tá ở bên cạnh sợ đến mức vội vàng chạy đến.

- Ông nội.

Tổng Quân ở bên ngoài nghe được âm thanh của ông cụ thì cũng không cần quan tâm trừ độc cái quái gì, hấn đẩy cửa phòng vọt vào, vì hấn sợ ông cụ hồi quang phản chiếu lúc hấp hối. Khi hấn chạy đến bên giường thì nhanh chóng ấn nút máy ghi âm, là thứ chuẩn bị sẵn cho trường hợp xấu.

- Tiểu Quân, sao lại khóc? Ông đây tung hoành sa trường cả đời, rất nhiều bạn già đã mất, bây giờ ông mất cũng có sao đâu, đàn ông Tổng gia không được phép rơi lệ...

Đời này lão Tổng đã gặp nhiều tình huống sinh tử ly biệt, tất nhiên những chiến hữu được lão vuốt mắt yên nghỉ là nhiều không kể xiết, lão cũng hoài nghi tình huống vừa rồi mình mơ thấy là hồi quang phản chiếu, nhưng lão rất trấn định, uy nghiêm năm xưa lại hiện ra trên mặt.

- Ông nội.

Tổng Quân đã sớm nghẹn ngào không nói nên lời, hai chân quỳ xuống đầu giường của ông cụ, hấn vùi đầu khóc lớn, bộ dạng thật sự rất giống một đứa trẻ. Ai nói đàn ông không khóc, có lẽ chưa đến đúng tình huống đau thương mà thôi.

- Ông, ông còn lời nào nhắn nhủ không?

Tổng Quân đẩy máy ghi âm lên đầu giường, khoảng thời gian qua ông cụ nửa tỉnh nửa mê, nói chuyện đứt quãng, bây giờ Tổng Quân muốn thừa lúc ông cụ còn tỉnh để nghe những gì muốn nói, để miễn lưu lại nỗi tiếc.

- Không có, cả đời này cũng coi như đáng giá, khi chết đi có thể được phủ quân kỳ, có thể chôn gần những ông bạn già, như vậy là quá đủ rồi.

Nhưng tình huống rõ ràng là khác thường, Tổng lão gia tử cũng không để ý, bình thường là hồi quang phản chiếu chỉ có thể chống đỡ được vài phút. Lão đã từng gặp qua tình huống trên chiến trường, có kẻ bị bom nổ nát hai chân, nói đúng năm phút, sau khi giao phó mẹ già ở nhà cho chiến hữu thì mới chết đi.

Khi hai ông đang tranh thủ nói chuyện thì cô y tá ở bên cạnh chợt giật mình chỉ vào điện tâm đồ nói với bác sĩ:

- Bác sĩ Ngô, anh xem...Anh xem...Điều này...Hình như không có việc gì cả...

- Đừng nói, đã quên kỷ luật rồi sao?

Bác sĩ Ngô trừng mắt nhìn cô y tá, bọn họ thật sự có thân phận chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân nhưng cũng đều là quân nhân, khi ông cụ hấp hối thì bọn họ chỉ có thể cung cấp ghi âm và ghi hình, trên đầu có máy camera, cứ cách một khoảng thời gian sẽ có người thay băng.

- Không phải, anh xem trái tim của thủ trưởng kia, hình như đập rất vững vàng...

Tuy không phải là bác sĩ nhưng cô y tá cũng được học cách nhìn máy móc thiết bị, lúc này những tín hiệu là rất đều, nếu là người đang hấp hối thì sợ rằng dao động điện từ sẽ là cực kỳ hỗn loạn.

- Ủa?

Bác sĩ Ngô nhìn qua dụng cụ đo mà vẻ mặt cũng tràn đầy kinh ngạc, hấn vốn cho rằng ông cụ sắp hấp hối, cũng không muốn làm ra hoạt động gì, muốn cho người ta thời gian yên tĩnh phút chốc và chuẩn bị lo hậu sự. Nhưng bây giờ nhìn vào dụng cụ đo thì thật sự cảm thấy khó tưởng.

- Tổng tiên sinh, làm phiền anh một chút, tôi muốn kiểm tra thủ trưởng.

Lúc này bác sĩ Ngô mới từ phía sau đi đến yêu cầu Tổng Quân đang quỳ khóc đứng xịch ra, sau đó bắt mạch cổ tay của ông cụ, phát hiện mạch đập vững vàng, tuy không quá mạnh mẽ nhưng hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng.

- Đi ngay, thông báo cho giám đốc, chuẩn bị tiến hành hội chẩn chuyên môn...

Bác sĩ Ngô không hiểu trên người Tổng lão gia tử có chuyện gì xảy ra, rõ ràng đã khôi phục lại từ trạng thái nguy kịch, nhưng hẳn biết rõ đó sẽ không phải là kỳ tích của y thuật, vì thế vội vàng thông báo một tiếng với cô y tá.

Vài phút sau có vài vị bác sĩ trong mặc quân phục ngoài phủ áo trắng tiến vào trong phòng, bọn họ tiến hành kiểm tra tất cả phương vị trên người Tổng lão gia tử, mà Tổng Quân thì bị đưa ra ngoài, về mặt mờ mịt, sau khi nghe y tá nói thì hẳn mới biết lúc này mình lầm.

Sau khi kịp phản ứng thì Tổng Quân nhanh chóng cầm điện thoại gọi đi, tuy còn chưa biết tình huống cụ thể của lão gia tử nhưng ít nhất cũng cần thông báo cho người nhà. Nửa giờ sa thì phòng bệnh đầy khách, bọn họ đứng trong phòng khách bên ngoài, về mặt ai cũng đầy lo lắng, chờ đợi kết quả kiểm tra của đám bác sĩ bên trong.

- Giám đốc Trương, lão gia tử thế nào?

Sau khi cửa phòng bệnh mở ra, Tổng Quân nhanh chóng tiến lên hỏi, lần này hội chẩn chuyên gia do phó giám đốc ký tên đầu tiên, người này là chuyên gia điện tâm đồ.

- Tình huống của thủ trưởng là rất tốt nhưng tâm tình không ổn định, chúng tôi đã cho ngài một mũi thuốc, ngài đã ngủ, các anh cứ yên tâm, sức khỏe của thủ trưởng đã hồi phục, đã không còn vấn đề gì...

Giám đốc Trương cau mày nhìn đám người đang chờ, sau đó lên tiếng báo một tin tốt, nhưng khi nhìn mặt thì thật sự giống như lão gia tử cũng không tốt lắm, điều này làm cho đám người bên ngoài có chút mất hứng. Vị giám đốc Trương này đúng là, việc vui lớn thế này sao không cho ra nụ cười nào?

- Chúng tôi còn phải tiến hành chuẩn đoán bệnh, mời mọi người không nên ồn ào, để cho thủ trưởng nghỉ ngơi cho tốt.

Giám đốc Trương nói một câu rồi nhanh chóng đưa các vị chuyên gia bỏ đi, sự kiện Tổng lão gia tử hồi phục

- Tôi biết cái gì? Anh Bạch, anh cứ nói thẳng ra, có gì sao?

Trang Duệ đã khám phá ra vấn đề nhưng không thể nào giải thích, hấn dứt khoát giả vờ mơ hồ, đánh chết cũng không nhận. Nhưng hấn cũng rất tò mò, giống như việc gì đó biến đổi, chẳng lẽ có người vạch trần thể cục lừa đảo của đối phương?

- Hì, chuyện này khá trùng hợp, cậu Trang thật sự là rất may, tôi nói cho cậu biết...

- Ông chủ, người đã đến, có cho vào không?

Bạch Phong đang nói hăng hái thì cửa phòng khách bị đẩy ra, tấm vải màn được xốc lên, một người trẻ tuổi lên tiếng cắt ngang lời Bạch Phong.

Bạch Phong nghe vậy thì vùng tay áo nói:

- Cho vào, tiểu tử này xem như giúp Trang Duệ gánh trách nhiệm, tôi cũng không làm khó cậu ấy...

- Ông chủ Bạch, anh Bạch, Bạch đại gia, mong anh giúp đỡ một chút, nói một tiếng với đám người kia, thật sự tôi đã không còn đường sống...

Người ngoài không biết tên sắp vào là ai, nhưng khi màn cửa xốc lên, tên này ù té chạy vào trong phòng khách, khi thấy Bạch Phong thì nhào đến ôm đùi, Trang Duệ nhìn kỹ, thì ra là Tiểu Phương.

Nhưng bộ dạng của Tiểu Phương lúc này và trước đó là khác biệt, cũng không phải vì chợt trở nên già nua mà vẻ mặt cực kỳ khó coi, đặc biệt là cặp mắt đầy tơ máu, nhìn qua giống như đã lâu chưa được ngủ ngon.

- Cút sang một bên.

Bạch Phong đã gần bốn mươi nhưng rất nhanh nhẹn, hấn đáp Tiểu Phương ngã xuống đất rồi nói:

- Tiểu tử cậu làm ảnh hưởng đến quy củ môi giới, tôi còn chưa tính sổ với cậu, bây giờ còn muốn tôi ra mặt sao? Hừ, không có cửa đâu, cậu đến mà nói với Trang Duệ...

- Anh Trang, anh cũng có ở đây sao? Anh cần phải cứu tiểu đệ, em đây chính là...

Tiểu Phương thấy Trang Duệ thì thật sự không thể nói tiếp, dù hấn da mặt dày cũng xấu hổ khi nói ra sự thật, việc này thật sự chỉ có thể trách hấn tham tiền mà mờ mắt, làm ảnh hưởng quy củ.

- Có chuyện gì xảy ra, Tiểu Phương cứ nói...

Trang Duệ thấy tình huống như vậy, lại nghe được những lời nói trước đó của Bạch Phong thì mơ hồ đoán ra được vài phần, có lẽ liên quan đến chiếc ghế cổ trước đó. Có lẽ là chờ hấn đi thì Tiểu Phương đã mua vào, rõ ràng là chính chủ không dính nhưng kẻ khác lại sa chân, đánh cở động thổ, kéo Tiểu Phương lòng tham vô đáy vào tròng.

- Ôi, việc này đều là lỗi tại tôi...

Đúng như những gì Trang Duệ suy nghĩ, Tiểu Phương thật sự mua hai chiếc ghế về nhà, hấn rất hưng phấn, ngày hôm sau thì đi tìm người mua. Bây giờ những món đồ cổ bằng gỗ thật sự rất dễ tiêu thụ, vì thế hấn không mất bao nhiêu thời gian đã liên lạc với bốn nhà đầu giá nổi tiếng, đều hẹn đến nhà xem hàng.

425. Chương 425 : Tiết Mục

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 425: Tiết mục

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sư Tầm

Hai chiếc ghế ít nhất cũng có giá hai triệu, Tiểu Phương đã từng thấy qua nhiều tiền như vậy, nhưng bây giờ đó lại là của mình, vì thế hắn đưa ghế về nhà và có thể nói là lớn tiếng hơn được vài phần.

Cả đời bố của Tiểu Phương làm việc cực khổ mà chỉ có hơn một trăm ngàn, chính mình nếu lần này phát tài thì sẽ đến Toàn Tự Đức mua ba con vịt nướng, cả nhà tha hồ ăn.

Vì muốn mình có được lợi ích lớn nhất nên Tiểu Phương hẹn cùng lúc các nhà đấu giá đến xem vật phẩm, hắn cũng muốn hạ thấp mức giá đấu, vì những năm nay trong lúc đấu giá đều ngồi đầy người, nhưng những món quý đáng được đấu giá thì có rất ít.

Nhưng giấc mộng đẹp của Tiểu Phương cũng chỉ có thể duy trì được một ngày.

Ngày hôm sau các vị giám định sư đều đến xem, hai vị giám định sư lớn tuổi và một vị trẻ tuổi, sau khi nhìn kỹ chiếc ghế, hai vị giám định sư lớn tuổi đều rất chú ý cách ăn nói, chỉ lắc đầu nói xem không chuẩn rồi bỏ đi.

Vị giám định sư trẻ tuổi tưởng rằng sẽ được thấy vật phẩm tốt, vì thế mà chạy trời lạnh đến đây, trong lòng không vui vẻ gì, hắn trực tiếp nói:

- Cái này giả từ trong ra ngoài còn muốn mang đi đấu giá sao? Huynh đệ uống lộn thuốc rồi à?

Từ khi mua được hai chiếc ghế thì Tiểu Phương thật sự xem nó như bảo bối, cất giữ trong nhà, hoàn toàn không xem xét, chẳng lẽ con vịt đã ăn vào bụng sẽ bay mất? Hai ngày qua hắn luôn xem xét bán hai cái ghế đi và mua sắm thứ gì về nhà.

Lúc Tiểu Phương thấy các vị giám định sư lớn tuổi lắc đầu thì trợn tròn mắt, sau đó nghe vị giám định sư trẻ tuổi lên tiếng thì càng ngây dại, hắn chạy đến xem xét vài lượt, sau đó trực tiếp co quắp ngã xuống ghế, may mà chiếc ghế kia khá lớn, nếu không sẽ sinh chuyện.

Sau khi các vị giám định sư bỏ đi thì không chỉ Tiểu Phương than trời trách đất, ngay cả cha mẹ cũng thiếu chút nữa là thất cổ cắt cổ, vì súc tích cả đời đã biến mất. Tất nhiên hắn sẽ không cam lòng, hắn quay lại gọi đến vài tên giang hồ, phóng đến căn nhà kia.

Nhưng người Phong Môn một khi đã lừa được kẻ khác thì nào có chuyện ở lại để người ta đến tìm? Đám người Tiểu Phương lật ngược tứ hợp viện kia ngoài chuột cống thì chẳng còn gì khác.

Chuyện này không thể báo cảnh sát, vì mau đồ cổ phải căn cứ vào ánh mắt, anh không có ánh mắt tốt thì không nên xem rồi mua vào, dù cảnh sát có tìm được đám người kia cũng không thể làm gì.

Tiểu Phương hiểu rõ đạo lý này, hắn chỉ có thể mượn nhờ đám xã hội đen tìm kiếm, vài ngày sau hắn không thể nào ngủ được, mang theo đám giang hồ tìm “thầy Đường” khắp cả Bắc Kinh.

Việc này cảnh sát không làm gì được nhưng không có nghĩa là không có biện pháp, người khác không nói, nhưng nếu Bạch Phong tình nguyện ra mặt thì xem như còn có cơ hội.

Bạch Phong là người xuất thân lập nghiệp từ trạm thu mua phế liệu, trong lúc nhận thầu trạm thu phế liệu thì thường lui tới với nhiều người trong xã hội, đồng thời hắn lại khá nổi tiếng, lại có bối cảnh sau lưng nên hai nhà hắc bạch ở thủ đô đều phải nể mặt. Tiểu Phương biết rõ nếu Bạch Phong tình nguyện giúp đỡ, như vậy tiền này sẽ có thể cầm về.

Dựa theo quy củ giang hồ thì “thầy Đường” là mãnh long quá giang, long quá giang sao có thể đấu lại đại ca Bắc Kinh? Điều này là rất hiếm, nhưng đám lừa đảo này còn có rất nhiều nhân tài, chỉ cần có lợi thì sẽ đâm đầu vào, sau khi lừa đảo xong sẽ chạy đi mất dạng.

Nhưng sự việc này nếu tìm được người bị hại, hơn nữa còn có kẻ ra mặt hòa giải, mà người hòa giải lại có chút thân phận, thì đám mãnh long quá giang là “thầy Đường” cũng phải nể mặt mũi vài phần. Tuy nói không thể nào thu về tất cả số tiền trước đó nhưng cũng có thể nhận được một phần ba, như vậy cũng coi như đền bù tổn thất, còn hơn không có được xu nào.

Có người sẽ hỏi vì sao không thu về tất cả số tiền? Đây rõ ràng là nói nhảm, làm ăn cần tiền vốn, tính toán bao gồm giá cả thuê nhà, ăn uống sinh hoạt và vật phẩm giả mà Tiểu Phương đưa đi, tất cả đều được tính vào tiền thành phẩm.

Tiểu Phương hiểu rõ quy củ này, vì vậy hắn vốn tuyệt vọng nhưng nghe nói Bạch Phong tìm mình thì trong lòng chợt bùng lên hy vọng, hắn vội vàng nhào đến, không vì gì khác mà chính là muốn vặn hỏi chút tổn thất, tiền trong nhà cũng không phải là gió thổi đến, đều là của cải cha mẹ tích góp sau nhiều năm tháng.

Tiểu Phương trước đó cũng muốn tìm Bạch Phong hỗ trợ, nhưng hắn biết rõ mình thật sự không có mặt mũi như vậy, hơn nữa việc này là do hắn tự làm trái quy củ, cũng không dám tìm đến tận cửa nhà Bạch Phong.

- Anh Bạch, chuyện này anh nhất định phải giúp em, em kiến thức có hạn, đã tự làm trái quy củ, anh coi như thương tình cho cha mẹ già nhà em, giúp em một lần...

Tiểu Phương đã kể ra tất cả, lúc này cũng co quắp trên đất, hắn trước nay làm việc không quá tốt nhưng cũng là một đứa con có hiếu, bây giờ vì cầm tiền của cha mẹ mà vài ngày đêm không chợp mắt, thật sự đã đến bên rìa sụp đổ.

Bạch Phong cúi đầu nhìn Trang Duệ rồi hỏi:

- Cậu Trang, cậu không trách tiểu tử này chứ? nguồn (.)

Mục đích mà Bạch Phong muốn hẹn Trang Duệ đến đây ngày hôm nay chính là muốn giải thích cho rõ ràng chuyện này, nếu không thì sau này sự việc rơi vào trong tai Trang Duệ, chỉ sợ đối phương sẽ trách mình giới thiệu người không ra gì, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hắn với Trang Duệ.

Đồng thời Bạch Phong cũng biết cha mẹ của Tiểu Phương, hơn hai mươi năm trước hai gia đình còn là láng giềng, vì vậy sự việc xảy ra thì hắn cũng muốn giúp đỡ Tiểu Phương, mới cho người gọi đến. Trước tiên là muốn Trang Duệ nghe rõ và nói vài lời, sau đó mình sẽ tác động thêm.

- Nói thật ra thì Tiểu Phương đã thay tôi chịu khổ, anh Bạch nếu giúp được thì có thể ra tay...

Trang Duệ thấy Tiểu Phương như vậy thì trong lòng cũng nổi lên lòng trắc ẩn, nếu chính mình lúc đó nhắc Tiểu Phương một câu thì sẽ không có chuyện thế này xảy ra.

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì Bạch Phong nói với Tiểu Phương đang ngồi trên mặt đất:

- Được, coi như cậu tốt số, cậu Trang đã mở miệng nói giúp cậu, được rồi, cậu về nhà chờ đi, có thể thu về được bảy chục ngàn, sau này nên làm việc ổn định một chút, đừng để xảy ra sự việc như hôm nay nữa...

Những ngày qua Tiểu Phương đã đi khắp bắc kinh, Bạch Phong đã biết rõ về vấn đề này, hơn nữa thông qua vài mối quan hệ mà biết được chi tiết về đám người “thầy Đường”, đã tìm người đưa tin, vài ngày sau sẽ có tiền đưa về, cầm về bảy chục ngàn cũn không là vấn đề.

426. Chương 426 : Ngáng Chân

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 426: Ngáng chân

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Bạch Phong sở dĩ không nói cũng không phải vì tham chút tiền kia, nhưng người đến tuổi như hắn thì làm việc cần phải ổn thỏa, nếu không thì thiếu tiền chẳng lẽ mình sẽ bù vào?

- Bạch lão nhị, đã xong chưa? Chúng ta đã uống đủ rồi, tiết mục của cậu đâu?

Âu Dương Quân vừa rồi không mở miệng nói, lúc đầu còn nghe say sưa, sđau này càng cảm thấy không thú vị. Chính mình chỉ gấp thịt uống rượu, đợi Tiểu Phương nói lời cảm ơn và rời đi thì mới nhìn Bạch Phong, hôm nay hắn đến đây cũng không phải xem trò này.

- Mới cưới vợ vài ngày mà đã thế này rồi sao?

Bạch Phong và Âu Dương Quân năm xưa cùng là bạn, những năm gần đây tới lui cũng nhiều, lên tiếng cũng không cố kỵ, khi thấy Âu Dương Quân trừng mắt thì hắn mới cười và vỗ tay hai cái.

Phòng khách vốn chút u tối, chỉ có phía bàn cơm là sáng rực lên, khi Bạch Phong vỗ tay hai tiếng thì cả phòng khách chợt sáng trưng. Trang Duệ thật sự còn chưa thích ứng, hắn nheo mắt nhìn, mới phát hiện trên lan can tầng hai còn có ba người.

- Anh Bạch, đây là... Là có chuyện gì?

Trang Duệ chợt ngậy người, hắn có thể thấy ba cô gái mặc áo ngủ cổ điển Tây Âu đều đang đi xuống lầu, bọn họ đùi trắng thẳng tắp, khi di động thì da thịt như ẩn như hiện.

- Chào tiên sinh.

Khi Trang Duệ thật sự mơ hồ thì những cô gái đi xuống lầu, có hai người ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Quân, mà một người khác thì vén áo ngủ ngồi bên cạnh Trang Duệ.

- Người nước ngoài?

Vừa rồi vì vấn đề tầm mắt nên Trang Duệ chỉ nhìn từ dưới lên, vì nơi đó sức hấp dẫn rất lớn, còn chưa nhìn lên mặt. Mãi đến khi cô gái ngồi xuống bên cạnh thì hắn mới phát hiện ra dung mạo của bọn họ có chút khác biệt, không phải vì quá trẻ hay quá già, mà bọn họ là người nước ngoài.

Tác giả: Đà Nhân

Chương 427: Binh vương (thượng)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Được rồi, sau này anh cũng đừng rủ em ra ngoài chơi như vậy nữa, biết đâu những cô gái kia có mầm bệnh suy giảm miễn dịch, anh cũng nên kiểm chế một chút...

Tuyết vẫn bay ngoài cửa sổ xe, tuy đã ít hơn trước đó vài ngày khá nhiều nhưng đường này không có nhiều xe qua lại, có tuyết đã đóng băng. Trang Duệ lái xe rất cẩn thận, sau khi nghe được lời của Âu Dương Quân thì không khỏi nhếch miệng, vừa nói vừa nhún chân ga, khá vui vẻ và thoải mái.

- Suy giảm miễn dịch? Là bệnh gì?

Âu Dương Quân có chút sững sốt, hẳn chưa từng nghe qua lời này.

- Ha ha, viết tắt là Aids, đừng...Đừng Tứ ca, em đang lái xe...

Trang Duệ nói rồi cười phá lên ha hả, mà Âu Dương cũng bực bội chọc lên người hắn.

Sau khi lái xe vào nội thành Bắc Kinh thì Trang Duệ cũng không chạy xe về Ngọc Tuyền Sơn, lại chạy về tư hợp viện của mình.

Sau khi đến nhà thì Trang Duệ mới phát hiện trung viện đã có đầy người, gồm có Âu Dương Long, có vài vị chị họ, bọn họ đều chọn lấy phòng ỳnh, đồng thời đám trẻ con cũng được đưa đến, thế là bọn trẻ đắp người tuyết, ném tuyết, chơi đùa rất vui vẻ.

Trang Duệ hàn huyên với Âu Dương Long một lúc rồi đưa Tiểu Bạch Sư đi dạo một vòng quanh nhà, đi đến tiền viện thì thấy dì Trương, dì Lý và Hách Long đang ăn cơm, nhìn qua thì thấy đã hơi muộn, vì thế Trang Duệ hỏi:

- Dì Trương, sao lại ăn cơm muộn thế?

Sau thời gian vừa qua thì Trang Duệ rất hài lòng về ba người dì Trương, dì Lý và Hách Long, dì Trương nấu ăn ngon, đủ mọi khẩu vị, dì Lý cũng rất chịu khó, một mình mà thu dọn vài chục gian phòng trước sau rất sạch sẽ. (

Hách Long thì không cần phải nói, trừ lúc ăn cơm thì đúng giờ đều đi tuần tra, hầu như hai mươi bốn giờ đều ở trong phòng bảo vệ, bảo vệ cho sự an toàn của cả khu nhà. Lần trước Trang Duệ từng nói với Hách Long, nếu có chiến hữu nào phù hợp thì giới thiệu đến, vì dù sao Hách Long cũng đã hai mươi bảy tuổi, cũng phải có thời gian tìm bạn gái chứ?

Nhưng những người này không chịu ăn cơm ở trung viện, Trang Duệ nói vài lần không được và chỉ có thể để mặc mọi người, nhưng hẳn cũng đã nói sẵn, trước sau gì cũng phải ăn uống như sau, không cần toan tính chút tiền ấy.

- Trang tiên sinh, không có gì, trung viện có nhiều trẻ con, vì vậy mà làm cho bọn họ ăn trước, thức ăn đều như nhau, chẳng qua giờ giấc có hơi khác mà thôi...

Nhóm Dì Trương thấy Trang Duệ đi đến thì vội vàng đứng lên, mọi người và chủ nhà cùng dùng cơm sẽ sinh ra cảm giác mất tự nhiên, không bằng ăn cơm ở nhà ăn tiền viện, sẽ thoải mái hơn.

Trang Duệ cũng không muốn quấy rầy lúc người khác dùng cơm, hẳn ngượng ngùng nói:

- Mọi người cứ dùng cơm, đừng quan tâm đến tôi, đúng rồi, mẹ tôi có đưa về nhiều súp ba ba có dinh dưỡng cao, mọi người cùng uống, chút nữa tôi sẽ đưa đến...

Quà cáp cho Âu Dương lão gia tử là quá nhiều, không ai dám đưa tiền, cũng không dám mang đến những thứ quá quý giá, đây không phải tự nói mình tham ô sao? Vì vậy bọn họ đều tặng những thực phẩm dinh dưỡng đơn giản, những thứ đó chất cả nhà ông cụ, ông cụ cũng không thích những món kia, thế là buổi trưa Âu Dương Uyển xếp lên xe Trang Duệ khá nhiều thứ, để hắn mang về cho nhóm dì Trương ở nhà.

- Cảm ơn chị Âu Dương, đến khi chị ấy quay về, tôi sẽ làm vài món mà chị ấy thích...

Dì Trương và dì Lý nghe thấy vậy thì trong lòng khá vui vẻ, dù bọn họ là người giúp việc nhưng chủ nhà không coi là người ngoài, khoảng thời gian qua còn đưa cho quần áo giày dép, thức ăn dinh dưỡng, nước uống dinh dưỡng, tuy bọn họ cũng không muốn nhưng thật sự cảm thấy tâm ý rất thoải mái.

- Đúng rồi, anh Hách, lần trước chuyện tôi nói anh thấy thế nào?

Trang Duệ cuối cùng cũng không đi mà đi đến bàn dùng cơm với mọi người, lúc này chỉ ăn chút thịt dê, cũng cần bản chưa no, vì vậy lúc này có thể bổ sung thêm.

- Ông chủ, tôi cũng đang định nói với anh về chuyện này...

- Ngồi xuống vừa ăn vừa nói...

Hách Long nghe được câu hỏi của Trang Duệ thì đứng lên theo thói quen, lại bị Trang Duệ kéo ngồi xuống.

- Nhân tuyển thật sự có một, đó là một chiến hữu của tôi, nhỏ hơn anh một tuổi, nhưng, ông chủ, chúng ta ra ngoài nói...

Hách Long nói được một nửa thì dùng ánh mắt chần chừ nhìn dì Trương và dì Lý, sau đó dừng lại.

- Ăn xong rồi lát nữa nói sau.

Trang Duệ gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén, ăn thấy rất ngon, lúc này dì Trương nói sẽ đi hâm lại cho nóng, Trang Duệ cần lại.

- Tình huống chiến hữu bạn cậu là thế nào? Có gì không?

Sau khi cơm nước xong thì Trang Duệ ngồi trong phòng gác hỏi Hách Long.

- Tiểu tử kia là Bành Phi, không phải người đoàn đặc chủng, là chiến hữu ngoài biên giới, tổ chức quân sự rất mạnh, còn hơn cả tôi, nếu là thời chiến thì thật sự là lính giỏi.

- Chỉ là khi thi hành nhiệm vụ thì có chút chuyện, ông chủ cũng đừng hiểu lầm, tôi sẽ nói cho anh biết.

Hách Long nói đến đây thì có chút do dự, nhưng nghĩ lại đến mối quan hệ giữa Trang Duệ và sư trưởng của mình, thế là những bí mật quân sự kia cũng không xem là gì.

Hách Long cúi đầu trầm tư một lát rồi nói:

- Khi chúng tôi đi bắt đám buôn ma túy thì một chiến sĩ bất hạnh bị nhóm kia bắn chết, thế là sau đó cậu ấy xử lý luôn cả nhóm buôn ma túy kia. Vì chuyện này mà thiếu chút nữa đưa ra tòa án binh, nhưng may mắn là cường chế cho xuất ngũ, lúc đó cậu ấy là trung úy nhưng chuyển nghề cũng không sắp xếp công tác...

- Bây giờ còn liên lạc không? Mà nhân phẩm của cậu ta là thế nào?

Trang Duệ thật sự sinh ra hứng thú với Bành Phi nhưng cũng không muốn có thù thuốc nổ ở bên cạnh, sau khi nghe thì biết Bành Phi này có tính cách nóng nảy.

- Ông chủ, Bành Phi cũng không phải kẻ hiếu sát, nhưng đám người giết vị chiến hữu kia quá độc ác, anh ấy bị ngược đãi mà chết, khi tìm được thi thể thì không còn được bao nhiêu khối thịt trên người. Đám người kia đều là súc sinh, nếu Bành Phi không ra tay thì sợ rằng cũng có nhiều kẻ ra tay...

Hách Long nhớ đến chiến hữu đã hy sinh mà có chút kích động, hai mắt đỏ hồng, bên trong có làn sương mờ.

Cảm xúc của Hách Long cũng ảnh hưởng đến Trang Duệ, hấn vỗ vai Hách Long rồi trầm giọng nói:

- Bành Phi bây giờ đang làm gì?

Hách Long cúi đầu dùng vạt áo lau mắt rồi nói:

- Cậu ấy là người Bắc Kinh, lúc đầu về làm bảo vệ, sau đó từ chức và làm công nhân bốc xếp.

Hách Long nói đến đây thì ngẩng đầu nhìn Trang Duệ:

- Ông chủ, tôi có thể bảo đảm Bành Phi tuyệt đối là người tốt, với thân thủ của cậu ấy thì kiếm tiền rất dễ, nhưng cậu ấy không thích đi đường cong, anh nên cho cậu ấy cơ hội...

Vài ngày trước Hách Long đã từng đến tìm Bành Phi, giữa trời gió lạnh mà Bành Phi mặc áo phong phanh, vai hằn lên vết máu đỏ ối, hẳn thật sự cảm thấy xúc động cho chiến hữu.

428. Chương 428 : Binh Vương (trung)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 428: Binh vương (trung)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Hách Long và Bành Phi chỉ tiếp xúc với nhau thời gian ngắn ngủi hơn một tháng, nhưng Hách Long biết số ma túy sùng ông và đạn dược mà Bành Phi thu giữ được khi còn đang công tác phải vượt xa con số vài trăm triệu, tất nhiên cũng có nhiều tên buôn ma túy đánh tiếng chỉ cần buông tha ột đường, bọn họ sẽ cho Bành Phi bao nhiêu tiền, nhưng tất cả đều bị Bành Phi từ chối không ngoại lệ.

Có thể nói Bành Phi cực kỳ quen thuộc tình hình ngoài vùng biên cương, nếu muốn kiếm tiền, chỉ cần đi một vòng, căn bản không cần động vào thuốc phiện, chỉ cần vung tay là có trên dưới cả triệu dễ như trở bàn tay, căn bản không cần phải đi đến Bắc Kinh làm bốc xếp.

- Ông chủ, nếu anh đồng ý nhận Bành Phi, tiền lương của tôi giảm đi một chút cũng không có vấn đề...

Hách Long dùng ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn Trang Duệ, tuy hẳn lớn hơn Bành Phi vài tuổi nhưng tố chất quân sự lại kém, khi đến biên cương gặp nạn thì phần lớn là Bành Phi ra tay cứu giúp, vì thế có thể nói tình cảm của bọn họ được đánh đổi bằng mạng sống.

- Anh quen thuộc tình huống trong nhà cậu ấy không?

Trang Duệ không đồng ý ngay, đối với hắn thì nhân viên bảo vệ cần phải là người nhất định có thể tin được, nếu như là kẻ tâm bất chính mà năng lực quá mạnh, mình thu vào tay cũng coi như nuôi ong tay áo. Nếu Hách Long không phải người mà Âu Dương Lỗi giới thiệu thì hẳn căn bản sẽ chẳng thể nào thu nhận dễ dàng như vậy được.

- Nghe nói cậu ấy chỉ có một cô em gái, hai anh em nương tựa vào nhau mà sống, cũng không nói nhiều về chuyện trong nhà, lần trước tôi đến ăn cơm với cậu ấy rồi quay lại, cũng không hỏi nhiều...

Hách Long những ngày qua công tác cho Trang Duệ, cũng nhớ đến bổn phận của mình, sau khi gặp mặt và dùng cơm với Bành Phi thì vội vàng quay về, cũng không trò chuyện nhiều. Dĩ vãng tiếp xúc thì Bành Phi cũng là người ít nói, thật sự chưa từng nhắc nhiều về chuyện trong nhà.

- Anh biết nhà cậu ấy ở đâu chứ? Có thời gian thì chúng ta đến xem...

Thông qua lời nói của Hách Long thì Trang Duệ thật sự có ấn tượng với Bành Phi, cũng tỏ ra tiếc hận vì những gì mà đối phương gặp phải trong quân ngũ. Là một vị sĩ quan trung úy, có thể nói là tương lai tươi sáng, lại vì giết vài tên buôn ma túy mà phải bỏ ngành ra làm bốc xếp, thật sự không đáng.

- Biết rồi, tôi biết rõ nhà cậu ấy, chúng ta đi ngay bây giờ sao?

Hách Long nghe được lời của Trang Duệ thì vui vẻ đứng lên, tư thế giống như muốn đi ngay.

- Bây giờ?

Trang Duệ cười khỏ một cái, hắn chỉ nói là sắp xếp thời gian đến gấp, bây giờ cũng đã tối, hắn cũng không ngờ Hách Long lại gấp gấp như thế.

Hách Long gãi đầu rồi dùng giọng ngượng ngùng nói:

- À, lãnh đạo, thật xin lỗi, là tôi quá sốt ruột, ngày mai đi cũng được.

Trang Duệ rất tán thưởng tính cách này của Hách Long, thẳng thắn mà không có tâm cơ, nghĩ gì thì nói đó, người mới từ trong quân ngũ quay về thường là như vậy, còn khá thuần khiết.

- Ngày mai cũng không được, đó là ngày đại thọ của ông nội tôi, cũng không đi được. Nhà cậu ấy có cách xa chỗ này không? Nếu không thì bây giờ đi cũng tốt, sợ rằng mai mốt cũng không có thời gian...

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói, dù sao thì buổi tối hôm nay cũng không có gì làm, chạy đi một chuyến cũng tốt. Nếu Bành Phi thật sự là một người tốt, như vậy cũng đáng ình chạy đến xem.

- Được, Bành Phi và em gái đang thuê nhà ở quận Phong Đài, nơi đó cách nhà ga không xa, nhiều nhất chỉ đi bốn mươi phút là đến...

Sau khi thấy Trang Duệ đồng ý thì Hách Long vừa ngồi xuống đã đứng lên, vẻ mặt đầy hưng phấn.

- À, hôm nay tôi có uống chút rượu, anh lái xe đi, trên xe có bản đồ hướng dẫn.

Trang Duệ đi đến trung viện bắt chuyện với nhóm Âu Dương Long, sau đó đưa Hách Long đến gara phía sau, tiện tay ném chìa khóa đến. Tuy hôm nay hắn uống không nhiều nhưng không hiểu vì sao có chút mệt mỏi.

- Ông chủ, đến nơi rồi, cậu ấy nói là ở chỗ này, tôi sẽ xuống dưới hỏi một chút...

Sau nửa giờ thì Hách Long mới dừng xe lại.

- Chúng ta cùng xuống...

Trang Duệ nhìn thoáng qua cửa sổ, dãy nhà khu này đều là nhà trệt, có lẽ là một thôn nhỏ, khoảng cách đến nhà ga chưa đến một kilomet, trong tai vẫn có thể nghe thấy âm thanh xe lửa.

Chỗ này cũng không có đèn đường, nhờ vào ánh đèn được phản quang trên tuyết mà có thể thấy được mờ khung cảnh, Trang Duệ và Hách Long đành phải cất bước giẫm tuyết đi vào trong thôn.

Trang Duệ thấy chỗ này đều là những căn phòng được xây dựng theo cùng một quy cách để cho thuê, phòng thấp, mặt đất cũng không phải là xi măng, nếu không có tuyết thì chỉ sợ là rất lầy lội. (

- Ông chủ, anh chờ chút để tôi đi hỏi thăm, tôi cũng chưa từng đến chỗ này...

Hách Long thật sự có chút xấu hổ, Trang Duệ do mình kéo đến, khốn nỗi mình cũng không biết vị trí cụ thể của Bành Phi, hơn nữa tên kia cũng không có điện thoại, hôm nay đến tìm người rõ ràng là mình quá gấp gấp.

- Cốc cốc, cốc cốc...

Hách Long gõ vào cửa một căn nhà có ánh đèn ở đầu thôn.

- Ai vậy, trời lạnh thế này còn gõ cửa làm gì?

Một giọng đàn ông ồm ồm vang lên, cửa chính được mở ra, một người đàn ông khôi ngô râu ria đầy mặt đứng trước cửa, trong miệng đầy mùi rượu, hắn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Hách Long và Trang Duệ đang đứng cách đó không xa.

Bên trong phòng có nhiều âm thanh ồn ào vang ra, người bên trong hình như là không ít, bọn họ đang uống rượu.

- Thật xin lỗi, đại ca, tôi muốn hỏi thăm, anh có biết một người tên là Bành Phi không?

Hách Long đã rời khỏi quân ngũ được vài tháng, cũng biết gặp người phải mời thuốc, vì thế lấy gói Trung Hoa Trang Duệ ình ra, rút một điếu đưa cho đối phương.

- Bành Phi sao? Hìn như chưa nghe nói đến cái tên này, bộ dạng thế nào?

Người đàn ông nhìn qua điều Trung Hoa và vẻ mặt chợt hòa hoãn trở lại.

- Cũng không quá cao, chỉ là một mét bảy hai, có hơi gầy, năm nay hai mươi lăm tuổi, bình thường không nói nhiều, làm bốc xếp hàng ở ga xe lửa...

Hách Long cẩn thận miêu tả tướng mạo của Bành Phi cho người đàn ông kia.

- Đây anh bạn, nơi đây đều là người làm bốc xếp, tổng cộng có cả trăm người, cậu xem trong phòng của tôi còn có nhiều người giống như cậu nói, thật sự rất khó tìm...

Người đàn ông kia nghe được lời của Hách Long thì tỏ ra khó xử, nơi đây là khu dành cho đám công nhân bốc xếp, phần lớn đều gọi ngoại hiệu, người kia lại không có gì đặc thù, hẳn cũng không thể nào nhớ nổi.

- Đúng rồi, cậu ấy còn có một cô em gái, nói chung là bảy tuổi, hai anh em ở cùng một chỗ, đại ca có nhớ ra chưa?

Hách Long nghĩ ra một đặc điểm và vội vàng nói, lại thuận tay nhét cả gói thuốc vào tong tay tên đàn ông kia.

- Là tảng đá kia sao? Là tên mà cả ngày chỉ biết vùi đầu vào làm việc? Ở cùng em gái, chưa từng vui đùa bao giờ.

Trong phòng có kẻ nghe được lời của Hách Long và hô lên.

- À, thật sự có người này, cậu đi vào trong, căn phòng ở góc đầu tiên.

- Được rồi, cảm ơn đại ca.

Sau khi hỏi được phòng của Bành Phi thì Hách Long đưa Trang Duệ đi vào, tháng này thời tiết giá lạnh, phần lớn các hộ gia đình đã tắt đèn đi ngủ.

Hai người đi đến dừng chân trước căn phòng mà người đàn ông kia vừa chỉ, người trong phòng giống như còn chưa ngủ, có thể thấy ánh đèn yếu ớt từ trong khe hở cửa sổ truyền ra.

- Bành Phi, cậu Bành Phi, có bên trong không? Tôi là Hách Long.

Cửa phòng chợt kết một tiếng rồi mở ra, một bóng người đứng che ánh đèn, Trang Duệ đứng bên ngoài không thấy rõ ràng, nhưng hình như đối phương cũng không quá cao.

- Hách Long, sao anh đến chỗ tôi? Mau, vào trong nhà đi...

Người nọ thấy Hách Long thì vẻ mặt cũng trở nên vui sướng, hẳn kéo Hách Long vào trong phòng.

- Chờ chút, tôi đi cùng ông chủ, ông chủ Trang, mời ngài đi vào.

Hách Long quay đầu mời Trang Duệ một tiếng.

- À, đợi chút rồi vào...

Bành Phi buông Hách Long ra, sau đó hẳn đi vào phòng nói với một cô gái gầy yếu đang ngồi trước bàn:

- Nha Nha, lát nữa anh sẽ giúp em làm bài tập, em lên giường ngồi đi, nhường chỗ cho anh Hách Long...

- Chào hai anh...

Cô gái nhỏ đứng lên chào Trang Duệ và Hách Long, sau đó nàng đi ra phía sau, cố gắng cầm lấy phích nước nóng định rót cho hai người.

- Em là Nha Nha sao? Em lên giường ngồi đi, để anh làm cho...

Trang Duệ nhìn cô gái ngoan ngoãn kia mà không khỏi cảm thấy hơi cay mũi, hẳn tiếp nhận phích nước nóng trong tay cô gái.

- Cảm ơn đại ca, em có thể làm được...

Cô gái nhỏ nhìn Trang Duệ mà không chịu buông tay.

- Anh biết em có thể làm được, nhưng anh không khát, Nha Nha buông tay được chưa?

Nếu để một cô gái nhỏ như vậy rót nước ỉnh, dù Trang Duệ có khá cũng khó thể nào uống trôi.

- Thầy nó khách đến nhà phải rót nước, nhà Nha Nha chưa từng có khách, đại ca để cho Nha Nha rót nước một lần được không?

Cô gái nhỏ thấy Trang Duệ không ỉnh rót nước thì trong mắt đầy sương mù.

- Tốt, tốt, cô gái tốt...

Trang Duệ thấy trên bàn có một ly nước thì vội vàng cầm lấy, đặt sẵn trước miệng phích cho cô gái rót nước vào. Trang Duệ bưng lấy ly nước nóng mà trong lòng cảm thấy không có tư vị, mình ở vào thời đại nào, không ngờ vẫn có một cô gái nhỏ có cách nghĩ khá lạ như thế này.

Cô gái rót nước cho Hách Long rồi cười tủm tỉm thỏa mãn ngồi trên giường, nàng dùng ánh mắt tò mò nhìn hai vị khách, trong quá trình đó Bành Phi không nói lời nào, mãi đến khi em gái đến ngồi bên giường thì hẳn mới đến mời Trang Duệ và Hách Long ngồi xuống.

Trang Duệ ngồi xuống nhìn cô gái nhỏ kia, nghe Hách Long nói thì nàng đã bảy tuổi nhưng cơ thể lại giống như chỉ có năm sáu tuổi, cao hơn một mét, rất gầy yếu, trên mặt có hơi trắng bệch giống như mang bệnh nhưng cặp mắt sáng ngời, rất có linh khí.

429. Chương 429 : Binh Vương (hạ)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 429: Binh vương (hạ)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Trang Duệ sau khi ngồi xuống thì đưa mắt nhìn Bành Phi, chỉ là sau khi vào nhà thì Bành Phi luôn đứng ở nơi khá khuất, ánh sáng trong phòng có hơi tối, thế là hẳn không thể nào thấy rõ diện mạo của Bành Phi, nhưng người này rõ ràng là không quá cao, lại hơi gầy.

Khi không nhìn rõ Bành Phi thì Trang Duệ đưa mắt đánh giá căn phòng, trên tường đều là báo, trong cùng là một chiếc giường gỗ hai tầng chiếm hết một phần năm không gian, trên chiếc giường bên dưới có trải vải quân dụng và áo khoác quân nhân, chỉ có một chiếc chăn mỏng, có lẽ là chỗ ngủ của Bành Phi.

Chính giữa phòng là chỗ mà Trang Duệ và Hách Long đang ngồi, có một cái bàn, có hai cái ghế, sau khi nhường cho khách thì Bành Phi chỉ có thể đứng đó mà thôi.

Trong phòng còn có một cái bếp lò, có một cái ống khói tự chế kéo dài từ lò ra ngoài cửa làm cho gian phòng có chút khí ẩm, nhưng Trang Duệ ngồi xuống vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Trong phòng ngoài một cái tủ quần áo, còn có một kệ chén đĩa nhỏ, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Đây là một gian phòng tập trung cả phòng bếp, ngủ, khách vào cùng một chỗ, nói đơn giản thì mười mét vuông xung quanh chỗ này chính là nơi ở của anh em nhà Bành Phi.

Trên mặt bàn có sách giáo khoa, cô bé vừa rồi có lẽ là đang học bài, Trang Duệ và Hách Long đến hình như quấy rầy cuộc sống của hai anh em bọn họ.

- Đại Long, khó có cơ hội cậu đến nhà, nơi đây còn có chút rượu, uống vào cho ấm áp...

Bành Phi đi đến bên cửa lấy ra một chai rượu gạo, là loại rượu ba đồng hai xu một chai, đây là loại mà nhân dân Bắc Kinh rất thích, dù giàu nghèo cũng có thể uống được.

Tay trái Bành Phi cầm ba ly rượu nhỏ, sau khi đặt xuống mặt bàn thì mở nắp chai rượu ở tay bên phải, nắp chai được mở, hần khê rót rượu xuống ly.

Sau khi rót đầy ba ly rượu thì Bành Phi ngẩng đầu nhìn Trang Duệ nói:

- Ông chủ Trang, tôi chỉ có rượu này, nếu ngài uống không quen thì có thể dùng trà...

Bành Phi không nói quá lấm, sau khi nói xong thì có hơi mím môi, hần có gương mặt trái xoan, da trắng, lúc nói chuyện còn có vẻ ngại ngùng, nhìn qua giống như một sinh viên đại học mới bước ra xã hội vậy.

Nhưng cặp mắt của Bành Phi lại rất kỳ lạ, rõ ràng nhìn Trang Duệ mà không có biểu cảm, rất trống rỗng, căn bản giống như trước mặt là không khí.

Đây cũng là lần đầu tiên Trang Duệ vào nhà được nhìn thẳng và thấy rõ tướng mạo của Bành Phi, hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của hần. Khi nghe Hách Long kể chuyện thì hần tưởng Bành Phi phải là kẻ tướng mạo thô kệch vạm vỡ, không ngờ đối phương lại thanh tú như thế.

Trang Duệ thật sự không ngờ người trẻ tuổi trước mặt lại bắn chết vài tên buôn ma túy. Thật ra những thứ Trang Duệ không biết còn khá nhiều, Bành Phi không chỉ có liên quan đến chuyện đám người buôn ma túy, còn có xung đột với nhiều thế lực khác, chính Hách Long cũng không hiểu rõ.

- Trời lạnh, uống rượu là tốt.

Trang Duệ cũng không nói nhảm mà bưng ly rượu lên cạn sạch, một ly này chừng ba lượng đổ vào bụng, hần cảm thấy khí nóng ào lên, con người cũng dần trở nên ấm áp.

Sau khi uống cạn ly thì Trang Duệ đứng lên nói:

- Có rượu mà không có món nhắm thì không hay, Hách Long, mọi người cứ uống, trên xe còn có chút thức ăn, tôi đi lấy.

- Ông chủ, tôi đi lấy...

Hách Long vội vàng đứng lên.

- Không cần, hai người là chiến hữu, cứ trò chuyện đi...

Trang Duệ khoát tay áo đẩy cửa bước ra ngoài, có vài lời mà Hách Long nói sẽ dễ dàng hơn so với mình.

Tuy Trang Duệ chỉ thấy một mặt của Bành Phi, không hiểu tích cách và tâm tư của đối phương, nhưng hần tin một người thanh niên nuôi em gái sống trong cảnh nghèo khó thế này nhất định còn nhiều thứ mà người khác không biết. Loại người như thế này nếu có lựa chọn thì nhất định sẽ chẳng bao giờ phản bội, giống như chuyện Bành Phi rời khỏi quân ngũ và nhất quyết không đi lạc lối vậy.

Trên xe của Trang Duệ thật sự còn nhiều món đặc sản mà người ta tặng cho ông ngoại, ví dụ như những món thức ăn nấu chín và đóng gói, những thứ này không phải được bán bên ngoài, là chế tạo ra từ phương pháp bí truyền. Chỉ là ông cụ cũng không ăn được, Âu Dương Uyển đưa cho Trang Duệ mang về nhà ọi người.

Trang Duệ cầm vài bịch gà Đức Châu, hần thấy còn có một túi táo, thế là cũng lấy ra, nhưng hần cũng không vội quay về, ngồi lên xe châm thuốc, hần muốn cho hai người kia không gian trò chuyện.

Sau khi hút xong điếu thuốc, lại ngồi thêm một lúc và cảm thấy đã qua hai mươi phút, lúc này hần mới xuống xe chậm rãi đi vào trong thôn.

Sau khi đi vào nhà Bành Phi thì Trang Duệ thấy Tiểu Nha Nha vốn ngồi trên giường đã đổ mắt, giống như vừa mới khóc, không biết Bành Phi và Hách Long vừa rồi trò chuyện về vấn đề gì mà làm cho nàng đau lòng.

- Đây là những túi thức ăn đã nấu chín, chỉ việc mở ra sử dụng, Nha Nha, cho em cái đùi gà...

Trang Duệ đặt những túi to túi nhỏ lên bàn, sau đó xé một bịch gà Đức Châu ra, xé một cái đùi gà đưa cho cô bé đang mở to mắt nhìn mình trên giường.

- Anh...Anh nói không được tùy tiện cầm đồ của người khác...

Nha Nha nhìn đùi gà mà đưa tay ra theo kiểu rất vô thức, chỉ là sau khi nhìn thấy Bành Phi thì có chút chần chừ, sau đó lại rút tay về, nhưng lúc nói chuyện thì Trang Duệ thấy yết hầu của nàng có hơi rục rịch lên xuống, giống như đang nuốt nước miếng.

Sau khi Trang Duệ đi vào thì Hách Long và Bành Phi dừng trò chuyện, lúc này Bành Phi chợt nói:

- Nha Nha, ăn đi, Trang đại ca không phải là người ngoài...

- Ôi, cảm ơn đại ca...

Sau khi nghe được lời của anh mình thì mắt Nha Nha híp lại thành đường, sau đó nàng duỗi bàn tay nhỏ ra cầm lấy đùi gà mà Trang Duệ đưa đến, cũng không cắn ngay mà đưa lên ngửi ngửi, sau đó nàng nhảy xuống giường đi đến bên cạnh Bành Phi nói:

- Anh, anh ăn trước đi, ăn rồi ngày mai có sức làm việc.

- Anh có rồi, Nha Nha ăn đi, anh còn phải nói chuyện với Trang đại ca.

Bành Phi không nhận đùi gà của Tiểu Nha Nha, hẩn dùng tay vuốt ve mái tóc của em gái rất âu yếm, sau đó ôm nàng đến bên giường, xoay người nhìn Trang Duệ.

- Trang đại ca, tất cả sự việc trong nhà tôi đã nói với Đại Long, sau này anh ấy sẽ nói lại với anh, nếu muốn tôi làm việc giúp anh cũng không có vấn đề, tôi chỉ có một yêu cầu, đó là cho Nha Nha có cơ hội và hoàn cảnh học tập, có thể ăn no mặc ấm là được, còn chuyện tiền lương, anh cứ xem xét mà cho nhiều ít gì cũng được, không có vấn đề. Anh phải đồng ý sẽ chăm sóc tốt cho Nha Nha, như vậy tôi sẽ bán mạng cho anh.

Bành Phi dùng giọng không nhanh nhưng hầu như từng lời từng chữ rất rõ ràng, cặp mắt vốn trống rỗng đã giống như hai thang kiếm sắc, hẩn nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, giống như muốn từ ánh mắt mà xem xét sự chân thành.

Bành Phi tự hỏi mình không phải là người xấu nhưng cũng chẳng phải là thánh nhân, hẩn luôn giữ vững đúng nền tảng trong lòng, không làm xằng bậy, nhưng bây giờ có cơ hội để mình và em gái có cuộc sống tốt hơn, tất nhiên hẩn sẽ không từ chối.

Chương 429(p2): Binh vương(hạ).

- Anh, có phải anh lại muốn đi nữa không, em không muốn anh đi, em muốn cùng ở một chỗ với anh, đại ca, em cũng không ăn đùi gà của anh nữa...

Tiểu Nha Nha vốn vui vẻ ăn đùi gà nhưng sau khi nghe được lời của Bành Phi thì nhảy xuống dúi nửa cái đùi gà còn lại vào trong tay của Trang Duệ.

Trang Duệ đưa đùi gà vào lại trong tay của tiểu nha đầu, hẩn vừa cười vừa nói:

- Nha Nha ngoan, yên tâm đi, anh em sẽ ở cùng với em, nhưng cả hai sẽ ở trong nhà lớn hơn...

- Thật sao?

Nha Nha nghiêng đầu dùng ánh mắt chăm chú nhìn Trang Duệ.

- Tất nhiên là thật, hôm nay cả hai có thể chuyển vào ở chỗ mới, em và anh em sẽ ở cùng một chỗ...

Bảy tuổi cũng đã có thể biết phân biệt lời nói của người lớn là thật hay giả, vì thế mà cô gái nhỏ Nha Nha nhìn Trang Duệ một lúc rồi khẽ gật đầu và không nói gì thêm.

Sau khi bình ổn Nha Nha thì Trang Duệ mới quay sang nhìn Bành Phi:

- Tính chất công tác cho tôi thì có lẽ Hách Long đã nói cho cậu biết, nó không phải là chiến trường, công tác cũng rất đơn giản, cũng không căng thẳng giống như những gì cậu nói là bán mạng này nọ, tôi chỉ mời bảo vệ, không mời sát thủ.

- Nếu không còn gì khác thì hôm nay có thể dời sang, đúng rồi, Nha Nha bây giờ đang học lớp mấy? Ngày mai tôi sẽ cho người đi làm thủ tục...

Bành Phi không đáp lời nhưng Nha Nha lại nói:

- Đại ca, em có thể đi học sao?

- Thế nào? Nha Nha không được đi học sao?

Trang Duệ sững sốt quay đầu nhìn Bành Phi.

- Ông chủ, để tôi nói cho anh biết...

Hách Long lúc này đứng lên đưa mắt nhìn Trang Duệ, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài, căn phòng kia quá nhỏ, Hách Long không muốn tiếp tục vạch trần vết thương của Bành Phi một lần nữa.

- Ông chủ, tôi cũng vừa mới biết được, có chuyện thế này...

Sau khi đi ra khỏi cửa thì Hách Long nói những gì mình vừa biết cho Trang Duệ.

Thì ra năm trước cha mẹ Hách Long ở nông thôn vì mùa đông nấu bếp lò không sử dụng ống khói, hôm đó trời lại quá lạnh, cha mẹ hắt đóng cửa quá kín, không nghĩ rằng mình không thể thở được vì thiếu oxy, đợi đến khi Nha Nha về nhà thì cả hai đều đã tắt thở.

Khi Bành Phi nghe được tin này thì đang ở vào trong hành động đuổi bắt đám ma túy, khi thấy chiến hữu bị ngược đãi chết, còn được tin mất song thân, thế là không khống chế được mà giải quyết luôn đám buồn ma túy.

Bành Phi là người tính cách mạnh mẽ, sau khi cưỡng chế xuất ngũ thì dùng hơn mười ngàn tiền xuất ngũ để lo hậu sự cho bố mẹ, sau đó tiếp nhận cô em gái đang hoảng sợ từ trong nhà người thân còn chưa đi học về nhà.

Nha Nha về nhà sẽ nhớ đến tình cảnh bố mẹ nằm ngất lịm trên giường, thế là tinh thần không ổn định, vì vậy rơi vào đường cùng thì Bành Phi đành phải đưa em rời khỏi nhà, đầu tiên đi làm bảo vệ ột đoàn ca múa nhạc.

Nhưng đoàn ca múa nhạc kia thường xảy ra những chuyện rối loạn, Bành Phi thật sự không ưa, nhìn thấy đám người kia hút thuốc phiện mà hắn thật sự thiếu chút nữa không nhận được mà bề gãy cổ của đối phương. Sau đó hắn dứt khoát từ chức, đến đây thuê phòng, làm một nhân công bốc xếp.

Tiền lương bốc xếp cũng không cao, một ngày chỉ là năm sáu chục đồng, tiền thuê căn phòng rách này cũng là bốn trăm đồng một tháng, hơn nữa Bành Phi lại muốn giữ lại chút tiền để sang năm cho Nha Nha đi học nên hai anh em sống rất kham khổ. Hễ là mua thứ gì ngon thì hắn đều nhường cho em gái, hơn nữa sợ em gái sau này không theo kịp chúng bạn nên mỗi tối đều giúp em học bài ôn luyện.

Trang Duệ nghe xong thì trong lòng cũng rất thổn thức, con người cũng chỉ có thể sống được trăm năm, đời người không dài mà chẳng ngắn, hắn thậm hạ quyết định mình nên quý trọng cuộc sống, nên quý trọng những người thân ở bên cạnh mình.

Trang Duệ và Hách Long quay lại phòng thì bành phi thả quả táo đang gọt dở trong tay xuống rồi đứng lên nói:

- Ông chủ Trang, ngày mai tôi sẽ đến, tôi còn phải đến xin nghỉ việc, còn phải trả phòng, lúc này trời cũng đã tối rồi, Đại Long cũng đã biết chỗ ở của tôi, ngày mai đến đây đón là được...

- Ủa, Lang Nha?

Trang Duệ không chú ý đến lời nói của Bành Phi, hắn thật sự bị con dao gọt trái cây trên tay đối phương thu hút, con dao kia quá quen thuộc, trước kia hắn thường xuyên thấy Chu Thụy lấy ra ve vuốt, mình đến bây giờ cũng còn chưa rõ, Chu Thụy rốt cuộc là giấu con dao kia ở chỗ nào trên người.

Bành Phi nghe được lời của Trang Duệ thì vẻ mặt có chút biến đổi, cổ tay hơi lật, con dao vừa rồi chợt biến mất như ảo thuật, hắn nhìn về phía Trang Duệ rồi nói:

- Ông chủ Trang, sao anh biết tôi xuất thân từ bộ đội Lang Nha?

Cánh quân của Bành Phi được giữ bí mật rất cao, dù là Hách Long cũng chỉ biết một chút mà thôi, Trang Duệ thấy con dao có thể đoán ra lai lịch của mình, điều này không khỏi làm cho hắn kinh hãi, vì thế ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ cũng nghiêm túc hẳn lên.

- Tôi có một người bạn trên tay cũng có một cây đao giống hệt cậu, có lẽ là cùng xuất thân từ một cánh quân phải không?

Trang Duệ dừng lại rồi nói:

- Bạn của tôi tên là Chu Thụy...

- Là tiểu đội trưởng sao? Ông chủ Trang, anh có số điện thoại của tiểu đội trưởng Chu không? Có thể cho tôi không?

Bành Phi nghe được lời của Trang Duệ mà vẻ mặt không mấy bận tâm chợt tỏ ra vui sướng, Trang Duệ cũng chợt sững sờ, đất nước này người đông đất rộng mà không ngờ trùng hợp như thế, Bành Phi biết Chu Thụy sao? Thật sự cùng một cánh quân sao?

- Có, có, tôi ghi lại cho cậu...

Trang Duệ để lại số điện thoại di động của Chu Thụy lên sách bài tập của Nha Nha, sau đó hắn nói với Hách Long:

- Anh Hách, anh đưa điện thoại cho Bành Phi, mai anh lái xe của tôi đến đón bọn họ, sau đó tôi sẽ mua điện thoại khác cho Bành Phi...

Từ tháng trước Trang Duệ đã mua điện thoại cho Hách Long, đối với hắn bây giờ thứ kia không là mấy đồng, lại khá thuận tiện, vì nhà hắn quá rộng, nếu chạy đi gọi người thì sợ rằng phải mất vài phút.

- Ông chủ, ngày mai tôi thuê xe là được, anh không cần như vậy...

Hách Long lấy điện thoại ra đưa cho Bành Phi.

- Không có gì, ngày mai tôi có xe đi.

Nhóm Âu Dương Long có ai mà không có xe? Chỉ cần đi nhờ cũng tốt rồi. Trang Duệ thấy sự việc đã làm xong thì nói với Bành Phi:

- Thế này đi, chúng tôi về, mai cậu đưa Nha Nha đến là được.

- Cảm ơn, cảm ơn ông chủ Trang...

Bành Phi nói những lời này là thật lòng, Trang Duệ vừa đến thì trong lòng hắn chỉ xem đối phương là kẻ có tiền, chỉ cần có thể sắp xếp tốt cho em gái thì hắn chịu chút uất ức cũng không có vấn đề, vì thế trong lòng cũng không có bao nhiêu kính ý.

Nhưng Trang Duệ vào phòng, thái độ của đối phương với em gái của Bành Phi, lại có hành động hào sang uống cạn ly rượu, điều này làm cho Bành Phi thay đổi cách nhìn. Dựa theo cách nói của Hách Long thì đây chính là ông chủ tiền triệu, lại không bày ra cái giá với hắn, thế là không tự giác làm cho người ta sinh hảo cảm.

Khi Trang Duệ nói mình là bạn của Chu Thụy thì Bành Phi càng sinh ra ba phần kính ý, hắn biết rõ tiểu đội trưởng Chu của mình là người trước nay trong mắt không từng có cát, nếu Trang Duệ là kẻ hay dùng mảnh lời, sợ rằng sẽ không thể nào là bạn của Chu Thụy.

430. Chương 43 0: Tiệc Mừng Thọ

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 430: Tiệc mừng thọ

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

Bành Phi chuẩn bị đi ra buồng điện thoại công cộng để gọi cho số máy mà Trang Duệ vừa ghi lại, không ngờ Trang Duệ còn trực tiếp để Hách Long lưu điện thoại lại, điều này nói rõ hẳn không sợ Bành Phi gọi điện thoại cho Chu Thụy.

Trang Duệ và Hách Long đi xe về tứ hợp viện thì đã là mười giờ, Trang Duệ đi đến chỗ dì Lý khai báo một

Chỉ là Tổng lão gia tử vẫn luôn hôn mê, một ngày chỉ tỉnh vài giờ, dù là ai cũng không được tiếp xúc, mà ai cũng có thể thấy Tổng lão gia tử cũng không thể sống được bao lâu nữa. Vì thế mà không ai có thể ngờ Tổng lão gia tử có thể xuất viện đến mừng thọ Âu Dương lão gia tử chín mươi tuổi.

Tuy bây giờ công nghệ biến chuyển từng ngày học ngày càng phát triển mạnh mẽ nhưng hình như còn chưa đến mức làm ột người đang ở vào giai đoạn nguy kịch sẽ hồi phục nhanh như vậy. Có người quen biết với giám đốc bệnh viện đã lấy điện thoại ra cúi đầu gọi điện hỏi thăm, chuyện Tổng lão gia tử hồi phục là không nhỏ, có thể thấy bố cục trong nước sẽ bị ảnh hưởng.

Chỉ là những người này điều tra và không có kết quả, vị phó giám đốc bệnh viện quân hàm đại tá sau khi báo cáo tình huống khôi phục của Tổng lão gia tử đã bị mắng một trận. Đại khái là chúng ta theo chủ nghĩa duy vật cộng sản, không thể tin vào những lời lẽ quỷ thần này nọ, cần phải tìm nguyên nhân trên phương diện y học.

Tất nhiên đồng chí phó giám đốc kia sẽ thật sự phát rầu, nếu có thể sử dụng y học để giải thích rõ ràng tình huống phục hồi của Tổng lão gia tử thì hẳn cần gì phải sử dụng giấc mơ để báo cáo?

Lúc này Tổng Quân đã giúp Tổng lão gia tử đi đến vị trí vừa rồi của Âu Dương Cương, một người đưa đến một chiếc ghế ở sát bên ghế của Âu Dương Cương, Tổng lão gia tử được cháu nội giúp đỡ ngồi xuống ghế. Chỉ cần nhìn vào tình huống này thì sợ rằng một thời gian ngắn sau Tổng lão có thể xuống đất đi lại.

Vô tình bữa tiệc chợt náo loạn, khách khứa lại tiếp tục sắp hàng lên chúc mừng Tổng lão gia tử đã hồi phục, vì thế mà thời gian mở tiệc bị đẩy về phía sau. Nhưng những người ngồi đây, ngoài những đứa bé còn chưa hiểu chuyện thì căn bản không ai chú ý đến vấn đề ăn uống.

- Ủa, anh Âu Dương, thời tiết thế này mà còn hoa quả tươi ngon thế kia sao? truyện copy từ

Tổng lão ứng phó với vài người, sau đó vô tình thấy được quà mừng thọ của Trang Duệ, ánh mắt không khỏi sáng lên. Người bị bệnh lâu ngày tất nhiên sẽ thích những sắc thái tràn đầy sức sống, đây cũng là nguyên nhân mà người đến thăm bệnh thường tặng hoa quả, lúc này màu sắc tươi non của khay hoa quả trước mặt làm cho Tổng lão gia tử sinh ra cảm giác có khẩu vị.

- Là quà của cháu ngoại của tôi, thế nào? Cậu có thể ăn được sao? Tôi lấy cho cậu một trái nho.

Vừa rồi có nhiều người mừng thọ, hơn nữa sau đó Tổng lão lại đến, thế là Âu Dương Cương cũng không quá quan tâm đến quà mừng, bây giờ mới quay sang nhìn. Lão dùng tay muốn ngắt một trái nho, nhưng sau đó cảm thấy không đúng, thế là ồ lên một tiếng, sau đó chụp tay vào quả đào.

Tổng lão thấy vẻ mặt Âu Dương Cương không đúng thì mở miệng hỏi:

- Anh Âu Dương, sao vậy?

- Thứ này...Thứ này là giả.

Âu Dương Cương thầm giật mình, lão nói có hơi lớn, vì thế mà làm ọi người thầm nghĩ thứ gì là giả? Bọn họ đều không rõ, thứ kia là trái cây, ăn vào có thể ngon hay không ngon, nào có chuyện thật hay giả, vì trên quả còn không có nhân hiệu.

- Giả sao?

Tổng lão cũng ngồi bên cạnh bàn, lão đưa tay sờ vào khay trái cây, trong mắt chợt bùng lên cái nhìn kinh ngạc. Đến tuổi của lão thì hầu như không có gì làm cho quá giật mình, nhưng mâm trái cây này thật sự làm cho vẻ mặt lão biến đổi.

- Đây là vật trang trí bằng ngọc, anh Âu Dương, cháu ngoại của anh xem ra rất tốn công, thứ này bên trên có đào mừng thọ, màu sắc lại là đại biểu cho phúc lộc hi. Ủa? Là tay nghề của Tiểu Cổ, rất tốt, rất tốt, khó có được, khó có được.

Tổng lão ôm lấy mâm trái cây đặt lên đùi, đánh giá cẩn thận một lúc, sau đó cũng lật lật khoản lên xem, không khỏi tỏ ra hâm mộ. Phải biết rằng Tổng lão không chỉ thích thi họa, còn thích cả kim khí ngọc thạch, thật sự là hiểu rất sâu.

- Thứ này tốt lắm sao?

Âu Dương Cương thật sự không cho là đúng, lão biết trước nay chiến hữu này của mình thích đồ cổ, trước giải phóng thì những món đồ của địa chủ đều được Âu Dương lão gia tử vứt đi, nhưng Tổng lão gia tử lại thích.

- Nói với anh cũng không thông, để tôi nói thế này, thứ này thậm chí là ngọc trắng của Từ Hi năm xưa cũng khó theo kịp, với chất ngọc tuyệt đẹp, lại được điêu khắc bằng bàn tay cướp đoạt tạo hóa thiên địa, xưng là quốc bảo cũng không đủ...

Tổng lão có chút kích động, lão nói hơi nhanh, mặt mũi đỏ ửng. Tổng Quân ở bên cạnh sợ đến mức vội vàng nói:

- Ông nội đừng kích động, sau này cháu sẽ tìm ra một món thế này cho ông...

Lúc nói thì Tổng Quân cũng không quên liếc mắt nhìn Trang Duệ đứng cách đó không xa, tiểu tử kia nhiều đồ tốt cũng không có lỗi gì, nhưng thích lấy ra khoe khoang là không được, nếu ông cụ nhà mình muốn thứ này thì mình lấy đâu ra đây?

- Cháu thì biết cái gì, ông dám nói thứ này trên đời là độc nhất vô nhị, vô giá, thật sự là báu vật vô giá...

Tổng lão gia tử khiển trách cháu mình một câu, bàn tay không rời khỏi vật trang trí kia.

Sau khi nghe được lời của Tổng lão thì đám người trong đại sảnh đều nhìn vào vật trang trí kia, những người thân quen hai ông cụ thấy Tổng lão nói thứ kia là quốc bảo, dù không phải là quốc bảo thì bây giờ cũng trở thành quốc bảo.

Tất nhiên đám người này cũng chỉ cảm thấy kỳ lạ quý hiếm mà thôi, thật sự cũng không hứng thú với những vật ngoài thân, dù gì cũng chỉ là một khối ngọc, cũng không thể ăn hay uống được. Chỉ là Trang Duệ trước đó làm người ta sinh ra cảm giác keo kiệt, bây giờ lại biến thành kẻ hào phóng.

- Cậu Tổng, nếu cậu thích thì cứ lấy đi...

Âu Dương Cương thấy món Trang Duệ tặng rất quý thì thấy rất có mặt mũi, nhưng lão không có hứng thú với những món này, thế là chuẩn bị tặng đi.

- Thôi, thứ này cũng phải có giá vài trăm triệu, cháu ngoại của anh tặng, cháu tôi cũng có thể tặng, sang năm tôi đến chín mươi, anh cũng đến thăm...

Tổng lão nói ra lời này làm cho đám người thật sự lắp bắp kinh hãi, tuy bọn họ là những kẻ hiển hách một phương, tùy tiện chứng thực cũng phải có tài chính vài chục triệu. Nhưng chỉ một món hàng nho nhỏ như vậy đã có giá vài trăm triệu, so ra còn lớn hơn rất nhiều tài chính thu vào hằng năm của một huyện nghèo.

Lại có người suy xét, có nên quản lý chặt ngành khảo cổ không? Trước kia chưa từng coi trọng thứ này, nhưng nếu động vào thì rõ ràng có giá trị sáng tạo kinh tế, nếu để cho đám người khảo cổ biết được thì nhất định sẽ đến thăm hỏi Trang Duệ, coi như ngành của mình đã được lãnh đạo chú ý quan tâm.

Nhưng Tổng Quân thì lại sợ hãi, sang năm mình lấy đâu ra thứ giống như thế này? Vì thế ánh mắt nhìn Trang Duệ chột bốc hỏa.

Sau khi có tình huống kia xảy ra thì bữa tiệc tiếp tục tiến hành, lão gia tử và bà cụ kính rượu tượng trưng rồi lui ra, Âu Dương Cương muốn uống nhiều nhưng bác sĩ lại không cho phép.

Tổng lão tất nhiên cũng đi theo, hai chiến hữu hôm nay sẽ hàn huyên một hồi lâu.

- Trang Duệ, tiểu tử cậu đừng chạy...

Sau khi xong tiệc thì Trang Duệ vì chuyện của Bành Phi mà bắt chuyện qua với các bác rồi chuẩn bị rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, đúng lúc bị Tổng Quân giữ lại.

432. Chương 432 : Nhập.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 432: Nhập.

Chương 431: Quốc bảo.

Dịch: Masta4ever

Nguồn: Nhóm dịch Tepga truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Sưu tầm:

- Anh Tổng, chúc mừng anh, sức khỏe của ông Tổng bây giờ là rất tốt, anh cũng có thể thoải mái hơn.

Trang Duệ ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thầm cảm thán, mình làm việc tốt mà không dám lưu danh, nhưng hắn cũng thật sự không có gan muốn lưu danh. Hắn biết dù ông ngoại có giữ được mình thì sau này quốc gia sẽ còn chăm sóc mình đặc biệt còn hơn cả gấu trúc.

- Tiểu tử cậu đừng nói những lời vô dụng kia với tôi, tôi đến tìm cậu để tính sổ...

Tổng Quân vừa thấy Trang Duệ thì lập tức không nể mặt, tiểu tử cậu khoe khoang, bây giờ tôi phải chạy khắp thế giới để tìm bảo bối cho ông, mà những vật như thế kia có thể tìm được sao? nguồn

Trang Duệ cũng không biết oán khí trong lòng Tổng Quân, vì vậy hắn dùng giọng kỳ quái hỏi:

- Anh Tổng, tôi hình như cũng không đắc tội với anh, hôm qua tôi đến thăm ông cụ, nếu không phải tôi...Mang vận may đến, chẳng phải ông Tổng sao có thể khỏe mạnh nhanh như vậy?

Trang Duệ nói ra rất có thứ tự, tất nhiên cũng thiếu chút nữa đã nói ra chuyện chữa bệnh cho Tổng lão gia tử, may mà hắn phản ứng nhanh, vội vàng ngừng lời.

- Đó là những chiến hữu đến báo mộng cho ông cụ, liên quan gì đến tiểu tử cậu. Cậu dùng bảo bối của mình để tìm nguồn vui trong góc khuất thì không sao, bây giờ lại muốn khoe khoang, tốt lắm, lão gia tử nhà chúng tôi vừa mới lên tiếng, nói là để tôi đi tìm một cái giống như của cậu, cậu bảo tôi đi đâu để tìm đây?

Trang Duệ vừa nghe thì biết Tổng Quân đang không cam lòng, thật sự đang tìm đến tính sổ với mình, nhưng đối phương rõ ràng cũng không nói đạo lý, chính mình tặng lễ vật cho ông ngoại thì có liên quan gì đến đối phương? Vì thế Trang Duệ nghĩ đến đây và mỉm cười nói:

- Lão gia tử thường có bệnh hay quên, biết đây hôm nay nói thì ngày mai đã quên, anh cũng không cần quá lo lắng...

- Cậu mới có bệnh hay quên, lão gia tử nào có chuyện hồ đồ, ngày hôm qua còn nói ra chuyện hồi bé tôi lấy huân chương của ông đi chơi. Đừng nói nhảm nữa, việc này do cậu gây ra, cậu phải tìm cho tôi một khối ngọc tốt, bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần ông cụ vui vẻ là tốt.

Tổng Quân có tình cảm sâu đậm với ông nội, hắn cũng biết vừa rồi ông cụ chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhưng hắn nghe vào tai thì khắc ghi trong lòng. Sang năm sẽ là mừng thọ của ông cụ, cũng cần phải tặng cho ông thứ tốt, đây cũng không phải là vấn đề về thể diện, hơn nữa còn thể hiện lòng hiếu thảo của mình.

Tổng Quân và Trang Duệ cũng không có nhiều thứ cố kỵ, chủ yếu là Tổng Quân biết tiểu tử trước mặt mình rất may mắn, biết đâu sẽ tìm được thứ tốt? Hắn nói ra chủ yếu để cảnh tỉnh Trang Duệ, khi có được thứ tốt phải nghĩ đến hắn đầu tiên.

- Đây không phải là hành vi thổ phỉ sao?

Trang Duệ nở nụ cười khổ, những thứ kia chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, chính mình cũng không có
u đối

- Tôi đi cùng một đoàn người trong nước, có lẽ là không có vấn đề gì chứ?

Trang Duệ suy nghĩ một chút, mình đến thủ đô Yangon của Myanmar, nơi đó dù sao cũng là thủ phủ, chắc chắn không xuất hiện những tình huống như Bành Phi nói.

- Anh Trang, hay là tôi đi với anh? Chỗ kia tôi tương đối quen thuộc, cũng biết nói tiếng Miến, có gì phát sinh cũng dễ xử lý hơn...

Nói thật thì Bành Phi thật sự không muốn quay về chỗ kia, nơi đó có ký ức của hắn, đơn giản đó chỉ là những ngày gian khổ khó khăn, chiến đấu với buôn ma túy, sinh tồn tử vong. Nhưng lúc này hắn vừa tìm được một ông chủ tốt, Bành Phi thật sự sợ Trang Duệ xảy ra chuyện, vì thế mới chủ động đi theo.

- Đúng vậy, ông chủ, để cho Bành Phi đi cùng anh, như vậy tôi ở nhà cũng yên tâm hơn...

Hách Long cũng mở miệng nói.

- Được, Bành Phi, cậu tạm thời làm phụ tá cho tôi, cậu đưa chứng minh đây để tôi đi làm thủ tục...

Tuy Bành Phi cùng đi với Trang Duệ với thân phận là vệ sĩ, nhưng Trang Duệ không thích từ vệ sĩ, thế là phải sắp xếp thân phận cho Bành Phi.

- Giấy chứng minh sao?

Bành Phi nghe được lời của Trang Duệ mà có chút cổ quái, trước kia hắn đi lại vùng Tam Giác Vàng nào có cần thủ tục gì, thậm chí cũng không giữ giấy chứng nhận gì trên người, đây cũng là vì sợ giữa hai nước phát sinh tranh cãi ngoại giao.

Nhưng Bành Phi vẫn lấy ra giấy chứng minh đưa cho Trang Duệ, đối với hắn thì có thân phận thương nhân tiến vào Myanmar là rõ ràng quá mới lạ, đây chính là thứ mà trước đó nằm mơ cũng không ngờ được. xem tại

Ngày hôm sau Trang Duệ đưa bành phi đến hiệp hội ngọc thạch mà trước nay chưa đến bao giờ, hắn lấy giấy chứng minh của mình và Bành Phi đưa cho nhân viên công tác, sau đó để cho bọn họ làm hộ chiếu, tất nhiên tất cả phí tổn phải tự mình gánh vác, hiệp hội ngọc thạch chỉ có tác dụng làm một biểu tượng mà thôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trang Duệ phát hiện danh hiệu chủ tịch danh dự hiệp hội ngọc thạch của mình cũng là khá tốt, sau khi báo danh thì một vị chủ tịch hiệp hội ngọc thạch hơn năm mươi tuổi đơn giản kéo tay hắn hàn huyên một lúc lâu mới cho đi...

- Hi, anh Mã, mới vài tháng không gặp mà nhìn anh càng ngày càng thêm phúc hậu đấy...

Sau khi rời khỏi văn phòng của hiệp hội ngọc thạch thì Trang Duệ đưa Bành Phi đến khách sạn ước hẹn với Tổng Quân và tên mập họ Mã, hôm nay Mã Mập đến Bắc Kinh, ông chủ Tổng đưa đi đón gió tẩy trần. Chưa nói thứ gì khác, bây giờ hai vị ông chủ này có mối quan hệ rất tốt.

- Tiểu tử cậu đang mắng khéo tôi sao? Mập thì nói mập, anh Mã của cậu cũng không sợ bị người ta nói như vậy, vị này chính là...

Mã Mập thấy Trang Duệ đến gần thì từ trên ghế chậm rãi đứng lên, hắn là người tám mắt lung linh, dù nhìn thấy Bành Phi là người hầu của Trang Duệ nhưng vẫn mở miệng hỏi thăm.

- Đây là phụ tá của tôi, là Bành Phi, lần này đi với tôi đến Myanmar. Bành Phi, cậu ngồi đi, anh Mã là bạn tôi, cũng đừng gì bỏ ở chỗ này...

- À, ngồi đi, anh Tổng cũng thật là, nói là đưa tôi đi đón gió tẩy trần, đến bây giờ còn chưa gặp được người nào khác...

Mã Mập mời Trang Duệ và Bành Phi ngồi xuống, sau đó khoát tay cho hai người phía sau ngồi xuống.

Lần này Mã Mập thật sự không mang theo phụ nữ, điều này làm cho Trang Duệ thở dài một hơi, nói thật thì mỗi lần thấy một cô gái nhỏ ở bên cạnh đối phương thì hắn không khỏi liên tưởng được vài vấn đề, đó là mỗi khi làm việc thì đối phương sẽ không bao giờ có thể chọn tư thế nam trên nữ dưới được.

- Mã Mập, sao tiểu tử cậu lại giống đàn bà rồi? Thích nói xấu sau lưng người khác sao?

Mã Mập còn chưa nói dứt lời thì Tổng Quân đã đẩy cửa phòng bước vào, vài người xem như có hẹn trước, sau lưng Tổng Quân cũng có hai người, chỉ cần nhìn vào độ tuổi thì rõ ràng là vệ sĩ sẽ theo cùng đến Myanmar.

Tổng Quân là người thích phô trương, hẳn cũng không thích bàn luận những chuyện đại sự khi có mặt người ngoài, vì vậy sau khi ngồi xuống thì nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, đây là người cậu mang đến sao? Cứ để cho bọn họ sang phòng bên, tôi có chuyện cần nói...

- À, đây là trợ lý của tôi đây...

- Anh Trang, các anh cứ bàn chuyện, có gì cứ gọi tôi một tiếng...

Trang Duệ đang định giữ Bành Phi ở lại, nhưng Bành Phi đã đứng lại, cùng vài người khác đi ra khỏi phòng.

- Tiểu tử cậu đúng là, những tháng trước còn nói là không đi, bây giờ còn kiếm được cả trợ lý, chẳng lẽ muốn ăn một mình sao?

Sau khi nhóm Bành Phi đi ra thì Tổng Quân dùng ánh mắt bất mãn nhìn Trang Duệ, trong mắt hẳn thì Bành Phi giống như một sinh viên mới tốt nghiệp, có lẽ là phiên dịch cho Trang Duệ.

- Hì, anh Tổng, anh có lẽ đã nhìn lầm, tiểu tử kia cũng không đơn giản như vậy...

Mã Mập cười hì hì, vừa rồi hẳn đã thấy hương vị tang thương trên người Bành Phi, chỉ sợ cũng không phải đơn giản như những gì biểu hiện ở vẻ bề ngoài.

Trang Duệ cười cười, cũng không giải thích thân phận của Bành Phi, hẳn nói:

- Anh Tổng, lần này đi cũng sợ sẽ không thể kết nhóm đồ thạch với hai anh được...

Sao? Vì sao? Cậu Trang, tôi là người mời cậu đi Myanmar, nếu cậu không ra tay, hai chúng tôi đi có ý nghĩa gì nữa chứ?

Mã Mập dù sao cũng biết được nhiều về Trang Duệ, hẳn thấy Trang Duệ có một trực giác đồ thạch cực chuẩn, giống như mình nhìn người vậy, chưa bao giờ nhìn lầm.

- Tôi khẳng định là sẽ đồ thạch, nhưng anh Mã cũng biết rồi đấy, bây giờ tôi có một cửa hàng châu báu ở Bắc Kinh, đang rất cần nguyên liệu phỉ thúy, tôi mua được nguyên thạch cũng sẽ không bán. Hai vị đều là đến kiếm tiền, chúng ta cùng đi, đến lúc đó tất cả mua....

Trang Duệ nói rõ nguyên nhân, Tổng Quân và Mã Mập đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều trợn mắt, với mức độ thưởng thức và giám định ngọc thạch của bọn họ thì muốn đi đến đồ thạch ở Myanmar là thật sự không đủ, vì nơi đó có rất nhiều chuyên gia, rất nhiều người trong nghề.

- Điều này...Điều này...

Mã Mập há miệng một lúc lâu mà vẫn không thể nào nói ra được, việc này thật sự là không dễ làm, hẳn và Tổng Quân chỉ có mục đích là mua nguyên liệu phỉ thúy để dọn hàng, thứ hai là muốn mua vài khối nguyên liệu mở ra lấy kích thích, thứ ba tất nhiên là kiếm tiền, nhưng mục đích chuyến đi lần này của Trang Duệ lại là ngược lại.

- Thế này đi, nếu lúc đó có một khối nguyên liệu mà tôi cũng không thể nào thu một mình được, sẽ cho ba anh em cùng ra tay, đến lúc đó các anh muốn bán thì bán, nhưng phần của tôi thì sẽ mang về...

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, chính mình bây giờ chỉ có thể vận dụng được khoảng gần ba trăm triệu. Số tiền thắng được từ Hongkong vốn là có hơn một trăm triệu, nhưng ông ngoại bất hiền tặng hơn ba chục triệu, hẳn cũng muốn làm ông cụ vui vẻ nên không so đo.

Mặt khác còn có chín chục triệu từ tiền chia hoa hồng mỏ ngọc Tân Cương, vốn có một trăm năm chục triệu, nhưng khi mỏ ngọc mở rộng khai thác thì phải mua rất nhiều thiết bị, còn có những khoản chi khác. Ngọc Vương Gia liên hệ với Trang Duệ, mỗi người bỏ sáu chục triệu, thế cho nên hoa hồng của Trang Duệ lúc này chỉ được hơn chín chục triệu.

Còn một trăm triệu là lấy từ Bành Thành, bây giờ cửa hàng 4s ở Bành Thành phát triển khá mạnh, sau khi bán đi hai đợt xe, sau khi trả tiền cho nhà sản xuất thì vẫn còn lời một trăm năm chục triệu. Trang Duệ lấy ra một trăm triệu, hần sợ đến Myanmar không đủ tiền, sợ thấy mao liêu tốt mà không thể thu vào nên cố gắng mang đi nhiều tiền.

Hôm qua Trang Duệ đã nhờ Âu Dương Quân sai người đổi toàn bộ tiền kia thành đô la Mỹ, bây giờ tờ chi phiếu trong bóp của hần tổng cộng có hơn hai chục triệu đô la Mỹ, hơn nữa cũng có cả tiền Myanmar.

Việc này nói ra cũng phức tạp nhưng cũng rất đơn giản, chính là tìm một công ty có thực lực, Trang Duệ chuyển số tiền vào công ty kia, sau đó dựa theo tỷ suất hối đoái của thị trường để đổi thành đô la, sau đó khai ra một tờ chi phiếu theo hạn ngạch ngân hàng Thụy Sĩ cho hần.

Tất nhiên việc này chẳng phải ai cũng có thể làm, không có Âu Dương Quân thì căn bản sẽ chẳng ai chịu vung tay xử lý chuyện khó như vậy.

Trang Duệ vốn định trực tiếp mở tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ nhưng việc này cũng không đơn giản như vậy, ngân hàng UBS và Reditsuiss đều không có nhân viên nghiệp vụ ở Trung Quốc, hơn nữa nếu không có đầy đủ giấy tờ và địa chỉ thì khó thể nào mở được tài khoản. Còn về chuyện tài khoản có ít nhất một triệu đô la lại không đáng là gì với Trang Duệ.

Tất nhiên cũng chẳng phải là hoàn toàn không thể làm, nghề gì cũng có kẻ môi giới, hơn nữa còn là môi giới quốc tế, có những người đặc biệt phụ trách chuyện này, tốn hao không nhiều tiền đã có thể làm xong, chỉ là thời gian quá gấp nên làm không kịp mà thôi.

- Cậu Trang, lần này mang theo bao nhiêu?

Mã Mập chỉ có thể trông mong Trang Duệ mang theo ít tiền, như vậy khả năng bọn họ cùng tham dự sẽ lớn hơn.

- Hơn hai chục triệu...

- À, không ít, không ít...

Mã Mập nghe vậy thì cảm thấy vui sướng, hai chục triệu là khoản tiền lớn với người ngoài nhưng muốn tạo nên sóng gió ở hội chợ đồ thạch Myanmar thì hoàn toàn không có chút động tĩnh gì.

- À, anh Mã, là tiền đô la Mỹ...

Trang Duệ dùng giọng yết ớt bổ sung một câu.

- Khụ...Khụ khụ...Cậu...Tiểu tử cậu đừng chơi lớn như vậy chứ?

Mã Mập đang uống trà mà thiếu chút nữa không bị Trang Duệ làm cho sặc chết, hơn hai chục triệu đô la, chính là cả ba trăm triệu, chính tên mập lần này đi cũng không mang theo nhiều như vậy. Tống Quân cũng là như vậy, bọn họ chỉ chuẩn bị hơn mười triệu đô la, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

- Đây hai vị đại ca, nếu đến hội chợ đồ thạch Myanmar mà mang theo ít tiền thì căn bản không đủ, đến lúc đó còn phải dựa vào hai anh, coi như đi một bước làm một bước, không nghĩ nhiều như vậy...

Trang Duệ nói làm cho vẻ mặt hai người kia tốt hẳn lên, Trang Duệ nói không sai, quy mô của hội chợ đồ thạch ở Yangon là lớn hơn rất nhiều so với Bình Châu. Nếu mao liêu ở hội chợ Bình Châu tính bằng số ngàn thì chỉ sợ ở Myanmar sẽ là cả chục triệu.

Đến lúc đó thương nhân châu báu trên thế giới sẽ tập trung ở Yangon, ba người bọn họ cộng lại chỉ có hơn năm chục triệu đô la, thật sự cũng không xem là gì.

Nghĩ đến đây thì Tống Quân và Mã Mập không khỏi cảm thấy buồn cười, bọn họ cảm thấy tâm tình của mình không đúng, giống như tất cả đều ép lên người Trang Duệ. Nhưng điều này cũng không thể trách hai người bọn họ, vì thật sự là Trang Duệ thường tạo ra kỳ tích trong lúc đồ thạch. Sự việc ở hội chợ lần trước đã trở thành sự tích, bây giờ được coi là truyền thuyết, vang vọng trong giới đồ thạch, hấp dẫn những kẻ muốn giàu sau một đêm lao vào đồ thạch.

...

- Hình như thời tiết có hơi nóng.

Trang Duệ xuống máy bay và có chút buồn bực, tuy đã sớm chuẩn bị, mặc trên người áo du lịch và quần jean nhưng mới đi vài bước đã đổ mồ hôi. Hắn nhìn ánh mặt trời treo à cảm thấy nhiệt độ lúc này phải hơn ba mươi.

Đừng nói là Trang Duệ, chính là Tống Quân, Mã Mập và những người trong hiệp hội ngọc thạch cũng có chút ăn không tiêu. Vài giờ trước còn là tuyết bay tán loạn, vài giờ sau là mặt trời rực rỡ, thật sự là chênh lệch sông biển. Mã Mập còn bức bối hơn cả trang duệ, ai bảo hắn mập hơn?

- Anh Trang, về khách sạn tắm cho thoải mái...

Lúc này Bành Phi đã làm tốt thủ tục, hắn kéo hành lý của mình và Trang Duệ đi ra, về mặt thoải mái, có vẻ rất thích ứng với khí hậu này.

- Bành Phi, cây dao của cậu có mang lên máy bay không?

Trang Duệ có chút tò mò, hắn biết người lính Lang Nha luôn có thói quen không bỏ dao ra, nhưng máy bay kiểm tra rất chặt, không biết có qua được sân bay ở Bắc Kinh không.

- Tất nhiên...

Bành Phi lật cổ tay để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Trang Duệ, mà như thế nào có thể mang đi thì hắn lại không nói.

Trang Duệ, Tống Quân, Mã Mập và những vệ sĩ cùng đi ra, trong sân bay còn chưa có vấn đề, vừa ra ngoài đã bị đám tài xế taxi bao quanh. Hắn nhìn những vị tài xế ăn mặc sỗ với gương mặt tươi rói, hắn chợt phát hiện mình đang ở nơi tha hương.

- Tiên sinh, mời lên xe...

- Tiên sinh, xe của tôi mới mua, mời anh...

Những tài xế này còn biết vài câu tiếng Hán, bọn họ quen thuộc lời kéo khách, có người còn đi đến giằng lấy hành lý trên tay Bành Phi. Nhưng Bành Phi không buông, hắn dùng tiếng Miến nói với vị tài xế kia, sau đó kéo Trang Duệ lên xe.

Chiếc taxi này hơi cũ, bên trong không có điều hòa, Trang Duệ ngồi mà đầu đầy mồ hôi.

Tống Quân trước kia đã cho người đặt khách sạn ở Yangon, đây là lúc mở hội chợ đồ thạch, nếu đến muộn thì đừng hòng có phòng.

Từ sân bay vào nội thành là hơn chục kilomet, Trang Duệ thấy Bành Phi móc ra mười đô đưa cho tài xế, khi lái xe chuẩn bị thổi tiền lẻ thì Bành Phi khoát tay dùng tiếng Miến nói vài câu, đối phương móc thẻ ra đưa cho Bành Phi rồi lái xe bỏ đi.

- Ông chủ, tiền xe là sáu đô, bốn đô xem như bo, vài ngày sau chúng ta có thể sử dụng xe của anh ấy.

Bành Phi thấy bộ dạng của Trang Duệ thì mở miệng giải thích, Trang Duệ nghe xong thì không nói gì, hắn muốn tìm một chiếc xe có điều hòa hơn.

434. Chương 434 : Đến Myanmar(hạ).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 434: Đến Myanmar(hạ).

Dịch: Masta4ever, vipvandan

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

Sưu tầm

- Anh Trang nói đến đồ thạch Myanmar sao? Em cũng nghe được chút tin tức về nơi đó, trước đó người trong nước đến tham gia đồ thạch ở Myanmar và bị bắt cóc yêu cầu tiền chuộc, nếu may mắn thì trao tiền còn có thể được về, nếu không may mắn thì đừng hòng thấy được thi thể...

Trước kia Bành Phi thi hành nhiệm vụ và tiện thể cứu được một người đến Myanmar đồ thạch vài bị bắt cóc, vì thế hắn rất hiểu những chuyện như thế này.

- Myanmar cũng rối như vậy à?

Trang Duệ bị những lời của Bành Phi làm cho có hơi lo lắng, trong ấn tượng của hắn thì Myanmar là nước láng giềng, trước đó là thuộc địa của Anh, có rất nhiều phi thủy, còn những thứ khác thì hắn thật sự không biết.

- Không loạn sao được, anh Trang, “Tam Giác Vàng” nổi tiếng ở Myanmar, đó là nơi trồng thuốc phiện số lượng lớn.

- Nơi đó chủ yếu là dân tộc thiểu số của Myanmar, thời nay bọn họ vì kế sinh nhai mà đối kháng với chính phủ, bọn họ phải vũ trang để bảo vệ thuốc phiện của mình, giống như mỗi tập đoàn đều có một lực lượng lớn, căn bản là một cánh quân ba ngàn người tất nhiên sẽ không ngại đối kháng với chính phủ.

- Nơi đó khắp núi đều có hoa Anh Túc, thật sự là địa ngục, nhưng nếu chỉ nói về hoa thì rất đẹp...

Bành Phi vừa nói thì chuyển chủ đề, giống như nghĩ đến cái gì đó, vẻ mặt trầm tư.

Hách Long thấy vẻ mặt Trang Duệ trở nên khó coi thì vội vàng nói:

- Ông chủ, những chỗ kia tương đối nguy hiểm, nhưng đó là những vùng biên giới, là nơi mà tội phạm ma túy hoạt động mạnh, thế lực của chính phủ không mạnh bằng địa phương, mà anh đi đến đồ thạch cũng là thủ đô Yangon, tình hình trị an ở đó là đặc biệt tốt...

Vừa rồi sau khi nghe lời của Bành Phi thì Trang Duệ thật sự là cảm thấy lo lắng, có câu quân tử không đứng dưới vách tường lâm nguy, nếu thật sự như những gì Bành Phi nói thì hành trình đến Myanmar lần này cần phải xem xét lại. Trang Duệ cũng không muốn chạy đến hang ổ của ma túy, vì những năm gần đây đám trộm mộ ở Tổng Quân dám buộc cả thuốc nổ lên người, tất nhiên đám buôn lậu thuốc phiện thì càng không cần phải nói, có lẽ ngay cả súng ống đạn dược cũng đều được sử dụng.

- Tôi đi cùng một đoàn người trong nước, có lẽ là không có vấn đề gì chứ?

Trang Duệ suy nghĩ một chút, mình đến thủ đô Yangon của Myanmar, nơi đó dù sao cũng là thủ phủ, chắc chắn không xuất hiện những tình huống như Bành Phi nói.

- Anh Trang, hay là tôi đi với anh? Chỗ kia tôi tương đối quen thuộc, cũng biết nói tiếng Miến, có gì phát sinh cũng dễ xử lý hơn...

Nói thật thì Bành Phi thật sự không muốn quay về chỗ kia, nơi đó có ký ức của hắn, đơn giản đó chỉ là những ngày gian khổ khó khăn, chiến đấu với buôn ma túy, sinh tồn tử vong. Nhưng lúc này hắn vừa tìm được một ông chủ tốt, Bành Phi thật sự sợ Trang Duệ xảy ra chuyện, vì thế mới chủ động đi theo.

- Đúng vậy, ông chủ, để cho Bành Phi đi cùng anh, như vậy tôi ở nhà cũng yên tâm hơn...

Hách Long cũng mở miệng nói.

- Được, Bành Phi, cậu tạm thời làm phụ tá cho tôi, cậu đưa chứng minh đây để tôi đi làm thủ tục...

Tuy Bành Phi cùng đi với Trang Duệ với thân phận là vệ sĩ, nhưng Trang Duệ không thích từ vệ sĩ, thế là phải sắp xếp thân phận cho Bành Phi.

- Giấy chứng minh sao?

Bành Phi nghe được lời của Trang Duệ mà có chút cổ quái, trước kia hắn đi lại vùng Tam Giác Vàng nào có cần thủ tục gì, thậm chí cũng không giữ giấy chứng nhận gì trên người, đây cũng là vì sợ giữa hai nước phát sinh tranh cãi ngoại giao.

Nhưng Bành Phi vẫn lấy ra giấy chứng minh đưa cho Trang Duệ, đối với hắn thì có thân phận thương nhân tiến vào Myanmar là rõ ràng quá mới lạ, đây chính là thứ mà trước đó nằm mơ cũng không ngờ được.

Ngày hôm sau Trang Duệ đưa bành phi đến hiệp hội ngọc thạch mà trước nay chưa đến bao giờ, hắn lấy giấy chứng minh của mình và Bành Phi đưa cho nhân viên công tác, sau đó để cho bọn họ làm hộ chiếu, tất nhiên tất cả phí tổn phải tự mình gánh vác, hiệp hội ngọc thạch chỉ có tác dụng làm một biểu tượng mà thôi.

Trang Duệ phát hiện danh hiệu chủ tịch danh dự hiệp hội ngọc thạch của mình cũng là khá tốt, sau khi báo danh thì một vị chủ tịch hiệp hội ngọc thạch hơn năm mươi tuổi đơn giản kéo tay hắn hàn huyên một lúc lâu mới cho đi...

- Hì, anh Mã, mới vài tháng không gặp mà nhìn anh càng ngày càng thêm phúc hậu đấy...

Sau khi rời khỏi văn phòng của hiệp hội ngọc thạch thì Trang Duệ đưa Bành Phi đến khách sạn ước hẹn với Tổng Quân và tên mập họ Mã, hôm nay Mã Mập đến Bắc Kinh, ông chủ Tổng đưa đi đón gió tấy trần. Chưa nói thứ gì khác, bây giờ hai vị ông chủ này có mối quan hệ rất tốt.

- Tiểu tử cậu đang mắng khéo tôi sao? Mập thì nói mập, anh Mã của cậu cũng không sợ bị người ta nói như vậy, vị này chính là...

Mã Mập thấy Trang Duệ đến gần thì từ trên ghế chậm rãi đứng lên, hắn là người tám mắt lung linh, dù nhìn thấy Bành Phi là người hầu của Trang Duệ nhưng vẫn mở miệng hỏi thăm.

- Đây là phụ tá của tôi, là Bành Phi, lần này đi với tôi đến Myanmar. Bành Phi, cậu ngồi đi, anh Mã là bạn tôi, cũng đừng gò bó ở chỗ này...

- À, ngồi đi, anh Tổng cũng thật là, nói là đưa tôi đi đón gió tấy trần, đến bây giờ còn chưa gặp được người nào khác...

Mã Mập mời Trang Duệ và Bành Phi ngồi xuống, sau đó khoát tay cho hai người phía sau ngồi xuống.

Lần này Mã Mập thật sự không mang theo phụ nữ, điều này làm cho Trang Duệ thở dài một hơi, nói thật thì mỗi lần thấy một cô gái nhỏ ở bên cạnh đối phương thì hắn không khỏi liên tưởng được vài vấn đề, đó là mỗi khi làm việc thì đối phương sẽ không bao giờ có thể chọn tư thế nam trên nữ dưới được.

- Mã Mập, sao tiểu tử cậu lại giống đàn bà rồi? Thích nói xấu sau lưng người khác sao?

Mã Mập còn chưa nói dứt lời thì Tổng Quân đã đẩy cửa phòng bước vào, vài người xem như có hẹn trước, sau lưng Tổng Quân cũng có hai người, chỉ cần nhìn vào độ tuổi thì rõ ràng là vệ sĩ sẽ theo cùng đến Myanmar.

Tổng Quân là người thích phô trương, hắn cũng không thích bàn luận những chuyện đại sự khi có mặt người ngoài, vì vậy sau khi ngồi xuống thì nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, đây là người cậu mang đến sao? Cứ để cho bọn họ sang phòng bên, tôi có chuyện cần nói...

- À, đây là trợ lý của tôi đấy...

- Anh Trang, các anh cứ bàn chuyện, có gì cứ gọi tôi một tiếng... nguồn

Trang Duệ đang định giữ Bành Phi ở lại, nhưng Bành Phi đã đứng lại, cùng vài người khác đi ra khỏi phòng.

- Tiểu tử cậu đứng la, những tháng trước còn nói là không đi, bây giờ còn kiếm được cả trợ lý, chẳng lẽ muốn ăn một mình sao?

Sau khi nhóm Bành Phi đi ra thì Tổng Quân dùng ánh mắt bất mãn nhìn Trang Duệ, trong mắt hắn thì Bành Phi giống như một sinh viên mới tốt nghiệp, có lẽ là phiên dịch cho Trang Duệ.

- Hì, anh Tổng, anh có lẽ đã nhìn lầm, tiểu tử kia cũng không đơn giản như vậy...

Mã Mập cười hì hì, vừa rồi hắn đã thấy hương vị tang thương trên người Bành Phi, chỉ sợ cũng không phải đơn giản như những gì biểu hiện ở vẻ bề ngoài.

Trang Duệ cười cười, cũng không giải thích thân phận của Bành Phi, hắn nói:

- Anh Tổng, lần này đi cũng sợ sẽ không thể kết nhóm đồ thạch với hai anh được...

- Sao? Vì sao? Cậu Trang, tôi là người mời cậu đi Myanmar, nếu cậu không ra tay, hai chúng tôi đi có ý nghĩa gì nữa chứ?

Mã Mập dù sao cũng biết được nhiều về Trang Duệ, hẳn thấy Trang Duệ có một trực giác đồ thạch cực chuẩn, giống như mình nhìn người vậy, chưa bao giờ nhìn lầm.

- Tôi khẳng định là sẽ đồ thạch, nhưng anh Mã cũng biết rồi đấy, bây giờ tôi có một cửa hàng châu báu ở Bắc Kinh, đang rất cần nguyên liệu phỉ thúy, tôi mua được nguyên thạch cũng sẽ không bán. Hai vị đều là đến kiếm tiền, chúng ta cùng đi, đến lúc đó tất cả mua....

Trang Duệ nói rõ nguyên nhân, Tổng Quân và Mã Mập đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều trợn mắt, với mức độ thưởng thức và giám định ngọc thạch của bọn họ thì muốn đi đến đồ thạch ở Myanmar là thật sự không đủ, vì nơi đó có rất nhiều chuyên gia, rất nhiều người trong nghề.

- Điều này...Điều này...

Mã Mập há miệng một lúc lâu mà vẫn không thể nào nói ra được, việc này thật sự là không dễ làm, hẳn và Tổng Quân chỉ có mục đích là mua nguyên liệu phỉ thúy để dọn hàng, thứ hai là muốn mua vài khối nguyên liệu mở ra lấy kích thích, thứ ba tất nhiên là kiếm tiền, nhưng mục đích chuyến đi lần này của Trang Duệ lại là ngược lại.

- Thế này đi, nếu lúc đó có một khối nguyên liệu mà tôi cũng không thể nào thu một mình được, sẽ cho ba anh em cùng ra tay, đến lúc đó các anh muốn bán thì bán, nhưng phần của tôi thì sẽ mang về...

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, chính mình bây giờ chỉ có thể vận dụng được khoảng gần ba trăm triệu. Số tiền thắng được từ Hongkong vốn là có hơn một trăm triệu, nhưng ông ngoại bắt hiến tặng hơn ba chục triệu, hẳn cũng muốn làm ông cụ vui vẻ nên không so đo.

Mặt khác còn có chín chục triệu từ tiền chia hoa hồng mỏ ngọc Tân Cương, vốn có một trăm năm chục triệu, nhưng khi mỏ ngọc mở rộng khai thác thì phải mua rất nhiều thiết bị, còn có những khoản chi khác. Ngọc Vương Gia liên hệ với Trang Duệ, mỗi người bỏ sáu chục triệu, thế cho nên hoa hồng của Trang Duệ lúc này chỉ được hơn chín chục triệu.

Còn một trăm triệu là lấy từ Bành Thành, bây giờ cửa hàng 4s ở Bành Thành phát triển khá mạnh, sau khi bán đi hai đợt xe, sau khi trả tiền cho nhà sản xuất thì vẫn còn lời một trăm năm chục triệu. Trang Duệ lấy ra một trăm triệu, hẳn sợ đến Myanmar không đủ tiền, sợ thấy mao lưu tốt mà không thể thu vào nên cố gắng mang đi nhiều tiền.

Hôm qua Trang Duệ đã nhờ Âu Dương Quân sai người đổi toàn bộ tiền kia thành đô la Mỹ, bây giờ tờ chỉ phiếu trong bóp của hắn tổng cộng có hơn hai chục triệu đô la Mỹ, hơn nữa cũng có cả tiền Myanmar.

Việc này nói ra cũng phức tạp nhưng cũng rất đơn giản, chính là tìm một công ty có thực lực, Trang Duệ chuyển số tiền vào công ty kia, sau đó dựa theo tỷ suất hối đoái của thị trường để đổi thành đô la, sau đó khai ra một tờ chỉ phiếu theo hạn ngạch ngân hàng Thụy Sĩ cho hắn.

Tất nhiên việc này chẳng phải ai cũng có thể làm, không có Âu Dương Quân thì căn bản sẽ chẳng ai chịu vung tay xử lý chuyện khó như vậy.

Trang Duệ vốn định trực tiếp mở tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ nhưng việc này cũng không đơn giản như vậy, ngân hàng UBS và Reditsuiss đều không có nhân viên nghiệp vụ ở Trung Quốc, hơn nữa nếu không có đầy đủ giấy tờ và địa chỉ thì khó thể nào mở được tài khoản. Còn về chuyện tài khoản có ít nhất một triệu đô la lại không đáng là gì với Trang Duệ.

Tất nhiên cũng chẳng phải là hoàn toàn không thể làm, nghề gì cũng có kẻ môi giới, hơn nữa còn là môi giới quốc tế, có những người đặc biệt phụ trách chuyện này, tốn hao không nhiều tiền đã có thể làm xong, chỉ là thời gian quá gấp nên làm không kịp mà thôi.

- Cậu Trang, lần này mang theo bao nhiêu?

Mã Mập chỉ có thể trông mong Trang Duệ mang theo ít tiền, như vậy khả năng bọn họ cùng tham dự sẽ lớn hơn.

- Hơn hai chục triệu...

- À, không ít, không ít...

Mã Mập nghe vậy thì cảm thấy vui sướng, hai chục triệu là khoản tiền lớn với người ngoài nhưng muốn tạo nên sóng gió ở hội chợ đồ thạch Myanmar thì hoàn toàn không có chút động tĩnh gì.

- À, anh Mã, là tiền đô la Mỹ...

Trang Duệ dùng giọng yét ớt bổ sung một câu.

- Khụ...Khụ khụ...Cậu...Tiểu tử cậu đừng chơi lớn như vậy chứ?

Mã Mập đang uống trà mà thiếu chút nữa không bị Trang Duệ làm cho sặc chết, hơn hai chục triệu đô la, chính là cả ba trăm triệu, chính tên mập lần này đi cũng không mang theo nhiều như vậy. Tổng Quân cũng là như vậy, bọn họ chỉ chuẩn bị hơn mười triệu đô la, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

- Đây hai vị đại ca, nếu đến hội chợ đồ thạch Myanmar mà mang theo ít tiền thì căn bản không đủ, đến lúc đó còn phải dựa vào hai anh, coi như đi một bước làm một bước, không nghĩ nhiều như vậy...

Trang Duệ nói làm cho vẻ mặt hai người kia tốt hẳn lên, Trang Duệ nói không sai, quy mô của hội chợ đồ thạch ở Yangon là lớn hơn rất nhiều so với Bình Châu. Nếu mao liêu ở hội chợ Bình Châu tính bằng số ngàn thì chỉ sợ ở Myanmar sẽ là cả chục triệu.

Đến lúc đó thương nhân châu báu trên thế giới sẽ tập trung ở Yangon, ba người bọn họ cộng lại chỉ có hơn năm chục triệu đô la, thật sự cũng không xem là gì.

Nghĩ đến đây thì Tổng Quân và Mã Mập không khỏi cảm thấy buồn cười, bọn họ cảm thấy tâm tình của mình không đúng, giống như tất cả đều ép lên người Trang Duệ. Nhưng điều này cũng không thể trách hai người bọn họ, vì thật sự là Trang Duệ thường tạo ra kỳ tích trong lúc đồ thạch. Sự việc ở hội chợ lần trước đã trở thành sự tích, bây giờ được coi là truyền thuyết, vang vọng trong giới đồ thạch, hấp dẫn những kẻ muốn giàu sau một đêm lao vào đồ thạch.

...

- Hình như thời tiết có hơi nóng.

Trang Duệ xuống máy bay và có chút buồn bực, tuy đã sớm chuẩn bị, mặc trên người áo du lịch và quần jean nhưng mới đi vài bước đã đổ mồ hôi. Hắn nhìn ánh mặt trời treo à cảm thấy nhiệt độ lúc này phải hơn ba mươi.

Đừng nói là Trang Duệ, chính là Tổng Quân, Mã Mập và những người trong hiệp hội ngọc thạch cũng có chút ăn không tiêu. Vài giờ trước còn là tuyết bay tán loạn, vài giờ sau là mặt trời rực rỡ, thật sự là chênh lệch sông biển. Mã Mập còn bức bối hơn cả trang duệ, ai bảo hắn mập hơn?

- Anh Trang, về khách sạn tắm cho thoải mái...

Lúc này Bành Phi đã làm tốt thủ tục, hắn kéo hành lý của mình và Trang Duệ đi ra, về mặt thoải mái, có vẻ rất thích ứng với khí hậu này.

- Bành Phi, cây đao của cậu có mang lên máy bay không?

Trang Duệ có chút tò mò, hắn biết người lính Lang Nha luôn có thói quen không bỏ đao ra, nhưng máy bay kiểm tra rất chặt, không biết có qua được sân bay ở Bắc Kinh không.

- Tất nhiên...

Bành Phi lật cổ tay để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Trang Duệ, mà như thế nào có thể mang đi thì hắn lại không nói.

Trang Duệ, Tống Quân, Mã Mập và những vệ sĩ cùng đi ra, trong sân bay còn chưa có vấn đề, vừa ra ngoài đã bị đám tài xế taxi bao quanh. Hắn nhìn những vị tài xế ăn mặc sắc sỡ với gương mặt tươi rói, hắn chợt phát hiện mình đang ở nơi tha hương.

- Tiên sinh, mời lên xe...

- Tiên sinh, xe của tôi mới mua, mời anh...

Những tài xế này còn biết vài câu tiếng Hán, bọn họ quen thuộc lời kéo khách, có người còn đi đến giằng lấy hành lý trên tay Bành Phi. Nhưng Bành Phi không buông, hắn dùng tiếng Miến nói với vị tài xế kia, sau đó kéo Trang Duệ lên xe.

Chiếc taxi này hơi cũ, bên trong không có điều hòa, Trang Duệ ngồi mà đầu đầy mồ hôi.

Tống Quân trước kia đã cho người đặt khách sạn ở Yangon, đây là lúc mở hội chợ đồ thạch, nếu đến muộn thì đừng hòng có phòng.

Từ sân bay vào nội thành là hơn chục kilomet, Trang Duệ thấy Bành Phi móc ra mười đô đưa cho tài xế, khi lái xe chuẩn bị thối tiền lẻ thì Bành Phi khoát tay dùng tiếng Miến nói vài câu, đối phương móc thẻ ra đưa cho Bành Phi rồi lái xe bỏ đi.

- Ông chủ, tiền xe là sáu đô, bốn đô xem như bo, vài ngày sau chúng ta có thể sử dụng xe của anh ấy.

Bành Phi thấy bộ dạng của Trang Duệ thì mở miệng giải thích, Trang Duệ nghe xong thì không nói gì, hắn muốn tìm một chiếc xe có điều hòa hơn.

435. Chương 435 : Shwedagon Pagoda*(chùa Vàng Hay Chùa Shwedagon)(thượng).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 435: Shwedagon Pagoda*(Chùa vàng hay chùa Shwedagon)(thượng).

Dịch: Masta4ever, vipvandan

Nguồn: Nhóm dịch Tepga

Sưu tầm

Bành Phi giống như nhìn ra được ý nghĩ của Trang Duệ, hắn nói:

- Anh Trang, xe taxi ở Yangon chủ yếu là loại cũ, điều hòa tất nhiên sẽ không còn, khách sạn này cấp bậc không thấp, chắc chắn sẽ có xe, nhưng chỗ này có nhiều người, đến lúc muốn dùng xe thì cũng chưa chắc đã có được...

Tống Quân đặt phòng ở khách sạn có tên là DNA, là một khách sạn năm sao. Những vị khách mua mao liêu đến từ rất nhiều quốc gia như Trung Quốc, Hongkong, Đài Loan và phương Tây, phần lớn bọn họ đều ngủ tại khách sạn này, chỗ này cũng là nơi mà chính quyền Myanmar dùng để đón khách nước ngoài đến.

Hàng năm cứ đến hội để na xi ở ng x đếnO

Sau khi từ nhà hàng đi ra thì Trang Duệ mới nghĩ đến vấn đề an toàn, nhưng lúc này dù bên ngoài có bất kỳ vấn đề gì thì hấn cũng tình nguyện ra ngoài, không muốn ở lại nghe mẹ vợ lải nhải.

Bành Phi thấy vậy cũng có chút xấu hổ, hấn nói:

- Anh Trang, không có vấn đề gì cả, cũng là tôi nói không đúng, đây là thủ phủ của Myanmar, thật sự không giống như những vùng biên cảnh.

- Trang đại ca, bên này, nghe nói bên cạnh Chùa Vàng còn có một chợ đồ cổ, chúng ta đến đó đi dạo cũng được...

Trang Duệ vừa mới đi ra đến cửa khách sạn thì thấy Dương Hạo, người kia cũng thật sự rất gấp, đã cản một chiếc taxi đợi ngay ở đây.

Trang Duệ vừa rồi đã tắm rửa sạch sẽ, bây giờ tiến vào trong chiếc taxi thì cảm thấy nóng, mồ hôi lại túa ra. Hấn kéo cửa sổ vươn nửa người ra ngoài xe, như vậy thì thoải mái hơn, ngược lại thì tài xế giống như đã quen, thật sự không đổ mồ hôi.

May mà khách sạn cũng không cách quá xa Chùa Vàng, chỉ mất năm sáu phút đi đường mà thôi. Sau khi vượt qua một kiến trúc chắn trước mắt, tầm mắt chợt thoáng đạt, đập vào trong mắt là một ngôi chùa với tháp vàng đâm vào trong mây.

- Đây...Đây là Chùa Vàng Shwedagon Pagoda sao?

Trang Duệ nhìn ngọn tháp vàng bùng lên hào quang rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời mà không khỏi chấn động.

Từ phía xa nhìn về Chùa Vàng Shwedagon Pagoda thì cảm thấy nó như một tháp vàng từ dưới chân trời đâm vào trong mây, một thứ gì đó như kỳ tích sáng long lanh dưới ánh mặt trời, nó không phải là mái vòm, cũng không phải là tháp nhọn theo kiểu của Ấn Độ giáo, nó giống như một cái hồ lô đứng thẳng vậy.

- Đúng vậy, đây chính là chùa Shwedagon của Tuyết Đức Cung, tổ chức di sản thế giới từng nói, chùa Shwedagon của chúng tôi cùng với đền Hồi giáo Prambanan* của Indonesia, Angkor Wat** của Campuchia được xưng là đỉnh điểm nghệ thuật phương Đông, là một trong những ngôi chùa Phật giáo nổi tiếng thế giới, cũng là biểu tượng của Myanmar chúng tôi...

Sau khi nghe được câu nói ngạc nhiên của Trang Duệ thì tài xế taxi có làn da hơi ngăm đen chợt dùng tiếng Hán giảng giải với Trang Duệ, tuy tiếng Hán của đôi phương có chút đông cứng nhưng vẫn bày tỏ rõ ràng nội dung, lúc lên tiếng cũng có chút tự hào.

Trang Duệ vốn định dùng Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc để phản bác vị tài xế kia, nhưng lúc này xe đã đến bên ngoài chùa Shwedagon, khi thấy được toàn cảnh bên trong thì Trang Duệ thật sự phải trợn mắt há mồm, lời nói đến bên miệng phải nuốt xuống.

Chùa Vàng Shwedagon Pagoda cao hơn trăm mét đứng sừng sững trước mặt Trang Duệ, cảm giác này giống như đối diện với một căn nhà ba mươi tầng, con người trở nên rất nhỏ bé. Bốn phía tòa tháp vàng lớn còn có vài chục ngọn tháp nhỏ hơn, coi như bảo vệ chung quanh, đến đây đập vào mắt người ta đều là màu vàng, thật sự đánh mạnh vào thị giác, làm cho người ta sinh ra cảm giác cực kỳ tráng lệ.

Sau khi xuống xe thì Trang Duệ thấy Dương Hạo trả tiền, tài xế kia cũng không đi ngay, hấn đẩy cửa xuống xe và cung kính chấp tay trước ngực với chùa Shwedagon, trong miệng còn lầm bầm kinh Phật, mười phút sau mới lái xe bỏ đi.

Đợi đến khi viên tài xế kia lái xe đi thì Dương Hạo mới cười nói:

- Vị tài xế kia thật sự rất có ý, giống như một vị hòa thượng ngoài nhân gian vậy...

- Có lẽ người ta cũng là phật tử, cậu không biết lịch sử của Myanmar à?

Trước khi đến Myanmar thì Trang Duệ thật sự đã tìm hiểu về lịch sử, hấn biết Myanmar cũng giống như Thái Lan, đều là những quốc gia Phật giáo nổi tiếng, Phật giáo truyền vào Myanmar đã hơn hai ngàn năm trăm năm, cả nước Myanmar có hơn một nửa số dân theo đạo Phật.

Ở Myanmar có nhiều Phật tháp, miếu thờ, chùa chiền, nhiều sư sãi, tất nhiên Phật tử cũng nhiều, Trang Duệ vừa rồi nói viên tài xế kia là Phật tử có lẽ cũng không sai bao nhiêu.

Giáo đồ Phật giáo ở Myanmar cho rằng Phật tháp có thể tạo phúc cả đời, tu phúc cho kiếp sau, theo công tác thống kê thì cả nước Myanmar có hơn một trăm ngàn ngôi chùa, vì thế được vinh dự là đất nước của Phật tháp.

Chùa Shwedagon Pagoda đã được xây dựng trước nay hai ngàn năm trăm năm chính là một tác phẩm tiêu biểu của Phật tháp Myanmar, là kiệt tác nghệ thuật kiến trúc của Phật giáo trên thế giới, cũng là một Phật tháp có giá trị lịch sử lâu đời nhất, giá trị quý nhất trên thế giới.

Chùa Shwedagon Pagoda cao tới trăm mét, chung quanh có sáu mươi tư tòa tháp nhỏ, thân tháp dát vàng, chỉ là tháp chính đã có ba mươi ngàn tấm vàng, khối lượng vàng là bảy tấn. Đỉnh tháp đúc bằng vàng đặc, còn có 5000 viên kim cương và 2000 hồng ngọc, có cả một viên kim cương 76 cara ở trên đỉnh. Có thể nói đây là một kiến trúc giá trị cực kỳ xa xỉ, sắc màu sáng lạn, cực kỳ đồ sộ và choáng ngợp.

- Đây mới thật sự là món đồ cổ quý giá nhất thế giới...

Trang Duệ thật sự phải liên tục than lên sợ hãi, giá cả của số kim cương và hồng ngọc kia thật sự là không thể nào dùng tiền tài để đánh giá được, hơn nữa còn có bảy tấn vàng, phải biết rằng chỉ một ngọn tháp cũng tương đương với một phần vàng dự trữ của Mỹ ở ngân hàng thế giới.

Có câu tai nghe mắt thấy mới tin là thật, Trang Duệ khi xem sách miêu tả về chùa Shwedagon Pagoda thì thật sự không quá quan tâm, vì hẳn nghĩ rằng Tử Cẩm Thành mới hoành tráng, Vạn Lý Trường Thành mới đồ sộ.

Nhưng khi thấy chùa Shwedagon thì Trang Duệ mới cảm thấy trước nay mình chỉ tự cao tự đại, ngôi chùa này thật sự là một tài sản quý giá để cho nhân dân Myanmar tự hào.

Trang Duệ đến cổng và mua một quyển sách giới thiệu về chùa Shwedagon, bên trên có cả tiếng Trung, Anh và Myanmar, giới thiệu lịch sử của chùa Shwedagon, còn có nhiều câu chuyện thần thoại.

Truyền thuyết kể rằng có hai anh em thương nhân nhận được tám cọng tóc của Phật tổ, bọn họ đưa đến Myanmar cung phụng, đồng thời quốc vương Myanmar cũng làm ra hộp đựng bảo vật cung phụng.

Khi hai sợi tóc của Phật tổ được lấy ra khỏi hộp thì có chuyện khó tưởng đã xảy ra: Những sợi tóc bùng ra những hình ảnh cho thấy thiên đường và địa ngục, làm cho người mù có thể thấy lại ánh sáng, kẻ điếc có thể nghe, kẻ câm có thể nói rõ ràng, đồng thời còn bùng ra sấm sét, trời rung đất chuyển, ngay cả Tu Di Sơn cũng bị ảnh hưởng, bảo thạch rơi từ trên trời xuống đất như mưa, cây trên núi Himalaya gần đó cũng nở hoa rực rỡ dù không phải là mùa có hoa.

Tất cả đều chỉ là truyền thuyết, nhưng ở chùa Shwedagon thì thật sự có cung phụng bốn di vật của Phật, gồm cây gậy của Phật Câu Lưu Tôn, cái lọc nước của Phật Câu Na Hàm, một mảnh áo của Phật Ca Diếp và tám sợi tóc của Phật Thích Ca, những báu vật linh thiêng này hằng ngày đều được các tín đồ Phật giáo cung phụng và hương khói.

Đi vào cổng có thể thấy đập vào mắt là tháp lớn, chu vi 433 mét, xây dựng lên bằng gỗ và đá, chung quanh có 64 tòa tháp nhỏ với phong cách khác nhau và bốn tòa tháp loại trung, cửa vào các tòa tháp đều có tượng sư tử đá, sau khi đi vào sẽ có những bậc thang tiến lên.

Bốn phía tháp có treo hơn ngàn cái chuông bạc, gió thổi làm chuông phát ra âm thanh dễ nghe, thật sự truyền khắp bốn phía.

Chùa Shwedagon có cửa chính ở bốn phía đông tây nam bắc, trước cửa có sư tử đá thủ vệ giống như các ngôi chùa ở Trung Quốc, đều là sư tử to lớn, trong cửa có hành lang lên đỉnh tháp, hai bên cầu thang có đầy những tượng điêu khắc Phật và tượng người bằng gỗ, trúc, xương, răng, ngà, còn có rất nhiều nhang, đèn cây, hoa tươi, còn có các loại trái cây mang hương vị Myanmar.

Ba người Trang Duệ, Dương Hạo và Bành Phi lúc này đang đứng trước cửa chính của một tòa tháp, có một cặp tượng nhân sư đứng ở hai bên, hẳn cũng không biết kiến trúc này có gì liên lạc với kim tự tháp ở Ai Cập hay không.

Hai bên những bậc thang tiến lên có nhiều tượng Phật đà, dãy tháp làm bằng đá tảng, cũng được dát vàng, vàng là do phật tử và phật tăng khắp Myanmar dâng tặng, từng hốc đá trong tháp đều được thờ những vị Phật khác nhau.

Trong chùa Shwedagon Pagoda thường có những vị sư để chân trần đi ngang qua, tuy ngọn tháp vàng này

- Vật này...

Lý Văn Sơn tỏ ra do dự, thứ này được ông nội hăn thú tron chiến tranh, là chiến lợi phẩm, chỉ là ông cụ đã qua đời, thứ gì đó cũng là của hăn.

Dù Lý Văn Sơn muốn bán nhưng khi Trang Duệ hỏi thì lại không nỡ.

- Anh Lý, anh có thể cho tôi xem vật phẩm chạm khắc ngà voi kia được không?

Trang Duệ không biết tâm tư của Lý Văn Sơn, cũng không biết đối phương đang sợ bị mắng là bán cả vật phẩm cổ truyền, hăn chỉ đơn thuần thích bức tượng phật bằng ngà kia, muốn cầm trong tay xem xét một chút.

- Có thể, tất nhiên là có thể, cậu cứ đến xem, thứ này cũng không nhẹ đâu.

Vật phẩm kia không phải là nhỏ, mà những món chạm khắc ngà voi thì thường dễ vỡ, Lý Văn Sơn mời Trang Duệ vào trong quầy hàng xem xét, trong lòng còn đang thầm nghĩ, thứ này nên bán hay không? Nếu bán đi thì bao nhiêu tiền mới phù hợp.

Trang Duệ nghe vậy cũng không khách khí mà trực tiếp bước qua, đi đến bên cạnh rương gỗ, sau đó hầu như nhấc vật phẩm kia ra đặt trên mặt đất.

Lúc này toàn bộ bức tượng phật bằng ngà voi hiện ra trước mặt Trang Duệ, bức tượng này chạm khắc Kim Cương, một chân đứng thẳng, một chân khẽ nâng lên, vẻ mặt tạo hình cực kỳ khoa trương, miệng mở lớn, mũi chìa lên trời, hai mắt căm tức nhìn về phía trước, tay phải cầm chày Kim Cương, ngực để trần, dây lưng bông bành, cực kỳ đẹp.

Trang Duệ đã từng xem qua nhiều sách về điêu khắc tượng phật cổ, vật phẩm điêu khắc ngà voi này chính là một kiểu hình tượng điển hình thời Tùy Đường, phong cách khoa trương và thoải mái của truyền thống điêu khắc Trung Quốc, lại phù hợp với gu thẩm mỹ của người hiện đại.

Chỉ là không biết thứ này sao lại lưu lạc đến Myanmar, vì trước kia thường nghe nói có nhiều món từ Myanmar chảy sang Trung Quốc, ít nghe nói có món gì chảy sang Myanmar, phần lớn là sang phương Tây.

Sau khi cẩn thận quan sát thì Trang Duệ có thể thấy tác phẩm điêu khắc này có công lực cực kỳ thâm hậu, từng đao được khắc đúng chỗ và không chút dư thừa, đường cong chi tiết rõ ràng và trôi chảy, đặc biệt chính là toàn thân đều là vết đao khắc, căn bản không có dấu vết mài giũa tạo hình, coi như biểu hiện tất cả tính chất đặc biệt của ngà voi.

Một món điêu khắc tuyệt đẹp thế này thật sự gia tăng khí độ và sức cuốn hút của vật phẩm, cùng lúc cho thấy tác giả rất tự tin vào tài nghệ điêu khắc của mình.

Trang Duệ không dùng linh khí giám định cũng biết tượng phật bằng ngà voi này là một vật phẩm cổ, sớm nhất cũng là thời Thanh, vì đừng nói là thời hiện đại có rất ít ngà voi, vào thời dân quốc cũng không có những thợ thủ công có tay nghề tuyệt hảo thế này, vì người điêu khắc ra vật phẩm này phải là đại sư thủ công.

Trang Duệ đưa lưng về phía đám người Dương Hạo, hăn phóng linh khí vào trong tượng Kim Cương, quả nhiên như hăn dự đoán, linh khí vừa vào trong thì hăn phát hiện linh khí màu tím đậm.

- Minh triều, ít nhất cũng là vật phẩm triều Minh...

Trang Duệ thầm mừng rỡ vô cùng, càng muốn nhét luôn tượng Phật vào trong túi.

- Ủa, sao lại có vết rách.

Trang Duệ cũng không dùng linh khí nhìn vào, hăn lại nhìn thấy bên dưới cánh tay có vết rách khoảng năm centimet, hơn nữa còn kéo dài vào bên trong, giống như đã từng được tu bổ, giống như mở một cánh cửa hình tròn, sau đó lại đóng vào.

- Đây là thứ gì?

Trang Duệ đưa mắt nhìn sâu vào bên trong, hẩn chợt sợ ngầy người, vì trong ngực của tượng phật có một chỗ bị đào rỗng, trong không gian nhỏ đó có hai cái lạp hoàn (dùng sắp tạo thành một cái lọ hình tròn, bên trong đựng thuốc viên, ngày xưa người ta còn sử dụng những lọ tròn này để dấu mật thư).

- Con bà nói, đây rốt cuộc là thứ gì?

Thứ này không thể nào ngăn cản được linh khí của Trang Duệ, linh khí của hẩn nhanh chóng bao trùm lạp hoàn, hẩn phát hiện bên trong là hai tờ giấy được vo lại. Điều này làm cho Trang Duệ tròn tròn mắt, dù hẩn có lợi hại thế nào cũng không thể nhìn được bên trong tờ giấy có ghi nội dung gì.

Lúc này trong lòng Trang Duệ thật sự như mèo cào, rất ngứa ngáy, rất hiếu kỳ. Bên trong tượng Kim Cương này chính là thứ mà cổ nhân mất nhiều công sức lưu lại cho hậu nhân, khẳng định bên trong hai lạp hoàn kia có bí mật gì đó, nếu không thể vạch trần nó ra thì Trang Duệ rất khó chịu. nguồn (.)

- Ông chủ Trang, thứ này tôi có thể bán, nhưng nó đã ở nhà tôi không ít năm, nếu dùng lời của người trong nước thì nó là đồ cổ. Vì vậy mà tính trên phương diện giá cả cũng không thể bán như những món hàng thủ công mỹ nghệ cho được...

Lý Vân Sơn ở bên cạnh suy xét một lúc lâu, sau đó hẩn quyết định bán đi, dù sao thì nó cũng được giữ mãi trong nhà, cũng không thể dùng làm cơm ăn. Hơn nữa hoàn cảnh cuộc sống từ nhỏ của hẩn chính là bên cạnh đều có người Hoa, chính mẹ hẩn cũng là người Hoa, không giống như người Myanmar, quá tín ngưỡng đạo Phật, vì thế mà bán bức tượng Kim Cương kia đi cũng cảm thấy không có gì không đúng.

Một vật phẩm chạm khắc bằng ngà lớn như thế này nếu đặt trong gia đình một người Myanmar thì tuyệt đối sẽ được cung phụng như bảo vật, ngày đêm cúng bái. Nhưng trong nhà Lý Vân Sơn thì chỉ là vật phẩm ném xuống giường vài chục năm, khi ông cụ còn sống thì thi thoảng có lấy ra xem xét một chút rồi thôi.

- À, anh Lý, cái này cũng không có vấn đề, để tôi nhìn kỹ xem, hình như tượng chạm khắc ngà voi này có dấu vết tu bổ...

Trang Duệ lúc này đều đặt tất cả tâm tư trên vật trang trí bằng ngà, hẩn dựa theo thói quen mua hàng để đáp lại một câu, nhưng khi vừa nói ra khỏi miệng thì đã hối hận, nếu vị chủ quầy này phát hiện ra vấn đề, sợ rằng mình sẽ thua lỗ lớn.

439. Chương 439 + 440: Bụng Có Càn Khôn

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 439 + 440: Bụng có càn khôn

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

- À, cậu nói vết nứt kia sao? Tôi khi còn nhỏ đã thấy có sẵn rồi, có lẽ trước kia ông nội tôi không cẩn thận đụng vào và làm nứt ra, không ảnh hưởng đấy chứ?

Lý Vân Sơn nghe được lời của Trang Duệ thì không khỏi có chút căng thẳng, nếu đã quyết định bán thì hẩn muốn bán đi với giá cao, nếu như Trang Duệ cứ nắm vào chuyện vết nứt kia để lên tiếng, như vậy Lý Vân Sơn cũng không biết mặc cả thế nào, dù sao hẩn cũng không hiểu gì về đồ cổ.

- Không ảnh hưởng, vật chạm khắc bằng ngà voi này có chỉnh thể tạo hình rất tốt, có chút vết cũng là bình thường. Tôi sẽ tiếp tục xem xét, anh Lý cứ đánh giá và cho ra giá cả, chúng ta sẽ tiếp tục bàn lại...

Sau khi hít vào vài hơi thật sâu thì Trang Duệ mới cố gắng áp chế mình bình tĩnh trở lại.

Trang Duệ bây giờ đặt hết tất cả tâm tư lên phương diện tu bổ, hẩn phát hiện tài liệu dùng để tu bổ có màu trắng, sau thời gian dài thì có hơi ố vàng, nếu như không phải dùng linh khí để xem xét, đơn thuần dùng ánh mắt thường sẽ khó phát hiện ra.

Điều này làm cho Trang Duệ càng thêm hiếu kỳ, phải biết rằng những thứ dung dịch kết tủa ngày chỉ được thịnh hành đầu thế kỷ trước, thời Minh Thanh sẽ không có những tài liệu thế này.

Mà những chiếc lọ hoàn trong bức tượng chính là một phương thức truyền tin mật của thời cổ đại Trung Quốc, giống như vào thời Thanh thì người ta đã dùng thư dán kín để làm mật tín rồi, hai thứ không cùng niên đại kết hợp lại cùng một chỗ, điều này làm cho Trang Duệ khó phán đoán được bên trong có cất giấu thứ gì.

- Mua về rồi nói sau...

Trang Duệ quyết định, mình nếu chỉ dựa vào linh khí sẽ chẳng thể nào nhận rõ mặt chữ bên trong tờ giấy nhét vào lọ hoàn, hẳn chỉ có thể lấy lọ hoàn ra, nhưng trước hết phải mua lại bức tượng này, biến nó thành của mình cái đã.

- Anh Lý, tôi cũng không gạt anh, tượng phật bằng ngà này chính là một món đồ cổ từ trước thời dân quốc, tôi rất thích thứ này, nếu bày trong nhà sẽ là rất đẹp. Anh nói giá đi, nếu phù hợp thì chúng ta sẽ giao dịch...

Vì thái độ ban đầu của Lý Vân Sơn làm cho Trang Duệ nghĩ rằng đối phương không muốn bán, thế là phải biểu hiện thành ý của mình, nói thẳng thứ này là đồ cổ, chỉ là ở phương diện niên đại thì hẳn nói có chút kỹ xảo, cũng không nói vật này là thời Minh, tất nhiên thời Minh cũng là trước Dân Quốc.

- Điều này...Tôi cũng không quá hiểu rõ, cậu nếu thật sự muốn mua thì cho cái giá này...

Lý Vân Sơn cúi đầu trầm tư một lúc lâu, sau đó vươn ra hai ngón tay.

Khi thấy thủ thế của Lý Vân Sơn thì Trang Duệ mở miệng hỏi:

- Hai chục ngàn đô? Đây là có hơi mắc...

Trang Duệ vừa nói vừa nhún mày, hẳn nói như vậy thật ra cũng là giả vờ, vì thứ này nêu đưa về nước giám định, nếu có thể tìm ra truyền thừa, như vậy bán ra bảy tám triệu là bình thường. Nhưng mua bán là phải mặc cả, Trang Duệ tất nhiên sẽ trả theo hướng giá thấp nhất.

Nhưng Trang Duệ không phát hiện khi mình nói ra cái giá hai chục ngàn đô thì đồng tử trong mắt Lý Vân Sơn chợt co rút lại, đây chính là phản ứng giật mình của mọi người. Lý Vân Sơn tất nhiên không ngại Trang Duệ ít tiền, mà căn bản là cái giá mà Trang Duệ vừa nói làm cho hắn sợ hãi, lúc này hẳn giờ hai ngón tay chẳng qua chỉ là hai ngàn đô mà thôi.

Phải biết rằng tượng ngà voi là thứ rất bình thường ở Myanmar, dù vật trang trí này có thể tích không nhỏ nhưng ở Myanmar cũng chỉ được coi là lớn mà thôi, giá bán chỉ là từ một đến hai ngàn đô. Thu nhập của người Myanmar lúc này vẫn là khá thấp, một hai ngàn đô cũng đủ ột gia đình chi tiêu trong vài năm rồi.

Lý Vân Sơn mở quầy buôn bán ở đây thì mỗi tháng cung kiếm được kha khá, nhưng cũng chỉ là vài trăm đô một tháng, nếu như theo lời của Trang Duệ, bán món hàng kia được hai chục ngàn đô, đó thật sự là món tiền lớn với hắn.

- Tiểu...Tiểu huynh đệ, có thể bớt đi một chút, nếu...Nếu không thì mười ngàn nhé? Thứ này của tôi là được ông nội truyền thừa, nếu như ông nội tôi còn, sợ rằng tôi cũng không bán đi.

Lý Vân Sơn dùng giọng kích động nói, lời nói có hơi lắp bắp, hẳn sợ Trang Duệ không mua, vì vậy mà chủ động giảm giá xuống một nửa, hơn nữa còn nói đó là di vật của ông nội...

- Mười ngàn...

Trang Duệ lên tiếng, sau đó hắn đưa mắt nhìn bức tượng một lượt, lại gật đầu thật mạnh nói:

- Có thể được, gặp được Lý đại ca xem như duyên phận, mười ngàn đô thì mười ngàn đô, nhưng này Lý đại ca, thứ này có thể mang ra khỏi Myanmar được không? Nếu tôi bị hải quan tịch thu thì thật sự rất oan uổng...

Trang Duệ khnog biết Myanmar có cấm xuất cảnh những vật phẩm thế này hay không, nếu thật sự là hắn mua và bị tịch thu ở sân bay thì cũng không đáng.

- Sẽ không, sẽ không, thế này đi, câu chờ chút, tôi sẽ đi lấy một cái đơn hàng thủ công mỹ nghệ cho cậu...

Lý Vân Sơn thật sự cũng không rõ những thứ này có bị cấm hay khioong, nhưng hẳn biết những thứ nào mua được trong Myanmar, chỉ cần có hóa đơn của cửa hàng quốc doanh, tuyệt đối có thể đưa ra ngoài.

Lý Vân Sơn chạy đến nói chuyện với một chủ quầy quen biết ở bên cạnh, để đối phương giúp mình xem xét quầy hàng, sau đó kích động chạy về phía cửa hàng quốc doanh ở trong chùa Shwedagon .

- Anh Trang, bỏ ra gần hai chục ngàn để mua thứ này có đáng giá không?

Dương Hạo thấy Trang Duệ ôm lấy bức tượng ngà mà ve vuốt yêu thích không buông tay, hẳn dùng giọng khó hiểu nói, trong ấn tượng của hắn thì những thứ bán ở các khu du lịch đều là các món hàng giả rẻ tiền, lần này Trang Duệ móc ra hai chục ngàn đô, sợ rằng đã bị Lý Vân Sơn làm thọt.

Có câu: Đồng hương thì là đồng hương nhưng sau lưng cũng có thương, người đến Myanmar du lịch thường phần đông là Trung Quốc, nếu nói Lý Vân Sơn sẽ đối đãi tốt với người cùng đất nước thì Dương Hạo sẽ không tin, vì thương nhân trục lợi, sẽ không bỏ qua cơ hội làm thọt người nhà.

- Đáng giá, tất nhiên là đáng giá, đây là một tác phẩm điêu khắc bằng ngà cực lớn, rất ít gặp trong nước, những năm nay giá cả hàng thủ công mỹ nghệ lại tăng mạnh, mang về sẽ có lời...

Trang Duệ không dám nói nhiều hơn, nếu hắn nói chứng thực truyền thừa của bức tượng sẽ bán được giá bảy tám triệu thì tuyệt đối sẽ hù dọa cho Dương Hạo sợ hãi. Hắn thật sự nghĩ rằng đối với một vật phẩm loại lớn như thế này thì trong nước chắc chắn sẽ có tài liệu ghi chép lại.

- Hì, anh Trang, ánh mắt của anh cũng không thể chê, thứ này kiếm tiền cũng quá dễ dàng rồi...

Dương Hạo thề lưỡi nói, hắn tuy quen biết Trang Duệ chưa lâu, hơn nữa còn mới gặp qua ba lượt, nhưng mỗi lần gặp mặt thì số tài sản của Trang Duệ lại tăng tiến như ngồi hỏa tiễn.

Hai người nói chuyện phiếm với nhau, Lý Vân Sơn vội vàng chạy về, trọng tay còn có một cái thùng lớn hình chữ nhật bằng trúc, nhìn qua thì có vẻ vừa với bức tượng phật kia. Đây là thùng trúc đặc sản của Myanmar, một chiếc thùng như vậy cũng phải có giá vài chục đô, xem như Lý Vân Sơn mua đến phối hợp đưa cho Trang Duệ.

Trang Duệ cùng Lý Vân Sơn nhẹ nhàng đưa bức tượng vào trong thùng, sau đó còn nhét báo chí và bọt biển ở khắp bốn phía. Thùng làm bằng trúc sẽ có thể co giãn, như vậy dù có va chạm thì cũng không ảnh hưởng đến vật phẩm bên trong.

- Tiểu huynh đệ, đây là vật phẩm của cậu...

Sau khi thu thập xong thì Lý Vân Sơn đưa thùng trúc cho Trang Duệ, sau đó thuận tay viết hóa đơn, trên đó là chữ Myanmar, Trang Duệ không hiểu, hắn tiếp nhận hóa đơn và giao nó cho Bành Phi.

Bành Phi nhìn qua hóa đơn rồi khẽ gật đầu, sau đó hắn lấy ra mười tám ngàn đô đưa cho Lý Vân Sơn, lại xách thùng trúc trên mặt đất lên bằng một tay, rất tự nhiên.

...

Mang theo một cái rương như vậy cũng không thể đi dạo, cũng may mọi người đã thưởng lãm xong chùa Shwedagon, bây giờ Trang Duệ với Dương Hạo và Bành Phi bắt taxi quay về khách sạn.

Hội chợ phi thúy Myanmar quyết định khai mạc vào đúng ngày 1/1, lúc này đa số thương nhân Trung Quốc đã chạy đến đây, sau khi Trang Duệ vào trong khách sạn thì lại thấy nhiều gương mặt quen thuộc. Vòng quan hệ giữa đám người đồ thạch là rất rộng nhưng những công ty đá quý nổi tiếng lại rất ít, vì thế không gặp cũng khó.

Sau khi chào hỏi với những thương nhân mao lưu đến từ trong nước thì Trang Duệ chui vào trong thang máy, hắn cảm thấy mình đã biến thành gấu trúc, ai cũng muốn đến sờ một cái. Vừa rồi thậm chí còn có một người phụ nữ mập đầy mùi nước hoa còn muốn ôm hắn một cái, thật sự làm hắn có hơi sợ.

- Bành Phi, tiểu tử cậu thật sự là không làm tốt, tôi bị người ta vây quanh mà cậu cũng không đến giải vây...

Sau khi cáo từ Dương Hạo và quay về phòng thì Trang Duệ dùng giọng bất mãn nói với Bành Phi, vừa rồi tên này xách thùng trúc chạy đi luôn, nhưng cũng biết chờ mình ở chỗ thang máy.

- Hi hi, ông chủ, căn cứ vào phân tích của tôi thì người phụ nữ kia tuyệt đối không có ác ý với anh...

Có lẽ là em gái được sắp xếp tốt nên những ngày qua lời nói của Bành Phi cũng thoải mái hơn trước đó, ngẫu nhiên cũng nói vài lời vui đùa với Trang Duệ. Hẳn thật lòng tôn trọng Trang Duệ, nhưng biểu hiện bên ngoài cũng không phải suốt ngày gọi là ông chủ như Hách Long, đây chính là thái độ tán thành của hắn với một người nào đó.

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau lấy tượng phật ngà voi này ra, tôi đi tắm trước...

Trang Duệ thật sự không chờ đợi được nữa mà muốn vạch trần bí mật của tượng phật, chỉ là hắn vừa ra ngoài một chuyến, toàn thân đầy mồ hôi không được thoải mái, vì thế mà chạy nhanh vào phòng tắm.

Khi Trang Duệ đi ra thì bức tượng phật đã được đặt lên bàn phòng khách, Bành Phi đang chú ý quan sát.

- Tiểu tử này chạy ra ngoài cả ngày mà không đổ mồ hôi...

Trang Duệ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Bành Phi, chính mình lần đầu thấy đối phương là lúc thời tiết đang dưới 0 độ, tiểu tử này ăn mặc mỏng manh mà không thấy lạnh, bây giờ trời nóng cũng không đổ mồ hôi.

- Anh Trang, thứ nào có giá vài chục ngàn đô thật sao? nguồn (.)

Bành Phi vừa rồi đã xem xét bức tượng phật vài lượt, căn bản chỉ thấy tạo hình có chút đặc biệt mà thôi, dù thế nào hắn cũng không thấy thứ gì khác, thứ này cũng không phải có thể ăn uống, sao lại đắt giá như thế?

- Vài chục ngàn sao? Ha ha, Bành Phi còn phải thêm số không ở đằng sau nữa mới đúng...

Trang Duệ cười đắc ý, có câu “vàng thời loạn, đồ cổ thời hưng”, vào thời loạn lạc thì những thứ đồ cổ không có giá trị và mang theo chỉ có vướng víu mà thôi, chỉ có vàng là thứ có thể đổi được tất cả. Nhưng khi đến thời hưng thì đồ cổ lại vô giá, tóm lại là Trang Duệ biết cách bán vật phẩm này thế nào cho có lợi nhất.

- Vài trăm ngàn sao?

Môi Bành Phi chợt run run, hắn dùng ánh mắt khó tin nhìn bức tượng phật, hắn xem như biết rõ tiền của Trang Duệ đến theo cách nào, rõ ràng là món lợi còn lớn hơn cả buôn ma túy nhưng không có nguy hiểm. Lúc này Bành Phi cũng đang xem xét, mình có nên học tập về tri thức đồ cổ hay không? Dù sao thì mình cũng không thể làm vệ sĩ cả đời được.

- À, thứ này tôi cũng không bán ra, vì trong nước cùng lắm chỉ có vài món thế này mà thôi...

Trang Duệ lúc này đang đặt chú ý vào bức tượng ngà voi, hắn đang tự hỏi phải làm thế nào để cho cánh “cửa” kia mở ra, lấy hai lap hoàn bên trong ra ngoài. Tất nhiên hắn cũng không muốn làm cho tượng phật bị hủy hoại, nếu không thì trực tiếp ném xuống đất là có thể lấy ra được.

- Cậu Trang, nghe nói cậu đi ra ngoài và có được vật tốt quay về? Cậu cũng không gọi anh đây đi cùng sao?

Khi trang duệ đang dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào bức tượng phật thì bên tai chợt vang lên âm thanh của Tổng Quân, hắn ngẩng đầu lên thì phát hiện Mã Mập và Tổng Quân đã vào phòng không biết từ khi nào. Vừa rồi chuông cửa vang lên và Bành Phi ra mở cửa nhưng cũng không thể đánh động được Trang Duệ đang xem xét bức tượng.

- Hai người các anh một thì sợ nóng, một sợ ra đường, tôi gọi hai anh đi được mới là lạ...

Trang Duệ cười khở một cái, hắn còn chưa nói mình là kẻ sợ không an toàn.

440. Chương 439 + 440: Bụng Có Càn Khôn

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 439 + 440: Bụng có càn khôn

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

- Thứ tốt, thật sự là thứ tốt, một vật chạm khắc ngà voi lớn thế này là rất hiếm thấy, hơn nữa nhìn cách tạo hình và loại ngà thế này chứng tỏ là từ thời Minh Thanh. Cậu Trang, cậu lại mua được món hời, sao thứ gì tốt cũng được cậu thu gom hết như vậy?

Tổng Quân cầm lấy kính lúp và nhìn chung quanh tượng phật làm từ ngà voi, sau đó liếc mắt nhìn Trang Duệ, tiểu đệ của mình quả nhiên quá thần kỳ, đi đến chỗ nào cũng mua được món tốt, bức tượng phật này là một món đồ cổ rất tốt, không ngờ đối phương lại mua được từ Myanmar.

Trang Duệ bị lời nói của Tổng Quân làm cho dở khóc dở cười, hần tức giận trả lời:

- Đó là do anh lười, thứ này đừng nói là tôi, nếu là anh thấy thì cũng sẽ mua lại, anh Tổng nếu đi dạo chùa Shwedagon Pagoda trước tôi, chắc chắn sẽ chẳng còn món này cho tôi thu mua.

- Coi như là vận mệnh nên là của cậu, ai cũng không cướp đi được, nhưng này cậu Trang, thứ này cậu bán lại cho tôi, thế nào? Ông cụ thấy được sẽ rất thích...

Tổng Quân chớp mắt muốn Trang Duệ bán bức tượng nà inh, bảy triệu đối với Tổng Quân thì căn bản không coi vào đâu, khoảng thời gian trước vì sức khỏe của ông cụ không tốt nên sản nghiệp của Tổng gia tiến hành điều chỉnh, có nhiều đầu tư dần trải được thu về, bây giờ tiền nhàn rỗi trên tay Trang Duệ là có vài trăm triệu.

- Anh Tổng, chuyện này anh khỏi phải nghĩ nhiều, tứ hợp viện của tôi còn thiếu nhiều thứ như thế này. Đúng rồi, ông Tổng thích thi họa, thật sự không liên quan đến những món này, anh cũng đừng kéo da hổ làm cờ...

Trang Duệ dùng giọng không chút khách khí mà từ chối lời yêu cầu của Tổng Quân, bây giờ hần cũng hối hận vì bán bức Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ cho Tổng Quân, lúc này hần mới biết muốn mua được những thứ như vậy là cực kỳ khó khăn, trong chợ đồ cổ vào lúc hiện tại chỉ có những món đồ giả mà thôi.

- Tiểu tử này, thôi bỏ đi, nhưng cậu đã đồng ý sẽ tìm ngọc thạch cho tôi, nhất định phải làm cho xong đấy nhé...

- Khi nào thì tôi đồng ý với anh? Anh rõ ràng là không nói đạo lý...

Trang Duệ thật sự có chút bất đắc dĩ, Tổng Quân đã hơn bốn mươi tuổi nhưng lại giống như học sinh phổ thông, coi mình là con nhà quan và đùa giỡn trò vô lại với mình, thật sự là ăn không tiêu.

- Được, có thể gặp món nào tốt thì sẽ để lại cho anh, được chưa?

Trang Duệ nói lời hữu ích rồi đẩy hai vị kia ra khỏi phòng, hần bây giờ không có tâm tư đấu võ mồm với Tổng Quân, vì hai cái lạp hoàn trong bức tượng thật sự làm cho hần cảm thấy khó chịu.

- Ông chủ, chỗ này rất lạ, không phải là vết nứt đấy chứ?

Khi thấy Trang Duệ xem xét vết nứt dưới nách tượng thì Bành Phi cũng đến nhìn, ánh mắt của hần cũng rất độc đáo, tuy dấu vết tu bổ đã nhạt nhưng hần vẫn thấy nó không giống như vết nứt.

- Sao? Cậu cũng nhìn ra à? Đây không phải là vết nứt do va chạm, giống như là đào ra, giống như cố ý mở một cánh cửa. Người cổ đại thường thích giấu bảo bối trong tượng phật, cậu nói xem trong này có gì không?

Trang Duệ nhìn Bành Phi, cố ý dùng ngôn ngữ dẫn đường cho đối phương, hần cũng không muốn gạt Bành Phi để lấy ra thứ bên trong, thế là phải bày ra lý do cho thích hợp.

- Anh Trang, anh cứ hay nói giỡn...

Bành Phi thật sự không thể tin rằng có kẻ không có việc gì lại giấu bảo bối vào trong tượng phật.

- Cái gì? Tôi nói đùa là thật...

Trang Duệ vừa rồi nói người cổ đại thường giấu bảo bối trong tượng phật, đây cũng không phải là mở miệng nói bậy, vì đây chính là có điển cố trong lịch sử.

Trong thời kỳ Lương Hán, sau khi Phật giáo Ấn Độ truyền vào Trung Quốc đến thời Nam Bắc Triều và Tùy Đường thì phát triển đến đỉnh phong, mức độ còn lớn hơn cả Ấn Độ, biến Trung Quốc thành trung tâm Phật giáo của thế giới. Lúc đó địa vị của Phật giáo là rất cao, tất cả chùa chiền miếu mạo đều có đất đai, hơn nữa không cần nộp thuế. nguồn

Vào thời đó không thiếu các vị cao tăng như Huyền Trang, Giám Chân nhưng những kẻ Phật môn bại hoại cũng không thiếu, đám người này khi dễ nam nữ, cưỡng đoạt ruộng tốt của dân. Chỉ là hoàng đế thờ phụng và đi theo Phật giáo, quan viên địa phương căn bản sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua, không hỏi đến.

Mà những vị hòa thượng kia sau khi thu vào vàng bạc thì sẽ đem đi giấu kín, mượn danh nghĩ đức Phật mà tạo ra nhiều tượng đồng lớn, nhìn qua thì có vẻ là tượng thật nhưng bên trong lại giấu huyền cơ, bụng tượng trống rỗng, bên trong cất giấu những tài phú mà những kẻ kia thu được.

Ba lượt hành động diệt Phật nổi tiếng nhất lịch sử Trung Quốc chính là phát sinh ở thời Nam Bắc Triều và Đường Vũ Tông, điều này không thể nói là một vấn đề đáng châm chọc. Đặc biệt là vào thời Đường Vũ Tông, tất cả chùa chiền miếu mạo cả nước hầu như bị phá hủy, vài triệu tăng ni bị cưỡng chế hoàn tục, hầu như làm cho Phật giáo thiếu chút nữa thì diệt vong.

Truy cứu nguyên nhân thì tất nhiên là câu nói “thần quyền phải tuyệt đối hàng phục vương quyền”, đặc tính chính trị làm cho hoàng đế cảm thấy quyền uy của mình bị thần quyền mờ mịt khiêu chiến, thế là muốn diệt Phật.

Nhưng đời sau nghiên cứu lại cho rằng nguyên nhân diệt Phật cũng là vấn đề kinh tế, vào thời Võ Tắc Thiên thì Dịch Nhân Kiệt đã từng nói: “Chùa chiền quá nhiều, chiếm hết đất đai nông nghiệp màu mỡ, trang viên không thiếu, trốn đinh tránh tội cũng chạy vào chùa, tăng ni vô danh có vài chục ngàn, khó thể kiểm soát, đồng thời còn phát sinh lừa đảo, giết người, cướp của, hãm hiếp...”

Có thể nói là chùa chiền vào thời đó tài lực hùng hậu, có nhiều đất tốt, hơn nữa hòa thượng còn có thể tránh chế tài pháp luật, những hòa thượng không danh phận có vài chục ngàn, hơn nữa cũng không phải tự mình trồng trọt, chỉ là mở miệng ngồi ăn mà thôi.

Khi quốc gia có tiền thì sẽ không có vấn đề gì với những hòa thượng này, nhưng khi hoàng đế phải nắm chặt dây lưng quần để sống mà hòa thượng lại có tiền thì rõ ràng là có tội. Vì thế đến thời Đường Vũ Tông thì tiến hành một hành động diệt Phật lần thứ ba trong lịch sử.

Lúc đó thanh lý từ nhà chùa ra rất nhiều tài vật, hơn nữa khi phá vỡ những bức tượng Phật bằng đồng ra thì thấy bên trong có rất nhiều vàng bạc châu báu, ngày đó cứ nói đến bảo tàng là liên tưởng đến bụng Phật.

- Anh Trang, anh nói thật sao? Nhưng bên trong bức tượng Phật này có lẽ không có bảo bối gì đâu...

Bành Phi thật sự nghe say sưa câu chuyện của Trang Duệ, nhưng dù hấn có khoa chân múa tay hưng phấn thì cũng không tin trong tượng Phật này có giấu thứ gì đó.

- Ai biết có hay không? Cần phải lấy mảnh ngà này ra mới biết được...

Trang Duệ nói chuyện với Bành Phi chỉ là không muốn hư hao bức tượng Phật này và lấy ra món đồ bên trong, nhưng nó là không dễ dàng gì, vì vật liệu tu bổ đã hòa vào cùng một thể với chất liệu ngà, nếu muốn lấy ra thì thật sự khó khăn rất lớn.

Bành Phi thấy bộ dạng Trang Duệ sầu khổ cau mày thì không khỏi cười:

- Anh Trang, anh thật sự muốn lấy mảnh ngà này ra sao?

- Tất nhiên, cậu nghĩ lại mà xem, đây là một bức tượng Phật đẹp, ai lại vô duyên vô cớ khoét ra một lỗ hổng ở chỗ này? Nói không chừng bên trong có thứ gì tốt, mở ra xem thì chúng ta cũng không có gì thiệt thòi, sau đó tôi sẽ ch người tu bổ lại, sẽ lại như mới thôi...

Trang Duệ nói đúng sự thật, cách tu bỏ năm xưa thật sự làm xấu bức tượng ngài, bây giờ thời hiện đại có rất nhiều tài liệu có thể tu bỏ làm cho người ta không phát hiện vấn đề.

- Anh Trang, anh chờ chút, tôi sẽ quay lại...

Bành Phi khoa chân múa tay nói một tiếng với Trang Duệ rồi chạy ra ngoài.

- Tiểu tử này...

Trang Duệ thật sự lắc đầu, hấn dùng ánh mắt buồn rầu nhìn bức tượng, trước đó nó không phải là của mình thì tỏ ra nôn nóng, bây giờ đặt đến trước mặt thì lại không thể nào lấy nó ra. Điều này làm cho Trang Duệ sinh ra cảm giác như Tần Huyền Băng bị lột sạch nhưng chính mình lại không có phản ứng vậy.

- Ông chủ, tôi đã về.

Sau hai mươi phút, khi mà Trang Duệ còn đang cau mày ủ dột thì Bành Phi đã vào phòng, Trang Duệ thấy đối phương cầm theo một cái bếp cồn thì ánh mắt chợt sáng lên.

- Bành Phi, có phải cậu muốn đốt kim cho nóng lên rồi đâm vào gáy lớp vật liệu kết dính ra không? Nhưng chúng ta cũng không biết khối keo này sâu như thế nào...

Trang Duệ cảm thấy đó là một ý kiến hay nhưng nghĩ lại mà thấy khối ngà kia sâu bảy centimet, kim bình thường không thể xuyên qua, mà kim thì cũng quá cứng, không thể cắm sâu vào, phương pháp này là không thể làm.

- Cái này đã đủ dài chưa?

Bành Phi nâng tay trái lên, lúc này Trang Duệ mới phát hiện trên tay trái của Bành Phi là một sợi dây thép nhỏ, dài hai ba mươi centimet. Hấn đưa tay nhận lấy sợi dây thép, độ mềm dẻo là rất tốt, vì thế không khỏi mừng thầm, coi như vấn đề đã được giải quyết.

Trang Duệ đứng lên đi ra cửa, gắn băng “không muốn quấy rầy”, sau đó đi vào nhấc ngón tay cái với Bành Phi:

- Hảo tiểu tử, nếu bên trong có bảo bối thì cho cậu một phần...

Trang Duệ lấy một cái bật lửa ra, đốt bếp cồn, Bành Phi đưa dây thép vào trong lửa, chỉ sau vài chục giây thì sợi thép đã đỏ bừng bừng.

Trang Duệ nhìn sợi dây trên tay của Bành Phi và nhắc nhở:

- Vẫn chưa đủ dài, cần đốt nóng dài hơn nữa...

Bành Phi bắt đầu di chuyển sợi dây thép trong lửa, chỉ một lúc sau đã được đốt đỏ hơn năm centimet.

- Đưa cho tôi...

Trang Duệ đặt bức tượng Phật xuống đất, sau đó tiếp nhận dây thép từ trong tay Bành Phi, lại đâm vào trong khe hở thấy rõ ràng nhất. Dây thép đỏ căn bản giống như không cần dùng sức, nhanh chóng hòa tan lớp vật liệu kết dính. (.

Mùi cao su đốt cháy bùng lên, khói xanh bay ra, hấn dùng tay kéo sợi thép theo đường vết nứt, đến khi thấy khó kéo thì biết nhiệt độ không đủ. hấn thanh thủ kéo sợi dây thép ra, lúc này trên sợi dây thép có dính những thứ gì đó.

- Tiếp tục đốt...

Trang Duệ đưa dây thép cho Bành Phi, hấn tự mình đến mở cửa sổ phòng khách sạn, cũng không quan tâm lúc này trong phòng còn mở điều hòa, vì mùi cao su trong phòng thật sự quá khó ngửi.

441. Chương 441 : Bản Đồ Kho Báu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 441: Bản đồ kho báu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Sợi dây thép dẫn nhiệt nhanh những tốc độ giải nhiệt cũng rất nhanh, trên cơ ản đốt đỏ một lân chỉ có thể hòa tan được một phạm vi hai ba centimet. Trang Duệ và Bành Phi bận rộn hơn hai giờ mới xem như hòa tan tất cả vật liệu dùng để kết dính.

- Phương Di à? Ăn cơm sao? Thật sự xin lỗi, dì Phương, chỗ này của cháu có việc gấp, tạm thời không đi được, dì xem cháu sang muộn một chút được không?

Trang Duệ vừa làm xong chuyện hòa tan lớp kết dính thì Phương Di đã gọi điện thoại đến, chỉ là lúc này hấn cũng không quan tâm đến ý chỉ của mẹ vợ, mà lúc này thấy có thể lấy ra được hai lapis hoàn bên trong, tất nhiên cảm xúc sẽ bành trưởng.

Sau khi nghe Trang Duệ nói có việc gấp thì không nói gì thêm mà cúp điện thoại, nhưng sau đó bà xoay đầu phát huy sức tưởng tượng của phụ nữ mà nói với chồng:

- Đứa nhỏ này không phải ở sau lưng Huyền Băng của chúng ta làm chuyện xấu gì không?

Trang Duệ nếu biết được ý nghĩ của Phương Di lúc này thì thật sự sẽ cảm thấy rất oan uổng, vì vậy mới nói phụ nữ đã mời thì không nên từ chối, dù là cô gái trẻ hay phụ nữ mãn kinh cũng vậy mà thôi.

- Ai mà không có việc gấp? Tiểu Trang cũng không phải con nít, em đừng nghĩ lung tung...

Tần Hạo Nhiên dùng ánh mắt bất mãn nhìn vợ mình, nếu lời này rơi vào trong tai Trang Duệ thì sợ rằng sẽ phát sinh mâu thuẫn không đáng.

...

Trang Duệ lúc này cũng không quan tâm mẹ vợ suy nghĩ điều gì, vì con dao Lang Nha của Bành Phi đã nạy ra khỏi ngà chen vào trong tượng.

Lưỡi dao kia cực mỏng, nó có thể cắm vào được một centimet, khi Bành Phi lật cổ tay thì khối ngà dần

- Bản đồ này nhất định sẽ là thật nhưng những thứ được giấu kia có còn tồn tại hay không thì không nhất định, vì tượng phật này tuy thất lạc nhưng nếu Ichiro Yamaki còn sống thì nhất định sẽ biết nơi cất giấu, sợ rằng đã đến lấy đi rồi...

Trang Duệ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tạm thời chúng ta cứ gác lại chuyện này, chúng ta đến tham gia hội chợ phỉ thúy Yangon, đợi sau khi kết thúc hội chợ thì chúng ta sẽ suy xét xem có nên đi kiểm tra bản đồ hay không...

442. Chương 442 + 443: Hội Chợ Phỉ Thúy Yangon Myanmar

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 442+ 443: Hội chợ phỉ thúy Yangon Myanmar

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Dù Trang Duệ thật sự động tâm vì tiền tài nhưng hắn cũng không quên đi mục đích của mình lần này, vì một bản đồ kho tàng với kho báu chưa chắc có tồn tại hay không mà đắm đầu vào làm con thiêu thân, hắn sẽ không làm như vậy.

Còn có một vấn đề chính là tìm được vàng rồi sao đưa về nước? Đây là vấn đề lớn, dù nói Trung Quốc và Myanmar là bạn tốt, nhưng nếu phía Myanmar biết được tin này thì sẽ không bao giờ từ bỏ.

- Anh Trang, chỗ này...

Bành Phi nhìn bản đồ rồi muốn nói lại thôi.

- Sao vậy? Cậu biết chỗ này à?

Trang Duệ hỏi.

- Nơi này gần với địa khu Shina của Myanmar ở phía Đông Bắc, nơi đó có nhiều dãy núi, rừng nhiệt đới, địa hình phức tạp, không phải người quen thuộc địa hình đi vào thì rất dễ bị lạc. Đúng rồi, rất nhiều hầm phỉ thúy được mở ra ở nơi đó...

Bành Phi cau mày, hắn còn có một điều chưa nói, đó là vì nơi đó là địa phương tập trung mỏ phỉ thúy của Myanmar nên tất cả thế lực đều tiến vào chiếm giữ, tình hình rất phức tạp, giống như thời kỳ quân phiệt ở Trung Quốc năm xưa. Đám người này giữ một khu vực riêng, có thế lực được vũ trang, trước kia Bành Phi giải cứu thương nhân mao liêu cũng ở chỗ này.

- Đi đến chỗ kia cần những trang bị gì? Cậu chuẩn bị sẵn nhé, đợi đến khi xong hội chợ phỉ thúy ở Yangon thì chúng ta sẽ đến đó xem thế nào...

Đàn ông trời sinh đều có hứng thú muốn đi truy tìm kho báu, Trang Duệ cũng muốn biết kho báu kia có còn hay không, nếu như còn thì dù bây giờ không đi su này cũng có cơ hội.

Trang Duệ kích phát quan điểm thích mạo hiểm của mình mà quên mất chuẩn tắc an toàn là trên hết vào trước đó.

- Anh Trang, chỗ kia cũng không dễ đi, hơn nữa còn dễ nhiễm bệnh, tôi thấy chúng ta nên tìm cơ hội sau này mới đi thì hay hơn...

Nếu như Bành Phi chính mình đi trước thì sẽ không có gì cần lo lắng, hắn đến đó giống như rong vào biển rộng, có thể tự lực thích ứng. Nhưng nếu hắn đưa theo Trang Duệ thì khó nói, tất nhiên có hắn đi cùng thì cũng không sợ những thế lực trong rừng bất cóc, nhưng Bành Phi sợ Trang Duệ không chịu được.

- Không có gì, sức khỏe của tôi là rất tốt, chúng ta đi xem, nếu như hoàn cảnh ác liệt thì quay về...

Trang Duệ lơ dửng đáp, hắn có linh khí phụ trợ, tiến vào rừng thì sợ rằng cậu còn phải nghe lời tôi nữa là...

-Vậy thì được, anh Trang, nếu như nhất định phải đi vào, đến rừng thì anh nhất định phải nghe tôi đây...

Khi thấy Trang Duệ cho ra quyết định thì Bành Phi cũng không nói gì thêm, trong đầu đang tự hỏi xem nên mang theo trang bị gì, nếu chuẩn bị càng đầy đủ thì đi vào rừng sẽ càng ít gặp nguy hiểm.

Trang Duệ đã hạ quyết tâm và cảm thấy thoải mái hơn, hắn lấy máy ảnh kỹ thuật số ra chụp hai trang giấy, tất nhiên sẽ điều chỉnh góc độ, tiêu cự, sau đó đưa cho Bành Phi cười nói:

- Thứ này có giá trị mười tấn vàng, cậu bảo tồn cho tốt, hành trình lần này của chúng ta hoàn toàn nhờ vào nó...

Bành Phi thật sự không quá rõ ràng với hành vi của Trang Duệ, hắn tiếp nhận máy ảnh của Trang Duệ, sau đó thấy Trang Duệ bật lửa đốt hai tờ giấy thì mới hiểu ý. Xem ra sau này bí mật trong tương ngà voi đã biến mất, manh mối tìm kho vàng chỉ còn lại ở trong chiếc thẻ nhớ máy ảnh trong tay mình.

Thứ này thật sự giống như lời của Trang Duệ, giá trị rất cao, hắn đưa cho Bành Phi bảo quản, thật sự làm cho Bành Phi cảm thấy cảm động và áp lực.

Bành Phi suy nghĩ một lúc và xoay cổ tay, con dao Lang Nha hiện ra, chuôi dao có thể vặn mở ra, hắn đưa thẻ nhớ vào trong chuôi dao, sau đó vặn ốc đóng lại. Hắn tự tin chỉ cần mình còn sống thì khó ai có thể cướp đi thứ này được. nguồn

- Được rồi, ăn cơm thôi, đã tối rồi.

Khi thấy Bành Phi bỏ thẻ nhớ vào chuôi dao thì Trang Duệ cũng an tâm hơn, sau khi xử lý xong thì bụng cũng sôi lên đòi ăn, hắn thật sự có hơi ngạc nhiên vì lúc này đã tối đen, vì thế vội vàng kéo Bành Phi xuống nhà hàng lẩu hai dùng cơm.

Ngài mai hội chợ phỉ thúy Yangon sẽ khai mạc, sau khi cơm nước xong thì Trang Duệ về phòng nghỉ ngơi, chỉ là giấc ngủ này không được ổn định, hắn toàn mơ thấy vàng, lần qua lần lại đến nửa đêm mới xem như ngủ say.

...

Tuy tối qua không ngủ ngon nhưng Trang Duệ vẫn thức dậy sớm, sau khi rửa mặt thì hẹn ăn sáng với vợ chồng Tần Hạo Nhiên, ngày hôm qua hắn không đáp ứng lời mời của mẹ vợ, thế nên bây giờ muốn đền bù một chút.

Sau khi ăn sáng xong thì Trang Duệ dẫn theo Bành Phi cùng vợ chồng Tần Hạo Nhiên và những chuyên gia đồ thạch của công ty Tần Thị cùng nhau đi về phía cổng khách sạn, phía Myanmar có tổ chức xe đưa đón các vị khách đặc biệt, thương nhân mao lâu bình thường chỉ có thể tự tìm xe mà thôi.

Đoàn người đi đến cổng khách sạn thì nơi đó đã kín người, giống như tất cả khách hàng đều tập trung ở đây, Trang Duệ đưa mắt nhìn, người quen là rất nhiều, thậm chí còn có cả người cầm lái của công ty châu báu Hứa Thị.

Hứa Chấn Đông cũng thấy Trang Duệ nhưng lại đưa mắt sang một phía khác, đồng thời trong lòng thầm thì, tuyệt đối sẽ không bao giờ mua mao lâu của tiểu tử kia. Lúc này bệnh tình của lão còn chưa ổn định, cũng không muốn chịu kích thích thêm một lần nữa. Đồng thời công ty châu báu Hứa Thị cũng không còn mạnh mẽ như xưa, sau khi té ngã trên tay Trang Duệ thì nguyên khí của công ty đã tổn thương nặng nề.

- Trang Duệ, tiểu tử cậu thật sự không có suy nghĩ, anh em chúng ta cùng đi đến đây, bây giờ cũng phải cùng đi đến hội chợ mới được...

Từ xa Tổng Quân đã thấy Trang Duệ, hắn vội vàng cùng Mã Mập chen đến, đi đến gần mới thấy vợ chồng Tần Hạo Nhiên, mọi người đã biết nhau từ ngày hôm qua, tất nhiên sẽ tụ tập cùng một chỗ để đến hội chợ phỉ thúy.

Trang Duệ tuyệt đối là ngôi sao trong giới đồ thạch, không ít người biết chiến tích của hắn ở hội chợ phỉ thúy Bình Châu, ai cũng vây quanh muốn chiêm chút vận may.

Sau hai mươi phút thì xe của hội chợ cũng đến, nhưng những chiếc xe này có hơi khó coi, là loại xe taxi cũ, hơn nữa cửa sổ lại không có, cũng không có điều hòa, điều này làm cho đám phú ông thật sự cảm thấy nóng từ trong nóng ra.

Phương diện phục vụ của Myanmar là rất tốt nhưng nói về phần cứng thì không quá tốt.

(.

443. Chương 442 + 443: Hội Chợ Phỉ Thúy Yangon Myanmar

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 442+ 443: Hội chợ phỉ thúy Yangon Myanmar

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Nhưng tình thế cạnh tranh rất mạnh, hội chợ phỉ thúy chỉ có ở Myanmar, nếu các anh không lên xe thì người ta sẽ rất mừng, không phải sẽ mất đi một đối thủ cạnh tranh sao?

Những chiếc xe có đầy người vây quanh, tuy ai cũng khó chịu nhưng không thể không lên, chẳng lẽ đến Myanmar để du lịch sao?

Khi lên xe có cả quân nhân Myanmar vác súng, còn có hai nhân viên lên xe kiểm tra thư mời, dựa theo quy định thì muốn tham dự phải có thư mời, nếu không sẽ không được lên xe.

Những thư mời là do các cấp chính phủ mời khách, hai là do các hiệp hội châu báu ở Myanmar mời khách, ba là các công ty mua bán châu báu ở Myanmar cho ra thư mời, những công ty châu báu này thật ra đều thuộc sở hữu của chính phủ.

Hai phương pháp mời phía sau cần phải được hội đồng xét duyệt đồng ý, những thương nhân mao lưu giống như mua vé lên xe vậy, ai có thư mời trong tay sẽ có được cơ hội leo lên xe.

Các công ty châu báu ở Hongkong cũng thấy được nhu cầu thị trường trong nước, vì nguyên nhân những khu mỏ ở Myanmar dần khô cạn nên các công ty châu báu như Tần Thị đều lấy ra nguồn dự trữ phi thúy xa hoa cách đây vài chục năm tuồn vào nội địa, đáp ứng cục diện nóng nảy đang xảy ra.

Chỉ là hành vi này của bọn họ không khác nào khát nước uống rượu độc giải khát, công ty châu báu Tần Thị sử dụng nguồn nguyên liệu dự trữ vài chục năm để chiếm được không ít thị trường trong nước, nhưng hàng tồn kho của công ty cũng không còn nhiều, thế là một nhà máy gia công ở Quảng Đông phải dừng sản xuất. Nếu như lần này không mua được nguyên liệu phi thúy, chỉ sợ số thị trường chiếm lĩnh trước đó sẽ mất đi, rơi vào tình huống khó khăn.

Bây giờ dù là bất kỳ ai cũng chú ý đến mức tiêu thụ, nếu vì không có nguyên liệu mà mất đi những khách hàng của chính mình trong nội địa, đây rõ ràng là đã kích trí mạng với công ty châu báu Tần Thị.

Lần này Tần lão gia tử cũng đặt nặng công bàn Myanmar, triệu tập tất cả tiền mặt của gia tộc, tổng cộng là mười triệu Euro, tất cả đều do Tần Hạo Nhiên đưa đến Myanmar, có thể nói là được ăn cả ngã về không. Vì vậy Tần Hạo Nhiên vừa mới tiến vào hội trường đồ thạch thì nhanh chóng đưa cổ vấn chuyên môn đi xem mao liêu.

Đứng ở trong hội trường đưa mắt nhìn bốn phía sẽ thấy mao liêu được xếp đặt dày đặc, bên cạnh mỗi khối mao liêu đều có một cái rương đặt giá màu đỏ, ở bên cạnh rương đặt giá còn có một cái hộp thủy tinh nhỏ, bên trong là đơn đặt giá. Nếu như anh nhìn trúng khối mao liêu nào đó, anh trực tiếp lấy ra đơn đặt giá, điền vào giá cả và con số của mình, sau đó bỏ vào trong rương đặt giá.

Nhưng cũng có điều cần chú ý, đó chính là khi điền vào đơn đặt giá thì nhất định phải xem trả bằng tiền gì, Euro hay thứ gì khác, nếu không sẽ thiệt thòi lớn. Vừa rồi Tần Hạo Nhiên từng nói, rất nhiều người từ nội địa đến đồ thạch cũng vì tình huống điền số tiền vào đơn khai giá, coi đồng Euro là đồng tiền trong nội địa, cuối cùng cũng không khỏi nuột nước mắt bỏ đi, hơn nữa mười năm sau cũng không thể tiến vào chỗ này.

Chương 444(p2): Minh tiêu(1).

Năm ngoái có một người từng xem trọng một khối mao liêu, nó có giá quy định là một trăm ngàn Euro, người kia cảm thấy nó vào khoảng 300 ngàn đối với tiền trong nước, thế là cảm thấy có thể nắm bắt được. Hắn lại thăm xem xét, đại khái là số tiền kia bằng với ba triệu Kyat(tiền Myanmar), vì thế mà trong lúc sơ ý lại tiện tay ghi lên con số ba triệu.

Một tuần sau mở thầu, tất nhiên người đàn ông đặt giá ba triệu kia sẽ thu được mao liêu, nhưng người này lại phải trả tiền bằng Euro, vì thế mà thật sự khóc không ra nước mắt. Cuối cùng hắn chỉ có thể tự nhận không may, âm thầm rời khỏi hiện trường, đồng thời mười ngàn Euro tiền thế chấp cũng coi như đánh mất.

445. Chương 444 -446: Minh Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 444-446: Minh tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Cậu Trang, cùng đi với chúng tôi chứ?

Mã Mập và Tổng Quân đến đây thì có hơi luống cuống, không khoảng sân rộng thế này đầy nguyên liệu phi thúy, dù là mao liêu bán đổ hay toàn đổ cũng là nhiều không kể xiết, ánh nắng gay gắt chiếu xuống làm cho những mao liêu đã có một mặt cắt màu xanh phát ra ánh sáng mê người.

- Hai anh cứ tùy tiện đi mà xem, có quá nhiều mao liêu, đừng nói là mười ngày, dù xem xét cả tháng cũng không hết, chủ yếu là tìm vận may thôi...

Trang Duệ lại không muốn đi cùng một chỗ với hai người kia, vì hắn rất hiểu hai người bọn họ. Thực chất thì ánh mắt tên mập rất độc đáo, nếu mao liêu mà mình quan sát được lọt vào trong mắt của hắn, nhất định sẽ nhìn ra manh mối.

- Tùy tiện thôi, nhưng cậu Trang, nếu có cảm giác tốt mà lại không thể nào một mình thu vào, như vậy nhớ chào hỏi anh em chúng tôi...

Mã Mập cũng không miễn cưỡng, hắn và Tống Quân cũng không thiếu tiền, đến nơi này chủ yếu là tìm kích thích. Đồ thạch sở dĩ hấp dẫn người ta cũng vì hai chữ đánh cược, cảm giác khoái cảm khi mở mao liêu, một nhát đao lên thiên đường một nhát xuống địa ngục đủ để cho hai vị ông chủ này cảm thấy máu huyết sôi sục đầu óc thăng hoa.

Đợi đến khi Mã Mập và Tống Quân mang theo nhóm vệ sĩ rời đi thì Trang Duệ cũng không vội vã xem xét mao liêu, hắn lấy chỉ nam của hội trường ra xem, đó là thứ được phát miễn phí, bên trên có ba thứ tiếng là Myanmar, Anh, Trung Quốc.

Trang Duệ từ chỉ nam này mà biết toàn bộ hội trường chia làm hai khu vực, có chín mươi lăm phần trăm sân bãi dành ao liêu thâm tiêu, chỉ có năm phần trăm dành ao liêu minh tiêu, có thể thấy giữa hai bên là cách biệt thế nào.

Mà căn cứ vào chỉ nam thì mở thầu minh tiêu hoặc nói là đấu giá ngay tại hiện trường sẽ được tổ chức một ngày một lần, không giống như thầu thâm tiêu phải đợi một tuần lễ sau. Trang Duệ muốn đến khu vực minh tiêu để xem xét, nếu có khối mao liêu nào đó tốt thì sẽ nhớ kỹ, đến khi mở thầu sẽ xem có có thể thu vào hay không.

- Anh Trang, chúng ta đi đâu đây?

Bành Phi thấy Trang Duệ lật xem chỉ nam và nhấc chân đi một hướng khác thì vội vàng theo sau, hắn thật sự không hiểu gì về trò đồ thạch này, vì vậy mà lúc này có chút hối hận, biết vậy lúc này ở lại khách sạn để chuẩn bị trang bị đến địa khu Shina.

Trang Duệ cười trả lời:

- Đi xem minh tiêu, Bành Phi, chiều nay có trò hay để xem...

Hai người mất bảy phút mới đi qua khu thâm tiêu, đi đến một góc của hội trường, mao liêu được đặt ở chỗ này sẽ không có rương đặt giá ở bên cạnh, hơn nữa ngoài những quân nhân bông súng đứng đằng xa thì toàn sân bãi chỉ có một mình Trang Duệ và Bành Phi.

- Bành Phi, chỗ kia có ghế, cậu có thể đến đó nghỉ ngơi, đến trưa gọi tôi một tiếng...

Trang Duệ nói một câu với Bành Phi, sau đó cầm theo bút vở, bàn chải, kính lúp từ trong ba lô rời đi vào khu minh tiêu.

Tuy nói số lượng minh tiêu ở đây là không nhiều nhưng nếu nói một cách tương đối thì cũng hơn hẳn số lượng thâm tiêu được bày ra ở hội chợ phỉ thúy Bình Châu, vì nơi này có hơn mười ngàn khối mao liêu, tất cả được xếp đặt chỉnh tề trên mặt đất, mỗi khối phỉ thúy mao liêu đều được ghi số.

Thừa dịp ít người và không ai chú ý đến mình, Trang Duệ đi vào khu minh tiêu thì cũng không thèm cúi người, hắn trực tiếp phóng ra linh khí, xem xét từng khối mao liêu. Hắn căn bản không đưa mắt nhìn kỹ khối mao liêu, chỉ là đơn thuần cảm ứng xem bên trong có linh khí hay không, nếu không thì sẽ chẳng thèm dừng chân.

Chỉ sau vài phút mà Trang Duệ đã đi được hơn chục mét, vì mao liêu được đặt thành hai hàng ven đường nên hắn chỉ cần đưa mắt nhìn trái phải mà thôi. Vì thế mà hành động của Trang Duệ nếu được người ta nhìn thấy thì sẽ nghĩ rằng đó là một vị khách nào đó lăm tiền trà trộn vào trong này xem náo nhiệt mà thôi.

- Con bà nó, chẳng lẽ nguyên thạch phỉ thúy ở chỗ này đều được lấy từ Bình Châu đến sao?

Trang Duệ nhú mày, này giờ hắn đã xem qua cả trăm khối mao liêu, phát hiện bên trong căn bản không có phỉ thúy, dù là một khối mao liêu có vân xanh cũng chẳng có phỉ thúy, điều này làm hắn khá thất vọng.

Công bàn phỉ thúy Myanmar cũng giống như hội chợ phỉ thúy Bình Châu, những khối mao liêu có biểu hiện không tốt sẽ được ném tới khu minh tiêu, nói không dễ nghe thì có những ông chủ mỏ khoáng mang đến những khối nguyên liệu biết rằng sẽ chẳng có phỉ thúy để ném vào, vì số người cần mua mao liêu là rất đông, cần bản vẫn có thể bán đi.

Trang Duệ nhìn một giờ, đã đi được khá xa nhưng chỉ nhìn trúng hai khối mao liêu, dù tính chất bình thường nhưng bên trong vẫn có phỉ thúy đủ để chế tác vật trang sức, vì thế hắn dứt quyết ghi lại số của hai khối phỉ thúy kia.

- Ủa?

Khi Trang Duệ vô tình đảo mắt qua một khối mao liêu thì chợt đứng lại, vì hắn mơ hồ cảm thấy khối mao liêu hình trứng dưới chân có ẩn giấu linh khí nồng đậm.

- Trang đại ca, anh cũng có mặt ở đây à?

Đúng lúc Trang Duệ ngồi xuống cẩn thận xem xét thì có người chào hỏi, hắn ngẩng đầu lên, thì ra là vài vị đàn ông trung niên cùng Dương Hạo đi vào trong khu minh tiêu.

- Anh Trang, vừa rồi xuống xe tôi còn đi tìm anh, anh chạy đi thật sự quá nhanh, đúng rồi, đây là chú của tôi...

Dương Hạo thấy Trang Duệ thì dùng giọng hưng phấn nói, hắn kích động chạy đến, hai người đàn ông trung niên theo sau biết được tên của trang duệ thì ánh mắt cũng sáng lên, theo sát phía sau.

- Trang tiên sinh thật sự là lắm tiền nhiều của, lần trước đã đánh cuộc làm tiêu vương ở hội chợ Bình Châu, cũng không có người nào không biết, nếu có cơ hội thì mong Trang tiên sinh có thể chỉ giáo ột vài điểm tâm đắc...

Chú của Dương Hạo đi lên bắt tay Trang Duệ thì rất nhiệt tình, điều này làm cho Trang Duệ dở khóc dở cười, chính mình chẳng có gì ngoài cặp mắt này, nhưng ngài cũng không thể nào muốn tôi móc ra cho xem được...

- Dương tiên sinh quá khen, chỉ là vận may mà thôi, các ngài sao lại đến khu minh tiêu thế này?

Trang Duệ thật sự có chút khó hiểu, công bàn phỉ thúy Myanmar có tổng cộng một trăm ngàn mao liêu, minh tiêu chỉ có ba chục ngàn, theo lý mà nói thì nhóm người này phải đi nhìn vào mao liêu thâm tiêu mới đúng chứ?

- Ha ha, vài ngày trước chúng tôi đã có ý nghĩ đến xem mao liêu minh tiêu để thử xem có nhìn trúng vài khối hay không, vì thâm tiêu cạnh tranh quá mạnh, nếu không trúng mà về tay không thì...

Lời nói của đối phương làm cho Trang Duệ hiểu rõ, thì ra đối phương cảm thấy mình không đủ tư bản để đi cạnh tranh mao liêu thâm tiêu, thế cho nên mới chạy sang phía mao liêu minh tiêu này để chiếm chút tiện nghi.

Trang Duệ nghĩ không sai, những thương nhân mao liêu đến từ Triều Châu như Dương Hạo đều coi công bàn phỉ thúy Myanmar là nơi đặt vốn lưu động, tiền đổ thạch được lấy từ số đóng góp của anh em họ hàng, bọn họ sẽ không đặt tất cả trứng gà vào giỏ sách, nếu muốn mua thì cũng phải là hàng rẻ và có chút chất lượng.

Vì khai thác trắng trợn và không có quy hoạch cụ thể nên mạch khoáng ở Myanmar đang dần khô cạn, sau mười năm nữa thì chỉ sợ là chẳng còn nguyên liệu phỉ thúy. Vì thế lúc này mỗi năm mở công bàn phỉ thúy Myanmar đều có cạnh tranh khốc liệt, những công ty hoặc thương nhân tài sản không đủ cũng dần bị đào thải ra khỏi hàng ngũ.

- Dương tiên sinh, các anh cứ bận rộn, tôi chỉ tùy tiện xem, đến xem nào nhiệt mà thôi...

Trang Duệ nói vài câu với nhóm Dương Hạo rồi sau đó tiếp tục nhìn vào khối mao liêu bên dưới, vì hắn thấy bên trong có linh khí nồng đậm, tất nhiên sẽ không bỏ qua.

- Trang tiên sinh nhìn trúng khối mao liêu nào rồi? Cho chúng tôi kiến thức một chút...

Chú của Dương Hạo lên tiếng làm cho Trang Duệ định ngồi xổm xuống thì lại đứng lên, tôi đây nhìn trúng mao liêu còn nói với ngài được sao? Đúng là tự làm khó mình khó người.

- Tùy tiện xem, chỉ là tùy tiện xem mà thôi...

Trang Duệ cười khan hai tiếng, hần đi đến phía trước giả vờ xem xét khá kỹ, đồng thời trong tay còn ghi lại dãy số của mao liêu.

- Trang Duệ, cậu cứ xem, chúng tôi qua bên kia.

Dương Hạo thấy như vậy cũng là làm cho Trang Duệ xấu hổ, vì thế hần kéo chú của mình đi về một phía khác. Ai cũng biết trong nước thiếu nguyên liệu trầm trọng, tất nhiên người ta sẽ không bao giờ nói ra mình nhìn trúng khối mao liêu nào, vì thế lời nói của chú mình vừa rồi có chút không phù hợp.

Trang Duệ thấy nhóm Dương Hạo đi xa thì cũng không trở lại mà trực tiếp ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía khối mao liêu kia.

Khối nguyên thạch kia thật sự là không nhỏ, nó có hình trúng, được đặt dưới đất. Trang Duệ đưa mắt đánh giá, khoảng ba bốn trăm kilogam, là một khối mao liêu toàn đồ, không mở cửa sổ, hơn nữa cũng không có màu da, nhìn qua thật sự là một tảng đá, hần biết rõ đây là loại ngọc Tân Hán.

Sự khác biệt giữa loại mao liêu thường và Tân Hán chính là màu da, loại mao liêu thường sẽ có màu da sặc nét, hơn nữa khối lượng cũng không quá lớn, mà nguyên liệu Tân Hán thì dùng máy móc lên, không mở ra lớp vỏ ngoài thì khó phân biệt được bên trong có phải là ngọc không?

Nếu nói trắng ra thì đánh cuộc với mao liêu Tân Hán sẽ là nguy hiểm hơn gấp nhiều lần, tuy giá cả của nó sẽ rẻ hơn nhưng khả năng bên trong không có gì là rất lớn.

Trang Duệ cũng không vội nhìn sâu vào bên trong, hần đưa mắt nhìn mặt ngoài của khối mao liêu, quả nhiên nó có xuất xứ từ công ty khai thác đá Mã Tát Tân Hán.

Lúc này Trang Duệ đã sớm không còn là một lính mới hai mắt tối đen, hần cũng hiểu công bàn phi thúy lần này, một khối mao liêu Mã Tát thì cũng có tốt có xấu, đã từng có một khối mao liêu có màu xanh lục nhưng bên trong lại không có gì, có thể nói là tính đánh cuộc rất lớn, đặc điểm duy nhất chính là màu xanh nếu có cũng rất nhạt, là một đặc thù của nhà máy này.

- Là cấp băng, đáng tiếc là màu sắc hơi nhạt...

Trang Duệ nhìn bên ngoài và nhìn vào bên trong, cấp bậc của phi thúy là không tệ, linh khí rót vào thì phi thúy xuất hiện như mùa đông rét lạnh, độ trong suốt rất cao nhưng màu sắc thì hơi nhạt, óc lẽ nếu lấy ra thì cũng chỉ làm được vòng tay loại kém mà thôi.

Nhưng phi thúy trong nguyên thạch không phải là nhỏ, nó phải dài cả mét hai, có hai phần có màu xanh, Trang Duệ thăm đánh giá một lúc, có lẽ lấy ra bảy mươi ký ngọc cũng không là vấn đề.

Dựa theo giá cả của nguyên liệu phi thúy vào lúc này thì giá cả của khối phi thúy cấp băng này đã cao hơn trước đó không biết bao nhiêu lần, vì vậy nếu có một khối phi thúy nặng bảy chục cân được ném vào thị trường thì giá cả cũng phải trên hai chục triệu.

Tất nhiên nếu Trang Duệ có thể mua được khối mao liêu này thì sẽ không bán đi, vì phi thúy trong khối mao liêu này vừa vặn có thể bổ sung nguồn hàng cấp trung và cấp thấp cho cửa hàng Tân Thụy Lâm ở Bắc Kinh. Nếu không phải màu sắc của nó hơi kém, như vậy khối ngọc này cũng đủ cho Tân Thụy Lâm ở Bắc Kinh tiếp tục kinh doanh được trong thời gian hai năm.

- Rẻ vậy sao? Chỉ hai chục ngàn?

Trang Duệ nhìn giá nguyên thạch mà kinh ngạc nói không nên lời, một khối mao liêu lớn thế này thì phải có giá hơn bảy chục ngàn, có lẽ khi định giá thì nó cũng không được xem trọng.

Công bàn phi thúy Myanmar khác với công bàn Bình Châu, các quầy mao liêu ở chỗ này cũng không ai xem xét, chỉ có những quân nhân đang đưa mắt nhìn đám thương nhân đang đi xem xét mao liêu, nếu anh không dùng đục phá hư, như vậy anh xem xét thế nào cũng không là vấn đề, không ai quan tâm.

446. Chương 444 -446: Minh Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 444-446: Minh tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu Tầm

- Số 129...

Không ai xem trọng mới có cơ hội chống đỡ, Trang Duệ vui vẻ ghi chép lại, tranh thủ thời gian ghi lại số của khối mao liêu, sau đó lại ghi một ký hiệu ở bên cạnh, trong đầu thầm nghĩ xem lát nữa sẽ có giá bao nhiêu?

- Ba đến năm chục ngàn là con số đầu đúng giá, dù sao thì người ta cũng yết giá có hai chục ngàn...

Trang Duệ vừa đi vừa thầm suy xét, lại định giá đầu cho khối mao liêu kia, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, lại không hiểu vì sao?

- À, thì ra đó là hai chục ngàn Euro, thiếu chút nữa thì mình quên...

Trang Duệ chợt đưa mắt qua tấm biển, hần nhìn thấy ký hiệu, chợt nghĩ đến chuyện kết toán ở công bàn Myanmar, nơi đây cũng không phải dùng tiền nhân dân tệ hay Kyat, đây là hai chục ngàn Euro, không phải là hai chục ngàn đồng hay hai chục ngàn Kyat.

Sau khi nghĩ thông suốt thì Trang Duệ không khỏi thầm mắng mình định giá quá mức, không có chút biểu hiện, rõ ràng lại nghĩ rằng đó là hai chục ngàn đồng.

Nhưng Trang Duệ cũng thầm kêu may mắn, may mà nơi này là minh tiêu, tất cả đều phải đấu giá, nếu như là thăm tiêu, chính mình điền vào con số hai triệu thì coi như thua lỗ lớn, vì khối phỉ thúy kia cũng chỉ có giá khoảng hai chục triệu đồng mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, số người đến khu vực minh tiêu cũng nhiều hẳn lên, đám người có ý nghĩ như Dương Hạo là không ít, thừa dịp giá cả phỉ thúy lên cao để muốn đục nước béo cò thu về lợi nhuận, cho nên minh tiêu trở thành lựa chọn cực tốt.

Hơn cả chục ngàn khối mao liêu, dù đi dạo quanh một vòng cũng tốn không ít thời gian, Trang Duệ đánh dấu khối mao liêu kia xong thì lại bắt đầu tìm kiếm. Nhưng mao liêu ở chỗ này đều là những thứ mà người ta thấy không tốt mới ném ra, căn bản là hần xem đến mao liêu con số cả ngàn mà không có thu hoạch gì.

Cũng không phải là trong số đó không có phỉ thúy, thật sự có cả trăm khối có màu xanh, chỉ là nhan sắc rất kém, có thể dùng từ *** chớ để miêu tả. Những thứ phỉ thúy kia nếu tạo ra vòng tay cũng chỉ có thể bán ở vỉa hè, giá cả ba năm mươi đồng mà thôi.

Trang Duệ bây giờ có một vị tạo hình phỉ thúy là La Giang, lương của thầy La Giang mỗi năm là không thấp, hần cũng không muốn mang những vật liệu trời ơi này về cho đối phương tạo hình, như vậy chỉ thuần túy là lãng phí thời gian, tiền tài và tinh lực.

- Tiểu Duệ, cậu cũng ở đây sao?

Trang Duệ đi khắp các quầy hàng mà rõ ràng chỉ là mò mẫm cho vui, đột nhiên âm thanh của mẹ vợ vang lên, hần ngẩng đầu thì phát hiện mình mới đi ua một địa phương cách lối vào khu vực minh tiêu không quá xa.

- Di Phương, không phải ngài đang xem mao liêu thăm tiêu sao?

Bên cạnh Phương Di còn có bảy tám người, điều làm cho Trang Duệ ngạc nhiên chính là Hứa Chấn Đông cầm lái công ty Hứa Thị cũng đang quan sát mao liêu ở đây, rõ ràng không phải là oan gia không gặp mặt.

Trang Duệ không biết là sau lần trước Hứa Chấn Đông bỏ ra ba chục triệu mua một tảng đá vút đi thì công ty Hứa Thị rất quần bách, lần này kéo về tất cả hạn ngạch mua bán ở trong nước mới có được năm triệu để đến đây mua nguyên liệu.

Nói thật thì năm triệu trong mắt người thường là con số lớn, nhưng đứng trong công bàn phỉ thúy Myanmar thì thật sự không đáng là gì.

Phải biết rằng tháng ba năm ngoái công bàn Myanmar thu về hơn ba tỷ Euro, vì thế năm triệu của Hứa Chấn Đông không đáng là gì.

- Chú Tần của cậu đang xem thăm tiêu, tôi cùng thầy Lý đến xem minh tiêu, công ty chúng tôi ngoài vài khối ngọc xa hoa thì loại trung và kém đều đã hết hàng, chỉ có thể trông mong vào công bàn phỉ thúy Myanmar lần này để thu nguyên liệu về...

Phương Di vốn đã xem Trang Duệ là con rể, vì vậy sau khi đi ra khỏi đám người thì cau mày giới thiệu tình huống.

Công ty châu báu Tần Thị lần này đã mang đến không ít tài chính nhưng công bàn Myanmar lần này nhất định sẽ làm cho người người điên cuồng, vì công bàn trước đó đã có tổng hạn ngạch là ba tỷ Euro, bây giờ chính phủ Myanmar còn chưa thông cáo số tiền kia với mọi người.

- Phương Di, thị trường phỉ thúy thiếu nguyên liệu cũng không phải là việc của mỗi công ty chúng ta, nói không chừng lần này có thể tìm được nhiều nguyên liệu quay về...

Trang Duệ thấy mẹ vợ tỏ ra sầu khổ thì mở miệng an ủi, trong lòng thầm nghĩ, có phải mình nên chỉ điểm cho bọn họ một chút không? Dù sao thì quả cưới của Tần lão gia tử ỉnh vẫn quá phong phú, cửa hàng Tần Thụy Lân ở Bắc Kinh dù sao cũng có giá cả trăm triệu.

- Đúng rồi, Tiểu Duệ, tôi cũng quên mất cậu là người hiểu phỉ thúy, cậu đến xem khối mao liêu kia thử.

Phương Di chợt nghĩ đến vấn đề, tiêu vương của công bàn phỉ thúy Bình Châu trước đó thì con rể của mình là tiêu vương, trình độ tất nhiên sẽ không kém đám cố vấn trong công ty của mình.

- Được, để cháu xem xét...

Trang Duệ cũng không già mồn cái lão, hần đi đến bên cạnh Phương Di, lúc này những người vây quanh cũng nhường đường cho hần. Địa vị của hần trong giới đồ thạch thật sự là hàng thật giá thật, là đao thật cắt đá thật, có sức thuyết phục hơn bất cứ thứ gì khác.

- Ủa? Là phỉ thúy đỏ sao?

Khi đi đến bên cạnh khối mao liêu thì Trang Duệ nhíu mày, nó có thể tích không nhỏ, có lẽ là năm sáu trăm cân, như vậy thì đã được coi là mao liêu lớn rồi, hơn nữa ngoài da còn có màu, chứng tỏ là loại nguyên liệu từ các mỏ cũ, tuy không thấy phỉ thúy nhưng mặt da có hơi đỏ, tỷ lệ cho ra phỉ thúy đỏ là rất cao.

Trang Duệ thật sự không rõ, nếu theo đúng lý thì với biểu hiện của khối mao liêu này còn tốt hơn cả khối mao liêu mà trước đó mình mở ra phỉ thúy đỏ biết bao lần, sao phải bày nó ở khu minh tiêu này? Hơn nữa nhìn về mặt đám người chung quanh thì giống như căn bản không có hứng thú với khối mao liêu này thì phải.

Trang Duệ không biết nhắc đến chuyện này phải trách chính mình, từ khi hần bắt đầu bán phỉ thúy đỏ ở cửa hàng Tần Thụy Lân trong Bắc Kinh thì chẳng những phỉ thúy đỏ mà cả loại phỉ thúy vàng, xanh lam, tím đều được người tiêu dùng hoan nghênh, kể cả những vật trang sức phỉ thúy vô sắc cũng được bán với giá tăng gấp hai ba lần.

- Ông chủ Trang, cậu thấy khối phỉ thúy này như thế nào?

Bên tai Trang Duệ vang lên âm thanh quen thuộc.

- Ôi, ông chủ Hàn, ngài là tiền bối, lời này tôi phải hỏi ngài mới đúng. Nhưng nhìn vào biểu hiện thì thấy khối mao liêu kia là rất tốt, vì sao lại đặt ở khu minh tiêu?

Trang Duệ thật sự là rất khó hiểu, hẳn đặt câu hỏi, người ta coi trọng mình, nhưng hẳn chỉ coi mình là một kẻ mới vào nghề mà thôi.

- Ha ha, ông chủ Trang, cậu nhìn một vòng chung quanh xem.

Trang Duệ nghe thấy vậy thì không khỏi đi đến nhìn phía sau khối mao liêu, sau đó hẳn mới hiểu khối mao liêu vì sao lại đặt ở chỗ này.

Phía sau khối mao liêu này có rất nhiều vết nứt, có một vết nứt dài cả mét, hầu như là từ đầu đến chân, xuyên qua cả khối nguyên thạch.

Phỉ Thúy kiêng kỵ nhất là nứt, vì vết nứt quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến giá trị của phỉ thúy, nguyên thạch nứt nhiều như vậy cũng tương đối ít, nhưng những vết nứt cũng chia làm nhiều loại, cũng không phải nói có vết nứt thì phỉ thúy bên trong sẽ bị phế bỏ.

Thường thấy nhất là những vết nứt ngoài da, đó là những vết rách sâu, miệng vết nứt có rỉ sắt hoặc những vật chất tạp sắc khác, những vết nứt như thế chỉ cần dùng búa khê gõ vào vài cái, nó sẽ nứt ra, sẽ không ảnh hưởng đến kết cấu của phỉ thúy bên trong.

Những chỗ gần sát bên sắc xanh của phỉ thúy thì thường sẽ sinh ra những vết nứt hình hoa, có nguyên thạch chỉ thấy một chút vết nứt hoặc có chút dấu vết mà thôi, sau khi cởi bỏ lớp da của mao liêu mới thấy rõ ràng. Đây là loại vết nứt ẩn hình, tác dụng nguy hại với phỉ thúy là rất lớn, thường nói đánh cuộc nứt ra chính là vì thế này.

Những loại vết nứt trên đều có thể đánh cuộc, nhưng nếu như gặp vết nứt ác tính, căn bản là người ta tránh còn chưa kịp, vì những vết nứt như vậy phân bố rõ ràng ngoài lớp da, diện tích lại mở rộng, có thể thấy được màu sắc và tạp chất thẩm vào trong.

Khối nguyên thạch có sắc đỏ này là như vậy, vết nứt ác tính như một dòng suối có thể dùng mắt thường thấy rõ ràng, bên trong còn có những hạt màu đỏ và đen, còn có cả tinh thể trắng pha lẫn vào nhau, dù cả đèn pin chiếu vào cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Những nguyên thạch có biểu hiện như vậy thì trong mắt người đồ thạch có chín thua một thắng, có nghĩa là có một phần thắng nhưng chín phần là thua mất rồi.

Có câu tai nghe mắt thấy mới tin, Trang Duệ đồ thạch cũng khá nhiều, những khối nguyên thạch được người ta xem là phế liệu đều đã được hẳn xác định có phỉ thúy cấp thủy tinh, vì thế hẳn nhìn xong lớp vỏ thì phải dùng linh khí xem xét mới an tâm cho được.

Trang Duệ không ngừng rút linh khí vào trong vết nứt, hầu như đi vào ba mươi centimet thì vết nứt vẫn tồn tại, bên trong khối đá đầy những tinh thể màu đỏ nhưng không thấy tung tích của phỉ thúy đỏ.

Đúng lúc Trang Duệ định thu linh khí thì mắt chợt sáng rực lên, ở một vị trí cách mặt cắt phía bên kia mười centimet thì xuất hiện sắc đỏ.

“Là cấp thủy tinh!”

Trang Duệ chợt kích động trong lòng, đây là lần thứ hai hẳn được thấy phỉ thúy cấp thủy tinh.

Chỉ là Trang Duệ tiếp tục xem xét thì càng thêm thất vọng, có lẽ là có ba mươi kilogam phỉ thúy đỏ, màu sắc hơi nhạt, không phải là đỏ như máu gà, chỉ được như cánh hoa hồng mà thôi. Tuy cấp bậc của phỉ thúy là rất tốt nhưng xét về mặt giá trị thì kém vòng tay huyết ngọc rất nhiều.

Hơn nữa khối phỉ thúy này còn có sự kết hợp giữa phỉ thúy nhiều cấp bậc khác với nhau, Trang Duệ thâm tính toán, nếu dùng phỉ thúy cấp thủy tinh làm vòng tay một cách hà tiện, có lẽ bán đi với giá hai triệu thì không là vấn đề.

Hơn ba mươi kilogam phỉ thúy còn lại, nếu gom góp lại thì tạo ra bảy mươi cái vòng tay sẽ không là vấn đề, hơn nữa còn có nguyên liệu nát, giá trị sẽ vượt qua còn số một trăm năm chục triệu.

Có khối mao liêu này, hơn nữa vừa rồi hẳn còn nắm bắt được khối phỉ thúy cấp băng, nếu có thể thu vào cả hai thì trong tương lai vài năm cửa hàng Tần Thụy Lân của Trang Duệ sẽ không thiếu vật phẩm trang

sức cấp bậc trung, đến lúc đó chỉ cần đánh cuộc thêm vài khối phỉ thúy cấp bậc kém giao cho công ty Tần Thị gia công thì sẽ giải quyết hoàn toàn nguồn cung.

- Ôi, mười loại mao liêu nứt thì có chín là đánh cuộc thua, nếu không phải khối mao liêu này khá lớn thì sẽ cần bản chẳng có giá trị đánh cuộc...

Tuy trong lòng rất vui nhưng Trang Duệ lại tỏ ra trầm trọng, mở miệng đã phán quyết về khối mao liêu này.

- Chú Tần của cậu đang xem thăm tiêu, tôi cùng thầy Lý đến xem minh tiêu, công ty chúng tôi ngoài vài khối ngọc xa hoa thì loại trung và kém đều đã hết hàng, chỉ có thể trông mong vào công bản phỉ thúy Myanmar lần này để thu nguyên liệu về...

Phương Di vốn đã xem Trang Duệ là con rể, vì vậy sau khi đi ra khỏi đám người thì cau mày giới thiệu tình huống.

Công ty châu báu Tần Thị lần này đã mang đến không ít tài chính nhưng công bản Myanmar lần này nhất định sẽ làm cho người người điên cuồng, vì công bản trước đó đã có tổng hạn ngạch là ba tỉ Euro, bây giờ chính phủ Myanmar còn chưa thông cáo số tiền kia với mọi người.

- Phương Di, thị trường phỉ thúy thiếu nguyên liệu cũng không phải là việc của mỗi công ty chúng ta, nói không chừng lần này có thể tìm được nhiều nguyên liệu quay về...

Trang Duệ thấy mẹ vợ tỏ ra sầu khổ thì mở miệng an ủi, trong lòng thầm nghĩ, có phải mình nên chỉ điểm cho bọn họ một chút không? Dù sao thì quả cưới của Tần lão gia tử ỉnh vẫn quá phong phú, cửa hàng Tần Thụy Lâm ở Bắc Kinh dù sao cũng có giá cả trăm triệu.

- Đúng rồi, Tiểu Duệ, tôi cũng quên mất cậu là người hiểu phỉ thúy, cậu đến xem khối mao liêu kia thử.

Phương Di chợt nghĩ đến vấn đề, tiêu vương của công bản phỉ thúy Bình Châu trước đó thì con rể của mình là tiêu vương, trình độ tất nhiên sẽ không kém đám cố vấn trong công ty của mình.

- Được, để cháu xem xét...

Trang Duệ cũng không già mồn cái lão, hần đi đến bên cạnh Phương Di, lúc này những người vây quanh cũng nhường đường cho hần. Địa vị của hần trong giới đồ thạch thật sự là hàng thật giá thật, là đao thật cắt đá thật, có sức thuyết phục hơn bất cứ thứ gì khác.

- Ủa? Là phỉ thúy đỏ sao?

Khi đi đến bên cạnh khối mao liêu thì Trang Duệ nhíu mày, nó có thể tích không nhỏ, có lẽ là năm sáu trăm cân, như vậy thì đã được coi là mao liêu lớn rồi, hơn nữa ngoài da còn có màu, chứng tỏ là loại nguyên liệu từ các mỏ cũ, tuy không thấy phỉ thúy nhưng mặt da có hơi đỏ, tỷ lệ cho ra phỉ thúy đỏ là rất cao.

Trang Duệ thật sự không rõ, nếu theo đúng lý thì với biểu hiện của khối mao liêu này còn tốt hơn cả khối mao liêu mà trước đó mình mở ra phỉ thúy đỏ biết bao lần, sao phải bày nó ở khu minh tiêu này? Hơn nữa nhìn về mặt đám người chung quanh thì giống như căn bản không có hứng thú với khối mao liêu này thì phải.

Trang Duệ không biết nhắc đến chuyện này phải trách chính mình, từ khi hần bắt đầu bán phỉ thúy đỏ ở cửa hàng Tần Thụy Lâm trong Bắc Kinh thì chẳng những phỉ thúy đỏ mà cả loại phỉ thúy vàng, xanh lam, tím đều được người tiêu dùng hoan nghênh, kể cả những vật trang sức phỉ thúy vô sắc cũng được bán với giá tăng gấp hai ba lần.

- Ông chủ Trang, cậu thấy khối phỉ thúy này như thế nào?

Bên tai Trang Duệ vang lên âm thanh quen thuộc.

- Ôi, ông chủ Hàn, ngài là tiền bối, lời này tôi phải hỏi ngài mới đúng. Nhưng nhìn vào biểu hiện thì thấy khối mao liêu kia là rất tốt, vì sao lại đặt ở khu minh tiêu?

Trang Duệ thật sự là rất khó hiểu, hần đặt câu hỏi, người ta coi trọng mình, nhưng hần chỉ coi mình là một kẻ mới vào nghề mà thôi.

- Ha ha, ông chủ Trang, cậu nhìn một vòng chung quanh xem.

Trang Duệ nghe thấy vậy thì không khỏi đi đến nhìn phía sau khối mao liêu, sau đó hần mới hiểu khối mao liêu vì sao lại đặt ở chỗ này.

Phía sau khối mao liêu này có rất nhiều vết nứt, có một vết nứt dài cả mét, hầu như là từ đầu đến chân, xuyên qua cả khối nguyên thạch.

Phỉ Thúy kiêng kỵ nhất là nứt, vì vết nứt quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến giá trị của phỉ thúy, nguyên thạch nứt nhiều như vậy cũng tương đối ít, nhưng những vết nứt cũng chia làm nhiều loại, cũng không phải nói có vết nứt thì phỉ thúy bên trong sẽ bị phế bỏ.

Thường thấy nhất là những vết nứt ngoài da, đó là những vết rách sâu, miệng vết nứt có rỉ sắt hoặc những vật chất tạp sắc khác, những vết nứt như thế chỉ cần dùng búa khê gõ vào vài cái, nó sẽ nứt ra, sẽ không ảnh hưởng đến kết cấu của phỉ thúy bên trong.

Những chỗ gần sát bên sắc xanh của phỉ thúy thì thường sẽ sinh ra những vết nứt hình hoa, có nguyên thạch chỉ thấy một chút vết nứt hoặc có chút dấu vết mà thôi, sau khi cởi bỏ lớp da của mao liêu mới thấy rõ ràng. Đây là loại vết nứt ẩn hình, tác dụng nguy hại với phỉ thúy là rất lớn, thường nói đánh cuộc nứt ra chính là vì thế này.

Những loại vết nứt trên đều có thể đánh cuộc, nhưng nếu như gặp vết nứt ác tính, căn bản là người ta tránh còn chưa kịp, vì những vết nứt như vậy phân bố rõ ràng ngoài lớp da, diện tích lại mở rộng, có thể thấy được màu sắc và tạp chất thấm vào trong.

Khối nguyên thạch có sắc đỏ này là như vậy, vết nứt ác tính như một dòng suối có thể dùng mắt thường thấy rõ ràng, bên trong còn có những hạt màu đỏ và đen, còn có cả tinh thể trắng pha lẫn vào nhau, dù cả đèn pin chiếu vào cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Những nguyên thạch có biểu hiện như vậy thì trong mắt người đồ thạch có chín thua một thắng, có nghĩa là có một phần thắng nhưng chín phần là thua mất rồi.

Có câu tai nghe mắt thấy mới tin, Trang Duệ đồ thạch cũng khá nhiều, những khối nguyên thạch được người ta xem là phế liệu đều đã được hần xác định có phỉ thúy cấp thủy tinh, vì thế hần nhìn xong lớp vỏ thì phải dùng linh khí xem xét mới an tâm cho được.

Trang Duệ không ngừng rút linh khí vào trong vết nứt, hầu như đi vào ba mươi centimet thì vết nứt vẫn tồn tại, bên trong khối đá đầy những tinh thể màu đỏ nhưng không thấy tung tích của phỉ thúy đỏ.

Đúng lúc Trang Duệ định thụ linh khí thì mắt chợt sáng rực lên, ở một vị trí cách mặt cắt phía bên kia mười centimet thì xuất hiện sắc đỏ.

“Là cấp thủy tinh!”

- Tôi tên là Hào Vinh, tôi làm giám sát của đấu giá hôm nay, bây giờ đấu giá bắt đầu, mời mọi người lưu ý khi ra giá, cảm ơn...

Người đàn ông trung niên tên là Hào Vinh kia trước tiên dùng tiếng Myanmar nói một lượt, sau đó lại dùng tiếng Anh và tiếng Trung để nhắc lại, lời nói gọn gàng, âm thanh được khuếch đại thông qua loa phóng thanh.

Khi Hào Vinh nói xong thì trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện những con số từ 1 đến 2000, bên dưới những con số là giá quy định màu đỏ, Trang Duệ thấy mao liên số 129, giá quy định là hai mươi ngàn Euro.

- Không ngờ đại sư Hào lại là giám sát, xem ra hội chợ lần này có danh dự khá cao...

Trang Duệ đang định nhìn xem có bao nhiêu người đặt giá khối mao liên của mình, đúng lúc sau lưng vang lên âm thanh của Dương Hạo.

- Dương Hạo, ai là đại sư Hào? Là người kia sao?

Trang Duệ nghe mà khó hiểu, người đàn ông trung niên kia có bộ dạng khá bình thường, chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo có hơi già, mặc một bộ đồ màu nâu truyền thống Trung Quốc, tóm lại Trang Duệ không thấy đối phương có phong thái gì của một đại sư.

Đấu giá vừa mới bắt đầu, ai cũng rất thoải mái, đối với đám người ở đây, vài phút cuối cùng mới chính là lúc rút dao ra, thế cho nên dù anh xem trọng khối mao liên nào cũng sẽ không tùy tiện ra tay, như vậy chỉ có thể làm cho người ta chú ý, được không bù mất. Vì thế lúc này Trang Duệ mới có thời gian quay lại hỏi Dương Hạo một câu.

- Anh Trang, người kia thật sự không đơn giản, hẳn là người lai giữa Myanmar và Trung Quốc, là nhân vật có cấp bậc cao trong giới phỉ thúy và châu báu quốc tế, tôi đã từng được thấy hình, cũng không ngờ sẽ xuất hiện ở chỗ này...

Dương Hạo nói về Hào Vinh và tỏ ra rất tôn trọng, Trang Duệ biết đối với người Triều Châu thì có hai loại người để được bọn họ tôn kính, một là kẻ có nhiều tiền, hai là có thành công lớn, hơn nữa còn phải là kẻ khắc khổ vươn lên. Vì người Triều Châu thường được gọi là Do Thái ở Trung Quốc, bọn họ thật sự rất cứng cỏi và chịu được khổ nhọc.

Theo những gì Trang Duệ giảng giải thì vẻ mặt Trang Duệ dần trở nên ngưng trọng, Hào Vinh kia xem ra không đơn giản.

Hào Vinh không những là một phú ông giàu có ở Myanmar, còn là một thiết kế gia phỉ thúy nổi tiếng, thiết kế gia chứ không phải là thiết kế sư, đây chính là nguyên nhân mà hẳn được gọi là đại sư.

Mặc khác Hào Vinh còn có một thân phận không tầm thường, Trang Duệ nghe mà không khỏi líu lürf, đó chính là một vị chủ hãm phỉ thúy ở Myanmar.

Phỉ thúy và ngọc mềm tuy đều là ngọc thạch, đồng thời sản lượng cũng giống như mỏ ngọc mềm, cũng được sử dụng từ lâu đời, giống như ở Trung Quốc các triều đại thay đổi đều coi trọng ngọc mềm, thậm chí ngọc tỷ ngự dụng của hoàng đế cũng được mài ra từ ngọc mềm.

Nhưng đến thời cận đại, đặc biệt là những năm chín mươi thì giá cả phỉ thúy chọt tăng vọt, chỉ trong thời gian vài chục năm đã dùng tốc độ khó tưởng mà tăng vài trăm lần, bây giờ giá cả của vật phẩm phỉ thúy cực phẩm trên thị trường đã vượt qua vật trang sức ngọc mềm không biết bao nhiêu lần.

Trang Duệ chỉ có một mỏ ngọc mềm ở Tân Cương mà số tiền đã lên đến con số cả tỷ, mà Hào Vinh lại có một hãm khoáng, cái này là một khoản tiền thế nào? Dù tất cả là hãm mới thì cũng có giá trị khó thể nào xem xét được.

Trước kia Trang Duệ từng xem qua một quyển sách viết về các vị tỷ phú trên thế giới, trong sách nói một vị tỷ phú giàu nhất thế giới như Bill Gates thật ra là hữu danh vô thực, vì tiền của người này phần lớn đều đặt ở thị trường chứng khoán, đừng nói là bán hết ra, chỉ cần bán đi một phần cũng sẽ sinh ra khủng hoảng, làm cho tài sản co rút lại trên phạm vi lớn.

Đừng nói đến tình huống thị trường chứng khoán đi xuống, nếu không thì bảng xếp hạng các tỷ phú của tạp chí Forbes cũng sẽ chẳng có dao động qua lại.

Ngày đó quyển sách có nói những người giàu nhất thế giới thật sự phải là đám hoàng thất Ả Rập, những người hoàng thất này có một điểm giống nhau đều là trù phú tài nguyên, bọn họ lũng đoạn tư nguyên của cả quốc gia, hơn nữa sẽ không bao giờ dao động như thị trường chứng khoán, vì những thứ bọn họ có được là tài nguyên, dù là bất cứ lúc nào cũng không thể tái sinh, cực kỳ trân quý.

Hào Vinh là như thế, trong thời điểm mà các mỏ khoáng dần cạn kiệt như ngày hôm nay, hẳn có được mỏ khoáng thì tài phú bản thân sẽ là cực lớn.

Tất nhiên tài phú đó sẽ thật sự không phải do Hào Vinh tạo ra, hẳn sống trong một gia đình người Hoa ở Myanmar, từ thời ông nội thì đã bắt đầu khai thác và mua bán nguyên thạch, Hào gia kinh doanh ở phương Bắc Myanmar vài chục năm, cuối cùng cũng có được một mỏ khoáng.

Giống như rất nhiều đứa trẻ Myanmar, Hào Vinh bắt đầu học tập ở chùa, năm chín tuổi thì được đưa vào chùa xuất gia, năm mười lăm tuổi hoàn tục về nhà, sau đó hẳn đến tìm tu tĩnh tọa ở học viện Phật giáo Kim Sắc Cung Điện.

Năm 1993 thì Hào Vinh vào đại học, hẳn học ngành khoáng vật và triết học, đến năm 1995 thì bắt đầu làm người thừa kế gia nghiệp, thường đi lại kinh doanh phỉ thúy, hồng ngọc, ngọc bích ở giữa Myanmar và Thái Lan, đồng thời cũng bắt đầu học kỹ thuật cắt gọt châu báu và thiết kế đá quý.

Địa vị của Hào Vinh ở trong giới phỉ thúy cũng không phải là có được một hầm khoáng, vì bản thân của hẳn là một vị điều khắc gia kiệt xuất trong giới ngọc thạch, tác phẩm “Căn Để Phong Lưu” từng được giám đốc bảo tàng cổ cung Đài Bắc khen là: “Phiêu dật kỳ tuyệt, xưa nay chưa từng có!”

Rất nhiều nhà sưu tầm cũng biết bảo vật của bảo tàng cổ cung Đài Bắc là “Thúy Ngọc Bạch Thái”, chính là đồ cưới của hoàng đế Quang Tự thời Thanh, nó được chế tác ra từ một khối ngọc nửa trắng nửa xanh, tạo hình một cây củ cải, bên trên lá có con sâu nhỏ, còn có một con châu chấu.

449. Chương 447 - 450: Minh Tiêu (4 - 7)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 447 - 450: Minh tiêu (4 - 7)

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Mà “Căn Để Phong Lưu” của Hào Vinh lại được tạo hình từ một khối phỉ thúy ba màu, có tạo hình lá sen, thậm chí còn thấy được vân trên lá sen, tư thái thanh tĩnh, lá sen còn có cả rìa vàng, tác phẩm không chỉ tràn ngập ý thơ mà còn có phong cách phóng túng cao thượng.

Giám đốc Tàn của bảo tàng cổ cung Đài Bắc so sánh tác phẩm của Hào Vinh với “Thúy Ngọc Bạch Thái”, coi như ngang bằng, làm cho thanh danh của Hào Vinh bùng lên vang dội.

Sau khi biết được thân phận của Hào Vinh thì Trang Duệ không khỏi nhìn chằm chằm vào đối phương. Hai người ngồi cách xa nhau vài mét, giống như cảm nhận được ánh mắt của Trang Duệ, Hào Vinh cũng đưa mắt nhìn và khẽ mỉm cười gật đầu, làm cho người ta sinh ra cảm giác rất thân cận.

Trang Duệ cũng nở nụ cười và nhìn lên bảng báo giá trên màn hình lớn, dù sao thì Hào Vinh kia cũng chẳng có gì liên hệ với mình, hai bên chỉ là người Hoa, Trang Duệ cũng khá khâm phục gia tộc họ Hào này.

Những mức giá thấp nhất trên màn hình có màu đỏ nhưng chỉ cần có báo giá thì sẽ biến thành màu xanh, cực kỳ dễ thấy, những con số biến đổi chứng tỏ có người khó thể chịu được, bắt đầu trả giá.

Nhưng đó chỉ là số ít, vì trên màn hình chỉ có hơn mười con số biến đổi. Lúc này Trang Duệ phải cẩn thận quan sát vì chút nữa sẽ phải ra tay, mà khối mao lưu hẳn nhìn trúng cũng không có ai đặt giá.

Trang Duệ vẫn tương đối nắm chắc khả năng mua được khối mao liên kia, vì nhìn từ vẻ bề ngoài thì khối mao liên toàn đồ kia giống hệt như một khối đá vớt đi, khả năng hấp dẫn duy nhất cũng không phải nằm ở biểu hiện của tảng đá, đó chính là chú thích ghi rõ xuất xứ nhà máy Mã Tát. Điều này sẽ làm cho nhiều người muốn thử vận may, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ ra giá không cao.

Thật sự khác biệt với tình huống đấu giá căng thẳng trong suy nghĩ của Trang Duệ, lúc này đấu giá minh tiêu ở công bàn phỉ thúy Myanmar thật sự rất bình tĩnh, khắp nơi đều là những âm thanh ồn ào, đây có lẽ là vì đến thời điểm cuối cùng, các thương nhân tụ tập lại để trò chuyện.

Hơn nữa tiếng chuông điện thoại vang lên cũng không ít, Trang Duệ vừa mới nhận được điện thoại của Tần Hạo Nhiên, hỏi vài câu về tình hình đấu giá. Tần Hạo Nhiên cũng không tham gia đấu giá minh tiêu, bây giờ còn đang lựa chọn thăm tiêu. Dương Hạo sau lưng Trang Duệ thì cũng đang nói chuyện với chú, nội dung không liên quan gì đến đấu giá lúc này.

Khi thời gian dần trôi qua thì tình huống dần biến hóa, cũng không phải tất cả mọi người đến lúc cuối cùng mới báo giá, bọn họ cũng muốn xem khối mao liên của mình có bao nhiêu người nhìn trúng, sau đó mới có thể đưa ra cái giá phù hợp nhất.

Dù nói đồ thạch rất điên cuồng nhưng dù sao thì tiền cũng không phải là gió thổi đến, nếu vô duyên vô cớ

Phương Di đang chuẩn bị sẵn, ngón tay đang để trên bàn đặt giá, bà dùng giọng ngưng trọng hỏi. Vị chuyên gia cổ vấn đồ thạch của bà rất coi trọng khối phỉ thúy kia, chỉ là bà vẫn rất bình thản, định chuẩn bị đến lúc cuối cùng sẽ đưa vào hơn bốn triệu Euro tiền đấu giá.

- Châu năm chắc 80% khối nguyên thạch kia sụp đổ...

Trang Duệ nói làm cho Phương Di lấy tay ra khỏi bàn đặt giá, chỉ là hai mươi phần trăm là thắng cuộc thì bà sẽ không tham gia, dù thế nào thì Trang Duệ cũng là người một nhà, sẽ không nói dối. Hơn nữa nếu nói về danh tiếng và chiến tích trong đồ thạch thì cổ vấn của mình không thể bằng Trang Duệ.

Phương Di chần chờ một lúc, cuối cùng quyết định buông tha ao liêu số 1, đấu giá lần này chỉ có một mình bà tiến vào sảnh nhưng phương án trước đó đã được xác định, cuộc điện thoại này của Trang Duệ xem như làm rối loạn những bố trí của bà.

Thật ra Trang Duệ cũng không phải chỉ làm rối loạn phương án đặt giá của Phương Di, lúc này tổng cộng có gần ngàn người đấu giá, chỉ sợ có khoảng bảy trăm người bị ảnh hưởng. Vừa rồi hành động đặt giá những khối mao liêu có biểu hiện tốt của Trang Duệ cũng không loại trừ những tình huống khác, thế cho nên tất cả mọi người lúc này đều chỉ quan tâm đến giá cả thứ mình muốn, vì thế mà tập trung tư tưởng hơn.

- Còn ba phút...

Trang Duệ nhìn con số đếm ngược trên màn hình mà trong lòng cũng có chút căng thẳng, mao liêu số 129 có thể hóa giải áp lực vật trang sức trung cấp cho cửa hàng Tần Thụy Lâm trong thời gian một hai năm, đó là thứ mà hắn bị ép phải đấu giá thắng.

Lúc này toàn đại sảnh đã trở nên yên ắng, không ai lên tiếng, chỉ là có một âm thanh kỳ quái vang lên, những tiếng phì phì, có lẽ là tiếng thở của mọi người.

- Hai phút...

Trang Duệ thấy giá đặt bên dưới mao liêu số 129 vẫn là hai mươi lăm ngàn Euro, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, tay trái đặt lên dụng cụ đấu giá, tay phải ấn lên bảng số.

- Hai trăm ngàn Euro có lẽ sẽ nắm bắt khối mao liêu kia...

Trang Duệ bấm một số hai và năm số không trên màn hình LCD, sau đó hắn thở dài một hơi, đặt ngón tay lên nút đặt giá.

Dựa theo ý nghĩ của Trang Duệ thì khối mao liêu kia căn bản là không có biểu hiện, nếu như không phải có chú thích về nhà máy ở bên dưới thì rất nhiều người sẽ xem đó là tảng đá vớt đi. Đây chính là một trong những nguyên nhân làm cho các nhà máy mỏ khoáng mới kiểu này khó bán được nguyên thạch, vì biểu hiện lớp da của chúng thật sự kém hơn rất nhiều so với những mỏ khoáng cũ.

- Con bà nó, không được, phải tăng thêm một trăm ngàn nữa...

Trang Duệ nhìn thấy đã đến phút cuối cùng, hắn chợt cảm thấy hai trăm ngàn là khó thể nào bảo hiểm được, thế là hắn hủy bỏ con số vừa bấm, đưa vào con số ba trăm ngàn Euro, hơn nữa dưới tình thế cấp bách thì thiếu chút nữa đã ấn thêm một con số không.

Trang Duệ chỉ vì khối nguyên thạch mình nhìn trúng bị đẩy lên hơn giá cơ bản năm ngàn Euro mà thật sự căng thẳng, mà hành vi đặt giá những mao liêu có biểu hiện tốt của hắn vào lúc vừa rồi đã thật sự làm cho ban tổ chức lần này kiếm được khá nhiều tiền, vì rất nhiều người vì sợ không mua được nguyên thạch mà mình coi trọng, thế cho nên đã bỏ ra không ít tiền để nâng giá so với đối phương.

Nếu phía Myanmar biết được điều này thì sợ rằng sẽ cho Trang Duệ một phần thưởng gì đó để hoan nghênh, nhưng nếu những thương nhân khác biết được, sợ rằng Trang Duệ sẽ biến thành chuột chạy ven đường, bị nhiều kẻ truy sát.

- Mười giây, chín giây, bảy giây...Năm giây...

Khi trên màn hình lớn nhảy đến năm giây nhìn ngón trỏ của Trang Duệ nhanh chóng đặt lên nút khóa giá, ngay sau đó con số hai mươi lăm ngàn Euro ở phía dưới mao liêu số 129 biến thành ba trăm ngàn Euro.

Trang Duệ sở dĩ chọn cách trả giá ở năm giây cuối cùng vì thời gian đó không đủ cho đối phương đổi lại số liệu, dù người ta có coi trọng khối mao liêu kia cũng không có thời gian tiếp tục bấm số.

Khi Trang Duệ ấn nút khóa giá thì trên màn hình cũng có sự biến động về các con số, những con số điên cuồng thay đổi, khoảnh khắc đó không ai biết có chuyện gì xảy ra, cũng không ai thấy rõ bất kỳ con số nào trên màn hình, vì lúc này mọi người chỉ tập trung trả giá, căn bản là màn hình chớp động đến mức làm người ta hoa mắt.

Ánh mắt đám người trong sảnh đấu giá bị những con số chớp động làm mất mờ đi trong thời gian mười giây, không ai biết mình rốt cuộc có đặt mua được thứ nhìn trúng hay không.

Trang Duệ thầm mắng ban tổ chức công bản phỉ thúy Myanmar, đã nói là chỉ còn năm giây sau hết hạn trả giá, thế nhưng mãi hai mươi giây sau thì những con số bên trên mới dừng nhảy, xem ra lần sau mình phải xem xét lại thời gian đặt giá, nếu không đối phương sẽ có cơ hội đổi giá.

- Trúng, tôi trúng.

- Con bà nó, sao lại ra giá cao như vậy?

- Tiền là gió thổi đến sao? Một tảng đá vứt đi cũng có kẻ trả cả triệu sao?

Khi trên màn hình lớn không còn tiếp tục nhảy số thì tất cả mọi người đều nhìn về phía nguyên thạch mà mình đặt giá, vô tình cả đại sảnh chợt náo động, có kẻ may mắn đặt giá đúng thì hoan ho, có kẻ không trúng thì ủ dột chửi bới, bộ dạng cười vui và thất lạc, nói chung là mỗi người một vẻ.

- Trúng...

Trang Duệ cuối cùng cũng nhìn thấy mao liêu số 129, bên dưới là con số ba trăm ngàn Euro, điều này làm cho hắn hưng phấn đứng lên vung vẩy nắm đấm.

Dù nói Trang Duệ có thể nhìn thấu nguyên thạch và nhìn ra phỉ thúy, nhưng phương thức đấu giá thế này thật sự là quá mạnh mẽ, trước lúc mở thầu thì không có kẻ nào dám nói mình sẽ trúng, vì thế lúc này Trang Duệ chợt cảm thấy hưng phấn khó hiểu, cảm thấy còn kích thích hơn cả lúc đồ thạch.

Kinh nghiệm đồ thạch chính là một đao thiên đường một đao địa ngục, chỉ cần vung đao thì sau vài phút sẽ có kết quả, nhưng đấu giá minh tiêu như thế này thì sau mười giây ngắn ngủi sẽ làm cho người ta sinh ra cảm giác thiên đường địa ngục, cảm giác đó cực kỳ kích thích.

- Anh Trang, anh trúng rồi sao?

Sau lưng Trang Duệ vang lên âm thanh của Dương Hạo.

- Đúng, trúng một khối mao liêu, các anh thế nào?

Trang Duệ hỏi và cảm thấy không đúng, vì lúc này về mặt chú cháu Dương Hạo rất thất vọng, không cần hỏi cũng biết là không trúng.

- Không trúng, chúng tôi đặt sáu khối mao liêu, không trúng một khối nào, xem ra năm nay công bản phỉ thúy Myanmar sẽ xuất hiện một bản ghi chép mức giá mới...

Dương Hạo nói với vẻ mặt đầy khổ sở, hắn đã căn cứ trên mức giá thấp nhất để tăng thêm khá nhiều, vốn nghĩ rằng có thể thu vào một hai khối nguyên thạch, cũng không ngờ toàn quân bị diệt, không thu vào khối mao liêu nào.

Sau khi nghe được lời của chú cháu Dương Hạo thì Trang Duệ ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, trong lòng cũng lấp bắp kinh hãi, khối mao liêu trước đó được đặt giá hơn ba triệu đã biến thành năm triệu một trăm ngàn Euro, đây chính là gần sáu mươi triệu Tệ.

Ngày đấu giá đầu tiên thì mao liêu minh tiêu đã có cái giá như vậy, coi như đã phá vỡ tất cả những kỷ lục trước nay ở Myanmar, không phải chỉ có Trang Duệ và những người ở đây cảm thấy nặng nề, xem ra sau này cạnh tranh sẽ càng là dữ dội hơn.

Bây giờ trên màn hình đấu giá chỉ có một trăm khối mao liêu không đổi màu, những con số màu đỏ là rất ít, một màn hình đầy sắc xanh rất dễ thấy. Hai ngàn khối nguyên thạch chỉ lưu lại một trăm khối, vì thế

có thể thấy trong số gần một ngàn khách nơi đây có những kẻ bỏ ra số tiền lớn để mua vài tảng đá không có mấy giá trị với giá rất cao.

- Anh Trang, chúng tôi đi trước, ngày mai gặp lại...

Đám người Dương Hạo không trúng mao liêu, cũng không có tâm tư gọi Trang Duệ đi ra ngoài du lịch Yangon, vì thế sau khi bắt chuyện thì đi ra khỏi sảnh đấu giá. Lúc này đấu giá còn chưa chấm dứt, trong sảnh tiếp tục vang lên ba ngôn ngữ nhắc nhở người trúng mao liêu cầm lấy số ghế của mình đi ra làm thủ tục trả tiền nhận hàng.

- Tiểu Duệ, cậu có trúng mao liêu không?

Phương Di và Trang Duệ gặp mặt ở bên ngoài, khi thấy Trang Duệ thì Phương Di đã hỏi ngay, vẻ mặt có vài phần đắc ý, Trang Duệ nghĩ rằng mẹ vợ đã nắm được vài khối mao liêu nào rồi.

Trang Duệ cười cười nói:

- Trúng một khối, dì Phương có phải cũng trúng rồi không? Giá cả thế nào?

- Trúng ba khối mao liêu, giá cả tổng cộng là hai triệu ba trăm ngàn Euro.

Phương Di cầm quyển vở trong tay đưa cho Trang Duệ xem, đây là điều cơ mật của công ty nhưng bà rõ ràng là không muốn đề phòng với Trang Duệ.

- Hai triệu ba trăm ngàn Euro...

Trang Duệ nhìn qua vài lượt, có nhiều nguyên thạch và Trang Duệ thật sự không thể nào nhớ hết được, vì thế hắn vội mở vở của mình ra, may mà bên trong có ghi chép lại, và cho thấy vài khối mao liêu mà Phương Di mua cũng không phải là phế liệu. Trong đó có mao liêu số 7, Trang Duệ thật sự có ấn tượng với nàng, vì bên trong có phỉ thúy vàng, sau khi làm ra thành phẩm có thể có giá cao, thế cho nên công ty Tần Thị cũng không phải thường tiền.

Lúc này Phương Di cũng biết Trang Duệ đặt giá khối mao liêu 129, nhưng bà thật sự không có ấn tượng với nó, hai người ngồi trong đại sảnh số 1 để đợi làm thủ tục nhận mao liêu. Công tác này làm theo thứ tự, theo số tiền từ cao xuống thấp.

Trang Duệ chỉ đặt giá ba trăm ngàn Euro, thế cho nên vị trí là vài trăm, nhưng vì có nhiều người đặt trúng nhiều khối mao liêu, hơn nữa ban tổ chức mở hơn mười cửa sổ công tác, thế cho nên chỉ mất nửa giờ thì đã gần đến lượt Trang Duệ.

- Ủa, dì Phương, đây là có chuyện gì?

Trang Duệ phát hiện ở một cửa sổ có hai người đến cùng nhận một khối mao liêu, thế là cảm thấy khó hiểu.

- Có thể là hai người đặt giá giống nhau, bây giờ phải đấu giá lần thứ hai.

Trang Duệ thấy có náo nhiệt thì cũng vội vàng đến xem, dù sao thì muốn đến lượt hắn phải chờ thêm một lúc nữa.

Quả nhiên là hai người trả giá giống nhau ột khối mao liêu, điều làm cho người ta buồn cười chính là hai người này đều cho ra cái giá mười một ngàn ột khối mao liêu, bọn họ vốn dựa vào một ngàn lẻ để giết địch, nào ngờ phải đấu giá lại lần hai.

Dựa theo quy định của đại hội, nếu có xuất hiện tình huống giống nhau, hai bên không chịu nhường thì sẽ do giám sát viên cho đấu giá lần hai, hai bên đặt giá, ai giá cao sẽ thắng.

- Xin hỏi hai vị đều không bỏ qua khối mao liêu này phải không?

Hào Vinh là giám sát, hắn bắt đầu hỏi thăm, xem có ai bỏ qua không?

Vừa rồi hai người đều thấy được giá đấu nguyên thạch là cao thái quá, bây giờ hai người dù không nắm chắc trong khối mao liêu kia có phỉ thúy hay không, nhưng nhất quyết không chịu buông tha, vì vậy mà cuộc đấu giá giữa hai người bắt đầu.

- Mỗi lần ra giá không thấp hơn một ngàn Euro, hai vị có thể bắt đầu ra giá...

Về mặt Hào Vinh rất nhát vì đấu giá với số tiền nhỏ như thế căn bản không thể làm cho người ta bùng lên hứng thú, khoảng thời gian này hắn đang đầu tư một công ty châu báu ở Đài Loan, nếu như không phải liên quan đến lợi ích thực tế của mỏ khoáng mình làm chủ, sợ rằng hắn sẽ chẳng thêm đến chỗ này.

- Một trăm ngàn Euro...

Người đứng bên trái muốn lớn tiếng dọa người, trực tiếp tăng lên chín mươi ngàn chín trăm Euro...

- Một trăm lẻ năm ngàn Euro...

Người bên phải rõ ràng có chút chần chừ nhưng cũng không bỏ qua, thế là lại tăng thêm năm ngàn Euro..

- Một trăm mười ngàn Euro...

Người bên trái lại tiếp tục ra giá không chút do dự...

- Tôi từ bỏ...

Mọi người đến Myanmar là vì cùng phát tài, cũng không phải tranh đấu với nhau, giá cả một trăm ngàn Euro đã tương đương với cả triệu tệ, đối với những minh tiêu có biểu hiện bình thường thì là hơi cao, người ta sẽ sáng suốt lựa chọn phương án nhượng bộ.

- Tiểu Duệ, tôi đưa cậu đi làm quen một người...

Khi thấy đấu giá nhanh chóng kết thúc, đám người đến xem náo nhiệt cũng giải tán, Phương Di chợt kéo tay Trang Duệ, cả hai chuẩn bị tiến lên chào hỏi Hào Vinh, đúng lúc có tiếng loa nhắc Phương Di lên làm thủ tục nhận mao liêu.

Khi thu thập những thứ ở trên bàn và chuẩn bị bỏ đi thì Hào Vinh chợt nghe thấy tiếng loa nhắc nhỏ, đứng lúc ngẩng đầu lên lại thấy Phương Di, vì thế mà hắn khẽ cười, sau đó khoát tay cho bà đi làm thủ tục trước, cũng đưa tay lên ra hiệu gọi điện thoại. Trang Duệ thấy tình huống như vậy mà thầm nghĩ mẹ vợ mình giống như khá quen thuộc đối phương thì phải?

451. Chương 451 - 456: Minh Tiêu (hết).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 451 - 456: Minh tiêu (Hết).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Nhưng vì như vậy mà Trang Duệ mất đi cơ hội được làm quen với một nhân vật truyền kỳ, sau khi Phương Di làm xong thủ tục thì Hào Vinh đã rời khỏi phòng đấu giá, Trang Duệ đợi thêm mười phút thì trong loa mới phát ra âm thanh nhắc nhở mình, coi như làm cho xong thủ tục đấu giá.

Có thể chia làm vài cách trả tiền, người mua có thể ký kết hợp đồng trung tiêu, nhưng không nhất định phải trả tiền, chỉ cần trong ba tháng anh có thể chuyển tiền đến tài khoản chỉ định ở Myanmar.

Mặt khác có thể làm ột công ty ở Myanmar đảm bảo trả tiền, nhưng khoản tiền này phải do hai bên kết toán cho tốt.

Cuối cùng chính là trả tất cả số tiền ở hiện trường, nếu như kim ngạch nguyên thạch vượt qua ba trăm ngàn Euro thì sẽ trở thành khách vip của công bàn phi thúy Myanmar, lần sau tiến hành công bàn phi thúy thì sẽ được mời ưu tiên, hơn nữa còn có nhiều chính sách ưu đãi.

Giá cả mà Trang Duệ trả cho khối nguyên thạch vừa đúng ba trăm ngàn Euro, hắn trả tiền ngay tại chỗ, hơn nữa còn trả cả phí vận chuyển, yêu cầu gửi đến địa chỉ biệt thự của mình ở Bành Thành. Nơi đó vắng vẻ, không ai quấy rầy, hơn nữa còn có một bộ đồ nghề cắt đá loại tốt, là nơi mà hắn nghĩ rằng cắt mao liêu là tốt nhất.

Sau khi ký vào hợp đồng trả tiền, Trang Duệ được nhân viên nhắc nhở điền vào một tư liệu, sau đó để lại số điện thoại, như vậy sau này không cần có danh nghĩa hiệp hội ngọc thạch Trung Quốc thì Trang Duệ vẫn sẽ có tư cách tham gia công bàn phi thúy Myanmar, đồng thời còn là khách Vip.

Sau khi hoàn thành thủ tục, lúc rời đi thì Trang Duệ được hai vị quân nhân Myanmar xách súng đưa ra đến tận cửa, điều này làm cho hắn cảm thấy trái tim đập nhanh hẳn lên, vì đây là lần đầu tiên được hộ tống theo kiểu này.

Từ phòng đấu giá đi ra thì phải qua khu vực nguyên thạch, Trang Duệ phát hiện chỗ này vốn là nơi náo nhiệt nhưng bây giờ ngoài đội tuần tra thì căn bản không còn bất kỳ một thương nhân mao liêu nào.

- Anh Trang, anh đã ra rồi...

Khi đi ra khỏi cổng của trung tâm giao dịch, Trang Duệ thấy Bành Phi tiến lên chào đón, vợ chồng Tần Hạo Nhiên cũng đứng cách đó không xa, bên người bọn họ là chiếc xe đón mọi người khi sáng.

Tần Huyền Băng thấy Trang Duệ đi ra thì khoát tay áo nói:

- Đi thôi, về khách sạn, tối nay ăn bữa cơm gia đình.

Sau khi lên xe, vì không có Trang Duệ nên Tổng Quân và Mã Mập cũng không thể nào tiếp tục ngồi lì trên xe tốt, thế cho nên phải đi về khách sạn bằng xe của hiệp hội ngọc thạch Myanmar cung cấp, lúc này trên xe chỉ có Trang Duệ, Bành Phi, vợ chồng Tần Hạo Nhiên và bốn vị chuyên gia đồ thạch.

- Chú Tần, lúc này mới 6h10, sau lại vắng lạnh như vậy?

Trang Duệ hỏi ra nghi vấn trong lòng, dù nói mỗi ngày đến năm giờ là chấm dứt xem nguyên thạch nhưng hình như hiệu suất cũng quá cao thì phải.

- Sao không vắng lạnh cho được, đúng giờ là quân nhân đến đuổi người...Được rồi, hôm nay coi như có thu hoạch, tối nay về ăn cơm chúc mừng...

Tần Hạo Nhiên cười cười cho ra đáp án với Trang Duệ, công ty châu báu Tần Thị hôm nay đã thu vào được ba khối mao liêu, trong lòng lão rất vui sướng. Bình thường thì ba khối mao liêu chỉ cần cắt ra phi thúy sẽ không phải thường tiền, dù sao thì bây giờ giá cả của phi thúy đang là nước lên thuyền lên, giá cả tăng tiến nhanh chóng.

- Đúng rồi, Tiểu Duệ, sao cậu lại thấy mao liêu số một không tốt?

Sau khi xe chạy được một lúc thì Phương Di chợt nhớ đến khối mao liêu số một được định giá hơn năm triệu vào lúc cuối cùng, cái giá này chứng tỏ người ta rất coi trọng khối mao liêu số 1.

Phương Di đặt câu hỏi và vài vị chuyên gia đồ thạch cũng nhìn Trang Duệ, khối mao liêu kia được bọn họ nhất trí cho rằng có cơ hội thắng rất cao, vì vậy mới đề cử cho Phương Di. Bây giờ bọn họ rất muốn xem lý do của Trang Duệ, rốt cuộc vì sao lại không muốn Phương Di vung tay đấu giá.

- Cháu đã xem qua khối mao liêu kia, tuy vết nứt khá mảnh nhưng có xu thế kéo dài vào bên trong, hơn nữa căn cứ vào màu vân của đá thì dù phi thúy bên trong không bị vết nứt phá hư thì phẩm chất cũng không cao, khả năng suy sụp là rất lớn, không đáng đánh cược...

Trang Duệ nói rất quy củ, vài vị chuyên gia đồ thạch tuy không cam lòng nhưng cũng không thể nào tìm ra được lời phản bác, dù sao thì khối mao liêu kia chưa mở ra thì khó ai nói là thắng hay thua.

- Đây, thật sao? Được rồi, sáng sớm mai sẽ đi, sẽ chiếm lấy vị trí tốt...

Điện thoại của Tần Hạo Nhiên chợt vang lên, lão nói vài câu thì cúp điện thoại, sau đó nhìn Trang Duệ và mỉm cười:

- Có hay không có phi thúy sẽ biết ngay thôi, nó do một công ty châu báu trong nội địa mua về, phía Myanmar cho bọn họ một chút ưu đãi, điều kiện chính là phải mở khối mao liêu đó ngay tại hiện trường, ngày mai chúng ta đến sớm một chút, chiếm chỗ tốt để xem đồ thạch...

Ban tổ chức công bàn phi thúy Myanmar vì muốn tạo ra ảnh hưởng, muốn thu hút nhiều tài chính đổ vào Myanmar mà thường xuyên cổ động một số lượng nguyên thạch được đánh giá ỏ xẻ ngay tại hiện trường.

Nếu như có thể đánh cuộc thắng, cho ra phi thúy phẩm chất cao, như vậy sẽ chính thức làm bùng lên mùa gió lớn ở công bàn phi thúy lần này.

Tất nhiên nếu đánh cuộc sụp đổ thì sẽ có phản tác dụng, vì thế mà ban tổ chức lựa chọn nguyên thạch cối bỏ ra ở hiện trường hpari được xem xét rất kỹ, lần này cũng không biết người mua mao liêu số một được chỗ tốt gì mà đồng ý ngày mai cắt đá.

Vài vị chuyên gia đổ thạch nghe được lời của Tần Hạo Nhiên thì tỏ ra hưng phấn, bọn họ thật sự không cho rằng lý do của Trang Duệ là đúng, có nỗi khổ không thể nào phản bác. Bây giờ nghe nói ngày mai đối phương sẽ cắt mao liêu, thế là trong lòng có ý nghĩ muốn xem náo nhiệt, ngài nói khối mao liêu kia sẽ sụp đổ, nếu như đánh cuộc thắng thì xem để mặt vào đâu.

Trang Duệ cười cười, hần gật đầu đồng ý sáng mai đi sớm một chút, vẻ mặt vẫn như bình thường. Đừng nói đùa, nếu như tảng đá vút đi mà có thể đổ thạch thắng, Trang Duệ tình nguyện nuốt nguyên cả tảng đá đó vào bụng. xem tại

Trước khi quay lại khách sạn thì Trang Duệ nhận được điện thoại của Tống Quân và Mã Mập, gọi hần cùng đi dùng cơm, nhưng tất nhiên hần sẽ từ chối. Hôm qua đã từ chối lời mời của bố mẹ vợ, hôm nay dù thế nào cũng phải biểu hiện tốt một chút, hơn nữa sau khi cơm nước xong còn có chuyện cần bàn bạc.

Cơm tối là bữa tiệc lớn điển hình của Myanmar, có món tôm, trứng tươi, hải sản, cơm gạo nếp, thật sự rất có hương vị.

- Bành Phi, cậu về phòng trước, tôi về trễ một chút...

Trang Duệ và vợ chồng Tần Hạo Nhiên cùng ngồi trên một bàn cơm, Bành Phi và những vị chuyên gia ngồi trên một bàn khác. Sau khi cơm nước xong thì Trang Duệ bắt chuyện với Bành Phi, sau đó đi cùng với vợ chồng Tần Hạo Nhiên, cả ba đi thang máy lên phòng.

- Tiểu Duệ, có chuyện gì vậy? Không thể nói lúc dùng cơm được sao?

Vừa rồi dùng cơm Trang Duệ dùng giọng thần bí nói có việc cần thương lượng, thế là Tần Hạo Nhiên ăn cơm cảm thấy không có hương vị, không biết Trang Duệ muốn nói gì.

- Người nơi đây có hơi hỗn tạp, hơn nữa...Chú Tần, dì Phương, hai vị nếu tin thì cháu mới nói, nếu không tin thì việc này không cần phải nói...

Trang Duệ muốn nói cho bọn họ biết khối nguyên thạch có phi thúy đỏ kia có thể đánh cuộc thắng, nhưng hần lại không tin những cổ vấn đỏ thạch kia. Trước đó Trang Duệ đã hỏi Tần Hạo Nhiên, những vị chuyên gia kia đều là kẻ xảo quyệt, ai trả tiền thì làm cho người đó, mọi năm thường trà trộn trong công bàn phi thúy Myanmar.

Trang Duệ sợ mình nói cho vợ chồng Tần Hạo Nhiên, sau đó bọn họ lại đưa những cổ vấn kia đi xem những nguyên thạch mình nói, như vậy sẽ càng phức tạp, phát sinh những phiền toái không cần thiết, nếu như vậy thì hần tình nguyện ăn một mình cũng không nói.

Thật ra nếu trước đó mẹ vợ không gọi mình đến xem khối nguyên thạch kia, như vậy hần cũng sẽ căn bản không nói ra chuyện này, cứ lên đầu giá vào trong tay là được.

Nhưng Trang Duệ đã nói khối nguyên thạch kia sẽ sụp đổ, nếu hần lên thu vào trong tay, như vậy sau này Phương Di sẽ biết, như vậy hần chẳng khác nào là một kẻ lừa gạt mẹ vợ. Trang Duệ luôn suy xét vấn đề này, vì vậy hần quyết định nói ra một chút, tất nhiên bí mật trong ánh mắt của hần thì dù đánh chết cũng không nói.

Thật ra cửa hàng Tần Thụy Lâm của Trang Duệ ở Bắc Kinh cũng có mối liên hệ vinh nhục với công ty Tần Thị, nếu công ty Tần Thị cung cấp không đủ, như vậy những sản phẩm khác sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, đây cũng là nguyên nhân làm cho Trang Duệ muốn cộng hưởng tài nguyên với Tần Thị.

Khi thấy Trang Duệ nói chuyện ngưng trọng như vậy thì vợ chồng Tần Hạo Nhiên chợt có chút kinh ngạc, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, sau đó Phương Di mở miệng nói:

- Tiểu Duệ, chúng ta là người một nhà, có gì cứ nói thẳng, dì và chú tất nhiên sẽ tin cháu...

Trang Duệ cười khổ nói:

- Dì, cháu nói ra thì dì và chú cũng không nên đưa các vị chuyên gia đồ thạch kia đi xem xét lại, nếu không thì có tin đồn tung ra, giá cả mao liêu kia sẽ trực tiếp phóng đại...

Tần Hạo Nhiên nghe vậy thì ánh mắt chợt sáng lên:

- Khối mao liêu nào? Là minh tiêu hay thâm tiêu?

- Anh gấp cái gì vậy? Nghe Tiểu Duệ nói cho hết lời đã...

Phương Di trừng mắt nhìn chồng, sau đó lại suy ngẫm xem Trang Duệ đang nói về vấn đề gì.

452. Chương 451 - 456: Minh Tiêu (hết).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 451 - 456: Minh tiêu (Hết).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Trang Duệ cười nói:

- Minh tiêu, dì Phương, dì còn nhớ khối mao liêu sau lưng có mặt cắt biểu hiện như có phỉ thúy đỏ không?

- Nhớ rõ, chính là cậu đã từng xem và nói khối mao liêu đó chắc chắn suy sụp có phải không?

Phương Di càng khẳng định ý nghĩ của mình, lúc đó bà cũng cảm thấy Trang Duệ chỉ cố ý ra vẻ mà thôi, vì những gì bà biết về Trang Duệ thì đứa con rể tương lai của mình làm việc gì cũng rất trầm ổn, nhưng lời nói của nó hôm nay khi xem khối mao liêu kia xong lại căn bản không phù hợp với tính cách.

- Khối mao liêu kia có một mặt bị nứt, còn có cả vết nứt ác tính, nhưng mặt cắt lại có màu đỏ, đồng thời màu sắc có hơi ố vàng, chú Tần và dì Phương cũng biết cháu từng đồ thạch ra huyết ngọc rồi chứ?

- Biết biết, cậu nói đi...

Cái vòng tay phỉ thúy đỏ của Trang Duệ vẫn còn nằm trên tay của Phương Di, sao lại quên cho được?

- Xuất hiện mặt cắt màu đỏ cũng chưa chắc là có phỉ thúy đỏ, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm của cháu, màu đó có hơi ố vàng thì bên trong nhất định là cực phẩm phỉ thúy, cháu đã xem xét qua trong lúc cắt đá, cực kỳ không phạm sai lầm...

Trang Duệ nói dù chém đỉnh chặt sắt nhưng lại giống như là vô nghĩa, cái quái gì mà sắc đỏ hơi ố vàng thì có phỉ thúy đỏ, căn bản chỉ là lý do chính hấn bịa ra mà thôi.

Đồ thạch trên cơ bản là ba phần ánh mắt bảy phần vận may, những chuyên gia đồ thạch cũng thường xuyên xem xét và cho ra mao liêu sụp đổ, cái gọi là kinh nghiệm chẳng qua chỉ lấy được sau nhiều năm cắt đá, tích lũy dần dần mà có, thứ này cũng không thể là định luận cho tất cả, cũng không ai dám dùng nó để đánh cược.

Lúc này Trang Duệ nói như vậy làm ột người tinh thông đồ thạch như Tần Hạo Nhiên cũng cảm thấy hai mắt phát sáng, lão tuy chưa từng nghe nói lý do như Trang Duệ, nhưng đây là thứ kinh nghiệm mà Trang Duệ có được, so với những chuyện tương truyền thì càng đáng tin hơn, nói cách khác thì khối nguyên thạch kia có khả năng cho ra phỉ thúy là rất lớn.

- Tiểu Trang, theo suy đoán của cháu thì bên trong sẽ có bao nhiêu ngọc?

Tần Hạo Nhiên hận không thể chấp cánh bay đến hiện trường đồ thạch để xem xét khối nguyên thạch kia cho thật kỹ, chỉ là hấn biết rõ bây giờ không thể được, dù là ngày mai thì mình cũng phải tránh xa nó ra, nếu muốn đi xem thì cũng không nên có biểu hiện gì khác lạ.

- Dì Phương đã gặp khối nguyên thạch kia, nó nặng khoảng một tấn, vết nứt ác tính cũng sẽ ảnh hưởng đến ngọc thịt bên trong, cháu thấy ít nhất là ba năm chục cân ngọc, hơn nữa phẩm chất thấp nhất cũng là cấp băng, nói không chính xác còn có thể cho ra cấp thủy tinh.

Trang Duệ không sợ nói thật, vì hắn có danh hiệu chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch, tất nhiên hắn phải có vài phần tài lực, trước kia lên lút không dám thừa nhận chỉ vì lý lịch quá nhỏ mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác, có danh hiệu chuyên gia, lại đánh cuộc thường thắng, thế là dễ dàng tạo nên địa vị ỉnh trong giới đồ thạch, cũng có thể làm cho đám lão già trong hiệp hội ngọc thạch Trung Quốc biết Cổ lão gia tử đề cử mình cũng chẳng phải là dùng người không khách quan.

- Ba năm chục cân phỉ thúy trên cấp băng, bây giờ vật trang sức làm từ phỉ thúy vô sắc và đỏ vàng đã rất được thị trường hoan nghênh, thậm chí còn mắc hơn cả phỉ thúy xanh, nếu như đạt đến cấp thủy tinh thì căn bản ba năm chục cân sẽ có giá trị cả trăm triệu, nếu chế tác thành đồ trang sức thì sẽ bán được với giá ít nhất là bốn trăm triệu...

Tần Hạo Nhiên lúc đầu chỉ nhỏ giọng phân tích theo lời của Trang Duệ, nhưng lão càng nói càng kích động, càng nói âm thanh càng lớn, cuối cùng thì đứng lên, không ngừng đi lại trong phòng, tâm tình kích động vô cùng.

Lúc này công ty châu báu Tần Thị đang gặp tình huống khốn khó về nguyên liệu, sản phẩm không đủ cho ra thị trường, lần này cả tỷ tiền mang đến chủ yếu chỉ dồn vào vấn đề nguyên liệu, tình nguyện bồi thường tiền cũng không thể xuất hiện tình huống thiếu nguyên liệu làm ắt nguồn hàng và cả thị trường, coi như đến Myanmar với tâm tư lỗ vốn.

Thật ra cũng không phải chỉ có công ty châu báu Tần Thị là như vậy, cũng có nhiều công ty có ý nghĩ này, trước tiên là cần phải nắm một mớ nguyên liệu trên tay, sau đó nhờ vào thị trường mà tăng giá, chậm rãi hình thành xu thế cân đối thu chi. Nhưng vào thời điểm ban đầu thì cần bồi thường chút tiền, tất nhiên nếu đánh cuộc thắng lớn thì lại là một chuyện khác.

Nếu mao liêu kia thật sự như dự đoán của Trang Duệ thì coi như tình cảnh của công ty châu báu Tần Thị lần này sẽ chính thức biến đổi, bọn họ chỉ cần nắm chặt lấy khối phỉ thúy đỏ kia, tương lai vài năm sẽ không bao giờ phát sầu vì nguồn vật phẩm cao cấp. Mà lần này trọng tâm chính là phỉ thúy cấp trung và thấp, khốn nỗi hai thứ này lại dễ dàng có thể thu về được.

Tất nhiên công ty Tần Thị tung hoành cả trăm năm không ngã cũng có lý do của nó, nhưng nếu không phải cực kỳ bất đắc dĩ thì những đòn sát thủ không nên dùng đến.

- Tiểu Duệ, ngày mai đã đấu giá khối mao liêu kia chưa?

- Chưa, dựa theo số thì có lẽ là phải đấu giá vào ngày mốt...

- Được rồi, ngài mai tôi sẽ tự mình đến xem, chúng ta sẽ xem xét lại phương án đặt giá, nhất định phải đảm bảo hết sức cẩn thận, tôi trước tiên tiếp điện thoại cái đã...

Có câu thương trường như chiến trường, Tần Hạo Nhiên lúc này giống như một viên đại tướng vung tay quyết định vận mệnh ngàn quân trên sa trường, chỉ cần nói vài ba câu đã coi như quyết định, nhưng khi lão đang nói tung tóe nước miếng thì điện thoại trên bàn đã vang lên.

- A Vinh sao? Cậu muốn đến à? Hoan nghênh, hoan nghênh, tôi ở trong phòng khách sạn, cậu cũng biết số phòng rồi, tôi cũng không đón đầu nhé...

Tần Hạo Nhiên tiếp điện thoại thì vẻ mặt có chút vui sướng, bạn cũ đến thăm, hơn nữa Trang Duệ lại giải quyết cho công ty mình một phiền toái lớn, không thể không làm cho lão hưng phấn.

- Chú Tần, chú có khách, cháu cáo từ trước...

Trang Duệ cũng không sợ công ty Tần Thị ăn một mình, dù sao thì khối phỉ thúy kia mình cũng phải có một nửa, vì sức tiêu thụ của vật phẩm cao cấp lúc này là khá tốt nhưng nếu có được số hàng kia sẽ gắng gượng được một hai năm, vì dù gì thì công bàn phỉ thúy Myanmar cũng không phải tổ chức một năm hai ba lần.

- Tiểu Duệ, không cần đi, vừa vặn có thể giới thiệu người cho cậu, người đến chính là một nhân vật khá nổi tiếng trong giới ngọc thạch ở Myanmar...

Tần Hạo Nhiên lên tiếng giới thiệu, Trang Duệ mới biết đó là Hào Vinh, vì thế cũng muốn làm quen với đối phương.

Sau khi hỏi Tần Hạo Nhiên thì Trang Duệ mới biết Tần gia ở Hongkong và Hào gia ở Myanmar là tri kỷ, hơn nữa còn có quan hệ thân thích tương đối gần. Em gái ruột của Tần lão gia tử chính là bà của Hào Vinh, là cô cô của Tần Hạo Nhiên, hai nhà lại thường xuyên đi lại với nhau.

- Chú Tần, dì Phương, hôm nay là tôi giám sát, thật sự không thể nào đến thăm hỏi chú thím, thật sự là xấu hổ...

Vị nhân vật nổi tiếng trong giới ngọc thạch ở Myanmar vừa vào đã dùng lễ lên tiếng với Tần Hạo Nhiên và Phương Di, nếu so ra thì Hào Vinh cũng nhỏ hơn hai vợ chồng Tần Hạo Nhiên cả chục tuổi, mà nếu xem xét về vai vế thì cũng là tiểu bối...

- Không có gì, A Vinh, đến đây tôi giới thiệu cho cậu, đây là bạn trai của Huyền Băng, là chủ tịch danh dự của hiệp hội ngọc thạch Trung Quốc, sau này hai bên nên lui tới nhiều hơn...

Tần Hạo Nhiên kéo Trang Duệ ra giới thiệu cho Hào Vinh, mà Hào Vinh nghe được lời của Tần Hạo Nhiên thì cũng không khỏi sửng sốt, hắn ba mươi lăm tuổi mới tiến vào hiệp hội ngọc thạch Myanmar, coi như là một thành viên trẻ tuổi của hiệp hội, không ngờ Trang Duệ còn trẻ hơn mình rất nhiều, nhìn vào tướng mạo thì có lẽ chỉ là hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi mà thôi.

Hào Vinh biết rõ về tình hình trong nước, những ngành như hiệp hội ngọc thạch trong nước, nếu muốn được làm chủ tịch danh dự thì chỉ có ba cách, một là trên tay có một công ty châu báu quy mô lớn, hai là có nghiên cứu sâu sắc về ngọc thạch, có thể xưng tụng là nhân sĩ quyền uy, thứ ba chính là có bối cảnh thâm sâu.

Dù Trang Duệ thuộc loại nào trong ba phương diện kia thì cũng không thể khinh thường, Hào Vinh lấy ra danh thiếp để trao đổi với Trang Duệ, hắn và vợ chồng Tần Hạo Nhiên thường có qua lại, vì thế mà mọi người ngồi xuống nói chuyện khá hòa hợp.

Đòn sát thủ của công ty châu báu Tần Thị chẳng qua chỉ là gia tộc họ Hào ở Myanmar, chỉ là những năm gần đây quân đội Myanmar có hạn chế rất nghiêm với nguyên thạch, nếu phát hiện hành vi buôn lậu thì sẽ xử lý nghiêm trọng, dù là người Myanmar cũng sẽ không giảm hình phạt, nặng nhất có thể là tử hình.

Vì thế mà dù Hào gia là một gia tộc danh giá ở Myanmar cả trăm năm thế nhưng Tần lão gia tử cũng không dám vận dụng mối quan hệ giữa hai bên để phát sinh nguy hiểm.

- Chú Tần, trước khi cháu đến thì bố đã nói, nếu chú và thím có rảnh thì đến thành phố Pagan địa khu Shina một ph- na m

- À, người của tôi cũng cho ở lại khách sạn, sớm biết trị an ở Myanmar tốt như thế này sẽ không đưa hai người kia đến đây. truyện copy từ

Trước khi đến Myanmar thì ý nghĩ của Mã Mập và Trang Duệ là khá giống nhau, cả hai đều nghĩ rằng ở Myanmar sẽ có hơi loạn, nào ngờ đến Myanmar mới biết đây là một đất nước Phật giáo, người địa phương cực kỳ lương thiện, dù bị mất bóp trên đường cũng có người nhặt được và trả về cho khổ chủ.

Còn những tin đồn kia cũng thật sự không phải tất cả đều là giả, căn bản đó chỉ là những tình huống xảy ra ở những vùng biên giới chuyên buôn lậu và ma túy giáp với Trung Quốc, Lào, Thái Lan, tất nhiên nguyên nhân của nó là do hoàn cảnh địa lý mà thôi.

Xe nhanh chóng chạy đến trung tâm giao dịch của hiệp hội ngọc thạch Myanmar, lúc này bên ngoài đã có vài chiếc xe dừng lại. Vì quy định của ban tổ chức là chưa đến giờ sẽ không cho người tiến vào khu nguyên thạch, vì vậy mà đám người kia tạm thời đưa những thiết bị cất đá ra sắp xếp ở trước cổng, nơi đây có một khu đất đủ chứa cả ngàn người, đồng thời cũng kéo điện đầy đủ, còn có bộ đội xách súng duy trì trật tự.

Trên vùng đất trống đã giăng cảnh tuyến có hơn hai trăm người đang đứng, Trang Duệ xem như là nhóm thứ hai đi đến chỗ này, may mà vẫn còn chiếm được vị trí tốt, lúc này bọn họ mới thấy mao liêu số 1 của ngày hôm qua đang đặt bên cạnh một máy cất đá.

Sau khi đứng lại thì Tần Hạo Nhiên chỉ vào một người đứng bên cạnh máy cất đá rồi nói với Trang Duệ:

- Tiểu Duệ, người kia chính là ông chủ của công ty Cát Tường thành phố Trung Hải, cửa hàng Cát Tường cũng có bề dày cả trăm năm, bọn họ có nền tảng rất thâm hậu.

- Ôi, cũng không biết ban tổ chức cho bọn họ chỗ tốt gì mà tình nguyện mở nguyên thạch ngay tại chỗ này...

Trang Duệ khẽ gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy không cho là đúng, tảng đá kia mở ra chắc chắn sẽ sụp sập, chỉ sợ đến lúc đó ban tổ chức sẽ mất thể diện, mà chính công ty châu báu Cát Tường cũng bị tổn thương nguyên khí. Đồ thạch sụp đổ không phải chỉ là đại biểu cho sự tổn thất về tài sản, đồng thời cũng ảnh hưởng lớn đến hình tượng của công ty.

- Ôi, giám đốc Mã, ông chủ Tổng, hai vị cũng đến sao?

Đám người Trang Duệ chen vào thì đã có người lên tiếng chào hỏi, tuy Trung Quốc rất lớn nhưng những vòng quan hệ lại rất hẹp, những người đi vào Myanmar này tuy không nói là tất cả biết nhau, nhưng trong số mười người cũng quen mặt được bốn năm.

- Ha ha, giám đốc Lưu, anh chuyên gia chơi những món kim loại, bây giờ cũng đến đây tham gia náo nhiệt sao?

Mã Mập thấy được đối phương thì cười hì hì tiến lên nghênh đón.

- Người kia là một ông chủ một công ty sắt thép kim loại màu ở Trung Hải, làm ăn lớn, tài sản không dưới vài tỷ, không ngờ cũng đến tham gia đồ thạch...

Tổng Quân coi như là một thương nhân lớn trong nước, trên người vẫn còn lại khí chất cao ngạo của con nhà quan, hần chỉ gật đầu khẽ bắt chuyện với đối phương rồi khẽ giới thiệu cho Trang Duệ.

Trang Duệ thấy tình huống như vậy mà không khỏi lắc đầu, xem ra không riêng gì các công ty châu báu trong nước tranh giành nhau, thậm chí là những ông chủ giàu có trong nước cũng bước chân vào, vì thế mà thị trường phi thủy không tăng tốc mới là lạ.

Vì thế cho thấy chỉ có khổ cho người tiêu thụ, có câu nói lông dê mọc ra trên người dê, số tiền mà những công ty châu báu thâm hụt trên hội chợ phi thủy đều phải lấy ra từ trên người khách hàng của mình.

- Giám đốc Mã, ông chủ Tôngs, hai vị xem khối mao liêu kia sẽ thắng hay sụp?

Vì ai cũng đã quen biết nhau nên vị giám đốc Lưu kia đưa theo một thanh niên chen đến trong đám người Trang Duệ.

Mã Mập lắc đầu nói:

- Khó nói, thần tiên cũng không đoán được trong núi có ngọc, chưa cắt ra thì chẳng ai biết được. Nhưng theo tôi thấy thì khả năng sụp là rất lớn, vì cậu em này của tôi nhìn thấy thứ đó không tốt...

Trang Duệ cười khổ một cái, chính mình vừa rồi ở trên xe nhiều chuyện làm gì, bây giờ lại có cái cớ cho Mã Mập?

Vị giám đốc Lưu kia đưa mắt nhìn Trang Duệ, sau đó dùng giọng không cho là đúng nói:

- Giám đốc Mã, điều này cũng khó thể nào, vì phương diện Myanmar đã chủ động người của công ty Cát Tường cắt nguyên thạch, nhất định là có nắm chắc...

Trang Duệ chỉ cười cười mà không trả lời, hắn cũng không muốn nói lời vô nghĩa với đối phương, chút nữa cắt xong thì muốn nói sao cứ nói.

Chỉ là Trang Duệ tuy tâm tính khá tốt nhưng Mã Mập lại cảm thấy bất công cho huynh đệ của mình, hắn nói:

- Giám đốc Lưu, huynh đệ của tôi đây đổ thạch mười đánh trúng chín, anh còn không tin sao?

- Được rồi, anh Mã, anh còn nói thêm nữa chắc tôi biến thành đổ vương mất...

Trang Duệ cười cắt đứt lời Mã Mập, mình tổng cộng còn chưa mua đủ mười khối mao liêu, không biết câu nói mua mười thắng chín của tên mập là dựa vào đâu?

Người thanh niên đứng bên cạnh giám đốc Lưu chợt mở miệng:

- Giám đốc Mã, hay là chúng ta đánh cuộc một chút?

- Hừ, tiểu tử này thích đánh cuộc sao? Giám đốc Lưu sẽ không cho rằng sợ hắn gán tất cả kim loại trong kho cho tôi đấy chứ?

Mã Mập nghe được lời nói của đối phương thì cười phá lên ha ha.

- Hừ, đừng đùa chứ, nếu muốn đánh cuộc thì chút nữa sẽ quay về tìm người hầu bài với cậu...

Giám đốc Lưu dù răn dạy người bên cạnh nhưng vẻ mặt khá vui vẻ, cũng không tỏ ra tức giận.

- Hì hì, đánh cuộc cho vui mà thôi, giám đốc Mã nói khối nguyên thạch kia đánh cuộc sẽ sụp, tôi thì thấy nên thế này, nếu đánh cuộc sụp thì tôi một bồi hai, thắng thì một bồi một, có người dám đặt cược không?

Người thanh niên kia hình như cũng không sợ ông chủ của mình, hắn cười hì hì nói tiếp:

- Nhưng tôi cũng không có nhiều tiền như vậy, kim ngạch đặt cược ra hạn định là mười ngàn, có ai muốn không?

Người thanh niên này thật sự có tâm tính đánh cuộc từ trong khung xương, làm ăn càng lớn thì càng thích đánh cuộc, khi hắn ra bất kỳ một cái quyết sách nào đó chẳng phải đang đánh cuộc sao?

Vì vậy người thanh niên này vừa nói lớn đã có người muốn tham gia náo nhiệt, bên cạnh có người lấy giấy bút ra, vô tình bọn họ vây quanh hắn, cướp danh đoạt tiếng của người sắp mở nguyên thạch trên kia.

- Anh Mã, người này là ai vậy?

Trang Duệ thật sự trợn mắt há mồm, hôm nay hắn đến xem mở nguyên thạch, lại có người muốn mở đánh cuộc, càng làm cho người ta không biết nói gì hơn chính là có rất nhiều kẻ muốn cổ động, nhìn vào ý của Mã Mập thì hình như cũng muốn chơi cho vui.

- Ha ha, tiểu tử kia tên là Đái Quân, nhà rất có thế lực ở Trung Hải, cũng là một cổ đông công ty sắt thép của anh Lưu. Người này sau khi từ nước ngoài quay về thì được sắp xếp đến quản lý nhân sự và hậu cần của công ty sắt thép. Hắn là kẻ trời sinh rất thích đánh cuộc, nhưng đánh cuộc không lớn, thích tiết chế, vì vậy anh Lưu cũng không quan tâm, chúng ta cũng tiến lên tham gia một tay, tôi bắt cậu thắng...

Trang Duệ nhìn đám phú ông tiền triệu chỉ vì một trăm ngàn tiền đặt cược mà vui vẻ tham gia, hắn không khỏi nở nụ cười, nếu như người không biết thấy được tình huống này còn tưởng rằng đám chủ sạp ngoài chợ đang tụ tập đánh bài vào lúc thanh nhàn.

- Ha ha, nơi nào có tiểu tử này thì chỗ đó rất náo nhiệt, cậu Trang, cậu cũng đến đặt cược đi, tuy tên Đái Quân kia chắc chắn sẽ thua nhưng phẩm chất rất tốt, thua sẽ không bao giờ quỵt nợ...

Tổng Quân là người có thân phận, hắn cũng không muốn tham gia náo nhiệt, vì vậy mà đẩy Trang Duệ sang.

Đái Quân này thật sự là một nhân vật cổ quái, ở nhà gọi hắn là Vi Quân, có nghĩa là chính nhân quân tử, nhưng sau khi hắn lớn lên thì tuy không phạm tội ác tà trời nhưng cũng không liên quan quái gì đến bốn chữ chính nhân quân tử, thực tế thì liên tục đánh cuộc. Dù là bất kỳ trường hợp nào thì hắn thường gây xích mích để người ta phải đặt cược, nhưng hắn đánh cuộc không lớn, hơn nữa đến bây giờ rất ít khi thắng, chẳng khác nào chuyên đưa tiền cho người ta, điều này càng làm cho người ta không sinh ra phản cảm, sau thời gian dài thì người ta cho hắn một cái ngoại hiệu là một chữ D.

D là viết tắt của chữ Diskey, là một loại âm nhạc mới nhất, mạnh nhất, độc nhất, mà Đái Quân nghiện đánh cuộc cũng giống như những kẻ điên cuồng vì nhạc D trong vũ trường, vì thế mà hắn mới được gọi là D.

Một trăm ngàn tệ chỉ bằng mười ngàn đô mà thôi, người nơi đây cũng không ai thiếu số tiền như vậy, trong cặp của bọn họ đều là những chồng đô la Mỹ dày cộp, vì thế mà người vây quanh Đái Quân ngày càng nhiều. Tiểu tử kia vừa cầm tiền vừa ghi lại tên tuổi, coi như là căn cứ để chút nữa đến đổi tiền cược.

Vì thế mà trong hiện trường chia làm hai tình cảnh, một bên là những người có hơi lớn tuổi, dù có tâm muốn tham gia nhưng lại ngại mất mặt, bên kia là những người chỉ khoảng ba mươi, bọn họ coi như là thành phần đánh cuộc chủ yếu.

Ban tổ chức thấy một đám người chen chúc như vậy thì cũng đến hỏi thăm, nhưng sau khi nghe nói đám kia đang đánh cuộc thì cũng lười hỏi, đổ thạch cũng là đánh bạc, chuyện nhà mình còn chưa làm cho xong, quan tâm gì đến đám người ngoại quốc đang làm gì ệt.

- Con bà nó, chót sỏ, mệ chết người, rồi rồi, chút nữa cắt nguyên thạch xong, thắng thì đến tìm tôi đòi tiền, tôi sẽ bắt đầu giao dịch, giả trẻ không gạt ai, tình nguyện thua cũng sẽ không quỵt nợ...

Có ba chiếc xe nữa chạy đến, lúc này kim đồng hồ cũng đã hơn bảy giờ, Đái Quân bên kia cũng đã hoàn thành công tác, hắn chen chúc ra với một đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Đái Quân kéo tay tên mập họ Mã, sau đó dùng giọng cầu khẩn nói:

- Anh Mã, anh giúp tôi phân chia một chút, chia đặt cược đổ thạch thắng và thua làm hai phần, sau đó tôi chia cho anh...

454. Chương 451 - 456: Minh Tiêu (hết).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 451 - 456: Minh tiêu (Hết).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda (.)

Mã Mập cười mắng:

- Cút đi, tiểu tử cậu đánh là thua con đòi chia cho tôi?

Nhưng lúc này không có việc gì làm, Mã Mập mới kéo cả Trang Duệ sang hỗ trợ, phân loại ra thành hai phần là “thắng” và “sụp”.

Cuối cùng đếm lại và thấy có một trăm chín mươi người tham gia, nói cách khác thì ở chỗ này có hơn một ngàn người và cứ năm người thì có một tham gia đánh cược. Trang Duệ không khỏi mỉm cười, nếu Đái

Quân này mà lên thuyền đánh bạc của Trịnh Hoa, sợ rằng sẽ có tương lai hơn cả công tác hậu cần ở công ty sắt thép.

- Sao lại có nhiều người chọn đánh “sụp” như thế?

Đái Quân vừa rồi dày mặt đến xin ban tổ chức một cái bao tải ném tiền vào bên trong, sau đó đặt mông ngồi bên trên, hẳn xem xét những gì đã được phân loại, vì bên trong một trăm chín mươi lá phiếu có 65 người chọn đánh cuộc sụp, mà những người kia vốn không quan tâm đến số tiền này, chẳng qua chỉ muốn đặt cho vui mà thôi.

Vì vậy mà Đái Quân rơi vào tình huống khó xử, nếu mao liêu cắt “thắng” thì hẳn sẽ phải bồi thường hai triệu sáu đồng, nếu như đánh cuộc “sụp” thì hẳn cũng chỉ lời được mười ngàn mà thôi, thế cho nên nguy hiểm lần này là quá lớn, về mặt hưng phấn của hẳn cũng biến mất, chỉ có thể uể oải ngồi nơi đó.

- Các vị khách hàng, các vị bằng hữu, lúc này sẽ bắt đầu cắt nguyên thạch phỉ thúy, tiêu vương của đấu giá minh tiêu ngày hôm qua là mao liêu số một, lúc này chúng tôi xin cảm ơn quý công ty Cát Tường ở thành phố Trung Hải Trung Quốc đã ủng hộ, cầu chúc cho bọn họ năm mới đại cát, mở cửa đón chuyện mừng...

Ban tổ chức của công bàn phỉ thúy Myanmar lần này còn mời mời một người dẫn chương trình tinh thông

- Anh Mã, có chuyện gì xảy ra? Không phải cậu ta chỉ thích đánh cuộc thôi sao? Thế nào lại nhảy sang cắt đá rồi? đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ hỏi Mã Mập ở bên cạnh.

- Hì, tiểu tử kia làm loạn ấy mà, thắng được vài chục ngàn thì vô cùng hưng phấn, nói rằng đánh cuộc gì mình cũng từng tham gia, chỉ duy nhất chưa từng cắt nguyên thạch, thế là muốn mua khối mao liêu kia cắt chơi, dùng tiền vừa thắng mua một tảng đá vứt đi...

Mã Mập cười nói, cơ thể mập mạp liên tục run rẩy theo tiếng cười, bộ dạng có vẻ hả hê, Đái Quân kia xem như không thoát khỏi vận mệnh đánh bạc thua cuộc, lúc này xem như ném ra vài chục ngàn vừa thắng lúc này.

Trang Duệ nhìn Đái Quân đang đứng bên cạnh máy cắt đá mà chợt yên lặng, đám người của công ty châu báu Cát Tường cũng không ngốc, bọn họ đã cắt khối đá phế liệu kia thành ba đoạn và không thấy sắc xanh nên mới bán lại cho Đái Quân, nhưng rõ ràng là công ty châu báu Cát Tường cũng không quan tâm, đã ném ra hơn năm chục triệu, bây giờ còn sót vài đồng sao?

- Ủa, đây là thứ gì? Sao đen sì như vậy?

Sau khi điều võ dương oai cắt khối mao liêu mới mua thành hai nửa thì Đái Quân dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn vào mặt cắt, dưới ánh sáng mặt trời thì màu xanh có hơi sâu và giống như biến thành màu đen.

- Hừ, tiểu tử kia thật sự là quá may mắn...

Mã Mập nghe được lời của Đái Quân thì đi lên nhìn thoáng qua, hẳn dù là người thường trong giới đồ thạch nhưng kiến thức thật sự mạnh hơn Đái Quân rất nhiều lần, hẳn chỉ cần liếc mắt là thấy phẩm chất của phi thủy cũng không tệ, ít nhất cũng có giá hơn số tiền bỏ ra mua.

Đám người công ty châu báu Cát Tường còn chưa đi xa nghe được câu nói của Mã Mập mà không khỏi lão đảo, nhưng lúc này không có kẻ nào dám quay lại xem xét, thứ mình xem là phế liệu lại được người ta cắt ra phi thủy, đây thật sự là một cái tát vang dội lên mặt thầy Ngô, bây giờ vẻ mặt hẳn như trắng bệch ra, không còn chút máu.

Lần này công bàn phi thủy Myanmar thật sự giống như một cơn ác mộng với công ty Cát Tường, không những bọn họ thua tiền mà còn thua cả thể diện. Tuy công bàn phi thủy còn chưa kết thúc nhưng thị trường châu báu Trung Hải sắp nổi gió mây, sắp đại chiến lớn.

- Đi thôi, chúng ta vào thôi...

Khi thấy thứ mình muốn mua đã bị tiểu tử Đái Quân kia nẫng mất thì Trang Duệ cũng lười tiếp tục nhìn, còn có vài chục ngàn khối mao liêu mình tiêu chờ mình đến xem. Bây giờ giá cả phi thủy lên cao, hẳn sẽ không ngại trên tay mình có nhiều phi thủy, dựa theo xu thế vào lúc này thì đầu tư phi thủy còn có lời hơn cả đầu tư bất động sản.

Sau khi tiến vào hội trường thì Trang Duệ đi thẳng đến khu minh tiêu, lần này sách lược của hắn là dùng ba ngày để xem qua một lượt tất cả mao liêu minh tiêu, sau đó chậm rãi xem xét mao liêu thâm tiêu. Dù sao thì mao liêu minh tiêu cũng có hiệu quả nhanh, dễ nắm vào trong tay, thu mua rồi mới có thể an tâm.

Trang Duệ cũng không có ý nghĩ muốn thu những khối mao liêu xa hoa của công bàn phi thủy Myanmar, vì đó là không thực tế, trong tay hắn chỉ có vài trăm triệu, căn bản là chưa đủ độ nặng, nắm được vài khối mao liêu cũng đủ làm hắn cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tất nhiên Trang Duệ tiêu hóa không hết nguyên thạch sẽ chẳng tiện nghi cho người ngoài, hắn dựa theo trình tự Tần Hạo Nhiên - Tống Quân - Mã Mập mà san sẻ tin tức, dù sao thì cũng không ném cho kẻ khác.

Hôm nay người vào khu minh tiêu thật sự kém hơn hôm trước, dù sao thì sau sự kiện mở nguyên thạch vừa rồi cũng làm cho người ta sinh ra suy nghĩ không tốt, cho rằng minh tiêu với khả năng cho ra phi thủy là không cao, thế nên ai cũng chuyển chiến trường sang phương diện thâm tiêu.

Kết quả như vậy là thứ mà Trang Duệ rất thích, tốc độ xem mao liêu của hắn là rất nhanh, nhiều người thì sẽ khó tránh khỏi hoài nghi, bây giờ ít người, ai cũng chú ý lên mao liêu, căn bản không ai chú ý đến một

kẻ cười ngửa xem hoa như hân.

Ngày hôm qua Trang Duệ đã xem đến mao liêu số bốn ngàn, hôm nay sau khi tiến vào khu minh tiêu thì bắt đầu xem xét từ số bốn ngàn.

Vì có quá nhiều mao liêu nên Trang Duệ chỉ dùng linh khí nhìn thoáng qua, cảm ứng xem bên trong có tồn tại linh khí hay không, hân nhìn như vậy và có thể căn cứ vào độ mạnh yếu của linh khí để phán đoán phẩm chất bên trong.

Khi gặp mao liêu có chút linh khí thì Trang Duệ sẽ không dừng lại, cũng không thèm đưa mắt lần hai, chỉ có những mao liêu linh khí dồi dào mới có thể làm hân dừng bước. Hân dùng hàm lượng thịt ngọc để tính ra giá trị, sau đó ghi vào trong vở, mà những gì hân ghi lại nếu đưa cho người khác xem cũng không thể hiểu được.

Đến trưa thì Trang Duệ xem đến con số mười bảy ngàn, lúc này đầu óc hân cũng có chút rối, nếu như không nhìn vào vở, hân cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu khối mao liêu đáng trả giá, có giá trị cao nhất.

Trang Duệ vốn cho rằng minh tiêu chỉ có hơn mười ngàn, nhưng không ngờ vòng ngoài cũng là phạm vi của minh tiêu, vì thế mà có thể lên đến con số hai mươi ngàn.

- Tiểu Duệ, sao vậy? Sao vẽ mặt lại khó coi như thế?

Đến trưa ngồi vào nhà hàng trong trung tâm giao dịch ngọc thạch myanmar, Phương Di dùng ánh mắt quan tâm nhìn Trang Duệ, mới vài giờ không gặp mà gương mặt vốn hồng hào của hân chợt trắng bệch, chẳng khác hơn những người vừa cắt nguyên thạch sụp đổ vào lúc sáng.

- Không có gì, dì Phương, vì xem quá nhiều mao liêu nên có hơi choáng váng mặt mày...

Trang Duệ khoát tay áo nói, hân nhìn những món ăn trước mặt mà thật sự nuốt không trôi, vì khối lượng công việc của hân là quá lớn, buổi sáng hân đã xem hơn chục ngàn nguyên thạch nhưng vẫn còn rất nhiều nguyên thạch cần xem, hơn nữa hân còn phải chọn ra những nguyên thạch có giá trị để đặt giá.

Dù linh khí xem vật chết là không tiêu hao nhưng tinh thần cũng bị ảnh hưởng, điều này làm cho Trang Duệ cảm thấy sức cùng lực kiệt, lúc này rất muốn nằm xuống nghỉ ngơi một giấc.

- Đúng rồi, chú Tần, cháu có nhớ vài khối mao liêu, chú ghi lại, vài ngày nữa mở đấu giá thì chú ý một chút...

Trang Duệ mệt mỏi mở vở của mình ra, trong đó là những con số chẳng chịt, nhưng người ta muốn nhìn ra quy luật trong đó thì là không thể nào.

Trang Duệ thật sự là không có khẩu vị, hân đẩy lồng cơm sang một bên, nhưng sau khi thấy những con số trong vở thì đầu cũng phình lên. Hân nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc, sau đó mới tiếp tục đưa mắt nhìn xuống.

- Số 4179, 5367, 550, 751, còn có 5426, khi mở đấu giá thì chú Tần nên chú ý, giá cơ cháu ghi ở phía trên, đó là những khối mao liêu cháu cảm thấy không tệ. Nếu giá cả không quá cao thì nên tận dụng thu bốn khối mao liêu đầu tiên vào trong tay... truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Trang Duệ cầm vở của Tần Hạo Nhiên sang viết vài con số, những khối nguyên thạch mà hân nói ra ít nhất cũng mở ra phẩm thúy vàng, bốn khối mao liêu kia có giá trị không dưới hai trăm triệu.

Còn số 5426 chính là Trang Duệ ghi loạn, vì những gì hân viết ra cũng chẳng thể nào luôn có phẩm thúy, nếu thật sự là như vậy sẽ khó tránh khỏi người ta hoài nghi, cho nên hân phải cho vào một khối mao liêu chẳng có gì.

Chỉ cần dựa vào những khối mao liêu này cũng đủ cho công ty Tần Thị có lợi nhuận cao, vì thế coi như Trang Duệ cũng là một cậu con rể có đạo đức.

Không phải là Trang Duệ không muốn ăn, nhưng mao liêu có quá nhiều, phẩm thúy chất lượng bình thường lại quá nhiều, Trang Duệ căn bản không tiêu hóa được. Hân vốn cho thêm Tần Hạo Nhiên vài con số, nhưng từ sáng đến trưa mà mình xem được quá nhiều phẩm thúy như thế cũng là khủng bố, sợ rằng sẽ hù chết hai người kia mất.

- Điều này...Điều này, Tiểu Duệ, cậu đã xem đến mao liêu số sáu ngàn rồi sao?

Dù Trang Duệ rất ấn tượng nhưng hai vợ chồng Tần Hạo Nhiên vẫn kêu lên sợ hãi, buổi sáng Tần Hạo Nhiên vẫn xem xét thăm tiêu nhưng mới xem đến con số hai trăm mà thôi, đó là trực tiếp lướt qua những mao liêu có biểu hiện không tốt, không ngờ Trang Duệ đã xem đến con số 6000 rồi.

- Chú Tần, mình tiêu phần lớn chỉ là những tảng đá vứt đi, cháu đi qua chỉ nhìn những mao liêu có biểu hiện tốt, vì thế mới thật sự mệt người...

Trang Duệ biết những con số mình nói ra đã hù dọa hai vợ chồng Tần Hạo Nhiên, vì vậy hấn vội vàng giải thích. Lúc này tâm tình của Tần Hạo Nhiên dần bình tĩnh trở lại, chỉ là khi xem xét nguyên thạch thì Trang Duệ đã ghi lại cả giá đấu cao nhất có thể.

Sau khi dùng cơm xong thì Trang Duệ cũng không trực tiếp đi xem mao liêu, hấn tìm một góc khuất người trong nhà hàng để ngủ một giấc, mãi đến hơn một giờ mới đi ra khu minh tiêu.

Khi đầu óc đang thanh tỉnh thì Trang Duệ nhanh chóng dùng linh khí xem xét hết ba ngàn khối mao liêu còn lại, trong vở của hấn có ghi lại mười con số, đấu giá hôm nay hấn không tham gia, vì trong nhóm mao liêu từ 2000 đến 4000 không có thứ nào vừa mắt hấn.

Đến chiều Trang Duệ trực tiếp lên xe quay về khách sạn mà không nói lời nào, vợ chồng Tần Hạo Nhiên biết Trang Duệ rất mệt, thế nên cũng không quấy rầy.

Sau khi quay lại khách sạn, đi đến nhà hàng dùng cơm, sau đó hấn về giường ngủ say như chết, điều này làm cho Tần Hạo Nhiên muốn đến thương lượng và định giá khối mao liêu cho ra phẩm thú đồ nhưng không gặp được, Trang Duệ rất mệt mỏi, căn bản không nghe thấy tiếng điện thoại.

Đến sáng hôm sau thì Trang Duệ mới thức dậy, hấn ngủ cả mười hai giờ, bây giờ mới thấy tinh thần hoàn toàn khôi phục.

- Tiểu Duệ, cậu xem nên định giá khối mao liêu cho ra phẩm thú đồ như thế nào?

Khi đi xe đến xem nguyên thạch vì có mặt Tổng Quân, Mã Mập và nhóm chuyên gia nên Tần Hạo Nhiên không thương lượng việc này với Trang Duệ, khi đến hội trường thì lão mới kéo Trang Duệ ra một góc không người hỏi thăm.

- Tuy sau lưng khối mao liêu kia có vết nứt ác tính nhưng thể tích quá lớn, tin chắc sẽ có không ít người muốn ra tay, giá cả không quá thấp, nếu không sẽ chẳng thu vào được...

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cháu cảm thấy giá cả thấp nhất là sáu triệu Euro mới có thể nắm bắt nó, thế này đi, chú Tần, đến chiều chúng ta cùng vào trong sảnh đấu giá...

Đồ thạch có rất nhiều phương thức, mà mỗi người có một phương thức riêng, cũng không ai giống ai, có người đánh cuộc độ trong, màu sắc, tất nhiên còn có kẻ đánh cuộc vết nứt, loại người này là quân chủ lực trong đồ thạch.

Vì những vết nứt nông hay sâu có thể ý nghĩa kết cấu của phẩm thú bên trong bị phá hư như thế nào nhưng như vậy cũng có nghĩa là sẽ cho ra phẩm thú cực phẩm, như vậy sẽ xem như thắng lớn, nguy hiểm và kỳ ngộ đều song hành với nhau, thế cho nên những khối mao liêu có vết nứt ác tính vẫn không thể nào xem thường.

- Thật sự không được, quyết định là tám triệu Euro...

Tần Hạo Nhiên nếu so ra thì quyết đoán còn hơn cả Trang Duệ, lão trực tiếp tăng thêm hai triệu Euro, cũng chính là hai chục triệu tệ. Lúc này vấn đề mà công ty châu báu Tần Thị gặp phải cũng chẳng phải là tiền, mà là nguyên liệu phẩm thú, đừng nói là một khối mao liêu có giá cả trăm triệu, dù là giá thể nào thì Tần Hạo Nhiên cũng có thể thu vào trong tay.

- Đến chiều chúng ta đến hiện trường đấu giá rồi nói sau...

Trang Duệ cũng không muốn cho ra kết luận ngay vào lúc này, vì hiện trường đấu giá là thiên biến vạn hóa, cũng không đảm bảo không có người theo sát, đến lúc đó sẽ biết.

Sau khi tách khỏi vợ chồng Tần Hạo Nhiên thì Trang Duệ hôm nay đi đến khu thâm tiêu, tất cả những mao liêu có giá trị tốt đều được Trang Duệ ghi vào trong vở, cứ đến hai giờ chiều mỗi ngày đi tham gia đấu giá là được.

Trang Duệ tổng cộng nhìn trúng một trăm trong tổng số mao liêu có ở khu minh tiêu, có mười mao liêu cực kỳ quan trọng cần phải nắm bắt, trong đó có ba khối thủy tinh nhưng chưa đạt đến để vương lục nhưng nếu tạo hình ra vật phẩm phi thúy thì có thể xưng là cực phẩm.

Bảy khối phi thúy còn lại tuy kém một chút nhưng được cái là số lượng nhiều, mỗi khối đều có thể cho ra hơn mười kilogam ngọc, vừa vặn bổ sung nguyên liệu cho những vật phẩm phi thúy xa hoa. Chưa nói đến những thứ khác, chỉ cần có thể chụp vào trong tay mười khối mao liêu kia, cửa hàng châu báu Tần Thụy Lâm ở Bắc Kinh sẽ không sầu lo về vấn đề nguyên liệu phi thúy trong thời gian năm năm tới.

- Con bà nó, quả nhiên là ngọc tốt đều ở khu vực thâm tiêu...

Trang Duệ tiến vào khu vực thâm tiêu, hắn còn chưa xem được một trăm khối mao liêu thì đã thâm mắng lớn, rõ ràng là quá ức hiếp người, tất cả những mao liêu cực tốt đều tập trung ở khu thâm tiêu, vì một trăm khối mao liêu vừa xem có hai mao liêu đã cho ra phi thúy cấp thủy tinh.

457. Chương 457 : Thâm Tiêu(1).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 457: Thâm tiêu(1).

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Thật ra cũng không khoa trương như những gì Trang Duệ đang nghĩ, ban tổ chức đã có phương án cụ thể để sắp xếp mao liêu thâm tiêu, hơn nửa phần lớn đều là mao liêu bán đồ, đều đã được vạt một cửa sổ hay rạch một vết nứt, có một vài khối mao liêu còn được mài đến khi xuất hiện màu xanh đậm.

Nhưng Trang Duệ thật sự là không quan tâm đến những mao liêu có biểu hiện quá tốt, vì căn bản không cần nghĩ cũng biết khi mở thầu thì giá cả của nó nhất định sẽ bị đội lên trời. Hắn cũng đã xem xét giá cả, có lẽ mỗi một khối mao liêu phải trên trăm triệu, hắn khó thể nào tham gia cho tốt, cũng không muốn tham gia.

Số lượng mao liêu thâm tiêu gấp chục lần số mao liêu minh tiêu, nói cách khác có khoảng hai trăm ngàn mao liêu thâm tiêu cho Trang Duệ lựa chọn, cho nên hắn cũng không gấp gáp. Hắn dựa vào linh khí trong mắt để kiểm tra những khối mao liêu có biểu hiện kém cỏi nhưng bên trong có phi thúy loại tốt, như vậy vừa đảm bảo đồ thạch trắng mà không mất nhiều tiền, đây mới là tính toán của hắn.

- Sao toàn là mao liêu bán đồ như vậy?

Khi nhìn đến mao liêu số năm trăm thì Trang Duệ thật sự không nhìn được, hắn dứt khoát đi ra khỏi khu thâm tiêu, đi đến khu vực tiếp giáp giữa khu thâm tiêu và minh tiêu để xem xét.

Quả nhiên biểu hiện của mao liêu ở chỗ này kém xa trong kia, thậm chí còn có những khối mao liêu thâm tiêu còn kém hơn cả mao liêu minh tiêu bên kia, chỉ là đá của những mỏ khoáng mới ở Myanmar được bày ra ở chỗ này, tất nhiên bên trong cũng có chút nhan sắc.

- Sao? Cấp bằng?

Sau khi xem xét một giờ ở khu vực tiếp giáp giữa minh tiêu và thâm tiêu, lúc này Trang Duệ đang đứng trước một khối mao liêu rất xấu. Sở dĩ nói mao liêu này xấu cũng vì lớp da của nó, đồng thời bộ dạng lại giống như trán của ông Thọ, trên một tảng đá hình trứng còn có một cục u lồi lên, hơn nữa ở lớp da lại có những chấm đen rõ ràng, giống hệt như những tảng đá ở nông thôn.

Trang Duệ lật khối mao liêu hơn ba mươi kilogam này ra xem, hần phát hiện nó không mở cửa sổ, rõ ràng là một khối mao liêu toàn đồ, vì thế mà không khỏi vui sướng, lần này xem như hần tìm được một khối mao liêu toàn đồ khá tốt.

- Hừ, đúng là quá đắt...

Trang Duệ nhìn giá quy định trên hộp đấu giá ở bên cạnh thì không khỏi thán mắng một câu, một tảng đá thế này mà có giá quy định lên đến ba trăm ngàn Euro.

Trang Duệ dùng ánh mắt bất bình nhìn chằm chằm vào giá quy định, sau đó lại nhìn về phía hộp đấu giá, sau đó hai mắt hần chợt sáng ngời, hần tự mắng mình:

- Trang Duệ à, mày đúng là thằng ngốc.

Trang Duệ nói xong còn vỗ mạnh xuống đầu mình, một tiếng bốp khá lớn vang lên.

- Anh đang làm gì?

Một câu tiếng Trung đông cứng chợt vang lên bên tai Trang Duệ, hần quay đầu lại nhìn và thiếu chút nữa bị dọa cho nhảy dựng lên, vì một quân nhân Myanmar trầm đen và hơi gầy đang cầm một cây súng AK47, hòng súng chĩa vào mình.

- Này, anh bạn, anh cầm súng chĩa vào tôi làm gì? Mau đưa ra chỗ khác...

Trang Duệ lớn tiếng kêu lên, lúc này một nhân viên công tác đứng bên ngoài nghe được và nhanh chóng bước đến cùng trao đổi với tên lính. Bọn họ dùng tiếng Myanmar để trao đổi với nhau, Trang Duệ căn bản không nghe hiểu, nhưng khi nhân viên kia đi đến thì hòng súng cũng rú xuống.

- Tiên sinh, xấu hổ quá, vừa rồi anh ta hoài nghi anh có hành động muốn phá hoại hộp đấu giá vì thế mà tiến lên ngăn cản, thật xin lỗi, chỉ là hiểu lầm...

Nhân viên công tác dùng tiếng Trung lưu loát hơn một chút, giọng điệu lại khá khách khí, vì sự thật rất rõ ràng, cái hộp đấu giá lúc này vẫn còn rất vững vàng. nguồn

- Vừa rồi anh ta tự đánh mình, tự đánh mình...

Tên lính kia thật sự khó hiểu với hành động của Trang Duệ, hần dùng tiếng Trung không lưu loát nói, sau đó cùng khoa tay múa chân vỗ lên đầu mình.

Trang Duệ tức giận mới lên tiếng:

- Tôi vừa rồi cảm thấy vui vẻ nên vỗ đầu một cái, nào phải kẻ rảnh rỗi không có việc gì làm và vỗ lên đầu mình?

Vị nhân viên công tác kia sau khi nghe rõ lời của Trang Duệ thì cười trao đổi với tên lính kia, sau đó hần nói:

- Thật xin lỗi tiên sinh, quấy rầy anh chọn mua mao liêu rồi...

Tên lính sau khi nghe nhân viên công tác giải thích thì cũng lắc đầu bỏ đi, nhưng hần cũng không đi quá xa Trang Duệ, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ lại có chút cổ quái, giống như có thể phân loại Trang Duệ vào trong bệnh viện tâm thần.

Trang Duệ không quan tâm đến những gì người lính kia nghĩ về mình, lúc này trong lòng hần đang rất vui vẻ, vì vừa rồi hần nghĩ đến một vấn đề, đó chính là sử dụng tất cả số tiền mình có cũng có thể thu được số lượng lớn mao liêu trong khu vực thăm tiêu này.

Rất nhiều người có thể đoán được cái gọi là dùng hết số tiền của mình cũng không phải là lấy hết tiền ra để đấu giá, đó chính là trả giá cao hơn giá cao nhất trong hộp đấu giá là có thể thu mao liêu vào trong tay mình.

Vài ngày nay Trang Duệ đều có chút cảm giác không đúng, bây giờ thì mới hiểu ra, linh khí trong mắt mình không chỉ hìn thấu đá hay kim loại, còn có thể nhìn thấu chiếc hộp đấu giá làm bằng hợp kim bên cạnh mao liêu, còn những con số bên trong càng khó thể chạy thoát được.

- Hì hì, còn chưa có ai đặt giá, xem như mình là người đầu tiên...

Trang Duệ nhìn vào hộp đấu giá thì phát hiện bên trong rỗng tuếch, không có ai viết đơn đặt giá bỏ vào đây, thế là hắn kéo ngăn thủy tinh bên dưới hộp đấu giá ra, lấy một tờ đơn đặt giá từ bên trong ra ngoài.

Cái gọi là đơn đặt giá chính là một cái thẻ giống như danh thiếp, bên trên ghi ba loại chữ gồm Myanmar, tiếng Anh, tiếng Trung, mình cần phải điền vào con số của mình và số tiền đấu giá.

Số của người đấu giá cũng không phải là con số trên thẻ, chính là lấy bốn con số phía sau tấm thẻ và bốn con số ở phía sau hộ chiếu của người muốn đấu giá, tổng cộng là tám chữ, nếu là người Myanmar thì bốn số sau sẽ là số của giấy chứng minh.

Khi muốn có thẻ để vào đây phải điền vào số hộ chiếu của mình, vì vậy mà máy tính sẽ tự động cho ra một con số, mục đích làm như vậy là không muốn thương nhân mao liêu bị kẻ khác chơi khăm.

Vì nếu đánh số quá đơn giản sẽ bị người ta nắm chắc, nếu có người dùng số của Trang Duệ để đặt một khối mao liêu với giá một tỷ Euro, như vậy Trang Duệ sẽ không thể trả được, cuối cùng chỉ có thể trốn tiêu, như vậy những khối mao liêu mà trước đó hắn mua sẽ biến thành phế thải.

Có câu nói đồng hành là oan gia, không thể loại trừ những kẻ có tâm tính âm u, sau khi biết rõ số của đối phương thì dùng phương án kia để trả giá cao, coi như đẩy đối thủ ra khỏi công bàn phi thúy Myanmar lần này.

Vì vậy mà ban tổ chức mới quyết định dùng cách gộp số như vậy, hơn nữa khi phát thẻ đã đặc biệt nhắc nhở mọi người, không nên để lộ số của mình, nếu như vì không cẩn thận mà bị kẻ khác chơi khăm, chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

- À, bỏ ra ba trăm lẻ một ngàn Euro...

Trang Duệ viết vào giá cả, bây giờ hắn rất thoải mái, thâm tiêu đối với Trang Duệ như một cô gái đẹp, hắn thích lúc nào thì có thể đến đùa giỡn lúc đó.

Sau khi ném đơn đặt giá vào trong hộp thì Trang Duệ nhìn thoáng qua, chuẩn bị tiếp tục đi chọn mao liêu thì điện thoại vang lên.

458. Chương 458 : Thâm Tiêu(2).

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 458: Thâm tiêu(2).

Dịch: Masta4ever truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: Nhóm dịch Tepga -

- Tiểu Duệ, cậu còn đứng đó làm gì? Đã sắp đến ba giờ rồi, sao còn chưa đến sảnh đấu giá?

Âm thanh của Tần Hạo Nhiên từ trong điện thoại truyền ra, Trang Duệ xem đồng hồ mà không khỏi thè lưỡi, chỉ còn kém năm phút là đến ba giờ, lúc này có thể tiến vào trong sảnh đấu giá được rồi.

- Chú Tần, cháu sẽ đến ngay.

Trang Duệ cúp điện thoại và nhanh chóng chạy về phía sảnh đấu giá làm hại tên lính kia thiếu chút nữa thì chạy theo. Người này đi đến bên cạnh hộp đấu giá, sau khi xem xét thấy không có vấn đề gì thì mới tiếp tục nhiệm vụ, nhưng trong lòng hắn càng thêm nhận định Trang Duệ là kẻ điên.

- Nhanh lên, xin số rồi tiến vào trong đại sảnh...

Tần Hạo Nhiên thấy Trang Duệ học tốc chạy đến thì cũng không khách sáo mà trực tiếp chèn Trang Duệ đến trước mặt mình, tuy hành vi chen ngang này làm cho người phía sau bức bối, nhưng đối phương cũng

không chắn trước mặt mình, bọn họ chỉ oán trách vài câu mà thôi, mà nhóm Tần Hạo Nhiên thì giả vờ như không nghe thấy.

Vì lần này đến chậm nên nhóm Trang Duệ cũng không thể nào được ngồi ở sảnh 1, bọn họ dựa vào số thể được cấp để tìm đến sảnh 3, vị trí cũng coi như khá gần phía trước, hàng ghế thứ hai.

Quan trọng là Tần Hạo Nhiên, Trang Duệ và Phương Di có thể ngồi cùng một chỗ, vì thế mà trong thời gian mở thầu thì mọi người có thể thương lượng với nhau để định giá đấu, có thể ứng phó với những gì sẽ xảy ra.

Đúng ba giờ thì âm thanh của vị giám sát đấu giá vang lên trong hội trường, nhưng lần này dùng tiếng Myanmar và dịch sang tiếng Trung với tiếng Anh một lần mà thôi. Hôm trước gặp mặt Hào Vinh và Trang Duệ biết mỗi ngày phải thay một vị giám sát minh tiêu, bọn họ đều là những người có danh vọng ở xã hội thượng tầng Myanmar.

- Bắt đầu đấu giá...

Vị giám sát lớn tiếng tuyên bố, màn hình lớn trước mặt ba người Trang Duệ bắt đầu sáng lên, những con số từ 4000 đến 6000 xuất hiện rõ ràng trên màn hình rộng, phía dưới là những con số màu đỏ thể hiện giá cả quy định, cực kỳ bắt mắt.

Trang Duệ đưa mắt nhìn khắp bốn phía, hắn phát hiện hôm nay người có tâm tư muốn nói chuyện phiếm là không nhiều. Sau khi xuất hiện tiêu vương ở ngày đầu tiên, ngày thứ hai Trang Duệ cũng không tham gia đấu giá nhưng cũng xuất hiện hai khối tiêu vương với giá cả lên đến bốn chục triệu tệ. Rõ ràng mỗi tiêu vương sụp đổ ngày thứ hai cũng không làm ảnh hưởng đến quyết tâm của đám người đến mua mao liêu, ngược lại thì càng thêm điên cuồng.

- Tiểu Duệ, cậu xem xét mao liêu số 5522 cho thật chặt, tôi và dì Phương của cậu sẽ xem những con số khác, nếu có gì thay đổi thì lập tức báo ngay...

Tần Hạo Nhiên mở vớ của mình ra nhìn ra một lượt rồi lập tức nói lời phân công, hôm nay nhiệm vụ trả giá rất nặng, không những đảm bảo phải nắm bắt được mao liêu có thể cho ra phải thúy đồ mang số 5522, hơn nữa bốn con số 4179, 5367, 5550 cũng đều được đấu giá vào ngày hôm nay.

Vì sợ những chuyên gia đồ thạch kia để lộ tin tức nên Tần Hạo Nhiên không cho bọn họ tiến vào trong đại sảnh đấu giá, ba người bọn họ sẽ phải đấu hơn bốn khối mao liêu, nhìn trên phương diện thời gian thì cũng không quá ung dung, hơn nữa những con số kia cũng không phải ở cùng một chỗ, chỉ riêng việc tìm kiếm trên màn hình cũng đã mất vài phút.

Rõ ràng đấu giá minh tiêu hôm nay sẽ rất sôi động, vì giá quy định vừa mới xuất hiện trên màn hình thì đã có kẻ đặt giá, vô tình màn hình chợt biến thành ba màu xanh đỏ trắng.

- Con bà nó, mới đó đã nâng giá rồi sao?

Trang Duệ không khỏi thầm nói một tiếng, tình huống lúc này thật sự làm cho người ta căng thẳng, bất chấp người ta có quấy rối thế nào thì hắn cũng chỉ nhìn chằm chằm vào khối mao liêu của mình, để xem giá đấu có biến đổi hay không.

- Tiểu Duệ, cậu vừa nói gì?

Phương Di ngồi ở bên cạnh chợt nghiêng đầu hỏi một câu.

- Không có gì, không có gì, đám người này rất nhàm chán, món của mình thì không trả giá, chỉ biết đi trả giá của người ta để làm loạn...

Trang Duệ vội vàng tỏ ra căm thù đến tận xương tủy, vì hành vi quấy rối của mình ngày trước cũng không thể truyền đi, nếu không thì vị tiên sinh đã mất một triệu Euro ngày đầu tiên sẽ tìm đến mình để “tâm sự”.

- Đứa nhỏ này đúng là, ngày hôm trước người đặt giá gần sáu chục khối mao liêu kia chính là cậu sao? Tôi giao Huyền Băng cho cậu cũng coi như yên tâm...

Trang Duệ nói làm cho Phương Di dần đoán ra sự thật, nhưng Phương Di cũng không quá tức giận, bây giờ thể đạo bây giờ là dần ông quá trung hậu sẽ chịu nhiều thiệt thòi. Bản tính của Trang Duệ là rất tốt, cũng

không thiếu cơ trí, như vậy sẽ là một biện pháp hữu hiệu để bảo vệ con gái mình, tìm được một con rể như vậy thì Phương Di còn gì phải lo lắng nữa?

- Hì hì, cháu cũng không phải không hiểu...

Trang Duệ gãi đầu nở nụ cười nhưng ngay sau đó lại đông cứng, vì hắn thấy mao liêu số 5522 của mình đã có người trả giá, hơn nữa trực tiếp đẩy giá từ hai trăm ngàn lên đến năm trăm ngàn.

- Chú Tần, có người đấu giá phỉ thúy đỏ, giá là năm trăm ngàn Euro...

Trang Duệ tranh thủ thời gian thông báo cho Tần Hạo Nhiên, nếu nói về giải ứng biến thì Trang Duệ thật sự không bằng hai thương nhân tinh anh như Phương Di và Tần Hạo Nhiên.

- Không có gì, đừng nôn nóng, vẫn còn hơn một giờ nữa...

Tần Hạo Nhiên nhìn đồng hồ rồi dùng giọng trấn định nói, lão vốn sẽ không nghĩ rằng có thể thu vào khối mao liêu kia với giá rẻ, vài ngày qua lão đã nghe nhiều người bàn về khối mao liêu 5220, có quá nhiều kẻ chú ý, như vậy người tham gia ngày càng nhiều. Tất nhiên trong công bản phỉ thúy Myanmar lần này sẽ không thiếu cao thủ đồ thạch.

Nguy hiểm lớn thì tiền tài càng lớn, một khối mao liêu của mỏ khoáng cũ nặng cả tấn, đây thật sự là mao liêu hiếm có trong lịch sử, tuy sau lưng của khối mao liêu còn có một vết nứt ác tính nhưng nó lại quá lớn, biết đâu vết nứt ác tính chỉ kéo đến chính giữa khối mao liêu rồi biến mất?

Vì vậy mà đừng nghĩ rằng ngày hôm đó Trang Duệ cho ra biểu hiện không thèm quan tâm, kể cả những người từng xem qua khối mao liêu kia cũng đưa ra đánh giá rất thấp, nhưng biết đâu được những kẻ trả giá khối mao liêu vào lúc này chính là những kẻ cho ra đánh giá cực thấp kia, Trang Duệ chẳng phải là một trong số đó sao?

- Không đúng, khối mao liêu này giá cả dần tăng...

Chỉ trong thời gian mười phút mà giá cả của khối mao liêu 5220 kia đã từ năm trăm ngàn lên đến một triệu Euro, hầu như cứ cách ba phút lại có người đấu tăng thêm một trăm ngàn. Trang Duệ thấy tình huống như vậy thì căn bản không hoạt động cơ thể, chỉ có thể căng mắt nhìn chăm chăm.

- À, Tiểu Duệ, cậu đến xem giá cả của hai khối mao liêu 4179 và 5367, để tôi chú ý 5220 một chút...

Tần Hạo Nhiên cũng nhú mày, ngày hôm qua lão đã lén đến xem mao liêu số 5220, tuy nó rất lớn nhưng cũng không được cắt mặt, không hiện rõ phỉ thúy, bây giờ bị người ta đẩy giá như thế là không bình thường.

459. Chương 459 - 462: Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 459 - 462: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

- Bố, khối nguyên thạch này hình như không đáng giá tiền như vậy đâu? Chúng ta cũng cần xét giá, nếu đặt hết vào khối mao liêu này, như vậy cũng không đủ tiền cho thâm tiêu...

- Không sợ, tên khốn họ Trang kia rất biết biểu diễn, trước đó đã kéo bố cậu khổ sở một lần, hôm trước hắn lại có biểu hiện bất thường, sợ rằng bên trong khối mao liêu này có phỉ thúy...

Ở sảnh đấu giá số bốn có một đoạn đối thoại như vậy, trong đó một người lên tiếng chính là lão oan gia của Trang Duệ, là người cầm lái công ty châu báu Hứa Thị, là Hứa Chấn Đông. Người còn lại chính là con trai của Hứa Chấn Đông, là Hứa Kỳ.

Tên Hứa Vĩ trước kia khơi mào tranh chấp với Trang Duệ bây giờ đã bị đưa vào lãnh cung, sau khi bị tước hết tất cả chức vị ở công ty châu báu của gia tộc thì hẳn giống như một trong những công tử ngồi ăn chờ chết, mỗi tháng đến công ty nhận một phần tiền mà thôi, chuyện quan trọng như đồ thạch ở Myanmar sẽ không liên quan gì đến hắn.

Khi thấy ra giá ba lượt là cha mình thì Hứa Kỳ có chút sốt ruột:

- Bố, chúng ta không thể nào đặt hết tất cả trứng gà vào một cái giỏ, cứ cách ba phút ngài lại ra giá, nếu không người nào dám theo thì chúng ta phải mua nó, cuối cùng biết làm sao?

- Hừ, sợ cái gì? Lúc này mới hơn một triệu mà thôi, con đã sợ không có ai theo à?

Hứa Chấn Đông hừ lạnh từ lỗ mũi, lão quan sát khối mao liêu kia vài ngày, phát hiện nhiều tên đánh giá khối mao liêu không có giá trị thường lên đến quan sát thêm, điều này làm cho lão có niềm tin với nó, nếu như mua được với giá hơn một triệu thì rõ ràng là cầu còn chưa được.

Quả nhiên Hứa Chấn Đông vừa dứt lời thì con số giá đấu của mao liêu 5220 đã biến đổi, lão cũng xiết chặt nắm đấm, sau đó buông tay, tăng giá thêm một trăm ngàn rồi nhấn nút định giá.

Hứa Chấn Đông bây giờ suy nghĩ rất đơn giản, lần này đến Myanmar mang theo năm triệu Euro, lão chỉ có thể định giá nó lên đến bốn triệu Euro, hơn nữa dù bắt không được cũng phải quấy đục để người ta không dễ đắc thủ.

- Chú Tần, vừa rồi là chú lên giá sao?

Trang Duệ bớt chút thời gian nhìn qua mao liêu 5220, hắn phát hiện con số bên trên đã biến thành một triệu năm trăm ngàn Euro, thế là thâm nháy dựng lên hỏi Tần Hạo Nhiên.

- Không phải, xem ra lúc này có ba nhóm người cùng theo khối mao liêu 5220, vì thế giá cả tám triệu có thể điều chỉnh...

Tần Hạo Nhiên nói mà hai hàng chân mày hơi nhíu lại, lão phát hiện giá đấu một triệu năm trăm ngàn đã là một triệu tám trăm ngàn, có kẻ trực tiếp tăng thêm ba trăm ngàn Euro.

- Cậu tiếp tục xem xét hai khối mao liêu kia, tôi sẽ phụ trách khối mao liêu phỉ thúy đỏ này...

Về mặt Tần Hạo Nhiên chột nghiêm túc hẳn lên, giá đấu trên màn hình lớn cho thấy ba bên không ai yếu tay, hơn nữa muốn dùng khí thế của mình để ép chết đối phương.

- Hai triệu Euro, trời ạ, con bà nó...

Tần Hạo Nhiên nhìn về phía màn hình lớn, lão là một người nho nhã mà không khỏi mở miệng nói tục một câu, bây giờ chỉ còn lại nửa giờ là kết thúc đấu giá, nếu như cứ tiếp tục dựa theo xu thế này thì chỉ có quỷ mới biết giá của khối mao liêu kia sẽ đến mức nào.

Ngược lại thì những khối mao liêu mà Trang Duệ và Phương Di đang mua thì giá mao á đ tú à T n k i tU ượ

Vợ chồng Tần Hạo Nhiên tất nhiên là ở trong hàng ngũ những người vui mừng, Trang Duệ cho bọn họ bốn số mao liêu, Tần Hạo Nhiên đặt trúng ba, tổng cộng mất hơn bốn triệu Euro, đối với công ty châu báu Tần Thị thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

- Ủa, sao lại là bảy triệu năm trăm lẻ một ngàn Euro? Cậu quên trả giá rồi sao?

Khi Tần Hạo Nhiên nhìn về phía mao liêu số 5220 thì vẻ mặt chợt cứng lại, vì lão phát hiện con số bên dưới mao liêu kia chính là bảy triệu năm trăm lẻ một ngàn, thật sự không phải là con số tám triệu mà mình từng nói Trang Duệ đặt giá.

Vì vậy phản ứng đầu tiên của Tần Hạo Nhiên chính là Trang Duệ không trả giá, điều này làm cho lão rất uể oải, nói thật ra thì lão rất coi trọng khối mao liêu có thể cho ra phẩm thủy đồ kia, sớm biết như vậy thì tự mình ra tay, thanh niên có lẽ là không chịu được áp lực.

- Không phải, chú Tần, đây là giá đấu thấp nhất mà cháu đặt ra...

Trang Duệ nói làm cho hai vợ chồng Tần Hạo Nhiên há hốc miệng, nửa ngày sau cũng không khép miệng lại được. Vốn Trang Duệ cũng chịu áp lực không nhỏ, nhưng khi đối phương tăng giá mà hắn lại có gan ép giá, hơn nữa cuối cùng còn trúng mao liêu.

- Hảo tiểu tử, thật sự rất tốt, xem ra chú Tần đã già rồi...

Tần Hạo Nhiên vui sướng vỗ một cái lên vai Trang Duệ, biến cố vừa rồi làm cho lão có hơi giật mình, bây giờ nghĩ mình đã thất thố trước mặt con rể, vì thế mà vẻ mặt cũng không khỏi có chút khó khăn.

- Chú Tần, chú cũng không già, có phải không dì Phương?

Trang Duệ chớp chớp mắt với bố vợ tương lai, điều này làm cho Phương Di trừng mắt bất mãn.

- Được rồi, mao liêu của cậu hôm nay là tiêu vương, thừa dịp radio còn chưa ra thông báo mà nắm chặt thời gian làm thủ tục, nếu không thì người ta sẽ biết...

Tần Hạo Nhiên rất quen thuộc công bàn phẩm thủy Myanmar, Trang Duệ nghe thấy vậy thì gật đầu nhanh chóng đi ra ngoài làm thủ tục.

- Tiên sinh, làm phiền anh bước sang phải mười mét, anh vào trong phòng kia làm thủ tục...

Trang Duệ đưa thẻ của mình lên cửa sổ làm thủ tục, nhưng điều làm cho hắn kinh ngạc chính là người bên trong lại cho hắn đi vào trong phòng làm thủ tục. Không biết tiêu vương lần trước có được hưởng đãi ngộ như vậy không, nhưng Trang Duệ biết kết cục của tiêu vương đến từ công ty Cát Tường Trung Hải là cực kỳ thảm.

- Đi thôi, tôi đi với cậu...

Tần Hạo Nhiên cũng không biết có chuyện gì xảy ra, lão xoay người nói một câu với Phương Di, sau đó cùng đi với Trang Duệ vào trong văn phòng.

- Chào anh, anh là Trang tiên sinh phải không? Chúc mừng anh đạt được danh hiệu tiêu vương đến ngày hôm nay của công bàn phẩm thủy Myanmar...

Sau khi tiến vào trong văn phòng thì một người đàn ông trung niên Myanmar khá gầy và nhỏ đến đón chào, nhưng người này nói tiếng Trung khá lưu loát, nếu không phải ở nước ngoài thì Trang Duệ sẽ cho rằng đối phương là người nước mình.

- Hình như cũng không cần chúc mừng như vậy, xin hỏi ời tôi vào chỗ này làm gì?

Trang Duệ đi thẳng vào vấn đề, hắn biết rõ quân đội Myanmar nắm giữ đất nước, biết đâu người đàn ông trung niên này sẽ là một sĩ quan cao cấp trong quân đội. Tục ngữ có câu tú tài gặp quân binh, hai bên căn bản không thể nào nói lý lẽ, Trang Duệ cũng không muốn liên hệ với lực lượng bạo lực vũ trang.

- Ha ha, Trang tiên sinh thật sự là người nói chuyện sáng khoái, là thế này, chúng tôi muốn mời Trang tiên sinh phối hợp một chút, sáng mai anh có thể mở khối mao liêu kia được không? Tất nhiên, ngài cứ yên tâm, nếu như mở ra phẩm thủy, chúng tôi có thể miễn phí tất cả hóa đơn chứng từ và thủ tục thông quan, không cần sợ phẩm thủy không mang ra khỏi quốc gia chúng tôi...

Người đàn ông trung niên cũng không quanh co lòng vòng, hần nói thẳng ý nghĩ của mình, Trang Duệ nghe vậy mà nở nụ cười, chỉ sợ nhóm người của công ty Cát Tường cũng được hưởng thụ đãi ngộ thể này phải không?

- Tôi có thể hỏi một câu, các ngài sao lại chọn mở khối mao liêu kia?

Nhưng Trang Duệ thật sự có chút kỳ quái, biểu hiện của khối mao liêu mình mua là không tốt, nếu Myanmar muốn vẫn hồi danh tiếng thì nên tìm một khối mao liêu mà chín phần mười sẽ cho ra phẩm thúy mới đúng, nào tìm đến mình làm gì?

- Khụ khụ...Điều này...Chúng tôi có nhiều bạn bè ở Trung Quốc, bọn họ nói Trang tiên sinh từng là người đợ Phật sống chúc phúc, vận may...Nói là anh rất may mắn...

Vị quan viên của ban tổ chức kia cũng có chút xấu hổ, lời nói có hơi va vấp nhưng cũng đã nói rõ ý nghĩa, nói trắng ra thì chúng tôi biết rõ anh may mắn nên quyết định anh là người đến mở khối mao liêu kia...

- Hừ.

Sau khi nghe được lý do của đối phương thì Trang Duệ không khỏi trừng mắt nhìn đối phương, sao lại qua loa như thế cho được? Nếu như vận may của mình không tốt như đối phương tưởng tượng, tiếp tục đổ thạch suy sụp, như vậy chẳng phải càng làm thiệt hại đến danh dự và uy tín của công bàn phẩm thúy sao?

Trang Duệ dù biết Myanmar là quốc gia Phật giáo, nhưng đối với một người không có tôn giáo như hần, hần cũng không hiểu mức độ cuồng nhiệt của người Myanmar với tôn giáo của mình. Phía Myanmar vốn rất chú ý đến tư liệu về Trang Duệ, vì vậy sau khi hần trúng mao liêu thì cao tăng cho ra chỉ thị muốn Trang Duệ cắt nguyên thạch vào ngày mai.

- Nhưng...Tôi cũng không có ý sẽ cắt nguyên thạch ở Myanmar...

Trang Duệ suy nghĩ một chút và từ chối, nhưng hần cũng thật sự cảm thấy không yên, hần sợ đối phương sẽ áp dụng luật cứng, mình ở trên nước người ta, tất nhiên là không thể không cúi đầu.

- Trang tiên sinh, anh có thể suy xét lại, hơn nữa chúng tôi sẽ đền bù tổn thất cho anh, cụ thể thì nếu anh đồng ý cắt nguyên thạch ở Myanmar, chúng tôi sẽ giảm giá mười phần trăm, nói cách khác thì cái giá bảy triệu năm trăm lẻ một ngàn Euro của anh sẽ chỉ còn là sáu triệu bảy trăm năm mươi ngàn Euro mà thôi...

- Hơn nữa anh có thể trở thành khách Vip vinh dự của công bàn phẩm thúy Myanmar, sau này tham gia công bàn phẩm thúy chẳng cần thư mời, có thể tiến thẳng vào trong hội trường đổ thạch...

Vị quan viên thuộc ban tổ chức thấy Trang Duệ không có ý muốn cắt nguyên thạch thì cho ra đòn sát thủ, ưu đãi như vậy không thể nói là không phong phú, vì đã giảm giá cả bảy trăm ngàn Euro, xem ra phía Myanmar cũng đã ra tay không nhỏ.

461. Chương 459 - 462: Thầm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 459 - 462: Thầm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

- Được, chúng tôi đồng ý, ngài mai có thể cắt nguyên thạch ngay tại hiện trường...

Trang Duệ còn đang do dự thì Tần Hạo Nhiên chợt thay mặt lên tiếng đồng ý.

Vì thế mà vị quan viên kia dùng tốc độ nhanh nhất để ký hợp đồng với Trang Duệ, hơn nữa sau khi Trang Duệ trả tiền thì có thể rời khỏi văn phòng.

- Chú Tần, sao lại phải cắt nguyên thạch ở Myanmar? Như vậy có phát sinh tình huống cây to đón gió lớn không?

Sau khi đi ra khỏi phòng làm việc của đối phương, Trang Duệ dùng giọng khó hiểu hỏi Tần Hạo Nhiên.

- Ưu đãi hơn bảy trăm ngàn Euro, đây là một số tiền lớn, hơn nữa người kia thế nào cũng có mỏ khoáng, có quan hệ với bọn họ thì sẽ không chịu thiệt, biết đâu sau này cậu có thể mở mỏ khoáng ở Myanmar này?

Tần Hạo Nhiên cười nói đùa với Trang Duệ, thật ra lão chủ yếu coi trọng mức ưu đãi bảy trăm ngàn Euro, lão là thương nhân, tất nhiên sẽ muốn giá cả món hàng mình mua là thấp nhất.

Đồng thời nếu đổ thạch thẳng thì danh tiếng của công ty châu báu Tần Thị sẽ bùm bùm khí thế, trước nay trong ngành sản xuất châu báu không ai sợ cây to gió lớn, gió càng lớn càng tốt, như vậy sẽ giảm bớt một số tiền khổng lồ đóng quảng cáo.

Đợi đến khi Trang Duệ và Tần Hạo Nhiên đi ra từ trong văn phòng của ban tổ chức thì Phương Di đã làm xong thủ tục trả tiền ba khối mao liên còn lại, vì văn phòng cách khu làm thủ tục một khoảng không gần, cho nên không có người nào phát hiện ra vấn đề. Sau khi liên lạc điện thoại thì ba người leo lên xe quay về khách sạn.

- Tiểu Duệ, chú Tần mời cậu một ly, chúc cậu ngày mai mở nguyên thạch mã đáo thành công.

Trên xe còn có vài vị cố vấn đổ thạch, vì vậy dù vợ chồng Tần Hạo Nhiên rất hưng phấn nhưng cũng không nói thêm điều gì, đến khi quay về khách sạn thì mọi người cũng ăn uống đơn giản, Tần Hạo Nhiên kéo Trang Duệ đến phòng của mình, hơn nữa còn gọi người đưa đến một chai rượu đỏ, bắt đầu chúc mừng.

Mọi người vừa xuống xe đến vây quanh hiện trường cắt nguyên thạch thì tên Đái Quân ngày hôm qua lại mang theo bao tải đến để kêu gọi đánh cược. Hôm qua tiểu tử này khá may mắn, nhờ vào nhóm người công ty Cát Tường cắt thạch sụn mà thu vào vài chục ngàn Euro, nào ngờ sau đó bỏ tiền ra mua một khối mao liêu phế liệu của công ty Cát Tường cắt cho vui lại cho ra phẩm thúy, thế là hôm nay cũng hô hào đặt cược lớn tiếng hơn.

Nhưng hôm qua sau khi Đái Quân đi về suy xét và kiểm điểm chính mình, hắn cho rằng nếu một bồi hai thì mình sẽ không có lời, nếu một đền một thì mình dù không cần có lợi phẩm thúy như hôm qua cũng thu về lợi nhuận cả triệu bạc, thế là hôm nay mới sửa lại quy tắc.

- Đái Quân, huynh đệ của tôi đổ thạch mà cậu cũng dám quấy rối sao?

Mã Mập đuổi cánh tay như cột đình ra kéo Đái Quân đến bên cạnh.

- Ôi, giám đốc Mã, tôi nào có phải là quấy rối? Chẳng qua bỏ ra chút tiền để giải trí mà thôi, anh có muốn đặt cược không?

Đái Quân cột nhả cắn bản không quá coi trọng lời của Mã Mập, mà Mã Mập thấy Đái Quân như vậy cũng không nổi giận, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi bỏ ra một trăm triệu đánh cuộc thắng, cậu dám tiếp sao?

- Giám đốc Mã, đừng đùa tôi, bản lĩnh xem nguyên thạch của ông chủ Trang thật sự là quá cao, đó không phải là tin đồn nhảm, nếu anh đánh cuộc sụn thì tôi mới có thể tiếp nhận...

Đái Quân cười hi hi tránh khỏi bàn tay của tên mập, sau đó lại tiếp tục đi làm nhà cái.

- Được, đặt năm chục ngàn đánh cuộc thắng...

Hứa Chấn Đông đứng bên trong đám người dùng giọng nhàn nhạt nói với con trai mình, tiểu tử Đái Quân hôm qua đã ném quả ngọt, hôm nay đã tăng mức đặt cược lên năm chục ngàn.

- Bố, nếu muốn đặt thì nên mua sụn, sao lại mua thắng?

Hứa Kỳ cho rằng bố mình đã hồ đồ, công ty châu báu Hứa Thị đã ngã đau trên tay Trang Duệ, thế nào bố mình lại hy vọng đối phương đánh cuộc thắng?

- Nói cậu đi làm thì cứ đi, có tiền mà không muốn lấy sao?

Hứa Chấn Đông không muốn giải thích cho con mình, lão thật sự có cừ oán với Trang Duệ, nhưng lão không có thù với tiền, nói sâu một chút thì lão cũng không phải vì số tiền thua đau trước đó mà dính vào vận may của Trang Duệ, lão chỉ hy vọng mình được thuận buồn xuôi gió trong đổ thạch lần này mà thôi.

Trang Duệ thật sự giống như không nghe thấy những âm thanh huyền ảo khắp chung quanh, lúc này tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên khối mao liêu lớn trước mặt.

Trang Duệ muốn cắt nguyên thạch thắng rất dễ dàng, hắn chỉ cần trực tiếp cắt sâu vào hơn chục mét ở mặt cắt phía trước, như vậy sẽ dễ dàng thấy được phẩm thúy đỏ ở bên trong.

Nhưng Trang Duệ cảm thấy nếu làm như vậy sẽ là quá bình thường, nếu hôm nay sự việc đã náo động, hắn cũng không ngại làm cho sự việc náo động hơn một chút nữa.

- Trang tiên sinh, anh có gì muốn nói không?

Vị quan viên thuộc ban tổ chức phía Myanmar ngày hôm qua giúp Trang Duệ giải quyết thủ tục đã tự mình đến hiện trường đổ thạch, sau khi nói nhảm một lúc với đám đông thì đưa micro đến bên miệng Trang Duệ.

- Không..

Trang Duệ chỉ nói ra như vậy rồi xoay người nâng mao liêu đặt lên máy cắt đá.

Vì mao liêu quá lớn nên cần hai chiếc xe đồng thời nâng lên máy cắt, hơn nữa khi đặt mao liêu lên bàn cắt thì xe nâng còn phải đứng ngay bên cạnh, để tránh tình huống đang cắt thì trọng tâm của mao liêu không ổn và rơi xuống đất.

- Cậu ta muốn cắt sao?

- Có lẽ là vậy, tiểu tử này đúng là bốc đồng, cũng không mài mặt đã vạch cửa sổ lại đi cắt...

- Lỗ mãng, quá lỗ mãng, một khối mao liêu như vậy thì ít nhất phải mài mặt ngoài trước, để xem tình huống bên trong là thế nào, sau đó mới quyết định nên cắt ra sao, mà người kia rõ ràng chỉ biết làm theo vận may...

Khi thấy Trang Duệ đặt mao liêu lên bàn cắt thì, ai cũng biết hắn đang chuẩn bị cắt mao liêu, đây là tình huống thường thấy nhất, một đao thiên đường một đao địa ngục.

Nói như vậy nếu là mao liêu có khả năng ra phỉ thúy rất cao, cắt một đường không chính xác sẽ phá hư chất ngọc bên trong, ai cũng biết cắt vào quá sâu mà chưa biết rõ tình huống bên trong, đây là một hành động cực kỳ không tốt.

Nhưng khối mao liêu này lại có một vết nứt ác tính, thường thì vết nứt ác tính sẽ xỏ xuyên suốt qua cả khối mao liêu, nếu không phải là khối mao liêu này có thể tích lớn thì những người này sẽ chẳng có mấy hứng thú với nó, sẽ cho ra nhận định dù thế nào cũng chỉ có sụp đổ mà thôi.

Trang Duệ cầm phần và cố gắng ra vẽ vài đường lên khối mao liêu, sau đó hắn ném phần đi, phủi tay, trực tiếp mở điện, sau đó cắt xuống dọc theo vết nứt ác tính.

Vì vết nứt này chính là một khe hở ăn sâu vào mao liêu, hơn nữa những phần đá bên trong cũng khá mềm, tuy vết nứt không thẳng tắp nhưng cắt xuống cũng rất nhẹ nhàng, khi những âm thanh xẹt xẹt liên tục vang lên thì chung quanh Trang Duệ rơi rớt đầy mảnh đá vụn nhỏ.

- Bành Phi, xối nước...

Sau khi dùng máy cắt sâu vào ba bốn mươi centimet thì Trang Duệ dừng tay, vì cần lật tảng đá lại để tiếp tục cắt, như thế phải tiếp tục sử dụng hai chiếc xe nâng.

Sau khi cắt theo đường vết nứt thì Trang Duệ dùng nước rửa sạch mặt cắt, có thể thấy được rõ ràng tình huống bên trong, kết quả tất nhiên là không có bất kỳ dấu hiệu phỉ thúy nào cả.

Hai chiếc xe nâng lật mao liêu lại, sau đó mao liêu được cố định trên bàn cắt, Trang Duệ tiếp tục cắt theo vết nứt, sau ba lượt như vậy thì hắn mới cắt được một mặt mao liêu. Vì mao liêu quá dày nên lại phải tiếp tục lật, lại cắt xuống ba lượt từ một mặt khác, cuối cùng mới xem như cắt xong một phần mao liêu.

Sau đó Trang Duệ tiếp tục dùng phần vạch một đường rồi cầm lấy máy cắt, bắt đầu cắt nguyên thạch.

- Hừ, hình như sụp rồi thì phải...

- Đúng vậy, vừa rồi nhìn vào vẻ mặt của tiểu tử kia thì thấy mặt bên kia giống như không cho ra phỉ thúy...

- Vết nứt ác tính quá sâu, xem ra khả năng cho ra phỉ thúy là không lớn...

Đám người đứng xem phát ra những âm thanh nghị luận ồn ào, không phải người ta nói ngoa, ai cũng căn cứ vào sự thật ngay trước mắt, Trang Duệ cắt thật sự không có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí đá vụn văng ra từ bánh răng cưa cũng không có bất kỳ màu sắc nào, những chuyên gia đồ thạch kinh nghiệm phong phú đều có thể thấy rõ ràng. Nhưng nếu dựa theo tình hình trước mắt thì rõ ràng là chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ có phỉ thúy.

- Tiểu Duệ, nghỉ ngơi một chút rồi cắt...

Tần Hạo Nhiên đứng bên cạnh mà ve mặt biến đổi, lão khác biệt với những kẻ đứng xem náo nhiệt ở bên cạnh, vừa rồi khi Trang Duệ dọn dẹp đá vụn thì lão đã thấy đó là vết nứt ác tính, chẳng những chiều dài tương đồng với khối mao liêu, thậm chí độ dày cũng không nhỏ, vì thế mà bắt đầu sinh ra lo lắng.

- Không có gì, chú Tần, cháu cắt cho xong sẽ nghỉ ngơi một lát...

Tuy đã cắt gần một giờ, trán Trang Duệ cũng đầy mồ hôi nhưng hai tay vẫn rất ổn, vẫn cắt theo đường phần của mình, xem như chỉ còn hai ba mươi centimet nữa là có thể làm cho khối mao liêu kia một phần thành hai.

- Xoẹt xoẹt...

Sau khi xe nâng hoạt động lần thứ ba thì những âm thanh cắt đá vang lên như làm cho người ta thêm bồn chồn, như đánh thẳng vào trái tim mỗi người, lúc này mao liêu có phỉ thúy hay không sẽ biết ngay mà thôi.

Hai chiếc xe chậm rãi tách ra, khối mao liêu chậm rãi được mở ra, hai mặt cắt xuất hiện trước mắt mọi người.

Là một lớp đá đen, kết tinh màu vàng, có những đám mây đỏ, đá vụn màu trắng, từ biểu hiện của mặt cắt thì căn bản không thấy phỉ thúy đâu cả.

- Ôi, lại đánh cuộc sụp.

- Năm nay công bàn phỉ thúy hình như có hơi bất chính...

- Đúng vậy, hai khối mao liêu kia cũng hơn cả trăm triệu rồi, thế mà đều là những tảng đá vứt đi...

Những gì phát sinh trước mắt giống như không cần giải thích nhiều hơn, những gì hiểu về đồ thạch đều biết một nhất cắt kia có ý nghĩa thế nào.

Trên trái đất này có thể thiếu tài nguyên nhưng đá trên núi đồi thì đâu đâu mà chẳng có? Đồ thạch không phải là đánh cuộc với những tảng đá kia, mà là đánh cuộc những tảng đá có thể sinh ra phỉ thúy, có thể cắt ra sắc xanh vẫn coi như sụp đổ, vì cần phải xem xét giá cả của phỉ thúy bên trong và giá cả mua mao liêu.

Nhưng một nhất cắt của Trang Duệ vừa rồi lại không cho ra biểu hiện gì cả, dù là người thường cũng có thể thấy rõ ràng, một nhất vừa rồi coi như sụp đổ.

Sở dĩ nói “một đao” cấp sụp mà không phải nói cả khối mao liêu đều sụp cũng vì có nguyên nhân, đó là trong vòng quan hệ đồ thạch cũng không thiếu những ví dụ về một đao đầu tiên không cắt ra phỉ thúy thế nhưng sau đó lại thắng lớn, nhưng nét xét từ tổng các phương diện thì thấy khả năng đánh cuộc sụp là rất lớn.

463. Chương 463 - 467: Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 463 - 467: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Những tiếng thở dài nặng nề vang lên, đại đa số mọi người đều lo lắng, có hai khối mao liêu sụp đổ, điều này làm cho niềm tin của mọi người vào công bàn phỉ thúy Myanmar chột tụt giảm nghiêm trọng.

Tuy khối mao liêu có vết nứt ác tính của Trang Duệ đánh cuộc sụp nếu so với khối mao liêu trước đó thì khả năng cho ra phỉ thúy là thấp hơn rất nhiều, có thể nói là tâm lý dễ tiếp nhận hơn, thế nhưng giá cả của nó lại hơn bảy triệu Euro, vì vậy mà lòng người đều nặng nề, bây giờ Trang Duệ còn đánh cuộc sụp, sau đó sẽ đến lượt mình mà thôi.

- Tiểu tử chết tiệt kia, trước kia thua người vai chục triệu, xem lần này người có thể xoay người sống sót hay không?

Trong đám người cũng có kẻ vui sướng, Hứa Chấn Đông tất nhiên sẽ quên vừa rồi mình bỏ ra năm trăm ngàn để mua Trang Duệ đồ thạch thắng, nhưng nếu so với tình hình vào lúc này, dù bất lão bỏ ra thêm năm trăm ngàn Euro cũng sẽ tình nguyện, rõ ràng là điển hình của kẻ muốn thiệt người hại mình. Lúc này trong lòng lão thật sự là cười đến mức rụng răng.

Đái Quân này giờ luôn chen chúc trong đám người, bây giờ hắn đi đến bên cạnh tên mập, sau đó cười nói:

- Giám đốc Mã, anh vừa rồi nói sẽ bỏ ra trăm triệu đặt thắng, bây giờ còn thụ lí hay không? Còn muốn đặt không? Tôi thu của anh chục triệu thôi cũng được...

- Cút sang một bên, tiểu tử khốn kiếp này rõ ràng muốn chết...

Mã Mập dù biết Đái Quân nói giỡn nhưng vẫn tỏ ra bức mình, Trang Duệ lúc này rõ ràng là giúp mình, nếu không phải là Trang Duệ ra tay cướp mao liêu, sợ rằng bây giờ kẻ khổ sở đứng bên trong kia phải là mình.

- Tiểu Duệ, khối mao liêu này có khả năng ra phỉ thúy là không lớn...

Tần Hạo Nhiên ngồi chồm hổm xuống đất rồi cẩn thận quan sát hai nửa khối mao liêu, vì vậy mà không khối lắc đầu. Nếu nhìn vào biểu hiện vào lúc này thì khối mao liêu bỏ ra bảy triệu để mua vào thật sự còn kém hơn cả tiêu vương của công ty Cát Tường ngày hôm trước, vì dù thế nào thì khối mao liêu hôm qua vẫn có thể mọc ra được một lượng phỉ thúy với giá vài triệu bạc.

- Không nhất định, chú Tần, chú xem, vị trí có vết nứt ác tính không có phỉ thúy là điều bình thường, cũng không thể nào dùng hai chữ sụp đổ để nói về nó cho được. Đây là khối mao liêu đến từ hầm khoáng cũ, tỷ lệ ra phỉ thúy là khá cao, vì vậy cháu vẫn rất xem trọng nó...

Trang Duệ đã trải qua nhiều lần đổ thạch, không những kinh nghiệm phong phú hơn, những lời nói ra khỏi miệng cũng rất rõ ràng mạch lạc, Tần Hạo Nhiên nghe mà liên tục gật đầu, vẻ mặt khó hiểu vừa rồi đã bị quét sạch.

- Tiểu tử kia có biểu hiện rất bình tĩnh, mặt không đổi sắc, còn có thể uống nước...

- Cái quái gì mà vững vàng, đó là ra vẻ trấn định, ném ra ngoài bảy triệu Euro, xin hỏi dù mặt anh là bao bố cũng khó thể nào chịu nổi đả kích...

- Đừng cãi nhau, tiểu tử kia chuẩn bị cắt nguyên thạch... (.

Những người vây quanh thấy Trang Duệ tỏ ra bình tĩnh thì cổ tình sinh ra bội phục, nhưng cũng có kẻ khinh thường, cũng vì khối mao liêu kia có thể tích khá lớn, biết đâu còn có kịch hay để xem, vì vậy cũng không phải là bỏ đi sạch sẽ như lần đổ thạch trước đó.

Trang Duệ đi đến máy cắt đá, sau đó hần chột thay đổi ý kiến, gọi Bàn Phi đến vài nói:

- Bàn Phi, cậu đến cắt cho tôi, cho cậu vui vẻ một chút, một nhát cắt có giá vài chục triệu đấy nhé, ha ha...

- Anh Trang, tôi cắt sao?

Bàn Phi dùng ngón tay chỉ vào mình, vẻ mặt tỏ ra không tin.

- Được, tôi cắt thì cắt, anh nói xem nên cắt thế nào?

Bàn Phi là người Bắc Kinh, cũng là người thẳng thắn, khi thấy Trang Duệ gật đầu thì cũng không khách khí mà xắn tay áo đứng bên cạnh máy cắt, thao tác của máy cắt rất đơn giản, vừa rồi hần đã thấy Trang Duệ cắt một lần, đã sớm hiểu rõ rồi.

- Dùng bánh răng cắt lên vị trí này...

Tuy khối mao liêu đã được cắt làm hai nhưng sức nặng của nó cũng không phải là thứ mà Trang Duệ có thể xoay chuyển được, hần lại gọi đến hai chiếc xe nâng, đặt một nửa khối mao liêu không có dấu hiệu xuất hiện phỉ thúy lên bàn cắt.

Hành động lần này của Trang Duệ thật sự làm cho người vây quanh phải lắc đầu, tiểu tử này rõ ràng là làm việc quá mức, cho người ngoài nghề vào cắt nguyên thạch, nếu bên trong có phỉ thúy thì chẳng phải sẽ bị ảnh hưởng sao?

Cắt nguyên thạch là một việc tốn sức, cần phải có sự vững vàng, cũng không phải nhẹ nhàng như tưởng tượng, tuy Bàn Phi cũng là người rắn chắc khỏe mạnh nhưng sau khi cắt cũng đầm đìa mồ hôi.

Kết quả thật sự giống như dự đoán của mọi người, bên trong khối đá rỗng tuếch nhưng lại xuất hiện nhiều lớp mây đỏ giống như cho ra phỉ thúy, nhưng sau khi cắt mà không có phỉ thúy thì chẳng còn gì đáng xem nữa rồi.

- Đi thôi, không còn gì hay để xem...

- Đúng vậy, khối mao liêu kia chắc chắn sụp đổ, may mà chúng ta không đặt tiền đầu giá nó...

- Anh không có tiền theo sao? Ha ha, đi thôi, hôm nay có khi lại được vào trong sớm hơn...

Khi thấy tình hình như vậy thì đám người vây quanh cuối cùng cũng tản ra, vì một nửa khối mao liêu lại được cất ra, vẫn không có phỉ thúy, tất nhiên suy ra khối mao liêu còn lại cũng chẳng có gì.

- Được rồi, cậu đã mệt, để tôi cất cho...

Trang Duệ nhìn thời gian, còn lại nửa giờ, trung tâm giao dịch sắp mở cửa, hắn cũng không muốn tiếp tục giả vờ, mình cất bốn nhất đều sụp, sau đó mới thắng, đây sẽ là một trí nhớ không quên cho đám người kia.

- Kể đi thì tự trách mình không có phúc được nhìn...

Trang Duệ nhìn thoáng qua những kẻ bỏ đi, hắn yên lặng nhờ xe nâng đưa nửa khối mao liêu còn lại lên máy cất, bắt đầu cất.

Chỉ là những hành động của Trang Duệ lọt vào mắt người khác giống như là giấy chết, thậm chí Đái Quân bên kia còn đang chuẩn bị kết toán tiền cược, xem ra hôm nay hắn còn lời được một phần tiền.

- Xoẹt xoẹt...

Bánh răng hợp kim ma sát với đá phát ra những âm thanh sắc nhọn, nhưng lúc này số người chú ý từ một ngàn chuyển xuống chỉ còn lại Tổng Quân, Mã Mập và vợ chồng Tần Hạo Nhiên, mà ngay cả Tần Hạo Nhiên thấy bên trong mao liêu không có gì cũng đã cho ra quyết định khác.

Đám người đang định an ủi Trang Duệ, vì một người trẻ tuổi gặp phải kích thích như thế sẽ phát sinh chút vấn đề, bọn họ biết rõ tài sản của Trang Duệ, số tiền bảy triệu Euro cũng đủ làm hắn tổn thương gân cốt.

Trang Duệ dùng sức cắt vào mặt cửa sổ của mao liêu, bánh răng ăn sâu vào bên trong làm cho những khối đá rơi xuống rào rào, nếu nói là cắt sẽ không đúng, phải là mở cửa sổ mới đúng.

- Tiểu Duệ, dừng tay, mau dừng tay...

Đột nhiên âm thanh dồn dập của Tần Hạo Nhiên chợt vang lên, điều này làm cho Trang Duệ giật mình, còn chưa xuất hiện ngọc, ngài cần gì phải kích động như thế?

Nhưng sau khi nghe được lời của Tần Hạo Nhiên thì Trang Duệ tắt điện theo phản xạ, lúc này cũng không còn những âm thanh phát ra từ máy cất nữa.

- Thắng, đổ thạch thắng, thắng lớn, Tiểu Duệ, thắng lớn rồi.

Tần Hạo Nhiên dùng sức kéo cà vạt trên cổ, cũng bất chấp hình tượng mà nhảy vọt về phía khối mao liêu, điều này làm cho Trang Duệ sợ đến mức tranh thủ tiến lên ngăn cản, sợ rằng ông sẽ đụng vào bánh răng máy cất.

- À, thật sự đã có biểu hiện...

Trang Duệ cúi đầu nhìn thì thấy một khối đá như lòng bàn tay rơi xuống vừa vặn có biểu hiện tốt, lại đúng lúc nằm ngay phương hướng của Tần Hạo Nhiên, thế cho nên chỉ có Tần Hạo Nhiên là phát hiện ra sớm nhất.

- Đánh cuộc thắng sao?

Đám người đã đi xa vài chục mét chợt nghe thấy tiếng hoan hô mừng rỡ của Tần Hạo Nhiên thì ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía vài bóng người đứng ở hiện trường đổ thạch.

Sau khi sững sốt thì bọn họ như tỉnh ngộ ra, đám người dùng tốc độ thật nhanh chạy về phía nhóm Trang Duệ.

- Là phỉ thúy đồ cấp thủy tinh, cực phẩm huyết thạch, thắng, thắng lớn...

Dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, khối phỉ thúy đồ vẫn còn bị một lớp đá mỏng che chắn đã bùng ra luồng sáng mê người.

Vì ánh sáng tương đối mạnh nên khối phỉ thúy cấp bằng lại trong suốt lung linh như thủy tinh, thế là làm cho đám người phóng đến bên cạnh sinh ra phán đoán sai lầm.

- Có chuyện gì xảy ra?

Vị quan viên thuộc ban tổ chức công bàn phỉ thúy Myanmar đang chuẩn bị vận tay cầm cánh cửa để bước vào báo cáo hoàn công cho lãnh đạo, sau đó cho ra yêu cầu mở cửa sớm, nhưng vừa đi vào phòng thì thấy đám người chen chúc trước cổng trung tâm giao dịch ngọc thạch đã biến mất.

- Không biết, đám người Trung Quốc kia giống như nổi điên, ai cũng chạy sang bên kia...

Nhân viên giữ cửa chỉ về phía bãi đỗ thạch trước cổng, thật ra hẳn cũng đoán là đỗ thạch phía bên kia đã thắng, nếu không thì người chỗ này cũng không chạy sang, mà hẳn cũng vì chức trách nếu không đã chạy đi từ lâu rồi.

- Sao? Vậy thì khối phải mở cổng sớm...

Vị quan viên kia vừa nghe thấy vậy thì hai hàng chân mày nhíu lại, cũng bước nhanh về phía đỗ thạch, mở cửa sớm sao? Có mở cũng chẳng có ai vào.

- Ông chủ Trang, đúng là có ánh mắt tốt, có quyết đoán...

- Ông chủ Trang, cắt thêm vào một chút nữa cho chúng tôi mở rộng tầm mắt...

- Đúng vậy, phỉ thúy đỏ cấp thủy tinh được gọi là phỉ thúy huyết ngọc, thậm chí cũng không kém hơn đế vương lục, hôm nay xem như được kiến thức...

Xem như câu nói thắng làm vua thua làm giặc được thể hiện hoàn mỹ trên người đám thương nhân mao lưu xung quanh, lúc này đám người nhìn Trang Duệ không phải bằng ánh mắt khâm phục cũng là hâm mộ, thậm chí còn có kẻ sinh ra ghen ghét không nói nên lời.

- Được rồi, mọi người xin đứng tránh ra, tôi sẽ lấy khối phỉ thúy bên trong ra ọi người xem...

Lúc này Trang Duệ được người ta vây quanh, bên cạnh khối mao lưu có cho ra phỉ thúy đỏ cũng đầy người xúm xít, nếu như không phải công bàn phỉ thúy Myanmar không cho phép mang theo đục, sợ rằng có kẻ đã muốn đục nước béo cò mà khoét ra một miếng. Phải biết rằng đây là phỉ thúy thủy tinh, chỉ cần một miếng như móng tay cũng có giá vài trăm ngàn.

Sau khi nghe được lời của Trang Duệ thì những người vây quanh nguyên thạch thật sự phải đứng xịch ra chừa một khoảng trống một cách không cam tâm tình nguyện. Nhưng bọn họ cũng muốn xem xét khối mao lưu kia có thể cho ra bao nhiêu phỉ thúy, nếu như chỉ là một khối phỉ thúy như lòng bàn tay thì thật sự là Trang Duệ khó lòng thu lại số tiền bảy triệu Euro bỏ ra mua mao lưu.

- Xoẹt xoẹt...

Trang Duệ cầm lấy máy mài mở điện, đá mài xoay tròn, vì khối phỉ thúy kia khoảng bảy mươi kilogam, hẳn vốn muốn cắt ra một nửa cho cha vợ, nhưng bây giờ mặt bên đã lộ ra phỉ thúy, làm như thế cũng không phù hợp.

Trang Duệ chậm rãi mài theo lớp cửa sổ đã xuất hiện phỉ thúy to như lòng bàn tay, thỉnh thoảng cũng dùng nước rửa qua, khoảng nửa giờ sau thì mặt cắt đã mở rộng, điều làm cho người ta sợ hãi chính là những chỗ lộ ra đều là thịt ngọc.

Một cửa sổ phỉ thúy quá lớn, nếu như khối phỉ thúy đỏ kia chỉ cần ăn vào sâu bên trong hai ba centimet, như vậy ít nhất cũng có mười cân phỉ thúy, nếu như sâu hơn thì sẽ có vài chục cân.

Trời ạ, đó là phỉ thúy thủy tinh, vì thế mà đám người vây quanh đều đỏ mắt, dần xuất hiện ánh mắt tham lam, nếu không phải phía xa có đám quân sĩ bông súng sẵn sàng, sợ rằng đã có kẻ xông lên cướp đoạt.

- Hình như không phải cấp thủy tinh, thầy Vương, anh đến xem thế nào?

Thừa dịp Trang Duệ nghỉ ngơi thì đám người lại tiến đến bên cạnh quan sát, vì Trang Duệ mở cửa sổ ngày càng rộng, hơn nữa lúc này ánh sáng cũng bớt gay gắt và người ta đã thấy rõ hơn, độ trong cũng không được như cấp thủy tinh.

Một ông lão tóc bạc, đeo kính lão, cầm kính lúp đi đến cẩn thận quan sát một lúc lâu, cuối cùng mới lắc đầu đầy tiếc hận nói:

- Không đạt đến cấp thủy tinh, hơn nữa phần này là phi thủy băng cấp cao, bên dưới chỉ là cấp băng bình thường, nếu như khối nguyên thạch này không bị khai thác ra, để lại vài trăm năm sẽ là cấp thủy tinh...

Thầy Vương lên tiếng làm cho người ta trừng mắt nhìn, vài trăm năm sau thì tất cả đều là cổ nhân, dù là cấp thủy tinh cũng không có liên quan gì đến bọn họ nữa rồi.

Trang Duệ cũng đã sớm biết kết quả này, nhưng hắn vẫn cố gắng tỏ ra có chút thất vọng, tiếp nhận ly nước của Bàn Phi, uống một hơi cạn sạch.

464. Chương 463 - 467: Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 463 - 467: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

Tuy vừa rồi mở mao liêu chỉ mất ba mươi phút nhưng thật sự là rất tổn hại tâm thần, dù Trang Duệ có linh khí để xem xét bên trong nhưng cũng không dám thư giãn, dù sao chỉ cần phi thủy có vài vết trầy xước cũng sẽ tổn thất nhiều tiền bạc.

- Tiểu Duệ, trước tiên nghỉ ngơi một chút, cho Tiểu Triệu đến cắt đá...

Phương Di thấy Trang Duệ đầu đầy mồ hôi thì, áo quần ướt đầm và dán chặt lên người thì không khỏi đau lòng con rể, vì vậy mà lên tiếng ột cổ vấn đồ thạch của công ty lên cắt đá.

Trang Duệ đã mở ra cửa sổ lớn, bây giờ chỉ cần dùng máy mài hai bên mà thôi, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không làm bị thương phi thủy bên trong. Những chuyện lật vật thể này căn bản không là gì đối với những người trong vòng đồ thạch, vì thế sau khi nghe lời Phương Di thì thầy Triệu tiến lên tiếp nhận đá mài trong tay Trang Duệ, tiếp tục mài đá.

Lúc này đã đến giờ mở công bàn phi thủy nhưng người vào xem cũng không nhiều, phần lớn đám người đều đang ở khu vực đồ thạch, những người đến chậm thì chỉ có thể ở vòng ngoài nghe ngóng, mà cũng không muốn đi. Đám người đều muốn xem khối mao liêu kia cuối cùng có thể cho ra bao nhiêu phi thủy.

- Anh Mã, bây giờ khối mao liêu kia rốt cuộc là đồ thạch trắng hay sục vậy?

Đái Quân vừa rồi đã trả hết tiền đặt cược, bây giờ chen đến bên cạnh Mã Mập và khẽ hỏi.

- Nói nhảm, cậu không có mắt sao? Chỉ cần nhìn vào lớp cắt cửa sổ thì thấy giá trị của phi thủy bên trong không kém bảy triệu Euro, cậu nói là trắng hay sục?

Mã Mập khó có cơ hội lên mặt làm thầy, tất nhiên sẽ không khách khí khi lên tiếng giáo dục Đái Quân.

- Đúng rồi, tôi đặt năm trăm ngàn cho cửa trắng, tiểu tử cậu còn chưa bồi thường, mau trả tiền đây...

Mã Mập chợt nhớ ra vấn đề, hắn kéo Đái Quân lại rồi lên tiếng.

- Trắng sao? Này, tôi sẽ trả, này, ông chủ Tại, tiền của anh phải trả lại cho tôi, giám đốc Lưu, anh đừng chạy, trả tôi một trăm ngàn...

Đái Quân nghe được lời của Mã Mập thì vẻ mặt chợt trở nên khổ sở như ăn phải thuốc đắng, hắn vừa rồi đã trả tiền ọi người, không ngờ bây giờ vận may lại đến với Trang Duệ, chuyển bại thành thắng, điều này không khỏi làm cho hắn hận không thể đập đầu vào khối phi thủy đồ kia, cho nó có thêm chút màu sắc.

Mọi người nghe được lời của Đái Quân thì đều cười lên ha hả, những người bị hắn điểm danh đều tỏ ra khó khăn khi trả lại tiền, mà càng có nhiều người đã lên đi ra ngoài, thế là hắn chạy qua chạy lại một lúc lâu

chỉ mới thu lại được nửa tiền. Sau đó hẳn phải thanh toán cho người đặt cửa thắng, lần này xem như thiệt thòi lớn.

- Đái Quân, cậu thật sự là có vận đánh cuộc thua...

Mã Mập nói làm cho đám người chung quanh cười vang, làm cho bầu không khí ngưng trọng ở hiện trường đổ thạch trở nên thoải mái hơn.

Lúc này thầy Triệu đã bắt đầu bận rộn, lấy phỉ thúy ra là một công đoạn rất mệt vì phải cực kỳ cẩn thận, thậm chí bốn vị cố vấn đổ thạch và Trang Duệ, thậm chí là cả Tần Hạo Nhiên cũng phải cởi tây trang xắn tay áo làm việc, mất hơn ba giờ mới lấy được khối phỉ thúy ra ngoài.

Khi lấy được phỉ thúy ra thì đã là mười một giờ trưa, lúc này đại đa số các thương nhân mao liên đều đã đi vào trung tâm ngọc thạch, dù sao thì khối phỉ thúy đỏ cũng không phải là thứ của bọn họ, mà công ty châu báu ở nhà đang há miệng chờ nguyên liệu, thế cho nên bọn họ cũng không thể nào mất thời gian ở chỗ này. Bọn họ chỉ có thể mang theo tâm tính hâm mộ đi vào xem xét mao liên, nhưng trước khi đi cũng không quên đưa tay sờ vào khối nguyên thạch, chỉ mong sao nó mang lại vận may ỉn.

Bây giờ tổng cộng có ba khối phỉ thúy đỏ như lửa đang được đặt trên mặt đất, trong đó có hai khối phỉ thúy nhỏ hơn, độ nặng của cả hai có lẽ cũng bằng với khối phỉ thúy còn lại. Cũng vì trước đó Trang Duệ vung máy cắt một phần mao liên thành ba đoạn, nếu không thì muốn lấy ra hai khối phỉ thúy kia phải mất cả ngày.

Nhưng hành động của Trang Duệ làm cho nhiều người thẩn mẩn, phải biết rằng số phỉ thúy tiêu hao ít nhất cũng trên cả triệu.

- Chúc mừng ông chủ Trang, phỉ thúy tổn cộng là bảy mươi sáu kilogam, đổ thạch thắng, thắng lớn...

Vị quan viên của ban tổ chức luôn đứng ở chỗ này, hơn nữa sau khi lấy phỉ thúy ra thì còn cho người đưa cân điện tử đến, kết quả cuối cùng là khối lượng của nó còn nặng hơn phỏng đoán của Trang Duệ.

Không biết vị quan viên kia lấy đâu ra một bó hoa lớn đưa đến, đồng thời còn đem ra một biểu tượng mao liên rất đặc sắc. Trang Duệ nghĩ lại cũng cảm thấy không có vấn đề, không phải là đang làm quảng cáo sao, nhưng điều kiện của Trang Duệ rất đơn giản, đó là khi sử dụng những tấm ảnh của mình thì phải nói đến cái tên công ty châu báu Tần Thị ở Hongkong.

- Ông chủ Trang, trong ba khối phỉ thúy của anh, có thể bán cho anh Hàn tôi một khối được không? Trong nhà cũng đói hàng lắm rồi...

Sau khi Trang Duệ làm xong tất cả những chuyện vặt vãnh thì ông chủ của công ty châu báu Hàn Thị đến bên cạnh lên tiếng.

- Này, anh Hàn, công bàn phỉ thúy Myanmar lần trước anh đã trữ hàng rất nhiều, cũng đừng khóc lóc như vậy chứ? Ông chủ Trang, chúng ta cũng từng có duyên gặp mặt, cậu có ba khối phỉ thúy, bán cho tôi một khối, đảm bảo sẽ không trả giá...

Lúc này vẫn còn bốn năm mươi người vây quanh khu vực đổ thạch, bọn họ đều là những người từng đầu giá phỉ thúy Phiêu Hoa của Trang Duệ ở hội chợ phỉ thúy Bình Châu, mục đích ở lại chính là muốn mua một khối phỉ thúy đỏ cấp bằng của Trang Duệ.

Những người này thấy Trang Duệ đổ thạch là để bán ra, tuy có quan hệ không tệ với Tần Hạo Nhiên nhưng công ty châu báu Tần Thị cũng không thể nuốt một lần hết hai khối phỉ thúy chứ?

- Ông chủ Trang, lần này anh Hàn tôi đây rất có thành ý, lần trước tôi đã mua hai khối mao liên, lần này cậu để lại cho tôi một khối đi...

Hàn Hạo Duy ra tay không tệ ở công bàn phỉ thúy Myanmar năm trước, nắm được sáu khối mao liên thâm tiêu, sau khi quay về thì có bốn khối đổ thạch thắng, hai khối còn lại cũng có phỉ thúy nhưng khôn nổi chất lượng chỉ là bình thường. Những năm gần đây công ty châu báu Hàn Thị không có vấn đề về nguyên liệu, nhưng bây giờ thị trường phỉ thúy bùng phát, giá cả tăng vọt, ai cũng thiếu thốn, trữ hàng nhiều hơn thì biết đâu sau này sẽ chiếm lĩnh được nhiều thị trường hơn.

- Ông chủ Hàn, ngài thật sự là không thấy thỏ không thả chim ưng, nhưng...

Trang Duệ lần trước thiếu chút nữa đã mua phải khối mao lieu mà Trang Duệ dùng để mời Hứa Chấn Đông trong hội chợ phỉ thúy Bình Châu, lần đó Hàn Hạo Duy đấu với Hứa Chấn Đông đến lúc cuối cùng, thiếu chút nữa đã không nhượng bộ.

- Ông chủ Trang, cậu cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, lần trước tôi cũng mua hai khối phỉ thúy Phiêu Hoa...

Trang Duệ còn chưa nói dứt lời thì một ông chủ cửa hàng châu báu khác đã lên tiếng, hơn nữa sợ Trang Duệ bán cho Hàn Hạo Duy nên còn nói thêm:

- Tôi cũng không cần khối phỉ thúy lớn, hai khối nhỏ thì khối nào cũng được, tôi bỏ ra mười triệu, cậu thấy thế nào?

- Anh Lưu, anh rõ ràng là quá keo kiệt, mười triệu sao? Cho anh nhìn thì được...

Ông chủ Hàn ở bên cạnh dùng giọng lơ đãng nói, khối mao lieu nhỏ kia cũng gần hai mươi kilogam, cũng phải cho ra năm sáu chục vòng tay phỉ thúy. Hơn nữa gần đây phỉ thúy bằng bán được giá tốt, có một cửa hàng ở Bắc Kinh bán vòng tay phỉ thúy đồ cấp bằng với giá hơn một triệu rưỡi, sau đó còn cạn hàng, vì thế mà thật sự làm cho đám ông chủ châu báu nơi đây nhìn thấy đỏ mắt.

Chỉ cần là khối mao lieu nhỏ nhất cũng có thể cho ra năm sáu chục vòng tay, trị giá hơn chín chục triệu, mà những phần phỉ thúy vụn có thể dùng làm vật trang sức, ít nhất cũng bán được ba chục triệu, cộng lại sẽ vượt qua con số một trăm triệu, vị giám đốc Lưu kia ra giá mười triệu thì thật sự phải chịu lời chế nhạo của Hàn Hạo Duy.

- Anh Hàn, đừng nói vậy chứ, tôi nói là mười triệu Euro, không phải là tiền trong nước, anh cần phải xem cho rõ...

Ông chủ Lưu lên tiếng làm cho Hàn Hạo Duy thật sự phải dừng lời, mười triệu Euro là cả trăm triệu tệ, giá này không thấp. Vừa rồi Hàn Hạo Duy tính toán là giá cả đã thiết kế vật phẩm và mang bán, không ngờ lúc này ông chủ Lưu lại bỏ ra số tiền cao như vậy chỉ để mua nguyên liệu.

Từ lúc là nguyên liệu đến khi biến thành vật phẩm được tiêu thụ trên thị trường sẽ trải qua nhiều công đoạn thiết kế và gia công, sau khi tính toán thì ông chủ Lưu đưa ra mức giá thật sự rất cao, cũng coi như không có bao nhiêu lợi nhuận.

Sau khi suy xét cẩn thận thì ông chủ Hàn đỏ mặt lên tiếng:

- Anh Lưu, vậy chúng ta nói theo đồng Euro, tôi ra giá mười một triệu Euro, coi như khối phỉ thúy kia là của tôi...

Việc kinh doanh thì ai cũng biết nếu đối phương có thứ gì đó mà mình không có, sợ rằng sẽ thu hút được nhiều người đến mua hàng, hơn nữa vì muốn giữ lại những hộ khách trung thành của mình mà ông chủ Hàn không thể nào tiếp tục suy xét thêm, trực tiếp bỏ ra thêm một triệu Euro để thu mua phỉ thúy, dù hẳn có thâm hụt tiền thì cũng chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

- Hừ, anh Hàn muốn khiêu chiến phải không? Tôi ra giá mười hai triệu Euro, ông chủ Trang, cậu thấy thế nào?

Ông chủ Lưu này là người thủ đô, thật sự biết rõ quá trình Tần Thụy Lân ở thủ đô bán trang sức phỉ thúy đồ cấp bằng là thế nào, nhưng Trang Duệ tiếp nhận cửa hàng quá muộn, hẳn còn tưởng rằng Tần Thụy Lân vẫn là của công ty Tần Thị Hongkong, lúc này hẳn có cơ hội giành một chén canh của công ty Tần Thị, tất nhiên sẽ cho ra giá gốc.

Nói xong lời này thì giám đốc Lưu thật sự ưỡn ngực ngẩng cao đầu, biểu hiện rõ phong thái của người phương Bắc.

- Hai vị nghe tôi nói một câu được không? Khối phỉ thúy này...

Trang Duệ mãi mà không thể chen miệng được, bây giờ mới có cơ hội nói ra một câu.

- Cậu chờ chút rồi nói, anh Lưu, tôi ra giá...

Không đợi Trang Duệ lên tiếng thì Hàn Hạo Duy đã cắt ngang lời, nhưng sau đó hắn chợt thấy hành vi của mình không phù hợp, hắn vội vàng nói:

- À, chỉ là một con số mà thôi, sau khi chuyện kia được làm xong, cậu sẽ thấy số tiền kia rất chóng mặt...

Trang Duệ nghe được lời của Bành Phi thì không khỏi nở nụ cười, chuyện này cũng nằm trong dự đoán của hắn. Những khối mao liên kia đều cho ra phẩm cấp bằng, có một khối phẩm cấp phiêu hoa màu xanh cực kỳ hiếm thấy, nhưng biểu hiện của chúng là rất kém, mình bỏ ra số tiền hơn một triệu Euro ổi khối mao liên như thế, nắm bắt được cũng là vấn đề bình thường. xem tại

- Anh Trang, bây giờ tôi chỉ có một người thân duy nhất là em gái, nếu anh xem tôi là huynh đệ thì cũng nên quan tâm đến em gái tôi, như vậy tôi đã thấy đủ, đời này sẽ đi theo anh, dù có chuyện kia hay không thì cũng không có vấn đề...

Bành Phi nói rất chân thành, hắn biết tiền là thứ tốt, nhưng ngoài những kỹ năng học được trong quân ngũ thì hắn thật sự chẳng còn gì khác, chẳng lẽ chỉ biết cầm tiền ngồi ăn chờ chết? Vì thế mà hắn tình nguyện đi theo bên người Trang Duệ, lúc này mới đi được vài ngày thì kiến thức đã tăng tiến chóng mặt.

Hơn nữa cuộc sống của em gái ở nhà Trang Duệ là rất vui sướng, Bành Phi bây giờ thật sự rất an lòng với hoàn cảnh sống đang có, hắn không muốn vì kho báu hư vô mờ mịt mà đánh đổi những thứ có được vào lúc này.

- Việc này để nói sau, cậu cũng cần thành gia lập thất, mà cũng không có vấn đề, dù sao thì còn nhiều phòng...

Người với người cũng cần xem xét duyên phận, Trang Duệ thật sự không hiểu rõ nguyên nhân vì sao mình rất hợp ý với Bành Phi, vì thế mà tình nguyện tin tưởng đối phương. Rõ ràng những lời nói của Bành Phi vừa rồi là báo đáp tốt nhất đối với Trang Duệ.

- Sao vậy? Còn có chuyện gì sao?

Trang Duệ thấy bộ dạng Bành Phi muốn nói lại thôi thì hỏi.

Bành Phi bị Trang Duệ hỏi làm cho gương mặt trắng nõn có hơi đỏ, hắn lắp bắp nói:

- Anh...Anh Trang, tôi muốn gọi điện thoại về nước, không biết có được không?

- Nhớ Nha Nha rồi sao? Cậu cứ gọi thoải mái, không phải đã mở mạng quốc tế cho điện thoại của cậu rồi sao?

Trang Duệ dùng giọng kỳ quái hỏi, trước đó hắn đã nói với Bành Phi là mỗi ngày nên gọi điện thoại cho Nha Nha, vì hắn sợ Nha Nha vào trong hoàn cảnh sống mới mà không có anh bên cạnh thì lại phát chứng bệnh cũ.

- Không...Không phải cho Nha Nha, làm ột người cùng...

Bành Phi cúi đầu xuống giống như đã làm chuyện gì sai vậy.

- Nữ bạn học sao?

- Vâng...

- Ha ha, tiểu tử cậu đúng là, gọi thì cứ gọi, tôi nào có keo kiệt chút tiền điện thoại chứ? Chết cười mất, cậu vào phòng mà gọi, sau đó đi ra nói cho tôi biết có chuyện gì...

Trang Duệ nghe vậy thì cười phá lên, vị huynh đệ này chân thành đến mức khó chịu.

Bành Phi nghe được lời của Trang Duệ thì nhanh chóng chạy vào trong phòng mình, nhưng một phút sau hắn đã chạy ra, vẻ mặt khó coi.

- Sao vậy?

Trang Duệ thấy vẻ mặt Bành Phi thật sự không quá tốt.

Dưới sự truy vấn của Trang Duệ thì Bành Phi mới nói ra sự việc, thì ra là trước kia Bành Phi tham gia quân ngũ và về quê thăm người thân, trong một lần gặp mặt bạn bè thì vô tình đụng mặt một cô bạn gái hồi học cấp hai.

Tình cảm của hai người trước nay là không tẻ, chỉ là năm ngoái Bành Phi không những giải ngũ, cha mẹ cũng mất, chẳng những em gái mắc bệnh, chính hắn cũng biến đổi trở nên khác lạ.

Bành Phi thấy khi đó mình chỉ còn hai bàn tay trắng thì dùng biện pháp thô bạo để đuổi bạn gái của mình đi, hơn nữa còn dọn nhà và đoạn tuyệt quan hệ với đối phương. Hắn cảm thấy mình không thể đem đến hạnh phúc cho người khác, như vậy không bằng buông tay cho người ta đi tìm hạnh phúc của mình.

Nhưng sau khi đi theo Trang Duệ thì tâm tình của Bành Phi chợt biến đổi, vừa rồi hắn gọi điện thoại cho cô gái kia, nhưng kết quả là vừa nói mấy thì đã bị cúp máy.

- Cô gái kia có bạn trai chưa?

Trang Duệ mở miệng hỏi.

- Chưa có, tháng trước còn gặp nhau, cô ấy nói mình chưa có bạn trai...

Bành Phi lắc đầu.

467. Chương 463 - 467: Thâm Tiêu

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 463 - 467: Thâm tiêu

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: vipvanda

- Được, vậy tiểu tử cậu còn sầu lo cái gì nữa? Khi người ta muốn giúp thì cậu từ chối, sau đó lặn mất tăm mất tích, bây giờ cậu còn trông mong người ta nể mặt mình à? Đừng suy nghĩ nhiều, đợi đến khi chúng ta về Bắc Kinh, cậu tự mình đến xin lỗi người ta là được thôi...

- Thật sao? Anh Trang?

Hai mắt Bành Phi chợt sáng rực lên.

- Tất nhiên là thật, nếu không thì cậu ngọt miệng lên một chút, có thể sẽ vẫn hỏi được thể cục bằng điện thoại.

Trang Duệ nở nụ cười, Bành Phi có bộ dạng thật sự giống một tên mặt trắng nhưng xem ra không có thủ đoạn của Tây Môn Khánh.

- ...Hay là để quay về rồi tính sau...

Bành Phi nghe thấy Trang Duệ nói như vậy thì cũng thâm suy xét.

Vài ngày sau Trang Duệ đi dạo trong khu vực thâm tiêu, chỉ là thời gian khá đầy đủ, hắn cũng không liều mạng mà mỗi ngày nhìn hơn năm ngàn khối mao liêu, quyển vở cũng trở nên chi chít chữ số.

Trong vở có hơn hai trăm khối mao liêu, đều là những thứ có màu da không tốt, biểu hiện khó coi nhưng bên trong lại cho ra phẩm tốt. Với tư chất của Trang Duệ mà muốn mua những mao liêu có biểu hiện tốt thì căn bản là không được, nếu tính cả hai mươi triệu Euro mà Tần Hạo Nhiên chuyển khoản thì chỉ có thể thu vào hai ba khối mao liêu mà thôi.

Còn nói về minh tiêu, ngoài ba khối mao liêu mà Bành Phi đấu giá được, Trang Duệ lại đấu được năm khối mao liêu khác, tổng cộng có giá mười một triệu Euro, nhưng giá trị của chúng phải vượt qua con số ba chục triệu Euro. Nếu phẩm thúy được tạo nên thành phẩm thì giá cả còn lên gấp đôi, hắn chỉ dùng hai khối mao liêu cho cửa hàng Tần Thụy Lâm, tất cả thì giữ lại, để xem giá cả năm sau là thế nào.

Tổng Quân và Mã Mập sau khi được Trang Duệ cho số thì cũng có thu hoạch, liên tiếp đấu được năm sáu khối mao liêu, Mã Mập còn chuẩn bị ngày mai đổ thạch giải tỏa cơn nghiện.

Bây giờ trên tay của Trang Duệ có hai chục triệu Euro của Tần Hạo Nhiên, tiền do hấn mang đến đã được xài gần hết, đấu giá mình tiêu những ngày tiếp theo cũng không có mao liêu nào tốt, thế là hấn chuẩn bị vùi đầu vào thăm tiêu, tranh thủ mua được nhiều khối nguyên thạch giá rẻ.

- Con bà nó, coi tiền là rác sao? nguồn

Trang Duệ đi đến bên cạnh một khối mao liêu có phỉ thúy cấp băng được định giá thấp nhất là ba chục ngàn Euro mà không khối thăm mắng một câu, khối mao liêu này có biểu hiện không quá tốt, toàn thân đen thui, là mao liêu toàn đồ, không ngờ chỉ sau vài ngày đã có hơn hai mươi đơn đặt giá ở bên trong.

Trang Duệ xem xét và phát hiện có một người trả giá một trăm ngàn Euro, tờ đơn đặt giá ba chục ngàn Euro của mình lại đang nằm dưới đáy hộp đấu giá.

Thăm tiêu và minh tiêu có sự khác biệt, minh tiêu là dựa theo cấp bậc trình tự, mỗi ngày đều có thể mở thầu, chỉ cần anh nhìn trúng thì cùng ngày có thể đi đấu giá, hơn nữa sau khi kết thúc sẽ làm hợp đồng trúng tiêu, sẽ chẳng ai cướp đi được.

Nhưng chu kỳ trả giá của thăm tiêu là rất lâu, bây giờ kéo dài đến tận ngày mười hai, hơn nữa anh đã trả giá một lần, nếu như anh còn chưa nắm chắc thì có thể tiếp tục viết đơn đặt giá bỏ vào trong thùng. Vì vậy mà rất nhiều người lần đầu tiên đặt giá và sau đó cảm thấy giá mình là hơi thấp, thế là tiếp tục đặt giá nhiều lần với cùng một khối mao liêu.

Có đôi khi người ta ném vào tờ đơn với giá một triệu Euro, ngay sau đó lại có kẻ đặt với giá một triệu hai trăm ngàn Euro, dù mọi người cũng không biết giá của đối phương, nhưng bọn họ sẽ không ngại mà căn cứ theo biểu hiện của mao liêu để đặt giá, có thể nói thăm tiêu chính là một cuộc chiến trí dũng và tiền tài một cách âm thầm lặng lẽ.

Trang Duệ tính toán một chút, khối mao liêu này cho ra phỉ thúy cấp băng, có thể mở ra hơn mười kilogam ngọc, giá trị chỉ là ba triệu tệ, nếu đặt giá nhiều hơn cũng không đáng. Vì thế hấn thăm suy xét một chút, sau đó rút đơn đặt giá viết vào con số mười lăm ngàn Euro, sau đó ném vào trong thùng.

Trang Duệ bây giờ không thiếu phỉ thúy trên tay, ngược lại thì thiếu tiền. Đừng nghĩ rằng hấn có hai chục triệu Euro, nhưng những khối mao liêu có biểu hiện không tệ, hơn nữa bên trong còn có phỉ thúy thì giá cả quy định ít nhất cũng trên năm triệu Euro, rõ ràng số tiền mà hấn đang có cũng căn bản không đủ dùng.

Tất nhiên những mao liêu như vậy cũng không phải là rất nhiều, chỉ có bảy khối mà thôi, trong đó có mao liêu cho ra phỉ thúy cấp thủy tinh đã có người đặt giá ba triệu Euro, cũng không biết sau này còn bao nhiêu kẻ ném tiền còn hơn thế nữa?

Trang Duệ chắc là không biết đuổi theo khối mao liêu này, vì phỉ thúy thủy tinh bên trong chỉ có ba bốn cân, những thứ còn lại là cấp băng và thấp hơn, giá trị không cao như vậy, mua lại tất nhiên sẽ có hại.

Mặt khác những khối mao liêu có biểu hiện tốt thì phẩm chất phỉ thúy bên trong cũng có nhiều có ít, nhưng dù là khối mao liêu cho ra phỉ thúy tốt nhất và nhiều nhất cũng chỉ hơn mức đặt giá trong thùng khoảng vài triệu Euro mà thôi, tiền của Trang Duệ cũng sẽ không được ném vào những loại mao liêu như thế.

Bây giờ trong hơn một trăm khối mao liêu có biểu hiện kém mà Trang Duệ nhìn trúng và bên trong có hpt. thì chỉ có ba năm khối còn chưa ai trả giá, còn thấp nhất thì cũng hơn một trăm ngàn Euro, giá trị tổng cộng đã vượt xa mức mà Trang Duệ có thể thừa nhận.

- Anh Mã và anh Tống ở một chỗ sao? Đến tối chúng ta gặp mặt một chút...

- Chú tần, buổi tối cùng nhau dùng cơm, cháu đã xem xét được nhiều khối mao liêu tốt, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho chú...

Trang Duệ đi dạo hội trường một ngày, sau đó phân biệt gọi điện thoại cho Mã Mập và Tống Quân.

Tuy nói ra sẽ làm cho đám người kia hoài nghi, nhưng Trang Duệ thật sự không còn biện pháp nào khác, có quá nhiều nguyên thạch tốt, mình không mua vào mà để người ta thu mất, hấn sẽ không cam lòng, không bằng tiện nghi cho người nhà của mình.

h` M; .m H9+ M"v ç M; ç SM; i`QÊ+ i`QÆM; çti; B€- T?Q b m +! M; QÌB F?) ç KM; ç QÌM; X

@ «B- H" ¬M; +?O h` M; b Q\ M? +kM; M?bM i`9M; F?®B K Q HB m M"v "\

h` M; .m F?¬M; #B i M; QÌB M"v- +! H) ç®B T?QÆM; ç½; †T KbM? H9+ ç' i?ç+?- H +?9 w ç M F?®B K Q HB m i?b H M iB M; - M?QM; H€ çÆM çti; B€ i`QM; i v HçB F

@ L; ?2 M!B # M M"v +! F?®B K Q HB m +Q F?a M, M; +?Q` T?d i?9v çÄ +! #B m ?B M"Q

h` M; .m +QÌB +QÌB- ?„M #B i #•v; BÌ KbM? M!B; b i?b M; QÌB i +kM; M; ?B M; Ì- + +kM; ç M; t2K F?®B K Q HB m M"v X

@ §- ¬M; +?O h` M; i?'v i? M"Q\

@ æ9M; p"v- ¬M; +?O h` M; +?Q +?9i M?"M tûi t2K M"Q

æQçM ç®B i?QçB +O ? B M; QÌB H"K ?'T /šM M?[M; i?QÆM; M?•M K Q HB m Î# M M?'i +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` +?QM? H" h` M; .m - +?QM i`QM; KQÌB M; QÌB ç M #B i; b M?B m p iB M? ?bM? MÆB ç•v- i? M?QM; i M i m' B +O h` M; .m i?b #B i

@ aÊK #B i M?Q i? i?b pW `²B M M M?bM [m `²B çB M; vX

h` M; .m i?-K +! +?9i #m²M #U+- ?„M +! i? iQÎM; iQÊM; M; QÌB pW +-K iì çÆM ç b m ç! pSi p"Q i`QM; `QÆM; çti; B€X

@ æQÊ+ i?¬B- iB m iY tBM M!B p" B HÌB +O KbM?- B M?bM p"Q HÈT / +O F?® #B i çQÊ+- M m # M i`QM; F?¬M; +! T?d i?9v i?b ?²M; T?d b) H" F?a M, M; HÈM M? F?¬M; +! p i M Si- /M H" K Q HB m iQ" M ç' M?QM; iQM? ç€M? +m°+ H" `i HÈM- i-

h` M; .m /MM; ;B¼M; MY i?"i MY ;Bª M!B- b m ç! +ÁM +-K H'v K°i iì çÆM çti; B

@ L?QM; ;B€ +ª +O M! +¬M T?aB t2K tûi HçB +?Q i®i- +€+ p` +S t2K i`QÊ+- iB m >"M? ç°M; H-M M"v +O h` M; .m H"K +?Q ç€K i?QÆM; M?•M K Q HB m Î# M +çM

æ€K M; QÌB M"v p®M F?¬M; i`¬M; KQM; h` M; .m b) M!B M?[M; HÌB +! Q+? pÈB F M; QÌB MÆB ç•v ç m H ç®B i?O +çM? i` M? +O M? m- iK+ M; [ M!B +MM; ç²M; ?"M .m i?"i bU M?bM i`9M; F?®B M; mv M i?ç+? M"v- /M F?¬M; M!B # "v i?b +kM; b) +?

@ *?ŠM; H) H" +® w ç +?Q +?9M; i i` M? ;B" M? F?®B K Q HB m M"v\

o¬ iB M? ç€K M; QÌB p•v [m M? ç m +ªK i?'v M; ?B M; Ì- F?¬M; +?WM; h` M; .m ç M; H9+ M"v M; QÌB pW pB i çÆM çti; B€ +kM; `i M; ?B M; Ì- p Kti i`ÎM M FBM? M; ?E +?`m #Ä iì çÆM çti; B€ i`QM; i v p"Q i`QM; `QÆM; X

h` M; .m H9+ M"v ç½ çB `i t - ?„M +kM; F?¬M; +! i•K iQ çB bmv çQ€M HÁM; M; Q i?"i F„ F?®B K Q HB m FB - ç½; ?B p"Q i`QM; pÎ #^M; K°i Fw ?B m K" +?d ?„M +! i

@ ""M? S?B- M m +! M; QÌB ç M; ä +Y i?b M!B i¬B F?¬M; +! i`QM; T?ÁM; - ç½` M

h` M; .m M!B pÈB ""M? S?B K°i iB M; - b m ç! /¼M / T M?[M; i?S i` M #`M- H9+ M pÎ i?b +ÁM +! ?ÆM ? B KQÆB iì çÆM çti; B€X

L; `v K B b) ? i?çM çti; B€- h` M; .m pW `²B ç½ i?¬M; #€Q çB M i?QçB +?Q h-M ç #¼M ?¼ F?¬M; [m'v `¬v +?QM? KbM?- ?„M +?m`M #` T?•M HQçB M?[M; K Q HB iB M +O KbM? ç [mv i ç`M? H'v ? v #ÄX

L?[M; M; `v M v i?"i bU +! [m€ M?B m M; QÌB ç M #€B T?ÄM; h` M; .m - /M # M M; C +-m F?¬M; [m'v `¬v M?QM; pšM +! M; QÌB ç M; ä +Y - çB m M"v H"K +?Q h` M; .m M?È hB m "ç+? aQ- M m +! M! Î ç•v + M? +Y i?b +! H) b) +?ŠM; B /€K ç M [m'v T

@ J°i F?®B T?d i?9v + 'T i?Ov iBM? p- b„+ #®M i` ,K ? B +?K+ M;`M 1m`Q- K°i F? HK+ +?QM i` ,K #°v +?K+ M;`M 1m`Q- K°i F?®B T?d i?9v i?Ov iBM? K`m iQK K°i i`B 1m`Q- K°i F?®B T?d i?9v t M? H K K°i i`B m K°i i` ,K # KQÆB M;`M 1m`Q

h` M; .m ?-K [m ç½ #Ä` K°i M;`v ç +`M i?`M /Á tûi ? B KQÆB F?®B K Q HB m ç! ç½ ;?B +?ûT HçB KS+ ç'm ;B€ + Q M?'i i`QM; `QÆM; ç'm ;B€ Î # M +çM?X

@ E?€ i®i- i'M; +°M; +?Q ç M ? B +?K+ i`B m 1m`Q

h` M; .m M?bM +QM b®i` M K`M ?bM? K€v iQM? K`i? -K i?Î /`B K°i ?ÆB- T?°B #B HB m FB ç m +! T?d i?9v- K`T?d i?9v # M i`QM; /M H` K`m b„+ ? v T?~K +?'i +kM M m #Ä [m /M +?d H` K°i F?®B i?b h` M; .m +kM; F?-M; iBM? M;mv MX

L;Q`B F?®B T?d i?9v p`M; i?b +-M; #`M T?d i?9v Jv MK `H-M M`v F?-M; tm'i ? ç pQÆM; HK+ p`iQK +U+ T?~K- M?QM; çB m M`v +kM; #bM? i?Q`M; - /M H` M?[M +?Q iWM; i?'v [m F?®B T?d i?9v ç pQÆM; HK+ M`QX

*?Q M!B ç M T?d i?9v +U+ T?~K- M m M, K b€m M, K i?m p`Q i v çQÊ+ K°i H-M i?b ç +ÁM M?[M; M;Q`B ç M Jv MK ` +?d + -M i?m p`Q i v K°i F?®B T?d i?9v + 'T #,M; i`²BX

L?[M; M;mv M i?ç+? #`v ` i`QÊ+ K„i h` M; .m ç m +! HÊT / `i #bM? i?Q`M; M?Q i?9v + 'T + Q- ?„M p®M +?Q `^M; KbM? +! i? i?Q°B K€B M„K #„i- M?QM; F?-M; M b€i i?b ?„M T?€i ?B M` p'M ç - ç! H` /M #B m ?B M F?-M; i®i M?QM; pšM +! M;Q

"•v ;B! ;B€ +° i`QM; `QÆM; ç'm ;B€ ç m ç½ ?ÆM ç`M? KS+ i`QÊ+ ç! h` M; .m çti F?®B T?d i?9v p`M; - +?B m i®B h` M; .m ç½ ç M t2K [m K°i H-M- ;B€ +° # M i` i`B m K°i i` ,K M;`M 1m`Q- pQÊi ;B€ i?'T M?'i i?2Q [mv ç`M? ç M #®M KQÆB ? B H

L?QM; çB m H`K +?Q h` M; .m +°K i?'v M´M ?ÆM +?QM? H` b® çÆM çti ;B€ +kM M`v M!B `ä M;Q`B Km +kM; F?-M; [m€ çti M†M; F?®B K Q HB m FB K` +?d MûK L;`v K B h` M; .m b) M?bM +?^K +?^K p`Q M?[M; F?®B K Q HB m M`v- +?d + -M ç çÆM çti ;B€ p`Q i`QM; `QÆM; H` çQÊ+X

*ÁM M?[M; F?®B K Q HB m +! #B m ?B M i®i- +! Kti +„i ç T- +! +Y b`t M?- h` M; tûi p`B M;`v- M?QM; çB m H`K ?„M HQm HQĐB +?QM? H` ;B€ +° +O M! ç½ çQÊ+ H i`B m 1m`Q- ?ÆM M[? B M;`v [m pšM +ÁM +! HB M iK+ F çti ;B€- +?d bÊ ;B€ +° M?Q p`vX

a m F?B T?•M iQ+? iBM? ?m-M; i?b h` M; .m #„i ç-m çB M p`Q çÆM çti ;B€- ?„M;`M ç®B pÊB KS+ ;B€ + Q M?'i K`M?[M; M;Q`B FB ç½ çti `X *ÁM F?®B K Q H .m bmv iQ MY M;`v- +m®B +MM; çB M p`Q i`QM; çÆM K°i +QM b® # i`B m K°i i` ?B M içB H` K°i i`B m K°i i` ,K M;`M- +QB M?Q H` iBM? i? #„i #m°+X

@ *QM #` M!- HçB #B M i?`M? F M;? Q ? M

a m F?B çti ;B€- h` M; .m /MM; K€v iQM? t2K tûi HçB- i'M; +°M; H` ? B KQÆB i F?-M; M?[M; bY /KM; ? i ? B KQÆB i`B m 1m`Q- i?"K +?Q h` M; .m +ÁM b€m i` ,K M;Q`B +kM; T?°B #Ä` i? K b€m i` ,K M;`M- iQM? ` ?„M +?d +ÁM #®M KQÆB M;`M

@ a® iB M M?Q p`v +kM; çO +?Q iS ?ÊT pB M +?B iB m i`QM; ? B i?€M; +?S\

h`QÊ+ F?B ç M Jv MK `i?b h` M; .m ç½ çB m ç°M; i'i +° i`B b°M- iB M +O +Y ?` HÊB M?m`M i?€M; [m +O +Y ?`M; t2 ?ÆB 9b- +ÁM +! +° ?Q ?²M; iW KÄ F?Q€M pB M +kM; #` h` M; .m `9i` K°i i`B mX æB m M`v H`K +?Q GQm smv M +,M; i?ŠM bÊ `M; ç½ i?2Q h` M; .m +MM; b M; Jv MK `X

E?-M; +! iB M +kM; +?ŠM; T?°B h` M; .m F?-M; b®M; çQÊ+ - p'M ç H` +m®B i?€ >mv M ",M; - ç M H9+ ç! bÊ `M; #®M KQÆB M;`M 1m`Q b) F?-M; çO iB m /MM;X

h` M; .m +Q`B F?' K°i +€B- i`QÊ+ FB F?-M; +! iB M +kM; +?ŠM; F?' bÎ- #•v ;B! i?Q`M; tmv M +°K i?'v F?-M; çO iB M ç /MM;X Jm K°i +?B + t2 F?-M; ç€M; # Q

KK+ +?B T?Q +O K°i +,M iS ?ÊT pB M M?Q +O ?„M Î “„+ EBM? i?b K¶B i?€M; +kM

9dyX *?QÆM; 9e3 @ 9dy, h?–K hB m

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9e3 @ 9dy, h?–K iB m

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ *¡ T?ªB ç M H9+ KÎ i?–m i?b M M KÎ K°i ? B F?®B K Q HB m ç #€M ç B F?–M; \ M
h` M; .m i?“i bU +¡ w M; ?o M`v- M?QM; b m ç¡ ?„M H¢B pSi #Ä M¡ çB- #•v ;B`ibM
i?9v Jv MK `H` `i K¢M?– +?d +–M b m ç¡ i?b ;B€ +ª M;mv M HB m b) i,M; + Q- M r
H9+ M`v b) +¡ ?¢BX

@ *ÁM F?Q #€m\

h` M; .m H„+ ç–m- çWM; M¡B H` i?S FB F?–M; M?“i ç`M? i²M i¢B- /M H` +¡ i?“i
#ªM +kM; F?–M; /¡B M¡ çB çQÊ+X JbM? çB ç M t2K tûi +?d H` Km®M i?Ä K½M HÁM
F?–M; ¬K M?B m ?v p¼M;X

@ >W- /M b Q i?b ?¢M M;?¢+? iB m i?K +O h–M h?Kv G•M K¶B i?€M; H` F?€i®i- +
i`B m

G9+ M`v i M i v h` M; .m +?d +ÁM H¢B #®M +?K+ M;`M 1m`Q- ?„M i?“i bU TªB
M?QM; #•v ;B`+kM; +?Q ç M H9+ +U+ F€ F?¡ F?,M- ç M +m®B i?€M; pŠM +ÁM +¡ i
?–M +O ?„M p` h–M >mv M ",M; b) F?–M; ç M KS+ K`i p`B i`B m ç²M;- pb +¡ Km®M
wX

h` M; .m #•v ;B`+ªK M?“M çQÊ+ M;mv M M?•M K` ç€K M;Q`B bQm i–K +´ p`i i?Q`M
K†i pÈB #ªQ #®B K` i`QM; iB M F?–M; +¡ çQÊ+ ? B i`,K ç²M; iB M- ibM? ?m®M; ç¡
[m€ M?B m M;mv M i?¢+?- ?„M i?“i bU F?–M; MĐ #Ä [m i?S ;bX

@ ``M? S?B- +¡ pB + +–M M?Ì +”m- M;`v K B H`K i? M`v

h` M; .m H„+ ç–m pSi #Ä M?[M; w M; ?o `®B `„K- ?„M ;¼B ``M? S?B- çQ M?[M; i
M;`v K B +S +,M +S i?2Q b® K Q HB m K` ç†i çÆM p`Q `QÆM; ç`m ;B€ Î # M +¢M?

h` M; .m #B i KbM? #•v ;B`iB M p`Q F?m pU+ ç´ i?¢+? i?b ;B®M; M?Q M;¬B b Q-
€M? K„i +O M;Q`B i ;B®M; M?Q Km®M H°i i`–M KbM? ç t2K i`QM; HÁM; +¡ w M
?B m pb b Q ç€K M K M[M;¬B b Q H¢B i?Q+? çQÊ+ M;Q`B i M?bM M?Q p`v- F?–M
bÎ i?Q+? F?€+ i?Q`M; b Q\

a€M; bÈK ?–K b m h` M; .m +MM; h®M; Zm•M p` M?¡K h–M >¢Q L?B M çB ç M ?°B

Jv MK `+¡ ? B KM - K°i H` KM F?–- ? B H` KM KQ - #•v ;B`H` KM F?–- ?–m M
ç m H M + Q- M?QM; ç M ?–K M v i?b #–m i`B +¡ ?ÆB [m, [m€B- K•vç2M tm®M; i
ç´ KQ X

J v K` M?[M; `QÆM; ç`m ;B€ ç m F?–M; i?“K MQÊ+- /M i`B KQ i?b +kM; F?–M; +
+?d H` F?Q i`B H`K HÁM; M;Q`B #` ç MûM- +ªK ;B€+ M†M; i` `+?X G9+ M`v ;†T K
QÆÌB ?b ?b M?Q i`QÊ+- B +kM; iÄ ` +,M; i?ŠM;X

æB m M`v +kM F?¡ i`€+?- KQ`B ? B M;`v KÎ +–M; #`M T?d i?9v Jv MK ` - KbM? +¡ K
? v F?–M; H` t2K p`Q M;`v ?–K M vX G9+ M`v b m F?B ç M ?°B i`Q`M; i?b B +kM;
[m M i•K- #¼M ?¼ [mv i ç`M? +,M +S p`Q b® HQÊM; M;Q`B iª ;B€ ?–K M v K` t2K t
F?–M;X

@ ""M? S?B- çB i?¬B- F?¬M; +¬M; 'T; €T- i`QÊ+ # ;Bì+?B m #Ä p`Q i'i +^a +€+ `Q
h` M; .m çQ K„i M?bM #""M? T?B- KbM? +?d çB /¼ F?¬M; KK+ çQ+? F?„T MÆB K
M;QìB [m2M i?b çB H M M|B p`B +•m- #° /¢M; M?""M M?½X L;QìB F?€+ +kM; F?¬M
i?¢+? i?„M; p`B i`„K i`B m- i'i M?B M b) M;?o H` F?¬M; +| €T HU+X

æ M i`Q K` ?¬m M?Q F?¬M; B ` ;B€- #¼M ?¼ ç m çSM; i`Á +?mv M # M +¢M?
M?QM; #B m ?B M H` F?¬M; v M HÁM;- K` b m ;Bìi`Q i?b #„i ç¬m +| M?B m F #"
L?[M; iì çÆM ç½ çQÊ+ +?m`M #` bÆM ? v pW pB i` çQÊ+ MûK p`Q i`QM; `QÆM
iB m- F?¬M; +| ;B€ +^a i? K F?ªQ- #¼M ?¼ +?d +| i? +,M +S p`Q #B m ?B M +O K
+MM; +O KbM?X

@ M? h` M;- ç½ #Ä p`Q ? i`²B

E?B +?d +ÁM H¢B ? B ;BìH` ? i?¢M i?b ""M? S?B çB ç M # M +¢M? h` M; .m `²B
h` M; .m çQ ç²M; ?² H M t2K- H9+ M`v pW KÊB ç M # ;Bì- pšM +ÁM ? B ;Bì+m
T?d i?9v Jv MK `b) F i i?9+- K°i im¬M b m b) çQÊ+ /MM; H`K i?ìB ;B M Kîi?¬mX
E?¬M; +¬M F€ [m€B T?ªB /MM; +ª K°i im¬M pb b® HQÊM; i?¬K iB m H` [m€ M?B
+?QM? +¬M; F? B i?b K¶B M;`v Kîi?¬m ç m +| +?mv M ;B ;B€K b€i- Km®M M? M
b Q i?b +¬M; i€+ i?®M; F ;B€ +ª p` çQ p`Q K€v iQM? +kM; +¬M F?€ M?B m iBM?
J¶B `QÆM; çti;B€ çQÊ+ Kî` +¬M T?ªB +| +?mv M ;B ;B€K b€i- ?ÆM M[+¬M; i€
iQM? +¬M +| M;QìB M;?B K +?SM; KÊB +| i? t€+ M?"M F?¬M; +| p`M ç ;b tªv `X
*¬M; #""M T?d i?9v Jv MK `Kîi?¬m H` K°i bU FB M HQM; i`¼M;- ?¬m M?Q i'i +ª M
T?® u M;QM ç m çQÊ+ çB m ç°M; ç M ?¶i`Ê- ?ÆM M[ p`Q i?ìB ;B M Kîi?¬m i?b ?
b) #` [m•M ç°B T?QM; # X

@ ""M? S?B- +""m M;?d M;ÆB çB- i¬B H¢B çB K°i pÁM;X

h` M; .m #„i +?mv M pÈB ""M? S?B- b m ç| ?„M çB p`Q F?m i?¬K iB m- H9+ M`v
F?¬M; +ÁM- ç¢B ç b® K¼B M;QìB ç m ç M çSM; # M +¢M? K Q HB m K` KbM? [m
+m®B +MM;X

E?B i?'v h` M; .m çB p T?Q KbM? i?b M?[M; M;QìB FB +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?
?„M b) MûK iì çÆM p`Q i`QM; `QÆM; çti;B€ K Q HB m +O KbM?- K½B ç M F?B ?
/`B K°i ?ÆBX

h?"i` ç€K M;QìB FB F?¬M; #B i M?[M; ?""M? pB +O KbM? H` /Q i?W - M;QìB i
H`K iW bÊK `²B- M m ;B€ + Q ?ÆM KbM? i?b +?d +| i? ;BQÆM; K„i M?bM- çSM;
+?ŠM; [m #¼M ?¼ +?d i bK FB K +?9i M O B i•K Hw +?Q +?QM? KbM? p`Q H9+ M`

h` M; .m çB /¢Q î F?m pU+ ;B Q M? m ;B[ i?¬K iB m p` KBM? iB m M?Q F?¬M; +
H¢B [m M b€i p`B F?®B M;mv M i?¢+?- ç®B pÈB M;QìB i i?b h` M; .m `ä`""M; H`
/KM; K` i?¬BX \*?d +| K°i KbM? h` M; .m #B i- +?QM? KbM? +?ŠM; [m +?d çB [m

@ «M; +?O h` M;- +ÁM ç M; HU +?¼M K Q HB m b Q\

@ > ? - çB /¢Q K` i?¬B- #B i ç•m b) i?'v F?®B K Q HB m i®i- H¢B çti;B€ +?Q pm

h` M çQìM; çB +| M;QìB +?"Q ?ÄB h` M; .m - imv F?QªM; b•M çti i?¬K iB m H` F?-
+S p`B F?®B K Q HB m H¢B +| K°i M;QìB çSM; + M?X h?"i` K¼B M;QìB ç m ?B
+¬M; F? B- F?¬M; F?€+ ;b hB m "¢+? aQ i?Q+? ç€M? ;B'm H½M? i?' +O KbM?X

L?QM; çti;B€ i?¬K iB m +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +| M;?o H` M? çSM; + M?b) +| i
i`ª;B€ ç¬m iB M +| i? H` F +QìB +m®B +MM;- pb M| çQÊ+ [mv i ç`M? #^M; i`B HU
K¶B M;QìBX

@ N - b Q M?B m M;QìB M?Q p`v\

h` M; .m ç½ çB M?bM [m KQÌB ? B F?®B K Q HB m- ?„M +?“K `½B v M´M- pb M?
 +?9 w- +?QM? KbM? çQ€M F?¬M; b B- M?[M; çÆM çti; B€ i`QÊ+ ç| +?d H` +O M?
 F?B ?„M çB ç M ; -M T?çK pB +O F?®B T?d i?9v p`M; i?b #QÊ+ +?•M /-M +?“K Hç
 " M +çM? F?®B K Q HB m FB +| M, K b€m M; QÌB ç M; i?QªB K€B i`Á +?mv M pÈB
 ?¼ H¼i p`Q K„i h` M; .m i?b +?ŠM; F?€+ M`Q M; Q`B +QÌB i`QM; F?¬M; - +| H) +kM
 i`QM; ç| +| +ª p` ¬M; +?O h`QÆM; K` ?¬K i`QÊ+ H M iB M; +?“Q ?ÄB h` M; .m X
 @ «M; +?O h` M; - +| T?ªB H` M?bM i`9M; F?®B K Q HB m M`v F?¬M; \
 «M; +?O h`QÆM; i?`v h` M; .m çB ç M i?b p°B p`M; #„i +?mv M- M?QM; i`QM; K„i
 @ > ? - i¬B çB /çQ p`B pÁM; K` i?¬B- ?¬K [m i¬B ç½ çti; B€- M? +S iB T iK + t2
 HB m M[
 h` M; .m +QÌB ? ? pÈB ç®B T?QÆM; - #QÊ+ +?•M +kM; F?¬M; M; WM; HçB K` HÜ
 _'i i®i- iì çÆM çti; B€ +O ""M? S?B pšM M`K Î T?Q i` M +MM; - M?QM; iì çÆM ç
 pQÊi [m +QM b® ? B i`B m 1m`QX
 @ hB m .m - ç½ i?`v +`m çB /çQ iW t - H9+ M`v ç½ ç M ; BÌ `²B- çWM; iB T iK + çB /
 E?B h` M; .m çB ç M ; -M +Y H®B p`Q F?m i?¬K iB m i?b h-M >çQ L?B M tm'i ?B
 L?B M M; ?2 HÌB h` M; .m çti; B€ p`B +?K + F?®B K Q HB m FB - M?QM; H½Q pš
 K Q HB m +| #B m ?B M i®iX
 @ E?¬M; +| ; b- +?9 h-M- i?S ; b M M i?m i?b ç½ çti; B€ `²B- +| i? i`9M; ? v F?¬M
 h` M; .m +QÌB +QÌB- #•v ; BÌ t2K M?Q ?„M ç½ M; ?o i?¬M; - KbM? F?¬M; i? M`Q +
 ? B KQÆB F?®B K Q HB m F?B b„T ? i; BÌ +?Q çQÊ+X >„M çB K°i pÁM; ç½ K'i ?
 F?¬M; i? M`Q +ªM çQÊ+ +?•M M; QÌB F?€+ çti; B€X
 h` M; .m M; ?o ç M ç•v K` i?¬K #m¬M; HÄM; - i? H` çSM; HçB i`Á +?mv M pÈB h-M
 ; B i i?ÌB ; B M- FBK ç²M; ?² i` M i v +kM; /-M +?d ç M +QM b® M, K ; BÌ +?B mX
 @ *?9 h-M- +?€m çB t2K F?®B K Q HB m +O KbM? K°i +?9i
 E?B +€+? i?ÌB çB K +?`K /Si çti; B€ M, K T?9i- h` M; .m +kM; K'i FB M M?šM- ?
 K Q HB m F?€+- M?QM; F?®B T?€i i`B M p`M; +U+ T?~K i?b +, M #ªM F?¬M; i? ç
 @ «M; +?O h` M; - b Q M? HçB ç M ç•v `²B\
 E?B i?`v h` M; .m çB ç M # M +çM? F?®B K Q HB m +| i? +?Q ` T?d i?9v çÄ i?b
 HB m ?¼ h`QÆM; i`Î M M`i F?| +QB X
 @ «M; +?O h`QÆM; - i¬B +kM; M?bM i`9M; F?®B K Q HB m M`v- i? M`Q- M? +| i?
 h` M; .m M|B H`K +?Q ¬M; +?O h`QÆM; i?¬K +„M `„M; - ?„M K| + ` iì çÆM iW i`QM
 +QM b®- +?d +¬M i? K p`B +?[ K` i?¬B X
 @ EQM? tBM +€+ p` ç M; çti; B€ i?¬K iB m F?¬M; çQÊ+ +?2M +?9+- ç M; ?`tm'i
 p` F?€+? tBM +?9 w- ç½ ç M ; BÌ +?`K /Si çti; B€ i?¬K iB m- FQM? tBM +€+ p` F?¬
 i`bM? iU
 E?B FBK T?9i +?d p`Q b® KQÌB ? B p` FBK ; BÌ +?d b® M, K i?b i`QM; ?°B i`QÌM; p
 pB M +¬M; i€+- M?QM; H9+ M`v +kM; F?¬M; B [m €+?9 w- #¼M ?¼ ç M; i?“i bU ``
 _'i M?B m M; QÌB çÊB ç M F?B iB M; +ÁB p M; H M i?b M? M? +?| M; +-K H`v H€ çA
 M?ûi p`Q i`QM; `QÆM; çti; B€- ¬M; +?O h`QÆM; +kM; M? M? i v H K„i çQ iì çÆM
 +ÁM +® w +?2 +?„M i`QÊ+ Kti h` M; .m X
 a m F?B ¬M; +?O h`QÆM; M?ûi iì çÆM p`Q i?b i?Î /`B K°i ?ÆB- ?„M M?bM h` M; .
 @ >b ?b- ¬M; +?O h` M; - i¬B /M b Q +kM; H` M; QÌB çti; B€ +m®B +MM; - +| i? i`9M
 bU H`K M? i`BX

@ æ9M; p"v- ?¬K [m i¬B ç½ çti`²B- ?¬K M v +?d ç M +?Q M i•K K" i?¬B
h` M; .m +Q`B +Q`B- i?"i` i`QM; i9B [m-M +O ?„M +kM; +| K°i i` çÆM çQÊ+ p
M?•M ?„M F?¬M; H'v` +kM; pb i?'v çQÊ+ KS+ ;B€ +m®B +MM; +O ¬M; +?O h`QÆ
?ÆM KbM? # +?K+ M;¬M- M?Q p"v ?„M +kM; i?¬K i?Î /`B K°i ?ÆBX

@ æB i?¬B- ¬M; +?O h` M; - M m #•v ;Bì +?9M; i F?¬M; çB i?b [m•M ç°B b) ç M çm
«M; +?O h`QÆM; bÊ h` M; .m M?ûi p"Q K°i i` çÆM- i? +?Q M M i?•M K"i F?Q€+ i
i`mM; i•K ;B Q /`+?¬ M?QM; ?„M F?¬M; #B i +Y ç°M; +O KbM? i`MM; pÈB i•K iQ
.m +kM; bÊ ç®B T?QÆM; i? v ç´B b® iB MX

@ L"v- M"v- M? Gw- M?Q`M; çQ`M; K°i +?9iX

@ M? L;¬- #•v ;Bì +ÁM çti ;B€ +€B ;b M[\

@ h?¬B çQÊ+ `²BX

E?B h` M; .m çB` M; Q" B ?°B i`Q`M; i?b çQ K„i M?bM [m - H¶ i B ç m M; ?2 çQÊ+
M| +kM; ;B®M; M?Q i?`B çB K F i i?9+ ç'm ;B€ KBM? iB m- +?ŠM; [m +?d H" i?Á
;B€ K Q HB m p"Q H9+ +m®B +MM; p" +?Î tm'i ?B M b® iB M i` M K" M ?bM? K" i?¬

9dRX *?QÆM; 9dR @ 9dj, JÎ h?¬m

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M ç¼+ i`mv M KÈB M?'i içB X

*?QÆM; 9dR @ 9dj, JÎ i?¬m

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

L?B m M; Q`B p"Q H9+ M"v ç€M? M; ½ KS+ ;B€ +O KbM? i`QÊ+ ç| - +?d i`QM; p" B ;
p"Q `QÆM; - M m bQ pÈB ?°B +?Ê Î "bM? *?•m i?b MÆB M"v çB M +m²M; ?ÆM- p
i`B m 1m`QX

L?QM; # M i´ +?S+ +kM; F?¬M; +?Q ç€K M; Q`B FB M?B m i?`B ;B M çB M +m²M
i M? +O M?•M pB M +¬M; i€+ i?b M?B m ç°B [m•M M?•M M ` - #¼M ?¼ tm çm´
F?¬M; i?¬ #çQ M?QM; +kM; +?ŠM; ?ªQ ?[m ;bX

*| M?[M; p` +?Q F`T ç´B ;B€ ç½ #` [m•M HQM? çQ çB- i? H" çB # #QÊ+ HçB [m
iS+ +Q`BX

@ *¬M; #¬M T?d i?9v Jv MK `H-M M"v ç½ F i i?9+- K¼B M; Q`B M M iK i" T +çM +?
h` M; .m çB` M; Q" B p" /MM; çB M i?QçB HB M Hç+ pÈB h-M >çQ L?B M- b m ç
L?B M +| w çti T?ÁM; ç +?9+ KWM; - h®M; Zm•M p" J½ J" T +| [m M ? i®i pÈB h` M
;B - +ÁM +| K°i p` F?€+? F?€+? +?QM? H" >"Q oBM?X

æ®B pÈB +¬M; iv +?•m #€m h-M h?` i?b ?"M? i`bM? Jv MK `H-M M"v ç½ +| i?m ?
T?d i?9v çÄ +kM; çO +?Q +¬M; iv T?€i i`B M iQÆB b€M; - i' i M?B M #•v ;Bì h-M
M?[M; F?®B M; mv M i?ç+? K" h` M; .m ç½ ;BÈB i?B m bM? ?ÆM M[X

@ *¬M; T?m ;B€K ç`M? p" i?Q`M; i?S+ M; mv M i?ç+? +O +"m h` M; i?"i bU H"K +
F?QªM; i?`B ;B M i`QÊ+ i¬B iB T M?"M K°i KÄ F?Q€M; KÈB- +"m T?ªB ç M t2K ;B

E?B K¼B M; Q`B +KM; Hv M; ²B tm®M; i?b >"Q oBM? M; ²B # M +çM? h` M; .m +?Êi
?„M H" K°i M; Q`B ;B€K ç`M? +O +¬M; #¬M T?d i?9v H-M M"v- ?„M +kM; F?¬M; t2
h` M; .m - F?¬M; M; ì h` M; .m HçB ç´i?ç+? i?„M; X

@ > "Q ç B + - M? ç WM; +? + QÌB iB m ç - 2K +? ŠM; [m +? d K v K„M K" i?¬B- +? r
i?b 2K F?¬M; +| FBM?; M;?B K

h` M; .m +QÌB +QÌB- ?„M iU #B i +?mv M M?` KbM?- KÄ M;¼+ h•M *QÆM; +?ŠM
?B M` K" i?¬BX

L?„+ ç M i?"i bU +kM; +¬M M|B ç M p" M K v- M m F?¬M; i?b KÄ M;¼+ î h•M *QÆM
p`B M;„M M,K [m H B F?¬M; +| B M;ì MÆB ç| +| KÄ M;¼+X

@ > ? - + "m +kM; F?¬M; +¬M F?B K i®M- L;¼+ oQÆM; :B i`QM; MQÈ+ +kM; `i i-
KÄ F?Q€M; KÈB FB +O i¬B M?ì + "m t2K [m p" +| i? i bK` çQÈ+ p`M ç

> "Q oBM? /M H` K°i ¬M; i`MK T?d i?9v Jv MK` M?QM; +kM; H` K°i M?" i?B i F +
iB T t9+ pÈB M;¼+ K K- +kM; [m2M i?m°+ L;¼+ oQÆM; :B î h•M *QÆM;X o`B M
h` M; .m +| KÄ M;¼+ î h•M *QÆM; i?b ?„M ç½;¼B çB M i?Q B ç M +?Q L;¼+ oQ
h` M; .m - > "Q oBM? F?¬M; M;ì K°i M;QÌB b„T iÈB H` i?•M i?Q +? +O KbM? H B +
M?Q p"v- ?ÆM M[#ªM i?•M +kM; +| M,M; HU+ ?ÆM M;QÌBX

@ a Q\ > "Q ç B + - KÄ F?Q€M; +O M? i? M`Q\

h` M; .m +| +?9i iÁ KÁ- #•v ;Bì T?Q Jv MK` ç½` [mv ç`M? ?çM +? tBM F? B
M;?B K F?„+ - +| i? M|B M? +?d +¬M tBM çQÈ+ T?ûT i?b +?ŠM; F?€+ M`Q pÈ çQ
+O > "Q oBM? i?b ;B®M; M?Q F?¬M; ?`B HÁM; H„K p KÄ F?Q€M; +O KbM?X

@ æWM; M|B M[- i`QÈ+ FB i¬B #Ä` ?ÆM +?K+ i`B m 1m`Q ç F?ªQ b€i ç¬m iQ
M;mv M i?ç +? M?QM; bªM HQÈM; [m€ i?`T- +| i? H` K°i KÄ F?Q€M; T? p"i

JÄ F?Q€M; T? p"i i?2Q HìB +O > "Q oBM? +?QM? H` M?[M; MÆB p®M ç½ bÆ #° iç
i`€B ç`i #B M ç´B K` ?Q`M +ªM? +kM; #B M ?| - M;¼+ i?ç +? T?d i?9v b„T çQÈ+ ?b
F?Q€M; M?Q p"v `i Qi F?B ?Q`M i?`M? #B M ?| T?d i?9v- T?¬M M?B m +?d H` M
K" i?¬BX

GQ B M;¼+ FB F?¬M; i? t2K H` T?d i?9v- +?d +| i? KB M +QDM; +?Q H` M;¼+ -
i?b i?"i bU H` i`B pU+¬M m M?Q > "Q oBM? ç¬m iQ p`Q K°i KÄ F?Q€M; pSi çB M?Q

@ > ? - ç½ F?ªQ b€i i®i- ?ÆM M[p`i`Q +| H) H` +?¼M F?¬M; ç9M; - M? > "Q +kM

h/XM|B HWQB M`v i?"i bU +?ŠM; +| M?B m M°B /mM; - +?d +| i? +QB H` M OB > "Q
+| ?SM; i?9 pÈB KÄ F?Q€M; - H¬M M`v bî /o ç²M; w ç M # M; a?BM +kM; H` pb Km

hmv H¬M M`v +¬M; #`M T?d i?9v Kv MK` ç½ ?¬m M?Q F i i?9+ M?QM; +ÁM +| [m
pÈB €T HU+ F?| i? M`Q +?`m M´B- F iW ?¬K M v b) #„i ç¬m Kî i?¬m- ç®B pÈB [m
i?¬m i?"i bU +`M; F?ªQ M;?B K M?•M i•K +O +QM M;QÌBX

í +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK` M,K i`QÈ+ ç½ +| M;QÌB M;`i tdm p`iY pQM; - +kM; +|
K` çSi Kç +? K€m M½Q F?¬M; F`T +Sm +?[- M|B +?mM; H` ç½ +| M?B m pK pB + T?
v m iBK i?b çWM; M M i? K ;B p`Q i`Á ç´i?ç +? M`vX

a m F?B F i i?9+ çti; B€i?b b€M; bÈK ?¬K b m K¼B M;QÌB i?S+ /"v +?çv ç M i`mM
H9+ M`v F?m pU+ çti K Q HB m ç½ çQÈ+ ç|M; H B - ?¬m M?Q +S +€ +? p`B #QÈ+ H
+ª M?•M pB M +¬M; i€+ Km®M çB p`Q +kM; #` ç€K [m•M M?•M FB K i` M?B m H¬M

>B M i`QÌM; ç`m ;B€ KBM? iB m ç½ i`î i?"M? MÆB Kî i?¬m i?¬K iB m- H9+ M`v ç
ç K- M?[M; p€ +? M; M ç½ çQÈ+ /î tm®M; - imv +ÁM ;? M?QM; /KM; +K çti; B€ +kM
bªM? i`QÈ+ ç| #B M i?"M? K°i H çQÌM; +U+ `°M; - +| i? +?S çO ? B M;„M M;QÌBX

L?QM; KQÌB K`M ?bM? HÈM pšM +ÁM çQÈ+ ®T H M p€ +? iQÌM; - M?[M; i?QÆM; M
M`v F?¬M; +¬M +® ;„M; +?2M p T?Q i`QÈ+ +kM; +| i? i?`v KbM? i`9M; M;mv M i
;Bì b€M; i?b ç +| `i M?B m / M? b€ +? M;QÌB i`9M; K Q HB m tm`i ?B M i` M K`M

@ hB m .m - i? M`Q- +,M; i?ŠM; b Q\

G9+ M"v ?B M i`Q`M; KÎ i? -m ç½ F?€ M|M; - ç-m M; Q`B +?2M +?9+ - B +kM; M -M M i?9+ M?QM; F i[mª +ÁM +?Q +| M?B m- B +kM; F?| i? M"Q i`-K i oM? - i•K i bM? M?Q i?Q bBM? b m F?B i?B ç¢B ?¼+ - +?d + -M çÊB F i[mª i?"M? iQ+? +m®B +MM

@ E?¬M; +| ; b- +?9 h-M- M?[M; K Q HB m +?€m çti ; B€ i?Q`M; +| #B m ?B M F?¬M F?¬M; M?B m

h` M; .m +Q`B +Q`B- i`QM; HÁM; +| +?9i ç„ + w- M m M|B H-M M"v +| M; Q`B i?m ? +?S F?¬M; +ÁM B F?€+ - iQM? +ª ? B F?®B T?d i?9v çÄ K" h-M >¢Q L?B M ç½ K ç-m iQ p"Q #®M i`, K i`B m i - Mb?M i?b +| p F?¬M; Qi- M?QM; M m ç2K M?[M; F? p" #€M` iWM; M, K- ?„M +| i? +?„+ +?„M i`B bªM +O KbM? b) H M ç M +QM b® #

_ 'i M?B m M; Q`B F?¬M; ?B m b) ?ÄB- M? +| +Y ?"M; +?•m #€m +O KbM?- p b b +Y ?"M; h-M h?Kv G•M +O h` M; .m Î i?O ç¬ +| ?¢M M; ¢+? iB m i?K K¶B M, K +?d KS+ iB m i?K # T?¬M i`, K- b® HQÊM; T?d i?9v bY /KM; +kM; F?¬M; M?B mX

>ÆM M[iB m i?K +?•m #€m T?d i?9v +kM; +| +?m F€- F?¬M; TªB M? +?d + -M +? HB m H" +| i? ç¢i i`QM; +Y ?"M; p" #€M` M; Q"BX æ†+ #B i H" T?d i?9v +U+ T? F?¬M; TªB H" i?S K" M; Q`B #bM? i?Q`M; +| i? ç°M; p"Q- M?QM; M m #€M` i?b i? M|B H" # M, K F?¬M; F? B i`QÆM; M?QM; ,M i`QM; # ; BÌX

>ÆM M[p"i T?~K i¢Q ?bM? ` iW T?d i?9v +U+ T?~K TªB +| iQM? +? 'i /mv M? 'i- T p"v KÊB #€M çQÊ+ ; B€ + Q- M m F?¬M; i?b K¶B H-M +?Q` p" B +?K+ K|M +?d #€M h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M + „i i i +ª K Q HB m ` `²B +? i€+ i?"M? p"i i` M; bS+ ,

h`QM; ? B KQÆB F?®B K Q HB m- +?d + -M iMv iB M H"v ` K°i F?®B +kM; çO +?Q M, K- M m M?Q H" T?d i?9v i?Ov iBM? i?b K¶B M, K #`v #€M # M, K p"i H" çQÊ+ - M iB M; +O h-M h?Kv G•M- ç²M; i?`B +ÁM +| i? i` M? i?O KS+ ; B€ + Q M? 'iX

h` M; .m bÎ /o Km M?B m K Q HB m M?Q p"v +kM; +?QM? H" Km®M i`[?"M; T?d i? TªB H" M; mv M i?¢+? - ?„M F?€+ pÊB M?[M; i?QÆM; M?•M K Q HB m- /M b m M i?9v ` `²B #€M- F?¬M; TªB #€M ; B€ M; mv M i?¢+? M?Q M; Q`B i X

@ æ M; BÌ `²B- b„T #„i ç-m- #„i ç-m `²B

E?B M?|K h` M; .m ç M; M|B +?mv M T?B K i?b ç½ ç M +?QM ; BÌ b€M; - ç€K M; Q` çSM; H M M?bM p T?Q K" M ?bM? HÈM- p K†i +, M; i?ŠM; p" ?QM; T?'MX .M b Q F?¬M; B /€K +?„+ +?„M KbM? b) i`9M; K Q HB m- i' i M?B M h` M; .m b) H" M; Q¢

@ *¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` M, K kyy8 b) +?QM? i?S+ KÎ i? -m K Q HB m i? -K iB M?Q i`9M; iB m i?b K`B K M; i?2Q ; B'v +?SM; M?"M çB H M Fw ?ÊT ç²M; i`9M; iB

J°i T?9i i`QÊ+ F?B KÎ i? -m i?b i`QM; ç¢B bªM? p M; H M •K i? M? +O M?•M pB M i?O iK+ + -M i?B i +O M; Q`B i`9M; K Q HB m- +?d H" F?¬M; B +?9 w ç M çB m M +?^K +?^K H M K" M ?bM? HÈMX

æ°i M?B M K" M ?bM? H|2 b€M; - K°i +?¶B b® ?B M ` , óJ Q HB m b® j9eN +?®i ; B K Q HB m b® ô L?[M; /½v b® K m çÄ M"v H" ` 'i HÈM- ` 'i / i?'v- +S b m M, K ; B•v i ?B M +QM b® F?€+X

@ a Q F?¬M; TªB H" K Q HB m b® R\

h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- ?„M iQÎM; `^M; b) #„i ç-m iW K Q HB m b® K°i- b„T t T

GQϕB M;QÌB i?S ? B +Æ #^aM ç m ç M iW h`mM; Zm®+- #¼M ?¼ +?QM? H` M?[M; +
+?d Km®M çQ K Q HB m iW Jv MK ` p MQÊ+ ç i`[?`M; ?Q†+ +?¼M HU ç +?Q i
Î i`QM; MQÊ+ p`Q H-M b„T iÊB- M; ?2 M!B ç•v H` #m¬M H`m ? B H-MX

GQϕB M;QÌB M`v i?QÌM; ç M iW h`B m a€M- M?QM; M?B m M?|K M;QÌB i`QM; MQ
a€M ç ;|Tp®M ç M Km K Q HB m- i? K;B p`Q i`QM; çϕB [m•M ç´ i?ϕ+?- ç²M; i?Ì
i`B +?QM? +| w Km®M ç-m iQ p`Q K Q HB m- i? H` M;?B M; p T?Q # M M`vX

æ M i? K ;B +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` M;Q`B ? B HQϕB M;QÌB i` M +ÁM +| K°i H
i?m-M i9v ç M pb ç´ i?ϕ+?- KK+ çQ+? +O #¼M ?¼ +?QM? H` Km®M ç€M? +m°+ `
iϕB +?¶X h`QM; M?|K M`v +kM; +| M?B m HQϕB M;QÌB- +| F H` T?9 ¬M; H„K iB M
M?Q J½ J`T- +kM; +| M?B m F ç½ ç´ i?ϕ+? i€M; ;B #ϕB b^aM- #•v ;BÌ Km®M ç M ;

GQϕB M;QÌB M`v +| K°i ç†+ çB K +?QM? H` +?d +¬M i`9M; iB m i` M +Æ #^aM ç m
M m M?Q ç´ i?ϕ+? i?„M; i?b b) #€M çB M; v- /M b Q i?b i?QÆM; M?•M +?•m #€m F
+?¶ M`v- F?¬M; bÊ #€M ` pÊB ;B€ FûKX

L m M?Q ç€M? +m°+ bKT i?b ç€K M;QÌB FB +| i?„i +´ ? v M?^av H-m iU i`M iϕB +?
+| i`ÌB KÊB #B iX

9djX *?QÆM; 9dR @ 9dj, JÎ h?-m

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 9dR @ 9dj, JÎ i?-m

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

h`QM; MQÊ+ +| +•m M!B óJ°i ç Q i?B M çQÌM; K°i ç Q ç` M;K+ô- ç•v +?QM? H` M
Î +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` - ?^M; M,K +S +| +¬M; #`M T?d i?9v çQÊ+ i´ +?S+ Î Jv
H-M ç´ i?ϕ+? `°M`½- #•v ;BÌ KÊB +?d H` FûQ #S+ K`M ` K` i?¬BX

G9+ KÎ +¬M; #`M T?d i?9v- imv M?[M; i?QÆM; M?•M +?•m #€m +O +€+ +¬M; iv
M;mv M i?ϕ+? M?QM; +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m iB M /Q- +?d +?m`M #` b€M iB M
M?Q p`v b) F?¬M; T?<sup>a</sup>B +?`m #´i F€K®B M;mv ?ϕB M`Q- HϕB +| i? i?m p M;mv M
+O +€+ +¬M; iv +?•m #€m +`M; H`K +?Q ç€K M;QÌB +| bmv M;?o T?´i M? M? b m k

L;Q`B h-M >ϕQ L?B M ç½ M?“M çQÊ+ ? B F?®B T?d i?9v +O h` M; .m - b m ç! H
i?-K iB m- # M M;Q`B H9+ M`v +| ``i M?B m M;QÌB +O +¬M; iv +?•m #€m i?2Q b€i
>ÆM M[# M i´ +?S+ +kM; +Y +?mv M ;B i9+ i`U+- i´i M?B M b) M? M? +?|M; H`
[m M +?Q M?[M; F?®B T?d i?9v çQÊ+ H´v ` X

@ hB m .m - ;B[i`Q ,M +ÆK tQM; i¬B +kM; Km®M +„i K°i F?®B M;mv M i?ϕ+?- +
h-M >ϕQ L?B M M!B H`K +?Q h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- Km®M +„i M;mv M i?ϕ+?
F?®B `²B K`\

h-M >ϕQ L?B M i?“i ` +kM; +| w M;?o +O KbM?- imv H½Q ç½ i`9M; iB m # F?®B
T?d i?9v ? v F?¬M; i?b F?| M!BX G½Q Km®M ;B^aB i?ϕ+? t2K # M i`QM; +| T?d i?9
F?¬M; i®i i?b H½Q b) iB T iK+ €T /KM; [mv +O /o p½M; - Km T?d i?9v çQÊ+ ç´ i?ϕ
i?9v i´i M?B M b) K„+ ?ÆM M;mv M i?ϕ+? M?QM; /M b Q i?b +| M;mv M HB m ç b^a
;bX

@ *?Ì +?9i

h` M; .m +?Êi M;?o` K°i çB m- ?„M /WM; #QÊ+- ç9M; p”v- KbM? F?¬M; çO iB M-
K Q HB m ;B€ ?ÆM # i`,K M;”M 1m`Q ç +„i` X G9+ M”v M;Q`B i ç´i?¢+? F?€ M?E
T?d i?9v +`T # M;- M M #€M çB K°i F?®B ç +?[ +?€v +kM; F?¬M; H” p`M ç X

@ a Q p”v\

h-M >¢Q L?B M i?’v h` M; .m /WM; #QÆ+ i?b F?¬M; F?ÄB F€ [m€B ?ÄBX

@ E?¬M; +| ;b- +?€m F?¬M; ç|B- +?9 h-M- +€+ +?9 +S çB ,M i`QÊ+- +?€m Km®M +
iB m

h` M; .m i?”i bU F?¬M; Km®M ,M- #m´B b€M; i`QM; ç¢B bªM? [m€ €T HU+- #•v ;B|
p T?Q p,M T?ÁM; +O # M i´ +?S+X

@ æS M?Ä M”v- KÊB i`9M; K°i F?®B K Q HB m ç½ Km®M +„i`²B

h-M >¢Q L?B M H„+ ç-m +MM; M?|K S?QÆM; .B çB ç M +,M iBM /MM; +ÆKX

" M i´ +?S+ +| KÎ ? B KQÆB +Y b´ ç ;BªB [mv i i?O iK+ +?Q M;Q`B i`9M; iB m M
ç M i`Q i?b pšM +| p`B M;”M F?®B K Q HB m +?Q çQÊ+ ;BªB [mv i tQM; i?O iK+
>¢Q L?B M +kM; F?¬M; [m€ p°B p”M; çB H”K i?O iK+- M?QM; i`QÊ+ K¶B +Y b´ ç

*?d H” M;Q`B ç M; +?i çÊB î ç•v i?QªB K€B ?ÆM M;Q`B i`QM; ç¢B bªM? `i M?B m
i”T H¢B i`Á +?mv M pÊB M? mX

@ «M; +?O h` M;- M;”B +kM; i`9M; iB m `²B `\

h` M; .m pW çB [m ç½ +| M;Q`B H M iB M; +?”Q ?ÄB- M?bM ` i?b KÊB #B i ç| H
#€m >”M h?`- +| H) M;Q`B M”v +kM; pW ç M- b m F?B iW i`QM; T?ÁM; +| çB m ?Á
?¬BX

h` M; .m F?) ç°M; i•K- ?„M M|B,

@ h`9M; K°i F?®B F?¬M; ç€M; iB M- ç`M? +„i` t2K i? M”Q- H9+ M”v +| ?ÆB F i-
#€M çBX

h`QM; +¬M; #”M T?d i?9v Jv MK ` i?b +?mv M +,M; i?ŠM; iB M #¢+ +kM; F?¬M;
KbM? h` M; .m - M;Q”B M?[M; M;Q`B +| w ç`M? F?€+- ?¬m M?Q B +kM; H’v ` i’i +
;B€ K Q HB m- +QÊT çQ¢i i?-K iB mX ob p”v h` M; .m +kM; F?¬M; bÊ M;Q`B F?€
KK+ çQ+? +?QM? H” çÊB +?9i M[KbM? KÎ M;mv M i?¢+? i?b b) +| M?B m M;Q`B c

@ a Q\ «M; +?O h` M; Km®M +„i M;mv M i?¢+? ç #€M T?d i?9v b Q\ L;”B F?¬M; T
`\

>”M >¢Q .mv M;?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b €M? K„i T?€i b€M;- M;Q”B F?®B K
æ¬M; i?m Km i?b ?„M i?”i bU +ÁM +?Q i?’v h` M; .m +„i M;mv M i?¢+? [m€ i vX

*?d H” i`QM; HÁM; >”M >¢Q .mv i?”i bU +| +?9i M;?B F}- +„i M;mv M i?¢+? H’v T?
ç°M; +O M?[M; M;Q`B +?mv M K¬M ç´i?¢+?- M?[M; M;Q`B +| KÎ iB K +?•m #€m i?
HÁM; #€M T?d i?9v- /M b Q KK+ çQ+? +O #¼M ?¼ ç M MÆB M”v +kM; +?d pb M;m

h` M; .m +Q`B F?´ M|B,

@ h?”i bU F?¬M; +| #B M T?€T- ;¬M ç•v ;†T T?ªB +?9i +?mv M- +?mv M iB M #¢+ F
i`QÊ+ iB M +¬M tQ v pÁM; ç²M; p®M- i¬B +kM; +ÁM K°i F?®B T?d i?9v çÄ M[

>”M >¢Q .mv M;?2 çQÊ+ H|B M”v +O h` M; .m i?b #bM? i?Q`M; i`î H¢B- çWM; iQ
F?¬M; M?Ä- ç°M; K°i +€B H” p”B +?K+ i`B m #¢+ M?QM; ç¬B H9+ +kM; i?”i bU F
+kM; F?| i? i bK ` X J¶B F?B >”M >¢Q .mv ;†T F?| F?,M i?b +| i? i? +?’T +¬M; i
M?Q p”v KÊB +| iB M ç T?€i HQÆM; +?Q +¬M; M?•M pB MX

h`QÊ+ ç| h` M; .m ç½ ç´i?¢+? i?„M; K°i F?®B T?d i?9v çÄ- ?ÆM M[iW +?®B #€M
+?Q +Y ?”M; +O KbM?- #•v ;B| ?„M F i iB M p” +„i p”B F?®B M;mv M i?¢+?- +,M

@ h®i [m€- +-m KQM; b Q +?Q ¬M; +?O h` M; +„i M;mv M i?¢+? i?„M; HÈM- +?9M;
;B +´ ¸°M;X

o`B M;QÌB # M +¢M? >`M >¢Q .mv +kM; #B i h` M; .m +| €M? K„i M?bM M;mv M i?
b) +„i ` T?d i?9v\ h? H` +ª M?|K H M iB M; T?K ?¼ X

L;QÌB i`9M; iB m +-M TªB Fw ?ÊT ¸²M; i`9M; iB m- b) ¸QÊ+ # M i´ +?S+ p`M +?n
¸` +?d K` i?¬BX

ob p`v K` ? B KQÆB +Y b´ +| M,K i`,K M;QÌB +?ì- M?QM; h` M; .m +?d +?ì?ÆM K
K` ¸°B M;k T?Q b m HQM; ?„M H¢B /`B H M- i?“K +?Q +| M;QÌB pW H`K tQM; i?O
i? H` H¢B ¸B ¸ M t T?“M;X

@ > ? - hB m .m - tQM; +?Q \

h` M; .m +?d +-M H`K i?O iK+ iQM? iB M- v m +-m +„i ` M; v i¢B ¸•v i? +?Q M M
?| ¸ÆM- F?B ?„M pW +-K ?| ¸ÆM p`Q i`QM; i v i?b M?|K h-M >¢Q L?B M ,M +Æ

@ *?9 h-M- pW KÈB tQM;- M;`B ¸ M H`K i?O iK+ ¸B H` pW

h` M; .m K†+ F +€B ;b H` +?2M M; M; ? v F?¬M;- ?„M H9+ M`v M;²B i` M +?B +;
iB T M?QÌM; +?Q h-M >¢Q L?B MX L;QÌB M;Q`B /M +| +?9i #`i K½M M?QM; pb HQ
K` F?¬M; Km®M M|B ;b +ª- K¼B M;QÌB ¸ m T?€i i`B M i`QM; MQÊ+- F?¬M; +-M p
M;QÌBX

@ æB- ¸B t2K ¬M; +?O h` M; ¸´ i?¢+?

>`M >¢Q .mv ?ûi HÈM K°i iB M; i?b H`T iS+ ?®B ?`M- pb ?„M i?`v i`QM; ¸€K M;QÌE
¸B ` - KbM? pW `²B H M iB M; +?ŠM; TªB FûQ i?2Q K°i M?|K ¸®B i?O +¢M? i` M

>`M >¢Q .mv i`U+ iB T ¸B ¸ M F?m +„i M;mv M i?¢+? +?ì ¸ÊB- MÆB ¸| +| F?¬M; C
h` M; .m i?b +-K ?| ¸ÆM M?“M ?`M; ¸ ¸B ¸ M F?m K Q HB mX

a m F?B ¸Q ?| ¸ÆM M?“M ?`M; °i M?•M pB M +-M; i€+- #ªv T?9i b m +| K°i +?B
HQM? # Q [m M? ¸B ` +Y HÈM- i` M +?B +t2 M•M; H` F?®B K Q HB m K` h` M; .

@ G¢B TªB t T?“M;

a m F?B ¸B p`Q F?m +„i M;mv M i?¢+?- h` M; .m ¸†i F?®B K Q HB m ?ÆM # KQÆ
i´ +?S+ +mM; +`T M,K K€v +„i M?QM; `ä`M; H` F?¬M; ¸O +?Q M;QÌB i bY /KM;- i
t T b„M `i M?B m K Q HB m +?ì + °À°t •

L;m²M, L?|K /`+? h2T; @ pBTp M/ M

aQm i-K,

@ *,i i`U+ iB T

E?®B K Q HB m +O h` M; .m +kM; F?¬M; iQM? H` [m€ HÈM- +?d ?ÆM # KQÆB F
[mª #|M; ç€ K°i +?9i M?QM; H¢B +| ?bM? i`SM; - # M i`QM; +| K°i i?S ;b ç| M?¬ H
h?¼- HÈT pÄ t'm tQ- M m M?Q F?¬M; TªB HÈT pÄ K`m ç2M i?b F?¬M; B +QB ç|

*kM; pb F?®B K Q HB m M`v +| T?~K +?`i [m€ FûK M M h` M; .m b m F?B i,M; i?
i?b [m M K'i- M m F?¬M; TªB F?B ç| ?„M +ÁM ;?B p`Q i`QM; pÎ- bÊ ``M; +¬M; #`M
b) +| K°i bU FB M i`®M i`9M; iB mX

@ æQÊ+ `²B- H`K pB + i?¬BXX

oW `²B h` M; .m ç½ +„i F?®B M;mv M i?¢+? +?Q h-M >¢Q L?B M- #•v ;Bì ?„M/M
i` M K Q HB m +O KbM?- b m ç| pSi T?'M tm®M; ç€i- T?OB i v tQ v M;QÌB +¬K H

E?B #€M? ` ,M; K€v +„i pÈB çQÌM; FQM? b€m KQÆB +2MiBK2i tQ v i`ÁM i?b M?[M
M?Q M;WM; i?Î- TªB #B i`^M; +„i M;mv M i?¢+? H` K°i ç Q bBM? K°i ç Q iY- i'i +
M;„M M;OB K` i?¬BX

@ sQ i- tQ i

E?B #€M? ` ,M; ?ÊT FBK K t€i pÈB Kti ç€ i?b KÈB #B i +€B ;b H` +„i p`Q ç`m ?k-
+?|M; +„i b•m p`Q i`QM; ç€X *?d b m ?ÆM K°i T?9i i?b F?®B K Q HB m ?bM? i`SM

@ >bM? M?Q +| b„+ t M? `²B\

@ >bM? M?Q H` p`v- +kM; F?¬M; i?'v `ä ``M; H„K

@ J m H M- K m H M- H`v MQÊ+ H¢B ç v

hW F?B K Q HB m #` i€+? ` i?b +kM; F?¬M; i? M`Q +® ç`M? çQÊ+ K` `ÆB tm®M;
M M tB K,M; - +kM; F?¬M; bÊ ªM? ?QÎM; ç M T?d i?9v- i`QM; K„i ç€K M;QÌB ;B®M;

E?¬M; çÊB h` M; .m M?ti K Q HB m H M- +| # #®M M;QÌB t¬M; H M çti ? B F?®
M;QÌB H`v MQÊ+ ç M `Y HÈT +„iX

o®M H` K°i F?®B K`m t M? +?d M?Ä M?Q HÁM; #`M i v i` +QM- #•v ;Bì b m F?B H
iQ+? T?d i?9v Î ? B MY p i +„i ç½ #B M i?`M? #`M i v M;QÌB HÈM- M?[M; ;B¼i MQ
+ÁM /QM? i` M Kti +„i T?d i?9v K`m t M? KQÈi ;B®M; M?Q M?[M; ;B¼i bQÆM; b€
H9+ b€M; bÈKX

@ æ´ i?¢+? i?„M; - H¢B i?„M; HÈM

@ G¢B i?„M; b Q\

@ h`ÌB ¢- i¬B M?È KbM? +kM; çti iB M +?Q F?®B K Q HB m M`v- b Q H¢B F?¬M; i

@ h?¬B çB ¬M; M?- #•v ;Bì M;QÌB i ç´ i?¢+? i?„M; `²B- b Q F?¬M; ?ÄB t2K ¬M; +
M?B m\

E?B M;¼+ i`QM; ç€ tm'i ?B M i?b ç€K M;QÌB +?Êi M€Q HQ¢M- imv M?B m M;QÌB
M?bM `ä b„+ MQÊ+ b) M?Q i? M`Q- M?QM; +?d M?bM p`Q K`m t M? ç°M; HÁM; M;
F?¬M; FûK +ÁBX æ®B pÈB K°i K Q HB m +| #B m ?B M F?| +QB i?b ç•v `ä ``M; H
M;ÌX i`mv M +QTv iW

@ L`v ¬M; +?O >`M- M? H`K p`v H`K ;b\ "Ä i v ` +?9i çQÊ+ F?¬M;\

•K i? M? +O K°i p` i?QÆM; M?•M +?•m #€m H`K ?'T /šM €M? K„i K¼B M;QÌB- #¼M
MÎ MK +QÌBX h?b ` ¬M; +?O >`M >¢Q .mv H9+ M`v ç M; çSM; # M +¢M? /MM; p¢i
K°i Kti +O F?®B K Q HB m- `ä ``M; `´i K'i T?QM; ç°X

@ a Q H¢B T?ªB #Ä i v ` \ h¬B ç½ M|B pÈB +”m h` M;- M m F?®B K Q HB m M”v +?
>”M >¢Q .mv H9+ M”v M”Q +| #B m ?B M H” ¬M; +?O +O ¬M; iv +?•m #€m- i?¢i bU
+•v F Q K9i p” M?’i [mv i F?¬M; #m¬M; X
”KM; +O ¬M; +?O >”M p®M F?¬M; M?Ä- #•v ;BÌ H¢B M?ûi p”Q MY F?®B K Q HB
T?K M[b„T H•K #²M- #° /¢M; H”K M;QÌB i +ªK i?’v #m²M +QÌBX
” M +¢M? +| F F?¬M; + K HÁM; H M iB M; ,
@ «M; +?O >”M- M”Q +| M|B F?¬M; +?Q M? Km - M?QM; i`QÈ+ iB M +?Q +?9M; i¬B
@ E?¬M; çQÈ+ - # M FB +ÁM K°i MY F?®B K Q HB m- +€+ M? +S t2K- i¬B çªK #ª
HB m M”v +O i¬B H” çQÈ+ X
>”M >¢Q .mv `ä`”M; H” +?ÆB i`Á tÄ H€- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; bÊ- /M b Q ?„M -
i`QÈ+ FB F?¬M; Qi F?B /MM; i?O çQ¢M p¬ H¢B i? M”vX
h’i M?B M ?”M? pB M”v H¢B çQÈ+ >”M >¢Q .mv +?Q `^M; H” #B m ?B M +O T?Q
i?”i bU F?¬M; #B i t’m ?’ H” ;b KÈB ç9M; - +| iB M i?b /M #` ? B i€i +kM; çQÈ+ X L
+?”m +U+ F?’ ç t•v /UM; +Æ ç²- #•v ;BÌ +?”m +?9i F?’ +U+ +kM; F?¬M; H” p’M ç X
L;QÌB F?€+ i?”i bU F?¬M; #B i H”K ;b ?ÆM pÈB i M K”T- i? H” +?d +| i? H„+ ç-m
HB m +ÁM H¢B- K°i p` iB M bBM? i|+ ?Q `•K +?2M ;B[ç€K M;QÌB çB p”Q- /MM; F
@ a„+ `’i ç T- F?¬M; iB m i€M- T?•M #® ç m- H” T?d i?9v t M? +’T + Q- M?QM; K”r
F?®B T?d i?9v i?Ov iBM? pW `²BX æ€M; iB + M m i? MQÈ+ ç T- T?®B ?ÊT pÈB
T?ªB H” +U+ T?~K ç pQÆM; HK+
«M; H½Q M”v pW t2K pW H„+ ç-m #m²M #ªM ;B®M; M?Q ç€M; iB + pb h` M; .m
pQÆM; HK+- M;QÌB # M +¢M? M;?2 i?’v p”v K” i`ÊM K„i- ? B i?S FB +| HB M [m M
L m M?[M; F?®B M;¼+ +| K”m b„+ ç T K” +?ŠM; +| b„+ MQÈ+ - +,M #ªM +?d H” iªM
i?9v- K°i F?®B M;¼+ T?d i?9v pW +| b„+ pW +| MQÈ+ - i?U+ i i?b b„+ MQÈ+ +U+
L;QÌB i M|B T?d i?9v #bM? i?QÌM; +?B H”K # +’T- i?QÌM; çQÈ+ +QB H” # T?-
M?B m HQ¢B T?d i?9v K” +€+? T?•M +?B M?Q p”v H” F?¬M; çO- pb i? K” M?B m
+’T T?•M i?OvX ” Q ;²K +’T i?Ov iBM? iW N @ Ry T?•M i?Ov- +’T #,M; d @ N T?•M
i?Ov- +’T i ç”m 8 @ e T?•M i?Ov- +’T i?¬ ç”m j @ 8 T?•M i?Ov- + M #¢+? iW R @ j
.U i?2Q T?•M +’T b„+ MQÈ+ K” K¼B M;QÌB +| i? i?’v i?v H” p¬ b„+- ç„i ?ÆM +’T
H-M- ? B # M +,M #ªM F?¬M; +| ;b ç bQ b€M?X
@ h H½Q- M;”B t2K F?®B T?d i?9v M”v ç¢i ç M +’T M”Q\
J”m b„+ +O F?®B T?d i?9v i`QÈ+ K„i +,M #ªM F?¬M; +-M M?B m HÌB- M?QM; b„+
M? M? KB M; ç½ H M iB M; ?ÄB- ç•v H” ç†+ çB K ç #¼M ?¼` ;B€ M„K #„i F?®B
h` M; .m i?”i bU +| +?9i M?”M i?S+ p ¬M; H½Q FB - M;?2 M|B H” K°i +?mv M ;B
æQÆM; >”M? Í J + Q- H-M M”v /QÈ+ K°i iB K +?•m #€ KÌB ç M t2K M;mv M i?¢+?-
h` M; .m p”B H-MX
h H½Q b m F?B M;?2 M|B M?Q p”v i?b`mM; çMB ç„+ w M|B , M;m²M UXV
@ s- b„+ MQÈ+ b€M; H€M; M?Q b¬M; #,M; - `’i ç T- +?d FûK +’T i?Ov iBM? K°i #”+-
M[M?bM p”Q K†i +„i i?b +| i? +?Q ` #ªv +•M T?d i?9v- ç€M; iB + H” M m H M ç
G9+ M”v F?¬M; B [m M i•K ç M +•m M|B iB T i?2QQ +O h H½Q- i` M çÌB M”v F?¬
iB + ;b +ª- #•v ;BÌ K°i MY F?®B K Q HB m +?Q ` #ªv +•M T?d i?9v +kM; çO +?Q #
S?ªB #B i`^M; /QÈB iB M? ?m®M; T?d i?9v +’T i?Ov iBM? F?| +| çQÈ+ i?b +’T #,M
i®i M?’i- ?ÆM M[ç•v H” +U+ T?~K #,M; - H” HQ¢B T?d i?9v i¢Q ?bM? ` b) ?9i ?”M
+kM; F?¬M; FûK +’T i?Ov iBM?X ob p”v K” H9+ M”v B B +kM; +| +?9i M¬M M|M; -

"^av +•M M;mv M H B m b) +?Q ` Qi M?'i M,K b€m #° pÁM; i v- +Q B M?Q #<sup>a</sup>v i`,K M;
+ÁM i?W M?B m i?S ç i¢Q ?bM?- ;B€ i`` +O M| +kM; T?^aB ?ÆM i`B m i - ç²M; i?
p"v +kM; +| i? H"K +?Q +Y ?"M; +?•m #€m M?" KbM? +| i? K mv iQ M X

@ «M; +?O h` M;- i-B ` ;B€ #®M i`B m- M? i?'v b Q\

J¼B M;Q`B i?-K iQM? iQ€M- ç½ +| F #€Q ;B€X

9deX *?QÆM; 9de , h•K S?K+ E?~m S?K+X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 9de, h•K T?K+ F?~m T?K+X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ "®M i`B m\ «M; +?O h` M;- i-B i`<sup>a</sup> #®M i`B m M,K +?K+ M;"M- M? i?'v i? M"Q\

@ "®M i`B m K°i i`,K M;"M- i-B Km®M Km X

@ "®M i`B m `QÐB- ¬M; +?O h` M;- ç•v F?¬M; T?^aB ;B€ i?'T

*| M;Q`B ` ;B€ i?B ç€K +?mM; [m M? #„i ç-m FQ+? i?Q+? M? m i,M; ;B€- K†i KkB
L m M?Q M;Q`B F?¬M; #B i M?bM p"Q ibM? ?m®M; M"v +ÁM iQÎM; `^M; ç€K ç¬M;
+'TX

E?B K¼B M;Q`B +MM; M•M; ;B€- h-M >¢Q L?B M FûQ hB M bBM? b M; K°i # M `²E

@ hB m .m - +kM; çWM; M M #€M F?®B M;mv M H B m F B çB- pb T?~K +?'i M?Q
?"M; h-M h?Kv G•M b) +| HÊB ?ÆM M?B m

L?[M; +Y ?"M; +?•m #€m i?QÎM; iB m i?K M?B m p"i T?~K i` M; bS+ T?d i?9v pÈ
i?'T i`mM; + Q- bS+ #€M i®i M?'i H" M?[M; K|M iW # M,K i`,K ç M # M,K +?K+ M
+ Q M?'i +?QM? H" #€M T?d i?9v +U+ T?~K X

v M;?o +O h-M >¢Q L?B M +?QM? H" Km®M h` M; .m ;B[ H¢B- ibK M;Q`B i¢Q ?b
?"M;- M?Q p"v pW H"K T?QM; T?9 +?OM; HQ¢B T?d i?9v- pW ?'T /šM F?€+? ?"M
+kM; +Q B M?Q F?€ + QX

@ *?9 h-M- M?[M; ;b +?9 M|B i?b +?€m +kM; #B i- M?QM; #•v ;B| +?€m +| ?ÆB F
M"v çB ç i?m p"Q M?[M; F?®B K Q H B m F?€+

h` M; .m M;?2 h-M >¢Q L?B M M|B p"v i?b +?d +| i? +Q`B F?'- ?„M b Q F?¬M; ?E
ibM? ?m®M; H9+ M"v F?€ +,M;- ?„M +kM; F?¬M; Km®M ;B[H¢B F?®B T?d i?9v F
i`QM; i?`B ;B M ? B i?€M; b) F?| i? #€M ` - ç<sup>2</sup>M; i?`B +ÁM T?^aB KQÊM iB M iW #
/KM; +?Q ç'm ;B€ K Q H B m H-M M"v X

@ >W- çS #û M"v- F?¬M; çO iB M b Q F?¬M; pÈB +?9 h-M\ æ9M; `²B- +"m `®i +m

h-M >¢Q L?B M ç`M? H M iB M; ¬K ç²K M?QM; +?Êi M?È i`B +?QM? H-M M"v KbM
? i p"Q M;mv M i?¢+?- ?ÆM M[M m i'i +^a ç m i`9M; iB m i?b +kM; F?¬M; +ÁM çQÊ
H9+ ç|M; Q`B pB + ;QK ;|T +m i'M +¬M; iv i?b +,M #<sup>a</sup>M F?| ;B9T çQÊ+ h` M; .m X

h?"i ` ç•v +kM; H" # ?QÊM; bmv M;?o +O h-M >¢Q L?B M- H½Q +?Q `^M; h` M;
1m`Q- M m #B i`ä +?d i?B m ?ÆM K°i i`,K M;"M 1m`Q i?b H½Q pšM +| i? M†M ` ç
h?' H-M M"v +kM; K M; ç M i`,K i`B m 1m`Q- K°i ? B i`B m i +,M #^aM F?¬M; H" p'

@ *?9 h-M- iB M +kM; F?¬M; T?^aB i?B m M?B m- M?QM; F?®B T?d i?9v M"v +?€
+?Q M M Km®M #€M çB +Sm +'T- K†i F?€+ +ÁM M?B m F?®B K Q H B m F?€+- +kM

h` M; .m M|B H`K +?Q h-M >¢Q L?B M KÎ iQ ? B K„i` M?bM- F?®B T?d i?9v +`
i`QM; K„i h` M; .m b Q\ o"v M?[M; K Q HB m +ÁM H¢B b) H` ;b\ E?| i`€+? +?d +-
+?Q` T?d i?9v +`T i?Ov iBM?X

@ o"v M?[M; F?®B K Q HB m +ÁM H¢B +O +`m æ m æ m H` T?d i?9v +`T #`+ ;b\
h-M >¢Q L?B M +ªK i?`v ¢-m | + +O KbM? ;B®M; M?Q F?¬M; ¢O /MM; - +?d +-M /U
+kM; ¢O +?Q +Y ?`M; h-M h?Kv G•M Î "„+ EBM? F?¬M; HQ ¢ M M; m²M +mM; K†i ?
K°i M, K- F?¬M; M; | H¢B H` F?®B T?d i?9v FûK +ÄB M?`i +O h` M; .m X æB m M`v
+ªK ;B€+ +?| KQM; pÈB M?[M; F?®B T?d i?9v ;B€ i?`T K` KbM? ¢½ ¢†i- ¢| H` M?[M
HU ` X

a m F?B HB M iB T +„i` T?d i?9v +`T i?Ov iBM? p` +`T #, M; ¢½ FQ+? i?Q+? ¢¢B
H`K +?Q bS+ T?€M ¢Q€M +O H½Q bBM? ` i?`M? FB MX h?`i` i`QM; ? B KQÆE
i`¼M; ¢B K +?9 w +?d +| M, K b€m F?®B +`T i?Ov iBM? K` i?¬B- ?ÆM M[ M; Q`B T?
i?9v M`Q H` ¢ pQÆM; HK+ - /M H` T?d i?9v K`m t M? H K +kM; F?¬M; ¢¢i ¢ M +`T

L?QM; M?[M; F?®B K Q HB m +?Q` T?d i?9v +`T #, M; i?b +| F?®B HQÊM; ?ÆM
K¶B K°i F?®B +| Qi M?`i ?ÆM +?K+ FBHQ; K- ?ÆM M[ # M i`QM; +ÁM +| ? B # F
H` iÆ p`M; T?M /mM; - M?QM; M| H` HQ¢B T?d i?9v +`T i`mM; +| KS+ iB m i?K +U
i?S K` h-M h?Kv G•M ¢ M; i?B mX h? H` h` M; .m [mv i ¢`M? #€M F?®B T?d i?9v
tûi M?[M; F?®B K Q HB m +ÁM H¢B X

@ E?K- F?K- +?9 h-M- M;`B ?ÄB M?Q p"v i?b +?€m b Q #B i ¢QÊ+ \ *?€m +?d +, M
i?¢+? ¢ ¢¢B F?€B iQM? ` +?`i M; ¼+ # M i`QM; - +ÁM b® HQÊM; p` T?`K +?`i i?b

h` M; .m ?Q F? M p`B iB M; - +?QM? KbM? M|B [m€ iQ`M p M- H9+ M`v t2K M?Q
¢`M? +O KbM? ¢ /`v K†i T?€M ¢Q€M- +| H) pÈB h-M >¢Q L?B M b) F?¬M; ¢B i`m

h?`i` ¢B m M`v h` M; .m +kM; F?¬M; +-M HQ- pb i` M ¢ìB M`v M?[M; F M„K p[M
T?ªB H` ?„MX \*?Q M|B ¢ M M?[M; i?S F?€+ - p` pm T?d i?9v M, K tQ +?ÆB T?d i?
M; ? p`B +?K+ M, K i?b /M H` K Q HB m iQ`M ¢´ ? v #€M ¢´ +kM; +?Q iWM; i?m i?

h` M; .m #•v ;Bì ¢€M? +m° + i?„M; M?B m- M?QM; i`QÊ+ ?„M +| K°i p` pm T?d i?
¢QÊ+ +?Q H` K°i M?•M p`i i`mv M F€ i`QM; ;BÈB M; ¼+ i?¢+? K` i?¬BX *ÁM +?mv
M; mv M i?¢+? i?b i?`i bU [m€ KS+ ?mv M ?Q†+- H` i?S K` i`i +ª i?QÆM; M?•M K
M?QM; ?bM? M?Q ¢ m +?d H` ;B' + K°M; X

a m F?B iªB [m ? B H-M +„i M; mv M i?¢+? i?b h-M >¢Q L?B M i?`i bU F?¬M; +ÁM
¢`M? +O h` M; .m X a m F?B M; ?2 h` M; .m M|B M?Q p"v i?b H½Q +| +?9i M; ?B ?
HÈM- +?d F?) ;`i ¢-m M|B,

@ *`m t2K i`¼M; F?®B K Q HB m F?€+ K` #€M i?S M`v +kM; F?¬M; b Q- HìB M|B O
i? K F?ªQ

@ «M; +?O h` M; - +`m h` M; - +?9M; i ¢½ M|B i`QÊ+ `²B- F?®B T?d i?9v M`v T?ªB
+?„+ +?„M ¢´v M?û\

h` M; .m p` h-M >¢Q L?B M M|B pÈB M? m i?b >`M >¢Q .mv ¢ M; ¬K H`v F?®B K
M|M; - ? B M; QìB FB +| [m M ? #® pÊ +QM` - M m h-M >¢Q L?B M Km®M Km i?
i? H` p°B p`M; H M iB M; X

@ > ? - ¬M; +?O >`M- i¬B M`Q +| M|B F?¬M; #€M- M? ¢WM; HQ- F?®B T?d i?9v

h` M; .m +QìB +QìB- M? +| ¬K p`Q HÁM; +kM; p¬ /KM; - +?ŠM; H) M; QìB i` ` ;B€
M? b Q\ >bM? M?Q +?9M; i +kM; F?¬M; +| ;B Q iB M? ;b i?b T?ªBX

@ «M; +?O h` M; - i¬B Km®M Km MY F?®B K Q HB m M`v pÈB ;B€ #ªv i`B m- M m
M`v tBM #QÊ+ ¢B

G9+ M`v ¢†i ;B€ F?®B K Q HB m FB +kM; ¢½ tQM; - M? h`QÆM; H` M; QìB K` h` M
H` M; QìB i`ª ;B€ ¢-m iB M i`QM; iB M? ?m®M; i` M? +QÈT F?®B K Q HB m T?d i?9

@ «M; +?O h` M;- i¬B F?¬M; i` M? +?'T T?d i?9v çÄ +O M?- M?QM; F?®B K Q HB
«M; +?O h`QÆM; bÊ h` M; .m F?¬M; #€M- pb p"v K` M|B ç M +?mv M F?®B T?d i?9
pW KÊB iW i`QM; ?°B i`QÌM; çB` - ?„M T?€i ?B M F?®B K Q HB m M"v +| M; QÌB i
p` i?m p - çB m M"v H`K +?Q ?„M +U+ F€ iB + Mm®B- Km®M ç M F?m ç´ i?¢+? i?Y
K'v F?®B K Q HB m- i? H` T?ªB i? K ;B p`Q ?B M i`QÌM; i` M? çQ¢M M;mv M HB

9ddX *?QÆM; 9dd , . M? o¼M; h,M; hB MX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9dd, . M? p¼M; i,M; iB MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ S?d h?9v çÄ M`Q\ JÎ i?~m`²B b Q\ :B€ +m®B H` # Q M?B m\

h` M; .m M;?2 p"v i?b +| +?9i b[M; b®i- ?„M pb +„i M;mv M i?¢+? K` [m M K' i ç'r
+?9i +,M; i?ŠM;X S?ªB #B i`^M; HBM? F?Q i`QM; K„i ?„M imv +| i? M?bM i?'m i?
;B€ # M i`QM; H` `i M?B m- #B i ç•m ?„M +ÁM #Ä b|i\ L m +| M; QÌB çti;B€ + Q
F?¬M; ibK çQÊ+ +?¶ M`Q ç F?|+X

«M; +?O h`QÆM; i?'v #° /¢M; K\ K`i +O h` M; .m i?b +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q H` ;

@ M? +ÁM +?Q #B i b Q\ E?®B M;mv M i?¢+? FB çQÊ+ çti;B€ # i`B m K°i i`,K
+?K+ M;`M 1m`Q- F?¬M; T?ªB H` M? çti;B€ b Q\

@ h`9M; `²B

h` M; .m i?¬K pmB KWM; M?Q çB M- ?„M +kM; F?¬M; Km®M +?2 ;B'm- /M b Q i?F
çQÊ+ M; QÌB i FB K i` çQÊ+- i? H` ?„M M|B,

@ > ? - t'm ?´ [m€- ¬M; +?O h`QÆM;- M m F?¬M; +| M; QÌB i?S ? B çti;B€ M?Q p
iB m

@ «B- ¬M; +?O h` M;- M? M? ç9M; H` +| €M? K„i [m€ + Q- i?"K i`Q i`bM? ç° çti;

«M; +?O h`QÆM; M;?2 i?'v p"v i?b i?Î /`B K°i iB M;- ?„M #'i ç„+ /o M•M; M;|M i v +
ç½ i,M; ;B€ M?QM; +m®B +MM; pšM i?m FûK h` M; .m - M?QM; i?m M?Q p"v +k
T?K+X

. K†i +O ¬M; +?O h`QÆM; +kM; KÄM; ?ÆM >`M >¢Q .mv- M?QM; +kM; F?¬M; [m
+QÌB M|B,

@ «M; +?O h` M;- i¬B ç½ i†M; M? F?®B K Q HB m i®i- #•v ;B\ M? M M #€M F?®B

@ *ÁM B` ;B€ F?¬M;\

h` M; .m M?bM F?„T #®M T?Q - F?¬M; B ç€T H\B- #ªv i`B m i i?"i bU H` ;B€ + Q
i?9v K` F?¬M; +~M i?"M i?b iB M p®M +kM; F?| i?m H¢B- pb i? F?¬M; B çB +¢M?

@ æQÊ+- ¬M; +?O h`QÆM;- MY F?®B K Q HB m M"v i?m°+ p M?- M?QM; #•v ;B
M M i`ª +?Q i¬B #^M; ç²M; 1m`Q

h` M; .m #€M K Q HB m +?S F?¬M; T?ªB i†M;- i? H` ?„M i`U+ iB T çÁB iB M- M
[m€ F i iB M i?b +kM; F?¬M; M?Q i? X

@ æQÊ+- çQÊ+- ç²M; 1m`Q +kM; çQÊ+- i¬B b) ;?B +?B T?B m +?Q M?

«M; +?O h`QÆM; M;?2 p`v i?b MÎ MK +QÌB- i`QM; HÁM; ?„M +| w M;?o F?€+ M;QÌB
p`i`[HΦB ? B M,K- ç M H9+ ç| bÊ `^M; b) #€M` pÈB ;B€ +^a F?¬M; T?^aB +?d H` #^{av}
+kM; i?“i bU +| €M? K„i iBM? çÌB- ? B M,K b m #€M` HÌB +<sup>a</sup> i`B m #ç+X

@ L`v- M`v- ¬M; +?O >`M- M? ¬K K Q HB m K` F?¬M; i`^a ;B€- +| w ;b\

a m F?B tQM; pB + # M M`v i?b ç€K i?QÆM; M?•M +?•m #€m [m v [m >`M >çQ .m
pšM +?Q i?m°+ p B +^aX

@ L`v- B M|B i¬B F?¬M; Km - i¬B ` ;B€ #^{av} i`B m- +”m h` M; - F?®B K Q HB m M`
>`M >çQ .mv +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; Km®M H`v F?®B K Q HB m` - ?„M i`U+ iB T ç†i ;B€
M;®+- pb i`QÊ+ ç| ?„M ç½ t2K [m MY F?®B K Q HB m M`v- T?d i?9v # M i`QM; F
?bM? +kM; çO +| HÊB M?m”M K` F?¬M; T?^aB #²B i?QÌM;X

@ “^{av} i`B m\

@ M? >`M +kM; +QB M?Q #B i?ç p®MX

@ æ9M; p`v- M?QM; pšM H` ¬M; +?O h` M; HÊB ?ΦB- +?d H` K°i F?®B K Q HB m ç
J¼B M;QÌB M;?2 çQÊ+ HÌB +O >`M >çQ .mv i?b +,M #^aM +kM; F?¬M; +| B Km®M
F?®B K Q HB m çQÊ+ +„i` F?€ iQÆM; ç<sup>2</sup>M; - ç®B T?QÆM; i`^a ;B€ M?Q i? +kM; +
> B iì +?B T?B m iB M 1m`Q H¼i p`Q i9B- H9+ M`v h` M; .m KÈB i?Î /`B K°i ?ÆB-
b) F?¬M; +ÁM +,M; i?ŠM; M?Q i`QÊ+X >ÆM M[ +?d +¬M +? Q +?®M; p`B i?€M; K
i?9v Î ç•v p p`içQ i?“M? b<sup>a</sup>M T?~K çQÊ+ #€M i`QM; h¬M h?Kv G•M- i`B +?QM? b)

@ hB m iY- HΦB +| HÊB M[` \ \*?9i M[ ç M K` t2K M? ç´ i?ç+?

h®M; Zm•M p¶ p¶ p B h` M; .m - /M pÈB K°i M;QÌB M?Q ?„M +kM; iÄ` ?•K K°X ob
#Ä` ;B€ i?’T K` ç´ i?ç+? +| HÌB HÈM- `ä` M; ;¬M ;’T +?K+ H¬M- /M +QÈT M;•M?
F?¬M; +| HÊB M? M? M?Q i? X

@ æQÊ+ `²B- M? h®M; - i¬B +ÁM +| p`B F?®B K Q HB m- +¬M T?^aB çB /Á t2K +| i`
+?9i M[i¬B b) [m v HΦB

h` M; .m +kM; F?¬M; +| i•K iBM? t2K M?|K h®M; Zm•M ç´ i?ç+?- iW F?Q ?„M M;?
F?®B K Q HB m FB çQÊ+ ç’m i?“M; pÈB ;B€ # i`B m K°i i`,K M;“M 1m`Q- H9+ M`v
p`Q i`QM; çΦB b^aM? `²B

@ L`v- M`v- çWM; +?çv- i¬B Km®M +”m Î ç•v €T i`”M /MK

h®M; Zm•M ?¬H M K°i +•m pÈB h` M; .m - +?d H` H9+ M`v h` M; .m ç½ +?2M p`Q
K’i /çM;X

hmv +| `i M?B m i?QÆM; M?•M +?•m #€m ç M p`i`Q ç´ i?ç+? ç Km b„K M;mv M
b^aM? ç’m ;B€ pšM `i ç¬M; - F?¬M; +| /’m ?B m ;B^aK #ÈiX L?[M; M;QÌB ç M +¬M; #
ç m H` çB i?2Q M?|K- #•v ;BÌ #¼M ?¼ +kM; T?•M` - +| M;QÌB çB Km M;mv M HB
b® K Q HB m +O KbM?X

h` M; .m çB ç M t T?“M; # M K€v FB K i` - K°i ;BÌ b m KÈB ç M HQÊi ?„M FB K i`
b® +O KbM? i?b K°i /½v b® tm’i ?B M- # Q ;²K M;mv M i?ç+? b® Rk8e ;B€ # i`
M;QÌB i`9M; iB m H` jedX

@ E?¬M; b B- H` +?QM? KbM?X

hB m .m tB i +?†i M„K ç’K- imv F?®B K Q HB m M`v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` HÊB M?m”M H
M?’i- Qi M?’i ?„M +?Q iWM; M;?2 M|B +| F?®B T?d i?9v p`M; M`Q ç T ?ÆM i?S M
i?9v p`M; i`QM; i`mv M i?mv i i?b F?¬M; i? #B i- M?QM; ?„M pšM iBM M| F?¬M; #
+O KbM?X

@ E?¬M; #B i F?B #€+ *´ i?’v F?®B T?d i?9v M?Q p`v b) iB T iK+ içQ ?bM? M[F?

h` M; .m M?bM +QM b® i` M K`M ?bM? K` i?"i bU MÎ MK +Q`B M;•v M;®+ - +?QM? K
K K i¢T b„+ çQ +?Q *´ H½Q ;B iY- çQÊ+ *´ H½Q ;B iY i¢Q ?bM? ` K°i K•K i`€B
iY i?'v F?®B T?d i?9v p`M; M`v- F?¬M; #B i +| i?B i F i?"M? ó+?"m p`M; `Y i vð

@ L`v- ¬M; +?O- ç½ FB K i` tQM; +?Q \

h` M; .m +Q`B M;•v M;®+ pÊB K`M ?bM? K€v FB K i` K°i H9+ - pb p`v K` +| M;Q
çQÊ+ T?ªB i?9+ ;BK+X

@ æÊB +?9i- +?d K°i +?9i M[H` tQM; `²BX

>¬K M v h` M; .m +| # F?®B K Q HB m KÎ i?¬m- pb i? ?„M p°B p`M; M?"T p`Q b
+ÁM H¢B- +kM; F?¬M; M;Q`B /U çQ€M +O ?„M- +ª ? B ç m`ÆB p`Q i`QM; i9B Kb

> B F?®B K Q HB m FB +| K°i F?®B +?Q ` T?d i?9v T?B m ?Q +`T #,M;- i? iQ
i`,K +•M- ç•v H` F?®B K Q HB m K` h` M; .m #Ä` K°i i`B m +?QM i`,K M;`M 1m`Q
+„i` p`B +?K+ FBHQ; K T?d i?9vX GQ¢B T?d i?9v T?B m ?Q M`v +? i¢Q pÁM;
M;? M?- ?„M i?Y iQM? iQ€M bÆ HQÊ+ - +?d H` F?®B K Q HB m M`v +kM; +| i? K M
M?m"MX

E?®B K Q HB m +ÁM H¢B +?Q ` T?d i?9v p¬ b„+ +`T i?Ov iBM?- F?®B K Q HB m
+•M M?QM; HÊT pÄ M;mv M i?¢+? `i KÄM;- +| i? H`v` # #®M +?K+ FBHQ; K T?
F?¬M; B i? K M;| M;`M; ç M HQ¢B T?d i?9v M`v- M?QM; #•v ;Bì çQÊ+ M?B m M;
+?9i bQ pÊB T?d i?9v +| K`m K` i?¬B- M m M?Q bQ pÊB +€+ HQ¢B T?d i?9v +`T #,

h`i M?B M h` M; .m +?d +| K°i +Y ?`M; +?•m #€m- b® iB M K` ?„M #Ä` Km®M [m
i?ìB ;B M `i H•m- M?QM; ?„M +kM; i?¬K [mv i ç`M?- ç M H9+ ç| b) KÎ` p`B F?®
i?9v F?€+ M? m- b) i¢Q ` M?B m bªM T?~K ç /¢M;X >„M Km®M #B M +Y ?`M; h
i`Î i?"M? K°i iK çB K Km b„K p`i i` M; bS+ T?d i?9v +U+ T?~KX

v M;?o M`v +O h` M; .m i?"i bU +| iW F?B ?„M iB T M?"M h¬M h?Kv G•M- i? M?Q
+| M?B m T?d i?9v + Q +`T- #•v ;Bì i` M i v ç½ +| M;mv M i?¢+? T?d i?9v- F ?Q¢
>„M +kM; F?¬M; TªB +| w M;?o çB M +m²M; p`iS+ i?ìB- i?"K +?Q ç½ +?m`M #` b
G•M iB M +?•M p`Q i`QM; i?` i`QÌM; T?d i?9v t ?Q Î „+ EBM?X

L m M|B p p`M ç iB m T?Q i?b p`i T?~K i` M; bS+ T?d i?9v + Q +`T b) F?¬M; TªB
+?2M p`Q- pb K¶B K°i bÊB /•v +?mv M ? v pÁM; i v b) +| ;B€ iW K°i ç M p`B i`B m
M?Ä pÊB M?B m M;QìBX

JK+ iB m +O h` M; .m +?QM? H` ç€K M;¬B b Q + bo- ?„M +| #` +?` /•m H` hW hB
Zm•M H¢B +| K°i +¬M; iv ;BªB i`Q- +?mv M imv M i`mv M +,M #ªM F?¬M; t2K H` p`

J°i [m¬M i? iB m T?Q F?€+ +?QM? H` ç€K M?" ;B`m +| [mv M [mw- i`i M?B M çB
.QÆM; Zm•M- pb i`QM; ?°B bÎ +O •m .QÆM; Zm•M +| `i M?B m M;QìB +| iB K HU
+?Q h¬M h?Kv G•MX L?[M; M,K ;¬M ç•v M?[M; F ç2Q bÊB /•v +?mv M +Ð HÊM i`
H` M?" ;B`m KÊB M´B K` i?¬B- +,M #ªM +?d H` K°i +?[iK+X

"•v ;Bì F +| iB M i?QÌM; t2K i`¼M; KS+ ç° i?QÌM; i?S+ - # M ?¬M; ç2Q K°i F?®B M
i v ç2Q +?B + M?šM K` \*`M GQM; iWM; bY /KM;- i` M M;|M i`Ä H` K°i +?B + M?š
i`QM; bm®i çQÊ+ bªM bBM? iU M?B M Î Jv MK `¬M?Q p`v KÊB ;¼B H` F +| iB M
:B®M; M?Q M?[M; M,K +?QM KQÆB F?B çB M i?Q¢B /B ç°M; KÊB ` çìB- M;QìB /M
TªB ç2Q i` M HQM;- +?d bÊ M;QìB i F?¬M; M?bM i?'vX

h`i M?B M M;¼+ +´ M;`M M,K +kM; F?¬M; TªB H` ?`M; +?Ê- M?šM ç pQÆM; HK+
iBM? ?[m +Æ

JK+ çQ+? +O h` M; .m +?QM? H` Km®M +?Q ç€K M;QìB +| iB M- ç€K M;QìB [mv
b m M`v M m F?¬M; ç2Q i` M; bS+ ç M iW +Y ?`M; h¬M h?Kv G•M i?b i?"i bU b) t`

a m F?B t2K tûi iBM? ?m®M; i?b i•K iBM? +O h` M; .m `i p mB bQÈM;- ?„M çB ç M
M?[M; ç€K K•v ç2M i` M çdM? ç¬m pšM +?Q i€M çB- +ªK i?'v i`QM; HÀM; b€M; b

ç M +Y b' iB T ç½B +O # M i' +?S+ ç H"K i?O iK+ i`9M; iB mX

h`QM; # F?®B K Q HB m i?b +| ? B F?®B h` M; .m ç +?Q # M i' +?S+ Jv MK `p"
Î ""M? h?"M?- +ÁM F?®B T?d i?9v p" M; i?b ?„M HçB +?Q p" M +?mv M p iS ?ÊT p
"„+ EBM? i?b ?„M +kM; b) Km K°i #° K€v +„i ç€- pb +?¶ FB F?€ HÈM- +?d +—M çt

h` M; .m F?¬M; +| iQM? iQ€M b) çQ F?®B T?d i?9v p" M; +?Q G :B M; - M m çt
:B M; M?bM i?'v i?b M?'i ç`M? b) bBM? ` F?9+ K„+ - +?Á M M ?„M Km®M i`U+ iB T
Km®M içQ ?bM? i?S ;b i?b çQ +?Q *´ H½Q ;B iY t2K tûiX

a m F?B H"K tQM; +¬M; i€+ i`9M; iB m- h` M; .m M?È ç M ?B M i`QìM; ç´ i?ç+?-
h®M; Zm•M ç´ i?ç+?X E?¬M; M; Q`B /U çQ€M +O h` M; .m - H9+ M"v h®M; Zm•M ç
#€M ` Î ?B M i`QìM; ?ÆM # +?K+ i`B m i - çB m M"v H"K ?„M pmB KWM; M?Q M
Jv MK ` F?¬M; T?ªB pb H"K /`v i? K +?Q pQ iB M- +,M #ªM H" ?QîM; i?K F?Q€B -
+?Q ` T?d i?9vX

*?d H` h` M; .m +ªK i?'v T?B M pb J½ J" T p` h®M; Zm•M ç m #B i ó#€Q ç€Tô- i`,K
h` M; .m ;B9T #¼M ?¼ +?¼M K Q HB m- çB m M"v H"K +?Q h` M; .m #B M i?"M? I
M?•M +?•m #€m p•v [m M? - #„i h` M; .m t2K M; mv M i?ç+? bM?X

h` M; .m imv K' i FB M M?šM M?QM; +kM; F?¬M; /€K H"K +?Q +¬M; T?šM- pb p`
KQÆB M?QM; +S ç M +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` ç m ;B9T M; QìB i t2K K Q HB n
i?b ç€K M; QìB FB i`Î p F?¬M; #B i b) M|B t'm i? M`Q- +QB M?Q H"K t'm çB i? M

L?„+ ç M +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` i?b ?°B +?Ê "bM? *?•m F?¶ i? M`Q bQ b€M?
+,M #ªM F?¬M; çO +?Q h` M; .m t2K tûi K Q HB m K°i HQÊi- pb i? K` i`QM; b® K
M?[M; F?®B bBM? ` T?d i?9v + Q +'TX

:B9T M; QìB i t2K M; mv M i?ç+? +kM; +?d +| i? M|B # T?¬M- M m +| T?d i?9v
M?QM; +?'i M; ¼+ p` +?'i HQÊM; b) M|B b B K°i +?9iX

h` M; .m H—M M"v t2K tûi M; mv M i?ç+? i?b +| p`B F?®B t2K i`QÊ+ çQÊ+ çQ `
+kM; F?¬M; FûK HìB h` M; .m # Q M?B m- çB m M"v +`M; H"K +?Q M; QìB i i? K
+—M +| i?B M T?9- F?¬M; T?ªB im´B +`M; HÈM i?b €M? K„i +`M; +?m`M- M m F?-
+m°+ K` bQ b€M? p ç° im´B H" ?ÆMX

o`B M; `v b m h` M; .m pW H"K pB + +O KbM? pW t2K M; mv M i?ç+? +?Q M; QìB
çQÊ+ M?B m M; QìB i¬M FQM?- çQÊ+ M; QìB i ;¼B H" ççB bQ ç´ i?ç+?- / M? iB M
+ÁM [m€i` - bÊ `^M; b) +| M; QìB ;¼B H" pm T?d i?9vX

@ hB m .m - i?O iK+ p" M +?mv M M; mv M i?ç+? ç m H"K i®i`²B T?ªB F?¬M; \ h?"i`
t2K KÄ F?Q€M; +kM; çQÊ+

L;²B i`QM; ççB bªM? +O i`mM; i•K ;B Q /`+? M; ¼+ i?ç+? Jv MK ` - h—M >çQ L?B
M; v # M +çM?X

>¬K M v H` M; `v +m®B +MM; +O +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` - +m®B +MM; +kM; F
+¬M; #`M T?d i?9v- b m F?B M; ?B i?S+ # Kç+ +¬M; #`M F i i?9+ p`Q i`Q M v i?b
T?® J M/ H v - b m ç| ç M i?"M? T?® JvBFvBM F?m S ; MX

h—M >çQ L?B M +kM; F?¬M; #B i pb b Q h` M; .m HçB +| ?SM i?9 HÈM pÈB KÄ F?
` i?b KÄ F?Q€M; +kM; F?¬M; +| ;b H" ç T K„i- M, K tQ H½Q +kM; iWM; iÁ KÁ ç M
K°i H—M i?b F?¬M; Km®M +| H—M i?S ? BX

.U i?2Q w M; ?o +O h—M >çQ L?B M i?b i`QÊ+ i i b) ?Q`M i?"M? M; ?B i?S+ çQM?
;€B h—M >mv M ",M; +O KbM?- tûi i?ìB ;B M i?b ç M; F?€ +,M; X a m F?B h` M; .m
+| H) b) H" +m®B i?€M; - F?B ç| +QM ;€B +O KbM? +kM; p MQÊ+ - bÊ `^M; ? B +¬
M; ?o çQÊ+ i?S ;bX

L;`v ?¬K [m h—M >çQ L?B M ç½ M|B pÈB pÊ p p' M ç M"v- M?QM; S?QÆM; .B +
+?m`M #` p >QM; FQM; p` # v b M; "„+ EBM? ç M|B +?mv M +Y ?`M? M; ?B i?S+

h` M; .m M?bM ç®B T?QÆM; ,M K†+ F?€ K°+ Kç+- +?d H` €Q bÆ KB [m-M D2 M-
FBM? /Q M?X

@ §- +S +QB H` M?Q p"v çB

L;QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M M|B `²B M?bM h` M; .m #^M; €M? K„i ?•K K°- ?`M? F?
M;QìB h`mM; Zm®+- ?„M M|B HÈM iB M; H`K +?Q ç€K M;QìB [m v ç-m HçB M?bM-
pB M ?`M; F?¬M; tBM? ç T+kM; çQ K„i H M M;QìB h` M; .m X

@ «M; +?O- F?¬M; #B i iB m pQÆM; +O +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK `H-M M"v +| ;

@ *`m 2K- M|B 2K H-M M"v +¬M; #`M T?d i?9v +| i`M; FBK M;ç+? H` # Q M?B m\

@ æ9M; "v- M;?2 M|B +¬M; #`M F i i?9+ p`Q b€M; ?¬K M v- i` M K€v # v F?¬M; i?
bU H` M¬M M|B; Km®M +? i çB çQÊ+

a m F?B M;?2 M|B h` M; .m H` M;QìB iW +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK `H M K€v # v-
M€Q ç°M;- B +kM; HÈM iB M; ?ÄB h` M; .m p M?[M; ;b ç½ tªv `X

h` M; .m +ªK i?'v M?S+ ç-m pb M?[M; p'M ç F?| ?B m M"v- ?„M çSM; H M M|B,

@ *€+ p`- +¬M; #`M T?d i?9v +?d H` ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? p` M;¼+ i?ç+?- +,M #
;b ? v ç M|B

@ >mvM? ç - +`m M M M|B +?Q +?9M; i¬B #B i- pb i?m ?Qç+? +O +?mv M çB +?
ç M F i [mª +O +¬M; #`M T?d i?9v H-M M"v

@ æ9M; p"v- #B i ç•m H-M M"v çB +ÁM H¶ +ª pû K€v # v

@ hB M bBM?- tBM M;`B M;²B tm®M; i`QÊ+ `²B M|B +?mv M b m

h` M; .m +ÁM +?Q /Si HìB i?b HçB +| #ªv i€K M;QìB H M iB M;- i`QM; ç| +ÁM +|
pB M ç ?„M M;²B tm¬M;- M?QM; €M? K„i +- ;€B M?bM p T?Q ?„M +kM; ç-v ?B m

S?ªB #B i `^M; M?[M; iB T pB M M?Q M`M; ç½ i?'v `i M?B m ibM? ?m®M; çQ`M
Jv MK ` - T?¬M HÈM #¼M ?¼ ç m ç M pb ç´ i?ç+?- i`QìM; F€M;?2 M|B ç M M?[M;
M`M; b) ?B m b•m p ç´ i?ç+?X \*€+ M`M; #B i M;QìB ç M i? K;B +¬M; #`M T?d i?
+?O HÈM- i? H` +kM; +| p`B T?¬M FQM? i`¼M; h` M; .m X

@ æQÊ+ æQÊ+ `²B- i¬B ç½ M;²B tm®M;- i?"i tBM H¶BX L`v +€+ M?- +| +?mv M ;
M;?2 K°i +?9i t2K\

h` M; .m p®M +?Q `^M; M?[M; M;QìB ç M J M/ H v H`K pB +- #•v ;Bì t2K `H` Kb
?¼ ç M J M/ H v ç p`M +?mv M M;mv M i?ç+?X

h` M; .m çQ€M F?¬M; H-K- M?[M; M;QìB M"v i?"i bU H` M?[M; H€B #m¬M M;mv M
+O #¼M ?¼ F?¬M; çO- F?¬M; +| iQ +€+? i? K;B +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` - p|
#`M T?d i?9v F i i?9+ i?b çB ç M J M/ H v i?m +?9i M;mv M i?ç+? p MQÊ+X

æ€K M;QìB M"v bÎ /o çB ç M J M/ H v- M;mv M M?•M H` pb J M/ H v H` MÆB i"Ti`n
i?ç+? +O Jv MK ` - çÊB ç M F?B +¬M; #`M u M;QM F i i?9+ i?b b) [m v p X >ÆM
#` [m•M +?QM? T?O F?®M; +? M?QM; KS+ ç° FB K i` Í b•M # v HçB F?€ HÄM;- F
u M;QM- M?[M; M;QìB M"v +| i? K M; ` M;Q`B +?9i M;mv M i?ç+?X

L m /U i?2Q +€+? M|B Î Jv MK ` i?b M?[M; M;QìB i` M K€v # v M"v ç m H` #m¬M
i?9v- #¼M ?¼ F?¬M; +| #'i F€ +?SM; KBM? i?¬M; [m M- +?d H` #Ä iB M ` ç9i +?
i?2Q K°i ? B # Q M;mv M i?ç+? H M K€v # v- FB K +?9i HìBX

J` +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` +?QM? H` K°i +€B +?QM; +?|M; çQ +?B m ;B| +O i
i?9v- i'i M?B M M?[M; M;QìB M"v ç m ?B m- M?QM; ?¬K M v i` M K€v # v F?¬M; i
i`QìM; KÈB M?'i- pb p"v KÈB #S+ i?B i?ÄB i?,K h` M; .m X

@ M? *€+ M? F?¬M; T?ªB H` #m¬M H"m b Q\ L m #` #„i- +?ŠM; T?ªB `i T?B M i

h` M; .m F?¬M; M; ì + ? Q M ? [ m v M J v M K ` [m ^ M H w M ; m v M i ? ¢ + ? M ; ? B K F ? „ + M p š M / € K # m ¬ M H " m - F ? ¬ M ; + | p b Ê ? ½ B X

@ " m ¬ M H " m + € B ; b \ * ? 9 M ; i ¬ B + ? d K M ; p " B F ? ® B M ; m v M i ? ¢ + ? H M K € v # v K " / Q È B ¸ m T ? ^ B # Ä i M - ; B € + ^ + Á M + Q ? Æ M + ^ ; B € i " i ? " i + O M ; m v M i ? ¢ + ? X G + | M ; m v M i ? ¢ + ? b ® H Q Ê M ; H È M p " + | H U + H Q Ê M ; € T i ^ B - + ? 9 M ; i ¬ B i ? b i Q M ? H " ; b M ; m v M i ? ¢ + ? + O K b M ? ¸ Q Ê + # m ¬ M H " m ` M ; Q " B

L ; Q Ì B ¸ " M ¬ M ; i ` m M ; M B M F B M ; ? 2 ¸ Q Ê + H Ì B + O h ` M ; .m i ? b F ? B M ? i ? Q Ì M ; M + Á M H ¢ B + k M ; F ?) ; " i ¸ - m i ? W M ? " M - / M H " + ¬ i B T p B M + k M ; i ? ' v [m 2 M i ? m ° + - + K " i ? - B X

h m v p " Q J v M K ` i ? Ì B ; B M F ? ¬ M ; H • m M ? Q M ; K ½ B ¸ M F ? B M ; ? 2 M ; Q Ì B ¸ " M ¬ M h ` M ; .m K È B t 2 K M ? Q ? B m ? b M ? i ? € B t ½ ? ° B Î + ? ¶ M " v X

J v M K ` + | M ? [ M ; i " B M ; m v M [ m w p # ^ Q i ? ¢ + ? p " ; ¶ i + ? - M ? Q M ; M ? [ M ; i ? S M " v M „ K i ` Q M ; i v - ¸ ¢ B ¸ b ® / • M + ? 9 M ; ¸ m M ; ? Q p " i ? B m ¸ Q Ì M ; T ? € i i " B X o b i ? K " i " ° K i " B M ; m v M ¸ ½ T ? € i i " B M ¸ M K S + F ? | i ? i Q Î M ; i Q Ê M ; - + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^ B H + ^ M - + ? d H " # • v ; B Î + | ? Æ B i ? m ? T H ¢ B K " i ? - B X i ` m v M + Q T v i W

J v M K ` + ? 9 i ` ¼ M ; K m # € M M ; m v M i ? ¢ + ? F i W M ? [M ; M , K ¸ - m i ? " T M B M N y - i ` T ? Q Æ M ; Î J M / H v i ? " i b U + Á M M „ K ` i M ? B m M ; m v M i ? ¢ + ? - ? Æ M M [+ ? 9 M ; ¸ i ? ¢ + ? F ? B i ? € + i W + € + K Ä + ' X L ? [M ; M ; Q Ì B ¸ ` T ? Q Æ M ; b) F ? ¬ M ; i ? K ; B + ¬ M ; + | M ; Q Ì B K m + | F # € M - i ? M M i ¢ Q i ? " M ? K ° i + Q M ¸ Q Ì M ; # m ¬ M H " m ¸ † + i ? M X

h ` M ; .m H „ + ¸ - m - M [ M ; M ; Q Ì B M " v + ? Š M ; [ m + ? d H " i ? Q Æ M ; M ? • M # b M ? i ? Q Ì M ; + • m ó i " ° K i ` • m ; B ^ + ? i ô - F # m ¬ M H " m i ? " i b U + k M ; F ? ¬ M ; M ; ^ 2 B i ` M M ? [ M ; + ? B ` ^ 2 B # ¬ M # K ° i H - M + ? d F B K ¸ Q Ê + p " B i ^ M ; ¸ € M ? Ä X

@ > B + ? K + i ` B m 1 m ` Q \ æ • v F ? ¬ M ; T ? ^ B H " ? B i ` , K i ` B m i b Q \

@ æ 9 M ; p " v - ? b M ? M ? Q + | ? Æ B i ? € B [m €

@ M ? . Q - + | T ? ^ B H - M M " v + ? 9 M ; i K M ; F ? ¬ M ; ¸ O i B M F ? ¬ M ; \

E ? B h ` M ; .m # € Q ; B € i ? b + ^ F ? Q M ; K € v # v - / M H " M ? [M ; i ? Q Æ M ; M ? • M ¸ M J M ? v ¸ B + ¬ M ; i € + ? Q † + + ¬ i B T p B M ? " M ; F ? ¬ M ; ¸ m T ? ^ B ? € ? ® + K B M ; - p K † i F ?

93 y X * ? Q Æ M ; 93 y , s m M ; æ ° i Í a • M " v X

> Q " M ; E B K æ ^ 2 M ;

h € + ; B ^ , æ ^ L ? ½ M

* ? Q Æ M ; 93 y , s m M ; ¸ ° i Î b • M # v X

L ? | K . ` + ? , h 2 T ;

L ; m ^ 2 M , p B T p M /

h ` M ; .m # € Q ; B € i B m p Q Æ M ; + O + ¬ M ; # " M T ? d i ? 9 v H - M M " v H " ? Æ M ? B + ? K + i + ? Ê i i ` Î M M v M i o M ? - F ? ¬ M ; B i B T i K + H M i B M ; X " ¼ M ? ¼ M ? b M p " Q i b M ? ? m ¸ T ? • M i Q + ? b ® i B M K b M ? K M ; ¸ M H - M M " v - ¸ t 2 K + | i ? K m ¸ Q Ê + # Q M ? B m h B M + ? „ + ¸ M M ; " v K B i ? b i B M i S + b) i ` m v M ¸ B F ? „ T i ? ; B È B + ? • m # € m - ¸ M H 9 i ? 9 v b) ¸ M K S + i ? M " Q \ B + k M ; F ? | / U ¸ Q € M + ? Q i ® i ¸ Q Ê + X

G 9 + M " v M ? [M ; M ; Q Ì B i ` Q M ; F ? Q M ; K € v # v ¸ ½ F ? ¬ M ; + Á M i • K i Q ? Ä B h ` M ; .m T ? d i ? 9 v - H 9 + M " v h ` M ; .m + k M ; + | i ? Ì B ; B M t 2 K ¸ Q ¢ M T ? B K ; B È B i ? B m p J M

J M / H v H " K ° i i d M ? H ` M ' B i B M ; - H " + ® ¸ - i ? " M ? T ? ® H È M i ? S ? B Î J v M K ` - / H " i ` m M ; i • K F B M ? i - + ? Q M ? i " - i W M ; H " M Æ B t • v / U M ; ? Q " M ; + m M ; + O J v M K `

o"Q i?lB çB K +?B M i` M? i? ;BÈB H-M i?S ? B i?b J M/ H v +?QM? H" +?B M
h`mM; Zm®+ p" [m•M L?"i- pb p"v K" MÆB M"v +|`i M?B m M;QlB >Q - #•v ;Bl FB
?QlM; F?€ M?B m #lB M?[M; ?"m /m M;QlB >Q M"vX LÆB ç•v pb +| p`i`Q ç` Hw
i"Ti`mM; ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? T?di?9v- K Q HB m p"i?"M? T?~KX

*€+ F?m KÄ F?Q€M; HÈM +O Jv MK `T?-M HÈM ç m çti l J M/ H v- +?ŠM; [m M
#"M çQÊ+ i' +?S+ l u M;QM- i?U+ i i?b M,K tQ çQÊ+ i' +?S+ l J M/ H v- i`QÊ+ F
i?ç+? i?-M F€ ç m çQÊ+ T?€i bBM? l MÆB M"v- +| i? MlB ç•v H" ç` T?QÆM; +| H

hW u M;QM # v ç M J M/ H v +kM; F?-M; T?aB `i H•m- +?d H" ?ÆM K°i ;Bl ç½ ç M

@ >mvM? ç - çWM; M;?o`^M; [m•M ç°B +O +?QM? [mv M Jv MK `M„K ;B[i'i +a-
+O M?lK [m•M h`mM; Zm®+ M,K tQ l HçB- +m i?'v F?-M; - M?[M; +,M M?" FB ç

E?B K€v # v ç€T tm®M; i?b h` M; .m M?bM` M;Q`B +Y b'- ?„M i?'v F?„T MÆB ç
S?"i ;B€Q- ç²M; i?lB H" K°i F?m #B i i?U +U+ HÈM- M;QlB ç" M ¬M; i`mM; MB M l
i?B m- b m çl #`•K i? M? K€v # v ?ç +€M? H'M €iX

L m bQ b€M? pÈB +°M; ç²M; M;QlB ?Q l AM/QM2bB i?b l Jv MK `b®M; F?€ ;B a ?
i? K ;B +?QM? i`- ?ÆM M[+€+ i? HU+ +kM; F?-M; +? M ûT- i? H" #¼M ?¼+
Kç+? K€m FBM? i l J M/ H vX

a m F?B çB tm®M; K€v # v i?b h` M; .m K l çB M i?QçB` - ?„M T?€i ?B M +| M?B r
ç M- +ÁM +| +a iBM M?„M +O h-M >mv M ",M; - M?QM; +m®B +MM; HçB H" K°i iBM
M?l h` M; .m çWM; [m M +m°+ i?B M;?B M +Sm bBM? p"Q im-M b mX

*m°+ i?B M;?B M +Sm bBM? b) çQÊ+ i' +?S+ l "„+ EBM?- h` M; .m Hm¬M M?È
Jv MK `+?çv p +| i? F`Ti?lB ;B M- M?QM; b m F?B i?'v iBM M?„M i?b h` M; .m
+?Q ;B€Q bQ JçM?X

:B€Q bQ JçM? #B i h` M; .m ç M; l Jv MK `M?QM; +kM; F?-M; MlB i? K çB m ;b
HçB "„+ EBM? i?b çB ç M M?" KbM? K°i +?mv M- +| p`B çB m i`¼M; çB K Km®M #
;B€Q /K+ l h` M; .m H" M?Q p"v- i`QÊ+ H9+ tmM; i`"M K`B ;QÆK +kM; H" tQM; +?

@ «B5

h` M; .m çB` +Y - ?„M +ÁM ç M; MlB +?mv M çB M i?QçB i?b +?B + p HB FûQ i
K'i- i? H" ?„M p°B p" M; F m H MX

@ "®TX

h` M; .m +ÁM +?Q /Si HlB i?b i M F?®M ;B"i +?B + p HB +O h` M; .m ç½ #`ç€ p
p"Q M;U+- M?QM; i v +O ç®B T?QÆM; pšM ;B[+?ti H'v p HB +O h` M; .m F?-M

@ *?mv M ;b tªv` \

h` M; .m +9T çB M i?QçB- ?„M +?çv ç M # M +çM? i M ç" M ¬M; M;½ tm®M; ç'i F?
çl M?bM F„- F?-M; F?ÄB ?€ ?®+ K²KX

h M FB ç M; M^K i` M Kti ç'i- /MM; i v tQ M;U+ ;B®M; M?Q F?l +?`m F?-M; MlB

æ²M; i?ìB # M M; Q" B K¶B K°i i'K #B ç€ ç m çQÊ+ t•v /UM; K°i iÁ i?€T i`„M; - pb i
M?[M; i?€T S?“i i`„M; M®B HB MX .U i?2Q HìB +O >“Q oBM? i?b M m K°i M; QìB
FBM? T?“i i` M #B ç€- M m Km®M ç¼+ tQM; dkN T?B M ç€ i?b T?ªB K'i 98y M; “v\

L; QìB Jv MK `; B®M; M?Q `i i?Q+? p“M; - i? H“i` M çdM? i?€T i`„M; +! K°i F?®B
iW i` M tm®M; /QÊB b) i?‘v M?[M; M; ¼M i?€T i`„M; +! çdM? p“M; - +?! B b€M; /QÊ
K„i p“?mv MªQX

*! `i Qi M; QìB ç M ç•v- M?¡K h` M; .m çB p“Q i`QM; F?m`WM; i?€T i`„M; +?¡T p“M
M“Q- F?B ?„M iB M p“Q i`QM; K°i M; ¼M i?€T ç M?bM i'K #B ç€ pÈB M?[M; HQ
i?‘v HBM? F?Q i`QM; K„i M?Q #B M ç°M; X

*! K°i +ªK ;B€+ F?¬M; `ä`“M; #MM; H M- M?QM; HBM? F?Q p“M; !M; i`QM; K„i h`
`i / +?`m F?B çB p“Q i`QM; i?€T- ;B®M; M?Q çQÊ+ MQÊ+ 'K # Q #¼+ - +U+ F€i?Q
F?¬M; FbK HÁM; çQÊ+ T?ªB ` M H M K°i iB M; - +kM; [m M çB iB M; ; ¼B +O >“Q
h` M; .m HŠM; H†M; M;²B i`QM; T?“i i?€T- +ªK M?“M M?[M; F?Q iS+ iBM? F?B i
;°i`Y - K°i +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ?Á p“Q ?Q F?¬M; +?Êi #MM; H M- ;B®M; M?Q i
#B MX

æ¢B iQÊM; p¬?bM?- ç¢B €B p¬ /K+ - ç¢B çS+ p¬ M; ¬M- ç¢B i?B M p¬ M; •M- H9+ M
H“ p¬ /K+ p¬ +-m- HBM? F?Q i`QM; K„i ;B®M; M?Q T?€i bBM? K°i #B M ?! `i M?

@ h` M; .m - +“m h` M;

E?¬M; #B i # Q H•m b m h` M; .m #`•K i? M? +O >“Q oBM? H“K +?Q ;B“i KbM? i
p“M; çB`X

h` M; .m [m v ç-m M?bM T?“i i?€T K“ +ªK i?‘v F?¬M; Km®M- imv HBM? F?Q # M i
+?Q M; QìB i +ªK i?‘v +U+ F€i?QªB K€BX

h` M; .m çQ i v M?bM ç²M; ?²- ?„M FQ?QM; F?ÄB +ªK i?‘v +! ?ÆB bÊ ?½B- H9+
? B ;Bì- #•v ;Bì ç½ ?ÆM #®M ;BìX

@ *”m h` M; - F?¬M; M;ì +”m +kM; +! +, M +Æ pÈB S?“i- +”m ç½ çB /¢Q i`QM; T?“i i
H“K +Q bo F?¬M; \ h¬B i bK + Q i, M; ; B9T +”m [mv v\

>“Q oBM? M?bM h` M; .m #^M; €M? K„i +´ [m€B- M; QìB i? M? MB M i?QìM; F?¬M;
?“M F?¬M; M;ì h` M; .m H¢B p“Q i`QM; +ª ? B ;Bì- KbM? +kM; +?“m F?¬M; çQÊ+X

@ æWM; - çWM; H“K p”v- >“Q ç¢B + - i¬B +ÁM +?Q F i?¬M

h` M; .m H9+ M“v ç½ iW i`¢M; i?€B ?Q p¬ Kì K`i #QÊ+ ` - ?„M i?“i bU #` HìB M!B
?½B- KbM? +ÁM +?Q ?QìM; i?K ? i- b Q +! i? çB tm`i ;B +?Q çQÊ+ \

@ > ? - +Q bo +kM; F?¬M; +-M [mv v- +kM; +?Q T?ûT F i?¬M- +?d +-M i`mv +-M
?²M K“ i?¬B

>“Q oBM? MîMK +QìB- ?„M #B i`ä h` M; .m b„TF i?¬M pÈB 2K ?¼+ O KbM?- H
#` K°i T?¬M H p”i- +?d H“ +?Q ç M H9+ çQ ` K“ i?¬BX

@ æB i?¬B- i¬B çQ +”m çB ,M K!M ç†+ bªM +O Jv MK ` - ç M i®B b) çQ +”m ç M +
+?¶ ç! F?¬M; +?WM; b) +! M?B m i?S i®i- `i M?B m M?[M; F?®B M; mv M i?¢+? çQ
+ÁM #€M

>“Q oBM? i?‘v F?¬M; +ÁM bÈK- pb p”v K“ M!B K°i iB M; `²B /ŠM ç-m çB`X

h` M; .m [m v b M; M?bM T?“i i?€T- K†i i`ìB p i•v +?B m €M? M„M; p“M; `U+ H M
Hm¬M; ?“Q [m M; !M; €M? im¬M` - F?¬M; ;B M +”M; i? K M; ?B K i` M; - ?ÆM M[+
M!B M M HìBX

G9+ M“v h` M; .m +kM; i?“i bU +ªK i?‘v F€ [m€B pb M?[M; ;b pW tªv ` - ?„M HÆ
p®M +?d T?¡M; ` çQÊ+ KQìB Kûi M?QM; #•v ;Bì ç½ +! i? +?Q ` ` ?ÆM # KQÆ

K°i Hm²M; HBM? F?Q F?€+ v m Èi M?QM; F?€ ç†+ #B i- ?ÆM M[?„M +kM; +‡i? M
T?“i i?€TX

93kX *?QÆM; 93k , L?½M GU+X UR Y kV

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 93k, L?½M HU+X UR Y kV

L?‡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

""K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

@ a Q H¢B M?Q p"v\

h` M; .m p°B p¨M; /WM; #QÈ+- ?„M çQ K„i M?bM` t # KQÆB Kûi- ?ÆM M[+ÁM
iB M +O HBM? F?Q i`QM; K„iX

a m p¨B T?9i i?b h` M; .m i?m ?²B €M? K„i- ?„M p°B p¨M; çm´B i?2Q >¨Q oBM? M
?QM; T?'MX a m F?B i`ªB [m ibM? ?m®M; /Á tûi pW `²B i?b ?„M T?€i ?B M F?Q
i?“i bU ç½; B i,M; ;'T ç¬BX

hm v M;Q¨B F?QªM; +€+? T?‡M; HBM? F?Q i?b F?¬M; +‡; b F?€+ #B i- T?~K +?'i +
M?QM; çB m M¨v ç®B pÈB h` M; .m i?b i?“i bU H¨ K°i iBM iS+ i®i- pb b m F?B `lB
F?Q +O ?„M +?Q iWM; T?€i bBM? #'i F€ #B M ?‡ M¨Q F?€+X

@ a m M¨v M?'i ç`M? T?ªB i?QlM; /mv M çB /¢Q ÎM?[M; pMM; / M? H K i?„M; +ªM
M?Q p"v b) i,M; HBM? F?Q i`QM; K„i H M K°i #"+ KÈB

> B H-M ç°i T?€ HBM? F?Q ?bM? M?Q ç m +‡ HB M [m M ç M +?M - H-M ç-m iB M
h? M;F +O æ¢B *?B m hU Î h•v h¢M; - H-M M¨v H¢B i`QM; iÁ T?“i i?€T Î i" M Jv
F?ÄB H¨K +?Q h` M; .m +‡ bmv M;?o KB M K MX L?QM; F?B ?„M çB ç M M?[M; M;
EBM? i?b F?¬M; T?€i bBM? ibM? ?m®M; M?Q i? - `ä`¨M; H¨ F?€ F?‡ ?B m- i? M
/KM; T?QÆM; €M M?Q p"vX

G) ` M?[M; M;¬B +?M Î¨„+ EBM? +kM; +‡ p¨B MÆB H•m çlB ?ÆM T?“i i?€T Î Jv
F?¬M; +‡ bU /B ç°M; +O HBM? F?Q- M?B m M?'i +?d +‡i? i?'v i`QM; FB M i`9+ +
bU i`È; B9T; b +?Q HBM? F?Q +O h` M; .m X

@ *?ŠM; H) H¨ pb M,M; HU+ iQM M;QÐM;\ L?QM; ?bM? M?Q KbM? F?¬M; iBM [m,
J½B ç M F?B M;²B p¨Q i`QM; t2i?b h` M; .m pšM +ÁM ç M; iU bmv tûi p'M ç M¨v-
+O ?„M i?b +kM; F?¬M; [m'v `¬vX S?“i; B i?QlM; M‡B p ? B +?[ó;B€+ M;°ô- >
h` M; .m ç½ HBM? M;° çQÈ+ iBM? iQM? +O S?“i T?€T i`QM; T?“i T?€T H9+ pW

*¨M; M;?o i?b h` M; .m +¨M; +ªK i?'v M?B m çB K; ;B®M; M? m ;B[æ¢B *?B m
Emi?Q/ rÎ Jv MK ` - ç†+ çB K; B®M; M? m HÈM M?'i ç‡ H¨ iQM ç²- #¼M ?¼ ç m +U+
i?“i i•K p¨ +‡ p iB m iKvX L?[M; M;¬B +?M Î¨„+ EBM? T?¬M HÈM H¨ i`2Q ç-m / #
M;QlB FB # M M;¨v i?b iKM; FBM? ;ä Kã- # M ç K +‡ ç M # `óT? ô? v F?¬M;\

h` M; .m H„+ ç-m MûK M?[M; w M;?o M¨v ` F?ÄB M½Q- HBM? F?Q i`QM; K„i T?€
+‡ [mv Hm"i M¨Q ç€M; M‡B- M?QM; +kM; F?€ i®i- +?d +¬M +‡i? çQÈ+ bY /KM; i?
+kM; F?¬M; ç€K iB i H° iBM iS+ p /` M,M; +O KbM? ` M;Q¨BX

a m F?B idM? i€Q H¢B i?b h` M; .m i?'v >¨Q oBM? ç M; [m M b€i KbM?- i? H¨ ?„

@ >¨Q ç¢B + - i?“i tBM H‡B- M?'i i?lB bmv M;?o p¨B +?mv M +‡ +?9i m K - tBM ?Ä
M?B m- +?„+ iQM ç² +kM; `i M?B m T?ªB F?¬M;\

@ æB m M"v H" çQÆM; M?B M- î MQÊ+ Jv MK ` +| i` M +?QM KQÆB H,K T?-M i`,
;B€Q +O M;QìB Jv MK `

>"Q oBM? M|B K°i HìB i?"i bU +?SM; i?U+ bmv M;?o i`QM; HÁM; +O h` M; .m - +|
+| HB M [m M ç M iQM M;QÐM;X

@ ""M? S?B- + "m +| #B i F?€+? bçM >Q`M; :B î T?Q i•v i?"M? T?® F?-M; \ * "m #

@ M? h` M; - +€+ M? +S /MM; +ÆK i`QÊ+ çB- i¬B F?-M; çB ç•m- pW ç9M; H9+ +
h` M; .m b m F?B ç M ç` çB K /MM; +ÆK i?b ;¼B çB M i?QçB +?Q ""M? S?B- +?d
H`K i`Á ;b ç| - +?d M|B ? B +•m `²B +9T çB M i?QçBX

>"Q oBM? `ä `M; `i [m2M i?m°+ J M/ H v- pW çB p`Q i`QM; F?€+? bçM i?b ç½ +|
+kM; M? M? +?QM; ;¼B M;QìB çQ h` M; .m p`Q i`QM; T?ÁM;X

> B M;QìB F?-M; m®M; `QÊm- +?d ,M K°i #[ +ÆK ç†+ bªM +O Jv MK ` - b m ç| >
t2- ? B M;QìB çB #° ç M i`mM; i•K ;B Q /`+? +?•m #€m J M/ H vX

@ >"Q ççB + - H" +?¶ M"v b Q\

h`mM; i•K ;B Q /`+? +?•m #€m J M/ H v +€+? F?-M; t F?€+? bçM >Q`M; :B - b r
h` M; .m ç½ i?'v K°i ç` T?QÆM; ;B®M; M?Q M;¬B +?Ê î i`QÊ+ K†i- pb i? K" i`ÊM

"•v ;Bì i`mM; i•K ;B Q /`+? +?•m #€m tm'i ?B M i`QM; K„i h` M; .m +?d H" K°i F?r
`"Q ;¶ p` i? M? b„i p•v [m M?- b m ç| î +Y ` p`Q +| K°i +•v ;¶ HÈM H`K +´M; - +ÁM
çSM; ç|X

L m bQ b€M? pÈB i`mM; i•K ;B Q /`+? M;¼+ i?ç+? î "bM? *?•m i?b MÆB M"v +| p

@ æ9M; p"v- H" +?¶ M"v- +¬M; iv +O +?9M; i¬B +kM; +| [m-v ?`M; # M i`QM;X >
p"v- p`B M,K i`QÊ+ +,M #ªM +ÁM +?Q +?9 i`¼M; p`Q T?d i?9v- +?¶ M"v ç½ M?Q p"
[m2M `²B- +,M #ªM F?-M; i? v ç´B H`K ;b

>"Q oBM? i?'v p K†i +O h` M; .m i?b Mî MK +QìB- ?„M iB T iK+,

@ æWM; i?'v MÆB M"v F?-M; i®i K" M;?o H-K- F?-M; i?B m M?[M; i?S i®i- ç m
+'T i?Ov iBM? p` ç pQÆM; HK+- ç•v H" +?¶ t2K tûi p`Q M?½M HU+ p` p"MK v +O
h` M; .m M;?2 p"v i?b F?) ;"i ç-m- ?„M ?B m w M;?o +O +•m M|B M?•M #€M? F?-
?bM? +O Jv MK ` #•v ;Bì ;B®M; M?Q î # M #ì b¬M; - B +kM; F?-M; i? M;ì M?[M;
i? #€M` iB M- K" M;QìB Jv MK ` H9+ ç-m +kM; F?-M; M;ì M?[M; iªM; ç€ F?„T M
çQÊ+ iB MX

@ >"Q ççB + - ç•v F?-M; T?ªB H" ç®B ç½B F?€+ M? m b Q\ L;QìB Jv MK ` i?b F?

a m F?B çB ç M +Y i?b h` M; .m i?'v î # M +çM? ç€K HQM? +| K°i i'K #ªM; - # M i
M? p`iB M; h`mM; , æB p`Q #Ä ` K°i ç¬ H X *| p`B M;QìB M?bM +| p H` M;QìB h`
MûK p`Q i`QM; i?MM; K°i ç²M; ç¬ H - KÈB çQÊ+ +?Q [m X

@ * "m i'i M?B M b) F?-M; +-M t2K içB

>"Q oBM? +QìB çB ç M #„i +?mv M pÈB ? B i M HQM?- b m ç| ?„M çQ h` M; .m ç|

@ hÈB MÆB M"v T?-M HÈM ç m H` M;QìB h`mM; Zm®+- imv T?ªB ;B Q iB M M?Q
î Jv MK ` i?QìM; b) F?-M; #` T?çi- +?d +-M M°T iB M H" tQM; - M m F?-M; i?b +L
Jv MK ` #m¬M H" m M;mv M i?ç+?

a m F?B iB M p`Q +?Ê i?b h` M; .m i?'v KbM? ;B®M; M?Q çB ç M "bM? *?•m- pb M
ZmªM; æ¬M;X h?QÆM; M?•M K Q HB m i`QM; MQÊ+ i?QìM; H` M;QìB ZmªM; æ¬M;
çO i`B +?QM? ç M +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK ` i?b i?QìM; ç M ç•v i?m Km M;mv M

h` M; .m çB i`QM; +?Ê p` T?€i ?B M iWM; [m-v ?`M; ç m +| K°i +€B ;B€- i` M F T`
T?~K- M?QM; +?T #"+ [m€ FûK- h` M; .m M?bM p`B HQÊi +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9
h?Kv G•M i?b b) +QB M?Q iU ?¢i ?'T +?T #"+ +O KbM?X

L;Q`B M?[M; p`i T?~K i` M; bS+ i` M F i?b M;mv M i?¢+? çQÊ+ #`v /QÊB ç'i- h` M
?`M;- ç m H` K Q HB m iQ`M ç'- b® HQÊM; K Q HB m +„i K†i ? v KÎ +Y b´H` ``i Q
F?B ç´i?¢+? +kM; i,M; H M ;'T #°BX

L;Q`B ç M iW F?„T MÆB ç m M;²B +?²K ?´K tm®M; ç'i +?¼M HU M;mv M i?¢+?- i?
i`ª;B€ pÈB p` +?O b¢TX

@ E?®B K Q HB m M`v # Q M?B m iB M\ §- ç9M; `²B- M? F?¬M; ?B m iB M; h`mM
h` M; .m M;²B t´K tm®M; +?d p`Q K°i F?®B K Q HB m `²B F?ÄB +?O [m-v- M?QM
H¢B /MM; iB M; M? ?ÄB H¢B K°i H-MX

@ > B i`,K M;`MX

h` M; .m +ÁM +?Q /MM; iB M; M? ?ÄB ? i +•m i?b +?O [m-v ç½ pQÆM ? B ç-m
i?¬M; i?¢Q M|BX

E?®B K Q HB m FB +?d M?Q M„K i v- # M i`QM; +| b„+ t M?- M|B +?mM; H`T?d i?9
M,K +?K+ M;`M- ;B€ +ª ? B i`,K M;`M `ä ``M; H` [m€ KS+- M m ç†i Î "bM? *?•m
+?d # M,K i`,K- +?d #€M +?Q ç€K M;Q`B ç M ç´i?¢+? +?Q pmB K`i?¬BX

h` M; .m +kM; F?¬M; i`ª;B€ K` çSM; H M iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+- iQÎM; ?mvM

@ > ? - +`m h` M;- çWM; M|M;- #¼M ?¼ ç m H` ?ûi ;B€ i` M i`B- M?QM; M m +`m
ç•m b) +| i? i?m p`Q i v

>`Q oBM? i?`v p K†i F?¬M; + K HÁM; +O h` M; .m i?b MÎ MK +Q`B- M;Q`B Jv M
?ûi ;B€ + Q p` +?Î ç®B T?QÆM; i`ª;B€X

h` M; .m F?);`i ç-m- b m F?B M?bM #®M M,K [m-v ?`M; i?b T?€i ?B M F?¬M; +|
M?[M; [m-v ?`M; +ÁM /MM; M?[M; iªM; ç€ pSi çB i`°M HŠM p`Q M;mv M i?¢+? T?
+ÁM i?`v +| M;Q`B Km M?[M; F?®B ç€ FB - pb p`v K` F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m- t2K`
;b F?¬M; #€M çQÊ+X

@ h` M; .m - ç•v H` [m-v ?`M; +O i¬B- +| +¬M p`Q t2K F?¬M;\ L m M?bM i`9M; F
b) +?Q +`m +„i` +?ÆB +?Q pmB

E?B çB ç M K°i [m-v ?`M; i?b >`Q oBM? çSM; H¢B- M;Q`B #`v [m-v i?`v >`Q oBM?
i v i`QÊ+ M;U+ #„i +?mv MX

@ a Q\ L m i¬B +?¼M çQÊ+ K°i K Q HB m +?Q` T?d i?9v +?T i?Ov iBM?- M?Q p`v
i?B i`

h` M; .m M;?2 i?`v p`v +kM; /WM; +?•M H¢B- ?„M ç€M? ;B€ [m-v ?`M; +O >`Q oBM
M`v HÈM ?ÆM M?[M; [m-v Î # M +¢M? ``i M?B m- i` M K†i ç´i +| ?ÆM i`,K F?®B K
HB m iQ`M ç´- +| p`B M;Q`B ç M; HU +?¼M K Q HB m Î # M i`QM;X

@ h? M`Q\ æWM; t2K i?Q`M; M? ç•v- +`m +| i? +„i` ç pQÆM; HK+ i?b M? +kM
>`Q oBM? b b-K Mûi K†i iÄ` iS+ ;B`M- b m ç| M|B,

@ L m F?¬M; i?b i? M`v- +?9M; i K¶B M;Q`B +?¼M K°i F?®B K Q HB m- t2K M?½

L|B i?`i i?b h` M; .m ç M ç•v i?b >`Q oBM? +kM; +| w Km®M i?Y- pb >`Q oBM? i`
T?m +O KbM? Î T?QÆM; /B M M;mv M i?¢+? T?d i?9v H` F?€+Q - M?QM; b m +¬
M`v i?b ?„M +?Êi +ªK i?`v M,M; HU+ T?•M #B i M;mv M i?¢+? +O KbM? t2K` H¢B

*| +•m F?¬M; +| b® K°i i?b +?ŠM; +| b® ? B- i? M M >`Q oBM? +kM; Km®M bQ b€M

@ æQÊ+- >`Q ç¢B + M|B M?Q p`v i?b iB m ç b) T?KM; #²B

oÈB [m M ? ;B[h` M; .m p` >`Q oBM? i?b b) F?¬M; pb ç€M? +m°+ K` i` M i?QÆM
>`Q oBM? M|B M?Q p`v i?b h` M; .m +kM; i?"i bU ?`Q ?SM;X

@ h?S M`v +?Q +`m

>`Q oBM? H`v K°i #° FQM? H9T p` ç M TBM iW +?O [m-v çQ +?Q h` M; .m - b m
M;mv M i?ç+?X

@ S- i?"i bU +kM; +| M;mv M i?ç+? +O KÄ F?Q€M; +`

h` M; .m H9+ M`v çSM; # M K°i ç®M; M;mv M i?ç+? iQ M?Q M„K i v- /M F?¬M; /M
+| i? T?•M #B i çQÊ+ ç•v H` M;mv M i?ç+? ?„+ ¬ b +O M?" K€v J J¬M;X

L;mv M i?ç+? iW M?" K€v J J¬M; çQÊ+ ;¼B H` ¬ b M;¼+ - #bM? i?QÌM; M| +kM;
M?Q ç€v M²B- imv i?¬M; i?QÌM; b) +?Q ` T?d i?9v K`m t M? M?QM; b„+ MQÊ+ #bM
T?ªB H` [m€ i®iX

E?®M M`B ?„+ ¬ b ? v ¬ b M;¼+ +| i, H +„i ` T?d i?9v H` iQÆM; ç®B HÈM- +?Q
i?QÌM; `i i?Q+? ç´ i?ç+? ?„+ ¬ b - K` ;B€ +ª HçB F?¬M; [m€ + Q- ç´ i?ç+? i?„M;
?ÆM M[T?d i?9v +U+ T?~K çQÊ+ H`v ` iW M;mv M i?ç+? ?„+ ¬ b +kM; F?¬M; T?

*?d H` h` M; .m M;²B tm®M; HU +?¼M K°i H9+ H•m K` M?Qm K`v- # #®M +?K+ F
+O M?" K€v J J¬M;- ?ÆM T?•M MY b® ç| # M i`QM; ç m +?Q ` T?d i?9v- M?QM
Q i M?'i F?¬M; +| F?®B M`Q çQÊ+ h` M; .m M?bM i`9M;X

@ h? M`Q\ >`Q ççB + - M? +kM; Km®M +„i ?„+ ¬ b ` \

h` M; .m M?bM K°i H9+ `²B çSM; H M- ?„M T?€i ?B M >`Q oBM? +kM; çB ç M HU
>`Q oBM? +| i®+ ç° t2K tûi M;mv M i?ç+? `i M? M?- i` M +Æ #ªM F?¬M; +?¼M M?
M?[M; F?®B K Q HB m +| p i MSi HçB H` i`¼M; çB K [m M b€iX

*?¼M K`m F?¬M; #^M; +?¼M MSi- imv HÈT ?Q p,M # M M;Q`B +| HQm p i T?QM;
imv /U p`Q ç| +| i? ççB F?€B çQ€M çQÊ+ b„+ MQÊ+ +O T?d i?9v- i? M?QM; iQ
ç®B + Q- i?"K +?Q # M i`QM; +| T?d i?9v ? v F?¬M; i?b +kM; +¬M T?ªB t2K tûi HçB

L?QM; M m M;mv M i?ç+? +| p i MSi i?b i`2M +Æ #ªM ç m +| i? +?S T?d i?9v- +?
b•m ? v +çM- M?Q p•v +| i? T?€M çQ€M T?d i?9v # M i`QM; +| #` T?€ ?Q ? v F?¬M
M`Q\

>`Q oBM? `ä `M; H` + Q i?O +?¼M K Q HB m i?2Q p i MSi- F?B [m M b€i M?[M; p
b€M; KçM? bQB p`Q M?bM ?QÈM; T?QM; ?| - K` M?[M; F?®B K Q HB m H„+ ç-m #
çQÊ+ h` M; .m t2K [ m- # M i`QM; +kM; F?¬M; +| M?B m T?d i?9vX UX

a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b ?`Q pBM? +QÌB M|B,

@ h, H +?Q ` T?d i?9v +O ?„+ ¬ b H` `i HÈM- M m i¬B +?¼M F?®B M;mv M i?ç+?
i?9v- bÊ `^M; b) K`i Kti HÈM

>`Q oBM? ç½ +| HÁM; ?€Q i?„M; i?b b) /MM; iQ`M HU+ ç ç®B T?| - M m F?¬M; i
Jv MK `b) #`ªM? ?QÎM;- b) H` +| / M? K` F?¬M; +| i?U+- imv +?d H` K°i + M? #
>`Q oBM? +kM; F?¬M; Km®M #çB i`QM; i v h` M; .m X

E?B i?'v h` M; .m ?bM? M?Q F?¬M; ?SM; i?9 pÈB +?²M; K Q HB m ?„+ ¬ b i?b >

@ *`m h` M;- M|B i?"i +?Q +`m #B i M?[M; K Q HB m Î +?¶ i¬B M;Q`B ?„+ ¬ b iW
F?®B K Q HB m çQÊ+ H`v ` iW KÄ F?Q€M; KÈB- +| T?d i?9v ? v F?¬M; i?b i¬B i?

@ > ? - i¬B +?d iMv iB M t2K K` i?¬B- i?"i ` M;mv M i?ç+? i`QM; [m-v +kM; F?¬

h` M; .m +QÌB +QÌB çSM; H M çB p T?Q K°i ç®M; K Q HB m F?€+- ?„M ç½ bÈK
ç®M; K Q HB m ?„+ ¬ b `ä `M; H` F?¬M; i®i- K`m b„+ T?d i?9v F?¬M; +?QM? ç€
;B€ ?ÆM i`,K M;`M K` i?¬BX

"•v ;Bì +ÁM M?B m F?®B K Q HB m +?Q t2K- M m M?Q i?"i bU F?¬M; +| F?®B M
.m b) ç M HU +?¼M F?®B M;mv M i?¢+? +?Q ` T?d i?9v t M? FB - i|K H¢B b) F?
@ >W- ? M ;b +?9 h-M +kM; F?¬M; i?Q+? ç M +?¶ M"v
h` M; .m ç M t2K tûi M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? FB i?b +`M; i? K M?Qm K"vX
:B®M; M?Q M?[M; HìB >`Q oBM? pW M|B- M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? T?d i?9v F
M|B H" #B m ?B M M;Q`B / F?¬M; [m€ i®i- # M i`QM; +kM; F?¬M; +| T?d i?9v- ;B
i'i +ª +?d H" +MB pÄ K" i?¬BX

93jX *?QÆM; 93j @ 938, æ€M? *m°+

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 93j @ 938, æ€M? +m°+

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

*| M?[M; F?®B K Q HB m ç½ çQÊ+ +„i` M?QM; i?"i bU `i F?| t2K- M; v +ª ?Q p
F?¬M; i? +| b„+ t M?- h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M;mv M i?¢+? M?Q p"v #`v #€M
çQÊ+ # Q M?B m M;QìB Km X

>`Q oBM? +| KQìB KÄ F?Q€M;- /M H" î Jv MK ` +kM; H" K°i M?•M p"i HÈM- [m-v ?
p"v +?SM; iÄ M?[M; [m-v ?`M; +ÁM H¢B b) +| #° /¢M; ;bX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢

a m F?B t2K tûi HB M iK+ p`B F?®B K Q HB m #€M ç´ i?b h` M; .m +kM; HQìB iB
[m M i•K ç M K Q HB m iQ`M ç´X

h?"i` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M m +?Ê M"v i?"i bU `i Qi F?B; †T K|M i®i- M?[M
i?¢+? H B p½M; ;B[h`mM; Zm®+ p` Jv MK ` b) +,M #ªM F?¬M; ç M +?¶ M"v- pQ /K
MB M K" ?„M; †T i` M K€v v- #¼M ?¼ ç m H" M?[M; H€B #m¬M ?B m Jv MK ` - #¼
?`M; K" i?¬BX

*?d +| M?[M; M;QìB KÈB #QÊ+ +?•M p`Q ç´ i?¢+? KÈB ç M M?[M; ç` çB Ki? M"v-
ç M +?ŠM; [m +?d +| w +?ÆB çM K°i +?9i K" i?¬BX

h` M; .m çB [m M? [m-v ?`M; çQÊ+ ;BÈB ?¢M #^M; M?[M; bÈB /•v i?WM; HÈM- ?
ç€M? #¢+ KQìB H-M i?m +?QM M?QM; M m ç½ K v K„M i?b KQìB p€M #`B +kM; +

L?QM; i, H i?„M; +O ç´ i?¢+? H" [m€ M?Ä- i®B i?B m i?b h` M; .m çB K°i pÁM; +
K Q HB m M"Q +| T?d i?9v- i` M +Æ #ªM H" KQìB H-M bKT +ª KQìBX

E?B çB ç M ;|+ t +O [m-v ?`M; i?b h` M; .m +?Ê i?'v- ?„M i?'v # M M;Q`B +ÁM +
#€M ç´ +O KÄ F?Q€M; KÈB- +?d +-M +€+? ? B # #QÊ+ ç½ i?'v +?ŠM; +| #B m ?E

h` M; .m F?¬M; +| i•K iB M? iB T iK+ t2K tûi- ?„M tQ v M;QìB çB p T?Q ç®M; K
i?b +?¶ ç| +kM; +| i? +„i` T?d i?9vX L?QM; H9+ tQ v M;QìB i?b h` M; .m +kM;
HBM? F?Q M?bM HQÈi [m M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? FB X

@ N - +€B [m€B ;b ç•v\

h` M; .m tQ v M;QìB çB +?¶ F?€+- ?„M +?Ê i F?UM; M;QìB- H9+ M"v +Æ i? ç½ ?
+ÁM M?bM p T?Q M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? FB X

a m ç| ?„M tQ v M;QìB H¢B- /MM; i v p†M +´- K v K" F?¬M; i`"i F?ÈTX

G9+ pW `²B ?„M tQ v M;QìB i?b +?Ê i +ªK i?'v # M i`QM; M?[M; F?®B T?d i?9v FB
+?d H" ?„M i?m ?²B HBM? F?Q [m€ M? M?- +,M #ªM +?Q F`T T?€i ?B M ç| H" F?®

h` M; .m ;B<sup>a</sup> pì M?bM #®M T?Q K°i +?9i- b m ç! +<sup>a</sup>K i?`v F?¬M; B +?9 w ç M Kb
 #QÈ+ ç M # M +çM? K°i F?®B M;mv M i?ç+?- b m ç! T?|M; tm`i` HBM? F?Q ç ib
 " F?®B M;mv M i?ç+? ç m F?¬M; T?^aB M?Ä- / m # #®M KQÆB FBHQ; K- ?ÆM M
 F?¬M; +| b„+ t M?- pb i? KÈB #` MûK` i”M #B M ;BÈB [m-v ?”M;X
 L?[M; F?®B K Q HB m M`v [m€ HÈM- i?”K +?Q H` #B m ?B M [m€ FûK- +kM; F?¬M
 .m H9+ M½v M m F?¬M; M?bM [m MÆB F?€+ i?b +kM; +,M #^aM F?¬M; [m M i•KH
 a m F?B M?bM p”Q ? B F?®B K Q HB m F?¬M; +| T?d i?9v- h` M; .m çQ K„i M?b
 +MM;- HBM? F?Q pW `|i p”Q i?b ibK` bU F?€+ #B iX
 @ S?d h?9v +’T #,M;- K”m b„+ i@i N - K” ç•v H” i?S ;b\
 E?B M?bM p”Q i`QM; K†i +„i ? B # +2MiBK2i i?b +| K°i p-M; b€M; t M? €M? H M
 MQÈ+ i®i- +| i? ç†i ç M +’T #,M;- ?ÆM M[K”m t M? `i +?QM? ç€M;X L?QM; F?B
 # M i`QM; i?b T?€i ?B M +| `i M?B m F?®B T?d i?9v p”M; p” çÄ +?d M?Q M;|M i v
 S?^aB M|B H” M?[M; F?®B T?d i?9v p”M; p” çÄ M”v M?Ä M?`i +?d M?Q M;|M i`Ä- +
 M?Q M?[M; /•v H2Q #€K i` M i?•M +•v HÈMX
 @ h`bM? ç° +„i M;mv M i?ç+? i?”i bU H” [m€ + Q
 a m F?B M?bM `ä F i +’m # M i`QM; +O F?®B K Q HB m i?b h` M; .m F?¬M; F?
 T?K+ b€i ç`i pÈB p` bQ T?K +„i ç€ FB X
 E?®B M;mv M i?ç+? M”v #` +„i ? B M?€i i`€B T?^aB- #•v ;B| +| p # M;Q”B M?Q K°i
 +„i ç m Í b€i HÈT T?d i?9v # M i`QM; ? B # +2MiBK2i- HçB F?¬M; +„i T?çK p”QX
 æ•v H” K°i F?®B K Q HB m K” i?^M; KM /MM; K€v +„i +kM; +| i? +?Q ` T?d i?9v
 M;mv M i?ç+? FB HçB +„i ? B # M K” F?¬M; +?Q ` T?d i?9vX J” M?Q p”v +kM; H
 K°i F?®B T?d i?9v M? i?•M +•v pÈB KÈ /•v H2Q b) #` +?ûK M; M; HQM;X
 S?d h?9v # M i`QM; `i #’i [mv i„+- ;B®M; M?Q b M ?¬p”v- T?•M` p”B M?€M?- +U-
 F?®B T?d i?9v p”M; çÄ ;B®M; M?Q M?[M; +QM b•m- ?B M` i` M M?[M; M?€M? T?
 @ *€B M”v M m içQ ?bM? ` i?•M +•v- b m ç! /MM; M?[M; T?¬M T?d i?9v T?•M M?€M
 T?d i?9v çÄ p” p”M; içQ i?”M? b•m- M?Q p”v +?ŠM; T?^aB b) içQ M M K°i FB i i€+ b
 h` M; .m M?bM F?®B M;mv M i?ç+? FB K” i?”i bU ?QM; T?’M- imv b„+ MQÈ+ +O
 iBM? M?QM; ?bM? i?€B +O M| HçB +U+ F€ ?B K i?’v- ?ÆM M[+ÁM +| M?[M; +Q
 ?Q i` M;’KX
 @ a Q p”v\ *”m h` M;- pW w F?®B K Q HB m M”v `²B ` \ æ•v `ä `”M; H” T? HB m ç
 h` M; .m M;²B t`K tm®M; /MM; i v F?) ¬K F?®B K Q HB m- i?”i bU H” F?¬M; M?
 +?mv M +kM; H” +® bS+X >„M pW ç†i F?®B M;mv M i?ç+? tm®M; ç`i i?b # M i Bç
 oBM?X
 h` M; .m çQ K„i M?bM- >”Q oBM? ç M; /MM; €M? K„i FBM? M;ç+ M?bM ?”M? ç°
 K Q HB m M”v i?”i bU +| ’M iQÈM; pÈB >”Q oBM?- H9+ ç! ç•v H” F?®B K Q HB m +
 +| ?Q p,MX
 E?B ç! i`QM; ;B i° + +| M?B m M;Q|B t2K i`¼M; F?®B K Q HB m M”v- M?QM; b m F
 iW #Ä w ç`M? K” +„i i? K K°i ç Q- pŠM F?¬M; +| b„+ t M? M M [mv i ç`M? MûK p”Q
 t M? i?b bÈ`^M; ç½ çQÈ+ çQ ç M +¬M; #”M T?d i?9v `²BX
 @ æ9M; p”v- >”Q ççB + - F?®B K Q HB m M”v H” +O KÄ F?Q€M; KÈB T?^aB F?¬M; \
 M”v i?b b) F?¬M; +| ççQ Hw F?¬M; +| T?d i?9v- i¬B b) ç€M? +m°+ F?®B K Q HB m
 h?”i` +?ŠM; +| ?Q p,M ;b +<sup>a</sup>- h` M; .m +?ŠM; [m pW `²B M?’+ F?®B K Q HB m
 p”B çQ|M; p•M- i? H” +| +È ç H M iB M;X
 @ h®i- F?¬M; M;| +”m HçB +| w pÈB M| - i¬B +kM; ç½ +?¼M tQM;- +?9M; i ç` i?ç+

>"Q oBM? +QlB ? ?^a- H9+ ç| iWM; +| p½M #®B i`QM; M?" +?Q iW #Ä w ç`M? p" +,,
+QlB ``i H•m- ?„M F?¬M; M;l #•v ;Bì h` M; .m pšM +?Q ? i?v p¼M;X

@ >"Q ç¢B + +kM; +?¼M tQM; `²B ``\

h` M; .m H M iB M; - ?„M i?'v F?®B K Q HB m ?„+ ¬ b i` M i v >"Q oBM? - M| +?d H
#B m ?B M #bM? i?QlM; - F?¬M; +| ?Q p,M- F?¬M; +| çQlM; p•MX

a m F?B i?'v F?®B K Q HB m FB i?b h` M; .m i?-K F?2M K°i iB M; - >"Q oBM? F
i?9v- i?"i bU / M? #'i ?Q i`mv MX

>"Q oBM? +?¼M F?®B K Q HB m ?„+ ¬ b pÈB HÈT / F?¬M; +| ?Q p,M p` çQlM; p•
#B m ?B M T?QM; ?| - +?d H` +| K°i p i M Si M?ÄX >„M /U p`Q p i M Si M`v K` +?C
+kM; H`K +?Q h` M; .m i?"i bU #°B T?K+X

>"Q oBM? +¬K F?®B K Q HB m i`QM; i v- ç•v +?QM? H` F?®B K Q HB m +?Q ` T
h` M; .m i?"i bU +<sup>a</sup>K i?'v M; Q`B F?®B K Q HB m /QÈB +?•M KbM? i?b F?¬M; +ÁM
F?B bQ pÈB K Q HB m +O >"Q oBM?X

h`QM; ç®M; M;mv M i?¢+? FB +| M?B m F?®B K Q HB m +| #B m ?B M i®i ?ÆM
+?¼M F?®B K Q HB m M`v- M m F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` h` M; .m ?¬K M v i bK çQÊ+ K Q H
bÊ ``M; b) #¢B i`QM; i v +O >"Q oBM?X

@ *"m h` M; - + "m +?¼M F?®B K Q HB m M`v T?^aB F?¬M; \ E?¬M; ?®B ?"M ç'v +?S

939X *?QÆM; 93j @ 938, æ€M? *m°+

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 93j @ 938, æ€M? +m°+

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 93j @ 938, æ€M? +m°+

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

*| M?[M; F?®B K Q HB m ç½ çQÊ+ +„i` M?QM; i?"i bU ``i F?| t2K- M; v +^a?Q p
F?¬M; i? +| b„+ t M?- h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M;mv M i?¢+? M?Q p"v #`v #€M
çQÊ+ # Q M?B m M;QlB Km X

>"Q oBM? +| KQlB KÄ F?Q€M; - /M H` Î Jv MK ` +kM; H` K°i M?•M p"i HÈM- [m-v ?
p"v +?SM; iÄ M?[M; [m-v ?"M; +ÁM H¢B b) +| #° /¢M; ;bX

a m F?B t2K tûi HB M iK+ p`B F?®B K Q HB m #€M ç' i?b h` M; .m +kM; HQlB iB
[m M i•K ç M K Q HB m iQ`M ç'X

h?"i` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i M m +?Ê M`v i?"i bU ``i Qi F?B ;†T K|M i®i- M?[M
i?¢+? H B p½M; ;B[h`mM; Zm®+ p` Jv MK ` b) +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; ç M +?¶ M`v- pQ /K

MB M K" ?„M ;†T i` M K€v v- #¼M ?¼ ç m H" M?[M; H€B #m¬M ?B m Jv MK ` - #½
?"M; K" i?¬BX

*?d +| M?[M; M; QìB KÈB #QÈ+ +?•M p"Q ç' i?¢+? KÈB ç M M?[M; ç` ç B K i? M"v-
ç M +?ŠM; [m +?d +| w +?ÆB çM K°i +?9i K" i?¬BX

h` M; .m çB [m M? [m-v ?"M; çQÈ+ ;BÈB ?¢M #^M; M?[M; bÈB /•v i?WM; HÈM-?
ç€M? #¢+ KQìB H-M i?m +?QM M?QM; M m ç½ K v K„M i?b KQìB p€M #`B +kM; +
L?QM; i, H i?„M; +O ç' i?¢+? H" [m€ M?Ä- i®B i?B m i?b h` M; .m çB K°i pÁM; +
K Q HB m M"Q +| T?d i?9v- i` M +Æ #^M H" KQìB H-M bKT +^ KQìBX

E?B çB ç M ;|+ t +O [m-v ?"M; i?b h` M; .m +?Êi i?'v- ?„M i?'v # M M; Q" B +ÁM +
#€M ç' +O KÄ F?Q€M; KÈB- +?d +¬M +€+? ? B # #QÈ+ ç½ i?'v +?ŠM; +| #B m ?E

h` M; .m F?¬M; +| i•K ibM? iB T iK+ t2K tûi- ?„M tQ v M; QìB çB p T?Q ç®M; K
i?b +?¶ ç| +kM; +| i? +„i` T?d i?9vX L?QM; H9+ tQ v M; QìB i?b h` M; .m +kM;
HBM? F?Q M?bM HQÈi [m M?[M; F?®B M; mv M i?¢+? FB X

@ N - +€B [m€B ;b ç•v\

h` M; .m tQ v M; QìB çB +?¶ F?€+- ?„M +?Êi F?UM; M; QìB- H9+ M"v +Æ i? ç½ ?
+ÁM M?bM p T?Q M?[M; F?®B M; mv M i?¢+? FB X

a m ç| ?„M tQ v M; QìB HçB- /MM; i v p†M +´- K v K" F?¬M; i`"i F?ÈTX

G9+ pW `²B ?„M tQ v M; QìB i?b +?Êi +^K i?'v # M i`QM; M?[M; F?®B T?d i?9v FB
+?d H" ?„M i?m ?²B HBM? F?Q [m€ M? M?- +, M #^M +?Q F`T T?€i ?B M ç| H" F?®

h` M; .m ;B^ pì M?bM #®M T?Q K°i +?9i- b m ç| +^K i?'v F?¬M; B +?9 w ç M Kb
#QÈ+ ç M # M +¢M? K°i F?®B M; mv M i?¢+? - b m ç| T?|M; tm'i` HBM? F?Q ç ib

" F?®B M; mv M i?¢+? ç m F?¬M; T?^B M?Ä- / m # #®M KQÆB FBHQ; K- ?ÆM M
F?¬M; +| b„+ t M?- pb i? KÈB #` MûK` i" M #B M ;BÈB [m-v ?"M; X

L?[M; F?®B K Q HB m M"v [m€ HÈM- i?"K +?Q H" #B m ?B M [m€ FûK- +kM; F?¬M
.m H9+ M½v M m F?¬M; M?bM [m MÆB F?€+ i?b +kM; +, M #^M F?¬M; [m M i•K H

a m F?B M?bM p"Q ? B F?®B K Q HB m F?¬M; +| T?d i?9v- h` M; .m çQ K„i M?b
+MM;- HBM? F?Q pW `|i p"Q i?b ibK` bU F?€+ #B iX

@ S?d h?9v +'T #,M;- K"m b„+ i®i N - K" ç•v H" i?S ;b\

E?B M?bM p"Q i`QM; K†i +„i ? B # +2MiBK2i i?b +| K°i p¬M; b€M; t M? €M? H M
MQÈ+ i®i- +| i? ç†i ç M +'T #,M;- ?ÆM M[K"m t M? `i +?QM? ç€M; X L?QM; F?B
M i`QM; i?b T?€i ?B M +| `i M?B m F?®B T?d i?9v p" M; p" çÄ +?d M?Q M; |M i v

S?^B M|B H" M?[M; F?®B T?d i?9v p" M; p" çÄ M"v M?Ä M?'i +?d M?Q M; |M i`Ä- +
M?Q M?[M; /•v H2Q #€K i` M i?•M +•v HÈMX

@ h`bM? ç° +„i M; mv M i?¢+? i?"i bU H" [m€ + Q

a m F?B M?bM `ä F i +'m # M i`QM; +O F?®B K Q HB m i?b h` M; .m F?¬M; F?
T?K+ b€i ç' i pÈB p` bQ T?K +„i ç€ FB X

E?®B M; mv M i?¢+? M"v #` +„i ? B M?€i i`€B T?^B- #•v ;Bì +| p # M; Q" B M?Q K°i
+„i ç m Í b€i HÈT T?d i?9v # M i`QM; ? B # +2MiBK2i- HçB F?¬M; +„i T?¢K p"QX

æ•v H" K°i F?®B K Q HB m K" i?^M; KM /MM; K€v +„i +kM; +| i? +?Q ` T?d i?9v
M; mv M i?¢+? FB HçB +„i ? B # M K" F?¬M; +?Q ` T?d i?9vX J" M?Q p"v +kM; H
K°i F?®B T?d i?9v M? i?•M +•v pÈB KÈ /•v H2Q b) #` +?ûK M; M; HQM; X

S?d•đ M? Md`đà K đ°° MĐ ÷K€ K+?QM g3 H2QK+?H5@đ K+,rrp2Q ÷K€Q i>AÀ•

h` M; .m ç½ bÈK M?' + F?®B M;mv M i?¢+? tm®M;- çti M! H M K€v +„i- H¢B çti
M;QìB M;Q`B +?Q `^M; ?„M Km®M +„i M; M; F?®B K Q HB m- i? H` B +kM; +,M; I
*„i M;mv M i?¢+? i'i M?B M b) FQ+? i?Q+? ?ÆM K`B HÈT pÄ- pb K°i ç Q çQ tm®M

938X *?QÆM; 93j @ 938, æ€M? *m° +

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 93j @ 938, æ€M? +m° +

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

*?d H` h` M; .m +® ç`M? M;mv M i?¢+? i?b +kM; F?¬M; H`K i?Ä K½M bmv M;?o +
K`B H M +?m`M #` K`B HÈT pÄX

>`Q oBM? +kM; F?¬M; `ä p'M ç - ?„M Kî KB M; ?ÄB,

@ *"m h` M;- F?®B K Q HB m M`v +kM; F?¬M; +¬M T?ªB K`B +?S\

@ æ9M; p"v- ?mvM? ç - i`U+ iB T +„i K°i ç Q +?Q M? M?

@ æ9M; p"v- /M b Q +kM; H`K Q HB m F?¬M; +¬M Km - i`U+ iB T +„i çB

L;QìB M;Q`B +kM; +¡ w M;?o M?Q >`Q oBM?- #¼M ?¼ / m ç€M? i`®M; `2Q ?ÁX

@ *QM #` M!- F?®B K Q HB m M`v F?¬M; +¬M #Ä iB M Km M?QM; i?S # M i`QM; `

h` M; .m i?"i bU iS+ ;B" M K„M; K°i +•m- ?„M tQ v Kti M?bM >`Q oBM? M¡B,

@ h¬B b) K`B p`Q K°i HÈT KÄM;- M m F?¬M; +¡ b„+ t M? b) +„i M; M;

>`Q oBM? H„+ ç¬m K` F?¬M; M¡B i? K çB m ;b- /M M¡B +kM; +¡ M;mv M i?¢+? K`
M?QM; H` F?€ ?B K- h` M; .m +?d /U p`Q +?9i çt+ çB K K` +?Q ` F i Hm" M i`Q
M;¼+¬ çB m M`v H`K +?Q ?„M +ªK i?'v F?¡ ?B mX

h` M; .m F?¬M; [m M i•K M?[M; M;QìB FB M;?o i? M`Q- ?„M ?²M; ?°+ +¬K H'v Kt
Kti +„iX

L?QM; KÈB K`B p`Q ? B +2MiBK2i i?b # M i`QM; ç½ H° ` iBM? i? ç€- ç²M; i?ìB +

@ .WM;X

>`Q oBM? ç M; M;²B +?²K ?'K i` M Kti ç'i M?bM p`Q +?^K +?^K +?Êi ?¬ H M K°i iB
H`K +?Q ?QªM; ?²M- p°B p`M; i„i K€v K`BX

@ >bM? M?Q +¡ b„+ t M?- M?bM p`Q iBM? i? # M M;Q`B +¡ i? i?'v # M i`QM; H`T?
M?½M HU+ `i i®i- +QB M?Q ç€M? +m° + M`v i¬B i?m

>`Q oBM? `Y b¢+? Kti +„i- ?„M +¬K FQM? H9T [m M b€i K` p Kti i?"i bU F?¡ iQî
H` +?mv M çQÆM; M? MX

oÈB €M? K„i +O >`Q oBM? i?b T?~K +?'i +O T?d i?9v # M i`QM; imv i ç®B + Q ?A

@ L¡ pšM +ÁM +?Q +?Q ` T?d i?9v- M¡B F?¬M; +?WM; +ÁM FûK +O M?

h` M; .m +QìB +QìB- ?„M +kM; F?¬M; iB T iK+ K`B p` i`Q +k- K`i? v ç`B ;¡+ ç°- +
K`BX

h` M; .m imv F?¬M; ?B m i?B i F i¢Q ?bM? T?d i?9v- M?QM; ?„M +¡ i? bmv tûi i?
M i`QM;- F i iBM? T?d i?9v # M i`QM; `i H¢- ;B®M; M?Q K°i +€B +•v- M m M?Q
`^M; b) F?¡ i? M`Q #' F?mv i çQÊ+X

*| i? M|B H" M; Q|B i`QÊ+ FB pmM; i v + „i K Q HB m M"v i? "M? #€M ç´ T?ªB K„M
[m€ tmB t Q- ? B M?€i + „i ç m +?d +€+? HÈT T?d i?9v # M i`QM; # M, K +2MiBK2
.m K" B K†i # M F?QªM; KQ|B T?9i i?b b„+ t M? +O T?d i?9v HçB ?B M` i`QÊ+ H
@ æB m M"v æB m M"v b Q +| i? \

>"Q oBM? H9+ M"v ç½ ?Q" M iQ" M bÊ M; •v M; Q|B- M m M|B + „i M; mv M i?ç+? +?Q
çQÊ+- M?QM; h` M; .m +?d iMv iB M ç´B ç` çB K K" B HÈT pÄ K Q HB m- ?ÆM M[
KÎ +Y b´- F?¬M; M; Ì HçB iB T iK+ +?Q` b„+ t M?X

æ` çB K +?Q` b„+ t M? i?" i bU +€+? F?€ t p` i`Q T?d i?9v H9+ pW `²B- çB m M
M"v H" F?¬M; M?Ä- /M H" +´T #"+ i?´T i?b +kM; +| ;B€ i` ?ÆM F?®B T?d i?9v pW

æB m M"v H" K +?Q >"Q oBM? +ªK i?´v F?| F?, M- h` M; .m + „i Kº i F?®B K Q HB r
i?9v- M?Q p"v +?ŠM; TªB M|B +ª ;B iº + +O KbM? H" +| K„i F?¬M; i`ÁM; b Q\ G
M?Q p"v p"Q i`QM; M?|K T? HB m\

@ *?9 >"Q- b„+ MQÊ+ `´i i®i- +| i? H" +´T #, M; - p` ççB + M"v i?" i HÊB ?çBX *?€
K Q HB m M"v- +ªK i?´v M| M?Q T? HB m- F?¬M; M; Ì p` ççB + FB HçB +| i? + „i
bU #ºB T?K+

a m F?B K†i # M +kM; +?Q` b„+ t M? i?b hB m oQÆM; M? M? +?| M; /MM; MQÊ+ `´
+| K" m t M? /"Q /çi- M?[M; ?ç i MQÊ+ +ÁM #€K i` M K†i i?" i bU +kM; #` M?B K b„+
@ > ?- i¬B H" M; Q|B Hm¬M +® +?´T- i?Q| M; tmv M iU ; •v F?| bM?- F?B i?´v F?®
F?¬M; + „i` i?b `´i F?| +?`mX J v K„M- +?d H" K v K„M K" i?¬B- i?" i bU F?¬M; i?
i?ç+? #^M; M?½M HU+

h` M; .m i?´v p K†i >"Q oBM? +?Ê i i`Î M M +| +?9i F?| +QB i?b +ÁM iQÎM; `^M; K
b Q #B i ç®B T?QÆM; ç M; K´i ?SM; pb M?½M HU+ +O +ª ;B iº + KbM? bQ` F?¬M
.m X

L?bM p"Q K" m b„+- b„+ MQÊ+- çº /´v +O T?d i?9v ç iQM? iQ€M- t2K M?Q F?®B
+?K+ i`B m- ;B iº + ?¼ >"Q t2K ç| H" T? HB m- çB m M"v M|B / M; ?2 ;¼B H" M?bM
H" K„i KMX

@ *"m h` M; - +kM; çWM; i¬ bQM i?B T p" M; H M K†i i¬B- ç´ i?ç+? i¬B i?" i bU F?¬
T?d i?9v Î o•M L K ç M ç•v +kM; F?¬M #^M; + "m- H-M M"v ç€M? +mº + H" i¬B i?m

>"Q oBM? F?¬M; TªB H" iB + b® iB M FB - K" ?„M +ªK i?´v KbM? ç½ ç´ i?ç+? iW
+?K+ M, K M?QM; pšM +ÁM i?m i`QM; i v h` M; .m - +ªK ;B€ + #S+ #®B `´i ç€M; bÊ
oQÆM; p` h` M; .m ç½ ?ç #"+ i? M; +?Q ?„M- pb i? K" H M iB M; F?2M i?QÎM; h
i?|B M|B p" B H|B M?" M i?m - t2K M?Q i•K T?K+ F?`m T?K+X

L; Q|B p•v [m M? t2K tûi M; ?2 çQÊ+ H|B +O >"Q oBM? i?b F?¬M; F?ÄB /MM; €M?
.m - #¼M ?¼ i?" i bU F?¬M; M; Ì >"Q oBM? HçB ç€M? ;B€ + Q h` M; .m M?Q i? X h`
i?b +?ŠM; B K" F?¬M; #B i pm T?d i?9v- >"Q oBM? +ÁM M|B pm T?d i?9v F?¬M
imv i ç®B H" Kº i iB M iS+ +?´M çºM; X

@ >"Q ççB + - F?®B K Q HB m M"v i? M"Q ç•v\

@ h´i M?B M H" i?mº + p + "m- H-M M"v i¬B i?m

>"Q oBM? /MM; ;B¼M; F?¬M; pmB + „i M; M; H|B h` M; .m X

h` M; .m M; ?2 p"v i?b /MM; ;B¼M; /Î F?| + /Î +Q|B M|B,

@ >"Q ççB + - i¬B F?¬M; ?ÄB p p´M ç M"v- +?d ?ÄB t2K +| M M iB T iK+ + „i F?®B

>"Q oBM? çB /çQ Kº i pÁM; [m M? M; mv M i?ç+? `²B M|B,

@ L M + „i` - M| HÈM M?Q p"v +kM; F?| i? M"Q K M; i?2Q çQÊ+

@ æQÊ+

h` M; .m ç²M; w- ?„M +—K H'v K€v K`B- iB T iK+ K`B M;mv M i?¢+?X L?QM; T?d
T?S+ i¢T- +| ?bM? /¢M; K°i+€B +•v- ?ÆM M[+ÁM +| M?B m +?¶ i`°M HšM M?B n
K`m b„+ F?€+ #B i- pb p"v K` ?„M` i v +U+ F€ +~M i?"MX

@ *"m h` M;- i¬B ;B9T + "m K°i i v

J°i ;Bì b m >"Q oBM? M?"M H'v K€v K`B i`QM; i v h` M; .m - +?QM? ?„M +kM; F?¬M
F?®B K Q HB m FB b) +| #° /¢M; M?Q p"v- ?ÆM K°i ;Bì ç½ KÎ` M?B m HÈT T?d
HB M iK+ FûQ tm®M;X

L m M?Q tm'i ?B M çSi ;½v i?b +| i? +„i K°i ç Q M; M; [m - M?QM; T?d i?9v i`QM
+?dM? i? - >"Q oBM? +kM; F?¬M; /€K M|B b) +„iX

S?ªB #B i`^M; i¢Q ?bM? p"i i` M; i`Q T?d i?9v i?QÌM; çQÊ+ +,M +S p`Q #° /¢M; +
M m F?®B T?d i?9v M`v +| ?bM? /€M; i®i- +„i K°i ç Q b) +QB M?Q bKT ç´- ;B€ i`

E?B >"Q oBM? /MM; K€v K`B i?b +ÁM +~M i?"M ?ÆM +ª h` M; .m - +?d +—M M?[M; +
çQÊ+ +~M i?"M t2K tûiX

ob p"v K` ?B m bm'i +O >"Q oBM? +ÁM i?'T ?ÆM +ª h` M; .m - K°i ;Bì b m- ç½ +
p•v [m M? ç½ bÈK i€M çB- +?B +ÁM H¢B hB m oQÆM; H` +ÁM Î# M +¢M? t2K tûiX

h` M; .m i?'v >"Q oBM? ç—m ç—v K² ?¬B K` pšM F?¬M; +?`m M;?d M;ÆB i?b F?¬M

@ >"Q ç¢B + - ? v H` ç M;`v K B`²B iB T iK+- F?m pU+ F? B i?€+ KÄ +kM; +| K€v i

@ E?¬M;- ?¬K M v TªB H'v T?d i?9v` - F?®B T?d i?9v M`v +| i¢Q ?bM? `i ç†+ #
+| ? B HQ¢B M;¼+ + p`M; p` çÄ- T?®B ?ÊT pÈB T?d i?9v t M?- +| i? i¢Q ?bM? i?"M
K°i p"i T?~K imv i pìB

>"Q oBM? M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b /WM; i v- /M i` M K†i +| #B m ?B M K
+U+ F€ T?'M F?ÎB- H9+ M|B +?mv M i?b ? B K„i iÄ b€M; M?bM +?^K +?^K p`Q F?

"ªM i?•M >"Q oBM? +?QM? H` K°i M?" i?B i F +?•m #€m- ?„M`i v m i?Q+? i¢Q ?b
pQÊi [m pB + M„K FBM? /Q M? +O +ª ;B i°+X >ÆM M[?„M +ÁM H` K°i i`M; ;B€
æ`B GQ M- H9+ M`v i?'v K°i F?®B T?d i?9v +| +?i HQÊM; i?QÊM; i?W - i¢Q ?bM?
+ÎB #Ä +?Q M? M? ç t2K tûi iQ`M /B MX

@ «B- ç½ [m M ?¬K M v + "m pW tm®M; K€v # v- i?"i bU H` t'm ?´ [m€- F?¬M; #^
F?€+? b¢M i`QÊ+- ?¬K M v i¬B b) +„i T?d i?9v` +?Q tQM;X

>"Q oBM? +?Êi M?È ?¬K M v h` M; .m # v iW u M;QM ç M J M/ H v- +ª M;`v H¢B
J M/ H v- H9+ M`v +kM; M M M;?d M;ÆB H` pW X ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

h` M; .m H„+ ç—m M|B,

@ E?¬M; +| ;b- >"Q ç¢B + - i¬B p` M? ? B M;QìB +MM; +„i- M?Q p"v i®+ ç° +| i?

h` M; .m iB T M?"M K€v K`B i`QM; i v >"Q oBM?- ?„M i? v K°i K†i ç€ K`B F?€+-
M;mv M i?¢+?X >ÆM K°i ;Bì [m >"Q oBM? ç½ F?€ K i- pb i? ?„M +kM; F?¬M; iB T
K°i çB m i?m®+ M;²B tm®M; # M +¢M? M;?d M;ÆBX

h` M; .m imv +?d +•M HB + K„i H` i?'v # M i`QM; M;mv M i?¢+?- M?QM; T?QÆM;
+~M i?"M- pb +?d +—M +| +?9i #'i +~M b) H`K +?Q M?[M; T?•M M?€M? +O T?d i?9v
+O ?„M +kM; F?¬M; M? M?- ?ÆM K°i ;Bì b m +?d +| i? +„i` K°i T?—M # T?d i?9v

hB T +?B m hB T +?B m hB T M?B m +?B m æ i¢ "€Q +?QÆM; H¶B

93eX *?QÆM; 93e , GQ h`QÈ+ E?ÄB :†T >¼ X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

H¢B ``i M?B m F?Q i" B- ``i M?B m pk F?Q p" [m•M /KM; +| #B m iQÊM; +O MQÊ+

93dX *?QÆM; 93d , æ M LÆBX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 93d, æ M MÆBX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

GQ¢B K€v # v p" M iªB [m•M /KM; i? M"v i® ç° ç¢B F?€B H" # #®M ` ,K FBHQK2i
H" ``i M? M?- M?QM; Qm çB K +O M| H" HQÊM; /-m K M; i?2Q `•i M?B m- ?"M? i
i?QÌM;- F?-M; ;B M K€v # v +kM; ``i ç-v çOX

L?|K h` M; .m p" p" B [m•M M?•M iB M H M K€v # v- i' M; +°M; +| ?ÆM +?K+ M; QÌE
+?9+- i?"K +?Q +ÁM +| F?-M; ;B M ç M; O M; ?d K°i ;B'+X

L?QM; ç| +?d H" w M; ?o iS+ i?lB +O h` M; .m - ç M F?B +€M? [m¢i +O i`U+ i?,
i? M? -K -K p M; H M # M i B H" K +?Q ç€K M; WQB # M i`QM; çÄ K†i iQ i B- ?€?®
+ªK ;B€+ F?-M; iQÆM; i?Q+? +O H¶i BX *?d +| M?[M; p` [m•M M?•M T?Q Jv M
""M? S?B i?b h` M; .m #B i ç M; +® ;Bª pÌX

L?QM; h` M; .m p" ? B p` ;B€Q bQ i?"i bU H" F?´ bÎF?| iª- ? B K" M; i B ;B®M; M?

h` M; .m F?-M; T?ªB H-M ç-m iB M çB i`U+ i?, M; - M?QM; +?B +i`U+ i?, M; [m•M
?ÆM M[+?d K°i # M +| +Y F?Q M; - # M +ÁM H¢B +?ŠM; +| +Y - ç€K M; QÌB i?'v p
`mM- p°B p" M; i?„i /•v M iQ" M- bÊ +?B +i`U+ i?, M; ?ÆB M; ?B M; i?b KbM? b) `Æ

> B p` ;B€Q bQ +kM; +| w M; ?o H M K€v # v b) M|B +?mv M +?Q pmB- i? M?QM;
K†i i`„M; # +?- M; "K KB M; F?-M; /€K M|BX G9+ M"v ;B| iW # M M; Q" B M p" Q- çV
+-M KÍKB M; +kM; çO çQÊ+ i" M ?QÌM; #-m F?QM; F?Q +O `WM; Km M?B i çÈB

J v K" KM ç¬M; ÎJv MK ` pÈB M?B i ç° +?d ?ÆM ? B KQÆB- M m F?-M; i?b M; QÌ
ç|M; #, M; K'i `²BX

a m F?B M? M? +?|M; `lB F?ÄB [m•M /Q M?- MY ;B` b m h` M; .m i?'v +| +?9i i?
M /QÈB [m HÈT FQM? i?Ov iBM? +O K€v # v- ç" T p" Q K„i ç m H" +•v +®B p" `WM

"•v ;B` H" p" Q KM F?- ÎJv MK ` - M?[M; +•v +´ i?K + Q HÈM # M /QÈB +kM; +| p ?
Qi- h` M; .m M?bM tm®M; ?ÆM KQÌB T?9i K" +?ŠM; i?'v K°i #|M; M; QÌB- F?mM;
pmX

"•v ;B` H" i?lB çB K F? B i?€+ M; mv M i?¢+? T?d i?9vi®i M?'i ÎJv MK ` - pb b m F
i?"i bU H" ``i F?| çB- çWM; M|B H" M; QÌB- M; v +ª ;B b9+ +kM; F?| i? çB [m - i?
çB K +€+ KÄ F?Q€M; # "M `°M M?'iX

L9B ÎJv MK ` +kM; F?-M; T?ªB [m€ ?B K i`Î M?QM; H¢B HB M KB M F?-M; /Si-
M; ¼M M9B- `WM; +•v ` "K `¢TX h` M; .m iBM iQÎM; - M m M?Q pSi KbM? tm®M; F?
M, K +kM; +?Q +?„+ +| i? iW # M i`QM; +?¢v `X

h` M; .m M?bM M?[M; +•v ç¢B i?K F?´M; H² /QÈB K€v # v- ?„M i?-K +ªK i?'v F?
Jv MK ` +kM; +| +ªM; - p` i`Q ç` Hw +U+ F€ [m M i`¼M; - ç'i HB M H¢B i?W #ªQ i?
/•M Jv MK ` pŠM M; ? Q F?| - M; mv M M?•M iW ç•m\

J°i;Bì b m K€v # v /-M ;BªK i®+ ç°- +?"K`½B /WM; i` M K°i çdM? M9B- h` M; .m
p°B p" M; +ÎB /•v M iQ" M p" M?ªv tm®M; - B M; ì ? B +?•M K K M?kM- M m F?¬M; T
i?B m +?9i M[i?b b) ç†i K¬M; M;²B tm®M; ç' iX

@ æB m M"v æ•v H" ç` T?QÆM; M"Q\ E?¬M; T?ªB H" JvBiFvBM ç'v +?S\

h` M; .m M?bM F?„T #®M T?Q K°i HQÊi- F?„T MÆB ç m H" `WM; ` "K- pb i? K"
>"Q oBM?- JvBiFvBM /M +| [m€ ?Q M; pm +kM; F?¬; M ç M KS+ F?¬M; +| #| M; M;

@ JÈB çB çQÊ+ MY çQìM; K" i?¬B- M; QìB çB m F?B M +¬M M; ?d M; ÆB K°i +?9i-
>"Q oBM? +QìB +QìB çQ ç M +?Q h` M; .m K°i +? B MQÈ+X

L|B H" M; QìB çB m F?B M M; ?d M; ÆB i?b F?¬M; ç9M; - T?ªB M|B H" €v # v M; ?d
i?„M; ç€T tm®M; i?b M; QìB çB m F?B M H¢B # "M`°M K i KÄB- T?ªB FB K i` +€+ #
ç°M; #bM? i?QìM; F?¬M; \ S?ªB #B i`^M; ç•v H" +?B + K€v # v bY /KM; çQÊ+ ?ÆM
i? M"Q iB T iK+ M?[M; +m°+ ?"M? i`bM? M?B m; BìX

L m +| p'M ç tªv` i` M F?¬M; - M?Q p"v M; QìB p" /M i` M K€v # v +ÁM +?Q F`T H
i?`i M€iX L?QM; +?B + K€v # v +O M; QìB L; pšM +| i? çªK #ªQ +?`i HQÊM; - pb C
ç½ M;²B M?B m H¬M- ç m F?¬M; tªv` p'M ç X

:B€Q bQ S?MM; p" ;B€Q bQ h`¬M +kM; iW i` M K€v # v çB tm®M; - i`i M?B M tQÆ
h` M; .m - p K†i H¢B i`„M; # +?¬ M m F?¬M; T?ªB +| F ;B9T çÐ çQ tm®M; - +?d b

@ > B p`- F?¬M; +| ;b +ª- i?"i bU H" t'm ?´- ç½ ç +?Q ? B p` +?`m F?´- F?¬M; #B
çQÊ+ F?¬M; \

>"Q oBM? i?'v ? B p` ;B€Q bU çB tm®M; i`U+ i?„M; i?b p°B p" M; iB M H M M; ? M
+?| M; çB ç M JvBiFvBM - M?QM; F?¬M; M; ì ? B ¬M; H½Q FB bS+ F?Ä2 +| ?ÆB v
i`U+ i?„M; t|+ Mªv p" H¢M? H)Q M?Q i? M"vX

h?"i` M;²B t2 HY +mM; F?¬M; #^M; H M +?B +i`U+ i?„M; M?Q i? M"v- iW J M/
K'i M?B m; Bì çB i"m- K" t2 HY +kM; H" M?[M; ç¬m FûQ +O i?U+ /•M M? / H¢B I

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b- +| i? +?`m çQÊ+¬ +kM; F?¬M; M; ì KÄ F?Q€M; T?d i
i? M"v- t2K` i B M; ?2 H" ;Bª- K„i i?'v KÈB H" i?"iX

:B€Q bQ S?MM; HB M iK+ F?Q€i i v €Q M|B KbM? F?¬M; +| p'M ç - B +kM; #B i T
+ªM? F? B i?€+` M; mv M i?¢+? i?b +| Qi M; QìB i` M i? ;BÈB ç + "T ç M- M; mv M
Jv MK` i?U+ ?B M T?QÆM; +?•K # [m M iU i?OX

LY i? F, i`QÊ+ ¬M; M°B +O h` M; .m iWM; ç M Jv MK` F?ªQ b€i KÄ F?Q€M; T?
ç†+ i?M H`+? bY K" +?9i F i Hm" M +O ¬M; +kM; F?¬M; i bK çQÊ+ bU i?W M?"M
i`QM; +?B +`QÆM; ;¶ i`QM; M?"X

*?mv M ?bM? i?"M? T?d i?9v pšM Hm¬M H" +?m ç M|M +O +€+ +?mv M; B ç` +?
;B€Q bQ +| +Æ ?°B çQÊ+ +?SM; FB M ?Q" M +ªM? ç` +?`i +O F?m KÄ F?Q€M; T?
`i ?QM; T?'MX

o`B M; QìB M; ?d M; ÆB K°i; Bì- b m ç| H¢B H2Q H M i`U+ i?„M; - #¼M ?¼ +?d m®
F?¬M; i?b H2Q H M K€v # v b) |B ? i +ª` X

G¬M M"v ?"M? i`bM? iB T iK+ ?ÆM ? B; Bì- iW i` M i`U+ i?„M; ç½ i?'v +| #| M; M; C
M, K ;Bì +?B m i?b i`U+ i?„M; KÈB ç€T tm®M; K°i [m•M /Q M? Î JvBiFvBM - Î Jv
?QìM; H" MÆB ç²M i`9 +O [m•M ç°BX

@ > B p` ;B€Q bQ- + "m h` M; - M; "v K B b) çQ KQB M; QìB çB ç|M; B|¬ #•v ;ìB M M
a m F?B tm®M; `U+ i?„M; i?b >"Q oBM? i?'v p K†i +O K¼B M; QìB +| ?ÆB i€B- #B
Mm®i i`¬B- i? H" ?„M /MM; +?B + t2 [m•M /KM; +?ì KbM? bÆM Î i`QM; [m•M /Q M
ç M K°i F?€+? b¢M t ?Q Î i?"M? T?® JvBiFvBM X

h` M; .m çQ K„i M?bM [m FQM? t2- i?“M? T?® JvBiFvBM i?“i bU FûK t u M;QM
H` Î ? B i?“M? T?® FB ç m +| M?[M; FB M i`9+ ?B M ç¢B- M?QM; +?¶ M`v H¼i p`
i72 M?“ t•v `i ?B KX

*€B ;¼B H` F?€+? b¢M ?Q +kM; +?d H` K°i +,M M?“ # i-M;- # M i`QM; M;Q`B K°
+ÁM i?S ;b F?€+- F?¬M; +| /KM; +K çB M ? v K€v MQÊ+ M|M;- M m Km®M MQÊ+
pB M T?Kp K çQ ç MX

L?|K h` M; .m i?“i bU `i K i KÄB- b m F?B çB p`Q T?ÁM; i?b i„K `Y p` H M; Q`M;
>`Q oBM? /M +| M?“ Î JvBiFvBM M?QM; +,M +Æ +Y ;B i°+ ?¼ ?`Q Î S ; M- pb i
i?2Q M?|K h` M; .m p`Q F?€+? b¢MX

a€M; ?¬K b m i?b ? B +?B + t2 pB i /½ /WM; i`QÊ+ +´M; F?€+? b¢MX

æ•v H` t2 iQ M?•M +O >p- M m M;²B t2 +O [m•M ç°B i?b +?d bÊ b) +U+ F€ F?| +
M,K tQ h®M; Zm•M ;B9T Jv MK `M?B m HQ¢B t2 D22Ti? M`vX

933X *?QÆM; 933 , _WM; _"K L;mv >B KX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 933, _WM; ` "K M;mv ?B KX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"'K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

> B +?B + t2 pB i /½ +| M?[M; +?B + #€M? `i HÈM- b`M t2 çQÊ+ M•M; H M + Q- t2
#B iX

>¬K [m F?B M;²B i`U+ i?,M; ç M ç•v i?b h` M; .m i?'v ç m H` çQ`M; M9B- M m H
>`Q oBM?- bÊ `M; +?Q çB çQÊ+ p`B FBHQK2i ç½ T?ªB b`T´X

h` M; .m - ""M? S?B p` >`Q oBM? +MM; M;²B K°i +?B + t2- i` M t2 +ÁM +| K°i [m
J M/ H v i?2Q ç M- +?B + +ÁM H¢B H` ? B p` [m•M M?•M p` ? B p`;B€Q bQX

hmv i` M +QM çQ`M; i?b # p` [m•M M?•M F?¬M; M|B H`B M`Q- Hm¬M #ªQ i`b i`¢M;
h` M; .m pšM +ªK i?'v #¼M ?¼Hm¬M +?9 w ç M iWM; ?`M? ç°M; +O KbM?- ;B€K i
?¬M; ç€K HQM? H` b9M; ;B„i bÆM- h` M; .m F?¬M; i? M`Q M;?B M;lp p'M ç F?~
? v +?Q X

æB m M`v H`K +?Q h` M; .m +| +?9i F?| +?`m- pb KK+ çQ+? ?„M ç M ç•v F?¬M; T?
?„M Km®M ibK #ªQ i`M; i`QM; `WM;- M m # M +¢M? +S +| p`B i M HQM? i?2Q b€i-
T?ªB +9M; +?Q +?QM? T?O Jv MK `\\

h` M; .m +kM; F?¬M; + Q i?QÊM; M?Q p`v- ç| H` M?[M; i?S +O [m•M L?“i M,K tQ
çB +kM; i®i- F?¬M; i? MûK +?Q M?[M; HU+ HQÊM; `®B HQ¢M Î Jv MK `X

a m F?B H M t2- +?B + t2 +?Î h` M; .m +?¢v T?Q i`QÊ+- +?“K `½B +?¢v ` M;Q¢B
+| p M;? Q F?| M?QM; H¢B +| `i M?B m M;Q`B- i` M çQ`M; T?® +?“i ? T +| `i M
+,M #ªM F?¬M; i? M`Q i,M; i®+- +?¢v p`B FBHQK2i M;„M M;OB K` K'i +ªMY ;B`X

L;?o H¢B i?b i?'v h`mM; Zm®+ €T /KM; Hm`i F ?Q¢+? ?| ;B çbM? +kM; ç9M; p` +
p`v i?b b m p`B +?K+ M,K /•M b® b) F?¬M; +ÁM H` K°i i,- +| i? H` ;'T ç¬B KÈB ç9M
i?'v F?¬M; `ûi K` `mMX

o®M H" ç M M;QçB i?"M? i?b i®+ ç° t2 +| i? M? M? H M K°i +?9i- M?QM; h` M; .m
M?[M; F?®B ç€ M?Ä K" F?¬M; F?ÄB +QìB F?´- çQìM; M"v +,M #ªM H" F?| i? M"Q +
i?b H®T t2 +kM; +?ŠM; +?®M; çĐ çQÊ+ # Q H•mX

" M; JvBiFvBM +?QM? H" i?O T?O +O # M; E +?BM- çQìM; t€ FûK +ÄB i? M"v +,
ç•v +?d #B i HQ bM?- +,M #ªM F?¬M; [m M i•K ç M ?ç i-M;X

.•M i°+ i?B m b® î# M; E +?BM +O Jv MK ` +?QM? H" *ªM? S? U+MM; H" K°i /•M
L K- h`mM; Zm®+V- M|B +?mM; H" ? B /•M i°+ i?B m b® î? B pMM; +kM; F?´ bîF´

a m F?B çB çQÊ+ K°i çQçM çQìM; ç€ i?b h` M; .m KÈB #B i i`QÊ+ ç| KbM? M;?o [
;BªM- pb +QM çQìM; T?Q i`QÊ+ F?¬M; +ÁM #^M; T?ŠM;- M; QìB i`QM; t2 t|+ Mªv
+Æ i? M?²B H„+X L m F?¬M; T?ªB MÆB M"v i? M9B ?B K i`î- bÊ `^M; h` M; .m b
+ÁM i®i ?ÆMX

h` M; .m i?'v t|+ Mªv M?Q i? M"v pŠM +| i? +?`m çUM; çQÊ+- M?QM; F?B M;?o ç
ççM i`QM; # H¬ +O ""M? S?B i?b ?„M i?"i bU bBM? ` +ªK ;B€+ çSM; M;²B F?¬M
M?Q H" K°i KbM? M;²B ;B[ç®M; i?m®+ M´ p"vX

h` M; .m F?¬M; T?ªB M;QìB K ?B m [m•M bU- +kM; F?¬M; #B i +?'i M´ TH biB+ M
i?b /M +?Q +| /MM; HY ç®i +kM; F?¬M; M´- pb i? M?[M; HQ H„M; +O ?„M +,M #ª

@ >"Q >"Q ççB + - çQìM; M"v +| p [m€ FûK i?b T?ªB

h` M; .m H M iB M;- ;B¼M; çB m çSi [mªM;- ?„M i?'v M?[M; M;-B M?" ;¶ i?'T #û
ç +| +QM i` - pb p"v K" F?¬M; F?ÄB M;?o ç M K°i +•m M|B,

@ L m Km®M ;B"m i?b T?ªB /WM; bBM? +QM p" bY çQìM;

L?[M; HìB M"v /MM; +?Q Jv MK ` i?b T?M ?ÊT- pb Jv MK ` F?¬M; +?d +| +€+ KÄ
`i M?B m #ªQ i?ç+?- M?QM; +m°+ b®M; +O M?•M /•M HçB F?¬M; F?€+ ;b M?[M;
;®+ ;€+ i'i M?B M H" HB M [m M ç M +?QM? T?OX

@ *"m h` M;- + "m M|B i?b / M?QM; B [mªM\ æ€K M;QìB +?¶ M"v +?d #B i [mûi imv
#ªM F?¬M; +-M [m M i•K ç M #,M; i` M K€B M?" F F?€+

>"Q oBM? M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b F?¬M; F?ÄB +QìB F?´- ?„M p" h` M; .r
F?¬M; bÊ M?|K [m•M M?•M M;?2 çQÊ+- /M M;?2 çQÊ+ +kM; F?¬M; H" p'M ç - pb ;
+ª i`,K M,K F?¬M; M;½ î Jv MK ` - F?¬M; T?ªB +?d +| iB M i`B K" i?¬BX

:B i°+ ?¼ >"Q +„K ` i`,K M,K î Jv MK ` ç½ i`ªB [m KQ ;B| #½Q i®- +| i? M|B H" K
i?'v i'i +ª ibM? ?m®M; ç M; /B M ` X

æ-m i? F, i?b Jv MK ` H" i?m°+ ç` +O M?- + "M; p b m i?b M? Zm®+ + "M; bmv
F?ÄB Jv MK `X a m ç| çQÊ+ h`mM; Zm®+ ;B9T çĐ- Jv MK ` i`MM; FB M +?QM? |
i?®M; i` +O M?X

*?d H" Jv MK ` `i M?B m /•M i°+- M;Q" B [m•M +O +?QM? T?O i?b K¶B MÆB ç m -
ç€K #çB #BM? î pMM; h K :B€+ o" M; i?"i bU H" HU+ HQÊM; H" K `®B HQçMX L|B +
MQÊ+ [m•M T?B i +„i +S- i?QìM; +| `®B HQçM- i'i +ª ç m H" M?[M; ççB pQÆM; i`

*m®B i? F, ? B KQÆB i?b ;B€ i` +O M?[M; KÄ F?Q€M; /-M i? ?B M `ä `^M;- i?"M
K°i ç` T?QÆM; K" +?QM? T?O p" +€+ i? HU+ i` M? çQç i HŠM M? m- i` M? +?'T M
K" +?Q iWM; çQÊ+ / THQçMX

hmv #•v ;Bì i'i +ª +€+ ç` T?QÆM; î Jv MK ` ç m i?€B #bM?- ç m çQÊ+ +?QM? [n
b®M; #bM? ´M- M?QM; i?U+ i i?b i?"M? T?® F?Q€M; bªM JvBiFvBM Hm¬M T?S
tmM; ç°i- i'i M?B M M?[M; i?S M"v +kM; F?¬M; i? M"Q imv M #® pÈB # M M;Q"BX

>"Q oBM? p" M;QìB +O ;B i°+ ?¼ >"Q H" i? HU+ ç` T?QÆM;- ;B i°+ #¼M ?¼ -
p KÄ F?Q€M;- ç M ;B B çQçM M"Q ç| i?b ç°B M;k M"v b) tQ v KbM? i?"M? [m•M ç
F?€+- #•v ;Bì ibM? ?m®M; #bM? ´M +?ŠM; [m +?d H" F i [mª i?Ä ?B T +O i'i +ª

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v i?b F +^a; B i°+ ?¼ >"Q- i'i +^a i? HU+ ç m F?¬M; Km® /UM; +Æ bî- pb ?¬K M v MÆB M"v H" +O M?- M?im bY +?Q i®i #B i ç•m M;"v K ibM? M;mv M #Ä iB M` H"K M?[M; +?mv M F?¬M; F?¬M; M?Q i? M"v\

L m >"Q oBM? #B i h` M; .m p" "M? S?B +| K M; i?2Q pk F?Q i?b b) +?ŠM; +-M [i +| ç-v i`QM; M?" F?Q +O ?„M- M?[M; M?•M pB M im-M i` i`QM; F?m KÄ +O ?„M +O L; i` M HQM;X

E?m pU+ M"v M m H" M;QìB F?¬M; +| [m M ? p" #®B +^aM? i?b +,M #^aM b) F?¬M; b) #` M;QìB i i`|B ;¬ H¢B H"K +QM iBM- K v K„M i?b ç®B T?QÆM; H'v iB M +?m°• H"K T?•M +?Q +•v `WM;X

h`QM; t2 `i t|+ M^av- h` M; .m +kM; F?¬M; +| i•K ibM? Kî KB M;- /MM; i v ;B[ H' /MM; €M? K„i +?€M ;?ûi M?bM i?Q€M; [m - M?QM; b m ç| H¢B T?€i ?B M M?B m i h` M; .m M?bM F„p" T?€i ?B M +Y t2 çQÊ+ ;B +® i? K M?B m i'K i?ûT- i?Ov iBM #bM? i?QìM;- F?€ ;B"v- ;B®M; M?Q FQM? +?®M; ç¢M p"vX

h` M; .m i?'v T?-M FQM? i`QÈ+ t2 +| /€M K°i T?-M ;B'v i?¬M; ?"M?- /U i?2Q T? i?b # M i` M ;?B H" ó[m®+ F?€+?ô- imv t2 i` M çQìM; F?¬M; +| M?B m M?QM; i' b M; K°i # M M?QìM; çQìM; +?Q ç°B M;k +O #¼M ?¼X

h` M çQìM; çB +S ? B # KQÆB FBHQK2i i?b +| K°i i`¢K FB K i` - imv +?d H" /MM; +-M; +K M?QM; H¢B +| p `i i?U+ /KM;X

J¶B H-M +ÁM K°i F?Q^aM; t MY KÈB ç M i`¢K FB K i` i?b >"Q oBM? i?Á M;QìB ` p`B +•m- M?[M; #BM? bo ?bM? M?Q +kM; [m2M #B i >"Q oBM?- +,M #^aM F?¬M; i? +?Q [m X

a m F?B çB ?ÆM # ;Bì i?b M?|K M;QìB çB ç M K°i i?` i`'M +O JvBiFvBM - MÆE [m•MM pB M +?BM? h`mM; Zm®+ i"TF iX

93NX *?QÆM; 93N UTkV, h?"M? h`QM; h?"M?X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 93NUTkV, h?"M? i`QM; i?"M?X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

h?B m T?-M R

"'K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

a m F?B ç€K [m•M M?•M HB M iK+ ;B^aB i?Q+? i?b p K†i >"Q oBM? KÈB i`î M M i® ç€K [m•M M?•M ;"i ç-m M?Q ;" K' i?|+- +,M #^aM F?¬M; /€K M|B i? K HìB M"QX

@ æB i?-B- +"m h` M;- M?bM +"m +| p `i iBM? i?-M- #m' B i®B +?Q +"m çB ` M +?9M; i m®M; p`B Hv

>"Q oBM? M|B K°i iB M; pÈB h` M; .m - # M;QìB H2Q H M +?B +t2 pB i /½ /WM; [m•M M?•M i?2Q b€i T?Q b m- F?B t2 ?ÆB F?îB ç°M; i?b +ÁM +?"Q K°i +€B- `ä ` ?½BX

L?" +O >"Q oBM? î T?Q #„+ S ; M- t2 +?¢v çQÊ+ ?ÆM MY ;Bì i?b ç M [m-M i?

aÎ /o M|B H" [m-M i? FB M i`9+ pb h` M; .m i?`v F?m pU+ FB +| iQÌM; ``Q + Q #
iÁ i?"M?- +Y +?QM? +ÁM +| +^a +?ÁB + M?- # M i` M +| M; QÌB + -K b9M; çSM; ;€
?bM? M?Q +ÁM ?Ä HU+ KçM? F?€+X
L; QÌB çSM; ;€+ Î +Y ` p"Q i?`v ?"Q pBM? i?b M? M? +?|M; ?"M? H - iQ i?€B p" ç°
+| p +?QM? [mv ?ÆM +^a ç€K HQM? pW `²BX
h?"M? i`QM; i?"M? M"v +| T?çK pB F?¬M; M?Ä- +?QM? ;B[H" çQÌM; +?QM?- H"
+^a çQÌM; M?U Î S ; MX
Zmv ?Qç+? i`QM; M"v p¬ +MM; +?dM? i - i'i +<sup>a</sup> ç m H" M?" i` i- # M i`QM; ç m +| i
i? M? H¼i p"Q i B h` M; .m H" iB M; h`mM; - çB m M"v H"K ?„M bBM? ` +^aK ;B€+
@ h`QÈ+ FB +?¶ M"v +kM; F?¬M; HÈM- H" FB M i`9+ +| iW M?[M; M,K #^{av} KQÆB-
>Q Î +?¶ M"v- T?-M HÈM ç m H" M; QÌB M?" +O M?•M pB M +¬M; iv
>"Q oBM? ;BÈB i?B m M?" KbM? +?Q h` M; .m - p Kfi i`"M ç-v iU ?"QX
hÁ i?"M? i`QM; i?"M? M"v çQÈ+ t•v /UM; iW i v ¬M; M°B +O >"Q oBM?- K½B +?
?„M H" [m # çÌB- K" #•v ;BÌ ?„M H" i? HU+ HÈM M?'i +O M; QÌB >Q Î +?¶ M"v-
F?€+ - ç€K i?È KÄ +?d + -M + -K pk F?Q b) i`Î i?"M? K°i +€M? [m•M p"BM; "M M; QÌ
a m F?B iW M; Q" B +Y çB p"Q- t2 +O M?|K >"Q oBM? +?çv i? K M,K T?9i- +m®B +
+,M M?" HÈM- ç½ +| M,K b€m M; QÌB +?Î Î ç|X
@ ""- b Q #` HçB ` ç•v\
>"Q oBM? pW tm®M; t2 i?b ç½ çB ç M i`QÈ+ Kfi K°i #` H½QX
@ oBM?- +QM ` +O +?€m #` ç M +?ÆB- i'i M?B M #` Km®M M?bM K°i +?9i
"" +K M"v +kM; F?¬M; + Q- i| + ç½ #ç + i`„M; - +?d H" K€B i| + p¬ +MM; +?dM? i - M
t2K ` ç½ ?ÆM #<sup>av</sup> KQÆB im´BX "" pW M|B pW M?bM ` b m HQM; >"Q oBM?- M?
@ ""- K„i +O #` +kM; F?¬M; M?bM `ä- #` t2K
>"Q oBM? çÐ H'v #` H½Q- +kM; F?¬M; M|B ? i +•mX
@ *?"Q #"- +?€m H" h` M; .m - #` F?Ä2 +?S ç\
h` M; .m #B i`ä ç•v H" +¬ +O h-M >çQ L?B M- pb p"v K" p°B p" M; iB M H M M; ?
+ÁM HçB +O #` +KX
@ h®i æS #û M; Q M- t2K ` F?€iQ + Q ç'v
"" +K H M iB M; pÈB F?~m •K Zm^aM; æ¬M; - #` `9i i v ` F?ÄB i v +O >"Q oBM?- b
.m - +?d H" M?|M +?•M ?ÆB [m€- i? H" h` M; .m p°B p" M; M;²B t´K tm®M; X
@ æB- çB i?2Q #`
"" +K /Si F?Q€i tQ v M; QÌB FûQ h` M; .m #QÈ+ çB- H"K ?çB >"Q oBM? Km®M ;BÈB
M; QÌB F?€+ M?QM; #•v ;BÌ +kM; +?d +| i? H„ + ç-m +QÌB F?´ çB i?2QX
"®K +O >"Q oBM? +MM; #` +K çB +MM; K°i +?¶- b m F?B çB p"Q i`QM; b•M M?"
p•v [m M?- +| M; QÌB HÈM i` M?Ä- #¼M ?¼ T?-M HÈM ç m +?Q iWM; `ÌB F?ÄB Jv
i`QM; MQÈ+ ç M i?b ç m bBM? ` +^aK ;B€+ i•M F€- p¬ ibM? M|B +QÌB ?ÄB ? M`i M
*m®B +MM; i?b #` +K H M iB M; - çQ" M M; QÌB i<sup>a</sup>M ` - >"Q oBM? H9+ M"v KÈB +| +
#® KbM? H" >"Q Zm•M *?QM?X
>"Q Zm•M *?QM? F?Q^aM; M,K KQÆB #^{av} im´B- i?2Q ;BÈB i?B m +O >"Q oBM? i?
p"v K" F?B KbM? KÈB ? B KQÆB im´B ç½ çQÈ+ ;B Q +?Q +^a b^aM M; ?B TX

h` M; .m iB M H M +mM; FQM? +?`Q ?ÄB- >`Q Zm•M \*?QM? +kM; F?¬M; ` ;B€- b
 ;? i?b KÌB h` M; .m p` ""M? S?B M;²B tm®M; - ""M? S?B H9+ M`v +| i?•M T?"M H
 +?Q M M B +kM; +QB ?„M H` M; QÌB M?"X
 hB + i®B H`K +?Q h` M; .m i?"i bU KÎ `°M; i-K K„i- /M ?„M ç½ iWM; /MM; +ÆK Î
 Zm®+ h•M Zm€M Î "„+ EBM? i?b H9+ M`v M;²B H M #`M +kM; F?| ;¼B çQÊ+ i M +
 i? M|B H` çO K¼B K|M F€ H¢ [mw ?B KX
 h•v ;'m MQÈM;- `M ?'T- +ÁM +| K|M ;b ç| +„i i?"M? iWM; KªM? ,M p`Q KB M; +ªK
 i?`i i i - +MM; M?[M; K|M M;QM çQÊ+ +? #B M iW ç°M; p`i F?€+ K` ?„M F?¬M; #
 ç ;b F?€+- ?QÆM; p`i?"i bU `i imv iX
 @ *?€m i` B- m®M; Qi`QÊm i?¬B- `QÊm M`v H` `QÊm M;•K /m¬B ?´- +?€m +kM; b
 +| p'M ç - çÊB ç M F?B p i?b K M; i?2Q K°i Qi- i?S M`v MÆB ç•v +kM; F?¬M; i?B
 _QÊm +?B m ç½B h` M; .m +kM; i?"i bU +| M;m²M ;®+- +kM; M;•K iW çm¬B ?´X
 >`Q H½Q ;B iY pW KÌB `QÊm h` M; .m pW +?Q ?„M K M; p`B #bM? `QÊm p MQÊ
 çQM? ?¬M b Q\ h` M; .m M;²2 p`v K` F?¬M; F?ÄB çÄ K†i iQ i B- F?¬M; M?`M ç
 i?ûi- KbM? +ÁM i` - M`Q +¬M /MM; ç M i?S M`v\ M;m²M UXV
 @ æ9M; H` iB m iY i®i- M m Î Jv MK `i?b ibK +?Q M| p`B pÊ
 >`Q Zm•M \*?QM? M|B i?"i bU `i +| w M;?o - M?QM; HÌB M|B iB T i?2Q +O #` +K
 ç€X
 @ æB m M`v L?B m pÊ\ L?Q p`v +kM; ç9M; b Q\
 h` M; .m ç M; ;„T K°i KB M; i?`i i çQ H M M?QM; K½B +?Q #Ä p`Q KB M;- ?„M
 H`K ¼B M; QÌB MÎ MK +QÌBX
 @ Í Jv MK ` +| i? K°i +?²M; M?B m pÊ- M?QM; H'v M?B m pÊ +kM; F?¬M; T?ªB +
 HÌB #` M|B
 >`Q oBM? Î # M +¢M? ;BªB i?Q+? +?Q h` M; .m X
 h?b ` Î Jv MK ` pb +| M?B m /•M i°+ M M +| çO HQ¢B [mv +O- F?¬M; i?U+ ?B M i
 M?Q +QÊT #` #„i i?b b) #` M; QÌB p•v [m M? ç€M? ç M +? i- M?Q p`v b) F?¬M; +QE
 *?QM? [mv M Jv MK ` +kM; F?¬M; [m€ + B [mªM [m€ b•m- pQ /K M?Q M?[M; i` M
 +ª ç m çQÊ+ iB M ?`M? ?Á ;BªB i?2Q i?¬M i`QÎM;- #bM? i?QÎM; p` +¬M; +?QM?X
 >ÆM M[Jv MK ` ;B®M; M?Q F?¬M; +| [m M çB K [m®+ i`+?- ç•v i?"i bU H` K°i p
 M? i?"K +?Q F?¬M; +¬M ;B M?"T [m®+ i`+? Jv MK `- +?d +¬M M? im ?`M? Î +?
 çQÊ+ bU i€M i?"M? +O +€+ i"TiK+ç` T?QÆM;- b m M`v M? b) çQÊ+ t½ ?°B Jv
 L?Q p`v M? b) +| çO [mv M HÊB M?Q K°i +¬M; /•M Jv MK `- +| H) M; Q`B [mv M çQ
 +kM; +?ŠM; +| imv M +Y ;b +ª- M? +| i? H'v pÊ bBM? +QM p` b®M; H¢B MÆB M`v
 Jv MK ` H` K°i [m®+ ;B K` bS+ bªM tm'i `i FûK- bBM? i²M H` p'M ç +O /•M +
 M[+?¶ M`v +kM; F?¬M; +| F ?Q¢+? ?| ;B çbM?X S?K M[ Jv MK ` +| `i M?B
 Mm¬B M´B +?d KQM; b Q +| i? ;ª` M; Q`B- i'i M?B M ç®B iQÊM; F i?¬M +kM; F?¬

9NyX *?QÆM; 9N y, *m°+ a®M; >¢M? S?9+ *O æ`M «M; Jv MK `X
 >Q`M; EBK æ²M;
 h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9Ny, *m°+ b®M; ?¢M? T?9+ +O ç" M ¬M; Jv MK `X
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M, pBTp M/
""K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M
*? ç° ç i? Î Jv MK ` +| p M?Q F?¬B ?"B M?QM; i?"i ` +kM; H" K°i pB + +| HÊB
oQ /K M?Q i`W F?B M?" ;€B +| ?"M? pB K'i / M? /U- M m F?¬M; i?b Hv ?¬M H" pB
i? M"Q /Si #Ä ibM? pÊ +?²M; - +| i? ç9M; pÊB +•m M|B, ó.M H" M; ? Q ç|B ? v # M
+¬ 'v +ª ç|BôX
LÆB ç•v T?K M[T?K i`€+? H Q ç°M; K" ç" M ¬M; i?b ;€M? +?`m i'i +ª ;B pK M?Q
+QM L m M?Q M? +| # pÊ- H¢B +| K¶B M; Q|B K°i +QM- M?Q i? M? b) T?ªB H"K
h` M; .m M; ?2/ ç M ibM? ?m®M; M"v K" F?¬M; F?ÄB `ûi`mM- M; ?o ç M F?m; M +ª
H M p B K°i çS #û- i`QM; M; U+ ¬K K°i çS - b m K¬M; +ÁM +| p" B çS i?2Q b m- ?
F?¬M; `ûi K" `mM- +?ŠM; H) +€+ ç²M; +?Q ç" M ¬M; Î Jv MK ` H¢B i?ªK i? M"v\
*| M; Q|B b) M|B # M M; "v i?b i?ªK M?QM; # M ç K b) ?¢M? T?9+- ?^M; ç K b) H"K
[m M; KBM? +?QM? ç¢B- i`QM; MQÊ+ b) F?¬M; çQÊ+ i`ªB M; ?B K ibM? +ªM? M"v\
L?QM; ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M i®i- t½ ?°B Jv MK ` +?9 i`¼M; [m M MB K
M"v t•K M?"T p"Q b•m i`QM; ;B çbM? - pb i? M? T?ªB ç®B ç½B M; M; ?"M; pÊB
pB +X
L m M?Q i`QM; b® +€+ #` pÊ +O M? +| K°i +¬ tBM? ç T- M? Km®M i?B M p` +?
F?¬M; i? - M? b) #` /Q Hm" M F?B M i`€+? - +QB M?Q M?[M; +¬M; i€+ M?Q i? H"
;BªK #Êi F?€ M?B m ibM? i?9X
@ >"Q ç¢B + - F?¬M; i? +?Q ç" M ¬M; çB ` H Q ç°M; p" T?K M[Î M?" ;B[+QM b QV
h` M; .m K tmB [m, F?B M i? M"Q H¢B ?ÄB K°i +•m M?Q p"v- çB ` M; Q" B H"K pB
Î M?" [mûi /¼M M?" +Y p" +?, K Mm¬B pÊ +QM b Q\
>"Q oBM? M; ?2 p"v i?b H„ + ç-m,
@ æ•v +?d H" i"TiK + +O M?[M; MÆB +| /•M i° + i?B m b®- M m M?Q K°i M; Q|B +| #
pB + M?" +?Q # M; Q|B T?K M[- M?Q p"v pB + M?" M¬M; b) +?ŠM; i? M"Q /Q K°i M
@ L?QM; M m K°i M K ? B M[çB H"K M¬M; - ? B M; Q|B T?K M[FB b) HQ H„M; +Q
FB [m M i•K- / /"M; bBM? ` K•m i?mŠMX
@ ob p"v +€+? b„T t Ti?Q+? ?ÊT M? i pšM H" i'i +ª T?K M[çB H"K- ç" M ¬M; Î M?" -
M?[M; #` pÊ HÊM M?Ä M"v ç m +| [m M ? ` i i®i- F?¬M; F?€+ ;b +?` 2K`m°i
h` M; .m #` M?[M; H|B +O >"Q oBM? H"K +?Q M; •v +ª ` - ç•v `ä`"M; H" T?•M T?®
i`QM; M?" +| i? K p" B +¬ pÊ- M?Q p"v b) H" ;B9T çÐ +?Q pÊ +ª çÐ K i M?¼+X
h` M; .m i?"K +?Q M; ?B M; ì pÊ +ª b) F?¬M; +'K +?²M; H' pÊ- M; QÊ+ H¢B +ÁM +'
bS + +| i? - M?[M; #` pÊ i?b # M M; "v +MM; H"K pB + i v +?•M- # M ç K +| ?B T M
pÊ H Q ç°M; i?b b) i?"M? H" T ibM? ?[m M; ?` p" MB K iBM- +| i? ` i i?•M i?B iX
ob i? >"Q oBM? M|B M?[M; #` pÊ +| [m M ? M?Q +?` 2K`m°i i?" i bU H" ` i ç9M; ç
>"Q oBM? b m F?B ;BÈB i?B m i"TiK + F i?¬M Î Jv MK ` +?Q h` M; .m i?b M|B,
@ h? M"Q\ *| Km®M i¬B ibK K°i M; ¬B +?M +?Q + "m p"Q im #ªv M; "v- ç çQÊ+ ?QÎ
F?¬M; \ oÊB i" B bªM +O + "m- bÊ `^M; +| ` i M?B m M; Q|B Î Jv MK ` K®M ;ª +QM +
@ æWM; - >"Q ç¢B + - M? ;BÄB i?b M|B pÊB >mv M ",M; - 2K i?b F?¬M; /€K

h` M; .m ;BÆ ? B i v H M ` p ç-m ?"M; H`K ¼B M;Q`B +Q`B H M ? ?^a- B +kM; +
 G9+ M`v #-m F?¬M; F?Q i` M #`M`QÊm `i ?Á ?ÊT- M; v +<sup>a</sup> #` +K +kM; m®M; p`B
 h` M; .m /M M;Q`B KB M; M|B F?¬M; /€K M?QM; i`QM; HÁM; +| ?ÆB M|M; H M- ?
 H` M;Q`B M;Q`B H¢M? i`QM; M|M; - M m KbM? H`K ` +?mv M M`v i?b M`M; b) +U+
 J†i F?€+ ç•v H` pB + K` +?QM? h` M; .m + -M +?O ç°M; - Qi M?`i +kM; T?^aB ibK +
 p`v K` ?bM? #|M; +O JB m S?d S?d +?Êi H|2 H M i`QM; ç-m- çB m M`v H`K +?Q ?
 o` M`v `ä `M; H` F?¬M; çQÊ+ - M m JB m S?d S?d bBM? ` Î Jv MK ` - +?²M; M`M
 M`M; b) HÊB /KM; H9+ ç Ki®B K` +„i p,M; +O [mw +O +?²M; X
 a m F?B /MM; +ÆK tQM; i?b >`Q oBM? b„T t T +?Q h` M; .m p` "M? S?B p`Q M; ?
 +?Q F?€+?- Î Jv MK ` M`v +,M #^aM F?¬M; +| ;b ;B^aB i`Q- b m +?QM ;B|i®B i?b i`i
 çQ`M; K i KÄB p` m®M; p`B Hv `QÊm- #•v ;B| pW M^K H M ;BQ`M; ç½ M; O i?B T ç
 >¬K b m idM? H¢B i?b ç½ ?ÆM +?QM ;B| b€M; - h` M; .m p°B p`M; çSM; H M- çB `
 >`Q oBM? pW p†M çB p`Q- ?„Mi?`v h` M; .m çB ` i?b #„i +?mv M,
 @ hB m h` M; - ,M b€M; çB- ?¬K M v +kM; F?¬M; p°B ` M;Q`B- ç +?Q ? B p` ;B€C
 +?9i- i¬B b M; # M F?€+? b¢M K°i +?9i
 h` M; .m F?) ;"i ç-m- ?„M #B i`ä ?¬K [m ? B p` ;B€Q bQ i?"i bU `i K i- MY çQ`
 M; v +^a MQÊ+ p`M; +kM; |B ` - #•v ;B| +| M; O ç M i`Q bÊ `^M; +kM; F?| H¢B bS+X
 >`Q oBM? M|B tQM; i?b #Ä çB- h` M; .m +MM; "M? S?B çB /MM; +ÆK b€M; - b n
 F?| +?†i +Y H¢BX
 @ a Q\ *| ;b iQÆM; ç²M; F?¬M; \
 h` M; .m /MM; €M? K„i +| ?ÆB +,M; i?ŠM; M?bM "M? S?B- H9+ M`v "M? S?B ç
 S ; M- ç M; bQ b€M? F?€+ #B i ;B[#^aM ç² p` i`K ?bM? i`QM; K€v ^aM?X
 L;`v ?¬K [m F?B ç M S ; M i?b h` M; .m i?`v `i M?B m MÆB #` ç`Q K|+- ?„M +kM
 HÊM- #B i ç•m #^aQ i`M; M,K tQ ç½ #` M;Q`B i ibK M;mv M i?¢+? T?d i?9v p` H`v `
 M?`i i¢B X
 "M? S?B +~M i?"M t2K tûi p` /MM; ;B¼M; iU iBM M|B,
 @ M? h` M; - ç` çB K i` M #<sup>a</sup>M ç² iQÆM; SM; pÈB ç` çB K iB M b•m p`Q i`QM; M
 FBHQK2i- t2K M?Q t•K M?"T p`Q pMM; `WM; M9B- Qi M;Q`B HmB iÈB- M M b) F?-
 @ L9B .½ L?•M aÆM \
 h` M; .m M; ?2 p`v i?b +| +?9i b[M; b®i- i`QÊ+ F?B ç M ç•v ?„M ç½ iWM; t2K [m
 Jv MK ` - ?„M +kM; F?¬M; t H¢ pÈB K°i b® i MX
 .½ L?•M aÆM H` ç` çB K K` M,K tQ [m•M pB M +?BM? h`mM; Zm®+ #¢B i`"M- p`B

@ æM K°i +?9i i?¬B- çM i?¬B

h` M; .m +QÌB M; QÊM; M; MM; - ?„M +kM; #B i H` F?¬M; i? M`Q- M m F?¬M; T?ªB
?„M +kM; F?¬M; M ibM? ? B p` ; B€Q bQ FB X

@ æ M ç•v- h` M; .m - H M ç•v çB

J°i; Bìb m >`Q oBM? Î# M i` M H M iB M; - ?„M KÌB ? B p` ; B€Q bQ ç M +?O v m H
#¼M ?¼ ç M ç•v i?, K +?d H` iB M çQÌM; K` i?¬BX JÃ F?Q€M; M`v +kM; ç½ /WM; bª
i?b F?¬M; +ÁM ; b F?€+ +ªX

h` M; .m H-M M`v M; ²B +MM; t2 pÈB ? B p` ; B€Q bQ- b m F?B t2K pm T?d i?9v i?
+kM; F?¬M; bÊ çQÌM; t - Hm¬M #`M Hm`M p F?®B T?d i?9v FB X

h` M; .m M; QÊ+ HçB +kM; +| +?9i i`B i?S+ - i`QÊ+ FB +?d #B i T?d i?9v H'v iW i
çQÊ+ +?9i M?•M i® p` ?Q`M +ªM? ?bM? i?`M? +O M|X

æQ`M t2 tm®M; M9B- +?çv i` M çQÌM; +k ç M K°i M; ½ # - +QM çQÌM; i`Î M M F?| ç
/QÈB +?•M M9B- M?QM; F?„T MÆB H` +•v`WM; `”K`çTX

.QÈB +?•M M9B +| /WM; p`B +?B + t2 iªB- +ÁM +| ?ÆM ? B KQÆB +, M M?` ; ¶- ?Æ
i v- #¼M ?¼ ç M; çB iÈB çB HmB- F?B i?`v t2 ç M i?b M? M? +?| M; p•v [m M?X

@ J¼B M; QÌB tm®M; t2- +?9M; i çB H M #`M; t2 +€T UHQçB T?QÆM; iB M p`M +
iÌB ç +?mv M p`i HB m [m +€+ çQçM çQÌM; /®+ ?Q†+ +| +?QÊM; M; çB p`iV

L; ¼M M9B M`v `i /®+ - Km®M çB H M H` F?¬M; / X

>`Q oBM? ; ¼B H` çB +€T pb iW /QÈB M9B +| #®M çQÌM; ` v çB H M çdM?- /MM; çB
i? M ç€ i`QM; T?BK >QM; FQM; X

L m ; ¼B H` t2 +€T i?b +, M #ªM ; ¼B H` t2 çB M i?b i?Q+? ?ÊT ?ÆM- +?B + t2 `°M;
M i`QM; +| i? çSM; çQÊ+ # #®M M; QÌBX >`Q oBM? +MM; ? B p` ; B€Q bQ H M
/QÈB ç|M; /B M- +?B + t2 +?“K`½B +?çv H M M9BX

h` M; .m p` ”`M? S?B çB H M çÊi i?S ? B- +?B + t2 M`v +?d +?Î ? B M; QÌB #¼M ?
i®+ ç° +kM; F?¬M; M? M? M?QM; p`B T?9i b m +kM; H M ç M bQÌM M9B- H9+ M`v
M; QÌB ç½ i`Î M M M?Ä #ûX

@ M? h` M; - iW +?¶ M`v M m çB p T?Q # M i`€B i? K # KQÆB FBHQK2i i?b b) ç
”`M? S?B M|B H`K +?Q h` M; .m +?Êi b[M; b®i- ?„M p°B p`M; M?bM i?Q€M; [m -
+?K+ Kûi- H9+ M`v ?„M KÈB M?bM i?2Q ?QÊM; +?d i v +O ”`M? S?BX

@ æ| H` M9B .½ L?•M aÆM\

h` M; .m M?bM i?2Q M; |M i v +O ”`M? S?B- ?„M +?d +| i? i?`v K°i /½v M9B t M
ç†+- M?[M; +•v ççB i?K F?`M; H² K¼+ H M H`K M; QÌB i bBM? ` +ªK ; B€+ +U+ F€

@ æ9M; p`v- +?QM? H` T?QÆM; ?QÈM; FB - F?¬M; b B

L; QÌB T?Q i`QÊ+ +ÁM +€+? KbM? F?€ t - ”`M? S?B +kM; F?¬M; bÊ #¼M ?¼ M; ?2
M9B T?QÆM; t M|B,

@ L m M?Q i¬B M|B F?¬M; b B i?b # KQÆB FBHQK2i +?QM? H` F?QªM; +€+? iW

h` M; .m ç½ bÈK +?m`M #`i•K Hw M?QM; F?B M?bM p /½v M9B FB i?b pšM T?ªB
+| i? F?¬M; +?Q`^M; çSM; ç•v +| i? M?bM i?`v M?QM; ibK H` F?¬M; çÆM ; BªMX
+? i- F?QªM; +€+? # KQÆB FBHQK2i i?“i bU F?| çB ?ÆM i`QM; iQÍM; iQÊM; +O

@ h?“i` iW +?¶ M`v ç½ t2K M?Q H` M9B .½ L?•M aÆM- iW +?¶ M`v +| i? çB i?¬M
#B i +| çQÌM; KÁM ? v F?¬M; - M m F?¬M; i?b +?d bÊ K'i # #®M ; Bì +kM; +?Q i?

”`M? S?B M?Qm K`v- iW MÆB M`v M?bM [m +?d i?`v iQ`M H` çQÌM; M9B- ?ÆM M
”`M? S?B +kM; F?¬M; T?ªB bÊ çQÌM; `WM; - M?QM; i`QM; `WM; +| M?B m /½ i?9-

H` M?[M; i?S +| i? H`K +?Q M; Q`B i pQM; K¢M; - M m ¢Q i?2Q h` M; .m i?b ?„M
¢QÊ+ # Q M?B m T?¬M +| i? #ªQ p M iQ`M

@ *?9M; i +S t2K tûi ibK +Æ ?°B- #B i ¢•m i®B M v b) T?ªB ¢B p

h` M; .m M; ?2 ¢QÊ+ H`B +O ""M? S?B i?B i`QM; HÁM; +kM; +ªK i?´v H¢M? H)Q- i
+QM M; Q`B M?QM; iQM? K¢M; pšM [m M i`¼M; ?ÆM- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB F i?
pb ?B m F€- #•v ;`B i?´v ibM? +ªM? M?Q p"v i?b i?"i bU +ªK i?´v F?€ F?| F?, MX

""M? S?B F?) ;"i ¢¬m- ?„M +?d [m M i•K ¢ M bU M iQ`M +O h` M; .m - i?"i bU +
#¢+ - pb i`QÊ+ FB ?„M #„i ¢€K M; Q`B #m¬M i?m®+ T?B M- iB M i`B ¢†i i`QÊ+ K†
;B`i? v HÁM; X

h®+ ¢° +O t2 F?€ +?"K- imv ¢dM? M9B F?¬M; [m€ + Q M?QM; ¢° /®+ ¢SM; - T?ªB
¢dM? M9BX

G9+ M`? ¢dM? M9B ¢½ #` b M i?`M? #bM? ¢` - ?ÆM M; ""M M; Q`B ¢ M; #""M `°M +¬
+?B + t2 K|+ ¢€- i?"i bU F?¬M; #B i >"Q oBM? /MM; +€+? M`Q ¢ ¢Q H MX

L?[M; +¬M; i€+ i` M ¢dM? M9B ¢QÊ+ +?B i?"M? p`B HQ¢B- +| p`B M; Q`B ¢B i?2Q
M; mv M i?¢+? - +| M?[M; M; Q`B F?Q M T?€ ¢€- +| M?B m M; Q`B ¢B tm®M; M?[M;
i?b M; Q`B h` M; .m p` ""M? S?B i?b M; v +ª >"Q oBM? p` ? B p` ;B€Q bQ ¢ m #""M

G9+ M`v ? B p` ;B€Q bQ ¢ M; M;²B +?²K ?´K i` M K†i ¢'i ¢ t2K tûi M?[M; F?®B M
K|+ ` - /U p`Q MB M ¢¢B ¢ t€+ ¢`M? ibM? ?m®M; +O pÄ i`€B ¢'i F?B ¢|- +kM; +, M
+| T?ªB H` ?Q`M +ªM? T?€i bBM? T?d i?9v ? v F?¬M; - K` K°i H€i b m bÊ `^M; +ÁM
i?, K /ÁX

@ h? M`Q- +""m h` M; - ¢•v H` KÄ F?Q€M; T?d i?9v- H` ¢` #""M +O +?9M; i - +""m iM
M; ,M +ªM +""m- +kM; ;B9T i¬B t2K tûi K°i +?9i- ¢ t2K +?¶ M`v `®i +m°+ +| T?ªB H`
>"Q oBM? i?´v h` M; .m ¢B H M i?b ;¼B ¢ M K°i p` [mªM +¬M; ¢B +MM; ? B p` ;B€
T?Q M?|K h` M; .m X

@ >"Q ¢¢B + - i¬B ¢ M ¢ +?ÆB ¢M - +kM; F?¬M; +| #ªM HoM? M?bM M; mv M i?¢+

@ E?¬M; +| ;b- +""m +S iMv iB M ¢B /¢Q- [m€ H„K i?b ¢|M; +Y KÄ F?Q€M; M`v

>"Q oBM? H°` MK +Q`B F?´- ?„M M|B i?b +| p ¢ÆM ;BªM M?QM; M m i?"i bU ¢|
M; mv M F?Q +O ;B i°+ ?¼ >"Q b) #`ªM? ?Q`M; M; ?B K i`¼M; X

@ L m ¢¬m iQm F?¬M; M?B m i?b ¢|M; +Y +kM; +?Q ?šM H` F?¬M; i?

h` M; .m KÎ KB M; M|BX

>"Q oBM? i?"i bU ;B®M; M?Q H` K Q #` ;BšK ¢m¬B- ?„M i?B m +?9i M[¢½ M?ªv /U
+?d i`ÊM K„i M|B,

@ æ¬m iQ F?¬M; M?B m b Q\ *""m h` M; - i¬B ¢¬m iQ +ª +?K+ i`B m ¢¬H p`Q ¢•v
+?QM? [mv M i?b +Æ bÎ M`v ¢½ Mm®i ?ÆM ? B +?K+ i`B m ¢¬M m F?¬M; +| i?
t2K M?Q H¬M M`v M? i?"i bU i?ªK i?QÆM;

h` M; .m H` M; Q`B K°i M?¬ >"Q oBM? +kM; F?¬M; bÊ M|B `ä p'M ¢ - i? H` M|B `

@ *?K+ i`B m ¢¬H - +| M?B m M?Q p"v b Q\

h` M; .m i?"i bU +kM; ;B"i KbM? - /U i?2Q id b® ?®B ¢Q€B i?b +?K+ i`B m ¢¬H
i - +QM b® M`v +kM; F?¬M; M?ÄX JÄ M; ¼+ Î h•M \*QÆM; +O KbM? +| i'M; ;B€ i`
p`B +?K+ i`B m- F?¬; M; Î K°i KÄ F?Q€M; M; mv M i?¢+? H¢B ¢¬m iQ M?B m M?Q i

@ «B- t2K` H¬M M`v i¬B i?'i b€+?

>"Q oBM? i?Î /`B- ?„M M|B `ä +?•M iQÈM; bU pB + +?Q h` M; .m X

h?b`K´F?Q€M; +?¶M"vH"/QT?Q Jv MK`p" +€+ +¬M; iv HB M?ÊT F?ªQ b€i
+?Q i?'v ç•vH"K¢+? F?Q€M; +| i`[HQÊM; M; mv Mi?¢+? T?di?9v T?QM; T?9- +|
Jv MK`- pb p"v K" F?B ç'm i?¬m +|`'i M?B m +¬M; iv çB M +m²M; çti; B€X

ob M?[M; KÄ F?Q€M; +k+O >"Q; B ç½ çQÊ+ F? Bi?€+`'i iQ" M/B M- #•v; Bì Km@
pK- ?ÆM M[F?B F?ªQ b€i i?b +¬M; iv +O >"Q; B +kM; +| M; QìBi? K/U- pb i? >
i v- K" >"Q oBM? T?ªB #Ä`K°i +€B; B€ HÈM KÈB M„K çQÊ+ [mv M F? Bi?€+X

L; Q" B b® iB M K" i`QÊ+ ç| +€+ +¬M; iv #Ä`ç F?ªQ b€i H" ? B +?K+ i`B m ç¬H -
[mv M # +?K+ i`B m ç¬H X

>ÆM M[ç¬m iQ î +?¶M"v +kM; H M ç M p" B +?K+ ç¬H - M m M; ?Q F?¬M; +| iB M
h?`H-M M"v i?B i?¢B HÈM X

ob +?QM? [mv M Jv MK` +| KQìB T?¬Mi`, K+´T?¬Mi` M / M?M; ?o - i`M; B'v iì
i?'T M?'i- M m F?¬M; F? Bi?€+ i?b +¬M; iv +kM; T?ªB i`ª iB M +?Q +?QM? [mv M
#€M KÄ F?Q€M; M"v çB- M?QM; iB M? ?m®M; M"v F?| tªv`- B +kM; F?¬M; M; ®+ -

@ >"Q ç¢B + - M? Km KÄ F?Q€M; M"v p" #Ä`K°i +€B; B€ [m€ HÈM- iB M F?ªQ b
; B Q +?Q +?QM? [mv M +kM; H" #bM? i?QìM; - M?QM; KQìB T?¬Mi`, K+´T?¬M M
?" F?„ + b Q\ *?Q +| T?di?9v i?b B /€K M|B +| HÈB M?m" M\

a m F?B ?B m`ä +?•MiQÈM; i?b h`M; .m HB MiK+ ; "i ç¬m- ?„M p" L; ¼+ oQÆM;
F?Q€M; M; ¼+ b) F?¬M; HB M [m M ç M +?QM? [mv M- M?QM; M; ?2 M|B ; -M ç•v
ç®M +¬M; i€+ F? Bi?€+ #W #½B- M?QM; b) F?¬M; ç°M; p"Q M?[M; KÄ F?Q€M; ç

@ «B- F?B ç| +¢M? i`M? [m€ F?®+ HB i- M m i¬B F?¬M; MûK`çB m FB M M?Q
çQÊ+ KÄ F?Q€M;

E?¬M; +¬M h`M; .m H M iB M; i?b >"Q oBM? ç½ ?®B ?"M F?¬M; F`T- +?d H" ?Ê
T?QÆM; tû ?ÊT ç²M; i?b b) #` +?QM? [mv M Jv MK`p" +€+ +¬M; iv F?€+ +? M ûT
i`¼M; ?ÆM K¶B M, K T?ªB i`ª ?Q ?²M; +?QT?Q Jv MK``'i M?B m H-MX

@ M? >"Q- i`QÊ+ F?B M? ç¬m iQ i?b +?QM? [mv M Jv MK`F?¬M; tm'i iB M b Q

@ æ #¼M ?¼ T?ªB #Ä iB M`b Q\ æ€M; +QìB- #¼M ?¼ +?d i`¬M; p"Q iB M i`QM;
>"Q oBM? iS+ ; B" M M|BX M; m²M

*?QM? [mv M Jv MK`M|B +?mM; H" K†+ F K¼B +?mv M- MÆB ç•v F?¬M; +| +?
Jv MK` ; B®M; M?Q K°i i M , M K"v- pb Km®M Mm¬B [m•M M M +?d +| i? HB m K¢

h" B +?QM? i?m p"Q i'i M?B M b) M^K i`M M?[M; +¬M; iv F? Bi?€+ i`B M; mv M- K
bU ç²M; w +O +?QM? [mv M Jv MK`- ?ÆM M[ T?ªB +?Q`ç¬v çO HÈB Q+?X "¼M
#ªM F?¬M; ?ÄB ; b F?€+- /M M? +| ç"Q`¶M; +ª Jv MK`i?b +?ŠM; Bi? K [m M i•

@ æB m M"v L?Q p"v +kM; çQÊ+ b Q\

h`M; .m i?"i bU i`ÊM K„i ?€K²KX

@ i¬B° b) 0•°% Ä`T?bU ç¶cð P° w °€

h` M; .m +kM; F?¬M; iW #Ä w ç`M? K` iB TiK+ M?bM p`Q b•m i? K KQìB Kûi M[-
M?'i K` H9+ M`v K„i ?„M +| i? M?bM p`Q- M?QM; i?"i bU H` F?¬M; +| /'m ?B m +O
i?'i p¼M;- €M? K„i +?d ?ÆB /`+? +?mv M- +?m`M #` i?m ?²B HBM? F?QX

@ E?¬M; T?ªB +?S\

B M;ì F?B h` M; .m i?m ?²B €M? K„i i?b K°i F?Q iS+ H¢M? #,M; +?Êi #MM; H M-
SM;- ?ÆM M[Hm²M; HBM? F?Q FB F?€ i?m-M F?B i- H` i?S HBM? F?Q +?d +| i
+ 'T #,M;X

@ S?d ``M? S?B

h` M; .m i?B m +?9i M[ ç½ ?¬ H M- K v K` ?„M M? M? KB M; +?[i?``M? ;¼B i M

@ M? h` M;- +| +?mv M ;b p`v\

``M? S?B çSM; î # M +¢M? +S iQîM; i` M; /m +| +?mv M ;b ç|X

@ E?¬M; +| ;b- i®B M v M; O K°i ;B'+- M;`v K B +?9M; i F?¬M; H M M9B- p`Q `WM

h` M; .m +kM; F?¬M; / ibK çQÊ+ +€B +È M`Q F?€+- +?d +| i? /Si F?Q€i M?„+ ç M
ç| i`QM; HÁM; +| w M; ?o #Ä +m°+- i? M?QM; F?B M; ?o ç M p`M; #¢+ ç€ [mw +O
+ªK i?'v ç€M; iB +X

*?d H` h` M; .m M|B K` €M? K„i pšM M?bM +?^K +?^K p`Q HÈT ç€ # M çQìM; ` v- +
M;QìB # M +¢M? +kM; F?¬M; i?'v p K†i F?€+ i?QìM; +O ?„MX

L m M?Q H` # M M;`v i?b ``M? S?B p` >`Q oBM? M?'i ç`M? b) i?'v +Æ K†i h` M; .
i v ;B[H'v H M + M t2 +``M; i? K +?†i- ;•M t M? i` M #``M i v +kM; H²B H M- +| i? i
+,M; i?ŠM;X

@ *`m h` M;- M m M;`v K B F?¬M; H M KÄ F?Q€M; i?b i¬B b) ;¼B *?•m S?B M S?€
'v `i [m2M i?m°+ ?Q`M +ªM? +?mM; [m M? MÆB M`v- M?QM; +€+ +`m çWM; çB [r
aÆM M`v F?„T MÆB ç m H` #ªQ p`i- M?QM; +kM; H` MÆB i``M ç-v b€i F?Q

>`Q oBM? M;`v K B F?¬M; `½M? +MM; çB b,M pÈB h` M; .m - ?„M Km®M +MM; ? B
ibM? ?bM? +O ?-K ?Q€M;- ç•v +?QM? H` çB m FB M +¬M +?Q [mv i b€+? b m M`

@ §- i®i- i®i- +?9M; i¬B b) F?¬M; çB [m€ t

h` M; .m H M iB M;- ``M? S?B +kM; F?¬M; F?ÄB F?) çKM; p`Q +€M? i v +O ?„M
F?¬M; ?B m pb b Q h` M; .m H¢B ç²M; w çB +MM; \*?•m S?B M S?€+? çB p`Q M9B
F?¬M; iB m pÈB ç®B T?QÆM;- /M +kM; `i i?¬M; +ªKX

@ a Q\ *?mv M ;b p`v\

h` M; .m M;?B M; ç-m M?bM ``M? S?B- ?„M pW `²B +kM; F?¬M; M;?2 `ä >`Q oBM

@ M? >`Q M|B b) +?Q *?•m S?B M S?€+? çB b,M +MM; +?9M; i

@ *€B ;b\

h` M; .m M;?2 i?'v i M +O \*?•m S?B M S?€+? i?b +ªK i?'v iQ`M i?•M K'i iU M?B

@ M? >`Q- +?Q +?9M; i¬B ? B F?~m b9M;- +?9M; i¬B iU çB /¢Q H` çQÊ+- F?¬M; +

@ o`v i?b F?¬M; çQÊ+- M?bM #° /¢M; +€+ +`m M?Q p`v- bÊ `^M; çB p`Q çQìM; M
K'i- M m F?¬M; +| M;QìB i?2Q +MM; i?b i¬B b) `i HQ H„M;

>`Q oBM? iW +?®B v m +¬m +O h` M; .m - h` M; .m + Q HÈM M?QM; F?¬M; [m2M
S?B i?b pÈB #° /¢M; +O K°i i M bBM? pB M ç¢B ?¼+- +| H) +kM; H` +QM +?€m M
M;QìB M`v p`Q M9B p` T?€i bBM? p'M ç - >`Q oBM? +kM; F?¬M; #B i T?ªB M|B b

@ o`v +?mv M M`v ç K B `²B M|B

h` M; .m +?Êi F?¬M; FB M i`b F?€ F?€+ i?QìM;- çB m M`v H`K +?Q ``M? S?B +ªK

"M? S?B H9+ M"v M"Q #B i`^M; i'i +^a i•K bQ +O h` M; .m ç M; ç†i b•m i`QM; M;
oW `²B h` M; .m +^a K M?"M çQÊ+ HBM? F?Q- ?„M +kM; i?'v çQÊ+ ibM? ?m®M; #
i? /MM; HÌB ç KB m i^a- ç"Tp"Q K„i ç m H" K"m t M?- M?QM; i?^a Q M; mv M p"Q K
i?b F?¬M; +ÁM i?S ;b F?€+X

hWM; HÈT iWM; HÈT p" F +^a T?d i?9v çQÊ+ HÈT / M; mv M i?¢+? # Q #¼+ # M M;
?m€M? [m M; ç°M; HÁM; M; QÌB i`QM; K„i h` M; .m - i?"K +?Q ?„M +ÁM M; ?B M; Ì
?Q K„i- M?QM; F?B t2 HB M iK+ /B ç°M; i?b M?[M; K¢+? F?Q€M; +`M; ?B M `ä ?/

J¢+? F?Q€M; M"v iW p` i`Q t2 +O h` M; .m p"Q H9+ M"v M?"T b•m p"Q i`QM; M9B
Kûi- +€+? çdM? M9B ? B i`,K KûiX

J¢+? F?Q€M; T?d i?9v FûQ /`B iW p` i`Q # M ç-m K" h` M; .m M?bM [m ç M #•v
Kûi- ç°`°M; i?b F?¬M; i? /U çQ€M- Qi M?'i +kM; T?^aB ?ÆM #®M KQÆB Kûi- pb ç
HBM? F?Q +O ?„M +| i? i?'v çQÊ+ i?b pšM +ÁM i²M i¢B T?d i?9vX

ob t2 Hm¬M /B ç°M; M M h` M; .m F?¬M; i? M"Q /WM; H¢B [m M b€i T?~K +?'i +C
F?Q H¢M? #m®i K" ?„M +^a K SM; çQÊ+ - +?Q i?'v +'T #"+ +O T?d i?9v H" F?¬M; F
[m M p" B F?®B T?d i?9v i?b i?'v +| K"m t M? H€ +•v i`Î H M- H" M; mv M HB m T?d

@ E?¬M; +ÁM b Q\

a m F?B t2 +?¢v i? K F?Q^aM; +€+? K°i i`,K Kûi i?b i'i +^a K¢+? F?Q€M; i`QM; K„i
K'iX

@ J¢+? F?Q€M; K°i i`,K b€m #^v +?K+ Kûi- i`ÌB ¢

9N8X *?QÆM; 9N9 @ 9Ne, æ-m hQ

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 9N9 @ 9Ne, æ-m iQ

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

h` M; .m H9+ M"v i?"i bU FQ+? ç°M; - K¢+? F?Q€M; F?Q^aM; K°i i`,K b€m #^v +?K
KQÆB Kûi- M?Q p"v b) +| # Q M?B m iB M\ J°i i,- ? B i,- ?„M +,M #^aM F?| i? iQÎM

*kM; F?¬M; T?^aB H" K°i F?®B T?d i?9v /`B +^a i`,K Kûi- K" i`QM; F?Q^aM; +€+? ç|
M?B m- +S +€+? K°i F?Q^aM; H¢B +| T?d i?9v- ç| H" K¢+? F?Q€M; X

h?2Q M?Q M?[M; HÌB +O >"Q oBM? i?b i`QÊ+ ç| F?^aQ b€i MÆB M"v p" t2K M?Q H"
ç•v i?"i bU F?¬M; T?^aB H" HÌB M|B ;B^a /®B- +?d H" #•v ;BÌ >"Q oBM? +ÁM +?Q F
i`Q M"v K" F? B i?€+ p"Q i?b b) +| K¢+? F?Q€M; M; v H"TiS+X

L?QM; w M; ?o +O h` M; .m +kM; [m€ çÆM; B^aM- M9B M"v /®+ p" /`B +^a M;`M i?QÊ
T?€i ?B M` K¢+? F?Q€M; Î p"Q F?Q^aM; b€m i`,K KûiX

ob ç•v H" M9B ç€- F?| i? M"Q F?Q M p"Q p" B i`,K Kûi- +?Q M M Km®M i`K p` i`Q +
i` M M; ¼M M9B HÈM M"v H" `i F?| - F?¬M; F?€+ ;b KÁ FBK ç€v #B MX

.M +€+ +?mv M ;B [m®+ i bmv çQ€M T?d i?9v çQÊ+ ?bM? i?"M? i`QM; ?Q`M +^a
+ Q M?QM; ç m F?¬M; +| ç`M? Hm" M `ä `°M; - ç M M v +?Q +| B +| K°i F i Hm" M
F? B i?€+ +kM; +?SM; KBM? KÄ F?Q€M; T?d i?9v `i #`i ç`M?- `i F?| t2K tûiX

oQ /K M?Q KÄ F?Q€M; p"Q H9+ M"v H¢B M^K Î bQÌM M9B- M m M|B M?B i ç°i?'T
MÆB çdM? M9B p" +?•M M9B- M?QM; F?Q€M; H¢B tm'i ?B M Î bQÌM M9B- F?¬M; #
ç M ç•v i?'v ibM? ?m®M; M"v b) M; ?o ;bX

o`B i`,K Kûi î p€+? M9B # M /QÈB i?b h` M; .m F?¬M; T?€i ?B M +| KÄ F?Q€M; T
?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ bU idM? i€Q- ?„M #„i ç-m bmv tûi t2K M M M|B iBM iS+ M`v
*| i? M?bM `ä K` F?¬M; i? M|B ` +?QM? H` M´B #S+ #®B +O h` M; .m - ?„M +mM
ç M M|B Î p` i`Q bQÌM M9B FB +| T?d i?9v- ç•v `ä ``M; H` ?`M? pB Km®M +? iX
>ÆM M[HÈT M? K i?¢+? # M M;Q`B `i #bM? i?QÌM;- F?¬M; +| /'m ?B m M?bM `i
i? KÎ HÌB HW /®B >`Q oBM? M?Q pÈB L;¼+ oQÆM; :B - pb F?¬M; +| +?SM; +S M
.QÈB +?•M M9B +| #®M M,K KQÆB M;QÌB- #¼M ?¼H` ç°B ?°p KÄ F?Q€M; çQÊ-
#bM? i?QÌM; b) F?¬M; tm®M; M9B- i` M M9B +| +?¶ Î çÆM ;BªM +?Q #¼M ?¼- +kM
i?ûi p`Q # M ç K i?b +,M #ªM H` +ÁM Qi Km¶B ?ÆM +ª # M /QÈB X
a m F?B h` M; .m tm®M; M9B- ç€M; Hw ` ç®+ +¬M; *?•m S?B M S?€+? p` K°i iB
T?ªB tm®M;- M?QM; >`Q oBM? ;¼B çB M i?Q¢B +® w +?Q #¼M ?¼ çB tm®M;- M;
.½ L?•M aÆMX
.QÈB +?•M M9B +| ? B ç®M; HY HÈM- H9+ +?B m ç°B ?°p KÄ F?Q€M; ç½ #„i çQ
HQ¢B +?BK F?€+- #¼M ?¼ /MM; tB M MQÈM; i` M HY - +ÁM ç®M; HY +ÁM H¢B ç
F?¬M; #B i # M i`QM; +| M`m i?S ;bX
>`Q oBM? /M +| +?9i i•K iQ M?QM; pšM ;B[ p[M; iBM? i?¬M- ?„M KÌB h` M; .m p` ?
K†i ç'i ç½ çQÊ+ i`ªB M K- i`QÊ+ K†i H` K°i +?B + #`M /`B F?€i?'T- i?dM? i?QªM;
ç½ MQÈM; +?QM ç†i H M #`MX
"¼M ?¼ +MM; m®M; `QÊm- K` `QÊm +O ç°B ?°p KÄ F?Q€M; H` HQ¢B `QÊm K¢
iBM? i`QM; bm®i- M?QM; # M i`QM; +| K°i +QM `„M M,K K`m iQ M?Q +´i v i` +Q
bU ?QªM; bÊX
@ ob +ªK i¢ ? B p` ;B€Q bQ- +?9M; i +MM; +¢M Hv M`v
>`Q oBM? çSM; H M FQM? `QÊm ? B p` ;B€Q bQ- pb i?€B ç°B +¬M; i€+ +O ? B ¬
F?•K T?K+X
@ M? h` M;- `QÊm M`v m®M; `i i®i- `„M ç°+ M;•K `QÊm +| i? i` T?QM; i?'T pB
i?b ?B m [mª M;•K `QÊm +`M; i®i- F?¬M; +| ;b +| ?¢B pÈB #ªM i?•M
``M? S?B i?'v h` M; .m i?dM? i?QªM; M?bM p T?Q #bM? `QÊm i?b #B i +| ;b tª
m®M; `QÊm M?QM; ç½ ,M M?B m K"i`„M- #B i`ä ç| H` i?S i®iX
h` M; .m M;?2 ``M? S?B M|B p`v i?b m®M; p`Q K°i M;KK- M;Q`B +ªK ;B€+ +| ?ÆB
p`M ç - i? H` i`M iBM? ,M m®M;- ?¬K M v çB iW ;¬M; B[ i`Q - ç M #•v ;BÌ ç½ i?"i
L;QÌB H M KÌB `QÊm F?€ M?B m- ? B p` ;B€Q bQ +?d +?®M; çÐ çQÊ+ K°i H9+- +n
?ÆB b v- pb i? >`Q oBM? +?Q M;QÌB /bm ? B ;B€Q bQ p`Q M?` ;¶ M;?d M;ÆBX G
i`Î i?`M? +€M? +?BK ç-m ç`M- M?[M; M;QÌB ç`M ¬M; ?°p KÄ F?Q€M; ç m #QM;H
L|B H` `QÊm K¢M? M?QM; i?U+ +?i H` `QÊm ;¢Q +O M;QÌB ç` T?QÆM;- +kM; F
m®M; +kM; çQÊ+ +ª +?K+ Hv K` F?¬M; M;½- M?QM; K„i +kM; +| ?ÆB KÆ ?²- +?d
`ä ``M; i?b +?¢v i`®M ` t X
@ «M; +?O h` M;- i¬B KÌB M? K°i HvX
J°i•K i? M? i`mv M p`Q i`QM; i B h` M; .m H`K ?„M idM? çB p`B T?¬M- ?„M M;~M
bBM? M;QÌB h?€B G M FB ç M; M?bM KbM?- i?ÌB iB i?ÆM ? B KQÆB ç°H9+ M`v
.m `MM; KbM?X
@ l®M;- m®M;
h` M; .m [m v ç-m H¢B M?bM i?b F?¬M; #B i``M? S?B ç½ +?¢v çB ç•m K'i`²B- i?
m®M; +¢M- `²B H¢B i?m`M i? M;½ Hm¬M tm®M; #`M- KbM? F?¬M; +?¢v çQÊ+ M?

L"Q M;ì`QÊm;¢Q M"v imv F?¬M; [m€ F?¡ m®M; M?QM; m®M; M?B m i?b i€+ /KM;
 pW M;½ tm®M; #`M i?b i?'v ç'i i`ÌB tQ v +?mv M- KÆ K" M; M;O i?B T çBX
 J v K" >"Q oBM? ç M;QÌB +O ç°B ?° p KÄ F?Q€M; çQ p"Q M?" ;¶ M;?d M;ÆB- M
 S?B M S?€+? i?b F?¬M; #B i +¡ i`Á; b tªv` X
 a m p`B ;BÌ ?mv M M€Q i?b F?¬M; ;B M #bM? ioM? i`Î H¢B- ç®M; HY ?WM; ?U+
 ç K i?B i?QªM; +¡ p`B çB K b€M; - ç¡ H" i?m®+ +O M?[M; M;QÌB ;€+ ç KX
 >"Q oBM? i'i M?B M b) +U+ F€ +QB i`¼M; +¬M; i€+ #ªQ p - çB m M"v H" F?¬M; +
 K°i FBHQK2i M?QM; b„T t T #ªv i`¢K ;€+- ? H" #'i F€ ç°M; ioM? M"Q +kM; +¡ M;Q
 E?B M;O ç M MY ç K i?b h` M; .m idM? H¢B- +ÆM ç m ç-m ç½ ;BªK #Èi M?QM; K
 MQÈ+ `i K¢M?- ?„M t¡+ H M +?B + K M B ç„T H M M;QÌB KbM? `²B M;²B /"v F?ÄE
 h`QM; T?ÁM; +¡ KMB i?ÆK- ç¡ H" HQ¢B M? M; Km¶B ç†+ bªM +O Jv MK ` - +?d +
 i? H"K +?Q +ª ;B M T?ÁM; F?¬M; +ÁM +QM Km¶B M"QX
 @ N - M? h` M;- M? idM? `²B `\
 h`QM; ;¡+ M?" ;¶ p M; H M •K i? M? +O ""M? S?BX
 @ §- i¬B F?¬M; b Q- + "m +S M;O iB T çB- i¬B çB m®M; +?9i MQÈ+
 h` M; .m ç2Q ;B"v p"Q- ç~v +Y M?" ;¶- çB tm®M; # M /QÈB i?2Q +¬m i? M; ;¶X
 L;QÌB Jv MK ` /UM; M?" ;¶ pb ç T?ÁM; Hk [mûi p"Q KM ? - i?QÌM; i?b M?" + Q
 /MM; ;¶ HÈM H"K i`K- # M i` M H" M?"- +Y T?ÁM; p" K†i ç'i +¡ K°i +€B i? M; ;¶X
 E?B MQÈ+ Hk [mûi [m b) F?¬M; T?€ ?Ov M?" # M i` M- FB M i`9+ M?Q i? M"v çO
 +€+ MQÈ+ M?Q Jv MK ` - G"Q p" h?€B G½Q L?`
 L?[M; M;¬B M?" ç9M; +?'i b) F?¬M; /MM; çBM?- /MM; /•v i?WM; +°i H¢B +U+ F€ `„
 pÄ- M?bM [m +¡ p `i i?¬F +?X
 h` M; .m çB ` çB p bBM?- b m ç¡ +?m~M #` m®M; MQÈ+- H¢B i?'v Î #½B ç'i i`®M
 ?9i i?m®+- M?bM F„i?b i?'v ç¡ H" >"Q oBM?X ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X
 @ E?€i MQÈ+ TªB F?¬M;- + "m m®M; çB
 >"Q oBM? i?'v h` M; .m çB ç M i?b H'v K°i +€B bB m /UM; MQÈ+ [m•M /KM; K"m t
 @ T+ U+
 h` M; .m i?"i bU `i F?€i- ?„M iB T M?"M bB m MQÈ+- m®M; p`B M;KK HÈM- ç•v H
 M;¼iX
 @ >"Q ç¢B + - b Q F?¬M; M;O çQÊ+ i? M"v\
 h` M; .m M;²B t T #^M; tm®M; K†i ç'i- iB M i v ç†i bB m MQÈ+ b M; K°i # MX

9NeX *?QÆM; 9N9 @ 9Ne, æ-m hQ

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9N9 @ 9Ne, æ-m iQ

L?¡K `+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

S?QÆM; t H" +€M?`WM; +•v +®B`"K`¢T- KM M"v Î Jv MK` +kM; F?¬M; +| HQ¢
#®M T?Q F?€ v M ioM?- ç M KS+ H"K +?Q M; QÌB i #` ç MûM- ;B®M; M?Q i`QM
KbM?X

@ L; O F?¬M; ç QÊ+ - i¬B +kM; M; ?o M?Q + "m p"v- m®M; `QÊm i?b +€B ;b +kM; [m M
>"Q ;B +?9M; i¬B +| [m€ M?B m M; QÌB- F?¬M; i? M"Q F?¬M; M [m M i•K HQ H„M

>"Q oBM? ?Qi p"Q K°i ?ÆB i?"i b•m- ç|K i?m®+ H|2 b€M; - b m ç| ?„M /KB tm®M; ç

@ >"Q ç¢B + - M? +kM; F?¬M; M M [m€ HQ H„M; - KÄ F?Q€M; ç½ ç QÊ+ F?ªQ b€i
i¢B- +?d + -M ç"Q tm®M; b) +?Q` T?d i?9v

h` M; .m /M #B i +?¶ M"Q +| K¢+? F?Q€M; M?QM; F?´ M´B F?¬M; i? M|B` - K" H
i?´v M| +| w M; ?o M OBX

@ G¢B iB TiK+ ç"Q tm®M; b Q\ > ? - ? B # i?€M; +ÁM / M|B- M m H" i?ÌB ;B M
çÐ ç QÊ+

>"Q oBM? +QÌB F?´ M|B- M?[M; i?S M"v H" €T HU+ ç½ H•m i`QM; HÁM; ?„M- #•v ;E
i?´ H°- pB p"v K" i? Q i? Q #´i imv i pÈB h` M; .m X

h?b` >"Q ;B #•v ;BÌ M?bM i?b +| p`´i +| +ªM? iQÊM; M?QM; H¢B F?€ F?| F?, M
ç½ H'v çB ?-m ? i iQ FBK +O #¼M ?¼- ?ÆM M[b® HQÊM; HÈM +¬M; M?•M Î ç•v
iB M HÈMX L m F?¬M; TªB H-M M"v >"Q oBM? +| i?m ?Q¢+? Î +¬M; #`M T?d i?9v
+?®M; çÐ M´BX

:B€ +ª T?d i?9v i, M; p¼i ç| H" +?mv M +O +ª +?K+ M, K i`QÊ+ - i`QM; M?B m M, K
iQ+? Hkv ç QÊ+ +kM; F?€ HÈMX

L?QM; M?[M; M, K ; -M ç•v >"Q oBM? ç-m iQ Î æ¬M; L K •- #Ä` p"Bi`, K i`B m- ?Æ
H" ?-m M?Q i´i +ª iQ #ªM +O >"Q ;B - pb p"v # v ;BÌ >"Q ;B +| ?ÆB F?| F?, M- M r
` T?d i?9v- ?"m [mª b) H" M; ?B K i`¼M; X

G-M M"v Î +¬M; #`M T?d i?9v Jv MK` - >"Q oBM? Km®M #m¬M H"m +?9i M; mv M
+kM; pb Km®M +| +?9i i`B +?QM? - imv F?¬M; +¬M M?B m M?QM; /M i? M"Q +kM;
h` M; .m +?2M p"Q- ;B9T h-M >¢Q L?B M ç´i?¢+? i?„M; p"BF?®B K Q HB m- pb
h` M; .m M; ?2 tQM; i?b /MM; ;B¼M; F?| ?B m M|B,

@ >"Q ç¢B + - /M #•v ;BÌ KÄ F?¬M; ` F?Q€M; T?d i?9v- M?QM; i`QM; i?ÌB ;B M M
[mv ç´B M; mv M i?¢+? T?d i?9v` iB M Kti ç QÊ+ \

"•v ;BÌ pb M; mv M M?•M +?QM? [mv M Jv MK` [mªM Hw +?ti M; mv M i?¢+? T?d i?
M?•M HÈM M?Q >"Q oBM? +?d +| i? çU p"Q +¬M; #`M T?d i?9v ç iB m i?K M; mv

*ÁM +?mv M #m¬M H"m M; mv M i?¢+? - ;B€ +ª i?´T- b® HQÊM; +kM; F?¬M; M?B
;B9T HÈM pÈB >"Q oBM?- i? +?Q M M h` M; .m KÈB ?ÄB M?Q p"vX

>"Q oBM? H„ + ç-m M|B,

@ E?¬M; ç²M; /¢M; H" M?Q p"v- M?QM; M m M| F?¬M; TªB H" KÄ F?Q€M; pSi çB- i
h` M; .m F?¬M; #B i Î Jv MK` i?b +| T?d i?9v H" +| iB M- +€+ +¬M; iv T?d i?9v +
+kM; +| i? /MM; T?d i?9v ç i? +?´T- ibK +?9i i`B +?QM? M?Q p"v H" #bM? i?QÌM

*?d H" #•v ;BÌ >"Q ;B ;†T TªB KÄ F?Q€M; pSi çB- M?B m +¬M; iv ç M; +? ;B m
M; mv M i?¢+? T?d i?9v +O >"Q ;B - ?Q†+ Km i?b ûT pÈB ;B€ i?´TX

ob p"v K i` M i v >"Q oBM? +| T?d i?9v M?QM; F?¬M; #B M M| i?`M? iB M Kti M;
F?Q€M; +?Q` M; mv M i?¢+? T?d i?9v- M?Q p"v >"Q ;B b) i?Q€i F?ÄB ?Q`M +ªM?
+¬M; iv Î Jv MK` pÈB >"Q ;B b) i? v ç´BX

@ >"Q ç¢B + - #•v ;BÌ M? +| i? /mv i`b ç QÊ+ # Q H•m\

@ hB i FB K K°i +?9i i?b b) ç M +¬M; #°M T?d i?9v Jv MK `H-M b m- M?QM; M F?Q€M; i?b i?"i bU H"

>"Q oBM? F?¬M; iB T iK+ M|B ? i- M?QM; h` M; .m #B i`ä- +?d +¬M K°i M;"v F?¬ p"v b) pšM ? Q i´M M?B m iB M- #•v ;B| M m ?„M pmM; i v pSi #Ä i?b iB + iB M ç-m pQÆM; i?b i°BX

h` M; .m M; ?o ç M K¢+? F?Q€M; /°B +°i`,K Kûi i?b +| K°i w M; ?o- ?„M H"TiS+ M

@ >"Q ç¢B + - T?Q Jv MK `+| iB T M?"M ç-m iQ MQÊ+ M; Q`B F?¬M; \

@ *| i? - +¬M; iv T?d i?9v Jv MK `+| i? çQÊ+ ç-m iQ iW # M M; Q`B M?QM; +| M?E [m +kM; +?d +| p`B i, 1m`Q ç-m iQ p`Q K` i?¬B- +°m F?¬M; T?°B Km®M ç-m iQ p`

>"Q oBM? M|B p` +?Êi ;B"i KbM? M;~M; ç-m M?bM h` M; .m X

hW M?[M; M,K +m®B 3y ç M M v i?b ç½ [m ?ÆM KQ|B #°v M,K i? M?QM; HoM?pU +?d i?m ?9i çQÊ+ F?Q°M; M,K i`,K i`B m 1m`Q ç-m iQ iW # M M; Q`BX

S?°B #B i`^M; ç•v H` K°i [m®+ ;B - M,K i`B m 1m`Q Î i`QM; MQÊ+ h`mM; Zm®+ +? ç-m iQ- i?"K +?Q +kM; F?¬M; çO ç t•v +°M; - M?QM; ç®B pÊB K°i [m®+ ;B T?Q Jv MK `i?b H¢B H` b® iB M HÊMX

h` M; .m M; ?2 i?'v p"v K` F?¬M; F?ÄB +°K i?'v ç²M; ibM? pÊB MÆB M`vX

@ >"Q ç¢B + - i¬B +?d ?ÄB t2K +| F?° M,M; M`v F?¬M; - /M b Q i?b KÄ F?Q€M; M`v ?ÊT F?°Q b€i- ?ÆM M[#¼M ?¼ `i t2K i`¼M; - +| H) +?9M; i FB M i`b p`B i?€M; b

*?QM? [mv M Jv MK `i? M`Q F?¬M; HB M [m M ç M h` M; .m - ?„M +?d Km®M ç +?mv M KÄ F?Q€M; K` i?¬BX

@ æ-m iQ i?b i'i M?B M H` +| i? - ?ÆM M[ i¬B +| i? +?mv M M?QÊM; +´ T?¬M + [m +?QM? [mv M Jv MK `¬ M?Q p"v b) çÐ K'i iB MX L?QM; L?QM; M`v +°m h` M; M?Ä- M m ç•v H` KÄ F?Q€M; pSi çB- M?Q p"v F?¬M; F?€+ ;b MûK iB M [m +Y b´

>"Q oBM? i`QÊ+ ç| F?¬M; T?°B +?Q M; ?o ç M ibM? ?m®M; FûQ M; Q|B #ÆK iB M i?€+ KÄ Î Jv MK `ç m #B i`ä ibM? ?m®M; - +,M #°M F?¬M; B ibM? M;mv M iB T M

L?[M; +¬M; iv T?d i?9v FB +°K i?'v ç•v H` K°i KÄ F?Q€M; F?¬M; ç€v- +¬M; iv >"Q #MM- #¼M ?¼ +kM F?¬M; Km®M çB i?2Q p i t2 ç´ +O ç®B T?QÆM; X

J` F m ;¼B ç•m iQ # M M; Q`B H¢B `i T?B M iQ€B- pb +?QM? [mv M Jv MK `+?„+ M m F?¬M; i?b pÊB i`B M;mv M M?Q Jv MK `i?b +°+?K+ M,K b Q +?d i?m ?9i çQ

*?O v m H` >"Q oBM? #•v ;B| +kM; F?¬M; +QB i`¼M; KÄ F?Q€M; M`v- ?„M ç½ b M M9B- ç m F?¬M; T?€i ?B M K¢+? F?Q€M; - i?"i bU H` K°i +?mv M F?| iQÎM; ç®B pÊ ;B€ i®iX

L; Q`B KB M; >"Q oBM? F?mv M h` M; .m M?Q p"v M?QM; i`QM; HÁM; pšM `i ?v +?QM? pÊB KbM?- +| M; Q|B ;€M? p€+ M;mv ?B K i?b €T HU+ +O ?„M b) M?Ä ?Æ H¢B H`K ?„M +| +?9i /Q /UX

h|K H¢B H` i•K ibM? +O >"Q oBM? #•v ;B| F?€K•m i?mšM- ç½ M; ?o ç M i`B +?QM? .m ç-m iQ p`Q- pb /M b Q F?¬M; H•m b m ? B M?" b) +| [m M ? i?•M i?Q+?X

@ h¬B #•v ;B| +kM; F?¬M; +| iB M- F?¬M; /®B ;¢i ;b M? >"Q- i'i +°iB M #¢+ +O i +¬M; #°M T?d i?9v u M; QMX i`mv M +QTv iW

h` M; .m M|B H`K +?Q >"Q oBM? i?Î T?"Q K°i ?ÆB- M?QM; p K†i +kM; F?¬M; F?Ä ` +K+ /B M`®B `„K M`v +?d +| i? H` K°i KbM? KbM? i?m /¼M K` i?¬BX

h` M; .m ç°i M?B M ç´B ç i`B,

@ æ9M; `²B- M? >"Q- M m M?Q KÄ F?Q€M; +?Q ` T?d i?9v- M?Q p"v i`B +?QM? t

@ h`i M?B M H` M? M?- bÊ `^M; H9+ ç! i`i +^ +¬M; iv T?d i?9v Î Jv MK ` ç m T?^B ç Jv MK ` +kM; +! i? i´ +?S+ +¬M; #`M T?d i?9v K°i M,K # HQÊi- M m +! ç O M;mv M b) H`v T?-M i`,K K` i´ +?S+ +¬M; #`M- F?¬M; +! p`M ç ;b +^

Í Jv MK ` M`v i?b +€+ +¬M; iv T?d i?9v ç m #M ç,T +?Q M? m- +kM; F?¬M; i? M!B M?` M`Q i?b M?`i ç`M? T?^B i?¬M; [m M?` M`v KÊB Km çQÊ+- M?[M; +¬M; iv F? i? Km çQÊ+- +?d +¬M F?¬M; çQ ` M;Q`B Jv MK ` - +?QM? [mv M +kM; K†+ F +

@ >`Q ççB + - KÄ F?Q€M; M`v +¬M # Q M?B m iB M ç +?®M; çÐ K°i M,K\

@ P i M?`i +kM; H` #®M KQÆB i`B m 1m`Q- i¬B çB +¬M; #`M T?d i?9v H¬M M`v +?d 1m`Q iB M M;mv M i?ç+?- ?ÆM M[ +?QM? [mv M +ÁM i?m T?Q i`M- +?d +ÁM HçB K` i?¬BX

L?[M; +?mv M M`v ç®B pÊB +¬M; iv +O >`Q oBM? H` +Æ K`i- M?QM; ?„M i?“i bU i?S M?`i h` M; .m H` M;Q!B M;QçB [m®+- i?S ? B H` ? B # M +! [m M ? b•m t - +k M;Q`B M!B HQçMX

@ > B KQÆB i`B m 1m`Q +! i? +? Q +?®M; K°i M,K b Q\ >`Q ççB + - M m M?Q i¬ i?b +! çQÊ+ # Q M?B m +´ T?-M\

h` M; .m M?Qm K`v- ?„M #•v ;B! ç M; iQM? iQ€M- b® iB M FB +kM; F?¬M; M?Ä- H¬M M`v i?b i?“i bU H` F?¬M; + K HÁM;- /M b Q i?b iB M? ?m®M; T?d i?9v +?!B K,

@ *`m h` M;- +`m \*`m +?ŠM; T?^B ç½ ? i iB M `²B b Q\

>`Q oBM? #` H!B M!B +O h` M; .m i?“i bU F?¬M; #B i T?^B H`K b Q- pW `²B +ÁM ;B! HçB Km®M ç-m iQX

h` M; .m MÎ MK +Q!B,

@ >`Q ççB + - i¬B F?¬M; +! iB M M?QM; +kM; F?¬M; +! M;?o H` F?¬M; iB K` iB M

>`Q oBM? M?! p`Q €M? i`,M; M?bM h` M; .m K°i H9+ H•m- b m ç! ?„M t€+ M?“M h` F?¬M; T?^B H` ç M; b v M!B K b^M;X

@ >`Q ççB + - M? M!B çB- i¬B F?¬M; b Q- M!B i?“i i?b M;¼M M9B M`v +! çB m FE iBM K°i çdM? M9B HÈM M?Q i? K` F?¬M; +! Kç+? F?Q€M; T?d i?9v- i¬B +kM; Km

h` M; .m /MM; €M? K„i FB M ç`M? M?bM >`Q oBM?

@ hmv i¬B F?¬M; HÈM im´B M?QM; ç½ b®M; i` M ç!B ?ÆM ? B +?K+ M,K- K` HçB ç M iW pB +Km K°i [mv M b€++ +´- b m ç! H` ç´ i?ç+?- ç€M? #ç+X h¬B +kM; +! i? M`v- b®M; +? i +! b®- T?9 [mw /Q i`!B- ç t2K M? >`Q +! /€K iB T M?“M iB M +QÊ

@ *`m- +`m *`m M!B i?“i b Q\

>`Q oBM? M;?2 p`v i?b #B i`ä h` M; .m F?¬M; M!B çM X

h` M; .m /MM; ;B¼M; +?ûK çBM? +?†i b„i M!B,

@ h`i M?B M H` i?“i X

>`Q oBM? H`v iW i`QM; i9B ` K°i ;!B i?m®+- çQ +?Q h` M; .m K°i çB m- b m ç! H BK H†M; `Q i F?!BX h` M; .m +kM; F?¬M; i?9+ ;BK+- ?„M #B i`ä >`Q oBM? ç M; iO +O KbM?X

@ > B KQÆB i`B m 1m`Q b) çQÊ+ ? B KQÆB T?-M i`,K +´ T?-M- F?¬M; i? M?B m +O +`m F?¬M; çQÊ+ +?mv M M?QÊM;- +?d +! i? /U i?2Q b^M HQÊM; T?d i?9v ç ?²M;X L m M?Q +m®B +MM; KÄ F?Q€M; H` pSi çB- M?Q p`v iB M ç-m iQ +O M? # Q M?B m i?b +?d #B i #`v M?B m K` i?¬BX

@ >ÊT ç²M; +O +?9M; i +! i? Fw F iÎ h`mM; Zm®+- F?¬M; HB M [m M ç M +?QM

a m F?B ?9i tQM; çB m i?m®+ i?b >"Q oBM? iB T iK+ K²B çB m F?€+- ç M F?B K²
+?•K H Y ç½ #|T M€i ç-m i?m®+- M|B` K°i H|B M?Q p"vX

@ >"Q ççB + - b® iB M FB +| + -M i?|B ;B M ;b F?¬M; \

h` M; .m #B i`ä ?ÊT ç²M; Fw F i# M h`mM; Zm®+ i?2Q H|B +O >"Q oBM? +?QM
Fw ?ÊT ç²M; p" +¬M; +?SM; # M h`mM; Zm®+ i?b /M ç-m iQ Î Jv MK `+kM; b) çQÊ
#ªQ p X

>"Q oBM? bmv M; ?o K°i +?9 `²B /m¶B M; |M i v +€B M|B ,

@ h`QM; pÁM; K°i i?€M; - M m M?Q + "m +| i? ;QK çO b® iB M FB - i¬B b) ç M h`mM
M m F?¬M; i?b KÄ F?Q€M; M"v i¬B b) +?m~M #` tY Hw +?Q tQM;

a® iB M i` M i v >"Q oBM? +| i? ç Ä F?Q€M; /mv i`b ?Qç i ç°M; çQÊ+ MY M, K- M
+¬M /MM; iB M +?Q M?B m +?¶ F?€+- F?¬M; i? M"Q MûK K½B p"Q i9B `¶M; i? M
? B p` +?mv M ;B ç` +?'i h`mM; Zm®+- +kM; pb ? „M Km®M [mv i i•K tY Hw ;¼M K

@ J°i i?€M; \

h` M; .m + m K"v- K°i i?€M; T?ªB +?Q` ? B +?K+ i`B m 1m`Q- iQÆM; çQÆM; pÈE
i?"i bU F?| F?, MX > „M +| i? M?"M çQÊ+ 8y i`B m iB M ?Q ?²M; iW L; ¼+ oQÆM; ;
+?K+ i`B m +ÁM HçB F?¬M; #B i H'v iW ç•mX

L?QM; h` M; .m M; ?o HçB K" F?| i? #m¬M; i? Ä F?Q€M; T?d i?9v FB- KbM? i?
+O KÄ F?Q€M; - # M i`QM; +ÁM b•m # Q M?B m\ *?d +-M iB T iK+ H'M p"Q K°i +2
i`B mX

h?2Q M?[M; ;b h` M; .m çQÊ+ i?'v i?b KÄ F?Q€M; T?d i?9v FB b) +| ;B€ i` ?ÆM
i`, K i`QM; b® ? B i, - +QB M?Q ç-m iQ bBM? HÊB K°i i`, K T?¬M i`, KX

@ æQÊ+- i?|B ;B M K°i i?€M; - >"Q ççB + - i¬B b) ç-m iQ p"Q KÄ F?Q€M; - M? +?r
[m v p i?b +| H) MY i?€M; b) +| iB M iS+

h` M; .m + „M ` ,M; ç²M; w- M m M?Q >"Q oBM? i?"i bU MûK KÄ F?Q€M; +?Q M; Q|B
b) ?®B ?"M F?¬M; F`TX

*ÁM p'M ç i`B +?QM? - h` M; .m +kM; M; ?o ç M çB m M"v- ç M H9+ ç| +| i? /MM; i
?"M; - ç t2K +| i? p v çQÊ+ K°i F?QªM iB M ? v F?¬M; X "•v ;B| ;B€ i` +O iS ?ÊT
? B i`, K i`B m- KbM? i? +?'T p v K°i i`, K M, K +?K+ i`B m +| H) F?¬M; TªB H" p'M

L m M?Q +QM çQ| M; M"v F?¬M; i? i?U+ ?B M çQÊ+ i?b h` M; .m +?m~M #` çB i b
ç KQÊM içK K°i F?QªM iB MX > B M; Q|B FB ç m H` ç` +?O- ç†+ #B i H" J½ J" T-
T?QÆM; i?b +| i? H'v ` #'i +S F?B M"Q- K°i i`MK i`B M; mv M i`QM; MQÊ+ F?QM;
Î Jv MK ` # Q M?B m H-MX

.M F?¬M; i? i?b h` M; .m +kM; +ÁM +| M; mv M i?ç+? i` M i v- ? „M Km ?ÆM ? B
M| +kM; F?¬M; TªB ç HçB M; „KX L m i?"i bU F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+ i?b ? „M
i?QÆM; M?•M +?•m #€m i`QM; MQÊ+ ç M- + „i` p" B F?®B K Q HB m- M?Q p"v b)
+?QM? - M?QM; ç•v H" ?ç b€+? - h` M; .m F?¬M; +| w ç`M? €T /KM; X

@ *"m h` M; \*"m i?"i bU [mv i ç`M? M?Q p"v \

>"Q oBM? M|B K" i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; +| ?QÆM; p`- ? „M bÊ KbM? +kM; FûQ h`
KÄ F?Q€M; pSi çB- M; "v ç| KbM? +kM; F?¬M; #B i H`K b Q ç ç®B /B M pÈB h-M >

@ Zmv i ç`M? - >"Q ççB + - +S +?Q H" i¬B ç' i?ç+? - F?¬M; G" ç€M? +m°+ H" KÄ F

h` M; .m +Q|B H M ? ?ª H`K +?Q M?[M; i M ?° p ç m M?bM p T?Q # M M"v- +kM
i`QM; M?" p M; ` - `ä `M; +| M; Q|B #` [m'v ` -v ;B' + K°M; ç TX

@ .QÊ+ `²B- M? >"Q- ç½ tQM; `²B- M; "v K B i¬B b) çB b, M- M? +?m~M #` +?Q
M[æWM; æWM; ç +?Q *?•m S?B M S?€+? çB i?2Q i¬B

h` M; .m çSM; H M p¶ ç'i /QM? i` M K¬M; - tQ v M; Q`B çB p T?Q M?` ;¶- #•v ; B` ?
M?„+ M?Î p` i`Q KÄ F?Q€M; pÈB >`Q oBM?X

a m F?B ?ÊT ç²M; Fw F i tQM; i?b h` M; .m b) ç M; ?` >`Q oBM? ç M F?€K i`„+ b
F?¬M; +?Q ` T?QÆM; p` +K i? - /M H` #Ä ` M?B m iB M i?b h` M; .m +kM; F?¬
+?Q H` i?¬M iB M b®M; X

9NdX *?QÆM; 9Nd Y 9N3, .½ L?•M aÆM UR Y kV

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9Nd Y 9N3, .½ L?•M aÆM UR Y kV

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

a€m; B`b€M; ?¬K b m h` M; .m ç½ i?S+ /"v- ?„M çB ` F?ÄB M?` ;¶- M; v b m ç¡ ç
i?m ?9iX

G9+ M`v +?•M i`B tm'i ?B M K°i Hm²M; b€M; `U+- F?„T MÆB ç m H` bQÆM; i`„M;
.½ L?•M aÆM- bQÆM; KM HQm ç°M; /`v ç†+- H¢B ?¢ i?'T- tmv M i?'m [m M?B m
çQÊ+ M?[M; M; ¼M M9B p` +•v +®B t M? ç2MX

JQ`B T?9i b m i?b bQÆM; /¬M i€M çB- #-m i`B K°i K`m t M? i?ŠK- +¡ i? i?'v /½
T?²M; - çQ`M; M9B ;"T ;? M?- bQ`M M9B H` M?[M; ç€K K•v HQÊM H`- +¡ p i?¬M #0

æ°B ?° p KÄ F?Q€M; ç½ +¡ M; Q`B H`K çB K i•K- F?¡B # T?Á p`Q i`QM; ç€K bQÆ
bU +¡ ?QÆM; p` +O +m°+ b®M; M?` M¬M; X

@ h? M`Q` L?bM ;b p"v- + "m h` M; - + "m +kM; F?¬M; i? t•K M?"T p`Q .½ L?•M aÆM
pB H` çQÊ+

E?B h` M; .m M?bM .½ L?•M aÆM Î T?QÆM; t i?b >`Q oBM? ç½ çB ç M # M +¢M
h` M; .m K†i K°i #° €Q t M?- /QÈB +?•M ç2Q K°i ç¬B ;B`v /½ +?B M- b Q F?¬M; #1

G9+ M`v i`QM; K„i >`Q oBM? ç-v iÆ K€m- M; `v ?¬K [m ?„M ?¬m M?Q F?¬M; M; O-
F?B +¡ çQÊ+ H`B ç²M; w #ÆK iB M +O h` M; .m i?b €T HU+ H M M; Q`B ?„M ç½ ;
i?B +kM; H`K +?Q i`QM; HÁM; ?„M +¡ K°i iªM; ç€ HÈM- M m i?"i bU H` KÄ F?Q€M
M?Q +kM; H` F #` ?¢BX

@ u M i•K çB- >`Q ç¢B + - +?9M; i¬B b) çB K°i pÁM; # M M; Q`B- /MM; b9M; +?Q
MQÈ+ /MM; b9M; H` T?¢K T?€TX

h` M; .m M¡B H`B F?¬M; i?"i HÁM; - ?¬K [m ?„M i`Î p T?ÁM; i?b ç½ i`Á +?mv M
;B`H` i?B +Æ i®i M?'i p`Q M9B- M m ç`B H¢B H` KM KQ i?b +, M #ªM F?¬M; i?

>ÆM M[#•v ; B`M?B i ç° Î Jv MK ` `i i?'T- imv `„M ç°+ M?B i çÈB F?¬M; M; O ç¬
ç°M; +kM; ;BªK tm®M; - F?B F?¬M; #` i'M +¬M; i?b M¡ b) F?¬M; +?O ç°M; i'M +¬M

@ æQÊ+ `²B- ç¢M +?¶ i¬B +¡ ` `i M?B m- çªK #ªQ + "m +¡ i? #„M bQÈM; i v- , M +ÆK
>`Q oBM? p¶ p¶ ç-m p B h` M; .m - H¢B FûQ ?„M çB /MM; çB K i•KX ""M? S?B ç½ b
.m çB ç M i?b M? M? +?¡M; çQ ç M K°i i¬ +?€QX

J¡M çB K i•K H` +?€Q p` +O +ªB Km®B- F?B +ÁM #û i?b h` M; .m i?Q`M; ,M K¡M M
K¡M +O +ªB i`„M; +, M #ªM H` i?S+ ,M /mv M?'i- h` M; Jšm i?Q`M; +„i +O +ªB i?"M
ç2K Km®B- ,M ;BÁM ;BÁMX

a m F?B ,M # #€i +?€Q- ? B +€B #€M?- h` M; .m KÈB /WM; H¢B- ç•v +kM; H` H`
M?'i ç`M? TªB ,M +?Q MQ- pb b m F?B p`Q M9B b) +¡ M?B m M?•M i® F?¬M; t€+ ç

@ M? h` M;- i-B M|B i`QÊ+- M m M? F?¬M; i?2Q F`T i-B- M?Q p"v +?9M; i b) T

@ æQÊ+- +S M?Q i?

h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- b m ç| ?„M #QÊ+ M? M? çm´B i?2Q b m ç€K M; Q|B h`QÆ

G9+ M"v b€m M; Q|B ç½ p"Q i`QM; `WM; `”K- M?[M; i€M +•v `WM; M?B i çÈB ç½ +?

i`|B- +?d +| p" B Hm²M; b€M; i?Q i?Èi +?B m tm®M; i¢Q M M M?[M; p i b€M; H®K

h` M K† ç'i ç-v +”M? +•v F?¬KK+ p" H€ +•v F?¬- /šM H M b) T?€i` M?[M; •K i? M

h`QM; `WM; `’i v M ioM?- M; Q" B M?[M; iB M; #QÊ+ +?•M i?b +, M #ªM F?¬M; +ÁM

`’i [m2M i?m°+ +?¶ M"v- #•v ; B| çQ M?|K h` M; .m çB i?2Q K°i +QM çQ| M; M?Ä-

H" çQ| M; - +?d H" i?|B ; B M [m #¼M ?¼ i?Q| M; tmv M çB [m H®B M"v K" i?¬BX

a m F?B çB MY ; B| i`QM; `WM; `”K i?b h`QÆM; Zm®+ Zm•M /WM; #QÊ+ M|B,

@ *?9M; i çB i?2Q ?QÊM; i•v #„+ - T?Q i`QÊ+ +| K°i F?2 M9B- +| H) +| p" B ç°M; p

?¬K [m çQÊ+ #„M Î +?¶ ç|

@ h`QÆM; ç¢B + - M? h`QÆM; - +€+ M? çB i`QÊ+ çB- i-B i?“i bU F?¬M; +?`m çQ

h` M; .m p" ""M? S?B #”v ` #° /¢M; F?¬M; F`T i?Î- iQ i? i?“i bU H" i?Î F?¬M; `

Zm•M [m v ç-m M?bM K" F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- H9+ M"v KÈB çB çQÊ+ # Q M?B

`²B b Q\

L?QM; h`QÆM; Zm®+ Zm•M +kM; #B i H-M M"v KbM? +MM; h` M; .m çB b, M +?Q

@ L m F?¬M; i?b +?9M; i +MM; M; ?d K i K°i H9+ - H€i M[b) çB [m X æ€M; iB + - b

`’i +?“K- çB i` bÊ `M; +?9M; M| b) +?¢v ? i

@ h`QÆM; h`QÆM; ç¢B + *?9M; i-B F?¬M; +| ; b +ª- +?d + - M *?d M; ?d M; ÆB K°

i•K ç M +?9M; i-B- +S çB ç M F?2 M9B i`QÊ+- M m F?¬M; ç°M; p"i +?¢v ? i b) `’i

h` M; .m /MM; i v +?®M; H’v +•v ç¢B i?K p" ; Bª p| i?Î F?¬M; ` ?ÆB- pW M|B pW

iÄ w +?Q h`QÆM; Zm®+ Zm•M çB M? M?- `ä `M; H" +?d bÊ F?¬M; #„i çQÊ+ +QM i

@ L?Q p"v G" F?¬M; i®i- M m +| +?mv M ; b i?b M? >"Q b) F?¬M; i? +?Q i-B

h`QÆM; Zm®+ Zm•M H" K°i M; Q|B ç" M ¬M; +| iQM? +€+? +ÎB KÎ- ?„M +| i? ?B m

i`QM; HÁM; ç½ #` h` M; .m i?mv i T?K+ M?QM; +ÁM +?Q [m M M?B K pK- bm v M

Î H¢B +?| h` M; .m +MM; çBX

@ M? h`QÆM; - ? B M; Q|B ç" M ¬M; +?9M; i-B H¢B +| b9M; i`QM; i v- +| ; b + - M T

M M; Q" B F?¬M; t - +kM; F?¬M; +| ç°M; p"i ; b +ª- +€+ M? çB M? M? H M- M m ç

M"v +QB M?Q çB F?¬M; +¬M;

h` M; .m i?’v h`QÆM; Zm®+ Zm•M F?¬M; +?`m çB i?b +| +?9i b®i`m°i- M m #¼M

t2K M?Q +?mv M M"v ç½ #` ?ÊX

@ o"v i?b çQÊ+- iW MÆB M"v çB p T?Q i•v #„+ ? B /†K i?b b) i?’v K°i F?2 M9B

h`QÆM; Zm®+ Zm•M +kM; Km®M #„i p" B +QM i?9 HÈM p +ªB i?B M #[i®B +?Q M

p"Q b•m i`QM; M9B .½ L?•M aÆM- +?d ç M F?2 M9B #„i +QM K²B K" i?¬BX ob MÆ

i" T +O /½ i?9X

E?B i?’v h` M; .m pmM; b9M; i`QM; i v i?b h`QÆM; Zm®+ Zm•M M; ?o H¢B p" +ªK i

+| ; B tªv ` - K½M? i?9 M?Q ; ’m p" ?´ b) F?¬M; +| MÆB #b `WM; - pb p•v ?„M M|B p

@ J½ GK+ - +”m Î H¢B- +?¶ FB +”m +kM; #B i- H€i M[çQ i?2Q +”m h` M; ç M H”

@ M? Zm•M- +kM; F?¬M; T?ªB `’i t - +?d çB K’i K°i ; B| K" i?¬B- F?¬M; + - M T?ªB

J½ GK+ M; ?2 çQÊ+ H|B +O h`QÆM; Zm®+ Zm•M i?b +kM; F?¬M; +| +?9i i bM? M; i

?SM; i?9 `’i HÈM pÈB +?mv M çB b, M- ?„M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

h`QÆM; Zm®+ Zm•M i`WM; K„i M?bM J½ GK+- b m ç! iS+ ;B”M M!B,

@ E?¬M; M;?2 H M? +O i¬B b Q\

@ E?¬M; +! E?¬M; +!- b Q +! i? +?S\ M? Zm•M +S çB i`QÊ+

h`QÆM; Zm®+ Zm•M M!B ` M?[M; H!B pW `²B i?b J½ GK+ p°B p”M; F?Q€i i v M
F?¬M; iB M? M;mv MX

@ *”m h` M;- b m F?B M;?d M;ÆB i®i i?b M?È çB ç M ç’v M?û

h`QÆM; Zm®+ Zm•M #„i +?mv M pÈB h` M; .m p” ””M? S?B- b m ç! ?„M FQ+? ç°M
T?Q F?2 M9BX >„M i?’v i` M i v +! b9M; i?b +€M? `WM; M”v +kM; F?¬M; +! ;b M
+kM; F?¬M; +! M?B m `„MX

@ J½ GK+- i`QM; F?2 M9B FB +! M?[M; ç°M; p”i ;b\

h` M; .m H9+ M”v +kM; F?¬M; iB T iK+ i?Î ?²M; ?°+ M?Q pW `²B- ?„M K!+ ` K°i
çB m +?Q J½ GK+X

@ æB m M”v +kM; F?! i? M!B +?Q +?QM? t€+ çQÊ+- H-M i`QÊ+ ;†T? B +QM HÊM
F?B ;’m +kM; çB tm®M; m®M; MQÊ+X æ9M; `²B- +! H-M +ÁM M?bM i?’v +ª ?´- M?
+?çv K’i- ç9M; H” ç€M; iB +

J½ GK+ ç½ ç²M i`9 Î +?¶ M”v ?ÆM MY M,K- i?Q!M; tmv M çB b,M- ç½ çB ç M F?2
[m2M i?m°+ M?Q i`QM; HÁM; #”M i vX

J½ GK+ M!B ç M ?´ i?b ;QÆM; K†i +ÁM K M; i?2Q p Mm®B iB +- pb K°i i’K / ?´ K
Zm®+ #€M +kM; +! ;B€ p”B +?K+ M;”M i - i’i M?B M ç•v H” ;B€ iB M +O i?QÆM; M

@ «B- ? B +?9M; i¬B i?”i bU F?¬M; F?Ä2- çB K°i H9+ ç½ K i KÄBX h? M”v çB- +”n
i¬B M;?d M;ÆB K°i H9+ `²B çB i?2Q b mX

h` M; .m #•v ;B! +?d Km®M b Q +?Q ç®B T?QÆM; çB M? M? K°i +?9iX

@ E?! K” H”K çQÊ+ M?Q p”v- M m +€+ M? çB Hç+ i?b M? Zm•M b) H°i ç i¬B K’i

J½ GK+ HB M iK+ H„+ ç-m- h`QÆM; Zm®+ Zm•M +! mv iQM `’i + Q i`QM; ç€K M;Q

@ *”m J½ GK+- t2K i?Q!M; ? B +?9M; i¬B b Q\ h` M i v +! b9M; i?b +! ;b T?ªB bÊ\
+€+? M,K b€m +•v +S ç HçB Fw ?B m- +?9M; i¬B b) #B i çQ!M; çB ç M

h` M; .m +® ;„M; iB K ` T?QÆM; €M ?ÊT Hw ç J½ GK+ iB K çQÊ+ +È- +ÁM +?mv
? v F?¬M; b) +?ŠM; H” p’M ç X L?QM; b m F?B ? B M;Q!B #Ä çB i?b #B i +?„+ J½ C
K„M; °i i”MX

@ æB m M”v +kM; çQÊ+

J½ GK+ M;?2 p”v K” b€M; K„i H M- ?„M +—K / Q +?ûK H M i?•M +•v- b m F?B i?’v +
` i?b ?„M [m v ç-m M!B pÈB h` M; .m ,

@ h` M; iB M bBM?- H€i M[ +€+ M? +S çB i?2Q Fw ?B m M”v- i?”i ` M m F?¬M;
+€+ M? +S çB i?2Q ?QÈM; i•v #„+ H” çQÊ+X

J½ GK+ M!B M?Q p”v `ä `”M; H” F?¬M; bmv tûi p’M ç - F?B iB M p”Q `WM; `”K M
?m’M Hmv M ?Q†+ +! FBM? M;?B K i?b +,M #ªM F?¬M; #B i ?QÈM; i•v #„+ M^K Î
K†i i!B +kM; T?ªB ç M MÆB +! Qi +•v +®B KÈB çQÊ+X

@ h` M; iB M bBM?- +€+ M? çB M? M? H M ç’v

J½ GK+ pW çm’B i?2Q M?!K h`QÆM; Zm®+ Zm•M pW [m v ç-m ?¬ H M pÈB h` M;
`¶B- pmM; ç Q +?ûK p”Q K°i i?•M +•v p2M çQ!M;X

@ ”B i`²B- +”m +S v M i•K- +! ;b i¬B b) M’ b9M;

h` M; .m H M i B M; i`^ H i B K°i +•m- b m ç| ?„M ç SM; H M- ""M? S?B ç½ b È K H'v`
?Q È M; X
@ M? h` M; - +?9M; i +—M ç B p ?Q È M; #„+ - ç B i?2Q ?Q È M; M`v
""M? S?B b m F?B t€+ ç`M? `ä T?QÆM; ?Q È M; i?b /šM ç—m t—M; ` - HBM? ?Qç i M
b m M?€v K„i ç½ p¼i ç B t p`B +?K+ Kûi X
@ «B- +”m +?”K HçB K°i +?9i
h` M; .m F?—M; #B i ""M? S?B Km®M KbM? #B i F?| K` HmB- p°B p`M; çm´B i?2Q
@ J½ GK+ - b Q +”m HçB ç M ç•v\ > B M; Q`B h` M; .m ç•m\
J½ GK+ K'i ;—M ? B KQÆB T?9i KÈB +?çv i?2Q F`T M?|K h`QÆM; Zm®+ Zm•MX

9NNX *?QÆM; 9NN @ 8yyUTR @ SkV, .½ L?•M aÆMUj @ 9VX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 9NN @ 8yyUTR @ TkV, .½ L?•M aÆMUj @ 9VX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ M? M? Zm•M- ? B M; Q`B #¼M ?¼ ç m î T?Q b m- F?—M; +| ;b- /¼+ ç Q`M; ç B
J½ GK+ i?î ?´M ? M- ?„M +—K / Q F?„+ H M i?•M +•v M?QM; €M? K„i +kM; F?—M; /€
Zm®+ Zm•MX

@ hB m iY M`v ç9M; H`- F?—M; M;?2 `ä H i B i—B b Q\

h`QÆM; Zm®+ Zm•M i`WM; K„i- b m ç| +?Q J½ GK+ K°i i€i- i`i M?B M J½ GK+ b) F
+?Q HªQ çªQ +ª M; Q`B- b m F?B ç SM; p[M; HçB +9B ç—m F?—M; /€K M|B H i B M`Q

@ E?—M; çQÊ+ - M m +| +?mv M ;b tªv ` i?b +?9M; i b) F?—M; çªK çQÆM; M´B- [m

h`QÆM; Zm®+ Zm•M ?B m ç° M†M; +O h` M; .m i`QM; HÁM; >`Q oBM?- M m tªv
i` +O ?„M +kM; F?| i? M`Q i B T i K+ î HçB i`QM; i?`M? M; Q`B >Q X

J°i M; Q`B ç SM; # M +çM? h`QÆM; Zm®+ Zm•M /MM; ;B¼M; +?—M +?W M|B,

@ M? Zm•M- +?9M; i +kM; ç½ î ç•v ?ÆM MY M,K- # M T?Q M`v +,M #ªM +kM; F
F?—M; +| +?mv M ;b ç•m- +?î H€i M[H` #¼M ?¼ b) i?2Q F`T

L?[M; M; Q`B M`v H` ?° p KÄ F?Q€M; - imv î # M +çM? `WM; `”K M?QM; +?šM; T?
?ÆM M[ççM +kM; +| ;BÈB ?çM b® HQÊM; - #•v ;B i F?| +| +Æ ?°B çQÊ+ —M; +?O
b,M- i? H` #¼M ?¼ +kM; F?—M; Km®M i`b ?Q½M i?`B ;B MX

@ G½Q L?`- +”m +kM; +| w M; ?o M`v b Q\

h`QÆM; Zm®+ Zm•M M;?2 çQÊ+ H i B +O M; Q`B FB i?b +kM; iÄ ` /Q /U- ?„M +?Q
+| ;b tªv ` - M m F?—M; +kM; +?šM; ç HçB K°i M; Q`B K` FûQ ? i ç M F?2 M9BX

@ æçB + - +?9M; i K m çB ç M F?2 M9B- ç ç€M? #„i p`B +QM i?9- M m çB i` p`+
H`K F?€+? K'i ?SM; b Q\

G½Q L?`F?€ M? M? M?¢v- M? M? +?|M; M;?o` K°i Hw /Q ç h`QÆM; Zm®+ Zm•
oBM? +kM; +?d +?Q`^M; h` M; .m +?d Km®M çB /¢Q- +,M #ªM H` H2Q M9B K°i +
çQÊ+ i?S ;b ç| +kM; +QB M?Q +| ?ÆB t'm ?'X

@ æB i?¬B- +?9M; i ç M F?2 M9B- +€+ M;QìB ç H¢B Fw ?B m i` M i?•M +•v

h`QÆM; Zm®+ Zm•M bmv M;?o K°i +?9i- +ªK i?'v î pMM; M;Q`B M`v b) F?¬M; +| ;b
M? M? +?|M; ç M F?2 M9B +?ì h` M; .m X

@ æ¢B + - +ÁM 2K

J½ GK+ /MM; €M? K„i p•M; HìB M?bM h`QÆM; Zm®+ Zm•MX

@ *QM #` M|- iB m iY +? i iB i- M m H-M b m F?¬M; +?`m M;?2 HìB i?b +?Q H M M

h`QÆM; Zm®+ Zm•M iS+ ;B`M +?Q J½ GK+ K°i ç¢T- b m ç| i?m`M i v H'v / Q- +ªM
?B mX

@ M? h` M;- i`QÊ+ ç| +?9M; i ç½ M|B`²B- M m M? F?¬M; i?2Q F`T i?b +?d +| i?
K` i?¬B

a m F?B +?¢v çQÊ+ ? B KQÆB Kûi i?b ``M? S?B M;?2 çQÊ+ HìB M|B +O h` M; .m
M|BX

@ >W- +`m +?Q`^M; i¬B +?¢v FûK b Q\ Zm€ +QB i?QìM; M? h` M; M`v`²B- +S çB

@ M? h` M;- bm}i

"M? S?B p@M ç M; M;²B /QÈB ç'i +?Êi i`Î M M +,M; i?ŠM;- ?„M /MM; i v [mÆ F?~m
b m ç! +?o p T?Q h` M; .m X

@ M? >`Q- bU pB + H` M?Q p"v- H` i¬B F?¬M; ç9M;- ç +?Q +`m h` M; p` +`m "M?
p

h`QÆM; Zm®+ Zm•M ûi +?QM H9+ M"v ç M; çSM; +9B ç-m i`QÊ+ K†i >`Q oBM? +
K` H9+ M"v ç€K M; QÌB T?Q b m +kM; K'i iU M?B MX

J½ GK+ i?'v >`Q oBM? M?bM p T?Q KbM? i?b F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v €B M; ¢B- +®
Zm®+ Zm•M ç i`€M? i-K K„i +O >`Q oBM?X ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

h?m ?Q¢+? +O M?¡K h`QÆM; Zm®+ Zm•M ?¬K M v i?"i bU T?QM; T?9- F?¬M; M?[
+ÁM +¡ K°i +QM HÊM `WM; #®M KQÆB +•M- ç•v H` +QM HÊM `WM; #¼M ?¼ #„M ç
K°i +QM i`QÎM; i?`M? +?¢v K'iX

E?®M M´B +?B M HÊB T?~K +kM; F?¬M; H`K +?Q h`QÆM; Zm®+ Zm•M p` M?¡K M;
;-M ? B ;BÌ Î F?2 M9B K` F?¬M; i?'v ?bM? #¡M; +O M?¡K h` M; .m ç•m +ªX

hW +?¶ h` M; .m M; ?d M; ÆB çB ç M F?2 M9B +?d K'i F?QªM; K°i ;BÌ- M?QM; M?
;-M ? B ;BÌ K` F?¬M; i?'v ? B M; QÌB h` M; .m - i? H` F?¬M; F?ÄB b®i`m°iX

o®M +ÁM +¡ K°i +QM HÊM `WM; M?Ä çQÊ+ +?†M i`QM; F?2 M9B +?Q h` M; .m ç
h`QÆM; Zm®+ Zm•M +kM; F?¬M; [m M i•K ç H¢B +QM K²B +?Q h` M; .m - i? H` #
çQÌM; +k i bK FB K h` M; .m X

æ M ç` çB K h` M; .m M; ?d M; ÆB H9+ b€M; i?b F?¬M; i?'v #¡M; /€M; ? B M; QÌB
Zm•M i bK FB K F?„T #®M T?Q +kM; F?¬M; i?'v i,K ?ÆB- M9B M"v ç m H` +`M? +
#ªM F?¬M; ç H¢B /'m p iX

*m®B +MM; pšM H` J½ GK+ M¡B M M [m v p - #B i ç•m ? B M; QÌB FB F?¬M; i bK i

h`QÆM; Zm®+ Zm•M H9+ M"v KÈB çQ M?¡K M; QÌB [m v p KÄ F?Q€M;- F?B ?ÄB M
M?¡K h` M; .m - çB m M"v H`K +?Q h`QÆM; Zm®+ Zm•M bÊ ?½B- ?„M p°B p`M; i?-

hW #B M ;BÈB pÈB .½ L?•M aÆM +?¢v p KÄ F?Q€M; +kM; K'i ?ÆM K°i ;BÌ- ?ÆM
i`b ?Q½M i bK FB K i`QM; `WM;- H9+ M"v ç½ H` #m´B +?B m- M¡B +€+? F?€+ i?b
iQ+? çQÊ+ ?ÆM #®M ;BÌX

@ h`T i`mM; i'i +ª K¼B M; QÌB iB M p`Q .½ L?•M aÆMX

>`Q oBM? bmv iQ K°i H9+ `²B ?¢K M? H M?- i`QM; HÁM; i?-K ?B m- M m h` M; .
#`M +O KbM?- F?¬M; M?[M; #` h-M >¢Q L?B M H K„M;- i?"K +?Q +ÁM +?`m €T H

>`Q oBM? #•v ;BÌ i?"i bU ?®B ?"M- M m #B i çQÊ+ M?Q p"v i?b KbM? M M çB b,M p
tm'i ?B M i bM? ?m®M; H¢+ çQÌM;X

hW M?Ä >`Q oBM? ç½ bBM? i`QÎM; i`QM; F?m S ; M- ?„M `i ?B m p .½ L?•M aÆ
FBM? M; ?B K +kM; F?¬M; /€K iMv iB M t•K M?"T- M m h` M; .m çB b B ?QÈM; K`
aÆM- M?Q p"v >`Q oBM? i?"i bU F?¡ iQÎM; iQÈM; ?"m [mª T?Q b mX

8yRX *?QÆM; 8 yR @ 8yk, .½ L?•M aÆMU8 @ eVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8yR @ 8yk, .½ L?•M aÆMU8 @ eVX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

*?d H" #•v ;Bì F?¬M; T?ªB H9+ i`€+? T?¢i h`QÆM; Zm®+ Zm•M- b m F?B i" T?ÊT #
oBM? +?d ç H¢B # M; QìB t2K tûi KÄ F?Q€M; - i'i +ª ç m çQÊ+ çB m ç°M; çB ibK h`
.½ L?•M aÆMX

@ ""M? S?B- b Q +,M; i?ŠM; M?Q p"v- +€B

oW `²B ,M +ÆK +| ?ÆB ;'T- ?ÆM M[ +ÆK M T`'i /QM?- +| p" B T?¬M ç¼M; Î +m®M
i`¬B tm®M; i?b #` ?"M? ç°M; +O ""M? S?B H"K +?Q ?QªM; bÊX

"M? S?B M;?B M; ç-m- +® w çSM; t`+? ` - iÄ w +?Q h` M; .m M?bMX

@ h`ìB ÆBX

h` M; .m M?bM i?2Q €M? K„i +O ""M? S?B p" iQ" M i?•M +?Êi T?€i H¢M?- b m HQ

h`QÊ+ K†i ?„M #®M M,K KQÆB Kûi +| K°i H¢+? MQÊ+ M?Ä- i`QM; ç| +?Êi +?mB`
Kûi- iQ M?Q +?ûM ,M +ÆK- M| ç M; #Á p T?Q h` M; .m p" ""M? S?BX

*QM K½M; t" M"v iQ" M i?•M T?O pªv ç2M- ?ÆM M[+ÁM +| M?B m ç®K H'K i'K- i
`„M M;~M; + Q- i?dM? i?QªM; i? +€B HQÐB /"B ?ÆM +?K+ +2MiBK2i` M; Q" B- +†
+?^K +?^K p"Q h` M; .m p" ""M? S?BX

"M? S?B H9+ M"v +kM; +U+ F€ +,M; i?ŠM;- h` M; .m F?¬M; `ä i?S M"v M?QM; ?
T?ªB H" K½M; t"- +?QM? H" i`„M`WM;- b€i i?9`WM; `KX

h`„M`WM; HÈM M?'i i` M i? ;BÈB +| i? /"B ç M KQìB Kûi- i`¼M; HQÊM; ?ÆM ? B
M; QìB ç" M ¬M; i`QîM; i?"M?- M?QM; #bM? i?QîM; i?b i`„M`WM; +?d /"B /QÈB M,ì

h`„M`WM; i?Q+? MQÊ+- #bM? i?QîM; b) b®M; Î M?[M; pkM; #MM ?Q†+ #ì MQÊ+
`M h?"K +?Q Mm®i +ª +€ b'm /"B ç M Kûi`QÐB- M| b) [m'M [m M? +€ b'm- ç M F?
i?Î i?b b) Mm®i p"Q #KM;- +QB M?Q p" B im¬M b m F?¬M; +-M T?ªB çB ,M

h`„M`WM; `ä`"M; H" pQÆM; ;Bª i`QM; HQ" B`„M- imv HQ" B`„M i?QîM; Mm®i HŠM
/M H" ?' K M; +U+ ç°+ ç m H" ç®B iQÊM; b,M #„i +O i`„M`WM; i`QîM; i?"M?- K" M
i¢Q i?"M? M;mv ?B K +?Q i`„M`WM; i`QîM; i?"M?X ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

@ M? h` M;- HmB` T?Q b m K°i +?9i

"M? S?B ç½ M?„K p"Q M; v ç-m +QM i`„M- M?QM; H9+ M"v HÁM; #"M i v +O ?„M
#B i`ä HQ¢B`„M M"v +| i? HU+ ``i K¢M?- M m M?Q #` [m'M H M i?b +QB M?Q #„M
M€i tQÆM;X

G9+ M"v ""M? S?B +kM; F?¬M; /€K` i v i`QÊ+- ?„M ç M; +?ì +QM i`„M FB +?O ç°

a m F?B +MM; ""M? S?B ;B^M; +Q ?ÆM K°i T?9i- +QM K½M; t" `WM; `K ;B®M; M?Q
/ i` m- €M? K„i /`+? +?mv M F?ÄB M; QìB ""M? S?B- b m ç| çB ç M # M +¢M? +QM
K Q FûQ p"Q i`QM; ?² MQÊ+X

>² MQÊ+ FB t2K` ``i b•m- +QM i`„M p"Q i`QM; ?²- p" B #¼i MQÊ+ M' B H M- b m ç
ç M; #„i ç-m i?¬M T? +QM K²B p®M i?m°+ p ""M? S?BX

@ h?S M"v i?"i H" ;? ;ÈK- ;B®M; M?Q +QM K½M; t" i`QM; #° T?BK FBM? /` +O J„

h` M; .m F?¬M; #B i bU ç€M; bÊ +O i`„M`WM;- pW `²B ?„M +ÁM H'v K€vªM?` H
b m M"v KbM? p MQÊ+- M m çQ` M?[M; i•K b?BM7? i? M"v i?b M?'i ç`M? b) H
tm'i M; Q¢B /m H`+? ?•K K° ç M +? iX

@ æ9M; `²B- ""M? S?B- H9+ M½v b Q +"m F?¬M; #„M\

h` M; .m +| +?9i iB + Mm®B- /M H¬M M"v KbM? iB M p"Q .½ L?•M aÆM F?¬M; ibK
H°i /`„M K M; p - +kM; +QB M?Q +?B M HÈB T?~K t`MX

@ M? h` M;- M| F?¬M; +?¼+ p`Q +?9M; i i?b ç½ i¢ ÆM i`lB ç'i`²BX L m ç½ M; ?
çB- M m i`QÈ+ F?B K†i i`lB tm®M; M9B K` F?¬M; [m v p i?b`i T?B M

""M? S?B HB + K„i M?bM- +?d +| F çB M KÈB i` m +?¼+ p`Q +QM i`, M FB - çWM;
+?d H` #` +€B çm¬B ç`T H M i?b +kM; +| F i +K+ ; ½v tQÆM; X

G9+ M`v ""M? S?B i?"i bU +| +?9i b®i`m°i- #¼M ?¼ ç½ t•K M?"T p`Q i`QM; .½ L?
F`T i`QÈ+ H9+ i`lB i®B- [m ç K i`QM; `WM; +kM; F?¬M; T?ªB w ? v- T?ªB #B i`^
i?9 HÈM ç m`M ?B M p`Q # M ç KX

.M î Jv MK ` F?¬M; T?•M #B i`ä #®M KM M?QM; p`Q KM M`v i?b ç°M; p`i i`QM
+QM çQìM; b m ç| +kM; F?¬M; ;†T T?ªB M; mv ?B K ;b- ç M ? B ;Bì +?B m i?b h` M
bQìM M9B F?€ i?Q +•vX

""M? S?B t2K tûi +~M i?"M i`K #ªM ç² i`QM; K€vªM? F„ i?m"i b®- p`B T?9i b m KÈ

@ M? h` M;- +?QM? H` +?¶ M`v

@ hbK t2K

h` M çQìM; ç M ç•v h` M; .m ç½ ;†T F?¬M; Qi tQÆM; M;QìB- +| H) H` +O +€+ +
S?B ç½ t2K tûi`ä`M;- M?Q p`v +| H) H` F?Q i`M; î +?¶ M`vX

> B M;QìB +~M i?"M FB K i` - #ªQ i`M; F?¬M; +| M?QM; tQÆM; +®i p` [m-M €Q i?
F?~m b9M;- M?QM; ç½ bÈK KK+ M€i- i?•M b9M; HQ M; H´- M?bM p`Q +ÁM iQìM; `

@ M? h` M;- F?¬M; +| ;b

a m MY ;Bì i?b ? B M;QìB ;†T M? m- ç m F?¬M; T?€i ?B M` i?S ;b- M?QM; ""M?
ç| +?Q €B ç M +?¶ M`vX

@ G M i` M K°i +?9i- b m ç| ibK FB K

h` M; .m i?"i bU +| +?9i F?| ?B m- i?2Q Hw i?b H9+ ç| ç€K [m•M L?"i +kM; F?¬M
F?Q i`M;- M?WM; /M H` h` M; .m p` ""M? S?B K M; i?2Q +ªt M; +¬M; #BM?- ç½ ç
ç| H` ç'i KÈB- +,M #ªM H` M?[M; +?¶ M`v +?Q iWM; #` ç`Q tÈBX

h?O çQ¢M +O ç€K i`°K K° +kM; F?¬M; T?ªB b) p¬ /KM;- pb Qi M?'i h` M; .m +kM
M?"M /¢M; ç'i KÈB- p` F?¬M; +-M ç`Q b•mX

@ M? h` M;- ç M ç•v t2K K°i +?9i

æ°i M?B M ""M? S?B çB T?Q i`QÈ+ +?Êi ?¬ H M- h` M; .m ç M; î T?Q b m i?dM
p`M; +?¢v H MX

@ M? h` M;- M? t2K- i? M9B +?¶ M`v H` F?¬M; ç9M;- +| /'m p i +O pK M´- K` ç'i
ç„T H M

h`QÈ+ K†i ""M? S?B H` K°i T?¬M bQìM M9B ç-v ç€- HÈT M;Q`B i?QìM; +| ç€ H°`
iQ`M H` ç'i- # M i` M ç-v +Ä /¢BX

h` M; .m F?¬M; #B i /'m p i pK M´i?2Q HìB +O ""M? S?B H` ;b- M?QM; ?„M M;?2
H` ?„M iB M H M- /MM; ? B i v +?®M; tm®M; K†i ç'i t2K tûi HÈT ç'i # K†i- H¢B /M
i`QM; X

@ «B- +m®B +MM; +kM; ibK`

h` M; .m /MM; HBM? F?Q M?bM tmv M [m ç'i i?b T?€i ?B M K°i ? M; ç°M; çQÈ+ M
HÈM +?2 FQM- ? M; M`v /`B KQìB ? B KQìB # i?QÈ+- + Q ? B i?QÈ+- imv # M i`C
h` M; .m pšM i?'v çQÈ+ KQìB ? B i?MM; b„iX

@ o`M;- i'i +ª ç m H` p`M;

h` M; .m i?¬K FQ+? ç°M;- F?B HBM? F?Q tmv M [m€ pÄ i?MM; ?ÆB KÄM; i?b €M?
K„iX

o`M; çQÊ+ ç9+ ``i +?dM? i - pb M| ?B M` i`QM; K„i h` M; .m M?Q M?[M; F?®B t`
+MM; K°i +?¶X

@ *€B *€B ;b i? M`v\ \*QM #` M| - b Q +?¶ M`v H¢B +| K½M; t`\

h` M; .m ç M; ç`M? iB T iK+ FB K i` t2K +| T?d i?9v M?Q i`QM; i| ;B'v i`QÊ+ ç|
?„M +?Êi +ªK i?`v +?•M KbM? i`-K tm®M; - ;B®M; M?Q +| i?S ;b ç| ç M; i9K H'v [m

h` M; .m +9B ç-m t2K p` bÊ ç M KS+ i?,M; i?B M- i?b` K°i +QM K½M; t` F?´M; HÁ

h` M; .m p°B p`M; HmB` p`B #QÊ+- F?¬M; M; ì ?„M p'T T?ªB iªM; ç€- M; ½ ç†i K¬M
t` iQ M?Q +?ûM +ÆK ç M; #Á H M çMB T?ªB +O ?„MX

h` M; .m ;BÆ b9M; H M M?QM; F?¬M; /€K #|T +Á- pb +QM K½M; t` ç M; #Á H M çM
+?Q +?„+ ç½ +? i M?QM; +?•M KbM? b) çSi`ÌBX

G9+ M`v +?•M T?ªB +O h` M; .m ç½ H¢M? M; „i M?Q i| - K` +€B ç-m ç2M +O +QM
KbM?- ;B®M; M?Q +QB h` M; .m H` K°i +`M? +•v F?¬X

@ ``M? ``M? S?B- iB m iY +`m +ÁM +QÌB +€B ;b- K m ç M ?¶ i`Ê M? M? H M

h` M; .m +?Êi M?È ç M # M +¢M? KbM? +ÁM +| M; QÌB- ?„M +kM; F?¬M; /€K ç°M;
p` i`Q óiB m ç ô- M m +QM `„M K` M´B ?SM; +„M K°i +€B- bÊ`^M; ?„M t2K M?Q F?

"B m ?B M +O ``M? S?B H9+ M`v H`K +?Q h` M; .m ``i F?| ?B m- KbM? ç½ #` M?
+ÁM +| i? +QÌB- +?ŠM; H) Km®M ,M F?Q #€m K°i KbM? b Q\

@ M? h` M;- ç•v F?¬M; T?ªB H` i`,M`WM;- M| F?¬M; i'M +¬M; ç•m- M? H¢B bÊ ç

``M? S?B i?`v h` M; .m M?Q p`v i?b F?¬M; M?`M çQÊ+- ?„M +kM; F?¬M; iB T iK
M?'+ ç-m `„M H M- b m ç| ç†i +QM `„M /`B ?ÆM #®M Kûi H M M; QÌB KbM?X

@ E?¬M; +„M M; QÌB b Q\

h` M; .m i?`v ?`M? ç°M; +O ``M? S?B i?b F?¬M; F?ÄB M; •v M; QÌB- +QM #` M| +
T?`i b Q\

@ æ9M; p`v- ç•v H` i`,M Jv MK` - F?¬M; +„M M; QÌB

``M? S?B ;B[H'v ç-m +QM `„M- b m ç| [m'M i?•M M| H M +€M? i v KbM?- +QM `„M
bU`i M; Q M M; Q½M- F?¬M; +| w Km®M i'M +¬M; ``M? S?BX

a m F?B M; ?2 tQM; ;BªB i?Q+? +O ``M? S?B i?b h` M; .m KÈB ?B m- i?b` i`,M Jv
+MM; HQ¢B- i`,M`WM; i'M +¬M; ``i K¢M? K)- M?QM; HQ¢B i`,M M`v i?"i bU`i ¬M
i?"K +?Q Mm¬B +kM; ``i çÆM ;BªM- M m GQm smv M +| K†i î ç•v i?b b) T?•M #B i

*QM i`,M M`v b®M; î MÆB ?Q M; /½- +?Q i`ªB [m i?m¬M /QÐM;- b m F?B [m'M i
i?b #Á tm®M; ç'i- +?mB p`Q i`QM; K°i M; ¢+? ç€- +?d b m M?€v K„i ç½ #B M K'iX

@ *?¶ M`v +| ? M; ç°M; M; m²M UXV

h` M; .m ç M; T?€i b-m pb F?¬M; i? M`Q ;BªB i?Q+? # M i`QM; +| F?Q #€m- H9+
p` i`Q K` +QM `„M #B M K'i- MÆB ç| +| K°i +Y ? M; çQÌM; FQM? ? B # KQÆB +2
t2K tûi- +QM K½M; t` `ä`M; ç M; [m'M KbM? # M i`QM; X

@ s- M? h` M;- +| H) p`M; çQÊ+ ;B'm î i`QM; +?¶ M`v- pb K½M; t` i?QÌM; i?Q+? bB
ç°M; `•K K€i- M|B +€+? F?€+ i?b # M i`QM; M`v M?`i ç`M? +| bÆM ç°M;

*?d +¬M M?bM p`Q ç®M; tQÆM; +®i b9M; ®M; # M M; Q`B i?b +| i? i?`v ç•v H` MÆ
K†i +| /'m p i ç`Q #ÊB- imv ç½ [m i?ÌB ;B M /`B M?QM; pšM F?¬M; ;ç i çQÊ+ €M

æ®B pÈB h` M; .m i?b M m F?¬M; M´imM; +?¶ M`v b) F?| çQ i?S # M i`QM; ` - K
?„M p` ``M? S?B +kM; F?¬M; i? M`Q çQ p`M; çB çQÊ+- +ªK ;B€+ +| K` F?¬M; +?
/ +?`mX

æWM; M|B H" KQlB i'M p" M;- +?d H" K°i i`,K FBHQ; K i?b ? B M; QlB #¼M ?¼ +kM
?² +ÁM +| # KQÆB i?MM; T?d i?9v- M?QM; M|B H" i?MM; b) F?¬M; T?M ?ÊT- +?d
?°T M?Q p"v çti i`QM; M?[M; i?MM; b„i i`QM; ? M;X

@ ""M? S?B- p" M; î i`QM; ? M; ç°M; M"v- +?9M; i +| M M M' imM; +?¶ M"v ` F?¬M
h` M; .m i`QM; +¬m w FB M +O ""M? S?B- /M i? M"Q i?b ? B M; QlB +kM; +MM; C
/šM çQlM; i?b ?„M + M #ªM F?¬M; ç M çQÊ+ +?¶ M"vX

8ykX *?QÆM; 8 yR @ 8yk, .½ L?•M aÆMU8 @ eVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8yR @ 8yk, .½ L?•M aÆMU8 @ eVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ h¬B M;?2 HlB M?- M? M|B b Q i?b H"K p"v

""M? S?B i?b F?¬M; [m M i•K [m€ M?B m- MûK [mv M +?Q h` M; .m X

h` M; .m i`WM; K„i iS+ ;B"MM|B,

@ hB m iY + "m ç9M; H"- MÆB M"v +| KQlB i'M p" M;- ;B€ i` ` +ª i, i - çO +?Q + "m b®

@ > ? - M? h` M;- çWM; M|B KQlB i'M p" M;- ? B +?9M; i K M; i?2Q KQlB Fw +kM

""M? S?B t2K M?Q M?bM i?'m p'M ç - b9M; ®M; ç¢M /QÊ+ i` M M; QlB #¼M ?¼ ç½
F?¬M; i? K M; i?2Q i?S ;b F?€+X

@ JQlB Fw\ h¬B +kM; F?¬M; +¬M

JQlB Fw p" M; +?d ?ÆM K°i i`B m- h` M; .m çQ M| ` F?¬M; #^M; ç M +?Ê T?d i?9
M;mv M i?¢+? i®iX

@ š- M? h` M;- i¬B M;?o i? M"v- M m pšM; B'm p" M; î ç•v- M; QlB i F?¬M; +| #ªM
çQÊ+- +?9M; i #•v; Bl F?¬M; H'v çB K"; B KbM M' imM; +?¶ M"v- bÊ `^M; #` M; Q
i?'v M M #ªQ i`b M;mv M i`¢M; i?b ? v ?ÆM

""M? S?B M?bM b„+ i`lB p" M|B ` w FB M +O KbM?- ?„M Km®M M? M? +?|M; [m
i`lB i®B b) +?šM; +ÁM i?'v M?[M; Fw ?B m i` M i?•M +•v- i?"i bU b) H¢+ î .½ L?•M

h` M; .m çB p" B pÁM; t2Ktûi- b® HQÊM; p" M; M"v [m€ HÈM- çWM; M|B H" ? B M
+?¶ M"v M m F?¬M; +| i?B i #` ?B M ç¢B i?b F?| i? M"Q +?î çBX

@ > v +?9M; i M;½ #`B pÈB >"Q oBM?- M|B +?Q M? 'v #B i\

h` M; .m i?"i bU +| w M;?o M"v- M?QM; ç½ #` ?„M +?®B #ÄX

*kM; F?¬M; T?ªB h` M; .m F?¬M; iBM >"Q oBM?- +?O v m H" F?¬M; iBM i?O ?¢+O
#¢+ H"K Hm Kl M?•M i•K- ç€K ç" M ¬M; FB i?'v çQÊ+ p" M; i?b bÊ `^M; b) F?¬M; i
#B i`^M; KQlB i'M p" M; +kM; çO +?Q #®M M,K KQÆB M; QlB +?¢v b M; MQÊ+ M; Q

L m tªv ` ibM? ?m®M; M?Q p"v- h` M; .m M|B +?Q >"Q oBM? `ä `M; +?d H" H"K ?

@ > v H" MûK +?Q M? G¶B\

oÈB M,M; HQÊM; +O •m .QÆM; G¶B i?b b) T?€B K°i M?|K #°B ç°B ç†+ +?OM; ç M
F?¬M; F?|X

h` M; .m i?"i bU bmv M;?o `®B HQ¢M- pb b® p" M; M"v i?"i bU H"K +?Q ?„M ç°M; i

@ M? h` M;- M m M? +| i? ç Q ç M K°i +?B + i`U+ i?,M;- i¬B b) +| #B M T?€T ç Q
 ""M? S?B i?'v h` M; .m + m K`v i?b #B i`ä ç M; bmv M;?o ;b- ç-m T?Q # M FB
 H` h`mM; Zm®+- M m +?Q i`U+ i?,M; ç M +?d K'i F?QªM; ? B ;BÌX
 ""M? S?B b) H€B i`U+ i?,M;- ç M H9+ ç| ;¼B ç M p`B # +?B M ?[m i?•M i?B i- M?
 p`M; M`v p MQÈ+ K` [m, F?¬M; #B i i?¬M F?¬M; ? vX
 h`U+ i?,M; F?¬M; pQÊi [m çQÊ+ #B M ;BÈB h`mM; Zm®+ p` Jv MK `b Q\ L|B çM
 T?ÁM; F?¬M; M;?B K- çWM; M|B H` `WM; `K M?B i çÈB- /M H` ? B i?¬M; B[? B
 +?K+ Kûi- `i M?B m M; QÌB iW ? B # M çB H`K +¬M; +?Q M? m- i®B H¢B H` p M?
 @ h`U+ i?,M; b Q\ L?'i ç`M? T?ªB FBM? ç°M; [m•M ç°B i`QM; MQÈ+- i?¬B #Ä çB-
 i`QÈ+
 h` M; .m #B i`ä +?¶ M`v F?¬M; M M Î H•m- b m ç| ?„M [mv i ç`M? [m v p KÄ F?Q
 M;?o #B M T?€TX ob p`B +?K+ M,K b m i?b +?¶ M`v bÊ `^M; +kM; F?¬M; +| M; QÌB
 H`v K'i #ªQ #®B +O KbM?X
 a m F?B [mv i ç`M? i?b ? B M; QÌB #„i ç-m [m v p - H9+ M`v F?¬M; +-M M?bM K†i
 i? H` i®+ ç° +O +ª ? B i,M; H M F?€M? M?- K` bS+ +?`m çUM; +O h` M; .m +k
 HQm HQÐB- /M H` H9+ M;?d M;ÆB i?b h` M; .m pšM +ÁM bS+ #„M p`B T?€iX *?Q
 E?B FBK ç²M; ?² +?d [m M,K ;BÌ i?b h` M; .m p` ""M? S?B ç½ çB [m p`B F?m pU
 çB ç M #B M ;BÈB .½ L?•M aÆM- H9+ M`v €M? K†i i`ÌB +kM; /¬M ?¢ tm®M;X
 G9+ M`v i`QM; `WM; `K `i i®B- ""M? S?B çB T?Q i`QÈ+ T?ªB #`i ç M TBM ç T?
 M`v `WM; `K K M? K¬M;- +?d +-M çB +? +? ?QÈM; b) H¢+ p`Q .½ L?•M aÆM- M,K
 p`v +kM; `i M?B mX
 @ J°i ;BÌ M[+| i? ` F?ÄB +?¶ M`v- M? h` M;- M? +~M i?"M K°i +?9i- +| M?B m
 ""M? S?B çB T?Q i`QÈ+ [m v ç-m M|B K°i +•m pÈB h` M; .m - M?QM; ?„M +ÁM +?
 H M iB M; ;`Q- b m ç| K°i #|M; ç2M iW i` M +•v M?ªv t´ tm®M;X
 "|M; ç2M M`v ;B®M; M?Q 2 M;¢B ç M TBM i` M i v ""M? S?B- M| H¢B i`M +¬M; iW
 i? +ÁM Î ;B[F?¬M; i`mM; i?b K|M; pm®i b„+ #ûM ç½ +?°T p T?Q h` M; .m X
 @ •
 h` M; .m +,M #ªM F?¬M; #B i p`i ;b M?`Q p T?Q KbM?- ?„M +?d +ªK i?'v i` M ç-
 +€M? i v i`€B p¬ w çQ H M- i`QM; i B i`mv M ç M •K i? M? tû iQ¢+- +€M? i v K€
 çÈM /[/°B i?¬M; [m +€M? i v i`mv M p`Q i`QM; |+X
 E?¬M; çÈB h` M; .m F`T T?ªM SM;- i`QÈ+ M;U+ H¢B p M; H M iB M; K|M; pm®i p
 FB p² K°i H¬M F?¬M; i`9M; i?b M; v b m ç| K|M; pm®i ç½ p² p`Q #,M; ç¢M i`QM; M
 @ "€Q ç'v- M? i` M;- M´ b9M;
 ""M? S?B [m v ç-m H¢B /MM; ç M T?BM +?o p`Q #|M; ç2M- ? B K„i M?bM i?'v `ä
 +U+ ç T- / H¬M; p`M; |M;- #WM; b€M; /QÈB €M? ç MX
 ob +QM #€Q [m`M H`v h` M; .m M M ""M? S?B +,M #ªM F?¬M; i? M´ b9M;- K` h` M
 b m p B- +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M /MM; b9M;- /QÈB ibM? ?m®M; M;mv +`T +?d +
 +QM #€QX
 @ :`Q
 *QM #€Q #` ç•K +?Ui ;`Q H M i? HQÆM;- M| #•v ;BÌ #B i ? B M; QÌB M`v F?¬M; T?
 M M tQ v M; QÌB i?€Q +?¢v H M +•vX
 @ æMM;

a9M; i`QM; i v ""M? S?B +m®B +MM; +kM; M?ª ç¢M- K°i •K i? M? M†M; M p M; H
h` M; .m M?bM i?2Q €M? ç M- +QM #€Q ç M; M^K ç! p` `mM `~vX

@ M? h` M;- M? F?¬M; b Q +?S\

""M? S?B F?¬M; [m M i•K ç M +QM #€Q K` +?o ç M p T?Q +€M? i v h` M; .m X

@ E?¬M; +! ;b- ¬B- +QM #` M!- i v M•M; H M F?¬M; M´B

h` M; .m i?Y M?9+ M?Q+? +€M? i v T?ªB- H`T iS+ +ªK i?´v K°i +ÆM ç m M?S+ /[
#` i?QÆM; ç M tQÆM; +®i- i` M +€M? i v +! K°i KB M; i?`i #` FûQ tm®M;- ç M; F
M;Q`BX

@ M? h` M;- M? M;²B tm®M; çB

@ sQ i

""M? S?B tû iQ¢+ +€M? i v €Q `€+? KQÈT +O h` M; .m - b m ç! pMB ç-m p`Q i`QM
p` #,M; ;¢+X

@ «B- ¬B- çWM; - i`U+ iB T [m´M H¢B H` çQÊ+

E?B /MM; `QÊm +²M ç´ H M p i i?QÆM; i?b +ÆM ç m M?S+ /[ /°B H`K +?Q h` M; .
Km®M /UM; M;QÊ+ H M- +ªK ;B€+ ç m çÈM M`v i?"i bU H` F?! i? +?`m çQÊ+- ;B®M
p"vX

""M? S?B ç h` M; .m tm®M;- ?„M +kM; F?¬M; [m€ [m M i•K ç M M?B m i?S- /MM
+~M i?"M M?†i M?¢M? M?[M; bÊB H¬M; ç°M; p"i /QM? i` M p i i?QÆM; +O h` M; .

@ L`v- ""M? S?B- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB H` Zm M o•M h`QÌM;- +`m çWM; €T /KM; T
i?QÆM; +?Q i¬B ç´v M?û

oW `²B ""M? S?B /MM; #,M; ;¢+ p` `QÊm +²M i~v ç°+ +?Q p i i?QÆM; i?b h` M; .
HB m [m - M?QM; ?„M F?¬M; /€K /MM; [m€ M?B m- +?d H` F?¬M; €m iB T iK+ +?ª

G9+ M`v ""M? S?B +kM; ç½ H´v +QM / Q` - h` M; .m M?`M F?¬M; çQÊ+ T?ªB pMM
KbM? M? M? i v M? M? +?•M H M K°i +?9i- i`QÊ+ F?B ""M? S?B ` i v i?b +?[i`

L?QM; KB M; p i i?QÆM; F?€ b•m- +! H) ç½ ªM? ?QÎM; ç M tQÆM;- /M H` h` M; .m
F?! i? +?[H`M? ?Q`M iQ`MX æ°M; i€+ +O ""M? S?B imv `i M? M?`M; /`m /`M
ç m ç M KS+ KûQ KB M;X

@ M? h` M;- +! H) #` i?QÆM; ç M tQÆM; +®i- M? çWM; M?9+ M?Q+?

""M? S?B iÄ ` `i M;QM; i`¼M;- +QM #€Q FB M†M; M,K b€m +?K+ +•M- ?ÆM M[
HQÊM; +O M! çO ç +„i çSi K°i +QM HÊM `WM;X J v K` H9+ pW `²B h` M; .m Hm
#€Q ç´ H M M;QÌB +kM; bBM? ` ?"m [mª ;½v tQÆM;X

@ æMM;- çMM;- çMM;- çMM;

@ æMM;- çMM;- çMM;- çMM;- çMM;- çMM;

E?B ""M? S?B ç M; #,M; #! p i i?QÆM; +?Q h` M; .m - /MM; #,M; ;¢+ H`K i?`M? K°i
.m i`2Q i v #` i?QÆM; H M +´- ç9M; H9+ M`v i`QM; `WM; i`mv M` iB M; b9M;-
b m ç! H` b9M; i`QÌM;- •K i? M? p M; p¼M; `i H•mX

@ *! H) H` >`Q ç¢B + i bK ç M

h` M; .m K!+ b9M; HK+ i`QM; i9B ` - ç`M? M´ b9M; i?b #` ""M? S?B +QÈT K´iX

""M? S?B H´v b9M; M;„M +O KbM? p` h` M; .m - ç²M; i?ÌB +ÁM H´v i?m®+ M´ TH b
K°i i9B M?U - MûK p`Q i`QM; K°i pkM; #MM b m HQM;- +m®B +MM; KÊB H´v b9M;

h` M; .m M?bM F?~m b9M; M;„M i?2Q KbM? p`B M;`v +! F i +K+ M?Q p"v i?b +kM;
?„M +kM; F?¬M; +¬M T?ªB /MM; b9M; H`K ;b M[ - M m p MQÈ+ p` #` FB K i` +! b

.M #B i M?|K M;QÌB b„T ç M H" >"Q oBM?- M?QM; ""M? S?B pšM i„i ç M TBM- ç Ð
K°i i€M +•v ç ¢B i?K `°M;- ;B'm KQM? p"Q i`QM; #|M; i®BX

@ æMM; çMM; çMM; çMM;

hW t i`mv M ç M p" B iB M; b9M;- F?QªM; +€+? M;"v +°M; ;-M h` M; .m p" ""M?
+kM; #„M p" B T?€i b9M; ç ç®B T?QÆM; ibK` p` i`Q +O KbM?X

a m +?WM; KQÌB T?9i i?b +| p" B +?B + ç M TBM €M? b€M; K¢M? +?B m ç M- i`Q
+O h`QÆM; Zm®+ Zm•M p" >"Q oBM?- #¼M ?¼ ç M; ;¼B i M h` M; .m p" ""M? S?

@ >"Q ç ¢B + - F?¬M; +| ;b +ªX

""M? S?B +kM; F?¬M; +?Q h` M; .m H M iB M;- K½B ç M H9+ ?bM? #|M; >"Q oB
KÈB çSM; H M- +kM; ç Ð h` M; .m çSM; H M i?2QX

@ >"Q ç ¢B + - H" +?9M; i¬BX

•K i? M? +O h` M; .m ç Q ç M M?[M; iB M; ?Q M ?¬p M; /°B- M; v b m ç| €M? ç
?„M p" ""M? S?BX

@ a Q `²B\ "" i?QÆM; "\

>"Q oBM? i?'v +€M? i v +O h` M; .m i`2Q H M +´ i?b p°B p" M; #QÈ+ M? M? ç MX

@ E?¬M; +| ;b- #` #€Q p² K°i T?€i- >"Q ç ¢B + - i?"i bU t'm ?´ [m€- H`K FBM? ç°M;

h` M; .m ;Bª pì M?Q F?¬M; [m M i•K- F?) M?9+ M?Q+? i v i`€B- M?QM; M; v b m
KB M;- H-M M"v p i i?QÆM; [m€ b•m- M; v +ª HBM? F?Q +kM; F?¬M; +| # Q M?B

@ *"m h` M;- ç m H" i¬B F?¬M; ç9M;- F?¬M; M M ç +°m M;?d H¢B K°i KbM?

h`QÆM; Zm®+ Zm•M iW b m HQM; >"Q oBM? çB` pÈB p K†i €v M€v- #¼M ?¼ ibK
M?Q ç m i?'i p¼M;- M m M?Q F?¬M; ibK çQÈ+ i?b M;"v K B >"Q oBM? b) +¬m +Sm
çB ibKX

"•v ;Bì +?Êi ;†T H¢B ""M? S?B p" h` M; .m - h`QÆM; Zm®+ Zm•M i?"i bU FQ+? ç°
M m ? B M;QÌB #¼M ?¼ +| pB + ;b i?b b B H-K H" +O ?„MX

@ h`QÆM; ç ¢B + - F?¬M; i`€+? M?- ? B +?9M; i¬B i?'v K°i +QM b|B M M +?¢v i?2
i? i`€+? M?

h` M; .m +kM; i?"i bU +ªK i?'v +| H¶B- pb F?¬M; i? M|B `ä M;mv M M?•M K" +k
Zm®+ Zm•M TªB M?"M i°B i? v- i? H" M? M? +?|M; M|B` +€B +Ê K" ?„M p" ""M?

8yjX *?QÆM; 8 yjUTR @ kV, o LQÈ+ URVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8yjUTR @ kV, o MQÈ+ URVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"'K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

E?B FBK ç²M; ?² +?d [m M,K ;B` i?b h` M; .m p" ""M? S?B ç½ çB [m p" B F?m pU
çB ç M #B M ;BÈB .½ L?•M aÆM- H9+ M"v €M? K†i i`ÌB +kM; /¬M ?¢ tm®M;X

G9+ M"v i`QM; `WM; `°K `°i i®B- ""M? S?B çB T?Q i`QÈ+ TªB #°i ç M TBM ç T?
M"v `WM; `°K K M? K¬M;- +?d +¬M çB +? +? ?QÈM; b) H¢+ p"Q .½ L?•M aÆM- M,K
p"v +kM; `°i M?B mX

@ J°i ;BÌ M[+| i? ` F?ÄB +?¶ M"v- M? h` M;- M? +~M i?"M K°i +?9i- +| M?B m
 ""M? S?B çB T?Q i`QÊ+ [m v ç-m M|B K°i +•m pÈB h` M; .m - M?QM; ?„M +ÁM +?
 H M iB M; ;"Q- b m ç| K°i #|M; ç2M iW i` M +•v M?av t' tm®M;X
 "|M; ç2M M"v ;B®M; M?Q 2 M;çB ç M TBM i` M i v ""M? S?B- M| HçB i'M +¬M; iW
 i? +ÁM î ;B[F?¬M; i`mM; i?b K|M; pm®i b„ + #ûM ç½ +?°T p T?Q h` M; .m X
 @ • ç¼+ i`mv M KÈB M?'i içB X
 h` M; .m +,M #ªM F?¬M; #B i p"i ;b M?"Q p T?Q KbM?- ?„M +?d +ªK i?'v i` M ç-
 +€M? i v i`€B p¬ w çQ H M- i`QM; i B i`mv M ç M •K i? M? tû iQç+- +€M? i v K€
 çÈM /[/°B i?¬M; [m +€M? i v i`mv M p"Q i`QM; | +X
 E?¬M; çÈB h` M; .m F`T T?ªM SM;- i`QÊ+ M;U+ HçB p M; H M iB M; K|M; pm®i p
 FB p² K°i H-M F?¬M; i`9M; i?b M; v b m ç| K|M; pm®i ç½ p² p"Q #,M; ççM i`QM; M
 @ "€Q ç'v- M? i` M;- M' b9M;
 ""M? S?B [m v ç-m HçB /MM; ç M T?BM +?o p"Q #|M; ç2M- ? B K„i M?bM i?'v `ä
 +U+ ç T- / H¬M; p" M; |M;- #WM; b€M; /QÈB €M? ç MX
 ob +QM #€Q [m'M H'v h` M; .m M M ""M? S?B +,M #ªM F?¬M; i? M' b9M;- K" h` M
 b m p B- +kM; F?¬M; +| i?ìB ;B M /MM; b9M;- /QÈB ibM? ?m®M; M;mv +'T +?d +
 +QM #€QX
 @ :`Q
 *QM #€Q #` ç•K +?Ui;"Q H M i? HQÆM;- M| #•v ;Bì #B i? B M;QìB M"v F?¬M; T?
 M M tQ v M;QìB i?€Q +?çv H M +•vX
 @ æMM;
 a9M; i`QM; i v ""M? S?B +m®B +MM; +kM; M?ª ççM- K°i •K i? M? M†M; M p M; H
 h` M; .m M?bM i?2Q €M? ç M- +QM #€Q ç M; M^K ç| p" `mM `~vX
 @ M? h` M;- M? F?¬M; b Q +?S\
 ""M? S?B F?¬M; [m M i•K ç M +QM #€Q K" +?o ç M p T?Q +€M? i v h` M; .m X
 @ E?¬M; +| ;b- ¬B- +QM #` M|- i v M•M; H M F?¬M; M'B
 h` M; .m i?Y M?9+ M?Q+? +€M? i v T?ªB- H"TiS+ +ªK i?'v K°i +ÆM ç m M?S+ /[
 #` i?QÆM; ç M tQÆM; +®i- i` M +€M? i v +| K°i KB M; i?`i #` FûQ tm®M;- ç M; F
 M;Q"BX
 @ M? h` M;- M? M;²B tm®M; çB
 @ sQ i
 ""M? S?B tû iQç+ +€M? i v €Q `€+? KQÈT +O h` M; .m - b m ç| pMB ç-m p"Q i`QM
 p" #,M; ;ç+X
 @ «B- ¬B- çWM;- i`U+ iB T [m'M HçB H" çQÊ+
 E?B /MM; `QÊm +²M ç' H M p i i?QÆM; i?b +ÆM ç m M?S+ /[ /°B H"K +?Q h` M; .
 Km®M /UM; M;QÊ+ H M- +ªK ;B€+ ç m çÈM M"v i?"i bU H" F?| i? +?`m çQÊ+- ;B®M
 p"vX
 ""M? S?B ç h` M; .m tm®M;- ?„M +kM; F?¬M; [m€ [m M i•K ç M M?B m i?S- /MM
 +~M i?"M M?†i M?çM? M?[M; bÈB H¬M; ç°M; p"i /QM? i` M p i i?QÆM; +O h` M; .
 @ L"v- ""M? S?B- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB H" Zm M o•M h`QìM;- +~m çWM; €T /KM; T
 i?QÆM; +?Q i¬B ç'v M?û

a m F?B`Y Kf i tQM; i?b h` M; .m [m v p T?ÁM; /MM; ;B¼M; +?•M i?`M? M|B pÈE
bBM? pb iQ i•K +O ?„M- pb p"v K" HB M HKv ç M h`QÆM; Zm®+ Zm•M- ?„M +ªK i?
@ M? >"Q- M? +kM; +| î ç•v "\ *"m h` M; - ç•v H" / +QM #€Q ?¬K [m + "m b, M çQ
`i ç T
h` M; .m pW M|B /Si HÌB i?b h`QÆM; Zm®+ Zm•M ç½ i?Á ç-m p"Q +Y - i`QM; i v
/QM? K€m i?`iX
@ JÈB b€M; bÈK ç½ H"K ;b p"v\ G"K +?Q +ª ;B M T?ÁM; ç-v K€m i M?- i` M? i?O ç
>"Q oBM? iS+ ;B" M i`WM; K„i M?bM h`QÆM; Zm®+ Zm•M- çB m M"v H"K +?Q h`Q
[m v ç-m #QÊ+ çB- i`QM; KB M; +ÁM M|B,
@ *"m h` M; - i¬B çfi M; Q" B +Y +?Q + "m
>"Q oBM? çB` ç M +Y i?'v i'K / #€Q çQÊ+ h`QÆM; Zm®+ Zm•M çfi M; v i` M #
F?ÄB H„+ ç-m M|B,
@ hB m iY i?9B FB ?ÆM # KQÆB im' B`²B K" pšM +ÁM H"K pB + F?¬M; ç•m` ç•
M"v T?ªB T?ÆB F?¬ KÈB çQÊ+- +S ç HçB +?¶ i¬B- çÈB ç M ? i i i i¬B b) çQ b M
h` M; .m i?m" M KB M; ç²M; w- #•v ;Bì i'K / #€Q `i #~M- ?„M +kM; F?¬M; i? M"Q

8y9X *?QÆM; 8 y9 @ 8y8, o LQÈ+ Uk @ jVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8y9 @ 8y8, o MQÈ+ Uk @ jVX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

a m F?B ,M b€M; tQM; i?b K¼B M; QÌB +MM; M? m H M t2 [m v p S ; M- ? B p` ;B€
?¼ F?| +| +Æ ?°B ç M Jv MK` - pb i? Km®M î HçB M; ?B M +Sm i? KX

*?d H" *?•m S?B M S?€+? HçB +MM; >"Q oBM? çB pÈB h` M; .m p S ; M- >"Q oB
S?€+? iB M h` M; .m - Hw /Q H" \*?•m S?B M S?€+? `i [m2M i?m°+ pMM; #B M +ªM
K" h` M; .m pb Km®M M? M? +?|M; p MQÈ+ +kM; TªB ;"i ç-m ç²M; wX

E?B ç M i?`M? M; QÌB >Q +€Q iW pÈB #` +K- >"Q oBM? iU KbM? H€B t2 çQ h` M
M; Q" B i?`M? T?®- +?¶ ç| ç½ +| K°i +?B + i`U+ i?, M; X >"Q oBM? +| i? çB m ç°M;
#i F€ H9+ M"Q- çB m M"v +?Q i?'v i?•M T?"M ç` p` p" +€+ K®B [m M? +O ?„M î

@ *"m h` M; - b m K°i i?ÌB ;B M M[ b) ;†T HçB i`QM; MQÈ+X

L?bM i`U+ i?, M; +?"K`½B # v H M F?¬M; - b m ç|`ÌB F?ÄB i-K K„i i?b >"Q oBM? K

ob /½v .½ L?•M aÆM +| K°i HQçB iW i`QÌM; F?| ?B m H"K +?Q M? [M; i?B i #` çB M
+¬M; ?B m- pb i? +?B + K€v # v +?d +| i? # v [m M? #B M ;BÈB +O .½ L?•M aÆ
i`M M?Ä î #B M ;BÈB h`mM; Zm®+ p" Jv MK` - +?¶ M"v +kM; +| K°i +€M? [m•M +C

@ «M; +?O h` M; - F?¬M; b Q +?S\

oW tm®M; K€v # v i?b *?•m S?B M S?€+? €T HçB ;¬M- h` M; .m M? M? +?|M; Hm

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b ç•m- ç M ç•m`²B- +?9M; i K m tm'i +ªM? i?¬B

h` M; .m î i` M K€v # v p`B ;Bì p` ;Bª pì M?„K K„i M;O M?QM; F?¬M; ?B m pb b Q
 H„M; - +| H) pb *?•m S?B M S?€+? Î M; v # M +¢M?X
 @ *?9M; i i`QÊ+ iB M çB ` M;Q`B- ç M # M çQìM; +?ì K°i H€i b) +| +€+ çQ`M t2 /
 [m - +€+ M? tm'i +ªM? i?2Q #¼M ?¼H` çQÊ+X
 *?•m S?B M S?€+? F?€ #`i K½M pÈB h` M; .m - M?QM; M?B K pK +O ¬M; +?O >`Q
 ?„M /MM; iB M; Jv MK `i` Q ç´B pÈB M;QìB H€B i`U+ i?,M; K°i H9+- H¢B çQ h` M
 [m•M /Q M?- çB ç M # M +¢M? K°i +QM çQìM; M?U - K`ibM? ?bM? ;B Q i?¬M; Î ç
 @ æ•v K` H` t2 /m H`+? b Q\
 h` M; .m M?bM +?B + t2 K` b m çQi #®+ H M F?|B t M? i?b F?¬M; F?ÄB /MM; €M
 S?B M S?€+?X
 @ s2 +O h`mM; Zm®+ i?b +?d +| p`v i?¬B
 *?•m S?B M S?€+? H-K #-K K°i +•m- b m ç| ?„M pmM; pšv i v ç|M t2- F?¬M; F?Ä
 ""M? S?B ÈM H¢M?X
 s2 /WM; H¢B- *?•m S?B M S?€+? /MM; iB M; Jv MK `i` Q ç´B K°i H€i pÈB i`B t -
 8yy +O Jv MK ` - +m®B +MM; [m v b M; M|B pÈB h` M; .m ,
 @ æQÊ+ `²B- #¼M ?¼+| i? i`U+ iB T çQ +€+ M? b M; #B M; BÈB- ¬M; +?O h` M
 @ æQÊ+ - çQÊ+ `²B- +€K ÆM M?- b m M`v +| +Æ ?°B b) ;†T H¢B
 h` M; .m pW H M t2 pW M|B- i?"i bU H` ÈM H¢M?X
 a m F?B H M t2 i?b ""M? S?B /MM; ;B¼M; t'm t ?ÄB,
 @ M? h` M;- ?bM? M?Q M? `i KQM; çQÊ+ ;†T H¢B\
 @ S?b- i?"i bU tBM H¶B- tBM H¶B
 h` M; .m #` HìB M|B +O ""M? S?B H`K +?Q T?mM +ªMQÊ+ H M M;QìB +- ;€B M?
 çSM; H M tBM H¶BX
 @ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b- +€+ M? H` M;QìB h`mM; Zm®+ b Q\
 *¬; €B FB H`v F?,M ` H m +?MB- b m ç| M`M; [m v ç-m ?ÄB h` M; .m - F?¬M; T?
 M;QìB i` M t2 çQ K„i M?bM h` M; .m p` ""M? S?BX
 @ æ9M; p`v- i'i M?B M H` M;QìB h`mM; Zm®+- +?ŠM; H) +| ;b F?¬M; ç9M; b Q\
 *¬; €B `i tBM?- +QìB H° ` ? B K€ H9M ç²M; iB M- M?bM `i ç T K„iX i`mv M +`T M
 @ E?¬M; T?ªB- i¬B H` ?QÈM; /šM pB M /m H`+? # M Jv MK ` - +?mv M T?K i`€+? i
 +€+ M? F?¬M; i? K ;B /m H`+?- b Q H¢B ç M Jv MK `
 *¬; €B p` h` M; .m KÈB ?B m- i?b ` +?B + t2 t`M +O h`mM; Zm®+ M`v +?mv M
 F?€+? ó/m H`+? K°i M;`vô î Jv MK ` - M?[M; M;QìB i¢K i?ìB p`Q Jv MK ` +¬M; i€
 çQ`M /m H`+? M`v- pb p`v K` ? B M;QìB tm'i ?B M i` M çQìM; H`K +?Q #¼M ?¼?B
 +Q i`€B T?ûTX
 h v i`€B +O h` M; .m #` i?QÆM; p` i`2Q H M +´- çB m M`v / H`K +?Q M;QìB i ?B
 @ h¬B ç M iW J M/ H v- F?¬M; T?ªB ç M /m H`+?- +`M; F?¬M; T?ªB M?"T +Q i`€B
 +?S\
 h` M; .m ;BªB i?Q+? ? B +•m- +kM; F?¬M; F?ÄB +?mv M +?O ç b M; T?QÆM; /B
 @ *€B ;b K` /m H`+? K°i M;`v î Jv MK ` +?S- +kM; F?¬M; ? v +?9i M`Q
 @ æ9M; p`v- t2 [m€ FûK- H` ?`M; +k
 @ h`î p /Si F?Q€i T?ªB +?Q +¬M; iv /m H`+? FB #B i i v

h` M; .m +ÁM +?Q M|B /Si HÌB i?b # M +¢M? ç½ +| p`B F H M iB M;- t2K` ç½ #
K°i M;`vX

@ >mvM? ç - ? B M;QÌB +?¢v ç M Jv MK `H`K ;b\ *| T?ªB Km #€M K i9v F?¬M; \

J°i i M K"TM;²B ?"M; i` M `i ?B m F€- ?„M +ÁM pmM; i v pÈB #° /¢M; +?` t€i i?m@
M`v H`K +?Q +¬ ?QÈM; /šM pB M /m H`+? p` i M ç`M ¬M; Î # M +¢M? +9B ç-m tm@

@ L`v- ?mvM? ç - +kM; F?¬M; M M M|B #`v M?Q p`v- +?9M; i¬B ç M u M;QM ç`
J M/ H v- i¬B +| ;B`v i| +O +?QM? [mv M Jv MK `

h` M; .m i?`v K¼B M;QÌB i` M t2 M?bM KbM? p` ""M? S?B #^M; €M? K„i F€ [m€B i
pB + M`v M m M|B F?¬M; `ä`"M; i?b ç M #B M ;BÈB i? M`Q +kM; +| F çB i® +€Q

@ š- ç•v H` ;B`v +?SM; M?"M F?€+? [mw +O +?QM? [mv M +?9M; i¬B- ç9M; `²B

*¬ M[?QÈM; /šM pB M /m H`+? t2K ;B`v +?SM; M?"M +O h` M; .m `²B ;BªB i?Q+?
M;QÌB F?¬M; iB T iK+ M;?B F}X S?ªB #B i`^M; ç€K #m¬M K i9v i`QM; T?BK ç m
M m M?Q ? B M;QÌB M`v H` F #m¬M K i9v- bÊ`^M; b) #„i +| + +ªt2 H`K +QM iBM>

a m F?B #B i`ä i?•M T?"M +O ? B M;QÌB h` M; .m i?b i`QM; t2 +kM; i?ª HÄM; ?
p +?mv M ç` i?¢+?- M?QM; F?B i?`v h` M; .m ?ÄB KQÌB ç€T K°i i?b +kM; +ªK i?
+?O ç b M; +¬ ?QÈM; /šM pB M tBM? ç T FB X

@ L`v +¬ ?QÈM; /šM pB M- +¬m çQÌM; +O Jv MK `F?€ FûK- M?Q p`v iB M i?m i
K¶B i?€M; iB M HQÆM; +O +¬ H` # Q M?B m\

L;QÌB ?ÄB H` i M K"TM;²B T?Q i`QÈ+X

@ *?QM? [mv M +?9M; i¬B F?¬M; i?m i?m - +?9M; i¬B +kM; F?¬M; T?ªB M°T i?m
i K` i?¬BX

*¬ ;€B i`ª HÌB F?€ i?"M? i?"i- M;Q`B h` M; .m p` ""M? S?B i?b B +kM; ?€ ?| + KB

@ o`v +€+ +¬ ,M ;b\ >Q K`m F?¬M; ;B Q M°T H M b Q\

@ h`i +ª M?[M; ;b H`K` ç m i?m°+ p KbM?- +?QM? [mv M +?9M; i¬B +?d +| +K+ +ª
+| M?[M; i?S H,M; M?,M; M?Q p bBM?- i?m

*¬ ;€B M|B H`K +?Q ç€K M;QÌB M;¢+ M?B M HÈM- F?¬M; +¬M M°T i?m - t2K` M?
M?"T ?ÆB i?'TX

h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i çB m M`v- ?„M M;²B b m +kM; +| +?9i iÁ KÁ- pb p`v ?

@ o`v # M? pB M i?b b Q\ B i`ª HQÆM; +?Q #€+ bo p` i?¬v ;B€Q\

@ :B€Q /K+ +O +?9M; i¬B H` KB M T?Q- +?d +¬M Km b€+? çB ?¼+ K` i?¬B- M m
i - i?m@+ H` +?QM? [mv M +'T- +?d i`ª iB M ;BªB T?šm K` i?¬BX

@ *ÁM i`QÌM; i?b T?¬M HÈM H` +O +?QM? [mv M- i?¬M /•M ;|T iB M i`ª HQÆM; +
jyy i X

*¬ ;€B M|B H`K ¼B M;QÌB i`WM; K„i- HQÆM; jyy i - F?¬M; #B i b®M; b Q +?Q çO

8y8X *?QÆM; 8 y9 @ 8y8, o LQÈ+ Uk @ jVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8y9 @ 8y8, o MQÈ+ Uk @ jVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

L?QM; T?9+ HÊB Î Jv MK `i?"i bU H" ` 'i i®i- t2K # M? +?d i®M M,K KQÆB ç²M; -
tm # M h`mM; Zm®+- `ä ``M; H" çĐ i®M FûK ?ÆM i`QM; MQÊ+- pb +?d H" +ªK b®i i
K'ip`B i`,K ç²M; `²BX

GÌB M!B +O +¬ ;€B ?QÈM; /šM pB M i` M t2 i?"i bU H"K +?Q ç€K M K M[ iÄ ` ?B
ç +O KbM?- M?[M; +•m ?ÄB p" M?[M; +•m i`ª HÌB ç½ i? ?B M `ä bU F?€+ #B i;B

Í Jv MK `i?b M?[M; M?•M pB M M?" MQÊ+ M?Q +ªM? b€i +kM; +?d +! iB M HQÆM
#¼M ?¼ #m´B b€M; çB H"K p" ç M # ;BÌ +?B m H" +! i? p - +! i? i?U+ ?B M M?[M

>ÆM M[+ªM? b€i i` M +Æ #ªM +kM; F?¬M; +! K'v pB + ç H"K- pb M m #„i çQÊ+ i`
#ªM M´B çB M ç€M? +? i M; v i¢B +?¶ - K" ibM? ?m®M; i`"i iU i`` M i®i ç M KS+ F
çQÌM;X

L;QÌB Jv MK ` +! i?!B [m2M H"K M?" #^M; i`2 MS - +S # M,K i?b /Đ ` H"K H¢B K

J`""M? S?B +kM; #B i F?€ M?B m p #®B +ªM? +O h` M; .m - tY Hw M?[M; +?mv I
+m°+ çB M i?QçB K`i?¬BX L?QM; F?B M; |M i v h` M; .m pW çKM; p`Q #`M T?Q
p, M T?ÁM; #` M; QÌB i ç~v -K K°i +€B p` KÎ` X

@ GQÆM; æ`+?- i M F?®M M`v- ?¬K M v F?¬M; T?ªB Îi`QM; + i`U+ b Q\ a Q HçB

J°i iB M; K„M; iW +Y i`mv M p`Q M?QM; ;B¼M; çB m HçB +| +?9i pmB p - b m ç;
+ Q HÈM tm' ?B M Î+Y ` p`QX

oB M i`mM; 9v H9+ M`v HB m KçM; pMM; pšv- ?„M ?¬ H M,

@ æçB ç°B i`QÎM; - çWM; p`Q- M; mv ?B K

L; QÌB tm'i ?B M M; Q`B +Y +?Êi +| T?ªM SM; `i M? M?- F?B i?'v pB M i`mM; 9v #
H`K pB +- b m ç; K°i ?¼M; b9M; +?o p T?Q KbM?- F?QªM? F?„+ b m ?„M ç½ M; ²
` T?Q b m #'i +?'T i bM? ?m®M; i?"i bU `i F?| +QBX

a m F?B `ìB F?ÄB +Y +?QM? T?ÁM; H`K pB ++O pB M i`mM; 9v- M; QÌB FB tQ v
+?QM?- F?QªM? F?„+ b m ç½ `9i b9M; +-K i` M i vX

E?QªM; i?ìB ;B M M; „M pW [m ?„M ç½ T?€i ?B M i`QM; T?ÁM; +| ? B i M HQM? p
#` F?®M; +? - +ÁM ç®B T?QÆM; +| ? B M; QÌB- K°i M; QÌB +-K b9M; - K°i M; QÌB F
+| i?QÆM; iQ+?X

@ æçB ç°B i`QÎM; - #¼M ?¼ +| ? B M; QÌB- +?d +| K°i F?~m b9M; - K°i M; QÌB F?€+ #
ç M i¬B- tY Hw #¼M ?¼ çB

oB M i`mM; 9v ;`Q H M i`QM; T?ÁM; H`K pB +- ""M? S?B +kM; K†+ F ç®B T?QÆM
M?Q F?¬M; M?bM ` +Y X

h` M; .m pW `²B i?"i bU #` ç®B T?QÆM; H`K +?Q ;B"i KbM?- i? M M +ÁM +?Q F
çB M i?b ""M? S?B F?Q€i i v €Q- iÄ w F?¬M; +-M- h` M; .m /M F?¬M; ?B m `ä+k

@ L; QÌB # M i`QM; M; ?2 ç•v- H"TiS+ #Ä pk F?Q tm®M; ç-m ?`M; - ç; H` çQÌM; ` /

oB M [m•M M?•M ÎM; Q`B +Y +| [m•M ?`K ? B b Q ? B ;ç+?- H` K°i i`mM; i€X

:B¼M; çB m +O M; QÌB M`v i mv `i M; ?B K i9+ M?QM; HçB ;B®M; M?Q ç M; +QÌB-
?B m `ä- b m F?B M?bM F„ KÈB T?€i ?B M M; QÌB M`v i?"i bU +| ;QÆM; K†i +QÌB-
K`v Qi- p`M? i B HÈM- M m ç ç;M; p B T?"i .B G†+ i`QM; h•v .m Ew i?b F?¬M; +-M

G9+ M`v +| ? B pB M +ªM? b€i [m•M bU iW # M M; Q`B çB ç M- F?B i?'v M?Q p`v i?
i?O i? pÈB ? B M; QÌB- iÄ w i`QM; T?ÁM; H`K pB ++| M; mv ?B K- pb i? K` ç€K +
` ibK p` i`Q T?M ?ÉTX

oB M i`mM; i€ HçB ?„M; ;B¼M; K°i +€B `²B ?¬ H M,

@ h¬B M?„+ HçB K°i H-M M[- M; QÌB i`QM; T?ÁM; M; ?2 +?Q `ä ç•v- H"TiS+

@ æQÊ+ `²B- hB m S?"i L?B- M? +| T?ªB i`QÈ+ iB M T?ªB H`K +?Q M; QÌB i /šM
M„K #„i i?ìB ;B M #„i ?Q†+ ;B i i¬B F?¬M; \ > v i` M? i?O i'M +-M; i?ŠM; \ >W- çW
FB - i` M? i?O çB p`Q ç•v

h`QM; T?ÁM; +?Êi p M; H M K°i •K i? M?- M; v b m ç; M?[M; iB M; +°T +°T p M;
T?•M ;BªB i?"M? p`B HBM? FB M çQÊ+ MûK ` M; Q`BX

GìB M`v pW MìB ` H`K +?Q M; QÌB i`QM; T?ÁM; ? v # M M; Q`B +kM; M; •v +ªM; QÌ
H9+ M`v pB M i`mM; 9v +kM; F?¬M; +ÁM pMM; pšv- pb ?„M #B i`ä M; QçB ?B m h
i`QÎM; X

@ >m'M Hmv M pB M b Q\

oB M [m M [m•M î M;Q`B T?ÁM; i`¬M; ;B¬M; M?Q T?"i .B G†+ M;?2 çQÊ+ •K i? M?
M;®+- b m ç| +| T?ªM SM;- ?„M +¬K b9M; ç9i p`Q pÄ F?¬M; +?9i /Q /U- b m ç| T?€
[m•M bU i?m ?²B i? iB K T?K+X

@ G` + "m\ >m'M Hmv M pB M- + "m ç M; çM ;b p"v\

oB M i`mM; i€ tm'i ?B M M;Q`B +Y - i`QÊ+ iB M M?†i H M M?[M; HBM? FB M b9M
H9+ M`v ""M? S?B ç½ i?ª pB M i`mM; 9v ` - KdK +Q`B M?bM pB M i`mM; i€X

@ æWM; +Q`B- i?'v ;QÆM; K†i iQÆB +Q`B +O M? H` i¬B F?| +?`m

""M? S?B F?Q i`QÆM; ;¼B K°i iB M;- b m ç| iB M H M M;? M? ç|M- ? B # M ¬K H
+O ç®B T?QÆM;X oB M i`mM; 9v H9+ M`v i?"i bU i`ÊM i`ÁM K„i- imv M|B ç¢B ç
i¢Q ` +€B ;B€ pÊB + 'T /QÊB- M?QM; +ÁM +?Q i?'v i?•M i?B i pÊB B M?Q p"vX

@ >m'M Hmv M pB M- M;²B- M;²B çB- GQÆM; .`+?- +QM `M M`v +ÁM +?Q #B i ç

oB M i`mM; i€ #m¬M; ""M? S?B ` - b m ç| ç ""M? S?B M;²B tm®M; ;? b H¬M;- H¢
çB m M`v H`K +?Q GQÆM; .`+? ;B"i KbM?- p°B p`M; çB T? +?Q h` M; .m p` ""M?

@ æQÊ+ `²B- çB ` M;Q`B- pB + pW `²B F?¬M; +¬M M|B ` - ç•v H` F, Hm"iX

oB M i`mM; i€ F?Q€i i v M|B pÊB p K†i M;?B K i9+- +?d H` T?¬M M;?B K i9+ +?
M|B- pb ;QÆM; K†i poM? pB M H` iQÆB +Q`BX

@ _ä5

oB M i`mM; 9v +?"Q K°i +€B- çB ` M;Q`B pÊB ç¬v #KM; M;?B p'M- M?QM; ?„M +k
+•m [m M HÊM ç +? i M;Q`B- K` ?„M H¢B i?'T ?ÆM + 'T i` M ç M p`B #" +X

oB M i`mM; i€ ç~v Hv i` MQM; ç M i`QÊ+ K†i ""M? S?B- +Y ç°M; M`v F?¬M; ;B®M
;B®M; M?Q K°i pB M T?K+ pK p"vX

@ * "m ç M; +?'T ?"M? M?B K pK b Q\

LK +Q`B i` M K†i ""M? S?B +| +?9i F?´ bî,

@ S?"i :B - M|B i?"i M?û- i¬B ç½ tm'i M;k ?ÆM K°i M,K- #•v ;Bì ç M; çB i?2Q M?

@ *€B ;b\

oB M i`mM; i€ #` HìB M|B +O ""M? S?B H`K +?Q FBM? ?QªM;- ?„M F?¬M; F?ÄB ç

@ a Q H¢B M?Q p"v\ >m'M Hmv M pB M- +?mv M ;b tªv ` \ L m F?¬M; i¬B b) #€Q +
M;k\ *?S+ ç¢B ç°B i`QîM; +O i¬B +kM; ;B Q +?Q + "m

@ æ¢B ç°B i`QîM; b Q\ L m i¬B F?¬M; tm'i M;k i?b #•v ;Bì +?d H` K°i i?B m i€-
i€+- #•v ;Bì i¬B `i i®i

""M? S?B H„+ ç¬m- #®K ç½ K'i- 2K ;€B +¬M ?„M +?,K b|+- +kM; F?¬M; T?ªB +¬M;
;b HQ H„M; M?Q i`QÊ+X

@ >m'M Hmv M pB M- b Q H¢B tm'i M;k\ E?B ç| F?¬M; T?ªB ç½ +| [mv i ç`M? i?,M
b Q\

oB M i`mM; i€ /MM; ;B¼M; F?| ?B m M|BX

@ G9+ i?B ?"M? M?B K pK #„M +? i p`B i M #m¬M K i9v- pB + M`v çWM; ç + "T ç
i?B m +?Q M?- ç•v H` ç¢B + +O i¬B- +kM; H` ¬M; +?O +O i¬B- h` M; .m

""M? S?B i'i M?B M F?¬M; Km®M M?„+ H¢B +?mv M i`QÊ+ FB - ?„M /B +?mv M +?
pB M i`mM; i€- ç²M; i?ìB ;BÊB i?B m K®B [m M ? ;B[? B # MX

h?b ` M;Q`B FB ?¼ Gw- i M K°i +?[hB m- H` Gw hB m- M?QM; pb ;QÆM; K†i +S
ç†i M;Q¢B ?B m H` hB m .B M S?"iUS?"i +Q`B VX

ob i?QÌM; tmv M H"K M?B K pK M; ,M +?†M #m¬M H"m Î #B M ;BÈB M M M;QÌB M?
 S?"i ?Q†+ S?"i :B - ç€K #m¬M K i9v ?"M ?„M i?'m tQÆM; - ;¼B ?„M H" hB m J†i >
 L,K M;Q€B +€M? [m•M +?¶ Gw hB m +| T?€B ?ÆM ? B KQÆB +ªM? b€i [m•M bU +
 ""M? S?B ?m'M Hmv M ç†+ #B i- K""M? S?B +?QM? H" ?m'M Hmv M pB MX
 o"Q i?ÌB çB K ç-m i?b Gw hB m F?¬M; T?K+ K°i i M K†i i`„M; M?Q ""M? S?B- [m
 i?'T ?ÆM KbM?- im' B HçB +""M; M?Ä ?ÆM- +| #ªM HoM? [m€B [m, ;b\ J" F?B ç| +
 hB m iÄ` #'i K½MX
 "° ç°B i`U+ iB T ?ÆM [m M ç` T?QÆM; - HçB F?€+ #B i pÈB M;QÌB H"K +?QM? i`
 i`çK #B M T?ÁM; - FBM? M;?B K i?U+ +?B M T?QM; T?9- i`QÈ+ M v ç m iU M?"M -
 L;QÌB M?Q p"v #bM? i?QÌM; v m ?"M `ä`"M; - T?¬M HÈM H" i?ŠM; iQM?- +?d +¬M
 T?QÆM; i?S+ i®i M?'i +?QM? H" i, i?QX
 J" çB m F?| +?`m ç½ tªv` - /M H" ç'm i v ç¬B ? v M?B m M;QÌB ?Q†+ bQ p F„i?n
 i€+ +?B M Î çO K¼B ç` ?bM? i?b #¼M ?¼+ kM; #` ""M? S?B H"K +?Q +? i çB b®M
 T?K+ F?~m T?K+ K°i p` ?m'M Hmv M pB M i` im' B M?Q h` M; .m X
 E?B ç| imv Gw hB m +?d H" i?B m i€ M?QM; +U+ F€ F?•K T?K+ ""M? S?B M?Ä ?ÆM
 ? B #"+ [m•M ?"K- i`QM; i?ÌB ;B M ?m'M Hmv M # i?€M; i?b #¼M ?¼+ | +ªK ibM?
 a m ç| ""M? S?B çQ #¼M ?¼ çB i?U+ ?B M p" B M?B K pK K"i- +| i? M|B +""M; ;„
 i?•M i?O K` ""M? S?B i? ?B M i`QM; H9+ i?U+ ?B M M?B K pK i?"i bU H"K +?Q ç€
 bU +? M? H +? ;B[KbM? p` #° ç°B ç†+ +?OM; X
 @ L|B çM ;b p"v- +?d H" #„M +? i p" B i M #m¬M K i9v- F?¬M; T?ªB H" `i #bM? i?C
 T?Q +""m +kM; F?¬M; [m€ KçM? p"v +?S\
 Gw hB m /MM; €M? K„i M;?B M;Ì M?bM ""M? S?B- imv [m•M M?•M i`QÈ+ M v F?¬
 #BM?- M?QM; p"Q M?[M; i?ÌB çB K M?çv +ªK i?b i`mv M i?®M; M"v +kM; F?¬M;
 +?B M i` M? i`QÈ+ ç•v MY i? F, i?b +kM; +| `i M?B m [m•M M?•M F?¬M; Km®M
 @ æQÈ+ `²B- S?"i :B - F?¬M; ç +"T ç M +?mv M M"v M[- i|K HçB H" #•v ;B| i¬B b
 F? B #€Q M?[M; K|M M"v- ç t2K M| +| ;B€ i` # Q M?B m- +?9M; i¬B b) ç|M; iB M
 ""M? S?B F?Q€i i v €Q- ?„M +kM; F?¬M; Km®M M|B M?B m p +?mv M M?" KbM?-
 +| K°i #Q K"i +?¬M /'m `i b•m- /M H" h` M; .m i?b +kM; +?Q çQÈ+ M?„+ ç MX

8ydX *?QÆM; 8 yd, *?B M >[mX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8yd, *?B M ?[mX

L?|K .`+?, h2T; i`mv M +"T M?"i M? M? M?'i içB +?'K

L;m²M, pBTp M/

h?"i` M,K tQ ?„M ;B i ç€K M;QÌB FB +kM; H" pb +® w- pb ?„M #B i`ä F?¬M; H"
 +?Q T?ûT ?„M #Ä çB- M?QM; 2K ;€B Î M?" #` # M? HçB +¬M ?„M [m M i•K +?,K b| +
 h? H" p" B i M #m¬M K i9v FB +QB M?Q tmB t Q- ?„M tY w #¼M ?¼ K" F?¬M; +| +
 .M H" M?Q p"v i?b F?B ç| H½M? ççQ +€M? [m•M +O ""M? S?B +kM; Km®M +?2 ;B
 T?ªM F?€M; K" #` #„M +? i- M?QM; ""M? S?B HçB i`U+ iB T pB i #€Q +€Q- i`U+ iE
 L?[M; +?mv M M?Q p"v K¼B M;QÌB ç m +QB M?Q `ä`"M; - +?d +¬M F?¬M; M|B `ä i
 F?B ç½ +| ;B'v i`„M; KU+ ç2M- +kM; F?¬M; i? M"Q iB T iK+ +?2 ;B'm çQÈ+ M[X

sûi i? 'v ""M? S?B F?B +? 'T ?""M? M?B K pK K" ç€M? K' i Hw i`Q ç i¢Q M M ?"m [mª çQÊ+ tm'i M;k +?mv M M;? - K°i pB M bo [m M + 'T 9v M? M? +?| M; +?Q ;BªB M;k> h?"i` +€B ;¼B H" K' i Hw i`Q +kM; pb M;mv M M?•M H½M? ç¢Q iB +?"M pb` M b„i +S T?¬M #€Q +€Q FB +O ""M? S?B b m F?B ?Q""M i?""M? M?B K pK- M m M?Q ? +?ŠM; +| p'M ç ;bX

L?QM; F?B ç| ""M? S?B +?d Km®M p M?" +?,K b|+ 2K ;€B- i? +?Q M M F i [mª M ?„MX

@ >m'M Hmv M pB M- + "m ç' B M;? FBM? /Q M? i?m®+ b Q\ *ÁM i?¬M; [m M +€B M"v i¬B tY Hw çQÊ+

Gw hB m /MM; +?•M ç€ H M +€B # H¬`²B M|B #^M; ;B¼M; pmB p - i?"i` i`QM; H M;| - #m¬M H"m M?[M; HQ¢B /QÊ+ HB m i? M"v +kM; F?¬M; iQM? H" i°B HÊM- #„i i? M"Q bQ pÊB #m¬M H"m K i9vX L?QM; M m ""M? S?B p M?" p" H"K M?Q p"v ç ;b ç€M; i`€+?X

L?QM; Gw hB m M|B M?[M; H|B M"v H" ç M; i?Y ""M? S?B- F?¬M; B ?B m`ä ""M? M?Q ""M? S?B K" i`Î H¢B ç` T?QÆM; i? K ;B M?[M; ?Q¢i ç°M; FBM? /Q M? F?¬M HÊM i? M"Q +?Q t½ ?°BX L m ?¬K M v ""M? S?B i?"i bU #m¬M H"m /QÊ+ HB22mD M"v H M imv M i` MX

@ S?"i :B - çWM; M;?o # "v #¢- i¬B Km®M #m¬M H"m i?b b) #` +€+ M; Q|B #„i çQÊ+ #m¬M H"m M?[M; i?S M"v\ "m¬M K i9v F?¬M; T?ªB +| iB M M? M? ?ÆM b Q\

""M? S?B /MM; €M? K„i M?Q +Q|B M?Q F?¬M; M?bM S?"i :B - ?„M M|BM?[M; H|B i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+- M?QM; ;QÆM; K†i Gw hB m pšM iQÆB +Q|B- +,M #ªM ?B M` p'M ç ;bX

@ >b ?b- ?m'M Hmv M pB M ç9M; H" ?m'M Hmv M pB M- M; v +ª +?9i i•K iQ +O i¬`i iBM iQÎM; p"Q + "m- M?QM; #•v ;B|`i T?S + i¢T- + "m +kM; çWM; ç w

iB m i` M; M|B ç M ç•v i?b M;"K KB M; M?bM h` M; .m - w M;?o +O ?„M +?QM? T?QÆM; /B M F?€+ #B i- ""M? S?B + "m +kM; çWM; #` M; Q|B i HÊB /KM;- K" M;Q h` M; .m X

@ h?¬B çQÊ+`²B- S?"i :B - +| ?¢M; M; Q|B M"Q K" i¬B +?Q iWM; ;†T [m \ oB + M" M?Î

""M? S?B ç M i`QÊ+ K†i Gw hB m- b m ç| F?) ;?û b€i # M i` B ç®B T?QÆM; M|B F FBM? M;¢+ M?QM; ;QÆM; K†i pšM iQÆB +Q|BX

@ E?¬M; i? M"Q- ¬M; +K ç½ ?ÆM +?QM KQÆB- +ÁM Km®M i?S M"v b Q\ aÊ`^M; + ?B m M[

@ S?b- ¬B- tBM H¶B- i?"i bU F?¬M; +® w

h` M; .m pW m¬M; K°i M;KK i"" i?b +?Êi ?€ KB M; T?mM bQÆM; p"Q K†i Gw hB r

@ M? ç9M; H"

""M? S?B +?d p"Q K†i Gw hB m`²B +Q|B K„M;- ?„M M|B +?Q Gw hB m #B i i M +O Km®M M|B h` M; .m b) F?¬M; ? K +?9i iB M M"vX B M;| Gw hB m bmv M;?o T?Q K" M;?o ç M M?[M; +?mv M FB

@ >b- i¬B b B- i¬B b B`²B- ?b ?b- ?m'M Hmv M pB M- ?¬K M v + "m ç M ç` #""M +C bU F?¬M; i? b€M? pÊB + "m i` M T?QÆM; /B M [m•M bU- M?QM; M|B p m®M;`Q +?Q i?m B- i®B M v +?9M; i T?ªB m®M; p`B +?ûM

hmv #` h` M; .m T?mM MQÊ+ i"" H M K†i M?QM; Gw hB m pšM +ªK i?'v pmB bQÈM i` M +QM çQÎM; €+- çB m M"v H" [m€ K v K„MX "¼M ?¼ bÊ M?'i +?QM? H" +?B M ;B€+ ç m HÁM; M"v H" M; Q|B M; Q`B F?| i? M"Q +ªK M?"M çQÊ+X

@ GQÆM; æ`+?- +QM`M +? i iB i FB - çB p`Q ç•v M; v- i¬B #B i iB m iY +”m +?Q
Gw hB m çB ç M +Y - ?„M KÎ +Y `²B ?¬ H M` M; Q`B,
@ æB- çQ M?[M; i?S M`v çB F? B #EQ- “- +kM; ç†i K°i #”M iB +`QÊm Î +?¶ +k
@ æçB ç°B i`QÎM; - #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB H` #m¬M H”m
@ ”m¬M H”m +€B `„K- ?m’M Hmv M pB M +O i¬B M, K tQ +kM; tm’i i?•M iW # M M
Gw hB m +Q`B K„M; pÈB pB M i`mM; 9v,
@ J m H M- M m ?m’M Hmv M pB M Km®M tm’i +ªM? i?b K°i i`, K FBHQK2i çQÎM; #
@ «B- i¬B çB M; v ç•v
oB M i`mM; 9v i?’v Gw hB m pmM; i v K9 +?•M H`K` p`B iQ i? i?b +†T K„i b€M;
`²B KbM? i?m F?¬M; Q M- ç®B T?QÆM; H` K°i i`QM; M?[M; M; Q`B KçM? K) i`QM
F?¬M; +‡; b H` t’m ?´X ob p”v ?„M FQ+? ç°M; +?çv p`Q T?ÁM; H’v # H¬ +O ””M?
F? B #EQX
@ S?”i :B - +?9M; i¬B +ÁM T?ªB p “„+ EBM?- çB m M`v l®M; `QÊm +QB M?Q i?¬
””M? S?B M?bM h` M; .m - ?„M #B i`à M; ”v K®i h` M; .m b) T?ªB i? K; B i?B M; ?
F?€ +, m; X
Gw hB m i`WM; K„i H M M‡B,
@ o¬ M; ?o - ç M ç` #”M +O i¬B- M m F?¬M; ;B[ ?m’M Hmv M pB M HçB H`K p`B
çQÊ+ i?b çªK #ªQ b) ç•K p`Q +°i b®M; +O i¬BX J” ?¬K M v +kM; F?¬M; +ÁM +?mv
bÈK K B i¬B b) +?Q t2 çQ ? B M; Q`B ç M b•M # v
@ ””M? S?B- ?¬K M v Î HçB K°i ç K +kM; çQÊ+
h` M; .m +kM; +ªK M?”M çQÊ+ iB M? M; ?o +?B M ?[m M²M; M”M iW i`QM; H`B M‡
J°i H€i b m GQÆM; .`+? K M; # H¬ +O ””M? S?B [m v HçB- b m ç‡ i`ª; B’v iÎ +?Q
i?¬M; [m M p`H T?Q i?m X h` M; .m çB i?2Q pB M i`mM; 9v çB M°T i?m - b m ç
[m€M ,MX
L; Q`B GQÆM; .`+? +‡ +’T #”+ i?’T M?’i- Gw hB m +ÁM ;¼B ç M ? B p`i?B m i€ ç
@ >m’M Hmv M pB M- Gw hB m i¬B FQM? +”m K°i Hv- /M +”m +‡ +ÁM i`QM; [m•M
Hmv M pB M +O i¬BX
Zm•M M?•M m®M; `QÊm +kM; b) F?¬M; K`B K¼+ K”m K - i`U+ iB T`‡i`QÊm bM? p
+kM; F?¬M; [m M i•K ””M? S?B +‡ m®M; ? v F?¬M; - ?„M M; Y +´ m®M; +çM Hv +O
@ æQÊ+ - m®M; 5
æB m H`K +?Q h` M; .m ;B”i KbM? +?QM? H` ””M? S?B i?2Q KbM? i`QÊ+ M v ç m
HçB m®M; K°i Hv K” F?¬M; M‡B K°i H`B M”Q F?€+X
>ÆM M[iYm HQÊM; +O ””M? S?B H``’i + Q- m®M; ç M H9+ +m®B +MM; i?b Gw h
? B p`i?B m i€ çB i?2Q iB T F?€+? +kM; ç½ b vX
””M? S?B i m v iYm HQÊM; i®i M?QM; +kM; F?¬M; +?`m M´B # #®M M; Q`B +MM; i’M
a€M; bÈK ?¬K b m Gw hB m b„T t T t2 çQ h` M; .m p” ””M? S?B ç M b•M # v- +?QM
v ç M “„+ EBM?X
æ M “„+ EBM? i?b ç½ ?ÆM K°i ;BÎ +?B m- p`B M; ”v i`QÊ+ “„+ EBM? +‡ K°i i`”M in
M?bM tm®M; +‡ i? i?’v +ª i?”M? T?® M?Q K°i #S+ i` M? i`„M; t‡ X
h` M; .m F?¬M; i?¬M; #EQ +?Q >€+? GQM; ` ç‡M- ?„M p” ””M? S?B #„i t2 +?çv p

G-M M"v Î MQÊ+ M; Q" B ?ÆM K°i i?€M; - h` M; .m M; ?2 i" B t t2 M|B ` F?~m •K ",
+| +?9i i?•M i?B iX

8y3X *?QÆM; 8 y3, æWM; G"K GQ¢M- æ 1KX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8y3, æWM; H"K HQ¢M- ¸ 2KX

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

"'K M9i óh?m ;¼Mô ¸ i?m ;¼M M°B /mM; h?m ;¼M

@ «B- ¬M; +?O ¸½p - b Q F?¬M; ;¼B ¸B M i?Q¢B +?Q i¬B ` b•M # v ¸|M iB T

>€+? GQM; M; ?2 i?'v iB M; +?m¬M; +Y - H¢B M?bM p"Q K" M?bM? i?'v h` M; .m p
HÈM ¸SM; M; Q" B +´M; - i? H" F?¬M; F?ÄB b[M; b@iX æ†+ #B i H" b m F?B +?¢v
i?QÆM; i?b p°B p" M; ?ÄB,

@ «M; +?O- +| +?mv M ;b i? M"v\ ""M? S?B- F?¬M; T?ªB M|B H" +?, K b|+ ¬M; +?O

@ M? >€+?- F?¬M; +| ;b- +?d H" +| +?9i +?mv M tªv ` #'i M; |¬ F?¬M; i`€+? ""M?
H"K `°M

h` M; .m ¸ M; M|B i?b i`QM; +Y +| K°i #|M; i`„M; H Q ` - ûT ""M? S?B p" >€+? GQ
i`QÊ+ ¸~v h` M; .m M; ½tm®M; ¸'i- ¸-m HQÐB ¸Ä ?²M; HB K H M K†i ?„MX L?QM
#B i i v i`€B +O h` M; .m #` i?QÆM; - +kM; F?¬M; ¸°M; p"Q ¸|X

h?"i ` p i i?QÆM; i v i`€B +O h` M; .m ¸½ F?€i®i`²B- +?d H" M| F?€ M†M; - bÊ
[m€ ¸°i M; °i- K" tQÆM; `¢M pšM +?Q T?€i i`B M i®i- pb i? K" +S i`2Q M| H M +
i v TªB ¬K ¸-m +O "¢+? aQX

@ "¢+? aQ- M?È i Q b Q\

h` M; .m +ªK M?"M ¸QÊ+ ibM? +ªK +O "¢+? aQ- pb p"v K" pmB ¸M -K o pÈB M| K
¸SM; H MX

"¢+? aQ iQ" M i?•M +| K"m i`„M; - H, M i`QM; ¸®M; imv i +kM; F?¬M; +| p' M ¸ - K" h
iQ" M i?•M ¸-v imv i- K†i +„i F?¬M; +?9i K€mX J v K" i?|B iB i F?€ H¢M?- imv i
M?Q p"v b) H"K +?Q [m-M €Q i` M M; Q|B ?„M QÈi ¸šKX

@ :W- ;W

"¢+? aQ T?€i ` iB M; ;-K- M| #'i K½M /MM; ¸-m +¼ imv i /QM? i` M M; Q|B h` M; .
aBM? p"i ¸-m iB M K" hB m "¢+? aQ KÎ K„i ¸QÊ+ M?bM i?'v +?QM? H" h` M; .m -
?„M H" +? K KbM?- ?ÆM M[M| i?Q|M; tmv M ¸QÊ+ ?„M /MM; HBM? F?Q +?ªB +
F?¬M; TªB i-K i?Q|M; X

@ a m M"v ¸B ¸•m +?d +-M F?¬M; TªB H" ¸B K€v # v b) K M; K"v i?2QX

h` M; .m Mm¬B M'M; "¢+? aQ iW M?Ä- ¸ M #•v ;B| ibM? +ªK +kM; b•m ¸"KX

@ «M; +?O- "¢+? aQ K¶B M; "v ¸ m ` +Y +?| M? p X

>€+? GQM; ¸Ð H'v # H¬ +O ""M? S?B- b m ¸| KÎ `°M; +Y +?Q h` M; .m p" ""M? S

@ J - K F?¬M; ç M Î L;¼+ hmv M aÆM b Q\

h` M; .m M;~M; ç-m H M p` i?'v •m .QÆM; lv M ç M; K†+ K°i #° [m-M €Q #¬M; #` çSM; Î # M +Y M?bM +€M? i v #` i?QÆM; +O KbM?X

a m F?B; BªB [mv i +?mv M; B çbM? i?b F?Q b„+ +O •m .QÆM; lv M i?“i bU i®i ?A M?Q i` ?ÆM +?K+ im´BX

@ æS M?Ä M¨v- F?¬M; #B i v m [mw #ªM i?•M- +| p`M ç +kM; F?¬M; M|B K°i iB

•m .QÆM; lv M imv +?Q # Q; B| + M i?B T p`Q +m°+ b®M; +O h` M; .m M?QM; F?¬M; [m M i•K- F?B i?'v +€M? i v i`€B [m`M #,M; p` i`2Q i` M +´ +QM i` B i?b €M

@ J - +QM tBM H¶B- H¨ +QM F?¬M; i®i- +QM +kM; +?d bÊ H¨K K HQ H„M; K¨ i?¬B

h` M; .m #m¬M; "¢+? aQ ` `²B çB ç M i`QÈ+ K†i •m .QÆM; lv M- /MM; i v T?ªB F? ?„M p` h` M; JšM Hm¬M bÊ K F?|+- K¶B F?B M?Q p`v ç m `i Hm®M; +m®M; X

@ «B- +kM; ç½ HÈM `²B- +kM; #B i +?mv M; b M M H¨K p` F?¬M; M M H¨K- çWM; +

•m .QÆM; lv M /MM; €M? K„i #`i ç„+ /o M?bM çS +QM i` B + Q HÈM +O KbM?- b i`QM; b•M- H¢B M|B,

@ o +kM; F?¬M; M|B K°i iB M;- #¨ i?¬M; ;B ç M; i` M çQ`M; ç M ç•v- H€i M[b) +?Q /MM; +ÆK T?ªB F?¬M; \ J çB H¨K +?Q

G9+ tQ v M; Q`B i?b •m .QÆM; lv M F?) H m F?|2 K„i- M?bM i?'v +QM #` i?QÆM; i HQ H„M; X

@ M?- M? h` M;- +¨m- +¨m t`m

oW çB p`Q iB M pB M i?b +| ? B +¬; €B M?Q M;¼+ T?'M M?“Q p T?Q h` M; .m p + Q ?ÆM H¨L? L? - +¬; €B M?Ä ?ÆM +?QM? H¨ +¬M; +?9 LB T LB T +QM; €B +C

a„+ K†i +O L? L? i®i ?ÆM i`QÈ+ FB `i M?B m- €M? K„i +kM; ç-v pmB p - /M M M;¨v M?QM; M¨M; +kM; +QB M?Q ç½ /mM; M?“T p`Q i`QM; M;¬B M?“M¨v- H¢B +| M;Q`B- +kM; F?¬M; +| i?`B; B M #m²M #½X

@ M?- 2K ç½ çB ?¼+ - i?¬v; B€Q H¢B `i i®i pÈB 2K- ç9M; `²B- 2K +ÁM #B i H¨K + ç¼+ +?Q M? M;?2 M; m²M UXV

@ *¨m- t2K LB T LB T p` +?` L? L? ç„T M; Q`B imv i Fb - +ÁM M[- "¢+? aQ F?¬M; +?€m

> B +¬; €B FûQ h` M; .m p`¨¨M? S?B ç F?Q2 F?Q M;- LB T LB T pšM F?¬M; [m M ç-m +kM; #B i`ä M; Q¨B h` M; .m ` i?b "¢+? aQ +kM; F?¬M; +?9 w ç M BX

"¢+? aQ çB i?2Q b m HQM; h` M; .m +?Êi; -K K°i iB M; M?Q +ªM? +€Q hB m LB +?d H¨ M? ç-m M¨v F?¬M; [m M i•K- M¨M; +?¢v ç M ¬K H´v +´ "¢+? aQ- ? B # M M

@ æQÊ+ `²B- LB T LB T- +¨m F?¬M; F?Ä2- +?€m çB +?ÆB pÈB L? L? çB

•m .QÆM; lv M FûQ +?€m; €B p T?ÁM; i?b p°B p`M; p`Q T?ÁM; # T +?m¨M #` p`B

@ .b h`QÆM;- /b Gw- ? B /b K†+ M?Q i? M¨v `i ç T

E?B M;?2 +| •K i? M? i`QM; b•M i?b /b h`QÆM; p` /b Gw ç m çB ` - [m-M €Q +O ? .QÆM; lv M- h` M; .m #B i K KbM? M?i ç`M? H¨ Km +?Q M?B m M; Q`BX

@ «M; +?O- +€M? i v +O +¨m b Q p`v\ *| b Q F?¬M; \

.b h`QÆM; p` /b Gw i?'v #° /¢M; +O h` M; .m i?b H„T #„T FBM? ?½B- H¨K ?¢B ?„M hmv iW F?B p`Q +Y ç M H9+ M¨v T?ªB M|B `i M?B m- M?QM; h` M; .m pšM i?'v ` çQÊ+ M; Q`B i [m M i•K H¨ `i i®i X

.b h`QÆM; p` /b Gw M; ?2 M|B •m .QÆM; lv M çB p`Q T?ÁM; # T i?b p° p`M; +?çv i
.m +?Q p|B "M? S?B p` >€+? GQM; - K¼B M; Q|B +MM; ç M M?" ,M +?| çÊBX
æ½ b„T ç M i i- •m .QÆM; lv M +MM; /b h`QÆM; p` /b Gw H9+ M?"M ?ç +kM; i?m
T?ÁM; ç m +| /€M +?[óS?9+ô p` ó>dô- `ä`"M; H` +?m`M #` pb H çQM? ?¬M +O
+?mv M Htiptii? M`v ç m /Q K°i i v >€+? GQM; tY HwX
@ M? >€+?- M? +S çti# H¬tm®M; - +?9i M[M? ` +?Ê Km K°i +€B #bM? i?Ov i
p`B +?K+ +? B `QÊm ;çQ- +?¼M ? B #° tQÆM; ?´ #Ä p`Q M; •K- b m ç| çQ tm®M; ;
a m F?B M; ²B tm®M; M?" ,M i?b h` M; .m H M iB M; T?•M T?| pÊB >€+? GQM; X
>"Q oBM? ç½ M|B pÊB h` M; .m - ?´ +®i +MM; pÊB ç´ i`¼M; - # FQ+? i?B M- #ç+?
Fw bBM?- ç°+ ?Qç i +MM; T?®B ?ÊT ç M; •K `QÊm- M?Q p"v +| i? +?[çQÊ+ # M
F?ÊT- M?[M; M; Q|B i` M M, K KQÆB m®M; `QÊm M`v K¶B M; `v b) +| HÊB +?Q bS+
J` çm¬B +¼T i?b F?¬M; +-M M?B m H|B- ç`M ¬M; ç m ?B m K|M M`v- h` M; .m `i
/KM; - M?QM; h®M; Zm•M p` J½ J" T ç m ç½ ç M im`B i`mM; MB M- +ÁM +| p`B M; C
G¶B- #B i ç•m ç M; +-M /MM; X *| +•m H M?B m F?¬M; i`€+?- ç`M ¬M; B +kM; F?
p"vX
>"Q oBM? ç†+ #B i M|B +?Q h` M; .m #B i T?ªB /MM; `QÊm KçM? ç M; •K- ?ÆM M
M, K- M?Q p"v KÊB +| i? T?€i ?mv +-M; /KM; X ob p"v h` M; .m pW KÊB M; ²B tm
GQM; çB Km `QÊm- K` ?„M +kM; +| +?9i ?B m F€ pÊB çm¬B ?´X
>€+? GQM; H M iB M; - tQ v M; Q|B çB Km M; vX G9+ M`v h` M; Jšm p` /b h`QÆM;
çQ i?S+ ,M H M- F?B i?´v +QM i` B ,M M?Q b|B M?Q ?´ i?b i` M K†i H° ` p pmB H
@ «B- >mv M ",M; - K†i ç´i`i`i`ÆM- çB +?"K HçB K°i +?9i
a m F?B +ÆK MQÊ+ tQM; i?b h` M; .m +?Êi M; ?2 i?´v i`QM; b•M p M; H M; B¼M;
ç| H` K°i #|M; ?²M; tm`i ?B M i`QÊ+ +Y M?" ,MX
*kM; F?¬M; #B i h` M; Jšm Km # Q M?B m #° ç² çÄ- H9+ M`v i` M M; Q|B h¬M >mv
M?Q p"vX
L?QM; +?B +€Q #¬M; +kM; F?¬M; i? M`Q +?2 ç"v ? i /€M; M; Q|B FB m M; çQB +C
KªM?- M; U+ + Q M; ´i- +°M; i? K i` M; T?K+ K`m çÄ ç†+ b„+- F?¬M; F?Ä H`K +?Q M
p` i?m ?9iX
E?B i?´v h` M; .m #` i?QÆM; îi v i?b h¬M >mv M ",M; i`U+ iB T +?ªv MQÊ+ K„i- i`
H`K +?Q h` M; .m K K HÂM; X
"® K pÊ HçB HB M iB M; /çv #ªQ h` M; .m - [m•M iY F?¬M; M M çSM; # M +çM? i
i`, K i`B m- +-M; b TªB çB H`K M?[M; pB + M; mv ?B K\ L; `v ?¬K [m S?QÆM; .B ç
[m çB M i?QçB pÊB >"Q oBM?- pb bÊ #` i?¬M; ;B HQ H„M; M M F?¬M; /€K M|BX
@ *€B ; b\ L; `v K B b) p >QM; FQM; \ a Q HçB p°B M?Q i? \
a m F?B ,M tQM; i?b #® K pÊ î HçB M|B +?mv M pÊB i?¬M; ;B - h` M; .m p` h¬M >
?"m pB M- "ç+? aQ i?O p î +Y ` p`Q ?"m pB M- +?¶ M`v H` F?m pU+ iQ M?•M +O
",M; X
a m F?B M; ?2 M|B h¬M >mv M ",M; M; `v K B [m v p >QM; FQM; i?b h` M; .m i?"i
M?Q p"v i?b F?¬M; çB ibK F?Q #€m- p bÊK î +MM; h¬M >mv M ",M; p`B M; `v +ÁM
@ J M|B b m M`v 2K +ÁM `´ Qi +Æ ?°B ,M i i pÊB ¬M; M°B- i? M M M, K M v 2K T?
b Q i?b [m M, K 2K +kM; b) [m v HçB
h¬M >mv M ",M; +kM; F?¬M; Km®M- ? B M; Q|B iU i` M; ? b H¬M; ¬K H`v M? m
M?"M ç`M? +€M? i v i`€B +O h` M; .m #` i?QÆM; - /M i? M`Q +kM; F?¬M; +?Q ?,

L?QM; F?B h` M; .m çB p`Q T?ÁM; i„K i?b h-M >mv M ",M; pb bÊ ?„M K°i i v F?-
 b m- +?d H` i„K `Y K`i?¬B- h` M; .m /M +| i•K M?QM; F?¬M; çQÊ+ +?Q T?ûT i?b
 @ M? #` i?QÆM; - çWM; H`K HQΦM- ç 2K
 a m F?B i„K tQM; i?b ? B M; QìB ¬K M? m H M ;BQìM; - b m F?B i?•M K`i K°i H9+
 çQÊ+ - KbM? F?¬M; T?ªB H` GB m >φ >m - pb i? +?•~M #` t€+? b9M; H M M;U X
 h-M >mv M ",M; ç tm®M;X
 @ L[pQÆM; b Q\
 h` M; .m +?Êi M?È ç M M?[M; #° T?BK ;B€Q /K+ /`M? +?Q M;QìB HÈM +O •m J„X
 @ *QM #` M|- i v #` i?QÆM; +kM; [m€ ç€M; ;B€- H-M b m +| M M iU iφQ ` +?9i bU
 h` M; .m M;²B i` M +?B + :` M/ \*?2`QF22 +O KbM? K` €M? K„i +| +?9i HÆ HYM;
 ""M? S?B- M m H` ?„M i?b +?d bÊ T?ªB çB #° K`i?¬BX
 a€M; ?¬K M v h-M >mv M ",M; p` S?QÆM; .B ç½ #„i K€v # v p >QM;FQM; - M?QM
 i?b M?[M; +ªM? iQÊM; FB m /B K +S HB M iK+ i?Q€M; ?B M M?Q T?BK çQÊ+ +?B
 L m M?Q F?¬M; T?ªB *´ o•M t•v /UM; T?ÁM; M;O +O h` M; .m p` +?9 w +€+? •K-
 ? B M;QìB h` M; .m p` h-M >mv M ",M; ç½ # v ç M i`M iB M pB MX M;m²M
 *kM; K v +| "φ+? aQ H` K°i i?O p F?¬M; bÊ HφM? i`'M i?O M; v MÆB +Y - H`K ? i T
 F?¬M; ç°- M m F?¬M; i? ;BÈB `B M; +O h` M; .m p` h-M >mv M ",M; b) #` S?QÆ
 >"m [mª +O pB + T?|M; i9M; +?QM? H` b€M; ?¬K b m h` M; .m K K M?kM +ª +?•
 i`QÊi +?•M i` M i mv i- i?B m +?9i M[ç½ T?ªB /"T ç-m #€B Hφv #® K pÊ i`QÊ+ F
 s2K ` m®M; `QÊm çm¬B +¼T +kM; F?¬M; T?ªB H` ç°+ [mv M +O M;QìB i`mM; MB
 i`QM; T?ÁM; ;€+ +´M; - M?bM i?'v # M i`QM; +| ? B #bM? `QÊm K°i M;QìB ¬K F?-
 MB K T?QM; - H9+ M`v KÈB M i•K- +?m~M #` çÈB i?B tQM; b) çQ tm®M; ?¬K +´i;
 L?QM; F?B ,M çB K i•K i?b #® K pÊ p` h` M; Jšm ç m /MM; HìB M|B KìK`i M?„+ M
 +ÁM i` - F?¬M; M M T?|M; i9M; +?QM? KbM?X æB m M`v H`K +?Q h-M >mv M ",M;
 H M K€v # v +kM; i`®M K` F?¬M; /€K M?bM h` M; .m X
 @ ""M? S?B- çQ i¬B ç M MÆB i?b + "m +S çB i bK +¬ ;€B FB - M|B +?Q `ä ``M; - F?
 M?[M; +¬ ;€B i®i +kM; F?¬M; / i bKX
 >¬K M v H` M;`v i?B ç-m iB M- h` M; .m b m F?B iB M +?•M #® K p` pÊ i?b H`T iS
 F?®M; +? i•K i bM?- +® ;„M; F?¬M; +?Q M?[M; ?bM?ªM? M;`v ?¬K [mªM? ?QîM;
 @ æQÊ+ `²B- M? h` M; - M? M?'i ç`M? T?ªB i?B ç"m- çìB M`v i¬B Mm®B iB + M?'
 ""M? S?B pW H€B t2 pW +QìB M|B- pb i mv i`ÆB F?€ HÈM- ``i M?B m K†i çQìM;
 i?"MX
 @ a m M`v +S i?B K` ?¼+ - #•v ;Bì i?B +kM; F?¬M; F?|
 h?'v ""M? S?B ç½ +Æ #ªM /mM; M?"T p`Q t½ ?°B i?b h` M; .m +kM; `i p mB p - ;
 t2K p`Q /mv M T?"M- ?„M i?'v ""M? S?B i?m" M K„i M M Km®M /šM /„i- çB m M`v H
 > B M;QìB M|B +?mv M K°i H9+ i?b t2 +?φv ç M +´M; i`QìM; i?B- ;?B / M? i?B M;?
 H9+ M`v +´M; i`QìM; +ÁM +?Q KîM?QM; `i M?B m M;QìB K†+ €Q #¬M; çSM; +?ì
 ç½ M;?d ç¬M; - ç•v `ä ``M; H`i?Q bBM? çB i?BX
 @ * "m H€B t2 çB çB- ç M i`Q M?È KìB M;QìB i #[ +ÆK- i¬B çQ +?Q + "m K°i i`
 +kM; çQÊ+
 a m F?B t2 /WM; HφB i?b h` M; .m ç~v +Y t2 #QÊ+ tm®M; - ;B| HφM? i?´B ç M H`
 ?bM?ªM? FB m /B K ç m #` ;B| +m®M çBX

:B[i`lB imv i #,M; ;B€ H¢M? i?b F?¬M K'v B M;?o ¢ M +?mv M M"v- F?¬M; T?ªB
b Q\ JM ? i?b M?[M; pK €M ?B T /•K +| id H T?€i bBM? + Q ?ÆM KM ¢¬M; `i M
@ L"v- b Q p"v\ L?bM ;b ¢'v\
h` M; .m tm®M; t2 p" F?¬M; i?'v ""M? S?B ¢€T HìB- i? H" tQ v M;QìB M?bM- iB
+?^K p T?Q i`QÈ+ - ?„M M?bM i?2Q €M? K„i +O ""M? S?B- H¢B i?'v K°i +¬ ;€B +
@ L"v- M"v- idM? H¢B- F?¬M; ¢ M KS+ M?Q p"v +?S\ *kM; ¢WM; KÈB ;†T K†i ¢½ v
h` M; .m p¶ H M M;QìB ""M? S?B ¢ M; M;²B M;•v ` - b m ¢| ?„M H'v +†T +O KbM?
@ M? h` M;- ¢| H" G" h?B M h?B M K" i¬B iWM; M|B pÈB M?
""M? S?B +QìB +| +?9i F?´ bî- pb ?„M T?€i ?B M p" B T?9i [m h`QÆM; h?B M ¢SM
¢"M ¬M;- K" ?„M F?¬M; M?"M ` M;QìB ¢"M ¬M; FB H" BX
@ æB ibK +¬ 'v ¢B- +ÁM M;•v ` H"K ;b\
h` M; .m +kM; T?€i ?B M # M +¢M? +¬ ;€B FB +| K°i M;QìB ¢"M ¬M;- ? B M;QìB F
pÈB M? mX
@ h?¬B F?ÄB- i`QÈ+ FB H" i¬B F?¬M; ¢9M;
""M? S?B +?"K `½B H„+ ¢¬m- M?QM; F?B i?'v #° /¢M; M;"K +?†i KB M; +O ""M? S
iB m ?mvM? ¢ M"v F?| i? #m¬M; #Ä +¬ #û FB X

8yNX *?QÆM; 8 yN, hBM hS+ h®iX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8yN, hBM iS+ i®iX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ h`QÆM; h?B M

h` M; .m +?Êi ?¬H M- `i M?B m i?Q bBM? ¢Q K„i M?bM ?„M- K" h`QÆM; h?B M +
h` M; .m i?b M" M; +| ?ÆB F?| ?B m- KbM? ?bM? M?Q +kM; F?¬M; [m2M ¢®B T?Q

L?QM; b m ¢| h`QÆM; h?B M i?'v ""M? S?B M;²B i`QM; t2- F?B ? B M;QìB M?bM
i?'v +¬ ;€B FB +| ?ÆB `mM M;QìB- `ä`"M; i?'v ""M? S?B i?b i?¬K F?B T bÊ- ?ÆM
¢B p T?Q +?B +t2X

@ >mvM? ¢ - H9+ M"v H" +?mv M +O +°m- M|B +?Q +°m #B i- +¬M T?ªB /kM; F?Q
v m FûK

£„MĐ, ĚÀ0 p¶ p• ĚÀ" + Ěm - S3B - ?Đ, ĚÓ3 iQđ +†T? ?Đđ κb?B Ě230M - Q i`QM; ¢€K i?Q bBM?X
+kM; i?"i bU H" i•K ?mv i- i®B [m ?„M ¢½ #Ä M?B m i?ìB ;B M H"K K°i M;QìB ¢"M

E?¬M; #B i? B M;QìB Ä Ä ¶ ¢° Đđ Ä M?S3 ¢° ĐĐĐ MS0Đ4`%Đ° t+BB Mrs3MS²Đ

a m F?B i?B tQM; i?b ""M? S?B ç M ç|M h` M; .m - i` M t2 +ÁM +| +~ ;€B FB - H`
FB p®M ç M; +?ì ""M? S?B- ? B M; QÌB M|B +?mv M`ä`M; - i'i M?B M ibM? ?m®M
@ ""M? S?B- + "m +kM; F?¬M; M?Ä ?ÆM i¬B # Q M?B m- F?B M`Q i?b F i?¬M ç•v
a m F?B ? B M; QÌB çQ h`QÆM; h?B M p M?" i?b h` M; .m +QÌB ?ÄB ""M? S?BX
@ M? h` M; - +kM; F?¬M; +¬M p°B
""M? S?B MÎ MK +QÌB t'm ?´ - ?„M +?O v m +ªK i?`v #•v ;BÌ KbM? F?¬M; +| ;b- M; v
i9+ i`QM; M?" h` M; .m - +ÁM +| +ª 2K ;€B KbM? Î ç| - +kM; F?¬M; K½B H`K F?| h`
@ E?¬M; p°B i?"i b Q\ h?¬B çQÊ+ `²B- +QB M?Q i¬B H`K ç¢B + - ç M F?B i?ÌB iB
F?¬M; +¬M +?mv M` M; Q`B- bÊ`^M; M?Q p`v L? L? b) F?¬M; [m2M- i`QM; M?" i
+?¼M K°i ;B M i`QM; i`mM; pB M H` çQÊ+
h` M; .m +QÌB M|B H`K +?Q F?| 2 K¬B +O ""M? S?B +| ?ÆB `mM; - +m®B +MM; ?„
@ *€K ÆM M?- M? h` M;
E iW H9+ M`v i?b ""M? S?B i?"i bU t2K h` M; .m H` ç¢B + +O KbM?- K` +, M iS
i?"M? M?" +O ?„M- ç½ H•m `²B ?„M KÊB +ªK M?"M çQÊ+ ibM? i?•M- i? H` ? B K„
L; QÌB p` M; QÌB +¬M t2K tûi /mv M T?"M- h` M; .m F?¬M; #B i KbM? p b b Q H¢B
+| H) H` ibM? +ªK ;B[ K°i M; QÌB M? i?"i i?" p` +¬ ;€B M; ? Q i`QM; +, M M?" ;¶ Î F?
bU ç€M? ç°M; ?„MX
o`B M; `v b m h` M; .m HB M iK+ # "M `°M- # M; `v i?B HB M iB T i?"i bU H`K iBM?
M; `v ç m T?ªB ç¼+ b€+? ç M F?mv - çB m M`v H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M p`B H¬M ç
HÁM; X
L?QM; h` M; .m i`Î p +kM; H`K +?Q +, M M?" M€Q M?B i?ŠM H M- p`B M; `v [m >€
çB /€M +•m ç®B p` +?[ ó>, ô F?„T M?" - ?ÆM M[ +ÁM FûQ çB M K`m H M M; ¼M ;Bª
çB M i?b i?"i bU `i ç TX
@ hS + - M? F?¬M; T?ªB ibK 2K ç m®M; `QÊm ç`v +?S\
h` M; .m M?bM •m .QÆM; Zm•M M; ²B i`QM; T?ÁM; KbM? K` iS+ ;B "M ?ÄB- ?¬K M
i?B tQM; - ?„M ç`M? çB #€B FB M ;B€Q bQ J¢M?- F?¬M; M; Ì #` •m .QÆM; Zm•M Fû
K|M ,M- çÆM ;BªM Km®M KbM? ?¬m`QÊm X
.M b Q i?b hW hBM? +kM; ç M- M`M; ç M; M|B +?mv M pÈB h` M; Jšm Î iB M pB M
pW +QÌB pW M|B,
@ l®M; `QÊm i?b b Q\ E?¬M; T?ªB i`ÌB ç M; H¢M? b Q\ §- i®B M v i¬B b) M; O H¢
@ æQÊ+¬ M? i?Q +? Î # Q H•m +kM; çQÊ+¬ i¬B +kM; ç9M; H9+ +| +?mv M +¬M ibK
h` M; .m H„+ ç¬m #'i ç„+ /o- iÁ M?" M`v +O ?„M Î ;¬M i`K bÎ +?B m ç½B [m M p
•m .QÆM; G¶B p` •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +| pB + ;b i?QÌM; ç M Î p`B M; `v- M; v +
+¬M; i€+ # M M; Q`B M?QM; p „+ EBM? H` +?¢v M; v ç M ç•v- M|B `^M; i?S+ ,M +
L?QM; çB m M`v +kM; ?ÊT w h` M; .m - M?" HÈM M?B m M; QÌB +`M; p mBX
@ h¬B ibK + "m H` +| pB +- ?W- + "m M|B i`QÊ+ çB
•m .QÆM; Zm•M +?Êi M; ?o F?¬M; #B i h` M; .m +| pB + ;bX
@ hS + - i` M i v M? +| # Q M?B m iB M\ h¬B M|B ç M b® iB M +| i? bY /KM; M; v
o`B M; `v [m i? K ;B i?B +Y- h` M; .m F?¬M; +| i?ÌB ;B M M; ?o p i`B +?QM?- #•
Zm•M- pW p†M +| +Æ ?°B ç ?ÄBX .M b Q i?b ç¬m iQ p`Q K¢+? F?Q€M; M; mv M i
+| HÌB- +| H) b) i?m ?²B p®M M? M? +?|M; K` i?¬BX

8RRX *?QÆM; 8R y Y 8RR, :QK :|T h" B *?QM?

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Ry Y 8RR, :QK ;|T i" B +?QM?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

GQm :B B +kM; F?¬M; #B i pb b Q KbM? ç +Y h` M; .m +?Q ç¢Q /B M- iW b m F?
M;QìB +?Q HB M? pÈB M? m- +| H) M" M; M M HÊB /KM; +Æ ?° M" v ç ?Q" M i?" M

@ h`QÊ+ i i +kM; F?¬M; çQÊ+ - i¬B +kM; F?¬M; +| i?ìB ;B M- i?" i bU tBM H¶B- G
i p" Q i`QìM; i?¬B

h` M; .m +?Q ` +•m i`ª HìB i?m v i T?K+ H" K +?Q GQm :B B +| +?9i +ªK ;B€+ M; Q"
M;QìB /šM +?QÆM; i`bM? ç M #•v ;Bì H" H" M ç-m iB M KìB M;QìB i? K ;B K" #` i
i? K p" B +•m M?QM; ç9M; H9+ iB M; +?m¬M; p M; H MX

@ "´M iB m i?Q b) +ÁM [m´M H´v M?

E?B i?'v #|M; HQM; h` M; .m #Ä çB i?b GQm :B B /WM; +?•M p" +kM; çB p" Q i`Qì

L;QìB i? K ;B i?B M;?B M +Sm bBM? +kM; F?¬M; Qi- i´M; +°M; T?•M` M,K T?ÁM
M" v ç½ +| ?ÆM ? B i`,K M;QìB- +?Q iQM? ç M M?[M; ç` çB K i?B F?€+X

"•v ;Bì bBM? pB M ç¢B ?¼+ +kM; F?¬M; +ÁM M´B iB M; M?Q M?[M; M,K +?QM KQ
M;?B T` i`QìM; +kM; +?d +| KS+ HQÆM; ?ÆM K°i M; "M K°i i?€M; - pb i? `´i M?B
?¼+ M;?B M +Sm bBM?- ?¼+ tQM; KÈB` i`QìM; +¬M; i€+X

h´i M?B M i`QM; b® M?[M; i?Q bBM? i? K ;B i?B +Y ç m F?¬M; i?B m M?[M; M;QìB
+| #° /¢M; #KM; T? +O H½M? ç¢Q- î h`mM; Zm®+ i?b #^M; +´T p" +?S+ / M? +?Q
ç M i?m M?"TX

æ†+ #B i H" [m M pB M M?" MQÊ+- M m F?¬M; +| #^M; i?¢+ bo ? v iB M bo i?b F?

a m F?B p" Q T?ÁM; i?B i?b h` M; .m F?) i?î` - GQm :B B F?¬M; +MM; M;"M? p" -
i?" i H" ?„M +| p bÊ +- ;€B FB - pb ?„M +| i? i?'v i`QM; K„i +- ;€B +| /½ i•K p" /K+

h` M; .m F?¬M; i?Q+? M?[M; T?K M[M?Q p"v- pb T?K M[+| /½ i•K- ç†+ #B i H" M
#B M i?"M? +Æ bî i?"M? +¬M; p" +kM; H" M?QÊ+ çB K HÈM- pb M?[M; M;QìB M?C
+îB- pb ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? b) ç€M? ç´B`´i M?B m i?SX

a m F?B T?€i #`B i?b i?b h` M; .m #„i ç-m +QÐM; +? M?SM; w M;?o`®B HQ¢M+
M?- +kM; H" K¬M K" ?„M`´i ;BÄB- pb i? ?„M M? M? +?|M; H" K tQM; T?-M i?B- pb
+kM; +?d +| i? +?ì ? i ;Bì K" i?¬BX

E?B iB M; +?m¬M; p M; H M i?b h` M; .m H" M;QìB ç-m iB M M°T #`B- ?„M +?¢v
M?Q p"v b) F?¬M; H´v /•v ç B i`2Q i v tm®M; - M?Q p"v i?b GQm iB m i?Q b) F?¬M
i?b +kM; F?¬M; i? KìB K°i +?m v M ;B ;B€K ç`M? #` ;½v i v +?Q çQÊ+X

@ G€B t2

h` M; .m iB M p" Q i`QM; t2 i?b M? M? +?|M; M|B pÈB "M? S?B- i?W /`T GQm :B
ç`M? T?ªB +?m²M K´iX L;QìB T?K M[FB i m v F?¬M; ç€M; v m M?QM; +| M?B m T?
?„M i?'v KbM? F?¬M; T?ªB H" M;QìB +| ç`M? HU+ [m€+ QX

@ o•M;

"M? S?B ç²M; w p" F?îB ç°M; t2X

@ .WM;- /WM; H¢B- ç i¬B #„i t2 p - + "m +ÁM +| QÊ+ ? M

E?B t2 çB çQÊ+ p" B Kûi i?b h` M; .m +?Êi M?È` - ?„M p°B p" M; ;¼B /WM; t2- b m
 @ hB m iY + "m M m F?¬M; H" K i®i i?b çWM; ?ÁM; +¬M; i€+
 @ *| H) KbM? M M Km i? K t2
 J°i +?B + t2 i?"i bU F?¬M; iB M- K +ÁM T?ªB ç M L; ¼+ hmv M aÆM- h` M; .m M;
 M M Km t2 ;bX hmv # M M; Q" B +ÁM +¬M çQ ` ? B i`, K i` B m M?QM; iB M Km t
 +kM; +| i? çQ ç M K°i +?B + m/B iW "M? h?"M?X
 æÊi i?B p" Q #m' B +?B m i?"i bU H" K +?Q h` M; .m +? i F?¬M; Qi i # "Q M ½Q- ?„M
 pb b Q F?ªQ + ' +| HB M ? ç M +?QM? i` - pb b Q i`QM; ç i?B +| M?[M; +•m ?ÄB`
 a m F?B i?B tQM; i?b "M? S?B ç M ç|M h` M; .m - i` M t2 +ÁM +| +¬; €B FB - H`
 FB p®M ç M; +?ì "M? S?B- ? B M; QìB M|B +?mv M `ä`M; - i'i M?B M ibM? ?m®M
 @ "M? S?B- + "m +kM; F?¬M; M?Ä ?ÆM i¬B # Q M?B m- F?B M"Q i?b F i?¬M ç•v
 a m F?B ? B M; QìB çQ h`QÆM; h?B M p M?" i?b h` M; .m +QìB ?ÄB "M? S?BX
 @ M? h` M; - +kM; F?¬M; +¬M p°B
 "M? S?B MîMK +QìB t'm ?´- ?„M +?O v m +ªK i?´v #•v ; BìKbM? F?¬M; +| ;b- M; v
 i9+ i`QM; M?" h` M; .m - +ÁM +| +ª2K ; €B KbM? î ç| - +kM; F?¬M; K ½B H" K F?| h`
 @ E?¬M; p°B i?"i b Q\ h?¬B çQÊ+ `²B- +QB M?Q i¬B H" K ççB + - ç M F?B i?ìB iB
 F?¬M; +¬M +?mv M ` M; Q" B- bÊ`^M; M?Q p"v L? L? b) F?¬M; [m2M- i`QM; M?" i
 +?¼M K°i ;B M i`QM; i`mM; pB M H" çQÊ+
 h` M; .m +QìB M|B H" K +?Q F?|2 K¬B +O "M? S?B +| ?ÆB `mM; - +m®B +MM; ?„
 @ *€K ÆM M?- M? h` M;
 E iW H9+ M"v i?b "M? S?B i?"i bU t2K h` M; .m H" ççB + +O KbM?- K" +, M iS
 i?"M? M?" +O ?„M- ç½ H•m `²B ?„M KÊB +ªK M?"M çQÊ+ ibM? i?•M- i? H" ? B K„
 L; QìB p" M; QìB +¬M t2K tûi /mv M T?"M- h` M; .m F?¬M; #B i KbM? pb b Q HçB
 +| H) H" ibM? +ªK ;B[K°i M; QìB M? i?"i i?" p" +¬; €B M; ? Q i`QM; +, M M?" ;¶ Î F?
 bU ç€M? ç°M; ?„MX
 o`B M; "v b m h` M; .m HB M iK+ # "M `°M- # M; "v i?B HB M iB T i?"i bU H" K iBM?
 M; "v ç m T?ªB ç¼+ b€+? ç M F?mv - çB m M"v H" K +?Q •m .QÆM; Zm•M p`B H¬M ç
 HÀM; X
 L?QM; h` M; .m i`îp +kM; H" K +?Q +, M M?" M€Q M?B i?ŠM H M- p`B M; "v [m >€
 çB /€M +•m ç®B p" +?[ó>, ô F?„T M?" - ?ÆM M[+ÁM FûQ çB M K"m H M M; ¼M ;Bª
 çB M i?b i?"i bU `i ç TX
 @ hS + - M? F?¬M; T?ªB i bK 2K ç m®M; `QÊm ç'v +?S\
 h` M; .m M?bM •m .QÆM; Zm•M M; ²B i`QM; T?ÁM; KbM? K" iS+ ;B" M ?ÄB- ?¬K M
 i?B tQM; - ?„M ç`M? çB #€B FB M ;B€Q bQ JçM?- F?¬M; M; î #` •m .QÆM; Zm•M Fû
 K|M ,M- çÆM ;BªM Km®M KbM? ?¬m`QÊm X
 .M b Q i?b hW hBM? +kM; ç M- M" M; ç M; M|B +?mv M pÈB h` M; Jšm î iB M pB M
 pW +QìB pW M|B,
 @ l®M; `QÊm i?b b Q\ E?¬M; T?ªB i`ìB ç M; HçM? b Q\ š- i®B M v i¬B b) M; O Hç
 @ æQÊ+- M? i?Q+? î# Q H•m +kM; çQÊ+- i¬B +kM; ç9M; H9+ +| +?mv M +¬M ibK
 h` M; .m H„+ ç¬m #'i ç„+ /o- iÁ M?" M"v +O ?„M î; -M i`K bî +?B m ç½B [m M p
 •m .QÆM; G¶B p" •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +| pB + ;b i?QìM; ç M îp`B M; "v- M; v +
 +¬M; i€+ # M M; Q" B M?QM; p "„+ EBM? H" +?çv M; v ç M ç•v- M|B `^M; i?S+ ,M +

•m .QÆM; G¶B #B i`ä i?O ?¢ +O h` M; .m H` p`B i M #° ¢°B ¢† + +?OM; - pb i? K`
i?,M; b) F?¬M; H` p`M ¢ - +?Q M|B ¢ M B F?€+ - >€+? GQM; H` K°i H€B K€v # v i

•m .QÆM; G¶B H`K M?Q p`v i?"i` +kM; pB T?¢K F, Hm`i- M?QM; ?„M ?-m M?Q F?
pb pÈB i?•M T?"M p` ¢` p` +O ?„M- Km®M T?€B ` K°i +?B +i`U+ i?,M; K` i?-M F
H` +?mv M`i / /`M; X

"° ¢°B F?¬M; T?S+ i¢T M?Q ¢` T?QÆM; - +?mv M +?'T ?`M? K M? H M? i?QÊM; +
M[+kM; F?¬M; +| M?B m M; ?B p`M- +?Q M M p`Q i? F, i`QÊ+ - +| `i M?B m M?|K
i?m +^at2 +O [m•M ¢°BX

@ M? G¶B- M? bQ ` +ÁM ?mM; €+ ?ÆM +<sup>a</sup>¬M; M; Q¢B- H-M i`QÊ+ bY /KM; K°i +
+?K+ i`B m- #•v ;B| M? ?€ KB M; H` ¢ÁB # T?-M

h` M; .m M; ?2 p`v i?b /MM; ;B¼M; F?Q i`QÆM; M|B- M?QM; i?"i` i`QM; HÁM;
¢| ?„M +kM; M; ?o Km®M /MM; i`U+ i?,M; ¢ t•K M?"T p`Q Jv MK ` H`v p`M; ¢B- M
i?QÌM; F?¬M; i? M`Q H`v ¢B KQÌB i`M p`M; - ?ÆM M[t•K M?"T i`€B T?ûT p`Q MQ

L m •m .QÆM; G¶B ibM? M; mv M ?¶ i`Ê i?b M?[M; i?S FB F?¬M; +ÁM H` p`M ¢ -
K°i MY i?b h` M; .m +kM; b) ¢²M; wX

h` M; .m M; ?o ¢ M ibM? ?m®M; +,M ?-K M?" KbM? +?'i ¢-v p`M; K` MQÊ+ KB M;
T?d i?9v p` p`M; +?'i +MM; K°i +?¶ KÈB ¢QÊ+ ;¼B H` FBK M; ¼+ K½M ¢QÌM; X

@ hB m iY + "m ¢WM; +?B K ¢QÊ+ iB M M; ?B K` +ÁM F?Q2 K)- i¬B H`K M?Q p`v ¢½
HÈB Q+? [m®+ ;B `²B ¢`v- M?QM; +?d +| K°i H-M M`v K` i?¬B- F?¬M; +ÁM H-M b

•m .QÆM; Km®M # T?-M p`M; H` pb /MM; ¢ ¢-m iQ p`M; ?¢M; KK+ M; ?B M +Sm [+
+kM; F?¬M; T?ªB [m®+ ;B i?B m iB M- +,M #ªM H` +kM; F?¬M; Km®M iB M M; ?B
K€v # v i?b +kM; T?ªB i`ª +?9i +?B T?QX

@ æ²M; w- ¢²M; w

h` M; .m i?'v •m .QÆM; G¶B b„T i`î K†i i?b p°B p`M; #`v ` #° /¢M; iQÆB +QÌB- #
i?"i bU F?¬M; +ÁMX

@ §- +S M?Q p`v ¢B- pB + M`v +?| ¢ M [m i i`²B ?`M? ¢°M; - +€M? i v + "m #` i?Q
F?„T MÆBX

•m .QÆM; G¶B i?'v bU pB + ¢½ #`M tQM; i?b ?¢ H M? ¢m`B F?€+? - pB + M`v H9+
bÊ M?QM; M; ?o H¢B i?b +kM; F?¬M; iQM? H` +?mv M; b HÈM- b® iB M FB +?ŠM
/MM; ¢ M; ?B M +Sm F?Q ?¼+ K` i?¬BX

•m .QÆM; G¶B i?"i bU +ªK F?€B pb p`M K v +O h` M; .m - KÈB tm`i M; Q¢B K°i H-
T?~K- i`i M?B M ?„M +kM; H` K°i p` iQÊM; i` - +kM; F?¬M; +| iQ iQÌM; i®i ¢ T H` i

@ æWM; - M? G¶B- ¢WM; ¢ [m M, K- #•v ;B| 2K + -M /MM; iB M; 'T- M m F?¬M; i?
ibK M? H`K ;b

h` M; .m pW M; ?2 •m .QÆM; G¶B M|B i?b +?Êi b®i`m°i- ? B ¬M; M? +O KbM? M
¢ m Km®M FûQ /`B i?ÌB ;B MX

@ o°B p½ M?Q p`v b Q\

•m .QÆM; G¶B M?Qm K`v- ?„M H`v K°i i`K #ªM ¢² [m•M bU ` t2K tûi- K°i H€i b m K

@ L?Q i? M`v ¢B- M; `v K®i + "m b„T t T M; QÌB ¢ M pMM; i•v M K i?"M? T?® h?Kv (+
+ "m i¼ ¢° `ä `M; - i`U+ i?,M; b) ¢ "m MÆB ¢| - i`QM; pÁM; ? B KQÆB #®M iB M;
F?¬M; \

•m .QÆM; G¶B M|B +?mv M pÈB h` M; .m K` F?¬M; F?ÄB /MM; ;B¼M; ¢B m i?QÌM

@ "€Q +€Q i?O i`QÌM; - F?¬M; +| p`M ¢ X

h` M; .m +kM; `i #B i+€+? T?®B ?ÊT K` çQ i v H M +?`Q •m .QÆM; G¶B i?2Q ç
.QÆM; G¶B çm´B ` F?ÄB T?ÁM;X

@ h? M`Q- +| p`M ç ;b b Q\

a m F?B i`Î HçB iS ?ÊT pB M- h` M; .m p` ""M? S?B çB p`Q i`QM; ?"m pB M- ?„M
+m®B +?Q ""M? S?BX

@ E?¬M; +| p`M ç - M? h` M; - M; Q`B pB + i¬B F?¬M; H€B çQÊ+ i`m M; -K- M?[M;

""M? S?B iU iBM i`ª H`B- M?QM; b m ç| ?„M HçB M?Qm K`v M|B, UX

@ M? h` M; - M m +| K°i KbM? i¬B- /M +| i? çQ p`M; H M K€v # v M?QM; [m v p M
;B M

@ E?¬M; T?ªB +?d +| K°i KbM? + "m- i¬B +kM; b) çB- i¬B b) ;¼B çB M i?QçB ç M
M; Q`B T?¬M p`M; ;B Q +?Q M? G¶B- M?[M; i?S +ÁM HçB +,M #ªM T?ªB tY HwM?

•m .QÆM; G¶B b m F?B ç²M; w +mM; +'T i`U+ i?,M; i?b h` M; .m i?¬K iQM? iQ€M-
Zm®+ i?b K M; i?2Q M,K KQÆB HQÊM; p`M; tm´i +ªM? b) H` i°B #m¬M H"m- /M
.QÆM; G¶B i?b +kM; +ÁM HçB #ªv i`M- +kM; çO +?Q ?„M #` #„M +? i +?K+ H-MX

.M F?¬M; bmv tûi ç M M?•M i® FB i?b /M #ªv i`M p`M; K M; p i?b h` M; .m +kM
i?`M? iB M K†i i`QM; MQÊ+- /M +| M?B m +¬M; iv +Y ?`M; i?m Km p`M; - M?QM;
bÊ `M; +?d +-M #€M ` K°i i`,K FBHQ; K i?b ç½ +| +Æ [m M +?S+ M,M; ç M ibK i"

"€M `ªB `€+ b Q\ Jm®M #€M # Q M?B m M,K i?€M;\ h` M; .m i?"i bU ç M; `i p°B

h` M; .m +?Êi bBM? ` w M; ?o Km®M ;B Q /`+? p`M; i`U+ iB T +?Q >"Q oBM? Î Jv
i`QÊ+ M v ;B Q /`+? Hm¬M i?Q+? bY /KM; p`M; - b m ç| H` ç¬H Jv- iB T i?2Q H` 1

Î Jv MK ` +| `i M?B m +¬M; iv S?d h?9v /MM; p`M; ç ;B Q /`+?- K` M?[M; M; Q`B
ç m +`i ;B`m p`M; i`QM; M; Q`B- i`QM; M?`- i? +?Q M M KQ`B i`M p`M; `i / /`M; ç

h` M; .m i?'v b®+´ T?¬M ç KbM? i? K ;B KÄ F?Q€M; +?d F?QªM; ? B i`M p`M; K
M?ì >"Q oBM? #€M ;B9T KbM? # i`M p`M; Î Jv MK ` - ? B i`M +ÁM HçB ?„M Km®M
+kM; +?d H` #Ä` +?9i iB M K` i?¬B- ç M #•v ;B` ?„M +kM; F?¬M; #Ä [m w M; ?o K
KbM? #^M; p`M;X

*ÁM # i`M p`M; ç²M; w i`ª +?Q •m .QÆM; G¶B- h` M; .m i`U+ iB T ç HçB i` M K€
+O •m .QÆM; G¶B- iBM +?„+ +?mv M M`v F?¬M; H`K F?| çQÊ+ •m .QÆM; G¶BX
F? B #€Q KbM? i`mv FQ+? T?¬M iY #m¬M H"m p` i?m çQÊ+ b® p`M; FB H` tQM;X

@ M? h` M; - i v M? #` i?QÆM; - +kM; çWM; çB- i¬B p` iB m ç°B i`QÎM; çB H` çQÊ

""M? S?B M?È ç M M?[M; ;b tªv ` i`QM; `WM; Jv MK ` - ?„M +ÁM +| +?9i HQ H„M; -
ç-m h` M; .m - +?d bÊ ?"m [mª F?¬M; T?ªB +?d H` `çM tQÆM;X

h` M; .m H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M; çQÊ+- i¬B M?'i ç`M? T?ªB çB- +?mv M M`v ;B Q +?Q +€+ + "m +kM; F?¬M
;€B çB- +ÁM ? B M; `v M[KÊB T?ªB H M çQÎM;

"•v ;B` ;BªM; pB M h`QÆM; h?B M ç M; Î p`Q i`QM; ;B B çQçM M; ?d ç¬M; - b m F?
?¬m M?Q K¶B M; `v ç m ibK ç M- h` M; .m b„T t T +?Q #¼M ?¼K°i ;B M T?ÁM; +|
pB M- +QB M?Q +m°+ b®M; +kM; içK´MX

a m F?B ""M? S?B +?çv çB- h` M; .m ;¼B çB M i?QçB +?Q *?m h?Kv- ç +?Q ç®B
ç¬- K` \*?m h?Kv +kM; F?¬M; ?ÁB M?B m- ç²M; w p` +9T çB M i?QçBX

@ M? >"Q- i¬B H` h` M; .m

a m ç| h` M; .m ;¼B çB M i?QçB +?Q >"Q oBM?- T?ªB HB M ? pÈB >"Q oBM? i?
KbM? +| i?U+ ?B M çQÊ+ F?¬M;X

@ * "m h` M;- p i i? QÆM; F?¬M; +| ; b ç€M; M; ¢B +?S\ Zm i i i¬B b) çB h`mM; Zm®
H çQM? ?¬M +O + "m

•K i? M? +O >"Q oBM? p M; H M i`QM; çB M i?Q¢B- imv ? „M Km®M +® ibM? ?ÄB
F?¬M; /€K M|B ` i`QM; çB M i?Q¢BX

@ >"Q ç¢B + - F?¬M; +¬M +?ì ç M b M; M,K- M; "v FB i¬B b) çB Jv MK `X æ9M; `²
+´ T?¬M KÄ F?Q€M; +O M?- +| i? +?S\

@ .MM; p`M; ç i`a b Q\ h`i M?B M H` +| i? - M?QM; M`v + "m h` M;- b Q + "m +| i?
çQÊ+ \

>"Q oBM? #` HìB M|B +O h` M; .m H`K +?Q b[M; bì- p`M; î Jv MK `H` FBK HQ¢B
+ª ç¬ H J „ p` 1m`QX

@ >"Q ç¢B + - p`M +?mv M i? M`Q H` +?mv M +O i¬B- +?B m M; "v K®i M? ibK
+?î î KÄ M; mv M i?¢+?¬ i¬B b) çQ p`M; [m X

@ J†i F?€+ i¬B +ÁM +| K°i HQÊM; p`M; F?¬M; i? M`Q ` i v î i`QM; MQÊ+ - +kM; K
Hw /MK î Jv MK `

h` M; .m M|B H`K +?Q >"Q oBM? +?Êi FBM? ?½B- T?ªB #B i`^M; p`M; H` p`i iQ
[m®+ ; B - M; QìB i i`QM; i?m +ÁM +?Q F`T- h` M; .m b Q H¢B MûK ` MQÊ+ M; Q

>ÆM M[i?2Q w +O h` M; .m i?b ?¬m M?Q b® HQÊM; p`M; F?¬M; T?ªB +?d çO ç

@ *?ŠM; H) h` M; .m Km®M ç¬m iQ p`Q KÄ F?Q€M; ç `Y iB M\

>"Q oBM? +?Êi +| w M; ?o M?Q p`v- +kM; F?| i`€+? çQÊ+ ? „M- pb H9+ M`v M?[M;
;BÈB H` ``i M?B m- M; QìB i +| M?[M; /ÁM; iB M F?¬M; i? M`Q +?Q ` M; Q`B €M?
M; Q`B K°i pÁM; - imv b® HQÊM; b) ;BªK b9i M?QM; F?B i`î p MQÊ+ i?b i`î i?`M? i

"•v ;Bì `Y iB M T?¬M HÈM H` T?QÆM; i?S+ K` M?[M; i´ +?S+ i°B T?¢K- t½ ?°B ç
#m¬M H`m ?Q†+ H`K i`€B T?€T Hm`i h?QîM; /MM; ç i`m i€M iB M #~M- #¼M ?¼i
+?2 ;B`m M; m²M ;®+ +O M; m²M iB M FB - KQM; Km®M iB M /QÊ+ ?ÊT T?€T ?| X

L m M?Q b® p`M; FB H` +O ;B i°+ •m .QÆM; i?b i`i M?B M F?¬M; T?ªB H` iB M #
i`€B Hm`i ? v +QÊT #|+ K` +| çQÊ+ - M?QM; +kM; +| i? ç| H` b® iB M óiQ+? Hkv
+kM; F?¬M; i?`v F€ [m€B- pb M?[M; p` iQÈM; [m•M î Jv MK `ç m +| b® HQÊM; iB M
M; Q`BX

*| M?B m +€+? ç `Y iB M- pQ /K M?Q Km b „K #`i ç°M; bªM- ç² +´- ç¬m iQ i`B +
i?¬M; i?b ?Q`M iQ`M ?ÊT T?€T ?| X

@ * "m h` M;- M m + "m Km®M `Y b¢+? p`M; i?b i?"i ` +ÁM +| M?B m +€+? F?€+ ?

>"Q oBM? i`QÊ+ iB M HB M iQîM; ç M pB + b® p`M; FB F?¬M; T?ªB H` +O h` M;
•m .QÆM; çSM; T?Q b m- pb i? K` Km®M M? „+ M?î h` M; .m X h?"i ` +kM; F?¬M
KÄ F?Q€M; ç `Y iB M- pb M m ç| H` K°i KÄ F?Q€M; pSi çB- +,M #ªM b) H` i`ª ;B€

8RjX *?QÆM; 8Rj Y 8R9, E? B Zm"i E?Q "€m

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Rj Y 8R9, E? B [m"i F?Q #€m

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, oBTp M/ M

>"Q oBM? H9+ M"v K M; [m®+ i`+? Jv MK ` - M?QM; ?„M +kM; #B i KbM? F?¬M; i?
.QÆM;- M m h` M; .m i¢Q €T HU+ pÈB Jv MK ` - iMv iB M H'v +È ;b ç|- M?Q p"v
iQÆM; H B +O KbM? Î Jv MK `X E?¬M; i?'v ç€Ki? K [m M h`mM; Zm®+ F?¬M; B
b Q\

>ÆM M[T?QÆM; /B M +?QM? i` ` `i T?S+ i¢T- ;B i°+ •m .QÆM; +kM; `i #€ ç¢Q
F?¬M; Km®M ;€M? M;mv ?B K F?B ;B9T ç€K b|B M"v `Y iB MX

L?QM; >"Q oBM? ç•m #B i`^M; bU pB + M"v ?Q"MiQ"MH" +O h` M; .m - F?¬M; +
i°+ •m .QÆM;- ?ÆM M[KÄ F?Q€M; ?Q"MiQ"MH" K°i+QM ;" ç i`SM; p" M;- +?d +
#²B i?QÎM;X

h` M; .m M;?2 ` w iW +?®B i`QM; HÌB +O >"Q oBM?- ?„M KÎ KB M; M|B,

@ >"Q ç¢B + - M m iB M K†i?Q¢+ H" iB M; YB M; •M ?"M; i?b i¬B +| #B M T?€T- M?
b) ? v ?ÆM- M m M? i?'v F?| tY i?b i¬B /MM; #B M T?€T F?€+

h` M; .m p®M H" K°i M; QÌB tm'i i?•M M; "M? i" B +?QM?- ?„M +kM; F?¬M; t H¢ ;b
M m M?Q F?¬M; T?ªB H" p" M;- +?d bÊ ?„M +| ?"M; i€ T?QÆM; T?€T ç ?ÊT i?S+ ?

æ®B pÈB h` M; .m i?b çB m çÆM; BªM M?'i ç `Y iB M +?QM? H" iB K p" B M?" ç'
+´- iB K M; QÌB çSM; ` ç†i; B€- b m F?B Km p"Q pÈB ;B€ ç'm + Q- +?ŠM; T?ªB b)
b Q\ L?B m M?'i +?d H" i`ª +?Q M?[M; +¬M; iv ç'm ;B€ FB +?9i iB M K" i?¬BX

@ E?¬M;- F?¬M;- + "m h` M;- i¬B F?¬M; +| w FB - M m + "m ç½ [mv i ç`M? M?Q p"v
i¬B b) +?Q i?Ê p ,M i i- b) +| b„T t T

>"Q oBM? M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b +| +?9i /Q /U- M?QM; b m ç| H¢B ç²M
+?QM? ç" M i`QM; MQÊ+ +| +?9i #B M ?| - ;B i°+ •m .QÆM; ç M; T?€i i`B M [m"i
F iK+ i`QM; i`mM; QÆM;- `ä ` "M; M;mv ?B K M"v +kM; ç€M; ç ;€M? p€+X

@ æQÊ+- >"Q ç¢B + - +ªK ÆM M?- ? B M; "v M[+?9M; i ;†T K†i

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HÌB +O >"Q oBM? i?b #B i bU pB + ç½ ;BªB [mv i tQM;- i•K
F?¬M; #B i H" >"Q oBM? i?"i bU ?B m H-K- çB m ç| H" K ?„M +?B K çQÊ+ F?€ M?
i`bM? ;B Q /`+? p" M; b m ç| i?b >"Q oBM? i?"i bU F?¬M; /€K M„K +?9i iB M ?Q ?²

@ GQm smv M- b Q + "m H¢B ç M ç•v\

a€M; M; "v ?¬K b m- KÈB iÌ KÌ b€M;- F?B h` M; .m +ÁM M^K i` M ;BQÌM; i?b +?,M
i v H¢M? #m®i çB p"Q- çB m M"v H" K +?Q h` M; .m i?"i bU `mM `v- ?„M KÎ iQ K„i
ç M; /MM; €M? K„i t'm t M?bM KbM?X

@ h¬B ç M i?,K K Mm¬B- +?` JŠM p" M? Zm®+ æ®M; ç m ç M ç•v- iB m iY + "m ç9M
p " "M? h?"M? +?9+ i i #® K i¬B- +QB +?WM; i¬B ç'vX ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B

@ >b- M?" M"v +O + "m H„T ç†i i?B i #` +kM; F?¬M; i - b m M"v i¬B p " "M? h?"M?
+kM; t•v H M K°i+,M M?" i? M"v +?Q Q€+?

GQm smv M çB /¢Q K°i pÁM; [m M? T?ÁM; `²B +?" +?"+ +?"+ i€M i?QÎM;- F?B iS ?ÊT
?„M ç½ ç M K°i H-M- #•v ;BÌ ç M H-M ? B i?b i?"i bU +ªK i?'v F?€+ #B i [m€ HÈM-
+QM bQ iY ç€i?b ?„M i?B m +?9i M[F?¬M; /€K iB M p"QX

h` M; .m çB ç M # M ;BQÌM; K†+ [m-M €Q /`B- b m ç| M|B pÈB GQm smv M,

@ Zm i i i¬B b) p " "M? h?"M?- + "m ç½ ç M ç•v `²B i?b M M Î p" B M; "v- i¬B iB K M
T?ªB çB ` M; Q" B ? B M; "v

@ æWM;- +| pB + ;b i¬B +kM; Km®M çB- i i M,K M v G¬B G¬B p ?QM; FQM;- i¬B `

GQm smv M pW M;?2 M|B h` M; .m +| pB + i?b ? B K„i iÄ b€M;- i`QÈ+ ç| ?„M +|
#¢+ i?„M; HÈM Î >QM; FQM;- b m ç| H¢B iB T iK+ p) M M F€ iQ+? Î +¬M; # "M T?d
b) iU i`€+? KbM? F?¬M; +| i?ÌB ;B M çB +MM; pÈB h` M; .m +?Q p m BX

@ *”m +kM; çB b Q\

h` M; .m +| +?9i /Q /U- M m M|B M; Q|B ç€M; iBM M?’i # M +¢M? h` M; .m i?b ç| +
M; Q|B H` #¢M # M®B F?® +MM; HÈM H M # M M? m- ? B # M `i?B m w M? mX
L?QM; GQm smv M i?”i bU `i HÈM iB M;- h` M; .m bÊ iB m iY M`v [m v p H¢B M
F?€+X

@ h?2Q i¬B M; Q`B H` T?ªB H`K pB + ç’v

@ G`K pB + +kM; çB- i?•M i? +O +”m +ÁM i®i ?ÆM i¬B b Q\ L|B +?Q +”m #B i-

@ æQÊ+ - çQÊ+ `²B- çB i?b çB- çWM; M|B H|B p¬ M; ?o - +?Q +”m çB +kM; F?¬M; H

h` M; .m ;B®M; M?Q bÊ GQm smv M- i M M`v iW b m F?B #B i KbM? F?¬M; +ÁM H
H`K b) +S K½B KÎ KB M; bQ b€M? +?mv M # M #d i` M; BQ|M; - i?”i bU t2K KbM? H

@ GQm J M?- i¬B M|B i?”i pÈB +”m M?û- +?mv M M`v `i çSM; ç„M- H-M M`v i¬B
[m M i`¼M; - ?ÆM M[ M?’i ç`M? T?ªB ;B[#Q K”i- M m +”m +| i? ç²M; w i?b çB- F?

h` M; .m /MM; p K†i M; ?B K i9+ p` H|B M|B `ä `M; ç +ªM? #€Q GQm smv M- i?”i
pÈB K°i M; Q|B i?Q|M; ? v F?Q2 F?Q M; M?Q GQm smv M i?b i?”i bU F?| i? iQM M

@ *kM; F?¬M; çQÊ+ M| pÈB pÊ i¬B b Q\ *?d M|B pÈB K°i KbM? pÊ çQÊ+ F?¬M; \

GQm smv M +| +?9i /Q /U- ?„M +kM; #B i+, M # M? +O KbM?- pb i? K`i?”i bU F?

@ *”m hMv +”m p”v- /M b Q i?b +”m M|B M; Q|B i +kM; +ªK i?’v F?| iBM

h` M; .m /MM; ;B¼M; /Î F?|+ /Î +Q|B M|B pÈB GQm smv M- ?mvM? ç +O KbM? i?
F?¬M; T?ªB H` çB m ;b KÈB H¢- K` +kM; F?¬M; +| p`B M; Q|B +?Q `^M; H|B +O ?„
M`v KbM? H`K- bÊ `^M; GQm smv M +| M|B ` +kM; F?¬M; +| K’v M; Q|B iBMX

.M +| M; Q|B iBM H|B GQm smv M i?b bU pB + H-M M`v +kM; F?¬M; i? M`Q FB K
+kM; F?¬M; [m M i•K- i?Q+? çB i?b +?Q çB- ç M H9+ ç| t2K M?Q +| i? K M; Q|B p”

a m F?B ç€M? `„M; `Y K†i i?b h` M; .m çB ` M; Q`B iB M pB M; †T K†i *?m h?Kv-
M|B +?mv M pÈB “”M? S?B- #¼M ?¼ ç m tm•i i?•M iW K°i +€M? [m•M- ?ÆM M[*?m
+O “”M? S?B- i? H` ? B # M +| F i; B Q F?€ b•m- +ÁM K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB
#B M T?ÁM; i?“M? T?® h?Kv G X

@ M? >€+?- M? +kM; +MM; çB +?S\

a m F?B; †T K†i *?m h?Kv Î iB M pB M- h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i p` [mv i ç`M?
i`QÊ+ ? i >€+? GQM; H` M; Q|B çQÊ+ •m .QÆM; G¶B; BÈB i?B m- p’M ç i`mM; i?“
h?S ? B H` >€+? GQM; +kM; ;B®M; M?Q “”M? S?B- ç m H` M?[M; M?•M pB M #ªQ

L m M?Q pB + M`v ;ç i >€+? GQM; ` M; Q`B- b m M`v M?’i ç`M? ;B[? B # M b) +| M
+ª i?2QX a m F?B bU pB + H`K tQM; i?b h` M; .m b) ¶B M; Q|B K°i F?QªM iB M- p
HU +?¼M- M?QM; ?„M iBM H` #¼M ?¼ b) +?¼M T?QÆM; €M Î H¢BX

> B; B|b m M?|K M; Q|B h` M; .m #„i K€v # v çB o•M L K- M?QM; h` M; .m i?b i?”
F?B `|B F?ÄB M?“ +ÁM #` h` M; Jšm K„M; °i +?†TX

•m .QÆM; lv M imv F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M +O +QM M?QM; ?¬K M v H` i iM?
JšM p` h`B m Zm®+ æ®M; +kM; +?çv ç M “„+ EBM?- ç€M; Hw ` +ªM?“ +| i? çQ`M
F?¬M; M; Î ?„M H¢B Km®M +?çv ` M; Q`BX æB m M`v H`K +?Q #` K’i?SM; - imv +
pšM [mv i ç`M? i€B ?B M ibM? +ªM? i?-v +¬ /çv #ªQ ?¼+ bBM? M, K tQ X

E?B K€v # v ?ç +€M? i?b ç½ H` #m´B +?B m- M?|K h` M; .m +kM; F?¬M; çB ç M
M?|K M; Q|B ibK F?€+? b¢M Î H¢B- b m ç| h` M; .m KÈB M|B KK+ çQ+? +?mv M çB

L?|K *?m h?Kv M; ?2 M?Q p”v i?b i?”i bU +ªK i?’v F?| iBM- M?QM; #•v ;B| #¼M ?¼
.m +kM; F?¬M; i? HW ;ç i #¼M ?¼X

J" #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB çB H"K ;b ç! #'i M?•M- +kM; F?¬M; +! ;€M? M†M; i•
bÊ i?b *?m h?Kv p" >€+? GQM; ç m M? M? +?|M; çB m +?dM? i•K iQM?- M?B K pK
+kM; F?¬M; T?ªB H" H-M ç-m iB MX

*ÁM GQm smv M i?b +M; ?QM; T?'M- b m F?B M;?2 M|B h` M; .m ç€M? çQÊ+ +ª
?' î Jv MK ` - i'i M?B M h` M; .m b) F?¬M; ç K td ;b ç M M?[M; H|B +O i M M"vX

@ æQÊ+ `²B- #•v ;B| +?9M; i T?•M +¬M; - T?ªB +! M; Q|B H€B i`U+ i?,M; - M?B K p

@ M? >€+? p" M? *?m +MM; i¬B çB ç M +?Ê Km #®M +€B # H¬- +® ;„M; Km HQ
+ÁM Km M?B m +€B p HB +! i? ;'T HçB

a m F?B M|B `ä +?•M iQÈM; bU pB + i?b h` M; .m #„i ç-m T?•M +¬M; M?B K pKX

8R9X *?QÆM; 8Rj Y 8R9, E? B Zm"i E?Q "€m

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Rj Y 8R9, E? B [m"i F?Q #€m

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

ob M?[M; +?B + i?MM; i`QM; ? M; ç½ ç H•m M; "v +?Q M M b) ?Q ?çB- K" p" M; i`Q
` çfi p" Q i`QM; p HB +O KbM?- h` M; .m #B i K°i HQçB p HB +! i? ;'T HçB- ?Æ
i?Q+? ?ÊT ç +?S p" M;X

*ÁM # H¬- h` M; .m Km®M /MM; M| ç çUM; +?•m #€mX

h` M; .m M; "v ç! +ÁM +?Q M?bM F„- M?QM; # KQÆB `QÆM; +?•m #€m +! i? H" /
+?d H" # KQÆB +€B ?°T- ?°T M"v +kM; F?¬M; HÈMX

h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M ;B Q b® +?•m #€m FB +?Q >"Q oBM?- pb M| +! M?
Jv MK ` - +?d +¬M >"Q oBM? M?bM [m H" #B i M; vX

*kM; K v M| +kM; F?¬M; +! M?B m- HçB F?¬M; HÈM- pb i? h` M; .m +?m~M #` p"E
çQ çB / /"M; - K¶B M; Q|B ç2Q K°i +€B H" tQM;X

æB p"Q K°i F?m +?Ê HÈM M?'i i?"M? T?®- HQçB p HB h` M; .m M?bM i`9M; +! i?
#çi K"m t M?- # M i`QM; +! K°i HÈT / KÄM; - /MM; ç çUM; p" M; H9+ i K i?|B H" +U

a m F?B M;?2 M?•M pB M #€M ?"M; ;BÈB i?B m i?b KÈB #B i`'i M?B m M; Q|B ç M
HQçB p HB M"v ç çUM; M;mv M i?ç+?- h` M; .m ?ÄB i?,K- MÆB ç•v +ÁM +! M,K K
i?m Km bç+?X

GQçB p HB M"v +kM; F?€ HÈM- h` M; .m QÈ+ HUM; p" +ªK i?'v K°i p HB çUM; çQÊ
i?"M? p'M ç X L?[M; F?®B p" M; FB +kM; F?¬M; M?Ä- h` M; .m ç½ M?bM i?' `ä`"
+•M- +! H) M,K tQ pb Km®M p" M +?mv M +?Q / /"M; M M M; Q|B i KÈB MmM; +?ª
M?Q p"vX

GQçB p HB +! i? ;'T HçB M"v +kM; +?B K F?¬M; ;B M F?¬M; M?Ä- h` M; .m `ÆB
çB M i?QçB +?Q ""M? S?B- ç ?„M ibK çfi K°i +?B +t2 iªB M?ÄX

æ M i®B F?B +?Ê b„T ç|M; +Y i?b ""M? S?B +?çv ç M K°i +?B +t2 iªB M?Ä K" ?"
#®M M; Q|B- H9+ M"v KÈB +! i? M?ûi M,K KQÆB p HB p"Q i`QM; i?MM; t2X

J°i ç K v M #bM?- #®M ;B| b€M; ?¬K b m #¼M ?¼ +?çv t2 ç M #B M ;BÈB h`mM;
.m ç½ M?•M çQÊ+ i¼ ç° +O •m .QÆM; G¶B- ""M? S?B #B i`ä ç` T?QÆM; M"v M
F?B M?bM i¼ ç° i?b +kM; F?¬M; +¬M t2K #ªM ç² K" +?çv t2 çB M; vX

L?QM; F?B ç M ; -M p`i`Q FB +^a +?K+ FBHQK2i i?b +| p`B i`çK FB K i` - i?b` M
 çÊi /B M i" T [m•M bU [mv K¬ M?Ä- M?[M; +QM çQìM; çB p`Q MÆB M`v ç m +| HQM
 •m .QÆM; G¶B #B i h` M; .m +?m`M #` iB m i?K i`U+ iB T #^av i`M p`M; Î Kv MK ` - i
 +?QM? ççB +?Q` p, M #<sup>a</sup>M çQ H M +?Q +€+ p` H½M? ççQ [m•M Ov T? /mv i- M°
 i`QM; MQÊ+ Km®M [mv M i†M; +?9i p`M; - + -M #° ç°B T?®B ?ÊTX
 ob +| •m .QÆM; G¶B F?ÎB tQÈM; - pb p`v K` bU pB + M`v /Q +?QM? •m .QÆM; G¶B
 +m°+ /B M i" T M?Ä M`vX
 h` M; .m #€Q` K M? H M? K` •m .QÆM; G¶B ç½ M|B bÆM- i? M M çB çQìM; i?r
 ç9M; i¼ ç°X
 @ >W- i`U+ i?, M; HÈM p`v b Q\
 E?B +ÁM +?Q tm®M; t2- GQm smv M iW t M?bM i?'v +?B + i`U+ i?, M; T?Q i`QÊ
 h`QÊ+ K†i K¼B M; QìB H` K°i #½B ç'i i`®M; ?ÆM i`, K Kûi pm¬M; - #®M T?Q H` +Á
 i?, M; ç M; ç"m Î +?¶ M`vX
 *?B + K€v # v i`U+ i?, M; M`v i?"i bU H` F?¬M; M?Ä- HÈM ?ÆM ;'T ç¬B +?B + K€
 M;²B H M F?B ç M Jv MK ` - iQ`M i?•M K`m t M?X
 > B # M + #BM p®M +| ?bM? H€ +ì h`mM; Zm®+ - i? M?QM; #•v ; Bì #` #¬B H M K°
 T?®B ?ÊTX
 æ•v +kM; H` #'i ç„+ /o- /M b Q i?b ?`M? ç°M; +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; [m M; KB
 [m•M Jv MK ` T?€i ?B M` - M m +| ç€M? /'m i?b +ÁM +| +?9i +Æ ?°B [m v p - M m
 h'i M?B M id H T?€i ?B M` H` iQÆM; ç®B i?'T- pb #B M ; BÈB h`mM; Zm®+ Jv M
 +^a ? B T?Q ç m F?¬M; [m€ +QB i`¼M; - T?Q h`mM; Zm®+ i?b +?d i" T i`mM; b M;
 @ GQçB i`U+ i?, M; M`v Î i`QM; MQÊ+ +kM; +| `i Qi- iB m ç°B i`QîM; - M? H€B ? v
 ""M? S?B /WM; t2 # M +çM? +?B + i`U+ i?, M; `²B [m v ç-m ?ÄB *?m h?Kv- pb +?F
 M; QìB- pb i? K` \*?m h?Kv pÈB >€+? GQM; p` ""M? S?B ç m T?ªB M;²B +?2M +?9+
 @ *"m H€B çB- i¬B ç½ M?B m M, K +?Q ç°M; p`Q- #•v ; Bì +kM; +| +?9i M; QÊM; i v
 *?m h?Kv #B i`ä M m bQ b€M? p i® +?'i [m•M bU p` FBM? M; ?B K bY /KM; i` M; #
 pÈB ""M? S?B- M, K tQ F?B ?„M +?mv M M; ? i?b ""M? S?B +kM; H` M; QìB çQÊ+ +
 h` M; .m tm®M; t2 p` M|B F?~m H M? pÈB K°i p` bo [m M i?QÊM; 9v çSM; + M? ; B
 H M? `i T?S+ içT- F?¬M; TªB H` i?B M pQÆM; ççB #`M; ?' #€Q M`v M¼- +?d H`
 p` +?[+€BX
 a m F?B M; ?2 h` M; .m #€Q F?~m H M? +?QM? t€+ i?b M; QìB bo [m M +kM; F?¬M
 iB T ; B Q K€v # v i`U+ i?, M; +?Q M?|K h` M; .m - ?ÆM M[+kM; M|B` M?[M; b„T
 i` M i`U+ i?, M; X
 *| M; QìB b) +^aK i?'v H`K p`v H` [m€ / /`M; - M?QM; #° ç°B H` M?Q i? - F, H`mi M;
 H`M; M?^M; M?Q +<sup>a</sup>M? b€i ç` T?QÆM; - M; QìB M`Q iWM; çB HQM? ç m #B i- K M
 #'i F€ /Q •K K†+ +^aM`QX
 h` M K€v # v i`U+ i?, M; +ÁM +| M?B m i?m®+ M` TH biB+ - ç•v H` v m + -m ç†+ #B
 [m€ M; „M- ?ÆM M[i`QM; MQÊ+ +kM; pb i?ìB ; B M [m€ ;'T HçB F?®M; +? ?ÆB M
 pÈB #^aM HoM? M?Q ""M? S?B +kM; F?¬M; i? +?m`M #` i®iX *m®B +MM; h` M; .m
 + -m pÈB •m .QÆM; G¶B- M m F?¬M; i?b ç€K M; QìB +kM; +?ŠM; i? +?çv ç M p` /M
 o` i?QÊM; 9v ; B Q K€v # v i`U+ i?, M; +?Q M?|K h` M; .m tQM; i?b`ìB çB- ?„M ç
 #®M iB M; b) [m v HçB- +ÁM +?B + K€v # v i`U+ i?, M; çQÊ+ bY /KM; H`K ; b- B H
 ?„M + -M [m M i•KX

æ€K M;QÌB çQ # H¬ p¨ p HB H M K€v # v- b m ç! ""M? S?B M;²B p¨Q ;? H€B- +?
+?"K`½B # v H M F?¬M;X

h'i +ª F?Q M; +Y i` M K€v # v çQÊ+ ç!M; +?ti- •K i? M? iB M; +€M? [mç! # M M;C
F?¬M;;B®M; M?Q +?B + K€v # v i`QÊ+ ç! h` M; .m çQÊ+ bY /KM; Î Jv MK`X M;n

@ aQÈM;- ç9M; H¨ [m€ bQÈM;- J°+ æ¬m- i?b` iB m iYm + "m HçB +! +m°+ b®M;F
i¬B +kM; Km®M ç M b®M; Î "„+ EBM?- +QB M?Q +?mv M p¨Q i`QM; iS ?ÊT pB M ·
M;?`+? pÈB + "m

GQm smv M H¬M ç¬m iB M çQÊ+ çB K€v # v i`U+ i?,M;- ?„M F?Q +?•M K9 i v pr
?„M ?®B ?"M pb F?¬M; K M; i?2Q + K2` b- M m F?¬M; i?b +?KT p¨B i`K ?bM? +kM

@ aQÈM; +€B +QM F?d- pÊ + "m +?Q ç M "„+ EBM? b Q\

h` M; .m iS+ ;B"Mi`WM; K„i M?bM GQm smv M- bÈK #B i p"v i?b +?Q i M M"v Î M?
G¶B +?Q ç M K°i +?B + K€v # v i`U+ i?,M; +U+ FûK- +?Q i M FB M Ki`ªB iQ p`t!

""M? S?B H€B K€v # v i`U+ i?,M; /¼+ i?2Q pMM; ;B9T` M? pÈB pMM; M9B .½ L?
T?"M Jv MK`-`WM; ` "K tm'i ?B Mi`QM; K„i h` M; .m - ?„M M?bM i?'v F?mM; +ªM
K¨ F?¬M; F?ÄB bl p B i`€B- MÆB ç! pšM +ÁM ç mX

@ hB m ç°B i`QÎM;- M? ;B9Ti¬B ibK ç` çB K

a m ? B ;BÌ # v i?b +?B + K€v # v i`U+ i?,M; ç½ ç M bQÌM M9B +?S F?Q #€m- K
+! +•v HÈM- KB M +QÐM; +! i? ?ç +€M?X

*€M? [mç! bBM?` M?[M; +QM ;B! HÈM i?'B H€ p¨M; p¨ +€i ç€ i` M bQÌM M9B # v i
v ?ç +€M? tm®M;X

G9+ M"v i` M ç¬m ""M? S?B ç¬v M?[M; ?ç! K² ?¬B M?Q ?ç! ç"m- TªB #B i`^M; H
K°i F?ªQ M;?B K +?Q #'i F€ T?B +¬M; M¨QX

h` M; .m M?bM` # M M;Q`B- +?¶ M"v F?¬M; i? M¨Q HB M Hç+ pÈB # "M? T?B- +
iB T çB ç M KÄ M;mv Mi?ç+?- iBM +?„+ >"Q oBM? ç½ b„T t T M;QÌB ç!M bœMX

o`B M;QÌB tm®M; K€v # v- B +kM; +-K t M; +-M; #BM? /¼M bç+? +Ä MÆB p` i`Q`
""M? S?B t2K tûi ç° + Q +O bÆM ç°M; K¨ çti i?m®+ M´ Î #®M T?Q X

@ •K5

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- ç'i ç€ p,M; iS i€M- M?[M; •K i? M? ``Q ``Q +?Êi p M;
i?•Mi`U+ i?,M;- tm'i ?B M p¨B p i MQÊ+ HÈMX

a m F?B i`Q #KB i€M çB- K°Bi +€B ç°M; + Q ?ÆM Kûi tm'i ?B Mi`QÊ+ Kti K¼B M;
M;®+ M?QM; HçB H¨ F +-K t M; T?¶M; H M ç¬m iB M- +?çv i?šM; p T?Q +Y ?M
;B[GQm smv M- +?d +! i? ?¬H M,

@ æÊB H€i M[?½v p¨Q- +€B ç°M; FB ç½ ç!M; HçB [m€ H•m- +-M TªB +?Ì M! i?-

@ *QM #` M!- `„M ;b K¨ HÈM i?

""M? S?B +ÁM +?Q /Si HÌB i?b GQm smv M ç½ iû ç€B +?çv p - ?„M +?d i v p¨Q +Y
K"iX

*QM`„M Jv MK`i`QÊ+ FB h` M; .m i?'v ç M; çmM; çQ #Á` F?ÄB ? M;- ?bM? M
b m pK M´- M! çB HQ M; [m M? ? M; K°i H9+- b m ç! KÈB +?"K`½B #Á p¨Q #KB +Ä

> M; ç°M; M"v +kM; F?¬M; HÈM- /`B ? B +?K+ Kûi- b m F?B K'i K°i ;BÌ KÈB +! i?
+Y ? M;- ""M? S?B +-K ç M TBM çB ç¬m iB M- M?¶K M;QÌB M®B çm¬B M? m çB p¨
;BÈBX

@ E?K E?K- i`QM; M"v ç m H¨ p¨M; b Q\

a m F?B M?|K M;QÌB çB p"Q i`QM; ? M; i?b #KB i` M p€+? `ÆB tm®M; KM K`i- G
KB M; ?Q F? MX
> M; M"v ç½ çQÊ+ +ªB i¢Q- imv F?¬M; /"B M?QM; # M i`QM; F?€ `°M;- # #|M M;C
;B M- +m®B ç°M; +| ?ÆM KQÌB +€B i?9M; b„iX
J¶B i?MM; b„i ç m M?Q M? m- /"B ? B Kûi- °i Kûi- F?¬M; ?Q"MiQ"MH"K #^M; b„
#^M; ;¶- ? B +€B i?MM; t T H M M? m +kM; + Q ?ÆM ? B KûiX
J¶B +?B +i?MM; ç m +| ;B'v MB K T?QM;- M?QM; +?d +ÁM H¢B /'m p i- i'i +ª ç½ ?
i? i?'v HÌ KÌX
h` M K¶B +?B +i?MM; +ÁM +| K°i ´ F?| #^M; b„i- /'m p i ?Q2M `d HQ M; H´X
@ GQm smv M- çWM;- M M +~M i?"MX
GQm smv M +—K t M; ç"Tp"Q ´ F?| ?Q2M `d- pb p"v K" ? B +?B + `QÆM; +?i H M
L?[M; i?ÄB K" M; H|2 K„i iQ M?Q #"M i v "Q "Q `ÆB tm®M; ç—m GQm smv MX
i`mv M +QTv iW

8R8X *?QÆM; 8R8 , :B Q .`+? *´ S?—MUTRVX

>Q" M; EBK æ²M;
h€+ ;Bª, æª L?½M
*?QÆM; 8R8, :B Q /`+? +´ T?—MUTRVX
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M, pBTp M/
"K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M
.M M|B FBK M;¼+ K½M çQÌM; H" QÈ+ KÆ M;mv M p¼M; i? i?B i i`QM; HÁM; K¶B
F?®B p" M; M?Q #"M i v i` +QM ;ä H M ç—m i?b i'i M?B M b) +?ŠM; pmB bQÈM; ;b
.M i`QÈ+ F?B i?MM; p" M; pÐ ` i?b ""M? S?B ç½ M?„+ M?Î GQm smv M- ?ÆM M[
M?QM; pšM F?¬M; K v #` K°i +K+ p" M; M M p"Q ç—m- K€m iQÆB i|2 ` X
@ >W- +€B [m€B ;b i? M"v- p" M; ? v H" #QK p"v\
J€m iQÆB +?ªv +ª p"Q KB M;- GQm smv M F m H M- b m ç| H'v i v H m- iQ"MH"K
@ æB ` M;Q" B- i`QÈ+ iB M HmB ` - ""M? S?B- #,M; #| +?Q æ¢B smv M
h` M; .m i?'v i`QM; ? M; +?Êi # #°M i?b F?¬M; F?ÄB ?®B ?"M F?B çQ GQm sm
çSM; ç„M i?b H"K F?¬M; tQM; M?QM; H"K HQ¢M i?b `i ;BÄBX
J v K" i`€M GQm smv M +?d +| K°i p i i?QÆM; M?Ä- +kM; F?¬M; +—M #,M; #| - ""
MQÈ+ F?Q€M; `Y p i i?QÆM;- H¢B /MM; #,M; +€ M?•M /€M H M- +kM; F?¬M; +| ;
E?B GQm smv M i` HB m KB M; p i i?QÆM; i?b h` M; .m çQ K„i ç€M? ;B€ F?®B
p" M; K" ?„M i?m" M i v +—K i?2Q F?B çB ` F?ÄB ? M;X
E?®B p" M; M"v +?d +| #®M M,K +2MiBK2i- `°M; ? B +2MiBK2i- imv F?€ M?Ä M?Q
b€M; +?|B K„i /QÈB K†i i`ÌBX
h` M; .m çQ€M F?®B p" M; M"v TªªB H" K°i M; "M ; K- iQÆM; iQÆM; K°i Fw- imv i
+O p" M; H" `i HÈM- M?QM; ?„M F?¬M; M; Ì +?d K°i F?®B p" M; M?Q i? M"v ç½ M†

@ æQÊ+- çB çQÌM; +~M i?"M- # i'M p" M; Km®M #€M çB +kM; +-M i?ÌB ;B M ?ÆB i
i-B b) M? M? +?|M; +?mv M p MQÊ+ +?Q + "m- + "m F?¬M; T?ªB +| +Y ?"M; +?•m
+Y ?"M; +?•m #€m ç Km p" M; iW T?Q Jv MK`

h` M; .m M; ?2 p"v K"; "i ç-m- +kM; i?"i bU #°B T?K+ >"Q oBM?- ç®B T?QÆM; H, M
`°M; `½B- i?"i bU pQÊi t KbM?- +?d +-M M|B K°i +•m ç½ +| T?QÆM; €M`Y bç+?

@ æ9M; `²B- >"Q ççB + - i`QÊ+ ç| i-B ç½ M|B +?mv M i?, K /Á KÄ F?Q€M; i` M bQ
b„T t T K°i +?9i- K°i M; ¼M M9B HÈM i? M"v- i-B +kM; F?¬M; iBM M| F?¬M; +| Kç
a m F?B iW M?" ; ¶ çB ` i?b i` M; /m çSM; i`QÊ+ /½v M9B- ?„M #•v ;BÌ t2K M?Q
F?Q€M; - ?„M ç m tm'i w M; ?o +O KbM? H" çQÆM; M?B MX

@ LY M, K [m ç½ i?, K /Á F?¬M; Qi çB K- M?QM; +ÁM +?Q +| ;b- +?Ì ? i i i i-B b)
>"Q oBM? +kM; +| F?mvM? ?QÈM; KÎ`°M; FB K i` - M?QM; i`QÊ+ ç| ?„M ç½ i?, K
T?€i ?B M` KÄ F?Q€M; - pbi? KÈB €T /KM; T?QÆM; T?€T M; ®+ M; ? +? M?'i +?Q
hmv +® bS+ i®M i?ÌB ;B M M?QM; tm'i ?B M KÄ F?Q" M; i?b +kM; t2K M?Q i?m ??B

@ >"Q ççB + - M? i?Y +?Q M; QÌB i?, K /Á /QÈB çQÌM; ` v t2K- +| +•m #|M; ç2M M
#B i ç•m MÆB K" +?9M; i ?^M; M; "v çB [m HçB H" KÄ F?Q€M; \

h` M; .m +QÌB +QÌB çB ç M # M +çM? i`U+ i?, M; - >"Q oBM? i?b HçB b[M; bÌ- ?„M
.m ,

@ >bM? M?Q KbM? +kM; i?"i bU bÆ b|i- +?Q F?ªQ b€i F?m pU+ çQÌM; ` vX
J½B ç M H9+ K€v # v i`U+ i?, M; + 'i +€M? p M; H M M?[M; •K i? M? -K -K i?b >"Q
?„M HB M iK+ F?Q€i i v H M F?¬M; - i`QM; HÁM; i?-K ?ç [mv i ç`M?X

h?W /`T M, K KÈB +-M; M?•M p M; ?di i- F?¬M; B /MM; çQÌM; ` v ç çB H M çdM?
p`B M; "v b m b) b„T t T M; QÌB KÎ p`B çB K i?, K /Á i` M T?-M çQÌM; ` v- ç t2K +| K
*?Q M|B ç M i•K iQ F?ªQ b€i +O >"Q oBM? Î# M M"v- M?|K h` M; .m b m F?B #
+?çv i?ŠM; ç M ç` çB K +k- H9+ ç| ç½ i®B ç2M- K" M ç K # Q T?O- ``i v M i oM?X

æ-m iB M h` M; .m +?Q M?|K ""M? S?B çQ p`B # H¬ +?•m #€m p" / ?' H M t2- b
F?Q M; K€v # v ; ¼B çB M i?QçB +?Q •m .QÆM; G¶BX

@ M? G¶B- # i'M p" M; ç m Î i`QM; #m²M; T?B +Æ- M? +?Q M; QÌB ç M iB T [mªM
@ s- b) +| M; QÌB ç M M; v- + "m ;B Q i?S ç| +?Q #¼M ?¼ H" çQÊ+- F?¬M; +-M [mª
•m .QÆM; G¶B H M iB M; - b m ç| M; QM; HçB K°i H9+ `²B M|B,

@ "m´B i®B +| K°i +?mv M # v p" M iªB p "„+ EBM?- iB M çQÌM; K M; i?2Q +€+ M; C

@ >b ?b- +€K ÆM M? G¶B

h` M; .m M; ?2 i?'v p" H M iB M; +ªK ÆM i?b # M FB +9T K€v- i? H" ?„M F?¬M;
•m .QÆM; G¶B ç M; [m M i•K ç M KbM?- +QB M?Q #Ä [m K®B M; mv F?B ?„M K M
v p "„+ EBM?X

> B KQÆB T?9i b m- ? B Hm²M; b€M; iW K°i +?B +t2 +?B m i?ŠM; i„T p"Q K€v #
#QÊ+ tm®M; - M; Q`B p` i?QÈM; 9v i`QÊ+ ç| ;B Q K€v # v +?Q h` M; .m - +ÁM +| K°
i€X

a m F?B ;B Q K€v # v +?Q pB M i?QÈM; 9v- h` M; .m M; ²B H M t2- çB i?2Q +?B +
/KM; X J°i H€i b m M?|K M; QÌB +?2M M? m i`QM; K°i +?B + K€v # v p" M iªB- +ÁM
i?m - +| M; QÌB ç M çQ p X

hmv p ç M "„+ EBM? +ÁM +?Q ç M KQÌB ? B ;BÌ- +ÁM +?Q [m ;B Q i?W M?QM
KÄB M?Q +?| +? i- B +kM; [m v p T?ÁM; M; OX

@ *QM #` M|- KÈB M; O çQÊ+ K°i H9+ ç½ ç€M? i?S+

h` M; .m M?bM ç²M; ?² #€Q i?S+- KÈB +?QM ;Bì b€M;- +ÁM iQÎM; `^M; K ç M ;¼
 p`Q i`QM; +?,MX E?¬M; T?ªB #` +ÁM çS +QM Mm¬B H` GQm smv M b Q- +¬M ;b i
 @ æS M?Ä M`v ç9M; H`- HÈM M?Q p`v `²B +ÁM M;O MQÈM; ç M H9+ M`v- # M M;Q
 •m .QÆM; lv M iS+ ;B`M p¶ ç-m h` M; .m - b m ç! M!B iB T,
 @ hB m .m - +QM b„T çQM? ?¬M ç M MÆB `²B- +kM; F?¬M; i? i` m ?Q M;?`+?
 ç²M; w

8RdX *?QÆM; 8Rd , h?mv i E?€+?X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Rd, h?mv i F?€+?X

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ J - M;`B M!B ;b\ \*QM F?B M`Q i?b ?€B ?Q M;„i +Ä # M M;Q`B\

h` M; .m i?Á ç-m ` F?ÄB +?,M 'K- ?„M /MM; ;B¼M; F?¡ ?B m ?ÄB- KbM? M;Q`B h-
 F?¬M; +! iB T t9+ pÈB M;Q!B T?K M[M`Q F?€+- i'i M?B M M;Q`B K p` +¬ +?€m ;€

@ E?¬M; H` i®i `²B- F?¬M; i?b K +kM; F?¬M; i? +?Q +QM- K m H M- +! M;Q!B #

•m .QÆM; lv M F?) tQ ç-m +QM i` B- b m ç! çSM; H M çB ` F?ÄB T?ÁM;- #` iBM
 M?[M; M,K ;¬M ç•v +?mv M M[i?2Q çm´B M K +kM; F?¬M; +ÁM ;b H` F€ H¢ [mw ?E

*¬ ;€B FB pW `²B KÎ KB M; H` ;¼B i?-v h` M;- M?QM; •m .QÆM; lv M +! i? KÆ
 T?QÆM; +! i•K iQ F?€+X

L;Q`B +¬ ;€B M`v i?b +¬ ;€B H-M i`QÈ+ K`•m .QÆM; lv M çQÊ+ ;†T Î b•M # v ?bM
 h` M; .m - #` ç½ iWM; #` #® +'K çQ€M +?mv M ?¬M M?•M- i? M M +kM; F?¬M; Km
 M?•M +O h` M; .m - M?QM; M m h` M; .m i?"i bU i? v ç´B i?'i i?Q!M; i?b #` b) F
 i•KX

@ B ç M H`K #¢B ?Q¢B i? M? / M? +O KbM? p`v\

h?'v K çB ` F?ÄB T?ÁM; i?b h` M; .m i?"i bU +ªK i?'v M?Q H¢+ p`Q bQÆM; KM,

@ *?ŠM; H) H` JB m S?d S?d\

h` M; .m M;?o ç M M;Q!B T?K M[ K¢M? K) JB m S?d S?d i?b / ç-m +! +?9i `mM
 KbM? p` JB m S?d S?d +?d +! [m M ? ?mvM? ç - M?QM; H-M i`QÈ+ m®M; b v ç½
 +kM; ç½ ?¬M M;Q!B i - i?"K +?Q +kM; ç½ b! K! HmM; imM- i?"i bU ç½ +?B K F?€M

obi? K` p`B i?€M; [m M;Q`B pB +T?®B ?ÊT i? K ;B ç'm ;B€ +?Ê ç K pÈB JB m
 bU +?d #B i H`M i`®M- pb H9+ M`v +?mv M ?¬M M?•M +O KbM? ç M; ç M ;¬M- ?„
 ç ç®B K†i pÈB +ªM? b€i JB mX

@ *QM #` M!- ¬M; F?¬M; +! H`K ;b +ª- +¬M ;b T?ªB M?Q +?BK bÊ +`M? +QM; \

a m F?B M`M M€i` M ;BQ!M; K°i H9+ H•m- h` M; .m +m®B +MM; +kM; +® ;„M; H`v
 [m-M €Q ç€M? ` ,M; `Y K†i iY i - b m ç! çB ç M i`mM; pB MX

hB M pB M p®M H" +?¶Î+O /b h`QÆM; p" /b Gw- p®M H" h` M; .m b„T t T K°i T?A
S?B- i? M?QM; iB m iY FB +ªK i? 'v F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- +m®B +MM; pšM +?d
+kM; +| K°i T?ÁM; tûT +| ç-v çO iB M M; ?B- ç H¢B +?Q ""M? S?BX

hB T F?€+? i?QÌM; çQÊ+ i' +?S+ Î T?ÁM; F?€+? i`mM; pB M- ç•v H" K°i ;B M T?
i?"M? T?ÁM; F?€+?- # M i`QM; `i i`°M; `½B- i' i +ª ;B +K ç m H" ;Bª +´X

>ÆM M[h` M; .m ç½Km çQÊ+ iW +?Ê GQm Gv >€M p" S? M :B oB M çQÊ+ F?€
i?B M?•M ;Bª K¢Q- çQÊ+ #`v i` M F p" i`2Q i` M iQÌM; - i' i M?B M b) `i +| F?Q i?
M; QÌB M?Q J½ J" T p" GQm smv M i?" i bU F?¬M; H" p' M ç X

@ «B- F?€+? [mw- F?€+? [mw- i?¬v EBK- ?¬K M v b Q M? H¢B `ªM? `¶B ç M MÆB

h` M; .m pW #QÊ+ p"Q +Y T?ÁM; F?€+? Î i`mM; pB M p" M?bM [m ? B M; QÌB ç
F?ÄB i?Î` K°i ?ÆB /`B- i?b` ? B M; QÌB M`v K°i H" +?mv M ;B ;B€K ç`M? p" i?Q
H" EBK J" T p" M; QÌB /šM +?QÆM; i`bM? +O ç`B i`mv M ?bM? H" GQm :B BX

@ *"m h` M; - ç½ bÈK ?S b) ç M ç•v +?ÆB- K½B +kM; F?¬M; iB K çQÊ+ i?ÌB ;B M T
+kM; +| +?9i i?ÌB ;B M- M?QM; ?¬K M v i¬B +?d H" F #` #„i H" K i`€M; çBM? - +?
i?¬B

EBK J" T K†+ K°i #° €Q #¬M; pªB K"m p" M; - T?®B ?ÊT pÈB ;QÆM; K†i i`ÁM- i?" i b
` +ªK ;B€+ pmB p X

@ h?mv i F?€+? \

h` M; .m M?Qm K`v- ?„M çQ K„i M?bM H M M; QÌB GQm :B BX

>¬K M v GQm :B B ,M K†+ ?Q" M iQ" M F?€+ #B i pÈB EBK J" T- M" M; / M; i?ª M; QÌB
i' i M?B M H" çB p"Q T?ÁM; KÈB +ÎB` X

GQm :B B K†+ K°i +?B + €Q +´ +?[o #| b€i M; QÌB- imv M?B i ç° # M M; Q`B /QÈB
M; U+ pšM H°` T?¬M / i?`i i`„M; MäMX L" M; K†+ # M /QÈB K°i +?B + [m-M D2 I
#B m ?B M +U+ F€`ä`" M; - M; U+ + Q M; 'i- +†T K¬M; i`ÁM- ? B /MB i?QM /`B- +| p
T?€+?X

GQm :B B `ä`" M; H" K°i M; QÌB ;BÄB #B m ?B M bÎ i`QÌM; +O #ªM i?•M- K°i #° i`
M?½ pW i?¬M #Q- H¢B +| +?9i /½ iQM? - çB m M`v F?¬M; F?ÄB H" K +?Q ç" M ¬M;
M /QÈB #° [m-M €Q K"m ç2M FB X

h` M; .m i?'v GQm :B B K†+ i` M; T?K+ M?Q p"v i?b +kM; +| +?9i b[M; b®i- çWM;
M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M ç½ ?ÆM #®M KQÆB M?Q EBK J" T i?b €M? KSi +kM; F
+O GQm :B B- +| i? /MM; +•m M|B [mv M`k i' i +ª ;B" i` ç €T /KM; H M M; QÌB G

GQm :B B M?b i?'v €M? K„i +O h` M; .m i?b i`QM; HÁM; +| +?9i ç„+ w- iW F?B M
+?Q iWM; +| M; QÌB M"Q iW +?®B H" K F?€+? KÌB M?Q h` M; .m - çB m M`v H" K +
HÁM; X ob p"v K" M" M; iB K çQÊ+ EBK J" T- €T /KM; tm i? i' M +¬M; p" M?äM; M?)Q
v m +¬m ?„M çQ M" M; ç M KÌB h` M; .m X

a m F?B çB p"Q iS ?ÊT pB M +O h` M; .m i?b i•K iQ +O GQm :B B +`M; i? K +?' M
M?" i? M`v #•v ;BÌ +| iB M +kM; F?¬M; Km çQÊ+- pb p"v +`M; H" K M" M; i? K FB
h` M; .m X

hK+ M; [M|B M K i?2Q çm´B M[+€+? K°i #S+ iQÌM; - M[i?2Q ç´B M K +€+? K°i HÈ
F?¬M; iB M i` M çÌB M`v +| HQ¢B ç" M ¬M; F?¬M; ?€Q b„+X

@ E?K- F?K

EBK J" T ?Q F? M ? B iB M; i?m ?9i bU +?9 w +O h` M; .m - b m ç| M|B,

@ *"m h` M; - ?¬K M v i¬B ç M H" K i?mv i F?€+?- GQm iB m i?Q #•v ;BÌ ç½ H" M?•
i`mM; QÆM; - H9+ M`v +| K°i ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p" i M?•M /`T i i•K H` +?- i?
F?€+? [mw- H" i' i`QÌM; ç'v M?û

@ h? - v EBK - M m ç´B H¢B i?`B ;B M F?€+ i?b i¬B b) ç²M; w- M?QM; i i M?´i i¬B +
[m iW MQÊ+ M;Q`B p - ç-m M,K +ÁM T?ªB `B ",+ EBM? K°i +?mv M- i?"i bU H`F?
T?ªB H`F?¬M; M K†i M?

@ h? -v h` M; - M? t2K iB i KK+ i`mv M? bM? FB H` i? M`Q- i-B ç½ #Ä T?B m +?Q
M?û

h` M; .m +ÁM +?Q M¡B /Si HÌB i?b GQm :B B ç½ #`v` #° /¢M; çB K ç¢K ç€M; v
M; QÌB T?K M[M`v`i / B- F?¬M; ç¢i KK+ çQ+? b) +?ŠM; #Ä [m X

@ æQÊ+ - i-B ç²M; w- pB + M`v +S M?Q p`v- i?-v EBK- M; `v K B +?9M; i HB M H¢

h` M; .m #` ? B M; QÌB T?K M[H`K +?Q ç m ç-m i? H` H M iB M; ç²M; w pÈB GQ
? „M H¢B M?bM EBK J”T- w iS `i`ä`M; - M? çQ M; QÌB T?K M[FB ç M i?b çQ ç

@ æQÊ+ - h` M; .m - +?9M; i-B +€Q iW i`QÊ+ - b m M`v M? EBK b) ç M i?, K +”m-
+?Q i-B KÎ K M; i-K K„i

G9+ M`v F?¬M; T?ªB H` #QM; i` K` H` h` M; .m M¡B HÌB iB M F?€+? i?ŠM; i?WM
? B M; QÌB T?K M[M€Q HQ¢M M?QM; +kM; +?d +| i? çSM; H M iMv iB M FûQ GQm

G9+ M`v EBK J”T +kM; +ªK i?’v +?€M MªM- `ä`M; H` h` M; .m F?¬M; i?Q+? +¬-
H`K M; QÌB i +?QÈM; K„iX

h?2Q HÌB EBK J”T- KbM? imv im´B HÈM M?QM; pšM #B i i?QÆM; M; QÌB- EBK J”
+| M?B m #¢M; €B- +| M?B m ?ÆM p`B +¬ ibM? M?•MX

@ h? -v h` M; - p`v M; `v K B +?9M; i ;†T K†i

h`QÊ+ F?B çB GQm :B B +ÁM /`m /`M; H M iB M; - H`K +?Q JB m S?d S?d ç M; M;²
F?¬M; K’v i?QªB K€BX

8RNX *?QÆM; 8RN , Jšm hYX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8RN, Jšm iYX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ h` M; .m - M? M?€v K„i çQ ibM? pÈB ?² Hv iBM? FB H`K ;b p`v\ E?¬M; #B i+?
b Q\

a m F?B h` M; .m iB M +?•M EBK J”T p` GQm :B B- pW p ç M T?ÁM; F?€+? i`mM
•K i? M? +?’i p’M +O JB m S?d S?d- ;QÆM; K†i M?Ä M?“M iBM? tªQ H¢B #`v` #

@ >² Hv iBM?\ *¬ M¡B GQm :B B b Q\

h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- bQ b€M? +O JB m S?d S?d t2K` `i +?QM? t€+X

@ *ÁM ;¼B i M M? m i?•M i?B i p`v b Q\ M? ç²M; w H`K ;b pÈB +¬ i \ *ÁM Km®M ç
[m v T?BK M; QÌB HÈM F?¬M; \

*ªM? b€i JB m t2K` +U+ F€K¢M? K)- +€B ;b +kM; /€K M¡B- t2K` p`Q i?ÌB M`v M
i?ÌB çB K HûM î i`QM; T?ÁM; t2K T?BK +O L?“iX

@ *ÁM +€B ;b M[- ç¡ H` K°i ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p”iX L`v- M; ?2 i-B M¡B M`v
B S+ ?B T b Q\ h? M M KÈB ç M ç•v T?€i iB i HY ;B”M\

h` M; .m #m´B b€M; i?S+ /”v ç½ #` EBK J”T p` GQm :B B Q M? i¢+ - i?”i bU +| +?9
i?”i bU #®+ ?Ä pb M?[M; ?bM?ªM? i?B m M?B F?¬M; M M t2KX

@ M? h¬B M;??2 M|B M? b„T çQM? ?¬M- pb p"v KÈB ç M ?ÄB +| i?"i F?¬M;- M? + JB m S?d S?d +| i?€B ç° F?€+ i?QÌM;- M" M; +kM; F?¬M; Km®M i` M? +?'T pÈB h` h` M; .m i?"i bU i`ÈM K„i ?€ K²K- ç°v H" JB m çφB iB m i?Q b Q\

E?B çB ç M # M +Y i?b JB m S?d S?d [m v ç-m M?Qm KkB ?mM; ?,M; M|B pÈB h`

@ J'v M;`v M v i¬B çQÊ+ M;?d- i¬B b) i?2Q M? ç M [m v T?BK- i¬B +ÁM +?Q i? i`mv M ?bM? M?Q p"v

@ æB *¬ Km®M ç M h`mM; L K >ªB +kM; çQÊ+

a m F?B i?'v JB m S?d S?d çB i?b h` M; .m i?"i bU +ªK i?'v i?QªB K€B ?ÆM- M +?9i; b ç| F?¬M; Km®MX

h` M; .m +kM; F?¬M; M|B F?¬M; M M H`B H" KbM? +| i•K ibM? ;b- i|K HφB H" ?„M KbM? b„T çQM? ?¬M K" bBM? ` # 'i ?Á - çB m M"v H"K ?„M i?"i bU pmB p - ?„M +k M; QÌB #çM i®i M?Q M" M; X

@ M? *?m- M? +kM; i?S+ /"v `²B "\ M? çWM; p°B [m v p "M? h?"M?- M M ÎHφB H€i M[ M? ;¼B M?|K æφB smv M ç M i" T i`mM; Î T?ÁM; ;€+- +?9M; i i?QÆM; HQ

a m F?B iB M +?•M JB m S?d S?d i?b h` M; .m i?'v \*?m h?Kv iW i`QM; M?" çB ` - ÎiB M pB MX >„M M|B p`B +•m `²B [m v p ?"m pB M- ibK çQÊ+ #° / ?' çQÊ+ i†M; L; Q`B #° / ?' M"v- h` M; .m HφB ibK i`QM; b® +?•m #€m FB p`B K|M- b m ç| KÈB

@ J - +QM çQ ç M p`B K|M H p"i- K t2K

h` M; .m K M; # H¬ çB ç M T?ÁM; +O K Î i`mM; pB M- ?„M i?'v •m .QÆM; lv M p` L? L? ?Q ?Q€v ;b ç|- pb p"v p°B p`M; H M iB M; - [m" +O >"Q oBM? i`Î i?"M? H

@ *"m- +?€m +kM; Km®M H p"i

h` M; Jšm +ÁM +?Q i`ª H`B i?b hB m LB T LB T ç½ MûK #9i i`QM; i v- HφB M?"Q p +¬ #û ç M; +-K #9i p) HQçM H M b€+? #`B i" T +O L? L? X

@ æQÊ+- çQÊ+- ç m +|

h` M; .m H'v iW i`QM; i9B ` ? B +?m¶B pÁM; i` M; bS+- T?•M #B i ç2Q H M i v LB T- b m ç| M|B,

@ E?¬M; +| pB + ;b i?b çWM; ç2Q- +kM; çWM; +?Q M; QÌB F?€+ t2K- #B i F?¬M; \

@ "B i`²B + "m

@ *€K ÆM çφB + - +| i? +?Q M? +O 2K t2K F?¬M; \

L? L? ç2Q K° +?m¶B ?ç i p` M; ?B M; ç-m ?ÄB h` M; .m X

@ h'i M?B M H" +| i? - M?QM; M; Q`B M? `m°i` i?b çWM; +?Q M; QÌB F?€+ çQÊ+

h` M; .m +QÌB tQ F?) H M ç-m +O L? L? - ?„M +?Q ? B +¬ ;€B ? B +?m¶B ?ç i i?B M +?•m- ?ÆM M[ M?[M; ?ç i +?•m +ÁM HφB +kM; çQÊ+ K`B ` iW M; ¼+ +U+ T ç2M M?€M? M?QM; HφB H" p"i T?~K +| ;B€ i` HB M i?"M? X

h` M; .m +® ;„M; M|B M?Q p"v pÈB ? B +¬ ;€B- +?ŠM; [m +?d Km®M +€+ M" M; F? F?Q M; - imv i?S M"v i`QM; K„i M; QÌB F?¬M; #B i; b b) ;B®M; M?Q M?[M; K|M ?"M; M?QM; M m M; QÌB iBM? K„i M?bM p" T?€i ?B M ` ?"M; i?"i- bÊ `^M; b) +| w ç² t'm

h` M; .m i?'v ? B +¬ #û +?çv çB ibK F?Q2 F?Q M; pÈB "M? S?B i?b •m .QÆM; lv

@ hB m .m - i?S FB ç€M; ;B€ H„K b Q\ æWM; +?Q +QM MQi F Q HφB ;•v ?¼

•m .QÆM; lv M #B i`ä #•v ;Bì +QM i` B i?"i bU H` M;QìB +ì iB M- ?ÆM M[ +?Q`
+?„+ +?„M ;B€ i`` b) F?¬M; FûKX L?QM; #` +kM; +?Q` iWM; çQÊ+ i?'v [m h?B M`
+?m¶B ?ç iFB `i ç€M; iB MX

h` M; .m i?m"MKB M; ç€T,

@ :B€ i`` p`B i`,K M;`M- M m +?9M; Mì F?¬M; MìB i?b M;QìB M;Q`B M?bM p`Q +k
i?b M?[M; i?SFB /MM; ç ç2Q H` M M;QìB H`K i` M; bS+ - ç† i i`QM; M?` +kM; p¬ /

@ *€B ;b\

•m .QÆM; lv M i?"i bU #` HìB MìB +O +QM i` B H`K +?Q ?QªM; bÊ- #` p®M +?Q`
M;`M H` [m€ H„K`²B- F?¬M; M;ì HçB ç„i çÄ M?Q p`v- i?` H` #` p°B p`M; çSM; H` M

@ *QM ç9M; H` F?¬M; ?B m +?mv M- HÈM i?` M`v`²B K` +ÁM K` M; M?[M; i?SFB`
'v çS` M?Ä ç2Q

@ J - F?¬M; +ì ;b ç•m- M?[M; H9+ çB ?¼+ MìB L?` L?` ç` î M?` H` çQÊ+ - pb h?B
M;QìB- #bM? i?QìM; +S +?Q +?9M; Mì ç2Q p`Q M;QìB

h` M; .m FûQ i v •m .QÆM; lv M- b m çì ?„M Kî #` H¬` X

.M ;'T HçB M?QM; i`K /` ?' pšM +?`i ç-v #` H¬- F?B h` M; .m H`v /` ?' iW i`QM;`
i?"i bU FBM? M;ç+ MìB F?¬M; M`M HìBX

•m .QÆM; lv M iWM M?Ä b¬M; i`QM; F?m [m•M ç°B-`i M?B m M;QìB b) M;?o`^M;
ç`m H` p¬ bªM p``i K°+ Kç+ - çB`m M`v H` bU i?"i- M?QM; #¼M ?¼ ç²M; i?ìB +ì i?
K` M;QìB M;Q`B F?ì i?` i?'v çQÊ+X

oQ /K M?Q çB`M i?QçB ?`v iBpB p`Q M?[M; M,K M,K KQÆB b€m KQÆB- F` +ª M?
M?½M ?B`m MQÊ+ M;Q`B- i?"K +?Q H` M?[M; +m®M T?BK +O` i?` ;BÈB iQ #ªM- çì
ççB çì F?ì çQÊ+ iB`T +`MX

•m .QÆM; lv M +kM; H` M?Q i?` - #` i?ìB +ÁM H` +QM ;€B i?QìM; çB i?2Q #®- çQÊ
ç½ ?¼+ [m`ç`M /QÆM; +¬K- çì +kM; H` K°i i€+ M?•M içQ`M M iQ+? +€+? çB K iol
+ì M?B`m M;QìB MQÊ+ M;Q`B ç`M i†M; [m`- M?QM; i`K /` ?' +O` h` M; .m i?"i bU

ob •m .QÆM; *QÆM; i`QÊ+ FB`iWM; #` i?QÆM; i` M çMB- KM`ç¬M; i?QìM; ?`v #`
+O` #` bmv M;?o M?B`m #B`M T?€T- +® ibK K°i i`K /` ?' ç` Hìi ;BQìM; +?Q`¬M; +
i?QÆM; î +?•MªM? ?QîM;X

E?B •m .QÆM; lv M +ÁM #û- K¶B F?B ç`M KM`ç¬M; i?QìM; ?`v +?mB p`Q i`QM; +
'K- #` #B`i i?SFB`i [mw- +?`KbM? +?d +ì K°i T?¬M /` ?' K` i?¬B- F?¬M; M;ì h`
M;?B`K +?dM?X

@ J - i`K /` ?' M`v #m`B i®B K` /MM; H`K +?,M- M m F?¬M; Km®M ç„T i?b +?Q`M
çQÊ+ - „+ EBM? i?ìB iB`i ;B€ HçM? - K` +kM; M`M ;B[;bM bS+ F?Ä2

h` M; .m çB ç`M #` M +çM? ;?`b¬T? - ?„M i`ªB i`K /` ?' H`M i` M- M?bM [m i?"i bU

L`m M?Q •m .QÆM; lv M Km®M /MM; Mì H`K €Q F?Q€+ - h` M; .m i?"i bU Km®M ç`
?`iQ`M p`M K`K`v i?"M? €Q F?Q€+ +ì ç€M; iB`+ ?`v F?¬M; i?b h` M; .m +kM; F?

*?Q ç`M #•v ;Bì Hm¬M H`K`[m M i•K ç`M KbM? - h` M; .m M;?o HçB K` +ªK i?'v t`
+ì iB`M i?b F?¬M; b`Q- #•v ;Bì +ì iB`M i?b KbM? ?bM? M?Q M;Q`B pB`+ çQ`p`B K`
i•K [m€ Qi- +kM; F?¬M; #^M; M?[M; H9+ K`HQ H„M; +?,K bì+ bM?X

@ hB`m .m - +QM +ì i•K iQ`M`v i?b K` +kM;`i`p mB- i?"i` +?d +¬M +QM î +MM; K`

•m .QÆM; lv M i?'v +QM i` B ?B`m +?mv M i?b F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v ?`B K„i QÆM
[m M i•K ç`M KbM?X

@ J - i`i M,K M`v +QM +kM; F?¬M; çB ç•m- b) î M?` +MM; K`- KMM; ?`B KMM; #`b)
+?9+ i`i +€+ +¬ +€+ /b

$h^{\text{`}}M; .m\ M;^2Bi^{\text{`}}M;? \ b\ H\text{--}M; pQ\text{Æ}Mi\ v\ \neg K\ p\ B\ \bullet m\ .Q\text{Æ}M; lv\ MX$
 $@\ \text{æ}9M; \text{`}^2B\text{--}hB\ m\ .m\ \text{--}i'K / \ ?' \ M^{\text{`}}v\ Km\ \#\text{€}M\ +! \ T? \ K\ T? \text{€}T\ F? \text{--}M; \backslash \ *QM\ b) \ F? \text{--}M$
 $T? \text{€}T\ \text{ç}'v\ +?S\backslash$
 $\bullet m\ .Q\text{Æ}M; lv\ M\ +?Êi\ M?Ê\ \text{ç}\ M\ p'M\ \text{ç}\ M^{\text{`}}v\text{--}\#\text{`}\ H^{\text{`}}K^{\circ}i; B\text{€}Q\ pB\ M\text{--}\ +kM; F? \text{€}\ +?9\ w\ \text{ç}\ M$
 $h^{\text{`}}QÊ\ +\ \text{ç}! \ F? \text{--}M; H\bullet m\ \bullet m\ .Q\text{Æ}M; lv\ M\ \text{ç}\frac{1}{2}\ t2K\ K^{\circ}i\ \#^aM\ iBM\ iS\ +\ i? \grave{I}B\ bU\text{--}\ \text{ç}! \ H^{\text{`}}K^{\circ}i\ M$
 $\text{+--}M / MM; iB\ M\ ;'T\ \text{ç}\frac{1}{2}\ \#\text{€}M\ K^{\circ}i\ i'K / \ ?' \ i' \ i^{\text{`}}mv\ M\ KQ\grave{I}B\ M;^{\text{`}}M\ \text{ç}^2M; \text{--}\ b\ m\ \text{ç}! \ F\ Km\ i$
 $pÈB\ ;B\text{€}\ \#\text{@}M\ +?K\ +\ M;^{\text{`}}M\ \text{ç}^2M; X$
 $\ast m\text{@}B\ +MM; F\ Km\ / \ ?' \ \text{ç}\frac{1}{2}\ HB\ M\ ?\ pÈB\ K^{\circ}i\ i?Q\text{Æ}M; ;B\ \text{--}\ \#\text{€}M\ H\text{¢}B\ pÈB\ ;B\text{€}\ K^{\circ}i\ i^{\text{`}}$
 $\text{+}^aM; tm'i\ [m\ Mi?b\ i'K / \ ?' \ \#\text{`}\ FB\ Ki^{\text{`}}\ \text{ç}QÊ\ \text{+--}\ \#\ M; Q\grave{I}B\ Km\ \#\text{€}M\ i^{\text{`}}QÊ\ +\ b\ m\ \text{--}\ F\ \text{+}^aM$
 $\#_{,i}\ T? \text{¢}iX$
 $\bullet m\ .Q\text{Æ}M; lv\ M\ bÊ\ +QM\ i^{\text{`}}\ B / U\ p^{\text{`}}Q\ [mv\ Mi? \ M?^{\text{`}}M; Q\text{¢}B\ \text{ç}\ H^{\text{`}}K\ pB\ +\ i^{\text{`}}\text{€}B\ Hm^{\text{`}}i\text{--}\ i$
 $@\ J\ \text{+}S\ v\ Mi\bullet K\text{--}\ +QM\ i^{\text{`}}\ B\ \text{ç}\ m\ H'v\ iB\ M\ b\text{¢}\text{+?--}\ F? \text{--}M; \text{+?}B\ K\ \text{ç}Q\text{¢}i\ i?S; b\ +O\ [m\text{@}\text{+}\ ;$
 $M; Q\grave{I}B\ i? \bullet Mi?Q\text{+?} \grave{I}\ Jv\ MK\ \text{`}\ i\text{†}M; \text{--}\ \text{ç}ÊB\ b\ m\ F?B\ \text{ç}QM? \text{?--}Mi?b\ M? \ 'v\ b) \ \text{ç}\ M\text{--}\ b) \ +! \ \text{ç}$
 $L?bMi?'v\ K\ HQ\ H_{,}M; i?b\ h^{\text{`}}M; .m\ p^{\circ}B\ p^{\text{`}}M; F? \ B\ \#\text{€}Q\ H\ B\ H^{\text{`}}\text{+?}\ +O\ i'K / \ ?'\text{--}\ ?_{,}M$
 $i'M\ p^{\text{`}}M; FB\ \text{+}kM; \text{ç}O\ Km\ \#B\ i\ \# \ Q\ M?B\ m\ i'M / \ ?'X$
 $@\ o^{\text{`}}v\ i?b\ i\text{@}i\text{--}\ M?QM; M^{\text{`}}v\ h^{\text{`}}M; .m\ \text{--}\ K\ \text{+}\acute{A}M\ F? \ddot{A}2\text{--}\ F? \text{--}M; \text{+--}Mi?S\ M^{\text{`}}v\text{--}\ K\ i?'v\ M$
 $\text{--}M; M; Q\text{¢}B\ +O\ \text{+}QM\ i? \grave{I}B\ i^{\text{`}}\ \text{+}kM; iWM; \#_{,}M\ ?' \ M?QM; H\text{¢}B\ [m\ M\ H'v\ H\text{¢}B\ i'K /$
 $\bullet m\ .Q\text{Æ}M; lv\ M\ pm\text{@}i\ p2 / \ ?' \ K^{\circ}i\ H9\ +\ \text{`}^2B\ [mv\ i\ \text{ç}^{\text{`}}M? \ \text{ç}Q\ M! \ \text{+?}Q\ \text{+?} \ ;B^{\text{`}}\text{--}\ M?QM; i$
 $\text{+}kM; T?^aB\ M?^{\text{`}}MX$
 $h^{\text{`}}M; .m\ \text{+}Q\grave{I}B\ +Q\grave{I}B\ M!B,$
 $@\ J\ \text{--}\ M? \text{>}^{\text{`}}Q\ \text{ç}\ M\ h^{\text{`}}mM; Zm\text{@}\text{+}\ b) \ \text{ç}Q\ i?2Q\ K^{\circ}i\ i'K / \ ?' \ M[\text{--}\ F?B\ \text{ç}! \ b) \ i\text{†}M; \text{+?}Q\ \text{--}M$
 $HQ\ H_{,}M; \text{--}\ \#\text{m}'B\ i\text{@}B\ M\ M\ \text{ç}_{,}T\ \text{+?},M / \ ?' \ K^{\text{`}}M; O$
 $G9\ +\ M^{\text{`}}v\ h^{\text{`}}M; .m\ KÈB\ \text{ç}Q\text{€}M\ \text{`}\ i\bullet K\ iQ\ +O\ \text{>}^{\text{`}}Q\ oBM?\text{--}\ i?b\ \text{`}\ \text{ç}\text{@}B\ T?Q\text{Æ}M; Km\text{@}M\ i$
 $M; Q\text{¢}B\ KbM?X$

8kyX $\ast?Q\text{Æ}M; 8k\ y, hB\ M\ h?m\ X$

$\text{>}Q^{\text{`}}M; EBK\ \text{æ}^2M; i^{\text{`}}mv\ M\ +QTv\ iW$

$h\text{€}\text{+}\ ;B^a, \text{æ}^a\ L? \frac{1}{2}M$

$\ast?Q\text{Æ}M; 8ky, hB\ Mi?m\ X$

$.^{\text{`}}\text{+?}, J\ bi\ 92p2^{\text{`}}$

$L; m^2M, L? \text{!}K / \text{`}\text{+?}\ h2T;$

$aQm\ i\text{--}K,$

$L; m^2M / \text{`}\text{+?}, pBTp\ M / M$

$@\ J^{\circ}\ +\ \text{æ}\text{--}m\ \text{--}\ \text{+}^{\text{`}}m\ +! \ \text{+?}mv\ M; b\ p^{\text{`}}v\backslash \ M? \ \text{ç}\bullet v\ \text{ç}\ M; M; O\ M; QM\text{--}\ +! \ pB\ \text{+}\ ;b\ i?b\ M!B\ K\ m$
 $i? \ K\ K^{\circ}i; B'\text{+}X\ \text{æ}9M; \text{`}^2B\text{--}\ \text{ç}\ M\ i^{\text{`}}Q\ M!B\ K\ Mm\text{--}B\ H^{\text{`}}K^{\circ}i\ \text{+}QM; ^{\text{`}}\text{?--}K\ \text{+}\text{€}\text{+?}\ i?Ov\ \text{--}\ i\text{--}B$

$h^{\text{`}}M; .m\ pW\ \#QÊ\ +\ p^{\text{`}}Q\ i^{\text{`}}QM; T? \acute{A}M; ;\text{€}\text{+}\ \text{+}'M; i?b\ M; ?2\ \text{ç}QÊ\ +\ iB\ M; Q\text{€}M; B^{\text{`}}M\ \text{+}O$
 $\text{?--}K\ [m\ \text{+}^aK\ i?'v\ KbM? ;B\text{@}M; M?Q\ \#\text{`}\ i?Q\text{Æ}M; \text{--}\ pb\ p^{\text{`}}v\ K^{\text{`}}\ \text{ç}Q\ \text{`}\ M?[M; v\ m\ \text{+--}m\ \text{`}\ i$

$@\ \text{æ}QÊ\ +\ \text{`}^2B\text{--}\ \text{+?}d\ \#\text{`}\ K^{\circ}i\ p\ i\ i?Q\text{Æ}M; M? \ddot{A}\text{--}\ /\text{€}M\ ^{\circ}i\ KB\ M; \#_{,}M; \text{+}\text{€}\ M? \bullet M\ \text{+}kM; H^{\text{`}}\ H\frac{1}{2}M$
 $K^{\text{`}}M; O\text{--}\ \text{+?}9M; i\text{--}B\ \acute{I}\ \text{ç}\bullet v\ \text{+?}B\ iB\ M$

h` M; .m M?bM` M;Q`B +Y - b m ç| ç|M; +?ti +Y T?ÁM; HçB- i`QM; T?ÁM; ;€+
iB m iY GQm smv M M;²B tm®M; +?B K ?ÆM T?•M MY X h` M; .m ç~v GQm smv M
M;²B tm®M;X

@ *?B iB M\

•M? K„i GQm smv M +?Êi b€M; `U+ H M- M?QM; M;?o HçB i?b i?'v p`M; ç m çQÊ+
çti i` M i`U+ i?,M; +kM; F?¬M; K M; p - pb i? F?¬M; F?ÄB ?ÄB,

@ *?B iB M +€B ;b\ o`M; ç m #` +”m i†M; M;Q`B- K v K` i`QM; i9B [m-M +O i¬B ç
GQm smv M pW M|B pW ç„+ w H'v K°i F?®B p`M; iW i`QM; i9B ` çti M; v # M +
H`K +?Q h` M; .m i`ÊM K„i- ?mvM? ç M`v t2K` ``i;BÄB- ç½ #B i i?O bÆM K°i F

@ æQÊ+ `²B- i? i?b çB M;O çB- +kM; F?¬M; +ÁM pB + ;b +O +”m

h` M; .m F?¬M; F?€+? b€Q pÈB GQm smv M- p` ?mvM? ç M`v ?¬K [m +?d H`KH
HçB +ÁM #B M i?O K°i F?®B p`M;- M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; i? M?Ê `äX ”•v ;B`M;
H) M M çQ p p`B F?®B p`M; ç +?ÆB çM - pb +?9M; +kM; ``i ç T K„iX

@ *-M b® iB M FB +O +”m b Q\ >mvM? ç ç•v b„T H` ççB pQÆM; +?| J biBz h•v
+?9M; i p HçB ””M? h?”M?

GQm smv M M? +? KB M; M|B- ?„M i?”i bU HQ H„M; +?Q L; Q pB M- imv ? B i?€M
Hm¬M Î HçB L; Q pB M- M?QM; M?[M; M;”v i i•K H`+?i? M`v H` ç9M; i?`B ;B M L
iY FB +?QM? H` M;¼M M;m²M bBM? K M? +O GQm smv M- ?„M Î ç•v i?b F?| i? M

h` M; .m F?¬M; +| TªM SM; pÈB F /Î ?ÆB M?Q GQm smv M- ?„M M?bM p T?Q
GQM; `²B M|B,

@ M? *?m- M? >€+? p` ””M? S?B- H-M M`v ç M Jv MK `H`K T?B M K¼B M;Q`B- I
+QB M?Q i? M`v çB- i¬B b) ¶B M;Q`B K°i i`B m- +QB M?Q H` iB M T?Q i?m K¼B

h` M; .m #B i /M KbM? F?¬M; MûK iB M` i?b M?|K ””M? S?B +kM; F?¬M; M|B ;b
#¼M ?¼H`K pB +- ?ÆM M[ F?Q i`M; +kM; H` KbM? H'v çQÊ+- +kM; F?¬M; +| HB

L?QM; M m F?¬M; #Ä` K°i T?-M iB M M`Q i?b h` M; .m +kM; F?| i? M`Q t€+ ç`M
S?B F?¬M; bBM? ` pQÈM; K„+- /M b Q ç| +kM; H` K°i F?Q #€m ;B€i` `ªi,- pb i?
[mv i ç`M? ¶B M;Q`B K°i i`B mX

æ®B pÈB M;Q`B i?Q`M; i?b K°i i`B m ç½ H` K°i +QM b® HÈM #^M; i`B- /U i?2Q K
M;Q`B #bM? i?Q`M; p`Q M,K kyy8- #bM? i?Q`M; K¶B i?€M; +?d +| çQÊ+ K°i M;”M
H` b® iB M K` #¼M ?¼TªB H`K i`QM; i?`B ;B M #ªv KQÆB M,K p` iB i FB K F?¬M

h` M; .m ¶B M;Q`B K°i i`B m- pb i? H` TªB çQ ` # i`B m- ç•v H` b® iB M i?m M
HBM? ç€M? i?m +kM; F?¬M; +-M b® iB M HÈM M?Q p”v- +?Q M M b® iB M K` ?„M

>B M içB i` M i v h` M; .m +| KQ`B b€m i`B m- b m F?B i?m T?K+ +?mv M KÄ F?
F?¬M; +-M TªB MûK i`B +?QM? ` - +?Q M M ?B M içB F?¬M; +ÁM ;b TªB HQ H„
H` p'M ç X

h` M; .m M|B ` H`B M`v H`K +?Q ;B M T?ÁM; +?Êi v M ioM?- GQm smv M p` *?m
ioM?- +ÁM ””M? S?B p` >€+? GQM; i?b ?Qi i?Î M†M; M ?ÆMX

””M? S?B p` >€+? GQM; +kM; F?¬M; TªB +?Q iWM; çQÊ+ i?'v iB M- M,K tQ F?B
i?m®+ T?B M i?b i?m çQÊ+ b® iB M i?Q`M; H` p`B i`B m i`Î H M- +ÁM +| +ª M?[M;
;B€X L?QM; ç| H` b® iB M F?¬M; TªB +O #¼M ?¼- K` #¼M ?¼+ kM; +?Q iWM;
çQçM i`€B Hm”i ç i?m b® iB M FB p`Q i`QM; i vX

L?QM; K°i i`B m i?2Q H`B +O h` M; .m +kM; F?¬M; TªB ?½K ?çB HW ;çi ? v i`
#¼M ?¼+ | i? +-K- M i•K bY /KM;X

h` M i? ;BÈB M`v F?¬M; +| i?€M? M?•M- +kM; F?¬M; +| B F?¬M; i?Q+? iB M- ?
GQM; ç M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; M;?o KbM? b) +| K°i b® iB M HÈM M?Q p"v- pb i?
b Q- i`QM; T?ÁM; +kM; v M ioM? i`Î H¢BX

@ h` M; .m - iB M M`v i¬B +kM; F?¬M; +¬M- + "m ç½ +?Q F?¬M; i¬B b® +´ T?¬M +
i¬B p¬ +MM; i®i- F?¬M; +¬M b® iB M FB

*?m h?Kv /MM; ;B¼M; çB m M? "M M?¢i T?€ pÐ #-m F?¬M; F?Q v M H†M; i`QM; T
iB M i?m +O h` M; .m - ç®B pÈB ? „M i?b #•v ;BÌ ç½ +| i'i +ª- K` i'i +ª ç m /Q GQ
K M; ç M- ? „M F?¬M; +| Hw /Q ;b çB H'v b® iB M FB - M m F?¬M; +?QM? ? „M +kM

@ M? *?m- çB m M`v

@ E?¬M; +¬M M|B M?B m- M m F?¬M; b) +QB H` t2K i?QÌM; M? \*?m M`v- +S M?Q
/¼M- #m´B +?B m b) # „i t2 HY p " "M? h? "M?

*?m h?Kv F?Q€i i v + „i M; M; HÌB h` M; .m - b m ç| ? „M FûQ GQm smv M` F?ÄB
Km®M H`K +?Q " "M? S?B p` >€+? GQM; `ÆB p`Q ibM? ?m®M; F?| F?,M- pb KbM? i
iB M- M?QM; ? B p` " "M? S?B p` >€+? GQM; i?b F?¬M; ;B®M; M?Q p"v- imv ? „M -
S?B- M?QM; +kM; F?¬M; Km®M ªM? ?QÎM; ç M [mv i ç`M? +O ç®B T?QÆM;X

@ «M; +?O- iB M M`v h¬B +kM; F?¬M; i? M? "M

>€+? GQM; F?B M|B M?[M; HÌ M`v i?b +m®M; ?¼M; M?9+ M?Q+?- ;B®M; M?Q +®
M|B ` F?ÄB KB M; i?b +ªK i?`v iQ`M i?•M i?QªB K€B ?ÆM `i M?B mX

E?¬M; çÈB h` M; .m KÎ KB M; - >€+? GQM; M|B iB T,

@ «M; +?O h` M; ç½ i`ª iB M HQÆM; +?Q +?9M; i¬B- M m bQ pÈB K†i #^M; +O " „+
i?"K +?Q +ÁM M?B m ?ÆM +ª bQ pÈB T?¬M iY i`Q i?S+- K` M; `B ` M?B K pK +kM
i? M M iB M FB +?9M; i¬B +kM; F?¬M; i? +¬K

>€+? GQM; +kM; +| HQ M;?o +O KbM?- M m KbM? +¬K b® iB M K°i i`B m FB p`
T?B M;?o M?QM; ? „M F?¬M; /€K + K çQ M KbM? b) +| i•K iQM? i®i ç T ç iB TiK
h` M; .m X

æ®B pÈB t½ ?°B # M M;Q`B i?b >€+? GQM; i?"i bU F?¬M; #B i KbM? +| i? H`K çQ
;B€+ K°i i`B m FB +kM; F?¬M; T?ªB i?S ;b i®i pÈB KbM?X

h` M; .m F?) ;"i ç-m- b m ç| ? „M [m v b M; ?ÄB " "M? S?B,

@ " "M? S?B- + "m iQM? i? M`Q\

" "M? S?B M; ?2 çQÊ+ +•m ?ÄB +O h` M; .m i?b M?9M p B M|B,

@ M? h` M; - i¬B H` M; QÌB F?¬M; +| +?Q ?QÈM; HÈM- çB m HQ H „M; /mv M?`i +?o
b®M; i®i i?b i¬B +kM; F?¬M; +| i•K iQ ;b- iB M M?B m +kM; F?¬M; +¬M

" "M? S?B i?"i bU +| i•K iQ +~M i?"M ?ÆM +ª >€+? GQM; - ? „M #B i KbM? çB i?2Q
F?¬M; b) +?ŠM; [m M i`¼M; - M m KbM? +¬M /MM; iB M i?b h` M; .m b) M;²B M?b
i?"M i?b ? „M [mv i ç`M? F?¬M; Km®M M „K b® iB M K°i i`B m FB X

@ hB m iY i?®B- F?¬M; +| i•K iQ H'v pÊ b Q\

@ M? ?€+?- M? im´B +ÁM HÈM ?ÆM +ª i¬B- +kM; M M i? "M? ;B - F?¬M; +| iB M

@ «M; +?O- i¬B M? " +kM; F?¬M; #B i T?ªB H`K ;b- i¬B Km®M +¬M; i€+ Î +?¶ M`v

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB M|B iB Ti?2Q +O h` M; .m i?b >€+? GQM; +?Êi M|M; p°
F?¬M; iB TiK+ i?m KbM? M[X

8kRX *?QÆM; 8kR , S?QM; " *+ipURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8kR, S?QM; # **hoURVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T;

aQm i-K,

L;m²M /`+?, pBTp M/ M

@ M? >€+?- i¬B +?Q iWM; M|B b) +?Q M? çB- M?QM; M? H"K pB + Î +?¶ i¬B + çQÊ+

h` M; .m M; ?2 p"v i?b MÎ MK +QÌB- ?„M i?"i bU`"i ?"B HÁM; pÈB ""M? S?B p" >€+? M,K i`QÊ+ - i`QM; i9B +?d +| p" B tm- bÊ`^M; b) F?| i? +?`m çQÊ+ bS+ /K ?Q†+ H

@ h? M"v çB- M? >€+?- i i M?`i ç M MÆB`²B- i`QÊ+ iB M M? + -K ? B i`,K M;"M M?Q ?B m FQM? +€+ +K- +ÁM K°i i`,K M;"M i¬B çQ M? ;B[iB m T?Q- b m M"v M pÈB i¬B K°i iB M;

@ «M; +?O- +ªK ÆMX

>€+? GQM; ;"i ç-m F?€ M†M; M - +QB M?Q ç²M; w- +? K i`i M?B M H" T?ªB Mm¬E +? K +| i? bY H¢B +,M M?" Î M¬M; i?¬M- ?ÆM M[ #® K +kM; F?¬M; +ÁM p`i pª- +| Hw /Q iW +?®B w i®i +O h` M; .m X

E?B i?'v >€+? GQM; ç²M; w i?b h` M; .m M|B pÈB ""M? S?B

@ *"m +kM; +| ? B i`,K M;"M- K" + "m +kM; i?QÆM; HQÊM; pÈB h`QÆM; h?B M- F? i¬B b) çQ K°i i`,K M;"M +?Q h`QÆM; h?B M #ªQ [mªM

a m F?B ;BªB [mv i tQM; +?mv M M"v i?b +QB M?Q h` M; .m ç½ ;BªB [mv i p" B T? # M çQÊ+ M®B HB M- imv F?¬M; T?ªB bU ;„M F i /Q iB M i" B- M?QM; ?„M b) ;BªE FB #`i +S F?B M"Q ?¼ + -MX J" >€+? GQM; p" ""M? S?B b m M"v b) imv i ç®B #ªQ

"m´B +?B m ""M? S?B çQ *?m h?Kv p" GQm smv M` t2 HY - h` M; .m ;¼B i tB ç pb b m M"v +ÁM +| M?B m +?mv M + -M H"K- i? M M HB M ? pÈB ;B€Q bQ +kM; F

a m F?B M; ?2 ;B€Q bQ J¢M? /çv #ªQ K°i T?2M- h` M; .m H`v` K°i +•v i`•K iBM? J¢M? h?m G M- b m ç| ?„M`ÌB F?ÁB M?" +O ;B€Q bQ- iB TiK+ +?çv ç M M?" *´ H

oW p†M *´ o•M +kM; +| K†i Î M?" #®- h` M; .m Î H¢B /MM; +ÆK i®B- çQ ç M K°i o•M- ç +?Q ç®B T?QÆM; çB M; •K`QÊm- m®M; i?S M"v i®i +?Q bS+ F?Á2 M; QÌB

L?QM; *´ o•M M; ?2 M|B h` M; .m +ÁM +| çm¬B +¼T- ?„M M? M? +?| M; FûQ h` M; p" tBM K°i +€B çm¬B- M m F?¬M; T?ªB i`ÌB ç½ i®B- bÊ`^M; ?„M ç½ çB i?2Q h` M;

*´ o•M +| ?"M? ç°M; M?Q p"v H"K +?Q h` M; .m ç + Q +ªM? ;B€+ - KbM? #B i M?B +?B ? i +?Q #¼M ?¼ i?b KbM? +kM; +?ŠM; +ÁM- K" çm¬B +¼T H" i?S +| iB M +kM

@ HQ- H" B p"v\

L;`v ?¬K [m #` *´ o•M ûT p" B Hv- h` M; .m ?¬K M v pšM +ªK i?'v p€M; ç-m- ?„M K +?m¬M; çB M i?Q¢B p M; H M- ?„M +kM; F?¬M; t2K H" B ;¼B K" i`U+ iB T M?"M M

@ L`v- + "m h` M;- ?¬K [m + "m ç½ ç²M; w pÈB i¬B- ?¬K M v + "m b) ç M i?m ?bM? i?'v ?bM? #| M; +O + "m\

h`QM; çB M i?Q¢B i`mv M ç M •K i? M? +O EBK J" T- +| +?9i ?´M ? M- H"K +?Q h`

@ «B- i? -v EBK- M? t2K- ?-K [m i-B m®M; p" B Hv K" M; O [m M- +?S i-B b Q H i?" i bU tBM H¶B M?- M? t2K M m +| M; QÌB i?Q+? ?ÊT i?b +?Q H M i? v i? K°i +? h` M; .m i?" i bU H" [m M K'i +?mv M M"v- ?„M i?'v ç•v H" iB i KK+ b m i i- +?ŠM; /•M +?9M; i`QM; /`T KWM; M, K KÈB K" i?-BX h` M; .m +kM; F?-M; T?ªB /B M pB M; ?o pK FB - i? +?Q M M +kM; F?-M; [m€ [m M i•KX

@ æB m M"v F?-M; çQÊ+ - / M? b€+? ç½ çQ ` - K" + "m t2K H9+ M"v i-B #B i +?çv æQÊ+ `²B- + "m +kM; çWM; M|B ; b M[- + "m h` M; - + "m K m ç M ç•v- +QB M?Q i-B EBK J" T pW M; ?2 ç M HìB M|B +O h` M; .m i?b i`QM; HÁM; +?Êi F?| ?B m- +ªM Km®M ç•K ç-m p"Q i`QM; iB i KK+ i i +O **ho- F?-M; M; Ì ?mvM? ç +O KbM? F? çB K°i +?mv M [m M i`¼M; M?Q i? M"vX

@ æQÊ+ `²B- i-B b) [m M; v h` M; .m M|B i`QM; çB M i?QçB +| +?9i F?-M; iB M? M; mv M- b m F?B +9T çB M i #`M i v b„T ç-M; +SM; - ?„M çSM; v M içB +?¶ p" +QÌB F?´X E?-M; T?ªB EBK J" T iB M? M; mv M çSM; M; Q" B i`ìB HçM?- K" ?„M bÊ h` M; .m ç [m v ç-m +?çv i`®M- pb H9+ M"v ; B'v +?SM; M?"M +-M; i€+ +O h` M; .m +ÁM F?QªM; i?ìB ; B M M"v F?m M?" **ho çQÊ+ +ªM? b€i [m•M bU #ªQ p +U+ M; ?B K- ` L K >ªBX

h` M; .m T?Q # M M"v +9T çB M i?QçB K" i`QM; ç-m bmv M; ?o KÆ ?²- ?bM? M? ç M; m®M; `QÊm i?b +| M?"M çQÊ+ çB M i?QçB +O EBK J" T- i?-M; #€Q #ªv ; BÌ b€ +O **hoX

h` M; .m FûQ K" M ` p" i?'v i? ; BÈB # M M; Q" B ç½ i`„M; t| - ?„M i?-K +ªK i?'v M M; "v i i i?b +kM; +QB M?Q +| #-m F?-M; F?QX

h` M; .m M?bM ç²M; ?² #€Q i?S+ - #ªv ; BÌ ? B KQÆB- ?„M p¶ p¶ ç-m- i` M? i?O i? ?-K [m KbM? ç²M; w pÈB #¼M ?¼\

@ hB m .m - b Q HçB i?S+ /"v bÈK M?Q p"v- HçB T?ªB ` M; Q" B b Q\ h` M; .m ç M; ç€M? `„M; i`QM; M?" p bBM? i?b h` M; Jšm ç~v +Y T?ÁM; #QÈ+ p h` M; .m +?d +| i? /MM; ; B¼M; KÆ ?² M|B,

@ J - +QM çB H"K +?mv M çSM; ç„M ç'v M?û- H" i?m ?bM? Î **ho- ? B M; "v M[K + @ J F?-M; ?ÄB +QM çB m M"v- H9+ M"v # M M; Q" B HçB +| K°i +- ; €B ç M i bK +Q +?9i- +- ; €B M"v M?bM `i i®i- +QM çWM; i` m +?¼+ M; QÌB i

@ *- ; €B M"Q\ G" +ªM? b€i JB m b Q\ E?-M; +| +?mv M M"v ç•- K +S v M i•K- ç| h h` M; .m +-K H'v F?, M H m K†i- b m ç| iW M?" p bBM? çB ` - ?„M M?È KbM? +ÁM M"Q- M m JB m S?d S?d ç M i?b F?ÄB T?ªB M?Ì ""M? S?B çQ çBX

@ æS M?Ä M"v ç9M; H"- +?d #B i H"K `®B H M i?-B h` M; Jšm /MM; €M? K„i #i ç„+ /o M?bM +QM i` B- +| +•m M|B +QM i` B HÈM i?Q€ F?-M; +ÁM H" + "m #û +S K½B M; ?2 HìB /çv #ªQ +O #`X

@ ""M? S?B- ? B M; QÌB i?S+ /"v bÈK i? h` M; .m çB p"Q i`mM; pB M i?b i?'v ""M? S?B ç M; /MM; t M; t9+ imv i i` M K†i ç +ª ç K- imv i ç¼M; F?€ /`v- h`QÆM; h?B M i?b çQ L? L? p" LB T LB T çB i?2Q ç„T M; QÌB imv iX

@ M? h` M; - M? çB ç•m p"v\ h-B çQ M? çB ""M? S?B K†+ K°i #° €Q F?Q€+ +O [m•M ç°B- ç-m ç-v K² ?-B- i?'v h` M; .m „M ?B m b) ` F?ÄB +Y - i? +?Q M M p°B p" M; +-K t M; +„K p"Q i`QM; ç®M; imv i # M

@ E?¬M; +¬M- +”m +S #”M `°M çB- K†+ [m¬M €Q M?B m p”Q- çWM; [m€ +?O [m M
+kM; M M ç M h`QÆM; ;B i?,K ?ÄB K°i +?9i

h` M; .m F?Q€i i v €Q- h`QÆM; h?B M i?”i bU F?€i®i- F?¬M; M!B M?B m- HçB `”
;b H”K i?b +S Î# M +çM? ””M? S?BX L”M; p” ””M? S?B +kM; ç½ #”M ç M +?mv M ?
i?QÌM; tmv M Î HçB # M M”vX

E?B K¼B M; Q!B M!B +?mv M i?b +ªM? b€i JB m iW M?” +?QM? çB ` - ?¬K M v M”M
b€i- K†+ K°i #° €Q F?Q€+ H¬M; K”m ?²M;- T?®B ?ÊT pÈB ;QÆM; K†i i`„M; ç T- +
tm•MX

@ *ªM? b€i JB m- +¬ +! H€B t2 ç M F?¬M; \ h¬B +kM; F?¬M; #B i çQÌM;

h` M; .m i?Î /”B i`QM; HÁM;- JB m S?d S?d ç M i?,K M?B m H¬M- imv >mv M ”,M
M”v p” +?Q M; ?o ç M çB m ;b F?€+- M?QM; ç! +kM; H” K°i bU FB M H”K +?Q M; Q!

L,K kyy8 i?b F?m M?” HÈM +O ç”B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM; pšM +ÁM M^K Î# M +
>ªB æB M- +€+? M?” h` M; .m +kM; F?¬M; [m€ t - ?„M M;²B i`QM; t2 62` ` `B +O
KQ!B T?9i i?b ç M- M?QM; HçB #` +ªM? b€i [m•M bU +?†M HçB M; Q”B +Y X

@ *”m h` M;- ¬B- +”m ç M ç•v- K m H M- K m p”Q i`QM; p” i? v [m¬M €Q

EBK J”T çSM; i`QM; i`!B ;B€ HçM? +ªMY ;B! KÈB i?’v h` M; .m iW i`QM; t2 çB `”
M?Q +?! b!B i?’v +Wm- ? B K„i b€M; `U+ H MX >„M H’v i? ç2Q H M +’ h` M; .m - b
i`QM; X

h` M; .m çSM; v M MÆB ç! `²B M!B,

@ L”v- i?¬v EBK- i¬B +! K°i M; Q!B #çM- +¬ ’v ç M; `½M? p” ç M +MM; +?ÆB çM p

@ æB m M”v h¬B ç•v +! i? F?¬M; +! #B M T?€T M”Q F?€+- M?[M; M;”v M v F?¬M;
+ÁM +! M?B m +?QÆM; i`bM? F?€+ ç M; çQÊ+ i?U+ ?B M- M m F?¬M; +! i? ? v ;B
i? p”Q

EBK J”T M; ?2 çQÊ+ H!B +O h` M; .m i?b +! +?9i F?! tY- ?„M iU KbM? H” F?€+? [m
i? iMv iB M /šM M; Q!B p”Q i?,K çQÊ+X

æWM; M!B H” EBK J”T- /M H” #’i +S B çB p”Q i`QM; F?m pU+ M”v +kM; #` FB K i`

@ h` M; .m - çQ +€B M”v +?Q #¼M ?¼

JB m S?d S?d ?ç FQM? t2 tm®M;- çQ ç M K°i [mv M b’ M?Ä- # M i` M +! ;?B #®M
K!` i?b # M i`QM; +! ?mv ?B m p” i?¬M; iBMX

@ L”v- +ªM? b€i JB m- +¬ i?,M; [m M +kM; M? M? [m€ çB M?d\

h` M; .m KÎ b` ` t2K p” i?’v +?S+ pK +O JB m S?d S?d- `ä `”M; H” T?! +K+ i`QÎM
ççB M?•M M”v +kM; +ÁM [m€ i` `²BX

h` M; .m iW M?Ä ç½ +?ÆB i?•M pÈB GQm smv M- i’i M?B M +kM; #B i`ä p”B T?¬M
T?! +K+ i`QÎM; T?•M +K+- K” #® +O GQm smv M H,M H°M +ª ç!B ç M F?B p ?Qm
K” i?¬BX

JB m S?d S?d H” K°i p` T?! +K+ i`QÎM; T?•M +K+ Î ”„+ EBM?- K” ”„+ EBM? HçB H
#”+ b) + Q ?ÆM K°i +’T bQ pÈB +€+ p` +MM; +?S+ pK Î +€+ i?”M? T?® F?€+- M!B i
S?d S?d +ÁM + Q ?ÆM +ª #® +O GQm smv MX ç¼+ i`mv M KÈB M?’i içB X

JB m S?d S?d çQ ;B’v +?QM;; M?”M +¬M; M ` - pB M +ªM? b€i [m•M bU +¬K H’v
+€B p” +?Q M”M; çB p”QX L;QÊ+ HçB h` M; .m +ÁM T?ªB +?! #¼M ?¼ FB K i` t2
i` i? - K°i H9+ H•m b m KÈB çQÊ+ p”QX

@ *”m h` M;- i? v [m¬M €Q çB- +kM; T?ªB i` M; çB K K°i +?9i- ççQ /B M ç½ +?! `”

h`QM; ç¢B b<sup>a</sup>M? \*\*ho M?[M; i'K` K p^aB M; ,M i?"M? M?B m ;B M M?Ä- EBK J"TpW
h` M; .m çB p"Q K°i ;B M`°M; F?Q^aM; #^av Kûi pm¬M; - b m ç! H'v [m-M €Q iW i`C
.m i? v H M M;QÌBX

@ *kM; F?¬M; +-M ?! i` M; ç'v +?S\

h` M; .m iB T M?"M €Q /"B p"K†+ H M M;QÌBX

@ *"m h` M; - M; v +<sup>a</sup>i¬B +kM; +-M ?! i` M; - +"m +kM; çWM; i`€+?- ç M ç•v M;?2

EBK J"TM; ²B tm®M; i`QÈ+ ;QÆM; - ç^M; b m H"K°i M?•M pB M ?! i` M; F?¬M; `â
?°T T?'M tQ H M K†i EBK J"TM- b m ç! /MM; F2Q t`i i!+ p" +?^aB +?m®i- b m F?B ?!
i? K p"B im'BX

@ æB m M"v

a m F?B EBK J"TM ?! i` M; tQM; i?b M?•M pB M ?! i` M; ûTh` M; .m M; ²B tm®M; ;
+?d ç€M? +?Q h` M; .m +?9i T?'M H|i- M?bM [m +! p i`„M; MăM- +kM; F?¬M; /M
.m X

E?B i?'v JB m S?d S?d çSM; ç! /MM; €M? K„i +? +QÌB M?bM KbM? i?b h` M; .m +

@ *QÌB +€B ;b K" +QÌB\ *! iBM i¬B ç +?Q M? 'v ?! i` M; +-i?"M? [m, .¢B sQ F?

@ «B- +?` ;€B- M m +?` i` M; çB K p"Q b) ç T M?Q iB M M[- M m F?¬M; i?b ç M ç•

L?•M pB M ?! i` M; `i T?®B ?ÊT pÈB h` M; .m - b m F?B ç€M? ;B€ JB m S?d S?d

@ .U p"Q +€B ;b\ >mvM? ç i¬B ç M ç•v ç i? K ;B iB iKK+- +kM; F?¬M; T?ªB +?
h` M; .m H-K #-K K°i +•m- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; i? +?¼+ p"Q +ªM? b€i JB m-
+-K F?,M H¬M; çQ +?Q i?¬v S?MM; p" K°i M[/B M pB M F?€+ pW KÈB F i i?9+ /
@ *€K ÆM
h?¬v S?MM; F?€ F?€+? F?Q- iQÎM; `^M; h` M; .m H" M?•M pB M +¬M; i€+- M?QM,
.m p" B HQÊiX
@ "ªQ M? çQ F?,M +?Q i?¬v S?MM;- M? H"K ;b K" çSM; ç| •M +-M pÈB +- ;€B F
h` M; .m pW çB i`Î HçB i?b ç½ M;?2 çQÊ+ •K i? M? M?„+ M?Î +O JB m S?d S?d
+?9i M;°i M;ç i- ?„M M|B,
@ h¬B çB /çQ ç•v- +- +S çSM; ç| K" t2K i?¬v S?MM; /B M
h` M; .m i?¬K M;?o KbM? F?¬M; i? i` m p"Q i?b i`®M çB F?¬M; çQÊ+ b Q\
@ M? çB ç•m- +?ì i¬B K°i +?9i- +?9i M[i¬B +ÁM Km®M M?bM M? H"K +?mv M; B
hm v M|B ?¬K M v i`QM; ççB bªM? +O \*\*ho i" T i`mM; `i M?B m M;¬B b Q- M?QM
K†i tBM? ç T i`„M; M;-M M m bQ ` +?d ?ÆM +?S F?¬M; FûK M?[M; M;¬B b Q FB
æB m M"v H"K +?Q `i M?B m M;QìB i`QM; ççB bªM? i?¬K M;?2 M;|M; H B H`+?
M?|K +O KbM +kM F?¬M; i?B m M?[M; +- ;€B M?Q p"v- M?QM; M m ibK i? K K°i
+kM; +?d +| i®i K" F?¬M; t'mX
@ L"v- iB m iY FB - +ª iB m M? ç-m FB M[- i¬B ;¼B ? B M;QìB ç'v
J°i •K i? M? FB m M;çQ +?Êi p M; H M i`QM; ççB bªM?- h` M; .m M;?2 K" +ªK i?'
[m v ç-m M?bM p" i?'v iQ" M M;QìB H" M;QìB- +kM; F?¬M; M?Ê •K i? M? pW `²B i
@ hB m iY- H" ;¼B M;QÆB- M?bM HmM; imM; +€B ;b p"v\
@ M? ç9M; H"- F?¬M; +?`m M|B +?Q / M;?2 K°i +?9i- hB m .m - ç M # M M"v
G-M M"v h` M; .m t2K M?Q ç½ M?bM i?'v `ä`"M;- i?b` •m .QÆM; iS i?B m ;B ç
ç M; M?"M M?½ M;²B i` M K°i #° ;? b H¬M; i`QM; ;|+ ççB bªM?X G9+ M"v hW hBM
.m - +ÁM •m .QÆM; Zm•M i?'v h` M; .m M?bM [m i?b M? M? +?|M; +?ÊT K„i p" B
o`B p` ççQ /B M M' B iB M; Î tmM; [m M? i?€v +| M;QìB M;²B Î #° ;? b H¬M; ;¼B
M;"K KB M; HçB- #¼M ?¼ F?¬M; #B i •m .QÆM; Zm•M M?QM; HçB #B i hW hBM?-
M;QìB +| #®B +ªM? +U+ F€ i?•K ?"mX *| i? M|B M?[M; M;QìB +| [m M ? M?Q p"v
+?¼+ p"Q çQÊ+- pb i? K" +?9i i•K iQ Km®M ibK JB m S?d S?d ç H"K 'K ;BQìM; +
@ hS + - i`QM; K„i M? +| #KB b Q\ L?€v K„i ;b p"v\
h` M; .m +QìB +QìB çB ç M- ?„M ?€ KB M; M|B K°i +•m H"K +?Q •m .QÆM; Zm•M
+` T? ç½ T?mM +ª H M K†i #`MX
@ hB m iY i?®B- ç½ b„T b M; M,K KÈB- M|B +€B ;b p"v\ M? ç•v H" ç M; F?2M + "m
•m .QÆM; Zm•M b m F?B i?'v JB m S?d S?d +kM; ç½ çB ç M i?b H" T iS+ BK H†M
#B i JB m iB m i?Q H" M;QìB KçM? K)- bU FB M H-M i`QÊ+ Î ?°B bÎ i?B m +?9i M[
MQÊ+X
•m .QÆM; Zm•M i?"i bU #°B T?K+ + "m 2K +O KbM?- M?bM [m i?b `ä`"M; H" +ªM
K¬B- b„T F i?¬M ç M MÆB`²B K" pšM +| i? çQ K°i M;QìB +| ibM? w pÈB KbM? ç
@ æ9M; `²B- hS + - +?` /•m- ? B M;QìB ç M +?¶ `®B HQçM M"v H"K ;b\ LÆB M"v +
+?` /•m
hW hBM? K M; i? B ç½ [m € `ä`"M;- im v K†+ [m-M €Q `°M; ?ÆM M?QM; pšM +| i
@ >W- + "m M;?o `^M; i¬B M;?o ;B®M; + "m çQÊ+ b Q\ L m Î M?" i?b +kM; çWM; ?Á

•m .QÆM; Zm•M /MM;;B¼M; #S+ #®B ;BªB i?Q+? +?Q h` M; .m - i?b` b„Tç M i i p
F?¬M; i? ç M pÈB #® ç m i bK ç M M?“ •m .QÆM; Zm•M- i? H` /M ?„M KÈB +?mv
v MX

G9+ M`v H` i i M?`i ç M MÆB `²B- M; QÌB i ç M +?9+ i i +kM; F?¬M; i? M`Q #`v`
hBM? +kM; F?¬M; çQÊ+ M; ?d M; ÆB M?B m- pW p†M +¬M; iv +O •m .QÆM; Zm•M
KK+ tm•M +O ç`B i`mv M ?bM?- pbi? +ª ? B [mv i ç`M? ç M ç•v +?Q pmBX

@ hB m iY +”m F?¬M; +| pB + ;bi?b ç M ç•v H`K ;b\ L;„K K„ M[b Q\ ” M M; QÌB F?-
`²B ``\

•m .QÆM; Zm•M i?`v pÊ KbM? ç M; M|B +?mv M M|M; b®i pÈB JB m S?d S?d- i? H

@ *?9i M[M? b) çQ +”m ç M T?ÁM; i? v ç²- +?”+ +?”+ - K„ M[`i M?B m- i? v [m-
K†i M; QÌB

8kjX *?QÆM; 8kj , S?QM; ” *+ipUjVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8kj, S?QM; # **hoUjVX

.`+?, J bi 92p2`

L;m²M, L?|K /`+? h2T; @ pBTp M/

aQm i-K,

@ M? M?- M? ç9M; H`

h` M; .m #` M?[M; HÌB M|B +O •m .QÆM; Zm•M H`K +?Q /Î F?|+ /Î +QÌB- M? `ä`
i•K iQ M?Q i? M`v- +| H) pb hW hBM? K M; i? B K` #„i MQM M?`M- i? M M hS + K

@ hB m .m - çWM; M|B +?mv M pÈB M? `v- M? i F?¬M; +| i?S ;bi®i ç ;BÈB i?B

hW hBM? M; QÊ+ H¢B i?b #B i`ä iQM? ibM? +O +?²M; KbM?- +?d +—M M?bM MK
+| w M; ?o F?¬M; i®iX

@ æ9M; `²B- hB m .m - +”m p` JB m S?d S?d ç M ç•v ?¬K M v H`K ;b\

a m F?B M|B +?m M pmB p K°i H9+ i?b hW hBM? KÎ KB M; ?ÄB M; mv M M?•M h`
M`M; #B i`ä h` M; .m F?¬M; +| K®B HB M ? M`Q pÈB ;BÈB ;BªB i`Q- #bM? i?QÌ
.m çB ç M ?°B bÎ +O •m .QÆM; Zm•MX

@ š- #` M; QÌB i FûQ ç M H`K F?€+? [mw- +?QM? H` ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p
i`QÈ+

h` M; .m /MM;;B¼M; #`i ç„+ /o ;BªB i?Q+? +?Q hW hBM?- ? B p` FB M; ?2 p`v i?
2K i` B +O KbM? +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- M m iB i KK+ M`v +O **ho çQÊ+ T?€i`
ç M ç9M; +?¶X

•m .QÆM; Zm•M +QÌB +QÌB M|B,

@ hB m iY +”m t2K` ``i ;BÄB ç`v- i¬B p` +?` /•m çB +´ ç°M; +?Q +”m- b) [m v T?B
ç M t2K

@ hB m h` M; - b Q H¢B Î +?¶ M`v\ æB [m K m H M- iB i KK+ +ÁM +?Q #„i ç—m M?
pÈB M? m- i? M? MB M +kM; M M F?B K i®M K°i +?9i

•m .QÆM; Zm•M +ÁM +?Q M|B /Si HÌB i?b K°i •K i? M? ç½ p M; H M- ?ÆM M[H¢B
M`v H`K +?Q ç€K M; QÌB M;²B ç•v T?ªB M?Qm K`vX

@ M? ?¼ ;b\ >¼ >"Q T?ªB F?¬M; \ æ M ;Bì ;¼B i¬B H" çQÊ+- +S #"M pB + ;b i?b +kM; F?¬M; +-M M? /çv

h` M; .m M?bM i?Q€M; [m ççQ /B M >"Q JBM?- +kM; F?¬M; i? K çSM; H M K" +? i€+ M?Q çm´B `m²B- H"TiS+ ;çi >"Q JBM? b M; K°i # MX >ÆM M[pW `²B >"Q JB H" +| M?B m M; QÌB ;?û K„i M?bMX

EQM? M; QÌB i?b b) çQÊ+ M; QÌB FQM? HçB- p` ççQ /B M >"Q JBM? FB t2K` [m€ .m i?"i bU F?¬M; t2K >"Q JBM? ` ;b- M m F?¬M; TªB M K†i EBK J"Ti?b ?„M ç¼ H•m `²BX

>"Q JBM? F?¬M; TªB +® w ç M ibK h` M; .m - ?„M +?ŠM; [m +?d çB M; M; +?¶ h` M; .m ç M; M|B +?mv M pEB p`B p` M K M[Î +?¶ FB i?b i`QM; HÁM; +?Êi #®+ ob iB m iY F?®M FB TFB ç M Km°M K" T?BK i`QÌM; #` M; QÌB i +?B K ;B[- i?"K + KbM? +| ?ªQ +ªK +kM; [m v b M; i M FB - çB m M"v H"K +?Q >"Q JBM? +ªK i?v` KEB T?€i bBM? ibM? ?m®M; Km®M /çv #ªQ h` M; .m X

@ *"m *"m F?¬M; Km®M H"K iB i KK+ i?b +S çB çB- F?¬M; +| iQM? F, Hm"i i´ +?S L?QM; >"Q JBM? M|B p"v K" [m M K'i K°i p'M ç - ç| H" h` M; .m F?¬M; TªB M?•M F, Hm"i i´ +?S+ +kM; F?¬M; +| bU QÊ+ i?9+ ;b pEB h` M; .m X

@ æQÊ+ `²B- i¬B +kM; F?¬M; +-M i? K ;B iB i KK+ +O M?- M? +| i? çB +?¶ F `m²B #¼ t2K içB

h` M; .m #` >"Q JBM? H"K +?Q #U+ #°B- ?„M +kM; F?¬M; TªB ;'m i`9+- F?¬M; i t2K tûiX

@ hB m .m - + "m ç M i? K ;B iB i KK+ +O ?„M i b Q\ L; QÌB M"v ?bM? M?Q +kM; F F?¬M; +QB + "m ` ;bX

•m .QÆM; Zm•M /MM; €M? K„i +| +?9i ?ª ? M?bM h` M; .m - b m ç| +QÌB T?€ H M i? i?v #B m ?B M +O h` M; .m p"Q H9+ M"vX

@ M? H" B\ æ M; H"K ;b\

>"Q JBM? F?¬M; +| +€+? M"Q M„K H'v h` M; .m - HçB #` •m .QÆM; Zm•M +? M?ç M´B ;•M t M?- M m F?¬M; TªB H" i?v h` M; .m /€M; M; QÌB + Q HÈM i?b ?„M +ÁM

•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; TªB / M|B +?mv M M?Q h` M; .m - ?„M +kM; F?¬M i`U+ iB Ti`ª HÌB,

@ M? iQM? H" i?S ;b\ h¬B H" B p" ç M; H"K ;b i?b M? i?"i bU F?¬M; tSM; ç ?ÄB

@ æQÊ+- MÆB M"v F?¬M; +?"Q +?|M M?- M? +| i? çB çQÊ+ `²B

hW hBM? Î # M +çM? M; ?2 p"v i?b + m K"v- M" M; #B i`ä iQM? ibM? +O •m .QÆM i?b bÊ `^M; b) +| ; M ?"M? ?mM; ç®B T?QÆM; M; v içB +?¶X h? H" M" M; +kM; F? FB - i`U+ iB T?€ KB M; çm´B M; QÌBX

@ *¬ *¬ H" hW iB m i?Q\

>"Q JBM? +kM; #` h` M; .m H"K +?Q iS+ ;B" M +?Q€M; p€M; ç-m |+- pb p"v KEB M;²B ç| - i`QM; ç| +| K°i M; QÌB H" hW hBM?- pB p"v K" HÌB K„M; +?YB pW KEB ç +?|M; Mm®i p X

L; QÌB T?€i i`B M i`QM; ;BÈB ;BªB i`Q +?9 i`¼M; M?•M /mv M- hW hBM? imv i`QÈ ;-M ç•v HçB +?"K `½B /-M t ;BÈB ;BªB i`Q M?QM; M,M; HQÊM; +O M" M; i?b F? M?Q >"Q JBM? +| i? bQ b€M? çQÊ+X

@ æQÊ+- +QB M?Q i¬B [m'v ` -v +€+ p`

>"Q JBM? +,,M ` ,M; tQ v M; QÌB #Ä çB- imv ?,,M p" hW hBM? +?Q iWM; +| HB M ? -
K" ?,,M H"K ççQ /B M +,M #^aM F?¬M; HB M [m M hW hBM?- M?QM; ?,,M +kM; F?¬M
L?QM; F?B >"Q JBM? tQ v M; QÌB i?b i`QM; K,,i i?"i bU #MM; ` HY ;B"M F?| i?
p"Q pÈB M? m T?€i` M?[M; •K i? M? +ç+? +ç+?- ?,,M F?¬M; i? i` m p"Q hW hBM?
F?®M •m .QÆM; Zm•M FB M|B M,M; H¶ K½M; HçB H"K +?Q ?,,M iS+ ;B"M çB M +m
@ æQÊ+ `²B- hB m .m - + "m +kM; çWM; H"K +?mv M ;B M[- Î HçB ç•v +?ÆB pÈB
H"K p" B H½Q v mXX
•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; i? K [m M i•K ç M iB iKK+ +O h` M; .m - pb M m Km
F?¬M; F?|- •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +| M,M; HU+ ;b F?€+- M?QM; M m çSM; Î T?QÆ
F?¬M; M K†i ?,,MX
h'i M?B M >"Q JBM? FB +,M #^aM F?¬M; iQM? H" ;b- M m F?¬M; i?b +kM; +?ŠM; T
H"K ççQ /B M +?QM?X
h` M; .m ;"i ç-m M|B,
@ æQÊ+- /M b Q i?b L?` + +kM; F?¬M; p i?O ç-- +kM; F?¬M; +-M çB HçB- ç M i
@ æ9M; `²B- M m + "m Km®M M´B iB M; i?b hS + b) b,,T t T +?Q + "mX hB iKK+ H
i` - i-B +| i? b,,T t T M?B m +?QÆM; i`bM? F?€+
•m .QÆM; Zm•M F?¬M; #B i pb b Q h` M; .m HçB ç M +?¶ M"v- ?,,M bÊ h` M; .m
K" K'i p mB- i? M M M O B K°i +•mX
@ æWM;- hS + - KQM; M? t|i i?QÆM;- iB iKK+ M"v 2K #` M; QÌB i +QĐM; ûT FûC
+?`m i°B

L?QM; ç€K M; QìB +?mM; [m M? +kM; çQ€M çQÊ+ p" B T? -M- iB m iY FB +! H) i?"
 M; QìB #` ?çB FB F? -M; çÆM; B<sup>a</sup>M- K°i F Km®M ç€K /B M pB M MÆB ç•v T?<sup>a</sup>B`
 F Km®M +?ÆB i" M çìB K°i ççQ /B M- M m F? -M; +! #®B +^aM? i?b F? -M; B /€K M
 @ *! +?mv M; b t^av` \ E? -M; + -M /B M i" T M[T?^aB F? -M; \ h?Q +? i? v M; QìB ? i
 æ°i M?B M K°i •K i? M? iW # M M; Q" B i`mv M p" Q- HìB M"v pW T?€i` i?b p K†
 #B M ç' B- F M" Q +kM; H†M; H) i^aM` - pb #¼M ?¼ ?B m ç•v H" •K i? M? +O i' M;
 L m M!B B H" M; QìB +! [mv M HÊB HÈM M? 'i î ç" B i`mv M ?bM? - i' i M?B M K¼B M
 ç®+ ç" B i`mv M ?bM? + Q + Q içB i?QÊM; - pb p` H½M? ççQ + 'T T? ! #° FB +kM; b
 +?mv M M?Ä M?†i i? M"vX ç¼+ i`mv M KÈB M? 'i içB X
 J" ççQ /B M h`QÆM; i?b F?€+ - H" i' M; ççQ /B M +?Q +€+ iB iKK+ p" Q /`T i i +O ç
 +! [mv M HÊB F? -M; T?^aB +?d H" HÈM #bM? i?QìM; - M?[M; iB iKK+ M" Q +?Q T?€
 M" Q ç! M; - i' i +^a ç m H" +?mv M HB M [m M ç M ? „M- i? +?Q M M ? „M pW M!BK°
 /€K çSM; HçB t2K M€Q M?B iX
 @ æçQ /B M h`QÆM; - M? ç M` 'i ç9M; H9+ - ? „M +?QM? H" p` F?€+? [mw ç M i`
 ç`M? iW i' +?S+ - ?ÆM M[ pW`²B +ÁM ç2 /¼ i -B
 >" Q JBM? i? 'v h`QÆM; æçQ çB ç M i?b M? M? +? !M; ç! M iB T- H" T iS+ i® +€Q h`
 æçQ /B M h`QÆM; i mv +?d H" i' M; ççQ /B M +€+ +?mv M KK+ p" Q /`T i i M?QM; +
 +?mv M KK+ F?€+ - K°i p" B +?mv M M?Ä +kM; /Q ? „M tY HwX oW`²B >" Q JBM? #€
 ? „M ç M; # "M` °M i®B i, K K†i KkB M M i?m "M KB M; ç²M; w v m + -m HQçB #Ä iQ +
 @ æçQ /B M >" Q- i -B H" M; QìB T?K i`€+? M?[M; iB iKK+ çQÊ+ +?B m p" Q /`T i i -
 +?B m ç†+ #B i- pB + M"v i -B +kM; F? -M; HB M [m M
 æçQ /B M h`QÆM; M?bM >" Q JBM? - b m ç! F?) MûK` K°i +•m- HçB çB p T?Q h`
 @ æçQ /B M h`QÆM; - F? -M; T?^aB +?QM? M? ç²M; w b Q\
 >" Q JBM? b m F?B M; ?2 çQÊ+ HìB +O ççQ /B M h`QÆM; i?b i?" i bU M; •v M; QìB
 F? -M; ?B m +?mv M; b t^av` - pW`²B ççQ /B M h`QÆM; +ÁM tQM; M? 2K pÈB K
 ç†+ #B i M?Q p"v`²B\
 æçQ /B M h`QÆM; M; ?2 çQÊ+ HìB +O >" Q JBM? i?b /WM; #QÊ+ p" HçM? K†i M!B
 @ æçQ /B M >" Q- +ÆK +! i? „M iMv iB M M?QM; +kM; F? -M; i? M!B #W - +?9M; i
 i -B +! iQ +€+? ; b ç +?o i v p" Q T?QÆM; /B M +O M? \

8k8X *?QÆM; 8k9 @ 8ke, *?ÆB *?Q L; QÆB h" M æìB

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ; B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 8k9 @ 8ke, *?ÆB +?Q M; QÆB i" M çìB

L? !K .` +?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

@ æB m M"v æB m M"v _®i +m°+ H" b Q\
 >" Q JBM? i? -K i? 'v F? -M; 'M- ? „M i? 'v p` ççQ /B M h`QÆM; FB ç M; çB p T?Q •

@ •m .QÆM; iB M bBM? - i?" i bU t' m ?' [m€- M? t2K i -B ç½ p" B M; "v F? -M; çQÊ+
 F? -M; i? çB +MM; M? - i?" i bU t' m ?'

G9+ M"v ç¢Q /B M h`QÆM; M|B +?mv M pÈB •m .QÆM; Zm•M i?"i bU pÈB ;QÆM;
F?B K i®M H`K +?Q ç€K M;Q|B HûM çQ K„i M?bM F?¬M; F?ÄB FBM? ?QªM;- ç½
h`QÆM; M|B +?mv M pÈB B #^M; #° /¢M; i? FB \

@ æ¢Q /B M h`QÆM;- i¬B Km®M #B i`®i+m°+ H` B çQ ` [mv i ç`M? ?Ov #Ä iQ +
bBM? \ *?ŠM; H) ç`B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM; H`K pB + K` F?¬M; +?`m i`€+? M?
i ç M- b m ç| M|B iQ +€+? +O M;Q|B i #`i?O iB m- #„i ç®B T?QÆM; TªB çB K`
b Q\

•m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; i? K #„i i v pÈB ç¢Q /B M h`QÆM;- i`i M?B M H` pb ç
pb i M M"v +kM; +?Q çO HU+ ç +?ÆB i`M ç|B >`Q JBM? FB - K` hB m .m M?`K
FB i`M ç|BX

æ¢Q /B M h`QÆM; T?€i i`B M iW K°i /B M pB M ç M p`i`Q ?B M i¢B î**ho- ?„M H
pb i? +kM; F?¬M; [m€ t'm ?´- ?„M iU M?B M i?m i v p p`M|B pÈB p K†i+?•M i?"

@ •m .QÆM; iB M bBM?- pB + M"v i¬B i?"i bU F?¬M; #B i- i¬B b) H`T iS+ TªM €M
H M H-m M;²B +?ÆB K°i +?9i- T?Q /QÈB M"v +| ?ÆB ²M `Q

@ hB m .m - H M i` M M;²B- M?[M; ç-m # T+O \*\*ho M'm K|M +€>Q Zm `i i?ÆK

•m .QÆM; Zm•M F?) ;"i ç-m- ?„M #B i KbM? çB H M b) +| M;Q|B +| i?•M T?"M iQ,
ç½B- H9+ M"v iB T iK+ -K o î ç•v +kM; F?¬M; ? v- +?d H`K M;Q|B i +? +Q|B K`i`

@ *€K ÆM- +€K ÆM •m .QÆM; iB M bBM?- K|B ? B p` çB # M M"v- K|B

æ¢Q /B M h`QÆM; tQ tQ K² ?¬B H¢M?- i?"i bU H` F?| i? M`Q ç„+ i°B pÈB ç®B
[m M ç M KbM?- i?"K +?Q ¬M; #® î M?" M m #B i +kM; F?¬M; i? bM?X

SªB #B i`^M; ç¢Q /B M h`QÆM; +kM; F?¬M; TªB FB K +ÆK /U p`Q M?[M; iB i K
+•m +ÆK +O ?„M +?QM? H` H`K T?BK i`mv M ?bM?X

æ¢Q /B M h`QÆM; ç®B K†i pÈB K°i p`i?-M i`B +| #®B +ªM? b•m b„+ /¼ M;Q|B-
i?¬M; iBM i`mv M i?¬M;- +ÁM +| M;Q|B î #° p,M ?| i? i? Q /m H`+?- M m Km®M T
î h`mM; Zm®+ K` F?¬M; +| [m2M #B i pÈB M?[M; # M M;`M? FB i?b b m M"v çWM;
/B M- pb i? K` H9+ M"v ?„M TªB Hm¬M +mM; FQM? pÈB ç®B T?QÆM;X

æÊB ç M F?B ?bM? #|M; +O •m .QÆM; Zm•M p`h` M; .m #B M K'i b m i? M; K€v i
v M i¢B +?¶ +?Êi i?S+ idM?- ?„M i?`i i?®;B[ H'v i v +O GQm :B B î # M +¢M?`²B

@ GQm GQm :B B- +¬ *¬ ç +Y M;Q|B M"v- `®i+m°+ ç®B T?QÆM; H` B\

@ h¬B h¬B +kM; F?¬M; #B i- F?B i¬B #B i M? i i?b +?d +| K°i i?¬M; iBM H` +?m
>`Q- M? ç„+ i°B pÈB M? i H`K ;b\

GQm :B B +kM; #` bU tm'i ?B M +O ç¢Q /B M h`QÆM; H`K +?Q ?QªM; bÊ- M?bM i
ç¢B ?B Tô iÄ` F?B K i®M +mM; FQM? i`QÊ+ K†i h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M i?
L?QM; M`M; #B i`ä- #®B +ªM? +O h` M; .m bÊ `^M; +ÁM K¢M? ?ÆM i`QM; iQîM

h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M çQÊ+ ç¢Q /B M h`QÆM; çQ H M K°i ;B M T?ÁM; î H
H`K pB + +| K°i #ªM; ?B m ó:B€K ç®+ ç`B i`mv M ?bM?ôX

@ *"m •m .QÆM;- +?d H` +?9i +?mv M M?Ä M?Q ?ç i pWM;- +"m +¬M ;b TªB M´B
tBM #Èi ;B" M- i¬B +| i` GQM; hdM? T?~K +?`i i®i- #•v ;B| M K p`B Hv i`- ç M i`Q
+?Q pmB

J°i M;Q|B ç`M ¬M; i`mM; MB M ?ÆM #®M KQÆB M,K KQÆB iB M ` +?`Q ç|M iW b
M[?„M F?Q€i i v €Q ç +?Q ç¢Q /B M h`QÆM; /šM çQîM; `|B çBX

@ *?QÆM; ç¢B + - i¬B +kM; F?¬M; TªB F?¬M; M K†i M?- M? +kM; ç½ #B i 2K
H`KªM? ?QîM; ç M i? /B M +O ;B i°+ •m .QÆM;X æWM; M|B H`h` M; .m çQÊ+
K|B i? K ;B +?mv M KK+- /M F?¬M; TªB- +€+ M? çm´B M;Q|B i`QÊ+ K†i # Q M;
p`Q ç•m ç•v\

o K†i•m .QÆM; Zm•M imv pšM ?Á ?Q½M M?QM; #° /¢M; F?¬M; +?`m #Ä [m - ;B€
p"v i?b + m K"v- ç®B T?QÆM; `ä `M; ?€ KB M; H" M|B p ;B i°+•m .QÆM;- p`ç¢
çQÊ+X

@ oB + M"v H" b B H-K i`QM; +¬M; i€+ +O +?9M; i¬B- i¬B b) tY wX hB m oQÆM
pB + +O i¬B K°i +?mv M

:B€K ç®+ *?QÆM; H"K pB + `i /Si F?Q€i- M;?2 M|B L?` + •m .QÆM; GQM; +O •
+¬M; i€+ î #° i?¬M; iBM i`mv M i?¬M;- M?Q p"v #B i ç•m b m M"v b) H" H½M? ç¢Q
+| [m M ? i®i pÊB ;B i°+•m .QÆM;- +,M #ªM F?¬M; +¬M pb +?9i +?mv M M?Ä K"

>ÆM M[p"Q H9+ KWM; i?¼ •m .QÆM; H½Q ;B iY +?QM KQÆB im´B i?b ;B€K ç®
h` M; .m - #B i`ä ç| H" +?€m M;Q¢B i` B /mv M?i +O •m .QÆM; H½Q ;B iY- Km
i`€+? >"Q JBM? F?¬M; +| K„i K" i?¬BX

@ æ¢Q /B M >"Q- ;B€K ç®+ ç"Bi`mv M ?bM? Km®M ibK M?- KQM; M? çB ç M p,M
iS+

>"Q JBM? pW î i`QM; ;B M çQ¢M i?'i ?²M H¢+ T?€+? [m v p i?b +?Êi M;?2 +| M;
M;?2 `ä i?b K² ?¬B H¢M? ç½ p½ ` ç-v HQM;X

L m H" #bM? i?QìM; K";B€K ç®+ ç"Bi`mv M ?bM? Km®M ;†Ti?b >"Q JBM? i?"i bU
T?ªB #B i`^M; i`QÊ+ M v ?„M Qi +| +Æ ?°B ;†T K†i H½M? ç¢Q +'T + Q- M?QM; H9
?„M /M /MM; K¬M; bmv M;?o +kM; #B i F?¬M; T?ªB H" +?mv M i®iX

G9+ M"v >"Q JBM? ?"M F?¬M; i? pª p"Q K†i KbM?- +•m M|B Km®M +?ÆB i`M çìE
p,M; pšM; # M i B- K² ?¬B i`€M p½ ` M?Q i„KX

@ æ¢Q /B M >"Q- M?[M; M;QìB /B M i"Ti`QM; T?BK i`QìM; ç½ çB- +?9M; i +| i?

GQm :B B çB ç M M|B- iB i KK+ H-M M"v çQÊ+ +?9 w p" F€ p¼M; + Q- pW `²B #¼
+?9i p HìB F`+?¬ +kM; F?¬M; #B i +| i?S ;b tªv ` î +?¶ M"vX

@ *€+ M;QìB +S /B M Hmv M çB- +| H) a) T?ªB i? v ç´B ç¢Q /B M

>"Q JBM? F?Q€i i v K'i ? i bS+ HU+- ?„M tQ v M;QìB çB p T?Q i? M; K€v- +QB
çQÊ+X

@ :B€K ç®+- M? ibK i¬B b Q\

a m F?B ç M T?ÁM; +O ;B€K ç®+ ç"Bi`mv M ?bM? i?b >"Q JBM? +~M i?"M ?ÄB-
h` M; .m p"•m .QÆM; Zm•M ç M; m®M; i` i?b ?¬m M?Q +,M; i?šM; ç M KS+ i`€B

@ s- >"Q JBM?- i¬B M?"M çQÊ+ K°i çÆM i® +€Q +O K°i i?U+ i"Ti bBM?- M|B M?
/KM; +?S+ [mv M ûT M;QìB F?€+ ç€T SM; +?9i v m +¬m +O KbM?- +| +?mv M M"v

:B€K ç®+ *?QÆM; i'i M?B2M H" F?¬M; /MM; M?[M; +?mv M pW `²B ç ûT M;QìB-
+?SM; +O çO K®B [m M ? M K M[i`QM; ç"Bi`mv M ?bM?- i?QìM; i?b F?¬M; +|
;B€K ç®+ *?QÆM; +kM; +?šM; i®i ?ÆM # Q M?B mX

@ :B€K ç®+- +?mv M H-M M"v H" i¬B F?¬M; ç9M;- #bM? i?QìM; F?¬M; M;?B K F
T?¢K p"Q b B H-K ;B€+ M;°

>"Q JBM? +QB M?Q H" F i?¬M; KBM?- ?„M p®M Km®M M|B p"b +•m #B M Hm"M-
i?"M? T? #bM? +?QM? KbM?- çB m M"v H"K +?Q h` M; .m ç M; m®M; M;KK i` i?
` X

>"Q JBM? #B i`ä tmi? i`€M? t'm ibK i®i- ;B€K ç®+ ç½ M|B i`QÊ+ K†i ?„M p" ? B
p"v- ç| H" [mv i i•K T?ªB +?Q M;QìB i K°i +•m i`ª HìB `ä `M;X L m +?QM? KbM? i
æ¬M; aÆM i€B F?îB b m p"b # M,K M[- M?QM; M m +® ;„M; H"K +?Q H½M? ç¢Q F
çìBX

h` M; .m F?) H„+ ç-m- t2K ` ç€K M;QìB i`QM; [m M i`QìM; F?¬M; +| #'i F€ F M"v

@ §- +| i? M?"M i?'v b B H-K +O KbM? i?b +kM; +QB M?Q +ÁM MQÈ+ +Sm p½M- i
+¬M; i€+ +O KbM? H¢B- M?[M; +?mv M F?€+ b) +?ì i' +?S+ [mv i ç`M?

h?2Q Hw i?b M?[M; +?mv M M?Q i? b) F?¬M; +¬M p` H½M? ç¢Q **ho M"v M|B +?Q
?¢HY ;B"M +O h` M; .m p" •m .QÆM; Zm•M- ?„M +?d +| i? ` K†i H M iB M;X L i
F?¬M; Km®M #m¬M; i? - bÊ ``^M; b) +ÁM HB M HKv ç M KbM?X

@ :B€K ç®+- i¬B M?'i ç`M? b) M?È F„ b B H-K H-M M"v- iB T M?"M T? #bM? p"Q

>"Q JBM? H9+ M"v i?"i bU M?Q K°i +QM +Wm M?Ä- ?Q" M iQ" M F?¬M; +ÁM +?9i m
i?"i bU +ªK i?'v `i bÊ ?½B- +| i? H"K +?Q H½M? ç¢Q +O **ho T?ªB H'v p,M T?ÁM
ç½B- +| i? i?'v ç®B T?QÆM; F?¬M; +?d çÆM ;BªM #|T +? i KbM? M?Q #|T FB MX

h'i M?B M >"Q JBM? +kM; F?¬M; +?Q `^M; KbM? +| ;b b B- H"K ç¢Q /B M i?b +¬M`
F?¬M; +| p'M ç X

@ æQÊ+ `²B- M? ` M;Q" B çB

:B€K ç®+ *?QÆM; T?'i i v M?Q çm´B `m²B- +?mv M +?| K€ M?Ä M?†i i? M"v +,M
?„M +¬M bmv tûi +?Q M?B mX

@ o•M;5

>"Q JBM? ç²M; w- ?„M +9B ç-m çB ` M;Q" B +Y - M?QM; F?B FûQ +Y i?b €M? K„i
Q€M ç°+X

8keX *?QÆM; 8k9 @ 8ke, *?ÆB *?Q L;QÆB h" M æÌB

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8k9 @ 8ke, *?ÆB +?Q M;QÆB i" M çÌB

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

hmv >"Q JBM? M?bM `i #Q K"i M?QM; H¢B #` h` M; .m M½v ;B| ç M; M?bM +?^K
i? ?„M p®M F?¬M; i?Ä K½M pÈB F i[mª;BªB [mv i +O ;B€K ç®+ *?QÆM;- #•v ;L

æ®B T?QÆM; +?d #` K'i +¬M; i€+ p"Q H9+ ?B M i¢B- +?S+ pK pšM çQÊ+ ;B[H¢B-
i? [m v H¢B iB T iK+ +¬M; i€+- M?QM; ç®B pÈB HQ¢B M;QÌB M"v i?b M M ;B€M;
+?Q ç®B T?QÆM; /Q •K çQÌM; p X

>ÆM M[iW F?B +ÁM M?Ä i?b h` M; .m i?QÌM; F i# pÈB GQm smv M- +?d +| ? B
#ªM `i Qi F?B +| F M"Q /€K H"K ;b KbM?- ?„M +?Q iWM; # Q ;B| F?' bÎ M?Q ?¬
çm´B çB i`QÈ+ K†i +¬M; +?9M;- H9+ M"v M;¼M HY i`QM; HÁM; ?„M +ÁM +?Q +?

@ æ¢Q /B M >"Q- tBM /WM; #QÊ+

h` M; .m ç°i M?B M çSM; H M F?ÄB ;? p" B çB p T?Q >"Q JBM?X

@ h` M; h` M; iB M bBM?- i¬B i?"i bU H"

>"Q JBM? F?¬M; #B i h` M; .m ;¼B KbM? H"K ;b- i`QM; KB M; pW ç`M? M|B HÌB
çB ç M i`QÈ+ K†iX L; v b m ç| >"Q JBM? +ªK i?'v ç-m KbM? +?'M ç°M; K¢M?- ;B®
iB M; T?€Q KWM; M,K KÈB- i`QÈ+ K„i ç-v b QX

>"Q JBM? H9+ M"v +?Q€M; p€M; K†i K"v F?¬M; #B i +| ;b tªv ` - M?QM; ;B€K ç®
Zm•M M;²B ç®B /B M +Y +?QM? H¢B i?'v `ä ``M;X

E?B h` M; .m çB ç M b m HQM; >"Q JBM? i?b i v T?ªB ç Q H M ç ç-m >"Q JBM?
+Y - imv F?QªM; +€+? iW ;B€K ç®+ *?QÆM; ç M +Y T?ÁM; t ?ÆM KQÌB Kûi M?Q
#®T- M?Q [mª /Q ?'m `ÆB tm®M; ç'iX

G9+ M"v M?bM b M; >"Q JBM? i?b i?`v `ä`"M; H" ótm•M [m M; i€M HQ¢Mô- K€m çÁ
QM; + Q `€Q +?Êi HãK tm®M; - `ä`"M; H" ;½v tQÆM; KkBX

@ *"m •m .QÆM; - çB m M"v æB m M"v F?¬M; F?ÄB +| ?ÆB [m€

:B€K ç®+ *?QÆM; i?"i bU FBM? ?²M çSM; H M pb ?"M? ç°M; +O h` M; .m - +| +•m
ç°M; i?O- +?QM? ç" M i`QM; MQÊ+ +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q æ" B GQ M- F?¬M; ?ÊT
>„M H" F Îi`QM; [m M i`QÌM; M?B m M,K- H" H-M ç-m iB M çQÊ+ i?`v ibM? ?m®M

h`QM; [m M i`QÌM; h`mM; Zm®+ i?b •K KQm /QÆM; KQm H" p¬ b®- ibM? ?m®M; ç
+kM; [m2M- M?QM; ` i v ç€M? M; QÌB i?b F?¬M; ?ÊT [mv i„+X

@ Zm€ T?"M b Q\ 1K i¬B Km®M +?ÆB M| i" M çÌB- i M FB pšM +ÁM çQÊ+ ;B[+?S+

•m .QÆM; Zm•M i?-K +ªK i?`v F?¬M; ?"B HÁM; pÈB M?[M; ;b ;B€K ç®+ *?QÆM; M
>"Q JBM? i?b +ÁM i®i- K" h` M; .m ` i v +kM; ?ÊT w ?„MX h`QÊ+ FB ?„M H" F i?
K€m +kM; F?¬M; bÊ ?½B- i?"i bU +ÁM +| +?9i ?QM; T?'MX

@ æO `²B- •m .QÆM; Zm•M- i¬B +kM; ç½ M Kfi +€+ + "m- +kM; F?¬M; M M ;•v M€
+?ŠM; M Kfi

:B€K ç®+ *?QÆM; i?"i bU #` HÌB M| +O •m .QÆM; Zm•M H"K +?Q F?| i? tm®M;
+kM; H" K°i pB M [m M +'T #°- #bM? i?QÌM; [m2M i?|B p M? p€Q iU ç„+ - #•v ;BÌ #
•m .QÆM; Zm•M ûT iÈB- F?¬M; iU +?O çQÊ+ T?ªB #"v ` mv T?QM; +O K°i p` ;B€

*"M; H"K +?Q ;B€K ç®+ *?QÆM; #U+ #°B +?QM? H" +Y T?ÁM; H"K #^M; ;¶ HBK- p
M?QM; K€m i` M Kfi ç'i H¢B [m€ `ä- ?"M? ç°M; +O h` M; .m `ä`"M; F?¬M; t2K K

•m .QÆM; Zm•M M; Q" B pB + bÊ •m .QÆM; H½Q ;B iY ÎL; ¼+ hmv M aÆM i?b +| + b
M Kfi ;B€K ç®+ *?QÆM; - ?„M •K i`-K M|B,

@ h¬B +| ;b K" T?ªB bÊ- i¬B H" M; QÌB FBM? /Q M?- 2K i` B i¬B F?¬M; FBM? /Q M?
bQm i-K- i?Q+? +?ÆB HÈM i?b +?ÆB HÈMX

@ h? M"Q- ;B€K ç®+ *?QÆM; Km®M i®M; ? B M? 2K +?9M; i¬B p"Q M?" ;B K b Q

•m .QÆM; Zm•M M|B H"K +?Q ;B€K ç®+ *?QÆM; i?"i bU b[M; b®i- ç9M; p"v- KbM?
? B M? 2K FB +kM; F?¬M; T?ªB M; QÌB i`QM; i? +? - M|B M?[M; HÌB M?Q p"v +k
#¼M ?¼X t2K i¢B

>ÆM M[; -M ç•v +?QM? ç" M ? v +ªB #B M- #•v ;BÌ i'i +ª +€+ #° p" Ov # M i`mM; QÆ
çB m +?dM?- •m .QÆM; ;B H" K°i i`QM; +€+ p` i?QÌM; Ov i`mM; QÆM; - M m p"Q
Zm•M ç M i?, K ?ÄB i`QÌM; #®B H¢B M|B p" B +•m F?¬M; ? v p KbM? æB m M"v H
K² ?¬B ?°iX

hmv b m HQM; ;B€K ç®+ *?QÆM; +kM; +| M; QÌB M?QM; F?¬M; +?`m M´B ibM? ?m
+?^K- +| +•m K°i i`, K +•m M|B ? v F?¬M; #^M; K°i +•m M|B #"v- ?„M M; ?o / M ç•v
M; ²B F?¬M; v MX

@ *"m •m .QÆM; - i¬B +kM; F?¬M; T?ªB +| w FB

:B€K ç®+ *?QÆM; +kM; w i?S+ çQÊ+ p'M ç - ç®B ç½B pÈB •m .QÆM; Zm•M +, M #
HÌB F?€+? b€Q- ?„M i?"i bU i?`v ?®B ?"M- ç®B T?QÆM; ç€M? i?b +S ç€M?- /M b
KbM? +-M [m€B ;b T?ªB H M iB M; \

@ h`B- ç€M? M; QÌB- ç€M? M; QÌB

æ9M; H9+ ;B€K ç®+ *?QÆM; ç M? ç`M? M|B p`B H`B ç FûQ p½M ibM? ?m®M; i?b
?ûi HÈM- i?b` H` ç¢Q /B M >`Q ç½ idM? H¢B p` ?€ KB M; [m€i HÈM- M?QM; pW
H¢M?

æ¢Q /B M >`Q ?€ KB M; M?´` ? B +€B`,M; +Y i`QM; HÁM; #`M i v- M?[M; ç m
M?QM; ?bM? M?Q +ªK ;B€+ ç m i`QM; KB M; H¢B i,M; H M- MQÊ+ K„i MQÊ+ KkB
KtiX

@ hB m iY- M? ç½ M|B b) +?ÆB +?9 i`M çlB- +?9 F?¬M; #B i b Q\

h` M; .m i?•M K"i ¬K p B +O >`Q JBM? `²B ;?û b€i # M i B M|B- b m çl H¢B H HÈ

@ æ¢Q /B M >`Q- M? ç½ HÈM M?Q p"v b Q çB çSM; +ÁM F?¬M; +~M i?"M- çB` H
+QB M?Q b®M; T?Q çlB

>`Q JBM? +ÁM +?Q iB m ?l ? i H`B M|B +O h` M; .m i?b •K i? M? +O ;B€K ç®+

@ hB m >`Q- çB çQlM; +kM; T?ªB +~M i?"M- K m H M- çB #,M; #l p i i?QÆM; - H`K
i¬B +l i? v M i•K ;B Q +¬M; i€+ +?Q çQÊ+ \

a m F?B M; ?2 tQM; H`B +O ;B€K ç®+ \*?QÆM; i?b >`Q JBM? ?"M F?¬M; ç ç" T ç-
Ml ç9M; H` F?¬M; +l i?B M Hw- i'i +ª ç m H` +?BK +?m°iX

*?d H` >`Q JBM? F?¬M; M; l ç M ibM? ?m®M; KbM? HÊB /KM; +?S+ [mv M ç ûT /B
+kM; ;B®M; M?Q h` M; .m p`Q H9+ M`vX

@ *?d H` ? B +€B`,M; - H-M b m i?´v Kti b) H` i?S F?€+` çB- +9i çB +?Q F?m'i K
+ªM? b€i- i`QÊ+ iB M M; ?o`^M; +ªM? b€i iBM +?9 ? v iBM ;B€K ç®+ *?QÆM;

h` M; .m i?•M K"i p¶ p B >`Q JBM?- b m çl ?„M /MM; +` p¢i #m°+ HQ¢M i` M Kti >
+?9i HU+ H`K +?Q i M M`v ;`Q H M ç m çÊMX

h` M; .m M|B H`K +?Q p Kti ;B€K ç®+ *?QÆM; +?Êi +Q`9i- i M i? M? MB M M`v
? i M?Q HQm K M?- #B i H'v KbM? H`K H€ +?„MX

E?m H-m M`v H` p,M T?ÁM; +O ;B€K ç®+ ç`B i`mv M ?bM?- M?[M; M?•M pB M +
M; QlB i?Á ç-m M?bM +?mM; [m M?`²B çB` - H¢B çlM; +Y T?ÁM; H¢BX

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B +m 2` h` M; .m i?b Kti >`Q JBM? i€B t€K- ç®B T?QÆM
[m - ?„M ?B m M m KbM? Î H¢B „+ EBM? i?b b) i`M T? - p"v M M +kM; F?¬M; ²M`
p¢i #`i FQM Kti +?¢v` F?ÄB T?ÁM; H`K pB + +O ;B€K ç®+ ç`B i`mv M ?bM?X

a m F?B iªB [m K°i +€B i i ç m F?´Î „+ EBM?- ç¢Q /B M >`Q +O ç`B i`mv M ?b
` K°i [mv i ç`M? b€M; bm®i- iW +?S+ çB tm®M; T?QÆM; M K- /U p`Q [m M ? i`Q
MlM; #ÄM; H`K T?BK +´T # M´B / M? ç¢B ;B M; M K #„+ - M?QM; çl H` +?mv M +O

h` M; .m p` •m .QÆM; Zm•M H¢B +MM; pÈB ;B€K ç®+ ç`B i`mv M ?bM? çB tm®M;

.M ,M +ÆK i`QM; T?ÁM; FQM M?QM; çB` pšM +l M?B m M; QlB i?´v çQÊ+ - H¢B F
pW `²B +O >`Q JBM?- B +kM; ?B m +l ;b tªv` X

8kdX *?QÆM; 8kd , h´ *?mv M JK+X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8kd, h´ +?mv M KK+X

L?lK .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/ i`mv M+"T M?"i M? M? M?'i iϕB +?'K
 :B€K ç®+ >"Q i?"i bU ``i #°M- b m F?B m®M; p`B Hv pÈB h` M; .m p` •m .QÆ
 çB- i`QM; `ϕT +?d +ÁM HϕB #®M M; QìB •m .QÆM; Zm•M- ,M tQM; `i i?Q+? wX *?
 Î ç•v i?"i bU M'm MQÈM; `i M; QMX
 @ *€B ;b\ *ÁM +-M 2K i? K ;B iB iKK+ M`v\ hS + - i?Q+? i?b M? +S çB- 2K F?+
 M?Q p"v M[
 h` M; .m M|B K°i iB M; pÈB JB m S?d S?d ? B M; QìB +?m~M #` #Ä çB i?b #` •m .Q
 •m .QÆM; Zm•M M? +? KB M; M|B ,
 @ L|B M?ªK- çϕQ /B M FB ç½ #` i? v i? - +"m i'i M?B M T?ªB i? K ;B iB iKK+ -
 M; ?o `^M; +ª ? B ç m ç½ #` çm' B çB i?"i- `i K'i K†i
 @ L`v- 2K F?¬M; i? b®M; çÆM ;BªM K°i +?9i çQÊ+ b Q- +-M ;b T?ªB M; ?o ç M M?
 h` M; .m M; ?2 •m .QÆM; Zm•M M|B M?Q p"v i?b ç-m T?bM? HÈM- M?QM; ;M?Bt H
 KQÊM i? +O •m .QÆM; Zm•M i?b i?"i bU H` `€i F?| tY w bU FB M H-M M`v- K` •m
 i? +O ;B i°+ •m .QÆM; - ?Q`M iQ`M H` ç M t2M M? m- KbM? +kM; M M ;B[i? /B
 @ L m +"m F?¬M; çB- i¬B [m v p b) M|B +?Q +- +- #B i- ?¬K M v iB m iY +"m ç€M
 •m .QÆM; Zm•M +QìB t'm M|B- ?„M t2K M?Q ç½ ç„M çQ p` M„K ;B[F?mv i çB K +O
 .m H`K°i çS +QM +| ?B m- +?d bÊ K K'i ?SM; X h?"i ` h` M; .m F?¬M; i? K ;B
 F?¬M; H` p'M ç - +?O v m H` •m .QÆM; Zm•M `½M? `B F?¬M; +| pB + ;b H`K- i?
 pmB K` i?¬BX
 @ E?¬M; +| M; QìB M`Q M|B +?mv M M?Q M? +ª- i?"i bU H` p¬ HϕB- M?QM; M`v h
 ;b H` t'm- +| M?B m M; QìB Km®M +ÁM F?¬M; çQÊ+
 hW hBM? F?) ç€M? H M M; QìB •m .QÆM; Zm•M K°i +€B- +kM; Kî KB M; F?mv M h`
 pb M`M; i?•M H` M; QìB i`QM; ;BÈB ;BªB i`Q- i?"i bU ?B m `ä `M; T?QÆM; /B M M
 @ M? i QÊ+ ;b +| i? H M iBpB- M?Q p"v +| i? i?¬M; ç²M; i? K M?B m +- ;€B- F
 i`bM? FB ?"M F?¬M; i? M?"Q p"Q HÁM; M? 'v b Q\
 " M +ϕM? +?Êi p M; H M •K i? M? +O JB m S?d S?d- +?d H` M?[M; HìB M`v M; ?2
 @ L`v- +ªM? b€i JB m- i¬B i?¬M; ç²M; pÈB B +?S- H-M i`QÊ+ X§- +kM; F?¬M; i?
 ç9M; H` F?¬M; i? i? K ;B
 h` M; .m #` m'i S+- i? H` i?B m +?9i M[ ç`M? M|B ` +?mv M +MM; •m .QÆM; Zm
 @ *"m h` M; - ibK +"m MY M; `v- çB i?¬B- iB iKK+ b„T #„i ç-m `²BX
 E?B h` M; .m ç M; /•v /Q pÈB JB m S?d S?d i?b EBK J" T +?Êi +?ϕv ç M pÈB #° /ϕ
 QM; ?„M +ÁM +| çϕQ çB M Gw :B BX
 @ h?¬v EBK- i¬B
 @ h?¬v h` M; - +?"Q M?- i¬B H` Gw :B B- +kM; H` çϕQ /B M +O +?QÆM; i`bM? ç†
 +ÁM i?B m +?mv M ;B M; ¼+ i?ϕ+?- M? M?'i ç`M? T?ªB ç M +Sm +€M? +?Q +?9M
 @ æ9M; `²B- ç•v H` ;B'v +?SM; M?"M F?€+? [mw ç†+ #B i- i¬B çϕB #B m +?Q i´ +?
 ;B M?"T
 E?¬M; çÊB h` M; .m iW +?®B- Gw :B B ç½ iB M H M H'v K°i iì ;B'v +?SM; M?"M K
 i v h` M; .m X
 Gw :B B p®M +?d H` K°i p` T?| çϕQ /B M +O +?QÆM; i`bM? H-M M`v- F?¬M; M; ì
 bU +®- ?„M iB M H M FB K M?B K +?S+ çϕQ /B M- t2K M?Q H` +?B K çQÊ+ iB M M

L;QÌB H"K i`QM; ç" B i`mv M ?bM? i?QÌM; +?9 i`¼M; i?,K /Á iBM iS+- b m F?B ç¢Q
i`mv M çB F?„T ? M; +MM; M;ä ? K Î \*\*ho- Gw :B B i`iM?B M ?B m ç° M†M; +O h`
+?|M; FûQ +ª i M K" T ç M KÎ HÌB KÌBX

æ²M; i?ÌB pW `²B H½M? ç¢Q ç" B i`mv M ?bM? ç½ +| +?d i?` T?ªB H"K i®i +?mv
M"v- T?ªB H"K b Q +?Q i?"i i®i i?"i ? v- pb i? K" Gw :B B +ªK i?'v €T HU+ +O Kh

*| +•m óF?¬M; ç€M? F iQÆB +QÌBô- F?B i?'v p` ç¢Q /B M FB +QÌB +QÌB M|B M
;B'v +?SM; M?"M F?€+? [mw p" KÌB i? K ;B +?mv M KK+- h` M; .m i?"i bU F?¬M;

a m F?B i`Î H¢B ç¢B bªM? \*\*ho i?b h` M; .m T?€i?B M K°i iB M? ?m®M; F€ [m€B-
+kM; +QÌB p" +?"Q ?ÄB- M; v +ª i?¬v S?MM; çQÊ+ M?•M /•M +ª MQÊ+ `i [mw i`¼
?"M ?mv M p" B +•m- çB m M"v H"K +?Q ?„M +ªK i?'v `i K'i iU M?B MX

h i M?'i ç M MÆB- h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M H"K M;QÌB i K'i K†i- i? M M ;"i ç-
i? H" F?B ç M i´ +?mv M KK+ i?b MK +QÌB i` M K†i ?„M i?"i bU +| +?9 i ç¬M; +SM;

a m F?B ç M ç9M; ç` çB K- h` M; .m i?'v M?[M; p` +?mv M ;B +O +?QÆM; i`bM?
F?ÄB p m B KWM;- i?b` ç m H" M;QÌB [m2M- M;Q" B EBK J" T +ÁM +| ;B€K ç®+ hB
iBM? i?¬M; M?[M; K|M FBK F?Q- +ÁM +| M [/šM +?QÆM; i`bM? GQm :B B- t2K`
L K pšM çQÊ+ KÌB i? K ;B ç¬M; çOX

æB m M"v H"K +?Q h` M; .m `i p m B- ?„M i m #•v ;Bì bQm i-K F?¬M; Qi p" i M?QM;
+| Qi i?ÌB ;B M +MM; i?ªQ Hm" M pÈB +€+ +?mv M ;B M ;?B M +S m p" bQm i-K +´ p

h` M; .m #B i KbM? i m v +| #ªM HoM? T?•M #B i ç² +´- i?"K +?Q H" +"M; +?QM?
Î ç•v- M?QM; M m M|B p T?QÆM; /B M FBM? M;?B K i?b pšM F?¬M; #^M; M?[M;
M;"M? p" B +?K+ M,K M"v X æ²M; i?ÌB M;?2 #¼M ?¼ M|B` M?[M; +?mv M p m B i`Q

L?[M; M;QÌB M"v M;Q" B pB + +| +?9 i [m M ? pÈB EBK J" T- +,M #ªM `i Qi +?9 w M
i? +?Q M M +kM; +,M #ªM F?¬M; #B i M?[M; +?mv M pW tªv` - K" i?"i bU #¼M ?
o b i? K" K¼B M;QÌB M|B +?mv M pÈB M? m F?€ p m B p - F?¬M; +| iQ M iQM? ;b +
;b Î S? M :B oB M- F?¬M; F?Q `i i®i X

@ *€+ i?¬v- tBM H¶B p b +„i M; M; HÌB- i¬B tBM M|B i`QÊ+ p p" B [m v i`bM? +O iE

E?B M?|K h` M; .m ç M; i`Á +?m M F?Q i? M ;'i i`ÌB i?b Gw :B B p" GQm :B B çB
.m ç M; Î i`QM; K°i ;B M çQÊ+ T?•M` iW ç¢B bªM?- MÆB ç•v K°i +?B + #°M /°B-
;? - +?QM? H" ;? +O M,K p` +?mv M ;B ;B€K ç`M?X

@ §- M? Gw :B B +S M|B-

J¼B M;QÌB /WM; HÌB [m v b M; M|B pÈB Gw :B BX

@ G` i? M"v- H-M M"v [m v T?BK +?B` H"K ? B #°T?"M- K°i T?¬M H" /Q i¬B p" C
+ÁM H¢B +?QM? H" i bM? ?bM? ;B€K ç`M? i?U+ i +O +€+ p` +?mv M ;B ;B€K ç`M

o B i?ÌB ;B M [m€+ ,M; M M ? B T?¬M b) +MM; [m v K°i H9+- +?Q M M i¬B Km®M i
K†i F?€+ +ÁM T?ªB +?9 w

a m F?B M ;?2 tQM; HÌB +O Gw :B B i?b M?|K M;QÌB #B i ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªC
bU F?¬M; [m€ ;B®M; M?Q H-M i`QÊ+X

E?€+ #B i ç¬m iB M +?QM? H" #ªM i?•M M;QÌB Km®M ;B€K ç`M? #ªQ p" i +kM; b)
;B€K ç`M? ç½ çQÊ+ O v i?€+ +?Q i´ +?mv M KK+- M?Q p" v +?d +¬M i bK` p" B M?
?"M; `X

æB m F?€+ #B i i?S ? B +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q ?Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? Î h L K- p h
;YB ç M- M m tûi T?QÆM; /B M i?ÌB ;B M- bÊ`^M; +?QÆM; i`bM? b) F?| i? M"Q t

o b p" v M?|K h` M; .m H9+ M"v M?'i ç`M? T?ªB i m v M` M?[M; p" i T?~K +ªK i?'v i
[m v K€v- +QB M?Q H'v` M?[M; p" i T?~K ç¢B #B m X

h'i M?B M M?[M; ç•v +?d H" +?¼M M?[M; p"i ç¢B #B m- +kM; F?¬M; i? M|B M| H" M m H"K [m€ ç†+ b„+ i?b +kM; F?| T?€i ?B M` X

J†i F?€+ F?B i?m ?bM?- ? B M; QÌB +?O i`b +kM; b) +MM; i?U+ ?B M M?[M; +<sup>a</sup>M? .m +?d +¬M; B€K ç`M? M?[M; K|M çQÊ+ +?¼M i`QÊ+ ç| H" çQÊ+- M?[M; +¬M; i€+ #B M i" T p"Q H9+ ?"m F€ K" i?QBX

@ æQÊ+ `²B- i`QÊ+ iB M +?9M; i çB +?¼M p"i T?~K ç¢B #B m- +?d +| i? HU +?¼; B€K ç`M?

EBK J" T i`QM; +-m w FB M +O K¼B M; QÌB `²B M? M? +?|M; ;"i ç¬m ç²M; wX

h?'v EBK J" T ç²M; w pÈB T?QÆM; €M +O KbM?- GQm :B B Î# M +¢M? KÎKB M; ,

@ æQÊ+- p"v i¬B b) çQ +€+ i?¬v ç M HU +?¼M p"i T?~K

æB m H"K +?Q h` M; .m FBM? M; ¢+ +?QM? H" GQm :B B +?Êi i`Î M M çQ M i` M KbM?X

h?"i` i?€B ç° +O GQm :B B +?mv M #B M +kM; pb bU FB M T?€i bBM? pW `²B- :B B K" #B i çQÊ+ #®B +^aM? +O h` M; .m HÈM ç M KS+ M; v +<sup>a</sup>; B€K ç®+ ç" B i` i?m - çB m M"v i?"i bU H"K +?Q M" M; bBM? ` i•K iQ Km®M HMB #QÊ+X

8k3X *?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Q¢i æ°M; :B€K æ`M? "ªQ o"i h i •K G`+?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p"i i i •K H`+?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

GQm :B B H" K°i M; QÌB T?K M[i?¬M; KBM?- M" M; #B i KbM? i`QÊ+ ç| H"K pB +`"M; - M" M; Km®M +?2M +?•M p"Q K°i; B çbM? +´M; + Q iQÌM; /"v M?Q p"v H" F?¬ :B B +kM; K'i çB i•K iQ Km®M [mv M`k h` M; .m X

G9+ M"v GQm :B B H¢B ç†i bU +?9 w +O KbM? p"Q Gw :B B- pb M" M; M; ?o M m +|

@ hB M Zm•M- +?mv M ;B ç`M? ;B€ ç² +´ - ;B€K ç®+ +¬M; iv ç'm ;B€ +´ p"i [m®+ i

@ GQm M M- +?mv M ;B ;B€K ç`M? +€+ K|M FBK F?Q ç²M; t M? iQÊM; S?"i- M; ?E +Sm M; ? i?m"i [m®+ ;B

h?"i bU H" i`QÊ+ M v h` M; .m +?d #B i M?[M; +?mv M ;B FB ?¼ ;b- ç•v H" H-M M?QM; H9+ M"v ç½ ç M HQÊi ?„M tm'i ?B M i` M K" M aM?X

@ h` M; .m - +?mv M ;B ;B€K ç`M? M;¼+ i?ç+?- +?O i`+? / M? /U ?B T ?°B M;¼+

@ æ•v æ•v H" i'K ?bM? +?KTF?B M"Q\

>bM? aM? i` M K" M ?bM? H" h` M; .m ç M; +-K K°i +€B M;¼+ #°B i` M i v- K°i i H9T ç [m M b€i- imv iQÊM; KçQ i` im´B MQM; HçB `i +| T?QM; i?€B +?mv M ;B h` M; .m M; ?o K°i H€i- +m®B +MM; KÈB M?È ç•v H" ?bM? aM? iW +?QÆM; i`bM? Î \*\*ho ç½ +„i ;?ûT ` iW F?B M"QX

@ æQÊ+ `²B- ç½ ;BÈB i?B m tQM; +€+ p` +?mv M ;B - +?9M; i M; ? M? ç|M M; QÌB M? 'v ç2K ç M +?Q +?9M; i K|M ;bX

E?B i` M K" M ?bM? tm'i ?B M M?[M; ;BÈB i?B m p„M i„i p +€+ p` +?mv M ;B i?b F?¬M; +| i?ÌB ;B M `½M? `B- t2K M?Q iB i KK+ ;B€K /`M? #ªQ p"i +?QM? i?S+ #„

@ >Q M M; ? M? p` bQm i-K +´ p"i ç-m iB M- oQÆM; J¬M; iB M bBM? *?9+ KWM; i

@ *?9+ KWM; M,K KÈB- +?9+ ? B p` M,K KÈB pmB p ?çM? T?9+- T?€i i` T?€i H°+ hB M; ç®B i?QçB M; Q`B +Y H`K +?Q h` M; .m M; ?2 p`Q +| +?9i K'i iU M?B M- H9 M?[M; +•m M|B +O M; QÌB # M M; Q`B i?b H`K +?Q F # M i`QM; bBM? ` +ªK ;B€+ p`B M; `vX

@ "ªQ #®B +O oQÆM; iB M bBM? i?"i bU F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;

•K i? M? +O GQm :B B i?B m +?9i M[H`K +?Q h` M; .m ç M; m®M; i` TªB T?r i B i?"i bU +| M?B m +€+? M; ?o ; v +'MX h` M; .m +QB M?Q i?W M?"M KbM? F? K†i +O EBK J" TÎ # M +çM? +kM; +| +?9i +´ [m€B- i?b` HU+ HB M iQÎM; T?QM; T K°i KbM? ?„MX

@ æ•v H" K°i FBK M; mv M #ªQ- i?"i bU H" +€i iQÌM; - ç-m M,K ;†T çQÊ+ K°i #ªQ # T?€i i`B T?€i H°+ - ç•v H" K|M ?"M; +O i?ÌB JBM?

L; Q`B +Y i`mv M ç M •K i? M? +O Gw :B B +kM; H`K +?Q +€+ p` +?mv M ;B Î # ;B€K ç`M? H" ;bX

> B M; QÌB +?O i`b ?"M ?mv M p`B +•m pÈB M; QÌB çQ #ªQ p"i ç M ;B€K ç`M? i?b + i? M? MB M ?ÆM ? B KQÆB im´B çB p`Q- pW p`Q +Y ç½ +9B M; QÌB +?`Q +€+ +?

@ *?`Q +€+ p` +?mv M ;B - +?9+ K¼B M; QÌB M,K KÈB pmB p

h'i +ª HÌB F`+? ç½ çQÊ+ b„T t TiW i`QÊ+ - imv H9+ M"v H`K +?mv M KK+ +ÁM +?Q p`Q /`T i i- i? H" i' i +ª iW M; [ çQÊ+ /MM; TªB iQÆM; SM; pÈB ?Q`M +ªM? p`Q /`

@ *?9+ KWM; M,K KÈB- +?9+ KWM; M,K KÈB

EBK J" T imv F?¬M; TªB +?mv M ;B ;B€K ç`M? p"i T?~K FB M?QM; +kM; ?B m p`

@ æ-m M,K çQÊ+ i?'v EBK L; mv M "ªQ i?b i?"i bU [m€K v K„M- i?"i` ç M i i +?9M ,M bOB +ªQ pÈB QÊ+ p¼M; ç|M H" M; mv M #ªQ- +?9+ KWM; T?€i i`B T?€i H°+ h` M; .m M; ²B K°i # M F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v #°B T?K+ EBK J" T- ?€KB M; ç½ M|B +ÁM FûK t H„+X

@ hB m iY- FBK M; mv M #ªQ +O +`m +| H B H`+? ;b\

EBK M;mv M #^aQ iQ M?Q HÁM; #[~]M i v çQÊ+ çQ [m +?Q +€+ p` +?mv M ;B +—K H
h¬MX G½Q H[~] K°i +?mv M ;B p +€+ i¢T p[~]i- K[~] p[~]i M[~]v +?QM? H[~] K°i K|M M?Q p[~]

@ h¬B Km çQÊ+ M_l iW i`QM; K°i +m°+ ç'm ;B€

@ Jm F?B M[~]Q\ :B€ +^a # Q M?B m\

@ L,K FB - ;B€ K°i i`B m b€m

h` M; .m M;?2 çQ¢M ç®B i?Q¢B ;B[M;QÌB +—K M;mv M #^aQ p[~]i?—v h¬M i?b F?—
F?®B FBK M;mv M #^aQ M?bM +_l p +kM; F?¬M; [m€ M†M;- b Q H¢B K_„+ M?Q p[~]v\

E?B h` M; .m +—K i?ÄB p<sup>~</sup>M; i?b i?'v +kM; F?€ i`—K- # M `b i?ÄB p[~]M; +_l ?Q p,M
F?Q M?bM p[~]Q- # M i`QM; i[~]M ç—v HBM? F?Q K[~]m iQK p[~]M;X

a® p[~]M; K[~] h` M; .m H'v çQÊ+ iW Jv MK `imv +kM; +_l HBM? F?Q M?QM; H¢B KÄM
F?¬M; i? M?"M` - t2K ` i`QM; p[~]M; +kM; +_l HBM? F?Q M?Q ç² +'- +?d +—M MB M

h?—v h¬M +—K H'v i?ÄB p[~]M; p[~] M_lB,

@ h?ÄB p[~]M; M[~]v F?€ M†M;- K¶B i`B m ç¢B ç m +_l K°i +€+? ç9+ FBK M;mv M #^aQ
M[~]v +_l i? HQm i`mv M iW i?ÌB JBM? ç M #•v ;BÌ- +?[ M;?o ?Q p,M i` M M;mv M #
T?~K F?_l FB K

*?[F?„+ T?Q i` M FBK M;mv M #<sup>a</sup>Q M?'i ç`M? H[~] /Q + Q i?O M°B pK H[~]K ` - Mûi F
M?[M; Mûi F?„+ T?' #B M Îi?ÌB JBM? i?b i?"i bU H[~] ?B K i?'vX

>ÆM M[i?ÌB JBM? F?®M; +? p[~]M; +U+ M;?B K- M?[M; i?ÄB p[~]M; M[~]v ç m H[~] T?
?B M i`QM; /•M ;B MX

EBK J"TiB THÌB,

@ h?S M[~]v +_l H) H[~] çQÊ+ bY /KM; i`QM; F?Q +O [m M ;B - +?9M; i ç +?Q ;B€K ç
M_l i?Y t2K

EBK M;mv M #^aQ H[~] ?[~]M; i?"i- EBK J"Tp[~]i?—v h¬M ç m +?Q ` ç€M? ;B€ `i + Q-
H[~] i? M[~]Q i?b +—M T?^aB M?bM p[~]Q hB M Zm•M- pb ?„M H[~] M;QÌB ç`M? ;B€- i'i M?E
K|M ?[~]M; M[~]v M?Q iÄM; HÁM; #[~]M i vX

@ h?ÄB p[~]M; M;[~]v +U+ F€ [mw ;B€- ;B€ i` +O M_l +kM; F?¬M; T?^aB ÎT?QÆM; /B M
+?d +_l ;B€ p B i`,K M;<sup>~</sup>M K<sup>~</sup> i?¬B- M?QM; ;B€ i` H[~]+? bY +O M_l T?^aB pQÊi t ;B€
M?'i ç`M? T?^aB +?Q M_l K°i +€B ;B€

hB M Zm•M M_lB ç M ç•v i?b /WM; H¢B- F?¬M; T?^aB +?d +_l p` F?€+? ç M ;B€K ç`M
/M H[~] h` M; .m p<sup>~</sup> p<sup>~</sup>B p` +?mv M ;B F?€+ ? v ç€K M?•M pB M +¬M; i€+ çSM; Ît
M;?2 M;_lM;X EBK M;mv M #^aQ ç½ çQÊ+ Km pÈB ;B€ K°i i`B m b€m +€+? ç•v ? B
+^a +O M_l H[~] i? M[~]Q\

@ " i`B m b€m- M m çQ K|M M<sup>~</sup>v p<sup>~</sup>Q i`QM; ç'm ;B€- +_l i? #€M ` pÈB ;B€ i®i

E?B K¼B M;QÌB iÄ ` +U+ F€ +?ÌKQM; i?b ;B€K ç®+ hB M #€Q ;B€- ç€K M?•M pB
?ÆB F?Q H¢M?- B +kM; ;B"i KbM? M?bM i?ÄB p[~]M; FB X

a m ? B M,K i?b K°i i?ÄB p[~]M; ç½ i,M; ;B€ ? B i`B m #¢+— bQ pÈB ç—m iQ +' T?B
i?b ç m H[~] HÌB HÈM- ?ÆM M[+ÁM H[~] +_l HÈB K[~] F?¬M; T?^aB #Ä ` tm M[~]Q- i? +?Q
HÈMX L?QM; ç€K M?•M pB M +¬M; i€+ i`QM; +?¶ M<sup>~</sup>v +kM; +<sub>l</sub> ç`M? HU+ + Q- i'i
` p[~]B w M;?o KÆ K[~]M;- p[~]B M;[~]v iÈB +_l M M ç M S? M :B oB M ç ibK Km p[~]B K_l
F?¬M;\

@ *€K ÆM- +€K ÆM +€+ p` +?mv M ;B ;B€K ç`M?

L;QÌB çQ #^aQ p[~]i ç M ;B€K ç`M? M;?2 çQÊ+ ;B€ iB M i?b +U+ F€ pmB p - b m ç_l €
#` çB ` X

@ .WM; [m v

J°i p` T?| ç¢Q /B M H M iB M; +?Q /WM; K€v [m v- b m ç| K°i [mv M b€+? ;B€K ç
h¬M +kM; M? M? +?|M; pB i H M p`B /ÁM; +?[, óh?ÄB p`M; M,K KQÆB HQÊM; çQÊ
a m F?B çQÊ+ ;B€K ç`M? i?b i?ÄB p`M; çQÊ+ i`mv M HQm i`QM; /•M ;B M b) +| K°
ç| b) +`M; i? K [mwX

a m F?B i?-v h¬M pB i tQM; i?b M?|K +?mv M ;B - F +ª h` M; .m +kM; T?ªB Fw i

@ *€K ÆM- +€K ÆM +€+ p` ``i M?B m

o` T?| ç¢Q /B M FB FûQ i v M; QìB i? M? MB M F? B #€Q p`B +•m- b m ç| KÈB +?Q
i? M? MB M +kM; çB ` M; Q`B M|B p`B +•m pÈB Gw :B B p` GQm :B B î# M M; Q`B-
tm'i ?B MX

@ hB m iY FB F?€ K v K„M

8jyX *?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Q¢i æ°M; :B€K æ`M? "ªQ o"i h i •K G`+?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8k3 @ 8jy, >Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #ªQ p"i i i •K H`+?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/ UX

@ æ9M; p"v- F?¬M; M;ì p"i T?~K ç-m iB M ç½ H` i?S i®i- t2K ` ?¬K M v +?9M; i
K„i

@ *kM; F?¬M; #B i p"i T?~K iB T i?2Q H` i?S ;b

o"i T?~K ç-m iB M H` i`•M T?~K [mw ?B K i` M M?•M ;B M- çB m M`v H`K +?Q +€+
bQÈM;- /M b Q i?b +€M? +Y +ªK SM; pšM +?Q Kî` - M?Q p"v H` K€v [m v pšM +?
i? +?Q M M +kM; +| +Æ ?°B ?`M ?mv M p`B HìB pÈB M? mX

@ h?-v h¬M- F?®B p`M; FB +| +¬M; M;? MmM; p` ç9+ F?€ çÆM ;BªM- #•v ;Bì +ÁM
ç| F?¬M; \

h` M; .m M;?o ç M ? B i'M p`M; i`QM; i v KbM?- F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v M;S M;€v- K
ç9+ p`B F?®B FBK M;mv M #ªQ ç M;„K +?S F?¬M; #€M- M?Q p"v +kM; i®iX

@ > ? - M?[M; bªM T?~K ;Bª K¢Q +kM; +| M?QM; iQÆM; ç®B Qi- pb F?B H`K ;Bª M
iB M ?`M? K°i T?QÆM; €M ¬ tv ?| HÈT pÄ- +?Q M| +| +?9i iQM? +?'i M?Q ç² +´- M
?| i?b b) +| ? Q i´M

@ o`M; H` K°i FBK HQ¢B M†M;- H¢B [mw ;B€- K°i F?¬B p`M; M?Q pW `²B M m F?
H` p`B i`,K M;`M- i` M +Æ #ªM b) F?¬M; +| K'v M;QìB #Ä` b® iB M HÈM M?Q p"v

h`QÊ+ FB h` M; .m iWM; +MM; +?9 æS+ b M; *?B i:B M;- M?QM; ?„M +ÁM +?Q
M;¼+ - M;?2 +?9 æS+ M|B HÈT / +O F ?mv ii?¢+? +kM; ;B®M; M?Q HÈT / ç€ +O
M?bM p`Q # M i`QM; - +?d +| i? ç´ i?¢+? K` i?¬BX

*?d H` H9+ M`v KÄ F?Q€M; F ?mv ii?¢+? ç½ #` F? B i?€+ b¢+? b)- b® HQÊM; F
`i M?Ä- ?ÆM M[F ?mv ii?¢+? H¢B F?€; B®M; pÈB >Á æB M M;¼+ î h•M *QÆM
/`m- +kM; F?¬M; +| M?B m p`i i` M; i`QX ob p`v K` / M? iB M; +O M| +kM; F?¬M;
M?QM; ;B€ i` +O M| +kM; F?¬M; FûK ?ÆMX

Zm€ i`bM? ;B€K ç`M? iB T i?2Q +kM; +| i?`i +| ;Bª- `ä`M; M?[M; K|M +´ p`i i€M H
`i i?9 p`- +| i? M|B H` F?€ ç-v çO +?OM; HQ¢B Kšm K½X ç¼+ i`mv M KÈB M?`i i

æ M # ;Bì +?B m i?b M?[M; p`i T?~K çQÊ+ çQ ç M ç½ çQÊ+ ;B€K ç`M? tQM; - M?|
[m K°i ;B B çQ¢M- M?QM; i?ìB ;B M #¼M ?¼ ;B€K ç`M? +kM; F?¬M; [m€ H•m- +?

G-M M`v +| +ª i`,K M;QìB çQ p`i T?~K ç M „+ EBM? ;B€K ç`M?- M|B +€+? F?€+ M
i? K p`B +?K+ M;QìB M[ çQ ç M ;B€K ç`M?- +kM; ç½ +| iQM? iQ€M `ä`M; - M m p
ç`M? [m€ M?B m i?b b) ?Ov ;B€K ç`M? +€+ p`i T?~K i`QM; F?Q ?`M;X

s2 +O ç`B i`mv M ?bM? çQ +€+ +?mv M ;B p M?`- M?QM; h` M; .m H¢B çB +MM
F?¬M; +-M t2 +O #¼M ?¼ çQ `QÊ+- ç²M; i?ìB +ÁM +| •m .QÆM; Zm•M çB +MM;X
+?QÆM; i`bM? p` +€+ +?mv M ;B - h` M; .m i? v [m-M €Q +MM; M?|K •m .QÆM; Z

G9+ M`v imv i ç½ M;QM; M?QM; ç`T p`Q K„i M;QìB pšM H` i? ;BÈB i`„M; t| - +´M;
ç½ i`2Q #B m M;[ +?9+ i i- `i +| ?QÆM; p` +O M,K KÈBX

@ hB m iY +`m i?`i bU +| T?QM; i?€B H`K +?mv M ;B - ç9M; `²B- iS ?ÊT pB M +O
ibK +?Q i¬B p`B K|M i®i ç i`QM; #`v

E?B h` M; .m +?m`M #` iB M p`Q i`QM; t2 +O JB m S?d S?d i?b #` •m .QÆM; Zm
h` M; .m ?¬K M v H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M +ªK i?`v 2K KbM? F?¬M; T?ªB H` M;Q

@ oB + M`v +?QM? M? +-M T?ªB çB ibK M? "¢+?- M? `v m®M; `QÊm ? v ,M +ÆK
+?Q +ÁM H` M?[M; K|M M,K tQ \*`M GQM; p` T?B iY bY /KM; š- F?¬M; - H` /KM; +
+ÆK- p`v +kM; F?¬M; F?|

h` M; .m +QìB M|B HìB pmB çM pÈB •m .QÆM; Zm•M- M|B ç M T?B iY i?b hW hB
KS+ p°B p`M; ç´B ;B¼M;X L m ç´B H¢B H` i?ìB +´ ç¢B i?b `ä`M; hW hBM? H` +?Q
iY +O •m .QÆM; Zm•M b) H` M?[M; #` pÊ #û F?€+X

@ >b- hS + +O +`m i?S ;b +kM; i?m p`Q b Q\ hB m iY +`m çWM; H„K K²K- #•v ;Bì
:B oB M çB /¢Q K°i pÁM;

•m .QÆM; Zm•M imv +| [m M ? pÈB "¢+? S?QM; M?QM; ? B # M H B p½M; +kM;
+-m +¢M? ?„M H` i?`i M?QM; iQÊM; ,M +kM; F?¬M; M M F?| +QB- pb p`v ?„M M;Q`
+€B #bM? T?QM; #^M; ;¶- +,M #ªM +?Q iWM; H`v i? K K|M ;b F?€+X

@ "•v ;Bì çB S? M :B oB M b Q\ hS + - +?` /•m +kM; F?¬M; i? çB p`Q +?¶ +?2M +
h` M; .m +QB M?Q ibM? M;mv M çB ç M +?Ê GQm Gv >€M +kM; F?¬M; i?Q+? ç M
GQm Gv >€M ç m +| M?[M; +Y ?`M; / M? iB M; i`,K M,K- imv #•v ;Bì ç¢B ç b® ç m
M;? M?QM; M m M? #Ä` ;B€ iB M i®i b) Km çQÊ+ ;B€ i®iX

J` S? M :B oB M i?b F?€+- H` K°i +€B +?Ê iQ`M ?`M; ;Bª- ç²M; i?ìB +ÁM H` +?®M
HW çªQ +ÁM M?B m ?ÆM F ç M Km ?`M;X

L;QìB „+ EBM? +?QM? +®M; b) F?¬M; çB ç M S? M :B oB M ibK ç² +´- F?¬M; F
çQÊ+ ç² i?`i ;B€ i®i- M?[M; F KÆ K°M; +?O v m H` F?€+? /m H` +? ç M iW # M M;Q
MQÊ+ M;Q`B ç M /m M;Q¢MX

@ æ +?Q JB m iB m i?Q çQ +?` /•m ç M M?" + "m- ? B M? 2K +?9M; i çB K°i +?
M|M; - m®M; p" B Hv

h?b` H" •m .QÆM; Zm•M ç½ +| F ?Qç+? bÆM- ?„M F?¬M; Km®M p M?" KbM? p
M?^M; - #® ?„M HçB #•M `°M i9B #KB- ç M i®B ;B Q i?W bÊ ``M; +ÁM T?^B çB i?,
M,K M v •m .QÆM; Zm•M ç`M? i`9 +?•M i`QM; M?" h` M; .m X

@ æWM; FûQ 2K- çB i?b çB

h` M; .m H„+ ç-m #'i ç„+ /o- •m .QÆM; Zm•M M"v #bM? i?QÌM; i?b +U+ F€ i`-K`
i?•M i?Q+? i?b i?"i bU +ÁM FûK ?ÆM +^hB m LB T LB TX h` M; .m ç½ i?'v H9+ •
pÈB K KbM?- i?"i bU ;B®M; ? i M?Q +QM MQi H`K MkM; - M; QÌB ç½ #®M KQÆB im
ç9M; H`

h?"i` ç•v +kM; F?¬M; +| ;b H` M;ç+ M?B M- •m .QÆM; Zm•M K'i K iW M?Ä- iQ M
+O K - pb i? H9+ M"v +| +¬+¬ i?b t2K M?Q K - M?QM; K¶B H-M ?„M ç M M?" h`
çO K¼B H p"i- +kM; t2K M?Q H` ?B m i?^QX

hW hBM? i'i M?B M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T pÈB +?²M; KbM?- +?d + -M ?„M F?¬M
T?^M SM; - pb p"v K` #®M M; QÌB +?B H`K ? B t2`ÌB F?ÄB ç`B i`mv M ?bM?X

a m K°i i`"M imv i HÈM HçB tm'i ?B M +?9i €M? M„M; Kfi i`ÌB- M?[M; Hm²M; b€M
#„M ` M?[M; Hm²M; ?"Q [m M; b€M; M;ÌB- p" B M; "v •K i`-K +m®B +MM; +kM; i`Q
+kM; Qi B M; ?o`^M; ç½ H` #®M M,K ;BÌ +?B mX

> B M; QÌB h` M; .m +?çv t2 p"Q i`QM; S? M :B oB M p" T?€ ?B M # M i`QM; pšM
M?[M; M; "v [m +€+ [m-v ?"M; p2M çQÌM; F?¬M; i? #`v #€M- B +kM; Km®M +| +?
F?¬M; M; Ì¬M; i`ÌB HçB +?Q tm®M; K°i çÊi imv i HÈM- H`K i` M½B +?mv M FBM?

L?[M; M; QÌB #`v ?"M; # M pd ? ç m ç½ Î i`QM; S? M :B oB M H•m M,K- #bM? i?
+kM; F?¬M; K M; p M?"- i`U+ iB T çQ p"Q i`QM; M?[M; +Y ?"M; #¼M ?¼ [m2M #
+kM; F?¬M; +| p"i; b ç€M; ;B€- pb i? #¼M ?¼ +kM; F?¬M; bÊ K'i K€i i?S ;b HÈMX

G9+ M"v imv i M;WM; `ÆB- ç€K +?O [m-v F?¬M; #B i iW ç•m tm'i ?B M- B +kM;
?"M; K¼+ H M- i?"K +?Q M; v +^ #½B ç"m t2 +kM; #` +?B K /KM; H`K ?çB •m .QÆM
t2X G9+ M"v ?„M KÈB +MM; h` M; .m ;BšK H M HÈT imv i +ÁM ç¼M; # M /QÈB ç

@ hS + - M?[M; M; QÌB M"v +ÁM ç M; H`K ;b p"v\ h i M?"i ç M MÆB `²B- #`v` H`K
h` M; .m /MM; ;B¼M; F€ [m€B ?ÄB •m .QÆM; Zm•M- M; QÌB Î ç•v i?"i bU H` F?¬M
oB M i?"K +?Q ç½ #`v` p" B i`,K [m-v ?"M; - M?QM; #•v ;BÌ b^M T?~K +kM; çÆM; E
;b ? vX

@ E?¬M; #B i M[- ç•v H` +?¶ ç†+ #B i /MM; H`K ç` /B K H ?°B iW ç-m M,K ç M M
+Y ?"M; i` M i`,K M,K Î "„+ EBM? b) çQÊ+ KÌB ç M- B +kM; b) #B m /B M F„ i?n
T?QM; i?€B +O h?B M EB m M,K tQ

@ o"v ``\ æ M H9+ ç| 2K +kM; T?^B ç M çB /çQ KÈB çQÊ+X

h` M; .m pW M; ?2 i?'v p"v i?b iÄ` i?Q+? i?9- M; ? i?m"i /•M ;B M +O "„+ EBM
T?QM; T?9- +| i? M|B H` ç†+ b„+X

h?B M EB m Î p"Q i?"M? M K "„+ EBM?- ;B[hB M K¬M p" ooM? æ`M? K¬M- Kfi ç
i•v H` hB M L¬M; ç"MX

a m F?B M?" h? M? /B i pQM; - FBM? i i?"M? T?® T?€i i`B M- h?B M EB m H` +€B
i?m"i tB +Î h?B M EB m çQÊ+ tQM; H` óGQÊ+ æ` ôUhçT F„ T?® +?ÊVX

L; ? i?m"i /•M ;B M Î h?B M EB m +?B i?"M? M?B m HQçB- +| tB +- ?€i- içT F„- p

h?B M EB m M; "v tQ p M; / M? t ; -M- ;„M HB M pÈB i M im`B "„+ EBM? +ÁM +| -
>² æ²M; ôX

o b b Q HϕB ;¼B H" æϕB >² æ²M; \ s- `i çÆM ;BªM- +?ŠM; [m +?d H" M?[M; M?" i
+?|- i?U+ +?'i +?QM? H" F„ pB M- pb M! tm'i ?B M p"Q i?İB h? M? M M T?€i i`B M
h` M; .m iWM; çQÊ+ t2K K°i #S+ªM? +?KT "„+ EBM? p"Q M?[M; M,K RNky i`QM;
?bM? +! K€v +?KTªM?- F`+? iQÊM; ;¶- ç€K M; QİB ?®B ?ª- i?"K +?Q M,K tQ M; Qİ
`i + Q [mwX

8jkX *?QÆM; 8jR @ 8jj, L?½M GU+

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jR @ 8jj, L?½M HU+

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

G9+ M"v imv i M;WM; +?Q H•m- i`QM; S? M:B oB M +kM; F?¬M; +! M?B m M;Q
[m-v ç M; K†+ €Q çÄ- ç M; tQ i v p"Q M? m i?Î T?b T?Á i`Á +?mv M pÈB M?[M; M
h` M; .m iB M p"Q i?b²M"QM;? M? ç|M,

@ >mvM? ç Km®M Km i?S ;b\

@ > B p`çϕB + - ç M ç•v K" t2K- i` M? +?[+O / M? M?•M- ç² bS +´- i?S ;b +kM; +

@ æSM; +€+? t ` K°i +?9i- çSM; +€+? t ` K°i +?9i- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB M; QİB

h` M; .m ç½ ç M ç•v M?B m H-M- #B i`ä F?¬M; i? M"Q +S ç K†+ ç€K M; QİB M"v
p"v imv i ç®BªM? ?QİM; ç M +?QM? KbM?- imv F?¬M; ûT Km ûT #€M M?QM; M?"

a m F?B M;?2 ` F?~m •m "„+ EBM? +O h` M; .m i?b ç€K M; QİB +?Êi K'i çB ?SM; i
p i€K /!+ pÈB M? m- ç®B iQÊM; T?K+ pK +O #¼M ?¼ +?QM? H" M?[M; /m F?€+?
MQÈ+ M; Q" B- +ÁM i?`i M; QİB "„+ EBM? #ªM ç` i?b ?ÆB F?|X

@ hS + - `®i +m°+ M? Km®M Km i?S ;b\

h` M; .m i?'v •m .QÆM; Zm•M çB /ϕQ ?"Q ?SM; #WM; #WM;- p"i ;b +kM; Km®M +-

*?ÆB ç² +´ +kM; +-M +?9 w- pQ /K M?Q 'K iY b i?b T?ªB t2K tûi iW ç•m- M?[M; p"
+kM; T?ªB +-K M?Q i? M"Q- i? H" M; QİB #€M +! i? +,M +S p"Q M?[M; ?"M? ç°M;
H" HQM? KÈB ? v HQM? +kX

•m .QÆM; Zm•M i?b ?Q" M iQ" M H" K°i +QM i?Ä i`„M;- ?-m M?Q H" +-K H'v i'i +ª
+QB M?Q #` +?O [m-v H"K T?B M i®B K„iX o b b Q\ •m .QÆM; Zm•M H" / [m€ #ûQ
MÆB M"v- ;†T i?S ;b +kM; +?Q H" i?"i- K" i`QM; K„i M?[M; ¬M; +?O [m-v i?b •m .Q
?"M; +O KbM? HϕB Hm¬M H" ?"M; i?"i ;B€ ç9M;X

hmv H9+ M"v ;-M ç M i i p" B +kM; MÎ MK +QİB i` M K¬B- M!B +?mv M +kM; F?€+
h` M; .m ?-m M?Q Km®M H•v p"i T?~K MûK H M ç-m ç®B T?QÆM;- ?-m M?Q H" `

G9+ M"v •m .QÆM; Zm•M ç M; çSM; # M +ϕM? K°i [m-v ;®K bS- M;?2 çQÊ+ HİB +O

@ M? i?"i bU Km®M Km - L;k L?B- + "m M!B t2K +€B +?ûM M"v +! ;b F?€+ pÈB +€
i?'v M! i?"K +?Q +ÁM b€M; H€M; p" ç T ç) ?ÆM M?B m

*?O [m-v M;?2 çQÊ+ HİB +O •m .QÆM; Zm•M i?b iBM? i?-M +?Êi idM? i€Q ?ŠM H

@ >b- çϕB ;B - M? i?"i bU +! +QM K„i iBM? çİB- tBM H¶B M? +?S +€B +?ûM M"v M
GQM; H" ?Q" M; ç :B E?€M? bY /KM; [m - M? M?bM ` K†ib m K" t2K- imv i ç®B

«M; +?O [m-v F?-M; /€K M|B i?S M"v iWM; çQÊ+ pm *M GQM; bY /KM; [m - pb M
 @ h?S M"v ;B€ # Q M?B m\
 •m .QÆM; Zm•M i?m" M KB M; ?ÄBX
 @ hS + - çB i?-B- i?S M" M m M? Km®M i?b i-B` bB m i?` #Ä` K°i i`,K ç²M; Km
 çB M;?2 +?Q pmB i BX
 h` M; .m pW `²B ç½ Î ç" B i`mv M ?bM? ;B€K ç`M? M?B m K|M i®i- #•v ;B`i?"i b
 M?[M; i?S Î +?¶ M"v- pb i? K" i?"i bU HQ`B bY /KM; HBM? F?Q ç t2K tûiX
 *€B +?ûM FB M;Q`B # M /QÈB +| /'m 'M- +,M #ªM F?-M; F?€+ ;b +?ûM çQÊ+ #€M i
 [m p" i?'v •m .QÆM; Zm•M +,M #ªM +?d H" M?bM i`9M; K°i K|M ?"M; `ÎKX
 @ L"v- M? +kM; F?-M; M M M|B M?Q p"v- M? #B i pb b Q;¼B H" ç² +´ F?-M; \ æW
 ç :B E?€M? iWM; bY /KM; - /M H" #²M +—m M,K tQ +O ?Q"M; ç +kM; H" K°i p"i T
 b Q M? HçB bQ b€M? M| pÈB M?[M; p"i T?~K i`B ÆB çQÊ+ #€M i`QM; bB m i?`
 G`B M|B pW `²B +O h` M; .m i?"i bU +| HU+ b€i i?QÆM; - pb i? K" +?O bçT H"
 i?'v ? B M;Q`B M"v K°i M;Q`B HÈM im´B K°i F M?Ä im´B ?ÆM- M?QM; ?bM? M?Q
 #bM? i?Q`M; K" i?-B- +ÁM i M M?Ä im´B ?ÆM i?b t2K` +| çB ç M +?Ê p`B H—M- +
 @ G" +?ûM æ²M; h`b h? M? >Q b Q\
 h` M; .m M?"M H'v +€B +?ûM t M? i`QM; i v •m .QÆM; Zm•M- ?„M H"i [m t2K- +kM
 F?Q ç M?bM- FB m /€M; `ä`"M; H" i?`B JBM?- p` +?O bçT +kM; [m€ M;?B T /Q `²
 @ «B- +?ûM :B E?€M? +O M;"B tBM i?m HçB- M m F?-M; ? B M? 2K +?9M; i-B F
 h` M; .m MûK +?ûM t M? +?Q +?O bçT- K" +?O bçT iB T M?"M +kM; #B i KbM? ;†
 H M iB M;X
 @ >mvM? ç - #€M +?Q i-B ;B€ ? B ç²M;- ç i-B MûK i?Y +?Q pmB i B M?û\ L"v- M;
 •m .QÆM; Zm•M i?"i bU dm tbm- F?B ?„M +ÁM ç`M? FQ+? i?Q+? ç®B T?QÆM; i?b
 @ M? h` M; .m
 h` M; .m pW `B F?ÄB [m-v ?"M; i?b +?Êi M;?2 i?'v +| M;Q`B ;¼B i M KbM?- ?„M
 +| ? B +¬ ;€B ç M; çSM; Î +Y ?"M; # M FB - K°i +¬ ;€B HÈM im´B ?ÆM ç M; pšv i
 @ h?m h?B M- M? ç—m FB b Q HçB +?çv ç M ç•v `²B\
 h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- ?„M p°B p" M; çB ç M- ç•v H" +?€m; €B #ªQ #®B +O p`
 M?QM; ;—M ç•v M" M; +kM; F?-M; +| ?SM; i?9 pÈB M?[M; i?S M"v- ?¬K M v b Q Hç
 :B oB M +kM; ç•m T? +?¶ ;b pmB i?9\
 @ >b ?b- M? h` M;- 2K p" ¬M; M°B ç M ç•v- ç•v H" 2K ?¼ +O 2K- H" JçM? hQ+? I-
 çQÊ+
 1K ?¼ +O JçM? h?m G M H" K°i +¬ ;€B KQ`B ? B im´B- ? B # M +| p|+ M;Q`B iQÆ
 K„i h` M; .m +kM; i?'v +ª ? B `i tBM? ç T M?QM; HçB +| +?9i iBM? [m€ BX
 h` M; .m M?bM i?2Q M;|M i v +O JçM? h?m G M- ?„M i?'v ;B€Q bQ ç M; Î i`QM; +
 +?mv M pÈB K°i M;Q`B- K" M;Q`B FB +kM; +| +?9i [m2M i?m°+ pÈB ?„MX
 @ L"v- +"m hB m .m - #bM? i?Q`M; i?b dm tbm M?Q #€M? # Q +?B m M?QM; HçB
 +¬ ;€B M?Ä FB +kM; H" `i i®i
 •m .QÆM; Zm•M M?bM JçM? h?m G M iW ç—m tm®M; +?•M- b m ç| HçB M?bM I I K
 M?QM; H`B M|B iW i`QM; KB M; HçB H"K h` M; .m ?"M F?-M; i? #|T KB M; ?„M H
 L?QM; ? B +¬ ;€B çSM; i`QÈ+ +Y ?"M; FB i?"i bU H" ?'T /šM M?B m €M? K„i- ?
 HçB K†+ €Q H¬M; çÄ ;B®M; M?Q ? B #9T # - i?"i bU H"K +?Q M?B m M;Q`B çB [m

æ†+ #B i H` M? ç-m J¢M? h?m G M- +†T K„i iQ- H¬M; Kv /`B- M?€v K„i ç½ +| i? bU F?¬M; F?€+ ;b +€+ +¬ ;€B i`QM; T?BK ?Q¢i ?bM?X JäB H-M h` M; .m i?'v M` ç| H` +†T H¬M; Kv FB H` i?"i ? v ;Bª\

@ a Q F?¬M; ç w ç M M? \

•m .QÆM; Zm•M i?'v h` M; .m F?¬M; M|B HÌB M`Q i?b /MM; i v çKM; çKM;X

@ L;`v çB b M; +?¶ F?€+ +?ÆB- ç•v H` +?€m ;€B +O i?¬v 2K- +ÁM ç M; H` p` i?"M h` M; .m iS+ ;B`M i`WM; K„i M?bM •m .QÆM; Zm•M- ?„M M|B K°i +•m +?"Q ?ÄB i`QM; +Y ?`M;X

h` M; .m çB ç M /QÈB #B M ?B m +O +Y ?`M; i?b KÈB T?€i ?B M ` KbM? iWM; +?[ óhW G B S?QÌM;ôU+Y ?`M; ;®K bSV- H-M i`QÈ+ h` M; .m Km çQÈ+ K°i bªM b m ç| ç½ ç M +Y ?`M; M`v ç +?Q +?B +?k FB F?¬B T?K+ p ç T # M ç-mX t2K i L?QM; H9+ M`v î i`QÈ+ +Y +| i`2Q ? B +€B H²M; ç M çÄ F?€ HÈM- ç²M; i?ÌB Î ? /€M ? B +•m ç®B- iW # M M;Q`B ç½ +| F?¬M; F?Q p m B iQÆB +O M;`v i i- H`K +? F?¬M; M?"M ` ç•v H` +?®M +k KbM? iWM; ç MX

@ *`m \*`m H` h` M; iB M bBM? \

h` M; .m pW KÈB çB ç M # M +¢M? ;B€Q bQ J¢M?- M;QÌB ç M; çSM; M|B +?mv M M?"M ` ?„MX

@ > ? - +?"Q ¬M; +?O- +?9+ KWM; M,K KÈB T?€i i`B T?€i H°+- +QB M?Q bÈK +?9

h` M; .m +QÌB +?"T i v pÈB ¬M; +?O +Y ?`M;- b m ç| H¢B #„i +?mv M pÈB ;B€Q [m KÈB iW M?" ;B€Q bQ J¢M? çB ` - i? M M +kM; F?¬M; [m€ F?€+? b€QX

@ E?QªM; i?ÌB ;B M i`QÈ+ +| Km çQÈ+ K°i K|M ç² bS- p®M ç`M? +?Q +`m i?QÎM F?¬M; çQÈ+- ?¬K M v i?b pW ç9M; /`T- +| i? KÌB h` M; iB M bBM? i?QÎM; i?S+

@ h¬B KÈB iW Jv MK ` [m v p - ¬M; +?O Km çQÈ+ K|M ;b i? \

h` M; .m +QÌB +QÌB ?ÄBX

@ M? h` M; .m - M? i†M; +?` 2K K°i +€B i`•K ?Q - `i ç T ç'v

*¬ ;€B i M l m +?Êi +?2M p`Q K°i +•m- h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- ?„M M?bM p T? ç-m FB H¢B M?bM çB MÆB F?€+ K` F?¬M; ç®B K†i pÈB KbM?- +?" + H` +¬ M`M; M :B€Q bQ J¢M? H M iB M; ,

@ l l- çWM; ?² ç²

@ E?¬M; çQÈ+- F?¬M; çQÈ+- +?" +| K` +?€m F?¬M; +| - +?€m +kM; Km®M M?Q p` hB m M? ç-m l l F?¬M; bÊ ¬M; M°B- M`M; /MM; ? B i v ;B[ H'v [m-M €Q +O ;B€Q çB m M`v H`K°i p` ;B€Q bQ F?ªQ +´ ç-m M;`M? +ªK i?'v `i F?®M F?'X

@ l l- b m M`v M? b) +?Q 2K K°i +€B- H9+ M`v M? +kM; F?¬M; K M; i?2Q # M M;C

h` M; .m +| +?9i #m²M #U+- KbM? +kM; F?¬M; T?ªB H` h•v J¬M E?€M?- F?¬M; + bS+ ç /K /¶ +€+ +¬ #û i? v +?Q F QX

a m F?B M;?2 çQÈ+ HÌB +O h` M; .m i?b M? ç-m l l +kM; F?¬M; iB T iK+ [m'M +MM; M? ç-m J¢M? h?m G M H¢B iB T iK+ çM ;BÐM ?B ?B ? ? - ;B€Q bQ J¢M? i #° /¢M; ;B®M; M?Q K°i F ;B K¬M #i ?¢M?X

@ hB m h` M; :B9T i¬B t2K tûi p`i T?~K M`v- i¬B +ÁM +?Q #B i M M i?m p`Q ? v F

:B€Q bQ J¢M? H` M;QÌB F?ªQ +´ +?mv M M;?B T- i?"i bU `€i i?Q+? bQm i-K- M m #¢M # i?•M i?B i pÈB +?9 æS+X

G9+ M"v ;B€Q bQ J¢M? ;†T h` M; .m i?b i?"i bU pmB bQÊM;- H½Q #B i ç² ç +O
;B€K ç`M? F?¬M; Qi ç² +´ - +?QM? KbM? /M H"K F?ªQ +´ M?QM; €M? K„i +kM; F?
p"v K" H½Q +kM; F?¬M; #`v ` +€B ;B€ M"Q +ª- i`U+ iB T FûQ h` M; .m +MM; ¬M
?"M;X

@ h`QÊ+ iB M KÌB ? B p` M;²B- i¬B çB H'v i?S ç| ç M ç•v

«M; +?O p°B p" M; ;¼B M?•M pB M /•M; i`"- b m ç| +?QM? KbM? çB p"Q ;B M i`QM;

8jjX *?QÆM; 8jR @ 8jj, L?½M GU+

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jR @ 8jj, L?½M HU+

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ «B- M;"B i?"i bU H" H"K pB + ?ÊT i bM?- +| +•m ç-m M,K ,M bOB +ªQ- ¬M; +?O H
bS i®i

h` M; .m HB + K„i M?bM K°i ;B +K ;®K bS i`QM; i v ¬M; +?O +Y ?"M; K" F?¬M; F?
H" K°i ?QÊM; +O ;BÈB bQm i-K ç² bS- ç| +?QM? H" bQm i-K p" B K|M ;B +K K°i H

@ *QB M?Q ¬M; +?O h` M; €M? K„i i bM? çÌB

«M; +?O ç†i p"i T?~K H M K†i #`M i?b M?' + M;¡M i v +€B pÈB h` M; .m - +?d +¬M
.m pW M¡B i?b #B i H" M;QÌB i`QM M;? F?¬M; TªB F H-M ç-m iB M çQÊ+ i?'v

h` M; .m +QÌB +QÌB- ?„M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q K" çSM; H M ç€M? ;B€ M?[M; K¡
#° ;B +K- +| b€m p"i- ;²K +?ûM ,M +ÆK- ço ` m- çk - /o çUM; i?S+ ,M- +ÁM +| i?

@ h` M; iB M bBM?- +`m i?'v i?S M"v i? M"Q\

a m F?B h` M; .m M?bM #ªv T?9i i?b ¬M; +?O +Y ?"M; KÎ KB M; ?ÄB- HÌB M¡B +
i`ª HÌB +O h` M; .m X

@ > ? - M?[M; i?S M"v i?"i bU H" ç² +´ - MB M ç¢B i?b ?ÆB i?'T- H" +m®B i?ÌB h
T?'M K"m M?QM; H¢B F?¬M; i`¼M p M- +| +?9i ç€M; iB +

h` M; .m pW `²B /MM; HBM? F?Q M?bM p"Q- i?'v # M i`QM; +| HBM? F?Q M?QM;
HBM? F?Q F?¬M; ç²M; ç m- i? M M ?„M KÈB +?Q ` bmv çQ€M M?Q p"vX

@ L?QM; i?S M"v ç½ çQÊ+ #ªQ i²M +ª i`,K M,K- H¢B +QB M?Q F?€ ç-v çO- çB m
>ÆM M[M m M?bM p"Q T?QM; +€+? i?b `ä `M; H" çQÊ+ MmM; iW *ªM? æS+ h`M
+?S\

>¬K M v h` M; .m ;B€K ç`M? #ªQ p"i î**ho p" i?"i bU bBM? ` +ªK ;B€+ i®i- pb p
F?¬M; +?W H¢B- /Si F?Q€i M¡B `ä H B H`+? +O p" B K|M ç² bS- çB m M"v H"K +?
J¢M? i`ÊM K„i ?€ K²KX

«M; +?O +Y ?"M; ç½ i?"i bU F?¬M; Km®M i?Y i" B +O h` M; .m - M?QM; H½Q ç½ i
F?¬M; Qi M;QÌB- M?Ì M?B m M;QÌB t2K- KÆB #B i H B H`+? +O K|M ;®K bS M"vX

E?¬M; M;ì h` M; .m +?d HB + K„i ç½ M¡B ` `ä `M;- çB m M"v H"K H½Q i?-K +?'M

@ *`m hB m .m - i?S M"v /Q +€+ i?QÆM; M?•M M >mv ç†i H"K b Q\ h? M"Q K" i-

•m .QÆM; Zm•M î# M +¢M? M;?2 i?'v p"v K" +| +?9i F?| ?B m- ?„M #B i b m F?B ;
h`'M +?mv M +? ç² bS +?Q M?[M; +€M #° H½Q i?"M?- M?QM; p b m #` M?[M; p` +
#¼M ?¼ M¡B KbM? F?¬M; TªB H" i?' ?Q" M; ç - F?¬M; +-M TªB H"K M?Q p"vX

L?QM; M?[M; #° ç² bS FB i?"i bU +| / M? iB M;- M; v +ª •m .QÆM; Zm•M M;?2 h` ç†+ +? iW \*ªM? æS+ h`'M Î M >mv i?b +kM; #B i p" B T?¬M i M im' BX

@ hS + - ç| H" +?mv M +O +ª i`,K M,K i`QÊ+- M;"B ç½ M;?2 `ä `M; +?Q i? \

h` M; .m #` HìB +O •m .QÆM; Zm•M H"K +?Q /Î F?|+ /Î +QìB- ç•v i?"i bU H" +| çB K†i M;QìB i`QM; M;? K" •m .QÆM; Zm•M M|B M?Q i? i?b +kM; +| +?9i K'i K†iX

h` M; .m +ÁM Î h`mM; >ªB i?b ç½ ?B m p i?QÆM; M?•M M >mv- M?[M; M;QìB F pÈB FBM? i i`QM; i?ìB ;B M ? B i`,K M,K ;¬M ç•v- +| i? bQ pÈB i?QÆM; M?•M Kr ` M?B m +•m +?mv M çQÊ+ HQm i`mv MX

@ J|M ,M >mv *?•m H" K°i i`QìM; T?€B M' B iB M; Î h`mM; Zm®+- ç†+ çB K HÈM M? i?S+ ,M T?ªB çQÊ+ +? #B M p" M'm MQÈM; pÈB iWM; /KM; +K `B M;X

@ ob p"v K" K|M ,M >mv *?•m F?¬M; M?[M; +| ?QÆM; p` ç†+ b„+- ç²M; i?ìB T?QÆ +K M'm MQÈM; +kM; ç†+ #B i +?9 wX

@ L;QìB h`mM; Zm®+ +?9M; i +| +•m Km®M +| i?S+ ,M M;QM T?ªB +| /KM; +K # T +K +? #B M i?S ç| - i?"K +?Q H" çUM; i?S+ ,M #^M; i?S ;b- # M i` M +| K"m b„+ ` p,M ;b- T?QM; +€+? M"Q- M?[M; K|M ,M p" +€+ /KM; +K bY /KM; ç +? #B M b) HB M;QìBX

@ hW i?ìB JBM? h? M? ç M M v i?b Î >mv *?•m +| `i M?B m ç¢B ;B çbM? [m M H¢ p" p"i /KM; /MM; +ÆK #^M; bS çQÊ+ bªM bBM? iW \*ªM? æS+ h`'M- ?ÆM M[#° ç² b *?•m +U+ ç"KX

@ *?Q p` +| i? M;?o H¢B i?b i?'v K¼B M;QìB F?B ,M i?S+ ,M >mv \*?•m- F?B M?'T i? H½M? ?°B çQÊ+ T?QM; +ªM? iU M?B M- T?QM; i?' p" bªM T?~K ç†+ bªM- i?"K iQÈM; ` K°i i?ìB F€ ?Q" M; FBK +O >mv *?•m

aÊ •m .QÆM; Zm•M Î # M +¢M? H¢B ?ÄB M?[M; +•m F?| i? i`ª HìB- h` M; .m T?ªB +?d H" •K i? M? +O ?„M +ÁM +?Q /Si i?b i`QM; T?ÁM; ç½ p M; H M iB M; p¶ i v +?O +Y ?"M; - i?"i bU H" F?¬M; FbK HÁM; çQÊ+X

*ÁM •m .QÆM; Zm•M p" ? B +¬ ;€B J¢M? h?m G M +,M #ªM +?d H" M;?2 K°i +•m +kM; F?¬M; #B i M?[M; HìB +O h` M; .m +kM; çO ç ;?B p"Q i`QM; b€+? ;B€Q F?

@ hB m h` M;- + "m ?¼+ F?ªQ +´ ç9M; H" +?¼M ç9M; M;"M?- i¬B +?ì + "m +| F i [mª H"K T?K i€ i`Ê ;BªM; +O i¬B- M?Q p"v i¬B +kM; `9i çQÊ+ M?B m i?ìB ;B M ç M;?

:B€Q bQ J¢M? H9+ M"v M?bM p T?Q h` M; .m #^M; €M? K„i ç-v i?QîM; i?S+- H½ ?„M H¢B K¢M? K) M?Q p"v- ?ÆM M[ +?d +¬M M?bM K°i p"i T?~K K" M|B ` iBM? i M?Q >mv *?•mX G½Q +ªK i?'v KbM? i?m çQÊ+ K°i ç iY F?| HQìM; - +| H) i?"M? iU +ÁM pQÊi t +ª KbM?X

@ :B€Q bQ J¢M?- çB m M"v H" F?¬M; i? çQÊ+- +?€m +?d ?B m #B i p" B K|M ç² +´ #`B b Q\ h?"i bU H" F?¬M; çQÊ+- ç M H9+ ç| +?d bÊ H"K +?9 K'i i? /B M

h` M; .m pW M;?2 i?'v ;B€Q bQ J¢M? M|B M?Q p"v i?b M? M? +?|M; F?Q€i i v iV M;?B M +Sm bBM? F?ªQ +´ - +?ŠM; [m H" pb Km®M M?| p"Q i`B i?S+ F?ªQ +´ ç ? i`B i?S+ iQÆM; [m M p +€+ i`B m ç¢B- M?Q p"v + "M; +| HÊB +?Q bS+ T?€M çQ€M +´X

*ÁM +?mv M H"K i`Ê ;BªM; i?b bÊ `^M; b) HB M [m M ç M F?ªQ +´ - h` M; .m F?¬M pB M K¶B i?€M; çQÊ+ # Q M?B m iB M\ o"Q i?"T MB M Ny F?¬M; T?ªB +| HQm i`m i?¬v ;B€Q F?¬M; #^M; çB #€M i`" MQÊ+ M;Q" B çQìM;ôX

*ÁM çB F?ªQ +´ - imv +| i? i`U+ iB T M?bM i?'v M?B m K|M +´ p"i çQÊ+ K|+ H M tmv M Î MÆB ?Q M; /½- ?ÆM M[ K|M H'v çQÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB H" +O KbM?- + K M; p M?"- h` M; .m i?"i bU #S+ #®B p çB m M"vX

:B€Q bQ J¢M? F?Q€i i v €Q- `ä`M; F?¬M; Km®M iB T iK+ /•v /Q î ç i`B M`v- H
+Y ?`M; `²B M|B,

@ «M; +?O- +?9M; i H` #¢M # +k- i¬B ç½ ibK Km iW +Y ?`M; +O ¬M; F?¬M; Qi
i'i +ª H` ?`M; i?"i

«M; +?O +Y ?`M; M; ?2 p`v i?b Mî MK +QìB- H½Q H` M; QìB H`K ,M #m¬M #€M- i'i
+?9i p`M ç M?Q p`v- H½Q M|B,

@ :B€Q bQ J¢M?- M;`B +kM; H` M?" bQm i-K- +kM; #B i`ä [mv +O +O M;? - i?"i
+kM; F?¬M; T?•M #B i çQÊ+ i?"i; Bª- M?QM; K°i F?B ç½ Kî +Y #m¬M #€M i?b i¬E
iB M H½B i?"i bU

æSM; i`QÊ+ K†i h` M; .m i?b ¬M; +?O +Y ?`M; +kM; F?¬M; ç€K M|B HQ¢M- ;B€Q
M?" bQm i" T- M?QM; HìB +O h` M; .m pW `²B H¢B +?SM; KBM? KbM? H` M; QìB
bÊ H`K t'm i? M? / M? +O KbM? M M /Si F?Q€i M|B HìB i?"i HÁM; X

:B€Q bQ J¢M? M; ?2 çQÊ+ HìB +O ¬M; +?O +Y ?`M; i?b +kM; F?) ;"i ç-m- ¬M; +?
HÁM; - #•v ;Bì Kî +Y ?`M; ç² +´ i?b +?QM T?¬M ; Bª KQìB T?¬M i?"i- K` K°i T?¬M
T?ªB t2K p`Q €M? K„i +O M; QìB Km X

L?[M M; QìB +| i?U+ HU+ +?ÆB ç² +´ i?QìM; `i iU iBM- #¼M ?¼ #B i #•v ;Bì i`QM;
H` ; Bª M?QM; #¼M ?¼ pšM ibM? M; mv M iBM p`Q €M? K„i +O KbM?- çB T?€M çQ
F?¬M; #B i K iX :B€Q bQ J¢M? H` HQ¢B M; QìB M`v- +QM +€B iW MQÊ+ M; Q`B ; Y
i?m p`Q M?B m K|M +´ p`iX

*| M; QìB b) çQ ` M; ?B p`M- ç| H` ;B€Q bQ J¢M? +?QM? H` K°i p` ;B€Q bQ i?€B b
i? M`Q H¢B F?¬M; M?"M` p`i i?"i ? v ;Bª\ h?"i` çB m M`v +kM; `i #bM? i?QìM

L?[M; M; QìB i`QM; M; ?`M? F?ªQ +´ +kM; F?¬M; M?"i i?B i H` M?" bQm i-K +´ p`
K¬M `B M; +O KbM?- K°i F i?¬M; [m F?ªQ +´ ç M; ?B M +Sm ?bM? i?€B t½ ?°B i
FB m F i +´m M; mv M M?•M ?bM? i?"M? +O K|M ç² +´ H`v` çQÊ+- i?"K +?Q +ÁM
?B M i¢B- ? B M; QìB M`v `ä`M; +| K®B HB M ? +MM; M;`M? M?QM; F?€+ M?€M

*?Q M M pB + ;B€Q bQ J¢M? T?ªB ;B Q ?¼+ T?Q F?B Km +´ p`i +kM; H` +?mv M
H½Q +| i? +-K K|M ç² +´ i`QM; i v ç M|B ` #®B +ªM? H`+? bY- M?QM; +kM; +?c
#B i çQÊ+ M| H` ?`M; i?"i ? v ;BªX

oQ /K M?Q ¬M; +?O +Y ?`M; - H½Q i?Q+? M?"i H` M?[M; p` F?€+? M?Q ;B€Q bQ J
K|M ?`M; M`Q H` b) Km p F?¬M; MQÆM; i v- pb #¼M ?¼ pW +| iU iBM pW +| iB

@ L`v ¬M; #¢M- #° ç² bS /MM; +ÆK M`v ;B€ +ª i? M`Q- b„T ç M i i`²B- +kM; çWM
:B€Q bQ J¢M? H9+ M`v +| i•K ibM? F?€i®i- +?d +-M KbM? M?bM i`9M; i?b b) #Ä i
;B®M; M?Q M; QìB F?€+- Km p`i ;Bª i?b F m i`ìB i`€+? ç'i- i`QM; K„i H½Q i?b M?[
i`` M; ?B M +SmX

@ æB m M`v :B€ iB M- ;B€Q bQ J¢M?- L;`B L;`B i?'v KS+ ;B€ M`v i? M`Q\

«M; +?O +Y ?`M; M; ?2 çQÊ+ HìB +O ;B€Q bQ J¢M? i?b +†T K„i F?¬M; iU +?O çQ
.m - i` M K†i +| +?Q` +?9i #B m ?B M F?| F?,M- b m ç| +„M` ,M; pQÆM` # M; |M

@ a Q\ " +?K+ M;`M- hB m h` M; - +`m i?'v b Q\
:B€Q bQ J¢M? Mî MK +QìB iW +?®B +?Q w FB M- ?„M ?B m M; ? - ?„M +| M M K†+ +
F?¬M; \

@ «M; +?O- ç•v H` i?¬v +O i¬B- i¬B F?¬M; T?ªB Km®M H`KªM? ?QîM; [mv +O
h` M; .m Mî MK +QìB M?bM ¬M; +?O +Y ?`M; - H9+ M`v ;QÆM; K†i +O ¬M; +?O M
?B m `ä w +O h` M; .m X

@ *`m hB m .m - i?S M`v /Q +€+ i?QÆM; M?•M M >mv ç†i H`K b Q\ h? M`Q K` i¬

•m .QÆM; Zm•M Î # M +¢M? M;?2 i?'v p"v K" +| +?9i F?| ?B m- ?„M #B i b m F?B ;
 h`'M +?mv M +? ç² bS +?Q M?[M; +€M #° H½Q i?"M?- M?QM; p b m #` M?[M; p` +
 #¼M ?¼ M|B KbM? F?¬M; T?ªB H" i?' ?Q"M; ç - F?¬M; +¬M T?ªB H"K M?Q p"vX
 L?QM; M?[M; #° ç² bS FB i?"i bU +| / M? iB M;- M; v +ª •m .QÆM; Zm•M M;?2 h`
 ç†+ +? iW *ªM? æS+ h`'M Î M >mv i?b +kM; #B i p" B T?¬Mi M im'BX
 @ hS + - ç| H" +?mv M +O +ª i`,K M,K i`QÊ+ - M;¬B ç½ M;?2 `ä`"M; +?Q i? \
 h` M; .m #` HÌB +O •m .QÆM; Zm•M H"K +?Q /Î F?|+ /Î +QÌB- ç•v i?"i bU H" +| çB
 K†i M;QÌB i`QM; M;? K" •m .QÆM; Zm•M M|B M?Q i? i?b +kM; +| +?9i K'i K†iX
 h` M; .m +ÁM Î h`mM; >ªB i?b ç½ ?B m p i?QÆM; M?•M M >mv- M?[M; M;QÌB F
 pÈB FBM? i i`QM; i?ÌB ;B M ? B i`,K M,K ;¬M ç•v- +| i? bQ pÈB i?QÆM; M?•M Kr
 ` M?B m +•m +?mv M çQÊ+ HQm i`mv MX
 @ J|M ,M >mv *?•m H" K°i i`QÌM; T?€B M'BiB M; Î h`mM; Zm®+ - ç†+ çB K HÈM M?
 i?S+ ,M T?ªB çQÊ+ +? #B M p" M'm MQÈM; pÈB iWM; /KM; +K `B M;X
 @ ob p"v K" K|M ,M >mv *?•m F?¬M; M?[M; +| ?QÆM; p` ç†+ b„+ - ç²M; i?ÌB T?QÆ
 +K M'm MQÈM; +kM; ç†+ #B i +?9 wX
 @ L;QÌB h`mM; Zm®+ +?9M; i +| +•m Km®M +| i?S+ ,M M;QM T?ªB +| /KM; +K # T
 +K +? #B M i?S ç| - i?"K +?Q H" çUM; i?S+ ,M #^M; i?S ;b- # M i` M +| K"m b„+ ` I
 p,M ;b- T?QM; +€+? M"Q- M?[M; K|M ,M p" +€+ /KM; +K bY /KM; ç +? #B M b) HB
 M;QÌBX
 @ hW i?ÌB JBM? h? M? ç M M v i?b Î >mv *?•m +| `i M?B m ç¢B ;B çbM? [m M H¢
 p" p"i /KM; /MM; +ÆK #^M; bS çQÊ+ bªM bBM? iW *ªM? æS+ h`'M- ?ÆM M[#° ç² b
 *?•m +U+ ç"KX
 @ *?Q p` +| i? M;?o H¢B i?b i?'v K¼B M;QÌB F?B ,M i?S+ ,M >mv *?•m- F?B M?'T
 i? H½M? ?°B

h` M; .m F?) ;"i ç-m- t2K M?Q ;B Q /`+? ç½ i?"M? +¬M;X
 L?[M; K|M ç² bS i? M v imv çQÊ+ MmM; #^M; +¬M; M;? i®i- +kM; t2K H" iBM? T
 iQM? i`mv M i?W - i? M M ÎT?QÆM; /B M ;B€ +ª pšM Hm¬M F?¬M; + QX
 "Ä ` ?ÆM +?K+ M;"M Km K°i K|M ç² bS M"v i?b t2K M?Q ;B€ +ª T?M ?ÊT- i'i M?B
 çQÊ+ ;¼B H" Km #€M pÈB ;B€ ?ÌB- +?d +| i? M|B H" ;B€Q bQ JçM? Km çQÊ+ i?S
 @ «M; +?O- +?9 +ÁM +| p"i ;b i®i- H'v ` ¼B M;QÌB KÎK M; i-K K„i çB
 a m F?B ;B€Q bQ JçM? i?m p"Q çQÊ+ #° ç² bS i?b h` M; .m M|B pÈB ¬M; +?O +Y
 G B S?QÌM; M"v M?i ç`M? b) +| p"i T?~K i`M çB K- ?„M i?"i bU Km®M i bK ?B m p
 @ >"- +m h` M;- M m +m ç M bÈK K°i M;"v i?b çQÊ+ H9+ M"v ;¬M ? i M,K- M?[M
 p M?"- i`QM; M"v +?d +ÁM HçB p" B p"i T?~K FûK K" i?¬B
 «M; +?O +Y ?"M; iÄ ` `i F?¬M; iU M?B M- i?"i ;Bª i'i M?B M M;QÌB F?€+ +kM; F
 «M; +?O +Y ?"M; M| ` HÌB M"v H" MY i?"i MY ;Bª- M?[M; p"i T?~K i?"i bU ç€M;
 ç•v- K" +| p" B K|M ;®K bS i®i #•v ;BÌ ç M; çti i`QM; iO #ªQ ?B K- M?QM; H½Q Hç
 :B[+€+ M?" bQm i-K i` Q ç`B ;B9T M? m i,M; €M? K„i M?bM p"i T?~K H" ?"M? pB
 +?O M"v KÎ +Y ?"M; #m¬M #€M- H½Q +kM; F?¬M; ?v p¼M; h` M; .m +| i? pç+? `
 i? H" M|B M?Q p"v +?Q tQM;X
 @ L"v ¬M; +?O- ç•v H" iB M Km K|M ç² bS FB- M? ç M çB
 h` M; .m pW M|B i?b ;B€Q bQ JçM? çš H'v i`QM; +†T `9i ` KQÌB M;"M ç²M;- çti
 @ h®i- i®i
 «M; +?O FB iB M i v +¬K H'v K°i +€B K€v ç K iB M- b m ç| #Ä t'T iB M K°i i`,K p
 tQçitQçip M; H M- b m ç| +| F i [mª- H½Q iQÆB +QÌB i?m iB M p"Q i9BX
 L?QM; ?¬K M v ¬M; +?O +Y ?"M; i?"i bU F?¬M; +| w ç`M? ;BÈB i?B m i? K p"i M"
 pb # M +çM? ç®B T?QÆM; +| K°i F [m€ HÈB ?çB- M m KbM? Km®M i bK i? K iB M
 /"M; ;bX
 @ L"v ¬M; +?O- +ÁM +| M?[M; p"i T?~K i? M"v F?¬M; \ h®i M?'i H" bS /•M ;B M- F
 +kM; çQÊ+
 «M; +?O +Y ?"M; F?¬M; i bK ç M ;B€Q bQ JçM?- M?QM; ;B€Q bQ JçM? HçB H M i
 bQm i-K pb KK+ çQ+? M;?B M +Sm- /M H" ;B€ i` i?'T M?QM; +?d +¬M +| TªM SM
 M?Q p"v H½Q +kM; Km®M i?m p"Q i9B p" p M?" +?"K `½B i?QÎM; i?S+X
 @ E?¬M; +|- ;B€Q bQ JçM?- +?9M; i H" #çM # - i¬B M|B i?"i pÈB M?- p"i M"v H" p
 H9+ i?B m i?®M KÈB ;YB ç M ç•v
 «M; +?O +Y ?"M; KÎ KB M; ;B®M; M?Q F?¬M; ;B®M; #` çti- K" ;B€Q bQ JçM? +kM
 iB T K°iB +•m,
 @ o"v M;QÌB #çM +O M? +ÁM K|M ;b F?¬M; \
 J°i #° ç² bS /•M ;B M >mv *?•m M"v H" `i +| ;B€ i` ççB #B m- ;B€Q bQ JçM? Km®M
 ç| p i bK ?B m M?[M; ;B€ i` iQÆM; [m M ç M t½ ?°B- ç•v H" K°i pB +H"K H½Q i?
 @ «B- ;B€Q bQ JçM?- i¬B ç½ M|B pÈB M;"B `²B- +Y ?"M; ç M; ç|M; +Y Î ç®B /B M
 +?mv M #€M p,M T?ÁM; iS #ªQ- F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÊ+ #` M;QÌB i HW Km K°i
 i?ÌB iM; *?QM? M?" h? M? pÈB ;B€ +?K+ i`B m
 @ a m M"v çB çQ +?Q M;QÌB t2K KÈB #B i #S+ iQÊM; M"v i?"K +?Q # M i`QM; +Á
 i?ûT t'm- #€M b„i pKM +kM; +?Q çO ? B KQÆB ç²M;X
 @ a® iB M p" B i`B m Km #S+ iQÊM; FB H" KQÊM iW F?„T M;QÌB- #•v ;BÌ i?b i®i `
 K" TªB H'v M?[M; K|M i`QÈ+ M v bQm i-K çQÊ+ ç çB #€M- ?ÆM M[+kM; ç|M; +

«M; +?O +Y ?"M; M|B K" i` M K†i +| +?9i F?¬M; ç" M? HÁM; - imv #¼M ?¼ #m¬M #
;Bª- M?QM; M m #¼M ?¼ Km TªB ?"M; ;Bª i?b i?"i bU F?| i? M"Q iB T M?"M çQ
hB M +kM; F?¬M; TªB /Q ;B| i?´B ç M- M; QÌB ç M S? M :B oB M M"v H" `i ç¬M;
FBM? /Q M? K" M m K v K„Mi?b F? B i`QÆM; K°i M; "v b) ,Mi`QM; i?ÌB ;B M # M
«M; +?O ÎT?Q # M FB ç½ #m¬M #€M Î +?Ê S? M :B oB M ?ÆM #ªv M, K- HÌB #
+ÁM M?B m T?¬M i`B bªM F?€+- M?QM; +?K+ i`B m Km ?Ê +kM; F?¬M; TªB b®
@ «M; +?O +Y ?"M; ç®B /B M b Q\ *| TªB H" ¬M; +?O h`B m F?¬M; \
h` M; .m HÌKÌ +| +?9i 'M iQÊM; p ¬M; +?O +Y ?"M; óh?Q L?½ h` Bô Î ç®B /B M-
K°i M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M i`„M; i` Q K" T K†T ?ÆM #®M KQÆB- i`QÊ+ ç| ?„M
i†M; +?Q *´ H½Q ;B iY p" çB b M; OM; ?° ¬M; +?O h`B m X
@ æ9M; - +?QM? H" + "m 'v- + "m h`B m `ä`"M; H" i? i?ªK- b„T ç M i i K" F?¬M; /€
+kM; F?| M|B H„K- H M pQB tm®M; +?| - T?çK b B H-K H" pçM FB T #'i T?K+
@ hB m .m - i¬B i?'v + "m i?"i bU [m€`ªM? `¶B- ? v H" KÌ K°i +Y ?"M; ç² +´ Î ç·v-
·m .QÆM; Zm·M Î # M +çM? i?"i bU M?"K +?€M- M½v ;BÌ +?d +MM; i€K /| + pÈB ?
M|B ` K°i +·m M?Q p"v\
@ 1K b Q\ 1K KÎ +Y ?"M; ç² +´`\
h` M; .m #` HÌB +O ·m .QÆM; Zm·M H"K +?Q b[M; b®i- b m ç| ?„M M; ~M; ç-m H
@ hS + - M? +kM; çWM; M|B çM - 2K # #°M ç M KS+ +?·M F?¬M; +?çK ç'i- M"Q -
K°i +Y ?"M; ç² +´\ 1K i?'v M? KÈB i?"i bU `ªM? `¶B
h` M; .m M; ?o ç M FBM? M; ?B K K°i M, K [m +O KbM?- i?"i bU H" F?¬M; H9+ M"
+QM K„i T?€i bBM? #B M /`- +m°+ b®M; +O ?„Mi?"i bU T?€i bBM? #B M ?| HQM
hmv +kM; F?¬M; i?B m iB M M?QM; i?ÌB ;B M HçB + "M; Qi çB- +ÁM +?Q çQÊ+ ?
M +çM? K°i ç" M K„M [- +m°+ b¬M; M?"M M?½ ?QÎM; i?KX
:B€Q bQ JçM? +?Êi KÌ KB M; M|B,
@ hB m i?Q- M m + "m +| iB M i?b +kM; M M bmv tûi HÌB ç M; ?` +O p` iB M bBM?
@ h?¬v JçM?- +?€m i?"i bU F?¬M; +| i?ÌB ;B M- b M; M, K +ÁM TªB çB ?¼+ M; ?E
[mªM Hw +Y ?"M; \
h` M; .m F?¬M; M; ?o M; v +ª; B€Q bQ JçM? +kM; M|B M?Q p"v- ?„M i?"i bU F?¬M
?"M; ç² +´ +| i?S ;b i®i- +?ŠM; H) +?QM? KbM? i?QÌM; M; "v K†+ €Q /`B çSM; óiB
@ > ? - +?9 æS+ +O + "m M|B +?Q i¬B #B i- KK+ çQ+? i? K ;B ?¼+ i" T +O + "m
i?S+ Hw Hm" M +O KbM?- + "m +| i? ?¼+ p" ç¼+ M?[M; i`B HB m +O i¬B- +kM; F?
+´- i?ÌB ;B M H" `i M?B m
@ L m KÎ +Y ?"M; i`QM; S? M :B oB M +kM; F?¬M; TªB çÆM ;BªM- i`QÊ+ iB M
+-M tY Hw- i?"i bU +kM; H" K°i +?®M i®i ç T ç + "m ` M Hmv M- ?ÆM M[+kM; / /

8j8X *?QÆM; 8j9 Y 8j8, *Y >"M; æ² *´

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M ç¼+ i`mv M KÈB M?'i içB X

*?QÆM; 8j9 Y 8j8, *Y ?"M; ç² +´

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ . /"M; Km çQÊ+ i?S i@i\

h` M; .m i?"i bU +^aK i?'v +•m M|B M"v +| +?9i ?SM; i?9- M?QM; ?„M F?¬M; #B i Km çQÊ+ M?B m i?S i@i- F?¬M; +—M €M? K„i ç M?bM b Q\

@ :B€Q bQ J¢M? M|B `i ç9M; - +| +Y ?"M; ç<sup>2</sup> +´ i?b +| `i M?B m M; Q|B +| ?"M; b i@i M?Q p"v H" `i M?B mX

@ L?QM; bU FB M ;b +kM; +| ? B K†i- #•v ;B| +| M?B m F H"K ;B^a +?mv M M; ?B M?[M; +Y ?"M; M?Q +?9M; i - i?Q|M; tmv M ;BÎ i`Á HW ;¢i- M?[M; pQ /K M?Q p' F?¬M; T?<sup>a</sup>B / i`€M?

@ E?¬M; /@B /¢i +€+ p`- + "m h`B m #` M; Q|B i HW +<sup>a</sup> +?K+ i`B m- +kM; i`€+? i¬B

«M; +?O FB çB çB M i?Q¢B +?Q B ç| - b m ç| +9T K€v pW p†M M; ?2 çQÊ+ çQ¢M H" +?2M p"Q p" B +•mX G½Q pW M|B pW H„+ ç—m- t2K` [m M? pEB ¬M; +?O h` F?¬M; ;B®M; M?Q ;B^a p|X

@ «M; +?O h`B m +?Q ;B€ i? M"Q\ *?QM? i¬B Km H¢B +Y ?"M; çQÊ+ F?¬M; \

a m F?B #` H|B M|B +O K¼B M; Q|B i€+ ç°M; i?b h` M; .m i?"i bU +| +?9i ç°M; i ?¬M- b m F?B F i ?¬M +kM; Î H¢B "„+ EBM? - i|K H¢B H" +—M +| pB +H"KX

*Y ?"M; ç€ [mw h—M h?Kv G•M Î i?O ç¬ ç½ +| M; Q|B [m^aM Hw- FBM? /Q M? Î ""M? æ®M; p" *?m h?Kv [m^aM Hw- +?QM? KbM? ?bM? M?Q +kM; `<sup>a</sup>M? `¶B- +kM; F?¬M; hmv h` M; .m +<sup>a</sup>K i?'v KÎ +Y ?"M; b) T?€i bBM? M?B m +?mv M T?B M T?S+ - i? ` M +?QM? KbM?X

h` M; .m bÎ /o +| i•K iQ KÎ +Y ?"M; +kM; pb M; ?o `^M; b) +?mv M +?9i iB M H|B i F?¬M; Km®M +QÊT çQ¢i FBM? /Q M? +O +Y ?"M; h—M h?Kv G•M M?" KbM? - ?„M p"i T?~K ?¢M; KK+ T?KX >Q¢i ç°M; ;B€K ç`M? #^aQ p"i ?¬K M v H"K +?Q ?„M T?€i F?®B M; ¼+ F ?mv i i?¢+?X

«M; +?O +Y ?"M; M; ?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b H„+ ç—m M|B,

@ h'i +^aK†i iB M +Y ?"M; Î S? M :B oB M ç m H" +O M?" MQÊ+ - +?d +?Q i?m K" + "m h`B m ?ÆM? B i—M; - ç^M; b m +ÁM M?B m T?ÁM; - i'M; +°M; H" K°i i` K Q ? K„+ ?ÆM +Y ?"M; +O i¬B- ;B€ +^aH" ? B i`, K ? B +?K+ M; "M K°i M, KX

@ G9+ ç| + "m h`B m H"K ?ÊT ç²M; i?m KQ|B M, K- #•v ;B| +ÁM H¢B #^av M, K- M m - M; Q|B F?€+ i?b + "m 'v KEB /Q /^a çQÊ+ p" B ç²M;

h` M; .m bmv M; ?o K°i +?9i `²B ?ÄB,

@ «M; +?O- i¬B i?'v H"K ,M i`QM; S? M :B oB M H" F?€i@i- b Q M?'i [mv i T?^aB /

@ E?¬M; T?^aB H" H"K ,M F?¬M; i@i- M|B H|B F?¬M; / M; ?2 i?b #•v ;B| S? M :B oB +Y ?"M; - #•v ;B| K" + "m h`B m #m¬M; i v b) +| F i?m pEB ;B€ ;'T ç¬B- i? +?Q M ;B€ b€m i`, K M; "M K°i M, K p" F?¬M; #m¬M; i? - pb i? K" F?¬M; B iB T M?"M

h` M; .m M; ?2 çQÊ+ H|B +O ¬M; +?O +Y ?"M; i?b i?—K iQM? iQ€M- b®iB M +kM; M; "M- #<sup>a</sup>v M, K H" #®M iB m ? BX æ•v +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" iB M T?Q i?'T- M; Q|B +Y ?"M; ç<sup>2</sup> +´ K°i ? B M, K F?¬M; +| ;B Q /`+? HEM H" #bM? i?Q|M; X

@ «B- + "m h`B m ç M `²B- M m + "m +| ;b F?¬M; ?B m i?b +S ?ÄB i`U+ iB T

h?b ` H9+ M"v ¬M; +?O +Y ?"M; ;¼B çB M i?Q¢B çB H" ç + "m h`B m ç M +—K iB M; Q|B çB p"Q # M i`QM; K" i?B m +?9i M[ F?¬M; M?"M ` ç®B T?QÆM; X

G—M i`QÊ+ F?B ;†T K†i i?b ¬M; +?O h`B m H"K h` M; .m +<sup>a</sup>K ;B€+ K°i M; Q|B ç" M M?QM; #•v ;B| ç®B T?QÆM; H¢B +| #° ç¢M; iQ" M i?•M ç—v #KB ç'i- `i F?®M F?X

G-M i`QÈ+ F?B h` M; .m ;†T ¬M; +?O h`B m- ?„M +ÁM M?È F?B ç| ç®B T?QÆM; F
?“m- M?QM; H9+ M`v ;†T H¢B i?b ç®B T?QÆM; ç½ i? v ç´B [m€ M?B mX

G9+ M"v i?"i bU # i„+- +Y ?"M; ç|M; +Y - +^a M?" M? h`B m +kM; i`€M? ` M; Q`B- i?m iB M p - b m ç| çQ M?[M; K|M ç² +´ i`QÊ+ ç| iWM; bQm i-K +?Q ¬M; +?O +Y æÊB b m F?B ¬M; +?O h`B m M|B tQM; i?b M?|K h` M; .m M; ?2 K" K„i i`ÁM K„i / i- H" +¬M; +?O +Y ?"M; ;®K bS +kM; H-M ç-m iB M M; ?2 çQÊ+ F„ +"M; M?Q i? - #• M; ç+- `ä`"M; H" #¼M HW ç^aQ #•v ; BÌ F?¬M; iW i?O çQçM M"QX

«M; +?O FB p°B p" M; ?²B iQÎM; HçB M?[M; M; QÌB #çM K" KbM? F i; B Q ?ÆM ? B b) b" T #šv M?Q ¬M; +?O h`B m- pB + M"v i?"i bU H" F?| i? ç T?ÁM; X *| +•m M|B T F ; B M ççQ Hw +O M| H" M?Q p"vX

L m ç½ +| M; QÌB Km®M iQM? iQ€M pÈB M?- i?"i bU H" M? Km®M i`€M? +kM; F?| æ<sup>2</sup>M; i?ÌB L K \*mM; +kM; ?B m `ä b® iB M +| i`QM; i v ¬M; +?O h`B m- +kM; iQM? KQÊM çQÊ+ # Q M?B m iB M- +m®B +MM; +€B ; B€ çQÊ+ çQ ` +kM; +QB M?Q b m L; QÌB i ç½ #Ä` ? B M, K ; B, M; #šv- /M H-M M"v ¬M; +?O h`B m F?¬M; K„+ KQm K t M?- bÊ`"M; H-M b m +kM; F?| i?Q€iX

@ æB m M"v h?"i bU H" F?¬M; Q M «M; +?O +Y ?"M; ;®K bS H, M H°M i`QM; S? M :B oB M # Q M, K +kM; +<sup>a</sup>K i?'v FE FB i?"i bU H" +| M; ?` HU+- M?QM; ? B M, K i?m HÊB çQÊ+ +^a +?K+ i`B m- `ä`"M; >ÆM M[ pB + M"v +kM; F?| i bK iB M p - +"M; F?¬M; #€Q +<sup>a</sup>M? b€i- pb F?¬M; +| ? +ÁM +| [mv ç`M? p i?m Km ç² +´- M? #Ä` +?K+ i`B m Km ?"M; ; B^a- i?"K +?Q H i? Mm®i` , M; p"Q #KM; K" i?¬BX

@ h?"i bU H" +| i? K FB M i?S+ •m .QÆM; Zm•M +kM; +QB M?Q ?B m i? K, @ L; k L?B- +"m +S KÎ [m€M- M m `<sup>a</sup>M? M? b) ç M ; B9T- t2K B /€K ; çi M? ç•v\ @ h?¬B çB- hS + - F?¬M; T?<sup>a</sup>B 2K M|B t'm- pÈB M? i?b +?d +¬M # M; "v ç½ #` M; C K†+ M[`²B h` M; .m /MM; ; B¼M; KkB M|B pÈB •m .QÆM; Zm•M- pb p"v K" B +kM; MÎ MK +QÌ +QÌBX «M; +?O h`B m M?Q p"v +ÁM #` HW - M m H" M; QÌB i?QÌM; - ç®B T?QÆM; M? ?¬M K X

@ L?QM; M"v ¬M; +?O h`B m- ; B€ +<sup>a</sup> +?mv M M?QÊM; +O M? +| ?ÆB + Q- M m p"Q h` M; .m M|B K°i +•m +?mv M ç i`B- ?„M M?bM ¬M; +?O h`B m- ?„M i?"i bU ç²M; i ?„M +kM; Km®M H`K , M `ä`"M; - i`i M?B M i?m Km +Y ?"M; +kM; T?^aB H" ; B€ i®i @ «M; +?O h` M; - +"m +kM; H" M; QÌB i`QM; M; ? - H9+ M"v i¬B +kM; F?¬M; M|B HÌ "•v ; BÌ i`i +<sup>a</sup> +Y ?"M; Î S? M :B oB M +?d +¬M ?Î` H" K'i M; v- p` i`Q +Y ?"M; ; çWM; ?ÁM; M|B i? K M?B m- imv /U i?2Q H) i?QÌM; H" #®M i` , K M, K KQÆB M; "M @ L?QM; i`QM; +Y ?"M; +O i¬B +ÁM +| M?[M; T?¬M ?"M; ; B€ i` +<sup>a</sup> i`B m- i¬B + M; "M K°i M, K i?b +QB M?Q +?mv M M?QÊM; +^a +Y ?"M; - ; B€ +^a +kM; F?¬M; iQM? a m F?B M; ?2 tQM; HÌB ¬M; +?O h`B m- h` M; .m i?¬K iQM? iQ€M- b€m i` , K M; "M i?m #<sup>a</sup>v M, K- +?QM? H" #®M i`B m ? BX >„M F?¬M; [m M i•K ç M b® iB M FB - M H" M; QÌB +| M?B m i?ÌB ; B M- +kM; F?¬M; `½M? M; <sup>2</sup>B i`QM; +Y ?"M; X

@ «M; +?O h`B m- F?¬M; ; çi M?- +Y ?"M; M"v i¬B F?¬M; +| w iB T iK+ FBM? /Q F?¬M; ?B m T?QÆM; /B M FB - +kM; F?¬M; +| M; QÌB i?Q+? ?ÊT ç H`K [m^aM Hw h` M; .m pW H M iB M; i?b ¬M; +?O h`B m iÄ` i?'i p¼M; - ç®B T?QÆM; M|B M?Q i? i?"M? +¬M; X

8jdX *?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i L,K omB o

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i M,K pmB p

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ h¬B +kM; +| i? i?m p"Q M?[M; K|M ?"M; +O M?- ;B€ +ª +kM; +| i? M?Q M? M
FB M- M m M? ç²M; w i?b +?9M; i t2K M?Q ;B Q /`+? i?"M? +¬M; X

h` M; .m M|B H"K +?Q ¬M; +?O h`B m pW KWM; pW HQ- KWM; pb h` M; .m `ä`"
KbM?- M?Q p"v M?[M; +?mv M HB M [m M b) çQÊ+ ;BªB [mv iX J" ?„M HQ pb F?¬M
H" ;b- M m KbM? F?¬M; ç€T SM; çQÊ+ i?b +QB M?Q tQM; X

«M; +?O h`B m ?Qi p"Q K°i ?ÆB i?"i b•m çB m +?dM? i•K ibM? `²B M|B,

@ «M; +?O h` M;- + "m +S M|B

h` M; .m +9B ç-m b„T t T M;¬M M;[- K°i T?9i b m ?„M KÊB M;~M; ç-m H M M|B,

@ h¬B i?m +Y ?"M; b) T?•M i?"M? ? B T?¬M- K°i T?¬M #€M p,M T?ÁM; iS #ªQ- T
i?9v p" M;¼+ +´ *ÁM v m +¬m +O i¬B- +?QM? H" ¬M; +?O h`B m TªB H" +?O [mª

@ h¬B b) b„T t T ? B M;QìB i`Ê i?O +?Q M?- K°i M,K b m ? B M;QìB FB iBM? i?¬
i?¬M; M?"T ?"M;- #B i;B€K ç`M? çÆM ;BªM- M|B çÆM ;BªM ?ÆM i?b M? TªB ç"

@ h'i M?B M i¬B b) i`ª HQÆM; +?Q M?- K°i i?€M; # +?K+ M;"M- imv FûKK ?ÆM b
bQ pÊB S? M :B oB M i?b KS+ HQÆM; M?Q p"v +kM; F?¬M; [m€ i?'T +?S\

h` M; .m çQ ` v m +¬m M"v +kM; pb F?¬M; +| #B M T?€T- pb ?„M i?"i bU F?¬M; ?
M m M?Q F?¬M; +?Q ¬M; +?O h`B m H"K +?O [mªM- p"v i?b #m¬M #€M ;b M[\

*ÁM +?mv M T?d i?9v M;¼+ i?ç+? i?b h` M; .m b) H'v M;¼+ i?ç+? Km çQÊ+ iW Jv
+´ M;¼+ i?b b) tm'i` p"BF?®B ç #€MX

@ æB m M"v «M; +?O h` M;- i¬B +¬M t2K tûi HçB- #•v ;Bì +?Q +?Q + "m +•m i`ª H
K°i M;"v çQÊ+ F?¬M;\

M? h`B m bmv tûi K°i H9+- +m®B +MM; +kM; F?¬M; ç²M; w M; v- i`U+ i T tBM i?ì

@ æQÊ+- M? +S +?"K `½B bmv tûi- i¬B +kM; F?¬M; p°B- ç M H9+ ç| M? +S ;¼B ç

h` M; .m +kM; F?¬M; ;'T-pb ?„M i? M? iQ€M tQM; +kM; TªB ;B Q +?Q ¬M; +?O
F?¬M; `ªM? [m M i•K ç M M?[M; i?S M"vX

@ L"v- +| +?mv M ;b tªv ` \

h` M; .m p"•m .QÆM; Zm•M çB p iS ?ÊT pB M i?b T?€i ?B M M;QìB Kî+Y F?¬M;
K°i M;QìB Hç- i? H" F?¬M; F?ÄB HÊM iB M; F m H M,

@ ""M? S?B- ""M? S?B

>€+? GQM; ç½p M?" ,M i i- # M i`QM; +?d +ÁM HçB K°i KbM? ""M? S?B +| M?B K
ç M MÆB K" /€K +?Q M;QìB Hç çB p"Q- çB m M"v F?¬M; F?ÄB H"K +?Q h` M; .m -

@ æQÊ+ `²B- çWM; ;¼B M[- M?bM ibM? ?m®M; i? M"v H" #B i¬M; M°B ç M ç•v

•m .QÆM; Zm•M FûQ i v h` M; .m - iW M?Ä ?„M ç½ î+MM; ¬M;- +kM; F?¬M; t Hç
hmv ?„M F?¬M; M?"M` M;QìB çB ` Kî+Y - M?QM; +?d +¬M M?bM p"Q F?Q +?'i +C
pB2M +O +K+ +ªM? p X

a m F?B M;?2 •m .QÆM; Zm•M M|B M?Q p"v i?b h` M; .m KÈB M;?o` - p" B M; "v
M;QΦB b) b M; ç•v ,M KWM; M,K KÈB- ?ÆM M["€+ > B p" #€+ " +kM; p - +ÁM #
;B M- + "M; ç M i i + "M; #"M `°MX

L,K M v h`B m Zm®+ æ®M; p" h` M; JŠM b) ç M "„+ EBM?- ?ÆM M[+ÁM +| +€+ p`
çB K i®i +O iS ?ÊT pB M KÈB T?€i ?mv` iQ" M /B M- p" B +?K+ T?ÁM; M;O +kM
h` M; Jšm ç½ +?Q /b Gw çB +?dM? i` M; +€+ T?ÁM; M;O F?€+- +?d +?Ì M;QÌB p"Q

a m F?B M;?2 ¬M; #" M;QΦB ç M i?b h` M; .m `i p mB- i`QM; Fw S+ +O ?„M i?b M
+QM M?" KbM?- imv +kM; i?QÌM; tmv M çQÊ+ K†+ [m-M €Q KÈB M?QM; Hm¬M +|
?•K K° +ªK ;B€+ 'K +9M; M?" M;QÌB i X

@ M? h` M;- #¼M ?¼ b„T t T +?Q i¬B M;?d pB +X

"M? S?B M;?2 çQÊ+ iB M; +O h` M; .m i?b +?çv ç M /MM; ;B¼M; #'i ç„+ /o M|B-
i`„M;- ç| H" "ç+? aQ M;?2 çQÊ+ iB M; +O h` M; .m M M +?çv ç MX æ€K +ªM? p
?¼ `i +ªM? ;B€+ pÈB hB m "ç+? aQ- bÊ +QM +?| J biBz h•v hçM; M"v b) +„M M;QÌ

@ >b- HçB çB MûK imv i pÈB ? B +¬; €B b Q\

hW F?B #„i ç-m KM ç¬M; ç M M v i?b "ç+? aQ +| p bBM? ç°M; ?ÆM- H9+ M"v i`
+?„+ H" /Q ? B M? ç-m FB M;?`+? M;ÊK ;•v` X

"ç+? aQ`MM; KbM? K°i +€B- imv i # M i` M`ÆB +ª tm®M;X a m F?B +?ÆB çM p
h` M; .m M?bM i?'v "M? S?B +ÁM çSM; ç| p" M|B,

@ L;?d i?b i®i- p"v i?b + "m +kM; M i•K ,M i i- i? M"Q- ç½ ç M M?" h`QÆM; h?B M

h` M; .m pW M|B pW çQ •m .QÆM; Zm•M p" hB m "ç+? aQ p"Q M?"- ç€K +ªM? p
M;QÌB M?" +O ¬M; +K- i? +?Q M M +kM; F?¬M; +ªM +?•M ? B M;QÌBX

@ *| çB- ç M i`Q b) b M; FB /MM; +ÆK

"M? S?B MÎMK +QÌB t'm ?´- h` M; .m M? +? KB M;- #•v ;BÌ Mm¬B K°i +¬; €B +kM
`ä`"M; H" H M t2 `²B KÈB Km pû #´ b m M;- b m ç| +ÁM T?ªB ç M M?" #® K pÊ ,M
+?mv M +QM +€BX

@ L;k L?B- + "m çB p"Q ;¼B +?` /•m- +?9M; i p M?"

•m .QÆM; Zm•M i?'v ¬M; M°B Î i`QM; M?" i?b +kM; F?¬M; Km®M p"Q- F?¬M; T?ªB
K" iW M?Ä ?„M ç½ +| K°i i"i i` M M;QÌB- +?QM? H" çSM; i`QÊ+ K†i ¬M; M°B b) i?
`i F?| +?`mX

@ hS + - ¬M; M°B ;BÌ ç½ ,M +ÆK tQM;- çB i?¬B- +?9M; i p"Q M?" ,M H"K p" B Hv-
t2 H" çQÊ+

•m .QÆM; *QÆM; H"K pB + p" M;?d M;ÆB `i +| [mv Hm"i- ç m H" b€m ;BÌ i®B ,M +
#ªv ;BÌ t2K i?ÌB bU- +?QM ;BÌ çB M;OX

>¬K M v M?|K h` M; .m /çQ +?ÆB Î S? M :B oB M ?ÆB H•m- p ç M M?" ç½ [m€ #
h` M; .m KÈB /€K F?ŠM; ç`M? ¬M; +K F?¬M; +| i`QM; M?" ,MX i`mv M + "T M?"i M

•m .QÆM; Zm•M M;?o HçB p" +kM +ªK i?'v ç9M;- p b i? +MM; i?2Q h` M; .m p"Q
#QÊ+ [m +Y i?Mv ?Q Î i`mM; pB M i?b ç½ i?'v +¬ +¬ ç M; /b m ¬M; +K #QÊ+ çB- i
Zm•M +?Êi i`Î M M F?´ b ÎX

@ *?"Q ¬M; #" M;QΦB- ? B M;"B ç½ çB çSM; F?Ä2 i? M"v `²B i?b ?Q" M iQ" M +| i?
ç K +?€m T?ªB çĐ M[+?S

h` M; .m +kM; F?¬M; bÊ ? B ¬M; #" M;QΦB- i? H" ?„M iB M H M /MM; ;B¼M; p m E
*QÆM; F?€ ?ÊT- pW i?'v K†i ç½ +QÌB- K" ¬M; +K FB +kM; i?Q +? +?¼+ hB m "ç+
+,M /†M hB m "ç+? aQ iW i`QÊ+X

@ æS M?Ä M"v- b Q HçB M|B M?Q p"v pÈB ¬M; #" M;QΦB +?S\

•m .QÆM; lv M M•M; i v H M ç€M? +?Q h` M; .m K°i +€B- i` M K†i H¢B i`M ç-v p
;B` p`Q ç¬M; b) `i F?´ bÎ- M?QM; H9+ M`v ? B +K H¢B `i F?Ä2 F?Q„M- çB m M`v H
pmB bQÊM;X

@ hB m [m, M`v +ª M; `v F?¬M; Î M?`- K m ç M ç•v çÐ i¬B çB /¢Q K°i +?9i

•m .QÆM; *QÆM; çB çSM; K` HQM; i?ŠM; i„T- M?[M; i?€M; M v H½Q +kM; +ªK i?
i®i- pb p`v K` i?ÎB ;B M ?Q¢i ç°M; # M M;Q`B +kM; /`B ?ÆB ?ÆMX

@ š- i?`M? ;B `²B i?b #B i w K°i +?9i- çWM; bm®i M; `v +?¢v HQ¢M # M M;Q`B
`` +K iB T HìBX

@ *`m T?ªB #B i ç`M ¬M; +?Q Î #®M T?QÆM; - K` iB m iY M`v +kM; F?¬M; T?ªB `T?
T?€i i`B M +ÁM i®i ?ÆM K°i i M F?®M F?€+

«M; +K ç M; K„M; +?€m M;Q¢B +kM; F?¬M; +?Q #` +K t2K p`Q- ?ÆM M[+ÁM K„M

@ «M; +?O h` M; - ;¼B i¬B H` M? h`B m i?¬B- i¬B F?¬M; i? çªK çQÆM; çQÊ+ +€+
KÊB M?`i i¢B X

h`QM; çB M i?Q¢B p M; H M •K i? M? +O h`B m >`M >B M- ?„M M;WM; H¢B K°i H

@ «M; +?O h` M; - pB + M`v i¬B ç½ M; ?o F„- +?d +-M +`m iB T M?“M h?Q L?½ h` B
H`K +?O [mªM ;B9T +`m

h`B m >`M >B M M;B HìB M`v K` +| +?9i F?´ bÎ- ?„M H` M;Q`B „+ EBM?- ?ÆM M[
i`QM; T?QÆM; /B M p,M T?ÁM; iS T?~K- +kM; F?¬M; M;ì KbM? pb #QÊ+ b B K°i M
T?ªB çB H`K i?m +?Q M;Q`B i X

8j3X *?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i L,K omB o

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jd Y 8j3, J°i M,K pmB p

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ h®i- M? h`B m- i¬B +?ì çB M i?Q¢B +O M?

h` M; .m M; ?2 i?`v h`B m >`M >B M ç²M; w i?b i?“i bU pmB bQÊM; - M|B i?“i i?b ?S
HÊB M?m`M ç M iW +€+ /KM; +K p,M T?ÁM; - ?„M +?d KQM; b® +?•m #€m KbM? H`v

a m p`B M; `v M?“M `¶B i?b h` M; .m ç½ t2K tûi H¢B b® +?•m #€m H`v iW Jv MK
M?B m HQ¢B- K°i T?¬M H` i` M; bS+ M;¼+ K K- i?Q`M; H` F?€ M?Ä- +?`i M;¼+ i
HQ€M; K K K¢B- ?ÆM M[H¢B H•m M,K- ç b® H` i`QÊ+ i?ÎB JBM?X

L?[M; i?S FB ?Q`M iQ`M ;¼ H` M;¼+ +´- M?QM; F?¬M; T?ªB ;B€ +ª #bM? i?Q`M; -
M?[M; p`i i` M; i`Q M;¼+ M?Q p`v +kM; T?ªB çQ ç M K°i HQÊM; iB M M,K +?K+ i
b Q ?„M F?¬M; Km®M çQ ` M?[M; bªM T?~K iBM? +?`i M[X

L?[M; K|M +ÁM H¢B ç m H` #ªQ p`i- +| ?²M; M;¼+ +O Jv MK ` - +ÁM +| GK+ hM
v æ m +| i? T?•M HQ¢B p`Q i`QM; T?QÆM; /B M ç² +´X M;m²M UXV

L?QM; +| K°i ?¢i i`•M +?•m ç2M çQ`M; FQM? +?K+ +2MiBK2i H` #€m p`i p¬; B€- h
i`•M +?•m ç2M +?d bBM? i`QÎM; Î çªQ SQHvM2bB H¢B +| Î Jv MK ` - M?QM; ;B€ +

h?S M`v h` M; .m b) F?¬M; #€M- pÈB H`M / i`„M; MäM +O h¬M >mv M „,M; K` ç2
+? i€+ i?“M? +?m¶B ?¢i i`•M +?•m- M?Q p`v b) +`M; i? K tBM? ç T ç°M; HÁM; M;
i†M; M| +?Q h¬M >mv M „,M; i`QM; M;`v çQM? ?¬MX

@ L`v- ¬M; +?O h` M;- M;`B +| +ÁM M;?2 K€v F?¬M;\
h` M; .m M;?o ç M p`B p`M ç K` +| ?ÆB i?'i i?¬M- ç9M; H9+ M`v i`QM; çB M i?Q
h`B m >`M >B MX
@ S- +| - +|
h` M; .m p°B p`M; H M iB M;X
@ «M; +?O h` M;- i¬B +| i? ç²M; w çB m FB M +O M?- M?QM; i¬B ?v p¼M; +| i?
M;`v KQÌB H,K i?€M;;B M;- \*`m *`m +kM; #B i ç| H` iB M +Sm KçM; i¬B
h`B m >`M >B M #•v ;BÌ +kM; F?¬M; +| i•K iQ ;b- +?d H` Km®M i? M? iQ€M M? M?
H`K +¬M; +?Q h` M; .m K°i M,KX æWM; M|B ç M p`M ç ;b F?€+- iB M HQÆM; # +
M?Q p`v b m K°i M,K i?b KbM? +ÁM +| i? M;?o #B M T?€T iB T iK+ T?€i i`B M FBM
@ > ? - ¬M; +?O h`B m- i`QÈ+ iB M M? +S KÎ +Y #m¬M #€M- ç M i`QÈ+ M;`v KM
+| p`B +?mv M +K i? +-M i`QM; +-m w FB M +O M?
h` M; .m +QÌB +QÌB- H9+ M`v i`QM; HÁM; ?„M +| p`B çB m +-M bmv iQM?- M?Q
+ÁM T?ªB +~M i?“M t2K tûi HçB- çÈB ç M i i KbM? b) ç M M|B pÈB h`B m >`M >B M
a m F?B [m v p iS ?ÊT pB M i?b i`QM; M?“ ç M; #”M `°M +?Q M,K KÈB- M?|K •m
ç€M? #”B- +QM MQi +?ÆB çM i`QM; b•M- +kM; K v H` b•M `°M;- i? ?²K` çM M;?
•m .QÆM; lv M p` /b h`QÆM; /b Gw +ÁM +| p`B +?` pÊ +O h` M; .m çB p`Q M?“ #
#€M? K”i- i?“i pB M- H`K +€- `Y ` m L?[M; ç-m # T +O ¬M; +K #` •m .QÆM; lv
KbM? iU H`K b) +| ?QÆM; p` ?ÆMX
æ€K i` M?Ä i?B i?QªM; +?çv p`Q # T M?|M +?9i i?S+ ,M `²B +?çv ` - b m HQM; i`
+O ç€K M;QÌB HÈMX L?|K +?“ /•m +O h` M; .m M?Q hQÎM; .oM? ç m b®M; iW M
imv M?[M; M,K [m Î M?“ ç m +| M;QÌB ;B9T pB + M?QM; #•v ;BÌ pšM `i ;BÄB M’m
E?B K`M ç K #m¬M; tm®M; i?b # M M;Q`B /¬M p M; H M iB M; T?€Q- iS ?ÊT pB M
M; v +ª M;¼M ;Bª bÆM +kM; +| ç M M?’T M?€v- +ª F?m M?“ b€M; i`QM; M?Q # M M
@ •M +ÆK i`i M?B M i?¬B
æ€K i` i`QM; b•M ?¬M H M- çQÈ+ •m .QÆM; lv M çQ p`Q i`QM;- +?9M; +?çv p`
M?[M; •K i? M? HQm HQ p M; H M F?¬M; M;WM;X
*ÆK i`i MB M +| M,K #”M- M?•M pB M p` M?|K /b h`QÆM; /b Gw +| ? B #”M Î iB M
+| ? B #”MX
ob M;QÌB M?B m M M T?K M[p` i` M?Ä M;²B K°i #”M HÈM- M?|K h` M; .m - •m .Q
æ®M; M;²B K°i #”M- •m .QÆM; *QÆM; ” M? 2K •m .QÆM; *?’M ok M;²B +MM; K°i
h` M; .m +?d +| •m .QÆM; G¶B H` çQÈ+ T?ûT M;²B +MM; #”M pÈB •m .QÆM; *QÆ
@ h` M; .m - b M; # M M`v M;²B
•m .QÆM; *QÆM; H M iB M;- •K i? M? p M; /°B- i`QM; T?ÁM; v M ioM? HçB- B +
K„i M? 2K •m .QÆM; G¶B +”M; H|2 H M +€B M?bM ?•K K°X
S?ªB #B i`^M; H M M;²B #”M FB b) H` ?ç+? i•K +O ;B i°+- /M •m .QÆM; GQM; p
H` +€M #° +’T bÎ M?QM; +ÁM +?Q çO iQ +€+? ç +| K°i ;? X
@ æ M ç•v M;²B çB- hB m .m - ¬M; +K Km®M i?Y +”m- ç t2K +”m i?m i?“T i? M`Q
ç|M M,K KÈBX
•m .QÆM; *?’M ok +QÌB F?Q€i i v €Q pÈB h` M; .m - #Ä çB bU M;?B F} +O M?[M;
h` M; .m - M?QM; ç•v `ä`”M; H` h` M; .m çQÈ+ ¬M; +K Qm €B- +kM; H`K K¼B M;C
@ æ®i T?€Q- ,M +ÆKX

«M; +K p m M; i v H M - •m .QÆM; G¶B + -K i?2Q K°i +•v ?QÆM; ç®i +•v T?€Q ç†i i°
i? M? çMM; çQ" M; p M; H M X
@ JWM; M, K KÈB- T?€Q `°M `°M;
h`QM; iB M; T?€Q M' çBM? i B M?S+ |+- p K†i M; Q`B M"Q +kM; `i p m B bQÈM; -
+?çv ` H K K T?€Q HûT K M; p"Q i`QM; M?" ,M +?ÆB çM X
@ "®- K - +?9+ ? B M; "v T?9+ M?Q ç¬M; ?ªB i?¼ i, M K bÆM
«M; +K T?'i i v p" K¼B M; Q`B #„i ç-m /MM; +ÆK- M? 2K •m .QÆM; *?'M ok p" •m .
H M +?9+ KWM; ¬M; +K p" FQM? K°i H v `QÊm X
@ «M; - #"- ¬M; M; QçB #° M; QçB- +?9+ ? B M; "v #€+? M B M ;B B H½Q
a m ç| ç M H QÊi i? ? i?S # H° M? 2K •m .QÆM; G¶B çSM; H M +?9+ i i ? B +K X
*m®B +MM; ç M H QÊi ç€K +?„i- ç€K M?|+ çSM; i?"M? ?"M; `²B [m€ /"T ç-m pÈB -
QM; pĐ i'- H Q m `Q m çÁB iB M KWM; i m' B i W ¬M; #° +®X
@ h®i- i®i- ç m +|- ç m +|
«M; #° +K +Q`B ç M K S+ F?¬M; i? M; "K K B M; - #¼M ?¼ + -M iB M H b t b ç½ +?m~M
+?€m X
@ J°i M, K p m B p
h` M; .m M?b M i S ççB ç²M; çQ`M; i`QM; M?" K° F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v ?çM? T?9+
a m F?B /"T ç-m +?Q ¬M; +K i?b ç€K +?„i /U i?2Q i`bM? iU K° #„i ç-m iW #€+ >
Hçv- b m F?B /"T ç-m tQM; b) iB T iK+ H'v iB M H b t b X æ€K i` KM ç¬M; K†+ M?B
p H|M; M; |M; - H°K +?Q M; Q`B HÈM M?b M K° +Q`B `°M `½X
@ *°m- +?Q iB M H b t b X
h`QM; ç€K M; Q`B i?b h` M; .m H° M?Ä i m' B M?'i- p b p"v ?„M H° M; Q`B çQÊ+ #¼
+MM; X G9+ M°v M?b M +€M? i v i`ÁM HÈM; +O +?€m ;€B- ?„M /Î F?|+ /Î +Q`B H'v
ç T?€i +?Q iWM; çS +?€m X
*m®B +MM; h` M; .m ¬K L B T L B T p"Q HÁM; M|B,
@ L B T L B T- +?€m çQ iB M H b t b +?Q +°m #ªQ [mªM ?° M?û\
@ E?¬M; çQÊ+ ° M? - K M|B ç•v H° iB M ç² +QÈB +O L B T L B T b m M°v
hB m M? ç-m L B T L B T H B M iK+ H„+ ç-m- i`QM; K B M; M|B H°K +?Q +ª T?ÁM;
#B i +€B ;b ;¼B H° ç² +QÈB- +?d H° H†T HçB H`B +O h` M; JšM K° i?¬B X

8jNX *?QÆM; 8jN Y 89y, h°T hK+ æ-m L, K

>Q" M; E B K æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jN Y 89y, h°T iK+ ç-m M, K

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, p B T p M/

t2K içB

@ h®i- b m M"v M m +?€m F i ?¬M- + "m b) +?Q +?€m K°i T?¬M iB M KWM; i?"i HÈ
h` M; .m pm®i KkB +O hB m LB T LB T- b m ç| i?ª` +?Q +?¢v çB +?ÆBX æ€K i
#bM? i?QÌM; M; QÌB HÈM T?ªB +¬K i?2Q +?ûM +ÆK +?¢v HQ¢M F?„T MÆB KÈB +|
E?B •m .QÆM; *QÆM; ç°M; çk i?b #[iB +i•M MB M t2K M?Q #„i ç-m- M?" #¼M
;b M?B m- M?" ,M p M; H M iB M; +QÌB M|B pmB p - H9+ M"v F?¬M; +| #° i`QÎM;
i?•M iB M? M²M; 'K K" i?¬BX

«M; +K +kM; F?¬M; ,M [m€ M?B m- b m MY ;BÌ i?b #€+ b o #ªQ p bS+ F?Ä2 çB p" C
lv M çÐ ? B ¬M; #` +K ` b•M çB iªM #°X UX

G9+ M"v ç€K i` +kM; ç½ ,M tQM; - +ª M?|K ²M "Q +¬K T?€Q +?¢v ` M; Q" B +?ÆB +?
ç M M?[M; iB M; T?€Q çMM; çMM; - i?"i bU H" +| ç-v çO #-m F?¬M; F?QX

@ æQÊ+ `²B- K¼B M; QÌB +kM; ç M ç•v

a m F?B ¬M; +K çB `²B- •m .QÆM; \*?'M ok ;¼B +QM i` B KbM? p" M? 2K •m .QÆM
#€+ +ª +O h` M; .m pšM +ÁM Î# M M; Q" B- H9+ M"v t2K M?Q # i? ? iK i" T ç¬M;
h` M; .m M; ?2 iB M; T?€Q çb çMM; # M M; Q" B- ?„M M•M; Hv `QÊm H M M|B pÈB 1
@ h i K" F?¬M; +| iB M; T?€Q t2K M?Q K'i çB ?QÆM; p`- K" + "M; M; "v +kM; +ªK i?"
#` t2K M?

@ L|B F?¬M; b B- M?QM; +kM; +| HÈB- ç| H" ç M i i ç®i T?€Q i?b id H +?€v M?"
T?€Q i?b H¢B K'i çB iQM? i`mv M i?®M;

•m .QÆM; GQM; H M iB M; - ?„M #•v ;BÌ t2K M?Q H" H½M? ç¢Q F?®B +?QM? [mv
çB m M"v- K¶B F?B ç M i i i?b ?„M i?"i bU `i # "M `°M- ?¬K M v ,M tQM; #[+ÆK i'
i`U+ # MX

h'i M?B M # "M `°M F?¬M; T?ªB H" +?¢v [m M- K" M; QÊ+ H¢B +| M?B m M; QÌB ç M

@ æ M i i F?¬M; M?„+ ç M +?mv M [m®+ bU- hB m .m - +?€m H" K°i M?" bQm i-K
ç M i`mv M i?®M; - +?€m +| i? M|B ` M?[M; çB m +¬M HQm wp"Q /`T i i +` i`mv M

•m .QÆM; *?'M ok i?QÌM; tmv M M; ?2 +QM i` B F?Q+? H T?QÆM; /B M ;B€K ç`M
H" ;BÄB i? M"v i? M¼- #•v ;BÌ H½Q Km®M i?Y h` M; .m - ç t2K ç®B T?QÆM; +| #
i?®M; ?B M i¢BX

@ "€+- #€+ ` ç KK+- M?QM; +kM; T?ªB +| +?9i iB M KÈB çQÊ+

G9+ M"v b„T b M; M,K KÈB- h` M; .m i?'v #€+ i` B +| ?"Q ?SM; i?b +kM; M|B HÌB

@ hB m iY + "m KÎKB M; H" çÁB iB M- M|B çB- çÁB iB M i¬B +kM; F?¬M; +|

•m .QÆM; *?'M ok pW +QÌB pW M|BX

@ "€+- ? v H" i? M"v- #€+ ` ç KK+- +?€m ç€T ç9M; i?b #€+ +MM; #€+ " p" +€+ M
M m +?€m F?¬M; i`ª HÌB çQÊ+ i?b m®M; b€m Hv- i? M"Q\

h` M; .m M|B HÌB M"v H"K ¼B M; QÌB çQ K„i M?bM M? m- #¼M ?¼F?¬M; #B i h` M
M?Q i? - #¼M ?¼K¶B M; QÌB m®M; K°i Hv i?b F?¬M; +| p'M ç - M?QM; ?„M M m i?
Hv- i'i M?B M b) F?¬M; T?ªB QiX

•m .QÆM; Zm•M #`v ` #° /¢M; + "m b„T +? i i?ªK ç M MÆB `²B- ?„M /MM; €M? K„i
`²B M|B,

@ L;k L?B- Km®M m®M; `QÊm +kM; F?¬M; B +ªM + "m- #® i¬B ` ç KK+ `i tªQ [m

@ L;mv M ç€M? +m°+ i?b M;mv M +?`m i?m - B i?m b) T?ªB m®M; - #€+ > B- #€+

h` M; .m +Q`B ?b ?b H`K +?Q ç€K M;Q`B F?| i? M?bM i?'m- B #B i i`QM; #KM; i
L?QM; •m .QÆM; *?'M ok pšM F?¬M; iBM- pEB ç° im´B +O h` M; .m i?b +,M #aM
+€+ i"TiK+ +?Q çQÊ+X

@ æQÊ+- tY Hw i?2Q M?[M; ;b +?€m M|B- B i?m i?b T?aB m®M; - i? M`v çB- p'M
+?QM? H` ,M ?ç i /Q p` ç"m T?°M; p`Q M;`v i i- M| +| w ;b\

•m .QÆM; *?'M ok çQ ` +•m ?ÄB ç-m iB M- pW `²B ç€K i` ,M tQM; i?b i?S+ ,M i?
;B| çQ H M M?B m K|M çB K i•K- +| çO HQçB ?ç i /Q p` ç"m T?°M; X

@ > ? - #€+ " - +€B M`v +kM; F?¬M; H`K F?| çQÊ+ +?€m- ?ç i /Q M, K tQ ;¼B H`
+?9M; F?¬M; +| iB M- F?¬M; ,M çQÊ+ M?[M; i?S ç„i iB M- ?ç i /Q HçB `i` - +?Q
?ç i /Q X

@ L?QM; ç M #•v ;B| i?b ?ç i /Q F?¬M; çQÊ+ ;¼B H` +MM; ?ç T- ;¼B M; QÊ+ HçB H
i /M Î ç° im´B M`Q- M?` ;B`m +| M; ? Q ? M` b Q +kM; ç m ,M ?ç i /Q p`Q /`T i i-
F?¬M; \

h` M; .m M|B H`K +?Q M? 2K •m .QÆM; Zm•M T?aB /ÄM; i B H M M; ?2- imv ç M K
M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i M?[M; +€+? ;¼B ?ç T +MM; ? v +MM; ?ç T FB H`

•m .QÆM; *?'M ok ;"i ç-m M|B,

@ æ9M; p`v- iB m iY +`m +kM; #B i i?S M`v b Q\ h? +ÁM ç"m T?°M; \

@ æ"m T?°M; ;¼B H` ?Q bBM?- +kM; ;¼B H` i`Q`M; bBM? [mªU+O Hç+V- ç M i i
im´B i?¼- çQ K v K„M p`Q M?`

h` M; .m +kM; F?¬M; +| ;b T?aB bmv M; ?o- ?„M ?€KB M; M|B ` w M; ?o +O ç"m
ç-m iB M ?„M +¬M; i€+ Î h`mM; >aB +kM; F?¬M; p `""M? h?`M? ,M i i- K` ,M i i Î M

*?9 æS+ H` K°i M;Q`B iW t½ ?°B +k- H` K°i +?mv M; B p +€+ i"TiK+ +O /•M i°
h` M; .m - Km®M M•M; çĐ p` ç² ç M`v- i? H` M|B ` M?[M; i`B i?S+ i`QM; #KM; +?
;B Q +?Q h` M; .m [mªM F?¬M; Qi M?[M; ?ç M; KK+ T?K- ç m +| HB M [m M ç Miç
•m .QÆM; *?'M ok çti +•m ?ÄB p T?QÆM; /B M K` ?„M `i ;BÄB- i? H` F?¬M; i?

@ L|B ç9M; +?S\ J`B K¼B M;Q`B m®M; `QÊm i?¬B

h` M; .m +Q`B H M ç„+ w- +| `i M?B m i"TiK+ p` +| çO w M; ?o p`Q /`T i i- i`i +
M?[M; i?9 +?ÆB ?ç M; KK+ T?K i`QM; /•M ;B M- i`i M?B M M?[M; M;Q`B Km®M i?-
b) T?aB H` K°i [mv M b€+? p +€+ i"TiK+ p` i?9 +?ÆB i`QM; /•M ;B MX

J¶B /•M i°+ ç m +| i`mv M i?®M; p,M ?| `B M; - M;Q`B h`mM; Zm®+ i?b ,M bOB +ª
,M ç"m T?°M; X

@ > v- M|B F?¬M; b B- `QÊm M`v i¬B m®M;

@ h¬B +kM; m®M; - `QÊm M`v +| ;B€ i`

@ æ9M; p`v- M;`v M`Q +kM; ,M K` F?¬M; #B i M| +| M; ?o M?Q i?

•m .QÆM; *?'M ok /šM ç-m çQ`M M;Q`B- B +kM; M•M; Hv m®M; +çMX h` M; .m +
ç-v Hv +?Q iWM; M;Q`B- M?bM #° /çM; +O ?„M i?b ;B®M; M?Q +ÁM Km®M +?m®
M?X

"€+ > B •m .QÆM; *?'M aÆM +O h` M; .m +kM; `i ?`Q ?SM; - H½Q +?d KQ`B ? B
?ÄB h` M; .m ,

@ hB m .m - p`v pb b Q +?9M; i +| KQ`B ? B K|M ,M- +| w M; ?o ;b F?¬M; \

h` M; .m M; ?2 p`v i?b MÎ MK +Q`B,

@ \$- KQÌB ? B K|M ,M ;²K #®M ibM? +ªK 'K M|M;- #®M v M #bM?- #®M ´M ç`M?- w
+ÆK +m®B +MM; i`QM; M,K T?ªB çQÊ+ i´ +?S+ i`QM; F?¬M; F?Q M H`M?- M iQ`
M,K KÈB p m B p

@ h®i- #€+ +QB M?Q i?m - m®M; K°i Hv

•m .QÆM; *?'M aÆM M;?2 p"v i?b HB M iK+ ;"i ç-m- H-M F?¬M; +-M h` M; .m KÌ

@ G½Q L;k- p"v i`QM; b® +€+ K|M ,M- K|M ;" Hm°+ +| w M;?o ;b\

•m .QÆM; Zm•M +kM; H M iB M;- M?QM; •m .QÆM; G¶B ç½+ „i M; M; ,

@ :` i?b F?ÄB +-M ?ÄB- ç•v H`i?S+ ,M K v K„M- F?¬M; i? i?B m- +QM MQi +kM;

89yX *?QÆM; 8jN Y 89y, h" T hK+ æ-m L,K

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8jN Y 89y, h" T iK+ ç-m M,K

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M; pBTp M/

•m .QÆM; Zm•M i?"i bU +?'T i?m" M HÌB ;BªB i?Q+? +O ç¢B + •m .QÆM; G¶B- ?„

@ æ9M;- ç9M;- i?`i ;" F?¬M; iQM?- # K|M +ÁM H¢B i?b + "m +-M T?ªB M|B +?Q `ª
m®M; K¶B K|M b€m Hv- M?Q p"v b) H` KQÌB i€K Hv

@ hB m iY M;®+- M m + "m 'v M|B `ä # K|M +ÁM H¢B H`i? M`Q- +?ŠM; T?ªB K¶B

•m .QÆM; *?'M ok i?"i bU ? i +?¶ M|B pÈB +QM KbM?- `ä `¨M; H`i?¬M; KBM? F?¬
`¨M; h` M; .m b) i?m - F?¬M; #B i KbM? +kM; +| i? T?ªB m®M; `QÊm b Q\

@ > ? - #€+ > B- #€+ " - +€+ #€+ /¢v #ªQ hS + `i ç9M;- `QÊm M`v T?ªB ç +?Q M
h` M; .m M;?2 çQÊ+ HÌB +O •m .QÆM; *?'M ok i?b F?¬M; F?ÄB +QÌB T?€ H M ?

@ *?9M; i F?¬M; iQM? ç M K|M ;"- pW `²B M? G¶B ç½ M|B `²B- i?`i ;" H` K v K„M
i F?¬M; +-M M?„+ ç MX

@ h`QÊ+ iB M M|B p i?`i p`i- i i•K H`+? bÎ /o ;¼B H`•K H`+? +kM; pb F?B ç| H` H
+| K°i +•m M?Q i? M`v i`QM; #`B >m aMM; tm•M ;B M; p½M +ªM?, ó>Q ç`Q M;Q`
MQÊ+ 'K p`i çM i`QÊ+ iB M- +Ä F?¬ H m KÈB M?9 H M- 'v F?B +€ HQÊM ç" T / M?

@ æQÊ+- +| #`B i?Æ M`v i-B tBM m®M; T?¢i M;m²M UXV

•m .QÆM; Zm•M iU ;B€+ m®M; +¢M Hv `QÊm i`QÊ+ K†i- +kM; H` pb tm•M ç M p m B
aÆM +kM; M•M; Hv `QÊm H M m®M;X

@ *ÁM M|B p K|M +€

@ *?Ì +?9i- hB m .m - K|M +€ M`v B +kM; #B i- K¶B M,K ç m +| - + "m F?¬M; +-M M
i` M #`M H¢B +| ? B +QM +€\

•m .QÆM; *?'M ok M; ,M HÌB +O h` M; .m - F?€ H„K- K°i ç€K M;QÌB +kM; F?¬M; i?
.m - H½Q i?"i bU +| +ªK ;B€+ Km®M; •v F?| / - i?` M M KÈB i,M; ç° F?| H MX

@ \$- K¶B M,K +| ? B +QM +€- i`QÊ+ ? i H` +| ç¬B- i?S ? B H` +| i?W - M?Q p"v i?k
/ª- KQM; QÊ+ K°i M,K KÈB i®i H`M?X

@ æQÊ+- +€+ M? ` ç M?Q p"v H` F?¬M; +| i`bM? ç°- m®M; `QÊm i?¬B

J|M +€ ç½ çQÊ+ h` M; .m M|B` - •m .QÆM; *?'M aÆM #„i ç-m m®M; - K¶B M; QÌB K
ç½ H` Hv i?S # - #-m F?¬M; F?Q +`M; i? K M?B i HB iX

@ h?`i; ``- i?`i +€- i?`i HÊM F?Q i`m çΦB #B m +?Q ?²M; ?²M; ?Ä ?Ä - +| M; ?o H`
h` M; .m M|B- B +kM; ;"i ç-m- HÌB M`v F?¬M; b B- i? H` iB T iK+ m®M; X

@ æQÊ+ `²B- K'v çS +S Î HΦB p mB p - +?9M; i çB M; O bÈK K°i +?9i

> B M? 2K •m .QÆM; *?'M aÆM ç m ç½ M, K b€m KQÆB- b m F?B m®M; p`B Hv p`
b v- i? +?Q M M`ÌB F?ÄB M?` ,M- ç M M?` ;B[M|B +?m v MX

@ hB m iY i?®B M v pW `²B ûT +?9M; i m®M; p`B Hv- #•v ;BÌ m®M; +?Q M?

*€+ i`QÎM; #®B ç m ç½ çB- •m .QÆM; Zm•M H¬B FûQ KÌB h` M; .m m®M; p`B HvX

_QÊm i?"i bU H` i?S t9+ i€+ i bM? +ªK- ? B M? 2K •m .QÆM; GQM; #•v ;BÌ +kM; i?
m®M; ? i? B +? B `QÊm J Q æ`B KÈB t2K M?Q F i i?9+ #[+ÆK ?¬K M vX t2K iΦE

@ *"m- +"m- ç®i T?€Q +?Q +?€m

h` M; .m pW çB` F?ÄB M?` ,M i?b ç½ #` hB m LB T LB T FûQ HΦB- +¬ M`M; M?Ä
i`QM; [m-M +| F?¬M; Qi T?€Q ç ç®i M?QM; HΦB F?¬M; /€K` i v- +?d #B i i`Æ K
F?€ H` b®i`m°i- #•v ;BÌ i?'v h` M; .m i?b MQm H'v F?¬M; #m¬M; X

@ æQÊ+- +"m b) çQ +¬M; +?9 #ªQ #®B çB +?ÆB T?€Q

h?'v i bM? ?m®M; M€Q M?B i i`QM; iS ?ÊT pB M- h` M; .m +kM; +QB M?Q #MM; ;
M?Q ç½ +?K+ M, K `²B +?Q +?ÆB i`Á M`v- Fw S+ F?B +ÁM M?Ä +¬K i`QM; i v +ª i
+ÁM BM b•m i`QM; ç-mX

JÈB ç| K` ç½ ?ÆM ? B KQÆB M, K- h` M; .m +kM; ç½ b„T F i ?¬M- çB m M`v H`K +
S+ +k- ;B®M; M?Q K°i M; `v i i M`Q ç| M; ;|M i v #` T?€Q M´ +?Q bQM; pM H MX

a m F?B H`K -K o i`QM; b•M i?b h` M; .m çB ç M iB M pB M- M?bM i?'v M?|K /b G

*| +•m p¬ +¬M; b) +?ŠM; ?QÎM; H°+ - i?B M ?¢ F?¬M; +| #[i`Q KB M T?Q- F?QªM
>B M pb Km®M +?B K iB M M; ?B +O M; QÌB i K` iû M; ½ ç m çÊM- H9+ M`v i?"i b
+`M? +QM; X

@ M? h`B m- M? t2K ? i #ªM ?ÊT ç²M; çB- b m ç| +?9M; i b) #`M i? K

h` M; .m +QÌB F?Q€i i v €Q- ?„Mi?`v +?€m; €B +O KbM? ç M; /MM; €M? K„i iÁ KÁ
+¬ #û H M p` ç†i H M K†i #`M pm¬M; X

*Y ?`M; #€M p, M T?ÁM; iS T?~K i?QÌM; +| M?[M; #`M /`B- ç•v H` #B m ?B M i`mv
M?B m F?€+? /m H`+? pb M?bMi?`v M?[M; +•v #9i H¬M; p` M; ?B M KU+ ç T- +ÁM
T?€T K` #Á iB M Km #9i H¬M; ;B`v imv M p` M; ?B M KU+X

h?Q L?½ h` B +kM; F?¬M; M; Q¢B H - i`QM; +Y ?`M; H` K°i +€B #`M /`B /`M? +?Q

@ LB T LB T- ç +`m pB i +?Q +?€m K°i #S+ i?Q T?€T

h` M; .m H`v K°i i`K; B`v imv M i`ªB `°M; i` M #`M- b m ç| H`v i` M; B€ #9i ` K°i +
i`QM; i v ?Q +?•M K9 i v +kM; +ªK i?`v F?¬M; i X

h` M; .m iW M?Ä ç½ i" T [m i?Q T?€T- i`i M?B M +?d H` v m i?Q+? M; ?B T /Q K`
;BÄB ;B M; ;b +ªX a m M`v ?„Mi? K; B bQm i-K +` p`i- pbi? K` ?B m b•m p i?Q
iU +ªK i?`v i?Q T?€T +O KbM? b) F?¬M; [m€ FûK- i? +?Q M M +kM; F?¬M; bÊ T?
M; QÌBX

@ *`m Km®M pB i +€B ;b\

hB m LB T LB T #„i H`v +•v #9i H¬M; +O h` M; .m - pbi? K` ?„M p°B p`M; çQ +¬
F?¬M; KÊB ç-m M, K K` LB T LB T; ?B HQ¢M H M; B`v imv M +kM; F?¬M; `MX

*| M; QÌB Km®M pmM; i v pB i +?[- pb p`v K` F?€+? ?`M; +kM; t¬M; ç M t2K tûi- `ª
i®i ç çQÊ+ i?QÎM; H½K i`bM? ç° i?Q T?€T +O ç®B T?QÆM; X L?QM; #¼M ?¼ F?
h` M; .m iMv iB M +| ?SM; - ?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB H` M; QÌB i`QM; M; ? X

@ h®i-

@ oB i i®i

a m K°i i?Q€M; bmv iQ- h` M; .m pmM; #9i pB i tm®M; , ôh•M MB M M¢T /Q F?€
tm•MUL, K KÊB i?W +?mv M pmB- i i ç Ttm•M +ÁM K½BV

.M M?[M; +?[M®B HB M pÊB M? m- F?€ KQÊi K` H¢B +| F?B K F?v i M?QM; #9i M
`M ç`M?- t2K i`QM; K„i M; QÌB M; Q`B M; ? i?b +kM; F?¬M; i - pbi? K` H`K +?Q tm
i? M i?ÎX

@ " m t`m `²B- # m t`m `²B

h` M; .m HB M iK+ +?„T i v pÊB #¬M T?Q - ?„M iU KbM? ?B m i`bM? ç° +O KbM
M; QÌB i`QM; M; ? i?b +?ŠM; F?€+ M`Q ?¼+ bBM? +`T K°i- M?QM; ç•v H` H¬M ç-m
K†i F?€ M?B m M; QÌB- M?"M çQÊ+ p`B HÌB F?2M +kM; +QB M?Q H` M OBX

h` M; .m pB i +•m, ôh•M MB M M¢T /Q F?€M?- ;B iB i ?`Q i`QÌM; tm•M ôi?"i bU

h?2Q ôh®M; aY h?K+ i? ;B ô ;?B H¢B i?b h?K+ +?O iWM; ` H M? +?Q M; QÌB pB
ç•v H` +•m ç®B tm•M ç-m iB M +O h`mM; Zm®+- i? +?Q M M ç M i?ÌB h®M; M| ç

L?[M; M; QÌB çB ç M +Y ?`M; /KM; +K p, M T?ÁM; i?b T?-M HÈM ç m i?Q+? i?Q T?€
çB M +® i` M- M?[M; M; QÌB M?Q p`v H¢B ;BªM; ;dB +?Q M; QÌB # M +¢M?- pb ç|
pB i` +kM; T?ªB +| #ªM HoM?X

h` M; .m H¬M M`v t2K M?Q i?ª +QM iûT #„i +QM i¬K- pb p`v K` H`K +?Q M?B m M
Km®M iB M H M Km®M ;?B p`B +?[X h i ç M B +kM; i?Q+? +?®M pmB p - pb p`v
p`M ç p†i p½M?- h`B m >`M >B M ibK M?•M pB M b„T t T ¼B M; QÌB çQÊ+ K9 #9i

@ «M; +?O h` M;- +?9M; i çB p`Q M|B +?mv M çQÊ+ F?¬M; \

h`B m >`M >B M H9+ M`v M?bM [m M?- i`QM; +Y ?`M; +| ?ÆM ? B # +?K+ M; Q|B Km®M ç M ;?B p`B +?[- HçB +| K°i ç€K M; Q|B +?2M +?9+ t2K tûi- i?"i bU F?€ ²M +?mv MX

@ æQÊ+

h` M; .m ;"i ç-m- ? B M; Q|B iB M p`Q K°i ;B M T?ÁM; î# M +çM?X

@ M? h`B m- ?ÊT ç²M; M? ç½ t2K tQM; - +ªK i?'v i? M`Q- +| Fw F?¬M; \

Zm ?¬K M v i?b h` M; .m b) ``i #`M `°M- +kM; F?¬M; +| i?|B ;B M çB çQ|B; pÁM; çB i?ŠM; p`Q p'M ç X

«M; +?O h` M;- M?Q p`v i?b `ä ``M; H`i¬B +?B K iB M M; ?B- ``i i®i- i¬B b) Fw- ? [mªM Hw- +`m +S v M i•K- i¬B M?'i ç`M? b) H`K i®i

h`B m >`M >B M H9+ M`v i?"i bU F?¬M; +?d H` #°B T?K+- i?"K +?Q H` M; QĐM; K° .m - pb M m ç`B H` +?QM? KbM? i?b /M F?¬M; MûK ç€tm®M; ;B M; M?QM; imv i ?ÊT ç²M; M?Q p`vX

S?¬M ?ÊT ç²M; +O h` M; .m +| /¬B ` # i`,K M; `M- # M i`QM; ç½ ;?B +?ûT `ä ``M i?€M; HQÆM; +?Q ¬M; +?O h`B m- i?S M`v +kM; F?¬M; H`K +?Q h`B m >`M >B M p`B çB m F?QªM T?Q b m i?"i bU H`K +?Q ?„M ç°M; i•K- +kM; F?•K T?K+ bU [mv

h` M; .m çQ +?Q h`B m >`M >B M ? B ?ÊT ç²M; - K°i T?¬M H` +?mv M M?QÊM; ç²M; M`v ``i çÆM ;BªM- +?ŠM; [m +?d H` çB m F?QªM +?mv M M?QÊM; - M?QM; T çB K ç†+ i?M

h`QM; F?QªM ?ÊT ç²M; i?S ? B +| K°i çB m F?QªM /`B- +?QM? H` ?`M; ?| i`QM; T?ªB çQÊ+ FB K F `ä ``M; - b m ç| KÊB çQÊ+ çQ p`Q iB m i?K- K` HÊB M?m`M b) >B M- +QB M?Q F?¬M; #Ä ` ç²M; p®M M`Q K` +| ?Q ?²M; X

*| M; Q|B b) +?Q `^M; ? B KQÆB T?¬M i`,K M`v +kM; F?¬M; TªB H` M?B m- M?Q p M|B `ä ç| H` HÊB M?m`M #m¬M #€M M?[M; /KM; +K p,M T?ÁM; - ç•v +?QM? H` b® H` +QM b® F?¬M; M?ÄX

hbM? ?m®M; H9+ M`v ;B®M; M?Q K°i M?` K€v i?Ov çB M- TªB i`ª iB M ç'i- iB M M?•M pB M- iB M ?Q ?²M; +?Q +€+ +?O ç-m iQX h`B m >`M >B M H` M; Q|B FBM? tûi i?"i +?†i i?b bÊ ``M; h` M; .m FB K çQÊ+ +ÁM Q iB M ?ÆM KbM? Î T?QÆM; / T?ÁM; X

h`B m >`M >B M ?B m `ä ibM? ?m®M; FBM? /Q M? +O h?Q L?½ h` B- ?`M; i²M Î ç çB i`QM; i?|B ;BM MY M,K- M?Q p`v MY M,K M`v h`B m >`M >B M pšM FBM? /Q ?B m M?'i- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; ;€M? +?`m M; mv ?B K- M m M?Q H`K i®i i?b b) F ?`M; i`QÊ+ ç|X

h`B m >`M >B M +kM; i?'v `ä i`¼M; çB K FBM? /Q M? +O h` M; .m H` ç²+´ +?•m F?€ HÊM- /M T?•M H`K ? B T?¬M +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M KS+ iB m i?K +O +€ h` M; .m MûK ` çB m FB M M`v +,M #ªM H` F?¬M; bÊ h`B m >`M >B M F?¬M; HB h`B m >`M >B M #€M +Y ?`M; K` F?¬M; TªB #€M +?QM? KbM?- i?m M?"T pšM ;- `ä ``M; HÊB /KM; ibM? ?m®M; H9M; i9M; +O KbM? K` ` i v #m°+ +?†i ?ÆM K°i M E?B h`B m >`M >B M ;¼B çB M i?QçB +?Q h` M; .m - ?„M imv KÎKB M; ç²M; w M? i?QªB K€B- M?QM; b m F?B Fw ?ÊT ç²M; M`v i?b #`i K½M i`QM; HÁM; ç½ i M i?"M

@ M? h`B m- M? F?¬M; +¬M +€K ÆM i¬B- i¬B i?"i bU F?¬M; ?B m p pB +FBM? M`v /M M? +| /çv #ªQ çQÊ+ ? B p` ç² ç i?b bÊ ``M; +?mv M FBM? /Q M? +kM; +| FBM? /Q M? M?B m M,K- ;B Q +?Q M? FBM? /Q M? i?b K¼B M; Q|B ç m +| HÊB M

h` M; .m +?Q` T?-M ?ÊT ç²M; M"v +kM; T?ªB bmv tûi F?€ H•m KÈB +| i? +?Q`
?„M /M ç½ v m +—m h`B m >"M >B M /çv #ªQ +?Q ? B M; QÌB ç iY b m M"v iB T [mª
bÊ H" b m ? B M, K i? b ? B M; QÌB FB +kM; +?Q +?„+ ç½ +| i? tm'i bQ- ç M H9+ ç
çQÊ+X

J" +Y ?"M; M"v +| /B M iQ+? F?€ HÈM- h` M; .m H" M; QÌB FBM? /Q M? ç² +´ p" M
çB K H" çQÊ+- pb p"v ?„M Km®M iB T iK+ FBM? /Q M? /KM; +K p, M T?ÁM; ç MQ
i? K K°i M, KX

h` M; .m #B i`ä KbM? M; QÌB i`QÊ+ FB iQM; H" ¬M; +?O b) `i F?| çB H"K +¬M;
T?QÆM; /B M i•K Hw `i F?| iB T M?"M bU i?"i M"v- #¼M ?¼ iB M? M; mv M çB #m¬
b® F?¬M; - +kM; F?¬M; Km®M M; ?2 M; QÌB i b B #ªQX

æ†+ #B i h`B m >"M >B M H" M; QÌB +| / M? iB M; - F?€ i? M? + Q- K†i KkB +kM; F
ç²M; +?Q ç®B T?QÆM; i?Ä K½M- M?Q p"v K°i M, K b m bÊ `^M; ç®B T?QÆM; b) #

L m M?Q p"v i?b b m K°i M, K h` M; .m +kM; F?¬M; i? iB T iK+ FBM? /Q M? /KM
K" çB m FB M +?Q h`B m >"M >B M M?bM i?b +| p H" h` M; .m +| ?çB M?QM; i?U+
HÈMX .M b Q ?„M +kM; F?¬M; i`¬M; +°v p"Q b® iB M +| çQÊ+ iW pB + #m¬M #€M
HÊB M?m" M +kM; F?¬M; i? 'K p"Q ç•mX

@ M? h`B m- b€M; K B i¬B T?ªB `ìB F?ÄB "„+ EBM?- M?[M; +?mv M HB M [m M ç
/MK- K†i F?€+ iB K p i? K p" B M?•M pB M- b m ç| +ªB içQ # M M; Q" B- H" K K°i p
M?[M; i?S F?€+ +?Ì i¬B p `²B ?½v M|B

h` M; .m F? B #€Q p" B +•m pÈB h`B m >"M >B M- b m ç| ?„M M?È ç M K°i bU FB M

@ æ9M; `²B- i M +Y ?"M; +kM; i? v ç´B- ç´B i?"M? .m >mv M h` B

h` M; .m H'v ;B'v #9i` ;?B i M +Y ?"M; +?Q h`B m >"M >B MX

hmv h` M; .m +kM; Km®M ;¼B M| H" oBM? "ªQ h` B +?ŠM; ?çM- M?QM; ç| H" i M +
M, K- #¼M ?¼ ç½ ç, M; Fw i M- pb i? /Si F?Q€i ç†i i M +O KbM? p" h-M >mv M "
?"M; X

@ æQÊ+ `²B- M; °v K B H" KMM; #®M- +kM; M M çB H"K- K B i¬B b) +?çv M?[M; i?

h`B m >"M >B M F?) ;"i ç—m ç²M; w- çB m FB M +O h` M; .m pÈB ?„M H" `i i®i- M
bU H" +?QM? ?„M +kM; F?| iB T M?"MX

a m F?B i?°v h`B m >"M >B M Fw i M i` M ? B #ªM ?ÊT ç²M; - h` M; .m ;?B K°i iì +
çQ +?Q ç®B T?QÆM; - iW H9+ M"v +Y ?"M; +QB M?Q H" bªM M; ?B T +O h` M; .n

h`B m >"M >B M çQ i'i +ª / M? b€+? ?"M; ?| i`QM; +Y ?"M; +?Q h` M; .m - ?„M
i` M / M? b€+? F?¬M; M?[M; +| ;B€ +ª M?"T ?"M; - +ÁM +| +ª ;B€ #€M H - F +ª M?
t td +kM; çQÊ+ ;?B +?ûT `ä `M; - H"K +?Q M; QÌB i M?bM [m H" i?°v M; vX

h` M; .m p®M +| tm'i i?•M iW M; "M? i`B +?QM? F iQ€M- i? H" M?bM p"Q / M? b€
M, M; HU+ p" T?~K +?°i H"K M; QÌB +O h`B m >"M >B M- i?"i bU H" iQÆM; ç®B ?"i
>B M M|B i`QM; +Y ?"M; +ÁM K°i HQÊM; ?"M; i²M +| ;B€ K°i i`B m- #•v ;B| M?bM
?ÆM K°i +?9iX

a m F?B tY Hw tQM; +?mv M ?ÊT ç²M; - h` M; .m i?m ?²B ? B T?-M ?ÊT ç²M; i?m
ç`M? çB ` i?b h`B m >"M >B M FûQ HçB,

@ «M; +?O h` M; - +°m M M b„T t T K°i M?•M pB M i`B pK ç M ç•v

@ h`B pK b Q\ h¬B +?QM? H" H"K +¬M; i€+ i`B pK- +kM; F?¬M; +—M +?S\

h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- ç•v +?d H" K°i +Y ?"M; M?Ä- +—M [m€B ;b M?•M pB M
KbM? +kM; çO F i iQ€M +?Q M| `²BX

@ «M; +?O h` M;- M M KÌB M?•M pB M i`B pK- pb i`QÈ+ FB i¬B FBM? /Q M? +kM
ç! M m +! ;b F?¬M; `ä i?b b) F?¬M; i®i

h`QÈ+ FB H` +Y ?`M; +O KbM?- h`B m >`M >B M K°i i v M„K ;B[- pb p`v K` +! ?
KbM? iB T iK+ H`K pB + i?2Q i?!B [m2M- F?¬M; +~M i?“M H¢B i¢Q ` iB M; t'mX

h` M; .m M;?2 p`v +kM; T?ªB t2K tûi H¢B- M? 2K `m°i +ÁM F?! iBM M!B ;b M;Q`
pB + i?b #`v M;Q`B b€M; +kM; i®i ?ÆM- pb p`v ?„M KÎ KB M; ?ÄB,

@ M? h`B m- i`` M +O S? M :B oB M M`v H` i? M`Q\ \*! T?€i bBM? i`°K +QÈT ;b

h`B m >`M >B M +! +?9i F€ [m€B- ç M; M!B p p'M ç i`B pK- b Q H¢B çQ b M; i``
HÌB,

@ S? M :B oB M #•v ;BÌ F?¬M; F?€+ ;b K°i F?m +?Ê çB M ?bM? +O „+ EBM?- i
+?mv M F?¬M; i? - +?d H` i`°K +„T pti i?b F?! M!B- +! ç¬B F?B /m F?€+? i?QÌM; #

h` M; .m F?Q€i i v €Q M!B,

@ M? >€+?- M? i?"i HÊB ?ΦB- KÊB ç| K" ibK çQÊ+ K°i +¬ M;?B M +Sm bBM?- +?Q
'v- i¬B b) +?m~M #` K°i i•M T?ÁM; îiB M pB M +?Q M?- M m F?¬M; i?Q+? i?b i¬B
î # M M;Q" B

@ «M; +?O- M? #B i ç'v- +¬ ;€B FB H" M;?B M +Sm bBM?- i¬B +?d i®i M;?B T T
H" K b Q- ? v M? /çv i¬B K°i F?| M|B +?mv M pÊB +€+ +¬ ;€B M?û\

a m F?B M;?2 çQÊ+ HîB +O h` M; .m i?b >€+? GQM; i?"i bU +| +?9i T?€i b-m-`
?„M bBM?` K†+ +ªK- +ªK i?'v ? B # M F?¬M; tSM;X

@ h¬B b Q +| i? /çv +?Q M? çQÊ+ \ h¬B F?¬M; T?ªB H" h•v J¬M E?€M?- F?¬M; +?
h` M; .m HB + K„i M?bM- KbM? +kM; +?d pW p oM? #B i FB T b®M; tY M K +?Q
K°i +?9i`²B M|B,

@ >¼+ + Q +kM; F?¬M; H" p'M ç - ? B M;QîB ç m +| tm'i i?•M M¬M; i?¬M- ç m +|
M?QM; p T?QÆM; /B M ?SM; i?9 p" v m i?Q+? i?b +| ?ÆB T?B M

@ æ9M; p"v- F?B i¬B p" +¬ 'v M;²B # M +çM? M? m- +¬ 'v M|B M?[M; i?S i¬B +?Q
>€+? GQM; +kM; `i b-m HQ- ?„M H" K°i +?"M; i` B M¬M; i?¬M- HçB îi`QM; [m•M
#ªM F?¬M; ?B m M?B m- i€M ;€B +kM; F?¬M; #B i M M H" K b Q +?Q i®iX

@ h? M"v çB- M? >€+?- #•v ;Bî +| #^M; +'T # +kM; +| i? ;?B / M? ?¼+ i" T- M? î
;b- F?¬M; #^M; i? K ;B ?¼+ i" T- +| i? i?B içB +?S+- M m ç•m i?b çB ?¼+ +?Q +| i
M b) +| M?B m iB M; M|B +?mM; - i? M"Q\

h` M; .m ?B m `ä >€+? GQM; i`QÊ+ H9+ i? K ;B [m•M M; k +| i?"M? iQ+? ?¼+ içT
F?®M F?| M M KÊB çB HQM?- #•v ;Bî M m ?¼+ i" T i`î HçB i?b +| i? i?B ç"m ççB ?

@ «B- M"v M? >€+?- pb ?çM? T?9+ +O KbM? K" +® ;„M; K°i +?9i +kM; F?¬M; H"
+kM; F?¬M; +| ;b H" t'm

h?'v >€+? GQM; M?, M M?| i?b h` M; .m HçB +?Q i? K K²B HY X

@ æQÊ+- ¬M; +?O- +S tY Hw i?2Q M?[M; ;b M? M|B
>€+? GQM; ;B½M ?"M; +?•M K"v ` - ?„M tB i +?†i M„K ç'K- ;B®M; M?Q b„T çB ç€M
h` M; .m pW +QîB pW M|B,

@ æQÊ+ `²B- p" B M; "v M[ i¬B # "M pB +- M? +S çB ibK i" B HB m +O K°i i`QîM; M

h` M; .m p" "ç+? aQ +?ÆB çM i`QM; b•M K°i H9+- M?|K •m .QÆM; Zm•M H9+ M"
+?Q ? i i i- ç M i®B i'i M?B M H" T?ªB m®M; `QÊm- ç€K i` i?b ç®i T?€Q i`QM; b
p L;¼+ hmv M aÆM M?QM; i`QM; iS ?ÊT pB M pšM `i p m B p M€Q M?B iX

a m F?B +ÆK MQÊ+ MQ M p" iB M +?•M •m .QÆM; Zm•M- h` M; .m çB ` ?"m pB
Km®M ibK K°i i€+ T?~K i?B ?¼ ç M; "v K B çQ +?Q ¬M; +K ;B€K ç`M? i?QîM; i?S
"ªM i?•M h` M; .m H" K°i M?" bQm i-K +´ p"i- ?ÆM M[?„M +kM; #B i ççB bQ FB
`MK #2M; KbM? H" M?" i?Q T?€T- ?ÆM M[iWM; M|B KbM? H" ;B€Q bQ /çv ?¼+- b
ç² +´- i?B ?¼ +?d H" M;?B T /Q K" i?¬BX

L;QîB i?Q+? bQm i-K i?b b) i?Q+? pÊB #9i iQ+? i?U+ +O +´ M?•M- h` M; .m i?'v
a€M; bÈK ?¬K b m h` M; .m K M; i?2Q #S+ i` M? ó*"M GQM; p" T?B iY çB /çQ +¬
LBM? p" M?B m K|M ?Q [mª ?B K +| p"Q KM ç¬M; `îB F?ÁB iS ?ÊT pB M- M?[M; K
?B m FQM? +?Q ¬M; M;QçB ?„M- #•v ;Bî t2K M?Q H" KQÊM ?Q ?B M T?"iX

æ` çB K ? M EBK J" T +?QM? H" ççB ?¼+ "„+ EBM?- ççB bQ ç½ îi`QM; M"v iW i?
+kM; +?Q iWM; /îB M?"- pb F?¬M; i? i`U+ iB T +?çv p"Q M M +?B +| i? ;YB t2 M
J"TX

EBK J" T ? € + Y FQM ? t m ® M ; - ? „ M i ? ' v M ? [M ; i ? S h ` M ; . m + - K i ` M i v K " F ? ¬ M ;
i ? ' v h ` M ; . m ? b M ? M ? Q + † + - K i ? 2 Q K ° i # S + i ` M ? - ¬ M ; + K i m v i ? m H p " i M ? Q M ;
+ U + ` - i ` Q Ê + M v F ? ¬ M ; i ? m ç ² + ' X

h ` M ; . m + Q Ì B + Q Ì B M † B ,

@ M ? EBK - ç • v H " # S + i ` M ? i - B K M ; p i W > Q M ; F Q M ; - + † H B M [m M ç M i ' i B M
+ K t 2 K - ç t 2 K + † i ? M ? " M ` B p) ? v F ? ¬ M ;

@ * " m ç W M ; M † B + € B ; b p ; B i ? + O ¬ M ; + K - ¬ M ; ' v F ? ¬ M ; i ? Q + ? M ; ? 2 ç • m - ç B p
H ' v # S + i ` M ? ` - M ? Q M ; + † T K „ i + O ¬ M ; - ¬ B - ç B i ? ¬ B

EBK J" T / W M ; t 2 H € B - b m ç † H ' v ` K ° i K † M ç ² + ? Æ B H " + Q M ; ' m i ` 9 + F ? € K Q Ê i K
i ` Ê M K „ i ? € K ² K - F ? ¬ M ; T ? ª B ¬ M ; + K F ? ¬ M ; + † + Q M ; € B b Q \ EBK J" T K M ; i ? 2 Q i ?

@ > ? - ¬ M ; + K H Ê M i m ' B - ? Æ M M [H € B + † i Q M ? i ` + Q M - + ? 9 M ; i M m i † M ; + ? Q -
+ † M ; ? o H " [m ® + # ª Q - i ? " i b U + † + • m + ? m v M H B M [m M

a m F ? B M ; ? 2 EBK J" T M † B t Q M ; i ? b h ` M ; . m + k M ; T ? ª B M Î M K + Q Ì B - i ` Q Ê + F B
+ ? m v M M " v - M ? Q M ; # • v ; B Ì K Ê B ç Q Ê + M ; ? 2 M ; m v M # ª M i W i ` Q M ; K B M ; EBK J" T

æ † H " ¬ M ; + K # ` M ; Q Ì B i ç M i ? , K p " H " K T ? B M - M ; Q Ì B ç M [m € M ? B m - p b i ? K " p
i ` 9 + ç M ; # M ? - t B M K B M ç M i ? , K ô - M ; Q Ì B ç M M ? b M p " ? B m w - t Q v M ; Q Ì B # ª

* • m + ? m v M M " v ç Q Ê + H Q m i ` m v M ` i ` ° M ; - ` i M ? B m M ; Q Ì B + ? Q H " i ? " i - i ? " K + ?
p " Q b € + ? - b m M " v ¬ M ; + K K Ê B M † B , ó æ • v H " ; ? B M ? - K - i - B + Á M # B i ` ä p K b M ? -

h ? " i ` F ? B ç † M ; Q Ì B ç M t B M + ? [[m € M ? B m - Î M ? " + k M ; F ? ¬ M ; + † i ? Ì B ; B M H " K ;
+ ? Q M ? b U - i ? + ? Q M M ¬ M ; + K K Ê B i ® M ç M ç " B + • m + € Î F ? € + ? b € M E B M ? h • v -
ª Q p - M ; Q Ì B i ? Q Ì M ; F ? ¬ M ; p " Q ç Q Ê + X

L ? Q M ; i ` ® M [m € H • m + k M ; F ? ¬ M ; ç Q Ê + - i ? H " ¬ M ; + K p M ? " p " p B i H M + Y / Á M
t B M K B M ç M i ? , K - M m ç ~ v + Y T ? € i K ° i ç ² M ; i B M 5 ô - ¬ M ; ç € M H M i ` M + Y - M ? Q
ç ½ + † M ; Q Ì B H ' v K ' i X

L ; " v ? ¬ K b m ¬ M ; + K # ' i ç „ + / o T ? ª B / M M ; # 9 i # B p B i , " ª M i ? • M + † # M ? - F ? ¬ M ; i
i ? b M ? „ M H € B - [m • M i Y i U i ` ¼ M ; 5 a m ç † ¬ M ; + K / M M ; ? ² / € M H M + Y - M ? Q M ; b m
M Q Ê T X

a m M " v K ° i p ` + ? m v M p ) i ` M ? + ? • K # B K H " æ B M ? h ? ¬ M ; # B i ç Q Ê + K Ê B p) K ° i #
i ` 9 + # ` # M ? ô i † M ; + ? Q ¬ M ; + K - i ? H " + † + ? m v M ç + ? Q M ; Q Ì B ç Ì B i ? K i ? „ i X

a m F ? B ç B p " Q F ? m M ? " - EBK J" T M ? b M K ° i ¬ M ; H ½ Q ? Æ M b € m K Q Æ B ` ² B # „ i + ?

@ * ? 9 + K W M ; M , K K Ê B - t B M ? Ä B M ; " B ? ¬ K M v + † M ? B m M ; Q Ì B ç M i b K i ? - v F ? ¬ M

@ E ? € i ® i - ? ¬ K M v M ; Q Ì B ç M F ? ¬ M ; M ? B m - M m F ? ¬ M ; ¬ M ; + K + k M ; ? Q i ' M i B M

EBK J" T M ; ? 2 p " v i ? b M † B K ° i i B M ; p È B h ` M ; . m - ? B M ; Q Ì B ç B H M H - m ? B X L
i ? M " v i ? Q Ì M ; + ? d + † ? B i - M ; - i - M ; / Q Ê B H " + ? € m i ` B + O ç € B b Q - # ª M i ? • M ¬ M ;
; B M T ? Á M ; - K ° i H " T ? Á M ; M ; O p " K ° i H " T ? Á M ; H " K p B + + O ¬ M ; X

EBK J" T / M M ; b S + ; ä + Y - ç € B b Q + k M ; + Á M F ? ¬ M ; [m € i ? Q M ? i B M ? Q M ; # M i ` Q
` • K i ? M ? ? Q F ? M - b m ç † + † M ; Q Ì B H M i B M ; ,

@ B p " v \

@ h ? - v - H " + Q M - + Q M ç M + ? 9 + i i i ? - v - M ; " B M ? " M ` ; B ¼ M ; M † B + O + Q M + ? S \

@ æ S # û M " v - p " Q ç B - ç † M ; + Y H € B + ? Q F „

h ` Q M ; T ? Á M ; i ` m v M ` i B M ; + Q Ì B - i m v • K i ? M ? F ? ¬ M ; H Ê M M ? Q M ; H € B ` i ` ä `

@ h ? - v - + Q M / " T ç - m + ? 9 + i i M ; " B

h?B ?¼ ç² + ´ +| i`mv M i?W iW t tQ - i` M +Æ #ªM H` K°i pÁM; im-M ?Q`M- i`i M?
tQ - M,K tQ K°i M;QìB i?-v #„i ç² ç /"T ç-m +kM; iWM; #MM; H M i` M? Hm"Mt½ ?
i?®M;- i`QM; K„i HÈT M;QìB ;B` i?b i`ìB ç'i pm #® i?-v H` + Q [mw- pb i? /"T ç
FBM? ç` M;?o X

@ æQÊ+ `²B- hB m J" T- çQ ç M +?Q i?-v H p"i ;b p"v\

oW `²B h` M; .m #` ?"M? ç°M; +O EBK J" T H`K +?Q ?QªM; bÊ- ?„M +ÁM +?Q F
M?bM i?2Q •K i? M?- T?€i ?B M ç¢B bQ ç M; M;²B t2 H,M- +-K FQM? H9T i`QM; i
p` #` M;QìB i [m'v ` -vX

:QÆM; K†i ç¢B bQ `i i? M? i9- M?bM [m M?Q +O T?K M[- M?QM; i` M K†i ç½ +
çQÊ+ +?ªB +?dM? i - p K†i K M; i?2Q MK +QìB M?Q i` i?Æ- M?bM [m ;B®M; M?

@ h?-v- +QM çQ ç M +?Q i?-v K°i +QM ;'m i`9+ ç² +?ÆB- H¬M; `i KQÊi- M;`B bì
EBK J" T ç†i K|M ç² +?ÆB +O KbM? H M çMB ¬M; +K- pb i? KÈB #` ¬M; +K +QìB H

@ hB m J" T M`v- i¬B ç½ M|B +?mv M FB H` ;Bª- b Q + "m +ÁM i†M; i?S M`v\ h?-v
+?d H` K°i ;B€Q pB M K` i?¬B

«M; +K H M iB M; H`K +?Q h` M; .m Î# M +¢M? +| +?9i i¬M FQM?- ?„M i?'v F?B
p - ?Q`M iQ`M H` HìB iW M°B i•KX

"° /¢M; F?B K i®M #bM? i?ªM +O ¬M; +K H`K +?Q i•K ibM? p®M M€Q ç°M; pb M,K
#bM? ´M i`Î H¢B- +| H) ç•v H` bS+ [mv M`k +O M?•M +€+?X

@ *ÁM +| F?€+? M[b Q\ JìB M;²B- KìB M;²B

«M; +K i?` HU+ FûK- M?QM; F?¬M; +-M FQM? H9T ¬M; +kM; Hì Kì i?'v çQÊ+ ? B M
H,M KìB F?€+? M;²B tm®M;X

@ hB M bBM?- +?€m H` M?` bQm i¬K- M;QÐM; K° M?•M T?~K +O iB M bBM?- i? M
h` M; .m H-M ç-m iB M ;†T K†i ¬M; +K- i? +?Q M M +kM; +9B M;QìB # HQÊi- b
;? b H¬M;X L?QM; F?B ?„M M;²B tm®M; i?b bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q M;²B p`Q ç®M
b€+? pîX

hB M bBM? HB M iK+ F?Q€i i v M|B,

@ E?¬M; /€K M?"M- i¬B +ÁM b®M; i? K çQÊ+ p`B im´B K` i?¬B- +kM; F?¬M; /€K M
+ "m- i¬B i B K„i ç m M;? M? M;½M;- + "m M|B HÈM H M K°i +?9i

«M; +K +QìB +QìB `²B M|B i? K,

@ L,K i`QÊ+ +| p`B M;QìB ç M ç•v ç i¬B ç M H`K +?O i`+? / M? /U +O K°i [m„ T?9
i"i- i¬B +ÁM M;?2 çQÊ+ `ä`M;X "•v ;Bì i¬B M;?2 F?¬M; `ä- M?bM F?¬M; i?'v- `ä
`ä`M; T?ªB ;B M?"T ?°B i`M i

hB M bBM? M|B H`K +?Q h` M; .m p` EBK J" T Mî MK +QìB- iQM? +€+? ~M ;B'm F?-
M;QìB # M +¢M? +ªK i?'v i?ª HÄM; ?ÆMX

@ hB M bBM?- bS+ F?Ä2 +O M;`B +ÁM `i i®i- +?€m M|B i?b M;`B M?'i ç`M? +| i?

h` M; .m M|B p` H†M; H) T?|M; HBM? F?Q ` p`Q i`QM; i B p` K„i +O ¬M; +KX

E?QªM; i?ìB ;B M ç M „+ EBM? h` M; .m ç½ i?Y M;?B K HBM? F?Q pÈB ¬M; M;C
T?€i ?B M M?[M; ¬M; +K HÈM im´B +| H) pb +Æ M,M; i?€B ?| [m€ K¢M? K` +,M #ªM
F?Q- /M F?B +ÁM i?S+ M?QM; çQ HBM? F?Q p`Q +kM; F?¬M; T?€i ?B M` X

@ N - i?"i bU H` +| i? M;?2 i?'v- t2K ` M;QìB pmB p i?b iBM? i?¬M +kM; i?QªB K
ç|M; +Y F?¬M; +?†i F?¬M;- b Q i¬B i?'v K€i i? \

ob ¬M; +K im´B + Q M M pW `²B h` M; .m /MM; ?ÆB M?B m HBM? F?Q- ¬M; +K +
M`v `i `ä`M; i`QM; ;B M T?ÁM; ç-v F?Q 'KX

@ h? -v - +Y çQÊ+ ç|M; `i F,`
EBK J" T M; ?2 p" v i? b +, M; i? ŠM; ? ŠM H M- ? „M p° B p" M; çQ K„ i M? b M- H¢ B i B M
F?| F?, M- M m +| +?9i +ª K H¢ M? b) b B M? ` ?" m [mª M; ?B K i`¼ M; X

@ Š- K„ i +| ?Æ B KÄB- +| i? H" ç¼+ b€+? H•m- ¬B- i? "i` +kM; F?¬M; ç¼+ çQÊ+ p
«M; +K H'v F?, M i v` tQ K„ i- b m ç| M| B pÈB h` M; .m ,

@ hB m iY- + "m + -K i` M? ; b i` M i v p" v\ G" i` M? +O B\
h` M; .m +mM; FQM? ç€T,

@ G" i` M? óT? B iY /¢Q +¬M; pB Mô +O ?¼ bo M; U /KM; G M; h? LBM? i? ÌB * "M C
ç M +?Q M; "B i? QÎM; i? S+

@ G M; h? LBM? \ h` M? ; Bª +O ¬M; 'v F?¬M; M? B m M? QM; i` M? i? "i +kM; F?¬M
i¬B F?¬M; i? 'v` ä` "M;

«M; +K F?) H„ + ç- m- H½Q H" M? Q p" v- F?¬M; M? b M` ä i? b M| B F?¬M; M? b M` ä- b
+?mv M ; B i? Q T? €T p" b Q m i- K- K° i +? [M; "M p" M; - K° i +•m ; B€ i? B M F B K X

@ L" v- F?¬M; ç9M; - i? -v- b Q M; "B #B i hB m h` M; K M; i` M? ç M\
EBK J" T Î# M +¢M? +?Ê i ç† i M; ?B p' M- ? „M #B i` ä €M? K„ i +O i? -v +?d +| i? T?•
b Q ?¬K M v +| i? i? 'v i? S i` QM; i v h` M; .m \

@ h¬B i? 'v i B m iY F B + -K K° i #S + i` M? i` QM; i v
«M; +K +kM; F?¬M; M; ?o M? B m K" i? m" M K B M; i`ª HÌB- +?d H" b m F? B M| B` i?
? B M, K`² B H½Q +?Q i? M" Q M? b M i? 'v çQÊ+ M? [M; p" i; b ç| iW T?Q t X i`mv M

@ h? -v- M; "B i? "i b U +| i? M? b M i? 'v b Q\
EBK J" T M; ?2 p" v i? b pW KWM; pW bÊ- M m i? -v +| i? F?¬B T?K + H¢ B i?` H U + -
[m®+ ; B - p b H½Q +ÁM` i M? B m +¬M; pB + M? QM; p b i`Î M; ¢B K„ i FûK K" +?Q i

@ h? 'v i? b M| B H" i? 'v- i M K" T M" v- +| ; b K" F€ [m€B- M, K tQ i¬B ç•v +kM; ç° i M
; B| +| i? i? 'v i? b` ä` "M; H" ¬M; i`ÌB +ÁM +?Q i¬B H" K i? K p" B pB + M [

«M; +K M" v +ª çÌB H" M; QÌB`°M; `½B- b m F? B i`ª B [m K° i i? F, K Q ; B| - ç²M; i? Ì
H" K +?Q H½Q i? "i b U +| K° i i•K i QM? F?¬M; bÊ ?½B pÈB # 'i F€ çB m ; b X

.M #•v ; B| ¬M; +K F?¬B T?K + i?` H U + - çB m M" v +kM; F?¬M; H" K T?€ i b B M? T?ª M
p m B KWM; p b M? [M; +¬M; i€+ +?Q ?Q" M i? "M? +O K b M? X

*Æ i? +QM M; QÌB p®M H" K° i F?Q p¬ +MM; T?S + i¢T- i`QM; H`+? b Y h`mM; Zm®
F?B +?QM KQÆB i m' B i? b` ,M; ç2M` - H¢ B i B T i K + K¼+ ` ,M; - ç®B pÈB ¬M; +K i?
M; ?o M? B m- +?d KQM; b Q +| i? ÌB ; B M H" K pB + K" i?¬B X

L| B i? "i i? b i? €B ç° #b M? i o M? + Q ç° +O ¬M; +K H" K +?Q h` M; .m p®M bÊ T?€ i b
HÄM; ?ÆM- +| +•m M| B ó; †T +?mv M F?¬M; bÊ ?½B ô- i m v +•m M" v i? QÌM; t m v M
H- M ç- m i B M ? „M çQÊ+ i? 'v X

@ h? -v- M; "B p" hB m h` M; i`Á +?mv M K° i +?9i- +QM çB i Q B H 2 i
EBK J" T +kM; F?¬M; M; ?o M? Q ¬M; +K- ? „M #„ i +?mv M K° i i B M; p" çB t m®M; H
+K ç i? QÆM; HQÊM; - + -M T?ª B +?Q ¬M; +K ç M # M? pB M F B K i` - p b ? „M bÊ -
T?ª M +?B m X

«M; +K pšv pšv i v pÈB h` M; .m`²B i? m" M K B M; M| B,

@ hB m iY- K m çQ #S + i` M? ç M ç•v- + "m i? m çQÊ+ #S + i` M? iW ç•m\

*m°+ çÌB ¬M; +K M; Q`B ; B€Q /K+ i?b v m i?Q+? HÈM M?`i +?QM? H` ; B€K ç`M? p`
pb K„i FûK M M M?[M; M, K M v `i Qi F?B ; B9T M; QÌB i ; B€K ç`M?- +ÁM T?QÆM;
?QÎM; - pb ç®B pÈB ¬M; +K i?b pB i +?[ç½ H` K°i i?|B [m2M- /M F?¬M; M?bM `ä +
>¬K M v €M? K„i +?Êi i`Î M M `ä `M; ?ÆM- ç²M; i?ÌB +ÁM +| M?B m M, K +?Q ; B9
+´- i? H` +kM; bBM? ` +ªK ; B€+ i? K- pb p`v F?¬M; çÊB h` M; .m H M iB M; K` M
L?QM; ¬M; +K M|B HÌB M`v +kM; pb tm`i T?€i iW H M; ?o - pb i?“i HÁM; i?b H½
h` M; .m K M; ç M +?QM? H` #9i iQ+? i?U+ +O G M; h? LBM?X

898X *?QÆM; 898 , *?QM? . M?X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; 898, *?QM? / M?X

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

ob G M; h? LBM? imv p) F?¬M; Qi i` M? +mM; çbM?- M?QM; i` M? +O M; QÌB M`v
T?¬M HÈM H` H`v ; B`v h`B m hB M- H` HQ¢B ; B`v /€M M?B m HÈT H¢B pÈB M? m-
+Y b´- i? +?Q M M iQM? +?`i i?¬`€T- p) i` M? +kM; F?¬M; / #ªQ i²MX

L?[M; #S+ i` M? i`QM; +mM; i?ÌB M?“ h? M? i?“i bU +| `i Qi i²M i¢B- +| i? M|B H
H` #9i iQ+? i?U+ +O G M; h? LBM? i?b #•v ; BÌ +?ŠM; [m +?d +ÁM KQÌB ? B KQ
i`QM; i v M?“ bQm i-K p` #ªQ i`M; Î „+ EBM? p` MQÈ+ S?€TX

«M; +K iWM; iU i v ; B€K ç`M? K°i #S+ i` M? óG½Q bQ i?B m bQô +O G M; h? L
+mM; „+ EBM?- #•v ; BÌ #S+ i` M? `v +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M KÎ` - pb KÎ`°M; ` b)
+| #B M T?€T ; b im #´X

ªªQ i`M; +® +mM; #ªQ i²M i` M? ç½ +ÁM pQÈM; p`Q ibM? ?m®M; M?Q p`v- ?m®M
; B M- ç•v +?QM? H` K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M K` ¬M; +K F?¬M; iBM #S+ i` M
i?U+ +O G M; h? LBM?X h`i M?B M pÈB i•K iQM? +O ¬M; +K- ¬M; b) t2K tQM; KI
i?2QX

@ hB M bBM?- i` M? M`v H` +?€m +| çQÊ+ iW K°i M; QÌB MQÈ+ M; Q`B Î >QM; FQM;
M; QÌB •Q- ç-m i? F, i`QÈ+ iWM; ç M h`mM; Zm®+

h` M; .m M; ?o ç M tm`i i?•M ?Q`M; i°+ M?“ h? M? +O ¬M; +K M M /MM; HÌB H)
F?¬M; çª ç°M; ; b ç M +?mv M M?“ h? M? K`i MQÈ+ p` H`K M?[M; #S+ i` M? i€M H

@ š- +kM; TªB t2K +?Q `ä KÈB çQÊ+- F?B ç| i` M? +O G M; h? LBM? HQm H¢+
M?B m- F?¬M; +?d H` i` M? +O ¬M; `v- i` M? +O M?B m ?¼ bo F?€+ +kM; HQm

«M; +K M; ?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b p K†i +| +?9i +?`M ç°M; - pb F?B H½Q +Á
ç`M? +´ p`i [m®+ ; B i?b iWM; pB i p`B [mv M b€++ M|B p ?QÈM; çB t|B KÁM +O
MQÈ+- +kM; t•K M?“T M; ?B M +Sm- i? +?Q M M +kM; #B i b•m p M?B m p`M ç X

E?B M?“ h? M? #` /B i i?b ?Q`M; çB M ?Q`M; +mM; Î „+ EBM? i`Î i?“M? #° iQ H
MQÈ+ S?€T- K°i b® +mM; çB M +O i?“M? pB M ?Q`M; ; B i`Î i?“M? MÆB ç|M; [m•
+?Q M M +| `i M?B m i€+ T?~K `ÆB p`Q i`QM; i v M?[M; [m®+ ; B M`vX

oQ /K M?Q M, K tQ [m•M ç°B æS+ ç|M; [m•M Î hY Zm M; *€+ #•v ; ÌB M^K i`QM; h`m
ç` T?QÆM; K` *`M GQM; bY /KM; ç ; BÈB i?B m +€+ #S+ i` M? [mw pÈB [m-M i?-

Zm M; *€+ +¬M; i?¬M iQÊM;ô H¬M ç¬m iB M H" tm'i ?B M Î MQÊ+ æS+- ç•v imv i
i`MM; ?ÊTX

J" M?[M; #S+i` M? [mw i`QM; M°B+mM; M?" h? M? +!`'i M?B m Î;B i°+ h`2v`+O
iQÊM; H½M? + Q M?'i+O [m•M S?€T i`QM; HB M [m•M [m®+ i i'M +¬M; p"Q h`m
h`2v`X

S?QÆM; /B M;B€K ç`M? ç²+´+kM; F?¬M; T?ªB +,M+S p"Q M?[M; #B m ?B M p" ?
T?ªB +,M+S p"Q i`mv M i?W +O M|+MM; pÊB+€+ M?•M i® Î M?B m K†i K" +?Q
F€ T?S+içTX ob p"v K" b m F?B M;?2 h` M; .m M|B p H B H`+? +O #S+i` M?-
?QÊM; t|B KÁM+O +€+ p"i T?~K [mw M,K tQ X

@ hB m iY- KÎ #S+i` M? ` i?"i+?"K- i¬B Km®M t2K K°i+?9i

«M; +K /MM; i v +?®M; H M t2 H,M Km®M çSM; H M M?QM; F?¬M; i?"M? +¬M;X hv
i`QM; T?ÁM; M"v- ?„M H¬M ç¬m iB M i?'v çQÊ+ ¬M; +K iÄ` b®i`m°i- M?QM; çB n
HQ¢B+®+?'T+O ¬M; +K pÊB M;? i?m"iX

@ hB M bBM?- M;¬B çWM; ;'T- i` M? M"v ç +?¶ M;¬B iW iW t2K +kM; çQÊ+

h` M; .m +QÌB- i`QÊ+ iB M ç~v t2 H,M+O ¬M; +K ç M i`QÊ+ #`M- H¢B H'v FQM? H
KÎ` #S+i` M? ó*`M GQM; p" T?B iY çB /¢Q +¬M; pB MôX "S+i` M? M"v /`B +?WM
i?2Q HÌB+O ¬M; +K- +?d KÎ` #ªv KQÆB+2MiBK2i K" i?¬BX

«M; +K +kM; F?¬M; H M iB M; - H½Q +¬K FQM? H9T- +ª M;QÌB M?Q +9B ;^K tm®M
ç½+! ?ÆB`¢M MSi- K°i H9+ H•m b m KÊB M|B,

@ *m®M T?¬M M"v H M- i¬B Km®M t2K # M /QÊB

«M; +K i?"i bU`'i [m M i•K ç M #S+i` M? M"v- M; v +ª +?mv M +?€m i` B+O KbM?
F?¬M; T?€i ?B M` - b m F?B M?bMF„ MY ;BÌ KÊB i?Î /`B K°i ?ÆB M|B,

@ "9i iQ+? i?U+ +O G M; h? LBM? imv F?¬M; ;?B H¢+ F?QªM- M?QM; M m M?bM
¾ p" ?bM? i?€B t½ ?°B F?B ç| - #S+i` M? M"v H" i?"i

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HÌB+O ¬M; +K i?b +kM; F?¬M; +! T?ªM SM; ;b- pb i`QM; H
ç| H" #9i iQ+? i?U+ +O G M; h? LBM?X L?QM; çB m M"v H¢B H"K +?Q EBK J" T
+kM; H" +?mv M ;B ;B€K ç`M? i?B ?¼ - i'i M?B M #B i`à M?[M; #S+i` M? +O G
+kM; F?¬M; M;ì h` M; .m +! K°i #ªQ #®B M?Q p"vX

EBK J" T H" T iS+ iB M H M M?"M H'v FQM? H9T i`QM; i v +O ¬M; +K- b m F?B +~M
;"i ç¬m M|B, i`mv M +"T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

@ h?¬v M|B F?¬M;M b B- M m M?bM p"Q MB M ç¢B i?b i?'v +¬M; M;? p" i`bM? ç
M[+! +Æ ?°B çQÊ+ p) T?B iY+O ?Q" M; ç - F?¬M; T?ªB H" G M; h? LBM? i?b +?

EBK J" T /WM; H¢B K°i+?9i`²B iB T iK+ M|B,

@ L?QM; i€+ T?~K+O G M; h? LBM? i²M i¢B ç M #•v ;BÌ #` i` M? Hm" M`'i HÈM-
+mM; i`U+ iB T HQm H¢+` M;Q`B- F?¬M; +! H¢+ F?QªM bQm i¬K+O / M? M?•M p
h? LBM?- M m +?Q` i?b +?„+ +?„M b) ;†T T?ªB i` M? Hm" M HÈM

«M; +K M;?2 çQÊ+ HÌB M"v i?b F?) ;"i ç¬m- b m ç| M?bM h` M; .m ?ÄB,

@ hB m iY- i` M? M"v +"m +?m~M #` #€M b Q\ > v bQm i¬K bM?- ?Q†+ ?B M +?Q ç
h` M; .m F?¬M; M;?o ¬M; +K b) ?ÄB M?Q p"v- ?„M bmv M;?o +?•M i?"M? K°i H9+

@ "€M i?b b) F?¬M; - #•v ;BÌ +?d H" bQm i¬K- M?QM; b m M"v +! çB m FB M b) KÎ #
ç'i MQÊ+ i?b +?„+ H" F?¬M; - pb #•v ;BÌ i`QM; #ªQ i`M; +®+mM; +ÁM`'i M?B m p"i
ç #ªQ i²M

h` M; .m M|B` M?[M; HÌB i?"i HÁM; - ?„M b) F?¬M; i?B m iB M- +! H) b) +! i•K iC
¬M; +K ?ÄB i?b iMv iB M i`ª HÌBX

>B M +?Q [m®+ ;B \ h` M; .m i`QÊ+ M v ç m +?Q M;?o M?Q p"v- pb KbM? +| i?b
i? K [m M- M?Q p"v +kM; i®i ?ÆM ``i M?B m bQ pÈB MûK p"Q i`QM; F?Q +O M?"
«M; +K M;?2 K";"i ç-m M|B,
@ *"m M|B +kM; ç9M;- +| i? ;B[HçB M?[M; p"i T?~K [mw i? M"v i?b +| +¬M; HÈM
+?ŠM; [m M i`¼M;- hB m J" T- K m H'v +QM /'m p" #9i +O i¬B ç M ç•v
@ hB m iY- i¬B b) ç H M p" B +?[p" ç HçB HBM? 'M- + "m t2K +| çQÊ+ F?¬M;\
«M; +K +^a çÌB ç½ F?mv M M?B m M;QÌB ?B M p"i T?~K +?Q ç'i MQÊ+- M?QM; H½Q
F?¬M; KB M +QĐM;X
@ æQÊ+- i'i M?B M H" [m€ i®i- iB M bBM? +| i? ç +?[H" pBM? ?çM? +O +?€m
h` M; .m M;?2 p"v i?b i?"i bU pmB bQÈM;- ¬M; +K H"K p"v F?¬M; F?€+ M"Q H"K
/ M?- /M H" i` M? ;B^a +kM; #B M i?"M? i?"iX

89eX *?QÆM; 89e , oB i GQm LB KX

>Q" M; EBK æ²M;
h€+ ;B^a, æ^a L?½M
*?QÆM; 89e, oB i HQm MB KX
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M, pBTp M/
*?mv M bQm i-K i` M? +?[ +| iQM? ç†+ i?M`B M;- M|i?"i bU F?¬M; i? M"Q /mM;
bS- pb bQm i-K F?| F?,M- ?ÆM M[+ÁM M?B m ç†+ çB K F?¬M; ;B®M;X
oQ /K M?Q ç² +´- M? M m i? K #Èi #'i +S i?S ;b ç|i?b b) M?Q `„M p) i? K +?•M- F
;B^aK tm®M;- M?QM; i` M? +?[i?b F?¬M; T?ªB M?Q p"vX
L m pB i p" B HÌB ?Q†+ +| Hç+ F?QªM i` M i` M? +?[- M?Q p"v ;B€ i` bQm i-K +O
#ªM i?•M i` M? +?[H" ç² +´- i?"K +?Q H" M;QÌB HQm +?[+kM; i?QÌM; H" M?•M p"
+?[+O #¼M ?¼ p®M +kM; H" `i [mw ?B K- pb i? K" bBM? ` ?B m QÈM; / i?Q i
h?"K +?Q F?B i`B m ççB i? v ç´B- p®M +| M?[M; i€+ T?~K +O +€+ iB m M?•M p"
M?QM; b m F?B çQÊ+ / M? ;B HQm +?[?Q†+ Hç+ F?QªM HQm MB K- pb p"v K" i?
T?~K +kM; i,M; iB MX
ob M;QÌB HQm +?[?Q†+ Hç+ F?QªM H M i` M? +?[i?QÌM; +kM; H" / M? ;B i?B ?
ç®B pÈB K°i p" B #S+ i` M?- +| F?B ;B€ i` p" B +?[+O M;QÌB pB i HQm MB K +ÁM
i€+ T?~KX
J" H9+ M"v ççB bQ Km®M ç / M? H M #S+ i` M? i?b F?¬M; çÆM i?m-M H" / i?Q
H"K +?Q #S+ i` M? i`Î M M +?QM? / M?X oÈB / M? p¼M; +O ¬M; +K i`QM; ;BÈB k
H½Q ç +?[- ç HçB Hç+ F?QªM- M?Q p"v #S+ i` M? G M; h? LBM? M"v i?"i bU ç½
pB i`QM; MQÊ+ i?b +,M #ªM F?¬M; B +| #'i F€ HÌB /` M;?` M"Q pÈB p'M ç i?"i ;Bª
@ h?-v- ç½ +?m~M #` tQM;
ob i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M [m ¬M; +K F?¬M; pB i +?[+?Q M;QÌB i - pb p"v K" #9i
+?QM? H" i?'K MQÊ+ p"Q ç-m #9i- +?Q i'i +ª T?¬M H¬M; i`Î M M K K KçBX ob M r
F?¬M; çQÊ+ H"K K K i?b b) F?€ ;BÁM- H"K U+ p,M; ` - `i F?| +QBX

æ•v H¨ #9i H¨K #^M; `•m +?m°i- +?mv M bY /KM; ç ;?B +?[ M?Ä- +?d /MM; `•m +?m
iBM? F?B i- FB m +?[pB i` `i ç T- óG M æbM? h"ThUô +O oQÆM; >B *?B M' E
pB i #^M; HQçB #9i `•m +?m°i M"vX

«M; +K ç h` M; .m KÎ #S+ i` M? ` - b m ç! t€+? #9i bmv M; ?o K°i H9+- +m®B +M
+?¶ i`®M; , óh?€M; ;B M; M,K 'i /"m- +ªK i?'v pmB bQÊM; pb çQÊ+ ;†T #S+ ?¼ +
pB i K°i ?"M; +?[M?Q p"v- b m ç! +?€m i` B Î # M +çM? çQ +QM /'m ç M- ¬M; +K
HçB Hç+ F?QªMX

hmv i'i +ª +?d H¨ ? B +?K+ +?[M?QM; +! i? i?'v çQÊ+ T?QM; i?€B +O ¬M; +K- F
T?QM; ç° +O M; QÌB i`B i?S+- ?ÆM M[ +ÁM bBM? ` +ªK ;B€+ iB m b€B- iQ iQÎM;
ç•v +kM; H¨ K°i T?QÆM; /B M +?QM? H½Q b€M; içQ ` i`QM; +€+? pB i i?Q T?€T

@ *€K ÆM- +€K ÆM iB M bBM?

h` M; .m F?¬M; M; Ì H-M M"v HçB +! K°i MB K pmB M; Q" B w Km®M M?Q p"v- pb i?
pÈB ççB bQX

@ E?¬M; +! ;b- b m M"v M m +! çB m FB M i?b M M pmM; i v i?m M?[M; i€+ T?~K i`
p H¨ çQÊ+

«M; +K F?Q€i i v €Q M!B- MK +QÌB i` M K†i` i b€M; HçM- ç9M; p"v- +?d +! i? /M
K" i?¬BX ob MK +QÌB +O ¬M; +K i?"i bU ?²M M?B M ;B®M; M?Q i` M?Ä- `i / /"M
HÁM; M; QÌB- H¨K +?Q M; QÌB i F?¬M; iU ;B€+ çQÊ+ +ªK i?'v i•K iBM? b€M; bO ?

@ h?-v- H9+ M"v €M? K„i p" i?QM? HU+ +O M; "B ç°i M?B M +?mv M #B M i®i- +C
pB M FB K i` HçB +?Q +?„ +?„MX

E?B i?'v €M? K„i +O ¬M; +K pšM /WM; HçB i` M #S+ i` M? +O G M; h? LBM?- E
M +çM? M!BX G9+ M"v H¨ ç-m M,K b) F?¬M; B iBM? M; mv M ç M # M? pB M- /
+€+? bªM; F?Q€B M?QM; +?Q +?„ + ç½ Km®M çBX

«M; +K +QÌB F?Q€i i v €Q M!B,

@ h M K" T M"v- i?-v + "m +ÁM F?Ä2 H„K- M; QÌB ?ÆM +?QM KQÆB +?d +-M b®M;
ç M # M? pB M i?b çQÊ+ ;b\

@ *kM; M M ç M t2K i? M"Q- hB m EBK pW KÈB /WM; t2 /QÈB H-m

*?€m i` B +O ¬M; +K +kM; KÎ HÌB F?mv MX

@ æQÊ+ `²B- +€+ M; QÌB ç9M; H¨ "B i ç•m i¬B çB # M? pB M p M?" HçB F?¬M; M?

«M; +K HB M iK+ H„+ ç-m M?QM; +kM; ç²M; w- ç9M; H9+ EBK J" T çB ç M b m HQM
çB- ¬M; +K ç°i M?B M M!B,

@ *?Ì +?9i- ?¬K M v + "m i` B M"v ç M +?ÆB- i¬B Km®M ;?B HçB +?Q + "m 'v K°i #S
.çB bQ +?Q iWM; +ªK ;B€+ +?[KbM? ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M- imv M; QÌB ç M i?
+?[- M?QM; /M H¨ M?[M; M; QÌB F?¬M; +-m +?[- +?d +-M ¬M; +K +! F?ª M,M; ç m
p" B +?[X

æ•v +kM; H¨ K°i T?QÆM; /B M bªM; F?Q€B +O ¬M; +K- pb i` M i?` i`QÌM; +! M?B
iB M ¬M; +K p" #çM # çB /çQ i` M +?Ê ç² +´- #çM # +?d p"Q K°i #S+ i?Q T?€T `²E

@ "S+ M"v H¨ i?"i ? v ;Bª\

«M; +K +QÌB +QÌB M!B,

@ L; QÌB M"v pB i +?[+ÁM i®i ?ÆM +ª i¬B

hWM; +! M?B m M; QÌB M!B p H B H`+? M?[M; #S+ i?Q T?€T H¨K ;Bª i?2Q FB m +C
iB M; M!B,

@ .MM; +?[+O i¬B ç ç´B H'v +?9i ;çQ Km®B- t2K M?Q +kM; i®iX

EBK J" T # B i `ä K K + ç Q + ? + O h` M ; .m ç M ç • v ? ¬ K M v - ? „ M H " T i S + / W M ; i v M
@ h ? - v - + " m ' v i ? " i b U K m ® M + - m M ; " B ; ? B + ? [- + " m ' v K Î + Y ? " M ; Î S ? M : B o B M
@ æ Q Ê + - i ¬ B M ; ² B F ? ¬ M ; p B i ç Q Ê + + ? [H È M - # • v ; B Ì + ® ; „ M ; ; ? B H È M K ° i + ? 9 i - +
M ; Q " B F B p " Q + ? Q i ¬ B
« M ; + K M ; ? o p ¬ + M M ; + ? m i Q " M - ç + ? Q E B K J " T ç B ` M ; Q " B H ' v F ? m M ; p B i + ? [
.m ` ² B ? Ä B ,
@ * " m i ` B - + " m ç ` M ? ç t i i M ; b + ? Q + Y ? " M ; \
h` M ; .m p ° B p " M ; ç € T ,
@ h M H " .m > m v M h` B - + ? € m p " # € M ; € B b „ T ç Q M ? ? ¬ M - p b p " v K " ç t i i M + Y ?
' v - i B M b B M ? i ? ' v i ? M " Q \
« M ; + K i ` - K M ; • K K ° i H 9 + ` ² B M Ì B ,
@ * ' M M ? M i ? Q Ì M ; + Q B M K M [H " • K / Q Æ M ; - • K i ` Q Ê + / Q Æ M ; b m - i B m i Y - i ¬ B
+ " m F ? ¬ M ; # ^ M ; H ' v • K + O + ? [> m v M - ç ' B H € B i ? " M ? h m v M .m h` B - + " m i ? ' v i ?
h` M ; .m b m v M ; ? o K ° i H 9 + p " + ^ K i ? ' v F ? € i ® i - / K M ; + K p , M T ? Á M ; + ? Q M ? H " ; B ' v
H È M H " ; B ' v h m v M - K " + ? • m # € m M ; ¼ + i ? € + ? + ? Q M ? H " M ; Q M ; F i i ` Q i m i ? B i F
+ ? Q M M + € B i M h m v M .m h` B i ? " i b U ? v ? Æ M + € B i M K b M ? ç t i # B i # Q H - M .
@ * € K Æ M i B M b B M ? # M i M - b) H " h m v M .m h` B X
h` M ; .m ç ² M ; w F ? ¬ M ; + ? 9 i / Q / U X
« M ; + K + ? Ì E B K J " T i ` ^ B ; B ' v i m v M ` - b m ç Ì t € + ? # 9 i H M p B i t m ® M ; # + ? [X E
H È M M ? Q M ; b • m b „ + i B m b € B - + S M ; + € T + Ì H U + - h` M ; .m ç M ; ç ` M ? i ` - K i ` ² F ?
ç - m p " i Ä ` F ? ¬ M ; ? " B H Á M ; ,
@ E ? ¬ M ; i ® i - H € B ; ? B i ? K K ° i + € B M [
@ M ? E B K - ç W M ; M Û K ç B
h` M ; .m i ? ' v E B K J " T + - K i Ì ; B ' v F B ç B b M ; K ° i # M i ? b p Q Æ M i v H ' v M ; v - ç • v
+ K - / M ¬ M ; F ? ¬ M ; ? " B H Á M ; M ? Q M ; ç ® B p È B ? „ M i ? b M ? Q p " v H " ` ' i i ® i X
@ > ? - + " m K m ® M ; ? B T ? - i ¬ B + k M ; b) ; ? B H € B H Ì B i U + ? Q + " m ç ¼ + i ` m v M K È
« M ; + K + Q Ì B T ? € i H M ? ? ^ - i Ä w ç h` M ; .m ç t i # S + i ` M ? H M # " M - b m ç Ì ç i
K È B ; ? B H € B + ? Q h` M ; .m K ° i i Ì F ? € + X
« M ; + K H " K p B + ` ' i + ? , K + ? 9 - K ½ B ç M F ? B ç M i Ì i ? S M , K K È B / W M ; i v X " S + i ? Q
ç Q Ê + ¬ M ; + ^ i ? ' v p W H Á M ; - M ? Q M ; h` M ; .m + " M ; i ? K i ? Ä K ½ M - p b # ® M # S + i ` C
K b M ? X
æ B m M " v ç ® B p È B h` M ; .m i ? b F ? ¬ M ; + ? d H " i € + T ? ~ K i ? Q T ? € T - M Ì + Á M ç € B #
+ ? ' T + O ¬ M ; + K - + " M ; ç € M ; ; B € ç ? „ M [m w i ` ¼ M ; X
@ * ? Ì + ? 9 i - i ¬ B b) ; ? B H € B # S + F ? € +
> ¬ K M v i B M ? i ? - M + O ¬ M ; + K + Ì ? Æ B i - + Ì H) M ; m v M M ? • M H " p b ç ½ H • m ` ² B F ?
E B K J " T i ` ^ B ; B ' v i m v M ` - M ; ~ M ; ç - m b m v t ù i p + € B i M + O h` M ; .m p " h - M > m
E B K ð - M K O M K • ð + ç 3 # ð Q ; # 5 ð A ð p ° ; Q ? • ð O ` M ; + @ F £ # m - M ð p V ð ° + ð ð F

@ «M; «M; +?O h` M;- M;`B +| i? iU KÎ +?®i +Y çQÊ + F?¬M; \ E?QªM; i?ÌB; B M M
b„T ç M M +ªK t9+ F?¬M; ´M ç`M? - ç½ H`K #` i?QÆM; ? B M; QÌB- M; v +ª M? *?
+„M- i¬B bÊ

oB M# `Q p FB /M #B i`ä h` M; .m H` ¬M; +?O +O L; Q pB M i?b +kM; F?¬M; /
+?d +| i? çm´B pB + KbM? M?QM; L; Q h•v h¢M; i?b F?€+ - M| +| i? tY Hw KbM? -
`ä`M; # M M`Q M†M; # M M`Q M? X

@ æQÊ + - i¬B ¬K H`v M| - M? ` KÎ +Y çB - çQÊ + F?¬M; \

h` M; .m #` HÌB M|B +O pB M #ªQ p H`K +?Q /Î F?| + /Î +QÌB - çWM; M|B H` ?„M +
/M H` +| K M; i?2Q +kM; F?¬M; bY /KM; +?Q hB m "¢+? aQX

G9+ M`v M?•M pB M #ªQ p Îi`QM; T?ÁM; ;€+ çQÊ + ;B +® #^M; ;¼M; b„i M?bM ` M
H`v +´ +QM +?| L; Q h•v h¢M; K`m i`„M; - i`QM; HÁM; bmv tûi K°i +?9i - +ªK i?`v T?
i? pSi çB - pb p`v KÊB +~M i?`M çB ` KÎ +Y +?QM?X J°i •K i? M? KÎ +Y p M; H
+?| M; HmB p T?ÁM; - ç°M; i€+ ç½ [m€ çO M? M? M? MX

"¢+? aQ pW p`Q i`QM; L; Q pB M i?b +?¢v çB M; v - h` M; .m ç|M; +Y tQM; +kM;
i F?¬M; #B i K` /MM; ;`v çB M i`M +¬M; "¢+? aQX ob p`M ç M iQ`M - L; Q pB M
M - i`M; +°M; çQÊ + T?•M T?®B M, K #° `QB çB M `i K¢M?X

@ J°+ æ - m - i¬B M; ?2 i?`v iB M; ;`Q +O "¢+? aQ i?b #B i M; v +`m ç M - "¢+? aQ F
t Q ç°M; - L; Q çQÊ + ? B im´B i?b +kM; + - M T?®B ;B®M; - M m F?¬M; b) H`K i`M i

GQm smv M iW t çB ç M ç|M - M?QM; ?„M +kM; T?ªB i`€M? K†i "¢+? aQ - pb M?[M;
pB M +kM; F?¬M; ´M ç`M? - ?„M bÊ "¢+? aQ +kM; M?Q i? X

h` M; .m ;B[ +?†i i v GQm smv M çB p`Q i`QM; L; Q pB M `²B KÎ KB M; ?ÄB,

@ L; Q bBM? +?Q \ J m çQ i¬B çB t2K

@ Í T?Q # M FB - +| b€m L; Q K +?m`M #` ç - ç m +?m`M #` F„ +`M;

GQm smv M pMM; ` F?ÄB i v h` M; .m `²B M|B,

@ L?QM; M; Q`B ç¢B + L?•M h? M? h?® J¶ i?b L; Q oQÆM; H¬M; p`M; F?¬M; +?Q
T?ÁM; [m M b€i t2K - pb i`QM; M?[M; +, M T?QM; FB ç m H„T ç†i + K2`

@ >W - ? B çS +?9M; M| çWM; /•v p`Q M? m - L?•M h? M? h?® J¶ ç¢B +

GQm smv M pW M?` + K„i ç½ i?`v "¢+? aQ +?¢v ç M # M +¢M? L; Q oQÆM; H¬M;
oQÆM; H¬M; p`M; F?¬M; M?`M B M; Q`B L?•M h? M? h?® J¶ - /M H` *?m h?Kv iWM
M`v M| +kM; F?¬M; i? K M?`M K†iX

æ®B pÈB L; Q oQÆM; H¬M; p`M; i?b L; Q pB M M`v M| H` pQÆM; ;Bª - i`i +ª L; C
M?QM; pb çªK #ªQ ?mv i i?®M; +O L; Q h•v h¢M; - M; Q`B L; Q oQÆM; H¬M; p`M;
+ÁM K M; ç M K°i +QM L; Q F?€+X

L?QM; L?•M h? M? h?® J¶ ç½ T?ªB M i`Q +QM L; Q FB p` p`B +QM L; Q +€B Î K°
oQÆM; H¬M; p`M; p` +?9M; T?€i bBM? tmM; ç°iX

"•v ;BÌ "¢+? aQ çoM? ç¢+ +?¢v ç M - F?¬M; +?d H`K +?Q \*?m h?Kv p` GQm smv M
L?•M h? M? h?® J¶ i`QÊ + M v K?B m L; Q h•v h¢M; +kM; F?¬M; #B i T?ªB H`K b
iW ç•m +?¢v ` K°i +QM hmv i L; Q + Q HÈM mv K½M? M?Q p`vX

@ "¢+? aQ - [m v p

h` M; .m +kM; i?`i bU HQ H„M; - ?„M #B i +| M?[M; ç°M; p`i ç M F?B +QM +€B bB
/[p` F?| i? iB i +? X hmv "¢+? aQ H` /Q L; Q oQÆM; H¬M; p`M; çQ p +?Q h` M;
pšM iÄ p ?Q`B M; ?B p K®B [m M? ;B[ "¢+? aQ p` L; Q oQÆM; H¬M; p`M; - ;B®M
bBM? ` çS +QM / i`„M; p`vX

@ :`Q - ;`Q

"¢+? aQ H„+ HQ +€B ¢-m HÈM- b m ¢! F?) ; -K K°i iB M; pÈB h` M; .m - H¢B +?¢v
H¬M; p`M; X

æB m H`K +?Q L?•M h? M? h?® J¶ +ªK i?`v F?¬M; `ä +?QM? H` ¬M; #¢M ;B` FB +
T?ªM SM; M`Q- M; QÊ+ H¢B +ÁM /MM; ¢-m +¼ +¼ H M ¢-m hB m "¢+? aQX >„M H
h•v h¢M; - i`i M?B M #B i ¢! H` ?`M? ¢°M; iÄ ` i?•M K"i +O L; QX

"¢+? aQ H9+ M`v +?¢v ¢ M iWM; +, M T?ÁM; +?m`M #` +?Q L; Q K bBM? K` ?Qi ?
+QM L; Q K î # M i`QM; +kM; +! #B m ?B M F€ [m€B- +?9M; +kM; F?¬M; +Y ¢°M;
L; Q K M`v /M H` L; Q oQÆM; H¬M; p`M; ¢KM; p`Q +kM; M?2 ` ,M; ?€ KB M; M`B ;

@ *`m h` M; - `i p mB F?B ; †T H¢B +`m- #¢M +O i¬B

L?•M h? M? h?® J¶ i?`v ? B # M F?¬M; +! t mM; ¢°i i?b i`€B iBK ¢ M; i`2Q H M +
?„M H¢B /MM; ;B¼M; F€ [m€B ?ÄB,

@ *`m h` M; - b Q i¬B +?Q iWM; ;†T [m +QM L; Q æ¢B hmv i aÆM M`v # Q ;BìM?

893X *?QÆM; 893 , h€M? J¢M; aBM? _ X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 893, h€M? K¢M; bBM? ` X

L?!K .`+?, h2T;

L; m²M, oBTp M/ M M; m²M UXV

*?! L; Q h•v h¢M; T?€i /K+ p` bBM? i`QîM; `i Km°M bQ pÈB +?! i?QìM; - M! T?ªB?
H` i`QîM; i?`M?X

ob p`v M M L?•M h? M? h?® J¶ i m v #B i i`QÈ+ ¢! h` M; .m +! K°i +QM hB m hmv
M?QM; ?„M M^K KÆ +kM; F?¬M; M; ! +QM L; Q +! i?•M ?bM? iQÆM; tSM; pÈB L; Q
H` +QM +?! L; Q M?Ä #û p`Q M, K i`QÈ+X

@ L?•M h? M? h?® J¶ ¢¢B + - ¢•v +?QM? H` +QM hB m hmv i L; Q M, K tQ i¬B K M
K†i M? m

h` M; .m Mî MK +QìB- ; -M ¢•v ?bM? i? +O "¢+? aQ M; `v +`M; HÈM- H9+ M`v ¢½
M?bM [m i?"i bU ;B®M; M?Q K°i +QM bQ iY K`m i`„M; - ¢B H¢B M; `M; + Q ¢-m mv

> B +QM L; Q +QM +O h®M; Zm•M p` GQm smv M i m v HÈM `i M? M? M?QM; M m
aQ- bÊ ``M; M; QìB i b) bBM? ` +ªK ;B€+ ? B +QM L; Q FB #` +?O #Ä ¢! BX

@ h?"i bU H` +QM L; Q M, K i`QÈ+ b Q\

L?•M h? M? h?® J¶ M; ?2 ¢QÊ+ HìB +O h` M; .m i?b +kM; F?¬M; ¢ w ¢ M K†i ¢'i #
i`QÈ+ M; U+ [m€ t m®M; i`QÆ+ K†i "¢+? aQ- i`QM; KB M; +ÁM M!B ;b ¢! F?! ?B mX
#`M i v t m®M; ¢'i- +QB M?Q /"T ¢-m pÈB "¢+? aQ p`B +€BX

@ M? *?m- L?•M h? M? h?® J¶ ¢¢B + H`K ;b p`v\

h` M; .m i?"i bU +ªK i?`v F?! ?B m- ?„M /MM; +MB +?Ä ¢KM; ¢KM; p`Q *?m h?Kv î

@ L?•M h? M? h?® J¶ ¢¢B + M!B "¢+? aQ H` ?! i?•M +O hmv i aÆM M[i?¬M- H
aÆM

*?m h?Kv M!B H`K +?Q h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i M!B ;b ?ÆM- "¢+? aQ +?d H`
M`Q +kM; F?¬M; HB M [m M ;b ¢ M M[i?¬M ;b FB - +?ŠM; H) M[i?¬M H¢B ?! i?•M

@ æQÊ+ `²B- +?¶ M`v +! M? *?m i`¬M; +QB H` ¢QÊ+ - i¬B ¢Q +`m ¢B ¢ M t2K +?!
¢! +?9M; i ¢ M T?ÁM; [m M b€i ¢ +?ì

G9+ M"v F?Q i`lB H" Ttm•M H" `i H¢M?- imv GQm smv M #¼+ [m M? M; QlB K°i +€
M?QM; pšM H¢M? `mM- pb p"v K" FûQ h` M; .m Km®M çB M; vX

@ æ½ bBM? `²B b Q\ æB- çB t2K

@ > v ç M; "v K B `²B t2K- #•v ;Bì L; Q +QM ç M; M;O- ?ÆM M[ L; Q K #ªQ p `i
?¬K F?mv F?Q„i F?¬M; M M FBM? ç°M;

EB M i?S+ +?mv M M;?B T +O *?m h?Kv K¢M? ?ÆM GQm smv M- pb p"v K" ` i v M
`®B ;B' + M;O +O L; Q +QM X

@ E?¬M; t2K i?b F?¬M; t2K- +?9M; i p T?ÁM; [m M b€iX J°+ æ-m- i¬B M|B +?Q +
v m ?ÆM +ª "¢+? aQ p"Q H9+ M?Ä

h` M; .m #` HìB +O GQm smv M H"K +?Q /î F?|+ /î +QlB- ?ÆM M[ç K FûQ KbM?
i?'v L; Q +QM- +?šM; H) KbM? H¢B +?¢v iÈB t2K K" M ?bM? ;B€K b€i\

h` M; .m i?'v L?•M h? M? h?® J¶ i?dM? i?QªM; pšM çB H¢B # M M;Q" B M?[M; +,
K b„T bBM?- pb p"v ?„M M|B,

@ L?•M h? M? h?® J¶ ç¢B + - K¼B M; QlB M M çB M;?d M;ÆB- L; Q K +kM; F?¬M
M v

@ >¬K M v ? B +QM L; Q M"v iÄ` +U+ F€ v M ioM?- /U i?2Q FBM? M;?B K +O i¬
#®M ;Bì iÈB- i? M M i¬B T?ªB +?ì

L?•M h? M? h?® J¶ H„+ ç-m iÄ w h` M; .m +| i? `lB çB- pb L; Q +| i? ?bM? [m€ H
M"v H"K K +kM; F?¬M; [m€ ?ÊT +€+? - M m M?Q ç +?9M; bBM? bªM iU M?B M K" F
L; Q +QM b) #` K ç +? iX

@ o"v i?b çQÊ+

h` M; .m ç M; ç`M? +MM; GQm smv M #Ä çB- b m HQM; +?Êi p M; H M iB M; ;Q-
aQ ç M; +?¢v ç M- +Æ i? K"m i`„M; ç•K p"Q i?•M i? K"m p" M; +O L; Q oQÆM; H-

@ h`î p - æ E?îB5

L?•M h? M? h?® J¶ H M iB M;- pW `²B ?„M i?'v `ä F?B h` M; .m Km®M çB i?b æ
+?QM? H" L; Q oQÆM; H¬M; p" M; ç°i M?B M +?¢v ç M b m HQM; h` M; .m - M| ?€
H¢B #` "¢+? aQ ç~v` X

"¢+? aQ +kM; F?¬M; [m M i•K L; Q oQÆM; H¬M; p" M; +| [m M ? ;b pÈB KbM?- i`Q
+?šM; F?€+ M"Q +? KbM?- pb i? #•v ;Bì H¬M; K Q iQ" M i?•M M| /UM; M;QÊ+ H M
M?bM +?^K +?^K p"Q L; Q oQÆM; H¬M; p" M;X

@ *?mv M ;b tªv` p"v\ L; Q oQÆM; H¬M; p" M; b) F?¬M; i`M +¬M; i¬B +?S\

h` M; .m T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- ?„M i?'v ? B +QM L; Q ç M; ;B^M; +Q pÈB M?
i€+ i`'M M +?Q hB m "¢+? aQ- ç +?Q M| #bM? ioM? H¢BX æ²M; i?lB L?•M h? M?
;B[H'v +´ +O L; Q oQÆM; H¬M; p" M;X

hmv i?€B c° +O L; Q oQÆM; H¬M; p" M; pÈB hB m "¢+? aQ H9+ M"Q +kM; M?Q pÈ
M?Q M; ? M? ç°M; +O hB m "¢+? aQ pW `²B +kM; +?¼+ ;B" M M|X

@ æWM; ç M- +ªK t9+ +O æ E?îB F?¬M; ´M ç`M?

L?•M mv F Ð mvÐ h0F Ðmv@Ð Ð +0 M; iÀ°Â´MÐa´Mª • ?bM •B\$ M? Ð
h` M à#ÔWÃ0 Ð‡ Ð L0'•L?¨ M³M p€CđÀ Ðđ%0cM p€CđÀ ÐÐ hÓh 0 Ð‡ 0 đ `•@ !0c@ 0 Ð³M 0?-

GQm smv M iS+ ;B"MM?bM h` M; .m X
h` M; .m çSM; H M FûQ +?,M K M ç M ç`M? çB M;O- b m ç! HçB ?ÄB,
@ æçB smv M- çWM; M;O- ?ÄB +"m +?mv M M"v- æçB >MM; p" >-m hY +ÁM +¬M;
F?¬M;\

@ *"m ?ÄB ? B iB m iY FB H"K ;b p"v\ o"B ?¬K i`QÈ+ ? B i M M"v +ÁM çB i?2Q GQ
GQm smv M i?"i bU F?¬M; ?B m `ä p ibM? ?bM? +O æçB >MM; p" >-m hY- pb ç½
/ M M?[M; +?mv M HB M [m M ç M +Y ?"M; i?9 +QM;X

*?m h?Kv p®M H" [mªM Hw +O +Y ?"M; i?9 +QM; +kM; ç½ +?çv ç M L; Q pB M- M
H" +O GQm smv M- i'i +ª+€+M;?B T pK +ÁM HçB ç m ;B Q +?Q GQ "BM?- M; v +
Qi M?B m +kM; H" GQ "BM? iU +?`m i`€+? M?B KX

h` M; .m F?¬M; i`ª HìB GQm smv M- ?„M iB T iK+ i`mv p'M,
@ æçB >MM; p" >-m hY `®i +m°+ i? M"Q\ h¬B ?ÄB p p'M ç M?•M T?~K

@ L;?2 hB m "BM? M!B ? B M;QìB M"v `i HBM? HÊB- i`QÈ+ FB +?d H" F?¬M; +?Q
M?Q +kM; F?¬M; i - M m F?¬M; ç i¬B ;¼B çB M i?QçB ?ÄB hB m "BM? t2K i? M"
GQm smv M pW M!B pW H'v çB M i?QçB ` - h` M; .m +QÈT H'v- ?„M M!B,
@ *! # M? b Q\ *"m t2K #•v ;Bì H" K'v ;Bì `²B- çWM; M!B H" i¬B- ç' B HçB H" +"m M
;B'+ M;O- bÊ `^M; b) i`î K†i M; v

GQm smv M #B i`ä h` M; .m F?¬M; M!B M?ªK- ?ÄB ç M ? B M;QìB FB i'i M?B M
KB M; M!B,
@ L"v- +"m i bK ? B M;QìB #¼M ?¼ H"K ;b\

@ h¬B Kî K°i +Y ?"M; çÁ +´ î "„+ EBM?- Km®M i bK ? B M;QìB #¼M ?¼ ç M i`¬M; +
çQÈ+ b Q\

h` M; .m M!B i?"i HÁM;- ?„M +! w M?Q p"v iW F?B iQM? iQ€M Km HçB h?Q L?½ h
iB M M?QM; HçB i?B m M;QìB- /M +! iB M i?b bÊ `^M; +kM; F?¬M; i bK çQÈ+ M;QìB
h` M; .m bmv tûi `i H•m- ""M? S?B p" >€+? GQM; H" F?¬M; T?M ?ÊT- ? B M;QìB
?"M; i?b b) +?ŠM; B çB p"Q- ?ÆM M[#€M ç² +´ +kM; F?€+ pÈB M?[M; T?QÆM;
Km®M H"K i?b T?ªB +! FBM? M;?B K t½ ?°B iQÆM; ç®BX

:B®M; M?Q ç€K M?•M pB M +Y ?"M;- M?i ç`M? T?ªB +! #ªM HoM? +?d ?QÆm M!
M[/ K†i T?ªB /"v- #` M;QìB i M!B ç9M; iBK ç2M M?QM; pšM T?ªB iQÆB +QìB ?È
L?QM; ç²M; i?ìB T?ªB +! #ªM HoM? i`î K†i- M m F?¬M; i?b iB K #` T?€ b) i bK B #
L m iMv iB M i?¬M; #€Q imv M /KM; M?•M i` M i?` i`QìM;- bÊ `^M; +?Q H"K K°i in
F?¬M; +ÁM [m¬M H!i K" K†+X h`QM; M;?"M? ç² +´ î "„+ EBM? +! K°i +•m i? M"v-
HQçB +?mv M i` M i`ìB /QÈB ç'i- +kM; F?¬M; +¬M +?çv ç M +?¶ M"Q F?€+- +?d +
+?mv M ;b +kM; +! i? çQÈ+ M;?2X

h` M; .m M;?o iÈB M;?o HmB K" [mv i ç`M? i bK M;QìB KbM? +! +?9i [m2M #B i-
æçB >MM; p" >-m hYX

a m H¬M i`QÈ+ æçB >MM; #` +ªM? b€i #„i çB- #° /çM; M¬M M!M; +O >-m hY i?"i
.m i?v `ä `^M;- +ªK i?v ? B M;QìB FB +! i bM? +! M;?o - T?~K ?çM? H" F?¬M; [m
L;QìB i M!B i`QÈM; M;?o H" i`¼M; M;?o F?Q ;B M; ?²- ?mvM? ç M?Q p"v +kM;
@ > B M;QìB FB +! i? iBM iQîM; çQÈ+ b Q\

GQm smv M M? +? KûT F?BM? i?QìM;X

@ h` M; .m H„+ ç¬m M!B,

@ P i M ? ' i ? B M ; Q Ì B # ¼ M ? ¼ + k M ; + | M ; ? o F ? Q - H - M i ` Q Ê + æ ¢ B > M M ; # ` # „ i p ¨ Q
M [[m € t m ® M ; p M t B M i Ñ B - ? „ M b Ê æ ¢ B > M M ; # ` ç € M ?

@ * | H) H ¨ p ¨ v - i ` Q Ê + F B i m v i Ñ B ç m ´ B ç € M ? æ ¢ B > M M ; [m p ¨ B + € B M ; ½ i Q - i m v
¨ i + ? 9 w - H ¨ K p B + F ? Ñ M ; + ? Æ B M ; - K - ? Æ M M [H , M H ° M i ` Q M ; + ? Ê ¨ ¨ M ? h ? ¨ M ? K
ç Q Ê + - ç M + Q B [m € M + ? Q + ¨ m + k M ; H ¨ T ? M ? Ê T

G Q m s m v M F ?) ; " i ç - m - ? „ M i ? " i b U ç ² M ; w p È B H Ì B M | B + O h ` M ; . m ,

@ a € M ; K B i Ñ B b) ; ¼ B ç B M i ? Q ¢ B + ? Q h B m " B M ? - b) ? Ä B i ? K K ° i + ? 9 i ` ² B M | B
L ; ¨ v ? Ñ K b m h ` M ; . m i ? S + / ¨ v i ? b ç ½ T ? € i ? B M ? B + Q M L ; Q K + Á M H ¢ B ç m ç ½
+ Q M - K ° i + Q M F ? € + H ¨ # ® M + Q M - M m i Q M ? M ? [M ; + Q M L ; Q ç ½ b B M ? i ` Q Ê + ç | i ?
+ | # K Q Æ B + Q M L ; Q + Q M p È B ? m v i i ? ® M ; + U + + ? m ¨ M - ç • v H ¨ ç B m + U + F € ? B K

* ? m h ? K v p ¨ L ? • M h ? M ? h ? ® J ¶ ? Ñ K [m # ¨ M ` ° M + º ç K - H 9 + M ¨ v i ? " i b U K i K Ä B
s m v M + k M ; F ? Ñ M ; + M M ; h ` M ; . m p M ? ¨ - M ? Q M ; # m ´ B b € M ; ? „ M ç ½ ; ¼ B ç B M i ?
æ ¢ B > M M ; p ¨ > - m h Y + Ñ M ; i € + Î [m € M i ? 9 + Q M ; F ? € i ® i - i B M H Q Æ M ; K ¶ B i ? € M ; H
b Q p È B K † i # ^ M ; Î ¨ ¨ M ? h ? ¨ M ? X

G Q m s m v M + k M ; F ? Ñ M ; M | B ; b i ` Q M ; ç B M i ? Q ¢ B - + ? d M | B h ` M ; . m i b K ? B M ; C
; † T M ? m p ¨ Q # m ´ B + ? B m Î [m € M i ¨ + O h ® M ; Z m • M X

: B [i ` Q h ` M ; . m , M + Æ K M ? ¨ K G Q m s m v M - h ` M ; J š m + k M ; + | K † i Î ç • v - b m F ?
F i ç Q M ? ? Ñ M + O K b M ? + ? Q # ® K G Q m s m v M i ? b + ? ç v ç M + ? Ê ç ² + ´ ¨ ¨ M ? h ? ¨ M

o š M + Á M F ? € b È K b Q p È B i ? Ì B ç B K ? M ; † T K † i æ ¢ B > M M ; p ¨ > - m h Y - h ` M ; . m +
+ ? Ê ç ² + ´ - ? „ M ¨ i + | ? º Q + º K p È B ç ` T ? Q Æ M ; K ¨ K b M ? ç ½ K m ç Q Ê + K | M ç ² + ´ ç -

@ M ? t 2 K M ; Q Ì B F B + | T ? º B H ¨ + ? m v M ; B M ; ¼ + F ? Q ? ¼ h ` M ; i ` Q M ; + ? Q Æ M ; i ` b
F ? Ñ M ; \

@ æ 9 M ; ` ² B - K ¶ B M ; ¨ v ç m + | + ? B m i ` M i B p B - b Q M ? i H ¢ B + ? ç v i W ¨ „ + E B M ? C

@ š - ç 9 M ; ` ² B - b Q H ¢ B p ¨ v

@ * € + M ; Q Ì B i ? b # B i + € B ; b - + ? Q Æ M ; i ` b M ? ç | ç Q Ê + [ m v b € M ` ² B

h ` M ; . m p W ç B p ¨ Q + ? Ê ç ² + ´ i ? b # M i B p M ; H M ç O K ¼ B • K i ? M ? M ; ? ` H m ¨ M -
[m - v ? ¨ M ; - / M H ¨ / m F ? € + ? ç M K m # º Q p ¨ i + k M ; + ? d i ` Ä M ¨ v M ¼ - M m F ? Ñ M ; T ? º
K ° i + Q M + ? | L ; Q F ? ´ M ; H ² Î # M + ¢ M ? - b Ê ¨ ¨ M ; ç ½ + | M ; Q Ì B + ? ç v ç M + ? ¨ Q ? Ä B X

@ L ¨ v - t B M ? Ä B K ° i + ? 9 i - M ? + | T ? º B H ¨ i ? - v h ` M ; i ` Q M ; + ? Q Æ M ; i ` b M ? ; B € K ç ` M
F ? Ñ M ; \

æ • v + ? Q M ? H ¨ / B + ? S M ; b m F ? B + | i B i K K + i ` M \*\* h o - M ? [ M ; M ; Q Ì B ç B / ¢ Q i ` Q M ;
M ? [M ; i B i K K + H B M [m M ç M ç ² + ´ ç Q Ê + T ? € i i ` M i B p B - K ¨ ç € K M ; Q Ì B K È B p ¨ Q
M ; Q Ì B ç Q Ê + H M i B p B H ¨ + ? m v M ; B b B m ç Š M ; - i ? M M F ? Ñ M ; F b K ç Q Ê + K ¨ i B

h ` M ; . m b m F ? B M ; ? 2 p ¨ v i ? b H „ + ç - m M ? Q i ` ® M ; # Ä B - ? „ M / M M ; ; B ¼ M ; ¨ ¨ M ? h ?

@ « B - i Ñ B + k M ; K m ® M M ? Q p ¨ v - M ? Q M ; ç ¨ B i ¨ m v M ? b M ? i ¨ m M ; Q Æ M ; + k M ; F ? Ñ M ;

@ > W - ç • v H ¨ M ; Q Ì B ¨ ¨ M ? h ? ¨ M ? - F ? Ñ M ; i ? ' v p ` + ? m v M ; B i ` M i B p B M | B ; B ¼ M ; "

@ E ? Ñ M ; ç 9 M ; - i Ñ B i ? ' v ¨ i ; B ® M ; - M ¨ v M ¨ v - i ? - v h ` - M

a m F ? B h ` M ; . m M ; ? 2 ç Q Ê + H Ì B ç ® B i ? Q ¢ B + O K ¼ B M ; Q Ì B i ? b + Q B M ? Q p S i #
i ? m ¨ M i B M ; ? û i ? , K ? Ä B G [H ½ Q ; B i Y - p b i ? ? „ M ç Q ¨ ¢ + ? a Q ` Ì B F ? Ä B + ? Ê - ç B C

L ? Q M ; ¨ ¢ + ? a Q i ? B m + ? 9 i M [i ? b + ? ¼ + p ¨ Q T ? B M i Q € B - p b + Ñ i B T i • M i ? ' v ? b M
K S + i ? û i H M - H ¢ B ? ¢ B [m º M H w [m € M + ? ç v ` - i ? B m + ? 9 i M [ç ½ ; ¼ B ç B M i ? Q ¢ B

*m®B +MM; h` M; .m T?ªB ;¼B çB M i?Q¢B ç M +?Q h®M; Zm•M Î ",+ EBM?- b m
+?Q h` M; .m çB p`Q- ?ÆM M[+ÁM b„T t T ;B M T?ÁM; /`M? +?Q F?€+? [mw K`
ç½B F?€+?X

h` M; .m M;²B i`QM; ;B M T?ÁM; iU KbM? +?•K i`"- b m F?B M;²B çQÊ+ K°i H9+ H
? B M;QìB K°i ;-v K°i iQ HÈM çB p`Q- +?QM? H` >-m hY p` æ¢B >MM;X

@ h` M; iB M bBM?- #¢M +O M;`B ç½ ç M- tBM ?ÄB M;`B +| +—M K°i M;? bQ T? i

h` M; .m çQÊ+ h®M; Zm•M M|B K°i iB M;- i'i M?B M pB M [mªM Hw +kM; F?¬M; /€

88RX *?QÆM; 88 y Y 88R, >¶ h`Ê

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 88y Y 88R, >¶ i`Ê

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h` M; .m +QìB +QìB F?Q€i i v M|B,

@ E?¬M; +—M- +ªK ÆM M?- i¬B p` ? B M;QìB #¢M i•K bU K°i H9+ H` çQÊ+X

hmv iQÈM; K¢Q +O h` M; .m H9+ M`v i?"i bU F?¬M; F?€+ ;b K°i M,K i`QÊ+ ç| - M?
K†i M;QìB t H¢i?b K¶B ?`M? ç°M; ;BÆ i v M?' + +?•M ç m K M; i?2Q F?Q i? K`
+?®B- ç•v H` bU iU iBM T?€i ` iW i`QM; HÁM;X

o` [mªM Hw FB /M +| i•K M`M? #Ê #¢M +O ¬M; +?O M?QM; pšM p•M; HìB h` M; .m

@ M? h` M;- +?9+ M? M,K KÈB pmB p - p¢M bU M?Q w- +?9M; i¬B pšM Km®M; ¼B
M;QìB +?9M; i¬B F?¬M; +| b® çB M i?Q¢B +O M?

>-m hY /MM; ;B¼M; M;¼i M;`Q M|B M; v F?B pW p`Q +Y - K` ? B M;QìB M`v t2K`
i? K M?B m FB M i?S+- pW p`Q +Y +kM; F?¬M; M?bM M; M; M;| /¼+ K` çB ç M i`

@ >b- >-m hY- t2K` KB M; HQÐB #•v ;Bì F?€ M;¼i- +€+ +K Î M?" pšM F?Ä2 +?S
M?û

h` M; .m pW i?'v >-m hY i?b ç½ iÄ` pmB KWM;- ç•v H` HQ¢B M;QìB /M K†+ HQ
?Q`M; ç - H9+ M`v >-m hY K†+ K°i #° €Q p`M;- M?bM i? M`Q +kM; ;B®M; M?Q K°
+kM; F?¬M; F?€+ M,K tQ F?B h` M; .m p` ç®B T?QÆM; ;†T K†i M? mX

@ M? h` M;- +?mv M H—M i`QÊ+ i¬B +ÁM +?Q F`T +ªK ÆM M?

æ¢B >MM; i?b´M ç`M? ?ÆM `i M?B m- ?„M çB ç M i`QÊ+ K†i p` /MM; ? B i v M•M
imv h` M; .m M?Ä im´B ?ÆM- M?QM; æ¢B >MM; pšM ;¼B H` M?- +QB M?Q + K i•

h` M; .m HB M iK+ F?Q€i i v- ?„M iB T M?"M Hv i`" p` M|B,

@ h¬B +kM; F?¬M; HÈM im´B ?ÆM M?- æ¢B >MM;- M? +S; ¼B i M i¬B H` çQÊ+X

a m F?B ? B M;QìB æ¢B >MM; M;²B tm®M; i?b h` M; .m M|B,

@ æ¢B >MM;- i`QÊ+ ç| i¬B i?m Km K|M ?² H¬ / h K >" GQm +O M? pÈB ;B€ ?ìB
h?B M h•M ç #` M;QìB i HW - +QB M?Q +kM; HB M [m M ç M i¬B

@ M? h` M;- M? çWM; M|B M?Q p"v- i-B `ä`M; H` HÁM; i? K p- ç€v- M m F?-M; Î+?Ê ç²+´ p"BM,K p" HW ;ç i M?B m M;QÌB

æ¢B >MM; M;?2 h` M; .m M|B M?Q p"v i?b Kti KkB çÄ #WM;- ?„M p°B p" M; çSM; H ç| p®M`i #S+ #®B- M?QM; #•v ;BÌ K¶B i?€M; ç m+| HQÆM; # M;`M- ç½ [m M çB

E?-M; +| M;QÌB i`ÌB bBM? H` F €+- æ¢B >MM; p" >-m hY imv i?QÌM; HW ;ç i i`QM çQÊ+ +?9i iB M M?QM; +kM; i?"i bU F?-M; MĐ- pb M?[M; F i`ÌB bBM? H`K +?mv H` `i QiX

L?QM; iB M iÈB / /`M; +kM; ` çB M? M?+?|M;- ? B M;QÌB M"v Hm-M F?-M; +?`m i?€M; +| HQÆM; +kM; F?-M; / - i? M"v +m°+ b®M; H¢B F?€ ?ÆM M,K tQ X

h` M; .m M|B p" B +•m pÈB ? B M;QÌB æ¢B >MM;- b m ç| ?„M /Si F?Q€i çB p"Q p'M

@ *?9M; i +QB M?Q H` M;QÌB [m2M- i-B +| FBM? /Q M? Î",+ EBM?- Km®M ? B M #B i+€+ M? +| ibM? M;mv M F?-M;\

@ >¶ i`Ê b Q\

æ¢B >MM; p" >-m hY M;?2 p"v i?b çQ K„i M?bM M?m - i`QÊ+ F?B ç M #¼M ?¼+k Kbm? H`K ;b- M?QM; #¼M ?¼ M^K KÆ +kM; F?-M; M;Ì h` M; .m Km®M KÌB #¼M ?

@ M? h` M;- i-B F?-M; #B i M? H`K ,M ;b Î",+ EBM?- tBM ?ÄB M? FBM? /Q M?

a m F?B çQ K„i M?bM æ¢B >MM;- >-m hY /MM; ;B¼M; +~M i?"M ?ÄBX > B M;QÌB b®M; #bM? `M- #bM? i?QÌM; FûQ ç M F?-M; Qi F?€+? ?"M; +?Q +Y ?"M; i?9+QM

h`QM; M?" ç½ ;BÈB i?B m ç®B iQÊM; +?Q æ¢B >MM;- ?„M ç½ F i ;B Q çQÊ+ ?Æ K½M pÈB ?„M- ç M; +?m~M #` [m i i b) #`M +?mv M F i ?-M- pb i? æ¢B >MM; +kM "M? h?"M?X

L?QM; #¼M ?¼+kM; #B i h` M; .m H` -M; +?O HÈM- imv F?-M; `ä h` M; .m FBM ?¼ iWM; i?'v K°i pQ /K M?½M iB M H` \*?m h?Kv M;? Q i`„M; i v ç M ""M? h?"M? p GQm smv M- #•v ;BÌ KÈB K°i M,K [m çB K" ç½ +| t2 +| M?"- ç²M; i?ÌB +ÁM ç|M M b®M;- H`K +?Q M;QÌB # M +¢M? M?bM K" M;QDM; K°X

@ h-B KÎ K°i +Y ?"M; ç²+´ Î S? M :B oB M ",+ EBM?- Km®M +?Q ? B M;QÌB çB M,K- b m ç|i-B b) ;B Q +Y ?"M; +?Q +ª ? B [mªM Hw- ? B M? i?QÆM; HQÊM; çB-

h` M; .m imv +| ç½B M;° i®i pÈB h`B m >"M >B M- M?QM; ?„M +?Q iWM; M;?o b ?„M pšM TªB iQM? iQ€M ç M #QÊ+ çB b m M"v bM?X

æÊB ç M F?B æ¢B >MM; p" >-m hY ç½ ?Q" M iQ" M [m2M i?m°+ M;?B T pK- M?Q p >"M >B M +| M;?d F?-M; H`K M[i?b pB + FBM? /Q M? /KM; +K p,M TªÁM; pšM + T?QÆM; /B M Kti ?"M; +?•m #€m i?b F?€ çÆM ;BªM- +?d +-M #€M i?2Q ;B€ ç½ ç

oÈB FBM? M;?B K H,M H°M t½ ?°B +O æ¢B >MM; p" >-m hY- M?[M; p'M ç M?Ä ? /M +| M;QÌB Km®M HW ;ç i i?b #¼M ?¼+kM; F?-M; +| iB M p" F?-M; /€K Km H¢ F?-M; bÊ #¼M ?¼ #` HW X

@ M? h` M;- ? B M? 2K +?9M; i-B ` M;Q`B i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- H€i M[b) -

æ¢B >MM; p" >-m hY M;?2 çQÊ+ M?Q p"v i?b +| +?9i /Q /U- ? B M;QÌB #¼M ?¼+ª ç +ª çÌB æ¢B >MM; +ÁM +?Q çB t [m€ h?B M h•M- H9+ M"v h` M; .m Km®M #¼M ? bU +-M TªAB +| i?ÌB ;B M bmv tûiX

@ E?-M; +| ;b- M;`v K B +?Q i-B +•m i`ª HÌB i?mv i T?K+ +kM; çQÊ+X

h` M; .m pW +QÌB pW M|B- i`¼M; HÁM; +| +?9i #`i ç„+ /o- i` M i v Kbm? F?-M; + ;BÌ i?'v ç€K -M; +?O i` M iBpB +| #B i# Q M?B m i?O ?¢- i?"i` i`i+ª ç m p-M;?o

@ E?-M; +-M- F?-M; +-M- M? h` M;- +?9M; i-B b) H`T iS+ çB p"Q +?Q M? +•m i

>-m hY p" æΦB >MM; KÎ+Y T?ÁM; çB` - b m ç| æΦB >MM; M|B,
 @ >-m hY- i-B F?¬M; Km®M çB- i-B b„T F i?¬M- ç M „+ EBM? +€B ;b +kM; F?¬M çB i?2Q b Q\ UX
 hB m hoM? H" #ΦM ;€B +O æΦB >MM; - imv +| +•m ç" M ¬M; F?¬M; t'm T?K M[F?¬M M"v +| F?¬M; i?B m T?K M[M?QM; HQΦB çSM; ç„M HΦB Qi- pb i? #•v ;Bì +| hB m F i?¬MX
 @ h? M"v çB- M? >MM; - M? [m v HΦB M|B` ä pÈB M? h` M; - ç t2K M? h` M; +| ;b- M m i?"i bU i®i ?ÆM +¬M; i€+ Î [m€M i?9 +QM; - M?Q p"v +?9M; i +kM; +| i? +?„+ +?` /•m +kM; ?B m çQÊ+ çB m M"v- M m +¬M; i€+ i®i ?ÆM i?b +?„+ +?„M T? æΦB >MM; M;?2 >-m hY M|B p"v i?b ;"i ç-m- [m€M i?9 +QM; /M`'i i®i M?QM; HQ M; QÌB H M +?¶ + Q MQÊ+ +?ªv +?¶ i`kM; - B K" +?ŠM; Km®M M„K #„i +Æ ?°B T?€
 @ M? h` M; - F?¬M; ;ç i M?- i?€M; #®M i?€M; M,K i-B b) F i?¬M- +mM; F?¬M; T? M?QM; L?QM; +| çB m
 a m F?B æΦB >MM; [m v p T?ÁM; i?b KÎ KB M; Km®M ?ÄB ç½B M; ° +O h` M; .m M M HÌBX
 @ > ? - æΦB >MM; - i-B +ÁM +?Q #B i çB m M"v- +¬M T?ªB M|B HÌB +?9+ KWM; H`K ;b\
 h` M; .m M;?2 K" MÎ MK +QÌB- i`€+? F?¬M; çQÊ+ H-M M"v ;†T K†i i?b i?`v æΦB >` H" i`QM; M?" ç½ +| M; QÌB + B [mªMX
 @ "ΦM ;€B +O i-B pW i®i M; ?B T çΦB ?¼+ +?Q # Q H•m- F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÊ #•v ;Bì pW KÈB M; ?d pB +- +?m~M #` [m i iibK pB +- ?¬K M"Q b) çQ ç M` K„i æΦB >MM; imv F?¬M; ?B m w M; ?o +•m ?ÄB +O h` M; .m M?QM; HΦB i`ª HÌB`'i ç m bBM?`ªQ ;B€+- +ªK i?`v KbM? ;B®M; M?Q ç½ H" +¬M; M?•M pB M +O h` M; +•m ?ÄB +O ¬M; +?O p"vX
 h?"i` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i FB M i?S+ ;B i,M; F K i?2Q iQ+? Hkv i`B T?9- i iU iBM +O M?•M bo i?"M? +¬M; - /M F?¬M; i"M HU+ #B m ?B M M?QM; pšMªM? ? tmM; [m M?X
 @ >b- æΦB >MM; - F?¬M; M; Ì M? +?Q i®i M; ?B T +'T ? B K" +| #ΦM ;€B çΦB ?¼+
 @ h? M"v çB- M m #ΦM ;€B +O M? ibM? M; mv M i?2Q ç M „+ EBM? +MM; T?€i i +?Q +¬'v- i`QÊ+ iB M H`K M?•M pB M FBM? /Q M? +O +Y ?"M; - ç²M; i?ÌB i-B +, M?" # ;B M Î „+ EBM?- içK i?ÌB Î +?mM; X
 @ a m M"v M m >-m hY +| #ΦM ;€B i?b b) °i +, M F?€+- +€+ M? +| i? Î HΦB p`B M, K çQÊ+ M?" Î „+ EBM?- M? i?`v b Q\
 h` M; .m bmv iQ K°i +?9i- M m #ΦM ;€B æΦB >MM; i®i M; ?B T çΦB ?¼+- M?Q p"v M?•M pB M FBM? /Q M? Î h-M h?Kv G•M b) F?¬M; H" p'M ç X
 æWM; iQÎM; `^M; +¬M; i€+ Î h-M h?Kv G•M b) H" m'i S+ +?Q #ΦM ;€B +O æΦB >M Î MÆB M"v ç m iB T t9+ pÈB F?€+? T?9 [mw- ?ÆM M[ +ÁM +| M?B m M; QÌB MQÊ i`QM; +Y ?"M; ç m i®i M; ?B T çΦB ?¼+- K" +¬ [mªM Hw i M H" GQ >" +ÁM +| #^M; L?QM; æΦB >MM; +kM; F?¬M; #B i çB m M"v- b m F?B M; ?2 h` M; .m M|B H`K M?• F?ÄB +| +?9i /Q /U,
 @ M? h` M; - pB + M"v i-B +¬M T?ªB i?QÆM; HQÊM; pÈB hB m hoM?- i-B p" >-m h +¬'v çB H`K M?•M pB M FBM? /Q M?- bÊ`^M; b) F?¬M; pmB
 h` M; .m M;?2 p"v i?b p¶ ç-m +O KbM?- +?QM? KbM? M½v ;Bì F?¬M; M|B p T?9- > B M; QÌB M"v #•v ;Bì Î ""M? h?"M?`'i`M ç`M?- pW`²B F?¬M; KÎ KB M; iW +?®B

@ æϕB >MM; - F?€+? ?"M; +O +Y ? M; +?•m #€m H" `i + Q + 'T- M?•M pB M FBM?
+?QM? [mv- +ÁM + -M iB M; M? i®i- iB M HQÆM; K°i i?€M; M, K M; "M- +m®B M, K

@ h`QM; +Y ?"M; +ÁM +| T? -M ?Q ?²M; - ?ÆM M[+, M +S p"Q #B m ?B M +€ M?•M
M, K i`, K ç M K°i M; "M M, K i`, K ç²M; - M? +S i?QÆM; HQÊM; pÊB #ϕM; €B t2K i?

@ M? M? h` M; - i -B ç²M; w- ç²M; w- F? -M; + -M i?QÆM; HQÊM; - i -B H"K +?O -
w

h` M; .m +ÁM +?Q M|B /Si H|B i?b ç½ #` æϕB >MM; +„i M; M; H|B - ?„M F? -M; T
i?b æϕB >MM; p" > -m hY ?€ ?® + KB M; - p K†i i`"M ç -v FBM? M; ç +X

*kM; F?| i`€+? ? B M; Q|B æϕB >MM; +| #B m ?B M M?Q p"v - ? B M; Q|B #¼M ?¼
i? 'T Î ""M? h? "M? - M?QM; F? -M; M; | K°i M?•M pB M FBM? /Q M? #bM? i?Q|M; Î "",
KbM? - HϕB +ÁM + -M; i€ + Î çÆM p` i®i M?Q i? - i?"i bU +ÁM +| ç½B M; ° + Q ?ÆM

.U i?2Q ç½B M; ° iB M HQÆM; +O h` M; .m - ç²M; i?|B +ÁM +| iB M i?Q|M; p"i, M
i`, K M; "M - M m Î ""M? h? "M? i?b ç| H" b® iB M K" æϕB >MM; p" > -m hY iQ +? ;| T H
i`QM; i?|B ;B M # ç M M, K M, KX

@ M? h` M; - ç•v H" +Y ?"M; +?•m #€m ; b\ æ½B M; ° i®i p"v b Q\ L; Q|B i M m F? -
> -m hY M; ?2 K" +ªK i? 'v M; S M; €v - ?"M F? -M; i? çB ` FûQ K°i + - #ϕM; €B bM?
HQÆM; K|B i?€M; M, K M; "MX > B M; Q|B #¼M ?¼ +kM; F? -M; #B i +Y ?"M; +?•m
çQ M?•M pB M p"Q H" ?Q" M iQ" M / /"M; X i`mv M + "T M?"i M? M? M?'i iϕB +?'K
h` M; .m M; ?2 p"v i?b M Î MK +Q|B M|B,

@ h -B +| i? +?Q M; Q|B p"Q - çB m M"v F? -M; + -M HQ H„M; - H9 + M"v i -B M|B ç½
ç`M? ?ÆM - ç M H9 + ç| i -B b„T t T M; Q|B - ç M? i?2Q ?¼ + i`B i?S + p +€ + /KM;
T?ªB M„K ; B[+€ + T?QÆM; /B M M?"T ?"M; - ? B # M, K b m b) T?K i`€+? F?®B + -

@ M? h` M; - K|B M? m®M; MQÊ +

h?'v h` M; .m /WM; H|B i?b > -m hY M? M? +?|M; +?•K i`"X

@ *€K ÆM - > -m hY ç M F?B ç| b) T?K i`€+? F?®B ç² + ´ - #„i ç -m H" i -B +?d #ªQ - H
F?| ` M?[M; [m -v ?"M; pd ? K" FB K FBM? M; ?B K - M M M?bM M?B m Km Qi - M
T?ªB /çv M? - M| F? -M; F?€ + ; b +?Ê ç² + ´ Î ""M? h? "M?X

@ *ÁM ç½B M; ° - ? B M? ç m M?Q M? m - M, K i?S M?'i K|B i?€M; M, K M; "M - M, K i
ç M?" Î i -B ; BªB [mv i - +€ + M? +?d + -M Km ?Q† + H"K +ÆK bM?

@ L m b m ? B # M, K K" +€ + M? +| i? iU M„K H'v M; ?B T pK +O KbM? - i -B çªK
/QÊB # i`, K M; "M - ç M H9 + ç| Km®M ç`M? +Q Î "", + EBM? +kM; F? -M; T?ªB F? -M;

.M H" æϕB >MM; p" > -m hY i`QÊ + ç| +| +?m`M #` i•K Hw i?b b m F?B M; ?2 çQÊ + H
i?'v ?mv i Kϕ +? b -B bK + - ; QÆM; K†i çÄ H MX

æϕB >MM; p" > -m hY H9 + M"v t2K M?Q ?B m `ä - h` M; .m ; ¼B #¼M ?¼ ç M ?¶ i`Ê
+?Q #¼M ?¼ K°i F€ M; ° T?€i i`B MX

G9 + M"v i`QM; ç -m #¼M ?¼ i?"i bU +?d +?9 i`¼M; ç M b® iB M HQÆM; M, K M; "M -
i`, K M; "M K" h` M; .m M?„ + ç M - i| K HϕB #¼M ?¼ M^K KÆ +kM; F? -M; M; | ? B i M
+?Ê M?Q #¼M ?¼ +kM; +| M; "v + -K çQÊ + b® iB M HQÆM; M?Q p"vX

@ M? h` M; - M? t2K ? B +?9M; i -B +| i? H"K çQÊ + F? -M; \

a m F?B i`ªB [m ; B B çQϕM ?QM; T?'M i?b æϕB >MM; /MM; ; B¼M; F? -M; v M ?ÄB
h` M; .m +Q|B +Q|B M|B,

@ > B M? ç m ?B m +?mv M Km #€M Î +?Ê ç² + ´ - M?B K pK +O ? B M? M, K i?S
F? -M; `B M; ; b [mªM Hw i`QM; +Y ?"M; K" +ÁM T?ªB ?¼ + ?ÄB ç€K +?O [m -v pd

@ .M b Q i?b +kM; +?d HB M ? pÈB M;QÌB F?€+ K" i?¬BX h? M"v çB- ? B M;"v b
+?m~M #` çB- M m F?¬M; +ªK i?'v T?M ?ÊT i?b i¬B b) ibK M;QÌB F?€+

88kX *?QÆM; 88k , a„T s T

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 88k, a„T t T

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ æWM;- çWM;- M? h` M;- +?9M; i¬B ç²M; w- +?9M; i¬B ç²M; w

@ æ9M; p"v- ç•v H" M? h` M; +'i M?„+ ? B M? 2K +?9M; i¬B- b m M"v +?9M; i¬B b

a m F?B M;?2 M¡B h` M; .m b) ibK M;QÌB F?€+ i?b æ¢B >MM; p" >-m hY ç m i`Î M
?QªM; K" +îB €Q F?Q€+ K"m p" M; ` - H¢B p¶ M;U+ M¡B,

@ M? h` M;- ? B M? 2K +?9M; i¬B M m H"K F?¬M; i®i- M? +S p†M ç-m i¬B tm®M

@ :`Q- ;`Q

"¢+? aQ ;?û b€i # M M;QÌB h` M; .m i?'v ?"M? ç°M; +O ? B M;QÌB æ¢B >MM; i?
iQÎM; `^M; ? B M;QÌB M"v Km®M ;•v #'i HÊB +?Q h` M; .m - i? M M +Æ i? + Q H
` iB M; ;-K- H"K +?Q ? B i M FB bÊ ç M KS+ HB M iK+ HmB ` T?Q b mX

@ "¢+? aQ- M;²B tm®M;

h` M; .m p°B p" M; i`'M M "¢+? aQ- M¡ ?¬K [m ?bM? M?Q +¡ +?9i FQ+? i?Q+?- t
ibK +?Q M¡ K°i +QM +?¡ +€B- M m F?¬M; H-M b m +kM; F?¬M; M M çQ M¡ ç M L;
FQ+? i?Q+? H"K M¡ +?`m F?¬M; çQÊ+X

@ æQÊ+ `²B- K¼B pB + +S i?U+ ?B M M?Q M?[M; ;b +?9M; i pW M¡B- ? B M;QÌB
ibM? pÈB M;QÌB M?"- H¢B +?"Q ?ÄB GQ "BM?- b m ç¡

h` M; .m H'v çB M i?Q¢B ` M?bM M;"v ;Bì- b m ç¡ M¡B iB T,

@ L;"v K®i ? B M;QÌB +MM; i¬B +?¢v t2 ç M "„+ EBM?

@ æQÊ+- +€K ÆM M? h` M;- ç M M;"v K®i M?'i ç`M? +?9M; i¬B b) b„T t T i®i

>-m hY p" æ¢B >MM; M¡B HìB +ªK i¢ p" çB ` F?ÄB [m€M +`T? - h` M; .m i?b ;¼B
Zm•MX

@ *€B ;b\ h?m M?" M?Ä- +ÁM T?ªB ;¬M pÈB S? M :B oB M\ L"v L;k L?B- +"m t2K
M?Ä M?†i i? M"v K" #„i M? çB H"K b Q\

•m .QÆM; Zm•M M;?2 çQÊ+ HìB M?„M M?O i`QM; çB M i?Q¢B +O h` M; .m i?b F?
çM b Q- •m .QÆM; hS i?B m ;B i`Î i?"M? +?•M +?¢v p†i +?Q h` M; .m `²B `\
@ hS + - M? +S b„T t T M;QÌB F?€+ çB H"K- +kM; +?Q M¡B iU KbM? M? T?ªB çB

h` M; .m p" •m .QÆM; Zm•M HB M ? pÈB M? m i?QìM; b) F?¬M; +¡ ;€M? M†M; i•
+?¶ ?„M ,M +?M - H-M i`QÊ+ +ÁM H'v çB ? B +€B çm¬B +¼T- +?d +¬M ? B +€B çm
+€B M?" M?Ä `²BX

•m .QÆM; Zm•M iS+ ;B" M M¡B,

@ a B M;QÌB çB ibK i?m T?ÁM; M?Ä +kM; H"K M? ç•v K'i K†i- +"m #•v ;Bì F?¬M;
? B M;¬B M?" Hm¬M çB

@ Jm M?` \

h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- i`QÊ+ M v ? „M +kM; F?€i?Q+? ç-m iQ #'i ç°M; b^aM- p
i`B m # M h`mM; >^aB- #•v ; Bì ç½ çQÊ+ ?ÆM MY M, K p` i, M; ; B€ ; 'T ç¬B- M?Q p"v
+ Q ?ÆM +?S\

@ s- +| M; QìB i?B m i¬B Qi iB M- F?Q^aM; i?ìB ; B M i`QÊ+ +¬K +® p`B +, M M?" M
?ÊT pÈB + "m- /B M iQ+? ?ÆM i`, K Kûi pm¬M; - i¬B #€M +?Q + "m ? B +, M pÈB ; B€
M; QìB /¼M / T- +| i? Î # 'i +S H9+ M`Q

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HìB +O •m .QÆM; Zm•M i?b h` M; .m i?¬K iQM? iQ€M- K°i
pm¬M; - H¢B Î F?m pU+ S? M :B oB M- ; B€ +^a F?€ T?M ?ÊTX ob p"v ? „M ; "i ç-m M

@ æQÊ+ - hS + - M? H`K i?O iK+ çB- 2K p " „+ EBM? b) çQ iB M +?Q M?- M?QM;
i†M; 2K Hm¬M +?Q `²BX

@ >W- +9i M; v- #® F?¬M; +?Q M? ç•v p v M; •M ?"M; - K^aM? ç'i FB +O M? +ÁM +
H` ` H„K `²B ç'v

•m .QÆM; Zm•M /U p`Q [m M ? ç M„K #„i ? B +, M M?" FB - #•v ; Bì +ÁM +?Q ç
i`QìM; #'i ç°M; b<sup>a</sup>M + "M; M; "v + "M; M|M; M?QM; H¢B F?¬M; +| iB M i`QM; i vX •m
i?b [m^aM [m€ +, M; - p b i? K` p`B M; "v [m ? „M M?Q FB M #Á +?^aQ M|M; - HB M iK+

E?¬M; T?^aB •m .QÆM; Zm•M F?¬M; +| +QM çQìM; FB K iB M- +?d H` pÈB i?•M T?
T?€ p`B ?¢M; KK+ #'i ç°M; b<sup>a</sup>M K` T?^aB KQÊM iB M i?b +| +?9i K'i K†i- +?ŠM; [m
/B M K` i?¬BX L m F?¬M; i?b p`B # M, K M; "v pB + ; QK ; †T p`B i`, K i`B m H` [m€ /

h` M; .m i`i M?B M F?¬M; #B i •m .QÆM; Zm•M ç M; `®B H M M?Q p"v- ? „M ç½ tn
M M F?¬M; i? M`Q iB T iK+ çB ç M +?Ê ç² +´ - +?d +| i? /Si F?Q€i; ¼B çB M i?Q¢
ç M +?9+ i i- b m ç| +?¢v t2 ?ÆB ç M M?"X

o`B M; "v b m h` M; .m p°B p`M; +MM; K çB i?, K ?ÄB M?[M; +¬ +?9 #€+ i?•M [m2
i?QÆM; HQÊM; pÈB M? m- b) F?¬M; KìB +€+ +¬ #€+ Î ""M? h?"M? ç M " „+ EBM?-
ç| F i ?¬M Î " „+ EBM? tQM; i?b ? „M b) p ""M? h?"M? Kî # "M iB + +?B m ç½B K¼B

a m F?B # "M pB + p`B M; "v Î ""M? h?"M?- •m .QÆM; lv M çQ +?€m M; Q¢B # v p "
; ¼B çB M i?Q¢B +?Q æ¢B >MM; p` >-m hY- +?m`M #` H€B t2 p " „+ EBM?- +?d H` ç
i`ÊM K„i ?€ K²KX

@ L`v- ? B M? Km®M /¼M M?" b Q\

.QÊB +?•M æ¢B >MM; p` >-m hY i?"i bU +| M, K b€m p HB- ?ÆM M[ i` M K†i ç'i +A
K M- + "M; F?Q i`QÆM; ?ÆM H` +| ? B i?MM; MQÊ+ HÊM- +ÁM +| +^aK°i # T ; p`
HY M'm +ÆK i` M çQìM; X

h` M; .m b Q H¢B F?¬M; ?B m- ? B M; QìB æ¢B >MM; `ä ` "M; Km®M çQ p`i /KM; i
æ¢B >MM; i? 'v p K†i h` M; .m F?¬M; çQÊ+ i®i i?b p°B p`M; M|B,

@ M? h` M; - +?9M; i¬B çQ M?[M; i?S M`v i?2Q ç F?ÄB T?^aB Km b„K

@ E?¬M; çQÊ+ `²B- t2 M`v F?¬M; i? +?Î ? i çQÊ+ - ? B M? M M K M; p M?"

h` M; .m i?"i bU /Î F?| + /Î +QìB- ? „M `i ç²M; w pÈB +?mv M iB i FB K- M?QM; t2
+?Î M?B m M?Q p"vX >ÆM M[? B +, M M?" K` •m .QÆM; Zm•M +?m`M #` bÆM p®M
; b +kM; +| - +?d +¬M çB p`Q Î H` çQÊ+X

@ M? h` M; \*€B M`v UX

@ M? >MM; - çB i?¬B- M; ?2 i?2Q M? h` M;

>-m hY i?'v æ¢B >MM; +ÁM Km®M H M iB M; i?b p°B p`M; pmM; i v FûQ H¢B- ? „
F?¬M; K M; i?2Q i?b bÊ `^M; ç½ b„T t T i®i H„K `²B- i|K H¢B M m M?Q p"v i?b [m€

a m F?B ? B M;Q`B çQ M?[M; p`i /KM; FB p - h` M; .m HçB H€B t2 ç M ç|M + - #
 #û M`v M?Ä ?ÆM h` M; .m p`B im`B- M?bM [m `i /`m /`M; - +kM; F?-M; #B i pb b
 t2K` +•m M|B ç`M -M; F?-M; t`m M[M?•M F?-M; v m +kM; ç9M; X
 "av ;B`i®B i?b h` M; .m H€B t2 ç M "„+ EBM?- i`QÊ+ iB M ?„M çQ M?|K æçB >M
 bB m i?` Km p`B #° +?,M K M- ç M +?QM ;B`KÊB ;¼B çB M i?QçB +?Q •m .QÆM;
 •m .QÆM; Zm•M ç½ b„T tûT M;Q`B çQ +?b F?| M?` +?Q h` M; .m - K` h` M; .m
 F?€ i®i- ç•v H` K°i F?m /•M +Q KÊB t•v /UM; - tmM; [m M? +| ç-v çO +?Ê #9 bB m
 ?ÆM M[t M? ?| +kM; `i i®i- +ÁM i®i ?ÆM +ª +,M M?` +O ?„M î h`mM; >ªBX
 @ M? H` h` M; iB M bBM? T?ªB F?-M; \
 h` M; .m pW /WM; t2 i`QÊ+ +`M; F?m /•M +Q i?b +| M;Q`B ` ç|M X
 @ h-B H` h` M; .m - M? H` \
 @ h-B H` [mªM Hw +O F?m /•M +Q M`v- ç•v H` +?b F?| M?` K` •m .QÆM; iB M b
 T?ÁM; i?2Q i?S iU H` yk p` eyk- +| + -M i-B çQ M? H M F?-M; \
 L;Q`B ç`M -M; FB pW M|B pW çQ ? B +?m¶B +?b F?| +?Q h` M; .m - imv pW
 ` +?d pb çQ ? B +?m¶B +?b F?| - i`QM; HÁM; +| +?9i F?| +?`m M?QM; ;QÆM; K
 i?`v `i `ä`M; - +?d `B M; +QM +?| J iBz h•v hçM; M;²B î ;? H€B T?K ç½ +?SM; K
 M?•M H` F?-M; #bM? i?Q`M; X
 @ E?-M; + -M- M;`v K B M;`B i?-M; #€Q +?Q M?•M pB M H`K i? ` p`Q H` çQÊ+
 h` M; .m #B i`ä M?[M; F?m /•M +Q i? M`v + -M [mûi i? KÊB çQÊ+ p`Q- pb i? KÊ
 æçB >MM; p` > -m hY F?-M; çQÊ+ ` p`Q i?b `ä`M; H` bBM? ` +?mv M ç€M; +Q`B
 @ E?-M; + -M +?ì ç M K B- +?9i M[i-B b) b„T t T +?Q M;Q`B çQ i? ç M
 o` [mªM Hw çQ i v K`B K¼B M;Q`B p`Q +`M; - b m F?B t2 h` M; .m +?çv [m i?b ?
 i?QçB #€Q +€Q +?Q ;B€K ç®+ +O KbM?X
 @ J¼B M;Q`B Km®M î H- m b€m ? v H- m K°i\ .M b Q i?b ç m +| i? M; K€v K` i?-BX
 a m F?B /WM; t2 HçB i?b h` M; .m M?bM æçB >MM; p` ?ÄB- +| ? B ;B M- î +ª ? B
 +?Q ? B M;Q`B K°i +,M M?` K` i?-BX

88jX *?QÆM; 88j , >¼ h-M o "„+ EBM?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 88j, >¼ h-M p "„+ EBM?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

L?[M; +,M M?` î F?m /•M +Q t•v /UM; i®i i? M`v i?Q`M; F?-M; i - h` M; .m +| i?
 H` F?€ + Q- +?d bÊ K°i Kûi pm-M; #Ä ` ?ÆM KQ`B M;`M +kM; F?| Km p`QX

@ í H- m h`B ç- +?9M; i +| i? î +?¶ M`v b Q\

æçB >MM; K M; i?2Q #çM ;€B i?b +| p i`M ioM?- M?QM; > -m hY i?b #•v ;B` ç½ M|
 h?`M? ; -M ç•v +kM; Kî ` M?B m F?m /•M +Q `i i®i M?QM; i`QÊ+ M v M?|K > -m h
 t2K- M?QM; M m M|B p p`M ç t M? ?| i?b î`M? h?`M? F?| i? bQ b€M? pÊB i?O

@ L?bM #° /¢M; +O +”m Fb - M¨v- pÊ- 2K M?ûQ M? K°i +€B t2K- ç•v +| T?ªB H¨ i
æ¢B >MM; M|B HÌB çM ;BÐM H¨K ¼B M;QÌB MÎ MK +QÌB- #¼M ?¼ çB i? M; K€v H
ob H¨ T?ÁM; Kšm M M # M i`QM; +| ç-v çO i'i +ª ;B +K- +| çB m ?Á - iB pB- ;BQ
M?[M; K|M pW Km H¨ +| i? Î M; vX
h` M; .m çB /¢Q [m M? M?“ K°i pÁM; `²B M|B,
@ æ¢B >MM; - H-M ç-m iB M +€+ M;QÌB ç M „+ EBM?- i`QÈ+ iB M +S çB +?ÆB p¨E
tmM; [m M?- b m ç| Km p¨B i?S p”i /KM; i`QM; M?“ # T- Km i?b b M; bB m i?`Î
i¬B b) çQ K¼B M;QÌB çB H¨K pB +

S?ªB #B i`^M; M;`M? +?•m #€m i?"i bU H` K|M HÊB F +? tM- M?QM; M m bQ pÈB
K¢M? ?ÆM- K` p'M ç +O M| H` M;? M`v`i' M ç`M?- F?¬M; [m€ M;mv ?B KX

*| b® M;mv M HB m T?d i?9v FB - /M M°B HU+ +O h-M h?` F?¬M; #^M; h`M? h?`
p bªM T?~K +?•m #€m T?d i?9v- i?b pB + pQÊi Kti h`M? h?` ç½ H` p'M ç b„TiÈE

h-M >¢Q L?B M #„i ç-m +?Q M?" tQÎM; M;¼+ F?Q +O +¬M; iv ç~v M? M? i®+ ç°- +?
HÈM p"i i` M; bS+ T?d i?9v +'T + Q- +?ì i?ÌB +Æ i?Q+? ?ÊT b) #€M ` Î >QM; FQM
+?B M iB m i?K T?d i?9vX

h` M; .m ;½B ;½B ç-m +QÌB ? ?ª M|B,

@ *?9 h-M- +?€m i?"i bU bÊ ?½B pb M?[M; ;b +?9 M|B- K` ç€M? +m°+ i?„M; H` i®i

@ hB m .m - H-M M`v ç' i?¢+? i?„M; H` M?Ì + "m- M m +?d +,M +S p`Q M?[M; F?®B
i`9M; - +?d bÊ b) TªB #²B i?QÌM; HÈM

h-M H½Q ;B iY +QÌB M|B- h-M >¢Q L?B M Î# M +¢M? +| ?ÆB çÄ Kti- M?QM; ç•
F?¬M; iQ p'M +?Q h-M >¢Q L?B M p b® K Q HB m- +?d bÊ H-M M`v +¬M; iv h-M h

@ «M; h-M- M;`B M;`M p¢M H-M çWM; M|B M?Q p"v- +?€m +kM; +?d H` K v K„M K
+kM; +| K Q HB m F?¬M; +?Q ` T?d i?9v b Q\

a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h-M H½Q ;B iY i?b h` M; .m HB M iK+ F?Q€i i v- /M
i®i +kM; ç½ ?ÆB M?B m- +?O v m H` M?[M; i?S M`v ?„M F?¬M; i? M`Q M|B `ä +?

@ hB m .m - M?[M; +?mv M M`v +?9M; i ç m ?B m- F?¬M; +| bU i`Ê ;B9T +O + "i
i? M`Q i?„M; M?B m M;mv M i?¢+? M?Q p"vX \*?9M; i¬B ç½ i?QÆM; HQÊM; `²B- +
b) çQÊ+ +mM; +'T bªM T?~K i` M; bS+ T?d i?9v i`QM; i?ÌB ;B M ? B M,K- +kM; +Q
i¬B

h-M >¢Q L?B M M|B H`K +?Q h` M; .m i?"i bU b[M; b®i- #¼M ?¼ t2K ç| H` +?9i i•
;B€ i` t tdX

"•v ;Bì ?¢M M;¢+? iB m i?K T?d i?9v t ?Q Î"„+EBM? +O h-M h?Kv G•M M|B +?m
M;`v H i i b) +`M; M?B m ?ÆM- M m +mM; +'T b® p"i T?~K T?d i?9v t ?Q i`QM; i
i?b TªB +| çQÊ+ K°i b® iB M i` M i` ,K i`B mX

a® iB M FB +| p H` F?¬M; Qi- M?QM; M m bQ pÈB M?[M; ;b +¬M; iv h-M h?` i?m ?Q
i?b H¢B F?¬M; +| w M;?o ;b M?B m- +?d H` K°i T?¬M M?Ä K` i?¬BX

.U i?2Q w +O h-M H½Q ;B iY i?b h` M; .m b) +| +?9i +´ T?¬M +O h-M h?`- M?
i` B i` M? +?'T- i? M M KÊB M;?o ` #B M T?€T M`v- +mM; +'T ?`M; +?Q h-M h?K
;B M ? B M,K- t2K M?Q ;B9T çÐ h` M; .m X

L m H` M?Q p"v i?b b® M;mv M i?¢+? K` h` M; .m i?m çQÊ+ iW +¬M; #`M Jv MK `
+„i ` - `ä `M; ?ÊT pÈB bmv iQM? i[ ?`M; M;mv M i?¢+? T?d i?9v +O ?„MX

L?[M; F?®B M;mv M i?¢+? Km Î Jv MK ` ç½ bÈK çQÊ+ çQ ç M #B i i?U Î "M? h
Zm®+ æ®M; çB M?"M ?`M; - p`B M;`v i`QÊ+ h` M; .m +ÁM #Êi +?9i i?ÌB ;B M +„i`
T?d i?9v +'T #,M;X

> B F?®B M;mv M i?¢+? FB +?Q ` K°i i` ,K FBHQ; K M;¼+- h` M; .m ç m ;B Q M
+kM; çO +?Q G :B M; p` p`B ç iY i¢Q ?bM? +ª M,KX L|B +€+? F?€+ i?b p`B M,K
bmv M;?o p p'M ç p"i T?~K T?d i?9vX

*ÁM F?®B T?d i?9v p`M; - h` M; .m +ÁM +?Q [m v p "„+EBM? i?b M| ç½ çQÊ+ ç
M^K i`QM; ?-K M;-K +O ?„M Î iS ?ÊT pB M- ?„M i?"i bU +ÁM +?Q M;?o M M tY H

889X *?QÆM; 889 , L9B * Q h`QÊ+ J„i

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 889, L9B + Q i`QÈ+ K„i

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h'i M?B M h` M; .m b) +„i M;mv M i?¢+? H'v T?d i?9v` - M?QM; F?®B T?d i?9v p`
b m M`v H¢B T?ªB ¢Q +?Q B i¢Q ?bM? \ >„M +ÁM Km®M ibK ¢ M *´ H½Q ;B iY- M
;B M; ?²- M?Q p"v ?„M b) H"TiS+ K|+ T?d i?9v` F?ÄB M;mv M i?¢+?X

oÈB KS+ ¢° [mw ?B K +O F?®B T?d i?9v p`M;- M m M?Q +| i? i¢Q ?bM? i?b imv
h?Kv G•M Î i?O ¢¬X h` M; .m /€K ¢€M? +m°+ i'i +ª T?d i?9v p`M; #•v ;Bì ?B M +|
MQÈ+ ¢ m imv i ¢®B F?¬M; i? M`Q bQ b€M? pÈB T?d i?9v +O KbM?X

@ æB m M`v

@ æQÈ+ `²B- +S tY Hw M?Q HìB +O >¢Q L?B M- i?"i` +?9M; i¬B +kM; +?B K iB

h-M H½Q ;B iY i?'v h` M; .m KÎ KB M; Km®M iW +?®B i?b F?Q€i i v €Q [mv i ¢`M
.m ¢€M? +m°+ i?„M; [m€ M?B m- #B i ¢•m H-M b m +kM; H` M?Q p"v \ L m KbM? [
+kM; F?| KÎ KB M; M?ì h` M; .m +?d ¢B K ¢´ i?¢+?X

@ o"v +€K ÆM ¬M; h-M

h` M; .m i?'v i?€B ¢° FB M [mv i +O h-M H½Q ;B iY i?b +kM; F?¬M; H`K FB m-
T?d i?9v K` KbM? ¢½ +?d ¢B K +?Q h-M >¢Q L?B M i?m p`QX

@ s- hB m h` M;- +"m +| i? ibK i?ìB ;B M ¢ i¬B ¢ M i?,K ?ÄB •m .QÆM; iQÈM; [
>Q iB M bBM? F?¬M; \

a m F?B #`M tQM; +?mv M T?d i?9v i?b h-M H½Q ;B iY ¢Q ` v m +¬m pÈB h` M
i?b M?[M; ;B i°+ ;B`m +| Î >QM; FQM; +`M; F i; B Q +?†i+?) pÈB + Q i-M; H½M?
F i; B Q pÈB M?[M; M; QìB +| i?•M T?"M + Q +'T i`QM; M°B ¢` +kM; H` K°i #B m i
>QM; FQM; X

"•v ;Bì ;B i°+ •m .QÆM; +?QM? H` K°i K†i i`ìB # M i`Q Î M°B ¢` - i? ? i`QÈ+ +|
*QÆM;- T?Q /QÈB +| •m .QÆM; *?'M >Q b„T iB M p`Q i`QM; # M M;`M? i`mM; Q
K†i ? B M; QìB M`v- /M F?¬M; +| #'i F€ KK+ ¢Q+? ;b +kM; ¢O H`K +?Q M?B m M; Q
M?bM pÈB +¬M; iv +?•m #€m h-M h?`X

h` M; .m M; ?2 p"v i?b /Q /U K°i H€i `²B MìB,

@ :†T ¬M; M; Q¢B +O +?€m H` F?¬M; +| p'M ¢ - M;`v K B +?€m b) b„T t T- M?QM;
+?€m +¬M ?ÄB H¢B- #•v ;Bì +kM; F?¬M; #B i #€+ 'v +| Î i?O ¢¬ ? v F?¬M;

@ E?¬M; +| ;b- i`QÈ+ iB M M M HB M H¢+ pÈB H½Q iQÈM; [m•M- i¬B ?•K K°B ¢½ H
¢QÈ+ ;†T

a m F?B M; ?2 ¢QÈ+ HìB +O h` M; .m i?b h-M H½Q ;B iY ¢SM; M; QìB H M F?Q€i

@ æQÈ+ `²B- + "m ¢B +MM; >mv M ",M;- +QB M?Q H½Q ;B` M`v [m'v `®B ibM? ?m®
b) #` >mv M ",M; i`€+? K|+

h-M H½Q ;B iY Mì tQM; i?b ;QÆM; K†i h` M; .m +kM; F?¬M; F?ÄB ?ÆB ¢Ä H MX

a m F?B `ìB F?ÄB T?ÁM; +O h-M >¢Q L?B M- h` M; .m ¢B ¢ M T?ÁM; h-M >mv
i?'v M`M; ¢ M; M; O b v- i` M K†i H` MK +QìB M; ¼i M;`QX

@ *| ¢B M i?Q¢B- +| ¢B M i?Q¢B

æ M; H9+ h` M; .m +ÎB €Q F?Q€+ p` iB M p`Q i`QM; +?, M i?ÆK i?b ¢B M i?Q¢B
+ª h-M >mv M ",M; X

@ sBM H¶B- ç½ H"K 2K i?S+ ;B'+X

@ E?¬M; +| ;b- M?- M;²B tm®M; # M +¢M? 2K çB

h` M; .m +¬K H'v çB M i?Q¢B ç`M? M;??2 i?b #` h¬M >mv M ",M; FûQ H¢B- H9+ M"v
i?"i bU H"K ?„M F?¬M; Km®M iB T M?"M çB M i?Q¢BX

@ æWM; H"K `°M- K m M;?2 çB M i?Q¢B

h¬M >mv M ",M; ç~v M? h` M; .m - b m ç| ç~v #`M i v +O ?„M ç M; b| p"Q M;U+ K
HÁM; ?„M- M;YB KMB ?QÆM; ç`M ¬M; i` M +Æ i? ?„MX

@ HQ- H" B p"v\

@ *"m h` M;- i¬B H" >"Q oBM?- i¬B pW tm®M; K€v # v- #•v ;B| ç M; î b•M # v ",+

h`QM; çB M i?Q¢B p M; H M •K i? M? +O >"Q oBM? H"K +?Q h` M; .m T?ªB /W
>mv M ",M;- i?b ` >"Q oBM? ç½ iW Jv MK ` +?¢v ç M- M;"v K B +| i? çB +MM; M?
;†T K†i p"†M; / +¼T +?Q ¬M; M;Q¢B KbM?X M;m²M

a m F?B M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O >"Q oBM? i?b h` M; .m KÈB M?È ç M K°i p'M
p" +?9 æS+ b) #„i K€v # v ç M ",„+EBM?- ? B M;QÌB M"v KbM? T?ªB iU i?•M +?¢v `
ó?Q¢i ç°M;ô pÈB h¬M >mv M ",M; +?d +| i? /ÌB H¢B p"Q # M ç KX

@ >"Q ç¢B + - M? +S +?Ì K°i H€i- MY ;B| b m i¬B b) +| K†i

h` M; .m +9T çB M i?Q¢B p" ?¬K K°i +€B H M K†i M;¼+ +O h¬M >mv M ",M;- ?„M

@ >"Q ç¢B + î Jv MK ` ç M- M? +¬M ` b•M # v ç|M M;QÌB- 2K +S M;O çB

@ E?¬M; +¬M- 2K b) çB +MM; M?

h¬M >mv M ",M; M|B p" M?' + +?,M H M- ? B +?•M i?QM /"B H° ` i`„M; iQ€i- i?b ` M
+?Ì çÈB h` M; .m - +?B + [m¬M M°B v #^M; HK `2M i?"i bU H"K €m M|M; +O ?„M
+?|M; +ÎB #Ä [m¬M €Q i` M M;QÌBX

@ *| H) M? >"Q b) F?¬M; [m M i•K F?B çÈB i? K p" B +?K+ T?9i M[X

h` M; .m +?Êi +| w M;?o M?Q p"v- b m ç| ?„M ?Q" M iQ" M #` i?m ?9i #ÎB +Æ i? [
",M;- i`QM; T?ÁM; +?d +ÁM H¢B iB M; i?Î /®+X

_ä`"M; h` M; .m ç€M? ;B€i?'T HU+ +?B M ç'm +O KbM?- ?„M +?B M ç'm ?ÆM M`
>mv M ",M; ç½ tKB HÆ ;B®M; M?Q F?¬M; tQÆM;- F?¬M; i? H"K ;b çQÊ+X h` M;
M|B K°i iB M; pÈB ""M? S?B `²B +?¢v t2 ç M b•M # vX

@ >"Q ç¢B + - i?"i bU t'm ?' [m€- ç +?Q M? çÈB H•m

æB ç M ç¢B bªM? b•M # v i?b h` M; .m i?'v >"Q oBM?- î # M +¢M? +| K°i M;QÌB
K" ?„M #B i ç| H" 2K i` B +O >"Q oBM?- H¬M i`QÊ+ ç½ iWM; ;†T K°i H¬M F?B ç M

@ E?¬M; +| ;b- + "m h` M;- i¬B +| +?mv M pmB Km®M #€Q +?Q + "m- ? ? - F?¬M;
Km®M i¢Q ` MB K pmB #'i M;î K" i?¬B

>"Q oBM? ;¬M ç•v `i i`¬K ´M- b m F?B i?'v h` M; .m i?b ¬K bB i K°i +€B i?"i K¢
?„M +ªK i?'v +| ?ÆB ç m- +ªK i?'v ,M F?¬M; iB mX

a m F?B ¬K h` M; .m K°i +€B- >"Q oBM? H¢B #„i +?mv M pÈB #`M? T?B- pb K¼B
M Jv MK ` - +kM; +QB M?Q [m2M i?m°+X

@ J¼B M;QÌB +?9 w- +?mv M # v iW h`mM; >ªB ç M ",„+EBM? b„T ?¢ +€M?

h` M; .m ç M; ç`M? KÎ KB M; ?ÄB i?,K i?b ç9M; H9+ M;?2 çQÊ+ •K i? M? T?€i `
p°B p" M; M|B,

@ >"Q ç¢B + - +?9M; i M;²B tm®M; #`M #¢+- i¬B pW p†M +| K°i M;QÌB #¢M p" K°
v FB p "„+EBM?- +QB M?Q +?Ì ?¼ i? K K°i H€i

@ §- F?¬M; +| p'M ç

a m F?B M;²B tm®M; i?b h` M; .m KÎKB M; ?ÄB,

@ >¨Q ç¢B + - +| T?ªB b® p¨M; +O i¬B ç½ çQÊ+ çQ ç M\

h` M; .m b m F?B p MQÈ+ i?b ç½ +?Q [mªM Hw L;¬ +O +Y ?¨M; h-M h?Kv G•M

88eX *?QÆM; 888 Y 88e, •M J°i JbM?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 888 Y 88e, •M K°i KbM?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h`i M?B M pB + M`v +?d +| i? ç†i i`QM; HÁM;- ç€M? +? i +kM; F?¬M; M|B ` - +| +
i` M ;B M; ?²X

@ G½Q u m- çWM; M|B #`v- M? 'v H` ç`M ¬M; M,K i®i

.QÆM; oo M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b i?"i bU +| +?9i +,M; i?ŠM;- i`QÊ+ FB
M?çQ h` M; .m H` tY M K M;?QM; +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i®i ?ÆM- F?B M|B ç
M?Q ;` K„+ i|+X

h`QÊ+ ç| .QÆM; oo M?bM i`9M; h®M; hBM? Zm•M p` T?ªB ? Q i®M M?B m i•K iQ pÈ
.m M|B #`v #ç i?b ?„M i?"i bU +ÁM bBM? ` w M;?o Km®M HB m KçM;X

@ æQÊ+ `²B- M? H` ç`M ¬M; óM,K i®iô- +?9M; i çB i?¬B

h` M; .m iB T M?"M p HB +O +?9 æS+- b m ç| +MM; .QÆM; oo çM ;BÐM çB ` b•

h®M; hBM? Zm•M çB i?2Q T?Q b m i?'v #° /çM; +O #¼M ?¼ i?b +?9i F?9+ K„+ i`C
M;QÌB +| ?çM? T?9+ `B M; +O KbM?- ?ÆM M[.QÆM; oo i?"i bU ``i i®i pÈB M`M;
``i +?QM? i`U+ p` i?ŠM; i?„M- h®M; hBM? Zm•M i?Q+? M?Q p`vX

ob ;B`v +| pW +?•M ? v F?¬M; T?ªB ç2Q p`Q KÈB #B i çQÊ+- ;B[M K M[+kM; H`
M? m K°i i?ÌB ;B M i?b F?¬M; #B i? B # M +| ?ÊT M? m F?¬M;X

h` M; .m çQ M?|K +?9 æS+ ç M F?€+? bçM- +ÁM +?Q F`T ç M #€Q pÈB h-M >
ZmªM; æ¬M; p` G½Q h K iW h•v M ç½ #„i K€v # v ç M „+ EBM?X h` M; .m i?"i bU
i?•M- pb i? /Si F?Q€i ;¼B L?ç+ EBM? ç M- ç +?Q ç` ç-m t` M`v çB ç|M M;QÌBX

"m´B i®B h` M; .m çQ h` M; .m ç M /MM; +ÆK pÈB K¼B M;QÌB- >`Q oBM? i?b +
h-M >çQ L?B M- #¼M ?¼ p®M H` i?•M i?Q+?- K` h` M; Jšm HçB iU KbM? ` i v- i?
+?"K i` X

æ M i®B i?b J½ J`T ç M „+ EBM?- M?QM; p` M`v +kM; F?¬M; +-M h` M; .m +?B n
#€Q +?Q h` M; .m K°i iB M;- M;`v K®i b) +MM; h®M; Zm•M ç M i? K ;B M;?B i?S
.m X

@ >mv M ",M;- i®B i?2Q M? p M?" M?û\

a m F?B iB M M?|K .QÆM; oo p T?ÁM;- h` M; .m FûQ i v h-M >mv M ",M; M|BX

@ E?¬M; çQÊ+- K M|B i`QÊ+ F?B çQM? ?¬M 2K T?ªB Î F?€+? bçM- iW #•v ;Bì M?
t'm ;b +ª

h-M >mv M ",M; i?'v #° K†i i?'i p¼M; +O h` M; .m i?b F?¬M; F?ÄB /Î F?|+ /Î +QÌ
H M i`€M ?„M- M`M; +kM; F?¬M; çÊB ?„M ?²B T?K+ HçB K` +QÌB HÈM `²B +?çv p`

@ æQÊ+- t2K M?Q ?mvM? ç ç•v M?`M i? K ? B M;`v- p`B M;`v M[T?ªB +?Q 2K +-

h` M; .m ç~v +Y p` T?€i ?B M # M i`QM; ç½ F?| - ?„M T?ŠM M° çB ` F?ÄB F?€+
pB MX > B +?B +t2 +O ``M? S?B p` >€+? GQM; ç m T?•M #B i bY /KM; +?Q h-M
i?"M ?„M +kM; F?¬M; +| t2 ç /MM;X

h` M; .m çB p`Q i`mM; pB M- ?„M ;†T •m .QÆM; Zm•M ç M; M;²B t2K iBpB- # M -
?„M F?¬M; F?ÄB F€ [m€B,

@ hS + - M? ç M ç'v "\ *?` /•m ç•m\

G9+ M"v ç½ ?ÆM +?QM ;B`i®B- iW b m F?B hW hBM? +| K M; i?b ;B`M"v •m .QÆM
M;Q"BX i`mv M+"T M?"i M? M? M?'içB +?'K

@ æ½ çQ t2 ç M +?Q +"m- "- +"m H`K [m2M ? B M;Q`B M"v çB- M;"v K B ç M M;?2 i
•m .QÆM; Zm•M i?'v h` M; .m p"Q M?" i?b F? B #€Q K°i +•m pÈB ? B M;Q`B # M +
@ •m .QÆM; iB M bBM?- M? +S v M i•K- M m F?¬M; +| ;b i?b M;"v K B +?9M; i¬B
> B M;Q`B FB çSM; H M #„i +?mv M pÈB h` M; .m - b m ç| i?'v •m .QÆM; Zm•M F
` X

a m F?B ? B M;Q`B FB çB ` i?b h` M; .m H'v ` i` i®i- ?„M T? i` p" +Q`B ?b ?b
@ hS + - pB + M"v i?'i bU H" +aK ÆM M?- 2K ç M; M;çB F?¬M; +| t2 ç /MM;

@ æQÊ+ `²B- +| +?mv M M?Ä M?†i +kM; #„i M? çÊB +a ;B`- tQM; M?û- M? çB ç•v
E?QªM; i?`B ;B M [m •m .QÆM; Zm•M i?"i bU #` ?çM; KK+ #'i ç°M; bªM H`K +?Q +
[mv ?Qç+? ç m ç½ çQÊ+ H`K i®i- ?ÆM M[+kM; ç½ ç°M; i?'- +?d H" +ÁM FûK ? B
p v iW M;•M ?"M; - K" ?„M i?"i bU F?| i? KÎ KB M; KQÊM M;Q`B i- t2K M?Q T?B M
æ m M|B M;"M? #'i ç°M; bªM ç m i¬M; +"v p"Q M;•M ?"M; - •m .QÆM; Zm•M #•v ;B
K€- +€+ ¬M; +?O #'i ç°M; bªM +a MQÊ+ ç m M?Q p"v- b Q ç M HQÊi KbM? i?b F?|
@ L"v- hS + - M? +?| +?9i- 2K +| +?mv M Km®M M|B pÈB M?
h` M; .m i?'v #° /çM; +O •m .QÆM; Zm•M M?Q p"v i?b KÎ KB M; M|BX
@ *?mv M ;b\ E?¬M; T?ªB ç hS + H€B t2 +?Q +"m ç'v +?S\
•m .QÆM; Zm•M [m v ç-m M| çM pÈB h` M; .m - +?mv M H`K ,M T?B M T?S+ +kM
;BªB [mv i- +?ŠM [m ?„M F?¬M; Km®M çB i?2Q ?QÊM; M?Q p"v K" i?¬BX
@ L m M? `ªM? `¶B F?¬M; +| pB + ;b i?b 2K i?"i bU ç M; +¬M H€B t2
h` M; .m +Q`B ?b ?b K°i +?9i- ?„M i?'v •m .QÆM; Zm•M Km®M i`Î K†i i?b p°B p"m
@ >çM; KK+ +O M? +ÁM i?B m # Q M?B m iB M\ 1K #•v ;B` ç M; +| +?9i iB M `ªM
@ >W- +?9i iB M +O +"m +S ;B[HçB +?Q pÊ çB- p`B +?K+ i`B m F?¬M; /MM; çQÊ
•m .QÆM; Zm•M M;?2 h` M; .m M|B p"v i?b F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- M?[M; M,K M
F?¬M; i? i`®M i?m - ?ÆM M[ iB M +¬M; i?Ê T?ªB i`ª- Mûm Km®M i?B +¬M; iQ" M
i`,K i`B m KÈB çQÊ+X
h'i M?B M F?m ç'i K" •m .QÆM; Zm•M ç M; ç`M? t•v /UM; i?"i bU ç€M; ;B€ çQÊ+ ç
H" F?m pU+ i®i- tmM; [m M? +| ç-v çO i'i +a T?QÆM; iB M- +| # M? pB M bB m i?
ç°M; bªM Î "„+ EBM? i?b b m F?B t•v /UM; tQM; b) F?¬M; HQ +?mv M #€M ` M;Q"
*?d H" H9+ M"v •m .QÆM; Zm•M F?' bÎ pb F?¬M; iB M- F?m M?" +¬M t•v /UM; +kM
iªM; H" iB M i?b +?Q +| çOX
@ M? M|B t2K i'M; ç-m iQ +¬M # Q M?B m\ L?QM; 2K M|B i`QÊ+ +kM; F?¬M; T?ª
T?¬M- F?B #€M M?" 2K +kM; +¬M ?Q ?²M; ç'v
> B M,K [m ;B€ M?" ç'i M|M; /¬M H M- M?[M; pMM; M?Q h?~K Zmv M ? v L;?B K *?
K°i Kûi pm¬M; - #•v ;B` ç½ ç`M? ;B€ #ªv M;"MX "„+ EBM? p" h`mM; >ªB i?b F?¬M;
H M M?Q ?Ä iB M- M m h` M; .m F?¬M; i?'v `ä çB m M"v i?b +kM; T?Q +¬M; ?¼+
@ *"m +| # Q iB M\
•m .QÆM; Zm•M /MM; €M? K„i F?¬M; iBM M?bM h` M; .m - +"m 2K KbM? KÈB ?¬K i
iB M- +kM; F?¬M; T?ªB i`9M; b' t®M? M? M?Q p"v +?S\
Rdyd

@ M? Km®M # Q M?B m iB M\

h` M; .m #`v` #° /¢M; M? i?Q+? iBM ? v F?¬M; +kM; çQÊ+X

•m .QÆM; Zm•M M? +? KB M; M|B, UX

@ Pi M?'i+kM; H` ? B i`,K i`B m- b m M`v +ÁM T?ªB ç-m iQ i? K +ª i`,K i`B m- +"

@ h? M? b) +?Q 2K # Q M?B m +´ T?¬M\

h` M; .m /MM; ;B¼M; iW +?®B +?Q w FB M ?ÄB- ç-m iQ HÈM KÈB +| M?B m iB M

i? ç i`SM; - ?„M M?"T +´ T?¬M p`Q +?Q •m .QÆM; Zm•M `ä ``M; H` K°i +¬M; ç¬B

@ *"m M|B i?"i b Q\

@ L|B M?ªK- p`B M; `v [m 2K +?¢v [m +?¢v H¢B Km®M +? i M; Q|B- F?¬M; +| pB +

pmB b Q\

h?'v h` M; .m +| p F?¬M; M|B ;BÐM i?b •m .QÆM; Zm•M #bM? ioM? i`Î H¢B- b m

L|B i?"i i?b •m .QÆM; Zm•M i?B m iB M +?d H` #B m iQÊM; - /M F?¬M; i?¬M; [m

?„M i?b Km®M +| p`B i`,K i`B m +kM; F?¬M; F?| - M?QM; M?Q p`v +kM; T?ªB T?•M

S?ªB #B i`^M; F?¬M; T?ªB +?d +| K°i ;B i°+ •m .QÆM; H` ?MM; K¢M? Î i?O ç¬+ +

; M M„K #„i •m .QÆM; Zm•M- pbi? K` •m .QÆM; Zm•M +kM; F?¬M; i? bmv tûi +?C

? v H` ,M K°i KbM?\

hmv M?[M; M,K ;¬M ç•v ,M K°i KbM? H` i®B F} M?QM; +?d +¬M M? +| iB M- M; Q|B

ç ;b- pÈB bU +Q| M; i? +O ;B i°+ •m .QÆM; - ,M K°i KbM? i?b •m .QÆM; Zm•M +

Zm M i`¼M; H` hSi?B m ;B i`QÈ+ FB t`BiB M M?Q `€+ M?QM; #•v ;BÆ i?Si?B

a m F?B F i?¬M i?b •m .QÆM; Zm•M +kM F?¬M; Km®M +?¢K p`Q M?[M; +?mv M

+?m`M #`ç|M; +Y ?°B bÎ- b m M`v b) +?mv M i`¼M; çB K ç-m iQ p`Q #`i ç°M; bªM

+ª i`,K i`B m ç Km p`Q i`QM; i v K°i +¬M; i v t•v /UM; ``i +| i?U+ HU+X

*kM; pb M?Q p`v K` i`B +?QM? +O •m .QÆM; Zm•M /¬M +,M; i?ŠM; - M m #€M ?°E

i`,K i`B m- M?QM; M m çQ ` ç'm ;B€ i?b M; Q|B i b) +? ;B m- i`i M?B M F b€M;

hSi?B m ;B ç M; i?B m iB MX

@ L;k L?B- F?QªM i?|B ;B M i`QÈ+ ç-m iQ +kM; F?¬M; M?B m- +| H) H` ?ÆM ? B

+?mv M [m M ? M?•M iBM? M`v M¼- M m + "m i?"i bU Km®M M?"T +´ T?¬M- + "m #ª

i¬B b) +?Q + "m #®M KQÆB T?¬M i`,K +´ T?¬M

•m .QÆM; Zm•M M; Y M; Q|B ` bmv tûi- b m KQ|B T?9i KÈB +?Q ` +•m i`ª H|B i?m

hmv •m .QÆM; Zm•M #Ä ` ? B i`,K i`B m K` +?B M b€m KQÆB T?¬M i`,K +´ T?¬M

i`,K M,K +?K+ i`B m +?d +| #®M KQÆB T?¬M i`,K- M?bM [m +| p #`i +¬M; M?QM

ç½ M?QÊM; #° ``i M?B mX

E?m /•M +Q p` •m .QÆM; Zm•M ç M; F? B T?€ M m iQM? i`M; i`i +ª ç-m iQ b) +?d H

K°i F?B ç½ ?Q`M +¬M; - ;B€ i`` +O M| b) H` i` M ? B i,X

L|B +€+? F?€+ i?b h` M; .m ç-m iQ ? B i`,K M,K +?K+ i`B m- ? B M,K b m b) i`Î i?

`i M?B m M; Q|B +?d KQM; •m .QÆM; Zm•M +?Q ` +´ T?¬M- /M H` ? B KQÆB T?¬M

bSi ç-m K i`€MX

88dX *?QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m æQM? >¬M

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m çQM? ?¬M

L?|K.>`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

•m .QÆM; Zm•M +?Q h` M; .m #®M KQÆB T?–M i`,K +´ T?–M i?b ç½ [m€ H„K `²B ç–m iQ +?d +| HÊB K` p– ?¢B– B M?bM p`Q +kM; ?B mX h`QÊ+ ç| `”M? S?B çB i?2 MY i?€M; M?QM; F?–M; çQÊ+ KB M; M`Q– M m F?–M; T?ªB H9+ M`v H` h` M; .m MûK HÊB ` X

@ æQÊ+– hS + – +S tY Hw M?Q w M?– M?QM; M?[M; M;`v b m 2K F?–M; +| i?lB; E M? iU çB tY Hw

h` M; .m F?–M; i? M`Q +?Q •m .QÆM; Zm•M +?l [m€ H•m– i? M M ?„M bmv iQM? ç½ çQÊ+ M; ?2 •m .QÆM; Zm•M M|B p ?¢M; KK+ M`v– #B i`ä MÆB ç| i?“i bU `”i i®i bªM `”i M|M; – MûK iB M p`Q b) +| HÊB + Q ?ÆM ;YB M; •M ?”M; `”i M?B mX

@ hB m iY +”m t2K M?Q €M? K„i ç°+ ç€Q– H€ ; M +kM; HÈM– ? M ;b +| çQÊ+ T?–M

•m .QÆM; Zm•M i?’v h` M; .m +?d K`i p`B T?9i ç +?Q ` [mv i ç`M?– M; v +ª ?„M – #^M; – F?–M; #B i [m€ `ä K` ç–m iQ p`Q ?ÆM ? B i`,K i`B m– M m M?Q ? B M; QlB ç Zm•M iU ?ÄB KbM? imv i ç®B b) F?–M; /€K– Qi M?’i ?„M +kM; T?ªB t2K [m iQ HB

@ >b ?b– hS + – 2K +?d #Ä iB M– b m F?B #€M M?“i?b M? +?B iB M?Q ?²M; +? M? +kM; çWM; ç M i bK 2K ç’v

h` M; .m +QlB ?b ?b– ?„M H’v il +?B T?B m +ÁM M|M; ?´B i`QM; ++T ` ;B Q p`Q M|B,

@ hB M M`v i´M; +°M; #®M +?K+ i`B m 1m`Q– M? H’v ` ? B KQÆB H,K i`B m– T?B m M; •M ?”M; +?Q 2K

h` M; .m bmv tûi b m M`v KbM? b) tm’i M; Q¢B– +kM; F?–M; +–M i bK •m .QÆM; Z i? K` +| ?ÆM +?K+ i`B m 1m`Q i`QM; i v b) çO ¼B i bM? ?m®M; #bM? i?QlM; X *Á ?ÆM +?K+ i`B m– +kM; F?–M; i?B m iB M t`BX

>ÆM M[i?€M; #®M i?€M; M,K i?b # M h•M *QÆM; b) +| iB M?Q ?²M; – +kM; T?ªB .m +–M H`K #•v ;B l +?QM? H` i bK M?[M; ?¢M; Km+ +| iQÆM; H B ç ç–m iQ p`QX

h` M; .m #•v ;B l +kM; +| F?–M; Qi iB M– H` H9+ ?QÎM; i?K +ªK ;B€+ bmM; bQÈM; F i`QÊ+ ç| – +ªK ;B€+ M`v i?“i bU +ÁM i®i ?ÆM +ª F?B p`Q +?Ê ç² +´ Km çQÊ+ K|M /B M i?m Km ç² +´ – /M Km çQÊ+ K|M i®i +kM; F?–M; +| F?Q€B +ªK [m€ K½M? HB

@ æQÊ+ `²B– i–B b) tY Hw +€+ i?O iK+ p +´ T?–M +–M; iv +?Q +”m– +?d +–M +”m F?–M; +?“ +”m Î M?“ H¢B b®i`m°i

*| +•m MQÊ+ T?M b F?–M; +?ªv `m°M; M; QlB M; Q`B– h` M; .m H9+ M`v ;BªB [mv .QÆM; Zm•M– /M ?„M T?ªB #Ä ` ;–M K°i MY +´ T?–M M?QM; /M i? M`Q +kM; H T?ªB M; QlB M; Q`B– i? +?Q M M ?„M pšM iQÆM; ç®B i?Ä K½MX

a m F?B iB M +?•M /[Xi ?b h` M; .m p`Q T?ÁM; i„K `Y – b m ç| çB tm®M; i–M; ?–

G9+ M`v i` M F ;¶ /QÈB i–M; ?–K ç½ +| F?–M; Qi p”i T?~K– F?–M; T?ªB i`®M; i`Æ M; `v M[ i?b ç®M; p`M; ++| B K„i +kM; b) tm’i ?B M Î +?¶ M`vX

h` M; .m #•v ;B l ç½ +| [mv ?Q¢+?– +?l F?B KbM? ´M ç`M? H¢B– ?„M b) çB MQÊ+ M ç†+ i?M +O K„i KbM? K` i?m p p`B K|M +´ p”iX UX

h’i M?B M h` M; .m +kM; F?–M; M;®+ K` i?m p `²B ?B M +?Q [m®+ ;B – M?QM; KÎ #ªQ i`M; bM?– #•v ;B l i`QM; MQÊ+ ç½ +| ? B #ªQ i`M; iQ M?•M `²BX

h` M; .m #•v ;B l i?“i bU +| i•K iQM? pÈB M; `M? ç² +´ M?Q K°i M?“ bQm i–K i?S i p`Q i–M; ?–K M?bM +€+ K|M p”i T?~K +O KbM? i?b i•K HBM? Hm–M `”i v M H†M; X

J¶B K°i K|M ç² +´ ç m +| ~M ;B'm K°i çQ¢M H`+? bY p" M?[M; i²M i¢B +?•M i?"i- ?
F?| i? M"Q F?ªQ +?SM;- M?[M; i?S M"v +—M M;QÌB i TªB bmv çQ€M p" T?ÄM; ç
F?B bQm i—KX

E?B +~M; M;~v +~M; çB b•m p"Q T?QÆM; /B M ç² +´ - h` M; .m +~M; +ªK M?"M çQÊ-
+€+ p"i T?~K- +ªK i?'v KbM? çSM; M;„K p"i T?~K K" ;B®M; M?Q ç M; #` +m®M p"Q i

h` M; .m çSM; M;•v M;QÌB +ª ;Bì i`QM; i—M; ?—K- b m ç| ?„M KÈB çB p T?|M; pÈE
HÌB- H¢B M;O b v M?Q +? iX

@ h` M; iB M bBM?- M m F?¬M; ç2Q +~ p¢i i?b +kM; TªB ç2Q MÆ

h`QM; ?"m pB M H9+ M"v `i M€Q M?B i- K°i M?|K M;QÌB ç M; p•v [m M? M?bM M;

J°i M[?| i` M; çQÊ+ •m .QÆM; Zm•M ibK ç M ç M; +—K MÆ ;B9T h` M; .m bY v T
+kM; ç M; `i t'm ?´ - pb K†i pW çQÊ+ ç€M? K°i HÈT T?'M H|iX

>¬K M v H" H9+ h` M; .m çQM? ?¬M- p®M M;?o `^M; M;?B i?S+ çQÊ+ +Y ?"M? Î
ibM? ?m®M; #¢M # i?•M i?Q+? ç m ç M- •m .QÆM; H½Q ;B iY +kM; b) ç M i`bM
F?¬M; T?M ?ÊT- +kM; F?¬M; çQÊ+ M;?B i?S+ M?Q i`QM; iS ?ÊT pB M +O h` M;
çQM? ?¬M b) çQÊ+ i´ +?S+ Î F?€+? b¢M b m F?B M;?B i?S+ F i i?9+X

a€m ;Bì b€M; i?b h` M; .m ç½ #` K°i M?|K M;QÌB H"K T?B M- p"BM;QÌB •m .QÆM
p" J½ J"T ç M i? K ;B M€Q M?B i- i? H" h` M; .m i?"i bU `i F?´ bîX

@ æQÊ+ `²B- M? M? H M ç +ÁM ` iB T F?€+?

•m .QÆM; Zm•M M!B H"K +?Q h` M; .m i`ÊM i`WM; K„i- M?QM; ?„M pšM i?"M? i?"
?°B ?¼T pÈB h—M >mv M ",M;- b m ç| ?„M çB ç M +´M; +O iS ?ÊT pB M- +MM; çSM
",M;X

@ 1K +| H¢M? F?¬M;\

h?€M; ? B Î "„+ EBM? i?ÌB iB i pšM `i H¢M?- h` M; .m i?'v h—M >mv M ",M; K†+ €
bÊ M" M; F?¬M; [m2M pÈB i?ÌB iB i p"Q H9+ M"vX

@ 1K `i H¢M?- M? h` M;- +| i? ¬K 2K K°i +€B F?¬M;\

.QÆM; oo çSM; ç®B /B M pÈB h` M; .m p" h—M >mv M ",M; M;?2 çQÊ+ HÌB pW `²
ç H M iB M;- çB m M"v H"K ¼B M;QÌB +QÌB H M ? ?ª- H"K +?Q M?B m ;B çbM?
ç—m ` M?bM ibM? ?m®M; M€Q M?B i T?Q # M M"vX

@ *9i b M; K°i # M

h` M; .m iS+ ;B"MK„M; K°i +•m- KbM? +kM; K†+ i•v i` M; €Q bÆ KB p"Q H9+ M"v-
+ÁM +| €Q ;B['K- M m F?¬M; ç½ +?ŠM; M?"M çQÊ+

J½ J"T i?b M!B pÈB h®M; Zm•M,

@ M? h®M;- +?9M; i M M çB [m +Y +?QM? K°i H—M M[- t2K M?Q M?"M +?9+ T?

@ æQÊ+- F?¬M; TªB M? Km®M F?Q2 F?Q M; H p"i b Q\

h®M; Zm•M #` J½ J"T FûQ ` M;Q" B- H9+ i`Î H¢B i?b i` M i v J½ J"T ç½ +| K°i ?°T
#S+ i` M?- K" i`QM; i v h®M; Zm•M H¢B H" K°i ?°T ;'K- ç|M; ;|B `i ç TX

@ *"m h` M;- M? ç•v F?¬M; +| ;b M?B m- ç•v H" #S+ i` M? óZm +9+ bÆM +—K ç²ô
L"v +~m FB - ç M ç•v KÎ i` M? ` t2K

J½ J"T pÌB K°i iB M; pÈB .QÆM; oo- ç +?Q .QÆM; oo +?"K `½B KÎ #S+ i` M? ` X

@ *"m h` M;- +?BK- ?Q [m - ?Q +9+ #B m iQÊM; +?Q çB KH" M?- M;K w T?9 [mw
i?¼- M? ç•v +?9+ +~m p" hB m h—M i`,K M,K ?Á ?ÊT- bÊK bBM? [mw iY

J½ J" T M|B çQÊ+ K¼B M; QÌB HÈM iB M; OM; ?°- h` M; .m +kM; +?„Ti v- i`QM; H
M; QÌB MÆB ç•v F?¬M; B ?B m; B€i` +O #S+ i` M?- M?QM; ?„M H¢B ?B m`i`ä
G[E, H` / M? ?¼ i`QM; +mM; pm >Q^M; h`` M? JBM?- +ÁM H` +?d ?mv +~K v p -
GY E, p) i` M? +?BK ?Q pÈB T?QM; +€+? id Kd p` ç"K K`m- +| i? M|B H` iQÆB ç
i`B +€i iQÌM; T?9 [mw- ?bM? i?S+ H°M; Hšv ç T ç)- +| +?S M; ? i?m"i ç†+ b„+ - aM
/B M i` M? ?¼ i?ÌB JBM?X

h` M? +O G[ E, `i ç T- çQÊ+ ?"m M?•M i¬M bMM; - i` M? #aQ i²M H¢B +kM; F?¬M;
J" T H` i` M? i?"i- ;B€ +a +O M| T?aB ?ÆM M, K i`B m- t2K ` J½ J" T H-M M`v p m M
HÈMX

@ æQÊ+ `ÁB- i M J" T- i`€M? ` K°i +?9i

h®M; Zm•M îb m HQM; J½ J" T +?Êi H M iB M; - H¢B ç~v J½ J" T i`€M? ` - b m ç! M

@ *"m h` M; - +| i? çQ€M t2K M? çQ ç M H p"i; b F?¬M; \

883X *?QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m æQM? >¬M

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M M; m²M UXV

*?QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m çQM? ?¬M

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

@ M? h®M; - M? p` M? J½ ç M H` M K†i +?Q i¬B H„K `²B- K|M [m` +O M? J½ [+?Q T?¬M iB M KWM; ? B i`, K ç²M; H` çQÊ+

h` M; .m +QÌB F?´ K°i +€B- J½ J" T ` i v ç½ H` K|M ç² +´ p`B i`B m- +| H) p"i T?~
` b) F?¬M; [m€ F?| +QB- K` ?„M i?m p`Q +kM; F?| - ç•v H` M?•M iB M? i?B m i?®M

@ o¬M; ?o - Km®M H`K M? ç•v K'i K†i b Q\ > B i`, K ç²M; - +?d +| +"m KÈB M; ?o `

h®M; Zm•M #` h` M; .m H`K +?Q /Î F?| + /Î +QÌB- ?„M M m i?"i bU çQ T?QM; #b; B
b m M`v +kM; F?¬M; +ÁM K†i KkB ç çB ` M; Q`B +Y X G9+ M`v M?[M; ;B çbM? #
ç½ çB ?ÆM ? B i`, K ç²M; - K` h®M; Zm•M +kM; F?¬M; ç M KS+ [m€ FûK M?Q i? X

@ E?¬M; T?aB 2K +| w FB - M? h®M;

@ æQÊ+- çWM; M|B M?B m M[- i?S M`v p®M H` +O +"m- +QB M?Q +"m H`v p K`

h®M; Zm•M +„i çSi HÌB h` M; .m - ?„M M?ûi ?°T; 'K p`Q i`QM; i v h` M; .m - K` h`
i? iB T M?"MX

@ a´ i v ó>QÆM; h´ "9i Ewô\ M? h®M; - çB m M`v æB m M`v b Q +| i? \

h` M; .m KÎ ?°T; 'K ` t2K K` M; •v +ª M; QÌB- ç•v i?"i bU H` i?S iWM; i?m°+ p h`
+ÁM H` K|M ç² +´ ç-m iB M K` ?„M Km çQÊ+- ç½ #€M +?Q h®M; Zm•M pÈB ;B€ #
H` K|M iB M ç-m iB M h` M; .m FB K çQÊ+ i` M çÌBM?Ì p`Q ç² +´X

@ h¬B #B i ç•v H` K|M ç² +´ ç-m iB M K` +"m i?m çQÊ+- pb p"v H`v p iW +?¶ +O
H¢B H`K p"i HQm MB K

h®M; Zm•M H` M; QÌB +?ÆB ç² +´ - i'i M?B M ?„M #B i`ä M?[M; p'M ç +O ç€K M; Q
p"i T?~K ç-m iB M +O KbM?- pb i? KÈB +?¼M ` çQ p H¢B +?Q h` M; .m X

E?B i?'v #^aM b' i v >QÆM; h' "9i Ew i?b h` M; .m i?"i bU +| +?9i i?'M i?S+- imv
M,K i`QÊ+ M?QM; ibM? ?m®M; K°i M;QÌB T?K M[ i`mM; MB M çSM; `mM i`QÊ+ +Y
imv i HÈM pšM ?B M `ä i`QM; K„i ?„MX

@ a m M`v M m +| +Æ ?°B i?b b) ç M #M i'M i?'i +?Q M;QÌB T?K M[FB K°i +?9i
h` M; .m i?-K M;?o M?Q p`v- pb [mv M b' i v ç| K` ?„M KÈB #B i M?[M; K|M +| HB
K` KÈB iB M p`Q i`QM; M;? M`vX

@ M? h®M;- +€K ÆM M?- K|M M`v +O M? i-B M?"M

æ®B pÈB h` M; .m i?b [mv M b' i v M`v i?"i bU +| w M;?o pQÊi [m€;B€i` ` #^aM i
p` H p`i +O h®M; Zm•M +kM; F?-M; i? M`Q M? ?ÆM #S+ i` M? óZm +9+ bÆM +

@ E?-M; M M M|B M?^aK- p`i T?~K KWM; ç¢B i?¼ +O -M; +K M?" i-B +kM; +ÁM i`
çWM; F?-M; +| i?S ;b H` çQÊ+

oB + M`v t2K M?Q h®M; Zm•M #€K +?†i H'v h` M; .m - B #^aQ iB m iY +`m +| i?S
F?Q M;X

h` M; .m F?-M; iB T M?"M HÌB M|B +O h®M; Zm•M- ?„M +Êi M?^a M|B,

@ M? h®M;- M? F?-M; #^M; çQ Hm-M #S+ i` M? óGw æQ M æQ M æ²ô +O æQ
i?

@ >W- +9i M; v- +m®M b' i v M`v H` /Q i-B i`°K- F?-M;- +ÁM +?Q +?Q -M; +K #B
çWM; M;?o ç M M| M[X æQÊ+ `²B- M? J½- +?9M; i p`Q i`QM; m®M; MQÊ+- çWM
M|B HÌB p-M;?o

h®M; Zm•M iS+ ;B"Mi`WM; K„i M?bM h` M; .m - +^a ? B çB p`Q i`QM; M°B pB M /QÊ
>-K M v F?-M; T?^aB +?d +| GQm smv M K` M; v +<sup>a</sup> .QÆM; oo +kM; #"M `°M- #¼M
pB +- ç|M F?€+? iW i`QÊ+ +`M; çB p`Q i`mM; pB MX

@ *| F?€+? ç MX

G½Q h K çSM; M;Q`B +`M; +?Êi ?- HÈM- h` M; .m /m¶B ç-m M?bM ` M;Q`B- F?B
çB ç M i?b F?-M; F?ÄB tm®M; #" + i? M; M;? M? ç|MX

@ *?9 æS+- i?-v h-M- i?-v EBK- +€+ p` i?û M`Q H¢B +MM; çB pÈB M? m

h` M; .m +?"Q K°i iB M;- b m ç| ?„M tQ v M;QÌB M?bM h-M >mv M ",M;;,

@ >mv M ",M;- ç•v H` bQ T?K +O M?- H` +?9 æS+- p` M`v H` i?-v EBK p` i?-v h
i`QM; M;`M? ç² +`

@ *?"Q +?9 æS+- +?"Q i?-v EBK- +?"Q i?-v h-M- +€K ÆM +€+ p` ç½ ç M i? K ;B
+?€m p` h` M; .m

h-M >mv M ",M; çB i?2Q b m HQM; h` M; .m - M`M; i'i M?B M b) H M iB M; +?"Q ?

@ h®i- i®i- i` B i`B ;€B b„+- -M; i`ÌB i€+ ?ÊT

*?9 æS+ M;?2 çQÊ+ +•m M|B FB +O h` M; .m i?b i?"i bU pmB bQÊM;- ;QÆM; K†
KbM? t2K M?Q F?-M; p- + -M; F?B /¢v #^aQ h` M; .m - #•v ;BÌ `i +| K†i KkB i`QÊ+
?"M?X

@ *?9 æS+- +€+ M;`B p`Q M?" M;?d M;ÆB K°i +?9i- m®M; M;KK i` M|M;

h` M; .m #B i`ä +?9 æS+ p` i?-v h-MM +| [m M ? `i i®i- M?QM; ?„M +kM; F?-M;
ç M- i? +?Q M M ;¼B G½Q h K ç M çQ K¼B M;QÌB p`Q i`mM; pB M m®M; i`X

EBK J"TpMM; i v +„i çSi HÌB h` M; .m ,

@ E?-M; p°B- +`m h` M;- ?-K M v +`m çQM? ?-M- i-B +kM; Km®M ;QK ;|T +?9i +
? B K|M- +?9M; i +MM; t2K tûi

h` M; .m H9+ M"v KÈB T?€i ?B M i`QM; i v K¶B M; QÌB ç m + -K i?2Q K°i K!M; b ç!
 @ h? -v EBK- +€+ p` +! i? ç M H" pBM? ?¢M? +?Q +?9M; i¬B- i¬B +kM; F?¬M; Km
 h` M; .m i?"i bU M!B HÌB +?•M i?"M?- M?[M; M; QÌB i`QÊ+ K†i ç m H" iB M #®B i`C
 F?¬M; +kM; +?ŠM; +! p'M ç X
 @ >W- +´ M?•M M!B +! ? B +?mv M KWM; HÈM i`QM; M?•M bBM? H" ç i M #ªM; p
 +?9M; i¬B + -K ç M +?9i H p"i H" +?mv M M M H"K
 EBK J" T +QÌB ? ?ª M!B- i`QM; i v ?„M +! ? B ?°T; B'v +SM; - ç -m iB M çQ K°i ?°
 ç! KÎ K°i [mv M i`K + iW i`QM; ?°T +ÁM H¢B- ?„M M!B,
 @ *"m h` M; - ç•v H" #S + i` M? K" + "m ç½ iWM; M!B i¬B ;B€K ç`M?- #•v ;BÌ F i [mª
 *¬M; hQÊM; ô M"v H" i€+ T?~K T?ÄM; +? +O h`QÆM; æ¢B h?B M
 @ G" i` M? +O h`QÆM; æ¢B h?B M\
 h` M; .m +! +?9i b[M; b®i- #S + i` M? M"v F?¬M; HÈM- H" K°i p"i T?~K K" ?„M Km
 ç!X G9+ ç! ?„M i?'v # M i`QM; HBM? F?Q ® p" M; - +ÁM iQÎM; `^M; H" K°i i€+ T?
 F?¬M; M; Ì H¢B H" #9i iQ+? +O h`QÆM; æ¢B h?B M- H" K°i M; QÌB + "M ç¢BX L; ?
 + "M ç¢B +kM; +! +?S HBM? F?Q K"m p" M; X
 h`QÆM; æ¢B h?B M +! ç` p` i? M"Q Î; BÈB i?B ?¼ h`mM; Zm®+ - h` M; .m #B i`
 *! i? M!B h`QÆM; æ¢B h?B M H" K°i ?¼ bo i?B M i`B- M?[M; b€M; i€+ +O ¬M; +
 i•v- +U+ F€ ç T- ?Á ?ÊT; B[M?B m i`QÌM; T?€B +mM; çbM? p" M?•M ;B M- p) ç
 +?BK +?! + - Km¬M i?9 E?¬M; ;b F?¬M; H"K çQÊ+ - F?¬M; ;b F?¬M; ;BÄBX
 h` M? +O h`QÆM; æ¢B h?B M +?O v m H" ;Bª +´ - ¬M; ? Q i®M T?¬M HÈM i?ÌB ;B
 i€+ T?~K +O +€+ i€+ ;Bª M´B iB M; iW i?ÌB h? M? M; QÊ+ /ÁM; / M i?ÌB hMv æQÌM
 h`QÊ+ M, K h`QÆM; æ¢B h?B M # KQÆB i m´B i?b i` M? çQÊ+ F?2M H" óh`QM; H" M
 i?b çQÊ+ tQM; H" óJ„ H ?MM; poô- ç M M, K b€m KQÆB i?b ó—M ;B'm b•m b„ +ô-
 ?! - #9i HU+ i? M? ç¢K- b€M; i¢Q ç°+ ç€Q- pšv KU+ bÆM i?Ov- F€ po K„ H - i?B
 H" w +ªM? +! bS + +m®M ?9i +U+ F€ K¢M? K)X
 L?[M; M, K ç -m i? F, ? B KQÆB i?b h`QÆM; æ¢B h?B M p" M? i` B H" h`QÆM; h
 h`mM; Zm®+ tQM; H óh?K + h`mM; L?` >MM; ô- ç M M?[M; M, K # KQÆB i?b ¬M; +M
 T?QÆM; #„ + M´B iB M; p M; /°B- çQÊ+ tQM; H" óL K h`QÆM; "„ + S?´ô +O ;BÈB
 i`QÌM; M; ? i?m"i i`mM; QÆM; KÌB H"K ;B€Q bQ M; ? i?m"iX hW "B >²M; iWM; KÎ
 h?B M H" óæ M? 'i M?•M M, K i`, K M, KôX
 h`QÆM; æ¢B h?B M ? v æ¢B h?B M +Q bo +kM; H" K°i p` ?¼ bo i?ÌB + "M ç¢B- H"
 M?[M; i€+ T?~K +O ¬M; ?¬m M?Q +! i? /MM; ;Bª H"K i?"i- +! ç¬B F?B i` M? ;Bª +
 +ÁM ç†i ;B€ + Q ?ÆM i€+ T?~K i?"i- ç•v +kM; H" K°i ;B B i?Q¢B +O ;BÈB i?B ?¼
 @ æ9M; p"v- i` M? M"v /Q i?¬v i¬B ;B€K ç`M? ` - imv i ç®B H" #9i iQ+? +O æ¢B h
 p) i` M? ;Bª +´ p ?bM? iQÊM; M; QÌB- pb i? K" M?[M; #S + i` M? +?•M /mM; +O ¬M
 "S + i` M? M"v imv F?¬M; HÈM M?QM; M m çQ ç'm ;B€ b) +! i? #€M çQÊ+ ?ÆM K
 ç½ Km çQÊ+ K°i K!M ?ÌB
 EBK J" T #B i` ä h` M; .m +?d Km #S + i` M? M"v pÈB ;B€ M, K M; "M ç²M; - #•v ;B
 ç`M?- ?ÆM M[i?¬v +O ?„M +ÁM HQm H¢B H¢+ F?QªM- i' i M?B M ;B€ +ª b) + Q ?
 @ h?"i bU +€K ÆM ç¢B bQ- b m F?B ? i # "M `°M i?b M? 'i ç`M? b) ç M M; ?2 HÌB /çv
 h` M; .m i?"i bU i¬M i`¼M; i?"i HÁM; pÈB i?¬v +O EBK J" T- F?¬M; M; Ì #S + i` M?
 +?QM? ç¢B bQ` i v ;B€K ç`M?X
 @ æQÊ+ `²B- i` M? M"v H" +O + "m- b m M"v +S ;B[¢B- i¬B +ÁM çQ ç M +?Q +
 h`QÆM; æ¢B h?B M- t2K M?Q SM; +ªM? K" i?¬B

EBK J" T M? M? +? ! M; H'v` # S+ i` M? ç Q +? Q h` M; .m X

88NX *? QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m æQM? >¬M

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; Bª, æª L? ½M

*? QÆM; 88d @ 88N, h` M; .m çQM? ?¬M

L? ! K .` +?, h2T;

L; m²M, pBTp M/

@ h?¬v EBK- i?" i bU +ªK ÆM M?- t'm ?' [m€- ç½ H`K M? T?ªB iB m T?

L m bQ` i? b i` M? +O h`QÆM; æ¢B h?B M +ÁM K„+ ?ÆM i?Q T?€T- H9+ M`v EE K°i #S+ i?Q T?€T- ;B€ +ª +O M! p`Q F?QªM; M,K +?K+ M;`M- pÈB ;B Q i bM? ;B[p`v H` iQÆM; ç®B M†M; `²BX

@ h¬B +kM; F?¬M; t2K p`Q ç•m- ç t2K i?¬v +O +`m ç M i†M; K!M ;b Fb - +?9M; H9+ H•m M?QM; ¬M; +K F?¬M; +?`m M!B- M?'i ç`M? T?ªB ç M ç•v KÈB +?Q`

EBK J" T F?Q€i i v €Q`²B çQ M?[M; K!M i` M i v ;B Q +?Q .QÆM; oo î b m HQM; h` M?[M; K!M FB F?€ [mw i`¼M; M M p°B p`M; çQ p`Q i`mM; pB M- MÆB ç! +! K°i #`

@ EBK J" T ç9M; H`- +¬K i` M? +O h`QÆM; æ¢B h?B M ç M ç ûT [m` +O i¬B T?ªB

*?9 æS+ +Q!B ?b ?b +?d p`Q EBK J" T- H½Q KÎ ?°T i`QM; i v- # M i`QM; H` ? B F? K°i ?bM? T?QÊM; - ç Q T?€T M?ÆM M?KB- +?'i ;¼+ KQÊi K`- ?ÆM M[ K`m M; ¼+ +! Qi M?'i M,K b€m K`m i?'K- imv i ç®B H` M; ¼+ +` F?¬M; i? M; ?B M; !X

@ *?9 æS+- M?Q i? M`v H` F?¬M; çQÊ+- ? B F?®B M; ¼+ M`v M;`B ç½ ó#`Mô p`B h` M; .m i?'v +?9 æS+ H'v` p"i T?~K K` bÊ M; •v M; Q!B- b m ç! HB M iK+ F?Q€i i [mw i`¼M; - [m M i`¼M; ?ÆM H¢B çB i?2Q # M +¢M? +?9 æS+ p`B +?K+ M,K- çQÊ- æWM; M!B H` h` M; .m - M; v +ª EBK J" T p`i?¬v h¬M î # M +¢M? i?'v ? B F?®B M; ?ÆBX

*` M; ¼+ i?Q!M; M?bM p`Q +?'i M; ¼+- K`m i?'K- M m +`M; M?B m K`m i?'K i?b +`M ;B€ i?Q!M; +?d H` M; ¼+ # #®M K`m i?'K- ;B€ +kM; F?¬M; + Q- M m +?'i M; ¼+ F i`B mX

*?9 æS+ H'v` ? B F?®B M; ¼+ ç m pQÊi t M?[M; p"i T?~K i¢Q ?bM? iW M; ¼+ >Á K`- ç½ çQÊ+ H½Q #`M p`B +?K+ M,K- ç½ bÈK +U+ F€ #!M; HQ€M; - ?bM?ªM? HQM i`QM; HÁM; #`M i v ;B®M; M?Q ç M; +! `²M; T?QÊM; i?" i bU p`vX

h` M; .m /M F?¬M; [m€ ?B m i?'i`Q!M; M; ¼+ +` M?QM; +kM; #B i ;B€ +ª +O M!M ?ÆM +?K+ i`B mX

@ *-K H'v çB

*?9 æS+ H'v M; ¼+ #°B ?bM? T?QÊM; i`QM; ?°T` çQ +?Q h¬M >mv M ",M; `²B M!

@ *?9 æS+ +kM; F?¬M; +! p"i ;b i®i i†M; ? B çS - i?S M`v T?M ?ÊT pÈB iQM? +€+ bQM b m M`v ?ÊT ?Q M`²M; T?QÊM; - iQÆM; i?•M iQÆM; €B- bÈK bBM? iB m iY K

@ *?9 æS+- i?S M`v M;`B M M ç H¢B +?Q p½M #®B i?b ?ÆM

h` M; .m iÄ w ç +?Q h¬M >mv M ",M; F?¬M; M?"M K!M M; ¼+ +O +?9 æS+- ?„M ç +` +O +?9 æS+ î h`mM; >ªB- ç•v H` ? B K!M ?`M; [mw ;B€ M?'i- M m +?9 æS+ bM? ?SM;X

*?9 æS+ M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b i`WM; K„i H M M|B,

@ L`Q M|B M?ªK M?B m M?Q p"v- + "m F?¬M; T?ªB H" p½M #®B b Q\ L?[M; K|M +C
+"m çWM; H`K FB m M[- ;¼B i¬B K°i iB M; i?¬v i?b M?[M; K|M M"v +kM; F?¬M; i?

@ *?9 æS+- M;`B #Èi ;B"M- +?€m M?"M F?¬M; çQÊ+ b Q\

h` M; .m i?'v +?9 æS+ i?"i bU M´B ;B"M i?b p°B p" M; ;"i ç¬m pÈB h¬M >mv M ",M
M;¼+ - M?QM; h` M; .m pšM M;?o F„- ibK +Æ ?°B T?ªB #M p +?Q +?9 æS+- ?bM? M
i?¼ b€m KQÆB- KbM? M?'i ç`M? T?ªB +| H) p"i i?"i i®iX

@ *€K ÆM +?9 æS+

h¬M >mv M ",M; iB T M?"M M;¼+ #°B i?b Mî MK +QìB M;¼i M;`Q pÈB +?9 æS+X

@ s- M?Q p"v KÈB i®i

*?9 æS+ +QìB iOK idK M|BX

EBK J" T bî /o i†M; #S+ i` M? i?Q T?€T +O h`QÆM; æ¢B h?B M H" p b i`QÊ+ ç| h`
#¢M ;€B ?„M K°i +?m¶B ?¢i i` M; bS+ i`•M +?•m ``i i®i- ç•v H" +| [m +| H¢B- K" [
h` M; .m i?b F?¬M; +-M T?ªB M|BX

G9+ M"v ç€K H M; b|B b m HQM; h` M; .m i?b ç½ bÈK #` ?Q K„i- +| +•m pÊ #¢M F
JB m S?d S?d i?b F?€+- i? H" €M? K„i M?bM +?,K +?,K F?¬M; +?9i ç® F}X

@ h` M; .m - p` iB m i?Q M"v H"

h`U+ ;B€+ +O T?K M[ `i M?¢v +ªK- b m F?B h` M; .m ;¼B i M JB m S?d S?d i?b h
+| +?9i F?¬M; ´M- pW `²B +| p`B +¬ ;€B tm'i ?B M- +?Q iWM; i?'v h` M; .m +| #E

@ h¬B H" JB m S?d S?d- H" #¢M i®i +O h` M; .m - h-M iB m i?Q- `i ?•M ?¢M? ç
FB i¬B i?QÌM; tmv M M;?2 h` M; .m M?„+ ç M i M +¬

h` M; .m +ÁM +?Q F`T i`ª HÌB i?b JB m S?d S?d ç½ H M iB M; ç|M ç-m- b m ç|
>mv M ",M;- M?QM; H9+ M|B +?mv M i?b +?[ó#¢M i®iô çQÊ+ M?'M K¢M?- M; v +
KÈB çB ç M +kM; M;?2 i?'v `ä`"M;X

ó*¬ M"v- #¢M # H" i?"i F?¬M; ;Bª M?QM; +kM; çWM; M|B HQ¢M p"v +?S- F?QªM; i?
i`€M? +¬- M"Q +| i?QÌM; tmv M M?„+ ç M h-M >mv M ",M; i`QÊ+ K†i +¬\ô

h` M; .m H9+ M"v i?"i bU F?|+ F?¬M; ` M QÊ+ K„i- ?mv M? ç KbM? `ä`"M; H" Q M
h-M >mv M ",M;- T?€i ?B M M" M; +kM; F?¬M; +?'M ç°M; pb HÌB M|B +O JB m S
i? v ç´BX

@ >mv M ",M;- M? ;BÈB i?B m +?Q 2K- p` M"v H"

@ E?¬M; +¬M- +?²M;- i`QÊ+ ç| F?¬M; TªB +¬ 'v ç½ ;BÈB i?B m `²B b Q\ o` M"v +|
i`mv M +QTv iW

h` M; .m pW ç`M? ;BªB i?Q+? +?Q h-M >mv M ",M;- ç9M; H9+ h-M >mv M ",M;
M" M; +kM; pQÆM i v #„i +?†i i v pÈB JB m S?d S?d X hmv #-m F?¬M; F?Q M?bM
h` M; .m Hm¬M +ªK i?'v +| ;b ç| F?¬M; i®iX

>ÆM M[?bM? M?Q i`QÊ+ ç| h-M >mv M ",M; +?Q iWM; ;¼B KbM? H" +?²M; i?b T?
K" +ªK i?'v iB M; ;¼B ç| +kM; F?¬M; [m€ i?•M i?B i- ;B®M; M?Q H" M;?B M ` ,M; M

@ 1K S?d S?d [mª M?B M `i tBM? ç T- i? M"Q- b Q F?¬M; çB ç M pÈB #¢M i` B\

h-M >mv M ",M; ?ÄB K°i p'M ç F?¬M; K'v +| i`¼M; HQÊM; M?QM; H¢B H"K +?Q p
ç´B- M?QM; b m ç| M" M; H¢B MÎ MK +QÌB M|B,

@ E?¬M; /€K- +?` h-M KÈB tBM? ç T- F?¬M; TªB M?Q p"v b Q +| i? #m°+ +?†i h`
H" K°i M;QÌB `i çQÊ+ +€+ +¬ ;€B v m K M

@ *ªM? b€i JB m- +kM; F?¬M; i? M|B HmM; imM; M?Q p"v

h` M; .m i?"i bU F?¬M; M?'M çQÊ+- KbM? iW M?Ä ç M HÈM +ÁM +?Q çQÊ+ +¬ M
pW KÈB v m i?b M;QÌB v m ç½ tm'i M;Q¢B- +,M #ªM +ÁM +?Q çQÊ+ ?¬M K¬B- +
h?' J-mX

@ h'i M?B M `²B- M m h` M; .m M?" i¬B F?¬M; +| bS+ [mv M `k- i¬B +kM; b) F?¬M

h-M >mv M ",M; F?¬M; TªM SM; pÈB h` M; .m M?QM; F?¬M; M;[ H¢B +`M; i? K
h` M; .m +ªK i?'v F?' bÎ- ?¬K M v H" M;"v ç¢B ?, +O KbM?- +ªM? b€i JB m +kM; ;
+?S\

@ æQÊ+ `²B- +?9+ ? B M;QÌB çQM? ?¬M pmB p ?¢M? T?9+- M?QM; çQM? ?¬M +k
i?Q- +¬ TªB M„K +?„+ H'v M? h` M; .m - ç`M ¬M; H" p"v- +| ç¬B F?B- +?" +?" +

JB m S?d S?d +ªK i?'v +¬M; HU+ ç'm pã K²K +O KbM? pšM i?m FûK h-M >mv M '
i` M b•M M?" M;QÌB i i?b KbM? +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+ Qm i? X ob p"v K" M" M
+?mv M pÈB h-M >mv M ",M; p` h` M; .m - b m ç| M? M? +?|M; çB p`Q +Y +?QM?

L?[M; M;QÌB b m HQM; h` M; .m - M;Q`B L?¢+ EBM? #B i`ä JB m S?d S?d H" [m
.QÆM; oo ç m ç½ +| +?O- +?d +ÁM G½Q hS H" F ç°+ i?•M- i? M M ?„M ?'T i'T i?2

L?QM; +?Q ç M K°i T?9i b m i?b G½Q hS ç½ çB +¨ M?„+ i`Î` X

@ G½Q hS- b Q p"v\ "¨ ç€M? `²B "\

L?¢+ EBM? iB M H M +?¨Q ç|M pÈB p K†i t'm t - pÈB M?[M; ;b?„M ?B m p JB m H¨ pW M?"M H'v çª FQ+? p M?K+ i? X

@ *¬ š- F?¬M; - JB m iB m i?Q F?¬M; +~M i?"M M M ;BšK ;B¨v + Q ;|i H M +?•M i-

G½Q hS M|B ``i i?"i- F?B ?„M Km®M ç M ; -M JB m S?d S?d- ç9M; H9+ +ªM? b€i JB F?¬M; +~M i?"M K¨ ;BšK H M +?•M ?„M- K¨ ;|i ;B¨v +kM; ;BšK i?ŠM; p¨Q +?•MX

@ > ?

G½Q hS +ÁM +?Q M|B /Si H iB i?b L?¢+ EBM? ç½ +Q iB T?€ H M ? ?ª- i`QM; pÁM M?" [m M Î i?O ç¬ i?b F?¬M; B F?¬M; #B i ç M #B i / M? +•v Èi M|M; +O JB m S? pW `²B iU i bK F?´ +U+ bM?X "m²M +Q iB M?'i H¨ ?„M iU +?Q `^M; JB m S?d S?d p H M +?•M KbM?X

@ G½Q hS- i¬B M|B +?Q +¨m +?9i +?mv M p m B

L?¢+ EBM? FûQ G½Q hS- ? B M; Q iB çB ç M T?ÁM; ;€+ +´M; - .QÆM; oo +kM; HB JB m S?d S?d iW F?B +ÁM Î h`mM; >ªB- i'i M?B M #B i `ä JB m S?d S?d p¨ h` M; K i- p b p"v K¨ M½v ;B i M?b M p¨Q pÈB €M? K„i b v b Q X

@ >mv M ",M; - M? p¨ +ªM? b€i JB m i?"i b U F?¬M; +| ;b- +?d H¨ #¢M # #bM? i?Q

h` M; .m FûQ h-M >mv M ",M; çB t ç€K #¢M t'm +O KbM? K°i +?9i- b m ç| F?) ;B H B- i m v p K†i h-M >mv M ",M; M½v ;B i F?¬M; #B M ç´B M?QM; t2K ` i`QM; HÁM

@ h'i M?B M 2K iBM iQÎM; M?- çQÊ+ `²B- M?b M #° /¢M; M¬M M|M; +O M? Fb - F i•K i?b +¬M ;b T?ªB b®i `m°i M?Q p"v\

h-M >mv M ",M; /¨m /¨M; H'v F?,M i v iW i`QM; i9B €Q ` ;B9T h` M; .m H m K² ?¬E M|B M?Q p"v +¨M; H¨K ?„M ç´ M?B m K² ?¬B ?ÆM- i`QÊ+ ç| +ÁM M|B iBM M?QM; i?'v F?¬M; +| ;b [m€ i®iX

@ L¨v- 2K Km®M M? T?ªB H¨K ;b KÈB iBM\ t2K i¢B

h` M; .m +¨M; b®i `m°i- pW `²B JB m S?d S?d `ä `¨M; H¨ F?¬M; M K†i ?„M- #•v h-M >mv M ",M; +| +?9i F€ [m€B- çB m M¨v H¨K +?Q ?„M +ªK i?'v F?| +?¨mX

ó>W- JB m ç¢B iB m i?Q b) F?QM; i`bM? /B M i bM? ?m®M; +QÈT +?²M; M?Q i`QM

hmv h` M; .m iU ?ÄB KbM? F?¬M; +| +?mv M ;b T?€i bBM? pÈB JB m S?d S?d- M M¨M; - #B i ç•m b) H¨K ` M?[M; +?mv M ;b ç| i?"i b U #'i M; ÎX >„M M; ?o ç M ç•v K¨ ?¬B ?°iX

@ E?¬M; +| ;b- +?²M; - i`QÊ+ FB M? ç½ +| M?„+ p +¬ ;€B M¨v- 2K #B i `²B

h-M >mv M ",M; i?'v h` M; .m b®i `m°i i?b F?¬M; F?ÄB MÎ MK +Q iB- M¨M; i m v p #®B M?QM; M; ?o H¢B i?b i?'v `ä p'M ç X hmv JB m S?d S?d pW `²B M|B ``i +?m i?b M; Q iB i?„M; pšM H¨ +?QM? KbM?- h-M >mv M ",M; +kM; F?¬M; Km®M #¨v ` # ç~v +?²M; KbM? p¨Q HÁM; F F?€+X

E?¬M; i? F?¬M; M|B h-M >mv M ",M; H¨ K°i +¬ ;€B i?¬M; KBM?- M m H¨ M; Q iB T M?[M; H iB +O h` M; .m i?b b) F?| i`€M? F?ÄB i bM? ?m®M; t€+? H¶ i B +?²M; ?Ä +| i€+ /KM; T?ªM M; QÊ+ K¨ i?¬BX

>QM; FQM; p¨J + Q i m v +| +? ç° K°i pÊ K°i +?²M; M?QM; M?[M; M?•M b o i?¨M? +¬ +| ;b H¨ H¢- pQ /K M?Q p` æ¨ oQÆM; ÎJ + Q +| b€m #ªv pÊ- ?ÆM M[ >QM; FQM; i?®M; p,M ?| +O h`mM; Zm®+- ç†+ #B i H¨ Î M?[M; ç¢B ;B i°+- i?Q iM; +| M?[M; +

h`i M?B M M?[M; +?mv M FB ç m T?€i bBM? i` M M; Q`B i? ? ç½; B`- M;`v M v i?
ibM? ?m®M; +?B t +?²M; pÈB M; Q`B F?€+- h-M >mv M ",M; +kM; H` M?Q i? - M
+O KbM? b) F?¬M; FûK JB m iB m i?Q FB X

JB m S?d S?d ç M +?d H` K°i F?9+ M?¢+ i`QM; #ªM; B Q ?QÎM; - i? M?QM; h` M;
ç M; M; ?o; b i?b M; Q`B M; Q`B F?¬M; i? M`Q #B i çQÊ+X L|B i?"i i?b h` M; .m +k
S?d S?d- M m F?¬M; i?b ?„M ç½ +?ŠM; ?•K K° +? ç° ?¬M M?•M Î Jv MK `X

L?QM; h` M; .m +?d +| i? HûM M; ?o M?Q p"v K` i?¬B- pÈB iQM? +€+? O ? B M; C
FB - +?d bÊ b) F?¬M; B +?Q T?ûT +?²M; KbM? +?B t pÈB ç®B T?QÆM; X

æ M; B[i`Q - F?B F?€+? ç½ ç M ç¬M; çO- imv F?€+? ç M +?d H` M?[M; M; Q`B i?
+O •m .QÆM; *QÆM; +kM; F?¬M; çQÊ+ K`B M?QM; +kM; +| b® HQÊM; H M ç M ?
;B M T?ÁM; i`QM; i`mM; pB M +kM; F?¬M; +ÁM +?¶ M;²B- i? +?Q M M +| `i M?B

*Y ` p`Q i`mM; pB M +| /UM; K°i +€B H m ;BªM /`- H9+ M`v # M i`QM; H m +| #`M
+O F?€+?- ? B # M #`M +| ? B +?B +; ? - M?QM; #•v; BÌ pšM ç M; ç i`®M; X

. i?'v M?'i +?QM? H` Î # M +¢M? H m +| i`2Q K°i #S+ i?Q T?€T- H` /Q +?QM? ç¢B
+?Q h` M; .m , ó\*-K b„i ?`B ?Á - [m-M M? iK ?°Bô- i`QÊ+ ç| ?„M ç½ çQ p ""M?
;B iY ç|M; F?mM; #ªQ [mªMX

aÎ /o #S+ i` M? i`2Q +?¶ ç| i?S M?'i H` p` ?ÊT ibM?- i?S ? B +kM; H` h` M; .m Kn
HÁM; pÈB HoM? pU+ +?mv M K¬M +O p` ç¢B bQ i?¬v EBK J"T p` S?QÆM; H½Q; E

@ h?Q +€+ p` iB M bBM?- i?Q +€+ [mw ¬M; [mw #`- +€+ p` [m M F?€+?- ?Q M M
H çQM? ?¬M; B[h` M; .m iB M bBM? p` h-M >mv M ",M; iB m i?Q

æ9M; KQ`B K°i; B`i`Q - •K i? M? +O Gw :B B +?Êi p M; H M i`QM; b•M- K¼B M; Q
.m p` h-M >mv M ",M; H9+ M`v +kM; /„i i v M? m çB p`QX

@ h` M; .m iB M bBM? H` K°i +?mv M ;B ;B€K ç`M? ç² +´ M´B iB M; +ª MQÈ+- +?
M?` bQm i-K +´ p`i

L; Q`B /šM +?QÆM; i`bM? ;BÈB i?B m h` M; .m p` h-M >mv M ",M; +?Q F?€+?- K`
#m²M #U+- b Q b m +€B i M +O KbM? +?Q [m€ M?B m / M? ?B m M?Q i? \

8eRX *?QÆM; 8eR , G o"i Zmw :B€X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8eR, G p`i [mw ;B€X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

h? M? MB M çQM? ?¬M i?Q`M; +| iQ iQÎM; H½M; K¢M- M?QM; MÆB ç•v +| [m€ M?E
+kM; F?| i? çQÊ+X G9+ M`v h` M; .m p` h-M >mv M ",M; iB M ?`M? +€+ [mv i`b
M; Q`B /šM +?QÆM; i`bM? ;B®M; ? i M?Q M; Q`B K€vX

L; ?B i?S+ çQM? ?¬M F?¬M; F?€+ ;b F i?¬M- M; Q`B ç-m iB M +-M #€B H¢v- +?QM
? B M; Q`B #¼M ?¼ +| p B p + Q M?'i- i?•M T?"M [mw i`¼M; M?'i- i`i M?B M H` t`

@ > B çS ç M ç•v

E?B h` M; .m p` h-M >mv M ",M; #€B # HQÊi pÈB ? B ¬M; #` ç M; M;²B M; v M;,
*QÆM; +?Êi pšv i v pÈB ? B M;QÌBX

@ o"i M"v +?Q +?€m- M? ç-m FB tBM? ç T iQÆB i„M- M?'i ç`M? +| i? bBM? çS

"` +K FûQ i v h-M >mv M ",M;- #` F?) +ÎB K°i +?B + pÁM; i` M i v çQ +?Q +?€m ;€
+ªK i?'v ç´ K² ?¬B H¢M?- K v K" #` +K +ÁM +?Q M|B ` M?[M; +•m M?Q 2Q KªM? K

@ "" M;Q¢B- +€B M"v F?¬M; çQÊ+- M| H" [m" +O K +?Q #"

h` M; .m i?'v #` +K +ÎB pÁM; i v ç`M? ç2Q +?Q h-M >mv M ",M; i?b iB M H M FûQ

@ *QM ;€B i†M; #"- #•v ;Bì #` H'v ` i†M; +?€m ;€B- +| ;b K" F?¬M; çQÊ+\\

h` M; .m M?bM #` +K pšM +® ;„M; ç2Q pÁM; i v ?mv i M;¼+ H M i v h-M >mv M ",M
/Î +QÌB- `®i +m°+ H" K¼B i?S çB i?2Q K°i pÁM; i`ÁM- M?[M; i?S ;b KbM? çQ ` H

@ §- ¬M; M;Q¢B +kM; F?¬M; +| i?S ;b i†M; +?€m- i?¬B i?b i`ª H¢B +€B K•K i`€B +

h` M; .m ç M; i?-K bmv tûi i?b ¬M; +K ç½ H M iB M;- K¼i +ªM? p ¬K +€B K•K i`
i`QÊ+ K„i h` M; .m X

h` M; .m F?¬M; bÊ •m .QÆM; *QÆM;- ?„M iB M H M F?) M|B,

@ «M; M;Q¢B- ç•v H" [m" KWM; ç¢B i?¼ +O M;"B K"\\ æ9M; `²B- M,K tQ M;"B ç€M
K°i ? B #S+ i` M? M"Q F?¬M;\\

@ *9i M; v- +"m +?Q `^M; i¬B F?¬M; ?B m b Q\\ L?[M; i?S çQÊ+ ;¼B H" ç² +´ ç m ç
+ÁM +| ç H¢B +?Q +"m ``\\

•m .QÆM; *QÆM; i`WM; K„i M?bM h` M; .m - b m ç! #`M i v F?) +¬K H'v +•v i`QÊ
?B M €M? K„i +O KbM? F?¬M; H"K h` M; .m bÊ ?½B i?b F?¬M; F?ÄB H„+ ç-m,

@ «M; M;Q¢B +kM; F?¬M; b®M; i? K çQÊ+ # Q H•m- i`QÊ+ FB i0`Q i`QÃ€~~~~~€`

h-M >mv M",M; #`h` M; .m i"TFQ+?- ? B i v ç€M? F?) H M HQM; ?,M- HY M|M; +Æ i? K K K¢B #` ç H MX

8ejX *?QÆM; 8ej , Gv "B iX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8ej, Gv #B iX

L?¡K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

a m p`B T?2M ç¢B +?B M i?b +ª ;B M T?ÁM; #MM; H M K°i KMB ?QÆM; H` H¢- F? +?,M #-M; çÄ i?šK #` ç¢T +ª tm®M; ç'i- ? B +Æ i? [m'M H'v M? m- ¬K M? m M;O

@ h?-B `²B- H9+ M`v H` K'v ;Bì\

E?B €M? b€M; M;Q`B +Y #MM; H M `²B +?B m p`Q tmv M [m i'K K`M KÄM; i?b h-M +ÆM KÆ M;O- M`M; M?bM #° /¢M; +O KbM? p` h` M; .m - +ÁM +¡ M?[M; /'m p i F?-M; F?ÄB çÄ YM;X

L?È ç M ibM? ?m®M; çB M +m²M; #m'B b€M; H`K +?Q h-M >mv M",M; ?-m M?Q F +?Q h` M; .m / /`M; FQ+? i?Q+? M?Q i? - M m M;QìB i #B i çQÊ+ #° Kfi çB M+r F?-M; #B i b) M;?o i? M`QX

L?QM; #•v ;Bì çB m H`K h-M >mv M",M; bmv M;?o M?B m M?'i +?QM? H` +?9i M[.m - ç¡ H` M;QìB b„Ti?`M? K +?²M; +O M`M;- p`Q i?ìB +´ ç¢B i?b M;`v ç-m iB M K +?²M;- K` H9+ M`v ç²M; ?² ç½ +?d ç M ;Bì i`Q K'i`²BX

@ M? ç9M; H` Q M ;B

h-M >mv M",M; F?) M•M; i v T?ªB +O h` M; .m ç M; çfi H M M;QìB KbM? ` - M? H¢B `ÆB tm®M;- i? H` M`M; #U+ #°B #'K # M ?-M; ?,M K°i +€BX

@ «B

h` M; .m ç M; îi`QM; K°M; ç T H¢B #` pûQ idM?- ?„M KîiQ K„ii?'v h-M >mv M",M iS+ ;B" M M?bM KbM? M?QM; i`QM; ? B i`ÁM; K„i H¢B H°` p pmB bQÊM; p` i`M

@ oÊ- b Q /"v bÈK M?Q p"v\ L;O i? K K°i +?9i M[F?-M; TªB i®i b Q\

h` M; .m i?m" M i v +?KT H'v K°i F?®B i?'i K K- +ªK i?'v # M /QÈB H¢B +,M; H M M;O KbM? ç½ `½ `ìB ? i +ª- #•v ;Bì b Q H¢B +¡ TªM SM; M?Q i? \

@ *ÁM bÈK b Q\ æ½ ç M +?B m `²B Fb - K m i?S+ /"v- /b •m .QÆM; +?d bÊ +kM; i`Q

h-M >mv M",M; #` HìB M¡B +O h` M; .m H`K +?Q b®i`m°i- •m .QÆM; lv M +?„+ b M?QM; KbM? H` +QM /•m- +kM; M M i¢Q 'M iQÊM; i®i i`QÈ+ Kfi K +?²M;X

@ æQÊ+- i?S+ /"v i?-B

@ æB- +?9M; i ç M i`mM; pB M ,M +ÆK- +S ç ç•v +?Q /b Gw ç M i?m /¼M

a m F?B K†+ [m-M €Q i?b h` M; .m i?'v h-M >mv M",M; p°B p`M; i?m /¼M +?,M pmM; i v ;B[H¢BX

h-M >mv M",M; M;?2 p"v i?b çÄ Kfi M¡B,

@ M? KÈB +¡ i? +?Q /b Gw /¼M / T- 2K i?b `i t'm ?'

h` M; .m M; ?o HϕB +kM; ç9M; - T?ÁM; +O ? B pÊ +?²M; i?"i bU F?¬M; M M +?Q #
M|B ç M M?[M; i?S F?€+- #•v; B| i`QM; T?ÁM; +| KMB p` F?€+ i?QÌM; - B H` M; QÌ
a m ç| h` M; .m +kM; i? K; B /¼M / T- ? B M; QÌB çQ i'i +ª [m-M €Q M?û p`Q K€v
` +?Q i?¬M; ; B|- b m ç| KÊB M„K i v M? v çB ç M i`mM; pB M- +?d H` ç€M; çB +O
F?€+X

@ .b •m .QÆM; - #®- K - ¬M; M°B- M?

æB ç M i`mM; pB M i?b i?'v •m .QÆM; lv M p` K¼i M?" h-M >ϕQ L?B M ç M; M; ²
T?B K- >`Q oBM? +kM; +| Kti- h-M >mv M ",M; p°B p`M; iB M H M #„i +?mv M- ;
YM; X

@ *ÁM ; ¼B H` /b b Q\ *| M M i?m T?Q ç´B +€+? tQM; ?¬ F?¬M; M?d\

•m .QÆM; lv M FûQ i v h-M >mv M ",M; - b m ç| #¼M ?¼ tQ v Kti M?bM h` M; .m M

@ æS M?Ä M`v ç9M; H`- b m M`v F?¬M; çQÊ+ m®M; M?B m `QÊm M?Q p`v M[-
>mv M ",M; M; O F?¬M; çQÊ+ pÊB +QM `²B T?ªB F?¬M; \

.M H` h` M; .m / Kti çO /`v i?b M; ?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; Jšm +kM; çÄ K,iD p` F?

@ hB m .m - +?B m M v +?9M; i T?ªB p - +QM +¬M T?ªB ç®B ç½B +?Q i®i pÊB >m

.b S?QÆM; i?'v #° /ϕM; +O +QM ; €B i?b b Q F?¬M; ?B m +| ; b tªv ` - #` M|B iB T

@ > B +QM +kM; F?¬M; +ÁM M?Ä M[- K m #Ä` +?9i i?ÌB ; B M çB ç,M; Fw F i?¬M

.b S?QÆM; M?bM h-M >ϕQ L?B M- b m F?B i?'v +?²M; ; "i ç-m i?b +ÁM M|B i? K,

@ æB H`K ; B'v F i?¬M i`QÊ+- +ÁM +?mv M ç M F?B M`Q KÎ iB + F i?¬M i?b ? B +
hmv ? B M; QÌB ç½ çQM? ?¬M M?QM; M m M|B iW T?QÆM; /B M T?€T Hm"i pšM +?
pÊ +?²M; bQM M`v F?¬M; #B i iB i +? - M m M?Q K M; i? B i`QÊ+ F?B H`K ; B'v ç,
+? +QÌBX

@ o•M; - çQÊ+ `²B- /b š- K - +QM M; ?2 HÌB K - b) H`K M; v i?¬B

h` M; .m H M iB M; ç²M; w- ?ÆM M[ +ÁM ; ¼B /b S?QÆM; H` K - çB m M`v H`K +?
i` ` p`B +?K + im´BX \*| +•m K pÊ M?bM +QM ` +`M; H9+ +`M; v m K M- ?m®M; ?
` +| ?B m #B i- M?Ê M,K tQ h-M >ϕQ L?B M ç M M?" KbM? +kM; +ÁM +?Q çQÊ+

@ hB m .m - b m M`v T?ªB i?QÌM; çQ >mv M ",M; p >QM; FQM; ç i?,K +?9M; i¬B
h-M H½Q ; B iY M?bM +?€m; €B h-M >mv M ",M; - i`QM; K„i i?"i bU H` F?¬M; Km®
iW M?Ä- +,M #ªM H` iB M? +ªK b•m ç"KX

@ «M; M°B- +?€m +kM; F?¬M; Km®M t M; `B

h-M >mv M ",M; çB ç M M?"Q p`Q HÁM; ¬M; M°B- MQÊ+ K„i #MM; T?€i- H9+ M`v M
KbM? ç½ tm'i ; B€- M; `v ?¬K [m [m€ #`M `°M p` +kM; F?¬M; M; ?o ç M M?[M; p`M ç

@ *?€m M; Q M- b®M; +?Q i®i- M?Q p`v H` ¬M; pmB `²B

«M; +K b| ç•m h-M >mv M ",M; - b m ç| HϕB [m v b M; M?bM h` M; .m M|B,

@ hB m .m - i'i +ª p`i T?~K i` M; bS+ T?d i?9v +O +Y ?`M; h-M h?Kv G•M Î i?O ç
+mM; +`T- M?QM; M?[M; K|M i` M; bS+ #^M; FBK +QÆM; p` #ªQ i?ϕ+? i?b ; -M ç•v
; B M MY M,K b) F?¬M; çQϕM ?`M; M?QM; i?ÌB ; B M /`B i?b F?| M|B- M m +?€m +|
` i v- i®i M?'i H` iU iϕQ bM? K°i +QM çmÁM; +mM; +`T

J°i +Y ?`M; +?•m #€m Km®M i`B M F? B KÎ `°M; M; ?B T pK i?b F?¬M; T?ªB +?d /
/M H` FBK +QÆM; - T?d i?9v ? v M; ¼+ i?ϕ+? p` p`M; +kM; +¬M T?ªB +| - ç m +| HQÊ
L m Km®M T?€i i`B M i®i i?b +¬M T?ªB +| ç-v çO- M m F?¬M; i?b b) +| K°i #° T?"
F?€+ FûQ çBX

h-M H½Q ;B iY M|B ` M?[M; HìB M"v H" Km®M ç h` M; .m iU ibK +QM çQìM; +m
HB M ? pÈB +€+ i?QÆM; M?•M FBK +QÆM; i`QM; MQÈ+- KÎ`°M; M;?B T pKX S?
G•M Î i?O ç¬ +?QM? H" K°i MÆB iB m i?K bªM T?~K +?•m #€m i®i M?'i i`QM; MQÈ
+S +mM; +`T ?"M; F?¬M; HÈB M?m" M- M?Q p"v b) i?W M?"M €T HU+ `i HÈMX
G9+ M"v h`mM; Zm®+ +kM; i`Î i?"M? K°i MQÈ+ iB m i?K FBK +QÆM; `i HÈM- M,K
KQÆB i, ç¬ H FBK +QÆM;- M?QM; FBK M;¢+? [m i?m +?d H" ?ÆM M,K i,- M|B
FBK +QÆM; H" #m¬M H"m p"Q i`QM; MQÈ+X ob p"v M m HB M ? pÈB M?[M; i?QÆ
+ÁM M? M? p" i?m" M iB M ?ÆM bQ pÈB çB çQìM; pÈB +¬M; iv h-M i?` p" i?QÆM;
@ «M;- +?€m #B i`²B- b m M"v +| i?ìB ;B M b) +?9 w- M?QM; i¢K i?ìB +¬M çQÊ+ T
h` M; .m +kM; F?¬M; #B i`ä p'M ç - +?d +| i? ;"i ç-m ç²M; wX >„M M;?o `^M; +| iB
çQÊ+\\ .M bQ i?b FBK +QÆM; +kM; +| M?B m pMM; F? B i?€+ çQÊ+- F?¬M; T?ªB -
pÈB T?d i?9vX
L?[M; MQÈ+ M?Q mbi` HB - "Qibr M - L; - L K S?B ç m +| /U i`[FBK +QÆM; F?
*QM;- "` xBH- :mv M - o2M2xm2H - M;QH - i?"K +?Q H" h`mM; Zm®+ +kM; +| MA
i?B m H" p"Q i?ìB +O h` M; .m +kM; F?¬M; bÊ çQ¢M ?"M; M;mv M HB m FBK +Q.
@ æQÊ+ `²B- +?€m ?½v H"K +?Q i®iX smB ;B - +?9M; i¬B tBM +€Q iW
h-M H½Q ;B iY çSM; H M M|B pÈB M?|K M;QìB tmM; [m M?X
h` M; .m M;?2 çQÊ+ HìB +O h-M H½Q ;B iY i?b p°B p" M; M|B,
@ «M;- +ÆK MQÈ+ tQM; `²B çB- #m´B +?B m F?¬M; T?ªB # v p >QM;FQM; H9+ #
@ > ? - iB m iY + "m F?¬M; t2K H9+ M"v H" K'v ;Bì`²B\
h` M; .m M|B +ÁM +?Q /Si HìB i?b B +kM; MÎ MK +QìB- ?„M i?"i bU F?¬M; ?B m
b m ç| K†i çÄ YM;- i?b` ç½ ?ÆM K°i ;Bì- +?d bÊ #¼M ?¼ ç½ ,M +ÆK iW H•m`²BX
*?¢v ç M b•M # v K'i #®M KQÆB T?9i- h` M; .m +kM; F?¬M; /MM; +ÆK- iU H€B t2
M;QìB M?" ;€B ç M b•M # vX
>"Q oBM? i?b #` ;B[H¢B- p" M; ?„M çQ ç M +ÁM +?Q çQÊ+ tY Hw- ? B M; "v b m K
H9+ M"v ç½ i`ª T?ÁM; Î F?€+? b¢M- +?d +| i? Î i`QM; iS ?ÊT pB M +O h` M; .m X
h-M >mv M ",M; M?bM K€v # v +`i +€M? p >QM;FQM; K" F?¬M; F?ÄB `ÆB MQÈ+ K
b®M; Î K°i i?"M? T?® t H¢ H" "„+ EBM?- imv i`QM; HÁM; ç½ +| +?m~M #` i•K Hw M
@ o çB i?¬B- >mv M ",M;- M? b) ç®B tY i®i pÈB 2K
h` M; .m M|B ` K°i +•m M?Q i`QM; T?BK i`mv M ?bM?- b m ç| +~M i?"M H m MQÈ
M?Ä +O M" M;- ç M" M; pMB ç-m p"Q HÁM; KbM?X
h` M; .m i`i M?B M +kM; F?¬M; T?ªB H" F +?d #B i` p ç" M ¬M; i` M ;BQìM;- ?„
M;QìB T?K M[+O KbM?X

8e9X *?QÆM; 8e9 , JM sm•M æ MX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8e9, JM tm•M ç MX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

L?[M; M;QìB ç M i? K ;B M;?B i?S+ çQM? ?¬M +O h` M; .m - M;Q" B +?9 æS+ i?b
GQm smv M i?b p°B p" M; +?¢v p L; Q pB M Î "M? h?"M?- F?QªM; i?ìB ;B M M"v

i?QÌM; bBM? # M?- #•v ;Bì +?9M; +?QM? H" #ªQ #®B +O GQm smv M- M; v +ª G
Kšm +?Q ç€K L; Q +QMX

> B M; "v b m h` M; .m +kM; F?¬M; çB` M; Q`B- ?„M î i`QM; iS ?ÊT pB M- M; Q`B M
oBM? p T?d i?9v ç i, M; FB M i?S+ i?b +, M #ªM +?d M|B +?mv M pÊB K p` h-M >
+| +?9i €v M€v pÊB ? B M; QÌBX

h-M >mv M ", M; iW MQÊ+ M? [m v p ç½ çQÊ+ MY M, K- M?QM; h` M; .m i?"i bU +
çQÊ+ K'v H-M- M; QÊ+ HçB ç °i M; QÌB T?K M[#„i K€v # v M?B m; Bì ç M ", + EBM
K°i M, K h` M; .m +kM; i?"i bU F?¬M; +| K'v M; "v î # M +çM? #`X

h?W /`T M, K KÊB pW M?"M`¶B pW F?¬M; +| B [m'v`-v- h` M; .m #Ä M?B mi i?
pÊX

L?QM; H9+ M"v h` M; .m +ÁM #M K°i +?mv M- +?QM? H" b® p`M; çQ p iW Jv M
Hw L; ¬ +O +Y ?`M; h-M h?Kv G•M ç +MM; >"Q oBM? çB M?"M p`M; p M?"X

L?QM; çB m H`K +?Q h` M; .m t'm ?´ +?QM? H" >"Q oBM? iU KbM? tm'i iB M i9B
F?¬M; TªB H` K°i +QM b® M?Ä- M?QM; i?€B ç° +O ç®B T?QÆM; `i FB M [mv i- i
; b ?ÆM çQÊ+X

a® p`M; M"v i'i M?B M çQÊ+ p`M +?mv M ç M iS ?ÊT pB M +O h` M; .m - M?[M; M
æS+ çB i?, K ?ÄB #çM # - >€+? GQM; TªB +MM; h` M; .m H`K #®+ +¬M; - ç2K ?
?-KX

o`B i`, K F?®B p`M; çQÊ+ t T H M p`B F?mM; çti ç² +´ # M /QÈB i-M; ?-K #MM; `
+?|B K„i /QÈB €M? b€M; ç M +?•M F?¬M; - pb p"v K" +ª ; B M T?ÁM; çQÊ+ # Q T?O
M; v +ª ; QÆM; Kti i`„M; M?Q T?'M +O h-M >mv M ", M; +kM; çQÊ+ /€i p`M; X

*?mv M H`K , M +O h` M; .m i`QÊ+ M v ç m F?¬M; çQÊ+ •m .QÆM; lv M ?ÄB ç
KbM? pb +QM KbM? +| M?B m p`M; M?Q p"v- M?QM; +m®B +MM; i?b #` +kM; F?
i?"i bU ?B m F€- i? H` i`mv ?ÄB +?Q`ä`M; - i'i M?B M ç•v +kM; H` +?mv M tªv`
Jv MK`X

> B M; QÌB T?K M[M; ?2 çQÊ+ M?[M; ; b h` M; .m ç½ i`ªB [m i?b i?-K +ªK i?€M h`
ibK` çQÊ+ F?Q #€m- M m +?mv M M"v K" F?¬M; /MM; ? B +?[K v K„M i?b F?| i?
`M; çQÊ+X

@ h` M; .m - K m ç M t2K- H€ b2M ç½ t M?`²B

•K i? M? +O h-M >mv M ", M; p M; H M # M T?Q K€B çbM?- h` M; .m ç M; T?Æ
M? M? +?|M; +?çv ç M- b m HQM; +ÁM +| hB m "ç+? aQ pÊB ?bM? i? iQ HÈMX a
H9+ M"v hB m "ç+? aQ ç½ ?ÆM ? B i`, K +•M- M?bM [m ; B®M; M?Q K°i +QM bQ iY

G9+ M"v ç½ ; -M i?€M; # - KM tm•M ç M`°M`½- pçM p"i i` M Kti ç'i #WM; #WM;
?ûQ `k i`QM; ?² +kM; ç½ i`²B H M H€ t M?- +| H) ç M i?€M; iQ i?b i`QM; ?² b) ç-v

G9 M"v M?[M; +•v i€Q- ?Q [m +´ i?K i`QM; b•M +kM; ç½ ç•K K-K- iBM +?„+ p`B M
ç-v b„+ tm•M- iS ?ÊT pB M +| ?Q pB M i?b +, M #ªM F?¬M; +-M` M; Q`B ççT i? M
ç½ +|X

h` M; .m +ÁM ç +?Q ""M? S?B çB Km p`B +QM +?BK #² +•m- ?„M `i i?Q+? iB M;
•K i? M? F?B # v +`M; +| ?QÆM; p`- ç•v +?QM? H" +m° + b®M; K" h` M; .m ?QÈM;

@ h` M; .m - M? M|B t2K +?9M; i H` M?[M; ¬M; #` b€m #ªv KQÆB b Q\ h? M`Q H

h-M >mv M ", M; /U MY M; QÌB H M h` M; .m - M`M; /MM; ; B¼M; HQÌB #B M; M|B
", M; +`M; i? K tBM? ç T ç°M; HÁM; M; QÌB- pmM; i v M?' + +?•M +| i? #MM; ` iQ i
/M H` h` M; .m +kM; i?"i bU +ªK i?'v , M F?¬M; iB m HU+ [mv M`k +O M`M; X

@ L m +| K°i +¬ pÊ tBM? ç T M?Q 2K î M?"- M? i?"i bU + K i•K ibM? M; mv M î M?"

h` M; .m i`ª HÌB K°i +•m- ?„M /MM; i v TªB ¬K H'v pÁM; 2Q +O h-M >mv M ", M; -

@ a Q p"v\ 1K Km®M` M;Q`B H`K ;b\

@ S- [m€`^aM?`¶B +kM; F?¬M; M M- K¶B M;`v +?d #B i ,M M;O- +Æ i? b) #ûQ T?b

h-M >mv M ",M; pm®i K€B i!+- ;B! F?) i?´B [m - K€B i!+ imM; # v- [mv M`k M!B
 ?-m M?Q H`K +?Q h` M; .m M;•v +^ M;Q!BX

@ L`v- M? ç M; M;?o ;b i? \

h-M >mv M ",M; i?´v p K†i K Km°B +O h` M; .m i?b F?¬M; F?ÄB H`v i v pûQ K°
 i?´v H!B M!B +O KbM? +! +?9i p`M ç - pb p"v K` ;QÆM; K†i i`„M; MäM +! +?9 çÄ Y
 L!B` i?b +kM; i?`i bU M;¢B M;MM;- M?[M; ?Q¢i ç°M; ;B[? B M;Q!B i?`K +?Q +A
 "ûQ H M b Q\ æB m M`v ?-m M?Q H` F?¬M; i? - F?¬M; T?^B ?Q¢i ç°M; M?Q p"v b

@ "ûQ H M +kM; i®i- M?Q p"v b) ç€M; v m ;B®M; hB m LB T LB TX

h` M; .m +Q!B ?¬M H M K†i h-M >mv M ",M; K°i +€B- çB m M`v H`K M`M; bÊ ç M
 M?bM i?Q€M; [m tmM; [m M?X > B M;Q!B +ÁM +?Q H`K ;B`v F i?¬M- /M B +kM
 i`QÊ + K†i K¼B M;Q!B +kM; H`K +?Q h-M >mv M ",M; +^K i?´v M;¢B M;MM;X

@ h? M`v çB- >mv M ",M;- M m 2K i?"i bU +^K i?´v M?"K +?€M- +! i? i?B i F p`B
 M? +ÁM M?B m M;mv M i?¢+? +?Q +„i` - ç M F?B ç! M? +„i` p`B F?®B M;mv
 2K i?B i F +?•m #€m- 2K i?´v i? M`Q\

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i p` i?´v M M +?Q h-M >mv M ",M; +! pB + H`K- ? B M;C
 ?ÆM ? B KQÆB- +kM; F?¬M; i? +S M;²B Î M?" M?Q +€+ +K ¬M; +K #`X

*ÁM +! K°i M;mv M M?•M +?QM? H`M;? i?m"i i¢Q ?bM? +O G :B M;`i iBM? t^Q
 F +?•m #€m i?b +ÁM FûK bQ pÊB +€+ M?•M bo +?mv M M;?B TX

"•v ;B! M?[M; K!M G :B M; i¢Q ?bM?` +?d H` M?[M; i?S M?Q KQ!B ? B +QM ;B€
 i?B m M?[M; p`i T?~K T?d i?9v +! i?B i F ç†+ b„+- +! i? i?´v h-M >mv M ",M; ?Q
 +?¶ i`®M; ç!X

@ h®i- M m +! +U+ T?~K T?d i?9v M?Q K„i iQK i?b [m€ i®i

h-M >mv M ",M; M;?2 çQÊ + H!B +O h` M; .m i?b iÄ` pmB bQÈM;- M?QM; H!B M!
 .m +Q!B F?´X h`QM; +¬M; #`M T?d i?9v Î Jv MK` +! #B i # Q M?B m M;mv M i?
 K°i F?®B T?d i?9v +U+ T?~K- M`Q / /`M; +?Q` T?d i?9v K„i iQK M?Q p"v\

@ .M +! #€M +^ +?²M; 2K +kM; F?¬M; Km çQÊ + K°i F?®B T?d i?9v iQK M?Q p"v-
 çB M i?Q¢B

h` M; .m M!B K°i +•m pmB çM pÊB h-M >mv M ",M;- ç°i M?B M çB M i?Q¢B i`QM

@ HQ- H` M? h` M; T?^B F?¬M;\ h¬B H` æ¢B >MM; ç•v h¬B Km®M ?ÄB K°i +?9i-
 i? çB H`K ç•v\

h`QM; çB M i?Q¢B p M; H M •K i? M? +O æ¢B >MM;- h` M; .m +! +?9i b[M; b®i
 +MM; K p` h-M >mv M ",M; i`QM; iS ?ÊT pB M- i•"i bU [m M K`i +?mv M +¬M; i€+
 hY Î +Y ?`M; i`QM; S? M :B oB MX

h` M; .m M?bM ;B!- #•v ;B! H` KQ!B K°i ;B! b€M;- pb M;`v K B +?9 æS+ p h`mM
 ?„M ç½ K!B +?9 æS+ p M?" /MM; +ÆK- +! H) +?d +! ç M +?B m KÊB çB ç M S? M
 M!B p`Q i`QM; çB M i?Q¢B

@ æ¢B >MM;- ç M +?B m i¬B b) çQ ? B M;Q!B ç M +Y ?`M;- ç9M;`²B- hB m hoM
 L;`v h` M; .m çQM? ?¬M ç½ ;BÈB i?B m hB m hoM? +?Q [m^aM Hw L;¬- pB + M`v
 H` ? B M;`v M v ?„M +?Q ?ÄB- i? M M +kM; F?¬M; #B i [m^aM Hw L;¬- b„T t T i? M

@ M? h` M;- hB m hoM? ?¬K [m ç½ çB H`K-`i i®i- M? 2K +?9M; i¬B +kM; ç½ ç

æϕB >MM; M;?2 M|B ϕ M +?B m h` M; .m b) ϕQ ? B M? 2K ϕB ϕ M +Y ?"M; i?b
T?'MX

8e8X *?QÆM; 8e8 , hB m L?`X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8e8, hB m L?`X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"¼M ?¼ ϕ½ ϕ M ",+ EBM? ϕQÊ+ +ª im-M- ϕ½ ϕB ϕQÊ+ p`B MÆB- ?ÆM M[ibM? ?
+kM; H`K +?Q ? B M;Q|B æϕB >MM; ?€Q ?S+ ϕB H`K p` #B m ?B M +?Q i@iX æ²M
?¼ iB M HQÆM; KQ|B M;`M Kºi i?€M;- ϕB H`K bÈK Kºi M;`v b) ϕQÊ+ H`v iB M bÈK

@ æQÊ+- ϕ M +?B m i¬B b) ϕB iB T ? B M?- ϕ M MÆB i¬B b));¼B ϕB M i?QϕB

h` M; .m +9T ϕB M i?QϕB- KbM? p`B M;`v [m `ÆB p`Q i`QM; ibM? ?m®M; K €B b
pB +- M; v + +?mv M h`B m >`M >B M b„T t T H„T ϕti +Y ?"M; i? M`Q +kM; F?¬M

@ æ M +?B m +?9M; i ` M;Q`B ϕB /ϕQ- M? KÎ Kºi +Y ?"M; ϕ² +´- ϕ9M; `²B- +QM
t2 ;b i?b 2K +S +?¼M

h` M; .m M?bM h¬M >mv M ",M; ϕ M; iÄ p F?¬M; ?B m i?b ;BªB i?Q+? p`B +•m- K`
iS ?ÊT pB M +kM; #m²M +?€M- i? M M ;"i ϕ¬m ϕ²M; wX

hbM? v m i`i M?B M b) H` HB m i?m®+ i®i +?Q i`i +ª +€+ +†T M K M[ i` M i? ;B M
Î Kºi +?¶ i`QM; i?|B ;B M /`B b) bBM? ` M?B m p`M ϕ - ϕ•v +kM; H` M;mv M M?•M
>mv M ",M; H•m H•m F?¬M; ;†T- ϕ M F?B ;†T Kti HϕB M?B iibM? M?Q HY X

LY ;B|b m ""M? S?B H€B t2 ϕQ +?9 æS+ p ϕ M iS ?ÊT pB MX

•m .QÆM; lv M #B i +?9 æS+ H` M;Q|B i`QÊ+ M v ϕ®B ϕ½B i®i pÈB +QM KbM? M
KbM? tm®M; # T H`K i?S+ ,M- ;B[ i`Q h` M; .m +MM; +?9 æS+ H`K p`B HvX

@ *?9 æS+- M;`B T?ªB ϕB b Q\ æQÊ+- p"v +?9M; i +?ϕv ? B +?B +t2- +MM; ϕB

a m F?B ,M +ÆK tQM; i?b h` M; .m p®M ϕ`M? ϕQ +?9 æS+ p F?€+? bϕM- B M;|
S? M :B oB M- +kM; Km®M ϕB t2KX ob p"v K` h` M; .m /Si F?Q€i +?ϕv +?B +
>mv M ",M; pÈB +?9 æS+- ϕ +?Q ""M? S?B +?ϕv t2 F?¬M; ϕB ϕ|M æϕB >MM; p` >¬

@ >b- +?Ê M`v +ÁM HÈM ?ÆM +ª +?Ê ""M? h?"M?

a m F?B ϕB p`Q S? M :B oB M i?b æϕB >MM; p` >¬m hY M?bM ϕ€K M;Q|B +?2M +?
KÎ HÈM- ? B M;Q|B i?¬K M;?o- M m ? B ϕS KbM? +MM; KÎ i`Á Î ϕ•v- M?Q p"v b) i
""M? h?"M? i? M`Q\

@ æQÊ+ `²B- b m M`v ? B M;Q|B b) +¬M; i€+ Î ϕ•v- K¼B M;Q|B +S t2K tûi i?QªB K

h` M; .m +Q|B ϕQ M?|K M;Q|B ϕB ϕ M +Y ?"M;- M|M`K Î p` i`Q i`mM; i•K S? M :
M?B i- M m F?¬M; T?ªB h`B m >`M >B M pb Km®M +?mv M M?QÊM; +ª ?"M; i²M i`
h` M; .m X

h` M; .m ϕ M i`QÊ+ +Y ?"M; +O KbM?- ?„M T?€i ?B M #ªM; ?B m ϕ½ ϕQÊ+ ϕ´B
i?¬v +O EBK J" T- # M i` M H` # +?[óhmv M .m h` Bô iQ HÈM M?Q `²M; # v T?Q

*?9 æS+ i?'v h` M; .m /WM; +?•M M?bM H M #B M ?B M- #¼M ?¼ +kM; /WM; HϕB
?B m iQ HÈM FB tm'i ?B M i`QM; K„i K¼B M;Q|B HϕB bBM? ` M?[M; w M;?o #i ϕ

oÈB €M? K„i +O æ¢B >MM; p¨ >-m hY i?b +,M #ªM F?¬M; ?B m`ä # +?[FB +| M;
T?€T i?b ?„M +kM; T?•M #B i çQÊ + K°i +?9iX >-m hY i?b ?Q¨M iQ¨M F?¬M; #B i;
F?¬M; i?`v`ä p'M ç - +?ŠM; F?€+; b M?[M; #ªM; ?B m F?€+X

*ÁM h-M >mv M",M; i?`v i M +Y ?¨M; i?b F?¬M; F?ÄB +ªK i?`v i`QM; HÁM; M; ¼i M
t€+ i M +O M¨M; M?QM; # +?[hm v M .m h` B FB H¢B H'v T?¬M +?[i`QM; i M +O
M M w M; ?o F?¬M; +-M M|B +kM; #B iX

S?K M[i?QìM; / +ªK ç°M; - T?¬M i•K iQ M¨v +O h` M; .m t2K M?Q F?¬M; m´M; +
h-M >mv M",M; ç M; +ªK i?`v M; ¼i M;¨Q- ç M; bmv tûi t2K +| M M i?U+ ?B M M?|
+ªK i?`v F?| tY +?Q h` M; .m p m B ? v F?¬M; X

@ hB m .m - b Q +¨m +| i? KÌB çQÊ + ç¢B bQ FB ç / M? \ h¬B M; ?2 M|B bS+ F?Ä
;Bì`i Qi F?B pB i +?[+?Q M; QìB F?€+

*| +•m +QM M; QìB i?QìM; i?Q +? M€Q M?B i- b m F?B M?bM H M i'K #B M ?B m i?
H¨ i?Q T?€T +O p` ç¢B bQ FB X

"•v ;Bì +| M?B m / M? M?•M KÌB +?¨Q €M? K„i +O F?€+? ?¨M; - i?QìM; t m v M /MM
¨`²B M®B H¢B i¢Q` #B M ?B m ç +•m F?€+?- M?QM; M?[M; FB m +?[FB i?"i
M; QìB i`QM; M; ? HB + K„i [m H¨ #B i M; vX

@ h?ìB ;B M i`QÊ + +| +MM; i?-v EBK ç M +?9+ i i ç¢B bQ- pW ç9M; H9+ ç¢B bQ
M M KÈB pB i +?Q ? B #S+ i?Q T?€T

h` M; .m +QìB i`ª HìB- p K†i +| +?9i iU ?¨Q- p b M; m v M M?•M +Æ i? M M M?[M;
F?B t€+? #9i- ? B #S+ i?Q T?€T +O ?„M t2K M?Q M; Q¢B H X h`QM; S? M :B oB I
?B m H¨ #9i iQ+? +O ç¢B bQ- M?QM; +?d /m v M?'i +Y ?¨M; +O h` M; .m H¨ çQ
+?QM KQÆB i m´BX

@ §- i¬B M?È`¨²B- ?¬K +¨m çQM? ?¬M +kM; +| i?Q T?€T +O ç¢B bQ- F?€H„K i?
i®i M?Q p¨v +kM; F?¬M; M|B K°i iB M; - H¨K ?¢B i¬B bÊ [m'v`-v ç¢B bQ M M F?¬M

*?9 æS+ pW M; ?2 h` M; .m M|B M?Q p¨v i?b +,M #ªM KÎKB M; K„M; EBK J¨T- H½
EBK J¨T F?B +ÁM ç M; K†+ i½ i?b +?9 æS+ ç½ [m2M pÈB ç¢B bQ- H-M M¨v H½Q ç
ç¢B bQ F?¬M; F?Ä2 M M F?¬M; /€K ç M [m'v`-vX

@ «M; +?O- M? ç½ ç M b Q +ÁM çSM; M; Q¨B +Y - KÌB p¨Q- KÌB p¨Q

L?|K M; QìB h` M; .m çSM; M; Q¨B +Y +QB M?Q +?†M çQìM; - h`B m >¨M >B M i?
p¨M; H M iB M; ç|M +?¨QX a m ?ÆM MY i?€M; çB m +?dM? i?b i•K Hw +O ?„M ç½
i?Q +? SM; pÈB i?•M T?"M iW ¬M; +?O +?m v M t m®M; H¨ F H¨K +¬M; X

@ M? h`B m- ?B m b m'i H¨K pB + +O M?`ä`¨M; H¨`i + Q

h` M; .m +QìB ? ?ª #„i +?m v M pÈB h`B m >¨M >B M- ?„M çQ K¼B M; QìB p¨Q
t m'i ?B M K°i [m-v ?¨M; i?O v iB M? /¨v #ªv i?QÊ +- +? i€+`i iB M? tªQX

h`QM; [m-v +S +€+? p¨B +2M iBK2i H¢B +| K°i #|M; ç M M?Ä- ç•v H¨ i?O çQ¢M +O
€M? b€M; K¢M? i?b /M H¨ +?•m #€m #bM? i?QìM; +kM; #MM; b€M; X

G9+ M¨v #® +K+ +O +Y ?¨M; +| +?9i #B M ç´B- #„i K„i M?'i +?QM? H¨ [m-v FBM?
+K p, M T?ÁM; i?b ç†i Î ? B # M- M; ?B M KU+ i?b #¨v i`QM; iO- t2K M?Q H¨ ç² +´X

L?[M; p` F?€+? [m2M +O h`B m >¨M >B M Î +?¶ M¨v +kM; F?¬M; +-M /MM; #ªM; ?
ç i?m ?9i- M?bM [m b® HQÊM; M; QìB ç M Km /KM; +K p, M T?ÁM; i?b i?`v FBM?

*| i? i?m T?K + i'i +ª +?d i`QM; i?ìB ;B M +?Q ç M KQìB M;¨v-`ä`¨M; ?B m b m'i +
K¢M?X

@ «M; +?O- i? M¨Q- +| i?Ä K½M F?¬M; \ æ9M; ¨²B- MÆB ç| b) i`2Q #ªM T?QiQ; B
ç½ çB m +?dM? tQM; - +?d +?ì M? Fw i M

h`B m >`M >B M bÎ /o +?Q ;¼B çB M i?QçB +?Q h` M; .m +?d H` pb Km®M ç®B T
i?S+ i`U+ [m M p M,M; HU+ +O KbM?- /M b m M`v KbM? +|` M;Q`B içQ /UM; bU M
#•v ;BÌ ?„M H`K +¬M; +?Q h` M; .m - i`i M?B M b) F?¬M; T?K HÁM; b® iB M HQÆM

h` M; .m F?) ;"i ç-m- ?„M çB ç M T?Q b m K°i [m-v ?`M;- M?bM ;B`v T?ûT FBM
i?`M? i M KbM?- +kM; +| M;?o H` b m M`v M m hmv M .m h` B +| p`M ç ;b t`v` i
i`€+? M?B KX

@ _'i i®i- M? h`B m- i¬B ;BÈB i?B m +?Q M?- ç•v H` bQ T?K +O i¬B- +?9 æS+ Î
h` M; .m M|B H`K +?Q h-M >mv M ",M; çÄ K†i- Î >QM;FQM; ç m ;BÈB i?B m H`T
+kM; [m€ +?|B i B M?QM; HçB +`M; i? K i?•M i?B i p`i`M ç-v ?QÆM; p` +m°+ b®
æÊB ç M F?B +?9 æS+ p` h-M >mv M ",M; #„i +?mv M pÈB h`B m >`M >B M- h` M;

@ M? i H` æçB >MM;- H` #çM +O i¬B- b m M`v b) +MM; M? ?¼+ ?ÄB i`B i?S+ p
i?`v çQÊ+ i?b +QB H` ç iY- F?¬M; çQÊ+ i?b i?¬B- +?d +¬M +| i? H`K +?Q M? `v
M;? M`v H` çQÊ+

æ² +´ M|B çÆM ;BªM i?b çÆM ;BªM K` T?S+ içT i?b b) T?S+ içT- F?¬M; B +| i?
+?mv M ;B ;B€K ç`M?- M m Km®M iBM? i?¬M; i?b T?ªB çQÊ+ i?-v /çv #ªQ i`M ib
L?QM; #•v ;BÌ +| M?B m +?mv M ;B ;B€K ç`M? ç² +´ ç m +QB i`¼M; +?QM? KbM?
#ªM Qi F?B i`mv M FBM? M;?B K +?Q M;QÌB KÈB- pb M?[M; +?mv M /çv ç² ç H`K
#ªM F?¬M; T?ªB +?Q iWM; T?€i bBM?X h` M; .m ;BÈB i?B m +?Q h`B m >`M >B
h`B m >`M >B M i`mv M +?Q æçB ?¼+ K°i +?9i i`B i?S+ i®iX

@ æQÊ+- ç•v H` +?9M; i ç½ M|B i`QÊ+- i¬B +kM; b) F?¬M; ;B[HçB ;b +ª
h`B m >`M >B M çQ K„i ç€M? ;B€ æçB >MM;- b m ç| ?„M bªM; F?Q€B ç²M; wX æ•
i?` T?9+ ?`m- Km®M ç HçB `M iQÊM; i®i +?Q M;QÌB i X L m ?„M #B i`ä i`QÊ+ FB
H¼+ Î +?Ê ç² +´ - +?d bÊ b) F?¬M; ç²M; w M?Q p`v- pb +?QM? ?„M H` M;QÌB #` K°i
F?®M ç®M ç M ibM? +ªM? M`vX

@ h?-v h`B m- ?¬K M v i¬B KÈB çB H`K- M? t2K M M b„T t T +?Q i¬B +¬M; i€+ ;b
æçB >MM; iB M H M +9B M;QÌB Hçv h`B m >`M >B M- +QB M?Q H` K°i H #€B bQ-
`i ?`B HÁM;- ?„M M|B,

@ h`QÊ+ iB M H`K M?•M pB M +€B ç½- +-M T?ªB H`K +?Q i®i- +?O v m H` [m M b
+| /K+ p¼M; iB m T?Q ? v F?¬M;- H`K b Q +?d K`i p`B # +•m ç½ KQB ` p`M ç - b
+O F?€+? ç ;BÈB i?B m bªM T?~KX

@ æçB >MM;- M?[M; i?S M`v +`m +?`K`½B H`K [m2M- i`QÊ+ iB M [m2M i?m°+ pÈB
b m ç| i¬B b) #€Q ;B€ +?Q +`m- ?B m `ä ;B€ +ª i?` i`QÌM; M[H` çQÊ+X L| +kM;
iB M çB i? v [m-M €Q- çB i?2Q hB m oQÆM;- ç t2K +`m `v M|B +?mv M pÈB F?€+
h`B m >`M >B M pW M|B pW ;¼B K°i iB m M?` çB ç M- ç•v +?QM? H` M?•M pB M
çQ æçB >MM; çB ` b m i? v €QX L?•M pB M +?d K†+ €Q /`B H` ç†+ b„+ +O S? I
?`M; M`Q +kM; ,M K†+ M?Q p`vX

*?Q M|B ;b F?€+- b m F?B i? v [m-M €Q i?b æçB >MM; i?`i bU +| +?9i #° /çM; ç T
[m-v pd ? Î`M? h?`M?- #•v ;BÌ M?Q H` K°i M;QÌB F?€+- ç†+ #B i H` MK +QÌB i
?`m ?ÆM +ª F?B çB HW M;QÌB i - ç•v imv i ç®B H` #B m ?B M +O M;QÌB K†i i`„M

h?`i` M m M|B p +¬M; T?m M?bM M;QÌB i?b æçB >MM; imv i ç®B F?¬M; FûK b
i`QM; +Y ?`M;- pb /M i? M`Q i?b ?„M p` >-m hY +kM; ç½ M?B m M,K i` i`°M Î +?
HQÊM; M;QÌB #` #¼M ?¼ HW +kM; H` F?¬M; Qi- +kM; F?¬M; i?B m FBM? M;?B K
M;mv M M?•M +?O v m K` h` M; .m Km®M çQ æçB >MM; p` >-m hY ç M?¶ i`ÉX

@ M? h` M;- i?-v h`B m- i¬B çB i?2Q M? oQÆM; ?¼+ ?ÄB K°i +?9i

æ¢B >MM; #„i +?mv M pÈB h` M; .m p` h`B m >`M >B M- b m ç! çB i?2Q b m HQM
>¬K M v +Y ?`M; `i #”M- ? B M?•M pB M i?”i bU # #°M [m H¢B- pW `²B M; v +ª
çSM; ` +?”Q F?€+?X

@ M? h`B m- M? 'v H` >-m hY- b m M`v b) T?K i`€+? M;?B T pK ç² +´ +?•m #€m-
M? 'v- M?QM; +kM; Î i`QM; +MM; +Y ?`M;- æ¢B >MM; p` >-m hY ç m H` M?[M; M
M?X L m F?¬M; +! F?€+? Km ç² +´ i?b +kM; ç M? 'v T?K #€M /KM; +K p, M T?Á
iB T +?Q #¼M ?¼ +?9i FB M i?S+

a m F?B æ¢B >MM; çB `²B i?b h` M; .m ;BÈB i?B m >-m hY +?Q h`B m >`M >B M-
i`-K´M M?Q æ¢B >MM; M?QM; H¢B H` F , M M!B M; ¼i M;”Q- +?•m #€m i`QM; [m-v
[mv ç`M? H` çQÊ+- +kM; F?¬M; +-M >-m hY +! M, M; HU+ T?•M #B i i?”i; BªX

@ h®i- p”v +”m +kM; çB i? v [m-M €Q- çB i?2Q ? B M; Q!B FB

h`B m >`M >B M F?) ;”i ç-m ç²M; wX

>-m hY çB p”Q i? v €Q #”Q- çB ` imv F?¬M; i`-K´M M?Q æ¢B >MM; M?QM; H¢B +
bU +! p”B T?-M ?QÆM; p` ;B®M; M?Q iB m M?” i`QÊ+ ;BªB T?!M; X

G9+ M`v +! F?€+? p”Q +Y ?`M;- >-m hY iB M H M M!B p”B +•m- ç®B T?QÆM; ç½

@ «M; +?O- ? B M; Q!B K” M? ibK ç M +kM; F?¬M; i

æB m H"K +?Q ç€K M;QìB h` M; .m p" h-M >mv M ",M; i?"i bU FBM? M;¢+ Km®M
 FB ?Q"MiQ"MF?¬M; +?¬M +?W K" i`U+ iB T Km®M Km X L" M; M|B tQM; i?b H'v
 #€Q i M +Y ?"M; +O h` M; .m - ;B®M; M?Q H" ;¼B B ç| ç MX
 @ L[bo- tBM ?ÄB +?`- +?` #B i M? 'v b Q\ L m F?¬M; b Q +?` F?¬M; i`ª ;B€\
 h-M >mv M ",M; +?d p"Q h` M; .m `²B ?ÄB M;QìB T?K M[FB - pB + M"v `ä`"M; +|
 L m F?¬M; T?ªB M;QìB T?K M[M"v +| ?ÆB HÈM im´B- bÊ`^M; h-M >mv M ",M; b))
 ? ;b pÊB ç®B T?QÆM;- pb +?Q i?'v M;QìB M"Q Km ?"M; K" F?¬M; i`ª ;B€ M?Q p'
 TªB H" +?Ê #€M` mX
 @ h¬B F?¬M; `B M; ;b #B i¬M; +?O M"v- +ÁM #B i +ª i?¬v J½
 GìB M|B +O M;QìB T?K M[M"v H"K +?Q h-M >mv M ",M; +| +?9i +,M; i?ŠM;- imv c
 M?QM; H¢B F?€ [mv M `k- #B i ç•m b) +| [m M ? pÊB h` M; .m \
 L m h` M; .m #B i `ä w M;?o +O h-M >mv M ",M; i?b i?"i bU H" Q M S+ ç M KS+ M
 +| i? H" M;QìB p"v b Q\
 @ a Q\ *¬ +ÁM #B i +ª i¬B\
 *?9 æS+ +kM; +| +?9i b[M; b®i- ¬M; p®M ?¼ J½- M?QM; i M im´B F?¬M; p M; p¼M
 î ? B idM? :B M; *?B i K" i?¬BX
 @ > ? - h` M; .m iB M bBM? H" #B i i` M iBpB- i?¬v J½ H¢B H" +?mv M ;B ;B€K ç
 ç`M? i?S ;b +kM; ç€M; ;B€ iB M- ? B p`- ç•v H" / M? i?B T +O i¬B
 L;QìB T?K M[FB H'v / M? i?B T iW i`QM; #|T ` çQ +?Q h` M; .m p" +?9 æS+-
 ",M;- b m ç|iB T iK+ M|B,
 @ . M? bQ tm'i + Q ç²- i¬B +kM; F?¬M; # Q ;Bì Km TªB ?"M; ;Bª
 @ h *?•m- T?| i´M; ;B€K ç®+ i" T çQ" M h`mM; Zm®+
 *?9 æS+ M?bM i M i` M / M? i?B T p" iÄ` M?Q #WM; idM?,
 @ §- i¬B #B i `²B- +¬ H" +QM ;€B +O ;B€K ç®+ h TªB F?¬M;\ h¬B M?È p" B M,K i
 +¬ ;€B çB # M +¢M? H" +¬ TªB F?¬M;\
 h *?•m M;?2 p"v i?b Mî MK +QìB,
 @ æ9M;- i?¬v J½ pŠM +ÁM M?È +Æ` \ \*¬ #û FB +?QM? H" i¬B- i"i` i M +O i¬B
 K" `i i?Q+? i`•M +?•m- Km®M Km i`•K ?Q M"v
 @ æB ` M;Q" B- ` M; v- M m F?¬M; ` i¬B ;¼ #ªQ p
 *?9 æS+ p" h *?•m ç M; ¬M +?mv M i?b # M M;Q" B p M; H M iB M; ?¬ +O h`B m >

8edX *?QÆM; 8ed , L;m L;®+X UR Y kV

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8ed, L;m M;®+X UR Y kV

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ *?9 æS+- +?` h \*?•m- ? B p` +S M;²B ç•v- i¬B ` M;Q" B t2K ibM? ?m®M;

G9+ M"v # M M;Q" B F?¬M; +?d +| iB M; +?YB K„M; +O h`B m >"M >B M- +ÁM i`°M
+O K°i M;QìB ç" M ¬M; F?€+- ? B # M ç m iQ iB M;- i`QM; T?ÁM; +kM; F?¬M; çQÊ
.m KÈB çSM; H M çB ` X

@ M? h`B m- +| +?mv M ;b tªv ` \ *| ;b +S iW iW M|B- i`QÈ+ iB M M? +S #Ä`

h` M; .m pW çB ` M;Q" B ç½ i?`v h`B m >"M >B M ç M; M„K H`v ´ €Q K°i M;QìB ç
bS+ ç~v ç®B T?QÆM; ` M;Q" B- b m F?B ?„M M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b KÈ

@ *9i K m- M m F?¬M; i¬B ;¼B #ªQ p

h`B m >"M >B M [m€i H M K°i iB M; pÈB M;QìB ç" M ¬M; FB `²B [m v b M; h` M; .m

@ «M; +?O h` M;- ç•v H" M;QìB ç M Km®M #€M M;?B M KU+ +´- p" B M;`v i`QÈ+ +
M;?B M KU+ +´- ?¬K M v ç½ +| M;QìB ç M #€M- +?„+ +?„M H" +QM #" M| +MM; K
?B T b Q\

@ L"v- M? M|B M?Q p"v b Q çQÊ+ \ h¬B M;?2 M;QìB i M|B M? i?m Km M;?B M K
F?¬M; Km i?b i?¬B- +kM; çWM; çª i?QÆM; M;QìB +?S UX

h`B m >"M >B M pW M|B ` F?ÄB KB M; i?b M;QìB ç" M ¬M; pW KÈB +| i` M? +?`T
Zm®+ i`ìB bBM? i?Q+? t2K M€Q M?B i- H9+ M"v +| ? B M;QìB +½B M? m ç½ i?m
+?mM; [m M?- +QB M?Q p•v [m M? hmv M .m h` B +O h` M; .m +?"i M?Q M KX

h` M; .m M?bM p T?Q M;QìB ç" M ¬M; FB - ç| H" K°i M;QìB i`mM; MB M- # KQÆ
?ÆM KbM? # Q M?B mX L;QìB FB ,M K†+ F?¬M; i M?QM; +†T K„i i?"i bU H`K +?
i?9- H9+ M|B +?mv M i?b Hm¬M M?bM p T?Q h¬M >mv M ",M; ÎT?Q b m HQM; K

@ æ€M? M;QìB b Q\ h¬B +ÁM Km®M ç€M? M?- +| iBM F?¬M; \

h`B m >"M >B M i?"i bU M´B ;B" M- ?„M +kM; #`i +?`i +| M?B m M;QìB Î ç•v K" t„M
iB M H M ç€M? M;QìBX h` M; .m p°B p" M; ¬K H`v h`B m >"M >B M- K`i M?B m +¬M
+Y ?"M;- t2K ` M? h`B m pb H¬M i`QÈ+ #` HW bç i M;?B T K" i?"i bU M´B ;B"MX

@ æ€M? b Q\ *| ;BÄB i?b ç€M? i?Y t2K- +?Q i?`v [m M?[M; M;QìB +?ŠM; #B i M
ç M +Y ?"M; M"v #€M M;?B M KU+- M;QìB i F?¬M; Km i?b i?¬B- +ÁM Km®M ç€
b Q\

L;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M FB i?"i bU H" bÊ h`B m >"M >B M ` i v- i? +?Q M M
M;Q" B- F?B ;†T ç€K M;QìB ç M; p•v [m M? i?b HÈM iB M; i?ªQ T?ç i hmv M .m h`

@ *Y ?"M; HÈM S+ ?B T F?€+?- +| ;b H" Hç ç•m\

@ L;?2 M|B +Y ? M; M"v ç½ i? v ¬M; +?O- H`K ,M `i HÈM

@ *Y ?"M; M?Q p"v i?b B p"Q Km ?"M; +?S\

o¬ iBM? M;QìB t2K ç m Kî KB M; M;?` Hm" M- #¼M ?¼ /M b Q i?b +kM; +?d ç M t2
+?9i i´M i?`i- i? +?Q M M +kM; F?¬M; bÊ M;QìB +O hmv M .m h` B M;?2 çQÊ+-
i?ìB +´ ççB- F?¬M; K„+ i°B F?B M|B M"v M¼ p" B HìBX

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HìB +O ç®B T?QÆM; i?b H" T iS+ M?Qm K"v,

@ *| T?ªB H" M;QìB +O +Y ?"M; F?€+ ç M H`K HQçM F?¬M; \

L?QM; M;?o HçB i?b i?`v M? h`B m ç½ +¬M; i€+ Î ç•v M?B m M,K- KbM? +?d KÈB
M?Q +kM; F?¬M; +| B +| KK+ çQ+? M?Q p"vX

oW `²B ç½ #€M çQÊ+ +•v i`•K ?Q +?Q h *?•m- h` M; .m +ÁM +ªK i?`v Kî +Y +| +
tm`i ?B M i?B m i?•M- h` M; .m i?"i bU i?`v F?| +?`mX

@ L"v- i¬B H" ¬M; +?O +Y ?"M;- M? p"Q ç•v M|B +?Q `ä `M;- `®i +m°+ +| +?mv M

h` M; .m ;¼ h`B m >`M >B M ç M ;? - b m ç! HÈM iB M; M!B pÈB M; QÌB ç`M ¬M; #
?B m +?Q æΦB >MM; p` >-m hYX > B M; QÌB FB M? M? +?|M; iB M H M- æΦB >MM
p`Q i`QM; - +ÁM >-m hY i?b ` M; Q`B HÈM iB M; M!B,

@ E?¬M; +| pB + ;b- F?¬M; +| pB + ;b- +€+ p` ;BªB i€M- F?¬M; +ÁM ;b ? v ç t2K
*| p`B M; QÌB Km®M t2K M€Q M?B i- Km®M çB p`Q i`QM; +Y ?`M; M?QM; #` >-m
HΦBX G9+ M`v K¼B M; QÌB i?'v F?¬M; +ÁM ;b ç t2K- pB i? K` ;BªB i€M M; v- S
M; QÌB `i HÈM- K!B M; `v i?QÌM; T?€i bBM? M?[M; +?mv M M?Q p`v- pb i? K` M;
M?[M; ;b pW tªv ` Î# M M`vX

@ M? *€+ M? Km®M ;b\ æWM; M;?o `^M; +€+ M; QÌB ç¬M; K` i¬B bÊ

h M ç`M ¬M; FB #` æΦB >MM; FûQ p`Q i`QM; +Y ?`M; i?b p K†i i`„M; # +?- ;B¼M
M; Q`B b•M i€+ +?B M /QÈB bU ?`m i?mšM +O ç€K ç¬M; - #•v ;B! çB p`Q i`QM; +k

@ æQÊ+ `²B- M? i M ;b\ L;²B tm®M; M!B t2K +| ;b tªv ` \

h` M; .m /M +| 'M iQÊM; i`U+ [m M F?¬M; i®i pÈB ç®B T?QÆM; M?QM; +kM; F?
?m®M; t'm- pB + FBM? /Q M? i?QÌM; H` M?Q p`v- HQΦB `m²B #¼ i? M`v B +kM;
çÐ # v pQ p2 T?B M |+X

@ h¬B H` E?´M; h?ç+? >B M- +ÁM +| +?mv M ;b tªv ` - i¬B +?d KÈB ?ÄB M? i +|
i?b ç½ #` K„M; - b Q M; QÌB i?O ç¬ HΦB M?Q p`v\ æ•v F?¬M; TªB H` S+ ?B T M; QÌ

E?´M; h?ç+? >B M M`v `ä ``M; H` +ÁM +| +?9i HQ H„M; F?¬M; v M- M?„+ ç M +?m
Km®M ç€M? M; QÌB- #•v ;B! +`M; i,M; ç° + Q- #B M i?`M? M; QÌB „+ EBM? Km®M

@ æQÊ+ `²B- M? F?¬M; M M M!B M?Q p`v- i¬B p` M? i F?¬M; TªB M; QÌB „+ EB
ç-m M?

h` M; .m +„i çSi H!B ç®B T?QÆM; `²B iB TiK+,

@ G'v M;?B M KU+ +´ +O M? ` +?Q i¬B t2K- M m i?“i bU H` p`i ;Bª- M? i?Q+? i
+kM; +| T?ÁM; # M tY Hw M?[M; p'M ç M`v- M? +| i? çB K` TªM €M? i`mv M +
+?'K

@ «M; +?O- t2K +€B ;b i- M; QÌB M`v Km®M /MM; F?®B ;ç+? pÐ +QB H` M;?B M K

h` M; .m +ÁM +?Q M!B /Si H!B i?b h`B m >`M >B M Î# M +ΦM? ç½ çSM; H M- ?„M
çB p`Q ç½ K„M; - +?QM? H` t2K [m p`i T?~K KÈB M?`M F?¬M; çQÊ+X

@ M? `ä ``M; F?¬M; M?bM `ä ?`M; i®i- p`i M`v çQÊ+ +?9M; i¬B HQm i`mv M p`B i
E?´M; h?ç+? >B M +kM; F?¬M; +| #B m ?B M ç! H` p`i +O i´ iB M- HΦB ;B®M; M?
F K†+ +ªX

h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M M;?2 +•m +?mv MiU #B MiU /B M +O ç®B T?QÆM; ;
+ÁM +?Q ? i- i? H` ?„M p°B p`M; F?Q€i i v M!B,

@ æQÊ+ `²B- H'v i?S ç! ` t2K

@ h?S M`v i?“i bU H` i´ i`mv M M?“ i¬B

E?´M; h?ç+? >B M H~K #~K M!B- ?„M KÎ# Q pªB i`QM; i v ` K†i #`M- b m ç! i?b h`

@ æ•v H` M;?B M KU+ b Q\

h` M; .m M?bM K°i F?®B ç€ ? v ;b ç! ç2M i?mB /`v ?ÆM K°i +2MiBK2i p` `°M; b€
F?¬M; F?ÄB +| +?9i /Î F?|+ /Î +Q!BX

@ M? t2K- i?S M`v K†i M; Q`B #!M; HQ€M; - +?QM? H` /MM; ç M;?B M- F?¬M; T?

E?´M; h?ç+? >B M M!B H`K +?Q h` M; .m i?B m +?9i M[i?b #`i +Q!B- +QM #` M
ç€ +~K i?ç+? K†i M; Q`B b€M; #!M; +kM; çQÊ+ +QB H` M;?B M KU+ \

@ æQÊ+ `²B- i?S M"v +O M? H" K°i F?®B ;¢+? i?"M? +´- ;†T çQÊ+ M;Q`B i?Q+?
M,K i`,K ç²M;- +kM; çWM; H"K HQ¢M Î+?¶ M"v- çB i?¬B

h` M; .m M;QÊ+ H¢B M?bM` H B H`+? +O i?S M"v- #•v ;B`+kM; +| M;Q`B bQm i
H¢B F?¬M; +| ?SM; i?9 pÊB K|M M"vX

@ L"v- M"v- S+ ?B T M;Q`B [m€ ç€M;- `ä`"M; H" M;?B M KU+- +€+ M? H¢B M|B H
+| i? #€M çB- F?¬M; çQÊ+- +€+ M? T?ªB Km M| +?Q i¬B

E?´M; h?¢+? >B M b m F?B M;?2 çQÊ+ H`B +O h` M; .m i?b +?Êi ç + Q •K i? M
ç®B T?QÆM;- ç•v H" HQ¢B p¬ H¢B- i?U+ ?B M M?[M; ?"M? ç°M; M?Q æ¢B >MM;
i?m"i ?"K HQÊM; +kM; H" [m€ i?'TX

h` M; .m i?"i bU F?¬M; M?"M çQÊ+- # M i`QM; +ÁM +| K°i K|M FBM? /Q M? +?QM
p"Q çB M i?Q¢B M|B,

@ æQÊ+- i¬B ;¼B +ªM? b€i- M? ç M K" M|B +?Q +€+ ç²M; +?Q +ªM? b€i- +?9M; i¬

h` M; .m pW M|B pW +?m~M #` #'K b® R Ry- €M? K„i +?Êi çªQ [m +K+ ;¢+? ç2M
+O ?„M /WM; H¢B- H¢B M|B pÊB E?´M; h?¢+? >B M H9+ M"v ç M; +?m~M #` `9i ç

@ M? ç +?9M; i¬B Km H¢B- M? #€M ;B€ # Q M?B m\

h`B m >"M >B M M;?2 çQÊ+ H`B +O h` M; .m i?b +| +?9i b®i `m°i- ?„M p°B p" M;

@ «M; +?O- ç•v H" K°i pB M ;¢+? +´- /M +| i? çQÊ+ M;Q`B i /MM; H"K M;?B M KU
M? çWM; M M i?m p"Q

@ M? h`B m- +?Q p" B ç²M; `²B çm´B çB- çÐ T?B M

h` M; .m ?¢ i?'T •K i? M? M|B pÊB h`B m >"M >B M- M?QM; H`B M|B +O ?„M +k
>B M M;?2 çQÊ+- pb i? K" p K†i +| +?9i ç„+ w- t2K` ¬M; +?O +Y ?"M; M"v +kM;
T?S+X

@ æ•v `ä`"M; H" M;?B M KU+ +´- Qi M?'i +kM; T?ªB H" # E?¬M;- M,K +?K+ M;"M
L|B i?"i i?b M; v +ª æ¢B >MM; p" >-m hY çSM; Î# M +¢M? +kM; F?BM? #d i M E?
T?QÆM; i?"i bU F?¬M; +| +?9i FBM? M;?B K [m'v `®B- i?"K +?Q KbM? ç½ # Q H-
+| M;Q`B ç M /MM; i`Á M"v pÊB KbM? b Q\

@ M? h` M;- ç i¬B +?Q i M M"v p,M; ` M;Q" B

æ¢B >MM; iB M H M K°i #QÊ+- H¢B # i v # +?•M T?€i` M?[M; •K i? M? ;BÁM i

h` M; .m pmM; i v +ªM æ¢B >MM;- b m ç| ?„M H'v` ? B KQÆB i`•Im Ð°@•+; i;B`H

@ *?d H" b m M"v EBK S?O hQÆM; M? M? +?|M; [m çÌB- çB m M"v H"K +?Q L;¬
L,K L;¬ sQÆM; h?ç+ iB M bBM? #^av KQÆB ? B im' B /MM; M;?B M KU+ M"v p"Q K
M;QÌB tQ K" H M|M; imM; ?Q" M? - +| i? M|B H" ibM? M;?o b•m M†M;X

@ ob p"v K" +^a çÌB L;¬ sQÆM; h?ç+ +| ? B K|M [mw ?B K- K°i H" p` #^M; ?[m FB -
M"v

@ h?"i` M,K tQ EBK S?O hQÆM; F?¬M; T?^aB +?d i†M; +?Q L;¬ sQÆM; h?ç+ K°i
pB M ;ç+? i?ìB >€M h'M- M;?B M KU+ M"v +kM; +U+ F€ M' B iB M; M?QM; F?¬M;
i v i?B iF - pb p"v M| +?d +| i? M? / M? ?B M ?€+? K" i?¬BX

*?9 æS+ M|B K°i HQÊi H"K ¼B M;QÌB +| +?9i +^aK M;° Î T?QÆM; /B M M;?B M KU+
+^aK i?„K i?B i;B[? B M;QÌB #çM p"Q ç-m i? F, i`QÊ+ - H9+ M"v i`QM; +Y ?"M; `'
p` F?€+? ibK Km p,M T?ÁM; iS #<sup>a</sup>Q +kM; ç m #` +•m +?mv M +O +?9 æS+ H"K +?

@ h?¬v J½- i?S M"v h?S M"v +kM; M M +| ;B€ +?S\

•K i? M? +O h *?•m T?€ pĐ ibM? ?m®M; v M H†M; - b m F?B M;?2 tQM; ;BÈB i?B
Km®M i?m M;?B M KU+ FB p"Q i`QM; i9B- iB M ç®B pÈB M" M; F?¬M; H" p'M ç -
i" T çQ" M M' B iB M; :B M; *?B i- p" B i` B m ç M +?K+ i` B m +kM; +| i? #Ä` X

@ æB m M"v h?"i bU H" F?| M|B- #•v ;Bì M;QÌB bQm i-K M;?B M KU+ +` H" `i M?E
M"v M m çQ H M ç'm ;B€ b) H" `i + Q- +kM; +| i? H" i`,K M;`M- K" +kM; +| i? H"

*?9 æS+ + m K"v- K°i i?S M?Q i? FB `i F?| ç`M? ;B€- pb M•M; ;B€ +kM; T?^aB M|
M?Q ;†T çQÊ+ M;QÌB v m i?Q+? i?b ;B€ +^a + Q p9i b) F?¬M; H" +?mv M ;b ç€M; F

L?[M; M,K ;¬M ç•v KS+ M•M; ;B€ i`QM; ç'm ;B€ i?QÌM; H" K°i ? B +?K+ M;`M- i?QÌ
i v Qi M?`i +kM; i` M i`B m- i`QM; K„i +?9 æS+ i?b M;?B M KU+ FB i?"i bU +| ;B€

h?"i` +?9 æS+ +kM; F?¬M; iQM? H" ç`M? ;B€ i?€B [m€- pb i`QÊ+ ç| K°i M;?B M
h?ç+ bQm i-K F?B +ÁM b®M; ç½ çQÊ+ çQ ` ç'm ;B€- ;B€ ç'm +?d H" M,K +?K+ M
#€M çB pÈB ;B€ b€m i`,K b€m KQÆB M;`MX UX

@ o` iB M bBM? M"v M|B F?¬M; b B- ;ç+? M;?B M KU+ /Q +?QM? L;¬ sQÆM; h?ç+
M;QÌB Km®M i?m p"Q- i¬B M m F?¬M; «B- i¬B M m F?¬M; t^av ` +?9i +?mv M i?b b
pÈB ;B€ K°i i`B m

h`B m >"M >B M i`QÊ+ M v +?d v m i?Q+? #9i- KU+ - ;B'v- M;?B M- H9+ M"v i?'v M
F?¬M; çQÊ+ K" i`QM; HÁM; M;S M;€v M?Q K Q +`QX L; v b m ç| ?„M M?È ç M ib
+?K+ i`B m- pb p"v K" ?"M ç M KS+ ?"K`,M; M;S M;€vX

@ h`ìB ç- pB M ;ç+? M€i FB +kM; +| ;B€ +<sup>a</sup> i`B m\

@ *€B ;b K" ;ç+? M€i- F?¬M; i?'v ç| H" K°i M;?B M KU+ b Q\

@ S- ç9M; p"v- M;?B M KU+ M"v +` tQ p" i`ÆM #|M; - H" p"i i®i

@ Jm ? B M;`M ç²M; K" #€M [m i v çQÊ+ +<sup>a</sup> i`B m- iB m iY FB t2K M?Q HìB HÈM

@ æ9M; p"v- i¬B i?'v i M ?¼ E?'M; pW `²B ç9M; H" M;®+ M; +?- #€M #^aQ #®B pÈB
ç„+ w

@ «M; +?O FB [m€ K v K„M

@ *€B ;b H" K v K„M- M;QÌB i /U p"Q €M? K„i +O KbM? ç t2K ?"M; - M? +ÁM +?
+?QM? H" i?¬v h` M; i`QM; +?QÆM; i`bM? ;B€K ç`M? #^aQ p"i ç-m M,K +O **ho ç`

@ h?¬v h` M; - +?Q tBM +?[Fw çB

@ æ9M; p"v- i¬B iW h?B K h•v ç M ç•v- +kM; iWM; t2K [m iB i KK+ +O M?- i¬B +
G9+ M"v F?¬M; +¬M h` M; .m ;B<sup>a</sup>B i?Q+? i?b ç€K F?€+? i`QM; +Y ?"M; i?'v `ä b
#B i B H" M;QÌB M;m- K" B +kM ?•K K° pb p" M K v +O h` M; .m X

*| Qi M; QìB +kM; F?¬M; +?Q`^M; h` M; .m M?ì p`Q €M? K„i +O KbM? ç M?bM`
M?•M +kM; H` pb ?„M +ÁM [m€ i` X

h'i M?B M +kM; +| p`B M; QìB #B i p h` M; .m - pb i? K` +?QÆM; i`bM? i` M **ho
Q+?- #•v; Bì h` M; .m çB` p`Q iS ?ÊT pB M ç m çQÊ+ +€+ #çM?`M; t| K M?`M`

@ *ªK ÆM K¼B M; QìB- +ªK ÆM- M?QM; i?S M`v L| +kM; F?¬M; TªB /Q i¬B; B€K

G9+ M`v h` M; .m +?Êi #` p`B /m F?€+? p•v [m M?- H-M M`v ?„M i?“i bU bBM?`
çm`B- M?QM; ?„M #B i`ä KbM? imv #B i K|M M`v H` ç² +´- M m F?¬M; +| +?9 æS+
` H B H`+? +O M|X

L; QìB i i?Q+? KÈB ibK tBM +?[Fw- h` M; .m +kM; +?d +| i? p) p`B +?[M?Q`„M #
KÈB t2K M?Q v M ioM? i`Î HçBX

L?QM; M| +kM; K M; ç M M?B m +?¶ i®i- ç€K M; QìB çQÊ+ Fw i M ç½ ?`Q T?|M; ?Š
KQìB M;`M iB M /KM; +K p, M T?ÁM; - çB m M`v H`K +?Q h` M; .m `i +ªK i?€M- i?
M?Q p`v- i?“i bU +| i? HÈB /KM; M| ç H`K FBM? i X

@ h?-v h` M; - i¬B `i v m K M; ç+? M; ?B M KU+ M`v- M? t2K *| i? #€M HçB +?Q
b) i?QÆM; HQÊM;

æÊB +?Q ç€K M; QìB çB #Êi- h *?•m H M iB M; M|B Km®M Km M; ?B M KU+ +O L

"® +O h *?•m i?Q+? bQm i-K M; ¼+ F?Q- M?QM; K°i T?ÁM; M; ¼+ +´ ç½ çQÊ+ +?
HÈM ç m H` ?`M; ; Bª- imv +?9 æS+ F?¬M; M|B `ä M?QM; M; QìB i +kM; çQ€M` ç
*?•m i?`v #° /çM; iS+ ; B`M +O #® KbM?- M`M; +U+ F€ [m M i•K ç M p`M ç i?“i; B

"•v; Bì i`QM; +?Ê ç² +´ i?“i bU [m€ HQçM- F?| i? ibK çQÊ+ K|M M`Q i®i +?Q #®
+?mv M; B ; B€K ç`M?- pb i? K` h•M *QÆM; [mv i i•K Km®M Km HçB M|X

@ h?“i tBM H¶B- +?` h \*?•m- +Y ?`M; +O i¬B #m¬M #€M +?O v m H` p, M T?ÁM; iS
Km®M #€M M; ?B M KU+ M`v- +?d; B[ HçB H`K #ªQ pç i i`QM; +Y ?`M;

h` M; .m +kM; F?¬M; M|B; B€ K` iW +?®B v m +¬m +O h *?•m- i?S M?“i H` ?„M F
M| H` M; ?B M KU+ +| ; B€ i` bQm i-K- /M H` H M ç'm; B€ +kM; F?| ibK- #•v; Bì H
M M h` M; .m Km®M; B[ HçB +ÁM +?Q F`T- b Q HçB #€M çB\

@ h?-v h` M; - i¬B Km®M /MM; M| H`K H p`i +?Q #®- M? t2K; B€ K°i i`B m`QĐB

h *?•m pšM +ÁM +?Q Km®M iW #Ä- M`M; F? B` K°i +€B; B€ + Q p`M; ?o`^M; h`
çQÊ+ ; B€ i?b M?“i ç`M? b) #€M çB i?¬BX

L?QM; çB m H`K +?Q h \*?•m i?“i p¼M; +?QM? H` h` M; .m pšM iW +?®B- çB m
T?QÆM; +kM; F?¬M; i?B m iB M- +?d bÊ KÎ +Y ?`M; +kM; +?d +?Q +| H K` i?¬BX

@ L[bo- M m +?` Km®M Km M; ?B M KU+ i?b +?¶ M`v +O i¬B +ÁM +| M?B m K|M`
K` +kM; H` +?QM? T?~K- +?` +| i? t2K tûi

h`B m >`M >B M bÊ h` M; .m M?“M F?¬M; çQÊ+ HìB +¬m F?~M +O h \*?•m K` #€M
M M p°B p`M; H M iB M; /šM /„i HU+ +?9 w +O ç®B T?QÆM; X

L m M|B h` M; .m F?¬M; #€M M; ?B M KU+ çB i?b M; QìB pmB p M?“i +?QM? H`
KU+ F?¬M; TªB H` +O ?„M M?QM; h` M; .m Km®M; B[HçB H`K K|M #ªQ p`i +O
TªB H` KbM? +| i? çQÊ+ M?bM i?“v K¶B M;`v b Q\

8dyX *?QÆM; 8d y, L?Q vX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8dy, L?Q wX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"'K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

h *?•m p®M +?d Km®M Km K°i +€B M;?B M KU+ +´- #•v ;Bìi?´v i?€B ç° FB M [mv
i?´v M?[M; HÌB +O h`B m >`M >B M- i? H`M?´+ +?•M çB HU p`B M;?B M KU+ F?€
ç`M? KB M T?Q- M`M; i?"i bU F?¬M; bÊ Km T?ªB ?`M; ;BªX

@ *?²M;- M? ;BÄB [m€X

h?´v M?[M; M;QìB # M +¢M? h` M; .m ç½ #Ä çB- h-M >mv M ",M; çB ç M F?) M|B
s½ ?°B H9+ M`v pšM ç + Q +QÆM; p` +O ç`M ¬M;- F?B i?´v M;QìB ç`M ¬M; +O
h-M >mv M ",M; i`i M?B M b) pmB p F?¬M; i?¬BX

@ >mv M ",M;- M;`v K B +?9M; i ç M h-M h?Kv G•M t2K tûi- M? ç½ ç +?Q M?
""M? h?`M? ç M ç•v- 2K +| i? +,M +S p`Q ç| ç i?B i F i` M; bS+- b m ç| H¢B ;YB
çQÊ+

h` M; .m #•v ;Bì+| +?9i €v M€v- b m F?B p`Q +Y ? M; i?b p°B p`M; #€M i`•K ?Q -
M;?B M KU+ +´- i? H`H¢M? M?¢i pÈB h-M >mv M ",M;- K°i H9+ H•m +?Q M|B pÈ

hmv h` M; .m +| `i Qi FBM? M;?B K i?U+ +?B M pÈB T?K M[M?QM; Qi M?´i +kM
T?K M[M m F?¬M; +| pB +H`K i?b i?QìM; / ç€M? K`i KbM?- i?QìM; M;`v ? v M;?
ç`M ¬M; +O KbM?X

h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M pÊ KbM? +?d H` K°i p`i /KM; #`B i`Q- /M i? M`Q i?b
K°i M?` i?B i F +?•m #€m i` im´B p` M´B iB M;- M m F?¬M; +?Q M`M; K°i +¬M; i
H`K +?Q M`M; m`i S+X

@ æQÊ+- +?²M;- M? +S #`M `°M çB- F?¬M; +-M TªB t2M p`Q +?mv M +O 2K

h-M >mv M ",M; +QìB +QìB- ç m M|B ç`M ¬M; +| M,M; HU+ i?QìM; +U+ F€ ?´T /šM
M?bM #° /¢M; +?mv M +?9 +O ?„M H9+ ;B€K ç`M? +´ p`iX

@ V

h` M; .m M„K +?†i #`M i v M?Ä +O h-M >mv M ",M;- b m ç| ?„M çB ç M # M +¢M?

@ *?9 æS+- +ÁM +| T?B M iQ€B +-M +?9 ;B9T +?€m t2K tûi- M?[M; K|M ?`M; M`v
bU F?¬M; ?B m ;B€ +ª i?` i`QìM; +O M| p`Q H9+ M`v- KQM; +?9 +| i? +?Q ` K°i #

h`QÊ+ ç| F?¬M; +| +?9 æS+ i?b h` M; .m +| w M;?o #€M +•v i`•K ?Q pÈB ;B€ +O
+?Ê- +| i? i?´v i`QM; M;? ç² +´ i?b +?mv M ;B€K ç`M? i?´i ;Bª pšM +ÁM +?Q çO
TªB ?B m ;B€ +ª i?` i`QìM; +O M| H` i? M`QX

*?9 æS+ #•v ;Bìimv F?¬M; +ÁM +-M; i€+ î æB M æQÆM; >`M? M?QM; F?B M?`M
ç´m ;B€- pbi? K` `i ?B m ;B€ +ª p`i T?~K p`Q H9+ ?B M i¢BX h`i M?B M h` M; .m
+O +-M; iv ç´m ;B€ i?O ç¬ ç M ç`M? ;B€- M?Q p•v b) +`M; i? K +?QM? t€+X

*?9 æS+ H„+ ç-m +QìB F?´- p®M M;?o `^M; ç M S? M :B oB M /¢Q +?ÆB K°i pÁM
#„i HQM?- M?QM; H½Q +kM; pmB p +?`m çUM;- M?QM; H¢B M;?B K K†i M|B,

@ hB m iY +`m +€B ;b +kM; F?¬M; ?B m K` /€K Kî +Y ?`M; #m¬M #€M- i¬B +| i?
+`m +-M TªB M|B H B H`+? +O +?9M;- imv #®B +ªM? +O +`m `i b•m M?QM; +kM
p`Q

oW `²B h` M; .m M|B +?mv M pÈB h-M >mv M ",M; i?b +?9 æS+ M?•M +Æ ?°B çB
ç†i i`QM; [m-v- i` M i`QM; H` i`•M +?•m- +ÁM +| M;¼+ i?¢+?- M;¼+ M?Q w- +`M; t
p`Q T?QÆM; T?€T +? i€+ i?b +Æ #ªM ç m +| tm´i tS +mM; çbM?- F?¬M; +?d H` i
+€+? i?ìB JBM?X

*?9 æS+ +kM; +?d bÊ h` M; .m çB i?2Q çQÌM; M;?B M;- H`K` M?[M; +?mv M F?
;B M i`QÊ+ M;?2 M|B +| K°i #ªQ i`M; Î h?~K .QÆM; #` +QÊT- # M i`QM; +| F?¬M; C
pûi çBX

@ *?9 æS+- M;`B M;?o çB ç•m p`v\ *?9M; i p`Q i`QM; M|B +?mv M

h` M; .m i?'v €M? K„i ?Q`B M;?B +O +?9 æS+ i?b F?¬M; F?ÄB +| +?9i /Î F?|+ /Î
F?¬M; i? +?Q M?B m M;QÌB #B i- ?„M +?d +| i? KÎ [m-v H'v M?[M; p`i T?~K FB /
çQ p`Q i`QM; T?ÁM;X

@ *?9 æS+- bU pB + +?QM? H` M?Q p`v- +?€m +kM; F?¬M; /€K ;ç i +?9- K` >mv M
a m F?B çB p`Q T?ÁM; i?b h` M; .m M|B iW ç-m +?Q +m®B M?[M; ;b tªv` pÊB Kb

L?QM; h` M; .m HçB +?2 ;B'm bU FB M KQÌB i`M p`M;- +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M;
M`v +ÁM HB M [m M ç M T?QÆM; /B M •m .QÆM; G¶B p`M /KM; i`U+ i?,M; [m•M /
M|B +?Q M?B m M;QÌB #B i- ?ÆM M[+?mv M p`M; #ç+ FB +kM; F?¬M; HB M [m

@ hB m iY +`m i?"i bU [m€ K v K„M- ç9M; `²B- +`m M m F?¬M; i?Q+? M?[M; K|M ç
M?QM; M?[M; K|M M?Q M;¼+ ç²B K²B p` M?Q w M`v ;B[HçB bQm i-K +kM; `i i®i-
HÊM- +| i? ;B[HçB t2K içB

*?9 æS+ b m F?B M;?2 `ä +•m +?mv M +O h` M; .m i?b +kM; +?d +| i? H„+ ç-m
K°i iì ;B'v ;?B `ä ;B€ +ª iWM; K|M- +?d H` ç M F?B +-K M?[M; K|M ç²B K²B M?Q w

@ h?S M`v +| ;b +-M +?9 w b Q\

æ•v H` K°i K|M iQ`M i?•M M; ,K ç2M- +? i€+ iW bWM; ç²B K²B- `i KQÊi K`- # M i`
#QÊK pìM ?Q - K†i b m +ÁM +| +?[oçM +O T?"iX

@ h'i M?B M `²B- iB m iY +`m pšM +-M T?ªB i`T Hmv M M?B m ?ÆM- ç i¬B M|B `ä

*?9 æS+ /MM; €M? K„i #`i K½M M?bM h` M; .m - b m ç| M|B ` ;B€ i` +O K|M M;¼

h?b` ç²B K²B tQ M v ç m çQÊ+ ç€K ççB [mw i° +?Q†+ i?QÆM; M?•M T?9 [mw +Q
i`mv M çÌB- #B m iQÊM; +O T?QÆM; /B M b®M; H•m i` ,K im´BX aWM; ç²B K²B tQ
M?[M; p`i T?~K iBM? K„- i?ÌB ?€M +| #`B i?Æ óE?´M; iQÊ+ ç¬M; M K T?Bô- # M i
MB T iB Hw- ç-m i?QÊM; ççB KçQ [m M;ôU.QÊB +?•M ç2Q ;B`v iÆ i^K- i` M ç-m ç

h`mM; Zm®+ i?"M? H`T >m æ¬M; *ªM? Î ZmªM; æ¬M; +?QM? H` Km®M #ªQ p ç²B
iW i?ÌB M[?Q`M; oä h„+ h?B M M?` æQÌM; i?b +?mv M +? i€+ HQÊ+- [mç i- i`•K
ç²B K²B iW bWM; ç²B K²B H` +U+ F€ T?€i i`B MX

L?Q w HçB tm'i T?€i iW +?[S?çM ó L Gm"iô +O 'M æ°- +?QM? H` K°i /KM; +K +C
p`Q h`mM; Zm®+- M| +| +?[óh•Kô- +? i€+ iW i`9+- ç²M;- M;¼+- F?B T?€T bQ ;B
K°i i? M? M?Q w M?Q p`vX

h`QM; /•M ;B M i?b M;¼+ M?Q w tQ M v Hm¬M çQÊ+ ç + Q- i?S M`v çQÊ+ bY /KM
p` L K „+ h`B m- iQÆM; i`mv M bY /KM; i?QÌM; +| p`M K v- pb i? M| H` p`i i`QM;
p` [m M HçB [mv M [mwX

æ M i?ÌB h? M? i?b ?Q`M; ç p` ?Q`M; ?`m i?QÌM; /MM; M;¼+ M?Q w ç # M T?€i
i?¬M- F?B ?Q`M; ç imv M T?B- M m ;B Q M;¼+ M?Q w p`Q i v K°i M;QÌB- M?Q p`v
H` ?Q`M; ?`mX o`Q i?ÌB /•M [m®+- M?Q w H` HQçB p`i T?~K [mw ;B€ çQÊ+ +€+ ;B
+?Q M? m- KQM; QÊ+ pW HÁM; ç T wX

h? bU #B M ç´B i?'i i?QÌM;- #•v ;BÌ M;¼+ M?Q w ç½ `9i F?ÄB +m°+ b®M; ?^M; M
K°i K|M ç²+´- M?QM; K°i KB M; M;¼+ M?Q w M;Q`B ;B€ i` bQm i-K p` H`+? bY i?
ç T +€i iQÌM; p` K v K„M- pšM H` K°i K|M ?`M; K` B B ç m Q i?Q+?X

@ > M ;b +| +ª +?K+ K|M M;¼+ M?Q w- t2K` ç m H` M?[M; i?S K` ?Q`M; ç # M T?

a m F?B M;?2`ä HìB +O +?9 æS+ i?b h` M; .m KÈB ?B m ;B€ i` p` M;K w bY /K
i?S M`v b) çQÊ+ M?B m M;QìB Qm i?Q+?- K` M?[M; K|M i`QM; i v +O h` M; .m T?
çbM?- M; v +^a ?Q`M; ç +kM; /MM; M| i tM; +?Q pÊ- i? +?Q M M F?-M; ;B M i,M; ;
h` M; .m i?"i bU F?-M; i?Q+? M?[M; K|M ç<sup>2</sup> +´ +?•m #€m- M?QM; H9+ M`v HçB HU
M?Q w- ç•v H` M?[M; K|M çSM; ç-m Î T?QÆM; /B M bQm i-K içT p"i- +?QM? KbM?

8dRX *?QÆM; 8dR , G,M Zm G,M GçBX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 8dR, G,M [m H,M HçBX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M ç¼+ i`mv M KÈB M?'i içB X

æÊB ç M F?B +?9 æS+ ;?B HçB ;B€ +^a i' +^a +€+ K|M i?b h` M; .m HçB çQ +?9M;
M[+ÁM pB i` K°i T?-M çQ +?Q >-m hY- ç +?Q ?„M M?bM p`Q p` ;?B M?È ;B€ +
K°i #^aM bM?X

G9+ M`v h \*?•m +kM; +?¼M bM? çQÊ+ K°i M;?B M KU+ +´ ;B€ i` KQìB M;`M- imv
+O L;¬ sQÆM; h?ç+ M?QM; +kM; H` p"i K` ççB ;B i°+ M?` h? M? bY /KM;- M`M; .

h *?•m çB ç M +?mv M F?Q^aM- M`M; M|B pÈB h` M; .m ,

@ h?-v h` M;- M m +|`^aM? ç M *?B i:B M; çB /çQ i?b [m€ i@i- +?¶ +?9M; i¬B H` M
i¬B i?'v i`QM; +Y ?`M; +O M? +ÁM i?B m +QM /'m- b m M`v M m +¬M i?b i¬B +|
i?ç+?

h` M; .m +kM; H M iB M; ,

@ *€K ÆM +?` h \*?•m- b m M`v M m +| +Æ ?°B ç M *?B i:B M; i?b b) [m'v `¬v +?`
F?-M; i?'v T?B M H` çQÊ+

@ M? h`B m- +?9M; i F?-M; #€M +QM /'m b Q\

a m F?B iB M +?•M h *?•m i?b h` M; .m M?bM h`B m >`M >B M- ?„M p®M F?-M;
F?B M;?2 h *?•m M|B M?Q p`v i?b ?„M KÈB +^aK i?'v i?B m i?B m i?S ;b ç|X ob F
i` M? +¬M T?<sup>a</sup>B +| HBM? 'M- +| Hç+ F?Q<sup>a</sup>M- i? +?Q M M +QM /'m H` K°i T?-M F?-
iS #^aQX

h`B m >`M >B M M;?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b p K†i +| +?9i +´ [m€B- +m®B +

@ «M; +?O h` M;- i`QÈ+ FB +kM; +| #€M +QM /'m- i¬B +ÁM KìB M;? M?•M F?„+ /'
F ?mv i i?ç+? #` H`K ;B^a [m€ M?B m- #` HW K°i H-M ? i? B i`,KM;`M- i? H` [mv
+QM /'m

h` M; .m M;?2 p`v K` MîMK +QìB- M? h`B m t2K` [m€ FûK K v K„M- #` HW +?K
M;QìB i /MM; F ?mv i i?ç+? ç HW ;çi- F?-M; #B i H½Q H` +?O +Y ?`M; M`v #

@ *QM /'m +¬M T?^aB #€M- çÊB +| +Æ ?°B i?b i¬B b) ç M *?B i:B M;

h` M; .m M?È ç M M;`v çQ i?B T çQM? ?¬M ç M KìB *´ H½Q ;B iY- F?B ç| *´ H½
/B M çB m F?„+ ç€ i`QÈ+ iB M +| i? #„i i v p`Q pB + F?„+ +QM /'mX E?B ç| ?„M i
F?B +ÁM #û ?„M i?QìM; +?ÆB i`Á M`vX

L?„+ ç M i?b M;QÌB #` ?çB +ÁM H` GQm smv M- ? B M;QÌB ?¼+ i`mM; ?¼+ - h` M; .
i?b i?QÌM; tmv M çB K i?'T- ç M +m®B F€ çQ b´ HB M Hç+ p i?QÌM; #` ç€M? çÁ
T?ªB M;?o` #B M T?€TX

E?B h` M; .m ?¼+ T?´ i?¬M; i?b i?`M? iQ+? +kM; F?¬M; i - M?QM; ?„M +kM; F?¬
FûK +O GQm smv M- p` ?mvM? ç FB +?ÆB i`Á ;b +kM; iBM? i?¬M; M?QM; ?¼+
+?O v m H` +?ÆB T? Q- i`„+ M;?B K i?b ç€M? #W - pb i? +,M #ªM ç m H` /QÈB i`

E?B ç| ? B M;QÌB ç½ F?¬M; +ÁM ?¼+ i`QM; i`QÌM; K` h` M; Jšm ç M; /çv- i? M M
HB M Hç+ p +?Q T?K ?mvM? Fw i M- h` M; .m i?QÌM; /MM; +O +` ®i ç F?„+ i M
H`K +QM /´m ç Fw i MX

*ÁM b´ HB M Hç+ K` GQm smv M çQ p +?Q #® K i?QÌM; H` i?S Km î# M M;Q`B
p`QX \*?B m M`v `i i®i- pb #® K GQm smv M i?QÌM; `i #`M- +kM; F?¬M; [m€ +?
i?`M? iQ+? +O +QM i` BX

hW ç| i`î çB i?b GQm smv M i?QÌM; tmv M çQÊ+ ;BªB i?Q€i- /M ç M M,K +m®B +`T
F?B ç| ?„M ç½ +,M #ªM b„T ` i`QÌM; - ?ÆM M[h` M; .m p` GQm smv M ç m ç½ H
iB M i`QM; çÌB ? B çS H`K +?mv M t´m M?QM; F?¬M; #` çÁMX

G) ` h` M; .m TªB H` F i`ÌB bBM? p`Q i`QM; M;`M? H`K ;Bª ç² +´ KÈB ç9M; - pb i
+kM; TªB M?Q p`v KÈB ç9M;X

@ «M; +?O- F ?mv i i?ç+? `i F?| T?•M #B i- i¬B i?´v +?9M; i M M i bK K°i p`B i`B
F?ÄB +-M /MM; F ?mv i i?ç+?

h`B m >`M >B M M;?2 çQÊ+ +•m M|B +O h` M; .m i?b H„+ ç-m- imv ?„M `i #°B T?
î T?QÆM; /B M ç² +´- i? M?QM; +QM M;QÌB F?¬M; B p M iQ`M- ?„M F?¬M; iBM h
F ?mv i i?ç+?X

@ hB m h` M; - F ?mv i i?ç+? +kM; +| i? ç´ i?ç+?- +| M;QÌB H M M9B i bK M;mv M
+,M +S p`Q K`m b„+ +O HÊT pÄ ç€- t2K +| K`m çÄ ? v F?¬M; - M?Q p`v b) +?Q `
?mv i i?ç+? ? v F?¬M;X L m +`m Km®M ç€M? +m°+ K°i H-M- i?b ç M H9+ ç| +?9
pÁM;

*?9 æS+ F?€+ #B i pÈB h`B m >`M >B M- H½Q #B i `ä h` M; .m H` M;QÌB H`K ;F
F?¬M; i? /MM; iW óç°+ô ç KB m iª çQÊ+ M[X `•v ;BÌ i`QM; ;BÈB ç´ i?ç+? ç½ +|
ó>Q`M; EBK æ²M;ôUK„i p`M;V- ç½ +QB h` M; .m p` p` pm T?d i?9v îo•M L K H` p

*?9 æS+ imv F?¬M; ç´ i?ç+? M?QM; +kM; ?B m p`B T?¬M- H½Q +kM; F?¬M; ?Q`B
i?S TªB M|B p +ªK ;B€+- `i M?B m +?mv M F?| i? M`Q M|B +?Q `ä `M; - M?QM;
ç X *| H) h` M; .m i?`i bU H` K°i M;QÌB +| i?B M T?9 ç´ i?ç+?X

@ *?9 æS+- t2K ` ?¬K M`Q ç| TªB ç M t2K i? M`Q- F?B M`Q # M FB +| ;B Q /`
M|B pÈB +?€m K°i iB M;

a m F?B M;?2 i?´v +?9 æS+ M|B F ?mv i i?ç+? +kM; +| i? ç´ i?ç+? i?b h` M; .m H
;BÌ ?„M Km®M i?m p`Q i v p`B K|M ç² +´ i`•M [mw- +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q ?`M? i`
+?d i?m-M i9v H` pb i`[?`M; K` ç´ i?ç+?X

@ hB m iY +`m ç9M; H`- +`m +QB HÌB +O +?9 æS+ H` ;B| i?´B # M i B b Q\ æ½ M
M| +?d H` iY +K+ K` i?¬BX

*?9 æS+ i?´v #° /çM; +`T #€+? +O h` M; .m i?b /MM; ;B¼M; MY i?`i MY ;Bª /çv

@ >b ?b- +?9 æS+- +?€m H` M;QÌB i? M`Q M;`B +ÁM +?Q #B i b Q\ L m F?¬M; M
M[ç€M? +m°+ F ?mv i i?ç+? F?¬M; F?€+ M`Q T?d i?9v- +?d /U p`Q €M? K„i +O
*?€m ç•v i?`i bU +| / M? iB M; +?Q iWM; ç´ i?ç+? bKT # Q ;BÌ

hmv h` M; .m M|B M?[M; HÌB M`v +| +?9i +m²M; p¼M; M?QM; +kM; F?¬M; i? F?¬
K` ?„M +kM; i?`i bU Km®M #`v ` #° /çM; M?Q p`v- pb /M b Q ?„M +kM; H` +?mv M
+m°+ i?„M; i?b M;QÌB i b) +QB ç| H` ?„M +| €M? K„i + Q bB mX

"•v ;Bì t½ ?°B M"v +?9 w K°i +•m ói?„M; H"K pm i?m H"K ;B†+ô- K†+ F M? H"K ;
[mª +m®B +MM; - +?d +—M M? i?„M; i?b +?mM; [m M? b) +| ?"M; i€ M; QÌB çSM; F
h'i M?B M M m M? bKv i?b tBM H¶B çÌB- b® M; QÌB #Ä ;B€ tm®M; ;B M; b) H" `i M
@ «M; +?O «M; +?O h` M; - i?b ` M? +?ÆB i?S M"v b Q\
h`B m >"M >B M M; ?2 i?'v p"v K" M; ? M ?¼M; M?bM i`•M i`®B- F?| i`€+? h` M; .l
?mv i i?ç+?- i?b ` ç®B T?QÆM; tm'i i?•M iW ç´ i?ç+?- +?QM? KbM? pW `²B t2K
"„+ EBM? +kM; +| K°i pÁM; [m M ? M?[M; M; QÌB ç´ i?ç+?- K¶B F?®B K Q HB m
>"M >B M imv F?¬M; i? M"Q i? K ;B M?QM; +kM; iWM; çQÊ+ i?'v- i'i M?B M #B i
ç´ i?ç+? F?¬M; TªB +?d H" ;B"m +| i?¬M; i?QÌM; X
@ > ? - i¬B +ÁM +?ÆB M?B m i?S H„K
h` M; .m +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? i? K- ?„M çB K°i pÁM; [m M? +Y ?"M; - b m ç|H
@ M? h`B m- ?¬K M v çQ ç M +?Q M? ? B M; QÌB- +QB M?Q i¬B ;B Q Hm¬M +?Q
p¬B M; "v b m M m +| `ªM? b) ç M
h?"i ` +Y ?"M; M"v +kM; F?€ i®i- KbM? T? K°i 'K i`" M?Q M?[M; ¬M; +?O +Y ?"M
K„i M?bM ç€K M; QÌB [m HçB p" M|B i`ìB M|B ç'i- +kM; F?¬M; H"K K'i çB w M; ?o
@ æQÊ+- M; "B +S v M i•K- i¬B M?'i ç`M? b) H"K i®i
h`B m >"M >B M H9+ M"v +ªK i?'v H"K +¬M; +?Q h` M; .m H" F?¬M; i²B- Qi M?'i
i?b +kM; +ªK M?"M çQÊ+ #-m F?¬M; F?Q iQÆB K€iX
@ *€B ;b- M; "v K®i b Q\
E?B h` M; .m çB ç M # M +çM? +?B + m/B- ?„M M; ?2 +?9 æS+ M|B M; "v K®i b) +
çQÊ+ i´ +?S+- i? H" F?¬M; F?ÄB /WM; i v M?bM h—M >mv M ",M; X
*?QM? KbM? M m pW çQM? ?¬M K" +?çv çB i?b [m€ F€ +K+- /M H" pÊ ç²M; w i?b
*?9 æS+ ;"i ç—m M|B,
@ æ9M; p"v- ?^M; M,K +S p"Q M?[M; i?ìB çB K M"v b) KÎ ?°B +?Ê F ?mv i i?ç+?-
pÊB M; ? M"v- i®i M?'i H" çB i? K ;B
@ *?9 æS+- ? v H" F?ÄB çB- "„+ EBM? # M M"v +ÁM M?B m +?mv M +?Q tY Hw t
çQÊ+
h` M; .m bmv M; ?o K°i H9+ `²B #Ä çB w M; ?o çB b M; *?B i :B M; - imv ?„M `i Km®
+kM; F?¬M; [m M i`¼M; #^M; K p" pÊ- b m M"v KbM? +ÁM +Æ ?°B K"X
@ M?- M m F?¬M; +?9M; i +MM; çBX
h—M >mv M ",M; i?'v h` M; .m i?"i HÁM; Km®M çB- i? H" +?Q ` w FB MX
@ «B- b Q M? F?¬M; M; ?o ` M?d- >mv M ",M; - +?9M; i +ÁM +?Q ` M; Q" B /m H`+
:B M; /çQ +?ÆB
> B K„i h` M; .m +?Êi iÄ b€M; - +?QM? KbM? F?¬M; TªB bÊ HçM? M?çi pÊB pÊ
H" K +kM; F?¬M; M|B ;b çQÊ+X
@ *€+ +¬ + "m Fb - i?¬B çQÊ+- H—M M"v +?9 æS+ çB i?2Q K°i +?mv MX hB m h` M;
+?9M; i +MM; p h`mM; >ªB i`QÊ+ ç½
*?9 æS+ H„+ ç—m- çB /m H`+? b Q\ *?¶ ç| M; Q" B ç€ i?b +?d +ÁM H" ç€- +| T?QM;
H`+?\
@ §- +?9 æS+- ?¬K M v çWM; Î F?€+? bçM M[- ç M M?" +?€m K°i i®B

h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- +| h-M >mv M ",M; i?b K b) F?-M; i`€+? K„M; KbM?- p
 +?|M; +?Î+?9 æS+ ç M F?€+? bçM i`ª T?ÁM; - b m ç| çQ +?9 æS+ p iS ?ÊT pB M
 @ æB /m H`+?\
 a m F?B ,M +ÆK +?B m i?b +?9 æS+ çB M; ?d M; ÆB- h` M; .m M|B ç M +?mv M Km
 JšmX
 @ æ9M; p"v- pW p†M +?9 æS+ +| i? +MM; çB- K - ? v K +kM; ` M; Q" B çB /çQ K°i
 Î h`mM; >ªB
 h` M; .m M|B H|B M"v H" i?"i HÁM; - K ç|B M"v çB ç M h`mM; >ªB K°i H-M +?QM? H
 F?B ç| K pb HQ H„M; +?Q ?„M K" +kM; F?-M; +| i?ÎB ;B M çB i?,K i?9 ;b +ªX
 @ h?-B F?ÄB- K F?-M; çB- +QM p" >mv M ",M; +S çB pmB p - M?È F„- çWM; H"K
 •m .QÆM; lv M H„+ ç-m iW +?®B H|B ç M; ?` +O +QM i` B- M m +| i?ÎB ;B M i?b M
 KbM?- pb ? B -M; #` ç½ ?ÆM +?QM KQÆB- F?-M; #B i KbM? +ÁM çQÊ+ # Q M?B
 @ •m .QÆM; §- K - b) F?-M; +| +?mv M ç| ç•m- h` M; .m `i i@i pÈB +QM
 h-M >mv M ",M; M; QÊM; M; MM; ;¼B K°i iB M; K H"K +?Q •m .QÆM; lv M pmB p
 h` M; .m ` F?ÄB T?ÁM; - b m ç| FûQ i v h-M >mv M ",M; M|B p" B H|BX h` M; .m F
 K ç M; pç+? i`-M F?mv i çB K +O KbM?X
 h` M; .m pW çB ` b•M i?b "ç+? aQ ç½ ç|M +?`Q- M| /MM; +€B ç-m iQ HÈM +¼ t€
 i v -K +´ M| - HçB /MM; ;B¼M; €v M€v M|B,
 @ "ç+? aQ- M; "v K B i Q HçB T?ªB ` M; Q" B- H-M M"v F?-M; i? K M; K"v i?2Q- i?
 @ :`Q- ;`Q
 "ç+? aQ ;B®M; M?Q M; ?2 ?B m M?[M; H|B +O h` M; .m - i? H" i`QM; KB M; T?€
 `®M; - HçB /MM; bS+ ç~v ?„M M; ½ tm®M; ç'iX
 h` M; .m -K H'v +´ +O "ç+? aQ- +ª ? B H,M H°M i` M K†i ç'i- ç•v H" i`Á K" h` M; .r
 ? v +?ÆB çM pÈB M? m- H9+ ç| ""M? S?B KÈB çQÊ+ +?SM; FB M p" +U+ F€ bÊ ?¼
 M; Q|B p" +?| J biBz h•v hçM; i?•M K"i M?Q p"v # Q ;B|X
 a m F?B çM ;BðM pÈB hB m "ç+? aQ K°i H9+- h-M >mv M ",M; H9+ M"v KÈB çÄ K†
 h` M; .m p°B p" M; iB M H M M; ? M? ç|M- i?2Q b m +ÁM +| K°i hB m "ç+? aQ F?-
 >mv M ",M; M?bM h` M; .m ç M; H'v M?[M; +¼M; +Ä /QM? i` M ç-m ` K" F?-M; F
 a m F?B i`Î HçB ?"m pB M i?b h` M; .m çm´B hB m "ç+? aQ ` M; Q" B F?-M; +?9i
 >mv M ",M; p"Q T?ÁM; i„K- +QðM; +? #S+ +mM; KÈB ?ÄB çQÊ+ M?[M; H|B K" K K
 M|B /-M M?Ä çB K" iB M; i?Î /®+ /-M i,M; H M- hB m "ç+? aQ Î M; Q" B +Y M; ?2 i?
 M; QÊ+ +ª H MX
 > B M; Q|B Î i`QM; T?ÁM; H,M [m H,M HçB `i H•m K" hB m "ç+? aQ Î # M M; Q" B +K
 ;B| b m "ç+? aQ KÈB +9B ç-m çB p ´ M; O +O KbM?- M| +| i`€+? h` M; .m ? v F?-
 a€M; bÈK ?-K b m >€+? GQM; H€B t2 çQ M?|K h` M; .m ` b•M # v- i?2Q b m +ÁM
 h` M; .m i?b F?-M; b Q M?QM; H-M M"v çQ i?2Q h-M >mv M ",M; i?b + -M T?ªB +
 i? KÈB +?Q ""M? S?B çB i?2QX
 @ G½Q u m- iB m iY + "m ç9M; H"- KÈB Î "„+ EBM? çQÊ+ p" B M; "v ç½ +?çv ç M ç•v
 æ M h`mM; >ªB i?b M; Q|B ` +?`Q ç|M H" .QÆM; oo- b€M; bÈK ?„M ç½ M?"M çQÊ-
 i? H" +?çv ` +?Î Î b•M # vX
 @ hB m h` M; - M; "v K B +?9M; i b) çB sQÆM; >| - ?-K M v +?9 æS+ b) F?-M; çB
 h?'v .QÆM; oo ç M ç|M h` M; .m i?b +?9 æS+ M? M? +?|M; F? B #€QX

a m F?B `lB F?ÄB h`mM; >^aB K°i im-M i?b +?9 æS+ +ÁM M?B m +?mv M +—M +?9
+O KbM?- +?m~M #` #„i t2 #Ä çBX

@ *?9 æS+- ç M? oo +?Î M;`B çB

@ E?¬M; +—M- +?9M; i F?¬M; +MM; çQlM; - i? M? MB M M M çB +?ÆB çB- b€M; K
ç M bÈK K°i +?9i- sQÆM; >| +kM; F?¬M; ;—M h`mM; >^aB

*?9 æS+ F?Q€i i v €Q KB M çB ?^aQ w +O h` M; .m - çQ`M M; QlB çB ` b•M # v- +
i`QÈ+X

@ «B- M? oo- bmM; #„M +?BK ç´B ç¢B #€+ b Q\ *?B + a Mi M +` i`M; +O M? ç•

a m F?B çB p`Q #½B ç`m t2- h` M; .m T?€i ?B M .QÆM; oo ç½ ç´B K°i +?B + t2 K
t2 M`v imv F?¬M; ç„i M?QM; ;B€ i`` +kM; H` # i`,K M;`M- pÈB F„ i?m"i H€B t2 +O
+?d K°i i?€M; H` iB M p`Q M?` K€v bY +?[ K` i?¬B

@ M? ç•v +kM; b„T F i?¬M- b Q H¢B F2Q FB i çQÈ+ +?S\

.QÆM; oo /QÆM; /QÆM; ç„+ w H´v +?b F?| ` KÎ+Y t2- F?Q<sup>a</sup>M; i?lB ;B M i`QÈ+
p M?`;†T +? K - +<sup>a</sup>M?` ç m `i i?Ä K½M- pb p`v K` T?QÆM; /B M ó+'K p`M FBM
HÄM; ?ÆM- /M i? M`Q +kM; +QB H` tQ M; ?B T M´B iB M; h`mM; >^aB- +?¢v K°i +?

@ «B- H` t2 +O i¬B ç´v M?û

.QÆM; oo +ÁM ç M; F?Q2 F?Q M; i?b #` h` M; .m +QÈT H´v +?b F?| - ?„M MlB,

@ M? H€B t2 i?b i`€B iBK +O i¬B b) K½B ç i` M +m®M; ?¼M; - ""M? S?B- +?Q +"
h` M; .m MûK +?b F?| +?Q ""M? S?B- b m çl KÎ+Y t2 +MM; h—M >mv M ",M; M;²
?„M ?¢ +Y FQM? tm®M; p` MlB,

@ .QÆM; oo- M? F?¬M; çB i?b iU #„i t2 p ç´v M?û

@ hB m iY M`v ç9M; H`- F„ i?m"i H€B t2 +O M? ;—M ç•v ç½ iB M i`B M- M? ç½ +
p'M ç ;b t^av `

@ L? [M; +QM +?BK T?QÊM; ?Q" M; HQÆM; i?B M p" +?QM? M; ?o i?'v ibM? ?m®M
HQÊM; +O KbM? ç iB2m /B i ç€K +?•m +?'m- tm i M ¬M /`+? - ;B9T çĐ bBM? HBM
i?dM? +-m T?QÊM; ?Q" M; Î H¢B ç +MM; b®M; i`QM; bmM; bQÊM; X

@ S?QÊM; ?Q" M; #` /•M +?9M; H"K +?Q +ªK ç°M; - i? H" M| Î H¢B i` M K°i M; ¼M
M; ¼M M9B +?mM; [m M? i`Î M M i`„M; MäM i`QM; bm®i; B®M; M?Q #¢+? M; ¼+ -p
; ¼B H" L; ¼+ L? K aÆM

@ h` M; .m - M?Q p"v +kM; ç•m +| HB M [m M ç M F ?mv ii?¢+? \

h-M >mv M ",M; M; ?2 ç M ç| i?b +„i HÌB i` M; /m - pb M" M; M; ?2 ?„M M|B K°i H9+
+?9ii`B i?S+ M" Q HB M [m M ç M F ?mv ii?¢+? X

@ æWM; M; „i HÌB M?- b„TF ç M MÆB `²B- L; ¼+ L? K aÆM +kM; +| K°i ç¬B +?BK
+?9M; i?'v F?m pU+ +O T?QÊM; ?Q" M; bBM? b®M; [m € ç T M M bBM? HÁM; ç® F
ç +?B K /KM; X

@ J°i M; "v ç| T?QÊM; ?Q" M; K€B iB M p"Q i?ìB F€ 'T i`SM; - T?QÊM; ?Q" M; çU+ `
+†T +?BK T?QÊM; FB i'M +¬M; - T?QÊM; ?Q" M; K€B +?B M ç'm /kM; +ªK- +m°+ +
`mM; +?mv M- i`ìB i`„M; Hm KÌ

@ E?B T?QÊM; ?Q" M; çU+ [m v p i' i?b i?'v T?QÊM; ?Q" M; K€B #` +†T +?BK T?Q
+m®B +MM; M| iS+ ; B" M p" ç€M? #¢B +†T +?BK T?QÊM; FB - b m ç| +?¬M +'i [mª

@ h`mv M i?mv i H" K€m T?QÊM; ?Q" M; K€B t®B H M L; ¼+ L? K aÆM- i? H" i¢Q M
ç½ `ä +?Q \

h` M; .m i?m"i H¢B +•m +?mv M i`mv M i?mv i- H¢B T?€i ?B M #-m F?¬M; F?Q i
+?B m ?"m- i?b ` ? B +¬; €B ç M; iÄ ` t9+ ç°M; - i? H" F?¬M; F?ÄB M|B,

@ L"v- ? B M; QÌB H"K b Q p"v \

@ h` M; .m - T?QÊM; ?Q" M; K€B `ä `M; `i ç€M; i?QÆM;

h-M >mv M ",M; M|B H"K +?Q h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i M|B ; b ?ÆM- pÊ KbM?
?¬K M v H¢B / t9+ ç°M; M?Q i? \

@ > B M; QÌB çWM; M; ?2 h` M; .m M|B #W - +€B [m €B ; b H" T?QÊM; ?Q" M; - F ?m
p" HQm ?MM? i?~K i?'m p"Q i`QM; ç€- /¬M ?bM? i?"M? F ?mv ii?¢+? - i?"M? T?-
?m€M? p" i?Ov M; •M

*?9 æS+ /MM; ;B¼M; ¬M ?Á M|B pÈB h®M; hBM? Zm•M p" h-M >mv M ",M; - H½Q
?mv ii?¢+? - M?QM; `ä `M; ? B M; QÌB T?K M [pšM +| i?B M iQM? M; ?B M; p T?Q
?ÆMX

L, K KQÆB FBHQK2i K" t2 +?çv ?ÆM ? B ; BÌ- ç M M, K ; BÌ +?B m i?b t2 KÈB ç M +?
M"v +| K°i i?¬M /•M- M; QÌB HmB iÈB F?€ M?B m- M?bM [m +ÁM +| p M €Q M?B i

h?¬M M" ?ŠM H" +| M?B m iB M pb h` M; .m i?'v M?" M"Q +kM; +Æ #ªM H" ? B #
; ¢+? K2M #|M; HQ€M; - HB M iK+ #WM; b€M; /QÈB €M? +?B m i`X

h?¬M Î /QÈB +?•M M9B M?QM; i?"K +?Q +ÁM +| M?" i` M bQÌM M9B- /B M iQ+? `'
i?b +kM; +QB M?Q H" F?m #B ii?U t ?Q X

*?9 æS+ +?d p"Q K°i F?m `¢T M?Q +?Ê #€M i?S+ ,M- H½Q M|B,

@ *?¶ M"v +?QM? H" MÆB ; B Q /`+? F ?mv ii?¢+?

@ *?9 æS+- +?9M; i ç M t2K +?S \

h` M; .m M?bM H¢B- ?„M T?€i ?B M MÆB ç| +| €M? ç M- F?¬M; F?ÄB +| w M; ?o K
pW [m F?¬M; H" ; b pÈB ?„M- T?ªB #B i`^M; i`QÈ+ ç| ?„M ç M Jv MK `p" T?ªB +?
çQÌM; +ÁM ; ? ; ÈK ?ÆM i? M"vX

*?9 æS+ H„+ ç-m +Q`B M`B ,
 @ *”m ;’T +€B ;b\ *kM; F?¬M; T?ªB H” M;”v K B KÈB KÎ b Q\ h`QÈ+ iB M ibK +?¶ M`B b mX
 @ *?¶ M”v i?b Î H¢B MÆB M”Q\
 h` M; .m H9+ M”v +?¢v p”Q i`QM; i?¬M- # M i`QM; +¶ M?B m + M M?” H„T ç†i i?B p”B T?9i ?„M ç½ +?¢v b M; ç M T?Q # M FB - M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; T?€i ?B M` F?€+? b¢MX
 @ > ? - ?¬K M v K¼B M;Q`B Î [m€M M¬M; i?¬M- ,M K`M i?¬M /½X hB m h` M;- +” ç½ ç†i +?¶ `²B- M m ç†i +?”K i?b +?9M; i +?d +¶ i? M;O i` M t2 K” i?¬B
 *?9 æS+ `’i [m2M i?m°+ +?¶ M”v- H½Q i`U+ iB T +?d H M M9B `²B M`B h` M; .m + L m bQ ` i?b +QM çQ`M; H9+ M”v ç½ F?€ ?ÆM- /M H” çQ`M; M9B i?b +kM; çQÈ+ i +kM; +?¢v F?€ / /”M; i?QªB K€B- b m ç¶ t2 /WM; H¢B i`QÈ+ K°i +,M M?” # i-M;X
 “½B ç’i i`®M; i`QÈ+ +,M M?” +¶ /WM; H¢B p”B +?B + t2- +?B + t2 J2`+2/2b@”2M M”vX
 @ h`B ÆB- t2 KÈB +O i¬B
 .QÆM; oo pW `²B i?”i bU H” çB çQ`M; i?ªK i?B i- H9+ M”v ?„M +kM; F?¬M; [m M i ç¶ çB M?bM [m M? +?B + ”Jq- M?QM; ?„M +”M; t2K +”M; ç m HÁM;- #° p` /QÈB + ç•K H²B +ª H MX
 @ L?bM #° /¢M; +O M? Fb - M;Q`B i F?¬M; T?ªB +kM; +?¢v +?B + J2`+2/2b@”2 h` M; .m +kM; /WM; t2 H¢B- ?„M /MM; €M? K„i +¶ +?9i ?ª ? M?bM .QÆM; oo- B # ;b\
 @ *€B M”v æ•v H” +?B + t2 i®i M?’i K” i`QÈ+ M v M? ç•v çQÈ+ +?¢v .QÆM; oo HB + K„i F?¶ +?”mX
 a m F?B tm®M; t2- +?9 æS+ +kM; F?¬M; T?ªM SM; pÈB K”M ç’m pã K²K ;B[h` M; p T?Q K°i ¬M; H½Q +kM; ;B®M; M?Q ç M; iB M` ç¶ M- F?B +ÁM +€+? M? m M,K
 @ M? oQÆM;- H-M M”v ç M [m’v `¬v M?- +¶ b€m M;Q`B +ª i?ªv- # ;B M T?ÁM;- F
 @ h?¬v J½- ?Q M M;? M?- ?Q M M;? M? M?
 M? oQÆM; M?bM i?b +¶ p M?Ä ?ÆM +?9 æS+ p”B im´B- M?QM; +¶ H) pb M;mv M ibM? i?¬M [m„+ i?QÈ+X a m F?B #„i i v pÈB +?9 æS+ i?b H½Q /MM; ;B¼M; +?¬M
 @ h?¬v J½- M? ?¬K [m F?¬M; T?ªB ç†i ? B ;B M b Q\ h? M”Q H9+ M”v H¢B i? K o K†i +?9 æS+ +¶ ?ÆB #B M ç´B- ?¬K [m .QÆM; oo F?¬M; M`B b) ç M- pb p”v K” ? B ;B M T?ÁM;- M?Q p”v h` M; .m p” h-M >mv M ”,M; K°i ;B M- H½Q p” ””M? S?B M v +¶ .QÆM; oo ç M- M?’i ç`M? T?ªB i?m # T?ÁM;X

8d9X *?QÆM; 8d9 UTR-kV, *?m²M; >2Q _°M; _½B *¶ h? æO *?Q L;
 >Q”M; EBK æ²M;
 h€+ ;Bª, æª L?½M
 *?QÆM; 8d9UTR-kV, *?m²M; ?2Q `°M; `½B +¶ i? çO +?Q M;Q`BX
 .`+?, J bi 92p2`
 L;m²M, L?¶K /`+? h2T; @ pBTp M/ M

aQm i-K,

@ h? -v J½- M? +kM; #B i`²B ç'v- M?[M; M; "v M v +?mv M T?ÁM; `i +,M;- M? Km ;,M; ;B[HçB- #•v ;B]

«M; H½Q FB `i +?'i T?€+- pB + M"v `ä`M; H" M?;K h` M; .m F?¬M; ç9M;- M?Q +?9i t'm ?' ç H M iB M;X L?" H½Q +| # i-M;- i-M; K°i H" KbM? Î- i-M; ? B # /M +°M; +| KQÌB ? B ;B MX

L?" ,M +kM; Î H-m K°i- pb F?€+? /MM; +ÆK +kM; F?€ ç¬M;- pb i? K°i M?" ,M +kM

@ *"m oQÆM;- i`QM; i?¬M +ÁM T?ÁM; F?¬M;\

*?9 æS+ H9+ M"v +| +?9i ?®B ?"M pb b€M; bÈK çB K" F?¬M; ;¼B çB M i?QçB +?Q +?ŠM; tªv ` +?mv M i? M"vX

G½Q oQÆM; i?'v +?9 æS+ iÄ ` b®i`m°i i?b bmv M;?o K°i +?9i`²B M|B,

@ *kM; F?ÄB T?ªB tm®M; i?¬M- çÊB ç M F?B i¬B p" pÊ H"K +ÆK ¼B M;QÌB i?b b)

@ h®i- i®i [m€- ?mvM? ç - +ªK ÆM `i M?B m

*?9 æS+ +ªK iç H½Q oQÆM; tQM; i?b çQ çQ"MM;QÌB h` M; .m iB M H M H-m ? K¶B M;QÌB +?B K K°i T?ÁM;- +ÁM +?9 æS+ p" ""M? S?B i?b p"Q M;O i`QM; T?ÁM;

:B M T?ÁM; +kM; F?¬M; T?ªB `i HÈM- # M i`QM; +| ;BQÌM; HÈM- iO i`2Q [m-M €Q i` M ;BQÌM; `i bç+?- `i p bBM?X

h`QM; T?ÁM; +ÁM +| K°i +?B + +Y b´- KÎ ` +| i? i?'v M9B`WM; +•v`®B t M? i®i- ?ç p i•v- ç"Tp"Q K„i H" K°i Hm²M; b€M; p" M; |M; €M? ç T ç)X

@ æQÊ+`²B- hB m h` M;- çB m FB M Î ç•v +| +?9i çÆM bÆ- F?¬M; i? M"Q F?€+ ? Î ç•v i®B ç ? B M; "v- + "m i?m /¼M M?[M; i?S ;b K M; i?2Q çB- +?9M; i çB tm®M;

:B¼M; çB m +O *?9 æS+ p M; H M Î M;Q" B +Y - h` M; .m H M iB M; ç€T HÌB- ?„M iB M #ç+ i?b K M; i?2Q # M KbM?X

@ M? oQÆM;- i¬B +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +?Q M? iB M- i? K K°i ;B M M[i?b + T?ªB +kM; pW KÈB ç M b Q\ L|B #¼M ?¼M?QÌM; +?Q i¬B K°i ;B M

E?B M?;K h` M; .m pW ` F?ÄB T?ÁM; i?b +?Êi M;?2 çQÊ+ K°i •K i? M? M; M; M

@ æB m M"v E?¬M; T?ªB ç½ b„T t T i®i +ª`²B b Q\ L;QÌB iÈB ç m H" F?€+?- +kM i` M;Q" B çQÊ+

G½Q oQÆM; H M iB M;- +,M M?" M"v +O H½Q t2K M?Q +| çB m FB M i®i M?'i i`Q M;QÌB ç M i? K ;B ?°B +?Ê F ?mv i i?ç+? çQÊ+ #çM # ;BÈB i?B m ç M M;?d +?•

@ L"Q M|B M?ªK M?B m M?Q p"v- +?¶ M"v +O M? K°i ç K Rky ç²M;- i¬B +?Q ;B€ ?¼ ç M +?¶ F?€+ Î +| T?ªB i®i ?ÆM F?¬M;\

E?B M?;K h` M; .m tm®M; H-m i?b i?'v çQÊ+ #° /çM; +O M;QÌB ç" M ¬M; M; M; M im´B- +| H) #^M; im´B pÈB h` M; .m p" .QÆM; oo- H9+ M"v M;|M i v ç M; +?d H M

æSM; b m HQM; M;QÌB ç" M ¬M; FB +ÁM +| M?;K # M;QÌB- +| K°i M;QÌB HÈM im´B # KQÆB- M?QM; ?„M pšM H" M;QÌB H M iB M; HÈM M?'i- # M;QÌB FB +?d t2K M

@ M? oQÆM;- ,M +ÆK i?¬B- t2K 2K ;€B ?¬K M v M'm ,M *5đ i Đ°% À ; iHçB!y3

"^aM i?•M L;?B K E?^aB F?¬M; T?^aB H" ç®B i?O +O h` M; .m - i?O ?ç HçB #` M;Q`B
pb i? K" ?„M #B i H9+ M"v KbM? F?¬M; +| +Æ ?° i`^ai?M- M m iB T iK+ H"K HQçM
K" i?¬BX

@ æB- F?¬M; î +?¶ M"v

L;?B K E?^aB /MM; €M? K„i Q€M ç°+ M?bM +?^K +?^K p"Q #|M; HQM; +O ç€K M;Q`
F?)`Q i K°i +•m- K M; i?2Q p` +?mv M ;B +® p'M p" ? B i M p bo` `B F?ÄB M?`- iE
/Q`B M9B- #•v ;B` +kM; F?¬M; +¬M +,M T?ÁM; ç½ çti bÆM iW i`QÊ+X

@ > B M? #bM? i?Q`M; F?¬M; T?<sup>a</sup>B M|B ç€M? M? m`i i®i b Q\

a m F?B tm®M; M9B i?b L;?B K E?^aB M|B pÈB p Kti M?Q b„T p„i` MQÊ+- ?„M iW
i?B i M?Q p"v- T?^aB #B i`^M; tQ M v +?Q +| F M"Q /€K ç°M; K°i i v p"Q M;Q`B ?

L;?B K E?^aB #` h` M; .m °i ççT i`QÊ+ Kti # Q M;Q`B- çB m M"v H"K ?„M +^aK i?'v
bU F?| +?`m- +<sup>a</sup>K ;B€+ #S+ #®B ?¬m M?Q Km®M H"K ?„M M' imM; ` X

@ L;?B K i?B m ;B - ç®B T?QÆM; H" K°i M;Q`B Hmv M pã- çWM; M|B H" ? B +?9M
ç M +kM; F?¬M; H"K ;b çQÊ+- +| H) ç®B T?QÆM; H" p bo +O h`mM; L K >^aB

> B i M p bo i`B M;? F?¬M; #^M; M;Q`B +kM; +?ŠM; +ÁM ;b ç M|B- M?QM; #¼M
HU+ +O ""M? S?B- M m ""M? S?B #B i ? B i M p bo M"v M|B KbM? H" p bo +O h
M;?o ;b\

@ o bo h`mM; L K ><sup>a</sup>B\ h`mM; +QM #` K"v- b Q F?¬M; M|B M|B i M FB H" +?O i`+

L;?B K E?^aB M;?2 çQÊ+ H`B +O ? B i M p bo i?b +,M #^aM ?Q" M iQ" M M' B ;B" M-
#°+ T?€i- ?„M pQÆM i v ç€M? ç'K ? B i M p bo- ç²M; i?`B i`QM; KB M; +ÁM HB M

@ L;?B K i?B m ;B - i¬B i?'v ?bM? M?Q #¼M ?¼+ kM; ç M pb F ?mv i i?ç+?- +?9M

o` +?mv M ;B +® p'M FB Kî KB M; +„i çSi +ÆM i K #^M? +O L;?B K E?^aB- H¬M
pÈB +?9 æS+ î h`mM; >^aB- M?QM; ?„M HçB /U p"Q +•v HÈM H" L;?B K ;B - +kM; F

@ æ9M; `²B- M? h"Q- i¬B +ÁM +?Q ?ÄB M?- H½Q J½ FB H" ;b î h`mM; >^aB\ "¼M

L;?B K E?^aB ç M; +^aK i?'v F?| i?Î- H9+ M"v M;?2 çQÊ+ H`B +O L;?B K E?^aB i?b i
#€Q i?M KQ`B M,K +?Q Km°M- H9+ M"v î pMM; i?•K bÆM +MM; +®+ F?¬M; i? #€
.m - çB m M"v +kM; F?¬M; +| M;?o H" b m M"v +kM; F?¬M; H"K ;b çQÊ+X

@ «M; H½Q FB H" M;Q`B h`mM; >^aB- ?ÆM M[+ÁM H" K°i +?mv M ;B b[+?[im #
içT p"i- +| / M? iB M; `i HÈM i`QM; ;BÈB ç² +´- +QB M?Q H" ççB M?•M p"i i`QM;
>^aB

æ®B pÈB M? h"Q i?b ç` p` p"i?•M T?"M +O +?9 æS+ ç€M; ç T?^aB çQ K„i M?b
KB M; +kM; F?€ ç9M; i`¼M; i•KX

@ æçB +€B F?d ;b K" M?•M p"i- +?d H" HQçB ;B" FB i t€+ K" i?¬B- çQÊ+ `²B- M?
K°i +?9i- M;v K B +?9M; i t2K ç€K F?®M FB T FB ;B Q /`+? F ?mv i i?ç+? i? M

L;?B K E?^aB +,M #^aM F?¬M; +| w `B F?ÄB L;¼+ L? K aÆM- M m ?¬K M v KbM? F
FB T FB - M;v K B M? b) +?Q +€+ +?9 #B i i vX

L;?B K E?^aB iW M?Ä ç½ iB m t`B ?Q M; T?Q- /M H" t2 i? i? Q M"Q KÈB ` - +?d +
i v- #•v ;B` i`QM; ç¬m ?„M +?d H" w M;?o M;v K B M M /MM; iB M i? M"Q ç +?Q ç
çQÊ+ i?S ;bX

M? h"Q +kM; M?bM ` i•K iQ +O L;?B K E?<sup>a</sup>B K" F?¬M; F?ÄB +Q`B F?´- F /î ?Æ
H" +?d #B i ;•v `®B- +kM; F?¬M; T?^aB +?9 i•K pb M?B K pK ç M ç•v Km F ?mv i i?
?Q" M i?"M? M?B K pK- pb p"v T?^aB i bK +Æ ?°B #€Q +€Q +?Q ¬M; +?O KÈB çQÊ+X

@ ""M? S?B- + "m`i ;BÄB- K°i KbM? ç€M? M;½ ? B i M p bo M;®+- i`QÊ+ FB iWM

E?¬M; iB T iK+ ç + "T ç M M?|K L; ?B K E?ªB M´B ;B" M çMM; çMM; #Ä çB- H9+ M
 M;²B /MM; +ÆK i`QM; M?" M; ?d- b m F?B i`ªB [m i bM? ?m®M; pW `²B i?b #•v ;B
 .QÆM; oo H9+ M"v ç M; #„i H'v i v ""M? S?B- ?„M Km®M M?bM t2K ""M? S?B pÈB /
 p"v i?b b Q H'v ` çQÊ+ bS+ HU+ ç +?B M i?„M; ? B i M iQ + Q i®i iQÊM; FB X
 @ h?S+ ,M ç½ H M `²B- M? oo- ,M +ÆK çB Fb X "„+ EBM? H" M; QÌB +| F„ M,M; ;
 F?¬M; H" ;b +ª- Kºi KbM? + "m 'v +| i? ç€M? H¢B +ª+?K+ M; QÌB
 h` M; .m #B i ""M? S?B F?¬M; Km®M M?„+ ç M +?mv M +k- ?ÆM M[ /M ç½ `ÌB F?
 p`B F, Hm"i +¬M im•M i?O- pb p"v KÊB KÎKB M; M|B M?Q p"vX
 L?QM; ""M? S?B M; ?2 tQM; K" + m K"v- i´iB M KbM? ç m H" M¬M; /•M- M|B H" F
 `M; H" p¬M; ?o X
 @ h?¬v J½- ç•v H" `QÊm [mª JÆ K" M?" i¬B iU O- F?¬M; [m€ M†M; - KÌB K¼B M; QÌ
 a m F?B çQ i?S+ ,M H M ç¬v çO- H½Q oQÆM; +-K ç M Kºi +? B MQÊ+ bm®B çUM
 *?B i :B M; M?B m KÆ- i` M +Æ #ªM M?" B +kM; +| KÆ- ç m O `QÊm ç m®M; - M?
 M, K i?€M; - pb p"v K" +? B `QÊm M"v +O H½Q oQÆM; H" çQÊ+ O iW M, K M; Q€B `²
 @ *?9 oQÆM; - ?¬K M v i?" i bU t'm ?´ [m€- +?9M; +?€m tB M i?m H¢B ;B M T?ÁM; ;
 ;B€ iB M H" kyy ç²M;
 h` M; .m ç€M? HºM i`QM; M?" M; QÌB i p" +ªK i?'v t'm ?´- ?„M i?'v H½Q oQÆM; ç
 H M M|B HÌB tB M H¶BX t2K i¢B
 @ E?¬M; +-M- F?¬M; +-M- + "m M"v M|B ;b H¢ p"v- Rky H" Rky- ,M Î ç m # Q- iB m
 ;•v `®B- i¬B b) H'v b9M; b, M çm´B çB
 G½Q oQÆM; HB M iK+ F?Q€i i v- +ÁM +?d +•v b9M; b, M i` M MÆB +Y - iÄ w +kM;
 @ > ? - + "m oQÆM; +ÁM +| i? H M M9B b, M #„M- +?9M; i +QB M?Q +| Hº+ ,M
 *?9 æS+ +QÌB ? ?ª +?d p"Q M?[M; K|M , M i` M # "M- H¢B M|B pÈB h` M; .m ,
 @ æ•v H" K|M , M i?¬M /½- ; " MQÊM; Hm- i?`i HÊM `WM; - i?`i i?Ä ?Q M; - #€M? F?Q
 M; Q`B +kM; F?| FB K- i'i +ª ç m H" /Q + "m oQÆM; H M M9B b, M p - KÌB K¼B M; QÌ
 L; QÌB i +| im´B i?b +?d bÊ F F?€+ M|B KbM? p¬ /KM; - pb i? K" M?[M; HÌB +O +
 +ªK i?'v i?QªB K€B- pmB p ` K†iX
 L¬M; i?¬M +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m [mv +O- H½Q oQÆM; ;¼B pÊ çQ H M i? K
 m®M; p`B Hv pÈB +?9 æS+X
 a m F?B [m # HQÊi `QÊm i?b +?9 æS+ +| p HÆ ç½M; M|B,
 @ * "m oQÆM; - M, K M v H M M9B +| çQÊ+ F?®B M; mv M i?¢+? M"Q F?¬M; \

8deX *?QÆM; 8de @8dd, E >mv i h?¢+?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8de@8dd, E ?mv i i?¢+?

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm i-K

E ?mv i i?¢+? +kM; çQÊ+ F? B i?€+ ;B®M; M?Q M; ¼+ K KÎ h•M *QÆM; - i?"K +?Q
 F? B i?€+ Î h•M *QÆM; - pb M?[M; F?®B F ?mv i i?¢+? Hº` M; Q`B ç m çQÊ+ M;

i?m®+ M´- /MM; i v ç"Q KÈB ?Q†+ /MM; +Æ ;BÈB ç m +| i? K|+ M?[M; F?®B F ?
M;Q"BX

ob p"v K" +| `i M?B m i? HU+ # M M;Q"Bi? K ;B HU+ HQÊM; #ÈB K|+ F ?mv ii?
H" M;QÌB ç` T?QÆM;- #¼M ?¼ /U p"Q FBM? M;?B K T?QM; T?9 +O KbM? ç ib
i?ç+? +| T?~K +?`ii®i- ç| +?QM? H" M°B /mM; +•m ?ÄB pW `²B +O +?9 æS+X

@ > ? - +kM; +| p" B F?®B- M;`v K B +kM; +?m~M #` çQ çB #€M- çÈB ç M F?B /MM
t2K

G½Q oQÆM; M;?2 çQÊ+ HÌB +O +?9 æS+ i?b +QÌB `i pmB p X

@ *?9 oQÆM;- M;`B +kM; iWM; H M M9B ibK M;¼+ `²B b Q\

.QÆM; oo ç M; M? B K°i KB M; i?`i;`- ?„M /MM; ;B¼M; KÆ ?² ?ÄBX æ®B pÈB M?[
T?® iW M?Ä M?Q ?„M i?b +?mv M H M M9B ibK M;¼+ ;B®M; M?Q +U+ F€ i?–M #Q

@ *"m oQÆM; M"Q +?diWM; H M M9B ibK M;¼+ \ *ÁM iWM; +°M; i€+ pÈB #€Q +?Q-
*?9 æS+ pW M|B pW M?' + M;|M i v +€B pÈB H½Q oQÆM;- K" H½Q oQÆM; +kM; +
`QÊmX

@ a Q\ *?9 oQÆM;- M|B çB- +?9 M|B +?Q +?9M; +?€m #B i pÈB

*?9 æS+ H"K +?Q ç€K M;QÌB +ªK i?'v ?SM; i?9- p M¬M; i?¬M m®M; `QÊm M;?2 p
H" K°i i`QM; M?[M; MB K pmB i`QM; çÌBX

@ E?¬M; +| ;b- F?¬M; +| ;b- çWM; M;?2 M? J½ M|B

G½Q oQÆM; +QÌB iQÆB M?Q K°i ç| ?Q - M?QM; M;QÌB b®M; Î M¬M; i?¬M i?QÌM
M|B M M HÌB- +?d HB M iK+ F?Q€i i vX

L?QM; H½Q oQÆM; bÎ /o +| i? +| çQÊ+ K°i KªM? ç'i i®i- i?"K +?Q +ÁM t•v çQÊ+ K
i? M"v i?"i bU H" ç½ H'v çQÊ+ K°i Qi F ?mv ii?ç+?- i?"K +?Q +m®Bi? F, i`QÊ+
ç°M;X

@ h¬B M|B ¼B M;QÌB #B i p"v- +?9M; i¬B [m2M #B i M? m iW F?B M"Q\ >bM? M?Q
*?9 æS+ m®M; `QÊm JÆ- i•K ibM? F?€ pmB p - pb p"v H9+ M"v M|B ` +?mv M +?
h` M; .m X

h?b ` i` M L;¼+ L? K aÆM F?¬M; T?ªB +?d +| i²M içB F ?mv ii?ç+?- +kM; +| +ª
çB M ?Q" M; i?ç+? UG" K°i HQçB ç€ +| K"m p" M; ?ÆB çÄ- `i [mw- i"Ti`mM; Î S?9
+•m i? M"v, ôS?9+ EB M h?¼ aÆM çB M ?Q" M; i?ç+?- *?B i :B M; i? M? çB M i
i?ç+?- M|B p # HQçB ç€ M'BiB M;V- i'i M?B M ç| +?d H" +MM; HQçB pÈB çB M ?
;B M;?B M +Sm- +?Q `^M; ;B€ i` +O çB M ?Q" M; i?ç+? Î L;¼+ L? K aÆM F?¬M;

o"Q KM tm•M M,K ç| H½Q oQÆM; ibK çQÊ+ K°i iªM; ç€ iQ" M i?•M ® p" M; i` M M9
çQÊ+ K°i p` i?QÆM; M?•M F ?mv ii?ç+? iW S?9+ EB M i?'v çQÊ+- M;QÌB FB +
ç| H" K°i F?®B çB M ?Q" M; i?ç+? T?~K +?`i + Q- i? H" #Ä` K°i i`,K M;`M ç i?m p

L¬M; i?¬M F?¬M; i? M"Q bQ pÈB i?"M? T?®- ç†+ #B i H" M?[M; pMM; M9B M?Q i
ibK çQÊ+ F ?mv ii?ç+?- M m F?¬M; i?b çB +ª M,K +kM; F?¬M; +-K çQÊ+ p" B ç²
H M i`mv M` M;Q" B- K°i i`mv M KQÌB K" KQÌB i`mv M i`,K- i? H" M;QÌB i`QM; p

ob i? K" H9+ M"v M;QÌB i`QM; pMM; +?d +-M +ÁM +?•M i v H" p€+ i?m®+ M´ H M
Î p` i`Q K" H½Q oQÆM; ibK çQÊ+ F?®B çB M ?Q" M; i?ç+?X

G9+ ç| T?–M bQÌM M9B FB #` +?†i T?€- i?ªK i?U+ p"i #` T?€ ?QçB- ç•v H" iBM iS
ç"Bi`mv M ?bM? *?B i :B M; KÈB ç M çQ iBMX

E?¬M; +| #ªM iBM M"v i?b +?ŠM; +| p'M ç - F?B T?€i iBM i?"i bU HçB +| i€+ /KM;
aÆM- ç€K M;QÌB ibK #ªQ p"i iW F?„T MQÈ+ ç m ç M i? K ;B - ?ÆM M[+ÁM +| M;
?Q" M; i?ç+?- +?m~M #` çÈB ç M ç9M; i?ÌB çB K b) #mM; ?"M; T?€i i`BX

o b i? K¨ H9+ ç! +! M?[M; iªM; ç€ çQÊ+ ç`M? ;B€ i¨,K ç²M;- i?"K +?Q H¨ M;¨M ç²M;-
G•K M tm'i T?€i iW KK+ çQ+? #ªQ p i¨B M;mv M K¨ v m + -m T?ÁM; F?Q€M; bªM
H QçB çB M ?Q¨M; i?ç+? FB X

a m F?B çQÊ+ +€+ +?mv M ;B +~M i?"M T?•M iQ+? i?b +! M; v F i Hm¨M- ç! +?Q M
F?€ K¨M- i¨QM;- 'K- i¨ÆM- +SM;- iBM? i - M m M?Q ;¼B H¨ çB M ?Q¨M; i?ç+? i?b

S?ªB #B i¨`M; çB M ?Q¨M; i?ç+? çQÊ+ ?bM? i?"M? b m +ª+?K+ M;¨M M,K- T?ªB +
M QÊ+ +?ªv [m H¨K /`m- M?Q p¨v KÊB K¨M- M?ÆM M?KB- iBM? i X

J¨ ç€ Î sQÆM; >! i?b +,M #ªM F?¬M; i? +! iQM? +?'i M?Q çB M ?Q¨M; i?ç+?- +?d
M9B çQÊ+ KQ ó;BªB F?€i ô K¨ i?¬B- +,M #ªM +ÁM H•m KÊB +! ?Q¨M +ªM? bBM? i¨
Î S?9+ EB MX

o b i? K¨ +?mv M ;B +?Q` F i Hm¨M +m®B +MM;- M?[M; iªM; ç€ M¨v i¨QÊ+ FB +?
F? B i?€+ F ?mv i i?ç+? ç½ pSi HçB- /M M! +! K¨m p¨M; H°` # M M;Q¨B i? M?Q
pÊB çB M ?Q¨M; i?ç+?- imv i M?B M F?¬M; i? ;¼B H¨ çB M ?Q¨M; i?ç+?X

J v K¨ b® H QÊM; çB M ?Q¨M; i?ç+? i?"i bU +kM; F?¬M; +! M?B m- pb i? K¨ M;QìB
M;¨v +¨M; Qi çB- +?QM? [mv M i?"M? T?® G•K M +kM; çQ` #B M T?€T+? ç`M?
M9B- pb i? K¨ +ÆM b®i ç¨Q ?¬K çB M ?Q¨M; i?ç+? t2K M?Q #` +?†M çSM;X

L?QM; b m M¨v tm'i ?B M i? K K°i H QçB ç€ +! i? ;BªK çQ çB M ?Q¨M; i?ç+?- H¨K
çB M ?Q¨M; i?ç+? +ªK i?'v ç m ç-m- pb ç€ p¨M; H QçB i®i Î sQÆM; >! ?Q¨M iQ¨M
;b çB M ?Q¨M; i?ç+? Î S?9+ EB MX

*kM; pb +?mv M M¨v K¨ i? M? / M? +O H½Q oQÆM; i?"i bU p M; t - ?ÆM M[+ÁM
/UM; +,M M?" M¨vX i¨mv M +Q T v iW

o b MÆB M¨v H¨ imv M M;Q¨B +MM; F?B F? B i?€+ F ?mv i i?ç+?- ?¬m M?Q K¶B M
+?¼M Km F ?mv i i?ç+?- i?¬M; [m +QM çQìM; +mM; +'T MÆB ,M +?®M Î- HçB M
H½Q oQÆM; +?"K`½B i¨Î M M;B¨m +!- K¨ iWM; M?" i¨QM; i?¬M +kM; ç m +?mv M

L;QìB ç M ç•v M;¨v +¨M; M?B m i?b i?¬M /•M p¨ M?[M; ¬M; +?O KÄ F?Q€M; KÊB ?É
F ?mv i i?ç+?X

@ *?9 oQÆM;- +?9 i?"i bU HÊB ?çB- +! i? i bK çQÊ+ M?B m K!M i®i M?Q p¨v

.QÆM; oo +QìB ? ?ª M!B HìB pmB çM pÊB H½Q oQÆM;X

@ L¨Q +!- M¨Q +!- +?d H¨ M?†i #W p¨B iªM; ç€- K v K„M M?'i i?ìB K¨ i?¬B

G½Q oQÆM; HB M iK+ F?Q€i i v M?QM; p K†i HçB iÄ` +! p iU ç„+ - imv i¨QM; i?
H M M9B i bK çQÊ+ F ?mv i i?ç+? ;B€ i¨` t td M?QM; M?[M; K!M i®i ç-m iB M pš
#B i H¨ H½Q çB ç-m i¨QM; pB + +?Q i?m T?ÁM;- +! i? M! ç! H¨ T?QÆM; €M FBM

@ L? M? H M- ,M M? M? H M- +?9M; i b) ç M FB M i?S+ #ªQ #®B +O +?9 oQÆM;

.QÆM; oo ?¬m M?Q #` +•m +?mv M +O +?9 oQÆM; H¨K +?Q M;S M;€v- ?„M ?¨M
F? B i?€+ ç€- M m F?¬M; T?ªB ?¬K M v M?[M; K!M ,M Î ç•v [m €M;QM- +?d bÊ .QÆ
",M; b) çB t2K M?[M; iªM; ç€ FB i¨QÊ+X

h` M; .m p¨ +?9 æS+ t2K M?Q M;QìB i¨QM; M;? - #¼M ?¼+ kM; t2K M?Q i?'v çQÊ
pb p¨v +kM; F?¬M; ;'T K¨ +?"K`½B m®M; `QÊm /MM; +ÆKX J½B ç M H9+ M?!K .C
bBM?` T?B M iQ€B- #¼M ?¼KÊB m®M; Hv`QÊm +m®B +MM;- H m KB M;- çB i?

@ s- M?[M; F?®B ç€ M?†i çQÊ+ p¨Q M,K M;Q€B ç m ç†i Î +?¶ M¨v- K¼B M;QìB +! i

æ! H¨ K°i;B M T?ÁM; ç†i K¼B i?S HšM H°M M?Q M?" F?Q- # M i¨QM; +ÁM +! t M
M;€+? +O ;B M T?ÁM; +! ç†i ? B # +?K+ iªM; ç€ M?QM; HÈM M?'i +kM; +?d M?Q
H¨ M?Ä ?ÆM`i M?B m M m bQ b€M? pÊB M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? T?d i?9v K

8ddX *?QÆM; 8de @8dd, E >mv i h?¢+?

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8de@8dd, E ?mv ii?¢+?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm i-K

æB m M"v +kM; F?-M; +?SM; KBM? H" F ?mv ii?¢+? F?-M; +| HQ¢B F?®B HQÊ
i? K ;B +?QÆM; i`bM? ;B€K ¸`M? #ªQ p"i p" iWM; t2K [m Kºi F?®B F ?mv ii?¢+
M| +kM; F?-M; TªB ?Q" M iQ" M H" F ?mv ii?¢+? - +ÁM Kºi HÈT pÄ ¸€ KÄM; Î# M

L?[M; F?®B ¸€ i`QM; T?ÁM; +O G½Q oQÆM; bÎ /o F?-M; +| F?®B HQÊM; HÈM- +|
F ?mv ii?¢+? HQ¢B HÈM- ?Q†+ H" F?-M; i? p" M +?mv M p M?"X

.QÆM; oo b m F?B p"Q T?ÁM; i?b +| #B m ?B M `i iQ+? +U+- H½Q oQÆM; pW +
?Q v pÈB M?[M; iªM; ¸€- +?d H" KÈB [m ¸QÊ+ ? B T?9ii?b ¸½M; ~M; K†ii?'i p¼M;

@ *?9 oQÆM; - ¸•v H" F ?mv ii?¢+? b Q\ *ÁM i?S F?€+ M[F?-M; \ L; "B +kM; F?-
K|M i®i`²B +?S\

oÈB €M? K„i +O .QÆM; oo i?b M?[M; F?®B ¸€ Î ¸•v i?"i bU F?-M; F?€+ ;b M?[M; +

>ÆM M[.QÆM; oo +?Q `^M; F ?mv ii?¢+? b) H" HQ¢B ¸€ +| K"m ¸Ä `U+ # M M; Q"
+| K"m ¸Ä M?Q w M; ?o- i? H" i?"i bU i?'i p¼M; X

hmv +| p" B F?®B ¸€ +| ¸QÌM; p•M K"m ¸Ä Î# M M; Q" B- i? M?QM; pšM H" FûK t bC
bmv M; ?o +O .QÆM; oo X

@ > ? - M?[M; F?®B ¸€ i-B i bK ¸QÊ+ p"Q M, K M; Q€B ¸ m Î +?¶ M"v- +| TªB H" F
+-M TªB ?ÄB M? J½- pb M? 'v H" +?mv M ;B Î T?QÆM; /B M M"v

G½Q oQÆM; M; ?2 ¸QÊ+ HÌB +O .QÆM; oo i?b HB M iK+ H„+ ¸-m- M?QM; i`QM; K
i?2Q FB m M-M; /•MX

@ *"m oQÆM; - + "m ¸ M; FªQ M; ?B K €M? K„i +O i-B +| TªB F?-M; \

*?9 æS+ +QÌB ¸B ¸ M # M +¢M? .QÆM; oo `²B M|B iB T,

@ E ?mv ii?¢+? +kM; F?-M; ?Q" M iQ" M +| K"m ¸Ä M?Q K€m ;"- pb M?[M; i?S +|
#ªM F?-M; +-M T?•M #B i- K" T?-M HÈM F ?mv ii?¢+? +kM; ;B®M; M?Q M; mv M
HÈT / ¸€ Î# M M; Q" B- +-M M; QÌB +| €M? K„i ¸ M t2K tûi

@ L?QM; i?S M"v ¸ m H" iªM; ¸€- B #B i# M i`QM; +| +?Q ` F ?mv ii?¢+? ? v F
.QÆM; oo +® ;„M; /U i?2Q HÌB +O +?9 æS+ ¸ ¸B ¸ M T?•M #B i Kºi HQÊi- M?QM
¸€ i?b +, M #ªM ¸½ F?-M; +ÁM FB M M?šM- M; Q" B ¸º HÈM i?b ?„M +, M #ªM F?-M
#B iX

@ hB m h` M; - + "m ¸ M t2K- i-B +| t2K iB iKK+ ;B€K ¸`M? #ªQ p"i +O + "m- + "m M
Kºi F?®B F ?mv ii?¢+? i?"M? T?~K- +?d bÊ H" + "m +?Q iWM; ¸QÊ+ i?'v F ?mv
M; Q" B M?Q i? M"v TªB F?-M; \

*?9 æS+ pšv pšv i v pÈB h` M; .m - H½Q +kM; Km®M t2K ¸ iY +O KbM? +| # Q M
/B M ¸' i?¢+? X

G½Q oQÆM; H" Kºi M; QÌB `i T?9+ ? "m- +kM; F?-M; ;B®M; M?Q -M; +?O #€M M;
/KM; F?-M; ;B M m i®B ¸ #€M M; mv M i?¢+? - H½Q +| ¸†i M?[M; #|M; ¸ M +¬M; bn
p•M p" K"m b„+ +O +€+ F?®B ¸€X

@ *?9 æS+- +?9 oQÆM; - +?€m tBM T?ûT p"v

h` M; .m +kM; F?¬M; F?€+? b€Q K` ç`v .QÆM; oo` - +?QM? KbM? M;²B tm®M; # ç! +—K H'v K°i pB M iQ M?Q M„K i v H M M?bMX

h`QM; MQÊ+ h`mM; Zm®+ i?b +?mv M +? i€+ +QM /'m +! # HQ¢B- iU tQM; H` ó'M

æSM; ç—m i`QM; b® ç! H` çB M ?Q`M; i?¢+?- ç•v H` HQ¢B ç€ [mw çQÊ+ imv M ç i?ìB ç—m M?` h? M?- çQÊ+ +€+ #"+ ç pQÆM; v m i?Q+?X \*`M GQM; i i?B M /MM +?Q; B€ i`` +O M! i,M; H M ;'T i`,K H—M- pb i? çQÊ+ tQM; H` çSM; ç—m +kM; F?—

æ` p` i?S # +?QM? H` T?M /mM; i?¢+?- +kM; +! i? tQM; H` "¢+? h?¼ aÆM i?¢+? +ª M! i?m FûK çB M ?Q`M; i?¢+? p` F ?mv i i?¢+? M?QM; H¢B +! K`m i`„M; i`QM M?[M; F +! M?½ F?Q- F?B çQÊ+ ç€K M; QìB M`v i—M bMM; KÈB çQ i?•M p`Q i`QM "ªQô- çQÊ+ pBM? bU H` ói?¢+? [m•M iYôX

>ÆM M[T?M /mM; i?¢+? +?O v m H` b€M; #!M;- M?ÆM M?KB iBM? F?B i- ?ÆM M w F?B bQm i—K- i? M M p`B M,K ;—M ç•v `i çQÊ+ i—M bMM;- v m i?Q+?X

E ?mv i i?¢+? i'i M?B M b) F?¬M; +—M M?B m HìB- pÈB K`m b„+ ç T ç) +O M! i h?¢+? h K "ªQ +?Q iWM; bmv +?mv MX

'M h?¢+? h K "ªQ H` +€M? [m•M +?O HU+ î T?QÆM; /B M bQm i—K i`QM; ?¢M; KK çSM; ?`M; i?S ? B- i'i M?B M +`M; çQÊ+ ;BÈB bQm i—K +?9 w p` v m i?Q+?X

E?B h` M; .m çB i?2Q +?9 æS+ ;B€K ç`M? ?¢M; KK+ T?K î h`mM; >ªB i?b ç½ +! tûi F ?mv i i?¢+?- pb p`v #•v ;Bì M; ?2 i?'v +?9 æS+ v m +—m KbM? ;B€K ç`M? F F?¬M; +?9i /Q /UX

E ?mv i i?¢+? +O sQÆM; >! i?" i bU +! p`B T?—M ;B®M; M?Q T?d i?9v- T?d i?9v p` ç° i`QM;- F ?mv i i?¢+? +kM; ;¼B i?2Q K`m b„+— M! çQÊ+ +?B H`K #®M HQ¢ +QÆM; ç` p` M;¢M? ç` X

J`m b„+ i?b T?•M ` M?B m HQ¢B ;²K, æÄ iQÆB- çÄ ?²M;- çÄ i?šK- çÄ iQKX >bM? T?•M +?B i?`M? F?®B ?²M;- çB m ?²M;- iBM? ?²M;- ?` ?²M;

*,M +S p`Q K`m b„+ p` iQM? +?'i +O F ?mv i i?¢+? i?b +! i? T?•M +?B H`K M? #`Q- T? Hv ç®M;- çB M ?Q`M; ç®M;- /QÆM; +?B ç®M;- M;Qm ;B€+ ç®M;- +?m b ç®M;- ç`Q ?²M; ç®M;- ç`m i? M? ç®M;- K½ M½Q ç®M;- K°+ p,M ç®M;- M;Q M½Q ç®M; imv i?Q ç®M;

hQ`M i?•M +! K`m çÄ ?Q†+ b€m K†i M?bM M?Q K`m K€m ;` b) çQÊ+ ;¼B H` +U+ T? H` ç¢B ?²M; #`Q- +kM; ;B®M; M?Q ç pQÆM; HK+ i`QM; T?d i?9v- ç¢B ?²M; #`Q i?

E ?mv i i?¢+? HQ¢B ç®M; i?b iQÆM; çQÆM; pÈB +'T i?Ov iBM? p` +'T #,M; +O

J`m K€m ;` i`QM; F ?mv i i?¢+? i?'T ?ÆM RyW i?b ;¼B H` FûK- Qi ?ÆM jyW ;¼B jyW H` t ?Q - HÈM ?ÆM 8yW ;¼B H` i`•M T?~K- +ÁM +?S ?ÆM dyW i?b +QB H` [r

L;Q`B K`m çÄ p` K€m ;` i?b +ÁM +! K`m ç2M- i`„M;- p`M;- t M?- iQK >ÆM M[ K`n M?çi F?€+ M? m- M m M?B m K`m /mM; ?ÊT H¢B i?b b) iU M?B M i¢Q M M K°i #S+ ç°M;X

J`m K€m ;` p` ç2M i`„M; çQÊ+ tQM; H` GQm Zm M h`QÆM;- +kM; H` M?[M; K`m b„

h'i M?B M +U+ T?~K F ?mv i i?¢+? +kM; ;B®M; M?Q +U+ T?~K T?d i?9v- T?—M HÈM p`B M,K p` i?"K +?Q H` p`B +?K+ M,K F?! ;†TX

h`QM; ç—m h` M; .m pW M?È p M?[M; i`B i?S+ p F ?mv i i?¢+? pW #„i i v p`Q t # M /QÈB- +?d H` ?„M i?'i p¼M; pb M?[M; F?®B F ?mv i i?¢+? M`v b„+ i` #'i +? T?•M i€M- F?ª M,M; +?Q ` F ?mv i i?¢+? H` ``i M?ÄX

a m F?B /MM; €M? K„i i?QìM; ç [m M b€i ç®M; F ?mv i i?¢+?- h` M; .m bÊ KbM? t2K tûi [m K°i HQÊi- [mª M?B M ;B®M; M?Q T?€M çQ€M +O ?„M- # M i`QM; M?[M

M;¼+ i®i- i®i M?'i +?d H" K°i F?®B ç€ +| +?S M;¼+ K"m ?ÆB çÄ- F?®M M' B HÈT
HÈMX

hW i?ìB JBM? ç M M v i?b ç½ [m p"Bi`,K M,K- F ?mv i i?ç+? ç½ çQÊ+ M;QìB i F
M M ibK çQÊ+ K|M i®i +kM; F?|X h` M; .m F?) H„+ ç-m- ?„M çSM; H M- ? B +?•M

@ *?9 oQÆM;- M?[M; F?®B ç€ +O +?9 +?€m M?bM F?¬M; i?'m- M;`v K B M M çQ
t2K i? M"Q

hm v H½Q oQÆM; H" M;QìB M;Q" B M?QM; h` M; .m pšM M|B +?mv M`'i +| +?WM; H
H Q ç°M; +O H½Q- i? M M ?„M +kM; F?¬M; /€K M|B [m€- bÊ`^M; b) i" M T?€ i'i +

>ÆM M[F?®B ç€ # M i`QM; +| +?Q` K°i HÈT F ?mv i i?ç+? ?ÆB çÄ +| #B m ?B
+?Ê ç' i?ç+? i?b +kM; b) +| M;QìB i`a ;B€ # M,K +?K+ M;`M- M?Q p"v K°i M,K [m
iQB +¬M;X

@ *"m oQÆM;- ?"B iY F?¬M; +| FBM? M;?B K- M?bM +kM; F?¬M; [m€ +?m~M- ç i-
*?9 æS+ bÊ #çM iS+ ;B" M M M p°B p" M; #` b m M; K°i +•m- M?QM; ç•v +kM; H" Hì
h` M; .m /M +| #B i K°i +?9i FB M i?S+ p E ?mv i i?ç+? M?QM; +?Q iWM; çQÊ-
F?¬M; i®i +kM; H" #bM? i?QìM;X

@ a Q +| i? +?S\ hB m iY M"v +| €M? K„i F?€ i®i- #•v ;Bì M?[M; F?®B F ?mv i i?
L;¼+ L? K aÆM ç m ç½ #` F? B i?€+ bç+? b) `²B- M?[M; F?®B ç€ M"v çQÊ+ i¬B M
[m€ i®i

G½Q oQÆM; /M M|B KbM? F?¬M; ?B m M?QM; H½Q ç½ b®M; +ª çìB î L;¼+ L? K a
ç½ i?'v ?2Q +?çv- b Q F?¬M; ?B m F ?mv i i?ç+? +?Q çQÊ+ \ Pì M?'i H½Q M|B`
KbM? H" M;QìB i`QM; M;? X

*?9 æS+ t2K tûi MY ;Bì- HU ` # F?®B ç€ #Ä [m K°i # M`²B M|B pÈB H½Q oQÆ

@ L?[M; F?®B ç€ M"v +| i? v i;B€ + Q- pb # M i`QM; +?„+ +?„M +| ?mv i- MQ?M;
i?b i¬B F?¬M; M„K +?„+

@ _'i i®i- `i i®i- +€K ÆM i?¬v J½- +€K ÆM M?- K¶B H-M ç M ç m ;B€K ç`M? +?Q

G½Q oQÆM; #Ä M?[M; F?®B ç€ K" +?9 æS+ ç½ HU +?¼M b M; K°i # M;B®M; M?Q
iWM; +?¼M +?Q H½Q p" B F?®B ç€- b m ç| H½Q #€M çQÊ+ b€m +?K+ M;`M- F?B ç

L?[M; i?S K" H½Q oQÆM; +| çQÊ+ ç m î +?¶ M"v- F?B i?'v F?¬M; +ÁM ;b ç t2K i
` - M?QM; h` M; .m pW KÈB #QÊ+ çB ç½ +ªK i?'v /QÈB +?•M ;BšK T?ªB K°i p"i +

h` M; .m H€B t2 +| ç2Q K°i ç¬B ;B"v pªB çQÊ+ Km iW „+ EBM?- /M H" ;B"v +O +
M?QM; pšM F?€ KÄM;- +9 p'T p"Q ç€ H"K +?Q +?•M +O ?„M ç m M?|BX

@ h?S ;b i? M"v\

h` M; .m M;²B t'K tm®M; M?†i p"i FB H M- HçB T?€i ?B M K°i F?®B ç€ M?Q +€B
M M pW `²B #` .QÆM; oo MûK b M; K°i # MX

hªM; ç€ FB iQ" M i?•M ® p" M;- / F?¬M; +| K°i +?9i K"m çÄ- M;QÊ+ HçB ;B®M; M?
F?¬M; i`ÆM #|M; #^M; çB M ?Q" M; i?ç+?¬ +| H) H" K°i F?®B ç€ sQÆM; >| i?ç+?¬
M?Q çB M ?Q" M; i?ç+? K" i`QÊ+ ç| +?9 æS+ +| M|BX

@ h` M; .m - b Q p"v\

h-M >mv M ",M; çB i?2Q b m HQM; i?'v h` M; .m ¬K +?•M i?b F?¬M; F?ÄB [m M i

@ E?¬M; +| ;b- ;BšK T?ªB K°i ?ÁM ç€

h` M; .m +| i?|B [m2M /MM; HBM? F?Q M?bM HQÈi [m - F?B +?m~M #` iB M i v M
i?b F?UM; HçBX

$h^{\circ} M; .m \text{ } p^{\circ} h - M > mv \text{ } M^{\circ}, M; M_{\downarrow} B + ?mv \text{ } M H^{\circ} K + ?Q \text{ } p^{\circ} B M; Q_{\downarrow} B T ? Q \text{ } i^{\circ} Q \hat{E} + T ?^a B [m \text{ } v$
 $M \hat{U} K M \hat{U} K ? \hat{A} M \text{ } \zeta \in M ? \hat{A} i^{\circ} M i \text{ } v - b \text{ } m \text{ } \zeta_{\downarrow} M_{\downarrow} B p \hat{E} B H^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; ,$
 $@ * ? 9 \text{ } o Q \hat{E} M; - F ? \text{ } \textcircled{B} B \text{ } \zeta \in M^{\circ} v +_{\downarrow} T ?^a B H^{\circ} H Q \Phi B +_{\downarrow} i ? \text{ } H^{\circ} K ; B^a \text{ } \zeta B \text{ } M ? Q^{\circ} M; i ? \Phi + ? F ? -$
 $@ G^{\circ} v \text{ } \text{ } \zeta \bullet v i - B t 2 K$
 $G^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; + k M; \zeta^{\frac{1}{2}} ? \hat{E} M b \in m \text{ } K Q \hat{E} B - \epsilon M ? K , i F ? - M; [m \in i \text{ } \textcircled{B} i - H^{\frac{1}{2}} Q i B \text{ } T M ?^{\circ} M F^{\circ}$
 $[m \text{ } K^{\circ} i H Q \hat{E} i - b \text{ } m \text{ } \zeta_{\downarrow} M_{\downarrow} B ,$
 $@ \text{ } \text{ } \text{ } 9 M; p^{\circ} v - i ? S M^{\circ} v F ? - M; \# B i M \hat{U} K p^{\circ} Q \zeta \bullet v \zeta Q \hat{E} + K^{\circ} v M , K^{\circ} B - i^{\circ} Q \hat{E} + F B \text{ } M_{\downarrow} \zeta \in$
 $+ ? \hat{I} i , M; ; B \in - b \text{ } m M^{\circ} v + ? Q M ? [mv \text{ } M M_{\downarrow} B H^{\circ} ; B^a - + k M; F ? - M; + \hat{A} M \text{ } B K m$
 $G^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; p W \text{ } M_{\downarrow} B p W \text{ } \zeta^{\circ} M ? M \hat{U} K F ? \text{ } \textcircled{B} B \zeta \in p \text{ } - i m v F ? - M; \zeta \in M; ; B \in M ? Q M; + k M$
 $i ? \text{ } M M \zeta^{\circ} M ? ; B [H \Phi B H^{\circ} K F , M B K X$
 $@ * ? 9 \text{ } o Q \hat{E} M; - \zeta W M; M \hat{U} K - i ? S M^{\circ} v \zeta^{\frac{1}{2}} i W M; i \Phi Q^{\circ} \text{ } T ? Q M; \# H \hat{E} M - + ? \epsilon m K m \text{ } M_{\downarrow} \zeta$
 $i ? S \zeta \text{ } b Q b \in M ? p \hat{E} B \zeta B \text{ } M ? Q^{\circ} M; i ? \Phi + ?$
 $h^{\circ} M; .m \text{ } p^{\circ} B p^{\circ} M; K \hat{I} K B M; M; , M H^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; - M_{\downarrow} B \text{ } K^{\circ} i H \hat{I} B F ? \epsilon [mv + O - . Q \hat{E} M$
 $+ ? \hat{E} B \zeta M \text{ } i ? b F ? - M; F ? \hat{A} B +_{\downarrow} + ? 9 i ? S M; i ? 9 X$
 $@ J m \text{ } + \epsilon B ; b K^{\circ} K m \text{ } - +^{\circ} m h B \text{ } m h^{\circ} M; - +^{\circ} m + S + - K H^{\circ} v$
 $G^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; M; ? 2 i ?^{\circ} v M ? Q p^{\circ} v i ? b + - K ? \hat{A} M \zeta \in \zeta Q \text{ } p^{\circ} Q i^{\circ} Q M; i v h^{\circ} M; .m \text{ } - i ? S M$
 $i ? \text{ } \zeta \in M; ; B \in + ? d p^{\circ} B i^{\circ} , K \zeta^2 M; - \# \bullet v ; B \hat{I} i ? b / M H^{\circ} K^{\circ} i \zeta^2 M; + k M; F ? - M; \text{ } B K m X$
 $@ * ? 9 \text{ } o Q \hat{E} M; - + k M; F ? - M; M M M ? Q p^{\circ} v - i ? \text{ } M^{\circ} v \zeta B - + ? \epsilon m K m \text{ } M_{\downarrow} p \hat{E} B ; B \in ? B i^{\circ} ,$
 $@ E ? - M; + - M - i ?^{\circ} i b U F ? - M; + - M - +^{\circ} m h^{\circ} M; - +^{\circ} m i^{\circ} a i B M i ? b + Q B i ? Q \hat{I} M; i - B^{\circ} B$
 $@^{\circ} m \text{ } o Q \hat{E} M; - ? B i^{\circ} , K \zeta^2 M; + k M; F ? - M; M ? B m - H^{\circ} + ? 9 i i \bullet K w + O \text{ } M_{\downarrow} - +^{\circ} m + k M; \zeta$
 $* m \text{ } \textcircled{B} + M M; H^{\circ} + ? 9 \text{ } \text{ } S + H M i B M; i ? b H^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; K \hat{E} B K B M + Q \hat{D} M; i B T M ?^{\circ} M ?$
 $K B M; M_{\downarrow} B M;^{\circ} v K B b) ? \epsilon B^{\circ} m / \Phi B H^{\circ} K K_{\downarrow} M , M - i ? S^{\circ} m / \Phi B M^{\circ} v^{\circ} i [mw - H^{\frac{1}{2}} Q + k M$
 $K^{\circ} i ? - B X$
 $@ > ? - M ? Q p^{\circ} v t 2 K M ? Q M;^{\circ} v K B +_{\downarrow} H^{\circ} + , M - \zeta Q \hat{E} +^{\circ} B - ? - K M v + k M; F ? - M; + \hat{A}$
 $K B + ? 9 M; i \text{ } \zeta B + ? \hat{E}$
 $a m F ? B t 2 K t Q M; M ? [M; i^a M; \zeta \in + O \text{ } H^{\frac{1}{2}} Q \text{ } o Q \hat{E} M; - + ? 9 \text{ } \text{ } S + F ? Q \in i i v^{\frac{1}{4}} B M; Q_{\downarrow} B p$
 $+_{\downarrow} ; b ; B^a B i^{\circ} Q - B + k M; p \text{ } T ? \hat{A} M; + ? m^{\circ} M \#^{\circ} \zeta B M; O X$
 $h^{\circ} i M ? B M \zeta \bullet v H^{\circ} M \hat{E} B t \text{ } H \Phi - F ? - M; \# B i ? B m [m^a + \epsilon + ? \bullet K H^{\circ} i ? \text{ } M^{\circ} Q - p b p^{\circ} v K^{\circ} ?$
 $o o \zeta B p^{\circ} Q T ? \hat{A} M; + k M; \text{ }^{\circ} i i ?^{\circ} M ? i ?^{\circ} i - \zeta W M; M_{\downarrow} B H^{\circ} +_{\downarrow} p^{\circ} B ? Q \Phi i \zeta^{\circ} M; F ? - M; \zeta 9 M; -$
 $t m \text{ } \textcircled{B} M; X$
 $L m F ? - M; i ? b M Y \text{ } \zeta K T ? \epsilon i^{\circ} \bullet K i ? M ? - \#^{\circ} M; Q_{\downarrow} B M; Q^{\circ} B M; ? 2 \zeta Q \hat{E} + - M;^{\circ} v ? - K b$
 $K k B ; \dagger T K \dagger i M; Q_{\downarrow} B F ? \epsilon + X$
 $@ * ?^2 M; - K m \zeta B M; O - M ? \zeta M; i b K + \epsilon B ; b \zeta^{\circ} v \backslash$
 $@ h b K + \epsilon B M^{\circ} v X$
 $h^{\circ} M; .m \text{ } H^{\circ} v K^{\circ} i + \epsilon B \zeta M T B M^{\circ} - b \text{ } m \text{ } \zeta_{\downarrow} + ? m B p^{\circ} Q i^{\circ} Q M; K M X$
 $@ M ? \#^{\circ} i \zeta M H^{\circ} K ; b p^{\circ} v \backslash M ? \text{ } M ? F ? - M; T ?^a B H^{\circ} K m \text{ } \textcircled{B} M$
 $h - M > mv \text{ } M^{\circ}, M; i ?^{\circ} v i ? S h^{\circ} M; .m \text{ } + - K i^{\circ} Q M; i v i ? b F ? - M; F ? \hat{A} B / M M; ; B^{\frac{1}{4}} M; F \in [r$
 $; Q \hat{E} M; K \dagger i \zeta \hat{A} \# W M; - \zeta K M v F ? - M; i ? \text{ } H^{\circ} K + ? mv \text{ } M \zeta_{\downarrow} \zeta Q \hat{E} + - h^{\circ} M; .m \text{ } b) F ? - M;$
 $@ L ; ? o + \epsilon B ; b p^{\circ} v \backslash * ? Q 2 K t 2 K K^{\circ} i i ? S i \text{ } \textcircled{B} i$
 $h^{\circ} M; .m \text{ } F ? - M; \zeta w \zeta M T ?^a M S M; + O \text{ } h - M > mv \text{ } M^{\circ}, M; - ? , M K \hat{I} i v i^{\circ} \epsilon B^{\circ} - i^{\circ} Q M;$
 $F ? \text{ } \textcircled{B} s Q \hat{E} M; >_{\downarrow} i ? \Phi + ? p W \text{ } K m \text{ } \zeta Q \hat{E} + p \hat{E} B ; B \in k y y \zeta^2 M; X$

@ «B- M? çQ F?®B ç€ FB H M ;BQ`M; H`K ;b p"v- #~M [m€
h-M >mv M ",M; +ÁM iQÎM; `^M; M| H" i?S ;b i®i- pb p"v K" F?¬M; F?ÄB ç~v H M I
?„M i` M? i?O ç†i H M K†i #`MX
h` M; .m +Q`B ç„+ w M|B,
@ E?¬M; +| ;b- M? pW `²B ç½ `Y b¢+? M|- F?¬M; #~M ç•m- ?b ?b- F?¬M; M;î +?
i?S i®i
@ *?9 æS+ F?¬M T?ªB M|B ç•v H" iªM; ç€ F?¬M; ç€M; iB M b Q\
h-M >mv M ",M; +kM; ç½ M;?2 [m +•m +?mv M p sQÆM; >| i?¢+? ;B®M; ? i M?Q
K" F?¬M; +?Q `^M; H`B +O h` M; .m H" ç9M; - H¢B çQ i v ç M +—K H'v F?®B ç€ i
E?B /MM; i v pm®i i?b +ªK i?'v K†i M; Q" B F?®B ç€ `i K`M- h-M >mv M ",M; H" i ?Á
F?¬M; M?bM ` i?S ;b F?€+ H¢X
@ >b ?b- M m M?Q t2K M?Q p"v i?b F?¬M; çQÊ+
h` M; .m +Q`B `²B i„i ç M çB- b m ç| /MM; K M T?O H¢B- M m +?d i„i ç M i?b # M
+?B m p"Q- M?QM; M m /MM; +?, M T?O FQM i?b F?¬M; ;B M b) ç2M F`iX

8d3X *?QÆM; 8d3 @83k, *?Ê

>Q`M; EBK æ²M;
h€+ ;Bª, æª L?½M
*?QÆM; 8d3@83k, *?Ê
L?|K .`+?, h2T;
L;m²M, aQm i—K
h`QM; +?, M F?¬M; T?ªB +?d H" F?¬M; i?'v çQÊ+ M,K M; |M i v- ?ÆM M[+ÁM p¬ +M
.m p" h-M >mv M ",M; ç m +| i? M;?2 çQÊ+ iB M; iBK ç" T+O ç®B T?QÆM; X
@ Ç5
J°i M;¼M ç M b€M; `U+ +?B m H M K†i h` M; .m - çB m M"v H`K +?Q h-M >mv M
?„M p°B p" M; #QM; FQM H'v KB M; M" M; - M m M?Q #` M; Q`B i M;?2 çQÊ+ i?b bÊ
T?QÆM; /B M M"QX
@ M? M? H`K M; Q`B i bÊ Km®M +? i- b Q H¢B +?B m ç M p"Q K†i KbM?\
h-M >mv M ",M; t'm ?' #'m pûQ h` M; .m - pW `²B €M? ç M +?B m H M K†i ?„M-;
+?- /M H" B M?bM i?'v +kM; T?ªB ;B"i KbM?X
@ s2K +€B M"v- 2K t2K +€B M"v çB- ? ? - M? F?¬M; T?ªB H" +® w
h` M; .m #B i KbM? çm®B Hw- p°B p" M; /B /`B HU+ +?9 w +O h-M >mv M ",M; - ?
ç€- #ªQ h-M >mv M ",M; M?bM b M; X
@ L?bM F?¬M; i?'v ;b +ª- F?¬M; F?€+ ;b pW `²B
hmv ç M TBM i` M i v h` M; .m `i b€M; - +| i? H`K +?Q M?[M; çQ`M; p•M i` M F?®
M?QM; iªM; ç€ pšM F?¬M; +| ;b i? v ç´B- pšM H" K"m p" M; X
h` M; .m H"i M; QÊ+ F?®B ç€ `²B +?d p"Q K°i ;|+ M|B pÈB h-M >mv M ",M; , ç¼+ i`
@ Š- M? [m M K'i- 2K M?bM çB
@ ošM H" M?Q p"v N - b Q H¢B +| K"m çÄ

@ E?¬M; ç9M;- F?¬M; ç9M;- +?¶ M"v +kM; F?¬M; +| K|M ;b M;QM- çÊB +?9M; i `|
i?¬v h` M; M?'i ç`M? T?ªB M Kti /MM; pÊB +?9M; i¬B K°i #[+ÆK ç'v M?û\

:B€K ç®+ oQÆM; M;?o `^M; MÆB M"v [m€M ,M +ÁM F?¬M; +|- pb i? ,M +ÆK +kM
+O ?„M i?"i bU t2K M?Q +| i?"M? w KìB /MM; +ÆKX

@ *?mv M çÆM ;BªM i?¬B- ;B€K ç®+ oQÆM; [m€ F?€+? F?Q `²B

h` M; .m imv +kM; F?¬M; #B i M;QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M M"v pb b Q K" F?€+? F?
+| +•m F?¬M; ç€M? H M Kti M;QìB +QìB- i? H" +kM; F?€+? b€Q p`B +•mX

@ *€+ p` Km®M çB +?Ê b Q\ h¬B +kM; T?ªB tm®M; t2K +¬M; iv +| p" M +?mv M ç€
M?û\

@ :B€K ç®+ oQÆM;- +?9M; i¬B +ÁM Km®M ç M p`B M?" t2K ?"M;- +?9M; i b) ;†T

*?9 æS+ M|B H`K +?Q pB M ;B€K ç®+ FB +| ?ÆB i?'i p¼M;- ?„M ?ÄB b® çB M i?Q
i?2Q p`B pB M p bo H M t2 #Ä çB- i`QÊ+ F?B çB +ÁM HB M iK+ F?Q€i i v pÊB h`

L?|K h` M; .m b m F?B /MM; +ÆK tQM; ib? çB i?2Q b m HQM; H½Q opmQrM;- +kM
çB tm®M; +?•M M9BX hmv M9B +?d + Q #®M M,K KQÆB Kûi M?QM; çB tm®M; +k
çQìM; iB M; +?BK + `Qm`Qi +`M; H`K +?Q M;QìB i bBM? ` +ªK ;B€+ KM tm•M i

@ *?9 æS+- M;QìB FB +| ç` p` ;b\

*| +•m F?¬M; +| +?mv M ;b K" iÄ ` •M +¬M i?b F?¬M; T?ªB F ;B M +kM; H" F i`°K
i?'v F?| ?B m p ?"M? pB +O ;B€K ç®+ oQÆM;- H9+ M"v F?¬M; M?"M çQÊ+ T?ªB

@ L;QìB FB i M H" oQÆM; hB m ."i i' iB M tQ M v +| i`mv M i?®M; #m¬M #€M p`
;BªB T?|M; imv #` i?m p [m®+ /Q M? M?QM; b m +ªB +€+? KÎ+Y i?b /¬M T?€i i`B
#€m HÈM M?'i >Q æ¬M; H" +O #¼M ?¼- ?ÆM M[+ÁM FBM? /Q M? ? B KÄ F?Q€

*?9 æS+ M|B ç M ç•v i?b M;WM;- /MM; €M? K„i M?Q +QìB M?Q F?¬M; M?bM h` M;
ç¬m M?bM KbM?- `ä `M; [m¬M €Q +?dM? i +?ŠM; +| p'M ç ;b +ªX

@ hB m iY +`m ç½ T?€i bBM? M?B m +?mv M i` M T?QÆM; /B M T?d i?9v- M?" ?„M
M?B M M;QìB i b) +?9 w ç M +`mX > ? - +| H) ç½ pW w M?[M; F?®B M;mv M i?ç•

*?9 æS+ M|B H`K +?Q h` M; .m +| +?9i b[M; b®i- M?QM; b m ç| ?„M +kM; M? M?
ç€M? +m°+ i?„M; Î Jv MK `H" +?mv M K" B +kM; #B i- +?d bÊ KbM? +| # Q M?B
i?9v ç m /QÊ+ ç€K M;QìB FB ibK ?B m F?€ „X

o` ;B€K ç®+ oQÆM; FB Km®M F2Q [m M ? pÊB h` M; .m - +?d bÊ F?¬M; +| ;b ?
çQÊ+ p`B F?®B M;mv M HB m T?d i?9v iW i`QM; i v KbM?X

@ o"v +QB M?Q M? 'v i?'i p¼M; `²B

h` M; .m H„+ ç¬m- ?„M +kM; F?¬M; Km®M +îB #Ä M?[M; F?®B M;mv M i?ç•+? +O
+?Q h¬M >mv M ",M; i?B i F - +,M #ªM F?¬M; +| bmv iQM? #€M ` M;Q`BX

h` M; .m +?Êi M;?o ç M p'M ç M"v p" ?ÄB,

@ æ9M; `²B- +?9 æS+- ;B€K ç®+ oQÆM; FB ç½ +| KÄ F?Q€M; F ?mv i i?ç•+?- +
i?ç•+?\

@ JÄ F?Q€M; F ?mv i i?ç•+? bªM HQÊM; F?¬M; HÈM- K" +¬M; iv Km®M /MM; F ?m
i`Q- i? M M M?m +¬m H" `i HÈMX h`QM; i?` i`QìM; F ?mv i i?ç•+? i`QM; MQÊ+ i?
+kM; +| i? +?B K eyW ç`M? KS+X

a m F?B M;?2 +?9 æS+ M|B M?Q p"v i?b h` M; .m t2K M?Q ?B m `ä- F ?mv i i?ç•+
/MM; +? içQ 'M- i? M?QM; ;B€i`` +O M| F?¬M; + Q #^M; +? i€+ p"i T?~K i` M; i

:B®M; M?Q F?B h` M; .m i? K; B ?Q¢i ¢°M; ;B€K ¢`M? #ªQ p"i i i•K H`+? iWM; t2
F ?mv i i?¢+? - /U i?2Q M?[M; HÌB +O ;B€K ¢®+ hB Mi`QM; i`mM; i•K ¢'m; B€-
+kM; T?ªB i` Mi`,K i`B m- M?QM; M m +„i M|` H`K +QM /'m i?b bÊ`^M; +?d +| ;E
J¼B M; QÌB M|B +?mv M K°i H9+ p`tm®M; ¢ M +?•M M9B- b€M; bÊK +kM; +| M?E
M;`v +`M; M?B m- ¢•v H`i?ÌB ¢B K KM tm•M- H`H9+ [mªM Hw M?[M; i?S` m K`m
i`mv MX ¢¼+ i`mv M KÊB M?'i i¢B X
h` M ¢QÌM; ¢B +| p`B M; QÌB ;†T K†i ¢ m M?B i iB M? Km®M FûQ H½Q oQÆM; p M
oQÆM; mv iQM + Q ? v M?[M; M; QÌB FB Km®M FûQ M?|K h` M; .m p M?` KbM?
hmv +kM; ¢ m H` M¬M; i?¬M M?QM; i?¬M M`v Î /QÈB M9B L; ¼+ L? K aÆM H¢B +|
pÈB M?[M; i?¬M i` M; K`i`QÊ+ ¢| ?„M iWM; ¢B [m - i`i M?B M M; mv M M?•M H` /U
M?Q M?` B +kM; t•v H-m- M; Q`B +Y +ÁM +| +•m ¢®B p` #B M ?B M M?` M; ?d M-
æB [m i?¬M +| i? i?'v`i M?B m M; QÌB +MM; ;B®M; M?Q M?|K h` M; .m - +| H) H
M; Q`B ¢ i? K; B +?Ê; B€K ¢®+ F ?mv i i?¢+?X

@ L?`>´ hY- +| Î M?` F?¬M; \

G½Q oQÆM; ¢Q M?|K h` M; .m ¢ M K°i iÁ M?` M?Ä- b m ¢| ¢~v +Y #QÈ+ p`Q`²B
i?¬M i?"i bU F?¬M; +| F?€B MB K; ä +Y - ¢¬B F?B M; QÌB i +?¢v [m +?¢v H¢B M?

@ : 'm

E?¬M; +| M; QÌB ¢B` - M?QM; K°i +QM +?| p`M; HÈM +?¢v` bO H M pÈB M?|K h`

@ «B- L?`i?9+- L?`i?9+- +| +?€m Î M?`- ¢B b M; # M FB

J°i iB m iY M; ?2 ¢QÊ+ iB M; +?| bO i?b pmM; +?•M ¢€ K°i +€B- +QM +?| p`M; #`
¢| ?„M ¢Q M?|K h` M; .m p`Q T?ÁM; X æB m M`v +kM; F?¬M; +-M ?ÄB M?B m- p
+?„M +?d H` Km®M t2K F ?mv i i?¢+?X

83yX *?QÆM; 8d3 @83k, *?Ê

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8d3@83k, *?Ê

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, aQm i-K

@ L?`i?9+- M?[M; F?®B ¢€ +O +?€m ¢ m Î ¢| - +?€m ¢½ +?m~M #` i®i- b) /MM; t2

o`B M;`v M v H`i?ÌB ¢B K; B Q /`+? F ?mv i i?¢+? [m Mi`¼M; M?'i- +€+ i?QÆM
MQÈ+ ¢ m i`T i`mM; Î +?¶ M`v- i? +?Q M M F?¬M; +?d +€+ +?O KÄ F?Q€M; +?m
i?¬M /•M Î L; ¼+ L? K aÆM M`v +kM; ¢Q M?[M; F?®B ¢€ K` KbM? ¢`Q ¢QÊ+ +ª M, L

G½Q oQÆM; [m v ¢-m M?bM M?|K h` M; .m `²B M|B,

@ h?-v J½- +`m hB m h` M; - +€+ M; QÌB +S t2K tûi- +?¼M tQM; i?b ¢ +?Q L?`>´
+O +?€m i¬B- F?¬M; +-M F?€+? F?Q

*|i? H`pb L?`>´ hY +ÁM i` B i`€M; M M M?[M; p`i HB m ¢€ i`QM; M?` ?„M HÈM ?Æ
F?„T MÆB ¢ m H` ¢€- ?ÆM M[ T?~K +?' +kM; F?¬M; i - +| p`B F?®B +ÁM i?'v K`m

h` M; .m M?bM [m K°i HQÊi- i´M; +°M; +| #ªv KQÆB F?®B ¢€- i? iQ+? HÈM M?`
F?¬M; #B i L?`>² hY p`M +?mv M`tm®M; M9B i? M`Q

a m F?B H M iB M; pÈB H½Q oQÆM;- h` M; .m p¨ +?9 æS+ +—K ç M TBM çB ç M
M;QÌB .QÆM; oo K°i H¨ F?¬M; ?B m- ? B H¨ F?¬M; +| ?SM; i?9- #¼M ?¼M;²B i`
ç M ç b v bQ i`Á +?mv MX

@ E?®B M¨v- F?®B M¨v- +ÁM +| F?®B M¨v- i¬B Km®M Km # F?®B ç€ M¨v- L?` >´ +
>ÆM K°i ;BÌ b m h` M; .m /WM; i v- ç—m ç´ ç—v K² ?¬B- i`QÈ+ K†i H¨ # p¨i HB m
KQÆB +•M- +?d H¨ +| K°i F?®B # M M;Q¨B +| ?ÆB çÄ- ? B F?®B +ÁM HçB +S M?C

@ h` M; .m - t2K M? M? p¨v b Q\

*?9 æS+ Î# M +çM? +ÁM ç M; t2K- F?B i?'v h` M; .m M|B M?Q i? i?b çQ K„i M?b
+| +?9i F?¬M; ç9M;X

h` M; .m iB T M?“M F?,M H m K² ?¬B +O h—M >mv M ",M; `²B M|B, t2K içB UX

@ L|B +?mM; H¨ +?€m i?'v p¨B F?®B ç€ M¨v +| +ªK ;B€+ F?¬M; b B- +?9 æS+ +| i?
L|B `ä` i?b t2K tûi F ?mv i i?ç+? b) F?| ?ÆM bQ pÈB T?d i?9v- pb T?d i?9v #bM?
M„K i v K¨ F ?mv i i?ç+? i?b HÈM M?Ä #`i ç²M;- +| M?[M; ?ÁM ç€ M?Ä tQm t| +?9
p¨Q # M i`QM;X

L?QM; pb +| FBM? M;?B K p F?®B F ?mv i i?ç+? ççB ?²M; #¨Q i®B [m€- h` M; .
/Á tûi i`i +ª- ?—m M?Q H¨ +ª M?[M; pB M ç€ KªM? pKM M?Q M;|M i v ç m #` ?„M /M

E ?mv i i?ç+? i?QÌM; çQÊ+ M?bM p¨Q K†i tm'i ?mv i # M M;Q¨B HÈT / - K°i HÈT
tm'i ?mv i +| i? tQM; iKM; H¨ p¨i HB m ç€ t ?Q - M m ççi ç M M,K KQÆB T?—M i`,
H¨ i`•M T?~KX

ob p¨v F? h` M; .m t2K tûi M?[M; p¨i HB m ç€ F ?mv i i?ç+? i?b F?¬M; M?[M; M
?mv i- ç²M; i?ÌB +kM; T?ªB M?bM p¨Q i? iQ+? tm'i ?mv i- pb i? K¨ M m M| H¨ M
h` M; .m +?d +—M KQÌB T?9i +| i? t2K tQM;- F?¬M; ç M KS+ i®M M?B m i?ÌB ;B

h` M; .m HU ` # p¨i HB m ç€- F?®B HÈM M?'i M†M; # KQÆB +•M- i? iQ+? ;'T
HçB- ç²M; i?ÌB +kM; H¨ K°i F?®B p¨i HB m +| #B m ?B M i®i M?'i X E?®B ç€ M¨v +
M?Q M?[M; iªM; ç€ F?€+ M?QM; Î ? B ç—m HçB +| K¨m çÄX

L?[M; p¨i HB m ç€ +| #B m ?B M tm'i ?mv i Î ? B ç—m M?Q p¨v +?d +| i²M içB ? B
/ +| K°i HQÊM; HÈM F ?mv i i?ç+?- K†i F?€+ i?b F ?mv i i?ç+? +| i? H¨ T?•M
çQÊ+ M?bM i?'v- +?d +| K†i Î ? B ç—m p¨i HB m ç€ K¨ i?¬BX

L?QM; /M H¨ F?ª M,M; M¨Q i?b # M i`QM; F?®B ç€ FB +| F ?mv i i?ç+? H¨ F?ŠM
F?®B ç€ +| #B m ?B M i®i M?Q p¨v b) +| ;B€ F?¬M; i?'TX

@ L?` i?9+ - +?9 t2K M?[M; F?®B ç€ M¨v ç€M; ;B€ # Q M?B m\

L?` >´ hY M;²B t´K tm®M; /Á tûi # F?®B ç€ K¨ h` M; .m +?¼M ` - b m ç| çQ K„i
oQÆM;X *?mv M ç`M? ;B€ +ª i?b +?9 oQÆM; KçM? ?ÆM ?„M- ?ÆM M[H½Q H¨ M
;B€ +kM; T?M ?ÊTX

@ E?®B ç€ M¨v ?ÆB HÈM- +kM; ;B®M; M?Q F?®B ç€ M,K tQ +O i¬B- #•v ;BÌ ;B€
H) H¨ K°i i`,K M;¨M

G½Q oQÆM; +?Q M|B /Si HÌB i?b L?` >´ hY Î# M +çM? ç½ pmB p ` K†i- K°i i`,
/•M i²M; ` m +O [mª i?b KQÌB M,K +kM; F?¬M; +| çQÊ+X

@ *ÁM ? B F?®B ç€ M¨v H¨ +?€m M?†i çQÊ+ Î ç•m\

G½Q oQÆM; M?bM ? B F?®B p¨i HB m +ÁM HçB i?b i?'v F?¬M; +| ;b F?€+ i?QÌM;

o¨i HB m ç€ +O F ?mv i i?ç+? F?€+ #B i F?€ HÈM pÈB M;mv M i?ç+? +O T?d i
i?ç+? T?d i?9v +| p # M;Q¨B ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +| K¨m b„+ p¨ #B m ?B M ;b +ª- M

a m F?B çQ +?Q i?¬M /•M FB M,K KQÆB ç²M; i?b .QÆM; oo +¬K H'v K€v K" B ç½
iY M"v +kM; ?¼+i?2Q +€+? +„i M;mv M i?¢+? +O h` M; .m - i`QÊ+ iB M ;Bª pì çB
p"i HB m ç€ +O KbM?X

@ *| M;QÌB +„i ç€

æ°i M?B M K°i •K i? M? HÈM M?Q b'K p M; H M # M i B i?B m +?9i M[H"K +?Q
K" B ç€- ?„M çQ K„i M?bM- i?b` p` i?¬M /•M FB ç M; KÎKB M; imv M i`mv M +?C

o` i?¬M /•M FB ;"Q `®M; H"K +?Q ç€K M;QÌB +?m~M #` iB M p"Q +?Ê T?ªB t¬M;
Zm®+ tQ M v M'BiB M; i?Q+? t2K M€Q M?B i- i? H" H9+ M"v F?¬M; Qi M;QÌB ç

@ E?®B ç€ FB F?€ i®i- #B m ?B M tm'i ?mv i- ?ÆM M[i? iQ+? +kM; F?¬M; [m€

@ æ9M; p"v- +| i? ç€M; ;B€ p" B +?K+ M;"M

@ "•v ;Bì +kM; F?¬M; i? M?bM p # M;Q" B- +¬M T?ªB +ÎB #Ä HÈT / KÈB #B i çQÊ
i?b t2K M?Q ç€M? +m°+ i?„M;

@ L m M?Q F?¬M; tm'i ?mv i i?b b Q\ h?2Q i¬B i?'v +S M M /MM; M| ç i¢Q ?bM?

E ç M ç•v ;B Q /`+? p"i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? ç m H" M;QÌB i`QM; M;? - +?d +¬
F?®B ç€ +O .QÆM; ooX L|B i?"i HÁM; i?b ç€M? +m°+ K°i F?®B p"i HB m ç€ F ?m
K" +•m M|B +O M;QÌB +m®B +MM; i?"i bU i`MM; pÈB [m M çB K +O h` M; .m X

@ G½Q G½Q u m- ? v H" + "m ç M +„i çB

oW `²B +?d +| p" B M;QÌB h` M; .m - ?ÆM M[ç m H" M;QÌB M?"- .QÆM; oo pšM +ª
#•v ;Bì tmM; [m M? +| +ª i` ,K M;QÌB p•v [m M?- #` K°i ç€K M;QÌB M?bM p"Q +?^K +
+ªK i?'v i`€B iBK ç"TH M i?bM? i?`+? - ?„M +kM; F?¬M; +| iU iBM [m€ HÈM M?Q h

@ L"v- M? oo- M? H" M;QÌB Km®M +„i ç€ ç ;BªB M;?B M- #•v ;Bì b Q H¢B ç~v b
h` M; .m F?¬M; Km®M i? K /U- ?„M b) F?¬M; ` i v pÈB F?®B ç€ #B i`ä H" +„i bK
çB / M? iB M;X

a m F?B #` h` M; .m iW +?®B i?b .QÆM; oo çQ K„i M?bM p T?Q +?9 æS+ ,

@ *?9 æS+- ? v H" M;"B ç M +„i çB

@ E?¬M; +| ;b- + "m +S +„i K†i b m- +„i p"Q i`QM; K°i ? B +2MiBK2i- M m F?¬M; i?
iB TiK+ M[

*?9 æS+ F?Q€i i v €Q +?d çB K +?Q .QÆM; oo- M?QM; +kM; F?¬M; iB M H M +„i ç

@ o•M;5

.QÆM; oo F?); "i ç-m- ?„M H"i K†i ç€ H M- +¬K K€v K" B M?bM K°i H9+ H•m M?QM
+| i? i?'v #`M i v ?„M +| ?ÆB `mMX

@ L"v- + "m FB - F?¬M; TªB +?d H" +„i ç€ b Q\ G"K ,M +?"K +?¢T p"v\

@ æ9M; p"v- +?9M; i¬B ç M; +?ì çQÊ+ çB +?¼M ç€- + "m +„i M? M? H M +?Q t2K M

@ >b- ?mvM? ç - F?¬M; +¬M K" B- i`U+ iB T +„i M; M; H" tQM; - #B i ç•m b) ` ç¢B
h?'v .QÆM; oo +¬K K€v K" B çSM; ç| +ª M;"v- ç€K M;QÌB çSM; M;Q" B t2K M€Q M?
;BK+- H¢B +| M;QÌB +?Q` K°i w FB M i`ÌB ÆB H" +„i M; M;- M|B çM ;b p"v- M m i
M?Q p"v- +?d bÊ F ?mv i i?¢+? # M i`QM; b) bKT ?Q" M iQ"MX

@ G½Q u m- F?¬M; çQÊ+- + "m ç M +„i çB

.QÆM; oo #` M;QÌB i M|B +?Q`mM ~v- i? H" FûQ h` M; .m b M;- +kM; F?¬M; [m
p"Q i`QM; i v h` M; .m X

@ >W- #° /¢M; M?Q p"v K" ¸ÁB +„i ¸€- M m F?®B ¸€+O M? F?¬M; +?Q` F ?mv
ªM? ?QÎM; ¸ M i? M? / M? +O i¬B b Q\

h` M; .m H„+ ¸-m- ?„M pW M!B ¸M pÊB .QÆM; oo pW ¸B ¸ M # M +¢M? K€v +„i

h` M; .m H¢B F?¬M; i?“i bU ¸ti M†M; M?Q p"v- ¸WM; M!B ¸•v H` F ?mv ii?¢+?- /M
bKT M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? ;B€` +kM; H` #bM? i?QÎM;- +?d +¬M ¸WM; i?“ii
b) F?¬M;ªM? ?QÎM; ¸ M i M im´B +O KbM?X

@ h` M; .m - K`B M? i?¬B- F ?mv ii?¢+? b) +! HÊT / `i KÄM;

*?9 æS+ Î# M +¢M? /†M /Á K°i +•m- H½Q +,M +S p`Q ?QÈM; ¸B +O F ?mv ii?¢+?
b) +ÁM +?9i M;mv M HB m- M m F?¬M; b) +?ŠM; ;“i ¸-m +?Q .QÆM; oo i?m Km X

@ *?€m #B i`²B- +?9 æS+

h` M; .m ¸²M; w- b m ¸! ?„M M?'M M9i- •K i? M? #€M? K`B [m v iQi p M; H M+?
/WM; H¢B K` i`U+ iB T +„i H M K†i ¸€X M;m²M UXV

@ G½Q Hmv M

@ L;QÎB i? M? MB M FB ` i v `i´M- t2K` i?QÎM; tmv M +„i ¸€

@ a Q i¬B i?'v +”m i [m2M p"v M?d\ >bM? M?Q H` F?€+? [mw +O +?QÆM; i`bM?

a® H-M ¸´i?¢+? +O h` M; .m H` `i M?B m- pb p"v F?B` i v i?b +U+ F€ p[M; p`M
i`QM; M;? i?b b) T?€i ?B M` M; v- i? +?Q M M +kM; +! F M?bM` i?•M T?“M +O

@ *?9 æS+- +?€m +ªK i?'v M?Q p"v H` ¸QÊ+ `²B- F?¬M; M M iB TiK+ +„i

L?[M; •K i? M? tQ i tQ i p M; H M- K°i HÊT ¸€ #°i K`m i`„M; `ÆB tm®M; ¸'i- ¸` ¸B
H` ¸€ K` F?¬M; tm'i ?mv iX a m F?B K`B b•m p`Q ? B +2MiBK2i i?b ?„M /WM; H¢B

*?9 æS+ +kM; #B i H-M M`v KbM? ¸´i?¢+? bKT- i? H` ;“i ¸-m M!B,

@ s- F?ÄB +-¬M K`B- ¸ H¢B ¸ i¬B ibK M;QÎB t T ¸ti M! H`K p"i i` M; i`Q

@ > ? ? - M?Q p"v K" +kM; /€K ¸´i?¢+? b Q\ hB m iY- ¸WM; Î H¢B ¸ i?m K'i +ª
¸B +?Q`²B

æ´i?¢+? +! i?“M; +! i?m - F?®B p"i HB m ¸€ M`v +kM; `i M?Ä- +,M #ªM F?¬M; i´M
p•v [m M? +kM; F?¬M; M!B ;b- M?QM; F?®M M´B H¢B +! •K i? M? ?`B ?Á iW i`QM

h` M; .m M?bM p T?Q T?€i` •K i? M? +?!B i B FB - i?b` ¸! +?QM? H` L;?B K
i M F?®M FB #` ¸€M? K°i H-M K` +?Q bÊ b Q\ *?ŠM; H) F?¬M; bÊ KbM? +?Q i?

J` +kM; i?“i bU H` M?Q i? - L;?B K E?ªB F?¬M; bÊ h` M; .m /€K` i v Î +?¶ M`v- ?„
M;?!M;- +?9 æS+ +?d +! +?9iªM? ?QÎM; i`QM; ;BÊB bQm i-K +´ p"i K` i?¬B- +ÁM
+¬M; i€+ Î K°i M?“ æB M æQÆM; >`M? Î h`mM; >ªB- b m M`v i?b `ÎB F?ÄB h`mM; >
#®B +ªM? ;bX

L;?B K E?ªB imv H` F iU ¸¢B +m²M; p¼M; M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H¼ !+ M;„M
p ?Qm- M;QÎB i +?d M ibM? K` i?¬B- +,M #ªM M ibM? +kM; +! ?¢MX L m ?„M F
h` M; .m - M?Q p"v Km®M H`K F?! ¸®B T?QÆM; +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M ;b /

L;?B K E?ªB M;`v ?¬K [m ¸½ M?ŠM M?`M +ª ¸ K- i?“i bU ¸½ M;?o` #B M T?€T-
+¬K i?2Q + K2` ¸SM; i`€M? K°i # M- KbM? i?b ¸B FQ+? i?Q+? h` M; .m X *?d +¬
M?Q p"v ?„M b) ¸B i® +€Q i M F?®M FB /€K ¸ª i?QÆM; M;QÎB- +! bU FB M ¸! H¢B
F?¬M; bÊ F?¬M; M´B / M?X

@ L?bM +€B ;b p"v\ oÈB #° /¢M; M?Q K`v K" +kM; ¸ M ¸•v ¸´i?¢+? b Q\ J m p M?“
M?½B` M?

L;?B K E?ªB i?'v h` M; .m ¸Q K„i M?bM KbM? i?b +`M; i? K ?QM; T?'M- /M H-M
+kM; T?ªB FûQ i?`M; F?®M FB tm®M; MQÈ+X .M b Q h` M; .m ¸B +MM; +?9 æS

>^aB- H9+ ç! KbM? Km®M H"K ;b ç®B T?QÆM; +kM; çQÊ+X >„M M;?o ç M ibM? ?
K†i F?¬M; F?ÄB iÄ` pmB bQÊM;X

@ >W- i?^M; M;mX

h` M; .m /MM; €M? K„i H¢M? HMM; M?bM L;?B K E?^aB- b m ç! +?d M!B # +?[- H¢
K€v +„itm®M; `²B tQ v M;Q!B çB p T?Q M?|K +?9 æS+X >„M çB p T?Q F?m +?Ê
M?bM L;?B K E?^aBX

@ h?^M; FB L! +?YB i¬B

h` M; .m çB i?b L;?B K E?<sup>a</sup>B p®M ç M; `i pmB p +?Êi ?€ ?®+ K²KX

oW `²B h` M; .m +?d KÎ KB M; K„M; K" i?¬B- +kM; F?¬M; i? ç2K çQ¢M T?BK ç!
p"v i?b L;?B K E?^aB +?d +! ? B +?[M;m M;®+ i` M ç-m K" i?¬BX

@ h?^M; FB H" B\ æ9M; H" M;m M?Q ?2Q

@ æ9M; p"v- F?®B ç€ FB +kM; F?¬M; T?^aB +O i?¬v h` M; ç´ i?¢+?¬ +?d H" ;B9T

@ æ9M; H" #m²M +Q!B- /€K M!B pm T?d i?9v T?QÆM; #„+ F?¬M; #B i ç´ i?¢+?¬ +
F?¬M; çO

@ L!B M?Ä K°i +?9i- i?^M; FB H" M;Q!B +O L;?B K;B Î h`mM; >^aB- çWM; ç ?¼

o¬ ibM? ç€K M;Q!B ç½ M?"M` F pW +„i ç€ H" h` M; .m - H9+ M"v M¼M ?¼ ç m H
ç¢B i?B m;B X L;Q!B i ç½ ç€M? +m°+ i?„M; F?®B T?d i?9v +^ai`,K i`B m- ç M ç
i? K" i?^M; M;m FB +ÁM ç`M? /MM; M! ç ç<sup>a</sup> FQ+? h` M; .m - i?"i bU H" [m€ M;mX

@ L;?B K i?B m;B - +?9M; i çB i?¬B- p"Q i`QM; +?Ê çB

G9+ M"v M? h"Q çB i?2Q L;?B K E?^aB ç M +?¼M p"i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? ç M;
H¶ ç +?mB p"Q- ?„M p®M +kM; F?¬M; #B i H B H`+? +O h` M; .m - #•v ;B! M;?2
h?b` h` M; .m +?QM? H" M;Q!B i? M? MB M K" ;¬M ç•v M´B / M? i`QM; ;BÊB ç´
¬M; +?O +O KbM? +kM; +ÁM MQM FûK ?ÆM ç®B T?QÆM;X

L;?B K E?^aB F?¬M; i? H"K M?K+ h` M; .m - H¢B #` M;Q!B i K„M; +?YB- pb p"v K"
i`QM; +?ÊX >„M #U+ KbM? FûQ i v M? h"Q- b Q ç! M!B pÊB ? B K„i çÄ ?²M; ?mM;

@ M? h"Q- +€B ;b H" pm T?d i?9v\ *€B ;b H" ç´ i?¢+?¬ h?^M; FB `®i +m°+ +! H
F?¬M; T?^aB M? M!B M! F?¬M; +! H B H`+? ;b b Q\

L;?B K E?^aB ?ÄB +•m +m®B +MM; K" ;B®M; M?Q ;"Q H M- pb i? K" +! p" B M;Q!B

L;?B K E?^aB iW M?Ä ç M HÈM +! F?B M"Q #` M;Q!B i çQ K„i M?bM ;B®M; M?Q M
T?^aB M? h"Q +®;„M; H¬B FûQ- +?d bÊ ?„M ç½ t¬M; H M HB m K¢M; pÊB h` M; .r
ç½ bÊK M´B çB M- M"Q +ÁM M;?o ç M p'M ç M"v\

M? h"Q ç®B K†i pÊB +•m ?ÄB i?ûi ;"Q +O L;?B K E?^aB i?b +kM; +! +?9i F?¬M; M
L;?B K E?^aB çB `²B Mm®i ;B" M M!B,

@ L;?B K i?B m;B - i M ?¼ h` M; FB H" M;¬B b Q KÊB Î #¬m i`!B T?d i?9v- H" K°
+kM; `i ;B"m +!- i¬B i?v

M? h"Q M?bM K†i L;?B K E?^aB `²B M!B,

@ h¬B i?v H¬M M"v +?9M; i M M i?m Km p"i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? i`QÊ+- b m
T?| pÊB #¼M ?¼- pb /M i? M"Q i?b i M h` M; .m FB +?d H" K°i i?QÆM; M?•M K"

M? h"Q M!B H!B M"v +kM; bmv iQM? bM?- M?B K pK H¬M M"v +O ?„M +?QM? H" M
pb çB +MM; pÊB L;?B K E?^aB K" F?¬M; ?Q" M i?"M? M?B K pK- M?Q p"v p M?"¬
i`€+? M?B K +O L;?B K E?^aB- i? M?QM; KbM? b) F?¬M; +! [m^a M;QM ç ,MX

@ E ?mv i i?¢+?¬ ç9M; `²B- H" F ?mv i i?¢+?¬ +?9M; i çB i?2Q ?„M- M m ?„M K
+?9M; i` i v Km H¢B

L;?B K E?^aB H9+ M^v ç½ bÊK #` HY ;B" M H"K +?Q +?Q€M; p€M;- +€B ;b H" +?¼ i`¼M; b Q\ " ^M; pB + ç®B T?QÆM; H"K M?K+ KbM? ;B[+?®M ç¬M; M;QìB " \ hW Hm¬M H" ç¢B + - Hm¬M H" ç¢B i?B m; ;B - iB M iQM? H" i?S ;b- T?QM; +€+? +O ?

@ L;?B K i?B m ;B - çB m M^v

M? h"Q pW M;?2 çQÊ+ HìB +O L;?B K E?^aB i?b i`QM; HÁM; ç½ i?"i bU M;°i M;¢i F?mv M + M- K" L;?B K E?<sup>a</sup>B +kM; M? M? +?|M; ç~v ?„M` ç çB ibK h` M; .m X

L;?B K E?^aB ?¬K M v [mv i i•K Km M?[M; F?®B F ?mv i i?¢+? K" h` M; .m M?bM #Ä` +kM; F?¬M; T?^aB H" +O ?„M- i`QÊ+ FB +ÁM +?Q +| Hm"i F ?Q¢+? ?| ;B ç K" B +kM; ;B"m +|X

@ :B€K ç®+ G K- +| K°i pB + +¬M #€Q +€Q pÈB M?- L?B K i?B m ;B

M? h"Q +kM; F?¬M; çB i?2Q L;?B K E?^aB- ?„M ibK K°i;|+ Qi M;QìB ç ;¼B çB M i? E?^aBX h`QM; +¬M; iv +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B L;?B K E?<sup>a</sup>B H" F T?€i HQÆM; +?Q ?„M- ç½ M|B F?¬M; M M M|B +?Q /QÊM; #B i- bÊ` ^M; M? h"Q ç½ M|B` iW H•m`²BX

M? h"Q +kM; F?¬M; +?2 ;B'm- M? M? +?|M; M|B` ä M;mv M M?•M K•m i?mšM- b m i?Q¢B i`Î M M i`-K K†+X

M? h"Q +kM; ç½ T?•M #B i M†M; M? - ?„M #B i`ä L;?B K E?<sup>a</sup>B H" #ªQ #®B +O L M;Q" B i, M; FBM? M;?B K H¢B +?Q` bU FB M M^v +kM; +| K°i T?¬M i`€+? M?B K

@ M? h"Q- pB + M^v +kM; F?¬M; i? i`€+? M?- i¬B #B i`ä iQM? +€+? +O çS # +?`m çQÊ+ m'i S+- ç +?Q + "m i ,M [mª ç„M; +kM; i®iX G€i M[ M m + "m i +ÁM K F?¬M; +?Q T?ûT ç°M; p"Q iB M +O +¬M; ivX æQÊ+ `²B- +S M?Q p"v çB- i¬B +ÁM

•K i? M? i`mv M` iW i`QM; çB M i?Q¢B H"K +?Q M? h"Q i?Î /"B K°i ?ÆB- +m®B M?B K- H¬M M<sup>v</sup> ç M Km F ?mv i i?¢+? i?b +¬M; iv +?Q` ?ÆM ? B +?K+ i`B m- i ;Bì +| HìB M^v +O ;B€K ç®+ G K- ?„M +kM; F?¬M; bÊ L;?B K E?^aB çÁB iB MX

@ æS #û M^v i?"i bU F?¬M; # Q ;Bì H"K +?Q M;QìB i #Èi HQ

h`QM; K°i T?ÁM; H"K pB + Î i?"M? T?® h`mM; >^aB- K°i M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M K¢Q mv M;?B K ç M; /MM; i v 'M ?"M; +?•M K^v- H¢B F?) i?Î /"BX

G½Q ;¼B H" G K >^aB "®B- p®M +?d H" K°i M;QìB tm'i i?•M M¬M; i?¬M- çB H M h`m +¬ +O L;?B K E?<sup>a</sup>B- +mM; pb p"v K" i?ìB F€ ç¬m ?„M b€M; H" T +Æ M;?B T ç½ KQ ;B Î h`mM; >^aB- M?Q p"v KÊB T?€i i`B M +¬M; iv i?"M? K°i i" T çQ" M HÈM M?Q H9 iUm H" /Q H½Q iU KbM? +® ;„M;- M?QM; /'m 'M +O L;?B K ;B H¢B F?| i? M"Q i`

L;?B K E?^aB H" +?€m- çQÊ+ ¬M; +K çB m ç M +¬M; iv` M Hmv M- M?QM; H¢B F?¬ i B ?¼ i?b KbM? T?<sup>a</sup>B` K†i çB m çbM?- #•v ;Bì i?b i®i- +?¢v` M;Q" B idM? ç ;•

@ HQ- #Q i?Q Gw T?^aB F?¬M; \ h¬B H" G½Q h K Î h`mM; ><sup>a</sup>B- +| +?9i +?mv M Km +O ¬M; +K H¢B +?¢v b M; G•K M; ;v`®B`²B t2K i¢B

83jX *?QÆM; 83j Y 839, *?Ê

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 83j Y 839, *?Ê

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

G K >^B "®B bmv M;?o K°i H9+ H•m K" +—K H'v çB M i?QçB ;¼B ` M;Q" B- H½Q H
i?¬B- M m çS +?€m ç°+ M?'i+O L;?B K;B t^v ` p'M ç - +?d bÊ +¼T K i`QM; M?
F?¬M; i? +?Q H½QX

*?Ê p"i HB m ç€ F ?mv i i?ç+? M"v +?QM? H" /Q i?¬M /•M p" M?[M; ¬M; +?O KÄ ç
+kM; F?¬M; +! M?B m [mv +O- +kM; +?ŠM; T?^B F?¬M; +! i?Q KÌB H" F?¬M; çQÊ
a m F?B M?|K h` M; .m çB p"Q +?Ê i?b M? M? +?|M; M?bM [m K°i p" B [m—v ?"M;

@ *?9 oQÆM;- +?9 #`v [m—v Î ç•v b Q\ L?[M; F?®B ç€ FB #€M i? M"Q\

æB [m [m—v ?"M; i?S #^v i?b h` M; .m ç M [m—v +O H½Q oQÆM;- H9+ M"v H½Q ç
p K†i i?^M M?B M F?¬M; ;"Q iQ i?ûi M?Ä M?Q M?[M; M;QÌB F?€+ M?QM; F?€+? ?

@ > ? - +?"m hB m h` M;- i¬B ç•v #m¬M #€M +?d /U p"Q / M? /U K" i?¬B- K¼B M;
+?9i F?¬M;\

G½Q oQÆM; çSM; H M M?€v K„i pÈB M?|K h` M; .m - iÄ w H" +€+ M;QÌB çWM; M|B
p` F?€+? M"v #B i F?®B ç€ +O KbM? ç½ #` M;QÌB i +?¼M HU K°i H—M- M?Q p"v

@ E?¬M;- b) F?¬M; Î HçB- +?9 oQÆM; +S # #°M çB

h` M; .m ç½ t2K [m M?[M; F?®B ç€ FB - i'i M?B M ?„M b) F?¬M; H½M; T?Q i?ÌB ;
/Q [m M; F?|2 K„i i?'v L;?B K i?B m ;B FB ç M; çB i?2Q KbM?X

@ *QM #` M| - ç9M; H" +! # M?

h` M; .m i?—K K„M; K°i +•m- +?Q i?'v B / K†i /"v M?Q i M FB - +?d +—M M?bM #
H" #B i ç M; Km®M [m'M H'v KbM?- K" KbM? F?¬M; +! +€+? M"Q i` ç®B T?QÆM;

@ *?9 oQÆM;- F?®B ç€ FB #€M ;B€ i? M"Q\

h` M; .m +kM; iÄ ` ;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i?'v L;?B K E?^B- ?„M /WM; HçB i`Q
/KM; +Æ ?°B çQ HQM; p T?Q K¼B M;QÌB K" M?€v K„i pÈB H½QX

h` M; .m +?d p"Q K°i F?®B ç€ K" ?¬K [m KbM? F?¬M; i?m p"Q- ç| +kM; H" K°i F
+O H½Q oQÆM;X

G½Q oQÆM; i?'v +Y ç°M; +O h` M; .m i?b +! ?ÆB i?'i i?—M- H½Q +kM; H" M;QÌB
+?|M; /m¶B #`M i v ` M|B,

@ "av +?K+ M;"M- +?„+ ;B€X

@ *?9 oQÆM;- +?9 +?Q ` iQ i? M?Q p"v H" M,K +?K+ M;"M ? v H" #^v +?K+ M;"M

h` M; .m i?'v +Y ç°M; +O H½Q oQÆM; i?b F?¬M; F?ÄB MÎ MK +QÌB- H½Q oQÆM
H" M,K +?K+ M;"M M?QM; KÎ KB M; HçB M|B H" #^v +?K+ M;"M- /M i? M"Q +kM; F

@ *?"m hB m h` M;- F?®B ç€ M"v ç½ çQÊ+ i?—v J½ t2K [m - çWM; M|B ` +Y ç°M; i?
+?K+ M;"M i?b i¬B b) F?¬M; #€M

G½Q oQÆM; +QÌB ?b ?b `^B `Ki i v p - M?QM; HÌB M| F?€ +SM;- ç t2K M;"B +!
oQÆM; +kM; F?¬M; T?^B H" F M;®+ - M;"v ?¬K [m ç½ i?'v h` M; .m T?€i bBM? K•
#•v ;B| i M FB HçB çB i?2Q b m HQM; h` M; .m - #B i +?„+ i? M"Q +kM; +! w Km®

h` M; .m M;^B +?^K ?'K i` M K†i ç'i ;B®M; M?Q ç M; ç€M? ;B€ F?®B p"i HB m ç€ ?
` /Q [m M; F?|2 K„i HçB M?bM b M; L;?B K E?^B- F?B i?'v +?mv M;B iQ p'M H"
KÈB çSM; H MX

@ "av +?K+ M;"M i?b #^v +?K+ M;"M- F?®B ç€ M"v F?¬M; i - i? iQ +? F?€ HÈM- +!
i`Q

h` M; .m i`—K M;•K K°i +?9i `^B +?Q ` [mv i ç`M? Km HçB F?®B ç€ FB - M; v b n

@ *?9 oQÆM;- +?9 Km®M H'v iB M K†i ? v +?mv M F?Q^M\

æ +?Q iB M ;B Q /`+? i?b +?¶ M`v i?Q`iM; /MM; iB M Kti- M?QM; +kM; +| p`B ¬M; ;B Q /`+? HÈM K`+kM; ?QÈM; p T?Q M;•M ?`M; tBM K€v [mûii? - pbi? K`? B # F?Q^aM ç ;B Q /`+?X

@ h` M; .m - M? F?¬M; T?^aB

@ L`v 2K /•m- +-K b¼i +| K i F?¬M; \ æQ ç•v ç¢B + +-K +?Q

h-M >mv M ",M; #B i`ä h` M; .m M;`v ?¬K [m ç½ t2K M?[M; i<sup>a</sup>M; ç€ FB K°i HQÊi M`v H¢B Km®M Km - F?B M`M; ç M; ç`M? H M iB M; ?ÄB i?,K i?b .QÆM; oo Î# M + HÌBX

.QÆM; oo p` h` M; .m ç½ Î+MM; M? m ?ÆM #®M M,K ç¢B ?¼+- i?"i bU ?B m`i`ä +| H) H` ç M; Km®M +?ÆB F?,K M;QÌB i X

E?¬M; ç + "T ç M h-M >mv M ",M; p` h®M; hBM? Zm•M F?¬M; ?B m ç-m +m i B M +kM; F?¬M; [m M i•K ç M M?[M; p'M ç M`v- H½Q pW +QÌB pW M|B,

@ *`m hB m h` M;- M m +`m +| iB M Kti i?b i®i M?'i- +?mv M F?Q<sup>a</sup>M`i T?B M iQ€

@ æQÊ+- p`v i?b iB M Kti- ""M? S?B- H'v` #^av +?K+ M;`M

h` M; .m F?); "i ç-m- ?„M [m v b M; M|B MÈB ""M? S?B- b m ç| H¢B i?'v L;?B K ?W H¢M?- H¢B /MM; €M? K„i F?BM? i?Q`iM; M?bM KbM?X

ó*QM #` M| - iB m iY M;QÌB F?¬M; T?<sup>a</sup>B çB i?2Q M? b Q\ h? M`Q H¢B F?¬M; +?`r

h` M; .m imv KÎ KB M; ;¼B ""M? S?B H'v iB M M?QM; i?U+ i H¢B ç M; +?Ì L;?B +?d H` ?„M F?¬M; M;Ì L;?B K E?^aB FB H¢B`i´M- +?d çSM; ç| F?¬M; M|B HÌB M`

G-M M`v h` M; .m K M; i?2Q i´M; +°M; M,K i`,K M;`M iB M Kti- #^av +?K+ M;`M + ;B'v MB K T?QM; +O M;•M ?`M; pšM +ÁM KÈB- +,M #^aM F?¬M; +-M T?^aB ç K- i? H¬` M;Q`BX

@ *?9 oQÆM;- +?9 FB K i` çB- +| T?<sup>a</sup>B H` #^av +?K+ M;`M F?¬M; \

h` M; .m ç½ çB ç M MQÊ+ M`v i?b +kM; +?d +| i? #B M ;B^ai?`M? i?"i- p®M ç`M? F?¬M; M;İ ç®B T?QÆM; H¢B F?€´M ç`M?- KbM? +?d +| i? i?m p`Q K`i?¬BX L?Q #S+ #®B- +QB M?Q H` KbM? ç M #M i´M i?'i +?Q H½Q oQÆM; pb F?®B F ?mv i i?

@ > ? - F?¬M; +-M FB K i` - F?¬M; +-M FB K i` - ç•v +ÁM ;B'v MB K T?QM; +O

G½Q oQÆM; pmB p` Kti- H½Q /M +| +?9i #m<sup>2</sup>M #U+ pb ?`M? ç°M; +O h` M; .m pšM #`v` i`QÊ+ Kti- H½Q pW M|B pW pQÆM i v` M?"M iB MX

@ æÊB +?9i- H½Q oQÆM;- i¬B +ÁM Km®M t2K i^aM; ç€ FB +O +?9

E?B ;B Q /`+? +?m`M #` ?Q`M i?`M? i?b L;?B K E?<sup>a</sup>B +m®B +MM; +kM; KÎ KB M; ç M; M?"M iB M +O H½Q oQÆM; K°i +€+?`i K'i H T?ûTX

@ hB m iY- Km®M +? i T?^aB F?¬M; \ *?9M; i¬B ç½ Km #€M tQM;- H`K ;b p`v\

h` M; .m KWM; i?¬K M?QM; H¢B +® ;„M; iÄ` iS+ ;B`M- #„i ç-m +?o KkB /MB p`C

@ h?S ç| +ÁM +?Q #€M`v- B #Ä` M?B m iB M i?b i?m p`Q- i? M`Q\ Jm®M ç€M L;?B K E?^aB QÊ+ ;b #•v ;B`h` M; .m ç€M? p`Q Kti KbM?- pbi M p bo FB ç M; ç çQÊ+ ?„M T?•M T?|`ä`M;- Hm¬M +-K K€v [m v çSM; bÆMX

@ æQÊ+- p`v i?b M? t2K- +S t2K çB

h` M; .m +® ;„M; iÄ` €T +? +ÆM ;B`M- ?„M T?šM M°i?m i v p - H¢B M|B pÈB H½

@ *?9 oQÆM;- iB M ç½ çQ b M;- +?9 +| #€M ? v F?¬M; i?b M|B K°i +•m çB\

@ *`m hB m h` M;- çB m M`v \*`m +S ç +`m i t2K [m - M m +`m i F?¬M; +-M i?b i

G½Q oQÆM; +® ;„M; iÄ` F?| tY- #m¬M #€M i?“i bU H` B i`ª; B€ + Q i?b çQÊ+- +
; B€ K°i i`, K M; “M K` H¢B #€M +?Q M? pÊB; B€ #ªv +?K+ M; “MX

@ *?9 oQÆM; - +?9M; i ç m ç½ #“M; B€ F„ +“M; - +?9 +kM; F?¬M; i? M?Q p”v çQÊ
h` M; .m M; ?2 p”v i?b iÄ` K’i ?SM; - ; B¼M; çB m +kM; F?¬M; +ÁM / M; ?2X

@ L”v +”m i` B- +?d +¬M +”m` ; B€ + Q- i’i M?B M M| b) H” +O +”m

@ *?9 oQÆM; - çB m M”v +ÁM T?ªB M|B M[b Q\ B i`ª; B€ + Q i?b b) #€M +?Q M;

@ æ9M; p”v- +?Ê M”v H” +?9M; i KÎ` - B i`ª; B€ + Q i?b #€M +?Q M; QÌB ç|

*| p”B M; QÌB Î# M +¢M? çSM; ` H”K +?¶ /U +?Q H½Q oQÆM; - ç m H” M?[M; M; Q
H” ; B9T çÐ HšM M? mX

L|B i?“i i?b M?[M; M, K kyy8 pšM +?Q H” i?ÌB çB K; B Q /` +? F ?mv i i?¢+? +U+ F
HB m ç€ F ?mv i i?¢+? +| #B m ?B M F?€ i®i p” F?¬M; HÈM i?QÌM; +?d +| ; B€ # M
oQÆM; b„T #€M çQÊ+ K°i F?®B ç€ pÊB; B€ #ªv +?K+ M; “M H”K +?Q M; QÌB i ç M
+QB M?Q p·v [m M? [m¬v ?”M; +O H½Q oQÆM; X

@ M? h”Q- M? t2K F?®B ç€ M”v i? M”Q\

GÌB M|B pW `²B +O M?[M; M; QÌB p·v [m M? H”K +?Q p K†i +O h` M; .m +| +?9
+kM; H”K +?Q MK +QÌB i` M K†i L; ?B K E?ªB +”M; i? K ç„ +w- ?„M [m v ç¬m T?·F
t2K tûi- +?QM? ?„M M”Q +| #B i; b- +?d bÊ F ?mv i i?¢+? H” ; b +kM; +?ŠM; #B iX

L; ?B K E?ªB imv H” K°i +¬M; iY [m¬M €Q HK H” M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB i?^M; M;
T?ªB F ç€M? K’i Hw iQM?- +kM; bÊ h` M; .m p” ç®B T?QÆM; /B M i`Á- pb p”v KÊ
iB M` +?m~M #` ; B Q /` +? KÊB çSM; ` +ªM H¢BX G9+ M”v ?„M M?bM ; QÆM; K†i F
i?’v `’i bªM; F?Q€BX

E?®B F ?mv i i?¢+? i` M K†i ç’i i?m°+ p HQ¢B p”i HB m ç€ +| ? B ç¬m tm’i ?mv
K” ç´i ?¢+? i?„M; - M m +?QM? ; B[+kM; tm’i ?mv i i?b t2K M?Q ç€M? +m°+ i?„M
i?b F?| i?m ?²B çQÊ+ iB M p®MX G9+ M”v M? h”Q t2K tûi `’i +~M i?“M- b m KQÌB
çSM; H MX

@ M? h”Q- i? M”Q `²B\

h?’v M? h”Q i?m ?²B M?[M; /KM; +K t2K tûi i?b L; ?B K E?ªB p°B p”M; ?ÄB- ?„M +K
; B Q /` +? +O h` M; .m `²B H¢B F?¬M; Km - M?Q p”v M; QÌB K’i K†i H” #ªM i?·M K

@ hQM? ç€M? +m°+ F?€ HÈM M?QM; ç€M; ; B€- #ªv +?K+ M; “M t2K M?Q T?M ?ÊT-
b) HÈM

E?®B ç€ FB +?d +¬M +| i? #° H° ? B KQÆB T?¬M i`, K tm’i ?mv i Î +?QM? ; B[i?b
; B€ i` M M, K i`, K M; “M- +?Q /M Î ; B[+?d +| KQÌB T?¬M i`, K tm’i ?mv i i?b #ªv +?K
+?Q M M M? h”Q +kM; +| i?B M w Km®M ç€M? +m°+ X

@ æQÊ+ `²B- i¬B #B i`²B

L; ?B K E?ªB pW M; ?2 M|B +| i? ç€M? +m°+ i?b T?’i i v +„i M; M; HÌB M? h”Q- b
pÊB H½Q oQÆM; ,

@ h€K +?K+ M; “M- i¬B Km®M Km F?®B ç€ FB - H½Q oQÆM; - H¬M M”v +QB M?Q
M? i`ª iB M çB

@ «B- +?9 oQÆM; H¬M M”v #m¬M #€M ?ÌB

839X *?QÆM; 83j Y 839, *?Ê

>Q”M; EBK æ²M;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM; 83j Y 839, *?Ê

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ æ9M; p"v- i€K +?K+ M;"M- ``'i i®i

@ æ•v +kM; H" €M? K„i +O +?9 oQÆM; i®i- M m F?®B ç€ FB K" ç' i?¢+? i?„M; - b M;"M

a m F?B M;;?2 çQÊ+ L;?B K E?ªB #€Q ;B€ i?b K¼B M;QÌB p•v [m M? ç m M;?` Hm" F?•K T?K+ K" i`QÌM; ?ÊT ;?2M ;?ûi +kM; F?¬M; T?ªB H" +€ #B iX

@ *?QM +?K+ M;"M- H½Q oQÆM; - i¬B ` ;B€ +?QM +?K+ M;"M

G"K ¼B M;QÌB +ªK i?'v #'i M;ì H" h` M; .m +kM; /Si F?Q€i H M iB M; #€Q ;B€- b ? B +¼+ iB M iW ""M? S?B çti +?²M; H M b® iB M #ªv +?K+ M;"M pW `²BX

E?¬M; +?d H" M;QÌB p•v [m M? +?Êi b[M; bÌ K" M; v +ªL;?B K E?ªB +kM; #` ç°M; +?Q FBM? M;¢+- M;QÌB i çSi F?Q€i p" i`U+ iB T?ÆM +ªKbM?- M m bQ` i?b +? v m ?ÆM `ä `""M;X

@ J°i i`,K M;"M

L;?B K E?ªB F?¬M; + K HÁM; v m i? - b m ç| H¢B ?ûi ;B€- çB m M"v H"K +?Q M;Q FBM? ?Q""M;X hbM? ?m®M; H"K +?Q L;?B K ç¢B i?B m ;B ``'i i?Ä K½M- iB M H" i?ŠM; p"Q Kti K'v i?^M; H€Q iQûi F?€+X

@ J°i i`,K KQÌB M;"M

h` M; .m H¢B /Si F?Q€i ?ÆM- i`U+ iB T #`v iB M H M F?®B ç€ FB - #° /¢M; +?d + +QB M?Q i? M? iQ€M tQM;X

L;?B K E?ªB pW ç`M? i,M; ;B€ i?b M? h"Q # M +¢M? +?Êi H M iB M; , i`mv M + "T

@ L;?B K i?B m ;B - F?®B ç€ FB +?d +| i? #Ä ` K°i i`,K M;"M H" M?B m M?'i- ç i? #Ä ` - M?QM; M m M?B m ?ÆM i?b +¬M; iv +kM; F?¬M; ;€M? çQÊ+

@ M? h"Q- M? +| w ;b\ J°i i`,K M;"M i?b ç€M; H" ;b\

L;?B K E?ªB M;;?2 p"v i?b +?Êi b[M; b®i- b m ç| H¢B M' B ;B"M- M? h"Q M|B p"v KbM? ``\

M? h"Q +QÌB F?´ M|B,

@ L;?B K i?B m ;B - ç•v H" HÌB M?„M +O ;B€K ç®+ G K

@ a Q\ .QÊM; M?„M p"v ``\

@ æ9M; p"v- F?¬M; iBM + "m +| i? ;¼B çB M i?Q¢B +?Q ;B€K ç®+ G K

a m F?B M;;?2 çQÊ+ HÌB +O M? h"Q i?b L;?B K E?ªB iÄ ` +| ?ÆB +?¬M +?W- ?„ p"Q +¬M; iv +O /QÊM; +kM; H" pb i`QM; M?" +?Q ` €T HU+- K" ¬M; /QÊM; FB + KbM?X

æ9M; H9+ M"v h` M; .m /MM; €M? K„i F?BM? i?QÌM; M?bM L;?B K E?ªB- b m ç| [

@ *?9 oQÆM; - K°i i`,K KQÌB M;"M H" ;B€ i®i- +?€m ç•v +| i? #Ä i?ŠM; iB M Kti- / F?€+- +?€m i?'v +?9 M M M?"M H'v iB M p" #€M H¢B +?Q +?€m

@ æ9M; p"v- +?9 oQÆM; - iB m iY M"v +| i?"M? w- M M #€M +?Q + "m 'v

@ æ9M; p"v- i M FB /M +| M?B m iB M +kM; F?¬M; i?'v H'v ` - M M #€M +?Q i?¬v

@ *?9 oQÆM;- iB m iY FB F?¬M; +| iB M- çWM; [m M i•K- K m #€M +?Q i?¬v h` M
 @ h?¬v i` M; H` + Q i?O ç´ i?ç+?- ç½ M?bM F?®B ç€ FB i?b # M i`QM; +?„ +?„M
 æ€K M; QÌB p•v [m M? #„i ç-m²M `Q- B +kM; i?´v i M L; ?B K E?ªB FB `ä`M; H` i
 i9v +?d H` HÈM iB M; K` i?¬B- pb i? H` +?mM; [m M? HçB iB T iK+ p M; H M M? [M
 @ B M iB ¬M; F?¬M; +| iB M\ æS M`Q M iB\ «M; ` ; B€ K°i i`, K M, K +?K+ M; `M- H`
 L; ?B K E?ªB #` M; QÌB +?mM; [m M? +QÌB M?çQ K` ç-m [mª /Q ç½ M iM; H M- ?„M
 KbM? +| iB M +ÁM K i+ i? iW i`QM; # i T ` `²B pmM; pšvX
 h` M; .m M?bM L; ?B K E?ªB ç M; çÄ K t i iQ i B K` F?¬M; F?ÄB i?¬K M i MK +QÌB
 K°i +€B +?`v ; ¶- +?d +¬M M iB K°i +•m ç½ M´B ; B`M M; v- M?QM; H9+ M`v KÈB +?
 ç M KS+ H`K +?Q ç®B T?QÆM; #` i´M i?QÆM; ; •M +®iX ob F?¬M; Km®M +?Q i M
 p2 i`QÈ+ K t i KbM? - ?„M [mv i ç`M? +?Q ` K°i K²B HY +m®B +MM; X
 h`QM; [m€ i`bM? ; B Q /`+? ç² +´ i?b i?QÌM; i?´v M?´i p` i?U+ /KM; M?´i +?QM? H`
 H` +•m +€- +| M; ?o H` H`K +?Q #-m F?¬M; F?Q Km #€M i`Î M M b¬B ç°M; - M? [M
 H M ; B€X
 L?QM; ?ç #° / H`K K` +kM; / M?bM ` - i?´i` M i +ÁM +| M?B m +?9 w- M m M?Q i
 +?Q M; QÌB Km bÈ ?½B #Ä +?çv- ?Q†+ H`K F?¬M; i®i- H M ; B€ F?¬M; ç9M; +€+?
 i?b b) F?¬M; B i?2QX
 :B®M; M?Q i`QÈ+ FB >¬m hY p` æçB >MM; ?ç #° h` M; .m - M?Q p`v çQÈ+ ; ¼B H
 M?bM ` X ob i? +| i? M iB H` M? [M; M; QÌB ,M +ÆK i`QM; M; ?`M? ç² +´ +kM; F?¬M
 i iQ iM; - M m ç-m i+ F?¬M; çO ç /MM; - +, M #ªM çWM; p`Q i`QM; M; ? M`vX
 >ÆM M [F?B #€M #´i +S p`i T?`K M`Q ç i +kM; +¬M T?ªB ; B [?Ä ?¬m- +kM; +?ŠM;
 iB M? ?m®M; ; B€ H M [m€ + Q- p`i b) +? i M; v i` M i v +?OX
 L?QM; ?¬K M v h` M; .m HçB [mv i ç`M? çB i?2Q ?QÈM; M?Q p`v- F?€+ pÈB M? [M
 M; `M? ç² +´ - i?S M?´i H` h` M; .m p` H½Q oQÆM; +kM; F?¬M; i?QÆM; HQÈM; i`QÈ
 .m +kM; ç½ iQM? ç M iB M? ?m®M; L; ?B K E?ªB F?¬M; i? K /U- +?QM? KbM? b) ç
 æ²M; i?ÌB / M? iB M; +O h` M; .m i`QM; T?QÆM; /B M ç´ i?ç+? H` [m€ HÈM- M m
 æS+ #B i`ä h` M; .m i`QÈ+ ç i ç½ t2K [m p` F?¬M; M?bM i`9M; F?®B ç€ M`v- +?
 #`TX \*ÁM L; ?B K E?ªB p` M? h`Q- #¼M ?¼+`M; F?¬M; M?bM ` +?9i K M? K®B M
 @ *?d #B i ç t i; B€ + Q ?ÆM KQÌB M; `M b Q\
 h` M; .m F?BM? i?QÌM; ?W HçM? K°i iB M; - b m ç i ?„M FûQ # H¬b m HQM; ``M?
 @ *?¶ M`v +O i¬B +| M, K i`, K M; `M iB M K t i- +| ; BÄB i?b ?ûi; B€ i?2Q M [çB
 h`QM; M; `M? ç² +´ i?b h` M; .m t2K M?Q +| FBM? M; ?B K + Q p iB- ç´ i?ç+? F?¬M
 tûi; B€ i` ` ?`M; ? i p` #ªM i?•M- +ÁM H` ç€M? +m°+ HÁM; M; QÌB- h` M; .m #•v ; B
 /B M +O L; ?B K E?ªB X
 :B€ +ª KQÌB M; `M i?´i bU F?¬M; t t`+? [m€ M?B m- h` M; .m +?m`M #` çÈB L; ?
 KbM? b) tQ v K t i #Ä çB- ç +?Q L; ?B K E?ªB pmB KWM; X
 @ L`v- p` FB - çWM; +?d #B i M iB K²K- M; QÌB i ç½ H´v iB M ` `²B- K m +9i çB
 @ æ9M; p`v- +¬K i? M; •M ?`M; i`QM; i v i?b ; BÄB H„K b Q\ >mvM? ç i¬B +kM; +
 M; ?B T- F?¬M; TªB- ç•v H`
 @ s2K ` F?®B ç€ FB i?´i bU H` [m€ i®i- M m F?¬M; i?b i?¬v h` M; +kM; F?¬M; +?
 o¬iB M? #®M T?Q +?Êi i`Î M M M€Q M?B i- h` M; .m çQ ` K°i # H¬iB M i?´i bU
 iB M; ²M`QX
 @ *`m hB m h` M; - i¬B #€M F?®B ç€ +?Q +`m- i M FB F?¬M; #B +| tm M`Q F?¬M

E?¬M; +?d²M"Q t2K M€Q M?B i- H½Q oQÆM; +kM; MY i?"i MY ;B^aKm®M çB +
i` M K†i ç€X

h` M; .m i?'v ?"M? ç°M; +O H½Q oQÆM; i?b i?ç i bU +| +?9i /Î F?|+ /Î +Q`B- H½
i?U+- K" i?"i bU +kM; H" M?Q p"v- M m çSM; i`QÊ+ K†i # Q M;Q`B K" H½Q H'v iB
F?¬M; +ÁM K†i KkB M"Q M[X

@ E?¬M; çQÊ+- KbM? F?¬M; i? i?m i?^M; M?½B FB çQÊ+- KbM? b Q +| i? i?m

G9+ M"v L;?B K E?^aB +kM; ç M; i` M? ç'm i`QM; HÁM;- pb ?„M T?€i ?B M iB M +C
M?B m M?Q p"vX

hmv #bM? i?Q`M; ?„M +| p"Bi`B m Km t2 t ?Q M?QM; ç| ç m H" +O M;Q`B M?"
F?¬M; +| b^aM M;?B T ;b +^aX

J" i'K i? i`QM; i v L;?B K E?<sup>a</sup>B +kM; +?d +| F?Q<sup>a</sup>M; #<sup>a</sup>v i`,K M;"M- M m M?Q F?¬M
;B9T çÐ- +,M #^aM L;?B K E?^aB F?¬M; +| F?^aM,M; ç M ç•v T?•M + Q i?'T pÈB h` M

@ h¬B ` ;B€ b€m i`,K M;"M- F?¬M; T?^aB +| M?B m iB M b Q\ :BÄB i?b #Ä` i? K I

@ > ? - p"v +?9M; i +MM; çB t2K- p"i HB m ç€ +O [m-v ?"M; M"v H" +O K°i ¬M; F?m L; ¼+ L? K aÆM +?9M; i¬B

oQÆM; hB m ."i +QìB +QìB +MM; +?"Q ?ÄB pÈB M?|K .QÆM; oo- b m ç| ?„M çB p"i HB m ç€X

L?[M; F F? B i?€+ ç€ i`QM; L; ¼+ L? K aÆM çQÊ+ +?B ` H"K ? B HQçB- K°i HQçB H" F? B i?€+ ` +?O v m /MM; +?Q +?QM? KbM?- K°i HQçB F?€+ +?QM? H" i`U+ iE H9+ M"v +O K°i ¬M; +?O M?Q p"vX

Zm-v ?"M? M"v +| /B M iQ+? F?¬M; M?Ä- ?ÆM K°i i`, K Kûi pm¬M; - +| M?[M; F?® M?[M; F?®B ç€ M?Ä M?Q M„K i v- i`i +^a çQÊ+ b„T çti /U p"Q ç° HÈMX

*| ? B # +?K+ i?QÆM; M?•M M; ¼+ i?ç+? ç M iW F?„T MÆB i`QM; +<sup>a</sup> MQÊ+ ç M; H h` M; .m pW KÈB ç M ç½ +| M?B m M; QìB H M iB M; +?"Q ?ÄB- M?bM [m i?b i? H" ;†T Î ?°B +?Ê "bM? *?•mX

E ?mv i i?ç+? imv i?QìM; çQÊ+ /MM; H"K 'M iQM M?QM; +kM; i?QìM; çQÊ+ /MM; i? H"K ?"M; K„ M; ? + Q +'T- `i M?B m +Y ?"M; M; ¼+ i?ç+? +| #€M p"i i` M; i`Q K" H9+ M"v +| `i M?B m ¬M; +?O +¬M; i v +?•m #€m i`QM; MQÊ+ ç M MÆB M"vX

@ >mv M ",M; - 2K p" .QÆM; oo pÈB K¼B M; QìB Î M; Q" B M|B +?mv M K°i H9+ - F?¬ b) [m v `

h` M; .m M?bM ç²M; ?²- ç½ H" ?ÆM #®M ;Bì- ?„M ç½ #` i M F?®M L; ?B K E?ªB F F?¬M; TªB H" +?Ê F ?mv i i?ç+? b) KÎ i`QM; p" B M; "v- bÊ `^M; ?„M +kM; +| i•K EªBX

@ E?¬M; +| ;b- 2K i?2Q ;B9T M?

h-M >mv M ",M; +QìB M?çi- M" M; `i i?Q+? çQÊ+ M?bM i?'v p iU iBM +O +?²M; HB m ç€X

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HìB +O h-M >mv M ",M; i?b h` M; .m +kM; F?¬M; M|B M?B tûi M?[M; F?®B p"i HB m ç€ Î # M i`QM; X

*?Ê F ?mv i i?ç+? M"v +kM; F?¬M; H" +?QM? [mv- pb p"v M m çti K°i F?®B ç€ M #` i?¬M /•M M"Q ç| KQÊM ;B| # K,M; - +?mv M M?Q p"v F?¬M; TªB +?Q iWM; T?¬M; +?O [m-v ?"M; ç m #`v M?[M; p"i HB m ç€ M?Ä Î +?mM; [m M? KbM?X

SªB #B i`^M; F ?mv i i?ç+? +kM; ;B®M; M?Q T?d i?9v ç| +?QM? H" F?¬M; i? / ;B€ +<sup>a</sup>- pQ /K M?Q F?®B p"i HB m ç€ +| +?S F ?mv i i?ç+? ççB ?²M; #`Q K" h` M p"Q M; "v ?¬K [m - imv +?d M?Ä M?Q +€B #`i HY M?QM; ;B€ i` HçB i` M p" B i` B r

@ h?¬v h` M; - M? t2K F?®B ç€ M"v M?Q i? M"Q\

h` M; .m pW KÈB çB ç M # M +çM? K°i F?®B p"i HB m ç€ +| i? iQ+? F?€ HÈM i KB M; ?ÄBX

æ•v H" K°i F?®B p"i HB m ç€ ?bM? +?[M?"i- /"B K°i Kûi- `°M; M,K KQÆB +2MiBK2 H²B HãK F?¬M; ç²M; ç m- h` M; .m ç€M? ;B€ F?®B ç€ M"v TªB M†M; p" B i`, K +•

Í K°i p` i`B i` M F?®B ç€ +| K°i T?¬M çÄ `U+ iQ M?Q HÁM; #`M i v H° ` # M M; Q" +2MiBK2i +ÁM +| M?B m iÆ K€m- H"K +?Q M; QìB i pW M?bM [m b) iBM iQÎM; F?¬M; Qi F ?mv i i?ç+?X

@ > ? - M?bM F„ ?ÆM; M|B- ;B€K ç®+ oQÆM; i?'v F?®B ç€ M"v i? M"Q\

h` M; .m +kM; F?¬M; bY /KM; HBM? F?Q- ?„M +~M i?"M t2K tûi M?[M; T?¬M K"m HçB t2K ?QÈM; i?~K i?'m +O iÆ K€m- iW #B m ?B M +| i? i?'v ç•v H" K°i F?®B ç

oQÆM; hB m ."i M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b M?bM F?„T #®M T?Q - F?B F?¬

@ "B m ?B M i?"i bU [m€ i®i- i¬B +^aK i?'v ;B®M; M?Q +| p ;B^a- i?¬v h` M; - i?¬v t

@ *€B ;b- ç i¬B t2K

h` M; .m #` H`B M|B +O oQÆM; hB m ."i H`K +?Q ?QªM; bÊ- ?„M +| #B i p pB
M?QM; i`QÊ+ M v +?Q iWM; çQÊ+ i?'vX

h` M; .m iB T M?"M ç M TBM p` FQM? H9T +O oQÆM; hB m ."i- b m ç| M;²B tm®
L;Q`B M;Q`B i?'v ç°M; i€+ +O h` M; .m H9+ M`v `i [mv +O- `ä `M; ç M; /MM; ç
t2K tûi ?QÊM; çB +O p•M K€m- i? M?QM; HçB F?¬M; #B i ?„M pW M;²B tm®M; c
p"i HB m ç€X

@ E?¬M; T?ªB H`K ;Bª b Q\

h` M; .m /MM; HBM? F?Q M?bM p`Q iW p` i`Q +| K°i F?®B F ?mv i i?ç+? iQ M?Q
K„i pQ iB T t9+ p`Q F?®B F ?mv i i?ç+? i?b +ªK M?"M çQÊ+ K°i Hm²M; HBM? F?
HBM? F?Q `M ;B'm i`QM; M;¼+ i?ç+?- M| +?Q i?'v F?®B F ?mv i i?ç+? FB H`i?
L?QM; M m iB T iK+ t2K tûi i?b F?®B F ?mv i i?ç+? FB `|i p`Q +U+ KÄM;- +?d H`
/QÊB ç m H` ç€ i?Q`M;X L|B +€+? F?€+ i?b F?®B ç€ M`v M†M; p`B i`,K Fw M?QM
M?Q M?[M; ;b çQÊ+ i?'v # M M;Q`B K` i?¬BX

>ÆM M[T?¬M F ?mv i i?ç+? M?Q HÁM; #`M i v +kM; F?¬M; T?ªB i?m¬M F?B i- +
ç| H` HQçB i?Q`M;- /M H`K i?"M? +QM /'m ? v p"i i` M; bS+ +kM; +?d +| ;B€ #ªv +

@ E?¬M; ç9M;- i?S M`v h?"i bU H` H`K ;Bª

h` M; .m +`M; t2K +`M; F€ [m€B- M?[M; imv M F ?mv i i?ç+? M?Ä HçB F?¬M; +|
M?[M; i²M içB ;B®M; M?Q H` /¬mX >„M +`M i?"M t2K tûi- i`,K T?¬M i`,K +| i? t€
M`v çQÊ+ M;Q`B i ç°M; i v ç°M; +?•M p`QX

83eX *?QÆM; 83e , GQm Zm M h`QÆM;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 83e, GQm Zm M h`QÆM;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h` M; .m iWM; çB i?2Q +?9 æS+ ç T?•M #B i F ?mv i i?ç+? i?"i ;Bª- #B i `ä H`K ;
+| #®M #B M T?€T- i?S M?'i H` F?ªK MçK- +?QM? H` HU K°i F?®B ç€- +?¼M çB H
M?Ä F?€+ #B i- b m ç| /MM; MQÊ+ bÆM i?Ov M;•M ç p) H M- HçB ?QM; F?¬ p` +?

L?QM; T?QÆM; T?€T p) bÆM i?Ov M;•M M`v HçB F?¬M; +| çQÊ+ ç° +SM; M?Q i?"

*ÁM +| K°i T?QÆM; T?€T M[+?QM? H` M;•K- T?QÆM; T?€T M`v +| ?ÆB T?S+ iç
M;•M HQm ?| H M i` M sQÆM; >| i?ç+?- ?QM; F?¬ `²B HçB iB T iK+ #¬B H M- Hç
M;•K i`QM; K°i HQçB M?U +•v i`QM; bm®i- HçB ?QM; F?¬- b m ç| /MM; +€M? K`M

.MM; T?QÆM; T?€T M`v H`K ;Bª F ?mv i i?ç+? pb M?U +•v b) #B M +?'i- H•m M;`
HçB T?®B ?ÊT pÈB K`m çÄ +O i?Ov M;•M HQm ?| # M i`QM;- /MM; FQM? H9T [n
` p'M ç X

GQçB i?S # +?QM? H` +„i /€M- +?d i?Q+? ?ÊT +?Q M?[M; F?®B ç€ +| #B m ?B M i
F?¬M; +¬M T?ªB M|B M?B mX

*m®B +MM; +?QM? H` T?QÆM; T?€T H`K ;Bª #´ bmM;- ç•v H` +?Q i? K i?Ov M;•M
ç½ +| tm'i ?mv i- +kM; F?Q€+ H M K°i HÈT M?U +•v KÄM;- b m ç| K t€i `MX

S?QÆM; T?€T M"v K"m çÄ +M; i? K`U+`Ð- F?¬M; i? M;?B M;?İ ç! +?QM? H" /
i,M; iB M- ç²M; i?İB i`QM; i?"i +! ;Bª- ;Bª ;Bª i?"i i?"iX *?Q M M F?B [m M b€i p
+¬M M M +?9 w ç M M?[M; T?QÆM; T?€T H"K ;Bª- M?Q p"v i`€M? tm'i ?B M ibM?
*?•môUhQ+? Zm M *¬M; +?O [m M K'i EBM? *?•mVX

E?®B p"i HB m ç€ i`QÈ+ K†i h` M; .m +?QM? H" bY /KM; T?QÆM; T?€T H"K ;Bª #
M?B m çQÌM; p•M i` M K†i ç€ i?"i bU +! tm'i ?mv i- b m ç! #¬B H M i?Ov M;•M HQ
+O M?[M; çQÌM; iÆ K€m FB X

h` M; .m çSM; H M- F?2 H„+ ç¬m- M; QÌB i`QM; MQÈ+ i?"i bU F?¬M; iW i?O çQçM
#i F€M; "M? M;? p" p"i /KM; M"QX

@ h?¬v h` M; - i? M"Q\

oQÆM; hB m ."i Hm¬M Î# M +çM? i?'v h` M; .m çSM; H M i?b p°B p" M; H M iB M

@ > ? - K"m b„+ `i ç T M?QM; i?¬M F?Q i?b +! ?ÆB FûK

h` M; .m i?'v # M +çM? +! M; QÌB i?b +kM; +?d M!B ` K°i +•m F?€ KÌ K`i- K"m b„+
M; Q" B i®i- M?QM; i?¬M F?Q ?ÆB FûK +?QM? H" M!B p"i HB m ç€ M"v F?¬M; çO
oQÆM; hB m ."i #B i`i`äX

@ «B- M?[M; M,K M v i?QÌM; H" H"K ;Bª M?Q p"v

oQÆM; hB m ."i H„+ ç¬m i?Î T?b T?b iB T M?"M FQM? H9T p" ç M TBM i`QM; i v h`
pÈB h` M; .m i?b +kM; F?¬M; /WM; HçB Î [m¬v ?"M; M"v K" i`U+ iB T çB ` X

h` M; .m +kM; F?¬M; #Ä çB K" iB T iK+ Î HçB [m M b€i- /M M? +! H"K +?Q p"i HB
i?"i +Ð M"Q +kM; H" ;Bª K" i?¬BX L m H" M; ¼+ i?ç+? Km®M HW ;ç i? „M i?b `ä`
+?Q # Q ;B! +! ibM? ?m®M; M?Q p"v T?€i bBM?X

ob M? /M H"K ;Bª #^M; p"i i?"i M?QM; +kM; F?¬M; i? içQ ?bM? i?2Q ç9M; MB M ç
+?QM? H" K°i +?mv M ;B ;B€K ç`M? M; ¼+ i?ç+? F?¬M; çB i?2Q +QM çQÌM; i?¬M

L?QM; b m F?B M?bM [m +?K+ F?®B p"i HB m ç€ +! #B m ?B M F?¬M; i i?b h` M;
M?•M +?QM? H" pb +?O M?•M +O [m¬v ?"M; M"v `ä`"M; #Ä i? K p"Q K°i +?9i p"i
F?®B p"i HB m ç€ +O KbM?- M?bM [m i?b i?"i bU H" F?¬M; i M?QM; i?"i bU HçB
H"K +?Q ? „M HB M iK+ H„+ ç¬mX

L?[M; F?®B p"i HB m ç€ M"v +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q +O i?¬M /•M K M; ç M- pb M
K°i iªM; ç€ F?€ i®i KÈB K M; ç M +?Ê- i?"i ` +! `i M?B m iªM; ç€ #bM? i?QÌM; - +

L?QM; M?[M; p"i HB m ç€ +O [m¬v ?"M; M"v T?¬M HÈM ç m +! tm'i ?mv i- +?d H"
+?O KÄ ç€ ;B +¬M; HçB- M!B +?mM; H" #` i?QÆM; M?•M #i HQÆM; ç°M; i v ç°M;

h` M; .m çB [m M?[M; F?®B ç€ HÈM- i`QÈ+ K„i tm'i ?B M M?[M; F?®B ç€ F?QªM
*?¶ M"v +! M?B m M; QÌB t2K M?'i- pb ç€ HÈM +! #B m ?B M i®i i?b ;B€ + Q- F?¬
+?¼M p" B F?®B +! #B m ?B M pW TªBX

L?QM; b m F?B ç M F?m pU+ ç€ M?Ä M?bM K°i H9+ i?b h` M; .m HçB iÄ ` F€ [m€
ó*QM #` M!- +?Q `^M; KbM? H" ççB bQ H"K ;Bª b Q!ð

h` M; .m iS+ ;B" M i?¬K K„M; K°i +•m- p` ?mvM? ç M"v H"K ;Bª +kM; [m€ KS+ `²B
ç€ +! K°i +?9i K"m b„+ +kM; #` ;B +¬M; +?Q ?Q" M? i`€M; - i?"i bU H" +QM #` M! K
*! H) H" ¬M; +?O [m¬v ?"M; M"v M?" KÎ ?"M; M?m°K- pb i`QM; M?[M; F?®B ç€ H"K
K"m çÄ- +ÄM +! p" M; - H K- iQK- ç2M *! i? M!B H" çO K"m çO b„+X

@ >mv M ",M; - +?9 æS+ - +?9M; i çB i?¬B- ç½ i®B `²B- +?9M; i p /MM; +ÆK +€B

h` M; .m pb iS+ ;B" M M M +kM; F?¬M; i? K iB T iK+ t2K tûi- H9+ M"v K†i i`İB +kM
?mv i i?ç+? +kM; /¬M i®B HçB- /M b Q i?b +?Ê +kM; KÎ p" B M; "v- h` M; .m +kM; F

@ æQÊ+`²B-M;`v K B +?9M; i ç M bÈK K°i +?9i- /M b Q i?b +`m +kM; +?d i?m F +kM; F?¬M; +¬M +?9 w +`T #`+¬¬B- #•v ;BÌ M|B p +`T #`+ i?b

oÈB €M? K„i +O +?9 æS+ i?b i`i M?B M +kM; M?bM ` p`B T?¬M K€M? F?|2- #•v ; ;Bª ç² +´ ?Q†+ M;¼+ i?¢+? ç½ T?€i i`B M iW i?`M? T?~K b M; M;mv M HB m- +`M T?ÁM; #`X

@ *?9 oQÆM;- i v M;? +O +?9 i?"i bU +| i? iB M p`Q +€+ M?` ?`M; M,K b Q

a m F?B [m v H¢B M?` H½Q oQÆM; /MM; +ÆK i?b M?|K h` M; .m i?"i bU F?2M F? ç M M?[M; K|M M?Q +?BK i`o- HÊM `WM;- /M H` K|M ` m /¢B +kM; H`KM +?Q M? M¬M; i?¬M M?Q h` M; .m +ªK i?'v F?~m p` iQÆB KÊBX

@ > ? - i?Q+? H` i®i`²B- i?Q+? H` i®i- +`m hB m h` M;- ?¬K M v i¬B T?ªB +ªK Æ +¬M +€+ p` ç M ç•v i¬B b) KB M T?Q iQ`M #°

G½Q oQÆM; pšM +| #B m ?B M +U+ F€i?"i i?" T?9+ ?`m- M?QM; H9+ M`v i`B bªM FB Î i?¬M # M /QÈB L;¼+ L? K aÆM +kM; +| M;QÌB ibK çQÊ+ F?®B ç€ #€M pÈB ;

:QÆM; K†i¬M; +?O GQm +?Êi +SM; çÌ- ?„M F?¬M; M; Ì h` M; .m +kM; F?¬M; i`ª; çB m M`v H`K +?Q ?„M `i F?| +?`m- ;QÆM; K†i çÄ #WM; #WM;X

@ hW #Ä- ""M? S?B- i`ª iB M M;m²M

h` M; .m M;?o +?9i M[ b) +?Q .QÆM; oo ç M Km F?®B ç€ FB - ?¬K M v .QÆM; +MM; M?|K h-M >mv M ",M; p` h®M; hBM? Zm•M çSM; Î M;Q`B t2K +„i ç€- +| H) ¬M #B i #¼M ?¼ çB +MM; KbM?X

@ L`v- ¬M; +?O h` M;- ç•v H` ;B€ i¬B M|B ` - +| +•m` Q ;B€ i` M i`ÌB i`ª iB M M; v i`ª ;B€ +?S\

h?`v h` M; .m iÄ` [mv i HB i i?b ¬M; +?O GQm ç½ K'i FB M M?šM- imv pW `²B KbM? +„i F?®B ç€ FB - M?QM; b m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b i?"i bU

h` M; .m M|B F?¬M; b B- T?d i?9v p` F ?mv i i?ç+? H` F?€+ #B i- h` M; .m +| i? Î T?QÆM; /B M T?d i?9v M?QM; +?Q ?šM b) i?„M; Î T?Q F ?mv i i?ç+?- KbM? H +kM; H` [m€ ?mM; €+X

L?[M; F?®B ç€ ;B®M; M?Q p`v i`QM; +Y ?`M; H` `i M?B m- +| i? #€M çB K°i F?® /M M?Ä +kM; H` +| i?`i- pb i? K` i?€B ç° +O ¬M; +?O GQm +?Êi K K M?kM` X

@ «M; +?O GQm- M;`B +kM; #B i KbM?` Q ;B€ i` M i`ÌB b Q\

h` M; .m M;?2 p`v i?b MÎ MK +QÌB- t2K` F?¬M; +-M T?ªB H`K T?B M .QÆM; oo

@ o`i HB m ç€ +O F ?mv i i?ç+? i?QÌM; i?b T?ªB +| #B m ?B M K`m b„+- F?®B ç` +?d +| ç€ # M i`QM; K` i?¬B

@ «M; +?O GQm- i¬B +kM; F?¬M; M|B M?B m- F?®B ç€ M`v K°i M;`M ç²M;- ç| H` ; M m M? i?Q+? i?b #€M- F?¬M; i?Q+? i?b i?¬B

h` M; .m M®` M?[M; HÌB M`v H`K +?Q p K†i¬M; +?O GQm i`Î M M•K iB M? #`i ç` iB M; ç tY Hw h` M; .m - F?¬M; M; Ì +?QM? #ªM i?•M +kM; #` h` M; .m i?mv i T? +?d +| i? #€M çB pÈB ;B€ #®M M,K i`,K ç²M;- #•v ;BÌ +| M;QÌB i`ª K°i M;`M- B K`

*?QM? KbM? +„i` b Q\ JQÌB T?-M i?b +| +?QM H` bKT ç´ M?Q HÌB h` M; .m - #€M çÄ iQÆBX

«M; +?O GQm iB T M?"M KQÌB ? B i"TiB M ""M? S?B çQ ç M- b m ç| M|B,

@ «M; +?O h` M;- K°i M;`M i?b K°i M;`M- +QB M?Q i¬B p` M? F i;B Q #çM # - +S

@ >W- i¬B +| M;QÌB #çM t'm t M?Q M? b Q\

h` M; .m i?-K K„M; K°i +•m- ?„M pmB p iB T M?"M F?®B ç€- HçB ç ""M? S?B çQ ç²M;X G9+ M`v t2K M?Q ? B # M i? M? iQ€M tQM;- F?®B F ?mv i i?ç+? GQm Zm .m X

@ ""M? S?B- #Ä F?®B ç€ M`v p`Q i`QM; # H¬

h` M; .m +-K F?®B ç€ FB `²B i?m" M i v ;B Q +?Q ""M? S?B- ?„M +| i? HQ H„M; ç†i H M t2 ç`v b) H,M çB K'i- M?Q p`v +kM; F?|+ F?¬M; ` MQÊ+ K„iX

*?d H` ?`M? ç°M; M`v +O h` M; .m H`K +?Q ¬M; +?O GQm +| +?9i b[M; b®i- iB M T?QÆM; `i +QB i`¼M; F?®B ç€ FB - çB m M`v H`K ?„M ?®B ?"M- #B i p`v /M +? i

h` M; .m F?¬M; i? K [m M i•K ¬M; +?O GQm FB M;?o ;b- H9+ M`v i•K iB M? +O [m p`B [m-v ?`M;- Km p`B F?®B p`i HB m ç€ +| F ?mv i i?ç+? t ?Q # M i`QM; - i T?ªB K°i F?®B ç€ M`Q +| F ?mv i i?ç+? i®i M?Q GQm Zm M h`QÆM; M`vX

@ *?9 æS+- çB i?¬B- +?9M; i çB t2K M;QÌB i +„i ç€

833X *?QÆM; 833 , æ´ h?¢+? aKTX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 833, æ´ i?¢+? bKTX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm i-K

L?[M; F?®B p"i HB m ç€ F ?mv ii?¢+? K`h` M; .m pW Km T?-MHÈM ç m ?ÆM /MM; # +€B t2 ç~v- t2 M"Q +kM; i`"M ç-v- +| F?QªM; #®M i`,K +•MX

"®M i`,K +•M p"i HB m ç€ +| i? +?Q` #®M M,K KQÆB +•M F ?mv ii?¢+?- ?ÆM M imv T?~K +?`i F?¬M; + Q- i?"K +?Q +| M?[M; F?®B +?Q` F ?mv ii?¢+? K`m b„+ M m i¢Q i?"M? +QM /'m p" #€M Î hmv M .m h` B i?b pšM `i +| i? X .M b Q i?b M| i?m-M F?B i +O sQÆM; >| - i'i M?B M T?~K +?`ii?b F?€+X

a m M"v h` M; .m +?¼M p"i HB m ç€ F ?mv ii?¢+? ç m pb KK+ çQ+? H`K +QM /'m HQÈM; F ?mv ii?¢+? M?Q p"v +kM; çO +?Q hmv M .m h` B #€M i`QM; i?ÌB ;B M

L?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; ç`M? b) K M; i'i +ª; -M i`,K iªM; ç€ M"v p M?"- ?„M + -M K M; i?2Q p`B +?K+ +•M F ?mv ii?¢+? K`i?¬B- +?B H`K ? B T?-M bM? p` "

L?[M; i?QÆM; M?•M ç M sQÆM; >| i?m Km F ?mv ii?¢+? #bM? i?QÌM; ç m +?¼ p`Q #m´B b€M; - pb +S K¶B F?B ç M +?B m H¢B +| M?B m ç€ çQÊ+ çQ iW i` M M9 HÐ M?[M; F?®B ç€ i®i- pb p"v #•v ;BÌ H` i?ÌB çB K K` p` i?¬M /•M +?Q i?m K€v +,

L?QM; #m´B b€M; +kM; ç½ çO çQ ç M HÊB M?m" M +?Q ?„M- +?d `B M; iB M i?m M,K +?K+ M; "M- +S K°i H-M +„i H` K°i i`,K ç²M; - /MM; ç€ K`B i?b M,K KQÆB ç²M #m´B b€M; ?„M ç½ i?m HÌB p`B +?K+ M; "MX

@ *€+ p` ç M +„i ç€ b Q\ «B- H` +€+ p` "\ h¬B b) ;BªK ;B€- K°i F?®B ç€ +?d K°i i`, o` i?¬M /•M FB i?'v M?|K h` M; .m FûQ p`B +?B +t2 ç~v ç M i?b p°B p`M; iB M H +?K+ iªM; ç€ +O ç€K M; QÌB FB ?B M H M çÄ `U+ i`QM; K„i ?„MX

@ R8y b Q\ >¬K [m F?¬M; TªB Ryy "\ J` b Q H¢B H` K¶B iªM; ç€ iQM? iB M K°i [m€ KS+ b Q\

h` M; .m +ÁM +?Q M|B i?b .QÆM; oo ç½ ²M "Q- ;B€ iB M M"v `ä `""M; H` ç„i- h` M; ç€- M m +„i ? i b) TªB #Ä ` # M; "M ç²M; - ç•v i?"i bU H` HÊB M?m" M +ÁM + Q ?A

@ L`v- p` ç¢B + FB +kM; F?¬M; i? M|B M?Q p"v çQÊ+ - #•v ;BÌ +€B ;b K` F?¬M; i K†i +€+ M; QÌB ?¬K [m ç½ iWM; iB m T?Q Î ç•v- M?Q p"v K¶B H-M /MM; H` kyy K +€+ M; QÌB M,K KQÆB ç²M; `²BX

@ J` M m M?[M; F?®B ç€ +O +€+ M? +„i ` F ?mv ii?¢+?- +ÁM TªB [m M i•K ç b Q\

L; ?2 p` i?¬M /•M M"v M|B i?b ;B®M; M?Q H` M?|K h` M; .m ç½ i?"i bU +| ?ÌB p"v- /Î F?|+ /Î +QÌB- M; QÌB i`QM; M9B M"v `ä `""M; +""M; H9+ +""M; [m€X

G9+ .QÆM; oo +Á F K†+ +ª pÈB p` i?¬M /•M FB i?b T?Q b m HQM; M; Q`B +Y +| ç¼+ i`mv M KÈB M?'i i¢B X

@ G½Q u m- M; QÌB M"v i?"i [m€ ç€M; - +?9M; i çQ p h`mM; >ªB- ? B +?B +t2 + ç€ +kM; F?¬M; H` p'M ç

.QÆM; oo M|B K°i H9+ H•m K` i M i?¬M /•M FB pšM F?,M; F?,M; ;B€ M?Q +k- [mv /"M K€v +„i ç€ +O ?„M Î +?¶ M"v pšM H` ç°+ M?'i p¬ M?`X

o`i?¬M /•M ç½ bmv tûi`i H•m- M|B M,M; ç-v Hw H) ?MM; ?²M- F?¬M; i? pb M?|K
ç•v +?QM? H" +?mv M iU ç" T # #ªM; ?B m +O KbM?X

æ®B T?QÆM; M|B M?Q p"v H"K +?Q M?|K h` M; .m i?"i bU #®+ ?Ä - +ÁM M|B Kb
H" iU bM? H" M; Q|B FBM? /Q M? HÈMX

h` M; .m H9+ M"v +kM; `i #m²M #U+- ?¬K M v H"K b Q p"v\ Jm F ?mv i i?¢+? i?
KbM? H" F M; ®+- #•v ;B| +„i ç€ +kM; #` ç~v ;B€ H M + Q- ç9M; H" F€ [m€BX

h` M; .m +kM; F?¬M; T?ªB iB + +?9i iB M i? M"v- M?QM; /M b Q i?b +ªK ;B€+ #
F?¬M; i?QªB K€B ;b +?Q H„KX

@ .QÆM; oo- i?¬B F?ÄB- +?9M; i ? v H"

@ h`€M? ` - i`€M? ` - F?¬M; +„i i?b çSM; b M; K°i # M- çWM; çSM; ç•v +?Q +?QÈ
h` M; .m +ªK i?'v F?¬M; ç€M; ç çSM; ç•v M|B M"v M¼ pÈB p` i?¬M /•M FB - ?„M
b m HQM; p M; H M •K i? M? [m2M i?m°+- F?¬M; T?ªB L; ?B K i?B m ;B i?b +ÁM

@ *ÁM M|B KbM? H" +?mv M ;B - i¬B i?'v +?ŠM; [m +?d H" F +MM; F?´ K" i?¬B-
F?¬M; i? #Ä ` - +€+ p`- M m p"v i?b çSM; b M; K°i # M çBX

L; ?B K E?ªB p M? p€Q iU ç„+ çB ç M # M +¢M? K€v +„i ç€- H9+ M"v ? B i M p b
K°i F?®B ç€ tm®M; Î b m HQM; ç€K M; Q|B h` M; .m - +?QM? H" F?®B p"i HB m ç€
L; ?B K i?B m ;B ç½ Km pÈB ;B€ b€m i` ,K M; "MX

@ hB m iY M; Q|B Km®M ,M çÁM T?ªB F?¬M; \

.QÆM; oo i`WM; K„i- H9+ M"v # M +¢M? ?„M +| "M? S?B- pb p"v K" ç" M ¬M; h`mM
¬M; æ¬M; „„+- F?¬M; M; Ì H¢B t„M i v €Q çB H M T?Q i`QÈ+X S?ªB #B i`^M; i`
i? K ;B p"Q M?[M; +?mv M ~m çªX

h` M; .m FûQ .QÆM; oo H¢B `²B F?) M|B,

@ M? oo- +S ç +?Q i M FB +„i ç€- #Ä ` p" B i` ,K M; "M Km F?®B ç€ pSi çB- +| ;
çSM; t2K M€Q M?B i H" çQÈ+

h` M; .m ?¬K [m HW ;¢i L; ?B K i?B m ;B Km F?®B ç€ +O H½Q oQÆM; - i`QM
+?QM? KbM? F?¬M; çQÈ+ i?'v L; ?B K E?ªB +„i F?®B ç€ FB ` - F?¬M; M; Ì #•v ;B
ç€ H"K i`AX

@ " F?®B ç€ eyy ç²M; - i?m p"Q çB- M|B +?Q M? #B i- çWM; ibK M?[M; F F?¬M;
H„K K²K

L; ?B K E?ªB iÄ ` /QÆM; /QÆM; ç„+ w- h` M; .m i?'v p"v K" i?"i bU /Î F?|+ /Î +Q|
ç M ibM? ?m®M; ?¬K [m KbM? T?•M + Q i?'T pÈB ç" M ¬M; F?¬M; #B i H" ç9M; ?
i?¬M; KBM? [m€ i?'T- ;B®M; M?Q H" +| +?9i p'M ç - KbM? ?bM? M?Q H¢B +ªK i?'
>ÆM M[çSM; +MM; L; ?B K E?ªB i?b / /"M; H"K +?Q M; Q|B i pÆ çk +ª M„K- M; ?
M; m M; ®+X

@ M? h"Q- M? ç M +„i çB

L; ?B K E?ªB çQ ç€ H M #M +„i- H¢B çB [m M? p" B pÁM; - M?bM #° /¢M; i?b ;B®M
i`QM; HÁM; H¢B F?¬M; /€K- bÈ +„i p"Q F ?mv i i?¢+? # M i`QM; p" K' i Kti pÈB K½
h"Q ç M +„iX

*ÁM i`QM; F?®B ç€ +| F ?mv i i?¢+? ? v F?¬M; i?b ?¬K [m M? h"Q ç½ [m M b€
i? +?Q M M L; ?B K E?ªB KÈB iBM iQÎM; i`M i` M?Q p"v- M?QM; #•v ;B| ;†T Kti
`M; H" i`MM; ?ÉT X

M? h"Q `ä `M; H" M; Q|B H½Q Hmv M i`QM; M; ?M? F ?mv i i?¢+?- ?„M iB M H
i?¢Q- ç-m iB M H" +¬K H'v T?'M- /U i?2Q M?[M; çQ|M; iÆ K€m ç p) H M M?B m
?mv i i?¢+? # M i`QM; X

a m F?B p) i®i M?[M; çQÌM; +—M +„i- M? h¨Q +~M i?“M t2K tûi HçB K°i HQÊi- imv
+•M M?QM; +kM; +?d H¨ +| ?ÆB HÈM K¨ i?¬B- M? h¨Q F?¬M; ç`M? +„i M; v- i? M
+?Q i?“i F„X

@ M? h¨Q- b Q +ÁM +?Q +„i çB\

L;?B K E?ªB pW `²B t2K M?Q ?¨Q T?|M; - bY /KM; K€v +„i +?d +—M # i`,K ç²M; M?
i'i M?B M L;?B K i?B m ;B b) F?¬M; [m Mi•K +?9i iB M M?Q p"v- ?m®M; ?² HçB ç
.m X i`mv M +”T M?“i M? M? M?“i çB +?’K

@ L;?B K i?B m ;B - i`QÊ+ iB M K¨B K†i # M +€B ç½- M m # M +çM? +kM; +| tm'i
F?¬M; i? +„i

a m #ªv T?9i- ç M F?B M?|K h` M; .m TªB M; €T /¨B i?b M? h¨Q KÈB H¨K tQM; +—
+—K H'v K€v K¨BX

@ .M M? i +| M;?B M F?®B ç€ FB i?“M? #°i +kM; çWM; KQM; i?'v çQÊ+ bU i²M i
h` M; .m Î# M +çM? MÎMK +QÌB- F?®B ç€ FB i`QM; [m€ i`bM? ?bM? i?“M? ç½
F?€+ ç²M; ?| - pb p"v K¨ ? B ç—m +| #B m ?B M iÆ K€m M?QM; # M i`QM; +?d H
F?¬M; iQM? H¨ ç€ sQÆM; >| i?ç+?X a€m i`,K M;¨M b Q\ h`QM; K„i h` M; .m i?b
KQÆB ç²M; X

E?B M?[M; iB M; tQ i tQ i p M; H M- #¨M i v +O M? h¨Q `i´M- +?“K `½B K¨B i?2
o”i HB m ç€ F?€ t®T- pb [m€ i`bM? ?bM? i?“M? F ?mv i i?ç+? H¨K +?Q ç€ +| ç° +
i?'T- pb i? K¨ i®+ ç° K¨B ç€ H¨`i M? M?- F?¬M; # Q H•m b m i?b K†i ç'i ç½ +| ç—
i`„M; X

G9+ M¨v M? h¨Q +kM; p½ K² ?¬B- /U i?2Q bmv çQ€M +O ?„M i`QÊ+ ç|i?b F?®B
b) +| tm'i ?mv i- M?QM; #•v ;BÌ ç½ K¨B p¨Q # #®M +2MiBK2i M?QM; #°i ç€ `ÆB t

83NX *?QÆM; 83N , E?¬M; h®iX

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 83N, E?¬M; i®iX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm i—K

M? h¨Q +„M `„M; ç´B K†i K¨B- pb F?®B ç€ M¨v +| ?bM? +?[M?“i- M? h¨Q ç½ K¨B
H9+ M¨v /M tm'i ?B M F ?mv i i?ç+? +kM; F?¬M; i? M¨Q H¨K p”i i` M; i`Q- +?d +|
i?¬BX

ob p”v +| i? i?'v M m F ?mv i i?ç+? # M i`QM; F?¬M; TªB H¨ i?QÊM; T?¨K i?b b
b) H¨ pSi [m +Y b´- imv ç•v H¨ iB M `B M; +O L;?B K i?B m ;B M?QM; /M b Q i?
HU+ `i HÈM- pb b€m i`,K M;¨M +?QM? H¨ iB M HQÆM; M,K M,K +O ?„MX

@ sm'i ?mv i- tm'i ?mv i- tm'i ?mv i çB M¨QX

M? h¨Q #•v ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM ´M i v M?Q H9+ ç—m- i`QM; HÁM; i?—K +—m M;mv
b m F?B iW K°i K†i F?€+ K¨B p¨Q # +2MiBK2i i?b pšM F?¬M; +| ;b- pšM H¨ K°i F
? B ç—m +| K¨m ?²M; M?çi i?b F?¬M; +| #i F€ i? v ç´B M¨QX

@ M? h¨Q- b Q HçB F?¬M; tm'i ?mv i\

L;?B K E?ªB /M M;m M;®+ i?b +kM; #B i çQÊ+ p¨B iBM iS+ p F ?mv i i?ç+?- M?Q
[m M? F?®B ç€ +O KbM?- ?„M +kM; F?¬M; i?'v #i F€ b„+ K¨m M¨Q tm'i ?B MX

@ L;?B K i?B m ;B - F?@B p"i HB m ç€ M"v +| i? H" T? HB m- /M F ?mv i i?ç+?
i? M?QM; H9+ M"v # M i`QM; `i +| i? b) F?¬M; +| F ?mv i i?ç+?- pb p"v K" i¬B ç
iB T [m +?QM? ;B[- +| tm'i ?mv i ? v F?¬M; b) #B i M; v i?¬BX

M? h"Q t2K M?Q FBM? M;?B K T?QM; T?9- b m F?B K" B ? B K†i # M K" F?¬M; +| t
çQ€M ç9M; +?QM T?¬M KQİB- ?ÆM M[#•v ;Bİ /M M| +| tm'i ?mv i +kM; +?d +| i?
çQİM; [m +?QM? ;B[+kM; F?¬M; °M? ?QÎM; ç M ;B€ i` +O M|X

@ E?¬M; T?°B ç'v +?S\ æ•v H" K°i F?@B ç€ pSi çB b Q\

L;?B K E?°B M;?2 p"v K" ?€ ?@+ K²K- F?¬M; T?°B H" F ?mv i i?ç+? i?b H" i°M; ç€
i` ,K M; °M Km K°i i°M; ç€ b Q\ G9+ M"v ç-m | + ? „M i?“i bU H" F?¬M; çO /MM;X

@ E?¬M; M M M|B M?Q p"v- +?9M; i T?°B + „i K°i M?€i KÈB #B i çQÊ+ - M m M?Q +
M ,K # +QM /'m +kM; çO iB M b€m i` ,K M; °M

M? h"Q M|B M?Q p"v M?QM; +kM; F?¬M; iBM iQÎM; - pÈB FBM? M;?B K +O ? „M
bKT +?d H" H) i'i M?B MX

L;?B K E?°B H9+ M"v +kM; t2K M?Q H" / M? M?•M Î +?Ê F ?mv i i?ç+?- M;mv M M
;B€ + Q M? 'i H-M M"v /Q +?QM? ? „M b€M; içQ ` - imv +?Q ?ŠM +€B ;B€ ç| +| i?
i? M?QM; i@B i?B m i?b #•v ;Bİ +| `i M?B m M; QİB #B i ç M ? „MX

. M? M?•M ç²M; M;?o pÈB K°i +QM iBM? iBM? çQÊ+ K¼B M; QİB M?bM M; „K i`QM
L;?B K E?°B ç' i?ç+? i`mv M` i?b M?B m M; QİB p@M ç M; +?¼M p"i HB m ç€ i`
[m M? t2K tûi- B +kM; Km@M #B i F?@B p"i HB m ç€ çQÊ+ #€M pÈB ;B€ i` M i`İB
M"QX

hW H9+ M? h"Q # „i ç-m K" B ç€ ç M #•v ;Bİ +?d H" KQİB T?9i M; „M M;OB- H'v h`
#½B + „i ç€ ç½ #` M; QİB i p•v [m M? # i-M; +?“i M?Q M K- ?ÆM M[ +ÁM +| `i M?
p"Q- i?“i bU H" +ÁM M€Q M?B i?ÆM i`QM; +?Ê F ?mv i i?ç+? `i M?B mX

æB m M"v H"K +?Q h` M; .m M?È ç M K°i +?mv M +QİB- +| F `i i?Q+? t2K M€Q
M; QİB p•v [m M? H" b) M? 'i ç`M? +?mB p"Q # M i`QM; t2K tûiX *| K°i H-M i` M çQ
M; QİB FB F?¬M; i? +?2M p"Q- b m ç| ? „M pb [m€ M¬M M|M; K" H HÈM,

@ L; QİB #` i¬M; # M i`QM; H" +? i¬B- K¼B M; QİB i`€M? çQİM; K°i +?9i

GİB M"v pW M|B ` i?b ç€K M; QİB i?“i bU çSM; i`€M? ` M?QİM; +?Q ? „M K°i +Q
çB p"Q ? „M KÈB i`ÈM i`ÁM K„i- i?b ` +?d H" K°i +QM HW ç M; M^K i`QM; pkM; K€

@ J" B ? B K†i # M K" F?¬M; tm'i ?mv i- +QB M?Q tQM; `²B

@ æ9M; p"v- +?d M?bM H" #B i ç' i?ç+? bKT

@ *| T?°B p"v F?¬M; \ ob ?¬K [m i?¬v h` M; +kM; M?bM i`9M; F?@B ç€ M"v- +?d +
+ÁM iQM? ç€M? +m°+

h`QM; ç€K M; QİB +| M?B m HİB M;?` Hm" M F?¬M; ç²M; M? 'i- +?d H" M; QİB M|B +
pB ç'm ;B€ ?¬K [m +O h` M; .m +?d H" pb Km@M ûT L;?B K E?°B p"Q i`ÁM; K" i?

M? h"Q H9+ M"v ç½ p½ K² ?¬B i`€M- imv F?@B p"i HB m ç€ FB F?¬M; T?°B H" +¬
iBM iQÎM; M m p h`mM; >°B i?b M?|K +€+ #` +?O b) imv i ç@B ç' i`€+? M?B K H M

@ M? h"Q- + „i K m H M

L;?B K ç¢B i?B m ;B H9+ M"v i?“i bU H" M; QİB F?¬M; iBK F?¬M; T?°B- ? „M F?¬M
M? h"Q- i?“K +?Q H9+ M"v i•K iQM? +O ? „M +kM; ç½ çQÊ+ çB m +?dM? `i i@iX

J°i i°M; ç€ pSi çB i?“i bU +?d H" i`M i? 'i b€m i` ,K M; °M pÈB L;?B K E?°B K" i?¬B-
+| M; QİB ç M #M b@ iB M M"v +?Q ? „M- K" ? „M +kM; F?¬M; [m M i•K ç M #€i +ÆK

@ *QM #` M| - t2K M?Q KbM? tmB t Q- ;†T T?°B i?^M; M;m

M? h"Q M;?2 çQÊ+ iB M; i?9+ ;BK+ +O L;?B K E?^B i?b i?-K K„M; K°i+•m- b m
K€v +„i ç€- #”i çB M- #€M?`,M; ?ÊT FBK H|2 H M M?[M; Hm²M; b€M; +?|B /QÊB €

@ sQ i- tQ i- tQ i

"€M?`,M; K t€i p"Q i^M; ç€ T?€i` M?[M; •K i? M? +?|B i B- #€M?`,M; M?"T /-M
ç€ K"m i`„M; imM; # v H"K +?Q M;Q|B i F?| i? M?bM i?'v`ä`"M;X

@ sQ i- tQ i "°T

E?B #€M?`,M; ?ÊT FBK F?¬M; +ÁM T?€i` M?[M; •K i? M? K t€i i?b •K i? M? ? B
+kM; i`mv M p"Q i`QM; i B K¼B M;Q|B- çB m M"v H"K ¼B M;Q|B M?Q M;WM; i?Î-
ç€ i€M çBX

@ aKT`²B- F?¬M; çÄ- F?¬M; b„+- F?¬M; +| ;b +^

@ a€m i`,K p¢M MûK [m +Y b´

@ «B- h?-v h` M; F?¬M; M;| +kM; +| H9+ M?bM b B- M?QM; M? 'v [m€ K v K„M- +
i? v X

@ æB m M"v +kM; H" #bM? i?Q|M; - h?-v h` M; H" +?mv M ;B ;B€K ç`M? p" ç´ i?Q
+?9i ÎT?QÆM; /B M F ?mv i i?¢+? +kM; H" #bM? i?Q|M;

L?[M; M;Q|B çSM; ;-M # M K€v +„i ç½ M? M? +?|M; F? B #€Q F i [m^ - +?ŠM; M?
F?¬M; +?Q` K"m çÄ- M; v +^ #’i F€ K"m b„+ M"Q F?€+ +kM; +?ŠM; +|X L|B +€+? F
` Km p"Q ç½ +QB M?Q MûK [m +Y b´- p"i HB m ç€ FB ç½ ?Q"MiQ" M ç´ i?¢+? b

@ M? h"Q- M? F?¬M; T?^B M|B F?®B p"i HB m ç€ M"v +?„+ +?„M +?Q` F ?mv i i
+|` M? ;B€K ç`M? +€B [m€B ;b p"v\

L;?B K E?^B H" HQ¢B M;Q|B`i i?Q+? ?ÊT H" H½M? ç¢Q- +| p'M ç i?b b) ç`v b M
ç M +?QM? KbM?X "•v ;B| i?"i bU H" M?Q p"v- ?„M +?d M?Ê M? h"Q M|B`^M; F?Q
i?¢+?- M?QM; +•m M|B F?®B ç€ M"v F?¬M; ç€M; ;B€ K°i i`,K M;`M ç½ #` ?„M H½M

@ L;?B K i?B m ;B - F?®B p"i HB m ç€ M"v H" M? Km p"Q K` h¬B F?B ç| +kM; ç
p"Q

*QM M;Q|B ç m +| p" B T?¬M HY ;B" M- M? h"Q çSM; i`QÊ+ Kti # Q M;Q|B #` L;?
i?b +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+- M m iB TiK+ M?šM M?`M i?b bÊ`^M; b) #` M;Q|B i`Q

@ M? M? M|B ;b\ M? H†T H¢B i¬B t2K\

L;?B K E?^B b m F?B M;?2 çQÊ+ H|B +O M? h"Q i?b Kti ;B" M i€B t M?- M? h"Q
FQM? b Q H¢B M|B +?mv M pÊB ?„M #^M; ;B¼M; çB m M?Q p"v\ .€K /MM; ;B¼M; c
KbM? b Q\

*?QÆM; 83NUTkV, E?¬M; i®iX

@ h¬B H†T H¢B K°i H-M M[- L;?B K i?B m ;B M? F?¬M; ?B m p F ?mv i i?¢+?
F?®B ç€ +ÁM H¢B +”m +S iU i v +„i` - i¬B +ÁM T?^B çB ;B9T ;B€K ç®+ G K çB Kn
?¢ M?

M? h"Q M|B` M?[M; H|B M"v i?b i`QM; HÁM; i?"i bU i?Q^B K€B- +?QM? KbM? +
+¬M; iv +O G K >^B "®B i?b +kM; +?ŠM; +? i ç|BX

a m F?B M;?o i?¬M; çB m M"v i?b i?€B ç° +O M? h"Q ç½ i`Î M M +SM; `„M ?ÆM-
+| iQ +€+? ;b K" F?Q +?•M K9 i v i`QÊ+ Kti KbM?\

M? h"Q M|B tQM; i?b +?2M p"Q i`QM; ç€K M;Q|B- tQ v M;Q|B #Ä çB K" F?¬M; i?

M? h"Q +kM; ç½ +¬M; i€+ Î +¬M; iv +O G K >^B "®B F?¬M; Qi M,K- i`QÊ+ M v ?„M
+?¼M HU p"i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? +?Q +¬M; iv- ?„M +kM; #B i #®B +^M? +O ;E

M?B m +?mv M F?| i? iU KbM? [mv i ç`M?- +?QM? KbM? ç„+ i°B pÈB #ªQ #®B +O
;B b) i¢Q €T HU+ +?Q G K >ªB "®B- KbM? b) #` çm´B pB + ç ;BªB iÄ +ÆM ;B”M
obi? K` b m F?B çB ` F?ÄB ç€K M;Q`B i?b M? h`Q M? M? +?|M; H`v çB M i?Q¢B
KbM? ?Q`M i?`M? M?B K pK HU +?¼M F ?mv i i?¢+? H-M M`v b) p +¬M; iv tBM
@ "Ä ?°B M;?` i®B M v- +?m`M #` t2- +?9M; i H”T iS+ ç M sQÆM; >|
a m F?B +9T çB M i?Q¢B i?b G K >ªB "®B iÄ ` K i KÄB F?| +?2 ;B’ m- M;Q`B M;C
#WM; ?`Q [m M; p¬ ?¢M- M?QM; B #B i i? HU+ L;?B K ;B /-M bmv v m K` pB +
M;`v +`M; F?| F?,MX
L?[M; i? HU+ KÈB [m”i F?ÎB b) ç¢B #B m +?Q ibM? ?m®M; T?•M +?B HÈB Q+?-
+ÁM H` M?` +O L;?B K ;B - /M M;Q`B i +| M K†i ¬M; +K L;?B K ;B p`B T?-M i?B
i?¬B- ç M F?B +| +?mv M HB M [m M ç M Q+? HÈB i?b K†i KkB +kM; F?¬M; +ÁM ç
*| i? H`K °i M?•M pB M ç½ +¬M; i€+ ?ÆM +?K+ M,K +O +¬M; iv T?ªB H M iB M; iv
bBM? H` F?¬M; M?Ä- G K >ªB "®B T?ªB iU KbM? çB tY Hw- M m F?¬M; bU M;?B
?QÎM;X
@ *,i bKT +kM; i®i- M;Q`B M`v F?¬M; +| +?mv M K¬M M M F?¬M; bKT KÈB H` H¢
@ æ9M; p”v- iB m iY M`v [m€ M;m M;®+- b€m i`,K M;`M pSi` Km K°i F?®B ç€ #Ä
@ > ?- #B i ç•m ?¬K [m i?¬v h` M; +® w ç +?Q ?„M +?mB p`Q ó?¢ #°ô
L?[M; ?`M? ç°M; +O M? h`Q i?”i bU H`K +?Q ç€K M;Q`B MÆB ç•v T?ªB i`-K i`² F
H` pb L;?B K E?ªB [m€ FûK M?•M /mv M- F?¬M; çQÊ+ HÁM; M;Q`B- +kM; F?¬M;
@ M? h`Q- i¬B b) çm´B pB + M?- +QM #” M|¬ +m®M ;|B +9i çB H` pW
G9+ M`v L;?B K E?ªB ç½ iS+ ;B”M ç M KS+ iQ`M i?•M T?€i`mM- ?„M tQ v M;Q`B
çB K``®M; H M K°i +•m- i’i M?B M M? h`Q +| M;?2 çQÊ+ +kM; F?¬M; [m M i•K- p
+?S+ `²BX
@ «B- ¬M; +?O- +ÁM +„i ç€ M[F?¬M; \ L m F?¬M; i?b i`€M? ` +?Q M;Q`B F?€+
o` i?¬M /•M +?Q i?m K€v +„i iB M H M ?ÄB K°i +•m F?¬M; #B i çB m- ?„M +kM; Kn
ç [mªM; +€Q bM?- imv F?¬M; T?ªB H` M;Q`B ç´ i?¢+? M?QM; ?„M +kM; #B i +„i ç€
FBM? /Q M? +O KbM?X
@ *,i- b Q H¢B F?¬M; +„i \ hB M ç½ çQ +?Q M?- M m F?¬M; i?b i`ª iB M ç•v \
L;?B K E?ªB #„i ç-m MûK HYm ;B”M p T?Q p` i?¬M /•M +?Q i?m K€v- ?„M i?Î T?b
+„i- #ªM i?•M iU çQ K°i F?®B K Q HB m H M #”MX
o` i?¬M /•M FB +?Êi`Ki ç-m H¢B- i`ª iB M b Q\ E?¬M; +| +Y ç•m- iB M p`Q i9B i
L;?B K E?ªB +kM; F?¬M; iQM? H` M;m M;®+- b m F?B M?bM M? h`Q H`K K°i H-
ç€ M?Q i? M`Q- pb p”v K` b m F?B KÎ M;m²M çB M- ?„M +kM; #’i +?’T i’i +ª- M? M
+?QM? ;B[F?®B ç€X
E i [mª F?¬M; +¬M M|B +kM; #B i- ?¬K [m h` M; .m HW L;?B K E?ªB Km ç€ i?b
+| #B m ?B M i®i- iÆ K€m #WM; #WM; M?QM; # M i`QM; i?”i bU +?ŠM; +| ;bX
*| M?[M; p”i HB m ç€ +| +?9i K`m b„+ # M i`QM;- M?QM; K`m b„+ `’iªK ç¢K- /M K
+kM; F?¬M; iQM? pÈB ;B€ # M,K i`,K ç²M;X
a m F?B +„i p` pSi çB K°i F?®B ç€- L;?B K E?ªB H¢B çQ K°i F?®B ç€ iB T i?2Q H
?„M +„i tm®M; ;B®M; M?Q # M /QÈB F?¬M; T?ªB H` ç€ K` H` h` M; .m p”vX
E?¬M; i? F?¬M; M|B L;?B K E?ªB +| p`B T?-M i?B M T?9 +„i ç€- +?d ? B # T?9i
+ÁM H¢B +O KbM?- ?ÆM M[+?d +„i p`B M?€i K` i?¬BX E i [mª i?b M?Q M? m- i
`ª #ªv i`,K M;`M +O L;?B K i?B m ;B ç½ i`¬B çB M?Q MQÊ+ b¬M;X

@ L"v- +| i? M?QÌM; +?¶ K°i H9+ çQÊ+ F?¬M;\

E?B L;?B K E?ªB +ÁM ç M; M;•v M;QÌB i?b +?Êi +ªK i?'v +| B ç M; ç°M; p"Q KbM çQÊ+ KbM? #Ä` #ªv i`,K M;¬M K" F?¬M; Km çQÊ+ K°i K~m F ?mv i i?¢+? M"QX

L;QÌB ç~v L;?B K E?ªB` +?QM? H" h` M; .m - +kM; F?¬M; T?ªB ?„M +® w Km®M +?d H" ?„M Km®M M? M? +?|M; tY Hw ç®M; p"i HB m ç€ p" `ÌB F?ÄB MÆB M"vX hr`i ç T M?QM; T?QÆM; /B M F?¬M; çQÊ+ i„K`Y +kM; H"K +?Q ?„M F?¬M; +?`m ç

>ÆM M[#m´B i®B ¬K pÊ M;O K" # M /QÈB +SM; M?„+ M?Q ç€- çB m M"v H"K +?Q

@ h?^M; M?½B- K"v +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM +?9i M"Q ç•mX

a m F?B L;?B K E?ªB T?€i ?B M M;QÌB ç~v KbM? H" h` M; .m i?b i?¬K K„M; K°i +• KB M;X

@ L"v- ¬M; +?O- pW `²B M;¬B +„i # F?®B ç€ HB M iB T- M?Q p"v H" +„i M,K H¬M- L;?B K E?ªB +ÁM +?Q /Si HÌB i?b ç½ #` p` i?¬M /•M FB FûQ H¢B- b m F?B M;?2 t +ªK i?'v M;°i M;¢i ?ÆMX

@ L;?B K ç¢B i?B m ;B +| `i M?B m iB M- ¬M; +?O i?"i bU H" [m€ i?B M +°M`²B h` M; .m p" .QÆM; oo ç M; F?B M; K°i F?®B ç€ ?ÆM #®M KQÆB +•M H M #°M +„ HÌB pmB çM - L;?B K E?ªB çSM; # M +¢M? F?¬M; F?ÄB iS+ ;B" M t€K K†iX

@ h¬B ç•v +?d H" H"K ,M M?Ä- +kM; F?¬M; +?Q Fw b´

oB i?¬M /•M FB `i #QÈM; #dM?- M|B K°i +•m pÈB h` M; .m - pb ?„M bÊ h` M; .m K" F?¬M; i`ª iB M- pb i? K" i?m" M i v ;?B +?ûT H¢B p" B +QM b®- `ä`°M; ç M; iQM +°M; # Q M?B m F?®B ç€X

@ M? ç9M; H"

h` M; .m i?"i bU F?¬M; #B i M|B ;b ?ÆM- ç½ ;†T [m M?B m M;QÌB i? K i" B M?QM p"vX

@ *QM #° M| - F?¬M; T?ªB H" #®M i`,K ç²M; b Q\ \*?Q i?'v iB M # Q ;BÌ`

L;?B K i?B m ;B #` K°i +•m M|B +O h` M; .m H"K +?Q ;QÆM; K†i M´B ;B" M ç M +°M; i`Î M M F?| +QB- ?„M M? M? +?|M; `9i` p" B il iB M MûK tm®M; +?•M p` i?¬M

"bM? i?QÌM; i?b B +kM; i?Q +? iB M- M?QM; p` i?¬M /•M FB H¢B F?¬M; [m M i•K +9B tm®M; M?†i iB M- +ÁM i?'v HÌB ?ÆM ? B i`,K ç²M;- i? H" ;QÆM; K†i +°M; iQ

h` M; .m H„+ ç-m- L;?B K E?ªB `ä`°M; H" K°i +°m #û #` M;QÌB M?" H"K +?Q ?Q ? ç®B T?QÆM; i?b +?QM? KbM? +kM; +QB M?Q K'i i?•M T?"M- pb p"v ?„M +kM; F?¬ i?B m ;B - +?m~M #` KÎ M;m²M çB M ç +„i F?®B ç€ +O KbM?X

æ•v H" K°i F?®B p"i HB m ç€ ?ÆM #®M KQÆB FBHQ; K- +kM; F?¬M; +| K"m b„+ HÊT / K"m ç2M- ?ÆM M[+kM; F?¬M; T?ªB i?m¬M F?B i- +| ?ÆB #KB p" M;- HÊT p HQ¢B FûK- +?d +| i? +?Q` HQ¢B F ?mv i i?¢+? J°+ o,M æ®M; K" i?¬BX

8NyX *?QÆM; 8N y, *U+ S?~KURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Ny, *U+ T?~KURVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm i-K

J°+ o,M æ®M; +?QM? H" HQ¢B F ?mv i i?¢+? +| K"m ç2M p"m; ;B Q i?Q - +| i? i"„M;- ?ÆM M[+ÁM t2M F) p"Q M? m F?¬M; +| i?S iU- H¢B +| ?Q p,M M?Q p•M ; i?QÌM;X

h` M; .m bÎ /o Km F?®B p"i HB m ç€ M"v +kM; H" pb M| +| ?ÆM #®M KQÆB +•M- +•M M;mv M HB m H"K +QM /'m- ``i T?M ?ÊT ç #m¬M #€M Î hmv M .m h` BX ob M M;Q¢M i?QÌM; H" /m F?€+? ç M iW F?„T MÆB i` M ç'i MQÊ+- M;QÌB i?QÌM; +?B K #Ä` p"Bi`,K M;`M ç Km K°i +QM /'mX

L?[M; +QM /'m ;B€ iB M iW p"b +?K+ ç M p"Bi`,K- ç'i M?'i +kM; H" # i`,K b) çQÊ +?m°M;- #¼M ?¼+| i? Km p"Q çQÊ+X >ÆM M[F?®B p"i HB m ç€ FB imv HÈM pÈB ;B€ b€m M;`M- M m +„i` H"K +QM /'m i?b +kM; ``i +| HÌBX

J°i F?®B M;mv M HB m ? B KQÆB +•M +| i? H"K çQÊ+ K°i i`,K +QM /'m- M?Q p"v M;`MX hmv h` M; .m F?¬M; /U p"Q K|M M"v ç FB KiB M M?QM; i?m ?9i F?€+? ? /B M [m M i`¼M;- K°i +Y ?"M; +kM; F?¬M; i? +?d iQ" M #€M M?[M; p"i T?~K t ?Q M M +|X

E?B K€v +„i T?€i` M?[M; •K i? M? -K -K i?b h` M; .m i`U+ iB T ?¢ #€M? `„M; tm ç€- ç€ pKM imM; # v- iªM; ç€ #` +?B H"K ? B MY X

@ «B- K"m ç2M- F?¬M; ç€M; iB M

@ æ9M; p"v- +?'i HB m F?¬M; i®i- ;BÄB H„K H" +| ;B€ i`` p"b +?K+ M;`M

@ h?-v h` M; +kM; +| H9+ b B H-K b Q\

@ *kM; F?¬M; i? M|B M?Q p"v- F?®B ç€ M"v +| #B m ?B M `i #bM? i?QÌM;- +| H) F?¬M; T?ªB #²B i?QÌM; tm M"Q

L?[M; M;QÌB Î +?mM; [m M? [m M b€i ç m H" F ?B m +?mv M- F?B i?'v h` M; .m iB M; M;?` Hm" M- M?QM; €M? K„i +O #¼M ?¼``i + Q- HQ¢B F ?mv i i?¢+? J°+ o #¼M ?¼ TªB [m M i•KX

h` M; .m +kM; F?¬M; [m M i•K ç M TªM SM; +O ç€K M;QÌB FB - ?„M` p çB [m /MM; T?'M p) H M- H¢B /MM; K€v +„i T?•M ;BªB ? B F?®B ç€ FB ` i?"M? M?[M; F T?-M ç€ /Q i?W p¬ /KM; ç m #` ?„M pSi` M;Q`BX

@ J°i M?€i- ? B M?€i- # M?€i L`v- b Q M? H¢B +„i ?ÆM KQÌB M?€i

h` M; .m # M M"v ç M; +„i ç€i?b ¬M; +?O +?Q i?m K€v +„i H¢B M?bM #^M €M? H H" K°i M?€i +„i K°i F?®B ç€- i®B ç +kM; +?d H" ? B # M?€i +„i- K" h` M; .m i?b KQÌB HQÊi- ¬M; +?O i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+ K" TªB ?ûi H MX

@ a Q p"v\ *?9M; i ç½ M|B ;B€ R8y ç²M; K°i F?®B ç€- M? [m M i•K i¬B +„i Qi ? v

h` M; .m +QÌB i`ª HÌB K°i +•m- i?'v ¬M; +?O +?Q i?m K€v +„i ç M; ç m HÀM; ç M i?b ?„M ç½ pmb KWM; ç M KS+ MÎ ?Q X

@ L`v- M? +?Q ?„M +„i K°i H-M R8y ç²M;- b Q H¢B H'v +O i¬B M?[M; kyy ç²M;\ L;?B K E?ªB Î # M +¢M? i?'v M?Q p"v i?b [m'M H'v p` i?¬M /•M FB X

@ "m¬M; ` - çWM; ç°M; i v ç°M; +?•M- pW `²B H" M? iU ç`M? ;B€ kyy- HB M [m M o` i?¬M /•M FB H" M;QÌB pMM; M9B M M +Æi? ``i +QÌM; i`€M;- ?„M i`WM; K„i H KS+ p°B p"m; #m¬M; i vX JbM? imv K M; i?2Q ? Bi M p bo M?QM; ç•v H" ç` #`M M?'i ç`M? H" KbM? +| ?¢BX >ÆM M[ L;?B K ç¢B i?B m; B +ÁM KÆ ?² M?È ç M i h` M; .m ç½ #`M ;B€ pÈB ¬M; +?O M"vX

a m F?B i?'v h` M; .m +ÎB #Ä tQM; F?®B ç€ ç-m iB M i?b M;QÌB p•v [m M? /-M i Km F ?mv i i?¢+?- t2K M€Q M?B i M?Q p"v H" çO `²BX

@ L?Q p"v K" +kM; tQM; H" +?mv M ;B - +„i` M?[M; i?S `€+ `QÌB K" i?¬B

L;?B K E?^aB H¢B F?¬M; ¢B- ?„M ¢SM; # M +¢M? KÎKB M; +?•K +?¼+ p¨ F?B m F?
M?Q ?„M ¢½ ?B m- h` M; .m +„i F?®B p"i HB m ¢€ FB imv +| p F?¬M; i®i M M +C
M?QM; ?„M +kM; F?¬M; M;?o `^M; KbM? ¢½ MûK [m +Y b´ K'i #<sup>a</sup>v i`,K M;¬M- ?„M
T?9M; M;Q`B F?€+\\ i`mv M +\"T M?\"i M? M? M?'i i¢B +?'K

@ L¨v- F?¬M; i?'v T?B M¨\\ E?¬M; +| pB + ;b i?b +9i ¢B- ¢WM; ¢SM; /•v /•v /Q K'
h` M; .m ¢`M? +„i F?®B ¢€ i?S ? B i?b i?\"i bU F?¬M; +?`m ¢QÊ+ bU /•v /Q +O L
K„i H M M?bMX

@ M? ¢•v i?Q+? M?Q p"v- K¨v Km +?¶ M¨v `²B b Q\\ «M; i?Q+? ¢SM; ¢•v- i?^M; M'
L;?B K E?^aB ?¬K M v `i K'i K†i- #<sup>a</sup>v i`,K M;¬M i?2Q ;B| # v ¢B- pb i? ?„M [mv i

h` M; .m +kM; F?¬M; ;B +® F?®B ç€ i` M K€v +„i- ?„M +¬K H`v F?®B ç€ iQ M?Q M
 K`B- p K†i i`Î M M M; QM; i`¼M; - pb ?„M +?Q iWM; +„i ç€ pÈB iQ i? M?Q p`v # Q
 E?®B ç€ +?Q ` F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; M`v +| HÈT / `i KÄM; - +?¶ /
 +2MiBK2i- ?ÆM M[HÈT ç€ F?€ t®T- +?d +¬M F?¬M; +?9 w b) H`K i`M i?QÆM; p
 M; vX
 L m M?Q F?¬M; T?ªB +?9 æS+ M?„+ M?Î i?b h` M; .m +kM; F?¬M; +| w ç`M? +„i #
 æS+ ç½ M|B i?b ?„M +kM; +?d +| i? +® ;„M; FB M i`b K` i?¬BX
 h` M; .m +~M i?“M /MM; K€v K`B HÈT / KÄM; # M M; Q`B- M?[M; KªM? ç€ pKM HB
 ç€ K`B b„T H m çB HÈT / i?b ?„M HçB /ÌB çB +?¶ F?€+ - #•v ;BÌ F?®B ç€ +?d +ÄM
 G9+ M`v h` M; .m +?d K`B K°i F?®B ç€ M?Ä M?QM; HçB ? Q i`M bS+ HU+ iQÆM
 i`QÊ+ ç| - M m ?„M /MM; bS+ [m€ HÈM b) H`K i`M i?QÆM; p`Q # M i`QM; - M m [m
 b¢+? HÈT / # M M; Q`BX
 *?d K`B K°i F?®B ç€ iQ M?Q M„K i v M?QM; HçB H`K +?Q h` M; .m p½ ç-v K² ?¬B
 w ç M tmM; [m M?- .QÆM; oo p` ""M? S?B /WM; t2 Î # M +¢M? K` F?¬M; #B iX
 @ æB m M`v æB m M`v h` M; .m - /WM; i v- K m /WM; i v
 *?9 æS+ ç M; +?9 w F?®B ç€ i` M i v h` M; .m - ç°i M?B M H M iB M; v m +¬m ?„M
 F?®B ç€X
 hmv #•v ;BÌ M„M; ç½ H†M p i•v M?QM; F?m pU+ M`v pšM `i b€M; - +?9 æS+ +ÄM
 i?“M F?®B ç€- b m ç| +`M; i? K FBM? M; ¢+X
 hmv F?®B ç€ pšM +ÄM HÈT / `i KÄM; # Q #¼+ - TªB /MM; ;B`v M?€K K`M ç K`B
 TBM +kM; +| i? T?•M #B i çQÊ+ K`m b„+ # M i`QM; X
 @ " m K`m ç2M i`„M; çÄ- h` M; .m - ç•v æ•v H` p`i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? GQm Zm
 *?9 æS+ +¬K F?®B ç€ i`QM; i v t2K tûi +€+ K†i p` +m®B +MM; HçB ?¬H M- •K i?
 iB M; K t€i +O K€v +„i Î # M +¢M?X
 @ *€B ;b- p`i HB m ç€ F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; \
 @ h¬B F?¬M; M; ?2 H-K ç`v +?S\ h?¬v J½ ç M; +¬K i` M i v F ?mv i i?¢+? GQm Zm
 æ€K M; QÌB p®M F?¬M; +?9 w ç M M?|K h` M; .m M?QM; b m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +
 çQ K„i b M; - #¼M ?¼ ç m H` M; QÌB ,M +ÆK M?Ì F ?mv i i?¢+? - i? +?Q M M B
 +O F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; - ç•v +?QM? H` K°i HQçB F ?mv i i?¢+? +U
 ?²M; #`QX
 E ?mv i i?¢+? +kM; ;B®M; M?Q T?d i?9v- i`QM; M?[M; +Y ?`M; #bM? i?QÌM; Î +
 M?[M; p`i T?~K çQÊ+ H`K iW F ?mv i i?¢+? +U+ T?~KX
 L?[M; +QM /'m ?Q†+ p`i i` M; i`Q H`K iW F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; ?Q†+
 ç m +?d #€M i` M ç`m ;B€- ?ÆM M[;B€+ª F?ÎB çB K +kM; TªB ?ÆM p`B i`B mX
 h`QÆM; +O h` M; .m iQ M?Q M„K i v- /M H`K i?“M? +QM /'m i?b +kM; #€M çQÊ+
 h`i M?B M M m +? i€+ F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; FB H`K p`i i` M; i`Q- ;
 +| i? M|B iW F?B KÎ +?Ê ;B Q /`+? F ?mv i i?¢+? ç M M v i?b F?®B F ?mv i i?¢+?
 @ h?¬v J½- +| i? +?Q i¬B t2K K°i +?9i çQÊ+ F?¬M; \
 oQÆM; hB m .”i iW i`QM; ç€K M; QÌB +?2M ` - +¬M; iv +O ?„M +?B K ç`M? KS+
 i`QÌM; F ?mv i i?¢+? i`QM; MQÊ+ - M?QM; ç•v +kM; H` H-M ç-m iB M ?„M çQÊ+ M
 Zm M h`QÆM; X
 *?9 æS+ p` oQÆM; hB m .”i H` #¢M # +k- i? M M H½Q M? M? +?|M; çQ ç M TBM
 .”iX

@ h` M; .m - iB m iY + "m ? bM? M?Q F?¬M; +| +?9i?QM; T?'M i?b T?ªB\ h¬B M?È Q
M;mv M HB m M"v i`QM; M?|K F ?mv i i?¢+? `²B i?b T?ªB

*?9 æS+ i?W /`T oQÆM; hB m ."i ç M; t2K tûi GQm Zm M h`QÆM; K" KÎ HîB i` m

@ > ? - +?9 æS+ - +?€m +?d /U p"Q +ªK ;B€+ ç Km F?®B ç€ FB - t2K ` +ªK ;B€+
` i?S i®i

h` M; .m +QîB ç€T HîB- ?„M i?"i bU F?¬M; €T +? çQÊ+ +ªK ;B€+ ?QM; T?'MX h?
+„i ` M?[M; F?®B T?d i?9v pÈB ;B€ p`B i`,K i`B m i?b +ÁM ?QM; T?'M M?ªv +šM;
F?®B F ?mv i i?¢+? +| ;B€ p`B i`B m F?¬M;\

@ hB m iY + "m ç9M; H" [m€ K v K„M

*?9 æS+ H„+ ç-m- ibM? ?m®M; +O h` M; .m i?"i bU ;B®M; M?Q +| +¬M; M,M; ç†
+kM; +| M?[M; F +U+ F€ M?¢v +ªK- +| i? M|B ç| H` i?B M T?9X

8NkX *?QÆM; 8Nk , *?„M æQîM;X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Nk, *?„M çQîM;X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, aQm i-K

@ :B€K ç®+ oQÆM;- F?®B p"i HB m M"v i? M"Q\

@ «M; +?O oQÆM;- M;"B M|B t2K- +| T?ªB H` F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; F

@ æ9M; p"v- +kM; +?Q +?9M; i¬B t2K K°i +?9i- M m +| i? çQÊ+ i?'v F ?mv i i?¢+?
t2K ` H-M M"v ç M i? K ;B +?Ê F ?mv i i?¢+? +kM; F?¬M; m´M; T?Q

h` M; .m p` +?9 æS+ K½B #`M i€M pÈB M? m K" [m M çB ibM? ?m®M; +?'M ç°M; #
Km®M iB M H M t2K tûi GQm Zm M h`QÆM;X

@ J¼B M;QîB çWM; +?2M +?9+ - K'i çB i?b iBM? b Q #•v ;Bî\

:B€K ç®+ oQÆM; HÈM iB M; M|B- ?„M i`U+ iB T ¬K F?®B ç€ p"Q HÁM;- i?S M"v +
+QÈT K'i i?b b Q\

@ h?-v J½ M|B F?¬M; b B- ç•v H` K°i F?®B GQm Zm M h`QÆM; +U+ T?~K- +| i?
i?¢+? [mw ;B€ M?'i i`QM; M?[M; M,K [m - H` p"i HB m ç€ +U+ i®i

oQÆM; hB m ."i M|B H`K +?Q ç€K ç¬M; v M ioM? i`î H¢B- ?„M H` i?QÆM; M?•M F
MQÈ+- HîB M|B +O ?„M +ÁM +| iQM? i?mv i T?K+ ?ÆM +ª +?9 æS+X

@ :B€K ç®+ oQÆM;- t'm ?´ [m€- +?9M; i¬B b„T T?ªB çB- M? t2K

h` M; .m imv ç½ [m2M M?bM M?[M; ibM? ?m®M; M?Q p"v M?QM; +kM; F?¬M; i?Q-
#B i H` F?B h-M >mv M ",M; çB i?2Q KbM? i?b ?„M Hm¬M +ªK i?'v +| p`B €M? K„i

*ªK ;B€+ M"v +O h` M; .m i?"i bU F?¬M; b B- M m F?¬M; i?b i M p bo b) +?šM; i
[m v T?BK L;?B K i?B m ;B #` ç€M? K" +S +?o p"Q ? B +¬;€B h-M >mv M ",M; p

@ a Q\ _îB F?ÄB sQÆM; >| \

oQÆM; hB m ."i +?Êi b [M; b®i- ?„M çQ F?®B ç€ p"Q i`QM; i v h` M; .m pÈB #° /¢
`îBX

L? [M; F?®B F ?mv ii?¢+? ç½ çQÊ+ +„i` i`QÊ+ ç| ç½ çQÊ+ .QÆM; oo p` ""M? S?
H9+ M`v KÌB +?9 æS+ p` M?|K h-M >mv M ",M; H M t2- +?QM? KbM? M;²B p`Q p`
T?€i ?B M oQÆM; hB m ."i +kM; H M t2X

@ «M; +?O h` M;- i-B +QB M?Q H M t2 F?¬M; KÌB- M?QM; # M M;Q`B [m€ ²M- i-B
?mv ii?¢+? GQm Zm M h`QÆM; M`v

oQÆM; hB m ."i H-M M`v ;QB H` ¬M; +?O +?S F?¬M; T?ªB i?-v h` M;- h` M; .m
;B€K ç®+ M`v pW w F?®B F ?mv ii?¢+? +O KbM?X

@ :B€K ç®+ oQÆM;- M? +S M|B çB

h` M; .m F?ÎB ç°M; t2- ?„M +?¢v p T?Q i`QÊ+ p`B i`,K Kûi- b m ç| /WM; HçB Î K
ioM?- b m ç| ?¢ FB M; t2 M|B pÈB ""M? S?B- #ªQ ?„M +?ÌÎ T?Q b m K°i +?9iX

h?'v h` M; .m +| w #`M #¢+ i?b oQÆM; hB m ."i F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v T?'M +?'M i

@ «M; +?O h` M; H` M;QÌB H`K ,M Km #€M HÈM- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? b) ç w ç
Zm M h`QÆM; M`vX M? +kM; #B i ç'v- i-B H` M;QÌB FBM? /Q M? F ?mv ii?¢+?-
M`v i?"i bU +| ;B€ i` bQm i-K `i + Q pÈB i-B- +kM; ?v p¼M; ¬M; +?O h` M; +| i?

oQÆM; hB m ."i +kM; F?¬M; +?2 ;B'm bU [mw ;B€ +O F?®B F ?mv ii?¢+? GQm Z
b) F?¬M; i? M`Q ;¢i çQÊ+ h` M; .m - M m M?Q KbM? çti ;B€ i?€T i?b b) H`K +?Q

@ EBM? /Q M? HÈM\ h-B ç·v FBM? /Q M? HÈM +?d H` KÎ K°i +Y ?`M; ç² +´ K` i?-

h` M; .m M;?2 çQÊ+ HÌB +O oQÆM; hB m ."i i?b MÎ MK +QÌB F?´- KbM? H`K ;b
hQM? ç M M v +?d +| +Y ?`M; ç² +´ H` /Q K°i i v ?„M M„K ;B[- M? [M; i?S F?€+ M?C
h-M h?Kv G·M Î i?O ç¬- KbM? ç m F?¬M; [m M i·K H„KX

@ :B€K ç®+ oQÆM;- M|B i?"i i?b i-B FBM? /Q M? K°i +Y ?`M; ç² +´ Î S? M :B oB
sQÆM; >| +?O v m H` ibK i`B HB m p H`K +QM /'m- i-B ç`M? +? i€+ F?®B F ?m
M`v H`K #ªQ p`i +O +Y ?`M;

oÈB i`B bªM +O h` M; .m p`Q H9+ ?B M içB i?b +kM; F?¬M; +-M #€M M? [M; K|M
;BÌ Km®M H`K T?QM; T?9 #° bQm i" T +O KbM? - +| +Æ ?°B b) tm'i M;QçB ibK i? H
Km²B b) KÎ K°i #ªQ i`M; iQ M?·M i`QM; MQÊ+X

@ «M; +?O h` M;- i?S M`v `i +| ;B€- M? t2K i-B çti ;B€ M,K i`B m çQÊ+ F?¬M; \

hmv h` M; .m ç½ M|B `i `ä `M; M?QM; oQÆM; hB m ."i pšM Km®M +® ;„M;- /M b
F?®B F ?mv ii?¢+? K` p`B M,K i?"K +?Q H` p`B +?K+ M,K F?| ;†T- M m #Ä [m i?
KÈB +| çQÊ+X

hmv F?®B F ?mv ii?¢+? GQm Zm M h`QÆM; M`v [m€ [mw ?B K M?QM; i? iQ+? F
p`i i` M; i`Q i?b çQ H M ç'm ;B€ +kM; +?d H` M,K b€m i`B m K` i?-B- +€B ;B€ +O
`i +| i?"M? wX

h` M; .m bmv M;?o K°i H9+ K` pšM H„+ ç-m M|B,

@ :B€K ç®+ oQÆM;- +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H` M? [M; M;QÌB i?B m iB M- p`i
M m M;QÌB +| K|M ;b ç| iQÆM; çQÆM;- i-B b) bmv tûi ç i` Q ç´B pÈB M;`B

h` M; .m i?"i bU +| 'M iQÊM; i®i pÈB oQÆM; hB m ."i- M?QM; M m Km®M ?„M #€M
`ä `M; H` F?¬M; i? - +| i? +MM; oQÆM; hB m ."i i` Q ç´B M? [M; K|M K` KbM? ?Ê
M? [M; M?QÊM; #° +O ?„M- ç·v +kM; H` K°i T?QÆM; €M HQm ?`M? M?'i i`QM; ;B€

@ æB m M`v

oQÆM; hB m ."i M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b F?¬M; F?ÄB b [M; b®i K°i H9+ H
H€i `²B +QÌB F?´ M|B,

@ «M; +?O h` M;- i` M i v i-B i?"i bU F?¬M; +| K|M ;b iQÆM; iU ç i` Q ç´B pÈB
Zm M h`QÆM;

@ E?¬M; T?ªB ç'v +?S\ :B€K ç®+ oQÆM;- M? +?QM? H" M?•M i" B FB itm'i- F?¬M
K|M

h` M; .m +kM; F?¬M; M; ì oQÆM; hB m ."i H¢B +| +•m i`ª HÌB M?Q p"v- i?2Q M?Q
M?B m M,K FBM? /Q M? F ?mv ii?¢+?- +| H) H" +| F?¬M; Qi p"i T?~K [mw- KbM?
t2K M?Q M K†i H„K`²B- #ªM i?•M +kM; F?¬M; i?B ii?ÁB

@ «M; +?O h` M;- i¬B H" M; QÌB FBM? /Q M?- +kM; F?¬M; ;B[H¢B çQÊ+ M?[M; i?
a m F?B M;?2 tQM; HÌB ;BªB i?Q+? +O oQÆM; hB m ."i i?b h` M; .m t2K M?Q ç
oQÆM; M"v +QB p"i ;b +kM; +| ;B€- M; QÌB i ` ;B€ + Qi?b F?¬M; i? K ;B[H¢B- ?
pìB- F?¬M; #€M +kM; F?¬M; çQÊ+X

@ :B€K ç®+ oQÆM;- p"v i?b M; ¢B [m€- M m b m M"v M? +| K|M ;b i®i- +?9M; i b)

h` M; .m #•v ;BÌ +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB i?S ;b +kM; #€M H'v iB M- ?
F?¬M; +?Q ` - +?`m i` Q ç´B ç½ H" M K†i H„K`²BX

oQÆM; hB m ."i i?"i bU iÄ ` i?'i p¼M;- M?QM; ?„M +kM; #B i h` M; .m F?¬M; i?
T?~K FB +kM; F?¬M; ;B[çQÊ+ i` M i v KbM?X

@ :B€K ç®+ oQÆM;- i`QÊ+ iB M +S ;€+ pB + M"v b M; K°i # M- i¬B M;?2 M!B +¬M
T?Q L K S?B- +kM; F?¬M; #B i +| i? Ovi?€+ M? M?"T F?~m °i +?9i FBK +QÆM;

h` M; .m bÎ /o M!B M?B m HÌB pÈB oQÆM; hB m ."i M?Q p"v +kM; H" pb M?[M; H
KB M; +?9 æS+ K" #B i p` ;B€K ç®+ oQÆM; M"v t2K M?Q H" K°i M; QÌB #m¬M H"m
i`QM; HÁM; i?¬K Km®M KQÊM ç®B T?QÆM; M?"T °i b® ?"M; FBK +QÆM;X

h-M h?Kv G•M F?¬M; i? M"Q +S #€K K½B p"Q T?Q >QM; FQM;- #•v ;BÌ +| h-M >m
F KB M T?Q- M;?B T pK FBK +QÆM; +?d +| i? /Q K°i KbM? h` M; .m iU iB T M?"

S?ªB #B i`^M; #•v ;BÌ M; QÌB i`QM; MQÊ+ iB m T?Q M; "v +"M; + Q- K°i M; QÌB Km®

8N9X *?QÆM; 8N9 , h`bM? æ°X

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8N9, h`bM? ç°X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ EB K i` b Q\

h` M; .m +QÌB H¢M?- ?„M ç~v ""M? S?B ç M; +ªM i`QÊ+ Kti` ,

@ *€+ M? H9+ i?B ?`M? M?B K pK i?b ç-m iB M T?ªB çQ ;B'v +?SM; M?"M +O M;QÌB FB KÎKB M; ç-v KMB `QÊm- i-B M;?2 M|B M?•M pB M M?" MQÊ+ H`K pB -

M? S?¢K M;?2 i?'v M?Q p"v i?b ?Qi p`Q K°i ?ÆB- ç-m |+ idM? i€Q H¢B K°i +?9i b„+ #ûM- i`U+ iB T M|B HÌB mv ?B T KbM?X

M? S?¢K #`HÌB M|B +O h` M; .m H`K +?Q € F?~m- B #ªQ ç€K M;QÌB # M KbM? i KÐ- #m`B i®B B +kM; m®M; M?B m- M; v +ª +?QM? KbM? +kM; ç-v KMB `QÊm- p KbM? +kM; çm®B HwX

h` M; .m i?'v i M +ªM? b€i FB iÄ` +| +?9i 2 M;¢B i?b +ÁM M|B i? K,

@ L?[M; M,K ;-M ç•v +?†M t2 +QÈT iB M M?Q p"v H` +| ``i M?B m- M?[M; #° ç²M; #¼M ?¼ +| i? Km ç-v çQÌM;- B #B i ç| H` i?"i ? v ;Bª\ \*?9M; i-B H` T?ÁM; p +?C F?¬M;\ E?¬M; i?b +?9M; i-B çB

@ L`v- M`v- +€+ M;QÌB F?¬M; i? çB- ç•v H` ;B'v +?SM; M?"M +ªM? b€i- p` iB M b M;QÌB- pB + M`v +ÁM +-M +€+ M;QÌB ?¶ i`Ê çB m i`

M? S?¢K i?'v ç€K M;QÌB h` M; .m +?m~M #` #Ä çB i?b iÄ` #S+ #®B- Î M?" ç M; M;QM i?b #` FûQ` ç•v- `ä ``M; H` tmB t QX

M? S?¢K +kM; i?'v `ä L;?B K +-M; iY +?d H` F F?¬M; +| pB + ;b +?d i?Q+? ;•v +kM; H` F +SM; M?„+- pB + M`v F?¬M; M M H`K HÈM` X

L?QM; M? S?¢K +kM; F?¬M; ç +?Q ç€K M;QÌB h` M; .m +S çB M?Q p"v çQÊ+- M i?QÆM; i` M Kti ç'i- H¢ +| HÌB T?•M T?| +O H½M? ç¢Q i` M +K+ +-M; M- b m M" i€+X

a m F?B H'v ;B'v +?SM; M?"M` i?b M? S?¢K [mv i ç`M? çQ M?|K h` M; .m p ç² +€Q +?Q p` H½M? ç¢Q i`QM; +K+ +-M; M- +QM tY Hw i? M`Q i?b KbM? M?'i ç`M ç€M? M? m i?b pB M +?S+ ;†T M¢MX

@ M? S?¢K- M|B M?Q p"v pÈB +?9M; M| H`K ;b\ G'v b9M; ` - t2K +?9M; M| +ÁM /€ L;?B K i?B m ;B i?"i bU F?¬M; M?"M çQÊ+ M[K` iB TiK+ ç~v +Y #QÊ+ ` - imv i®i M?QM; F?¬M; i? ç€M? KbM? i`QÊ+ Kti +ªM? b€i çQÊ+- #•v ;BÌ KbM? +QB M?

@ *ªM? b€i T?€ €M- F?¬M; +-M M? T?ªB /¢vX

M? S?¢K #•v ;BÌ Km®M ;¢i L;?B K E?ªB b M; K°i # M- pb ?„M bÊ M;QÌB i M|B KbM E?ªB- #•v ;BÌ M;?2 i?'v L;?B K E?ªB H M iB M; i?b +`M; +,M; i?ŠM;X

@ L`v- M? S?¢K- M?

@ æQÊ+ `²B- M?•M +?SM;- M? H M t2 i`QÊ+- +MM; +?9M; i-B çB p ç²M

M? S?¢K bÊ L;?B K E?ªB M|B` bU FB M +MM; M? m m®M; `QÊm pW `²B- i? +?
pÈB L;?B K E?ªB- K` H9+ M`v L;?B K E?ªB KÈB F`T T?ªM SM;- tQ v M;QÌB çB p t2
M`QX i`mv M +QTv iW
h` M; .m imv F?¬M; i?'v `ä ?`M? pB KÌ €K ;B[ L;?B K E?ªB p` M? S?¢K M?QM; +
p'M ç i`QM; HÌB M|B +O ? B M;QÌB FB - M m ;B[? B i M FB F?¬M; +| ;b i?b ç9I
@ M? h` M;- H`K b Q #•v ;BÌ\ L m F?¬M; +?9M; i i`U+ iB T +?¢v p h`mM; >ªB
_ä `M; i M +ªM? b€i +| [m M ? K`i i?B i pÈB L;?B K E?ªB- i?2Q w +O ``M? S?B
h`mM; >ªB- b m ç| # v p ``+ EBM?- ?„M F?¬M; iBM K°i i M +ªM? b€i pti î ç•v +|
EBM?X
@ L?Q p`v +kM; F?¬M; i®i- i`QÊ+ iB M +S i?2Q +?•M #¼M ?¼ p ç²M t2K i? M`QX
M;QÌB FB F?¬M; b Q +?S\
h` M; .m bmv M;?o K°i H9+ `²B H„+ ç-m- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; H`K ;b- M?QM
?„M +?°i /¢- pb ``M? S?B ç€M? M;½ ç€K /•M [m•M- #•v ;BÌ #¼M ?¼ çSM; H M tB M
+| i?QÆM; i`iX
@ E?¬M; +| p'M ç - +?d H` #¼M ?¼ m®M; [m€ M?B m `QÊm K` i?¬B
``M? S?B M? +? KB M; M|B- imv ?„M #bM? i?QÌM; ` i v +| ?ÆB M†M; M?QM; imv
i #` i?QÆM;X
@ æQÊ+ `²B- +ªM? b€i S?¢K +S H€B t2 çB i`QÊ+- +?9M; i¬B çB i?2Q b m
h` M; .m M|B K°i +•m pÈB M? S?¢K- b m ç| çB H M +?B +>mKK2`- M? S?¢K +kM
i?O ?¢ i?b [m€ FûK- ?„M +kM; F?¬M; /€K K|+ b9M;- t2K ` +?QM? KbM? H`K +ªM?
L?[M; bU pB +tªv ` # M M;Q`B ç m çQÊ+ # M i`QM; t2 M;?2 i?'v `ä `M;- h` M; .
F?¬M; ;BªB i?Q+? K` M|B i?ŠM;;
@ >mv M ",M;- t2K ` H9+ M`v +kM; F?¬M; p h`mM; >ªB M; v çQÊ+- ? v H` K¼B M
oo ç M i?` i`M iB K K°i F?€+? b¢M î H¢B çB
@ E?¬M;- 2K çB pÈB M? M;m²M UXV
h-M >mv M ",M; H„+ ç-m M|BX
h` M; .m F?¬M; ç²M; w- ?„M M|B,
@ *| ``M? S?B çB +MM; H` çQÊ+- b) F?¬M; T?ªB +?`m i?B i- 2K H` K°i +¬ ;€B çB i
@ E?¬M;- 2K Km®M çB i?2Q- M m HÐ #¼M ?¼
@ h` M; .m - +?9M; i +MM; çB- `ä `M; H`iB m iY L;?B K ;B i€+ Q B i€+ [m€B
*?9 æS+ +„i M; M; HÌB ? B pÊ +?²M; bQM- H½Q +| [m2M #B i pÈB M?[M; ¬M; +?O
T?® G•K M- pQ /K M?Q #® +O h *?•m ç½ iWM; Km +•v i`•K ?Q +O h` M; .m +I
M`v +| / M? iB M; F?€+ Q i`QM; ;BÈB i?QÆM; M?•M *?B i :B M;- tY Hw +?mv M M
H` p'M ç X
@ æQÊ+ `²B- h` M; .m - H€B t2 çB- i¬B ;¼B çB M i?Q¢B
*?9 æS+ M|B i?b h` M; .m F?¬M; i? F?¬M; M;?2- ?„M +?d +| i? F?îB ç°M; t2 +?¢
@ HQ- M? h ``\ h¬B H` H½Q J½ î h`mM; >ªB- #•v ;BÌ ç M; î sQÆM; >| - ?¬K M v p
F?¬M; i? ç M i?,K M?- p`B M;`v M[M?'i ç`M? b) ç M i?,K ?ÂBX G` i? M`v- +| K
çS +?€m
h`QM; t2 +kM; +?ŠM; +| F?¬M; ;B M- +?9 æS+ +kM; F?¬M; i`€M? K` i`U+ iB T H`v
iW ç-m +?Q +m®B- M|B ` M;mv M M?•M HB M [m M ç M iB m iY L;?B K ;B - pb H
+kM; b) F?¬M; M K†i L;?B K ;B X

@ æQÊ+- çQÊ+- p"v i¬B +?ì çB M i?Q¢B +O M?

*?9 æS+ +9T çB M i?Q¢B p" M|B pÈB h` M; .m ,

@ E?¬M; +| +?mv M ;b- M? h H" M; QìB G•K M- +| [m M ? i®i pÈB +?QM? [mv M iB M; H" +?9M; i +| i? çB çQÊ+

@ >b ?b- +?9 æS+- bU pB + H-M M"v +kM; M?ì +?9 +ª

h` M; .m +QìB ?b ?b M`M? ?|i +?9 æS+X

@ *9i b M; K°i # M- M m + "m çQ ¬M; M; Q¢B +O KbM? ` - bÊ `^M; +?O i` +? i? "M? T ç M

*?9 æS+ /MM; €M? K„i iS+ ;B" M M?bM h` M; .m - +?d H" `i ? "B HÁM; pÈB ç iY + ? „M F?¬M; M|B ` i?•M T?"M p" #®B +ªM? +O KbM?- ç•v KÈB tSM; H" T?QM; ç° +O

L?[M; M; QìB M?Q L; ?B K E?ªB- ` çQìM; H" ²M "Q ¬M; M°B +O KbM? H" B- +?d H F?¬M; +| ;B€Q /K+- F?¬M; #B i +?mv MX

aU i?"i +kM; H" M?Q i? - •m .QÆM; Zm•M p" h®M; Zm•M ç m H" M?[M; p` +QM M? ` ç m `i M T?"M- +,M #ªM F?¬M; +-M F?Q2 F?Q M; i?•M T?"M +O KbM?X "¼M ? +O KbM?- M m M?Q H" HQ¢B M; QìB M?Q L; ?B K E?ªB i?b bÊ `^M; +?d +| i? H" M .QÆM; ;B K" i?¬BX

h` M; .m #•v ;Bì +kM; +| ;B€+ M; ° M?Q p"v- M?QM; M?|K h®M; Zm•M i?b t2K M? h` M; .m i?b iÄ ` # Q /mM; - ;B®M; M?Q M?bM i?'v K°i i M ,M K"v F?` bÎ i` M çQìM ç®B ç½ `i # Q /mM; - h` M; .m H" M?Q p"v- i`QM; K„i ? „M i?b L; ?B K E?ªB +kM; F?

h'i M?B M L; ?B K E?ªB b) F?¬M; +| ;B€+ M; ° M?Q i? - iW F?B ¬M; M°B p ?Qm i?b i`B M i` M [m M i`QìM; - pb i? K" + "M; M; "v + "M; tm®M; /®+X h`QÊ+ FB ¬M; +K ` M"v M?B m HQÊi Hm•M +?mv M +€M #°- HU+ªM? ?QîM; +O L; ?B K ;B Î h`mM; >

obi? K" L; ?B K E?ªB M?B m H-M Kî KB M; M|B p ¬M; M°B KbM? M?QM; F?¬M; # M?¢Q b m HQM; - M?QM; ? „M pšM +ªK i?'v `i i®i ç T- H¢B iQîM; M; QìB i ç M; ?•H

æ²M +¬M; M +O i?` i`'M +kM; F?¬M; +€+? [m€ t - h` M; .m H€B t2 i?2Q +?B + t b€m T?9i ç½ çB p"Q K°i F?QªM; b•M M?Ä- M m F?¬M; TªB i`QÊ+ ç| +| i`2Q #ªM; - KbM? H€B t2 p"Q M?` BX

h` M +O i?` i`'M sQÆM; >| H" `i i®i- pb p"v K" [mv K¬ +O ç²M +¬M; M +kM; F +?¢v p"Q i`QM; b•M ç½ H'T ç-v F?¬M; ;B MX

h` M; .m M; ~M; ç-m M?bM- ç²M +¬M; M H" K°i iÁ M?" ? B H-m- # M /QÈB +| ? B H" T?ÁM; i?~K p'M- #•v ;Bì H" i?ìB çB K /MM; +ÆK- +kM; F?¬M; +| M; QìB M"Q ` p

@ >mv M ",M; - +€+ 2K Î i` M t2 çWM; tm®M;

h` M; .m M|B K°i iB M; - b m ç| ç~v +Y t2 #QÊ+ tm®M; - K" "M? S?B Î # M FB +kM i?2Q M? S?¢K çB p"Q ç²MX "¼M ?¼ çB p"Q K°i ;B M T?ÁM; #bM? i?QìM; - pb M n p"Q T?ÁM; i?~K p'M- M?Q p"v h` M; .m b) iÎ K†i M; vX

>¬K M v H" H9+ ç²M i`QîM; ;B M; +O ç²M +¬M; M i?` i`'M sQÆM; >| i`U+ # M- p t2 ?ÆB p M; H M # M M; Q" B- çB ` M?bM i?Q€M; [m i?b T?€i ?B M T?| ç²M i`QîM p"Q- B +kM; çB +| ?ÆB F?"T F?B M; - pb p"v K" F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v F€ [m€B- + +QÈT\

@ M? S?¢K- ç•v H" +| +?mv M ;b\

æ²M i`QîM; ;B M; #B i M? S?¢K ` M; Q" B H"K ;b- +kM; #B i +?mv M H½M? ç¢Q i`C T?| - M?QM; çB m ç| F?¬M; HB M [m M ç M +¬M; i€+ +O ç²M- M m F?¬M; TªB #b pÈB M? m F?€ ?Á ?ÊT- bÊ `^M; M? S?¢K /šM HQM? ` M; Q" B i?B i H" T i`¢K FB i ç½ iÎ K†i `²BX

@ «B- ç²M i`QÎM; :B M; - i¬B ç M; + - M #€Q +€Q pÈB M? - +| +?mv M i? M`v- pW F?¬M; H`K ç9M; +€+? K` #` M; QÌB i ç€M? +?Q- M? t2K +?mv M M`v

M? S?¢K ç M; i?`v KbM? i?Q€i i?•M F?¬M; çQÊ+ i?b i?`v ç²M i`QÎM; :B M; - i? H bU pB + - i`i M?B M F?¬M; M?„+ ç M K°i +•m p bmv çQ€M +O KbM? pÈB #®B +ªM

@ a Q\ *QB i`lB #^M; pmM; - /€K ç€M? +ªM?•M pB M +?`T T?€T\

æ²M i`QÎM; :B M; M; ?2 i?`v p"v i?b M´B i`"M H¬B çbM? - ?„M HÈM iB M; M|B- M?Q i?b €M? K„i i?`v h` M; .m p` ""M? S?B #QÊ+ ` F?ÄB t2 >mKK2` p` "Jq- ?„M F?¬ M?`i ?„M +kM; #B i`ä ? B +?B +t2 FB T?ªB +| iB M KÈB Km çQÊ+X

@ L`v- M? S?¢K- ç€M? M?•M pB M +?`T T?€T +kM; F?¬M; i? /mM; i9M; - M?QM; Hw i?"M i`¼M; - i`QÊ+ iB M FB K çB K M?[M; M; QÌB +?`T ?"M? M?B K pK F?¬M; ç9 F?€+ + - M H`K- M? +S iU tY Hw

æ²M i`QÎM; :B M; +kM; F?¬M; ?¶ / M? H` H½M? ç¢Q ç²M +¬M; M- i`i M?B M b) ?B M? S?¢K K°i #"+X

8N8X *?QÆM; 8N8 @ 8Ne , "€Q •M :BªX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8N8 @ 8Ne , "€Q €M ;BªX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h hoM? oB M M,K M v b€m KQÆB H,K im´B M?QM; M?bM [m M?Q M,K KQÆB- i?" h?` iW K°i +¬M; tQÎM; M?Ä T?€i i`B M ç M #•v ;B| +| ; - M +?K+ M; "M M?•M pB M- i`QM; MQÊ+ - i`i +ª ç m /Q K°i i v h hoM? oB M H`K` X

*QM M; QÌB F?B ç½ +| ç - v çO p"i +?`i i?b b) +| i`mv +Smp T?QÆM; /B M iBM? i? - ; - M ç•v i?QÌM; K` bQm i - K - ç†+ #B i H` +€+ HQ¢B M; ¼+ i?¢+? - +?d + - M H½Q M?b

L?QM; / M? iB M; +O h hoM? oB M i`QM; ;BÈB ç² +´ +?d +| i? H` MY pÌB- pb F i?QÌM; tmv M T?ªB i`ª ?¼+ T?QX a m M`v çQÊ+ M?B m M; QÌB ;BÈB i?B mp` #B i c KK+ T?K H` +?9 æS+ î h`mM; >ªB- H9+ M`v KÈB ;BªK #Èi b® H - M Km T?ªB ç² ;Bª- [m M ? ;B[H½Q pÈB +?9 æS+ i?QÌM; F?¬M; i²BX

>ÆM M[p`B M; `v i`QÊ+ +?9 æS+ î "+ +EBM? ç½ ;B9T +?Q +QM ;€B +O h hoM? c +´ - +| [m i?b T?ªB +| H¢B- H9+ M`v M; QÌB i KÎKB M; i?b KbM? +kM; + - M i`Ê ;B9

ob p"v K` b m F?B M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O +?9 æS+ i?b h hoM? oB M H"TiS+ G•K M- M|B `ä ibM? ?m®M; - M?[M; M; ?o H¢B i?b ç +?Q +QM ;€B çB K°i +?mv M bU +QB i`¼M; +O KbM? pÈB bU pB + H - M M`vX

@ h *?•m- #€+ J½ +| +?9i +?mv M tªv ` î i?` i`M sQÆM; >| i?"M? T?® G•K M- # çB t2K i? M`QX š- i`QÊ+ iB M ibK M? .QÆM; î Ov # M iQ T?€T i?` Ov- #® ç½ ;¼B

h *?•m H M iB M; ?ÄB ibM? ?m®M; `²B HÈB t2 çB M; v- iW +?¶ M`M; +?¢v ç M i?` t2X

@ *QM #` M| - ?¼ :B M; i?"i bU H` m`i S+ +?Q M? - b Q F?¬M; ç´B b M; ?¼ >"Q- i?

M? S?¢K p®M ç~v F ;•v +?mv M b M; +?Q ç²M i`QÎM; :B M;- B M;î ç²M i`QÎM; :B ç½ ?| ;BªB i'i +ªX >„M M?bM ç²M i`QÎM; :B M; ç M; +-K Hv i`` F?Q M i? B çB t K #®BX

M? S?¢K tQ v M;QÌB çB p T?ÁM;- i`QM; HÁM; +`M; i? K #S+ #®B- i?b` h` M; .m F?€+? F?Q- ç M; T? i`` p`` i?QÎM; i?S+- pb i? K` ?„M +`M; i? K #m²M #U+- +ÁM b Q\

aU pB + ç½ ç M MQÊ+ M`v i?b ç•K H Q +?d +| i? i?2Q H Q- +?d +| i? H`K pB + /U pb i? ?„M KÎ #ªM ;?B +?ûT i` M #`M` - b m ç| ?ÄB ``M? S?B,

@ `ªM ?ÄB +mM;- M?- iQM? / M?- im´B i€+- [m [m€M- M;? M;?B T

@ ``M? S?B- ? B KQÆB H,K- F?¬M; M;? M;?B T

``M? S?B /Si F?Q€i KÎ KB M; M|B` p`B +?[- b m ç| M;`K KB M; F?¬M; M|B i? K H h`€M M? S?¢K +?Êi M´B ;•M t M?- ?„M iS+ ;B`M ç M KS+ Km®M p¶ #`M M?QM; + b m ç| ?„M M?bM p T?Q h` M; .m p` çti +•m ?ÄB ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç|X ç¼+ i`m

@ oW `²B M? i i® +€Q +?9M; i¬B i°B ;b\ *® w çª i?QÆM; M;QÌB b Q\ h¬B iW ç-r M? H¢B ?ÄB +mM; i¬B\

h` M; .m m®M; K°i M;KK i`` +ÁM #®+ F?|B `²B +?“K `½B M|B- ?„M +kM; F?¬M; K +MM; b) T?ªB Fw i M H M #ªM ?ÄB +mM;- h` M; .m p` GQm smv M H¢B #B i`ä p`M i?S+ HB M [m M ç M pK €MX

@ L;QÌB #€Q €M M|B +`m +?Q` +?d i?`- pb p`v K` +?9M; i¬B +kM; T?ªB +| #ªM ?Ä

M? S?¢K H` M;QÌB i?QÌM; tmv M +| HB M ? pÈB ç€K i°B T?¢K- pb p`v K` T?ªM M? M?- h` M; .m +ÁM +?Q M|B tQM; i?b ?„M ç½ H`v +Ê ç H M iB M; +„i M; M;X` M;QÌB p`Q ç²M- +?QM? KbM? +kM; M M H`K pB + /U i?2Q i`bM? iU- M?Q p`v +kM

@ >W- +`m `v H` M;QÌB i`QÎM; i?`M?- +| bmv M;?o +O KbM?- L;?B K ç¢B i?B m ;B b) iBM b Q\ M? K m çQ #ªM ;?B +?ûT +O L;?B K ç¢B i?B m ;B +?Q i¬B t2K- M p`v- i¬B b) i® +€Q M? i i°B T?d #€M;

h` M; .m FB M +QÌM; H`K +?Q M? S?¢K i?“i bU F?¬M; #B i T?ªB H`K b Q- M;QÌ K K +kM; +?ŠM; +?`m- i?O çQ¢M [m€ +SM; i?b ?„M H¢B F?¬M; /€K €T /KM;- ?„M i çQÊ+ +?K+ M,K M?QM; H-M ç-m iB M ;†T T?ªB K°i M;QÌB M?Q p`vX

>ÆM M[h` M; .m +ÁM M|B p`Q ç9M; çB K mv ?B T pÈB M? S?¢K- pb M? S?¢K pÈB L;?B K E?ªB\ a m F?B M?“M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O H½M? ç¢Q +K+ +¬M; M i? i çB m®M; `QÊm- M`Q +| i?ÌB ;B M K` H`K #ªM ;?B +?ûT\

L?[M; +?mv M M?Q p`v tªv` H` `i #bM? i?QÌM;- +| ç¬B F?B i?QÌM; tmv M tªv` H` çQÊ+- M?QM; #•v ;Bì h` M; .m F?ÆB K`Q H¢B H`K +?Q M? S?¢K +ªK i?`v Kb [mv i`bM?- H9+ M`v +kM; F?¬M; i? FúQ L;?B K E?ªB p`Q H`K ;?B F?~m +mM; +?Q

L;?B K E?ªB i?b b Q\ G9+ M`v ?„M +kM; ç M; `i # #°M- ?„M p®M ç M; î i`QM; T?Á H¢B ç°i M?B M M?“M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O /QÊM;- i? H` H9+ M`v ç M; ;¼B çB M

h`QM; L;?B K ;B M;Q`B ¬M; +K F?¬M; v m i?Q+? L;?B K E?ªB i?b M;QÌB i?S? B + M v G K >ªB "®B +?Q iWM; +?Q ?„M €M? K„i i®i ç T ;b- ?ÆM M[#•v ;Bì L;?B K G K >ªB "®B +? Q +?®M;- pb i? K` L;?B K i?B m ;B M;Q`B bÊ ¬M; M°B i?b +kM;

@ Í ç²M +¬M; M b Q\ *| +?mv M ;b tªv` \ \*?€m #` #„i ``\

G K >ªB "®B M;?2 M|B L;?B K E?ªB ç M; î ç²M +¬M; M i?b +kM; #` /¼ +?Q iQ`M i iY FB F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i`°M;- +?ŠM; H) ç +?Q ? B i M p bo ç€M? M;QÌB b ç®+ G K ç½ iÄ` ?®B ?"M pbi?m ? B p bo +?Q L;?B K E?ªBX

@ .QÊM; +kM; [m€ +QB i?QÌM; +?€m`²B\ B /€K #„i +?€m +?S\ LÆB M`v H` ç` #`
+?Q ç€K F?®M FB T /€K i` M? ;B`M? T?ÁM; +O KbM? T?ªB p`Q ç²M +¬M; M`²B
L;?B KE?ªB F?| +| +Æ ?°B çQÊ+ F?Q2 F?Q M; i`QÊ+ K†i G K >ªB "®B- pb i? K`K
çB M i?Q¢BX L;QÌB #¢M K` ?„MM ?„+ ç M +?ŠM; [m +?d H` K°i çS +QM +O pB M
>ªB- M?`Î G•K M- +| +?9i i? HU+ K`i?¬B- pb p`v K`i®B ç i?b`•m`B +kM; +?d F
i? M`v K`i?¬BX

@ E?¬M; +¬M ?² ç²- i¬B b) ç M M; v #•v ;BÌ

G K >ªB "®B M;?2 M|B L;?B KE?ªB ç M; ibK bQ ;B9T çÐ +O M;QÌB F?€+- +kM; F
i?b i`QM; HÁM; +kM; v M i•K ?ÆMX L?QM; ?„M M?Ê H¢B HÌB M|B +O M? h`Q i`
T?QÆM; +kM; +| ç` p`- pb p`v K`H`T iS+ +?Q H€B t2 ?ÄB çQÌM; p` ç´B ?QÊM; +?

@ •K5

8NeX *?QÆM; 8N8 @ 8Ne , "€Q •M :BªX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8N8 @ 8Ne , "€Q €M ;BªX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ *"m i?"M? i?"i K°i +?9i- M?bM`ä t2K ç•v H` +?¶ M`Q\ E?¬M; +¬M M?B m HÌB- #
i`QM; # M? pB M

M? S?¢K i?"i bU F?¬M; M?`M çQÊ+ HY ;B`M- ?„M /MM; i v T?ªB p¶ H M K†i #`M
M;QÌB ç®B /B M [m€ M;°i M;¢i- M|B K°i H9+ H•m K` /¬m Km®B ç m F?¬M; p`Q- M
i`bM? +?`T T?€T +O KbM?X

J` M? S?¢K +kM; i?"i bU +| +?9i +?°i /¢- bU pB + M`v i?b /M H` M;QÌB KM +kM; +
i?B m ;B FB #® i`Q` - M?QM; pB + ç M MQÊ+ M`v i?b M? S?¢K +kM; F?¬M; +A
KQB K|+` +?9i M°B /mM; iW KB M; h` M; .m - b m ç| #€Q H M i` M- ç t2K imv M i
F?B ç| b) F?¬M; +ÁM ;b HB M [m M ç M ?„MX

@ G`K pB + ;b +kM; +¬M T?ªB +| +?SM; +S- #¼M ?¼M +| H) H` #` i¬M; t2- HB M [n
T?€T Hm`i +kM; F?¬M; ûT F p¬ i°B- M? +| i?€B ç°i? M`Q p`v\

h` M; .m +kM; F?¬M; p°B- ?„M ç M; +?Ì +m°+ çB M i?Q¢B +O +?9 æS+ T?€i ?mv
+?¶ M`v i?b tY Hw L;?B KE?ªB b mX

@ M? S?¢K- M? çB` K°i +?9i

æ9M; H9+ M? S?¢K F?¬M; #B i M?Q i? M`Q i?b ç²M i`QÎM; :B M; tm`i ?B M Î+Y
+| i?B M w pÊB M?|K h` M; .m - b m ç| ;¼B M? S?¢K` M;Q`BX

@ æ²M i`QÎM; :B M; - +| +?mv M ;b b Q\

M? S?¢K i?"i bU +ªK i?'v F?| ?B mX

@ *?mv M ;b\ h¬B Km®M ?ÄB t2K +| +?mv M ;b tªv` K` #Q i?Q h¢ iU KbM? ;¼B çB
+m°+ Km®M tY Hw` b Q\

æ²M i`QÎM; :B M; çB p`Q T?ÁM; H`K pB + +O KbM?- b m ç| ç|M; +Y H¢B- pW`²
h` M; .m M?QM; #•v ;BÌ i?b F?¬M; +| ;b- M?[M; +•m M|B i?Q€i` F?ÄB KB M; ;B®

@ "Q i?Q h¢\ "Q i?Q h¢ M`Q\

M? S?¢K +| +?9i ?€ ?®+ K²K- +K+ +¬M; M H"K ;b +| #Q i?Q h¢ M"Q\

@ *ÁM H" #Q i?Q h¢ M"Q M[\ G" #Q i?Q h¢ +O Ov # M iQ T?€T i?` Ov- pW `²B M? ¢ M ?ÄB- i?€B ¢° +¬M; i€+ +O +?9M; i +| T?ªB H" [m€ i?¬ #¢Q `²B F?¬M; \ M? `v #` ¢Q p ¢²M +| K°i B i M H" ¬M; J½ F?¬M; \

@ M? S?¢K ÆB H" M? S?¢K- M? #bM? i?QÌM; `i i`-K ´M- pb b Q H-M M"v H¢B ? æ²M i`QÎM; :B M; pW `²B M?"M ¢QÊ+ ¢B M i?Q¢B +O #Q i?Q h¢ p" #` K„M; °i i` iQÊM; F?¬M; i®i +?Q #Q i?Q h¢X L?QM; ¢| H" +?mv M /Q M? S?¢K; •v` - ?„M +?` F?€+ i?b i?"i bU `i #U+ #°B- +?d ?"M F?¬M; i? ¢B ¢ M i`QÊ+ K†i #Q i?Q h¢ ¢ ;B

@ "Q i?Q "Q i?Q Ov # M iQ T?€T i?` Ov b Q\

M? S?¢K H9+ M"v t2K M?Q T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- +QM #` M|- ¢•v H" H½M? ¢¢ +¬M; M- ?ÆM KbM? F?¬M; #B i # Q M?B m +`T- ?ÆM M[H¢B H" ¢B M i?Q¢B i?Š i`QÎM; - t2K` p`M ¢ `i M; ?B K i`¼M; X

M? S?¢K M?È ¢ M ibM? ?m®M; KbM? pW p¶ #`M pÈB h` M; .m - M? S?¢K #„i ¢- ¢½ M?`M ¢QÊ+ F?€ H•m- b Q pW `²B H¢B F?¬M; M?`M ¢QÊ+ K" #°+ T?€i\ >„M i? ? B i€iX

@ *?d M|B p"v K" i?¬B- p`M ¢ M"v ;BªB [mv i i? M"Q ¢•v\

aU pB + ¢½ tªv` - ¢²M i`QÎM; :B M; imv Q M m´M; M?QM; i?O ?¢ pb M`M? #Ê H½ Hw +?Q ¢`M; ?Q`M; - ?„M +¬M T?ªB` K†i tY Hw- #•v ;BÌ [m M i`¼M; H" ;BªB [mv i pÈB #Q i?Q h¢X ¢¼+ i`mv M KÈB M?`i i¢B X

M? S?¢K +QÌB F?´- p®M H" K°i +Æ ?°B i®i ¢ KbM? M`M? #Ê H½M? ¢¢Q- F?¬M; ¢-m ?´- H"TiS+ M|B,

@ æ²M i`QÎM; :B M; - M? M? [mv i ¢`M? ¢B- i¬B h¬B #•v ;BÌ +ªK i?`v `i i`®B

@ *QM #` M|- H9+ i`QÊ+ tªv` +?mv M b Q F?¬M; ¢ +?Q i¬B` [mv i ¢`M? \

æ²M i`QÎM; :B M; i?¬K K„M; K°i +•m- M?QM; p`M ¢ M"v M m H"K +?Q i®i i?b +| i? #Q i?Q h¢ pÈB KbM? +| +?9i +?mv M #B M- +?mv M t`m +kM; +| i? #B M i?"M? +?

@ h`QÊ+ iB M +S M?Q i? M"v- +`m H"TiS+ ¢B ¢ M ;¼B L; ?B K E?ªB- H¢B iU KbM? +O ? B M; QÌB #` i?QÆM; - K†+ F +| #` i?QÆM; ? v F?¬M; - ¢ m T?ªB H"K #€Q + +?9M; i i® +€Q L; ?B K E?ªB #€Q €M ;Bª

æ²M i`QÎM; :B M; H„+ ¢-m [m H¢B- b m ? B T?9i i?b M; ?o` ¢QÊ+ K°i w ? v- pb p" €M ;Bª- +ªM? b€i T?ªB` i v- M?Q p"v +kM; i?m" M Hw ?ÆMX

*ªM? b€i b) F?¬M; M?"M #€Q €M ;Bª b Q\ L|B M?ªK- +S i?Y ;¼B RRNi?Y t2K- F?¬ M m M?Q Î ;¬M i?b KQÌB T?9i b m b) M; ?2 ¢QÊ+ •K i? M? t2 +?[+?€v +?¢v ¢ M M

@ J m ¢B- +ÁM ¢SM; M; •v` ¢| H"K ;b\

æ²M i`QÎM; :B M; i?`v M? S?¢K +ÁM ¢SM; M; •v` i?b F?¬M; F?ÄB i?9+ ;BK+ K°i M? S?¢K M; ?2 `ä HÌB +O ¢²M i`QÎM; :B M; i?b H„T #„T M|B,

@ æ²M i`QÎM; :B M; - M; QÌB M"v L; QÌB M"v ¢QÊ+ +K+ i`QÎM; GQm M?„M M?O

8NdX *?QÆM; 8Nd Y 8N3, "®B *ªM?

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8Nd Y 8N3, "®B +ªM?

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ G`i? M`v- i`QÊ+ ç| M;QÌB #` ?çB #€Q €M- M|B `^M; +| ? B M;QÌB #çM #` ç€M?
[m çB m i` i?b +?9M; i¬B T?€i ?B M +| ?B K M; ?B #€Q €M ;Bª- #•v ;BÌ ç M; tY Hw
M?`i ç`M? b) T?•M #B i`ä ç9M; b B- M; ?B K F?„+ tY Hw M;QÌB #€Q €M ;Bª p` M?•

æ²M i`QÎM; :B M; i`i M?B M F?¬M; #B i+m°+ çB M i?QçB +O +K+ i`QÎM; G¶- ?„M
bmviQM? i`QÊ+ ç| ç M|B- +?d H` ?„M F?¬M; M; Ì +K+ i`QÎM; G¶ +`M; M; ?2 i?b ;Q

@ š- hB m :B M; - +| i? T?€i ?B M ` p`M ç H`i®i- M?QM; +kM; F?¬M; i? pã çQ€M
i¬B i?`v # M i`QM; M?`i ç`M? +| ?B m H-K- +`m çQ M;QÌB iW ? B # M ` ç•v- ç i¬

*K+ i`QÎM; G¶ +kM; F?¬M; Km®M ç„+ i°B pÈB h ;B - pb i? /Si F?Q€i +?ÆB i`Á ?A

L?QM; ç²M i`QÎM; :B M; M; ?2 i?`v M?Q p`v i?b ;B®M; M?Q `ÆB p`Q bQÆM; KM- +H
H`K +?¶ /U +?Q M?|K M;QÌB FB b Q- i? M`Q HçB Km®M ?Á ;BªB `²B\

æWM; M|B H` ç²M i`QÎM; :B M; - M; v +ª +K+ i`QÎM; G¶ +kM; F?¬M; ?B m +| +?mv
K°i #`M +Ì i? p`v- F?| i? M`Q M?`+ +?•M çB çQÊ+ MQÊ+ M`QX

hmv #•v ;BÌ # M T?Q G K >ªB "®B ç½ ibK çQÊ+ H½M? ççQ i?`M? T?® ç tY Hw bU
+kM; +| #®B +ªM?- h ;B +| +`M? H€ bmK tm i` MidM?- ç•v +kM; H` M;mv M M?
?Á ;BªB +?Q ? B # MX

G9+ M`v h` M; .m p` ""M? S?B ç M; m®M; i` i`QM; T?ÁM; p` L; ?B K E?ªB ç M; çQ
çB m ç M K°i T?ÁM; ?¼T F?€ `°M; i?2Q H M? +O +K+ i`QÎM; G¶X

@ :B€K ç®+ G K- +?mv M H`K ,M ç½ FûQ ç M sQÆM; >| iW F?B M`Q `²B\

h *?•m i?`v G K >ªB "®B i?b +kM; çQ€M çQÊ+ +?9i M;mv M M?•M pb b Q i?€B ç°
+?mv M #B M- #¼M ?¼ Km®M FBM? /Q M? i?b i`QÊ+ iB M T?ªB +| [m HçB pÈB
M?B M #B i`ä #®B +ªM? +O p` H½M? ççQ i?`M? T?® G•K MX

L?QM; h *?•m HçB F?¬M; bÊ G K >ªB "®B- pb +QÌM; HQM; F?¬M; ûT ç` ç-m t`- +
HU+ FBM? i i?b i`T çQ`M h h?` KçM? ?ÆM +¬M; iv +O G K >ªB "®B M?B m H-M-
?ÊT i?b HU+ HQÊM; i`QM; [m M i`QÌM; +O h h?` +kM; F?¬M; FûK L; ?B K ;B X

@ «B- ;B€K ç®+ h - b Q i`QM; M`v HçB +| #çM # +O +?` i? \

oW `²B F?B G K >ªB "®B çSM; Î +´M; ç²M +¬M; M +kM; F?¬M; M?`M ` h *?•m- #•
M`v tm`i ?B M i?b F?¬M; F?ÁB +| +?9i ç m ç-mX L?QM; H½Q #B i`ä i? HU+ +O H
i?Q Gw ` K†i +kM; F?¬M; i? H`K i®i çQÊ+- i`i M?B M +kM; T?ªB t2K h ;B Km®M

h *?•m +QÌB HçM? K°i iB M; M|B,

@ *?9 æS+ H` #çM +O +? i¬B- ¬M; `v HÈM im´B M?Q p`v +kM; F?¬M; +?`m çQÊ+

h`T çQ`M h h?` +kM; F?¬M; +| F i ;B Q ;b pÈB +¬M; iv +O G K >ªB "®B- ?ÆM M[
?çM; KK+- pb p`v h \*?•m +kM; F?¬M; M K†i ;B€K ç®+ G K- i`U+ iB T M|B ` p`M ç
M? F?¬M; ç9M; X

@ h iB m i?Q- HÌB M`v +O +?` +kM; F?¬M; ç9M; - b Q +| i? M|B H` hB m E?ªB ?`
#•v ;BÌ +ÁM +?Q `ä ``M; - F?¬M; +¬M pã çQ€M F i Hm`M M?Q p`v

G K >ªB "®B ?¬K M v ç½ çO M; °i M; ç i`²B- #•v ;BÌ HçB #` K°i M;QÌB T?K M[H M iB
+? çQÊ+ HY ;B`M +O KbM?X o®M H` H-M M`v H½Q +kM; F?¬M; Km®M bBM? +?
Km®M +?ÆB i`Á T?•M i` M? + Q i?`T- H½Q +kM; F?¬M; T?ªB H` [mª ?²M; +?Q B i

@ > B p`- ? B p`- çWM; M´B ;B`M- +?9M; i i`QÊ+ iB M ?ÁB M;QÌB i`QM; +m°+ - ç•
+?d H` ?B m H-K K` i?¬B- i`i +ª çWM; M|M; p°B- #¼M ?¼ b) ç M ç•v M; v

*K+ i`QÎM; G¶ i? 'v ? B M; QÌB FB b„T b€i T? ¢i i? b M? M? +? |M; iB M H M + M M; ,M
HQM; [m€ ;B M; +kM; F?¬M; i? ¸„+ i°B- K¨ h *?•m +kM; H¨ ?´ i` M ¸dM? M9B- +k
+¨M; F? | +?¼+ p¨QX *K+ i`QÎM; G¶ /M H¨ H½M? ¸¢Q +K+ +¬M; M i?¨M? T?® i? M
? B M; QÌB M¨v +kM; +ªK i? 'v `´i F? | F?,MX

E?B +K+ i`QÎM; G¶ H M iB M; i?b L; ?B K E?ªB ¸QÊ+ ¸Q ¸ M- +?¶ M¨v +?d +| +K+
+ªM? b€i +? 'T T?€T M¨Q- L; ?B K E?ªB M½v ;BÌ #` €T +? iBM? i?¬M #•v ;BÌ +?Êi
>ªB "®B i?b HÈM iB M; ²M¨Q,

@ .QÊM; - #¼M ?¼Q M m´M; +?Q +?€m- pW `²B +ÁM i®i K¨ i`Î K†i M; v iS+ i?b- #

@ E?K- F?K

G K >ªB "®B M; ?2 HÌB M|B +O L; ?B K E?ªB M;¨v +¨M; F€ +K+ i?b p°B p¨M; ?Q F
E?ªB- b m ¸| M|B,

@ hB m E?ªB- +?€m M|B ¸®B T?QÆM; ¸€M? KbM? i? M¨Q H¨ ¸QÊ+

G K >ªB "®B t2K M?Q i`€M? M†M; ibK M? - M m ¸®B T?QÆM; i?"i bU ¸€M? M; QÌB
L; ?B K E?ªB ¸ M; ¸`M? H M iB M; i?b +Y T?ÁM; ?¼T ¸½ #` ¸~v ` - M? S?¢K FQ+
M|B,

@ *K+ i`QÎM; G¶- ¸²M i`QÎM; :B M; - i¬B ¸½ p - ¸•v H¨ #€Q +€Q +?m~M ¸Q€M # M?
M; QÌB FB F?¬M; #` i?QÆM; - M|B +€+? F?€+ i?b L; ?B K E?ªB iB M bBM? i® +€Q
M; QÌB F?¬M; T?ªB bU i?"i

a m HQM; M? S?¢K +ÁM +| ? B i M p bo +O L; ?B K E?ªB- b m F?B i? 'v G K >ªB
+9B ¸¬mX

M? S?¢K iB M p¨Q [m'v `®B H¨K +?Q ¸€K M; QÌB i`QM; T?ÁM; ?ÊT ¸2M +ªK†i- ¸†
M; QÌB FB F?¬M; #` i?QÆM; - M?Q p¨v +?ŠM; F?€+ M¨Q F?¬M; +| +?mv M ¸ª i?QA
S?¢K F?¬M; F?€+ M¨Q °i i€i p¨Q K†i ;B€K ¸®+ G KX

*K+ i`QÎM; G¶ +kM; i? 'v i` M K†i F?¬M; +| €M? b€M; - i`QM; HÁM; i?¬K K„M; M? S
+| +?m~M ¸Q€M +O # M? pB M i?b +¨M; +?SM; iÄ L; ?B K E?ªB #€Q €M ;Bª- ¸B m

@ :B€K ç®+ G K- +| +?mv M ;b tªv ` p"v\

*K+ i`QÎM; G¶ b m F?B çm´B M?|K ç²M i`QÎM; :B M; ` F?ÄB T?ÁM; i?b ?ÄB G K > ç²- ? B # M ç½ ibK [m M ? F?„T MÆB- M?QM; ;B€K ç®+ G K pW i?'v # M #` ?¢B # i`,K b€m KQÆB ç°X

@ *K+ i`QÎM; G¶- +?mv M M"v «B- i?"i bU H" H"K T?B M M; "B- ç m H" +QM +?€m K" ` - M; "B +kM; çWM; ?ÄB- ç` p` +O M; QÌB i? M? MB M FB i?"i bU HÈM ?ÆM `i M; "B

G K >ªB "®B +QÌB F?´ K°i +€B- imv h` M; .m ç½ çB M?QM; H½Q +kM; F?¬M; #B i i +?Q X oB + M"v H½Q +¬M [m v p #€Q pÈB ¬M; +K- M m +?ŠM; K v ç®B T?QÆM; i?b +kM; +ÁM +| i? T?ÁM; #` K°i +?9iX

G K >ªB "®B +kM; F?¬M; #B i h` M; .m +,M #ªM F?¬M; i? K [m M i•K ç M L; ?B K B #° /¢M; F?| + `®M; +O L; ?B K E?ªB i?b + "M; F?¬M; Km®M +MM; bQ çQ- M?Q p"v i +?QM? KbM? K" i?¬BX

a m F?B M; ?2 çQÊ+ HÌB +O G K >ªB "®B i?b +K+ i`QÎM; G¶ +kM; i?¬K +ªK i?'v K i?€B ç° /o ?Á pB [mw- M m F?¬M; HĐ i v +?¼+ p"Q M; QÌB F?¬M; M M i` m p"Q- +? `M ç2M `9i ç¬m K" +?ŠM; #ªQ p KbM? H"K ;bX

a m F?B `ÌB F?ÄB ç²M +¬M; M i?` i`'M sQÆM; >| i?b G K >ªB "®B +?¢v t2 +ª ç K p M|B bU pB + +?Q ¬M; +K L; ?B K ;B i?b L; ?B K E?ªB i?B m +?9i M[ T?ªB p"Q M^K /¢v #ªQ +?Q çS +?€m ?Q K°i i`"M M M i?•M- b m ç| ?¢ H M? +'K i9+- F?¬M; +?Q T K°i #QÊ+X

L; ?B K H½Q ;B iY +kM; çB ibK ?B m w iS +O H½M? ç¢Q Î i?O ç¬- b m F?B M; ?2 ?B M; b F?€+ i?QÌM; i?b KÈB v M HÁM; - M?QM; b m ç| H¢B i"Ti`mM; +ª; B i°+ H #¬m F?¬M; F?Q +O ;B i¬+ +| +?mv M #B M- i`i M?B M ç•v +kM; H" +?mv M b m M

@ *?` h \*?•m- ?¬K M v i?"i bU T?ªB +ªK ÆM +?`

h`QM; K°i F?€+? b¢M Î G•K M- h` M; .m #QM; K°i Hv `QÊm H M KÌB h \*?•m- /M M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O +?9 æS+ p" +?¢v ç M M; v H"TiS+- T?¬M M?•M ibM? K„+ MÊ- M; v +ª h` M; .m +kM; T?ªB ;€M?X

@ *"m hB m h` M; - /M i¬B F?¬M; ç M i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K H"K ;b K¼B M; Q h \*?•m w i?S+ çQÊ+ h` M; .m F?¬M; çÆM ;BªM- pbi? K" +kM; +| iQ M iQM? F i h` M; #B M i?"M? + "m hB m h` M; - t2K M?Q FûQ [m M ? H¢B ;¬M ?ÆMX

@ L?Q p"v +kM; F?| M|B +?Q +?QM? t€+- K¶B H¬M` F?ÄB M?" ?bM? M?Q ç m +| h` M; .m H„+ ç¬m- ?„M +kM; ç½ ;†T `i M?B m +QM +?€m M?" [m M- M?QM; ç| H +?mv M- M?QM; #®B +ªM? H¢B F?¬M; [m € HÈM- ç°M; p"Q H" M|B +? i i? M"v +? bU F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i`°M; X

h *?•m +QÌB +QÌB- M" M; /Q /U K°i +?9i `²B M|B,

@ *"m hB m h` M; - +| +?mv M +?ŠM; #B i +| M M ?ÄB F?¬M; - M m M?Q + "m F?¬M; ç

@ *?` h \*?•m- +?` +S M|B

@ *"m hB m h` M; - G K >ªB "®B FB +kM; H" M; QÌB `i +| i?•M T?"M Î h`mM; >ªB- p iÄ` +mM; FQM? M?Q p"v\

æ•v H" K°i T?QÆM; /B M ?B m F€+O h *?•m- i?S ? B H" M" M; Km®M #B i #®B +ª H"K +?Q G K >ªB "®B /MM; i?€B ç° F?B K i®M M?Q p"v ç ç®B ç½B i?b imv i ç®B

@ æB m M"v

h` M; .m +| +?9i b[M; b@i- F?¬M; M; ì h *?•m HϕB ?ÄB M?Q i? - M|B +?Q #ϕM #
+O KbM? +kM; +?ŠM; H" p'M ϕ - M?QM; M|B` HϕB +| w F?Q2 F?Q M; - pb i? ?„M
*?9 æS+ ?B m w +O h` M; .m - pb p"v H½Q KÎ KB M; M|B,
@ hB m h - ¬M; M; QϕB +O h` M; .m H" •m .QÆM; *QÆM; H½Q ;B iY- M?QM; ϕS
+?€m #B i H" ϕQÊ+- +kM; F?¬M; +-M M|B` +?Q B F?€+ #B i
@a Q\ G" ¬M; 'v "\
h *?•m M; ?2 p"v i?b ;B"i KbM? H'v i v +?2 KB M; - +| H) M?[M; M; QìB bBM? b m
F?¬M; #B i- M?QM; ϕ@B pÈB i? ? M?[M; M; QìB M?Q h *?•m i?b b) F?¬M; t Hϕ; b
i`bM? i?ìB bU i?QìM; tm'i ?B M ?bM? #|M; +O ¬M; +K M"vX
"•v ;Bì h *?•m t2K M?Q ?B m `ä G K >ªB "®B +| i? HU+ î h`mM; >ªB M?QM; M m b
bU H" F?¬M; ϕ€M; M?„+ ϕ M- +?Q M|B ϕ M mv / M? ?B M ?€+? +O •m .QÆM; H½Q
i?S ? B i?S # +O •m .QÆM; ;B FûQ` K°i M; QìB +kM; F?¬M; T?ªB H" ϕ®B iQÊM;
p"QX
h *?•m +QB M?Q H" M; QìB +| FB M i?S+- b m F?B M; ?2 ϕQÊ+ iBM iS+ p i?•M T
F?¬M; +| #B m ?B M ;b F?€+ i?QìM; - pšM KÎ KB M; ;¼B H" + "m hB m h` M; - M?Q
[m M ? `i i®i pÈB h-M >mv M ",M; - ϕÊB ϕ M F?B F i i?9+ #[iB + i?b ϕ½ tQM; ?
",M; X
h` M; .m î HϕB G•K M K°i #m´B i®B- b€M; bÊK ?¬K b m +?ϕv p h`mM; >ªB- b m F
M?" i?b ϕB` b•M # v ;YB p" M +?mv M F ?mv i i?ϕ+? - b m ϕ| KÊB # v p "„+EBM?
h?€M; # î "„+EBM? H" i` ,K ?Q ϕm Mî- iS ?ÊT pB M +O h` M; .m + "M; #WM; H M
F?„T MÆB H" K"m t M? /"Q /ϕiX >ÆM M[+| hB m LB T LB T p" M? ϕ-m L? L? i?
ϕ MûM +O h` M; .m i®i ?ŠM H MX
E?B M; ?2 ϕQÊ+ •K i? M? +O h` M; .m i?b hB m "ϕ+? aQ +kM; +?ϕv ϕ M i? K ;B
h` M; .m M; ½ tm®M; ϕ'i H, M [m H, M HϕB K°i H9+ KÊB +?`m #Ä [m X
æ M i®B b m F?B +MM; /MM; +ÆK MQÊ+ pÈB h` M; Jšm i?b h` M; .m +MM; h-M
ϕ-m FB K F ϕQÊ+ K'i b m +?mv M ϕB ϕ M sQÆM; >| X
h?"i` ?"M? i`bM? ϕ M sQÆM; >| H-M M"v i?b h` M; .m i?m ?Qϕ+? `i HÈM- +| ?
i?ϕ+? +?`i HB m FûK ϕ½ ϕO +?Q hmv M .m h` B +| i? +? Q +?®M; FBM? /Q M? +C
Zm M; i`¼M; H" ? B F?®B F ?mv i i?ϕ+? GQm Zm M h`QÆM; p" ϕϕB ?²M; #`Q- ϕ•v
æϕB ?²M; #`Q i?b h` M; .m [mv i ϕ`M? ;B[HϕB H"K +QM /'m bM?- +ÁM F?®B F ?n
i?b h` M; .m +?m`M #` ϕQ +?Q *´ H½Q ;B iY M?bM t2K i? M"QX
G-M i`QÊ+ ϕ´ i?ϕ+? î Jv MK `ϕQÊ+ K°i +•v T?d i?9v- h` M; .m Km®M ϕ +?Q *´ H½
+MM; HϕB #` >"Q oBM? ;B[HϕBX "•v ;BÆ ?„M +| F?®B F ?mv i i?ϕ+? GQm Zm M h
*´ H½Q ;B iY- M m ϕ +?Q *´ H½Q ;B iY #B i ϕQÊ+- bÊ`^M; b) #` K„M; +?Q F?´ b i
@ æ9M; `²B- i?B m +?9i M[ i?b [m M ϕB +?mv M M"v `²B
h` M; .m ϕ°i M?B M M?È` K°i +?mv M- ?„M H'v ϕB M i?QϕB ;¼B` M; Q`BX

8NNX *?QÆM; 8NN @ eyR, h?-v *€i

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8NN @ eyR, h?-v *€i

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ «M; +?O h` M;- M;`B ç M`²B- KìB p`Q i`QM; M`v

h` M; .m pW ç M hmv M .m h` B i?b h`B m >`M >B M ç½ iB M` ç|M +?`Q- i`ªB [n
b m i i i?b F?Q b„+ +O h`B m >`M >B M +`M; F?¬B T?K+ H¢B M?B m ?ÆM- H9+
+`M; H`K +?Q h` M; .m HB M iQÎM; ç M ibM? ?m®M; ;†T K†i i`QÊ+ FB X

G9+ M`v h`B m >`M >B M`i +| #° /€M; -`i M?Q M?½- +?d H`p K†i #•v ;Bì imv ç½
M?QM; ?bM? M?Q T?QÆM; /B M F?Q +?`i pšM +ÁM i?B m i?S ;b ç|X

@ > ? - M? h`B m- M;?2 HìB M`v +O M? i?b i¬B i?`v KbM? ;B®M; M?Q H`F?€+?

h` M; .m +QìB +QìB çB p`Q- H9+ M`v æ¢B >MM; p` >-m hY Î i`QM; +Y ?`M; i?`v
H M +?`Q ?ÄB ó M? h` M;ôX

@ *`m KÈB H`¬M; +?O- M?QM; H¢B ç M ç•v ?ÆB Qi K`i?¬BX «M; +?O h` M; - i¬B ç
#m´B +?B m i?¬v i¢Q ?bM? b) ç M

h`B m >`M >B M çQ h` M; .m ç M p`i`Q /`M? +?Q F?€+? ?`M; M;?d M;ÆB i`QM; +
pmB çM M|B pÈB h` M; .m X

@ a Q\ L? M? M?Q p`v ``°•v ;Bì M;? M?•M H½Q Hmv M +kM; F?¬M; +ÁM M?B m

L;`v ?¬K [m h` M; .m ç°i M?B M M?È ç M K°i +?mv M- ç| +?QM? H`KbM? +| M;m
M?QM; H¢B i?B m M;QìB F?„+ /`mX L?B m M;QìB Km +QM /`m i?b pb i?m`M iB M
bM?- M m i`QM; +Y ?`M; F?¬M; +| M;QìB F?„+ /`m i?b +kM; F?¬M; iB MX

ob p`v K` ?¬K [m h` M; .m ç½ ;¼B çB M i?Q¢B +?Q h`B m >`M >B M- ?ÄB t2K +|
/`m ? v F?¬M; - +kM; F?¬M; M;ì KÈB [m K°i M;`v K` M? h`B m ç½ +| i? ibK çQÊ+
?„M i?b i?“i bU ç½ Hm®M; +m®M; F?¬M; #B i ibK ç•m çQÊ+X t2K i¢B

h`B m >`M >B M M;?2 p`v i?b ;`i ç-m M|B,

@ æ9M; p`v- #•v ;Bì +?O v m H`/MM; K€v K|+-`i Qi +| M;QìB F?„+ i v i?O +¬M;X
p`M;? M?•M HÈM im´B M`v p +Y ?`M;- ¬M; `v +| i v M;? p`B +?K+ M,K- HQÆM;
i?`T

@ a Q\ GQÆM; M M H`# Q M?B m\

h` M; .m ?ÄBX

@ h¬B ç½ i?mÆM; HQÊM; pÈB i?¬v *€i- iB M HQÆM; ç¢B F?€B H`M,K M;`M- M?
i?Q¢B +?Q M? `v çQÊ+

hmv h` M; .m ç½ M|B iW i`QÊ+- F?B F?¬M; +| K†i ?„M i?b M?[M; +?mv M HÈM M?
>`M >B M H`K +?O- M?QM; h`B m >`M >B M +ªK i?`v M?Q p`v +kM; F?¬M; i®i- +?r
p`HQÆM; #´M; +-M T?ªB M|B `ä`M; +?Q ¬M; +?O #B iX

@ L,K M;`M

h` M; .m i`-K M;•K K°i +?9i`²B M|B,

@ h®i- M,K,M;`M i?b M,K M;`M- M? h`B m +S ;¼B M? `v ç M- M m M?Q #m¬M #€M
ç M`Bì #;Bì €

h`B m >`M >B M M|B ç M +?mv M F?„+ `M #^M; K€v iQM?- ;B€ +ª +O M| +?d H`p`B
`M`i ç T- ;B€ #€M +kM; ?ÆM # M;`M K°i +€B- t2K M?Q ?¢;B€ i?`M? T?~KX

•v ;Bì M?B m +Y

h?-v *€i ?-K M v p®M +kM; +?d Km®M ç M t2K- M m M?Q -M; +?O H" F +?ŠM; #B
i v- M?Q p"v i?b tBM H¶B- H½Q +kM; F?-M; Km®M F?QK HQM; ?-m ?¢X
L?QM; M?bM p"Q ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i i?b i?'v -M; +?O imv i` im' B M?QM; H"K
i?®M; - K" i?"K +?Q +?d M?[M; M;? M?•M +| im' B KÊB #B i çQÊ+ M?[M; i?S M"vX
h` M; .m +kM; F?-M; #B i K°i iQ i? bY /KM; 'M +O KbM? H¢B +| i? H"K +?Q i?-
@ hmv M .m h` B T?~K ;B€K5
E?B h` M; .m M•M; ? B i v H M- M,K +?[ M"v tm'i ?B M i` M K†i ;B'v imv MX
L?QM; M?[M; M;Q`B +?Q iWM; pB i i?Q T?€T b) F?-M; ?B m- pb p"v +| p" B p` F?
p w M; ?o +O M|X
@ «M; +?O- i-B Km +QM /'m M"v- ;B€ # Q M?B m p"v\ i`mv M +"T M?"i M? M? M?
@ h?S M"v `i i®i- ? B M; "M ç²M; - -M; +?O- +| #€M F?-M; \ M; m²M UXV
h?"K +?Q +ÁM +| p" B M; Q`B /Si F?Q€i H M iB M; ?ÄB ;B€- M| F?-M; +ÁM H" K°i
i?O +-M; K„ M; ? #^M; F ?mv i i?¢+?X
h`B m >"M >B M H" M; Q`B FBM? /Q M?- ?„M bÊ h` M; .m F?-M; tY Hw çQÊ+ ibM?
@ *€+ p`- t'm ?' [m€- +QM /'m M"v F?„+ i M +Y ?"M; - +€+ p` Km p +kM; p- /KM;
@ L m +€+ p` Km®M Km +QM ç'm +O +Y ?"M; - +| i? ? M i`QÊ+- ;B Q iB M ç†i
i?Q¢B- çÊB ç M F?B i?-v *€i çB H"K i?b +Y ?"M; b) ;¼B çB M i?Q¢B +?Q +€+ p`
a m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B +O h`B m >"M >B M i?b K¼B M; Q`B KÊB v M ioM? i`Î H¢B
>"M >B M +?m~M #` ç†i Km +QM /'mX h`B m >"M >B M H" M; Q`B i`QM; M; ? - ?„M
+?'i HB m p" ;B€ +ª- +mM; +'T ¼B M; Q`B HU +?¼MX
h` M; .m H9+ M"v ç M; ç†i +?9 w H M; B'v imv M- ;B®M; M?Q F?-M; M; ?2 i?'v M?
L,K +?[tm'i ?B M H" FB m +?[hB m h`B M- +kM; +| i? tQM; H" h-M h`B M- `i ç m
K¢M? K) M?Q b„i- M m F?-M; F?„+ iBM? i b) F?| +?Q ` M?[M; +?[i? M"v- pb p"v
M; v +ª *' H½Q ;B iY +kM; F?| H"K çQÊ+ M?Q p"vX

eyRX *?QÆM; 8NN @ eyR, h?-v *€i

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; 8NN @ eyR, h?-v *€i

L?|K .`+?, h2T;

L; m²M, oBTp M/ M

@ h®i- i®i5

h` M; .m M?bM tm®M; i` ;B'v K°i H9+ `²B M; ~M; ç-m H M M?' + M; |M i v +€B pÈB i

@ h?-v *€i- M; "B ç M +Y ?"M; M?Ä +O i-B +kM; +QB M?Q i?B i i?ÁB- ç•v `ä`"M;

@ > ? - -M; +?O h` M; +S F?€+? F?Q- M?[M; i? M? MB M v m K M i`mv M i?®M
M?B m

h?-v *€i +kM; `i +| ?ªQ +ªK pÈB h` M; .m - H½Q +Q`B i`ª H`B K°i +•mX

@ h?-v *€i- +kM; çWM; ;¼B +?€m H" -M; +?O- b m M v M; "B +?d +-M; ¼B hB m h
i`2Q ? B iW -M; +?O M; Q" B KB M;

h` M; .m i?"i bU`"i FQM? i`¼M; M; Q`B +| #ªM HoM?- ?ÆM M[pÈB i v M;? +O i?
M; Q`B F?-M; +| iB M; i, KX > „M i?"i bU +| +?9i M; ?B ?Q†+ p b b Q -M; +K H¢B p`Q
KbM?- M?QM; M; Q`B i pW ç M- ? „M +kM; F?-M; iB M KÎ KB M; ?ÄBX

@ M? h`B m- +?Q` i?-M; +€Q- +QM /'m /Q i?-v *€i i¢Q ?bM? M; Q`B iB M ç€- +Á
M, K i`, K ç²M;

h` M; .m i?'v h`B m >`M >B M #` M; Q`B i p•v [m M? ç, M; Fw i?b p°B p`M; M|B- +
i`B çB M çªQ i?-M ?²M- +, M #ªM H` i v M;? +O i?-v *€i i?"i bU ç€M; ;B€ ç²M; iB M
#Ä +?¢v i?b ? „M +ÁM ç`M? ç†i ;B€ K†B +?[RyyyX

@ «M; +?O- M?Q p`v F?-M; T?ªB [m€ ç, i b Q\ J°i +QM /'m Km p`Q +?d p`B i`, K ç²
M; `M K'i`²B\

@ æ9M; p`v- M?Q i? +?9M; i-B +kM; F?-M; Km

@ «M; +?O- M; `B t2K iB M H` ;B| b Q\

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B +O h` M; .m i?b ç€K M; Q`B +?m`M #` Km +QM /'m ç m
K•m +O #¼M ?¼ ç m +?o p T?Q h` M; .m X

@ «M; +?O- /M H` M; `B KÎ +Y ?`M; FBM? /Q M? M?QM; +kM; F?-M; i? #m-B M #€M

@ æ9M; p`v- +?9M; i-B +?d Km +QM /'m- F? „+ /'m T?ªB t2K M?Q H` T?K+ pK KB
æ€K M; Q`B FB HB M iK+ T?€i` M?[M; •K i? M? M; ?B p'M- i'i M?B M M; mv M M?
T?Q [m€`` X

hQM? / M? +O M; Q`B #bM? i?Q`M; +?d H` ? B # +?[- ?ÆM M['M +?d +-M F? „+ #
i?b +?Q iQM? iB M +QM /'m i?b +?mv M F? „+ i M H M 'M ç½ K'i K°i ? B M; `M- M?
i +| w FB MX

æWM; M|B H` #¼M ?¼- /M H` h`B m >`M >B M p` i?-v \*€i +kM; #` H`B M|B +O h` M
çQ`M; ç m H` K€v F? „+ +?[- KbM? çB i?2Q çQ`M; M; QÊ+ H¢B +| i? i?`M? b Q\

h?-v *€i bÊ h` M; .m F?-M; tm®M; ç`B çQÊ+ M M F?) FûQ €Q`²B M|B,

@ hB m h` M; - çB m M`v E? „+ +?[H` +-M; i€+ +O i-B- +kM; çWM; i?m i? K T?Q

h` M; .m H „+ ç-m M|B,

@ SªB i?m T?Q- b m M`v +ÁM TªB i, M; ;B€- pB + M`v M; `B +S ç ç'v +?€m M|B

@ *€+ p`- K¼B M; Q`B v M ioM? K°i +?9i- ?½v M; ?2 i-B M|B p`B +•m

h` M; .m çB ç M i`QÊ+ K†i K¼B M; Q`B- çÊB ¼B M; Q`B v M ioM? i`Î H¢B i?b ? „M K

@ J¼B M; Q`B ç m #B i #•v; B`F? „T çQ`M; H` K€v F? „+ +?[- ?ÆM M[M; Q`B i /MM
Qi- +€B M`v H` p b M; mv M M?•M; b\ o` M`v M|B i-B M; ?2 i?Y t2K

@ æB m M`v i?b +| ;b H` F€ [m€B- i?`B #m`B M`v +ÁM B /MM; 'M`B M; M[

@ æ9M; p`v- M; Q`B M?[M; +QM /'m +?Q +Æ [m M +?QM? [mv M i?b M; Q`B /MM; 'M

@ L; Q`B i? M? MB M- +€B ç| +| HB M [m M ;b ç M +?mv M F? „+ 'M iQM? iB M\ \*`m

a m F?B M; ?2 çQÊ+ H`B +O h` M; .m i?b K¼B M; Q`B +MM; KÎ KB M; +?Q` ç€T €
M|B ç M i`¼M; çB K- p b #¼M ?¼ +?Q iWM; M; ?o ç M p'M ç M`vX

@ > ? - K¼B M; Q`B +ÁM +?Q iªH`B +•m ?ÄB +O i-B H` p b b Q 'M iQ M?•M M; `v
i-B i?b ç•v H` K°i ?`M? pB pSi #Ä p, M ?| - M; Q`B ?B M ç¢B +?d KQM; b Q KbM? +
H¢B [m M K'i K°i +QM /'m +| i? +?SM; KBM? i?•M T?“M +O M; Q`B +´ ç¢B

h` M; .m M|B H`K +?Q p K†i +O K¼B M; Q`B +`M; i? K M; QM; i`¼M; X

@ E?„+ 'M ç½ +| iW t tQ - T?—M HÈM M?[M; M?“ i?B ?¼ ç m H“ + Q i?O F?“+ 'M X
i?ìB M?“ h? M? i?b M?[M; M;? M?“M F?“„+ „M i` M p`M; p` ç€ +kM; H“ i?B M FBK F

@ L?QM; ç M i?ìB ?B M ç€B #•v ;Bì- +€+ M;`B +| i? ibK ` i` M çQìM; K°i M;? M?
h` M; .m M|B ç M çB K M`v i?b M•M; ;B¼M; çB m H M- ?„M HÈM iB M; M|B,
@ L|B +?Q +€+ p` #B i H` #•v ;Bì F?¬M; +| ?Q†+ H` +| `i Qi M;? M?“M- b m M`v i`
+QM /'m /Q K€v K|+ F?“„+ ` - ç| H` p,M ?| +O +?9M; i b Q\ G` i?S i´ i¬M; i`mv M
L;?2 ç M ç•v i?b p K†i M?B m M;QìB +| #B M ç`B ;B®M; M?Q ç M; bmv M;?o- h` M
+?9 w K°i +?[w +ªM?- M m M?Q bY /KM; +Æ ;BÈB ?| ç ;B +¬M; +?B + 'M- M?Q
i?m"iX

@ "•v ;Bì +Æ ;BÈB ?| ç½ +?Q +?9M; i M?[M; iB M HÈB F?| i? M`Q T?O M?“M- M
p"i i?O +¬M; K„ M;? po ç€B- M m pb p"v K" i?`i i`mv M i?b K¼B M;QìB F?¬M; ç m
@ L?[M; +?B + K€v F?“„+ +?[M;Q`B FB K°i T?9i +| i? +?Q ` K°i +QM /'m- M?QM
i? bQ b€M? pÈB M;? M?“M iU i v F?“„+ ` \

@ L;? M?“M +kM; +| i? H`K i?2Q v m +¬m +O +€+ p`- +| i? H`K ` M?[M; Fw ?B
ç•v +kM; H` i?S K` K€v iQM? F?¬M; i? M`Q #^M; çQÊ+ - ?v p¼M; K¼B M;QìB +| i?
@ J°i çB K M[+?QM? H` i v M;? +O i?¬v \*€i H` `i K€M?- B +kM; i" M K„i M?b M i
i?¬v *€i i€Q ?b M?` F?¬M; M?[M; i?U+ /KM; K` +ÁM +| ;B€ i` bQm i-K- M?Q p"v /
+?[i?b i¬B ç•v +kM; F?¬M; +ªK i?`v ç„i +?9i M`Q

@ *| H) K°i M;`v M`Q ç| +QM /'m +O hmv M .m h` B b) #B M i?“M? 8yyy K°i +?[- p
i?®M; çQÊ+ HQm ;B[H€B- i¬B +ªK i?`v M| F?¬M; ç„i +?9i M`Q

h` M; .m M|B `i +| F?Q T?€+?- b m F?B M|B tQM; i?b hmv M .m h` B i`î M M v M
iB m ?| M?[M; HìB ?„M pW M|BX

a m p`B T?9i i?b +| p`B iB M; p¶ i v p M; H M- +?“K `½B iB M; p¶ i v p M; H M `°M
p¶ i vX

@ *"m i? M? MB M M`v M|B ç9M;- #•v ;Bì M;QìB ?B M ç€B +?d +?9 i`¼M; p`Q HÈB
+ÁM +QB i`¼M; p,M ?| i`mv M i?W

J°i ¬M; +K M,K b€m KQÆB im´B iW i`QM; ç€K M;QìB çSM; ` OM; ?° [m M çB K +C
M|B i? K,

@ h¬B ç†i +¼+ K°i +?B + 'M F ?mv i i?€+?- #®M +?[+€B- ? B M;`M ç²M; iB M +¼
oB + ;b +kM; T?ªB +| M;QìB çB ç¬m- +| ?`M? ç°M; +O ¬M; H½Q FB i?b M?[M; M;
ç€M; ? v F?¬M; +kM; i? K ;B p`Q ?`M; M;k ç†i 'M F ?mv i i?€+?X

h?“i ` K°i ? B M;`M ç®B pÈB M;QìB v m i?Q+? ç² +´ i?b +kM; F?¬M; iQM? H` ;b-
i? çB i?2Q +ª çìB KbM?- +kM; F?¬M; ? Q i´M ;b +ªX a m F?B M;?o i?¬M; i?b K¼
b® iB M FB X

@ >¬m hY- çB ;B9T M? h`B m ç,M; Fw- ç9M; H` F?¬M; M? M? K„i +?9i M`Q
h` M; .m i?`v h`B m >`M >B M #`M `°M F?¬M; +?`m M´B i?b p°B p`M; ç€ >¬m hY K
KÈB M?Q idM? K°M;- ?„M M? M? +?|M; +?çv ç M ?¶ i`ÊX

h` M; .m M`Q #B i`^M; pW `²B >¬m hY ç M; i?¬K M;?o- M? h` M; i?“i bU;BÄB H
ç½ +| ;B bªM M?Q i? - i?b ` H` ?çM; M;QìB ?€ KB M; ;çi M;QìB +? i F?¬M; ç M K

@ h?¬v *€i- M;`B L;`B H`K b Q p"v\

h` M; .m b m F?B /B M i?mv i tQM; i?b [m v HQM; H€B ç`M? M|B p`B +•m pÈB i?¬
çSM; b m HQM; ç M; t9+ ç°M; /•M; i`QX

@ hB m h` M;- ? v- M|B `i ? v- + "m + | i? M|B ` M?[M; H|B M`v i?b i-B +kM; F?-M
+?Q + "m +kM; çQÊ+

L|B i?"i H` i?-v \*€i + | bU +<sup>a</sup>K ç°M; pb H|B M|B +O h` M; .m - p"Q M?[M; M,K #^av K
+¬M; T?€i i`B M `i i?`M?- /M +?d H` F?„+ /'m 'M M`v M¼ M?QM; + | i v M;? M`v i?
MQ +kM; F?-M; H` p'M ç X

*?d H` ç M i?"T M M +?QM KQÆB i?b K€v K|+ + | [m€ M?B m- ?-m M?Q H` +?d i`Q
F?„+ #B M K'i- ç®B pÈB K°i H½Q M;? M?•M i?b i?"i Hç+ i`QM; HÁM; b) H` `i HÈM

>ÆM M[M| +kM; +?†i çSi #€i +ÆK +O M;? M?•M- i?-v *€i p®M H` i v M;? i' i`
F?„+ p" M; ç€- ç•v H` i v M;? ;B i`mv M- M?QM; ç M i? ? +O H½Q i?b +QM +?
+?€m M°B i?b Km®M tm'i M;QçB ?¼+ i" T- çB m M`v H`K +?Q H½Q F m i`B- t2K M
KbM? H` çQçM imv iX

>¬K M v M;?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b i?-v \*€i t2K M?Q ;†T çQÊ+ i`B •K- ç9M
M|B- M m h` M; .m F?-M; i`^a HQÆM; i?b H½Q pšM ibM? M;mv M H`K pB +- F?-M
KWM; K` i?¬BX

@ h?-v *€i- +?9M; i p"Q i`QM; M|B +?mv M- F?-M; i`^a HQÆM; b Q çQÊ+
h` M; .m +Q|B +Q|B- i?-v *€i ç½ ç MûM iW H•m- i?"i bU KÎKB M; M|B M?Q p"v M
?B M- M m i?"i bU F?-M; i`<sup>a</sup> iB M i?b +?QM? h` M; .m +kM; ;•v F?| bM?X G9+ M`v
?„M çQ i?-v *€i p"Q i`QM; T?ÁM; M|B +?mv MX

a m F?B M;²B tm®M; i?b h` M; .m M|B,

@ h?-v *€i- +?9M; i ç½ M|B H` HQÆM; içK i?B F?-M; i? v ç´B- pšM H` 8yyy- M?Q
M;`B i?m K¶B +?[ jyy ç²M;- T?•M +?B M?Q p"v M;`B i?'v i? M"Q\

a m F?B M;?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b i?-v *€i p°B p" M; çSM; H M- H½Q M? M

@ *€B; b\ E?-M; çQÊ+- F?-M; çQÊ+- hB m h` M;- M,K M;`M iB M HQÆM; + | i? iQ
iB M H`K +?[i?b +QB M?Q F?ÄB

h?-v *€i +kM; H` M;Q|B M´B iB M; F?„+ p" M; ç€ Î i?O ç¬- /U p"Q i v M;? ç½ iWM;
'M + Q + 'T- i?"K +?Q +ÁM F?„+ 'M +?Q #çM # [m®+ i X

*?d H` F?„+ 'M F?-M; H'v iB M- i?"K +?Q H` # M,K ç²M; K°i +€B- b m M`v M;? i?
i? - B +kM; i?B m +ÆK ,M €Q K†+- + | M?[M; M;Q|B i` im´B ç½ ç´B M;? - pb p"v
iQÆM; ç®B M;? Q F?|X

L m F?-M; T?ªB +?€m KbM? b) tm'i M;QçB /m ?¼+- i`QM; M?" +kM; F?-M; + | M?B
+?ŠM; çB H`K pB + H`K ;b- i'i M?B M H½Q M|B H`K F?-M; +¬M; +kM; H` pb FQ+?
.m i?"i bU M;?o M?Q p"v +kM; F?-M; tQM;X

@ h?-v *€i- M;`B FB K iB M #^M; i v M;? - iB M H'v çQÊ+ +kM; F?-M; + | ;b çm®B
+U H`K i?2Q M?[M; ;b +?€m M|B- +?9M; i +MM; M? m F i?ÊT HçB ç T?€i i`B MX

@ æ9M; `²B- M;`B M m + | i? i?b t2K i`QM; +Y ?"M; + | B F?ûQ i v +?¼M H`K ç i
iY # M M;Q`B +kM; i®i- +?9M; i +MM; M? m #„i i v T?€i i`B M +¬M; M;? F?„+ 'M
h` M; .m F?Q€i i v [mv i ç`M? bU pB +- i`QM; HÁM; ?„M M;?o b•m ?ÆM M?B m bQ
i?Q+? i` M? +?[ b) F?-M; i?B m +?9i iB M M?Q p"v- çÈB ç M F?B bU pB + i`mv M
ç M +-m +?[M; v i?¬BX

h` M; .m ç½ Km®M H`K +?Q M?[M; +?[çQÊ+ T?€i ` iW hmv M .m h` B M;`v +¬M;
M;Q|B bQm i-K ç´ +´ ç m TªB + | çQÊ+ +?[+O hmv M .m h` BX

oQ /K M?Q M?[M; +?mv M ;B ;B®M; EBK J" T p` i?-v h¬M +?ŠM; ?çM- h` M; .m b)
'M- b m M`v çB ` M;Q`B ;B€K ç`M? p` i?QÍM; i?S+ i?S; b ç| i?b +€+ +?mv M;B b)
;B'v ;B€K ç`M? #^M; +€+ /MM; 'M iQ M?•MX

.U p"Q K€M? HÈB M"v i?b M?'i ç`M? +| i? imv M /QÆM; / M? iB M; +O hmv M .i
Hm¬M #m°+ +?†i pÈB M? m- +| / M? i?b bÊ ;b F?¬M; +| HÊB\

@ h®i- i®i- hB m h` M;- T?¬M M?•M ibM? M"v ¬M; H½Q i¬B tBM M?"M- + "m +S v M
h?¬v *€i #•v ;BÌ +kM; i?"i bU +¬M iB M- pb p"v +kM; F?¬M; +?®B iW- M?QM; i`Q
M;? F?„+ /'m i?"M? K°i T?¬M bU M;?B T- F?¬M; +ÁM i•K iQ p K°i [m¬v ?"M; F?„+
@ >b - ¬M; +?O h` M;- M;"B M m F?¬M; çB /B M i?mv i i?b +kM; +QB M?Q i?B i i?
h` M; .m p" i?¬v \*€i b m F?B ?Á ç`K tQM; i?b h`B m >"M >B M ç~v +Y #QÈ+ p"Q
b m ç| +ÁM M|B i? K,
@ h`M; +°M; +| KQÌB K°i M;QÌB ç†i 'M F ?mv i i?ç+?- #¼M ?¼ Km®M +?'i HB m i
i?m çQÈ+ ?ÆM +?K + M;"M iB M +¼+

@ > ? - M? h`B m- iBM i®i H" M? +ÁM ÎT?Q b m- M?QM; M? +kM; M M ç†i K°i +
h` M; .m M|B H"K +?Q h`B m >"M >B M p" i?¬v *€i +ªK i?'v F?| ?B m- pW Km®M
i`mv M i?®M; K" +ÁM Km K€v F?„+ +?[H"K ;b\

eykX *?QÆM; e yk, æ°+ L?'i o¬ L?`X

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eyk, æ°+ M?'i p¬ M?`X

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ hB m h` M;- F?¬M; T?ªB + "m Km®M M|B T?€i ?mv i`mv M i?®M; b Q\ Jm K€v F
h?¬v *€i +| +?9i +?¬M +?W `²B KÎ KB M; ?ÄB- pB + M"v +| HB M [m M i`U+ iB T ç
M?B m M;QÌB bY /KM; K€v F?„+ +?[i?b KbM? +kM; i?m p"Q FûK ?ÆMX

>ÆM M[i`QM; HÁM; i?¬v \*€i +kM; +| #|M; i®B- M,K tQ ç M; T?€i i`B M +U+ i?'M
i M ?Q M;- i? H" +,M #ªM `i F?| +?'mX

@ æ9M; p"v- ¬M; +?O h` M;- M;"B ç M; t•v /UM; i?QÆM; ?B m bM?- #•v ;BÆ H"K
#ªM; ?B m +O KbM?

h`B m >"M >B M +kM; çQ ` HÌB /` M;?`- F?¬M; T?ªB +?d +| h` M; .m i?'v çQÈ+ i
+QM /'m- M? h`B m H"K FBM? /Q M? M?B m M,K +kM; F?¬M; T?ªB p¬ Q+?- +kM; ;

@ > ? - K¼B M;QÌB +S M;²B tm®M; `²B M|B b m

h` M; .m `|i +?Q ? B M;QÌB K°i Hv i`"- b m ç| ?„M M|B,

@ h?¬v *€i- i`QÈ+ FB M;"B #~v [m¬v i?QÌM; F?„+ M?[M; +?B + 'M i? M"Q\

h?¬v *€i M?È HçB ibM? ?m®M; M,K tQ - b m ç| t€+ ç`M?,

@ h` M +Æ #ªM ç m H" /'m çÆM p`- K°i i`,K +€B i?b +| +?QM KQÆB +?QM +€B H" -
h?"T MB M +?QM KQÆB i?b +¬M; iv iQ M?•M K¼+ ` M?Q K,M; b m KQ - +€B ;b H"
M?•M- i'i +ª ç m T?ªB F?„+ ` - ç½ iWM; +| i?ÌB çB K M;? F?„+ i?O +¬M; # "M `°M i

@ > ? - M?Q p"v i?b i®i `²B- i?¬v *€i M;?o HçB K" t2K- M?[M; +¬M; iv FB ç m H"
?¼ b) iB m i®M p`B M;"M ç²M; pb K°i +€B 'M b Q\

h` M; .m M;?2 p"v i?b MÎ MK +QÌ- K" i?¬v \*€i p" h`B m >"M >B M +kM; ç½ M;?2 p"
B +kM; i`-K iQX

æ°i M?B M h`B m >`M >B M p¶ ç MB M!B,
 @ h-B ?B m `²B- w +O -M; +?O h` M; H` +?9M; i +?d F?„+ 'M +?Q M; Q!B i`QM; M
 h` M; .m +Q!B +Q!B M!Bô
 @ *kM; F?-M; T?ªB ?Q`M iQ`M H`K FBM? /Q M? +?Q ;BÈB ç² +´ - #•v ;B!M?B m F
 i +! / M? iB M; i?b M?[M; M; Q!B M`v b) ç M Km 'M- H9+ ç! ;B€ M, K i`, K ç²M; K°i +
 i +ÁM T?ªB i, M; ; B€
 @ *ÁM i, M; ; B€\ L?Q p`v b) +! M; Q!B ç M F?„+ 'M b Q\
 h?-v *€i i?“i bU #` H!B M!B +O h` M; .m H`K +?Q i`ÊM i`ÁM K„i- i`QÈ+ FB # M
 ç½ H` F?-M; i - #•v ;B!M, K i`, K ç²M; K°i +?[- p`v K` M; Q!B i? M? MB M M`v +ÁM M
 @ a) +! - i?-v *€i +S v M i•K- b m M`v M; `B b) i? ?² K` # #°M
 h` M; .m iU iBM i`ª H!BX
 aU i?“i ç9M; M?Q M?[M; ; b h` M; .m M!B- #•v ;B! +! M?B m [m M pB M pb Km®M i?
 K` F?B çB i?“ b€i p`B MÆB b) ç HçB p`B +?[- i`i M?B M b) bY /KM; 'M iQ M?•MX
 æ M F?B KbM? +! / M? iB M; F?„+ 'M i?b iBM +?„+ ç€K [m M pB M FB b) ç M i?, K-
 +kM; T?€B M; Q!B ç M +—m +?[X
 æWM; t2K i?Q!M; HQçB M; Q!B M`v- #¼M ?¼ +?QM? H` K°i [m—M i? iB m T?Q `i K
 H` p`B +?K+ M; `M i?b +kM; +?d H` K°i +QM b® K` i?-BX
 @ L?Q p`v i?b +! HB M [m M ; b ç M +?mv M K€v F?„+ +?[\
 M? h`B m i?“i bU KÆ ?²- ?„M p®M t2K i`¼M; i v M; ? +O i?-v *€i H` M?`i ç`M? b)
 K°i +€B K€v F?„+ +?[i`QM; +Y ?`M; i?b b) F?-M; F?ÄB M? ?Q!M; ç M +—M; i€+
 @ M? h`B m- M? T?ªB #B i`^M; 'M H`K iW F ?mv i i?ç+? +kM; T?•M #B i H`K +
 /'m H`K iW F ?mv i i?ç+? + Q i`mM; i?b F?€+? ?`M; M?`i ç`M b) + K HÁM; #Ä iB M
 @ L?QM; M?[M; +QM /'m H`K iW F ?mv i i?ç+? HQçB FûK- +?d H` p`B +?K+ ç²M;
 F?-M; + K HÁM; i®M p`B M; `M ç F?„+ +?[- M?Q p`v i?b K€v F?„+ b) T?€i ?mv i€+
 @ h`i M?B M M? h`B m +kM; +! i? çti K€v F?„+ +?[p`Q # M i`QM; - F?B M`Q +—M
 i b) F?„+ KB M T?Q +?Q F?€+? - t2K M?Q H` T?®B ?ÊT iB m i?K F ?mv i i?ç+?
 h` M; .m M!B +?Q i?-v \*€i p` h`B m >`M >B M ?B m `ä p'M ç - i?b ` K€v F?„+ +?
 FûQ F?€+? ?`M; - M?QM; M; ?o HçB +kM; ç9M; - H`K pB + +—M +?m ç€Q KÈB i?“M?
 @ æ9M; `²B- M m +! F?€+? ç M i?b +€+ M; Q!B M!B `ä K€v F?„+ +?[H` KB M T?Q- +
 F?€+? ?`M; iU KbM? HU +?¼M
 h` M; .m #B i`ä F?„+ 'M i?“i bU H` K°i FB m i?Q T?€T F i?ÊT pÈB M; ? i?m`i- K
 F?„+ ` +QM /'m F?€+ M? m Î +?¶, J€v +?d +! i? H` pB i +?[H M 'M- FB m +?[F?
 h`i M?B M 'M /Q M; ? M?•M F?„+ b) K K KçB +! ?²M- h` M; .m iBM iQ!M; M; ? i?O
 K`i- M?`i ç`M? b) T?€i i`B M p` #MM; ` F?Q iS+ p, M ?! X
 >ÆM M[+`M; H` M; ? M?•M ; BÄB M; ? i?b +`M; ; BÄB F?„+ 'M- b) F?„+ ` M?[M; +O
 çB m M`v +! i? M!B H` +QM /'m +O F?€+? ?`M; b) H` ç°+ M?`i p—M?`- pb +?[ç°+
 b) +! M?B m F iB M? M; mv M i`ª iB MX
 @ æQÈ+ `²B- K¼B pB + +S M?Q p`v- M? h`B m iB K M; Q!B çti ?`M; K°i K€v F?„+ +
 T?ªB p`i pª `²BX h-B [m v p b) iB K` p`B F?®B F ?mv i i?ç+? i®i- M; `B t2K M M
 ç T- b m ç! F?„+ H M p`B +?[- i-B b) /MM; M! çB i†M; +?Q M; Q!B i
 h` M; .m ç M; +?m`M #` çB [mªM; +€Q +?Q hmv M .m h` B- M?[M; +?mv M ;B M?
 +?Q` ; B`v ; B€K ç`M? +?Q M; Q!B F?€+- K` M?[M; F bQm i—K +` p`i i?Q!M; H` i?
 M?`i- Qi M?`i i?b i`QM; i?iB ;B M M; „M b) F?-M; +—M HQ H„M; M; m²M iB m i?K 'M

h` M; .m bmv M;?o K°i H9+ p` #´ bmm; i? K,
 @ M? h`B m- +ÁM K°i +?mv M +—M Ov i?€+ +?Q M?- ç! H` p"i HB m ç€ HQ¢B i`m
 +kM; F?¬M; +—M /MM; ? i H`K +QM /'m- ç M H9+ ç! M? ibK M; QÌB +„i; ¼M- M?[M
 i? +kM; F?¬M; ç€M; i¢Q ?bM?- +?d +—M ;B +¬M; K°i +?9i H` çQÊ+
 h` M; .m H—M M`v +?¼M Km M?[M; F?®B F ?mv i i?¢+? t ?Q +! T?~K +?'i i®i
 M?B m- M!B +?mM; H` +! i? H`K ` # M,K +?K+ +QM /'m M?QM; ;B€ +ª t td- +! H`
 *€i ;B +¬M; p` i¢Q ?bM? b) T?ªB #€M ` pÈB ;B€ p`B +?K+ M;`MX
 æ®B pÈB M?[M; p` F?€+? Km M?[M; +QM /'m HQ¢B i®i M`v i?b h` M; .m ç`M? F?,
 +kM; +—M T?ªB T?•M +?B +`T #`+ F?€+? ?`M; - ç! ;¼B H` ;b- H` F?€+? oAS- i?ÌB -
 L?[M; +?B + 'M H`K iW F ?mv i i?¢+? HQ¢B i`mM; p` FûK i?b ;B€ #€M i?QÌM; H` p
 M;`M H` M?B m M?'i- M?[M; M; QÌB Km b„K +QM /'m M?Q p`v b) H` ç®B iQÊM; T?i
 h?'v h`B m >`M >B M p` i?—v \*€i ç½ ç m ç²M; w i?b h` M; .m +kM; F?¬M; +ÁM pB +
 >`M >B M- >—m hY p` æ¢B >MM; çB ç M iS ?ÊT pB M +O KbM? ç H`v p"i HB m F`
 +kM; F?¬M; +! i?ÌB ;B M`½M? çB i?2Q #¼M ?¼ p hmv M .m h` BX
 æ•v H` H—M i?S ? B >—m hY p` æ¢B >MM; çB ç M iS ?ÊT pB M +O h` M; .m - M?QM
 ç—m iB M ç M MÆB M`vX >„M ç½ Î „+ EBM? F?¬M; Qi M,K- ç½ +! M?“M i?S+ pÈB i
 i? K` i?“i bU K¢M? ?ÆM æ¢B >MM; p` >—m hY `i M?B mX >„M #B i M m F?¬M; +
 ?ÁM; iB M p`Q M?[M; F?m M?“ M?Q i? M`v K` Î H¢BX
 >ÆM M[MÆB M`v +kM; F?¬M; T?ªB +! iB M H` Km çQÊ+— F?¬M; +! +?9i [m M ?
 +?Q M?X æ'i „+ EBM? M`v /M H` M; QÌB çB t2 ç¢T M; Q`B çQÌM; i?b bÊ `M; +kM;
 HÈM M`Q ç!- ?m®M; ?² h` M; .m H` F +! iB M- #®B +ªM? b m HQM; b) H` i?S K`
 +?¼+ i?OM; çQÊ+X
 a m F?B i?'v +,M iS ?ÊT pB M M`v i?b h`B m >`M >B M t2K M?Q iB M i? K K°i #Q
 +O h` M; .m - KbM? p` ç®B T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; Î +MM; K°i +`T #`+— +Y ?`M;
 H` ç ç®B T?QÆM; ;B i i?ÌB ;B M K` i?¬BX
 a m F?B ;B Q F ?mv i i?¢+? +?Q M?;K h`B m >`M >B M çQ çB- h` M; .m M!B +?
 M v ?„M +kM; +?Q H`K tQM; K¼B pB +— pb p`v ?„M ç M ?"m pB M ;¼B h—M >mv M
 *´ H½Q ;B iYX
 L;`v h` M; .m çQM? ?¬M pb *´ H½Q ;B iY +! +?9i F?¬M; F?Ä2 M M F?¬M; i? ç M
 b m ç! h` M; .m +! ç M i?,K *´ H½Q ;B iY M?QM; +kM; F?¬M; çQ h—M >mv M „M
 KÈB çQ pÊ ç M i?,K ¬M; +KX
 h'i M?B M H9+ M`v F?®B F ?mv i i?¢+? ç¢B ?²M; #`Q +kM; çQÊ+ ?„M K M; i?2Q i
 ;B iY i?'v i?S M`v b) +! i€+ /KM; i®i ?ÆM bY /KM; i'i +ª +€+ HQ¢B i?m®+ F?€+X
 G9+ ` F?ÄB +Y i?b "¢+? aQ çB i?2Q b m HQM; h` M; .m - M!B ;b +kM; F?¬M; +?`
 +?Q M! çB i?2QX G9+ M`v ?bM? i? +O hB m "¢+? aQ +! ?ÆB F?OM; #®- M?bM t
 K½M?X
 @ h` M; .m - M? M M i? v t2K- Km K°i +?B + >mKK2`- M m F?¬M; b m M`v hB m
 M;²B çQÊ+ M[
 h—M >mv M „M; i?'v hB m "¢+? aQ F?®M F?´ +?2M KbM? Î F?¬M; ;B M +?“i MQ+?
 +QÌB- "¢+? aQ ;B®M; M?Q +kM; M;?2 ?B m HÌB +O h—M >mv M „M;- M! F?) ;—K p
 @ æQÊ+ `²B- K B +?9M; i b) ç M +Y ?`M; t2K i? M`QX æ9M; `²B- 2K Km t2 ;b
 +?B +— +QB M?Q +?²M; i†M; 2K- `` ;B€ +ª F?¬M; i? pQÊi [m M,K +?K+ M;`M- pB +
 i`QÌM;
 h` M; .m ;"i ç—m +QÌB `²B M!B HÌB pmB çM pÈB h—M >mv M „M;- i`QÊ+ ç! ?„M
 >mv M „M; M?QM; H¢B F?¬M; +! i?ÌB ;B M`½M?X

G-M M"v p "„+ EBM? çQÊ+ i? M? M?"M K°i i?ÌB ;B M- hmv M .m h` B p" h-M h?
 KbM? T?ªB HQ H„M;- ?„M +?d +?ì ç M i?€M; b€m i? K ;B F?| ?¼+ M;?B M +Sm b
 @ L,K +?K+ M;"M\ M? i?"i M?Ä K¼M- b Q M? F?¬M; Km K€v # v +?Q 2K\
 h-M >mv M ",M; +kM; `i T?®B ?ÊT K" F?¬M; iÄ ` M;¢+ M?B MX
 @ Jm K€v # v b Q\ L?QM; K€v # v çQÊ+ [mªM +? `i M;?B K
 a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h-M >mv M ",M; i?b h` M; .m #`i ç„+ /o M|B- ?„M ç½
 i?,M;- M?QM; M m # v î "„+ EBM? i?b +?Q çQÊ+ ? B +•v b® ç½ #` #„M `ÆB K'iX

eyjX *?QÆM; e yj, J€v " v hQ L?•MURVX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eyj, J€v # v iQ M?•MURVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

"'K M9i óh?m ;¼Mô ç i?m ;¼M M°B /mM;h?m ;¼M

@ B M|B Km K€v # v i`U+ i?,M;\

h-M >mv M ",M; i`WM; K„i M?bM h` M; .m - M" M; M|B,

@ M? +| i? Km K€v # v i?QÆM; pK- b m M"v çB ç•m +kM; +| i? K M; i?2Q "¢+? a
 K" Km®M p >QM;FQM; i?,K ¬M; M°B +kM; i?m" M iB M ?ÆM

h-M >mv M ",M; +| iB M? +ªK i®i pÈB ¬M; M°B- /M î "„+ EBM? +MM; pÈB h` M; .m
 H9+ M"v M?„+ ç M ¬M; i?b +kM; F?¬M; F?ÄB ;B[H'v +€M? i v +O h` M; .m K" H„-

"¢+? aQ î # M +¢M? +kM; ;B®M; M?Q M;?2 ?B m çQÊ+ HÌB +O M" M;- €M? K„i M?
 +kM; i`î M M /`m /`M; ?ÆMX

@ L"v- M"v- M? +ÁM H€B t2 ç'v

h` M; .m p°B p" M; +ªM ç°M; i€+ +O h-M >mv M ",M; H¢B- ?„M /MM; ;B¼M; +?¬M

@ J€v # v i?QÆM; pK b Q\ *-M # Q M?B m iB M ç•v\
 L|B i?"i i?b h` M; .m +ÁM +?Q iWM; +| w M;?o Km K€v # v i?QÆM; pK- pb ?„M
 +kM; F?¬M; TªB H" i?S K" ?„M +| i? H€B çQÊ+X

*?d H" h` M; .m #•v ;B| +kM; F?¬M; w i?S+ çQÊ+ pÈB i?•M ;B +O KbM? imv F?¬
 p" B i, ç¬ H M?Q +O "BHH: i2b M?QM; K€v # v i?QÆM; pK #bM? i?QìM; pšM +| i?

ob +| `i M?B m +? QÈ+ M M T?QÆM; /B M K€v # v iQ M?•M î h`mM; Zm®+ i?"i bU
 M?[M; ;B çbM? ;B"m +| +kM; +| i? Km b„K K€v # v ç ç,M; Fw î MQÈ+ M;Q" B ?Q†

*ÁM i`QM; MQÈ+- M,K RNNe i?b +?O i`+? K°i i" T çQ" M î >² L K ç½ Km K°i +?B +
 iB M- H" M;QìB çB ç-m i`QM; i`"Q HQm Km K€v # v `B M; î h`mM; Zm®+X

h` M; .m iW K°i F p¬ / M? ç M #•v ;B| +| b® iB M ?" M; i, K" KÈB +?d [m K°i M,K-
 p" KS+ iB m T?Q +O ?„M +ÁM +?Q ç M KS+ M?Q T?9 ?"Q i?"i bU- i?"i ` +kM; F
 M?[M; T?9 ?"Q i`QM; MQÈ+ +kM; `i H¢ HšK pÈB T?QÆM; /B M K€v # v iQ M?•MX

h?"i ` î >QM;FQM; +| M?B m bB m +'T T?9 ?"Q +| K€v # v p" /m i?mv M t ?Q +O
 # v iQ M?•M b) F?¬M; +?d çÆM ;BªM H"K +?Q ?Q¢i ç°M; FBM? /Q M? +O KbM? i?
 H" K°i T?QÆM; iB M #B m ?B M i?•M T?"M +O KbM?X

L?`h-M >mv M ",M; +kM; +| K°i +?B + K€v # v `B M;- H-M i`QÊ+ ¬M; +K ç M ",+ E
#^M; +?B + K€v # v M`vX

h-M >mv M ",M; i?'v h` M; .m +?9 w i?b p°B p`M; M|B,

@ J€v # v iQ M?•M #bM? i?QÌM; +?d iW p`B i`B m ç M ?ÆM +?K+ i`B m K` i?¬B- M
+ª i?b ;B€ +O M| p`Q F?QªM; M,K b€m +?K+ i`B mX h` M; .m - M? +| çO iB M F?
i? K °i Qi

h-M >mv M ",M; +kM; i?"i bU F?¬M; #B i h` M; .m +| # Q M?B m iB M- M`M; +kM;
KÊB v mX h`QÊ+ ç| M`M; [m2M #B i pÊB ?„M- F?B ç| ?„M i?"K +?Q +ÁM H` F M;?
F?¬M; H` ;b i`QM; K„i h-M iB m i?QX

@ *€B ;b- +?d +¬M p`B +?K+ i`B m i?¬B b Q\

h` M; .m M; ?2 çQÊ+ ;B€ iB M M`v i?b +| ?ÆB b[M; b®i- p`B +?K+ i`B m i?b F?¬M

@ h` M; .m - M? #•v ;BÌ +| # Q M?B m iB M\

E?B i?'v h` M; .m +| #B m ?B M FB i?b h-M >mv M ",M; /MM; ;B¼M; iÁ KÁ ?ÄBX

@ " Q M?B m iB M ` M? +kM; +?Q iQM? [m - F?QªM; i?ìB ;B M i`QÊ+ ç-m iQ p`
bªM +O M? Zm•M ? B i`,K i`B m- M|B +?mM; #•v ;BÌ +ÁM ?ÆM K°i i`,K i`B mX L?
*QÆM; b) iB T iK+ ;YB p`Q K°i F?QªM iB M ?Q ?²M; M[

h` M; .m pW H€B t2 pW i?¬K iQM? iQ€MX

>„M çQ +?Q •m .QÆM; Zm•M #®M KQÆB i`B m 1m`Q- ç®B T?QÆM; +ÁM +?Q i`ª
?ÆM K°i i`,K M,K +?K+ i`B m i - K` i?€M; b m KÄ F?Q€M; Î h•M *QÆM; +kM; T?€i
iB M i` M i v ?„M b) ?ÆM ? B i`,K i`B m- Km K€v # v iQ M?•M +kM; F?¬M; H` p'M

@ M? +| M?B m iB M M?Q p`v ` \

h-M >mv M ",M; #` HÌB M|B +O h` M; .m H`K +?Q ?QªM; bÊ- çWM; i?'v +¬M; iv +
i`B bªM H M ç M +QM b® ? B i, M?QM; b® iB M HQm ç°M; +ÁM +?Q M?B m #^M;
1m`Q H-M i`QÊ+ çB ç M Jv MK ` Km M;mv M i?¢+? +?O v m H` p v iW M;•M ?`M;

"•v ;BÌ tQ M;?B T Km®M T?€i i`B M p` KÎ `°M; i?b i` M +Æ #ªM ç m MûK i'i +ª b® iB
pb p`v K°i M;QÌB M„K i`QM; i v M?B m i`B +?QM? M?Q h` M; .m +kM; i?"i bU H` ?

h-M >mv M ",M; imv F?¬M; i? K ;B p`Q FBM? /Q M? +O ;B i°+ M?QM; +kM; ?B m
HÌB +O h` M; .m i?b F?¬M; F?ÄB iÄ ` ;B"i KbM?X

@ >b ?b- +?²M; +O 2K F?¬M; +| i?S ;b ç| M?QM; H¢B H` M?B m iB M- ``- +`m M?Ä

h` M; .m F?| +| +Æ ?°B i?'v h-M >mv M ",M; ;B"i KbM?- i? M M F?¬M; M?`M çQÊ+

@ hB m h-M- ç M ç•v i?b +S +QB M?Q p M?~- m®M; i`~- m®M; i`~ çBX æ9M; `²B-
?B T +?€m F?¬M; \ *| ; b +S M|B pÈB #€+ *'- #€+ b) / v #ªQ iB m iY M`v

*´ H½Q ;B iY M|B H`K +?Q h-M >mv M ",M; +| +?9i t'm ?'- #¼M ?¼ p®M +kM; +| +?
[m +?d H` ç€T i?2Q K®B [m M ? +O h` M; .m K` i?¬B- #•v ;BÌ M; ?2 *´ H½Q ;B
+kM; +| +?9i M; QÈM; M; MM; X

@ "€+- M M ç +?Q M? o•M ç M Î +MM; - M?Q p"v b) M€Q M?B i ?ÆM

h`QÈ+ FB *´ H½Q ;B iY +ÁM +| +¬M; i€+- +ÁM T?ªB i¢Q ?bM? M; ¼+ i?¢+? M M +
? B çS +QM çB- #•v ;BÌ ç½ p ?Qm- +| +QM +€B Î # M +¢M? +kM; i®i ?ÆMX

@ S- im-M b m hB m o•M b) ç M Î- çQÈ+ `²B- F?¬M; M|B p çB m M`v M[- + "m +| ;
h` M; .m i`QÈ+ F?B ç M ç½ ; ¼B çB M i?Q¢B +?Q *´ H½Q ;B iY- #bM? i?QÌM; ?„M
K` H9+ M`v ¬M; H½Q +kM; `i +?Ì KQM; - M?bM t2K h` M; .m +| i? H'v ` çQÈ+ i?S

@ >b ?b- #€+ *'- M; `B i`QÈ+ iB M M?bM i?S M`v

h` M; .m +kM; F?¬M; KÎ # H¬ ` - ?„M #Ä i v p`Q i9B p`tB i H¢B i?`M? M„K ç'K- K
K†i *´ H½Q ;B iY KÈB KÎ ` - i`QM; HÁM; #`M i +| K°i F?® ç€K`m çÄ `U+

h` M; .m M?[M; M; `v [m ç½ ibK ;B'v `€T K`M ç #`Q çB HÈT / # M M; Q`B F?®B ç
;B®M; M?Q #ªQ FB K` F?ÄB pÄ- iBM? i9v #MM; ` - F?®B ç¢B ?²M; #`Q M?Q K°i F

@ æ•v æ•v H` F ?mv i i?¢+? b Q\

*´ H½Q ;B iY p°B p`M; +-K FQM? H½Q H M ç2Q p`Q- H½Q +-K H'v F?®B ç€- p K
M?bM ` F?®B ç€ #i T?`K Î çB K M`QX

@ J`m K€m i?m-M F?B i- pW +- ç¼M; pW QÈi €i- H¢B M†M; M - ç9M; H` +U+ T?

*´ H½Q ;B iY pm®i p2 K°i H€i `²B i?Î /`B M|B,

@ G` F ?mv i i?¢+? ç¢B ?²M; #`Q- i`,K M,K F?| ;†T- i?S M`v tSM; ç€M; ; ¼B H` F€
iB m iY + "m [m€ K v K„M- i?"i bU [m€ i®i

*´ h?B M S?QM; #B i`ä F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÈ+ h` M; .m çB sQÆM; >| - H½Q i'i
tm'i T?€i iW sQÆM; >| - M?QM; /M i? M`Q i?b H½Q +kM; F?¬M; M; Ì iB m iY FB
F ?mv i i?¢+? M?Q i? M`vX

h`QÈ+ ç| +| T?d i?9v- ; -M ç•v +| M; ¼+ K K- #•v ;BÌ H` F ?mv i i?¢+?- *´ h?B M S
/MM; HÌB M`Q ç KB m iª p`M K v +O h` M; .m X

L?[M; i?S /` #ªQ i`,K M,K F?| ;†T M`v ç M i`QÈ+ K†i h` M; .m ;B®M; M?Q `m +ª
i?Q+? +?¼M i?b +?¼M- çB m M`v H`K °i M; QÌB H,M H°M +ª çÌB i`QM; ;BÈB M; ¼+
+ªK i?'v F?¬M; +-M; #^M; X

@ >b ?b- #€+ *'- F?®B F ?mv i i?¢+? M`v ç M +kM; F€ [m†+- +?€m p`T T?ªB M| KÈ
M`v H`K +QM /'m +| i?Q+? ?ÉT F?¬M; \

hmv #ªM i?•M [m€ K v K„M M?QM; h` M; .m pšM T?ªB +?2 ;B'm K°i +?9i- ?ÆM M[
pÈB h-M >mv M ",M; - #•v ;BÌ +?d H†T H¢B K` i?¬BX

@ h?Q+? ?ÉT F?¬M; b Q\ L|B M?ªK- i'i M?B M H`T?M ?ÉT- F?®B F ?mv i i?¢+?
i? i`U+ iB T i¢Q ?bM? i?`M? +QM /'mX æQÈ+ `²B- i¬B #B i+ "m +| w ;b- ç H¢B p`
*´ H½Q ;B iY +kM; M; S M; €v +?•M i v- i?"i bU ;B®M; M?Q K°i pª bQ i?'v M; QÌB i
H M Hm`M #`M p`vX G½Q ç®B K† pÈB K°i M; mv M HB m F ?mv i i?¢+? M?Q p"v +

@ "€+- #€+ çWM; M|M; p°B- +?€m +ÁM K°i p"i M[+?Q H'v `

*QM /'m +?d H` +?mv M M?Ä- pÈB i v M; ? +O \*´ H½Q ;B iY b) H`K +?Q h` M; .m
H-M M`v +O ?„M H` F?®B F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; - M; Q`B *´ H½Q ;B i
çQ +?Q M; QÌB F?€+X

@ >W- +ÁM +| i?S ;b i®i ?ÆM\ E ?mv i i?¢+? H'v çÄ H"K pm - +?ŠM; H) iB m iY
Zm M h`QÆM;\

*' h?B M S?QM; M? +? KB M; F?BM? i?QÌM;- +?'i M;¼+ #bM? i?QÌM; i?b H"K H½
M"vX J" i?'v p K†i +´ [m€B +O h-M >mv M ",M; p" i` M; /m i?b ¬M; +K +kM; +ªK i
`mM ;B¼M; M|B,

@ G" F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM; i?"i b Q\

@ "€+ *'- M;"B i?"i bU H" +| €M? K„i M?bM i?'m i'i +ª ? v H" +| +ªK SM; p"v\

h` M; .m +® w iÄ ` ;B"i KbM?- b m ç| ?„M +QÌB +QÌB KÎ # H¬- KÎ F?®B F ?mv i
çQÊ+ #¼+ p" B HÊT #€Q ` - b m ç| M?' + i v +€B M|B pÈB *' H½Q ;B iY,

@ "€+ *'- #€+ çQ€M ç9M;- H" F ?mv i i?¢+? GQm Zm M h`QÆM;

@ E?| +| çQÊ+- F?| +| çQÊ+- ?ÆM ? B KQÆB M,K i`QÊ+ +| ;†T [m K°i F?®B F ?m
M?QM; M| M?Ä ?ÆM +O + "m H9+ M"v- +?d çO H"K +QM /'m K" i?¬B- +ÁM F?®B F

oÈB FB M i?S+ +O *' h?B M S?QM; i?b b m F?B i?'v F?®B F ?mv i i?¢+? GQm Z
FQ+? ç°M;X

ey8X *?QÆM; e y9 Y ey8, J€v " v hQ L?•MUK Y jvX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ey9 Y ey8, J€v # v iQ M?•MUK Y jvX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ "€+- F?®B F ?mv i i?¢+? i? M"v K" H"K +QM /'m i?b +| p i" M /B i K¼B p"i

h` M; .m M?bM i?'v *' H½Q ;B iY pmB bQÈM; i?b F?¬M; F?ÄB M|B K°i +•m pmB ç

@ *"m ç½ ?B m i?b b Q i¬B F?¬M; ?B m- çSM; b M; K°i # M çB- çWM; iQÎM; `^M;
i?¢+? i®i K" +| i? M|B F?Q€+ pÈB i¬B M;m²M

*' h?B M S?QM; iS+ ;B" M i`WM; K„i M?bM h` M; .m - b m ç| +?mv M /ÌB HU+ +?9
i?¢+? # K"m ç2M çÄ i`„M; GQm Zm M h`QÆM;X

" K"m FB +| i`bM? iU `ä `M;- H" +U+ T?~K F ?mv i i?¢+?- /M #•v ;B| +?Q i¢Q ?
#MM; ` ?m€M? [m M;- /M H" F F?¬M; ?B m M;¼+ i?¢+? +kM; +| i? M?bM i?'v çB

@ " K"m çB m F?„+ ` # i?S- F?¬M; iQM? #ªM HoM?- çQÊ+ `²B- iB m iY- ç M?[M
b m § F?¬M;- MY i?€M; b m ç M ç•v H'v ?"M; p

*' h?B M S?QM; M?bM M?[M; F?®B F ?mv i i?¢+? K" i`QM; HÁM; ç½ tm'i ?B M K°
i?¢+? K K ?ÆM M?B m bQ pÈB T?d i?9v- +?d +¬M +| w iQÎM; i?b i¢Q ?bM? +kM;
i?€M; +kM; pb *' h?B M S?QM; Km®M i¢Q M M K°i i€+ T?~K ç°+ M?'i p¬M?' K" i?

h` M; .m M?bM p K b v +O *' h?B M S?QM;- ?„M F?¬M; F?ÄB bÊ ¬M; +K pb /K
?QÎM; ç M +Æ i? - i? H" M|B,

@ "€+ *'- i?ÌB ;B M /"B +kM; F?¬M; +| p'M ç - ? B i?S M"v M;"B +S ;B[H¢B- F?B M

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- +ÁM i` b Q H¢B M|B M?ªK M?B m M?Q p"v\ "m' B i®B Km®
h-M- i¬B +kM; F?¬M; ,M +ÆK +MM; ? B +¬+ "mX

*' h?B M S?QM; /MM; ;B¼M; K'i FB M M?šM +„i M; M; HÌB h` M; .m - b m ç| ¬K F
Zm M h`QÆM; p"Q i`QM; T?ÁM; H"K pB +X

*´ h?B M S?QM; ç®B ç½B pÊB h` M; .m M?Q pÊB +QM +?€m +O KbM?- i'i M?B M
H9+ M`v +?d +ÁM h` M; .m p` h-M >mv M ",M; Î HçB i`QM; T?ÁM; F?€+?- çB +k
+?ŠM; tQM;X

@ h` M; .m - hB m h-M- ? B M;Q`B ?¬K M v ç M +?ÆB ``\ "® i¬B ç•m\

æ9M; H9+ h` M; .m ç`M? +?`Q ?ÄB /b ;B9T pB + ç çB p i?b *´ o•M K M; i?2Q pÊ
*´ H½Q ;B iY- pW p`Q +Y ç½ i?'v h` M; .m - i? +?Q M M M? M? +?¡M; #„i +?mv

@ «B- ç m içB i¬B çQ ç M ? B F?®B F ?mv ii?ç+? i®i- i? H` H½Q ;B iY HçB b v
h` M; .m M;?o \*´ h?B M S?QM; KÊB F?Ä2 HçB +?Q çQÊ+ # Q H•m- #•v ;B`M m
KbM? K` bBM? # M?- bÊ `^M; +?QM? ?„M +kM; +ªK i?'v F?¡ +?`mX

@ Š- i¬B iQÎM; +¡ +?mv M ;b- M¡B +?Q +`m #B i- M?[M; M;`v i`QÊ+ #® i¬B bBM? #
p ?Qm M M [m€ `ªM? `¶B- M m +¡ i?S ;b ç¡ çQ ç M +?Q ¬M; +K içQ ?bM? i?b bS
ç•m

*´ o•M pW M;?2 i?'v M?Q p`v i?b FûQ H`v h` M; .m `²B pW çB pW M¡B,

@ > B M? 2K +?9M; i ç½ H•m +?Q m®M; p`B Hv- p`v ç +?Q pÊ i¬B tm®M; # T H
+?9M; i m®M; K°i +?9i

@ æQÊ+ çQÊ+ - M? çWM; FûQ i¬B- "ç+? aQ- çWM; H`K #`v

h` M; .m i?'v +QM +O \*´ o•M çB p T?Q "ç+? aQ- ?„M p°B p`M; M¡B K°i iB M;X "ç
p`v /M F?¬M; +„M M;Q`B M?QM; +?d +¬M iS+ ;B`M ç´ tm®M; +kM; çO ?M +? i M;Q

h-M >mv M ",M; +kM; ç½ iWM; ;†T K†i pÊ +O *´ o•M- M`M; imv H` M;Q`B >QM;FQ
iK+ M°B ç` - i? H` H`T iS+ +MM; pÊ +O \*´ o•M tm®M; # T H`K p`B K¡MX L?QM; h
;BÄB Î T?QÆM; /B M M`v- +m®B +MM; +?d H` pÊ *´ o•M p` /b ;B9T pB + H`K +ÆH
+?mv M T?B K K` i?¬BX

@ *`m h` M;

*´ o•M p` h` M; .m çB p`Q M;²B i`QM; T?ÁM; F?€+?- *´ o•M M¡B K°i iB M; M?QM;
F?¡ M¡B `X

@ *?mv M ;b p`v\ M? \*´ - ;B[ +?9M; i +ÁM F?€+? b€Q p`v b Q\

@ >b ?b- çm¬B +¼T H-M i`QÊ+ +`m +ÁM F?¬M;\

*´ o•M +m®B +MM; +kM; M¡BX

@ L`v- M? \*´ - i?S M`v M;•K `QÊm Qi M?'i +kM; T?ªB H` MY M,K- M;`B F?¬M; /MM

Zm^a M?B M p"Q ;Bì+ÆK h` M ; .m M?„+ ç M +?mv M M"v- •m .QÆM ;lv M +kM ; F?¬
HoM? FB K iB M- Km®M t"Bi? M"Q i?b +| i? iU iB MX "" +?d ?ÄB i?,K p'M ç M
b m F?B #B i çQÊ+ iQM? MiQ" M çQÊ+ ç^aK #^aQ i?b +,M #^aM F?¬M ; ?ÄB ;b M[X
*?d H" b m F?B +ÆK MQÊ+ tQM ; i?b h-M >mv M ",M ; ;¼B çB M i?QçB +?Q #® K -
p®M H" +?Q `^M ; ;YB iB M b M ; +| i? Km çQÊ+ K€v # v- M?QM ; F?¬M ; M ;ì T?^aBç
#®M i?€M ; KÊB +| ?"M ; - çB m M"v H"K +?Q iQM? iQ+? +U+ +O ?„M î T?QÆM ; /B
K'iX
L?QM ; h` M ; .m ç½ [mv i ç`M? b) Km - i? H" ?„M ç +?Q #® K pÊ ;B9T KbM? ?ÄB
tQM ; i?O iK+ i?b KbM? b) +?mv M F?Q^aMX G9+ M"v i`QM ; MQÊ+ +ÁM +?Q +| çç
i? H"K pB + M"v î >QM ; FQM ; b) i?m"MiB M ?ÆMX
Jm K€v # v iQ M?•M +kM ; T?^aB #Ä` K°i b® iB M HÈM- i`QM ; T?çK pB iQ" M +¬m
+?d #€M çQÊ+ M,K i`,K +?B + K" i?¬B- #¼M ?¼ b) +,M +S p"Q v m +¬m +O F?€+
T?M ?ÊTX
*¬M ; iv _ vi?2QM `i [m M i•K ç M çÆM çti? "M ; +O h` M ; .m - i? H" T?€B K°i +?
J„ ç M "„+ EBM? i` Q ç´B K°i p" B T?QÆM ; /B M pÊB h` M ; .m - F +^a M?[M ; +€+? T
v- H"K +?Q h` M ; .m i?"i bU bBM? ` +^aK ; B€+ F?€+? ?"M ; H" i?QÊM ; ç X
*?d H" h` M ; .m +?Q ` v m +¬m Km®M ;B Q ?"M ; M? M? K°i +?9i p" ç®B T?QÆM ;
.M b Q ç•v +kM ; H" i?S # v i` M #-m i`lB- v m +¬m p KtiF„ i?m"i H" +U+ F€M ;?B
iB M ?"M? M?B m H-M i?Y M ;?B K- #¼M ?¼ b) T?^aB T?K i`€+? MiQ" M +?Q F?€+?
+kM ; +^aK i?'v ç9M ; - +kM ; F?¬M ; i? /MM ; KbM? H"K p"i i?Y M ;?B K +?Q çQÊ+ - ?„
KbM?X
a m p" B M ;"v i?b h` M ; .m ç½ ?Q" M iQ" M M? "M `¶B- M ;šm M?B M +kM ; ç M h-M h
M?bM [m - ? B # M H"K ,M `i #bM? i?QìM ;X
G9+ M"v pB + FBM? /Q M? +QM /'m î hmv M .m h` B ç½ çQÊ+ Kî`°M ; T?€i i`B M-
.m /U çQ€M- F?¬M ; +¬M ?„M çQ +QM /'m +?Q M?|K EBK J"Timv M i`mv M i?b ç
ç½ ç MX
*?d # M,K M ;"v K" ç½ +| ? B # +?K+ M ;QìB ç M çti? "M ; +QM /'m- iQM? ` i?b i?
M?"T ? B # +?K+ M ;"M- pb i? F?B i?'v Kti h` M ; .m i?b F?¬M ; F?ÄB F?¬M ; M|B

eydX *?QÆM ; e yd @ eyN, æ Q EB KUR @ jvX

>Q" M ; EBK æ²M ;

h€+ ;B^a, æ^a L?½M

*?QÆM ; eyd @ eyN, æ Q FB KUR @ jvX

L?|K .`+? , h2T ;

L ;m²M , pBTp M/

a€M ; bÈK `lB F?ÄB iS ?ÊT pB M çB H"KXX

æB ç M ç¬m ? K Km p" B +€B #€M? MQÈM ;X

*?çv t2 M?" M M?½X

*?çv [m F?„T çQìM ; HÈM M ;ä M?Ä î "„+ EBM?X

G" i?|B [m2M F?| i? v ç´BX

h®B ç M p M?" ¬M +?mv MX

L ;?2 M?[M ; HìB M|B `°M `½ iW M ;QìB i?•MX

JM ç¬M; MQÈM; i?`i / X
 æB H +?M i?„T MûM ?QÆM;X
 h?m ç M M?bM H€ p`M; `ÆB ç¬v M;äX
 L m M? ç M „+ EBM?X
 *| H) i`QM; HÁM; +kM; HQm Hmv M F?¬M; `ÌBX
 h` M; .m çB i`QM; +?Ê S? M :B oB M M;?2 K°i F?9+ /•M + „+ EBM? K` F?¬M; F?
 çÌB M;QÌB +kM; F?¬M; T?ªB b®M; bM?- +?d +¬M +m°+ b®M; ;B çbM? i¢K´M H` +
 „+ EBM? tQ M v +?QM? H` i`mM; i•K p,M ?| +?QM? i`` i`QM; MQÈ+- MÆB ç•v +|
 K` M?B m i?`M? T?® F?€+ F?¬M; +| çQÊ+X L;QÌB KÈB ç M „+ EBM? i?`v M?[M; F?
 bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q i?ÌB ;B M tQ v M;QÊ+- ;B®M; M?Q KbM? çQ i?•M p`Q K°i
 i`QÊ+ p`vX
 >¬K M v h` M; .m b) çB ç M M?“ \*´ H½Q ;B iY M?“M +QM /`m- M?QM; *´ H½Q ;B
 #m´B +?B m- pb p`v K` #m´B b€M; F?¬M; +| pB + ;b M M ?„M [mv i ç`M? ç M S? M
 ç•v i, H p`i i?“i H` ``i Qi M?QM; #B i ç•m b) +| i? K v K„M ;†T çQÊ+ i?S i®i\
 L?[M; M;`v M v h¬M >mv M „,M; +kM; F?€ #`M `°M- M`M; /MM; K°i ;B M T?ÁM; i`
 H`K T?ÁM; H`K pB +- #•v ;BÌ ç M; +,M +S p`Q M?[M; F?®B T?d i?9v K` h` M; .m
 FB m i` M; bS+ +?•m #€mX h`i M?B M M`M; +kM; +?d ` i v i` M ;B`v K` i?¬B- b n
 ç M +?Q G :B M; Î ``M? h?`M? i¢Q ?bM? bªM T?~KX
 L m F?¬M; T?ªB G :B M; H` M;QÌB ``M? h?`M?- F?¬M; Km®M `ÌB F?ÄB [m - h` M
 t T +?Q G :B M; Î „+ EBM?- pb K¶B i?€M; ç m T?ªB p`M +?mv M K°i HQÈM; T?d i
 h?`M? p „+ EBM?- çB m M`v F?¬M; F?ÄB T?€i bBM? T?B M T?S+X
 h`i M?B M h` M; .m +kM; K†+ F - i`i +ª b) /Q h`B m Zm®+ æ®M; ?Q†+ H` *?m h?
 G•M- b m ç| [mªM Hw L;¬ b) tY Hw- ?„M +?d bÊ tªv ` p`M ç i` M çQÌM; p`M +?mv M
 çQ ?`M; ç M ç m +| ;B€ i`` p`B i`,K ç M +ª +?K+ i`B m- M m M?Q F?¬M; T?ªB K¶B
 +?mv M i?b ?„M i?“i bU ``i HQ H„M;X
 L?[M; M;`v M v ?bM? M?Q S? M :B oB M +| i´ +?S+ ?Q¢i ç°M; ;b ç| - M;QÌB M`Q +
 +ª M?[M; ¬M; +?O [m¬v ?`M; pd ? +kM; i?®M; M?`i +€+? ,M K†+- M;QÌB M;QÌB K
 +kM; F?¬M; +| B ,M K†+ #bM? i?QÌM;X
 h` M; .m H9+ M`v ç M; `ªM? `¶B- ?„M /Si F?Q€i çB /¢Q [m +€+ [m¬v ?`M; - F?B ç
 FB K i?b h` M; .m /WM; H¢BX
 @ «B- ¬M; +?O- KÌB M;`B p`Q t2K- +?¶ M`v +O i¬B ç m H` / Q FB K iW i?ÌB æQÌM
 +?QÈM; ç Q- ?Q`M? ç Q- i?“K +?Q H` #°B ç Q +O ?Q`M; ç \*`M GQM; - i?S ;b +kM
 >bM? M?Q +Y ?`M; M`v FBM? /Q M? +kM; F?¬M; [m€i®i- ?ÆM M[p`i`Q +O M|
 +| K`v M;QÌB /WM; +?•M- pb p`v K` +?O [m¬v pW i?`v K†i h` M; .m i?b ç½ i?•M K
 @ hW i?ÌB æQÌM; - ?W- +ÁM +| +ª ó?`M; ô +O \*`M GQM; \ >mvM? ç - çWM; ç M +?S
 bÈK T?€i i`B- +ÁM #`v [m¬v Í ç•v H`K ;b i
 h` M; .m +kM; `ªM? `¶B F?¬M; +| pB + ;b- ?„M M;²B t´K tm®M; iB T +?mv M ¬M;
 +kM; M?bM bÆ [m X L|B i?“i i?b M?[M; [m¬v ?`M; #€M ç Q FB K Í S? M :B oB M +
 ç M ç•v M?B m H¬M- ç•v +kM; H` H¬M ç¬m iB M i?`v K°i +Y ?`M; i? M`vX
 L?[M; M,K M v bQm i¬K ç Q FB K +kM; /¬M M!M; H M- M?QM; +| H) ç Q FB K F?
 ç²M; M M / #` ,M KÁM- M?[M; i?S +ÁM M;mv M p M H` F?¬M; M?B mX oQ /K M?Q
 ?`M; M`v- K|M M`Q +kM; çQÊ+ K`B b€M; #|M; - F?¬M; +¬M ?ÄB +kM; #B i ç| H` ?`M
 @ > ? - ç Q FB K +´ +kM; +| - +?d bÊ M;`B F?¬M; M?bM i`9M; K` i?¬B
 «M; +?O [m¬v MÎ MK +QÌB iS+ ;B`M- M;|M i v +?d p`Q K°i ;|+ [m¬v ?`M;X

@ a Q\

h` M; .m M?bM i?2Q M;|M i v +O ¬M; +?O [m-v ?"M; - ç" T p" Q K„i H" K°i i?S ;b ç
i` M K†i H" ç O p i H Q M; H´ - F?¬M; M?bM` H" ç Q ? v F B K - H ç B ;B®M; M?Q K°i +

@ h?S M`v h?S M`v K` M;`B +kM; H´v` #€M b Q\

h` M; .m M?bM K` i`ÊM K„i ?€ K²K- +?Q M|B ç M +?mv M #bM? Hm" M i?S F B i®i
F?| M?bM` i?"i ;Bª- M?QM; ?„M #B i`ä M?[M; i?S F B +| F?ª M,M; H" ç Q F B K +
M?Q i? +kM; +Æ #ªM F?¬M; +| # Q M?B m ;B€ i`X

@ æ ç B + - M?bM +€+? ,M M|B +O M;`B i?b #B i +kM; H" M; Q|B i`QM; M;? - M?[M;
+?¬M pMB [m€ H•m M M` #° /çM; M?Q i? - M m F?¬M; ç½ bÊK +| M; Q|B Km`²B>
i¬B b) #€M` °i +?9i

«M; +?O [m-v ?"M; b m F?B M;?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b +kM; #B i H" M; Q|
M?[M; H|B M`v F?€ i?U+ +?'iX

@ > ? - i¬B +?d t2K [m K` i?¬B- i?"i bU +kM; F?¬M; +| M;?B M +Sm ;b p T?QÆM

.M b Q i?b +kM; H" H9+`ªM?`¶B- h` M; .m +kM; idM? i•K ç Q K„i ç€M? ;B€ M?[M

L?[M; M,K ;¬M ç•v +€+ K|M ç Q F B K +´ /¬M i,M; ;B€ i` M i?` i`Q|M; ç'm ;B€ [m®+
i?|B M?" h? M? ;B€ +?d p`B i`,K ç²M; M?QM; F?B ç Q` ç'm ;B€ H ç B çQÊ+ ?ÆM K
;BÊB bQm i¬K ç Q F B K i`QM; MQÊ+ +?Êi M|M; H MX

@ §- +kM; F?€ ? v

h` M; .m +kM; F?¬M; iB M H M t2K tûi K` /MM; K„i [mûi [m M?[M; F?®B ç²M; M
i`QM; +| +?S HBM? F?Q- +?d H" ?ÆB v m FûK- +| p`B K|M M m F?¬M; +~M i?"M [M
F?QX >„M M;?o`^M; M?[M; i?S F B #` T?€ ?Q ç B F?€ M†M; - HBM? F?Q i?"i bU tb

L?QM; +| K°i +•v ;"v ç²M; /`B ? B i?QÊ+ iQ`M i?•M ç-v K`m t M? H ç B ~M ;B'm HB
HBM? F?Q`i M²M; ç"K- F?¬M; +| ?B M iQÊM; HBM? F?Q i`M` # M M;Q`B M?Q M

h` M; .m ç†i i`i +ª +?9 w p"Q p"i #^M; ç²M; ;B®M; M?Q F B K F B - HBM? F?Q im-
M?"T iWM; i¬M; - #„i ç-m iW HÊT ç|M; pªv K`m t M? iB M p"Q # M i`QM;X

@ h?S i®i- [mª M?B M H" i?S i®i

E?B h` M; .m /MM; HBM? F?Q M?bM tmv M [m +•v ;"v ç²M; F B i?b T?€i ?B M i
çQ|M; p•M +?^M; +?`i ;B®M; M?Q iÆ M? M- H ç B ;B®M; M?Q K•v KM [m'M [m M?-
KkB F B K # M /QÊB +ÁM KÆ ?² H°` ?"M [m M; - +| i? i?'v M,K tQ M| H" K°i pk F?

@ «M; +?O- +•v ;"v F B #€M ;B€ i? M`Q\

h` M; .m +kM; H" F?€+? [m2M Î +?Ê ç² +´ - ?„M +kM; ?B m`ä M?[M; [mv +O i`QM;
;b +kM; F?¬M; M M i`U+ iB T +¬K H M ?ÄB- M m F?¬M; ç®B T?QÆM; b) imv i ç®B

@ «B- ¬M; +?O- M m M? F?¬M; Km i?b i?¬B- i¬B ç•v +?QM? H" i?m Km çQÊ+ i?S
+?S F?¬M; TªB H" +•v ;"v ç•m

«M; +?O [m-v ?"M; M;?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b ;QÆM; K†i F?| +QB M?Q ,M
K„i H ç B F?¬M; +| p iS+ ;B" M- ?„M M?bM h` M; .m`²B M|B i? K, M;m²M UXV

@ h?'v ¬M; +?O +kM; H" M; Q|B i`QM; M;? - i¬B +kM; F?¬M; ?ûi ;B€ + Q- i?S F B
i`9M; i?b +S Km çB

@ > B M;`M K` +ÁM #ªQ F?¬M; ç„i\ >mvM? ç - M m i¬B çB ç M M?[M; F?m M?" +k-
ç²M; M€i M`v pÊB ;B€ 8y ç²M; - M m ¬M; Km®M i?"M? i•K #€M çB +kM; TªB +?Q
K|M

h` M; .m #m¬M; K°i +•v ç Q tm®M; - HQ ç B ç Q +| K°i H´ i?OM; - MÆB ç| ç½ #` ?Q2

L?QM; h` M; .m +| i? i?'v H' i?OM; FB +?QM? H" i?B i F +O +•v ç Q- K" ?„M F ç Q M"v +| iW i?İB æ¬M; >€MX

h?S M"v +kM; H" ç² i®i- +?d H" T?~K +?'i ?ÆB FûK- HBM? F?Q # M i`QM; im M?B HçB F?€T?•Mi€M- h` M; .m Km®M Km p t2K tûi- H"Ki?Q M;?B K M?Ä- ç t2K # +| ;B i,M; ? v F?¬M;X

@ «M; +?O- M,K KQÆB ç²M; H" ;B€ +O M?B m M,K i`QÊ+ - #•v ;BÌ M m F?¬M; #Ä F?¬M; [m Mi•K ç M M;"B- i?" pSi Î M?" H"K #ªQ #®B +ÁM ?ÆM

«M; +?O pW M|B pW ç€M? ;B€ p K†i +O h` M; .m - i?'v ç®B T?QÆM; F?¬M; +| i?"i bU H" M;QİB i`QM; M;? i? H" +kM; F?¬M; #`v ` #° /çM; HW ;çi- ?„M /Si F?C

@ a€m i`,K ç²M; K°i i? M?- i¬B i?m HÊB K°i i`,K ç²M; iB M T?Q- ç•v H" ;B€ [mv ç`

@ a€m i`,K ç²M;\ æQÊ+ `²B- i¬B Km ? B +•v- #¼+ +ª +•v M"v HçB +?Q i¬B

h` M; .m i`-K M;•K K°i H9+- +m®B +MM; +kM; ;"i ç-m /QÊB €M? K„i +?İ KQM; +O ` K°i M;"M ? B i`,K ç²M; çQ +?Q ç®B T?QÆM;X

@ M? h` M;- M? Km i?S ;b Î +?¶ M"v p"v\

h` M; .m pW iB T M?"M ? B i? M? ç Q FB KiW i`QM; i v +O ¬M; +?O [m-v ?"M; i? M? +O >-m hY- +kM; F?¬M; #B i iB m iY FB iW +?¶ M"Q +?mB ` - ?„M ç°B K HB M i? - /MM; ;B¼M; çB m "„+ EBM?- i?"i bU `i T?M ?ÊTX

@ >b- >-m hY- i`QÊ+ iB M çWM; ?ÄB i¬B H"K ;b- + "m ç M; çB ç•m p"v\

h` M; .m i?'v #° /çM; +O >-m hY ?b M;?o ç M iB M? ?m®M; ;†T K†i M,K tQ - #•v ;B #`Q HB M i? ç T ?ÆM #° €Q p" M; M?Q i?€B ;B€K i`QÊ+ FB M?B mX

@ M? h` M;- S? M :B oB M Km®M T?€i ?mv i`mv Mi?®M; p,M ?| - pbi? K" i?®M [m-v ?"M; ç m T?ªB K†+ HQçB [m-M €Q M"vX M? +kM; çWM; M|B M[- +?d K°i #° i`,K ç²M; `²B

>-m hY +kM; F?¬M; Km®M K†+ M?Q p"v- pb ?„M pW ` F?ÄB +Y ç½ +| K°i p` F?€+ªM?- æçB >MM; +ÁM M|B çM - M m >-m hY +¬K +€B #ªM; ó+?KTªM? M,K KQÆB ç i®iX

*| +•m M|B K†+ HQM; #`Q F?¬M; ;B®M; i?€B iY- >-m hY K†+ #° [m-M €Q M"v i?" i?İB +´- M;QÊ+ HçB `i ;B®M; M?Q ç|M; F`+?- H9+ M"v ?„M çSM; M|B +?mv M pÊ p`B /m F?€+? +?d i`ÄX

@ > ? - + "m ,M K†+ i? M"v K" /€K +?çv F?„T MÆB- +?9 w +ªM? b€i #„i + "m #•v ;B

h` M; .m iQÆB +QİB ?ÈM ?Î pmB çM pÈB >-m hY- ? B p"i i`QM; i v ç m H" #ªQ # ? B i?S M?Q p"v- i•K iB M? +O ?„Mi?"i bU `i i®iX

ey3X *?QÆM; e yd @ eyN, æ Q EB KUR @ jvX

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eyd @ eyN, æ Q FB KUR @ jvX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ M? h` M;- iW iW `²B p - M? Km ? B i?S ;b p"v\ :B€ # Q M?B m\

>-m hY FûQ h` M; .m HçB- b m ç|M?bM p T?Q +?O [m-v M|B,

@ M? *?m- p` M`v H` ¬M; +?O +O i¬B- H` +?mv M ;B ;B€K ç`M? ç² +´ M´B iB M ;
i` M ç`B i`mv M ?bM? i`mM; QÆM;- M? +kM; çWM; ` ;B€ #`v #ç

@ >b- >-m hY- +`m M|B ;b p`v\ M? *?m i¬B #m¬M #€M ÎS? M :B oB M +kM; F?¬M
ç•v imv i ç®B H` M; Q|B F?¬M; HW ;B` ;çii` - Km #€M +¬M; #^M;- F?¬M; ibM i?b

M? *?m M; ?2 çQÊ+ H|B +O >-m hY i?b F?¬M; F?ÄB iÄ` ` ` m'i S+ M?QM; i`QM;
M| - bÊK #B i ç®B T?QÆM; H` +?mv M ;B i?b QiM? 'i +kM; T?ªB çti ;B€ M, K M; `M
;B€ +?K+ M; `MX

L?QM; M? *?m +kM; F?¬M; #B i? B i? M? ç Q FB K FB - çWM; M|B H` +?K+ M; `M
;B€- M m M?Q #Ä` b€m i`, K ç²M; +?d ç Km K°i K|M KQ|B M; `M i?b h` M; .m +
+kM; +?QÊM; K„i pb +?9i iB M M?Q p`vX

@ *€B ;b K` +?mv M ;B \ >-m hY- çWM; M|B KÁ- +?9M; i p +Y ?`M; i?¬B
h` M; .m çQ i v ;ä H M ;€v >-m hY- b m ç| tQ v M; Q|B #Ä çBX >-m hY #` ç€M? +ª
+kM; p°B p`M; çB i?2QX

@ >-m hY- F?QªM; i?|B ;B M M`v +`m H, M H°M p¬ +¬M; ÎS? M :B oB M b Q\
h` M; .m i?'v >-m hY i?2Q F`T i?b +¬K H'v ç Q FB K i`QM; # Q pmM; H M /¼ X

@ M? h` M;- b Q p`v\ h¬B H`K b Q ;b b Q\
>-m hY F?¬M; #B i pb b Q h` M; .m HçB ç°i M?B M M´B ;B`M- pb i? K`i•K w +| +
`ä h` M; .m / M|B +?mv M M?QM; M m H½M? ççQ i?'v K'i pmB pÊB M?- b) +| M?
>-m hY ç½ Î „+ EBM? çQÊ+ F?€ M?B m M; `v- ?„M i?“i bU +ªK i?'v `i i?QªB K€B-
+Q t ?Q - m®M; +?9i `QÊm ,M ç²M; QM- F?¬M; +| pB + ;b +ÁM +| i? çB i`T i? /K
+ÁM +| i? +?çv ç M +€+ T?ÁM; i`T çM ;BðM +€+ i?B m T?K +¬ çÆM- i?|B ;B M i
F?¬M; Km®M p `M? h?“M? iB T iK+ Km #€M i?9 +QM; X

>-m hY i?'v h` M; .m Km ç² i?b Km®M HÊB /KM; M?[M; ;b ç½ [m2M #B i ÎS? M :B
+?Q h` M; .m - F?¬M; M; | p¶ K¬M; HçB H M çMB M; U - i? H` ?„M i`ÊM i`ÁM K„iX

@ L`v iB m iY- +`m i?“i bU H` +`M; H9+ +`M; ?² ç²- F?¬M; +?`m t2K tûi +?Q F„
h` M; .m i?'v >-m hY #` /¼ i`„M; K„i i?b #B i `ä ç®B T?QÆM; M?€i ; M- ?„M H`
i`mv M +QTv iW

@ >-m hY- Km®M Km çQÊ+ K|M i®i ÎS? M :B oB M i?b T?ªB iÄ` MY ?B m MY
F?¬M; /€K ;çi M?- M?QM; +kM; +¬M T?ªB +| +?9i HÊB M?m`M- M?Q p`v KÊB +| i?
M|B H` +?mv M ;B b) H`K +?Q M; Q|B i Km®M i, M; ;B€ H M ;'T +?K+ H¬M

@ «B- M? h` M;- M? t2K ç-m | + +O i¬B Fb
>-m hY M; ?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b p¶ H M +€B Kk [mª /Q M?Q idM? K°M
+?mv M ;B i?Q|M; H` M?Q p`v- b) #` ûT ;B€X \*?mv M ;B H` M?[M; M; Q|B +?d +¬M
ç`M? i?b ;B€ i` +O K¶B p`i b) i, M; H M ;'T #°B- çWM; M|B H` M?[M; i?S +?mv M ;
` ç'm ;B€ b) +| H|B HÊM- bÊ` `M; Km®M Km i?b +?O [m-v +kM; F?¬M; #€MX

@ æQÊ+ `²B- Km®M H, M H°M Î +?¶ M`v i?b T?ªB +| #ªM HoM? ;Bª M; m- imv i ç®B H
h` M; .m p¶ p¶ H M p B >-m hY- i`QM; ç-m M?È ç M ibM? ?m®M; M? æQ|M; HV
S?QÆM; - i`bM? ç° ;Bª M; ®+ +O ç®B T?QÆM; i?“i bU H` F?¬M; B #^M;- M; Q|B i?
+O M? æQ|M; X L m F?¬M; T?ªB hmv M .m h` B i?'v p`B +?B + ;? ;Bª çti i`QM; M
M`Q pç+? i`-M •K KQm +O M? æQ|M; X

a m M`v M? "ç+? ` Kti- M; ?2 M|B H` H'v p +?Q hB m S?QÆM; çQÊ+ +?9i iB M
i`, K M; `M- ç•v +kM; +QB H` #`B ?¼+ HÊM- çWM; iQ|M; `^M; i` M i? ;BÊB +?d +| K
F F?€+ H` M; Q|B M; ®+- i?Q|M; i?b +?QM? KbM? KÊB H` F M; ®+ i` M i v M; Q|B i

a m F?B h` M; .m tm'i?B M i` M iB i KK+ +O **ho i?b ç½ p`B H-M ç M S? M :B
pÈB +?O [m-v p`B +•m ç½ #` M;QìB i M?"M` X

a m p`B H-M M?Q p"v i?b h` M; .m [mv i ç`M? +„i i|+ /`B i?"M? ç-m çBM? ç M;Qì
KBM?- M m F?¬M; i?b ?„M +kM; b) F?| i? M`Q i?m Km çQÈ+ i?S ;b i®i pÈB ;B€ +
+?d +| i? ` MQÈ+ M;Q`B i?m Km #ªQ p"i K` i?¬BX h? H^?„M i?-K i? - b m M`v
+?QÆM; i`bM? M`Q +O ç`B i`mv M ?bM? M[X

@ M? h` M;- i¬B ?B m `²B- M? t2K i¬B M?Q i? M`v ç½ çQÈ+ +?Q \

>-m hY bmv M;?o K°i H€i- ?„M ç½ ?B m `ä p'M ç - #° K†i +| #B m ?B M F?¬M F?
i?"M? bB M;®+- +ÁM M? M? ?ÆM +ª i„+ F ç´B K`mX

@ L`v- >-m hY- +”m F?¬M; î i`QM; +Y ?”M; K” +?çv ` M;Q`B H`K ;b\

h` M; .m +?Êi M;?o ` p'M ç - KbM? ;†T >-m hY î K°i +Y ?”M; +€+? hmv M .m
çQìM;X

>-m hY ;½B ç-m- #° /çM; M;®+ M;? +? +”M; ;B®M;- ?„M M|B,

@ M? h` M;- F?¬M; T?ªB M? M|B +?Q i¬B çB M;?2 M;|M; +€+ +•m +?mv M M;QìB
M;?2 M?[M; +•m +?mv M M?Q p"v K` i?¬B

@ §- i¬B [m M K'iX J` M`v- +”m +kM; çWM; ;Bª pì M?Q i? i`QÈ+ K†i i¬B

h` M; .m i?'v #° /çM; +O >-m hY i?b F?¬M; F?ÄB /î F?|+ /î +QìB- M m +S bm®i
i? FB +?ŠM; H) F?¬M; K i b Q\

@ >b ?b- #bM? i?QìM; +kM; M M Hmv M i”T K°i +?9i- ç9M; `²B- M? h` M;- M? i?
M`v b Q\ h¬B #B i`ä K°i [m-v ç Q FB K +´ F?€i®i î S? M :B oB M

>-m hY i?'v h` M; .m ;B®M; M?Q F?¬M; M´B ;B”M pÈB KbM? i?b +kM; v M i•K- M
T?ÁM; i”T ç +?¼+ ;? Q +€+ i?B m T?K- #•v ;Bì b„T i?m p`Q i`QM; i v- M m M?Q T
i?"i bU +| w M;?o iU b€i K'iX

@ *?mv M FBM? /Q M? ç Q FB K +´ b Q\

h` M; .m /WM; HçB- M?[M; p”i M`v F?€i®i- M?QM; +?O v m H` #` çQ b M; MQÈ+ M
;B€ +O pm [m M ç½ #` M;QìB T?QÆM; h•v çQ çB- M?QM; #•v ;Bì ç M t2K +kM;
pB + ç H`K- i? H` ?„M M|B,

@ æB- +?9M; i çB

eyNX *?QÆM; e yd @ eyN, æ Q EB KUR @ jVX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eyd @ eyN, æ Q FB KUR @ jVX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, pBTp M/

@ æQÈ+- ç i¬B /šM çQìM;

>-m hY #`v ` iQ i? F?¬B ?`B H`K +?Q ç€K /m F?€+? tmM? [m M? Mî MK +QìB- h`
çB i?2Q b mX

@ æ Q EB K h` B\ \*€B i M `i ? v

a m F?B çB tmv M [m K°i +QM T?® i?b >-m hY çQ h` M; .m çB ç M K°i +Y ?”M
h` M; .m ,

@ M? h` M;- ¬M; +?O +?¶ M`v +| [m2M pÈB i¬B- i`bM? ç° ;Bª M;m +O i¬B +ÁM +
+?Q M?- p`v M M M? p`Q K°i KbM? i?¬B

@ > ? - çQÊ+- +`m +S çB /çQ- +?9i M[ i¬B b) [m v p +Y ?`M;

h` M; .m #` M?[M; HìB M|B +O >-m hY H`K +?Q #`i +QìB- i? ;BÈB +| K°i HQçB
F?B M|B +| i? H`K +?Q M;QìB i #`i +QìBX h?2Q w M;?o +O h` M; .m i?b >-m h
b) i`î i?`M? K°i /B M pB M F`+? +| i`BX

h` M; .m çQ K„i M?bM- b m ç| çB p`Q # M i`QM; +Y ?`M;- i`K #B M # M M;Q`B ç
F?Q i? ûT M;QìB- +U+ F€ b„+ #ûM H`K +?Q M;QìB i bBM? ` +ªK ;B€+ F?BûT çªK

L?QM; #9i T?€T M?Q p`v HçB T?M ?ÊT pÈB w +ªM? +O +Y ?`M;- ç Q FB K H`i?S
ç M K€m i M? p` +?B M i` M?- +| i? M|B K¶B i? M? ç Q FB K +´ ç m H`K°i +?SM;

> B +•v ;`v ç²M; i` M i v h` M; .m +| #B m ?B M F?€ #bM? i?QìM; M?QM; #B i ç•m
F?Q ;B i M;QìB +O K°i p` iQÈM; [m•M ? v [m•M bo M`Q ç| \

a m F?B çB p`Q +Y ?`M; i?b h` M; .m çQ K„i M?bM- F?€+? F?¬M; M?B m- +?d +
çQ K„i ç€M? ;B€ M?[M; i? M? ç Q FB K i` M F - ç`M; b m +| M;QìB çB i?2Q ;BÈB

@ hB M bBM?- KìB M;`B ç M t2K

«M; +?O +Y ?`M; i?`v h` M; .m +-K K°i K|M ;b ç| çQÊ+ #¼+ #€Q i?b F?¬M; F?ÄB
iB M H M #„i +?mv M- +?d +-M M?bM ?bM? /€M; +O K|M ?`M; i`QM; i v ç®B T?Q
FB K ;b ç|X

@ «M; +?O- i`QM; +Y ? M; +O i¬B +| çO K|M #„+ FBM? iW i?ìB h•v *?9 ç M h-M >
æQìM; h®M; - +€B ;b +kM; +|X *?d +-M M? +| w Km®M Km - +-M ?bM? i?S+ ;b i?
M;`B- HçB çªK #ªQ ç| H` ?`M; i?`i

«M; +?O M|B pÈB •K i? M? `i i`K €T- €M? K„i HB + M?bM ` +?mM; [m M?- b m ç| M

@ h¬B +| +QM çQìM; +mM; +`T ?`M; ç†+ #B i- +| i? çªK #ªQ M?[M; K|M ?`M; +O M

@ §- i¬B t2K tûi K°i +?9i ç½- ¬M; +?O +S #`M `°M çB

h` M; .m ;`i ç-m iW +?®B +?Q w FB M- b m ç| çQ K„i M?bM H M F X

@ æQÊ+ `²B- M m M? M?bM i`9M; K|M ;b i?b +S M|B +?Q i¬B #B i- i¬B i?`v M?
i?`i pÈB M? M?[M; K|M i` M F ç m H`i`QM; #`v- K`M?[M; K|M ç Q FB K +´ FB +|
i?`i

«M; +?O M`v iÄ p `i i?`i i?`H`K +?Q h` M; .m bBM? ` `M iQÈM; F?€ i®i- ?„M çB /
M?QM; +?Q iWM; i?`v ¬M; +?O M`Q M?Q i? M`v- M|B M?[M; K|M i`QM; #`v +O Kb
+Y ?`M; F?€+ +?d ?`M F?¬M; i? M|B i`i +ª M?[M; ;b KbM? +| ç m H`iW i`QM; #ªQ
i?¬BX

h` M; .m i?`i bU F?¬M; ?B m M?B m p T?QÆM; /B M ç Q FB K +´- M?QM; ?„M +|
çQÊ+ +?9i T?QÆM; T?€T ` M ç Q FB K i?ìB +´- ç| ç m +? içQ i?O +¬M; - +| p`B +-
ç M #•v ;Bì +kM; +| p`B +-M; M;? i?`i i`mv M K`F?| i? M`Q T?ÄM; +? çQÊ+X

L?QM; +?`i HB m pk F?Q HçB `i ?çM +? - ç m çQÊ+ +? içQ iW ç²M; t M?- ?ÆM M
+?®M; ?Q ?çB- b m F?B i`ªB [m i` ,K M;`M M,K b) `d bûi- /M H`M?[M; i? M? FB K
i`QM; i`mv M i?mv i +kM; F?¬M; M;QçB H X

h` M; .m t2K tûi [m M?[M; HQçB ç Q FB K #`v i` M F - [mª M?B M +?9M; +| içQ ?b
M;ìB p` +| p`B /`m p i çQÊ+ H`K iW +-M; M;? ?B M ççBX .M ?„M +kM; F?¬M; T?
/B M M`v M?QM; +kM; M?bM ` p`M ç X

@ «M; +?O M?` M`v t2K ` F?€ T?9+ ?`m

a m F?B /MM; HBM? F?Q T?•M #B i i?b ?„M tQ v M;QìB çB ç M F ç Q FB K +´ i?2

E ç Q FB K # M i`€B F?¬M; çQÊ+ ç T M?Q # M T?ªB- ?ÆM M[ i` M M?B m i? M?
?Q2M`d® K`m- H`K +?Q M; QÌB i M?bM [m p` bBM? ` +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç M;
M,K tQ X

h` M; .m KÈB iB M ç M +kM; F?¬M; K¢Q Km°B bY /KM; HBM? F?Q ç t2K tûi- K` H
Q i v i`„M; - + -K H`v K°i +•v ç Q Î ; -M KbM? M?`i ç t2K tûiX

h`QM; T?QÆM; /B M ;B€K ç`M? p` i?QÎM; i?S+ ç² +´ i?b +?mv M + -K i v t2K tûi H`
+O EBK J`T iWM; M|B,

@ h¬B bÎ /o +| i? #B i`ä K|M ç² +´ FB H` i?`i? v ;Bª- +kM; pb i¬B #B i M|B i?`i Î -
;†T çQÊ+ M?B m p`i T?~K- +| i? M?bM ` i?`i ;Bª

o` ç¢B bQ FB iWM; M|B M?[M; F +| FBM? M; ?B K T?QM; T?9 i?QÌM; i?b + -K p`Q
` i?`i ;Bª- pb p`v ;Bª b) F?¬M; M†M; M p` F?¬M; bBM? ` +ªK ;B€+ i M; i?QÆM;
/B M M`v H` ``i F?|- M; QÌB KÈB p`Q M; ? +, M #ªM F?| i? M`Q T?•M #B i çQÊ+X

h` M; .m H9+ M`v + -K i`QM; i v K°i +•v ç Q pã bo- H` T?QM; +€+? ç Q +O M; QÌ
pmM; i v K9 +?•M K°i H9+ - +?B m /`B +O +•v ç Q H` K°i i?QÊ+ #ªv- ç†i +?`K ç`i
+O KbM?X

æ Q M`v +| p # M; Q`B ``i ?Q H - pÄ ç Q H` #¢+ M; mv M +?`i- # M i` M +| F?„ + ?I

L?[M; ?bM?ªM? i` M pÄ ç Q ç½ +| +?9i KÆ ?²- ;B®M; M?Q i?QÌM; tmv M çQÊ+ M
?B M i¢B ç½ F?| i? T?•M #B i çQÊ+X

J°i K†i pÄ ç Q +ÁM H¢B çB m F?„ + K°i ç² €M ç¬M; +mM; - i` M ç| +| K°i M; QÌB T?
`i [mv M`kX

@ æ•v i?`i bU H` ç Q +| i`mv M i?®M; +O L?`i

*?d + -M M?bM p`Q +•v ç Q pã bo ç¢Q M`v i?b +| H) H` tm`i T?€i iW i? F, KQÌB H
i`, K M, K- M m M| H` ?`M; i?`i i?b ;B€ i`` t tdx

@ _Q i5

J°i iB M; `9i ç Q p M; H M- h` M; .m `9i +•v ç Q pã bo ç¢Q ` p`B i`+ - K°i Hm²M; i
i`QM; K„i- i` M i? M? ç Q +| p`B ?Q p, M- M?bM [m ``i ç TX

@ ``M; ?[m- i?`v +•v ç Q M`v i? M`Q\

hmv +ªK i?`v i?S M`v ;B®M; M?Q i?`i M?QM; h` M; .m i?`i bU H¢B F?¬M; +| M?B r
i? H` ?„M H`T iS+ ç9i ç Q p`Q pÄ- +?m`M #` /MM; HBM? F?Q FB K i` - M?QM; F?
i?b #` K°i •K i? M? +„i çSiX

h` M; .m M; ~M; ç¬m H M M?bM- ?„M i?`v K°i M; QÌB i? M? MB M +| i?•M ?bM? + Q
FB +kM; ç M; + -K K°i +•v ç Q pã bo ç¢QX

a m F?B i?`v +•v ç Q i`QM; i v +O i M i? M? MB M FB i?b h` M; .m KÈB T?€i ?F
+?O +Y `?`M; M|B ç m H` i?`i ç m H` ç Q pã bo ç¢Q - +kM; F?¬M; #B i ç®B T?QÆ
M`v- +?ŠM; H) ç Q pã bo ç¢Q K` [m•M L?`i pSi H¢B M, K tQ ç m çQÊ+ ?„M M?†i çQ

h` M; .m M; ?o ç M ç•v K` F?¬M; F?ÄB bBM? ` M; ?B ?Q†+ - bU pB + F?€+ i?QÌM;

@ h?`i tBM H†B- i¬B tBM iU ;BÈB i?B m- i¬B ?¼ FûT H` >Q`M; S?O- i M K°i +?[o
M?B m M, K- i`QÈ+ FB b, M HMM; ç Q FB K Î MQÊ+ M; Q`B- ``i Qi i` Q ç´B pÈB ç²M
i? H`K [m2M pÈB M?

a m F?B i?`v h` M; .m K°i H9+ H•m F?¬M; +| T?ªM SM; i?b >Q`M; S?O o•M p°B p`

@ *?`Q +`m- i¬B H` h` M; .m - imv +kM; i?Q+? bQm i¬K M?QM; F?¬M; +?ÆB ç Q
i?b +| i? i` Q ç´B- M m H` ç Q FB K i?b +kM; F?¬M; /€K # m t`m

*| +•m F?¬M; ç€M? K†i M; QÌB +QÌB- >Q¨M; S?O o•M FB ç½ +| H M?Q p"v i?b h` M
H¢M? K†i ç®B ç½B- pb i? +kM; M|B ` i M ?¼ +O KbM?X

> B M; QÌB ç®B i?Q¢B pÈB M? m p¨ ¬M; +?O +Y ?¨M; pšM çSM; # M +¢M?- F?¬M; ;
KÎ KB M; M|B,

@ > B p` +S i`Á +?mv M- i¬B çB ;¼B çB M i?Q¢B +€B ç½

@ «M; +?O æ²- M? +S #¨M `°M- +?9M; i¬B iU t2K tûi +kM; çQÊ+

>Q¨M; S?O o•M p¨ ¬M; +?O æ² FB +| p `i [m2M i?m°+- ?„M +kM; F?Q€i i v €Q F?
.m H¢B /MM; €M? K„i b•m b„+ M?bM ¬M; +?O FB - +?ŠM; H) H¢B H¨ i`Á HB M ?ÊT

h`QM; M;¨M? ç² +´ i?b M?[M; i`Á i? M¨v H¨ M?B m F?¬M; F tB i- F HW ;¢i; Bª p
;B ç M ?QÈM; /šM M; QÌB i Km b„K- M?QM; M?[M; i`Á M?Q p"v +kM; F?¬M; i?¨v
+O M| [m€ FûKX

L?QM; h` M; .m i?¨v >Q¨M; S?O o•M F?¬M; ;B®M; M?Q p"v- pb ç®B T?QÆM; [m
iQÈM; K¢Q i?b `ä¨¨M; H¨ M?Ä ?ÆM KbM? p¨B im´B- pb M?[M; ibM? ?m®M; HW ;¢i
+| im´B- +ÁM i¨ M?Q i? M¨v F?| i? H¨K +?Q M; QÌB i iBM iQÎM;X

@ *¨m >Q¨M; S?O o•M- +¨m ç½ +?ÆB i?S M¨v çQÊ+ # Q H•m `²B

h` M; .m i?m¨M KB M; M|B +?mv M T?B K pÈB >Q¨M; S?O o•M- M|B +?mv M i? M
+?9 w- pb M; QÌB i`QM; M;? +?d +¬M /MM; p¨B HÆB ç½ ?B m `ä tm´i i?•M +O ç®B
M?[M; p¨i K¨ ç®B T?QÆM; ?B M +| - +kM; +| i? ibK ` +?9i i?O çQ¢M¨M ;B'm # M

hm v h` M; .m F?¬M; [m€ `ä çB m M¨v M?QM; ç®B T?QÆM; M?bM ;B®M; M?Q M; C
K'v +•m i?b ?„M +kM; iBM +| i? M?bM `ä p¨B p'M ç p ç®B T?QÆM;X

h?b ` >Q¨M; S?O o•M i®i M; ?B T ç¢B ?¼+ „+ EBM?- ?ÆM M[ +ÁM HÈM ?ÆM h`
[m +ÁM i¨ ?ÆM M?B m K¨ i?¬BX

>Q¨M; S?O o•M i®i M; ?B T +?QM? [mv i?b ` MQÈ+ M; Q¨B ?¼+ i? K p T?€T Hm¨i-
çQÊ+ p¨B M, K- H¬M ç¬m iB M p MQÈ+ i? K ;B ç'm ;B€ ç½ #` ç Q FB K +´ i?m ?9i

a m M¨v >Q¨M; S?O o•M #Ä ` p¨B +?K+ M;¨M Km K°i +•v FB K +´ - iW ç| p b m H¢
iQ¨M K ç Q FB K- /M H¨ i`QM; M; Q¨B MQÈ+ ç m +| i?m i?"TX

.U i?2Q HÌB +O >Q¨M; S?O o•M- ?„M #•v ;BÌ ç M; +?m¨M #` pB i b€+? p bQm i¬K
FB K +´ i?"i bU H¨¨i Qi p¨ ?B KX

@ M? >Q¨M; S?O o•M- p"v M? t2K- +•v ç Q pã bo ç¢Q M¨v H¨ i?"i ? v ;Bª

a m F?B M|B +?mv M K°i H9 +i?b h` M; .m +kM; `i +| ?ªQ +ªK pÈB p` Hm¨i bU i?Q
i?b M; QÌB i +kM; +¬K i? t M? ` MQÈ+ M; Q¨B- +kM; H¨ / p¨M; iBK çÄ- +kM; Km®
M; Q¨B- i?€i bU i®i ?ÆM ç€K #m¬M H¨m¨¨i M?B mX

@ > ? - i?2Q i¬B i?b ç•v H¨ K°i +•v ç Q pã bo ç¢Q +O L?"i- +| H) i?m Km çQÊ+ +
iBM +¨v `i + Q- F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÈ+ i¬B ç½ iWM; Km ? B +•v M?Q p"v- ¬M;
t2K i? M¨Q

>Q¨M; S?O o•M +kM; H¨ i?m¨M #m²K tm¬B ;B| iW M?Ä- b m F?B HÈM H M H¢B iU
/B M M|B +?mv M¨¨i iU iBM- ?¬m M?Q +| i? F?ŠM; ç`M? +•v ç Q FB H¨ i?"iX

h` M; .m M; ?2 p"v K¨ F?¬M; i? F?¬M; H„+ ç¬m- pW `²B ?„M ç½ M; ?B M; ì p¨ /MM
ç Q pã bo ç¢Q FB - F i [mª H¨K ?„M ;B¨i KbM? pb ç| H¨ ç² ;Bª- ?ÆM M[F i +¨m i`Q
` - ?Q p, M # M M; Q¨B +kM; H¨ ;Bª +´X

L; QÌB H¨K ` +•v ç Q pã bo ç¢Q M¨v +kM; `ä¨¨M; H¨ ç¢B bQ- +kM; ?B m `ä T?QM; +
h` M; .m F?¬M; /MM; HBM? F?Q t2K tûi i?b +, M #ªM ç½ M?bM b B- M m M?Q ?„M
bÊ¨¨M; +kM; ç½ Km K°i i? M? M?Q i? M¨v

@ M? >Q¨M; S?O o•M- M? #Ä ` # Q M?B m ç Km ? B +•v ç Q pã bo ç¢Q\

h` M; .m KÎ KB M; ?ÄBX

>Q`M; S?O o•M çQ K„i M?bM +?mM; [m M? `²B ?¢ i?'T •K i? M? F?) M|B,

>Q" M; S? O o•M i?Î /" B M|B- ?„M H" M; Q|B bQm i-K ç Q FB K iW MQÊ+ M; Q" B- p®
M?B m ?" M; i?" i; B€` - F?¬M; M; | KÊB H-M ç-m iB M` i v ç½ iû M; ½X
h` B m >" M >B M +kM; +QB M?Q #B i çQÊ+ p' M ç - ?„M M; ?2 `ä H|B +O >Q" M; S? O
@ *" m i` B- +QB M?Q #Ä M, K i`, K M; "M Km K°i #`B ?¼+ M?Ä- M? ç•v #` M; Q|B i
?ÆM +?K+ i` B m- pb p"v K" +Y ?" M; M"v ç½ bY H¢B i M
>Q" M; S? O o•M F?¬M; #B i +?mv M- M?QM; b m F?B i`mv p' M p" ?B m `ä i?b HB M
M?Q K v K„M- H-M i?S ? B i?b ;†T h` M; .m - M m F?¬M; i?b bÊ` ^M; b) T?ªB #Ä`
L?QM; >Q" M; S? O o•M +kM; F?¬M; ?B m h` M; .m ibK ?B m i?" i; Bª M?Q i? M"Q-
h` M; .m p" ?ÄB,
@ *" m hB m h` M; - pW `²B i¬B +?d i?'v + "m M?bM pÄ ç Q- +kM; F?¬M; M?bM F„ #
p' M ç \
@ o" Q i`QM; T?ÁM; M|B- +kM; çWM; +?Q M; Q|B i #B i pW `²B H" i¬B M?bM ` p' M
h` M; .m i?'v M; Q|B i`QM; +Y ?" M; ?ÆB M?B m i?b #„i +?mv M K°i iB M; pÈB i?
S? O o•M p"Q i`QM; T?ÁM- h` B m >" M >B M +kM; i?2Q p"Q- +kM; Km®M t2K h` M;
@ M? >Q" M; S? O o•M- i`QÊ+ iB M M? t2K +†T ç Q FB K M"v çB
h` M; .m çB p"Q T?ÁM; i?b KÎ #€Q H'v ` +†T ç Q FB K ç†i H M #`MX
@ æ½ ?Q2M `d M?Q i? M"v i?b ;B€ i` H" F?¬M; HÈM
>Q" M; S? O o•M i?'v ? B +•v ç Q FB K M?Q ;"v ç²M; i?b F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- ?„
+O h` M; .m `²B +¬K H M t2KX
@ æ•v +| H) H" >Q" M h?O æ Q çQÊ+ i?B i +? i`QM; M, K GQÐM; >€M- +?d H" +?m
[m€ K¢M? - +?d +| i? K" B H¢B K" i?¬B
>Q" M; S? O o•M M?bM [m K°i H9+- H¢B H'v K°i +?B + +?b F?| ` +?¼+ p`B +€B p
`d bûi #` +?¼+ KÎ` - K°i H' i`ÁM tm'i ?B MX
@ h¬B +kM; +?m~M #` K" B M| - +| H) F?¬M; +| p' M ç
h` M; .m Km +•v ç Q FB pÈB b® iB M F?¬M; HÈM- H9+ M"v +?m~M #` +¬K çB K" B
>Q" M; S? O o•M M; ?2 çQÊ+ H|B +O h` M; .m i?b p°B p" M; M|B,
@ *" m h` M; - ç Q i®i F?¬M; M M K" B # "v- M m F?¬M; b) i' M i?QÆM;
@ a Q\ *ÁM M?Q p"v M[` \ M? >Q" M; S? O o•M M|B K°i +?9i t2K M"Q
h` M; .m i?" i bU ?B m p pB + +?[ i` p" im #´ ç² bS- M?QM; ?„M i?" i bU F?¬M; #B
ç Q FB KX L?[M; M, K ;¬M ç•v ç Q FB K çQÊ+ bQm i-K` i M?B m- M?QM; /M H" +?
M?B m H„K p `T?QÆM; /B M M"vX
@ *" m h` M; - M m K" B ç Q F?¬M; T?ªB H" M; Q|B +?mv M M; ?B T b) / H" K K' i çB H
M?Q p"v M; Q¢B ?bM? +O +•v ç Q b) #B M ç´B- ç•v H" i®B F}
>Q" M; S? O o•M +kM; F?| +| çQÊ+ +Æ ?°B i` Q ç´B FB M i?S+ p bQm i-K ç Q FB
?„M #„i ç¬m KÎ KB M; ;BªM; ;BªB i? Q i? Q #' i imv iX h`QÊ+ M v pB + bQm i-K ç
iB M H - M?QM; FBM? M; ?B K iQ+? Hkv p`B M, K +O >Q" M; S? O o•M i?" i bU +kM; ç
.m p" h` B m >" M >B M çQÊ+ T?| M; ç¢BX
h?b ` K" B ç Q FB K imv H" K +?Q #ªM i?•M p"i T?~K #MM; ` ?Q p, M- M?bM i?b +|
wp` +O ç Q FB K +´- ;B€ i` i`QM; K„i M; Q|B i`QM; M; ? ;BªK b9i i`-K i`¼M; X
h¢B L?" i +| K°i p` ç¢B bQ K" B ç Q FB K- +?d +¬M K" B K°i i' + / Q b) i?m T?Q Ryy
ç Q i®i T?ªB K' i +ª i?€M; - ? Q T?Q iBM? HU+ H" i?S K" M; Q|B i?Q| M; F?| iQÎ M; X
ç Q K M; ` K" B #bM? i?Q| M; b) H" K +?Q M| tm'i ?B M T?QM; i?€B M; mv M #ªMX

h`QM; M;`M? ç² +´ +kM; +| K°i +•m +?mv M i? M`v- +| K°i p`i?QÆM; M?•M #m¬M
 M?bM i`9M; K°i +€B #`M +´ HK+ ;B€+- [mv i ç`M? Km M| pÈB ;B€ ? B +?K+ M;`M-
 B M;ì ?¬K b m ç M t2K i?b +?B + #`M p®M +| #B m ?B M +U+ F€ +´ tQ p` H`+? bU
 +?B + #`M KÈB +|M; - # M i` M pšM +ÁM pQÆM; KMB /-mX
 o`i?QÆM; M?•M ç² +´ FB H`T iS+ FBM? ?½B ?ÄB Hw /Q- KÈB #B i +?O M?`i?`v ç
 Km K°i +€B #`M +k- i`QM; HÁM; +| +?9i HQ H„M; - i? M M #m´B i®B i bK ;B`v M?€
 b Q ç| Km pû+ MB p ç€M? #|M; K°i HQÊi- +ªK i?`v #•v ;Bì KÈB F?¬M; T?K HÁM; ;
 *kM; pb p`v K`i?QÆM; M?•M ç² +´ T?ªB ç`K M; U+ ;B`K +?•M- +m®B +MM; +kM; F?
 #Ä çB- `ä `M; H` ?`m [mª K M; ç M F?B F?¬M; #B i #ªQ /QÐM; ç² +´ +?Q T?M ?ÉT
 oB + #ªQ /QÐM; ç Q FB K +kM; `i +?9 w- i?`K +?Q +kM; F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB
 ob `i M?B m M; QìB i?Q+? /MM; /-m ç€M? `d bûi ç /MM; +?Q ç Q FB K- M?QM; M
 h®M; - ç†+ #B i H` ç Q FB K i?B T p`M; M¢K #¢+- M m #Ä /-m ç€M? `d p`Q b) H M
 +`m p®M +|X
 .U i?2Q FBM? M;?B K +O >Q`M; S?O o•M i?b b m F?B K`B ç Q FB K tQM; i®i M?
 +?MB- F?¬M; +-M /MM; #`i F€ ?| +?`i M`Q ç #¬B H M #`v #¢- i®i M?`i H` ç|M; ;|B
 K°i HÈT [m-M €QX
 a m F?B M;?2 tQM; M?[M; HìB +O >Q`M; S?O o•M i?b h` M; .m +kM; +| i? K F?-
 ? B i? M? ç Q FB K M`v +| ;B€ i` F?¬M; HÈM-+kM; F?¬M; +-M çQ çB K`BX
 @ *`m h` M; - +`m +ÁM +?Q M|B M?[M; i? M? ç Q pã bo ç¢Q FB ;Bª Î çB K M`Q
 >Q`M; S?O o•M i m v pšM +?Q `^M; M?[M; +•v ç Q FB H` ;Bª M?QM; M?bM p # M; C
 ?B m `ä M M i`QM; HÁM; Hm¬M +ªK i?`v pQÈM; K„+X
 h` M; .m +QìB M|B,
 @ M? >Q`M; S?O o•M- i¬B ?ÄB M? M?û- M, K i`, K M, K i`QÈ+ pb F?¬M; +| ?°T +?•
 t m v M H m +?MB FB K T?ªB F?¬M; \
 >Q`M; S?O o•M ç€T,
 @ h`i M?B M `²B- i`QÈ+ FB F?¬M; +| ç|M; ;|B +?•M F?¬M; - Qi M?`i # M, K M; `v T?
 i?`v M?[M; HÈT H m i¢Q M M /`m `M K` KÈB +?Q `^M; M| H` i?`i
 @ š- # M, K M; `v H m K°i H-M- M m /m v i`b HB M iK+ i`QM; i?ìB ;B M M, K i`, K M, K
 ç`M? T?ªB +U+ F€ +QB i`¼M; +•v ç QX M? >Q`M; S?O o•M- M? M; ?o H¢B K` t2K
 #B i; B€ i` i?`i b Q\ a) / /`M; #€M çB +?Q ¬M; +?O +Y ?`M; `\
 h` M; .m M; ?2 p`v i?b HÈM iB M; +QìB M|B,
 @ M? >Q`M; S?O o•M- +?9M; i +| i? ç€M? +m°+- M? /MM; ? B +•v ç Q KbM? Kn
 i?`i i?b [m v p Km i? K +kM; F?¬M; Km°M
 L?`i "ªM +| HB M ? `i K¢M? pÈB +€+ MQÈ+ •m J„- ç Q FB K +´ +kM; T?€i i`B M `i
 i°+ Î L?`i Km®M #€M çB ç Q pã bo ç¢Q +´ - #¼M ?¼ b) HU +?¼M b`M ç`m ;B€ Î •m J
 çB K M`v +kM; #B i M?[M; bªM T?~K FB H` i?`i ;Bª i? M`QX
 >Q`M; S?O o•M M; ?o i?2Q HìB +O h` M; .m - +`M; M; ?o +`M; i?`v ç9M; - i? H` çS
 @ *`m h` M; - M; ?2 +`m M|B +?mv M [mª M?B M b m v ` çQÈ+ M?B m #`B ?¼+ - i¬B
 >Q`M; S?O o•M iU +ªK i?`v KbM? +| M?B m M; ?B M +Sm i` M T?QÆM; /B M ç Q F
 M; ?B M +Sm Î T?QÆM; /B M F„ i?m`i- K` ç² +´ i?b +| i? H`K ;Bª Î T?QÆM; /B M F
 æ•v +kM; H` bÆ ?Î +O >Q`M; S?O o•M i`QM; H9+ ;B€K ç`M? p`i?QÎM; i?S+ ç² +´ -
 +?d M?bM p`Q M?[M; #B m ?B M +O p`i T?~K- +ÁM T?ªB i bK FB K bÆ ?Î i`QM; H
 F bQm i-K- pb #•v ;Bì i`bM? ç° H`K ;Bª +O h`mM; Zm®+ H` `i + Q- `i F?| T?•M

h` M; .m M|B H`K +?Q >Q`M; S?O o•M i bK` p'M ç - +•m +?mv M ¬M; +?O +Y ?`M
 @ *QM #` M| - #B m ?B M F?¬M; HW ;ç i M?QM; i?U+ +?'i HçB HW H¼+ HÈM
 a m F?B >Q`M; S?O o•M #B i`ä`M; i bM? ?m®M; i?b F?¬M; F?ÄB K„M; K°i +•m Q
 +?ÈT K„i M|B,
 @ > B +•v ç Q i¬B Km i`QÈ+ ç| ?bM? M?Q H` bªM T?~K +¬M; M;? + Q- ç p`B M; v
 +| ?°B ç'm ;B€ M`Q M?`M F?¬M;
 @ L?Q p`v +kM; çQÈ+ b Q\
 h` M; .m #` H|B M|B +O >Q`M; S?O o•M H`K +?Q b[M; b®i- M?QM; ?„M +kM; OM;
 @ >b ?b- M?[M; p` ;B€K ç`M? bQ # M FB +?Q +?„+ ç½ [m€ ;BÄB- F?¬M; i? M?bM
 #B i/MM; K„i t2K tûi- M?Q p`v ? B i?S FB +| i? HW çQÈ+ #¼M ?¼- #€M çQÈ+ ;E
 >Q`M; S?O o•M +Q|B ?b ?b- M?[M; M,K M v ?„M +kM; #€M p`B K|M ç Q FB K- F?€
 ç`M? bQ- pb p`v K` M„K F?€ +?„+X
 h` M; .m +Q|B ? ?ª M|B,
 @ L?Q p`v i?b M? M M Km ç² ;Bª çB K` #€M FB K H|B
 @ oB + M`v +?d H` M; šm M?B M i?b +| i? çQÈ+- K` +kM; +?Q i? +?„+ +?„M
 >Q`M; S?O o•M +kM; F?¬M; /€K ç€M? +QÈ+ H`K #`vX
 @ š- F?¬M; M|B ç M +?mv M M`v M[ - M? >Q`M; S?O o•M- M? t2K i? M? FB K M`
 h` M; .m +kM; #B i bU pB + F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p`v- M m F?¬M; i?b +QM #m¬M
 iW H•m`²BX
 h?`i` h` M; .m +kM; F?¬M; #B i # M M; Q`B +| ç-v ç² ;Bª +O /•M h`mM; Zm®+ -
 M?B m M; Q|B #m¬M H`m p`i T?~K` M; Q`B- +kM; +| M?B m F +? #B M ?`M; ;Bª
 K„M; ? ?B M ççB çQ çBX
 L; Q|B i`QM; MQÈ+ i?Q|M; +?Q`M; M?[M; K|M î MQÈ+ M; Q`B H` i?`i- pb i•K Hw ç
 ` M; Q`B Km - +m®B +MM; pšM #` HW #îB +?QM? bªM T?~K ;Bª iW i`QM; MQÈ+ ç
 @ æQÈ+- ç i¬B t2K i? M? FB K M`v
 L?[M; M?` bQm i-K ç Q FB K +` i`QM; MQÈ+ H` [m€ Qi- >Q`M; S?O o•M ?¬K M v t
 i? M M ?„M +¬K +•v FB K ç²M; t M? H M t2K tûiX
 @ æ•v H` i? M? FB K ç²M; t M? i?|B h-M >€M- M?QM; p i`d bûi pb b Q F?¬M; T?ª
 F?¬M; M?bM`ä
 >Q`M; S?O o•M [m M b€i K°i H9+ H•m K` iÄ` +U+ F€M; ?B ?Q†+- ?„M çQ +•v FB
 a m F?B M; ?2 çQÈ+ H|B +O >Q`M; S?O o•M i?b h` M; .m iÄ` #°B T?K+- i`QÈ+ ç|
 M`v- +?d H` i`QM; HÁM; +| +?9i M; ?B M; î pb b Q /QÈB HÈT`d bûi i?b M?[M; çQ|M
 M?Q i? - #•v ;B|M; ?2 H|B >Q`M; S?O o•M i?b ?„M KÈB t2K M?Q ?B m`X
 @ > ? - M? >Q`M; S?O o•M- ?¬K M v +?Q M? #B i i? M`Q H` imv i i? #ªQ FB K
 h` M; .m ç½ M„K +?„+ p'M ç - pb p`v ?„M +?Q h`B m >`M >B M +¬K ç M K°i +€B ;B
 #,M; ;ç+X
 @ *`m h` M; - +`m F?¬M; H`K M?Q p•v +?S
 h?'v h` M; .m +¬K ;Bk K`B H M i?•M FB K i?b >Q`M; S?O o•M i`ÈM K„i ?€ K²K- ?„
 i` M?B m ç Q FB K +` M?QM; H` H-M ç-m iB M çQÈ+ i?'v K°i M; Q|B €T /KM; T?Q
 M?Q h` M; .m X
 @ E?¬M; +| ;b- M? +S t2K H` çQÈ+

h` M; .m +kM; F?¬M; M;?o M?Q >Q`M; S?O o•M- ?„M +—K ;Bk K`B HÊT `d bûiT?—
#,M; [m'M H¢B T?—M çm¬B- i¢Q ` K°i +€B +?m¬B FB K +| i? +—KX

*Y ç°M; b m ç| +O h` M; .m +`M; H`K +?Q >Q`M; S?O o•M p` h`B m >`M >B M +^aK
.m +—K ;Bk F?) ;ä H M i?•M FB K- HU+ i v +kM; F?¬M; HÊM- K¶B H—M ;ä H M p` i
K°i H9+- pb HÊT `d [m€ /`v M M i?Q`M; T?€i ` M?[M; •K i? M? M†M; M X

h`B m >`M >B M /M ;b +kM; H` M;Q`B +| FBM? M;?B K- ?„M i?'v ?`M? ç°M; +O h
çQÊ+ ?ÄB,

@ «M; +?O- M;`B F?¬M; M;?o `^M; H`K p`v HÊT `d b) `ÆB tm®M; ç'v +?S\ L m M?
FB K L;Q h`M; +U+ i®i

@ æ9M; p`v- M?[M; / M? FB K M?Q i`¢K H¬- +U F?mv i- ?`Q i`Q- i?m—M [m•M- HQM
i? M? FB K M`v

>Q`M; S?O o•M +kM; H„+ ç—m- `ä `M; F?¬M; t2K i`¼M; +•v FB K i`QM; i v h` M; .

@ E?¬M; `d bûi\ E?¬M; i? M`Q\

a m F?B ç†i [mv M b€+? H M K†i #“M i?b h` M; .m ?Qi p“Q K°i ?ÆB i?“i b•m- i v
tm®M; [mv M b€+?- K°i Hm²M; ?“M [m M; H‡2 H M- i?•M FB K M;”T b•m p“Q i`QM;
@ J m M?bM t2K- t2K +•v FB K +‡ ?Q ? Q ;b F?¬M; \
L; Q‡B +ªK i?‘v +,M; i?ŠM; M?‘i i`QM; T?ÁM; +‡ H) H“ >Q“M; S?O o•M- ?„M +kM; F
çQÊ+ # Q M?B m HÊT ;B‘v- +?d [m M i•K i?•M FB K +‡ ?Q ? Q ;b F?¬M; X
@ E?¬M; +‡ ;b- F?¬M; +‡ p‘M ç ;b
h` M; .m `9i FB K` F?ÄB [mv M b€+?- çQ H M €M? ç M M?bM [m - ç` çB K K“ FE
iQ“M F?¬M; +‡ ;b ?Q ? Q- F?¬M; F?€+ ;b M?[M; +?¶ F?€+X
@ M? h` M;- +„i çQÊ+ M,K KQÆB i` M; ;B‘v- F?€ i®i- [m € b„+
>-m hY +—K H‘v [mv M pî i` M K†i #“M Kî` t2K- K°i FB K pW `²B +O h` M; .m ç
KQÆB i` M; ;B‘v- ?ÆM M[ M?[M; i` M; ;B‘v +ÁM H¢B +kM; +‡ p i FB K- M m M?Q
K°i +?9i M[- +?d bÊ +kM; +‡ i? +?ûK çSiX
@ *?ûK ç²M; iB M i?Y t2K
a m F?B i?‘v mv HU+ +O +•v FB K M?Q p“v i?b h` M; .m +“M; i? K iBM iQîM;- ?
t T H M K†i #“M- M?QM; b m ç‡ ?„M M; ?o H¢B- t T i? K # ç²M; iB M H MX
h`QÊ+ ç‡ M; ?2 >Q“M; S?O o•M M‡B i? M? FB K F? B [m“i î GQM; hmv M +‡ i? +?†i
.m i?“i bU F?¬M; T?K+- i? H“ Km®M pQÊi [m F?ª M,M; FB X
@ > v H“ i`QÊ+ iB M +?ûK M,K KB M; i?¬B
>Q“M; S?O o•M +‡ +?9i HQ H„M; X
@ E?¬M; +‡ ;b- F?¬M; +‡ ;bX
h` M; .m H„+ ç-m- ?„M i?“i bU bBM? ` +ªK ;B€+ K°i FB K +?†i çSi M?[M; ç²M; iB
+?d H“ KbM? T?ªB F?®M; +? bS+ K¢M? p“€M? K„i- F?¬M; çQÊ+ +?ûK H +? p` i`Q
a m F?B ç†i M?[M; ç²M; iB M +?²M; H M M? m- h` M; .m çSM; i`QÊ+ #“M K“ ?Qi p
K„i M?bM p“Q +?²M; iB M i` M K†i #“M- i v T?ªB ;BÆ H M + Q- i v i`€B +kM; +?°T p
F?¬M; çO /“B M?QM; i? M“v +kM; +‡ i? i,M; i? K +?9i bS+ HU+X
a m F?B M•M; FB K H M pmM; i v K9 +?•M K°i H9+- h` M; .m +m®B +MM; +kM; ;
H²M; M; U+ F?¬M; i? M“Q iB T iK+ +?S i? K F?Q- ?„M M; WM; i?î- ? B i v /MM; b
iB MX
E?¬M; T?ªB +?d +‡ h` M; .m - /M H“ M?[M; M; Q‡B i`QM; T?ÁM; +kM; ç m MQM i?î
[m‘v M?B m h` M; .m - +†T K„i ç m M?bM p“Q i?•M FB KX
h` M; .m ?-m M?Q /MM; ?i F?Q HU+ iQ“M i?•M i”T i`mM; i` M ? B i v- b m ç‡ ` b
K¼B M; Q‡B +ÁM F?¬M; M?bM `ä ?“M [m M; #MM; ` iW i?•M FB K- +?d i?‘v ?Q K„
p M; H MX a m ç‡ B +kM; M?bM H M K†i #“M- M?[M; ç²M; iB M p,M; ` i€M HQ¢M
ç‘iX
h? M? FB K h` M; .m +—K i`QM; i v H9+ M“v M;”T p“Q i`QM; #“M ;¶- ?-m M?Q iB
ç-m ?„M M?‘+ i v H M M?QM; F?¬M; i? `9i` X
h? M? FB K ç²M; t M? i mv b„+ #ûM M?QM; h` M; .m pšM `‘i +~M i?“M- ?„M H v ç°M
` F?ÄB #“MX
h` M; .m çQ i?•M FB K H M t2K tûi- T?QÆM; p` iB T t9+ pÈB M?[M; ç²M; iB M p
F?¬M; #` p M? H M- F?¬M; i‘M ?¢B- çB m M“v H“K +?Q ?„M i?î /“B K°i ?ÆB- i•K iB
>-m hY M?†i K°i ç²M; iB M +?B H“K ? B MY i` M K†i ç‘i H M `²B ?¬H M ?QM; T?
@ *„i çSi- M? h` M;- +„i çSi ç²M; iB M- M? i?“i HÊB ?¢B- ?b ?b- M m +?Q p i?îB

@ æϕB ?B T\ æϕB ?"Ui¬K #UV i?b +|X æQÊ+ `²B- >¬m hY- K m M?†i i' i +ª ç²M; iB
E?¬M; +?d >¬m hY K" M; v +ª M?|K h`B m >"M >B M +kM; #"i ç M TBM +?B m p"Q
M?[M; KªM? iB M pQÆM; p½B- ;B M T?ÁM; +kM; F?¬M; [m€ `°M; - p" B T?9i b m i
KªM? ç²M; iB MX

@ *€B M"v G" i?"i b Q\

h' i +ª K¼B M; QÌB M?bM M?[M; KªM? ç²M; iB M K" F?¬M; /€K iBM p"Q K„i KbM?-
i`mv M i?mv i i?"i bU tm' i?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QÌBX

S?ªB #B i`^M; ç•v H" pk F?Q b„ + #ûM çQÊ+ +? iϕQ ` iW ?"M; M; "M M, K i`QÆ+
F?| çQÊ+ M?Q p"v- F?| +?†i K°i M?€i çSi i€K ç²M; iB MX G9+ M"v +•v FB K ç²M; t
i?"i bU +| K M; i?2Q Qi b„ + i?€B i?¬M #QX

h` M; .m v m i?Q+? +•v FB K F?¬M; #m¬M; i v- ?„M çQ K„i M?bM €M? K„i M|M; ;
M|B,

@ æQÊ+ `²B- K¼B M; QÌB ç m #"M `°M çB i?¬B- M? h`B m- ;B9T i¬B i bK K°i +€B ?
p"QX

hmv M .m h` B #€M p, M T?ÁM; iS #ªQ- +kM; +| #€M +ª i?B ?¼ - p b i? K" M?[M; +
+| b€M- h`B m >"M >B M M? M? +?|M; çQ ç MX h` M; .m i`•M i`¼M; #Ä +•v FB K
HϕB F?¬M; T?€i ?B M +QM K„i +O >Q" M; S?O o•M Î# M +ϕM? ?¬m M?Q Km®M +?

@ *"m *"m h` M; - i? M? FB K M"v- FB K M"v

>Q" M; S?O o•M F?¬M; +ÁM i?'v i? M? FB K i? H" +?Êi b®i `m°i- ?„M FûQ h` M; .m
T?'M M M ,M M|B +| +?9i H„T #„T- h` M; .m i?'v p"v +?Êi +QÌB M|B,

@ a Q p"v\ M? >Q" M; S?O o•M- +?ŠM; H) M? +| w pÈB i? M? FB K M"v\

@ L|B M?ªK- i' i M?B M H" i¬B +| w- +€B M"v +ÁM T?ªB ?ÄB b Q\

>Q" M; S?O o•M iS+ ;B" M i`WM; K„i M?bM h` M; .m - M; QÌB pÈB M; QÌB +kM; t2K ?
M; QÌB F i #ϕM F?¬M; # Q H•m M?QM; HϕB ;B®M; M?Q #ϕM # H•m M, K p"vX

@ L"v- +| w i?b i¬B +kM; F?¬M; Km çQÊ+X *"m h` M; - i? M? FB K ç²M; t M? M"v
;B€ b) imv i ç®B ;•v M M b|M; iQ ;B| HÈMX L m M?Q i bK` i M- i bK` i`mv M i?W
? B i`, K i`B m

@ *€B ;b- +| i? #€M çQÊ+ ;B€ + Q p"v b Q\

h` M; .m M; ?2 p"v i?b +"M; ?QªM; bÊ- ?„M p®M iQÎM; `^M; +•v FB K M"v #€M çQÊ
ç½ `i i®i `²B- F?¬M; M; Ì KbM? ç`M? ;B€ pšM [m€ i?'TX

@ > B i`, K i`B m iQM? H" i?S ;b\ L m H" / M? FB K çQÊ+ H` +? bY ;?B +?ûT HϕB- b
H" ?Q" M iQ" M +| i?

o"Q K°i ?°B ç'm ;B€ Î J„ p"Q M, K M; Q€B- K°i i? M? GQM; æ^M; #ªQ FB K K" pm *"
+m®B +MM; çQÊ+ #€M pÈB ;B€ #ªv +?K+ i`B m i X >Q" M; S?O o•M i?'v M m tûi Î
i` i?U+ /KM; i?b i? M? FB K M; U /KM; +O *"M GQM; +, M #ªM F?¬M; i? bQ pÈB i?

@ æQÊ+ - ç² +?ÆB M"v t2K ` +kM; T?ÄM; i v- i¬B Km®M i` M? i?O p M?"

h` M; .m i?"i HÁM; +| w M; ?o M?Q p"v- i?S M"v [m€ [mw i`¼M; - +¬M M M ç2K p M
i`QM; #ªQ i`M; +O KbM?- M?Q p"v KÈB +| i? M i•K çQÊ+X

@ *"m h` M; - i¬B +| K°i v m +¬m [m€ ç€M; - +"m t2K

a m F?B i?'v h` M; .m Km®M çB i?b >Q" M; S?O o•M +?Êi M¬M M|M; - ?„M FûQ h`

@ h¬B +?d +ÁM ? B # M; "v M[H" çB M?- i`QÈ+ F?B çB Km®M #B i +?QM? t€+
h` M; - +"m t2K i`QÈ+ ? i +| i? ;?B HϕB +?Q i¬B ? B +?[FB çQÊ+ F?¬M; \

h` M; .m pW M;?2 M?Q p"v i?b i`-K M;•K K°i +?9i`²B M|B,
 @ h? M"v çB- i¬B b) ;¼B çB M i?QçB +?Q ;B€Q bQ- M m ¬M; 'v +| i?ìB ;B M- +?9M
 h` M; .m +kM; Km®M #B i i? M? FB K M"v +| T?ªB H" i?¬M #BM? HÊB F?Q i`mv M
 F?B M;?2 çQÊ+ HìB i?dM? +¬m +O >Q" M; S?O o•M i?b i`QÊ+ iB M M;?o ç M ;B€Q
 h` M; .m #B i`ä ;B€Q bQ JçM? H" M;¬B b Q b€M; i` M #-m i`ìB F?ªQ +´- T?QÆM
 `i KçM?- i`QM; MQÊ+ F?¬M; B #^M;X >„M ç½ iWM; M?B m H¬M +?O i`b M?B m ?
 ? B +?[i` M i? M? FB K M"v +kM; F?¬M; H"K F?| çQÊ+ ;B€Q bQ JçM?X
 @ æQÊ+- çQÊ+- p"v +?9M; i çB M; v i`mv M +QTv iW
 >Q" M; S?O o•M `i KWM; `Ð- ?„M i?"i bU F?¬M; +| i•K iQ Km®M +| i? M? FB K M"v
 iB M M?Q p"v- M?QM; i?"i bU Km®M #B i H B H`+? +O #ªQ FB KX
 @ *?ì +?9i- i¬B çB ;¼B çB M i?QçB
 >¬K M v F?¬M; T?ªB H" +m®B im¬M- h` M; .m bÊ ;B€Q bQ JçM? +| HÊT- i? M M
 Zmª M?B M ;B€Q bQ JçM? b„T çSM; HÊT- M?QM; M;?2 M|B h` M; .m +| K°i K|M
 +kM; FBM? M;ç+- ? M h` M; .m K°i;Bì M[ ;†T K†i ,M +ÆK î i`QìM;X
 a m F?B F i i?9+ +m°+ çB M i?QçB pÊB ;B€Q bQ JçM?- h` M; .m ;¼B çB M i?Q
 T?QÆM; +?çv ç M S? M :B oB MX L|B i?"i i?b KbM? ?„M p" M +?mv M K°i p"i i` ;E
 F?¬M; /€KX
 S? M :B oB M +€+? iS ?ÊT pB M +O h` M; .m +kM; F?¬M; [m€t - +?d K'i KQìB T?
 ç M i?b h` M; .m ç†+ #B i M|B pÊB ç€K M;QìB >¬m hY- F?¬M; M M i`mv M iBM`
 S?O o•M H M t2X

eR9X *?QÆM; eR9 Y eR8, æ`M? Zm M; EB K

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eR9 Y eR8, æ`M? Zm M; EB K

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

G¬M M"v h` M; .m F?¬M; +?Q ""M? S?B H"K H€B t2- +?QM? KbM? +?çv t2- pb H9
 i` M i v +O ""M? S?BX

""M? S?B imv F?¬M; #B i h` M; .m ;B Q bM? i?S ;b- M?QM; ?„M i?"i bU Qi F?B i?
 M?Q i? - pb p"v K" +~M i?"M ¬K +€B °T /¬B FB p"Q i`QM; HÁM;- F?¬M; /€K +| +?

@ *"m h` M;- M;QìB +~m ç M; +?ì +| T?ªB H" ;B€Q bQ JçM? F?¬M; \

a m F?B +?çv p"Q ççB ?¼+ "„+ EBM? i?b ;B€Q bQ JçM? +ÁM ç M; çSM; HÊT- h` M;
 # M;QìB >Q" M; S?O o•M p" ""M? S?B çSM; +?ì î +Y ` p"QX

@ æ9M; p"v- b Q M? #B i\

h` M; .m ?ÄB KÊB +?Êi M?È >Q" M; S?O o•M +?QM? H" bBM? pB M ççB ?¼+ "„+ E

@ h¬B ç½ [m M K'i ç•v H" i`QìM; +k +O M? >Q" M; S?O o•M

>Q" M; S?O o•M M?bM M?[M; ç" M 2K bBM? pB M M K M[` p"Q +, M iBM K" F?¬M; F

@ æ9M; p"v- b m F?B i¬B tm'i M;QçB i?b ç½ M,K b€m M,K`²B +?Q p +?¶ M"v

*QM M;QìB F?B HÈM H M T?ªB t¬M; T? H,M H°M M;Q" B t½ °°B- M?QM; i?QìM; i?
 +?ªv KÊB ?²B iQîM; HçB +m°+ b®M; i®i ç T i?ìB bBM? pB M- ?²B iQîM; HçB M?[M

>Q" M; S?O o•M iW F?B i@i M;?B T çϕB ?¼+ "„+ EBM? p" ` MQÊ+ M;Q" B i?b T?€i
 M,K [m +kM; ;†T F?¬M; Qi b|M; ;B|- #•v ;Bì p i`QìM; ?¼+ +k i?b i`QM; HÁM; F?¬
 @ > ? - i¬B b) +| p" B M,K ?¼+ î +?¶ M"v
 sm'i T?€i iW M;mv M M?•M i?B M;?B M +Sm bBM?- imv #•v ;Bì +?Q T?ªB H9+ çB
 +ªK ;B€+ i?W M?"M +?¶ M"v- Qi M?"i ? B M,K b m ?„M b) #B M i?"M? M;?B M +Sm
 > B M;QìB M|B +?mv M K°i H9+- ;-M ç M ;B[i`Q i?b bBM? pB M ç M /MM; +ÆK M
 @ hB m h` M;- +€+ + "m ç M H•m +?Q \
 >bM? #|M; +O ;B€Q bQ JϕM? tm'i ?B M î +Y p"Q +,M iBMX
 S?ÁM; ,M M"v [m€²M "Q- ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ªB H" MÆB i@i ç # "M Hm" M- h` M;
 @ E?¬M; +| pB + ;b- +?€m +kM; pW ç M K" i?¬B- ? v H" +?9M; i ` M;Q" B /MM; +
 :B€Q bQ JϕM? F?Q€i i v €Q M|B,
 @ E?¬M; +-M- #m' B +?B m i¬B +ÁM +| +?9i +?mv M- i¬B çQ +€+ + "m p"Q T?ÁM;
 h?b ` +,M iBM çϕB ?¼+ "„+ EBM? +kM; T?•M ` p" B i¬M; - i¬M; K°i i¬M; ? B H" +,M
 +?Q +€+ ;BªM; pB M- # M i`QM; +| `i M?B m T?ÁM;X
 @ hB m h` M;- Km®M ,M ;b i?b +S ;¼B- çWM; iB i FB K +?Q i?¬v
 a m F?B K¼B M;QìB M;²B tm®M; i?b ;B€Q bQ JϕM? çQ i?U+ çÆM +?Q h` M; .m -
 ?¼+ i`Á M"v +O KbM?- ?"M F?¬M; i? +?Q p"Q ?¼+ M; vX
 @ *€K ÆM ;B€Q bQ JϕM?- ?¬K M v +| pB + +-M +-m M;"B- +ÁM Km®M KìB M;"B /M
 h` M; .m ;BÈB i?B m >Q" M; S?O o•M p" " "M? S?B +?Q ;B€Q bQ JϕM?- b m ç|i M
 i`QM; HÁM; `i Km®M #B i H B H`+? +O +•v FB K M?QM; ;B€Q bQ JϕM? +ÁM +?Q
 i? H"K #-m F?¬M; F?Q i`-K tm®M;X
 @ æQÊ+ `²B- iB m iY + "m t2K M?Q #ªQ i`b çQÊ+ p #bM? i?ªM- çB ç M T?ÁM; H"K
 J¼B M;QìB ,M +ÆK `i M? M?- ? B KQÆB T?9i b m ç½ tQM; - ;B€Q bQ JϕM? Mî M
 `²B H½Q Km®M t2K KS+ ç° FB M M?šM +O h` M; .m - F?¬M; M;ì ç®B T?QÆM; H
 F?¬M; M|B ç M K°i +?[;B€K ç`M?- #B m ?B M +U+ F€´M ç`M? H"K +?Q H½Q `i i?
 :B€Q bQ JϕM? +kM; ç½ +| im' B- bÊ`^M; h` M; .m +?QM? H" M?|K M;?B M +Sm bB
 `i t2K i`¼M; h` M; .m X *| K°i ç iY Qm i9 M?Q p"v i?b +| i? H"K °i M;QìB +ª çìB
 JϕM? +ªK i?'v `i pmBX
 :B€Q bQ JϕM? +| K°i T?ÁM; H"K pB + ç°+ H" T- imv F?QM; HÈM M?QM; i`QM; T?A
 b€+? pî +| HB M [m M ç M F?ªQ +´- K†i F?€+ +ÁM +| M?B m #€Q +?Q- M?[M; HQϕ
 i?î pÈB F?ªQ +´X
 @ hB m " "M?- +€+ + "m iMv iB M M;²B tm®M;- h` M; .m - çQ i?S FB ` +?Q i¬B t2
 a m F?B çB p"Q T?ÁM; H"K pB +- :B€Q bQ JϕM? i?m" M KB M; M|B K°i iB M; pÈB >
 b m ç| çQ i v iB T M?"M ?°T ;'K +O h` M; .m X
 @ æ•v æ•v H" FB K ç²M; t M?
 a m F?B Kî ?°T i?b ;B€Q bQ JϕM? p®M ç M; M;¬B T?ªB çSM; H M- H½Q /MM; €M?
 FB K ç²M; t M? i`QM; ?°TX G½Q imv ç½ bÊK çQ€M çQÊ+ K|M ç²M; t M? K" h` M; .m
 F?Q- M?QM; H½Q imv i ç®B F?¬M; M;ì i? M? FB K çQÊ+ #ªQ i²M i@i M?Q p"vX
 o" B +?K+ M,K [m ;B€Q bQ JϕM? ç½ #B i # Q H¬M i? K ;B +-M; i€+ F?ªQ +´- iW
 h?QÆM; ç M ?Q" M; H,M; i?ìB h®M; L;mv M JBM? h? M?- H½Q ç½ ;†T [m F?QM; Q
 F?Q +kM; H" F?¬M; QiX

*?d H" M?[M; #BM? F?Q çQÊ+ F? B [m"i ç½ çQÊ+ pMB tm®M; ç'i p" B M; "M M, K- M
 #` #MM ç'i ,M KÁM- i` M +Æ #ªM ç½ KK+- ;B€Q bQ J¢M? +kM; F?¬M; Qi H-M H"K
 pbi? +?d +-M M?bM p"Q #BM? F?Q i?b +| i? #B i çQÊ+ MB M ç¢B ?bM? i?"M?X
 hmv i`QM; MQÊ+ iWM; F? B [m"i çQÊ+ p" B i? M? / M? FB K +´ ç¢B M?QM; ç| F?¬M
 bQ J¢M? i? K ;B F?ªQ +´ - K" K°i i? M? FB K ç²M; t M? ?Q" M ?ªQ M?Q p"v- iQ" M i?
 M?Q i? - +| H) H" H-M ç-m iB M ;B€Q bQ J¢M? çQÊ+ i?'vX
 @ h?-v- i`QÊ+ F?B ç M +?€m ç½ i?Q M; ?B K pÈB i? M? FB K M"v- +| i? +?†i çSi i
 MY +| i? i?'B çSi i|+- +?€m M; ?B M; i M| H" / M? FB K i? iB +´ +MM; HQ¢B pÈB
 F?¬M; +| M; ?B M +Sm pÈB M?[M; K| M pk F?Q b„i i?ûT- i` M i?•M FB K +kM; +| ?
 #B i /MK i`mv M + "T M?"i M? M? M?"i i¢B +?'K
 h` M; .m M|B ` M?[M; i?Q M; ?B K +O KbM? i`QM; +Y ?"M; ç² +´ iW ç-m ç M +m
 :B€Q bQ J¢M? M; ?2 çQÊ+ H iB +O h` M; .m i?b p K†i +kM; +| +?9i FQ+? ç°M; - M
 .m K M; i?S M"v ç M ç ;B€K ç`M?- +?d bÊ #[ i`Q F?| i? Mm®i p"QX
 S?ªB #B i`^M; K†B F?B +| / M? FB K i? iB +´ çQÊ+ T?€i ?B M` i?b ç m #MM; ` b|
 F?ªQ +´ T?ªB +?'M ç°M; - pbi? K" ;B€Q bQ J¢M? F?¬M; i? F?¬M; +QB i`¼M; X
 æWM; M; ?o +•v FB K H" K°i p"i +? i M?QM; F?B ç†i p"Q i`QM; K„i M?[M; M?" F?ªQ
 T?QM; T?9- M|B +€+? F?€+ i?b +?d +-M M?bM p"Q +¬M; M; ? ` M FB K +| i? T?•
 ?bM? i?€B t½ ?°B F?B ç|- pbi? K" +| ;B€i` HÈM i`QM; +¬M; i€+ F?ªQ +´ F? B [n
 .U p"Q M?B m M, KFBM? M; ?B K i? K ;B F? B [m"i +´ p"i- ;B€Q bQ J¢M? pW KÎ ?
 çQÊ+ i? M? FB K M"v imv i ç®B H" pk F?Q ç²M; t M?- pb +ªK ;B€+ i M; i?QÆM; +O
 ?B M ç¢B F?¬M; i? M"Q T?ÄM; +? çQÊ+X
 @ hmv i i? #ªQ FB K- i?"i bU H" imv i i? #ªQ FB K
 :B€Q bQ J¢M? +kM; F?¬M; p°B p" M; çB t2K ? B +?[i` M +?m¬B FB K- H½Q M?bM
 M?[M; çQ iM; p•M i` M i?•M FB K i?"i bU H"K +?Q H½Q v m i?Q+? F?¬M; Km®M #n
 F?ÄB i?b i?"QX
 @ :B€Q bQ J¢M?- ? B +?[FB `®i +m°+ ç¼+ H" i? M"Q\
 >Q" M; S?O o•M M½v ;B i F?¬M; KÎ KB M; +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?"M çQÊ+ M[
 M?QM; ;B€Q bQ J¢M? pšM +?"K`½B F?¬M; KÎ KB M; - +?d bÊ ç M H9+ K†i i` iB F
 +?Q #B i i M +O i? M? FB K K'iX
 @ *?d tûi iW T?QÆM; /B M +¬M; M; ? i?b i? M? FB K M"v imv i ç®B F?¬M; i?m F
 E?mv i- +?d H" +?B m /`B
 :B€Q bQ J¢M? +kM; F?¬M; i`U+ iB T i`ª H iB p'M ç +O >Q" M; S?O o•M- i?"i` H½
 +?[# M /QÊB +?m¬B FB K- M; mv M M?•M +?QM? H" H½Q M; ?o Km®M /MM; FB M
 çQ€M çQÊ+ H B H`+? i`mv M i?W +O i? M? FB K M"v ? v F?¬M; X
 L|B ç M +?B m /`B +O i? M? FB K i?b ;B€Q bQ J¢M? +| ?ÆB + m K"v- i`QM; i`Q
 FB K /`B ;¬M ? B i?QÊ+Uey +KV i? M"v +kM; F?¬M; +| M?B m i`QM; H`+? bY- /M
 >€M +kM; T?ªB ?ÆM # i?QÊ+UNY+2MiBK2iVX
 oQ /K M?Q F?B EBM? E? ç M ?"M? i?Q+? h-M h?Ov >Q" M; - H9+ ç| h-M h?Ov >Q"
 /`B +?WM; #ªv i?QÊ+- M?QM; i? iB h-M i?b K°i i?QÊ+ +?d iQÆM; çQÆM; pÈB ? B
 pb p"v K" i? M? FB K #ªv i?QÊ+ +?d H" K°i Kûi b€m KQÆB ? BX E?B h-M h?Ov >Q"
 `9i FB K +?mv M M; mv i?"M? MX
 ob p"v +| i? i?'v FB K i? iB +´ i`QÊ+ M?" h-M ç m F?€ /`B- /MM; ç ç•K H" +?QM
 t M? M"v +?d ?ÆM ? B i?QÊ+- +?QM? H" b€m KQÆB +2MiBK2i- i? iB +´ ç¢B +kM;
 @ *?ŠM; H) H" i? M? FB K FB \

æ°i M?B M ;B€Q bQ J¢M? M;?o ç M K°i +€B i M- iQ" M i?•M F?¬M; F?ÄB +?'M ç°M
 FB i?b i' i +ª +| i? ;BªB i?Q+?`ä`"M;X
 :B€Q bQ J¢M? M;?o ç M ç•v K" F?¬M; iB T iK+ bmv çQ€M i? K- H½Q +¬K H'v FQM
 +?[[m'M H'v M? m Î +?m¬B FB KX
 æ•v H" K°i Fw ?B m çQÊ+ F?„+ p"Q +€+ p"i ç²M; F?Q i?İB M *?m- ;¼B H" +?mM;
 F€ i?`M? ?"M? p"Q i?İB sm•M h?m *?B M Zm®+ M?QM; ç M i?İB h¬M i?b bmv i?Q€
 #^M; +?[h`B MX
 @ æ9M;- +| H) H" p"v- i?"i bU H" i? M? FB K M"v b Q\
 :B€Q bQ J¢M? M?bM`ä ? B +?[ i?b K€m M|M; #WM; H M K†i-`ä`"M; H" FQ+? ç°M;
 S?O o•M H¢B #m²M #U+- ¬M; +K ç½ #B i K" F?¬M; +?B t ¼B M;QİB K°i +?9i b QV
 @ h?¬v- H" FB K ;b p"v\
 h` M; .m +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M[- M;¬B +?ŠM; T?ªB M|M B K°i +•m
 @ *?İ +?9i- i¬B +ÁM +?Q /€K t€+ M?"M- ç i¬B bQ b€M? +€B ç½
 :B€Q bQ J¢M? M;?2 çQÊ+ HİB +O h` M; .m i?b #bM? ioM? ?ÆM- H½Q çSM; H M
 i` M F tm®M;- KÎ` t2K tûiX
 h` M; .m i?'v ;B€Q bQ J¢M? +¬K K°i [mv M óEBK "B M ô- ç•v +?QM? H" iW çB M
 M?[M; [mv M b€+? /"M? +?Q ;BÈB M;?B M +Sm p" F?ªQ +´X
 h`QÊ+ FB +?9 æS+ iWM; +?Q h` M; .m t2K [m [mv M b€+? M"v- M?QM; ?„M +ªK
 pB + ;b çQÊ+ +ª- F?¬M; +| i•K iQ t2K M?[M; +?[;B®M; M?Q`²M; HQÊM FB - #•v
 /KM; +O M|X
 @ *?[æ`M? \*?[ Zm M; æ`M? Zm M;\
 h` M; .m M?bM i?'v ;B€Q bQ J¢M? /MM; #9i K€v ibK` ? B +?[æ`M? Zm M; i`QM;
 #9i F?Q M? i`ÁM- ?„M H¢B M?bM tm®M; ? B +?[/QÈB +?m¬B FB K- +?QM? H" M|
 h` M; .m imv F?¬M; M|B [m€ HÈM M?QM; >Q" M; S?O o•M pšM M;?2 çQÊ+- ?„M /M
 @ *€B ;b- *"m h` M;- + "m M|B ç•v H" G" æ`M? Zm M;

eR8X *?QÆM; eR9 Y eR8, æ`M? Zm M; EB K

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eR9 Y eR8, æ`M? Zm M; EB K

L?|K.`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

h` M; .m i?'v >Q" M; S?O o•M FQ+? ç°M; i?b i?m" M KB M; M|B,

@ G" æ`M? Zm M; EB K- b Q p"v\
 *| +•m K†B M;QİB +| +?mv M K¬M`B M;- h` M; .m imv çB i?2Q +?9 æS+ i" T;B€K
 i?"i bU F?¬M; [m€ ?B m p ç Q FB K ç²M; t M?- +kM; F?¬M; +| 'M iQÊM; pÈB ? B
 @ a Q p"v- + "m F?¬M; #B i`\
 >Q" M; S?O o•M /MM; €M? K„i M?Q i?'v [m€B p"i M?bM h` M; .m ,

@ h? M? FB K M"v H" / M? FB K M'BiB M; +MM; pÈB >B M oB M EB K p" h?€B Zm
FB K i`QM; H`+? bY +kM; F?¬M; FûK # Q M?B m

>Q" M; S?O o•M M|B ç M >B M oB M EB K H"K +?Q h` M; .m +| +?9i FB M i?S+- ?
K" ?Q" M; ç M"Q ç| +¬K ç€M? #çB sB oQm- M?QM; ç| +?d H" FB K i`QM; i?¬M i?Q

@ hB m h` M; - >Q" M; S?O o•M M|B F?¬M; b B- i? M? FB K ç²M; t M? M"v +O + "m
H`+? bY- +kM; F?¬M; #B i+ "m b Q HçB K v K„M +| çQÊ+ M| - M; v +ª i?S M"v +kM;
:B€Q bQ JçM? /MM; M; |M i v F?) ; ä p"Q i?•M FB K- #° /çM; +?mv M +?9 ;B®M; M?
T?K M[- h` M; .m M?bM K" M' B / ;"- +?ŠM; H) ç•v +?QM? H" i? M? FB K ;YB ;„K
i?mv iX

@ J v K„M- ?b ?b- ç9M; H" K v K„M- F?B ç| iQÎM; `^M; M| H" FB K b„i- ?ÆM M[FB
K" i?¬B- +?ŠM; H) +ÁM +¬M /KM; ;b M[\

h` M; .m imv ç„+ w i`QM; HÁM; M?QM; HçB +?d /€K iÄ ` K v K„M K" i?¬B- çB m
o•M +ªK i?`v M; S ` ,M; - ?mvM? ç KbM? +kM; çB /çQ ÎS? M :B oB M- b Q HçB F?-
.m \

@ h?2Q i`mv M i?mv i i?b æ`M? Zm M; EB K +| i? ?'T i?m €M? b€M; K†i i`lB p" i
M?QM; ç•v +?d H" HlB ç²M- ?¬K M v +?9M; i i?Y t2K i? M"Q

:B€Q bQ JçM? çQÊ+ i?`v i? M? #ªQ FB K M'BiB M; i`QM; H`+? bY h`mM; Zm®+ +k
+kM; Km®M t2K M?[M; ;b çQÊ+ ;?B +?ûT HçB i`QM; bY b€+? +| T?ªB H" i?"i F?¬M
h`QM; T?ÁM; H"K pB + +O ;B€Q bQ JçM? +| K°i +Y b' î?QÈM; i•v- H½Q çB [m
;Bl +?B m- €M? K†i i`lB ç M; p i•v- i`MM; ?ÊT H" ?¬K M v HçB M„M; ç T- +Y b' K
p"Q i`QM; T?ÁM; X

:B€Q bQ JçM? +¬K æ`M? Zm M; EB K i`QM; i v- b m ç| çQ p T?Q €M? b€M; K†i
i`QM; T?ÁM; ç m çQ K„i M?bM p T?Q i?•M FB KX

@ æ•v æ•v E?¬M; T?ªB H" i?"i ç'v +?S\

æ`M? Zm M; EB K pÈB iQ" M i?•M K"m ç²M; t M? +kM; +| +?9i m €K- +kM; F?¬M;
bm v M; ?o +O K¼B M; QlBX L?QM; b m F?B €M? K†i i`lB +?B m H M i?•M FB K- æ
M?[M; HÊT p•M i` M i?•M FB K M?Q M?[M; +QM b|M; - #„i ç¬m F?ÎB ç°M; X

æB m H"K +?Q h` M; .m +ªK i?`v F?| iBM +?QM? H" M?[M; +QM b|M; p•M i` M i?•
HU+ HQÊM; p¬ ?bM? M"Q ç| /šM /„i- i'i +ªim¬M ` iW KkB FB K- M?bM [m ;B®M; M
` M?[M; Hm²M; b€M; KçM? /QÈB €M? K†i i`lBX

E?¬M; +?d H" h` M; .m K" "M? S?B p" >Q" M; S?O o•M M?bM p"Q +kM; +?Q€M; p€
#•v ;Bl +kM; F?¬M; +¬M M; ?B M; l .F[X +| i? ?9i €M? b€M; M[`²BX

æ M F?B ;B€Q bQ JçM? `9i FB K ` F?ÄB €M? K†i i`lB i?b ?"Q [m M; i` M i?•M FB
F?) tQ K„i M|B,

@ M? h` M; - pW `²B F?¬M; T?ªB H" ?Q K„i ç| +?S\

h` M; .m i`ª HlB,

@ * "m +| ?Q K„i ? v F?¬M; i?b i¬B F?¬M; #B i- M?QM; ?bM? M?Q i¬B +ªK i?`v Kb

@ > ? - çB m M"v +kM; / ;BªB i?Q+? K" i?¬B- +€B M"v H" /Q i?•M FB K +| M?[M;
€M? b€M; i" T i`mM; l KkB FB KX hB m h` M; - FB K i? M"v H" #€m p"i p¬ ;B€- +?d
+kM; çO +?Q +?9M; i M; ?B M +Sm

:B€Q bQ JçM? i?`v p M; ç+ M?B M i`QM; K„i K¼B M; QlB i?b F?¬M; F?ÄB MîMK +Q
[m M?B m +•v FB K +| +¬M; M,M; M?Q p"v- M?QM; M?[M; çQlM; p•M i` M æ`M? Zn
€M? b€M; ç M K°i çB K- +kM; t2K M?Q ?B K +|X

@ M? h` M; - i? M? FB K M"v `®i +m° + H" FB K ;b- b Q i?¬M F€ M?Q p"v\

""M? S?B H9+ M"v pšM`i F?| ?B m- +?d H" ?„M ?ÄB F?¬M; ç9M; ç®B iQÊM;- h`
 æ`M? Zm M; EB K i?b i?"i bU ç-M ç°M m K p H B H`+? +O M|X
 @ hB m iY- i? M? FB K M"v +| ç` p` F?€ HÈM- ç| H" K°i p` pm i?ìB •M h?QÆM; tm
 #Ä` #®M M,K KÈB ç9+ i?"M?- H" K°i i`QM; M?[M; #ªQ FB K i?-M #BM? i`'M [m®-
 :B€Q bQ JçM? #B i h` M; .m i?"i bU F?¬M; ?B m çQçM H`+? bY FB - i? M M KÎ K
 S?BX æ`M? Zm M; EB K +| / M? iB M; `i HÈM i`QM; H`+? bY- +| i? +| p` i`Q i`QM
 oB M- ok EB K- æ^M; E?¬M;- E?ªB EB K- h?€B E? M; EB K p` :B€T EB KX
 >ÆM M[i?2Q M?[M; ;b ;B€Q bQ JçM? çQÊ+ i?'v i?b +?Q M|B ç M p'M ç M?[M; #ª
 M m M|B p ç° b„+ #ûM i?b +?d bÊ i? M? #ªQ FB K çQÊ+ F? B [m"i î GQM; hmv M
 FB K M"vX
 >ÆM M[M?[M; i? M? #ªQ FB K i?-M #BM? HÊB F?Q FB ç M #•v ;Bì pšM +ÁM +?Q
 JçM? ç M; +-K K°i #ªQ FB K i?"i bU i` M i v- i? H" H½Q +| i? +?Q` F i Hm" M ç•
 EB K +O pm •M M,K tQ X
 >Q`M; S?O o•M +?Êi KÎ KB M; ?ÄB,
 @ :B€Q bQ JçM?- i? M? #ªQ FB K M v i?-M F€ M?Q p"v- `ä`"M; +•m i? M i?Î, óZm
 +kM; ;B" H½Q- #ªQ FB K #Ä i`QM; ?°T i?b F?¬M; T?€i b€M;5ô *O GK+ S?|M; «M
 +?S\
 :B€Q bQ JçM? M;?2 p"v i?b F?¬M; F?ÄB b[M; b®i- b m ç| H½Q iB M ç" +QìB F?´ M
 @ æ| +?d H" M?[M; ;b çQÊ+ ;?B i`QM; iB m i?mv i pä ?B T K" i?¬B- M?[M; i?S M?
 i?b #ªQ FB K b) +?'M ç°M; +?d H" i`mv M i?mv i K" i?¬B- iB m iY- M?[M; i?S M"v
 @ *kM; +?Q +?„+- + "m h` M;- #m´B i®B + "m TªB ç M| H M iQìM; T?ÁM; M;O- #
 M?Q i?
 >Q`M; S?O o•M H„+ ç-m- ?„M M|B ` K°i +•m H"K +?Q B +kM; TªB /î F?|+ /î +Q
 i?-K Q€M- M m KbM? ç M; H"K pB + K" i? M? FB K M"v HçB`mM; H M- +?ŠM; Tªª
 a m F?B i`ª HçB æ`M? Zm M; EB K +?Q h` M; .m i?b ;B€Q bQ JçM? ç°i M?B M Km
 M|- i? H" ?ÄB h` M; .m ,
 @ h` M; .m - + "m +| K M; ç²M; iB M ç M ç•v F?¬M;\
 @ *| K M; i?2Q KQìB ç²M; iB M- M;`B Km®M i?Y b Q\
 h` M; .m i`QÊ+ F?B ç M ç½ M;?o ç M i bM? ?m®M; i?Y FB K- i? +?Q M M i`QM; i
 iB MX
 @ M? h` M;- ç i¬B
 h` M; .m +ÁM +?Q /Si HìB i?b ""M? S?B î # M +çM? ç½ FQ+? ç°M;- F?B +ÁM i`
 +?ÆB pk F?Q- H9+ M"v i?'v / M? FB K i?QÊM; +´ i?b +kM; Km®M` M Hmv M K°i +
 @ æQÊ+- +~M i?"M K°i +?9i- çWM; H"K FB K #` i`M i?QÆM;
 h` M; .m F?) ;"i ç-m- ?„M H'v ç²M; iB M` - H-M M"v F?¬M; ç†i [m€ M?B m- +?d
 #`M`²B çQ FB K +?Q ""M? S?BX
 ""M? S?B pmM; i v K9 +?•M p`B +€B- b m ç| +?ûK tm®M;- ç°M; i€+ +O ?„M KçM?
 h` M; .m X J¼B M;QìB +?d M;?2 i?'v K°i iB M; F2M; ;BÁM i M- i?•M FB K ç½ ;,K p
 @ *?ûK b„i M?Q +?ûK #MM- i?´B çSi i|+- ç9M; H" FB K i®i- FB K i®i
 :B€Q bQ JçM? +-K H'v M?[M; ç²M; iB M #` +?ûK i?"M? ? B MY - /M ç½ #B i i`QÈ-
 M;ç+ M?B MX

*¬M; M;? #•v; BÌT?€i i`B M`i K¢M? M?QM; i?ÌB +´ +kM; +| b€M; i¢Q`B M; - ¢ M #
i?S F?| i? ; BªB i?Q+? ¢QÊ+ - +?Q M|B ¢ M M?[M; i?S F?€+ - h`mM; v ¢QÊ+ bBM?
F?| i? ; BªB i?Q+? +?Q`ä`M; X

"M? S?B ¢ M; + - K FB K +kM; H„T #„T FBM? ?½B - ?„M ¢Q FB K` i`QÊ+ K†i t2K
?QÎM; - ?„M F?¬M; F?ÄB HQm HQÐB - FB K M`v i?“i bU b„ + ?ÆM +QM ¢ Q +O KbM

:B€Q bQ J¢M? ?²B T?K + iBM? i?¬M i`Î H¢B - b m ¢| H½Q M|B,

@ hB m h` M; - i¬B +| K°i i?dM? + - m - F?¬M; #B i

:B€Q bQ J¢M? M|B K°i MY - i` M K†i +| +?9i F?| tYX

@ h?¬v +S M|B

h` M; .m i?'v #B m +ªK +O ; B€Q bQ J¢M? i?b F?¬M; F?ÄB i?¬K F m F?´ - ¢WM; M|
MQÊ+ H` ¢QÊ+ - i?S M`v /M ¢€M? +? i i?b ?„M +kM; b) F?¬M; M¢T H M - /M ¢„ + i°
+?`m K` i?¬B - /M F?¬M; ?¼+ M; ?B M +Sm bBM? i?b ?„M +kM; F?¬M; MÐ ;B Q i? M

@ hB m h` M; - M?[M; M, K [m imv i?QÎM; tmv M` M; Q`B FªQ +´ - +kM; F? B [m`
¢²M; t M?¬ +kM; +| `i M?B m T?€i ?B M - pQ /K M?Q FB K +O L; ¬ oQÆM; - i?“K +
hB M

:B€Q bQ J¢M? M|B ¢ M ¢•v i?b M; QM; H¢B K°i +?9i`²B iB TiK+,

@ *?d H` ? B i? M? FB K FB +| / M? iB M; [m€ HÈM - i¬B iWM; ¢QÊ+ i?'v M?QM;
M; QÌB i H¢B F?¬M; M K†iX hB m h` M; - i¬B Km®M KQÊM i? M? FB K +O +”m ¢ T
+O M|

:B€Q bQ J¢M? +| K°i ¢ i`B +?Q i? M`Q ?Q`M i?“M?¬ +?QM? H` M; ?B M +S t2K p
¢QÊ+ +?¬ pMB +ªM; `M M, K pšM +ÁM b„ + #ûM K` F?¬M; `d bûi - +?d H` M; ?B M +Sr
M?Q F?¬M; X

a m M`v M; ?B M +S p` ¢`M? HQÊM; +€+ i?“M? T?¬M - H¢B +| M?B m pk F?Q ¢²M;
J¢M? +kM; #B i +?`i HQÊM; +O pk F?Q +´ iMv i?m° + p`Q i, H T? i`°M +€+ i?“M
?B M iQÊM; F?¬M; `d bûi - M?QM; H½Q i?“i bU F?¬M; +| i?ÌB ;B M p` p”i T?~K ¢ M

“•v; BÌi?'v h` M; .m +| æ`M? Zm M; EB K - i•K iQ +O ; B€Q bQ J¢M? H¢B #MM; H
#Ä HÈT pÄ #Q`M +O M| - +kM; t2K M?Q +¬M; ¢¬m i`QM; M; ?`M? FªQ +´X

h` M; .m M; ?2 M|B M?Q p”v i?b #m¬M; HÄM; ?ÆM`i M?B m - +?d + - M F?¬M; M°T
iQ +? +?ŠM; H` p'M ¢ X

@ hB m h` M; - /M +”m +| Km®M ¢ i? M? FB K Î H¢B - +”m v M i•K M?QM; i¬B +kM;

@ h? M`v ¢B - ¢ M F?B +”m +?QM? i?S + i`Î i?“M? M; ?B M +Sm bBM? +O i¬B - +?
+?`i HB m p`i, H T? i`°M ¢ ` M FB K ¢²M; t M? i?ÌB +´ - F?B ¢| M m + - M i?b +”m

:B€Q bQ J¢M? i?'v h` M; .m F?¬M; M|B ;b i?b +ÁM iQÎM; ?„M F?¬M; ¢²M; w - i? +
¬ HBm - TªB #B i`^M; M; ?B M +Sm bBM? KÈB i?B ¢”m b) F?¬M; +| iQ +€+? iU Kb

eReX *?QÆM; eRe Y eRd, aQ hY`M

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ; Bª, æª L?½M

*?QÆM; eRe Y eRd, aQ iY`M

L?|K.`+?, h2T;

L; m²M, oBTp M/ M

L;?B M +Sm bBM? #•v ;BÌ ?-m M?Q H¨ F H¨K +¬M; +?Q ;B€Q bQ- M?[M; i?S K¨ ;E
b) çQÊ+ çQ p MûK +?Q M;?B M +Sm bBM? i?U+ ?B MX
L m +| i?¨M? [m^a i?b ;B€Q bQ ?QÎM; T?-M HÈM- K°i +?9i +?B +?Q M;?B M +Sm bE
H K- bÊ ``^M; b) ,M ? i i?`i K¨ F?¬M; +?W K°i KB M; b9T +?Q M;?B M +Sm bBM?X
:B€Q bQ J¢M? M|B M?Q p"v +?QM? H¨ +?Q ` K°i ?S ? M pÈB h` M; .m - b) +?Q ?„
h'i M?B M +?mv M tBM FBM? T?Q M;?B M +Sm b) /Q h` M; .m iU HQ- K¨ ;B€Q bQ
M?B m +O - +?Q ç M KS+ [m M i•K ç M b® iB M FB - +?d +| i? iÄ i?€B ç° +O Kb

h?B +¬M; M?[M; FB M i`9+ +´ i?QÌM; +| M?B m +¬M; i€+ p¨Q KM i?m ç¬M; - ç M K
*´ o•M M m F?¬M; ibK çQÊ+ ?¢M; KK+- +?d +| i? #Ä iB M` Mm¬B F?¬M; K°i M?|
@ §- +?9i +?mv M M¨v M? +S M|B pÈB hS + - +kM; F?¬M; T?aB F?¬M; #B i
h` M; .m +ÁM iQÎM; `^M; +?mv M ;b- i?b` H¨ i?B +¬M; ?¢M; KK+X

eRdX *?QÆM; eRe Y eRd, aQ hY 'M

>Q¨M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M t2K i¢B

*?QÆM; eRe Y eRd, aQ iY 'M

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

*´ o•M +QÌB M|B,

@ E?¬M; T?aB i¬B p¨ +¨m +| [m M ? ;¬M ?ÆM b Q\ L|B pÈB +¨m b) ?[m /KM; ?ÆM

@ æQÊ+- 2K b) ;¼B çB M i?Q¢B +?Q hS + - ç M H9+ ç| M? *´ T?aB iU çB ;†T K†i

h` M; .m ;¨i ç¬m ç²M; w- \*´ o•M H¨K pB + `¨i +?¨i HQÊM; - çB m M¨v F?¬M; +¬M K
M?Q p¨vX

h` M; .m çB p¨Q i`QM; T?ÁM; H¨K pB ++O *´ H½Q ;B iY- H9+ M¨v ¬M; H½Q ç M;
çB p¨Q i?b F?) ;¨i ç¬m +?d p¨Q +€B ;? ç®B /B M M|B,

@ L;²B tm®M; çB- iB m iY i?9B FB ibK +¨m H¨K ;b\ E?¬M; i? ;B9T i?b çWM; ;B9T

*´ h?B M S?QM; #B i`ä #®B +ªM? +O h` M; .m - i`QM; ç¨i h¨mM; Zm®+ M¨v imv F
pB + ;b +kM; i?¨M? +¬M; - M?QM; pB + ;b •m .QÆM; ;B ç½ Km®M H¨K i?b +?d bÊ
h?B M S?QM; bÊ çS +QM +O KbM? çQ ` v m +¬m [m€ T?"M H¨K F?| h` M; .m X

h¨i M?B M *´ o•M H¨ +QM +O *´ h?B M S?QM; - H½Q M|B F?¬M; +¬M ;B9T i?b F?Ä
M|B M?B m HÌBX

@ "€+ *´ - F?¬M; +| +?mv M ;b HÈM +ª- F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v M? *´ ?ÆB ?¨M; - ç
pW p†M hS + # M FB +| +¬M; i`bM?- ç +?Q M? 'v çB iB T M?"M p¨B ?¢M; KK+ +

h` M; .m i?'v \*´ H½Q ;B iY iÄ ` `¨i M; ?B K i9+ i?b p°B p¨M; KÎ KB M; ;BªB i?Q+?
F?¬M; +QB p¨Q ç•m- •m .QÆM; Zm•M MûK ?¢M; KK+ +?Q M; QÌB M; Q¨B F?¬M; #^M

@ §- +S /U i?2Q [mv +O K¨ H¨K- çWM; i¢Q `ªM? ?QÎM; t¨m

*´ h?B M S?QM; M; ?2 M|B M?Q p¨v i?b +kM; F?¬M; M|B ;b i? K- H½Q KÎ M; ,M Fû
i`QM; ` K°i ?°T ;¶ M?Ä ç†i i`QÊ+ K†i h` M; .m X

@ L?bM t2K- ç•v H¨ i¢Q ?bM? F?®B F ?mv i i?¢+? ç¢B ?²M; #¨Q +O +¨m- i v M; ?

*´ H½Q ;B iY ?bM? M?Q `¨i ?¨B HÁM; pÈB i€+ T?¨K +O KbM?- M; ¬M iW +| +?9i ?C

@ >b ?b- ç| H¨ çQÆM; M?B M- #€+ H¨ M; QÌB M´B ç M? L K « "„+ *´ K¨

h` M; .m M|B K°i HÌB M`M? ?| b m ç| +¬K H´v ?°T ;¶ H M i v X

@ N - #€+- i?S M¨v ?bM? M?Q +kM; +| MB M ç¢B i?b T?aB\ i¨mv M +¨T M?"i M? M

h` M; .m +¬K H´v ?°T ;¶ i?b i?'v +| ?ÆB M†M; - ?„M /MM; HBM? F?Q t2K tûi- i?¢i
M[çQÌM; p•M M?ÆM M?KB- +| H) H¨ ;¶ iY ç¨M H€ M?Ä- ;Q i` t tdX

>°T ;¶ imv F?¬M; HÈM M?QM; MB M çϕB +kM; H" /•M [m®+- iW ;|+ ç° ç² +´ i?b M| +kM; +| ;B€ i` ` #ªv i€K +?K+ M;¬MX

L;QìB +´ çϕB F?B H"K tQM 'M i?b b) H" K°i pB + +U+ F€ +~M i?"M- +kM; +| K°i i`b ç #ªQ [mªM +QM /'m +kM; `i +?9 wX >°T ;¶ iY ç" M M"v +| +?S pªB ;'K- `ä `M; ç†

@ s- i`QÊ+ FB ç½ +| çQÊ+ M|- ç†i î +?¶ i¬B p" B +?K+ M,K- #•v ;Bì i¬B +kM; F?¬M

*´ H½Q ;B iY M|B `ä `M; +| +?9i T?B M Km°M- h` M; .m +| i? i?'v ?°T ;¶ iY ç" M K MX

h` M; .m M; ?o ç M ç•v i?b H„ + ç-m M|B,

@ "€+ *´ - i?S M"v +?€m F?¬M; i? i?m- #€+ +S ;B[HϕB K" /MM;

@ L|B M?ªK- ;B[HϕB H"K ;b\ æ½ p ?Qm `²B- i¬B +kM; F?¬M; +ÁM H"K ;B'v +?SM; H"K ;b\

*´ H½Q ;B iY M;?2 i?'v h` M; .m M|B M?Q p"v i?b ç + Q •K i? M?- b m ç| HϕB i?î

@ hB m iY + "m +| HBM? iQM? pÈB M;¼+ i?ϕ+?- HϕB K v K„M- +?d H" im´B ?ÆB H i?b i¬B b) i`mv M i v M;? +?ϕK i` HϕB +?Q + "m

*¬M; M;? çB m F?„+ TªB +| #ªM HoM? i?B ?¼ +U+ KϕM?- b m ç| +ÁM TªB ` M i v iW M?Ä- h` M; .m ç½ H` M;QìB i`QîM; i?"M?- #•v ;Bì M m +ÁM i? K;B ?¼+ F? H" F?¬M; i? X

*´ h?B M S?QM; imv +ª çìB +| F?¬M; Qi ç iY M?QM; i? +K+ bmv i" M +O çB m F? `ä `M; - ç iY +O H½Q F?¬M; +| ç'i #B m /B M- i? M M H½Q KÈB iÄ ` +ªK F?€BX

@ >b ?b- #€+ *´ - pÈB bS+ F?Ä2 +O #€+ p"Q Hm+ M"v i?b +| i? b®M; çQÊ+ # M,K ;b- ç ç M F?B +?€m bBM? +QM- +?€m b) +?Q M| ç M ?¼+ +?ϕK i` #„+ S?€B- ç M ;¶ iY ç" M M"v +?Q M|

h` M; .m i?'v i•K iB M? +O \*´ H½Q ;B iY +| ?ÆB i?'T i?b p°B p" M; Kî KB M; - /B + ?„M +kM; i?"i bU +| w M; ?o M"vX \*QM KbM? ?¼+ F?„+ /'m- pW +| i? #²B /QĐM; M ?mM ç9+ iBM? i?¬M H"K pB +- +?Q +QM M;QìB /¬M i`¬K ´M- M m ?„M bBM? +QM i #ªQ M; vX

@ > ? - iB m iY i?®B- çWM; M|B çM - K m Kî ` t2K çB

*´ h?B M S?QM; pmB KWM; pb HìB M|B +O h` M; .m - pW p†M +QM +O \*´ o•M ç ? b) i?•M i?B i?ÆM- #•v ;ìB ¬M; M°B i?'v +?€m i?b H° ` MK +QìB pmB bQÈM; X

h` M; .m +QìB +QìB- ?„M Kî ?°T ` - b m ç| #` K°i +€B 'M F ?mv i i?ϕ+? ?bM? +?[

*QM /'m +| ?bM? iS ;B€+- i` M çdM? H" K°i +QM bQi Y çM ;BĐM [mª +?•m /MM; H ;B[ +?ϕK `¶M; - +| i? ç2Q /ªB HK # M ?¬M; - ç Q T?€T iBM? i H" çB M ?bM? +O

a m F?B +¬K +QM /'m H M iW ?°T ;¶ H|i pªB HK - p"Q i v bBM? ` +ªK ;B€+ HϕM? # KϕB- +U+ F€ i?QªB K€BX

a m F?B iBM? i [m M b€i +QM /'m i?b i?'v K"m çÄ iQÆB +U+ F€ `U+ `Đ ;B®M; M? i?'v i•K i?¬M +?'M ç°M; X

@ hB m h` M; - çϕB ?²M; #¬Q FB [m€ i®i- M m iϕQ ?bM? M?B m b) K'i çB #ªM iQM ?bM? bQi Y H"K i v +¬K- M?Q p"v KÈB #`v ` #ªM b„+ +O M|

*´ H½Q ;B iY pW çM pÈB +?€m i` B pW M|B pÈB h` M; .m ,

@ *QM /'m M"v +| i? M|B H" óE >mv i aQô- i¬B ç½ i? K FªQ #° ó©M? iQ HB m Zm®+ô- >¬ hoM? Zm®+ iB M bBM? +kM; +| K°i +QM /'m M?Q p"v- + "m t2K +| ?"B H

*| +•m M|B +¬M; çÆM ;BªM +¬M; ç T- ç M i`bM? ç° +O *´ H½Q ;B iY i?b çÆM ;BªM +QM /'m M?bM +| p çÆM ;BªM M?QM; Mûi ç Q ç m KϕM? K) +| HU+- iBM? i p" K

@ > ? - i?Ä K½M- i?Ä K½M

h` M; .m +kM; M!B H!B i?"i HÁM;- ç9M; M?Q H!B \*´ H½Q ;B iY- +QM /'m M"v H" M m i¢Q ?bM? `Q!K `` b) H"K K'i çB + K ;B€+- M?Q i? M"v KÊB i@iX

@ hB m o•M- çB H'v [mv M b€+? H¢B ç•v- +—K i?2Q K°i i! ;B'v i`„M;

*´ h?B M S?QM; T?•M T?| +QM i` B çB H'v p" B K!M- `ä ``M; Km®M /MM; 'M +?Q h` [m M i`¼M; M?'iX

@ "€+- KU+ ç|M; ;B'm +O #€+ +kM; F?¬M; çÆM ;BªM

a m F?B *´ o•M H'v KU+ ` i?b h` M; .m H'v +QM /'m ç†i # M +¢M?- K°i KMB ?QA M;QM; i?—M t2K tûi i?b i?v KU+ çÄ M?QM; F?¬M; [m€ b"K- F?€ H`+? bU i Q M? imv i ç®B H" i?QÊM; T?~KX

JU+ +| iQM? [m M i`¼M; i? M"Q pÈB +QM /'m i?b F?¬M; +—M M!B +kM; #B i- M!+| ?B m [mª #B m ç¢i +O +QM /'mX L m H" KU+ i@i i?b b) +| K"m b„+ ç T i@i p" H•m M?bM +M; ç TX

L m H" KU+ FûK i?b BM /'m b) m €K M¬M; +¢M- +| /'m /—m i?'K ` - +M; H•m +M; L;Q!B i?Q!M; tmv M ç|M; /'m b) HU KU+ M?Q M?" p,M HU ;B'v- T?~K +?'i i@i t'n ç M ;B€ i`` p" iQM? ?B m [mª +O i€+ T?~K i?B ?¼X

*| M?[M; M;Q!B +| 'M iQÊM; pÈB KU+ ç|M; /'m +?QM? H" bªM T?~K i`QM; +Y ?M;

L?[M; i?S çQÊ+ #€M i`QM; i¢T ?| `i i?¬- M†M;- b„+ M´B- F?¬M; #B m ç¢i iQÊM +,M #ªM F?¬M; tQM; H" KU+ ç|M; /'m- K" H" KU+ 'MX

*?d +—M H" M;Q!B +| +?9i i`B i?S+ b) F?¬M; /MM; HQ¢B KU+ M"v +?Q i€+ T?~K i?

@ > ? - ç•v H" KU+ ç|M; /'m +O G >Q h` B ÎS?9+ EB M- #¼M ?¼ +? i€+ KU+ ç| Zm®+- K°i M;Q!B #¢M i†M; +?Q i¬B- /MM; M! +?Q +QM /'m H" `i imv i- t2K M?Q +

*´ h?B M S?QM; /M M!B F?€ ?!B ?Êi M?QM; h` M; .m #B i`ä ?°T KU+ ç|M; /'m i? td- ç†+ #B i H" i?S +?mv M Km¬M H'v ` i†M; +?Q M;Q!B M?Q i? M"v- +?d bÊ ;B€

L; v +ª ?°T ;¶ iY ç" M ;B€ +ª p" B +?K + M ;"M +O ¬M; +K K" h` M; .m +ÁM i?m p"Q- # F?€+? F?Q pÈB ?°T KU+- i? H" ?„M /MM; ? B i v M?' + 'M +?'K tm®M; KU+- b m ;B'v- bm F?B i?v HU+ HQÊM; pW ç9M; i?b M?' + i v H MX

@ h` M; .m h? M? h?QÎM;5

"®M +?[H`+? bU i Q M?½ tm'i ?B M i` M ;B'v- FB m +?[pW +´ pW +SM; +€T H"K ;B€+ F?| iªX

h` M; .m +| i? i?v *´ H½Q ;B iY ç½ #Ä M?B m +¬M; T?m ÎT?QÆM; /B M M"v- ç K)- #B m ?B M F?Q i? imv i p!BX

L?bM p"Q ç Q T?€T M?Q p"v- h` M; .m i?v i?—v \*€i î hmv M .m h` B +O KbM? i? H½Q ;B iYX

*QM /'m •K /QÆM; +kM; +| +?9 w- +?[F?€+ #B i b) bBM? ` i€+ /KM; #'i ç²M;- pQ ?"M;- i?Q iW- +¬M; bÎ- çÆM p`- i'i +ª ç m F?€+ M? m- +| T?QM; +€+? `ä ``M;X

"®M +?[óh` M; .m h? M? h?QÎM;ô F?¬M +—M ?ÄB +kM; #B i M! i?m°+ p HQ¢B ;B

GQ¢B 'M M"v +kM; +| i? /MM; +?Q i?B ?¼ - pQ /K M?Q F?B h` M; .m çQ #S+ i` M ç¢B bQ ;B€K ç`M?- 'M +O ç¢B bQ +kM; +| w M ;?o óç€M? ;B€ô M?Q p"v- F?¬M; h? M? h?QÎM;ôX

eR3X *?QÆM; eR3 , hBM hS+ h@iX

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eR3, hBM iS+ i@iX

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ "€+ *´- ç Q T?€T+O M;"B i?"i bU F?¬M; ;B"

h` M; .m M?bM+QM /'m K`i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB #MM; H M w M;?o Km®M M`M
F?¬M; TªB M|B H` M`M? ?|i- pb T?|M; K„i F?„T+ª MQÊ+ +kM; F?¬M; B +| i? pQ

@ *| #º /¢M; i? M`v iW F?B M`Q\ L`v- M?bM t2K

*´ H½Q ;B iY i`WM; K„i iS+ ;B"MM?bM h` M; .m - b m ç| çQ FQM? H9T +?Q ?„M
tûi H¢B #®M +?[óh` M; .m h? M? h?QÎM; ôX

@ N - #€+ *´- ç•v H`\\

h` M; .m KÊB +¬K FQM? H9T M?bM [m #®M +?[ i` M K†i; B'v- H¢B i?'v F?¬M; ;B

h?b ` ;B[ #®M +?[ +| Kºi ç€K bQÆM; M?¢i K`m çÄ- M m F?¬M; HQm w b) F?| i?
.m p®M +?Q `^M; KbM? /MM; bS+ [m€ çº K` ;•v ` - M?QM; #•v ;BÌ t2K ` ç| H`i?S
i¢Q M MX

.QÈB FQM? H9T i?b M?[M; pMM; ?²M; M?¢i FB H¢B +?Q ` # ?bM?ªM?- H`# +Q
?B M` i`QM; K„i h` M; .m X

@ > ? - ç| H` ç T?ÁM; H`K ;Bª- i¬B ç½ /MM; i?O T?€T ç†+ #B i ç i¢Q ?bM? M| - M
T?ÄM; +? ` +kM; F?¬M; çQÊ+

h¢Q ?bM? +QM /'m +?Q h` M; .m ç½ H`K +?Q *´ H½Q ;B iY K'i F?€ M?B m iBM?
ªM? # +QM +€ FB +`M; H`K +?Q H½Q K i KÄB ``i M?B m- M m F?¬M; i?b +kM; b
TªB çÊB ç M # M;`vX

@ "€+ *´- i?S M`v i?"i bU ç i¢ #€+

hQK M?bM M?•M pB M T?K+ pK çQ i?S+ ,M H M K" F?¬M; Km®M ,M- i?2Q HÌB h-M
F?ª M,M; #€M çQÊ+ +?B + K€v # v M"v- i? H" K|M M;QM i`QM; K„i ?„M +kM; #B M

hQK p®M +?Q `^M; h` M; .m p°B p" M; Km®M +| K€v # v- M?Q p"v KbM? +| i? iB n
` M;Q" B- #•v ;BÌ M?bM H¢B i?b F?ª M,M; H" F?¬M; HÈM- pB +¬M; iv b) imv i ç®B
+?[+O h-M >mv M ",M;X ob p"v K" #€M +?B + K€v # v FB +?Q h` M; .m b) +?ŠM
M?m"MX

@ L[bo tBM? ç T

G9+ M"v h-M >mv M ",M; i`QM; K„i hQK +kM; F?¬M; TªB [m€ KS+ tBM? ç T,

@ u m +¬m +O M; "B bÊ `^M; +?9M; i¬B b) F?¬M; H"K çQÊ+ - pb M m tY Hw p'M ç
HÈM ç +ªB i¢Q +?dM? i?

@ hQK- i`QÊ+ ç| +?9M; i ç½ # "M i®i p ;B€ +ª +O K€v # v- #•v ;BÌ i?m i? K T?Q ?
Hw +?Q H„K

h` M; .m +„i çSi HÌB hQK,

@ .M b Q i?b T?QM; +€+? +O +?B + K€v # v M"v +kM; F?¬M; ;B®M; v m +¬m +O
;B€ iB M Km K°i +?B + K€v # v i®i ç Km p"Q K°i +?B + K€v # v F?¬M; pW HÁM;
+| ?ÊT Hw F?¬M;\

h` M; .m M|B ç½ [m€ `ä ` "M;- ç| +?QM? H" ;B€ +ª Km +?B + K€v # v M"v +kM; ;B
ç`M? i`QÊ+ ç| - M m F?¬M; i?b +S #€M +?Q M;QìB F?€+X

L?QM; `ä ` "M; h` M; .m ç½ ç€M? ;B€ + Q i`bM? ç° iB M; h`mM; +O hQK- M?[M; +
ç®B T?QÆM; F?€ KÌ K`i- +m®B +MM; h` M; .m TªB /MM; iB M; M? ç M|B H¢B K

@ š- J` h` M;- H" i? M"v- M m M?Q M? ibM? M;mv M Km +?B + K€v # v M"v p" i`
b) ;BªK ;B€ +?Q M? M,K i`,K M;"M ç¬ H - M? i?'v i? M"Q\

a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB +O h` M; .m i?b hQK H"TiS+ +?Q` T?QÆM; €M ;BªB [m
+?S+ [mv M +O ?„M- /M b Q i?b +ªB i¢Q K°i +?B + K€v # v M?Q p"v +kM; ? Q i®M

@ E?¬M;- hQK- F?¬M; çQÊ+ - TªB #B i`^M; i`QÊ+ ç| i¬B ç½ M|B pÈB M? `²B- i
K°i #° b H¬M; H"K iW ;? iY ç" M- F?¬M; TªB H" M,K i`,K M;"M ç¬ H - K" ;B€ +ª T

@ "•v ;BÌ ;? b H¬M; iY ç" M ?| i? "M? / i?"i- i?"i bU F?¬M; +MM; +'T #"+- ?ÆM M
+ªB i¢Q K€v # v- i¬B M;?o ;B€ ` ?ÆM # i`B m ç¬ i?b +| i? iB T M?"M

h` M; .m +kM; +QB M?Q S+ ?B T hQK pb F?¬M; #B i p ;¶ iY ç" M- pb i` M çìB M"v
H"K #^M; ;¶ iY ç" M\ J" ?„M KÎ KB M; +kM; çÁB ;BªK tm®M; ç M # i`B m ç¬X

@ æB m M"v æB m M"v- p'M ç M"v i¬B F?¬M; H"K +?O çQÊ+ - +¬M TªB #€Q +€Q

hQK #` HÌB M|B +O h` M; .m H"K Æ ?²- ?„M +?d H" K°i M;QìB +?mv M p F„ i?m"
H"K i®i F„ tªQ ç" K T?€M- +kM; F?¬M; #B iH"K i? M"Q ç TªM #€+ h` M; .m X

@ h'i M?B M `²B- hQK- M? +| i? ç i`bM? w FB M +O i¬B H M +?Q +¬M; iv- i¬B +
ç +| K€v # v- +?9M; i¬B ,M +ÆK i`QÊ+ ç•v

h` M; .m iÄ ` F?¬M; [m M i•K- pb p"v K" M|B pÈB M?•M pB M T?K+ pK î # M +¢M?

ekyX *?QÆM; ek y @ ekj, hB T h?m

>Q`M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; eky @ ekj, hB T i?m

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ J - /b h`QÆM;- /b Gw5

a€M; bÈK h` M; .m i?S+ /"v +?ÆB çM -K o pÈB "¢+? aQ i`QM; b•M- b m ç| çB ç M
/b Gw p` /b h`QÆM; ç M; i"Ti? /K+X

æ•v H` #`B i"Ti? /K+ +O M?[M; #` H½Q Î +¬M; pB M +€+? ç| F?¬M; t - # M; QI
Hmv M i"Ti- M?QM; #•v ; BÌ H½Q ¬M; [m€ M?B m- i?'v # #` H½Q M?Q p"v i?b i?QÌ
+?d +| i? p M?"` M Hmv MX

@ hB m h` M;- i?S+ /"v bÈK M?Q p"v "- hB m h-M ç•m\

.QÈB v m +¬m +O •m .QÆM; lv M i?b /b h`QÆM; p` /b Gw +kM; F?¬M; ;¼B H` ¬M;
.m çB ç M i?b +kM; /WM; #`B i"Ti K` #„i +?mv MX

@ J¼B M; QÌB +S iB TiK+ çB- +S iB TiK+ çB- +¬ 'v ç M; `Y K†i- b) ç M M; v

h` M; .m i?'v KbM? çB ` [m'v `¬v K¼B M; QÌB ` M Hmv M bS+ F?Ä2- €M? K„i +O
p°B p½ F?Q€i i v ¼B M; QÌB iB TiK+X

@ G-M M"v H¢B T?ªB ` M; Q" B p" B M; "v b Q\

æ°M; i€+ +O •m .QÆM; lv M F?¬M; /WM; H¢B M?QM; €M? K„i H¢B M?bM p T?Q
h` M; .m +Êi M?ª M|B,

@ J - +?B m M v K€v # v b) ç M >QM; FQM;- ç M i®B b) # v b M; ç•v- ?b ?b- ç M H
/m H`+? F?„T MÆB

@ J M; pÊ +QM çB H` çQÊ+- K ç•v +| im´B +kM; F?¬M; Km®M çB t - çQÊ+ `²B- +Q

•m .QÆM; lv M +kM; #` HÌB +O h` M; .m H`K +?Q iS+ +QÌB- #` +kM; F?¬M; M; Ì
v M?QM; KÈB MY i?€M; ç½ +| ?"M; X

@ *?` •m .QÆM;- +QM i` B +O +?` i?"i bU ?B m i?m" M

@ æ9M; p"v- hB m h` M; i?"i bU `i i®i- K°i ¬M; +?O HÈM M?Q p"v K` ?¬m M?Q K¶B

a m F?B M; ?2 i?'v /b Gw p` /b h`QÆM; H M iB M; F?2M M; ÊB i?b h` M; .m p°B p`
pB M- K¶B F?B +| +?mv M ;b ç| i?b ? B p` FB Hm¬M F?2M KbM? F?¬M; /Si KB M;
M; ?2- +?QM? ?„M M; ?2 p"Q H¢B +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX

G9+ M"v H` MY i?€M; b m F?B ç`K T?€M pÈB hQK p p'M ç K€v # v H-M i`QÊ+- i
F i[mª ;b M?QM; ?¬K b m hQK #€Q v m +¬m +O h` M; .m +?Q i´M; #°- +m®B +M
i? v ç´BX

ob K€v # v K` M; QÌB F?€+ ç†i ?"M; M?QM; F?¬M; M?"M i?QÌM; `i F?| #€M- K` h`
iB M +| w Km®M Km - i? +?Q M M +¬M; iv _ vi?2QM i`ªB [m bmv tûi- M m M?Q h
#i +S i?S ;b i` M K€v # v- b) ?¢; B€ ? B i`B m ç¬H X

ob p"v K` +?B +K€v # v M"v h` M; .m +?d +¬M #Ä` b®iB M Ry i`B m ç¬ç Km p`
ç M +?QM KQÆB i`B m i H` +| i? Km p"Q- pb p"v K` h-M >mv M ",M; p` h` M; .m
F i?ÊT ç²M; pÈB hQKX

*?mv M FB Ki` çQ HQÌM; p'M ç M iQ`M +O K€v # v M; Q" B T?ªB i`ªB [m [m€ i`
[m M iQÆM; [m M # M J„- +ÁM +¬M T?ªB +| +?[Fw +O F?€+? ?"M;- K` +¬M; iv _
Î >QM; FQM;- i? H` pB + M"v ?Q`M iQ`M ;B Q +?Q +? pÊ tY HwX

.M b Q i?b h-M >¢Q L?B M +kM; +| K€v # v iQ M?•M- +kM; +| T?B +¬M; `B M;- H`
i?m°+X >ÆM M[h` M; .m H¢B +?ŠM; ?B m ;b p K€v # v- +ÁM F?¬M; #^M; Ovi?€
ç M FB Ki` çQ HQÌM;- +?mv M Fw i M +| i? M?Ì +? pÊ çSM; ` H`K i? vX

h` M; .m Î "„+ EBM? F?QªM; i?ÌB ;B M M"v +kM; F?¬M; +| pB + ;b H`K- ?„M ibK ç
ç| +SM; M?„+ Km®M ibK K°i T?B +¬M; b„T tm'i M; kX

h'i M?B M pB + M"v +?O v m H" h` M; .m +?Q ` K°i ç½B M;° + Q- b m F?B iB T
tm'i M;k FB - ? B # M ibM? M;mv M- •m .QÆM; G¶B +?d H" M;QìB ;BÈB i?B m p"
K" i?¬BX

L?QM; `ä `M; ç•v H" ?"M? pB ç"Q ;|+ iQìM; +O M?" MQÈ+- F?¬M; #B i i? M"Q
.QÆM; *QÆM;- i? H" ¬M; +K F?¬M; M|B ? B HìB K" +?çv ç M iS ?ÊT pB M- pmM;

aU pB + FB H"K +?Q h` M; .m F?®M F?´- +kM; F?¬M; T?ªB i`®M i`€M? K i KÄB K
M m F?¬M; bÊ `^M; b) bBM? +?mv M- pb M| M"Q #B i •m .QÆM; *QÆM; H" B\ L?Q
ç-m- +| H) #ªM i?•M KbM? /MM; HBM? F?Q +?Q ¬M; +K [m€ M?B m- pb p"v #•v ;Bì

E?¬M; +?d H" h` M; .m K" •m .QÆM; G¶B +kM; #` HB M HKv- p®M h` M; .m Km®M
K°i T?K M?QM; •m .QÆM; G¶B /M i? M"Q +kM; F?¬M; +?`m ?¶ i`Ê- pb i`QÊM; +O
+QM /€K ibK i? K M;QìB b Q\ «M; +K bÊ `^M; +| i? +?çv ç M [m•M Ov i`mM; QÆM

.M h` M; .m T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ HÈM H" `QÊm çm¬B ?´ i?b •m .QÆM; G¶B pšM F
h` M; .m `i / M? +?QM? M;¬M i?m" M- M?QM; +m®B +MM; •m .QÆM; G¶B pšM H'v
h` M; .m ç i?m H'v çm¬B +¼TX

*kM; F?| i`€+? ¬M; +K M´B ;B" M- T?ªB #B i `^M; #° ç°B Km®M #²B /QÐM; çQÊ+ K°
çÆM ;BªM- iW K°i M;QìB KÈB ç M F?B +| i? çB m F?B M çQÊ+ K€v # v +?B M ç'm
K°i M;QìBX

ob p"v K" #°B ç°B F?¬M; [m•M i`QÊ+ M v ç m `i M´B iB M;- [m•M ?"K +O T?B +¬M
#BM? +?OM; ?ªB HK+ [m•M- K°i ççB ç°B T?B +¬M; +,M #ªM F?¬M; +| HQM? [m M-

L?•M i`B K" [m®+ ;B #Ä ` M?B m iB M +O ç #²B /QÐM; ` - HçB #` h` M; .m ç"
*QÆM; F?¬M; M´B ;B" M b Q çQÊ+ \

L?QM; pB M T?B +¬M; K" h` M; .m ibK p ç½ ?ÆM #®M KQÆB- i?"i bU +| w M;?o K
M?[M; M,K [m ç m +?d # v K€v # v p" M iªB- pb p"v KÈB +?mv M M;? çB i?2Q h` M

*m®B +MM; h` M; .m ibK ç M •m .QÆM; Zm•M- /MM; iB M HQÆM; + Q ?ÆM ;'T ç¬B
/•M /KM; ç +QÊT H'v K°i i v HÈB T?K iW K°i +¬M; iv ?"M; F?¬M; X

J€v # v +ÁM +?Q p K" h` M; .m ç½ i®M F?€M ?B m iB M- M?QM; bU pB + T?ªB
+¬M; [m•M ç°B FB +?mv M M;? +¬M T?ªB +| ;B'v +?SM; M?"M +O ?"M; F?¬M; /•

J°i T?B +¬M; +?QM? +O K°i ?½M; ?"M; F?¬M; i?QìM; +,M +S p"Q F?QªM; +€+? #
?"M; i?€M;- #bM? i?QìM; QiM?'i +kM; H" # ç M M,K +?K+ M;"M- K" iB M HQÆM; +
M;"M ç M ? B +?K+ M;"MX

E?B +| çQÊ+ ? B M;QìB M"v i?b h` M; .m +?Q ` KS+ HQÊM; ? B +?K+ M;"M p" M, M
i?¬M; [m K°i ?½M; ?"M; F?¬M; /•M /KM; ç ibK çQÊ+ ? B M[iB T pB M ?"M; F?¬M
HQÆM; K¶B M;QìB ? B +?K+ M;"MX

"•v ;Bì bY /KM; +?B + K€v # v +?Q iQM? T?Q i´M #ªQ /QÐM; T?B ?"M? iB M /¬M
h` M; .m T?ªB #Ä ` Rey M;"M- K° M,K H" K°i i`B m #ªv i`,K ? B KQÆB M;"M- pb
#B i pb b Q M?B m M;QìB F?¬M; Km®M Km K€v # v iQ M?•MX

L?QM; +€B ;B€ ç| pšM +?Q iQM? p"Q ç•m- çB m H"K +?Q h` M; .m ç m HÁM; M?'
i?m b•M # v i?O ç¬i`QM; # M,K- i`ª i´M; +°M; KQìB H,K i`B mX æ•v +?QM? H" •
[m M ? Í +K+ ?"M; F?¬M; /•M /KM; ç ibK +?B i F?'m- pb i? +| i? M|B T?¬M iB M
K€v # v ç m ç´ p"Q +€+ F?QªM M"vX

>ÆM M[K¶B H¬M # v i?b +ÁM T?ªB i`ª T?Q i´M ?"M; F?¬M;- +MM; pÈB M?[M; T?Q
`i F?| ?B mX h|K HçB i`QÊ+ F?B # v T?ªB H'v iB M ` `ªB i` M çQìM; #,M;- ?ÆM
T?B M iQ€B- ç m H" h` M; .m çQ i?2Q "M? S?B +?çv F?„T MÆBX

a m F?B h` M; .m Fw F i?ÊT ç²M; pÈB T?B +¬M; p" iB T pB M- i`ª ? i +€+ F?QªM
KÈB M;?B M;ì KbM? #` çB M- F?B ç| i?¬M FBM? T?€i i€+ ? v b Q K" [mv i ç´M? K
M?B M H9+ M"v /M +| M;?o M?Q p"v +kM; F?¬M; +ÁM #'i F€ w M;?o ;b M[X

h?"i` h` M; .m i?'v pW i®M M?B m iB M H¢B pW T?B M iQ€B- M;mv M M?•M +
M;k M?•M pB M ?MM; K¢M?X oQ /K M?Q ¬M; +?O +€+i" T çQ" M Km K€v # v i?b M?
T?ªB +?QM? KbM? HQ H„M; \ M? +?d +¬M +| w p" M?•M pB M # M /QÈB b) çB H"K-
K€v # v H" çQÊ+X

h` M; .m +kM; t2K M?Q M?"M i?S+`'i b•m p p'M ç M"v- i? H" F?B ?¼T ? B T?B+
F?¬M; - i' M; +°M; H" #®M M; QÌB- ?„M T?ªB T?•M T?®B +?S+ i`€+? +?Q `ä`"M; X

h v H€B T?K FB M; Q" B pB + T?ªB H"K i®i +?S+ i`€+? +O KbM?- +ÁM T?ªB M?"M
HB M ? pÈB b•M # v p" F?¬M; HQm- M; QÌB M"v +| tm'ii?•M ?"M; F?¬M; /•M /KM; -
ç M"v- M m F?¬M; h` M; .m b Q +| i? #Ä` b® iB M; 'T ç¬B #bM? i?QÌM; ç i`ª H
E?QªM; i?ÌB ;B M [m h` M; .m M; Q" B tY Hw M?[M; +?mv M`QÌK`" K'ii?ÌB ;B M
i?ÌB ;B M ç çB ?¼+ M?ªv /M- pb ?„M +kM; `i bÊ+? iX

hmv pB M T?B +¬M; FB H€B K€v # v /•M /KM; +ÁM [m2M i v ?ÆM K€v # v +?B M
pšM`'i HQ H„M; - pšM i? K ;B K°i F?| ?m'M Hmv M M?ªv /MX

.QÈB bU çªK #ªQ K°i i`,K T?¬M i`,K F?¬M; T?€i bBM? p'M ç +O ""M? S?B- h` M
M?ªv /M ç¬m iB M i`QM; çÌB +O KbM?- M?QM; çB m tmB t Q +?QM? H" H¬M ç¬m i
E?B ç| ?„M +ÁM +?Q ?B m`ä`"M; - M?QM; ç®B iQÊM; ?B K M; ?B HÈM M?'i +?QM

a m F?B ,M +ÆK i`m tQM; i?b h` M; .m çQ i?2Q h¬M >mv M",M; p" ""M? S?B ç M
?ÊT pÈB +€+ T?B +¬M; p" iB T pB M +O KbM?- +MM; M? m çB ç M >QM; FQM; ç
_ vi?2QMX

ekRX *?QÆM; ek y @ ekj, hB T h?m

>Q" M; EBK æ²M;

h€+ ;Bª, æª L?½M

*?QÆM; ek y @ ekj, hB T i?m

L?|K .`+?, h2T;

L;m²M, oBTp M/ M

@ *?"Q ;B€K ç®+ h` M; - +?"Q h` M; T?m M?•M

a m F?B ç M b•M # v i?b M?[M; M; QÌB FB ç½ iK i" T bÆM- ? B M[iB T pB M iB M
p" h¬M >mv M",M; - b m ç| çQ i v M?"M H'v p BHBi`QM; M i v h¬M >mv M",M; X

> B p` T?B +¬M; i?b çSM; H M F?); "i ç¬m pÈB h` M; .m - M; Q" B p` T?B +¬M; [m•
¬M; +?O ;B"m +| p" i` im'Bi`QÈ+ Kti- i?b h` M; .m +,M #ªM bBM?` +?Q M; QÌB i
+?d #B i ?„M H" K°i i`Ê Hw i' M; ;B€K ç®+ +O +¬M; iv HÈM K" i?¬BX

h'i M?B M #¼M ?¼ b) F?¬M; iBM çQÊ+ i?•M T?"M FB +O h` M; .m - M?[M; M, K M
/ M? i?B T i? M"Q +kM; H" ;B€K ç®+ ?Q†+ +?O i`+? i" T çQ" M- M?QM; i`QM; MQÈ
+| K'v p` ;B€K ç®+ ? v +?O i`+? +| çQÊ+ K€v # v`B M; X

E?QªM; i?ÌB ;B M i`QÈ+ h` M; .m pb Km®M i?m"MiB M K" ibK çQÊ+ K°i / M? i?B
ç®+ +?Q +¬M; iv #'i ç°M; bªM +O •m .QÆM; Zm•M- F?B ç| •m .QÆM; Zm•M`i pm
2K +O KbM? +m®B +MM; +kM #B i ;B9T M; QÌB M?" H"K pB +- imv +?S+ M; ?B T F
M?QM; i?€B ç°+O h` M; .m H" ç€M; F?2MX

B M; Ì+?d [m K°i M; "v i?b •m .QÆM; Zm•M ç½ iS+ ;B" M ç M KS+ i?B m +?9i M[F
h` M; .m - pb iB m iY M"v +?d H'v / M? K" F?¬M; +?"m H"K pB +- +ÁM FûQ i?2Q p
M?[M; +?mv M HB M [m M ç M Km #€M K€v # vX

æB m M"v H"K +?Q •m .QÆM; Zm•M`i F?| +?"m- pb i? K" HÊB /KM; +Æ ?°B +QÈT
?´- +m®B +MM; i`QM; HÁM; KÈB +| +?9i +•M ç®BX

@ «B- i?"i bU +QM #` M| F?¬M; #B i +| ç€M; ;B€ F?¬M; \

a m F?B K€v # v +'i +€M? i?b h` M; .m pšM +ÁM HQ M; ?o p p'M ç M`v- iB M ç½ # +ÁM +?Q i?'v #|M; /€M; +?B + K€v # v î ç·mX

h` M; .m M?„K K„i H¢B bmv iQM? - #B m ?B M M`v +O ?„M +`M; H`K +?Q ? B T?E K`m i?¬M #QX i`mv M +`T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

L?QM; h¬M >mv M ",M; H¢B +| i? çQ€M ` i•K iQ +O p` ?¬M T?m +O KbM? - pb i K€v # v `B M; +O ;B i°+ K` +kM; +?ŠM; M; ?o ç M T?QÆM; /B M Km #€M M?Q i +?²M; M`M; Km K€v # v- KÈB #B i T?ªB #Ä ` # Q M?B m iB M- +kM; F?¬M; F?ÄB

"·v ;Bì h¬M >mv M ",M; #B i pb b Q M?[M; +?B + K€v # v iQ M?•M Qi F?B çQÊ+ bY [m +?d H` p'M ç K†i KkB K` i?¬B- M; Q`B M?[M; ;B i°+ T?9 ?"Q çdM? +'T >QM; F +| i•K iQ M?Q ;B i°+ h¬M h?`X

E?B h` M; .m ç M >QM; FQM; i?b h¬M ;B T?€B ? B +?B + t2 ç M ç|M- K°i +?B + t S?B ç M F?€+? b¢M- K°i +?B + çQ h` M; .m p` h¬M >mv M ",M; ç M #B i i?U h¬M p` h¬M >mv M ",M; ç½ çQM? ?¬M- ç½ H` +QM ` h¬M ;B - p M?" +kM; H` T?M ?ÊT\

@ h` M; .m - p`B M; `v M[ b) +Y ?"M? °B +?Ê +?•m #€m [m®+ i - +?O bU +| T?€i M; ?o H¬M M`v +?Q +`m p` ",M; L?B ç¢B #B m +?Q +¬M; iv h¬M h?` ç M i? K ;B

a m F?B /MM; +ÆK i®B tQM; i?b M?|K h` M; .m M; ²B i`QM; T?ÁM; F?€+? i`Á +?n +O h¬M >çQ L?B M +?Êi H`K +?Q h` M; .m +ªK i?'v #`i M; î- b Q KbM? H¢B ç¢B #

@ *?9 h¬M "®- pB + M`v \*QM p` >mv M ",M; çB ?bM? M?Q F?¬M; i?Q+? ?ÊT H„K h` M; .m imv / K†i F?€ /`v M?QM; ;¼B h¬M >mv M ",M; H¢B F?¬M; i?•M i?B i #^M H` #® ? ,M [m çìB ?ÆB bÈK- #·v ;Bì ;¼B h¬M >çQ L?B M H` #® pÊ +kM; F?¬M; [m

@ a Q F?¬M; i?Q+? ?ÊT\ *?9M; i çB KÈB F?¬M; i?Q+? ?ÊT h¬M >çQ L?B M i?'v h` M; .m iÄ ` F?| ?B m i?b +QìB +QìB M|B iB T,

@ L,K M; Q€B bÊB /·v +?mv M K„i iQK +O +`m ç½ ç¢i ;BªB + Q M?'i +O ?°B +?Ê + i?2Q [mv +O i?b M; QìB çQ¢i çQÊ+ ;BªB + Q M?'i M,K M; Q€B b) i? K ;B M; ?B i?S M|B t2K KbM? H` +?O M?•M +O bÊB /·v +?mv M FB +| M M çB F?¬M; \

aî /o +| [mv ç`M? M`v pb +?O bU Km®M ?°B +?Ê +?•m #€m KÎ `°M; HU+ ªM? ?QîM çQ¢i ;BªB b) çQÊ+ M? M? +?|M; #€M çB- pb i? +?Q +?O M?•M KÈB +O i€+ T?~K HU+ +?9 w +O `i M?B m M; QìBX

@ aÊB /·v +kM; F?¬M; T?ªB H` +O +?€m- H` +O >mv M ",M; h` M; .m F?) M|B K°i +•m- M?QM; ç +?Q >mv M ",M; çB K°i KbM? i?b ?„M +kM; M|B,

@ æQÊ+- +?9M; +QM b) çB- +K i? H` i?ìB ;B M M`Q\ S?QÆM; .B pW +QìB pW M|B,

@ J°i im¬M M[î GQM/QM- t2K M?Q +?B + K€v # v iQ M?•M KÈB Km çQÊ+ T?€i ? S?QÆM; .B `i pmB pb +•m M|B pW `²B +O h` M; .m - pb çS +QM ` M`v `i ?B n ;B€ i` ?ÆM i`,Ki`B m FB i?m°+ p +QM ;€B KbM? - M m HÐ b m M`v +?mv M ibM? +QM ;€B KbM? +kM; F?¬M; #` M; mv ?¢BX

*?d H` S?QÆM; .B F?¬M; #B i i`QM; HÁM; h` M; .m i?¬K M; ?o h¬M >mv M ",M; i? +ª K¼B i?S +O M`M; ç m H` +O KbM? - +| ;b F?€+ M? m +?S\

@ š- H9+ ç| +QM p` >mv M ",M; b) çB- K - K¼B M; QìB F?¬M; çB b Q\ h` M; .m M; ?o ç M ibM? ?m®M; KbM? çB K€v # v `B M; ç M M?K` F?¬M; F?ÄB - FB ?„M +kM; +?Q iWM; M; ?o M?Q p`vX

@ *?9M; i¬B F?¬M; çB M?QM; +¬M; iv b) b„T t T M; Q`B i? K; B - ç M H9+ ç! ?¬M? i
?¼ b„T t T

G¬M M¬v +¬M; iv +?•m #€m h¬M h?¬ +kM; +! p¬B K|M i? K; B ?°B +?Ê¬M; mv m H
T?d i?9v çÄ ç´ i?ç+? iW Jv MK `¬ +?d H¬ T?d i?9v çÄ imv ?B K M?QM; +ÁM +?Q T
H¬M M¬v +¬M; iv h¬M h?¬ +kM; F?¬M; [m€ +?9 i`¼M; p¬Q i?¬M? iQ+?X

a m F?B i`Á +?mv M pÈB pÊ +?²M; h¬M >çQ L?B M p¬ h¬M H½Q; B iY i?b ç½ ?ÆI
.m çQÊ+ M; Q`B; B9T pB + i`QM; h¬M; B çQ ç M T?ÁM; M; ?d M; ÆB¬ +MM; T?ÁM
; B¬ +kM; F?¬M; [m€ +´ H¶¬ M m F?¬M; i?QªB K€B M?Q p¬v i?b h` M; .m +kM; b) +

@ h` M; .m - Km°M i? M¬v K¬ +ÁM; ¼B çB M i?QçB +?Q B p¬v\

h¬M >mv M ",M; i„K `Y tQM; çB ` M; Q¬B i?b i?´v h` M; .m +¬K çB M i?QçB; ¼B
i?b M¬M; ç½; ¼B çB M i?QçB p +?Q h` M; Jšm¬ #•v; BÌ +! H) ?„M +kM; F?¬M; T?ª

@ am}i

h` M; .m çQ i v H M ` ?B m¬ iÄ w çB M i?QçB ç½ +! M; Q`B #„i K€vX

ekkX *?QÆM; ek y @ ekj, hB T h?m

>Q¬M; EBK æ²M;

h€+; Bª, æª L?½M

*?QÆM; ek y @ ekj, hB T i?m

L?¡K .`+?, h2T;

L; m²M, oBTp M/ M

@ M? >Q¬M; S?O¬ 2K H¬ h` M; .m - F?¬M; [m´v `¬v M? ç´v +?S\

h` M; .m pW `²B M?È ç M K¼i p´M ç - ç! H¬ i`QÈ+ ç! MY i?€M; >Q¬M; S?O o•M +!
; B€ ç² +´ h`mM; Zm®+ Í M?¬ ?bM? M?Q p¬B M; M[b) çQÊ+ +Y ?¬M?¬ M m ?„M ç½
Hm¬M K°i HQÊi¬ pb p¬v KÈB; ¼B çB M i?QçB +?Q >Q¬M; S?O o•M ç t€+ ç`M? i?ÌB

@ «B¬ +”m h` M; .m - i¬B pW i?S+ /”v¬ F?¬M; +!; b +ª¬ b Q #•v; BÌ HçB +! i?ÌB; B
T?ªB Km®M #€M æ`M? Zm M; EB K +?Q i¬B pÈB; B€ ` F?¬M; \

>Q¬M; S?O o•M #•v; BÌ +kM; F?¬M; TªB Î GQM/QM¬ ?„M ç M; Î S `Bb¬ K¬ S `Bb i
pÈB >QM; FQM;¬ H9+ M¬v # M FB H¬ b€m #ªv; BÌ b€M; X >Q¬M; S?O o•M çQ i v F
M; Q`B ç T i` M; BQ`M;¬ HçB i?¬K i`€+? i` M; /m - H¬K bM? K´i ?SM; p¬M ç°M; #m´

>Q¬M; S?O o•M t2K M?Q H¬ K°i /m ?¼+ bBM? h`mM; Zm®+ F?€+ HQçB¬ pb ?„M + Q
?´T /šM +€+ +¬; €BX

*¬; €B M^K i` M; BQ`M; p¬Q H9+ M¬v [m2M >Q¬M; S?O o•M i`QM; K°i [m€M # ` i®B
bQÈM;¬ b€M; ?¬K M v ç`M? H¬K i? K K°i ?B T i?b M?“M çQÊ+ çB M i?QçB +O h`

h` M; .m Î # M FB i´i M?B M b) F?¬M; #B i >Q¬M; S?O o•M ç M; Q€M KbM?¬ ?„M

@ M? >Q¬M; S?O o•M¬ M m M? Km®M i? M? FB K FB - +?9M; i ibK K°i M; Q`B ç
M? pÈB; B€ b€m T?¬M¬ i? M¬Q\ s2K M?Q ç½ ` +?Q \

h? M? æ`M? Zm M; EB K çQÊ+; B€Q bQ JçM?; B€K ç`M? ` ç½ içQ M M b|M; iQ; B
i?ÌB; B M [m h` M; .m ç½ M?B m H¬M çQ FB K çB iªQ Hm”M¬ æ`M? Zm M; EB
óæ M?´i FB K i?ÌB •M h?QÆM; ô çQÊ+ F? B [m”i H M p¬Q i?ÌB çB K M¬vX

*ÁM; B€ +ª +O i? M? FB K¬ +! K°i çB m +! i? F, ŠM; ç`M? ç! H¬; B€ b) F?¬M; i?´T

*m®B +MM; H¬ # ? v M, K i`, K i`B m i?b h` M; .m F?¬M; [m M i•K¬ ?„M /M i? M¬Q
+€+ K|M ç²M; t M? i?b M?“MQÈ+ +kM; +´K Km #€M iQ M?•MX

@ a€m T?-M\ *m +kM; F?-M; ?B M ?"m ;b- #m' B b€M; ç½ ;¼B çB M i?QçB ç M +
? B # T?-M +kM; F?-M; Km M' B

>Q" M; S?O o•M M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b #S+ #®B ç M KS+ F?-M; +| T?aM
[m-M €Q Î# M +çM?- M?[M; M, K [m ?„M +?d iB i FB K çQÊ+ M, K b€m i`B m- K"
Zm M; EB K FB +mM; T?aB +a i`, K i`B m- +?QM? KbM? +?d +| i? M?bM i? K K" i?

@ > ? - M? >Q" M; S?O o•M- i? M? FB K FB +kM; F?-M; T?aB i?S K" M? +| i? ç
M| b) H" ç² ;B i`mv M +O M?" i-B

E?QªM; i?ìB ;B M M"v +| F?-M; Qi M; QìB ç°M; pB M h` M; .m ?B M i†M; i? M? F
+€B [m€B ;b T?aB ?B M i†M; \ h?S M"v H" +O KbM?- b Q HçB T?aB ?B M\ JbM? +
+| ;B€+ M; ° + Q M?Q p"v- KbM? +?ÆB +?€M b) +?mv M +?Q +QM- +QM KbM? +| [m
KbM? +?ŠM; [m M i•KX

>Q" M; S?O o•M F?Q€i i v pÈB +¬ ;€B ç M; KÎ+Y çB ` M; Q" B- Hç M|B p"Q i`QM; ç

@ æQÊ+ `²B- ?¬K M v + "m ;¼B çB M i?QçB ç M H"K ;b p"v\

@ *?QM? H" Km®M ?ÄB i?ìB ;B M +K i? +O ç'm ;B€ +€+ p"i T?~K h`mM; Zm®+ Î#
h` M; .m KÆ ?² M; ?2 i?'v iB M; T?K M[- pb p"v K" F?-M; F?ÄB Mî MK +QìB- t2K`
i®i +O ç®B T?QÆM; X

@ *ÁM M, K M; "v M[- +?d H" ç` çB K ç'm ;B€ b) bY HçB- F?-M; T?aB Î M? K" H" Î
ç M b Q\

>Q" M; S?O o•M M; ?2 çQÊ+ HìB +O h` M; .m i?b +| ?"Q ?SM; HÈM- imv ?„M F?-
HÈM M?QM; +kM; KQM; M?[M; K|M #` HQm Hç+ Î MQÊ+ M; Q" B çQÊ+ M; QìB h`mM;
+| M?B m iB M- h` M; .m i?U+ HU+ KçM? ?ÆM i?b F?€+X

aQ pÈB Î GQM/QM i?b S `Bb + "M; +| F?-M; F?Q ?ÆM- pb i? K" # M i' +?S+ ç½ [m
ç'm ;B€ Î S?€T- ?ÆM M[+ÁM i' +?S+ M?B m ?Qç i ç°M; ç'm ;B€ p"i T?~K +O +€+

@ Í S `Bb\

h` M; .m M; ?2 p"v i?b M?Qm K"v- K°i im-M b m b) H" ?°B +?Ê +?•m #€m [m®+ i -

@ M? >Q" M; S?O o•M- M? +?ì +?9i

h` M; .m tQ v b M; ?ÄB h-M >mv M ", M; ,

@ >mv M ", M; - S `Bb +| t GQM/QM F?-M; \ \*?9M; i ç M S `Bb i`QÊ+ `²B b M; GQ
h` M; .m M; ?o `^M; ? B i?O ç¬ +O ? B MQÊ+ b) F?| i? M"Q ; -M M? m çQÊ+X
L|B i?"i` i?b h` M; .m +kM; F?-M; ?B m M?B m p ç` Hw- ?„M M|B ` HìB M"v H
h-M >mv M ", M; ç m Mî MK +QìBX

h-M >mv M ", M; pW +QìB pW M|B,

@ h` M; .m - S `Bb +?d +€+? GQM/QM # #®M i`, K FK- çWM; M|B H" çB K€v # v iQ I
+?d K'i # #®M ;Bì K" i?-B- M? HQ H„M; +€B ;b\

@ «B- K€v # v iQ M?•M- h` M; .m - + "m +| +a i?S M"v b Q\

>Q" M; S?O o•M Î# M FB M; ?2 K" ;B"i KbM?- ?„M M|B iB T,

@ * "m h` M; - ç'm ;B€ H-M M"v +| F?-M; Qi i?S i®i- +| M?[M; K|M i`QM; MQÊ+ F?-
i`B +?QM? i?b K M; i?2Q M?B m K°i +?9i

@ J M; M?B m i`B +?QM? \

h` M; .m M; ?2 p"v i?b M?Qm K"v- p" B M; "v i`QÊ+ +ÁM / M|B- B M; Ì+¬M; iv _ vi
K€v # v bM? i?m p"Q\ "•v ;Bì iQM? +a iB M Km K€v # v- i?m b•M # v- i?m M?•M
[m M- h` M; .m +kM; F?-M; +ÁM HçB çQÊ+ # Q iB MX

@ M? >Q" M; S?O o•M- M? ;YB M?[M; iQ HB m HB M [m M ç M ç'm ;B€ p"Q 2K B t2K tûi

h` M; .m bmv M;?o K°i H9+ p" [mv i ç`M? t2K p"i T?~K ç'm ;B€ i`QÊ+ - ç t2K +| M a m F?B M|B `ä ç` +?d 2K BH +O KbM? +?Q >Q" M; S?O o•M- h` M; .m +9T çB ;BQ`M;X

"•v ;B`h` M; .m +?d +| K°i b® iB M b€m #ªv +?K+ i`B m K" i?¬B- iQÆM; çQÆM; p i?b +?d +Q i? Km çQÊ+ K°i T?¬M KQ`B i€+ T?~K +O SB+ bbQ ? v o M :Q;?K" i? hmv M?[M; K|M ç² +´ h`mM; Zm®+ Km p"Q F?€ M|M; M?QM; +?d H" M?[M; M,K ;¬M çÊi ç'm ;B€ [m®+ i K" ;B€ +ª KÊB çQÊ+ M•M; H M pÊB #B M ç° HÊ- pÊB +?9i i`B #ªM b) F?¬M; M„K +?„ +i?m çQÊ+ K|M ;b i®iX

@ *?²M; - +| T?ªB H" F?¬M; çO iB M F?¬M; \ L m F?QM; 2K M|B #® tQ v pÁM; +?Q h¬M >mv M ",M; FûQ +?,M M;²B tm®M; # M +¢M? h` M; .m - M" M; #B i b m F?B ?„ i?b iB M K†i i` M M;Q`B +kM; F?¬M; +ÁM M?B m- i`i M?B M ç| H" ç®B pÊB ?„M- +? H" K°i +QM b® HÊMX i`mv M + "T M?"i M? M? M?'i i¢B +?'K

@ E?¬M; +¬M- >mv M ",M; - M? +?d çB t2K K" i?¬B- +kM; b) F?¬M; Km b„K ;b +ª h` M; .m H„+ ç¬m- KbM? +¬M ;b T?ªB #Ä` M?B m iB M ç Km M?[M; K|M #bM? i? ç'm ;B€ [m®+ i i? M"v i?Q`M; KQM; +| M?B m F M?Q h` M; .m i? K;B - i? H" ;B i?m"i b) çQÊ+ ç~v H M + QX

L m bQ pÊB ;B€ +ª i`QM; MQÊ+ i?b ;B€ ç'm î MQÊ+ M;Q" B + Q ?ÆM M?B m- +| H) ;B€ [m€ K¢M?X

o b i? K" ç€K #m¬M H"m ç² +´ i`QM; MQÊ+ pb Km®M FB K çQÊ+ F?QªM HÊB F +?tM pQ /K M?Q .Q ç¢B + î h?B K h•v- ç•v +?d H" K°i M;Q`B i`QM; ? i?®M; #m¬M H"m T?¢K i°B +O ?„M imv #` /B i M?QM; M?[M; K|M #` çQ ` MQÊ+ M;Q" B b) F?| i? M

a m F?B bmv tûi +~M i?"M i?b h` M; .m ç½ ?B m `ä ?ÆM- KbM? +m®B +MM; +kM +?Q M M ç M i? K;B ç'm ;B€ ç +| i? K +?9i FB M i?S+ +kM; i®i- +ÁM +| Km ?"M t2K p"Q i bM? ?m®M; F?B ç|¬M m M?Q M;Q`B i F?¬M; #B i ç| H" #ªQ #®B i?b h` M

@ h` M; .m - KQÊM i¢K +?9i iB M +kM; +?ŠM; T?ªB H" F?¬M; i`ª- M? H"K M?Q p" h?'v h` M; .m iW +?®B H`B ç M;?` +O KbM? i?b h¬M >mv M ",M; F?) +?m KB M; +ªK i?'v h` M; .m F?¬M; +QB h¬M ;B H" M;Q`B K°i M?"X

h` M; .m i?'v #B m ?B M +O h¬M >mv M ",M; i?b F?¬M; F?ÄB M î MK +Q`B- ?„M M|B,

@ >mv M ",M; - 2K çWM; M;?o M?B m- M? +?d F?¬M; ?v p¼M; +| M;Q`B ç~v ;B€ ç² + Q- pb KbM? pW K'i ç² H¢B T?ªB Km p pÊB ;B€ +ª + Q ;'T i`,K H¬M- 2K +| i bM?

h¬M >mv M ",M; i?"i bU +?ŠM; ?B m [m€B ;b p H`+? bY + "M ç¢B +O h`mM; Zm®+ i?¬B- +?d +¬M h` M; .m F?¬M; +QB KbM? H" F t H¢ i?b çQÊ+X

J°i ç K F?¬M; M|B ;b- M;`v ?¬K b m h` M; .m p" h¬M >¢Q L?B M çB ç M F?€+? b¢M S?B- b m ç| i`U+ iB T +?¢v t2 ç M b•M # v >QM;FQM; - +?¶ ç| +| M;Q`B +O +¬M; i

*?B + K€v # v +O h` M; .m çQÊ+ ç,M; Fw î >QM;FQM; - i`i +ª i?O iK+ ç½ tQM; - +? M?Q ;B Q /`+? ?Q" M i?"M? - ?ÆM M[+| i? # v M; v p "„+ EBM?X

@ «B- h` M; .m - H" +?B + K€v # v FB L|i M H" >mv M .m b Q\

a m F?B H€B t2 p"Q i`QM; b•M # v p" /WM; /QÊB K°i +?B + K€v # v HQ¢B M?Ä- h- ç½ #` M?[M; /ÁM; +?[;?B i` M i?•M K€v # v i?m ?9i €M? K„iX

@ æ9M; - ;¼B H" >mv M .m 5

h` M; .m Hm¬M F?¬M; +?Q h-M >mv M ",M; #B i i M +O K€v # v- M;?o Km®M +?
M;ì- #•v ;Bìi?'v M" M; iÄ` p mB p - i`QM; K„i +| ?ÆB MQÈ+ i?b ?„M F?¬M; F?ÄB -
@ h` M; .m - +€K ÆM M?
G9+ M"v h-M >mv M ",M; F?€ t9+ ç°M;- i? M M H-M ç-m iB M ?QÈM; +†T K¬B i?A
h` M; .m +kM; F?¬M; iW +?®B- i? H" K°i MK ?¬M /"B tm'i ?B M i`QÈ+ K†i # Q M;
@ E?K- F?K- F?K5
h-M >¢Q L?B M Î# M +¢M? +ªK i?'v #S+ #®B- iB m iY i?9B FB +ÁM +?Q +?QM? i
#•v ;BìH¢B H"K +"M i`QÈ+ K†i +? pÊ- M?QM; H½Q ç½ [m M- pW `²B H" +QM ;€B
@ §- K¼B M;QìB M?bM +?9M; i¬B H"K ;b\ L M H"K ;b i?b K m çB H"K çB
h` M; .m p" h-M >mv M ",M; #` #® pÊ +„i çSi MK ?¬M M²M;- H9+ M"v +ª ? B +?Êi
i?"M? M?[M; F +ªM çQìM; K¼B M;QìBX
E?¬M; `B M; ;b M?[M; M?•M pB M K€v # v ç M; M?bM p"Q h` M; .m p" h-M >mv M
M?•M pB M +O +¬M; iv _ vi?2QM Î# M +¢M? +kM; çQ K„i M?bM- pb p"v K" ?„M M
M;QìB +O KbM? +MM; M?•M pB M +O _ vi?2QM çB p"Q i`QM; K€v # v FB K i` +€
@ J` h` M;- M;QìB +€+ M? +ÁM +| p M?B i ibM? ?ÆM +ª M;QìB MQÈ+ J„ +?9M; i-
hQK H" ç¢B /B M +O +¬M; iv _ vi?2QM i`QM; T?B pK H"K ,M M"v- i? H" ?¬K M v ?

@ æQÊ+ `²B- çB i?¬B- i?QÊM; H° #bM? MX

h-M >¢Q L?B M p¶ p B h` M; .m - +QM ;€B +O KbM? +| i? ;ª °i M; QìB M?Q p"v i?
H½Q Î p"Q +€B im´B +O h` M; .m i?b +ªM; "v +ÁM t"BiB M +O #®- +?¢v t2 ç Ti
F?B ç| H½Q +ÁM +?Q F i?¬MX

h` M; .m p" h-M >mv M ",M; H M K€v # v- çÊB MY ;Bì- b m ç| •K i? M? +O >¢ a
F?Q M; K€v # v- M?„+ M?|K h` M; .m H" b„T +´i +€M?X

J€v # v +?"K `½Bi,M; i®+ i` M çQìM; #,M;- h` M; .m M?bM +ªM? iQÊM; +?¢v ` T?
+ªK i?'v M; QìB KbM? +?Êi M? #šM; - K€v # v ç½ i?Q€i F?ÄB çQìM; #,M;- /-M /" +ª
M?Ä H¢BX

J€v # v iQ M?•M F?€+ pÈB +€+ HQ¢B K€v # v ?"M? F?€+? HÈM F?€+- F?B +´i €M?
+kM; F?¬M; [m€ªM? ?QîM; ç M K¼B M; QìBX

@ :B€K ç®+ h` M;- #•v ;Bì ç½ H M ç M ç° QìB ? B M;"M Kûi- ç½ Kî ? i?®M; /šM ç
M[b) p ç M "„+ EBM?

a m F?BiB M p"Q ç9M; ç° + Q i?b K€v # v ç½ i`î M M p[M; p" M; ?ÆM- Qi M?'i i?b
KS+ ç° MiQ" M +O K€v # v iQ M?•M M"v F?¬M; FûK K€v # v ?"M? F?€+? # Q M?B
v M; Q" B +Y K" +| +?9i ?QM; T?'M- ç•v H" K€v # v i?m°+ p KbM?- K" KbM? H" +
""M? S?B +ªK i?'v `´i F?¬M; i²B- ?„M çB [m çB H¢B p" B pÁM; i`QM; #m²M; T?B +A

@ M? h` M;- +?B + K€v # v M"v i®i ?ÆM K€v # v p" M iªB M?B m- `´i i®i- M? +Q
m´M;

h` M; .m M; ?2 p"v i?b i`WM; K„i iS+ ;B" M M?bM ""M? S?B- H¢B iS+ ;B" M K„M; ,

@ *9i b M; K°i # M- iB m iY + "m +?d +| i? M;²B K€v # v p" M iªB K" i?¬B- i¬B +| i
i?S FB ç +?`m i°B çQÊ+

@ *?` æB K •- +?` +ªK i?'v KS+ ç° p[M; p" M; +O +?B + K€v # v M"v M?Q i? M"Q\ L
•m i?b b Q\

h` M; .m +ªK i?'v ?"B HÁM; M?QM; i?"i bU Km®M #B i +| i®i ? v F?¬M; i?b +¬M
M; ?B T- ""M? S?B M|B i?"i bU F?¬M; +| +?9i i€+ /KM;- i M FB +?d ;BÄB M; ?` +? b
+| i? H€B K€v # v M?QM; F?¬M; B /€K M;²BX

@ :B€K ç®+ h` M;- ç®B pÈB M?[M; HQ¢B K€v # v M?Ä i?b M?Q i? M"v ç½ `´i Qm pB
F?Q HQm #bM? i?QìM; +kM; b) F?¬M; bBM? `ªM? ?QîM; - F?¬M; F?€+ ;b M?[M; +

@ æ9M;- imv HQÊM; /-m F?¬M; çO # v ç M *?•m •m- M?QM; +?9M; i +| i? ibK K
p"v # v b M; *?•m •m +kM; / /" M; ?ÆM

æB K •p" GQm Gv imv H" H-M ç-m iB M çQÊ+ M;²Bi` M K€v # v iQ M?•M M?QM; p
pB M ?"M; F?¬M;- pšM +| i? T?•M #B i çQÊ+ p" B çB K F?€+ #B i M?Ä- M m M|B p
v iQ M?•M b) F?€ ?ÆM K°i +?9i- pb +?¶ M"v Km®M M;²B ? v M^K ;b +kM; çQÊ+-

h` M; .m Kî +?B +iBpBi` M K€v # v- ?„M T?€i ?B M +¬M; iv_ vi?2QM +| i` M; #`
p iBM?- +| i? iB T M?"M ?ÆM +?K+ b|M; +O +€+ [m®+ ;B X

h` M; .m pÈB h-M >mv M ",M; p" ? BiB T pB M M;²B t2KiBpB- ? B # ;Bì i`¬B [m
M?Î +O >¢ aQM;- M?|K h` M; .m T?ªBi?,i /•v MiQ" M- b m ç| K€v # v #„i ç-m ?¢

J€v # v ç€T tm®M; `´i p[M; p" M;- +mM; F?¬M; t|+ Mªv- >¢ aQM; çQÊ+ M?•M pB M
K€v # v ç M /WM; Î #½Bi?m +O h` M; .m - H-M M"v t2K M?Q +?mv M çBi?"M? +

@ >¢ aQM;- HB M H¢+ pÈB M; QìB M"v- M; "v K®i +?9i i b M; S `Bb- ç +?Q #¼M ??
i`¢K ?¢ +€M? iB T M?B M HB m- +¬M; pB +K i? M? p" æBM? >¢Q iMv w tY Hw

J€v # v /WM; H¢B- h` M; .m ;¼B >¢ aQM; p` æBM? >¢Q ç M- çQ +?Q #¼M ?¼K°i
ç¢B M?•M p"i +| i?U+ [mv M i`QM; M;"M? ?"M; F?¬M;- p`B M;"v i`QÊ+ ?„M ç½ i?¬
M®B [m M ? pÊB ç®B T?QÆM;X

L?QM; h` M; .m +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M çB tY Hw M?[M; +?mv M M?Q p"v- b m M`
v ç m ;B Q +?Q M?|K >¢ aQM; tY Hw- KbM? H` ¬M; +?O HÈM- +-M ;b T?ªB +?¢v M
i? M`vX

h` M; .m M|B tQM; pÊB >¢ aQM; p` æBM? >¢Q i?b [m v b M; T?•M T?| æB K • p` G
MQÊ+ m®M; - K†i F?€+ M m M?[M; i?S ;b i` M K€v # v /•M /KM; #bM? i?QÌM; +| +?
Km p X

a m F?B tY Hw tQM; i'i +ª i?b h` M; .m çQ h-M >mv M ",M; +MM; "M? S?B tm®M
ç½ M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O h` M; .m - ?„M /WM; t2 ?ÆB +€+? ç| F?¬M; t - ;Bª
T?ªB çB ` b•M # v #„it2X

æ M H9+ M`v h` M; .m KÈB +ªK M?"M çQÊ+ bU Qm pB i- +QB M?Q #Ä iB M ` Km
i?ÁBX

a m F?B [m v p M?"Î #„+ FBM? i?b h` M; .m `i çSM; ç„M çB ç M; †T +?O i`+? •m
+?Q •m .QÆM; Zm•M T?€i çB M +?QM? H` h` M; .m H¢B ç M ibK ?¶ i`Ê- *?•m •m F
Zm®+ - h` M; .m Km®M •m .QÆM; Zm•M ç´B /MM; KbM? b€m +?K+ i`B m b M; ç²M

@ L?[M; i?S M`v i?"i bU F?¬M; i²B

h` M; .m M?bM iQ HB m K` >Q`M; S?O o•M çQ bM? K` F?¬M; F?ÄB M?Qm K`vX

L m M?Q +?d M?bM p`Q iQ HB m i?b ç'm ;B€Î \*?•m •m H-M M`v +| i? M|B +| ç-v ç
?¼ ç M ç² bS [m M /B m- ç²M; t M? ob i? p`B i`B m 1m`Q +O h` M; .m +,M #ªM

@ *QM #` M|- #•v ;BÌ T?ªB Km ç² +´ p pÊB ;B€ + Q

h` M; .m +`M; M?bM +`M; #S+ #®B- ?„M #„i ç-m bmv tûi- +| +€+? M`Q [m'v M?B r

@ E?€M; M; ?` \"B m ibM\ > v ibK #° M; Q¢B ;B Q +?Q ` €T HU+ \

h` M; .m H„+ ç-m- /M F?€M; M; ?` p|B #° M; Q¢B ;B Q i?b # M FB +mM; F?¬M; T?ª
? S?€T h`mM; F?¬M; [m€ i®i- ?ÆM M[ ?`M; ?| +O M; QÌB i Km®M #€M i? M`Q
K²K M|B +O M? F?¬M; çQÊ+ #€M H` b Q\

h` M; .m M; ?o K½B K` F?¬M; +| +€+? M`Q ? v- i? H` +?d +| i? i„i K€v iQM?- ç t
#QÊ+ iQM? iWM; #QÊ+ K` i?¬BX

h'i M?B M h` M; .m b) F?¬M; i? M`Q +ªM çQÊ+ tm i? M; QÌB i i` M? M? m Km
h`mM; Zm®+X

ek9X *?QÆM; ek9 , S?šM L°X URV

*?QÆM; ek9, S?šM M°X URV

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i-K ,

U%œœÇXÔU%œœÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ >Q`M; S?O + - T?B M T?S+ M;QÆB- +ÁM +-M M;QÆB ç M ç|M K€v # vX

E?B T?B +Æ iQ M?•M +O h` M; .m /WM; H¢B i¢B b•M # v \* Q L?¢+- h` M; .m çB t
i?ÌB iB i`i F?¬M; i®iX h` M #-m i`ÌB KQ #KB # v H'i T?'i- >Q`M; S?O o•M +-K
+?B +t i tB K`m ç2MX

@ > ?^a- h` M; H½Q ç - T?€B çQ`M M`v +O M; QÆB +kM; çO- p` M`v +?QM? H` ç K K M; ç-m bQ iY \

>Q`M; S?O o•M M; ? M? ç!M- i?'v h-M >mv M",M; T?Q b m h` M; .m - KÎ`°M; p B i`QM; F?Q M; K€v # v +?mB ` K°i +QM bQ iY i`„M; X .¼ +?Q >Q`M; S?O o•M p°B tm®M; - M?ªv H M iU M?Q #` çB M ;B"iX

"ç+? bQ M;~M; ç-m HB + K„i M?bM >Q`M; S?O o•M- `k`k MQÊ+ KQ `ÆB i` M M; Qì .m X

Í i` M K€v # v M;²B ?ÆM Ry iB M; ç²M; ?²- #ç+? bQ +QB M?Q H` [m€ bS+X

@ æ•v H` #ç+? bQ- H` hmv i L; Q- F?¬M; TªB bQ iY- >Q`M; S?O + - F?¬M; +! pB M; QìBX

h` M; .m M?bM i?'v +Y ç°M; +O >Q`M; S?O o•M- F?¬M; F?ÄB +QìB- #'i [m€ #ç+? +?9 wX

>Q`M; S?O o•M KÎ t2 ` - ç #ç+? bQ M;²B Î i` M ;? T?KX

h` M; .m Km +€B K€v # v M`v # M ç-m /U iQM? H` Km®M K M; #ç+? bQ ` M; Q`B ç M M? S?€T- h` M; .m pšM [mv i ç`M? K M; M! i?2QX

@ h` M; G½Q ç - t2 M`v ç M; QÆB iÈB KÎ çB- i H`K F?¬M; çQÊ+X

L?bM i?'v ?bM? i? F?´M; H² +O #ç+? bQ- M; v +ª ""M? S?B +kM; +! p +?•M M?Q M!B iÈB >Q`M; S?O o•M- ?B M içB +?Q çti K¬M; M;²B tm®M; ç'i ç½ H` HÈM ; M`

" M ç-m içB b•M # v i?O ç¬- #ç+? bQ tm'i ?B M æB K • p` GQm Gv bÊ ç M i?ûi +?! æBM? >çQ M?bM i?'v #ç+? bQ +kM; H` i`QM; HÁM; `mM bÊX

"'i [m€ #ç+? bQ +?d +¬M Î # M +çM? h` M; .m - imv i ç®B H` T?B i?QìM; M;Q M i ç m H` MioM? M,K b'T Î ç!X æB K • p` GQm Gv i?"i` ``i i?Q+? +QÐB H M ;B ?Ä M`M; K'v H'v i?S+ ,M +?Q #ç+? bQ ç m H` F i [mª i?'i #çBX h`W ç€K M; QìB h` M; ` - #ç+? bQ ?B M içB +?d iB T i?m ç² ,M +O ""M? S?BX

@ h iÈB H€B t2 i?¬B- S `Bb i `i [m2M i?m°+X

h-M >mv M",M; +QìB K°i iB M; - M;²B H M p` i`Q H€B t2- +?d H` >Q`M; S?O o•M .m +?d +! i? ç ""M? S?B p` M?•M pB M ç°B # v +MM; çB iYm çB KX *ÁM >ç aQM * Q L?ç+ +! +?9i +¬M; pB + +¬M tY HwX

h?"M? T?® S `Bb H` i?O ç¬ +O MQÊ+ S?€T- +kM; H` i?"M? T?® HÈM M?'i- ç²M; +?QM? i`` +O MQÊ+ S?€T- K°i i`QM; #®M i?"M? i?` HÈM M?'i i? ;BÈBX *MM; L EBM? +O L?"i "ªM- Gm•M æ¬M +O M? [m®+ çti bQM; bQM;X

S `Bb +kM; H` i?"M? T?® HÈM M?'i i` M ççB HK+ \*?•m •m- p` H` K°i i`QM; M?[M; i? ;BÈBX

E?B tm®M; T?B +Æ h` M; .m HB M +ªK ;B€+ çQÊ+- M?B i ç° Î ç•v bQ pÈB "„+ EB +ÁM +?Q ç M KQìB ç°X

G€B t2 ` F?ÄB b•M # v- i` M K°i +QM çQìM; + Q i®+- çB F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB H - iB M M?"T F?m pU+ i?"M? i?` +O S `BbX

*?çv i` M +QM çQìM; i`"M M;"T F?Q iS+ p,M ?! +O S `Bb FB - iMv w ç m +! i? M i`M; - M?" ?€i- ?Q pB M- bm®B T?mM p` çB m F?„+X "¬m F?¬M; F?Q M; ? i?m"i - çB iÈB M`v- h` M; .m F?¬M; +?d i?'v çQÊ+ K°i ç¬B iB M? H[ç M; ¬K ?¬M M? m- K +kM; ç½ i" T K½B i?"M? i?!B [m2M- F?¬M; +! B /WM; +?•M M?bMX

@ LÆB ç! H` S `Bb h?€M? Jšm pB M çB b Q\

E?B ¬ i¬ çB [m i`mM; i•K i?“M? T?® S `Bb- h` M; .m M?bM i?’v K°i iÁ ;B€Q ç Q
T?QM; +€+? :Qi?B+X K†+ /M ?„M /®i ç` Hw- i? M?QM; ç®B pÈB S `Bb h?€M? J
oB+iQ` >m;Q pšM #B i çQÊ+X

h–M >mv M ",M; ;"i ç–m- M|B `^M; ,

@ æ9M; `²B- h` M; .m - M;“v K B +?9M; i +MM; iÈB MÆB ç| t2K çB b Q\

S `Bb H` K°i i?“M? i?’ H½M; K¢M- i`“M M;”T +ªK ibM?- p¬ Hm”M H” M;Q`B [m®+ ;
F?¬M; F?Q M`v M?B K ç MX h–M >mv M ",M; +kM; F?¬M; M;Q¢B H X L”M; +kM; H
i v- /¢Q #QÊ+ i`QM; +€+ ? K M?ÄX

"[,M FB m S?€T +kM; +MM; M´B / M? pÈB #[,M FB m h`mM; - Km b„K +”M; H” +|
1Hvb22b- h–M >mv M ",M; i¢B Gm•M æ¬M +¬M; i€+ i?B i F +?•m #€m- K¶B +m®B
M;“vX aQ b€M? pÈB KQ /–K ~K QÈi +O Gm•M æ¬M- S `Bb F?¬M; M;?B M;ì +”M; ?

@ æQÊ+- M;“v K B +?9M; i çB t2K- >Q”M; S?O + - ?bM? M?Q #€M ç’m ;B€H” p”Q

h` M; .m iW H9+ M;?o i?¬M; bm®i K’m +?®i- ç®B pÈB H–M #€M ç’m ;B€ M`v F?¬M

@ h` M; .m - çWM; M|M; ;B"M- +?mv M M`v F?¬M; K„+ KÈ ;b iÈB M?- b m M`v +|
M?[M; i?S M`vX

h-M >mv M ",M; M?bM i?'v >Q`M; S?O o•M çB ` - h` M; .m pšM +| +?9i`-m `o F?-
h` M; .m - H M iB M; M O B K°i T?2MX

@ E?¬M; T?ªB iS+ ;B"M- +?ŠM; [m i`QM; HÁM; +| ?ÆB bÊ- M?QM; K`- F?¬M; M|
""M? S?B b) ç M M? M? i?¬B- #m´B i®B +?9M; i +MM; ,M +ÆK- M;`v K B çB +?ÆB
?QÈM; ççQ H` çQÊ+X

h` M; .m H„+ ç-m- tm i M +kM; w M;?o K'i ?SM; ` F?ÄB ç-m- H-M ç-m iB M i?2C
M;Q`B- T?ªB çB +?ÆB i?"i i®i- F?¬M; +-M pb +?mv M #` T?€ bªM K°i i`,K M,K i`Q
i`9M;-ªM? ?QÎM; ç M i•K ibM? +O KbM?X hB M; M|B +O h` M; .m pW /Si- ÎT?
+Y - h` M; .m KÎ+Y M?bM ` - +?QM? H` K'v M;QÌB ""M? S?B- h` M; .m F?Q€i F?

@ æB i?¬B- ?¬K M v i•K ibM? H½Q iY F?¬M; i®i- çB ,M K°i #[i?"i M;QM M`Q5

hW i`QÈ+ iÈB ;Bì +?d +| M;QÌB i•K ibM? i®i KÈB KÌB F?€+?- i?|B [m2M +O h` M;
M;QÌB M;Q`B +Y HB +K„i M?bM M? mX

@ GQ H„M; H`K ;b\ æB i?¬B- b€M; M;`v K®i +€+ +?9 +S iMv w ?Qç i ç°M;- M;`v FB

h` M; .m i`M M "ç+? bQ K°i +?9i- çB ` F?ÄB T?ÁM;- ç|M; +Y T?ÁM; HçB- b m ç
`-v- çB ` M;Q`B /MM; +ÆK- M m F?¬M; M?Ð H9+ ?„M F?¬M; +| Î ç•v- M;QÌB /¼M
M?bM i?'v "ç+? bQ i?b M;`v K B i` M #€Q +?Q S `Bb b) ç,M; iBM i`QM; F?€+? bçM

"[iB + HÈM i`QM; HÌB +O h` M; .m +?QM? H` K°i [m€M ,M- M?QM; F?¬M; iB M M
+?QM? H` +€ M?2Q ?mM F?|B- bBM? ?"Q p` #€M? # Q- ;¼B `i M?B m K|M b9T- b
MQÈM;- b H / p` K|M M;¼iX

E +ª K|M ®+ b M ?Q`M; FBK +O L; h` M; .m +kM; ,M `²B- M?QM; i`QM; +ªK ;B€
K|M i?`i / tB M MQÈM; i` M çQÌM; +€B /Q oQÆM; T?K ;BªM; KÌBX L?QM; M?[M; i?
iQM? iB M- iB m ? i +O h` M; .m K°i M;`M b€m i`,K 1m`Q- h` M; .m /Si F?Q€i +
b m ç|ªQ M;QÌB ;|B M?[M; i?S +ÁM i?W HçB- K M; p +?Q "ç+? bQ iY ,MX

L;`v i?S ? B F?Q i`ÌB S `Bb i`QM; H`M?- b€M; bÈK h` M; .m p` h-M >mv M ",M; ç
i?€T 1Bz2H- M| çQÈ+ t•v /UM; p`Q M,K R33N- K` i?2Q 1Bz2H M^K i¼ Hç+ i` M [m
+?QM? H` K°i FB i i€+ +O ;BÈB FB M i`9+ bQ- +kM; H` K°i MÆB [m M i`¼M; M?'i
æSM; Î # M /QÈB i?€T 1Bz2H- M;-M; ç-m M?bM H M i?€T 1Bz2H + Q HÈM- K¼B M
M?Ä #û- i`QÈ+ FB h` M; .m iWM; iW +Y b´ K°i K¬ ?bM? i?m M?Ä +O i?€T 1Bz
tm®M;- H9+ ç| i?b F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;b- M?QM; p`Q H9+ M`v- ç®B K†i pÈB FB M
+?d +| i? +ªK i?€M i`Q im HQ`B M;QÌB i?"i H` T?QM; T?9X J` [mªM; i`QÌM; *? KT
1Bz2H- +| M?B m i?ªK +Ä t M? p` bm®B T?mM- +€+ ç¬B i` B ;€B i` M F?„Ti? ;BÈ
çM - h-M >mv M ",M; ç½ #Ä #Èi Mûi HçM? HMM; Î # M M;Q`B- F?¬M; M;WM; H¬B
ç¬B ibM? M?•M- H`K +?Q h` M; .m `mM; çMB ç„+ wX h-M >mv M ",M; p¬ +MM; [m
b m F?B iW [mªM; i`QÌM; \*? KT /2 J `b i`Î p - /šM h` M; .m çB iÈB h?€M? Jšm oB

ekdX *?QÆM; ekd , hB K æ² *´ LQÈ+ L;Q`BX URV

*?QÆM; ekd, hB K ç² +´ MQÈ+ M;Q`BX URV

L;m²M, oBTp M/ MXp

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

L;„K M;ÁB #9i i`B ?Q +O oB+iQ` h` /B2m- ;B€Q çQÌM; :Qi?B+ i`M M;"T w i?Æ-
FB M i`9+ ?mv ?Q`M; M?'i i`QM; H`+? bY- i ç`M- ?"M? H M; ;'T F?9+ - +Y b´ çB m
i`QM; M°B çQÌM; +ÁM +i +?S M?B m i€+ T?~K i`•M [mw Îi? F, Rj RdX æB p`Q

çdM? + Q # KQÆB # Kûi- M?bM M?[M; +€B i`K /`B ? B KQÆB #®M Kûi M®B pÈE
`mM; ç°M; - i`QM; M°B çQÌM; +U+ F€ K°+ Kç+- M; ?B K +~M i9+ KK+- F?¬M; +| i` M
H` €M? b€M; KÌªQ- HÁ2 HÁ2 M?`T M?€v- H`K +?Q M; QÌB i +| +ªK; B€+ KÆ K`M; -
æQÌM; - i?€M? Jšm oB M +| # i-M; - K`Î i-M; + Q M?'i- +?QM? H` i?€T +?m¬M; - iV
b€i iQ`M #° +ªM? ç T +O S`Bb- M; „K T?QM; +ªM? +O b¬M; a2BM2- M?bM iWM;
[m M i` M /ÁM; b¬M; a2BM2X

hW i` M ; €+ +?m¬M; çB tm®M; - h` M; .m M?bM i?'v çB m F?„+ i?Ov iBM? i`QM; -
Kti ?„M +?`M ç°M; - M?bM p T?Q h-M >mv M ",M; ?ÄB,

@ >mv M ",M; - T?Q iQÊM; FB - +| +?mv M ; b i? M`v\

a m F?B M?bM i?'v #S+ iQÊM; +?9 C2bmb #`ç|M; çBM? +? i i` M i?"T iU; B€- h?
p`Q M; U+ pÈB p Kti #B i?®M; - €M? K„i h?€M? Jšm `k tm®M; - /MM; €M? K„i p¬+M
i`QM; M; U+- p Kti p¬+MM; bBM? ç°M; - +?QM? M; QÌB çB m F?„+ #S+ iQÊM; M`v
i`QM; M|X

*?ŠM; [m H`K +?Q h` M; .m FB T bÊ H`- +kM; F?¬M; TªB H` #B m ?B M +O çB
M?bM tmv M i?'m [m M°B #° +O çB m F?„+- ~M +?S HBM? F?Q K`m iQK`i M²M
;B M K` iQM? - i?b ç•v H` i€+ T?~K Î i? F, KQÌB #®M KQÌB H,KX

E iW F?B h` M; .m #„i ç-m +?9 w iÈB ç² +´- iB T t9+ pÈB +´ p"i i`QM; MQÈ+- M?
çB` MQÈ+ M; Q`B Km +€+ #S+ i` M? t td T?~K- M?QM; # M i`QM; M?[M; i?S ç| - +
içB- +?Q /M +| - +kM; +?d +| +€+ HQçB #ªQ i?ç+? K` i?¬BX

J` çB m F?„+ M`v- M?bM i? M`Q +kM; ;B®M; M?•M HU+ H`K` - ç•v +?QM? H` i€+
ç-m iB M +| +?S HBM? F?Q- i`bM? ç° M²M; ç"K +O HBM? F?Q # M i`QM; - F?¬M
FB K +O h` M; .m +?9i M`QX

G-M M`v h` M; .m çB` M; Q`B- +?QM? H` Km®M #B i- # M i`QM; i€+ T?~K M; ? i
+| ~M +?S HBM? F?Q ? v F?¬M; - ?B M içB h` M; .m #B i çQÊ+- ç9M; H` M; ? i?m
;B€ i` +O çB m F?„+ M`v- +?d bÊ F?¬M; i?`T ?ÆM #`i +S i?S ;b K` ?„M +`i ;B[X

@ h` M; .m - M? F?¬M; #B i b Q\ æ•v +?QM? H` #ªQ p"i i`M pB M +O h?€M? Jš
F?„+ +O JB+?2H M; 2HQ H9+ ? B KQÆB H,K im´B ç´vX

h-M >mv M ",M; M?bM i?'v h` M; .m FBM? M; ç+ M?Q p"v- +QÌB +QÌB M|B` ,

@ L,K ç| i€+ T?~K M`v pW tm'i i? - HB M ;•v` Q M? ç°M; `i HÈM- K¼B M; QÌB F
tm'i b„+ M?Q p"v HçB +| i? tm'i` iW i` M i v +O K°i i? M? MB M ? B KQÆB H,K
H` i€+ T?~K iª bU ç m F?´ +O h?€M? Jšm i?`M? +¬M; M?'i iW i`QÊ+ iÈB M v- +kM
i`QM; çÌB +O ?„MX

L; ?2 h-M >mv M ",M; M|B i? - h` M; .m M?bM çB m F?„+ M`v- ?"M F?¬M; i? +-K
M; ,M +€+?- K M; çB m F?„+ K M; çB- çQ€M +?WM; M,K ç| HB M [m•M i€K MQÈ+ +
.o M?B M- ç•v +?d H` bmv M; ?o +O ?„M K` i?¬B- M?[M; +?mv M M`v +?d +| M; Q
h` M; .m F?¬M; Km®M H`K h`mM; Zm®+ K'i Kti ç M i? X

a m F?B`ÌB F?ÄB h?€M? Jšm oB M- h-M >mv M ",M; /šM h` M; .m çB iÈB #ªQ i
",M; ç½ iWM; iÈB MÆB M`v- M`M; #B i`ä MÆB M`v +| `i M?B m ç² +´ +O h`mM; Z
iÈB ç•vX

J¶B M; QÌB T?ªB iB m ? i b€m 1m`Q KÈB +| i? iB M p`Q #ªQ i`M; GQm`p2- H9+ M?
Kti h` M; .m +| +?9i F?| +QBX

æ| H` K°i #S+ .B æ` h•v S?QÆM; h`M? h?´ "B M æ² - M?bM T?QM; +€+?- h` M; .m
H` bªM T?~K +O i?ÌB F€ æ¬M >Q`M; i?`M? i? i?ÌB M?" æQÌM; - K` Ä # M +çM? M
hQÊM; p` >`M? *QÊ+ h,M; hQÊM; - ç m H` FB i i€+ T?"i; B€Q i?ÌB M?" æQÌM; X

æB p`Q pB M #ªQ i`M; M`v- [mª i?U+ ;B®M; M?Q ç M; Î h`mM; Zm®+- +Æ ?² i`i +ª ç
iW h`mM; Zm®+X

*| K°i H²M; T? H +?KT tm®M; K°i +€B K†i +?¢K M;¼+ - iW i? - M p”M +O M| - +€+
;BªM HQm HQ€i- F?Q i? ?²M M?B M- ?Q M; /½ K” i? - M #Q- ç| +?QM? H” i€+ T?~K
i`QM; MQÊ+ - Qi M?’i +kM; +| ;B€ + Q ?ÆM M,K i`,K M;”MX

J” +QM aQM; h?9 L?o FB - #®M +?•M +?¢K ç’i- +?|T çdM? ç½ K’i- KB M; H° ` ,M; M
pÈB €M? K„i +O h` M; .m - +?„+ +?„M ç•v H” i€+ T?~K i?ÌB F€ +m®B +O •M h?QÆ

h-M >mv M ",M; çB # M +¢M? h` M; .m F?¬M; #B i- h` M; .m M?bM M?[M; ç² +´ [
`’i iS+ ;B”M- M?[M; i?S FB `ä`”M; +?Q i?’v H” #` p†i K¢M? tm®M; - K” M?bM #S+
i`2Q i` M iQ`iM; - h` M; .m M?bM i?’v K” M;~M M;ÆX

h?¬M; [m [m M b€i HBM? F?Q i`QM; K„i- h` M; .m #B i- M?[M; i?S M”v- iQ”M #°
F?¬M; + - M T?ªB M|B- ç m H” /Q #¼M [m, T?QÆM; h•v /MM; b9M; ®M; +QÈT çB- Î M
MQÊ+ KbM?- i`QM; HÁM; h` M; .m tm’i ?B M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?| iªX

h?”i ` i?b p”i Î MÆB M”v- F?¬M; +?d i`QM; i`Q`iM; ?¢Q FB T FB +QÈT çB- K” +ÁM
K¢Q ?B K- i?W /`T h`mM; Zm®+ M°B HQ¢M- /MM; ;B€ iB M +U+ ` - #m¬M H”m iW

J” M?bM i?’v K°i Qi /m F?€+? M; Q`B h`mM; Zm®+ ç M; i?Q+? i?9 M?bM M;„K- ç M;
i?S ç² p”i i?m°+ p [m®+ ;B +O KbM?- i`QM; HÁM; h` M; .m ç M; i?-K K„M; KQ
#¼M i|+ çm¬B b K h? M? i`B m- K„M; ç M K„i çÄ K†i iQ i BX

@ E?¬M; M?bM- F?¬M; +| w M;?o 5

h` M; .m +| +?9i bmv M;?o ç-M ç°M- M m M?Q M?[M; i?S ç² +´ i`•M [mw M”v F?¬
#ªQ i”M; +O MQÊ+ M;Q”B +?Q /m F?€+? i? K [m M- h` M; .m +”M; ?v p¼M; M?
+O MQÊ+ M;Q”B- +| i? M^K i`QM; pB M #ªQ i”M; +O h`mM; Zm®+X

*?ŠM; [m h`mM; Zm®+ ?B M i¢B- /M ç½ T?€i ç¢i ?ÆM bQ pÈB i`QÈ+ FB - M?QM
çQÊ+ - M m M?Q +| i? ;B®M; M?Q MQÊ+ J„- K°i KbM? K°i +?Ê- +| H) +€B ;¼B H”
M?bM i?’v M?[M; i?S M”v- #ªQ #¼M ç€M? +QÈT i`B p”i i`ª H¢B +?Q h`mM; Zm®+X

@ a Q i? - ?QM2v- M?[M; i?S M”v +?QM? H” +´ p”i [mw ;B€- +?ŠM; H) M? F?¬M; p

h-M >mv M ",M; bBM? i`QÎM; Î >²M; E¬M; - H¢B /m ?¼+ K°i i?ÌB ;B M /`B Î MQÊ+ M
çQ¢M H`+? bY Î h`mM; Zm®+ M”M; F?¬M; `ä- +?Q M M F?¬M; ?B m i•K ibM? +O h

ek3X *?QÆM; ek3 , hB K æ² *´ LQÈ+ L;Q”BX UkV

*?QÆM; ek3, hB K ç² +´ MQÈ+ M;Q”BX UkV

L;m²M, oBTp M/ MXp

aQm i-K,

U%õöÇXÔU%õöÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ æ9M; H” [mw ;B€- M?+kM; `’i i?Q+?- M?QM; M? H¢B i?Q+? +?9M; M^K i`QM;
?ÆM- K” F?¬M; TªB M^K Î ç•v- M;QÆB F?¬M; `ä`²B- M?[M; i?S M”v- +?QM? H” #

h•K ibM? h` M; .m FQ+? ç°M; - iB M; M|B `’i HÈM- #®M T?Q `’i M?B m /m F?€+? H
K†i M?[M; M;Q`B M”v H° ` p i`-K iQ- h` M; .m M|B H`B M”v- H”K +?Q M°B i•K +C
K†i F?¬M; +ÁM p K†i ?QM; T?’M M[X

@ h?”i tBM H†B- .m - 2K F?¬M; #B i M?[M; +?mv M M”vX

h-M >mv M ",M; M?bM i?’v #° /€M; FQ+? ç°M; +O h` M; .m - +| +?9i €v M€v +?Q M

@ > ? - +?mv M M”v F?¬M; HB M [m M iÈB 2K- F?¬M; +| +?mv M ;b- +?9M; i çB i

h` M; .m +Q`B ¬K h-M >mv M ",M; - i v TªB ç†i H M +€B 2Q K K K¢B +O M”M; - /
F?ÄB #ªQ i”M;X

@ æ9M; `²B- >mv M ",M;- Î S `Bb M"v +| +Y ?"M; ç² +´ F?¬M; \ :B®M; M?Q hm .m
+?mv M #m¬M #€M M?[M; +´ p"i ç†+ #B i\

a m F?B çB ` F?ÄB #ªQ i" M;- i`QM; HÁM; h` M; .m F?) ç°M;- M m M?Q i`QM; K„i
çQÊ+ HB M? F?Q i`QM; i€+ T?~K M; ? i?m"i +O M; QçB [m®+- içB bçQ F?¬M; ç"Q
*?d +¬M H" +´ p"i- i?b b) +| +?9i HQM; çQM;- M|B F?¬M; +?WM; +| K°i Qi +´ p"i i`•
æ`M? Zm M; EB K +O h` M; .m H" K°i i`QM; b® ç| - +kM; F?¬M; T?ªB ç"Q çQÊ+ i`

@ hB K ç² +´ \ 1K F?¬M; #B i- ç 2K bmv M; ?o5

h`QÊ+ FB h¬M >mv M ",M; F?¬M; [m€ +?9 w iÈB M?[M; i?S M"v- M; ?2 h` M; .m M
#¶M; M?B M M|B ` ,

@ 1K M?È `²B- ?bM? M?Q Î F?m T?® i?S b€m +| K°i +€B- # M i`QM; #€M K°i Qi ç²
+?9M; i çB M?bM K°i +?9i\

a m F?B h¬M >mv M ",M; M|B tQM;- M|B iB T K°i +•m,

@ L?QM; h` M; .m M - 2K F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? ç| H" +Y iB K ç² +´ ç•m

h` M; .m #B i i•K ibM? +O KbM? ?¬K M v F?¬M; i®i- ªM? ?QÎM; ç M h¬M >mv M
+ªK i?´v F?¬M; i®i- H" T iS + /„i i v h¬M >mv M ",M;- M|B,

@ E?¬M; +| ;b- +?9M; i çB t2K K°i +?9i- /M b Q h?€M? Jšm oB M p" i?€T 1Bz2H Î
M?Q +?9M; i çB /çQ p"vX

E?m T?® i?S b€m Î S `Bb çQÊ+ ;¼B H" G¬ a•K "ªQ E?m- Î ç•v +| +Y ?"M;- `çT +?E
M"v +kM; +| K°i +¬M; pB M HÈMX

Í MQÊ+ S?€T +| `i M?B m ?¼+ pB M- ?¼+ pB M FB M i`9+ - M? bo- F?Q€M; p"i p"
pB M MQÊ+ S?€T ç M; i?ªQ Hm" M pB + M M KÎ `°M; +¬M; pB M Î G¬ a•K- ?ÆB i?Î

"•v ;Bì #¼M h` M; .m ç M; Î F?m i?S KQÌB b€m- T?ªB çB ?ÆM MY ;Bì- KÈB ibK
h¬M >mv M ",M;X

.U i?2Q HìB ;BÈB i?B m #`M; iB M; M? +O i" B t M; QìB S?€T- MÆB M"v +U+ F€
bo i?QìM; ? v HmB iÈB- ?„M F?¬M; #B i MÆB M"v +| ç² +´ ;b- M?QM; #B i Î MÆB
bY H•m çÌBX

L„K i v h¬M >mv M ",M; çB ;B[M; ½ iQ çQìM; i`QÊ+ K†i M?B m M; QìB- h` M; .m +
F?¬M; +| i?€T 1Bz2H- E?ªB >Q" M J¬M- h?€M? Jšm oB M- +kM; F?¬M; +| +ªM? p"
HçB +| #`B i`Q p" ?QÆM; p` F?€+- T?€i T?QM; ibM? H½M; KçM +O S `BbX

> B # M çQìM; T?® H" M?[M; +Y ?"M;- T?QM; +€+? FB M i`9+ +| p +´ çB M- H"K
H¬B FûQ h¬M >mv M ",M; çB /çQ iWM; M?"X

h¬M >mv M ",M; +¬K H'v K°i #S+ iQÊM; ;¶ J°+ L; šm E€ L; ° Ew- M?bM p T?Q h` M
?B M ` p ?QM; T?'M,

@ h` M; .m - M|i ?"i ç€M; v m

@ Jm 5

h` M; .m ;"i ç¬m- ?„M F?¬M; #B i KbM? çB iÈB MÆB M"v H" ç9M; ? v b B- #îB pb
iB K ,M p†i- T?¬M HÈM +kM; +| p`B ç² p"i i?9 p`- K†+ /M +| M?[M; #S+ i` M? #„+
i?m"i p,M ?| i?ìB F€ S?K+ >QM;- M?QM; `ä `M; F?¬M; ççi iÈB v m +¬m +O h` M
æB /çQ M?B m ;Bì M?Q p"v- h` M; .m F?¬M; +| +?9i i?m ?Qç+? M"Q- M?QM; i`Q
M?Ä +?Q h¬M >mv M ",M;X

@ J FB T- içB b Q i M >BiH2` FB - F?¬M; H"K +?Q S `Bb #` M´imM; H M\

a m F?B h` M; .m çB ` F?ÄB K°i +Y ?"M;- i`QM; HÁM; iS+ ;B" M #'i #bM? K„M;- M
h`mM; Zm®+ €+ M?Q p"v- i M >BiH2` FB +kM; iWM; +?B K HoM? S `Bb- içB b Q ?

oW `²B M;?2 +QM K +?O +Y ?"M; 2Q i?MM; T?B FB M|B ` - +QM çQÌM; M"v çQÊ
b€m- i`ªB [m ? B H-M i? +?B M- M?QM; F?¬M; #` +?9i i'M i?QÆM; M"Q- çB m M
K'i i?,M; #^M;X

*MM; bQ b€M? pÈB >BiH2` +| K°i +?9i F?Q +?'i M;? i?m"i- v m i?Q+? FB M i`9+
L?"i "ªM ç9M; H" [m€ ?ç iB MX

@ h` M; .m - K m ç M MÆB M"v t2K- # M i`QM; +| `i M?B m ç² +O h`mM; Zm®+ X
E?¬M; i? M"Q M;ì çQÊ+- b m F?B M;?2 h-M >mv M ",M; F m H M- ?„M ç M; çB ç^M
?Q" M iQ" M F?¬M; +ÁM #° /€M; O `O M?Q H9+ M½v X

@ V- ç9M; H" i? X

h` M; .m çB p"Q i`QM; iB K ,M- [mûi K†i K°i pÁM;- /B M iQ+? +O ?"M; M"v F?¬M
/½v- K" i`QM; ç| #`v `i M?B m ç² p"i +O h`mM; Zm®+- /o M?B M- K" H9+ h` M; .m
M?QM; ç² p"i M"v +?d çQÊ+ ;¼B H" ?"M; K„ M;? - TªB #B i`^M;- h`mM; Zm®+ H"K
M"v X

*| `i M?B m ` F?€+? M;QçB [m®+ ` p"Q- M?bM i?'v M?[M; ?"M; K„ M;? iBM? tªQ
p H"K F, MB K- H9+ i`Î p MQÊ+ ?Q" M iQ" M +| i? F?Q2 F?Q M; pÈB #çM # - #ÎB
?"M; K„ M;? M"v +| pB itm'i tS #^M; iB M; M?- +?Q M M M|B `ä tm'i tS +O M?[M

Zmª M?B M- ç9M; M?Q /U çQ€M-h` M; .m +~M i?"M T?•M #B i K°i H-M- M?[M; ç²
içB +?¶- F?¬M; TªB H" M;QìB MQÊ+ M;Q" B F?¬M; ?B m p,M ?| +O h`mM; Zm®+
+?mv M ç"Q #ªQ +O h`mM; Zm®+ i` M 1# v- M?bM i?'v M?[M; i?S ?"M; ?| iBM?
çQÊ+X

*ÁM [m-v F?€+- #`v #B M pk F?Q HçM? +O \*?•m •m i?ìB h`mM; *´- #`v ` `i M?B n
+?B M +?Mv- +?B M T?O p" +mM; i M- M?QM; Î i`QM; K„i h` M; .m - +?Q /M F?¬M
M?bM ` M?[M; i?S M"v- iQ" M #° H" ?"M; K„ M;? ?B M ççBX

Í ? B # M ?"M? H M;- +| M?B m iO T? H #` F?| HçB- # M i`QM; #-v `i M?B m ?
;B - +| [mçi ;B'v p" ç² i` M; çB K +O L?"i "ªM- K" i` M M?[M; [mçi ;B'v ç|- +| p) s
` ?bM? i?S+ FBM? /Q M? ttt tm'i ?B M Î L?"i "ªM iW `i bÊKX

h`QM; M?[M; iO T? H M"v +| +| +€+ #°i HY ç½ +k- i?"K +?Q +ª b9M; HK+ +´ +kM
ç`B b M; #°i HY - ç M; #`v ` Î K°i MÆB F?€+X

L?[M; i?S M"v h` M; .m +~M i?"M [m M b€i K°i H-M- +?ŠM; [m ç½ H"K +?Q ?„M i
ç½ T?€i ?B M- M?[M; p"i M"v H" ?"M; K„ M;? ?B M ççBX

ekNX *?QÆM; ekN , hB K æ² *´ LQÈ+ L;Q"BX UjV

*?QÆM; ekN, hB K ç² +´ MQÈ+ M;Q"BX UjV

L;m²M, oBTp M/ MXp

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

*| M?[M; i?S M?bM iW # M;Q" B- h` M; .m F?¬M; +€+? M"Q T?€i ?B M ` MB M ççB
F?B [m M b€i M?[M; i?S M"v #^M; HBM? F?Q- h` M; .m F?¬M; M;?o iÈB- b€+? ;Bª
M?Q i? \

æB p"Q # M i`QM; i"M +MM; +O +Y ?"M;- +ÁM +| K°i +?9i i€+ T?~K M;? i?m"i p,M
M?QM; #°i K„i M?'i +?QM? H" #S+ i` M? +O . oBM+B- M?QM; /MM; K¬M; M;?o +k

J" # M /QÈB +O #S+ i` M?- pW M?bM H" #B i H" FB m /€M; +| iW i? F, KQìB i€K
i`2Q iQìM;- +| çO FB m /€M;- +| +?WM; M,K b€m +?K+ +€B- Î # M M;Q" B K†i +O
M?Ä- T?Q i` M;?B `ä ;B€ iB MX

@ \ *€B M"v F?¬M; i 5 i`mv M +QTv iW
h` M; .m +?d +?d p"Q F?®B M; •M HB M i`QM; iO i?Ov iBM? - M?bM p"Q i`mM; MB
@ sBM ?ÄB M? +| i? M; ?2 ?B m iB M; M? F?¬M; \ G`K ÆM ç2K F?®B ç² p"i M"v`
@ .o M?B M +| i? M; ?2 ?B m- iB M bBM? - `i pmB çQÊ+ ; B9T M; `BX
o` i`mM; MB M M?Q M?½ H ç° M"v +9B M; QÌB +?"Q h` M; .m - H'v K°i +?m¶B +?
[m¬v i?Ov iBM? ` - H'v F?®B M; •M HB M çQ +?Q h` M; .m t2KX
o` i`mM; MB M M"v i M H" G¬B L†+- iW çÌB i' T?K +O ?„M- i?b +Y ?"M; M"v ç½ i²
K°i i? F,- G¬B L†+ +kM; çQÊ+ +QB H" i?QÆM; M?•M ç² +´- iW H9+ h` M; .m pW
iÈB ?„MX
hW F?B iB M p"Q i? F, ? B KQÆB K®i- bS+ iB m i?K +O h`mM; Zm®+ i,M; H M-
M; Q" B- F?¬M; +?d +| K¶B M; QÌB L?"i "aM` i v ?"Q T?| M; - +| `i M?B m i?QÆM; M
M M ?B M i¢B +kM; ?¼+ çQÊ+ p" B +•m >€M M; [- /MM; ç +?"Q ?ÄB M?[M; F?€+? h
æQÆM; M?B M h` M; .m F?¬M; #B i +?O [m€M ç€M? +?O w ; b H M M; QÌB ?„M- M?
F?®B M; •M HB M M"v K" i?¬BX
h` M M; •M HB M M"v H" i` M; bS+ K"m #¢+?- M?QM; pb ¬tB ?| M M ?ÆB aK ç¢K- +
H" +| K°i ç² €M- +| # K"m H", K"m ?²M; - K"m ç2M- K"m p" M; - T?Q i` M çB m F?„
i? F, KQÌB i€K- ?bM? iQÊM; +U+ F€ +?•M i?"iX
h` M; .m M?bM M; •M HB M K°i H9+- M?bM iW # M; Q" B `i +?•M i?"i- `i #ûM M?c
; B M i¬B [m K" i`ÎM M ; BÁM / pÐ- t2K` #aQ /QÐM; `i i®i- /o M?B M- #ÎB pb M
@ > B p¢M 1m`Q\
L?bM T?~K +?`i i?b ç9M; H" i?QÊM; ; B B- h` M; .m F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v- ?„M
F?®B M; •M HB M M"v +| HBM? F?Q- M?QM; +?ŠM; [m +?d H" K"m i`„M; K" i?¬B-
ç"KX L|B K°i +€+? F?€+- ; B€ i` F?¬M; + Q H„KX
o`Q i?ÌB E? M; >B p" *"M GQM; +'K ; B Q HQm #m¬M #€M pÈB h•v .QÆM; - +?Q M
+kM; H" #bM? i?QÌM; - M?QM; M; •M HB M H¢B +| ; B€ ? B p¢M 1m`Q- pÈB h` M; .m
i`QM; M; ? - /M ç•v +?d +´ p"i- M?QM; F?¬M; +| ; B€ + Q M?Q p"vX
@ o"i M"v +| i? ; B aK ; B€ K°i +?9i F?¬M; \
h` M; .m M?2Q M?2Q K„i- M?bM G¬B L†+ ?ÄBX
G¬B L†+ M?9M #a p B K°i +€B- H„+ ç-m M|B,
@ L; - F?¬M; çQÊ+- p` iB M bBM? M"v- p"i M"v H" /Q i' T?K i HQm H¢B- Qi M?`i +
@ J FB T- i¢B b Q H¢B M|B i?QÆM; M?•M i`QM; MQÈ+ H" ; B M i?QÆM; \ h M M"v
M? - i M G¬B L†+ M"v ç9M; H" [m€ i`BX
h` M; .m pW M; ?2 G¬B L†+ M|B iB M; M? K M; i?2Q •K M; [+O S?€T- HB M +?Y
+?WM; i M M; QÌB S?€T M"v [m€ tªQ i`€X
@ æQÊ+ `²B- M m H" +O i' T?K HQm H¢B- [m•M iY F?¬M; çQ¢i bÎ i?Q+? +O M; Q
iB T iK+ ; B[H¢B H"K F, MB K çBX
h` M; .m H„+ ç-m çQ M; •M HB M +?Q G¬B L†+- ?„M iÈB ç M?†i iB M M; ?B- +kM
p"i M"v i`QM; MQÈ+ +?d +| ; B€ F?¬M; iÈB KQÌB p¢M- KbM? Km ÎMQÈ+ M; Q" B ?
b Q\
@ L; - iB M bBM? - M|B i?"i pÈB M; `B- ; B€ iB M M"v pŠM +| i? i?QÆM; HQÊM; - iE
çQÌM; - +kM; ?B p¼M; M; `B Km M|X

G¬B L†+ M?bM i?'v #B m i bM? /Q /U #'i [mv i +O h` M; .m - #B i? B p¢M 1m`Q ç½
+O ?„M ?B m çQÊ+- /M p"i M"v H" ç² +´ i? F, KQÌB i€K- KQÌB +?QM- M?QM; Î*?•
;B€ iB M +kM; F?¬M; + Q H„K- + Q i?'T +kM; F?¬M; pQÊi [m #®M M,K M;"M 1m`Q
@ E?¬M;- F?¬M;- F?¬M; i? M|B M?Q p"v- M m M?Q i' T?K +O M;"B #B i M;"B #€M
M;"B H" çS +?€m #'i ?B mX
h` M; .m M; ?2 G¬B L†+ M|B i? - i`QM; HÁM; +QÌB i?¬K- +?QM? çB m M"v- ç½ H"K
M v i M ? i- /Si F?Q€i ç2K M K M?•M M; QÌB S?€T M"v H"K i`Á iB m F?B MX
h`QÊ+ FB h` M; .m M; ?2 M|B [m - M; QÌB MQÊ+ M; Q" B iW i`QÊ+ iÈB ;Bì F?¬M; ç2
M m M; QÆB F?2M K +O ?„M ç T- Km®M T?€i bBM? p'M ç pQÊi [m€ [m M ? ?[m
iS+ M´B +€m pÈB M; QÆB- #•v ;Bì M?bM H¢B- ç9M; H" M?Q p"vX
h` M; .m /MM; iB M; M? M|B ` - G¬B L†+ +kM; F?¬M; M; ?2 ` w K„M; +?YB +O ?„
@ J°i p¢M 1m`Q- iB M bBM?- ç•v ç½ H" ;B€ i?'T M?'iX
h` M; .m H„+ ç-m- ?„M F?¬M; i?"i bU +| ?SM; i?9 pÈB K|M ç² M"v H„K- M m M?Q
i`Î p MQÊ+ +| i? #€M çQÊ+ pÈB ;B€ K°i i`,K p¢M M?•M /•M i - h` M; .m b) t2K tûi
;Bì +? M? H +? iÈB K'v p¢M M?•M /•M i - pšM Km®M Km M| - +?„+ +?„M h` M; .m
æ9M; p"Q H9+ Km®M +U imv i- +?Êi h` M; .m M?È iÈB K°i +?mv M- KÎ KB M; M|B
@ o"i M"v +?9M; i T?ªB i?ªQ Hm" M b m- tBM ?ÄB i`QM; +Y iB K +O M;"B- +?ŠM;
b Q\ *ÁM M?[M; +´ p"i +| MB M ç¢B t tQ ? v F?¬M;\ >Q†+ H" i` M? +k #` ?Q ? Q-
"¶M; M?B M h` M; .m M?È iÈB- ÎS? M; B pB M i?QÌM; tmv M +| M; QÌB +¬K ç² +´
+QM çQÌM; M"v +kM; ;B®M; M?Q S? M; B pB M- M|B +?QM? t€+ H" +m°+ b®M; M;
/ +?`m- +?Q M2M T?ªB +| M; QÌB ç2K ç² p"i iÈB #€MX
@ L; - F?¬M;- iB M bBM?- M;"B ç M; pk M?K+ i ç'v- T?ªB #B i`^M;- +Y ?"M; +O
i?m"i HÈM M?'i ÎS `Bb M"v- çQÆM; M?B M F?¬M; +?d +| M?[M; i?S M"v- Îi`QM; F
T?~K +| ;B€ i`X
*| i? H" /Q h` M; .m #B m ç¢i F?¬M; +?QM? t€+- H"K +?Q p` +?O +Y ?"M; M; QÌB
FQ+? ç°M;- +?d ` b B H-K +O h` M; .m - i`QM; KB M; i?dM? i?QªM; H¢B M|B K'v
@ hB M bBM?- i M; ?o H" M;"B ?B m H-K w +O i - i M|B H"- ç² p"i ÎMÆB M"v i F
?"M; +O M;"B +| i?S K" i i?Q+?- iB M ç®B pÈB i F?¬M; i?"M? p'M ç X
h` M; .m M; ?2 iÈB M?" F?Q +O +Y ?"M;- i`QM; M?'i i?ÌB- €M? K„i b€M; H M- c
M?[M; i?S i®i- imv i ç®B F?¬M; #`v i` M F - K" çQÊ+ çti i`QM; F?Q ?"M; ?Q†+ i c
HÈM #ªQ #®B- h` M; .m ç m çti i`QM; ?¬K M;-KX

ejyX *?QÆM; ej y, :QÆM; æ²M;X URV

*?QÆM; ejy, :QÆM; ç²M;X URV

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i-K,

U%œœÇXÔU%œœÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

h` M; .m +kM; F?¬M; #B i ç| +| TªB H" i?|B [m2M +O +?O +Y ?"M; M; QÌB S?€T

a m F?Q M|B `ä w +O KbM?- h` M; .m H'v K°i iîi? p"m; +O M;•M ?"M; h?Kv ao
i`QÊ+ K†i G¬B L†+- +?Q ç®B T?QÆM; #B i i`B +?QM? +O KbM?- M M #B i i`QM;
1m`Q X

G`K K°i M;Q`B #m¬M #€M Î S `Bb b-K m'i M¬v- H`K b Q H¢B F?¬M; #B i i'K i? p
.m H` ;b +?S\ a m F?B M?bM i?'v i'K i? p`M;- +QM K„i t M? +O G2MMQ H`T iS+
+mM; FQM? ?ÆMX

J`v M,K [m - i?` i`Q`M; i€+ T?~K M;? i?m`i /-M 'K H M- M?QM; M;Q`B +| M?½M H
/M M;Q`B Km ç² +´ +QB iB M M?Q `€+- +kM; /-M i`Î M M F?| iQM?- i?`B çB K Km
KbM? M;QÐM; K°- +kM; K M; i?2Q ;B€K ç`M? bQ- K` F?€+? M?•M M?Q h` M; .m
K°i p¢M 1m`Q- ç9M; H` F?¬M; ;†T M?B m H„KX

h`QM; MQÊ+ M?Q i? - Î MQÊ+ M;Q`B +kM; i? - +?Q M M ? B K„i +O G2MMQ H9+
+-m +?Q #S+ i` M? +O . oBM+B i`QM; +O iB K H` i?"i- b m ç| #ªQ h` M; .m Km

@ o` iB M bBM? M¬v- ?B M i¢B M?[M; i?S i`QM; iB K- ç m H` i€+ T?~K M;? i?m`i
t tQ - M;`B +| i? M?bM H¢B K°i +?9iX

@ - +?Q /M H` i? - M?[M; p`i M¬v i F?¬M; i?Q+?X

a m F?B h` M; .m M;?2 +?O iB K M|B p`v- K'i ?SM; H„+ ç-m- +?m`M #` K M; h-M >
+Y iB K M¬v H` +Y iB K +m®B +MM; i` M +QM çQ`M; M¬v- M?QM; i`,M; Î MQÊ+ M
i`QM; MQÊ+- Km®M ç`Q K°i i?S i®i- +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +|X

@ B- iB M bBM?- tBM /WM; #QÊ+5

L?bM i?'v h` M; .m K M; M[ M?•M +O KbM? `B çB- G2MMQ b®i`m°i- +?ŠM; [m
/®B h`M; .m K°i +?9i- #€M #Êi p`B K|M i`QM; +Y iB K çB K` i?¬B- ?B M i¢B #B
F?¬M; v m i?Q+?- çQÆM; M?B M ?„M b) tm`i i?S i®i` X

@ •M\ *| pB + ;b b Q\

h` M; .m [m v ç-m H¢B M?bM p T?Q G2MMQ- i` M K†i?B M` MK +Q`B M?“M M
H•m- M?QM; +kM; #B i- H`K çQÊ+ +?O iB K ç m ç½ i?“M? iBM?- +?Q M M T?ªB #
i®i- imv i ç®B F?¬M; ç†i i`QM; +Y iB KX ç¼+ i`mv M KÊB M?“i i¢B X

>B M ;B` G2MMQ +kM; F?¬M; /€K +?ÆB +?B m ;b M[ - #ÎB pb h` M; .m +?QM? H`

@ G` M?Q i? M¬v- iB M bBM? T?m M?•M- M m +€+ p` i?"i bU Km®M Km - i b) /ŠM
i` T?K i +`i ;B[- i + K çQ M- ç•v ç m H` M?[M; i€+ T?~K M;? i?m`i +| ;B€i`X

h` M; .m ;"i;"i ç-m- M|B ` ,

@ h®i H„K- ?v p¼M; i` T?K +O M;"B i?"i bU +| ç² +`i ;B[- b) F?¬M; ç +?9M; i i?'i

@ J`B ? B p` +?`K°i +?9iX

G2MMQ çB ` F?ÄB +Y iB K- b m F?B çÊB h` M; .m p` h-M >mv M ",M; çB ` M;Q`
/ŠM çQ`M; +?Q h` M; .m p` h-M >mv M ",M;- çB iÊB ç-m T?®- H¢B çB p`Q K°i M;ä

h M G2MMQ KÎ +Y iB K #m¬M #€M- h` M; .m +kM; F?¬M; bÊ ?„M çM M;?`+? /®B i
M,K T?9i- çB p`Q K°i +,M M?“ M?Ä +| ? B i-M;X

EB M i`9+ Î ç•v +Q +?9i ;B®M; M?“ +`T #®M Î "„+ EBM?- ç m +| FB M i`9+ +´ tQ Î
+`m M?Q T?O ç - imv F?¬M; HÊM- M?QM; +kM; ?Q H iBM? tªQ- +?d bÊ Km®M t•
+kM; ``i F?|X

@ æ•v H` /Q i` T?K i HQm H¢B- ? B p`- K`BX

a m F?B G2MMQ KÎ +Y ` - ``i i?•M bo K`B h` M; .m p` h-M >mv M ",M; çB p`QX

æ•v +kM; H` H-M ç-m iB M h` M; .m çB p`Q i`QM; M?“ +O M;Q`B M;Q¢B [m®+-
HQ¢B i` M; i`Q iBM? tªQ i`QM; M?“ ?`T /ŠM- imv ç² i`QM; M?“ ``i iBM? tªQ M?QM;
iQ`M; +?Q iÊB M;„M iO- ç m çQÊ+ H`K #^M; i?O +¬M;- i?"T T?¬M #„i K„iX

hW p€+? iQ`M; +?Q iÊB i`-M M?“- +kM; +| K°i Qi #Q+? ?¼ K`m i®B M?¢i- +?Q i?'
H`+? bY H•m /`BX

@ > B p`- # M M"vX

G2MMQ KÌB h` M; .m p` h-M >mv M ",M; çB tmv M [m H-m K°i- çB p`Q i`QM; M?"

@ •M- i-M; ?-K M;-K\

h` M; .m çB p`Q M?" b m- M?bM i?'v G2MMQ /MM; K"i K½ T?S+ içT KÎ F?| K°i +€
F?ÄB b€M; H M- i`QM; M°B i•K `i +?Î KQM;X

*| i? ç•v H" ?-K i`€M? MçM i`QM; ç M?" i? +?B M- +?Q M M i-M; ?-K M"v +U+ b•
i€K Kûi- M?QM; +€+? K¶B Kûi- ç m +| K°i +?B + ç M €T iQÌM;- €M? b€M; `i b€M
i?-M; ;B| `i i®i- +kM; F?-M; +ªK i?'v #U+ #°BX

a m F?B iB M p`Q i`QM; i-M; ?-K- h` M; .m T?€i ?B M- i-M; ?-K M;-K M"v +ÁM
+'T #®M Î ",+ EBM?- +| /B M iQ+? F?QªM; M,K b€m KQÆB Kûi pm-M;- ?ÆM M[#
T?ÁM;- i`QM; K¶B T?ÁM;- ç m +| K°i çQÌM; i?-M; ;B| ç i`€M? ~K QÈiX

@ hB M bBM?- iQ"M #° ç m Î ç•v- ç m /Q +? p` i' T?K +O i +'i +?S - ?v p¼M; M;"
v m i?Q+?- p` T?m M?•M M"v +| i? M;²B Î ç•v m®M; K°i Hv +` T? - Î ç•v +€B ;b i +

h?ÌB çB K G2MMQ M|B iÈB ç•v- M;[F?Q i?"T T?-M iU K½M- ?„M +kM; F?-M; M|B /
iQÌM;- +| +?S K°i #bM? +` T? X

h` M; .m H„+ ç-m- t2K` i M G2MMQ M"v F?-M; #B i +€+? #ªQ i²M ç² +´- +` T?
b) t•K ?çB ç M im´B i?¼ +O ç² +´- M?QM; ç•v H" +?mv M +O M;QÌB i - KbM? F?-
ç-m- iB T M?"M K°i # Q i v i`„M; +O G2MMQ çQ - çB p`Q i`QM; +,M T?ÁM; +| +´ p

:B M T?ÁM; ?B M;BÌ +O ?„M- H" ;B M T?ÁM; HÈM M?'i- i`QM; T?ÁM; #`v ç-v +€
çQÆM; M?B M- +?d H" ç² +´ /MM; i`QM; M?" +O M;QÌB M;QçB [m®+ - b„+ i?€B T?
ç| - +ÁM #`v p`B K°i ç² M?ÄX

J` G2MMQ +kM; F?-M; [m€ [m M i•K #ªQ /QĐM; ç² +´- i` M K†i #`M ç m /U i?2Q F
iMv iB M- +| ç²M; ?² Î i? F, KQÌB #ªv KQÌB i€K- ç Q FB K F?-B ;B€T +O i?ÌB h`r
ç| +ÁM +| #BM? F?Q +O h`mM; Zm®+ +´ ççBX

*?d M?[M; p"i M"v- i` M # K†i +O M?[M; +€B ç²M; ?² FB - ç m +| /'m p i;d bûi- h
ç-m- imv M?[M; i?S M"v ç m H" ç² +´- M?QM; HBM? F?Q # M i`QM; +U+ F€ KÄM;
M;?o [m€ HÈMX

E€ i?"i h` M; .m F?-M; #B i- M?[M; p"i M"v /Q i' T?K +O G2MMQ i?m çQÊ+- +kM
+O ?„M- G2MMQ ç½ iWM; ibK M;QÌB t2K tûi [m M?[M; i?S M"v- M?QM; ;B€ i` F?
ç€M; ;B€ #^M; ?"M; K„M;? ?B M ççB- bÎ /o F?-M; +| tY Hw bç+?- +?d H" pb ?„M K
i?-BX

oW `²B h` M; .m çQ ` - Km®M t2K M?[M; i?S +| H`+? bY H•m /`B K" i?-B- +?Q M
h` M; .m t2K- F€ i?"i ?„M +kM; F?-M; +| ¬K # Q M?B m ?v p¼M;X

@ h?U+ tBM H¶B- iB M bBM?- p"i M"v /Q i' T?K i + 'i +?S - pšM Hm¬M ç Î MÆB M iªM; ç€ FB p" ;QÆM; ç²M; ç m çQÊ+ H'v +MM; K°i +?¶X

h` M; .m M;?2 tQM; HB M i?'i p¼M; - /U i?2Q i?mv i T?€T +O G2MMQ- i'K ;QÆM ç M iW #¼M +QìM; ç¢Q M,K ç!- +QÊT çQÊ+ Î i`QM; +?M KB m Î h`mM; Zm®+- #Î i'K ;QÆM; M"v- M!B F?¬M; +?WM; ç² +?ÆB M"v çQÊ+ K°i p` ?Á i?QÊM; ;BÄB i v I

L?QM; pb ç-m iQÊM; T?"i #` i`M T?€ [m€ M;?B K i`¼M; - h` M; .m F?¬M; i? ibK M[+?M KB m Î h`mM; Zm®+ M?B m M?Q p"v- ?„M +kM; F?¬M; +! i? HU+ ç çB i? çQÊ+X

"i ç„+ /o H„+ ç-m- h` M; .m H'v i`QM; i v ? B M; "M 1m`Q- çQ +?Q G2MMQ- b m ç p`Q K°i +€B #¼+- ?ÆM M[+ÁM ;!B F„ i'K ;QÆM; #^M; K'v HÊT F?,M i v- bÊ Kti F

a m F?B ;B Q /`+? tQM; - G2MMQ +kM; çQÊ+ #B i i M +O h` M; .m - i?'v h` M; .m +€B ç-m T?Q iQÊM; T?"i FB - KÎ KB M; M!B ` ,

@ h` M; iB M bBM?- +?ŠM; H) M;QÆB Km®M M! b Q\

@ ?- F?¬M; - i F?¬M; +! ?SM; i?9 pÈB i?S M"v- M?QM; i T?ªB +?KT K'v i'K ?bM? \ M! +?Q #^M; ?[m Q i?Q+? M!X

GBM? F?Q i`QM; T?Q iQÊM; T?"i `i KÄM; - +°M; i? K Î # M M;Q`B F?¬M; M?bM ` F?€+ ;b K°i +K+ ç€ p¬ /KM; +ª- h` M; .m M?bM M! +ÁM +ªK i?'v +?QÊM; K„iX

@ G2MMQ iB M bBM?- tBM ?ÄB M; "B +! +€+ i€+ T?~K M;? i?m"i M?Q i` M? F?¬M; æB +ª #m´B- i?m çQÊ+ #ªQ p"i +O [m®+ ;B KbM?- i`QM; M°B i•K h` M; .m F?¬M

@ "S+ i` M? \

G2MMQ #` h` M; .m ?ÄB H`K bYM; b!- i`QM; i€+ T?~K M;? i?m"i Î MQÈ+ M;Q`B- i +! i? + 'i +?S +€+ i€+ T?~K M;? i?m"i +! ;B€ i` - KÈB +! +€+ #S+ i` M?X

@ h` M; iB M bBM?- i Î ç•v i +?d +! K°i Qi ?"M; K„ M;? + "M ç¢B- i` M? T?K+ +? i ?SM; i?9 ? v F?¬M; - çQÆM; M?B M- ç! H` M?[M; #S+ i` M? /Q / M? ?¼ T?K+ +? -

G2MMQ M?bM i?'v h` M; .m ç½ Km K°i ç² p"i- +?Q M M M!B +?mv M +kM; i?"M? #S+ M?Q p"v- H` i€+ T?~K +O K°i / M? ?¼ - M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB `i M´B / M?

E?¬M; M!B iÈB M?[M; i?S M?Q p,M ?! i?ÌB T?K+ ?QM; - .QM i- SB+ bbQ- . oBM+ M´B iB M; i?ÌB + "M ç¢B M?Q oBM+2Mi- qBHHB K- o M :Q;?- S mH d *ûx MM2- +? ç m +! ;B€ M;Q`B K'v M; "M p¢MX

L m M?Q G2MMQ +! i€+ T?~K +O #¼M ?¼- ?„M +¬M T?ªB i?S+ F?mv /"v bÈK ç ?„M K M; i€+ T?~K çB #€M H` +! i? b®M M M?"M +ª ç!B `²B X

@ >¼ bo ?B M ç¢B\

h` M; .m M;?2 tQM; H„+ ç-m- imv i` M i?'i QìM; i` M? [m®+ i - +! `i M?B m M;Qì i` M? +O ?¼ bo +! iB K HU+- +?! i? K # M,K M,K +kM; +! F?ª M,M; i,M; + Q- M?Q FB M M?ŠM- ?B M i¢B ?„M +kM; F?¬M; T?ªB pb iB M K` + 'i ;B[X

G¬M M"v ?„M ` MQÈ+ M;Q`B +?QM? H` pb ç`Q #ªQ- +kM; F?¬M; T?ªB ?„M Km®M i M;QìB KÈBX

a m F?B F?¬M; M?"M ?ªQ w +O G2MMQ- h` M; .m #„i ç-m çB /¢Q i`QM; i¬M; ?¬K /M +! K°i Qi i?S +! ~M +?S HBM? F?Q- M?QM; +? M? H +? pÈB M? m F?¬M; HÈM- KÄM; K M?- K` H` h` M; .m F?¬M; ç p`Q K„iX

a m F?B çB ? i ;B M T?ÁM; - h` M; .m M?bM H M i`¬M ;B M T?ÁM; - ?QÈM; G2MMQ

@ G2MMQ- K°i ;B M T?ÁM; +ÁM H¢B /MM; ç H`K ;b\

hmv ?¬K M v ç"Q çQÊ+ K°i +€B ;QÆM; ç²M; i?ÌB hMv æQÌM;- M?QM; h` M; .m pšM
i?S ç² +?ÆB M"v H" p"i +O [m®+ ;B KbM? - K" h` M; .m H-M M"v çB ç"Q #ªQ- ?
T?~K M;? i?m"i MQÊ+ M;Q" B X

@ ?- i`QM; H9+ M"v ç m H" /B p"i +O i´ T?K- [m M ;BÈB i?B m +?Q M;"B- i´ T?K +
- imv M;"B F?¬M; +| i M im´B ;b- M?QM; ?¼ i€+ +O M;"B- i p" +? ç m HQm H¢B
#€MX

hmv G2MMQ ç½ M|B H" F?¬M; #€M- M?QM; pšM /MM; +?b F?| KÎ+Y - b m F?B ç
iW M;¼M ç M # M M;Q" B +?B m p"Q- ç•v H" K°i +,M T?ÁM; M?Ä- ç†i #®M +€B ?ÁK

@ hmv M,K ç| i´ T?K +O i +| [m2M #B i pÈB SB+ bbQ- M?QM; M;"B H¢B F?¬M; M
M?QM; ?„M F?¬M; i?QÎM; i?S+ i€+ T?~K +O M;"BX

h?ÌB çB K G2MMQ MÈB iÈB SB+ bbQ- +| K°i +?9i Q€M MB K- #ÎB pb [m M ? ;B[i
F?¬M; i - i?QÌM; tmv M H" i?QÊM; F?€+? +O S #HQ- M?QM; G2MMQ T?B M Km°M
b®- M?QM; i´ T?K +O KbM? H¢B F?¬M; +'i ;B[K°i #S+ M"Q X

@ SB+ bbQ\

h` M; .m M;?? p"v HB M +ªFBM?- ç•v +?QM? H" M;? i?m"i ;B M´B / M? çQÆM; c
M;QÌB +|ªM? ?QÎM; iÈB M;? i?m"i M?'i- i€+ T?~K +O ?„M- +?B K çQÊ+ p` i`Q #
i?m"i [m®+ i X

h M ç-v çO +O SB+ bbQ`i /"B- T?B M•K p" /`+? ` iÈB #ªv KQÆB H,K +?[>€M- i
i? - `i H" ?Q" B M;?B SB+ bbQ +| M?È F„ i M +O KbM? ? v F?¬M;\ L?QM; pb M;Q
SB+ bbQX

SB+ bbQ +| `i M?B m i€+ T?~K- i?2Q +¬M; i€+ i?®M; F - i€+ T?~K +O ?„M i´M; +
#S+ i` M? H" R338 #S+- T?€+ ?Q¢ dy3N #S+- i` M? F?„+ #ªM kyyyy #S+- #ªM BM

SB+ bbQ +ª çÌB ?mv ?Q" M;- ?„M iW i`QÊ+ iÈB M v- H" ?¼ bo ç-m iB M F?B +ÁM b
çQÊ+ +'i ;B[i`QM; +mM; GQmp`2- ç•v +?QM? H" + M;ÈB M?•M bBM? HÈM M?'i çÌ

o`Q i?€M; Rk M,K RNNN- K°i iÁ #€Q +O S?€T ç½ iB M ?"M? i`QM; +¬m /•M w ç ç
9yW ç +Y i`QM; i´M; b® KQÌB p` ?¼ bo po ç¢B çSM; ç-m i? F, ssX

æ®B pÈB i€+ T?~K- SB+ bbQ M|B, óJ¶B #S+ ?¼ ç m H" i•K ?mv i +O i - ç m +|
#S+ ?¼ Xô

h`QM; iQ" M #° KQÌB / M? i€+ ?°B ?¼ +| ;B€ + Q M?'i i? ;BÈB- i€+ T?~K +O SB+
;B€ i`` +O +?9M; pQÊi [m ? B i`,K i`B m ç¬ H - imv ç| H" K'v # Ð ° K i`B m ç¬?B

h` M; .m i?m i v H¢B- ?mM; ?,M; MB i #° M;U+ + Q M;'i +O h-M >mv M ",M; K°i +€
M?av tm®M;- i?•M i? i`-M i`m²M; ¸2K +€B i9B +?S #ªM T?€+ i?ªQ KÎ` X

ejeX *?QÆM; eje , "ªM h?ªQ S?€+ >¼ X UjV

*?QÆM; eje , "ªM i?ªQ T?€+ ?¼ X UjV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?¡K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

h-M >mv M ",M; M?bM i?'v- #` i?•M i? i`"M; M;"TF?Q iS+ M K M?•M /QÆM; +QÆ
+Ð ¸2K ¸-m pMB p"Q i`QM; +?,M- M?QM; b m F?B M?bM i?'v h` M; .m + -K +€B i9
¸QÊ+ HÂM; ?B m F€- + -K +€B €Q M;O i` M ¸-m ;BQÎM; K†+ p"Q- M;²B /"vX

@ G¢B ¸•v t2K ¸B- ¸WM; +¡ T?€ ?Q #ªM T?€+ i?ªQ X

h` M; .m M;WM; K°i +?9i- +kM; T?O €Q i,K H M M;QÌB- + -K +€B i9B ¸B iÈB ;? b
T?€+ ?¼ - ¸†i H M #"M i`" #^M; i?OvX

@ h'K M"v H" +O SB+ bbQ- i'K M"v F?¬M; T?ªB

h` M; .m H'v i`QM; `QÆM; ?"M? Hw +O KbM? ` K°i ¸¬B ;,M; i v K"m i`„M;- #„i ¸-
T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ- ¸®B pÈB ?„M K" M¡B- +¬M; i€+ M"v `i ¸ÆM ;BªM- +?d + -
i`QM; H" ¸QÊ+ `²BX

@ S?B- HQm K M?X

"¶M; M?B M- h-M >mv M ",M; M;²B # M +¢M? h` M; .m M?bM i?'v K°i #ªM T?€+ ?¼
.m F?¡ ?B m- tQ v K†i M?bM #ªM T?€+ ?¼ i`QM; i v- M?`M F?¬M; ¸QÊ+ +QÌB ?

@ >mv M ",M;- 2K +kM; ¸½ iWM; b®M; ÎMQÊ+ M;Q" B- +ÁM +¡ ;b K•m i?mšM b Q\

h` M; .m +QÈB HÈM ¸€M? ;B€ #ªM T?€+ ?¼ ¸ M; + -K i`QM; i v K" h-M >mv M ",M
T?€+ ?¼ M"v p) K°i M[M?•M- #° M;U+ ¸-v ¸†M- pÁM; 2Q M?Ä M?„M- F?m pU+ i K
+ª ¸ m ¸QÊ+ i€+ ;Bª p) H M- M; v +ª ;QÆM; K†i +kM; ? i bS+ `ä`"M;X

@ E?¬M; T?ªB K•m i?mšM- M?QM; H" SB+ bbQ ¸9M; H" ¸¢B HQm K M?- M? F?¬M

h-M >mv M ",M; ¸½ b®M; ÎGm•M æ¬M p" S `Bb K'v M,K- H"K b Q K" F?¬M; #B i S
+ÁM `ä`"M; ?ÆM h` M; .m `i M?B mX

@ >QM2v- ¸•v H" M;? i?m"i - +?ŠM; H) +€B M"v +kM; F?¬M; +?Q M? t2K\ æQÊ+
H¢BX

L?bM i?'v i?€B ¸° FB M [mv i +O h-M >mv M ",M;- h` M; .m #Ä ¸B w M;?o T?•M i
M;Q¢B ?bM? +O M[M?•M X

aÎ /o h-M >mv M ",M; +¡ Q€M MB K b•m pÈB SB+ bbQ M?Q p"v- #ÎB pb ¸®B pÈB SE
+O M;? i?m"iX

*?QM? H" p"i ?B bBM?- +kM; H" M;m²M bm®B b€M; i¢Q M;? i?m"i +O ?„M- ¸•v
",M; F?¬M; iB T M?"MX

E?¬M; ? M;?B M;Ì- SB+ bbQ H" K°i i?B M i" B +?•M +?QM?- i? F, ? B KQÆB ?Q"
+?QM? H" ¸B K #„i ¸-m +O bU i? v ¸'B- iW H9+ ¸B iW h•v " M L? iÈB S `Bb- ?„M
?B M bU ?mv ?Q" M; +O M;? i?m"iX

h`QM; i? F, ? B KQÆB- F?¬M; +¡ K°i p` M;? i?m"i ;B M"Q +¡ i? bQ b€M? ¸QÊ+ p
i? v ¸'B K" K¼B M;QÌB ¸ m #B i- F?¬M; +?d H" pb ?„M i?"M? / M? #^M; +€+ i€+ T?

H SBT2- .Q` J ` m *? i- *?BH/ rBi? .Qp2- K" +ÁM #^M; +€+? b€M; i¢Q +O KbM
K"m b„+ HBM? ¸°M; - SB+ bbQ ¸½ +?Q ` ¸ìB `i M?B m +€+ i€+ T?~K M; ? i?m"i +!
a m F?B ?Q"Mi?"M? +¬M; i€+ i?®M; F +€+ i€+ T?~K +O SB+ bbQ- QÈ+ iQM? +!
KQÆB M; "M i€+ T?~K- M; Q" B ?°B ?¼ - T?€+ ?Q¢ ` - +kM; +! ¸B m F?„+ - ¸²; ®K- i
b•M F?'m- +MM; `i M?B m i¢Q ?bM? #B m ?B MX
o"Q M, K RNdj SB+ bbQ [m ¸ìB- i'i +ª +€+ M?" ¸¢B K„ i?m"i i¢Q ?bM? F?¬M; M; WM
iQM? +?'i F?€+ #B i i`QM; +€+ i€+ T?~K +O ?„MX
h`B M H½K i€B ?B M [m€ F?S- +?O ¸ +! [m M ? pÈB SB+ bbQ F?¬M; M; WM; tm'i
+! +?S M?[M; Hm" M ¸B K KÈB- ;B®M; M?Q ?„M ¸ M; +ÁM b®M; Î M?•M i? X
L?QM; SB+ bbQ pšM H" +?O ¸ +O M?B m +m°+ i` M? Hm" M- i`W M?B m M; QìB ¸
T?ªM #€+ i`B M, M; i?B M i`B +O ?„MX
ob M; QìB Kšm i`QM; +€+ #S+ ?¼ +O ?„M i?QìM; H" pÈ ?Q†+ ibM? M?•M +O ?„M
M; QìB i?•M- +?Q M M F?2M M?B m K" +? +kM; F?¬M; QiX
L, K RNdj SB+ bbQ +? i- i?¼ Nk im´B- +•m +?mv M p M?[M; M; QìB K" ?„M F i; B Q
K°i T?¬M iQ i? F, K" pšM +! M; QìB ¸"Q ` - M; QìB ¸ìB pšM i` M? Hm" M F?2M +? p
h?"M? iUm i` M +QM ¸QìM; ?°B ?¼ +O SB+ bbQ ¸½ ¸¢i iÈB ¸, M; T?QM; i¢Q +U+
¸bM? ?„M `®B iBM? `®B KM H MX
*•m +?mv M #B i?ªK HB M [m M iÈB ?„M i? M?•M ¸ m #B i- pb SB+ bbQ K" M; QìB
i?•M pQM; - K°i M?•M ibM? +O ?„M +kM; p pÈB +€i #KB- M" M; pb ?„M bBM? ` K°
+?€m i` B +O C +FHvM ¸m´B ` F?ÄB ¸€K i M; +O ?„M K" b m ¸! iU pšMX
J" K°i M; QìB +? ` i`QM; `i M?B m M; QìB i?•M +O ?„M ? B M, K i`QÈ+ F?B [m ¸ìB
#B i?ªK +O KbM? - i'i +ª ¸ m [mv i°B +?Q SB+ bbQX
6` M+Bb H" M [M?•M /mv M?'i i`QM; ¸ìB #` SB+ bbQ pSi #Ä p"Q M, K RN8j- M, K ¸!
;€B `ìB ¸BX
a m M"v M" M; ¸½ +MM; +€+ M?" #bM? Hm" M pB i [mv M b€+? h bBM? ?Q¢i pÈB S
iQìM; i" M- +Æ ?² H" F?¬M; +?¶ M"Q F?¬M; ;?B- i?"K +?Q H" iQM? ibM? M; mv ?B K
M"v p"Q H9+ ¸! ¸QÈ+ t T p"Q HQ¢B ?B K i?'v- M?QM; +kM; ;•v ` b! M; iQ; B! HÈM-
iW ¸! p b m SB+ bbQ +U imv i; †T H¢B ? B +QM; €B bBM? ¸¬B +O M" M; X
L [M?•M ¸ m b®M; +ªK iQM? - h-M >mv M ", M; +kM; ¸½ ¸¼ + [m +m®M b€+? M"v-
M?•M K" M!B- ¸®B pÈB iQM? +€+? pW ;†T H" v m +O SB+ bbQ- +U+ F€ T?ªM +ªK
@ æ9M; `²B- h` M; .m - i¢B b Q M? +! i? t€+ ¸`M? ¸QÈ+ +?9M; H" +O SB+ bbQ\
æ°i M?B M h-M >mv M ", M; M?È iÈB p'M ¸ M"v- ¸! H" #ÎB pb i?ìB ;B M t2K tûi +O
M!B h` M; .m iBM? i?¬M; ¸² +´ h`mM; Zm®+- h-M >mv M ", M; b) iBM? iQîM; - M?Q
F?¬M; [m2M i?m°+ +€+ i€+ T?~K M; ? i?m"i MQÈ+ M; Q" B - +?QM? ¸B m M"v ¸½ H
@ *?mv M M"v "- 2K +?Q `^M; i´ T?K +O i M G2MMQ ¸! +! i? p) ` M?[M; i€+ T?~K
h` M; .m +QìB H„+ ¸-m- H'v K'v i'K T?€+ ?¼ +O i´ T?K G2MMQ ¸†i +¢M? #S+ i`
i`bM? ¸° + Q i?'T p" iQÆM; T?ªM i`QM; ¸!- b m ¸! H'v ? B #S+ ?¼ SB+ bbQ +! Fv
+¬M h` M; .m M?B m HìB- h-M >mv M ", M; +kM; ?B m `äX
@ h` M; .m - p" M F?Q +O M?- ¸9M; H" [m€ i®i \
L?bM # KQÆB ? B #S+ T?€+ ?¼ i` M #" M- h-M >mv M ", M; i?"i bU F?¬M; ibK `
h` M; .m H9+ M"v- +ª [m€ i`bM? M"v ¸ m ¸SM; Î T?Q b m- M?QM; M" M; +kM; F?¬
iB K M?Q i? - H¢B +! ¸QÈ+ T?€+ ?¼ +O SB+ bbQX

æ-m M,K M v- çWM; M|B H" /m ?¼+ bBM? Î M? M?Q h-M >mv M ",M;- +?Q /M H" +kM; ç½ iWM; M;?2 [m i M im' B +O SB+ bbQ- /M b Q i?b ;B€ i` +O M?[M; #S+ `mM; ç°M; M?•M i•KX

@ >mv M ",M;- 2K M|B M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M"v ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M\

h` M; .m T?•M HQçB M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M"v i?"M? +MM; i? HQçB- i'M; +°M; + H" T?€+ ?¼ M?•M p"i- +| i'M; +°M; b€m #S+- ç m H" M?[M; M[ M?•M i` im' B F?¬

ejdX *?QÆM; ejd , *•v EBK aQ oÈB *¼M; _•mX URV

*?QÆM; ejd , *•v FBK bQ pÈB +¼M; `•mX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õöçXÔU%õöçXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXçö>%VÔXçö>%V

h` M; .m +| +?9i M;?o F?¬M; ` - içB b Q SB+ bbQ HçB ç2K T?€+ M[M?•M +O H G2MMQ\ *?ŠM; H) [m M ? +O ? B M;Q|B i@i ç M KS+ +| i? +MM; /MM; +?mM; M[

h?S ? B H" T?€+ ?¼ i` +QM- h` M; .m #B i`ä- SB+ bbQ H" M;Q|B `i i?Q+? i` T?~K +O ?„M- ?Q†+ Qi ?Q†+ M?B m ç m +| M?[M; ?"B ç²M; ç M; -K o- K" HQçB T? F?QªM; +?WM; KQ|B i€K #S+- ç m p) +€+ #û i` BX

J°i HQçB +ÁM HQçB +?mv M p +€+ p"i i? #'i ç°M;- iW [mª i€Q +?Q ç M #bM? ?Q ç M +Y b' T?ÁM;- i'M; +°M; +| i€K #S+X

h'i +ª +€+ #S+ T?€+ ?¼ ç m +| ? B K"m i`„M; ç2M- K" K"m b„+ `i`ä`M;- SB+ bb ;BªM- +| p" B #S+ p) ?bM?ªM? ç M; M;Q|B çB M +m²M;X

L?QM; #'i F M?[M; i?•M i? i`-M i`m²M;- i` M K†i M?[M; M[ M?•M M"v K M; i?2Q M pšM H" M?[M; çS i` i?B M +?•M p¬ i" UM;•v i?ÆV- `QÊi çm' B pmB çM -K o- i` M T?B i?Q|M; +?•M i?"i- ç M; b¬B M' B M€Q M?B i i`QM; i` M; ;B'vX

hmv h` M; .m +| i? T?•M #B i M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M"v H" i?"i ? v ;Bª- M?QM; ? ;B€ i€+ T?~K M;? i?m"i +O MQÈ+ M;Q" B- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| Hw ;BªB- ç®B pÈ +O SB+ bbQ- ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i; bX

@ h` M; .m - ? v H" +?9M; i ibK M;Q|B ;B9T çĐ çB- M?[M; M,K [m 2K +| M;?2 M| #S+ T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ- #€M çQÊ+ pÈB ;B€ i€K i`,K M;"M ç¬ H - K" Í MÆB M" +?„+ +?„M b) +`M; [mw ;B€ ?ÆM F?¬M; QiX

hmv ç®B pÈB #S+ ?¼ +O SB+ bbQ- ç m H" i€+ T?~K M;? i?m"i- +?Q M M h-M >m ?B m #B i- M" M; +?d M;?2 K°i Qi iBM iS+ #€M ç'm ;B€- +°M; i? K K°i +?9i iBM iS+ i?¬BX

@ L?Q p"v ``\

h` M; .m i?m i'i +ª #ªM T?€+ ?¼ HçB pÈB M? m- +9B ç-m i`-K iQ- [m K°i ?²B h M|B,

@ æB i?¬B- +?9M; i çB i„K`Y i`QÈ+- b m ç| +?9M; i çB ibK >QªM; S?O o•M- #m' +ÆK pÈB M? mX

h-M >mv M ",M; M?m i?m" M ;"i ;"i ç-m- M" M; #B i`ä +?„+ +?„M i`QM; HÁM; +O h w ;b- #ÎB pb p"Q #m' B i`Q M v- ? B M;Q|B +ÁM M|B b) /MM; +ÆK /QÈB €M? MûM içB X

@ S?€+ ?¼ +O SB+ bbQ\

>B M M?B M h` M; .m ç½ ç€M? ;B€ i?'T HU+ °M? ?QÎM; +O SB+ bbQ Î MQÊ+ M;
>Q`M; S?O o•M ç M; M|B i?-KX

>„M K M; i?2Q # KQÆB ? B #S+ T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ ` - >Q`M; S?O o•M +Æ
M?[M; H|B M`v- H`K +?Q F?€+? i•v i`QM; bªM?- ç m M? Q M? Q /MM; €M? K„i M?b

@ h M|B pÈB M? +| ;b F?¬M; ´M b Q\

h` M; .m iS+ ;B`M HB + M?bM >Q`M; S?O o•M- K v K„M >Q`M; S?O o•M /MM; H` >
Î ç•v #B i KbM? ç`Q çQÊ+ T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ- F?¬M; F?ûQ M?[M; i M ,M i`°K
+O KbM?X

GQ¢B +?mv M M`v F?¬M; T?ªB H` +?Q iWM; tªv ` - K°i Qi bB m +`T +U T?9 Î MQÊ-
M;? i?m`i K` KbM? M;QÐM; K°- i?QÎM; tmv M i?m KQÈM M?[M; #,M; i`°K +„T [m®
i€+ T?~K M;? i?m`i i`•M [mw i`QM; +€+ #ªQ i`M; ?Q†+ ;B i M;Q|B ç M; ;B[+?9M;

æQÆM; M?B M- +?Q /M #¼M ?¼ +| çQÊ+ M?[M; i€+ T?~K M;? i?m`i M`v- +kM; +?
KbM? ç i?QÎM; i?S+- ?ÆM M[- +kM; +U+ F€ +?2 ;B`m- M m F?¬M; - +?d bÊ +ªM?
p`Q #¼M ?¼X

@ h` M; H½Q ç - +?Q /M i`€B iBK +O + + +| i®i ç M K`v- +kM; #` M;QÆB ?M +?
EB K- ?B M i¢B H¢B ç M T?€+ ?¼ - i¢B b Q M?[M; i?S i®i ç m i`T i`mM; H M M;Q|

>Q`M; S?O o•M iS+ ;B`M #`i #bM? /MM; / Q Mo +„i F?®B i?`i #Á +` `B- çQ p`Q i`
Km®M /MM; +€M? M`v ç T?€i iB i T?B M Km°M i`QM; HÁM;X

@ æ9M; - pb b Q H½Q ç t€+ ç`M? M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v H` i?`i\

a m F?B >Q`M; S?O o•M Mm®i +K+ i?`i #Á p`Q i`QM; #KM; - ç°i M?B M M;?o ç M p`
",M; +kM; +| +?mM; +€+? M;?o- +| H) h` M; .m iBM? i?¬M; ç² +´ h`mM; Zm®+- M
T?~K M;? i?m`i MQÊ+ M;Q`B- ç•v H` ? B HoM? pU+ ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX

h` M; .m iW iW m®M; K°i M;KK `QÊm çÃ- ;"i ç-m M|B ` ,

@ NyW +?9M; H` i?"i- >Q`M; S?O ?mvM?- M m ?mvM? F?¬M; iBM- +| i? ibK M;Q|
>Q`M; S?O o•M +| +?9i F?¬M; `ä w +O h` M; .m - ?€ KB M; M|B ` ,

@ G½Q ç ibK FB K #ªQ #®B- +?mv M M`v +| HB M [m M; b iÈB i b Q\ h iBM ? v F

@ B- i M|B >Q`M; S?O ?mvM?- F?¬M; T?ªB ?mvM? `i [m2M i?m°+ M?` ç`m ;B€ Î
ç b) M?Î M;Q|B +O M?` ç`m ;B€ ;B€K ç`M? M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v- b m ç| K|B M
i?m`i iÈB- ç b) ç`K T?€M p`M ç bBM? w i`QM; ç|X

h` M; .m HB + M?bM tmM; [m M?- M|B ` w M;?o +O KbM?- F€ i?"i b m F?B çfi çQ
h` M; .m pšM ç M; iU ?ÄB M M tY Hw M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v i? M`QX

Jm®M iU KbM? +`i ;B[ b Q\ h` M; .m F?¬M; +€+? M`Q i?QÎM; i?S+ M´B T?QM; +€
M|B çB +kM; T?ªB M|B H¢B- #ªM i?•M +O ?„M +ª M;`v M?bM p`Q #S+ T?€+ ?¼ M[
+?„M i`QM; M?` b) F?¬M; çQÊ+ M´MX

L m ç½ F?¬M; i? HQm- p`v i?b #€M +?9M; çB- M?QM; h` M; .m F?¬M; i?B m iB I
/`M; #€M M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v çB- #€M M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v çB- ç®B pÈ
F?¬M; T?ªB H` p`M ç +,M M?„+ ç-m iB M- imv F?¬M; #B i ;B€ i?`i`QÎM; +O M?[M
M;Q|B M`Q #B i p SB+ bbQ- ç m #B i`ä ç` p` +O ?„M- M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M`v
M m M?Q KbM? i?ª` iB M; ;B| - M|B `M; KbM? Km®M ç`m ;B€ T?€+ ?¼ +O SB+
i?m i?"T i` M i? ;BÈB- b) +?`M ç°M; +U+ HÈMX

aQ pÈB i€+ T?~K +O SB+ bbQ- ;B€ i` i€+ T?~K M;? i?m`i +O G B h?,M; Î h`mM;
?Q`M iQ`M F?¬M; +QB p`Q ç•m- i`QM; bmv M;?o +O M;Q|B MQÊ+ M;Q`B- ?Q`M
F?¬M; +MM; +`T #`+X

L?QM; i`QM; bmv M; ?o + O h` M; .m - M m KbM? F?¬M; i? HQm i€+ T?~K + O SB-
#€M ç'm; B€- ? v H` ç2K + ?9M; p i`QM; MQÊ+ ç + 'i; B[i`QM; + €+ #ªQ i`M; Î h`m
L? [M; ç² + ' i`•M [mw + O h`mM; Zm®+ #` + Q`iM; ççQ + QÊT çB` MQÊ+ M; Q`B- M?Q
` bQ b€M? - h` M; .m +ªK i?'v + ?9M; ; B®M; M?Q + •v FBK bQ pÊB + ¼M; `•m- B + k
L? [M; + ' p"i i`•M [mw + O h`mM; Zm®+ ?B M M v ç m M^K i`QM; pB M #ªQ i`M; + O
+ªM? p` H B H`+? ?ŠM ?QB- T?¬M HÈM ç m /Q ?"m M?•M M? [M; [m•M M?•M i? K;
?B M i†M; - b® HQÊM; ç9M; H` F?¬M; QiX

ej3X *?QÆM; ej3 , *•v EBK aQ oÊB *¼M; _•mX UkV

*?QÆM; ej3, *•v FBK bQ pÊB + ¼M; `•mX UkV

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõçXÔU%õõçXÔP L?; K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

*?d i`QM; #ªQ i`M; K„ i?m"i Î S`Bb MQÊ+ S?€T- i?b ç½ + | ?ÆM ? B pçM FB M + '
#BM? F?Q i?lB F€ i?lB h?QÆM; - *?m- JBM? - h? M? - + | M? [M; + ?B + t2 #^M; ç²M;
h`QM; HoM? pU+ çB m F?„ + - i`W #ªQ i`M; K„ i?m"i #`v` K°i Qi ççB FB i i€+ + O T
*ÁM + ' p"i i?lB F€ M?` æQ`iM; - + | HoM? pU+ i` M; i`Q- #`v` iQ`M +ªM? H`+? bY
K°i pçM FB M ; ®K bS- i?¬ bS- bS K2M t M? - bS + SM; - T?ªM €M? +ªB iB M F„ i?m"
J†i F?€+ - #ªQ i`M; K„ i?m"i + ÁM i`QM; #`v ?ÆM M; `M i€+ T?~K ?°B ?¼ çlB M?` h?
Qi ç² bS` - K¶B K°i i€+ T?~K i`QM; çl- ç m çQÊ+ ; BÈB ç² + ' i`QM; MQÊ+ çQ` F
[m®+ #ªQX

hK+ M; [MlB p"i /o ?B pB [mw- + | `i M?B m i€+ T?~K M; ? i?m"i + O h`mM; Zm®+
iQ`M F?¬M; t2K i`¼M; X

:B®M; M?Q p` iQÊM; [m•M 6`2v` + O MQÊ+ S?€T- [mv M i†M; + ?Q #ªQ i`M; K„ i?m
?¼ + O i`B m çbM? h`mM; Zm®+ - ç M #•v; Bl pšM çQÊ+ + 'i i`QM; F?Q ?`M; + O #
+ ?Q iWM; ç2K` i`B M H½KX M; m²M UXV

o, M KBM? + O h`mM; Zm®+ + | ?ÆM M, K M; `M M, K H`+? bY- #ÎB pb M; mv M M?•M H
eyW + ' p"i i`•M [mw- ç m #` t; B KÁM Î MQÊ+ M; Q`B- ç•v H` K°i + QM b® + U+ HÈM-
iQM? iQ€MX

L?QM; i€+ T?~K M; ? i?m"i Î MQÊ+ M; Q`B HçB F?€+ - Î MQÊ+ M; Q`B- + | F?ª M, M; i
i`, K M, K- KÈB tm'i ?B M K°i i?B M i`B M; ? i?m"i - ; B®M; M?Q JQx`i- "22i?Qp2M
hmv i`QM; çl + | ? B p` i?B M i`B •K M?ç+ - M?QM; + kM; F?¬M; i?Q€i Hv F?ÄB T?ç
"22i?Qp2M- M? [M; #ªM M?ç+ pB i i v + O ?„ M- M; `v M; `v çQÊ+ M; QlB F?€+ ç€M?
K` JQx`i bY /KM; [m - ç m çQÊ+ + 'i; B[p` i`mv HMM; ; „i; QX

L?QM; K¼B M; QlB T?ªB #B i`^M; - ç`M pB@¬@H¬M; K` JQx`i /MM; [m + kM; F?¬
M?ç+ T?~K K` "22i?Qp2M bQçM` ç½ Qi +`M; i? K Qi- + ?Q /M SB+ bbQ H` K°i ?¼
b€m pçM i€+ T?~K- M?QM; b® M; QlB Km®M + 'i; B[Ml i` M i? ; BÈB M`v- M?B m p

oÊB iQ + €+ ? H` p` M; ? i?m"i; B /mv M?'i F?B + ÁM b®M; - i`M K„ i M?bM i?'v i€+
GQmp`2 + 'i; B[ i€+ T?~K + O KbM? - / M? p¼M; + O SB+ bbQ + Q ç M KS+ M`Q + k
b®M; - ?`M; pçM i€+ T?~K + O ?„ M çQÊ+ M; QlB i bQm i-K- `i Qi F?B HQm i?¬M; i

*?Q M M i` M i?` i`QlM; i€+ T?~K M; ? i?m"i [m®+ i - Km®M ibK` i€+ T?~K M; ? i
`i / /`M; - ç M i?`M? T?® M`Q + kM; + | i? ; †T çQÊ+ - M?QM; Km®M ibK çQÊ+ i€+
:Q; ?- `i H` F?l- i?QlM; i?QlM; M? [M; T?ÁM; ç'm; B€ + | i€+ T?~K + O ?¼- ç m ?'T
bQm i-K i` M F?„ T i? ; BÈBX

æ| +kM; F?¬M; T?ªB M|B H¨ ç² +´ h`mM; Zm®+ F?¬M; #^M; i€+ T?~K M;? i?m"i M; Q
K¨ +ÁM pb p'M ç M?"M i?S+ +O M?[M; M; Q|B bQm i-K- #ÎB pb HU+ ªM? ?QÎM; +
iQM? iQ"M +¬m- +Æ ?² MÆB M"Q +| M; Q|B- ç m +| i? M; ?2 çQÊ+ / M? iB M; +O ´
J¨ i`QÊ+ FB h`mM; Zm®+ # [m M iÄ ªM; - +?Q M M i€+ T?~K ?°B ?¼ ç m `i M?
i?QÎM; i?S+ p¨ iB T M?"M M; Q|B M; QçB [m®+ - +?Q M M F?B i? v i`B m ç´B ççB+
?QÎM; i`QM; MQÊ+ - çQÆM; M?B M F?¬M; i? b€M? #^M; . oBM+B p¨ SB+ bbQX
L?QM; ` m +Ä p¨ +O +ªB i`„M; - î i`QM; K„i h` M; .m - M?[M; i?S K¨ i´ iB M HQm Hç
i`QM; HÁM; h` M; .m KÊB + Q ?SM; M?Q p"v- /MM; M?[M; i€+ T?~K +O SB+ bbç
Zm®+X
@ >Q"M; S?O ?mvM?- M; QÆB +ªK i?´v +€+? M; ?o +O i i? M"Q\
h` M; .m ç2K +€+? M; ?o i`QM; HÁM; +O KbM? M|B +?Q >Q"M; S?O o, M M; ?2- #Î
MQÊ+ M; Q" B- ?Q"M iQ"M F?¬M; +| M; Q|B ç /MM; - K¨ >Q"M; S?O o, M i`QM; K´v M
T?ÁM; ç´m ; B€- +?Q M M +| M„K +?„+ ?ÆM `i M?B mX
" Q ;²K +ª M; Q|B i?m i?"T p¨ ççB #B m +Y +€+ #ªQ i`M; X
>B M M?B M >Q"M; S?O o, M pšM +?Q iB m ?| iQ"M #° bmv M; ?o +O h` M; .m - M
H•m- H9+ M"v KÊB KÎKB M; M|B,
@ G½Q ç - M; QÆB i?"i bU ç2K ç´B M?[M; i€+ T?~K +O SB+ bbQ\ S?ªB #B i`^M; - ç
KÆ QÊ+ X
@ PÊ+ KÆ +O K¼B M; Q|B\ M; m²M
h` M; .m F?¬M; M; WM; #om K¬B- M|B ` ,
@ B +¬K K°i #BM? F?Q +´T #¨+ æ`M? Zm M; EB K çB ç´B +K+ b„i ç•v- M m ç2K iQ"
?¼ ` ç´B- H½Q ç KÎKB M; F?¬M; i®i H„K- i`QM; ç| +| p¨B #S+ H°i bç+? [m-M €
F?¬M; +| [m-M €Q i?b +| ; b K¨ ç TX
@ M? F?¬M; i? M|B K°i +€+? mv M +?mv M ?ÆM b Q\ *€B M"v ;¼B H¨ M; ? i?m"i
h-M >mv M ", M; M; ²B # M +çM? M; ?2 p"v- iS+ ; B"M /MM; bS+ pûQ h` M; .m K°i +€
+çM?- M|B M?[M; +?mv M M"v i?b F?¬M; i®i- h-M >mv M ", M; F?¬M; Km®M F?B
.m HçB #bM? Hm"M M[M?•M F?€+X
@ >„+ ?„+ - çWM; i? K¨- 2K H¨ #ªQ #®B i•K + M +O M? ç´v5
a m F?B çB ` MQÊ+ M; Q" B- i•K ibM? +O h` M; .m +kM; #m¬M; HÄM; - +| i? H¨
H½M? KçM ÎS `Bb ªM? ?QÎM; - M|B +?mv M +kM; ; M /ç ?ÆM- H¨K +?Q h-M >mv M
iQ i BX
@ æQÊ+ `²B- ? B M; Q|B +€+ M; QÆB HB + K„i çQ ibM? H¨K H½Q + ç•v F?¬M; +?¨
>Q"M; S?O o•M F?¬M; FB M M?šM i`ÊM i`„M; K„i- F?¬M; T?ªB #çM i?•M +O KbM?
L?QM; HY M|M; i`QM; M; Q|B >Q"M; S?O o•M ç½ #` h` M; .m F?ÆB /"v- M m M?ç
/MM; M[M?•M ç ; BªB iÄ - t2K ` ?„M T?ªB p¨Q [m€M # ` ç T?€i mv `²BX
@ >Q"M; S?O ?mvM?- ?mvM? t2K i tY Hw M?Q p"v i? M"Q\ L m M?Q F?¬M; çQÊ
K M; +?9M; p ; B9T i çB- +?9M; i +kM; F?¬M; p°B +¬m #¼M M; Q|B MQÊ+ M; Q" B
h` M; .m M?bM i?´v >Q"M; S?O o•M F?¬M; FB M M?šM- p°B p¨M; +?mv M +?O ç -
T?ªB +•M M?„+ ç M +ªK M?"M +O K°i i? M? MB M ç°+ i?•M K°i +?9i M? X
@ Jm®M i` Q ç´B +´ p"i pÈB #ªQ i`M; p¨ M?¨ bQm i" T- F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; çQÊ+
[mv i- M?[M; #ªM T?€+ ?¼ +O H½Q ç - T?ªB H¨ ç² i?"i KÊB çQÊ+X
>Q"M; S?O o•M M|B tQM; - +ª M; Q|B ?QM; T?´M- M|B ` ,
@ L m M?Q H¨ i?"i- pK Km #€M M"v +?9M; i +| i? H¨K- T?ªB ; ä M?[M; M; Q|B MQ

h` M; .m M|B iÈB H`v p"i ç´B p"i- bQ b€M? pÈB M?[M; M?` bQm i" T i`QM; MQÈ+ i`
H„K- +?d +—M i?,M; H M i`bM? ç° [m®+ i - >Q`M; S?O o•M iQ`M /U p`Q M?"M i?S
pQÊit h` M; .m X

hW F?B SB+ bbQ [m ç`B ç M M v- +S +€+? # iÈB M,K M,K- KÈB M;šm M?B M ;†T
ç'm ;B€- M m M?Q h` M; .m ç m ç2K iQ`M #° T?€+ ?¼ ` ç'm ;B€- +?„+ +?„M b) H`
[m®+ i b¬B i`QX

ejNX *?QÆM; ejN , *•v EBK aQ oÈB *¼M; _•mX UjV

*?QÆM; ejN , *•v FBK bQ pÈB +¼M; `•mX UjV

L;m²M, oBTp M/

aQm i—K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?¡K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ \>Q`M; S?O ?mvM?- i`QM; H9+ M`v- M M H`K i? M`Q\

h` M; .m +kM; #B i`ä iW T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ- imv iç®B +¡i? ç—m +Æ i`K+ H`
pÈB ç² +´ +MM; ;B€i` +O h`mM; Zm®+- M?QM; h` M; .m F?¬M; `M? p +€+ #m`
?„M ` +€B ;B€ [m€ €+- +?d bÊ b) /¼ M;Q`B i +?çv K`iX

>Q`M; S?O o•M pW +Q`B pW M|B,

@ >ÆM # KQÆB #S+ T?€+ ?Qç- Km®M i'i +ª ç m H` +O SB+ bbQ- ?„+ ?„+- +¡ M M
F?¬M; \ *?d bÊ F?¬M; FûK M?B m H„K- +?d bÊ ç M H9+ ç¡- M;Q`B i b) +—m M;QÆ

@ E?€Q- ç9M; H` [m€ €+ - #¼M ?¼ b) ç²B b Q\

h` M; .m #` H`B M|B +O >Q`M; S?O o•M H`K ;B"i KbM?- ;B€+ª +O M?[M; K|M ç²
b€M? M; M; pÈB [m®+ #ªQ æ`M? Zm M; EB K- i? i?b ;B€+O M|i` M i?` i`Q`M; |
T?~K +O SB+ bbQ `i Qi F?B tm`i ?B M- M?QM; i`QM; /•M ;B M pšM +¡ i`mv M H`
M?Q i? - +¡ M;Q`B H`K b Q\

@ *¡- M?'i ç`M? b) +¡X

>Q`M; S?O o•M F?ŠM; ç`M? ;"i ç—m- M|B ` ,

@ "€M ç'm ;B€ b) F?¬M; +?Q ç´B- #ÎB pb #¼M ?¼ +?9 w iÈB i®B ç ?¡ HÈB M?m" M
h`mM; Zm®+- M?'i ç`M? b) ç´BX

æ®B pÈB M?[M; M;Q`B FB K` M|B- ;B€i` +O +´ p"i K` ?¼ +'i ;B[F?¬M; T?ªB i
i`¼M; M?'i H` / M? iB M;- i`QM; HÁM; +O M?[M; M;Q`B M`v- K°i i`,K K|M ç² +´ +O
#^M; K°i i€+ T?~K +O SB+ bbQX

h` M; .m M;?2 i?'v H`B M`v +O >Q`M; S?O o•M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M- #ÎB pb ?„M
M|B H` bU i?"i- p`Q K`v M,K i`QÈ+- ;B€+ª +O ç² +´ h`mM; Zm®+ i` M i?` i`Q`M;
M?QM; K`v M,K ;—M ç•v çQÈ+ +€+ M?" ç'm ;B€ ç~v ;B€ H M °i +?9iX

L?QM; i`QM; bmv M;?o +O +€+ M?" bQm i" T •m J„- ;B€i` ç² +´ +O h`mM; Zm®+ +
pÈB o M :Q;? p` SB+ bbQX

aQ b€M? i€+ T?~K pÈB M? m- i?2Q iW i`QÈ+ iÈB M v- i`QM; KQ`B #S+ i` M? ç'i M
i`K i?m°+ p SB+ bbQ- M?QM; F?¬M; +¡ K°i #S+ M`Q +O h`mM; Zm®+ i`QM; KQ`B

@ >Q`M; S?O ?mvM?- K`v M;`v iÈB i Km®M çB Gm•M æ¬M- ?mvM? T?ªB M„K +?„+

h` M; .m M;šK HçB- ?„M #`M ;B Q M?„M M?O pÈB >Q`M; S?O o•M K°i +•m- H—M M`
i€+ T?~K /`M? `B M; +?Q +´ p"i h`mM; Zm®+ ÎS `Bb- h` M; .m +¡ i? K;B ? v F?¬
M?QM; i?`B ;B M +O ?„M `i ;'T ;€T- #ÎB pb ç•v H` +?mv MK` K pÊ ;B Q T?¡X

@ G½Q ç - M;QÆB +S v M i•K /B- H-M M"v M?'i ç`M? T?ªB ç€M? +?Q ç€K M;QÌB M
>Q" M; S?O o•M M;šK H¢B +kM; +ªK i?'v ?QM; T?'M- M|B iB T,
@ æQÊ+ `²B- #[ +ÆK M"v i F?¬M; ,M- i T?ªB çB ibK M;QÌB i`QÊ+- H½Q ç - M;Q
M"v H" i?"i ç'v- M m F?¬M;- b m M"v i F?¬M; i? H,M H°M i`QM; ;BÈB ç² +´ Î MQÊ
J'v M; "v M v M;QÌB bQm i"TiW +€+ MÆB i` Mi? ;BÈB ç´ p S `Bb- [mªi?U+ H" +| F
+U T?9- #¼M ?¼ +?QM? H" ç®B iQÊM; K" >Q" M; S?O o•M KÌB +?"Q- ?ÆM M[>Q"
M?[M; M;QÌB M"v- ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi ç m +| K°i Qi ç² +´ h`mM; Zm®+X
æÊB ç M H9+ >Q" M; S?O o•M `ÌB çB- h` M; .m H"TiS+ ;¼B +?Q çB M i?Q¢B "M
>Q" M; S?O o•M M|B i? - i`QM; M°B i•K h` M; .m +kM; +| +ªK ;B€+ HQ çQÊ+ HQ K
M;QÌB i ç€M? +'T- i?b F?B ç| F?|+ F?¬M; ` MQÊ+ K„i- F?¬M; B +| i? #ªQ çªK ?
+ªX
@ h` M; H½Q ç - M;QÆB Î ç•m\ Í F?€+? b¢M M"Q\ \*| ;b i®i- H½Q ç +S +?m`M #`
?[m iW MQÊ+ M? iÈB M; vX
h` M; .m pW KÈB KÎ+Y T?ÁM; F?€+? b¢M- HB M M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O >
@ h` M; .m - i? M"Q\
a m F?B h-M >mv M ",M; M?bM i?'v h` M; .m iB T M?"M çB M i?Q¢B- b„+ K†i +´ [
K°i +•mX
@ E?¬M; +| pB + ;b- >Q" M; S?O o•M M|B b) H"TiS+ /šM M;QÌB iÈB t2K +€+ #ªM T
",M;- 2K p"Q i`QM; i`QÊ+ çB- M? Î T?ÁM; F?€+? +?B m ç½B #¼M ?¼X
a m F?B +?B i v >Q" M; S?O o,M Î i`QM; M?" ,M- +ÁM F?¬M; iÈB K°i ;BÌ- h` M; .m
H`K pB + +O >Q" M; S?O o•M H¢B + Q M?Q p"v- "M? S?B pšM ç M; +?¢v iÈB ç•v K
M"v i` M çQÌM; T?® Km ?Q i†M; +?Q #¢M; €B +O KbM?- MQÊ+ S?€T M´B iB M;
@ æQÊ+ `²B- h` M; .m - +® ;„M; H M5
h-M >mv M ",M; T?'i T?'i M„K ç'K i`QÊ+ M;U+ M?bM h` M; .m - b m F?B iB M p"Q
i`QM; T?ÁM; F?€+?- Î tY Hw +-M; pB + pÈB M? mX
@ >Q" M; S?O ?mvM?- i p" ?mvM?- +kM; ç½ [m2M #B i M? m M?B m M,K- HQ¢B
L;QÆB +| t€+ ç`M?- M?[M; #ªM T?€+ ?¼ ç| H" +O SB+ bbQ F?¬M;\
J°i +?B + t2 ç M; i` M çQÌM; çB iÈB F?€+? b¢M +O h` M; .m - K°i p` M;QÌB M? K
` M?[M; HÌB iB M; >€M F?¬M; +?m`M t€+- ç M; +MM; i`Á +?mv M +MM; >Q" M; S?O
H" K°i M;QÌB / i`„M; F?QªM; M,K KQÆB im´BX
*€B M;QÌB M? [m®+ M"v i M H" 1x2 E2MM2`- H" K°i M?" bQm i"TiW´B iB M; Î Gm
E2MM2`- +| bS+ªM? ?QÎM; `i HÈM i` Mi? ;BÈB- i`QM; ;B i°+ +| `i M?B m i€+
Zm®+- çQÆM; M?B M çB m M"v F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB [m M ? iÈB i´ i¬M; +O ?¼-
#¼M ?¼ +kM; ç½ iWM; i? K ;B +QÊT çQ¢i oB M JBM? oB MX
Jm®M i`Î i?"M? M;QÌB bQm i-K M´B iB M; i? ;BÈB- F?¬M; T?ªB M|B iÈB ç² +´ +O
+O h`mM; Zm®+ +ÁM F?¬M; çO- K" +ÁM T?ªB +| +€+ i€+ T?~K M;? i?"m"i +O T?Q
J` ;B i°+ +O 1x2 E2MM2`- F?¬M; i?B m M?'i +?QM? H" ç² +´ h`mM; Zm®+- M?QM
h•v- i?S #¼M ?¼ +i ;B[F?¬M; M?B m H„K- +?Q M M b m F?B M?"M çQÊ+ çB M i?
E2MM2` ç½ çB bm®i ç K iÈB ç•v- ?„M +ÁM K M; i?2Q +ª ;B€K ç`M? bQ +O KbM?-
iÈB ç|M- HB M /šM #¼M ?¼ iÈB F?€+? b¢M +O h` M; .m X
@ 1x2 E2MM2` iB M bBM?- /MM; €M? K„i +O M; "B- çÊB H€i M[HB + M?bM H" +|
T?€+ ?¼ i`QM; i v +O #¢M i +| T?ªB H" +O SB+ bbQ ? v F?¬M;- M; "B F?¬M; +?
M"v H`K K°i Qi T?€+ ?¼ ;Bª ç HW M; "B b Q\

hmv >Q`M; S?O o•M F?¬M; iB T t9+ # Q H•m pÈB h` M; .m - +kM; F?¬M; M?bM i?`v
i?U+ +O SB+ bbQ- M?QM; ?„M iBM iQÎM; h` M; .m F?¬M; T?ªB H` M; QÌB ,M M!B
@ h€+ T?~K +O SB+ bbQ- i` M +Æ #ªM ç m ç½ i`ªB [m FB K +?SM; - ?B M i¢B +
E2MM2` iB M bBM?- +?d bÊ +?9M; i b) H½M; T?Q i?ÌB ;B M X
o` ;B€K ç`M? bQ ai2`HBM; M;²B # M +¢M? x E2MM2`- ?„M H` +?mv M ;B ç² +´ p
+?Q iQ M?•MX

e9yX *?QÆM; e9 y, _ M Gmv M *?S+ L;?B T >`M; L;`vX

*?QÆM; e9y, _ M Hmv M +?S+ M;?B T ?`M; M;`vX

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õöÇXÔU%õöÇXÔP L?¡K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ s2K K°i +?9i çB- T?QÆM; ç¬M; H` K°i /•M i°+ `i;BÄB p b€M; i¢Q F€iQ+?- +¡ H
ç•m H¢B H` i?"i\

æ®B pÈB i?QÆM; M?•M ç² +´ K` M!B- imv iç®B F?¬M; i? #Ä [m #'i +S F?ª M,M; M
+kM; T?ªB M?bM #^M; K„i KÈB çQÊ+ - +•m +?mv M bY K€B M?` /°i ibK çQÊ+ #ªQ
i, H M`v F?¬M; HÈMX

@ h` M; .m - ç•v +?QM? H` iB M bBM? 1x2 E2MM2` iÈB iW MQÈ+ M?- ;B i°+ #¼M
h`mM; Zm®+- M?QM; `i i?B m i?®M i€+ T?~K +O *?•m •m- H-M M`v Km®M M?b
M;QÆB- +?9M; i?"i bU H` i€+ T?~K +O SB+ bbQ b Q\

a m F?B >Q`M; S?O o•M `ä +Y T?ÁM; +O h` M; .m - b m ç¡;BÈB i?B m 1x2 E2MM
ç¡ ?„M +?ÈT +?ÈT K„i pÈB h` M; .m - w M; ?o i?b F?¬M; +¬M T?ªB M!B- M m M?Q
H€i M[T?ªB +?ûK K°i T?€i i?"i K¢M?- M; QÌB h`mM; Zm®+ #¼M ?¼ #B m /B M `i

@ o` M`v +?QM? H` ai2`HBM; iB M bBM?- H` K°i;B€K ç`M? bQ ç-v FBM? M;?B KX
>Q`M; S?O o•M iB T iK+ ;BÈB i?B m +?Q h` M; .m #B iX

@ - +?`M; i` B i` - `i ?•M ?¢M? çQÊ+ #B i M;QÆBX

1x2 E2MM2` `i ?[m ?ªQ /MM; >€M M;[+?`Q ?ÄB h` M; .m - #ÎB pb ;B çbM? +O ?
p"i h`mM; Zm®+- +?Q M M 1x2 E2MM2` +kM; T?ªB #B i M;¬M M;[p` p,M ?¡ h`mM;
• `i +¬M K†i KkB- +?Q M M ?„M `i M?B i ibM?- +kM; F?¬M; i? ç +?Q h` M; .m
çQÊ+ +?9 wX

@ L;`B F?Ä2- 1x2 E2MM2` iB M bBM?- KÌB p`Q i`QM;X

h` M; .m #'i ç°M; i? M? b„+ KÌB #¼M ?¼ p`Q i`QM; T?ÁM; F?€+?- M?B i ibM? /MM
ç²- # P• ĐđĐ ĐĐ° ° - M?B €Đ +€@?•PpĐ F`mM;

h` M; .m KÎ KB M; +?2M M; M; HÌB M|B +O ai2`HBM;- #ÎB pb SB+ bbQ [m2M #B
H`K b Q #B i çQÊ+ i?ÌB ;B M +O #S+ i` M? +?S\

@ h` M; iB M bBM?- M;`B T?^B #B i `^M;- imv SB+ bbQ H` K°i M;QÌB i`^M i` iBM
KQÆB im´B- +?Q /M ?„M +| ?SM; i?9 pÈB M[M?•M i?b i•K +| i?W F?¬M; F?¬M; +|
HÁM; M?Q i? X *?Q M M- i`QM; F?Q^M; i?ÌB ;B M M`v i€+ T?QM; +O ?„M +| +^B #
i?ÌB ;B M M`v- ç m ;B®M; M?Q M;QÌB F?€+ ç M; `bM? +QB- i M;?o- ?„M b) iU [n
#2M; ``\

L|B iÈB i`B i?S+ p` bU +?mv M M;?B T- ai2`HBM; ç½ #B M i?^M? K°i M;QÌB F?€
b€+?- K€+? +| +?SM;- i`QÊ+ M|B iÈB iQM? +€+? +O SB+ bbQ- b m ç| H¢B M|B iÈ
;B`- H`K +?Q h` M; .m iB T i?m K°i #`B ?¼+ ?Q`M ?^QX

oB + M`v i?b h` M; .m +kM; #B i- #ÎB pb SB+ bbQ iWM; M|B K°i +•m `i M´B / M?

@ *?9M; i im´B + Q- F?¬M; i? F?¬M; ?9i i?m®+ H€- M?QM; ?9i i?m®+ i?b /K+p
M?Q i? X

e9kX *?QÆM; e9k , Zm a¬M; æQ¢M *-mX UkV

*?QÆM; e9k, Zm b¬M; çQ¢M +-mX UkV

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i-K,

U%õöçXÔU%õöçXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

SB+ bbQ F?¬M; +ÁM F?^M,M; ?`M? bY [mv M HÊB ibM? v m pÈB M[M?•M +O Kb
iB i p`Q #S+ ?¼ - +€B ç| ;¼B H` [mv M HÊB ós2Kô- i`QM; i€+ T?QM; +O ?„M- #'
?Q¢- ç m +| #|M; /€M; +O M K M?•M HQ€M; i?Q€M;- M?Q ç M; M?bM M[M?•M i`C

@ L;`B M|B `i i®i- ai2`HBM; iB M bBM?- i?dM? iB T iK+- T?Q /QÈB pšM +ÁM M,I

h` M; .m ;"i;"i ç-m- iÄ p i€M i?^M? pÈB HÌB M|B +O ai2`HBM;- M;?2 çQÊ+ ai2`
ç°M;- +?Q /M t2K tûi i€+ T?~K ?°B ?¼ i`QM; MQÊ+ ? v MQÊ+ M;Q`B ç m T?^B M
T?^B ai2`HBM; [m2M i?m°+ pÈB T?QM; +€+? K¶B i?ÌB ç¢B +O SB+ bbQ- ?„M b) F

@ *^K ÆM- h` M; iB M bBM?- M;`B ç½ K M; iÈB +?Q +?9M; i K°i ç K i?"i K„ /B mX

G9+ M`v ai2`HBM; ç½ i? v ç´B i?€B ç° pÈB h` M; .m - ?„M çSM; /"v +9B M;QÌB +?`
HB M iB T iK+ t2K tûi- ``M? S?B çQ +?Q ?„M b€m #S+ T?€+ ?¼ i?•M i? +O M[M

hmv M?B M b€m #S+ T?€+ ?¼ M`v p) M[M?•M- ç m +MM; K°i M;QÌB- M?QM; #®
;B®M; M? m- +kM; F?¬M; T?^B ç m H` M[M?•M HÄ H²- +| ? B #S+ K†+ €Q M;O i
M^K i¢Q /€M; i` M ;BQÌM;X

h?ÌB çB K ai2`HBM; t2K tûi M?[M; #^M T?€+ ?¼ M`v- K¶B F?B t2K [m K°i i'K- M
i,M; H M K°i T?¬M- çÊB ç M H9+ t2K ? i b€m #S+ i` M?- i?B m +?9i M[ ?„M iW i`
h` M; .m H¢B- ?ÄB,

@ h?•M €B h` M; iB M bBM?- M;`B M?'i ç`M? +ÁM M?[M; i€+ T?~K F?€+- tBM M;`B

L m M?Q H` #S+ i` M? +O SB+ bbQ- +?„+ +?„M H` +| K°i b'T- ;B®M; M?Q i€+ T?
?B M- ç m tm'i?B M K°i HQ¢i- i` M +Æ #^M M?B m Qi +kM; ?ÆM KQÌB #S+- M?Q
b€m- +?Q M M ai2`HBM; KÊB ?ÄB M?Q p`vX

@ ?- ai2`HBM; iB M bBM?- F?¬M; M M;`T; €T- i`QÊ+ M|B +?Q 1x2 E2MM2`iB M
i?m°+ p SB+ bbQ M`v- `®i +m°+ H` i?"i ? v ;B^X

h` M; .m M? M?^M; ç~v ai2`HBM; ` - #„i H´v +^M? i v +O ?„M- M|B çM ;b p`v\ "¢
#B m /B M- +ÁM Km®M M?bM\ E?¬M; T?^B H` F?¬M; çQÊ+- M?QM; M;`B +kM; T?

@ h?"i- çQÆM; M?B M H" i?"i- i +| i? H'v i?QÊM; ç K" + K çQ M- b€m i€+ T?~K +O SB+ bbQ- ç•v H" +?mv M F?¬M; +-M M;?B M;ïX

L|B H|B i`mM; i?U+- #B m ?B M +O ai2`HBM; H9+ M"v- +?QM? H" K°i M; Q|B v m M[?„M +ÁM H" ;B€K ç`M? bQ- ?B M ;B| ?„M i?-K M;?o T?ªB iW +?¶ +O h` M; .m SB+ bbQ K°i H-M- [m ?¬K M v- +?d bÊ ?„M F?¬M; +ÁM +Æ ?°B M"v- #ÎB pb M?[M; .m ? v F?¬M; - ç•m H" +?mv M F?| t€+ ç`M?X

ai2`HBM; #B i`ä- h` M; .m +| çQÊ+ iBM iS+ +O M?[M; i€+ T?~K M"v- K°i F?B i i`Q| M; i€+ T?~K M;? i?m"i +O *?•m •m- K M; ç M i`MM; FQ+? i? M"Q\ hmv i ç® i`mv HMM; i€+ T?~K +O SB+ bbQ- ç m i"Ti`mM; iÊB S`Bb M"vX

@ •M- i®i`²B- ai2`HBM; iB M bBM?- i`QÊ+ iB M M;¬B M M M;?d M;ÆB K°i +?9i- i M"v #`M +?mv MX

h` M; .m +?d çÊB ç M H9+ ai2`HBM; t€+ ç`M? M?[M; #S+ T?€+ ?¼ M"v H" i?"i- ?ÆM M[M; v +ª MQÊ+ m®M; +kM; F?¬M; K|B K°i HvX

ai2`HBM; +?ŠM; [m H" K°i p` ;B€K ç`M? bQ K" i?-B- KbM? F?¬M; +-M T?ªB /QM; h` M; .m +ÁM pb +?mv M +QM K„i M?bM M; Q|B i?'T +O ai2`HBM; H9+ pW p`Q T? +| F?9+ K„+X

@ æQÆM; M?B M- i M;?o +?„+ +?„+ #'i +S M; Q|B bQm i-K M"Q Î S`Bb M"v- ç m iB M bBM?X

1x2 E2MM2` ;"i;"i ç-m- +| i? +| çQÊ+ b€m #S+ ?¼ +O SB+ bbQ- F?ŠM; ç`M? b) i€+ T?~K +O SB+ bbQ- ç m + K i•K iB M? M;mv M H"K #çM # pÊB h` M; .m X

a m F?B M;?2 çQÊ+ +?O +O KbM? H M iB M; - ai2`HBM; ç½ iW ?QM; T?'M- +Q| i?QÎM; i?S+ +€+ i€+ T?~K pW t2K tûi +O SB+ bbQ- +kM; #` ""M? S?B M? M? i v T?ÁM; F +QÊT- ai2`HBM; T?B M Km°M ç M KS+ bmwi #çQ i~mX

L?QM; K"- ai2`HBM; F?¬M; T?ªB H" M; Q|B F?¬M; #B i bmv M;?o- M?[M; M; Q|B + i?m"i + Q +'Ti` Mi?` i`Q| M; [m®+ i - F?¬M; B H" M; Q|B i?B m iB M- ?„M Km®M iB M;? i?m"i i`QM; HÁM; +O KbM?- p"v i?b T?ªB t2K i?"M? w +O M;QÆBX

@ h` M; iB M bBM? i?•M €B- i Km®M #B i- ?¬K M v M;¬B #ªQ +?9M; i¬B iÊB ç•v- T?~K +O SB+ bbQ ? v F?¬M; \

a m F?B +QM K„i M?Ä +O 1x2 E2MM2` çªQ K°i pÁM; - #„i ç-m /U i?2Q ?QÊM; +O M"v- ç| H" ?„M Km®M +?B K iB M +Æ i`QM; ç`K T?€M- i`QM; iB K i?S+ +O ?„M +?C #€M +?Q ?„M- K" F?¬M; T?ªB KbM? ç M; Km®M Km - +?ŠM; [m ç•v H" F, tªQ ç`K

@ "€M` \

@ E?¬M; - F?¬M; - F?¬M; - 1x2 E2MM2` iB M bBM?- M;¬B ?B m H-K- i +?Q iWM; + i`•M [mw +O SB+ bbQ- ?B M içB F?¬M; +| - b m M"v +kM; F?¬M; +|X

h` M; .m M;?2 çQÊ+ H|B M|B +O 1x2 E2MM2` - i` M K†i tm'i ?B M MK +Q|B M?"M HB M iK + K'v +?[F?¬M; - ;B¼M; çB m FB M [mv i T?O M?"M H|B M|B +O 1x2 E2M

J†+ /M h` M; .m ç½ Km K€v # v iQ M?•M- +?Q M M iB M K†i +O ?„M #` `9i HçB ` iWM; Km®M #€M +€+ #S+ ?¼ +O SB+ bbQ` M;Q`B- i?"K +?Q +?Q iÊB #•v ;B| + K°i K|M ç² M"Q /Q KbM? +'i ;B[+ªX

h?` i`Q| M; i€+ T?~K M;? i?m"i i` M i`Q| M; [m®+ i - /M H" i€+ T?~K +O SB+ bbQ i`M; - imv i ç®B F?¬M; T?ªB +| iB M H" Km çQÊ+X h`W T?B +| K°i Q i M; Q|B F?¬ F?¬M; +| M; Q|B M"Q M;mv M w #€M i€+ T?~K +O SB+ bbQ ç`B H'v iB M i`B +ªX

@ E?¬M; #€M\

1x2 E2MM2` b[M; b| K°i +?9i- ?„M ?ÆB F?| ?B m- M|B pÊB h` M; .m ,

@ h` M; iB M bBM? i?•M €B- p"v ?¬K M v M; "B KÈB +?9M; i iÈB- F?¬M; +| w M"v b
+?Q +?9M; i i?QÎM; i?S+ i€+ T?~K +O SB+ bbQ i?¬B b Q\

1x2 E2MM2` H` M; Q`B bQm i•K `i +| iB M; i, K Î MQÊ+ M?- +kM; H` M?•M p"i [m
KbM? #m¬M; i? K°i #m´B iB + i®B i`¼M; v m- ç M MÆB M"v +?d ç M?bM i€+ T?
p"v +?d +¬M ç M +mM; GQmp2` t2K H` çQÊ+X

@ 1x2 E2MM2` iB M bBM?- M; "B M|B iB M; >€M `i i®iX

h` M; .m F?¬M; iB T H`B +O 1x2 E2MM2`- K` F?Q+? H i`bM? ç° >€M M; [+O ?.,
;"i ç¬m- ç M; çÊB h` M; .m M|B iB TX

@ *?„+ ?ŠM 1x2 E2MM2` iB M bBM? +kM; #B i`i`ä p, M ?| +O [m®+ ;B +O i¬B
bQm i¬K +kM; i?QÎM; /MM; K°i T?¬M iB M i`B ç Km i?S KbM? Q i?Q+?- +ÁM +| M
KbM? bQm i¬K i` Q ç´B pÈB M; Q`B F?€+- F iW ç| - bQM; T?QÆM; ç m +| çQÊ+ M?
i`QM; HÁM; - 1x2 E2MM2` iB M bBM?- w Km®M +O i¬B- +| H) M; "B +kM; ?B m \

e9jX *?QÆM; e9j , æ¬m *Æ h`K+ GÊBX URV

*?QÆM; e9j, æ¬m +Æ i`K+ HÊBX URV

L; m²M, oBTp M/ MX

aQm i¬K,

U%õöÇXÔU%õöÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

E€ i?"i H'v p"i ç´B p"i- +kM; F?¬M; T?ªB H` ç°+ [mv M +O M?[M; M; Q`B bQm i¬K h`
i?`M? ?"M? i` M [m®+ i - 1x2 E2MM2` M; ?2 h` M; .m M|B i? - H"TiS+ +| T?ªM S
M; ?o +O h` M; .m X

L?QM; K"- 1x2 E2MM2` M?Qm K"v- i`€M +kM; M?, M H¢B- HQ¢B ;B Q /`+? H'v p"i c
K°i T?QÆM; çQ ` - +QB i`¼M; K°i i?S ;b ç| +O ç®B T?QÆM; - b m ç| H'v K|M i®i
M|B M?Q p"v- K" T?QÆM; çQ ` ç M; ?` M"v- T?ªB +?`m i?B i?¢B M?Q M?ÄX

@ >Q" M; S?O o•M- ç®B pÈB FB M o- h? M? >Q óZm, *®+ hY >¢ aÆMô æ² Zm€M ç
M|B` X

h` M; .m çB i?ŠM; p"Q p'M ç - +?d +—M ? B FB M h? M? >Q i` M / M? b€+? H` i?
i`ª +€B ;B€ HÈM- +?Q /M #€M K'i +€B K€v # v iQ M?•M FB çB- ?„M +kM; M;mv M

@ G½Q ç - #bM? ioM?- T?ªB #bM? ioM?X

@ "bM? ioM? +€B ;b- ?B M i¢B 2K ç M; Km®M çB t2K ? B FB M h? M? >Q FB H` i

h` M; .m iS+ ;B" M M|B K°i +•m M"v [m çB M i?Q¢i- ?„M ç M; M?S+ +ª i`SM; /€B-

a m F?B M;?2 çQÊ+ HÌB M"v +O h` M; .m - >Q" M; S?O o•M +QÌB ?„+ ?„+ i`QM; çE

@ G½Q ç - i`QM; M?" +?Q iÄ M;Q" B M;ä ç½ iQÌM; - +?9 +| #B i? v F?¬M;- i¢B b
p"Q H9+ M"v\

e98X *?QÆM; e98 , æ—m *Æ h`K+ GÊBX UjV

*?QÆM; e98, æ—m +Æ i`K+ HÊBX UjV

L;m²M, oBTp M/ MX

aQm i—K,

U%õöÇXÔU%õöÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ 1K M"Q #B i\

h` M; .m iS+ ;B" M M|B K°i +•m- M?QM; H"TiS+ iUm F`T T?ªM SM;- M|B` ,

@ >Q" M; S?O ?mvM?- F?¬M; T?ªB 1x2 E2MM2` #ªQ M? H`K i?mv i F?€+? +?S\

h` M; .m pW KÈB M?bM i?'v FB M o- h? M? >Q óZm, *®+ hY >¢ aÆMô æ² Zm€M
?B M i¢B pW KÈB #bM? ioM? H¢B- H"TiS+ i? M? ioM? H¢B- +?Q /M ç| H` ç² bS h
+O KbM? +| i€+ T?~K +O SB+ bbQ- +kM; F?¬M; T?ªB ç² p¬ / M?- ;B€ i` +kM; F?

@ >„+ ?„+ - +?9 M|B ç9M;- 1x2 E2MM2` bÊ +?9 #€M T?€+ ?¼ SB+ bbQ +?Q M;QÌB
+€Q pÈB +?9- ?„M +| HQm ;B[M?[M; K|M ç| - imv i ç®B ç m H` ç² bS h`mM; Zm®+ i
F?B iÈB Gm•M æ¬M- ?½v [mv i ç`M? i€+ T?~K +O SB+ bbQX

Zmª M?B M- >Q" M; S?O o•M M|B +•m M"v- ç½ F?¬M; F?€+ pÈB bmv M;?o +O h`
i`Îp HB M ;'T F?¬M; F`Ti?Î- i`mv M 7 t+O M?[M; K|M M"v iÈB- +| i? i?'v çQÊ+
+O SB+ bbQ i? M"Q- +?d bÊ ?„M +kM; T?Q i•K iQ ``i HÈM F?B ç2K ç² bS h? M? >

h` M; .m #bM? ioM?- M|B` ,

@ >Q" M; S?O ?mvM?- p"v ?mvM? t2K- ç M M H`K +€+? M"Q\ .MM; b€m i`K T?€+ ?
h? M? >Q óZm, *®+ hY >¢ aÆMô æ² Zm€M b Q\

@ .U p"Q +€B ;b +?S\ .U p"Q +€B ;b K` ?„M +—K b€m #S+ T?€+ ?¼ KÈB ç´B K°i K|
+?9 #B i- T?ªB /MM; +¬M; T?m bQ iY M;Q¢K- K°i i`K T?€+ ?¼ ç´B K°i K|M ç² bS-

h`QM; çB M i?Q¢B i`mv M iÈB iB M; H +O >Q" M; S?O o•M- ?„M +ÁM ?mM; €+ ?Æ
T?~K +O SB+ bbQ M?B m M,K M v F?¬M; B K M; çB ç'm ;B€- i?S i`QM; i v h` M;
+Æ FB K HÊB- +| i?`i ç H`K i?b M;m b Q F?¬M; i?`iX

h` M; .m ;"i;"i ç—m- M|B` ,

@ h®i`²B- p"v i?b i?2Q b) H`K M?Q M? M|B- 2K b) F?¬M; i`ª HÌB ?„M i`QÊ+ - +| +?
+| ?ÆM ? B KQÆB #S+ T?€+ ?¼ - ?mvM? ;BÈB i?B m +?Q 2K M;QÌB +—M çB X

a m F?B M;?2 >Q" M; S?O o•M T?•M iQ+?- h` M; .m +kM; #B i bS+ M†M; +O +€+ #
H"TiS+ F?¬M; p°B- +?m~M #` çÊB KbM? M?bM i?'v M?[M; ç² bS FB - b m ç| KÈB ç|

L?QM; >Q`M; S?O o•M p` h` M; .m F?¬M; #B i- M m M?Q F?¬M; T?ªB h` M; .m K'v i?€M; b m- 1x2 E2MM2` b) iW Gm•M æ¬M +Y ?`M? K°i #m' B ç'm ;B€- #€M ç² ;>„M Km®M ç2K ç² bS h? M? >Q ` i?` i`Q`iM;- 1x2 E2MM2` iU KbM? SM; K°i i`,K M iK+ T?Q- b m ç! ç2K o¬ h? M? >Q óZm, *®+ hY >¢ aÆMô æ² Zm€M ` ç'm ;B€- t`Q i`B m M?•M /•M i- H`T M M F, HK+ ç'm ;B€ p ç² bS +O h`mM; Zm®+X

L?QM; +?mv M M`v ?B M; Bì ç½ +ªB #B M- #ÎB pb h` M; .m pW w FB M; ®K bS o >¢ aÆMô æ² Zm€M M`v- +?Q /M b m M`v +! ç'm ;B€ ;®K bS- +?d bÊ F?¬M; +! ç² ;® 1x2 E2MM2` i?2Q K°i w M`Q ç!- +ÁM H`K K®B ;B9T h` M; .m X t2K i¢B æQÆM; M?B M- M?[M; +?mv M M`v M!B b m- b) i?mv i KBM? iWM; +€B ¼B M; Q!B @ æB- M;`B K B M? b) /šM +?9 çB #ªQ i`M; oBM? .U- /šM +?9 çB t2K i` M?- ç9M; #B i- +?9 +! # Q M?B m #S+ T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ\

>Q`M; S?O o•M F?¬M; MûM çQÊ+ HÁM; ?B m F€- #ÎB pb ?„M #B i ai2`HBM; ç½ t2 H` +O SB+ bbQ- i`QÊ+ F?¬M; #bM? Hm`M M?•M T?~K +O ai2`HBM; M?Q i? M`Q ?„M- Î i`QM; ;BÊB M;? i?m`i \*?•m •m- `i +! / M? iB M; X

@ >„+ ?„+ - F?¬M; iQM? b€m #S+ FB - pšM +ÁM ?ÆM ? B KQÆB i'K- i? M`Q- +! i? h` M; .m +Q!B ç„+ w i`QM; çB M i?Q¢B- i`QÊ+ FB ?„M +?d ç`Q #ªQ i`QM; MQÊ+ - /M +?Q #ªQ #®B ç`Q ` - i`QM; HÁM; h` M; .m F?¬M; i?QªB K€B- M?`i H` K!M iB M #ªM i?ªQ- ç M #•v ;B! h` M; .m pšM +ÁM K M; i?2Q €v M€v pÊB +K #` FB X

L?QM; F?B H`K i?`i M; Q!B MQÊ+ M; Q`B- h` M; .m F?¬M; +! K°i +?9i ;€M? M†M; M?[M; i M *?•m •m i?`i €+X

@ h` M; .m - p` M`v +?QM? H` ;B€K ç®+ #ªQ i`M; K„i?m`i " i?X " i? iB M bBM?- +? b€M; H`T #ªQ i`M;- +kM; H` M; Q!B çB m ?`M? #ªQ i`M; ?B M M vX

a€M; bÈK ?¬K b m- i`QM; T?ÁM; F?€+? b¢M +O h` M; .m - ç½ M;? M? ç!M ? B F S?O o•M K M; ç M- M?QM; H-M M`Q h-M >mv M ",M; +kM; i`®M Î i`QM; T?ÁM;- ç T?ÁM; F?€+? iB T F?€+?X

" i? CB;K2 F?QªM; +?WM; M,K KQÆB im' B- i!+ +! K`m t€K i`„M;- K M; i?2Q K°i ;¼ /€M; M?Q M?½- ;B®M; M?Q K°i ;B€Q bQ Î i`Q!M; ç¢B ?¼+ - b m F?B #„i i v pÊB h` ç€M? ;B€ M; Q!B i` im' B i`QÊ+ K†i M`vX

h` M; .m T?ÄM; çQ€M ç9M;- " i? M`v i`W +?S+ pK H` M; Q!B çB m ?`M? #ªQ i`M; K°i i`Q!M; ç¢B ?¼+ - ?Q`M iQ`M H` K°i p` ;B€Q bQ ç9M; M;?o X

æB +MM; pÊB " i?- +ÁM +! K°i ;B€K ç`M? bQ- " i? ?Q`M iQ`M F?¬M; [m2M i?m°+ M?QM; Î S`Bb p` \*?•m •m- M; Q!B +! M;?B M +Smp SB+ bbQ i?b +! `i M?B m- Km bQ p ?¼ T?~K +O SBb+ bbQ- ç•v H` K°i +?mv M / /`M;X

@ " i? iB M bBM?- M;`B F?Ä2- K!B M;²BX

"B m ?B M +O h` M; .m +kM; F?¬M; T?ªB `i M?B i iB M?- M?QM; +kM; F?¬M; H¢ i®i ?ÆM 1x2 E2MM2` i®B [m `i M?B m- i®B i?B m +kM; çQÊ+ h-M >mv M ",M; K! 1x2 E2MM2` +! i' iB M H` +Q!M; ç¢Q- K` i' iB M +O " i?- H¢B iQÆM; ç®B i`QM; b .m KÊB K!B +` T? p` MQÊ+ i`X

h` M; .m ç½ iWM; çB iÈB #ªQ i`M; H`+? bY Jm`b- iW ç! ?„M +kM; #B i Jm`b +?QM? ?„M p®M H` K°i p` [mw i°+ +O S?€T- i`QM; #ªQ i`M; Jm`b- +?O v m i`QM; #`v +´ p ç¢B- >v G¢T p` p,M ?! i¬M ;B€Q Î *?•m •X

J` T?¬M HÈM ç² +´i ;B[ i`QM; #ªQ i`M; Jm`b- +kM; H` /Q Jm`b çB [m B *`T- >v G Zm®+ p` 'M æ° i?m çQÊ+ p` bQm i-K H¢BX

JÈB ç-m- #ªQ i" M; M"v +?O v m i`QM; #`v B *T- i?ÌB G J½ +´ ç¢B- >v G¢T p" p, M
M?QM; p b m- #ÎB p b i?€K ?B K F?ªQ b €i K°i H Q ¢i /B iQ +? Î T?QÆM; ç¬M; - M?" #
*"T- +`M; M; `v +`M; +?9 w iÈB *?•m •X

@ æ½ #ªv i?"T MB M- #ªQ i" M; Jm`b ?B M; BÌ H'v S?€T H`K i' M; #°- b m ç! iB T M?
?B K Î h`mM; • p" h`mM; Zm®+ F?ªQ b €i p" i?€K ?B K- ç ¢i çQÊ+ M?B m i€+ T?~K M

o b m- M?" #ªQ i" M; i`QÈ+ b m i?m çQÊ+ #ªQ p"i Î 'M æ°- b m ç! ç2K +?QM? T?~K
çQ`M F?ªQ b €i Î 7;? MB b i M +kM; +mM; +'T `i M?B m p"i T?~K- M?" #ªQ i" M; Jm
i€+ T?~K M;? i?m"i p" p, M ?! +O 'M æ°X

e9eX *?QÆM; e9e , æ-m *Æ h`K+ GÊBX U9V

*?QÆM; e9e, æ-m +Æ i`K+ HÊBX U9V

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œœçXÔU%œœçXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXçö>%VÔXçö>%V

æ M K°i i?"T MB M i`QÈ+- MQÈ+ S?€T [m®+ ?[m M?" #ªQ i" M; p" i?m ;B[ `i M?B
i" M; Jm`b ç½ ç2K ç¢B #° T?"M +´ p"i +?mv M +?Q +mM; GQmp`2- i?S ? B i` Q i`ª +
M?Q [m" ç€T H *?•m •- +?Q M M / M? p¼M; +O #ªQ i" M; Jm`b +| / M? p¼M; `i +
+´ p"i *?•m •X

*kM; +?QM? p b M; mv M M?•M M"v- i`QM; #ªQ i" M; Jm`b- +| ç¢B H Q ÊM; +´ p"i i`•M
M?B M- i`QM; ç! F?¬M; i?B m +´ p"i +?Q ?"m M?•M H B M [m•M i€K M Q Ê+- K" i`QM
M?B m p"i i`•M [mw +O h`mM; Zm®+- +?Q M M h` M; .m KÊB +?`m #`M #¢+ pÊB
CB; K2 iU K b M? iÈB ç•v ç½ H`K +?Q h` M; .m +ªK i?'v F B M? M; ¢+X

LQÈ+ S?€T +| F?¬M; Q i M?" #ªQ i" M; - M?QM; +?O v m i`B M H½K T?- M HÈM *?•r
K" M?" #ªQ i" M; Jm`b +| i? M|B H" b® K°i X

oÈB t m ?QÈM; i`¼M; i•K H" +€+ M?" #ªQ i" M; p \*?•m •- h` M; .m p®M ç`M? i` Q
M?QM; +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m +?Ì K Q M; - M?QM; F?B i?'v " i? CB; K2 ç M- h
+?mv M M"v ç½ +?mv M +ÆX

@ " i? iB M b B M?- t B M i?S +?Q i¬B K ¢Q K m°B ?ÄB K°i +•m- M; `B H" M; QÌB çB m
M?B m i€+ T?~K M;? i?m"i +O *?•m •- F?¬M; #B i M; `B ç®B pÈB i€+ T?~K +O S B

æ-m iB M h` M; .m K m®M H`K `ä ç` p` +O i€+ T?~K S B+ b b Q i`QM; HÁM; +O ?„
K†+ +ª- ?ÆM M[?„M +kM; #B i M; QÌB M; Q ¢B [m®+ ç`K H m" M `i M; v i?ŠM; - M m
b €Q pÈB ?„M- +?d b Ê ç M t +?B m- " i? +kM; F?¬M; ?B m w +O ?„M X

@ h` M; iB M b B M?- i m v S B+ b b Q iB M b B M? H` M; QÌB h•v " M L? - M?QM; +ª çÌB
b B M? b®M; Î S?€T- ?„M +kM; +| i? t2K M?Q H" K°i M; QÌB S?€T- K" H U+ªM? ?QÎM
?ÆM #`i +S M; QÌB M"Q Î S?€T- F +ª i' M; i?®M; +kM; F?¬M; #^M; X

" i? + M; ÊB S B+ b b Q F?¬M; +?9i +?2 /'m- H`K +?Q h` M; .m ç¢B ?d- +?d +¬M ?
i¬M; - M?Q p"v ` ;B €+kM; + Q ?ÆM K°i +?9i X

@ oÈB iQ +€+? H" K°i M?" #ªQ i" M; +| H`+? b Y ?ÆM i`, K M, K- +?9M; i +kM; +| `i
i`B M- +| i? F B M? /Q M? i€+ T?~K M;? i?m"i +O *?•m •- +kM; +| i? F? B [m"i +€
?B M ç¢B +O *?•m •m- K" i€+ T?~K S B+ b b Q iB M b B M?- K ¶B M?" #ªQ i" M; ç m K

h` M; .m F?¬M; #B i- i m v #ªQ i" M; Jm`b i?m°+ b Î ?[m +O S?€T- M?QM; ç•v +?ŠM
H Q ¢B +?B T?Q p" H ÊB M?m" M- #ªQ i" M; Jm`b iU i9+- K" +m°+ #€M M; `v ?¬K M v- ?
?QÈM; T?€i i`B M +O #ªQ i" M; - F?¬M; ? M; ?B M; Ì- M| M?`i ç`M? ?'T /ŠM M; QÌB i

aQ b€M? pÈB p,M ?| h`mM; Zm®+- i€+ T?~K +O SB+ bbQ- F?¬M; i? M; ?B M; Ì + F?€+? F?„T MÆB i` M i? ;BÈB ?ÆM i'i +a- +kM; +| i? aM? ?QÎM; iÈB bU T?€i i`B ç´B KÈB `i M?B m ?¢M; KK+- +`M; i,M; i? K i?m M?"T +?Q #ªQ iªM;- H¢B +| i? im +€+ +´ p"iX

J` K'm +?®i M?'i H`- i`QM; pB M #ªQ i`M; Jm`b- i`QM; F?Q +| `i M?B m ç² +´ +O +| +´ p"i K'v +?K+ M,K +?Q iWM; K M; ` M; Q`B- M m M?Q /MM; M?[M; i?S M`v ç SB+ bbQ- " i? `i iBM iQÎM;- FB M M; ?` M`v M?'i ç`M? b) çQÊ+ K¼B M; QÌB ç²M; w

.M b Q ç i`QM; F?Q +kM; F?¬M; H`K; b- M?"M`¶B +kM; H` M?"M`¶B- +| i? bY /K /KM; +O M?[M; ç² +´ h`mM; Zm®+ M`v KÈB HÈM M?'i- ç´B H'v K°i i€+ T?~K M´B iB /B M bBM? w K` M|B- " i? CB; K2 +ªK i?'v KbM? F?¬M; H¶ HªX

@ æQÆM; M?B M- h` M; iB M bBM?- ç-m iB M i€+ T?~K +O SB+ bbQ i`QM; i v + +?9M; i KÈB +| F?ª M,M; ?ÊT i€+X

" i? M?bM h` M; .m #„i i v pÈB KbM?- b m ç| F?Q ç`M? i?-M M?"M M;²B tm®M;- F M?Î h` M; .m K°i +•mX

@ ?- ç| H` çQÆM; M?B M- i?U+ tBM H¶B- " i? iB M bBM?- i¬B H¢B M; ?o ç M K° K°i #° i€+ T?~K Î ç•v- M; `B p` ;B€K ç`M? bQ +O M; `B +| i? H`T iS+ t2K tûiX

h` M; .m F?Q€i F?Q€i i v- ""M? S?B tm'i b€m i'K p) ç² p"i #´i ç°M; ` - K†i F?€+ +Á çS i` pmB çM - h` M; .m +•M M?„+ ç®B iQÊM; H` ç¢B #B m +O K°i M?" #ªQ i`M +?Q M M ç2K KQÌB ? B i€+ T?~K ` X

L m M?Q " i? CB; K2 +| i? tm'i ` ;B€iQÆM; SM;- ?ÆM M[ h` M; .m H¢B ç w iÈB .m b) F?¬M; ç w K` H'v iQ`M #° +€+ #S+ T?€+ ?¼ +ÁM H¢B +O SB+ bbQ ` X

æQÆM; M?B M- b€m #S+ T?€+ ?¼ M[M?•M +O SB+ bbQ- h` M; .m ç½ +?m`M #` 1x2 E2MM2` +kM; +| ? B K|M h? M? >Q - H` i?S K` h` M; .m i? K M?Ä /½B- ç½ bF HÁM;- M?'i ç`M? T?ªB K°i FB M i`Î p X

L?bM i?'v " i? CB; K2 p` p` ;B€K ç`M? bQ FB - ç m ç†i bU +?9 w +O KbM? H M +€+ h` M; .m iB M ç M # M +¢M?- M|B ` ,

@ >Q`M; S?O ?mvM?- H-M M`v ?ÆB T?B M iQ€B- ç9M; `²B- ? B p` M`v +| #B i >€

@ a) F?¬M;- " i? H` ;B€Q bQ ?| ?¼+- +kM; F?¬M; TªB H` K°i M?" M; ¬M M; [X UX >Q`M; S?O o•M H„+ ç-m- M; v b m ç| iS+ ;B`M M|B ` ,

@ h M|B h` M; H½Q ç - +S +?ûK i?ŠM; i v- TªB H'v i?"i M?B m i?S- M?Q p"v çB- ç Q FB K +´ ç¢B- H½Q ç ibK ;B9T M? K°i i? M?- çQÆM; M?B M- M? b) tm'i iB M H` çQÊ+X

L?bM i?'v h` M; .m ç-m +Æ FB K HÈB- +-K i€+ T?~K +O SB+ bbQ çB ç`K T?€M +O >Q`M; S?O o•M +S M?Q #` K Q +`Q- #´i ç„+ /o +ªK i?€M KbM? F?¬M; +| p" M M`v KÈB #ªQ h` M; .m ,M i?'i- +kM; M M M; ?o +€+? bM? m®M; b9T X

@ >„+ ?„+- +?mv M M`v / i?¬B- [m€ / - i?"i bU F?¬M; çQÊ+- 2K b) H'v æ`M? Zm M h` M; .m M?bM >Q`M; S?O o•M +QÌB- +?d M|B ç M æ`M? Zm M; EB K- M?bM i? >Q`M; S?O o•M- h` M; .m pW +QÌB pW M|B,

@ h?"i bU F?¬M; çQÊ+- i? M? æ`M? Zm M; EB K F?¬M; i? - M| [m€ [mwX

>Q`M; S?O o•M T?B M Km°M +?2M M; M; HÌB M|B +O h` M; .m X

@ >Q`M; S?O ?mvM? çWM; M|B M?Q p"v- +?d +-M #ªQ i`M; Jm`b +| ç Q FB K i®i- 2 K°i i? M?X

h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- M m F?¬M; T?ªB +| >Q`M; S?O o•M- +?d bÊ ?„M F?¬M; i? F?¬M; M?“M` - 1x2 E2MM2` p` " i? ç m /Q >Q`M; S?O o•M ;BÈB i?B m iÈB- çWM; Km ç Q FB K +´- M; v +ª +?Q ?„MiB M- h` M; .m +kM; M;mv M wX

æQÆM; M?B M- çB m FB MiB M [mv iH` #ªQ i`M; Jm`b +| ç Q FB K- M?QM; M m æ`M? Zm M; EB K- M m M?Q p`v- >Q`M; S?O o•M +| Km®M Km +kM; Km F?¬M; M M;QÆB- M;QÆB b) ç2K K°i i? M? pk F?Q +| ;B€ ?ÆM i`,K i`B m i†M; M;QìB F?€+

e9dX *?QÆM; e9d , æ-m *Æ h`K+ GÊBX U9V

*?QÆM; e9d, æ-m +Æ i`K+ HÊBX U9V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

a m F?B M|B +?mv M pÈB >Q`M; S?O o•M- h` M; .m çQ K„iHB + M?bM " i? p` p` M|B` ,

@ >Q`M; S?O ?mvM?- 2K +| M;?2 M|B- #ªQ i`M; Jm`b +| +´ p`i h`mM; Zm®+- M?B r M|B t2K #¼M ?¼ b) tm`i i?b i®i ç•v\

h` M; .m ç®B pÈB pB + M`v ç½ pÁ ç-m #Si i B- i?ìB çB K ?„M iÈB #ªQ i`M; Jm`b- "¢+? L;¼+ >´ i?ìB h•v >€M- M?QM; ç| H` K°i H-M #ªQ i`M; i`QM; #`v ç² +´ +O h`m H` K°i T?“M +U+ M?Ä- h` M; .m bÊ KbM? #Ä [m i?Si®iX

>Q`M; S?O o•M +QìB ?„+ ?„+- M|B` ,

@ *?mv M M`v çÆM ;BªM- H½Q ç - M? M|B +?Q +?9 #B i- #ªQ i`M; Jm`b M°B iBm ç2K #ªQ p`i *?•m • +?mv M iÈB +?Q #ªQ i`M; Jm`b- +?Q M M +| ``i M?B m i?Si®iX

*mM; GQmp`2 i?b F?¬M; +-M T?ªB M|B- +?„+ K¼B M;QìB +kM; çB m #B i- ç| H` # M´B iB M; M?´i i` M i? ;BÈB- ?Q`M iQ`M +| i? ç€M? ç²M; pÈB +® +mM; +O h`mM

æ² K` +mM; GQmp`2 +´i ;B[- +?QM? H` M?[M; i?S +| K°i F?¬M; ? B i` M i? ;BÈB- ;BÈB M?Q T?Q iQÊM; o2Mmb- #S+ i` M? JQM GBb p` T?Q iQÊM; L[h?-M *?B M

"S+ i` M? JQM GBb +O . oBM+B i?b F?¬M; +-M M?B m HìB- M| ç½ i?Q€i Hv F i`î i?“M? KBM? iBM? M´B iB M; - +?d bÊ H` K°i ?`B iY KÈB # im´B +kM; ç½ M;?2 M MK +QìB M?Q K°M; M?Q K` FB - ç½ +| F?¬M; Qi aY;B pQ M| i?“M? óLK +QìB i?-

*ÁM iQÊM; o2Mmb +Ki i v +kM; i`î i?“M? T?Q iQÊM; M[ i?-M M´B iB M; i? ;BÈB- M,K R3ky î >v G¢T i`QM; K°i +´ K°- i?b #S+ iQÊM; M[i?-M i`-M MY i?•M i` M p` K` HU+ +?´M ç°M; i? ;BÈBX

*ª T?Q iQÊM; + Q iÈB kK- F?m¬M K†i i? M? i9- /€M; M;QìB +•M tSM; - [m-M €Q +? imv +€M? i v T?ªB F?¬M; çQÊ+ i`¼M p M- M?[M; pšM iªM` i?-M i?€B M[iQM? pk i ç½ #Ä` K°i b® iB M HÈM ç i?m Km p` i`QM; #`B i`QM; K°i +,M T?ÁM; ç†+ #B i b m- #S+ iQÊM; M[ i?-M o2Mmb ç½ i`S / M? ?”m i? - i`î i?“M? #B m iQÊM; +O ib

o T?-M #S+ iQÊM; +?B M i?“M; - ç½ iWM; +| K°i M?“ çB m F?“+ ç¢B bQ +O MQÊ+

@ æ•v KÈB +?QM? H` +Æ #„Ti?U+- pm®i p2 M`M; +| i? +ªK M?“M i?´v M?B i ç°+.

*| çQÊ+ # K|M i€+ T?~K M;? i?m”i M´B iB M; i? ;BÈB- ç` p` +O +mM; GQmp`2 F ç°M;X

*€+ i€+ T?~K M;? i?m”i iW i?ìB +´ ç¢B +O B *”T- >v G¢T- G J½- +?Q ç M i€+ T? [m®+ ;B T?QÆM; æ¬M; - +€+ i€+ T?~K çB m F?“+ iW i?ìB h`mM; *´ +?Q iÈB ?B M

[mw ;B€ +O pQÆM; i?'i p" iBM? T?~K ?°B ?¼ - +?Q ç M i" M M; "v M v- +mM; GQm
M;? i?m"i M'BiB M; i? ;BÈBX

L m +?d çÆM i?m-M H" b® HQÊM; ç² +´ - ç½ +| i? bQ b€M? pÈB +® +mM; - M?QM
p" [m®+ ;B HB M [m M- +?d bÊ i` M i? ;BÈB F?¬M; +| #'i F€ K°i M?" #ªQ i" M; M"
GQmp`2X

h?2Q +¬M; i€+ i?®M; F - i`QÈ+ K„i +mM; GQmp`2 i`QM; #`v ?ÆM #®M KQÆB p¢M
[m®+ ;B i` M i? ;BÈBX

L; QÌB S?€T ç2K M?[M; i`•M T?~K M;? i?m"i M"v- +, M +S i?2Q H½M? i?' p" +?OM
ç| i`B M H½K- iW T?QÆM; æ¬M; - >v G¢T +´ - i?ÌB G J½ +´ ç¢B- B \*"T +´ ` i`B M
çB m F?„+X

æ² K" +mM; GQmp`2 +'i ;B[- i?ÌB çB K # M ç-m- T?-M HÈM ç m /Q iQ M?•M [mv M

J" i€+ T?~K M;? i?m"i T?QÆM; æ¬M; - T?-M HÈM ç m /Q ?"m M?•M [m•M t•K HQÊ
6`2v` ç½ iWM; M?B M H-M [mv M i†M; #ªQ p"i +?Q +mM; GQmp`2- [mv M i†M; ç²
oB M M,K ç|- >Q" M; S?O o•M KÈB +| i? M?„+ M?Î h` M; .m K°i +•mX

*mM; GQmp`2 M,K ç| iWM; ç2K +ª #° ç² +´ \*?•m • ` i`QM; #`v- iQ" M #° +?mv M ;
i?m"i- +| i? M;?o- #ªQ i" M; Jm`b M"v +| # Q M?B m iBM? T?~K- +?OM; HQ¢B T?Q

@ h` M; iB M bBM?- F?¬M; ? M;?B M; i- ?ÆM ? B KQÆB #S+ T?€+ ?¼ M"v +?QM
+O SB+ bbQ- iQ" M #° ç m H" #9i iQ+? i?U+X

G9+ M"v- " i? p" p` ;B€K ç`M? bQ FB - +kM; ç½ ?Q" M i?"M? +¬M; i€+ t2K tûi i€+
;B'v +?Q iÈB T?QM; +€+? ?°B ?¼ - M?[M; i€+ T?~K M"v- F?¬M; i? M;?B M; i ç m
i`QM; ç| +| # #S+ T?€+ ?¼ - +| #9i iQ+? /Q SB+ bbQ Fw i MX

@ >Q" M; S?O ç½ iWM; M|B pÈB i¬B- h` M; iB M bBM? +| çQÊ+ i€+ T?~K +O SB+
h`mM; Zm®+- F?¬M; #B i h` M; iB M bBM? ç½ M?bM i`9M; i€+ T?~K ;b- M|B ` ç
+?9iX

" i? M|B HB M iK+- /M #ªQ i" M; Jm`b +O ?„M F?¬M; i? b€M? #^M; +mM; GQmp`2
T?~K +O SB+ bbQ- +?Q M M H-M M"v " i? +kM; K M; i?2Q i?"M? w iÈB- +?QM?
SB+ bbQ i`QM; i v +O h` M; .m - i` Q ç´B H'vX

@ " i? iB M bBM?- i¬B +ÁM +?Q çB i?, K #ªQ i" M; +O M; "B # Q ;B i- M?QM; ç½ bÈ
+| i`QM; #`v `i M?B m +´ p"i h`mM; Zm®+- ?B M i¢B M?[M; i?S ç2K ` ç i`B M H
+O M9B #,M; \

h` M; .m M|B /®B- ç-m iB M ?„M i?'B T?ÁM; p ç² K" " i? +'i ;B[- b m ç| M|B iB T,

@ h€+ T?~K +O SB+ bbQ- ç½ çQÊ+ iQ" M i? M?•M HQ¢B i?W M?"M- " i? iB M b
M"v- +kM; F?¬M; F?| - M?QM; T?ªB tm'i` i€+ T?~K M;? i?m"i iQÆM; SM; - +?9M;
i€+X

@ h€+ T?~K M;? i?m"i iQÆM; SM; \ h` M; iB M bBM?- T?ªB #B i`^M; - +?9M; i bQ
•- ç m +| H`+? bY p" `i i`•M [mw- i Km®M- M; "B +| i? HU +?¼M K°i +?9iX

hmv h` M; .m +ÁM i` im´B ?ÆM " i? KQÌB im´B- M?QM; " i? M|B +?mv M pÈB h` M
F?¬M; +| #B M T?€T- ?B M ;B i ç M; #`M +?mv M ;B Q /`+? i€+ T?~K M;? i?m"i i
i`QM; i v ç®B T?QÆM; KÈB H" +?O ç¢QX

@ GU +?¼M\

h` M; .m i`-K M; •K K°i +?9i- KÎ KB M; M|B ` ,

@ " i? iB M bBM?- M m M?Q p"v- i¬B Km®M t2K KK+ HK+ +´ p"i K" #ªQ i" M; +O M; "
i`QÈ+ M,K RN98- +ÁM +| +´ p"i K" 6`2v` [mv M i†M; +?Q #ªQ i" M; Jm`b- M; "B i?'v

h`mM; Zm®+ ?ÆM K°i i`,K M,K i`QÊ+ - ç² +´ +| ;B€ i`` - ç m çQÊ+ +€+ p` ?Q`M; ç
oB M- K` M?[M; K|M ç² ç| /Q ?"m M?•M+O M;Q`B t•K HQÊ+ [mv M i†M;- ;B€ i`` ç
.m çB i?ŠM; p`Q p'M ç X M;m²M UXV

@ *| i? - M m h` M; iB M bBM? +| i?`B ;B M- #m´B +?B m +| i? iÈB #ªQ i`M; Jm`b
+´ p"i M`vX

" i? +?d /Q /U K°i +?9i- HB M ;"i ç-m ç€T SM;- ç½ [mv i ç`M? i?m i€+ T?~K +O SB
Jm`b- +?Q M M [mv i ç`M? TªB i`ª K°i +€B ;B€ HÈM iQÆM; SM;- " i? +kM; F?¬M;
im´B K` +| i? ?² H°M;X

e93X *?QÆM; e93 , æ-m *Æ h`K+ GÊBX U8V

*?QÆM; e93, æ-m +Æ i`K+ HÊBX U8V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ "m´B +?B m- çQÊ+ `²B- ;B[ i`Q i¬B b) iÈB " i? iB M bBM?- i¬B +| i? K`B M;`B
h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- ?ÆM M[ +ÁM K`B " i? \ h` M; .m çSM; ` K`B- imv MQÊ+
M?QM; +?d p`B +?ûM `QÊm >¢ æ¶- F?¬M; TªB +| i? FûQ ;¬M [m M ? K°i +?9i- M
i`QÊ+ K†i b) + Q ?SM;- ç M H9+ ç| KbM? +| i? FB K i? K K°i Qi ç²X

" i? M;?2 h` M; .m M|B ` - i?"i ç€M; iB + #m¬M; i v- F?) +Q`B M|B,

@ h` M; iB M bBM?- imv i¬B Km®M +MM; M;`B p` p` T?m M?•M tBM? ç T M`v /MM;
i¬B TªB i`î p bY b M; p,M #ªM- M;`B TªB #B i`^M;- +| +?9i ?² bÆ- ç½ K´v +?K+
iÈB X

*| H) #¼M M;Q`B M?Q 6`2v` [mv M i†M; i€+ T?~K M;? i?m"i h`mM; Zm®+ H` i€+ T
#ªQ i`M; Jm`b+O " i?- M?[M; p"i FB F?¬M; çQÊ+ +QB i`¼M;- b® HQÊM; i€+ T?~K
F?¬M; iÈB K°i T?¬M KQ`B b® +ÁM i`QM; F?QX

>ÆM M[" i? +ÁM #B i- +| `i M?B m ç² +´ ç M iW h`mM; Zm®+- ç m #` #ªQ i`M; J
çWM; M|B H` +i i`QM; M?` F?Q +´ p"i- M; v +ª i?S KK+ HK+ +´ p"i- +?d bÊ +kM; T
+| i? i bK çQÊ+X

@ h? i?b i?¬B p"v- " i? iB M bBM?- i`Q M v ? B ;B| - i¬B b) iÈB #€B T?ÄM; M;`BX
h` M; .m M;?2 i?'v ?„M TªB H`K +?QM? bU- +?Q M M F?¬M; KB M +QÐM;- çSM;
bQ` F?ÄB T?ÁM;X

S?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- h` M; .m M?bM >Q`M; S?O o•M- M|B ` ,

@ >Q`M; S?O + - #m´B +?B m M? çB +MM; 2K +?S\

@ L|B MªK- iB m iY M;QÆB F?¬M; M M M;?o [m b¬M; çQ¢M +¬m M?û- M? +ÁM
i`M; Jm`b +i ;B[ç'vX

>Q`M; S?O o•M iS+ ;B"MH B + M?bM h` M; .m - î p`B [m®+ ;B \*?•m •m- i`W i`W +
#ªQ i`M; F?€+ ` - +?d bÊ F?¬M; +| #ªQ i`M; M`Q +| i? bQ b€M? pÈB #ªQ i`M; Jm`b
+?Q /M ?„M F?¬M; i? p`Q i`QM; i9B- ?„M çQÊ+ çB t2K +kM; H` K°i HQ¢B +Æ /mv

:B[i`Q h` M; .m #` >Q`M; S?O o•M FûQ ç M K°i M?` ?`M; HÈM î S?€T /MM; #[- i
+?9i- M p` #QÊ+ H M t2- +MM; h¬M >mv M ",M; p" >Q`M; S?O o•M # M;Q`B çB +M
i`M; Jm`bX

o T?-M ""M? S?B- ?„M i?“M? i?“M? i?“i i?“i ç SM; î i`QM; F?€+? bçM- i`¬M; +QB
SB+ bbQ +|; B€ i` HB M i?“M?- M?[M; i?S M`v +?QM? H` #ªQ #®B ç h` M; .m p
i-K ç`K T?€M pÈB M? m- F?¬M; çQÊ+ T?ûT çB` # M M;Q`BX

@ h` M; iB M bBM?- ?Q M M;? M?5

" i? bÈK M?“M çQÊ+ çB M i?QçB- ç½ bÈK +?î î +Y ` p`Q +O #ªQ i`M; - H-M i`QÆ
+ -M T?ªB i®M i€K #ªM; M? p`Q +Y - M?QM; H-M M`v /QÈB bU /šM /„i +O " i?- çE
?“M î H-m ? BX

o,M T?ÁM; +O " i? `°M; F?QªM; #ªv i€K +?K+ Kûi pm¬M; - pW p`Q +Y ç½ ;†T K°i
M`v #¼M h` M; .m M;²B tm®M; ;? b i`QM; T?ÁM; - ç€M? ;B€ #`B i`Q i`QM; p,M

@ E?€Q- i?“i H` t tdX

oÈB €M? K„i +O h` M; .m - çQÆM; M?B M +| i? M?bM` M?[M; i?S M`v ç m H` ç² -
i`QM; M`v +| K°i #S+ iQÊM; çB m F?€+ S? `¬M; #^M; ;¶- +| iQÊM; T?“i #^M; ç²M;
+Wm " hQ- çQÆM; M?B M- +ÁM +| ç² bS +O h`mM; Zm®+X

L?[M; p"i M`v H`K +?Q iQ`M i?•M h` M; .m M|M; H M- T?€i M?B i- ?„M F?¬M; i?
ç2K M?[M; i?S M`v M?ûi p`Q i`QM; i9BX

@ " i? iB M bBM?- F?¬M; M;î p,M T?ÁM; +O M;`B HçB +| M?B m i€+ T?~K M;? i?

a m F?B M?bM bÆ p,M T?ÁM; K°i HQÊi- K°i i?Q Fw +| /€M; M;Q`B M|M; #ÄM; #QÈ
;b- h` M; .m iMv iB M +?¼M K°i Hv +` T? - i`U+ iB T çQ ` v m + -m pÈB " i?X

L;?o ç M M?[M; +´ p"i i`•M [mw #` +QÈT çB ?ÆM i`,K M,K i`QÈ+- i`QM; M°B i•K h`
ç°M;X

h`Q`M; ?çQ FB T i`,K M,K i`QÈ+- F?¬M; B +| i? #B i`ä- `®i +m°+ +| # Q M?B m +
H9+ M`v +| i? M?bM i?`v M?[M; +´ p"i [m®+ #ªQ [m ;?B +?ûT i` M b€+? pî- i` M
S?O o•M- ç m F?¬M; FbK M`B ?QM; T?`M i`QM; HÁM;X

@ h®i`²B- h` M; iB M bBM?- ç•v +?QM? H` i`i +ª iQ HB m p +€+ +´ p"i çQÊ+ [mv M
/Q i`M; i?®M; S?€T Fw i M ççB #B m +?Q [m®+ ;B iB T M?“M +´ p"i- i`i +ª ç m +|

" i? M;?2 çQÊ+ h` M; .m M|M B i? - HB M çti K°i T?QM; i?Q i?“i HÈM #` T?QM; FQ

h` M; .m T?€i ?B M- i` M #`M +¬M; i€+- i`QM; ç| +| K°i T?QM; i?Q- +?QM? H` M?[
GQmp`2 i†M;X

" i? çti +?²M; ;B`v M`v H M #`M- çQ +?Q h` M; .m - M|M B` ,

@ h` M; iB M bBM?- M,K ç| pÊ +?²M; 6`2v` [mv M i†M; p` /Q #ªQ i`M; GQmp`2 [mv
t2K i`QÈ+ K°i +?9iX

" i? ç½ ibK FB K M?[M; i?S M`v `i H•m- iW i`QM; T?ÁM; ?² bÆ ibK çQÊ+ M?[M; i
+ÁM +?Q F`T H`i t2K- h` M; .m ç½ çB iÈB MÆB M`vX

h` M; .m iB T M?“M i9B ;B`v- iW +ªK ;B€+ +kM; +| i? #B i çQÊ+- # M M;Q`B +O
i-M; #KB KÄM; - +?„+ ?ŠM i`QM; i9B ?² bÆ M`v- ç½ #` T?O K°i i-M; #KB `i /`vX

h?î b•m` - h` M; .m iW iW Kî +€B ;B`v- i`QM; M?€v K„i- h` M; .m +ªK ;B€+ ;B®M
+€M? +Y - K°i +€M? +Y çB i?ŠM; p`Q ççB K¬M oB M JBM? oB M #` i?B m +?€v i`

oB M JBM? oB M #` T?€ ?Ov- H`K +?Q `i M?B m +?mv M +k H`+? bY F?¬M; i? F?
K`i ççB HQÊM; +´ p"i +O +€+ i`B m ççB H`+? bY h`mM; Zm®+- #B M i?“M? K°i #Q
i?S #` HB M [m•M i€K MQÈ+ +QÈT çB- ç M M v pšM +ÁM H` K°i +?O ç ç M; i` M?

L?QM; h` M; .m ?B M içB- +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? ç½ çKM; +?çK iÈB H`+? bY M,K
p"i- M?QM; +| i? bmv çQ€M p` çQ ` F i Hm`M- iBM iQ`M; +ÁM +?m`M t€+ ?ÆM +

JÎ?² bÆ T?QM; FQM M°v- h` M; .m i?Á i v p`Q # M i`QM; H°v` K°i +?²M; p, M #ª iW +Y b´- h` M; .m +| i? M?bM i?°v`ä`M; - iì p, M FB M M^K Î i` M +MM; - ç| H` K ? B M; ¬M M; [ M? p` S?€T; ?B H M- K` Î /QÊB +| Fw i M- +?QM? H` iQÊM; [m•M * çdM? çdM?X

*~M i?"M M?bM M°B /mM; +O iì +?QM? H M?- M?QM; H9+ °v *? `H2b /2 : mHH2 p"i /Q 6`2v` [mv M i†M; X

L?QM; M?bM +? M? H +? i?ìB ;B M F?B Fw i M- i?ìB ;B M *? `H2b /2 : mHH2 +?°T ?² bÆ F?B +mM; GQmp`2 +?mv M ;B Q +?Q #ªQ i`M; Jm`b- T?Q i` M ç| +ÁM +| Fv E?¬M; +| M|B +?mv M- +?d M?bM +?^K +?^K p`Q M°B /mM; i`QM; p, M #ªM- i` M ç| ;?B H¢B i?ìB ;B M +O #ªQ p"i- ç†i i`QM; K„i +€+ M?° H`+? bY- ç°v +?QM? H` i?¬M

e9NX *?QÆM; e9N , æ-m *Æ h`K+ GÊBX UeV

*?QÆM; e9N , æ-m +Æ i`K+ HÊBX UeV

L; m²M , oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

:B®M; M?Q i?€M? +?d +O h`mM; Zm®+ +´ ç¢B- #ªQ i²M iÈB ?¬K M v- F?¬M; +| + i`•M [mw +| ;B€ i` HB M i?"M? +ªX

h` M; .m +~M i?"M M?bM iì +?QM? H M? /Q \*? `H2b /2 : mHH2 Fw i M- iB TiK+ M i€K i` M; ;B°v- ç m H` K°i Qi T?QM; i?Q- i`QM; ç| H` i?Q iW [m H¢B ;B[+mM; GQ

L?QM; iQ`M #° i?Q iQM M°v ç m /MM; +?[ S?€T ç pB i- M m F?¬M; T?ªB # M +¢M iB M; S?€T- h` M; .m F?¬M; i? t2K ?B m M°B /mM; i` M ç|X

h?2Q h-M >mv M ",M; T?B M /`+?- b„+ K†i h` M; .m p` >Q`M; S?O o•M- i`Î M M F p`Q M, K RNR9 6`2v` ç½ pB i +?Q M; QìB çB m ?°M? #ªQ i`M; Jm`b,

@ h¬B p®M +| i€+ T?~K M; ? i?m"i +O T?QÆM; æ¬M; - i°i +ª ç m H°v iW +mM; çB M ç h`mM; Zm®+ @ Zm•M pB M +?BM? MQÊ+ S?€T- #° iQ H M?X

L?bM M?[M; #S+ i?Q /Q M; QìB i`QM; +m°+ pB i ?ÆM i`, K M, K i`QÊ+- i`QM; HÁM; - o•M ç-v +ªK t9+ M; ´M M; M; - [m®+ +QìM; i?b /•M +QìM; - [m®+ M?QÊ+ i?b /•M M?Q ` - M?[M; +?mv M M°v +U+ F€ €K Km°B- M?QM; i`QM; HÁM; +O ç€K [m•M t•K HC +?mv M ç€M; iU ?°Q M?°i +m°+ çìB +O #¼M +?9M; X

G„+ ç-m- h` M; .m #Ä [m T?QM; i?Q M°v- #ªQ h-M >mv M ",M; iB TiK+ ;BªB i?Q

a m F?B M; ?2 h-M >mv M ",M; ;BªB i?Q+? iWM; +?[i` M ç| - `®i +m°+ h` M; .m +k K` 6`2v` [mv M i†M; +?Q #ªQ i`M; +€+ +´ p"i h`mM; Zm®+ H` ;b- ç°v +kM; H` M; ?B ;B ?Q M; K M; - M?QM; i`QM; i?Q iQM M°v- i°i +ª ç½ +| HìB ;BªB ç€TX

hW i? F, i`QÊ+- i` M i?` i`QìM; ç'm ;B€ i€+ T?~K M; ? i?m"i tm°i ?B M +€+ #S+ i` pQÆM; T?B çìB M?° h? M?- H B H`+? +O M| `°i i?¬M #Q- F?¬M; +| M; QìB M`Q # çQ€M p H B H`+? +O +?9M; X

L?QM; i?¬M; [m M?[M; #S+ i?Q M°v +| i? #B i`ä- i°i +ª M?[M; #S+ +?•M /mM; M ?°m /m +O 6`2v`- #¼M ?¼M ;Q`B pB + [mv M i†M; +?Q #ªQ i`M; ` - +ÁM +| ?ÆM +O ç pQÆM; - +?ªv p`Q ç'm ;B€ ?°B [m®+ i X

J` ?°m /m +O 6`2v` [mv M i†M; +?Q #ªQ i`M; Jm`b p` +mM; GQmp`2- +| i°M; +°M KQìB i€K #S+ iBM? T?~K- i`QM; ç| +| # #S+ i` M? +O G M; h? LBM?- i?2Q i?S LBM?- J¢+ G M æ²- *€T h€i E?„+ *mM; J½ æ²- E? M; >B L K hm-M æ²X

J" +| +?QM #S+ i` M? H" /Q ?¼ bo T?QÆM; i•v p) +?•M /mM; ?Q" M; ç *"M GQM;
i" M; î "„+ EBM? p" æ" B G Q M `i F?| ;†T çQÊ+ i` M? +?•M /mM; +O ?Q" M; ç M?" h
i" M; Jm`b- `ä `M; H¢B +| ?ÆM KQÌB ? B #S+X

h`QM; HÁM; h` M; .m i?-K i? M- #îB pb +€+ #S+ i` M? çÌB M?" h? M? +ÁM H¢B `i
M; ?B M +Sm i€+ T?~K i`QM; MQÈ+- +Æ ?² F?¬M; +| #'i F€ i" B HB m M"Q ç i? K
ç2K M?[M; #S+ i` M? M"v p - +?„+ ?ŠM H" +| i? #' F?mv i çQÊ+ H`+? bY M; ? i?m
h` M / M? b€+? +ÁM +| K°i Qi i€+ T?~K M; ? i?m"i- +kM; H" +´ ?¼ +O h`mM; Zm®-

t2K tûi- iB M ?"M? QÈ+ ç`M? ;B€ i` p"i T?~K bQM; T?QÆM; ;B Q /`+?- #ÎB pb M;
i?S- i bÊ ?B T ?°B b) F?¬M; ç²M; w T? /mv i +?mv M M"vX

e8RX *?QÆM; e8R , æ-m *Æ h`K+ GÊBX U3V

*?QÆM; e8R, æ-m +Æ i`K+ HÊBX U3V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?;K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

hW ;|+ ç° i•K Hw +O " i? K" M|B- i` M +Æ #ªM ?„M ç½ i€M i?~M? pB + ;B Q /`+?- M
" i? pšM T?ªB +® ;„M; K°i +?9i- i` M? i?O HÊB Q+? HÈM M?i p bM?X

@ ?- " i? iB M bBM?- ç•v H" p'M ç K" M;~B Km®M ;BªB [mv i- ç9M; F?¬M; \ *| i? M;
M;? i?m"i i²M F?Q- i` Q ç´B i€+ T?~K +O SB+ bbQ- i¬B M;?o F?¬M; B K" F?¬M;

h` M; .m +Q|B +Q|B ç€ [mª #|M; +?Q ?„M- +?mv M ?°B ç²M; M;? i?m"i [m®+ ;B -
i \ *?mv M F?¬M; i? ;BªB [mv i +?QM? H" +?mv M +O M;~BX

>ÆM M[h` M; .m +„M +? i? B +?[i²M F?Q- F?¬M; M;WM; /MM; H|B M|B €K +?d
+?S M?[M; p"i F?¬M; +| ;B€ i` FB - +ÁM F?¬M; #^M; ç®B +?9M; H'v i€+ T?~K +O
HÈM M?'iX

@ L?Q p"v 5

" i? +9B ç-m iQM? iQ€M i`QM; HÁM;X

h` M; .m +kM; F?¬M; M|M; Mªv- m®M; +~ T? p" i`Á +?mv M pÈB >Q~M; S?O o•M
?B M içB ?„M #B i`ä i` M? +O SB+ bbQ çfi iÈB #bM? ç° #2bi@b2HH2` i` M i?`
?~M; i`QM; i v- F?¬M; bÊ M;Q|B F?€+ F?¬M; p°B p" M; ibK iÈB KbM? ç ;B Q /`+?X

æWM; M?bM h` M; .m +?d M|B i` Q ç´B ? B KQÆB K®i +´ p"i h`mM; Zm®+- F€ i?"
`i M?B m- +?d K°i #S+ i` M? J°+ G M æ²+O E? M; >B ç½ `°M; ?ÆM K°i Kûi- HçB
Kûi- +?Q /M H" i`QM; ?°B ?¼ i? ;BÈB- +kM; +U+ F€ ?B K i?'vX

>ÆM M[M; v +ª h` M; .m +kM; F?¬M; #B i- K°i ? B M,K b m- K°i ç€K #m¬M #€M
t"Q M'm ;B€ +ª- b m ç| #€M pÈB ;B€ + Q +?Q M;Q|B ;B"m i`QM; MQÈ+X

>"M? pB t"Q ;B€ +O /•M [m®+ i - H"K +?Q iW M,K kyye ç M kyRy- ;B€ +ª i€+ T?~
Zm®+ i` M i?` i`Q|M; [m®+ i - Hm¬M ÎKS+ + QX

L m M?Q h` M; .m #B i`ä /MM; i€+ T?~K +O SB+ bbQ #~M +?mv M Km #€M pÈB
ç´B M,K K|M ç² +´ h`mM; Zm®+- ç M H9+ ç| +?Q /M K°i ç´B ? B- " i? +?Q +?„+ ç½

@ h` M; iB M bBM?- M?Q p"v çB- i`QÈ+ iB M M;~B +S i`W i€+ T?~K +O 6`2v` [m
T?QÆM; æ¬M; FB - i¬B b) ç2K w FB M +O M;~B ` i?ªQ Hm" M pÈB # M ;B€K ç®+ #
ç´B i` Q i†M; M? m- M? M? M?'i +kM; TªB +-M K°i i?€M; KÈB ?Q~M i?~M?X

@ J°i i?€M; \ h†M; M? m\ " i? iB M bBM?- ç•v H" +?mv M ;b\

h` M; .m +| +?9i F?¬M; ?B m wiS i`QM; H|B M|B +O " i?- /U i?2Q +€+? M;?o +O
?¼ +O KbM?- ç´B ç² +´ h`mM; Zm®+ +O ç®B T?QÆM;- +?ŠM; TªB ;B Q /`+? ?Q

@ h` M; .m - M?[M; p"i T?~K K" #ªQ i" M; MY iQ M?•M +'i ;B[- F?¬M; +?Q T?ûT HQ
ç'm ;B€ p" ;B Q /`+?- +?d +| i? /MM; iQ +€+? #ªQ i" M; [mv M i†M; +?Q M? m KÈB -
;BªM M?Q H½Q ç M;?o ç•mX

h`ª H|B h` M; .m +?QM? H" >Q~M; S?O o•M- ?„M +U+ F€ `~M? `) [mv i`bM? +O #
•m J„- #ªQ i" M; iQ M?•M F?¬M; +| ?çM +? ;b- M?QM; p"Q M,K RN98 MQÈ+ S?€T +
pB M +O ?B T ?°B K„ i?m"i- ç½ +| M?B m ?çM +? ?ÆMX

*?Q /M çϕB /B M #^aQ i[~]M; Jm`b ç<sup>2</sup>M; w i` Q ç´B ç² +´ pÈB h` M; .m - M?QM; pšM T?
+?Q +?QM? T?O S?€T T? /mv i- çQÆM; M?B M- ç M H9+ ç|- p'M ç +?d H` i`bM?

@ "" K M|- KbM? T?^aB KÎ #^aQ i[~]M; \ " i? iB M bBM?- M m M?Q ç9M; M?Q M; "B M|B
;B Q /`+? pÈB M? m X

h` M; .m M; ?2 tQM; pB + M`v- H"TiS+ iS+ ;B"M- ?B M iϕB ?„M +?d ç´B ç² K` i?~
KÎ K°i #^aQ i[~]M; - pšM +ÁM FûK t M? m K°i pϕM i€K M; "M /†K - +?ŠM; T?^aB ç•v H`

@ >„+ - + M|B H½Q ç - +?9 FQ+? ç°M; +€B ;b +?S- KÎ K°i +€B #^aQ i[~]M; iϕB M?` +
M, K RNN e i`QM; MQÈ+ ç½ +?Q T?ûT`²B- +?9 iÎ p tBM K°i +€B +?ŠM; T?^aB tQM;

>Q`M; S?O o•M p¶ p¶ #<sup>a</sup>p B +O h` M; .m - i`'M M ?„M K°i +?9i- +kM; +?d +| >Q
?B M #^aQ i[~]M; iQ M?•M i`QM; MQÈ+ - F?~M; Qi ?ÆM M, K KQÆB M?` - pÈB i`B HU+
ç +?„+ F?~M; F?|X

@ *?d çÆM ;B^aM M?Q p"v b Q\

h` M; .m K„i i`ÊM i`„M; - imv i`QÈ+ FB ?„M iWM; M; ?o iÈB pB + KÎ #^aQ i[~]M; - M?Q
#ÎB pb h` M; .m M; ?o`^M; - ?„M KÎ K°i #^aQ i[~]M; iQ M?•M- imv i ç®B F?~M; i? M`C

E€ i?"i p`Q M, K i`QÈ+ +QM K„i +O h` M; .m bBM?` #B M /` ç M #•v ;BÌ- M?QM
M, K- i?ÎB çB K ?„M +| çQÈ+ +?9i w i?S+ - ?„M pšM Î; | + ç° +O M; QÌB #bM? i?QÌM
pšM H` M; QÌB #bM? i?QÌM; bBM? ?Qϕi- ?„M +kM; F?~M; +| w i?S+ çQÈ+ - #^aM i?•M
`'i M?B mX

>ÆM M[HQϕB +^aB #B M M`v- ç½ i?"i bU t<sup>a</sup>v` - iW +Y ?`M; Î ""M? h?`M?- +?Q ç
EBM?- ? v KÄ M; ¼+ Î h•M *QÆM; p` Jv MK - h` M; .m i`QM; H9+ p¬ ibM?- i?•M T
#B MX

æ M HQϕB +?mv M M?Q Km K€v # v- +| iB M +| i? H`K çQÈ+ - M?QM; KÎ K°i +Y
çO HQϕB i?O iK+ - h` M; .m HQ H„M; - +?O v m H` M?•M Kϕ+? +O KbM? F?~M; çO

h`QM; iB K i?S+ - h` M; .m +kM; F?~M; Km®M ibK •m .QÆM; ;B ?¶ i`Ê- M|B ?„M
[m•M iY +kM; çQÈ+ - HQϕB +?mv M M?ÌM; QÌB F?€+ #„+ + - m- i`QM; HÁM; h` M; .m

L m M?Q +| i? /MM; iB M ç /¼M çQÌM; - h` M; .m imv i ç®B F?~M; çB M?ÌM; QÌB

@ >„+ - F?~M; + - M T?^aB HQ H„M; - M m F?~M; çQÈ+ i?b M? b) çB i?m ;QK ç Q F
+?®M; çĐ i? /B M +?Q H½Q ç X

>Q`M; S?O o•M M; ?2 +® F} +O h` M; .m tQM; - F?~M; F?ÄB +QÌB HÈM- ?„M bÈK
i`M; ç Q FB K +´ - #ÎB pb i`B HU+ F?~M; çO - +?Q M M KÈB i? v ç´B +€+? H`K- ?B
o•M +ÁM F?~M; iQ`M HU+ +´ ç°M; h` M; .m KÎ #^aQ i[~]M; b Q\

@ h?U+ bU çÆM ;B^aM M?Q p"v\

h` M; .m +| +?9i F?~M; /€K iBM iQÎM; X

@ ob b Q\ M? H`v +?mv M M`v` i` m +?¼+ H½Q ç H`K ;b\

>Q`M; S?O o•M `i #m²M #U+ pÈB i?€B ç° M`v +O h` M; .m - +?ŠM; H) #ϕM i?•M
Î i`QM; MQÈ+ +| [m M ? - M; QÆB +kM; +| i? t•v /UM; #^aQ i[~]M; Î ç®B /B M pÈB +®
M; QÆB- çQÆM; M?B M +kM; F?~M; B H`K i? X

@ h` M; iB M bBM?- +| T?^aB +| p'M ç ;b ? v F?~M; \

" i? M?bM i?'v h` M; .m p` >Q`M; S?O o•M F?~M; M; WM; i` Q ç´B #^M; iB M; h`m
i?Q^aM; M?bM i?'v i? - M b„+ /Q /U p` #'i K½M +O h` M; .m - +ÁM iQÎM; ?„M #'i K½
,

@ h` M; iB M bBM?- ç®B pÈB i†M; T?~K +O 6`2v` - i¬B +| i? M|B +?Q M; "B `ä- p'
iϕB M; "B +?d + - M çQ` p`B K|M +O KbM? ç i`B M H½K- i¬B +| i? i?QÆM; M; ?`

L|B H|B i`mM; i?U+- #<sup>a</sup>Q i`M; Jm`b +| K'v p¢M K|M +´ p"i h`mM; Zm®+- i?B m K°i i
F?¬M; T?^aB H" p'M ç HÊM- M?QM; i€+ T?~K +O SB+ bbQ- #^aQ i`M; Jm`b F?¬M; -
M†M; - `i / /`M; T?•M #B iX

e8kX *?QÆM; e8k , *¬M; S?m aQ hY L; Q¢KX

*?QÆM; e8k, *¬M; T?m bQ iY M; Q¢KX

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

>ÆM M[i'i +^a +´ p"i i`QM; #<sup>a</sup>Q i`M; Jm`b- +kM; F?¬M; T?^aB ç m i?m°+ p iQ M?•M
` i?` i`Q|M; ç HQm i?¬M; - K" i? +kM; F?¬M; +| [mv M HU+ ç H"K M?[M; +?mv M
#^aQ i`M; +| çQÊ+ K°i Qi i€+ T?~K M; ? i?m"i +O / M? ; B - ç| KÊB H" pB + ?„M i`m

hW p'M ç M"v K" +•M M?„+- +?Q M M" i? M; mv M w H"K ` K°i Qi M?QÊM; #°- ç
T?~K +O SB+ bbQ M?ûi p"Q i`QM; pB M #<sup>a</sup>Q i`M; X

a m F?B M; ?2 H|B M"v +O " i?- >Q`M; S?O o•M /MM; bS+ ?Q F? M K°i iB M; - b r
M; |M i v K9 K v i` M +´ K°i +?9i- h` M; .m i?`v `i`ä`M; - i`QM; M°B i•K +kM; ?B
KbM? Km®M #^aQ ?¢ / Q H"K i?`i M; Q|B M"vX

@ E?K+ F?K+ " i? iB M bBM?- M; `B ç½ +| i?`M? w M?Q p"v- i¬B +kM; ç½ M|B- ?B
#`v F?®B "¢+? L; ¼+ >´- i¬B `i i?Q+?- K†i F?€+ +ÁM K°i K|M iQÊM; ç²M; hQÊM; h
S?QÆM; h`M? h?´ "B M æ<sup>2</sup>- S?´ >B M "² h€i E} hQÊM; - >`M? *QÈ+ h,M; hQÊM; - #
T?"i; B€Q- +kM; +| i? H'v ` ; B Q /`+?X

a m F?B çQÊ+ >Q`M; S?O o•M €K +?d- h` M; .m /Si F?Q€i bY /KM; +¬M; T?m bQ
FB M #B M i?`M? M, K FB M- M?QM; H¢B ç m H" iBM? T?~K i`QM; #° bQm i" T +O
M; ?2 ?„M KÎKB M; - ; B"i KbM? ?€ ?®+ K²KX

@ h` M; h` M; iB M bBM?- [mw [m®+ +| +•m iK+ M; [- ; ¼B H" +¬M; T?m bQ iY M; Q¢
bÊ i¬B H"K F?¬M; çQÊ+X

" i? /"T ç-m /MM; iB M; M? H„T #„T KB m i +•m iK+ M; [bQ iY M; Q¢K +O h`mM; Z
M|B- +€B ; B€ M"v ç½ /¼ ?„M bÊX

"¢+? L; ¼+ >´ p" # #S+ ?¼ T?"i; B€Q i?|B F€ hMv æQ|M; +kM; #Ä çB- M?QM; i?
i` M i?` i`Q|M; MQÈ+ M; Q" B- ; B€ +<sup>a</sup> ; B Q /`+? +kM; F?€ + QX

h` M; .m çQ ` +€B ; B€ H" iQÊM; ç²M; hQÊM; h¬M- /`B Ne +2MiBK2i- + Q e9 +2
T?¬M HQM; KÎKB M; /`B `°M; ke p" kR +2MiBK2i- T?¬M #KM; +| çB m F?„+ K†i i?9
p•M- +?QM? H" i€+ T?~K +m®B i?|B •M h?QÆM; ç-m i?|B h•v *?mX

J" #S+ iQÊM; M"v +kM; +kM; ; B®M; M?Q i€+ T?~K aQM; .QÆM; h¬M +O #^aQ i`M; C
#` K'i çB- M?QM; M| pšM H" K°i #S+ iQÊM; `i +| ; B€ i`X

JM tm•M M, K kyyR- M?` ç'm ; B€ L2r uQ`F ç½ ç2K ç² bS h`mM; Zm®+ p" ?`M; K„ M
` M, K K|M ç<sup>2</sup> ç<sup>2</sup>M; - K°i FB M H" J½M? h?B M hQ`M +O h`mM; Zm®+- H" i€+ T?~K

oB + HÈM pB + M?Ä ç m ibK ç M ?„MX
 @ æB- i•K ibM? +O M? ç•v ç M; i®i- pB + M; QÆB ?ÄB +S ibK iB m o çBX
 •m .QÆM; Zm•M F?ÄB ç°M; t2- i?m”Mi v i„i çB Mi?QçB- ?„M M|B iÈB iB m o - +?Q
 ;B€K ç®+ +O K°i +¬M; iv #’i ç°M; bªM- H”M; QÌB •m .QÆM; Zm•M M|BX
 h` M; .m i` M / M? M; ?o H”i`Ê Hw i´M; ;B€K ç®+ - HB M çB Mi?QçB +?Q o JBM?
 •m .QÆM; Zm•M H†T HçBX
 o JBM? M, K M v # KQÆB i€K im´B- M?Ä ?ÆM •m .QÆM; Zm•M K°i +?9i- M?QM; +
 Hw `’i i®i- ?„M ç½ t•v /UM; F?¬M; Qi + Q ®+ - M?•M F?Q `’i `°M; - o JBM? +kM; #
 .m p” •m .QÆM; Zm•M- +?Q M M pB + h` M; .m M?Ì pª- ?„M F?¬M; /€K H½M? ççK
 hmv o JBM? +kM; F?¬M; #B i KÎ #ªQ i”M; iQ M?•M +¬M M?[M; çB m FB M ;b- M?QM
 H”K F?| çQÊ+ ?„M- b m F?B M; ?2 M; |M; bÆ [m - HB M M|B HçB +?Q h` M; .m #B
 @ L; QÌB M”v H”K pB + ç9M; H”M? M? 5
 h` M; .m t2K tûi M?[M; p, M FB M K” ?„Mi`mv MiÈB- F?¬M; F?ÄB +QÌB- #çM i?•M
 F?¬M; +| M; QÌB M”Q F?¬M; +| K„i +?¼+ ç M KbM? M? X
 " M ç¬m h` M; .m +ÁM F?¬M; #B i- M?QM; Km®M çQÊ+ #°p, M ?| T? /mv i- +?Q
 F?¬M; +?`m ?¶ i`Ê- i?b +?ŠM; T?ªB +ÁM •m .QÆM; Zm•M b Q\
 h?ÌB çB K h` M; .m p” •m .QÆM; Zm•M m®M; `QÊm- +kM; F?¬M; T?ªB M; ?2 i M
 KQÊM i M H½Q ç¬m iY +O ?„M H”K pB + ? v b QX
 L|B çB +kM; T?ªB M|B HçB- h` M; .m ç M; T?€i ?mv ;B€i``p, M ?| +O /•M i°+ - M
 p - +?Q M M +?QM? T?O +?Q T?ûT +kM; H”pB + çQÆM; M?B MX
 >„+ - M m M; ”B F?¬M; T?K+ - M; ”B +| #ªM HoM? ` pB M #ªQ i”M; MQÊ+ M; Q”B K M;
 F?¬M; T?ªB i`QM; i v h` M; .m +| i€+ T?~K +O SB+ bbQ- +?d bÊM; ”B ç M +Y H
 i”M; +ÁM F?¬M; p”Q çQÊ+X
 h¬M >mv M ", M; M?bM ?”M? ç°M; b m F?B h` M; .m i`Î p - F?¬M; ;B®M; M?Q ç M;
 h` M; .m - ?ÄB,
 @ h` M; .m - M? i?”i bU Km®M KÎ M?” #ªQ i”M; iQ M?•M b Q\
 @ æQÆM; M?B M- iQ HB m M? ç½ ibK tQM; - B- "ç+? bQ- HçB ç•vX
 h` M; .m ç M; /QÆM; /QÆM; iU ç„+ i`mv Mi¬M p”Q #ªM 7 t- ç½ #` "ç+? bQ ?B n
 i’K 7 t+O h` M; .m - b m ç| MûK p”Q i?MM; `€+ - H”K +?Q h¬M >mv M ", M; p” ””M?
 bU i?¬M; KBM? +O "ç+? bQX
 @ « « ¬
 "ç+? bQ `’i Ov F?m’i çB p T?Q h` M; .m ;¬K M? K°i ? B iB M; - M| ç M; i® +€Q H
 pK H Q ç°M; HçB #` +QÌB- H¬M b m M| b) F?¬M; i? K H”K M[X
 @ h®i`²B- çB ibK ””M? S?B + + +O M; QÆB +?ÆB çBX
 h` M; .m `’i €+ i•K çm´B "ç+? bQ çB p T?Q ””M? S?B- +¬K H’v i’K 7 ti`Î HçBX
 hQ HB m K” o JBM? i`mv M 7 tiÈB +| ? B T?¬M- K°i T?¬M H” ”B M S?€T ZmªM G
 p, M ?| - ç•v H” [mv ç`M? i`QM; pB + i?”M? H”T M?” #ªQ i”M; - K°i T?¬M +ÁM HçB- +
 L?” ”ªQ h”M; Í ”„+ EBM?- +kM; H” [mv ç`M?X
 > B T?¬M ç m çQÊ+ €T /KM; - #ÎB pb M m h` M; .m F?¬M; ibK çQÊ+ MÆB i?”M? H”
 F?¬M; M; Q”B F?ª M, M; b) i?”M? H”T #ªQ i”M; Î ””M? h?”M? ?Q†+ Î M; QçB ¬ ”„+ EE
 a m F?B M?bM i?’v M?[M; [mv ç`M? M”v- h` M; .m KÈB #B i >Q”M; S?O o•M M|B
 #ªQ i”M; iQ M?•M- F€i?”i +kM; F?¬M; T?S+ içT- ”B M S?€T ZmªM Gw L?” ”ªQ h”M

ç`M?`ä- +?Q M M +?d + -M i?Ä K½M M?[M; v m + -m i`QM; ç!- H` +! i? i`bM? H M
#ªQ i`M; X

æ- m iB M H` TªB +! ç` +?d +® ç`M?`ä`M; - #`B i`Q +?mv M /KM; /`M? +?Q pB
H½K TªB KÎ` +?Q + -M; +?9M; t2K- +ÁM T? -M +! ?ÊT +€+? ? v F? -M; - b) +! M?•
?! t2K tûi pB + M`v- b m ç! +! [mv i ç`M? T? /mv i? v F? -M; X

h?S ? B H` TªB +! çO i`B +?QM? + -M i?B i- +kM; #ªQ çªK FBM? T?Q F?B p`M ?`M
i`¼M; v m- #^M; F? -M; i?b- pçM M?'i F?B T? /mv i tQM; - #çM i?•M +O KbM? H
+?QM? [m v pÁM; F? -M; çO- F? -M; iÈB K°i ? B i?€M; HB M ç!M; +Y F? -M; FBM
M; QìB i®M +O X

h?S # H` TªB +! [mv ç`M?`ä`M; - b® HQÊM; ç²i`B M H½K +kM; TªB t T i?`M?
M; ?B M +Sm F K i?2Q- F? B i`QÆM; M?` #ªQ i`M; - M; `B F? -M; +?d +?Q /m F?€+?
b Q\

e88X *?QÆM; e88 , L?` "ªQ h`M; hQ L?•MX UjV

*?QÆM; e88, L?` #ªQ i`M; iQ M?•MX UjV

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõçXÔU%õõçXÔp L?!K /`+? .mM; M?B pÔXçö>%VÔXçö>%V

æWM; M!B H` M?` #ªQ i`M; +?d i`B M H½K ç² +´ - K` +ÁM TªB i`bM? #`v tm'i tS
F? -M; i?b M; QìB F?€+ #Ä iB M Km pû p`Q +Y H`K; b- +?ŠM; TªB H` M; `B ç M; H
+?„M b) #` M; QìB i i® +€Q- M; `v ç!M; +Y F? -M; +ÁM t X

h?S iQ H` TªB +! i- M +?d tY Hw +?mv M M; ?B T- TªB +! M?•M pB M F„ i?m`i p`
H` v m + -m M; QìB KÎ #ªQ i`M; TªB [mªM Hw K°i +€+? +?QM? [mv- M m F? -M; F
i`M; i®i- H9+ ç! b) #B M i?`M? K°i +€B F?€+? bçM- b) H`K t`m ?bM? iQÊM; +O #ª

h?S M, K H` TªB im•M i?O [mv i„ + MÆB + -M; +°M; - i`i +ª [mv ç`M? TªB T?M ?ÊT
SªB #ªQ çªK M iQ`M i`QM; pB + T?!M; +?€v +?[+?€v- çB K M`v F? -M; + -M; Bª

h?S b€m H` i` M p`M ç T?€T Hm`i- +kM; H` K°i pB + i`¼M; v m- ç! H` M?` #ªQ i`M
i`€+? M?B K /•M bU- pçM M?'i ç² i`B M H½K p` HQm i`[+! p`M ç - b) #` M; `M? +!
M?B KX

J°i çB K F?€+ + -M #´ bmM; - M?` #ªQ i`M; F? -M; TªB H` +O M?` MQÈ+ - # M i`QM
/MM; iW, h`mM; Zm®+ - h`mM; >Q - Zm®+ :B p` +€+ i M; ¼B pB i i„ i h`mM; Zm®+ X

L?QM; K` +?mv M; b +kM; +! ç† + i?M- M m M?Q M; `B +! i; B[+€+ +´ p`i iBM? T?~K-
i?®M; p, M ?! +O h`mM; Zm®+ - M m #ªQ i`M; F? -M; +! ? B +?[óh`mM; Zm®+ ô- p
K°i p, M TªÁM; Ov pB M- +°M; i? K M?[M; +´ p`i ç! ç +€+ M?` +?mv M K - M t2K tûi

L?QM; /QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QìM; - M?` #ªQ i`M; iQ M?•M `i F?! çQÊ+ T? /
bBM? p`Q M, K kyyy- i`QÊ+ b m ç m KÎ M?` #ªQ i`M; içB M?` - +! i M H`, „ + EBM?
hB m "ªM "€+ o`i Zm€MX

J` M?` #ªQ i`M; iQ M?•M ç- m iB M +kM; F? -M; TªB /Q "ç+? iB M bBM? KÎ- K` p`
RNNd ç½ +! M?` #ªQ i`M; iQ M?•M- i`QM; i M +kM; F? -M; +! óh`mM; Zm®+ ô- K` ; ¼
L; ? h?m`i "€+ o`i Zm€M- imv ç` +?d +O M! ?B M; Bì ç½ i? v ç´B- M?QM; +kM; ç
>ç J- M p` >`M; *?•m- +kM; ç m +! i M; ¼B M?Q p`vX

hçB b Q ? B p` M`v HçB F? -M; i? /MM; óh`mM; Zm®+ ô ç ç† i i M +?Q #ªQ i`M; \ *
imv i ç®B- T?O H M ? B +?[óh`mM; Zm®+ ô- +! # Q M?B m K†i KkB\ o`M ç H` F?•

h` M; .m iB T iK+ M?bM tm®M; /QÈB- ç! H` çB +QÆM;- [mv ç`M? +O #° p,M ?
iQÆM; iU M? m- M?QM; +?B iB i +O [mv i„+ +kM; +—M T?ªB çQ ` i`B HB m +?SM
EBM? HçB +! `i M?B m i? v ç´B M?ÄX

h`QM; çB m H i?`M? H`T M?` #ªQ i`M; Î „+ EBM?- i`QM; ç! v m +—m ;B€K ç®+ #ªQ
+?QM? t€+- +?QM? H` ;B€K ç®+ TªB +! #^M; +´T +?QM? [mv- +MM; ? B M,K FBM?
#ªQ i`M;X

@ J FB T- i?`M? H`T M?` #ªQ i`M; iQ M?•M +—M TªB +! FBM? M;?B K\

h?ÌB çB K M?bM ç M ç•v- h` M; .m M?Qm K`v- `i F?¬M; i?QªB K€B K„M; K°i +•mX

L m M?Q ?„M Km®M +?m`M #` KÎ M?` #ªQ i`M; - i?b h` M; .m imv i ç®B Km®M H`
ç`M? +—M TªB +! ? B M,K FBM? M;?B K [mªM Hw- M! ç½ H`K F?! h` M; .m - +?ŠM
H`K ;B€K ç®+\

ošM Hm¬M M;²B +çM? h` M; .m - h—M >mv M „M; +kM; ç M; M;?B M +Sm M?[M; ç
M? h` M; .m - KÎ KB M; M!B,

@ h` M; .m - M? ;´T +€B ;b +?S\ L?bM tm®M; /QÈB çB

@ •M\ >Q†+ H` M;QÌB +! bÎ i`QÌM; i`QM; HoM? pU+ HB M [m M- +kM; +! i? çªK M
i`M;- +€B M`v F?¬M; F?€+ M? m H„KX

*?mv M M`v i?b / ?ÆM `i M?B m- h` M; .m i`QM; M;? M;¼+ i?ç+?- ?B M içB H
/ M? ?B m S?d h?9v oQÆM;- ?ÆM M[+ÁM M?`K +?S+ i`QM; ?B T ?°B M;¼+ i?ç-
+QB H` +! M,M; F?B m i`QM; HoM? pU+ +! HB M [m M \

@ æ` +?d- +?¼M MÆB M`Q\

a m F?B ;BªB [mv itQM; p´M ç M`v- h` M; .m HçB pÁ ç—m- F?¬M; i? M;?B M;Ì- K
HçB +! F?ªM,M; ?´T /ŠM /m F?€+? ç M i?,K- ç` +?d TªB ç†i Î „+ EBM?- HQm HQB
T?® F?€+ Î h`mM; Zm®+ F?¬M; i? b€M? #^M;X

L?QM; ;B€ ç´i Î „+ EBM? [m€ ç„i- çWM; M!B H` h` M; .m ?B M ;BÌ F?¬M; çO iB M
?ÆM M,K # M;`M pçM- +kM; F?¬M; çO Km K°i F?m ç´i çO /B M iQ+? KÎ #ªQ i`M;- i
M;Q`B M;QçB ¬- M?QM; Î ç! H`K ;b +! M;QÌB M`Q +! ?SM; K` çB i? K [m MX

h` M; .m Km®M KÎ #ªQ i`M;- +kM; F?¬M; TªB w M;?o M?´i i?ÌB- K` H9+ i`QÈ+ ?„
F?¬M; Km®M M?[M; +´p`i [m®+ #ªQ M^K K®+ K2Q /QÈB ?—K- F?¬M; #^M; H´v ` +
i?K M?[M; +´p`i p,M ?! +O [m®+ ;B X t2K içB

*?Q M M ç½ Km®M H`K- h` M; .m +kM; F?¬M; Km®M çB i?m T?ÁM;- ?„M Km®M ç
?„M Km®M Km K°i F?m ç´i- b Q ç! H` p´M ç #ªQ M p` ç T?ÁM;- b m ç! #„i ç—m i,l

L?QM; i`QM; M?´i i?ÌB MY F?„+- h` M; .m çB ç•m ibK ç´i ç•v- M m M!B iÈB HoM?
p` T?ÁM; !+- h` M; .m /®i ç†+ +€M K B X

L m F?¬M; i? ibK çQÊ+ ç´i i?b F?¬M; i? KÎ #ªQ i`M; çQÊ+- +?ŠM; H) çB i?m b•
H`K i? - +?ŠM; H) TªB ç2K +´p`i i`QM; #`v Î M?[M; MÆB M?Q i? \ *?Q M M ibK M
v mX

@ \ æ9M; `²B- içB b Q KbM? HçB [m M +?S\

"¶M; M?B M h` M; .m p¶ çMB- #ÎB pb i`QM; ç—m +O ?„M ç½ M;?o iÈB •m .QÆM; Z

@ J FB T- B HçB M?È i?QÆM; i ç•v\

•m .QÆM; Zm•M Î +€+? ç! K´v pçM /†K p` ç M; H€B t2 çQ pÊ p - `i i?—M F€ ?„i ?Æ
çB M i?QçB `2Q H MX

@ hS + - M? F?¬M; #`M pB + +?S\ \*! +?9i +?mv M +—M ibK M? ?¶ i`ÊX

h` M; .m bÊ •m .QÆM; Zm•M i„i çB M i?QçB- +?Q M M çB i?ŠM; p`Q p`M ç - M; Qì
F?¬M; T?ªB H` M; QìB i?•M i?Q+?- +?d bÊ •m .QÆM; Zm•M ç½ i„i çB M i?QçBX
@ *?mv M ;b\ L|B çB- ?„i t 5 hB m iY M; QÆB pW KÈB M?È ç M i T?ªB F?¬M; \
•m .QÆM; Zm•M ç|M; +Y b` t2 HçB- ?„M bÊ KbM? #` +ªK- H•v # M? +?Q +¬ pÊ ç M
@ hS + - +?9M; i +| + Q ®+ +¬M #€M ?Q†+ +?Q i?m ç9M; F?¬M; - +| T?ªB ç½ t•v /
+| iÈB M?bM- Î MÆB ç|i?B i #` H„T ç†i F?¬M; i \
h` M; .m M|B M?[M; HìB M`v H`K •m .QÆM; Zm•M M; ?2 K` F?¬M; ?B m i?'m- #îB
+€+ ?çM; KK+ #'i ç°M; bªM- iW i`QÈ+ iÈB M v i`€M? +ÁM F?¬M; F`T- +?ŠM; H) ?¬
GçB +?O ç°M; ?ÄB +?mv M +¬M; i`bM?\
>Q`B M; ?B i?b ?Q`B M; ?B- M?QM; •m .QÆM; Zm•M pšM i`ª HìB,
@ æ½ t•v i®i`²B- ?B M içB ç M; ` Q #€M- H½Q ç - i M|B +?Q ç #B i- M?[M; + Q
#° „+ EBM? M`v- F?¬M; +| M?` M`Q i®i?ÆM +?9M; i ç•m- +ÁM +| K°i F?m #B i i?

e8eX *?QÆM; e8e , L?` "ªQ h`M; hQ L?•MX U9V

*?QÆM; e8e, L?` #ªQ i`M; iQ M?•MX U9V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõçXÔU%õõçXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXçö>%VÔXçö>%V

@ .WM; - /WM; - hS + - 2K #B i`ä HÊB M?m”M +O +?9M; i ççB T?€i- M; `B +kM; ;
M?[M; +?mv M M`v- M; `B +S H`v T?¬M M?B m ?ÆM- 2K H`v Qi ?ÆM- çB K M`v 2K

h` M; .m M; ?2 •m .QÆM; Zm•M M|B F?Q€+ i`QM; çB M i?QçB- HB M Kî KB M; +?
;B€M çQçM +•m +?mv M +O ?„M- +kM; i?¬K +ªK i?€M hW ççB KBM? iBM? ç9M; H`
+?Q ?„M` M; Q`B H m H`M; - M; v +ª MÁB +?mv M +kM; F?¬M; /€K M|B M?B m- +?
/M ç€M? `„K K°i +€B i?“i HÈM- +kM; #` •m .QÆM; Zm•M M|B iÈB ? B iB M; ç²M; ?²

@ >„+ - iB m iY- +?mv M ;b\ hW H9+ M`Q M; QÆB ?¼+ çQÊ+ +€+? F?B K M?QìM; i`

•m .QÆM; Zm•M M; ?2 h` M; .m M|B M?Q p`v- H”T iS+ +ªM? ;B€+- +?Q iÈB #•v ;B
iB M- +?S +?Q +| M; QìB M`Q M; çB KbM? M?B m iB M- h` M; .m M|B M?Q i? - +?

@ >„+ ?„+ - hS + - +| +?9i pB +ibK M?- i`QM; K`v ;B M T?ÁM; ç|- +| i? ç HçB +?

h` M; .m M|B HìB M`v H`K +?Q •m .QÆM; Zm•M +ªK i?'v F€ [m€B- +?Q t2 +?çv +?
M|B ` ,

@ J`v ;B M T?ÁM; ç| T?ªB +?ì iÈB +m®B M,K M v KÈB +| i? ;B Q /`+? çQÊ+- +?9
ççB +´ ç¬M; i?S ? B- çWM; M|B K`v ;B M- +?Q /M M,K KQìB ;B M- +kM; iMv +?9 +?

>¬K M v •m .QÆM; Zm•M +ªK i?'v ?ÆB Hç- +ªK i?'v h` M; .m +| +?9i F?¬M; ç9M
i?“M? H”T #ªQ i`M; - ;Bì HçB ?ÄB ç M pB + ;B M T?ÁM; - i`QM; ç-m b€M; H M- M|B

@ B- M? M|B iB m iY M; QÆB- F?¬M; T?ªB ç`M? /MM; K`v ;B M T?ÁM; M`v H`K M?
+?9 #B i- M; ?o +kM; çWM; M; ?o- #ªM i?B i F ç½ t T ç†i i®i- F?¬M; +| F?ª M,M; p

@ hS + - b Q HçB M|B M?Q i? - 2K F?¬M; +| ?² ç² ç M KS+ i?“M? H”T #ªQ i`M; î i`

h` M; .m i?'v iB m i•K iY +O KbM? #` •m .QÆM; Zm•M T?€i ?B M- /Si F?Q€i M|B

@ hS + - T?ÁM; ç î 2K F?¬M; Km®M- M?QM; F?m ç'i +O +?9M; i HÈM M?Q p`v- î
t•v K°i M?“ #ªQ i`M; - +ÁM +| i? FûQ M?•M F?Q +?Q +Q t€ +?9M; i ç`vX

h` M; .m iWM; #` •m .QÆM; Zm•M H¬B FûQ ç M +¬M; i`bm? t2K [m - +! MY i-M; H
 M?Ä- i`M; +°M; +! # i-M; - FB Mi`9+ ; -M ? B pçM Kûi pm¬M; - ?ÆM M[+ÁM H„T ç
 ?ÆM M[/U i?2Q b #`Mid H i?m M?Ä M?[M; +,M T?ÁM; #€M ?Q†+ +?Q i?m - M?
 h` M; .m +ªK i?`v `i #m²M #U+- K°i i-M; H-m im FB M i®i M?Q p"v #Ä F?¬M; H`H
 ?QÈM; /šM F?€+? M?•M +ÁM +! i? ?B m çQÊ+- M?QM; HçB t•v /UM; K°i MÆB #€M
 p"v- H„T ç†i i?B i #` ç T M?Q p"v- h` M; .m ç½ T? #bM? `i FQM ç€QX
 L?QM; K` M?Q p"v +kM; i®i- +! i? i?m ? T F i +`m F?m pU+ #€M ?`M; HçB- +ªB #B
 iQ M?•M i?b /Q t`B- imv +ÁM FûK +€+ #ªQ i`M; [m®+ ;B +! /B MiQ+? ? B KQÆB #
 #ªQ i`M; iQ M?•M- ? B pçM Kûi pm¬M; H` `i HÈM `²B- +?„+ ?šM H` +! i? #B Mi?`
 M?`i MQÊ+X
 hmv ?B MiçB h` M; .m bQm i-K iQÆM; ç®B Qi- M?QM; ç² p"i i` Mi v +O ?„M- i
 ?ÆM M[b m M`v iW iW i,M; H M- h` M; .m +kM; +! w ç`M? #B M M! i?`M? #ªQ i`M
 ?ÆM M[?„M +ÁM +?m`M #` t2K ? B +?[óh`mM; Zm®+ô- ?Q†+ H` F?¬M; H`K- M m
 @ E?m pU+ # M +çM? p` i`Q #€M ?`M; \ \*?¶ ç! b m M`v H` F?m pU+ pmB +?ÆB- +Á
 +?Q ç t•v /UM; #ªQ i`M; \
 •m .QÆM; Zm•M #` h` M; .m M!B ç M KS+ ç-m !+ KÆ ?²- K°i F?®B /B MiQ+? HÈM
 `ä `M; - i`QM; i`Q M?Ê +O •m .QÆM; Zm•M H`K ;b +ÁM F?m M`Q i`®M; X
 @ hS + - ç F?¬M; M!B F?m pU+ # M +çM? F?m #€M ?`M; - K` H` MY i-M; H-m X
 @ *€B ;b- ç Km®M MY i-M; H-m \
 •m .QÆM; Zm•M M; ?2 çQÊ+ `i `ä `M; - •K i? M? ?ÄB HçB `i + Q- i v T?ªB p¶ H M
 H` ?„M ç½ /WM; t2 HçB # M çQÌM; - M m M?Q ?„M pšM +?çv i` M çQÌM; HÈM- M!B F
 ;B" M K` K'i +€B KçM; X
 @ hB m iY- M; ?o +kM; çWM; M; ?o- +?¶ ç! ç½ +! [mv ?Qç+?- +?9 çWM; +! ç€M? +?
 LY i-M; H-m FB ç½ +! i`QM; F ?Qç+? +O •m .QÆM; Zm•M- ?„M +?m`M #` H`K t
 #€M p` +?Q i?m - b m ç! b) +ªB içQ MÆB ç! i?`M? K°i ?°B bÎ+ Q +`T- +mM; +`T +
 HÈM ?QÌM; /KM; - #^M; F?¬M; ç-m ?„M M!M; H M- T?€i M?B i- iU /QM; HçB ç i`®
 Kûi pm¬M; i`QM; ibM? +ªM? i' + ç'i i' + p`M; +?S \
 L?QM; •m .QÆM; Zm•M F?¬M; M; !iÈB- ?°B bÎ+O KbM? +ÁM +?Q t•v tQM; - ç½
 +?^K p`QX E?B ç M; M!B +?mv Mi?b #` hW hbM? +?2M M; M; - M`Q H` ççB •M F?
 i?b i®i `²B- •m .QÆM; Zm•M iS+ ;B" M K` F?¬M; +! +?¶ T?€i iB iX
 @ æ9M; H` / M!B +?mv M- +! ?mvM? ç M`Q / M!B +?mv M M?Q p"v F?¬M;
 @ *?mv M HB M [m MiÈB bBM? w- M[M?•M çWM; t2M p`QX
 @ *?mv M M`v F?¬M; b B #B iH„KX
 hW hbM? +QÌB M!B- #`Mi v +O •m .QÆM; Zm•M F?¬M; i?`M? i?"i b! H M #KM; +O
 +€B i€i p¶ H M #`Mi vX
 @ hS + - MÆB ç! i?"i bU F?¬M; çQÊ+ b Q \
 h`QM; F?B ? B pÊ +?®M; •m .QÆM; Zm•M HB + K„i çQ ibM?- h` M; .m Î ç-m /•v
 F?, M H„K KÈB M; ?o` K°i ç` +?d- F?¬M; M; !HçB #` •m .QÆM; Zm•M +U imv iX
 @ G½Q ç - F?¬M; T?ªB M? F?¬M; +?Q +?9 /MM; - K` ? B M? 2K +?9M; i +ÁM M!B
 ç! M? Km®M HQm HçB H`K ?°B bÎ- ç m ç½ +! [mv ?Qç+?- +?9 F?¬M; M M H`K F?!
 •m .QÆM; Zm•M `i F?! M?šM MçB ;BªB i?Q+? +?Q h` M; .m M?Q H9+ M`v- i'i +ª ç
 @ hS + - M? F?¬M; M M t•v ?°B bÎM? - MÆB ç! ç +?Q 2K /MM; - 2K ç M; T?€i ?n
 /•M i°+- ç M H9+ ç!- +Q t€b) çQÊ+ i?ÆK H•vX

h` M; .m +kM; F?¬M; +¬M #B i`ä ?°B bÎ ? v F?¬M; ?°B bÎ- M?QM; ?„M +® w ?mM;
MÆB ;°T i?¬M? K°i- #ÎB pb „+ EBM? ?B M ;BÌ H`K ;b +ÁM ç'i i`®M; - ç m ç QÊ+ bY
F?¬M; +ÁM ibK ç QÊ+ MÆB M`Q i?Q+? ?ÊT ?ÆM bQ pÈB MÆB M`v +ªX

@ B- M? M|B iB m iY M; QÆB- i¢B b Q /¬m Km®B ç m F?¬M; +?`m i? - #^M; F?¬M
ç'i- +?Q +?9 t•v #ªQ i`M; X

•m .QÆM; Zm•M +| +?9iªQ M½Q- H9+ ?„M M|B +?mv M ¬M ?Á ?ÆM `i M?B m- i`Q
tBM h` M; .m X

@ hS + - F?¬M; TªB 2K F?¬M; i?¬M; ibM? Hw- M?QM; 2K ç M; +¬M #ªQ i`M; ;'T
H` M?Q i? M`vX

e8dX *?QÆM; e8d , L?` "ªQ h`M; hQ L?•MX U8V

*?QÆM; e8d, L?` #ªQ i`M; iQ M?•MX U8V

L;m²M, oBTp M/

aQm i¬K,

U%œõõÇXÔU%œõõÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%œVÔXÇö>%œV

h` M; .m M; ?2 i?`v •m .QÆM; Zm•MªQ M½Q- i?Q+? i?9 M|B p +?mv M KbM? i` Q
i?m`i Jm`b- ?ÆM M[+QÌM; çB m p +´ p`i K` KbM? Km®M ç´B- ç m H` p`i M, K ç| H
çB- K` ?¬M? pB +O KbM? H` H`K p p M; +?Q ç'i MQÊ+X

h` M; .m #B i`ä- çWM; M?bM •m .QÆM; Zm•M ?ÆM #®M KQÆB im´B- K` i?U+ +?`
bS K¢M; /•M i°+ +O H½Q ;B iY- KbM? M|B `ä +?mv M M`v- •m .QÆM; Zm•M F?¬M

hW M?Ä •m .QÆM; Zm•M HÈM H M Î „+ EBM?- iW iB m ?¼+ +?Q ç M +`T # - KM
ç m i´ +?S+ iB M p`Q /B +?d +O oB M JBM? oB M- F?B +ÁM #û •m .QÆM; Zm•M
K„M; HB M [m•M i€K MQÊ+ H` #¼M ;B M €+- +?Q M M F?B M; ?2 h` M; .m M|B `ä
Zm•M HÈM iB M; M|B ` ,

@ J FB T- #¼M [m, i•v /QÆM; +| çB K ;b i®i- H½Q ç - +?9 K` F?¬M; +?ûK i?`i €+
i?b ç9M; H` +| H¶B- ç QÊ+ `²B- +?¶ ç| M? +?Q +?9X

@ hS + - M? M|B +?mv M TªB +?„+ +?„M - +¬M; pB + M`v ç½ H`K +?Q M? F?| tY
+¬M; iv +O 2K- iQM? iQ€M i?¬M? # KQÆB T?¬M i`, K çB- +?| 2K p b) i` Q +?Q M

E?m pU+ ;¬M ? B p¢M Kûi pm¬M; - +?Q /M K°i p¢M K°i Kûi pm¬M; - p`v +kM; +| ;B€
+kM; F?¬M; +¬M; +?B K iB M M; ?B M?Q p`v- ?ÆM M[ ç2K +?¶ ç| #B M i?¬M? #`i ç
b) i?m`M iB M ?ÆM F?¬M; QiX

@ *€B ;b\ hB m iY M; QÆB i`B ç¢B F?Q i?¬- +?mv M M?Q p`v K` +kM; ç QÊ+ \

h` M; .m +| #®M KQÆB T?¬M i`, K +´ T?¬M i`QM; +¬M; iv- M m çQ H M b`M ;B Q
TªB +| ;B€ M?B m ?ÆM ? B KQÆB # S+- h` M; .m +?d M|B K`v +•m H`tm`i` ;¬M
i? t2K H` M?Ä- •m .QÆM; Zm•M p®M +?Q `^M; KbM? #` h` M; .m +„i K°i KB M; i
?„M H¢B bªM; F?Q€B M?Q i? X

@ B- hS + - ç2K MÆB ç| +ªB #B M i?¬M? M?` #ªQ i`M; - +ÁM TªB T?B M iQ€B hS
tQM; i`QM; K`v M; `v M v- ;B9T 2K ?Q`M i?¬M? K`v i?O iK+ tBM i?¬M? H`T #ªQ i`M;

h` M; .m #B i`ä M?[M; i?S i?O iK+ +¬M TªB T? /mv i- M m M?Q KbM? +?¢v iÈB
i?€M; - i?b çWM; +| M; ?o M[- M m M?Q ç •m .QÆM; Zm•M H`K i? v- i?b F?¬M;

@ oB + M`v ç M M çB ibK o JBM?- ç2K iQ HB m ;B Q +?Q ?„M- M? b) +?`Q ?ÄB /M
i¢K i?ÌB +¬M TªB Qm iB M #€M TªÁM; ®+- M? H¢B +?Q o JBM? +ªB i¢Q H¬m ?
K°i / M? M; ?o - +?`K M?`i H` # i?€M; - +?Q M M +S iW iWX

•m .QÆM; Zm•M M;?2 HÌB M|B +O h` M; .m - bmv M;?o K°i H9+- ;"i ç-m M?"M HÌ
+kM; F?¬M; T?ªB HÈM- +?d +¬M H`K i?O iK+ tBM i?"M? H" T #ªQ i`M; iQ M?•M H`
FB M- KbM? +?d +¬M +?"Q ?ÄB ;B9T K°i iB M; K` i?¬BX

@ *ªK ÆM hS + 5

h` M; .m M;?2 p"v ççB ?d- +| #ªQ i`M; M"v- +?mv M +ÁM HçB / tY Hw ?ÆM M?B i

@ \ E?¬M; ç9M;5

a m F?B h` M; .m +9T çB M i?QçB- +ªK ;B€+ +| çB K H` Hç- KªM? ç'i ç| KbM? H`
i?K +?¶ T?|M; ®+ ç|- +kM; F?¬M; +¬M /U i?2Q ;B€i?` i`QÌM; M? \ L m /U i?2Q ;E
+¬M T?ªB i`ª M?B m M?Q p"v- pW `²B KbM? +| [m€ KS+ ?"Q T?|M; F?¬M;\

L?QM; K` HÌB ç½ M|B ` - h` M; .m F?¬M; i?Q+? ç'B w- +QÌB K°i iB M;- +?d +| i?
i`QM; HÁM; +O ?„M F?¬M; [m M i•K- M?B m iB M ?ÆM M[ - +kM; +?d H` +QM b®

s2K M?Q ;BªB [mv i tQM;- h` M; .m ibK K°i iÌ ;B'v i`„M;- #„i ç-m iQM? iQ€M i?•M
T?ªB #B i`^M;- /U i?2Q [mv ç`M? tBM i?"M? H" T #ªQ i`M; iQ M?•M- +¬M T?ªB +|

L m M?Q Km®M +| ? B +?[óh`mM; Zm®+ô i` M i M +O #ªQ i`M;- p"v i?b KK+ HK+
T?ªB +| ççB HQÊM; +´ p"i +´T [m®+ #ªQ KÊB çQÊ+X

a m F?B HB i F i` M ;B'v K°i H9+- h` M; .m KÊB T?€i ?B M- +´ p"i +O KbM? #•v

.U i?2Q [mv ç`M? T?•M +?B iB m +?m`M +´ p"i +´T [m®+ #ªQ- i?b H-M ç€M? #ç+ i
Î >²M; E¬M; p` K'v K|M ç² bS- +| H) ç m çQÊ+ HB i?"B ?"M; +´ p"i [m®+ ;B #ªQ ?°

J` FB M ;®K ç2M i` +QM p,M ?| GQM; aÆM- +MM; pÈB i? M? æ`M? Zm M; EB K
Km K°i +€B çdM? +| # +?•M Î h L K- ç`Q çQÊ+ K'v K|M ç² bS Î "bM? *?•m- imv i
[m®+ ;B #ªQ ?° +´T K°i X

h` M; .m bmv M;?o K°i +?9i- /Si F?Q€i ç2K K|M ç² bS h? M? >Q Zm, *®+ hY ç|
"ç+? L;¼+ >´ +O #ªQ i`M; K„ i?m"i Jm`b- i'i +ª ç m çQÊ+ HB i F p`Q- H9+ i`bM?
T?~K [m®+ ;B #ªQ ?° +´T K°i +`M; M?B m- i?b +`M; +| +?¶ i®i F?B T? /mv iX

J` M?[M; K|M ç Q FB K +´ +O >Q`M; S?O o•M- +kM; çQÊ+ h` M; .m çQ p`Q- ç•v
K°i /B M iQ+? ;¬M ? B pçM Kûi pm¬M;- ?Q`M iQ`M çO +?¶ +?Q h` M; .m i`B M H½

L?QM; K` i`QÊ+ ç|- +?„+ +?„M h` M; .m b) F?¬M; ç2K iQ`M #°` i`B M H½K- #ÎB p
#`v +| ?çM ç°- iW iW ç2K i? K M?[M; +´ p"i` M;Q`B- G J½ F?¬M; T?ªB /U p`Q
i?"M?- K` M?" #ªQ i`M;- +kM; T?ªB iW iW K` T?QM; T?9X

>ÆM M[çÊB +?Q ç M F?B #ªQ i`M; F? B i`QÆM;- +kM; +| i? i?m i?"T +´ p"i p H
+| [mv M bÎ ?[m- ? v H` [mv p +?QM? +?O- +?d +¬M h` M; .m Fw i M H M ?B T M;
#ªQ i`M; i`B M H½K K` i?¬B- çQÆM; M?B M- h` M; .m +kM; T?ªB i?m K°i Qi iB M

L?" #ªQ i`M; ç½ çQÊ+ ;BªB [mv i- p'M ç ?B M içB +?QM? H` b® HQÊM; +´ p"i i`B
FB K +´ - +kM; +´i +?S K°i Qi +´ p"i i`QM; MQÊ+ p` MQÊ+ M;Q`B- i`M; +°M; ?ÆM #

GçB iQM? +ª p`B +?K+ K|M ç² +´ i`QM; i v h` M; .m - imv b® HQÊM; i?b +| p Qi K
HçB F?¬M; i?'T- #ªQ p"i [m®+ ;B #ªQ ?° +´T K°i +kM; ?ÆM KQÌB FB M- ?ÆM M[
#`v K'v i`K T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ- tBM ? B +?[óh`mM; Zm®+ô i`QM; i M #ªQ i`M
F?,MX M;m²M UXV

>ÆM M[Î i`QM; ç|- +| p`B K|M +| ç` p` F?€ HÈM- M?Q æ`M? Zm M; EB K- p` K°i
i?m°+ p h` M; .m M?Q hQÊM; h¬M- ç•v +?QM? H` [m®+ #ªQ - /M H` K°i Qi #ªQ i`
F?¬M; i? +| çQÊ+ M?[M; +´ p"i M?Q i? X

a m F?B bY b M; i®i / M? b€+? +´ p"i- h` M; .m #'K çB M i?QçB ;¼B +?Q o JBM
KK+ M"v +?Q ?„M- b m ç| M|B p`B iB M; pÈB o JBM?X

"ÎB pb i`bM? iU tBM KÎ #<sup>a</sup>Q i`M; iQ M?•M- +—M T?^aB +| ;B'v ç,M; Fw- +?QÆM; i` +QÆM; i`QM; #`v- +?SM; KBM? [mv M bÎ ?[m b•M #½B- +?SM; KBM? FBM? T?Q KBM? #^M; +'T M?•M pB M F,, i?m"i +?mv M M;?B T ç H`K ;B€K ç®+ #^aQ i`M;- + M?B m i?S +—M T?<sup>a</sup>B H`KX

e83X *?QÆM; e83 , æ'm :B€X URV

*?QÆM; e83, æ'm ;B€X URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i—K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

G`K ;B'v ç,M; Fw p` çΦB +QÆM; i`QM; #`v ç½ çQÊ+ tY Hw tQM;- M?[M; i?S M`v ç +—M •m .QÆM; Zm•M +?`Q ?ÄB i`QÊ+ K°i iB M;- o JBM? b) H`K tQM;X

o T?—M +?SM; KBM? [mv M bÎ ?[m ç` +?O- /MM; / M? M;?o +´ ç¬M; HÈM i?S ? p'M ç - p T?—M +?SM; KBM? FBM? T?Q- h` M; .m #€Q +?Q o JBM? i`B F?Q<sup>a</sup>M 1 T?—M FBM? T?Q F?B ?QΦi ç°M;- KbM? +?d +—M tm'i` p`B i`,K pΦM 1m`Q- ?Q`M i

o T?—M +?SM; KBM? #^M; +'T M?•M pB M F,, i?m"i +?mv M M;?B T- h` M; .m +| pšM /Q o JBM? M;?o F - iΦK i?lB çB iÈB K'v #<sup>a</sup>Q i`M; Î ",+ EBM? +?B m K°- +?d + i?b p'M ç M`v b) çQÊ+ ;B^aB [mv iX

*m®B +MM; h` M; .m ç²M; ?¼+ ç½ ;B<sup>a</sup>B [mv i tQM; +?mv M +O KbM?- p T?—M Hw i`U+ iB T +?Q ?B T ?°B M;¼+ i?Φ+? +?Q p,M #^aM i`B HB m- +?SM; KBM? h` M; .m i?Φ+?- +€B / M? ;B€K ç®+ #^aQ i`M; M^K i`QM; i—K i vX

@ h` M; i'M;- +?9M; i H'v i M pB M #<sup>a</sup>Q i`M; H` ;b- i M M?Q i? M`Q\

*?mv M M`v ç½ #`M #Φ+ F?¬M; b B #B i H,,K- +m®B +MM; o JBM? pšM ?ÄB p'M ç .QÆM; Zm•M- p ç i?O iK+ F?¬M; iQM? H` HÈM- M?QM; pB M #<sup>a</sup>Q i`M; pšM T?^aB

@ h M\

h` M; .m b[M; b\ K°i +?9i- ?„M +?d M;?o M?[M; p'M ç +?B iB i- id Kd- M?QM; HΦ i`M;- ?ÆM M[+€B i M +kM; H` K°i p'M ç - #ÎB pb h` M; .m bQm i—K`i M?B m +? bS- +| +´ ?¼ - +| ç² ç²M;- +| ç Q FB K +´ - F?¬M; #B i M M /MM; +€B i M ;b KÈB T?

@ h`mM; Zm®+ hmv M .m "€+ *´ o"i Zm€M\ E?¬M; çQÊ+- +€B i M M?Q p"v F?¬M;

*€B i M K`h` M; .m ç†i tQM;- HB M +?®B #Ä- M?` #<sup>a</sup>Q i`M; H` +€B ;b\ æ| H` MÆB +?B K M;QÐM;- /MM; +€B i M M?Q p"v- +?šM; T?^aB ç M; i`M Q +?QM? KbM? \

@ h` M; .m - F?¬M; çQÊ+ i?b ;¼B H` æ`M? Zm M; "€+ o"i Zm€M çB- i` M i v +O æ`M? Zm M; EB K H` [mw i`¼M; M?'i b Q\

h—M >mv M ",M; Î# M +ΦM? M?bM i?'v h` M; .m pÁ ç—m #Si i v- F?¬M; F?ÄB çQ

@ æ`M? Zm M; \ h`mM; Zm®+ æ`M? Zm M; "€+ o"i Zm€M\

h`QM; KB M; h` M; .m ç¼+ HΦB- +^aK ;B€+ `i i?m" M HÊB- ?„M ç®B pÈB +€B i M iS+ M|B p`Q i`QM; çB M i?QΦB,

@ o i'M;- p"v ;¼B H` æ`M? Zm M; "€+ o"i Zm€M çB- +| i? i? K ? B +?[h`mM; Zm çQÊ+ i?b çWM; KB M +QÐM;- +S ;¼B H` ",+ EBM? æ`M? Zm€M "€+ o"i Zm€M çBX

@ æQÊ+ `²B- h` M; i'M; v M i•K- +?mv M M`v # ç M M,K M;"v H` +| F i [m^a- M m i?QΦB +?Q M;"BX

hmv h` M; .m i` M / M? M; ?o i`QM; +¬M; iv H` i`Ê Hw i`M; ;B€K ç®+- H` i?m°+ - JBM? #B i`ä h` M; .m +?QM? H` ¬M; +?O i?S ? B +O +¬M; iv- +?Q M M F?¬M; /€ /M b Q F?¬M; T?ªB ?„M #”M pB +- +| •m .QÆM; Zm•M KÎ çQìM; - #ªM i?•M ?„M +?d çQÊ+X

a m F?B M|B +?mv M çB M i?QçB pÈB o JBM? tQM; - h` M; .m Km®M ç€M? çB M M; ?o K°i +?9i- pB + M`v KbM? F?¬M; +-M [m€ b®i`m°i- KbM? ç-m +Æ FB K HÊ i`QÊ+ çQÊ+- M; QìB F?€+ +-m KbM? i?b KbM? KÈB +| i? #€Q ;B€ + Q çQÊ+X UX

a m F?B H`K tQM; M?[M; +?mv M M`v- h` M; .m p` h-M >mv M ",M; çB tm®M; M? K°i #[iB + HÊM- ""M? S?B i?b F?¬M; i®i M?Q p"v- ?„M T?ªB Î i`QM; T?ÁM; pÈB "ç .m #ªQ M; QìB K M; p`Q- çQÆM; M?B M- i?S+ ,M +kM; F?¬M; i - M?QM; K`- F?¬ /MM; +ÆK X

@ h` M; H½Q ç - içB b Q HçB Km°M i? - F?€ i®i H` ç'm ;B€ +ÁM +?Q #„i ç-m- +?S *?QM ;Bì b€M; M;`v i?S ? B- i` M; .m p` h-M >mv M ",M; +MM; M? m çB iÈB #m` +?Q +€+ i€+ T?~K M; ?B i?m"i Î S `BbX

>Q`M; S?O o•M ç½ çSM; çÊB Î +Y p`Q M Y iB M; ç²M; ?²- M?bM i?'v h` M; .m - HÊ i v FQM ç€Q çQ +?Q ?„M K°i i`K i? - ?„M ç½ bÊK ;B9T h` M; .m - Km K°i /½v b® 1m`Q iB M i? +?'T- çQÆM; M?B M- iB M i? +?'T M`v b) çQÊ+ i`ª HçB F?B ç'm ;B

"ÎB pb ?¬K [m +?mv M KÎ M?` #ªQ i`M; ç½ çQÊ+ [mv i ç`M?- +?Q M M h` M; .m ` m®M; pÈB h-M >mv M ",M; tQM; i?b p" M ç°M; K°i +?9i- +QìM; ç° p` ç° F?| +O ç°M #m`B b€M; /"v Km°M- M m F?¬M; T?ªB h-M >mv M ",M; Km®M çB ç'm ;B€ ?°B- +?çBX

@ •M\ >Q`M; S?O + - M? ç M ç•v iW H9+ M`Q\

h` M; .m M|B tQM; HìB M`v- M?bM i?'v b„+ K†i >Q`M; S?O o•M F?¬M; ç9M; - F?¬M

@ B- H½Q ç - M;`v ?¬K [m M?bM i?'v \*`M GQM; LB M *? - +?Q M M i +| +ªK ;B€ ?Q`M; ç \*`M GQM; - T?ªB +?KT +?Q #^M; çQÊ+X

>Q`M; S?O o•M H-M M`v çB ç'm ;B€ ?°B- +?QM? H` pb M; QìB bQm i-K i`QM; MQ Km®M #` i?O T?€T H,M; t +O ç'm ;B€ ?°B H`K Kì K„i- #ÎB pb ç'm ;B€ i`QM; ?Q`M + Q- +?Q M M F?¬M; +| w ç`M? i? K ;B X

h` M; .m +QìB H„+ ç-m- ?„M +| i? ?B m +ªK ;B€+ +O M; QìB bQm i-K- HçB M?È c +?Q M M F?¬M; M|B i? K +€B ;b- +?d ?ÄB,

@ " Q M?B m iB M KÈB Km çQÊ+\

>Q`M; S?O o•M M?bM i?'v h` M; .m F?¬M; i`€+? ?„M- i` M K†i M? M?ÄK K°i +?9

@ :B€ F?ÎB çB K H` b€m M;`M 1m`Q- M?QM; Km®M +?KT çQÊ+ +kM; T?ªB K'i

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õöÇXÔU%õöÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

GÌB M"v +O C272`bQM ç½ H"K #m' B ç'm ;B€ #¢Q ç°M; K°i ?²B- M;QÌB iÈB i? K;B ç2K p"i ç'm ;B€ i?S M,K ` ç-m iB M- bÈK H'v ` M?Q p"v- H"K ¼B M;QÌB +| +?9i i

æ'm ;B€ ?°B- Km®M /B M ` i?b M| T?ªB H"K +¬M; i€+ imv M i`mv M ç-m iB M- i?¬ ç T?-M ç¬M; M;QÌB ç'm ;B€ +,M +S p"Q i?¬M; #€Q M"v- +?9 w iÈB p"i T?~K K" Kb C272`bQM ç€M? pÐ [m M MB K i?¬M; i?QÌM;- H"K i`bM? iU ?¶M H Q¢M- H"K +?Q M M"v F?~M i`QÆM; H MX

@ L;?2 M|B #S+ ?¼ M"v p) +€+ T?B iY +O ?Q" M; ç *"M GQM;- F?¬M; +| T?ûT F +O ?„M- +kM; +?d t2K [m # H QÊiX J" #S+ i` M? p) +€+ T?B iY i?ÌB +´ ç¢B M"v- 1m`Q- K¶B H-M i,M; ;B€ F?¬M; i?'T ?ÆM ? B p¢M 1m`Q- +?d +¬M K°i H-M +€+ p` t2K M| M?Q ?Q" M; ç - +| i? ç2K #S+ ?¼ p) +€+ T?B iY M"v #Ä p"Q i9B `B M;X

s2K ` C272`bQM ç½ #Ä F?¬M; Qi +¬M; T?m H M #S+ ?¼ M"v- ç2K +?mv M +k +C i`QM; HÌB M|B K M; i?2Q HU+ FQ+? ç°M; ``i K¢M?- H"K M;QÌB /QÈB ç" B i?'T ;B¼

C272`bQM `i ?"B HÁM; pÈB ?B m [mª M?Q p"v- bÎ /o ?„M v m +¬m K M; #S+ ?¼ +?QM? H" ç½ +•M M?„+ iÈB bU i`mv +¬m +m²M; M?B i+O M;QÌB \*?•m •pÈB +€+ p #S+ +´ ?¼ - M?QM; M[ M?•M i`QM; #S+ ?¼ H" M[M?•M +O ?Q" M; ç M? - ç€M? p M;QÌB [m M i•K- w iQÌM; M"v F?¬M; i X

@ h®i `²B- ?B M i¢B #„i ç-m ç'm ;B€- ;B€ F?ÄB çB K H" KQÌB p¢M 1m`Q- +€+ p` # h`QM; HÌB M|B +O C272`bQM- t2K ` #m' B ç'm ;B€ i€+ T?~K M;? i?m"i h`mM; Z #„i ç-m X

*kM; ;B®M; M?Q M;`v ç-m iB M- b m F?B C272`bQM ?¬;B€ i`QM; pÁM; K°i T?9i- /šM ç-m ` ;B€- +| i? M;QÌB iÈB i? K;B ç'm ;B€ H" M;QÌB >Q - M?QM; +?d b® i? F?B çQÊ+ >Q" M; S?O o•M M?„+ M?Î- #¼M ?¼ ç½ i`Î M M Hw i`Q ``i M?B mX

L?bM i?'v iB M? +ªM? M"v- i` M K†i C272`bQM pšM K M; i?2Q MK +QÌB M?Q +k- +? H M K°i +?9i- pW p†M `ÆB p"Q M;QÌB / i`„M; M;²B Î ?"M; T?Q i`QÊ+X

@ h ` KQÌB p¢M 1m`QX

a m F?B M;QÌB / i`„M; M"v M?bM i?'v C272`bQM M?„+ M?Î- H"TiS+ ;BÆ i v #€Q

@ h®i- p`iB M bBM? b® KQÌB ? B ` ;B€ KQÌB p¢M 1m`Q- ?- F?¬M; M;?o iÈB i€+ H¢B +| K` HU+ iQ HÈM M?Q i? - ?šM p` #^M; ?[m M"v H" M;QÌB M? [m®+- F?¬M; pÈB i€+ T?~K M;? i?m"i +O h`mM; Zm®+ M?Q i? X *ÁM +| M;QÌB M"Q ` ;B€ ? v F ?¬K M v iQÆM; ç®B M?B m- M m M?Q F?¬M; +| - M?Q p"v i¬B tBM +?9+ KWM; p` M;`B ç½ çQÊ+ ?¼ T?~K T?B iY +O ?Q" M; ç h`mM; Zm®+- i®i- H-M i?S M?'i

C272`bQM pW M|B +?mv M- pW p M? +€B #9 H M- ?„M ç`M? ;ä # +?Mv- F?¬M M?bM T?ªM SM; /QÈB F?€M ç" B- +S ;ä +?Mv F?BM? bm'i M?Q p"vX

"B m ?B M +O C272`bQM- Î i`QM; K„i +O K¼B M;QÌB- ?Q" M iQ" M F?€+ ?šM pÈB p"Q H9+ [mv i ç`M? #€M i?b F€ F Q FûQ /"B i?ÌB ;B M +O p"i T?~K M"v ` - M;K v + Q- M?QM; C272`bQM ?Q" M iQ" M i`€B H¢B- ?„M M|M; HÁM; Km®M [mv i ç`M? bÈ F?¬M; T?ªB ``i M?B mX

J` +•m +m®B +MM; +O C272`bQM- ;B®M; M?Q #Ä [m K¼B M;QÌB- i`U+ iB T?¬ M? [m®+ ç¢i çQÊ+- H¢B M|B iÈB T?B iY +O ?Q" M; ç - H"K °i Qi M;QÌB >Q T?Q

@ JQÌB ? B p¢M 1m`Q- i¬B ` KQÌB ? B p¢M 1m`Q i`mv M +QTv iW

L?bM t2K C272`bQM iB T iK+ pmM; p~v +€B #9 - ;B®M; M?Q Km®M ;ä H-M ? B-`
ç'm ;B€- K†+ /M +?d i,M; i? K ? B p¢M- M?QM; H¢B +| i? M?bM i?'v p K†i i?QM; /
ç M; i`2Q i` M +´ ?¼M; +O ?„M- ç½ [m v p p` i`Q +kX

@ h¬B M;?o- +| i? bY /KM; ;B€ KQÌB ? B p¢M 1m`Q- Km çQÊ+ K°i i€+ T?~K ?ÆM #
h? LBM?- ç9M; H` K°i pB +`i imv i- +ÁM +| p` #^M; ?[m M`Q` ;B€ ? v F?¬M; \

C272`bQM H¢B M?„+ M?Î K¼B M; QÌB i`QM; i`M; - #ÎB pb ;B€ +ª +O #S+ ?¼ M`v
1m`Q- imv K¼B M; QÌB ç m #B i /KM; w +O ?„M- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B `K+ ``+
K°i +´ /K+ p¼M; M?Q i? X

S?ªB #B i`^M; - #9i iQ+? +O G M; h? LBM? +ÁM i²M i¢B ç M #•v ;BÌ ``i Qi- M?[M
Î ç•v +| K°i #S+ - p`v +?d +ÁM H¢B ? B #S+ K` i?¬B- T?•M #B i +´i +?S i`QM; +® +
i`M; K„ i?m`i Jm`bX

J` ;B€ +ª i€+ T?~K +O G M; h? LBM?- +| H) i-K K°i M;`M ç M ? B M;`M p¢M 1m`Q
+?ŠM; [m +?d H` K°i i`,K ? B KQÆB p¢M M?•M /•M i - ç†i i`QM; K„i K¼B M; QÌB- c

@ JQÌB #®M p¢M 1m`Q5

J°i M; QÌB i` im´B M;²B i`QÊ+ K†i h` M; .m - ;BÆ i`K #ªM; H M- M?QM; ?„M i,M; ;
F?„+ +? X

@ JQÌB b€m p¢M 1m`QX

@ JQÌB i€K p¢M 1m`QX

@ h` ? B KQÆB ? B p¢M 1m`QX

@ > B KQÆB i€K p¢M- i` ? B KQÆB i€K p¢M 1m`QX

hW F?B +| K°i M; QÌB M•M; ;B€- tm i? i•K Hw +?mM; +O M; QÌB *?•m •- `®i +K+ ;
i`QM; ? B H-M ç'm ;B€- iW ? B p¢M 1m`Q- ç½ #B M i?`M? #®M p¢M p` i€K p¢M 1m`

@ > B KQÆB i€K p¢M- M; QÌB b® K°i i` ? B KQÆB i€K p¢M- ?- ;B€ iB M M`v ç½ [m
KQÆB b€m p¢M- ?B M i¢B ;B€ iB M H` je p¢M- +ÁM +| p` #^M; ?[m M`Q` ;B€ F?¬

C272`bQM +ªK ;B€+ çQÊ+ ibM? i? ç M; iB M p`Q i`¢M; i?€B /Q KbM? F?®M; +? -
?„M F?¬M; +| M|B M?B m- M?QM; ;B€ +ª +O #S+ ?¼ M`v- ç M; iW iY i,M; H MX

>Q`M; S?O o•M M?bM [m M? #m´B ç'm ;B€ M`v- ç m H` M?[M; M; QÌB [m2M i?m°+
;B€ +´ p`i h`mM; Zm®+- K'v M,K M v ?„M i? K ;B F?¬M; Qi- +?Q M M ç®B pÈB M
i?Q+? ç'm ;B€ K°i Qi ç² +´ MQÊ+ KbM?- T?¬M HÈM ç m #B i`äX

hW F?B #„i ç-m #m´B ç'm ;B€- >Q`M; S?O o•M ç½ HB M ? pÈB F?¬M; Qi M; QÌB- +
i€+ T?~K M;? i?m`i h`mM; Zm®+ +O M?[M; M; QÌB MQÊ+ M; Q`B M`v- i®B i?B m M
MQÊ+ M; Q`B /MM; i?O T?€T H,M; t M•M; ;B€ H M + QX

>Q`M; S?O o•M t•m +?m¶B ``i ?B m [mª- T?ªB M|B H` ``i F?¬M; i - K` i`QM; #m´B
#€M çQÊ+ # FB M- +ÁM ?ÆM KQÌB FB M +´ p`i +ÁM H¢B ç m çQÊ+ M?[M; M; QÌB
M; QÌB ç m M?bM i`QM; K„i- i`QM; HÁM; +kM; ?B m`äX

L?QM; bÎ /o ?¬K [m T?€i bBM? ibM? ?m®M; M?Q p`v- ?Q`M iQ`M H` bU #´i HU+ +
[m M? pÈB M?[M; +´ p`i +O M;`v ?¬K [m - #ÎB pb +´ p`i M;`v ?¬K [m F?¬M; +| M
FB K p` +€+ #S+ iQÊM; çB m F?„+- +MM; +€+ HQ¢B i¢T M? K F?€+- M?[M; i?S M
bQm i`T- +?Q M M KÈB HQm T?€+? M?B m- ?Q`M iQ`M ?ÊT ibM? HwX

eeRX *?QÆM; eeR , æ'm :B€X U9V

*?QÆM; eeR , æ'm ;B€X U9V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%ööÇXÔU%ööÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

L?QM; ?¬K M v C272`bQM / /`M; çB m +?dM?- H`K ¼B M;QÌB F?¬M; F`T i`Î i v-
i` M? h?m-M >m Zmw S?B "€M h?•M hQÊM;- H`K ¼B M;QÌB iS+ H°M `m°i- /M +?
M;QÌB ?QÊM; p #S+ i` M? M`v- +kM; #` +€B ;B€ M`v FQ+? ç°M;- ` i v i` M? çQÇi

@ "®M KQÆB # p¢M 1m`QX

@ L,K KQÆB p¢M 1m`QX

@ a€m KQÆB ? B p¢M- i ` b€m KQÆB ? B p¢M 1m`QX

*m°+ +?B M ç`m #^M; ;B€ +<sup>a</sup> ç M; /B M ` - M;¼M M;m²M +?QM? H` pb #S+ i` M? h?
hQÊM; M`v +| ;B€ F?ÎB çB K H` KQÌB p¢M 1m`Q- ?B M i¢B ;B€ +^a ç½ i,M; ;'T b€m H
F?¬M; +| M;QÌB M`Q M;mv M w M?QÊM; #°- ;B€ +^a pšM ç M; iB T iK+ i,M; H MX

@ J FB T- K°i i v +O i M C272`bQM M`v- F?¬M; ?' H` ç`m ;B€ bQ # Q i v i`„M;X

>Q`M; S?O o•M M?bM i?'v M?[M; M;QÌB p`B M;`v i`QÊ+ çQ ` HÌB ?S bQM b„i p
M?QM; ;BÌ T?9i M`v pšM çÄ Kt i iQ i v i` M? M? m- F?¬M; F?ÄB i?'T ;B¼M; K„M;

@ >Q`M; S?O ?mvM?- M?Q p`v F?¬M; çQÊ+ - iB T iK+ M?Q p`v- +?d bÊ ;B€ b) F?

G¬M; K`v h` M; .m + m H¢B- F€i?"i h` M; .m p®M +kM; Km®M ` i v- M?QM; +| ç
M;?o F„- ;B€ iB M M`v ç M; M;²B ?Ä iB M- i,M; H M `i M? M?X

@ "av KQÆB i€K p¢M 1m`Q- b® K°i i`,K ? B KQÆB H,K ` ;B€ #av KQÆB i€K p¢M 1
` ;B€ F?¬M; \ L m M?Q F?¬M; +| M;QÌB ` ;B€- p`v tBM +?9+ KWM; M;QÌB Km b
T?ªB #B i`^M;- #S+ ?¼ M`v ç½ i`ªB [m QÊ+ ç`M? +?mv M M;?B T +O +?9M; i - ;
i`,K p¢M 1m`Q M? X

h?ÌB çB K +| M;QÌB i?ûi H M #av KQÆB i€K p¢M 1m`Q- i`QM; bªM? ç`m ;B€ i`Î M M
+kM; F?¬M; M!M; Mªv- HQÇB ?B M iQÊM; M`v i?"i H` #bM? i?QÌM;- +?d +¬M +| M
iS+ b) M?Q p`v- i`i +ª K¼B M;QÌB b) ` i v- M m M?Q F?¬M; +| M;QÌB M`Q ` ;B€-
K` M?bM b B\ \*?Q M M C272`bQM H¢B iB T iK+ /MM; M;¬M M;[/K ?Q†+ K¼B M;Q
T?~K +O G M; h? LBM?- ;B€ QÊ+ ç`M? i?'T M?'i H` K°i i`,K ? B KQÆB p¢M 1m`Q

@ h€K KQÆB p¢M 1m`QX

@ h®i- M;QÌB b® K°i ` ;B€ i€K KQÆB p¢M 1m`Q- pb #^M; ?[m M`Q ` ;B€ iB T F?¬
L;?2 i?'v +| M;QÌB M•M; ;B€- i`QM; HÁM; C272`bQM pmB p - M m +S iB T iK+ M?Q
#m`B ç`m ;B€ M`v i?b F?¬M; i?`M? p`M ç X

"ÎB pb M?B K pK +O C272`bQM çQÊ+ M?` ç`m ;B€ çQ ` H` K°i i`,K p¢M 1m`Q- +?
i?b ?„M b) çQÊ+ i`Q+? T?¬M i`,K- ?B M i¢B C272`bQM iU iBM- KbM? ?Q`M iQ`M +
1m`Q +?Q #S+ i` M? M`vX

.U i?2Q i?¬M; i?QÌM; K` M!B- K°i FB M p`i T?~K ç`m ;B€ +| ;B€ F?ÎB çB K H` KQÌB
+O M! +?d H` M,K KQÆB p¢M 1m`Q- C272`bQM ç`M €T i`i +ª K¼B +?d i`Q+?- v m
1m`Q- ?„M ç M; i?W M?"M K°i €T HU+ `i HÊMX

L?QM; iW M?[M; iBM? ?m®M; ?B M;BÌ- i•K iBM? +O C272`bQM ?Q`M iQ`M #m¬M;
+? +K+ /B M- p`M ç F iB T +?QM? H`- ?„M +| i? +?®i ;B€ +m®B +MM; H` # Q M?

@ h ` ;B€ K°i i`,K ? B KQÆB p¢M 1m`Q- iW ;B€ i` +O #S+ ?¼ M`v- ;B€ iB M M`
M?Q +| M;QÌB ` ;B€ i? K- i `i ?Q`B M;?B M;QÌB M¼ +| TªB H` M;QÌB /Q ?°B ç`n

@ o`i M`v p`Q M,K ç! #` 6`2v` MQÊ+ S?€T +QÈT çB- i`B m h? M? p¬ M,M; +?Q M
+?9M; i i`ª iB M ç Km +?9M;- i +| i? Km #S+ ?¼ M`v p - M?QM; H¢B F?¬M;
+| /KM; i•K FQM ç€Q tªQ i`€ çQÊ+X h F?¬M; Km®M M?[M; i M [m, i•v /QÆM; M`v

/MM; ç¢B T?€Q KÎ+Y ç¢B K¬M +O +?9M; i - +QÈT çB +´ p"i +O +?9M; i - ?B M ç|- ç +QÈT çQ¢i i" B T?9 +O +?9M;5

æ°i M?B M- K°i M;QÌB /MM; •K i? M? ?[m HU+- ;B®M; M?Q K°i iB M; b'K M´ p M;- M? ç M|B` - M?[M; HÌB +ÁM H¢B- ç m /MM; >€M M;[ç M|B- M?[M; •K i? M? M"v- bªM? ç'm ;B€X

æ¢Q Hw B +kM; ?B m- M?QM; +?Q iWM; +| M;QÌB M"Q Î?B M i`QÌM;- M|B` M? H¢B H"K +?Q M?[M; M;QÌB >Q Î ç•v F?B T bÊ- F?¬M; F?ÄB M? Q M? Q çSM; /"v- L;QÌB pW M|B +?QM? H" h` M; .m - H9+ M"v h` M; .m #bM? ioM? ;BÆ i v çSM; H F?¬M; +| #B m H° M"Q- F?¬M; +| T?šM M° +kM; F?¬M; +| + Q ?SM;X

@ L;QÌB i` im´B FB H" Q\

@ E?¬M; #B i- ç9M; H" i` im´B - M;²B +MM; K°i +?¶ pÈB >Q" M; S?O o•M- +?9i M

@ h M?bM p|+ M;QÌB +| +?9i [m2M K†i- ;B®M; M?Q ç½ ;†T M? m Î ç•m ç|X

@ >„+- M;QÌB h`mM; Zm®+ K°i F?¬M; i`Î H¢B- M;"B +| i? ;†T B\

@ *| i? ` ;B€ K°i i`,K ? B KQÆB p¢M 1m`Q- M;QÌB +| i? ` ;B€ K°i i`,K ? B KQÆB +?9i ç` p`- #S+ i` M? M"v i F?¬M; ` ;B€ M[X

@ h +kM; F?¬M; ` ;B€- M;QÌB K°i M?" çQ¢i pÈB M;QÌB K°i M?"- +| w ;b\

@ æ9M;- F?¬M; +-M; iB M M;?B +?Q # ¢Ð°

h`QÆM; ooM? h`•M tm'ii?•M i? ;B ç² +´ - ¬M; M°B h`QÆM; hB TL?QH`K°i M; Qì
H` h`QÆM; h`¼M; M?- p`Q i?ìB Zm®+ .•M æªM; Î h?QÊM; >ªB- +| / M? F?Q M´B
+ÁM KÎ hU h`•M h` B- +?mv M K¬M FBM? /Q M? ç² +´ - K` M?[M; M; QìB i?Q+? ;®K
tmv M çB i? K [m M hK h`•M h` B +O ?„MX

h?ìB çB K æS+ i?9+ i`mv M i?K i`B i?S+ p ç² +´ +?Q h` M; .m - F?¬M; Qi H¬M ç
h?QÊM; >ªB- H¢B M|B M m KbM? HÈM ?ÆM p`B im´B- M?´i ç`M? T?ªB M?`M HìB K
h` BX

J` M? +O h`QÆM; ooM? h`•M- h`QÆM; h¬M; >B M +| i? M|B H`K°i / M? ;B ç² +´
MQÊ+- i?mÎ M?Ä çQÊ+ ;B çbM? ?mM ç9+- h`QÆM; ooM? h`•M Hm¬M +| ?SM; i?9
i?®M; +O h`mM; Zm®+X

h`QÆM; ooM? h`•M Î p`Q i?"T MB M #ªv KQÆB i? F, i`QÊ+- ç½ +MM; +QM +O >
>Q`M i?"M? H`T >²M; E¬M; æ¢B E?€M? .-m JÄ- #€M /-m KÄ +?Q h`mM; Zm®+X

G` K°i M; QìB T?K M[ ; M /¢ b€M; bm®i F?¬M; i?m FûK ç`M; K`v `•m- h`QÆM; ooM
`°M; M; ?B T pK #€M /-m- i?"M? H`T K°i K¢M; HQÊB iB m i?K /-m KÄ i` M F?„T h`
i`QM; MQÊ+ M?Q ;B Q i?¬M; - i?QÆM; K`m- #'i ç°M; bªM p` +€+ M; `M? bªM tm'i-
M?•M i?"M? +-M; Î h`mM; Zm®+ p` >²M; E¬M; - i`B bªM +kM; pQÊit M? KbM? H`

h?"M? +-M; i` M bU M; ?B T +kM; F?¬M; i? +?¬M pMB i? M? / M? i®i ç T +O h`
ooM? h`•M bQm i`T ç² +´ - #îB pb i`bM? ç° p` HU+ªM? ?QîM; +O M? i` B H` h`QÆ

J` p`Q i?€M; RR M, K RNNN- h`QÆM; h®M; >B M ç½ i`B M H½K p` i´ +?S+ ç`m ;B€
+kM; H` M; QìB Km +?O v m- M`M; /MM; K°i M; `M? B i`, K KQìB ? B p¢M ç¬H >²M
u M *?B >²M; æ` S?€T G M; GB M >Q o, M PªM- /MM; ? B M; `M? B i`, K #ªv KQÆ
E¬M; Km *`M GQM; æ²M; h? B >¼ S?€T G M; >Q`M; æ` Jšm æ M o, M "bM?X

a m F?B F i i?9+ ç`m ;B€- h`QÆM; h¬M; >B M ;†T 2K KbM? Î M?" ?`M; - M|B,

@ M? #B i`ä 2K +| iB M- M?QM; 2K +kM; Km [m€ M?B m- +?W K°i +?9i +?Q M
F?¬M; #B i b) +?Q `^M; 2K ç M; ;B9T M? #€M ?`M; ç`vX

J` p`Q M, K kyyk h`mM; Zm®+ >²M; E¬M; i´ +?S+ h¬ S?9 "d ç`m ;B€ ?°B- h`QÆM; o
K°i i`, K M, K KQÆB p¢M ç¬H >²M; E¬M; ç Km lM; \*?QM? S?'M h?ªB "S+ æ`Q *ªK
ç| M|B [mv M i†M; +?Q pB M #ªQ i`M; h?QÊM; >ªB- H¬M ç`m ;B€ ç| - ç®B pÈB h`QÆ
M; šm M?B MX

G9+ 'v- h`QÆM; ooM? h`•M ç M; Î i` M K€v # v i`Î p h`mM; Zm®+ >²M; E¬M; - F?B
M; ?2 iBM iS+ +| ç`m ;B€ +´ p`i- HB +i?'v i` M ç| +| lM; \*?QM? S?`M h?ªB "S+ æ`
i?'v i?•M #bM? ?bM? #-m /K+ p` +| K`m b„ +tBM? ç T- i¢Q ?bM? çQîM; +QM; i?"T

.QÊB i?•M #bM? +ÁM ?¼ KQìB i€K +€M? ?Q ç`Q K`m ?²M; - K` ç`Q iQÊM; i`QM; .
+MM; •K pÈB óS?9+ô- çB m M`v ç¢B #B m +?Q +€i iQìM; K v K„M- K` M| H¢B H`ç
GQM; Q i?Q+?X

ee9X *?QÆM; ee9 , J'm *?®iX UjV

*?QÆM; ee9, J'm +?®iX UjV

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%öðÇXÔU%öðÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

L?[M; ç² bS +O lM; *?QM? +ÁM i`mv M i? `i ?B K F?B p) ?Q ç`Q - K` +€B #bM?
?B K i?'v- K` M?bM ?Q ç`Q K`m ?²M; T?'M K` #bM? H¢B ?bM? #-m /K+- +?d bÊ +€
K|M /mv M?'i i` M çìB- +?Q M M +| i? M|B M| H`imv i i? #ªQ #bM?X

G9+ 'v h`QÆM; ooM? h`•M i?—K ?ç [mv i i•K- M? 'i ç`M? T?ªB +?KT +?Q çQÊ+ iBM ;B€ h¬ S?9 "d î >²M; E¬M; - M`M; M•M; ;B€ F?ÄB çB K H` K°i M;`M i€K i`,K pçM c i?ŠM; # M;`M #ªv i`,K ç¬ H >²M; E¬M; - F?¬M; +ÁM M;QìB M`Q M•M; ;B€ M[- b m +€B imv i i? #ªQ #bM? M`v +| ;B€ # M;`M K°i i`,K M,K KQÆB pçM ç¬ H >²M; E¬M

J` #m´B ç`m ;B€ ç| - +kM; ç½ b€M; içQ ` K°i +€B ;B€ + Q M? 'i +?Q i€+ T?~K M; ? i?` i`QìM; [m®+ i - +?Q M M +€B i M +O h`QÆM; ooM? h`•M- ççB #B m +?Q ççB p"i- +`M; H`K +?Q M?[M; M;QìB t`m ?´ pb i9B iB M`¶M; im +? +O KbM? K` ?•K K°

æ®B pÈB ççB M?•M p"i M?Q i? - +?Q /M H` h` M; .m ?B M içB- +kM; +ªK i?`v M` M;QÐM; - #ÎB pb #'i F H` iB M i`B ? v ç` p`- h` M; .m +ÁM +? M? H +? pÈB M;Qì

@ *| i? KìB M`M; [mv M i†M; ?Q†+ tm'i` K°i Qi +´ p"i ç i`QM; #`v i`QM; pB M # F?¬M; \

"¶M; M?B M i`QM; ç-m +O h` M; .m tm'i ?B M +€B w MB K M`v- /M ?B M ;Bì i`QM i?S i®i- M?QM; bQ b€M? pÈB K°i i? ;B +´ p"i M?Q h`QÆM; ooM? h`•M- i?b F?€+ .m F?¬M; F?ÄB ç2K +?O w ç€M? H M ç-m ç®B T?QÆM; X

L m ç½ Kî #ªQ i`M; iQ M?•M- h` M; .m +kM; Km®M #B M #ªQ i`M; iQ M?•M +O Kb +| bS+ªM? ?QîM; i?"i KçM? i`QM; MQÊ+- M?QM; +?d /U p`Q M?[M; +´ p"i +O K i? M`QX

h` M; .m ç½ bÈK +?dM? ?ÊT K°i Qi M?" bQm i" T +´ p"i iQ M?•M- M?QM; i? Q i€+ M| pšM ç M; i`QM; ;B B çQçM w iQîM; - M?QM; b m F?B M?bM i?'v h`QÆM; ooM? i?"M? ?bM? i`QM; ç-m +O ?„MX

"•v ;Bì h` M; .m M; ?o M?Q p`v- +?d +—M ç®B T?QÆM; M;mv M w +—K +´ p"i +O #ª bî ?[m pšM H` +O ç®B T?QÆM; - KbM? T?ªB Fw F i ?ÊT ç²M; pÈB M`M; - b m F?B i T?~K i`ª HçB +?Q M;mv M +?O- ?ÆM M[ +ÁM i`ª i? K K°i Qi T?Q i`MX

æQÆM; M?B M- M m M?Q ç®B T?QÆM; +| i? tm'i` M?B m ç² K` KbM? bQm i" T F?¬M; ç w K` ç2K K°i T?—M i?m M?" T +O #ªQ i`M; +?Q ç®B T?QÆM; - M?QM; +´ T [m M iÈB +´ p"i ç M; çQÊ+ +i ;B[- +?Q M M +´ T?—M +O #ªQ i`M; `i F?| T?•M T?o T?—M iB M #ªQ i`M; FB K çQÊ+- i`QM; HÁM; h` M; .m ?B M içB F?¬M; `ä M;¼M #` i•K Hw H` b) H¶- #ÎB pb i`QÊ+ K„i- i`W #ªQ i`M; iQ M?•M +O J½ iB M bBM?- + i`M ?^M; M;`v +O #ªQ i`M; - +ÁM HçB i?b ?„M +?Q iWM; M;?2 M|B +| #ªQ i`M; iQ

@ h?U+ tBM H¶B- iB M bBM?X

h?ìB çB K h` M; .m ç M; +9B ç-m i`—K iQ- ç`m ;B€ ç M; iB T iK+ iB M ?`M?- K°i i # M M;QìB h` M; .m - +?2M M; M; bmv M; ?o +O ?„MX

@ L;`B H` \

h` M; .m +| +?9i M?Qm K`v- pW ç`M? bmv M; ?o p p`M ç T?€i i`B M #ªQ i`M; b çSi- +?Q M M i•K iB M? +| +?9i F?| +?`mX

@ h¬B i M H` :2Q`;2- H` Hm"i bQ +O #m´B ç`m ;B€ M`v- H—M M`v i¬B ç M ç•v H` /O +ªM? +€Q h` M; iB M bBM?- tBM M;`B F?¬M; M M í i`QM; T?ÁM; ç`m ;B€ M|B ` F?r HìB M|B F?¬M; çQÊ+ FB K +?SM; - M m M?Q HçB tªv ` +?mv M M?Q pW `²B- +? M`vX J†i F?€+- p T?—M +?•M iQÈM; H`+? bY- M| ç½ #` K B K°i i?2Q i?ìB ;B M- iB M?[M; p"i M`v- H` #` +QÈT çQç i iW [m®+ ;B +O M;`B ` M;Q`B X

E?B :2Q`;2 M|B +?mv M- b„+ K†i +O h` M; .m i`î M M F?| t2K- H9+ ?„M +?KT çQ F?¬M;ªM? ?QîM; ç M M?•M ?Á +O #m´B ç`m ;B€- M?QM; M?[M; HìB ?B M; Bì +O ;B" M h` M; .m X

h` M; .m iU ?ÄB KbM? +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i M;QìB M;m- i?ìB çB K +•M M?„+ H HÈB Q+? iQ M?•M- h` M; .m +?„+ +?„M b) HU +?¼M HÈB Q+? iQ M?•MX

L?QM; +kM; F?¬M; çϕB #B m +?Q pB + ?„M #`F?B m F?Q+? i?b b) M?`M tm®M; - b
+| çB K K'm +?®i- M?QM; HìB M|B +O :2Q`; 2- ç½ pQÊi [m çB K K'm +?®i +O h`
@ h?U+ tBM H¶B- i¬B M; ?o- M m i¬B H`K i`€B T?€T Hm"i +O [mw [m®+- M; "B +| i
i¬B +?Q `^M; M?[M; HìB M"v +O M; "B- H`ç M; mv ?B T i¬B- i¬B F?¬M; #B i K°i #
F?¬M; M; Ì HϕB H`K ` M?[M; +?mv M i? M"vX
@ L? E?¬M; - h` M; iB M bBM?- i¬B F?¬M; +| w M"vX
:2Q`; 2 T?€i ?B M M; QìB \*?•m • i`QÊ+ K†i M"v- ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB M?[M; M; QìB
?„M p®M +?Q `^M; b m F?B KbM? +^M? +€Q ç®B T?QÆM; - ç®B T?QÆM; b) `i F?E
M; Ì- iQM? +€+? M; QìB i` im´B M"v HϕB [/ ^M M?Q p"v- HϕB ?¬ H M Î +?¶ M"v- p'M
+? +O ?„MX
@ v iS ç½ çQÊ+ M; "B #B m çϕi `i `äX
h` M; .m HϕM? HMM; M|B K°i +•m- b m ç| #QÊ+ H M i`QÊ+ b•M F?'m- M|B ` ,
@ æ'm ; B€ bQ iB M bBM?- F?¬M; M; ϕB +?Q i M|B K'v +•m +?S\
h` M; .m +kM; K†+ F C272`bQM +| M; ϕB ? v F?¬M; - i`U+ iB T +¬K KB+`QT?QM2
T?Q /QÊB M|B `X
@ *€+ iB M bBM?- +€+ M[bo- i¬B #B i +€+ p` iW +€+ MÆB i` M ; BÈB ç M MÆB M"
+O h`mM; Zm®+- i?U+ tBM H¶B- [m'v `¬v p`B T?9i +O +€+ p`- i¬B Km®M M|B ç
i`QÊ+ ç•v pÈB i¬BX
@ æ² F?®M5 :2Q`; 2 ç½ H`K +?mv M ; b i? M"v\ ç¼+ i`mv M KÈB M?'i iϕB X
Í i`QM; H¬m ? B +O çϕB b^M? ç'm ; B€- +| K°i M; QìB i|+ ?Q `•K- im´B QÊ+ +?WM
; ϕi i`M i`QM; i v M M tm®M; ç'iX
@ æB- ; ¼B #^Q M FûQ M; QìB *?•m • M"v tm®M; /QÊBX
@ _B+? `/- F?¬M; çQÊ+- iQ HB m +O M; QìB M¼ ç½ +| - ?„M +| +?S+ pK +?QM? i?
+¬M; pB + Î ?B T ?°B M; ¼+ i?ϕ+? - +?9M; i H`K M?Q p"v- b) i`Î i?`M? i` M? +?'T [
Í # M +ϕM? i`mM; MB M M?•M- K°i M; QìB F?€+ M; ,M +^M [mv i ç`M? +O ?„M- M?
K"v M?Qm HϕBX
h`QM; i`K 7 t M"v F?¬M; +?d +| iBM iS+ p +?S+ pK K` h` M; .m ç M; ç^K M?"M Î
K` [m M ? ; B çbM? +O h` M; .m +kM; çQÊ+ HB i F `ä`M; - +| i? i?'v çQÊ+ #®
M"v F?¬M; çÆM ; B^M +?9i M"QX
@ a?Bi- C272`bQM H` ç² M; m M; ®+- iϕB b Q HϕB çB +^M? +€Q i M M"v +?S- #S+ i`
H` tQM; `²B b Q\

ee8X *?QÆM; ee8 , J'm *?®iX U9V

*?QÆM; ee8, J'm +?®iX U9V

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œöçXÔU%œöçXÔ▷L?|K /`+? .mM; M?B ▷ÔXçö>%VÔXçö>%V

a m F?B M?bM i?'v #®B +^M? ; B çbM? +O h` M; .m - i?•M i? \_B+? `/ ç M; ; B"M
M?" #€M ç'm ; B€+O #¼M ?¼+kM; +| +?B M?€M? Î h`mM; Zm®+- çQÆM; M?B M #
i`K 7 t M"v- çϕB #B m +?Q #®B +^M? +O ?„MX

æWM; M?bM i? HU+ +O #¼M ?¼ T?€i çϕi Î F?„T i? ; BÈB- M?QM; +?Q #¼M ?¼ i?
i v pÈB h` M; .m X

*?Q M M _B+? ` / +?d +| i? ç2K HY ;B"MT?€i iB i H M ç-m +O C272`bQM- /M b
+€Q H" v m + -m +O C272`bQM- H9+ 'v \_B+? ` / +kM; ?B m çQÊ+ - /M b Q h` M; .m
HÊB Q+? +O #¼M ?¼ #` i' M i? 'iX

æQÆM; M?B M- ?B M içB _B+? ` / F?¬M; +| w M; ?o M?Q p"v M[X

X

æ°i M?B M h` M; .m #°+ T?€i- H"K +?Q +^a ç'm ;B€ ?°B F?¬M; #B i T?^aB H"K b Q-
ç¬M; - +kM; F?¬M; #B i ç½ t^av ` +?mv M ;b- M;Æ M;€+ M?bM h` M; .m çSM; i` M

@ *€+ iB M bBM?- +€+ M[bo- pW `²B- K°i p` iU tQM; H" Hm"i bQ +O M?" ç'm ;B€
i¬B M|B F?¬M; ç9M; bU i?"i- w iS +O ?„M H"- #S+ ?¼ i¬B Km pW `²B- F?¬M; ;B
F?¬M; T?^aB çQÊ+ K M; iW h`mM; Zm®+ ` - Î +?¶ M"v- i T?^aB +| i`€+? M?B K M|B
LBM?- K°i i`,K T?-M i`,K H" M,K ç| #` [m•M ç°B +O 6`2v` +QÊT çB- +| B /€K M|B
i?"i b Q\ *| M;Q|B M"Q /€K çSM; ` ç®B +?SM; pÊB i¬B F?¬M; \

h` M; .m ?Qi K°i ?ÆB- / T +^aK t9+ FQ+? ç°M; +O KbM? tm®M; - M|B iB T,

@ h¬B F?¬M; +| w #bM? Hm" M p [m®+ ;B - M?QM; F?¬M; M; ì #¼M ?¼ F?¬M; /€K
;B K" ?¼ iWM; i`<sup>a</sup>B [m - i¬B +| +<sup>a</sup>K ;B€+ `i i? 'i p¼M; - +?ŠM; H) M,K ç| MQÊ+ æS
p`- +€+ p` ç m [m M`²B b Q\ L|B ç M MQÊ+ æS+ - i¬B F?¬M; i? F?¬M; M|B- b m
+?Q +?9M; i i¬M FQM?- #ÎB pb #¼M ?¼ + K ç^aK M?bM M?"M F?mv i çB K- /kM; +
çB #²B i?Q| M; i' M i? 'i- +?„+ ?ŠM H" MQÊ+ S?€T ç½ iWM; çQÊ+ HÊB `i M?B m iW
ç² iW h`mM; Zm®+ K M; çB- HçB F?¬M; M; ?o M?Q i? \ \*?ŠM; H) /€K + -K ç² #` +Q
;B€- +ÁM F?¬M; +?Q T?ûT i¬B M|B b Q\ æQÆM; M?B M- M?•M /•M S?€T +| `i M?B
H`+? bY- #•v ;B| i¬B ç M; iB M?"M? i` Q ç'B + ' p"i +O h`mM; Zm®+ pÊB K°i M?" #
p - M?QM; i¬B +kM; +^aK i? 'v T?B i?Q| M; T?šM M° ç®B pÊB ?"M? pB +O M?" ç'm
M?Q p"v- i?b +€+ M; Q|B +kM; çWM; +^aM? +€Q i¬B H"K pb- pb i¬B b) `|B F?ÄB #m
?B p¼M; M?[M; M; Q|B *?•m • +ÁM HQÆM; i`B- +kM; M M H"K ` HU +?¼M M?Qp
+?"K i` i?|B ;B M +O +€+ p`X

h` M; .m M|B tQM; M?[M; H|B M"v- +9B M; Q|B +?"Q K¼B M; Q|B i?"i b•m- b m ç| c
",M; p" >Q" M; S?O o•M +kM; çSM; /"v- çB i?2Q h` M; .m X

@ " # # #

"„i ç-m iW h`QÆM; T?m M?•M- iB M; p¶ i v iW iW p M; H M- ?ÆM M[Î b m HQM;
M; Q|B `|B F?ÄB +?¶ M;²B- çB ` M; Q"BX

G-M M"v- ççB ?°B ç'm ;B€ Î S `Bb i' +?S+ `B M; K°i #m' B #B m /B M ç'm ;B€ /"M?
i?m"i +O h`mM; Zm®+ - i' M; +°M; K|B ç M ?ÆM K°i i`,K p` M; Q|B >Q iW F?"T MA
M?•M b® i? K ;B #m' B ç'm ;B€ ?°B H-M M"v +kM; F?¬M; [m€ kyy M; Q|BX

*| i? M|B- M m i' i +^a M; Q|B ?Q ç m i? K ;B - M?" ç'm ;B€ ?°B +kM; F?¬M; i? +?S

J†+ F M; Q|B h`mM; Zm®+ i?Q+? M°B ç'm # Q M?B m- #bM? i?Q| M; F?¬M; çQ" M
F?B h` M; .m M|B M?[M; H|B M"v- i' i +^a ç m b¬B M' B çSM; H M- çB i?2Q T?Q b
?"M? ç°M; ? v H|B H) F?€M; M; ?` M"Q ç®B pÊB # M i' +?S+ ç'm ;B€ ?°BX

*?Q /M +| M; Q|B F?¬M; Km®M `|B çB- M?QM; i?'v ççB ç b® K¼B M; Q|B ç m çB i?
M ç'm ;B€ iÊB +Y +?d +| K'v +?K+ i?QÊ+ M; „M M; OB- M?QM; b® M; Q|B çB T?C
K°i i`,K M; Q|BX

h`QM; €M? b€M; HQ M; HQ€M; +O #| M; ç M- #m' B #B m /B M ç'm ;B€ ?°B Î S `Bb
M; ? i?m"i- çQÊ+ `i M?B m [m®+ ;B +?9w- +¬M; pB + +kM; #` ;BÊB i`mv M i?¬M;
i?¬M; ç m T?€B T?| M; pB M +O KbM? iÊB ç ;?B ?bM? #m' B ç'm ;B€ H-M M"vX

Í MÆB M"v- F?¬M; +?d +| ;BÊB i`mv M i?¬M; +O S `Bb- +ÁM +| +^a ;BÊB i`mv M i?
+?mv M iB M? Í M?" ç'm ;B€ +?'K /Si- ç½ ;•v ` K°i ?²B M€Q ç°M; `i HÊM- F?¬M; i?
M"v ç½ F?B M +?Q ç€K M; Q|B i`QM; ;BÊB i`mv M i?¬M; - ç m ;B®M; M?Q H" #¬B K

@ >„+- H½Q ?mvM?- M?QÌM; i K°i +?9i- M; QÆB +?B K +?¶ +O i `²B
J°i M; QÌB pW çQ + K2` H M pW ç~v M; QÌB ÎT?Q i`QÈ+X
@ h?U+ tBM H¶B- M?QM; K` i iÈB bÈK ?ÆM M; QÆBX
L; QÌB T?Q i`QÈ+ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +?`m M?QÌM; M?`M- ç•v +?QM? H` ç¢B iB
H M i` M; #b +€+ #€Q- +?QM? KbM? +?B K çQÈ+ p` i`Q +?KTªM? i®i M?Q p"v- M
M"v +?QM? H` K°i T?|M; pB M iU /QX
@ h?U+ tBM H¶B- tBM i`€M? ` +?Q
G9+ M"v ç€K M; QÌB h` M; .m #` K°i ç€K T?|M; pB M M ` M; ,M +ª çQÌM; çB- p¬ b
H|2 H M i`QÈ+ K†i ?„MX æB m M"v H`K +?Q i`QM; HÁM; h` M; .m +| +?9i #m²M
M?B m bU +?9 w M?Q p"v\
@ o` iB M bBM? M"v- i H` T?|M; pB M h?€B L; k h?"T +O #€Q Gm•M æ¬M; - tBM ?
çQÈ+ F?¬M; \
@ >„+- #¢M i?•M- M|B i?"i çB- +?Q i b® çB M i?Q¢B çB- i b) T?ÄM; p'M M; "BX
@ hB M bBM?- M; "B F?Ä2 +?S- i H` T?|M; pB M +O ç`B *LL +O MQÈ+ Ko- i Km
çQÈ+ F?¬M; \
@ sBM +?"Q- i H` T?|M; pB M #€Q MQÈ+ S?€T- i +| i? ?ÄB M; "B p" B p'M ç çQÈ
h`QM; H9+ M?`i i?ÌB- p¬ b® K€v ;?B •K- KB+`QT?QM2 çQÈ+ çQ ç M # M KB M; h`
ÎT?Q t i?"K +?Q +ÁM H2Q H M HQM; M; QÌB çB T?Q i`QÈ+- ibM? ?bM? p¬ +MM;
@ E?€Q- M?[M; i M H`K T?|M; pB M M"v +kM; +| i?•M i? i?"i i®iXX
h` M; .m F?¬M; M|B ;b- M?bM M?[M; M; QÆB i`QÈ+ K†i M"v ?„M +kM; +?ŠM; #B i
i?®M; F?Q€B i`QM; HÁM; - F?¬M; M; ?o iÈB H¢B +| i? ;•v ` T?QM; # HÈM M?Q p
F?¬M; ç M b€M; K B- iQ`M #° i? ;BÈB b) #B i +?mv M T?€i bBM? ç K M vX
@ æ€M; +? i- ¬M; i`ÌB "- M m M?Q pB + M"v #` T?|M; pB M i`mv M ` M; Q`B- i?b b
Gw h` æS+ pW #` h` M; .m H`K +?Q +?Q€M; p€M; ç½ T?ªM SM; i`Î H¢B- M?QM; i
#B M T?€T M"Q- ibM? i? ç½ pKi F?ÄB i-K F?®M; +? +O ?„MX
@ G"TiS+ çm´B pB +:2Q`; 2 +?Q i - F?¬M; #B i i M ç-m ?2Q M"v M|B pÈB M; QÌB
Gm"i bQ :2Q`; 2 ç€M; i?QÆM; - ?„M +?d H`K i?2Q bU +?d i?` +O ¬M; +?O- M?QM
F?¬M; ? v- M; QÌB +?`m i°B +?d +| i? H` ?„MX

eeeX *?QÆM; eee , J'm *?®iX U8V

*?QÆM; eee, J'm +?®iX U8V

L; m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ sQM; - H-M ç'm ;B€ ?°B M"v ç½ ?Q`M iQ`M çB çÌB M? K

«M; +?O Gw h` æS+ +O M?" ç'm ;B€ ?°B +ª M; QÌB tmB HÆ M; ²B Î i` M ;? b -
æS+ i?"i F?¬M; M; Ì- L; QÌB h`mM; Zm®+ Hm¬M ç'm ç€ F?¬M; # Q ;BÌ çQ`M F i- H
K'v +•m K` i`Î M M FQ+? ç°M; M?Q p"v- ?B m [mª M?Q i? [mª i?U+ H` M; M; pÈB
C272`bQMX

h´ +?S+ K°i #m´B ç´m ;B€ ?°B- i`QÊ+ ç| T?ªB H¨K¨`i M?B m +¬M; pB +- BM´M in
K°i b® iB M t td- Gw h` æS+ Fb p¼M;¨`i + Q p¨Q #m´B ç´m ;B€ ?°B H¬M M¨v- H9
?ÆM KQìB p¢M 1m`Q- ?B M i¢B +| i? +QB M?Q K´i +ª +?b HšM +?¨BX

J†i F?€+ ç®B pÈB ç€K +?O M?•M +O ç€K M;QìB +mM; +´T p¨i T?¨K +?Q ç¢B ?°B
i?QìM; i´M i?´i- #îB pb ?„M H¨M;QìB i`U+ iB T FQ i M ?B T M;?¨- M m M?Q F?¬M;
iU KbM? #²B i?QìM;X ob i? i´M i?´i +O Gw h` æS+ +ÁM HÈM ?ÆM M[X

@ Gw h` æS+- #•v ;Bì F?¬M; T?ªB H¨ i?ìB çB K i`mv +Sm i`€+? M?B K- i`QÊ+ ? i
i? M¨Q KÈB +| i? i¨M ioM? M?[M; M;QìB h`mM; Zm®+ M¨v ç½\

L;QìB M;²B # M +¢M? Gw h` æS+ +?QM? H¨ ç®B i€+ +O M?¨ ç´m ;B€ æ M LB L?o
L?o +kM; ;´T ç M ç° +ª i`€M ç m QÈi çšK K² ?¬B- M?QM; +m®B +MM; pšM çQ ` K

@ æ9M;- ç9M;- æ M LB L?o- M? M? #€Q iBM +?Q #ªQ p - KìB M?[M; M;QìB i`mM; [
+? H¢B ibM? ?m®M;X

a m F?B Gw h` æS+ M;?2 æ M LB L?o M|B tQM;- ;B®M; M?Q pW iW i`QM; K°M;
H M- bU ibM? ?¬K M¨v ç®B pÈB ?„M K¨ M|B- [mª i?U+ ;B®M; M?Q H¨ K°i ?²B €+ K
ç´m ;B€ ç½ p¨B +?K+ M,K- M?QM; ç•v H¨ H¬M ç¬m iB M i?´v çQÊ+ bU ibM? M;QìB M

a m F?B /MM; #° ç¨K T?•M T?| K°i H9+ b m- Gw h` æS+ p¨ æ M LB L?o +kM; p°B p¨
Km®M i¬M; +¨v p¨Q C272`bQM F?®M; +? çQÊ+ +K+ /B M- ç| çQìM; M?Q H¨ +?m
"îB pb C272`QM ç€M; i?QÆM; H9+ M¨v /M +| F m ;¨Q `€i +ª +´ ?¼M; i?b H9+ M¨v +
ç M ?„MX

h`QM; H9+ ¬M; +?O +O M?¨ ç´m ;B€ ç M; M;?o #B M T?€T´M ç`M? H¢B ibM? ?bM
ç´m ;B€ ç M; M€Q M?B i /` i?QìM;X

Pi M?´i +kM; +| KQìB i M T?|M; pB M ç M iW M?B m [m®+ ;B ç M; p•v [m M? h` M
F?€+ M? m p M; H M F?B M +?Q h` M; .m ;¬M M?Q H¨ Km®M M´ +ª ç¬mX

@ h®i M?´i H¨ K°i +?[+kM; F?¬M; M M M|BX

æSM; î# M +¢M? h` M; .m +?QM? H¨ p` Hm¨i bQ >Q¨M; S?O o•M- ?„M #B i`¨M; /M
;b- +kM; ç m b) #¨ M?[M; Fw ;Bª M¨v p†M p Q- p°B p¨M; ;?û p¨Q i B h` M; .m M?„+

@ h?U+ tBM H¶B- F?¬M; i? i`ª HìB

a m F?B h` M; .m M;?2 >Q¨M; S?O o•M M|B tQM;- +?Èi M?È iÈB K°i Qi HìB i?Q¢B
i`QM; T?BK- HB M M|B `X L?QM; K¨ M?[M; Fw ;Bª FB +kM; F?¬M; T?ªB H¨ / /¨M
KB+`QT?QM2 HQm`Qm i?2Q b mX

@ h` M; iB M bBM?- M;?2 M|B M;¨B çªK M?B K +?S+ pK tY Hw +¬M; pB + î?B T ?
p¨v bU pB + M;¨v ?¬K M¨v- M;¨B +| i? v K†i +?Q +?QM? T?O h`mM; Zm®+ T?€i #B

L;QìB pW çQ ` +•m ?ÄB +?QM? H¨ T?|M; pB M S?€T G M h•v- ?„M çQ ` K°i p´M

@ P?- i¬B M;?o M;¨B F?¬M; ?B m `ä +Æ +´m +O ?B T ?°B L;¼+ h?¢+?- ç•v +?šM
+ÁM M[- ç•v +?d H¨ bmv M;?o +O K°i KbM? i X

a m F?B h` M; .m M;?2 i?´v M;QìB ç| M|B- M?¨M F?¬M; çQÊ+ [m v p b m ;BªB
>Q¨M; S?O o•M ç´ K² ?¬B H¢M?- M?QM; K¨ pšM K v H¨ h` M; .m F?¬M; `ÆB p¨Q #

@ o¨v i¢B b Q T?Q b m M;¨B H¢B +| M?B m M;QìB M?Q p¨v\

S?|M; pB M FB i?´v h` M; .m F?¬M; i`ª HìB p´M ç +O KbM? i?b iB TiK+ i`mv p´

@ o´M ç M¨v M;QÆB M M ?ÄB #¼M ?¼- i¬B +?d i? v K†i K¨ i?¬BX h?U+ tBM H¶B- t
+ªM çQìM; +O i¬B

"îB pb i`QM; H9+ M¨v- M?[M; i M #ªQ p ç M; çSM; ?€ ?®+ K²K M;¢+ M?B M- `®i +
+O ¬M; +?O- +ªM M?[M; i M T?|M; pB M FB H¢B- +® ;„M; ;BªK i?B mªM? ?QîM;

æ€K #^aQ p +O M?" ç'm ;B€ #B i- K°i F?B pB + M"v #`i`mv M` M;Q" B- / M? /U +O
b) #` ç<sup>a</sup> FQ+? +U+ F€ M;?B K i`¼M;X

J†+ F +?mv M M"v tm'i T?€i iW Hw /Q ;b- K•m i?mšM [m®+ ;B ?Q†+ H" i"Ti? M?
ç`M? b B H-K H" /Q M?" ç'm ;B€X

>ÆM M[bU i?"i +kM; H" M?Q i? - C272`bQM #€Q pÈB # M i' +?S+ T?€B ` Hm"i
i?U+ H" K°i bU ibM? +U+ F€ M;m tm~MX

_ 'i ?B M M?B M- M; v iW i?ÌB çB K #„i ç-m ç'm ;B€- M?" ç'm ;B€ +kM; F?¬M; ? +Q
H"K ` bU ibM? M?Q p"v i?b T?€B Hm"i bQ ` +^aM? +€Q M;QÌB i` im´B FB K°i +?9
HÁM;- M?QM; K" bU ibM? T?€i i`B M +MM; pÈB F i [m<sup>a</sup> i`QM; iQÎM; iQÊM; +O #¼

*?mv M M"v ç½ i´M i?QÆM; ç M +^aK ibM? +O ç €K M;QÌB Km h`mM; Zm®+- M¡B
F?¬M; +?`m i?W M?"M H`+? bY- ç•v +?QM? H" H"K ^aM? ?QÎM; ç M +^aK ibM? ;B[
+?O M?" ç'm ;B€ Gw h` æS+ +kM; F?¬M; i? ;€M? M´B i`€+? M?B K M"vX

@ h` M; iB M bBM?- h` M; iB M bBM?- tBM /WM; #QÈ+- i¬B i? v K†i M;QÌB +¡ HÌB H
i?"M? ;B^aB i?Q+?- ?v p¼M; M;"B +¡ i? /WM; HçB ç +?9M; i¬B ;B^aB i?Q+?- ç•v H"

Gw h` æS+ iW i` M H-m ? B çB tm®M;- i`M ç-v K² ?¬ çSM; i`QÈ+ K†i h` M; .m
i?"M?- +9B ç-m M¡B pÈB h` M; .m - i?"K +?Q H9+ +9B tm®M; +ÁM +¡ i?-M b„+ F?

@ h` M; iB M bBM?- i¬B iBM iQÎM; bU ibM? pW `²B +?QM? H" ?"M? pB +O K°i M
+?Q +^aM?" ç'm ;B€X h¬B M;?o +?9M; i +¡ i? M;²B tm®M; M¡B +?mv M- +ÁM p T?
ç`M? +?9M; i b) #²B i?QÌM; p" ;B^aB i?Q+?X

h?€B ç° +O æ M LB L?o +kM; FQM? +~M M?Q p"v- F?B M +?Q `i M?B m M?•M +¬
KÎ`°M; i-K K„i- ? B p` ççB H½Q #^aM ç²M; i?ÌB tm'i ?B M- +ÁM F?~M +-m K°i M;Q
#¼M ?„M +?Q iWM; ;†T [m X

J` Hm"i bQ :2Q`;2 ç M; çSM; +€+? ç€K M;QÌB h` M; .m F?Q^aM; KQÌB i?QÈ+ i?b
iQÎM; iQÊM; M´BX oB + H"K +O +?QM? KbM? ç m H" /Q #¼M ?„M +?d i?`- M?Q i
?"M? pB +€ M?•M +O #^aM i?•M KbM? ç•v\ M;m²M

@ æ M LB L?o- M;QÆB M¡B `^M; M;QÆB +?`m i`€+? M?B K- i H" Hm"i bQ +€+ M;C
ç m /Q +€+ M;QÆB +?d i?`- #m¬M; i ` - i Km®M i® +€Q +€+ M;QÆB

eedX *?QÆM; eed , :B^aB h?Q+?X URV

*?QÆM; eed , :B^aB i?Q+?X URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œõçXÔU%œõçXÔP L?¡K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ "aQ p ç•m- H¬B ?„M` M;Q" B- ?„M F?¬M; T?^aB H" ççB #B m +O M?" ç'm ;B€ +

æ M LB L?o F?¬M; çÊB :2Q`;2 M¡B ? i HÌB- H"TiS+ [m€i K°i i M #^aQ p # M +çM?-
•K +O :2Q`;2 pšM [m M? [m~M # M i B K¼B M;QÌBX

@ > B M;QÌB H" \

h` M; .m +¡ +?9i M;?B ?Q†+ M?bM ? B M;QÌB i`mM; MB M i`QÈ+ K†i- K°i K" M pW
+?ŠM; [m H" K°i ?²B ?"B F`+? +?¡ +„M +?¡ K" i?¬BX

@ h H" +?O i`+? +O M?" ç'm ;B€ M"v i M H" Gw h` æS+- p` M"v +?QM? H" æ M L
i KÈB +¡ i? ççB #B m +?Q bmv M;?o +O M?" ç'm ;B€X h` M; iB M bBM?- +?Q p`
iÈB T?ÁM; ?¼T +O i - +?9M; i +¡ i? ¼B M;QÌB +•m i`^a HÌB i?mv i T?K+ M?'iX

Gw h` æS+ ç|M H'v +€B KB+`QT?QM2 +¬M; M?•M pW KÈB çQ [m - HÈM iB M; ?
K†iX

> i bS+ tBM H¶B- #ÎB pb K°i Qi +?mv M ?B m H-K- ç'm ;B€ ?°B +O +?9M; i ?¬K
iB T iK+ iB M ?"M?- +?9M; i p¢M T?-M tBM H¶B +?Q bU #'i iB M M"v- #[i`Q ?
+?9M; i T?K i`€+?- i?U+ bU tBM H¶B K¼B M; QÌBX

h`QM; H9+ Gw æS+ h` KÌB ç€K M; QÌB h` M; .m iÈB T?ÁM; ?¼T ç ;BªB i?Q+?- a
#"M ç'm ;B€- /MM; KB+`QT?QM2 imv M #® [mv i ç`M? +O M?" ç'm ;B€- i¢K /WM;

æ€K M; QÌB Km ç M iW h`mM; Zm®+ b m F?B M; ?2 çQÊ+ [mv i ç`M? M?Q i? imv`
M?" ç'm ;B€- M?QM; H¢B F?¬M; H`K i? M"Q çQÊ+X .M b Q ç i? K /U ç'm ;B€ ?°B i
M; QÌB #¼M ?„M iÈB ç•v ç t2K i?9 p`- ?m®M; +?B +ÁM +| ?ÆM KQÌB p`Î i`QM; ç•
#"B ;BMKX

@ M? >Q" M; S?O- +| M M çB F?¬M; \

h?W /`T bU +?9 w +O K¼B M; QÌB i`QM; i`"M; ç m #` HÌB M|B +O æ M LB L?o +?;
KªM? -K o- h` M; .m M?Ä ;B¼M; ?ÄB w FB M >Q" M; S?O o•M- /M b Q ç•v +kM; H`

@ æQÆM; M?B M H" Km®M çB- M?" ç'm ;B€ ?°B M"v +kM; H" ?¢M; M?'i ?¢M; M?b
#¼M ?¼M ?"M b B- +kM; F?¬M; TªB H" +?mv M / /"M; - M|B F?¬M; +?WM; b m F?
M; Q" B w Km®M M[X

>Q" M; S?O o•M +QÌB +| +?9i ;B M tªQ- i`QÊ+ F?B ç'm ;B€ ?°B #„i ç-m- ?„M ç½ iC
pšM F?¬M; i? M; ,M +ªM ç'm ;B€ ?°B iB M ?"M?X Zmª i?"i F?¬M; M; ?o iÈB H¢B çQ
p¬w +O h` M; .m X L m >Q" M; S?O o•M F?¬M; i? H'v çQÊ+ HÈB Q+? HÈM M?'i i`
F?¬M; +-M H`K Hm"i bQ M[X

@ æB- 2K M; ?2 M?- M? H" Hm"i bQ +O 2K K"- +?mv M M"v ç +?Q M? M|B +?mv
h` M; .m ;"i ç-m ç€T SM; - imv`^M; ?„M [m2M #B i pÈB >Q" M; S?O o•M +?Q H•M-
;†T ç½ M?Q [m2M #B i iW H•m- +?mv M M?QÊM; ç² [mw +kM; iBM iQÎM; ?„M- p"v M
i?€+ +?Q >Q" M; S?O o•MX

@ S?Q i`M H`K ç¢B /B M +?Q M; QÌB F?€+ +O M? `i + QX

>Q" M; S?O o•M +QÌB ?b ?b [m v H¢B M|B K°i +•m- tQ v K†i M?bM p T?Q Gw h`
#€+? M|BX

@ h¬B H" Hm"i bQ +O h` M; .m iB M bBM?- i¬B M; ?o +?9M; i +| i? M; ²B tm®M;

@ æQÆM; M?B M- M?QM; K" M?[M; M; QÌB M"vX

Gw h` æS+ H'v F?, M i v` H m K² ?¬B i` M i`€M- +?d p`Q ç€K M; QÌB T?Q b m
>Q" M; S?O o•MX

@ ±- Gw h` æS+ iB M bBM?- +?ŠM; H) M; "B +?Q`^M; M?[M; M; QÌB M"v H" /Q i?•M
E?¬M; E?¬M; - bU pB + F?¬M; TªB M?Q p"v- M?[M; M; QÌB M"v F?¬M; +| #'i +S [n

Gw h` æS+ M; ?2 >Q" M; S?O o•M M|B tQM; i?b i?B m +?9i M[ #`iS+ ç M ?°+ K€m
+€+ M; QÆB KÈB H" ;†T [m, - M m F?¬M; TªB i M ?¼ h` M; FB çB H M M|B +?mv
+| bU pB + M"v T?€i bBM?X Gw h` æS+ /QÌM; M?Q ç½ [m M- bU iB M? M"v H" /Q +

@ æQÆM; M?B M æQÆM; M?B M H" F?¬M; +| [m M ? ;b pÈB h` M; iB M bBM?- M
h` M; iB M bBM? M|B ;BMK K°i +?9i- KÌB i`i +ª K¼B M; QÌB ç M T?ÁM; ?°B M; ?` #`

Gw h` æS+ /®B HÁM; M|B ` K°i +•m- ?B M i¢B [mª i?U+ ?„M +kM; b„T T?€i çB M
M?Q p"v- pb b Q H¢B #B M i?"M? M?Q i? M"vX L?[M; F +| iB M ç€M; +? iFB - pb
FQ+? ç°M; M?Q i? \

@ L"v- i¬B i?U+ bU H" F?¬M; #B i #¼M ?¼

h` M; .m p¬ i°B #m¬M; i v M|B- + M|B H` HìB M|B i?"i- M m #¼M ?„M M;?2 + - i?
ç +?Q #¼M ?¼ iÈB i? K ;B #m´B ç'm ;B€ ?°B M`vX

Gw h` æS+ M;?2 i?'v h` M; .m M|B M?Q p"v- F?m¬M K†i ;B` Mm i`Î M M çÄ #WM
T?¬M- i¢B b Q ç®B T?QÆM; +ÁM F?¬M; #B i çB m K` #m¬M; i? \

@ *€+ p`- ?"M? pB +O M?" ç'm ;B€- i¬B M;?o +?9M; i +¬M T?ªB M?"M çQÊ+ K°i
K` ç m çSM; î i`QM; M`v +kM; F?¬M; TªB H` #B M T?€T- ? v H` +?9M; i iÈB T?Á

L; v H9+ Gw h` æS+ ?"M F?¬M; i? H`v ç¬m ç"TM€i i`Î M;¢B- i?b K°i i? M? •K M [i
>Q +kM; i`Î M M MioM? H¢B- M; QìB M|B +?mv M ç9M; H` h`QÆM; L[aoX

@ h®i- +?9M; i çÊB M;?2 #¼M ?„M ;BªB i?Q+?X

@ æB- i`i +ª ç m ç M T?ÁM; ?¼T- M m M?" ç'm ;B€ F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+- i b)
H¬M M`vX

@ æ9M;- #„i #¼M ?„M #²B i?QìM;- i•K HBM? M?Ä v m +O M? #¢M i +kM; #` i`M i

h` M; .m M;?2 çQÊ+ i? M? •K ç®B i?Q¢B iW i`QM; ç€K M; QìB i?b +| +ªK ;B€+ /Î F
+•m +m®B +MM; FB M?'i ç`M? H` M?" #m¬M î "„+ EBM?- M? #¢M M`v M m H`K
ç`M? b) H` K°i M?•M i`BX

h`QÆM; ooM? h`•M +kM; çSM; î i`QM; ç€K M; QìB >Q - pšM H` M; QìB `i +| ç` p`
Kî KB M; M|B +?mv M- i`i +ª K¼B M; QìB ç m ;"i ç¬m iÄ p ç²M; w- çQ`M M; QìB `ìB
T?ÁM; ?¼T î i¬M; i` iX

@ h`QÆM; T?m M?•M- +ªK ÆM +¬X

h` M; .m çB +?"K p`B #QÊ+- çB ç M # M +¢M? h`QÆM; ooM? h`•M #B m ç¢i HÁM
`^M; F?B M ?„M pmB bQÊM;- M?QM; K` M m M?Q iQ`M #° M?[M; M; QìB M`v ç m çB
+?d bÊ +ª [m®+ ;B +kM; b) TªB + M i?B T p`QX

L m ibM? i? T?€i i`B M ç M M¬M; M¶B FB - b m M`v î i`QM; +€+ #m´B ç'm ;B€ ?°
M?'i ç`M? b) #` t T p`Q b´ ç2MX hmv `^M; h` M; .m F?¬M; bÊ- M?QM; K` F?¬M; çC
[m®+ i +kM; F?¬M; T?M ?ÊT pÈB HÊB Q+? +O +?QM? ?„M- +?Q M M +QB M?Q h
bQM; T?QÆM; p`vX

@ > ? - i¬B +| H`K ;b ç•m- M; QìB i` im´B- pB + + "m M|B- bU ibM? + "m H`K- i?"i
M; QìB i`QM; MQÊ+ Km®M M|B- Km®M H`KX E?¬M; i²B X

h`QÆM; ooM? h`•M +QìB `° H M- H9+ M`v i?Q¢i M?bM M`M; F?¬M; ;B®M; M?Q K°i
FBM? /Q M?- +| +?9i; B®M; M?Q K°i #` K ?B M H`M? ?ÆMX

ee3X *?QÆM; ee3 , :BªB h?Q+?X UkV

*?QÆM; ee3, :BªB i?Q+?X UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i¬K,

U%œœÇXÔU%œœÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ *?"M; i` B- + "m H`K `i i®i- M?[M; HìB M|B H9+ i`QÊ+ i?U+ F?B M + "m pmB KV

@ L; QìB i` im´B- HQm H¢B / M? i?B T çB- F?B M`Q i`Î p i`QM; MQÊ+ +?9M; i b)

@ L; `B H` h` M; iB M bBM? \ hB i KK+ ;B€K #ªQ ?¬K i i•K H`+? +O h` M; iB M bB

@ ± i?ªQ M`Q- iB m iY M`v i?"i H` +| #ªM HoM?- im´B +ÁM i` M?Q p"v K` ç½ H`
h?¢+?

æ ∈ K M; Q Ì B Km h`m M; > Q p•v [m M? h` M; .m - H9+ M¨v +kM; p•v h` M; .m p¨Q
su Åa•[B

L?[M; p`çϕB;B îi`QM; T?ÁM; ?¼T +kM; F?¬M; +| M?B m M;QÌB #B i çQÊ+ pB +
pW M|B ç ?ÄB i?,KX

æÊB +?Q ç M F?B M;QÌB ç| F HϕB iQ`M #° +?B M iQ+? ç€M? +QÊ+ M;¼+ i?ϕ+? ?
i?b €M? K„i M?bM h` M; .m +O M?[M; M;QÌB M`v +kM; +| +?9i F?€+ i?QÌM;X

hmv `^M; #¼M ?„M F?¬M; #B i ¬M; M;QϕB +O h` M; .m H` •m .QÆM; H½Q ;B iY
i?b +kM; çQ€M `^M;- h` M; .m +ÁM i` im´B K` ç½ +| i?`M? iQ+? M?Q p`v i?b M?
#@B `QM; M?`X L?QM; K` F?B M;?2 H½Q oQÆM; M|B tQM;- K¼B M;QÌB KÊB #B i
p` ;B çbM? ç m H` /Q +?QM? #ªM i?•M ?„M FB K çQÊ+5

L?[M; M;QÌB +`M; +| iB M- HϕB +`M; ?•K K° M?[M; M;QÌB +ÁM +| i? FB K çQÊ+
+?ŠM; +¬M T?•M #B i p B p X h`QM; H9+ M?'i i?ÌB HϕB +`M; óM?•M ?Á ôX E?B M;
i? K p`Q ? B +?[H½Q bQ ÎT?Q b mX

æQÆM; M?B M- h` M; .m +kM; tSM; ç€M; çQÊ+ tQM; ?¬ M?Q p`v- çWM; M?bM M
+| M?B m iB M ?ÆM ?„M- M?QM; K` M?[M; M;QÌB iBM? i?¬M; p ç² +´ i?b HϕB F?-

L?[M; M;QÌB Î ç•v- `i M?B m M;QÌB H` b m F?B H`K ,M +| i?`M? iUm i?b Km®M i?
#„i ç¬m i?Q+? bQm i¬K- +`M; +| M?B m M;QÌB #Ä p®M bQm i¬K ç FB K HÌBX

h|K HϕB- +?•M +?QM? +| i? T?•M #B i ç² +´ i?`i ;Bª- îi`QM; ?ÆM K°i i`,K M;QÌB M
H` F?¬M; i²B `²BX

@ æQÊ+ `²B- >Q`M; S?O- H9+ i`QÊ+ M?`M çQÊ+ çB M i?QϕB +O +`m- M|B H` +|
i`QM; H¬M ç`m ;B€ M`vX >B M iϕB Îi`QM; T?ÁM; ç m H` M;QÌB i`QM; MQÊ+ ?Q†+
F?¬M; M;ϕB i?b +S M|B i?ŠM; ` çBX

h`QÆM; ooM? h`•M ç°i M?B M M|B pÊB >Q`M; S?O o•M- ç®B pÊB pB + ç² p`i MQÊ
+ªK i?'v ç m HÁM;- M?QM; H'v ç` p`?B M iϕB +O M`M;- +kM; F?¬M; i? M|B [m€

@ h¬B\ oB + M`v ç•m TªB H` w +O i¬B- H` w iS +O +`m h` M;X

>Q`M; S?O o•M #` h`QÆM; ooM? h`•M +?d çQ+? / M?- b m F?B b[M; bÌ- H`T iS+ ç`
>„M +kM; #B i- çWM; M?bM H9+ #bM? i?QÌM; h` M; .m M|B +?mv M F?¬M; M?B m
#ªM HoM? H'v HÁM; M;QÌB- +?QM? KbM? i?`i bU H` F?¬M; #^M; ?„MX

@ V- hB m h` M;- H` w FB M +O +`m b Q\ L|B K°i +?9i çBX

h`QÆM; ooM? h`•M +kM; b) F?¬M; ;¼B h` M; .m H½Q bQ- ?ÆM M[ h` M; .m +k
M;QÌB i H` K°i i`QM; i K çϕB i? ;B i`QM; ;BÊB bQm i¬K i` M i? ;BÊB- +?QM? K

@æQÊ+- ç i¬B M|BX

h` M; .m +kM; F?¬M; ;B` K²K +½B H½Q- #m¬M; +€M? i v ç M; M„K +?†i H'v +€M
ç¬m- çSM; /`vX

edyX *?QÆM; ed y, :BªB h?Q+?X U9V

*?QÆM; edy, :BªB i?Q+?X U9V

L;m²M, oBTp M/

aQm i¬K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔ▷L?|K /`+? .mM;M?B ▷ÔXÇõ>%VÔXÇõ>%V

@ *€+ p`- Hm`M im´B i?b i¬B H` iB m #@B- Hm`M bQm i¬K- i¬B HϕB +`M; +?Q +
+€+? M|B +?mv M Îi`QM; M`v- M m h`QÆM; iB m i?Q ç½ +?d çQ+? / M?- i¬B b) iM

h` M; .m +`i iB M; M|B F?B M +?Q ç€K M;QÌB ç M; M|B +?mv M T?B K ç m /WM; H
M;QÌB h` M; .m X

@ h¬B ?¼+ M;? iW +?9 æS+ î h`mM; >ªB- F?B pW KÈB p`Q M;? +| M;?2 çQÊ+ M ç² +´ iBM? T?~K +O h`mM; Zm®+- iQ`M #º ç m H` î MQÊ+ M;Q`B- M;mv M M?•M p M?B m HÌB- K¼B M;QÌB ç m #B iX

>ÆM Kºi i`,K M,K i`QÊ+ [m®+ ;B bmv M?QÊ+- `i M?B m #ªQ p`i i´ iB M ç H¢B ç M L?[M; +?mv M ç| +kM; F?¬M; i? iQM? H M ç-m +?9M; i - M?QM; K` +?9M; i T?ª M?[M; #ªQ p`i i?`i H¢+ î M;Q¢B [m®+ i`î p X

æ•v +kM; H` M;mv M M?•M iK ?¼T K¼B M;QÌB î i`QM; T?ÁM; M`v- M,M; HU+ +`M; H ;B®M; M?Q h`QÆM; iB m i?Q- GQm i´M; +?d bÊ H` ç m +| i•K iQ M?Q p`v M M KÈB M`vX

h` M; .m M|B tQM;- h`QÆM; ooM? h`•M p` GQm h´M; ç m ?ÆB ;"i ç-mX "¼M ?¼ H i?®M; F +O #m´B ç´m ;B€ +| p`B K|M #€m p`i [mw ;B€ i?b KÈB ç M S `Bb i? K ;B ç9M; M?Q HÌB +O h` M; .m - #¼M ?¼ Km®M K M; [m®+ #ªQ i`î p X

@ .MM; ;B€ +ª ?ÊT Hw- Km p +´ p`i +O [m®+ ;B +?9M; i - imv `^M; i` M iBM? +ª +| i? H`K çQÊ+- M?QM; K` ç€K M;QÌB +O M?` ç´m ;B€ H¢B i?¬M; ç²M; pÈB +?O i€+ T?~K M;? i?m`i h`mM; Zm®+ H M i` M ;B€ i?` i`QÌM;X

_`i M?B m K|M ç² +´ #^M; ç²M; ?Q†+ ç² ,M +„T F?¬M; i? ;B Q /`+? î i`QM; MQÊ+- ç +€+ i?O çQ¢M p`M +?mv M` MQÊ+ M;Q`BX _²B H¢B /MM; ;B€ +ª +U+ + Q #€M +?O

@ *?9M; i¬B +?Q `^M;- HQ¢B ?`M? pB M`v +kM; ;B®M; M?Q /MM; pk F?Q t•K HQÊ +O +?9M; i - K†+ /M +?Q p` #ªM i?•M +O +?9M; i î ç•v p` ;B çbM? ç m +| i`B H i? F?¬M; i? K ç w Kºi i`,K M;`M ? B i`,K M;`M p¢M- M?QM; HQ¢B ?`M? pB M`v +

J†i F?€+- i¬B +ÁM Km®M M|B `ä Kºi +?9i- +?9M; i ç´m ;B€ çQÊ+ +€+ p`i T?~K î M MQÊ+ +kM; +?Q +?„+ ç½ ç¢i çQÊ+ ;B€ i` `M?Q p`v- +€+ p` #^M; ?[m Km®M /MM; M pšM M M bmv M;?o +?Q Fo- M m F?¬M; i?b +?Q #B i +?WM; b) H` Kºi H-M ç-m iQ

h` M; .m M?Ä ;B¼M; M|B- F?B M ¼B M;QÌB H•K p`Q i`-K iQ- i`QÊ+ FB #¼M ?„M M?Q p`v- M?QM; K` +?Q iWM; +| M;QÌB M|B `ä `M; M?Q i? - i`U+ iB T +?d ` #ªM

*kM; F?¬M; TªB H` B +kM; i?W iB MXL?[M; M;QÌB ;B®M; M?Q H` h`QÆM; ooM M?[M; +´ p`i iW MQÊ+ M;Q`B K M; p i`QM; MQÊ+ i?b F?¬M; M|B H`K ;bX L?QM; M?•M +Æ ?ºB ç-m iQ i?b i`QM; HÁM; +kM; ç M; +•M M?„+ HÊB ?¢B i`QM; ç|X

@ hB m i` M;- i`QM; +mº + ç´m ;B€ ?ºB H-M M`v +?9M; i b) F?¬M; Km K`v i?S M`v h`QM; T?ÁM; +| M;QÌB çQ ` w FB MX

h` M; .m ;"i;"i ç-m M|BX

@ æQÊ+ `²B- ç€K M;QÌB [m®+ i M`v- +?QM? H` Km®M HÊB /KM; i•K Hw v m MQÊ M•M; + Q ;B€ i` `+€+ K|M ç² +´ H M- M m F?¬M; i?b H`K b Q M?[M; K|M ç² +´ M`v H

æ®B pÈB QÊ+ M;mv M # M ç-m +O +€+ p`- +?9M; i iÄ p FBM? M - M?QM; K` ç®B ç²M; wX L?Q p`v b) F?B M +?Q ç² +´ h`mM; Zm®+ i` M i?` i`QÌM; ç² +´ [m®+ i i`î ;BÈB bQm i-K +kM; F?¬M; +| +?¶ i®i ;bX

a m F?B h` M; .m M|B tQM;- ?ºB M;?` i`î M M M i oM? H¢B- /M +?Q M?[M; M;QÌB ?B m çQÊ+ w iS +O h` M; .m - M?QM; K` pšM +ÁM Kºi b®M;QÌB ç M; iB M ?`M? i

J†+ /M M|B H` /MM; M?B m iB M ? v Qi iB M- /MM; çB m ç| ç ç€M? ;B€ Kºi M;QÌB +kM; F?¬M; TªB H` +?m`M t€+X L?QM; +| i? T?€i i`B M Kºi tQ M;?B T M?`i ç´M M,M; T?•M iQ +? p` T?€M çQ€M +?QM? t€+X L?[M; ç¢Q Hw î i`QM; HÌB M|B M`v +C i? ?B m çQÊ+- +kM; ç½ iWM; M;?o [m X

L?QM; K` M|B iÈB M|B HmB- çÊB +?Q iÈB i?ÌB çB K i?Q +? ?ÊT- `i M?B m M;QÌB i?2Q çm´B p`i KbM? v m i?Q +?X æ®B pÈB #¼M ?„M K` M|B- ;B€ +ª +kM; F?¬M; T` +?Q M M i?QÌM; `ÆB p`Q #šv +O M;QÌB F?€+- Km çQÊ+ ç² p`i F?¬M; ç€M; ;B€ p

hU M?Q ç² ;®K çÌB æQÌM; +O h`mM; Zm®+- ç½ iWM; i?`M? ?`M? K°i i?ÌB Î i? F
M;QÌB MQË+ M;Q`B +| w ç² t'm H`K ;BªX G9+ 'v +?d +| K°i Qi i?QÆM; M?•M p` M
? i- F?B M +?Q iËB #•v ;BÌ ;B€ i`` +O ç² ;®K K`m çÌB æQÌM; #` ;BªK çB- +Q `9i
M;QÌB /MM; M| ç ç-m iQ- t2K M?Q K'i ? i +ª p®MX

*?Q M M HÌB M|B pW `²B +O h` M; .m - #'i F H`i`QM; HÁM; Km®M K M; [m®+ #ª
iB M- +kM; #„i ç-m iU ?ÄB- HQ¢B ?`M? pB iB T i v +?Q ç€K M;QÌB [m®+ i M`v +C
? v F?¬M; \

@ hB m h` M; - +`m +kM; #B i- ?B M i¢B i`QM; ;BÈB +´ p`i- +?QM? H`i?` i`QÌM; M
+| ?`M; i`QM; i v KÈB +| [mv M T?€i #B m- ?Q†+ H` +?9M; i F?¬M; Km - ?Q†+ H`
[mv i„ + +O #¼M ?¼K` H`K pB +- M m F?¬M; i? T?€ pÐ +€B ``Q +?„M M`v- +K+ /B

o` i?QÆM; M?•M #m¬M #€M FBK HQ¢B K`m GQm h´M; - b m F?B i`-K iQ K°i +?9i-
ç®B pÈB HÌB M|B +O h` M; .m - ç•v +kM; H`w iQÎM; +O ç¢B ç b® M;QÌB Î i`QM;

L?[M; ç² +´ i`•M [mw +O h`mM; Zm®+ ç m H` M^K i`QM; i v M?[M; M;QÌB MQË+ M
` M?Q i? M`Q- ;B€ +ª` b Q- ç m H` /Q M;QÌB F?€+ [mv i ç`M?X

@ GQm h´M; - pB + M`v- Fb i?“i +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| #B M T?€T ;BªB [mv
h` M; .m i`-K M; •K- KÎ KB M; M|B,

@ "ÎB pb iQM? ç†+ i?M +O ç² +´ M M i?` i`QÌM; çQÆM; M?B M H` M^K i`QM; i v
ç M iW h`mM; Zm®+ +kM; ;B®M; M?Q p`v- +kM; ç m +?`mªM? ?QÎM; ``i HÈM iW M
i'i +ª +€+ p` ç M; M;²B Î ç•v- B +kM; +| bQm i-K K°i Qi +€+ i€+ T?~K M; ? i?m`i +C
? v +€+ MQË+ F?€+X

_`i M?B m M;QÌB i`QM; T?ÁM; b m F?B M; ?2 çQË+ HÌB M|B +O h` M; .m i?b €M?
b€M; H MX

@ *?Q M M- +?d +-M +?9M; i HB M ?ÊT H¢B- /MM; ?`M? ç°M; ç M; ,M +ªM H¢B ç
b) F?¬M; i? +?B K i? K çQË+ iB M M; ?B ;b M[X

edRX *?QÆM; edR , :BªB h?Q+?X U8V

*?QÆM; edR , :BªB i?Q+?X U8V

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œœÇXÔU%œœÇXÔÞ L?|K /`+? .mM;M?B ÞÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ hB m h` M; M`v- M|B / ?ÆM H`K

GQm h´M; i?Î /`B K°i iB M; - pB + M`v imv `^M; M|B i?b / - M?QM; K` Km®M i?U+

@ hB m h` M;X

h`QÆM; ooM? h`•M Î T?€B b m h` M; .m - H†M; H) FûQ €Q ?„M K°i +?9i- M`M; +kM
çO K†i KkB +| i? +?'K /Si ?`M? pB H`K p p M; ç'i MQÊ+ M`v- M`M; bÊ M m h` M;
F?¬M; +?WM; b) tm'i ?B M K°i Qi M?•M i® F?¬M; i®iX

@ h`QÆM; iB m i?Q- h¬B M;?2 M|B M;QÌB MQÊ+ M;Q`B `i +K i? - M|B p`v #¼M ?
bm¬M; M?Q p`v- T?ªB H`K K°i +?9i ?`M? ç°M; i?U+ i KÊB ç9M;X L;`B i?'v +| ç9M;
bBM?\

v iS i`QM; HìB M|B M`v +O h` M; .m +`M; i? K `ä ``M;X h?-K M|B `^M; T?ªB tm'i
iQÎM; `^M; +?d +¬M /MM; K°i Qi K²K KÛT H` +| i? ;BªB [mv i çQÊ+ +?mv M M`vX

@ L;QÌB i` im´B FB - F?¬M; çQÊ+X

@ æ9M; H` ?"m bBM? F?ª 9v- ?"m bBM? F?ª 9vX

@ a m M`v M M F i ;B Q pÈB iB m iY M`v i?"i i®iX

J°i b® M;QÌB Î ;B[ç€K M;QÌB M`v +kM; M?bM ` K M? K®B- ç•v H` h` M; .m ç M;
K°i i`,`K M;QÌB >Q Î +?¶ M`v ç /¼ ¬M; +?O Gw h` æS+ +O M?` ç'm ;B€- ?ÆM
F?¬M; bÊ Gw h` æS+ F?¬M; +9B ç¬mX

E?¬M; T?ªB KQÊM- K` h` M; .m ç M; /U i? - ?„M F?B M +?Q Gw h` æS+ T?ªB tB
iW ç¬m ç½ H` K°i T?ûT i?Y- ?„M ç M; i?Y çB K +U+ ?¢M +O Gw h` æS+- ?„M ç M
æS+ +| i? F?QK HQM; pÈB ç€K M;QÌB >Q Î ç•v ? v F?¬M;X M;m²M UXV

E i [mª i?Y +?QM? H`- Gw h` æS+ +?`m i?m - h` M; .m M m F?¬M; M?•M H9+ M`
?„M +kM; F?¬M; T?ªB H` h` M; .m X

J†+ /M M|B h`mM; Zm®+ H` ç'i MQÊ+ +?9i`¼M; H M;?B- M?QM; K` h` M; .m ç®B
F?¬M; +| K°i iB ?ªQ +ªKX h?ÌB çB K E? M; >B +ÁM b®M;- +kM; ç€M? ;B†+ pÈB H
i`"M i?b H¢B +„i K°i F?®B ç'i HÈM +O MQÊ+ KbM? +?B +?Q M;QÌB M;Q`B- ç•v +
ç¬m ç°+X

L;QÌB i•v +?¢v ç M æ`B GQ M- b m F?B F?€M; +?B M i?„M; HÊB- #ÎB pb K°i p`B M
pB + v m +¬m #²B i?QÌM; ç®B pÈB L?"i "ªM- F i [mª H` b QX `` ç€K / M? i°+ iB i
F?Q - F?¬M; i?W M?"M H`+? bY- ?B M i¢B H¢B +ÁM iB M ?`M? +?B K çQ¢i M M
T?Q X æ•v ç m H` /Q +QM K M| M;?B H ç'i MQÊ+ i¢Q i?"M?X

"¢M # b Q\

.U p`Q +€B ;b T?ªB M?QÌM; M?`M #¼M +?9M;\

.U p`Q +€B ;b F?¬M; i? çQ ` M?[M; v m +¬m ?ÊT iB M? ?ÊT Hw\

h` M; .m +kM; b) K†+ F - ?¬K M v #ªM i?•M ?„M M?'i ç`M? b) F?B M ¼B M;QÌB +?
i`"M- +?„+ H` i M K+ `+? M?` M;QÌB +kM; b) F?¬M; M?Ê çU+X h` M; .m +?QM? H`
M`v F?¬M; +¬M T?ªB çSM; i`QÊ+ K†i M;QÌB h`mM; Zm®+ i? ?B M ` KbM? H` M;Q

Gw h` æS+ i?'v h` M; .m F?¬M; #B i t'm ?'- i?b F?m¬M K†i i`Î M M çÄ #WM;- ?,
`²B- M?QM; H¢B F?¬M; M;?o iÈB h` M; .m H¢B çQ ` v m +¬m +`M; i? K [m€ T?"
i?QÌM; Î T?QÆM; /B M p"i +?'i- imv `^M; h` M; .m F?¬M; M|B i?ŠM; ` - M?QM; K
M; v +ª M;QÆB M;m +kM; +| i? ?B m çQÊ+X

@ Gw h` æS+- #bM? ioM?X

æ M LB L?o ;B[+?„+ Gw h` æS+- M?Q H` ç½ +?m`M #` +?`m i?m - +kM; F?¬M; +
; v ;„i- æ M LB L?o M?bM Fo ?ÆM K°i i`,`K M;QÌB >Q Î T?Q b m- ;Bì T?9i M`v i'i +
h` M; .m X

G` M?` ç'm ;B€ ?¢M; M?'i ?¢M; M?b i` M i? ;BÈB- +| H) #¼M ?„M b) F?¬M; 2 M;¢
ç®B pÈB +€+ bB m +'T ç¢B T?9 ?`Q +O +€+ [m®+ ;B M`v #¼M ?„M +kM; F?¬M; /

"ÎB pb Km®M #m¬M #€M ç² +´ i?b pšM T?ªB /U p¨Q #¼M ?„M- +kM; F?¬M; i? ç2
K'v M;¨M p¢M M¨v K M; #€M 'v M; QÌB H¨K +¬M; K°i i?€M; +?d +| i?m M?"T t'T td K°
?¼ +| i? Km çQÊ+ b Q\

>B M i¢B HU+ iB m /MM; +O M; QÌB h¨mM; Zm®+ ç½ M´B / M? i¨ M i? ;BÈB- F?¬
ç'm ;B€+€+ i€+ T?~K M;? i?m"i- ? v H¨Î i¨QM; +Y ?¨M; t td T?~K- K¨MQB MÆB +
i?•MªM? +O M; QÌB h¨mM; Zm®+- Î i¨QM; `i M?B m +O ?¨M; t td T?~K +O M?[M
pB M T?K+ pK #B i iB M; ?€M- ç i?m"MiB M +?Q pB + Km ?¨M; +O M; QÌB h¨mM

@ h¨ M; iB M bBM?- v m +¬m +O M;¨B H¨ ?ÊT Hw- +?9M; i¬B +?•M i?¨M? tBM H¶B
#S+ i¨ M? , h?m¬M >m Zmw S?B "€M h?•M hQÊM; ô +?9M; i¬B b) KB M i`W iB M i
ç'm ;B€- F?¬M; #B i F i [mªM?Q i? ç½ +| F?B M +?Q M;¨B ?¨B HÁM; ? v +?Q \

a m F?B æ M LB L?o FûQ Gw h¨ æS+ H¢B- M?Ä ;B¼M; i?QÆM; M;?¨ pÈB ?„M K°i
çQÊ+ F ?Q¢+? #²B i?QÌM; +?Q h¨ M; .m X >¨M? pB M¨v +O #¼M ?„M +kM; ç½ i?
iQ¨M +9B ç¬m pÈB h¨ M; .m X

h¨ M çÌB M¨v F?¬M; +| B Hm¬M; •v i¨Î M;¢B pÈB KbM?- çSM; i¨QÊ+ K†i +9B ç¬m
M; QÌB T?QÆM; i•v H¢B +¨M; i€M i?¨M? pB + M¨vX

ed9X *?QÆM; ed9 , omB o J°i JbM? E?¬M; "¨M; *MM; J¼B L; QÌB or

*?QÆM; ed9, omB p K°i KbM? F?¬M; #¨M; +MM; K¼B M; QÌB pmB p X URV
L; m²M, oBTp M/

aQm i¬K,

U%õöçXÔU%õöçXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXçö>%VÔXçö>%V

@ h?Ä K½M\ æQÆM; M?B M i?Ä K½M5

h•K ibM? +O h¨ M; .m H9+ M¨v `i pmB- K°i i¨,K ? B KQÆB p¢M 1m`Q +kM; T?ªB
i? K p¨Q i?`i i?`i #€i #€i- +kM; ;¬M K°i ? B +?K+ M;¨M 1m`Q- ?B M i¢B +ÁM Km®M
M; m²M

h¨ M; .m +| Hw /Q ;b K¨ F?¬M; ?¨B HÁM; \

L?QM; i•K iQ i¨QM; HÁM; h¨ M; .m M; ?o ç M- M?QM; F?¬M; +| M|B ` - /MM; p K†i
M|B ` ,

@ oÈB iQ +€+? H¨ M; QÌB ç'm ;B€- i¬B +ªK M?"M çQÊ+ i?¨M? w +O [mw ç'm ;B€ ?°
pW `²B +O M;¨B- ç½ H¨K i´M ?¢B ibM? çQ¨M F i +O M; QÌB >Q +?9M; i¬B- i¬B M
+?9M; i¬B K°i Qi KÈB i?Ä ç€M; \

@ *€B ;b\

h¨ M; .m M|B tQM; HÌB M¨v H¨K +?Q . MB2H +?9i M[i?´ ?mv i- iB m iY M¨v +?B
`ä `¨M; +ÁM Km®M KQm +¬m T?9+ HÈB +O M; QÌB F?€+- i¨ m çM M; QÌB #€M ç'm

@ hB m h¨ M; M|B ç9M; 5

@ •M5 >¨M? pB #€M ç'm ;B€ M?Q i? - i?"i H¨ i´M ?¢B +?Q +?9M; i X

@ * F?¬M; i?B m iB M- + ç®B pÈB ?¨M? pB +O +€+ M; QÌB- Km®M F?B M i€+? K

@ >„+- iB m iY M¨v F?¬M; i - #B i `ä pmB p K°i KbM? F?¬M; #¨M; +MM; K¼B M; QÌB

h`QM; H9+ M?`i i?ÌB- # M i B _B+? ` / p¨ . MB2H- p M; H M çO HQ¢B M? M; [- ?B
?° h¨ M; .m - ? B M; QÆB çQ K„i M?bM M? m- +| +?9i F?¬M; #B i M M H¨K i? M¨C

oÈB iQ +€+? H¨ M?" #€M ç'm ;B€- #¼M ?¼M ;Q¨B FB K HÈB M?m" M ` - +kM; H¨ M
M m M?Q K'i çB iQ¨M #°- b m M¨v #¼M ?¼M ,M F?¬M; F?Q ç b®M; b Q\

æQÆM; M?B M- M?" #€M ç'm ;B€ pšM +ÁM ~M i" M; K°i Qi b' b€+?- pQ /K M?Q ;B
Km®M- M?QM; i'i +^a- M?QM; Km®M #m' B ç'm ;B€ /B M ` #bM? i?QìM;- çB m FB
` - KÈB +| i? T?€i bBM?X

@ æQÊ+ `²B- H-M ç'm ;B€ M"v- F?B i'i +^a p"i T?~K ç'm ;B€ i?"M? ;B Q- +?9M; i
çB K- ç #`v iÄ HÁM; €v M€v +O +?9M; i pÈB +€+ p` #^M; ?[m- F?~M; #B i H"K M
i?Ä K½M F?~M;\

a m F?B _B+? ` / p" . MB2H #`M #ç+ K°i ?²B- `®i +K+ +kM; çQ ` [mv i ç`M?- bQ b
+? i v m i?b i?" FB K HÈB M?m" M Qi K°i +?9i- M?QM; pšM T?^aB /mv i`b #m' B ç'm
L?QM; i`QM; HÁM; +O . MB2H- +kM; F?~M; +| ?ÄB h` M; .m - ?„M bÊ i`QM; KB M
+•m F?~M; ?`B HÁM;- i`U+ iB T ?ÄB M?[M; M?" bQm i" T M; QìB >Q Î ç•vX

@ *| i? - i-B i? 'v ç•v KÈB H" i?"M? w +O M?" ç'm ;B€5

h`QÆM; T?m M?•M H" M; QìB ;"i ç-m ç-m iB M- M m +S iB T iK+ ;B^M; +Q- +?d bÊ
hB M i?m +O K°i p"i T?~K- / Q ç°M; iW i€K çB K ç M KQìB H, K çB K- ;B^aK çB M, K
b® iB M F?~M; M?Ä- imv M; QìB Î ç•v F?~M; B [m M i•K iÈB #9i iB M ç| - M?QM;
K°i +?9i HÈB Q+?- pšM +^aK i? 'v ? i bS+ ?`B HÁM;X

@ h®i `²B- #m' B i`Q +?9M; i-B +| M #`v v M ?°B- H9+ ç| `i ?•M ?çM? ç|M iB T
?"M? p"Q t +?B m- tBM KìB +€+ p` i`Î p M; ?d M; ÆB- i-B p" +?O i`+? i`QÊ+ iB M
. MB2H M?bM i? 'v +?mv M M"v ç½ çQÊ+ ;B^aB [mv i- F?~M; # Q ;Bì Km®M Î HçB +
M?[M; HìB M"v- /šM i?2Q _B+? ` / `ìB F?ÄB T?ÁM;- i?ìB çB K çB ` +Y - #¼M ?¼
ç M iB M; p¶ i v- b„+ Kti F?~M; F?ÄB •K i`-K HçBX

@ . MB2H +| M M

a„+ Kti _B+? ` / #'i çB M /MM; i v +?ûK M; M; +' K°i +€BX

>~K M v t^av ` M?B m +?mv M- ç m /Q h` M; .m içQ i?"M?- i?m M?" T iW H-M ç'm ;
pçM 1m`Q- M?QM; HçB K M; ^aM? ?QîM; t'm ç M / M? /U +O M?" ç'm ;B€X

oÈB iQ +€+? H" K°i M?" ç'm ;B€ +| +?B M?€M? Î M?B m MÆB i` M i? ;BÈB- _B+?
[m2M #B i pÈB çO HQçB ?çM; M; QìB i K ;B€Q +Ym HQm- HQM? ç€M? i?m - i`°K +
[m®+ i X

a m M?[M; p®M HB M; M"v- ç m H" K€m iQÆB- ç®B pÈB _B+? ` / p" M?" ç'm ;B€- H
;B M- H" K°i +?mv M F?~M; F?| F?, M- +?mv M M"v _B+? ` / H"K F?~M; T?^aB H-M ç

@ E?~M; çQÊ+- M; "M pçM F?~M; /QÊ+- _B+? ` /- #Ä +€B i•K iQ M"v çBX

. MB2H #` HìB M|B +O \_B+? ` / /¼ F m H M K°i iB M;- M m h` M; .m H" K°i iB m M
i?b +| i? H"K- M?QM; iW iQ HB m +O ?„M- #®B +^aM? +O ?„M Î h`mM; Zm®+ +U
çB m i` ` - +?Q /M +?QM? T?O S?€T p" M?- +kM; F?~M; i? #^aQ ?° #¼M ?¼X

@ E?®M MçM5

_B+? ` / iS+ ;B" M ç€ K°i +QÊ+ p"Q i?MM; `€+ # M +çM?- ?mM; €+ M|B ` ,

@ h?~M; i`B +?Q +€+ +?B M?€M?- b m M"v- +?9M; i F?~M; # Q ;Bì ?Q M M; ? M?

E?~M; ç°M; p"Q h` M; .m çQÊ+- \_B+? ` / ç€M? T?^aB /MM; #B M T?€T M"v ç T?€i
?„M T?^aB Mm®i +K+ iS+ M"v tm®M;- _B+? ` / `i ?Q`B M; ?B KbM? +| #` M; ? M K" K

L?QM; ç®B pÈB h` M; .m K" M|B- +kM; F?~M; +| HU+ +?'M M?B T ;b- M?" #€M ç
M?B m- M|B çB +kM; T?^aB M|B HçB- M m M?Q h` M; .m M?bM i`9M; p"i T?~K K" #
?B M i`QìM;- +kM; +| i? O v i?€+ M; QìB F?€+ iB M ?"M? ç'm ;B€ [m çB M i?QçB-
i` M i?` ç'm ;B€ [m®+ i X

@ hB m h` M;- +^aK ÆM- +^aK ÆM M?X

a m F?B _B+? ` / p". MB2H`iB F?ÄB T?ÁM; ?ÊT- h`QÆM; T?m M?•M /šM ç-m ç" T
i v pÈB M? m- iB M; p¶ i v [m M? [m~M i`QM; T?ÁM; ?¼T- i?"i H•m F?¬M; M;WM;X
hmv ç•v H" ?"M? pB M"v F?¬M; +?mv M M;?B T H„K- M?QM; ç½ i` M? ;B" M? K†i K
ç m /Q h` M; .m K M; ç M- ?„M tSM; ç€M; M?"M çQÊ+ p¶ i v i€M i?QÎM;X
@ E?¬M; /€K- F?¬M; /€K- h`QÆM; T?m M?•M- GQm i`M; - +€+ p` ç m H" iB M #®B i
M?" ç'm ;B€ +9B ç-m- F?¬M; T?ªB +?Q iB m iY K†i KkB- K" H" +¬M; H Q +O K¼B
M;QìB OM; ?°- +?d bÊ iB m iY ç½ bÈK #` #¼M ?¼ i®M; ` F?ÄB T?ÁM; ç'm ;B€ `²
KÈB ç9M;X
h` M; .m çSM; /"v- F?QK M;QìB +9B +?"Q K¼B M;QìB i?"i b•m- H-M M"v ?„M +?•M
M?" #€M ç'm ;B€ tBM H¶B +¬M; F? B- h` M; .m +ªK i?`v H-M M"v F?¬M; m´M;X
h`QÆM; T?m M?•M +QìB +QìB F?Q€i i v- M¡B ` ,
@ E?¬M; M¡B +?mv M M"v- iB m h` M; - M m +¡ i?ìB ;B M- i Km®M çB "„+ EBM?t2
;BÈB i?B m +?Q i p" B #S+ i` M? i®i M?ûX
@ > ? - h`QÆM; T?m M?•M- ç² p" i +O i¬B- +?„+ +?„M F?¬M; H¼i p"Q T?€T M?½
;B M M; „M- i¬B Km®M ;BªB [mv i +?mv M tBM i?"M? H" T #ªQ i" M; iQ M?•M Î" „+ EE
M m M; "B +¡ i?ìB ;B M- tBM iÈB +?d ;B€Q ç¬B çB mX
h` M; .m M; ?2 h`QÆM; T?m M?•M M¡B i? - ;B" i KbM?- b m ç¡ ç2K +?mv M KbM? K
M?[M; M;QìB Î ç•v ç m H" M;QìB +¡ i?m M?"T p" ç` p` + Q Î i`QM; MQÊ+- M m #¼
pB + i`B M H½K +O #ªQ i" M; b) F?¬M; +-M HQ M[X

ed8X *?QÆM; ed8 , omB o J°i JbM? E?¬M; " ^M; *MM; J¼B L;QìB or

*?QÆM; ed8, omB p K°i KbM? F?¬M; # ^M; +MM; K¼B M;QìB pmB p X UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?¡K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ \ "ªQ i" M; iQ M?•M\

h`QÆM; T?m M?•M M; ?2 p"v HB M b[M; b¡K°i +?9i- imv i`QM; M?[M; M,K M"v +¡ F
iQ M?•M i`QM; MQÊ+- M?QM; ç m H" M;QìB bQm i" T M?B m M,K- H" M;QìB +¡ M?•M
h` M; .m i` im´B M?Q p"v- Km®M KÎ #ªQ i" M; iQ M?•M- M?"i i?ìB H"K +?Q h`QÆM;
M?B MX

E?¬M; +?d h`QÆM; T?m M?•M- M?[M; M;QìB F?€+- M; ?2 i?'vh` M; .m M¡B i? - +
iBM- imv M¡B KÎ #ªQ i" M; iQ M?•M +kM; F?¬M; T?ªB [m€ F?¡- M?QM; F?¬M; T?ªB

s•v /UM; K°i M?" #ªQ i" M; iQ M?•M- F?¬M; +?d +-M M?B m #ªQ p" i i`B M H½K +Á
T?ªB #B i` ^M; - Î F?„T MQÊ+ ç m +¡ #ªQ i" M; +O M?" MQÊ+- ?ÆM M[ ` i M?B m M
#ªQ i" M; iQ M?•M K" F?¬M; +¡ iB M- i?b F?¬M; M;QìB M"Q +?"m çQÊ+X

"ªQ i" M; iQ M?•M +¡ i?m T?Q- b) #` M;QìB K„M; - M?QM; F?¬M; i?m T?Q- M?[M; +
HQÆM; +O M?•M pB M +¬M; i€+- F +ª iB M çB M MQÊ+- ç m +-M K°i +QM b® t t
+¡ i? ;€M? +?"m M´BX

@ hB m h` M; - içB b Q HçB Km®M KÎ #ªQ i" M; iQ M?•M\ æ•v H" +?mv M F?¬M; M M
;B¡ +?"m +¡ ç² +´ ;b- +-M +?9M; i +?B b K°i +?9i F?¬M;X

GQm i`M; M; ?2 h` M; .m M¡B i? - +kM; ` i + Q ?SM; - K¼B M;QìB p•v h` M; .m p"Q
ç9M; H" H"K +?Q M;QìB i M?bM F?¬M; i?'m- +?Q M M ?SM; i?9 pÈB h` M; .m i,M

@ > ? - p®M +kM; F?¬M; ç`M? KÎ #ªQ i`M; iQ M?•M M? M? M?Q p"v- M?QM; #ÎB #ªQ i`M; MQÊ+ M;Q`B- +?Q M M TªAB +| #ªQ i`M; KÊB çQÊ+X o T?¬M +´ p"i K` i TªAB `i M?B m- ç M H9+ ç| +¬M TªAB /U p"Q +€+ p` iB M #®B- çQ i v i`Ê; B9T M h` M; .m F?¬M; +| M|B id Kd +?mv M i` Q ç´B +´ p"i pÈB #ªQ i`M; K„ i?m"i Jm`b- ç•m p"Q ç•m- p¢M M?`i F?¬M; i?`M?- +?d bÊ K M; iB M; K¢M? KB M;- M?QM; i? F?¬M; [m M i` M? i?O bU [mv M i†M; +O M? [M; M; QÌB Î ç•vX

@ E?K+ F?K+- iB m h` M;- M;QÆB ç½ çB i`QÊ+ +?9M; i M? - +?9M; i TªAB Î +?¶ H¢B +| i? i` Q ç´B ç² +´ pÈB #ªQ i`M; MQÊ+ M;Q`B - ?"m bBM? Fªa mw- +?ì #ªQ i M?`i ç`M? TªAB çBX

GQm h´M; +QÌB ? ?ª p¶ p¶ #ì p B +O h` M; .m K°i +€B- M?QM; F?¬M; ? ç + "T i M? [M; p"i ;b- ?„M i?`v h` M; .m p¬ +MM; i` im´B- +| i? KÎ #ªQ i`M; [mv K¬ i? M M?QM; +?d /U p"Q K°i +•m +O h` M; .m - M? [M; H½Q ?² Hv M`v b) F?¬M; tm`i i?O h?S ? B- çWM; M?bM M? [M; ç¢B ;B M`v i?QÌM; tmv M [mv M i†M; +´ p"i +?Q +€+ H-M ç m [mv M i†M; +´ p"i +| ;B€ i` ?ÆM i` ,K ?Q†+ M;`M p¢M- M?QM; ç| H` pB + Î K°i b® +?QM? b€+?- b) çQÊ+ K°i Qi +?B m +® p" Qm ç½BX

:B®M; M?Q K°i Qi tQ M;?B T- K°i M,K [mv M i†M; K°i F?QªM iB M H`K iW i?B M- b ç` T?QÆM; Qm ç½B K°i Qi iB M i?m - ç¢Q Hw M`v +kM; p"v- M? [M; M; QÌB >Q Î ç i?`i +kM; F?¬M; Qi M;QÌB ¬K i•K iQ M`v- imv M? [M; +?mv M M`v F?¬M; i? M|B ` € i?"iX

@ æ M H9+ ç| +ÁM TªAB M?ì +€+ p` iB M #®B ç M i? K /U p" +?d ;B€Q X h` M; .m +QÌB ?b ?b- ;"i ç-m ç€T SM;- ?„M +kM; #B i- M;QÌB F?€+ /U p"Q +€B ;b +| ;B€ i` K`v i` ,K ?Q†+ M;`M p¢M +?Q ?„M i`B M H½K +?S\

a m F?B ?„M F? B i`QÆM; #ªQ i`M;- +?Q M;QÌB F?€+ M?bM i?`v [mv K¬ +O #`Q +?mv M M;QÌB F?€+ QÊM +´ p"i +kM; F?¬M; Km°MX

@ h` M; iB M bBM?- tBM ?ÄB M;`B i` M? +?'T pÈB M?` ç´m ;B€ i? M`Q- +?mv M M @ h` M; iB M bBM?- i¬B H` T?|M; pB M #€Q 6` M+2- +| i? T?|M; p'M M;`B K°i p`B @ >„+- #¢M i?•M- M|B çB - # M FB +| +?`m i?m ? v F?¬M; \

h?ÌB çB K ,M +ÆK #m´B i`Q - #¼M M;QÌB h` M; .m pW ` F?ÄB T?ÁM; ?ÊT- H"Ti M;?B T p•v [m M?- +?mv M tªv ` ?¬K M v- +?QM? H` K°i iBM iS+ p¬ +MM; ?'T /šM ;B M`Q- +kM; Km®M +| çQÊ+ iQ HB m i`U+ iB TX

@ h?"i tBM H¶B- F?¬M; i? i`ª HÌB5

L m M;QÌB i ç½ MQÆM; i v- H¢B ç¢i i?`M? ?B T M;?` pÈB M?` ç´m ;B€- i?b +?mv H`K- ?ÆM M[i?ÌB çB K ?Q`M i?`M? i?O iK+ i?`M? ;B Q- +| +?mv M ;B ç†+ #B i .m +kM; ;"i ç-m i€M i?`M?X

@ o` iB M bBM? M`v- tBM ?ÄB pW `²B i`QM; ç| tªv ` +?mv M ;b\

@ *| TªAB M?` #€M ç´m ;B€- ç½ tBM H¶B h` M; iB M bBM?\

@ o` T?m M?•M M`v tBM /WM; #QÊ+5

*€+ T?|M; pB M M?bM i?`v h` M; .m F?¬M; +?`m T?®B ?ÊT- M; v H"Ti S+ ç2K KB M;QÌB F?€+- /M b Q +?d +¬M +| i? H`K `ª M°B /mM; M|B +O h` M; .m H` çQÊ+- p M|B ` - F?¬M; TªAB H` +?mv M i`¼M; v mX

@ h?"i tBM H¶B- F?¬M; i? M|B5

@ h?"i tBM H¶B- p'M ç M`v KÌB +€+ p` ?ÄB w FB M +O M;QÌB i`QM; +m°+X

@ sBM i`€M? ` - tBM i`€M? ` 5

L? [M; M? " bQm i" T ç M iW i`QM; MQÈ+- ç m H" H½Q iQÈM; ç-v FBM? M; ?B K b i`
 ``i i? "M? i?K+- iW +Y T?ÁM; ?ÊT çB iÈB M? " ?"M; - `ä`"M; F?¬M; +| M; QìB M"Q K
 H"K +?Q ç€K T?|M; pB M H„+ ç-m i? 'i p¼M; X
 h?ìB çB K ç M M? " ?"M; - M? [M; Fw ;Bª FB ç½ #` +ªM HçB- #îB pb M? " M"v ç M; p
 ç½ çQÊ+ M? " ç'm ;B€ # Q i`¼M- M? [M; Fw ;Bª M"v F?¬M; çQÊ+ iB M p"Q- +?d +|
 tûi ç-m çm¬B- h` M; .m M?bM i? 'v K" H„+ ç-mX
 h-M >mv M ",M; M;²B î# M +çM? h` M; .m - /MM; i v +?¼+ h` M; .m K°i +€B- M|B
 @ G½Q +¬M; - +?9M; i +| M M ç2K i?S M"v +?Q #¼M ?¼\
 @ æ•v H" +€B ;b\
 h` M; .m F?¬M; `ä H„KM M ?ÄB HçBX
 @ G" ç² ;B /KM; - pW `²B 2K M?bM i? 'v ? B M; QìB FB tBM H¶B p" +?KT çQÊ+X
 h-M >mv M ",M; KîK°i ;|+ +?B + pQ +O M" M; - # M i`QM; H° ` K°i i?S H"K h` M;
 F?¬M; çQÊ+ pW `²B i`QM; T?ÁM; ?ÊT- h-M >mv M ",M; F?¬M; çSM; î# M +çM? K
 ç² +?ÆB M"v M? \
 @ L? M? i?m HçB- F?¬M; M M ç M; QìB F?€+ M?bM i? 'v- h` M; .m p°B p" M; FûQ F
 ",M; HçB- pB + M"v F?¬M; i? imv M /QÆM; ` M; Q" B- M m F?¬M; M? " #€M ç'm M
 ;B€ F?€+- i?b #ªM i?•M ?„M b) #B M i? "M? +?m°i [m çQìM; i`QM; +€+ #m´B ç'm
 ç m ?¬ ç€M?X
 h-M >mv M ",M; M?bM i? 'v #° /€M; +O h` M; .m - +| +?9i F€ [m€B ?ÄB,
 @ æQÆM; M?B M H" F?¬M; i? ç M; QìB F?€+ M?bM i? 'v- M?QM; M? ç w M?Q p"
 @ >„+- #" +¬- M? ç²M; w ?Á ;BªB pÈB #¼M ?¼- H'v i? K K|M ç² +?ÆB M"v çB- F?
 i Kfi KkB b Q- M m H"K M?Q i? - b m M"v M? çWM; KQM; iB M p"Q T?ÁM; ç'm ;B

edeX *?QÆM; ede , *'m E iX URV

*?QÆM; ede , *'m F iX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%ööçXÔU%ööçXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXçö>%VÔXçö>%V

h?ìB çB K h` M; .m M|B HìB M"v +ÁM F?¬M; #B i- ?B M içB ?„M ç½ i`îi? "M? M?
 T?ÁM; ç'm ;B€ M"v `²B- +?d bÊ ?B M ;Bì- ç•v H" H-M ç-m iB M p" +kM; H" H-M +n
 +O M? " #€M ç'm ;B€ M"vX

@ *?9M; i +| i? ;YB K°i Qi +?Q i`mv M i?¬M; M? - +kM; F?¬M; T?ªB iU KbM? ` K

*QM K„i h-M >mv M ",M; M?bM /€Q /€+- M|B pÈB h` M; .m X

@ E?¬M; T?ªB F?¬M; çQÊ+- M?QM; T?ªB çÊB +?9M; i `ìB F?ÄB MQÈ+ S?€T KÈB
 ç®B iQÊM; #` ?Q" B M; ?B i`¼M; v m M? 'iX

h` M; .m ;"i ç-m M? "M HìB- +| h-M >mv M ",M; /šM /„i- h` M; .m +ªK i? 'v +?O w
 M"Q- ?„M F?¬M; Km®M iU KbM? ` Kfi- h` M; .m F?¬M; Km®M H"K KBM? iBM? #'

a m F?B +ÆK MQÈ+ tQM; tm¬B- K¼B M; QìB M; ?d M; ÆB K°i +?9i- /QÈB bU i?9+ /
 +?Q M M [m v HçB bªM? ç'm ;B€X

@ *€+ p` iB M bBM?- +€+ p` M [bo- +€+ p` F?€+? M?•M- +€+ p` #ªM; ?[m- #îB pb #
 M M H"K +?Q #m´B ç'm ;B€ #` ;B€M çQçM- ?B M içB #m´B ç'm ;B€ iB TiK+ iB M ?
 p"i T?~K i`B m h? M? +O h`mM; Zm®+- H" K°i +€B K•K HÈM h? M? >Q +O E? M;

C272`bQM i` M ç`B ç'm ;B€- p`Q H9+ M`v b„+ K†i +O ?„M F?¬M ; #^M ; #m´B b€M ;
H`K +?Q M?` ç'm ;B€ i´M i?`i i?`aK i`¼M ; - p`Q i?`ìB çB K ;B[ i`Q - _B+? ` / ç½ T?r
p`Q K†i +O ?„M- H9+ M`v _B+? ` / +?O i`b i`QM ; [mv i`QM ; +O- F?¬M ; /€K +| +?¶
@ *€+ #^M ; ?[m i`QÊ+ iB M M M M?bM +€B K•K M`v- M| H` ;®K bS h? M? >Q - +| ç
+O bS i?m- M F?B i- K`m +O ;®K h? M? >Q +?QM? K` F?¬M ; i`- çQÊ+ H`K p`Q
[m M?B m p`+?mv M ;B t2K tûi- +€B K•K ;®K h? M? >Q M`v- +| H) i?m°+ p HÁ ;
h? M?- ;®K bS HÈM M?Q p`v- +?Q iWM ; tm'i ?B M i` M i?`i`QìM ; ç'm ;B€ [m®+
F?ÎB çB K M ,K KQÆB p¢M 1m`T- +Æ ?°B F?| çQÊ+- tBM +€+ p` #^M ; ?[m ` ;B€X
C272`bQM i?`B T?²M ; K°i T?2M- b m F?B M|B ` M ;¼M M ;m²M +O +€B K•K h? M?
H` K°i iBM? T?~K +O ;®K bS- ç p½M ?²B K†i KkB- +?Q M M M?` ç'm ;B€ KÈB ç2K
@ L ,K KQÆB H ,K p¢M 1m`Q5
@ a€m KQÆB p¢M 1m`Q5
@ "av KQÆB p¢M 1m`Q5
h?ìB çB K •K i? M? +O C272`bQM pW /Si- ç°i M?B M #®M M ,K b€m •K i? M? p M ;
KbM?- imv ç½ ç2K ç² p`i M`v ` #€M- M?QM ; pÈB FBM? M ;?B K +O ?„M- +kM ; T?a
?Q†i K°i T?9i ç²M ; ?²KÈB +| M ;QìB ` ;B€- M?QM ; F?¬M ; M ;ì M? M? p` M?B m M
M`v H`K +?Q C272`bQM F?¬M ; i?Q+? SM ;X
@ a® i€K KQÆB #av ` ;B€ #av KQÆB p¢M 1m`Q- i?QaM ; K°i +€B ç½ ç + Q ?ÆM ?
+¢M? i` M? K|M ;®K bS M`v `i [mv i HB iX
L?QM ; i M im´B ç'm ;B€ bQ # Q i v i`„M ; F?¬M ; T?aB ç F?¬M ; - C272`bQM pšM T?
M?`i H` M ;QìB M`Q- imv i`QM ; HÁM ; +| +?9i F€ [m€B- M?QM ; C272`bQM pšM + Q
h?ìB çB K #„i ç-m +¢M? i` M? i?b `i F`+? HB i- C272`bQM ?Q`M iQ`M +| Hw /Q iB
ç² M`v- M?`i ç`M? b) + Q ?ÆM #S+ i` M? +O G M ; h? LBM? K` h` M ; .m Km çQÊ
@ o`M F?Q +O h`B m i´M ; ç9M ; H` F?¬M ; i 5
@ B5 G`K b Q i F?¬M ; M ;?o iÈB- pW #„i ç-m H¢B ;¼B ;B€ + Q M?Q p`v +?S\
@ æ9M ; p`v - H½Q h`B m *?•M H` +€Q ;B`- M?QM ; M?` ç'm ;B€ +| M ;mv M w #€M K
p¢M 1m`Q ? v F?¬M ; - pšM H` +?mv M F?| M|BX
J`v M ;QìB pW KÈB ` ;B€- b m F?B C272`bQM pW /Si HìB- +kM ; F?¬M ; çQ i v `
Hm`M pÈB M? mX
o` h`B m i´M ; FB ` ;B€ #av KQÆB p¢M 1m`Q- p`Q H9+ M`v tm•M [m M ; ç-v K†i-
+| çQÊ+ K|M ç² bS M`v p`Q i v- M?QM ; ;B€ i` +O K|M ç² bS- pQÊi t +QM b® #av
;®K bS h? M? >Q HÈM M?Q p`v- ç9M ; M?Q HìB C272`bQM M|B- +U+ F€ ?B K i?`v
bÊ +€B ;B€ ? B M ;`M p¢M M?•M /•M i +kM ; +| M ;QìB Km X
" KQÆB ;B•v ç½ [m X
J°i T?9i H¢B [m çBX
> B T?9i [m çBX
a„+ K†i C272`bQM çSM ; i` M ç`B ç'm ;B€ iW iW #B M i?`M? F?| +QB- ?„M F?¬M ;
#av KQÆB p¢M 1m`Q- `ä`M ; H¢B F?¬M ; M ;QìB M`Q i ,M ; ;B€ M[- pÈB FBM? M ;?B
ç½ +aK ;B€+ çQÊ+ K°i iB F?¬M ; ç9M ;X
@ "av KQÆB p¢M 1m`Q H-M i?S M?`i- +€B K•K HÈM #^M ; ;®K h? M? >Q i?ìB E?
T?~K U/mv M?`iV- M?QM ; i` M i? ;BÈB `i Qi M?bM i?`v- #^M ; ?[m M`Q +| ?SM ; i?
` ;B€- +Æ ?°B M`v F?| +| çQÊ+ X

C272`bQM pmM; p~v +•v #9 ç'm ;B€ i`QM; i v ç" T tm®M; K°i +€B- ?„M +”i HU+ /M
pb HìB M|B F?¬M; +| K'i iB M- M?QM; K†+ +?Q ?„M Hmv M i?mv M- /QÈB ç`B pšM
i`M; ` ;B€ FB - F?¬M; +ÁM M; QìB M`Q` ;B€ M[X

@ *?Q p` #^M; ?[m- ç•v H` ç² bS h? M? >Q - ;B€ +ª i` M i?` i`QìM; [m®+- Qi M?`i
1m`Q- +| F?ª M,M; +?d ` ;B€ K°i H-M- i?b M| b) i?m°+ p #¢M- tBM K¼B M; QìB `
çQÊ+ X

o`Q H9+ M`v HQM; €Q +O C272`bQM ç½ QÈi çšK- #` K² ?¬B H¢M? H`K QÈi çšK- +
p”v- ?„M ç®B pÈB ibM? ?bM? i`QÈ+ K†i +kM; F?¬M; t H¢ ;b- ç•v H` K`M K` +€+ ç`r
M; QìB Km +`m F i H¢B pÈB M? mX

Zmª M?B M- T?ªM SM; +O K¼B M; QìB T?Q /QÈB- ç½ M; ?B K +?SM; bmv M; ?o +O
`M- /QÈB ç`B pšM F?¬M; +| M; QìB M`Q #€Q ;B€- ?B M i¢B ;B€ +ª +O K|M ç² bS
1m`QX

h?ìB ;B M i`¬B [m iWM; ;B•v- K² ?¬B H¢M? i` M i`€M +O C272`bQM +`M; M?B
F?¬M; #B i pb b Q- M?[M; M; QìB M; Q¢B [m®+ +| ?SM; i?9 pÈB ç² bS +O h`mM; Z
;B`M? - /QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M`v- +?Q /M H` C272`bQM- +kM; i?9+ i?O p¬ b€+

@ L`v- i¬B M|B C272`bQM iB M bBM?- pÈB iQ +€+? H` K°i ç'm ;B€ bQ # Q i v i`„M
H-K +`T i?`T M?Q p”v - #•v ;Bì +€+? H-M ;ä +?Mv H-M ç-m iB M ç½ M, K T?9i `²B
+?`K /Si ç'm ;B€ b Q\

C272`bQM ç½ #` M; QìB i H M iB M; i?9+ /K+- i?ìB ;B M ç½ i`¬B [m ?ÆM M, K T
F?¬M; +ÁM M; QìB M`Q` ;B€ M[- +m®B +MM; h`B m i`M; F?¬M; FB M M?šM- H M

@ h?“i bU F?¬M; +ÁM M; QìB M`Q` ;B€ b Q\

C272`bQM F?¬M; + K HÁM; ?ÄB i? K K°i +•m- HB M iB T ;ä ? B #9 - M|B ` ,

@ *?9+ KWM; p` iB M bBM? b® i€K KQÆB #ªv- M; `B ç½ /MM; ;B€ #ªv KQÆB p¢M 1r
ç² bS h? M? >Q i?ìB E? M; >B- tBM +?9+ KWM; M;`BX

hmv M; Q`B KB M; M|B +?9+ KWM; - M?QM; i` M K†i C272`bQM F?¬M; +| K°i +?9i
ç½ ;†T T?ªB ibM? ?m®M; K` +€+ ç'm ;B€ bQ bÊ M?`i- ç| H` ç€K M; QìB Km +`m F
+?®M; H¢B M?` #€M ç'm ;B€X

eddX *?QÆM; edd , *`m E iX UkV

ç¼+ i`mv M KÈB M?`i i¢B X

*?QÆM; edd , *`m F iX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œœÇXÔU%œœÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

GQ¢B ibM? ?m®M; M`v i`QM; +€+ T?ÁM; #€M ç'm ;B€- +kM; +U+ F€ ?B K ;†T- #îB
i` M i? ;BÈB ç´ p - +?Q M M F?| i?®M; M?`i w FB M- M?QM; F?¬M; #B i ?¬K M v
+¬M; +`m F i pÈB M? mX

C272`bQM +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M M•M; ;B€ H M +?Q M?` #€M ç'm ;B€-
M; QìB Km # M /QÈB ç½ +`m F i H¢B- ?„M ` i v M•M; ;B€ i?b ?”m [mª``i M; ?B K i`
#` M?` ç'm ;B€ çQ¢i çQÊ+X

@ o”M F?Q +O p` h`B m i`M; M`v F?¬M; i 5

h` M; .m H”i t2K iì ;B’v ;BÈB i?B m p„M i„i i`QM; i v- +QìB M|B pÈB >Q”M; S?O o

hW ?bM? ^aM? i` M i` M; ;B'v- i?b +€B K•K HÈM H` ;®K h? M? >Q M`v- K`m b„+ +O /M H` t2K ^aM? +?KT- ç m +| i? M?bM` çQÊ+- K`m b„+ `i M<sup>2</sup>M; ç"K- ç9M; H` tm'i +mM;- +€B ;B€ #^av KQÆB p¢M 1m`Q +kM; +?d +| #<sup>a</sup>v i`,K p¢M M?•M /•M i K` i?¬E K°i K|M ?ìB F?¬M; M?ÄX

@ h? M`Q\ h`¬M; K` i? K ``\ Zm, +O H` /Q H½Q ç ç`M? ` - ?¬K M v H½Q ç ç½+ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B ç•mX

>Q`M; S?O o•M M?bM h` M; .m K` +QìB ?<sup>a</sup>? - M?QM; i`QM; HÁM; +O ?„M +kM; + ;B +O >Q`M; S?O o•M +?d +| # KQÆB p¢M 1m`Q- M?[M; i?S F?€+ ?„M F?¬M; çK M?Ä i?b ?„M H¢B +?QÈM; K„i- M|B F?¬M; +?WM; +kM; +| i? i? K ;B X

h?ìB çB K h` M; .m p` >Q`M; S?O o•M M|B ;BÐM pÈB M? m- i?b M;¼M ç M i`QM i`î M M H9+ b€M; H9+ i®B- +| K'v #|M; ç M ç½ pKi i„i- HQ¢B ibM? ?m®M; M`v H`K ?Q<sup>a</sup>M;- +| Qi M;QìB K M; i?2Q M[ [mv M- i?"K +?Q M;? M M;`Q i?ûi H MX

@ h` M; .m - i? M`Q\

h-M >mv M ",M; +kM; +| +?9i FBM? ?Q^aM;- K°i i v M„K +?†+ h` M; .m - î MQÈ+ M v M ´M - imv b® çB M i?Q¢B F?~M +'T î J„H` NRR- M?QM; MQÈ+ M? S?€T F?¬M ç'm ;B€ +® w X

@ E?¬M; +| pB + ;b- F?¬M; +| pB + ;bX

h` M; .m M„K H'v i v +O h-M >mv M ",M;- M?Ä ;B¼M; M OB- K` M?QM; p`Q H9+ M ;B€- +kM; T?€i` •K i? M?X

@ *€+ iB M bBM?- +€+ M[bo- i?"i bU tBM H¶B- #îB pb K°i Qi M;mv M M?•M ç†+ i + Q ®+ +| p'M ç - ?B M i¢B ç M; bY +?[- tBM K¼B M;QìB M;?d M;ÆB K°i +?9i- +

GìB M|B +O C272`bQM ç½ H`K +?Q M;QìB i`QM; ç¢B b<sup>a</sup>M? M ioM? H¢B- +?d H` M;²B i? M; K€v +ÁM i?QìM; tmv M ;†T T?^aB ibM? ?m®M; #` M?®i # M i

J";B^B i?Q+? i?2Q T?QÆM; i?S+ ç'm ;B€- /U i?2Q i?¬M; H [m®+ i - ;B€ F?ÎB ç ç'm ;B€ +| i? iϕK i?îB i? v ç´B- ?ÆM M[i?¬M; H M|B `ä- p"i T?~K ç-m iB M ç½ çB K ;?B i`QM; ;BÈB i?B m- ?B M iϕB +| ;B€ + Q- +kM; H" +?mv M #bM? i?QìM;X @ J FB T- b m F?B çB ` M;Q" B- H½Q iY b) ;YB #,M; ;?B ?bM? +O #¼M [m, T?QA h`QM; HÁM; h` M; .m Q€M i?-K K°i +•m- ?ϕ [mv i ç`M?X >ÆM K°i i`,K M,K i`QÈ+- +| K°i M;QìB T?K M[ç½ M|B, +€+ M;QÆB H"K +?Q H½Q K€B- H½Q MQÆM; b) H"K +?Q +€+ M;QÆB +^ çÌB F?¬M; i?Q^B K€BX "ÎB pb M?" #€M ç'm ;B€ bY ç´B ;B€ F?ÎB çB K- +?Q M M iB M i`bM? ç'm ;B€ i`Î M M^v ` ;B€- b m F?B #€Q ` ;B€ F?ÎB çB K tQM; - i'i +^ K¼B M;QìB HB M +•M M?„+ KÈB [mv i ç`M? +| ` ;B€ Km ? v F?¬M;X L?QM; K"- #ÎB pb i? K" iB M i`bM? ç'm ;B€ /B M ` M? M? ?ÆM- i` M +Æ #^M H" b) i?"M? ;B Q- K" +| K°i +?9i ç² +´ +| ;B€ [m€ + Q- M m M?Q F?¬M; +| M;QìB M"Q T?€+?- ?ÆM # KQÆB FB M +´ p"i ç M iW h`mM; Zm®+- +?d ç M M,K ;Bì +?B m- i /SiX .U i?2Q [mv +O /Q +?QM? KbM? ç`M? ` - h` M; .m F?¬M; +| ` i v- K" >Q" M; S?O #^v pϕM 1m`Q- i?m çQÈ+ K°i i? M? #^Q FB K GQM; hmv M EB K çÌB M?" h? M?- +€ H" + Q H„K- +?QM? H" pW p†M pÈB iQ" M #° +O +^B +O >Q" M; S?O o•MX h`QÈ+ F?B `îB #m´B ç'm ;B€- h` M; .m +MM; h`QÆM; T?m M?•M p" #¼M M;QìB GQ i?S+ HB M Hϕ+- ç b® ç m H" M;QìB bQm i" T i`QM; MQÈ+- +?Q M M ç®B pÈB h` M L?'i H" p` h`B m i´M; FB - iB M M;?B +?KT çQÈ+ K°i K|M ç² bS- +?Q M M `i +^K F h` M; .m - ?„M KÎ KB M; KìB h` M; .m F?B i`Î p MQÈ+- T?^B çB i?,K #° bQm i" T i @ >Q" M; S?O + - #m´B i®B ?¬K M v ?mvM? çB HϕB `i i?" i i?" - ?mvM? Km®M iB T J„\ a m F?B i`Î p F?€+? bϕM- h` M; .m M?bM i?'v >Q" M; S?O o•M v m i?Q+? F?¬M; GQM; hmv M EB KX >Q" M; S?O o•M /MM; p^B i`„M; H m +?MB i?•M FB K K°i +?9i- b m ç| i` FB K p"Q @ M? ç½ F?¬M; +ÁM ç²M; M"Q- Î HϕB ç•v H"K ;b\ @ L;`v K B M? b) p MQÈ+- ç2K M?[M; i? M? ç Q FB K +´ +i ;B[ i`QM; M?"- ç|M; ; ;B9T M? #^Q [m^M p" i`B M H½K +?9M; i`QM; #^Q i`M; X "aM i?•M +O KbM? F?¬M; +| çO i?U+ HU+ ç KÎ #^Q i`M; - +?d +| i? KQÈM MÆB + i•K M;mv M +O KbM?- >Q" M; S?O o•M `i t2K i`¼M; +?mv M M`v- imv i` M / M?M; #^Q i`M; ç Q FB K +´ - M?QM; +| i? H"K +?Q #° bQm i" T +O KbM? tm'i ?B M i`Q S?O o•M +^K i?'v `i i?Ä K½MX

edNX *?QÆM; edN , JQÈMX URV

*?QÆM; edN, JQÈMX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œöçXÔU%œöçXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ h®i `²B- M m M? ç½ [mv i- i?b 2K +kM; F?¬M; ;B[M? HϕBX

h` M; .m +QìB i`^ HìB- M m F?¬M; T?^B >Q" M; S?O o•M +| i` M i`,K i? M? ç Q FB KQìB i? M? ç Q FB K +´ +O KbM?- Km®M KÎ #^Q i`M; iQ M?•M\ h?m-M i9v H" #` M|B H" #^Q i`M; +| i? KÎ- M; v +^ F?•m i`bM? #€Q- +kM; +?Q +?„+ ?„M çQÈ+ i?¬

h` M; .m +| +•M M?„+ [m - +| M M ç´B i M M?¨ #ªQ i¨M; i?¨M? #ªQ i¨M; ç Q FB K +?O ç¢Q i¨QM; pB + KÎ #ªQ i¨M; +?QM? H¨ ç Q FB K +O >Q¨M; S?O o•MX

hmv #„i ç-m ?„M +| w ç`M? M?Q- M?QM; #ÎB pb +?OM; HQ¢B i`B M H½K `i T?QM; +kM; F?¬M; i?Q+? ?ÊT- +?Q M M #Ä w ç`M? M¨v i¨QM; ç-mX

@ æ9M; `²B- >Q¨M; S?O + - b m M¨v M? [mv ?Q¢+? +?S+ M; ?B T T?€i i`B M M?Q

h` M; .m çQ +?Q >Q¨M; S?O o•M K°i i€+? +¨ T?2- ç†i Î i`QÈ+ K†i +O ?„MX

@ Zmv ?Q¢+? +?S+ M; ?B T\

>Q¨M; S?O o•M #¨ +•m ?ÄB M¨v +O h` M; .m H¨K +?Q M; •v M; ®+ K°i H9+- b m F?

@ *?S+ M; ?B T +O M? H¨ K°i Hm¨i bQ- H¨ K°i Hm¨i bQ M´B iB M; - ?¨M; M, K +?d çO +?Q M? FB K ç-v #€i- ?B M i¢B Km®M bQm i¨T ç Q FB K +´i¨ M F?„Ti? ;BÈB i¨M; - +?d p¨v i?¬BX

>Q¨M; S?O o•M H¨ K°i Hm¨i bQ- +kM; +| / M? iB M; +U+ HÈM Î MQÈ+ J„- ,M çQÈ+ iE çSM; ` #ªQ ?° p T?€T Hm¨i +?Q +€+ +¬M; iv HÈM- i¨ M? Hm¨M i°B i`¢M; pÈB [m M?B m iB M- #¨M; F?¬M; i?b >Q¨M; S?O o•M H¨K ; b +| iB M M?¨M `¶B- çB F?„Ti?

h` M; .m +QÌB ?ÄB,

@ o¨v #•v ;Bì +| +•M M?„+ i`Î i?¨M? K°i M?¨ bQm i¨T +?mv M M; ?B T F?¬M; \

@ >B M i¢B\ G½Q ç - M? +kM; F?¬M; +| i?•M ;B T?QM; T?9 M?Q H½Q ç - Km i? i?¨M? M; QÌB M; ? Q `²B - F?¬M; [m v p FB K iB M- M? ,M F?¬M; F?Q ç b®M; ` \

>Q¨M; S?O o•M iS+ ;B¨M HB + M?bM h` M; .m - ?„M çQ i v bÌ H M pÄ FB K- M?¨ pm®i- t2K ` ?„M `i bB K pk F?QX

@ >Q¨M; S?O + - 2K +| w iQÎM; - F?¬M; #B i M? +| i? iB T M?¨M ? v F?¬M; X

h` M; .m i`-K M; •K K°i +?9i- KÎ KB M; M¡B ` X

@ L¡B M; ?2 K°i +?9i5

>Q¨M; S?O o•M i?m¨M KB M; i`ª HÌBX

GU+ +?9 w +O ?„M- ç m M^K ? i H M i? M? GQM; hmv M EB KX

@ G¨ M?Q i? M¨v- ?B M i¢B ç ç-m iQ bªM M; ?B T F?¬M; Qi- M?QM; F?¬M; +| H M?m¨M 2K FB K çQÈ+- +kM; +| +?9i ç-M ç°M- m K - 2K Km®M M?Ì M? [mªM Hw M 2K- F?¬M; #B i çQÈ+ F?¬M; \

h` M; .m ç-m iQ bªM M; ?B T `i M?B m- ?„M +| +ªK ;B€+ KbM? +-M M?•M i?O b M M; ?` ç¨K T?€M pÈB #ªQ i¨M; K„ i?m¨i Jm`b- iQ¨M #° ç m /U p¨Q KbM? çB H¨K- +? T?€T T?•M i?•MX

h` M; .m pšM im•M i?2Q K°i iQM MB K- +?mv M +?mv M M; ?B T- i?b +-M M; QÌB + #i F KÄ T?d i?9v- KÎ M; ¼+ ? v +€+ HQ¢B M?¨ K€v bªM M; ?B T- h` M; .m F?¬M; p K°i M; QÌB i`Ê ;B9T KbM? [mªM Hw M? [M; +?mv M M¨v- K¨ >Q¨M; S?O o•M H¨ M; QÌ

>Q¨M; S?O o•M p®M F?¬M; ç w HÌB M¡B +O h` M; .m - b m F?B M; ?2 HÌB M¨v + bYM; bÌ K°i +?9i- `®i +K+ ç2K €M? K„i iW i¨ M GQM; hmv M EB K- /¨+? +?mv M H

@ G½Q ç - +?9 M¡B i?¨i ç'v ` \ hB M KQÈM M? F?¬M; i?¨T ç•mX

Í MQÈ+ J„- ?„M H¨ K°i Hm¨i bQ M´B / M?- i?QÌM; i?QÌM; ç m +| ç®B i€+ H•m M, K ç´B i?¨M? M?•M /•M i - +kM; M?B m ?ÆM M, K M;¨M p¢MX

>B M i¢B >Q¨M; S?O o•M +ÁM F?¬M; ç¢i iÈB +¨T ç° M¨v- M?QM; i?m M?¨T K°i M, K i¨, K p¢M M?•M /•M i - [mv ç´B i?¨M? ç¬H - +kM; TªB M, K b€m +?K+ M;¨M ç¬H X MQÈ+- H¨ T?B i?QÌM; + Q- h` M; .m pW +QÌB pW M¡B,

@ >Q" M; S?O + - p"v i?b M!B ;B€ +O M? M;?2 K°i +?9i çBX

@ E?€Q- iB m iY M!B i?"i b Q\

>Q" M; S?O o•M ç2K GQM; hmv M EB K +„K p"Q pÄ- M;?B K K†i M!B ` ,

@ J°i M,K M? H"K pB + F?Q^aM; #^av i?€M;- ç¢B F?€B +! i? FB K çQÊ+ ?ÆM # i` M?Q H½Q ç K!B M? H"K Hm"i bQ iQ M?•M- tY Hw +?mv M bBM? w p" +€+ +¬M; pB i`,K p¢M- M m ;B€ ç! i?b M? b) +,M M?„+ K°i +?9iX

@ L,K i`,K p¢M\

h` M; .m #` +€B ;B€ +O >Q" M; S?O + /¼ F m H M K°i iB M;- ;B®M; M?Q L;¬ [m M,K +kM; F?¬M; [m€ ? B # i`,K p¢M- M?QM; i`QM; K°i M,K ?„M +! i? FB K HÊB M M;¬M p¢M- bQ pÊB L;¬ [m^aM Hw- F?^aM,M; H"K pB + +O >Q" M; S?O o•M- ?bM? M?

@ G½Q ç - i? M"Q- bÊ b Q\

>Q" M; S?O o•M M?bM i?'v i?¬M b„+ +O h` M; .m - F?¬M; F?ÄB +Q!B M!B ,

@ ÍMQÊ+ J„ M? +! çQÊ+ ? B #^M; J" iB M bo - +?Q M M +kM; +! +?9i ?B m #B b m M"v +! i? +?dM? ?ÊT bBM? w- çQ ` [mv i ç`M? ç¬m iQ ;B9T +?9 M? - F +^a h€+ /KM; F?¬M; +?d +! K°i- K°i M,K M,K i`,K p¢M M?•M /•M i - ç! H" t2K tûi iB M? + H" +¬M; iv i`QM; MQÊ+ K!B M? H"K pB +- i?b K°i M,K T?^aB +! ;B€ i€K i`,K p¢M M

G!B M!B +O >Q" M; S?O o•M F?¬M; b B- #•v ;B! ?„M ç M; H" Hm"i bQ +! iB M;- +k +¬M; iv Km®M K!B ?„M H M iÁ €M +kM; T?^aB ? M i`QÊ+- ?ÆM M[ ;B€ i` +QM M;

>B M i¢B +! M?B m +¬M; iv ç [m®+ ;B K!B ?„M- ;B€ +^a +kM; +U+ F€ + Q- +kM; + [m M?B m T?QM; ?B K- M?QM; h` M; .m F?¬M; +?`m M´B +€B ;B€ M?Q p"v- i®M S?O o•M- i`QM; HÁM; +O ?„M +kM; i?¬K +•M M?„+ K°i +?9iX

@ L,K i`,K p¢M5

h` M; .m +! +?9i F?¬M; #B i [mv i i? M"Q- i`QM; HÁM; i`¬K iQ- M?QM; F?B ?„M >mv M ",M; ;"i ç¬m- w #^aQ ?„M ç²M; wX

@ L,K i`,K p¢M i?b M,K i`,K p¢M- M?QM; K"- ç +ÁM +! K°i v m +¬mX

*m®B +MM; h` M; .m +kM; ç<sup>2</sup>M; w- M?QM; H¢B H"K >Q" M; S?O o•M +<sup>a</sup>FBM?- ?„M +?QM? H" ?„M Km®M iW +?®B- M?QM; F?¬M; M;?o iÊB- h` M; .m H¢B ç²M; wX

.M T?Q +€+ +¬M; iv HÈM K!B ?„M +kM; `i + Q- M?QM; +?d ?ÊT i€+ tQM; `²B ;B^aB M;Q" B +! +?9i / M? iB M;- M?QM; F?B iÎp MQÊ+- F?¬M; i? ?QÎM; i?K ç½B M;°

@ u m +¬m ;b\

>Q" M; S?O o•M i`¬K ;B¼M; ?ÄB- b„+ K†i +kM; i`Î M M M;?B K i9+X

L m h` M; .m M;mv M w i`^a b® iB M FB - >Q" M; S?O o•M +kM; M;mv M w p MQÊ+ Zm®+ ?B M ;B! +?mv M #B M iWM; M;¬v- F€ M;° +kM; M?B m K°i +?9iX

h` M; .m +Q!B +Q!B- M!B ` ,

@ _'i çÆM ;B^aM- i`W pB + [m<sup>a</sup>M Hw K°i w i?QÆM; pK p" bBM? w- >Q" M; S?O + +k T?! ;B€K ç®+ #<sup>a</sup>Q i" M; +O 2K- +?O i`b +€+ +¬M; pB + ?^M; M;¬v +O pB M #^aQ i" M ?Q¢i ç°M; i` Q ç´BX

e3yX *?QÆM; e3 y, JQÈMX UkV

*?QÆM; e3y, JQÈMX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

G9+ M"v h` M; .m p°B p" M; çB ibK M; Q`B [m^aM Hw- M;mv M M?•M H" pb ?„M b„T i
K„ i?m"i Jm`b- i`QM; HÁM; +O ?„M- F€i?"i +kM; F?¬M; +| i•K Hw çB [m^aM Hw M?

*?Q M M ?„M /Si F?Q€i ç€M? i•K iQ H M M;Q`B >Q" M; S?O o•M- /Si F?Q€i /MM; M;C
M"v MûK +?Q >Q" M; S?O o•MX

@ æ +?Q M? H"K T?| ;B€K ç®+ pB M #^aQ i" M;X

a m F?B >Q" M; S?O o•M M;?2 h` M; .m M|B i? - #B m ?B M i` M K†i +| +?9i F€ [r
?SM; ? v i?'i p¼M;X

@ æ9M; `²B- ;-M ? B M,K M v- 2K +?„+ +?„M F?¬M; +| i?`B ;B M çB [m^aM Hw +?m
iQ€B M? ;B9T 2K-

h` M; .m ;"i;"i ç-m- ?„M ç M; H" M;?B M +Sm bBM?- iBM? HU+ +?O v m M^K i` M
M;¼+ Î Jv MK p" h•M *QÆM;- +?d bÊ F?¬M; +| [m€ M?B m i?`B ;B M ç w iÊB- ç•v
T?Q M?B m iB M ç i?m >Q" M; S?O o•MX

@ h?"M? ;B Q- M;"v K B M? i`Î p MQÈ+ Jw- tY Hw b¢+? +,M T?ÁM; ç½- ç9M; `²B
FB K +´ T?ªB /Q M? #® i`Q X

>Q" M; S?O o•M p®M F?¬M; +| w ç`M? i`Î p MQÈ+ H"K bBM? w- #•v ;B`M;?2 v m +
iS+ [mv i ç`M?- ?ÆM M[ +ÁM `i ?QM; T?'MX

@ E?¬M; +?d +| ç Q FB K- M?[M; i?S F?€+ ç m ;B Q +?Q M?- M;Q`B i"B ;BÄB Hm

h` M; .m H9+ M"v MÎ MK +Q`B M?Q ?² Hv- >Q" M; S?O o•M Î MQÈ+ M;Q" B M?B m M
iB M; ?„M ç m ç½ çB [m - KbM? ;B Q +?Q ?„M pB + [m^aM Hw #^aQ i" M; iQ M?•M +O
i®i M?'iX

æQÆM; M?B M- +?S+ pK ;B€K ç®+- h` M; .m pšM T?ªB çªK çQÆM;- +?Q /M +?S+
M;?o X

a m F?B #`M #¢+ i?Ä ç€M<€ i?,"ĐÈBa ð € ä‡ aÀĐ; . Đð w9 ,0ð Ñ•]p

*^a H-m # ç m H" +€+ ; B M ?"M; i`B M H½K- +?B K /B M iQ+? +?WM; K'v M;"M Kû FQM #ÎB +€+ ; B M ?"M; +?•m #€m ç M iW M?B m [m®+ ; B - M?QM; i?ÎB çB K p"Q ",M; #`#^aQ p M; ,M ÎM; Q`B +Y X

@ a Q i? \ E?¬M; T?"B iMv w i? K [m M b Q\

h-M >mv M ",M; M? M? +?|M; H'v i`QM; i9B t€+? i v ` ? B i'K i?Q KÎB- b m ç| çB +| +?9i FBM? M; ¢+ ?ÄBX

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?^aB- ?°B +?Ê i? M"v- # M i`QM; ç m #€M +?•m #€m ` M p"Q ç i? K [m M p" Km b„K- T?^aB ; B Q M°T T?Q i'M H" M,K KQÆB #^aM; M?X

h-M >mv M ",M; M|B i? H"K h` M; .m HQm HQÐB- M,K KQÆB #<sup>a</sup>M; M? H" b€m # ;B€ pû p"Q +Y - bQ pÊB i`QM; MQÊ+ i?b +ÁM ç„i ?ÆM M?B m- M?[M; ?°B +?Ê M? p"Q +Y +?d +| ;B€ KQÎB M?•M /•M i K" i?¬BX

E?¬M; +?d +| M?Q i? - b m F?B iB M p"Q ?°B +?Ê- h` M; .m KÊB #B i çQÊ+- M?[ ç m +| i?m T?Q- ?ÆM M[ ;B€ +<sup>a</sup> +U+ + Q- #ÎB pb K¶B Kûi pm¬M; ç m +| ;B€ #®M i` T?Q i'M H„T ç†i +€+ M; ¼M ç M p" i` M; i?B i #`- i?b +?Q i,M; `i + Q- iQM? ` +kM M?•M /•M i X

L?QM; /U i?2Q HÎB h-M >mv M ",M; M|B- M?[M; i'M ? Q M"v ç m ç€M; ;B€- M,K i M,K i? K; B i`B M H½K ç½ i®M ?ÆM # i`,K p¢M ç¬H >²M; E¬M; - M?QM; b® çÆM ?ÆM # i`,K i`B m ç¬H >²M; E¬M; - HÊB p" ?¢B i`QM; ç|- F?¬M; +-M M; ?o +kM; #

a m F?B i?2Q H®B M?Ä çB p"Q i`QM; b<sup>a</sup>M?- ?„M p" h-M >mv M ",M; çB iÊB- +| i? M H" +?•m #€m- M?QM; M?[M; ç<sup>2</sup> p"i i`B M H½K i`QM; b<sup>a</sup>M?- ç½ pQÊi [m T?¢K i`M -

h`W K°i Qi M?½M ?B m +?•m #€m M' B / M? ` - +ÁM +| M?[M; +?•m #€m ç2Q i v +?• €Q p" i` M; bS+ +| +?•m #€m- +?•m #€m i?ÎB i?QÊM; - i`B M H½K +?•m #€m t tdi` +| i? M; QÎB ç M; t2K +?•m #€m H" +?mv M ;B K" +kM; +| i? H" /m F?€+?- +,M +S HQ¢B- ç m çB +?¼M Km i?QÆM; T?~K +-M i?B i bM?X

J" i`W M?[M; +?•m #€m çQÊ+ ç2K ` i`B M H½K- +ÁM +| K°i +?9i ç<sup>2</sup> +´ p" [m" i†M H"K +?Q ?SM; i?9 +O ?„M i,M; H M `i M?B m- +| çB K ;B®M; M?Q ?°B +?M Î i`C +ÁM +| i? ç"Q ` i?S ;b ç| i?"i i®iX

>B M M; QÎB i`QM; b<sup>a</sup>M? i`B M H½K- T?¬M HÈM ç m H" i?QÆM; M?•M i? K ;B i`B i`QM; #m' B F? B K¢+ ?°B +?Ê M"v- +ÁM +| K°i +?9i M; QÎB- ç M; #"M `°M #® i`Q ;B i`B M H½KX

o"Q +?QM? ;B[b^aM? i`B M H½K- pšM +ÁM K'v F?¬M; ;B M +?WM; i`,K Kûi pm¬M; H½K +?•m #€m- i`QM; #`v Î i`QM; ç|- +?QM? H" K°i K|M +?•m #€m- M?Q pÁM; +´ h` M; .m i†M; +?Q h-M >mv M ",M; X

æ•v H" h-M >mv M ",M; /U i?2Q v m +-m M; QÎB +O ?°B +?Ê H"K i? - bÈK çQ iÊB ?°B- K¶B H-M iB M ?"M? ?°B +?Ê- b) iB M ?"M? i` Q ;B^aB p" M; +?•m #€mX

a m F?B +?Î çÊB +?WM; KQÎB T?9i- M M ç€K i?QÆM; M?•M i? K ;B i`B M H½K ç½ i`mM; H¢B i¢m K^aM? ç'i M"v- +| K°i M; QÎB +?O i`b i|+ ?Q `•K- ?„M ç M; çSM; i`Q +´ T?d i?9v hY L?½M hbM?X

s2K ` #m' B H F? B K¢+ M"v- +kM; ;B®M; M?Q H9+ F? B K¢+ Î i`QM; MQÊ+- M; Q [mw i? K ;B #m' B F? B K¢+ ?°B +?Ê i`B M H½K- i`QM; ç| +| +^a i? ` i`QÎM; i?"M? T

E?€ i®i- M?[M; F?€+? [mw M"v +?d ç M +´ ç°M; - F?¬M; +| ;B®M; M?Q M?[M; M? ` M|B +?mv M K°i ?²BX

@ sBM KÎB iB m i?Q h-M >mv M ",M; ç¢B /B M +?Q *?•m #€m h-M h? ` >²M; E¬M; Î +?SM; M?"M ;B^aB i?QÎM; p" M; +O ?°B +?ÊX

Zm€ i`bM? F? B K¢+ iB M ?`M? `i M? M?- b m p`B T?9i- p` +?O i`b ç½ ;¼B i M h-
i`bM? i` Q ;BªB +?'K /Si- ?°B +?Ê KÈB +?QM? i?S+ çQÊ+ F? B K¢+X

@ h-M iB m i?Q tBM? ç T- K` HU+ +O iB m i?Q- ç½ H`K +?Q M?[M; K|M +?•m #€m
#B i i-B +| i? ç2Q K|M +?•m #€m M`v H M +?Q iB m i?Q çQÊ+ F?¬M; \

e3jX *?QÆM; e3j , G`K L;Q`B E?¬M; h? Zm€ o¬ adX URV

*?QÆM; e3j, G`K M;Q`B F?¬M; i? [m€ p¬ bdX URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%œœçXÔU%œœçXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

>¬K M v h-M >mv M ",M;- ç9M; H` +?|B H¼B- ?ÆM M[°i i?QÈ+ #ªv- T?®B ?¼T p
+O #° bQ`M t€K- +`M; H° p ç T ç°M; HÁM; M;Q`B- €M? K„i F?¬M; Qi M;Q`B- ç m
i` +O #° bQ`M t€K- M?bM +€B çMB i`„M; Mãm M?Q `M M?Q ?B MX

@ *ªK ÆM- M?QM; i-B +`M; ?B p¼M; K|M +?•m #€m M`v- /Q M;Q`B v m +O i-B ç2
h-M >mv M ",M; M?½ M?†M KÎ KB M; iW +?®B i?dM? +-m +O M;Q`B +?O i`b- ç2K
.m X

@ a?Bi5 ob b Q i M M K M?•M M`v F?¬M; TªB H` i +?S\

@ 5 J„ M?•M ç M iW T?QÆM; ç¬M;- i-B Km®M çB T?QÆM; ç¬M; ibK FB K ibM? +ª

@ hbM? +ªK +?•M i?`M? \ o`v pÊ +O M;`B Î M?` i?b b Q\

h`QM; €M? K„i ?•K K° +O K¼B M;Q`B- h` M; .m çB [m - H`v K|M +?•m #€m iW i`Q
H M i` M +´ +O h-M >mv M ",M;- i` M; #` K`m iQK +°M; pÈB H`M / i`„M; Mãm- ç½
/QÈB €M? ç MX

@ >¬M M`M;5

@ >¬M K¬B M`M;5

@ h?•M €B- M;QÆB H` M;Q`B ç°+ M?'i p¬ M?`5

æ€K M;Q`B t2K Î T?Q /QÈB ç½ ²M `Q H M- h` M; .m ?¬M H M ? B ;Á K€ +O h-M >
p M; H M iB M; p¶ i v- K` H-M F? B K¢+ ?°B +?Ê M`v- iB M; p¶ i v ç½ KÎ K`M i`B M

@ hB m i?Q- h` M; iB M bBM?- ç•v H` bªM? i`B M H½K +?•m #€m +O *?•m #€m h
+ÁM +-M bY +?[;b M[? v F?¬M;- i-B b) H`T iS+ b B M;Q`B +?dM? ç®M p` bY H

a m F?B F? B K¢+ F i i?9+- h` M; .m p` h-M >mv M ",M; /QÈB bU /šM /„i +O M?•
h?`- çB p`Q bªM? +?•m #€m i?m°+ p` h-M i?`X

"ÎB pb h-M >¢Q L?B M ç½ +® w i?¬M; #€Q- H-M i`B M H½K +?•m #€m M`v- b) H`v
+?Q M M M?•M pB M +¬M; i€+ ç M iW >²M; E¬M;- ç m +U+ F€ +mM; FQM? pÈB h`

@ _'i i®i- +€+ p` +S /U i?2Q F ?Q¢+? K` iB M ?`M?- i-B p` >mv M `M; +ÁM +?m
h` M; .m M?bM bÆ [m K°i +?9i- M?[M; [m-v i?Ov iBM? i`B M H½K +?•m #€m- T
p`i T?`K ?²M; T?d +O Jv MK X

æ2K M?[M; K|M M M;¼+ M`v +? i¢+ i?`M? +?•m #€m- imv iW T?`K +'T K` M|B- +?d
?¢M; - M?QM; F?¬M; i? ç¢i iÈB i` M; bS+ çdM? +'T- M?QM; ç®B pÈB M[M?•M K
i?B M p K`m çÄ- K` Î# M +¢M? M?[M; K|M +?•m #€m M`v- +| F?¬M; Qi M;Q`B çSM
+ª +O +€+ K|M i` M; bS+X

@ >mv M ",M;- M?B K pK +O +?9M; i ç½ ?Q" M i? "M? `²B T?ªB F?¬M; \

h` M; .m p" h-M >mv M ",M; M;²B M? "M M?½ i` M ;? b i`QM; [m-v- +| +?9i M +O ?„M- ç½ bÈK +?¢v ç M K'v ;B M i`B M H½K i€+ T?~K M;? i?m"i- ç®B pÈB bBM? +| M?B m ?SM; i?9X

@ •M- +?mv M b m ç| - +? ç½ +| M #`B- +?9M; i F?¬M; +-M H`K ;b +ªX

h-M >mv M ",M; ;"i ;"i ç-m- M`M; +kM; F?¬M; T?ªB Q i?Q+? HQ¢B +?mv M M`v- M i°+- M`M; b) F?¬M; tm'i ç-m H° /B MX

@ æQÊ+ `²B- ç½ F?¬M; +| pB + ;b- 2K p T?ÁM; i? v [m-M €Q- b m ç| +?9M; i çB b) çB QÊ+ ? M pÈB 1x2 E2MM2`- #`M #¢+ tQM; +?9M; i b) [m v p "„+ EBM?X

h` M; .m M|B tQM; HB M çSM; /"v- M?QM; +?mv M ç-m iB M +?QM? H` T?ªB çQ [m-M €Q- M [M?•M +O KbM? K†+ i` M; T?K+ F?B m ;ÊB M?Q i? - b) #` K¼B M; Q|B h` M; .m ?"M F?¬M; i? M; v H`T iS+ /MM; ; ;BQ| M; K` # Q h-M >mv M ",M; H¢B i L|B çB +kM; T?ªB M|B H¢B- +€B pÁM; +´ K` h-M >mv M ",M; ç M; ç2Q +| ;B€ i` `?A F?¬M; M HÁM; - i` M i? ;BÈB M`v- +| M?[M; i M i`°K +?mv M ç€M? +„T +?•m #€m- K|M i` M; bS+ ç„i ;B€- h-M >mv M ",M; ç2Q pÁM; +´ ç T K„i i?b ç T K„i- M?QM; ç| H ?¼ X

a m F?B i`Î p ;B M T?ÁM; - h` M; .m ç2K pÁM; +´ ;B Q +?Q "M? S?B- +| ?„M p` "¢ i` M i? ;BÈB M`v F?¬M; +| i M i`°K M`Q +| i? i`°K pÁM; +´ K M; çBX

@ " M;5

h`QM; K°i ;B M T?ÁM; t ?Q Î M?` ç'm ;B€ S `Bb- i`mv M iÈB K°i iB M; i?Ov iBM?

@ E?®M M¢M- çB m i` F?¬M; ` \ _®i +m°+ H` B H`K \

_B+? ` / pÈB i?•M i? K+ `+? - T?€i` iB M; `®M; i?"i HÈM- +| i? bQ pÈB •K i? M? pÐ +€B Hv i?Ov iBM? i`QÊ+ K†i- K` +€B ;¢i i`M i?m®+ i` M K†i #`M- +kM; F?¬M; i` i?•v- KªM? pÐ `ÆB HQ¢M t¢ i` M b`M M?`X

@ G½Q #ªM- +?9M; i i` çQÊ+ i?|B çB K çQ¢M pB/2Q M`v tm'i ?B M Î ç•m bÈK M? ` - K` +¬M; iv M`v F?¬M; +| #`i +S HB M [m M ;b ç M +?9M; i - F?¬M; +| F?ªM, M; æSM; Î i`QÊ+ K†i +O \_B+? ` /- +?QM? [mªM Hw S_ " `i \* T` +O M?` ç'm ;B€- +| K ç m /Q ?„M ;BªB [mv i- M?QM; ç®B K†i pÈB +?mv M M`v- " `i E TT F?¬M; +| #B M

@ G` +¬M; iv ;b\ G`K b Q M; QÆB H¢B M|B F?¬M; +| HB M ? \

. MB2H +kM; pb +?mv M çQ¢M pB/2Q #` i`mv M #€M? M? +?|M; M?Q i? K` iS+ ç ?„M tBM H|B Î i`QM; ç| - ?ÆM M [+ÁM `i`ä `M; - ç†+ iª #° K†i F?B K i®M +O ?„M a€M; bÈK ?¬K M v- çB M i?Q¢B +O ?„M +kM; F?¬M; çQÊ+ `ªM? `¶B- F?¬M; T?ªB ibM? ?m®M; - i?b +kM; H` K°i Qi M; Q|B +MM; M; ? ;¼B ç M M OB- M?QM; F€i?"i i +ÁM +| +?9i ?ª ? - K` +€B ;¢i i`M i?m®+ +kM; +?QM? H` p"i i`9i ;B" M F?B . MB2H tQM; ç|BX

. MB2H ç½ +?`m çO `²B- ?„M H` M; Q|B M´B / M? idM? i€Q- M?QM; ?B M ;B| ?„M ? M; Q|B ç½ i`mv M #€ çQ¢M pB/2Q ç| ` - #„M M€i ç-m +O i M ç|X

@ æ| H` K°i +¬M; iv M°B v- +| H) F?¬M; +| [m M ? iÈB #¼M ?¼- +| i? H` ? +F2` ç " `i E TT +kM; `i +, K iS+- pB/2Q M`v pW ` - H`K +?Q ?bM?ªM? +O #¼M ?¼ #`ª +ª #m´B b€M; ?„M +kM; F?¬M; +| i?|B ;B M ç p`Q q*- K` iQ p` MQM M?`M ç9M; H`

@ E?®M M¢M- çB K|B ? +F2`- çB m i` t2K H` B ç½ H`K- i Km®M iB m /B i?„MX

G9+ M`v \_B+? ` / +S M?Q K°i +QM i`•m çU+ #` F?B m F?Q+? K` iS+ ;B" M- F?¬M; - ç€M; ?ÆM- ?„M pmM; p~v +€M? i v M; „M- F?¬M; M; WM; T?mM MQÊ+ KB M; i m M; i

@ _B+? `/- M? M|B +| T?^B +?mv M M^v /Q iB m iY ?~K [m H^K F?~M;\
. MB2H ç½ T?€i iB i K°i i`"M- iW iW F?~B T?K+ idM? i€Q- +?mv M t^v ` Î ?°B ç'n
[m i?b F?~M; +| T?|M; pB M çB p`Q T?ÁM; ?ÊT- ?ÆM M[ M m M?Q H` T?|M; pB
i`U+ iB T T?€i i€M pB/2Q- K` M?'i ç`M? b) iB M ?"M? çQ iBM ç°+ M?'i p~ M?`X

e39X *?QÆM; e39 , G`K L;Q`B E?~M; h? Zm€ o~ adX UkV

*?QÆM; e39, G`K M;Q`B F?~M; i? [m€ p~ bdX UkV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%õõÇXÔU%õõÇXÔP L?|K /`+? .mM;M?B PÔXÇö>%VÔXÇö>%V

@ >ŠM H` F?~M; T?^B- i~B M;?o- +| i? H` /Q ç®B i?O +O +?9M; i H`K ` - M? T?
Î >²M; E~M; +kM; +| K°i #m´B ç'm ;B€ /"M? `B M; +?Q i€+ T?~K M;? i?m"i +O h`m
+| i? H`K #¼M +?9M; H`K ` X

_B+? ` / M;?2 i?'v . MB2H M|B i? - iS+ ;B"M i` M K†i #B M K'i F?~M; +ÁM ;b- i? v
i`¼M;- +| i? H,M H°M ç M ç` p` +O #¼M ?¼- F?~M; +?d +| K¶B #^M HoM? K„M; +

@ E?®M M¢M- K°i ç€K ;B ?Ä Q+? F,- _B+? `/- ?B M i¢B t2K ` - H-M ç'm ;B€ M
KQM; Km®M- +?9M; i F?~M; +| i?"M? +~M;- i?b [m M ? ;B[+?9M; i p` ç€K M;Q

h`QM; KB M; . MB2H M?'` K°i +•m i?~ iK+- b m ç| M;?o iÈB ç®B b€+?~ M?[M; M
#¼M ?¼- +| i? ç K çQÊ+ i` M ç-m M;|M i v- ?ÆM M[[m M ? pÈB M?[M; ;B ?Ä ç|
?Ä #'i /mM;- M?QM; +kM; +| K°i Qi K b€iX

*?Q M M . MB2H M;?2 i?'v _B+? ` / M|B- H"TiS+ #`Bi`W h` M; .m ` F?ÄB / M? b€
im´Bi` FB M;`v ?~K [m ç½ `lB çB- +ÁM +| p i€M i?QÎM; pÈB [mv i ç`M? +O KbM
` +?mv M M^v- H`K M;Q`B F?~M; i? [m€ p~ bd ` \

@ h®i `²B- H-M M^v +?9M; i iBM? M;mv M FB K HÊB M?m"M Qi K°i +?9i- M?QM;
pQÆM; #€i ç^M ç| +?B K iB M M;?BX

_B+? ` / p¶ #`M- H"TiS+ T?•M T?|- #^Q " `i E TT çB i?~M; i`B C272`bQM- #^Q ?„M
h` M; .m Î M? [m®+ t t~B M M F?~M; #B i- K°i i v ?„M +? ` bU FB M M^v- H¢
h`mM; Zm®+ pšM +ÁM Î S `Bb çQÊ+ i?ÆK H•v- /MM; ;B€ +^i?'T ?ÆM ;B€ i?' i`QÎM
[mw ?B KX

*?mv M M^v H`K +?Q M?[M; M;Q`B M^v M K çQÊ+ K°i +?9i M;QM M;¼i- K°i Qi M?`
T?€i i´ +?S+- /MM; HU+ HQÊM; çQ`M i? +?®M; ç®B M?" #€M ç'm ;B€- H`K +?Q ;B
i`QM; MQÊ+ i,M; H M- M?QM; H¢B F?~M; tm'i ?B M iBM? ?m®M; M?" ç'm ;B€ H,M

@ >„i tb5 B K„M; i i? \

h` M; .m ç M; M„K i v h-M >mv M ",M;- çB /¢Q i'i +^M?QM; ;B M ?"M; i`QM; ?°B
tb- •K i? M? `i HÊM- H`K +?Q M;Q`B +?mM; [m M ? ç m M?bM ?„MX

@ >QM2v- M? #` +^K K¢Q " \ æ m H` i¢B M?- pW `²B Î i`QM; T?ÁM; +| K°i +?9i- +
h-M >mv M ",M; p®M [m M i•K ?ÄB K°i +•m- M?QM; +•m iB Ti?2Q H¢B H`K +?Q
#`M i v M?Ä #û pûQ # M ?~M; h` M; .m K°i +€B- i?lB çB Ki`Î p i? v [m-M €Q-
i?QÊM; K°i T?€iX

@ E?~M; +| pB + ;b- F?~M; T?^B +^K K¢Q5

h` M; .m +Q`B iQ2 iQûi #„i H'v #`M i v M?Ä #û +O h-M >mv M ",M;- H¢B M|B M[M
H M i?'i K K K` MB i- b Q H¢B pûQ +?m~M M?Q i? +?S\

@ E?¬M; #B i + | #` ? B i B m i Y F B T?€i ?B M ? v F?¬M; \

h` M; .m ç9M; H` + | i"i ; B"i KbM?- M?QM; oo + ç½ H`K `i b¢+? b)- h` M; .m +kM
 _B+? ` / ibK ` #Q K"i- F?¬M; + | #^M; +?SM; - ç€M? +? i KbM? +kM; F?¬M; i?W M?

a m F?B ?² H°M; h-M >mv M ",M;- ? B M; QÌB HB M çB iÈB K°i ; B M i`B M H½K ?
 MQÊ+ M; Q`B- ç² +´ ç m çQÊ+ ; ¼B i?®M; M?`i H` i€+ T?~K M; ? i?m"i- K" [mv T?¢
 +ÁM +?†i +?) ?ÆM [mv ç`M? p ç² +´ i`QM; MQÊ+X t2K i¢B

æ•v H` i`QM; bªM? i`B M H½K- + | K°i Qi +?•m #€m i?m°+ ç² +´ - M?QM; +ÁM + | +€
 ç m H` K°i Qi i€+ T?~K +O M?[M; ?¼ bo KÈB M´BX

*ÁM + | +€+ #S+ iQÊM; #^M; ç²M; HQ M; H´ /'m p i ; d bûi- M?[M; +€B M`v H`K +?Q
 M?QM; F?B çB iÈB H²M; FQM? i?Ov iBM? t2K tûi- ibK ?B m HBM? F?Q K°i +?9i- H
 ç m H` ç² ; Bª +´X

h` M; .m ç½ bÈK M; ?2 M | B [m - i¢B >" L K- + | K°i i?¬M +?mv M +? i€+ ç² ç²M; K„
 T?¬M + Q bB m- ?ÆM M[i?O T?€T +U+ F€ BM?- +Æ ?² + | i? H°M; ; Bª i?¬M? +?•M

* | `i M?B m i?QÆM; M?•M +´ p"i F?¬M; + | ç¢Q çS+- i?QÌM; tmv M çB p`Q i`QM; ç
 +?Q M; QÌB Î MÆB M`v H`K ` p"i T?~K /U i?2Q v m +¬m +O M; QÌB i?m - M?QM; K
 HQm H¢B K°i i | ; B'v ; ?B `ä M; ¼M M; m²M- i` M ç | pB i- ç•v +?QM? H` ç² K„ M; ? ?B

"ÎB M?Q p"v- +?Q /M M?[M; i?QÆM; M?•M ç² +´ FB + | +¬K M?[M; p"i M`v çB ?½K
 i?¬M +kM; F?¬M; +?`m i`€+? M?B K- +?Q /M + | M; QÌB +¬K ç² ; Bª iÈB i"m +Y i?¬
 i | ; B'v- i?b M; QÌB Km TªB ç² ; Bª +kM; € F?~m F?¬M; H`K ; b çQÊ+X

J` i?¬M M`v +? i€+ ` ç² ç²M; - +ÁM + | K°i ç†+ çB K- ç | H` imv i ç¢B ç b® M?[M; K
 +?B K ?ÆM T?•M MY b® HQÊM; +O i?¬MX

J` iW +¬M; M; ? +? i€+ +O M?[M; K | M ç² ç²M; M`v- h` M; .m ç½ + | F i Hm"m- M?
 H` iW h`mM; Zm®+ K M; ` - ?ÆM M[ i€K +?QM T?¬M KQÌB- +?QM? H` iW i?¬M >"

J'v M?•M pB M iB m i?K ç M; çSM; +¢M? M?[M; i?QÆM; M?•M p` /m F?€+?- ` bS
 M?[M; p"i M`vX

@ >mv M ",M;- çB i?¬B- F?¬M; + | ; b ç€M; t2K +ªX

L?[M; M`v p"i i`QM; K„i h` M; .m - F?¬M; ? + | HU+ ?'T /šM- çB /¢Q K°i pÁM; F?¬M
 i?S KbM? ç°M; i•K- h` M; .m H„ + ç¬m /šM i?2Q h-M >mv M ",M;- çB ` F?ÄB ?°B +

@ 5 h?•M €B- i¬B i bK M; `B +ª #m´B5

oW KÈB çB ` F?ÄB bªM? i`B M H½K- h` M; .m M?bM p T?Q # M TªB +O KbM?
 KbM?- tQ v K†i M?bM H¢B- HB M +QÌB H M- ?„M ç M; M?`K +?€M pÈB M?[M; i?S Î
 bQm i" T M`vX

@ 1x2 E2MM2` iB M bBM?- i?"i + Q ?SM; H` ; †T çQÊ+ M; `B Î ç•v- M?Q i? M`Q- M
 pÈB +?•m #€m b Q\

h` M; .m p` 1x2 E2MM2` QÊ+ ç`M? i?ÌB ; B M H` p`Q M; `v K B- M?QM; pb M; `v K B
 p L2r uQ`F tY Hw +¬M; pB +- F?¬M; i? i? K ; B H-M ; B Q /`+? Î Gm•M æ¬M çQÊ+
 L?QM; M?[M; p"i T?~K K` h` M; .m p` 1x2 E2MM2` +¬M TªB + | bU + | K†i +O Hm"i
 ç b m F?B K M; M?[M; p"i M`v p MQÊ+- h` M; .m + | i? M | B `ä H B H`+? +O M?[

@ h` M; iB M bBM?- bQ pÈB M?[M; i?S +?•m #€m Î ç•v- i¬B +ªK i?'v i?'v M?[M; #S+
 i v M; `B- +`M; +ªK i?'v ?SM; i?9 ?ÆMX

1x2 E2MM2` pW `²B Î H F? B K¢+ ç½ M?bM i?'v h` M; .m - pšM i bK FB K ?„M Î ?°B
 p`B pÁM; Î ?°B i`QÌM; - +kM; F?¬M; ; †T çQÊ+ # | M; /€M; +O h` M; .m - M?QM; 1x
 pW `²B h` M; .m K M; h-M >mv M ",M; p`Q T?ÁM; Á Q 2 M`v M¼X

@ h`QM; b^aM? i`B M H½K M`v- i-B +| K°i; B M i`B M H½K i`QM; #`v ?`M; K„ M;? + M?bM t2K +| p`i; b Q i?Q+?- i-B b) #^aQ #¼M ?¼ i?m H¢B- t2K M?Q H` i•K w +O i

e38X *?QÆM; e38 , hÁ h?`M?X URV

*?QÆM; e38, hÁ i?`M?X URV

L;m²M, oBTp M/

aQm i-K,

U%o õöÇXÔU%o õöÇXÔP L?|K /`+? .mM; M?B PÔXÇö>%o VÔXÇö>%o V

@ \ 1x2 E2MM2` iB M bBM?- M?[M; K|M ç² ç²M; +O h`mM; Zm®+ FB - ;B€ i`` +O

h` M; .m M; ?2 i?'v 1x2 E2MM2` M|B i? - +® w M|B ` - ?„M ç M; Km®M i?, K /Á M?•M m M?Q i?^M; M`v M|B HBM? iBM? F?¬M; i?W M?“M- i?b; B Q /`+? b m ç| h` M; p` i?•M bo M; Q|B M? M`v- +| ç2K ç² bS; B^a` - HW ;¢i #^aM i?•M KbM? ? v F?¬M; \

@ h` M; iB M bBM? M|B ;BDM- ç| H` M?[M; K|M ?`M; K„ M;? ?B M ç¢B- +ÁM F?¬M i?m`i- F?¬M; +| # Q M?B m iB M +^aX

1x2 E2MM2` ``i i?ŠM; i?„M i?“M? F?~M M|B ` - H`K +?Q ?^aQ +^aK +O h` M; .m pÈ M?'i î i`QÈ+ K†i KbM?- 1x2 E2MM2` F?¬M; +| w M; ?o t2K ?„M H` F M;®+X

@ > ? - F?¬M; #B i 1x2 E2MM2` iB M bBM?- +| i? ç2K M?[M; p`i T?~K HB i F i` b M; H¢B ? v F?¬M; \

JK+ iB m +?O v m ?B M; B|+O h` M; .m - +?QM? H` i` Q ç´B p`i T?~K- b m F?B [m ?°B +?Ê +?•m #€m +?d H` i?S v m- h` M; .m Î MÆB M`v- +?O v m H` i?9+ ç~v; B Q

@ æQÆM; M?B M- i-B pšM Î ç•v +?î çÊB ç¢B; B€ +O h` M; iB M bBM?- M m ?¬K M i?ŠM; H•m ç`B +O i-B H`K F?€+?- h`mM; Zm®+ +| +•m M; ¢M M; [- ;¼B H` #^M; ? HÁM; `i + Q ?SM; - ?B M i¢B i`QM; HÁM; +O i-B +kM; +| i•K iB M? M?Q p`vX

1x2 E2MM2` pb Km®M FûQ; -M [m M ? pÈB h` M; .m - +?Q M M +?mv M b M; /MM M; Q|B /¢v >€M M; [+?Q ?„M- ?bM? M?Q +kM; F?¬M; M; î- ?„M ç2K +•m M|B +O E? H`K +?Q h` M; .m p` h-M >mv M ", M; M; ?2 tQM; Km®M +Q|B #`i M; Y X M; m²M

@ * Q ?SM; - i-B +kM; `i + Q ?SM; çB iÈB M?“ 1x2 E2MM2` iB M bBM? H`K F?€+?- iB M bBM? +| i?îB; B M ? v F?¬M; \

h` M; .m ç½ iWM; M?bM i?'v #^aM; / M? KK+ p`i T?~K +O 1x2 E2MM2` - +^aK t9+ ç½ H` #bM? h? M? >Q Zm, *®+ hQ >¢ aÆM- ? v H` ç² bS .B m "B M P^aM +O L K h®M F€ ?B K i?'v- +?Q /M H-M M`v F?¬M; i? ç´B ç M i v- +kM; T?^aB iU KbM? pm®i pn KÆ QÈ+ i?B i i? +O h` M; .m X

@ æB i?¬B- pb +?“Q KWM; M; `B p` p` T?m M?•M tBM? ç T M`v- i-B +?m`M #` K°i i?•M €B- M; `B i?'v i? M`Q\

1x2 E2MM2` bmv M; ?o K°i H9+- [mv i ç`M? /MM; M; ?B H HQM; i`¼M; M?'i ç½ iB i?QÈM; HQm Î M? [m®+- M m M; Q|B ç| i´ +?Q+ K°i #m´B `B +`QÈm- ç| H` #B m ?

æQÆM; M?B M- 1x2 E2MM2` F?¬M; T?^aB t2K h` M; .m H` #¢M i?•M- K` H` i¬M i`½ h` M; .m M„K; B[X

@ hB + i®B\

h` M; .m M; ?2 tQM; H|B M`v- ç-m +O ?„M HÈM H M- ?„M bÊ M?'i i? K; B M?[M; # HQmX

h?ÌB çB K Î i`QM; MQÈ+- #ÎB pb •m .QÆM; *?'M aÆM- pB + t½ ;B Q +O •m .QÆM;
 M,K M v- F?¬M; Qi M; QìB ;¼B ?„M H¨ +¬M; iY FBM? i?¨M?- M?QM; ç m #`h` M; .m
 h` M; .m +¨M; F?¬M; Km®M +| HQ¢B / M? iB M; M¨vX
 h` M; .m HB + M?bM h-M >mv M ",M; - i?'v M¨M; +kM; F?) H„+ ç-m- pb p¨v M?bM
 @ 1x2 E2MM2` iB M bBM?- ç®B pÈB i?¨M? w +O M;¨B- i¬B p¢M T?-M +ªK ÆM-
 M;QìB bQm i" T- ç®B pÈB i¬B K¨ M|B- M;¨B K M; ç M +?Q i¬B t2K K°i FB M i€+ T?~
 bQÈM; HÈM M?'i +O i¬BX
 .M F?¬M; +| i`U+ iB T +U imv i- M?QM; i`QM; HìB M|B +O h` M; .m ç½ #B m ç¢
 +ªK i?'v ?SM; i?9 pÈB +€+ K|M ç² +´- p T?-M +?mv M F?€+- F?¬M; +| +kM; çQÊ+
 @ L m ;B[i`Q M;¨v ?¬K M v iB M bBM? +| i?ìB ;B M i?b +S ç M iÁ i?¨M? +O i¬
 +? B `QÈm çÄ M,K R3dy- + K çQ M M;¨B b) i?Ä K½MX
 1x2 E2MM2` ``i +| M;?B M +Sm pÈB p,M ?| h`mM; Zm®+- ?„M +| i? T?•M #B i çQ
 +?•M i•K i?"i w ? v F?¬M; - K¨ F?¬M; T?ªB H¨ M?[M; HìB F?€+? b€Q- ?„M +kM; ``i
 +?¼M i`9M; p¨B K|M ç² K¨ KbM? bQm i" T- +| i? i` Q ç`B p¨B i`K T?€+ ?¼ +O SB+
 hmv 1x2 E2MM2` H¨ K°i M;QìB +?mv M bQm i" T ç² +´ h`mM; Zm®+- M?QM; ç®B p
 T?QÆM; i•v- ?„M +kM; ``i +?9 w- #ÎB pbi€+ T?~K çdM? + Q M;? i?m"i +O T?QÆM
 +´ +O T?QÆM; ç¬M; - i`QM; +€+ +m° + ç'm; B€ [m®+ i - çB m M¨v ç½ çQÊ+ FB K +
 oÈB iQ +€+? H¨ K°i i?QÆM; M?•M ç² +´- M?'i ç`M? 1x2 E2MM2` b) F?¬M; #Ä [m -
 H'v çQÊ+ p¨B i`K T?€+ ?¼ +O SB+ bbQ iW i v h` M; .m - #ÎB pb M m ç`B çQÊ+ i€
 +O M;QìB *?•m •m- 1x2 E2MM2` Km®M /MM; ç² +´ h`mM; Zm®+ ç ç`B H'v- ç•v in
 p¨Q ç-K`²M; ? M; ?´X
 ^M; F?¬M; - çWM; M|B H¨ `QÈm çÄ M,K R3dy- +?d H¨ `QÈm M,K kyy8- +?d bÊ 1x2
 @ æQÆM; M?B M- i¬B ``i + Q ?SM; F?B çQÊ+ M;¨B KìB5
 h` M; .m ;"i ç-m ç²M; w- M?QM; F?B M|B +?mv M pÈB i?•M bo T?QÆM; i•v M?Q 1x
 [m2MX
 @ 5 Zm€ i®i- h` M; iB M bBM?- i¬B T?ªB çB M #¨B K°i +?9i- i?ìB çB K ;B[ i`Q -
 1x2 E2MM2` M?bM i?'v h` M; .m ç€T SM; - i` M K†i H°` i?¬M b„+ + Q ?SM; - b m
 h` M; .m - ?„M HB M `ìB F?ÄB bªM? i`B M H½K- +?„+ H¨ çB M #¨B iB + `QÈm p¨Q
 @ h¬B Km®M ; M M;¶M; iQÆB M?'i- - +ÁM +| i`SM; +€ Km®B- ç m Km®M i®i M?'
 iÁ i?¨M? +O i¬B çB- T?ªB M? M?- M?'i ç`M? T?ªB H¨K i®i i`QÊ+ ;B[i`Q X
 æB ` F?ÄB ?°B +?Ê- 1x2 E2MM2` ç½ H'v çB M i?Q¢B ` p¨ çB M çB- M m M?Q HìB
 ç`M? b) H M €M K¢M? K) M?[M; M?[M; M;QìB M¨Q M|B M;QìB MQÊ+ M;Q¨B F?¬M;
 Í MQÈ+ M;Q¨B- çB p¨Q M?¨ M;QìB F?€+ H¨K F?€+?- # Q ;Bì +kM; T?ªB +| H p"i- ç
 ? v F?¬M; +kM; F?¬M; i`¼M; v m- +?O v m H¨ i•K w- h` M; .m i`Î H¢B T?ÁM; ibK
 çQÊ+ p"i ;b T?M ?ÊTX
 *m®B +MM; h` M; .m +?çv M?Q # v p¨Q i`QM; T?ÁM; +O K'v M;QìB FB - +¬K H
 Km çQÊ+ Í S `Bb- imv M?B M F?¬M; T?ªB M,K R3dy- K¨ H¨ M,K RNN8- 1x2 E2MM
 h`mM; Zm®+ b Q\ E?ŠM; ç`M? b) ?B m çQÊ+ ç¢Q Hw, M;¨M /†K çQ H¬M; M;¶M; -
 h?ìB çB K ;B[i`Q - h` M; .m M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O 1x2 E2MM2` - ?„M ç½ T
 b¢M ç +?ì- h` M; .m K M; i?2Q ""M? S?B p¨ h-M >mv M ",M; - +°M; i? M "¢+? bQ-
 G-M M¨v çB ` MQÈ+ M;Q¨B- ç½ H¨K "¢+? bQ M?¨M ?ÄM; `²B - +ÁM F?¬M; i?QªB
 +'T #®M Í ",+ EBM?- h` M; .m +kM; H¨K i?2Q HìB +O 1x2 E2MM2` - M?" +O ?„M
 M;?o ç M pB + K M; i?2Q "¢+? bQ ` M;Q¨BX

UæQM? +?QM?, K'v +?QÆM; i`QÈ+ F?B i€+ ;Bª KB m iª p "¢+? aQ ;B®M; M?Q +Q
+?„+ +?„+ M| H" +QM +?| M; Q h•v h¢M; X - M M ;BÌ 2K çQM? +?QM? H¢B KQM; +

e3eX *?QÆM; e3e , hÁ h?"M?X UkV

*?QÆM; e3e, hÁ i?"M?X UkV

L;m²M, oBTp M/

U%õõÇXÔU%õõÇXÔ▷ L?|K /`+? .mM;M?B ▷ÔXÇö>%VÔXÇö>%V

aQm i-K,

@ h` M; iB M bBM?- i¬B H" [mªM ;B +O 1x2 E2MM2` iB M bBM?- H9+ M"v iÈB iB
1x2 E2MM2` T?€B iÈB H" K°i +¶ t2 \_QHhb@\_Qv+2- i?•M t2 /`B +?WM; i€K +?QM
i`„M;- b m F?B M?bM i?'v h` M; .m - FûQ KÎ+Y t2- ç®B pÈB bU tm'i ?B M +O "¢
MB M M?•M M"v ``i #bM? i?ªM- +kM; F?¬M; +| w bÊ ?½BX

h` M; .m i?QÌM; tmv M M;?2 çQÊ+ i M im´B +O _QHhb@_Qv+2- M?QM; ç•v H" H
T?B i?QÌM; `°M; `½B- # M; QÌB +°M; i? K "¢+? bQ çB p"Q- +kM; F?¬M; +| +?2M +
;? b¬T? - +ÁM +| K°i iO `QÊm p" +€+ ç² p"iX

o` [mªM ;B M; QÌB / i`„M; M;²B p"Q p` i`Q F # M i`B t - t2 +?¢v M? M? ` F?ÄB F
?QÊM; M; Q¢B ¬ Gm•M æ¬M- +QM çQÌM; M"v +kM; F?¬M; ;¬M- t2 +?¢v +?WM; #®
/m +O b¬M; h? K2bX

@ h` M; iB M bBM?- T?Q i`QÈ+ H" iÁ i?"M? +O 1x2 E2MM2`- +?"Q KWM; M;`B ç
S?Q i`QÈ+ ¬ i¬- h` M; .m +| i? M?bM i?'v- K°i iÁ i?"M? +´tQ F?Q i? ?MM; po
+,M #B i i?U i`QÈ+ ç•v K" h` M; .m M?bM i?'v- +€B ;b i` M; pB M- ç m M?Ä #û F?
h` M; .m #B i`ä- Î M? [m®+- iÁ i?"M? F?¬M; MÆB M"Q F?¬M; +| - imv b® HQÊM;
M?QM; H`+? bY ``i t tQ - +ªM? [m M ``i Qm K„- M°B ?"K ``i T?QM; T?9- M?QM; F
çQÌM;X

*| i? M|B M?Q p"v +€+ iÁ i?"M? +?QM? H" F€ [m M Î M? [m®+- 1M; H M/ p" a+Q
K'v M,K- +| [m M ? +?B M HQÊ+ pÈB +€+ [m®+ ;B *?•m •m- +°M; pÈB H`+? bY +C
i` M MQÈ+ M? +| ``i M?B m iÁ i?€M? HÈM M?Ä M?B m p¬ b® F X

EB M i¢Q M M iÁ i?"M?- tm'i T?€i iW ? B KK+ çQ+? +Æ #ªM- K°i H" i`K bÎ +?O M?
F?€+?- M?" ?"M;- bªM? v M ?°B bªM? p" MÆB bBM? ?Q¢i- pQÆM; +¬M; [mw i°+ +k
?Q H i?QªB K€B- ?ÆM M[+ÁM TªB +| T?QM; +ªM? Qm K„X

J" i€+ /KM; +ÁM H¢B +?QM? H" T?ÁM; M;U- ç½ H" K°i i?"M? i`b TªB iU +´T iU i9+
M M M?B m iÁ i?"M? ç m i?"M? H" T Î M?[M; MÆB +?B M HQÊ+ ?B K v m- HÊB /K
ç T?ÁM; i?OX

L?QM; F?B F?B iB M p"Q i? F, ? B KQÆB- +€+ iÁ i?"M? Î MQÈ+ M?- T?¬M HÈM
i?m ?²B- /Q K°i ?°B M;•M b€+? iB M ?"M? [mªM Hw- #ªQ ?°- #ªQ ?"M? bY +?[p"

L?QM; +kM; +| K°i b® iÁ i?"M?- H" i`B bªM iQ M?•M- T?¬M HÈM ç m H" /B bªM +C
F iQÈ+ p`- M?QM; +kM; pmB p #B M iÁ i?"M? i?"M? MÆB +¬M; +?9M; i? K [m M
;|T i`B +?QM? ``i i®i- +kM; +| i? ?QÈM; /m F?€+? +€+ MÆB i` M i? ;BÈB i`B M H
K" KbM? +´i ;B[X

L?QM; ç| +?d +| +€+ bB m +´T +U T?9- KÈB +| i? Î i`QM; M?[M; iÁ H•m ç" B H`+?
? Q K|M iB M F?´M; H² ç im bY - ``i ?B M M?B M- 1x2 E2MM2` +kM; H" K°i i?"M?

hW M?[M; HÌB i`QM; b€+? pÎ- F?¬M; #^M; /MM; K„i i?'v- ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M;
iÁ i?"M? iQ M?•M +O 1x2 E2MM2`- pšM H" K M°B i•K +O h` M; .m `mM; ç°M; F?

*| K°i +QM çQÌM; +?mv M çB i?¬M; p¨Q iÁ i?¨M?- /U i?2Q HÌB +O [mªM ;B - #„
M¨v- i'i +ª K¼B i?S ç m i?m°+ H½M? ç` iQ M?•M +O 1x2 E2MM2`- b m F?B t2 çB
iB T /WM; H¢B Î K°i F?m ç'i i`®M; HÈM i`QÈ+ iÁ i?¨M?X

h?ÌB çB K çB [m p¨B +€M? +Y b„i- h` M; .m M?bMi?'v [mªM ;B p¨M; QÌB H€B t2-
bQ- #ÎB pb Î +?¶ p¨B +€M? +Y b„i- ç m +| F?¬M; Qi +?| HÈM p¨ K½M? i?9- ç9M; p

- Những thứ thế này tôi làm sao mua nổi chứ.

Sau khi Trang Duệ nghe được chi phí phải bỏ ra trong một năm từ miệng Eze Kenner, hắn đã sớm bỏ tâm tư sở hữu tòa thành rồi, một năm hơn ba trăm vạn bảng Anh, chẳng khác gì năm ngàn vạn nhân dân tệ, mà đó chỉ là chi phí quản lý và tu sửa chỗ dừng nói chi là mua tòa thành.

Tiền của Trang Duệ, dù có thể mua một tòa thành, nhưng trải qua mất mấy năm, thì hắn cũng bị nó giày vò thành kẻ nghèo hèn mà thôi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trang Duệ và Eze Kenner cùng đi xuống, mang theo Bạch sư tản bộ quanh tòa thành này.

Tuy nói là mua không nổi, nhưng tòa thành này cũng hấp dẫn Trang Duệ, đứng nói tòa thành này nằm bên cạnh sông Thames, xa xa có thể nhìn thấy thiên nga đang nghỉ ngơi trong hồ, phía trong tòa thành có nhiều loài chim và cây cối cổ xưa, cũng làm tăng thêm tình thú lãng mạn cho tòa thành.

- Bạch sư, bình tĩnh, bình tĩnh...

Đứng ở bên cạnh bờ sông Thames, từ lúc tới đây không phải ở trong phòng của khách sạn thì cũng là buồng áp lực trên phi cơ, đột nhiên nó ngừng đầu gào rú, tiếng gầm trầm thấp vang xa, làm cho gần cửa lớn, cũng truyền đến một tiếng gầm của báo, làm cho Bạch sư có chút nôn nóng bất an.

- Trang thân ái, con tuyệt ngao của ngài, thật là thuần khiết a, tôi đã từng nhiều nơi ở Trung Quốc, nhưng không có nhìn thấy con tuyệt ngao nào tốt như nó cả.

Eze Kenner vô cùng tán thưởng Bạch sư, hắn nhìn ra thái độ của Bạch sư với Trang Duệ, nhưng cũng không đưa ra ý tứ muốn mua, giống như con báo đen mà Eze Kenner nuôi dưỡng vậy, dù là ai trả bao nhiêu tiền, hắn cũng không bán.

- Đương nhiên, Bạch sư là Ngao vương Tây Tạng, đã từng có người trả giá rất cao, nhưng tôi không muốn bán.

Nâng Bạch sư lên, Trang Duệ thương yêu nó như con của mình, nhện không được nói khoa trương vài câu.

Eze Kenner gật gật đầu, nói ra:

- Ngài nói đúng, tôi thì thích những con chó cỡ lớn, tuy nhiên các người Trung Quốc còn có một loại chó, giá cả còn đắt hơn cả chó Ngao Tây Tạng, nhưng tương đối mà nói, tôi càng ưa thích Ngao Tây Tạng hơn.

- Còn quý con cả chó Ngao Tây Tạng?

Trang Duệ sửng sốt một chút, trong ấn tượng của hắn, giống chó Ngao Tây Tạng rất đắt, một con có giá hơn ngàn vạn, còn đắt hơn những giống chó khác tới mười vạn, nhưng lời này từ trong miệng của Eze Kenner nói ra, hắn là có chút căn cứ.

- Đương nhiên, ngài không biết?

Eze Kenner có chút kinh ngạc nhìn xem Trang Duệ, nói ra:

- Vào năm trước, ở Trung Quốc còn có một loại chó tên là Đại Đế Ưng Bá, lúc ấy có giá hơn mười vạn đô la, đến hiện giờ, nó là một trong những sủng vật đắt giá nhất thế giới.

- Ưng Bá?

Khoan hãy nói, Trang Duệ còn không biết những chuyện này, thời điểm này năm trước, hắn chỉ là một nhân viên nhỏ của tiệm cầm đồ, cho nên đối với những chuyện của xã hội thượng lưu, một chút cũng khó hiểu.

- Đúng, chính là chó Ưng Bá, đáng tiếc, con chó đó đã bị một người Pháp mua đi, tôi đi trễ, chỉ thấy được ảnh chụp.

Tên như ý nghĩa, chó Ưng Bá mặt dài như chim ưng.

Chó Ưng Bá nhìn rất uy nghiêm, có phong phạm vương giả, có lực chấn nhiếp với tà ác, nhưng nó lại điệu dàng ngoan ngoãn, dễ ở chung với con người, cho nên nam nữ già trẻ đều thích những loại chó như vậy.

Giống chó Ung Bá trên thế giới rất thừa thớt, cũng là giống chó xinh đẹp nhất, trân quý nhất. Hiện giờ chỉ còn vài trăm con, tinh phẩm thì càng ít, nó so với gấu trúc, còn thừa thớt hơn, bởi vì gấu trúc vẫn còn hơn ngàn con.

Chính vì như thế, cũng có người gọi nó là gấu trúc trong loài chó, cũng là sủng vật được truy lùng nhiều nhất trên thị trường quốc tế.

- Ha ha, tôi không hiểu nhiều về những chuyện này, hử thẹn, hử thẹn a. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Hai người lại nhìn vào tòa thành, Trang Duệ nói ra:

- Eze Kenner tiên sinh, nếu như có thể, hiện giờ tôi muốn được xem bộ sưu tập của ngài, nếu có vật tôi ưa thích, tôi nghĩ, ngày mai đợi luật sư của chúng ta đến, chúng ta sẽ tiến hành giao dịch.

- đương nhiên có thể, hiện tại tôi dẫn ngài đi.

Mục đích Eze Kenner mở tiệc chiêu đãi Trang Duệ, còn không phải là vì tác phẩm phác họa của Picasso trong tay hắn sao, hiện tại hắn đang sợ Trang Duệ không nhìn trúng thứ gì trong số tinh phẩm của mình, thì lần giao dịch này không thể tiến hành được.

Trước mắt Trang Duệ nói ra, Eze Kenner lập tức bảo quản gia đi lấy một chuỗi chìa khóa, dẫn theo Trang Duệ vào tòa thành cổ.

Dọc theo bậc thang bằng gỗ, Trang Duệ đi theo sau lưng của Eze Kenner, đi lên lầu hai.

Trên vách tường của lầu hai, thiết bị lắp đặt cũng không lộng lẫy như phòng yến hội, nhưng cũng hoa lệ mỹ miều, không có chút tục tằn, hơn nữa còn có rất nhiều bức họa khảm nam thủy tinh, tuy Trang Duệ không hiểu các bức tranh, nhưng dùng linh khí để nhìn, thì trong những bức bích họa này ẩn chứa linh khí rất dày đặc, hiển nhiên đều là bút tích thật và giá trị xa xỉ.

Sau khi lên tới tầng hai của tòa thành, đập vào mắt là một cái phòng khách, hơn nữa còn có một lò sưởi ẩn trong tường, ánh sáng chiếu vào từ các khung cửa, dù không có bật đèn, cả phòng khách cũng rất sáng rõ.

Eze Kenner không dừng bước, trực tiếp mang theo Trang Duệ đi xuyên qua một hành lang không dài lắm, đi tới trước một cánh cửa cao ba mét, hắn liền cảm giác được lực áp bách, cho nên dừng bước lại.

Sau khi lấy chìa khóa mở cửa căn phòng, Eze Kenner đẩy nó ra, Trang Duệ đứng ở ngoài cửa, lập tức cảm thấy độ ẩm tăng lên vài phần, hơn nữa còn có cảm giác khô ráo, giống như đang ở trong rừng rậm và bước vào trong sa mạc.

- Trang thân ái, từ tổ tiên của tôi, đã bắt đầu thu thập các tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc và Châu Âu, hiện tại, toàn bộ những thứ sưu tập được đều nằm ở đây.

- Chờ một chút, tôi phải đi đóng hệ thống bảo vệ lại.

Vào lúc Trang Duệ chuẩn bị đi vào gian phòng, Eze Kenner ngăn cản Trang Duệ, hắn đi tới một màn hình ở trước cửa căn phòng thao tác khoảng một phút đồng hồ, mới gạt đầu bảo Trang Duệ có thể đi vào.

Đối với gian phòng cất chứa cổ vật này, Eze Kenner đã phí rất nhiều tâm tư, nếu như vừa rồi Trang Duệ mang theo mắt kính hồng ngoại, có thể nhìn thấy, trong mỗi góc của gian phòng, đều được phủ kín bởi các tia hồng ngoại, cho dù một con muỗi bay vào, đều có thể làm còi báo động kêu lên.

Sau khi được Eze Kenner cho phép, Trang Duệ đi vào căn phòng, nói:

- A! Đây đều là những món mà ngài sưu tập được?

Trong gian phòng này, Trang Duệ nhìn ra, cả lầu hai của tòa thành, trừ căn phòng khách lúc nãy ra, thì còn lại chính là gian phòng này, tối thiểu nhất là khi đứng ở cửa vào, không nhìn thấy điểm cuối của gian phòng này.

689. Chương 689 : Phòng Bảo Tàng. (2)

Chương 689: Phòng bảo tàng. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: xem tại

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Một gian phòng lớn như vậy, đập vào mắt, toàn bộ nơi này đều bày cổ vật, Trang Duệ không biết, đừng nói là đồ do Trang Duệ sưu tập được, chỉ sợ là nhà bảo tàng, cũng không có của cải đầy nhà như Eze Kenner a?

Đi vào trong đại sảnh nhà bảo tàng, Trang Duệ phát hiện, ở bên trong đều có máy móc âm thanh rất nhỏ, chính những thứ này làm cho không khí khô ráo, hơn nữa không chỉ có một cái, trên cơ bản là cách hai ba mươi mét, ở mỗi góc tường đều có một cái, làm cho không khí chung quanh rất khô ráo.

Ở đại sảnh trên mặt đất, đều được phủ thảm đỏ, cũng đúng là như thế, mới khiến cho âm thanh hạ thấp xuống mức thấp nhất, cũng không ẩm ỹ, chắc hẳn là thời điểm lắp đặt, Eze Kenner đã cân nhắc những yếu tố này.

Trang Duệ biết rõ, ẩm ướt chính là nhân tố tạo ra tổn thương lớn nhất cho đồ cổ, ở trong tầng hầm ở Bắc Kinh của hắn, cũng có một máy hút hơi ẩm, nhưng là so sánh gian phòng này của Eze Kenner, Trang Duệ có cảm giác mình có chút không chuyên nghiệp.

- Eze Kenner tiên sinh, ngài là một nhà sưu tập chân chính a!

Mặc kệ Eze Kenner làm cách nào mà thu thập được những món tác phẩm nghệ thuật quý giá này, trong lòng của Trang Duệ đã xuất hiện một tia kính trọng, cho dù tổ tiên của hắn đã từng đi qua Trung Quốc cướp đoạt bảo vật, nhưng có thể bảo tồn tốt như vậy, thì rất đáng tôn trọng.

- Ngài cứ tìm những vật ưa thích!

Eze Kenner cười, trong gian phòng này, cực ít người có thể đi vào, những người này không ai không bị cổ vật phong phú ở đây làm chấn kinh, hiện tại xem ra, hi vọng đạt thành giao dịch giữa mình và Trang Duệ là rất lớn.

Trang Duệ gật gật đầu, không nói gì thêm, thời gian qua tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc được lăng

Sau khi nói lời cảm tạ với Eze Kenner, Trang Duệ đem lực chú ý tập trung lên những món đồ sứ ở trên kệ. Dù đại bộ phận đồ sứ không được mang ra trưng bày, nhưng chỉ từ những thứ được trưng bày, cũng không ít hơn mấy ngàn món.

Đi tới bên cái kệ trưng bày những món đồ sứ tinh mỹ, Trang Duệ có cảm giác như đang đi vào trong cung đình cổ đại, thời gian giao thoa đến từ mấy trăm năm trước, vô số người ăn mặc quần áo cổ đại bận rộn đi lại xuyên qua.

Chế tác đồ sứ của Trung Quốc rất rườm rà, một kiện đồ sứ tinh mỹ xuất ra, phải trải qua vô số trình tự, cộng thêm việc thay triều đổi đại, có thể nói, trên người mỗi một kiện đồ sứ, đều cất dấu một câu chuyện, nhiều đồ sứ như vậy, tất cả đều mang trên người dấu tích lịch sử.

Trang Duệ đem linh khí trong mắt phóng ra, tập trung vào một chỗ, khắp nơi đều có màu trắng vàng đỏ, cho dù không tận lực quan sát, cũng có thể từ màu sắc của linh khí hội tụ trong ánh mắt của Trang Duệ, Trang Duệ cũng cảm giác được, linh khí trong ánh mắt trở nên sinh động hơn trước kia.

Không biết có phải vì có quá nhiều đồ cổ hay không, hay là nguyên nhân gì khác, trong một không gian đặt nhiều đồ sứ như thế này, giống như khắp nơi đều tràn ngập linh khí, linh khí trong mắt Trang Duệ thoát ra ngoài, giống như muốn dung hợp vào.

- Chẳng lẽ muốn tiến hóa?

Cảm nhận được linh khí bạo động, trong lòng Trang Duệ vừa mừng vừa sợ, mỗi lần linh khí trong mắt Trang Duệ cải biến, đều gọi là tiến hóa, bởi vì phẩm chất linh khí trong mắt càng tốt và ngày càng cao, thì khó tiến hóa hơn trước, cho nên từ khi từ Myanmar trở về, vẫn trì trệ không tiến.

Tuy con mắt của hắn trải qua mấy lần biến dị, nhưng Trang Duệ cũng không nhìn ra quy luật của nó, mỗi lần xảy ra đều rất đột ngột, hiện tại Trang Duệ cũng không thể làm gì, chỉ có thể đợi linh khí trong tròng mắt hội tụ lại, sau đó cùng với linh khí ở chung quanh dung hợp với nhau, sau đó thu hồi về mắt của mình.

Lần đầu tiên hắn tới Tháp Lâm ở Myanmar, hắn ngồi xuống một cái là giữa trưa, Trang Duệ sợ hãi ngây ngốc đến giữa trưa, chuyện đó có chút phiền toái, vì vậy nếm thử một chút, hắn muốn thử triệu hồi linh khí của mình trở về.

Nhưng cảm làm cho Trang Duệ vui mừng là, linh khí đã làm theo ý niệm của hắn, lập tức thoát ly khỏi linh khí ở chung quanh, quay trở lại mắt của hắn.

Mà khi linh khí tiến vào trong mắt của hắn, Trang Duệ cảm giác con mắt của mình, giống như được nước ấm tẩy rửa, phi thường thoải mái, làm cho trong lòng Trang Duệ thấp giọng rên rỉ một tiếng.

Qua hai ba phút sau, Trang Duệ mới mở mắt, sau khi phóng thích linh khí ra ngoài, lại phát hiện, linh khí đã không còn cách nào dung hợp với linh khí nồng đậm ở chung quanh nữa, hơn nữa còn không có cải biến gì.

- Tại sao lại như thế?

Trang Duệ sưng sờ một chút, tiếp theo hắn đem ánh mắt nhìn ra xa xa, linh khí dày đặc trong mắt lập tức xuyên qua vách tường cực dày kia, nhìn ra bên ngoài, Trang Duệ trông thấy người quản gia đang đi lại, lại nhìn thấy Tần Huyền Băng đang vuốt ve Bạch sư.

Bạch sư đối với linh khí trong mắt của Trang Duệ, đặc biệt mẫn cảm, thời điểm linh khí tiến đến gần, nhện không được hắt xì, sau đó giãy giụa ra khỏi tay của Tần Huyền Băng, hồ nghi nhìn không khí phía trước, nó cảm giác được sự tồn tại của Trang Duệ, nhưng lại không nhìn thấy Trang Duệ, không khỏi có chút vội vàng xao động.

Trang Duệ nhìn thấy cử động của Bạch sư, vội vàng dùng linh khí chạy qua người Bạch sư một vòng, thời điểm Bạch sư thoải mái rung đùi đắc ý, liền thu linh khí trở về.

- Cái này... Khoảng cách ở đây cũng chừng trăm mét a?

Sau khi Trang Duệ thu hồi ánh mắt, trên mặt tràn đầy kinh hãi, tuy linh khí không có tấn cấp, nhưng đã phóng thích ra xa hơn, từ khoảng cách ba mươi mét, tăng lên một trăm mét, đã đề cao gấp ba lần.

Nhưng hiện tại không phải là lúc quan sát linh khí tốt nhất, Trang Duệ còn phải đợi ngày mai Bành Phi tới, sẽ cùng Eze Kenner ký kết hiệp nghị trao đổi cổ vật, hẳn đang ngây ngốc ở nước ngoài một thời gian, hiện giờ Trang Duệ có chút nhớ nhà.

Thời gian Trang Duệ ngây người không dài, mà Eze Kenner ở bên cạnh nhìn thấy lại tưởng Trang Duệ đang say mê trong biển đồ sứ, gặp được thứ mà mình yêu thích, có biểu hiện này cũng không đáng trách.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Trang Duệ bắt đầu đi đến bên cạnh từng món đồ sứ, bởi vì số lượng quá nhiều, hẳn cũng không có biện pháp, cũng không có nhiều thời gian để xem xét hết như thế, dứt khoát dùng màu sắc linh khí và trạng thái của từng món đồ sứ, hẳn chỉ nhìn những món đồ sứ có linh khí màu tím.

- Bắc Tống Định Diêu Khắc Hoa Mai Bình!

Đột nhiên, con mắt Trang Duệ sáng bừng, một cái mai bình bụng lớn miệng nhỏ xuất hiện trong mắt của hắn.

- Ngũ đại danh diêu a!

Trong lòng Trang Duệ cảm thán, hẳn cẩn thận đem cái bình cao chừng bốn mươi cm ở trên kệ xuống.

Đồ sứ Định Diêu, thường có màu trắng, mà màu sắc của mai bình này có màu ngà sữa, màu sắc cực kỳ thuần khiết, không có vì thời gian trôi qua mà ố vàng.

Sờ lên mai bình như có cảm giác đang sờ vào thủy tinh, hoa văn trên bình đan xen vào nhau, nét vẽ rất có lực, hoàn toàn trôi chảy không bị cản trở, bố cục hài hòa, đa số đường cong làm một rộng một hẹp, đây chính là phong cách đặc biệt của đồ sứ thời kỳ Bắc Tống.

Đây cũng là lần đầu tiên Trang Duệ nhìn thấy một kiện đồ sứ trong danh diêu, nếu đặt ở trong nước, thì cái mai bình này tuyệt đối được xem là cổ vật bảo hộ cấp một, mà phần đông những cổ vật trong nước, cũng cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi Trang Duệ đem cái mai bình này trở về, liền nói với Eze Kenner ở sau lưng:

- Eze Kenner tiên sinh, cái mai bình này, có thể dùng làm vật phẩm giao dịch của chúng ta!

- Không thành vấn đề!

Eze Kenner rất dứt khoát, tuy trong số đồ sứ mà hắn sưu tầm, thì đồ sứ này cũng là tinh phẩm, nhưng so với tác phẩm của Picasso, hoàn toàn không so được.

Đi dọc theo năm sáu cái giá gỗ, Trang Duệ đi về phía trước, con mắt giống như ra đa, bắn phá từng món đồ sứ, chỉ cần đi năm sáu mét, Trang Duệ đã chọn được bảy tám món đồ sứ.

692. Chương 692 : Phòng Bảo Tàng (4)

Chương 692: Phòng bảo tàng (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Mà những món được Trang Duệ nhìn trúng, cũng không dưới mười bảy mươi tám món, nhưng trong lòng của hắn cũng hiểu, tuy Eze Kenner muốn tác phẩm Picasso của hắn, nhưng từ giá cả của những món đồ sứ này, hẳn không thể có lòng tham vô đáy, cho nên đành phải đau lòng mà buông vài món đồ sứ mà hắn nhìn trúng.

Trang Duệ chọn lựa những món đồ sứ mang ra, trừ cái mai bình trắng sữa ra, còn có một món Nhập Diêu Nhất Sắc Xuất Diêu Vạn Thái, đó là một cái chén sứ, màu sắc của nó khi hồng khi lam, hai màu giao nhau, ý vị phi phạm.

Còn có một số đồ sứ đời Tống, còn có Nam Tống Quan Diệu Tẩy, Nam Tống Long Tuyền Diêu Thanh Dữu Cức Biện Trà Trản, cùng với vài món khác, còn đồ sứ đời nhà Minh, có Thành Hóa Đầu Thải Thiên Tự Quán, còn có một cái Ngũ Thải Long Vân Đại Bình...

Chỉ có vài món đồ sứ, trong lòng Trang Duệ định giá, giá trị của chúng đã ngoài hai ức nhân dân tệ, hơn nữa còn thuộc về những thứ có tiền cũng không mua được, nếu đặt trong phòng đấu giá ở trong nước, những vật này, năm ba năm cũng không nhìn thấy một món.

Nhất là cái Ngũ Thải Long Vân Đại Bình, tuy sau này có vài món đồ sứ ăn theo, nhưng công nghệ chế tác cực kỳ tinh xảo, bởi vì bốn phía của nó có vẽ một con rồng năm màu, hình dáng trang nhã cát tường, kiểu chữ tinh tế, vô cùng sinh động.

Mà vài món đồ sứ này, đều có thể coi là bảo vật quốc gia bảo hộ cấp một, phải biết rằng, cho dù bảo tàng trong cổ cung cất giữ trăm vạn món đồ, nhưng những món được đánh giá là bảo vật bảo hộ cấp một, cũng chỉ hơn một ngàn món mà thôi.

Nhìn thấy sắc mặt Eze Kenner như thường, cũng không bởi vì những vật mà Trang Duệ chọn mà biến sắc, trong lòng Trang Duệ bình tĩnh một chút, hắn chỉ lựa chọn ở chỗ này vài món, khi buông tha một món gì đó, hắn đều không nỡ.

- Eze Kenner tiên sinh, không phải trong danh sách của ngài có liệt kê đồ sứ Thanh Hoa, tại sao lại không thấy?

Trang Duệ đi đến một kệ gỗ cuối cùng, nhưng hắn không có nhìn thấy món đồ sứ Thanh Hoa mà mình mong chờ, không khỏi mở miệng hỏi.

Tuy thời nhà Nguyên chỉ trải qua hơn trăm năm lịch sử, nhưng mấy món đồ sứ Thanh Hoa, trong lịch sử cổ vật của Trung Quốc, nó có địa vị không thể thay thế được.

Bởi vì người sáng tạo ra sứ Thanh Hoa sống trong thời đại quá độ của triều Nguyên, hắn lộng lẫy hùng hồn, họa phong hào phóng, hội họa cực kỳ phong phú, chế tác tinh mỹ, còn tồn tại đến hiện giờ cực nhỏ, cho nên cực kỳ trân quý.

Trang Duệ đã đi qua rất nhiều nhà bảo tàng trong nước, nhưng chưa lần nào nhìn thấy bút tích thật sự của đồ sứ Thanh Hoa, cho nên trước kia nhìn thấy trên danh sách của Eze Kenner có đồ sứ Thanh Hoa, đã làm cho Trang Duệ kích động rất lâu.

- Ha ha, Trang thân ái, ngài đúng là người trong nghề, giá trị của đồ sứ Thanh Hoa, đã vượt xa những món đồ sứ mà ngài đã lựa chọn...

Eze Kenner cười cười, hắn đi lên vài bước, đi đến phía trước của Trang Duệ, dẫn hắn đi vào giá gỗ cuối cùng, Trang Duệ phát hiện, ở chỗ này, chỉ còn lại một cái tủ cao, từ trên xuống, có tổng cộng sáu món đồ sứ, toàn bộ đều là sứ Thanh Hoa.

Trang Duệ lần đầu tiên nhìn thấy, đã bị những món đồ sứ này hấp dẫn, mỗi món đồ sứ cao chừng hai mươi bảy hai mươi tám cm, hình dáng no đủ, cái cổ ngắn, môi mở rộng, cái bụng tròn, phần bụng phình ra, phần đuôi hẹp lại.

Cái bình sứ có tranh trí “Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn”, miêu tả sự phụ của Quỷ Cốc Tử dẫn theo con cháu của mình, đi theo sự thỉnh cầu của đặc sứ Tề quốc, đáp ứng xuống núi cứu trợ cho danh tướng của Tề quốc bị Yên quốc làm bị thương, mà câu truyện này được Độc Cô Trần miêu tả lên bình sứ, hình ảnh đầy đủ, sơ mật hấp dẫn, chủ yếu và thứ yếu rất rõ ràng, khắc họa nhân vật tự nhiên trôi chảy, say mê hấp dẫn mười phần, tả núi đá nhẹ nhàng tươi vui, bút bút cận kề, thập phần hoàn mỹ.

- Eze Kenner tiên sinh, bình sứ này tôi muốn!

Lời nói của Trang Duệ rất chắc chắn, cho dù có đưa thêm mấy tấm phác họa của Picasso, hắn cũng phải đem cái bình sứ Thanh Hoa này trở về nước.

Phải biết rằng, đồ sứ Thanh Hoa còn tồn tại đến bây giờ rất ít, mà vẽ nhân vật trong điển tích lại giống như phượng mao lân giác, mà cái có vẽ “Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn” lên bình sứ Thanh Hoa, thì trên thế giới chỉ còn tám món, hơn nữa không có kiện nào ở trong nước.

Nếu như Trang Duệ có thể mang một món đồ sứ này trở về nước, tuyệt đối sẽ làm oanh động giới sưu tập trong nước, mà đối với việc khai trương bảo tàng của hắn, càng có lợi.

- Trang thân ái, ngài cũng biết, món đồ sứ Thanh Hoa này, số lượng còn lại cực nhỏ, tôi cũng chỉ có một món này...

Trên mặt Eze Kenner, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt khó xử.

Mà những món đồ sứ giao dịch trước đó không thành vấn đề, nhưng Eze Kenner đã biểu đạt ý định của mình, chỉ dựa vào sáu tấm phác họa của Picasso trong tay Trang Duệ, hoàn toàn không đủ để đổi nhiều đồ sứ như vậy.

- Eze Kenner tiên sinh, chúng ta là bạn bè, tôi sẽ không để cho ngài chịu thiệt, như vậy đi, một món Thanh Hoa này, cộng thêm món Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán, tôi sẽ lấy ra thêm sáu tấm phác họa của Picasso đối với ngài, thế nào?

Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán trong lời của Trang Duệ, chính là món đồ sứ nằm bên cạnh cái bình Quỹ Cốc Tử Hạ Sơn, phía trên nó có vẽ đề án Tinh, Bạch, Diên, Tiên.

Trang Duệ biết rõ, trong văn hóa của Trung Quốc, Tinh, Bạch, Diên, Tiên hài âm với bốn chữ Thanh, Bạch, Liêm, Khiết.

Ngoài ra, ở trên vai bình, còn có một cảnh hoa Mẫu Đơn và một cánh hoa Cát Tường, từ đó có thể nhìn ra ý nói tình bạn cố tri, trên vai bình có hoa Mẫu Đơn, trên đỉnh bình có vẽ linh chi, ốc biển, tiền tài, tiêm điểm...

Tuy giá trị của nó không bằng bình Thanh Hoa Quỹ Cốc Tử Hạ Sơn, nhưng Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán này, cũng là tinh phẩm trong đồ sứ Thanh Hoa, tử khí của nó rất nồng đậm, ở trong đồng đồ sứ sưu tập được, ít có món nào có thể so sánh được.

- Lấy ra thêm sáu tấm phác họa của Picasso?

Con mắt của Eze Kenner lóe sáng lên một cái, nhưng lại nói ra:

- Trang thân ái, giá trị của món Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán này, không thể so sánh như lẽ thường à, ngài xem có nên...

Trang Duệ nghe vậy khổ cười, nói: (.

- Thân ái Eze Kenner tiên sinh, tuy đồ sứ Thanh Hoa tồn thế không nhiều, nhưng so với kiện đồ sứ Thanh Hoa vẽ nhân vật, thì số lượng Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán này, số lượng cũng còn nhiều, tôi biết rõ, tuy không đến hai mươi kiện, nhưng giá trị của chúng, hoàn toàn không giống nhau.

693. Chương 693 : Phòng Bảo Tàng (5)

Chương 693: Phòng bảo tàng (5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Có một ít nhà bảo tàng trong nước, vẫn còn vài món Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán tồn tại, tuy Trang Duệ chưa từng thấy qua, nhưng cũng biết nơi chúng được cất giữ.

Dừng lại một chút, Trang Duệ lại nói tiếp:

- Eze Kenner tiên sinh, trong đấu giá hội ba năm trước tại Paris, giá một tập tranh của Picasso, đã vượt qua một ngàn hai trăm vạn đô la rồi, hiện tại đã qua ba năm, ngài nên biết, tôi có thể xuất ra mười hai tấm, giá trị là bao nhiêu?

Dựa theo lời của Trang Duệ, hẳn có thể xuất ra mười hai tấm phác họa của Picasso, ít nhất có thể sánh bằng hai tập tranh, mà dựa theo tính hy hữu của nó thì có tiền cũng không thể mua được, mà hai tập tranh phác họa này, giá trị ít nhất cũng vượt qua bốn ngàn vạn đô la, nếu quy đổi thành nhân dân tệ, cũng vượt qua ba trăm triệu.

Mà bình sứ Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán, Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn, giá trị chỉ khoảng một trăm triệu nhân dân tệ, mà bình sứ Ngư Văn Thanh Hoa Từ Quán, có giá thấp hơn nhiều, tối đa cũng chỉ hai mươi triệu nhân dân tệ, so sánh như thế nào, dù có cộng thêm bảy tám món đồ sứ kia, Eze Kenner nhìn thế nào cũng chiếm tiện nghi.

Hơi trọng yếu hơn là, Trang Duệ có tác phẩm của Picasso trong tay, nhưng đồ sứ của Trung Quốc lại khác, tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc có nhiều trong các buổi đấu giá, thường xuyên xuất hiện tình huống lưu phách.

Nhưng Eze Kenner biết rõ, nếu Trang Duệ đưa tác phẩm của Picasso lên đấu giá, chỉ sợ hẳn có xuất ra bốn ngàn vạn đô la, cũng chưa chắc có thể bỏ nó vào túi của mình.

- Trang thân ái, nếu dựa theo lời ngài, chúng ta là bạn bè, tôi nghĩ, cuộc giao dịch này, có thể đạt thành.

Eze Kenner đối với giá cả những món đồ cổ này, còn quen thuộc hơn so với Trang Duệ, dựa theo giá cả mà nói, nếu cộng thêm những món đồ sứ mình đáp ứng đưa tặng cho Trang Duệ, thì mình vẫn chiếm tiện nghi.

Tuy Eze Kenner nhận được tin tức, những năm sau sẽ có người lãng xê đồ cổ Trung Quốc, nhưng hiện giờ còn chưa bắt đầu lãng xê nha, tâm tư của Eze Kenner hiện tại, hoàn toàn muốn đổi lấy tác phẩm của Picasso trong tay Trang Duệ.

Vì tránh trường hợp Trang Duệ đổi ý, Eze Kenner nói tiếp:

- Với tư cách bạn bè, Trang thân ái, tôi quyết định tặng cho bạn bè hai trăm món đồ sứ Trung Quốc, dùng để làm phong phú bảo tàng sắp khai trương của ngài, hi vọng ngài tiếp nhận.

- Hai trăm món?

Trang Duệ nghe vậy liền cười, vươn tay với Eze Kenner, nói ra:

- Cảm ơn, tôi nhận, ngài nhất định là bạn bè tốt của tôi, thời điểm bảo tàng của tôi khai trương, hi vọng ngài có thể tới dự.

- Nhất định, tôi đã muốn tới Trung Quốc xinh đẹp mà thần bí lâu rồi.

Eze Kenner bắt tay của Trang Duệ, hai người nhìn nhau cười, về phần suy nghĩ trong lòng của mỗi người, chỉ có trời mới biết được.

Bình tĩnh mà xem xét, trong lần giao dịch này, có thể nói là không ai chiếm tiện nghi của ai cả, Trang Duệ chọn lựa những món đồ sứ kia, đều là tinh phẩm đồ sứ của Trung Quốc, ở trong và ngoài nước cũng hiếm thấy, hơn nữa trong những năm sau, giá cả của chúng sẽ tăng lên.

Nhưng Trang Duệ xuất tác phẩm của Picasso ra, cũng phi thường trân quý, rất nhiều nhà đại sư tập trên thế giới đều truy cầu nó, bởi vì giá trị nghệ thuật của nó, về phần sau này cái nào nặng cái nào nhẹ, hiện giờ không ai nói được rõ ràng.

Về phần Eze Kenner xuất ra hai trăm món đồ sứ Trung Quốc, không có nhìn giá trị thực tế, Trang Duệ cũng khó mà ước định giá trị, nhưng đối với những món mà Eze Kenner sưu tập tại đây mà nói, hoàn toàn không đáng gì.

—*—

- Lão bản, tôi đã bỏn ba qua lại, ngài phải thanh toán phí tổn của tôi!

Vào lúc Trang Duệ đi tới quán rượu, Hoàng Phủ Vân đang cầm quả táo mà gặm, hai ngày nay hẳn bận rộn chân không chạm đất, sau khi trở về New York, lập tức đóng gói tất cả đồ vật mà mình sưu tập được, gửi qua đường bưu điện về nước, sau đó đi từ chức luật sư, những chuyện này, chỉ hoàn thành trong một ngày mà thôi.

Vì lựa chọn của mình, Hoàng Phủ Vân cũng tổn thất khá nặng, hắn đem mấy tờ đơn trao cho người khác, hơn nữa còn đi tới văn phòng luật sư từ bỏ chức vụ cố vấn, có thể nói, làm rất sạch sẽ.

- Ha ha, Hoàng Phủ ca, trong thời gian ngắn, anh nhất định sẽ kiêu ngạo vì lựa chọn của mình.

Trang Duệ nghe vậy liền cười, hắn có thể tưởng tượng, sau khi những món mà hắn trao đổi được xuất hiện trong viện bảo tàng, thì sẽ tạo thành ảnh hưởng và lực trùng kích đối với giới sưu tập đồ cổ trong nước thế nào, đương nhiên, tất cả đều là chuyện sau khi khai trương viện bảo tàng.

- Anh làm sao biết được chú có xuất ngân phiếu khổng hay không.

Trong miệng Hoàng Phủ Vân lẩm bẩm một câu, từ trong cặp lấy ra một phần hiệp nghị, đưa cho Trang Duệ, nói ra:

- Đây là số lượng vật phẩm giao dịch, tất cả đều còn trống, lão đệ xem có cần điều chỉnh gì hay không? Nếu như không có, thì điền tên những vật phẩm mà lão đệ giao dịch với Eze Kenner, lúc đó có thể tiến hành giao dịch.

Phần hiệp nghị này là lúc Hoàng Phủ Vân ở trên máy bay định ra, Trang Duệ chỉ nhìn đại khái, gật đầu nói ra:

- Có thể, buổi chiều chúng ta sẽ đi tòa thành của Eze Kenner.

Hôm qua Trang Duệ cũng không nhận lời mời của Eze Kenner, ở lại trong lâu đài của hắn, chủ yếu là vì cảm giác quá vắng vẻ, nói không chừng buổi tối thật sự có ma cà rồng thì sao?

- Trang thân ái, nhìn thấy ngài thật là cao hứng, người Châu Á các vị đều nói cảm được soi dạ đàm, nếu ngày hôm qua ngài không quay về thì tốt rồi.

Khi chiếc Rolls-Royce đến khách sạn đón bọn người Trang Duệ, sau đó đi vào tòa thành của Eze Kenner, vị thân sĩ nước Anh này đã đứng ở cửa vào.

- Ha ha, sau này sẽ có cơ hội, nếu ngài đến Bắc Kinh, tôi nhất định sẽ tận tình địa chủ.

Trang Duệ cười pha trò, bạn thân thích buổi tối ôm vợ mình, còn muốn cảm được soi dạ đàm với một tên quỷ tây dương, có bệnh sao?

Sau khi tiến vào đại sảnh tòa thành, Trang Duệ phát hiện, hắn đã gặp lại vị Sterlinh tiên sinh có chút không thoải mái lúc ở khách sạn, mặt khác còn có một nam một nữ, nhìn quần áo của bọn họ, hẳn là nhân viên chính phủ.

- Trang thân ái, hai vị này chính là công chứng viên làm việc ở Luân Đôn, Alice và Gass, bọn hắn sẽ là người công chứng cho giao dịch của chúng ta. (

Quả nhiên, Eze Kenner giới thiệu, làm cho Trang Duệ khẳng định ý nghĩ của mình, hai người công chứng viên mang theo ánh mắt hiếu kỳ, bọn họ đang đánh giá và cúi chào Trang Duệ.

Tuy Alice và Gass không biết lai lịch của Trang Duệ, nhưng là người có thể tiến hành giao dịch với đại cự phú như Eze Kenner, chắc hẳn là không đơn giản.

694. Chương 694 : Làm Tốt! (1)

Chương 694: Làm tốt! (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Trang Duệ hoàn lễ với hai người này, nhìn về phía Eze Kenner, đưa lên bàn một tập bản vẽ, nói ra:

- Đây là mười hai bức phác họa của Picasso, Eze Kenner, ngài có thể đưa cho Sterling tiên sinh xem xét.

Eze Kenner tiếp nhận đồ vật, sau đó cười nói:

- Trang thân ái, những đồ sứ mà ngài muốn, suốt đêm hôm qua tôi đã cho người sửa sang, ngài có thể xem xét.

Eze Kenner dương dương tự đắc, có hơn mười người ôm theo rất nhiều thùng giấy lớn nhỏ, đặt ở trước mặt Trang Duệ.

- Trang thân ái, những đồ sứ mà tôi đáp ứng tặng cho ngài, đã đặt trên xe tải ngoài kia, tùy thời có thể sẽ mang tới sân bay cho ngài, nếu như ngài cần kiểm tra thực hư, cũng không có vấn đề.

Ngày hôm qua Trang Duệ bàn với Eze Kenner, ngày hôm nay mình sẽ rời khỏi Luân Đôn, mà những đồ sứ trên mặt đất, chính là những món mà Trang Duệ coi trọng nhất, cũng có giá trị cao nhất, cho nên Eze Kenner mới nói như vậy.

- Eze Kenner tiên sinh, đối với bạn bè, gần đây tôi rất tín nhiệm, không cần xem xét...

Trang Duệ cười khoát khoát tay, từ khi những món đồ sứ này chưa đặt xuống đất, Trang Duệ đã dùng linh khí nghiệm chứng qua, đúng là hai kiện Thanh Hoa và đồ sứ Tống Minh, Eze Kenner cũng không có làm bộ.

Về phần những món đồ sứ vận chuyển lên xe tải, từ khi ở cửa thành, nằm trong phạm vi cảm ứng linh khí của Trang Duệ, tuy Trang Duệ chưa từng xem xét qua, nhưng từ linh khí chúng biểu hiện, toàn bộ đều là đồ thật không cần nghi ngờ.

- Lão bản, đúng vậy, toàn bộ đều là bút tích thật của Picasso.

Giảm bớt quá trình Trang Duệ kiểm hàng, Sterling không mất bao lâu đã xem xét xong toàn bộ tác phẩm của Picasso, cũng đã phân biệt được thật giả.

Trang Duệ và Eze Kenner phân biệt ký tên lên phần hiệp nghị, do hai vị công chứng viên đứng ra xác nhận, còn về phần những vật phẩm có liên quan, giá trị cao đến mấy tỷ giao dịch tài chính, cứ như vậy, không một tiếng động mà hoàn thành.

- Eze Kenner tiên sinh, Bắc Kinh chào mừng ngài!

- Hoàng Phủ ca, chuyện bên Paris, xin nhờ anh thôi, đợi khi em xử lý chuyện ở Bắc Kinh xong, em sẽ ở Bắc Kinh mời anh là khách từ phương xa tới dùng cơm a.

Đứng ở trước cửa vào phi cơ riêng của mình, Trang Duệ vẫy tay chào tạm biệt Hoàng Phủ Vân.

Tuy Hoàng Phủ Vân cũng rất muốn hưởng thụ đãi ngộ phi cơ tư nhân một lần, nhưng bất đắc dĩ, bảo tàng mỹ thuật Murs đã liên hệ lại, mà Hoàng Phủ Vân chính là người lựa chọn thích hợp nhất.

- Ai, sau này theo lão đệ lẫn lộn, anh nói Trang lão đệ, sau này lão đệ cần phải xin lỗi anh a.

Lúc Trang Duệ quay người đi vào trong phi cơ, nghe được Hoàng Phủ Vân nói lời này, hắn lão đảo, thiếu chút nữa té xuống, làm sao mà tốt như vậy? Nếu lời này Tần Huyền Băng nghe được, chắc chắn sẽ hoài nghi tình bạn của bọn họ a.

Quay đầu lại dựng ngón giữa lên với Hoàng Phủ Vân, Trang Duệ cũng không quay đầu lại mà chui vào trong phi cơ.

Sau đó là tiếng máy bay cất cánh vang lên, máy bay chạy từ từ và bắt đầu tăng tốc trên đường băng, phóng lên trời, chui vào trong đám mây.

Nhưng trên đường đi trở về Bắc Kinh, chỉ có Trang Duệ và Bạch sư đứng trong buồng phi cơ, mà Bành Phi thì đang nằm mơ, kể cả Tần Huyền Băng cũng vậy, mấy người bọn họ đáp máy bay bay từ Luân Đôn trở về Bắc Kinh từ trước.

Nguyên nhân trong đó, cũng là vì máy bay tư nhân của Trang Duệ, hiện tại đã biến thành máy bay vận tải.

Hơn hai trăm món đồ cổ gốm sứ đựng trong các thùng giấy, nhồi vào tất cả vào trong khoang chứa hành lý trong máy bay, cho dù là trong toilet, cũng được nhồi nhét, kể cả trong khoang điều khiển, cũng đặt nhiều thùng giấy nhỏ.

- Khao, sớm biết như vậy ta đã ngồi chuyến bay quốc tế trở về rồi a.

Trang Duệ nhìn đồng thúng giấy này và nhìn Bạch sư, nói:

- Ta biết người không thích chật chội, Bạch sư, người không thể lộn xộn, những món đồ chơi này mà vỡ cái nào, thì tổn thất hơn mười vạn đó.

Bởi vì khung máy bay tư nhân của Trang Duệ quá nhỏ, hơn nữa trong những thùng giấy là đồ gốm sứ dễ vỡ, hơi không cẩn thận, chúng sẽ biến thành đồng rác a.

Cho nên thời điểm chuyển những đồ sứ này lên máy bay, Eze Kenner đã xuất động toàn bộ người trong tòa thành, chỉ riêng việc đem những món đồ này lên máy bay, hắn đã cho Hoàng kim đồng hoạt động suốt ba bốn giờ a.

Chuyện này cũng nhờ tay nghề người làm của Eze Kenner làm rất tốt a, nếu đổi lại là công nhân bốc vát của sân bay, không biết đã đánh nát bao nhiêu món rồi a.

Trong lúc rảnh rỗi, Trang Duệ dứt khoát dùng linh khí xem xét từng món đồ sứ, thời điểm chuyển lên chuyên cơ hắn đã xem qua, Eze Kenner cũng có chủ ý, đưa tặng cho Trang Duệ những món gốm sứ này, đều là hoàn hảo không tổn hao gì, cho nên, hắn rất cảm kích.

Nhưng trừ mấy món đồ sứ Tống Nguyên Minh mà mình trao đổi được, thì những món đồ sứ này không cùng cấp bậc, Tống Nguyên không có một món, triều Minh thì có vài món, nhưng đa số là chén trà nhỏ, giá cả không cao lắm.

Đương nhiên, trong những món đồ sứ này, số lượng nhiều nhất chính là triều Thanh, tuy đều là đồ do các lò gốm của hoàng cung làm ra, nhưng những món thời Khang Hi Ung Chính Càn Long thì rải rác không có mấy, phần lớn đều là năm Gia Khánh Hàm Phong.

Đúng là đồ gốm được chế tác trong các hầm của hoàng cung, nhưng giá cả của chúng lại không giống nhau, không thể so sánh nổi, giống như rượu Mao Đài và loại rượu khác, nếu dùng Hoàng Kim Đồng nhìn qua, thì giá cả khác nhau như trời và đất.

Nhưng dù là vậy, Trang Duệ cũng rất thỏa mãn, tối thiểu nhất trong những món đồ sứ này, hắn có thể đem ra để triển lãm đồ sứ, trừ đao kiếm của Hoàng Phủ Vân ra, thì viện bảo tàng của Trang Duệ đã có thứ khác để tham quan rồi.

Chắc chắn hai món đồ sứ Thanh Hoa kia, so với những món đồ sứ bị vỡ nát ở trong nước kia, Trang Duệ đem đồ sứ về triển lãm, sẽ không kém hơn bất cứ bảo tàng nào ở trong nước, thậm chí còn hơn.

Nghĩ tới đây, Trang Duệ đặt chân mình lên ghế sa ***, cảm giác lần này lữ trình này thật tốt a.

Hơn mười tiếng sau, máy bay đã đáp xuống sân bay thủ đô.

Tuy không ngừng dùng linh khí giảm bớt đau nhức của hai chân, nhưng khi đứng dậy, thiếu chút nữa Trang Duệ đã ngã xuống đất, cũng không phải có Bạch sư, thì hắn đã lộn nhào trong cabin rồi.

Trang Duệ nghe được tiếng gầm nhẹ của Bạch sư, không khéo ông bạn già này, tuyệt đối không chịu ngồi phi cơ cùng với hắn lần nữa a.

- Tứ ca, chuyện này lại phiền toái anh rồi.

Sau khi Trang Duệ đi xuống phi cơ, còn chưa kịp hoạt động thân thể một cái, đã nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Âu Dương Quân, ở bên cạnh hắn, có hai chiếc xe ngừng lại, trong đó có một chiếc là xe tải, đây là thời điểm Trang Duệ còn ở trên máy bay đã liên hệ với Âu Dương Quân, đặc biệt yêu cầu.

695. Chương 695 : Làm Tốt! (2)

Chương 695: Làm tốt! (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(⁻“••(⁻“••_† Nhóm dịch Dungnhi _†••’⁻)_••’⁻)

Âu Dương Quân khoát khoát tay, nói ra:

- Ít nói nhảm, chuyện tiểu tử ngươi làm phiền ta còn ít sao? Anh nói cho chú biết, trong khoảng thời gian này tâm tình của chị dâu chú không tốt, anh đang phiền muốn chết đây, chú đi giúp anh đi.

- Tứ ca, tâm tình của chị dâu không tốt thì anh tự đi mà an ủi, liên quan gì tới em chứ?

Âu Dương Quân nghe Trang Duệ lắc đầu từ chối, Tứ ca cũng là người trưởng thành, nói chuyện lại không đáng tin cậy chút nào, tâm tình chị dâu không tốt, tại sao lại bảo giúp? Chuyện này chính là sai lầm nha. truyện copy từ

- Phi... Không liên quan tới chú sao, ách, thời điểm anh gọi điện cho gái điếm bị phát hiện, chú đứng ra hòa giải là được, bằng không thì cho vợ chú cùng đi, giúp anh một chút là được.

Âu Dương Quân cũng biết trong lời nói của mình có sơ hở, vội vàng uốn nắn lại một chút, lần này Trang Duệ nghe rõ ràng, chắc chắn là vị Tứ ca này ghen lâu quá, muốn đi ra ngoài ăn vụng, tìm gái để giải sầu đầu mà.

Trang Duệ nghĩ đến thủ tục thành lập nhà bảo tàng mấy ngày sau phải phê duyệt, không thể không nhờ Âu Dương Quân, nói:

- Không có vấn đề, Tứ ca, đệ sẽ bảo Huyền Băng ở cạnh chị dâu hai ngày a.

Âu Dương Quân nghe lời này của Trang Duệ, thỏa mãn gật gật đầu, nói:

- Ân, như vậy cũng tốt, đi khuôn đồ thôi, anh mang bảy tám người tới, làm nhanh để còn về nhà, mấy ngày nay dì nhỏ nhắc tới chú nhiều lắm.

- Được rồi, buổi tối anh em chúng ta cùng uống một chút.

Trang Duệ đáp ứng một tiếng, sau đó tiến vào cabin.

- Lão bản, ngài cứ nghỉ ngơi đi, tôi dẫn người tới chuyển là được.

Tiếng của Hách Long ở sau lưng Trang Duệ như tiếng sấm nổ, Trang Duệ quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói ra:

- Hách ca, những thứ này quý lắm, một món có giá hơn mười vạn Euro đấy, cầm phải cẩn thận nha.

Sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, không chỉ Hách Long bị dọa sợ, ngay cả những người trong công ty bất động sản mà Âu Dương Quân mang tới cũng sửng sốt, tay chân lập tức nhẹ hơn vài phần.

Bảy tám người xếp thành một hàng, người này lần lượt truyền vật phẩm cho người kia, từ trong đi ra ngoài, sau đó đặt lên xe, lúc trước có Trang Duệ cảnh cáo, cho nên mọi người rất cẩn thận, ngược lại không có sơ suất gì.

Sau khi bận rộn suốt hai ba giờ, mới đem toàn bộ đồ sứ trong phi cơ chuyển ra, sau khi mang về nhà cấp bốn, Trang Duệ sẽ đặt chúng trong mấy gian phòng ở phía sau nhà.

Trang Duệ và Âu Dương Quân cũng không thể uống với nhau, bởi vì lúc chín giờ bận thân của mình đã bị đại minh tinh gọi hơn mười cú điện thoại gọi về nhà.

- Mẹ, mẹ còn chưa ngủ sao?

Sau khi đám nhân viên công ty bất động sản đi rồi, Trang Duệ đi vào trong nhà, phát hiện căn phòng vẫn còn sáng, sau khi đẩy cửa đi vào, Trang mẩu đang ngồi đọc sách trên sa ***.

- Mẹ đang đợi con, người đứa nhỏ này, đi ra ngoài lâu như vậy, cũng không gọi điện thoại về, hiện tại tốt rồi, ngay cả con dâu cũng dẫn đi.

Âu Dương Uyển nhìn sắc mặt con của mình tiêu tụy, quyết tâm trách cứ vài câu.

- Mẹ, lần này con đi ra ngoài có thu hoạch rất lớn, mẹ chờ con xây dựng nhà bảo tàng xong, sẽ dẫn mẹ đi thăm nó đầu tiên.

Trang Duệ cười nói và ngồi cạnh Trang mẫu, nịnh nọt dùng tay đấm bóp vai cho Âu Dương Uyển, nghe mẹ khiển trách mấy câu, trong lòng Trang Duệ cảm thấy thân thiết.

- Nhà bảo tàng? Cái gì nhà bảo tàng?

Âu Dương Uyển nghi hoặc hỏi lại, dù nàng biết Trang Duệ có thu hoạch không ít đồ cổ, nhưng khoảng cách để mở nhà bảo tàng, còn chênh lệch rất xa a.

Nhìn thấy mẹ chuyển lực chú ý, Trang Duệ vội vàng nói khoác thêm mắm thêm muối, thiếu chút nữa hẳn đã nổ nhà bảo tàng của hẳn tuyệt đối có thể so sánh với nhà bảo tàng trong cố cung a.

- Làm cái gì không quan trọng, đi ra ngoài phải chú ý an toàn của mình, mau sớm đi nghỉ ngơi đi.

Tuy Âu Dương Uyển chưa bao giờ hỏi chuyện của Trang Duệ, nhưng lại thấy con mình đi ra nước ngoài lặn lội, trong nội tâm không lo lắng đó là giả, chờ tới bây giờ, mới hỏi Trang Duệ một câu.

Ngày hôm sau Trang Duệ điện thoại cho Tần Huyền Băng, trực tiếp lái xe đưa nàng tới căn nhà của Âu Dương Quân, bạn bè của Từ Tình không nhiều lắm, hiện tại đang mang thai, đúng là cần nữ nhân trò chuyện.

Cái gì? Trông cậy vào Âu Dương Quân? Còn không làm cho đứa trẻ trong bụng sớm treo, thì phải đốt nhan cầu nguyện đi.

- Cái gì? Làm tốt? Tứ ca, ngài không lừa gạt đệ chứ?

Trang Duệ bị lời nói của Âu Dương Quân làm giật mình, lúc này mới được vài ngày, thế mà việc phê duyệt

Trang Duệ nghe Âu Dương Chấn Vũ giải đáp, mới hiểu được là vì chuyện này, không nghĩ tới những câu nói vô tâm của mình, lại thành tiện nghi cho quốc gia, xem ra lần này đi ra ngoài không phí công, chiếm được không ít thứ lợi ĩnh.

Khi mấy người đang nói chuyện, phục vụ gõ cửa mang thức ăn lên, Âu Dương Chấn Vũ dừng nói, đợi đến khi những phục vụ này đi ra ngoài, Âu Dương Chấn Vũ nhìn Trang Duệ nói ra:

- Tiểu Duệ, với tư cách là bảo tàng tư nhân đầu tiên dùng chữ Trung Quốc, con đã trở thành danh nhân, ý của anh cả là, muốn đem chuyện người mang cổ vật trở về trong nước lần này, tuyên truyền một phen, đây cũng là một cách giáo dục chủ nghĩa yêu nước a.

697. Chương 697 : Nguyên Do. (2)

Chương 697: Nguyên do. (2)

Nguồn: Vipvanda

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’””)•••’””)

- Cái gì? Tuyên truyền?

Trang Duệ nghe vậy sững sờ thoáng một phát, ngay sau đó liên tục khoát tay nói:

- Cậu nhỏ, tuyên truyền nhà bảo tàng thì có thể, nhưng không thể tuyên truyền con a, hơn nữa con nói với người ta, con không có nói mang cổ vật bị ăn cướp trở về Trung Quốc a, mà là dùng một phương thức khác, mang cổ vật trở về.

Trang Duệ cho rằng Âu Dương Chấn Vũ khó hiểu về hành vi xào giá ở nước ngoài, chuyện này làm tăng khả năng lãng xê cổ vật của Trung Quốc, cho nên đem tiền căn hậu quả nói lại một lần.

- Chuyện con nói ta cũng biết, ở trong bộ cũng đã thành lập một văn phòng chuyên môn thu hồi cổ vật trở về, nhưng hiệu quả không lớn, con nói cũng có đạo lý, ta cần phải lo lắng một chút.

Với tư cách là trưởng phòng lãnh đạo văn hóa, Âu Dương Chấn Vũ rất hiểu chuyện của Trang Duệ. Tuy chuyện này có thể tuyên truyền lòng yêu nước một chút, nhưng là lợi và hại rất khó nói, không chỉ dẫn đến hội chứng lãng xê cổ vật của Trung Quốc, nhưng lại vô tình làm tăng khả năng buôn lậu và trộm cắp các lăng mộ trong nước.

- Ai, cậu nhỏ chuyện này có nói cũng không hết chuyện, nhưng con cần tuyên truyền về bảo tàng một phen, lần này con có thể mang mấy trăm món đồ sứ Tống Minh Thanh trở về, việc này phải tuyên truyền thật tốt.

Trang Duệ nghe Âu Dương Chấn Vũ phải lo lắng, lập tức nói ra, bảo tàng nổi danh, vậy thì người đến tham quan sẽ nhiều hơn, tuy mình không nghĩ tới lợi nhuận, nhưng cũng không thể làm ăn lỗ lả được chứ?

- Ân? Mấy trăm món? Là chuyện gì?

Âu Dương Chấn Vũ cũng không biết chuyện Trang Duệ và Eze Kenner trao đổi, lập tức hỏi.

Trang Duệ đem chuyện này cẩn thận kể lại từng chi tiết, sau đó còn nói, trong thời gian sắp tới mình sẽ trao đổi với bảo tàng mỹ thuật Murs, cho nên từ số lượng và chất lượng, bảo tàng tư nhân của hắn, tuyệt đối được mang hai chữ Trung Quốc trong tên.

- Tốt, chuyện này đáng để tuyên truyền! xem tại

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, Âu Dương Chấn Vũ lập tức vỗ bàn một cái, tuy đây là trao đổi, nhưng Trang Duệ trả giá là tác phẩm của Picasso, nhưng về mặt cảm tình của người trong nước, đương nhiên sẽ coi trọng bảo vật quốc gia bị cướp đi.

- Tiểu Duệ, việc này ta làm chủ, sau khi con khai trương bảo tàng, liền làm một album, đem những chuyện con mang những cổ vật này về nước thế nào, cẩn thận giới thiệu một chút, về phần con có lộ diện hay không, đến lúc đó tự con quyết định.

Âu Dương Chấn Vũ nói lời này là cho Trang Duệ một liều thuốc an thần, mục đích tuyên truyền nhà bảo tàng đã đạt được, còn đối với bản thân, nên xuất hiện ít một chút, việc này để cho Hoàng Phủ Vân ra mặt là được.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Trang Duệ liền trở về nhà, Âu Dương Quân không đi cùng hắn, khó khăn lắm mới được xin nghỉ phép với cô vợ, hắn đã sớm chạy đi đâu rồi.

Hiện tại là cuối tháng tư, cả vườn hoa tươi đã nở rộ, khắp nơi đều là hương hoa xông vào mũi, hoa sen trong hồ nước xinh đẹp lạ thường, Hách Long không biết từ nơi nào mà bắt được lũ nòng nọc, tin tưởng không qua bao lâu, trong sân sẽ có rất nhiều âm thanh.

Ổ vàng ổ bạc, cũng không bằng ổ chó của mình, sau khi về nhà, Trang Duệ mới cảm giác được, tuy căn nhà của mình không rộng rãi như tòa thành của Eze Kenner, nhưng ở đây lại nhiều nhân khí hơn một ít.

Âu Dương Uyển và Trương mụ Lý tẩu, đang ở trong sân tu kiến vườn hoa, mà Bạch sư đang đùa giỡn với những con bướm trong vườn, nhìn thấy Trang Duệ về, lập tức chạy tới, dùng cái đầu to cọ cọ thân mật vào người Trang Duệ.

- Cũng nên tìm vợ cho Bạch sư rồi.

Thời điểm chó ngao Tây Tạng tròn một tuổi, đã có thể tiến hành phối giống, mà hàng ngày Bạch sư được Trang Duệ dùng linh khí tẩy luyện, cốt cách phát dục phát triển hoàn toàn, đã vượt xa những con chó ngao Tây Tạng bình thường, mà mình sắp kết hôn, cũng không thể để Bạch sư cô độc a.

Nhưng lần trước mang Bạch sư đi ngao viên Bành Thành, nhiều chó ngao cái như vậy, nhưng Bạch sư không để ý, xem ra sau này phải chạy tới Tây Tạng một chuyến, nhìn xem có thể gặp được chó ngao cái có huyết thống thuần chủng hay không, đương nhiên, cũng phải vừa mắt Bạch sư mới được.

Sau khi rảnh rồi đứng trò chuyện với mẹ trong sân vài câu, Trang Duệ trở lại nhà sau.

Trên đường đi trở về hắn không có lấy văn kiện bên trong túi ra, hiện tại hắn đã trở về nhà, Trang Duệ liền mở ra túi văn kiện, rút chồng văn kiện tài liệu bên trong ra.

Đến loại cấp độ như Âu Dương Chấn Vũ, xử lý chuyện như vậy. Quả thực quá đơn giản, không chỉ phê duyệt xử lý thủ tục, ngay cả giấy phép khai trương của bộ thương nghiệp cũng đã làm tốt.

Tuy hiện giờ trong nước có hơn ba trăm nhà bảo tàng tư nhân lớn nhỏ, nhưng công tác phê duyệt nhà bảo tàng, vẫn tương đối nghiêm khắc, nếu như Trang Duệ tự mình đi lo liệu, chỉ sợ không có mất thời gian nửa năm, hắn đừng nghĩ đến việc lấy được những thứ này.

Tâm tình có chút kích động, Trang Duệ lấy điện thoại di động ra để hỏi thăm Hoàng Phủ Vân đang ở nước Pháp. đọc truyện mới nhất tại .

- Cái gì? Làm tốt?

Nghe thấy Trang Duệ nói thế, Hoàng Phủ Vân giật mình, thiếu chút nữa hắn cắn phải lưỡi, lần trước hắn về nước một thời gian ngắn, muốn mở một bảo tàng đào kiếm, nhưng lần đầu là tài chính không đủ, lần hai là kẹt ở khâu phê duyệt thủ tục, Hoàng Phủ Vân làm sao mà không biết khó khăn trong việc phê duyệt thủ tục mở bảo tàng chứ.

Đối với tác phong làm việc quan liêu trong nước, Hoàng Phủ Vân hiểu rất rõ, hắn không thể nào tin nổi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Trang Duệ lại đem thủ tục làm xong toàn bộ.

- Đúng, thủ tục và giấy phép buôn bán đã làm xong, Hoàng Phủ huynh, một hồi nữa em truyền fax qua cho anh, ngày mai anh có thể bàn chuyện trao đổi với nhà bảo tàng mỹ thuật Murs được rồi.

Không phải Trang Duệ gấp gáp, mà là vì nhà bảo tàng đã có sẵn, chỉ cần cải tạo một chút, an bài các phương tiện bảo vệ, là có thể khai trương, nói đúng ra, những cái tủ trưng bày và lồng kính vẫn chưa làm xong, mà thời gian làm chúng còn dài hơn thời gian cải tạo bảo tàng.

- Lão đệ, chú cũng đừng có làm anh vui vẻ nha, những chuyện này ở nước ngoài không đùa giỡn được đâu.

Vốn Hoàng Phủ Vân cũng không tin được tin tức Trang Duệ đã làm xong thủ tục phê duyệt bảo tàng, bây giờ nghe lại nghe nói giấy phép buôn bán cũng làm xong, thì hẳn càng khẳng định Trang Duệ đang đùa giỡn.

Tuy nhiên đã ngây ngốc ở nước ngoài bảy tám năm, nhưng Hoàng Phủ Vân cũng rất hiểu quá trình phê duyệt thủ tục ở trong nước, nhưng hẳn cũng hiểu, chỉ cần có tiền, thì ngài muốn Clinton ghi thư tình gửi ình, thì cũng có thể làm giả được.

698. Chương 698 : Công Việc.

Chương 698: Công việc.

Nguồn: Vipvanda

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Ai, ta nói Hoàng Phủ ca, đúng là đã làm xong mà, thời gian trước em có gửi video trong phòng đấu giá, được người có quan hệ nhìn thấy, cho nên bật đèn xanh, việc này em không có lừa dối đâu.

Trang Duệ nghe thấy Hoàng Phủ Vân không tin, không thể không giải thích thêm vài câu, nhưng những mối quan hệ kia cũng không có nói ra làm gì.

- Kháo, bản thân anh muốn mở bảo tàng đào kiếm, cầu gia gia báo nãi nãi đều làm không được, mà em thì...

Sau khi nghe lời này của Trang Duệ, Hoàng Phủ Vân cũng tin tưởng, may mắn Trang Duệ không có nói cậu nhỏ của mình làm lãnh đạo phương diện văn hóa, nếu không Hoàng Phủ Vân sẽ nói hẳn thiên vị.

- Sau này chờ anh mang đồ về, mở bảo tàng đào kiếm cũng không muộn, trước tiên phải làm xong chuyện trao đổi này đã.

Trang Duệ nghe vậy liền cười, thế đạo hiện giờ là thế, đó là có tiền không bằng có quyền, đương nhiên, nhưng muốn làm chuyện gì mà không có tiền không có quyền, thì đúng là khó như lên trời, Hoàng Phủ Vân dựa theo pháp luật của Mỹ, chỉ khâu báo cáo thẩm tra, cũng tốn ba năm năm, không phải là không được.

- Còn nữa, em báo cho anh vài món cổ vật, cũng không phải là bảo vật của gia tộc Freyr và đồ của cung Louvre quyền tặng, nhưng nhất định phải đối, mặt khác Hoàng Phủ Vân, anh không ngại tuyên truyền một chút, Eze Kenner tiên sinh của nước Anh, đã quyền tặng cổ vật cho bảo tàng tư nhân của em.

Trang Duệ đem chuyện này chuyển cáo cho bảo tàng Murs, tuy Anh Pháp từ trước đến nay đều có quan hệ mật thiết, nhưng có một chút chuyện, không có đồng quan điểm.

Trang Duệ muốn Hoàng Phủ Vân biểu đạt một ý tứ khác, đó là tư nhân của nước Anh còn có thể quyền tặng nhiều cổ vật như vậy, mà nhà bảo tàng của Pháp, nếu như ra tay không chịu hào phóng một chút, không khỏi quá mức keo kiệt a?

Hơn nữa Picasso sống hơn nửa đời người ở Paris, nước Pháp chẳng khác gì cổ hương thứ hai của hắn, người Pháp cũng tán thưởng tác phẩm của Picasso rất cao, bảo tàng Murs có khát vọng đối với tác phẩm của Picasso, có lẽ vượt xa Eze Kenner, cho nên phải lợi dụng điểm này để cò kè mặc cả.

- Hắc hắc, lão đệ, chú cứ yên tâm đi, bảo tàng Murs có nhiều cổ vật Trung Quốc như vậy, cũng phải hơn ba vạn món, bày ra ngoài chỉ hơn một vạn món mà thôi, anh sẽ từ từ bàn với họ.

Trong điện thoại Hoàng Phủ Vân cười lên, Trang Duệ có thể từ trong tay Eze Kenner gỡ nhiều đồ quyền tặng như vậy, nếu bản thân bảo tàng Murs không móc ra vài trăm món cổ vật Trung Quốc, vậy thì quá mất mặt.

- Hôm nay thật cao hứng, hôm nay thật cao hứng.

Sau khi cúp điện thoại với Hoàng Phủ Vân, trong lòng Trang Duệ như bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống, ca hát đi vào vườn.

- Trang Duệ, làm gì mà cao hứng như vậy? Có phải mấy ngày nay em ở cùng với chị dâu, thì anh ở một mình rất tự tại?

Vừa mới vào trong nhà, Trang Duệ đã nhìn thấy Tần Huyền Băng tức giận nhìn mình chăm chăm, bên cạnh còn có Từ đại minh tinh đang cười trộm.

- Ai, anh còn oan hơn cả đậu nga a!

Trang Duệ vội vàng kêu oan, nói tiếp:

- Là anh giải quyết xong chuyện giấy phép mở nhà bảo tàng, sau này em là bà chủ, còn không cao hứng sao? đọc truyện mới nhất tại .

Tần Huyền Băng nghe vậy liền cao hứng không biết bao nhiêu mà nói, mà Từ Tình vừa cười trộm liền nhủ mà, nói ra:

- Trang Duệ, vậy Tứ ca của em đâu? Vừa rồi hẳn còn điện thoại nói với chị là đang bận đi lo giải quyết việc mở bảo tàng của em mà...

- Aaaa!

Trang Duệ chỉ lo giải thích cho Tần Huyền Băng, lại quên đang có bà cô này ở đây, cái đầu lập tức lớn lên, nhưng không có cách, nếu không giúp Âu Dương Quân che lấp đi, chỉ sợ sau này đừng hòng nhờ thiếu gia

- Đúng là tôi không rõ về đồ đồng, nhưng ánh mắt của lão Từ không tệ. Hắn cũng đã xem qua mấy vật, cho nên mới nói ra những lời này.

Triệu Hàn Hiên nói lão Từ, chính là một nhà phổng chế đồ cổ bằng đồng trong Phan gia viên, lão bản kia Trang Duệ đã gặp qua, là người trong nghề, cho nên ánh mắt cũng không tệ.

Trang Duệ trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu hỏi:

- Lão Triệu, người nhìn thấy cái gì? Nếu là đồ thật, có nên ăn hay không?

Triệu Hàn Hiên lắc đầu, nói ra:

- Nếu là thật, tôi đề nghị đừng đụng vào nó, tôi đã xem vài vật, toàn bộ tạo hình đều trước đời Tần, lão bản cũng không cần vài đồng tiền này, xảy ra phiền toái không đáng có.

Triệu Hàn Hiên bắn khoăn không phải không có đạo lý, tuy trong nước rất nhiều người có tiền, đều dễ dàng giao dịch đồ đồng, nhưng bọn họ thông qua đấu giá ở nước ngoài, hoặc làm người trung gian mua sắm trong nước, giống như các chợ đêm đồ cổ, cánh sát rất khó truy cứu lên người bọn họ.

Nhưng Triệu Hàn Hiên nhìn người cầm hàng, tuy ngoài miệng nói là cổ vật tổ truyền, nhưng Triệu Hàn Hiên cách người đó thật xa, cũng có thể nghĩ thấy tanh của bùn, Triệu Hàn Hiên có thể đánh cược, người này tuyệt đối là hảo thủ trộm mộ.

- Tôi không xem kỹ, nhưng không chênh lệch với những thứ tôi đã gặp.

Trang Duệ nghe vậy cười khổ, tối đa là hai tháng thì nhà bảo tàng của hắn sẽ khai trương, tuy nói hiện tại có một đám đồ sứ, mấy ngày nữa sẽ trao đổi thêm cổ vật với bảo tàng Murs ở Paris, hơn nữa tại trong số đồ mà Trang Duệ sưu tập được, có không ít thứ quý giá, nhưng đối với một bảo tàng có mang hai chữ “Trung Quốc”, những vật này vẫn còn ít.

- Không chênh lệch? Nhưng những đồ chơi như vậy không thể mua bán quang minh chính đại được, nên làm sao đây?

Triệu Hàn Hiên sững sờ, hắn vốn tưởng rằng Trang Duệ muốn xem những vật này, là chuyển ra bán.

701. Chương 7 01: Thanh Đồng Tước. (3)

Chương 701: Thanh Đồng Tước. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Là như thế này...

Trang Duệ nói đến chuyện mở bảo tàng, nhưng thu xếp mấy ngày nay, thì cả Âu Dương Uyển mới biết được tin này vào hôm qua, đương nhiên Triệu Hàn Hiên khó hiểu, Trang Duệ đem từ đầu tới cuối của chuyện này nói cho hắn nghe.

Tuy những thứ đồ đồng này không thể mua bán lưu thông trên thị trường, nhưng việc tẩy trắng lại dễ dàng, chỉ cần không phải là thứ bị các cơ quan nhìn chăm chăm, Trang Duệ có là biện pháp tẩy trắng, tối đa phiền toái Eze Kenner, ký tên lên hiệp nghị quyền tặng thôi.

Nhưng nếu những vật “Sinh Khanh” này rõ ràng, Trang Duệ cũng không dám muốn, cho nên lúc này mới muốn nhìn một chút.

- Kháo, lão bản, người nói đều là thật?

Dù Triệu Hàn Hiên lăn lộn trong giới đồ cổ hai ba mươi năm, nhưng cũng bị lời nói của Trang Duệ làm khiếp sợ, Bắc Kinh không phải không có bảo tàng tư nhân, nhưng có thể vận hành nó thuận lợi, tuyệt đối chỉ có một nhà.

Trang Duệ gật gật đầu, nói ra:

- Đương nhiên là thật, hiện tại nhà bảo tàng đã có địa chỉ, nhưng đang trong tình trạng cải tạo và lắp đặt hệ thống bảo vệ, tối đa một hai tháng, là có thể khai trương...

Sau khi nghe lời này của Trang Duệ, Triệu Hàn Hiên suy nghĩ một hồi, nói ra:

- Lão bản, mua bán món đồ đồng này, kỳ thật ở trong Phan gia viên này không coi vào đâu, nếu như người nhìn trúng, trước đừng nói cái gì, tôi đi tìm người trung gian mua lại, như vậy sẽ ổn định hơn.

Tuy lên mua bán đồ đồng là bất hợp pháp, nhưng cũng không thể làm gì khác, bí mật giao dịch với nhau, ai bị nắm, chỉ có thể trách số người quá xấu, trước kia Triệu Hàn Hiên cũng từng mua bán vài món đồ đồng “Sinh Khanh” này rồi. nguồn

Trang Duệ đang nói chuyện với Triệu Hàn Huyền, Hầu tử gõ đi vào phòng, nói ra:

- Trang ca, Triệu ca, đã liên hệ với người nợ, nói là nửa giờ sau sẽ ở quán trà gặp mặt, hiện giờ chúng ta muốn đi qua đó hay không?

Trang Duệ gật gật đầu, nói:

- Đi, lão Triệu, không có việc gì thì đi thôi, ai, Hầu tử, người nợ đang ở nơi nào? Nửa giờ có thể tới không?

- Trang ca, chắc sẽ tới, nếu không tới thì sao báo địa điểm cho chúng ta biết chứ, bởi vì người này trong thời gian gần đây, thường xuyên đi quanh Phan gia viên, nói không chừng hiện giờ đang ở đó đấy.

Hầu tử nói ra lời này, làm cho Trang Duệ nhin không được cười lên, hẳn biết rõ, nếu nhóm người kia gặp ai cũng nói ra chỗ ở, chỉ sợ chưa bán đồ chơi đi, đã bị bắt vào trong tù rồi.

- Đại Hùng, trông chừng cửa tiệm, ta dẫn Hầu tử và Triệu quản lý đi ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, Trang Duệ đã báo cho Đại Hùng.

Không biết có phải bởi vì chuyện có bạn gái hay không, sau khi Đại Hùng tới Bắc Kinh, làm việc càng ổn trọng, Triệu Hàn Hiên cũng rất hài lòng với hắn, có đôi khi chuyện nhập hàng, đều do một mình Đại Hùng đi xử lý.

- Lão bản, bảo tàng của ngài có tên là gì? Đến lúc đó có chút tranh chữ, in con dấu của Tuyên Duệ Trai, cũng có thể làm quảng cáo a.

Cái quán trà kia nằm ở lối ra vào Phan gia viên, cũng không phải là rất xa, mấy người vừa đi vừa trò chuyện với nhau.

- Gọi Trung Quốc Định Quang Bác Vật Quán, đó là ta lấy theo tên của Định Quang Kiếm, về phần ý kiến tranh chữ có in con dấu của Tuyên Duệ Trai cũng không tồi a.

Lúc này đã năm giờ chiều, người lưu lại Phan gia viên không còn nhiều, vài phút sau, ba người đã đi tới cửa ra vào của quán trà.

Đi vào quán trà, bọn người Trang Duệ không phát hiện, thời điểm bọn họ bước vào cửa, thì một đôi mắt ở trong góc, đang dò xét ba người, tiếp theo lại nhìn chung quanh, nhìn bốn phía.

- Ta nói Hầu tử, những người này làm việc không tin cậy được a, đã tới giờ mà không thấy ai?

Mấy người Trang Duệ gọi phòng, lại cho người gọi nước trà, nhưng đợi bốn năm mươi phút, người ước định với Hầu tử vẫn chưa xuất hiện, Trang Duệ không khỏi có chút sốt ruột, vốn bảo chiều nay về nhà ăn cơm, hiện tại xem ra, không cần ăn rồi, vừa rồi Tần Huyền Băng còn gọi điện thoại tới hỏi

- Trang ca, để tôi gọi điện thoại lại, hỏi thúc một chút.

Hầu tử lấy điện thoại ra rọi, vừa rồi đã điện hai lần, đối phương đều nói đến ngay lập tức, Hầu tử cũng hận đến hàm răng ngứa ngáy, việc này quá mất mặt với Trang Duệ nha.

- Đến rồi, Trang ca, tôi đi ra ngoài dẫn bọn họ tiến vào.

Sau khi hầu tử điện thoại xong, nói với Trang Duệ.

- Trang ca, vị này chính là Nhậm đại ca, trên tay hắn có vài món đồ chơi tổ truyền.

Không tới hai phút sau, hầu tử đẩy cửa phòng ra, có một nam nhân đi theo sau, chỉ ột mét năm, đột nhiên nhìn thấy, Trang Duệ còn tưởng rằng hắn là một đứa trẻ.

Nhưng nhìn kỹ chân mày người này, hắn là hơn ba mươi tuổi, người rất cơ bắp, đúng như lời của Triệu Hàn Hiên, toàn thân toát ra mùi tanh của bùn, riêng đáng người, tuyệt đối là hảo thủ đào mộ.

- Nhậm đại ca, vị này chính là lão bản của tôi, ngài đem những thứ trước đây ra cho lão bản xem một chút.

Hầu tử giới thiệu người này cho Trang Duệ biết, đương nhiên, không nói lời nào.

- Là cổ vật tổ truyền, không biết có đáng giá hay không, vị lão bản này nhìn cho kỹ a.

Dù biết lời này không có ai tin, nhưng nam tử nhỏ con kia vẫn nói ra, sau đó đem cái hộp tròn đựng bánh nhọt đặt lên bàn.

Sau khi mở cái hộp ra, Trang Duệ nhìn thấy, trong hộp, có đặt hai Thanh Đồng Tước.

Hai Thanh Đồng Tước lớn nhỏ như nhau, đều có bụng tròn, ở cái miệng lộ ra cái rãnh rớt rượu, phần sau có hình tiêm, trên rãnh có lập trụ, phần bụng có bắt tay, ở dưới thân có ba cái chân chống đỡ.

Mà trên người hai Thanh Đồng Tước này, đều có họa thiết thú văn, ở giữa thú văn, đều có hoa văn trang trí, chế tác thập phần tinh mỹ và rườm rà, tuy đồ vật không lớn, nhưng Trang Duệ có thể nhận ra, đây là lễ khí thời Thương Chu.

Thanh Đồng Tước, công dụng của nó là chén rượu, nhưng thời cổ đại thường xuyên dùng để tế trời, mà Thanh Đồng Tước chia làm hai loại, dùng để uống rượu và tế trời, đồ uống rượu là vật mọi người sử dụng hàng ngày, mà lễ khí dùng để tế trời, trình độ tinh mỹ và giá trị, vượt xa những thứ dùng để uống rượu.

Trang Duệ đeo bao tay vào, cầm một cái Thanh Đồng Tước lên vuốt vuốt, linh khí trong mắt phiêu đảng, linh khí du động trên thân Thanh Đồng Tước, đúng là đồ thật không thể nghi ngờ.

Sau khi buông Thanh Đồng Tước ra, Trang Duệ nói với nam nhân kia:

- Ha ha, thứ này, thời gian khai quật không nhiều hơn mười năm a?

Thanh Đồng Tước này là “Sinh Khanh”, đương nhiên là đồ “Thục Khanh” rồi.

“Thục Khanh” và “Sinh Khanh” đều có ý nói đồ đồng mới khai quật, trải qua thời gian dài truyền lưu, đương nhiên là bị mài mòn và tẩy trừ, khiến cho hình thái bên ngoài biến hóa có cảm giác như sập, mà màu sắc ở dưới chót lộ ra màu “Sinh Khanh” vốn có.

702. Chương 7 02: Phiên Toái. (1)

Chương 702: Phiên toái. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••)•••••”)

Đại bộ phận đồ truyền lưu tới bây giờ, trên cơ bản đều là đồ “Sinh Khanh” đến “Thục Khanh”, càng về sau càng không nhìn ra dấu vết khai quật.

Nhưng vẫn có rất nhiều đồ đồng “Thục Khanh”, chính là dùng phương pháp hóa học tẩy trừ thành “Sinh Khanh”, trừ đi màu sắc vốn có, dùng màn che để bảo hộ, phòng ngừa bị gỉ sét.

Hai món Thanh Đồng Tước trước mặt Trang Duệ, lại không bị nhân công làm gỉ sét, bảo trì màu gốc khi khai quật, mà trên bề mặt của Thanh Đồng Tước này, đều là màu đồng xanh.

Nhưng nhìn nó sáng bóng, hoàn toàn không giống như mới khai quật, cho nên Trang Duệ đoán chừng, hai vật này là đồ cổ không sai, nhưng thời gian khai quật, có lẽ là ba năm trở lên, không cao hơn năm năm.

Thời điểm nam nhân nhỏ con nghe Trang Duệ nói không tới mười năm, con mắt lóe sáng lên một cái, nhưng đã khôi phục lại như ban đầu, ngẩng đầu nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Có phải là đồ khai quật hay không tôi không rõ, nhưng thứ này, chính là gia truyền, vị lão bản này nếu cảm thấy hứng thú, có thể báo giá, nếu như không có hứng thú, Nhâm mỗ liền cáo từ...

Người phương bắc uống rượu có một câu, gọi là: Nhân đảo giá bất đảo, giá đảo thế bất đảo, thuần túy là do nam nhân nhỏ con này tự quyết định, cho dù Trang Duệ nhìn ra năm vật phẩm khai quật, nhưng có chết hắn vẫn không thừa nhận.

- Thứ đồ vật này của ngài, trước tiên ngài nói giá cả nghe một chút.

Trang Duệ cười cười, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng không bao giờ thừa nhận đồ chơi này là đồ khai quật, lập tức nói ra:

- Hai cái Thanh Đồng Tước này đều là của ngài, giá tiền nên do ngài nói.

Chuyện này rất rõ ràng, thứ này cho dù không phải do người trước mặt móc ra, thì hắn cũng không thoát khỏi liên quan, Trang Duệ dứt khoát thừa nhận.

- Một cái mười vạn, hai cái hai mươi vạn!

Nam nhân họ Nhâm không nói nhiều, hơn nữa cũng rất cẩn thận, sau khi vào cửa ngồi xuống, Trang Duệ rót cho hắn một chén nước, nhưng để một hồi lâu, hắn chưa từng bưng chén trà lên uống.

- Hai mươi vạn, giá cả này đúng là có thể!

Trang Duệ nghe vậy trầm ngâm, Thanh Đồng Tước này là đồ thời Thương Chu, mà chế tác của thời Chu là tinh xảo nhất, giá cả cũng là đắt tiền nhất, nếu như đưa tới chợ đêm đồ cổ, thì ít nhất cũng bán ra hơn hai mươi vạn một cái, cái giá này, cũng không đắt.

- Thứ này có Tẩu Quang hay không?

Đột nhiên Trang Duệ hỏi một câu, ý tứ là cái món đồ chơi này có bị người ta nhìn chăm chăm hay không. nguồn (.)

Trộm mộ trình độ không cao, rất khó đem toàn bộ vật bồi táng đi, rất có thể còn sót lại một ít, mà các cơ quan chuyên ngành, sẽ căn cứ vào những thứ còn sót lại, suy đoán và tổng số lượng vật bị đánh cắp.

Nam nhân nhỏ con lắc đầu, nói ra:

- Không có, lúc ấy tìm khắp lượt, trong nhà chỉ lưu lại hai món này mà thôi, tất cả đều mang đến, cam đoan không có vấn đề...

Lời này Trang Duệ cũng nghe hiểu, ý của đối phương, hắn làm rất sạch sẽ, trong mộ chỉ có hai vật này, đều đã móc ra, sẽ không có chuyện bị người truy xét ra bản thân mình.

Đương nhiên, lời này Trang Duệ không tin, mộ có thể có lễ khí thời Thương Chu, ít nhất cũng là mộ vương hầu, làm sao chỉ có hai vật này? Nếu thật sự như lời của nam tử này nói, lúc những vương hầu này còn sống quá keo kiệt a.

Trang Duệ từ chối cho ý kiến, nói ra:

- Thứ đồ vật này, ngài nên Thu Khởi đi.

Ý tứ của Thu Khởi, chính là người mua không muốn, bảo người bán thu đồ vật lại.

- Ân? Không muốn, vậy Nhâm mỗ cáo từ!

Sau khi nam tử nhỏ con nghe Trang Duệ nói thế, biến sắc, đứng dậy, tay chân lạnh lẽo thu những thứ đồ đồng vào trong hộp bánh ngọt, liền chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài.

Nếu không nhìn khuôn mặt của người này, người bên ngoài không cho rằng hắn là một học sinh tiểu học cầm bánh ngọt mang về nhà.

Nhìn thấy nam nhân này muốn đi ra, đột nhiên Trang Duệ nói ra:

- Chậm đã!

- Như thế nào? Vị lão bản này muốn lưu khách hay sao?

Sắc mặt của nam nhân này trở nên khó coi, tay phải cầm cái hộp bánh ngọt, tay trái đưa ra sau lưng sờ soạng một cái.

Trang Duệ liên tục khoát tay, nói ra:

- Không phải, Nhâm tiên sinh hiểu lầm, ta nhìn trúng thứ này, nhưng hiện tại không được, cũng không dám thu, đổi thời gian, đổi địa điểm, có người sẽ tìm ngài mua, đến lúc đó Hầu tử sẽ liên hệ với ngài.

- Ân?

Sau khi nam nhân này nghe Trang Duệ nói lời này, hơi chút tưởng tượng, lập tức hiểu ra, nam nhân này có cảm tình với vật của hắn, nhưng lại sợ ngày sau bị liên lụy, lúc này mới đi đường vòng quanh co.

- Ha ha, vậy thì cảm ơn vị lão bản này.

Sau khi vào cửa, đây là lần đầu tiên nam nhân cười.

- Nhâm tiên sinh, còn việc muốn thỉnh giáo, nếu ngài không có việc gấp, xin ngồi xuống uống trà nói chuyện phiếm vài câu?

Trang Duệ nói ra.

- Tốt, không biết vị lão bản này muốn hỏi gì?

Người nọ do dự một chút, ngồi trở lại, nhưng đối với chén trà nóng trước mặt, hắn không có nhìn.

- Thứ tốt không sợ nhiều, không biết trong nhà của Nhâm tiên sinh, có còn hay không?

Trang Duệ thấy nam nhân họ Nhâm là người cẩn thận, ngược lại là người muốn làm hắn làm sinh ý, dù sao mình không mua những đồ chơi này, sớm muộn cũng sẽ rơi vào tay người khác, nếu như những món đồ đồng này đầu đuôi sạch sẽ, ăn cũng không sao.

Cho dù sau này gặp chuyện không may, truy xét lên đầu mình, tối đa chỉ bị phạt tiền, chuyện này cứ vậy trôi qua, hình phạt tù đối với người mua, đó đều là những con buôn chuyên bán cho người nước ngoài gặp chuyện không may, những người mua trong nước về sưu tập, chưa nghe ai bị bắt, cùng lắm là gặp phiền toái mà thôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hiện tại Trang Duệ cũng bắt đầu có thói quen của người có tiền, tuy tiền không phải là vạn năng, nhưng không thể phủ nhận, ở trong xã hội này, chỉ có tiền và quyền, mới chiếm địa vị chủ đạo.

- Quê quán ở Thiểm Tây, của cải vẫn có chút, không biết vị lão bản này muốn trọng khí, hay là đồ uống rượu? Nếu thật sự muốn mua, tôi sẽ về nhà dọn dẹp một chút, nói không chừng sẽ kiếm được một ít đồ.

Ánh mắt nam nhân họ Nhâm đầu tư tin, đó là vì hắn đã nhìn thấy Hầu tử và Triệu Hàn Hiên, đã sớm biết rõ là bọn họ người trong Phan gia viên, tuyệt đối không phải sợ.

Mà hắn tiếp xúc với Trang Duệ trong một lúc, hắn cũng có thể phân biệt được, Trang Duệ không phải là người ăn cơm nhà nước, cho nên mới nói lời này, lộ ra một ít ngọn nguồn cho Trang Duệ.

- Có trọng khí? Là nguyên vẹn? Trên thân có khắc chữ không?

Trang Duệ ăn cả kinh, cái gọi là trọng khí, chính là đỉnh đồng, nhưng không phải là những đỉnh đồng nhỏ, những vật này rất hiếm thấy, cho dù là người trộm mộ, cũng rất khó tìm ra đỉnh đồng, nếu có tìm thấy thì đều là đập nát rồi mới đem ra ngoài.

703. Chương 7 03: Phiền Toái. (2)

Chương 703: Phiền toái. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Vào năm 1939, tại Ân Khư Vũ Quan Thôn khai quật được một cái Mẫu Thú Đại Phương Đỉnh, cao 133 centimet, dài 110 centimet, nặng 875 kg, hình dạng và cấu tạo phi thường hùng vĩ, được gọi là Đỉnh Trung Chi Vương(vương của đỉnh).

Vật như vậy, đã không thể dùng tiền để cân nhắc, nó là quốc bảo vô giá, cũng giống như tượng binh mã, đã từng có nhà bảo tàng nước ngoài, đã đưa ra giá cả với quốc gia, đòi mua nó với giá một trăm triệu đô la, nhưng bị cự tuyệt.

Nam nhân nhỏ con đáp:

- Không lớn, nhưng rất nguyên vẹn, có chữ, là thời kỳ Thương Chu, là bảo vật tổ truyền, nếu không phải gần đây tinh kế quá căng thẳng, sẽ không bán.

- Thứ này, người dám tiếp không nhiều lắm!

Trang Duệ tay phải ngón trở, vô ý thức gõ lên mặt bàn, mua một ít vật, bị điều tra ra không có sao, nếu như liên quan tới trọng khí của quốc gia, bị bắt thì sao? Nếu bị tìm tới cửa, cậu nhỏ sẽ lộ da mình ra.

- Vậy thì sau này hãy nói, việc này nếu lão bản cảm thấy hứng thú, chúng ta lại liên hệ.

- A!

Hắn cười cười, đứng dậy, lần này thì hắn thật sự cáo từ rồi đi.

Sau khi nam tử họ Nhậm đi ra ngoài, về mặt Triệu Hàn Hiên lo lắng nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Lão bản, hai món Thanh Đồng Tước không có gì, trọng khí thì khó nói. (.

Triệu Hàn Hiên không phải là thái độ đồ cổ, tuy không chơi đồ đồng, nhưng hắn cũng biết, mỗi một kiện trọng khí có khắc chữ được khai quật lên, đều làm cho giới khảo cổ khiếp sợ.

Mà trọng khí trong lăng mộ, chắc chắn chính là Vương lăng, nếu như trên trọng khí có khắc chữ, thì càng thêm phiền toái, dù Trang Duệ mua xong và không xuất ra, cũng không dám để lộ ra ngoài.

Bởi vì đây là đại mộ, sau khi bị trộm, nhất định sẽ bị truy xét đến cùng, chỉ cần Trang Duệ dám lấy ra, tuyệt đối là chết, không nên xem thường năng lực của cơ quan trong nước.

Những vật như vậy thường bị buôn lậu ra nước ngoài, bán cho Hong Kong hoặc một ít nhà sưu tập thích tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc.

- Lão Triệu, người này không đơn giản, đừng nói là trọng khí, hai cái Thanh Đồng Tước này, ta cũng không muốn...

Trang Duệ và Triệu Hàn Hiên không giống nhau, nhưng hắn đã từng nhìn thấy lăng mộ bị trộm, cũng nghe chuyện Mạnh giáo sư nói qua rất nhiều vụ trộm mộ, biết rõ trộm mộ, không bao giờ lấy ra trọng khí còn nguyên vẹn.

Mà người này lại có, chỉ có thể nói rõ một điểm, sau lưng của hắn, tuyệt đối là một tổ chức trộm mộ, nếu là con buôn, thì Trang Duệ không sao cả.

Nhưng là Trang Duệ sợ nhất, chính là tạo lên quan hệ với những người này, những người này đều là kẻ muốn tiền không muốn mạng, ngấm lại tao ngộ ở Thiểm Tây, bấp chân Trang Duệ vẫn còn run.

Âu Dương Uyển thường xuyên dạy bảo Trang Duệ, không nên dựa vào quyền thế của ông ngoại mà làm chuyện trái pháp luật, trước mắt việc có thể áp dụng được, đó chính là thiên vị.

Trang Duệ tin tưởng, nếu như mình mua lại, dù cho sau này xảy ra chuyện gì, bị cảnh sát truy xét đến đầu của mình, chỉ sợ Âu Dương Quân cũng giúp đỡ dọn dẹp.

Nhưng Trang Duệ vẫn buông tha cho cơ hội mua hai vật tiện nghi này, hẳn có nguyên tắc làm người của mình, tối thiểu nhất lời mẹ nói, Trang Duệ không vi phạm, hẳn cũng không vì thiếu hai thứ này, mà không mở bảo tàng được.

Tuy không theo chính trị, nhưng Trang Duệ thường xuyên nghe Âu Dương Quân nói chuyện tào lao nhắc ai đắc thế, ai xuống đài, thời điểm này các cậu của hắn đắc thế, nhưng vạn nhất thất thế, chỉ sợ chuyện nhỏ như hạt đậu xanh, cũng bị người ta đi tìm nợ.

- Trang ca, không mua thật sao?

Hầu tử có chút kinh ngạc, vừa rồi nghe Trang Duệ nói muốn cho người mua lại, nhưng vừa đảo mắt đã quyết định không mua nữa?

Những ngày này Hầu tử cũng không phải lăn lộn không ra gì trong Phan gia viên, đối với giá trị của hai món Thanh Đồng Tước này, vẫn biết rõ một chút, thứ này người gặp người thích, chỉ cần chuyển tay, lợi nhuận không dưới ba mươi vạn.

- Đương nhiên không muốn, sau này không liên hệ với người này.

Trang Duệ gật gật đầu, sợ hầu tử không rõ, nên nói thêm:

- Người này là người đào trộm mộ, có ít người là độc hành hiệp, làm ăn nhỏ, có bị bắt cũng chỉ bị hai ba năm tù là thả ra, cũng không cần lo ngại người ta. Nhưng từ vóc người của tên này, vì tình hình kinh tế căng thẳng mà bán trọng khí, vậy thì thời điểm khai quật cổ mộ, không thể dùng sức một người mà lấy ra được, nhất định là có một đội, mà phạm tội từ trong ra ngoài, nếu như dính vào, đến lúc đó đừng nói ăn thịt dê, sau này sẽ bị dính mùi hôi tanh trong đó.

Bản án như vậy, không cần kể đến tội danh khi thành án, tối thiểu nhất người dùng tiền mua đồ, thì chắc chắn sẽ bị quốc gia thu hồi, Trang Duệ không muốn chịu rủi ro như vậy.

Hầu tử làm việc lỗ mãng, bị Trang Duệ nói lời này làm giật mình, liền vội vàng gật đầu nói ra:

-Tôi biết rồi, Trang ca, anh yên tâm đi, tôi nhất định không kết giao với người nọ.

- Đi, trở về đóng cửa, hôm nay ta mời khách, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa, sau đó tìm nơi ca hát, ần, có thể mang theo người nhà a.

Trang Duệ nhìn thời gian, đã là 6:30, đoán chừng bây giờ trở về đến nhà, người nhà đã ăn tối xong, không bằng dứt khoát mang nhân viên Tuyên Duệ Trai đi ăn một bữa cơm. nguồn (.)

- Trang ca, bạn gái, chưa kết hôn có tính là người nhà không?

Hầu tử ở bên cạnh hỏi nhỏ một câu, thời gian gần đây Hầu tử và thiếu phụ ở cùng cư xá rất mặn nồng, dùng cách nói của Đại Hùng tả Hầu tử, đó là dùng nhìn bạn thân gây, toàn thân của hắn đều là cơ bắp nha.

- Tính, mang theo đi, việc này cũng hỏi ta, Hầu tử, người không thể có chút tiền đồ hay sao?

Trang Duệ cười mắng một câu, hắn dẫn đầu đi ra khỏi quán trà, lão Triệu đứng ở sau lưng tính tiền.

- Tiểu Trang a, ta không đi, ta là một người già, không đi theo cản trở người trẻ tuổi các người vui vẻ a.

Trở về tiệm nói ra, Cát sư phụ là người đầu tiên ngẩng đầu lên, hẳn mỗi bảy giờ đều về nhà, bạn già đã làm đồ ăn chờ sẵn.

Hơn nữa hai tháng nay, Cát sư phụ dựa vào tay nghề kiếm được nhiều tiền, con và cháu trai ần cần hơn rất nhiều, làm cho lão đầu tử được hưởng niềm vui gia đình.

- Ta cũng không đi, con ta đang đi đại học, ta phải về nhà hầu hạ.

Triệu Hàn Hiên đối với việc ăn uống cũng không có hứng thú, chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc giáo dục đời sau.

Cát sư phụ và Triệu Hàn Hiên đều không muốn đi, cũng chỉ còn lại Hầu tử và Đại Hùng cao hứng bừng bừng.

Hầu tử và Đại Hùng thu nhập không thấp, nhưng lực lượng chưa đủ, bình thường đều đi tản bộ quanh cư xá, cũng chưa từng đi tới các điểm ăn chơi, còn hai nhân viên thì không cần phải nói, mỗi tháng kiếm được hai ba ngàn, còn chưa đủ đi quán bar Hải Hậu lặn lội một đêm a.

704. Chương 7 04: Phiên Toái. (3)

Chương 704: Phiên toái. (3) xem tại

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Hầu tử, Đại Hùng, người dẫn bọn họ đi ăn cơm trước đi, sau đó tìm một nơi nào đó ca hát, ngàn vạn lần đừng gây chuyện.

Trang Duệ thấy lão Triệu không đi, hắn cũng không muốn đi, mặc cho ai ở cùng một chỗ với lão bản, tóm lại đều có chút cảm giác câu thúc, lập tức xuất ra tám ngàn, ném cho Đại Hùng.

- Tiểu Trang, ăn cơm chưa?

Người nói là Trương mục, lần này đi xem đồ cổ, giày vò đến trưa, Trang Duệ cũng có chút đói, lúc quay trở về nhà, nhìn thấy Trương mục đang thu thập bàn, bọn người Tần Huyền Băng không có ở đây, chắc là ăn no trở về phòng.

- Trương mục, vẫn chưa ăn, đúng là có chút đói bụng.

Trương mục lắc đầu, nói ra:

- Đã ăn xong cả rồi, chỉ còn đồ thừa, để ta đi nấu thêm.

Trong nhà Trang Duệ, Âu Dương Uyển đưa ra quy củ, thức ăn mọi người ăn chung, đồ ăn còn lại, đều lưu cho Bạch sư.

Đương nhiên, những đồ ăn thừa này chỉ là đồ ăn thêm của Bạch sư, về phần bữa ăn chính của nó, chính là thịt dê bò tươi sốt, trong một tháng, đều phải tốn vài ngàn mua cho nó ăn.

- Đùng, Trương mục, khi còn bé con không ít lần ăn cơm thừa, con cũng là tử người nghèo mà ra, cho nên không ngại chuyện này đâu.

Trang Duệ mời Trương mục và Lý tẩu tới, chính là muốn các vị này trò chuyện cho có bạn với mẹ hắn, vừa nhàn hạ vừa trò chuyện, mà hắn cũng không có thói quen sai sử người già, lập tức đi vào phòng bếp, nhìn thấy còn thừa một chén canh cá, đem hâm nóng nó lại, sau đó xới một chén cơm, bắt đầu ăn.

- Đứa nhỏ này, đến giờ ăn cơm, bản thân lại đi ra ngoài, không ngờ còn ăn cơm thừa nữa.

Âu Dương Uyển nghe thấy trong bếp có tiếng động, sau khi đi vào thì nhìn thấy Trang Duệ đang ăn như hổ đói không khỏi răn dạy con một câu.

- Hắc, mẹ, trước kia con không ít lần ăn cơm thừa, lần này có sao đâu.

Trang Duệ cũng không để ý, thời điểm đến trường, hắn và Lưu Giang tan học về nhà, còn không phải toàn lực cơm nguội ăn còn gì?

Tục ngữ nói không sạch sẽ, ăn không có bệnh, người hiện đại cả ngày dưỡng sinh, ăn quả táo còn muốn gọt da, cho nên trên người thường xuyên có bệnh.

- Đứa nhỏ này, lúc đó là do không có điều kiện, cũng là mẹ xin lỗi các tỷ đệ các người a.

Sau khi nghe lời này của Trang Duệ, Âu Dương Uyển cũng lâm vào trầm tư, nàng suy nghĩ mình sống vài chục năm, đã làm được những gì cho con, trong lúc nhất thời, trong nhà chỉ còn tiếng Trang Duệ ăn cơm, còn có âm thanh uống canh cá nữa.

- Mẹ, thời gian hiện tại của chúng ta rất tốt mà, nếu mẹ cảm thấy tịch mịch thì đi đến ở với ông ngoại vài ngày, nếu không thì con đem Niếp Niếp trở về.

Trang Duệ thấy mẹ nhớ lại chuyện xưa, vội vàng chuyển hướng chủ đề, trong thời gian này, hẳn đang suy nghĩ có nên tìm bạn già ẹ hay không.

Cho dù con cái hiếu thuận, cũng không thể thỏa mãn như cầu tình cảm của người già, lại nói hiện giờ Âu Dương Uyển đã hơn năm mươi tuổi, hiện giờ sống rất là tốt, chỉ sợ sống thêm hai ba chục năm nữa là không thành vấn đề, Trang Duệ không muốn mẹ cứ chịu tịch mịch như vậy.

Nhưng việc này Trang Duệ chỉ suy nghĩ trong lòng, không dám nói ra, trước kia hẳn làm việc ở Trung Hải, trong nhà có chút thức ăn di, cũng đã nói chuyện này, muốn giới thiệu bạn già cho Âu Dương Uyển, nhưng đều bị cự tuyệt.

Trang Mẫn đã từng đề cập qua, cũng bị Âu Dương Uyển giáo huấn một lần, Trang Duệ nghĩ đến, đợi sau này tìm cơ hội hãy nói, nếu việc này do Trương mục và Lý tẩu nói, có lẽ hiệu quả còn tốt một chút.

- Ân, lần sau anh rể của người tới Bắc Kinh, bảo hẳn dẫn Niếp Niếp đến thăm, cũng hơn mười tháng không gặp rồi.

Nói đến cháu ngoại, Âu Dương Uyển rất nhớ, tháng trước Trang Mẫn mang Niếp Niếp trở về, Âu Dương Uyển cảm thấy không quen, nha đầu kia đã được nàng trông nom từ nhỏ mà.

- Việc này đơn giản, tháng sau anh rể sẽ tới, để con nói cho chị tới cùng, đều ở lại Bắc Kinh một thời gian.

Trang Duệ gật đầu đáp ứng, Triệu Quốc Đống mở một nhà máy sửa xe, lại mời vài vị sư phụ có tay nghề không tệ, mà hai đồ đệ của hắn đã có thể một mình chăm sóc mọi việc.

Hiện tại Triệu Quốc Đống đã nhàn hạ hơn so với trước kia, rất ít khi cầm công cụ chui vào gầm xe, mỗi ngày đều đặt không ít thời gian vào công xưởng gia công phi thủy của Trang Duệ.

- Không nói chị của người nữa, tiểu Duệ, không phải mẹ đã nói với người, cũng đã đính hôn rồi, lúc nào mới đi làm hôn thú đây, người phải làm cho nhanh mới được, Huyền Băng là đứa nhỏ không tệ, lại ở một mình ở Bắc Kinh, đừng làm cho người ta ủy khuất. Lại nói, bây giờ người không còn nhỏ, sớm sinh một đứa con cho sớm mới tốt, thừa dịp hiện giờ tay chân của mẹ còn lưu loát, có thể giúp người giữ cháu.

Đột nhiên Âu Dương Uyển nói đến chuyện của Trang Duệ, tiếp xúc một thời gian, đối với người sắp thành con dâu này, Âu Dương Uyển rất hài lòng, xuất thân danh giá mà không kiêu căng.

Giống như ông bà ngoại của Trang Duệ, đó chính là mong tròn eo mảnh, nhất định sẽ sinh ra một tiểu tử mập mạp.

Trang Duệ ôm bả vai của mẹ, cười nói ra:

- Mẹ, yên tâm đi, trong thời gian sắp tới con còn bận chuyện mở bảo tàng, đợi sau khi bảo tàng khai trương, thì lúc đó con cũng sắp ra trường, sau khi học xong, nhất định sẽ kết hôn, sang năm sẽ sinh một cháu trai mập mạp ẹ bằng.

Việc này Trang Duệ đã từng cân nhắc qua, sau khi làm xong hết công việc hiện giờ, hẳn sẽ đi đăng ký kết hôn với Tần Huyền Băng, sau đó đi Hải Nam chụp ảnh cô dâu, đây là chuyện cả đời người chỉ có một lần, không thể ủy khuất chính mình, cũng không thể ủy khuất Tần Huyền Băng.

Âu Dương Uyển vuốt ve đầu con của mình, cười nói ra:

- Người đã lớn tướng như vậy rồi, đến bây giờ không biết xấu hổ mà làm nũng, việc này là người tự nói? Hay đã hỏi chủ ý của Huyền Băng chưa, ta thấy đứa nhỏ này rất có chủ kiến, nói không chừng không muốn sanh con sớm như vậy đâu.

Sau khi ăn cơm no, Âu Dương Uyển đi ra nhà trước tìm mấy người Trương mục đi công việc khiêu vũ, Trang Duệ trở lại nhà sau, nhìn thấy Tần Huyền Băng đang ngồi trước bàn sách lên mạng, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Huyền Băng, sao hôm nay không ở cùng với chị dâu? Không phải hôm nay em ngủ cùng chị dâu sao? nguồn (.)

- Chị dâu ngủ, em trở về.

Âm thanh trong loa truyền tới, làm cho Trang Duệ sửng sốt một chút, lần kinh nghiệm ở Thiểm Tây, đã làm cả đời Trang Duệ cũng không quên được, đó là lúc Bạch sư cứu chủ, đã lưu lại một cái bóng mờ trong lòng Trang Duệ.

Trang Duệ điều chỉnh sắc mặt, mở miệng hỏi:

- Có phải cô nói người rao bán Thanh Đồng Tước hôm nay, có liên quan tới bản án ở Thiểm Tây?

Dư lão đại tự bạo, một nửa nguyên nhân thuộc về Trang Duệ và Bạch sư, nếu không phải hẳn không liên quan tới vụ án thì đã bị kết án, mà nói không chừng những tên kia không giữ quy tắc muốn tìm mình báo thù, Trang Duệ khôn dám khinh thường chút nào.

Nếu như tên nam nhân nhỏ bé họ Nhâm kia, đúng là đồng bọn của Dư Đại Đồng, vậy thì trọng khí như lời của hắn nói, lai lịch tự rất rõ ràng.

Thời điểm ở Thiểm Tây, những những nhân viên phá án nói không ít chi tiết cho Trang Duệ nghe, một đám người Dư lão đại, tung hoành Hà Bắc, Sơn Đông, Hà Nam, Thiểm Tây to như vậy, cho nên cổ vật trong tay của chúng nhiều vô số kể.

Hơn nữa đội trộm mộ này, thời gian tồn tại rất dài, căn cứ vào công tác thống kê của cơ quan chuyên môn, thời gian tồn tại của chúng gần mười năm, đã trộm hơn trăm ngôi mộ cổ, cơ hồ là làm cho cơ quan liên quan phát rồ, có rất nhiều quốc bảo bị trộm đi.

Với thực lực của Dư lão đại, tìm được vài món trọng khí, đúng là không có gì khó, Trang Duệ đã nhìn thấy ảnh chụp cổ vật, phần lớn đều là một ít trọng khí và cổ ngọc dùng để tế trời, có thể nói là giá trị liên thành.

Hơn nữa bởi vì bọn chúng trộm mộ quá ác liệt, làm cho rất nhiều cổ mộ không thể chữa trị được, không cách nào khảo chứng niên đại lịch sử, hình thành rất nhiều vụ án không đầu mối, ngay cả người làm học thuật khảo chứng như Mạnh giáo sư, mỗi lần nói đến, đều có biểu lộ vô cùng đau đớn.

- Miêu cảnh quan, nếu cô đã biết rõ người nọ là kẻ có liên quan tới các vụ trộm cổ vật ở Thiểm Tây, trực tiếp bắt lại là được, tìm tôi làm gì?

Hiểu rõ ràng như các ngón tay, Trang Duệ không rõ vì sao Miêu Phỉ Phỉ lại tìm hắn, vẫn có chút không rõ, lần trước đã bắt được Dư lão thất, căn bản không cần tang chứng, trực tiếp ra trát bắt người, chẳng phải là xong việc rồi sao?

- Trang Duệ, tôi nghĩ là chúng ta nên gặp mặt nói với nhau thì hơn, có một số việc trong điện thoại nói không rõ ràng, anh yên tâm, tôi tìm anh chỉ là vì bản án, nếu như sau này không muốn tôi làm phiền, anh có thể đem bạn gái của mình qua gặp tôi.

Miêu Phỉ Phỉ thở dài, nàng biết rõ nguyên nhân vì sao Trang Duệ không muốn dính vào bản án, hơn nữa cũng không muốn kết giao quá sâu với mình, với tư cách là một nữ nhân, Miêu Phỉ Phỉ cũng có tự tôn, thời điểm nói lời này, nàng cũng phân rõ giới hạn giữa mình và Trang Duệ.

- Miêu cảnh quan, ý của tôi không phải vậy, thật sự không có ý này.

Trang Duệ nghe thấy lời của Miêu Phỉ Phỉ có chút nặng nề, vội vàng giải thích, mặc dù tính tình Miêu Phỉ Phỉ có chút ngay thẳng, trong mắt không chịu được hạt cát, nhưng đó là một nữ nhân tốt, một người bạn tốt.

- Thôi đi, không cần phải nói, nếu bây giờ anh có thời gian, hi vọng anh phối hợp điều tra một chút, nếu như không có thời gian, ngày mai tôi có thể bảo đồng sự đi tìm anh bàn chuyện.

Miêu Phỉ Phỉ chen ngang lời nói của Trang Duệ, âm thanh của nàng trong bóng tối lộ ra chút quạnh quẽ.

- Huyền Băng, em xem...

Trang Duệ dùng tay che chỗ thu âm của điện thoại, nhìn về phía Tần Huyền Băng.

- Nhìn em làm gì? Anh đi đi, coi như em chưa nói gì cả!

Tần Huyền Băng tức giận liếc nhìn Trang Duệ, quay người đi vào trong phòng, thời điểm đẩy cửa phòng, quay đầu lại nói ra:

- Trang Duệ, em tắm trước, chờ anh trở về a.

Nhìn thấy thân ảnh Tần Huyền Băng tiến vào trong phòng, Trang Duệ có chút dở khóc dở cười, tâm của nữ nhân khó dò như kim dưới biển, đúng là quá khó hiểu a?

- Đi, Miêu cảnh quan, tôi lập tức đi ngay.

Sau khi Trang Duệ cúp điện thoại, lắc đầu, đi ra khỏi nhà, đi qua một con phố yên tĩnh, trước mặt đã nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát đậu ở đầu phố.

- Miêu cảnh quan, tìm địa phương ngồi xuống nói chuyện chứ?

Trang Duệ mở cửa và ngồi vào xe, người lái xe là Miêu Phỉ Phỉ, nàng mặc một thân công phục, rất xinh đẹp, nhưng so với hai tháng trước, đã gầy đi rất nhiều.

Trang Duệ hiện tại cũng ý thức được thân phận của mình, thật sự không thích hợp mở miệng nói chuyện ba hoa với nữ nhân này, mà cũng không giống như trước kia kêu tên của nàng, lúc này tăng thêm hai chữ cảnh quan.

- Không cần!

Miêu Phỉ Phỉ sửa kính xe lại, sau đó liếc nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Nơi này có tư liệu của nghi phạm và ảnh chụp, anh trước tiên nên xem một chút.

Lúc nói chuyện, Miêu Phỉ Phỉ uốn éo thân thể, đưa cho Trang Duệ một túi văn kiện, hơn nữa còn mở đèn trong xe.

- Anh nhìn đi, trên tấm ảnh có anh trong đó, có phải người trong tấm ảnh, hôm nay anh đã nhìn thấy không.

- Dư Chấn Bình, ba mươi hai tuổi, thân ột mét năm hai, người ở Hà Nam khu Lạc Dương, đứng thứ tám trong nhà, ngoài ra còn có Dư lão bát, Dư Thiểm Trọng, là những thủ phạm trong các vụ trộm mộ, từ lúc mười sáu tuổi đã bắt đầu làm chuyện trái pháp luật, tham dự hơn trăm vụ trộm mộ lớn nhỏ, bắt đầu bỏ trốn vào tháng sáu năm 2004.

707. Chương 7 07: Nhân Tài Chuyên Nghiệp. (2)

Chương 707: Nhân tài chuyên nghiệp. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

Trong túi văn kiện ngoài văn kiện ra, có có một tấm hình, mà nhìn gương mặt trong tấm hình, trong văn kiện viết rất rõ chuyện của Dư Chấn Bình, làm cho Trang Duệ lú lờ không thôi.

Từ lúc mười sáu tuổi đã bắt đầu đi trộm mộ, trộm hơn trăm cái mộ cổ, đây đây tuyệt đối là nhân vật cấp tông sư, chỉ sợ Kim giáo úy thời Tam Quốc Tào Tháo, so về chuyên nghiệp, cũng chưa chắc là mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Bởi vì dựa theo lý lịch sơ lược, tập đoàn trộm mộ họ Dư đi đào mộ cổ, trước tiên xem phong thủy và định vị phương hướng vị trí của mộ, phần lớn đều là thủ bút của Dư lão bát, mà đào thành mộ chui vào, cũng là Dư lão bát làm, có thể nói là tinh thông mọi thứ.

Sau khi xem hết sơ yếu lý lịch của người này, Trang Duệ thậm chí cảm thấy được, đây là nhân tài chuyên nghiệp, nên thu vào trong đội khảo cổ, cái khác không nói, chỉ việc dựa vào khứu giác của Dư lão bát, Mạnh giáo sư so với hắn, đó là dân chơi nửa mùa gặp dân chơi thứ thiệt.

Loại người này lựa chọn công việc ăn trộm, Trang Duệ cảm thấy rất đáng tiếc.

- Thế nào, nhận ra không? Có xé chiều hôm qua anh đã đi gặp hắn đúng không?

Miêu Phỉ Phỉ nhìn thấy Trang Duệ thật lâu không có lên tiếng, không khỏi truy hỏi một câu.

Trang Duệ không có trả lời Miêu Phỉ Phỉ, mà là hỏi lại một câu:

- Miêu cảnh quan, làm sao cô biết tôi gặp hấn vào chiều hôm qua?
- Hấn là đối tượng hiểm nghi trọng điểm, cho nên nhất cử nhất động của hấn, chúng tôi đều giám sát và theo dõi, không chỉ có anh, mà còn có vài người trong Phan gia viên, đều đã từng tiếp xúc với hấn.

Thái độ của Miêu Phỉ Phỉ hôm nay rất tốt, cho nên trả lời câu hỏi của Trang Duệ.

- Là hấn, tuy tướng mạo có chút không giống, nhưng chiều cao thân thể không có cải biến, nhất định là hấn.

Sau khi nghe được Miêu Phỉ Phỉ thì trong lòng Trang Duệ rất thoải mái, tuy bản thân bạn thân lớn lên có chút đẹp trai, nhưng cũng không quá mức mê gái, nhưng trong lòng Trang Duệ vẫn có chút khó hiểu, lập tức hỏi Miêu cảnh quan vì sao nắm tin tức rõ ràng như thế lại không đi bắt người. đọc truyện mới nhất tại .

Tội của Dư lão bát không phải là giao dịch cổ vật trái pháp luật, mà là hấn có tội đào trộm cổ mộ, chỉ cần từng này chứng cứ, đã đủ đưa hấn ra tòa ở tù một gông rồi, Miêu Phỉ Phỉ nghe lời này của Trang Duệ liền gật đầu, đúng là bắt bọn người Dư Chấn Bình và định tội rất dễ dàng, nhưng bọn họ muốn thông qua tin tức của Dư Chấn Bình tìm kiếm nguồn gốc cổ vật mà chúng đã đào ra, muốn tiếp thu tang vật của vụ án.

Hơn nữa căn cứ theo lời khai từ anh họ của Dư Chấn Bình thì, trong tay Dư lão thất còn giữ lại hơn ngàn món cổ vật chưa đem ra giao dịch, đều giấu kín ở một địa điểm trong nước, mà vị trí của địa điểm này ở đâu chỉ có Dư Chấn Bình mới biết, sau khi Dư lão thất nhìn thấy lực lượng của cơ quan chuyên ngành thì rất không nghĩa khí khai ra những gì mà bản thân mình biết.

Tuy Dư lão thất là thủ phạm chính trong các vụ trộm mộ của tập đoàn họ Dư, nhưng địa vị của hấn trong nhóm lại không cao bằng những người khác, cho nên người khác thì trực tiếp lấy cổ vật, còn hấn thì đứng ngoài quan sát động tĩnh và canh gác.

Cộng thêm tính tình của Dư lão đại vô cùng ích kỷ, hấn nắm rất nhiều chuyện trong tay của mình mà không có người anh em khác trong nhà biết được, chỉ có Dư Chấn Bình là người theo bên cạnh Dư lão đại mới biết được những chuyện này.

Dựa theo lời Dư lão thất thì thời điểm Dư Chấn Bình mười sáu tuổi đã gặp phải chuyện gì đó, nên tâm tính bị kích thích, kể từ đó tâm tình của hấn phi thường cực đoan và cứng rắn, nếu hấn không muốn nói thì dù có cạy miệng của hấn cũng không khai ra một lời nào.

Căn cứ vào nguyên nhân và cộng thêm số cổ vật bị bán ra nước ngoài và thủ tiêu, thì tập đoàn này có hai lý do mà cảnh sát không dám tùy tiện bắt, đó chính là sợ dù bắt được Dư lão bát, thì đám cổ vật này không có cách nào nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Nhưng theo tình huống trước mắt mà nhìn, sau khi Dư lão bát ẩn nấp gần một năm, cũng không đi Hồng Kông để tìm cách thủ tiêu tang vật, mà mạo hiểm trở về Bắc Kinh tiêu thụ, hấn là vì không có cách liên lạc với các đầu mối ở Hồng Kông, cho nên hiện giờ hấn mới phải cổ vật ra bán bán.

Các nhà tâm lý học của cảnh sát phân tích tính cách của Dư lão bát, đó chính là vì hấn cho rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hấn muốn đi vào Phan gia viên ở Bắc Kinh để thủ tiêu tang vật, nhưng không ngờ lúc hấn vừa bước vào Phan gia viên đã bị nhìn chằm chằm, hơn nữa còn xác định được danh tính của hấn.

Vụ trộm ở Thiểm Tây năm đó, do bộ công an tự mình đốc thúc điều tra, hiện giờ thủ phạm chính đã thò đầu ra, cho nên bộ công an nhanh chóng thành lập chuyên án, mà Miêu đại tiểu thư này chính là một thành viên trong chuyên án đó.

Câu chuyện trong đó có thể ghi thành sách, Trang Duệ nghe thấy lời nói của Miêu Phỉ Phỉ có rất nhiều câu cảm thán, nếu như không phá án thành công, thì tổn thất trong việc bắt tên Dư lão bát là không thể văn hồi.

Đương nhiên, những thứ mà tập đoàn Dư thị bán ra nước ngoài, chỉ sợ không thể nào mang trở về được, nói không chừng lúc này đã được người ta cất trong phòng làm vật trang trí rồi.

- Miêu cảnh quan, việc này tôi có thể giúp ngài thế nào.

Khi nghe tập đoàn trộm mộ họ Dư chỉ còn mỗi Dư lão bát, đã làm Trang Duệ có dũng khí trở lại, dù Dư lão bát có hung ác thế nào đi nữa, thì hắn cũng chỉ có một mình, mà điểm quan trọng là Dư lão bát đã từng đi gặp hắn, cho nên mới cảm thấy cần phải giải quyết phiền toái này.

Lại nói cho dù Miêu Phỉ Phỉ bảo mình làm mỗi câu cá, lúc trước đã nói rõ với Dư lão bát, thời điểm giao dịch hắn sẽ không xuất hiện, cho dù gặp nguy hiểm thì bản thân Trang Duệ cũng không có chuyện gì, đương nhiên Trang Duệ cũng không cho Hầu tử đi làm người an bài cho cảnh sát.

Trang Duệ khoát khoát tay, nói ra:

- Hai cái Thanh Đồng Tước, giá mười vạn, nói với vị kia. Muốn bán, lập tức có thể giao dịch, không bán thì mời hẳn đi tìm người khác, nhưng có một điểm phải nói với hẳn, nếu như còn có trọng khí, tôi sẽ dùng cái giá lớn để mua, đến lúc đó có thể đàm phán.

Không bán? Nếu như không bán, thì dù có đem hai cái Thanh Đồng Tước đó đi khắp Bắc Kinh, cũng không bán được, vào đêm qua Trang Duệ đã phối hợp với cảnh sát, những người tiếp xúc với Dư Chấn Bình, đều bị cảnh sát bái phỏng một lần.

Đương nhiên, cũng không phải bảo bọn họ cự tuyệt Dư Chấn Bình, làm vậy sẽ đánh rần động cỏ, bảy tám người đồng thời cự tuyệt, Dư Chấn Bình nhất định sẽ sinh nghi, cảnh sát chỉ bảo những người này áp giá dưới năm vạn, đây chính là ép Dư Chấn Bình bán cho Trang Duệ.

710. Chương 71 0: Dư Chấn Bình. (1)

Chương 710: Dư Chấn Bình. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Đúng rồi, sau đó, đưa cho người trung gian một vạn...

Trang Duệ suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

- Người trung gian nhất định không thể có vấn đề, phải đem tiền giao trên tay của đối phương, sau bàn bạc tốt với hẳn, anh đem chi phiếu giao cho chú.

- Trang ca, anh cứ yên tâm, buông lỏng tinh thần, nếu Hầu tử tôi mà không làm xong chuyện này, thì không còn mặt mũi nào đi theo anh lẫn lộn nữa.

Sau khi đi vào Bắc Kinh. Đại hùng càng ngày càng ổn trọng, địa vị trong tiệm càng lúc càng trọng yếu, mà Hầu tử có dùng xe đuổi theo cũng không kịp, lại nói những thứ đồ cổ và châu báu này, đều có ghi giá cả, ai không thể bán chứ?

Mà áp lực tâm lý của Hầu tử trong khoảng thời gian này khá lớn, mỗi tháng cầm tiền lương cao như vậy, nếu không thể giúp Trang Duệ một chút chuyện này, hẳn cũng không muốn tiếp tục lưu lại.

- Đi, tiểu tử ngươi đừng chỉ dùng miệng lưỡi, sau khi xử lý xong chuyện này, sau này còn nhiều chuyện giao cho ngươi giải quyết.

Trang Duệ cười vỗ vỗ bả vai Hầu tử, nhà bảo tàng sắp khai trương, trên tay của mình không có nhân thủ gì, mồm mép của Hầu tử không tệ, đến lúc đó có thể làm xướng ngôn viên trong viện bảo tàng, nhưng không biết hẳn có nguyện ý hay không.

Trong khoảng thời gian này Trang Duệ khá bận, hẳn vốn định khi về nước sẽ đi thăm công trường, nhưng lại dính vào chuyện này, hơn nữa đội bảo an cho bảo tàng còn chưa tìm được, buổi sáng Trang Duệ còn phân phó cho Hách Long, bảo hẳn tìm một ít chiến hữu tới trợ giúp.

Về phần Bành Phi, Trang Duệ không cần hỏi hẳn, hẳn vốn là bộ đội, quân hàm thấp nhất cũng là thiếu úy, trên cơ bản là không xuất ngũ, cho dù lớn tuổi, nhưng lúc trong bộ đội vẫn thường đảm nhận chức huấn luyện viên, không có khả năng đến nơi như bảo tàng công tác được.

Mà Đông Tam Hoàn ở gần Phan gia viên, vĩnh viễn đều náo nhiệt như vậy, ở xung quanh rất thịnh vượng, mà khu vực này cũng không tệ, nhưng đó là nơi kéo dài của Phan gia viên, tiêu phí không thua kém hơn khu trung tâm bao nhiêu.

Mà khoảng cách nơi này cách Phan gia viên không xa, chỉ có một khu nhà, mà hoàn toàn khác với những nơi nhà cao tầng bốn phía, nơi này toàn là cư xá mười tầng, hơn nữa là không có thang máy, mà những người ở đây, đều là cư dân Bắc Kinh lâu năm.

Mà người ở cư xá này, đại bộ phận đều là trước kia nhà cấp bốn bị phá bỏ và dời đi nơi khác, nhưng sau khi bị phá bỏ và dời đi, có vài căn phòng nhỏ, bọn họ không bán, chỉ sửa sang lại một chút và cho thuê, hơn nữa giá cũng không cao, có thể giải quyết nơi ở ấy ngàn người.

Những người còn ở lại trong những căn phòng này, phần lớn đều là một ít thành phần tri thức công ty, mỗi buổi chiều muộn tan tầm, những những nhân viên và nam nhân mặc đồ tây, bận rộn ra vào cư xá. truyện copy từ

Nhưng có rất nhiều người không biết, ở những cư xá này, có những người ở lại trong phòng không đi ra, hơn nữa nhân số còn nhiều hơn thành phần tri thức, những người này đều ở trong tầng hầm ngầm Bắc Kinh.

Thay đổi vào thế kỷ trước, Bắc Kinh kết hợp kiến trúc trên mặt đất, thành lập rất nhiều công trình dưới mặt đất, có nơi bị biến thành nơi cất giữ, nhưng hiện giờ, đều ở vào trạng thái không sử dụng.

Bởi vì thiếu người chuyên nghiệp quản lý ngân sách, lại thiếu chuyên qua quản lý, thành ra rất nhiều công trình dưới đất này, biến thành nơi chứa rác, rất là hôi thối.

Vì tình huống cải biến công trình dành cho người thế này bị biến thành nơi chứa rác hôi thối bẩn thỉu, cho nên thế kỷ trước chính phủ Bắc Kinh đưa ra chính sách “Dùng gấp quản gấp, dùng động đường động”. Cổ vũ mọi người sử dụng công trình này, cũng thu được phí sử dụng.

Sau khi có chính sách này, lúc ấy có người lợi dụng công trình này, xây dựng thành khách sạn, nhưng số lượng không nhiều.

Nhưng cuối những năm 90, có rất nhiều người ngoại lai tiến vào, cục diện đã khác trước, đến năm 2004, chính quyền Bắc Kinh lập ra tổ công tác, tiến hành thống kê, đám người ở trong tầng hầm ngầm Bắc Kinh, đã đạt tới con số gần trăm vạn.

Loại tầng hầm ngầm này, cùng với chương trình Người Bắc Kinh ở New York, Khương Văn Súc diễn vai Vương Khải Minh, nhưng tình cảnh không giống như ở tầng hầm ngầm ở Bắc Kinh, bởi vì diện tích ba đến năm mét vuông, đặt một cái giường lớn, muốn quay người cũng khó khăn.

Tầng hầm ngầm cứ như vậy, mỗi tháng thu được rất nhiều tiền, mà người ở chỗ này, phần lớn đều là nhân viên công vụ đến từ bên ngoài, ban ngày bốn ba kiếm sống, làm công tác hèn mọn nhất, kiếm được số tiền nhỏ bé, buổi tối trở lại dưới mặt đất, sinh hoạt trong một không gian như cái hộp quẹt, cuộn mình lại, chờ bình minh lên.

Bởi vì giá phòng thấp, cho nên không thể quản lý hết, ở đây cũng không giống khách sạn, muốn nghỉ chân phía chứng minh thân phận, nhưng ở nơi này, chủ cho thuê mặc kệ nhiều như vậy. Cho nên ngư long hỗn tạp, cực kỳ hỗn loạn.

Người ở chỗ này, trước kia tố chất tương đối cao, như Tôn Phụ, Hứa Ngụy, và rất nhiều danh nhân nổi tiếng, đều từ dưới lòng đất này mà đi lên, nhưng những năm gần đây, thanh danh tầng hầm ngầm không được tốt lắm.

Thường xuyên xuất hiện tin tức về nơi này, trong tầng hầm ngầm thường xuyên xuất hiện nữ nhân khóa thân mà chết. Không cần hỏi, nhất định là tiểu thư mang khách về làm cho xong việc, muốn không bàn tốt giá cả, cho nên xảy ra xô xát, tóm lại tầng hầm ngầm đã sinh sôi ra đủ loại tội phạm.

Người bình thường tới những tầng hầm ngầm này. Cảm nhận đầu tiên nhất định là ẩm ướt, thối nát, nhỏ hẹp, nặng nề và âm u. Nhưng đối với Dư Chấn Bình mà nói, làm cho áp lực hơn nửa năm nay của hắn, buồng lỏng không ít.

So với ánh mặt trời ở bên ngoài, Dư Chấn Bình còn quen sống ở đây hơn, ẩm ướt thối nát, nhỏ hẹp nặng nề và âm u, không phải cũng giống như trong mộ hay sao?

Sống ba mươi hai năm, một nửa thời gian trong đó Dư Chấn Bình hoạt động dưới mặt đất, đối với hoàn cảnh nơi này, phi thường thích ứng, nếu như có thể, Dư Chấn Bình nguyện ý sống cả đời ở nơi như thế này,

bóng tối làm cho hắn cảm thấy rất an toàn.

Nhưng hiện tại, tâm tình của Dư Chấn Bình rất không tốt, không cần nói nguyên nhân, trong thời gian này tìm người mua đồ cổ, đều nói muốn hai vật kia, nhưng giá cả rất thấp, chỉ có một người nguyện ý trả năm vạn ột cái.

Dư Chấn Bình biết rõ, những người này nhìn ra lai lịch bất chính của những thứ này, cho nên mới đề giá thấp, mà Dư Chấn Bình ngoài tức giận ra, chỉ còn lại bất đắc dĩ, bởi vì hắn hiện tại, đã sắp cùng đường mặt lộ.

Sau khi từ Thiểm Tây trốn đi, Dư Chấn Bình không có đồng nào trên người, các tài khoản ngân hàng đều nằm trong tay Dư lão đại, hắn không dám về nhà, cũng không dám đi nơi có nhiều người.

711. Chương 711 : Dư Chấn Bình. (2)

Chương 711: Dư Chấn Bình. (2)

Nguồn: Vipvanda nguồn

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”••’”)

Dư Chấn Bình đi dọc theo đường sắt bốn ngày, tìm kiếm đồ ăn trong các ngôi nhà van đường, lúc khát thì đến những điểm sửa chữa bảo hành mà uống, cuối cùng đi vào Hà Nam Trịnh Châu, lúc trước Dư lão đại đã bố trí ba điểm dừng chân ở chỗ này.

Những năm này bọn họ trộm mộ và sắp đặt bán ra ngoài, đều cần ba nơi để giấu, nhưng hắn tuyệt vọng, bởi vì hắn từ ba điểm này, chỉ tìm được gần sáu trăm nhân dân tệ.

Mặc dù Dư Chấn Bình nhỏ con, nhưng sáu trăm nhân dân tệ có thể làm gì? Vì vậy Dư Chấn Bình cảm đồ đồng, dùng sáu trăm nhân dân tệ này làm lộ phí, chạy đến Hà Bắc, muốn bán hai cái chân nến bằng đồng này lấy hai vạn, nhưng thời điểm giao dịch, bị cảnh sát nhìn chằm chằm vào.

Lúc ấy Dư Chấn Bình ném nên cướp được tiền, ý vào mình nhỏ con dễ lẫn trốn, cho nên mới mạo hiểm trốn thoát được.

Nhưng sau đó, Dư Chấn Bình tức giận muốn bốc khói, hắn liều mạng như vậy, không ngờ trong đó có một vạn năm ngàn đều là tiền giả.

Dư lão đại là người giao hoạt, lòng nghi ngờ rất nặng, tuy thành viên trung tâm trộm mộ đều là người trong nhà, nhưng Dư lão đại vẫn phân công mỗi người riêng lẻ, mỗi người đều phụ trách quản một công việc, hơn nữa còn cấm mọi người hỏi đối phương đang phụ trách việc gì.

Còn về chuyện tiền bạc, đương nhiên do một tay Dư lão đại nắm giữ, lúc ấy Dư lão lục phụ trách liên lạc với Hồng Kông, hắn phụ trách hối lộ cho cảnh sát Quảng Đông, mà đầu tuyến chỉ có một mình Dư lão đại nắm giữ.

Mà Dư lão đại lúc ở Thiểm Tây xúc động chơi lớn, cho nên liên hệ với Hồng Kông đã bị đứt hoàn toàn.

Dư Chấn Bình một mực phụ trách tìm mộ và đào mộ, về phần những địa điểm giấu đồ cổ, cũng là lúc Dư lão lục bị đánh gục mới biết, bởi vì đáng người thấp bé, Dư Chấn Bình lại không biết liên hệ với ai, cho nên có đồ cổ mà không biết bán cho người nào.

Sở dĩ hắn chạy từ Hà Bắc đến một thành phố lớn để giao dịch, chính là vì không muốn bị người ta hoài nghi là đang ẩn thân ở Trịnh Châu, nhưng Dư Chấn Bình không nghĩ tới là, hắn vẫn gặp chuyện không may.

Mạo hiểm có thể bị bắt, chạy ra bán đồ cổ, lại chỉ thu được năm ngàn, mà số còn lại là tiền giả, làm chi Dư Chấn Bình suýt phát điên, nghĩ lại chuyện này, hắn có cảm giác không đúng, chuyện này hẳn là do đối phương an bài.

Hắn biết rõ thì sao chứ? Chẳng lẽ cầm súng quay lại bắn chết người ta? Nếu Dư lão bát có gan như vậy, hắn cũng không giống như chuột chạy qua đường thế này, chỉ sợ đã sớm mang vài món đồ cổ nhập cư trái phép trốn ra ngoài rồi.

Sau chuyện này, Dư Chấn Bình biết rõ mình không phải là người buôn bán, ai thấy hình dạng của hắn, chỉ sợ sẽ nghi ngờ, lại thêm lần này đi ra ngoài, nhìn thấy mình bị truy nã, sau khi Dư Chấn Bình trở lại Trịnh Châu, liền ẩn nấp, không dám đi ra ngoài hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Tuy Dư lão bát nhỏ con, nhưng sức ăn không nhỏ a. Hơn nữa tuy nhà ở không cần tiền, nhưng tiền điện nước vẫn phải trả chứ? Chỉ có năm ngàn, căn bản là không đủ tiêu, sau bảy tám tháng, rốt cuộc Dư Chấn Bình cũng hết tiền.

Cả phòng đều là đồ cổ không sai, nhưng không thể thay cơm được, lúc này Dư Chấn Bình không muốn trông coi núi vàng mà chết đói.

Thời điểm còn bốn trăm nhân dân tệ cuối cùng, Dư Chấn Bình mới đi xe lửa đến Bắc Kinh, tốn mất hai trăm tám mươi nhân dân tệ thuê căn phòng có giường lớn này, tổng cộng có một diện tích bốn mét vuông dưới tầng hầm ngầm này.

Nơi này đối với người khác là khổ không thể tả, nhưng Dư Chấn Bình lại thích ứng với nơi này, nếu không phải gian phòng đối diện dùng tấm ván ngăn cách, vào ban đêm đều truyền ra tiếng rên rỉ, thậm chí Dư Chấn Bình muốn ở nơi này không đi.

Nhưng lần này tới Bắc Kinh, đó là vì hắn muốn bán hai món Thanh Đồng Tước này, ý định của Dư Chấn Bình cũng tốt, bán hai món này được hai mươi vạn. Sau đó trở lại Trịnh Châu trốn thêm năm ba năm, đợi không còn tiếng gió nào nữa, thì hắn sẽ nghĩ biện pháp trốn ra nước ngoài.

Dư Chấn Bình biết rõ, dựa vào những tội mà hắn phạm phải trong những năm qua, nếu như bị bắt, tuy không đến mức xử tội tử hình, nhưng cả đời còn lại phải sống trong bốn bức tường giam lạnh lẽo.

Nếu kế hoạch không có biến hóa, thì Dư Chấn Bình muốn bán hai món Thanh Đồng Tước này với giá thấp nhất là năm mươi vạn nhân dân tệ, không nghĩ tới vừa tới Bắc Kinh này, mọi người đều cho cái giá quá thấp, người ra giá cao nhất chính là thanh niên trẻ tuổi kia.

Sau khi nhận được điện thoại của Hầu tử, Dư Chấn Bình đã chờ ở tầng hầm ngầm này suy nghĩ cả ngày, cuối cùng hắn vẫn quyết định bán, tình hình kinh tế của hắn rất căng thẳng, nếu không bán, đừng nói là tiền phí điện thoại, tiền phòng hắn cũng không còn, chứ nói gì đến tiền ăn uống để sống?

- Trang ca, tên họ Nhâm kia đã đáp ứng, bán hai món kia với giá mười vạn, ngài đúng là cao tay a.

Sau khi được “người họ Nhâm” kia gọi lại, hầu tử vội vàng bấm điện thoại cho Trang Duệ, hắn cũng biết, mọi người trong Phan gia viên này đều muốn hai vật kia, hắn không ngờ Trang Duệ ép giá ác như vậy, mà tên kia vẫn chịu bán.

- Ủ, ta biết rồi, người chờ một chút, ta phải đổi nơi nói chuyện.

Trang Duệ đang ở nhà cùng mẹ với cô vợ tương lai, cộng thêm Từ đại minh tinh tới chơi, bọn họ đang ngồi chơi mạt chược, vận may của Trang Duệ đúng là không tốt lắm, từ lúc bắt đầu chơi tới lúc này, hắn đều là người thua cuộc.

Cho nên hắn đứng dậy cáo lỗi, bảo Bành Phi đang ngồi xem vào thay chỗ cho hắn, Trang Duệ cầm điện thoại đi vào phòng, nói ra:

- Hầu tử, đồng ý giao dịch rồi sao? Đối phương muốn dùng chi phiếu hay tiền mặt?

- Trang ca, buổi sáng tên họ Nhâm điện thoại cho tôi, hắn bảo muốn tiền mặt, hơn nữa bảo chúng ta cùng đi ra ngân hàng để rút.

Hầu tử có chút không rõ, giao dịch thì cứ đi ra ngân hàng trực tiếp chuyển khoản là xong, nhưng hắn nào biết, Dư Chấn Bình không có tài khoản ngân hàng, những tài khoản ngân hàng lúc trước đều ở trong tay Dư lão đại, nói đi cũng nói lại, dù cho có, Dư Chấn Bình cũng không dám dùng, nói không chừng sẽ bị cảnh sát nhìn chăm chăm.

Về phần muốn đi ngân hàng để rút tiền, chính là vì Dư Chấn Bình sợ đó là tiền giả, hắn đã ăn thiệt thòi một lần, cho nên hắn không muốn tiếp tục giống như lần trước, phải nhìn tận mắt tiền rút từ ngân hàng ra, khi đó còn có thể là giả sao?

- Được, không thành vấn đề, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi Phan gia viên, đưa thẻ cho người, người tìm người dẫn hắn đi lấy tiền, nhớ kỹ, người chỉ là trung gian, còn người khác mua đồ.

truyện copy từ

712. Chương 712 : Dư Chấn Bình. (3)

Chương 712: Dư Chấn Bình. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Mặc dù có chút chuyện, cho dù không biết gì, thì đó cũng là trái pháp luật. Đương nhiên, hành vi của Trang Duệ, hiện giờ hắn mà đi ra đường làm chuyện xấu ào ào, cảnh sát cũng không có bắt hắn, mà gọi điện thoại báo người đưa hắn tới bệnh viện.

Nhưng nếu đã quyết định diễn trò, nếu đã bắt đầu, thì phải diễn cho thật giống, mà Trang Duệ cũng không thích phiền toái, cho nên hắn không đi giao dịch.

- Yên tâm đi, Trang ca, việc này tôi đã cho người đi làm rồi!

Hầu tử ở trong điện thoại vỗ ngực cam đoan.

- Trang ca, vì người này là Ngưu ca, chính là người bạn tôi quen biết trong Phan gia viên, người không thể chê, là một lão đại rất có nghĩa khí ở đây.

Sáng sớm hôm sau Trang Duệ đi tới Phan gia viên, hắn nhìn thấy trong tiệm có nhiều gương mặt lạ hoắc, vừa đi vào trong tiệm, Hầu tử đã nhanh chóng đứng ra giới thiệu.

- Cái gì Ngưu ca?

- Trang lão bản cứ gọi tôi là lão Ngưu là được!

- Lão Ngưu, việc lần này phải làm phiền anh rồi!

Trang Duệ dò xét lão Ngưu, hắn chừng ba mươi tuổi, béo thì béo, nhưng cũng có khả năng bày quầy hàng trong Phan gia viên, làn da có chút ngăm đen, nhìn hắn rất trung hậu, đương nhiên, không nên trông mặt mà bắt hình dong, nếu không, khi bị người ta bán cả người, còn cười nói cảm ơn người ta đấy.

Người nọ khoát khoát tay, chen ngang lời nói của Trang Duệ:

- Bình thường có quan hệ không tệ với Hầu tử, chút việc nhỏ này không là gì, Trang lão bản khách khí rồi.

Có thể bày sạp hàng trong Phan gia viên, không có chút nhân lực là không thể nào, lão Ngưu là người lăn lộn trên đường phố, chỉ nhìn cửa tiệm của Trang Duệ, cũng biết được thân gia của hắn cũng hơn ngàn vạn, có quan hệ tốt với người như vậy, sau này có vật lọt ra từ kẽ tay của người ta, thì bản thân hắn cũng sống được vài năm.

- Tốt rồi, lão Ngưu cầm lấy, chia cho các huynh đệ một chút mà xài.

Khi Trang Duệ đang nói chuyện thì móc từ trong bọc ra một chồng nhân dân tệ, đưa cho lão Ngưu, nói ra:

- Đây là một chút tâm ý nhỏ. nguồn

- Vậy thì cảm ơn Trang lão bản.

Lão Ngưu cũng không phải là người sĩ diện hão (ý bảo dối trá), trực tiếp đưa tay nhận lấy, những người như hắn, chuyên gánh chịu nguy hiểm cho người khác, cầm tiền cũng là điều hợp lý.

Bởi vì phải đợi điện thoại của Dư Chấn Bình, Trang Duệ mời lão Ngưu vào trong ngồi đợi, thời điểm đến mười một giờ trưa, điện thoại của Hầu tử vang lên.

- Này, Nhâm lão bản, tôi và bạn bè của tôi đang ngồi chờ điện thoại của ngài đấy, ngài nói nhanh đi, sau khi giao dịch xong, tôi còn dẫn bạn của tôi đi ăn cơm nữa.

Hầu tử rèn luyện cái miệng rất tốt, ngữ khí khi nói chuyện không có sơ hở, Trang Duệ nghe mà gật đầu, chỉ cần huấn luyện thêm chút tri thức của thằng này, thì cho hắn đi làm xướng ngôn viên của bảo tàng, tuyệt đối không thành vấn đề.

- Không cần, không cần làm như ban đầu, các người đi ra khỏi Phan gia viên, quẹo trái và đi thẳng năm mươi mét, chúng ta sẽ gặp nhau, được không?

Dư Chấn Bình vẫn cầm hộp bánh ngọt trong tay, đối diện nơi hắn đang đứng, là một trường tiểu học, mà lúc này đúng vào thời điểm tan trường, rất nhiều học sinh đang đi ra, ở trước cửa trường học, người đứng chờ chật ních, rất là hỗn loạn.

Dư Chấn Bình mặc quần áo trên người, chính là thời điểm nửa đêm hôm qua, hắn ăn trộm trong nhà người ta, cộng thêm đội cái mũ lưỡi trai che nắng, chỉ cần không có người nào nhìn chăm chăm vào mặt của Dư Chấn Bình, sẽ không nhận ra tuổi của hắn.

- Nhâm lão bản, ngài đang ở đây? Bây giờ tôi đang đứng ở chỗ ngài nói, hiện giờ rất lộn xộn, nhưng không nhìn thấy ngài.

Hầu tử và lão Ngưu hồn nhiên không biết, ở một nơi cách bọn họ hai ba mươi mét. Dư Chấn Bình đang đánh giá tình hình chung quanh, nhìn xem có người nào đi theo Hầu tử hay không.

Đúng là Dư Chấn Bình đã nhìn rất cẩn thận, nhưng hắn nào biết rằng, cảnh sát trực tiếp đi theo sau hắn, trong đám học sinh tan trường, có ít nhất năm người của tổ chuyên án.

- Các người đi về phía trước mười lăm mét, dọc vào đường cái bên trái, có một cái máy ATM, rút tiền trong đó là được.

Dư Chấn Bình sớm đã dò xét nơi này rất cẩn thận, giữa trưa tan trường rất hỗn loạn, cho dù đối phương mang người hoặc dẫn cảnh sát đến, hắn cũng nắm chắc mình sẽ trốn thoát.

Hầu tử nghe thấy Dư Chấn Bình nói thế, có chút bất mãn, hét lên:

- Tôi nói Nhâm lão bản, dù thế nào ngài cũng phải lộ diện.

- Tiểu huynh đệ, người đặt tiền vào đó là sẽ nhìn thấy tôi thôi.

Sau khi Dư Chấn Bình nói xong, lập tức cúp điện thoại, thân thể của hắn từ từ đi về phía cái tủ, ánh mắt dưới cái mũ che nắng. Đánh giá chung quanh, phàm là có điểm nào không đúng, hắn sẽ chui vào đám học sinh rồi đi.

- Này, Nhâm lão bản? Cái này... Tên khốn này làm trò gì vậy chứ?

Hầu tử liên tiếp hô vài tiếng, nhưng đầu dây bên kia không trả lời, chỉ có thể lẩm bầm mắng nhỏ một câu, rơi vào tình thế này, hắn chỉ có thể dẫn theo lão Ngưu, đi đến máy ATM lấy tiền, phía trên mỗi máy rút tiền đều có camera thu hình, cho nên chuyện rút tiền sẽ do lão Ngưu làm.

- Ai, tôi nói Nhâm lão bản, cái máy ATM này mỗi ngày chỉ có thể rút cao nhất là ba vạn, không có biện pháp lấy mười vạn a.

Lão Ngưu đi tới máy ATM một lúc, bắt đầu dĩ ngừng tay lại, sau khi rút ba vạn, đã đến hạn ngạch, Hầu tử vội vàng đánh điện gọi Dư Chấn Bình.

- Vậy thì các người cứ đi ngân hàng rút đi, tôi sẽ đứng ở cửa ra vào đợi các người.

Đối với cử động của Hầu tử và lão Ngưu, Dư Chấn Bình đều nhìn thấy rất rõ, hắn cũng biết hai người này lúc đi tới, trên tay không có gì, chắc có lẽ không giống lần trước, dùng tiền giả lừa gạt hắn.

Nhưng Dư Chấn Bình sẽ không đi theo vào ngân hàng, bởi vì hắn biết rõ, trong ngân hàng có máy giám sát, hắn không muốn lưu lại bất cứ chứng cứ gì cả.

- Được rồi, Nhâm lão bản, ngài đang ở nơi nào?

Mười phút sau, Hầu tử và lão Ngưu đi ra khỏi ngân hàng, ở trên tay lão Ngưu, đang cầm một túi nhựa có dán nhãn ngân hàng, trong đó có mười vạn, lão Ngưu là người cẩn thận, dùng hai tay đặt túi nhựa ở trước ngực.

- Tôi đang ở đằng sau các anh!

Lập tức ở sau lưng hai người xuất hiện âm thanh của Dư Chấn Bình.

- Bà mẹ nó, Nhâm lão bản, không nên dọa người như vậy chứ, không phải đang chơi trò chơi, đừng có hù nhau như thế chứ?

Hầu tử bị lời nói của Dư Chấn Bình làm giật mình, tại sao anh bạn này lại xuất quỷ nhập thần như thế? Dò xét hơn nửa ngày mới nhận ra, tên tiểu hài tử mặc đồng phục và đội mũ kia, không ngờ chính là “Nhâm lão bản”.

713. Chương 713 : Tặc Vương. (1)

Chương 713: Tặc Vương. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••)•••••”)

- Nhâm lão bản, vị này chính là Ngưu lão bản, tiền đều ở bên trong, hàng của ngài đâu?

Hầu tử vỗ vỗ túi nhựa trước ngực của lão Ngưu, nhìn về phía cái hộp bánh ngọt trong tay Dư Chấn Bình, trong việc giao dịch đồ cổ thường gặp cảnh treo đầu dê bán thịt chó, nếu trả tiền mua phải đồ giả, vậy thì hắn không còn mặt mũi đi gặp Trang Duệ.

- Đồ vật đều ở chỗ này, các người cho tôi xem tiền trước.

Dư Chấn Bình nhìn thấy lão Ngưu mở cái túi ra, bên trong đều là nhân dân tệ màu hồng phấn, trong lòng vui vẻ, thời điểm bọn họ đi vào, sau đó cầm ra túi tiền này, chắc hẳn là không giả.

- Ngưu ca, anh che chắn giúp tôi!

Hầu tử cầm cái hộp bánh ngọt, đi tới bên cạnh tường vây của trường học, mở cái hộp lấy hai món Thanh Đồng Tước ra.

- Ngưu ca, đồ vật là thật, có thể đưa tiền cho hắn.

Tại trước khi đến, Trang Duệ đã chỉ ra cho hầu tử hai điểm khiếm khuyết trên Thanh Đồng Tước, cho nên Hầu tử liếc mắt liền nhận ra, đúng là hai cái Thanh Đồng Tước nhìn thấy hôm qua, lập tức nháy mắt cho lão Ngưu, bảo hắn đưa tiền.

Nhìn thấy “Nhâm lão bản” cầm cái túi nhựa kiểm tiền, hầu tử cũng không để ý, chờ hắn kiểm xong, vươn tay nói ra:

- Nhâm lão bản, sau này nếu có đồ tốt, nhớ chiếu cố tiểu đệ nhiều một chút nha.

- Nhất định, nhất định!

Sau khi cầm tiền trong tay, tâm tình Dư Chấn Bình buông lỏng hơn phân nửa, vươn tay bắt tay Hầu tử một cái, đầu óc của hắn đang suy nghĩ lần này trở về, làm cách nào trở về hang ổ an toàn.

Về phần giao dịch trọng khí, Dư Chấn Bình không có nhấc qua, cái đồ chơi đó hẳn không ôm không nổi, cũng không thể vận chuyển ra ngoài, nếu như muốn bán, chỉ có thể cho đối phương đi xem hàng, nhưng ở đó đâu có đặt một vài món đồ đâu.

Cộng thêm trọng khí quá lớn, rất dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát, cho nên không tới lúc bắt đắc dĩ, Dư Chấn Bình tuyệt đối không đem trọng khí bán đi.

Sau khi giao dịch thành công, Dư Chấn Bình liền chào hỏi Hầu tử và lão Ngưu, chui vào trong dòng học sinh đang ra về, lập tức tan biến vào trong đó.

Hầu tử và lão Ngưu không biết trên đường bọn họ trở về Phan gia viên, Dư Chấn Bình vẫn đi theo đằng sau bọn họ, thẳng cho đến khi hai người đi vào Tuyên Duệ Trai, Dư Chấn Bình mới buông lỏng một hơi, hẳn đem túi tiền bỏ vào trong đồng phục, đi theo dòng người hối hả trong Phan gia viên, lách đi ra ngoài.

Dư Chấn Bình đã sớm kế hoạch tốt, sau khi cầm được tiền, lập tức đi vào toa hàng xe lửa, sau đó leo lên một chiếc đi về hướng nam, hiện tại hẳn giống như chim sợ cành cong, ô tô và xe lửa đều không dám đi.

...

Sau khi trở về Tuyên Duệ Trai, Hầu tử nhanh chóng đem cái hộp bánh ngọt đưa lên, nhìn Trang Duệ nói ra:

- Trang ca, đồ đã cầm trở về, ngài xem xem, có phải là hai món này hay không.

- Ủ, đưa ta xem.

Sau khi Trang Duệ tiếp nhận cái hộp bánh ngọt, sau khi lấy hai món Thanh Đồng Tước ra, cẩn thận xem xét một phen, nói ra:

- Tốt lắm, lão Ngưu, lần này đa tạ anh, Hầu tử, buổi tối mời lão Ngưu một bữa cơm, muốn đi chơi chỗ nào thì đi, giữ lại biên lai trở về tính tiền với ta.

- Hắc, cảm ơn Trang ca.

- Cảm ơn Trang lão bản, sau này có chuyện gì, ngài cứ nói một tiếng, trong Phan gia viên này ta quen biết rất nhiều người.

Lão Ngưu rất cao hứng, đi dạo bên ngoài nửa giờ, trong túi quần liền có một vạn nhân dân tệ, còn kết bạn với đại lão bản như Trang Duệ, hẳn cũng biết bản thân mình không cùng cấp độ với Trang Duệ, sau khi nhả vài câu, liền mở miệng cáo từ.

Đợi đến lúc hầu tử tiễn lão Ngưu đi ra ngoài, Trang Duệ đi vào trong phòng, cầm hai món Thanh Đồng Tước này, thu vào trong két sắt của cửa tiệm, hiện giờ đồ chơi này không thuộc về hắn, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị cảnh sát thu hồi, Trang Duệ cũng không muốn đem vật bị cảnh sát nhìn chằm chằm mang về nhà.

- Miêu cảnh quan, chuyện ngài giao tôi đã làm xong, chuyện còn lại tôi mặc kệ, nếu như các vị để cho hắn chạy thoát, thì hai món Thanh Đồng Tước này thuộc về tôi.

Thu hồi Thanh Đồng Tước xong, lúc này Trang Duệ mới gọi điện thoại thông báo cho Miêu Phỉ Phỉ.

- Được rồi, cảnh sát xem xét phá án, không quan tâm tới anh đâu!

Ngữ khí Miêu Phỉ Phỉ lạnh băng, sau đó cúp máy.

- Bà mẹ nó, thái độ gì vậy? Thời điểm cầu người ta, sao không nói như vậy đi?

Trang Duệ rất không thoải mái nên mắng hai câu, đây không phải điển hình cho câu qua sông đoạn cầu mà qua cầu thì rút ván đó sao?

...

Trong Phan gia viên tụ tập rất nhiều du khách trong và ngoài nước, buổi sáng mở cửa buổi tối đóng cửa, người đi lại cũng không nhiều, Dư Chấn Bình có thói quen đi sát chân tường, nhưng hẳn cũng không thể không đi sát chân tường, bởi vì những nơi còn lại, đã không còn chỗ nào để chen vào.

Sau khi luồn lách trong đám người chừng năm ba phút, Dư Chấn Bình đã đến lối ra của Phan gia viên, người ở đây cũng không nhiều, lòng cảnh giác của hắn buông lỏng một cái, hai tay ôm trước ngực cũng lỏng ra đôi chút.

Nhưng đúng vào thời điểm Dư Chấn Bình muốn đi ra khỏi Phan gia viên, thì có một lão đầu xuất hiện trước mặt, không biết là bị người ta chen lấn đụng trúng hay không, bước chân bất ổn, thân thể đụng trúng Dư Chấn Bình.

- Lão nhân gia, đi đường nên chú ý một chút a. (.

Đừng nhìn Dư Chấn Bình không cao, nhưng thời điểm hắn đào mộ, đây là việc rất tốn sức, hơn nữa trên tay cũng có mấy phần công phu, rất linh hoạt, nhìn thấy lão đầu đụng mình, bước chân xê dịch, thân thể hạ thấp xuống, tay phải duỗi ra, đỡ lấy lão nhân.

Nhưng lực ngã của lão nhân quá mạnh, vẫn không cách nào dừng chân, cho nên bộ mặt đập vào ngực Dư Chấn Bình một cái, bởi vì thân thể được Dư Chấn Bình đỡ lấy, lực đạo cũng không lớn. đọc truyện mới nhất tại .

- Ân?

Dư Chấn Bình dùng tay trái của lão nhân dậy, nhưng lúc này nhìn thấy bàn tay trái của lão nhân, làm cho Dư Chấn Bình sửng sốt, bởi vì cổ tay trái của lão nhân này, mà chỗ bị cắt đi rất ngay ngắn, vừa nhìn là biết bị lưỡi dao sắc bén chém đứt.

Tuy đã quen nhìn người chết, nhưng Dư Chấn Bình vẫn bị thủ đoạn kinh người này làm kinh hoàng một chút, trong đầu nhớ tới một chuyện gì đó, nhưng trong nhất thời không nhớ ra.

- Tiểu ca, xin lỗi, thật sự xin lỗi, lớn tuổi rồi, tay chân không còn linh hoạt nữa.

Trong miệng của lão nhân kia không rót lời xin lỗi Dư Chấn Bình, nhưng bước chân không dừng lại, sau khi đứng vững liền chen người vào trong dòng người, giống như có việc gấp.

- Tiền?

Từ khi lão nhân đụng trúng Dư Chấn Bình cho đến lúc rời đi, cả quá trình này chỉ diễn ra trong mười giây ngắn ngủi, ở trong đó, tính cả thời gian ngây người của Dư Chấn Bình, tuyệt đối không cao hơn ba giây.

714. Chương 714 : Tặc Vương. (2)

Chương 714: Tặc Vương. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••’”)

Nhưng chỉ trong ba giây đồng hồ này, Dư Chấn Bình phát hiện, khóa kéo trong đồng phục của mình, bị người ta dùng dao lam cắt một cái lỗ, mà cái túi tiền hắn để trong người lúc này, đã không cánh mà bay.

- Mẹ kiếp, đúng là già mà còn hại nước hại dân.

Dư Chấn Bình cũng là người giang hồ, đầu óc vận chuyển một chút, lập tức có phản ứng.

Lúc này hắn nhìn thấy rõ lão nhân kia bị cụt tay, đầu óc nhớ đến cái gì đó, phàm là người bị cụt tay cụt chân gọng gàng như vậy, chỉ có hai trường hợp, một trường hợp là tai nạn lao động, mà một trường hợp khác, chính là do người làm ra.

Mà người cụt tay rơi vào trường hợp sau, nói theo một cách nào đó, cũng được tính là “Tai nạn lao động”, bởi vì bọn họ đang ở trong trạng thái “Công tác”, bị người ta chém đứt tay chân, mà loại người này, chính là ăn trộm.

Mà lão nhân đáng hận lúc này, không cần hỏi, nhất định là trộm, hiện tại ăn trộm đều là tập thể gây án, không giống như trước kia, vào vài chục năm trước, ăn trộm đều là độc hành đạo, thời điểm gây án bị bắt, sau đó không sợ hãi, không có ý định bỏ nghề, cho nên bị người ta đánh, lại chặt cụt tay của ăn trộm.

Mà thời điểm đó, xã hội và pháp luật chưa kiện toàn, cho nên rất nhiều người bắt được ăn trộm, liền vận dụng tư hình, mà hiện giờ rất nhiều cao thủ bàn tay vàng, đều là đại đạo tặc (ăn trộm), trên người hoặc nhiều hoặc ít thiếu một thứ gì đó, đều là chiến tích của năm đó lưu lại.

Mà lão nhân Dư Chấn Bình đỡ lấy lúc này, không cần hỏi, đứt tay nhất định là do thất bại bị người ta chặt đứt, mà tiền của mình, thì không cần phải hỏi, nhất định là bị lão nhân hại nước hại dân kia trộm đi.

Có thể trong một cú va chạm, thời gian ngắn ngủi mấy giây đồng hồ, vô thanh vô tức cắt quần áo của mình, lợi dụng thời gian mình ngậy người trộm tiền, mà đến lúc này bản thân mình mới phát giác, kỹ nghệ của lão nhân này, nếu gọi là Tặc Vương, tuyệt đối không đủ.

Chỉ mất nửa năm, Tả Nhất Dao đã nắm giữ được công phu dùng xà phòng nhúng nước kệt được đồng xu, luyện tay trái sử dụng được lưỡi dao, luyện đến mức lô hỏa thuần thanh (luyện đến mức điêu luyện), nhưng vào lúc đó, sự phụ của hắn bị cảnh sát bắt được, mà hành vi phạm tội của hắn lúc đó bị xử bắn.

Lúc ấy Tả Nhất Dao không còn dám ngậy ngốc ở Trịnh Châu nữa, hắn một mình một người đi xuống Tây An, dựa vào kỹ thuật trộm cướp xuất thần nhập hóa của mình, đánh ra thanh danh cực lớn, mà lúc ấy trên con đường tây bắc, không người nào không biết, không người nào không hiểu, thủ hạ của hắn cũng hơn trăm tên, hắn trở thành một đời Tặc Vương.

Tuy xã hội lúc đó rung chuyển, nhưng súng bắn chim đầu đàn, Tả Nhất Dao vẫn bị cảnh sát nhìn chăm chăm vào, sau khi bị bắt và phán mười năm tù, chờ thời điểm hắn ra tù, cũng đã là đầu những năm bảy mươi.

Mà bang phái trước khi ở tù do Tả Nhất Dao lập ra, cũng đã sớm tan thành mây khói, Tả Nhất Dao không muốn rời khỏi Tây An, không thể rung động được thế lực địa phương mới phát, mà xảy ra xung đột, mà tay trái của hắn cũng bị chém đứt trong lần đó, dựa theo cách nói của đám lão đại đó là, nếu không có tay trái, người còn có thể được gọi là Tả Nhất Dao sao?

Tả Nhất Dao ảm đạm rời khỏi Tây An đi Bắc Kinh, nhưng ở thành thị này cũng không có chỗ dung thân cho hắn, rơi vào đường cùng, Tả Nhất Dao bắt đầu lại sự nghiệp cũ, tiếp tục làm nghề ăn cắp.

Nhưng rất nhiều người không biết thủ đoạn thành danh của Tả nhất Dao không chỉ có tay trái, mà còn công phu ẩn dấu của hắn.

Tuyệt kỹ chân chính của hắn, chính là dùng miệng, Tả Nhất Dao có thể ẩn tàng một lưỡi dao trong miệng của mình, dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, dùng lưỡi dao trong miệng cắt rách túi tiền trong quần áo của người ta.

Đánh cắp tiền trong đó.

Với công phu này, năm đó Tả Nhất Dao vì luyện tuyệt kỹ mà trả giá bằng rất nhiều vết thương trong miệng, máu chảy ra không biết bao nhiêu, nhưng sau khi trở về Bắc Kinh, tuy tứ chi của bản thân không còn đầy đủ, nhưng chuyện ăn no mặc ấm không còn là vấn đề mà hắn lo lắng nữa.

716. Chương 716 : Tặc Vương. (4)

Chương 716: Tặc Vương. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••”)•••••)

Nhưng khi làm việc này, khó tránh khỏi việc phải va chạm với những người cùng nghề, Tả Nhất Dao đã trả giá bằng hai ngón tay của tay phải, thành công thượng vị, trở thành Tặc Vương nổi danh nhất khu Tân Kỳ ở Bắc Kinh.

Không chỉ có ở Bắc Kinh, ngay cả một ít đại tặc ở Sơn Đông đang có cuộc sống tươi đẹp, cũng phải chạy đến Bắc Kinh để bá sữ, mới có thể kiếm ăn ở chỗ này, về phần những người không lạy Tả Nhất Dao sẽ bị cắt ngón tay, lý do vì dân trừ hại.

Mà càng ngày số lần Tả Nhất Dao đi trộm càng ít, chỉ cần số tiền mà đồ tử đồ tôn tiền cống, đã đủ cho hắn ăn uống không lo, mà lần này hắn lập nên tên tuổi, còn vang dội hơn cả lúc ở Tây An.

Trong khoảng thời gian năm sáu năm sau đó, sinh hoạt của Tả Nhất Dao phi thường thoải mái dễ chịu, không chỉ mua được vài biệt thự lớn, hắn cũng đã lấy vợ, sinh vài đứa con, hơn nữa còn thường xuyên mang vợ con đi ăn nhà hàng, phải biết rằng, ở thời đại đó của hắn, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, đầu những năm tám mươi, Tả Nhất Dao vì có tên tuổi vang dội, đã được cảnh sát chú ý, tuy những năm này hắn không có ra tay trộm cắp, nhưng vẫn mang tên tuổi là Tặc Vương, chính vì thế mà hắn mang bản án hai mươi năm tù.

Mà đầu thế kỷ này, thời điểm Tả Nhất Dao ra tù, đã là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi.

Mà đám đồ tử đồ tôn năm đó của Tả Nhất Dao, cũng còn không ít, có chút đã đi con đường chính đạo, nhưng đó chỉ là số ít, có rất nhiều người nhớ nhung tuyệt kỹ ẩn tàng lưỡi dao trong miệng của Tả Nhất Dao, thường xuyên đưa chút tiền hiếu kính, nhưng Tả Nhất Dao cũng không nhận đồng nào, những người như thế đều bị hắn cự tuyệt.

Mà con trai con gái của hắn lớn lên, cũng không ghét bỏ hắn, Tả Nhất Dao lúc tuổi già vẫn không tính là quá thê thảm.

Nhưng đối với đại tặc thanh danh hiển hách như Tả Nhất Dao, cũng chính là đối tượng chú ý trọng điểm của các đồn cảnh sát, lúc không có việc gì thường xuyên gọi đến nói chuyện tâm tình, thường xuyên qua lại, cho nên lúc Tả Nhất Dao rảnh rỗi không đi phạm tội, đã làm cho Bắc Kinh bớt đi rất nhiều phiền toái.

Đừng nhìn lão nhân này lớn tuổi, nhưng tay chân hắn vẫn còn vô cùng nhanh nhẹn, cộng thêm kinh nghiệm của hắn cực kỳ phong phú, cho nên có việc cần thường xuyên tìm hắn giúp đỡ, mà lần này tổ chuyên án cũng cố ý mời hắn, nhờ hắn thi triển tuyệt kỹ diệu thủ không không một lần nữa.

Đương nhiên, lần hành sự này của Tả Nhất Dao không tính là trộm cướp, người thường cảm sủng bắn người là phạm pháp, cảnh sát cảm sủng bắn người gọi là chấp pháp, ý nghĩa trong đó không cần so sánh cũng biết.

- Miêu chính phủ, ngài xem, lão đầu ta có thể đi được chưa?

Tuy đã ra tù nhiều năm, hơn nữa hai năm qua thường xuyên liên hệ với cảnh sát, nhưng xưng hô này của Tả Nhất Dao vẫn không sửa được.

Mọi người có thể không biết, ở bên trong nhà tù, nếu như người muốn làm việc gì, đầu tiên phải hô “Báo cáo”, sau khi đạt được phê chuẩn, mới có thể đi làm, mà xưng hô với những người quản giáo hoặc cảnh sát vũ trang, ở phía trước họ, phải thêm vào hai chữ “Chính phủ”.

Tả Nhất Dao đã ngồi tù hơn hai mươi năm, nhìn thấy đồng phục mới nên ngỡ. Cho nên thời điểm Tả Nhất Dao vừa nhìn thấy Miêu Phỉ Phỉ, đều không tự chủ dùng cách xưng hô trong trại giam.

- Tả sư phụ, chuyện lần này làm phiền ngài quá, nhưng chuyện lần này, xin ngài không nên tiết lộ ra ngoài.

Người nói chuyện không phải là Miêu Phỉ Phỉ, mà là một người cảnh sát khác, tuy việc này xuất phát từ chính nghĩa, nhưng thủ đoạn này không thể đưa lên mặt bàn, cho nên mới nhấn nhủ một câu như vậy.

- Nhất định, nhất định, xin chính phủ yên tâm, việc này ta sẽ mang theo cho tới lúc chết.

Tả Nhất Dao liên tục cam đoan, lúc này mới cẩn thận từng chút rời khỏi cục cảnh sát, không có việc gì mà đến loại địa phương này, làm cho hai chân của hắn run lên.

- Trang... Trang ca, em không sao, vừa rồi uống với Ngưu ca hơi nhiều, anh nói đi, muốn em làm gì, đứng rồi, vừa rồi tên họ Nhâm có điện thoại lại, nói là muốn mượn ít tiền, chúng ta có nên ượn hay không.

Sau khi hầu tử bị Trang Duệ cúp điện thoại, hắn đã tỉnh rượu hơn một nửa, chạy đến toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó uống một bụng nước, cảm giác đầu lưỡi đã bình thường, lúc này mới gọi điện lại cho Trang Duệ.

- Mượn tiền?

Trang Duệ nghe vậy liền sững sờ một chút, xem ra tên Dư Chấn Bình này đã sơn cùng thủy tận rồi, đã đến bước đường cùng, rõ ràng chỉ mới tiến hành giao dịch cổ vật với hắn một lần, làm sao hắn có thể hỏi mượn tiền chứ?

Trang Duệ suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi:

- Hầu tử, trên người của cậu còn bao nhiêu tiền? (.

- Trang ca, vừa rồi tôi vừa chi trả hóa đơn hai ngàn, nếu không đủ, em đi lấy thêm nhé?

Hầu tử trả lời.

- Không cần lấy thêm, chúng ta và hần không có bao nhiêu giao tình, như vậy đi, một hồi nữa cậu cầm một ngàn đưa cho hần, cái gì cũng không cần nói, chỉ cần nhả một câu: có vật gì tốt cứ nghĩ đến tôi là được.

Một ngàn nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng Dư lão bát cầm số tiền này, cũng không chống đỡ được bao lâu, cuối cùng nhất vẫn sẽ tìm đến mình mà giao dịch.

- Em biết rồi, Trang ca, em vừa gọi điện cho hần, có một ngàn mà hần không biết xấu hổ hỏi mượn.

Trong điện thoại Hầu tử đáp ứng một tiếng, đến Bắc Kinh mấy tháng, ánh mắt Hầu tử cũng cao hơn, hần không nghĩ tới, thời điểm bản thân hần ở Bành Thành lửa gặt kiếm sống, một tháng cũng không kiếm được lợi nhuận một ngàn đấy.

...

- Ta tức muốn nổ phổi mà!

Hần từ chỗ Dư lão lục ở học được ở Hồng Kông, nhưng lúc này cũng không giảm bớt được phiền muộn trong lòng, hần đang mạo hiểm đi đến nơi này, đi vào Bắc Kinh bán đồ cổ.

Nhưng Dư Chấn Bình tuyệt đối không nghĩ tới, tiền thì nhanh chóng tới tay, nhưng đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt, mười vạn đã bị lão già hại nước hại dân kia trộm đi mất.

Hiện tại đầu óc Dư lão bát trống rỗng, hần có cảm giác cực kỳ tức giận, muốn lấy súng ngắn ra bắn một đám người bên cạnh mấy phát, mẹ kiếp, muốn lấy tiền của ta, dễ dàng sao?

Hần bị ăn trộm, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể đi báo án, vừa nhìn thấy người mặc đồng phục bảo an bên cạnh, Dư lão bát đã nhanh chóng trốn sát vào chân tường, trong nội tâm đang ủy khuất tới cực điểm.

Rơi vào đường cùng, Dư lão bát nhớ tới Hầu tử vừa mới nói chuyện lúc nãy, móc điện thoại ra gọi điện cho hầu tử.

Đương nhiên, loại chuyện mất mặt này không thể nói, Dư lão bát chỉ nói đang cần một số tiền dùng gấp, hiện tại đang có chuyện khẩn trương, muốn hỏi mượn Hầu tử vài đồng. Khá tốt, sau khi hần đợi được mười phút, Hầu tử đã gọi điện tới, nói cho hần biết địa điểm, hần vội tiền, lúc này Dư lão bát cũng bất chấp nhiều như vậy, sau khi nhận được điện thoại liền đi tới quán rượu theo lời của Hầu tử.

717. Chương 717 : Người Tốt A.

Chương 717: Người tốt a.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’-”)•••’-“)

Dư lão bát cũng từng hoài nghi, việc này có liên quan tới người trẻ tuổi họ Trang kia không? Đầu tiên là giao tiền mua bán, sau đó lại cho người tới trộm đi, nhưng sau khi cẩn thận phân tích, Dư lão bát đã vứt bỏ nghi kỵ này.

Một là Trang Duệ khí độ bất phàm, không giống như người làm việc nhỏ nhặt, thứ hai là Trang Duệ có cửa tiệm ở Phan gia viên, ít nhất cũng có giá trị trên một trăm vạn, hần không cần vì mười vạn, đi mời một Tông Sư cấp Tặc Vương để đối phó mình.

Sau những việc này, Dư lão bát chỉ có thể bị đánh gãy răng mà nuốt trở về, tự nhận không may, ai bảo là mình ôm tiền không chặt, bị người có ý nhìn chằm chằm vào.

...

- Nhâm lão bản, đến đây, ngồi xuống uống vài chén. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hiện tại Hầu tử rất biết hưởng thụ, đến tiệm ăn cơm cũng phải gọi phòng, sau khi nhìn thấy “Nhâm lão

- Niếp Niếp cũng đã tới tuổi đến trường, đến lúc đó cho nó đi theo mẹ để học ở Bắc Kinh, dù sao giáo dục nơi đây cũng tốt hơn ở Bành Thành.

- A, quá tốt, con đã ở Bành Thành cảm thấy buồn chán, chị Nha Nha, đến lúc đó em sẽ được học cùng trường với chị rồi!

Sau khi nghe được lời này của cha, Niếp Niếp cao hứng hô lên.

- Tiểu nha đầu không có lương tâm, cha và mẹ của người đều yêu thương người a!

Trang Mẫn nghe con gái nói vậy, tức giận dùng chiếc đũa gỗ lên đầu Niếp Niếp, làm cho người ở bàn ăn đều cười lên.

- A! Mẹ, con nghe điện, mọi người ăn đi!

Đang lúc đùa giỡn, bỗng nhiên điện thoại của Trang Duệ vang lên, liếc mắt nhìn dây số, Trang Duệ nhú mày.

- Người một nhà ăn cơm, còn đi làm công việc làm gì!

Âu Dương Uyển bắt mắt liếc nhìn con trai.

- Khục khục, lập tức xong ngay!

Trang Duệ cầm điện thoại đi ra khỏi nhà, cái điện thoại này hắn không dám không tiếp a, nếu như mình cúp, Trang Duệ dám cam đoan, không tới năm phút sau, nhất định Miêu cảnh quan sẽ giết tới tận nhà.

Vừa tiếp điện thoại, liền nghe được giọng nói chỉ trích của Miêu Phỉ Phỉ vang lên:

- Trang Duệ, buổi chiều Dư Chấn Bình gặp người của anh để làm gì?

- Có chuyện gì xảy ra?

Trang Duệ đang hồ đồ, hắn chỉ bảo Hầu tử cấp cho Dư Chấn Bình một ngàn, vốn đang định báo cho cảnh sát biết, nhưng vì bận rộn chuyện ở nhà bảo tàng, Trang Duệ cúp điện thoại với Hầu tử thì quên đi.

- Đến bây giờ Dư Chấn Bình không có trở về chỗ hắn thuê, anh nói nhanh một chút, buổi chiều hắn tìm Hầu tử để làm gì?

Âm thanh trong điện thoại đề cao hơn.

- Ai, tôi nói Miêu cảnh quan, chẳng phải cảnh sát các vị luôn ngó chừng hắn sao?

Thực duệ khó hiểu hỏi.

Trong điện thoại trầm mặc một hồi, có chút không tình nguyện nói ra:

- Đã mất dấu!

- Hắc, tôi nói Miêu cảnh quan, các vị có năng lực lớn như vậy, có thể bị hắn vứt bỏ mà mọi người không biết được sao?

Trang Duệ nghe vậy liền cười hả hê, bạn thân hỏi chuyện này, chính là cơ mật, các người có bản lĩnh như vậy, cả tiền cũng có thể lấy, người còn sống có thể mất dấu sao?

Kỳ thật việc này cũng không thể trách cảnh sát, mục tiêu như Dư Chấn Bình quá nhỏ, hơn nữa thời điểm tử quán rượu đi ra ngoài, hắn cố ý lẩn lư ở trường học một hồi, biết được đúng vào thời điểm buổi tối trường học tan trường, hắn chui vào trong dòng người, rất khó phân biệt và nhận ra.

Tuy có tới bảy tám điều tra viên theo dõi Dư Chấn Bình, nhưng có mấy trăm học sinh đi ra, không cách nào tiếp cận mục tiêu, mà các điều tra viên đợi Dư Chấn Bình ở nơi hắn thuê, nhưng đợi vài tiếng đồng hồ không thấy hắn trở về, lúc này mới xác định Dư Chấn Bình rất có thể đã rời khỏi Bắc Kinh. truyện copy từ

Mất dấu mục tiêu, đối với Miêu Phỉ Phỉ, lúc này thừa nhận rất nhiều áp lực, lại bị Trang Duệ trào phúng, lập tức bộc phát, ngữ khí bất thiện nói ra:

- Trang Duệ tiên sinh, mời anh trả lời vấn đề của tôi, bằng không sẽ có người thu hồi luyện truyền của cảnh sát, chúng ta có lý do hoài nghi anh, vì bí mật mua bán cổ vật với Dư Chấn Bình, cố ý hỗ trợ đối phương đào thoát khỏi sự giám sát và điều khiển của cảnh sát...

- Tốt, quyền lực của cảnh sát các vị rất lớn, muốn thế nào thì thế đó đi.

Trang Duệ nghe xong lời này của Miêu Phỉ Phỉ, lời này nói này đã làm hắn lập tức nổi giận, đã không có bốn sự, còn trách ai bây giờ? Hắn cũng không muốn hùa hạ nữa, cho nên vừa nói xong, Trang Duệ đã cúp máy.

Lúc đi vào ăn cơm, điện thoại của Trang Duệ lại vang lên, vừa nhìn vẫn số thì thấy vẫn là Miêu Phỉ Phỉ, Trang Duệ cũng không nghe máy mà tắt đi, cho dù chức vị có lớn hơn nữa thì làm gì chứ, bạn thân một không trốn thuế, hai không trái pháp luật, người có thể làm gì ta?

- Trang Duệ, tôi xin lỗi, cũng không phải có ý chất vấn anh, nhưng chuyện xảy ra buổi trưa, người hiềm nghi bị mất tích, chúng tôi phải biết rõ, hi vọng anh phối hợp một chút.

Chuông điện thoại không vang lên nữa, nhưng Trang Duệ nhận được một tin nhắn, Trang Duệ cũng có hiểu biết về Miêu Phỉ Phỉ, tin nhắn này lộ ra tin tức, ý nói Miêu Phỉ Phỉ đã biết lỗi!

- Miêu cảnh quan, buổi chiều Dư Chấn Bình gọi điện cho Hầu tử, nói hắn đã không còn đồng nào, muốn mượn ít tiền, tôi cảm thấy không có gì nên uộn một ít, có gì không hợp lý sao? Tôi chỉ bảo Hầu tử cho hắn mượn một ngàn, về phần hắn đi đâu, tôi thật không biết.

Trang Duệ nghĩ một lúc, cho nên điện thoại lại, đương nhiên, hắn không nói việc mình bảo ượn một ngàn, mà Hầu tử trực tiếp ượn hai ngàn.

- Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao lúc đó anh không báo cho chúng tôi biết?

Miêu Phỉ Phỉ nghe thấy lời này của Trang Duệ, lập tức cuống lên, nếu như trên người Dư Chấn Bình có tiền, rất có thể sẽ tiếp tục ẩn núp, như vậy công tác của tổ chuyên án sẽ nhiều hơn đều muốn là kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

- Ai, tôi nói Miêu cảnh quan, tôi cũng không phải cảnh sát, công việc bình thường nhiều như vậy, chút việc nhỏ này cũng quên, nói đi cũng phải nói lại, trên tay hắn có ít tiền, mua vé xe lửa cũng không còn lại bao nhiêu, tại sao cô phải sợ hắn không quay đầu lại tìm tôi?

Vừa rồi Trang Duệ không có trước sao, hắn cũng không biết cảnh sát sẽ bị mất mặt, cho nên lúc này dùng lý lẽ hùng hồn nói ra.

- Anh... Trang Duệ, tôi cho anh biết, nếu như Dư Chấn Bình liên hệ với anh, nhất định phải báo cho chúng tôi biết.

Miêu Phỉ Phỉ tức giận thở phò phò dập máy, lời của Trang Duệ dù có chút đạo lý, nhưng Dư Chấn Bình mất đi tung tích, chuyện này đã vượt khỏi sự khống chế của cảnh sát, sớm biết như vậy, còn không bằng bắt hắn từ sớm đi.

Tuy tất cả con đường ô tô và ga xe lửa đã bố trí theo dõi và bắt người, nhưng người tổ chuyên án cũng biết, năng lực phản theo dõi của người nọ rất mạnh, cho nên hi vọng bắt người rất mong manh.

Bọn họ đoán đúng vậy, lúc này Dư Chấn Bình, đang ngồi trong một khoang vận chuyển than đá trên xe lửa, đang gặm gà quay và uống rượu đế, mà lúc này mặt của hắn đen xì, cho dù bị người ta nhìn thấy cũng tưởng rằng là một đứa con nít lang thang.

Thời gian từng ngày qua đi, trừ lúc ban đầu, Miêu Phỉ Phỉ còn thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm Trang Duệ, hỏi Dư Chấn Bình có gọi điện tới hay không.

Nhưng đã nhiều tháng như vậy, tổ chuyên án đã gặp phải tình trạng sắp giải tán, Dư Chấn Bình như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy chút tăm hơi nào.

720. Chương 72 0: Song Hỷ Lâm Môn.

Chương 720: Song hỷ lâm môn.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(^“••_(^“••_† Nhóm dịch Dungnhi †_••’^)_••’^)

Trang Duệ thì không để ý làm gì, thời gian trôi qua thì trôi qua, Triệu Quốc Đống không bỏ được thân nhân ở Bành Thành, cuối cùng vẫn không chọn ở lại Bắc Kinh, nhưng cho con gái ở lại bên cạnh Âu Dương Uyển, tăng thêm vui thú tuổi già cho lão nhân.

Việc lắp đặt thiết bị cho nhà bảo tàng, đã hoàn thành toàn bộ, chỉ còn vài cái gương tử đặc thù chưa làm xong, nhưng chỉ nửa tháng sau, nhà bảo tàng có thể khai trương, mấy ngày nay Trang Duệ bận rộn nhiều việc, những đồ cất giữ trong tầng hầm, cũng được vận chuyển đến bảo tàng.

Hoàng Phủ Vân tại nhiều tháng trước, đã đi tới Bắc Kinh, cũng đi với hắn, chính là giám đốc bảo tàng mỹ thuật Murs Bath Jigme.

Vì biểu đạt thành ý của mình, Bath Jigme không chỉ đáp ứng điều kiện của Trang Duệ, hắn quyên tặng mười bức thi họa do Freyr quyên tặng năm đó, cộng thêm Bạch Ngọc Hổ mà Trang Duệ yêu cầu lúc trước, hắn tặng thêm một đám cổ vật Đôn Hoàng.

Nhưng cổ vật này hơn ba mươi bức tượng Đôn Hoàng không trọn vẹn, hơn hai mươi bức bích họa trong đó là cổ vật bị đánh cắp ở Đôn Hoàng, trân quý nhất là, trong đó có một trăm ba mươi cuốn kinh Phật bị mất đi.

Hoàng Phủ Vân cũng không cô phụ sự tín nhiệm của Trang Duệ, bắt được nhiều cổ vật trân quý như vậy, mà hắn chỉ phải trả giá là bảy bức phác họa của Picasso.

Dù là rau củ cải trắng cũng có chỗ dùng, cho nên bút giao dịch này rất khó nói ai chiếm tiện nghi, ai phải chịu thiệt.

Sau khi Trang Duệ thông báo cho bộ văn hóa, đưa tin muốn tiến hành đánh giá chuyên môn, vừa đưa tin ra, đã làm cho giới khảo cổ trong nước, và giới Phật học chấn động! Vô số cao tăng trong cả nước từ khắp nơi đi tới Bắc Kinh, yêu cầu giám định và thưởng thức những cuốn kinh Phật kia.

Mà lão sư của Kim Bàn Tử, đã hơn chín mươi ba tuổi, tự mình đi tới trụ sở của Trang Duệ, nhìn đám kinh Phật kia, cuối cùng nhất xác nhận, những cuốn kinh này đúng là những thứ bị mất ở Đôn Hoàng.

Lão nhân trừ việc tự viết giấy chứng nhận giao cho Trang Duệ, lại tự mình đề cử bảo tàng của Trang Duệ, chữ của lão nhân vốn không to, nhưng lần này cố ý viết to, để tránh cho việc Trang Duệ phóng đại sự việc.

Chỉ viết vài chữ đơn giản, lão nhân dùng mất ba tiếng đồng hồ, cho dù trong phòng của Trang Duệ mở máy lạnh, nhưng lão nhân vẫn mặt mũi đến hơi thoát, nếu như không phải có linh khí của Trang Duệ, chỉ sợ đã biến chuyện tốt thành xấu.

Lúc ấy ở đây, còn có vài vị thu thấp giới, chuyên gia khảo cổ, cùng với cao tăng Phật học, một khi tin tức truyền ra, nhà bảo tàng của Trang Duệ chưa khai trương, bọn họ muốn được nhìn tận mắt các cổ vật, không ít các tổ chức tự phát, cũng thường xuyên mời Trang Duệ tham gia, làm cho Trang Duệ mệt muốn chết.

Về phần bảo an của bảo tàng, trừ việc thuê một ít công ty bảo an chuyên môn, chuyên giám sát và điều khiển ở bên trong, thì còn lại do chiến hữu của Hách Long tạo thành, phân tán thành ra tuần tra.

Những chiến hữu của Hách Long, đều xuất thân bộ đội đặc chủng, cho nên lai lịch và bối cảnh không thành vấn đề, thân thủ càng được, mà cũng rất quen thuộc với công tác bảo an, những phiền tiện điều khiển và giám sát, bọn hắn thao tác rất tốt, thu nhận bọn họ dưới trướng, đã làm cho Trang Duệ tổn không ít tiền. đọc truyện mới nhất tại .

- Ai! Ta nói mấy người các người, cẩn thận một chút, thôi, ta tự mình tới.

Hoàng Phủ Vân là phó giám đốc bảo tàng, mấy ngày gần đây, hắn sắp biến thành công nhân bốc vác, những bảo bối đao kiếm của hắn, người ngoài nhìn thấy giống như đồng nát, cho nên cầm trong tay không thêm chú ý, chính vì điều này làm Hoàng Phủ Vân đau lòng không dứt, mỗi một thanh đao kiếm, đều là do hắn tự mình đưa vào lòng thủy tinh.

Trang Duệ ở một bên nhìn cười, nói ra:

- Hoàng Phủ huynh, đây không phải là đồ sứ, cũng không có bao nhiêu quý giá, nào, tới đây uống miếng nước.

- Được rồi, những bảo bối này tôi còn quý hơn cả đồ sứ, nếu như những đường vân bên ngoài bị nghiền nát, ai giúp tôi khôi phục?

Hoàng Phủ Vân tức giận trừng mắt, cầm một thanh Thượng Phương Bảo Kiếm thời Minh trong tay, cẩn thận từng li từng tí đặt lên kệ, sau đó mới quay lại tiếp nhận chai nước trong tay Trang Duệ.

- Hoàng Phủ huynh, thế nào, đảm đương chức vụ người phụ trách bảo tàng, không ủy khuất chứ?

Nhìn bảo an đã an bài xong, lại nhìn đám công nhân đặt cổ vật lên lồng thủy tinh, Trang Duệ tự hào hỏi.

Tuy chiếu theo diện tích, rất nhiều nhà bảo tàng ở Bắc Kinh không thể so sánh với bảo tàng của hắn, nhưng từ số lượng và chất lượng cổ vật tinh phẩm, nhà bảo tàng của hắn không chút thua kém, thậm chí còn hơn lúc trước.

Dùng hai món đồ sứ Thanh Hoa, lấy món Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn và bình gốm đen thời văn hóa Long Sơn cầm đầu, các món đồ sứ Tông Nguyên Minh Thanh làm phụ, cộng thêm mấy trăm món đồ sứ đời Thanh tạo thành khu vực triển lãm đồ sứ, chất lượng đồ sứ hắn cất giữ trong nước, có thể nói là số một.

Mà thành Định Quang Kiếm với tư cách là chiêu bài của triển lãm đao kiếm, cộng thêm tập hợp đồ đồng văn hóa thời kỳ Thương Chu, lại tặng thêm vũ khí đao kiếm thời Hán Tùy Đường, tạo thành lịch sử chiến tranh.

Không chỉ có như vậy, trong triển lãm đao kiếm, còn có các thanh kiếm thời Trung Cổ ở nước ngoài, thập tự kiếm, song thủ kiếm, cộng với các thanh trảm mã đao dưới mười bốn mét.

Cộng thêm các thanh vũ khí trường mâu thời La Mã, loan đao phong cách Ba Tư, dùng hình tròn, hình thoi hoặc hình lập phương, cộng thêm giày da và tảo tử giáp, các loại tấm chắn, trên những tấm chắn có đồ án hình thập tự, người vừa liếc nhìn qua đã có thể nhận ra lai lịch của chúng.

Trang Duệ cũng lần đầu tiên nhìn thấy đồ sưu tập của Hoàng Phủ Vân, trong đó có thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất, chính là một cái mũ bảo hiểm cổ quái, phần lớn những mũ bảo hiểm có hình tròn và hình mũi khoan, dùng để bảo vệ đầu và mũi.

Trong đó có một cái mũ bảo hiểm hình mác vòm thể kỷ mười hai, trừ hai khe hở ở mắt, thì cả bộ mặt đều bị bao lại, trên đó có những lỗ rất nhỏ, dùng để hô hấp.

Nhìn thấy những thứ mũ bảo hiểm và vũ khí này, trong đầu Trang Duệ nhin không được liên tưởng đến nhân vật Don Quijote kinh điển.

Đây là bảo tàng duy nhất trong nước có triển lãm đao kiếm, tuy hiện giờ còn chưa khai trương, nhưng có rất nhiều người yêu thích tới từ Sơn Đông Hà Bắc Thiên Tân đều nghe tin tức đến thăm, nắm tắt cả quan hệ này, thỉnh cầu Trang Duệ sớm mở ra cho bọn họ, ngay cả Kim Bân Tử cũng gọi điện tới, muốn tới nhìn trước.

Mà vị Mã tiên sinh mở bảo tàng tư nhân thành công trong nước, cũng gọi điện cho Trang Duệ, nguyện ý dùng những thứ trong bảo tàng của mình, trao đổi với Trang Duệ, ngày hôm qua Trang Duệ mang theo Hoàng Phủ Vân, đi ăn tối với vị kia, đạt được rất nhiều chỉ điểm, được lợi rất nhiều.

721. Chương 721 : Dương Kiếm. (1)

Chương 721: Dương Kiếm. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Thi họa nên tập trung thành một nơi dành cho danh gia, chẳng những có thể có một loạt tác phẩm công đình, hơn nữa Tạ Quân Tổng nghe Trang Duệ sắp khải trương bảo tàng, nói cho lão gia tử nhà bình nghe, vị lão gia kia không chỉ trả lại bức họa của Đường Bá Hổ là Lý Đoan Đoan Đồ, cộng thêm mấy tác phẩm của danh gia, làm phong phú cho triển lãm danh họa.

Hơn nữa trên tay Trang Duệ, còn một đòn sát thủ, đó chính là mười ba tấm phác họa của Picasso, tuy gần vài năm nay, người trong nước thu thập một ít bức tranh của các họa sĩ nổi tiếng, nhưng các tác phẩm đỉnh cấp của các danh họa Van Gogh và Picasso, những thứ này là độc phẩm của Trang Duệ.

Có những nhà sưu tập, khi biết bảo tàng của Trang Duệ có trao đổi đồ sưu tập với bảo tàng mỹ thuật Murs, đều vô tình hữu ý đề cập với Trang Duệ chuyện trao đổi tinh phẩm, tin tức này được phán tán lên inte, cho nên có nhiều nhà bảo tàng trong nước, đều hỏi thăm thời gian Trang Duệ khai trương bảo tàng.

Nhưng vào lúc này Trang Duệ xuất hiện ở đây, chính là muốn cáo từ Hoàng Phủ Vân, bởi vì hắn và Tần Huyền Băng đã thương lượng tốt, thừa dịp trước kia bảo tàng khai trương có chút thời gian rảnh, chuẩn bị đi Hải Nam quay phim chụp ảnh cô dâu.

Mà phỏng vấn nghiên cứu sinh của Trang Duệ được thông qua, đến nay còn có hai tháng, muốn bắt đầu hoàn thành, trước đây, Trang Duệ quyết định xử lý chuyện hôn sự, Tần Huyền Băng bị treo danh phân hôn thê, đã ở nhà mình được nửa năm, trong lòng Trang Duệ có chút băn khoăn.

Lúc nhà bảo tàng khai trương cũng là lúc động phòng hoa chúc, đây là chuyện trọng yếu trong nhân sinh của Trang Duệ, đại biểu cho sự nghiệp và tình yêu của Trang Duệ, đây đều là thời điểm chín muồi, dựa theo cách nói của Âu Dương Quân, đây gọi là song hỷ lâm môn.

Hiện tại Trang Duệ sưu tầm cổ vật, vẫn có chút ít, cho dù tính cả số đao kiếm mà Hoàng Phủ Vân sưu tầm được cũng chưa đạt tới một ngàn năm trăm món, so sánh với số tinh phẩm hơn vạn món của các nhà bảo tàng, nội tình còn thua kém quá xa.

Từ diện tích bảo tàng mà nói, bảo tàng Định Quang của Trang Duệ, tuy không bằng với các nhà bảo tàng quốc gia.

Nhưng so với các nhà bảo tàng có chữ Trung Quốc, thì còn lớn hơn rất nhiều.

Trong quy hoạch lúc trước, Trang Duệ dựa theo đề cổ mà phân loại, tổng cộng chuẩn bị xây sáu khu triển lãm.

Theo thứ tự là thi họa, gốm sứ, vũ khí, đồ đồng, đồ mộc, triển lãm phụ lục. Nhưng từ tình huống trước mắt, có thể mở ra một nửa đã là không tệ rồi.

Bảo tàng có diện tích gần hai vạn mét vuông, có tác dụng thật sự chỉ hơn một nửa, dựa theo tưởng tượng của Trang Duệ, hiện tại khu thi họa thiếu rất nhiều món, chỉ có bia đá, chữ cổ.

Các hạng mục khác chỉ miễn cưỡng duy trì, còn cần bổ sung rất nhiều cổ vật.

Mà dù đồ sứ có gốm Thanh Hoa với tư cách là trấn quán chi bảo, nhưng những món đồ gốm trước đời Nguyên cực ít, mà những món đồ gốm đời Đường không có món nào, gốm sứ Hán Đường không kiện nào.

Chỉ có duy nhất khi triển lãm đao kiếm cổ là có thể đem ra triển lãm.

Mà trong số đồ triển lãm này, cũng chỉ có thanh Định Quang Kiếm là của Trang Duệ, số còn lại toàn bộ đều là của Hoàng Phủ Vân.

Về phần triển lãm đồ đồng, trên tay Trang Duệ chỉ có ba món đồ đồng mua được ở Tế Nam, nhưng vẫn chỉ là các món đồ nhỏ, không ngờ rằng, Định Quang Kiếm lại được làm bằng đồng, nhưng dựa theo công dụng, chỉ có thể phân nó đến triển lãm trong khu đao kiếm cổ.

Mà đồ mộc và đồ phụ lục, càng không có món nào, cũng chỉ có cái chiếu bài mà thôi, hiện giờ trong tay của Trang Duệ chỉ có vài món vàng bạc và châu báu mang đến từ Myanmar, nhưng cũng không thể chống đỡ nổi.

Nhưng việc này không có biện pháp, Trang Duệ chuẩn bị đợi đến lúc rảnh rỗi, chạy ra thị trường đồ cổ khắp cả nước, sàng chọn một lượt, đem những thứ cổ vật quý giá thất lạc trong dân gian trở về, sau khi đào một lượt, Trang Duệ mới khai trương bảo tàng.

Mà tất cả các phòng đấu giá trong nước đều là mục tiêu của Trang Duệ, tuy với thân gia của hắn hiện giờ, còn chưa đủ để tranh giành với những siêu cấp cự phú kia, nhưng nếu trải qua thời gian ngắn. Tiền lời từ các hạng mục đầu tử của hắn phát triển, Trang Duệ tuyệt đối có thể hô phong hoán vũ trong nước.

- Hoàng Phủ ca, chuyện cổ vật trong mấy ngày tới giao cho anh, nghe nói vài ngày tới sẽ có đấu giá ở Hãn Hải, anh nên đi xem, nếu có vật gì tốt, liền chụp về, những thứ nên chụp nhiều nhất nên là các vật nhỏ có giá tiện nghi.

Trong thời gian hắn trở về Bắc Kinh, Trang Duệ trước trước sau sau tiêu hết một ngàn vạn, hiện tại kinh tế của hắn chỉ còn lại hơn hai ngàn vạn nhân dân tệ mà thôi, còn đang thiếu nợ tiền công của Hoàng Phủ Vân.

- Những thứ nên chụp là vật gì? Có bao nhiêu tiền?

Hoàng Phủ Vân là nhân vật thăng tiến rất nhanh, từ khi trở về nước, chẳng những hắn quản chuyện ở nhà bảo tàng, còn đem tất cả các sản nghiệp của Trang Duệ điều chỉnh thật tốt.

Nhưng Hoàng Phủ Vân đưa ra đề nghị, bảo Trang Duệ lúc này tận lực không động tới sản nghiệp ở Bành Thành và Tần Thủy Lâm Tư tránh trường hợp xảy ra chuyện, tài chính sẽ không đủ.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu trong thời gian gần đây Trang Duệ ngược ngồng, nếu không dùng tiền ở Tần Thủy Lâm Tư, thì doanh thu trong mấy tháng nay của hắn cũng hơn hai ba ngàn vạn.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, nói ra:

- Hai ngàn vạn, tối đa chỉ có thể cấp cho huynh hai ngàn vạn.

Cho Hoàng Phủ Vân hai ngàn vạn, thì trong tay của Trang Duệ chỉ còn lại ba bốn trăm vạn nhân dân tệ. Nhưng đến năm thứ hai thì phi thúy ở Myanmar tiến hành sản xuất đại trà, nhưng phải mười ngày sau, hắn mới nhận được tiền lời đầu tiên từ các mỏ phi thúy, dựa theo Hồ Vinh đánh giá, chắc có lẽ không thấp hơn ba ức nhân dân tệ.

Nếu như không phải có nhiều chuyện trong nước quẩn thân. Trang Duệ cũng muốn đi đấu giá, đối với hắn mà nói, đồ cổ chính là những thứ sinh lời, nhưng Trang Duệ không biết, nếu lần này hắn đi ra ngoài, chỉ sợ không còn nhẹ nhàng như vậy.

Bởi vì rất nhiều người đều có ý, chuẩn bị đi theo đằng sau Trang Duệ chiếm tiện nghi, mà lúc đó bên cạnh của hắn sẽ xuất hiện rất nhiều ruồi, Trang Duệ không đi đấu giá, làm cho rất nhiều người thất vọng.

Hiện tại đang đấu giá tranh chữ của danh gia, mà đó cũng là thứ mà bảo tàng của Trang Duệ đang thiếu, nếu như bức tranh chữ không lớn, giá cả cũng không cao, cho nên Trang Duệ bảo Hoàng Phủ Vân đi, dùng tranh chữ để tăng sự phong phú cho bảo tàng.

Về phần gốm sứ thời Hán Đường, so với đồ sứ Tống Nguyên Minh Thanh mà nói, chế tác thô ráp hơn một ít, trừ gốm sứ đời Đường, giá cả không cao, sở dĩ đi mua những thứ này, bởi vì Trang Duệ muốn trong triển lãm đồ gốm sứ của mình không xuất hiện tình huống tuyệt tự.

722. Chương 722 : Dương Kiếm. (2)

Chương 722: Dương Kiếm. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: nguồn

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Được rồi, anh đã rõ, nhưng lão đệ, cũng nên trả tiền công cho anh nha, ca ca đang cần tiền mua đao kiếm, không có rất khó xử nha.

Hoàng Phủ Vân gật đầu đáp ứng, cười nói đùa giỡn với Trang Duệ.

Hai người đang tán gẫu, một đội tuần tra bốn người đi tới trước mặt Trang Duệ, bọn họ ăn mặc đồng phục khác với bảo an trong nước, đều là âu phục màu đen, bên tai treo vô tuyến và tai nghe, xem ra rất có tinh thần làm việc.

Đây cũng là lần đi nước ngoài Trang Duệ học được, những tên trộm dám đến bảo tàng để ăn trộm, chắc chắn không phải những bảo an bình thường có thể dọa được, hơn nữa Trang Duệ ngại những quần áo đó rất khó coi, cho nên mới đầu tư như vậy.

- Trang tổng hảo, Hoàng Phủ phó tổng hảo!

Thời điểm thủ lĩnh mặc âu phục đi tới bên cạnh Trang Duệ, gật đầu, chào hỏi Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân, ánh mắt nhìn chăm chăm vào các tử tướng bày, bộ dáng thập phần chuyên nghiệp.

- A, Cnia, không cần khẩn trương như vậy, hiện tại cũng không có nhiều cổ vật, thế nào, có quen không?

Trang Duệ cười nói chào hỏi người thủ lĩnh, tên tiếng Trung của người này là Dương Kiếm, tên tiếng Anh là Cnia, là chiến hữu của Hách Long, cũng là tổng thanh tra phụ trách an toàn cho bảo tàng.

Dương Kiếm khác với Hách Long, hắn sinh ra trong một gia đình võ thuật, tục ngữ nói nghèo văn giàu võ, gia cảnh Dương Kiếm khá giả, sau khi tốt nghiệp đại học liền đi theo Âu Dương Lỗi nhậm chức sư trưởng đặc chủng. bởi vì biết tiếng Anh, năm thứ ba được đặc cách lên chức Ủy, được cho đi nước ngoài, tham gia gìn giữ hòa bình.

Tên tiếng Anh của Dương Kiếm là Cnia.

Mà ở nước ngoài, Cnia dùng đoản kiếm và dao găm rất tốt, bởi vì hắn chơi dao đến độ xuất thần nhập hóa, cho nên được thành viên quân đội nước khác đặt là Cnia, từ từ gọi thành như vậy.

Trang Duệ lần đầu nghe chị dâu gọi Dương Kiếm, đều gọi tên tiếng Anh của hắn, cho nên mới gọi theo.

Thời điểm ở nước ngoài, Dương kiếm đã từng thành công ngăn cản dân chạy nạn tập kích quân doanh, hơn nữa có lần còn giải cứu một nữ phóng viên trẻ tuổi của Mỹ, được liên hiệp quốc trao tặng huân chương.

Theo đạo lý mà nói, sự phát triển của Dương Kiếm khá hoàn mỹ, ngậy ngốc ở nước ngoài vài năm, khi trở về nước nhất định hắn sẽ trở thành nhân tài được bồi dưỡng trọng điểm.

Nhưng quá trình phát triển sau này, từ từ rời khỏi quỹ đạo, không biết vì mê chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, hay là vì mê Dương Kiếm quá đẹp trai? Mà Dương Kiếm cũng khá điển trai, làm cho nữ phóng viên Jessyca được cứu, điên cuồng theo đuổi Dương Kiếm.

Vốn Dương Kiếm một mực trốn tránh vị nữ phóng viên này, nhưng bất đắc dĩ là lãnh đạo tuyên truyền bộ đội Trung Quốc chuyên duy trì phong thái quân đội, đã cho Dương kiếm và nữ phóng viên kia tiếp xúc, thường xuyên qua lại, dù Dương Kiếm có là cây dao làm bằng sắt thép, cũng bị sa vào ôn hương nhu nhuyễn của nữ phóng viên kia.

Nếu loại chuyện không đặt trong quân đội, thì chuyện này không tính là gì, bởi vì đây là chuyện người tình ta nguyện, người khác quản được sao?

Nhưng để duy trì tác phong bộ đội Trung Quốc, loại chuyện này trái với kỷ luật quân đội, nói theo cách nói của lãnh đạo quân đội là: tư tưởng của đồng chí không đủ vượt qua thử thách.

Nhưng vị lãnh đạo kia hồn nhiên quên đi, lúc trước chính là hắn đã để cho Dương Kiếm tiếp xúc với nữ phóng viên này. nguồn (.)

Kết quả không cần nhiều lời, hắn bị điều về nước, cưỡng chế xuất ngũ, nhưng điều làm cho Dương Kiếm cảm thấy vui mừng chính là, nữ phóng viên kia đã từ nước ngoài đi vào trong nước, vẫn luôn bắt ly bất khí.(Không lìa xa)

Nhưng sau khi xuất ngũ, vẫn đề nằm ở đây, Dương Kiếm là người Sơn Đông, truyền thống gia tộc, không cách nào tiếp nhận con cháu là người Âu Mỹ, làm cho Dương Kiếm có nhà mà không thể về, trong suốt nửa năm, Dương Kiếm không có công việc, cho nên dựa vào vợ mình nuôi sống.

Đối với một nam nhân dựa vào nữ nhân mới sống được, chắc chắn trong lòng không thể nào chịu nổi, cho nên sau khi Dương Kiếm nhận được điện thoại của Hách Long, lập tức mang theo vợ đi tới Bắc Kinh.

Dương Kiếm làm việc cực kỳ chuyên nghiệp, hơn nữa lúc trong quân đội, có thừa năng lực quản lý, thân thủ thì không cần phải nói, đã từng so chiêu với Bành Phi, đều là cân sức ngang tài, Trang Duệ biết mình đã kiếm được nhân tài, cho nên mời về làm tổng thanh tra bảo an, tiền lương ba vạn.

Mà vợ của Dương Kiếm, được một trường đại học, mời về làm giáo sư, hai người ở tạm trong căn phòng mà Trang Duệ cung cấp, sinh hoạt xem như ổn định.

Dương Kiếm đối với công tác ở bảo tàng này rất hài lòng, sau khi nhậm chức gần một tháng, đã đem mười thủ hạ từng là bộ đội đặc chủng biến thành vệ sĩ, hơn nữa còn nhắm vào khâu bạc nhược yếu kém nhất của bảo tàng, đưa ra không ít đề nghị, thanh trừ rất nhiều tai họa ngầm.

- Thói quen, cảm ơn Trang tổng, nếu có thể thì gửi lời cảm ơn của tôi đến Hách Long, nửa tháng nay không gặp tên tiểu tử này rồi.

Tính tình của người tập võ rất hào sảng, Dương Kiếm ở trước mặt Trang Duệ cũng không có cảm giác câu thúc, không giống như đám chiến hữu của Hách Long, nhìn thấy Trang Duệ là luống cuống tay chân.

- Thói quen là tốt, Dương Kiếm, mấy ngày tới tôi phải đi ra ngoài một chuyến, anh có chuyện gì thì đến tìm Hoàng Phủ Vân thương lượng, công tác bảo vệ an toàn phải làm tốt, dùng nhiều tiền cũng không thành vấn đề.

Trang Duệ chỉ bàn giao với Dương Kiếm vài câu, bởi vì món Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn và thanh Định Quang Kiếm, đây là những thứ độc nhất vô nhị, đừng nói là bị đánh cắp, cho dù ai sờ vào một chút, lòng của Trang Duệ đau như bị cắt từng khúc.

- Trang tổng, ngài yên tâm, nếu có những chuyện này mà làm không được, tôi không còn mặt mũi nào nhận tiền của ngài.

Dương Kiếm cười cười, hắc cho Trang Duệ ăn một viên thuốc an thần, cái khác không nói, chỉ cần nghe lời này, trong lòng của hắn yên tâm hơn không ít.

- Tôi nghe, Dương Kiếm, anh đi đi, mấy ngày nay có thể thả lỏng, nhưng mấy ngày sau sẽ khai trương, lúc đó mới là lúc bận rộn.

Điện thoại trong túi của Trang Duệ vang lên, lấy ra nhìn số máy, Trang Duệ nói với Dương Kiếm vài lời, lúc này mới nhấn nghe.

- Hầu tử, hiện giờ có học thuộc lòng những lời thuyết minh không vậy? Nếu tới ngày khai trương mà người làm hư, thì biết tay tôi.

Điện thoại là Hầu tử gọi tới, một thời gian trước, Trang Duệ ném cho hắn vài cuốn sách, bảo Hầu tử học thuộc chúng, sau này trừ công tác tại Tuyên Duệ Trai, rảnh rỗi không có việc gì, thì đi tới bảo tàng làm xướng ngôn viên.

Trang Duệ vốn muốn điều Hầu tử tới, nhưng được Hoàng Phủ Vân khuyên nhủ, công việc giải thích, tốt nhất nên để cho những cô gái trẻ đẹp làm, thứ Hầu tử nên làm, chính là mặc quân áo cổ trang, để cho du khách đến xem cho rằng đây là đại nội tổng quản.

723. Chương 723 : Lại Có Tầm Hơi.

Chương 723: Lại có tầm hơi.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Mà bản thân Hầu tử cũng biết được công tác ở bảo tàng, cũng không có tự tại. Trang Duệ cũng bồi dưỡng hẳn, đưa cho hẳn học những vài quyển sách, hơn nữa còn bảo Cát sư phụ mang Hầu tử theo hẳn học hỏi.

- Trang ca, tôi có thể làm xướng ngôn viên, cũng thể trông chừng các em gái xinh đẹp nha...

Hầu tử cười hắc hắc trong điện thoại, nói tiếp:

- À, thiếu chút nữa quên chuyện cần làm, Trang ca, cái tên họ Nhâm gọi điện tới, nói trên tay có vài món muốn bán, tôi không thể làm chủ được, cho nên bảo hẳn chờ để tôi hỏi ý của anh, anh xem nên làm thế nào?

- Họ Nhâm? Sao ta không nhớ quen ai họ Nhâm nhỉ...

Trang Duệ nghe vậy liền sững sờ, trừ hai nhân vật Nhâm Ngã Hành và Nhâm Doanh Doanh trong Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim tiên sinh ra, hẳn còn chưa từng nghe qua ai có họ Nhâm cả.

- Ha ha, Trang ca, là tên tiểu tử vài tháng trước bán Thanh Đồng Tước cho anh đấy, chính là tiểu tử này.

Hầu tử mở miệng nhắc nhở Trang Duệ một câu, đừng nói là Trang Duệ, sau khi hầu tử nhận được điện thoại của “Nhâm lão bản” cũng thế, đều là sững sờ, sau đó mới nhớ lại.

-Là hẳn?

Trang Duệ run lên, vấn đề này đã trôi qua vài tháng nay, Dư Chấn Bình đã như cá vào biển rộng, không còn chút tin tức nào, hiện tại tổ chuyên án đã bắt lực, không ngờ lúc này Dư Chấn Bình lại xuất hiện.

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Hầu tử, người nghe cho rõ, nếu “Nhâm lão bản” lại gọi điện tới, người phải gọi điện báo cho ta biết, bảo hẳn liên hệ với ta, nói cho hẳn biết, chỉ cần là có đồ ta cần, thì tiền không phải là vấn đề.

Hầu tử trong điện thoại gật đầu lia lịa, nói ra:

- Trang ca, tôi hiểu rồi, tiểu tử không có nghĩa khí, vay tiền xong thì không phóng rắm một cái, ngài nên cẩn thận một chút.

- Cút sang một bên, ta mà cần người dạy.

Trang Duệ cười mắng một câu, cúp điện thoại xong liền tìm kiếm số điện thoại trong danh bạ, sau đó gọi đi.

- Tương tổ trưởng sao? Ngài khỏe chứ, tôi là Trang Duệ, có tin tức của Dư Chấn Bình, hẳn có điện thoại cho nhân viên của tôi, có khả năng là một lát nữa sẽ điện thoại cho tôi, ngài có gì nhấn lại hay không?

Miêu Phi Phi vào một tháng trước, đã rời khỏi tổ chuyên án, mà số điện thoại hẳn gọi tới là người mới được điều tới tổ chuyên án, tên là Tương Ngõ, hẳn là tổ trưởng tổ chuyên án hiện giờ.

- Cái gì? Đang...

Trong điện thoại truyền ra một tiếng thét kinh hãi, sau đó Trang Duệ nghe được âm thanh vỡ nát của thủy tinh, hẳn là nghe được tin này hẳn đang kinh hoàng.

- Tiểu Trang, anh nói thật? Người nọ chính là Dư Chấn Bình?

Giọng nói của Tương Ngõ có chút gấp gáp, hẳn vốn đã đối với việc Dư Chấn Bình sẽ xuất hiện lại, mất đi hi vọng, hơn nữa trong thời gian này trên bộ rất không hài lòng với tổ chuyên án, Tương tổ trưởng chịu áp lực rất lớn, hẳn không ngờ lại nhận được tin tức của Dư Chấn Bình, làm cho Tương Ngõ vui mừng không dứt.

- Là hẳn, chắc có lẽ không sai, Tương tổ trưởng, có gì cần nói không? Đừng để tôi lại phạm sai lầm.

Chuyện lần trước hẳn cho Dư Chấn Bình hai ngàn, đã làm cho tổ chuyên án bất mãn, nếu không phải bởi cảnh của Trang Duệ thâm hậu, chỉ sợ đã sớm bị cục cảnh sát mời đến uống trà * ở m * ù hẳn

Nghe Trang Duệ bảo ình ra giá, Dư Chấn Bình nhất thời sững sốt, hấn có tâm bán món trọng khí này, nhưng vừa rồi hưng phấn, hấn nào biết ra cái giá nào mới phù hợp đây?

- Trang lão bản, tôi cần suy nghĩ một chút, chúng ta sẽ liên hệ lại sau.

Dư Chấn Bình cũng không phải sinh lòng nghi ngờ, trong thời gian trước, chuyện Trang Duệ trao đổi cổ vật với nhà bảo tàng nước ngoài, hấn cũng biết, trong tâm của Dư Chấn Bình, Trang Duệ tuyệt đối là đối tượng giao dịch tốt nhất, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, hấn sẽ không lựa chọn người khác để giao dịch, đây chính là quán tính, ai cũng muốn lựa chọn người quen để giao dịch.

725. Chương 725 : Mắc Câu. (2)

Chương 725: Mắc câu. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Nhưng hết lần này tới lần khác Trang Duệ chỉ chọn giao dịch trọng khí, đã làm cho Dư Chấn Bình rất do dự, trong lòng của hấn không nở vì nhiều bảo vật như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại trong tình cảnh nghèo rớt mồng tơi, cho nên đầu óc rất hỗn loạn, dứt khoát cúp điện thoại.

- Alo... Alo... Nhâm lão bản, ngài ra giá đi...

- Kháo, đây không phải là làm khó ta sao?

Trang Duệ tức giận đá một cước vào lốp xe, lấy chìa khóa mở cửa xe, chạy về nhà, nhưng vừa đi được hai trăm mét, điện thoại của Tương Ngô đã gọi tới.

Trang Duệ đề tức giận xuống, nói ra:

- Tương tổ trưởng, vừa rồi Dư Chấn Bình có điện thoại tới, tôi đã bảo hấn cho giá, hấn nói cân nhắc một chút rồi gọi lại, đúng rồi, các vị dò ra nơi hấn ẩn náu chưa?

- Không có, tiểu Trang, anh ngàn vạn lần đừng tắt điện thoại của mình a, tiếp tục giữ liên lạc với Dư Chấn Bình, ần, có biến thì lập tức báo lại, không nói nhiều nữa, để giữa hấn gọi điện tới.

Sau khi Tương tổ trưởng nói lời này, liền cúp điện thoại, nhưng trong lòng cực kỳ phiền muộn, chẳng lẽ Trang Duệ thật sự cho rằng hấn thần thông quảng đại đến thế sao?

Nếu nghe lén trò chuyện vô tuyến, vậy nhất định phải ở trong một phạm vi nhất định, hơn nữa thời gian ngắn như vậy, Tương Ngô báo cáo lên, lãnh đạo còn chưa phê chuẩn chỉ thị này.

...

- Mẹ. Huyền Băng đâu?

Sau khi trở về nhà, Trang Duệ đi vào trong phòng, tháng bảy Bắc Kinh khô nóng, Âu Dương Uyển cũng bớt đi ra ngoài, vào lúc này nàng đang đứng trước điều hòa trong phòng.

Mà Bạch sư nằm rạp trong phòng, dưới thời tiết này nó không có thói quen hoạt động, nhìn thấy Trang Duệ đi vào, nó cũng hữu khí vô lực mà mở mắt nhìn, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại.

- Huyền Băng và chị dâu của người đi chọn áo cưới rồi, người đưa nhỏ này, thời tiết nóng như vậy, người còn đi ra ngoài, cả ngày cứ bận rộn việc ở bảo tàng.

Tuy Âu Dương Uyển chưa bao giờ hỏi về sinh ý của Trang Duệ nhưng vào lúc này cũng bức tức nói vài câu, Từ Tình còn đang mang thai, mà đã đến tháng thứ bảy thứ tám, vạn nhất có chuyện gì không hay, thì bản thân của mình làm sao dám gặp mặt tiểu ca đây.

Trang Duệ nghe vậy nhần mặt, cười nói:

- Mẹ, không có việc gì, Bành Phi cùng đi, trong thời gian này con bận rộn không bút ra được.

Trang Duệ vốn định dẫn Tần Huyền Băng đi tới tất cả các tiệm áo cưới ở Bắc Kinh, nhưng nàng không nên đi thử trước như vậy a, ngày mai phải đi Hải Nam, cho nên hôm nay Trang Duệ mới phải đi tới bảo tàng dọn đồ một chút, cho nên mới bảo Bành Phi đi cùng.

- Huyền Băng là vợ người nhà!

Âu Dương Uyển bắt đắc dĩ liếc nhìn con mình, nói ra:

- Trong tủ lạnh có súp đậu xanh, đi uống giải nhiệt đi, ở trong nhà không phải là tốt rồi sao, không nên đi ra bên ngoài, Bắc Kinh thiếu gì cảnh đẹp? Còn muốn đi Hải Nam để chụp ảnh cô dâu làm gì.

Trang Duệ cười hì hì nói:

- Mẹ, Hải Nam có biển nha, lúc nào mẹ tìm được bạn già, con cũng ẹ đi Hải nam chụp ảnh.

- Đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì đó, người xem mẹ là không đánh thì muốn làm tới đúng không?

Âu Dương Uyển không thích việc Trang Duệ nhắc tới tìm bạn già, cho nên lập tức cầm chổi lông gà đang nằm trên bàn lên, làm bộ muốn đánh Trang Duệ, Bạch sư nằm trên mặt đất nghe được động tĩnh, đứng dậy liếc nhìn, sau đó rất không nghĩa khí lại gục xuống.

- Mẹ, con có điện thoại, sau này chúng ta sẽ nói tiếp, có chính sự a.

Vừa lúc đang đùa giỡn với mẹ, thì một số điện thoại lạ lẫm gọi đến, Trang Duệ suy đoán không biết có phải là Dư Chấn Bình hay không, vội vàng rời khỏi phòng, đi đến gần hồ nước ngoài sân và ngồi xuống.

- Ai thế?

- Trang lão bản, là tôi...

Quả nhiên, điện thoại này là Dư Chấn Bình, Trang Duệ có thể đợi, nhưng hắn không thể đợi, càng nghĩ, hắn vẫn quyết định buông tha cho đồng cổ vật trong phòng, dù sao vẫn còn hai nơi giấu cổ vật, chỉ cần mình có thể xuất ngoại, ngày sau sẽ có cơ hội phát tài.

- Trang lão bản, tôi cũng không vòng vo với ngài, nói thật cho ngài biết, ở nơi đặt trong khí, còn có hơn bốn trăm món đồ đồng thời Thương Chu Tần Hán, toàn bộ đám cổ vật này cho ngài, nhưng ngài phải chuẩn bị năm mươi ngàn nhân dân tệ và năm mươi ngàn đô la, mặt khác còn cần bốn cuốn chi phiếu năm trăm ngàn Euro của ngân hàng Thụy Sĩ chưa ký tên, nếu như ngài có thể làm xong trong ba ngày, tôi sẽ thông báo thời gian và địa điểm xem hàng.

Dư Chấn Bình suy đoán, tối đa bản thân của mình chỉ có thể mang theo một triệu tiền giấy, cái kia không sai biệt lắm đều muốn một lá thư bao, về phần chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ, hắn từng nghe Dư lão đại nói qua, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy, căn cứ theo tâm tư có tiện nghi không chiếm là vương bát đản, lúc này mới nói ra.

- Hơn bốn trăm món đồ đồng?

Trang Duệ nghe vậy liền hít sâu một hơi, nhưng nghe Dư Chấn Bình báo giá, Trang Duệ hận không thể đá văng cảnh sát đi, để giao dịch với vị “Nhâm lão bản” này.

Phải biết rằng, thời gian trước ở Macao tổ chức buổi bán đấu giá đồng khí Trung Quốc, tổng cộng có bốn mươi chín món đồ đồng, lập nên tỷ lệ thành giao một trăm phần trăm, thành giao đạt được một ức hai ngàn vạn đô la Hồng Kông, đó là vì bốn mươi chín món đồ đồng này sáng tạo ra.

Nếu đúng như lời của Dư Chấn Bình nói, trên tay của hắn có hơn bốn trăm món đồ đồng, vậy mình có thể lập nên một gian triển lãm đồ đồng rồi, lập tức có thể khai trương buôn bán, đương nhiên, trong lòng của Trang Duệ cũng oán thầm một chút.

Trang Duệ bình tĩnh lại, mở miệng nói ra:

- Nhâm lão bản, tiền không thành vấn đề, không cần ba ngày, ngày mai tôi có thể làm tốt, nhưng mà, tôi muốn xem hàng, mới có thể đưa tiền.

- Đó là đương nhiên, đã như vậy, tối ngày mai tôi sẽ điện thoại cho Trang lão bản.

Dư Chấn Bình không sợ Trang Duệ đen ăn đen, bởi vì súng trên tay hắn cũng không ăn chay, bản thân hắn cũng không cần mạng, Dư Chấn Bình không tin Trang Duệ dám đánh bạc cái mạng của mình.

- Tương tổ trưởng, chuyện là như vậy, lúc giao dịch cần năm mươi vạn nhân dân tệ và năm mươi vạn đô la tiền mặt, mà còn một chuyện cần các vị cung cấp một chút, bốn cuốn chỉ phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ, các vị nên chuẩn bị xong a.

Trang Duệ cúp điện thoại với Dư Chấn Bình xong, lập tức dùng một cái điện thoại khác gọi điện cho Tương Ngô.

Sau khi thu về những vật này, chúng có nằm trong triển lãm trong viện bảo tàng của hắn hay không còn không biết, cho nên Trang Duệ không có xuất tiền, hơn nữa năm trăm vạn Euro, hắn không cầm ra được.

726. Chương 726 : Bối Cảnh. (1)

Chương 726: Bối cảnh. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Dựa theo lệ cũ, các nơi khai quật hoặc thu được cổ vật do buôn lậu, đều được trưng bày trong bảo tàng quốc gia, dùng để câu khách tham quan tới thăm, nếu như những cổ vật này ở Bắc Kinh còn dễ nói, nếu như ở tỉnh ngoài, Trang Duệ không muốn bận rộn mà không được gì.

- Tiểu... Tiểu Trang, thời gian quá gấp gáp a? Ngày mai phải chuẩn bị xong tiền bạc, căn bản là không kịp!

Sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, Tương Hạo giật mình há hốc mồm, nói đùa gì vậy, một ngày phải chuẩn bị nhiều tiền như thế, hắn không có cái quyền hạn này a.

Tuy vụ án này bộ công an trực tiếp đốc thúc, nhưng vấn đề thủ tục, với hiệu suất làm việc của các vị lão già ngồi ở bộ công an, đừng nói một ngày, một tuần có thể phê duyệt xong đã là không tệ rồi.

- Tương tổ trưởng, chuyện này tôi không còn cách nào, tôi chỉ phối hợp hành động với cảnh sát, còn muốn tôi tự bỏ tiền ra mua đồ cho quốc gia sao?

Trang Duệ thiếu chút nữa bật thốt ra câu: dù tôi là địa chủ giàu có thì cũng không dư gạo nuôi quốc gia, nhưng ý tứ trong lời của hắn rất rõ ràng, muốn cho ngựa chạy, không cho ngựa ăn cỏ, các người đừng có mơ.

- Anh... Anh...

Tương tổ trưởng bị Trang Duệ nói ghen lời.

- Đúng rồi, Tương tổ trưởng, tôi đã gặp Dư Chấn Bình, nhìn bộ dáng của hắn, cũng không giống như biết chỉ phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ, cái này các vị có thể làm giả.

Trang Duệ rất hảo tâm nhắc nhở cho Tương Ngô.

Từ những tư liệu được cảnh sát cung cấp, gia tộc họ Dư ở Hà Nam, trước kia là giai cấp địa chủ, sau đó tự động chuyển hóa thành nông dân, cho hắn bốn cuốn chỉ phiếu, hắn cũng không biết đi đâu để hỏi.

Mà chỉ phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ cũng không phải dùng tiếng phổ thông để viết a.

- Được rồi, ngày mai tôi liên lạc với anh.

Tương Ngô buồn bực cúp điện thoại, sau khi lục tìm trong đồng tài liệu, liền lấy điện thoại ra gọi đi.

- Vợ đã về rồi, hắc, cái bụng của chị dâu, đến đây, cho em sờ nào.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Trang Duệ đi vào trong nhà, lúc này thấy Tần Huyền Băng và Từ Tình

Theo số lượng đi lên giảng, Trịnh Châu có được 6 gia cỡ lớn đồ cổ bán tràng, hơn nữa diện tích đều tại 2 vạn bình phương Mễ (m) đã ngoài, loại này quy mô, tại đồng thủ đô là hiếm thấy.

Nhất là đồ cổ ở Trịnh Châu này, có cửa hàng bốn tầng lớn, kể cả đồ cổ, đồ thủ công mỹ nghệ, bên trong nó có rất nhiều hạng mục kinh doanh, nếu không phải Trịnh Châu có thị trường đồ cổ lớn nhất, quy mô của nó cũng xếp thứ nhì cả nước, có thể nói là Trịnh Châu là lão đại trên thị trường đồ cổ.

Sau khi đánh xe đi tới cổ thành, Trang Duệ liếc nhìn kiến trúc xung quanh, không tự chủ được nói ra:

- Nơi này là cổ đô a, không khí khác hẳn những nơi khác.
- Trang ca, tùy tiện một nơi nào ở Bắc Kinh, cũng có thể không chênh lệch với nơi này a.

Bành Phi liếc nhìn hoành thành trước mặt có ba tầng, bĩu môi, không cho là đúng, hẳn là người lớn lên ở Bắc Kinh, từ trước đến nay đều cho rằng Bắc Kinh là nơi có nội tình văn hóa thâm hậu nhất.

- Anh không biết, tòa cổ thành này chính là một di chỉ Tịch Dương Lâu a.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dáng khó hiểu của Bành Phi, cho nên lên tiếng giải thích cho hắn nghe:

- Tịch Dương Lâu là một đại kiến trúc thời nhà Đường, cùng với Hoàng Hạc Lâu, Nhạc Dương lâu, Yên Vũ Lâu, Diêu Tước Lâu, là một trong bát đại lâu của lâu a.

Lúc Lý Thương Ẩn tạm trú ở Trịnh Châu, đã từng viết xuống danh ngôn Đăng Tịch Dương Lâu: Liễu ám hoa minh nhiều thiên sâu, thượng tẫn trọng thành canh thượng lâu, dục vấn cô hồng hướng hà xử, bất tri thân thể tự du du.

Theo sách cổ ghi lại: trời chiều trên tầng ba của lầu, gạch lầu đỏ, mái lầu cong vút, mây trên cao bao phủ cả bầu trời, mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng cuối cùng sẽ chiếu thẳng vào tầng một, trên đỉnh lầu có thể nhìn thấy ánh sáng vàng chiếu qua các tầng mây, cảnh như thế rất đẹp.

Nhưng thương hải tang điền, thế sự biến hóa, bầu trời trong sách cổ ghi lại đã không còn nữa, nó đã sớm bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử.

- Đây, Trang ca, nói cả buổi, cũng không có gì khác cả.

Bành Phi đối với bộ dáng nhớ về tổ tiên của Trang Duệ liền không cho là đúng, hẳn cũng không muốn bị Trang Duệ dạy, lập tức dẫn đầu đi vào trong cổ thành.

Vừa bước vào cổ thành đã ngửi thấy hương vị của ngọc, có khu kinh doanh đồ gỗ, các quầy hàng vây quanh với nhau, dòng người qua lại tấp nập, đối với người kinh doanh ở nơi này, có tiền là được.

Vào năm 2002 ban tổ chức phát sóng chuyên mục giám bảo, mục đích nâng cao nhận thức của mọi người về đồ cổ, nhất là ở một ít cổ thành có lịch sử lâu đời, lục tung từng nhà, xem xem có thể tìm ra thứ gì đáng tiền hay không.

Từ đó, sinh ý đồ cổ của dân chúng nơi đây tốt lên, Trịnh Châu là thị trường đồ cổ lớn thứ hai cả nước, hẳn chạy qua sáu cửa hàng, đã cảm nhận được điều này. (

Tuy lầu một rất lớn, nhưng lại yên tĩnh, khách nhân đi tới đi lui im lặng quan sát vật mà mình thích, chỉ có một ít lão bằng hữu với nhau, tụ tập trò chuyện, nói chuyện đồ cổ và các việc lý thú.

Hôm nay Trang Duệ không có việc gì, liền đi dạo rất nhàn hạ, ở một nơi như thế này, chuyện sửa mái nhà đột tìm ra bảo vật rất khó, cho nên trạng thái của hắn cũng khá tốt.

Sau khi nhìn mấy quầy hàng, đúng như Trang Duệ sở liệu, những thứ bày bên ngoài, đều có một ít đồ giả cổ, đầu năm nay cũng không có người ngốc, loại chuyện cầm bảo bối ra bán như rác ruối, càng ngày càng ít.

- Lão Lý, mấy ngày hôm trước có lợi nhuận không? Thu nhiều nhọc khí như vậy, có nên chia cho lão ca một ít hay không...

Tục ngữ nói đồng hành là oan gia, đám lão bản bán đồ cổ trong tòa thành này, tuy bình thường gặp mặt nhau thì cười hi ha, nhưng tất cả đều ước đối phương bị thua lỗ, cho nên chuyện lão Lý này nói thế, chỉ trong một đêm, đã truyền đi khắp thị trường đồ cổ.

Ở nơi này, cũng không ít những lão bản đồ cổ tại đây không ưa lão Lý, cho nên dùng tuyên dương chuyện này.

Vốn lão Lý còn ý định biến những món ngọc thạch này hàng mỹ nghệ, cho dù chỉ kiếm được mấy đồng tiền, nhưng tiền của nhiều ngọc như thế cộng lại cũng khá, tuy con muỗi nhỏ nhưng cũng có chút thịt, nhưng mọi người hòa lại ột kích, huyết khí lão Lý dâng lên, lại làm một chuyện mất mặt.

- Lý lão bản, đều là khách quen, ngài nên làm ăn cho đảng hoàng a.

Người nói lời này là dân bản địa, thường xuyên đi dạo thị trường đồ cổ.

- Đúng vậy a, thứ này năm đồng còn không đáng, lão còn bán tới năm mươi, sao không đi ăn cướp đi.

- Cái rắm, còn không phải do mình tham, bị người lừa gạt nên muốn lừa chúng ta đó sao?

Mọi người đều biết hắn là bị người ta lừa mua thủy tinh và plastic chế lại, lão Lý hô bán đồ giả năm mươi đồng một khối, làm cho những du khách vây xem, nhao nhao mắng lão Lý gian xảo.

729. Chương 729 : Truy Tinh.

Chương 729: Truy tinh.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Trang ca, ngài không phải muốn đi sao? Tại sao còn đứng ở chỗ này? truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Bành Phi vừa rồi nghe Trang Duệ nói muốn đi lâu hai, cho nên chen một đám người tránh ra, nhưng khi nhìn lại, không thấy bóng của Trang Duệ đâu, không thể ngờ là lại đi ngược trở lại.

- Không vội, lại nhìn đi!

Trang Duệ cười khoát khoát tay, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm lên những khối ngọc đủ màu sắc kia.

- Người... Cho dù các người không muốn, tôi cũng bán thế, có mua hay không, không mua thì tránh ra cho tôi làm ăn.

Lão Lý vốn là bị những người bán hàng xung quanh chèn ép, lại bị du khách mắng chửi một trận, cho nên trên trán nổi gân xanh, hai mắt sung huyết, bọn điều nhân các người còn không phải đồng tình với bọn kia lắm sao? Bản thân của ta cũng là người bị hại a!

- Còn muốn bán, ngọc như vậy còn có người nào muốn mua sao?

- Đúng vậy a, thu lại nhanh lên đi, đừng có ném mặt mũi như thế!

- Lão Lý, lại nói, không phải chỉ xui xẻo thôi sao, lần này trở về nông thôn, làm ruộng còn có lợi nhuận hơn đây.

Bên quầy hàng của lão Lý bị người ta vây chặt như nêm cối, còn làm chậm trễ sinh ý của người khác, cho nên đám lão bản này cũng mở miệng nói lão Lý vài câu, người buôn bán đồ cổ trong thành này, có ai dám nói mình không phải giao phí sao?

- Lão Lý phải không? Những thứ này thật sự chỉ có năm mươi đồng một khối? Tôi mua hai cái về để chơi a.

Đột nhiên, một âm thanh trong đám người vang lên, thu hút rất nhiều ánh mắt của người xem náo nhiệt, mọi người nhìn về phía Trang Duệ, có phải người trẻ tuổi này bị bệnh không? Đều nói là đồ giả, lại còn bỏ tiền mua? Những thứ này đều là thủy tinh, năm khối một tiền, vất ra đường còn không có lượm đấy.

Lão Lý bị những người này trách mắng mà nổi giận, đầu cũng không ngẩng lên, há miệng nói ra:

- Năm mươi đồng một khối, thiếu một phân lão tử cũng không bán!

Lão Lý đang tức giận, chết cũng phải chống lại, hắn còn tưởng âm thanh kia nói muốn mua ngọc, đó là lời nói giỡn.

- Tốt, đây là một trăm đồng, tôi mua hai khối.

Trước quầy của lão Lý, xuất hiện một người, đập tiền lên mặt quầy, phát ra tiếng giòn tan, làm ọi người biết rõ, đây không phải đang nói đùa.

- Ngài là... Tôi nhìn thế nào mà cảm thấy quen mặt thế nhỉ?

Lão Lý ngẩn đầu lên, nhìn thấy Trang Duệ, trong nhất thời nửa khác, không thể nhớ rõ đã gặp qua đối phương ở nơi nào rồi.

Mắt Trang Duệ liếc nhìn những ngọc thạch trên quầy, nói ra:

- Lý lão bản, thế nào? truyện copy từ

- Cứ tùy ý chọn, ngài thích cái nào, cứ cầm lấy!

Nhìn thấy Trang Duệ muốn mua những thứ đồ giả này, lão Lý cũng không nghĩ nhiều, trong lòng của hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, hắn định bụng tối nay sẽ đổ những món đồ giả này xuống sông bảo vệ xung quanh thành.

Trang Duệ nghe vậy cũng không khách khí, đi tới trước một bước, đẩy đám thủy tinh và nhựa plastic này qua một bên, làm phát ra những âm thanh do thủy tinh va chạm nhau, thỉnh thoảng còn cầm một cái lên chà lau xem cho kỹ.

- Người trẻ tuổi kia, rõ ràng là chạy tới đây định sửa mái nhà dột đây mà.

- Những thứ này có đổ ra đường cũng không ai thèm lượm lên, chỉ là thứ nhìn cho đẹp mắt mà thôi.

- Đúng vậy a, một trăm đồng này xem như uống phí rồi.

Những người xung quanh nhìn thấy mà lắc đầu ngao ngán, muốn chiếm tiện nghi cũng được, nhưng ở loại địa phương này, có thể ở trước mặt bao nhiêu người như thế mà chiếm tiện nghi, đúng là chưa từng nghe nói.

- Muốn cái này!

Trang Duệ lựa chọn một lúc, cầm lấy một khối dây chùng ba bốn cm, dài ngắn cỡ năm sáu cm, nhưng trên bề mặt của khối ngọc này là bùn đất, nhìn không ra tạo hình gì.

- Vị tiểu ca này, ngài bỏ ra một trăm đồng, có thể chọn hai khối.

Lão Lý cũng là người phúc hậu, nói ra lời này, đã làm cho những người xung quanh xì một tiếng, nói là hắn đang giả bộ, bởi vì có đem toàn bộ thứ này bán cho bọn họ với giá một trăm đồng cũng không có người nào mua.

- Không cần, tôi đã lấy đủ hai khối rồi, chư vị, nhường đường một chút, cho tôi đi ra ngoài nào.

Trang Duệ cười lắc đầu, sau khi chọn xong, liền chui vào đám người.

Trừ bản thân Trang Duệ ra, trong nhiều người như vậy, chỉ có Bành Phi mới biết được, rốt cuộc Trang Duệ có chịu thiệt hay chiếm tiện nghi hay không. Hắn theo Trang Duệ lâu như vậy, cho nên Bành Phi biết ánh mắt của Trang Duệ rất độc đáo.

- Ai! Tại sao ta lại thấy người trẻ tuổi kia quen mặt như thế nhỉ?

- Đúng rồi, sao người không nói sớm, tôi cũng cảm thấy quen mặt a.

- Có phải là Trang lão sư hay không? Xem tuổi và tướng mạo, đều rất giống nha.

- Đúng... Đúng rồi, hắn, nhất định là hắn, khẩu âm nói chuyện cũng giống nhau a.

- Ai, Trang lão sư, đúng rồi...

- Nhanh, ngăn hấn lại, ngăn hấn nhanh lên!

Trang Duệ còn chưa đi ra khỏi đám người đang đứng ở đây, đã bị người ta nhận ra, hiện giờ cả tòa thành này như ồ ào như bom nổ.

Bất kể là lão bản bán đồ cổ nào trong tòa thành cổ này, hay là du khách thập phương tới đây, đối với chuyên gia, đều đã nhìn thấy hoặc nghe thấy, hiện giờ có một vị chuyên gia ở ngay trước mặt, mà vừa mua đồ ở chỗ này, không thể không làm cho người ta hiếu kỳ a.

Những người xung quanh giống như đang truy tìm (truy đuổi thần tượng, ca sĩ), Trang Duệ lập tức bị những người xung quanh vây lại, thậm chí còn lôi kéo quần áo của Trang Duệ, cũng không có có phải là những người này muốn thừa cơ hội hỗn loạn, đánh cướp đồ Trang Duệ vừa mua hay không, nếu không phải cảm giác của Trang Duệ nhanh nhạy, chỉ sợ là ngọc thạch bị người ta cướp đi.

- Các vị, các vị nhường một chút, nếu không ta sẽ gọi bảo an tới a.

Trang Duệ phiền muộn hô lên một tiếng, khốn khiếp, lão tử không phải là nữ nhân, vừa rồi lại bị đàn ông sờ ngực, rất khùng khiếp a.

- Tránh ra, tránh ra nào, nói người đấy!

Cũng may là âm thanh của Trang Duệ chưa dứt, bốn năm người bảo an của thành cổ, đã giơ gậy cao su chen vào, sau đó Trang Duệ mới được giải cứu.

- Trời ạ, những người kia cho rằng ta là minh tinh, cho nên mới sỗ sàng như vậy.

Trang Duệ bị mấy người bảo an vây vào giữa, vội vàng kiểm tra lại đồ vật trên người, khá tốt, không có mất gì, mà móc chìa khóa có gắn theo dõi, vẫn còn treo trên móc quần.

- Tiên sinh, ngài không có mất thứ gì chứ?

Dân phong Hà Nam bư hần, người người tập võ, cho nên mấy người bảo an này rất cao lớn, cho nên những người xung quanh không ai dám xông vào.

- Không có, không có, cảm ơn, cảm ơn các vị...

Trang Duệ nháy mắt với Bành Phi, muốn rời khỏi bảo an, đi ra khỏi tòa thành cổ.

730. Chương 73 0: Ngư Long. (1)

Chương 730: Ngư Long. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Trang lão sư, chúng tôi không làm gì ngài cả, ngài đi vội vã như vậy làm gì!

- Đúng vậy a, nói cho tôi nghe một chút, vật ngài mua là gì, rốt cuộc là thật hay giả?

Tuy không dám tiến lên, nhưng nói thì vẫn nói, cho nên mọi người mồm năm miệng mười thảo luận với nhau.

Hiện tại nếu có người nói Trang Duệ đi mua đồ giả, đoán chừng sẽ bị mọi người đánh hội đồng, trong suy nghĩ của bọn họ, chuyên gia thì làm sao phạm phải sai lầm như vậy chứ?

Có những người quen biết thủ lĩnh của đội bảo an, cũng mở miệng nói ra:

- Lưu đội trưởng, chúng tôi không phải muốn mạo phạm vị khách nhân này, anh ta là chuyên gia cổ vật, cho nên chúng tôi muốn thỉnh giáo mấy vấn đề.

Trang Duệ biết có tránh cũng không thoát được, cho nên dứt khoát trách người bảo an trước mặt ra, lớn tiếng nói:

- Các vị, xin các vị yên tĩnh một chút, tôi là Trang Duệ, nhưng không phải là chuyên gia gì, mọi người không cần phải như vậy, tôi cũng giống như chư vị, đều thích sưu tập, cho nên trên con đường này, tôi vẫn còn học tập và mày mò...

- Nghe thấy chưa, Trang lão sư nói chuyện cũng khiêm tốn như vậy đó.

- Lão Tề, đừng có cả ngày nói khoác người là chuyên gia ngọc thạch nữa, so sánh với Trang lão sư, người còn chênh lệch tám con phố đó.

- Ai, ai, tôi nói, tại sao lại kéo chuyện này lên đầu của tôi, ai nói chuyên gia với không chuyên gia, kêu ra đây, phải xem xét vật hấn vừa mua mới được.

Lão Tề là một lão đầu hơn năm mươi tuổi, xem ra là người có tiếng ở đây, lúc nói chuyện, vô tình ý đều liếc nhìn khối cổ ngọc trong tay của Trang Duệ, hiển nhiên có vài phần không phục. xem tại

Trong thị trường đồ cổ có nhiều chuyện cổ quái hiếm lạ, nhưng những thứ bày bán đa số là đồ giả, người đi đào bảo, chưa từng đào ra bảo bối gì, cho nên lão Tề không tin khối cổ ngọc trong tay của Trang Duệ là đồ thật.

Nghe lão Tề nói như vậy, mọi người đều an tĩnh lại, bởi vì hấn nói có đạo lý, trên TV nói Trang Duệ là chuyên gia, nhưng nhìn thấy hấn bình tĩnh xem xét vật phẩm, cũng có thể làm bộ a, ai biết được trong lúc phát sóng, có viết kịch bản sẵn hay không?

Nếu nói làm giả trong nghề nào nhiều nhất, đồ cổ tuyệt đối là số một, lời lão Tề nói làm ọi người sinh ra nghi vấn, ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ, cũng không còn cuồng nhiệt nữa.

- Trang lão sư, khối ngọc mà ngài mua, có thể cho chúng tôi kiến thức nó được không?

- Đúng vậy...

- Đúng vậy...

Trong đám người, có một người đưa ra nghi vấn, lập tức có người phụ họa theo, đây là ngựa chết hay là lừa chết, phải làm cho rõ sự thật mới được.

- Xem ra sau này muốn sửa mái nhà đột, phải đi theo Từ Tình học hỏi cách trang điểm một chút mới được a.

Trang Duệ có chút buồn bực, nhưng hấn vẫn giơ cao khối cổ ngọc lên, trên bề mặt của nó vẫn còn một khối bùn đất, lập tức tách ra làm hai.

- Không ngờ là hai khối ngọc?

- Trách không được Trang lão sư lại bảo đủ một trăm đồng rồi, nhưng chỉ lấy một khối, thì ra là sớm nhìn ra rồi a.

- Đúng là chuyên gia mà, ánh mắt không phải là bình thường a.

Nhìn thấy khối ngọc trong tay của Trang Duệ một phân thành hai, trong đám người nhao nhao nghị luận, tuy trong lòng của một số người còn có chút nghi vấn, nhưng đại đa số người ở đây cho rằng, nhất định Trang Duệ đang sửa mái nhà đột.

- Bạn thân có phải không cần làm náo động quá được không?

Trang Duệ cảm giác có chút không đúng, hấn biết rõ bản lĩnh của mình, nếu không phải dựa vào đôi mắt, đừng nói là chọn đúng, có phải là bảo vật hay không còn không biết được, bởi vì nhìn từ bên ngoài thì không thể nhìn thấu bên trong khối đất là cái gì cả.

- Chư vị, chư vị bằng hữu xin im lặng, có thể nghe Trang mỗ nói vài lời hay không?

Người sợ nổi danh heo sợ mập, nếu Trang Duệ đang giúp người ta xem xét cổ vật, thì tên tuổi càng lớn càng tốt, nhưng không phải lúc nào cũng nên ra tay, nếu như sau này bị người khác nhận ra, muốn tiếp tục sửa mái nhà đột là chuyện không nên nghĩ tới nữa.

Sau khi tiếng nói của Trang Duệ vang lên, đám người lại bạo động một hồi, từ từ bình thường trở lại, đối với những người ở đây, đại đa số đều thích sưu tập cổ vật, cho nên có thể nghe chuyên gia bình luận, thì cơ hội đào bảo của bọn họ sẽ cao hơn vài lần.

Hiện tại chỉ có một vài nhà sưu tập là chuyên gia nổi tiếng, thường xuyên xây dựng các buổi tọa đàm tri thức, khoan hãy nói, những người làm chủ buổi tọa đàm đều đã kiếm đầy bồn đầy bát, cho nên mới nói ra một ít tri thức tổng thể cho những người mới bước vào nghề còn lạ lẫm.

- Các vị bằng hữu, chắc hẳn các vị đều biết rõ vị lão bản họ Lý vừa chịu thiệt mua phải đồ giả a, Trang mở liền nghĩ tới một câu, đều nói đồng hành là oan gia, gặp mặt là cừu gia, nhưng mà ta cảm thấy, chúng ta là người sưu tập, muốn có chỗ nâng cao, trọng yếu nhất chính là trao đổi. Vị lão bản họ Lý này biết bản thân bị mắc lừa nên nói kinh nghiệm của mình ra ọi người nghe, cũng tránh cho bọn bè giẫm lên vết xe đổ, cho nên tôi mới quyết định mua vài tảng đá, không ngờ vô tình, nhìn hai khối này có chút thuận mắt, tiện tay cầm lấy, nếu mọi người còn chưa tin, thì các vị cho rằng tôi có thể nhìn xuyên qua lớp bùn đất này, nhìn thấy bên trong là ngọc thạch hay là thủy tinh sao?

Đương nhiên vật trong tay của Trang Duệ không phải là thủy tinh, ý tứ trong lời nói của hắn, chính là muốn chuyển dời lực chú ý của mọi người, đừng dây dưa với món đồ chơi mà hắn vừa mua nữa.

- Trang lão sư nói đúng, nếu ai bị hại chịu thiệt đều để ở trong lòng, không nói ra để trao đổi với mọi người, thì nói không chừng lần sau sẽ có người phạm phải sai lầm như thế...

Trong nhất thời, những người vô tình hữu ý cười nhạo lão Lý, trên mặt cũng có chút suy nghĩ, mà những người du khách thì đang nghị luận với nhau.

Nói đúng ra, nơi này giành cho người chơi đồ cổ, cũng không phải mỗi người đều có lòng dạ khoáng đạt, nhìn thấy người khác sửa mái nhà đột hội thì ghen ghét, nhìn thấy người khác đục lỗ thì cao hứng, Trang Duệ nói lời này, đã làm cho rất nhiều người suy nghĩ lại.

- Trang lão sư, lời ngài nói là đúng không sai, đã làm cho tôi tỉnh người ra, nhưng Trang lão sư, tôi nhìn thấy vật mà ngài chọn, hình như không giống thủy tinh, có thể lau nó cho sạch hay không, cho những người như chúng tôi nhìn kỹ một chút được không?

Đột nhiên, một giọng nói từ trong đám người vang lên, mà người nói chuyện chính là lão Tề vừa rồi.

- Đúng vậy a, cho chúng tôi nhìn nó đi. truyện copy từ

Lời này lão Tề vừa thốt ra, lập tức có người phụ họa theo.

731. Chương 731 : Ngư Long. (2)

Chương 731: Ngư Long. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Mẹ kiếp, không phải là bảo bản thân ta gây náo động sao?

Trong lòng Trang Duệ hiện giờ rất phiền muộn, không ngờ những lời vừa rồi của hắn là vô ích, nói đi nói lại vẫn có người chú ý tới hai khối ngọc trong tay của hắn.

Mà từ những lời của lão Tề nói ra, Trang Duệ cũng có thể đoán ra một hai, lão Tề này, đang muốn làm cho bản thân của hắn bị mất mặt với mọi người ở đây.

Mà lão Tề này, chính là một thành viên trong hội đồ cổ Trịnh Châu, lấy việc phân biệt ngọc thạch mà nổi danh, cho nên hắn đang ghen ghét danh tiếng của Trang Duệ.

Dưới sự cổ động của lão Tề, chứng minh việc đục lỗ hôm nay của Trang Duệ là sai lầm, nhất định sẽ khiến hội đồ cổ ở Trịnh Châu oanh động, lão Tề cũng nước lên thuyền lên, thanh danh tăng cao.

Hắn làm sao nổi danh? Hắn giẫm lên một người được gọi là chuyên gia mà thượng vị, dù thanh danh của hắn không có lớn bằng Trang Duệ, lão Tề sẽ được tiếng là Trường Giang sóng sau đê sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

- Được rồi, mượn cát ngôn của vị bằng hữu này, chúng ta sẽ nhìn xem, hai khối trong tay của tôi là thứ gì nhé.

Trang Duệ nhìn thấy phản ứng của mọi người, biết rõ hôm nay không làm lớn là không được, bởi vì nếu hắn không chứng minh, thanh danh của hắn sẽ mất sạch hay sao?

Mà những người vây quanh tách ra một con đường, đã có một người xách một chậu nước tới, sau đó đi tới trước mặt Trang Duệ, đặt xuống.

Trang Duệ cũng không nhiều lời, trực tiếp ném hai khối ngọc phiến trong tay vào trong chậu nước, dùng tay xoa xoa ngọc phiến, bắt đầu rửa sạch, trong nháy mắt, một chậu nước biến thành đục ngầu.

Trang Duệ cũng không lấy ngọc phiến này ra, làm ọi người vây xem không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc là cái quái gì.

- Là ngọc, đúng là ngọc nha.

- Hắn là ngọc, nhưng phẩm chất thế nào, còn khó nói trước...

- Đúng vậy a, nếu như khối ngọc này là đồ bỏ đi, thì rất không đáng tiền a.

- Đồ ngọc, nếu có thể tùy tiện sờ ra hai món, có thể nhặt được bảo vật, không phải là thần kỳ à?

Hai ngón cái và ngón trỏ của Trang Duệ đều nắm một khối ngọc phiến, mà theo nước trong chậu chuyển động, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên tay của Trang Duệ, đó là hai khối toàn thân màu trắng, nhìn có chút giống thanh ngọc, hiện ra trước mặt của mọi người.

Mọi người có thể nhìn thấy rõ ràng, đây chính là hai khối dài chừng năm sáu cm, bề rộng chừng hai cm, ngọc phiến có hình cung, từ xa nhìn thấy nó rất dày, nhưng cụ thể là vật gì, phải cầm lên đánh giá mới biết.

- Trang lão sư, có thể cho tôi nhìn nó một chút được không.

Lão Tề trong đám người cũng sưng sờ một chút, hắn không nghĩ tới Trang Duệ tiện tay cầm lên hai món, lại có thể là ngọc, nhưng lão Tề cho rằng, dù là ngọc, chỉ sợ cũng chỉ có thể cắt ra làm đồ chơi mà thôi. (.

Chơi đồ cổ là gì? Đó là chơi văn hóa!

Vì cái gì nói đồ cổ đáng giá, bởi vì nó có tính truyền thừa, mà những thứ xuất hiện trong lịch sử, thì bản thân nó đều có một câu chuyện và bối cảnh, có thể được người ta nghiên cứu, khảo chứng và tiến hành suy luận.

Mà những thứ đồ vật trên tay, có lẽ đã từng được danh nhân lịch sử dùng qua, cái loại cảm giác này, tuyệt đối sẽ làm cho người ta lảng lảng, đương nhiên, nếu không phải là người trong nghề thì không biết.

Mà cổ vật cũng có hai dạng, nếu là những thứ hoàng đế Càn Long dùng qua, nhất định sẽ quý giá hơn so với những thứ của bình dân.

Mà bản thân cổ vật cũng có một câu chuyện, nếu một chàng trai đi tiệm đồ cổ để xem việc, nhận ra một cây tăm gỗ mục được hoàng đế Càn Long dùng qua, thì nhất định lão bản của tiệm đồ cổ sẽ mượn hắn, tuy nói ra thì đáng cười, nhưng cũng có thể nói rõ tầm quan trọng của truyền thừa.

Mà trong tay của Trang Duệ có Ngự Long, tuy không thấy có gì ghi lại, nhưng nếu hắn nói như vậy, cổ ngọc trên tay là Ngự Long xuất xứ từ thời kỳ Ân Thương, thì giá trị của nó, chỉ sợ không thể dùng cái giá bình thường mua được.

Mọi người ở đây vẫn còn tiêu hóa lời nói của Trang Duệ một phen, Trang Duệ nói tiếp:

- Mọi người đều biết, vào thời kỳ Ân Thương, còn có một thuyết pháp cá chép vượt Long môn, nhưng hai vật này, chứng minh ở thời đại đó, cũng đã có điển tích cá chép hóa rồng, một bước lên trời. Mà chúng ta đều biết, những vật này có chưa lịch sử văn hóa lúc đó, có quan hệ mật thiết, mọi người có thể nhìn ra, khối

ngọc hình rồng này, có chưa giáp cột văn, hình dạng rất giống. Cho nên mạo muội nói rằng, đây là hai khối ngọc thời Ân Thương, là văn hóa thời kỳ Ân Thương, nói chính xác hơn, hẳn là đại biểu cho văn hóa cuối thời Thương. Mà khai quật hai khối ngọc này, thì cũng có thể đào được cổ vật văn hóa Ân Thương, làm bổ sung cho văn hóa của chúng ta thêm phong phú.

Ở trong mắt của Trang Duệ, tuy hai khối ngọc này chưa mài, nhưng từ linh khí màu tím dày đặc của nó, cũng không thua kém với Định Quang kiếm, hẳn niên đại cũng giống nhau.

Hơn nữa đúng như lời của Trang Duệ nói, giá trị của hai khối ngọc này, không phải bản thân của nó, mà là bối cảnh văn hóa ẩn chứa trong bản thân của khối ngọc, sở dĩ Trang Duệ xem trọng hai khối ngọc này, chính là như vậy.

Đợi ngày tiền lâm cổ ngọc, hẳn sẽ đem hai khối ngọc này làm tâm điểm cho triển lãm, cũng với Bạch Ngọc Hồ thời Tây Hán, trở thành bảo vật trấn gia của bảo tàng.

- Trang lão sư, hôm nay đúng là học được nhiều kiến thức từ ngài a.

- Đúng vậy, có thể từ một khối ngọc mà nói ra nhiều tri thức như vậy, Trang lão sư không hổ là chuyên gia a.

- Đây cũng là vận khí tốt, mẹ kiếp, nếu không làm sao hôm nay biết được chứ? Vừa rồi không phải là người nổ lớn sao?

- Lão Tề, người chịu phục chưa?

- Trang lão sư, vậy theo lời ngài nói, hai khối ngọc này đáng giá bao nhiêu tiền?

Người xung quanh nói qua nói lại, cuối cùng vẫn có người cao giọng hỏi Trang Duệ về giá cả, phần lớn những người ở đây là lão bản bán ngọc thạch, trong đó cũng có một bộ phận là người nhân đạo bảo, lập tức lắng tai nghe, muốn nghe cái giá của Trang Duệ nói ra.

Dù nói giá trị của nó, không thể hoàn toàn dùng tiền tài để cân nhắc, nhưng tiền tài vẫn là thứ duy nhất có thể biểu hiện giá trị của vật phẩm a.

Nếu như giá trị của hai khối Ngư Long này chỉ có một trăm đồng như lúc trước, thì đừng nói là cổ ngọc thời Ân Thương, cho dù là hoàng đế đã từng đeo qua, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ không thèm liếc nhìn, bởi vì đây là thị trường.

- Ha ha, tất cả mọi người là người trong nghề, thứ này muốn đơn thuần định giá theo chất ngọc và niên đại, có lẽ phải có giá thấp nhất cũng hai mươi vạn một khối, mà đem đấu giá thì có giá còn cao hơn. Nhưng mọi người đều biết, những thứ như đồ cổ, dù là rau củ củ cải trắng cũng có người yêu thích, mà gặp phải người yêu thích, trả giá cao để mua, thì chuyện này cũng có khả năng.

732. Chương 732 : Chỉ Có Vào Chứ Không Có Ra. (1)

Chương 732: Chỉ có vào chứ không có ra. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Oa, giá cao vậy sao?

- Người hiểu cái rắm, Trang lão sư đã nói là thấp nhất... Đúng vậy a, nếu đem đi đấu giá, không có trăm vạn thì đừng sờ vào... Lão Lý lần này lỗ lớn, bảo bối trên tay mà còn đem bán ra ngoài.

Nghe Trang Duệ báo giá, mọi người nhao nhao nghị luận, có những người thuần túy là đi du lịch, phát ra tiếng thán phục, mà một ít người trong nghề bị đả kích, có lẽ những lời này của Trang Duệ, đã thúc đẩy thêm nhiều người dấn thân vào nghề đồ cổ này.

Về phần lão Lý, chủ nhân trước của hai khối ngọc, vào lúc này sắc mặt xám trắng, hẳn không thể ngờ rằng, có tổng cộng bảy tám chục khối ngọc, mà mình chỉ tẩy rửa có bốn năm chục khối, nhưng lại không gặp được hai khối này?

Trang Duệ nói ra cái giá, giống như dùng búa tạ đập vào ngực lão Lý, mà hơi thở của lão Lý, lại thở gấp và phập phồng lên xuống, thầm nghĩ phải rộng lớn phát tiết một phen.

Kỳ thật Trang Duệ coi như là người phúc hậu, chẳng qua là không muốn đả kích lão Lý, hẳn đã cố ý đè thấp giá cả, hai khối ngọc này, nói một cách đơn giản, một khối cũng có giá ngoài mười vạn nhân dân tệ, mà hai khối ngọc này lại thành đôi, giá cả của nó phải gấp mấy lần giá của một khối.

Mà trong đấu giá ở Nam Hải, một khối Ngự Long ngọc bội thời chiến quốc, phẩm chất ngọc còn không bằng hai khối này, cuối cùng cũng bán tới giá một trăm ba mươi vạn, lại càng không cần phải nói tới hai khối ngọc của Trang Duệ, bản thân của chúng ẩn chứa bối cảnh lịch sử đặc biệt.

- Trang lão sư, ngài có bán hai khối ngọc này không?

- Đúng vậy a, Trang lão sư, ngài có nguyện ý bán nó không, một khối tôi mua với giá ba mươi vạn.

- Lão Vương, lại muốn chiếm tiện nghi phải không? Ba mươi vạn, ngài có bao nhiêu khối tôi cũng mua cho. đọc truyện mới nhất tại .

- Trang lão sư, tôi ra một trăm vạn, ngài bán một khối cho tôi đi.

- Trang lão sư, hai kiện hai trăm vạn, thế nào? Để lại cho tôi nhé?

Đừng nhìn những lão bản này không có chút điểm nào thu hút người ta, nhưng trong số bọn họ không thiếu người có tài lực hùng hậu, trong khi nói chuyện đã nâng giá cổ ngọc lên rất nhiều, giá tiền này không thua gì lúc đấu giá, đương nhiên, nếu đem chúng đi đấu giá, nói không chừng có giá còn cao hơn thế nữa.

Nhưng cái giá hai trăm vạn vừa ra, hiện trường lập tức tịch yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người của Trang Duệ, muốn biết quyết định của hắn.

- Trang lão bản, tôi họ Kiều, gia tổ là người ưa thích sưu tầm cổ ngọc, tôi muốn mua cho ngài ấy, không biết ngài có thể bỏ vật yêu thích bán cho tôi được không?

Người nói chuyện là nam nhân khoảng ba mươi tuổi, dù trời rất nóng nhưng vẫn mặc âu phục, ăn nói rất có lễ phép, xem ra là người có thân phận.

Trang Duệ nghe vậy liền cười cười, hắn cẩn thận giao hai khối ngọc cho Bành Phi, lúc này hắn mới lên tiếng:

- Kiều tiên sinh, chư vị bằng hữu, thật sự là xin lỗi, hai món này đối với tôi mà nói, tôi sẽ không bán, gần đây tôi ở Bắc Kinh có mở một nhà bảo tàng triển lãm các loại cổ vật văn hóa Trung Quốc, nếu các vị bằng hữu nguyện ý, có thể đi tới đó để tham quan và trao đổi. Hiện tại tôi giống như Tỳ Hưu, chỉ có vào chứ không có ra, thiếu rất nhiều cổ vật, nếu như trong các vị có người nào không đủ tiền để mua, thì có thể tìm tiểu đệ trao đổi cổ vật, bù đắp cho nhau. truyện copy từ

Trang Duệ nói lời này khiến ọi người cười vang, trước kia những người này thấy Trang Duệ còn nhỏ tuổi nên có chút khinh thường, nhưng khi nhìn tâm thái hiện giờ của Trang Duệ, ánh mắt nhìn hắn, đã khác với lúc trước.

Mà đồ cổ trong nội thành này cũng có ít nhà có danh tiếng, nhưng so sánh với Trang Duệ, thì chênh lệch rất xa, có thể mở bảo tàng tư nhân, chẳng những phải có tài lực hùng hậu, càng muốn có nhiều đồ cổ và nhân mạch mới được.

Có thể nói, tuy cùng là người sưu tập cổ vật, nhưng những người ở chỗ này hiện giờ, không cùng một cấp bậc với Trang Duệ.

- Trang lão sư, trong nhà của tôi có một kiện ngọc Tỳ Hưu, ngài có hứng thú hay không?

- Trang lão sư, trong nhà của tôi có Hoàng Đình Kiên Họa là vật tổ truyền.

- Ai, Trang lão sư, đây là vật mà thời gian trước tôi thu được, ngài xem giúp tôi...

Sau khi mọi người nghe được lời này, mọi người đều lớn tiếng hô lên, có người muốn Trang Duệ giám bảo, lại có người muốn bán vật phẩm, trong lúc nhất thời, ở nơi này, biến thành cái chợ bán thức ăn, ngay cả người ở lầu hai lầu ba, cũng bị kinh động, người vây quanh càng lúc càng nhiều.

Trang Duệ nhìn thấy tình hình như vậy cũng kinh ngạc giật mình, vốn hắn chỉ muốn quảng cáo cho bảo tàng của mình mà thôi, không nghĩ tới lại làm cảm tình của quần chúng cuộn cuộn như vậy, mà những người bảo an cao lớn, cũng không ngăn được tràng diện trước mắt.

- Trang lão sư, gian phòng đồ cổ của tôi có rất nhiều đồ tốt, thật cao hứng nếu được ngài ghé thăm, nếu ngài tới thăm, tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện với nhau.

Thời điểm Trang Duệ bị người xung quanh làm cho choáng váng mặt mày, một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi đi tới bên cạnh hắn, tuy máy lạnh trong nơi này rất nhiều, nhưng trên trán của người này vẫn có mồ hôi, xem ra hắn bị tràng diện này làm kinh sợ.

- Được, đổi địa phương nói chuyện.

- Không có gì, không có gì, Trương quản lý, bảo tôi là tiểu Trang là được, vừa lúc tôi cũng muốn thưởng thức cổ vật của các bằng hữu Trịnh Châu, trao đổi kinh nghiệm với mọi người một chút.

Trang Duệ tiếp nhận ly nước Trương quản lý rót cho, rất khách khí khiêm tốn vài câu, sau khi hẩn mở bảo tàng, sẽ không thiếu việc trao đổi với các bảo tàng nước ngoài và các nhà sưu tập trong nước, tạm thời lấy Trịnh Châu làm nơi tập dợt đầu tiên.

Lại nói tình hình vừa rồi, nếu mình không đáp ứng, chỉ sợ hiện giờ còn bị vây trong đại sảnh lâu một a.

Trương quản lý nghe được lời này của Trang Duệ, liên tục khoát tay, nói ra:

- Không dám nhận, ngài là chuyên gia nổi danh trong nước, nhất định phải gọi là lão sư, Trang lão sư, xin ngài ngồi tạm, tôi đi ra ngoài một chút, sẽ trở lại ngay.

Trang Duệ cười cười, nói ra:

- Trương quản lý, ngài cứ tùy ý...

Sau khi đi vào phòng quản lý của Trương Lực, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, gọi ra ngoài.

- Này, đại ca a, anh nhanh chóng tìm trong nhà, lấy món đồ sứ Thanh Hoa thời Khang Hi ra, còn có cái tráp dưới giường có cái rương nhỏ, cùng ôm đến đây, đúng, đúng, là thành đồ cổ.

Trương quản lý này cũng có tâm tư của mình, ca ca hẩn Trương Phong, cũng là một nhà sưu tập nổi tiếng Trịnh Châu, trong nhà có không ít những thứ sưu tập trong nhiều năm qua, nhưng so với trình độ chuyên nghiệp của ca ca hẩn, thì những thứ của hẩn ít hơn nhiều.

Hiện tại Trang Duệ đang an vị trong văn phòng, Trương quản lý làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật, cho nên thả sức điện thoại, Trang Duệ trong văn phòng, cũng nhận được một điện thoại.

- Nhâm lão bản, không phải ngài nói mai mới đi xem đồ sao? Cái gì? Hiện tại? Nhâm lão bản, hiện tại tôi thật sự đi không được a, lúc này đang trong thành đồ cổ Trịnh Châu, vừa rồi còn bị một đám người vây quanh bắt xem xét cổ vật, bằng không ngài cũng tới, chúng ta ăn cơm trưa với nhau?

Điện thoại là Dư Chấn Bình gọi tới, không biết là nguyên nhân gì, đột nhiên hẩn muốn gặp mặt Trang Duệ, Trang Duệ không biết dụng ý của Dư Chấn Bình, nhưng vẫn ăn ngay nói thật, đem tình cảnh của mình nói cho đối phương biết.

- A, vậy à, thế ngài mai tôi gọi cho Trang lão bản một lần nữa.

Dư Chấn Bình dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, nửa tháng nay hẩn không ăn thịt cá rồi, có ý muốn đi, nhưng lại nghĩ tới, an toàn vẫn là thứ nhất, lập tức mở miệng cự tuyệt Trang Duệ.

Sau khi cúp điện thoại, Dư Chấn Bình lập tức đứng dậy, sau khi ăn mặc một chút, vội vàng rời khỏi chỗ ẩn thân.

Trang Duệ ngồi ở phòng quản lý, một lúc sau, lấy một cái điện thoại khác ra, gửi tin nhắn cho Trương Ngô, nói chuyện này một chút, lần này hẩn nói không muốn tự chủ quyết định, có vấn đề gì cũng không thể chụp mũ lên đầu của hẩn.

- Trương quản lý, Trương quản lý, Trang lão sư còn ở đây không? Ai nha, tôi là người đầu tiên sao?

Trang Duệ đang ngồi uống trà trò chuyện trong văn phòng quản lý, cửa phòng quản lý bị đẩy ra, chính là lão Tề, hẩn cầm trong tay một quyển trục, chạy vội tới, y phục trên người, đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp hết.

- Hắc, lão Tề, lão là người chơi cổ ngọc, tại sao lại mang một bức họa tới? Chắc chắn trong nhà của lão còn không ít thứ tốt nha. xem tại

Trương Lực đối với những người thuê chỗ trong thành đồ cổ này rất quen thuộc, lập tức mở miệng trêu chọc lão Tề.

- Trương quản lý, ngài không nên nói tôi, chỉ sợ lão đại của ngài, cũng có không ít hơn tôi đâu?

Lão Tề không còn chút bộ dáng hầm hờ như vừa rồi, người ta mở cả bảo tàng tư nhân, hẩn không thể so sánh được, cho nên vẫn thành thành thật thật nhờ xem xét a.

Nhưng lão Tề cũng không phải là đèn cạn dầu, nếu muốn hấn tâm phục khẩu phục, thì Trang Duệ cần phải xuất ra chút bản lĩnh thật sự, tối thiểu nhất là cổ họa mà hấn mang tới hôm nay, phải xem xét cho ra lai lịch.

Văn phòng của Trương Lực cũng rất hiện đại, dùng bàn thủy tinh, nhưng bàn thế này không thích hợp cho việc xem xét cổ vật, lập tức gọi mấy bảo an tới, từ khu hàng mỹ nghệ lấy tới một cái bàn gỗ, dùng một tấm vải tím dài trải lên, dịch chuyển cái bàn củ đi, bày ở giữa phòng.

- Lão Tề, không ngờ lão lại chạy nhanh như vậy a.
- Lão Vu, lão cũng không chậm, trong tay cầm vật gì thế?
- Tôi nói, các vị cũng ở đây cả à?

Khi đang nói chuyện, những người lúc nãy chạy ra khỏi cổ thành, lúc này đã tụ lại một chỗ, cũng không chỉ ở trong văn phòng, mà ngay cả ở ngoài hành lang, cũng có rất nhiều người đang chờ được xem xét cổ vật.

Mà số người ở đây hiện giờ, còn vượt xa những người vừa rời đi, đầu năm nay, ai không có bạn bè thân thích chứ?

Nhất là làm người sưu tập, cơ hồ mỗi người đều có nhóm của mình, có chuyên gia xem xét miễn phí, đã sớm truyền khắp giới cổ vật Trịnh Châu, nhưng phàm là người Trịnh Châu, ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, vội vàng chạy tới đây.

- Khục khục, mọi người im lặng một chút, hôm nay có thể mở Trang lão sư tới, làm khách của thành đồ cổ chúng ta, mọi người có nên tỏ vẻ hoan nghênh ngài một chút không?

Không biết từ đâu, Trương Lực đã tìm được một cái loa khuếch đại âm thanh, đứng ở cửa phòng, lớn tiếng hô lên, người ở đây dù nhiều, nhưng có thể tiến vào phòng, đều là người có chút danh tiếng trong giới cổ vật Trịnh Châu.

Mà những người đứng bên ngoài, thì “Tự giác” sắp xếp thành hàng dài, không có biện pháp, có người không tự giác, bảo vệ lập tức đi qua nhắc nhở.

- Được rồi, tôi cũng không chậm trễ thời gian của mọi người, hiện tại thì xin Trang lão sư bắt đầu xem xét.
- Sau đó là tiếng vỗ tay thật lớn, Trương quản lý rất thức thời thu hồi loa, đặt móng ngồi vào bên cạnh Trang Duệ, có thể ở bên cạnh chuyên gia xem xét bảo vật, đây cũng là một cơ hội học tập đề cao chuyên môn nha.

735. Chương 735 : Sơn Cư Đồ. (2)

Chương 735: Sơn Cư Đồ. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Trang lão sư, phiền toái ngài xem giúp tôi bức họa này.
- Vật này, ngài có từ đâu?

Thời điểm lão Tề tiến vào phòng, hấn đã dùng linh khí quan sát quyển trục trong tay lão Tề, phát hiện bên trong ẩn chứa linh khí màu trắng cực kỳ nồng đậm, hấn là thủ bút của đại sư cận đại.

- Ha ha, trước đây ít năm đi Thượng Hải, đổi được trong tay một người bạn, tôi không hiểu về tranh sơn thủy, cho nên đưa cho Trang lão sư xem giúp, phải chăng đây có phải là bút tích thật của Tiêu Tuấn Hiền tiên sinh hay không?

Lão Tề cười cười, hấn lấy bức họa này ra, thứ nhất là hấn dùng hai vụn để mua được, đúng là muốn phân biệt thật giả, thứ hai, hấn muốn dùng bức họa này, khảo cứu trình độ của Trang Duệ.

Dù Tiêu Tuấn Hiền là họa sĩ nổi tiếng cận đại, nhưng tên tuổi cũng không có vang dội bằng Trương Đại Thiên, Tư Bì Hồng và Tề Bạch Thạch, không phải người chuyên nghiệp chơi thi họa, thậm chí còn chưa nghe qua tên của hắn.

Sau khi Trang Duệ nghe được lời này của lão Tề, gật gật đầu, trên mặt không có biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại cười, Trang Duệ biết rõ khuyết điểm của bản thân, đối với tri thức về lai lịch truyền thừa, biết rõ tương đối ít, cho nên hắn dùng phương thức thật ngốc, dùng một tia ý thức đem sơ yếu lý lịch của rất nhiều danh nhân, phong cách nghệ thuật, đều khắc sâu vào đầu.

Kết hợp với năng lực của đôi mắt, tăng thêm lý giải của hắn về các nghệ thuật gia cổ kim, hiện tại Trang Duệ tuyệt đối sẽ có thể đảm đương hai chữ “Chuyên gia”.

Đối với Tiêu Tuấn Hiền, Trang Duệ vẫn có ấn tượng, hơn nữa không cần mở quyển trục, trong lòng Trang Duệ cũng nhận định, bức họa này tuyệt đối là bút tích thật của Tiêu Tuấn Hiền, không thể nghi ngờ.

Bởi vì tuy Tiêu Tuấn Hiền là người Hồ Nam, nhưng lúc tuổi gia lại sinh sống ở Thượng Hải, hơn nữa bán tranh mà kiếm sống, lão Tề tới Thượng Hải mua được bức tranh này, đã nói rõ một số vấn đề.

Sau khi đeo bao tay lên, Trang Duệ vuốt ve quyển trục một chút, sao đó mới trải bức tranh lên mặt bàn.

Đây là một bức tranh sơn thủy điển hình của Trung Quốc, họa phong phi thường thanh nhã, nét vẽ rõ ràng, mang theo hơi hướng viễn cổ, biểu đạt một loại cảnh giới cao xa, biểu hiện bản lĩnh bất phàm của tác giả.

- Trang lão sư, Trang lão sư, ngài thấy bức họa này thế nào?

Trang Duệ xem xét một thời gian dài không nói gì, nhưng ở ngoài cửa còn mấy trăm người đang chờ đến lượt, Trương quản lý không khỏi nhỏ giọng nói với Trang Duệ vài câu, bảo hắn đưa ra lời bình phẩm nhanh lên.

Trang Duệ vốn đang chìm đắm trong bức tranh sơn thủy này, đột nhiên bị Trương Lực cắt ngang, ngẩng đầu, có chút mờ mịt nói ra:

- À? Không tệ a, không tệ, đúng là bút tích thật của Tiêu Tuấn Hiền!

Nhưng lời này của Trang Duệ, không khỏi có chút thiếu sức thuyết phục, xem đồ cổ không chỉ xem thật giả, nếu là thật, người cũng phải nói đặc điểm và phong cách của tác giả, đương nhiên, đương nhiên còn một vấn đề khác, đó là giá của nó.

Cho nên Trang Duệ nói ra lời này, lão Tề và một ít người trong nghề, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, hiện tại không có người nào đối chất với Trang Duệ, thiệt giả còn không phải dùng miệng nói là ra được a.

Sau khi trải qua chuyện đào bảo, lão Tề không còn liều lĩnh như vậy, rất lễ phép nói ra:

- Trang lão sư, ngài có thể cho chút lời bình được không?

- Ha ha, tôi sẽ nói vài câu tùy tiện a.

Trang Duệ nói đến đây, ở phía dưới liền an tĩnh lại, an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở.

- Chúng ta, phi thường tôn sùng Tiêu tiên sinh, chắc có lẽ có nhiều người không rõ, Tiêu Tuấn Hiền tiên sinh là một họa sĩ vô cùng nổi tiếng thời dân quốc, hơn nữa Tiêu tiên sinh đã từng vứt bỏ áo quan, buông tha chức quan mà bỏ đi làm lão sư, lúc ấy là người đầu tiên làm thế. Trong thời gian Tiêu tiên sinh đi làm lão sư, cũng tạo ra rất nhiều họa sĩ nổi tiếng sau thời giải phóng, như bọn người Trần Sư Sao, Lữ Phụng Tử, họ đều là học trò của Tiêu tiên sinh. Mà bức họa này của Tiêu tiên sinh có từ thời ngũ đại cự, tên là Sơn Cư Đồ, có thể nói là tinh phẩm của Tiêu tiên sinh, rất có giá trị sưu tập, xin chúc mừng ngài a.

Trang Duệ lại nói về họa phong của bản thân họa sĩ, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, kèm theo đạo lý, làm cho người nghe như mê như say, sau khi Trang Duệ bình phẩm xong, mọi người vẫn chưa tỉnh táo tâm thần, cảm giác có chút chưa thỏa mãn.

Qua hơn một một đồng hồ, Trương quản lý dẫn đầu, bỗng nhiên tiếng vỗ tay vang lên, thật lâu không dứt.

- Trang lão sư không phải là chuyên gia ngọc thạch sao? Tại sao lại tinh thông về quốc họa như vậy?

- Người biết cái gì, cái gọi là chuyên gia trăm sự tự thông, bằng không thì làm sao có thể làm chuyên gia chứ?

- Lại nói, lời của Trang lão sư đúng là quá tốt, thật sự là được mở mang kiến thức a.

Sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, mọi người nhao nhao nghị luận, dù có tiếng nghị luận thì cũng nói rất nhỏ,

Trang Duệ vừa đi ra khỏi thành đồ cổ, liền nhìn thấy một học sinh tiểu học đi theo bên người, trời rất nóng nhưng trên người có đeo khăn quàng đồ, không khỏi sững sờ một chút.

Nhưng với sức dân của bọn người bên cạnh, Trang Duệ cũng không suy nghĩ nhiều, đi theo dòng người vào một khách sạn.

Thời điểm Trang Duệ đi vào khách sạn, mà thân ảnh đi bên cạnh Trang Duệ lúc này, quay đầu lại liếc mắt nhìn Trang Duệ, sau đó mới biến mất ở ngã tư đường.

Người này chính là Dư Chấn Bình, nhưng vượt qua dự đoán của bọn người Tương Ngô, hẳn cũng không có tiến vào thành đồ cổ, điều này cũng làm cho các loại bố trí của Tương Ngô, toàn bộ thất bại, tâm tâm khổ khổ đợi ở đây suốt một ngày, không thể không mang nhân viên rút đi.

- Trương quản lý, chúng ta tiếp tục chứ?

Sau khi cơm nước xong xuôi và trở về thành đồ cổ, Trang Duệ ngồi tạm uống miếng nước, sau đó đi ra bên ngoài nhìn những người đang xếp hàng không khỏi khổ cười, hiện tại hẳn đã hiểu rõ, vì sao khi xem xét thì có đến vài chuyên gia, thì ra là vì khối lượng công việc không nhỏ.

- Bành Phi, sáu vạn, trả tiền!

Trang Duệ vuốt vuốt một miếng Kỳ Ngọc Như Ý trong tay đưa cho Bành Phi, sau đó đứng dậy giãn eo một chút.

Sau khi cơm nước xong mà vẫn phải ngồi vậy, xem xét chừng năm sáu mươi món đồ cổ, tuy trong đó có không ít chính phẩm, nhưng có thể được Trang Duệ nhìn trúng, chỉ có sáu bảy món, tổng cộng tốn chừng bốn mươi vạn để mua.

Vào lúc này thì điện thoại của Tương Ngô gọi tới, hỏi thăm Dư Chấn Bình có đến tìm hắn hay không, xem ra hắn đang rất gấp, quyền chủ động không ở trên tay, cho nên làm chuyện gì cũng bó tay bó chân.

738. Chương 738 : Mộc Bản.(1)

Chương 738: Mộc bản.(1)

Nguồn: Vipvanda

Share by:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Tiếp theo...

Trương quản lý đứng ngoài cử kêu người đi vào, giọng của hắn rất có khí lực, hôm nay hắn đã đại khai nhãn giới, hẳn đã biết kiến thức của cái gọi là chuyên gia là thế nào.

Bất kể là đồ cổ thuộc loại nào, chỉ cần đến tay Trang Duệ, đều có thể phân biệt thật giả, nói có căn cứ, Trang Duệ giống như một cuốn bách khoa toàn thư về đồ cổ, giống như toàn bộ đều là sở trường, cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có đồ vật nào có thể làm khó Trang Duệ được.

- Ai, cái vật này không nhỏ a.

Sau khi có tiền hô, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi tiến vào trong gian phòng, Trang Duệ trông thấy đồ vật hắn ôm trong ngực, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Lão nhân dáng người không cao, từ bộ dáng đoán được tuổi của hắn hơn sáu mươi, mặc một bộ quần áo luyện công màu trắng dính đầy mồ hôi, nhưng rất có tinh thần, nhưng lúc hắn tiến vào trong phòng, ánh mắt của Trang Duệ đã nhìn thẳng vào vật hắn đang ôm trong lòng ngực.

Lão nhân ôm trong ngực một khối mộc bản dài chừng một mét, bề rộng chừng bảy tám cm, màu sắc có chút tối hồng, mặt tám vân gỗ đối diện với Trang Duệ, trên đó có một chút phù điêu.

Trang Duệ ngồi cách cửa ra vào cũng không xa, lão nhân vừa tiến vào, tuy còn chưa nhìn kỹ, Trang Duệ cũng có thể phân biệt ra, phù điêu trên mộc bản là một môn thần, đầu và thân thể đều nhỏ, về phần là Tần Quỳnh hay là Uất Trì Cung, Trang Duệ không cách nào nhận ra.

Tuy mộc bản bằng gỗ này rất nhẵn mịn, nhưng Trang Duệ nhìn ra được, hẳn là không phải bằng gỗ tử đàn chế thành, bằng không thì lão nhân này không thể ôm nó nổi.

- Lão nhân gia, đến đây, đến đây, trời rất nóng, nên để thứ này lên đây.

Trang Duệ đứng dậy, giúp lão nhân đặt tấm mộc bản này lên mặt bàn, sau khi đặt vào, Trang Duệ cảm giác tuy tấm mộc bản này rất dày, nhưng cũng không phải quá nặng.

- Tôi tự làm được, ngài tự mình tới, tôi đảm đương không nổi a.

Lão nhân liên tục khoát tay, cuối cùng dưới sự kiên trì của Trang Duệ, lúc này mới buông tay để cho Trang Duệ đặt thứ đồ lên mặt bàn.

- Ha ha, lão nhân gia, ngài nên uống nước trước đã.

Trang Duệ cười nói, Trương quản lý đã biến thành nhân viên phục vụ, lập tức đưa một chén nước tới.

- Cảm ơn ngài!

Lão nhân cũng không khách sáo, sau khi tiếp nhân ly nước của hắn, nhưng có chút bất an đứng đó, nói ra:

- Trang lão sư, vật này là của tổ tiên truyền thừa lại, nhưng vấn đề nó ở trong nhà, gần đây căn nhà bị phá bỏ và dời đi nơi khác, tiền đền bù tổn thất không đủ để mua nhà trong nội thành, cho nên mới đem vật này tới đây cho ngài xem, nếu nó có giá trị, thì tôi bán nó cho ngài.

- Lão nhân gia, gọi tôi là tiểu Trang là được rồi, tôi không đảm đương nổi hai tiếng lão sư, mạo muội hỏi một câu, tổ tiên của ngài ở Chu Tiên Trấn đúng không?

Trang Duệ nghe thấy lão nhân muốn bán thứ này, hai mắt của hắn lập tức tỏa sáng, đừng nhìn vật này làm từ gỗ bình thường, nhưng địa vị không nhỏ, từ màu sắc của linh khí, linh khí trong nó có màu trắng ẩn hiện màu vàng, ít nhất cũng là đồ vật từ thời đầu nhà Thanh truyền thừa tới nay.

Tên đầy đủ của mộc bản này, có lẽ gọi là Tổ Niên Hòa Khắc Bản, dùng nó để tạo bức họa đầu năm, cho nên còn gọi là Tổ Mộc Bản Niên Hòa, trước khi trong nước có cơ sở in ấn bằng máy móc, ngày lễ ngày tết mọi người đều dán giấy họa lên cửa, tất cả đều xuất ra từ cái mộc bản này.

Có lẽ người biết rõ lịch sử sẽ nghe qua cái tên Chu Tiên Trấn, năm đó Nhạc Phi từng ở đây đại phá quân Kim, nếu như không phải mười hai đạo kim bài đòi mạng, có lẽ lịch sử Trung Quốc đã bị sửa lại, nhưng đến thời cận đại, Chu Tiên Trấn lại nổi danh với mộc bản này.

Mộc bản Chu Tiên Trấn có thể cùng Tân Dương Liễu Thanh, Giang Tô Đào Hoa Ổ, Sơn Đông Thùy Phường, Tứ Xuyên Miên Trúc Niên Hòa, hợp xưng là ngũ đại niên họa (cũng có nói là Tứ đại niên họa) cũng được liệt vào hàng di sản văn hóa thế giới, cũng là chất chứa tay nghề thủ công cổ truyền.

Đặc điểm của tranh tết Chu Tiên Trấn chính là kết cấu no đủ, đường cong thô khuếch trương giãn luyện, phong cách tạo hình cổ xưa khạo trượng, sắc thái mới lạ, diễm lệ, mà mộc bản này hoàn toàn phù hợp với những điều này.

Mà tranh tết Chu Tiên Trấn còn một loại đặc điểm khác, nó được phân làm hai đại loại, một loại là thần chi họa, như Táo Quân, các loại thần trong thiên địa, mà một loại khác là môn thần, mà môn thần trong mộc bản Chu Tiên Trấn, đều lấy hai vị võ tướng Tần Quỳnh, Uý Trì Kính Đức làm chủ đạo.

Cho nên Trang Duệ vừa thấy lão nhân đi vào cửa, lập tức đoán ra được lai lịch của mộc bản, bản thân Chu Tiên Trấn nằm ngay Hà Nam, mà bản khắc môn thần là đặc sắc của địa phương, Trang Duệ không có chút nhân lực này, thì hẳn dừng lặn lộn trong giới đồ cổ nữa.

- Ai, mắt mắt a, Trang lão sư đã nhìn ra, tôi cũng không đối gặt làm gì, ngài nói đúng, nhà của tôi chính là từ Chu Tiên Trấn chuyển tới đây.

Lão nhân gật gật đầu, trên mặt lộ ra thần sắc không có ý tứ, giống như hôm nay cầm mộc bản tới đây, là một chuyện sai lầm.

- Trang lão sư, vị này là Hạ lão bá, trước kia hai nhà của chúng tôi ở cùng một chỗ, quan hệ thập phần tốt, gần đây Hạ lão bá cần tiền gấp, mà trong tay lại có khối mộc bản này, hôm nay ngài muốn cổ vật, cho nên tôi gọi điện cho Hạ lão bá, bảo ngài ấy mang nó tới đây cho ngài nhìn. đọc truyện mới nhất tại .

Trương Lực đứng ở bên cạnh thấy Hạ lão không có ý tứ, cho nên đem chuyện xảy ra nói cho Trang Duệ nghe một lần.

Thì ra lão nhân này là người Chu Tiên Trấn, mà khối gỗ mộc bản này, cũng là tổ truyền trong nhà, nhưng sau khi trải qua thời kỳ điên cuồng kia, dù đồ vật vẫn còn, nhưng tay nghề của bọn họ không được truyền thừa lại, lão nhân là người xa xứ, theo người nhà đến Trịnh Châu.

Cả đời Hạ lão bá làm công nhân, tuy con cái hiếu thuận, nhưng không có bản lãnh gì, lợi nhuận chỉ có tiền lương mà thôi, một nhà già trẻ ăn uống không lo, nhưng lại không tích cóp được bao nhiêu tiền cả.

Đột nhiên nói muốn phá bỏ nhà và dời đi nơi khác, nếu như chuyển nhà tới ngoại ô, con trai và con dâu phải đi làm rất xa, cháu trai đến trường cũng bất tiện, Hạ bá đành phải đi vay khắp nơi và mua được một căn phòng nhỏ ở gần đây.

Nhưng tiền đền bù của chính phủ, muốn mua được phòng ốc ở khu trung tâm, còn kém hơn hai mươi vạn, điều này đã làm lão nhân phát sầu, càng nghĩ, trong nhà chỉ có khối gỗ mộc bản này là có giá trị ít tiền.

Cho nên đi lung tung tìm người mua! Về sau, Hạ bá liền ủy thác cho Trương Lực giúp đỡ, nhưng hai tháng nay cũng có người tới xem xét, nhưng vì lão nhân chào giá quá cao, cho nên không thể bán được.

739. Chương 739 : Mộc Bản.(2)

Chương 739: Mộc bản.(2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trương Lực nhìn thấy Trang Duệ ra tay hào phóng, lúc này mới điện thoại cho Hạ lão bá, muốn nhìn xem Trang Duệ có hứng thú hay không.

- Lão nhân gia, tôi phải xem vật này trước đã.

Trang Duệ sợ mở miệng muốn mua, đối phương sẽ lên giá, lại nói thời điểm hần đi theo Đức thúc học giám định và thường thức về nghề, đã sớm nghe nói về Niên Họa Mộc Bản, thừa dịp có cơ hội, có thể kiến thức một phen.

- Ngài xem, ngài cứ xem đi...

Tuy Trang Duệ còn trẻ tuổi, nhưng lão nhân đã được Trương Lực dặn dò, biết rõ đây là vị chuyên gia đồ cổ nổi danh trong nước, cho nên thần sắc có chút câu nệ.

Trang Duệ không nói gì thêm, cầm kính lúp lên, cẩn thận kiểm tra mộc bản ở trước mặt.

Đối với mộc bản này, khởi nguyên sớm nhất là vào thời Đường, nhưng lại bắt đầu lưu hành vào thời Tống, bởi vì những thứ này đều là thủ công nghệ của dân gian, vật liệu chế tác mộc bản, cũng cũng là vật liệu tại chỗ, mà mộc bản thời kỳ Đường Tống, chỉ sợ đã sớm mục nát và không thể bảo tồn đến bây giờ được.

Mộc bản thường dùng Hoàng Dương Mộc điêu khắc mà thành, nhưng khối mộc bản này, dùng ánh mắt của Trang Duệ, lại phát hiện, nó được làm ra từ Đào Mộc của Đông Phì Thành điêu khắc thành, mộc bản trải qua mấy trăm năm, vẫn hiện ra chất gỗ tinh tế tỉ mỉ, tản mát ra một mùi hương thơm ngát.

Sau khi Trang Duệ quan sát nửa ngày, ngẩng đầu lên, nhìn về phía lão nhân, hỏi:

- Hạ bá, khối mộc bản này, ngài muốn bán bao nhiêu tiền?

- Cái này... Cái này, ba mươi vạn...

Hạ bá chần chờ một chút, báo ra một giá cả, nhưng lại làm cho rất nhiều người ở trong phòng lắc đầu, bọn họ đều là người Hà Nam, cho nên không lạ gì mộc bản Chu Tiên Trấn, mộc bản giống như vậy, giá cao nhất, không thể hơn mười vạn.

- Vị lão bá này, ba mươi vạn có chút cao quá.

- Đúng vậy a, tuy hiện giờ còn rất ít mộc bản, nhưng đến Chu Tiên Trấn vẫn có thể mua được.

Trong phòng này vẫn có người trong nghề, cho nên cho rằng Hạ bá đang dùng công phu sư tử ngọam, chỉ bằng việc Trang Duệ xem xét giá trị tương lai của vật phẩm, hẳn tuyệt đối biết rõ cái giá này quá cao.

- Ba mươi vạn?

Trang Duệ cũng có chút nhú mày, giá tiền này còn cao hơn so với dự đoán ban đầu của hắn.

- Là ba mươi vạn, Trang lão sư, vật này là truyền thừa trong nhà, hiện tại lấy nó bán đi, đã là xin lỗi tổ tông, ít hơn ba mươi vạn, tôi không bán, cùng lắm là dọn nhà ra ngoại ô thôi.

Hạ bá đối với cái mộc bản này rất có cảm tình, khi còn bé đã thường xuyên nhìn thấy, sau này theo người nhà chạy nạn tới Trịnh Châu, lúc ấy không mang theo cái gì, chỉ mang theo khối mộc bản này, có thể nói, cái mộc bản này, cũng ký thác một ít hoài niệm về tổ tiên của lão nhân.

- Được rồi, Hạ bá, cứ theo lời ngài nói, ba mươi vạn, ghi vào hiệp nghị đi, Bành Phi, lấy ba mươi vạn ra.

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, cuối cùng hắn vẫn quyết định mua, khối mộc bản này rất rõ ràng là được người có chuyên môn cao ở Sơn Đông điêu khắc mà thành, mà nó được bảo tồn từ đời Thanh tới giờ, không có một tia vết rạn và mối mọt, xem như cực kỳ khó có được.

- Trang ca, thứ này đáng giá ba mươi vạn sao?

Bành Phi lấy từ trong ba lô ra một xấp tiền ba mươi vạn, đặt ở trên bàn.

Bành Phi nói ra vấn đề, cũng chính là suy nghĩ trong lòng của những nhà sưu tập đứng xung quanh, tốn ba mươi vạn để mua một thứ chỉ có giá cao nhất là mười vạn, sinh ý này chắc ăn là lỗ lã.

Trang Duệ nghe vậy cười cười, nói ra:

- Bành Phi, tuy khối mộc bản này không ở vào cuối đời Minh, thì nó cũng phải vào đầu thời Khang Hi, cũng được xem là trân quý, nói theo một cách nào đó, giá của nó khoảng mười vạn, tối đa là nhiều thêm khoảng năm vạn. Thứ hai, thủ pháp tạo hình của mộc bản này, mọi người cũng biết, Đào Mộc có tính trừ tà, Đào Mộc ở Sơn Đông Phì Thành, càng là thần vật trừ tà, chỉ bằng điểm này, có thể tăng thêm năm vạn. Thứ ba, khối mộc bản này rất hoàn hảo, không có chút mối mọt nào, hơn nữa chạm trổ tinh xảo, cho nên tăng thêm năm vạn.

Mọi người trong phòng nghe rất thú vị, một người la lớn:

- Trang lão sư, thế năm vạn còn lại thì sao?

Trang Duệ nghe vậy liền khoát khoát tay với mọi người, vừa cười vừa nói:

- Các vị lão bản, cái mộc bản này là vật tổ truyền của Hạ bá, tuy tôi không phải là quân tử, nhưng cũng có thể xem là người tốt, lại thêm năm vạn, có được không?

- Tốt, Trang lão sư nói hay lắm!

- Trang lão sư nhân nghĩa a!

- Đúng vậy a, có tình có nghĩa, như vậy mới là nhân tài xứng với hai chữ chuyên gia, lại nói, Trang lão sư, nếu sau này tôi có đồ tốt, nhất định sẽ đi Bắc Kinh tìm ngài.

Trang Duệ nói lời này làm cho không ít người trong phòng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, mà những người chờ giám định ở bên ngoài, cũng là nhao nhao nhếch ngón tay cái lên, những lời này của Trang Duệ, triệt để làm cho những người trà trộn trong thành đồ cổ này, tâm phục khẩu phục.

- Trang lão sư, cảm ơn ngài, thật sự rất cảm ơn ngài...

Hạ bá đã hơn sáu mươi tuổi, sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, nhin không được mà lấy khăn tay ra lau nước mắt.

Đầu năm nay, chuyện gì khó nghe được nhất, không có gì khác là vay tiền, trừ những người thân thuộc như cha mẹ anh em, thì những người khác chỉ được cái miệng, bởi vì có những người vì vay tiền mà tình cảm khô héo hoặc trở mặt thành thù, lúc nào cũng có thể nghe thấy.

Vì mua căn phòng này, Hạ bá đã phải liếm láp mặt mo cầu cạnh không ít người, đều không ngoại lệ, đều bị sập cửa vào mặt, hắn không thể ngờ rằng, người chỉ mới gặp lần đầu trước mặt này, lại dễ dàng đáp ứng như vậy. truyện copy từ

Kỳ thật có không ít người xem mộc bản của Hạ bá, cũng biết được giá của mộc bản, mua cái mộc bản này, Trang Duệ đã cho thêm hần năm vạn tiền nhân tình.

- Hạ bá, cái mộc bản này đại diện cho truyền thống quốc gia chúng ta, mà mộc bản từ thời Minh Thanh lưu lại, giá cả chỉ có càng ngày càng cao, lại qua mấy năm nữa cũng không dưới ba mươi vạn đâu, lúc đó lão nhân gia đừng đổi ý đấy nhé...

Trang Duệ cười, lời này của hần thật ra là an ủi lão nhân này, thứ hai lời này của Trang Duệ cũng là thật, từ thập niên chín mươi, ở Sơn Tây tốn năm ba trăm tiền là có thể mua được đồ sơn, hiện giờ năm ba vạn còn không mua được, theo thời gian chuyển dời, những vật này chỉ có tăng giá thêm chứ không giảm giá.

Sau khi khách sáo với Hạ bá vài câu, Trang Duệ xoay đầu lại, nhìn về phía Trương Lực, nói ra:

- Trương quản lý, an bài mấy người giúp Hạ bá mang tiền về nhà hoặc ra ngân hàng, nhiều tiền như vậy cầm về không được tốt lắm.

740. Chương 74 0: Nhân Mạch.(1)

Chương 740: Nhân mạch.(1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)

Ở thị trường đồ cổ, từ trước đến nay đều là ngư long hỗn tạp, thời điểm ở Bành Thành, có mấy tên tiểu côn đồ vì mấy vạn đã ra tay giết người, Hạ bá muốn một mình cầm ba mươi vạn trở về, nói không chừng vừa đi ra khỏi thành đồ cổ, đã bị người ta nhìn chăm chăm vào, cho nên Trang Duệ sợ bản thân mình dẫn họa cho lão nhân này.

- Đúng, đúng vậy, vẫn là Trang lão sư chu đáo, tiểu Lưu, tiểu Vương, hai người các người đưa Hạ bá đi ra ngân hàng gửi tiền đi.

Trương Lực gật đầu, lập tức an bài hai bảo an, đi cùng Hạ bá ra ngân hàng gửi tiền, để tiền trong nhà cũng không được an toàn a.

Thời gian kế tiếp, Trang Duệ lại xem xét hơn năm mươi món đồ cổ, tốc độ xem của hần rất nhanh, thật giả chỉ nói một lời, nói có sách, mách có chứng, cho nên làm mọi người tâm phục khẩu phục.

Trong đó có bảy tám món là đồ tốt, nhưng những người này không bán, Trang Duệ cũng không có miễn cưỡng, cho đến cuối cùng hần tuyên bố chấm dứt hoạt động giám bảo, sau khi tốn bốn mươi lăm vạn, thu được một tác phẩm Hoa Điếu của Hoàng Tân Hồng.

Nếu là người hiểu về lịch sử hội họa cận đại, thì Hoàng Tân Hồng là đại sư của quốc họa không thể thiếu thời cận đại.

Mà trong lịch sử hội họa cận đại, chỉ có “Nam Hoàng Bắc Tề”, mà “Bắc Tề” chính là Tề Bạch Thạch, một cự phách về vẽ Hoa Điếu, mà “Nam Hoàng” chính là nói Hoàng Tân Hồng, là đại sư tranh sơn thủy ở An Huy.

Hoàng Tân Hồng thành danh muộn hơn so với Tề Bạch Thạch, thuộc về típ người tài nhưng thành danh muộn, mà giá cả tác phẩm của hắn, ban đầu cũng không cao, nhưng theo thời gian trôi qua, đến mấy năm gần đây, giá cả của hắn đã ngang bằng với Tề Bạch Thạch.

Mà so với bức họa Trang Duệ mua được đầu tiên, còn cao hơn nhiều, giá chênh lệch khá nhiều, bởi vì tác phẩm của Hoàng Tân Hồng, rất được hoan nghênh, điểm này có chút giống như phim điện ảnh và phim truyền hình, giữa siêu sao và một người mới bước vào nghề, không cùng cấp bậc, mà trong lòng Trang Duệ cũng thầm kêu oan giúp cho Tiêu Tuấn Hiền.

Nhưng có chút đáng tiếc, Trang Duệ thu được bức họa của Hoàng Tân Hồng, chỉ là một bức Hoa Điếu, kích thước không lớn, đương nhiên, nếu là tranh sơn thủy, đừng nói là bốn mươi lăm vạn, chỉ sợ trăm vạn, Trang Duệ cũng không nhất định thu được vào tay.

Nhưng hôm nay Trang Duệ tới thành đồ cổ này, còn phi thường thỏa mãn, vừa vào đã đào được hai khối ngọc thời Ân Thương, thu được hai bức thi họa thời cận đại, còn có một mộc bản thời đầu nhà Thanh, những thứ này đều nằm trong dân gian, cho nên cũng bổ sung được những thứ còn thiếu trong bảo tàng của hắn.

- Trương quản lý, các vị tiền bối, thời điểm nhà bảo tàng của tôi khai trương, nếu mọi người có thời gian, nhất định phải đại giá quang lâm a.

Mọi người đến giám bảo ở bên ngoài cũng rời đi, Trang Duệ kẹp hai bức tranh dưới nách, Bành Phi ôm khối Niên Họa Mộc Bản, liền chuẩn bị cáo từ mọi người rời khỏi thành đồ cổ.

Trước khi đi, Trang Duệ còn trao đổi danh thiếp với lão Tề và Trương quản lý, hắn nhân cơ hội bảo tàng còn chưa khai trương mà quảng cáo một chút.

Mặc dù bản thân hắn không có nhân mạch như Mã tiên sinh, nhưng Trang Duệ tin tưởng, dựa vào năng lực giám bảo của mình, hắn sẽ có cơ hội tụ tập một ít người sưu tập đồ cổ, thường xuyên đi tới nhà bảo tàng trao đổi đồ sưu tập và tri thức có được.

- Trang lão sư, ngài yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ tới, ngày hôm nay vất vả cho ngài, vốn phải mời cơm tối, nhưng ngài lại không có thời gian, cho nên xin ngài nhận lấy.

Bọn người Trương quản lý đưa tiễn Trang Duệ ra tới cửa thành đồ cổ, thời điểm chuẩn bị rời đi, Trương Lực đã nhét một túi nhựa vào trong tay Trang Duệ.

Trang Duệ dùng tay niết một cái, đã biết rõ, bên trong có ít nhất ba bốn vạn nhân dân tệ, nói ra:

- Trương quản lý, những thứ này không được, tất cả mọi người là bạn bè, không cần phải làm thế đâu.

Cũng không phải Trang Duệ nói lời khách sáo, hôm nay thu hoạch không tệ, lại kết bạn được với những nhà sưu tập cổ vật Trịnh Châu, cho nên hắn không cầm tiền này, mà nếu hắn cầm lấy số tiền này, thì hắn cũng không cần xuất hiện ở đây nữa.

- Trang lão sư, cái này ngài nhất định phải thu, bằng không chuyện này truyền ra, người khác sẽ nói chúng tôi không hiểu quy củ.

Có thể quen biết Trang Duệ, đối với Trương Lực mà nói, tuyệt đối là một chuyện đáng ăn mừng, tốn một món tiền nhỏ để gắn bó cảm tình, ngày sau lại có chuyện, cũng có thể mở miệng nhờ Trang Duệ, cái này gọi là đi chùa cúng phật phải mang theo hương a.

Phải biết rằng, thành đồ cổ vì muốn tăng địa vị và danh tiếng trong giới sưu tập, thường xuyên mời một ít chuyên gia tới giám bảo miễn phí, đương nhiên, phí tổn trà nước của chuyên gia do chủ sự chi trả, hơn nữa chuyên gia cũng đưa ra yêu sách cho bản thân, muốn tiền rơi vào túi của mình.

Nhưng hiện tại không riêng gì thị trường đồ cổ có ngư long hỗn tạp thích dối trá, mà trong giới chuyên gia đồ cổ, cũng có tốt xấu lẫn lộn.

Có một ít người không biết từ đâu tìm được giấy chứng nhận, đi kiếm tiền, bảo là chuyên gia tên tuổi, giả danh lừa bịp khắp nơi, Trương Lực cũng đã từng ném khố, cho nên có thể kết bạn với một chuyên gia giám bảo nổi tiếng như Trang Duệ, tốn năm ba vạn hần không coi vào đâu.

- Ai, tôi nói, ngài không nên đưa cho tôi, nhường tới nhường lui làm gì, cứ thế này làm sao tôi dám đi tham gia buổi khai trương của ngài chứ?

Trang Duệ và Trương quản lý ở đằng kia nhường tới nhường lui, đã sớm không kiên nhẫn, đây không phải chậm trễ ca kiếm tiền của bọn họ hay sao?

- Được rồi, Trương quản lý, tôi từ chối thì bất kính, tháng sau, tôi ở Bắc Kinh đợi đại giá của ngài.

Trang Duệ thấy đứng ở đường cái nhường tới nhường lui cũng không phải biện pháp, sau khi cảm tạ Trương Lực một tiếng, cùng Bành Phi tiến vào trong taxi.

- Nhị vị vừa mua đồ trong đó sao?

Sau khi tài xế hỏi Trang Duệ về nơi muốn đi, tài xế nhìn thấy trong tay của hai người đều cầm vật phẩm, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói ra:

- Trong cái thành đồ cổ này có gì tốt chứ? Đều là giả, hai vị xài bao nhiêu tiền thế? Hiện tại chơi sưu tập đồ cổ, nên đi nhà đấu giá mới kiếm được đồ tốt.

- Ách, không tốn bao nhiêu tiền, năm ba trăm mà thôi, thiệt thòi rất ít...

Hắc, trong đó toàn là dân sưu tập, Trang Duệ không khỏi bị lời này của tài xế làm buồn cười, nhưng hần không dám nói ra mình đã tốn bao nhiêu tiền để mua đồng này, bằng không thì bạn thân sẽ tạo ra một vụ tai nạn xe cộ mất.

- Bành Phi, đi thôi, đi ăn ít đồ, hôm nay nên nghỉ ngơi sớm một chút.

741. Chương 741 : Nhân Mạch.(2)

Chương 741: Nhân mạch.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Sau khi trở về khách sạn, Trang Duệ mang mọi thứ vào phòng, mời Bành Phi một tiếng, một ngày hôm nay xem xét mấy trăm món đồ cổ, Trang Duệ cũng có cảm giác mệt mỏi.

Bành Phi lắc đầu, nói ra: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Trang ca đi một mình đi, tôi còn phải đóng gói lại, làm xong còn phải trông chừng chúng nữa.

Trong gian phòng đó không chỉ có đồ hôm nay Trang Duệ mua được, mà trong tủ bảo hiểm đằng kia, bọn họ còn mang theo hơn năm mươi vạn tiền mặt, nếu hôm nay rời đi thì Bành Phi có chút lo lắng, cho nên muốn ở lại trông chừng.

- Sợ cái gì chứ? Dù sao tiền bị mất thì tìm cảnh sát, đi ăn cơm đi.

Trang Duệ lắc đầu không sao cả, gian phòng này của hần đã được giám sát trọng điểm, nếu như đồ được cất giữ tại đây bị mất, chỉ có thể nói rõ cảnh sát vô năng.

- Ân? Tiểu tử này lại gọi điện thoại sao?

Thời điểm lôi kéo Bành Phi đi ra ngoài, điện thoại của Trang Duệ vang lên, nhìn số thì thấy là Dư Chấn Bình, một ngày gọi nhiều thế, Trang Duệ và đối phương cũng chưa quen thuộc tới mức như vậy a.

- Trang lão bản, hiện tại ngài có rảnh không?

Sau khi nhận nghe, âm thanh của Dư Chấn Bình trong điện thoại vang lên.

Trang Duệ nói thật ra:

- Nhâm lão bản a, tôi vừa trở về khách sạn, đang chuẩn bị đi ăn cơm, ngài có rảnh không? Nếu không chúng ta cùng đi nhé?

Lúc này Dư Chấn Bình đang đứng ở một giao lộ nhìn thẳng về khách sạn của Trang Duệ, dùng sức nuốt nước miếng xuống, nói ra:

- Trang lão bản, không phải ngài muốn xem hàng sao? Hiện tại xuống lầu, tôi ở ở trước cửa khách sạn đợi ngài, đúng là hôm nay phải xin cơm của ngài rồi, nhưng ngài phải đi một mình tới a.

Sau khi nghe được lời này của Dư Chấn Bình, Trang Duệ nhú mày, nói ra:

- Một người? Nhâm lão bản, bây giờ xem hàng thì không có vấn đề, một người thì không thể được, tiểu đệ của tôi phải đi theo...

Nói đúng ra, không có Bành Phi đi theo, Trang Duệ sẽ không dám đi một mình với hắn, Dư lão đại điên cuồng thế nào hắn đã nhìn thấy, mà hai người đều mang họ Dư, ai biết Dư Chấn Bình có cùng ghen điên cuồng giống như Dư lão đại hay không chứ?

- Còn có một người?

- Đúng, Nhâm lão bản, tôi không quen thuộc cuộc sống ở Trịnh Châu này, vạn nhất... Ha ha, ngài cũng là người trong nghề, không cần tôi phải nhiều lời chứ?

Khẩu khí của Trang Duệ rất kiên định, nếu như không mng theo Bành Phi, hắn thà rằng hủy bỏ lần giao dịch này, tục ngữ nói quân tử không lợi dụng người ta lúc gian nguy, nhiệm vụ này là của cảnh sát, cho nên bạn thân không muốn mạo hiểm đưa mình vào vòng nguy hiểm.

- Được rồi, các vị lập tức đến đi, tôi ở trước cửa khách sạn chờ.

Dư Chấn Bình suy nghĩ một lúc, sờ sờ túi quần, đáp ứng yêu cầu của Trang Duệ.

Chương 698: Theo dõi.

- Bành Phi, lấy tiền, rồi đi...

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ lập tức cầm một cái điện thoại khác, bấm điện thoại thông báo tình huống cho Tương Ngô biết. Mà Bành Phi thì mở két sắt trong khách sạn, lấy hai cái ba lô ra.

- Trang ca, là người nọ sao?

Bành Phi vác mỗi cái ba lô lên mỗi vai, sau đó nhẹ giọng hỏi Trang Duệ, nhìn thấy vẻ mặt Trang Duệ nghiêm túc. Bành Phi nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhớ năm đó hắn tay không tác sát đi giao dịch ma túy, tròng diện hiện giờ hắn không xem vào đâu.

- Đúng, chuẩn bị tốt rồi chứ?

Trang Duệ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bành Phi.

- Ha ha, đi thôi, Trang ca, có tôi ở đây, không có người nào động vào ngài được đâu!

Bành Phi tự tin cười nói, hắn đưa tay ra, một cây dao găm nhỏ ngăm đen xuất hiện ở trong tay.

Trước khi đến đây, Trang Duệ vốn muốn cảnh sát giao cho Bành Phi một khẩu súng phòng thân, nhưng bị Bành Phi cự tuyệt, hắn nói rằng, nếu đối phương chỉ có một người, dùng súng không bằng nhờ vào dao găm của mình, Bành Phi tuyệt đối nắm chắc trước khi đối phương động tới cò súng, đã giải quyết hắn rồi.

- Tiểu tử ngươi, giấu cây dao găm kỹ thế cơ à? Coi chừng thao tác không cẩn thận, để lại sẹo lên tiểu đệ đệ nha.

Ánh mắt Trang Duệ lúc nói chuyện nhìn xuống hạ bộ của Bành Phi, làm cho nụ cười trên mặt Bành Phi cứng đờ lại, không tự chủ kẹp hai chân lại, nhìn Trang Duệ cười ha hả.

- Bà mẹ nó, là thật sao?

Trang Duệ vẫn không rõ, trời nóng như vậy mà Bành Phi ăn mặc rất mỏng, thế nên cây dao của Bành Phi giấu ở nơi này? Chẳng lẽ thật sự được giấu ở trong đó.

- Lười nói chuyện!

Về mặt của Bành Phi tưng quẫn, tức giận đẩy cửa phòng ra, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ở bên ngoài có chiếc xe Buick, có bốn người ngồi, phía sau xe đặt rất nhiều thiết bị giám sát và điều khiển, mọi người hơn ba mươi tuổi mặc thường phục, trên lỗ tai treo tai nghe cảnh sát, trong miệng nói ra:

- Thằng này giày vò chúng ta lâu như vậy, khi bắt được có nên đánh hắn một trận hay không.

- Ít càu nhàu đi, chú ý nghe lên.

Tương Ngô tức giận liếc nhìn người nọ, sau đó nói vào bộ đàm.

- Mục tiêu sắp đi ra, tất cả đơn vị chú ý, tất cả đơn vị chú ý, một lát nước sẽ do xe số ba đi phía trước mục tiêu, ba sau, do xe số năm tiếp nhận.

- Số ba rõ!

- Số năm rõ!

Nghe được trong tai nghe có âm thanh trả lời, sắc mặt Tương Ngô tốt lên một chút, nói thật ra, hắn cũng muốn nói vài câu cho bớt bức tức, hôm nay bố trí người cả ngày ở thành đồ cổ, nhưng một cái lông chim cũng không tìm ra, trời nóng như thế này mà ở trong xe cả ngày, đúng là rất buồn bức.

Bọn Tương Ngô còn tốt, những người giả bộ như là người qua đường thì mới thảm, đi lại dưới ánh nắng mặt trời cả ngày, hiện giờ sắp bị nắng lột da.

Lần này liên hợp với cảnh sát Trịnh Châu phá án, nếu như để Dư Chấn Bình đào thoát, thì chức tổ trưởng tổ chuyên án của Tương Ngô không cần phải làm nữa, chỉ sợ trở lại Bắc Kinh, chỉ sợ sẽ bị sung quân đến những mấy văn phòng ngồi uống trà cả ngày.

Bởi vì mục tiêu Dư Chấn Bình quá nhỏ, hơn nữa vô cùng giao hoạt, Tương Ngô vì phòng ngừa vạn nhất nên cái ba lô Bành Phi đang đeo, đều là đặc chế, cái vật giống như khóa kéo kia, kỳ thật chính là thiết bị định vị vệ tinh.

Có thể nói chỉ cần Dư Chấn Bình cần hai ba lô tiền kia, cảnh sát sẽ dùng thời gian nhanh nhất phát hiện vị trí của hắn.

- Móa, lòng nghi ngờ của người này đúng là quá nặng, nếu không đến thì chúng ta đi ăn cơm trước.

Sau khi Trang Duệ và Bành Phi xuống lầu, đợi suốt hai mươi phút rồi, mà không thấy Dư Chấn Bình lộ diện, mà gọi điện thoại cho hắn, lúc nào cũng là nhắc nhở tắt máy, điều này đã làm cho Trang Duệ cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa.

- Trang lão bản, xin lỗi, phải để cho ngài đợi lâu.

742. Chương 742 : Nhân Mạch.(3)

Chương 742: Nhân mạch.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••)•••••”)

Đang lúc Trang Duệ chuẩn bị quay người trở vào trong khách sạn, trong một chiếc xe dừng lại cách Trang Duệ bốn năm mét, Dư Chấn Bình hạ cửa kính xuống, lộ mặt chào hỏi Trang Duệ.

- Nhân lão bản, ngài ở đây... Ai, mọi người không phải mới giao dịch lần đầu, cần phải vậy không? Thời điểm tôi từ Bắc Kinh và Tây Tạng, đều đã đi chợ đêm, nhưng cũng không gặp ai cẩn thận như ngài cả.

Trang Duệ nhìn thấy Dư Chấn Bình, nhin không được nói vài câu cho đỡ bực mình, nhưng lời này rơi vào trong tai của Dư Chấn Bình, là điều rất bình thường, nếu như Trang Duệ đứng đợi dưới trời nóng trong thời gian như thế này, một chút phản ứng cũng không có, thì sẽ làm cho Dư Chấn Bình hoài nghi.

- Trang lão bản, ha ha, không có ý tứ, đúng là không có ý tứ, lúc này bị kẹt xe, chậm trễ chút thời gian.

Dư Chấn Bình đẩy cửa xe đi xuống xe, liên tục thở dài bồi tội với Trang Duệ, tư thái hạ rất thấp, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào ba lô sau lưng Bành Phi, hơn nữa tay trái luôn đặt trong túi quần, không có rút ra.

Kỳ thật vừa rồi Dư Chấn Bình chỉ giấu mình trong một góc rẽ đối diện khách sạn, quan sát bên cạnh Trang Duệ có người theo dõi hay không, thẳng đến khi không có cảm giác nguy hiểm, lúc này mới xuất hiện, nhưng bởi vì bản thân hẩn ẩn mình trong bóng tối một thời gian dài, trong lòng Dư Chấn Bình luôn có một cổ cảm giác bất an.

Nếu Dư Chấn Bình sống ở nơi này mà không xuất đầu lộ diện, chỉ sợ cảnh sát không có biện pháp tìm tới nơi này, nơi này đừng nói là đồn cảnh sát, ngay cả đội bảo an cũng không ai nghĩ tới, trong một nơi vắng vẻ như thế này, lại có một cứ điểm như vậy. xem tại

- Ha ha, căn phòng nhỏ này sẽ giao cho Trang lão bản, về sau nhàn hạ, người ở đây cũng rất thuận phúc nha.

Dư Chấn Bình cũng từ trên xe đi xuống, nhưng hắn vừa xuống xe, đã bị một đám bé con vây quanh kêu “Tiểu Bát thúc, Tiểu Bát thúc”, vừa rồi Trang Duệ xuống xe, đám trẻ con trong thôn tránh ra xa xa, nhưng sau khi nhìn thấy Dư Chấn Bình, liền vây hắn lại, trong miệng còn không ngừng gọi “Tiểu Bát thúc”.

- Đến đây, ăn kẹo đi, mỗi người hai khối, đừng đánh nhau a.

Thời điểm ở Trịnh Châu, Trang Duệ đã thấy Dư Chấn Bình vác một cái bao, hiện giờ mới biết trong đó là cục đường a, sau khi Dư Chấn Bình bỏ cái bao xuống, phát đường và kẹo cho đám con nít.

Có thể nhận ra, Dư Chấn Bình rất ưa thích những đứa bé này, sau khi đưa cho đứa bé nhỏ nhất cục đường, liền sờ đầu của đứa bé mập mập một cái, đôi mắt vốn âm lãnh, lúc này cũng trở nên bình thản lại.

- Là tiểu Bát à? Mấy đứa trẻ này thường xuyên ngóng người a, cũng một thời gian không về đây rồi a.

Dư Chấn Bình ối đứa bé đường và kẹo, mấy thôn dân cũng đi tới, đi đầu là một lão nhân chống gậy, giọng nói rất thân thiết nhìn về phía Dư Chấn Bình.

- Đều tán đi, đều tán đi, một đám ranh con, về nhà ăn sữa của mẹ đi, đừng vây quanh nơi này.

Dư Chấn Bình ngẩng đầu lên, vừa cười vừa nói:

- Lão Lý thúc, không có việc gì, cũng đã về rồi...

- Đã ăn cơm chưa? Đi, vào trong nhà ăn cơm, những người kia đã ăn rồi, tiểu Lục tử. chạy về nhà nói mấy thím của người biết, giết con gà trống kia làm thịt đi.

Lão Lý kia phân trần và giữ chặt Dư Chấn Bình, tuy mấy thôn dân khác không biết Trang Duệ và Bành Phi, nhưng cũng rất hiếu khách mời đi, ngay cả người lái xe taxi cũng được kéo đi theo.

- Thật đúng lúc a, nhưng đừng giết gà, buổi tối ăn vài miếng là được, Trang lão bản, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước đi.

Dư Chấn Bình đói đến mức cái bụng reo vang, cũng không khách khí, mời Trang Duệ một tiếng.

Tên tài xế taxi nghe vậy, vội vàng hô lên:

- Các vị lão bản nên trả tiền cho tôi trước a, hôm nay tôi còn phải trở về.

Nghe thấy lái xe đòi tiền, Dư Chấn Bình giả vờ giả vịt sờ sờ túi, ánh mắt nhìn Trang Duệ, nói:

- Tiền? Ai, tôi đi gấp quá nên không đem theo tiền, Trang lão bản, trước ngài trả tiền cho taxi đi, sau này chúng ta tính toán lại với nhau.

Đừng nói bốn trăm đồng, hiện giờ bốn đồng Dư Chấn Bình cũng không lấy ra, vào giữa trưa hắn ăn có hai cái bánh bao, toàn bộ tiền còn lại hắn đã mua cục đường và kẹo.

Trang Duệ khoát khoát tay, nói ra:

- Cũng không là gì, yên tâm đi, Bành Phi, trả tiền cho lái xe đi.

Trang Duệ không phải không có xe trở về, đêm nay cảnh sát nhất định sẽ tới, đến lúc đó trở về bằng xe cảnh sát vậy.

- Đi, đi, vào trong nhà ăn cơm, tiểu Lục tử muốn ăn đòn phải không? Tại sao còn không nói với thím của người?

744. Chương 744 : Lý Gia Thôn.(2)

Chương 744: Lý gia thôn.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Lão Lý nói còn chưa dứt lời, đã quay đầu lại bảo tiểu Lục tử trở về nhà giết gà.

- Ai... Ai, Lục ca, đừng, giữ con gà lại cho nó gáy, xào tùy ý mấy món rau là được rồi, lão Lý thúc, chúng tôi ở bên ngoài ăn không ít thịt rồi a.

Dư Chấn Bình vội vàng kéo người gọi là tiểu Lục tử lại, hẳn biết rõ, gà trống có tác dụng rất lớn ở nông thôn, không riêng gì gáy sáng, còn là lãnh đạo của một đám gà mái. nếu giết gà trống đi, thì đàn gà sẽ lộn xộn.

Lão Lý đầu dùng cây gậy gõ tay của Dư Chấn Bình, nói ra:

- Một con gà tính toàn làm gì, nếu không phải mấy năm nay các người ở ngoài kiếm tiền, đám trẻ con trong thôn chúng ta làm sao được đi học chữ.

- Đừng, lão Lý thúc, nếu ngài muốn giết gà, chúng tôi sẽ đi đấy.

- Được rồi, dù sao các người ở bên ngoài cũng ăn qua, không ăn con gà này, đến mai ta bảo Đại Tráng lên núi, cho các người ăn vài món dân dã, tiểu Bát tử, người không biết...

Đều nói người nông thôn đều thành thật đáng yêu, cho nên lão Lý nói liên miên suốt nửa ngày trời, sau khi phát hiện hai người phía sau mình không nhận ra, cho nên mở miệng hỏi:

- Tiểu Bát a, đại ca người và Nhị Cửu không có tới sao? Hai vị này sao ta nhìn lạ mặt thế?

- Lão Lý thúc, bây giờ đại ca và Nhị Cửu đang làm ăn, công việc mấy năm này rất bận rộn, đợi đến khi không còn bận thì trở về ngay, đến lúc đó chúng ta sẽ xây trường trung học trong thôn, như vậy thì đám trẻ con sẽ không cần phải chạy tới thị trấn mới có thể học, hai vị này là khách đến từ Bắc Kinh, chưa từng tới nông thôn, tôi dẫn bọn họ đi cho biết, ngày mai nhất định phải bảo Đại Tráng ca ca chuẩn bị giết lợn rừng để ăn a.

Sau khi nghe lão Lý nhắc tới đại ca và Nhị Cửu, trên mặt Dư Chấn Bình lộ ra thần sắc không được tự nhiên, nhưng dưới bóng đêm, những thôn dân kia không có phát hiện.

- Được, ở chỗ chúng ta món dân dã rất nhiều, lát nữa ta sẽ bảo Đại Tráng dẫn người đi rừng bắt lợn, tiểu Bát a, xây cái trường trung học kia cần bao nhiêu tiền?

Lão Lý nghe thấy Dư Chấn Bình muốn xây trường trung học, trên mặt xuất hiện nụ cười, nếp nhăn trên mặt giãn ra, làm cho thôn dân quên đi chuyện truy vấn Dư lão đại, sau đó hỏi Dư Chấn Bình về việc xây trường học.

- Lão Lý thúc, không cần nhiều tiền đâu, mấu chốt là phải mời cho được lão sư về dạy học mới được.

Tuy bọn họ không biết Dư Chấn Bình làm cách nào kiếm ra tiền, nhưng trong lúc hẳn trò chuyện với lão Lý và người dân bản địa xung quanh, Trang Duệ nghe hiểu phân nửa câu chuyện, nhưng Bành Phi ngược lại ngửi thấy mùi ngon.

Sau khi nói chuyện xong, đi vào trong nhà lão Lý, lúc này Trang Duệ mới biết, lão Lý này chính là bí thư chi bộ ở Lý gia thôn này, nhưng bí thư chi bộ này là người thanh bạch, trong nhà không có thứ gì đáng giá cả, nếu nói đến thứ có giá trị nhất, chính là cái TV trắng đen hai mươi một inch.

Tuy nông thôn ăn cơm muộn, nhưng hiện giờ cũng đã ăn cơm xong, vợ lão Lý phải nhóm lửa lần nữa, xào mấy quả trứng gà, sau đó bưng lên.

Khoan hãy nói, cái bụng của Dư Chấn Bình và Trang Duệ đã reo lên, cầm lấy cái màn thầu bột ngô, cầm trứng trắng với hành lá, uống hết một chén súp trứng gà.

Trứng gà còn tươi sốt, nếu đặt trong thành thị, sẽ bán được chín đồng một cân.

- Ngon, món súp này thật tươi a.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, Trang Duệ cảm thấy rất thư thái, cũng không có đợi cơm được tiêu hóa xong, Trang Duệ móc trong túi ra một bao thuốc lá Trung Hoa, mời mỗi người trong phòng một điếu thuốc.

- Cậu này, cái bao thuốc lá này bao nhiêu tiền một bao vậy?

Lúc lão Lý còn trẻ đã nhìn thấy thuốc lá Trung Hoa, nhưng sau khi lên làm bí thư chi bộ thôn, ngược lại không còn gặp nó nữa, lại nói ở nơi thôn quê thế này, rút một bao thuốc lá mấy đồng tiền ra mời khách là chuyện xa xỉ, bình thường trong nhà, bọn họ dùng giấy cuốn lá cây thuốc lá để hút mà thôi.

Mọi người trong phòng đều rút một điếu, sau khi tiếp nhận thuốc của Trang Duệ xong, vẫn chưa dám hút, sau khi nghe thấy câu hỏi của lão Lý, hần không khỏi cười một tiếng, nói ra:

- Lão Lý thúc, ngài không biết à? Cái bao thuốc lá này có giá sáu bảy mươi đồng một bao đấy.

Lão Lý nghe xong, vội vàng bóp tắt điếu thuốc đang cháy, đặt lên lòng bàn tay lật qua lật lại mấy vòng, nói ra:

- Người oa nhi này, không nên nói mò a, cái bao thuốc lá này trong lúc họp trấn tôi cũng có, tôi đa chỉ có vài đồng thôi.

- Lão Lý thúc, bất kể là bao thuốc lá này bao nhiêu tiền, cơm của thím nấu ngon như vậy, một trăm đồng này xem như tiền cho bữa cơm ngon này nhé.

Sau khi ăn cơm xong, Trang Duệ cũng không muốn ngây ngốc ở chỗ này, bằng không thì đợi cảnh sát đuổi tới, chỉ sợ hần không được nhìn thấy cổ vật đâu.

Lão Lý nhìn thấy Trang Duệ bỏ tiền ra, sắc mặt biến đổi, cầm lấy số tiền kia, nhét vào trong tay của Trang Duệ, vội vàng nói ra:

- Không được, không được, xào mấy quả trứng gà, làm gì nhiều tiền như vậy chứ!

- Lão Lý thúc, ngài cầm đi, ngày mai còn phải ăn mấy món dân dã nữa, cho nên số tiền này, coi như tiền cơm đi.

Sau khi Trang Duệ đi tới tiểu sơn thôn này, nhìn thấy những người dân quê chân chất, tâm đề phòng trong lòng, cũng biến mất, hơn nữa từ thái độ của những người này đối với bọn Dư lão đại, hình như quen biết rất sâu.

Nhìn sự quen thuộc của những người này, nguyên nhân là do bọn Dư lão đại bỏ tiền ra xây dựng trường tiểu học.

Mà thôn dân cũng hi vọng có trường học, cho nên bọn Dư lão đại và một người có tên là Nhị Cầu sống trong thôn đã quyên tiền xây dựng.

Đương nhiên, trong lòng Trang Duệ cũng không cho rằng, Dư lão đại lại hảo tâm như vậy, xuất ra hơn mười vạn để xây dựng trường học, nếu như hần đoán không sai, thì mục đích của Dư lão đại, chính là một thành lập một cứ điểm để giấu kín cổ vật.

Trang Duệ đoán không đúng, sự thật là trí tưởng tượng của hần quá phong phú.

Dư lão đại vào thời điểm hơn mười năm trước, có quen biết một người trong thôn đi ra ngoài làm công, Nhị Cầu chính là người trong thôn, tên của Nhị Cầu chính là Lý Vô Định, có lẽ là cha mẹ hần hoài niệm tổ tiên trên chiến trường Vô Định, mới đặt tên cho hần như vậy chăng?

Nhưng so sánh Lý Vô Định với người khác, từ nhỏ hần không muốn trồng trọt, cả ngày chơi bời lêu lổng, sau khi cha mẹ đều chết đi, cả ngày đi ăn trộm, đến cuối cùng hần lăn lộn trong thôn không nổi nữa, mới vỗ vỗ bờ mông đi ra ngoài làm công kiếm tiền.

Sau khi Dư lão đại thu Lý Vô Địch vào trong đội trộm mộ của mình, sau khi làm qua không ít vụ trộm mộ, hắn cũng coi như là thành viên trung tâm.

c.

745. Chương 745 : Vạn Gia Sinh Phật.

Chương 745: Vạn gia sinh phật.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(⁻“••_•(⁻“••_•† Nhóm dịch Dungnhi †_••’⁻)_••’⁻)

Nhị Cửu từng là tai họa của Lý gia thôn, sau khi áo gấm về nhà, mở yến hội trong thôn ba ngày, hơn nữa hắn còn hướng những thôn dân mà mình từng gây họa trước kia, xin lỗi rất chân thành, cộng thêm lễ vật rất xa xỉ, đã làm cho người dân chất phác nơi này, thoáng cái đã tiếp nhận sự trở lại của Nhị Cửu.

Tục ngữ nói thổ khôn có ba hang, Dư lão đại trời sinh tính đa nghi, không chỉ thành lập hai cứ điểm chứa cổ vật ở thành thị, mà còn kiến tạo một nơi chứa ở thôn này.

Mà thân phận của Dư lão đại, chính là đối tác trên đường sinh ý của Nhị Cửu, bởi vì thân thể không khỏe, cần nơi an tĩnh để tu dưỡng, mới đến Lý gia thôn ở lại một thời gian ngắn.

Với thủ đoạn của Dư lão đại, sau khi ở hơn một năm, đã lung lạc được người dân chất phác nơi đây, họ đều xem Dư lão đại là người một nhà, Dư Chấn Bình cũng ở nơi đây hơn nửa năm, cho nên rất quen thuộc với người dân nơi đây.

Mà nơi này nằm dưới chân Phục Ngưu Sơn, vốn là không có người ở, tương truyền thời Minh mạt, sau khi

Dư Chấn Bình nhíu mày, dù trong bụng mọi người đều biết rõ lai lịch của vật này, nhưng cũng không thể bảo ta nói ra tình hình trong lúc trộm mộ a.

- Ai... Ai, ý tôi không phải thế, Nhâm lão bản, ngài cũng biết, tôi muốn trưng bày thứ này, phải có lai lịch hợp lý, cho dù mua được từ nước ngoài, cũng phải nói cho tôi biết xuất xứ mộ táng đại khái của món đồ chơi này chứ?

Trang Duệ nhìn thấy Dư Chấn Bình nhíu mày, vội vàng giải thích một phen, hần vốn thuận miệng hỏi ra, nhất định Dư Chấn Bình là kẻ tham gia chủ lực trong lúc trộm mộ, nếu có thể từ hần biết được xuất xứ của mộ táng, sau này sẽ tốn ít công sức đi khảo chứng hơn.

- Hà Nam, Lạc Dương, Ngũ Nữ Trưng Sấn...

Dư Chấn Bình nghe được lời này của Trang Duệ, từ trong miệng nhổ ra mấy chữ, đây cũng là một đường đi tới, không có cảm giác nguy hiểm gì, bằng không, đánh chết Dư Chấn Bình cũng không nói ra.

- Đại thủ bút, Nhâm lão bản thật là đại thủ bút...

Lời này của Trang Duệ đúng là chân tâm thật ý, quốc gia có một đội khảo cổ hùng hậu như vậy, có điều kiện tiện lợi như vậy, tốn hơn vài chục năm, mới móc ra một Thuần Hóa đại đỉnh.

Mà chỉ mấy tên trộm mộ, lại dễ dàng tìm ra một món trọng khí gây oanh động giới khảo cổ và lịch sử quốc gia, Trang Duệ thật sự là xấu hổ thay cho các chuyên gia khảo cổ.

- Đi, Trang lão bản, chúng ta đi vào phòng nhìn đồ đi, nếu không có gì sai lầm, bút giao dịch này của chúng ta có thể coi như đạt thành a?

Dư Chấn Bình không muốn nói nhiều về chuyện trộm mộ, cầm cái chìa khóa mở cửa phòng ra, nhưng không có đi vào, mà chỉ mở khóa và mở cửa ra, nơi này suốt một năm hần không đi vào, mùi trong phòng tuyệt đối không dễ ngửi.

- đương nhiên, chỉ cần cái đại đỉnh này, đã đủ giá trị khi chúng ta bàn bạc lúc trước rồi a.

Trang Duệ rất lưu manh gạt đầu, thái độ rất sảng khoái, cũng làm cho tâm tình của Dư Chấn Bình buông xuống.

Đứng nhìn Dư Chấn Bình bày ra bộ dáng quen biết thân thiết với Trang Duệ, nhưng trong lòng của hần chưa lúc nào buông lỏng cảnh giác, trong túi quần rộng của hần có khẩu súng, cũng đã lên đạn sẵn, tùy thời sẽ rút ra.

Nhưng bây giờ nghe được Trang Duệ nguyện ý trả tiền, Dư Chấn Bình mới chính thức buông lỏng một hơi.

- Trang lão bản, mời vào xem.

Sau khi đứng ngoài cửa hơn mười phút đồng hồ, Dư Chấn Bình dẫn đầu đi vào trong căn phòng tối om, hơn nữa mở đèn lên.

Lầu nhỏ bài trí rất đơn giản, có một bộ ghế sofa và một cái bàn trà, thời điểm Dư lão đại ở đây trước kia, đều ở trong nhà này dùng cơm, ngày bình thường thì đi dạo dưới chân núi, trong phòng cũng không có đặt thứ gì.

- Nhâm... Nhâm lão bản, nơi này... Không có đồ vật gì a...

Trang Duệ đi một vòng, trong này chỉ có bộ ghế sofa và cái bàn trà, thì không còn vật gì nữa.

- Ha ha, Trang lão bản, đồ vật đều đặt trong hai căn phòng đằng kia, ngài có thể đi nhìn a.

Dư Chấn Bình cười cười, sau đó ném xâu chìa khóa cho Trang Duệ, nói tiếp:

- Trên lầu có ba gian phòng, có thể cho người ở, hôm nay chúng ta không đi, buổi tối sẽ nghỉ lại ở đây.

- Được, tôi nghe theo Nhâm lão bản an bài, nếu sau này có đồ tốt, nhất định phải nhớ tới tôi đấy.

Sau khi Trang Duệ tiếp nhận chìa khóa, nháy mắt với Bành Phi, ý bảo hần giao ba lô tiền cho Dư Chấn Bình, bản thân mình cầm chìa khóa đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, Trang Duệ cũng không vội đi vào, mà thò tay lên vách tường sờ soạng một chút, tìm được công tắc mở đèn.

- Ta khảo, cái này... Đều là đồ cổ?

Cho dù trước kia đã chuẩn bị tâm lý, hiện giờ tiến vào trong gian phòng chứa đồ cổ, Trang Duệ cũng nhận không được mà nói tục, có thể hẳn chưa từng đi vào các nhà kho của bảo tàng lớn, nhưng đồ đồng trong căn phòng này, đã làm cho Trang Duệ rung động thật lớn.

Đối diện với những thứ nằm trên mặt đất, có không ít món lớn nhỏ, có chuông nhạc bằng đồng, lớn nhất cao hơn nửa thước, mà nhỏ nhất chỉ lớn khoảng nắm tay, phía trên có khắc đồ án quý dị, cực kỳ tinh tế tỉ mỉ.

- Mẹ kiếp, bảo những tên khảo cổ đó dứt khoát an bài một đám chuyên đi trộm mộ đi thôi...

748. Chương 748 : Làm lộ.

Chương 748: Làm lộ.

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Nhìn thấy những món đồ cổ trong phòng, lại nhìn thấy cái chuông nhạc bằng đồng, Trang Duệ có chút im lặng, dù nói theo cách nào, thì bản thân những cái nhạc khí bằng đồng này, giá trị của chúng tuyệt đối không thấp hơn so với cái đỉnh đồng kia.

Năm đó từng khai quật chuông nhạc trong mộ Hầu Ất, đã khiến cho giới khảo cổ và sử học khiếp sợ, bởi vì vào hai ngàn năm trước đã có nhạc khí tinh mỹ như thế, so với văn hóa của thời đó là cực kỳ hiếm thấy.

Tuy sau này cũng lần lượt khai quật được nhạc khí, nhưng đều là những món nhạc khí nhỏ và không được đầy đủ, so với những cái trước mặt Trang Duệ, chỉ sợ vừa xuất thế, đã làm cho giới sưu tập oanh động.

Trang Duệ đem ánh mắt dịch chuyển khỏi chuông nhạc, nhìn đi nơi khác, trên mặt đất cửa ra vào, để đặt rất nhiều binh khí bằng đồng, có thương, mâu búa, thương, kiếm, kích các loại... Có rất nhiều binh khí Trang Duệ chưa từng nhìn thấy, tuy phía trên có vết gỉ sét, nhưng Trang Duệ biết rõ, những vật này vào trăm ngàn năm trước, đều là lợi khí giết người.

Xen lẫn trong đó có một ít lễ khí, giống như hai cái Thanh Đồng Tước mà Dư Chấn Bình bán cho Trang Duệ, trên mặt đất có khoảng mười lăm mười sáu cái, bị ném như rác rưởi.

Cũng không thiếu trang sức của nữ quý tộc, cũng được ném tùy tiện trên mặt đất, cũng có thể nói bọn người Dư Chấn Bình đối bụng ăn quàng, ngay cả nông cụ bằng đồng như cày cuốc cũng không tha, nhét đầy trong phòng.

Trang Duệ đứng ở cửa nhìn một lát, có lẽ cả phòng không dưới hai trăm món, phần lớn đều là binh khí đồng, chỉ có vài món đồ gốm, nhưng chế tác rất thô ráp, Trang Duệ không thêm để ý.

Hít sâu một hơi, Trang Duệ bình phục tâm tình chấn động khi nhìn thấy nhiều cổ vật như vậy, cảm giác được không khí trong phòng đã thông thoáng, Trang Duệ nhấc chân đi vào gian phòng.

- Ân, chuyện gì thế này?

Có lẽ căn phòng này đã lâu không có mở ra, nhưng Trang Duệ cũng không có cảm giác được một tia bức mình, bởi vì vừa bước vào trong phòng, linh khí trong mắt của hắn bạo động, tự động thoát ra khỏi thân thể Trang Duệ.

Từ linh khí xuyên thấu nhìn thấy, trong phòng tràn ngập linh khí gần như màu vàng kim óng ánh, nồng đậm giống như chất lỏng, sau khi linh khí trong mắt Trang Duệ tiếp vào trong phòng, giống như con cá bơi trong nước, không bị cản trở.

Trang Duệ có thể cảm giác được, màu sắc linh khí của hắn vốn là màu tím, nhưng màu sắc từ từ cải biến, đã có một tia linh khí màu vàng dung nhập vào trong đó, màu tím dần dần nhạt đi, trở nên sáng hơn.

Đại khái trải qua bốn năm phút đồng hồ, linh khí trong mắt của Trang Duệ giống như được ăn no, một lần nữa trở lại ánh mắt của Trang Duệ, bất chấp xem xét linh khí trong phòng, Trang Duệ nhắm mắt lại, cảm thụ được linh khí đã biến hóa.

Trước kia là màu tím, hiện tại biến thành màu tím vàng, tuy hưởng thụ quá trình linh khí dung nhập vào thân thể rất thoải mái dễ chịu, nhưng trong nhất thời nửa khắc Trang Duệ lại không cảm nhận được bất cứ biến hóa nào xảy ra.

Mở to mắt, Trang Duệ nhìn ra ngoài phòng, linh khí xuyên thấu qua vách tường, Trang Duệ nhìn thấy đường đất ngoài thôn, nhìn xa hơn về phía trước, giống như là cameras đang phóng to.

- Móa, không thể nào?

Trang Duệ phát hiện, linh khí nhìn vật từ xa đã tiến xa hơn trước, Dư Chấn Bình đã ở lâu nhỏ, lại nhìn thấy trường tiểu học Hi Vọng đằng kia, khoảng cách ước chừng ba bốn trăm mét, nhưng trong mắt của Trang Duệ, lại nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa còn dư lực.

- Đợi sau này có thời gian, nhất định phải đi Thiểm Tây Ly Sơn và thảo nguyên Mông Cổ dạo một vòng mới được, nhìn lăng Tần Thủy Hoàng và mộ của Thành Cát Tư Hãn, cho dù vùi sâu hơn, cũng không thể sâu hơn ba bốn trăm mét a?

Sau khi phát hiện đôi mắt biến dị, trong đầu của Trang Duệ xuất hiện ý niệm này, nhất định phải cố động Mạnh giáo sư đi đào lăng Tần Thủy Hoàng, năng lực của bạn thân, không thể lãng phí a.

Đối với con mắt của mình, Trang Duệ đã bỏ ra nhiều tâm tư nghiên cứu, tuy linh khí được hắn khống chế, nhưng không có quy luật khi thăng cấp a, ở Đại Chiêu Tự, tại My-an-ma, tại Anh quốc và trong căn phòng nhỏ hẹp này, đều phát sinh biến hóa một cách khó hiểu.

Trong lòng Trang Duệ suy đoán, có lẽ là có quan hệ với căn phòng bị đóng kín này a, đợi mấy ngày sau, nhất định phải lôi kéo Kim Bàn Tử đi bảo tàng cổ cung xem xét a.

- Ô? Rốt cuộc đến rồi?

Thời điểm Trang Duệ chuẩn bị nhìn xa một chút, thì ở đầu thôn, có mấy người mặc trang phục nguy trang, giấu trong bóng đêm, không cần hỏi, nhất định là tổ công tác Tương Ngô.

Bọn họ cũng không đi vào thôn, có thể là vừa đuổi tới, Tương Ngô đang thấp giọng nói gì đó, cầm điện thoại trong tay và bấm số.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần của Trang Duệ, rung lên, đi ra khỏi phóng vài bước, sau khi tránh ánh mắt Dư Chấn Bình đang đêm tiền, Trang Duệ lấy điện thoại đi động ra.

- Nhìn thấy hàng chưa?

Một mẫu tin nhắn xuất hiện trên màn hình điện thoại, là của Tương Ngô, nơi này tuy nghèo, không có đường dây điện thoại, nhưng cũng phải cảm tạ sóng điện thoại đã phủ khắp nước, cho nên vẫn có để nhắn tin và điện thoại di động cho nhau.

- Trang lão bản, xem hết chưa?

Trang Duệ nhìn ra cửa ra vào, đang chuẩn bị nhắn tin trở lại, đột nhiên có âm thanh của Dư Chấn Bình truyền tới, sợ tới mức thiếu chút nữa hắn đánh rơi điện thoại.

- Còn chưa xong, nhiều đồ vật như vậy, làm sao chuyển ra bên ngoài đây? nguồn

Trang Duệ nhanh chóng nhét điện thoại trở lại túi quần, giả bộ như đang xem xét những món đồ cổ này, mà lúc này, thân ảnh của Dư Chấn Bình cũng xuất hiện trước gian phòng.

- Không có việc gì, chỉ cần tôi hỏi Lý bí thư chi bộ là được.

Hình như Dư Chấn Bình có chuyện muốn bàn với Trang Duệ, đi vào trong phòng một bước, nói tiếp;

- Trang lão bản, nếu ngài đã thỏa mãn, tôi vẫn còn sinh ý, muốn nói chuyện với ngài.

- Ah? Đi ra ngoài rồi nói.

Trang Duệ có chút bất đắc dĩ, cũng không thể ở trước mặt của Dư Chấn Bình mà gọi điện thoại a.

- Trang lão bản, mời uống nước, đây là nước giếng nhà tôi, rất sạch sẽ, có thể uống giải khát.

Trong phòng có chút buồn bực, Dư Chấn Bình mời Trang Duệ ngồi trong sân, không biết từ chỗ nào lấy ra hai tách trà, bên trong là nước giếng hắt mới mức lên.

- Nếu có dưa ăn thì tốt quá.

Từ nhỏ Trang Duệ cũng uống không ít nước lạnh, hơn nữa vừa xem xét những vật kia, đã sớm cảm thấy khát, lập tức nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lập tức có cảm giác mát lạnh truyền thẳng vào ngực, giống như thời tiết nóng bức này trở nên mát mẻ lại.

- Hôm nay quá muộn, ngày mai tôi sẽ gọi người đi hái mấy quả dưa hấu ngâm trong giếng, lúc đó cứ ăn thoải mái.

749. Chương 749 : Kết Án.(1)

Chương 749: Kết án.(1)

Nguồn: Vipvanda

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Dư Chấn Bình thuận miệng trả lời một câu, nhanh chóng nói tiếp:

- Trang lão bản, tôi còn giao dịch muốn làm với ngài.

- Nói nghe xen, tôi không sợ đồ nhiều...

- Có thể nhìn ra, Trang lão bản là người có thân phận địa vị, tôi muốn ngài hỗ trợ, có thể giúp tôi xuất ngoại hay không?

Tuy hiện giờ Dư Chấn Bình có tiền, nhưng trước kia hắn chỉ phục trách trộm mộ, cái gì cũng mặc kệ, lại nói bảo hắn đi nhập cư trái phép, hắn cái gì cũng không có phương pháp, cho nên liền cầu Trang Duệ.

Trang Duệ nghe vậy trong lòng cười khổ:

- Ngài muốn xuất ngoại? Vậy thì bản thân mình giúp hắn sẽ tiến vào nhà giam a...

Dư Chấn Bình nhìn thấy Trang Duệ trầm ngâm không nói, vội vàng nói ra:

- Chỉ cần Trang lão bản có khả năng giúp đỡ việc này, Nhâm mỗ người tất có hồi báo, những cổ vật giống như vậy, tôi còn mấy trăm món, cũng có thể đưa cho ngài

- Cái gì? Người còn? Không phải toàn bộ đều ở chỗ này sao?

Trang Duệ nghe vậy liền cả kinh, đúng là thô khốn có ba hang a, không ngờ vẫn còn nơi cất giấu khác a.

Trang Duệ dưới sự kinh hãi, nhưng cũng không chú ý lời nói của mình lộ miệng, Dư Chấn Bình trước nay chưa nói với hắn, bản thân của mình có bao nhiêu món đồ cổ a.

- Trang lão bản, ngài làm sao biết ngọn nguồn của tôi?

Trang Duệ không có chú ý, nhưng Dư Chấn Bình nghe được rất rõ ràng, sắc mặt trở nên âm trầm, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trang Duệ, mà tay phải lặng lẽ sờ soạng sau thắt lưng.

- Chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi nhận được điện thoại của Trang Duệ, Tương tổ trưởng lập tức chạy tới, nhìn thấy Dư Chấn Bình bị trói thành một cục nằm dưới đất, không khỏi thất kinh mở miệng hỏi.

Người trói Dư Chấn Bình rất có ý tứ, hai tay bị trói ra sau lưng, hai chân cũng bị trói ngược ra sau lưng, buộc dính vào tay, bị một đoạn dây giây trói rất chắc, giống như đang chơi tập kỹ.

Trong miệng có nhét miếng giẻ rách, chỉ có cặp mắt là nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, thần sắc tràn ngập oán độc.

Mà lúc này, bên ngoài có âm thanh náo động rất lớn, mấy chục cảnh sát tiến vào thôn, lập tức làm cho thôn dân ở đây oanh động, mà những lãnh đạo cảnh sát, đang trấn an thôn dân.

Nhưng nơi này núi cao hoang đế xa, những thôn dân này không có nhiều cổ kỹ, người tới càng ngày càng nhiều, nếu không phải ở bên ngoài căn phòng đã có hơn mười cảnh sát cầm súng ngăn cản, chỉ sợ bọn họ đã tràn vào trong.

- Không có gì, không biết bằng cách nào mà hắn phát hiện thân phận của tôi, cầm súng muốn đánh tôi, bị bạn của tôi chế ngự, đứng rồi, có phải các vị mai phục không tốt, bị hắn phát hiện sao?

Trang Duệ rất vô tội khoát khoát tay, hắn không có nói là do mình nói lộ ra ngoài, nếu không thì những cảnh sát này có thể sẽ trở mặt, không thừa nhận chuyện đã đáp ứng với hắn lúc trước, hơn nữa vừa rồi rất nguy hiểm, nếu không phải Bành Phi nhanh tay lẹ mắt, thời điểm Dư Chấn Bình vừa nâng súng lên, một cây dao găm nhỏ nhanh như thiểm điện đâm trúng cổ tay của Dư Chấn Bình, với thân thủ của Bành Phi mà chế phục Dư Chấn Bình, có cảm giác như người lớn khi dễ con nít.

Nhưng lần này không có mạo hiểm như lần trước, bởi vì khi Dư Chấn Bình vừa móc súng ra, đã bị chế ngự, trước sau không đến hai phút, Trang Duệ còn chưa kịp phản ứng, Bành Phi đã tháo dây giây ra, trói Dư Chấn Bình lại, hơn nữa khẩu súng của hắn, Bành Phi đã nhìn qua, còn bĩu môi chê cười, nói là súng còn chưa mở chốt bảo hiểm, lấy ra dùng bằng rắm à?

- Trước nên lấy khẩu cung của hắn, bảo vệ hiện trường cho tốt đã.

Lúc này Tương Ngô thu hồi khẩu súng nằm trên mặt đất, vội vàng bảo người bỏ vào trong bọc nhựa, trong lòng cũng bị dọa không nhẹ, Tương tổ trưởng biết rõ bối cảnh của Trang Duệ, nếu như Trang Duệ bị Dư lão bắt làm bị thương, chỉ sợ chưa phá xong vụ án, thì hắn đã rút dài.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, vào lúc này bắt được Dư Chấn Bình, tâm tình của Tương Ngô đã buông lỏng một hơi, bởi vì gia hỏa này trơn trượt như cá trạch, không cẩn thận hắn sẽ chạy trốn, bên ngoài nơi này là núi lớn, rừng rậm nhiệt đới, chỉ cần chui vào, dù huy động mấy ngàn người, cũng chưa chắc tìm ra mục tiêu, mà nếu Dư Chấn Bình thật sự chạy vào, chỉ sợ có điều động toàn bộ cảnh sát của Trịnh Châu, cũng không làm nên chuyện gì.

Dư Chấn Bình cũng biết mình không thể làm gì, cho nên cũng không phản kháng, cho dù miếng vải nhét trong miệng bị lấy ra, cũng không nói lời nào, nhưng đôi mắt của hắn, chỉ nhìn chăm chăm vào Trang Duệ.

- Đừng có nhìn tôi như vậy a? Tôi chỉ phối hợp với cảnh sát để phá án mà thôi!

Trang Duệ bị Dư Chấn Bình nhìn chăm chăm mà khiếp sợ, vội vàng tránh qua một bên, nói ra:

- Tương tổ trưởng, nhiệm vụ của tôi xem như hoàn thành rồi a, lần này thu được cổ vật, tôi không cần nhiều lắm, chỉ cần hai món là được...

Trang Duệ sợ Tương Ngô qua sông đoạn cầu, vội vàng nhắc nhở một câu, lần trước ở Thiểm Tây, bạn thân hăng hái làm việc nghĩa, chính là vì muốn kiếm chỗ tốt, nhưng bị dọa cho khiếp sợ một phen, lần này không thể ra về tay không a.

- Hai món? Không phải anh nói một phần ba sao?

Tương Ngô sững sờ một phen, Trang Duệ lúc này không giống với lúc cò kè mặc cả với hắn trước kia a, nhưng Tương Ngô không thèm để ý, dựa theo ý của hắn, cho Trang Duệ nhiều hơn nữa, cũng chỉ là đáp trả nhân tình.

- Được, vậy thì một phần ba, Tương tổ trưởng nói phải giữ lời a.

Trang Duệ nghe xong lời này, vui cười, hắn vốn muốn có được hai món quý trọng kia, cho nên sửa điều kiện một chút, không ngờ Tương đại tổ trưởng vẫn kiên trì, cho nên nếu có áp lực gì, cứ để hắn ra mặt là được.

- Đúng rồi, Tương tổ trưởng, anh em nhà họ Dư này, đã ừng quỳn tiền cho thôn xây dựng trường học, rất được thôn dân hoan nghênh, tôi thấy ngài nên nhanh chóng đưa người rời đi a.

Trang Duệ nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn, không khỏi hảo tâm nhắc nhở Tương Ngô một câu, những thôn dân này không cần biết pháp luật là cái gì, ngài muốn nói pháp luật với họ, không bằng nói chuyện bằng nhân tình, nếu ngài nói nhân tình với bọn họ, ách... Vì bọn họ không hiểu cái gì là pháp luật.

- Ân, tốt thôi, chuyện này do tôi an bài, hiện giờ anh trở về không? Hay là ở lại phối hợp với chuyên gia cổ vật của chúng tôi mời đến, thanh lý những món đồ cổ bị trộm này?

Tương Ngô nghe thấy lời của hần, hần biết rõ nơi này rất xa xôi, có một số việc không thể nói lý được, vội vàng dùng bộ đàm gọi cảnh sát ở ngoài cửa thôn, tới đây dẫn người đi.

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Hiện giờ tôi trở về, đi suốt đêm trở về Bắc Kinh, Tương tổ trưởng, hiện tại tôi vốn phải đi Hải Nam chụp ảnh cô dâu, vì việc của ngài mà trì hoãn, tôi ngó, trông số cổ vật kia có đỉnh động và chuông đồng, nhất định phải lưu lại bảo tàng của tôi a.

750. Chương 75 0: Kết Án.(2)

Chương 750: Kết án.(2)

Nguồn: Vipvanda

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

- Được rồi, Trang tiên sinh, ngài yên tâm, sau khi kiểm kê số đồ vật bị trộm này, chúng ta sẽ làm theo hiệp nghị, đem nó đưa cho anh.

Tương Ngô gật đầu đáp ứng, độ khó của vấn đề này không lớn, hơn một ngàn món đồ cổ, cấp cho bảo tàng của Trang Duệ cũng không phải là đại sự gì, lại nói quyền sở hữu của chúng thuộc về quốc gia, cho nên đặt trong bảo tàng cũng là phục vụ nhân dân mà thôi.

Ở bên ngoài có âm thanh của xe cộ chạy tới, có tiếng phanh xe, những thôn dân kia nhìn thấy Dư Chấn Bình bị công tay dẫn đi ra, lập tức bạo động, có những chàng trai xúc động, muốn tiến lên cướp người.

- Đùng! Đùng! Đùng!

Ba tiếng súng thanh thúy vang lên, chấn nhiếp những người ở đây, Tương Ngô đứng ở cửa ra vào la lớn, nói ra:

- Các vị hương thân, người này là kẻ vi phạm pháp luật, các vị không nên vọng động a...

Có lẽ vì Tương Ngô dùng tiếng phổ thông những thôn dân này sẽ không nghe, nhưng tiếng súng lại là thật, Dư Chấn Bình cũng không phải là đại ân nhân như Nhị Cầu và Dư lão đại, lập tức mấy chàng trai xông tới trước, đều đã lui về, tuy tổ tiên của những người này giết quan tạo phản lập nghiệp ở đây, nhưng Dư lão đại mua cho cái TV, đã làm cho bọn họ biết rõ xã hội bên ngoài đã đổi khác, không còn lưu hành kiểu trường mâu đại đao như thời cổ đại, nhìn thấy các vị lãnh đạo trấn an thôn dân, mọi người tán đi, Tương Ngô mới thở phào nhẹ nhõm.

- Trang tiên sinh, nhị vị lên xe cũng lên chiếc xe này đi, hôm nay tôi muốn cùng chuyên gia cổ vật lưu lại, ngài mai mới có thể trở về.

Năm đó Tương Ngô đã chấp hành qua nhiệm vụ giải cứu phụ nữ bị lừa bán, lần đó đã bị thôn dân ngu muội đánh cho nằm trên giường suốt một tuần liền, hiện giờ thấy tình hình không đúng, Tương Ngô lập tức nổ súng cảnh cáo.

- Ai, Tôi nói Tương tổ trưởng, ngài không thể an bài một chiếc xe khác hay sao?

Nói thật ra, lại bảo Trang Duệ ngồi cùng một xe với Dư Chấn Bình, đúng là hắn không muốn, ánh mắt của bạn thân nhìn chằm chằm vào hắn, bên trong ánh mắt chỉ có hung ác, cộng thêm bộ dạng bướng bỉnh âm lãnh, Trang Duệ không hoài nghi việc hắn sẽ nhào lên cắn mình một ngụm.

Tương Ngộ suy nghĩ một lát, gật gật đầu, nói ra:

- Được rồi, tôi sẽ an bài một chiếc xe khác,

Dân phong ở đây bư hân, lần này phải nhờ tới lãnh đạo thôn trấn, hôm nay cũng phải trở về nhà.

Tưởng hạo an bài một cảnh sát bản địa, lái xe mang Trang Duệ và đồng sự trở về Trịnh Châu, tuy hắn không đi được, nhưng vẫn phải tiến hành thăm vấn Dư Chấn Bình.

Đang nhìn những chuyên gia cổ vật kia kiểm kê, Tương Ngộ không ngủ cả đêm, nhin không được nói tục một câu, trải qua một đêm phổ cập tri thức cổ vật cho hắn, rốt cuộc hiểu được chỗ quý giá của hai món được Trang Duệ điểm danh, sau khi biết được giá trị của hai vật này, Tương Ngộ không dám làm chủ, cho nên phải báo cáo lên bộ, cho bọn họ xử lý việc này, mà bản thân hắn ngồi xe về Trịnh Châu.

Bởi vì kiểm kê số lượng cổ vật, cho nên không có thời gian tự mình thăm vấn Dư lão bát, nhưng lúc này phải cạy miệng của Dư lão bát ra, đào cho ra địa điểm giấu cổ vật còn lại.

Không biết vì cái gì, Dư lão bát vốn nổi tiếng là gan lì, không đợi Tương tổ trưởng đi vào, đã mồm năm miệng mười khai ra hai địa điểm cất giấu cổ vật còn lại, hơn nữa còn đem những vị trí trộm cổ vật mười mấy năm nay nói ra, từng cái khai ra rất rõ ràng.

Thẳng cho đến khi Dư Chấn Bình nói xong, hắn kể về dáng người của hắn, là vì lúc nhỏ bị Dư lão đại hạ được cho nên không phát triển được, đột nhiên Tương Ngộ hiểu ra chút gì đó.

Hải Nam trời trong xanh, nước biển tràn lên bãi biển, càng làm vẻ đẹp tăng lên, nhưng dưới thời tiết này, du khách cũng không nhiều.

Tháng bảy tám đi Hải Nam, thuần túy là chịu tội, dưới nhiệt độ nóng bỏng như thế này, còn phải mặc âu phục tạo hình, Trang Duệ bị tra tấn sắp điên lên, buổi sáng thì bị mặt trời mọc chiếu, buổi tối còn bị mặt trời chiều hành hạ, Trang Duệ rất bức tức, hắn muốn hỏi tên nhiếp ảnh là mình đang chụp ảnh cô dâu hay đang chụp tội, hắn không biết chọn nơi này để chụp ảnh là đúng hay sai?

Sau khi từ Trịnh Châu trở về Bắc Kinh, Trang Duệ liền mang theo Tần Huyền Băng và Bành Phi đi Hải Nam, nhưng sau khi đến đây, hắn cảm giác là mình thất sách, tuy cảnh biển ở đây rất đẹp, nhưng khí trời quá nóng, mặc âu phục lên người là chịu tội, khó khăn lắm một ngày mới trôi qua, Trang Duệ có cảm giác so với lúc đấu trí với Dư Chấn Bình ở Trịnh Châu còn mệt mỏi hơn.

- Tiểu tử, đừng có cười ta, ngày mai tới lượt ngươi rồi đấy.

Khách sạn Trang Duệ ở lại, khoảng cách với bến cảng không xa, đứng trên ban công khách sạn, có thể nhìn thấy ánh đèn trên ca nô.

Lần này Trang Duệ dẫn Tần Huyền Băng đi chụp ảnh cô dâu, thuận tiện bảo Bành Phi dẫn theo bạn gái của hắn cùng đi, nếu không chỉ một ngày hôm nay, nhiệm vụ của Trang Duệ đã hoàn thành, hắn chỉ cần đợi Bành Phi chụp xong trong ngày mai, mời cùng trở về Bắc Kinh.

- Mặc những thứ đó...

Bành Phi bĩu môi, chỉ nói một nửa, nhìn thấy bạn gái như con chim nhỏ nép vào bên người, thân thể không khỏi tròn xuống, nói tiếp:

- Mặc, nhất định phải mặc!

Động tác của Bành Phi làm ọi người đều cười lên.

Ở khu Tam Hoàng phía đông Bắc Kinh đã đổi mới hoàn toàn, đều là những cao ốc bán hoặc cho thuê, hôm nay lại có chút kỳ quái, không phải nghi thức khởi công xây móng cho cư xã đã làm xong rồi sao? Tại sao hôm nay lại náo nhiệt như vậy?

Hơn nữa nhìn những cao ốc kia không ngừng được xây cao hơn, cũng không giống như đã hoàn thành công việc nhà.

Có người hiếu kỳ đi tới nhìn xem thì mới biết được, cũng không phải cao ốc bán và cho thuê này xây xong, mà là bên tổng cư xá, có khai trương một nhà bảo tàng tư nhân.

Mà ở cửa lớn của nhà bảo tàng, đã bày đặt mấy chục lăng hoa. Phía trên có tên tuổi của tư nhân, cũng có nhà nước, mà lăng hoa của các người công tác trong ngành văn hóa, có không ít.

Mặt khác còn có một ít cơ quan du lịch, rất nhiều người đặt lăng hoa, cũng chiếm cứ không ít diện tích, nếu có người nhìn cẩn thận, thì sẽ phát hiện trên những lăng hoa này đều là một vị có chức quyền hoặc là người nổi tiếng.

Nhưng đây là thủ đô Bắc Kinh, điều này đã dọa không ít người xem náo nhiệt, hiện tại ở Bắc Kinh này có không ít người biết chuyện. Chỉ cần ngài muốn, ai mang lăng hoa tới không thành vấn đề, nhưng điều này nói rõ đã được đối phương thừa nhận, không thể không nói người này có thần thông quảng đại.

Đương nhiên, Trang Duệ không cần những người này tới cổ động, chỉ cần có mặt của Âu Dương Quân, thì sợ gì không có những người này tới?

751. Chương 751 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng.(1)

Chương 751: Khai trương nhà bảo tàng.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••”)•••••)

Trong bãi đỗ xe của bảo tàng, có mấy chục chiếc xe đỗ lại, đều là xe của những khách quý tới tham gia buổi lễ khai trương bảo tàng, những người này tới sớm, phần lớn là một ít người trẻ tuổi, đang tụ tập ở trước cửa ra vào trò chuyện.

Trang Duệ từ Hải Nam trở về đã mười ngày, trong khoảng thời gian này đều bận rộn chuẩn bị việc khai trương bảo tàng, những việc này làm cho hần bận sức đầu mề trán, cho nên không có trở về nhà, hần luôn ở trong phòng của giám đốc ngủ trên ghế sa ***.

Tương Ngô cũng coi như biết giữ lời, cũng không biết hần làm cách nào thương lượng với cơ quan văn hóa địa phương, sau khi phá vụ án tập đoàn trộm mộ họ Dư được một tuần, đã lấy được cái đỉnh đồng và chuông đồng đưa tới Bắc Kinh cho Trang Duệ.

Mà đưa tới cùng lần này, còn có hơn hai trăm món đồ đồng, điều này đã làm cho Trang Duệ bận rộn, hần mời vài vị chuyên gia về đồ đồng ở Bắc Kinh tới, bận rộn suốt mấy đêm, mới hoàn thành việc phân loại các món đồ đồng này, sau đó lên danh sách.

Mà việc làm tử trưng bày, chuyện bố trí nơi triển lãm đồ đồng, cũng làm Trang Duệ bận rộn, mặc dù có Hoàng Phủ Vân hỗ trợ, nhưng trong mấy ngày, Trang Duệ không được ngủ giấc nào cả.

Trong khoảng thời gian này Hoàng Phủ Vân rất nhàn rỗi, được Trang Duệ bảo Âu Dương Quân dẫn đi ăn uống khắp nơi, chạy tới tất cả cơ quan du lịch ở khắp Bắc Kinh này một lượt, tốn hao không ít tâm tư, cuối cùng nhờ những cơ quan du lịch này mở đường du lịch tới nhà bảo tàng.

Phải biết rằng, nếu Trang Duệ không đi trên con đường hội viên như Mã tiên sinh, nhất định phải liên hệ với các cơ quan truyền thông, nếu không riêng tiền chi tiêu hàng tháng của bảo tàng, đã làm Trang Duệ bù vào không ít.

Hiện tại nhà bảo tàng có nhân viên phối trí, trên cơ bản đã có toàn bộ, một giám đốc, việc này đương nhiên là Trang Duệ làm, phó giám đốc có hai, trong đó một là Hoàng Phủ Vân, một vị khác là một nghiên cứu viên quản lý công tác trong viện bảo tàng ở cổ cung, đối với công tác quản lý bảo tàng, có kinh nghiệm rất phong phú.

Hoàng Phủ Vân còn liên hệ với hơn mười trường đại học có chuyên viên sắp tốt nghiệp, cơ hồ sinh viên tốt nghiệp trong năm nay, đều được đưa tới, tin tưởng dưới sự dẫn dắt của vị phó giám đốc kia, sẽ nhanh chóng thành thực.

Cộng thêm bảo an lúc trước, đã tìm được mười mấy xưởng ngôn viên có ngoại hình xinh đẹp, hiện tại nhân viên dưới tay Trang Duệ đã có vài chục người, bởi như vậy, nhà bảo tàng vừa mới khai trương, đã có con số xa xỉ.

Tiền lương của nhiều người như vậy, mỗi tháng cũng tốn hơn mười vạn, còn chưa tính tới việc tu sửa nhà bảo tàng, chi phí bảo dưỡng cổ vật, nếu cộng thêm những thứ này, mỗi tháng phải tốn hơn một trăm vạn.

Cũng không phải là Trang Duệ không đào ra đủ số tiền đó, nhưng nếu bảo hấn xuất tiền nuôi những người này, còn không bằng hiến chúng cho quốc gia, chỉ có thu chi cân đối, đó mới là phương hướng chính xác của bảo tàng.

Chờ xem thường những cơ quan du lịch, thành Bắc Kinh lớn nhỏ, có không biết bao nhiêu công ty cần bọn họ nuôi sống, tuy mỗi lần cơ quan du lịch mang tới một nhóm người sẽ trích tiền hoa hồng, nhưng vẫn tốt hơn là không có người nào tới để thu tiền, đúng không?

Hiện tại Trang Duệ đã định giá cho các cơ quan du lịch trong nước phải lấy giá vé năm mươi đồng một người, trẻ em dưới một mét hai được miễn phí, trẻ em dưới một mét năm thu mười đồng, cụ già ngoài sáu mươi tuổi miễn phí, người có giấy chứng nhận xuất ngũ cùng thời gian được tính nửa giá.

- Ngũ nhi, mười nghỉ ngơi thì đi vào đi, ca ca cho người khác thay nhé?

Hôm nay nhà bảo tàng của Trang Duệ khai trương, Âu Dương Quân coi như là chủ nhà, vừa rồi nói chuyện với một ít người ở bên trong, nhưng hẳn không phải người trong hội đồ cổ, trừ nói chuyện với Bạch Phong mấy câu, hẳn không có tiếng nói chung với những người khác, cho nên không ngốc mà chui đầu vào.

- Không cần, Tứ ca, đội lát nữa có lãnh đạo đến, ngài phải nói giúp cho em một tiếng là được.

Trang Duệ đúng là bị mệt mỏi không nhẹ, mà lúc này là giữa trưa, mặt trời độc ác chiếu thẳng vào thân thể, dù hẳn đã mặc trường bào bằng tơ tằm đông ấm hè mát đi nữa, cũng bị mồ hôi thấm ướt dán vào thân thể.

- Lãnh đạo thể nào mà cần ta tiếp đãi?

Âu Dương Quân bĩu môi, không cho là đúng nói ra, tuy hẳn không lẫn lộn trong quan trường, nhưng hôm nay có người nhận lời tham gia lễ khai trương nhà bảo tàng, lại có thể để hẳn tự mình nghênh đón người ta, đúng là không có mấy.

- Được rồi, Tứ ca, ngài vào bên trong đi át, đi đi, em còn nhiều việc cần làm.

Trang Duệ nhìn thấy ở đằng xa có một đám năm sáu người mang lẵng hoa đi tới, vội vàng xuống đài nghênh đón, trong đầu Trang Duệ không phân giai cấp, đến đều là khách, đã inh mặt mũi rồi, không có gì mà phân bên nặng bên nhẹ, trên cơ bản mỗi vị khách đến, đều là hẳn tự mình tiến ra đón.

Một nhóm người này Trang Duệ cũng không xa lạ gì, hóa ra là vị đại thiếu kinh thành, Dương Ba, mà trong đó có vài người, đều đã từng tới tiệm châu báu của hẳn quây phá, giờ phút này nhìn thấy Trang Duệ, trong miệng nói lời chúc mừng.

753. Chương 753 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng.(3)

Chương 753: Khai trương nhà bảo tàng.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“··”(“··† Nhóm dịch Dungnhi †··’··)··’··)

- Ha ha, Dương thiếu gia hạ cố đến tham gia, không phải ngài bận rộn rất nhiều chuyện sau, các vị, mời vào trong ngồi đi...

Trang Duệ cũng không có cảm tình gì với những người này, nhưng cũng không có ác cảm, chuyện cũng đã trôi qua hơn nửa năm, mà một đám này đều là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng lại giúp đỡ sinh ý của không biết bao nhiêu tiệm châu báu, ít nhất cũng hơn một ngàn vạn.

- Trang lão bản, để tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này chính là mẹ tôi.

Sau khi Dương Ba nghe được lời nói của Trang Duệ, không có phản ứng gì, mà bản thân bước lui lại, để lộ một nữ nhân trung niên ăn mặc hợp thời, xuất hiện trước mặt Trang Duệ.

- A! Thì ra là Triệu phu nhân, bảo tàng vừa khai trương, kính động tới ngài, thật là không có ý tứ...

Trang Duệ biết rõ người trước mặt có phong thái yểu điệu, đại khái giống như một nữ nhân mới hơn ba mươi, kỳ thật vào hơn mười năm trước, nàng từ một người làm ăn nhỏ, phát triển thành một tập đoàn ẩm thực như hiện giờ, là một nhân vật không thể khinh thường.

- Trang tiên sinh quá khách khí, lần trước con trẻ vô lễ, cho nên tôi là trưởng bối thay mặt xin lỗi ngài.

Triệu phu nhân thả tư thái tương đối thấp, giọng điệu nói chuyện, giống như ngang hàng luận giao, nàng chẳng qua là một thương nhân, cũng khiêu có nội tình sâu như Trang Duệ, cho nên không có bài bộ dạng của trưởng bối.

Cổ đại có sĩ nông công thương, kinh thương là chức nghiệp thấp kém không có địa vị gì, như Phạm Lãi trong lịch sử, trợ giúp Câu Tiễn diệt Ngô, công lao cực lớn, nhưng bởi vì xuất thân kinh thương, cuối cùng bởi vì vứt bỏ chức quan mà làm kinh thương, cho nên hắn vô duyên với lịch sử danh nhân được sử sách ghi lại.

Đương nhiên, ở xã hội hiện đại, làm ruộng ngược lại bị coi là một việc không có... tiền đồ nhất, một người có thể kiếm được bao nhiêu tiền, đó đã trở thành tiêu chuẩn duy nhất đo đạt năng lực của người đó.

Nhưng trong cấp độ xã hội hiện đại, làm quan chức vẫn xếp ở vị trí đầu não, cho dù thương nhân có kiếm được rất nhiều tiền đi nữa, ở trước mặt những người này, vẫn phải cụp đuôi làm người.

- Triệu phu nhân, chuyện này bỏ qua đi, mời ngài vào bên trong...

Trừ nữ hài dưới mười tuổi như Niếp Niếp, Trang Duệ đúng là không có liên hệ với nữ nhân nào khác, sau khi khách khí một câu, liền cho qua, mời bọn họ đi vào bên trong ngồi.

Trang Duệ bắt đầu cải tạo nhà bảo tàng, đã lưu lại một phòng hợp chứa được hơn năm trăm người, chuẩn bị ngày sau làm nơi trao đổi nghiệp vụ, cũng may mắn phòng hợp của bảo tàng khá lớn, bằng không thì chỉ sợ hôm nay phải có hơn phân nửa người phải đứng ở bên ngoài phơi nắng.

- Vị này... Chính là Âu Dương tiên sinh?

Sau khi đi tới cửa ra vào bảo tàng, Triệu phu nhân dừng bước, bởi vì nàng trông thấy Âu Dương Quân, ở Bắc Kinh này, người làm sinh ý tới quy mô nhất định, không biết Âu Dương Quân không nhiều lắm.

Hơn nữa Triệu phu nhân làm ăn uống, đoạn thời gian trước nghe nói Âu Dương Quân muốn qua tay câu lạc bộ, vẫn muốn tìm người nói chuyện, mà mục đích hôm nay nàng tới đây, cũng là muốn xem là có thể gặp được Âu Dương Quân hay không, không nghĩ tới còn chưa vào cửa, đã gặp phải.

- Tứ ca, ngài mời Triệu phu nhân vào bên trong đi.

Trang Duệ thấy bên ngoài có người đi tới nữa, vội vàng nói một tiếng, cũng mặc kệ Âu Dương Quân có cam tâm tình nguyện hay không, bảo hắn an bài giúp.

Người tới đằng sau, phần lớn là một ít người làm trong chính phủ, có một ít lãnh đạo các bảo tàng khác, cũng có quan chức công thương thuế vụ, Trang Duệ trừ quen biết một vị bí thư nguyên chủ nhiệm văn phòng thuế vụ ra, những người còn lại không nhận ra.

Những người này đương nhiên giao cho Hoàng Phủ Vân đến chiêu đãi, đừng nhìn chức vị của người ta không lớn, nhưng thực quyền không nhỏ, tục ngữ nói quan huyện không bằng hiện quản, những người này nhất định phải hầu hạ cẩn thận, đương nhiên, có thể làm quan chức trong Bắc Kinh này, không một ai mà không có bối cảnh thâm hậu cả.

Thời gian khai trương từ từ đến gần, người đến đây cũng đã đầy đủ, mà người trong hội đồ cổ thì khá tốt, quen biết hay không không sao, nhưng các cơ quan du lịch, những người lãnh đạo, đều cần chuyên gia cùng đi, đừng nói là Trang Duệ, cho dù là Triệu Quốc Đống cố ý từ Bành Thành chạy tới, cũng bận tới mất tới mũi.

Người Âu Dương gia, trừ Âu Dương Quân đã tới ra, tuy anh em Âu Dương Lỗi không tới, nhưng cũng đưa lăng hoa tới, một diện tích hai ba trăm mét trước nhà bảo tàng, đều bày đầy lăng hoa, làm cho người nào đi ngang qua cũng phải dừng lại một chút đã liếc nhìn.

- Trang lão đệ, lão sư tới, nhanh đi theo ta ra nghênh đón nào.

Đang lúc Trang Duệ đang bận rộn không thể thở nổi, bỗng nhiên Kim Bàn Tử từ bên trong chạy ra, trước ngực có hai khối thịt thừa, nhìn giống như nữ nhân, chúng đang lên xuống phập phồng.

- Không phải đại sư nói buổi chiều mới tới sao?

Trang Duệ nghe vậy cũng sửng sốt một chút, nhưng hắn vẫn đi theo Kim Bàn Tử đi tới bãi đỗ xe, còn chưa đi tới bãi đỗ xe, đã thấy đại sư ngồi xe lăn tới, là được cháu trai đưa tới.

- Tiên sinh, trời hiện giờ rất nóng, làm phiền ngài đến đây a.

Trang Duệ cầm lấy một cây dù, chạy đến chỗ xe lăn, vội vàng dùng nó che ánh mặt trời cho tiên sinh, nhìn lão nhân hiện giờ so với lúc trước, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, xem ra rất là khỏe mạnh, cơ năng của lão nhân khôi phục, xem ra rất có tiến triển.

- Tiểu Trang a, ngươi muốn chấn hưng truyền thống văn hóa, lão đầu tử không có gì mang theo, chỉ có thể đến cổ động mà thôi.

Lão Nhân rất ấn dẫu, đôi mắt không nhìn đồng lẵng hoa mà nhìn lên tường vôi, trên mặt tường, đều có có ảnh của các cổ vật trong bảo tàng, chế tác phi thường tinh mỹ.

Lão nhân nhìn rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu hỏi Trang Duệ mấy câu, tinh thần rất tốt, đúng là không giống một lão nhân hơn chín mươi tuổi.

Vốn mọi người chơi cổ vật ở trong phòng họp nói chuyện phiếm, nghe đại sư đến, rốt cuộc bờ mông không ngồi yên, đều đứng dậy chạy ra cửa.

Mà những người này đều là người có địa vị trong giới đồ cổ, Mã tiên sinh đầu lĩnh, sau đó là các đệ tử của đại sư, còn có một đám chuyên gia giáo sư của các nhà bảo tàng, cuối cùng mới tới những người sưu tập đồ cổ nổi tiếng.

Như bọn người Trương quản lý tới từ Trịnh Châu, cũng chỉ có thể đứng ở đằng xa xa mà nhìn tới mà thôi.

Đại sư đến đây, Trang Duệ phải ở bên người, bởi vì tuổi của lão nhân này đúng là quá lớn, mình ở bên người, vạn nhất có chuyện gì, có thể kịp thời cứu chữa sớm một chút.

Lúc tiến vào phòng họp, Trang Duệ đưa vào một tia linh khí, tiến vào trong thân thể của đại sư, bởi vì bên trong phòng có máy điều hòa, cảm giác lạnh rất mạnh, có thể làm cho đại sư không chịu nổi.

- Vương thư ký? Hắn điện thoại tới làm gì?

Trang Duệ đang nói chuyện phiếm với lão nhân và các lãnh đạo của những bảo tàng danh tiếng, đột nhiên điện thoại trong túi vang lên, nhìn số hiển thị trên màn hình, Trang Duệ có chút nghi hoặc khó hiểu.

754. Chương 754 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng. (4)

Chương 754: Khai trương nhà bảo tàng. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Khục khục, tiểu tử này, đây là do ngươi dùng quảng cáo bên ngoài làm phương tiện kinh doanh, cho nên thành phố mới thu phí của ngươi, ngươi bực tức như vậy làm gì?

Âu Dương Chấn Vũ bất mãn trừng mắt nhìn Trang Duệ, chính sách quốc gia, quy định chính phủ, cho nên không thể tùy tiện bình luận. Trong lòng Âu Dương Chấn Vũ cũng nghĩ tới có nên gõ Trang Duệ một cái hay không, hắn không muốn bị lợi dụng đặc quyền của anh em mình, mà bị người ta cầm chuyện này ra chất vấn.

- Con làm như vậy, cậu nhỏ, con đã tuân theo pháp luật, không có đi đường ngang ngổ tấ a.

Vừa nói chuyện ba người đã đi tới phòng hội nghị, Trang Duệ đẩy cửa ra, trước khi Âu Dương Chấn Vũ đi vào, hắn vỗ tay, lớn tiếng nói ra:

- Âu Dương bộ trưởng trong lúc đi ngang qua đây, đã tới tham gia buổi lễ khai trương bảo tàng của tôi, mọi người cùng hoan nghênh nào.

Lời này của Trang Duệ đã làm phòng hội nghị an tĩnh lại, nói thật ra, người ở đây có thể biết rõ quan hệ giữa Trang Duệ và Âu Dương Chấn Vũ, tuyệt đối đếm được trên đầu ngón tay.

Mọi người ở đây, phần lớn đều lẩn lộn trong giới đồ cổ, cho nên không xa lạ gì với Âu Dương Chấn Vũ, mà một ít quan chức làm việc trong chính phủ, càng biết rõ sự cường thế của Âu Dương Chấn Vũ, có thể nói, Âu Dương Chấn Vũ đến đây, đã làm cho rất nhiều người âm thầm đánh giá lại vị trí nhà bảo tàng của Trang Duệ trong đầu.

Một buổi lễ khai trương nhà bảo tàng tư nhân, có đáng được một phó bộ trưởng bộ văn hóa tới tham gia không?

Trang Duệ chỉ mở một bảo tàng tư nhân, có thể mời đến một phó bộ trưởng, hơn nữa còn là lão đại trực tiếp của ngành quản lý nhà bảo tàng, trong đó cần quan hệ và bối cảnh như thế nào?

Vốn có một chút tiểu lãnh đạo của các ngành trực thuộc không biết trời cao đất rộng, còn nghĩ ngày sau phải vớt một chút điểm tốt trên người cái nhà bảo tàng này, bây giờ nhìn thấy Âu Dương Chấn Vũ trực tiếp tới tham gia buổi lễ khai trương bảo tàng, bắp chân lập tức run lên, nếu như bản thân mà bắt chẹt người ta, mà người ta có quan hệ với Âu Dương gia, bóp chết bản thân còn không phải dễ như bóp chết một con rệp sao?

Sau khi yên tĩnh trong một thời gian ngắn, bỗng nhiên tiếng vỗ tay vang lên, nhưng trong lòng mọi người, chỉ sợ tiếng vỗ tay này, chính là vì mặt mũi của bộ trưởng.

- Lão tiên sinh, ngài cũng tới a, mặt mũi của tiểu Trang này, đúng là không nhỏ.

Âu Dương Chấn Vũ liếc nhìn thấy đại sư đang ngồi trên xe lăn, vội vàng đi tới, luận thân phận, luận thân phận, đúng là hần cao hơn, luận bối phận và tuổi tác, hần ở trước mặt đại sư, chẳng qua chỉ là tiểu bối mà thôi.

- Người trẻ tuổi, có sức đồng, có năng lực, muốn tới nâng đỡ.

Đại sư vừa cười vừa nói, tuy lời nói không nhiều lắm, nhưng nói năng rất có lực, cho thấy sức nặng của Trang Duệ trong suy nghĩ của mình.

Có một ít chuyên gia vì trở ngại mặt mũi nên không thể không đến tham gia lễ khai trương, nhưng sau khi nghe đánh giá của đại sư về Trang Duệ, thì sức nặng của Trang Duệ tăng lên ba phần.

Tất cả mọi người biết rõ, từ trước tới nay đại sư không sợ quyền quý, Âu Dương Chấn Vũ vừa đến, chỉ có thể nói rõ bối cảnh của người trẻ tuổi kia thâm hậu, nhưng từ lời nói của lão nhân, đã quyết định địa vị của Trang Duệ trong giới đồ cổ vật, làm cho tất cả đồng nghiệp lau mắt mà nhìn.

- Tốt lắm, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta bắt đầu cắt băng khánh thành đi!

Sau khi Âu Dương Chấn Vũ nói chuyện với đại sư một lúc, Trang Duệ nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, cho nên phân phó cho người điều khiển bắt đầu chương trình, người trong phòng hội nghị đi theo sự dẫn dắt của nhân viên bảo tàng, tập trung ở cửa ra vào bảo tàng.

Mà Hoàng Phủ Vân mời một dàn nhạc tấu chuyên nghiệp tới, sau đó mời các xướng ngôn viên lễ nghi lên, dẫn theo Âu Dương Chấn Vũ và một đoàn người, đi vào cửa chính của nhà bảo tàng, sau đó dùng kéo cắt băng khánh thành, khay, hoa hồng và những thứ khác đều được chuẩn bị sẵn từ trước.

Nhân viên đứng đúng vị trí, cũng rất chú ý, đại sư và Âu Dương Chấn Vũ, một trái một phải đứng ở vị trí trung tâm, đại sư đứng bên cạnh Âu Dương Chấn Vũ, mà bên cạnh Âu Dương Chấn Vũ chính là chủ nhân Trang Duệ.

- Các vị bằng hữu, các vị quan khách, thật cao hứng khi được mọi người tới tham dự lễ khai trương bảo tàng của kẻ hèn này, ở chỗ này, tôi muốn long trọng tuyên bố với mọi người sự tham gia của Âu Dương bộ trưởng, còn có...

Dựa theo yêu cầu của nghi thức, Trang Duệ làm chủ nhân, cầm Microphone, giới thiệu ngắn gọn những khách quý tới cắt băng khánh thành, đương nhiên, trên đài có mấy vị không cần hẳn giới thiệu, người khác cũng nghe nhiều nên thuộc.

Sau khi Trang Duệ giới thiệu ngắn gọn, đem Microphone đưa cho Âu Dương bộ trưởng, dù trời rất nóng, cho nên không ai muốn ngây ngốc ở bên ngoài lâu, cho nên Âu Dương bộ trưởng chỉ nói vài lời chúc phúc

và động viên, sau đó chính thức cắt băng khánh thành.

Theo tiếng nhạc của dàn nhạc diễn tấu và tiếng pháo nổ, cầm kéo lên cắt băng, hoa hồng từ trên cao rơi xuống, buổi lễ khai trương bảo tàng của Trang Duệ, xem như đã hoàn thành.

Sau khi cầm kéo cho người điều khiển chương trình, Trang Duệ ngẩng đầu lên, giữ chặt cái băng và cắt nó, sau một nhát kéo nhẹ nhàng, cắt đứt sợi dây băng màu đỏ, lập tức từ trên cao rơi xuống bảy chữ “Trung Quốc Định Quang Bác Vật Quán” to lớn hữu lực, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Là chữ của đại sư.

- Đúng vậy, xem ra người trẻ tuổi kia có quan hệ không cạn với đại sư a.

- Hắc, các người không biết, hai người bọn họ là bạn vong niên, Trang Duệ có cửa hàng ở Phan gia viên, cũng được đích thân đại sư viết tên đấy.

Nhìn thấy băng hiệu của Trang Duệ, mọi người ở đây cũng hiểu ra vì sao hôm nay đại sư lại tới đây, sau khi có người nói nhỏ tin tức liên quan, thì càng thổi phồng quan hệ của đại sư và Trang Duệ, dùng nó để chứng minh kiến thức to lớn, mà các câu chuyện về đồ cổ, chỉ sợ còn nhiều hơn tin tức giải trí nhiều.

Kỳ thật hôm nay Trang Duệ vốn định mời Cố lão gia tử và Tân Cương Ngọc Vương gia, cùng tham gia buổi lễ khai trương nhà bảo tàng, không khéo là, Cố lão gia tử đang ở Tân Cương nghỉ mát.

Nghe được Trang Duệ nói mời, lão gia tử đúng là muốn chạy tới, nhưng Trang Duệ khích lệ ở lại, bởi vì trời rất nóng, không muốn hai vị đó chạy tới đây chịu giày vò, dù sao ngày sau còn nhiều cơ hội mà.

Mà Hồ Vinh đang ở Myanmar, bởi vì nguyên nhân giấy phép khai thác phỉ thúy, cho nên không tới được, nhưng cũng cho người chuẩn bị hạ lễ xa xỉ, đồng thời đưa tới, mà hắn đưa tới một cây băng phỉ thúy, đã làm cho Trang Duệ cảm thấy kinh hỉ một phen.

755. Chương 755 : Khai Trương Nhà Bảo Tàng. (5)

Chương 755: Khai trương nhà bảo tàng. (5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’”)•••’”)

- Khục khục, tiểu tử này, đây là do người dùng quảng cáo bên ngoài làm phương tiện kinh doanh, cho nên thành phố mới thu phí của người, người bực tức như vậy làm gì?

Âu Dương Chấn Vũ bất mãn trừng mắt nhìn Trang Duệ, chính sách quốc gia, quy định chính phủ, cho nên không thể tùy tiện bình luận. Trong lòng Âu Dương Chấn Vũ cũng nghĩ tới có nên gõ Trang Duệ một cái hay không, hắn không muốn bị lợi dụng đặc quyền của anh em mình, mà bị người ta cầm chuyện này ra chất vấn.

- Con làm như vậy, cậu nhỏ, con đã tuân theo pháp luật, không có đi đường ngang ngỗ tất a.

Vừa nói chuyện ba người đã đi tới phòng hội nghị, Trang Duệ đẩy cửa ra, trước khi Âu Dương Chấn Vũ đi vào, hắn vỗ tay, lớn tiếng nói ra:

- Âu Dương bộ trưởng trong lúc đi ngang qua đây, đã tới tham gia buổi lễ khai trương bảo tàng của tôi, mọi người cùng hoan nghênh nào.

Lời này của Trang Duệ đã làm phòng hội nghị an tĩnh lại, nói thật ra, người ở đây có thể biết rõ quan hệ giữa Trang Duệ và Âu Dương Chấn Vũ, tuyệt đối đếm được trên đầu ngón tay.

Mọi người ở đây, phần lớn đều lẫn lộn trong giới đồ cổ, cho nên không xa lạ gì với Âu Dương Chấn Vũ, mà một ít quan chức làm việc trong chính phủ, càng biết rõ sự cường thế của Âu Dương Chấn Vũ, có thể nói, Âu Dương Chấn Vũ đến đây, đã làm cho rất nhiều người âm thầm đánh giá lại vị trí nhà bảo tàng của Trang Duệ trong đầu.

Một buổi lễ khai trương nhà bảo tàng tư nhân, có đáng được một phó bộ trưởng bộ văn hóa tới tham gia không?

Trang Duệ chỉ mở một bảo tàng tư nhân, có thể mời đến một phó bộ trưởng, hơn nữa còn là lão đại trực tiếp của ngành quản lý nhà bảo tàng, trong đó cần quan hệ và bối cảnh như thế nào?

Vốn có một chút tiểu lãnh đạo của các ngành trực thuộc không biết trời cao đất rộng, còn nghĩ ngày sau phải vớt một chút điểm tốt trên người cái nhà bảo tàng này, bây giờ nhìn thấy Âu Dương Chấn Vũ trực tiếp tới tham gia buổi lễ khai trương bảo tàng, bắp chân lập tức run lên, nếu như bản thân mà bắt chẹt người ta, mà người ta có quan hệ với Âu Dương gia, bóp chết bản thân còn không phải dễ như bóp chết một con rệp sao?

Sau khi yên tĩnh trong một thời gian ngắn, bỗng nhiên tiếng vỗ tay vang lên, nhưng trong lòng mọi người, chỉ sợ tiếng vỗ tay này, chính là vì mặt mũi của bộ trưởng.

- Lão tiên sinh, ngài cũng tới a, mặt mũi của tiểu Trang này, đúng là không nhỏ.

Âu Dương Chấn Vũ liếc nhìn thấy đại sư đang ngồi trên xe lăn, vội vàng đi tới, luận thân phận, luận thân phận, đúng là hần cao hơn, luận bối phận và tuổi tác, hần ở trước mặt đại sư, chẳng qua chỉ là tiểu bối mà thôi.

- Người trẻ tuổi, có sức đồng, có năng lực, muốn tới nâng đỡ.

Đại sư vừa cười vừa nói, tuy lời nói không nhiều lắm, nhưng nói năng rất có lực, cho thấy sức nặng của Trang Duệ trong suy nghĩ của mình.

Có một ít chuyên gia vì trở ngại mặt mũi nên không thể không đến tham gia lễ khai trương, nhưng sau khi nghe đánh giá của đại sư về Trang Duệ, thì sức nặng của Trang Duệ tăng lên ba phần.

Tất cả mọi người biết rõ, từ trước tới nay đại sư không sợ quyền quý, Âu Dương Chấn Vũ vừa đến, chỉ có thể nói rõ bối cảnh của người trẻ tuổi kia thâm hậu, nhưng từ lời nói của lão nhân, đã quyết định địa vị của Trang Duệ trong giới cổ vật, làm cho tất cả đồng nghiệp lau mắt mà nhìn.

- Tốt lắm, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta bắt đầu cắt băng khánh thành đi!

Sau khi Âu Dương Chấn Vũ nói chuyện với đại sư một lúc, Trang Duệ nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, cho nên phân phó cho người điều khiển bắt đầu chương trình, người trong phòng hội nghị đi theo sự dẫn dắt của nhân viên bảo tàng, tập trung ở cửa ra vào bảo tàng.

Mà Hoàng Phủ Vân mời một dàn nhạc tấu chuyên nghiệp tới, sau đó mời các xướng ngôn viên lễ nghi lên, dẫn theo Âu Dương Chấn Vũ và một đoàn người, đi vào cửa chính của nhà bảo tàng, sau đó dùng kéo cắt băng khánh thành, khay, hoa hồng và những thứ khác đều được chuẩn bị sẵn từ trước.

Nhân viên đứng đúng vị trí, cũng rất chú ý, đại sư và Âu Dương Chấn Vũ, một trái một phải đứng ở vị trí trung tâm, đại sư đứng bên cạnh Âu Dương Chấn Vũ, mà bên cạnh Âu Dương Chấn Vũ chính là chủ nhân Trang Duệ.

- Các vị bằng hữu, các vị quan khách, thật cao hứng khi được mọi người tới tham dự lễ khai trương bảo tàng của kẻ hèn này, ở chỗ này, tôi muốn long trọng tuyên bố với mọi người sự tham gia của Âu Dương bộ trưởng, còn có...

Dựa theo yêu cầu của nghi thức, Trang Duệ làm chủ nhân, cầm Microphone, giới thiệu ngắn gọn những khách quý tới cắt băng khánh thành, đương nhiên, trên đài có mấy vị không cần hẳn giới thiệu, người khác cũng nghe nhiều nên thuộc.

Sau khi Trang Duệ giới thiệu ngắn gọn, đem Microphone đưa cho Âu Dương bộ trưởng, dù trời rất nóng, cho nên không ai muốn ngây ngốc ở bên ngoài lâu, cho nên Âu Dương bộ trưởng chỉ nói vài lời chúc phúc và động viên, sau đó chính thức cắt băng khánh thành.

Theo tiếng nhạc của dàn nhạc diễn tấu và tiếng pháo nổ, cầm kéo lên cắt băng, hoa hồng từ trên cao rơi xuống, buổi lễ khai trương bảo tàng của Trang Duệ, xem như đã hoàn thành.

Sau khi cầm kéo cho người điều khiển chương trình, Trang Duệ ngẩng đầu lên, giữ chặt cái băng và cắt nó, sau một nhát kéo nhẹ nhàng, cắt đứt sợi dây băng màu đỏ, lập tức từ trên cao rơi xuống bảy chữ “Trung Quốc Định Quang Bác Vật Quán” to lớn hữu lực, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Là chữ của đại sư.

- Đúng vậy, xem ra người trẻ tuổi kia có quan hệ không cạn với đại sư a. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Hắc, các người không biết, hai người bọn họ là bạn vong niên, Trang Duệ có cửa hàng ở Phan gia viên, cũng được đích thân đại sư viết tên đấy.

Nhìn thấy băng hiệu của Trang Duệ, mọi người ở đây cũng hiểu ra vì sao hôm nay đại sư lại tới đây, sau khi có người nói nhỏ tin tức liên quan, thì càng thối phồng quan hệ của đại sư và Trang Duệ, dùng nó để chứng minh kiến thức to lớn, mà các câu chuyện về đồ cổ, chỉ sợ còn nhiều hơn tin tức giải trí nhiều.

Kỳ thật hôm nay Trang Duệ vốn định mời Cổ lão gia tử và Tân Cương Ngọc Vương gia, cùng tham gia buổi lễ khai trương nhà bảo tàng, không khéo là, Cổ lão gia tử đang ở Tân Cương nghỉ mát.

Nghe được Trang Duệ nói mời, lão gia tử đúng là muốn chạy tới, nhưng Trang Duệ khích lệ ở lại, bởi vì trời rất nóng, không muốn hai vị đó chạy tới đây chịu giày vò, dù sao ngày sau còn nhiều cơ hội mà.

Mà Hồ Vinh đang ở Myanmar, bởi vì nguyên nhân giấy phép khai thác phỉ thúy, cho nên không tới được, nhưng cũng cho người chuẩn bị hạ lễ xa xỉ, đồng thời đưa tới, mà hắn đưa tới một cây băng phỉ thúy, đã làm cho Trang Duệ cảm thấy kinh hỉ một phen.

756. Chương 756 : Sư Tập.(1)

Chương 756: Sư tập.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sư tầm: .

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Tiểu Trang, ta không thể tham gia náo nhiệt, buổi chiều còn cơ hội, ta đi trước.

Mục đích của Âu Dương Chấn Vũ tới đây đã đạt được, dùng thân phận của hắn, muốn tới bảo tàng cũng là công tác thị sát, cho nên không thích hợp ngây ngốc ở nơi này, lập tức mang theo Vương bí thư cáo từ rồi đi.

Lúc này đã có Âu Dương Quân ở đây tham gia cho có khí thế rồi, cho nên sau khi nói vài lời chúc phúc, cáo từ rồi đi, những người ở lại bảo tàng, phần lớn đều là những nhà sư tập đến từ các tỉnh khác và đám người Dương Ba chưa đi, Triệu phu nhân thì một mực bán sất Âu Dương Quân, nữ nhân này đúng là có vài phần bốn sự, cho nên thần sắc nói chuyện với Âu Dương Quân không biến đổi, trên mặt luôn hiện ra nụ cười.

Dựa theo quá trình, sau khi hoàn thành quá trình cắt băng khánh thành, là phải đi khách sạn ăn cơm, nhưng chuyện này được an bài tốt, lúc này lại xảy ra chuyện phiền toái, bởi vì lúc nhân viên công tác dẫn đám người chuyên gia và các nhà sư tập ra xe, không có người nào nguyện ý rời đi.

- Trang lão sư, bọn tôi muốn biết một chút về những món cổ vật tinh phẩm này, xem xong rồi đi ăn cơm cũng không muộn a.

Trương quản lý tới từ Trịnh Châu, nói ra lời trong lòng của mọi người, cho nên mọi người đều phụ họa theo, có chút người gấp gáp, đã chuẩn bị tiến vào khu triển lãm của bảo tàng.

Nhìn thấy mọi người không thể chờ đợi được mà đi vào khu triển lãm, Trang Duệ vội vàng cầm microphone, nói ra:

- Các vị, giữa trưa kẻ hèn này vì mọi người chuẩn bị tiệc rượu, không phải sau khi chúng ta ăn cơm xong, thì trở về bảo tàng tham quan sao?

Trang Duệ cho thuê bảy tám chiếc xe buýt, chính là vì muốn chở đám người này đi tới khách sạn, hiện tại những chiếc xe này đã đỗ ở trước nhà bảo tàng, đợi những người này lên xe.

- Trang lão bản, ăn cơm có thể chờ một chút mà!

- Đúng vậy a, đi ăn trước đi, sau đó trở lại mà xem.

- Trang lão đệ, ngươi còn muốn giữ bí mật với lão ca hay sao, hôm nay có thể xem chúng không?

Lời nói của Trang Duệ chưa dứt, đã bị mọi người cắt đứt, vào hôm nay, Trang Duệ không có an bài bất cứ nhân viên công tác bảo tàng, nhưng những thứ hấn tuyên truyền ra bên ngoài, đã sớm làm cho giới sưu tập và các chuyên gia ngứa ngáy trong lòng, muốn được đi xem a.

Với tư cách là bảo tàng tư nhân đầu tiên có cất giữ tác phẩm của Picasso, có được Định Quang Kiếm trong truyền thuyết, có được trọng khí vượt qua Thuần Hóa đại đỉnh thời Thương Chu, có được gốm đen Long Sơn mấy ngàn năm, có được đồ sứ Thanh Hoa Quý Cốc Tử Hạ Sơn, cho dù là ở những nhà bảo tàng quốc gia, cũng là trân phẩm khó gặp, cho nên làm ọi người cảm thấy rất chờ mong, ai còn quan tâm tới một bữa cơm chứ?

Trang Duệ nhìn thấy tình cảnh xúc động của quần chúng, lập tức biết không thể làm gì, đành phải thông tri cho người ở khách sạn, sau đó tự mình đẩy xe lăn cho đại sư, đi vào nhà bảo tàng.

Đi vào nhà bảo tàng, bên trái chính là phòng họp, mà bên phải phải đi qua một hành lang không dài lắm, liền tới được nơi triển lãm chính thức của bảo tàng.

Ở một địa phương đối diện cửa lớn khu triển lãm, có một cái tủ được chế tác cực kỳ hoa lệ, cái tủ cao chừng một mét năm, phía dưới một mét, được chế tác từ gỗ đàn hương, mà ở phía trên, bị một lồng thủy tinh chống đạn phong kín.

- Thiệt giả? Thương Chu Bảo kiếm, không ngờ còn bảo tồn tốt như vậy a?

Người hỏi câu này đương nhiên không phải là người không biết đồ cổ, mà là vì Thương Chu Bảo Kiếm có rất nhiều loại.

- Đương nhiên là thật, nghe nói thời điểm thanh kiếm này xuất hiện, đã đưa tới rất nhiều tranh luận, đã được chuyên gia xem xét là đồ thật.

- Đồ giả ai dám đặt ở đây? Đặt ở đây chẳng phải quá mất mặt sao?

- Đúng vậy a, Chiến quốc Long Tuyền bảo kiếm đều có thể giữ đến nay, thì thanh kiếm này còn giữ được tới nay là điều đương nhiên, đúng là danh bất hư truyền, đúng là danh bất hư truyền, các vị nhìn hoa văn này, công nghệ hiện đại, cũng không cách nào rên ra, đúng là không uống công đi tới đây a.

- Hắc, tôi nói mọi người, thanh kiếm này rất sắc bén đấy, có thể một lần chém liên tục tám đồng tiền.

Mà tủ kính trưng bày Định Quang Kiếm ở bên cạnh, sớm đã bị người vây quanh đến ba lớp.

Mà người nói cuối cùng, hiển nhiên là hươu tử, Trang Duệ nghe thấy mà lắc đầu, bảo hấn tới đây giải thích, tiểu tử này trực tiếp nói khoát, nhưng lời này lại là sự thật.

- Tiên sinh, chúng tôi muốn đi vào khu triển lãm thi họa nhưng hiện giờ chen vào không lọt a.

Trang Duệ phụ giúp đại sư, có mấy vị đồ đệ đi theo sau, trong đó có một ít chuyên gia học giả về thi họa, sau khi muốn vượt qua tủ trưng bày Định Quang Kiếm, đi vào khu triển lãm thi họa nhưng không được.

Định Quang Kiếm là trấn gia chi bảo của Trang Duệ, đương nhiên phải để ở nơi dễ nhìn thấy nhất, mà những khi triển lãm còn lại, đều nằm ở đằng sau Định Quang Kiếm, mỗi khu trong bảo tàng đều tương thông, nhưng cũng phải đi từ ngoài vào trong a. nguồn (.)

- Ngừng!

Nhưng khi vừa mới đi vào khu triển lãm thi họa, đại sư giơ tay lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào một lồng thủy tinh, nhìn một bức tranh hơn trên tường.

Bức tường này không phải sở hữu của bảo tàng, mà thuộc về công ty, tường cao chừng hai mét, bên ngoài có một lồng thủy tinh, có thể nhìn rõ bức tranh một cách tỉ mỉ rõ ràng, mà bên trong lồng thủy tinh là một bức tranh lớn khảm dính vào tường.

Sở dĩ là nói bức tranh lớn, bởi vì chiều cao của bức tranh này tới bảy mươi chín cm, mà chiều dài đạt tới con số kinh người, hai mươi lăm mét, nó chiếm diện tích hai bức tường liền kề nhau, mà sở dĩ an bài như thế, cũng là vì bức họa này nó quá dài.

- Đây là... Đây là Khang Hi Nam Tuần Đồ đệ nhị quyền?

Lão nhân dùng tay chống xe lăn, run rẩy muốn đứng dậy. Trang Duệ vội vàng đỡ lấy lão nhân, đi đến phía trước Khang Hi Nam Tuần Đồ, đồng thời tách một tia linh khí trong mắt ra, đưa vào trong cơ thể lão nhân.

- Thật... Thật sự là đệ nhị quyền?

- Đúng vậy, đúng vậy, đúng là họa phong của Vương Thạch Cốc.

Bức họa này vẽ cảnh Khang Hi rời khỏi kinh thành nam tuần, lúc ấy đi tới một phần Hà Bắc, Thiên Tân phủ, đứng ở trên tường thành được vạn dân kính ngưỡng.

Hình ảnh lấy Khang Hi làm trung tâm, tầng tầng trải rộng ra, từ thành môn của Thiên Tân phủ mở rộng ra, mà các cửa hàng hai bên đường, sĩ nông công thương tất cả đều có, hiện ra cảnh quốc thái dân an, dân chúng giàu có.

Mà các nhân vật trong bức họa, hình ảnh phức tạp tinh tế tỉ mỉ, ngay cả một ít sư tử đá đặt trước nhà dân, đều được vẽ rất tỉ mỉ, ngay cả dòng sông cạnh Thiên Tân phủ gần đó, cũng được vẽ rất sống động.

757. Chương 757 : Sư Tập.(2)

Chương 757: Sư tập.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sư tâm: .

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’”)•••’”)

- Không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy đệ nhị quyền, tiểu Trang không đơn giản a, người đứng là không đơn giản.

Lão Nhân cầm một cái kính lúp, được Trang Duệ đỡ xuống, từ từ đi dạo quanh bức họa một vòng, tuy cảm giác có chút mệt nhọc, nhưng thần sắc trên mặt tràn ngập hưng phấn.

Kim Bàn Tử và Trang Duệ cùng đỡ lão nhân lên xe lăn, nói ra:

- Lão sư, bức tranh này trong bảo tàng cổ cung cũng có triển lãm a.

- Đúng thế, Khang Hi Nam Tuần Đồ có tổng cộng mười hai quyền, nhưng những quyền còn ở lại trong nước, chỉ có một, ba, chín, mười, mười, mười hai, có sáu quyền, những quyền khác đều nằm ở trong tay nhà bảo tàng hoặc của các nhà sưu tập tư nhân... Ta ở bảo tàng nước Mỹ, Canada nhìn được mấy quyền khác, chỉ có quyền này không biết nằm trong bảo tàng nào, không nghĩ tới có thể nhìn thấy ở đây, tiểu Trang, người làm công tác bảo mật, đúng là rất tốt a.

Tâm tình của lão nhân rất khoan khoái dễ chịu, cho nên nói đùa với Trang Duệ, hẳn nào biết rằng, sau khi bảo tàng mỹ thuật Murs tiếp nhận đồ quyên tặng của Freyr, đã đem bức tranh này bỏ vào trong nhà kho cho tới bây giờ, nếu như không phải dùng tác phẩm của Picasso trao đổi, chỉ sợ không biết tới năm nào tháng nào, bức tranh Khang Hi Nam Tuần Đồ đệ nhị quyền này được nhìn thấy ánh mặt trời đây?

- Đây ta đi nhìn xung quanh, bức họa này, chờ ta có thời gian sẽ từ từ xem.

Vừa vào cửa đã có kính hỉ như thế, cho nên lão nhân hết sức cao hứng, đối với tác phẩm khác, cũng rất chờ mong được xem.

Trừ bức họa lớn lúc đi vào cửa kia ra, ở chính giữa đại sảnh, còn có một cái tủ thủy tinh dài bảy tám mét, rộng chừng hai mét, trong đó có các quyển kinh phật được Trang Duệ trao đổi với bảo tàng mỹ thuật Murs.

Mà trong cái tủ này, còn có quyển Hương Tổ Bút Ký do Vương Sĩ Trinh viết, Trang Duệ có được nó trong lần sửa mái dột đầu tiên.

Tuy bản thảo này so với các cuốn kinh phật các mà nói, giá cả trên thị trường không cao, nhưng với Trang Duệ mà nói nó là thứ lần đầu tiên sửa mái nhà dột có được, hơn nữa còn làm cho Trang Duệ nhìn thấy nó liền nhớ lại buổi chiều bông tuyết bay tán loạn hôm đó, cho nên hắn đã đặt nó trong cái tủ ở nơi trung tâm này.

Lúc xe lăn đi tới cái tủ trưng bày các quyển kinh phật nằm ở trung tâm, đại sư chỉ vào những trang kinh phật ó vàng kia, nhìn Trang Duệ nói ra:

- Tiểu Trang, phải cất kỹ những cuốn kinh phật này, đồ vật năm đó bị mang ra ngoài, có thể thu trở lại, và những thứ bây giờ rất khác nhau.

Thời điểm lấy những cuốn kinh phật này về Bắc Kinh, đại sư đã tự mình đi tới nhà của Trang Duệ, bảo tự mình xem xét, cho nên trên mỗi cuốn kinh phật này, đều có tên và con dấu giám định nhỏ của đại sư, sau khi nghe lời này của đại sư, Trang Duệ vội vàng gật đầu, nói ra:

- Tiên sinh, ngài yên tâm, những cuốn kinh phật này đặt trong bảo tàng của con, nhất định không chịu bất cứ hư hao nào đâu.

- Ân, tiểu Trang, ở nơi của ta còn có hai bức tranh của Cừu Anh, nếu có thời gian, đi tới chỗ ta lấy mang về đây.

Trang Duệ cũng sờ một chút, vội vàng khoát tay nói:

- Tiên sinh, vậy không được, đây là đồ của ngài a.

Từ Vị và Cừu Anh đều là họa sĩ nổi tiếng triều Minh, nhất là Từ Vị, sau trung niên mới bắt đầu học hội họa, am hiểu họa tranh hoa diêu, cũng có thể vẽ sơn thủy, nhân vật, thủy mặc thoải mái, họa cũng như người, khí thế tung hoành không bị cản trở, đời sau nhiều người đã viết sách về hắn.

Dựa theo giá cả trên thị trường hiện tại, tác phẩm của Từ Vị và Cừu Anh, ít nhất cũng có giá trên trăm vạn, nếu như là người khác giàu có quyền tặc, chắc chắn Trang Duệ sẽ đáp ứng, nhưng đối với một người không giàu có như đại sư, Trang Duệ không muốn tiếp nhận.

- Tiểu Trang, nếu ông đã cho, người cứ thu lấy đi, mấy ngày nữa ta sẽ cầm tranh đem qua cho người.

Cháu trai của đại sư chen ngang lời của Trang Duệ, trên mặt không có một tia miễn cưỡng, đi theo đại sư mấy chục năm, gặp cảnh đại sư quỳ tặng cổ vật ra ngoài, chỉ sợ không dưới mấy trăm món, cho nên hắn đã tập thành thói quen.

- Cảm ơn tiên sinh, cảm ơn Trương Bái.

Trang Duệ bị tình cảm sâu đậm của hai người chú cháu này làm cảm động, hắn biết rõ, cháu trai đã về hưu, hiện tại mỗi tháng đều cầm số tiền lương hưu ít ỏi mà sinh hoạt, nhưng vẫn có thể cầm thứ đáng giá trăm vạn ra quỳ tặng, có thể thấy được nhân phẩm của họ, phải biết rằng, nếu như đại sư quy tiên, thì vật này thuộc về hắn.

- Chờ một chút, ngừng lại.

Đi tới một bức tranh của Lang Thế Ninh, thời điểm nhìn thấy Càn Long Thụ Liệp Đồ, lão nhân bảo Trang Duệ dừng lại, bức tranh ở đây, chính là vẽ hoàng đế Càn Long thời còn thanh niên hăng hái, ở bên cạnh hắn có một ít vương công đại thần, một người trong đó có tướng mạo tương tự Càn Long, mà con mắt của lão nhân, đang nhìn dung mạo của người này.

Trang Duệ biết rõ, người này chính là tổ tiên của lão nhân, mặc dù đại sư chưa bao giờ tuyên dương dòng họ của mình, nhưng khi nhìn thấy tổ tiên trong bức họa, vẫn không nhận được mà dừng lại nhìn một hồi.

- Đi thôi, cũng không biết những người kia đang giằng co, rốt cuộc là tranh giành cái gì.

Lão Nhân cười cười tự giuỡ, thần sắc có chút thất lạc, nhưng khi nhìn thấy bức tranh Lý Đoan Đoan Đồ của Đường Bá Hổ, liền hào hứng trở lại, tranh luận về chủ đề họa sĩ thời Minh lấy ai vi tôn. xem tại

Sau hơn một tiếng đồng hồ, tinh thần của lão nhân có chút mệt mỏi, cự tuyệt lời mời ăn cơm của Trang Duệ, bảo Kim Bàn Tử đưa hắn trở về trụ sở, bất quá lão nhân nói nhiều lần, nhất định vào thời điểm ít người, sẽ đi tới tham quan bảo tàng của Trang Duệ một lần nữa.

Thời điểm đưa lão nhân lên xe, Trang Duệ còn rót một cốc linh khí vào người hắn, loại tình cảm cao thượng này, nguyện ý dấn dặt hậu bối, Trang Duệ vẫn thật tâm chúc lão nhân sống lâu trăm tuổi.

Thời điểm Trang Duệ đi vào nhà bảo tàng, lúc đi tới cái tử trường bay Định Quang Kiếm, vẫn có tiếng người huyền ảo, nhưng lúc này dòng người đã phân tán, có ít người đã đi đến những khi truyền lãm bên cạnh, người lưu lại, phần lớn đều là những người sưu tập và chuyên gia về đồ đồng.

Trang Duệ cười chào hỏi một ít người, đi dạo đến khu triển lãm đao kiếm của Hoàng Phủ Vân, ở nơi đây cũng rất hấp dẫn người sưu tập và chuyên gia, tuy đã qua thời vũ khí lạnh, nhưng mọi người vẫn yêu thích thứ lợi khí giết người này, trời sinh đã có lòng yêu thích.

Khu triển lãm đao kiếm của Hoàng Phủ Vân, có cả đao đá búa đá thời đồ đá, cho tới thương kích kiếm đao thời kỳ đồ đồng Thương Chu, lại đến vũ khí lạnh thời Tần Hán và thịnh Đường, cho tới vũ khí trên giang hồ, câu, xiên, trường tiên, đồng, giáo, ngạo, lưu tinh chùy... Cái gì cần đều có.

758. Chương 758 : Sưu Tập.(3)

Chương 758: Sưu tập.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)

- Đây là thanh bội kiếm của hoàng đế Càn Long, là ta chụp nó từ nước Anh trở về, lúc ấy...
 - Hoàng Phủ lão sư, nơi này của ngài hình như không có sưu tập những món cùng cấp với Định Quang Kiếm thì phải?
 - Khục khục, vật kia... Thật sự không có, chỉ sợ cả nước chỉ có số ít thôi...
- Vừa đi vào khu triển lãm, Trang Duệ đã thấy một đám người vây quanh Hoàng Phủ Vân, lúc này hắn đang huyền thuyên, nhưng rất hiển nhiên, Hoàng Phủ Vân đồng học bị người ta đã kích.
- Trang Duệ cũng không có đi qua tham gia náo nhiệt, bắt đầu đi vào trong, muốn quan sát một chút.
- Nói thật ra, sau khi Hoàng Phủ Vân bố trí tốt khu triển lãm, đây cũng là lần đầu tiên Trang Duệ quan sát chăm chú, khi quan sát búa đá ở cửa ra vào, đi thẳng đến khi triển lãm đao kiếm thời nhà Thanh, trong lòng của Trang Duệ, có một loại cảm giác kỳ quái, giống như đang đi qua từng chiến dịch thời đại trung cổ vậy. xem tại
- Ai, ta nói lão đệ, ca ca ta đang bận rộn như vậy, người thì tốt rồi, bản thân đi dạo.
- Thời điểm đang chuẩn bị rời khỏi khu triển lãm đao kiếm, Trang Duệ bị Hoàng Phủ Vân phát hiện, bản thân hắn đang hoa tay múa chân vui sướng kể cho đám sưu tập đồ cổ chiến tích của bản thân, sau khi nhìn thấy Trang Duệ, vội vàng kéo hắn lại.
- Hắc hắc, Hoàng Phủ huynh, người tài giỏi luôn có nhiều việc để làm a, mọi người nói có đúng hay không?
- Trang Duệ cười hi hi, những người đi theo đằng sau Hoàng Phủ Vân, lúc này cũng cười lên.
- Đúng rồi, giám đốc nên dẫn một ít người đi tham quan khu triển lãm gốm sứ đi, trong nửa giờ nữa, phải xem xét hết, sau đó đi khách sạn ăn cơm.

Đối với một đám khách quý, bọn họ đối với nhà bảo tàng của Trang Duệ rất hiếu kỳ, nhưng đối với Hoàng Phủ Vân mà nói, không có một chút hấp dẫn nào, bởi vì tất cả bố trí và lắp đặt thiết bị, đều là một tay hần xử lý.

- Đi thôi, các bằng hữu cảm thấy hứng thú với gốm sứ và ngọc thạch, xin mời đi theo tôi.

Người không chú ý còn không biết, ba bốn trăm vị khách quý, ít nhất có rất nhiều người đang nghe Hoàng Phủ Vân giảng giải về đao kiếm, Trang Duệ mời một tiếng, lập tức hơn phân nửa số người, đi theo sau lưng Trang Duệ.

Sau khi mang bọn họ rời khỏi khu triển lãm đao kiếm, đi tới cửa lớn vào khu triển lãm đồ gốm sứ, nơi này không có đặt thứ gì bên ngoài, nhưng lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất, bởi vì chỉ còn tám món đồ sứ Thanh Hoa còn tồn tại trên nhân thế, mà trong khi trưng bày này, bởi vì vị trí của nó, cho nên bên trong không có bao nhiêu người.

- Trang lão sư, hình như không có nơi triển lãm ngọc thạch thì phải?

Ở cửa vào khu gốm sứ, có hai cái tủ thủy tinh chế tác tinh xảo, một cái cao chừng một mét năm, bên trong có một gốc cây cảnh.

Gốc cây cảnh này, cao chừng ba mươi cm, cành cây màu bích lục, phân ra một số miếng cây, nhánh cây nhỏ như ngón út, nở nhưng đó hoa cúc nhỏ như móng tay.

Dưới ngọn đèn đặc thù, cây nhỏ này giống như tiên thụ, sương mù bốc lên, đem bốn chữ Hồng Phỉ Lục Thúy phát huy vô cùng tinh tế, tản mát ánh sáng chói mắt.

- Ha ha, chị Tề Châu, đừng khách khí như vậy, gọi tôi là tiểu Trang là được rồi, tôi không đảm đương nổi hai chữ lão sư đâu.

Người mở miệng hỏi thăm Trang Duệ là Tề Châu, thời điểm ở Xương Hóa, Trang Duệ còn thiếu nợ đối phương một phần nhân tình, lập tức liên tục khoát tay, nói ra:

- Đúng vậy, đây là cây phỉ thúy, đầu năm nay khi tôi tham gia chấm giải phỉ thúy ở Myanmar, được danh gia xếp đặt thiết kế phỉ thúy quốc tế, Hồ Vinh tiên sinh tự mình thiết kế tạo hình.

- Trời ạ, đây là cây phỉ thúy, cái cây này bán bao nhiêu tiền vậy?

- Không nghe Trang lão sư nói à, không có bán đâu.

- Này, không biết tiền tài không để lộ ra ngoài à, ai lại đi đem chuyện này tuyên truyền ồn ào ra ngoài chứ?

- Đúng vậy a, Trang lão sư là Bắc Địa Phỉ Thủy Vương, cũng phải giữ thể diện chứ.

Sau khi nghe lời này của Trang Duệ, mọi người ở phía sau, liền ứng một tiếng, sau đó vây quanh cây phỉ thúy, đừng nhìn cây phỉ thúy này không phải đồ cổ, nhưng luận giá thị trường của nó, chỉ sợ còn không thấp hơn Định Quang Kiếm bao nhiêu đâu.

Tề Châu rất có yêu thích đối với các loại ngọc thạch, ánh mắt đúng là không tẻ, nhìn thấy mâm trái cây ngọc thạch của Âu Dương lão gia tử đem về, lập tức nhìn ra ngọc chất của nó.

Mà mâm trái cây ngọc thạch đó có đủ chủng loại màu sắc, mỗi loại trái cây bằng phỉ thúy, màu nào cũng có, hơn nữa trải qua điêu thủ tạo hình của danh gia, cho nên mỗi đóa hoa mỗi trái cây đều rất sống động, nếu như không phải quan sát gần, rất khó phát giác đây là đồ giả.

Trang Duệ gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là vật do ngọc thạch tạo thành, được làm từ rất nhiều ngọc thạch hiếm thấy, hơn nữa được đao của Cổ Thiên Phong lão gia tử tạo hình.

Sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, mọi người đứng bên cạnh mâm trái cây này, lúc này mới phát hiện, đây là một kiện báu vật vô giá.

Nhất buồn cười là, vừa rồi có rất nhiều người không chú ý tới điều này, còn tưởng rằng nó là bài trí của nhà bảo tàng, bởi vì bọn họ suy nghĩ, một mâm trái cây bình thường, thì làm sao xứng đáng được trưng bày trong một cái tủ đáng giá hơn vạn tiền chứ.

Có lẽ người ở đây có rất nhiều người chưa từng nghe qua tên tuổi của Hồ Vinh, nhưng bất kể là người không chơi ngọc thạch đi nữa, thì không có xa lạ gì cái tên Cổ Thiên Phong, đừng đừng nói là ngọc thạch trân quý, dù là chất liệu bình thường, qua tay Cổ lão gia tử, giá trị của nó sẽ tăng lên gấp đôi.

- Trang Duệ, mỗi vật anh trưng bày ở đây, đều là vật bất phàm a.

Tề Châu cảm khái, một phòng chứa đồ sưu tập của cha nàng ở nhà, chỉ sợ không bằng một món vật phẩm được Trang Duệ bày ra ở trước cửa a.

Sau khi nghe được lời này của Tề Châu, Trang Duệ cười cười, không có nhiều lời. Nhưng trên mặt xuất hiện thần sắc tự tin, mặc đồ trong bảo tàng hẳn triển lãm không nhiều, nhưng là đều tinh phẩm, Trang Duệ tin tưởng, dù là bảo tàng quốc gia đi nữa, cũng chưa chắc có nhiều tinh phẩm như của hắn. truyện copy từ

Đương nhiên, bảo tàng trong cổ cung không nhắc tới, bởi vì đây là cự đầu, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, không phải Trang Duệ có thể sánh bằng được.

Nhìn thấy mọi người quan sát hai món thánh vật điêu khắc này, Trang Duệ mở miệng nói ra:

- Mọi người đi xem đồ gốm sứ thôi, sau khi xem xong, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Mà hai món trang trí ngọc thạch này, đều là có thể tháo dỡ, Trang Duệ cũng chỉ tạm thời bày chúng ở khu triển lãm đồ gốm sứ thôi, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, sau khi mở khu triển lãm đồ ngọc thạch, thì hai món này sẽ dời đi, còn món Bạch Ngọc Hồ thời Tây Hán trao đổi với bảo tàng mỹ thuật Murs, chúng sẽ trở thành trấn gia chi bảo của Trang Duệ.

759. Chương 759 : Sưu Tập.(4)

Chương 759: Sưu tập.(4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

- Chư vị, đây là món đồ sứ Thanh Hoa Quý Cốc Tử Hạ Sơn, chính là đồ sứ Thanh Hoa duy nhất có vẽ nhân vật lên thân bình.

Quý Cốc Tử Hạ Sơn Nguyên Thanh Hoa Từ Quán, đương nhiên phải đặt ở nơi bắt mắt nhất trong khu triển lãm gốm sứ, đặt trong lồng thủy tinh tinh xảo, cái bệ được trạm trổ tinh xảo, không có món nào không làm toát lên thần sắc quý trọng của bình sứ này.

Bình sứ chủ đề hình ảnh, là miêu tả cảnh đặc sứ Tề quốc mời Quý Cốc Tử xuống núi phò trợ, đáp ứng xuống núi xông vào trận địa Yên quốc cứu trị cho danh tướng Tề quốc Tôn Tẫn và Độc Cô Trần.

Ở trên bình sứ này, Quý Cốc Tử ngồi ngay ngắn trên một chiếc xe do hổ kéo, thân thể có chút nghiêng về phía trước, thần thái tự nhiên, siêu phàm như tiên, bày ra biểu hiện nghĩ kế trong trường phòng, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Ở bên cạnh có một tướng quan thanh niên oai hùng bồng bồng phần chân, phóng ngựa mà đi, tay giơ cao chiến kỳ, phía trên có viết hai chữ “Quý Cốc”, Tô Đại cười ngựa bọc hậu, vẽ một bức họa đồ sộ về màu sắc tảng đá, cảnh vật và thần thái của nhân vật.

Hình dáng trang trí của gốm Thanh Hoa rất rực rỡ, hình ảnh no đủ, màu sắc bắt mắt, chủ yếu và thứ yếu rõ ràng, liền một khối, nhân vật khắc họa trôi chảy tự nhiên, hấp dẫn mười phần, núi đá toát lên hình ảnh vui vẻ, bút bút cận kề, thập phần hoàn mỹ.

Tuy nhân vật trong bức họa không nhiều lắm, nhưng biểu lộ của mọi người đều rất phong phú tinh mỹ.

Cho dù là các bình sứ thời Minh Thanh sau này, cũng ít gặp được bình sứ như vậy, phần lớn người ở đây đều biết sự trân quý và thưa thớt của nó.

Thời điểm một tháng trước, một nhà đấu giá lớn ở Luân Đôn nước Anh, cũng có bán một món đồ sứ Thanh Hoa vẽ nhân vật, bán ra với giá trên trời, hơn một ngàn bốn trăm vạn bảng Anh, tương đương với hai ức ba ngàn vạn nhân dân tệ, làm cho các nhà sưu tập thế giới chấn động.

Tuy kiện đó cũng là đồ sứ Thanh Hoa vẽ nhân vật, nhưng nhân vật và tạo hình, đều kém xa bình sứ Quý Cốc Tử Hạ Sơn, sau khi nhìn thấy đồ sứ này, làm cho người tham gia triển lãm lú lẫm không thôi, nếu đem nó ra thị trường đấu giá quốc tế, thì bình sứ Thanh Hoa Quý Cốc Tử Hạ Sơn này, giá của nó ít nhất phải vượt qua ba ức nhân dân tệ.

Vốn đã nhìn thấy Định Quang Kiếm, lại nhìn thấy bảo ngọc trân quý trang trí, hiện tại lại nhìn thấy món đồ sứ Thanh Hoa báu vật vô giá này, mọi người đối với nhà bảo tàng của Trang Duệ, địa vị trong lòng đã đề cao, tuyệt đối đều là tinh phẩm trân quý.

Mà ở khi triển lãm khác có Khang Hi Nam Tuần Đồ đệ nhị quyển. Độ dài cực lớn, cho dù là đặt ở nhà bảo tàng Nam Kinh Thượng Hải cũng là báu vật trấn gia, nhưng đặt ở trong bảo tàng của Trang Duệ, nó không chen chân vào vị trí trước mười, có thể thấy đồ Trang Duệ cất giữ quý giá thế nào.

Trong số gốm sứ mà Trang Duệ thu được và đem ra triển lãm, giá trị cao nhất chính là món Thanh Hoa Quý Cốc Tử Hạ Sơn, giá trị cao nhất là bốn ức, nhưng cho dù có nhiều tiền hơn nữa, cũng không bằng một món đồ gốm Thanh Hoa đầy đủ, bởi nhiều khi có tiền cũng không mua được.

Trước khi nhà bảo tàng của Trang Duệ khai trương, nhà bán đấu ở Bắc Kinh đã ột ước định sự tới, đã tiến hành ước định tổng giá trị đồ sứ của Trang Duệ có giá trị khoảng tám ức, hơn nữa đó vẫn là giá thấp nhất.

Đương nhiên, việc định giá trị cao nhất của chúng sau này chính là nhà bán đấu giá Luân Đôn.

Bởi vì thời gian hai tháng, các nhà bán đấu giá quốc tế nổi phong ba với tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc, bỗng nhiên giá cả gốm sứ Trung Quốc tăng mạnh, Eze Kenner đưa cho Trang Duệ hơn hai trăm món đồ sứ, cũng được thị trường ước định có giá hơn một tỷ.

Trang Duệ đã phát thiệp mời cho Eze Kenner, nhưng Eze Kenner dùng lý do thân thể không khỏe mà từ chối tham gia lễ khai trương của Trang Duệ.

- Thân thể không khỏe? Chỉ sợ là bị tức giận làm sinh bệnh a?

Đây là lúc Hoàng Phủ Vân nghe được tin Eze Kenner không khỏe, liền nói ra một câu này.

Trang Duệ cũng có thể nghĩ đến, đoán chừng lúc này Eze Kenner đang hối hận lắm.

Luận giá trị, giá trị của mười bức họa của Picasso, dù thế nào cũng không thể sánh bằng với giá của đồ sứ, tuy Eze Kenner vẫn còn rất nhiều đồ sứ tinh phẩm, nhưng đồ sứ Thanh Hoa và năm món đồ sứ đời Tống của hắn, đã bị Trang Duệ vơ vét không còn.

Về phần Trang Duệ mấy khu triển lãm khác, giá trị cũng được ước định một chút, tuy đồ đồng trong nước không cho giao dịch, nhưng nếu được buôn lậu ra nước ngoài, chắc chắn có giá không ít hơn hai ức.

Không tính những món đồ đồng được Trang Duệ “mượn” của quốc gia, chỉ vền vện đồ Trang Duệ sưu tập được, tính cả hai món ngọc thạch trang trí, được định giá tổng cộng hai mươi hai ức, hơn nữa còn tính cả khu đất trống và đồ lấp đặt trong bảo tàng, thì nhà bảo tàng tư nhân này, tổng giá trị có lẽ ngoài hai mươi lăm ức.

Khoan hãy nói, sau khi hoàn thành định giá xong, đã làm cho Trang Duệ giật mình, phải biết rằng, hai mươi lăm ức nhân dân tệ, vào năm 2004, xếp hạng phú hào trên Forbes của Trung Quốc, cũng lọt vào trước top 10.

Nhưng xếp hạng tổng hợp này phải cân nhắc rất nhiều yếu tố, như lực ảnh hưởng chính trị, trên cơ bản Trang Duệ không có, lực ảnh hưởng chỉ giới hạn trong hội tác phẩm nghệ thuật, hơn nữa còn là người bị cấm vào các nhà đấu giá quốc tế.

Về phần cái gì địa vị lãnh đạo doanh nghiệp, Trang Duệ lại càng không, nếu như xem bảo tàng của hắn là doanh nghiệp mà nói, cũng không thể lên bảng top được, còn về phần sáng tạo bao nhiêu hiệu quả và lợi ích cho quốc gia, càng không có.

Nhưng khi xếp hạng vị trí ngành sản xuất chiếc lược, Trang Duệ miễn cưỡng có thể dính một chút, nhà bảo tàng của hắn, từ trên giá trị sưu tập mà nói, tuyệt đối là đứng đầu trong số viện bảo tàng tư nhân.

Về phần giải quyết bao nhiêu công việc cho người khác, Trang Duệ không thể so được với những người trên bảng phú hào, công nhân hiện giờ của hắn, chỉ hơn mười người, cũng có thể tính những người ở Tần Thủy Lận và Tuyên Duệ Trai.

Người như Trang Duệ, ở trong nước còn có rất nhiều, hiện tại truyền thông cho loại người này một cái danh xưng, đó là phú hào ẩn hình, tuy có nhiều tài sản, nhưng ít khi xuất hiện, hoặc là chỉ nổi danh trong một ngành sản xuất nào đó mà thôi.

Nhưng mấy hạng mục Trang Duệ đầu tư, nếu bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ hắn trên bảng danh sách phú hào, cũng có thể chiếm một chỗ cấm dùi, bởi vì tòa quảng mỏ ngọc thạch ở Myanmar, trong tương lai vài năm tới, ít nhất sẽ mang tới cho Trang Duệ hơn hai tỷ nhân dân tệ.

760. Chương 76 0: Già Vẫn Còn Cường Mãnh.(1)

Chương 760: Già vẫn còn cường mãnh.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: .

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Mà mỏ ngọc ở Tân Cương được khai thác hơn phân nửa, hiện tại Trang Duệ đã được chia hoa hồng từ nơi đó, cũng nhiều hơn ba ức, đợi đến lúc khai thác xong, mới có thể đạt tới 5 ức, không sai biệt lắm với Ngọc Vương gia.

Hiện tại thân gia trên người của Trang Duệ, tính toàn bộ các phần bất động sản, Trang Duệ có được ba ức tài chính, ít nhất sẽ tăng lên bốn năm lần trong tương lai.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao người trong nước thích đầu tư vào bất động sản, loại sinh ý này tuyệt đối là một vốn bốn lời, hướng chỉ rất nhiều người đều có đủ tài lực, toàn là tay trái lấy tiền ngân hàng, tay phải trả lại, không khác gì tự đào hố chôn mình.

Sau khi nhìn hai khu triển lãm, những bằng hữu tới từ thiên nam địa bắc này, trong nội tâm không tự chủ được sinh ra một tia kính sợ với Trang Duệ, tuy tiền tài không thể cân nhắc địa vị của một người, nhưng tuyệt đối có thể cân nhắc năng lực của người đó!

Trong ngành đồ cổ, cân nhắc một người thành công hay không, phải xem số lượng và chất lượng đồ cổ mà người đó cất giữ, tuy số lượng đồ của Trang Duệ không thể sánh bằng Mã tiên sinh, nhưng luận về giá trị thì nó có thể sánh ngang với vị Trần phu nhân chuyên môn sưu tập đồ cổ.

Trải qua lần mở bảo tàng này, Trang Duệ xuất đạo chưa tới hai năm, đã có được địa vị trong giới cổ vật trong nước, đã có thể đuổi theo Mã tiên sinh, trong đoạn thời gian dài phía sau, các buổi tọa đàm và trao đổi, sẽ bay tới tập tới Trang Duệ, nhưng việc đó nói sau.

- Đi thôi, mọi người đi nhìn khu triển lãm đồ đồng nào, sau đó chúng ta đi ăn cơm.

Trang Duệ vỗ vỗ tay, sau khi mọi người chú ý, dẫn đầu đi ra khỏi khu gốm sứ, chợt thấy Bành Phi đậm đầu tới, Trang Duệ sững sờ một chút.

- Bành Phi, Đức thúc đâu ? Không đến sao?

Con dâu của Đức thúc mấy hôm nay sanh con, với tư cách là ông nội, Đức thúc cũng muốn được nhìn thấy cháu trai mập mạp của mình đầu tiên, cho nên nhận được thư mời của Trang Duệ, hắn vẫn ở lại Trung Hải mà không tới.

Đối với Đức thúc, trong lòng của Trang Duệ vẫn kính trọng hẳn như cha, nhưng khi bảo tàng của Trang Duệ khai trương mà không thấy hẳn tới, Trang Duệ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cho nên Trang Duệ bảo Bành Phi mag đội nhân viên máy bay đi hỏi, chỉ cần con dâu Đức thúc sinh xong, sau khi Đức thúc nhìn thấy cháu trai, lập tức mang hẳn trở về Bắc Kinh.

- Trang Duệ, Đức thúc mới tới, nhưng hẳn lại chui vào trong khi triển lãm rồi.

Bành Phi chỉ chỉ vào khu triển lãm sau lưng, đó là khu triển lãm đồ đồng, hiện tại Trang Duệ cũng dẫn người đi qua.

Bởi vì giao dịch đồ đồng trong nước bị hạn chế, cho nên khách biết chơi đồ đồng rất ít, phần lớn đều là một ít chuyên gia nguyên cứu đồ đồng, đang đi nguyên cứu đại đỉnh thời Thương Chu kia.

- Đức thúc, chúc mừng ngài đã có cháu trai mập mạp, ha ha. Mạnh lão sư, vừa rồi khi cắt băng khánh thành, cho nên không đi tìm ngài được a. truyện copy từ

Sau khi đi vào trong khi trưng bày đồ đồng, Trang Duệ nhìn thấy ở một cái tủ sát vách tường, có một vòng người, chen lấn đi vào xem xét, Mạnh giáo sư đang cùng Đức thúc đưa ra lời bình ón đồ.

Tháng sáu là phần phỏng vấn nghiên cứu sinh, Trang Duệ đã thông qua, nói cách khác, thời điểm tháng chín, hẳn đã là một học trò chính thức.

Lần này khai trương nhà bảo tàng, Trang Duệ cũng thông tri Mạnh giáo sư. Nhưng người tới quá nhiều, cho nên đã bảo anh rể của mình là Triệu Quốc Đống mời Mạnh giáo sư, thời điểm cắt băng khánh thành, Trang Duệ đã nghĩ tới đạo sư của mình, không hỏi qua Triệu Quốc Đống, nhưng không biết Mạnh giáo sư ở đâu cả.

- Ta chỉ là một lão già khom khem không lên nổi mặt bàn, tiểu Trang ah, nhà bảo tàng của anh, đúng là không đơn giản, các bảo tàng lớn ở Bắc Kinh này, sợ rằng chỉ có bảo tàng ở cổ cung và bảo tàng thủ đô ra, không còn một nhà bảo tàng nào có thể so sánh với người cả.

Mạnh giáo sư là học giả thuần túy, trừ làm nghiên cứu khảo chứng ra, rất ít tham gia hoạt động xã hội, ban tổ chức Bách gia diễn đàn nhiều lần mời hẳn, đều bị Mạnh giáo sư từ chối, vừa rồi cắt băng khánh thành, hẳn cố ý né tránh.

- Mạnh lão sư, tôi vẫn còn trẻ, ngài khích lệ tôi như vậy, đệ tử không dậy nổi đâu.

Hẳn đã quen biết Mạnh giáo sư được sắp một năm, Trang Duệ biết rõ vị lão sư này có tình tình kỳ quái, tính tình này nhìn người ta rất thuận mắt, thì nói giỡn không tức giận, nếu nhìn không vừa mắt, thì nói nhiều hơn một câu sẽ bực mình.

Quan hệ giữ Đức thúc và Trang Duệ thì không cần phải nói. Kéo Trang Duệ qua một bên, chỉ vào đồ cắt giữ trong tủ kính, nói ra:

- Xú tiểu tử, qua đây nói một chút, vật này làm sao mà có được?

Trang Duệ nghe Đức thúc nói thế, liếc mắt nhìn món đồ trưng bày trong tủ kính, lập tức cười lên, thì ra là cái gương đồng mà hẳn thu được ở Paris.

Lẽ ra món đồ này được đặt ở triển lãm phụ lục, nhưng đồ ở triển lãm phụ lục quá ít, tạm thời điều trưng bày chung với đồ đồng.

Trang Duệ vì cố ý làm nổi bật chỗ bất thường của gương đồng, cố ý tiến hành cải tạo tủ kính, lật nghiêng gương đồng, mà ở trên gương đồng là một ngọn đèn, chiếu một góc nghiêng bốn mươi lăm độ vào mặt gương.

Sau đó hình ảnh trong gương sẽ phản xạ trên vách tường, đó chính là hình bồ tát ngồi ngay ngắn trên đài sen, có một vầng ánh sáng sau lưng của bồ tát, tay cầm lọ, hai mắt khép hờ, sắc mặt hiền lành, bộ dáng thương dân từ bi.

Tuy đồ án phản xạ bồ tát này rất rõ ràng, nhưng tương đối nhạt, không dừng chân nhìn cẩn thận, rất khó quan sát được, hôm nay có đến mấy trăm vị khách, nhưng không có người nào nhận ra, ngược lại chỉ có Đức thúc và Mạnh giáo sư phát hiện ra.

Lai lịch của cái gương đồng này, đến bây giờ Trang Duệ vẫn không tìm ra, chỉ có thể quan sát bằng màu sắc linh khí mạnh yếu, cho ra phán đoán là thời Tùy Đường, bởi vì thời đại đó Phật giáo thịnh hành, hơn nữa phi thường giàu có, chỉ sợ khi đó chỉ có hòa thượng, mới có thể suy nghĩ và chế tác ra đồ vật tinh tế như vậy.

- Đức thúc, Mạnh lão sư, vật này tôi kiếm được ở Paris, cũng với những tác phẩm của Picasso, đều cùng trên tay của một người mà có được.

Đối với chuyện này, trong lòng Trang Duệ vẫn lấy làm tự hào, đào bảo sửa mái nhà đột trong nước, vẫn là chiếm tiện nghi của người nhà, ra nước ngoài mang bảo bối trở về, mặc cho ai cũng muốn khước đại lên, đều này nói lên một chữ “Trâu”.

- Trang lão sư, ngài nói thật? Làm sao tôi chưa nghe qua chuyện này?

- Nói nhảm, đương nhiên là thật, không có thì làm sao nó nằm ở đây.

- Nước ngoài thật sự có nhiều bảo bối như vậy sao? Sau này ta cũng phải đi dạo ở nước ngoài mới được.

- Hiện nay đồ tốt trong nước cũng ít, trừ phi người có đồ tốt và nhiều tiền, còn không thì không dễ như vậy đâu.

761. Chương 761 : Già Vẫn Còn Cương Mãnh.(2)

Chương 761: Già vẫn còn cương mãnh.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’’)••’”)

Sau khi nghe Trang Duệ nói như thế, mọi người lập tức hưng phấn, bọn họ không biết, đại bộ phận đồ vật ở nước ngoài, đều là của Trung Quốc chế tạo, muốn đào bảo, độ khó cũng không nhỏ hơn trong nước.

- Chư vị, chư vị bằng hữu, tôi có vận khí tốt, bắt đầu từ các đồ vật trong cửa hàng, toàn bộ đều là phông chế phẩm, sau đó đi tới kho phòng mới tìm được họa phẩm của Picasso, chiếu theo lời tôi nói, muốn đào bảo ở nước ngoài, chưa hẳn đã dễ như trong nước.

Trang Duệ nhìn thấy tất cả mọi người đều muốn ra nước ngoài đào bảo, vội vàng mở miệng nói một chút, dù đồ vật bị nước ngoài cướp đi rất nhiều, nhưng hầu hết là bị người ta tư tàng đi.

Có xuất ngoại, cũng không bằng đi tìm trong dân gian, dù sao Trung Quốc có truyền thừa mấy ngàn năm, lục tung dưới mặt đất cũng có thể tìm ra nhiều thứ tốt, rất nhiều đấy.

Đương nhiên, Trang Duệ nói thế, người khác có nghe lọt hay không, vậy thì khó nói trước, chưa biết chừng sẽ có mấy người, xuất ngoại phơi bày một ít kỹ thuật giám định của mình a.

- Đức thúc, thứ mà ngài hỏi tôi, chỉ có thể nói là đồ vật thời Tùy Đường, nhưng lai lịch cụ thể, tôi không rõ ràng lắm.

Sau khi Trang Duệ về nước, đã từng tìm kiếm các sách ghi chép về đồ đồng, muốn nhìn một chút lai lịch truyền thừa của cái gương đồng này, nhưng làm cho hấn thất vọng, trong lịch sử không có một món nào cùng loại với vật này.

- Lấy ra xem một chút đi.

Đức thúc đối với cái gương đồng này rất tò mò, nhưng cách một lớp thủy tinh, hấn không cách nào quan sát tường tận được.

Trang Duệ gật gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho tổng thanh tra bảo an Dương Kiếm, đồng thời gọi cho Hoàng Phủ Vân, dựa theo quy định an toàn của bảo tàng, mỗi khi mở tủ ra, đầu tiên phải có ba người cùng ký tên.

Mặt khác, còn cần chìa khóa do ba người cất giữ, mới có thể đồng thời mở tủ kính ra được, vèn vèn các thiết bị an ninh lắp đặt, đã làm cho Trang Duệ hao tổn hai trăm vạn nhân dân tệ, cho nên muốn mở cái tủ này, nhất định cần phải có ba người mới được.

- Trang tổng, Hoàng Phủ phó giám đốc, hai vị trước ký tên đi.

Dương Kiếm đến hơi chậm, hần vừa đi gọi cho các nhân viên bảo an của tàng, lấy Trang Duệ làm trung tâm, vẽ ra một bán kính nửa mét, cách ly những chuyên gia kia ra ngoài.

Dương Kiếm cầm trên tay một tờ giấy, sau khi đợi Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân ký tên, ghi rõ muốn mở tủ nào, lúc này mới lấy chìa khóa của mình ra, cắm vào cùng một lỗ khóa.

Loại chìa khóa đặc biệt này là loại đặc chế, căn cứ vào từ tính mạnh yếu, mở tủ ra, sau đó ba người cùng cắm chìa khóa vào một lỗ, mới làm cho cái tủ thủy tinh đặc chế chống đạn kia, từ từ mở ra.

- Đức thúc, ngài xem.

Trang Duệ thò tay lấy cái gương đồng xuống, mà bức hình quan thế âm màu trắng trên tường, lập tức biến mất không thấy gì nữa. Điều này làm ột ít người hoài nghi nó chỉ là trang trí, lúc này triệt để biết được cái gương này rất thần kỳ.

Mà một ít người có nghiên cứu về đồng đồng, lúc nhìn thấy cái gương đồng này, trong mắt đều lộ ra thần sắc nóng bỏng, hận không thể vuốt vuốt cái gương đồng này vài cái.

Thời điểm Trang Duệ lấy gương đồng ra, Đức thúc đã đeo một bao tay trắng vào, sau đó cầm một cái kính lúp ra, cẩn thận quan sát nó.

Sau khi xem được ba bốn phút, lông mày Đức thúc nhíu lại, rõ ràng là cởi bao tay ra, dùng ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve mặt kính, trên mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ.

- Tiểu Duệ, sau lưng cái gương đồng này có hình trang trí, tuy không nhìn rõ lắm, miễn cưỡng có thể phân biệt được chút hình dáng, nhưng hần là phật giáo Phi Thiên Đồ, hơn nữa là Trung Nguyên Thức Phi Thiên, nói cách khác, phán đoán niên đại của người là chuẩn xác.

Phi Thiên Đồ trong lời của Đức thúc, khởi nguyên tại Đôn Hoàng. Nhưng thời kỳ Bắc Ngụy, Đôn Hoàng Phi Thiên chịu ảnh hưởng rất sâu của Ấn Độ và Tây Vực Phi Thiên. Trên đại thể là Tây Vực Thức Phi Thiên, có ảnh hưởng của văn hóa Tây phương. đọc truyện mới nhất tại .

Mà Trung Nguyên Thức Phi Thiên Đồ, thời điểm hưng thịnh là Tây Tù đến nhà Tù, hình thức biểu hiện là phật giáo thiên nhân và đạo vũ giáo, sở dĩ Đức thúc có phán đoán này, bởi vì phía sau gương đồng, miễn cưỡng có một hình đạo quan.

Đức thúc dừng một chút, nói tiếp:

- Về phần hiệu quả phản xạ hình ảnh của cái gương, dựa theo quan sát của ta, có lẽ là cùng đường văn bị nghiền nát có quan hệ rất lớn, nó thông qua các đường văn nhỏ khó nhìn thấy bằng mắt thường, tạo thành hình bồ tát. Về phần niên đại cụ thể, ta nghĩ hần là thời Tù, bởi vì thời Tù quan thế âm bồ tát ngồi chiếm đa số, tướng mạo có cái đầu lớn, chỉnh thể sinh động trôi chảy, quần áo và trang sức bay múa phiêu dật, cực kỳ tương xứng với đồ án phản xạ.

- Đức thúc, vẫn là ngài lợi hại, hiệu quả của quan thế âm này, đúng như lời của người nói a, nó là do đường vân tạo thành, nhưng nó đã tuyệt tự, tôi nghĩ chắc không còn cái nào khác nữa đâu.

Đức thúc vừa dứt lời, Trang Duệ đã giơ ngón cái lên, hần thật sự tâm phục khẩu phục. Bởi vì dùng kính lúp bình thường, căn bản không phát hiện đường vân cực nhỏ trên mặt gương đồng, mà Đức thúc chỉ dùng ngón tay sờ một tí, đã đưa ra phán đoán chuẩn xác.

Mà Trang Duệ phải sử dụng linh khí trong mắt, mới có thể nhìn ra mảnh khóc, Đức thúc không thể nghi ngờ là inh hơn rất nhiều. Tuy tuổi đã cao, nhưng vẫn rất cương mãnh, học vấn trong bụng, đã hơn Trnag Duệ mấy năm.

Thông qua Đức thúc giảng giải. Trang Duệ cũng học được nhiều điều, lúc trước hẳn vẫn không có chú ý tới đồ án của quan thế âm, chính là tạo hình đa số thời Tùy, có thể thông qua đó mà phán đoán xuất xứ a.

Xem ra phân biệt cổ vật, vẫn có thể từ một điểm nhỏ, mà đưa ra phán đoán chính xác.

- Tốt rồi, tất cả mọi người tập trung tới cửa đi, sau khi chúng ta cơm nước xong xuôi, buổi chiều có thể tới đây trao đổi học thuật với nhau.

Sau khi đem cái gương đồng bỏ vào trong tủ kính, Trang Duệ bắt đầu bảo Dương Kiếm dọn bãi.

Nghiêm chỉnh mà nói, buổi chiều nhà bảo tàng mới chính thức khai trương, đến lúc đó sẽ có một ít cơ quan du lịch đưa du khách tới đây tham quan.

Các điểm du lịch cấp quốc gia, tuy rằng do cục quản lý du lịch của quốc gia quản lý, nhưng mà do một ít hoàn cảnh đặc thù, mà có thể có một ít liên hệ với những ngành khác.

Mà quan hệ giữa cơ quan du lịch cùng với các địa điểm du lịch lại thập phần chặt chẽ, cho nên chỉ cần một vị lãnh đạo có chức quan không cao nhưng trong tay cầm thực quyền ở tứ cửa thành lên tiếng, viện bảo tàng của Trang Duệ sẽ được nằm trong các tuyến đường của cơ quan du lịch ngay

762. Chương 762 : Nền Tảng.(1)

Chương 762: Nền tảng.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Sau khi ăn cơm xong rồi trở lại viện bảo tàng, ở bãi đỗ xe bên cạnh viện bảo tàng đã có các loại xe du lịch xe buýt đỗ đầy ở đó, còn lại là các hướng dẫn viên du lịch tay cầm cờ nhỏ, dẫn theo các du khách đội mũ cơ quan du lịch tiến vào bảo tàng. Đám nhân viên bảo vệ của bảo tàng tai đeo bộ đàm vừa chú ý kiểm tra vé vào cửa vừa kiểm kê số lượng du khách tiến vào bảo tàng, hết thấy đều rất gọn gàng ngăn nắp.

Hiện tại cửa lớn của viện bảo tàng đã được kiểm soát bởi hàng rào điện tử, mỗi lần chỉ có thể cho hai người đi qua, để cho những nhân viên của viện bảo tàng kiểm tra vé. Đám người Trang Duệ đi vào từ cửa bên của viện bảo tàng, trực tiếp tiến thẳng tới phòng họp.

- Chú em, tôi sẽ không đi theo giúp vui nữa, khi nào trở về chúng ta sẽ liên lạc sau, tôi sẽ còn ở lại Bắc Kinh vài ngày.

Khi xuống xe, nhân lúc tiến vào trong phòng họp, Mã Bàn Tử đi đến bên người Trang Duệ, hôm nay Trang Duệ thật sự là quá bận, ngay cả người bạn có quan hệ thập phần thân thiết như Mã Bàn Tử cũng chưa có thời gian tiếp đón.

Trang Duệ nhìn Mã Bàn Tử trên trán vẫn còn đầy mồ hôi, có điểm ngượng ngùng nói:

- Anh mã, thật xin lỗi, khi nào xong việc, tôi sẽ mời anh đi ăn cơm.

Nghe nói chính mình mở bảo tàng, vẫn còn thiếu khuyết hạng mục đồ cổ, người anh em này đã chở một ô tô đồ sơn mài từ Tây Sơn đến đây, từ đồ sơn mài thời Hán, Đường, đến Minh Thanh cũng đều có, trong đó có đủ tinh phẩm, còn có cả những món đồ sơn mài mạ vàng giá trị xa xỉ.

Căn cứ theo những vật dụng tìm thấy được khi khảo cổ đã chứng minh, thời kì đồ sơn mài xuất hiện đầu tiên có thể là từ thời khi đá mới, ở thời đại Thương, Chu, Hán, Đường, đồ sơn mài tuy rằng cũng dùng trong sinh hoạt, nhưng phần lớn là dùng để làm đồ trang sức.

Mãi cho đến thời nhà Đường suy thoái đến thời Minh Thanh, đồ sứ phát triển mạnh, thay thế công dụng của đồ sơn mài. Lúc đó đồ sơn mài mới được cung đình và nhiều gia đình dùng làm công cụ trong cuộc sống.

Dựa theo tính toán của Trang Duệ, giá trị của những món đồ sơn này, chỉ sợ đã ngoài ba trăm ngàn.

Ba trăm ngàn đối với Trang Duệ và Mã Bàn Tử hiện tại mà nói, có thể không tính là cái gì, nhưng mà Trang Duệ sẽ nợ hẳn một cái nhân tình. Bởi vì cho dù Trang Duệ có cầm 3000 vạn tiền mặt, chỉ sợ cũng không thể mua được những đồ vật này.

Chính là bởi vì có đám đồ sơn mài này, Trang Duệ chuẩn bị chia những hạng mục này thành những khu trưng bày nhỏ, giống như khu trưng bày ngọc thạch, khu trưng bày đồ sơn mài, có lẽ sau này sẽ căn cứ theo các loại đồ vật sưu tầm được, mà mở ra các khu trưng bày khác nữa.

Hiện tại khu trưng bày đồ sơn mài đã đang được tiến hành, tin tưởng sau một thời gian không bao lâu, những món đồ sơn mài từng vang danh trong lịch sử, sẽ có thể xuất hiện trước mặt du khách.

- Ăn cơm thì không cần, lúc nào có rảnh thì dẫn anh qua Myanmar chơi một chuyến là được, ha ha.

Mã Bàn Tử vỗ vỗ bả vai Trang Duệ, nói tiếp:

- Chú em, cả cuộc đời anh đều trông cậy vào ánh mắt để kiếm cơm, đã nhìn người nhiều như vậy, nhưng chỉ riêng tiểu tử người là ta không nhìn thấu, hãy làm cho thật tốt nhé.

Khi Mã Bàn Tử mới quen biết Trang Duệ hơn một năm trước kia, bản thân Trang Duệ và gia đình mới chỉ có khoảng hai ba trăm vạn, miễn cưỡng cũng có thể coi là một người có tiền, nhưng mà theo tài sản bây giờ mà nói, dĩ nhiên Trang Duệ có thể ngang hàng với Mã Bàn Tử.

Mã Bàn Tử có thể có được ngày hôm nay cũng đã ăn không ít đau khổ, quanh quẩn không ít đường vòng, trải qua hơn hai mươi năm phấn đấu mới có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, mà Trang Duệ có được tất cả những thứ này, chẳng qua chỉ là dùng thời gian không đến hai năm ngắn ngủi, điều này làm cho Mã Bàn Tử đang ở độ tuổi trung niên hơn 40 tuổi, cũng có chút cảm giác mình đã già rồi.

Nhìn thấy thân hình mập mạp của Mã Bàn Tử biến mất ở cửa, trong lòng Trang Duệ cũng có rất nhiều cảm khái, nếu không phải là dựa vào đôi mắt này, thì mình sao có thể có được tất cả những thứ như thế này?

- Trang lão sư, sao ngài lại không đi vào vậy?

- Trang lão sư, tôi có kiếm được vài thứ đồ chơi từ đám người chết trên tay tôi, khi nào rảnh chúng ta có thể trao đổi một chút không ?

- Trang lão sư, một số thứ đồ trưng bày ở trong bảo tàng của ngài, ngài có ý muốn trao đổi hay không?

Hôm nay Trang Duệ cũng không có thời gian ở nơi này nhớ lại đắng cay ngọt bùi, Mã Bàn Tử vừa mới đi, đã có một đám người tới hỏi thăm hắn, đương nhiên những câu chuyện của bọn họ cũng không nằm ngoài đề cổ.

- Có thể, có thể, khi nào xong việc chúng ta sẽ nói chuyện.

- A! Lưu Tổng, ngài cũng đừng xem xét món đồ chơi của tôi nữa, vật này ở trong khu trưng bày của tôi, chỉ để xem chứ không bán.

Trang Duệ thuận miệng đáp lời mọi người, những người này rất có thể đều sẽ trở thành khách hàng của hắn, cũng là những khách hàng đến từ mọi nơi trên thế giới, luôn giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp với những khách hàng này, là chuyện thập phần nên làm.

Giới đồ cổ tối chú ý là trao đổi, có những người sưu tầm đồ cổ rồi cất giữ là vì sở thích, nhưng mà càng nhiều hơn là những người sưu tầm đơn thuần là vì kiếm tiền, dùng việc này như một thủ đoạn mưu sinh, mà ở trong cả nước, những người kiếm cơm bằng nghề này cũng không hề ít.

Đừng có tưởng rằng có được thứ tốt là nhất định có thể bán được giá tốt, một món đồ cổ bán ra, là đã bị ảnh hưởng mọi mặt, như là độ tuyên truyền mạnh yếu của nhà đấu giá, cường độ của thị trường, còn có cả năng lực tiêu dùng của người mua.

Hơn nữa nhà đầu giá cũng lựa chọn vật để bán, không phải bất kỳ vật gì cũng đều có thể bán, nói theo cách khác ví dụ như là giao dịch đồ cổ bằng đồng thau, thông thường đều phải tiến hành kín đáo.

Cho nên, có rất nhiều người cho dù trong tay có đồ tốt, nhưng lại bởi vì đủ loại nguyên nhân kể trên, nên luôn phải giữ ở trên tay, không muốn bán ra, mà phải chờ người mua thích hợp.

Mà thực lực kinh tế mà viện bảo tàng thể hiện ra, là không thể nghi ngờ, Trang Duệ lại càng là trường hợp bất đồng, hẳn nói thẳng ra những món đồ cổ mình muốn mua, cho nên có rất nhiều người đều biểu đạt ra ý tứ muốn trao đổi với Trang Duệ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Vừa nói chuyện khách sáo với mọi người, vừa đi vào trong phòng họp của bảo tàng. Phòng họp lớn trong viện bảo tàng chật kín chỗ ngồi, có thể nói đây chính là sự kiện đầu tiên xảy ra trong giới cổ vật.

763. Chương 763 : Nền Tảng.(2)

Chương 763: Nền tảng.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’”)•••’”)

Tuy rằng viện bảo tàng của Mã tiên sinh có rất đông thành viên, nhưng mà bình thường tối đa cũng chỉ tổ chức những buổi tụ họp nhỏ từ ba đến năm mươi người mà thôi. Còn cuộc họp có tính chất như một cuộc mít tinh hôm nay, chỉ sợ trừ bỏ quốc gia tiến hành một vài cải cách nghiên cứu và thảo luận thì mới có thể có nhiều người đến vậy.

- Các vị tiên sinh, thưa quý ông quý bà, các vị bạn bè, tôi đại biểu cho Trang tổng của viện bảo tàng Định Quang xin cảm tạ mọi người đã bớt chút thời gian để tới tham gia buổi lễ khánh thành của viện bảo tàng Định Quang.

Hội nghị do Hoàng Phủ Vân chủ trì, Hoàng Phủ phó quán trưởng đã phát huy hết tài ăn nói khi còn làm luật sư. Sau khi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hôm nay chư vị đồng nghiệp của chúng ta tụ tập ở đây, ngoại trừ trao đổi kinh nghiệm sưu tầm đồ cổ ra, Trang tổng của chúng ta còn có một đề nghị, chính là xây dựng một cái trang web hội viên, những vị đang ngồi ở đây đều sẽ trở thành hội viên của trang web này.

- Hoàng Phủ quán trưởng, hội viên này là cái gì? Gia nhập có lợi ích gì?

- Đúng, lão đầu tử ta còn không biết cách lên mạng đâu.

- Lên mạng lại không thể xem vật dụng thực tế, ý nghĩa không lớn.

Sau khi nghe được lời nói tiếp theo của Hoàng Phủ Vân, trong phòng nhất thời vang lên tiếng nghị luận sôi nổi. Thành thật mà nói, tuy rằng hiện tại xã hội phát triển, nhưng mà trong năm 2005 những người sưu tầm đồ cổ ở Hàn Châu đều không biết lên mạng lướt web là như thế nào, tất cả thời gian của bọn họ đều dùng để chú ý biến động của thị trường đồ cổ.

Không hề biết, cũng không hẳn là đúng, nhưng mà cũng có rất nhiều người có sắc mặt không được tốt, giống như là viện bảo tàng của Mã tiên sinh, cũng có quy tắc hội viên, hẳn cũng không biết trang web hội viên này có ảnh hưởng đối với hắn không, lập tức ho khan một tiếng, cầm cái microphone đặt ở trước mặt mình nói:

- Mọi người im lặng, trước hết cứ nghe Hoàng Phủ quán trưởng nói đã.

Mã tiên sinh trong giới cổ vật vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn, những người ở đây có khoảng một phần tư là hội viên của viện bảo tàng kia, hàng năm đều phải nộp hội phí cho hắn, cho nên lời nói của Mã tiên sinh vừa dứt, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

- Khụ khụ, để ta giải thích một chút.

Trang Duệ thấy Hoàng Phủ Vân không thể giải thích được ọi người, nên tiếp nhận vấn đề của hắn, nói:

- Ý tưởng thành lập trang wed hội viên này là của tôi, mọi người đến từ trời nam đất bắc, rất khó có thể thường xuyên tụ tập cùng một chỗ được.

Nhưng nếu lên mạng, mặc kệ mọi người ở chỗ nào, đều có thể lên mạng trao đổi kinh nghiệm, cũng có thể đưa hình ảnh những thứ trong tay mình lên, hơn nữa muốn mua cái gì cũng có thể lưu lại tin tức lên trên mạng.

Có nền tảng này, mọi người có thể căn cứ theo nhu cầu của mình, để tìm và giao dịch với những người khác, tục ngữ nói:

- Một người kẻ ngắn, nhiều người kẻ dài, tin tưởng trong mấy trăm vị đồng nghiệp đang ngồi ở đây đều sẽ có những người cầm đồ mà người kia thích, như vậy chỉ cần mọi người bù đắp cho nhau, sẽ tốt hơn là chúng ta đi tới nhà đấu giá mua lại đồ vật của họ?

Nhìn thấy trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ suy tư, Trang Duệ ngừng một chút, sau khi uống một hớp nước, nói tiếp:

- đương nhiên trang wed này của chúng ta, chỉ dùng để đưa tin tức của đồ vật sưu tầm.

- Còn về phần đồ cổ thật giả và giao dịch sau này, trang wed không can thiệp vào. Chư vị có ý kiến gì thì cứ nói ra, tôi nghĩ có Mã lão sư đánh giá, vấn đề này hẳn là không khó giải quyết.

Sau lời nói của Trang Duệ, nguyên bản sắc Mã tiên sinh đang có điểm khó coi, liền giãn ra, phải biết rằng, trong nhóm hội viên của Mã tiên sinh, chủ yếu đều là dựa vào phúc lợi trong việc xem xét đồ cổ mà tham dự vào.

Ý tứ trong lời nói của Trang Duệ cũng rất rõ ràng, trang wed chỉ dùng cho việc trao đổi tin tức, so sánh ra chẳng những không hề xung đột với việc buôn bán của hắn mà còn có thể bổ sung tác dụng rất lớn.

- Đề nghị này của Tiểu Trang không tệ, các vị đang ngồi ở đây cũng đều có kinh nghiệm sưu tầm, nói vậy cũng sẽ không mang đồ giả ra trao đổi, không gian có thể trao đổi giao dịch cũng rất lớn, không phải những trang wed sưu tầm hiện tại có thể so sánh.

Lời nói kế tiếp của Mã tiên sinh khiến ọi người sáng ngoài trong lòng, đừng nhìn trong đây chỉ có vài trăm người, nhưng mà vài trăm người này đều có danh vọng cực cao trong giới sưu tầm, những thứ tốt trong tay, cũng không phải là những thứ người bình thường có thể so sánh.

Bởi vì hạn chế địa lý, rất có thể tất cả mọi người đều chỉ có thể tiến hành giao dịch đối với những người ở thành thị xung quanh, như vậy phạm vi giao dịch sẽ rất hạn hẹp. nguồn (.)

Nhưng nếu có trang wed như lời của Trang Duệ, mọi người có thể biết được những món đồ trong tay người khác, như vậy phạm vi lựa chọn cũng lớn hơn rất nhiều.

Trang Duệ ngừng một lúc ọi người suy nghĩ lời nói của Mã tiên sinh rồi nói tiếp:

- Mã lão sư nói rất đúng, hơn nữa vòng luẩn quẩn này của chúng ta không mở ra với người ngoài, chỉ có thông qua tài khoản VIP của các vị mới có thể đăng nhập vào trang wed, như vậy sẽ tránh khỏi một số người có lòng dạ bất lương, cố ý dùng đồ vật giả để tiến hành giao dịch.

Mặt khác, tôi còn muốn nói rõ một chút, tuy rằng cũng có thể có rủi ro nhìn nhầm đồ cổ, nhưng mà nếu người kia cố tình dùng thứ đồ cổ để tiến hành giao dịch, hẳn sẽ bị thủ tiêu tư cách hội viên.

- Trang lão sư, như thế nào mới có thể phân biệt được, ai mới là người cố ý giao dịch xấu đây?

- Đúng vậy, nhìn nhầm là chuyện bình thường, không thể chỉ qua vài lần mà đã nói là người xấu được?

- Nói rất đúng, dù là bất kỳ vị lão sư nào, chỉ sợ cũng không dám cam đoan không bao giờ mua nhầm đồ giả được?

Sau khi nghe lời nói của Trang Duệ, trong phòng lại vang lên tiếng nghị luận sôi nổi, nhưng mà theo lời của Trang Duệ là để bảo đảm lợi ích ọi người, nên cũng không có quá nhiều người đưa ra dị nghị, vài người mở

miệng đều là những người thường xuyên trao đổi đồ cổ, những lời Trang Duệ vừa mới nói, sẽ ảnh hưởng tới bọn họ lớn nhất.

Hơn nữa tất cả mọi người trong phòng này đều là những nhân vật có uy tín và danh dự, nếu mỗi lần lấy ra vật gì đó, sau khi xem xét đều là giả, sợ rằng danh dự của người này cũng mất hết, đến lúc đó phỏng chừng không cần người đuổi đi, bọn hắn đều sẽ tự mình rời đi.

764. Chương 764 : Nền Tảng.(3)

Chương 764: Nền tảng.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Chư vị, tôi còn chưa nói xong, tôi nghĩ như thế này, mọi người đề cử ra chín vị có tài có đức từ trong chúng ta để tạo thành một tổ chuyên gia đánh giá.

- Mà kết quả của mỗi một lần xem xét, nếu quả thật là đồ giả, thì phải trình báo với tổ xem xét, rồi để chín vị chuyên gia tổng hợp xem xét lại món đồ này rồi dùng phương thức bỏ phiếu không ghi tên để tiến hành đánh giá xem giao dịch này là có ác ý hay là không.

- Tôi nghĩ những chuyên gia mọi người đề cử, hẳn là có thể đại biểu cho đại đa số chúng ta.

Lời nói của Trang Duệ khiến ọi người trầm tư, hắn nói không sai, lần một lần hai nhìn nhằm còn có thể lý giải, nhưng mà năm lần bảy lượt đưa ra đồ giả để giao dịch, như vậy sẽ khiến cho người ta sinh lòng hoài nghi.

Mà biện pháp chuyên gia đánh giá cũng không tồi, bỏ phiếu kín, ai cũng không biết người nào bỏ phiếu gì, như vậy chuyên gia cũng sẽ không đắc tội với người khác, có thể coi là công bằng.

- Tiểu trang à, biện pháp này của cậu tôi cảm thấy rất tốt, nhưng mà lão đầu tử ta còn không biết dùng máy tính, vậy phải làm sao bây giờ?

Đang lúc mọi người lo lắng, trong phòng bỗng vang lên một thanh âm, người nói chuyện là một vị lão bản đến từ Thiểm Tây, năm nay đã sáu mươi tuổi, họ Lô, là một người chơi đồ cổ nửa chừng.

Nhưng mà thái độ làm người của Lô lão bản thông minh lanh lợi, ánh mắt rất sắc bén, đồ vật mua được nhiều thật ít giả, so với Dương Vĩ cha hắn thì mạnh hơn rất nhiều, ở trong hội cũng có chút danh tiếng.

- Lô lão bản, bảo cháu của ngài dạy cho không phải là được sao, việc này cũng rất đơn giản, ngài làm ăn lớn như vậy, không thể nào ngay cả việc lên mạng cũng không thể học được.

Một người quen biết với Lô lão bản lớn tiếng nói, khiến ọi người trong phòng cười vang.

Thành thật mà nói, trang web này của Trang Duệ, nếu quả thật có thể có hiệu quả theo như lời của hắn, thì chuyện lên mạng, mỗi người đều có thể giải quyết, bản thân không biết thì những người thân thích, con cháu, bạn bè sẽ biết.

Đợi đến khi trong phòng yên tĩnh trở lại, Trang Duệ nói:

- Đề nghị này của tôi, chỉ là vì muốn mọi người dễ dàng tiến hành trao đổi, tất cả đều hoàn toàn miễn phí, nếu như mọi người đồng ý chúng ta có thể tiến hành để cử tổ chuyên gia đánh giá, nếu có vị nào không muốn tham dự, hiện tại có thể rời khỏi, mọi người giờ tay biết quyết nào.

Mỗi người đều có suy nghĩ của chính mình, có thể cũng có những người không muốn tham gia, nhưng mà Trang Duệ muốn làm cái trang web này cũng đã tốn rất nhiều tâm tư.

Trang Duệ đã đặt sắc mục tiêu cho viện bảo tàng Định Quang là: trong tương lai mười năm, bất kể là số lượng sưu tập bao nhiêu, nhưng đều phải là tinh phẩm, hoàn toàn phải là viện bảo tàng tư nhân NO.1.

Theo như mấy hạng mục đầu tư hiện tại của Trang Duệ, trong tương lai, doanh thu của mỏ phỉ thúy và ruộng đất trong tay hẳn ít nhất cũng có thể đạt đến mười triệu.

Nếu mà thông qua nền tảng này, Trang Duệ có thể phát ra tin tức những thứ bản thân mình cần, đồng dạng cũng có thể xem những thứ trong tay người khác, để đi mua.

Còn về phần thiệt giả, cái này tuyệt đối không chạy khỏi pháp nhãn của Trang Duệ, bởi vì giao dịch cuối cùng, vẫn phải nhìn hàng ngoài thật để trả tiền.

- Tôi tham gia.
- Tôi cũng tham gia.
- Đây là chuyện tối, tất cả mọi người tham gia.

Sau khi Trang Duệ nói xong, tất cả mọi người trong phòng cũng đều giơ tay lên, cho dù có những người không muốn tham gia, cũng sẽ không biểu lộ ra trong trường hợp này, nhiều nhất chỉ là sau này không lên mạng thôi.

- Tốt, vậy mọi người đề cử những vị mình cảm thấy thích hợp nhất để thành lập tổ chuyên gia đánh giá đi, phía dưới sẽ có người phát phiếu bầu cho các vị, các vị chỉ cần viết tên người mà các vị đề cử vào tổ chuyên gia đánh giá là được, chờ một lát chúng ta sẽ công khai kết quả. Tôi cam đoan là công bằng, công khai, tuyệt không gian dối.

Câu nói sau cùng của Trang Duệ khiến ọi người nở nụ cười, không tính giả thiết inte gì đó, chỉ cần nói đến rất nhiều đồ vật bị ăn trộm ở Trung Quốc, đó đều là những đồ cổ không thể tìm thấy trên thị trường, nhưng cũng có thể mang bán trên mạng được.

Dựa theo an bài trước đó, hơn mười nhân viên của bảo tàng phát ỗi người một mảnh giấy nhỏ dùng để bỏ phiếu.

Cái ý nghĩ này là do Tang Duệ bất chợt nghĩ ra, trừ bỏ Hoàng Phủ Vân ra, thì tất cả những người trong phòng này đều không thể bàn bạc với nhau, cho nên cho dù những người này có muốn thông đồng với mọi người để cùng lựa chọn một chuyên gia cũng là không thể, nhiều nhất chỉ là năm ba người có quan hệ không tệ, thảo luận với nhau trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Ước chừng qua khoảng nửa giờ, rồi đám phiếu bầu vừa được phát xuống lại một lần nữa được bỏ vào trong mấy cái thùng thủy tinh trong suốt đã được chuẩn bị từ trước, được mang lên phía trước phòng họp.

Sau khi thu lại hết phiếu bầu, Trang Duệ mở miệng nói:

- Tôi xin mời bốn người Mã lão sư, Kim lão sư, Mạnh lão sư, và chú Đức, lên làm giám sát kiểm phiếu.

Mấy người trong lời của Trang Duệ này, chính là những người có uy tín đứng đầu trong giới sưu tầm, mọi người trong phòng cũng không có dị nghị gì, bốn người này đứng ở bên cạnh hòm thủy tinh, giám sát đám nhân viên mở phiếu. Một nhân viên mở hòm đọc tên, còn một người còn lại thì viết lên cái bảng đen để tính toán số lượng phiếu bầu của mọi người. Tuy rằng lần này Trang Duệ chuẩn bị có chút vỏ vàng, nhưng mà những việc như thế này cũng làm cho người ta cảm thấy cực kỳ mới lạ.

- Mã XX, một phiếu.
- Mạnh XX, một phiếu.
- Dương X, một phiếu.
- Trang X, một phiếu.

Theo thanh âm của nhân viên, một đám người được viết tên trên tấm bảng đen đều là những cái tên quen thuộc đối với mọi người, Mã tiên sinh, Mạnh lão sư, Trang Duệ, chú Đức, mấy người này thường xuyên xuất hiện trên tạp chí và TV trong nước.

Ở đây có tổng cộng hơn ba trăm người, việc kiểm phiếu tiến hành rất nhanh, chỉ trong thời gian hơn nửa canh giờ đã xong. Chín người được đề cử nhiều nhất cũng được thống kê.

Không biết có phải vì nguyên nhân tác chiến ở sân nhà hay không mà Trang Duệ cũng nằm trong những người có số phiếu bầu nhiều nhất.

Mặt khác là Mã tiên sinh, chú Đức, đám nguoiif Kim Bàn Tử, cũng đều là những thành viên trong tổ đánh giá, có thể nói mỗi một người trong chín người này đều là chuyên gia trong mỗi một lĩnh vực riêng, cũng chính là những nhân vật có hiểu biết nhất trong giới đồ cổ, kết quả này, đều khiến ọi người rất hài lòng. truyện copy từ

Kế tiếp, mọi người lại thương thảo một ít vấn đề cụ thể, giống như các vấn đề xin đánh giá, từng việc từng việc đều được giải quyết.

765. Chương 765 : Mở Cửa Đại Cát.(1)

Chương 765: Mở cửa đại cát.(1)

Nguồn: Vipvanda

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến buổi tối, có người trở về khách sạn, chuẩn bị ngày mai lại đến xem xét đồ cổ trong bảo tàng, mà có vài người còn phải ra sân bay, Trang Duệ sai người gọi xe taxi, tiễn nhóm khách quý về, lần mở cửa viện bảo tàng và tụ họp này, xem như kết thúc mỹ mãn.

Nhưng mà những chuyện tiếp theo cũng còn không ít, như là chuyện dựng trang web, may mà Trang Duệ không phải tự tay thực hiện những chuyện này, đều giao cho phòng thông tin của công ty thầy Tổng Vệ Minh giải quyết, hiện tại công nhân chỗ đó cũng không có việc gì, cần phải tìm cho bọn hắn một ít việc làm thôi.

- Ta kháo, cuối cùng cũng xong.

Sau khi vị khách nhân cuối cùng cất bước ra về, Trang Duệ tuy rằng rất muốn đóng cửa nhưng lại đặt mộng ngồi xuống chỗ cửa lớn vẫn còn sáng trưng của viện bảo tàng.

Tuy rằng linh khí có thể tiêu trừ mệt mỏi, nhưng mà tinh thần cũng có hạn mà thôi, việc lớn việc nhỏ hắn đều phải hồi tởi, đầu óc cũng hỗn loạn đến sắp nổ tung rồi.

Tinh thần của Hoàng Phủ Vân thì vẫn sung mãn, cường độ công việc ấy đối với hắn mà nói, đã sớm thành thói quen, hắn lập tức kéo Trang Duệ sang nói:

- Không sao chứ? Hay là về sớm, rồi tìm một chỗ ăn cơm, tôi sẽ gọi Vân Tổng tới, báo cáo doanh thu của ngày hôm nay cho cậu.

Vân tổng trong lời của Hoàng Phủ Vân, là Vân Man, năm nay 31 tuổi, là tổng thanh tra tài vụ của tiệm châu báu của Tần Thụy Lâm, sau này Trang Duệ mời nàng làm quan giáo tài vụ ỉnh, hiện lại tăng thêm công việc bên này của viện bảo tàng nữa.

Mân Man là người Hồng Kông, không biết có phải vì nguyên nhân tầm mắt quá cao hay không, mà nàng vẫn còn chưa kết hôn, nhưng mà Trang Duệ phát hiện, từ lúc Hoàng Phủ Vân tiếp xúc với nàng, hai người này tựa hồ như lửa gần rơm, tối thiểu khi tới Bắc Kinh mà không có việc gì thì sẽ rủ Hoàng Phủ Vân đi quán bar, trong khoảng thời gian này đều là như vậy.

- Được, lên xe kia đi.

Trang Duệ cũng muốn biết, ngày mở cửa đầu tiên hôm nay, rốt cuộc có thể có doanh thu bao nhiêu, trong một tháng này mặc kệ là có chuyện gì đi nữa, đều phải kiếm được hơn một trăm vạn.

Tuy rằng tiền tài Trang Duệ không thiếu, nhưng cũng không thể phung phí được, muốn viện bảo tàng ổn định phát triển, thì vẫn cần phải cân bằng thu chi mới được.

- Dương Kiếm, hôm nay tất cả mọi người đều bận rộn nhiều việc, vất vả cho các cậu quá, ngày mai sẽ cho các cậu nghỉ một ngày, tiền thưởng tháng này tăng gấp đôi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trước khi lên xe, Trang Duệ nhìn thấy Dương Kiềm dẫn theo hai nhân viên bảo vệ đi tuần tra ở phía bên ngoài viện bảo tàng, vội vàng ra vờ họ lại đây.

Công việc của nhân viên bảo vệ chia làm ba ca, mỗi ca không quá tám giờ, nhưng mà hôm nay mở cửa, tất cả mọi người đều không được nghỉ ngơi, vừa phải duy trì trật tự, lại phải phòng ngừa có người quấy rối, tất cả đều rất mệt mỏi.

Dương Kiềm biết được ở trong viện bảo tàng có rất nhiều đồ có giá trị, mặc dù là có thiết bị báo động, hơn nữa còn ở ngay cạnh đồn công an, nhưng mà Dương Kiềm vẫn không dám khinh thường, nếu có bất kì tai họa ngầm nào, đều phải bài trừ ngay từ khi chưa kịp phát sinh.

- Cám ơn Trang Tông, đây là việc tôi nên làm.

Lấy tiền lương của Dương Kiềm, đương nhiên là không hề để ý đến chút tiền thưởng đó, nhưng mà hai người ở phía sau lưng hắn lại lộ ra vẻ mặt cao hứng.

Trang Duệ cấp cho nhân viên của viện bảo tàng rất nhiều phúc lợi, không riêng gì việc bao ăn chốn ở, mà còn có cả tiền thưởng.

Có khi tiền thưởng thậm chí còn cao hơn cả tiền lương, tiền thưởng tăng gấp đôi, đây chính là hơn một ngàn đồng, ngay cả nhân viên của công ty Điền Sản nhìn thấy cũng phải đỏ mắt.

- Được rồi, các cậu đi đi, buổi tối tôi sẽ gọi người mang đồ ăn khuya cho các cậu, nhớ kỹ là không được phép uống rượu đấy.

Trang Duệ nghe thấy tiếng giày cao gót từ xa vọng lại, biết được là Vân tổng đã tới, khoát tay bảo Dương Kiềm dẫn người rời đi.

Dáng người Vân Man cũng không cao, chỉ khoảng chừng một mét sáu, nhưng lại cực kỳ cân xứng, trên mặt có đeo một đôi kính mắt, rất có dáng vẻ nữ tính nghề nghiệp, một ngày đi làm đều mặc trang phục công sở.

- Ta nói này, anh Hoàng Phủ, bản thân ngài cũng không phải là không có xe, sao lại không đi đến đón tôi chứ? Tôi cũng không muốn phải đi bộ như thế này đâu.

Nhìn thấy Vân Man đi tới, Hoàng Phủ Vân vội vàng lùi xe lại, sau khi chờ Vân Man ngồi lên, Hoàng Phủ Vân cũng chui vào phía sau xe, khiến cho Trang Duệ trợn trừng hai mắt, chính bản thân mình là ông chủ vậy mà lại phải làm lái xe cho các người.

Hoàng Phủ Vân cười hắc hắc nói:

- Đây không phải là lúc báo cáo công tác với lãnh đạo, có phải không Vân tiểu thư?

- Trang tổng, tiện đây tôi cũng báo cáo luôn thu chi trong ngày hôm nay với ngài.

Vân Man vốn làm việc ở trụ sở chính ở Hồng Kông của Thần Thụy Đoàn, nhưng mà sau khi Trang Duệ tiếp nhận Tần Thụy Lâm, thì coi như nàng không còn quan hệ gì với bên Hồng Kông kia nữa, tiền lương đều cho Trang Duệ ở bên này trả, cho nên đối với ông chủ như Trang Duệ, Vân Man cũng không dám đùa giỡn như là Hoàng Phủ Vân.

Nhưng mà Trang Duệ cũng không bạc đãi Vân Man, ở Tần Thụy Lâm thì trừ bỏ quản lý Ngô ra, thì chỉ có nàng có mức lương trăm vạn một năm. Đãi ngộ này cho dù ở Hồng Kông cũng không tính là thấp.

Trang Duệ khoát tay, khởi động xe, nói:

- Đến khách sạn ngồi xuống rồi nói sau. Một mỗi cả ngày rồi. Trước tiên phải ăn chút gì đã.

Khách sạn cách viện bảo tàng không xa, Hoàng Phủ Vân đã sớm đặt phòng trước rồi, sau khi ngồi xuống gọi món ăn xong, Trang Duệ liền vận động cái eo, lưng này mới có cảm giác thư giãn một chút. Lúc này Hoàng Phủ Vân đang bận rộn lấy lòng Vân man, lại còn vừa rót trà, giới thiệu mọi thứ cho nàng, khiến cho Trang Duệ buồn cười không thôi, anh bạn này thật không giống như đang đùa?

- Anh Hoàng Phủ, trở về anh vẫn còn có thể đưa Vân tổng về nhà mà, chuyện này để sau đi, chúng ta bàn chuyện công việc trước.

Câu nói của Trang Duệ khiến cho Vân Man đỏ bừng cả mặt, vội vàng đẩy Hoàng Phủ Vân ngồi xa mình ra, rồi mở túi tài liệu trong tay mình.

- Trang Duệ, hôm nay việc bảo tròng tổng cộng thu được năm trăm người hai vạn ba nghìn tám trăm đồng.
- Bao nhiêu? Hơn năm trăm vạn?

Trang Duệ cắt đứt lời nói của Vân Man, dựa theo suy tính của hắn, có thể thu được hơn hai trăm vạn cũng là không tồi rồi, không nghĩ tới còn kiếm được nhiều hơn so với bản thân mình dự tính.

Buổi lễ mở cửa lần này, tính cả tiền phí tổn tiếp đón khách quý, tuy rằng còn chưa thể thống kê ra con số cụ thể, nhưng mà Trang Duệ biết, đại khái cần phải chi bốn năm trăm vạn, không nghĩ tới chỉ riêng số tiền biểu lúc này đã có thể bù lại khoản phí tổn này.

766. Chương 766 : Mở Cửa Đại Cát.(2)

Chương 766: Mở cửa đại cát.(2)

Nguồn: Vipvanda

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Vân Man khẳng định gật gật đầu nói:

- Đúng vậy là năm trăm mười hai vạn ba nghìn tám trăm đồng. Đây là danh sách khách quý và tiền biểu của họ, tôi đã sắp xếp dựa theo số tiền đến biểu, Trang tổng, ngài có thể nhìn xem một chút.

Tiếp nhận danh sách Vân Man đưa cho Trang Duệ nhìn qua một chút, như là Kim Bàn Tử, Tiễn tổng, đám người Đô Phong chính là biểu 10 vạn, một ít con cháu thế gia mà Trang Duệ quen biết ở Giang Chiết, Tề Châu và Hồng Kông, đều biểu hai mươi vạn.

Bạch phong và mấy đại thiếu gia ở trong thành Bắc Kinh thì đều biểu ba mươi vạn, chỉ riêng những người này tổng cộng lại cũng đã được khoảng hai trăm vạn.

Về phần những người đến từ nơi khác, Trang Duệ cũng không hoàn toàn quen biết thì cũng không biểu quá nhiều tiền, phần lớn đều là ba đến năm trăm, hơn mười người cộng lại cũng chỉ khoảng một hai ngàn mà thôi, chủ yếu chính là tấm lòng.

Mà để cho Trang Duệ đỡ khốc đỡ cười chính là Lưu Xuyên và Chu Thụy, mỗi người lại có thể biểu một trăm vạn, nếu không phải nhờ vào số tiền của hai người này, chỉ sợ số tiền kiếm được cũng không đạt tới năm trăm vạn.

- Hai trăm vạn này.

Trang Duệ chỉ vào tên của Lưu Xuyên và Chu Thụy, sau khi suy nghĩ một chút, nói:

- Thôi quên đi, đã tặng thì thu lại đi.

Một đoạn thời gian trước Trang Duệ từng nghe Lưu Xuyên nói, thời gian trước tết có bán một con hổ con, tổng cộng thu được hơn ba ngàn vạn tiền mặt, hai người này hiện tại cũng là người có tiền, trả lại có khi sẽ làm phai nhạt tình nghĩa anh em.

Hai người kia Trang Duệ cũng chưa tiếp đón được, nhưng mà Lưu Xuyên tới tứ hợp viện của Trang Duệ, cũng giống như là về nhà, quan hệ của Chu Thụy và Trang Duệ cũng rất quen thuộc, tự nhiên cũng không để ý đến chuyện này.

Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, Vân Man lại đưa tới một tờ giấy khác, nói:

- Trang tổng, mặt khác còn thu được một đám đồ cổ, tôi không quen thuộc với những thứ này, không có biện pháp tính ra giá trị, đây là danh sách.
- Ừ, những thứ này chờ khi tôi có thời gian thì sẽ kiểm kê sau.

Trang Duệ nhìn qua một chút, như là anh em nhà họ Bách ở Hồng Kông và đám người Trịnh Thiệu, trừ bỏ tiền biếu ra còn tặng thêm mấy tấm tranh chữ đồ cổ, nếu như là bút tích thực, thì ngược lại lễ vật của bọn họ mới là nặng nhât.

Hoặc như là Dư Bàn Tử, hay đám người Tiền tổng, đều tặng một số đồ vật nhỏ mang ngụ ý phát tài. Ngay cả Lữ chương quý ở Bành Thành cũng lấy ra vài món đồ cổ hán cất giữ đã lâu, điều này làm cho Trang Duệ có chút xấu hổ trong lòng.

Sau khi hân rời khỏi Bành Thành, ngoại trừ có liên lạc với Tổng Quân ra thì những vị bạn bè trong giới đồ cổ khác đều rất ít khi liên hệ rồi.

Tuy rằng trong hai năm qua, càng kiếm càng có nhiều tiền, nhưng mà Trang Duệ cảm giác thấy thời gian ở cùng một chỗ với người nhà cũng càng ngày càng ít. Hơn nữa có những vị bạn bè cũng trở nên có chút xa lạ.

Ngoại trừ bạn bè cười trường tấm mưa từ thuở nhỏ như Lưu Xuyên ra. Giống như là lão nhị Nhạc Khinh ở Bắc Kinh, chính bản thân mình cũng đã lâu không có liên hệ, thời gian mình đi vắng khỏi Bắc Kinh cũng nhiều hơn. Một đoạn thời gian trước có tham gia hôn lễ của anh Vĩ nhưng mà đã rất lâu rồi không liên lạc điện thoại với lão tam và lão tứ.

- Trang Duệ, hôm nay đã tiếp chín nghìn sáu trăm bảy mươi tám lượt du khách.

Thu được bốn mươi tám vạn bốn ngàn ba trăm năm mươi đồng từ tiền bán vé, tin tưởng chỉ cần nhờ vào doanh thu của việc bán vé vào cửa là đã có thể duy trì hoạt động cho viện bảo tàng, thậm chí còn có thể thu được không ít tiền lời.

Vân Man tiếp tục báo cáo tình hình của viện bảo tàng cho Trang Duệ. Theo suy nghĩ của nàng, trạng thái kinh doanh của viện bảo tàng rất tốt, chỉ với thời gian gần nửa ngày mà đã thu được hơn bốn mươi vạn.

Cho dù số tiền này phải trích phần trăm cho cơ quan du lịch, nhưng mà viện bảo tàng vẫn có thể thu được hơn bốn mươi vạn, như vậy nếu trong thời gian một ngày, chỉ số doanh thu của viện bảo tàng có thể đạt tới bảy mươi vạn.

Vân Tổng, việc này không thể tính như vậy, có một nửa số tiền thu được từ vé vào cửa, là do bạn bè cổ vũ, chín ngàn vé vào cửa, cần phải giảm đi năm ngàn cái, còn lại mới là doanh thu của du khách bình thường.

Trang Duệ khoát tay áo, Vân Man có thể không biết chuyện này, nhưng trong lòng hẳn hiểu được, năm ngàn vé vào cửa này, là do tiểu tử Dương Ba đó bỏ tiền ra mua, thuần túy chỉ là muốn giữ thể diện cho hắn mà thôi.

- Nhưng mà trừ đi năm ngàn tấm vé vào cửa, vẫn còn có rất nhiều du khách, tất cả chuyện này đều nhờ vào công lao của anh Hoàng Phủ.

- Đúng rồi anh Hoàng Phủ, chúng ta hãy tiếp tục liên hệ chặt chẽ một chút với cơ quan du lịch, tranh thủ để có thể ổn định số lượng du khách của chúng ta có thể duy trì ở mức sáu ngàn người.

Trong lòng Trang Duệ tính toán một chút, số du khách thực tế đến viện bảo tàng hôm nay hẳn là khoảng 4678 người, nếu mỗi ngày đều có thể có nhiều người ghé thăm như vậy, một năm chính là một trăm bảy mươi vạn người, số tiền thu vào cũng có thể đạt tới 8500 vạn.

Tuy rằng không thể so với viện bảo tàng Cố Cung mỗi ngày có thể tiếp đón khoảng mười vạn người, nhưng mà đối với các viện bảo tàng tư nhân khác mà nói, đây cũng là một con số phi thường khủng bố rồi.

Trừ đi phần trăm trích cho cơ quan du lịch, thì Trang Duệ vẫn còn khoảng ba ngàn vạn, số tiền này chẳng những có thể lấy làm vốn để tiếp tục thu mua sưu tầm, mà cũng đủ để trả tiền tu sửa cho viện bảo tàng. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Những chuyện này đã vượt xa mong muốn của Trang Duệ khi mở cửa viện bảo tàng. Dựa theo suy nghĩ của hắn, trong mấy tháng bắt đầu này, bản thân không cần phải bỏ tiền ra cũng đã là không tồi rồi.

- Trang Duệ, tôi biết rồi, hôm nay chỉ kinh doanh có nửa ngày, nếu như là một ngày, tôi tin tưởng hẳn là có thể đạt tới mức sáu ngàn người.

Nói tới công việc, Hoàng Phủ Vân liền trở nên nghiêm túc, xưng hô đối với Trang Duệ thay đổi hẳn.

Dựa theo số lượng du khách ra vào Bắc Kinh mỗi ngày mà nói, sáu ngàn người cũng không phải là một mục tiêu quá cao, Hoàng Phủ Vân đặt ra mục tiêu cho viện bảo tàng là nhanh chóng tranh thủ số lượng du khách tiếp đãi mỗi ngày phải đạt được mức một vạn người.

- Ủ, mặt khác cũng cần phải làm ra một ít đồ kỷ niệm, giống các đồ vật đặc sắc nhất mà chúng ta có như Định Quang kiếm, Thương Chu đại đỉnh, những thứ này đều là thứ hấp dẫn người xem. Có thể coi những thứ này là nguyên mẫu rồi làm lại theo tỷ lệ thu nhỏ thành một số món đồ mỹ nghệ, tôi nghĩ cái này cũng có thể giúp tăng trưởng thêm lợi nhuận.

767. Chương 767 : Tin Tức Của Tuyết Ngao.(1)

Chương 767: Tin tức của tuyết ngao.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trang Duệ ở Paris và Luân Đôn đều đã đi thăm rất nhiều viện bảo tàng, hẳn phát hiện ở những viện bảo tàng này đều bán ra các đồ lưu niệm phỏng chế theo các tác phẩm nghệ thuật của mình.

Nhưng mà ở Trung Quốc, phần lớn các viện bảo tàng đều là của nhà nước, nên có rất nhiều hoạt động miễn phí, dựa vào quốc gia chi tiền mà duy trì, cho nên cũng không cần đến cái này.

Thực ra đừng coi thường những đồ vật nhỏ này, sau khi làm xong chẳng những có thể lấy được lợi nhuận, còn có thể tạo thành quảng cáo vô hình cho viện bảo tàng, đề cao hình tượng cho viện bảo tàng.

- Trang tổng, tôi hiểu rồi, trên mặt mấy thứ này còn có thể ghi tên viện bảo tàng của chúng ta lên, sáng mai tôi sẽ đi liên hệ với cửa hàng mỹ nghệ, tranh thủ bán ra trong thời gian sớm nhất.

Hoàng Phủ Vân nghe thấy vậy thì đôi mắt sáng ngời, vội vàng lấy giấy bút ghi lại lời nói của Trang Duệ.

- Ủ, phần trăm trích cho cơ quan du lịch bên kia cần quyết toán cho bọn họ sớm một chút, tranh thủ để cho bọn họ giới thiệu thêm các đoàn cho chúng ta. Nếu có vấn đề, anh cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi tìm người nói chuyện cho.

Doanh thu của viện bảo tàng, chủ yếu dựa vào lợi nhuận của vé vào cửa. Viện bảo tàng nằm ở bên cạnh một cái ngã ba đường, đây là tuyến đường mà mỗi một đoàn du lịch đều phải đi qua.

Dù sao các du khách đến Bắc Kinh chính là du lịch tiêu phí, tiền này phí hoài ở một số cửa hàng, thì không bằng đóng góp vào viện bảo tàng, để phát huy truyền thống văn hóa của Trung Quốc.

Trang Duệ tự đánh giá, viện bảo tàng Định Quang tuy rằng không bằng viện bảo tàng Cố Cung, nhưng mà mấy món đồ trấn quán bí bảo này,

Cũng không phải là chỉ có hư danh, các du khách nhìn thấy hẳn là sẽ cảm thấy đáng giá.

- Tôi biết rồi, Trang tổng, ngày mai tôi sẽ quyết toán rồi giao cho bọn hắn.

Vân Man gật đầu đồng ý, nàng hiểu được ý tứ của Trang Duệ, dựa vào hợp đồng viện bảo tàng đã ký kết với cơ quan du lịch, thì mỗi tháng cần quyết toán một lần, nhưng Trang Duệ đưa trước cho bọn hắn một khoản, thì bọn hắn sẽ phải giới thiệu thêm du khách tới viện bảo tàng.

Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm, tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi đi, anh Hoàng Phủ mấy ngày này còn phiền anh chú ý đến viện bảo tàng. Tôi muốn tiếp đãi các vị khách quý đến Bắc Kinh lần này.

Trang Duệ nhìn cái đồng hồ trên tay một chút, cũng đã mười giờ tối rồi, nhanh chóng ăn xong chén cơm rồi đứng dậy. Viện bảo tàng mở cửa đại cát, coi như là hắn đã có thể thở phào được rồi.

Nhưng mà đám người chú Đức, vẫn cần bản thân Trang Duệ phải tự mình tiếp đón.

Chuyện tình ở viện bảo tàng, chỉ có thể nhờ Hoàng Phủ Vân chú ý mà thôi.

Sau khi gọi người của nhà hàng mang mấy suất cơm đặt biệt ấy người bảo vệ trong viện bảo tàng, Trang Duệ tiếp nhận quà mừng của Hoàng Phủ Vân và Vân man thì mới hướng đến chỗ cái ô tô đi tới.

- Khi nào thì mới có thể đến mùa xuân hoa nở, để đi ra ngoài biển chơi vài ngày?

Sau khi lái xe đến cái ngõ nhỏ ở gần tứ hợp viện, Trang Duệ chứng kiến có thật nhiều người đang ngồi ở bên ngoài tứ hợp viện, ngồi ở dưới ánh đèn đường đánh bài hóng mát, điều này làm cho Trang Duệ rất hâm mộ trong lòng.

Trước kia chưa bao lâu, Trang Duệ, Lưu Xuyên và đám người Nhất Bang Tử cũng thường hay tụ tập ở khu đường cái hình vòng cung ở Bành thành như thế này. Những ngày đó dường như cũng trôi qua rất vui vẻ.

Hiện tại có nhiều tiền hơn, nhưng thời gian cũng thiếu rất nhiều, ngay cả đi chụp ảnh cưới với vợ cũng phải sắp xếp thời gian, khiến cho Trang Duệ thoáng có chút hoang mang.

Trang Duệ không biết những người làm ăn lớn hơn nữa thì sẽ còn được bao nhiêu thời gian đây?

Chính mình chẳng qua chỉ là dựa vào kinh nghiệm của bản thân để mở một cái viện bảo tàng, đã giống như con thỏ cha nhảy vọt vàng trên mặt đất. Mà nếu như là gia chủ của Nhà họ Lý, chưởng quản tài chính hơn một ngàn triệu, chẳng phải là thời gian ăn ngủ cũng không hề có sao?

- Nếu không có tiền thì sao có thể ở tòa nhà lớn như thế này được.

Trang Duệ cuốn cái rèm cửa trong xe lên, trong lòng cũng trở nên bình tĩnh hơn. Có được thì có mất, chỗ tốt trên đời này đâu phải là một người có thể giữ hết được.

- Niếp Niếp, đừng có giành, đều có, đều có phần, tiểu tử kia còn không đi học đi.

Vừa mới từ ga ra đi vào hậu viện, Trang Duệ chợt nghe thấy ở trung viện truyền tới một trận ồn ào.

Lớn giọng nhất chính là Lưu Xuyên, khiến cho Trang Duệ cảm thấy cực kỳ thân thiết, vội vàng bước nhanh hơn, vừa mới đi vào trung viện đã bị bạch sư xô ngã xuống đất.

Hiện tại bạch sư cũng càng lúc càng lớn, khi đứng thẳng bốn chân trên mặt đất cũng đã cao khoảng một thước rồi.

Trang Duệ còn cân thử thể trọng của nó, vậy mà nó có thể đạt được 180kg cái này đã vượt qua cả sức nặng của hùng sư trưởng thành rồi, thậm chí còn so sánh với Ấn Chi hổ và Tô Môn hổ, cũng không hơn kém bao nhiêu.

Trước kia khi chơi đùa với bạch sư, Trang Duệ còn có thể vật nó ngã xuống đất, nhưng mà hiện tại cũng chỉ có thể bị nó xô xuống đất, sau khi bị bạch sư rửa mặt cho, Trang Duệ mới bò được dậy. Bộ dáng của hắn hết sức chật vật khiến ọi người trong viện phá lên cười ha ha. đọc truyện mới nhất tại .

Ngày hè mọi người đều đi ngủ muộn, cái điều hòa trong phòng vì để quá lâu cũng đã có chút không tốt, cho nên toàn bộ mọi người nhà Âu Dương, còn có Lưu Xuyên, Lôi Lôi, cùng với đám người Bành Phi đều ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm, mấy đứa trẻ nhỏ thì lại càng chạy nhảy đầy sân.

- Bạch sư, lần sau đổi lại phương thức chào hỏi có được không?

Trang Duệ có chút buồn bực, mặc kệ lúc nào mình vào sân chỉ cần bị bạch sư nhìn thấy thì sẽ phải mang quần áo ra tiệm giặt. Nếu như bạch sư còn không có chừng mực, chỉ sợ quần áo cũng phải đổi lại thành kim loại.

- Chồng à, đây chính là đặc quyền của anh, trừ anh ra, bạch sư cũng không chịu thân thiết với người khác như vậy.

Tần Huyền Băng cười hì hì chào đón, đưa cho Trang Duệ một cái khăn lau, rồi lại sửa sang một chút quần áo bị nhăn nhúm. Từ sau khi hai người lấy giấy đăng ký kết hôn, Tần Huyền Băng cũng đã thân mật với Trang Duệ ở trước mặt mọi người.

- Bạch sư thật ra vẫn không hề thay đổi, chỉ tại mọi người không dám thôi?

Thể hình của bạch sư càng lúc càng lớn cũng khiến ọi người trong viện, trừ bỏ Âu Dương Uyển cùng với Niếp Niếp và Tần Huyền Băng ra thì đều tránh xa nó ba thước. Trước kia Bành Phi và Chu Thụy còn có thể khoa tay múa chân vài cái với bạch sư, hiện tại chỉ sợ cũng không có bản lĩnh kia.

768. Chương 768 : Tin Tức Của Tuyết Ngao.(2)

Chương 768: Tin tức của tuyết ngao.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trang Duệ xoa nhẹ lên đầu bạch sư, mặc kệ là hấn vội bao nhiêu, chỉ cần ở nhà thì mỗi ngày đều tắm rửa cho bạch sư, nếu so với những tên gia hỏa lưỡi tắm rửa trong tứ hợp viện này, thì nó còn sạch hơn khối người.

- Chú em, tôi thấy cậu nên nhốt bạch sư vào, nếu không một ngày nào đó nó phát điên lên, sợ rằng sẽ không điều trị được.

Âu Dương Quân đang ngồi ở trên cái ghế dựa phe phẩy cái quạt đuổi muỗi giúp vợ, Từ khi đại minh tinh này dự tính ngày tháng sinh con, nàng liền trở nên rảnh rỗi, ở nhà một mình thì không có ai nói chuyện, nên trong khoảng thời gian này liền đến ở trong tứ hợp viện.

Bạch sư dường như đã hiểu được lời nói của Âu Dương Quân, nên hướng tới chỗ hấn gầm nhẹ vài tiếng tỏ vẻ không vui. Khiến cho Âu Dương tứ ca liên tục lùi ra phía sau vài bước, không cẩn thận ngã giữa xuống vườn hoa. Đợi cho đến khi đứng lên thì trên đầu vẫn còn dính một đóa hoa không biết là hoa gì, bộ dáng này còn buồn cười hơn cả Trang Duệ bị ngã lúc trước.

- Tứ ca, muốn ở trong này, có đắc tội ai cũng đừng đắc tội với bạch sư, tiếp tục trêu chọc bạch sư, nói còn có thể ném canh vào trong hồ, có tin hay không?

Bạch sư dường như đã tiếp thu lời nói của Trang Duệ, thân thể hơi cúi xuống một chút, khiến cho Âu Dương Quân sợ tới mức chui về phía sau lưng của người vợ, không dám thò đầu ra.

- Anh Chu, anh cùng với tiểu tử Đại Xuyên này đến xem nào nhiệt là được rồi, đều là người một nhà, còn bày đặt tiền mừng nữa, muốn làm hư tôi hay sao? Lưu manh, có phải cậu lại bắt nạt Niếp Niếp hay không? Lôi Lôi sao bạn lại không quản cậu ấy vậy?

Trang Duệ không để ý tới Âu Dương Quân, cười cười bắt chuyện với Lưu Xuyên và Chu Thụy. Tiến tới xách cái ghế Âu Dương Quân vừa ngồi lại đây.

Ngồi xuống bên cạnh Tần Huyền Băng.

Còn bạch sư thì thực ngoan ngoãn nằm xuống dưới chân Trang Duệ, nhìn về phía Âu Dương tứ ca bằng một đôi mắt to trong suốt, đầy vẻ vô tội.

- Cậu! Cậu lưu manh hư lắm, mua đồ này đồ nọ cho chị Nha Nha, nhưng lại không mua cho cháu.

Vừa mới kịp ngồi xuống thì Niếp Niếp đã chạy tới tố cáo, cô bé cũng không sợ bạch sư mà là trực tiếp ngồi lên người nó, một đôi bàn tay nhỏ bé còn chống túm lấy đám lông ở trên đầu bạch sư.

- Tiểu Nha đầu, coi như uống phí công sức ta yêu thương cháu, mua cho cháu nhiều đồ chơi như vậy, cháu còn tố cáo ta.

Lưu Xuyên giận dữ, hướng về phía Niếp Niếp trừng mắt, nhưng mà khi bạch sư nghiêng đầu nhìn hấn một cái, anh bạn này cũng chỉ có thể phẫn nộ ngồi xuống.

Trang Duệ cười, vỗ vỗ đầu bạch sư, nói:

- Đại Xuyên, Lôi Lôi, hai người đã tới đây thì ở chơi thêm vài ngày đi, mẹ của tôi luôn nói tôi suốt ngày đi vắng, cậu là con nuôi cũng nên làm tròn chữ hiếu đi thôi.

Trang Duệ vừa rồi còn suy nghĩ, là mình có chút so sẩy với bạn bè, cho nên thực sự muốn Lưu Xuyên ở lại đây vài ngày. Tứ hợp viện lớn như vậy, càng nhiều người thì càng náo nhiệt.

- Không thành vấn đề, tôi đến đây chính là để nghỉ mát. Qua hè mới trở về. Mẹ nuôi, lần này người không chỉ có một người con dâu, mà còn sắp có cả cháu nuôi nữa đấy.

Sau khi Lưu Xuyên nghe được lời nói của Trang Duệ thì lập tức ưỡn ngực lên, lớn tiếng nói như sợ rằng người khác không biết vợ mình mang thai vậy.

- Đứa nhỏ này, không nên nói chuyện như thế.

- Thật sự là tiểu Lôi đang mang thai sao?

Âu Dương Uyển đã nhìn thấy Lưu Xuyên từ nhỏ đến lớn, nên từ trước đến nay đều đối xử bình đẳng với hắn như với con mình vậy. Thời gian trước kia, Lưu Xuyên còn không ít lần bị Âu Dương Uyển phạt đứng.

- Mẹ nuôi, cái này còn có thể là giả sao? Người nghĩ rằng con nuôi của người là ai. A, đừng, đừng có cẩu.

Lưu Xuyên đang muốn thổi phồng thêm vài câu, thỉnh linh bên hông truyền đến một trận đau nhức, nhìn lại lập tức nhảy dựng lên, khiến ọi người lại được một trận cười.

- Chồng, em... em

- Đầu gối, nói chuyện nghiêm chỉnh với người, một đoạn thời gian trước đại ca Nhân Thanh Thổ đã gọi điện cho tôi.

- Ở trên đại tuyết sơn, có người dân du mục đã phát hiện một con tuyết ngao, từ hình thể thì chắc là một con chó cái.

Tần Huyền Băng nhẹ nhàng kéo vạt áo của Trang Duệ xuống, dường như có chuyện gì muốn nói, nhưng lại bị Lưu Xuyên cắt ngang.

- Cái gì? Tuyết Nao, lại còn là con cái.

Trang Duệ nghe thấy như vậy thì đứng thẳng lên, cũng không còn chú ý tới việc Tần Huyền Băng muốn nói inh cái gì đó. Lực chú ý của hắn đều bị lời nói của Lưu Xuyên thu hút rồi.

Bạch sư đã hơn hai tuổi, mỗi ngày đều được hắn dùng linh khí để tẩy luyện, xương cốt so với những con chó ngao trưởng thành bốn năm tuổi khác thì còn cứng cáp hơn. Trang Duệ vẫn luôn buồn phiền không biết làm thế nào mới có thể tìm được bạn tình cho nó. Bây giờ nghe thấy tin tức này, lập tức kích động.

Lưu Xuyên gật gật đầu, nói:

- Người dân du mục nhìn thấy con tuyết ngao kia rất có kinh nghiệm, chó cái lông ngắn, chắc là sẽ không nhảm.

Nuôi bạch sư từ khi nó lớn hơn bàn tay một chút đến khi lớn như vậy, hơn nữa bạch sư lại còn cứu chính mình một mạng. Cảm tình của Trang Duệ đối với nó đã không phải dùng tiền tài có thể đánh giá nữa rồi. Sau khi nghe được lời nói của Lưu Xuyên, thì vội vàng nói:

- Vậy thì làm sao lại không mua về đây? Phải trả bao nhiêu tiền ta cũng mua.

- Ta nói này người anh em, đây không phải là vấn đề tiền, con tuyết ngao kia cũng không phải là vật nuôi trong nhà, mà là một con tuyết ngao Tây Tạng hoang dã, là mãnh thú có thể xé hổ liệt báo. Những người du mục này sao dám đi bắt chứ.

Trang Duệ nghe vậy thì lặng đi một chút. Nếu là như vậy mà nói thì thật có chút phiền phức, chó ngao Tây Tạng hoang dã tuy rằng không tấn công con người nhưng cũng rất khó thuần hóa, chúng nó thường ở trên đại thảo nguyên săn bắt hổ.

Chân chính là vua của thảo nguyên Tuyết Sơn.

Vài năm nay, bởi vì loại chó ngao Tây Tạng được rất nhiều kẻ có tiền yêu thích. Trước kia có rất nhiều người lên lút thu mua chó ngao Tây Tạng. Vì thế cũng có rất ít địa phương có thể tìm thấy tin tức của chó ngao Tây Tạng. Lại càng không nói đến cho ngao Tây Tạng hoang dã.

Bạch sư rất có linh tính, dường như biết vấn đề Trang Duệ và Lưu Xuyên đang bàn luận có quan hệ với nó. Thân thể vốn đang nằm sấp trên mặt đất, liền đứng lên. Không ngừng cọ lên người Trang Duệ.

- Đại Xuyên, cậu gọi điện cho đại ca Nhân Thanh Thổ, bảo hắn tìm người dân du mục kia cho tôi, tôi muốn tới Tây Tạng xem một chút. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ nhẹ nhàng xoa mặt bạch sư, làm cho nó yên tâm nằm xuống, xem ra nó đã bị tình yêu trai gái làm rung động. Ngẫm lại, nếu có thể tìm được một con tuyết ngao cái làm bạn với nó, trong lòng Trang Duệ bắt đầu có chút hưng phấn.

769. Chương 769 : Hỉ Sự Liên Tục.(1)

Chương 769: Hỉ sự liên tục.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

- Đầu gối, trước tiên cậu đừng kích động, nghe tôi nói hết đã.

Lưu xuyên nhìn thấy tư thế của Trang Duệ. Dường như là muốn chạy ngay tới Tây Tạng, liền nói:

- Tôi đã sớm gọi cho đại ca Nhân Thanh Thổ đi tìm người dân du mục kia, nhưng mà thời gian phát sinh chuyện này đã là hơn hai tháng, hiện tại con chó ngao Tây Tạng kia cũng đã không biết chạy tới nơi nào rồi.

Những người dân du mục ở đây cũng vẫn còn duy trì truyền thống trên thảo nguyên. Một lần đến thời gian thích hợp thì sẽ dựng trại nghỉ đông, rất nhiều người dân du mục đều dựng lều tập trung lại một chỗ, hình thành một nơi tụ hội. Mà người dân nhìn thấy con tuyết ngao kia cũng là trong lúc nghỉ đông, nhìn thấy ở gần chỗ tập trung.

Nhưng mà thiên tính của chó ngao Tây Tạng là thích rét lạnh, thời gian mùa đông có thể sẽ lang thang ở trên đại thảo nguyên kiếm ăn, nhưng mà nếu trời nóng nực, rất có thể chúng nó sẽ chui vào sâu bên trong tuyết sơn, tìm những chỗ hiểm có người qua lại.

- Đại Xuyên. Ý của cậu là, đợi cho đến mùa đông thì chúng ta lại đi?

Kiên nhẫn nghe hết lời nói của Lưu Xuyên xong, Trang Duệ liền mở miệng hỏi. Cao nguyên Thanh Tàng về mùa đông Trang Duệ tuyệt đối là không muốn đi. Cái địa phương giá rét kia, cho dù là đi tiểu thì cũng bị đóng thành băng. Mặc dù là ở tháng này, thì chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm cũng làm cho người ta không thích ứng.

- Đầu gối, chuyện này ta khuyên cậu đừng vội, cao nguyên Thanh Tàng lớn như vậy, ai biết con tuyết ngao nhìn thấy nửa năm trước bây giờ đã chui đến nơi nào?

Lưu Xuyên nói tới đây bỗng ngừng lại một chút, rồi nói tiếp.

- Ta đã bàn bạc với đại ca Nhân Thanh Thổ, năm nay hắn chưa đi đến khu chăn nuôi vì còn có chút không thích ứng. Sang năm sau sẽ lại đến, thuận tiện vợ vét một ít chó ngao Tây Tạng tốt, nhân tiện cũng xem xem có thể gặp được con tuyết ngao kia hay không. Nếu qua thật có thể gặp được, thì sẽ gọi cậu mang bạch sư tới, như vậy sẽ có thể chủ động hơn một chút.

Kỳ thật lưu xuyên nói như vậy, nhưng bản thân hắn cũng không tin Nhân Thanh Thổ có thể gặp được con tuyết ngao kia. Chó ngao Tây Tạng tuy rằng cũng có quan niệm địa vực, nhưng mà đó là nhằm vào chó đàn, không nhằm vào những con chó đi lẻ. Những con này thông thường mỗi lần đi săn mồi thì cũng sẽ không dừng lại ở một chỗ quá lâu.

- Để ta suy nghĩ một chút đã ông bạn già, đừng thất vọng, nhất định ta sẽ tìm i một cô dâu mới.

Trang Duệ cũng biết lời nói của Lưu Xuyên có lý. Bây giờ mình chạy tới Tây Tạng khẳng định là như con ruồi không đầu, cũng chẳng được cái tác dụng gì.

Trang Duệ nói xong chợt có điểm tức giận, vỗ vỗ cái đầu bạch sư nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Tiểu tử ngươi cũng quá là kén chọn đi, trong nhà có bao nhiêu chó như vậy, ngươi không thể tùy tiện chọn một con hay sao?

Dường như bạch sư đã hiểu được lời nói của Trang Duệ, không biết có phải là cố ý hay không, mà thân thể lại một lần nữa nằm xuống, nhưng lại xô Trang Duệ nằm xuống đất, thân thể không lờ lập tức đè Trang Duệ xuống dưới.

Bạch sư biểu hiện ra linh tính như thế, khiến cho những người ở bên ngoài, ngoại trừ Âu Dương Uyển và Tần Huyền Băng ra thì tất cả những người khác cũng đều trợn mắt há mồm. Con vật còn biết cả một số tính tình đùa giỡn của con người.

- Kháo! Tiểu tử ngươi còn mất hứng.

Trang Duệ có chút hết nói nổi, dsau khi đẩy bạch sư ra thì nói với đám người đang vui sướng khi người khác gặp họa này.

- Đều trở về ngủ đi, mệt mỏi cả một ngày còn bị bắt nạt, thật không có thiên lý mà.

Thời gian cũng không còn sớm, tất cả mọi người đều trở về phòng của mình. Chỉ là bạch sư vẫn còn đi theo phía sau Trang Duệ và Tần Huyền Băng. Tên đại gia hỏa này sợ nóng, Trang Duệ phải thiết kế lại một căn phòng ngủ ở hậu viện có đặt điều hòa để làm chỗ ngủ cho nó.

- Hôm nay đúng là mệt mỏi, nhưng mà vợ à, em có biết hôm nay mở cửa viện bảo tàng của mình đã kiếm được bao nhiêu tiền không ?

Sau khi trở về phòng, Trang Duệ ôm chầm lấy Tần Huyền Băng, tham lam ngửi mùi thơm cơ thể của nàng. Trong khoảng thời gian này hẳn đều bận bịu ở viện bảo tàng, đã hơn một tuần không thân mật với vợ rồi.

- Anh vẫn còn thiếu tiền sao?

Tần Huyền Băng liếc Trang Duệ một cái, cầm bàn tay của Trang Duệ đặt lên bụng của mình, nói:

- Trang Duệ, đừng nhúc nhích, em có việc muốn nói với anh.

- Có chuyện gì thì để ngày mai nói đi, hắc hắc.

Trang Duệ thuận tay tắt cái đèn bàn ở đầu giường, xoay người đè Tần Huyền Băng ở dưới người mình.

Tần Huyền Băng vội vàng lấy tay đẩy Trang Duệ ra, miệng vội là lên.

- Đừng, không được đè, Trang Duệ, em đã có bầu rồi.

- Cái gì?

Thanh âm của Trang Duệ cực lớn khiến cho bạch sư ở phòng bên cạnh vội vàng chạy ra, đứng ở chỗ cửa phòng Trang Duệ thấp giọng rống lên.

- Bạch sư, không có việc gì, đi về đi.

Sau khi Trang Duệ nghe được lời nói của Tần Huyền Băng thì cả người có chút choáng váng, hai tay chống xuống giường, thân thể không dám đè lên người Tần Huyền Băng nữa.

Vội vàng bật đèn lên.

- Em, em nói thật sao?

Trang Duệ vẫn còn duy trì cái tư thế buồn cười kia, ánh mắt nhìn về phía bụng của Tần Huyền Băng đến không chớp mắt. Trên mặt có chút kích động, thanh âm của câu hỏi cũng hơi mang theo vẻ run rẩy.

Năm nay Trang Duệ đã 27 tuổi, trong đám bạn học của hắn, thì anh vĩ cũng đã có gia đình, Tống Hộ Sĩ hiện tại cũng có người quản lý bản thân, con gái của lão tam cũng đã được vài tháng tuổi. Nếu nói Trang Duệ không hâm mộ, đây nhất định là lời nói không thật.

Tần Huyền Băng bị Trang Duệ nhìn như vậy thì có chút đỏ mặt, đẩy hắn ra rồi nói :

- Em còn chưa biết, nhưng mấy hôm nay em cảm thấy khó chịu, buồn nôn, trước kia không thích ăn nhạt, bây giờ thì lại thích. Mấy ngày hôm nay anh không ở nhà thì luôn cảm thấy mệt mỏi, muốn ngủ.

Tuy rằng Trang Duệ không hiểu cái này lắm. Nhưng mà những kiến thức cơ bản thì cũng biết, lập tức mở miệng hỏi:

- Cái kia, cái kia có không?

- Cái gì cơ?

Tần Huyền Băng có chút ngượng ngùng quay mặt sang một bên, nói:

- Cái kia thì một tuần nay vẫn còn chưa thấy, em nghĩ hai ngày nữa sẽ đi kiểm tra cho chắc chắn.

- Huyền Băng, thực xin lỗi, mấy ngày nay anh bận quá, ngay cả nhà cũng không trở về.

Trang Duệ nghe thấy như vậy liền có chút xấu hổ. Có lẽ Tần Huyền Băng còn chưa nói chuyện này với mẹ, chính là vì muốn chờ mình trở về, sẽ đưa nàng đi kiểm tra, khi xác định được mới tiếp tục nói ọi người.

- Chồng, không sao mà, mấy hôm nay em đều đi hỏi thăm chị Tình những điều cần chú ý khi mang thai, có thể tự chăm sóc cho chính mình thì mới có thể chăm sóc tốt cho cục cưng của chúng ta được.

770. Chương 77 0: Hỉ Sự Liên Tục.(2)

Chương 770: Hỉ sự liên tục.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Khi Tần Huyền Băng nói câu này, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng đưa tay khẽ vuốt cái bụng vẫn còn thon thả của mình, dường như là cảm giác được trong đó sẽ có một sinh mạng nhỏ.

- Không được, ngay bây giờ chúng ta sẽ đi tới bệnh viện.

Trang Duệ từ trên giường bò dậy, cầm bữa một bộ quần áo rồi đến bên cạnh vợ. Trời đất bao la, vợ mang thai là lớn nhất, một giây Trang Duệ cũng không chậm trễ.

- Cái anh này, nói gió thì có gió nói mưa thì mưa à?

Tần Huyền Băng bất đắc dĩ nhìn Trang Duệ nói:

- Ngày mai rồi đi, đừng để mẹ và mọi người thức dậy nữa, hiện tại trực ban ở trong bệnh viện cũng không có thầy thuốc giỏi.

- Đúng, đúng, không đúng.

Trang Duệ đang tràn ngập trong cảm giác hạnh phúc, nên không biết được đông tây nam bắc đâu cả, nghe thấy lời nói của Tần Huyền Băng thì lại gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, nói:

- Ngày mai đi cũng được, trước tiên ta đi tìm tứ ca đã, hỏi xem khi chị dâu mang thai thì tìm bác sĩ nào, cũng không thể tìm một bác sĩ nam được?

Nhìn thấy Trang Duệ vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, Tần Huyền Băng không khỏi nở nụ cười khổ, không nghĩ tới chồng của mình cũng là một chai dấm chua, phải biết rằng những bác sĩ khoa phụ sản tốt nhất trên thế giới, đều là nam nhân.

- Anh nói này, chú em. Không phải chỉ là đi tìm bác sĩ thôi sao, sáng sớm hôm nay cậu lại tiếp tục tới giày vò anh, nhỏ giọng một chút, đừng làm chị dâu cậu tỉnh giấc.

Âu Dương Quân rất không hài lòng, kéo Trang Duệ ra ngoài sân, bây giờ mới có hơn sáu giờ sáng, Trang Duệ lại tới gõ cửa, đêm hôm qua chính hắn đã gõ cửa một lần rồi.

- Hắc hắc, tứ ca, là do em kích động, trong lòng kích động, anh xem mẹ của em cũng đã dậy rồi, anh còn lý do gì để mà kêu ca nữa.

Trang Duệ cũng biết mình có chút quá đáng. Đêm hôm qua không chỉ tới gõ cửa phòng của Âu Dương Quân mà còn làm cho tất cả mọi người trong viện thức dậy.

Âu Dương Uyển lại còn đi tới phòng của Trang duệ, cẩn thận hỏi thăm biểu hiện của cơ thể mấy ngày hôm nay, nói là nàng đã có bầu rồi.

- Bác, người cũng không cần phải như vậy, sớm thế này bác sĩ cũng còn chưa đi làm mà, lát nữa cháu sẽ đưa Trang Duệ và em dâu đi bệnh viện, bác cũng không cần phải đi theo.

Âu Dương Quân nhìn lại, Âu Dương Uyển luôn luôn điềm tĩnh cũng phải dậy sớm. Xem ra một đêm hôm qua cũng không thể nào ngủ ngon giấc được.

Trên mặt Âu Dương Uyển lộ ra một tia vui mừng, trừng mắt nhìn đứa cháu một cái, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Nói gì vậy, ngày nào mà bác chẳng dậy sớm như thế? Nhưng mà hôm nay phải nấu nhiều canh hơn một chút mà thôi.

- Được rồi, xem như cháu chưa nói gì cả, chúng ta ngồi ở chỗ này chờ xem.

Âu Dương Quân bất đắc dĩ ngồi xuống bên bờ ao xem cá bơi, còn Trang Duệ thì hưng phấn đi tới đi lui trong sân.

- Em không sao, đừng làm cho người ta chê cười.

Đợi cho đến hơn tám giờ sáng, lúc này Trang Duệ mới trở về phòng, đưa Tần Huyền Băng ra ngoài giống như là thỉnh thái hậu vậy, khiến cho Tần Huyền Băng có điểm dở khóc dở cười.

- Ai dám cười? Có phải là anh đỡ vợ người khác đâu.

Trước kia đều là Tần Huyền Băng kéo Trang Duệ, hiện tại đã đổi lại thành Trang Duệ kéo cánh tay người vợ, khiến ọi người đều nở nụ cười.

- Tứ ca, đừng ăn, ăn nhiều như thế để làm gì?

Đợi cho đến Khi Tần Huyền Băng uống xong bát canh mẹ chồng đưa cho, Trang Duệ liền kéo Âu Dương Quân lên.

- Tiểu tử ngươi, một cái bánh bao anh cũng còn chưa ăn mà.

Âu Dương Quân vội vàng đứng dậy còn đưa tay chụp lấy hai cái bánh bao.

- Trang Duệ, ở bên ngoài có người tìm ngài, nói là người của cục quản lý tôn giáo gì đó.

Trang Duệ vừa đi vào ga ra, mới kịp khởi động xe thì điện thoại liền vang lên, là điện thoại của Hách Long ở ngoài cửa.

- Cục quản lý tôn giáo? Bọn họ tới tìm ta để làm gì?

Trang Duệ cầm điện thoại lên nghe thì hoàn toàn không hiểu gì cả, từ đầu đến giờ hắn đều chưa từng nghe nói đến cơ quan này, lại càng không cần phải nói đến quan hệ với bọn họ.

- Anh Hách, hiện tại tôi có chuyện quan trọng phải là, bảo bọn họ buổi chiều quay lại đi.

Hiện tại Trang Duệ đang đắm chìm trong hạnh phúc sắp được làm cha, cho dù là Thiên Hoàng lão tử có tới tìm thì cũng phải đợi hắn đưa vợ đi khám về rồi mới nói sau.

- Tứ ca, cục quản lý tôn giáo này là làm những cái gì vậy?

Trang Duệ cúp điện thoại rồi cẩn thận lái xe ra ga ra, từ sau khi nghe được tin tức Tần Huyền Băng mang thai, Trang Duệ cũng trở nên cẩn thận hơn, nữ nhân cần nhất là được chăm sóc, đứa con trong bụng kia lại càng cần được chăm sóc.

- Cục quản lý tôn giáo chính là quyên lý những tín đồ đạo giáo, bất kể là truyền bá loại tín ngưỡng nào, cũng đều phải được bọn họ quản lý.

Âu Dương Quân đối với việc Trang Duệ dày vò hẳn lúc sáng sớm rất không hài lòng. Lúc này lại nhìn Trang Duệ với ánh mắt nghi ngờ, nói:

- Không phải là tiểu tử người thông đồng với nữ tu sĩ tu viện nào rồi bị người ta bắt được, bây giờ người ta tới tận cửa để tố cáo đó chứ?

- Nói cái gì đó? Nếu tiếp tục nói vậy, tôi sẽ đi tâm sự với chị dâu.

Trang Duệ nghe thấy Âu Dương Quân nói thế thì sắc mặt tái đi, chỉ có anh mới như vậy thôi? Chính mình thiếu thốn cũng không đến mức đi tìm nữ tu sĩ, Trang Duệ vốn luôn tự cảm thấy mình là một người đứng đắn.

Quay đầu nhìn Tần Huyền Băng đang ngồi im lặng ở bên cạnh ghế lái xe, Trang Duệ nói:

- Vợ à, đừng nghe anh ấy nói lung tung, cái mồm kia sao có thể nói ra điều gì tốt đẹp được.

Vị đại hiệp Cổ Long đại sư ở Đài Loan đã từng nói qua một câu: Nữ nhân trên đời này có không ít người không ăn cơm, nhưng dường như là không có người phụ nữ nào không ăn giấm.

Tuy rằng Tần Huyền Băng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nhưng mà đây là tâm lý chung của phụ nữ, thật khó mà nói trước được. Ban đêm hôm qua Trang Duệ đã bị Tần đại tiểu thư kéo một cái lỗ tai, bất kể lại toàn bộ chuyện tình kết giao với Miêu cảnh quan.

May mắn là Tần Huyền Băng cũng chỉ nở nụ cười, chứ không để ý đến lời nói của Âu Dương Quân, khiến cho Trang Duệ yên tâm không ít. Tuy rằng bản thân cũng chưa từng làm chuyện xấu gì, nhưng mà không có nghĩa là trong lòng không nghĩ tới. Giống như một người không phạm tội khi đi vào đồn nhìn thấy cảnh sát, trong lòng vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi.

Cho nên nhắc tới cái đề tài này, nếu là một nam nhân thì đều cảm thấy chột dạ.

- Tứ ca, theo như lời anh nói thì cục quản lý tôn giáo, chính là quản lý hoạt động của các tín đồ sao?

771. Chương 771 : Bắt Mạch.

Chương 771: Bắt mạch.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Trang Duệ rẽ sang đề tài khác, nếu tiếp tục để cho Âu Dương Quân mở miệng, nói không chừng còn có thể nói ra chuyện gì đó còn khó nghe hơn.

- Đúng, cũng chính là các đạo giáo linh tinh, nhưng mà ở Trung Quốc, chủ yếu chính là Phật giáo và đạo giáo. Bởi vì nguyên nhân có lạt ma ở Tây Tạng cho nên trong hai cái này thì chủ yếu nghiêng về Phật giáo. Anh cũng không quan hệ với bọn họ quá nhiều, nhưng mà anh có thể tìm người dò hỏi cho chú một chút.

Điểm yếu của Âu Dương Quân bị Trang Duệ nắm được không ít, cũng không dám tiếp tục trêu đùa Trang Duệ nữa, thành thành thật thật nói ra những gì mình biết.

- Trang Duệ, không phải là anh quen biết với Phật sống ở trong Đại Chiêu Tự sao? Liệu có phải là ông ấy tìm anh hay không?

Tần Huyền Băng nghe thấy Âu Dương Quân nhắc tới hai chữ Tây Tạng, lập tức nhớ tới hành trình đi Tây Tạng của mình và đám người Trang Duệ.

- Không có khả năng, vị phật sống tặng Thiên Châu cho anh đã sớm viên tịch rồi, em đừng làm anh sợ nha.

Trang Duệ bị câu nói của Tần Huyền Băng làm cho hoảng hồn, tay lái xe cũng trở nên rung động. Bởi vì phật sống Ba Lạc Châu đã viên tịch từ nửa năm sau khi tặng Thiên Châu cho hắn. Đến nay cũng đã là gần một năm thời gian rồi. Có tìm thì cũng chỉ có thể tìm hắn trong mộng mà thôi.

- Em không nghe thấy anh nói tới việc này.

Tần Huyền Băng nghe thấy vậy thì lặng đi một chút, nàng còn chưa biết chuyện này.

- Anh cũng chỉ ngẫu nhiên mới biết được tin tức này. Mặc kệ, nếu quả thực bọn hắn có việc, khẳng định buổi chiều sẽ tới, hỏi một chút chẳng phải là sẽ biết hay sao ?

Trang Duệ lắc đầu, vứt chuyện này ra khỏi đầu, chuyên tâm lái xe.

- Chu viện trưởng, đầu là em họ của tôi, vị này là vợ của hắn. Vợ chồng hắn nghi ngờ mình có thai nên tôi dẫn bọn họ tới đây để kiểm tra. Đúng rồi cô bé bác sĩ có còn ở đây không?

Đám người Trang Duệ chính là đi đến bệnh viện giải phóng, lấy bối cảnh của Âu Dương Quân, đương nhiên là có thể đi thẳng vào phòng viện trưởng.

Nếu không phải nghe Âu Dương Quân nói thì Trang Duệ cũng không biết được, vị mặc áo trắng bác sĩ, có khuôn mặt hiền lành này lại là một vị thiếu tướng.

Âu Dương Quân tìm cô bé bác sĩ, chính là vị bác sĩ nữ đã khám cho Từ Tình, trên đời này sẽ không có nam nhân nào rộng lượng tới mức tìm một bác sĩ nam khám phụ khoa cho vợ mình.

Kỳ thật Trang Duệ và Âu Dương Quân đều hiểu được, bây giờ Tần Huyền Băng chỉ cần làm một ít xét nghiệm là được. Nam bác sĩ hay nữ bác sĩ cũng không sao cả. Nhưng theo lời nói của Âu Dương Quân, từ khi bắt đầu nên tìm một vị bác sĩ nữ vì như thế cũng sẽ hiểu biết hơn về các tình huống mang thai của phụ nữ. Xảy ra vấn đề gì, cũng có thể được giải quyết đúng lúc.

- Thế nào, ta không thể xem bệnh được sao? Tiểu tử người, chính là nhiều chuyện.

Chu viện trưởng dường như rất thân quen với Âu Dương Quân, sau khi cười mắng hắn một câu, xoay người nói nói với Tần Huyền Băng.

- Cô gái, ngồi đi, có bệnh trạng gì? Cứ nói cho ta nghe một chút xem.

Chu viện trưởng khoảng hơn năm mươi tuổi, hắn ngồi ở vị trí này chủ yếu là phục vụ các đối tượng có địa vị cao nhất ở trong Tứ Cửu thành. Kể cả là nhân viên chữa bệnh và chăm sóc của Ngọc Tuyền Sơn cũng phần lớn là thủ hạ của hắn. Vì thế nên cũng không xa lạ gì với gia tộc Âu Dương.

- Máy ngày hôm nay tôi cảm thấy có chút buồn nôn, trước kia không ăn nhạt, hiện tại thì lại muốn ăn, những cái khác đều không ăn được.

Tần Huyền Băng kể lại phản ứng mấy hôm nay của mình cho Chu viện trưởng.

- Hắc hắc, chú em. Chưa nam nhạt nữ, chú nhất định là có con gái rồi.

Sau khi nghe được lời nói của Tần Huyền Băng xong, Chu viện trưởng còn chưa mở miệng, Âu Dương Quân đã đứng ở trước mặt Trang Duệ mà khoe khoang.

- Đừng nghe hắn, đây là thuyết pháp của dân gian, không hề có cơ sở nghiên cứu chính xác nào. Ừ, cô đưa tay phải ra cho tôi xem.

Chu viện trưởng liếc mắt nhìn Âu Dương Quân một cái tỏ ý không hài lòng, sau đó lấy ra một cái đệm cổ tay đặt trên mặt bàn. Ý bảo Tần Huyền Băng đặt tay lên đó.

- Bắt mạch?

Trang Duệ đứng xem chột lặng đi một chút, là một người Trung Quốc, tự nhiên hẳn biết đến đông y. Nhưng mà trong xã hội hiện đại thì tây y chiếm ưu thế tuyệt đối. Trang Duệ cũng chỉ mới nghe nói qua, chứ đây là lần đầu tiên nhìn thấy đông y bắt mạch.

- Tứ ca, chuyện này có thể được không?

Trang Duệ lặng lẽ kéo áo của Âu Dương Quân, nhỏ giọng hỏi một câu. Không phải là Trang Duệ không tin vào y học truyền thống của Trung Quốc, mà từ nhỏ những thứ tai nghe mắt thấy đều là tây y, đột nhiên nhìn thấy một người dùng đông y như vậy, cũng không quá tin tưởng.

Chỉ cần dùng mấy ngón tay là có thể biết được thân thể có bệnh hay không có bệnh. Điều này đối với những người bên ngoài đều là rất thần kì.

- Cậu yên tâm đi, xuất thân của Chu viện trưởng chính là thế gia đông y, ngài ấy cũng là công trình viện sĩ của quốc gia. Đây cũng không phải là đám biểu diễn bán thuốc tăng lực ở đầu đường xó chợ. Chị dâu của cậu lần trước cũng được Chu viện trưởng xem mạch đấy.

Âu Dương Quân hoàn toàn tin tưởng mười phần đối với Chu viện trưởng. Không có bản lãnh cũng không dám trèo lên núi. Có thể ngồi ở vị trí này cũng không phải chỉ dựa vào công phu nịnh nọt là có thể làm được.

- Tiểu tử thôi, lại đang nói xấu ta có phải không?

Sau khi Chu viện trưởng dùng ba ngón tay giữ trên cổ tay của Tần Huyền Băng một lúc, chột ngắc đầu lên mắng Âu Dương Quân một câu, rồi nói:

- Đổi sang tay kia.

Trang Duệ cảm thấy mới lạ, há mồm hỏi:

- Chu viện trưởng, vì sao phải bắt mạch cả hai tay vậy?

- Ha ha, mạch đập tay trái tương ứng với tim gan, mà mạch đập tay phải tương ứng với phổi tỳ. Đương nhiên phải bắt mạch cả hai tay.

Chu viện trưởng cười a a, rồi giải đáp cho Trang Duệ. Sau đó mới tập trung chú ý vào mạch đập của Tần Huyền Băng, qua một lúc lâu sau mới bỏ tay xuống.

Nhìn thấy đã bắt mạch xong, Trang Duệ có chút sốt ruột hỏi:

- Chu viện trưởng, như thế nào? Có phải Huyền Băng mang thai hay không?

Chu viện trưởng gật đầu cười, nói:

- Chàng trai, chúc mừng cậu, mạch của cô nương này mạnh mẽ như voi, tròn trịa như bi, là mạch hỉ.

- Thật sự?

Trang Duệ vừa nghe thấy những lời này, vui đến không biết đông tây nam bắc, nhưng mà lập tức lại nói ra một câu ngu xuẩn:

- Chu viện trưởng, đó là nam hay nữ vậy?

- Trang Duệ.

Câu nói này khiến cho Tần Huyền Băng cảm thấy không chịu nổi, mình vừa mới có phản ứng mang thai, đừng nói là bắt mạch, ngay cả siêu âm chỉ sợ cũng không thể phân biệt ra trai gái.

772. Chương 772 : Chuyển Thế Đầu Thai.(1)

Chương 772: Chuyển thế đầu thai.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Ha ha ha.

Chu viện trưởng nghe thấy vậy thì lớn tiếng cười, vỗ vỗ bả vai Trang Duệ, nói:

- Chàng trai không nên gấp gáp, trở về phải cho vợ nghỉ ngơi thật tốt, chú ý không được dùng sức quá nhiều, Ừ, tận lực không được vận động kịch liệt.

- Cảm ơn, cảm ơn Chu viện trưởng.

Kỳ thật Trang Duệ cũng chẳng hề quan tâm đến nam nữ, vừa rồi hỏi như vậy cũng chỉ là vì thuận miệng mà thôi.

Sau khi tạm biệt Chu Viện trưởng, khi lên xe, Âu Dương Quân cười xấu xa nhìn Trang Duệ, nói:

- Chú em, nhớ kỹ nha, không được vận động kịch liệt đó.

- Không sao cả, Huyền Băng nhiều nhất cũng chỉ ở nhà nấu ăn, cái đó cũng không tính là kịch liệt được?

Trang Duệ mới đầu còn không hiểu ý tứ của Âu Dương Quân nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, nhất thời hiểu ra. Người anh họ này của mình già rồi mà còn không đứng đắn.

Tần Huyền Băng càng thông minh hơn Trang Duệ, nên nàng hiểu ra ngay. Nhất thời khuôn mặt trở nên đỏ ửng.

Được, em trở về sẽ nói với chị dâu, trong khoảng thời gian này anh thường tiến hành vận động kịch liệt.

Câu nói của Trang Duệ khiến cho Âu Dương Quân tái mặt, hắn chỉ nói cho sướng miệng mà quên mất cậu em này nắm giữ không ít nhược điểm của bản thân.

Hai anh em đấu khẩu về tới tứ hợp viện, tin tức Tần Huyền Băng mang thai cũng được Trang Duệ chứng nhận, ngay tức khắc nàng cũng được thăng lên chức đại minh tinh, như thế cũng rất tốt, ở trong tứ hợp viện này của Trang Duệ, lại có thêm một bà bầu nữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, vốn dĩ Tần Huyền Băng không có thói quen ngủ trưa cũng bị Trang Duệ kéo lên giường, đương nhiên chỉ là muốn nàng nghỉ ngơi mà thôi.

Trong lúc Tần Huyền Băng ngủ, Trang Duệ mới cẩn thận phóng một tia linh khí vào thân thể Tần Huyền Băng.

Nhưng mà Trang Duệ sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, vị trí linh khí tiến vào trong thân thể Tần Huyền Băng cũng không phải là ở bụng.

Trang Duệ vừa mới làm xong ở bên này thì tiếng điện thoại lại vang lên. Người gọi đến đúng là Hác Long.

- Ông chủ, mấy người buổi sáng lại tới tìm ngài, ngài có muốn gặp bọn họ hay không?

Đưa bọn hắn tới phòng khách ở tiền viện đi.

Tứ hợp viện này của Trang Duệ, chia là tiền, trung và hậu viện, mỗi viện đều có phòng khách riêng. Hắn và Tần Huyền băng ở hậu viện, trung viện dùng để tiếp đón khách quý và bạn thân của mình, mà những người bình thường thì đều tiếp đãi ở tiền viện.

- Xin chào mọi người, tôi là Trang Duệ, xin hỏi các vị tìm tôi là có việc gì?

Sau khi đi vào trong phòng, Trang Duệ phát hiện mấy người này cũng không giống như tưởng tượng của chính mà là có mấy vị hòa thượng lạt ma, mà đều giống như người bình thường cả, một người trong đó còn có khí độ hơn hắn, có lẽ là lãnh đạo.

- Trang tiên sinh, ngài khỏe không, ta là Đái Thành Hạo, là phó cục trưởng của cục quản lý tôn giáo. Hôm nay tôi đến đây là vì có một số chuyện muốn hỏi ý kiến của ngài.

Nhìn thấy Trang Duệ tiến vào, bốn người Trong Phòng khác đều đứng lên, người trung niên đứng đầu, vươn tay ra nắm tay Trang Duệ một chút.

- Đái phó cục trưởng?

Trang Duệ nhìn cái giấy chứng nhận kia, dựa theo lời nói lúc trước của Âu Dương Quân, hẳn biết được cấp bậc của cục quản lý tôn giáo trong quốc gia cũng không phải thấp, không chỉ xử lý các công việc trực thuộc lĩnh vực tôn giáo, mà ngay cả học viện phật giáo cũng thuộc quyền quản hạt của cục quản lý tôn giáo.

Cấp bậc hành chính của cục quản lý tôn giáo chính là phó bộ cấp, nói cách khác, vị phó cục trưởng này, ít nhất cũng là cán bộ có cấp bậc rất cao.

Trong lòng Trang Duệ có chút nghi hoặc, tuy rằng mình ở Bắc Kinh cũng có chút danh tiếng, nhưng mà một vài vị cán bộ có thực quyền tới tìm bản thân mình thì có thể có chuyện gì đây?

Tuy rằng trong lòng Trang Duệ cảm thấy khó hiểu, nhưng hẳn cũng nói thẳng luôn:

- Không biết Đái phó cục trưởng có chuyện gì mà muốn tới tìm tôi? Xin mời ngồi xuống rồi nói.

Đái phó cục trưởng gật đầu, đi thẳng vào vấn đề.

- Trang tiên sinh, không cần khách khí, là như vậy, không biết trong khoảng thời gian một năm hai tháng trước, có phải ngài đã đi tới Tây Tạng và được một vị phật sống ở Đại Chiêu Tự tặng ột chuỗi Thiên Châu Thủ Liên?

Trong tháng trước, khi tổng cục quản lý tôn giáo nhận được báo cáo của phân cục, nói là muốn chuẩn bị tiến hành công tác tìm kiếm linh đồng do phật sống Ba Lạc Châu chuyển thể đầu thai. Nhưng mà vẫn còn thiếu sót một số tín vật của phật sống đã sử dụng khi còn sống.

Theo như trong báo cáo có nói, phật sống Ba Lạc Châu đã trải qua ba lần chuyển thể đầu thai, danh vọng ở Tây Tạng cực kỳ cao, hơn nữa các biện pháp sắc phong của Ban Thiên thượng sư đời trước cũng không thể áp dụng trên người của hắn được, chỉ có thể sử dụng phương thức rút thăm cổ xưa nhất để nhận định.

Phương thức này hết sức rườm rà, thường thường là sau mấy tháng thời gian khi phật sống qua đời, đã phải chuẩn bị tiến hành công tác tìm kiếm linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai, quá trình này có thể kéo dài liên tục trong mấy năm, thậm chí là hơn mười năm.

Trước khi phật sống Ba Lạc Châu viên tịch đã từng để lại lời nhắn, chỉ ra đại khái phương hướng mình sẽ chuyển thể đầu thai.

Đại Chiêu Tự hiện tại đã chọn ra các vị danh tăng đức cao vọng trọng và quản gia của phật sống hóa trang thành những người có thân phận khác để trà trộn vào các thành thị. Ở hướng mà phật sống đã chỉ ra, bắt đầu âm thầm điều tra nghe ngóng.

Nhưng mà quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai, cần phải có các vật phẩm tùy thân của Phật sống. Như vậy mới có thể phân biệt được linh đồng với những đứa trẻ khác. Đứa trẻ nào có thể phân biệt di vật của phật sống được đặt cùng với những vật dụng của người khác, hoặc là có thể nhận ra người đã từng ở chung với Phật sống thì có thể chính là Linh Đồng. Trong hệ phật giáo tiếng tạng thì quá trình này gọi là “Túc thông”.

Trong quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai thì chuyện này cũng tương đối quan trọng, rất nhiều đứa trẻ sơ tuyển làm linh đồng đều bị sàng lọc ra ở bước này, nhưng mà nếu muốn tiến hành chứng thực thì phải có pháp khí phật sống đã từng sử dụng hoặc là vật phẩm tùy thân của ngài,

Nói như vậy, những đồ đạc tùy rhaan của Phật sống cũng chỉ có mười mấy món, mà phật sống Ba Lạc Châu trời sinh tính cách không màng danh lợi, càng về sau thời gian lại càng rửa trôi những món đi vật của hắn. Sau này cũng chỉ còn lại cái pháp luân cùng với hai kiện đồ vật khác mà thôi.

Phải biết rằng phương hướng mà phật sống đã chỉ ra trước khi viên tịch, là đại phương hướng, vì thế đội ngũ mà Đại Chiêu Tự phái ra cũng rất nhiều, ít nhất có đến bảy tám đội, nhưng chỉ có ba đồ vật tùy thân của phật sống mà thôi, vì thế hiệu suất của việc tìm kiếm linh đồng vẫn còn quá thấp.

773. Chương 773 : Chuyển Thế Đầu Thai.(2)

Chương 773: Chuyển thế đầu thai.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào cả, ngay khi các cao tăng của Đại Chiêu Tự chuẩn bị phái đội ngũ tìm kiếm ra, thì vị chấp pháp Cách Cổ trong chùa nói ra chuyện tình Phật sống từng ban ột người trẻ tuổi chuỗi Thiên Châu Thủ Liên.

Tuy rằng chỉ là một món đồ vật tùy thân, nhưng không thể nghi ngờ là nó sẽ giảm bớt rất nhiều công tác tìm kiếm cho đội ngũ thăm dò. Sau khi nghe được chiêu này, đại trưởng lão của Đại Chiêu tự liền mở bản ghi chép của Phật sống khi còn sống ra.

Phật sống Ba Lạc Châu ở Đại Chiêu Tự có địa vị cực cao, lời nói và việc làm của hần, đều có tiểu lạt ma phụng dưỡng bên người ghi chép lại. mà quá trình Trang Duệ tiếp xúc với Phật sống cũng được ghi chép lại đầy đủ.

Chính là bởi vì như vậy, mới phát sinh chuyện Đái phó cục trưởng tìm tới tận cửa hôm nay.

- Đái phó cục trưởng, tôi mạo muội hỏi ngài một câu, Phật sống tặng thủ liên cho tôi thì có không ít người biết, nhưng mà làm sao các ngài lại có thể tìm tới tận cửa nhà tôi.

Trang Duệ có chút khó hiểu, chính mình lúc ấy chẳng qua chỉ có thân phận một du khách thăm quan, khác du lịch tới Lạp Tát hàng năm đều có rất nhiều, bọn họ làm sao có thể điều tra được bản thân mình từ đâu đến?

Đái phó cục trưởng nghe vậy thì nở nụ cười nói:

- Ha ha, Trang tiên sinh, sau khi ngài được Cách Cổ lạt ma đưa tới Đại Chiêu Tự, thì bạn bè của ngài từng chạy vào trong Đại Chiêu Tự tìm kiếm ngầu, lúc ấy trong bản đăng ký có lưu lại số điện thoại và địa chỉ nhà của ngài, vì thế chúng tôi thông qua cái này mà tìm được ngài.

-Ồ, thật đúng là. nguồn (.)

Trang Duệ vỗ vỗ đầu, lúc ấy vì mình muốn giữ lại cái cảm giác kỳ diệu ấy mà ngây ngốc trong phòng cho đến trưa, khiến cho đám người Lưu Xuyên thiếu chút nữa thì đi báo công an, chắc là lúc ấy có nhờ người của Đại Chiêu Tự tìm kiếm giúp nên mới lưu lại những thông tin này.

- Đái phó cục trưởng, ngài nói đi, tôi tìm tôi làm gì?

Trang Duệ cũng không biết mục đích của mấy người này đến đây là để thu hồi lại chuỗi Thiên Châu Thủ Liê, hần không hiểu biết nhiều về Phật giáo, nên cũng không hiểu được Phật sống chuyển thế đầu thai cần phải có tín vật.

-À! Là như thế này, bởi vì di vật mà Phật sống Ba Lạc Châu lưu lại quá ít, mà trong quá trình chuyển thế đầu thai nhất định phải cần đến mấy thứ này, nên chúng tôi muốn.

Tìm kiếm Phật sống chuyển thế đầu thai, đầu chính là đại sự liên quan đến việc đoàn kết của các tộc người, Đái phó cục trưởng cũng không dám vòng vo, trực tiếp nói thẳng ra mục đích đến đây của mình.

- Cái gì? Muốn tôi giao chuỗi Thiên Châu Thủ Liên cho các ngài?

Trang Duệ vốn đang nghe chuyện thú vị, nhưng mà càng nghe càng cảm thấy không đúng, hần có cảm giác giống như có người tới tận cửa đòi vật vậy?

- Đúng vậy, Trang tiên sinh, việc này có ảnh hưởng rất lớn đến Phật giáo cùng với đông đảo giáo dân, bởi vì Đại Chiêu Tự đã đưa ra yêu cầu lấy lại chuỗi Thiên Châu Thủ Liên này, nên chúng tôi nhất định phải xử lý cẩn thận, hy vọng là ngài có thể thông cảm.

Đái phó cục trưởng cười khổ trong lòng, nếu đổi lại là một người khác thì hẳn đâu phải tự mình đến đây? Tùy tiện phái vài nhân viên cấp dưới đến bắt Trang Duệ mang giao ra là được, hơn nữa đối phương còn phải mang trả lại cho hắn.

Nhưng mà sau khi biết Trang Duệ, hắn lập tức phát động điều tra Trang Duệ, sau khi thu được kết quả thì Đái phó cục trưởng phải hạ mình chạy tới, hơn nữa còn phải khách khách khí khí, nào còn một chút kiểu cách nhà quan nữa.

- Đái phó cục trưởng này, không phải là tôi không muốn giao chuỗi vòng này ra, mà thật sự là đã đeo nó gần hai năm, nên cũng có cảm tình với nó.

Nhìn thấy đối phương nói chuyện rất khách khí, lại còn nhắc tới đại nghĩa quốc gia, khiến cho lòng mày của Trang Duệ cau lại.

Thành thật mà nói, giá trị của chuỗi Thiên Châu này, hiện tại Trang Duệ không hề để vào trong mắt, dù có tặng cho quốc gia, cũng chỉ là đồ vật một hai ngàn vạn mà thôi.

Nhưng mà chuỗi Thiên Châu này lại có tác dụng tốt đối với cơ thể, hơn nữa lại ở bên cạnh phật sống vài chục năm gì đó, cũng có thể được coi là một món phấp khí.

Trang Duệ vừa mới nghe được tin tức Tần Huyền Băng mang thai, đêm hôm qua còn muốn để lại thứ này cho con mình, để phù hộ cho con của hắn có thể bình an.

Hôm nay Đái phó cục trưởng lại mở miệng yêu cầu, khiến cho Trang Duệ có chút khó xử, đây không phải là vấn đề tiền, mấu chốt là dù có nhiều tiền hơn nữa, cũng không thể mua được những vật như vậy, ngài có bản lĩnh khiến cho phật sống tiếp tục sống lại, vậy sao ngài không chờ thêm vài chục năm nữa?

Đái phó cục trưởng chứng kiến bộ dạng chần chờ của Trang Duệ, còn tưởng rằng hắn muốn đòi tiền, vội vàng nói:

- Trang tiên sinh, chuỗi vòng tay này là do phật sống tặng cho ngài, theo ý nghĩa pháp luật mà nói, thì nói đã thuộc quyền sở hữu của ngài.

- Nhưng mà nếu như ngài giao nó cho chúng tôi, chúng tôi có thể dựa vào giá cả thị trường của chuỗi Thiên Châu này mà bồi thường lại tổn thất kinh tế đối với ngài, hy vọng là ngài có thể hiểu được và ủng hộ cho công tác của chúng tôi.

Vấn đề Tây Tạng đã xuất hiện từ triều Thanh, đã luôn là vấn đề khiến cho chính phủ trung ương đau đầu, dân cư nơi đó cơ hồ đều là phật tử, đều có tín ngưỡng cuồng nhiệt đối với phật giáo.

Hơn nữa những phần tử khủng bố nước ngoài hoạt động ở Tây Tạng cũng là một vấn đề, mỗi một chính sách đưa ra đều rất cẩn thận, dùng hết khả năng để giúp đỡ Tây Tạng.

Đừng có nhìn sự việc Thiên Châu này không lớn, nhưng mà ngay cả bị phó cục trưởng này cũng không thể chủ quản được, mà phải trình báo lên lãnh đạo trung tâm rồi mới được đến tìm Trang Duệ.

Không phải, không phải là ý này, Đái phó cục trưởng, ngài hiểu lầm ý tôi rồi, vấn đề là tôi đang muốn giữ lại chuỗi Thiên Châu này cho con tôi đeo chứ không phải là vấn đề tiền.

Trang Duệ thấy Đái phó cục trưởng hiểu lầm ý tứ của mình, vội vàng giải thích, rồi nói tiếp:

- Chuỗi Thiên Châu này tôi tạm thời đưa cho quốc gia, nhưng mà sau khi tìm kiếm được linh đồng chuyển thể đầu thai xong, có thể đem trả lại cho tôi không?

Người ta cũng đã muốn dùng tiền để mua, Trang Duệ cũng không thể từ chối được, nhưng mà hắn vẫn có chút không cam tâm, nên nói rõ ràng với bọn họ, ý tứ là ta không cần tiền, nhưng mà sau khi tìm được người thì phải mang đồ vật này trả cho ta.

- đương nhiên, đây là đương nhiên, chuỗi Thủ Liên này vốn là thuộc về ngài mà, ta cam đoan với ngài, đợi sau khi tìm được linh đồng chuyển thể đầu thai, nhất định ta sẽ mang đồ vật này về trả cho ngài.

774. Chương 774 : Đi Xa.(1)

Chương 774 : Đi xa.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Đái phó cục trưởng cũng không nghĩ tới Trang Duệ nói chuyện tốt như vậy, cao hứng đứng lên, trong lúc nói chuyện với Trang Duệ lại không tự chủ được mà dùng tới kính ngữ.

- Chuyện này không có việc gì, không biết Đái phó cục trưởng có muốn lấy luôn hay không?

Nếu đã quyết định cho, Trang Duệ sẽ rất hào phóng, trực tiếp tháo cái vòng từ trên cổ tay xuống.

Đái phó cục trưởng khoát tay áo, nói:

- Không vội, không vội, như vậy đi Trang tiên sinh, trong tuần tới Đại Chiêu Tự sẽ cử hành một nghi lễ trước khi tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai, nếu như ngài có thời gian thì có thể tham gia một chút.

- Tuần tới?

Trang Duệ tính toán một chút, từ đó đến nay còn khoảng năm ngày thời gian. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trang Duệ chần chờ một chút, nói:

- Nhưng tôi có thể sẽ không có thời gian, Đái cục trưởng, bằng không thì hai người mang chuỗi Thiên Châu này đi là được rồi. xem tại

Viện bảo tàng vừa mới mở cửa, làm ông chủ, Trang Duệ cũng không thể chạy thoát nghĩa vụ, hơn nữa Tần Huyền Băng mới vừa xác định được là đã mang thai, phải tranh thủ lúc cơ thể còn chưa thay đổi mà nhanh tổ chức hôn lễ một chút mới tốt, tuy rằng đã đi đăng ký kết hôn, nhưng vẫn cần phải là một số hoạt động để sau này mình và Tần Huyền Băng có thể nhớ lại hôn lễ của mình.

Mà cái nghi thức của Đại Chiêu Tự kia, tự nhiên cũng không liên quan gì đến mình, Trang Duệ cũng không muốn đi.

Về phần Thiên Châu Thủ Liêm thì cứ giao cho đám người Đái phó cục trưởng là được, tuy rằng có thể làm cho từ trường ở bên trong rối loạn, nhưng mà đợi đến khi mình lấy lại được, có thể tiến hành điều chỉnh lại khiến cho độ mạnh yếu của từ trường bên trong phù hợp với cơ thể mình, cái này cũng không phải là vấn đề gì lớn cả.

Đái phó cục trưởng nghe xong lời nói của Trang Duệ thì trên mặt hơi hiện lên một tia thần sắc khó xử, mở miệng nói:

- Trang tiên sinh, tôi cảm thấy được, ngài vẫn là nên đi một chút thì tốt hơn.

- Để là gì không phải là là muốn tôi đưa đồ vật kia cho các vị thôi sao ?

Trang Duệ rất nghi hoặc, mục đích của bọn họ không phải chỉ là muốn lấy lại chuỗi Thiên Châu Thủ Liêm để phân biệt linh đồng chuyển thể đầu thai thôi sao? Chuyện này lẽ ra không có quan hệ gì với mình chứ?

- Trang tiên sinh, nhóm các cao tăng trong Đại Chiêu Tự cho rằng theo như quan hệ nhân quả trong Phật gia thì, Phật sống tặng Thiên Châu cho ngoài là quả dừng lại ở trên người của ngài, bọn họ tin tưởng, ngài sẽ có trợ giúp rất lớn đối với chuyến đi tìm kiếm linh đồng do Phật sống chuyển thể đầu thai.

Đái phó cục trưởng cười khổ một cái, là một vị quan chức cao cấp, mặc dù công việc của hắn là quản lý tôn giáo, nhưng mà hắn cũng không tin vào tín ngưỡng tôn giáo, hắn cũng cảm thấy những lời này có chút vô căn cứ, nhưng mà nếu đối phương đã đưa ra yêu cầu, thì chính mình cũng phải tranh thủ gắng một chút mới được.

- Nhân quả Phật gia?

Trang Duệ nghe thấy vậy thì lặng đi một chút, nếu là vài năm trước, thì ngay từ đầu hẳn sẽ không tin vào những thứ này, nhưng mà từ khi đôi mắt của hắn không hiểu sao xảy ra biến dị, Trang Duệ cũng không nói rõ được rốt cục trên thế giới này còn có bao nhiêu chuyện tình mà mình không giải thích được.

- Đái phó cục trưởng, như vậy đi, ngài để cho tôi suy nghĩ hai ngày, nếu như có thời gian, tôi sẽ tới xem, nếu thật sự không có thời gian, thì tôi cũng sẽ cho người mang chuỗi Thiên Châu Thủ Liên này cho các vị.

Nhớ lại lần tiếp xúc với phật sống Ba Lạc Châu, trong đầu Trang Duệ hiện lên hình ảnh một lão tăng tướng mạo hiền lành không biết nói tiếng Hán, những thứ khác không nói đâu xa chỉ riêng chuyện tặng chuỗi Thiên Châu này, chính mình dường như cũng có thể nhận ra ông ấy là thực lòng.

Nhưng mà chuyện này Trang Duệ cũng không quyết định được, hắn còn phải về bàn bạc lại với Tần Huyền Băng một chút, an bài thật tốt công tác ở viện bảo tàng mới có thể đi được, hiện tại hắn cũng không phải chỉ có một mình, còn có gia đình, công việc. Không thể như trước nói đi là đi được.

- Được, Trang tiên sinh, cảm ơn, rất cảm ơn ngài.

Đái phó cục trưởng có được câu trả lời thuyết phục từ Trang Duệ, thì cao hứng bắt tay Trang Duệ.

Thái độ khác thường của hắn khiến ấy người nhân viên bên cạnh cảm thấy rất kỳ quái, lại càng tò mò với thân phận của Trang Duệ. Đái phó cục trưởng luôn luôn ngồi ở trong phòng làm việc, lại có thể khách khí với một người trẻ tuổi như thế.

Nhưng mà khi nhìn nhà cửa của Trang Duệ ở chỗ này, những người nhân viên này cũng bình thường trở lại, có thể ở đoạn đường trung tâm xây một khu nhà có diện tích mấy ngàn mét vuông như vậy, không phải chỉ có tiền là có thể làm được.

Sau khi trao đổi danh thiếp với Đái phó cục trưởng rồi tiễn mấy người này ra về, Trang Duệ có chút buồn bực nhíu mày, xoay người đi về trung viện.

Mấy ngày nay tứ hợp viện cực kỳ náo nhiệt, tiếp đãi rất nhiều khách nhân từ bên ngoài đến, hai vợ chồng Lưu Xuyên, vợ chồng Triệu Quốc Đống, hơn nữa Âu Dương Quân cũng dẫn vợ đến đây ở lì không đi. Hoa viên ở trong viện mỗi ngày đều có tiếng nói chuyện phiếm và thanh âm huyền ảo của đám trẻ con.

Bạch sư đang bị Niếp Niếp trêu chọc, sau khi nhìn thấy Trang Duệ đi vào lập tức chạy đến đón, nhưng mà dường như nó cũng có thể cảm giác được tâm tình của Trang Duệ có điểm không tốt, nên không nò đùa với Trang Duệ, mà im lặng đi ở phía sau Trang Duệ.

- Chồng à, làm sao vậy?

Sau khi Tần Huyền Băng ngủ trưa dậy, liền kéo Từ Tình và Lôi Lôi ra đình viện ở bên cạnh bờ ao ngồi nói chuyện, không cần phải nghĩ cũng biết nhất định là Từ đại minh tinh đang giới thiệu kinh nghiệm mang thai cho hai bà bầu còn lại.

Thời gian chưa có con, nhất định nữ nhân sẽ đặt chồng ở vị trí đầu, Tần Huyền Băng cũng không ngoại lệ, nhìn thấy Trang Duệ mặt cau mày có đi tới, lập tức liền hỏi một câu.

Trang Duệ đi vào trong đình viện, liền ngồi ở bên người Tần Huyền Băng, thuận miệng đáp:

- Không có gì, vừa rồi có người của cục tôn giáo tới tìm anh, muốn anh đi tới Tây Tạng tham gia vào một nghi lễ trước khi tìm kiếm linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai, anh đang suy nghĩ xem có nên đi hay không.

Mặc dù đang là tháng bảy, khí hậu rất nóng nực, nhưng mà ở bên cạnh đình viện có một cây hòe cao lớn, cành lá rậm rạp đã che hết ánh mặt trời, bốn phía lại thoáng gió, nên ngồi ở bên trong cực kỳ mát mẻ.

- Trang Duệ không phải là chị dâu nói cậu, nhưng Huyền Băng đã có thai, cậu không thể đi ra ngoài được, phải ở nhà chăm sóc Huyền Băng thật tốt.

Từ Tình nghe thấy lời nói của Trang Duệ, thì lập tức cảm thấy bất bình thay cho Tần Huyền Băng.

775. Chương 775 : Đi Xa.(2)

Chương 775 : Đi xa.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Đúng vậy, bạn học à, tôi cũng muốn nói với cậu vài câu, bảy tám ngày nay cũng không thấy bóng dáng của cậu đâu, nếu không phải ngày hôn qua Huyền Huyền nói ra việc này, chỉ sợ đến bây giờ cậu cũng vẫn còn không biết? Thật là vô tâm.

Lôi Lôi cũng gia nhập hàng ngũ dùng lời nói làm vũ khí tấn công Trang Duệ, ba nữ nhân về một phe đều là những người Trang Duệ không thể trêu chọc được, điều này làm cho Trang Duệ oán hận không thôi, Âu Dương Quân và Lưu Xuyên đều chết ở đâu rồi? cũng không ra nói giúp mình vài câu.

- Chị dâu, bạn học, tôi cũng có nói là muốn đi đâu.

Trang Duệ nở nụ cười khổ, mẹ còn chưa biết việc này, nếu không khẳng định là sẽ bị ột trận.

- Trang Duệ, kỳ thật cũng không khoa trương như vậy, em vừa mới mang thai, còn có mẹ chăm sóc nữa, chú ý một chút là được rồi, nếu như anh muốn đi, thì cứ đi đi.

Lời nói của Tần Huyền Băng khiến cho Trang Duệ lặng đi một chút. Ai cũng biết nữ nhân mang thai cần nhất là có nam nhân chăm sóc, như thế nào vợ của mình lại thấu tình đạt lý như vậy?

Đừng nói là Trang Duệ không hiểu, mà ngay cả Từ Tình và Lôi Lôi cũng đều mở to hai mắt, khó hiểu nhìn Tần Huyền Băng.

- Mọi người nhìn tôi làm gì? Tôi nghĩ như vậy, nếu như Trang Duệ tham gia vào quá trình tìm kiếm linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai, thì đó là một chuyện tình có công đức lớn lao, có thể cầu phúc cho đứa con chưa chào đời của chúng ta, để cho cục cưng của chúng ta sau này có thể to lớn khỏe mạnh.

Trong lúc Tần Huyền Băng nói chuyện, nhẹ nhàng đưa tay sờ lên cái bụng vẫn còn thon thả của mình, trên mặt tràn đầy vẻ mẫu tính.

Ở Hồng Kông cũng có rất nhiều khu thờ phụng phật giáo, cũng có rất nhiều người theo phật giáo, thậm chí còn có một ít tín đồ của phật giáo còn mời cả đại sư từ Tây Tạng về nhà để giảng kinh.

Nhà của Tần Huyền Băng cũng là một gia đình theo phật giáo, cho nên nàng sẽ không phản đối chuyện tình có công đức lớn lao như tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai.

- Nói cũng đúng.

Nghe được việc cầu phúc cho cục cưng của mình, hai cô gái kia cũng tỏa ra nồng đậm mẫu tính, gật đầu phụ họa, bây giờ đối với các nàng mà nói, địa vị của cục cưng trong bụng là tối cao, kể cả là chồng cũng có thể tạm thời để qua một bên.

- Chuyện này không vội, khi nào trở về anh sẽ bàn bạc với mẹ một chút rồi nói sau.

Trong lòng Trang Duệ vốn không hề muốn đi, nhưng mà khi nghe vợ nói đến đây là công đức thì cũng có chút do dự, tuy rằng cái gọi là công đức rất hư vô mịt mờ, nhưng mà cũng không thể khẳng định chuyện này không tồn tại.

Buổi tối, Trang Duệ và mẹ bàn bạc kỹ lưỡng chuyện này, vậy mà Âu Dương Uyển lại gật đầu đồng ý, nàng là người từng trải, đương nhiên biết phụ nữ mới mang thai thì chưa có ảnh hưởng gì lớn, cũng không cần Trang Duệ phải chăm sóc mỗi ngày.

Nói đi rồi nói lại, Âu Dương uyển cũng lo lắng đứa con trai hấp ta hấp tấp của mình không chăm sóc được cho vợ.

Anh Hoàng Phủ, cái chế độ VIP của chúng ta đã làm xong chưa?

Sau khi ở nhà chăm sóc vợ một ngày, hôm sau Trang Duệ lái ô tô tới viện bảo tàng. Bảo tàng vừa mở cửa, mà ông chủ như hắt lại không xuất hiện, không khỏi có chút không chấp nhận được.

- Tôi nói này ông chủ Trang, những ông chủ khác đều quan tâm đến tình huống kinh doanh của mình, nhưng mà cậu thì lại thật tốt, ngay cả công việc kinh doanh ngày hôm qua cũng không thêm hỏi.

Hoàng Phủ Vân ngồi ở trong văn phòng phó quán trưởng của mình, vừa nói chuyện vừa đưa tay mở cái máy tính ở bên cạnh ra, nói:

- Tự mình xem đi, Trang wed vẫn còn rất đơn giản, nhưng sau khi có người gia nhập thì sẽ tốt hơn. Tôi đã cho người làm sẵn vài trang ở trong đó, bây giờ chỉ cần dùng tài khoản đăng ký là có thể đăng nhập được.

- Ủ, không tệ, anh hãy gọi điện cho những người tới tham gia buổi lễ hôm mở cửa, nói cho bọn hắt biết bọn hắt có thể dùng tài khoản của mình để đăng nhập. Đúng rồi, doanh thu của hôm qua là bao nhiêu?

Trang Duệ vừa xem trang wed vừa thuận miệng hỏi, cũng không phải là hắt không quan tâm, mấu chốt là hắt thật sự quá bận, hơn nữa nếu việc kinh doanh thua lỗ thì Hoàng Phủ Vân đã gọi điện inh từ sớm rồi.

- Ngày hôm qua tổng cộng có một vạn ba ngàn lượt du khách, tổng cộng thu được sau mười lăm vạn đồng. Chú em, viện bảo tàng này của chúng ta còn có số lượng du khách nhiều hơn cả viện bảo tàng quốc gia rồi.

Hoàng Phủ Vân có chút hưng phấn nói, trước khi hắt về nước hoàn toàn không ngờ viện bảo tàng này của Trang Duệ lại có quy mô lớn như vậy, hơn nữa lấy thân phận của Trang Duệ, muốn không kiếm tiền cũng là khó khăn.

- Anh Hoàng Phủ, mấy ngày mở cửa đầu tiên, nhất định sẽ tốt hơn một chút, qua một thời gian du khách sẽ giảm xuống, có thể bảo trì số lượng năm sau ngàn người một ngày đã là không tệ rồi, không cần kỳ vọng quá cao.

Viện bảo tàng có thể kiếm tiền, đương nhiên là Trang Duệ vui sướng, nhưng mà hắt đã sớm quyết định sẽ dùng toàn bộ số tiền viện bảo tàng kiếm được để sưu tầm thêm đồ cổ, vì thế hắt cũng không cần hưng phấn như vậy.

Hoàng Phủ Vân gật gật đầu nói:

- Cái này tôi biết, du lịch cũng có mùa thịnh vượng, chúng ta hay nhân lúc thịnh vượng này mà kiếm tiền bù cho những lúc khác trong năm.

Trang Duệ xua tay cắt ngang lời nói của Hoàng Phủ Vân, nói:

- Anh Hoàng Phủ, những chuyện này cũng không cần nói với tôi, kinh doanh cụ thể như thế nào, đó là chuyện của ngài, tôi cũng sẽ không hỏi tới, ngày kia tôi còn phải đi Tây Tạng, cụ thể sẽ đi trong thời gian bao lâu còn chưa xác định được, hôm nay chính là đến báo cho ngài một tiếng.

- Tiểu tử ngươi, định rũ tay bỏ đi sao?

Hoàng Phủ Vân không nói gì, lắc lắc đầu, hiện tại hắt đã hiểu rõ rồi, Trang Duệ sớm đã bố trí tất cả nhân viên để quản lý viện bảo tàng này, hắt đã sớm có chủ ý phải tay rồi.

- Trang tiên sinh, tôi là Dương Khải Văn, là người làm ở cục quản lý tôn giáo, rất hoan nghênh ngài tới Tây Tạng.

Chiếc máy bay tư nhân của Trang Duệ vừa mới dừng lại ở sân bay Lạp Tát xong, thì đã có một người trung niên vóc dáng không cao lắm, khoảng chừng một mét bảy, từ bên trong đi ra chào đón.

Trang Duệ đánh giá người đàn ông tên là Dương Khải Văn trước mặt một chút, người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, tuy rằng không cao lắm nhưng lại có khuôn mặt kiên nghị, từ giữa lông mày có thể nhìn ra, đây là một người rất có chủ ý, trên mặt hơi có chút hồng hào của người cao nguyên, chắc là đã ở Tây Tạng một thời gian khá lâu rồi.

776. Chương 776 : Đi Xa.(3)

Chương 776 : Đi xa.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(^“••_(^“••_† Nhóm dịch Dungnhi †_••’^)_••’^)

- Dương cực trưởng, ngài khỏe chứ, chỉ cần phái người tới đón là được rồi, sao dám phiền ngài đại giá tới đón.

Trang Duệ đưa tay ra nắm lấy tay Dương Khải Văn một chút, trước khi hấn tới Tây Tạng đã liên lạc với người này rồi, biết được toàn bộ công việc liên hệ giữa chính phủ và tôn giáo ở Tây Tạng đều là do người này phụ trách.

- Trang tiên sinh khách khí rồi, đây là việc nên làm mà,

Dương Khải Văn cũng đang đánh giá người thanh niên trước mặt này, lãnh đạo ở tổng cục đã từng thông báo cho hấn, nhất định phải dựa theo quy cách tiếp đãi cao nhên đề chào đón Trang Duệ, hấn cũng có chút tò mò, người này đến đây cùng là có thân phận gì mà có thể khiến cho cả Đại Chiêu Tự và cao tăng của phủ đều coi trọng như thế?

Mặc dù Trang Duệ nhìn qua cũng rất bình thường, nhưng Dương Khải Văn có thể nhìn ra, chất liệu vải quần áo của Trang Duệ đều là loại thượng hạng, hơn nữa trên người của cậu thanh niên này, mơ hồ còn có một loại uy nghiêm của lãnh đạo, hơn nữa so với bản thân mình thì chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn.

Hơn nữa trên cái máy bay này của Trang Duệ cũng có ghi ba chữ: “ Tuyên duệ hào”, đây cũng thể hiện rằng nó là một cái máy bay tư nhân, Dương Khải Văn mới chỉ tiếp đãi một vị siêu cấp phú hào tới từ Hồng Kông là có máy bay tư nhân, điều này cũng làm cho địa vị của Trang Duệ trong lòng Dương Khải Văn càng trở nên thần bí.

- Trang tiên sinh, mời ngài lên xe, chúng ta có thể trở về khách sạn rồi tiếp tục nói chuyện Ai ya, ngài có một con chó ngao Tây Tạng lớn như vậy sao?

Dương Khải Văn đang muốn mời Trang Duệ lên xe, thì từ trong máy bay có một con chó ngao Tây Tạng màu trắng như tuyết chạy ra, dường như là muốn phát tiết nỗi khó chịu khi ở trong máy bay, mà vừa mới nhảy xuống, nó liền rống lên một tiếng trầm thấp.

Thanh âm gào thét của bạch sư cũng không lớn, nhưng mà chỗ sân bay trống trải, nên âm thanh này cũng truyền đi rất xa. Sau khi thanh âm phát ra khiến cho đám chim ở xung quanh sân bay bị hù dọa một trận, loại thanh âm này không hề ảnh hưởng đến con người, nhưng lại có lực sát thương rất lớn đối với động vật.

Bởi vì quan hệ công việc nên Dương Khải Văn cũng thường xuyên đi tới một ít địa điểm chăn nuôi của người dân du mục, nên cũng không xa lạ gì với chó ngao Tây Tạng, hấn chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn ra được, con chó ngao tây tạng này vô cùng thuần chủng, chỉ sợ ở Tây Tạng cũng rất khó có thể tìm thấy một con thú hai như vậy.

- Ông bạn già, người đã về đến nhà của mình rồi.

Trang Duệ đưa tay ra vờ bạch sư tiến lại, sau đó vỗ vỗ đầu nói vài cái. Cao nguyên mới là nhà của chó ngao Tây Tạng, thảo nguyên mới là không gian sinh tồn của chó ngao Tây Tạng, chém giết với đám hổ báo sài lang mới là thiên tính của chó ngao Tây Tạng, Trang Duệ có thể hiểu được ý tứ của bạch sư ở trong thanh âm gào thét kia.

Đây là một loại bộc phát bản năng khi trở về tự nhiên, tuy rằng đã rời chỗ này rất lâu rồi, nhưng mà bạch sư biết, nơi này mới thật sự là lãnh địa của nó, thanh âm gào thét của nó, là đại biểu cho vương giả đã trở về, đại biểu cho việc bạch sư tuyên cáo sự trở lại của mình.

Sau khi Trang Duệ vỗ về bạch sư xong, thì mới nhìn về đám nhân viên tổ máy nói:

- Lão Hạ, lão Đinh, mọi người trở về trước đi, Bành Phi ở lại là được rồi, khi nào tôi muốn trở về thì sẽ gọi người.

- Biết rồi, Trang tổng, chúng tôi còn phải mua thêm dầu mỡ thì mới có thể trở về được.

Hạ Song gật đầu đồng ý, thành thật mà nói, đi theo Trang Duệ thật là con mẹ nó thoải mái, gần nửa năm thời gian cũng bằng bốn năm trước kia rồi, hơn nữa còn thừa rất nhiều tiền.

Giống như hai nàng tiếp viên hàng không Lưu Ly và Diêm Á, nếu không phải bản thân đã kết hôn, không chừng còn muốn phát triển với Trang Duệ một chút, nam nhân còn trẻ, nhiều tiền, lại còn làm chủ một phương, đi đâu tìm được chứ?

- ừ, vất vả ọi người rồi.

Trang Duệ vỗ vỗ bả vai Hạ Song, và nói thêm vài câu công đạo. Lần này sở dĩ hắn cười máy bay tư nhân chạy tới Tây Tạng chính là bởi vì muốn đưa bạch sư theo, nhưng mà quyết định này cũng không tệ. Nếu như da mặt của Trang Duệ đủ dày, thì tiền dầu mỡ và phí tổn chuyến bay này đều có thể đưa cho cục quản lý tôn giáo thanh toán.

Lại đi đến Lạp Tát, Trang Duệ cũng có những cảm giác thật khác lạ, chớp mắt một cái đã qua thời gian hai năm. Lạp Tát vẫn tĩnh lặng như trước, bầu trời vẫn là một màu xanh thẫm như vậy, nụ cười của những người đi lại trên đường, vẫn thuần khiết chất phác như vậy.

Hoàn toàn khác do với thành thị luôn âm ỉ, vì hoàn cảnh riêng của khu vực nên tiết tấu cuộc sống của người Tây Tạng luôn luôn chậm rãi. Ở nơi này, không bao giờ nhìn thấy những thành phần tri thức vội vàng cầm cặp công văn chạy trên đường, cũng không nhìn thấy những người lái buôn ồn ào. Hết thấy đều hài hòa, an bình như vậy.

- Trang tiên sinh, chúng ta tới nơi rồi.

Chiếc ô tô thành thạo chạy gần một giờ sau mới dừng lại, Trang Duệ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi này giống như là khu trung tâm của Lạp Tát, lúc đầu hắn còn tưởng rằng sẽ phải ở trong nhà trọ bên cạnh Đại Chiêu Tự.

- Đây là nơi dừng để tiếp đãi khách quý của cục Lạp Tát.

Dương Khải Văn cẩn thận liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, sợ hắn không hài lòng.

- Dương cục trưởng, cảm ơn ngài đã có lòng, kỳ thật tôi ở nhà trọ bên cạnh Đại Chiêu tự cũng được, trước kia tôi cũng đã từng ở chỗ đó.

Quan sát tình cảnh bốn phía, nơi này là một khu biệt thự, mỗi một cái biệt thự đều có diện tích rất lớn, mỗi cái đều cách nhau tới ba bốn mươi thước, xung quanh tràn ngập màu xanh hoa cỏ, hoàn cảnh cực kỳ hoàn hảo, sau khi bạch sư xuống xe liền chạy như điên xung quanh những biệt thự kia, có lẽ lại bắt đầu đánh dấu lãnh thổ của mình.

Trang Duệ chợt nhớ tới buổi tối ở Lạp Tát trước kia, đó là lần đầu tiên hắn ôm hôn Tần Huyền Băng, tần quan hệ mơ hồ của hai người, cũng được phá vỡ trong ngày thứ hai khi ở nơi này.

- Trang tiên sinh, Trang tiên sinh?

Dương Khải Văn vốn đang đi ở phía trước dẫn đường, nhưng mà khi đi bảy tám bước rồi nhìn lại, vẫn thấy Trang Duệ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không khỏi gọi Trang Duệ vài tiếng.

- A! Thật ngại quá, Dương cục trưởng, đi thăm lại chốn xưa nên có chút thất thần.

Trang Duệ nghe thấy Dương Khải Văn kêu lên, mới tỉnh táo trở lại, lắc lắc cái đầu cười, vùng đất Tây Tạng này không chỉ mang đến cho hắn tình yêu, mà lần đầu tiên linh khí của hắn thăng cấp cũng phát sinh ở nơi này.

777. Chương 777 : Đi Xa.(4)

Chương 777 : Đi xa.(4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(^“••_(^“••_† Nhóm dịch Dungnhi †_••’^)_••’^)

- Trang tiên sinh, ngài nghỉ ngơi một chút trước đi, buổi tối tôi sẽ tới đón ngài đi ăn cơm, rồi nói cho ngài biết hoạt động mấy ngày hôm sau luôn.

Sau khi đưa Trang Duệ vào nhà, Dương Khải Văn liền cáo từ, ngày mai vị ban thiền thứ mười một năm nay mới có mười sáu tuổi Nhĩ Đức Ni còn muốn gặp Trang Duệ, hẳn phải đi chuẩn bị một chút, đây chính là nhiệm vụ chính trị rất quan trọng

Cục quản lý tôn giáo ở Tây Tạng là điểm tựa cho cục quản lý tôn giáo cả nước, mà quyền hạn của cục quản lý cũng rất lớn, những chuyện giống như Ban Thiền đi ra ngoài, thì phương diện an toàn đều do cục quản lý phụ trách, nếu mà có một chút vấn đề gì xảy ra, đây cũng chính là chọc phải phiền toái lớn.

- Được, Dương cục trưởng ngài cứ thu xếp đi.

Trang Duệ gật gật đầu, vừa rời khi ở trên xe, Dương Khải Văn đã nhận được hơn mười cuộc điện thoại liên tiếp, chính là bận túi bụi, Trang Duệ cũng cảm thấy thông cảm cho tình cảnh của hắn.

- Bành Phi, thế nào, làm một liều thuốc chứ?

Trang Duệ ngồi ở trên ghế sa *** trong phòng khách, rút ra một liều thuốc, cười xấu xa ném cho Bành Phi một liều.

Những người mới lên Tây Tạng, nếu không có một thời gian thích ứng thì đừng nói là hút thuốc, mà chỉ chạy nhanh vài bước cũng thở hổn hển, Đây là Trang Duệ cố ý muốn trêu đùa Bành Phi.

Bành Phi nhận lấy liều thuốc, cũng không có nói gì mà trực tiếp rút bật ra châm lửa, sau khi rít một hơi lớn mới nói:

- Anh Trang, trước kia tôi đã được huấn luyện rồi, đừng nói là hút thuốc trên cao nguyên, mà cho dù là chạy việt dã 5km thì cũng không thành vấn đề.

Trang Duệ nghe vậy thì cười mắng:

- Thật biến thái, anh và bạch sư đều là đồ biến thái.

- Anh Trang, ngài cũng không kém, ngài cũng làm liều thuốc chứ?

Thành thật mà nói Bành Phi cực kỳ hâm mộ thể chất của Trang Duệ, từ lần hành trình dã nhân sơn lần trước, nên Bành Phi biết, trừ bỏ kinh nghiệm của Trang Duệ hơi kém một chút, nếu chỉ nói riêng về tính chất thân thể, chính mình có thúc ngựa cũng không đuổi kịp hắn.

- Đừng so sánh anh với cậu, anh sắp có con rồi, cậu có không?

Trang Duệ cười đắc ý, nếu luận về sức chịu đựng, hẳn tin tưởng trên thế giới này không có bất kỳ người nào, có thể so sánh được với hắn, nếu một hôm chỉ cần dùng linh khí khôi phục một chút là được, dù sao thì hàm lượng linh khí trong người hắn bây giờ rất nhiều, cho dù là có mát xa toàn thân, cũng vẫn còn thừa.

- Có nhưng không giống như ngài, chưa kết hôn mà đã có con.

Mấy ngày nay cứ nói chuyện với Trang Duệ không quá ba câu, là tuyệt đối hắn sẽ nhắc tới đứa con còn chưa biết nam nữ kia. Lỗ tai Bành Phi cũng nghe đến tràn đầy rồi, lập tức dập liều thuốc trong tay, rồi đi lên lầu hai.

Vừa mới đi vào cao nguyên, Bành Phi cũng cần phải nghỉ ngơi thích ứng một chút, chỉ có bảo trì trạng thái tốt nhất, mới có thể bảo vệ Trang Duệ thật tốt. Là một vệ sĩ tư nhân của Trang Duệ, Bành Phi hiểu rất rõ điều này.

- Nói cái gì đó, ta lấy giấy đăng ký kết hôn cũng không được sao. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trang Duệ buồn bực hướng về bóng lưng của Bành Phi hô một câu. Người Trung Quốc nào cũng đều là như thế, nếu không có mâm cỗ hôn lễ, thì vẫn có cảm giác giống như là không kết hôn vậy, không chỉ là Bành Phi cười nhạo hần, mà cả Âu Dương Quân cũng cười hần cả ngày.

Trang Duệ cũng không có gì buồn bã cả, sau khi dẫn bạch sư đi dạo xung quanh khu biệt thự, rồi trở lại phòng gọi điện nói chuyện với Tần Huyền Băng. Đến tận năm giờ chiều thì Dương Khải Văn mới gọi điện đến đây.

Ăn cơm ở Lạp Tát, Dương Khải Văn sợ Trang Duệ không ăn quen những thức ăn của Tây Tạng, nên đặc biệt tìm cho hần một quán đồ ăn tây.

Chỗ quán cơm này cũng không lớn, nhưng mà rất sạch sẽ, đồ ăn cũng rất hợp khẩu vị của Trang Duệ, trừ bỏ Dương Khải Văn còn có một vị Trương phó cục trưởng, ba người uống hết một chai mao thai, Trang Duệ liền kéo Dương Khải Văn lại, không để cho hần gọi thêm rượu nữa.

- Trang tiên sinh, tiếp đãi có gì không chu toàn, xin ngài lượng thứ.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Khải Văn khách sáo nói một câu, Trang Duệ biết đã đến lúc nói chuyện chính sự rồi.

- Dương cục trưởng, quá khách khí rồi, mấy ngày nay phải làm như thế nào, ngài cứ trực tiếp phân phó là được rồi.

Chiều nay Trang Duệ buổi chiều đã nói chuyện với Âu Dương Quân, biết được cấp bậc của Dương Khải Văn cũng không phải là thấp, hơn nữa còn có chức vị ngậm ở trong những ngành khác nữa.

Dù sao vấn đề Tây Tạng cũng rất phức tạp, liên quan đến rất nhiều thế lực nước ngoài, người có thể toàn quyền xử lý công việc ở Tây Tạng, khẳng định không phải là người bình thường, ngay cả Bành Phi cũng nói vị Dương cục trưởng này, tuyệt đối là có bối cảnh quân đội, Trang Duệ cũng không dám lơ là, lời nói cực kỳ khách khí.

- Là như thế này, nghi thức tổng cộng chia làm hai ngày, ngày mai là đám cao tăng tụng kinh cầu nguyện, cảm ứng di huấn của phật sống Ba Lạc Châu còn sót lại thánh tích, việc này góp phần thu hẹp phạm vi tìm kiếm kinh đồng chuyển thể đầu thai.

Rồi hôm sau thì do đại nhân Ban thiền thứ mười một thực hiện nghi thức xối nước chúc phúc cho những người tham gia vào hoạt động tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai. Trang tiên sinh, ngài.

Dương Khải Văn nói tới đây thì dừng lại một chút, thấy Trang Duệ không có phản ứng gì, mới nói tiếp:

- Dựa theo thuyết pháp của Ban Thiền đại nhân, thì phật sống Ba Lạc Châu đã tặng Thiên Châu cho ngài, như vậy trong chuyện này đã có một tia quan hệ nhân quả, chuỗi Thiên Châu này vẫn nằm ở trong tay của ngài, nhưng mà.

Trang Duệ thấy Dương Khải Văn dừng lại tới hai lần, biết hần sợ nói ra chuyện tình làm ình mất hứng, vội vàng nói:

- Dương cục trưởng, không có việc gì, ngài cứ nói đi.

- Ý tứ của ngài Ban Thiền thứ mười một chính là muốn ngài cũng tham gia vào quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai lần này. Ban Thiền có cảm giác, ngài sẽ tìm được tin tức của linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai.

Dương Khải Văn lúc này đã biết được bối cảnh của Trang Duệ, hần từng làm ở trong cơ quan nhà nước, đương nhiên sẽ biết được uy danh của Âu Dương lão gia tử. Vì thế hần không dám phạm chút sai lầm nào với cháu ngoại của vị lão nhân kia. Chỉ sợ trong phạm vi đất nước Trung Quốc, cũng không có bao nhiêu người có gan dùng sức mạnh với hần, chỉ có thể dùng lời nói để thương lượng.

- Tôi sẽ tìm thấy tin tức sao ? Ban Thiền lão nhân gia cũng quá coi trọng tôi đi ?

Trang Duệ lặng đi một chút, khi hắn được phật sống tặng chuỗi Thủ Liên ở Đại Chiêu Tự, Trang Duệ có thể khẳng định, đây tuyệt đối là vì thể diện của bạch sư, nếu nói đến quan hệ nhân quả gì đó, vậy thì cũng là quan hệ với bạch sư.

778. Chương 778 : Thần Giữ Nhà.

Chương 778: Thần giữ nhà. nguồn (.)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”) truyện copy từ

Nhưng mà nghĩ lại, nếu như bạch sư không tìm được phật sống, thì Trang Duệ cũng chẳng thèm để ý mà vẫn sẽ tham gia cuộc tìm kiếm lần này. Đúng như lời vợ hắn nói, nếu có thể tìm thấy linh đồng chuyển thể đầu thai, đây chính là một chuyện tình công đức vô lượng.

- Khụ, khụ, Trang tiên sinh, vị Ban Thiên thứ mười một này, mới chỉ có mười sáu tuổi thôi, nếu ngài không phải là tín đồ của phật giáo thì cũng không cần xưng hô như vậy.

Dương Khải Văn nghe thấy Trang Duệ gọi vị Ban Thiên này là lão nhân gia thì trên trán không khỏi xuất hiện một tia hắc tuyến. Hắn đã tiếp xúc với vị Ban Thiên này rất nhiều lần, tuy rằng Ban thiên ở trong lòng người dân Tây Tạng là tồn tại giống như thần thánh, nhưng mà Dương Khải văn như thế nào cũng không có biện pháp, liên hệ giữa người thiếu niên kia và vị có thể xưng hô là lão nhân gia.

- A! mới có mười sáu tuổi sao?

Trang Duệ nghe thấy vậy thì lấp bắp kinh hãi, địa vị của vị Ban Thiên này ở Tây Tạng còn cao hơn cả phật sống Ba Lạc Châu, Trang Duệ còn tưởng rằng vị kia còn già hơn cả phật sống chứ, không nghĩ tới lại có thể là một đứa trẻ mười sáu tuổi.

Trang Duệ không biết, khi vị Ban Thiên thứ mười ở Tây Tạng viên tịch, phải trải qua sáu năm tìm tòi gian khổ, lúc ấy mới có thể tìm được linh đồng do vị Ban Thiên thứ mười chuyển thể đầu thai. Lúc này liền đưa về kế nhiệm và trở thành vị Ban Thiên thứ mười một. Vị ban thiên này tên là Nhĩ Đức Ni, tới năm nay là vừa tròn mười sáu tuổi.

- Trang tiên sinh, địa vị của Ban Thiên ở Tây Tạng cực kỳ cao, cho nên ngài đi ra ngoài cũng phải biểu hiện ra sự tôn trọng đối với vị này.

Dương Khải Văn nhìn thấy bộ dạng có điểm không cho là đúng của Trang Duệ, vội vàng nhắc nhở một câu, phải biết rằng vị ban thiên thứ mười một này dù có đi đến Tứ Cửu thành thì các vị lãnh đạo tối cao của quốc gia cũng phải đích thân tiếp kiến, hơn nữa còn phải đối đãi ngang hàng nữa.

- Ừ, tôi biết rồi, Dương cục trưởng yên tâm đi, dù sao sau này tôi cũng không tiếp xúc với hắn, có chăng thì chỉ là ngày kia có thấy mặt một lần thôi.

Trang Duệ gật đầu đồng ý, thứ cuồng nhiệt nhất trên thế giới này, đúng là tín ngưỡng, hắn cũng không rảnh rỗi tới mức không có việc gì mà đi đắc tội với tồn tại giống như là Đồ Đằng ở trong mắt của vô số phật tử trong nước.

Nhìn thấy Trang Duệ đồng ý, Dương Khải Văn lại nhắc nhở Trang Duệ tiếp:

- Trang tiên sinh, công tác tìm kiếm hỏi thăm cũng không phải có thể hoàn thành trong nhất thời, có lẽ là một hai tháng liền tìm được linh đồng chuyển thể đầu thai, cũng có thể là ba năm, thậm chí là hơn mười năm mới có thể tìm thấy, ngài nên chuẩn bị tâm lý một chút.

- Cái gì?

Trang Duệ vừa nghe thấy những lời này thì ngồi không yên, lập tức đứng dựng lên, lớn tiếng nói:

- Cần ba đến năm năm? Xin lỗi, nhưng mà tôi không có thời gian, nhiều nhất tôi chỉ có thể ở đây ba đến năm tuần cũng đã là không tồi rồi.

Mở cuộc thi đua vui quốc tế sao? Nếu vượt quá ba đến năm năm, chỉ sợ con của mình cũng đã trở thành thiếu nữ rồi, nói không chừng còn gọi người khác là cha cũng nên.

Hơn nữa, ở vùng đất Tây Tạng này mười ngày nửa tháng thì còn được, nếu ở thời gian dài, có khi nhiễm bệnh cao nguyên trở về, không phải là bản thân sẽ chết rất oan uổng sao?

- Dương cục trưởng, không phải tiểu đệ không để mặt mũi cho ngài, chuyện này không thể thỏa thuận được, dù cho từ bỏ Thiên Châu, tôi cũng không thể ngây ngốc ở nơi này năm ba năm được.

Trang Duệ thấy Dương Khải Văn muốn nói gì đó, vội vàng biểu lộ thái độ, ý tứ rất rõ ràng, ngài cũng không cần nói nữa, chuyện này ai nói cũng không được.

Không có đạo lý mà, dù cho Âu Dương lão gia tử cũng không khiến ình không được gặp con? Chứ đừng nói đến đại nghĩa quốc gia, dù ang cả an nguy của địa cầu ra thì ta cũng sẽ không đồng ý với ngài.

- Trang tiên sinh, xin ngài bình tĩnh nghe tôi nói hết câu đã.

Dương Khải Văn nhìn thấy bộ dáng xúc động, phần nộ, pha lẫn chút hoảng sợ của Trang Duệ thì có chút dở khóc dở cười. Trang Duệ cũng không phải là nhân viên công vụ của quốc gia, đừng nói là chính mình, cho dù là lãnh đạo của mình tới đây cũng không thể ra lệnh cho Trang Duệ, chỉ có thể dùng lời nói thương lượng mà thôi?

- Ngài nói, ngài nói đi.

Trang Duệ cũng biết phản ứng của mình có điểm quá khích, chính mình cũng không phải là nhi đồng vài ba tuổi, chỉ cần nói dối vài câu là sẽ ở lại. Chỉ cần gọi điện thoại một cái sẽ có máy bay tư nhân tới đón, còn ai dám ngăn cản không ình đi?

- Ý của chúng tôi là như thế này, chờ đến ngày kia, sau khi Ban Thiên gặp ngài xong, thì ngài sẽ theo một đội ngũ nào đó tìm kiếm trong vài ngày, sau đó nếu như ngài có việc vội vàng thì cứ ra về. Đợi cho tới khi phát hiện dấu vết của linh đồng chuyển thể đầu thai, thì chúng tôi sẽ báo cho ngài một tiếng để đi tới, như thế sẽ chỉ chậm trễ vài ngày mà thôi.

Trong lòng Dương Khải Văn có chút buồn bực. Ban đầu Đại Chiêu Tự cũng chỉ đưa ra yêu cầu lấy lại chuỗi Thiên Châu Thủ Liên của phật sống mà thôi. Không ngờ sau khi bọn họ biết được chuyện tình lúc Phật sống tằng Thiên Châu cho Trang Duệ thì liền nói Trang Duệ là người có duyên, muốn được gặp hẳn, hơn nữa còn muốn Trang Duệ tham gia vào hành động tìm kiếm. Đây không phải là được voi đòi tiên sao?

Nhưng mà mọi chuyện trên thế gian này đều có cách giải quyết, trên có chính sách dưới có đối sách. Dương Khải Văn cũng biết Trang Duệ không thể luôn ở lại Tây Tạng, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, vừa có thể làm hài lòng Ban Thiên, cũng sẽ không làm Trang Duệ khó xử.

- Như vậy sao?

Trang Duệ nghe được lời nói của Dương Khải Văn thì bình tĩnh trở lại, trầm ngâm một chút, nói:

- Như vậy thì cũng không thành vấn đề, nhưng mà cho dù tìm thấy linh đồng chuyển thể đầu thai, tôi cũng không dám cam đoan có thể chạy tới ngay lập tức, mà có thể sẽ chậm trễ vài ngày.

Trang Duệ đây là cứ nói thẳng trước, vạn nhất thời gian tìm thấy linh đồng chuyển thể đầu thai, thì con mình ra đời, hoặc là vợ mình sắp sinh. Lúc đó Trang Duệ nào còn tâm trạng quan tâm đến cái gì linh đồng chuyển thể đầu thai? Khẳng định việc chăm sóc vợ và con quan trọng hơn.

- Được, cứ như lời ngài nói.

Dương Khải Văn hoàn toàn đồng ý, dù sao quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai cũng sẽ tiêu phí thời gian vài năm? Chậm trễ một vài ngày hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa trong ấn tượng của Dương Khải văn, đám đệ tử thế gia này có ai mà không phải con lừa kiệt ngạo bất tuân.

779. Chương 779 : Phật Âm Thiện Xướng.(1)

Chương 779: Phật âm thiện xướng.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Nếu mà cứng rắn với bọn họ, còn có thể bị bọn họ đá ngược lại., chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo. Trang Duệ coi như là dễ nói chuyện rồi.

Sau khi bàn bạc tốt mọi việc xong, Dương Khải Văn gọi người lái xe đưa Trang Duệ về, lúc đi Trang Duệ còn xách thêm mấy cân thịt dê tươi, đây chính là thịt dê trên núi, chắc là bạch sư sẽ rất thích.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ dẫn bạch sư và Bành Phi ngồi trong xe Dương Khải Văn phái tới, đi đến Đại Chiêu Tự.

Đại Chiêu Tự vẫn còn những cái tháp cổ ngàn năm, cảnh vật không có biến hóa gì so với lần trước Trang Duệ đến đây. Bên cạnh con đường đã sớm có đông đảo các tín đồ đi theo phía sau các Lạt ma. Tất cả đều hướng về chỗ trung tâm đi tới.

Người rất nhiều, nhưng lại im lặng dị thường, nghe vào trong tai chỉ có tiếng tụng kinh khó hiểu, buổi sáng ở Đại Chiêu Tự đều được bao trùm trong bầu không khí trang nghiêm túm tùm.

- Nhân Ba Thiết, rất vui khi gặp lại ngài.

Được Dương Khải Văn tự mình dẫn đường, Trang Duệ theo cánh cửa hông để tiến vào trong chùa, lập tức gặp được hai vị bạn cũ. Người mở miệng nói chuyện trước chính là vị tiểu Lạt ma đã gặp năm, ngoài, mới hơn một năm không gặp, vị tiểu Lạt ma này đã nói tiếng phổ thông khá hơn trước rất nhiều.

- Đại sư khỏe không, tôi chính là được Phật sống chỉ dẫn tới đây.

Trang Duệ lần này không làm trò cười, hẳn biết danh xưng Nhân Ba Thiết là dùng để gọi những khách nhân tôn quý. Hai cánh tay liền chắp thành hình chữ thập, sau khi cúi người thi lễ với tiểu Lạt ma, mới nhìn về phía một người khác, nói:

- Cách Cổ đại sư, ngài vẫn khỏe chứ.

- Nhân Ba Thiết, tôi không dám đương nổi khi ngài xưng hô như vậy đâu.

Trang Duệ là khách nhân Ban Thiền mời tới, Cách Cổ Lạt ma cũng không dám tùy tiện, cung kính mời Trang Duệ đi vào một gian phòng có điều hòa.

- Nhân Ba Thiết, đây chính là con chó ngao Tây Tạng nhỏ năm ngoái sao?

Tiểu Lạt ma nhìn thấy Bạch sư đi phía sau Trang Duệ, thì ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, người tây tạng coi chó ngao giống như là người thân của mình vậy. Nên tiểu Lạt ma tự nhiên cũng biết chỉ qua thời gian chưa đầy hai năm, con chó ngao Tây Tạng nhỏ không thể nào lớn như vậy được.

- Đúng vậy, chính là con chó ngao năm trước. Bạch sư, lại đây gặp gỡ mấy người bạn cũ đi.

Trang Duệ cười đáp một câu, bạch sư dường như có thể hiểu được lời nói của Trang Duệ, liền đi đến bên người tiểu Lạt ma, cọ cọ cái đầu vào người hắn.

- Ngài là vua của Tuyết Sơn.

Ngoài dự liệu của mọi người là tiểu Lạt ma lại có thể quỳ xuống, hành một cái đại lễ với bạch sư. Lúc này hẳn đã hoàn toàn tin tưởng lời của Phật sống. Thì ra con chó ngao Tây Tạng này đích thật là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn, là tồn tại ngang hàng với Phật sống.

- Ba Tang cậu làm cái gì vậy?

Cách Cổ lật ma, nhìn thấy hành động của tiểu lật ma, thì không khỏi chấn động, đừng nhìn tiểu lật ma này không lớn tuổi, nhưng mà đã đi theo phật sống sáu bảy năm rồi, vì là người hầu của phật sống, nên địa vị của hắn ở Đại Chiêu Tự cũng cao hơn rất nhiều người khác.

Lần này đội ngũ tìm kiếm linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai, cũng có tiểu lật ma Ba Tang, tin tưởng sau khi tìm kiếm được linh đồng, tiểu lật ma cũng sẽ được đưa đến học viện phật học để bồi dưỡng, tiền đồ ngày sau khẳng định sẽ mạnh hơn chấp pháp Cách Cổ lật ma nhiều.

- Nói là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn, là thần thú hộ giá của Phật tổ.

Tiểu lật ma dùng hán ngữ thì không thể biểu đạt được ý của mình, nên đã chuyển qua dùng tiếng Tạng để nói chuyện.

Muốn nói ai ở trong Đại Chiêu Tự biết rõ quá trình Phật sống tặng Thiên Châu cho Trang Duệ nhất, cũng chỉ có thể là tiểu lật ma Ba Tang, lúc ấy mỗi một câu Phật sống nói, hắn đều nhớ rõ ràng rành mạch, nhưng mà lúc ấy Bạch sư còn quá nhỏ, nên hắn vẫn không thể liên hệ giữa nó và thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn được.

Nhưng mà hiện tại Bạch sư trưởng thành ở ngay trước mắt, tiểu lật ma nhất thời nhớ lại lời nói của Phật sống khi còn sống, hơn nữa còn không hề có một tia hoài nghi, nếu không phải là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn, làm sao có thể chỉ trong vòng hơn một năm mà nó đã có được hình thể to lớn như vậy?

- Điều này làm sao có thể được?

Cách Cổ lật ma nhìn Bạch sư đang đứng ở bên người Trang Duệ, trong miệng thì thảo tự nói, tuy rằng lật ma chúng ta hết lòng thành kính đối với phật giáo, nhưng mà bọn hắn cũng chưa từng nhìn thấy phật tổ hiển linh, đột nhiên biết được ở trước mặt mình xuất hiện một con thần thú có cùng cấp bậc với phật tổ, nhất thời đầu óc trở nên có chút rối loạn.

Tiểu lật ma gật gật cái đầu khẳng định, nói:

- Thật sự là do chính mồm Phật sống nói.

Địa vị của Phật sống ở Tây Tạng rất cao, mà Phật sống đầu thai chuyển thể giống như Ba Lạc Châu thì phi thường thừa thớt, lại càng là tồn tại giống như thần tiên. Sau khi nghe thấy lời nói của Ba Tang, Cách Cổ lật ma không còn một chút chần chờ nào cả, lập tức xoay người hành lễ với Bạch sư, trong miệng lầm bầm điều gì đó bằng tiếng Tạng.

Bạch sư đối với người nam nhân đang quỳ trước mắt mình này cũng không có hứng thú gì, sau khi nhìn thoáng qua Cách Cổ lật ma, thì nâng chi trước lên, dùng móng vuốt khé đục lên đầu vai của Cách Cổ một cái.

Nhìn thấy Bạch sư có linh tính như thế, trong ánh mắt của Cách Cổ lật ma lộ ra một tia cuồng nhiệt, trong miệng nói ra một đồng từ ngữ tiếng Tạng mà đám người Trang Duệ nghe không hiểu, cung kính dập đầu ba cái đối với Bạch sư, mới cẩn thận đứng lên.

Người nhân viên của cục quản lý tôn giáo kia, dường như có thể hiểu được lời nói của Ba Tang và Cách Cổ lật ma, nên mới kinh ngạc nhìn Bạch sư một cái, rồi nói với Trang Duệ:

- Trang tiên sinh, hôm nay không có việc gì, chủ yếu đều là hoạt động ở trong chùa, ngài có thể ở trong Đại Chiêu Tự xem lễ. cũng có thể ra ngoài đi dạo, nếu ra ngoài thì chúng tôi sẽ dẫn đi.

Trang Duệ tới tham gia nghi thức lần này, chính là do ý tứ của Ban Thiền, không chỉ là chính phủ cực kỳ coi trọng, mà chính là Đại Chiêu Tự cũng phái Cách Cổ và tiểu lật ma Ba Tang ra đón.

Trang Duệ cũng muốn xem một chút, nghi lễ cầu phúc của phật sống trong Đại Chiêu Tự, lập tức nói:

- Trước tiên cứ đi xem nghi lễ một chút, buổi chiều sẽ ra ngoài đi dạo sau.

- Được, Trang tiên sinh, mời ngài.

Nhân viên công tác cũng rất quen thuộc đối với Đại Chiêu Tự, sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, thì đi ở phía trước cùng với Cách Cổ và tiểu lạt ma để dẫn đường, còn lại là Trang Duệ và Bành Phi đi ở phía sau. truyện copy từ

780. Chương 78 0: Phật Âm Thiện Xướng.(2)

Chương 780: Phật âm thiện xướng.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Bằng qua mấy cái hành lang gấp khúc có điêu khắc các câu chuyện xưa của phật giáo, không biết là do thân phận của người nhân viên kia, hay là sự tôn kính với tiểu lạt ma, mà dọc theo đường đi, những lạt ma khác nhìn thấy đoàn người Trang Duệ đều tránh ra nhường đường, hơn nữa hai tay còn tạo thành hình chữ thập hành lễ với bọn hắn.

Được nhân viên này và Ba Tang dẫn đường, Trang Duệ đi qua mấy cái hành lang uốn khúc một hồi, rồi tiến vào một khu sân có diện tích hơi rộng rãi.

Ở trong sân lúc này đã có mấy ngàn vị tăng nhân tụ tập, đập vào mắt toàn là màu vàng lạt ma.

- Trang tiên sinh, mời lên lầu hai dự lễ.

Sau khi Trang Duệ nghe thấy lời nói của nhân viên công tác, thì ngẩng đầu thoáng nhìn lên hành lang lầu hai, nơi đó có đặt từng dãy ghế dựa, chắc là để tiếp đãi khách nhân từ khắp nơi tới dự lễ, Trang Duệ gật gật đầu, dẫn theo Bành Phi đi tới.

Lúc này ở trên lầu đã có không ít người đang ngồi, tất cả đều là những tín đồ tới từ khắp nơi trong cả nước, đương nhiên những người này đều là những người có thân phận nhất định, hơn nữa cũng là người từng có cống hiến đối với sự phát triển và mở rộng của việc tuyên truyền phật giáo, nếu không cũng không có tư cách ngồi ở chỗ này.

Trang Duệ và Bành Phi đến, khiến những người này có chút ngoài ý muốn, thật sự bởi vì hai người này quá trẻ tuổi, nhưng mà khi Bạch sư xuất hiện ở lầu hai, lực chú ý của bọn hắn nhất thời đều bị nó hấp dẫn, một con tuyệt ngao lớn như vậy, dù cho ở địa phương nào thì cũng đều hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Đương nhiên, những người này đều là tín đồ của phật giáo, tự nhiên sẽ biết được địa vị của chó ngao Tây Tạng ở đây, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy Bạch sư chính là sợ hãi.

Vị trí của Trang Duệ cũng rất tốt, hắn ngồi ở hàng thứ nhất cạnh cửa sổ, có thể nhìn thấy rõ ràng các hoạt động trên quảng trường, sau khi đưa Trang Duệ vào vị trí, tiểu lạt ma Ba Tang và Cách Cổ lạt ma liền cáo từ đi xuống, Bạch sư thì lẳng lặng nằm xuống dưới chân Trang Duệ.

Lầu hai này dường như cũng không có vị trí của nhân viên kia, sau khi hắn bắt chuyện với Trang Duệ một lúc, thì để lại danh thiếp của chính mình rồi cũng cáo từ rời đi. Trước khi đi còn dặn Trang Duệ nếu muốn đi ra ngoài thì nhất định phải gọi điện trước cho hắn.

Hiện tại các tăng nhân trên quảng trường vẫn chưa bắt đầu tụng kinh, Trang Duệ quan sát thấy các nhóm lạt ma mặc trang phục khác nhau, giống như dựa theo quần áo mà sắp xếp thứ tự đứng, trong tay còn cầm các loại phật tán, nhìn rất hoành tráng.

Đang lúc Trang Duệ và Bành Phi thấp giọng thảo luận xem thân phận của lạt ma được phân chia theo trang phục như thế nào, thì phía sau vang lên một thanh âm:

- Hai anh bạn nhỏ, các cậu cũng tới dự lễ à?

Trang Duệ lặng đi một chút, đây không phải là vô nghĩa sao, mọi người ngồi ở chỗ này, nếu không phải là tới dự lễ, vậy chả lẽ là tới xem náo nhiệt sao?

- Đúng vậy, chúng tôi tới dự lễ.

Trang Duệ quay đầu lại nhìn thoáng qua, người nói chuyện là một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, trên hai cổ tay đều đeo một chuỗi phật châu, ở trước ngực còn có một chuỗi phật ngọc, xem ra là một vị phật tử vô đáng tiền tụy.

- Khụ, khụ, anh bạn nhỏ này, con chó ngao Tây Tạng của cậu, là mua được ở chỗ nào vậy?

Lão nhân kia thấy Trang Duệ không hề phản ứng gì với bộ dáng của hắn cả, cũng không có ý lôi kéo làm quen, liền trực tiếp hỏi thẳng, lão nhân vừa mới nói ra câu hỏi, một vài người bên cạnh cũng nhất thời dừng lỗ tai lên, muốn nghe xem Trang Duệ trả lời thế nào. nguồn

Sự hung mãnh và trung thành của chó ngao Tây Tạng thì không cần nhiều lời, ở trong mắt những người này, chó ngao Tây Tạng còn có thân phận thần thú hộ giáo và hộ tự, có thể nuôi được một con chó ngao Tây Tạng như vậy, cũng coi như là có tôn kính đối với phật tổ, cho nên hơn mười người tới dự lễ ở đây đều có ý muốn nghe Trang Duệ và lão nhân đối thoại.

Trang Duệ cười cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt vuốt cái cổ của Bạch sư nói:

- Không phải mua, đây là do phật tổ ban cho tôi, cũng là anh em và bạn bè của tôi.

Trang Duệ sợ những người này đưa ra chủ ý mua Bạch sư, nên đã đưa cả phật tổ ra, không phải là các người đều thờ hắn sao? Thứ hắn tặng cho ta, các người cũng dám dùng tiền để mua sao?

Quả nhiên, sau khi Trang Duệ nói ra những lời này, trên mặt lão nhân kia để lộ ra thần sắc phần nộ, ánh mắt lưu luyến dừng lại ở trên người Bạch sư rồi cục cựa cũng thu trở về, cũng không nói thêm yêu cầu gì khác nữa, bởi vì bọn họ cũng đều biết, những người có thể ngồi ở chỗ này, cũng không phải chỉ có tiền, mà cũng là những người có thân phận. Tuy rằng Trang Duệ trẻ tuổi, nhưng mà cũng không ai dám khinh thường hắn.

Tại nơi thánh địa của phật giáo này, cũng không có ai dám gây tiếng động quá lớn, mọi người tới dự lễ ở đây, cho dù là quen biết thì thanh âm nói chuyện cũng rất nhỏ, trong lúc Trang Duệ chờ đợi nghỉ thức mới bắt đầu, đột nhiên từ chỗ cầu thang vang lên tiếng động hơi có vẻ âm ỉ. truyện copy từ

Quay đầu nhìn lại thì thấy một lão nhân được hai người trẻ tuổi dìu ở hai bên, liêu xiêu đi tới lầu hai, bên cạnh hai người đi theo lại là Dương Khải Văn, điều này làm cho Trang Duệ lắp bắp kinh hãi, lấy thân phận của Dương Khải Minh mà phải tự mình tiếp đón, nói vậy lão nhân kia có lai lịch không nhỏ.

Định thần nhìn lại, bỗng nhiên Trang Duệ nở nụ cười, trong mấy người này, hắn nhận biết được một vài người, lão nhân tuổi chừng hơn tám mươi kia, cũng là người lãnh đạo của Trịnh gia ở Hồng Kông, người tuổi trẻ đang dìu hắn là cháu của hắn tên là Trịnh Hoa, cũng được coi là một người rất có giao tình đối với Trang Duệ.

Nhìn thấy Trịnh Tước Sĩ, trong lòng Trang Duệ cũng bình thường trở lại, lão nhân này không chỉ làm trùm ở thương giới, mà còn kiêm chức vụ phó chủ tịch của hội nghị hiệp thương trong nước, cấp bậc coi như không thấp, vì vậy Dương Khải Minh tự mình tiếp đãi cũng là chuyện có thể chấp nhận được.

- Anh Trịnh Hoa, không nghĩ tới lão gia tử cũng tới chỗ này dự lễ?

Nhìn thấy người quen, lại là trưởng bối, tự nhiên Trang Duệ không có khả năng để cho người khác tới chào hỏi mình, vội vàng đứng lên nghênh đón.

- Cậu Trang, hắc, làm sai cậu cũng ở đây vậy? Tôi còn tưởng rằng cậu đang bận rộn chuyện tình ở bảo tàng cơ đấy?

Trịnh Hoa cũng không nghĩ tới có thể gặp được Trang Duệ ở chỗ này, mấy ngày hôm trước khi bảo tàng mở cửa, hắn còn tự mình tới dự và tặng một phần hậu lễ. Cũng không phải là mình cố ý kết giao, mà hắn và Trang Duệ cũng đều đối đãi với nhau như anh em vậy.

781. Chương 781 : Phật Âm Thiện Xướng.(3)

Chương 781: Phật âm thiện xướng.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Tôi cùng với phật sống Ba Lạc Châu có chút sâu xa, khi ngài còn sống đã từng yêu mến mà tặng cho tôi một chuỗi thiên châu đeo ở bên mình, cho nên tôi phải tới đây.

Trang Duệ cười cười, cũng không có nói bản thân là bị cứng rắn mời đến, nếu không mà nói nhất định hẳn sẽ bị đám phật tử có vóc dáng tiêu tụy này khinh bỉ.

- Cháu ngoại của Âu Dương lão ca đây phải không? Ta đã từng thấy cậu rồi, thân thể của Âu Dương lão ca có được khỏe không?

Trí nhớ của Trịnh Lão Tước Sĩ thật là tốt, trong một buổi đấu giá hội cho những tư nhân loại nhỏ ở Hồng Kông năm ngoái hẳn đã từng gặp qua Trang Duệ một lần, bây giờ sau khi nghe cháu mình và Trang Duệ nói chuyện, thì lập tức nhận ra ngay.

- Cám ơn ông Trịnh đã quan tâm, thân thể của ông nội vẫn còn tốt lắm.

Trang Duệ cung kính đáp một câu, rồi giúp đỡ Trịnh Hoa đỡ lão nhân ngồi xuống cái ghế ở trước sân khấu, trong đám người ở đây, cũng có một số người quen biết với Trịnh Tước Sĩ, cũng sôi nổi qua chỗ này chào hỏi, Trang Duệ hàn huyên vài câu với Trịnh Hoa, rồi sau đó cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Các tín đồ phật giáo ở Hồng Kông có rất nhiều, Trang Duệ cũng không ngờ được là Trịnh Tước Sĩ cũng là một người trong đám tín đồ phật giáo này. Việc này hoàn toàn bất đồng với phong cách làm việc tung hoành trong thương giới của hắn. Hay là là hắn muốn thông qua tín ngưỡng để cầu bình an cho tâm linh?

Trịnh Tước Sĩ đến đã khiến ọi người xôn xao, nhưng khi đến lượt vị chủ tịch lâm thời lên đài phát biểu thì đám người này mới yên tĩnh trở lại.

Vừa rồi mới nói chuyện với đám người Trịnh Hoa nên không có chú ý biến hóa trong tràng, mãi cho đến khi có tiếng âm thanh vang lên, Trang Duệ mới phát hiện chủ tịch đã lên đài, lúc này đây trên đài đã có rất nhiều người, Dương Khải Văn đưa Trịnh Tước Sĩ tới dự lễ, không biết từ khi nào cũng đã chạy tới chỗ của chủ tịch ở trên đài, hơn nữa còn ngồi ở giữa đám người trên đài.

Khiến cho Trang Duệ giật mình chính là người ngồi ở bên cạnh Dương Khải Văn hắn cũng có thể nhận ra, đó là Đái phó cục trưởng của cục quản lý tôn giáo quốc gia, xem ra nghi thức tìm kiếm phật sống chuyển thể đầu thai lần này có quy cách rất cao.

Một người hơn năm mươi tuổi mặc quần áo Tạng tộc, đứng lên nói đầu tiên, hắn nói bằng tiếng Tạng, một câu Trang Duệ cũng không hiểu được, nhìn về phía Bành Phi thì anh bạn này cũng mắt to mắt nhỏ xem xét xung quanh, như vậy cũng tức là hắn cũng không hiểu tiếng Tạng.

Vị kia là chủ tịch của khu tự trị, đặc biệt tới tham gia nghi thức lần này.

Cách Cổ lật ma ngồi ở bên cạnh giải thích cho Trang Duệ, loại nghi thức như thế này, là lãnh đạo của khu tự trị nhất định phải tham gia, mà lực ảnh hưởng của phật sống Ba Lạc Châu lại quá lớn, cho nên những người tới tham gia cũng có địa vị cực kỳ cao.

Sau khi đồng chí chủ tịch nói xong, một vị lão nhân lật ma mặt đầy nếp nhăn, dáng người không tính là cao đứng lên nói chuyện. Dựa theo giới thiệu của Cách Cổ, thì đây là một vị phật sống khác của Đại Chiêu Tự, đã hơn chín mươi tuổi rồi.

Nghi thức được tiến hành từng bước một, sau khi lão phật sống kia nói xong thì có tiếng pháp trống vang lên rung trời, trong tiếng trống này vang lên tiếng phạm âm thiện xướng, mấy nghìn người đồng thời tụng kinh khiến cho cả Đại Chiêu Tự đều được bao phủ ở trong tiếng tụng kinh.

Lần này tiếng tụng kinh chỉ vang lên khoảng chừng năm phút đồng hồ, khi tiếng trống dừng lại, thanh âm tụng kinh cũng tiêu tán, tám vị lạt ma mặc trang phục màu vàng bắt đầu dâng hương, miệng lầm bầm xướng lên các bài kinh khi dâng hương.

Ở phía trước lư hương có một cái bàn, trên bàn có đặt một bộ trang phục Lạt Ma cũ, mặt khác còn có một quyển kinh quân, và hai món pháp khí mà Trang Duệ không biết tên, đợi cho đến khi dâng hương xong, mấy ngàn vị tăng nhân trong tràng đồng thời quỳ xuống bái lạy cái bàn kia.

Sau khi hoàn thành nghi thức này xong, các tăng nhân liền khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu cầu phúc tụng kinh, bọn hán cần phải cảm nhận được phật dụ của phật sống Ba Lạc Châu ở trong tiếng tụng kinh, tìm kiếm linh quang của phật sống chuyển thể đầu thai, cảm nhận phật kệ của Đại Chiêu Tự. Tiếng tụng kinh lúc to lúc nhỏ, chậm rãi, giống như trong thiên địa chỉ có một loại thanh âm này tồn tại, hoàn toàn bất đồng với các loại tạp âm khác. Tuy rằng tiếng tụng kinh rất lớn nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy khó chịu mà ngược lại, khi nghe tiếng tụng kinh như vậy, Trang Duệ chỉ cảm thấy trong lòng mình trở nên thanh thản.

Không riêng gì Trang Duệ có loại cảm giác này, mà mọi người tới dự lễ ở trên đài đều nhắm mắt lại nghe tiếng tụng kinh, Trình Tước Sĩ thì lầm bầm trong miệng, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười như đứa trẻ con, những nếp nhăn trên trán thì mờ hồ cũng có quang hoa hiện ra.

- A ! Đây là cái gì ?

Trong khi đắm chìm ở trong tiếng tụng kinh, bỗng nhiên trong lòng Trang Duệ chợt động, bởi vì hán phát hiện linh khí trong mắt tựa hồ có chút dao động, khi mở to mắt ra nhìn, Trang Duệ không khỏi có chút ngỡ ngàng.

Tại khoảng không bên trên những vị lạt ma đang ngồi tụng kinh ở trên quảng trường kia, không biết từ khi nào xuất hiện một làn sương mù dày đặc màu trắng, tuy rằng bốn phía quanh quảng trường đều không có tường che, bốn phía thoáng gió, nhưng mà làn sương mù này tụ chứ không tán, thủy chung vẫn dừng lại trên đỉnh đầu của những vị lạt ma trong sân.

Hay đây chính là nguyện lực theo như lời của phật hiệu?

Phật hiệu có câu: Pháp thuật không dịch lại thần thông, thần thông không dịch lại nghiệp lực, nghiệp lực không dịch lại nguyện lực. Nguyện lực chính là tâm nguyện của con người, có thể tiêu trừ nghiệp chướng, có thể phá giải tâm ma, càng có thể khai thông thiên địa, sinh ra đại thần thông. Theo như lời giáo ký của phật thì : “Nguyện lực thành tựu niết bàn” chính là ý tứ này.

Trước kia Trang Duệ chưa bao giờ tin tưởng có nguyện lực hoặc là nghiệp lực tồn tại, nhưng mà khi mấy ngàn vị lạt ma này ngồi thiền tụng kinh, có thể hình thành làn sương mù này, trừ bỏ nguyện lực ra, thì dường như rất khó có giải thích nào khác cho việc này.

Trang Duệ thử ột ít linh khí tiếp xúc với làn sương mù này, nhất thời cảm giác được một cỗ hơi thở ấm áp truyền vào trong cơ thể, hơn nữa ở sâu bên trong sương mù, dường như còn có các vị cao tăng giảng giải kinh văn, phạm âm thiền xướng, khẩu xán liên hoa.

Vốn dĩ những kinh văn này được tụng rất nhanh, Trang Duệ hoàn toàn không hiểu gì cả, đột nhiên trong lúc đó tất cả những kinh văn này đều hiện lên từng chữ một vô cùng rõ ràng trước mắt Trang Duệ, giống như vì muốn hán có thể nghiền ngẫm được từng chữ một vậy.

782. Chương 782 : Phật Âm Thiện Xướng.(4)

Chương 782: Phật âm thiện xướng.(4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhĩ †•••”•••)

Những thanh âm này cũng giống như thánh thủy ở trong chiếc bình Quan Thế Âm Bồ Tát cầm trong tay, cứ một lần rồi lại một lần cọ rửa tâm linh của Trang Duệ, khiến cho tư tưởng và ý niệm trong đầu của hắn trở nên thư thái thông suốt.

- Anh Trang, ngài làm sao vật, vừa rồi ngài nói gì đấy?

Bành Phi ngồi ở bên cạnh Trang Duệ nghe thấy Trang Duệ nói thầm một câu, cũng mở mắt ra nhìn, nhưng mà ngoại trừ đám lạt ma đang tụng kinh ra thì hắn không hề thấy gì khác cả.

- Không có gì, Bành Phi, sao sáng nay cậu lại không đi đâu mà lại ngồi ở chỗ này nghe cao tăng niệm kinh.

Trang Duệ bị Bành Phi đánh thức khỏi trạng thái này thì khó chịu trừng mắt liếc nhìn Bành Phi một cái, nói:

- Nếu cậu không kiên nhẫn, thì có thể ra ngoài đi dạo. đọc truyện mới nhất tại .

Đây là vì Trang Duệ sợ sẽ lại bị Bành Phi quấy rầy, thành thật mà nói tuy rằng Trang Duệ không tin thần phật, nhưng mà vừa rồi cảm thụ ở trong sương mù khiến cho toàn bộ tâm linh của hắn đều mở ra, ý niệm trong đầu cũng hoàn toàn rõ ràng, ngay cả chuyện tình linh khí trong mắt cũng không hề giữ lại chút nào, dường như là kể cho vị cao tăng ở trong kia nghe chuyện tình linh khí vậy.

Phải biết rằng từ sau khi Trang Duệ phát sinh dị năng trong mắt, hắn cũng chưa từng nhắc tới với bất kỳ người nào cả, loại năng lực này khác hẳn với người bình thường, nó khiến cho Trang Duệ công thành danh toại, kiếm cho bản thân và gia đình rất nhiều tiền, nhưng đồng thời, cũng gây cho Trang Duệ nghi hoặc và áp lực rất lớn.

Tới nay đã là hơn một năm, Trang Duệ đều cố gắng để không tiết lộ bí mật của đôi mắt trong lúc vô ý, cho dù là khi đang ngủ, hắn cũng không dám tiết lộ ra ngoài, thứ nhất là việc này quá mức huyền diệu, thứ hai là Trang Duệ cũng sợ người khác không tin.

Có đoạn thời gian Trang Duệ còn nghĩ tới việc đến chỗ bác sĩ tâm lý, để nói hết những chuyện này ra, nhưng mà cuối cùng cũng vẫn không dám, bởi vì Trang Duệ sợ bác sĩ tâm lý chuẩn đoán hắn bị căn bệnh tâm thần.

Loại áp lực này, được tích lũy trong một thời gian dài khiến cho Trang Duệ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, nhưng lại không có cách nào để phát tiết ra ngoài. Nhưng trong lúc nghe tiếng tụng kinh ở trong làn sương mù, loại áp lực này cũng đã được phóng thích, loại cảm giác khoan khoái này thiếu chút nữa khiến cho Trang Duệ không muốn rời Tây Tạng.

Cái này chỉ xuất hiện trong thời gian vài giây ngắn ngủi, nhưng áp lực tích tụ trong lòng cũng đã vơi đi hơn nữa, Trang Duệ đã quyết định, hôm nay sẽ làm một vị hòa thượng, cảm thụ sự tuyệt diệu của phật hiệu một phen.

- Những kinh văn này nghe thật thoải mái, tôi cũng không muốn đi ra ngoài.

Sau khi Trang Duệ nghe được lời nói của Bành Phi, kinh ngạc nhìn hắn một cái. Nghe nói phật gia có thể hóa giải bạo khí, không biết có phải thật sự không, nhưng mà được nghe những thanh âm này, đích thật là làm cho người ta bình an trong lòng.

- Tùy cậu, nhưng đừng quấy rầy tôi cảm thụ phật hiệu.

Trang Duệ nửa thật nửa đùa nói một câu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Mở mắt hay nhắm mắt đối với linh khí trong mắt Trang Duệ cũng không có ảnh hưởng gì, khi linh khí tiến vào bên trong nguyên lực, thì hắn lại cảm nhận được cái loại cảm giác khiến cho cả linh hồn đều được đắm mình trong tiếng tụng kinh.

Áp lực trong lòng cũng được tiếng tụng kinh gột rửa sạch sẽ, ý niệm trong đầu trở nên thanh tĩnh thông suốt, thời gian một giây này dường như ngừng lại, Trang Duệ cũng không biết trải qua bao lâu, nguyên lực đầy trời, bỗng nhiên tiêu tán hết.

- A! kia không phải là kinh văn lúc vừa rồi sao?

Sau khi Trang Duệ mở mắt ra, phát hiện đám lạt ma vẫn đang tụng kinh, nhưng mà nguyên lực trước mặt đều tiêu tán hết, cẩn thận một chút thì kinh văn đang được tụng niệm lúc này không giống như lúc mới bắt đầu nữa.

- Sao lại trôi qua nhanh như vậy?

Trang Duệ nhìn xuống đồng hồ, đã là ba giờ chiều rồi, nói cách khác từ chín giờ sáng cho tới bây giờ, suốt thời gian sáu giờ, hắn đều ngồi ở trên cái ghế này không hề nhúc nhích, sau khi cảm nhận được thời gian rõ ràng, bụng của Trang Duệ liền phát ra thanh âm “thầm thì”

Nghiêng đầu nhìn sang xung quanh một chút, thì trên lễ đài chỉ còn ít ỏi mấy người, ông cháu nhà họ Trịnh cũng đã rời đi, cả Bành Phi cũng chẳng biết đã đi đâu, nhưng mà bạch sư vẫn nằm sấp dưới chân mình như cũ, mở to mắt nhìn đám lạt ma mà ở bên dưới, dường như đang có điều gì nghi hoặc.

- Cách Cổ đại sư, anh bạn của tôi đi đâu rồi?

Trang Duệ nhìn thấy Cách Cổ ngồi ở phía sau mình, vội vàng hỏi một câu.

Cách Cổ đứng dậy, cung kính hồi đáp:

- Vị ấy đã rời đi rồi, nói là khi nào ngài dậy thì gọi điện thoại cho hắn.

Không nói Bạch sư có phải là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn hay không, chính là hôm nay Trang Duệ nghe kinh phật mà có thể tiến vào trạng thái nhập định cũng khiến cho Cách Cổ giật mình, đừng nói một kẻ phạm phu tục tử như Trang Duệ, mà ngay cả rất nhiều cao tăng cũng rất khó khăn mới có thể tiến vào trong cảnh giới kỳ ảo này. Việc này chỉ có thể cho rằng Trang Duệ có phật duyên rất lớn.

Vì vậy Cách Cổ đã ngăn cản Bành Phi và Trịnh Hoa muốn đánh thức Trang Duệ dậy để đi ăn trưa, và luôn luôn thủ hộ ở bên người Trang Duệ.

- Tốt, tôi biết rồi, còn phiền toái Cách Cổ đại sư đưa tôi ra ngoài.

Trang Duệ lấy điện thoại ra nhìn một chút, phát hiện điện thoại đang để ở chế độ im lặng, đã có bảy tám cuộc điện thoại chưa nghe, trong đó có Bành Phi và Trịnh Hoa, còn có mấy người, là Tần Huyền Băng và người nhà gọi tới, Trang Duệ cũng không vội vã gọi điện trả lời, dù sao đây cũng là thánh địa của phật môn, gọi điện thoại là một chuyện tình rất không lễ phép.

Cách Cổ luôn ngồi bên cạnh Trang Duệ, biết hắn còn chưa ăn cơm, liền mở miệng nói:

- Trong chùa chúng tôi có thức ăn chay, Trang cư sĩ có muốn nhắm nháp một chút hay không?

Trang Duệ nghĩ đến việc trả lời điện thoại, lắc lắc đầu, nói:

- Thôi, lần sau có cơ hội, tôi sẽ ăn sau.

Cách Cổ cũng không miễn cưỡng, dẫn Trang Duệ và Bạch sư vượt qua hành lang gấp khúc như mê cung, đi tới cửa Đại Chiêu Tự.

Trước tiên gọi cho Tần Huyền Băng, để ọi người trong nhà biết không có chuyện gì, sau đó Trang Duệ lại gọi cho Bành Phi, Bành Phi đang đi lang thang ở trên phố, nhận được điện thoại của Trang Duệ liền chạy ngay về.

- Đi, trước tiên tìm chỗ nào đó ăn cái gì đã, tôi đói muốn chết rồi.

Trang Duệ khoát tay với Bành Phi, đi tới chỗ cái nhà hàng tây trong trí nhớ, vừa đi được hai bước, thì điện thoại đã kêu lên, Trang Duệ lấy ra nhìn, là Trịnh Hoa gọi tới.

783. Chương 783 : Phật Khí.(1)

Chương 783: Phật khí.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Chương 783: Phật khí.(1)

Trang Duệ đưa điện thoại lên, mở miệng nói:

- Anh Trịnh, vẫn còn ở Lạp Tát sao?

- Ủ, ông nội của tôi đã về nghỉ ngơi, tôi đang đi dạo ở ngoài phố.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Hoa đến Tây Tạng, thấy cái gì cũng cảm giác được cực kỳ mới mẻ, hơn nữa tuổi trẻ nên thân thể sung mãn, không có quay về chỗ ở theo Trịnh Tước Sĩ, mà nhờ một vị nhân viên của cục quản lý tôn giáo dẫn đường, đi dạo phố xung quanh.

- Ông nội của tôi vừa mới khen cậu có phật tính, cậu Trang, cậu tới giúp tôi lựa chọn vài kiện phật khí đi.

Thanh âm của Trịnh Hoa truyền ra từ trong điện thoại, có thể nghe được sự hưng phấn từ trong giọng nói của hắn. Cũng khó trách, lần đầu tiên Trang Duệ tới Lạp Tát, nhìn thấy nhiều thứ đồ vật đặc sắc của những người ở đây, cũng hoa hết cả mắt.

- Anh Trịnh, tôi còn chưa ăn cơm đâu, như vậy đi, cậu đi đến nhà hàng tây ở phía đông khu phố đi, tôi cũng đến đó ăn cơm.

Bây giờ Trang Duệ đã đói đến mức cái bụng cũng đang kêu réo phản đối, làm sao còn tâm tư cùng hắn đi dạo phố nữa, có sự tình gì thì phải ăn no bụng mới có thể lo liệu.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ dẫn Bành Phi và Bạch Sư đi tới chỗ cái nhà hàng tây trong trí nhớ, hôm nay Đại Chiêu Tự tổ chức pháp sự, Bát Lang phố cũng sẽ không cho người qua lại, từ giữa trưa cho tới buổi tối, mọi người cần tránh di chuyển đi qua đoạn đường, khiến cho Trang Duệ phải đi đường vòng.

Còn có một nguyên nhân khác chính là Bạch sư, tuy rằng những người giáo dân rất yêu thích cho ngao Tây Tạng, nhưng hình thể của Bạch sư thật sự là quá lớn, dọc theo đường đi cũng ảnh hưởng tới không ít người đi đường.

Lại có rất nhiều người tự cảm thấy trong túi có nhiều tiền, sôi nổi ngăn Trang Duệ lại muốn nói giá cả, nếu không phải có Cách Cổ lạt ma đi theo, nói không chừng đã có người nổi lên ý xấu, đầu năm nay ở Tây Tạng muốn làm một số chuyện như dùng thuốc mê hay súng để uy hiếp một người, cũng là rất dễ dàng.

- Chàng trai, nhìn cậu thực là quen thuộc.

Trang Duệ đi vào nhà hàng tây, ngay lập tức liền gặp được vị lão bản Hồng Kông kia, tính ra hắn là người này khoảng chừng 45 tuổi, nhưng mà nhìn qua chỉ có bộ dáng khoảng chừng 30 tuổi mà thôi.

- Lão bản, ngài không nhớ sao? Một năm hai tháng trước, tôi đã từ tới nơi này, cùng với một vị nữ nhân xinh đẹp.

Nhìn thấy bài trí trong nhà ăn vẫn không có gì thay đổi, khiến Trang Duệ không khỏi hồi tưởng lại tình hình thực tế năm trước, ngay ở trong tiểu hoa viên ở lầu hai nhà ăn nay, hắn đã chiếm được nụ hôn đầu của Tần Huyền Băng.

- A, tôi nhớ ra rồi, chàng trai, cậu họ Trang? Vào trong kia ngồi đi, vị Tần tiểu thư kia đâu ?

Lão bản nghe thấy lời nói của Trang Duệ xong, thì lập tức nhớ ra, tuy rằng những nhóm nam thanh nữ tú đến Lạp Tát du lịch có không ít, nhưng mà không có mấy người có thể so sánh với Tần Huyền Băng, về phần Trang Duệ chỉ thuần túy là được ăn theo hào quang của vợ, mới được lão bản nhớ tên.

- Ha ha, chúng tôi đã kết hôn rồi, nàng đang có thai, lần này không đến được.

Trang Duệ cười đáp lại.

Cổ lẽ cảm giác thấy Trang Duệ nhìn qua có chút bình thường, không xứng với vị mỹ nhân tuyệt đẹp kia? Lão bản của nhà hàng tây nghe vậy thì lặng đi một chút, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười, nói:

- Chúc mừng cậu, thế nào? Cậu có muốn ngồi ở lầu hai, cảm thụ những phút giây ngọt ngào không?

- Thôi đi, thời tiết như vậy, ngồi ở đó không đầy năm phút đồng hồ thì sẽ bị nướng chín.

Thời tiết tháng bảy tháng tám ở Tây Tạng rất thất thường, chênh lệch nhiệt độ giữa ban ngày và buổi tối cực kỳ lớn, ban ngày có nhiệt độ hơn ba mươi độ, không khác gì so với nội địa, nhưng mà đến buổi tối nhiệt độ sẽ hạ xuống cực thấp, có đôi khi sẽ xuống dưới mười độ. Bây giờ là buổi chiều, Trang Duệ cũng không muốn đi ra ngoài tắm nắng.

Nhìn thoáng qua bốn phía, khách hàng bên trong nhà ăn cũng không có nhiều, Trang Duệ tìm một chỗ có ghế sofa dành cho bốn người ở gần cửa sổ, nói:

- Ông chủ, cho tôi một bát cơm rang thịt bò, rang bảy phần chín ba phần tái, mặt khác còn phiền ngài cho tôi chục cân thịt dê hoặc thịt bò, nhưng phải vẫn còn tươi sống một chút.

Thịt bò hoặc dê là để cho Bạch sư, lúc Bạch sư còn nhỏ thì vẫn chịu ăn đồ chín, nhưng từ khi mọc đầy đủ răng lợi, Bạch sư chỉ ăn thịt dê hoặc bò, hơn nữa mỗi lần cũng ăn ít nhất là mười cân, số tiền tiêu phí cho việc ăn uống của Bạch sư mỗi một tháng, có khi vượt quá một vạn đồng.

Trang Duệ cũng từng nghĩ tới, có nên mua sơn dương và ghé con nuôi ở trong tứ hợp viện hay không, để cho Bạch sư không có việc gì thì tự mình đi săn? Nhưng nghĩ lại thì cảnh tượng này quá mức tàn nhẫn, chỉ sợ sẽ dọa cho Nha Nha và Niếp Niếp sợ hãi, hơn nữa sau khi nói chuyện này với mẹ, bị Âu Dương Uyển hung hăng mắng ột trận, Trang Duệ chỉ có thể từ bỏ.

- Được rồi, cậu Trang, con chó này của cậu là con chó ngao Tây Tạng lớn nhất mà ta từng được thấy.

Ông chủ hướng về chỗ Trang Duệ giơ ngón tay cái lên, rồi chạy vào trong nhà bếp làm việc, hẳn là ông chủ nhưng cũng kiêm luôn phục vụ ở trong nhà hàng này, chỉ có thời gian bận rộn buổi tối mới có thể thấy có một vài người làm thuê tới hỗ trợ, đây cũng là một loại hưởng thụ cuộc sống mà ông chủ yêu thích.

- Anh Trịnh, ở bên này.

Đồ ăn còn chưa được đưa lên, Trang Duệ đã nhìn thấy Trịnh Hoa đi đến, phía sau hẳn còn có tên nhân viên của cục quản lý tôn giáo đã dẫn đường ình lúc sáng.

- Chú em, như thế nào mà bây giờ mới đi ra?

Sau khi Trịnh Hoa bắt chuyện với Bành Phi và Cách Cổ lật ma xong thì ngồi xuống đối diện với Trang Duệ, muốn vỗ vỗ bả vai Trang Duệ để tỏ vẻ thân thiết, nhưng mà nhìn thấy Bạch sư đang nằm bên chân Trang Duệ, thì lại rút tay trở về.

- Trang tiên sinh, làm sao ngài lại không gọi điện cho tôi? Chúng ta có thể bố trí cho ngài ăn cơm ở khách sạn mà.

Người nhân viên kia cũng nói, mấy ngày nay toàn bộ nhân viên của cục quản lý tôn giáo đều tắt bật, ngay cả cục trưởng cũng có nhiệm vụ tiếp đãi. Vì vậy liền giao nhiệm vụ tiếp đãi Trang Duệ cho hẳn, hơn nữa còn đặc biệt dặn dò vài câu, cho nên bây giờ nhìn thấy Trang Duệ tự mình đi ăn cơm, thì người này có chút bất an.

Trang Duệ cảm danh thiếp của người nhân viên kia, biết hẳn họ Trương, cười nói:

- Ngài Trương, không cần phải khách khí, tôi đã tới Lạp Tát rồi, đối với nơi này cũng tương đối quen thuộc.

Khi nói chuyện thì thức ăn của bạch sư đã được đưa tới, những vật khác ở Tây Tạng thì không có, nhưng mà thịt bò, dê ở Tây Tạng thì nhất định không thiếu, nhìn thấy Bạch sư mở rộng cái miệng cắn xé đám thịt sống ở trong chậu Trịnh Hoa nhất thời có cảm giác không lạnh mà run.

784. Chương 784 : Phạt Khí.(2)

Chương 784: Phạt khí.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trang Duệ biết bộ dạng ăn cơm của Bạch sư, khiến cho người bình thường cảm thấy rất khó chịu, vội vàng đổi đề tài, nói:

- Anh Trịnh, đã mua được cái gì tốt chưa.

- Hắc, đồ vật thì đã mua được không ít, nhưng mà chắc đều là giả, cậu xem cho tôi một chút.

Quả nhiên sau khi nghe xong lời nói của Trang Duệ, Trịnh Hoa hưng phấn hẳn lên, dốc hết đám đồ vật ở trong cái túi lớn lên bàn, chỉ vào một cái pháp luân bằng đồng thau, nói:

- Chú nhìn xem cái này có phải là đồ thật hay không, tên bán đồ vật này đã nói đây là món đồ mà phật sống đã từng dùng.

Trang Duệ nghe vậy thì không khỏi có chút dở khóc dở cười, anh bạn này cũng là người lẩn lộn trong thương trường, như thế nào lại dễ tin người như vậy?

- Anh Trịnh, người khác nói là đồ của phật tổ Như Lai, thì anh cũng tin sao?

Trang Duệ trêu chọc Trịnh Hoa một câu, cầm lấy cái pháp luân vào tay, nhẹ nhàng lay động.

Pháp luân là pháp khí thường gặp nhất của phật giáo, ở bên trong pháp luân có khắc một trang kinh văn hoặc một câu thần chú, trông qua việc xoay chuyển pháp luân, thì cũng đồng thời cũng có tiếng động như tụng kinh vang lên.

ở vùng đất Tây tạng này, tùy ý có thể thấy được các tín đồ, không phân biệt già trẻ nam nữ, đều cầm trong tay một cái pháp luân, không ngừng xoay chuyển, đây là bởi vì rất nhiều tộc người Tạng, đặc biệt là lão nhân, phần lớn không thể tụng niệm kinh văn lưu loát. Cho nên bọn hắn dùng pháp luân thay thế cho việc tụng kinh.

Cái pháp luân này của Trịnh Hoa được chế tạo vô cùng tinh tế, kinh văn được điêu khắc chìm ở trong pháp luân, không phải là loại dùng giấy nổi để giấu vào bên trong pháp luân, hơn nữa ở mặt ngoài pháp luân còn được khảm ngọc thạch màu xanh, nhìn thoáng qua là một đồ vật không tệ.

Sau khi Trang Duệ ngắm nghía một lúc thì trả lại pháp luân cho Trịnh Hoa nói:

- Thứ này hẳn là thứ đồ vật truyền thừa gần một ngàn năm ở trong tự miếu, nhưng mà không phải là pháp khí của phật sống, bằng không thì cũng không dễ dàng bị bán ở ngoài như vậy.

- Thật sự? Hắc, tôi đã bỏ ra 500 đồng tiền để mua, trở về sẽ đưa cho ông nội.

Nghe thấy lời nói của Trang Duệ, Trịnh Hoa cao hứng nở nụ cười.

- Sau khi cơm nước xong, tôi cũng sẽ đi mua một cái pháp luân.

Trang Duệ bỗng nhiên nghĩ đến Tần Huyền Băng cũng theo phật giáo, thiên châu nàng không thể đeo, nhưng để nàng mang theo một cái pháp luân cũng không tệ, nếu như có thể là một món phật khí vậy thì càng tốt hơn.

Thông thường vật dụng trải qua quá trình cao tăng gia trì khai quang đều có thể xưng là phật khí, đương nhiên phật khí cũng phân làm ba cấp thượng trung hạ, căn cứ vào quá trình cao tăng gia trì mà định ra, giống như chuỗi Thiên Châu Thủ Liên kia của Trang Duệ, ở trong mắt những tín đồ của phật giáo chính là món báu vật vô giá.

Theo truyền thuyết của dân gian thì phật khí có thể bài trừ tà họa, nguyên bản Trang Duệ còn không tin, nhưng mà hôm nay gặp được nguyên lực ở trong Đại Chiêu Tự, khiến cho trong lòng Trang Duệ cũng có chút dao động, những nguyên lực kia có tác dụng làm linh hồn thanh tĩnh lại, bản thân Trang Duệ đã được cảm thụ qua.

- Tốt, chú em, đánh mắt của cậu ta tuyệt đối tin tưởng, trở về ta cũng sẽ nhờ cậu chọn cho ta vài kiện nữa.

Nghe thấy Trang Duệ muốn đi mua đồ, ánh mắt Trịnh hoa nhất thời sáng lên, hẳn đã tham gia buổi lễ mở cửa viện bảo tàng của Trang Duệ, đối với địa vị của Trang Duệ trong giới cổ vật trong nước cũng biết được rõ ràng. Tuyệt đối là Trang Duệ dùng bản lĩnh thực sự của mình mà xây dựng được cái viện bảo tàng kia.

Trang Duệ cười cười đáp ứng. Bát cơm rang thịt bò của hắn cũng được mang lên, bất chấp Trịnh Hoa đang ngồi ở đó, Trang Duệ bắt đầu ăn như hổ đói, sau khi nuốt một miếng thịt bò lớn xuống bụng, lúc này mới cảm thấy thư thái một ít, cuộc sống ở mảnh đất cao nguyên này thật nhanh đời.

- Trang tiên sinh, tôi đã thanh toán rồi.

Đang lúc Trang Duệ chuẩn bị đứng lên thanh toán thì vị Trương Khoa Trường kia đã cầm hóa đơn trở về, hiện tại con mẹ nó chứ hẳn đúng là nhân viên phụ trách tiếp đãi, cũng không thể để đối tượng tiếp đãi của bản thân trả tiền cơm được?

- Cậu Trang, xong chưa, chúng ta nhanh chóng đi mua sắm thôi, tôi vừa mới nhìn thấy một cửa hàng, hình như là do một vị nữ nhân nước ngoài mở ra, chúng ta tới đó xem đi.

Trịnh Hoa vội vàng vàng thu thập lại đồ đạc trên bàn của mình, rồi kéo Trang Duệ ra ngoài, miệng còn nói thêm:

- Ngày mai tôi và ông nội sẽ đi gặp ban thiền, nói không chừng còn được ban thiền đại lạt ma thực hiện nghi thức xối nước lên đầu, nên bây giờ cần phải chuẩn bị cấp đạt thật tốt.

- Anh trịnh này, nghi thức xối nước chúc phúc của Ban thiền, làm sao lại cần anh cầm cấp đạt?

Trang duệ nghe vậy thì nở nụ cười, hẳn nhớ tới thời gian năm trước chính mình đeo chuỗi cấp đạt phật sống tặng cho lên cổ.

- A! Thật đúng là cửa hàng của người ngoại quốc.

Dưới sự dẫn dắt của Trịnh Hoa, rất nhanh sau đó, mấy người đã đi tới một cửa hàng bán các loại đồ mỹ nghệ.

Phố Bát Lang là nơi tập trung toàn bộ khách du lịch của Lạp Tát, thập phần phồn hoa, các cửa hàng mặt tiền ở nơi này cũng là tấc đất tấc vàng.

Cửa hàng mỹ nghệ mà Trịnh Hoa đưa Trang Duệ tới này, cũng không quá lớn, chỉ có mười mấy mét vuông, bên trong bày đầy hàng hóa, cũng đều là những hàng mỹ nghệ của Tây Tạng, điều khác biệt duy nhất là ông chủ lại là một người ngoại quốc.

Chuẩn xác mà nói, chủ nhân của nơi này, là một nữ nhân người nước ngoài, tuổi không quá lớn, trên khuôn mặt trắng nõn có vài đốm tàn nhang, miệng nói tiếng anh, còn đôi tay thì đang ra hiệu để cô kè mặc cả với những khách nhân lui tới.

- Anh Trịnh, nơi này không có đồ cổ, hay là chúng ta đi đến một số cửa hàng do người địa phương mở ra đi.

Trang Duệ nhìn thoáng qua hàng hóa trong viện bảo tàng, một vài chiếc khăn Ha đa buộc ở chỗ kia, cùng với một ít đồ vật, dao nhỏ để ở chỗ kia đều là những vật do công nghệ hiện đại chế tạo ra, cũng không có bao nhiêu giá trị xem xét.

Những khách nhân lang thang đi vào trong tiệm này, mười người thì có tới tám người, là bị hấp dẫn bởi bà chủ tiệm này.

- Xin chào, mời vào.

Nữ nhân nước ngoài kia đã nhìn thấy đoàn người Trang Duệ đứng ở cửa, vội vàng đi ra ngoài bắt chuyện, tuy rằng không thể nói được tiếng Trung Quốc, nhưng mà vẻ nhiệt tình trên mặt không phải là giả vờ.

Tục ngữ có câu nói, giơ tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười, nữ nhân nước ngoài này nhiệt tình như vậy, nếu xoay người bước đi thì rất không phù hợp với đạo tiếp khách của người Trung Quốc, đám người Trang Duệ chỉ có thể đi vào trong tiệm, nghĩ rằng đi xem một vòng rồi quay ra.

785. Chương 785 : Phạt Khí.(3)

Chương 785: Phạt khí.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Tuy rằng Cách Cổ lạt ma và Trương Khoa Trường còn chưa đi vào, nhưng mà cái cửa tiệm này vốn không lớn, sau khi ba người Trang Duệ đi vào, vẫn còn có cảm giác có điểm chật chội, ngoài cửa còn có một đám người đang xếp hàng chờ trả tiền, một cô gái mười bảy tuổi người địa phương đang đứng thu tiền.

Nhưng mà Bạch sư vừa đi vào trong điểm, thì khiến cho những du khách này hoảng sợ, đều hướng tới hai bên chạy trốn, như vậy lại tạo cho đám người Trang Duệ một chỗ rộng rãi.

- Đi vào bên trong nhìn xem.

Trang Duệ nhìn thấy ở trên một loạt giá đỡ ở tận bên trong cùng, có đặt một ít đồ vật nhìn như có chút cổ xưa, vội vàng gọi Trịnh Hoa một tiếng, đi tới.

- A! những thứ này cũng không tệ lắm.

Trang Duệ cầm lấy một cái vật phẩm trang sức làm bằng bạc, trên mặt lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc.

- Cậu trang, làm sao vậy? Không phải cậu đã nói nơi này đều là đồ mỹ nghệ hiện đại sao ?

Trịnh Hoa đi phía sau Trang Duệ tò mò hỏi, cũng giả bộ cầm một cái vòng cổ mạ vàng ở trên giá đỡ nhìn lại.

Trang Duệ lắc lắc đầu, nói:

- Không giống như vậy, anh Trịnh, anh có thể hỏi bà chủ tiệm một chút xem những món đồ này nàng lấy từ chỗ nào được không.

Những vật khác Trang Duệ còn không có xem qua, nhưng mà ba bốn mươi kiện trang sức nằm ở trong quầy này, cũng thật sự là tàng ngân cổ, ít nhất cũng đã tồn tại ngoài trăm năm, cũng có thể coi là đồ cổ.

- Được, tôi đi hỏi một chút.

Trịnh Hoa đi thẳng tới cửa, dùng tiếng anh để nói chuyện với nữ nhân nước ngoài kia.

Trang Duệ quay đầu lại nói với Bành Phi:

- Bành Phi, những thứ này không tệ, đều là tàng ngân cổ, anh chọn một ít mua về cho vợ đeo đi.

Theo như ngôn ngữ của người dân bình thường thì tàng ngân kỳ thật chính là đồng trắng, hàm lượng bạc ở bên trong cực kỳ nhỏ, tàng ngân cổ thường có tỷ lệ hơn 70 phần trăm là bạc, mà phẩm chất của phỏng chế phẩm hiện đại thì rõ ràng cả 30 phần trăm bạc kia cũng bị trừ đi, tất cả đều chỉ là bằng đồng trắng.

Đồ trang sức tàng ngân ở chỗ này, có lẽ đã xuất hiện ở thời kỳ giải phóng, Tây Tạng rất nghèo khó bị rơi lại phía sau, số lượng bạc rất ít ỏi, nên để giảm tính ăn mòn sẽ đem bạc pha thêm vào trong các loại kim loại khác, thời gian dài đã tự hình thành một loại công nghệ.

Phẩm chất của đám đồ trang sức này rất tinh khiết, vả lại những viên đá gắn vào phần lớn chính là Tùng Thạch, Hồng San Hô, những viên đá này có phẩm chất tốt hơn, nên độ sáng cũng mạnh hơn tàng ngân một ít, so sánh với tàng ngân thì lại càng lộ ra một ít phong cách nguyên thủy cổ xưa.

Những đồ trang sức bằng bạc tinh khiết được chế tạo bằng công nghệ hiện đại thì có giá cả lớn hơn so với trang sức làm bằng tàng ngân, nhưng mà phẩm phát của đồ trang sức cổ bằng tàng ngân cũng rất trân quý, hơn nữa những thứ như thế cũng rất thưa thớt, rất ít khi nhìn thấy trên thị trường.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Trang Duệ, bên trong những món trang sức này đều có linh khí nhân nhạ màu trắng, có lẽ những món đồ trang sức bằng tàng ngân này, hẳn là được chế tạo ra theo công nghệ truyền thống, mới có thể có một chút linh khí như vậy.

- Chú em, tôi đã hỏi rõ ràng.

Trang Duệ đang đứng ở bên này chọn lựa đồ trang sức, thì Trịnh Hoa lại xô đẩy trở về, nói:

- Nữ nhân nước ngoài kia là người nước Anh, bởi vì thích nơi Tây Tạng này, cho nên sau khi tới nơi này du lịch đã ở lại chỗ này không muốn về nhà, rồi mở một cửa tiệm như vậy.

- Anh Trịnh, tôi cũng không bảo ngài đi tán gái, nói những chuyện này với tôi làm gì?

Trang Duệ dở khóc dở cười cắt đứt lời nói của Trịnh Hoa, nữ nhân này là người nước nào, có liên quan gì đến Trang Duệ đâu.

Nhưng mà tính cách của người nước ngoài thật ra lại khiến cho Trang Duệ rất khó hiểu, đi đến một địa phương xa lạ, cảm thấy không tệ liền không muốn rời đi rồi, cái này khác hoàn toàn so với suy nghĩ của những người Trung Quốc xa quê. Ít nhất, Trang Duệ cũng không làm được những việc như vậy.

Trịnh Hoa bị Trang Duệ nói nên có chút ngượng ngùng, cười trả lời:

- Chú em cũng quá coi thường ánh mắt của người anh em này rồi? tôi cũng là một người có huyết thống với hoàng thất nước Anh đấy

Trịnh Hoa thật đúng là không khoác lác, lấy lực ảnh hưởng của gia tộc họ Trịnh ở Hồng Kông và nước Anh, thì có chút dính dáng huyết thống với hoàng thất nước anh cũng không phải là một chuyện không thể xảy ra.

- Được rồi, dừng lại đi, nói lai lịch của mấy thứ đồ này xem nào.

Trên người Trịnh Hoa cũng không có ngạo khí như những thiếu gia ở tứ cửu thành, sau vài lần kết giao với Trang Duệ, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, vì vậy khi nói chuyện với Trang Duệ cũng tùy tiện hơn.

- À, toàn bộ đồ vật trên cái giá đỡ đó đều là nữ nhân nước ngoài kia mua được ở trong miếu của nông dân ở khu chăn nuôi. Nàng thường xuyên đi vào khu chăn nuôi và tiếp xúc với những người nông dân ở đây.

Lời nói của Trịnh Hoa khiến cho Trang Duệ cảm thấy thông suốt, thảo nào lại có nhiều đồ cổ như vậy, trước kia khi Trang Duệ nói chuyện phiếm với Nhân Thanh Thố, có nghe hần nhắc tới việc một cô gái của Tây Tạng muốn lấy chồng thì phải có rất nhiều đồ trang sức kim ngân, ngọc châu để làm của hồi môn.

Cứ như vậy đời này sang đời khác, trong nhà của rất nhiều người nông dân ở đây cũng đều có một chút đồ vật trang sức làm bằng bạc để dành sau này.

- Mọi người cần mua cái gì? Cứ tùy ý lựa chọn.

Trang Duệ đang nói chuyện với Trịnh Hoa thì vị chủ tiệm người nước ngoài kia không biết đã đi vào trong đây từ khi nào, nàng cũng không sợ Bạch sư ở bên người Trang Duệ, chủ động tiến lên tiếp đón.

- Dừng tiếng Anh đi.

Trang Duệ thấy vị chủ tiệm này có hết sức để nói tiếng Hán, dùng tiếng Anh nói:

- Mấy thứ này tôi đều thích, tổng cộng hết bao nhiêu tiền?

- Toàn bộ đều thích?

Nữ nhân nước ngoài giật mình hô.

Phải biết rằng trên giá đỡ kia chỉ là đồng trang sức bằng tàng ngân, hơn nữa còn có ba bốn mớ món, thêm vào đó còn Cá Đường Táp, Lục Tùng thạch, gậy tàn được chế bằng xương trâu, tổng cộng lại cũng phải có sáu bảy mươi món đồ mỹ nghệ.

- Đúng vậy, chính là toàn bộ.

Trang Duệ gật đầu, hiện tại những người thuần túy chế tạo đồ mỹ nghệ ở đây tương đối hiếm, những món hoàng mỹ nghệ ở đây chủ yếu là từ Chiết Giang, Nghĩa Ô tiến vào Lạp Tát, vị chủ tiệm lấy lại các đồ vật này về bán lại, nên mới có một số lượng đồ vật lớn như vậy.

Đã thấy được nhiều đồ thủ công mỹ nghệ cổ như vậy, đã có cơ hội này, đương nhiên Trang Duệ sẽ mua hết toàn bộ, mang về tặng người thân cũng không tồi, chỉ tính riêng những người ở tứ hợp viện kia, cũng có thể tiêu thụ hơn một nửa rồi.

786. Chương 786 : Phạt Khí.(4)

Chương 786: Phạt khí.(4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

-Ồ, ngài thật là thẳng thắn, chờ tôi tính toán một chút.

Vị chủ tiệm nước ngoài này rất vui mừng, chạy tới quầy hàng bên ngoài cầm cái máy tính trở lại, miệng lẩm nhẩm tính toán, ánh mắt còn chú ý đánh giá lại những món đồ ở trên giá đỡ.

Kỳ thật những chuyện này là Trang Duệ cố ý để ọi người nhìn thấy. Bà chủ tiệm này tháng trước chạy đến nhà của mấy người nông dân ở khu chăn nuôi mà thu được mấy thứ này, tổng cộng chín nghìn đồng, nàng còn đang lo lắng bỏ ra một đồng tiền mà không bán được cho ai, không ngờ lúc này lại gặp được đám người Trang Duệ.

-Ừ, tổng cộng là tám vạn đồng.

Bà chủ tiệm sau khi lo lắng một lúc liền nói ra giá cả, những món đồ trang sức và hàng mỹ nghệ này nàng bán với giá 500 đồng một món, nhưng mà cũng không có nhiều người mua, một tháng chỉ có thể bán được một vài món mà thôi.

Hiện tại Trang Duệ muốn mua hết, bà chủ tiệm đương nhiên sẽ tăng gấp đôi so với giá bán lẻ, đưa ra cái giá như vậy, ai nói người ngoại quốc không biết buôn bán?

-Ồ, tiểu thư xinh đẹp, không phải là ngài coi tôi như người do thái đó chứ? Cái giá này quá cao.

Trang Duệ lắc đầu, những món đồ trang sức bằng vàng ngân này bình thường mà nói cũng chỉ có giá ba bốn trăm đồng một cái, còn mấy món đồ mỹ nghệ này cũng chỉ giới hạn ở trong mấy trăm đồng mà thôi, bảy tám chục kiện đồ vật, nhiều nhất chỉ khoảng ba đến năm vạn đồng mà thôi, nữ nhân người nước ngoài này đang dùng công phu sư tử ngọam.

-Bốn vạn, tôi chỉ có thể trả nhiều nhất là bốn vạn.

Trang Duệ đưa bốn ngón tay ra, mặc dù hẳn có tiền nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, chỉ có kẻ ngốc mới có thể dùng cách vung tiền như rác để thể hiện mình giàu có.

-Bốn vạn?Ồ, không, nhiều đó không đủ để mua hết chỗ này.

Cô gái anh quốc này càng có nhiều điểm giống như người Do Thái hơn, hiển nhiên đối với việc cò kè mặc cả của người Trung Quốc rất lành nghề, nhất là dưới tình huống đối phương có thể hiểu tiếng Anh.

Àm!

Trang Duệ đang định cho nữ nhân nước ngoài này lĩnh giáo bản lãnh trả giá của đàn ông Trung Quốc thì đồ nhiên có một đồ vật từ trên kệ rơi xuống đất, phát ra một tiếng động giòn vang.

- Mọi người cứ tiếp tục đi, là do tôi vô ý làm rơi đồ.

Bành Phi xoay người nhặt đồ vật kia lên, đồ vật này nằm ở giữa đồng khăn han đa, khi hắn lật tới lật lui đồng khăn han đa thì nhất thời vô ý làm rơi vật này xuống đất.

Tầm mắt của Trang Duệ đã hoàn toàn bị vật nằm ở trong tay của Bành Phi hấp dẫn, Bà chủ tiệm thì hiển nhiên còn không để ý tới, vẫn đang đứng ở nơi đó lải nhải nói:

- Vị tiên sinh này, những thứ này của tôi đều là những đồ thủ công mỹ nghệ chính gốc, không thể cùng so sánh với những thứ ở bên ngoài bán được, ngài phải biết rằng, nếu như những thứ này ở nước Anh, vậy thì giá trị của chúng sẽ cực kỳ đắt đỏ.

- Năm vạn, tất cả, nhiều hơn nữa thì tự mình tôi sẽ đi đến chỗ người ở khu chăn nuôi để mua.

Trang Duệ thu hồi ánh mắt, chìa thêm một ngón tay, ánh mắt phi thường kiên định, tuy rằng hắn tự biết nếu như nữ nhân này có đưa ra giá mười vạn thì mình cũng sẽ không bỏ qua.

- Được, bán tất cả cho ngài.

Bà chủ nước ngoài này hiển nhiên rất am hiểu cách thức buôn bán của người Trung Quốc, biết được đạo lý một vừa hai phải, sau khi tiến hành trao đổi ánh mắt với Trang Duệ một phen thì đáp ứng một cách rất sáng khoái.

- Cái túi này tặng cho các ngài, sau này có thời gian xin mời lại ghé qua nha.

Bà chủ tiệm nước ngoài này hiểu được đạo lý cần phải cho khách hàng chiếm được một chút lợi nhuận, để có thể tạo được quan hệ khác quen, sau khi thu gom lại đồng đồ cho Trang Duệ, thì đưa thêm cho hắn một cái túi du lịch làm bằng vải bạt.

- Cảm ơn nhiều.

Trang Duệ cầm theo cái bao đi đến bên cạnh quầy hàng, tùy tay ném cho Bành Phi, nói:

- Đây là đồ trang sức, anh Trịnh vừa ý vật gì thì cứ tùy ý chọn lựa, lấy về tặng cho người thân, ừ, vật này thật đặc biệt.

Vừa nói chuyện Trang Duệ cũng đưa tay cầm lấy cái đồ vật mà Bành Phi vừa mới nhặt lên kia, ánh mắt thì lại càng chăm chú nhìn đồ vật này đến không chớp mắt, sợ bỏ sót bất kỳ một chỗ nào.

- Anh Trang, cái pháp luân này rất đáng tiền sao?

Trịnh Hoa nhìn thấy hành động của Trang Duệ, dường như cũng hiểu ra chút gì đó, liền tiến đến bên người Trang Duệ, đánh giá cái pháp luân trong tay Trang Duệ.

Đúng vậy, thứ đồ vật vừa rơi trên mặt đất chính là một cái pháp luân, cái pháp luân này có màu đồng thau, cái chỗ tay cầm bằng gỗ ở bên dưới thì có màu đen nhánh, hơi ánh lên một tia ánh sáng màu tím, ở trên đó thì bị tro bụi phủ kín, bộ dáng thì đúng là đã rất lâu rồi không có ai sử dụng,

- hắc hắc, đây cũng không phải là vấn đề có đáng giá hay không, mà là có tiền cũng không mua được, cái pháp luân này còn cần kiểm tra lại, nhưng mà tuổi của nó chắc hẳn là đã trải qua hơn một nghìn năm rồi.

Trang Duệ nhìn thấy trên mặt của cái pháp luân này chỉ có bảy câu văn ngắn ngủi, trong mắt hiện lên thần thái khác thường.

Bởi vì ngay trong lúc cái pháp luân rơi xuống đất lúc vừa rồi, khi Bành Phi nhặt lên, thì Trang Duệ vô ý dùng kinh khí để nhìn, không ngờ bên trong cái pháp luân này lại có thể ẩn chứa một lượng nguyên lực dồi dào.

Hơn nữa nguyên lực này hoàn toàn khác với nguyên lực được sinh ra khi các lát ma tưng kinh, nguyên lực ở trong cái pháp luân này ngưng mà không tán, màu sắc cũng là màu vàng tím, khi linh khí của Trang Duệ tiếp xúc với đám nguyên lực này, trong lòng liền có một loại cảm giác linh hoạt, an bình kỳ ảo.

- Phạt khí, khẳng định là đã được một vị cao tăng có đạo hạnh cực cao dùng qua, nói không chừng chính là những nhân vật trong truyền thuyết đã dùng qua.

Trong lòng Trang Duệ vui mừng không thôi, nếu giao cái pháp luân này cho Tần Huyền Băng, như vậy nguyên lực ở trong cái pháp luân này sẽ có ảnh hưởng tốt đối với vợ và đứa con nhỏ của mình, tối thiểu cũng có thể khiến cho tâm linh người ta được bình an.

- Người anh em, tôi nghe nói không phải là ở mặt trên của pháp luân càng có nhiều kinh văn thì càng tốt sao? Còn trên mặt của cái này thì chỉ có vài câu nói?

Trịnh hoa tiến đến quan sát một hồi, rồi nói ra nghi vấn của mình, thứ này ngoại trừ một ít chi tiết được chế tạo tinh xảo ra, thì dường như cũng không có gì đặc biệt.

Hơn nữa ở trên chỉ có bảy câu kinh văn, mỗi một câu kinh văn chỉ có bảy chữ. Những cái pháp luân khác mà Trịnh Hoa nhìn thấy ở bên trên đều tràn đầy kinh văn, thậm chí còn có cái pháp luân bên trên còn có hàng trăm câu kinh văn, cho nên hẳn có điểm không cho là đúng.

787. Chương 787 : Phậт Khí.(5)

Chương 787: Phậт khí.(5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

- Anh Trịnh, vật này có thể không tầm thường.

Trang Duệ cười đắc ý, giống như là đứa trẻ đã lấy được đồ chơi yêu thích từ rất lâu rồi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

- Bành Phi, đưa cho tôi chai nước khoáng.

Trang Duệ bảo Bành Phi đưa ột chai nước khoáng, sau đó sau đó lấy từ trong cái túi ra một cái hộp kính, đây là Tần Huyền Băng sợ hẳn bị tia tử ngoại quá lớn làm ảnh hưởng đến mắt nên mua cho hẳn một bộ kính mắt.

Sau khi lấy cái kính mắt ở trong hộp ra, Trang Duệ đổ một chút nước ra cái khăn, sau đó dùng cái khăn lau sạch bụi bẩn bám ở trên cái pháp luân.

- Cái này, làm sao lại đổi màu như vậy?

Sau khi Trang Duệ lau chùi sạch sẽ, ở trên pháp luân liền hiện ra màu sắc thật sự, chuyện này khiến cho đám người bên cạnh Trang Duệ đều chấn động, ngay cả Bành Phi đang mãi nhét đồ vật vào trong túi cũng dừng tay lại, ngơ ngác nhìn cái pháp luân.

Cái pháp luân nguyên bản có màu sắc hơi vàng ảm ảm, thì sau khi Trang Duệ lau sạch lớp bụi bẩn, liền hiện ra màu vàng kim sáng rọi, chiếu sáng khắp căn phòng, xuyên qua cả lớp thủy tinh cửa sổ, cảnh tượng cực kỳ rực rỡ lóa mắt.

- Đây không phải đồng thau, là bằng vàng!

Bành Phi ở một bên trầm giọng nói.

Đã từng vận chuyển và tính toán vàng tấn cùng với Trang Duệ, Bành Phi chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra cái pháp luân này là được chế tạo bằng vàng.

- Vàng?

Trịnh Hoa sợ hãi than một tiếng, hẳn cũng là người có kiến thức, một chút vàng như vậy hẳn vẫn còn chưa để vào trong mắt, nhưng mà ở sau lưng chuyện này lại có ý nghĩa cực lớn. Ở Tây Tạng này những người có thể sử dụng pháp luân được chế tạo bằng vàng, thì đó là dạng thân phận gì?

- Đúng vậy, chính là vàng, ha ha, nhất được bảo bối rồi.

Trang Duệ gật đầu cười, sau khi lau sạch cả cái tay cầm bằng gỗ ở phía dưới kia, mới lên tiếng:

- Không riêng gì cái pháp luân này được làm bằng vàng mà cả cái tay cầm ở phía dưới cũng là được làm từ gỗ tử đàn tốt nhất, cái pháp luân này tất có thể là thứ còn sót lại từ thời kì đời Đường.

Lời nói của Trang Duệ còn chưa dứt, trong tiệm liền vang lên một tràng tiếng động hít vào một hơi, nếu thực sự cái pháp luân này là từ thời Đường gì đó, như vậy thậm chí có thể là phật tử cũng đã từng dùng qua.

Phải biết rằng, trong đám cao tăng thời Tùy Đường, cho đến bây giờ đều có rất nhiều người đều được truyền thuyết thành phật, không ít người đều đã trở thành những nhân vật của phật giáo, đều là lấy nguyên mẫu các tăng nhân khi đó.

- Chú em, bán thứ này cho tôi đi, tôi ra giá một trăm ngàn đô la Hồng Kông, không tôi ra giá hai ngàn vạn!

Trịnh Hoa biết trình độ xem xét đồ cổ của Trang Duệ, nếu lúc này hắn đã chủ động nói ra, như vậy cái pháp luân kia chắc chắn là vật phẩm từ thời kì Tùy Đường, lập tức ra giá.

Bản thân Trịnh Hoa cũng không phải là tín đồ của phật giáo, nhưng mà ông nội của hắn thì đúng là như vậy, lão gia tử rất tin tưởng vào phật giáo, trong nhà cũng có khoảng chừng hơn mười kiện phật khí được các vị cao tăng, phật sống khai quang.

Trịnh Hoa cũng biết, qua nhiều năm như vậy trong nhà ít nhất cũng tiêu phí hàng tỷ tiền nhàn rỗi, nếu như chính mình dùng hai ngàn vạn mua được vật này, khẳng định lão gia tử sẽ rất cao hứng.

- Ô trời ạ, không ngờ vật kia làm bằng vàng?

Trang Duệ còn chưa đáp lời, bà chủ tiệm người nước ngoài kia đã hét lên một tiếng kinh hãi, nhất thời khiến ọi người đều chú ý đến chỗ này.

Cũng không phải là bởi vì nàng chậm hiểu, mà bởi vì nàng không hiểu tiếng Trung Quốc, vừa rồi mới được tiểu nha đầu thu ngân kia phiên dịch cho.

- Cái này đã thuộc về tôi rồi.

Trang Duệ quay lại nói với bà chủ đang quơ quơ bàn tay muốn đòi lại cái pháp luân, nếu không phải là ánh sáng quá rực rỡ, Trang Duệ còn hận không thể nhét cái đồ vật này vào trong lồng ngực.

- Ủ, đương nhiên, nó đã là của ngài.

Bà chủ tiệm tuy rằng không biết cái gì gọi là “tẩu bảo”, nhưng mà cũng biết chỉ sợ giá trị của cái pháp luân này, còn vượt quá cả năm vạn đồng mình lấy được, vì thế vẻ mặt có chút mất mát.

- Bành Phi, cầm chặt lấy.

Trang Duệ nhìn thấy Bành Phi cũng đi sang quan sát cái pháp luân này, liền vội vàng đá nhẹ cho hắn một cước, thứ này có thể không phải là đồ bình thường, nên thu vào sớm một chút mới là thượng sách.

- Trang cư sĩ, có thể đưa cái pháp luân kia cho tôi xem được không?

Nghe nói Trang Duệ tìm thấy một cái pháp luân ở bên trong tiệm. Cách Cổ lật ma và Trương Khoa Trường đang đứng phoir nằng ở bên ngoài, đều đi vào bên trong tiệm, Cách cổ lại càng hướng tới chỗ Trang Duệ đưa ra yêu cầu, muốn xem xét cái pháp luân này.

- Có thể, vừa lúc, Cách Cổ đại sư, ngài có thể nhìn giúp ta một chút xem trên mặt này là kinh văn gì vậy?

Trang Duệ vừa rồi cũng nhìn qua một chút những văn tự trên cái pháp luân này, nhưng mà những văn tự này cũng giống như những văn tự ở trên giáp cốt và một số thứ đồ cổ, đều vô cùng phức tạp. Vừa lúc Cách Cổ tiến vào, nhờ hắn phân biệt xem, nếu biết đây là kinh văn gì, tiếp tục tra một chút ghi chép, nói không chừng có thể biết được lai lịch của cái pháp luân này.

- Trang cư sĩ, thực sự xin lỗi, tôi cũng hiểu được những văn tự ở trên, đây là phạn văn cổ của Ấn Độ, không phải tiếng tạng.

Sau khi Cách Cổ lật ma cầm cái pháp luân nghiên cứu một hồi, hơi có chút xấu hổ trả lại cái pháp luân cho Trang Duệ, hẳn không phải là học viên ở trong học viện phật giáo, không hề tinh thông văn tự phật giáo, nhưng mà hẳn đã nhìn thấy những văn tự tương tự như thế này ở trong một số điển tịch.

Sau khi trả lại cái pháp luân cho Trang Duệ, ánh mắt của Cách Cổ vẫn nhìn chăm chăm vào cái pháp luân kia, miệng nói:

- Trang cư sĩ, tôi có thể cảm giác được cái pháp luân này nhất định là chí bảo của phật giáo chúng tôi, tôi có thể mời một vài vị đại lật ma trong chùa đến để giải đáp những kinh văn này cho ngài.

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Ha ha, cảm ơn Cách Cổ đại sư, không cần đâu, tôi mang cái pháp luân này về từ từ nghiên cứu là được, sư phụ của tôi chính là bậc thầy nghiên cứu văn tự.

Nói đùa gì vậy? Đương nhiên là ta biết thứ này là chí bảo của phật môn, nhưng mà nếu mang thứ đồ này về Đại Chiêu Tự, chỉ sợ ta cũng sẽ không thể lấy lại được nữa.

Mà theo như suy nghĩ của Trang Duệ, đồ vật này cũng giống như xá lợi của phật môn, có ai tìm được, mà không giữ lại để cho chính bản thân mình thưởng thức đâu? Nếu nói như vậy, chỉ sợ toàn bộ hòa thượng trên thế giới đều phải liều cái mạng già của mình.

788. Chương 788 : Bất Ly Bất Khí.(1)

Chương 788: Bất ly bất khí.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Trang cư sĩ, lập tức tôi có thể mời đại lật ma tới để giải đáp cho ngài.

Cách Cổ lật ma vẫn chưa từng hết hi vọng, tuy rằng chỉ là lật ma chấp pháp, nhưng mà hẳn cũng có thể nhìn ra, cái pháp luân bằng vàng này, tuyệt đối là một món pháp khí của phật môn.

- Thực sự không cần, Bành Phi, anh có thể nhanh lên không? Tôi cảm thấy mệt mỏi rồi, cần phải về nghỉ ngơi.

Sau khi Trang Duệ nhét cái pháp luân vào bên trong cái túi, lại phát hiện cái túi này không đủ lớn, nhất thời lại nhắc nhở Bành Phi một câu, muốn nhanh nhẹn rời đi, có đứa gốc mới tiếp tục ngồi đây nói chuyện với đám người này.

- Vị cư sĩ này, có thể đưa cái pháp luân trong tay cậu, cho tôi xem một chút được không.

Bỗng nhiên có một thanh âm trong trẻo vang lên từ phía sau Cách Cổ, bởi vì thân hình của Cách Cổ lật ma quá cao lớn nên hoàn toàn che kín người nọ ở phía sau, Trang Duệ chỉ có thể nghe ra, người nói chuyện này hẳn là không lớn tuổi.

- Có thể, ngài lại đây lấy đi.

Chỉ cần không đi Đại Chiêu Tự, Trang Duệ sẽ không sợ, ban ngày ban mặt ở trong cửa hàng, sẽ có người dám động thủ cướp bóc sao?

- Cảm ơn!

Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, một tiểu lật ma có dáng người không cao khoảng mười bảy mười tám tuổi, từ phía sau của Cách Cổ lật ma đi ra.

Tiểu lạt ma đi ra trước mặt Trang Duệ, trước tiên là chắp hai tay thành hình chữ thập, cúi người thi lễ với Trang Duệ rồi mới nhận lấy cái pháp luân kia.

Ánh sáng vàng rực như mặt trời giữa trưa chiếu vào người tiểu lạt ma, trang phục màu vàng của tiểu lạt ma như là bị bao phủ trong một tầng kim quang, nguyên bản tiểu lạt ma có dáng người không cao lắm, ở trong mắt mọi người cũng trở nên thánh khiết và tú mục.

Bởi vì nguyên nhân có bóng người che mắt, nên Trang Duệ không nhìn thấy tướng mạo của tiểu lạt ma này, nhưng mà chắc là tuổi tác của vị này xấp xỉ với Ba Tang, trong lòng Trang Duệ không thể nào tin được, hẳn có thể biết được phạm văn. Phải biết rằng bây giờ những tăng nhân có thể xem hiểu được phạm văn, không ở chỗ nào mà không phải là cao tăng có phật hiệu tinh thâm, danh vọng rất cao.

Nhưng mà Trang Duệ không có phát hiện, khi tiểu lạt ma đi đến trước mặt mình, thì Cách Cổ lạt ma đang đứng ở bên cạnh mình giống như là trúng định thân thuật, cả người đều trở nên cứng ngắc.

Còn nữa, nguyên bản cửa tiệm này đang có rất đông khách, bỗng nhiên không có ai đi vào nữa, những người còn lại trong tiệm cũng chỉ là mấy người Trang Duệ mà thôi.

Bởi vì lực chú ý của Trang Duệ đều là đặt trên cái pháp luân bằng vàng kia, nên cũng không cảm giác được cái gì không đúng, nhưng mà Bành Phi cũng đã nhận ra.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn thoáng qua cửa hàng, Bành Phi phát hiện, ở chỗ cửa tiệm, có mấy vị lạt ma thân hình cao lớn đang đứng, ngoài ta còn có hai ba vị mặc quần áo màu sẫm, đang nói chuyện với vị Trưởng Khoa Trường của cục quản lý tôn giáo.

Tiểu lạt ma nhìn cái pháp luân này một lúc thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Trang Duệ, nói:

- Những chữ trên này, tôi có biết.

Sau khi tiểu lạt ma ngẩng đầu, Trang Duệ có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt của hắn, đúng như mình nghĩ, tiểu lạt ma này có một chòm râu thưa ở khóe miệng, cho thấy tuổi của hắn cũng chưa lớn, nhưng mà khiến cho Trang Duệ kinh dị chính là ánh mắt của Tiểu Lạt Ma.

Trong lúc nhìn thẳng vào đôi mắt của tiểu lạt ma, trong lòng Trang Duệ bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác thực kỳ quái.

Ánh mắt của tiểu lạt ma, trong veo dị thường, giống như là bầu trời xanh thẳm, hay là nước biển xanh biếc vậy, trong suốt không thấy đáy, không mang theo một tia bụi bặm nhân gian, giống như trẻ con mới sinh, không hề mang theo một chút ô nhiễm của trần thế.

Nhưng mà ở bên trong ánh mắt thuần khiết này, dường như lại để lộ ra một loại tang thương, một loại nhìn thấu tình đời, thông suốt sinh ly tử biệt, giống như là đã trải qua trăm ngàn năm tháng vậy.

Trang Duệ không biết, hai loại cảm giác này làm sao có thể kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ. Tang thương và thuần khiết nguyên bản là hai loại cảm giác mâu thuẫn với nhau, nhưng lại đồng thời xuất hiện ở trên người tiểu lạt ma này, nhưng mà cũng khiến cho Trang Duệ cảm thấy thập phần tự nhiên, không hề có một chút bất thường.

Ánh mắt như thế, dường như Trang Duệ đã nhìn thấy ở chỗ nào rồi, chỉ là trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được.

Không biết vì cái gì, trong lòng Trang Duệ liền sinh ra một tia kinh ý với tiểu lạt ma này, sau khi nhìn tiểu lạt ma xong, thì hai tay gấp lại thành hình chữ thập, cung kính nói:

- Mời đại sư chỉ điểm.

- Những chữ trên đây là phạm văn cổ, đại khái là từ một ngàn năm trước công nguyên, là văn tự của Ấn Độ cổ, trên đây có viết là: “Ổ kim sát thổ tây bắc ngưng, liên hành chi tọa thượng, hi hữu thù thắng thành tựu giả, thể xưng danh hào liên hoa sinh, không hành quyền chúc chúng vi nhiễu, ngã tùy như tôn nhi tu trì, vì tứ gia trì kỳ hàng lâm, cách nhật ban mã tư đức hồng, giá thất cú thoại thị liên hoa đại sĩ đích kỳ đảo tu hành ngữ...”

Tiểu lạt ma thấy bộ dáng của Trang Duệ có vẻ khó hiểu, cười nói:

- Tôi giải thích cho ngài một chút, câu đầu tiên trong bảy câu này chính là chỉ nơi Liên Sư sinh ra, câu thứ hai là nói về phương thức giảng sinh của Liên Sư, câu thứ ba nói về công đức của Liên Sư, câu thứ tư chính là danh vọng của Liên Sư, câu thứ năm là nói về người thân của Liên Sư, câu thứ sáu là nếu tu giả tin tưởng Liên Sư, câu thứ bảy là Liên Sư sẽ ban thưởng cho thành tựu, câu thứ tám là thần chú ẩn trì.

- Đây là một kiện phật khí rất quan trọng của phật môn, không biết vị cư sĩ này, có nguyện ý trả về cho phật giáo, để tăng thêm nguyên lực tín ngưỡng cho nó hay không?

Trong lúc tiểu lạt ma giải thích kinh văn, không riêng gì Trang Duệ, mà tất cả những người khác trong tiệm đều cảm giác thấy một loại an trường và bình yên trong lòng, mà những tiếng ồn ào bên ngoài vách tường kia, dường như cũng rất xa xôi với mình.

Còn cảm giác của Trang Duệ thì lại có chút không giống như những người khác, bởi vì vừa rồi hắn đã từng phóng ra linh khí quan sát tiểu lạt ma này, khiến cho hắn cảm thấy kinh dị chính là, linh khí luôn vô hình vô dáng, nhưng đến khi tiến đến trước người tiểu lạt ma còn khoảng hơn mười cm, cũng vô pháp tiếp tục tiến vào thêm một bước.

Giống như quanh người Tiểu Lạt ma, có một cái năng lượng tráo vô hình, nên đã ngăn cản linh khí vậy, đừng nói đến tiếp xúc với thân thể của đối phương, mà ngay cả y phục trên người tiểu lạt ma cũng không thể động vào một chút.

789. Chương 789 : Bất Ly Bất Khí.(2)

Chương 789: Bất ly bất khí.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’•••)•••’•••)

Sau khi lời nói của tiểu lạt ma kết thúc, Trang Duệ thu hồi linh khí, đáp.

- Thực xin lỗi, thượng sư, lần này tôi đến Lạp Tát một là vì việc cầu phúc của phật sống, sớm có thể tìm ra linh đồng chuyển thể đầu thai, hai là vì muốn tìm một món phật khí, để cầu phúc cho đứa con trong bụng của vợ tôi, tôi muốn đưa món phật khí này cho vợ, để phù hộ cho đứa con của tôi được bình an, khỏe mạnh.

Không biết vì cái gì, mà Trang Duệ đứng trước mặt tiểu lạt ma này, không còn có một chút nhanh nhẹn nhanh miệng ngày xưa nữa, mỗi một lời mỗi một lâu, đều phải suy nghĩ trong lòng. nguồn

Trong lúc nói chuyện, Trang Duệ có cảm giác, cho dù chính mình nói dối thì tiểu lạt ma này cũng có thể cảm ứng được bản tâm của mình, vì thế nên đã nói thẳng ra, tuy rằng tư tưởng bản thân của mình có chút hẹp hòi, nhưng mà những lời này của hắn đều là nói thật.

- Ừ?

Sau khi tiểu lạt ma nghe được lời nói của Trang Duệ, mày hơi nhăn lại một chút, hắn thật không ngờ yêu cầu của mình lại bị người trước mặt này cự tuyệt, điều này làm cho hắn cẩn thận đánh giá lại Trang Duệ một chút.

- Thì ra là thế, ha ha, không trách, không trách, thần thú ở bên cạnh ngài, cư sĩ, ngài là người có đại phật duyên, cái pháp luân này để lại cho ngài cũng không sao cả.

Sau khi tiểu lạt ma nhìn Trang Duệ một lúc, mới chú ý tới bạch sư bên người Trang Duệ, suy tư một chút, trên mặt lộ ra ý cười, bầu không khí chú mục đoan trang trong cửa tiệm, cũng theo nụ cười này mà trở nên mờ nhạt.

- Ha ha, trước kia phật sống cũng nói tôi có phật duyên, còn nói bạch sư là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, hẳn có thể cảm giác được, sau khi tiểu lạt ma nói ra những lời này, vị Cách Cổ lạt ma đang đứng cách người mình không xa dường như thở hổn hển rất mạnh. Giống như hẳn nín thở suốt thời gian vừa rồi vậy.

Đúng rồi, loại ánh mắt này dường như ta đã nhìn thấy ở trên người phật sống Ba Lạc Châu.

Nhắc tới phật sống, trong đầu Trang Duệ bỗng hiện lên một hình ảnh, chính là thời gian mình gặp phật sống năm trước, ánh mắt của phật sống dường như cũng trong veo không có một tia bụi bặm, rất giống tiểu lạt ma này.

Bạch sư nghe thấy tiểu lạt ma kia có nhắc tới mình, trong cổ họng phát ra một tiếng rống trầm thấp, hướng tới bên người tiểu lạt ma đi đến.

Hai vị lạt ma đứng bên cạnh Cách cổ ở phía sau tiểu lạt ma, nhìn thấy bạch sư đang muốn tới gần tiểu Lạt ma thì sắc mặt đại biến, thân hình chợt lóe liền đứng trước mặt tiểu lạt ma.

- Không sao, các người tránh ra, không có chuyện gì.

Thanh âm của tiểu lạt ma tuy rằng hơi có vẻ non nớt, nhưng mà lại lộ ra một loại uy nghiêm vô hình, hai vị lạt ma kia không nói gì, nhưng cũng nghe lời tránh người sang một bên.

- Ta biết rồi, thì ra tên tiểu từ mà Ba Lạc Châu lão sư đề cập đến, chính là người.

Trên mặt tiểu lạt ma lộ ra một tia mừng rỡ, hơi hơi cúi người, dùng tay phải đặt lên trán bạch sư, miệng lẩm bẩm tụng kinh văn, bạch sư dường như đang hưởng thụ, hai mắt hơi hơi híp lại, thân thể cũng thật thân thiết tiến đến bên người tiểu lạt ma.

Qua chừng hơn một phút đồng hồ, tiểu lạt ma thu tay về, nhìn bạch sư, miệng nói ra một câu tiếng tạng.

Trang Duệ không hiểu lời nói của tiểu lạt ma, liền đưa tay kéo vị Trương Khoa Trường vừa mới đi đến bên người mình, hỏi:

- Trương Khoa Trường, hẳn đang nói cái gì vậy?

Trương Khoa Trường bị hành động của Trang Duệ làm cho giật mình, liếc nhìn xung quanh một cái, thấy không ai chú ý tới hắn, lúc này mới hạ giọng xuống, nói:

- Ý tứ của hai câu nói kia là: người có nguyện ý theo ta trở về không? Người vốn dĩ không nên ở trong trần thế. đọc truyện mới nhất tại .

- Ta kháo, tiểu lạt ma này sao lại giống như phật sống lúc trước vậy? Vừa gặp mặt liền hỏi bạch sư có nguyện ý ở cùng hắn hay không, cũng không hỏi xem chủ nhân của nó có đồng ý hay không. Coi ta là vật trang trí chắc.

Trang Duệ nghe được lời nói của Trương Khoa Trường, thì trong lòng nhất thời có chút khó chịu, hẳn ở cùng với bạch sư gần hai năm, Trang Duệ đã sớm coi nó là thân nhân của mình.

Có lẽ lúc trước bạch sư còn nhỏ, Trang Duệ còn có thể giao nó lại cho phật sống, nhưng mà hiện tại, ai cũng đừng nghĩ tới cướp bạch sư đi.

- Nó thuộc về Tuyết Sơn, thuộc về đại thảo nguyên.

Giống như biết được suy nghĩ của Trang Duệ, tiểu lạt ma ngẩng đầu lên, thản nhiên nói một câu, khiến cho lời nói của Trang Duệ phải nuốt về trong bụng.

- Thượng sư, ngài để cho bạch sư tự mình lựa chọn đi.

Trang Duệ đương nhiên biết, cao nguyên Tuyết Sơn mới là nhà của bạch sư, ở đây nó mới có thể có cuộc sống thoải mái, nhưng mà Trang Duệ thật sự luyến tiếc. Đã nuôi nó từ khi còn là một con vật nhỏ bằng bàn tay, đến khi nó lớn như vậy. Tình cảm của Trang Duệ đối với bạch sư giống như tình cảm đối với đứa con chưa sinh ra của hắn vậy.

Dường như bạch sư có thể hiểu được lời nói của hai người, thân mật cọ xát cái đầu vào thân thể tiểu lạt ma, trên mặt tiểu lạt ma nhất thời lộ vẻ tươi cười.

Nhưng mà trong lúc Trang Duệ tái mặt, trong lòng nhất thời quặn đau, thì bạch sư lại phát ra một tiếng gầm trong họng, dường như trao đổi gì đó với tiểu lạt ma, sau đó bước đến bên người Trang Duệ, im lặng nằm úp xuống.

- Được, tốt lắm.

Trong một khắc này, Trang Duệ đã biết, bạch sư cũng không vứt bỏ chính mình, giống như thời gian hơn một năm trước kia, phật sống lần đầu tiên cho nó lựa chọn, bạch sư cũng lựa chọn chính mình, không rời không bỏ.

Trong nháy mắt này, ánh mắt của Trang Duệ đã trở nên ương ương, hấn lập tức ngồi xuống ôm lấy cổ bạch sư, lệ nóng trong mắt trào ra, chảy dọc theo khuôn mặt rơi xuống đất.

Trang Duệ vui đầu của mình ở thật sâu bên trong cổ bạch sư, hấn dường như có thể cảm nhận được mạch đập của bạch sư, trong thời khắc này dường như ngôn ngữ cũng không quan trọng nữa, Trang Duệ và bạch sư, đều có thể cảm nhận được tình cảm mà đối phương giành ình.

Không có ai quấy rầy một người một chó trong lúc này, không khí trong tiệm trở nên vô cùng yên lặng, mọi người cũng có thể cảm giác được sự hài hòa giữa Trang Duệ và bạch sư, không người nào nguyện ý phá hư cảnh tượng cảm động này.

Sau khi Trang Duệ ngẩng đầu lên, mới phát hiện không biết từ lúc này, tiểu lạt ma kia cùng với thụ vệ của hấn đã rời đi từ lúc nào.

- Tôi nói này chú em. Các người vừa rồi làm cái gì vậy ? Tuy rằng lời nói kia tôi nghe không hiểu, nhưng lại có cảm giác muốn rơi nước mắt ?

Nhìn thấy Trang Duệ vẫn đầy nước mắt trên mặt, Trịnh Hoa cũng cảm giác cái mũi của mình cay cay, cảm tình giữa người và động vật có khi thuần khiết hơn cả giữa người với người.

790. Chương 79 0: Thương Lượng.(1)

Chương 790: Thương lượng.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Người nợ đã đi chưa?

Trang Duệ lấy khăn tay ra chùi nước mắt trên mặt, đứng lên. Hấn có thể cảm nhận mình đứng ở trước mặt vị tiểu lạt ma kia, đều bị hấn nhìn thấy hết. Cho dù là bí mật đôi mắt của mình, dường như cũng bị hấn nhìn thấu.

Kể cả lúc trước đứng ở trước mặt phật sống Ba Lạc Châu, Trang Duệ cũng không có loại cảm giác này. Nói cách khác phật hiệu tu hành của vị tiểu lạt ma kia, còn cao thâm hơn cả phật sống.

- Đi rồi, một đám người đều đi rồi.

Trương Khoa Trường nói hấn có việc phải đi một chút, lập tức sẽ trở lại ngay.

Trịnh Hoa không có cảm giác như Trang Duệ, nhưng mà hấn là người chưởng quản xí nghiệp mấy vạn công nhân, đứng ở trước mặt tiểu lạt ma đó, hấn cũng cảm giác được có một tia cậu nộ, khiến hấn xấu hổ không dám nói ra.

- Cách Cổ lạt ma đâu? Cũng rời đi rồi à?

Trang Duệ nhìn xung quanh một chút, tuy rằng trong lòng đã đoán được đại khái thân phận của tiểu lạt ma kia, nhưng mà vẫn muốn tìm người xác nhận.

Trịnh Hoa gật đầu, nói:

- Ủ! Cũng đi theo người kia rồi đi rồi, chú em, chúng ta có tiếp tục đi dạo nữa không?

- Thôi đi, đi về nghỉ ngơi đi, hôm nay thật là mệt muốn chết, ngày mai còn phải tham gia nghi thức xối nước lên đầu để chúc phúc của Ban Thiền nữa, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi.

Trang Duệ lắc lắc đầu, hẳn thật không ngờ ở trong một cái tiệm nhỏ như vậy, lại có thể gặp được người kia, trong lòng cũng có chút bất an, sớm trở về một chút mới tốt, nếu không thì không biết tiếp theo sẽ xuất hiện sự cố gì nữa đây.

Nơi này cũng không phải Bắc Kinh, đây là địa bàn của người khác, ngộ nhờ người nọ mạnh mẽ ép hẳn để bạch sư lại, mình cũng không có biện pháp.

Vừa rồi thiếu chút nữa mất bạch sư, khiến cho Trang Duệ không muốn tiếp tục ở chỗ này, cũng không có chờ Trương Khoa Trường trở về, dẫn theo bạch sư và Bành Phi ra ngoài phố, trực tiếp gọi một cái taxi.

Chỗ ở của Trịnh Hoa cũng ở cùng khu với Trang Duệ, nhưng ở trong một cái biệt thự khác, hẳn cũng không có tâm tình tiếp tục đi dạo, cũng giống như Trang Duệ, gọi một cái xe đi về biệt thự.

- Trương Khoa Trường, tôi đi về trước, ừ lái xe biết đường, Trịnh tiên sinh đi cùng với tôi, không có việc gì, không có việc gì, ngài không cần đến đây, tôi có chút mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một chút.

Xe đi được tới nửa đường, thì Trang Duệ nhận được điện thoại của Trương Khoa Trường, hẳn có thể nghe được, dường như Trương Khoa Trường muốn nói cái gì đó, nhưng mà ở trên xe cũng không tiện nói chuyện, nên Trang Duệ cũng nói chuyện phiếm vài câu rồi cúp điện thoại.

Sau khi trở về khu biệt thự, tự nhiên là có nhân viên tiếp đãi mở cửa cho Trang Duệ, mà Trịnh Hoa cũng về tới khu biệt thự của hẳn. Hẳn mua được rất nhiều đồ, nên hai tay cũng xách không hết.

Mãi cho đến khi tiến vào trong phòng, Trang Duệ còn cảm giác có chút không chân thật, nhìn thấy bạch sư nằm ở bên chân mình, mới cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Đến bây giờ Trang Duệ mới biết được tình cảm của bạch sư đối với mình nặng thế nào, trung thành với mình bao nhiêu. Trang Duệ tin tưởng cuộc sống ở nơi cao nguyên này mới là cuộc sống mà bạch sư yêu thích, nhưng mà vì mình, bạch sư sẵn sàng không rời, nguyện ý chịu đựng khí hậu khô nóng ở Bắc Kinh. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Bành Phi nhìn thấy tâm tình của Trang Duệ không tốt, nên tự giác trở về phòng nấu cháo điện thoại với vợ, Trang Duệ cũng không bật đèn lên, không biết trải qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại mới đánh thức hẳn.

- Chú em, bên cậu không bật đèn à, có ở trong phòng không?

Người gọi tới là Trịnh Hoa, hẳn càng nghĩ lại càng thấy không đúng, khí thế của vị tiểu lạt ma kia không khỏi quá cường đại đi, sau khi bàn bạc với Trịnh lão gia tử một phen, Trịnh Hoa muốn hỏi thăm ý kiến của Trang Duệ, hỏi xem rốt cục người nọ là ai. Dựa theo lão gia tử phân tích, khẳng định là Trang Duệ có biết người này.

- Có, anh Trịnh à, anh sang đây.

Trang Duệ biết Trịnh Hoa đang suy nghĩ gì, nhưng mà hẳn cũng đoán rằng có nói chuyện này cho Trịnh Hoa cũng không có ý nghĩa gì, ngày mai nhìn thấy người kia lập tức sẽ có đáp án.

- Còn tưởng rằng cậu đi ăn cơm rồi chứ?

Vài phút sau, Trịnh Hoa gõ cửa biệt thự của Trang Duệ.

- Hiện tại cũng đã hơn chín giờ rồi sao?

Trang Duệ nghe thấy lời nói của Trịnh Hoa thì nhìn xuống đồng hồ trên tay, hóa ra hẳn đã ngồi ở trong phòng khách được năm giờ rồi.

- Bành Phi, Bành Phi.

- Anh Trang, có chuyện gì?

Bành Phi từ trên lầu hai thò đầu ra, xem bộ dáng dường như là vừa mới ngủ một giấc, khuôn mặt vẫn còn mơ màng.

- Tiểu tử ngươi cũng không đói sao? Đi gọi người mang đồ ăn lên đây, đúng rồi lấy thêm một ít thịt dê tươi sống nữa, bạch sư cũng chưa có ăn gì đâu.

Trang Duệ biết ở xung quanh khu biệt thự này không có khách sạn nào cả, mà việc ăn uống ở nơi này, đều là do chuyên gia phụ trách, nên không sợ không có đồ ăn. Sở dĩ gọi Bành Phi đi là vì Trang Duệ sợ những người đó mang cho thịt dê không đủ tươi.

- Thật đúng là có chút đói bụng.

Sau khi Bành Phi nghe được lời nói của Trang Duệ thì rút đầu trở về, hai ba phút sau, gọi bạch sư theo nói:

- Đi cùng với ta, muốn ăn cái gì cứ tùy tiện chọn.

Bạch sư khinh thường đem đưa cái đầu, nhưng mà vẫn đứng lên đi theo Bành Phi ra ngoài. Ở tứ hợp viện của Trang Duệ, trừ bỏ Tần Huyền Băng, Âu Dương Uyển và Niếp Niếp ra, cũng chỉ có Bành Phi là có thể được nó nhìn trong mắt.

- Chú em, tôi muốn hỏi cậu một chuyện.

Sau khi nhìn thấy bạch sư và Bành Phi đi ra ngoài, Trịnh Hoa lấy ra gói thuốc đưa cho Trang Duệ một điếu, còn ân cần châm lửa cho hắn, nói:

- Vị tiểu lạt ma chúng ta gặp buổi chiều đó, ừ, chính là vị xem xét cái pháp luân cho cậu, rốt cuộc là người nào vậy?

Lúc ấy Trang Duệ đắm chìm trong sự kích động khi thiếu chút nữa bị mất bạch sư nên không hề để ý, nhưng mà Trịnh Hoa thì lại nhìn thấy rõ ràng, khi vị tiểu lạt ma kia rời cửa hàng, ít nhất có mười mấy người đi xung quanh hắn. Loại bảo hộ chặt chẽ như vậy, ngay cả siêu cấp phú hào ở Hồng Kông cũng không được mấy người.

- Vị lạt ma kia?

Trang Duệ không dám thêm chút tiểu ở đằng trước.

- Đúng vậy, chính là hắn, tôi ở trước mặt hắn, như thế nào lại luôn có cảm giác mất tự nhiên?

Lời nói này của Trịnh Hoa, khiến người ta cảm giác thấy hắn có chút xấu hổ. Hiện tại hắn là người được Trịnh gia bồi dưỡng trọng điểm, nhưng mà lại cảm nhận được áp lực từ vị tiểu lạt ma đó, dường như còn lớn hơn cả khí thế của lão gia tử.

Trịnh Hoa muốn biết rõ ràng xem đến tột cùng là bản thân mình yếu ớt, hay là người nọ có lai lịch rất lớn. Nếu như không làm rõ ràng chuyện này, hắn sợ rằng trong lòng mình sẽ lưu lại bóng ma.

791. Chương 791 : Thương Lượng.(2)

Chương 791: Thương lượng.(2)

Nguồn: Vipvanda

sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••”)•••••)

- Tôi cũng không biết thân phận người đó, nhưng mà theo như suy đoán của tôi, ngày mai chúng ta chắc chắn sẽ gặp người đó.

Tuy rằng trong lòng đã chắc chắn đến chín phần mười, nhưng mà Trang Duệ vẫn không hoàn toàn nói ra, có lẽ ở Tây Tạng này cũng có những cao tăng chuyển thể đầu thai khác. Chuyện này cũng không chắc chắn được.

- Cậu....có phải là cậu....nói đến Ban Thiền lão nhân gia không?

Trịnh Hoa tuy rằng không phải là tín đồ của phật giáo, nhưng mà bị ảnh hưởng bởi ông nội, nên cũng coi Ban Thiền là tồn tại giống như thần thánh, khi nghe lời nói của Trang Duệ xong, thì bản thân trở nên kích động, ngay cả câu nói kia cũng không nói hoàn chỉnh được.

- Người kia cũng không già như vậy mà?

Trang Duệ nghe thấy vậy thì nở một nụ cười, tâm tình áp lực lúc buổi trưa cũng trở nên có chút thoải mái. Khi Trịnh Hoa nghe đến Ban Thiền cũng giống mình lúc trước như đúc, đều dùng ba chữ “ Lão nhân gia” kia để hình dung vị lãnh tụ tinh thần này.

- Ta kháo, tôi phải nói cho lão gia tử mới được.

Trịnh công tử luôn luôn tao nhã, đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế sa ***, trong miệng cũng phun ra một câu thô thực, khiến cho Trang Duệ cười không ngừng, xem ra mọi người trong lúc kích động và tức giận thì nói tục là một biện pháp xả hơi tốt nhất, toàn bộ thế giới đều như thế.

- Anh Trịnh, đừng nóng vội, ngộ nhỡ không phải thì sao?

Trang Duệ mới vừa nói ra miệng, Trịnh Hoa đã chạy ra đến cửa rồi, nhưng mà khi mở cánh cửa ra, lại đụng phải một người ở bên ngoài.

- Trịnh tiên sinh, sao ngài lại ở chỗ này? Tôi còn nghĩ một lát nữa sẽ đi qua chỗ ngài để chào hỏi Trịnh lão tiên sinh.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Dương Khải Văn.

- Dương cục trưởng, vào trong nói chuyện đi, hôm nay ngài bận rộn như vậy, sao lại còn đến chỗ này của tôi.

Trang Duệ đi ra ngoài cửa, mời Dương Khải Văn tiến vào, Trịnh Hoa cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, lại không trở về, mà cũng tiến vào trong phòng.

- Đến để hỏi thăm xem ngài có cần gì không?

Sau khi Dương Khải Văn đi vào trong phòng, ánh mắt nhìn xung quanh một chút, cuối cùng cũng dừng lại ở trên cái pháp luân Trang Duệ đặt ở bên trên ghế sa ***.

- Dương cục trưởng, thứ này ngài cũng đừng nghĩ tới, đây là tôi để cho vợ dùng, ngay cả “vị kia” tôi cũng không để lại.

Trang Duệ nhìn theo ánh mắt của Dương Khải Văn, thấy hắn đang chú ý cái pháp luân của mình, vội vàng đưa tay cầm nó lại.

Thứ này nếu để ở Đại Chiêu Tự hoặc là cung điện Bồ Lạp Đạt cho người ta chiêm ngưỡng cũng bái, thì không bằng đưa cho Tần Huyền Băng dùng, tối thiểu ở phương diện nguyện lực thuần khiết cũng có thể an thần tĩnh thai.

- Khụ Khụ, cậu Trang làm sao cậu có thể nói tôi như vậy, giống như tôi nói rằng tôi muốn lấy thứ đó của cậu vận tâm đi, nếu “ vị kia” đã nói là của cậu, thì không ai dám lấy của cậu đâu.

Dương Khải Văn nhìn thấy hành động của Trang Duệ, thì không khỏi cười khổ một tiếng, hôm nay hắn bận đến sứt đầu mẻ trán, không nghĩ tới cái vị ở cung điện Bồ Lạp Đạt kia, lại có thể dẫn theo vài người đi dạo phố, đây chính là chuyện tình rất hiếm thấy.

Mà càng trùng hợp chính là Trang Duệ còn đụng phải hắn, dựa theo lời kể của Trương Khoa Trường, thì “vị kia” đã hỏi lấy lại hai thứ đồ vật của Trang Duệ, thế nhưng đều bị Trang Duệ cự tuyệt.

May mà “vị kia” cũng không phải là người thường, cũng không hề tức giận, nếu không lại bắt hắn tới hỏi Trang Duệ, sợ rằng Dương Khải Văn cũng phải khóc ra nước mắt, hai vị này hắn đều không thể trêu chọc vào.

- Dương cục trưởng, không biết ngài nói “ vị kia” có phải là đương kim Ban Thiền không?

Trịnh Hoa ở một bên nghe xong, rốt cục không nhịn được liền hỏi một câu, hôm nay nếu hắn không biết được đáp án, sợ rằng đêm nay sẽ không thể ngủ được.

- Đúng vậy, chính là vị Ban Thiên thứ mười một, ngài mai các ngài còn có thể gặp gỡ.

Dương Khải Văn khẳng định lời nói của Trịnh Hoa xong, lại nhìn về phía Trang Duệ, có điểm ngưng ngừng nói:

- Cậu Trang, nếu ngày mai vị kia tiếp tục đưa ra yêu cầu gì với cậu, cậu có thể cứ đồng ý trước được không, nếu có chuyện gì khó xử, chúng ta sẽ tiếp tục thương lượng sau.

- Thương lượng? Thương lượng như thế nào? Bạch sư khẳng định không thể giao cho bọn họ, cái pháp luân kia cũng là tôi bỏ tiền ra mua, có phải lần này ngài đến cũng là vì bạch sư?

Trang Duệ lắc lắc đầu không nói gì, việc này căn bản là không thể thương lượng được.

Loại chuyện này căn bản không thể thương lượng, nếu muốn Trang Duệ quyên góp một ngàn vạn tiền nhang đèn, khẳng định hẳn không có ý kiến gì, nhưng bạch sư cũng giống như là người thân của hắn, pháp luân có thể phù hộ cho vợ và con hắn, Trang Duệ tuyệt đối không giao ra.

Sau khi lấy được cái pháp luân kia, Trang Duệ còn chưa có nghiên cứu qua, nhưng khi nghe Dương Khải văn nói chuyện này, lòng hiếu kỳ cũng nổi lên, bàn tay nhẹ nhàng không nhanh không chậm lay động cái pháp luân kia.

- Ủ? Còn có thể như vậy sao?

Trang Duệ dùng linh khí để quan sát, trong quá trình cái pháp luân kia chuyển động, có một ít nguyên lực màu tử kim, lại có thể xuyên qua tay cầm bằng gỗ tử đàn, chậm rãi xuyên qua làn da chảy vào trong người của mình.

- Cái này liệu có phải cũng có tác dụng như linh khí trong mắt của mình?

Trang Duệ lặng đi một chút, cũng không có chú ý Dương cực trường đang lải nhải cái gì, hắn toàn tâm toàn ý quan sát cái pháp luân này.

Sau khi cẩn thận quan sát, Trang Duệ mới phát hiện, trong khi nguyên lực của pháp luân chảy ra, thì cái pháp luân đang chuyển động dường như cũng từ từ sinh ra nguyên lực, khiến cho nguyên lực ở bên trong cái pháp luân này vẫn được duy trì ở trạng thái cân bằng.

- Bảo bối, đây là bảo bối.

Sau khi Trang Duệ phát hiện ra điều này, thì mừng rỡ trong lòng, đồ chơi này không chỉ có thể cho vợ dùng, mà ngay cả mẹ cũng có thể dùng, tuy rằng số lượng linh khí tiến vào thân thể rất ít, nhưng mà nếu sử dụng trong thời gian dài, nhất định có thể kéo dài tuổi thọ.

Người nào tin thì quỷ thần tiên Phật có thật, không tin thì không có gì, đạo lý này cũng được dùng ở trên cái pháp luân. Nếu người nào không tin cũng sẽ không dùng cái pháp luân này tụng kinh cả ngày, tự nhiên cũng không lấy được chỗ tốt do pháp luân sinh ra.

Vốn dĩ Trang Duệ còn đang buồn rầu, làm thế nào mới có thể lấy được linh khí ở trong cái pháp luân này? Không nghĩ tới chỉ cần chuyển động cái pháp luân này là có thể lấy được, lại còn có thể tự động bổ sung, không hổ là Phật khí mà năm đó Liên Hoa đại sĩ đã sử dụng

- Chú em, làm sao vậy? Ma nhập rồi à?

792. Chương 792 : Kết Già!(1)

Chương 792: Kết Già!(1)

Nguồn: Vipvanda

sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Trang Duệ đang chìm trong cảm giác kinh hãi, thì bỗng nhiên bà vai bị một người vỗ mạnh một cái, lập tức bị đánh thức.

- Làm gì vậy anh Trịnh? là tôi giật cả mình, tôi đang đánh giá cái pháp luân này.

Trang Duệ tức giận liếc mắt nhìn Trịnh Hoa một cái, nói tiếp:

- Dương cục trưởng, anh Trịnh, hai người có biết cái pháp luân này có lai lịch gì không?

- Không biết.

Trịnh Hoa và Dương Khải Văn đồng thời lắc đầu, mặc dù trong lúc ở cửa hàng, Trịnh Hoa cũng nghe Ban Thiền đề cập tới một chút chuyện tình của cái pháp luân, nhưng mà hắn vẫn không hiểu đó có ý nghĩa gì, những kinh Phật này đối với hắn mà nói, cũng khó hiểu giống như thiên thư.

- Nay, cậu nói nhanh lên một chút xem nào.

Trong lúc Trang Duệ đang sắp xếp lại ngôn ngữ thì bị Trịnh Hoa thúc giục. Thành thật mà nói, thứ này có thể lọt vào pháp nhãn của ban thiền, khiến cho Dương Khải Văn và Trịnh Hoa đều rất tò mò.

Phải biết rằng bên trong cung điện Bồ Lạp Đạt, không thiếu những món Phật khí hay bảo bối? Vị chủ nhân của cung điện Bồ Lạp Đạt kia lại có thể nói với Trang Duệ là mình muốn vật này, có thể thấy được giá trị của cái pháp luân này, cho dù có đặt ở trong cung điện Bồ Lạp Đạt cũng là một kiện Phật khí có cấp bậc rất cao.

- Hai người cũng không biết, tôi cũng không biết.

Trang Duệ mở hai tay ra vui đùa nói, trong lúc Trịnh Hoa chuẩn bị nhào tới cho hắn một trận thì cười nói:

- Thứ này hắn là Phật khí mà Liên Hoa đại sư đã sử dụng khi tiến vào Tây Tạng ở thế kỷ thứ tám.

Chứng kiến trên mặt hai người kia đều lộ ra vẻ mặt hoang mang, Trang Duệ giải thích nói:

- Liên Hoa đại sư là người của Ấn Độ cổ, chính là ở đất nước Afghanistan hiện nay, hắn là nhân vật truyền thừa quan trọng của Phật giáo, là tổ sư khai sơn cho Phật giáo ở nước ta, cũng là một trong những người tuyên truyền Phật giáo vào Tây Tạng sớm nhất.

Liên Hoa đại sư còn được gọi với ba hóa thân trong truyền thuyết là A Di Đà Phật, Quan Âm Bồ Tát và Thích Ca Mâu Ni Phật, đây chính là sứ giả của Phật tổ, cho nên giá trị của đồ vật mà hắn đã dùng đáng giá như thế nào, cũng không cần tôi phải nhiều lời chứ?

- Cái này, có thể so sánh với Xá Lợi của Phật tổ.

Dương Khải Văn và Trịnh Hoa nghe đến trợn mắt há mồm, sau một lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói ra một câu như vậy.

- Thứ này cũng không thể so sánh với Xá Lợi của Phật Tổ được, nhưng mà so với những pháp khí bình thường của Phật gia thì mạnh hơn rất nhiều. Cho dù nói không phải là thứ pháp khí được Liên Hoa đại sư sử dụng, nhưng cũng là pháp khí được một vị cao tăng gia trì, so với chuỗi Thiên Châu Thủ Liên của tôi thì còn đắt giá hơn.

Trang Duệ vuốt vuốt cái Pháp Luân lại càng cảm thấy yêu thích không thôi. Chuỗi Thiên Châu mặc dù có thể có chỗ tốt đối với thân thể mình, nhưng mà tai hại cũng rất nhiều, không thể để cho người ngoài tiếp xúc tùy tiện, mỗi lần ở cùng với vợ hắn đều phải tháo nó sang một bên.

Tuy rằng đều là pháp khí của Phật gia, nhưng mà bên trong chuỗi Thủ Liên, cũng không hình thành nguyên lực, so sánh với cái pháp luân này thì kém hơn rất nhiều.

Trịnh Hoa ngậy người một lúc, sau khi phản ứng trở lại, vẻ mặt kích động nói với Trang Duệ:

- Cậu Trang, cậu nhất định phải bán thứ này cho tôi, giá cả tùy cậu lựa chọn.

Nghe được lời nói của Trịnh Hoa, Trang Duệ không chút do dự nói:

- Nghĩ cùng không cần nghĩ nữa, anh Trịnh, Huyền Băng cũng là người theo phật giáo, thứ này tôi muốn giữ lại cho nàng.

- Tôi trả một triệu đô la Hồng Kông, thế nào?

Trịnh Hoa còn chưa từ bỏ ý định, nhưng khi đưa ra cái giá này, nhìn thấy bộ dáng Trang Duệ chẳng thèm để ý tới, không khỏi ủ rũ nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không thiếu tiền, nhất định là sẽ không bán, nhưng mà chú em, nếu như ông nội của tôi biết cậu có thứ này, nhất định người sẽ đến hỏi mua.

- Ban Thiền mở mồm đòi hỏi, Tôi cũng chưa nể tình, lão gia tử nhà anh tôi cũng sẽ không để lại.

Trang Duệ lấy điện thoại ra, gọi cho Hạ Song, bảo hắn chạy suốt đêm này tới Lạp Tát, mang cái pháp luân này trở về, thứ này Trang Duệ cũng không dám gửi chuyển phát nhanh, nếu như đánh mất nó, bản thân có khóc cũng chẳng ra nước mắt.

- Được, cậu thật tàn nhẫn. (.

Trịnh Hoa nhìn thấy hành động của Trang Duệ cũng cảm thấy mặt mày choáng váng, người bạn này của hắn thật ngoan độc, vì cái pháp luân này mà có thể bắt mấy bay tư nhân đi đến đây, phải biết rằng mấy bay tư nhân dùng một giờ, phí tổn cũng không nằm dưới mười vạn đồng.

Thái độ này của Trang Duệ cũng khiến cho Trịnh Hoa từ bỏ ý nghĩ mua lại cái pháp luân, vốn nghĩ trở về sẽ nói cho lão gia tử biết, hiện tại mình cũng tính toán trong lòng, nếu như lão gia tử biết được chuyện này, nhưng lại không thể lấy được thứ đó, còn không tức đến sinh bệnh sao?

Khi mấy người nói chuyện, thì cửa phòng lại bị mở ra, Bành Phi và một người phục vụ đẩy xe tiền vào, đây là người đưa bữa tối cho Trang Duệ.

- Trang Duệ, mười giờ sáng ngày mai, nghi thức xối nước của Ban Thiền sẽ bắt đầu, đến lúc đó tôi sẽ cho người tới đón các cậu.

Dương Khải Văn và Trịnh Hoa thấy thế, chỉ có thể cáo từ, bọn hắn cũng nhìn ra, thứ này rơi vào trong tay Trang Duệ, ai cũng đừng mong lấy được. Nói đến tiền, người ta căn bản không thiếu, nói đến tình cảm, ai có thể so sánh với tình cảm của Trang Duệ và vợ hắn đây?

Sau khi ăn cơm xong, Trang Duệ dẫn bạch sư đi dạo vài bước quanh biệt thự. Đây cũng là hành động của người mới đến cao nguyên, cũng là để cho bạch sư thích ứng. Trang Duệ nghe thấy bạch sư phát ra tiếng gầm, bên trong lộ ra ý tứ vui sướng.

- Bạch sư, ngươi có đồng ý ở lại Tây Tạng hay không?

Trang Duệ ngồi trên mặt cỏ ở trước biệt thự, lấy tay ôm cổ bạch sư, nhẹ giọng hỏi.

Nhìn thấy bộ dạng của bạch sư, Trang Duệ cũng có chút chần chờ, tuy rằng luyện tiếu, nhưng mà cũng có thể nhìn ra, sau khi bạch sư tới Tây Tạng thì trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

Chỗ cổ họng bạch sư phát ra một trận thanh âm trầm thấp, dùng sức lắc lắc cái đầu, bộ lông rậm rạp cọ vào mặt Trang Duệ khiến hắn cảm thấy ngứa ngứa.

- Được, vậy đi theo ta đi, nếu ta có thể sống được một trăm tuổi, nhất định cũng làm cho cậu sống được một trăm tuổi.

Trang Duệ cao hứng vỗ vỗ cái đầu bạch sư, dùng linh khí chải chuốt bộ lông màu trắng của nó, bạch sư thoải mái nhắm hai mắt lại, một người một cho ở dưới ánh trăng đều có vẻ rất hài hòa.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ nhận được điện thoại của Hạ Song, hắn và Đinh Hạo đã tới sân bay Lạp Tát.

- Lão Hạ, thứ này nhất định phải giao tận tay cho vợ tôi.

793. Chương 793 : Kết Già!(2)

Chương 793: Kết Già!(2)

Nguồn: Vipvanda

sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trang Duệ lấy một chiếc xe từ khu quản lý, chạy thẳng đến sân bay cẩn thận đặt cái pháp luân vào trong một cái hộp giấy, đưa cho Hạ Song.

Ngày hôm qua hắn đã nói với Tần Huyền Băng qua điện thoại, nghe Trang Duệ tìm được một món phật khí mà Phật Tổ đã từng dùng qua, Tần Huyền Băng cũng rất cao hứng, nếu không phải nàng đang mang bầu, chỉ sợ cũng sẽ chạy ngay tới Tây Tạng.

- Trang tổng, ngài yên tâm đi, khi nào tôi tới Bắc Kinh sẽ mang cái này tới cho phu nhân.

Đi suốt đêm tới Lạp Tát, Hạ Song cũng không có cái gì bất mãn. Đại ngộ của Trang Duệ đối với bọn hắn rất tốt, nếu đổi lại làm ở hãng hàng không dân dụng, tiền lương có cao hay không thì chưa nói đến, mà hiện tại cũng không thể nhàn rỗi như vậy, phải biết rằng trong thời gian nửa năm này, bọn hắn chỉ phải bay không đầy một tháng.

- Ủ, Phiên toái ọi người rồi, có lẽ tôi sẽ không trở về sớm được, đến lúc đó sẽ lại gọi ọi người tới đón.

Trang Duệ nhìn đồng hồ trên tay một chút, bây giờ đã là chín giờ, bây giờ đi đến cung điện Bồ Lạp Tát là vừa kịp lúc tham gia nghi thức xối nước ban phúc của Ban Thiên.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên đi vào cung điện Bồ Lạp Đạt nhưng mà Trang Duệ nhìn thấy cái quảng trường rộng rãi trước mắt, vẫn cảm thấy có chút khiếp sợ. Đây là một bộ phận quan trọng nhất của cung điện Bồ Lạp Đạt, cũng là quảng trường có độ cao lớn nhất so với mặt nước biển trên thế giới.

Du khác trên quảng trường, người thì quỳ người thì lạy, cũng đều hình thành cảnh tượng cực kỳ độc đáo.

- Trang tiên sinh, chúng ta đi vào thôi.

Trương Khoa Trường của cục quản lý tôn giáo đã chờ ở chỗ này, phía sau hắn còn có tiểu lạt ma Ba Tang mà Trang Duệ đã gặp ở Đại Chiêu Tự, hắn cũng là một thành viên tham gia vào lần tìm kiếm này, nên phải tới để được Ban Thiên chúc phúc.

- Đi thôi.

Trang Duệ gật gật đầu, dẫn bạch sư và Bành Phi theo, đi theo phía sau Trương Khoa Trường tiến vào cung điện Bồ Lạp Đạt.

Khu kiến trúc này tiu rằng được làm sau Đại Chiêu Tự, nhưng mà lại có đánh khí lớn hơn cả Đại Chiêu Tự. Ở bên trong cung điện tràn ngập không khí túc mục, du khách cũng đi lại tới lui dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch.

Mà đám người Trang Duệ thì được một vị lạt ma trung niên dẫn dắt, trực tiếp đi về phía hậu điện của cung điện Bồ Lạp Đạt, Trang Duệ cũng không biết mình đã đi qua bao nhiêu hành lang gấp khúc của cung điện, sau khi đi được hơn mười phút, sau khi đi hết đoạn hành lang gấp khúc như mê cung, vị lạt ma trung niên kia mới dừng bước.

Ở trước mặt đám người Trang Duệ là một căn phòng nhìn qua rất bình thường, thậm chí ở bên trong không hề có thứ gì hoa lệ cả.

- Đây là nơi ở của Ban thiên, cũng rất là không thoải mái.

Chỉ riêng việc ra vào, chỉ sợ cũng cần nửa canh giờ, nếu để Trang Duệ ở nơi này, như vậy khẳng định sẽ không chịu được, hơn nữa đi qua nhiều địa phương như vậy, Trang Duệ còn chưa phát hiện ra bất kỳ một cái TV nào, cuộc sống không hề có một chút giải trí.

Kỳ thật Trang Duệ cũng không biết được cuộc sống của vị Ban Thiền thứ mười một này thế nào. Vị Ban Thiền Nhĩ Đức Ni này trừ bỏ buổi sáng mỗi ngày phải học tập Phật hiệu kinh văn, thì còn phải học tiếng Anh, hơn nữa buổi chiều, có thể vào trong tẩm cung học máy tính.

Thời gian từ lúc ăn cơm trưa cho tới bốn giờ chiều, là lúc Ban Thiền đại sư tự do hoạt động, trong đoạn thời gian này, phần lớn hẳn đều dùng để học máy tính hoặc này đọc các loại sách, trong đó chính là các bộ sách về Phật giáo, khoa phổ độ vật, tạp chí, hoặc là nhật báo.

Theo lời của Phật giáo thì chuyển thế đầu thai cũng không thể kế thừa toàn bộ tri thức ở kiếp trước, cũng cần phải từng bước học tập và tích lũy, mới có thể chân chính trở thành Ban Thiền hoặc Phật sống.

- Các vị xin dừng bước.

Sau khi đi vào trong phòng, Trang Duệ bị hai vị Lạt Ma kia ngăn lại.

- Trang tiên sinh, mấy người các ngài đi vào trong đi, tôi chờ mọi người ở chỗ này.

Trương Khoa Trương không phải đến đây lần đầu tiên, nên biết quỷ củ, xoay người nói vài câu công đạo với Trang Duệ, bởi vì Bành Phi cũng tham gia vào đội ngũ tìm kiếm nên có thể đi theo.

Trang Duệ chỉ vào bạch sư nói với hai vị Lạt Ma chặn đường:

- Nó có thể đi vào không?

- Đương nhiên có thể, nó là hộ pháp của chúng tôi.

- Có thể đi vào là được rồi, đi thôi.

- Trang Duệ có chút không lễ phép cắt đứt lời nói của vị Lạt Ma kia, suốt ngày nói với mình những chuyện thần thú hộ pháp linh tinh gì đó, cho dù ngài có nói là là Khiếu Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần, thì trong mắt của ta nó vẫn là bạch sư.

Vị Lạt Ma kia hiển nhiên chưa có hàm dưỡng tu hành qua cao, nên từng mắt nhìn Trang Duệ một cái, sau đó mới đẩy cánh cửa đang khép hờ phía sau ra, nhường đường cho đám người Trang Duệ đi vào.

Đây là một căn phòng chừng bốn năm mươi mét vuông, ở trên bốn phía tường của căn phòng, đều treo đầy các loại tượng Phật, ở bên cạnh cánh cửa thì có một cái giá, bên trên có rất nhiều loại kinh thư được xếp chỉnh tề.

Trong phòng ngoại trừ đám người Trang Duệ vừa mới tới ra, thì còn có vị Ban Thiền đang ngồi trên cái niệm cỏ rất dày ở trên giường và mấy người đang đứng. Hai vị Lạt Ma người hầu đứng ở hai bên trái phải của Ban Thiền, một người khác chính là Dương Khải Văn.

Ở phía sau Ban Thiền có lộ ra một bức tượng Kim Cương, bức tượng cầm trong tay một thanh kim cương xử, tóc dựng ngược lên, hai mắt trợn lên, hình tượng thập phần hung ác.

- Đây không phải là muốn dọa người sao?

Nhìn thấy bức tượng kia, Trang Duệ nhỏ giọng nói thầm một câu, nhưng mà hẳn cũng không biết chỗ ở của Ban Thiền cũng không phải là ở trong cung điện Bồ Lạp Đạt, mà là ở Trát Thập Luân Bồ Tự.

Trát Thập Luân Bồ Tự nằm ở thành tây, do ba đệ tử Cái Đôn Châu chủ trì sáng lập, là một trong tứ đại tự của Tây Tạng, nơi đó là chỗ ở của các triều đại ban Thiền. mà hiện tại bản thân Trang Duệ đang ở bên trong cung điện Bồ Lạp Đạt.

Chẳng qua bởi vì Phật sống Ba Lạc Châu là một trong những người dạy dỗ Ban Thiền, nên hẳn mới có thể tới đây tham gia nghi thức lần này, hơn nữa còn được tham gia vào nghi thức xối nước lên đầu để chúc phúc.

- Chúng ta lại gặp mặt lần nữa rồi.

Khiến cho Trang Duệ không nghĩ tới là, hẳn vừa mới đi vào phòng, thì vị Ban Thiền thứ mười một Nhĩ Đức Ni đã chủ động tiếp đón hẳn, dường như còn nháy mắt vài cái đối với hẳn.

- Đúng, ngày hôm qua không biết là ngài, xin ngài không trách tội.

794. Chương 794 : Kết Già!(3)

Chương 794: Kết Già!(3)

Nguồn: Vipvandan

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Hai tay Trang Duệ tạo thành hình chữ thập, cúi người thì lễ đối với vị đại phật sống của phật giáo này, hôm nay hẳn mới xem như nhìn thấy rõ ràng dung mạo của vị Ban Thiên trước mặt này.

Nhìn qua khuôn mặt của Nhĩ Đức Ni, thì không sai biệt lắm so với tuổi của hẳn, trên mặt hơi có vẻ ngây ngô non nớt, bên môi có một đoạn râu tinh tế, trên người mặc một bộ quần áo lạt ma màu vàng sáng, trên đầu cũng đội một cái mũ Lạt ma.

- Ta cảm thấy lão sư hẳn là đã chuyển thể đầu thai về phương bắc, ngài là người có đại phật duyên hi vọng là ngài có thể tìm được lão sư chuyển thể đầu thai.

Nhĩ Đức Ni hôm nay phải chúc phúc cho không ít người, hẳn cũng không nói thêm cái gì với Trang Duệ nữa, sau khi thuận miệng nói vài câu thì bảo Trang Duệ đi tới trước mặt.

- Không quỳ có được không?

Ở trước mặt vị Ban Thiên thứ mười một này, có đặt một cái bồ đoàn, chắc là dùng để cho các tín đồ cúi lạy.

Nhưng mà trước kia Trang Duệ quỳ trước mặt phật sống Ba Lạc Châu thì cũng không có chương ngại tâm lý vị phật sống kia cũng khá lớn tuổi, nhưng mà bây giờ muốn hẳn quỳ trước một nhi đồng mới mười lăm mười sáu tuổi, thật đúng là Trang Duệ không làm nổi.

- Vô lễ!

Hai người hầu lạt ma đứng ở hai bên nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì nhất thời thần tình trở nên tức giận, đại phật sống tự mình thực hiện nghi thức chúc phúc xối nước lên đầu, đây chính là chuyện tình mà hàng nghìn hàng vạn tín đồ nằm mơ cũng muốn cười, vậy mà người này còn không muốn?

Vị Ban Thiên trẻ tuổi cũng không tức giận, khoát tay áo, cười nói:

- Ngài không quỳ với ta, ngài quỳ với phật.

- Tôi có thể giống như ngài hay không, ngồi ở trên bồ đoàn?

Trang Duệ vẫn có chút không cam lòng, hẳn lớn như vậy, ngoại trừ quỳ trước cha mẹ và vị lão phật sống kia ra, thì ngay cả ông ngoại cũng chưa từng quỳ, thật là có chút mất mặt.

- Giống như tôi? Ha ha nếu như ngài có thể làm được, đương nhiên là có thể.

Ban Thiên nghe thấy vậy nở nụ cười, hẳn kéo cao bộ y phục ở trên đùi một chút, lộ ra hai chân.

- Cái này thì có gì khó.

Trang Duệ bĩu môi, đi đến cái bồ đoàn ở trước giường, chân phải đặt lên chân trái ngồi xuống.

Đợi đến khi mông ngồi xuống bồ đoàn, Trang Duệ cũng vươn tay cầm chân phải đặt xuống dưới, chân trái đặt lên tên, giống như kết lại thành một cái nơ hình con bướm, hai lòng bàn chân hướng lên trời, dáng người thẳng thắn, động tác không khác gì so với tư thế độc nhất vô nhị của Ban Thiên đang ngồi trên giường.

Trang Duệ làm xong chiêu thức ấy, chẳng những khiến cho Dương Khải Văn đang đứng ở một bên cũng trợn mắt, mà hai người hầu lạt ma cũng không dám tin nhìn Trang Duệ, việc này không phải là người bình thường có thể làm được.

Làm như vậy gọi là “kết già ngã ngồi”, là tuyến đường phải đi của phật gia, là một trong các pháp tọa của phật giáo. Có đủ các tính chất đại biểu, trừ bỏ những người tu luyện ra, thì có rất ít người có thể thực hiện tự nhiên giống như Trang Duệ.

Ban Thiền nhìn thấy Trang Duệ dễ dàng ngồi xuống như vậy, cũng có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi:

- Ngài đã từng tu luyện yô-ga sao?

- Không có.

Trang Duệ lắc lắc đầu nói:

- Không phải ngài đã từng nói tôi có phật duyên sao? Chút chuyện nhỏ này mà còn không làm được thì còn gọi gì là phật duyên?

Diễn hình đây là Trang Duệ được thể khoe khoang, hần thuần túy là do thân thể nhiều lần được linh khí rèn luyện, nên các dây chằng có thể giãn ra, nên mới có thể ngồi được như thế. Nếu đổi lại là hơn một năm trước kia, đừng nói là kết già ngã ngồi, ngay cả kết được cái chân vào thôi cũng có thể làm khó chết hần.

Ban Thiền lắc lắc đầu, không nói thêm gì nữa, vươn tay phải ra vuốt ve đỉnh đầu của Trang Duệ, trong miệng lẩm bẩm, bắt đầu chúc phúc cho hần. (.

Qua hơn một phút đồng hồ, Ban Thiền đưa tay ra, tay trái tiếp nhận một cái khăn han đa trắng như tuyết từ người lật ma bên cạnh, đeo vào cổ Trang Duệ.

Sau khi đại Ban Thiền chúc phúc xong, Trang Duệ đứng dậy đi sang một bên, kế tiếp chính là Bành Phi.

- Cứ như thế này đi ?

Bành Phi xưa này không sợ quỷ thần, không kính thiên địa, xưa nay to gan lớn mật, đi thẳng đến chỗ bồ đoàn, xếp chân bằng ngồi xuống, tư thế giống hệt như Trang Duệ lúc vừa rồi, khiến cho Trang Duệ thiếu chút nữa cười ra tiếng.

- A! đại Ban Thiền, hần là đảng viên.

Liên tiếp hai người đều không nể mặt Ban Thiền, Dương Khải Văn có phần không nhịn được, vội vàng giải thích một câu. Về phần hồ sơ của Bành Phi thì hần đã sớm đọc qua từ lâu rồi. Tìm kiếm linh đồng do phật sống Ba Lạc Châu chuyển thể đầu thi, là một việc vô cùng quan trọng, không phải ai muốn tham gia, là có thể tham gia.

Vị Ban Thiền trẻ tuổi nở nụ cười, nói:

- Không có việc gì, mọi người đều công bằng như nhau, hần cũng chính là một người có phật duyên.

Nghe được lời nói của Ban Thiền, Trang Duệ thật sự là không nhịn được, quay mặt ra đằng sau cười thành tiếng, những người chết trên tay Bành Phi không biết là bao nhiêu người rồi, lại cũng có thể là người có phật duyên, đánh chết Trang Duệ cũng không tin.

- Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật, hơn nữa Kim Cương phật trong phật gia, cũng có Tham, Sân, Si. Đạo lý cũng là như vậy

Lời nói của Ban Thiền khiến cho Trang Duệ và Bành Phi đều lặng đi một chút, đối với bối cảnh của Bành Phi, thì từ trước đến nay chưa có ai nói với hần như vị Ban Thiền này cả, có phải là vị này đã nhìn thấu tâm tư của hần?

Bành Phi cũng thu hồi lòng khinh thị lại, chờ sau khi Ban Thiền chúc phúc cho hần xong, thì đứng lên cung kính hành lễ với Ban Thiền.

Người thực hiện nghi thức tiếp theo chính là tiểu lật ma Ba Tang, vóc người của hần tiêu tụy hơn đám người Trang Duệ nhiều, hần cung kính cúi người thi lễ bái Ban Thiền, sau đó hai tay xếp thành hình chữ thập, quỳ gối xuống cái bồ đoàn tiếp nhận chúc phúc của Ban Thiền.

Chờ sau khi ba người được chúc phúc xong, Dương Khải Văn hướng tới chỗ Ban Thiền nói:

- Phật sống Trần Nhĩ Đức Ni, chúng tôi xin cáo từ trước, chúng tôi vẫn còn có chuyện phải làm.

Bởi vì sợ quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai, sẽ bị một số thế lực nước ngoài làm khó dễ, nên phải tiến hành trong tình huống cực kỳ bí mật. Danh sách đội ngũ tìm kiếm chỉ có một số rất ít người biết được, hơn nữa còn được an bài rất chặt chẽ và chu đáo.

Lần này tổng cộng có năm đội ngũ tìm kiếm, mỗi đội ngũ không quá ba đến năm người, bọn hắn sẽ đi đến các khu chăn nuôi ở Tây Tạng và khu chăn nuôi ở các vùng núi xung quanh, hoàn cảnh thập phần khắc nghiệt, cho nên trước đó nhất định phải làm thật tốt công tác chuẩn bị.

795. Chương 795 : Thần Thông Phật Gia.(1)

Chương 795: Thần thông Phật gia.(1)

Nguồn: Vipvandan

Sưu tầm: đọc truyện mới nhất tại .

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••)

Sau khi đám người Trang Duệ chuẩn bị cáo từ rời đi, Ban Thiền đột nhiên nói:

- Trang cư sĩ, khi nào có thời gian ngài hãy tới đây chúng ta luận đàm một chút, Phật gia cũng có thần thông.

- Cảm ơn ngài Ban Thiền, có cơ hội nhất định tôi sẽ đến nghe ngài chỉ giáo.

Trang Duệ lễ phép hành lễ với Ban Thiền, rồi thối lui ra khỏi phòng, nhưng mà trong lòng không thể nào hiểu được lời nói của hắn. Thần thông Phật gia thì có liên quan gì đến mình?

Sau khi ra khỏi phòng, Trang Duệ khẽ kéo tiểu lạt ma Ba Tang đang đi ở phía trước, thấp giọng hỏi:

- Ba Tang đại sư, thần thông theo như lời của Ban Thiền, thì là loại thần thông gì vậy?

- Trang cư sĩ, ngài là người có đại Phật duyên, cứ gọi tên của tôi là được rồi.

Ba Tang dường như là một người chất phác, bị Trang Duệ kêu là đại sư thì đỏ bừng cả khuôn mặt, sau khi sửa lại cách xưng hô cho Trang Duệ, Ba Tang nói:

- Thần thông trong lời của đại ban thiền, hắn là ngũ đạo thần thông của Phật giáo chúng tôi, nhưng mà chúng tôi cũng không khuyến khích việc tu luyện thần thông, các truyền đại cao tăng cũng không phải bởi vì đạt thần thông mà trở thành người đại đức.

- Rất nhiều cao tăng có đạo hạnh vô cùng cao, đây đều là do nhân các của bọn họ, đạo đức và hành vi của bọn họ đã vượt xa người thường vì vậy mà đã trở thành những cao tăng đại đức, đây mới là căn bản tu luyện của chúng tôi.

Ba Tang dường như không hề quan tâm tới thần thông. Khi nhắc tới thần thông, vẻ mặt có điểm không cho là đúng nói.

- Vậy năm đạo thần thông kia rốt cục là những loại thần thông như thế nào đây.

Trang Duệ cảm giác câu nói của vị Ban Thiền thứ mười một kia giống như có chút thâm ý, nên không ngừng hỏi thăm.

Ba Tang liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, tuy rằng hắn không muốn nói, nhưng mà lại không muốn cự tuyệt người khác, sau khi suy nghĩ một chút, nói:

- Năm đạo thần thông cũng có thể xưng là ngũ Nhân Thông, là một loại công phu của Phật gia, chính là chỉ Nhục Nhân thông, Thiên Nhân Thông, Tuệ Nhân Thông, pháp Nhân Thông, Phật Nhân Thông,

- Cái gì? Ngũ Nhân Thông?

Trang Duệ nghe vậy thì trong lòng giật mình, không tự chủ được mà dừng bước, sợ dĩ mình có được ngày hôm nay, đều là nhờ đôi mắt này, nhưng mà Trang Duệ cho tới bây giờ vẫn luôn muốn làm rõ ràng, dị năng trong mắt của mình là từ đâu mà có.

Bây giờ khi nghe được tiểu lạt ma nói xong, trong lòng Trang Duệ như nổi lên một cơn sóng gió động trời, sắc mặt cũng bởi vì giật mình và kích động mà trở nên đỏ bừng.

- Anh Trang, làm sao vậy? Ngài không sao chứ?

Bành Phi đi ở phía sau Trang Duệ, thiếu chút nữa là đụng đầu vấp người Trang Duệ, hẳn còn đang suy nghĩ lời nói phóng hạ đồ đao của Ban Thiền lúc vừa rồi, nên cũng không chú ý đến Trang Duệ và tiểu lạt ma đang nói chuyện gì.

- Không có việc gì, không có việc gì, Ba Tang, lát nữa chúng ta sẽ tiếp tục tán gẫu.

Trang Duệ cảm thấy mình có điểm thất thố, bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói về cái đề tài này, trái lại mình đã biết rồi, thì sau này sẽ ở trong một đội với ba tang rồi từ từ hỏi thăm sau. Trang Duệ hít sâu một hơi để ổn định lại tinh thần.

- Hai mắt của mình, có phải là một loại trong Ngũ Nhân Thông không đây?

Mãi cho đến khi đi ra khỏi cung điện Bồ Lạp Đạt, Trang Duệ vẫn còn có chút không yên lòng, trong đầu cứ một mực tự hỏi vấn đề này.

Sau khi đi ra chỗ quảng trường của cung điện Bồ Lạp Đạt, Dương Khải Văn nhìn về phía Trang Duệ, nói:

- Cậu Trang, ngày mai sẽ phải lên đường, cậu có cái gì cần chuẩn bị, hoặc là yêu cầu gì không?

Trang Duệ lắc lắc đầu, nói:

- Không có yêu cầu gì, nhưng mà nhiều nhất tôi chỉ có thể ở đây khoảng một tuần, qua thời gian đó, tôi sẽ phải trở về Bắc Kinh.

Nếu không phải Tần Huyền Băng nói việc này sẽ gia tăng công đức, có thể chúc phúc cho đứa con chưa chào đời của mình, Trang Duệ căn bản là sẽ không tới, hơn nữa hiện tại ở nhà cũng đang chuẩn bị cho hôn lễ của hắn là Tần Huyền Băng.

Tuy rằng hôn lễ này chỉ mời những người thân thích, tổ chức đơn giản, nhưng mà là Âu Dương gia tộc và Tần gia ở Hồng Kông, hơn nữa Hồ Vinh ở Myanmar nhất định cũng sẽ tham gia, đại khái tính toán, vẫn phải có khoảng mấy chục người.

Nếu chủ nhân như Trang Duệ mà đi vắng, thì sẽ không thể nào chấp nhận được, cho nên một tuần sau, Trang Duệ nhất định phải trở về, cũng không thể để cho người vợ đang mang thai và mẹ già lo liệu mọi chuyện cần thiết được.

Dương Khải Văn biết lấy thân phận của Trang Duệ mà có thể nói ra những lời này là đã rất nể mặt mình rồi, lập tức gật gật đầu, nói:

- Yên tâm đi chú em, hoạt động tìm kiếm lần này. Ít nhất cũng cần thời gian hai ba năm, cũng không chấm dứt nhanh như vậy, chờ sau khi xuất phát vài ngày là cậu có thể trở về Bắc Kinh được rồi.

Thông thường quá trình tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai, nhanh thì mất một hai năm, nếu chậm thì nói không chừng cần tới sáu bảy năm, thậm chí là hơn mười năm. Giống như vị Ban Thiền thứ mười một của bọn hắn, phải tìm kiếm trong vòng sáu năm. Dương Khải văn cũng không tin là Trang Duệ vừa đi ra ngoài liền có thể tìm thấy linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai.

- Được rồi, thời gian xuất phát ngày mai hãy cho người tới đón chúng tôi.

Trang Duệ yên lòng, ngồi lên chiếc xe Dương Khải Văn đã an bài, trở lại khu biệt thự.

Tối giữa trưa thì có người phục vụ đưa đồ ăn tới, có món thịt nướng đặc sắc riêng biệt của Tây Tạng, ngay cả bạch sư không thích ăn đồ ăn chín, cũng hứng thú ăn mấy miếng.

Sau khi cơm nước xong, Trang Duệ thu thập đồ đạc cho chuyến đi, kỳ thật cũng không có cái gì cảm chỉ là mấy bộ quần áo, còn có cái mũ phòng chống tia tử ngoại mà Tần Huyền Băng mua cho hắn, nói là nếu Trang Duệ không muốn khuôn mặt trở nên đỏ bừng như quả táo lớn, thì nên thành thành thật thật mỗi ngày đều chăm chỉ dùng nó.

Về phần đám đồ trang sức và đám đồ mỹ nghệ như là cái gạt tàn làm bằng xương trâu mua được hôm qua, Trang Duệ cũng đã giao cho Hạ Song mang về Bắc Kinh.

- Cậu Trang, có ở nhà không đó?

Ngoài cửa vang lên thanh âm của Trịnh Hoa, anh bạn này rõ ràng biết Trang Duệ ở trong phòng, còn cố ý hỏi thăm một câu.

- Anh Trịnh, thật sự là anh không muốn đi nhận chúc phúc của Ban Thiền sao?

Trang Duệ tiện tay nhét mấy bộ quần áo vào trong ba lô, xoay mặt nhìn về phía Trịnh Hoa.

- Đừng nói nữa, lão gia tử bảo là muốn tắm rửa thấp hương, nên từ sáng đến giờ tôi còn chưa được ăn cơm, cậu nghĩ thử đi trên người đều là một cỗ tử khí.

796. Chương 796 : Thần Thông Phật Gia.(2)

Chương 796: Thần thông Phật gia.(2) xem tại

Nguồn: Vipvandan

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)•••’”)

Sau khi vào cửa, ánh mắt của Trịnh Hoa liền sững sờ nhìn lại, Bọn Trang Duệ lại còn đang ăn thịt nướng, sống ở trên cao nguyên, vốn đã dễ dàng đói bụng, lại bị lão gia tử không cho ăn cơm, Trịnh Hoa đã đói đến sắp chết rồi.

Trang Duệ nhìn theo ánh mắt của Trịnh Hoa, cười gian xảo nói:

- Ủa đó là đồ ăn của bạch sư ăn thừa, vẫn còn một chút đó.

- Đừng có chọc tức tôi, đúng rồi lần này tôi tới để cáo từ, chiều nay sau khi gặp mặt Ban Thiền xong, tôi sẽ cùng ông nội trở về Hồng Kông.

Trịnh Hoa hít hít mùi hương của thịt nướng, khẽ nhăn cái mũi lại. Đường đường là Trịnh công tử cảm y ngọc thực từ trước đến nay, không nghĩ tới sẽ có một ngày lại có thể đói bụng như vậy.

- Được, chúc anh Trịnh lên đường bình an, có thời gian tới Tây Tạng, tôi sẽ lại dẫn anh đi chơi tiếp.

Tính tình của Trịnh Hoa không tệ, không có tính cách của mấy vị công tử quần là áo lụa, Trang Duệ ở cùng một chỗ với hắn cũng rất vui vẻ, so với anh em nhà họ Bách mình quen biết trước kia, thì ấn tượng với Trịnh Hoa càng tốt hơn rất nhiều.

- Cậu Trang, tôi biết mấy hôm nữa là hôn lễ của cậu, vật này là do lão gia tử nhà ta tặng, cậu nhận lấy đi.

Trịnh Hoa tới gặp Trang Duệ hôm nay, ngoài từ việc cáo từ, còn vì việc này nữa. Khi nói chuyện, Trịnh Hoa móc từ bên trong túi ra một cái hộp trang sức hình trái tim.

- Anh Trịnh, cái này tôi không dám đương nổi rồi, lần hôn lễ này tôi chỉ định mời mọi người trong nhà ăn bữa cơm, không có làm lớn cho nên cũng không mời ngài, lễ vật này của lão gia tử, tôi cũng không dám nhận.

Trang Duệ có chút buồn bực, việc kết hôn của bản thân chỉ có người nhà mình biết, tại sao Trịnh Hoa cũng biết việc này?

Kỳ thật chuyện này cũng do mẹ vợ Trang Duệ vô tình hữu ý để lộ ra, mặc dù nghi thức đính hôn lúc trước đã được tiến hành long trọng, nhưng mà Tần gia gả con gái, nếu như không tổ chức thì sẽ mang lại điều tiếng không hay, cho nên những người có thân phận ở Hồng Kông cũng đều biết chuyện này.

- Chú em, cậu cũng biết đây là do lão gia tử tặng, người dám không nhận sao, tôi cũng không dám lấy về đâu, được rồi, đừng tìm tôi khách khí nữa, đồ vật này cậu cứ thu lại đi, đợi sau này tôi kết hôn, cậu mang trả lại là được rồi.

Trịnh Hoa cười nhét cái hộp trang sức kia vào trong tay Trang Duệ, hần rất rõ ràng ý tứ của lão gia tử.

Hiện tại thế lực của gia tộc họ Tần hết sức cường thịnh, thứ nhất là bởi vì bởi vì Trang Duệ đánh cược cho bọn họ không ít nguyên liệu tốt, thứ hai cũng là bởi vì mơ hồ có quan hệ với gia tộc Âu Dương, thông thường những người biết được bối cảnh này, đều phải nể mặt họ ba phần.

Thị trường châu báu trong nước một năm bán ra khoảng năm triệu món, cũng không phải một nhà Trịnh gia có thể ăn hết được, cho dù không có Tần gia, thì cũng sẽ có những công ty khác tham gia cạnh tranh.

Quan hệ của Trịnh gia và Tần gia luôn luôn rất tốt, cho nên Trịnh lão gia tử tặng lễ vật kết hôn cho Trang Duệ kỳ thật cũng là muốn lấy lòng Tần gia, nếu Tần lão gia tử không phải là người hồ đồ, tự nhiên sẽ hiểu được chỗ tốt khi hai nhà hợp tác, tuyệt đối có thể chiếm được hơn một nửa giang sơn thị trường châu báu trong nước.

Còn một lý do nữa chính là, công việc kinh doanh trong nước hiện tại cũng là do Trịnh Hoa phụ trách, quan hệ thân mật với một người có bối cảnh như Trang Duệ, có thể giúp cho Trịnh Hoa mở rộng được nghiệp vụ bên trong, cũng là một việc rất có ích.

- Được, đợi tôi thu dọn hành lý xong, sẽ tự mình đến cảm tạ lão gia tử.

Trang Duệ thấy Trịnh Hoa nói rõ ràng, cũng không tiếp tục già mồm cãi lão nữa. Đúng như lời của Trịnh Hoa, mấy thứ này chính là lễ vật chứ không phải nhân tình, dùng tiền là có thể mua được, sẽ không sợ thiếu nợ, đợi sau này tìm một cơ hội để trả lại là xong.

Trịnh Hoa nghe được lời nói của Trang Duệ xong thì khoát tay áo, nói:

- Không cần, lão gia tử đang tụng kinh, khi nào xong sẽ đi gặp Ban Thiền luôn, chú em cũng đừng nên đi làm phiền người.

Hai người tiếp tục chuyện trò một lúc, Trịnh Hoa nhìn đồng hồ trên tay một chút, hướng tới Trang Duệ cáo từ một tiếng rồi rời đi.

- Anh Trang, cái này là Kim cương sao ? Tại sao lại có màu đỏ ?

Trang Duệ tiễn Trịnh Hoa ra khỏi biệt thự, sau khi trở lại phòng đã thấy Bành Phi đang cầm cái hộp trang sức mình đặt ở trên bàn, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

- Lấy ra tôi xem xem.

Vừa rồi Trang Duệ cũng không làm trò không biết xấu hổ mà xem lễ vật trước mặt Trịnh Hoa, hần cũng không biết trong hộp có cái gì.

- Ủ, hồng toàn, đồ chơi này cũng không có nhiều, Trịnh gia thật đúng là có lòng.

Ở bên trong cái hộp trang sức không lớn, có đặt hai cái nhẫn bạch kim có đính hồng toàn, nhưng mà khác xa so với những chiếc nhẫn kim cương ở tiệm châu báu bình thường chính là, hai viên kim cương ở trên hai chiếc nhẫn này, đều có màu hồng.

Hơn nữa ở bên trong hai cái nhẫn kim cương này, còn khắc tên của Trang Duệ và Tần Huyền Băng, xem ra Trịnh gia vì chuẩn bị cái lễ vật này, thật đúng là đã tiêu phí không ít tâm tư.

Trang Duệ vốn nghĩ chờ khi mình trở về Bắc Kinh sẽ đi chọn nhẫn kết hôn, không nghĩ tới hôm nay lại có người mang tới, lấy giá trị của hai cái nhẫn hồng toàn này, cũng rất thích hợp để là nhẫn kết hôn.

- Anh Trang, cái hồng toàn này rất đắt tiền sao? Khi nào về tôi cũng mua cho vợ một cái.

Hiện tại bành Phi cũng là một người có tiền, số tiền hần kiếm được từ Trang Duệ đều đưa cho vợ của hần, cũng có khoảng chừng hơn trăm vạn rồi.

- Ha ha, thứ này không mua được, đợi sau này có cơ hội chúng ta sẽ tới Nam Phi một chuyến, xem có thể tìm được chút hồng toàn nào không.

Trang Duệ cười lắc lắc đầu, hồng toán trên thế giới này cực kỳ thừa thớt. Tháng tư năm 1987 ở Nework có đấu giá một viên hồng toán thạch hình tròn khoảng 0,95 cara, đã có người ra giá tới tám mươi tám vạn đô la. Mấy năm nay còn chưa nghe nói tới có người mang hồng toán ra đấu giá.

Hai viên hồng toán trên cặp nhẫn này, cộng lại khoảng chừng một ca ra, dựa theo giá trị trên thị trường mấy năm nay, tính ra giá trị của hai cái nhẫn này cũng sẽ không thấp hơn một trăm năm mươi vạn đô la.

- Được rồi, đi nghỉ sớm đi, tôi cũng phải đi ngủ đây.

Trang Duệ đứng dậy, về tới gian phòng ở lầu hai của mình, nhưng mà hần cũng không ngủ mà mở laptop ra, Trang Duệ muốn tra một ít thông tin ở trên mạng, xem đến tột cùng thì cái gì được gọi là ngũ đạo thần thông của phật gia?

797. Chương 797 : Ngũ Nhân Thông. (1)

Chương 797: Ngũ Nhân Thông. (1) nguồn

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••)•••••”)

- Nhiều cách nói như vậy sao?

Sau khi nối máy tính với dây mạng ở trong biệt thự, Trang Duệ viết vào máy chữ: “Thần thông phật giáo” vào, liền xuất hiện rất nhiều loại giải thích, nói đến nhiều nhất chính là Thiên Nhân Thông, Thiên Tai Thông, Tha Tâm Thông, Túc Mệnh Thông, Thần Túc Thông, còn có một cái Lậu Tẩn Thông.

Sau khi xem xét một lúc thật lâu, Trang Duệ lắc lắc đầu, cho dù là Thiên Nhân Thông thì cũng không giống như tình huống trong mắt của mình, dựa theo lời nói trên mạng, Thiên Nhân Thông có thể trên nhìn Thiên Cung, dưới thấy Địa Phủ, bản thân mình vẫn còn chưa có được năng lực này.

Nói đi cũng phải nói trở lại, Trang Duệ cũng không tin tưởng lắm về Thiên Cung và Địa Phủ trong câu nói này. Ánh mắt của chính mình có được dị năng lâu như vậy, cũng chưa từng thấy được quỷ hồn gì cả, cùng với lời nói trên mạng căn bản là không liên quan chút nào.

Những chuyện tình xảy ra ở trong thập kỷ thứ chín mươi, Trang Duệ thật ra có thể nhìn thấy trên TV và báo chí không ít, cái gì gọi là yêu khí đại sư nhìn xuyên mọi vật. Nhưng mà sau này đều đã được chứng minh là ngụy khí công, là giả, còn về hiện tượng giống như ở trên người mình thì từ trước đến nay hoàn toàn chưa có nghe nói tới.

Trang Duệ đoán rằng, trên đời này cho dù là có người giống như mình, có thể nhìn xuyên mọi vật thì cũng không nói ra ngoài, chỉ có những kẻ lừa đảo mới có thể dùng cái này để vơ vét của cải, những người có siêu năng lực, chỉ sợ cũng đều sẽ ngấm ngấm phát tài, ai lại rảnh rỗi mang nó ra khoe với người khác.

Sau khi tra xét cả nửa ngày, Trang Duệ đã xem đến nổi mày choáng mắt hoa, cũng không thu được cái gì, liền tắt cái trang web này đi, truy cập vào trang web bảo tàng nhà mình.

- Như vậy cũng không tệ lắm.

ở trên đầu trang web có giới thiệu vắn tắt về viện bảo tàng, còn có một ít ảnh chụp của những vật dụng trưng bày, theo góc độ chụp thì những đồ vật này nhìn qua cực kỳ tinh mỹ.

Xem qua một chút cái khu vực VIP kia, Trang Duệ đánh mấy cái chữ số “DG001” là tên truy cập của Trang Duệ, cái này cũng đại biểu cho việc Trang Duệ là hội viên thứ nhất của trang web.

- Có không ít thứ tốt?

Sau khi truy cập vào chỗ này, Trang Duệ mới phát hiện, ở trong vùng VIP đã có hơn trăm bức ảnh chụp, phía dưới mỗi một tấm hình đều được viết tên chủ nhân cùng với số điện thoại, hơn nữa còn có tin nhắn để lại, thật là cực kỳ náo nhiệt.

- Anh Hoàng Phủ, trang web này anh làm rất tốt, đã có người nào giao dịch thành công chưa?

Trang Duệ nhìn qua một chút, chỉ nhìn những hình ảnh đơn thuần, bên trong cũng có vài vật khiến cho hắn động tâm, liền lấy điện thoại ra, gọi cho Hoàng Phủ Vân.

- Trang Duệ, tôi nói này, cả ngày tâm tư của cậu đều để ở đâu vậy? Viện bảo tàng của mình cũng không quan tâm, quan tâm trang web kia để làm gì? Tôi sắp vội đến chết rồi đây.

Nghe thấy Trang Duệ điện thoại, Hoàng Phủ Vân lập tức oán hận nói, trong lúc Trang Duệ đi vắng, chuyện lớn chuyện nhỏ đều rơi vào đầu của hắn, nếu không phải có một vị phó quán trưởng cũng phụ trách quản lý hoạt động của viện bảo tàng, thì Hoàng Phủ Vân đã sớm bận tới mức không chịu nổi rồi.

- Ha ha, làm phiền anh rồi, anh Hoàng Phủ, viện bảo tàng không có việc gì chứ?

Trang Duệ cũng cảm thấy mình có điểm quá đáng, viện bảo tàng mới mở cửa có vài ngày, chính mình liền buông tay mặc kệ, viện bảo tàng này chính là sản nghiệp của mình cơ mà.

- Viện bảo tàng không có việc gì, nhưng mà tôi có việc.

Hoàng Phủ Vân thở phì phì nói:

- Mấy ngày nay tôi đều ngâm mình ở trong phòng đấu giá, ngay cả thời gian yêu thương của tôi cũng không còn nữa rồi.

Trong khoảng thời gian này, đấu giá hội ở Bắc Kinh có rất nhiều, có mấy buổi biểu diễn rất không tồi, Trang Duệ đều được mời tới, một số vật muốn mua đều phải do Hoàng Phủ Vân tự đi đoạt về.

Giao tiếp với người của cơ quan du lịch, còn phải chú ý tới phòng đấu giá, Hoàng Phủ Vân đều phải tự mình thực hiện.

- Được rồi, ngài không cần được thể khoe khoang, anh Hoàng Phủ, ngài đi đến phòng đấu giá, nhất định đại tiểu thư Vân Man nhất định là sẽ đi theo? Cho ngài cơ hội lấy việc công để làm việc tư, ngài còn oán hận sao?

Vân Man là tổng thanh tra tài vụ của Trang Duệ, đấu giá hội nhất định là nàng phải đi, vì vậy Trang Duệ mới có thể nói như thế.

- Trang lão bản, có chuyện gì, nói thẳng ra đi.

Hoàng Phủ Vân bị Trang Duệ nói trúng tâm tư, chỉ có thể lập tức đổi đề tài.

- Tôi nhìn thấy trên trang web có mấy người có đồ vật không tệ, anh chú ý một chút, có thể liên lạc với hội viên trước, làm sao cho bọn họ mang đồ vật tới Bắc Kinh là tốt nhất, chậm nhất thì mười ngày nữa, tôi liền có thể trở về, đến lúc đó tôi đến xem một chút là có thể mua được rồi.

Trang Duệ muốn dùng nền tảng mạng internet cũng chính là vì để có thể trực tiếp thu mua đồ cổ ở trong tay mọi người trên cả nước, bây giờ nhìn thấy đồ tốt, đương nhiên là sẽ không chịu buông tha.

- Được, Trang tổng, tôi biết rồi, cậu ghi lại số báo danh cho tôi, tôi sẽ liên lạc với bọn họ.

Nói tới chính sự, Hoàng Phủ Vân trở nên nghiêm túc hẳn, tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, Hoàng Phủ Vân vẫn rất rõ ràng.

Trang Duệ nói lại mã số của mấy cái hình mà mình vừa ý cho Hoàng Phủ Vân, rồi tùy miệng hỏi:

- Số lượng du khách mấy ngày nay của viện bảo tàng có biến hóa gì hay không?

Thời tiết tháng tám ở Bắc Kinh rất nóng nực, đúng là mùa hè ảm, Trang Duệ xem chừng ngoại trừ hai ngày mở hàng kia ra, bình thường có thể duy trì mức ba bốn ngàn người là đã không tồi rồi.

- Cũng không tệ lắm, mấy ngày nay đều có khoảng tám nghìn lượt du khách, đợi đến khi thời tiết mát mẻ hơn một chút, có lẽ sẽ đông người hơn.

Hoàng Phủ Vân báo ra con số, khiến Trang Duệ có chút ngoài ý muốn, tám nghìn người cũng thu vào được khoảng bốn mươi vạn thôi, cho dù có trích phần trăm cho cơ quan du lịch, cũng vẫn còn lại hơn ba mươi vạn, cái này so với viện bảo tàng của nhà nước cũng mạnh hơn nhiều.

- Vì chúng ta mau chóng quyết toán cho cơ quan du lịch, cho nên bọn hần cũng dẫn nhiều người tới đây, hơn nữa Âu Dương tiên sinh còn giới thiệu cho đám người kia, cũng để cho chúng ta tiếp đón, riêng phương diện doanh thu nhờ vé vào cửa, viện bảo tàng của chúng ta đứng đầu trong cả nước.

Lời nói của Hoàng Phủ Vân khiến cho Trang Duệ nghi hoặc, giống như viện bảo tàng của quốc gia, được quốc gia chi tiền, lại là đơn vị quốc doanh, nên số tiền chi ra cũng khá lớn, nhưng để bắt quan hệ với cơ quan du lịch ít nhất cũng cần một hai tháng.

798. Chương 798 : Ngũ Nhân Thông. (2)

Chương 798: Ngũ Nhân Thông. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••””)••””)

Tương đối mà nói, viện bảo tàng của Trang Duệ đã có quan hệ, lại biết cách giao tiếp, nên cơ quan du lịch cũng nguyện ý bố trí nhiều người tới hơn, đây cũng là chuyện tình đôi bên cùng có lợi.

Về phần du khách thì căn bản không thành vấn đề, thành phố Bắc Kinh này mỗi năm đều tiếp hàng tỷ lượt khách du lịch, mặc kệ là ở mua nào, đều sẽ có người tới đây du lịch.

- Ủ, anh Hoàng Phủ, như vậy thì phiền toái ngại, khi nào về tôi xin mời ngài uống rượu.

Trang Duệ cười cười, cúp điện thoại, tình huống kinh doanh của viện bảo tàng rất tốt, khiến cho tâm tình của hần cũng không tệ, vốn nghĩ rằng sẽ phải bỏ tiền ra, nhưng không ngờ rằng lợi nhuận kiếm được còn không thấp, cho dù hàng năm có bổ sung thêm đồ đạc, hần là cũng có thể tự duy trì được.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ ngủ một giấc, nhưng mà trong mơ cũng luôn nghĩ đến thần thông Phật gia trong lời nói của Ban Thiền, giấc mộng cuối cùng còn mơ thấy chính mình biến thành Tôn đại thánh có Hỏa Nhân Kinh Tinh, bị Phật Như Lai trấn áp, rồi tỉnh giấc.

Trang Duệ mở to mắt, mới phát hiện điện thoại ở trên đầu giường đang kêu không ngừng, mơ mơ màng màng cầm điện thoại lên, thì nghe thấy thanh âm của Tần Huyền Băng, thuận miệng hỏi:

- Huyền Băng, bây giờ là mấy giờ rồi?

Tần Huyền Băng bị Trang Duệ hỏi ngược lại thì vừa bức mình, vừa buồn cười, hỏi lại:

- Anh đang ngủ? Có ăn cơm chiều hay không? Bây giờ cũng hơn bảy giờ rồi.

- A! buổi sáng đi gặp Ban Thiền đại sư, buổi chiều ngủ một hồi, cũng nên đi ăn cơm rồi.

Trang Duệ lắc lắc đầu, ngồi dậy, cười cười tự giễu, mấy ngày nay tiếp xúc với Phật gia gì đó nhiều quá, khiến cho đầu óc của chính mình cũng trở nên mơ hồ.

Trang Duệ chợt nhớ tới, lúc này Hạ Song chắc là đã sớm về tới Bắc Kinh rồi, liền vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, anh có bảo Hạ Song mang cái pháp luân đưa cho em, em đã nhận được chưa?

Cái pháp luân này chính là vật báu vô giá, không thể để xảy ra chút sơ xuất nào được.

- Nhận được rồi, vốn dĩ buổi chiều có chút buồn bực, sau khi cầm cái pháp luân này tụng niệm một hồi, thì cảm thấy tâm của mình bình tĩnh hơn rất nhiều, cảm ơn anh.

Tần Huyền Băng thấy Trang Duệ đưa tới một đồng đồ vật này nọ, những đồ vật này có nhiều hơn nữa cũng không bằng ở bên Trang Duệ, khiến cho tâm tình của nàng đang có chút không tốt, nhưng mà đúng như theo lời của nàng, sau khi cầm cái pháp luân kia tụng kinh một chút, quả đúng là rất có hiệu quả.

- Ha ha, có tác dụng là tốt rồi, trong lúc tụng kinh phải thật thành tâm, mấy ngày nữa anh sẽ trở về.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, thứ tín ngưỡng này, nếu tin thì linh, nếu một chút cũng không tin, chỉ sợ là cầm phật khí cũng không tốt.

- Ủ, nhanh trở về nha, ngày mai mẹ của em cũng tới rồi.

- Nhất định, nhiều nhất thì chừng mười ngày nữa, nhanh thì năm sáu ngày anh sẽ trở về.

Trang Duệ hứa chắc chắn, tuy rằng trong nhà không thiếu thứ gì cả, mẹ chăm sóc cho Tần Huyền Băng nhất định sẽ hơn mình chăm sóc, nhưng mà là nam nhân, có ai không muốn ở bên cạnh vợ của mình.

Sau khi chuyện trò một chút với Tần Huyền Băng, dưới sự thúc giục của nàng, Trang Duệ mới cúp điện thoại, xuống lầu gọi Bành Phi đi tới nhà ăn của khu biệt thự ăn cơm.

Khu biệt thự này được dùng để tiếp đãi các quan viên chính phủ, nếu không phải có việc nhờ Trang Duệ, thì cũng sẽ không để cho hắn ở trong này, bởi vì nơi này cũng có chút chênh lệch với hắn. Nhà ăn mở cửa suốt hai bốn giờ, lúc nào cũng có người phục vụ.

Sau khi ăn cơm xong, dẫn bạch sư đi dạo một hồi, rồi Trang Duệ liền về phòng ngủ sớm. Ở mảnh đất cao nguyên này, luôn dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, cho dù thể chất của Trang Duệ có khác hẳn người thường, cũng cần phải có thời gian vài ngày để điều chỉnh.

Sáng sớm hôm sau, ba cỗ xe việt dã dừng lại ở trước cửa biệt thự của Trang Duệ, hắn và Bành Phi đã sớm chờ ở nơi này.

Nhìn thấy Dương Khải văn từ trên một chiếc xe đi xuống, Trang Duệ tiến lên nghênh đón, vui đùa nói:

- Dương cục trưởng, thế nào? Ngài tự mình dẫn đội sao?

- Bản thân tôi cũng muốn đi, nhưng mà không có phật duyên.

Dương Khải Văn nở nụ cười, lần này các loại hoạt động tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai, cũng để cho hắn cảm giác có chút mệt mỏi không chịu nổi, cũng may các chi đội ngũ đều đã lên đường, sự tình coi như cũng được gác lại một thời gian.

- Được, Dương cục trưởng, nếu tôi tặng phật duyên cho ngài, thì ngài có đi một chuyến không?

Trang Duệ cười đùa với Dương Khải Văn, hai tay của Bành Phi nhiễm đầy máu tươi còn có thể có phật duyên nữa là, hắn thường xuyên tiếp xúc với Ban Thiền như vậy, sao lại không thể nhiễm một chút chứ.

Dương Khải Văn nhìn thoáng qua bốn phía, tiến đến bên người Trang Duệ, nói:

- Cậu Trang, lần này địa phương mọi người đến chính là ba tỉnh Diên, Tàng, Xuyên, là khu giao giới với hai khu vực Mang Khang Huyện và Tả Cống Huyện. Nếu kiểm tra xong những huyện này, có thể các vị còn được an bài đến các khu tự trị Khánh Tạng Tộc nữa.

Trang Duệ nghe vậy thì nhú mày, hỏi:

- Dương Cục Trưởng, khu tự trị Khánh Tạng Tộc không phải là thuộc về Vân Nam sao? Làm sao cũng phải đi?

Trang Duệ có nghe nói qua khu tự trị Khánh Tạng Tộc là thuộc Vân Nam quản hạt, có khu du lịch cảnh điểm Cách Lý Lạp nổi tiếng, là một địa điểm thuộc về khu tự trị khánh Tạng Tộc.

- Cái này, phạm vi tìm kiếm phật sống cũng không phải là giới hạn trong phạm vi Tây Tạng, mà là toàn bộ chỗ ở của người Tạng Tộc, đều nằm trong phạm vi tìm kiếm.

Dương Khải Văn giải thích cho Trang Duệ xong, thì ghé miệng đến bên tai Trang Duệ, nhỏ giọng nói:

- Cậu đến Tả Cống Huyện bên kia ở vài ngày, nếu như không có chuyện gì thì có thể quay về Bắc Kinh.

Trang Duệ có chút bất đắc dĩ, hắn đã từng lái xe đi qua con đường này, mà Mang Khang Hòa và Tả Cống Huyện đều ở gần thành đô, hoặc là Côn Minh, một chuyến đi này chính là không thể nào rồi đi được.

- Cậu Trang, tôi giới thiệu cho cậu một người, hần tên là Gia Thổ, cậu cứ gọi một tiếng là Gia Thổ đại ca là được, Gia Thổ rất quen thuộc đường xá ở Tây Tạng, sẽ là người lái xe và dẫn đường cho các vị.

- Vị này tên là Tác Nam, là nhân viên chính phủ của chúng tôi, cũng là người dẫn đầu đội ngũ tìm kiếm lần này, ừ Ba Tang lạt mà thì không cần tôi phải giới thiệu, mọi người đều đã biết.

Dương Khải Văn kéo Trang Duệ đi đến trước cái xe đầu tiên, sau khi có vài người từ trên xe đi xuống, hần liền giới thiệu Trang Duệ với mọi người.

Gia Thổ năm nay ba mươi tuổi, là loại người điển hình của Tây Tạng, khuôn mặt đỏ hồng đặc thù của người cao nguyên, trên người mặc bộ quần áo truyền thống, lộ cả bắp vai ra bên ngoài.

799. Chương 799 : Ngũ Nhân Thông. (3)

Chương 799: Ngũ Nhân Thông. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Tuổi của Tác Nam thì lớn hơn một chút, hần là khoảng chừng bốn mươi tuổi, trên mặt có đeo một chiếc kính mắt, rất có khí chất của một học giả, khi nghe Dương Khải Văn giới thiệu đến mình, rất thân mật gật đầu một cái với Trang Duệ.

- Gia Thổ đại ca, xin mọi người hãy chiếu cố nhiều.

Trang Duệ bắt chuyện với mấy người này, hần biết cái tên Gia Thổ cũng rất thường thấy ở Tây Tạng, ý tứ của nó là lòng dạ rộng lớn giống như biển khơi.

Chu Thụy quen thuộc đối với Tây Tạng thì không có ở đây, nên tác dụng của Gia Thổ liền rất lớn, tuy rằng Trang Duệ đã đi qua rất nhiều nơi ở đây, nhưng nếu để bản thân hần tự mình đi một chuyến, thì tuyệt đối là sẽ cũng không đến được hướng bắc.

- Trang tiên sinh, không thể nói là chiếu cố được, tôi chỉ có thể cam đoan dẫn các vị đến nơi mà thôi.

Gia thổ cười trả lời Trang Duệ một câu, hần nói tiếng phổ thông rất tốt, Tác Nam cũng hướng về phía Trang Duệ cười cười, mà không nói gì, chỉ có tiểu lạt ma là tôn kính Trang Duệ nhất, cung kính hành lễ với Trang Duệ và Bạch Sư.

- Dương Cục Trưởng, ai sẽ lái chiếc xe này ?

Trang Duệ chú ý, đội ngũ tìm kiếm này cực kỳ ít người, hơn nữa khi mình và Bành Phi sẽ rời đi, thì đội ngũ tìm kiếm chân chính cũng chỉ còn lại ba người, dường như không cần tới hai chiếc xe để đi.

Dương Khải Văn cười cười, nói:

- Chiếc xe này để chở vật tư, còn có xăng nữa, tạm thời cậu và Bành Phi sẽ lái, chờ đến khi các vị rời đi, thì cứ mang xe đến sân bay thành phố, ta sẽ cho người tới lấy.

Trang Duệ lắc lắc đầu, nói:

- Phải, tôi đây lái xe toàn mẹ nó chứ tai nạn.

- Cậu cũng đừng mất hứng, nhìn xem đây là cái gì.

Dương Khải Văn mở cửa xe ra, vén cái chỗ ngồi lên, ý bảo Trang Duệ nhìn. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ thò đầu vào nhìn thoáng qua, nhìn thấy ở bên dưới chỗ ngồi có để năm sáu khẩu súng tự động, còn có sáu băng đạn, không khỏi bĩu môi, nói:

- Không phải là súng thôi sao?

Nếu đổi lại là hơn một năm trước kia, có lẽ Trang Duệ còn cảm thấy mới lạ, nhưng mà hiện tại súng ống không thể nào khiến hấn quan tâm nữa, đâu cần nói xa xôi, chỉ cần đến cái mỏ quặng phỉ thúy của mình ở Myanmar, đừng nói là súng tự động, ngay cả mình muốn chơi hỏa tiễn, phòng chừng Hồ Minh cũng có thể thỏa mãn chính mình.

- Hắc, khẩu khí thật không nhỏ, đúng rồi thiếu chút nữa tôi quên mất, thứ này thật sự là ngài không lạ gì.

Dương Khải Văn nghĩ tới bối cảnh mẹ cậu Trang Duệ, nhất thời trong lòng rõ ràng, lấy thế lực của gia tộc Âu Dương trên thế giới, một vài khẩu súng thật sự là không coi vào đâu.

- Đây là để cho các vị phòng thân, ngàn vạn lần đừng có lấy ra dùng loạn đấy, còn nữa cần phải tuân thủ luật pháp đối với các động vật hoang dã, không được phép nổ súng lung tung đối với động vật hoang dã.

Đi công tác ở nơi Tây Tạng này, nhất định phải có súng, nhưng mà Dương Khải Văn cũng muốn nói rõ ràng với Trang Duệ, nếu không xảy ra chuyện gì Trang Duệ sẽ vô mộng chạy mất, hấn lại phải ở lại dọn dẹp hậu quả.

- Được rồi, nếu không tin thì Dương Cục Trưởng ngài cứ đi cùng chúng tôi đến Tả Cống đi?

Trang Duệ khoát tay áo đối với Dương Khải Văn, mấy khẩu súng để lâu như vậy, không biết trong lúc dùng có thể nổ hay không, còn nói với mình nhiều chuyện như vậy.

Mở cửa xe của chiếc xe việt dã thứ hai, Trang Duệ đợi cho Bạch Sư ngồi vào chỗ mới, nói:

- Bành Phi cậu hãy chiếc xe đầu tiên kia, tôi sẽ đi chiếc xe này với Ba Tang đại sư. Ngài đi cùng một xe với tôi đi, tôi có một số việc muốn thỉnh giáo ngài.

Cũng không phải là Trang Duệ muốn làm lái xe, nhưng mà hấn muốn tìm cơ hội ở chung một chỗ với Ba Tang, hỏi thăm một chút về thần thông phật gia, ngày hôm qua Ba Tang có nói đến Ngũ Nhân Thông, nhưng mà Trang Duệ cũng không tìm hiểu được gì ở trên mạng cả.

- Ai, ta nói này cậu Trang, làm sao mà cậu.

Dương Khải Văn hướng tới chỗ Trang Duệ nháy mắt một cái, Trang Duệ cảm thấy trong cái nháy mắt này có bao hàm ý tứ bao biện.

Sau khi Trang Duệ nói xong, mới nhớ ra bản thân mình không phải là người dẫn đầu, vội vàng nhìn về phía nhân viên công vụ giống học giả kia, nói :

- Thực xin lỗi, Tác Nam đại ca, tôi muốn thỉnh giáo Ba Tang đại sư một chút vấn đề phật học, ngài xem tôi bố trí như vậy đã được chưa ?

- Đi cứ như vậy đi, nếu cậu mệt thì có thể gọi bộ đàm để dừng lại, tôi cũng có thể đổi lại.

Tác Nam nói chuyện cũng thật là tốt, gật đầu đồng ý phương án của Trang Duệ.

Sau khi cáo từ Dương Khải Văn xong, hai chiếc xe việt dã, hướng tới ngoại thành Lạp Tát chạy tới, ở quanh khu thành thị Lạp Tát, quốc lộ cũng vẫn rất tốt, hơn nữa xe cộ cũng rất thưa thớt, tốc độ có thể được tăng cao.

Gia Thổ lái xe ở phía trước rất nhanh, Trang Duệ nhìn một chút, đã chạy lên đến một trăm bốn mươi cây số mới có thể đuổi theo kịp, không khỏi lắc đầu cười khổ, nếu Gia Thổ lái xe ở trong nội địa, khẳng định là sẽ không quen.

- Ba Tang đại sư, ngài không sao chứ? Có muốn uống ngụm nước hay không?

Trang Duệ chú ý thấy Ba Tang đại sư đang ngồi ở bên người mình, dường như không có thói quen đi xe. Khuôn mặt vốn dĩ có màu đỏ ngăm đen, hiện tại có chút tái nhợt, vội vàng đưa tay trái lấy ra một chai nước khoáng đưa tới.

- Không có việc gì, Trang cư sĩ, ngài là người có phật duyên, ngàn vạn lần không nên gọi tôi là đại sư.

Ba Tang nhích người ngồi gần cửa, rồi kéo thấp cửa kính xuống một chút, sau khi gió ngoài cửa thổi vào thì sắc mặt của hấn nhất thời đã khá hơn rất nhiều.

- Được, vậy thì tôi gọi ngài là Ba Tang đi.

Trang Duệ hơi giảm tốc độ xe xuống một chút, nói:

- Ba Tang, ngày hôm qua ngài nói phật giáo có Ngũ Nhân Thông, có thể giải thích cho tôi một chút hay không, thần thông riêng biệt của từng loại Ngũ Nhân Thông là gì? Như thế nào mới có thể luyện thành được?

Linh khí trong mắt Trang Duệ, đã sinh ra vài lần thăng cấp, nhưng đều xảy ra trong tình huống không lường trước được, hẳn vẫn không thể tìm ra chút quy luật nào, cho nên mới muốn tìm xem trong phật giáo có phương pháp tu luyện cụ thể hay không?

- Trang cư sĩ này, phật gia chú ý tâm tình, thần thông này chung quy không phải là chính đạo.

Dường như tiểu lạt ma một mực mâu thuẫn với thần thông, vừa nói là đã khuyên bảo Trang Duệ một câu.

- Ha ha, Ba Tang, tôi chỉ tò mò mà thôi, cũng không phải là muốn đi học tập thần thông, đừng nói tôi không phải là người trong phật giáo, mà ngay cả người trong phật giáo của các vị chỉ sợ cũng không có mấy người có thể luyện thành thần thông?

800. Chương 8 00: Ngũ Nhân Thông. (4)

Chương 800: Ngũ Nhân Thông. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, vị tiểu lạt ma này thật đúng là có điểm thú vị, giống như lời hán vừa nói, bản thân mình có thể luyện thành hoàn toàn là nhờ vào may mắn.

Nghe được lời nói của Trang Duệ, Ba Tang cũng cười, nói:

- Ngũ Nhân Thông chính là một loại công phu trong phật gia, nhưng mà người luyện thần thông này sẽ xuất hiện công năng ở trong mắt. Phân biệt là Nhục Nhân Thông, Thiên Nhân Thông, Tuệ Nhân Thông, Pháp Nhân Thông, Phật Nhân Thông.

Đồng tử mắt của Trang Duệ mạnh mẽ co rút lại một chút, nhưng lại giả bộ như không chú ý, hỏi:

- Có thể giải thích cho tôi nghe một chút được không?

Ba Tang gật gật đầu nói:

- Nhục Nhân Thông chính là xa gần đều có thể nhìn thấy, không tồn tại vấn đề mắt viễn thị hay cận thị, hơn nữa còn cực kỳ miễn cảm, tùy theo trình độ cao thấp của công phu mà biến hóa. Những người có công phu cao, có thể nhìn xa hơn người bình thường nhiều lắm.

Thiên Nhân Thông cũng dựa trên cơ sở của Nhục Nhân Thông mà tiến thêm một bước. Xuất hiện công năng không thuộc về thị giác. Thiên Nhân Thông có công năng thấu thị và dao thị, loại công năng đầu tiên giống như màn huỳnh quang, có thể thấy rất xa, có thể nhìn xuyên qua đồ vật, có thể nhìn thấu cơ thể con người.

- Cái gì? Thiên Nhân Thông có thể nhìn xuyên qua cơ thể người?

Trang Duệ kêu lên thất thanh, nếu như theo lời của Ba Tang, thì chính mình không phải là đã mở ra Thiên Nhân Thông sao?

Ba Tang có chút không cho là đúng lắc đầu, nói:

- Thiên Nhân Thông chỉ có thể coi là một Thần Thông phụ trợ hoặc là công phu cấp hai. Chỉ có thể nhìn thấu, thấy được cũng không nhất định hiểu được.

Sợ Trang Duệ không rõ ràng, ngay sau đó Ba Tang liền giảo thích:

- Thiên Nhân Thông tựa như ngài xem một thứ đồ vật, chỉ biết được hình dạng của nó là tròn méo dài ngắn, chỉ có thể miêu tả ngoại hình của nó chứ không thể nói rõ bản chất của nó.

- Thế còn Tuệ Nhân Thông?

Trang Duệ tiếp tục truy vấn.

- Thần thông thứ ba sau Thiên Nhân Thông chính là Tuệ Nhân Thông, Tuệ Nhân Thông lại được chia làm bốn loại là Đa Nhân, Tích Nhân, Try Nhân, Dự Nhân.

Đa Nhân có thể quan sát lập thể một vật từ nhiều góc độ, Tích Nhân tức là có thể phân tích, vừa nhìn là biết vật gì, tên gọi là gì, dùng để làm gì.

Try Nhân có thể xem xét những thứ đã qua, xem lại quá trình, trừ bỏ những thứ hiện tại ra, còn có thể xem lại tin tức lưu lại từ trước, hình ảnh và thanh âm.

Dự Nhân có thể nhìn trước tương lai, bất luận phương hướng phát triển của cái gì cùng với xu thế biến hóa, Quá trình biến đổi này, công phu Dự Nhân đều có thể nhìn thấy được.

- Đợi một chút, Ba Tang, mấy thứ này cũng chỉ là được kinh Phật lưu truyền tới nay, ngài cũng chỉ mới nghe người khác nói thôi sao?

Trang Duệ càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, làm sao mà ngay cả biến hóa và thay đổi cũng đều có thể nhìn thấy được? Cái này cũng không giống như ngành nghiên cứu phân tích trong lời nói của Phật gia.

Ba Tang gật đầu, nói:

- Đây là lời nói trong một bài giảng của lão sư, tôi cũng không hiểu rõ lắm, phiên dịch ra tiếng Hán đại khái chính là có ý tứ này. Trang cư sĩ, vì ngài hỏi nên tôi mới nói.

- Cái này nói sau, nói đến hai cái thần thông kia đi.

Trang Duệ nghe thấy hai cái thần thông trước đều không liên quan gì, đến cái thần thông thứ ba có khả năng phân tích vật, dường như cũng có chút liên quan đến linh khí trong mắt. Nhưng mà cái khả năng dự báo trước, không có chút quan hệ nào đối với mình cả.

- Pháp Nhân Thông cần có hai loại công năng, tức là dùng mắt để vận động. Nhưng để sử dụng được thần thông này cần có trình độ tương đối cao, Vận Nhân Thông chính là có thể dùng mắt để điều khiển vật, uốn nắn sự vật.

Người có Pháp Nhân Thông có thể khiến ột cây đình gãy bằng hai đoạn chỉ bằng ánh mắt của mình, cũng có thể làm cho tờ giấy bị xé nát phục hồi trở lại. Đây không phải là làm ảo thuật mà là công phu.

Trước kia có câu: “Thiên cơ bất khả lộ” người bình thường thì không hiểu những lời này, chỉ khi nào tu luyện tới một trình độ nhất định, mới có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Phật Nhân Thông chính là Phật quang phổ chiếu, lễ nghĩa nghiêm minh, phổ độ chúng sinh, so với Pháp Nhân Thông thì cao hơn một bậc. Thân thể của người có Phật Nhân Thông thường có ánh sáng vô cùng mạnh, Phật Nhân nhìn đi, có thể Phật quang phổ chiếu, khiến cho người bình thường cũng được lợi rất nhiều.

Đạt tới cảnh giới có thể dùng mắt để uốn nắn đồ vật là chuyện rất nhiều người có thể làm được, nhưng mà nếu chỉ dựa vào tu luyện thì phải rất khó khăn mới có thể đạt tới cảnh giới Phật Nhân Thông, bình thường những cao tăng chuyển thế đầu thai đều có năng lực này.

Trong lúc tiểu lạt ma giảng giải về Ngũ Nhân Thông, thì khuôn mặt tú mục, rất có khí thế cao tăng đắc đạo.

- Có phải tổ tiên của mình là hòa thượng không?

Sau khi nghe Ba Tang giảng giải toàn bộ về Ngũ Nhân Thông xong, Trang Duệ không khỏi có chút ngẩn người, nếu dựa theo lý giải của Ba Tang đối với Phật Nhân Thông thì ý tứ của Phật quang phổ chiếu chính

là có thể tiêu trừ bệnh tật cho người ta, điều này cũng có tác dụng không khác biệt lắm với linh khí trong mắt của mình.

Còn có thần thông thứ ba bên trong Tuệ Nhân Thông là có thể phân tích sự vật, cũng giống như dị năng trong mắt của mình. Không biết là có phải thật sự là mình có phật duyên, tổ tiên chính là phật gia chuyển thế đầu thai?

Đầu óc Trang Duệ bắt đầu miên man suy nghĩ, vài lần linh khí trong mắt thăng cấp, phần lớn đều là ở thánh địa của phật gia, hay là chuyện này cũng có liên quan?

- Trang cư sĩ, thần thông này là của người trong phật gia, dùng để phổ độ chúng sinh, tiêu trừ tai họa, cũng không thể tùy tiện tu luyện.

Ba tang nhìn thấy ts đang ngẩn người ra, vội vàng nhắc nhở một câu.

- À! Thứ này tu luyện như thế nào?

Trang Duệ lấy lại bình tĩnh, ánh mắt chú ý lên trên đường.

- Không biết.

Ba Tang đưa ra đáp án rất rõ ràng.

- Được, coi như tôi chưa hỏi.

Trang Duệ lắc lắc đầu, rõ ràng hẳn không cần biết việc này, dù sao ánh mắt biến hóa cũng mang đến ỉnh thân thể khỏe mạnh, còn có nhiều của cải như vậy. Mặc kệ là phật gia còn có thần thông gì, tóm lại cũng không phải là chuyện xấu, chính mình trong khoảng thời gian này có chút hay để ý những chuyện vụn vặt.

Dưới chân nhấn mạnh bàn ga một chút, chiếc xe việt dã đột nhiên tăng tốc, chạy với tốc độ nhanh như điện vượt qua chiếc xe phía trước kia, loại cảm giác bay nhanh này, khiến cho lòng dạ Trang Duệ cũng thoải mái hơn không ít.

Đến khoảng mười hai giờ trưa, hai chiếc xe đã sắp chạy ra khu vực Lạp Tát rồi, mấy người tìm một địa phương ngồi ăn chút thịt xông khói, rồi tiếp tục lên đường.

801. Chương 8 01: Bão Táp.(1)

Chương 801: Bão táp.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Gia Thổ không có đi theo quốc lộ mà dẫn theo đám người Trang Duệ đi vào đại thảo nguyên, theo như lời hẳn nói đi theo con đường này, ít nhất có thể tiết kiệm được hai ngày.

- Gia Thổ đại cai, sao lại dừng lại?

Sau khi bọn họ đi trên đại thảo nguyên được hơn một giờ, Trang Duệ liền thấy chiếc xe phía trước chạy chậm dần, rồi ngừng lại.

Gia Thổ đẩy cửa xe ra, nhìn về bầu trời phía trước, nói:

- Sắp có giông bão, không có cách nào đi tiếp được, chờ sau khi mưa xong thì tiếp tục đi.

Trang Duệ khó hiểu nhìn theo ánh mắt Gia Thổ, bầu trời vẫn xanh thẳm như cũ, ngoại trừ một đám mây rất lớn đang bay ra, dường như không có dấu hiệu mây đen đầy trời như khi sắp có giông bão.

- Gia Thổ đại ca, khí trời rất tốt mà.

Quá trưa, ánh mặt trời chiếu khắp đại thảo nguyên, tản mát ra vô hạn sức sống, đồi núi và tuyết đọng ở trên tuyết sơn lại càng được bao phủ trong một mảng quang mang màu vàng, nhìn như thế nào cũng đều không có một chút dấu hiệu sắp có bão.

- Không sai đâu, Tiểu Trang chúng ta chạy xe đến bên dưới chỗ đồi núi phía trước kia, tìm một chỗ dừng chân ở đó.

Gia Thổ hung hăng rít một hơi, điều thuốc lá chỉ còn lại đầu lọc bị hấn vút xuống mặt đất, sau khi dùng chân di tắt lửa thì bước lên xe.

Tác Nam từ trên chiếc xe đầu tiên nhảy xuống, vỗ vỗ bả vai Trang Duệ, cười nói:

- Chú em, Gia Thổ nói không sai đâu, từ khi hấn năm tuổi, đã đi theo xe chạy tới chạy lui trên đường rồi, đối với khí hậu thảo nguyên, hấn biết nhiều hơn chúng ta.

Thân phận của Trang Duệ khi tham gia đội ngũ tìm kiếm này, chỉ là một người cư sĩ có phật duyên. Còn về phần bối cảnh của Trang Duệ thì ngoại trừ Bành Phi ra, tất cả mọi người đều không biết, cho nên mọi người nói chuyện với Trang Duệ cũng đều rất tùy ý.

Bạch sư không biết từ khi nào đã nhảy từ trên đồng hành lý xuống đất, dùng đầu cọ xát vào người Trang Duệ, sau đó hướng về chỗ mà Gia Thổ đã chỉ gầm lên một tiếng, thanh âm trầm thấp, truyền ra ngoài rất xa.

- Bạch sư, lên xe.

Nhìn thấy hành động của bạch sư, Trang Duệ cảm giác có chút không ổn, vội vàng chạy lên mở cửa xe. Sau khi bạch sư cũng nhảy lên thì liền khởi động xe, đi theo chiếc xe việt dã của Gia Thổ, hướng về chỗ đồi núi cách đó không xa đi tới.

Tục ngữ nói nhìn núi làm ngựa chết, nhìn thấy đồi núi ở phía trước không xa, nhưng mà Trang Duệ chạy xe hơn hai mươi phút rồi mà vẫn chưa tới, thời tiết lúc này chợt thay đổi.

Cái đám mây Trang Duệ nhìn thấy vừa rồi đã tiến đến trung tâm, từng cụm mây đen không ngừng tụ vào nhau, càng ngày càng dày, càng ngày càng nhiều, cho đến khi che kín cả bầu trời. Bầu trời ban đầu còn đang trong xanh rực rỡ, nhưng mà bây giờ thì lại giống như nhật thực, trở nên tối đen âm u.

Cuồng phong khiến cho một cái cây đại thụ ở phía xa khoảng bốn mươi mét thổi đung đưa qua lại. Trang Duệ cảm giác được, khi mình vừa mới dừng ô tô lại thì giống như đột nhiên trở nên nhẹ bẫng, bị cuồng phong đẩy cho nghiêng ngả. Bởi vì lúc trước Trang Duệ không đóng cửa sổ xe nên những hạt cát không ngừng được cuồng phong thổi bay vào trong xe.

Lôi vân phong bạo dương như muốn dùng đám người Trang Duệ để chứng minh lực lượng cường đại của chính mình, ở trên bầu trời chợt có một tia chớp lóe lên, dường như là muốn khoe mẽ ánh sáng duy nhất trên bầu trời lúc này.

Tiếng sấm ầm vang khiến cho cả mặt đất chợt biến sắc, trong cảnh thiên địa hôn ám, chỉ có một đạo thiểm điện đang xé rách bầu trời trên đỉnh đầu mọi người, hiện ra một tia ánh sáng rực rỡ.

- Tiểu Trang, không cần xuống xe, quan trọng là cửa sổ, ngàn vạn lần không được xuống xe.

Gia Thổ nhìn qua chỗ cửa kính, hướng về chỗ Trang Duệ đang ở gần trong gang tấc mà hô lên, nhưng giờ phút này Trang Duệ chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng của hấn, chứ không thể nghe thấy lời của Gia Thổ, bởi vì tiếng sấm điếc tai và cuồng phong đã át hết tất cả những thanh âm khác trong thiên địa.

- Ta khác, Bành Phi, tiểu tử ngươi ra làm gì, trở về, mau trở về.

Đột nhiên, Trang Duệ nhìn thấy Bành Phi mở cửa xe ra, tầm sát được dùng làm cửa xe, trong nháy mắt bị cuồng phong thổi ngược ra, mà thân thể của Bành Phi thì giống như trang giấy ở trong gió, bị thổi cho lay động không ngừng.

Trong nháy mắt bị gió thổi bay lên, Bành Phi đưa tay giữ chặt lấy cái cánh cửa xe, nhưng mà thân thể vẫn bị va đập vào cửa xe. Nếu không phải cái xe này đã được gia cố, chỉ sợ lần này có thể làm gãy cánh cửa xe rồi.

- Không phải chỉ ở vùng duyên hải mới có gió lốc thôi sao?

Rơi vào đường cùng, Trang Duệ cũng chỉ còn cách mở cửa xe, khi miệng đang nói kháy thì cánh cửa xe lại bị cuồng phong thổi cho gần như đóng chặt lại, gió lớn đang gào thét thổi vào trong xe khiến cả chiếc xe việt dã cũng đều đóng đũa.

- Tiểu tử ngươi không muốn sống nữa sao.

Trang Duệ chìa một bàn tay, nắm được cánh tay cầu Bành Phi, dùng sức kéo hẳn vào trong xe, mà hai người trong chiếc xe kia cũng hợp lực đóng cửa xe lại.

- Khụ Khụ, Trang...Anh Trang nếu như có chuyện gì, tôi và anh cũng có thể chết chung một chỗ.

Bành Phi yếu ớt ngấn đầu, ho khan vài tiếng, Trang Duệ nhìn thấy bên miệng của hắn đã có máu tươi chảy ra, rất hiển nhiên mấy cú va đập vừa rồi, đã làm Bành Phi tổn thương ở bên trong nội phủ.

- Được rồi, nào có dễ dàng như vậy, anh là người có phật duyên, sấm sét cũng không dám đánh.

Trang Duệ có thể cảm giác được sự trung thành của Bành phi, nhìn thấy bộ dáng của hắn thì cảm thấy đau lòng, lấy ra một cái lọ thủy tinh rồi mở nắp ra, đút cho Bành Phi uống. Trong lúc Bành Phi uống nước, trong mắt Trang Duệ có một tia linh khí, rót vào ngực của Bành Phi.

- Trận gió này, thật sự là quá lớn.

Sau khi uống một hớp nước, hơn nữa còn được linh khí không biết là có phải của Phật Nhân Thông hay không chữa trị, tinh thần của Bành Phi đã khá hơn rất nhiều, đưa tay chống đỡ thân thể ngồi dậy. Hắn ngồi ở ghế phụ bên cạnh tay lái, còn tiểu lạt ma thì đã ngồi ra phía sau làm bạn với bạch sư.

- Đừng nói gì cả, cứ nghỉ ngơi cho tốt đã.

Trong lúc Bành Phi vẫn còn tính táo, Trang Duệ không dám sử dụng quá nhiều linh khí trên người hắn. Bên ngoài cuồng phong vẫn gào thét như cũ, nhưng mà bởi vì đã có mưa nên gió cũng nhỏ đi rất nhiều, trừ bỏ cuồng phong gào thét trong tai ra thì chỉ còn thanh âm của nước mưa đập vào trên xe.

- Bành Phi, lần sau không được xúc động như vậy nữa, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với vợ của cậu.

802. Chương 8 02: Bão Táp.(2)

Chương 802: Bão táp.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Trang Duệ hiện tại nghĩ lại vẫn còn có chút sợ hãi, loại tính hình vừa rồi căn bản không phải là sức người có thể đối kháng lại, cho dù người có là quan lớn phú hào, hay là dân chúng bình thường, ở bên dưới thiên uy cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần nhậm chịu đặng. Một chút phản kháng cũng không thể làm được.

- Anh Trang, đã làm ngài lo lắng rồi, nhưng mà tôi sợ ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì không thể ở bên cạnh ngài mà đối phó được, nhưng không ngờ rằng gió lại lớn như vậy.

Bành Phi cũng hiểu được chính mình vừa rồi quá xúc động, hành động mở cửa xe của hắn, chẳng những đặt chính mình vào hiểm địa, và còn khiến cho hai người Gia Thổ và Tác Nam cũng có thể gặp nguy hiểm. Lấy sức gió lúc vừa rồi, thiếu chút nữa là đã hất văng cả cỗ xe việt dã kia đi mất.

Trang Duệ nhìn thấy Bành Phi đã coi như đã ổn định lại, nửa ngày cũng không có nghe thấy Ba Tang nói chuyện, không khỏi quay đầu lại, lớn tiếng hỏi:

- Ba Tang, ngài đang làm gì vậy?

Thanh âm của Ba Tang không lớn, nhưng lại rất kiên định nói:

- Đây là khảo nghiệm của trời cao đối với chúng ta, tôi tụng kinh cầu nguyện cho chúng ta có thể bình an.

Trang Duệ lắc đầu không nói gì nữa, những chuyện liên quan đến tín ngưỡng này, không nên lý giải thì vẫn tốt hơn. Ngay cả linh khí trong mắt mình, đó cũng có thể có liên quan đến một trong Ngũ Nhân Thông.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa như trút nước, nước mưa rơi xuống đám cỏ khiến cho nước mưa bắn tứ tung, phát ra thanh âm giống như có vạn con ngựa đang chạy qua, hòa quyện với tiếng sấm sét trên trời.

Giống tổ trên thảo nguyên tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đại khái qua hơn một giờ, tiếng mưa rơi cũng dần dần ngừng lại, bầu trời hôn ám bắt đầu xuất hiện một dải quang mang màu vàng. Giống như là một thanh lợi kiếm chém tan mang sương mù. Ánh mắt trời xuyên qua tầng mây thật dày soi sáng cả thảo nguyên.

Lại một lát sau, mưa đã ngừng hẳn, phong khinh vân đạm, bầu trời lại trở nên trong xanh như ngọc, nếu không phải nhìn thấy cái cây đại thụ ở phía xa mấy chục thước kia bây giờ đã đổ rạp xuống mặt đất, chỉ sợ đến khi những giọt nước mưa còn đọng trên cỏ rơi hết xuống đất, căn bản là sẽ không thể nhìn ra nơi này vừa mới gặp kiếp nạn.

Phải nói rằng cỏ đại ở trên đại thảo nguyên là thứ có sức sống ương ngạnh nhất, bão táp lớn như thế đối với chúng căn bản là chẳng có ảnh hưởng gì, gió nhẹ thổi qua những đám cỏ nhỏ màu xanh biếc như ngọc phủ thủy, những giọt nước mưa còn đọng trên cỏ cũng theo lá cỏ rơi xuống mặt đất.

- Ta khát, thành đầm lầy rồi.

Trang Duệ mở cửa xe ra, hải chân vừa mới đặt xuống mặt đất, liền có cảm giác lạnh lẽo ở bản chân. Nước mưa đã thấm vào bên trong chiếc giày thể thao nhãn hiệu nổi tiếng của hắn. Trang Duệ cúi người xem xét một chút, bên dưới lớp cỏ xanh rậm rạp, nước mưa đã đọng thành vũng khoảng nửa gang tay rồi.

- chuyện này rất bình thường, trên thảo nguyên có rất nhiều vùng đất trũng, có chỗ sau trận mưa to hình thành nên một cái ao hồ, có chỗ thì đất xốp nên gặp trận mưa to liền biến thành đầm lầy.

Gia Thổ cũng xuống xe, nhưng mà so sánh với Trang Duệ thì hắn có kinh nghiệm hơn, hắn đi chân trần xuống đất, hơn nữa ống quần cũng xắn lên tận đầu gối.

- Gia Thổ đại ca, hôm nay chúng ta còn có thể đi tiếp không?

Trang Duệ nghe thấy vậy thì lặng đi một chút, từ nhỏ hắn đã nghe thấy chuyện hồng quân công nông Trung Quốc đi trên cỏ ở thảo nguyên, nỗi sợ đối với những đầm lầy trên bãi cỏ không khác gì sợ hải hồng thủy, mãnh thú.

- Ha ha, tiểu Trang yên tâm đi, con đường này Gia Thổ nhắm mắt lại cũng có thể đi.

Tác Nam cũng đi xuống xe, nhưng mà hắn cầm trong tay một cái camera hướng về chỗ cầu vòng ở phía chân trời mà quay lại.

Từng đám mây vẫn còn hoàn toàn chưa tan đi, dưới sự khúc xạ của ánh mắt trời, hiện ra đủ các loại hình thù kỳ quái, giống như là thần mã phi thiên, lại giống như rồng cuộn hổ ngồi, làm thỏa mãn trí tưởng tượng của con người.

Trang Duệ hiện tại coi như hiểu rõ ràng câu: “sau cơn mưa sẽ thấy được cầu vòng”. quả nhiên là đúng như lời nói, sau cơn mưa rền gió dữ, cầu vòng xuất hiện mới là rực rỡ nhất.

- Tiểu Bành, thân thể không việc gì chứ?

Nhìn thấy Bành Phi cũng theo Trang Duệ nhảy xuống xe, Tác Nam bỏ cái camera xuống, nhưng mà nhanh chóng nói tiếp:

- Tiểu Bành, tôi muốn phê bình cậu, hành động không suy nghĩ của cậu lần sau không được phép tái diễn nữa.

- Tác Nam đại ca, thực xin lỗi, là do tôi không đúng.

Bành Phi thật ra rất biết lý lẽ. Nơi này ngoại trừ tiểu lạt ma ra thì tuổi của hắn là nhỏ nhất, sau khi nghe Tác Nam phê bình, lập tức cúi đầu nhận sai.

- Tác Nam đại ca, hẳn biết sai rồi, vừa rồi còn nhỏ ra cả một ngụm máu.

Trang Duệ sợ Tác Nam nói cái gì khó nghe khiến ình không chịu nổi, vội vàng ở bên cạnh giảng hòa.

Tác Nam đại ca vẫn rất bình tĩnh, sau khi nói Bành Phi vài câu không nặng không nhẹ, nghe thấy Bành Phi học máu, vội vàng lấy từ trong xe ra một túi thuốc bột hòa với nước khoáng đưa cho Bành Phi uống.

- Thời gian mùa hè đã nhiều năm rồi không có gặp giông bão lớn như vậy, nhưng mà mùa đông thường xuyên có thể gặp được Bạo Phong Tuyết.

Gia Thố chỉ vào cái cây cổ thụ đã đổ rạp cách đó không xa, nói:

- Ở đây nếu cứ ngây ngô là rất nguy hiểm, cái cây kia là bị sấm sét đánh trúng, sau đó mới bị gió quật ngã. Tia sét kia nếu lệch đi một chút, chỉ sợ...

Lời nói của Gia Thố khiến cho đám người Trang Duệ rung mình một cái, nếu như tia sét kia đánh vào xe, chỉ sợ mọi người trong xe đều sẽ bị nướng chín.

Sau khi nghe được lời nói của Gia Thố, ngoại trừ tiểu lạt ma Ba Tang ra, thì sắc mặt của mấy người cũng không có gì là đẹp cả, mới này ra đi đầu tiên đã gặp được giông bão, những ngày lộ trình sau đó, không biết sẽ còn gặp phải khó khăn thể nào?

Ba Tang ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Trời sinh dị tượng, đây chính là dấu hiệu phật sống chuyển thể đầu thai, việc này nhất định có thể tìm thấy linh đồng chuyển thể đầu thai.

- Chúng ta không phải Tây Du Kí tới Tây Thiên thỉnh kinh, nên cũng không cần phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn.

Thương thế của Bành Phi cũng không đáng ngại nữa, sau khi nghe thấy lời nói của Ba Tang thì trêu chọc một câu.

- Dị tượng này thiếu chút nữa thì khiến cho anh mất mạng đấy.

Trang Duệ cũng bĩu môi, không có đồng ý với tiểu lạt ma, mà nhìn về phía Tác Nam, nói:

- Tác Nam đại ca, nơi này chỗ nào cũng đều có nước, chúng ta cần tìm một chỗ để hạ trại.

803. Chương 8 03: Đến Tả Cống.(1)

Chương 803: Đến Tả Cống.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“···(“···† Nhóm dịch Dungnhi †···’···)···’···)

Đừng thấy bây giờ đang là tháng tám, nhiệt độ không khí buổi tối có thể hạ xuống còn đến ba bốn độ, căn bản là không thể ngủ ở trong xe được, hơn nữa nơi ở của người dân du mục trên thảo nguyên cực kỳ phân tán, muốn gặp được chỗ của người dân du mục là cực kỳ khó khăn.

- Gia Thố, cậu thấy thế nào?

Tuy rằng Tác Nam là người dẫn đầu, nhưng nếu bàn về quen thuộc đại thảo nguyên thì vẫn cần phải hỏi ý kiến của Gia Thố.

- Buổi tối thì không thể nào đi qua đại thảo nguyên được, chúng ta cần phải tìm một khu đất cao không có một giọt nước để hạ trại.

Sau khi trận giông bão kết thúc thì đã là hơn năm giờ chiều, nếu tiếp tục chậm trễ thêm thì có thể mặt trời sẽ lặn mất.

Lốp của hai chiếc xe việt dã đều là đặc chế, cho dù đi ở trên đám cỏ lầy lội, cũng chỉ chậm hơn một chút thôi, dưới sự dẫn dắt của Gia Thổ, sau khi chạy trên đại thảo nguyên hơn hai giờ, đợi cho đến khi toàn bộ sắc trời đã trở nên tối đen, thì đoàn xe đã dừng lại ở trên một khu đất đồi cao khoảng chừng bảy tám thước so với mặt đất.

Lán trại rất nhanh đã được dựng lên. Trang Duệ và Ba Tang thật ra không giúp được bao nhiêu, thân thể của Bành Phi đang bị thương cũng chỉ đứng một bên quan sát, nhưng Tác Nam lại khiến ọi người lắp bắp kinh hãi. Hắn có thể thực hiện thuần thục các động tác dựng lều trại, dường như là thường xuyên đi ra ngoài du lịch, nên có thể làm được tất cả mọi việc vậy.

Tổng cộng đã dựng được ba cái lều trại, hai cái lều bạt để che cho hai chiếc xe việt dã. Mặt khác ở trung tâm của hình tam giác do ba cái lán trại tạo thành còn có một đồng lửa trại rất lớn.

Nhiệt độ không khí buổi tối đã bắt đầu thay đổi, đại khái chỉ còn hơn mười độ. Ngồi ở bên cạnh đồng lửa nướng đám thịt dê mang tới từ trên xe, Trang Duệ không khỏi nghĩ tới đêm ở trên thảo nguyên năm ngoái.

Lúc đó anh em nhà họ Bách ở Hồng Kông cũng ở phía xa, Chu Thụy ở Bành Thành thì bận đến tối tăm mặt mũi, về phần Lô Lô và Tần Huyền Băng thì lại tiện nghi cho bản thân và Lưu Xuyên.

Trang DUệ đã từng hỏi Tần Huyền Băng là nàng có hảo cảm với mình từ lúc nào. Tần Huyền Băng trả lời đó là lần cắm trại ở trên thảo nguyên. Hai người gặp gỡ thật là kỳ diệu, nhờ một đêm đó cũng khiến cho hai người lúc ấy còn chưa xứng đôi đi đến với nhau.

- Tiểu Trang, uống một ngụm rượu cho ấm áp, ban đêm sẽ cảm thấy lạnh đó.

Một con dê được nướng vàng óng, tản ra mùi hương mê người. Gia Thổ một tay cầm dao, rất lão luyện cắt xuống từng miếng thịt gói trong giấy dầu rồi đặt ở trước mặt mọi người, mà Tác Nam thì lại lấy ra một chai rượu lúa mì Thanh Khoa, đưa cho Trang Duệ.

- Tác Nam đại ca, uống rượu say cũng không sao chứ? Buổi tối rất cáo thể bị sói hoang ở trên thảo nguyên tấn công.

Nghĩ lại tình hình bị đàn sói hoang tấn công năm ngoái, Trang Duệ vẫn có chút không rét mà run, nếu không phải là Chu Thụy chuẩn bị đầy đủ đạn dược sung túc, thì nói không chừng đám người bọn hắn đều đã vào trong bụng sói rồi.

- Ha Ha, không cso việc gì, ngày hè thực vật trên thảo nguyên sung túc, sẽ không có cả bầy sói hoang, nếu chỉ có một hai con sói hoang đến, thì có con chó ngao Tây Tạng của cậu ở đây, hoàn toàn không phải sợ.

Gia Thổ nghe vậy thì nở nụ cười, thứ đáng sợ nhất ở trên đại thảo nguyên không phải là sói hoang, mà là thời tiết ác liệt. Nhưng mà mùa hè thì tương đối tốt, nếu là mùa đông thì có đôi khi tuyết phủ kín đường, bị nhốt một chỗ mười ngày nửa tháng đều là chuyện rất bình thường.

- Tốt lắm, chúng ta uống một chút, tôi đi lấy thêm rượu.

Trang Duệ nghe thấy lời nói của Gia Thổ, thì đứng dậy đi vào trong xe cầm hai chai Mao Thai ra, đây là rượu hẩn lấy ở trong tủ rượu của biệt thự.

- Rượu ngon, Mao Thai thật là hấp dẫn.

Tác Nam nhìn thấy Trang Duệ lấy chai rượu ra thì ánh mắt không khỏi sáng lên, tuy rằng hắn cũng là nhân viên của chính phủ, nhưng mà thuộc đơn vị địa phương, bình thường rất ít khi có cơ hội uống Mao Thai.

Bành Phi đang bị thương, tiểu lạt ma không uống rượu, hai chai Mao Thai rất nhanh đã bị ba người Trang Duệ uống hết, một con dê nướng cũng bị mất người ăn hết, sau khi bỏ thêm củi vào đồng lửa, mọi người quay lại lều trại của mình nghỉ ngơi.

Ở trong lều trại còn có một cái túi ngủ, chui vào bên trong chỉ cần kéo khóa lại, chỉ chừa ra mắt mũi ở bên ngoài, rất là áp áp, mệt mỏi đi hơn một ngày đường, hơn nữa còn gặp giống bão tấn công, tất cả mọi người đều đã quá mệt mỏi rồi, chỉ chốc lát từ trong lều trại liền vang lên tiếng ngáy.

Bạch sư thì bò tới bên ngoài lều Trang Duệ, tuy rằng hai mắt nhắm nghiền, nhưng hai cái lỗ tai vẫn dựng lên nghe ngóng, bạch sư vẫn một mực chấp hành nhiệm vụ thủ hộ.

Ban đêm trên đại thảo nguyên cực kỳ im lặng, chỉ có gió nhẹ thổi qua bụi cỏ, phát ra thanh âm sa sa, cũng không có xuất hiện tình cảnh bầy sói hoang tấn công như trong tưởng tượng của Trang Duệ. Hắn ngủ một mạch đến sáng sớm ngày hôm sau, khi bạch sư gầm lên một tiếng thì Trang Duệ mới tỉnh giấc, nhìn xuống đồng hồ thì mới có sáu giờ sáng.

- Được, như vậy khỏi cần chuẩn bị bữa sáng cho người.

Trang Duệ từ trong lều trại đi ra, phát hiện bạch sư đang cắn xé một con thỏ hoang béo tròn, có thể là khí hậu ở cao nguyên lạnh lẽo, cho nên con thỏ này khoảng chừng năm sáu cân, so với thỏ hoang ở trong nội địa thì lớn hơn. Bộ lông khắp người đều có màu xám nhàn nhạt, vết hầu đã bị bạch sư cắn đứt.

- Tiểu Trang, tôi chưa bao giờ thấy con chó ngao Tây Tạng nào lớn như con của cậu, cũng là con chó ngao tây tạng tốt nhất.

Gia Thổ đang đánh răng, nhìn thấy Tang Duệ đi ra thì vẻ mặt hâm mộ hướng về phía Trang Duệ giơ ngón tay cái lên. Hắn gần như đã chạy khắp khu Tây Tạng nhưng mà chưa từng gặp qua con chó ngao Tây Tạng nào thuần chủng giống như bạch sư.

- Gia Thổ đại ca, bạch sư của tôi chính là thần giữ nhà của Tuyết Sơn.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười tự hào, bạch sư dường như cũng hiểu được lời nói của bọn hắn, quay đầu gầm nhẹ vài tiếng, sau đó lại dồn hết chú ý vào con thỏ hoang. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ăn chút gì đi, hôm nay chúng ta cần phải đi tới huyện Tả Cống.

Sau khi rửa mặt xong, Tác Nam cầm một xâu thịt xông khói và một cốc ta ba. Ta ba kỳ thật chính là lúa mì Thanh Khoa Diện được sao lên, bên trong có bỏ thêm một chút đường. Khi ăn thì chỉ cần đổ chút nước sôi vào, cũng có thể pha thêm rượu lúa mì Thanh Khoa hoặc là bơ tổng hợp, để tạo thành thức ăn hỗn hợp.

804. Chương 8 04: Đến Tả Cống.(2)

Chương 804: Đến Tả Cống.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Tác Nam đại ca, hôm nay sợ rằng không đến kịp?

Trang Duệ đã từng đi qua con đường này, lúc ấy cần phải đi ba bốn ngày, tuy rằng khoảng cách không tính là xa, nhưng mà đường núi khó đi, nếu đi theo đường ô tô thì phải mất tới năm sáu ngày.

Gia Thổ vừa nhìn sắc trời, tự tin nói:

- Không sai biệt lắm, hôm nay hẳn là không có mưa, chạy nhanh một chút, là có thể đi tới huyện Tả Cống.

Sau khi mấy người ăn sáng xong, thì tay chân nhanh nhẹn thu lại đám lều trại, lại dội nước dập tắt đồng lửa trại ngày hôm qua.

Chỉ là có nói gì thì Bành Phi cũng không muốn ngồi lên cái xe khác, cuối cùng Ba Tang phải lên xe của Gia Thổ, xe của Trang Duệ thì chở bạch sư và Bành Phi.

Tuyến đường của Gia Thổ cực kỳ khó đi, có khi phải đi xuyên qua vực sâu giữ ahi ngọn núi cao, nhưng mà phong cảnh ven đường cũng rất đẹp, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những bầy dê vàng ở lưng chừng núi. Tác Nam ngồi trong xe phía trước lấy ra camera không ngừng quay lại những cảnh tượng này.

Ngoại trừ thời gian nửa giờ ăn cơm trưa, thì mọi người chạy xe liên tục từ sáu giờ sáng đến mười giờ tối, rốt cục cũng đã chạy tới thị trấn Tả Cống.

Tả Cống huyện nằm ở khu tự trị đông nam bộ của Tây Tạng, là trung tâm của khu đông nam bộ. Phía bắc dựa vào Sát Nhã, phía đông giáp Man Khang, phía nam gần Đức Khâm. Là nơi giao giới của bốn phương tám hướng.

Phong cảnh của huyện Tả Cống chủ yếu là núi non, Đa Lạp sơn, Trà Ngõa Châu sơn, Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát sơn, giao giới với Vân nam ở Mai Lý Tuyết sơn. Có ngọn núi Tước Lạp cao nhất, độ cao so với mặt nước biển là 5434 mét, độ cao trung bình của toàn bộ huyện so với mặt nước biển là 3750 mét.

Mai Lý Tuyết Sơn là một trong những khu cảnh điểm du lịch quan trọng nhất, phong cảnh tự nhiên cực kỳ hoang sơ, được dân chúng địa phương coi là Thần Sơn, hàng năm đều tiến hành hương khói nối liền không dứt.

Dựa theo lời nói của tiểu lạt ma Ba Tang, bạch sư chính là thần giữ nhà của Mai Lý Tuyết Sơn.

Hắn là đã liên hệ với nơi này từ sớm, sau khi vừa tới huyện Tả Cống, Gia Thổ lái thẳng xe tới một khu nhà trọ của chính phủ. Trang Duệ phát hiện trong lúc đăng kí, Tác Nam chỉ cầm thư giới thiệu theo. Danh nghĩa cũng là nhân viên cơ cấu từ thiện của Hồng Kông, đi đến nơi này để khảo sát tình hình thực tế.

Bởi vì thân thể của Bành Phi đang bị thương, nên đoạn đường mười bốn mười lăm giờ này, đều là một mình Trang Duệ lái xe, sau khi đến nhà trọ, Trang Duệ cũng không đi ăn cơm chiều, mà đi thẳng về phòng nằm ngủ.

Lấy thể chất thân thể của Trang Duệ thực ra cũng không có cảm giác gì, chủ yếu là tinh thần căng thẳng, trải qua một đêm nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại hoàn toàn sung mãn khiến cho Tác Nam và Gia Thổ đều cảm thấy kỳ quái, tính chất thân thể của tiểu tử này thật là tốt.

- Tác Nam đại ca, chúng ta đi tìm kiếm hỏi thăm như thế nào đây?

Sau khi ăn chút đồ ăn ở trong nhà trọ, mấy người cùng đi tới phòng Tác Nam.

Tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai như thế nào, Trang Duệ và Bành Phi còn cả tiểu lạt ma, đều là không có một chút kinh nghiệm, chỉ có hơn mười năm trước Tác Nam đã từng tham gia hoạt động tìm kiếm vị Ban Thiên thứ mười một.

- Là như thế này, thân phận của tiểu Trang bây giờ là một nhà từ thiện chuyên cứu trợ những đứa trẻ bị bệnh tim bẩm sinh, cần phải đi đến vùng núi Man Khang xa xôi của huyện Tả Công, làm một cái công tác khảo sát phòng chống bệnh cho trẻ nhỏ.

Đây là mẫu đăng ký, mỗi một đứa trẻ mới được sinh ra trong mấy tháng nay chúng ta đều phải đăng ký, sau đó tìm kiếm từng chút một.

Lời nói của Tác Nam khiến cho Trang Duệ trợn mắt há mồm, việc này bọn họ không cần hỏi xem mình có đồng ý hay không thì đã sắp xếp xong xuôi thân phận ỉn rồi, lại còn chuẩn bị cả mẫu đăng ký nữa, xem ra việc mình giả làm nhân viên từ thiện đã được quyết định từ sớm rồi.

- Được rồi, mọi người nói như thế nào, tôi là như thế là được.

- Trang Duệ gật đầu bất đắc dĩ, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới, sau này chính mình sẽ nhận được không ít quà tặng.

Cũng may cái gọi là đại biểu cũng không cần phải là chuyên gia trên phương diện y học. Bằng không thì Trang Duệ cũng sẽ phải lúng túng.

- Gia Thổ đại ca, bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy?

Sau khi mở một cuộc hội nghị ngắn gọn trong phòng, Gia Thổ liền gọi mọi người lên xe, sau khi quanh quẩn nửa vòng quanh thị trấn, Trang Duệ nhìn không được cầm lấy cái bộ đàm trên xe hỏi.

- Đến nơi rồi.

Bên kia vừa mới truyền đến thanh âm thì xe liền dừng lại. Trang Duệ nhìn ra phía trước, thì ra là bệnh viện, ở cửa bệnh viện còn có hơn mười người đang đứng, mặt khác còn treo một bức khẩu hiệu màu đỏ, bên trên có viết chữ gì, Trang Duệ thật ra cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Sau khi dừng xe ở bên cạnh chiếc xe của Gia Thổ, Trang Duệ dẫn Bành Phi và bạch sư xuống xe.

- Lần này thật sự cần phải giải quyết một chút vấn đề những đứa trẻ bị bệnh tim bẩm sinh, nếu như có đứa trẻ nào bị bệnh, chúng ta phải báo lại cho cấp trên, sẽ có nhân viên chân chính xuống đây điều trị.

Sau khi Tác Nam xuống xe, nhìn thấy bộ dạng mơ màng của Trang Duệ thì giải thích cho hắn một chút, nói cách khác, thân phận của Trang Duệ cũng không phải hoàn toàn bịa đặt.

Hoạt động tìm kiếm lần này sở dĩ phải phức tạp như thế, là bởi vì chuyện tình phật sống chuyển thể đầu thai đối với Tây Tạng mà nói, là một chuyện tình cực kỳ long trọng, không chỉ cần phải lo lắng đến cảm xúc của nhân dân Tây Tạng, mà còn phải phòng ngừa xã hội quốc tế nhúng tay can dự vào.

Quá trình tìm kiếm vị Ban Thiền thứ mười một kia, đã từng có một vị Lạt Ma ăn cây táo rào cây sung hùng hồn tuyên bố mình đã tìm được Ban Thiền chuyển thể đầu thai rồi, tuy rằng bị đông đảo phật tử trong và ngoài nước không thừa nhận, nhưng mà cũng đã tạo thành ảnh hưởng không tốt.

Phật sống Ba Lạc Châu là người từng dạy dỗ cho Ban Thiền thứ mười một, địa vị của ngài ở trong phật giáo cũng cực kỳ cao quý, vì thế việc tìm kiếm linh đồng do hắn chuyển thể đầu thai cũng được rất nhiều tín đồ trong và ngoài nước chú ý. Bất kể là trung ương chính phủ, hay là người đứng đầu phật giáo để cực kỳ chú ý đến chuyện này.

Khi phật sống viên tịch, phương hướng tọa hóa chính là quay mặt về phương hướng huyện Tả Cống Mai Lý Tuyết Sơn của Vân Nam, rồi sau đó vài vị cao tăng đi đến đây thẩn hồ cũng là cảm ứng được cái phương hướng này.

805. Chương 8 05: Thôn Mã Cát.(1)

Chương 805: Thôn Mã Cát.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Cho nên đội ngũ tìm kiếm này của Tác Nam, cần phải thực hiện chế độ giữ bí mật nghiêm khắc, mà mấy đội ngũ còn lại kia chủ yếu là có tác dụng đánh lạc hướng tầm mắt của người ngoài.

Về phần tại sao lại dùng danh nghĩa cơ quan từ thiện là bởi vì ở mảnh đất cao nguyên Tây Tạng này có rất nhiều trường hợp bị bệnh tim bẩm sinh, cho nên có một cơ quan từ thiện từ trong nội địa đi tới cũng sẽ không khiến cho rất nhiều người chú ý.

- Trang tiên sinh, tôi là Châu Luân, là đại biểu huyện ủy của huyện này, hoan nghênh ngài đã tới nơi này của chúng tôi để giải quyết nỗi thống khổ cho những đứa trẻ này, ngày hôm qua các ngài đến quá muộn nên tôi không đến làm phiền.

Đám người Trang Duệ vừa mới xuống xe, chợt có một đám người từ trong bệnh viện đi tới, có thể là Gia Thổ đã nói chuyện với vị Luân Châu này vài câu, người nọ liền tiến đến cầm lấy tay Trang Duệ, biểu hiện thập phần thân thiết.

Trang Duệ có chút kinh ngạc, liếc mắt đánh giá đối phương một cái, người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt màu đỏ hồng đặc trưng của người cao nguyên, hắn tuyệt đối là người địa phương sinh sống ở Tây Tạng, đôi mắt của hắn thập phần trong suốt.

- Vị này chính là Luân Châu huyện trưởng.

Tác Nam ở bên cạnh nhỏ giọng nói một câu vào bên tai Trang Duệ.

- Luân Châu huyện trưởng, đây chính là việc mà nhóm chúng ta phải làm.

Mặc dù không có kinh nghiệm trải qua những chuyện này, nhưng mà lời nói khách sáo thì Trang Duệ vẫn làm được, ấn tượng của hắn đối với vị huyện trưởng có vẻ mặt phong sương này rất tốt, nếu đổi lại ở một

nơi khác, đừng nói là huyện trưởng tự mình ra nghênh đón, nhiều nhất cũng chỉ có người của bộ vệ sinh ra mặt.

Còn một chuyện nữa chính là, Trang Duệ đã thấy rất nhiều quan chức chính phủ, chủ yếu đều là những vị bụng phê tai to mặt lớn, điều này khiến cho Trang Duệ cảm thấy những vị quan béo không có một vị nào là quan tốt.

- Vị này chính là viện trưởng Ba Lạp Thứ, lần này mọi người đi tới vùng núi, sẽ do hắn dẫn dắt đội ngũ công tác đi cùng với các ngài.

Luân Châu huyện trưởng quả nhiên là một người cực kỳ thiết thực, sau khi mọi người giới thiệu xong, thì liền giới thiệu những người bên cạnh với Trang Duệ.

Sau khi giới thiệu mọi người xong, Luân Châu huyện trưởng nói với Trang Duệ:

- Trang tiên sinh, sau bữa cơm tiếp khách buổi trưa hôm nay, buổi chiều chúng ta sẽ đi tới vùng núi.

- Cảm ơn ý tốt Luân Châu huyện trưởng nhưng mà chúng tôi tới nơi này chính là để xem bệnh cho những đứa trẻ không có điều kiện, đợi khi xong công việc nhất định chúng tôi sẽ uống vài chén với Luân Châu huyện trưởng.

Trong lòng Trang Duệ thở dài một hơi, chuyện ăn uống này, dù ở nơi nào cũng đều không thể tránh được, nhưng mà thứ nhất là Trang Duệ không thích tiếp xúc với quan chức, thứ hai là hắn thật ra là hàng giả, cho nên mới từ chối lời mời ăn trưa, yêu cầu lập tức xuất phát.

Khoan hãy nói, Trang Duệ bắt chước cách nói tiếng phổ thông Hồng Kông không khác gì so với Trịnh Hoa cả, ngay cả vị Luân Châu huyện trưởng và vị nhân viên của bệnh viện này cũng không hề nghi ngờ gì đối với thân phận của Trang Duệ cả, sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ thì sôi nổi bắt đầu chuẩn bị.

Nếu Trang Duệ đã khẳng khái muốn đi, sau khi ngây người một chút, Luân Châu huyện trưởng liền nói lời cáo từ.

- Chú em, không tệ.

Tác Nam đi đến bên người Trang Duệ lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, là người dẫn đầu trong lần tìm kiếm hồi thăm lần này, hắn cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với quan chức địa phương. Trước khi đến đây, hắn đã bí mật thương lượng trước rồi. Trang Duệ cười cười, chuyển tầm mắt tới bệnh viện bên kia, nhìn thấy hai cái xe cứu tử trong bệnh viện đi ra, ngoài ra còn có một chiếc xe nhỏ khác, hắn không khỏi kỳ quái hỏi:

- Tác Nam đại ca, bệnh viện đi nhiều xe như vậy à?

- Có rất nhiều thiết bị kiểm tra đo lường phải mang theo, đừng nhìn có nhiều xe mà nhầm, có khi sau này chúng ta sẽ phải mang đồ đi bộ. xe của chúng ta chính là xe việt dã, có nhiều chỗ cũng không thể đi vào được.

Tác Nam đã từng tham gia hoạt động tìm kiếm Ban Thiên thứ mười một chuyển thể đầu thai năm đó, nên quen thuộc đối với các khu dân cư của người Tạng Tộc. Những địa phương kia tuy rằng non xanh nước biếc, nhưng lại vô cùng nghèo khổ, nguyên nhân cũng là không có cách nào thì công quốc lộ, không thể tiến hành trao đổi với người ở bên ngoài.

Nghe xong lời giải thích của Tác Nam, trong lòng Trang Duệ không biết vì cái gì mà đột nhiên có điểm trầm trọng, bởi vì hắn nghĩ đến, trong lúc chính mình cưỡi máy bay tư nhân, đi xe limousine, thì còn có rất nhiều người vẫn còn cần phải trở giúp.

Bệnh viện hiển nhiên là đã làm công tác chuẩn bị rất kỹ càng, xe chưa bệnh cùng với nhân viên rất nhanh đã chuẩn bị xong, ban đầu là hai chiếc xe, hiện tại đã biến thành một đoàn xe, chậm rãi chạy đi ra khỏi thị trấn.

Dựa theo ý tưởng của Tác Nam, tước tiên sẽ tìm kiếm ở những vùng núi xa xôi trước, thống kê số trẻ sơ sinh được sinh ra trong khoảng nửa năm trở lại đây, sau đó tiếp tục chậm rãi thống kê trẻ nhỏ ở các thị trấn xung quanh sau.

Bởi vì linh đồng chuyển thể đầu thai sớm nhất cũng phải đến lúc hai ba tuổi mới có thể mở ra linh trí, phân biệt được những người thân từ kiếp trước, hoặc là những vật mình đã dùng trong kiếp trước, nếu mà một tiểu tử vừa mới mở mắt ra liền có thể nói chuyện đồ vật này vật nọ, vậy chỉ sợ không phải là phật sống mà là yêu nghiệt.

Dựa theo thời gian phật sống viên tịch, cho dù là có chuyển thể đầu thai ngay sau đó thì bây giờ cũng chỉ là một đứa trẻ còn chưa dứt sữa, căn bản là không thể tiến hành tra xét xem có phải là linh đồng chuyển hể đầu thai hay không.

- Lạp Ba Thứ Nhân viện trưởng, trong huyện của chúng ta nửa năm nay, tổng cộng có bao nhiêu đứa trẻ được sinh ra?

Trang Duệ đặc biệt mời vị Ba Lạp Thứ Nhân lên chiếc xe việt dã của mình, từ khi hắn nghe được lời nói của Tác Nam xong, trong lòng có chút cảm xúc, muốn xem một chút xem chính mình thật sự có khả năng giúp đỡ những đứa trẻ bệnh tật ở địa phương này hay không.

- Số trẻ con được sinh ra trong năm nay xem như tương đối nhiều, tổng cộng có sáu trăm mười tám người, sáu tháng cuối năm có thể sẽ ít hơn một chút.

Ngoài ra những đứa trẻ ở vùng núi thật sự rất khó đến bệnh viện, những phụ nữ có thai không sai biệt lắm đều là được sinh ở những bệnh viện địa phương. Cho nên sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, hắn thuận miệng trả lời.

- Bao nhiêu, có...có sáu trăm người?

Trang Duệ đặt tay trên vô lăng, cái đầu đang lơ đãng bỗng nhúc nhích, một cái huyện, mới có nửa năm mà mới có sáu trăm người sinh con, điều này sao có thể?

806. Chương 8 06: Thôn Mã Cát.(2)

Chương 806: Thôn Mã Cát.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Trang Duệ cảm giác có chút khó tin, không phải nói dân tộc thiểu số được phép sinh nhiều hơn hai đứa con sao?

- Ha ha, Trang tiên sinh, tổng cộng huyện chúng ta mới được bốn vạn người, ngoại trừ người già và thanh thiếu niên ra, thì những người ở độ tuổi kết hôn cũng không có bao nhiêu.

Lạp Ba Thứ Nhân cười giải thích với Trang Duệ, toàn bộ huyện Tả Cống đều ở độ cao đạt tới 3750 mét so với mặt nước biển, mà người bình thường khi lên tới độ cao 2700 mét so với mặt nước biển liền đã sinh ra phản ứng đau đầu, hết hơi, tức ngực kén ăn. Đây là những triệu chứng thường gặp.

Cho nên trừ bỏ những người địa phương ở đây từ trước, thì nơi này có rất ít người ngoại lai tới ở, nếu có thì cũng chỉ có thể định cư ở cái thành nhỏ này, cho nên tỷ lệ sinh đẻ không thể so sánh với nội địa được, phải biết rằng một thị trấn ở nội địa dù cho có nhỏ đi nữa, cũng có mấy chục vạn người.

Còn một điều nữa là nhà của người nội địa chỉ có mấy chục mét vuông, còn ở đây thì đất đai hoàn toàn không phải là vấn đề, chỉ cần người có tiền, thì muốn bao nhiêu đất cũng được dù có xây một tòa thành Tây Âu cũng không có vấn đề gì.

Trang Duệ nghe xong có chút không nói được gì, thượng đế thực là công bằng, hắn đưa cho Tây Tạng phong cảnh thiên nhiên thần bí xinh đẹp, nhưng cũng làm cho những người bình thường khó có thể thích ứng được với phản ứng ở cao nguyên, điều này khiến cho những người dân tộc cần cù, thủy chung không thể thoát nghèo và bệnh tật.

Sau khi đoàn xe chạy ra khỏi thị trấn, ở nơi này cũng không có quốc lộ, mấy chiếc xe đều là chạy ở trên đại thảo nguyên, bầu trời trong xanh, mây thì trắng tinh, hơn nữa bên dưới còn mênh mông bát ngát cỏ xanh, phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Trạm thứ nhất của đám người Trang Duệ chính là thôn sơn bị vây bởi vùng núi Trà Ngõa Đa Cát Chí, dựa theo lời giới thiệu của Lạp Ba Thứ nhân thì cái thôn này chỉ có mấy chục gia đình, nhưng mà trong đầu năm nay lại có sáu đứa trẻ được sinh ra, là đối tượng của công tác khảo sát lần này.

Sau khi ô tô chạy được hơn hai giờ, đại thảo nguyên vốn bằng phẳng đã trở nên có chút nhấp nhô cuộn sóng, một đám gò núi nhỏ thường xuyên xuất hiện khiến cho tốc độ của đoàn xe phải hạ thấp xuống.

Mà ngọn tuyết sơn quanh năm được bao phủ bởi băng tuyết kia cũng dần trở nên rõ ràng hơn, Trang Duệ có thể nhìn thấy ở sườn núi có mây mù lượn lờ, ngọn núi hùng vĩ đồ sộ nhìn càng gần, con đường này càng trở nên khó đi.

Miến cưỡng đi tiếp được hơn nửa giờ, rốt cục ô tô cũng không thể đi được nữa, bởi vì phía trước là đường núi, ô tô không thể đi qua được, tất cả mọi người đều xuống xe, đám nhân viên của bệnh viện bắt đầu khuôn vác đồng trang thiết bị theo.

Lạp Ba Thứ Nhân chỉ vào ngọn núi lớn phía trước nói với Trang Duệ:

- Đi qua ngọn núi này, đi tiếp qua một cái khe sâu nữa, chính là thôn Cát Mã.
- Tiểu Trang, cậu hãy cầm lấy vật này, nếu cảm thấy có chút không thoải mái, thì bỏ một mảnh vào miệng.

Lạp Ba Thứ Nhân viện trưởng vừa chỉ huy mọi người vận chuyển dụng cụ, vừa đưa cho Trang Duệ một viên thuốc.

Hiện tại chỗ bọn hắn đang đứng đã vào khoảng 4200 mét so với mặt nước biển rồi, đối với những người sống ở chỗ này hàng năm mà nói thì không coi vào đâu, nhưng mà đối với những người mới tới Tây Tạng thì đây đã là độ cao có thể khiến cho tính mạng trở nên nguy hiểm.

- Tây Dương Tham Hàm Phiến?

Trang Duệ nhìn thoáng qua, không khỏi nở nụ cười khổ, nơi:

- Lạp Ba Thứ Nhân viện trưởng, bình thường tôi rất chú trọng rèn luyện thân thể, độ cao hiện tại đối với tôi cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Không biết có phải là trong một năm này hắn thường xuyên sử dụng linh khí cải tạo thân thể hay không, mà lần này Trang Duệ đi vào Tây Tạng không hề có một chút phản ứng cao nguyên, cho dù vừa hoạt động vừa hút thuốc cũng không có gì khác so với nội địa. Nếu nói về thể chất, Trang Duệ tin tưởng, những người ở chỗ này không có một ai có sức chịu đựng dẻo dai hơn hắn.

- Cầm lấy, phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.

Lạp Ba Thứ Nhân đã nhận được chỉ thị của viện trưởng là phải chiếu cố kỹ lưỡng cho đoàn người Trang Duệ. Cho nên chỉ riêng bình dưỡng khí bọn hắn cũng liên mang theo mười mấy bình, ngoài ra còn có bình dưỡng khí loại nhỏ.

Không riêng gì Tây Dương Tham Hàm Phiến, Lạp Ba Thứ Nhân còn đưa cho đám người Trang Duệ một đám thuốc con nhộng như Bách Phục Trữ, Nặc Dịch Khang, Hồng Cảnh Thiên. Cũng chính là theo lời của hắn, mấy thứ này ở trên cao nguyên là để đề phòng hậu hoạn.

Ở mảnh đất cao nguyên này, do phản ứng cao nguyên nên con người rất dễ phát sốt, rồi dẫn đến viêm phổi cấp tính, phù não và nhiều biến chứng khác. Mà Những bệnh trạng này rất có thể khiến ột người bình thường mất đi sinh mạng trong thời gian rất ngắn, cho dù là có tìm cách cứu chữa, cũng chẳng thấm vào đâu.

Mà có rất nhiều chiến sĩ bộ đội đóng quân ở trên cao nguyên này, sau khi giải ngũ, trên người đều bị nhiễm bệnh cao nguyên mãn tính. Có người thậm chí sẽ bị ảnh hưởng cả cuộc đời cho đến lúc già.

Tính cả Lạp Ba Thứ Nhân và bốn vị bác sĩ, hai vị phụ tá, cộng cả năm người Trang Duệ nữa là vừa đủ mười một người.

Mọi người đi dọc theo sơn đạo, bắt đầu cuộc hành trình vượt núi.

Ngọn núi bọn hắn cần leo qua này cũng không cao lắm, không bằng ngọn núi trước mặt kia. Tuy rằng còn cách rất xa nhưng bọn hắn đều có thể nhìn thấy tuyết đọng ở trên sườn núi.

Có thể do nguyên nhân ở trên cao nguyên, cho dù là mùa hè thì trên núi cũng không thấy được cái cây đại thụ nào cả, có rất ít cây cối cao hơn một mét, phần lớn đều là các lùm cây, cả tòa núi đều được bao phủ trong màu xanh um tươi tốt, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm của đám người Trang Duệ vang lên từ trên sơn đạo.

- Bạch sư, chậm một chút.

Sau khi đến nơi đây, bạch sư giống như là được uống thuốc kích thích vào, chạy lằng xằng ở phía trước, thỉnh thoảng còn nhảy vào bụi cỏ hù dọa một con thỏ hoang hoặc là con hoẵng, rồi đùa vui truy đuổi nó một phen. Nó cũng không phải là muốn đi săn, chỉ là muốn cảm giác những thứ mới lạ mà thôi.

Tuy rằng ngọn núi này không cao lắm, nhưng đoàn người cũng đã đi được hơn bốn giờ rồi, nhưng mà khiến cho Lạp Ba Thứ Nhân và đám người đi cùng giật mình chính là Trang Duệ lại leo lên đỉnh núi đầu tiên.

Hơn nữa sắc mặt của hắn đỏ hồng, không có một chút dấu hiệu phản ứng cao nguyên.

Phải biết rằng nơi này cũng đã khu vực sinh sống của thôn dân, độ cao khoảng 4800 mét, cho dù những người Tây Tạng sống ở đây từ nhỏ thì bước chân đi đường cũng có chút chậm lại, khi lên đến đỉnh núi cũng phải thở hồng hộc, mà hai vị nữ trợ lý thì còn phải dừng lại giữa đường nghỉ vài lần.

807. Chương 8 07: Thôn Mã Cát.(3)

Chương 807: Thôn Mã Cát.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

- Tiểu Trang, có phải là cậu thường xuyên tham gia các hoạt động leo núi hay không?

Lạp Ba Thứ Nhân dẫn mọi người lên đỉnh núi nghỉ ngơi một chút, sau đó chính mình ngồi xuống bên cạnh Trang Duệ, hắn nhìn thấy Trang Duệ còn rút bao thuốc lá trong túi ra chuẩn bị châm lửa, trong lòng liền gọi hắn là quái vật

Hiện tại Lạp Ba Thứ Nhân có thể xác nhận chính mình đưa thuốc cho Trang Duệ, thật là làm chuyện thừa.

- Không có, nhưng mà mỗi ngày tôi đều dẫn bạch sư đi bộ.

Lời nói của Trang Duệ khiến ọi người đều liếc mắt, trong lòng đều suy nghĩ, sau này mỗi khi mình ăn cơm xong, cũng phải đi bộ nhiều nhiều một chút mới được.

- Được rồi, mọi người ăn chút gì đi, bổ sung thêm sức lực, từ giờ đến lúc tới thôn Mã Cát còn phải leo núi mấy giờ mới được. dưới sự bố trí của Lạp Ba Thứ Nhân viện trưởng, mọi người đều sôi nổi xuất ra đồ ăn mang theo. Đi bộ ở cao nguyên đều có yêu cầu đối với thể lực rất cao. Chỉ có Trang Duệ và bạch sư đang do chuyển ở trên đỉnh núi.

- Đẹp quá.

Sau khi lên tới đỉnh núi, đỉnh Tuyết Sơn phía trước hiện ra đầy đủ trước mắt, nhìn về phía tòa núi cao vút trong mây ở phía trước, Trang Duệ không kìm lòng được mà thốt lên.

Dòng sông lớn ở trên ngọn núi cao kia đã hình thành một dòng sông băng mỹ lệ và đồ sộ. Những tảng băng ở phía sườn núi xa xa đã ngưng tụ lại thành những hình thù kỳ quái, có dài có tròn, giống như là dùng cự phủ để mài giữa vậy hình thành những bức tượng băng cao chót vót, rậm rạp um tùm.

Nhưng mà cảnh sắc như vậy, cũng chỉ có Trang Duệ đi thưởng thức, những người còn lại đều giữ im lặng nghỉ ngơi để hồi phục thể lực, phía trước cũng không thiếu đoạn đường phải đi.

- Bạch sư, làm gì vậy?

Bạch sư vẫn đang bước đi chậm chạp ở trên đỉnh núi, bỗng nhiên chạy nhanh ra ngoài, động tác nhanh đến mức khiến ọi người chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng trắng phi vào trong bụi rậm gai góc. Không thể ngờ được cái hình thể to lớn kia lại có thể linh hoạt dị thường như vậy.

- Tiểu Trang, đừng đuổi theo, không được chạy theo.

Trang Duệ cũng lấp bắp kinh hãi, vội vàng đuổi theo, phía sau truyền đến thanh âm kêu là của Lạp ba Thứ Nhân và mọi người. Nhưng mà Trang Duệ cũng chẳng quan tâm, không có gì quan trọng với hắn hơn bạch sư cả.

Ở địa phương cao hơn bốn ngàn mét này, không có ai dám chạy băng băng giống như Trang Duệ, ngay cả người được huấn luyện đặc thù giống như Bành Phi cũng không làm được. Cho nên ngắn ngủi hai phút sau, thân ảnh của Trang Duệ và bạch sư liền biến mất ở đỉnh núi.

- Mau, không cần nghỉ ngơi, chuẩn bị xuống núi. Tình huống xảy ra như vậy khiến cho Lạp Ba Thứ Nhân tức giận, hắn rất mong đợi Trang Duệ có thể quyên tặng một ít dụng cụ khám chữa bệnh cho bệnh viện. Ngộ nhớ hắn xảy ra chuyện gì không may, vậy thì cái gì cũng không cần nghĩ nữa.

Tác Nam và Gia Thổ cũng đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn cũng không nghĩ tới thể chất của Trang Duệ lại có thể tốt như vậy, cho tới lúc này vẫn còn sức để chạy băng băng như vậy.

Bành Phi sớm đã chạy theo phương hướng Trang Duệ biến mất mà đuổi theo, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nếu không phải vì vết thương ở ngực còn chưa lành, chút phản ứng cao nguyên ấy thì có thể làm gì được hắn.

Đội ọi người cảm thấy đã đi qua sườn núi bên kia, nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi khiến ọi người sợ ngây người.

Có khoảng chừng năm sáu chục con dê rừng to lớn, đang liều mạng hướng tới chỗ chân núi chạy như bay, mà bạch sư bình thường có chút lười biếng thì giờ phút này giống như một con sư tử. Gắt gao truy đuổi ở phía sau con dê rừng. Con dê rừng tuy rằng rất linh hoạt đổi hướng, nhưng cũng chưa thể cắt đuôi bạch sư.

- Bạch sư, cố lên nha !

Trang Duệ đứng ở một chỗ cách mọi người không xa, đang hô lớn cổ vũ cho bạch sư. Đây chính là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy bạch sư săn mồi ở ngoài thiên nhiên. Bạch sư hung mãnh cường tráng truy đuổi ở phía sau con dê rừng khiến cho Trang Duệ hưng phấn không thôi, mạch máu trong người dường như cũng trở nên sôi trào.

Từ trước đến nay Trang Duệ đều thích xem thể giới động vật, mà phương diện hắn yêu thích nhất chính là xem cảnh mãnh thú săn mồi trong thiên nhiên, Nhưng mà những thứ ở trong TV và ở ngoài thực hoàn toàn khác xa nhau. Cái loại tốc độ vượt xa nhân loại này chính là một loại hưởng thụ thị giác không gì có thể sánh được.

Chạy băng băng ở trên vùng núi cao, thì bạch sư vẫn không bằng đám dê rừng sinh trưởng ở đây từ lâu. Mắt thấy khoảng cách sắp bị kéo giãn ra, trong cổ họng bạch sư đột nhiên truyền ra một tiếng gầm. Thanh âm cực kỳ trầm thấp khiến cho con dê rừng đang chạy ở phía trước kia dừng lại một chút. Ngay trong lúc này, bạch sư đã vọt tới phía sau nó, đưa cái chân trước lên tát mạnh vào mông của con dê rừng một cái.

Nhưng khiến ọi người không ngờ tới chính là, con dê rừng bị tát một cái này thì lập tức cả người đều ngã sang một bên, bạch sư cũng nhân cơ hội này vòng ra phía sau gáy nó, cái miệng rộng chuẩn xác cắn vào yết hầu của con dê rừng.

Không giống như loài báo hay mèo rừng săn mồi bằng cách cắn vào cổ con mồi và giữ cho đến khi nó chết vì ngạt thở. Lực cắn xé của bạch sư cực kỳ mạnh mẽ. Sau khi cắn vào yết hầu của con dê rừng thì đồng thời cái cổ của con dê rừng cũng vang lên một tiếng giòn vang. Hiển nhiên là cái cổ của nó đã bị cắn đứt.

Bạch sư há miệng ra, chân trước đặt trên thi thể của con dê rừng, cái miệng màu đỏ mở rộng ra, ngẩng cổ gào lên một tiếng. Cái thanh âm trầm thấp kia lại vang lên, giống như tiếng nói của cường giả buông xuống khiến cho đám dê rừng đang trốn ở phía xa chợt yên lặng xuống. Trong thiên địa cũng không còn một tiếng động nào. truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm](#)

- Tốt lắm bạch sư. (.

Trang Duệ vọt tới, ôm lấy cổ bạch sư, không hề để ý đến máu từ trong miệng bạch sư đang cọ lên trên người mình. Bản năng hoang dã của nó đã thức tỉnh khiến cho Trang Duệ cảm giác được nó càng thêm mạnh mẽ.

Ai cũng nói cho ngao Tây Tạng được nuôi trong nhà đều đã mất đi bản năng săn mồi của ngao khuyến. Nhưng mà biểu hiện của bạch sư thì hoàn toàn tương phản. Trang Duệ tin tưởng đừng nói là con dê rừng. mà ngay cả sư tử hay là lão hổ ở trước mắt, thì lấy hình thể của bạch sư, cũng sẽ không chút thua kém.

- Đây, đây cũng quá là mạnh mẽ đi? Chó ngao Tây Tạng có thể đuổi theo dê rừng?

Trong lúc Trang Duệ đang vui đùa âm ỉ với bạch sư, mọi người cũng sôi nổi vây quanh bàn luận. nhưng mà ánh mắt của cả đám đều đại ra, hiển nhiên bọn họ vẫn còn chưa tỉnh táo lại sau màn chụp mồi của bạch sư lúc vừa rồi.

808. Chương 8 08: Thôn Mã Cát.(4)

Chương 808: Thôn Mã Cát.(4) đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Ngoại trừ Trang Duệ và Bành Phi ra, nhưng người còn lại đều là người đã sinh hoạt cả đời ở trên cao nguyên. Nên cũng rất quen thuộc đối với dê rừng.

Bởi vì màu lông của dê rừng rất giống màu đá, nên cũng không dễ dàng bị phát hiện, chúng đều sống ở trên vách núi thẳng đứng. Chỉ cần nhảy vài bước là có thể trèo lên đỉnh núi. Nhảy xa có thể đạt tới hai đến ba thước. Nếu đứng từ trên cao nhảy xuống dưới lại càng có thể thả người nhảy từ độ ười mét xuống đất mà không hề bị thương.

Thiên địch của loại động vật này cũng chỉ có Kim Điều và Báo Tuyết. Những loài lang sói muốn giết được dê rừng cũng đều phải hợp tác với cả bầy, vậy dê rừng lại một chỗ mới có thể giết chết được nó. Nhưng mà một màn ngày hôm nay cũng nói ọi người biết, thì ra chó ngao Tây Tạng cũng có thể vào dê rừng.

Đến khi mọi người đến gần, nhất thời bạch sư dữ tợn bỏ Trang Duệ ra, hướng về mọi người phát ra tiếng gầm không tốt. Đây là lần đầu tiên nó săn được con mồi lớn như vậy. Nên bản tính động vật liền lộ ra ngoài.

Ngoại trừ Trang Duệ ra, thì nó không cho phép bất kỳ kẻ nào tiếp xúc với con mồi của nó.

Bộ dạng của bạch sư cũng khiến ọi người khản trương, vội vàng lùi về phía sau, cho dù là Bành Phi cũng không dám khiêu khích bạch sư vừa với tàn sát đám dê rừng. Lúc này bạch sư giống như là con hổ vừa mới ra khỏi lồng, trên người có một cỗ khí thế bạo ngược khó có thể che giấu.

- Được, không chấp với người, con bà nó.

Bành Phi cầm trong tay một món đồ gia dụng, miệng cảm giận bất bình nói thảm.

Vừa rồi Bành Phi phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy bạch sư truy đuổi đám dê rừng thì liền lấy cái máy ảnh ra. Tuy rằng chụp cảnh tượng bạch sư truy đuổi đám dê rừng không rõ ràng lắm, nhưng mà hình ảnh bạch sư hạ gục con dê rừng kia thì lại chụp được rất rõ ràng.

- Hắc, đừng kích động, đừng kích động, không tranh giành thức ăn với người là được chứ gì.

Trang Duệ buồn cười ôm cổ bạch sư, tên tiểu gia hỏa này từ nhỏ đã rất tham ăn như vậy. Thức ăn của nó chỉ mình mới có thể động vào, kể cả là Âu Dương Uyển và Niếp Niếp bạch sư cũng đều nhe răng. Đường nhiên Trang Duệ răn dạy và quở trách vài lần thì nói cũng không dám nhe răng nữa.

Bạch sư nghe được lời nói của Trang Duệ thì trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, muốn đi ra chỗ khác cắn xé con dê rừng kia.

- Tiểu Tang, cậu đừng cho nó ăn vội.

Gia Thổ sau khi lùi về một đoạn, nhìn thấy bạch sư chuẩn bị xé con dê rừng, đột nhiên kêu lên.

- Làm sao vậy, Gia Thổ đại ca?

Trang Duệ khó hiểu quay đầu nhìn lại, đây vốn là con mồi của bạch sư, mọi người cũng không thiếu đồ ăn, không phải là muốn tranh đồ ăn của bạch sư đấy chứ.

- Có thể cho tôi lột da con dê rừng này trước rồi sau đó mới cho con chó ngao Tây Tạng này ăn được không?

Gia Thổ có chút ngưng ngững. Da dê rừng nguyên vẹn cực kỳ quý, nếu để bạch sư xé rách mất, vậy thì thật là đáng tiếc.

Da dê rừng hoang dã rất bền, có thể may quần áo và bao tay nam nữ. Tuy rằng không có đáng giá bằng da linh dương nhưng lại có thể chế thành len dạ rất tốt. Mang bán cũng sẽ được cả ngàn đồng.

Trang Duệ nghĩ một chút, xoay người ôm cổ bạch sư nói:

- Nhờ Bành Phi làm đi, hắc và bạch sư còn có chút quen biết, nếu là các vị làm, khẳng định là bạch sư sẽ không đồng ý.

- Được, cũng được, kỳ thật cậu đưa cho bạch sư một cái đùi dê cũng đủ cho nó ăn rồi.

Gia Thổ nghe được Trang Duệ đồng ý, nhất thời mặt mày hớn hở, hương vị của con dê rừng này, so với dê mình nuôi ở trong nhà thì ngon hơn rất nhiều. Nhưng âm dê rừng trời sinh tính tình nhạy bén, rất khó săn bắt. Gia Thổ cũng không nghĩ tới có thể bắt được ở trong này.

Bành Phi đưa cái máy ảnh cho Trang Duệ, cầm theo cái dao nhỏ không biết giấu ở chỗ nào, bắt đầu lột da con dê rừng. Ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía bạch sư, sợ rằng nó cảm thấy khó chịu, sẽ inh một cái móng vuốt vào người.

- Đúng, giết được con dê rừng này, hắc hắc, chúng ta đều có lộc ăn.

Ngoại từ tiểu lạt ma Ba Tang ra, trên mặt mọi người trên lộ ra tươi cười.

Trang Duệ nghe thấy lời của Gia Thổ, cũng quay đầu đánh giá, cái con dê rừng này còn lớn hơn so với những con dê được nuôi trong nhà. Chiều cao khoảng chừng một mét sáu, cái đầu tương đối nhỏ, đôi mắt to nửa khé nửa mở, trên đầu có hai cái sừng dài hình chữ “v”, gập khúc về phía sau.

Da lông ở trên lưng của con dê rừng có màu xám đá, bên trên có nhiều sọc vân màu lam. Khiến cho nhìn qua nó rất giống một tảng đá núi. Cái bụng và bên trong tứ chi đều có màu trắng, phía trước bốn chân có màu đen. Trang Duệ đánh giá một chút, thể trọng của con dê rừng này ít nhất cũng ngoài tám mươi kg, cũng đủ inh và mười mấy người này ăn no nê.

- Ta kháo, bạch sư người cũng thật là khỏe, một trảo này so với một trảo của hổ cũng không kém bao nhiêu.

Dường như trước kia Bành Phi đã từng trải qua công việc giết mổ động vật, động tác rất là thuần thục, sau một hồi công phu đã lột xong xuôi bộ da của con dê rừng ra. Hắc ẩn nhẹ vào chỗ bạch sư vả một cái. Xương cốt ở nơi đó đã hoàn toàn bị gãy nát, cho chủ bạch sư không bổ sung thêm một nhát cuối cùng thì con dê rừng này cũng trốn không thoát.

Phải biết rằng những loài như sư tử hay báo, tất cả đều dựa vào móng vuốt sắc bén và răng nanh để cắn xé con mồi, nhưng mà loài hổ thì không giống như vậy. Nó chỉ dùng móng vuốt, cũng giống như là con gấu. Lực đánh một trảo của con hổ có thể đạt tới tám trăm kg, bình thường chỉ cần tát một phát, con mồi cũng đều mất đi sức chống cự rồi.

Nếu để ột số học giả động vật học nhìn thấy bạch sư, cam đoan bọn chúng sẽ đưa ra thỉnh cầu được nghiên cứu bạch sư với Trang Duệ. Hiện tại bạch sư đã vượt qua phạm trù năng lực của chó ngao Tây Tạng rồi. Những phương diện khác cũng phát sinh biến hóa. Đã không thua gì so với hổ báo và các mãnh thú linh tinh khác.

- Được rồi, đừng dong dài, làm cho nhanh đi, chúng ta sẽ nướng thịt ăn.

Trang Duệ cũng không có hứng thú gì với đám thịt xông khói mang theo cả, nhưng mà vì không có gì nên hẳn đành phải ăn tạm, nhưng bây giờ nhìn thấy con dê rừng này, lập tức thay đổi chủ ý. Trưa này ăn thịt nướng rồi buổi chiều bắt đầu đi tiếp, dường như đây là một lựa chọn không tệ.

Động tác của Bàn Phi lại càng nhanh hơn. Sau khi một da của con dê rừng xuống tiếp theo lại cắt cái chân sau nặng khoảng hai mươi cân của con dê rừng ném cho bạch sư.

809. Chương 8 09: Thôn Mã Cát.(5)

Chương 809: Thôn Mã Cát.(5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Nhìn thấy bạch sư ở một bên hưởng thụ con mồi của mình, dưới sự tiếp đón của Trang Duệ, đám người Gia Thổ và Tác Nam mới đi đến bên người Bàn Phi, lấy ra con dao bên mình, bắt đầu phân chia thịt dê.

Trong núi có một dòng suối nhỏ, hai cô gái trợ lý mang phần thịt dê được chia ra chỗ dòng suối rửa sạch, sau đó dùng một cành cây to xuyên qua.

Mặt khác, mấy vị bác sĩ nam cũng đều hứng trí bưng bưng, bắt đầu thu thập củi để nhóm lửa, hơn nữa còn đào một cái lỗ không quá sâu ở trên mặt đất, dùng mấy tảng đá để lên làm một cái giá.

Đối với tộc người du lịch tự do mà nói, nướng thịt ngoài trời dường như chính là bản lãnh bẩm sinh. Chỉ sau mười mấy phút, ở trên cái sườn núi nhỏ bằng phẳng bên cạnh dòng suối đã có lửa trại nổi lên, từng chuỗi thịt dê đã được cắt nhỏ được treo lên.

Hàng năm Gia Thổ đều ra ngoài hành tẩu, cho dù có muốn đi thâm sơn, cũng sẽ mang bên mình những trang bị dùng để nướng thịt. Một cái bình nước suối, trang bị đầy đủ dầu ăn, còn có một cái bàn chà nhỏ nhỏ, dùng để quét dầu mỡ lên từng miếng thịt dê.

Thịt dê rất nhanh được nướng vàng, sau khi được quét đều dầu mỡ, phát ra thanh âm lép lép, mùi hương nồng đậm cũng xông vào mũi, còn đám người Tác Nam ở bên cạnh thì rắc bột ớt lên trên những miếng thịt dê đã chuyển sang màu vàng.

- Tốt lắm, thừa dịp vẫn còn nóng thì mọi người hãy thưởng thức đi. Bình thường thì thịt dê rừng chính là mỹ vị cầu cũng không thấy đâu.

Trước mặt mỗi người đều có một tờ giấy dầu hoặc là túi nhựa. Gia Thổ thuận thực dùng con dao nhỏ cắt từng miếng thịt dê cho vào miệng. Cổ mùi thơm này khiến cho bạch sư đã ăn uống no say cũng không nhận được mà chun cái mũi vào để hít mùi thơm.

Có một vài miếng thịt từ trên giấy dầu rơi xuống cỏ, các vị bác sĩ cũng không thèm để ý, dùng những con dao nhỏ cắt thịt cho vào miệng, bắt đầu ăn. So với việc dùng dao nĩa ăn uống văn nhả ở khách sạn, thì loại trường hợp này không thể nghi ngờ là càng thêm thoải mái, khiến cho người ta ăn uống càng thêm thoải mái.

- Tốt, ăn ngon!

Trang Duệ cắn một miếng thịt dê màu vàng tươi, nhất thời thiếu chút nữa thì nuốt mất cả lưỡi của mình. Cái loại hương vị ngon lành như thế này, hẳn chưa từng được nếm qua.

Không biết Gia Thổ làm như thế nào mới có thể nướng được miếng thịt dê ngon như vậy. Một chút cũng không dư thừa gia vị, chất tươi của thịt hòa trộn với vị se cay, lại còn mang theo một chút hương thơm nhàn nhạt.

Đáng tiếc rượu Mao Đài ngày hôm qua đã uống hết, chỉ còn thứ rượu lúa mì Thanh Khoa của Tác Nam mà thôi. Tuy rằng uống không quen hương vị của loại rượu này, nhưng mà vì uống với thịt dê, Trang Duệ vẫn uống hết hơn nửa lít.

Qua hơn một giờ, mười một người này lại có thể khiến ột con dê nặng khoảng bốn năm mươi cân chỉ còn lại cái khung xương.

Cuối cùng Gia Thổ còn lấy cả não của con dê ra uống. Vốn là muốn đưa cho Trang Duệ, nhưng Trang Duệ thật sự là không hưởng nổi loại đãi ngộ này, cuối cùng lại tiện nghi cho Gia Thổ.

No bụng thì làm việc cũng không mệt mỏi, trên đường xuống núi tất cả mọi người đều bước nhanh hơn. Sau khi lướt qua một cái khe sâu và vượt qua một cái sườn núi không cao lắm, đến khoảng chừng hơn ba giờ chiều, thôn Cát Mã cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

- Đây là thôn Cát Mã?

Đứng ở trên sườn núi nhìn về phía thôn trang ở không xa, trong lòng Trang Duệ không tự chủ được mà dần hiện lên một bức tranh thủy mặc.

Dòng suối trong suốt uốn lượn quanh co, chảy vào một cái hồ không lớn, bây giờ đang giống như một chiếc gương khổng lồ phản chiếu lại ánh sáng mặt trời, bầu trời xanh mây trắng cả vách núi tuyết phong thẳng đứng cũng được phản chiếu ở trong đó.

Từng bậc từng bậc ruộng bậc thang trên núi, đủ loại lương thực sắp đến lúc thu hoạch, gió nhẹ lướt qua nổi lên từng trận gợn sóng, giống như từng trận ba âm cộng hưởng với tâm linh của Trang Duệ.

Có chừng ba bốn mươi căn nhà gỗ, cao thấp không đồng đều ở bên bờ cái hồ nhỏ. xa xa có thể nghe được tiếng chơi đùa âm ỉ của trẻ con và thanh âm của chó ngao Tây Tạng.

Đám trẻ đang chơi đùa ở trước cửa, nhìn thấy đám người Trang Duệ đi tới, lập tức hô lên khiến ấy người nông dân ở bên trong những căn nhà gỗ chạy ra, hướng tới bên này đi tới.

Một lão nhân đầu tóc hoa râm là người cầm đầu trong thôn đi tới, trên mặt có nếp nhăn phủ kín, dất vết tang thương của năm tháng đều biểu lộ rõ trên mặt lão nhân này.

Lão nhân đang nói chuyện với mấy người đứng ở đằng sau vài câu, sau đó lão nhân nở nụ cười sang sảng, rồi bỗng nhiên khoát tay áo về sau, lớn tiếng hét to vài câu, đuổi những người trẻ tuổi đi theo chạy về căn nhà gỗ, khiến cho Trang Duệ nhìn thấy không hiểu chuyện gì cả.

Nhưng mà Trang Duệ lập tức liền hiểu rõ, mấy người trẻ tuổi chạy về trong thôn, một lúc sau lại có càng nhiều người chạy ra hơn, có người cầm khăn han đa trong tay, có người cầm bơ trà, đây là cách nghênh đón khách quý. đọc truyện mới nhất tại .

Trong lúc này, ngôn ngữ đã trở nên dư thừa, Trang Duệ bị vài người vây quanh, trên cổ được bọn họ nhiệt tình quàng lên rất nhiều chiếc khăn han đa trắng như tuyết, mà bạch sư thì cũng nhận được đãi ngộ tương đương, khăn han đa trên cổ chỉ nhiều chứ không hề ít hơn Trang Duệ.

Thôn sơn xinh đẹp, người dân nhiệt tình, tuy rằng đường đi vất vả, nhưng mà Trang Duệ có cảm giác khi ở trong này, tâm linh của mình vô cùng an bình, hoàn toàn không có những tiếng động âm ỉ như ở trong thành phố, cũng không phải là buồn tẻ chán nản như trong tưởng tượng.

Người dân ở nơi này hoàn toàn không biết tiếng Hán, Trang Duệ đứng trước mặt những người này, nghe họ nói chuyện với nhau một hồi, rồi được họ nghênh đón vào trong thôn.

Ban đầu những con chó ngao Tây Tạng trong thôn còn gầm nhẹ vài tiếng, nhưng sau khi nhìn thấy bạch sư, chúng đành phải thành thành thật thật đi ở phía sau bạch sư, hiển nhiên chúng cho rằng bạch sư là đầu lĩnh khiến cho Trang Duệ cười khở.

Sau khi đi vào thôn, Trang Duệ nhìn thấy từ trong gia nhà gỗ có hai người nam nhân mặc trang phục leo núi, nhìn tướng mạo thì chắc không phải là người địa phương của Tây Tạng.

- Bọn họ là ai?

Trang Duệ quay đầu hỏi Gia Thổ, ý bảo hắn đi hỏi người trong thôn.

810. Chương 81 0: Đội Leo Núi.(1)

- Đây, mọi người khỏe không.

Trong lúc Gia Thổ đang trao đổi với người dân trong thôn, thì trong phòng lại có một người đi ra, là một người nước ngoài có cái sống mũi cao, sau khi nhìn thấy Tang Duệ và Bành Phi thì nhiệt tình dùng tiếng Hán chào hỏi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

- Xin chào mọi người.

Trang Duệ có chút ngây người, hắn không nghĩ tới ở trong thôn sơn hẻo lánh trong núi sâu này lại có thể gặp được người ở bên ngoài, hơn nữa còn là người ngoại quốc.

Chương 810: Đội leo núi.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Người anh em, cậu từ đâu tới ? Chạy tới đây để làm cái gì vậy ?

Người nói lần này không phải là người nước ngoài kia, mà là một người tuổi còn trẻ ở phía sau nhìn qua cũng chỉ có bộ dáng hai mươi hai một tuổi thôi, nghe giọng nói thì dường như là người phương bắc.

- Tôi tới từ Bắc....Hong Kông, là nhân viên từ thiện chuyên cứu trợ những đứa trẻ bị bệnh tim bẩm sinh. Tới nơi này là để làm công tác khảo sát thống kê tỷ lệ nhiễm bệnh của những đứa trẻ được sinh ra ở cao nguyên.

Trang Duệ thiếu chút nữa nói ra bản thân là từ Bắc Kinh tới, may mà phản ứng xem như nhanh nhẹn, sau khi dẫn đo tìm từ ngữ để nói một chút, thì liền nói ra một tràng dài tiếng phổ thông, còn về phần những người này nghe có hiểu hay không thì sẽ không phải điều lo lắng của Trang Duệ.

Kỳ thật nếu như Trang Duệ nói mình tới từ Bắc Kinh cũng không có gì. Hiện tại người ở Bắc Kinh làm việc ở Hong Kông cũng có không ít.

- Các vị..đang làm gì ở đây?

Nhìn thấy có người chào hỏi với Trang Duệ, Tác Nam lập tức đi tới, vẻ mặt hắn nghiêm túc hỏi. Nhiệm vụ của hắn chính là giữ bí mật, nhìn thấy ở trong thôn có người ngoài, nhất là có người ngoại quốc ở đây, lập tức sản sinh quan niệm địch ta mãnh liệt.

Bởi vì nếu mọi người đều biết là đi tìm Phật sống chuyển thể đầu thai, thì sợ nhất là những người nước ngoài có tâm tư độc ác nhúng tay vào.

Tại một sơn thôn nhỏ hẻo lánh mà lại có thể nhìn thấy nhiều người như vậy, không chỉ có Tác Nam mà ngay cả Trang Duệ cũng muốn biết lai lịch của đối phương. Không biết lần này là trùng hợp? Hay là ngẫu nhiên gặp? truyện copy từ

- A! tôi nói, anh khẩn trương như thế để làm gì?

Người trẻ tuổi kia cảm thấy Tác Nam có chút cảnh giác, không hiểu ra làm sao cả, mở miệng nói:

- Chúng tôi là đội leo núi ở đại học Hoa Thanh, lần này tới đây để chinh phục núi Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát.

Tác Nam không hề cử động, vươn tay ra, nói:

- Đội leo núi? Các vị có thể đưa ra thứ gì đó để chứng minh không.

Tác Nam chính là nhân viên của chính phủ, cũng từng tiếp đãi qua không ít đội leo núi nổi tiếng trong và ngoài nước, biết là nếu như trường học cho phép đội leo núi đi thám hiểm, thông thường đều có giấy tờ của trường học để xác minh.

Hơn nữa xuất phát từ nhân tố an toàn, toàn bộ những đội ngũ leo núi thám hiểm đều nhất định phải đến báo cáo với chính quyền địa phương, lại cần phải có cả hướng dẫn viên du lịch của địa phương, nếu không thì không cho phép tiến hành hoạt động thám hiểm.

Đối với những tổ chức và những đội leo núi có kinh nghiệm chuyên nghiệp thì chính quyền địa phương vẫn rất hoan nghênh, nhưng đối với những đội leo núi địa phương thì khiến cho người ta có chút đau đầu, những người này phần lớn đều có kỹ thuật chẳng ra gì, cái có chỉ là nhiệt huyết, nên rất dễ xảy ra vấn đề trong quá trình leo núi.

Tối thiểu cũng đã có một vài đội thám hiểm gặp nạn trong quá trình leo núi. Phát sinh chủ yếu đều là những học sinh trong trường học bị nhốt trong núi, hoạt là chuyện tình leo lên núi bị trượt chân ngã xuống núi.

- Ngài muốn làm gì? Dựa vào cái gì chúng ta phải cho ngài xem giấy chứng nhận?

Chàng trai kia tiến về chỗ này, hơi vênh cái mặt lên, không khỏi có chút kiêu ngạo, vẻ mặt hơi có chút sững sờ, ngăn người hỏi lại Tác Nam.

Thật sự thì bọn hắn là đội leo núi của đại học Hoa Thanh là không giả, nhưng đều không phải đội viên chủ lực. Những đội viên từng leo lên đỉnh Everest kia đã sớm tốt nghiệp gần hết. Đây đã là độ cao cực hạn mà con người có thể trèo lên.

Những người phía sau mặc dù có siêu việt, nhưng cũng không thể tìm được một chỗ nào cao hơn độ cao của đỉnh Everest được. Hơn nữa tự biết kinh nghiệm và kỹ thuật của mình đều chẳng ra gì, cho nên mới tìm những đỉnh núi có độ cao tương đối thấp so với mặt nước biển như là đỉnh Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát.

- Ta là nhân viên chính phủ của khu tự trị Tây Tạng, cùng đi với Trang tiên sinh để đến khảo sát hiện trường, ta có tư cách để yêu cầu các cậu đưa ra giấy chứng minh chứ?

Tác Nam lấy một cái văn kiện ở bên trong cái túi da, dưới tình huống Trang Duệ cũng nhìn không rõ giờ về phía trước mặt mấy người kia một chút, ngay sau đó liền thu lại.

- Chính phủ thì làm sao, chúng tôi cũng từng báo cáo rồi.

Người trẻ tuổi kia vẫn có chút khó chịu, tức giận nói lên một câu.

- A, Triệu Quân, tiểu tử ngươi nói ít vài lời đi.

Lúc này lại có hai người nữa từ trong nhà đi ra, một nam một nữ, người nam kia cầm một tờ văn kiện trong tay, đi tới đưa cho Tác Nam, nói:

- Cái này là căn cứ xác minh của trường học chúng tôi, còn có cả giấy chứng nhận của chính quyền địa phương.

Trong lúc Tác Nam xem xét giấy chứng nhận này, một đứa nhóc chen chúc tiến đến, dùng tiếng Tạng trao đổi với Tác Nam một chút, sắc mặt Tác Nam mới dần tốt lên, quay đầu gật gật với mấy người kia, đưa văn kiện chứng minh trả lại cho người nam nhân kia.

- Tiểu Trang, mấy người này không có vấn đề gì, người tên là Đốn Châu Thứ Nhân kia chính là hướng dẫn viên du lịch của bọn họ, nhưng mà tốt nhất cậu nên ít nói chuyện với họ thôi, tiếng Hồng Kông của cậu thật sự chẳng ra gì, đừng để người bên ngoài vạch trần.

Sau khi hiểu lầm được làm sáng tỏ, Tác nam kéo Trang Duệ sang một bên, nhỏ giọng nói vài câu với Trang Duệ. Vừa rồi Trang Duệ nói tiếng phổ thông Hồng Kông, Tác Nam cảm thấy có cả trăm ngàn chỗ sơ hở.

- Không có việc gì, người làm ở quỹ từ thiện Hồng Kông, cũng không nhất định phải là người Hồng Kông.

Trang Duệ cười, sau khi nói với Tác Nam một câu, liền hướng về mấy người trong đội leo núi kia nghênh tiếp, mấy ngày hôm nay ngoại trừ Bành Phi cũng dùng tiếng phổ thông ra thì Trang Duệ nghe được phần lớn đều là tiếng Tạng, hiện tại nhìn thấy mấy người này, Trang Duệ có cảm giác rất thân thiết.

- Chào mọi người, tôi là người ở nội địa nhưng lại làm việc ở Hồng Kông, nhìn thấy mọi người thật sự là cao hứng.

Dù nói thế nào Trang Duệ cũng đã tốt nghiệp được bốn năm rồi, hơn nữa trong hai năm qua hồi hải ngược xuôi, cũng có thể coi là kiến thức rộng rãi. Chỉ cần vài lời nói đã có thể hàn huyên với những người trẻ tuổi này, tiếp sau đó cả lại lịch của bọn họ cũng tìm hiểu ra rồi.

Những thành viên trong đội leo núi này đều là sinh viên năm thứ ba của đại học Hoa Thanh, tổng cộng có sáu người, bốn nam hai nữ. Bọn họ là nhân kỳ nghỉ hè này, đến Tây Tạng để tiến hành hoạt động leo núi.

Đội trưởng đội leo núi, cũng chính là vị học sinh ra cuối cùng kia, tên là Chu Vĩ. Tiểu gia hỏa nói chuyện có chút nóng nảy kia tên là Triệu Quân, một người bạn học của hắn tên là Ngụy Chính. Về phần người nước ngoài kia chính là một thành viên đến từ nước anh tên là Đại Vệ.

811. Chương 811 : Đội Leo Núi.(2)

Chương 811: Đội leo núi.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’’)••’”)

Hai cô gái kia một người tên là Văn Thu Thu Tĩnh, một người tên là Văn Thu Vũ, là chị em sinh đôi, nhưng mà cô chị Văn Thu Tĩnh đến nơi đây thì có phản ứng cao nguyên, nên bây giờ vẫn còn nằm trong nhà, không có đi ra ngoài.

Văn Thu Vũ rất đẹp, một đầu tóc ngắn, nhìn qua rất có vẻ khí khái anh hùng, nhưng luôn im lặng không nói gì chỉ ôm cánh tay của Chu Vĩ, quan hệ của hai người có chút giống như người yêu.

Sở dĩ những người này lựa chọn núi Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát là bởi vì mặc dù núi Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát không nổi danh như núi Mai Lý Tuyết, nhưng lại là ngọn núi cao nhất, độ cao cũng đạt tới khoảng 5600 mét so với mặt nước biển. Hơn nữa nếu so với núi Mai Lý Tuyết thì càng thêm hiểm trở, càng có tính khiêu chiến hơn.

Sau khi Trang Duệ tìm hiểu được thông tin mình muốn xong thì không khỏi lắc đầu, những người tuổi trẻ này thật đúng là không biết trời cao đất rộng, leo lên ngọn núi cao 5600 mét, đừng nói là đội ngũ nghiệp dư, cho dù là đội ngũ chuyên nghiệp cũng cực kỳ cẩn thận, hơn nữa còn phải định ra kết hoạch để trèo lên.

Mà mấy người trẻ tuổi này đều có bộ dáng diễm không sợ sùng, bọn hắn chỉ biết đến những phong cảnh thiên nhiên đẹp tuyệt trần, nhưng lại hoàn toàn không biết được sự hiểm ác của thiên nhiên, Trang Duệ vẫn là hi vọng khi bọn họ trèo lên đến một độ cao nhất định, có sức mà không dùng được, lúc đó mới có thể hiểu được đạo lý khó khăn.

- Anh Trang Duệ, ngài có bác sĩ ở chỗ này, có thể xem bệnh cho Tiểu Bội một chút được không.

Người trẻ tuổi thật dễ dàng quen biết, thêm nữa là tuổi của Trang Duệ cũng không cách biệt quá nhiều so với bọn họ nhưng kiến thức của hắn thì lại lớn hơn bọn họ nhiều, một lát sau mấy người này đã mỗi lần mở miệng đều gọi là anh Trang Duệ.

Đám người Chu Vĩ hôm qua mới tới cái sơn thôn nhỏ này. Vốn quyết định buổi sáng hôm nay sẽ bắt đầu lên núi, nhưng mà Văn Thu Thiển bị bệnh, bọn hắn cũng không chuẩn bị đầy đủ, căn bản sẽ không có mang theo thuốc trị bệnh, đang bàn bạc xem có tiếp tục leo núi hay là đưa người bệnh xuống núi trước.

Hiện tại nhìn thấy bên trong đám người Trang Duệ có bác sĩ thì không thể nghi ngờ là giúp người khi gặp nạn. Làm cho bọn họ lại có thể thấy được hy vọng treo lên đỉnh núi.

- Viện trưởng Ba Lạp Thứ Nhân, bên này có một người bệnh, có thể khám cho nàng một chút được không.

Sau khi Trang Duệ đồng ý với Chu Vĩ liền đi đến chỗ đám nhân viên của bệnh viện bên kia.

- Được, chờ một chút, tôi lấy dụng cụ đo huyết áp đã.

Bởi vì mọi người đã đi bộ cả một ngày đường nên tất cả đều ngồi nghỉ ngơi ở trong sơn thôn, cuộc kiểm tra thân thể của bọn trẻ trong thôn cũng chưa có bắt đầu. Ba Lạp Thứ Nhân nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì lập tức đồng ý.

- Tiểu Trang, bệnh trạng của nàng là những phản ứng ở cao nguyên. Đây là do nàng đang ở vùng đồng bằng một thời gian dài rồi đột nhiên tiến vào cao nguyên, cần phải nghỉ ngơi một hai ngày. Những loại thuốc tôi đưa cho cậu trước kia đều là để trị chứng bệnh này, trước tiên có thể đưa cho nàng uống.

Lạp Ba Thứ Nhân đo huyết áp và nhịp tim xong thì quay sang chỗ Văn Thu Vũ đưa ra chuẩn đoán bệnh tình. Nguyên nhân của loại bệnh này thường gặp ở trên người những du khách vừa mới lên Tây Tạng. Cũng không hiếm thấy, những người bị bệnh thường là những người có thể chất tương đối kém, hoặc là người bình thường hoạt động không nhiều.

- Bác sĩ, có nguy hiểm đến tính mạng không?

Văn Thu Vũ sốt ruột hỏi, lần này chính là nàng kéo chị của mình tới đây, vừa rồi nàng đều ở trong hòng khốc, đang bàn bạc để nhờ người đưa chị mình ra khỏi núi.

- Không có vấn đề gì lớn, cho nàng uống thuốc rồi theo dõi một đêm, ngày mai tôi sẽ đến xem lại.

Lời nói của Lạp Ba Thứ Nhân khiến ấy người trẻ tuổi đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nếu thật sự Văn Thu Thiển xảy ra chuyện gì, bọn hắn quay về trường cũng chịu không nổi trách nhiệm.

Vì không muốn làm ảnh hưởng đến mọi người nghỉ ngơi, nên đoàn người lui ra khỏi căn nhà gỗ. Trang Duệ còn nói thêm vài câu với bọn họ rồi mới trở về chỗ Gia Thổ ở bên kia. Nhiệm vụ của hắn là vừa phải đóng giả làm nhân viên của quỹ từ thiện, còn phải tìm hiểu xem nơi này có phải có linh đồng chuyển thể đầu thai hay không.

- Tiểu Trang, cái thôn này tổng cộng có sáu đứa trẻ con được sinh ra trong năm nay. Trong đó có ba đứa được sinh ra trước thời gia phật sống viên tịch, chỉ còn ba đứa phụ hợp với điều kiện. Đợi lát nữa bắt đầu hội chẩn, cậu và Ba Tang lát nữa phải chú ý nhiều một chút.

Tác Nam nhìn thấy Trang Duệ tiến lại đây, thì kéo hắn và Ba Tang ra một chỗ xa, nhỏ giọng nói vài câu.

Trang Duệ gật đầu, nói :

- Tôi biết rồi, ba đứa trẻ con kia bao nhiêu tuổi rồi ?

- Một đứa là hai tháng tuổi, còn hai đứa khác đều là bốn năm tháng tuổi rồi.

Tác Nam cũng không có nhìn thấy mấy đứa trẻ này, mà chỉ nghe thấy người trong thôn nói. Lúc sinh mấy đứa trẻ kia đều không có đến bệnh viện. Tuy rằng mới sinh ra không lâu nhưng mà cha mẹ của chúng đều hồ hồ nên không nhớ rõ là vào ngày nào. Vừa rồi Tác Nam gắng hỏi mới nhận được câu trả lời.

- Hai tháng tuổi.

Trang Duệ có chút không nói gì, xem ra việc này cũng chỉ có thể làm một chút công tác thống kê mà thôi, căn bản không thể tưởng tượng được một đứa trẻ con mới được hai tháng tuổi làm sao có thể phân biệt đồ vật này nọ.

Bạch sư, lại đây.

Trang Duệ ngồi ở trước cửa một nhà thôn dân uống nước trà, chứng kiến một đám bảy tám đứa bé đang vây quanh bạch sư mà ồn ào, vội vàng vội nó một tiếng. Lấy hình thể của bạch sư, cho dù đựng nhẹ vào bọn chúng một cái cũng không phải là những đứa trẻ kia có thể chịu đựng được.

Bạch sư chạy về phía Trang Duệ, hướng tới chỗ mấy con chó ngao Tây Tạng đang chạy phía sau gầm nhẹ một tiếng, mấy con chó ngao Tây Tạng đó không dám chạy theo nữa, nhưng mà những đứa trẻ kia cũng không sợ hãi. Bọn chúng cả ngày liền đi theo chơi đùa với Trang Duệ.

Chó ngao Tây Tạng đối với người Tây Tạng mà nói chính là bạn bè tốt nhất và đồng bọn trung thành nhất. ngay cả một đứa trẻ con vẫn Còn bú sữa mẹ, cũng sẽ không sợ hãi chó Ngao Tây Tạng.

- Các người phải đi học sao?

Bị một đám trẻ con vây vào giữa, Trang Duệ có chút tò mò, hẳn thấy những đứa trẻ con này có đứa chừng bảy tám tuổi, có đứa khoảng chừng mười hai mười ba tuổi. Cả đám đều là mặc những bộ quần áo bản thủ, tóc dài và rối giống như là những tiểu dã nhân vậy.

812. Chương 812 : Phúc Tướng.(1)

Chương 812: Phúc tướng.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Những đứa trẻ này hẳn là không hiểu được tiếng phổ thông, sau khi nghe Trang Duệ nói xong, thì chúng nghiêng đầu nhìn Trang Duệ, một đứa bé đầu lĩnh bô bô nói lên, nhưng mà một câu Trang Duệ cũng nghe không hiểu.

- Bọn chúng không có tiền đến trường.

Lập Ba Thứ Nhân đã lắp ráp hoàn toàn các dụng cụ dùng để kiểm tra đo lường xong thì đi đến bên người Trang Duệ, chỉ vào ruộng đất xung quanh, nói:

- Nơi sơn thôn này chỉ có một chút như vậy, thu hoạch hàng năm cũng chỉ đủ để bọn họ phục vụ cuộc sống và mang đổi một ít dầu mỡ, muối, tương, dấm để dùng. Làm gì còn có tiền để cho bọn nhỏ đến trường.

Lập Ba Thứ Nhân không phải là lần đầu tiên đến cái sơn thôn nhỏ này, nên vô cùng quen thuộc với cái sơn thôn này, Sơn thôn này ở bên dưới Tuyết Sơn, ngay cả đèn điện cũng đều không có. Những đứa trẻ lớn hơn bảy tuổi một chút thì đều phải đi chăn dê.

- Không phải hàng năm quốc gia đều có tiền quỹ ủng hộ giáo dục sao?

Trang Duệ khó hiểu hỏi. Hẳn nhớ rõ chính mình trước kia có nghe nói qua, việc đến trường ở Tây Tạng này đều được miễn giảm rất nhiều.

- Những đứa trẻ này mới sáu bảy tuổi đều đã phải giúp cha mẹ chăn dê chăn bò. Cứ cho rằng đến trường không cần nộp tiền, nhưng ăn cơm ở bên ngoài cũng đều phải dùng tiền.

Lập Ba Thứ Nhân lắc đầu thở dài, những sơn thôn nhỏ như sơn thôn này không phải chỉ có một cái. Tất nhiên đứa trẻ ở dưới chân núi, đều là không được đi học. Chỉ riêng một trăm đồng tiền học phí một kỳ, những người nông dân này cũng đều đào không được.

- Lập Ba Thứ Nhân viện trưởng. Ngài hỏi bọn chúng, xem chúng có muốn đến trường không?

Nhìn thấy những khuôn mặt đỏ bừng của những đứa trẻ người Tạng tộc này, trong lòng Trang Duệ giống như một cái dây đàn bị kéo căng.

Trang Duệ hỏi nhỏ đã phải phụ việc ẹ, vốn đã cảm giác rằng đã rất bi thảm, nhưng mà mình tối thiểu cũng được đến trường, không phải giống như những đứa trẻ này, vẫn còn nhỏ mà đã bị bắt đi làm những chuyện tình của người trưởng thành.

Bảy tám tuổi? khi đó chỉ sợ Trang Duệ mới chỉ biết gây chuyện nghịch ngợm chán ông khố nhà người ta, nào biết cuộc sống gian khổ như thế nào?

Lập Ba Thứ Nhân nghe được lời nói của Trang Duệ thì dùng tiếng Tạng hỏi bọn nhỏ một câu, Trang Duệ chứng kiến ánh mắt của những đứa trẻ này nhất thời sáng lên, đám trẻ vây xung quanh mình nhất thời ồn ào hẳn lên, trên mặt tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Đứa trẻ vừa mới nói chuyện, cầm một cái que gỗ lên, loay hoay viết trên mặt đất một trận, sau đó tự hào ngẩng đầu lên, chỉ vào cái ký tự trên mặt đất, lớn tiếng nói với Lập Ba Thứ Nhân cái gì đó.

- Nó nói, đây là tên của nó.

Lập Ba Thứ Nhân trong lòng cũng có chút cảm khái, nhìn về phía Trang Duệ nói:

- Bọn nhỏ đều muốn đến trường, nhưng mà gia đình khó khăn. Không chỉ riêng đứa trẻ này, mà dường như tất cả người dân trong thôn đều không biết chữ, bọn họ cũng tôn kính người có văn hóa, cũng muốn con của mình là người có văn hóa, nhưng thật sự không lấy đâu ra tiền để cho con mình đến trường.

- Tác Nam đại ca, anh tới đây một chút.

Trang Duệ nghe được lời nói của Lập Ba Thứ Nhân thì ngẩng đầu lên với Tác Nam đi tới, hẳn muốn trợ giúp những đứa trẻ này đến trường, nhưng mà loại chuyện này nói với bác sĩ như Lập Ba Thứ Nhân, thì có điểm không quá thích hợp.

- Tác Nam đại ca, ngài giúp ta nói với lão trưởng thôn một chút, xem trong thôn có bao nhiêu đứa trẻ đủ tuổi đến trường. Tôi sẽ tài trợ toàn bộ tiền học phí cho bọn hắn từ lúc tiểu học cho đến đại học.

- Từ bậc tiểu học, đến đại học? Tiểu Trang, khoản phí tổn này cũng không ít.

Tác Nam nghe thấy vậy thì lặng đi một chút, hẳn không nghĩ tới Trang Duệ giả làm người của quỹ từ thiện, lại đi làm từ thiện thật.

Tuy rằng Tây Tạng có đủ các loại chính sách. Tiền học phí cũng rất thấp, nhưng mà từ bậc tiểu học đến đại học, nếu không có hai ba vạn đồng thì cũng không thể làm được. Thôn này ít nhất cũng có mười mấy đứa trẻ, tính ra cũng không dưới mấy chục vạn đâu.

Tác Nam cũng không biết bản thân và gia đình Trang Duệ, dù sao đối với chính hắn mà nói, mấy chục vạn đã là một con số thiên văn. Trang Duệ khoát tay áo, nói:

- Trước không cần nói đến tiền, Tác Nam đại ca, ngài đi làm công tác thống kê trước đi.

- Sau đó đưa danh sách cho ta, chờ đến khi chúng ta rời khỏi đây, tôi sẽ tìm tới cửa bộ giáo dục địa phương để bố trí.

Giúp đỡ những đứa trẻ này đến trường đối với Trang Duệ mà nói, sẽ không tạo thành một chút gánh nặng kinh tế, nhưng mà hẳn sợ có những người làm công tác giám hộ, sau khi cầm tiền thì sẽ chạy mất, cho nên sau khi ra khỏi đây thì sẽ bàn bạc với Luân Châu huyện trưởng về việc này.

- Được rồi, tôi sẽ đi lo liệu ngay bây giờ, đúng rồi những người kia chuẩn bị làm công tác kiểm tra nhi đồng đó, cậu và Ba Tang hãy chú ý một chút.

Tác Nam liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái thật sâu rồi xoay người đi tìm trưởng thôn. Tại bên trong những sơn thôn nhỏ khép kín này, Trưởng thôn tuyệt đối là một nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần hắn đồng ý cho đám trẻ đến trường, như vậy sẽ không có vấn đề gì cả.

- Trang cư sĩ, chúng ta phải là như thế nào mới có thể nhìn ra đứa trẻ do lão sư chuyển thể đầu thai ?

Sau khi Tác Nam rời khỏi, Ba Tang vỗ vỗ vai Trang Duệ hỏi, tuy rằng hắn là người quan trọng nhất trong quá trình tìm kiếm linh đồng do Phật sống chuyển thể đầu thai, nhưng Ba Tang vẫn còn là một cậu nhóc, đối với loại chuyện này cũng không biết nhiều.

- Việc này...

Trang Duệ cũng có chút cúi đầu, sau khi suy nghĩ một lúc, nói :

- Như vậy đi, khi bọn hắn tiến hành kiểm tra đo lường, chúng ta hãy đưa ra thứ gì đó phật sống đã từng dùng qua, rồi dụ dỗ những đứa trẻ này, xem xem bọn chúng có phản ứng gì không.

Việc này Trang Duệ cũng rất bất đắc dĩ, cũng không thể trông cậy vào việc bọn nhóc vẫn còn bú sữa mẹ này, vừa nhìn thấy bọn hắn liền bỏ nhào vào được?

Ba Tang gật đầu, đi theo phía sau Trang Duệ, đi tới chỗ tổ công tác của bệnh viện, vài hộ gia đình có con đến kiểm tra nhìn thấy Ba Tang đều hành lễ rất cung kính.

Ở nơi Tây Tạng này, nếu chủ tịch của khu tự trị gặp được một vị Lạt Ma, cũng sẽ phải hướng về vị Lạt Ma này mà hành lễ.

Tuy rằng Ba Tang vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn được những người dân ở đây kính trọng, nếu không phải trên tay của bọn họ còn ôm trẻ con, chỉ sợ bọn họ đều sẽ quỳ xuống hành lễ.

Đối tượng kiểm tra đo lường chính là những đứa trẻ hai ba tuổi. Bệnh tim bẩm sinh mặc dù thường xuất hiện ở trên những người di cư lên cao nguyên. Nhưng mà những người dân bản địa cũng có xác suất mắc loại bệnh này rất cao.

813. Chương 813 : Phúc Tướng.(2)

Chương 813: Phúc tướng.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’”•••’”)

Dựa theo lời kể của viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân thì trang bị của bọn hắn không phải là rất tiên tiến. Vẫn không thể làm những cuộc kiểm tra tim mạch phức tạp được, chỉ có thể làm một số cuộc kiểm tra bình thường mà thôi.

Nhưng mà cho dù như vậy, đối với những người dân sinh hoạt ở bên trong núi mà nói cũng là chuyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, gần như nhà nào cũng đều đưa con của mình ra kiểm tra. Ở bên trong sơn thôn, nơi nơi đều tràn đầy tiếng cười.

- Anh Trang Duệ, đây là con chó của anh à ?

Mấy đội viên leo núi của đại học Hoa Thanh trừ hai cô gái ra thì đều vây lại đây xem náo nhiệt. Người chào hỏi Trang Duệ đầu tiên chính cậu học sinh trẻ tuổi tên là Triệu Quân, vẻ mặt của hắn lúc này đang hâm mộ nhìn bạch sư.

- Đó là chó ngao Tây Tạng, có hiểu hay không ? Đứng qua một bên xem nào, anh Trang Duệ, có thể để cho chúng tôi sờ nó một cái không ?

Đội trưởng của đội leo núi cũng rất kích động, dùng chức quyền đuổi Triệu Quân sang một bên rồi tha thiết mong chờ nhìn Trang Duệ.

- Anh không có ý kiến, các cậu hỏi bạch sư một chút xem nó có đồng ý không?

Trang Duệ nở nụ cười ha ha. Bạch sư bên người cũng rất phối hợp ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng gầm, khiến cho đám sinh viên kia sợ đến mức vội vàng lui về phía sau. Thân thể của bạch sư lớn như vậy, thử nghĩ xem nếu có một con sư tử đứng ở trước mặt mình thì mấy người đó có thể không sợ không?

- Tiểu Trang!

Thấy ngay lập tức sẽ diễn ra buổi kiểm tra đo lường cho những đứa trẻ. Tác Nam đang nói chuyện với trưởng thôn, vội vàng hô Trang Duệ một câu.

- Được rồi, cho các cậu tìm cách ghi hình đây, đừng quấy rầy công tác của tôi.

Trang Duệ giao bạch sư và cái máy ảnh ấy caaij sinh viên. Chính mình tiến vào giữa đám người đang chuẩn bị kiểm tra đo lường.

- Cậu nhóc này thật là đáng yêu, ra chú bế cái nào.

Trang Duệ lấy cái chuỗi Thiên Châu ở trên tay, đùa với một thằng nhóc khoảng chừng tám tháng tuổi, có lẽ là bởi vì nghe được ngôn ngữ khác với mọi ngày, nên đứa trẻ kia lại khóc rống lên, đôi tay liên tục quờ quạng về phía chuỗi Thiên Châu trước mặt.

- Ta kháo, như vậy cũng đúng sao?

Đang lúc Trang Duệ muốn thu tay về, bỗng nhiên cảm giác ngực của mình có cảm giác hơi nóng, cúi đầu nhìn xuống. Đứa trẻ nhỏ kia đương nhiên là quá bị phần, nên đã dùng một loại phương thức khác để kháng nghị với Trang Duệ.

- Không được lau, nước tiểu đồng tử là một chuyện tình rất may mắn.

Đang lúc Trang Duệ lấy khăn giấy ra, chuẩn bị lau sạch quần sao thì bị Gia Thổ ngăn cản lại, những người bên cạnh cũng cười ha ha, khiến cho Trang Duệ có chút hậm hực.

Sau khi đứa trẻ kia được kiểm tra xong. Ba Tang liền tiến đến thực hiện nghi thức chúc phúc cho nó, sau đó lại ôm lấy một đứa trẻ khác, đây là một đứa trẻ vẫn còn rất ít tuổi.

Tuy rằng không muốn tiếp tục làm quái thúc thúc, Trang Duệ vẫn phải cầm chuỗi Thiên Châu tiến đến. Loại hành động này của hắn ở trong mắt những người bác sĩ và thôn dân kia chính là hành động yêu quý trẻ nhỏ, nên tự nhiên cũng không có ai ngăn cấm.

- Ủ! Có điểm cổ quái.

Đứa bé này tuy rằng rất ít tuổi, những nếp nhăn trên mặt vừa mới được giãn ra, nhưng một đôi mắt nhỏ lại đặc biệt sáng ngời, khiến cho Trang Duệ giật mình chính là hai vành tai của đứa trẻ này cực kỳ lớn. Đường như so với những người có tai nhỏ, không hơn kém bao nhiêu. Dựa theo lời nói của cửa cổ nhân, thì hai tay quá gối, vành tai chạm vai là người có đại phúc tướng.

- Không có ngành nào nghiên cứu chính xác cả.

Trang Duệ cấp cho đứa trẻ trước mặt này kết luận cuối cùng. Không thể chỉ dựa vào cái lỗ tai lớn giống như người trong phật gia thì liền kết luận là nó rất có phúc được. Khi Trang Duệ sinh ra, cái lỗ tai cũng không nhỏ, nhưng cũng phải hai mươi năm sau mới có thể khá được đó thôi?

- Không cho phép đi tiểu nữa.

Trang Duệ cầm chuỗi Thiên Châu thủ liên, dụ dỗ trước mặt đứa trẻ, lời nói của hắn khiến cho toàn bộ những người có thể hiểu được tiếng Hán đều nở nụ cười.

A?

Đứa trẻ luôn thành thật nhìn chăm chăm vào Trang Duệ kia, từ lúc Trang Duệ đưa ra chuỗi Thiên Châu Thủ Liên thì nó đột nhiên quay đi hướng khác, đôi tay nhỏ bé chưa thể cầm nắm được vật gì cứ hươ hươ trong không trung, Đường như muốn cầm cái Thủ Liên ở trước mặt vào trong tay, nhưng mà tay trái của nó thì mở ra, mà bàn tay phải thì vẫn nắm thật chặt thành một cái nắm tay nhỏ.

- Ủ, đứa trẻ này chung quy là muốn lấy đồ vật này.

Trang Duệ không tin được dễ dàng như thế là có thể tìm được linh đồng do phật sống chuyển thể đầu thai, cầm cái Thủ Liên lắc lư một vòng trước mặt đứa trẻ kia, sau đó lại thu vào.

Đường như cảm giác được đồ chơi của mình bị lấy mất, đứa trẻ mới hơn hai tháng tuổi kia nháo nhác nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy bạch sư đứng ở phía sau Trang Duệ, thì lại dùng ngón tay chỉ vào bạch sư, cười khanh khách không ngừng.

Khiến cho Trang Duệ cảm thấy có chút không đúng là bạch sư lại có thể đi lên phía trước, chìa cái đầu lưỡi màu đỏ, nhẹ nhàng liếm một chút trên cái bàn tay nhỏ nhắn của đứa trẻ kia.

- Khanh khách...Khanh khách.

Đứa bé kia dường như cảm thấy rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười mãi không thôi. Năm tay phải nguyên bản vẫn nắm chặt thì bỗng nhiên mở ra, một viên phật châu ở bên trong rơi xuống mặt đất.

Viên phật châu này là do mẹ của đứa trẻ tìm cho nó chơi, nàng đang đứng ở một bên vừa cười vừa dùng tiếng Tạng nói chuyện với những người xung quanh.

- Cô ấy nói cái gì vậy?

Trang Duệ hỏi thăm vị bác sĩ đứng bên cạnh mình.

- Cô ấy nói con của mình rất thích lấy phật châu ở trong nhà để chơi, nhưng từ lại không cho vào miệng bao giờ.

Vị bác sĩ bên cạnh vội vàng giải thích cho Trang Duệ. Trẻ con thích nhặt đồ vật này nọ, đây là thiên tính. Nhưng mà nhét đồ vật này nọ vào trong miệng đồng dạng cũng là thiên tính.

Nhưng mà đứa trẻ này có điểm kỳ quái, bình thường chỉ thích lấy phật châu chơi, khi cầm được phật châu thì không muốn buông tay, có đôi khi cầm hết cả một ngày. Không khóc cũng không quấy, mọi người trong nhà đều nói đứa nhỏ này có phật duyên, chuẩn bị chờ đến khi hần lớn hơn một chút, sẽ đưa hần lên miếu lạt ma để xuất gia.

Lời nói của vị bác sĩ chẳng những khiến cho Trang Duệ giật mình mà cả Ba Tang và Tác Nam cũng bắt đầu chú ý đến đứa bé này, nhất là Tác Nam đã từng trải qua một lần tìm kiếm linh đồng chuyển thể đầu thai. Hai mắt của hần nhìn chăm chăm vào đứa bé vẫn còn mặc tã lót này.

814. Chương 814 : Người Được Để CỬ.

Chương 814: Người được để cử.

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••’)••’••)

Nhưng mà đứa bé này hiển nhiên lại càng cảm thấy hứng thú với Trang Duệ hơn với bạch sư, lại đưa đôi tay bé nhỏ lên, ôm lấy cánh tay Trang Duệ.

Trang Duệ không có ôm đứa bé này, mà nhìn về phía Ba Tang, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- Ba Tang ngài tới ôm một cái, xem hần có nhận ra ngài không?

Ba Tang nghe được lời nói của Trang Duệ thì tiến lên trước mặt Trang Duệ, vươn tay về phía đứa trẻ kia. Đứa trẻ kia cũng không chút do dự dõ dẫm bò về phía trước, được Ba Tang đón lấy.

- Tác Nam đại ca.

Trang Duệ xoay người đi chỗ khác, kéo theo Tác Nam đi ra khỏi đoàn người.

- Làm sao vậy? Tác Nam tỉnh bơ đuổi theo Trang Duệ, nhỏ giọng hỏi.

- Bạch sư của tôi chưa bao giờ chủ động thân cận với người khác, nó lớn như vậy, ngoại trừ phật sống và Ban Thiền mới gặp mấy ngày hôm trước, thì chưa bao giờ chủ động thân cận với bất cứ người nào cả.

Trong trí nhớ của Trang Duệ, kể là là đối với mẹ của mình luôn luôn ở bên cạnh nó, hơn nữa dưới sự uy hiếp của mình, nó mới có thể ngẫu nhiên làm một chút hành động thân cận. Còn hành động thân cận với đứa bé như vừa rồi, dường như là chuyện chưa từng xảy ra.

Lời nói của Trang Duệ khiến cho ánh mắt của Tác Nam sáng lên, nhưng mà tuy rằng hần cảm giác thấy đứa nhỏ này có chút bất phàm, nhưng lại không thể tin được lần tìm kiếm này sẽ dễ dàng như thế, nhìn vào đám người này một lúc, nói:

- Chỉ dựa vào hành động của bạch sư, cũng không khỏi có chút quá mơ hồ đi?

- Nhưng mà tay cầm phật châu, cũng có phản ứng với cả chuỗi Thiên Châu Thủ Liên của tôi. Chỉ có như thế mới có thể giải thích ọi vấn đề.

Thành thật mà nói, thẳng cho đến lúc trước khi khám bệnh cho đám trẻ này, Trang Duệ vẫn không thể tin là có chuyện chuyển thể đầu thai. Người chết như đèn tắt, chỉ có kiếp này chứ làm gì có kiếp trước. Nhưng mà hành động của đứa trẻ lúc vừa rồi cũng khiến cho lòng tin của Trang Duệ nảy sinh một tia dao động.

Trẻ con thích cầm đồ vật, điều này thì còn có thể lý giải. Nhưng vì cái gì mà nó lại thích cầm phật châu? Hơn nữa thấy mình và bạch sư liền cười mãi không thôi, điều này nói lên cái gì? Hay là ở trong nơi tối tăm, thực sự có chuyện linh hồn chuyển thể đầu thai?

Giờ phút này Trang Duệ có chút hoang mang, tuy rằng đôi mắt của mình rất cổ quái nhưng đối với chuyện thần phật Trang Duệ cũng không phải có thể chấp nhận ngay được. Nếu quả thật có thần linh bảo hộ, thì hơn nữa thể kỉ trước cũng không xuất hiện những đấng toàn năng, tiêu diệt hết cả Nhật bản?

- Có lẽ là tín ngưỡng của con người, đã thông qua sóng điện não để cải biến từ trường, sản sinh những chuyện tình mà bình thường không thể giải thích được?

Sau khi Trang Duệ suy nghĩ cả nửa ngày, cũng dùng cả ngành nghiên cứu khoa học, mới có thể tìm được ỉnh một cái đáp án nhìn qua có vẻ khá ổn.

Bởi vì từng có nhà khảo học đã chứng minh được, khi con người tập trung tinh thần đến một mức độ nào đó, sóng điện não sẽ trở nên dị thường. Nếu như là người có tinh thần cường đại, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới từ trường trong phạm vi nhất định ở bốn phía.

- Tiểu Trang, Trang Duệ, tôi có chuyện, không biết cậu có muốn nghe không?

Trong lúc Trang Duệ đang suy tư thì đột nhiên bị Tác Nam cắt đứt suy nghĩ. Trang Duệ hơi có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, có chút ngưng ngừng nói:

- Tác Nam đại ca, vừa rồi tôi chợt nhớ lại một chuyện nên có chút thất thần, ngài muốn nói cái gì?

Tác Nam có chút dở khóc dở cười nhìn Trang Duệ, khoảng cách ở giữa hai người vẫn chưa tới một mét, nói chuyện gần như vậy, Trang Duệ vẫn còn có thể phân tâm.

- Hiện tại đứa trẻ này vẫn còn quá nhỏ, không có các nào nhận định xem hắn có phải là linh đồng chuyển thể đầu thai hay không. Nhưng mà trải qua quá trình xem xét vừa rồi, hắn tuyệt đối có thể trở thành một trong những người được đề cử.

Tác Nam nói tới chỗ này thì tạm dừng một chút, sau khi suy nghĩ một chút, thì nói tiếp:

- Như vậy đi, khi nào cậu muốn thì cứ xuống núi đi, chúng tôi còn muốn ở lại cái sơn thôn này thêm vài ngày nữa.

Những người được chọn là người đề cử đối với Tác Nam mà nói cũng rất quan trọng, lúc trước tìm kiếm Ban Thiện chuyển thể đầu thai có sáu bảy đội ngũ tìm kiếm trong sau năm dài mới chỉ tìm được ba người được đề cử làm linh đồng chuyển thể đầu thai.

- Là một trong những người được đề cử, cái này cũng có người được đề cử sao?

Trang Duệ có chút khó hiểu hỏi. Không có ai nói vấn đề này với hắn cả.

Tác Nam liếc mắt nhìn Trang Duệ một cách kỳ quái, hắn không biết Trang Duệ hoàn toàn không hiểu biết chút gì về chuyện chuyển thể đầu thai cả. Như vậy mà cũng có thể ở trong đội ngũ tìm kiếm được.

Nhưng mà Tác Nam vẫn giải thích cho Trang Duệ:

- Chuyện này cũng phải có người được đề cử. Thời gian tìm kiếm vị Ban Thiện thứ mười một trước kia, có ba người được đề cử, đều có cơ hội trở thành linh đồng chuyển thể đầu thai. Sau này trải qua rất nhiều lần xem xét của các cao tăng cùng với khai thông, mới chọn ra được Ban Thiện hiện nay.

Nhưng mà hai người kia cũng đều là người có phật duyên, sau đó đều được đưa vào trong chùa. Hiện tại đều đang đi học ở học viện phật giáo.

- Được, Tác Nam đại ca, ngài là người dẫn đầu, ngài nói đó là người được đề cử, vậy thì người đó chính là người được đề cử. Mấy ngày nữa tôi phải trở về Bắc Kinh rồi. Tìm được một người được đề cử để làm linh đồng chuyển thể đầu thai, cũng là một việc không tồi rồi.

Trang Duệ cười cười, đứa trẻ này khiến cho cảm giác của hắn rất là cổ quái. Nhưng mà tiểu gia hỏa này thật sự còn quá nhỏ. Cũng không có biện pháp nào nói lên cảm xúc của chính mình. Có lẽ nên theo như lời Tác Nam nói, trước tiên cứ liệt hắn vào danh sách người được đề cử. Đợi đến sau này hắn lớn thêm chút nữa, sẽ tiếp tục quan sát sau.

Hơn nữa vừa rồi nghe Tác Nam nói, linh đồng do Ban Thiền chuyển thể đầu thai, trong lần đầu tiên được tìm thấy đã từng chỉ vào một người và nói là biết hắn, hơn nữa còn chỉ vào một món đồ trong tay hắn nói đó là phật khí. Vật kia vốn là một cái Trát Thận Luân ở trong chùa. Biểu hiện như vậy, nếu so sánh với đứa trẻ này thì càng thêm kinh thể hãi tục.

- Trở lại cậu sẽ nói với những người dân kia, tôi còn muốn ở lại đây thêm mấy ngày nữa.

Trang Duệ vừa nói chuyện với Tác Nam, vừa đi về trong đám người kia, ở đây vẫn còn hai đứa trẻ nữa chưa kiểm tra.

Sau khi Trở lại đoàn người, Trang Duệ nhìn thấy một đám người đang chỉ trỏ vào bạch sư, dường như muốn nói cái gì đó. Khiến hắn không khỏi có chút kỳ quái, hỏi:

- Các vị đang nói chuyện gì vậy?

815. Chương 815 : Tuyết Sơn.(1)

Chương 815: Tuyết Sơn.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Gia Thổ nhìn thấy Trang Duệ đã trở lại, vội vàng nói:

- Tiểu Trang, bọn hắn nói trong lúc đứa bé này được sinh ra, có người nhìn thấy trên sườn của Đại Tuyết Sơn có một con chó ngao Tây Tạng, hơn nữa cũng là cả người trắng tinh. Nhưng mà hình thể so với con này của cậu thì nhỏ hơn rất nhiều. Chuyện này có người tin tưởng, có người không tin, nên mọi người đang tranh luận ầm ĩ.

- Cái gì? Nhìn thấy một con tuyết ngao giống như bạch sư sao?

Trang Duệ nghe được lời nói của Gia Thổ thì cả người đều trở nên ngây dại. Chuyện này so với việc hắn phát hiện đứa bé kia là linh đồng chuyển thể đầu thai thì càng làm cho hắn kinh ngạc hơn. Phải biết rằng tâm tư muốn tìm một bạn tình cho bạch sư đã quấy nhiễu Trang Duệ trong một thời gian khá dài rồi.

- Là ai ? Là ai đã nhìn thấy ?

Trang Duệ cũng chẳng thèm quan tâm đến hai đứa trẻ còn lại, lớn tiếng hỏi.

Gia Thổ vội vàng dẫn một người đàn ông Tàng tộc hơn bốn mươi tuổi, nói:

- Đạt Ngõa, vừa rồi anh nói là anh đã nhìn thấy đúng không?

Người nọ gật gật đầu, đi đến trước mặt Trang Duệ, dùng một cành hắc trúc vẽ lên trên mặt đất mấy chữ tiếng Hán, vừa khoa tay múa chân vừa nói:

- Chó ngao Tây Tạng, trắng, lớn như vậy, con cái.

- Gia Thổ đại ca, anh hỏi hần một chút, làm sao hần biết con chó ngao Tây Tạng kia là giống cái?

Sau khi Trang Duệ nghe được hai chữ con cái, thì hai mắt nhất thời phát sáng, vội vàng nhờ Gia Thổ làm người phiên dịch.

Sau khi nghe được lời nói của Gia Thổ, trên mặt người đàn ông tên là Đạt Ngõa kia lộ ra một tia bất mãn, nhưng cũng vẫn trao đổi với Gia Thổ.

- Tiểu Trang, Đạt Ngõa nói, bọn hần người Tạng tộc, từ nhỏ đã sống cùng một chỗ với chó Ngao Tây Tạng, dựa theo thể hình thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra được chó ngao Tây Tạng là đực hay cái.

Dường như cảm thấy có chút bất mãn với câu hỏi này của Trang Duệ, cuối cùng Gia Thổ còn nói thêm một câu:

- Đừng nói là bọn hần, mà ngay cả tôi cũng có thể phân biệt được chó ngao Tây Tạng là đực hay cái.

Ha ha

Trang Duệ nghe thấy vậy thì lớn tiếng cười, xoay người ôm cổ bạch sư, nói:

- Anh bạn già, ngày mai chúng ta sẽ leo lên đỉnh tuyết sơn, sau này có thể người cũng không cần phải tiếp tục cô độc nữa.

Dường như bạch sư có thể hiểu được lời nói của Trang Duệ, trong ánh mắt lộ ra một tia ôn nhu, cọ xát cái đầu vào má Trang Duệ, cao hứng rống lên một tiếng.

Tiếng gầm của bạch sư khiến cho đám chó ngao Tây Tạng ở trong thôn cũng kêu gào ầm ĩ. Cả thôn trang đang yên tĩnh cũng trở nên sôi trào.

Con chó ngao này không coi hành động của ai ra gì, nhìn những nhóm người dân du mục này trợn mắt há mồm, trước kia bọn hần vẫn cho rằng chỉ có cuộc sống của những người dân du mục ở Tây Tạng mới có thể kết giao bằng hữu với chó ngao Tây Tạng.

Hiện tại sự ăn ý giữa Trang Duệ và bạch sư, hiển nhiên đã phá vỡ hiểu biết của bọn hần, nhưng mà người Tạng tộc thích nhất là có thể sống chung với chó ngao Tây Tạng. Vị thôn trưởng tuổi đã cao kia liền tiêu sái đi đến trước mặt Trang Duệ, vái một cái thật sâu.

- A! lão nhân gia, tôi không dám đương nổi a...

Trang Duệ vội vàng né qua một bên, quả thật Trang Duệ không dám đương nổi cái hành lễ của một người lớn tuổi như thế.

- Tiểu Trang cậu hãy để cho lão nhân gia này thi lễ đi, ông ấy nói bạch sư của cậu chính là sứ giả của thần, cậu và bạch sư có tình cảm thâm hậu như thế thì cậu chính là bằng hữu của Tạng tộc.

Lão nhân thấy Trang Duệ né ra, vội vàng nói nói mấy câu với Gia Thổ, Gia Thổ vội vàng phiên dịch lại cho Trang Duệ.

Trang Duệ kiên quyết từ chối, cười nói:

- Không được, không được, nào có ai hành lễ với bằng hữu của mình, buổi tối để cho tôi uống thêm vài chén là được rồi. . .

- Á mặc (Tiếng Tạng có nghĩa là tốt.), á mặc.

Sau khi lão nhân gia nghe được Gia Thổ phiên dịch thì hướng Trang Duệ giơ ngón tay cái lên, sau đó quay trở về, lớn tiếng cùng thôn dân nói chuyện. Đương nhiên là một câu Trang Duệ cũng nghe không hiểu.

Nhưng mà vốn là đám người này vây lại một chỗ, sau khi nghe được thôn trưởng nói hết thì lập tức phát ra những tiếng hét to, riu rít rời đi, khuôn đầy tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Gia Thổ đại ca, bọn họ đang nói cái gì vậy?

Trang Duệ có chút mờ mịt nhìn qua đám người ở bên cạnh Gia Thổ.

Gia Thổ cười nói:

- Thôn trưởng nói, có khách nhân tôn quý đến đây, bọn họ muốn giết dê, dùng lễ tiết long trọng nhất để đón chúng ta, ách, chuẩn xác mà nói, là nghênh đón cậu...

Trang Duệ nghe vậy sững sốt một chút, quay đầu nhìn đàn dê trên chỗ sườn núi, nhỏ giọng nói với Gia Thổ:

- Gia Thổ đại ca, đại ca chú ý một chút, xem bọn họ giết bao nhiêu dê thì đại ca nhớ đếm lại. Chờ chúng ta rời đi thì sẽ để tiền lại cho bọn họ.. nguồn

Trang Duệ biết, đối với những người dân du mục mà nói thì mỗi một con đều là tài sản quý giá nhất của bọn họ. Lúc bình thường không phải dễ giết, chỉ khi nào đến ngày lễ ngày tết hoặc là ngày cúng tổ tiên thì mới giết một, hai con.

Mà đây là một tiểu sơn thôn xung quanh là các ngọn núi, bởi vì là địa vực nên không có nơi nào để chăn nuôi cho nên đối với bọn họ càng trở nên quý giá. Dầu, muối, tương, dấm, hàng năm đều phải trông chờ vào đám dê này, dùng chúng để đổi lấy đồ.

- Tiểu Trang, chúng là người được Tang tộc đãi khách, như vậy bọn họ sẽ không thu tiền, nếu làm như vậy, thì bọn họ sẽ rất tức giận.

Gia Thổ lắc đầu, hần thân là người Tang tộc, chủ nhân chiêu đãi khách, làm sao lại có thể muốn lấy tiền nữa.

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười khổ:

- Gia Thổ đại ca, lúc đi thì để lại không được sao, chúng ta ăn uống no đủ nhưng mà thu nhập của thôn này sẽ giảm rất nhiều..

- Đúng rồi, Gia Thổ đại ca, tôi vừa mới nói với thôn trưởng rằng cần giúp đỡ bọn nhỏ đến trường, thôn trưởng có đồng ý không?

Trong lòng Trang Duệ có chút nghi hoặc, Tác Nam nói mình muốn giúp đỡ cho lũ trẻ đến trường thì thôn trưởng cũng không có phản ứng lớn như vậy. Nhưng mà mình cùng với Bạch sư thân thiết một chút thì lại được mọi người tôn kính, điều này thật là không thể lý giải.

- Đồng ý, ông ta đã cảm ơn Tác Nam đại ca và cậu.

Dường như Gia Thổ đã nhìn ra vẻ nghi vấn của Trang Duệ, nói tiếp:

- Bằng hữu tặng quà, điều đó đại biểu cho tình hữu nghị của chúng ta, không phải nói dùng tiền mới có thể mua được sự tôn kính của bọn họ.

Trang Duệ cái hiểu cái không gật gật đầu, đối với thôn dân giàu lòng chất phác như thế này. Rõ ràng là mình cần cân nhắc hơn.

816. Chương 816 : Tuyết Sơn.(2)

Chương 816: Tuyết Sơn.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)

Bóng đêm từ từ buông xuống, cả tiểu sơn thôn trở nên sôi trào hẳn lên. Nguyên bản tất cả mọi người lúc trước mặt y phục bản nhưng lúc này đã đổi lại áo dài xinh đẹp, trên cổ có đeo theo một cái khăn ha-da, trên người mang kinh thư cùng nhiều món ăn, dọc theo thôn, bắt đầu.

Người đi trước đội ngũ chính là hai cô thôn nữ ăn mặc “Lạp Mỗ” (tiên nữ) mà tiểu lạt ma Ba Tang cùng Trang Duệ lại được ngồi ngựa, chỉ có loại khách quý mới có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Mà những thôn dân khác thì đi bộ, tuy rằng đường ở đây gập ghềnh nhưng mà bước đi của bọn họ vẫn nhẹ nhàng mà khỏe mạnh.

Phía sau có người mang lư hương, có người thì đeo “ Tàng Tạng” mọi người lay động bắt tay vào làm màu tên ở giữa (dùng để đưa đến may mắn, mong mỗi vận may sẽ đến), mỗi một người đều vui sướng giống như ăn tết.

Chính giữa của đội ngũ, vài tên người dân Tạng lễ độ cung kính nhìn lên tượng Đại Tôn Phật, có vài người còn biết dùng màn vải để che, tránh bức xạ của mặt trời chiếu vào. Phật tượng được những người dân Tạng vây xung quanh, cờ bay phất phới, lửa trại được đốt lên làm sương khói bốc lên, vừa trang trọng vừa náo nhiệt.

Mặc dù tính cả những đứa trẻ cùng lên núi, tổng cộng đội ngũ mới hơn 100 người nhưng không khí vẫn vô cùng náo nhiệt, cuối cùng mọi người dùng cành cây để tạo thành một cây đuốc, sau khi dạo quanh một vòng miếu sơn thần trong thôn thì trở lại đã cốc trong tràng.

Mà lúc này công tác chuẩn bị lửa trại đã được hoàn thành xong, hơn mười cây sắt sắc nhọn được rửa sạch được đặt chỉnh tề phía trên đống lửa để làm giá đỡ. còn mấy người phụ nữ của Tạng tộc thì bận rộn đứng ở một bên.

Chén rượu Thanh Khoa Tửu lớn được lão thôn trưởng cầm trong tay, từ Trang Duệ bắt đầu, từng người một uống, các cô nương giỏi ca múa của Tạng tộc thì ăn mặc những bộ trang phục đẹp đẽ, ở trong sân vừa múa vừa hát.

Ánh lửa chiếu vào khuôn mặt mọi người, đều là vẻ vui mừng tươi cười. Một chén Thanh Khoa Tửu lớn lại được đưa lên, dưới bầu không khí như thế này thì không cần dùng đến ngôn ngữ nào nữa, chỉ cần bưng chén lớn lên rồi uống một ngụm lớn, đó chính là cách trao đổi tốt nhất.

...

Ngày hôm sau Trang Duệ từ trong cơn say rượu tỉnh lại, hần nhớ lại đêm qua, dường như lúc ấy chỉ còn lại “ Thanh Khoa Tửu cùng với thịt dê nướng” thậm chí hần không biết mình làm cách nào về đây để ngủ.

“Ô... Ô ô ”

Trang Duệ vừa mới ngồi dậy còn chưa kịp đánh giá căn phòng mà mình ngủ thì nghe được thanh âm nức nở của Bạch sư ở giữa giường. Nếu không phải trên người hần chỉ mặc mỗi một cái quần đùi chỉ sợ Bạch sư đã sớm hần đá xuống giường rồi.

- Làm sao vậy, Bạch sư?

Mặc dù sáng sớm ở nhà hần cùng với Bạch sư có thói quen chạy bộ nhưng đây là cao nguyên, Trang Duệ cũng lười vận động. Mặc dù không lo sinh ra phản ứng tự nhiên nhưng mà ở nơi có độ cao hơn 5000m để chạy bộ thì không khỏi có chút kinh thể hải tặc.

Bạch sư tự nhiên không thể há mồm nói cho Trang Duệ biết việc gì, chỉ có thể dùng đầu to đẩy lấy Trang Duệ, thúc giục hần mau rời giường.

- Có phải muốn đi tìm vợ không?

Trang Duệ chợt nhớ đến việc này, tuy rằng đến bây giờ hần không coi Bạch sư là một động vật, nhưng mà Trang Duệ tin tưởng những lời ngày hôm qua thì bạch sư tuyệt đối có thể nghe hiểu.

Quả nhiên, lúc Trang Duệ nói ra những lời này, đôi mắt Bạch sư trở nên sáng ngời nhìn chăm chăm vào Trang Duệ.

- Tiểu tử ngươi, cũng không biết một chút hàm súc a.

Trang Duệ cười mắng, cầm lấy quần áo trên đầu giường mặc lên người, lúc đứng dậy thì phát hiện Bàn Phi cũng ngủ trong phòng này, hần có tửu lượng không bằng mình cho nên đang chảy nước miếng ngáy ngủ.

- A.. Thoải mái thật.

Dẫn theo Bạch sư đi ra khỏi gian phòng, Trang Duệ duỗi lưng một cái, ở tại một địa phương tú lệ giống một bức tranh sơn thủy địa, mặc dù không có đồ điện hiện đại gì nhưng mà lại có hương vị của nông thôn.

- Tác Nam đại ca, chào buổi sớm!

Trang Duệ thấy Tác Nam đi ra từ một căn nhà gỗ khác thì vội vàng đến bắt chuyện.

- Ha ha, không còn sớm nữa, đã là giữa trưa rồi.

Sau khi nghe Trang Duệ nói thì Tác Nam không khỏi nở nụ cười, ngày hôm qua Trang Duệ chính là người được thôn dân trông thôn hoan nghênh nhất, rượu cũng là uống nhiều nhất. Mà bọn hắn vốn là khách nhân của người Tây Tạng nhưng thật ra lại không uống được bao nhiêu, hôm qua chính hắn là người mang Trang Duệ trở về.

- Hồng rồi, tôi còn muốn lên núi nữa.

Trang Duệ nhìn xuống đồng hồ trên tay thì đã thấy hơn 1h chiều, chẳng trách Bạch sư lại trở nên nôn nóng như vậy.

- Cậu tưởng đây là dạo chơi dưới chân núi sao, tôi thấy cậu lấy cớ lên chân núi, cũng không phải là cậu muốn trèo lên đó, không có trang bị thì làm sao có thể lên núi a?

Tác Nam vốn là tìm một cái cớ tùy tiện, hắn không nghĩ tới Trang Duệ đúng là muốn đi lên Tuyết Sơn.

- Cái này, Tác Nam đại ca, tôi không đi cũng không được, ngài hỏi thử xem Bạch sư có đáp ứng không?

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười khổ.

- Nga, ta biết rồi, thì ra chó ngao Tây Tạng của cậu phát tình.

Tác nam nở nụ cười, nhưng mà không có trang bị chuyên nghiệp leo núi, mà muốn leo lên Tuyết Sơn cao hơn 5800m này là một chuyện vô cùng nguy hiểm, hắn nhú mày một chút sau đó nói: nguồn (.)

- Chúng ta đi qua đội leo núi bên kia xem, bằng không thì cậu hãy lên núi cùng với bọn họ.

Leo núi, quan trọng nhất chính là thể trọng cùng với sức chịu đựng. Thân thể biến thái của Trang Duệ thì mọi người đã thấy qua, chỉ cần trong lúc leo núi chú ý một chút thì sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì.

Nhưng mà lúc đến chỗ đội leo núi thì bọn hắn mới phát hiện, trừ Văn Thu Thiển bị bệnh và muội muội song sinh của nàng là Văn Thu Vũ ở lại chiếu cố thì tất cả mọi người đã lên núi vào lúc sáng sớm.

Những người leo núi này ngày hôm qua chỉ là vai phụ mà thôi cũng không có uống nhiều, hơn nữa cộng thêm Văn Thu Thiển ngã bệnh đã làm trễ 2 ngày. Cho nên, lúc sáng sớm hướng dẫn viên du lịch đã bắt đầu chỉ dẫn, bắt đầu trèo lên Trà Ngõa Đa Cát Chí Dát sơn.

- Tiểu Vân, nếu không thì cô hãy để cho tôi mượn dùng trang bị leo núi này đi?

Trang Duệ thấy ở trong phòng có cây gậy chống lên núi, một cái bao tay, dây thừng cùng các đồ vật để lên núi thì 2 mắt liền sáng lên. Hắn vốn có một đôi giày đinh dùng để leo núi, có mấy thứ này, Trang Duệ cảm thấy hiện giờ leo lên tuyết sơn cũng không có bao nhiêu vấn đề nữa.

- Mọi vật này anh cứ lấy mà dùng, nhưng mà Trang đại ca, một người leo núi có chút nguy hiểm .

817. Chương 817 : Tuyết Sơn.(3)

Chương 817: Tuyết Sơn.(3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Văn Thu Vũ gật đầu, lên tiếng khuyên Trang Duệ một câu.

Đừng xem hiện tại độ cao so với mặt nước biển giữa Trang Duệ bọn hần và đỉnh núi chỉ 1000m, nhưng mà chỉ cần đi lên độ cao 1000m thì chỉ sợ cần ít một ngày. Trên Tuyết Sơn còn có mãnh thú và băng tuyết, đều là những thứ có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của người leo núi.

- Tiểu Trang, cậu đợi một chút, tôi đi gọi Gia Thổ, bảo hần cùng cậu lên núi.

Tác Nam thấy Trang Duệ đã quyết ý, cảm thấy bản thân không thể khuyên được, lập tức quay người về tìm Gia Thổ, bởi vì hần biết Gia Thổ đã từng làm qua hướng dẫn viên du lịch leo núi.

Kinh nghiệm của Gia Thổ quả nhiên là phong phú, nghe được Trang Duệ muốn lên núi, sau khi khuyên vài câu không có kết quả thì lập tức chuẩn bị.

Nửa giờ sau, Trang Duệ thấy trên mặt đất có hai cái ba lô to dùng để leo núi, ánh mắt không khỏi có chút đăm đăm, đây là đi lên núi, hay là cắm trại dã ngoại a?

Gia Thổ chẳng những đem theo thịt xông khói dùng cho 5 người ăn trong vòng 3 ngày, hơn nữa còn mang theo 2 cái lều trại cùng 2 cái túi ngủ. Mặc khác còn có chocolate, thứ dùng để mở đường là Khai Sơn Dao, dụng cụ là xẻng nhỏ, đồ dùng để nấu ăn là một bình dưỡng khí, còn có kính râm chống tia tử ngoại, kính viễn vọng và nhiều vật khác.

Khiến cho Trang Duệ cảm thấy bất lực nhất là Gia Thổ còn mang theo hai cái nón leo núi của phụ nữ, cũng bỏ vào trong ba lô.

Đóng đồ vật trong phòng của chị em Văn Thu Thiển, ngoại trừ hai áo khoác phòng lạnh ra thì toàn bộ đều bị Gia Thổ lấy hết. nguồn

- Gia Thổ đại ca, không cần lấy nhiều đồ như vậy chứ?

Trang Duệ thử xách cái ba lô trên mặt đất lên, hoàn hảo, hiện tại mặc dù trang bị leo núi đều được chế tạo từ hợp kim nhẹ, tuy rằng nhìn qua có chút dọa người nhưng cũng không nặng cho lắm. Trang Duệ đeo tất cả đồ vật này lên lưng cũng cảm thấy không có nặng bao nhiêu.

- Núi này tôi chưa từng đi qua, nhưng nghe người ta nói ngọn núi này rất khó đi, chúng ta lấy thêm nhiều đồ vật, tóm lại là có thể đề phòng tai họa xảy ra.

Sắc mặt Gia Thổ có chút ngưng trọng, giống như chuyện leo núi vậy, công tác chuẩn bị nhất định phải chu đáo, hần từng một lần leo lên ngọn núi Everest thì tận mắt thấy một đội viên leo núi từ bên cạnh mình ngã xuống, chết ngay tại chỗ.

Hơn nữa thiên nhiên hay thay đổi, trên chân núi thường xuyên sẽ xuất hiện tình cảnh không tưởng được, đừng xem lúc này là tháng bảy tháng tám, cho dù là tháng sau đi nữa thì cũng có thể xảy ra tuyết lở.

Sở dĩ nói leo núi là vận động cực hạn cũng bởi vì trong quá trình này tuy có thể khiêu chiến cực hạn trong cơ thể con người, kích thích tiềm năng của nhân loại nhưng trong đó thường đi kèm với tử vong và tàn tật.

- Anh Trang, tôi cũng đi với ngài.

Đang lúc Trang Duệ đeo ba lô, chuẩn bị cùng Gia Thổ leo núi thì đột nhiên Bành Phi xông ra, sau khi hần tỉnh dậy liền đi tìm Trang Duệ.

- Đừng, cậu cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, núi này không cao lắm, tôi lên đến nơi là khoảng buổi chiều, chừng ngày mai là có thể xuống núi. Còn nữa, chỉ có hai cái túi trang bị leo núi, cậu cũng không thể đi được.

Trang Duệ khoát tay áo, thân thể Bành Phi có thương tích, tuy rằng đã được linh khí của mình điều trị nhưng mà thân thể tương đối trống rỗng, Trang Duệ không muốn để cho hần phải mạo hiểm.

Nhìn thấy Bành Phi còn muốn nói chuyện, Trang Duệ vung tay lên, nói:

- Đừng nói nữa, đã nhân trên núi mà ta còn có thể đi vào đi ra, nói gì đến tòa Tuyết Sơn này?

- Được, Anh Trang, vậy ca cẩn thận một chút đi..

Nghe được Trang Duệ nói như vậy, Bành phi có điểm dở khóc dở cười, nhưng mà hắn biết mãnh thú trên Tuyết Sơn ít hơn, bình thường sẽ không chủ động công kích con người, không giống với những nguy cơ mai phục khắp nơi trong rừng nhiệt đới. Lấy thể chất của Trang Duệ, đi ngọn núi này là tương đối thoải mái.

- Tiểu Trang, chờ một chút, lên núi không cần nhanh như vậy, phải phân phối thể lực một cách hợp lý.

Đi ở phía sau Trang Duệ, Gia Thổ cảm giác mình thật sự là già rồi, bàn về số tuổi hắn chỉ lớn hơn ba bốn tuổi so với Trang Duệ, nhưng mà từ biểu hiện lúc này coi lại thì dường như bản thân hắn đã giống như một ông lão 50-60 tuổi rồi.

Trải qua hơn ba tiếng leo núi, lúc này hai người đã đi từ chân núi lên độ cao khoảng 4900m so với mặt nước biển. Trong ba tiếng đồng hồ này, Trang Duệ lại có thể không nghỉ ngơi lần nào, bộ dạng thoải mái mà bạch sư đi trước cũng giống như vậy, cả hai đều chạy băng băng, một chút mệt mỏi cũng không thấy.

Nhưng mà Gia Thổ lại chịu không được, hiện tại khắp nơi trên mặt đất đều là tuyết đọng, hơn nữa khắp nơi đều là những miếng băng mỏng. Đi trên đường thật là vừa đi vừa nơm nớp lo sợ, thể lực tiêu hao thật nhanh, đuổi kịp được Trang Duệ đã khiến Gia Thổ phải liều mạng rồi.

Hơn nữa nhiệt độ trên này đã hạ xuống, mặc dù bên ngoài mặc áo khoác nhưng Gia Thổ vẫn cảm thấy lạnh, hai môi hắn run lên. Hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Trang Duệ ngay cả lạnh cũng không sợ chút nào, hắn lại không có một bộ lông dày như Bạch sư a.

- Được, nghỉ ngơi một chút đi, Gia Thổ đại ca, chúng ta đi thêm hai tiếng nữa rồi tìm một nơi nào đó để cắm trại đi.

Trang Duệ nhìn thấy Gia Thổ thở hồng hộc, hai má đỏ bừng thì bất đắc dĩ dừng bước, thành thật mà nói nếu không có Gia Thổ đi theo thì Trang Duệ có thể leo lên đến giữa sườn núi rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la, cả đỉnh Tuyết Sơn bị tuyết trắng bao phủ, giống như là một bộ da của một con cáo bắc cực hoa lệ mà đẹp dễ, quay đầu lại nhìn về phía đỉnh núi, chỉ thấy người dân Tạng tu tập giờ này đã trở nên nhỏ đi rất nhiều.

Dưới chân núi hoang vắng không có một ngọn cỏ, lại ẩn chứa băng sơn tuyết thủy tươi ở dưới bồng bồng sinh cơ, hết thấy đều lộ ra vẻ thuần túy và nguyên thủy, hoang vu thô lương cùng hơi thở sinh mệnh, đại khí thần kỳ dung hợp lại với nhau.

Nếu không phải người xưa lưu lại dưới mặt tuyết một số đồ dùng bỏ đi thì nơi này giống như thời cổ, không có người bình thường đặt chân đến nơi này.

Đứng tại sinh mệnh cấm khu này, Trang Duệ có cảm giác bất kể là nhân loại hay những sinh vật khác đều có vẻ nhỏ bé như vậy. Quay đầu nhìn lên, khắp nơi trên mặt đất đều là tuyết đọng trắng xóa, dường như toàn bộ thế giới này chỉ có một loại sắc thái đơn điệu là lạnh như băng.

Cho dù là giữa hè, chỗ địa phương có độ cao so với mặt nước biển gần 5000m này cũng không có chút nóng bức nào, chỉ có ẩm ướt cùng với rét lạnh đến xương.

818. Chương 818 : Tuyết Sơn.(4)

Chương 818: Tuyết Sơn.(4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••”)

Nhưng mà lại không có những khí thải công nghiệp, không có những khí ô nhiễm, hít một hơi vào phổi cũng khiến Trang Duệ có cảm giác vô cùng thoải mái.

Lúc đầu Trang Duệ còn cho rằng là dư thừa khi mang kính mắt, nhưng lúc này ánh mặt trời đã lên tới sống mũi của hắn. Nếu không có kính mắt bảo vệ đôi mắt thì cho dù hắn có linh khí bảo vệ cũng sẽ bị tia tử ngoại mãnh liệt kia làm cho đôi mắt bị đau đớn.

- Tiểu Trang, ta nói chúng ta hãy cắm trại chỗ này đi, mắt thấy mặt trời cũng sắp tối rồi.

Nghe được Trang Duệ còn muốn đi thêm hai tiếng đồng hồ nữa thì sắc mặt của Gia Thổ liền giống như một ông lão 50 tuổi. Gia Thổ có thể bảo đảm, cho dù là người hướng dẫn viên du lịch leo núi Everest cũng không có thể lực như Trang Duệ, đúng là một tên biến thái mà.

- Nơi này ư?

Trang Duệ nhú mồm, nói:

- Gia Thổ đại ca, hay là chúng ta cứ tiếp tục leo lên phía trước đi, lấy tốc độ của chúng ta thì chỉ cần 2 tiếng đồng hồ nữa là có thể đuổi kịp những sinh viên kia.

Đại Học Hoa Thanh bắt đầu xuất phát từ lúc bảy giờ, so với Trang Duệ và Gia Thổ thì sớm hơn bảy tiếng đồng hồ, nhưng mà Trang Duệ tin tưởng, lấy tốc độ của mình, nhất định có thể đuổi kịp đám người kia.

- Được rồi, tôi ăn một chút gì đã.

Gia Thổ nhìn chung quanh một chút, mình và Trang Duệ thân ở địa phương thò đầu ra là tự mình đón gió, cũng không thích hợp để hạ trại. Sau khi ngồi xuống, Gia Thổ liền lấy chocolate bắt đầu ăn, vào lúc này cần phải bổ sung thêm nhiệt lượng vào cơ thể.

Trang Duệ cũng lấy ra vài miếng thịt hun khói rồi ăn, sau đó hứng trí bừa bừa lấy ra máy chụp ảnh cùng với Bạch sư chụp lại những hình ảnh leo núi, Gia Thổ nhìn thấy thì lắc đầu, nếu để cho Trang Duệ leo lên ngọn núi Everest thì nhất định hẳn có thể phá vỡ kỷ lục về người có thời gian lên núi nhanh nhất.

- A! Âm thanh gì thế?

Đột nhiên, Trang Duệ nghe được một tiếng kêu to, ngẩng đầu lên nhìn, đỉnh đầu là bầu trời bao la, đột nhiên có một con đại điêu đang giương cánh bay, dường như móng vuốt của nó đang cắp lấy một đồ vật gì.

- Ta kháo, đây là kim điêu ...

Trang Duệ lấy ra ống dòm rồi ngó lên bầu trời, thì thấy trên bầu trời có bóng dáng của một con Kim Điêu, cái cánh của nó khoảng chừng hai mét, móng vuốt của nó đang cắp lấy một con sói.

Trang Duệ có thể nhìn thấy rõ, đầu của con sói kia chảy rất nhiều máu, chắc là bị Kim Điêu dùng móng vuốt cắp lấy.

- Đã nhiều năm rồi không thấy Kim Điêu, không nghĩ tới nơi này sẽ nhìn thấy một con.

Gia Thổ ngồi ở bên cạnh cũng là ngẩng đầu lên, hướng lên chỉ con đại điêu kia. Nếu một người cao thủ huấn luyện điêu, có thể đem Kim Điêu huấn luyện trở thành một người bạn tốt nhất trong lúc đi săn, tác dụng so với chó ngao Tây Tạng thì còn tốt hơn.

Một người bạn của Gia Thổ trên thảo nguyên chăn, đã từng nuôi qua một con Kim Điêu. Mùa đông năm kia, con Kim Điêu kia có thể bắt lấy hơn 30 con sói ở thảo nguyên, điều này khiến cho Gia Thổ hâm mộ không thôi.

- Đi thôi, nơi này xuất hiện Kim Điêu, nói không chừng trên đó còn có ổ của nó, hắc, cậu Trang, nếu muốn bắt con của nó thì đây chính là một chuyện tốt.

Nhìn thấy Kim Điêu xuất hiện, Gia Thổ hưng phấn kêu lên. Trang Duệ nghe được như vậy thì dở khóc dở cười, ngay cả có ổ Kim Điêu cũng không nhất định sẽ có ấu điêu, lui một bước mà nói, cho dù là có ấu điêu trong đó thì có ai lại dám vào ổ Kim Điêu để trộm con của nó không?

Nhưng mà đối với Kim Điêu Trang Duệ cũng vô cùng hứng thú, nếu nuôi Kim Điêu, chẳng phải sẽ giống với cổ nhân sao. Tả thiên hoàng, hữu kinh thương, nhìn về Tây Bắc, bắn Thiên Lang, điều này có khí phách hào hùng đến cỡ nào a.

Khoan hãy nói cái này có động lực hay không, lúc này tốc độ của Gia Thổ nhanh hơn nhiều, lúc mặt trời đem đỉnh Tuyết Sơn trở thành màu vàng, ánh mặt trời sắp biến mất thì Trang Duệ cùng Gia Thổ đã nghe phía trước truyền đến những tiếng nói chuyện.

- Là Chu Vĩ ư? Tôi là Trang Duệ.

Khoảng cách cách vài bóng người phía trước là khoảng ba mươi mét, Trang Duệ lớn tiếng kêu, đồng thời mở đèn pin ra, bởi vì mặt trời trên Tuyết Sơn đã hoàn toàn lặn xuống.

- Sao thế này, Triệu Quân làm sao vậy?

Đi đến phía trước, Trang Duệ phát hiện, người thanh niên nhiệt huyết gọi là Triệu Quân giờ phút này đang nằm trong lều, trên quần dính đầy vết máu. Mà đám người Chu Vĩ lại hoảng hốt, có điểm không biết phải làm sao.

- Nói chuyện đi? Ngốc vậy?

Trang Duệ lớn tiếng hô một câu, đánh thức đám gia hỏa đang ngây dại.

- Anh Trang, Trang đại ca, cứu cứu chúng tôi, cứu cứu Triệu Quân đi...

Để cho Trang Duệ cảm thấy có chút bất đắc dĩ là mấy tên này lại tỏ ra yếu ớt, nước mắt sắp rơi, ngay cả một người trầm ổn như Chu Vĩ cũng đỏ bừng đôi mắt, mắt thấy bộ dáng Trang Duệ thì như là thấy người thân.

- Trước tiên uống một ngụm rượu đi đã, Gia Thổ đại ca, anh qua xem thương thế của Triệu Quân một chút.

Trang Duệ thấy mấy người kích động, vội vàng lấy ra Thanh Khoa tửu, đưa cho Chu Vĩ, nói:

- Đừng nói vội, từ từ nói, rốt cuộc mọi người đã gặp chuyện gì?

Chu Vĩ chưa bao giờ cảm thấy thanh khoa tửu vừa cay vừa khó uống vào lúc này lại mỹ vị đến vậy.

Cái túi của Trang Duệ hai cân thanh khoa tửu lại bị người này chỉ một ngụm uống mà còn lại đúng nửa.

- Ai, ta nói cho bọn hần một chút...

Trang Duệ một tay lấy túi rượu đoạt mất, đưa cho hai người kia, hai người kia còn đang hồn hển liếm bờ môi khô khốc nhìn Chu Vĩ bộ dáng thê thảm vô cùng.

Vốn cái người Anh quốc phong cách có chút giống với Beckham nay sắc mặt tái nhợt, đôi môi phát tím, cả người tựa như một gã hấp huyết quỷ (Vampire) nước Anh cổ xưa. Nếu để cho hần biểu diễn thành Vampire của Hollywood đảm bảo khỏi cần hóa trang nữa.

Thấy Chu Vĩ bình tĩnh lại, Trang Duệ lên tiếng hỏi :

- Nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cái gì mà con báo ăn thịt người ...

Nghe thấy Trang Duệ hỏi, Chu Vĩ trong mắt hiện lên một tia hồi hộp, nói:

- Có một con báo rất to từ trong đồng tuyết nhảy ra, thiếu một chút nữa là bổ nhào vào người Triệu Quân, nếu không phải David phản ứng kịp sợ rằng cổ Triệu Quân sẽ bị nó cắn đứt...

- Nga, không, không phải là công lao của ta, là nó, chính nó đã đuổi con động vật màu trắng đi.

Người Anh quốc ngồi bên ngoài kia chính là David, nghe thấy Chu Vĩ nhắc tới mình, hần vội vàng đứng lên giải thích, hơn nữa dùng ngón tay chỉ vào bạch sư.

Có thể là do quá kích động, David không có cách nào dùng Hán ngữ biểu đạt ý nghĩ của hần, lúc nói chuyện còn kèm theo Anh ngữ, Trang Duệ nghe mà đầu óc choáng váng. xem tại

819. Chương 819 : Tuyết Sơn.(5)

Chương 819: Tuyết Sơn.(5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••,(“••,† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Nghe ta nói, bạch sư từ trước tới nay đều ở chung một chỗ với ta, nó không thể nào có mặt ở đó được.

Trang Duệ vội vàng đáp lời, dọc theo con đường này bạch sư chưa có lần nào thoát khỏi tầm mắt của mình, căn bản không thể là chúa cứu thế từ miệng David.

- Đó là một con sư tử, không phải là con báo.

Chính lúc này Ngụy Chính cũng đã tỉnh táo lại, tham dự vào việc bàn luận, ba người càng nói càng loạn, thiếu chút nữa đã thành phiên họp chợ, người thì nói đó là con báo, người kia bảo là sư tử. Mãi hơn mười phút đồng hồ sau, Trang Duệ mới hiểu rõ được nguyên do sự tình.

Nguyên lai sau khi mấy người này bắt đầu lên núi, trên đường đi mọi việc khá suôn sẻ. Chu Vĩ vị tiểu đội trưởng này cũng có chút kinh nghiệm, kiên trì trèo lên được một đoạn thì thấy bên này có một hồ nước nhỏ, hơn nữa địa thế bằng phẳng, thích chí liền quyết định cắm trại ở chỗ này.

Chẳng qua là khi bọn họ đang cầm xẻng nhỏ bào băng, chuẩn bị dựng túp lều, thì đột nhiên trong đồng tuyết toát ra một con báo chiều dài tới 1m5, toàn thân xọc vằn đen trắng hướng về phía Triệu Quân mà nhào tới.

Khi đó móng vuốt sắc bén của con báo chụp được người Triệu Quân liền xé rách trang phục leo núi chỗ đùi hấn một mảng lớn. Triệu Quân thất kinh, căn bản là vô lực ngăn cản con báo kia tập kích, mắt thấy con báo sẽ bỏ nhào cắn cổ họng hấn thì một tiếng gầm nhẹ truyền tới tai mọi người.

Theo tiếng gầm chấn động màng nhĩ kia liền xuất hiện con bạch sư từ trên núi cao bỏ nhào xuống (ách, ba người kia duy nhất một ý kiến thống nhất là động vật nhảy cứu chính là bạch sư, Trang Duệ cũng không phản bác nữa, đối với người đang mất lý trí thì không nên tranh cãi với họ).

Đoạn sau câu chuyện sẽ là anh hùng bạch sư xả thân quên nghĩa cứu lấy người học sinh bị thương cùng đồng bạn ngoại quốc. Kết quả cuối cùng là bạch sư dùng cảm đã đem con báo (hoặc con sư tử) đuổi đi.

Mà đám người Chu Vĩ còn lại thấy bắp đùi Triệu Quân chảy máu không ngừng đều sợ đến ngậy người, bình thường ở đội ngũ leo núi học được cách sơ cứu nay ở trên núi Himalaya đã sớm quên không còn một mảnh.

- Khụ, đại ca, người chả nhẽ có thuật phân thân à?

Trang Duệ cười cười sờ đầu bạch sư, đột nhiên giật mình, trong thôn đám người dân Tây Tạng không phải nói trên chân núi đã gặp qua Tuyết Ngao sao? Chả nhẽ...

Mà bạch sư tựa hồ cảm nhận được mối nguy hiểm nào đó, giờ phút này lộ ra vẻ nôn nóng bất an, ánh mắt hướng lên đỉnh núi, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ.

Động vật đối với đồng loại hoặc là đối với sinh vật uy hiếp đến mình rất là nhạy cảm, bạch sư có động tác như vậy nhất định là có quan hệ tranh đấu với hai con mãnh thú kia.

- Đùng nóng vội, chỉ cần nó ở trên núi, chúng ta có thể tìm được.

Trang Duệ trấn an bạch sư một chút, hấn cũng không dám tùy ý để bạch sư một mình lên núi. Phải biết rằng, bạch sư mặc dù dũng mãnh, nhưng mà mãnh thú trên đại Tuyết Sơn này cũng không phải ngồi không. Cho dù có lưỡng bại câu thương đi chăng nữa, Trang Duệ cũng không muốn vậy.

- Gia Thổ đại ca, Triệu Quân thương thế ra sao rồi ?

Ôm đầu xoa xoa cổ bạch sư, Trang Duệ ngồi xổm xuống hỏi.

- May mà không có tổn thương đến xương cốt. Đúng rồi, mấy người tiểu tử các người sao không cho hấn uống thuốc ?

Gia Thổ đã sơ cứu vết thương trên người Triệu Quân, dùng thuốc xịt Vân Nam khử trùng qua vết thương rồi lấy băng gạc băng bó lại.

- Ta ... Chúng ta đã đánh rơi mất ba lô, đang lúc chuẩn bị đi tìm thì các người tới đây.

Không biết là do ngưng ngừng hay uống nhiều rượu mà trên mặt đội trưởng Chu Vĩ lúc này đỏ bừng. Thật ra thì mấy người bọn hắn lúc ấy cũng sợ choáng váng, không có một mình chạy xuống núi coi như là có chút lương tâm rồi.

Lúc này sắc trời đã về tối, ánh trăng sáng tỏ khắp nơi, chung quanh hơn 10m là có thể thấy rõ. Trang Duệ nhìn khắp nơi một chút, ở quanh đây có rơi là tả mấy trang bị leo núi.

- Chu Vĩ, các người trước hết tìm đồ đạc trở về sau đó làm chút gì để ăn

Trang Duệ thấy mấy người Chu Vĩ hồi phục xong, bắt đầu chỉ huy.

Trong mấy người này, cái vị gọi là Ngụy Chính là gan nhỏ nhất, khi Chu Vĩ cùng David đánh thức hắn dậy, hắn co cổ nhìn về phía màn đêm dày đặc, lắp bắp nói:

- Trang ... Trang đại ca, nếu con báo kia lại... lại đến nữa thì làm thế nào ?

“Ta khát, khát chết vậy mà thích thám hiểm leo núi?” Trang Duệ trong bụng thầm mắng một tiếng, nói:

- Không có chuyện gì, có bạch sư ở đây cho dù có con cạp tới cũng không phải sợ.

Ngụy Chính nhìn hình thể to lớn bạch sư một chút mới miễn cưỡng gật đầu, bắt đầu đi thu thập đồ đạc mình mới làm rơi xuống.

- Tiểu Trang, không thể ở trên núi ngây người như vậy được, như thế vào ban đêm sẽ gây chứng viêm vết thương có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Trải qua việc vừa rồi, Triệu Quân lúc này đã thiếp đi, bất quá Gia Thố trên mặt vẻ đồng cảm. Kinh nghiệm lên núi của hắn nhiều không chỉ mấy người như Chu Vĩ có thể sánh bằng. Ở trên cao nguyên mà bị thương tương đương với mất nửa cái mạng rồi.

- Vậy bây giờ phải làm sao? Gia Thố đại ca, buổi tối mà xuống núi thì rất nguy hiểm.

Trang Duệ sững sốt một chút, ở trên núi cao dốc đứng thế này khi lên phải nhờ cuộc chim mới bò lên được.

Mặc dù đây là đất tuyết, nhưng ở dưới là một tầng băng cứng, đêm nay mà không cẩn thận thì có thể ngã té đầu chảy máu.

Trang Duệ vốn tính nghỉ ở trên núi một đêm, ngày mai ấy người kia xuống núi. Dĩ nhiên hắn sẽ không xuống cùng bởi mục đích của chuyến đi này còn chưa đạt được.

- Trước tiên ăn cái gì nghỉ ngơi một chút, nhân mạng quan thiên, cho dù khó đi cũng phải xuống núi.

Gia Thố thoáng nhìn qua, cho dù là đang ngủ hô hấp của Triệu Quân vẫn hơi có chút gấp gáp liền hạ quyết tâm. Bởi ở trên núi nhiều nhân tố không xác định xảy ra nhiều lắm. Vạn nhất tiểu tử này vết thương mà bị chứng viêm sợ rằng sẽ hết thuốc chữa.

- Được rồi, ta đi giúp bọn hắn nấu nước.

Trang Duệ gật đầu, đi tới đám người Chu Vĩ.

Bọn họ dùng rượu còn đặc chế chứa bằng lò nhôm không lớn lắm có thể giắt bên người. Mấy người này cũng nhớ chút kiến thức sinh tồn đã học biết dùng tuyết đun thành nước sôi.

Ở trên núi cao ngọn lửa cháy rất bé, nhiệt độ cũng không đủ, một nồi nước đun hơn nửa giờ vẫn chưa sôi. Trang Duệ đem thịt đông lạnh thả vào, lại qua gần một giờ nữa khi bụng mấy người sôi xục thì thịt mới xem như là đã mềm.

- Trang... Trang đại ca, cảm ơn các người đã cứu ta.

820. Chương 82 0: Tuyết Sơn.(6)

Chương 820: Tuyết Sơn.(6)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Lúc này người bị thương Triệu Quân đã tỉnh lại, bất quá trên mặt không còn vẻ hăng hái như lúc trước kia.

Triệu Quân biết, nếu như không phải là Trang Duệ cùng Gia Thổ kịp thời chạy tới nơi, chỉ dựa vào đám gà mờ đồng học Chu Vĩ với chút kiến thức cứu hộ, không chừng mạng nhỏ mình đã mất phải chôn vùi nơi cao nguyên Tuyết Sơn xinh đẹp này.

- Không cần phải nói nhiều như vậy, nghỉ ngơi đi rồi ăn chút đồ ăn, Gia Thổ đại ca sẽ đưa mấy người các người xuống núi.

Trang Duệ khoát tay áo, cố gắng nuốt miếng thịt còn chưa đun chín xuống, sau đó lấy ra chút nước trộn lẫn với lúa mì thanh khoa tạo thành một mớ hỗn độn liền đưa cho Triệu Quân đang nằm trong lều.

- Cái này ...

Nhìn đồng đen đen trước mặt, Triệu Quân trên mặt lộ ra thần sắc quái dị, ở trong nhóm người này thì tính ra gia cảnh nhà hắn là tốt nhất. Vì chuẩn bị cho lần này lên núi, hắn xài mười mấy vạn mua trang bị thức ăn, bình thường đã bao giờ ăn cái thứ này đâu.

- Nếu không muốn chết thì hãy ăn đi, ăn mới có khí lực, có khí lực mới có thể xuống núi được.

Trang Duệ đem thức ăn nhét vào trong tay Triệu Quân, xoay người sang chỗ bạch sư đang nhai thịt. Mặc dù bạch sư tuổi còn nhỏ, nhưng mang thịt dê bò đến độ cao này cũng phải cứng như đá, phải đun mềm đi mới ăn được.

Trang Duệ dứt thức ăn cho bạch sư rồi vội vã ăn chút thức ăn còn lại, kéo Gia Thổ sang một bên nói:

- Gia Thổ đại ca, người mang bọn hắn xuống núi đi, ta muốn mang bạch sư đi tìm một con chó ngao chó ngao Tây Tạng khác.

- Cái gì? Một mình ngươi lên núi?

Gia Thổ nghe thấy Trang Duệ nói, sững sờ một chút liền khoát tay nói:

- Không được, tuyệt đối không được, quá nguy hiểm, người có biết bắt đuôi Triệu Quân chính là bị báo tuyết đả thương, lên núi lúc này là không an toàn.

- Báo tuyết? Nơi này sẽ có báo tuyết sao?

Trang Duệ biết loại động vật này, độ thừa thốt của nó phải ngang với gấu trúc. Nơi nào có dấu vết con người thì cơ hồ nó là tuyệt chủng, không nghĩ rằng tới nơi không nổi danh cho lắm lại gặp phải loài này.

- Nhất định là báo tuyết, ta đoán chắc là từ bên kia núi Tuyết Sơn chạy tới, ngọn núi này bình thường ít người leo cho nên động vật gặp tương đối nhiều một chút.

Nghe thấy Gia Thổ giải thích, Trang Duệ có chút hiểu ra, không gian sinh tồn của những loài động vật này bị dồn ép, chỉ có thể hướng về nơi vắng vẻ sâu xa mà trốn, con báo tuyết này cũng như thế.

- Gia Thổ đại ca, có bạch sư ở chỗ này cho dù gặp động vật gì cũng không phải sợ.

Gia Thổ vừa nói như thế, ngược lại càng kiên định ý nghĩ lưu lại của Trang Duệ.” Nếu như mình xuống núi rồi mới đi lên làm chậm trễ mất một ngày. Ai mà biết được nếu con chó ngao Tây Tạng kia bị quấy rối mà rời Tuyết Sơn đi mất thì sao?”.

- Không được, cái này quá nguy hiểm. truyện copy từ

Gia Thổ lắc đầu, hắn mặc dù không biết thân phận Trang Duệ nhưng mà hắn biết Trang Duệ là người mà Ban Thiện tự mình mời tham gia làm khách quý lần thẩm tra này - thẩm tra của đội ngũ hướng đạo sinh, Gia Thổ có trách nhiệm chịu sự an toàn cho Trang Duệ.

- Gia Thổ đại ca, không cần phải nói nữa, ta sẽ không xuống núi, nhân mạng quan thiên, người tốt nhất là tìm cách là làm sao đem mấy tiểu tử kia xuống núi an toàn đi.

Trang Duệ khoát tay ngăn lời Gia Thổ định nói, hơn một năm nay, từ địa vị biến hóa, thân gia tài phú gia tăng, Trang Duệ giờ đây nhắc tay nhắc chân sinh ra một cổ uy nghiêm không cách nào hình dung. Cái khoát tay đúng là đã ngăn chặn lời Gia Thổ định nói tiếp.

Gia Thổ thấy mình không có cách nào thuyết phục được Trang Duệ nữa, thì đành thôi, Triệu Quân thương thế đúng là không thích hợp ở trên Tuyết Sơn nghỉ vài ngày, sau khi suy nghĩ một chút liền nói:

- Vậy cũng tốt, bất quá Tiểu Trang ban đêm tuyết đối không thể lên núi, mặt khác cũng không thể dừng lâu ở những nơi như thế này.

- Tại sao vậy? Nơi đây địa thế rất đẹp mà.

Trang Duệ có chút không giải thích được, kể từ khi lên Tuyết Sơn tới nay, chỗ này coi như là nơi thích hợp nhất để dừng chỗ ở tạm thời, hơn nữa bên cạnh còn có một cái hồ nhỏ chưa bị đóng băng tiện cho việc tiếp nước.

- Lão đệ, chỗ này có hồ, rất nhiều động vật sẽ tới đây uống nước, sợ rằng con báo tuyết kia cũng bị hấp dẫn mà tới đây.

Gia Thổ dùng đèn pin chiếu về đồng tuyết bên cạnh hồ nước, nói tiếp:

- Người có nhìn thấy chút xương động vật còn sót lại kia không? Chắc chắn là lúc đang uống nước thì bị tập kích.

Trang Duệ theo ánh đèn nhìn lại, quả nhiên, trên mặt đất vương vãi ít hài cốt động vật, thậm chí còn nguyên bộ khung xương của một con dê núi, chắc là sau khi chết bị kên kên rỉa thịt chỉ còn lại xương.

- Chớ xem thường những con động vật trên Tuyết Sơn này, giống như chúng ta lúc trước đã thấy con Kim Điều kia có thể đem dê bò cắp bay lên trời, càng không phải nói nếu là con người. Để ta và người đi dạo quanh một chút xem nơi đây có chỗ nào thích hợp không.

Gia Thổ nói làm cho Trang Duệ không kim lòng run rẩy một cái, hắn cũng không muốn thử nghiệm dính mấy cái lỗ nhỏ trên người, sau đó là bay trên không trung, bạch sư tuy hung mãnh nhưng chỉ có thể nhìn ác diệu bay trên bầu trời, không thể nói trước được điều gì.

- Trang... Trang đại ca, các người muốn đi đâu?

Trang Duệ cùng Gia Thổ đứng lên, mang theo bạch sư muốn hướng lên núi làm cho đám học sinh mấy người Chu Vĩ sợ hãi, bọn họ bị báo tuyết tập kích vừa rồi đã sợ đến bể mật.

Trang Duệ cười cười nói:

- Không có chuyện gì, ta chỉ ở quanh đây thôi sẽ lập tức trở lại.

- Ta có thể cùng đi với huynh được không?

Chu Vĩ hỏi.

- Ta cũng muốn.

- Còn có ta.

Ngoại trừ Triệu Quân nằm trên mặt đất lạnh lẽo kia ra, mấy người còn lại cũng đứng dậy. Ở trên núi Tuyết Sơn yên tĩnh này làm cho bọn họ không cảm thấy được gì ngoài sự lạnh lẽo.

- Mấy người các người đều đi thì ai trông Triệu Quân? Đợi lát nữa chúng ta trở lại, các người có thể xuống núi.

Trang Duệ tức giận khoát tay áo, cùng Gia Thổ bước lên núi nhanh hơn.

Ở trên núi độ cao so với mặt biển đến năm ngàn thước nhiệt độ sẽ hạ xuống, Trang Duệ giờ phút này chỉ khoác một cái áo bông vải. Bởi vì sợ trượt chân, hắn cũng dùng gậy đâm sâu tạo lỗ trong tầng băng mới đặt chân bò lên, tốc độ so với ban ngày chậm rất nhiều.

Bò được hơn nửa canh giờ mới đi được hơn 100m, quay đầu lại vẫn có thể thấy ánh đèn đám người Chu Vĩ.

Đột nhiên, Gia Thố dừng bước chân, hần chỉ tay vào chỗ kia cách hơn mười thước nói:

821. Chương 821 : Tuyết Sơn.(7)

Chương 821: Tuyết Sơn.(7)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Tiểu Trang, chỗ này có thể. nguồn

Trang Duệ theo ánh đèn nhìn lại, chỗ này quả thật không tệ, nằm sát sườn núi, địa thế bằng phẳng, mặc dù đất trống không lớn nhưng mà đủ để mình dựng một cái lều.

- Được, ở chỗ này đi.

Trang Duệ để ba lô trên lưng xuống, đem lều lấy ra, Gia Thố thì nhẹ nhàng cầm xẻng đập lớp băng cứng để cố định lều. Trên núi gió lớn, không giống như trên thảo nguyên chỉ cần cắm xuống đất, ở đây nhất định phải gia cố.

- Gia Thố đại ca, đi, đệ tiễn mọi người đi một đoạn.

Hơn mười phút đồng hồ sau, lều đã dựng tốt, Trang Duệ đem balo của mình thả vào trong, sau đó cầm một chiếc đèn pin buộc trên lều. Cứ như vậy khi mình trở lại có thể tìm tới lều, hơn nữa cũng không có động vật nào ngu xuẩn mà xông tới.

Trở lại chỗ đám người Chu Vi, Gia Thố chỉ cho bọn họ mang theo thức ăn cùng dây thừng, các trang bị leo núi ra các vật khác cũng đem vứt hết ở đây, đợi ngày mai để ấy người trong thôn đến lấy.

Triệu Quân chân không thể đi được, Gia Thố dùng dao găm xé một cái lều, sau đó dùng dây thừng buộc các góc tạo thành một cái cạm đơn giản.

Bởi vì lều vải bạt này khá dày nên cạm không cần phải nâng mà đi, có thể để trên mặt đất mà kéo, người đi trước chỉ cần chú ý tránh va phải đá, nham thạch là ổn rồi.

Sau khi công tác chuẩn bị hoàn thành, Trang Duệ tiễn đưa bọn họ tới độ cao bốn ngàn thước so với mặt biển mới quay người lên núi. Không có người ngoài, Trang Duệ động tác nhanh hăn, lúc này tốn mất hơn ba giờ mới xuống được đoạn kia nay leo lên Trang Duệ chỉ dùng nửa giờ.

Đến khi Trang Duệ trở về nằm trong trướng bông của mình thì lúc đó cũng đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Bạch sư hơn nửa thân thể nằm trong trướng bông, chỉ lộ mỗi cái đầu ra ngoài, mặc dù nhiệt độ hiện tại đã xuống dưới âm 10 độ C nhưng đối với bạch sư mà nói vẫn có thể chịu đựng được.

...

Ngày thứ hai sáng sớm, Trang Duệ đột nhiên bị một tiếng hú làm cho thức tỉnh, mở mắt phát hiện ngoài trời sắc đã sáng mà bạch sư vốn nằm ngủ bên cạnh mình nay cũng không thấy tăm hơi đâu.

- Ta khát, bạch sư, đây là người vồ được?

Trang Duệ mới vừa chui ra lều liền giật mình, bởi vì ở ngoài lều trên mặt tuyết có một con sơn dương dài hơn một thước.

Ở nơi cổ họng sơn dương có dấu vết cắn xé, khắp mình có vết máu chảy thành một vệt máu kéo dài hơn 100m từ phía hồ nhỏ kia.

- Tiểu tử ngươi thật đúng là không thể sống ở chỗ này, nếu không chả biết có bao nhiêu động vật bị ngươi làm hại.

Trang Duệ sờ thân thể sơn dương kia một chút, vẫn ẩm, xem ra chỉ mới bị bạch sư cắn chết, chắc là sáng sớm đang lúc uống nước bị bạch sư ám toán.

“Ồ...ô ô” Bạch sư ủa khuất gầm gừ nhẹ một tiếng, sau đó dùng miệng cắn cổ sơn dương kéo về phía Trang Duệ một chút.

- Được rồi, biết tâm ý của ngươi rồi.

Trang Duệ nở nụ cười, hẳn biết đây là thức ăn bạch sư đưa ỉnh.

Bất quá Trang Duệ cũng không có tài lột da xẻ cốt, chỉ có thể quay người vào lều lấy ra một cái đại đao, bất chấp da lông sơn dương trực tiếp cắt một cái chân sau. Lúc này bạch sư mới đem thịt dê còn lại kéo sang một bên bắt đầu bữa sáng của mình.

Trang Duệ mang bếp rượu cồn đun một nồi nước, đem thịt dê cắt thành miếng bỏ vào, đợi nước sôi thì cần bản thịt cũng đã chín, ăn tạm cho qua bữa sáng.

- Đi thôi, ngươi cần đánh hơi, tìm bạn đời phải dựa chính ngươi a.

Bữa tiệc ban sáng tiêu tốn hơn hai giờ của Trang Duệ, thu thập lều xong, Trang Duệ để cho bạch sư dẫn đường tiếp tục bò lên cao.

Càng đi lên, độ dốc của núi càng lớn, có nhiều chỗ cho dù là Trang Duệ cũng phải đóng đinh trên nham thạch rồi móc dây thừng vào để đề phòng vạn nhất có gì xảy ra.

Đến lúc này Trang Duệ mới cảm thấy mình như leo tường, thân thể dán chặt trên sơn nham, xoay người xuống dưới là vách đá cao trăm mét, thỉnh thoảng có cục đá rơi xuống trên đây vẫn nghe thấy tiếng rơi vang.

Có một đoạn cao hơn ba mươi thước khiến cho Trang Duệ hao hết sức lực mới leo lên được, tuy thân thể không có cảm giác mệt mỏi nhưng tinh thần đã sớm uể oải rồi. Phải biết rằng, lúc gió núi thổi qua, Trang Duệ cảm thấy mình như phiêu diêu trước làn gió.

Vậy mà bạch sư bò lên khá nhẹ nhàng, với bốn móng vuốt sắc bén kia độ dốc như vậy căn bản không làm khó được nó, thân thể to lớn vậy mà nhanh nhẹn vô cùng. Đôi khi, Trang Duệ vô cùng hoài nghi bạch sư nên xếp chung cùng loại họ mèo mới đúng.

Gần lên đến đỉnh núi, tuyết đọng càng dày, khắp xung quanh một màu trắng xóa, thôn trang dưới chân túi bé như bàn tay, trên đỉnh đầu thì bầu trời xanh thẳm.

- A! A...A...A.

Trải qua gần bốn giờ leo núi, Trang Duệ rốt cục lên tới đỉnh núi, xung quanh bát ngát làm Trang Duệ không nhận được hết lớn lên một tiếng, từng đợt âm thanh vọng lại còn kèm theo tiếng bạch sư gầm.

Mặc dù không cao hiểm trở như Everest hay không nổi tiếng như núi tuyết Mai Lý, nhưng khi đứng nơi đỉnh núi này Trang Duệ lại có cảm giác như đứng trên đỉnh của kim tự tháp, nhìn các dãy núi nhỏ mà trong lồng ngực phập phồng sự kích động hào hùng.

Đỉnh núi ước chừng rộng 400 mét vuông, đỉnh núi được bao trong vòng tròn, nhìn các bình dương khí mà người đi trước vứt lại Trang Duệ mới biết mình không phải là người sớm nhất chinh phục ngọn núi này.

Sau khi Trang Duệ nghỉ ngơi một lúc mới bắt đầu làm cơm nước. Leo núi tiêu hao khí lực rất lớn, mặc dù có linh khí bổ xung nhưng Trang Duệ vẫn muốn ăn cơm, huống chi còn có bạch sư ở đây.

Nấu một khối thịt dê lớn ném cho bạch sư, Trang Duệ hỏi:

- Bạch sư, bạn đời của ngươi ở đâu? xem tại

“Ồ ô” bạch sư ngẩng đầu, hướng về phía sau núi gầm nhẹ một tiếng.

- Ở bên kia?

Trang Duệ hướng phí đối diện nhìn lại, không khỏi nheo mắt, mặc dù núi bên kia không cao nhưng trùng trùng lớp lớp, nhiều đỉnh núi hợp lại, nếu như muốn tìm thấy chỉ sợ mất không phải một hai tháng mới xong.

- Được, nếu không tìm thấy ta quyết không trở về, đúng không ?

Trang Duệ cắn miếng thịt chấm muối còn đang nửa chín nửa sống, hung hăng nói. Dù sao cũng không thể chỉ lo cho bản thân mà để bạch sư cô độc, thật không dễ dàng khi biết tin tức của một con Tuyết Ngao khác nay nó đã sắp hiện ra trước mắt, Trang Duệ sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy đâu.

- Ha ha, vậy lưu lại chút kỉ niệm đi.

Sau khi cơm nước xong, Trang Duệ dùng dao găm cắt một khối bột vải viết lên trên dòng chữ :” Trang Duệ cùng bạch sư đã tới đây một lần”. Sau đó cột vào một cây gậy cắm trên đỉnh núi tuyết giống như cột cờ vậy.

822. Chương 822 : Tuyết Sơn (8)

Chương 822: Tuyết sơn (8)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••”(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”)•••)

Khi Trang Duệ đang làm việc này, bạch sư ở một bên lắc mình đi, từ cổ họng gầm gừ một tiếng nhỏ tựa hồ khinh bỉ hành động của Trang Duệ.

Thu thập xong đồ đạc, Trang Duệ đeo balo to nửa người kia lên, theo chân bạch sư bắt đầu tìm đến một ngọn núi khác.

Ở bên này núi địa thế bằng phẳng hơn rất nhiều, đứng ở phía trên là có thể thấy rõ ràng, không có dốc đứng chót vót, hơn nữa tuyết đọng so với nơi khác cũng ít đi rất nhiều, ở giữa sườn núi đã có thể thấy các lùm cây thấp bé.

Trên đường xuống núi, không phải gà tuyết thì cũng là thỏ tuyết trên cao nguyên bị bạch sư quấy nhiễu phải chạy ra ỏ. Trang Duệ có chút hối hận khi không mang súng đến, nhìn đầu gà tuyết trên này nếu bắt được đem nấu canh sợ rằng mùi vị không thua gì “Phi Long” ở rừng núi phía Đông Bắc.

Bạch sư lúc này đã ăn no rồi nên không có vẻ bắt, chẳng qua chỉ rượt đuổi ham chơi thôi. Bởi vậy khiến cho đám động vật như gà thỏ trên cao nguyên này hoảng sợ hết hồn.

Lúc trước ở trên núi thì còn có thể thấy nhiều dấu vết con người, nhưng đến phía sau núi mới chính là nơi ít người lui tới, đây leo lùm cây mọc khắp nơi, ở nơi hoang vu tuyết sơn này toát lên sức sống bền bỉ cùng ương ngạnh.

Lúc đi tới giữa sườn núi, khí trời cũng không lạnh, gió núi thổi vào người khiến sáng khoái mát mẻ.

-Ô ô

-Ô ô ngao... Ô ô ngao.

Đột nhiên, một tiếng gầm dã thú truyền đến, âm thanh cách chỗ Trang Duệ không xa, đang lúc Trang Duệ lắng nghe xem tiếng kêu ở đâu, bạch sư bỗng gầm một tiếng, bộ lông trắng trên đầu dựng đứng lên, thân thể như một mũi tên phóng đi.

- Bạch sư, đợi ta một chút.

Đợi đến khi Trang Duệ phản ứng kịp thì bạch sư đã lao đi được hơn 10m rồi, thoáng cái đã khuất sau một tảng đá khổng lồ.

Từ balo rút ra đại đao, thuận tay đem máy quay lấy ra, Trang Duệ vội vàng đuổi theo, lúc này tiếng xé gió truyền tới tai, Trang Duệ có thể khẳng định, lúc này song phương tranh đấu hãn bên kia chính là con Tuyết Ngao trong truyền thuyết.

- Cái này... có phải quá khoa trương không?

Đợi đến khi Trang Duệ chạy đến sau tảng đá thì chiến đấu đã kết thúc, tình cảnh hiện lên trước mắt hẳn làm Trang Duệ có chút kinh ngạc.

Một con Tuyết Ngao nhỏ hơn bạch sư một chút cả người lông trắng, giờ đây trên người nó dính đầy máu tươi nằm gục một bên, mà ở bên cạnh nó, bạch sư đang uy phong lừng lẫy dùng móng vuốt cào xé một con báo tuyết dài chừng một thước hai.

Con báo tuyết kia trông như một con mèo to, thân thể màu xám trắng ban đen, trên lưng lốm đốm mấy vết chấm đen, tứ chi mảnh khảnh màu đen, ngoài tứ chi ea thì chỗ khác đều màu xám trắng.

Lúc này khi đang cắn xé với bạch sư, trên khóe miệng có chùm râu đen trông như là một con mèo to lớn xinh đẹp.

Mặc dù báo tuyết ở trên núi tuyết này có thể mà ông vua không ngại nhưng khi đối mặt với bạch sư đang say máu lúc này thì thân thể nó như một đứa trẻ con vậy

Đầu bị bạch sư vỗ mạnh một cái, báo tuyết yếu ớt giãy dụa, bạch sư nhân cơ hội cắn tới cổ họng con báo tuyết.

- Đừng cắn chết nó, bạch sư, mau nhả ra.

Đang lúc cầm máy quay, Trang Duệ vội vàng lên tiếng ngăn bạch sư lại, một con báo tuyết xinh đẹp như vậy nếu như chết trong tay bạch sư thật sự là có chút đáng tiếc.

Phải biết rằng, loại động vật này số lượng trên thế giới đã thuộc mức lâm nguy, hiện tại bất quá chỉ có hơn bốn năm ngàn con. Hơn nữa còn giảm bớt theo từng năm, Trang Duệ mặc dù không có tâm tư bảo vệ động vật hoang dại nhưng cũng không nhẫn tâm để con báo tuyết này chết ngay trước mắt mình.

- Ô ... Ngao ô

Tựa hồ bất mãn Trang Duệ ra lệnh, bạch sư quay đầu đi hướng về phía Trang Duệ gầm một tiếng, như đang muốn nói:“Người anh em thật không giảng nghĩa khí gì cả, đã thấy hết sự tình rồi sao không để ta xử lý nốt”.

- Tiểu tử ngươi muốn làm phản sao, có phải nhìn trúng con báo tuyết này không vậy?

Trang Duệ cười mắng một câu, trực tiếp đi tới ôm cổ bạch sư kéo ra đem con báo tuyết trên người kéo xuống, từ lúc nuôi bạch sư bé bằng bàn tay đến nay Trang Duệ chưa bao giờ lo sợ nó cả.

Vừa rồi tư thế bạch sư cung con báo tuyết kia thật là có chút ái muội, thân thể to lớn bạch sư đem báo tuyết nhỏ bé đem áp dưới thân trông giống như đang làm sự kiện gì vậy.

Gắt gao đem bạch sư còn muốn lao lên kéo ra, Trang Duệ lúc này mới thở một hơi quan sát hiện trường lúc này.

“Biết điều một chút, cả hai cũng không phải là người hiền a”.

Thấy vết thương trên người con Tuyết Ngao cùng báo tuyết Trang Duệ phải giật mình.

Con Tuyết Ngao kia so với chó ngao Tây Tạng có lớn hơn đôi chút nhưng lại nhỏ hơn bạch sư khá nhiều, giờ phút này nó đang gục trên mặt đất. Trên bụng lộ ra vết thương dài hơn hai mươi centimet đang không ngừng chảy máu, bộ lông màu trắng ở bụng lúc này bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Mà con báo tuyết kia cũng không kém gì, chân trước nó chảy khá nhiều máu, bị kéo một mảng thịt lớn cơ hồ đã thấy xương. Trên mặt lại bị bạch sư cào một mảng xước da xước thịt, toát lên vẻ dữ tợn.

- Mẹ , thật là tàn nhẫn. nguồn (.)

Trang Duệ lắc đầu, nếu như mình cùng bạch sư không chạy tới đây, để cho hai đứa tiếp tục chiến đấu chắc chắn kết quả sẽ là lưỡng bại câu thương, chưa chắc có thể sống tiếp.

Bởi vì với những vết thương trên người như thế này, cho dù có thể khỏi hẳn cũng không thể nào săn mồi được, sợ rằng sẽ chết vì đói mất.

- Kháo, tiểu tử ngươi thật đúng là yêu ghét rõ ràng a?

Đang lúc Trang Duệ đánh giá hai con mãnh thú tạm thời mất đi năng lực hành động, bạch sư đã hấp tấp chạy tới bên cạnh con Tuyết Ngao, lẽ lưỡi liếm vết thương trên người nó, lại còn tranh thủ lúc cháy nhà hôi của thân lên mặt con Tuyết Ngao kia một chút.

Trang Duệ biết, động vật sau khi bị thương thường liếm vết thương của mình, bởi vì trong nước bọt động vật có khả năng một là thanh tẩy vết thương, giảm bớt tính lây nhiễm, thứ hai khiến cho vết thương nhanh chóng khép lại.

Nằm bên cạnh con báo tuyết ánh mắt phát hàn quang, một bên cảnh giác nhìn bạch sư một bên liếm liếm vết thương ở chân, mấy lần nó muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng vết thương quá nặng khiến vừa đứng lên đã té ngã xuống mặt đất.

- Đừng sợ, ta tới trị bệnh cho ngươi.

Trang Duệ thu hồi máy quay, chậm chậm đi tới chỗ con báo tuyết.

Nhưng khi cách con báo tuyết còn 4-5m nó liền gầm lên một tiếng “Ngao ô”, chân sau chống đỡ lên mặt đất tựa hồ chỉ cần Trang Duệ dám lại gần một chút nữa nó sẽ nhào lên.

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Trang Duệ cũng không quản đối phương có nghe hiểu hay không, trong miệng lẩm nhẩm nhưng cũng không dám tiến lên nữa, ánh mắt nhìn về phía vết thương con báo tuyết, rất nhiều tia tử kim sắc linh khí chứa trị vết thương ở chân của nó, bằng mắt thường có thể thấy vết thương đang nhanh chóng khép lại.

823. Chương 823 : Tuyết Sơn (9)

Chương 823: Tuyết sơn (9)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

Tựa hồ cảm thấy thân thể mình biến hóa, báo tuyết cúi đầu nhìn về phía vết thương của mình, trong miệng gầm gừ thỏa thích, cuối cùng nó nằm lăn xuống, thoải mái ngửa bụng trắng lộ ra trước mặt Trang Duệ.

Cuối cùng ngán ngùi một phút đồng hồ, vết thương của con báo tuyết đã bắt đầu đóng vảy, Trang Duệ lại đem linh khí chuyển đến chữa trị vết thương trên mặt chỗ bạch sư làm thương.

Khi linh khí chuyển tới mặt, báo tuyết trở nên nhạy cảm hơn, ánh mắt nhìn về phía Trang Duệ lúc này ôn hòa đi rất nhiều, dậm chân xuống đất một cái tiến về phía Trang Duệ làm cho Trang Duệ phải giật mình.

- Không cho phép cắn người nha.

Trang Duệ trong miệng lẩm bẩm một câu, cẩn thận vươn tay sờ cái bụng bóng loáng con báo tuyết, cả người con báo tuyết kia run lên nhưng cũng không có động tác gì, ánh mắt mang theo chút nghi ngờ, vẫn còn sự do dự khi cùng nhân loại thân cận.

Tựa hồ cảm thấy Trang Duệ vuốt ve rất thoải mái, báo tuyết cúi đầu gầm gừ.

Trang Duệ có thể cảm thấy tiếng gầm gừ này không phải là ác ý, sống lâu ở tuyết sơn có linh khí bao quanh hẳn con báo tuyết này cũng có linh tính.

Khi Trang Duệ đứng lên lần nữa, con báo tuyết thái độ thân mật hơn rất nhiều, gục nửa người trên mặt đất dùng cái đầu còn dính máu cọ cọ vào ống quần Trang Duệ.

- Đúng là con báo mẫu. Không biết có thể tạp giao với bạch sư được không nhỉ?

Ánh mắt Trang Duệ lướt thoáng qua bên dưới, trong lòng nhất thời nổi lên tâm tư cho bạch sư nhất vương nhị hậu, như con Kim Mao Sư Vương trước hậu cung ba ngàn. Ách, không đến vậy nhưng hậu cung ít nhất cũng đến ba mươi đầu.

- Ai ui.

Đang lúc Trang Duệ tính toán thì phía sau đột nhiên một cú húc mạnh đập đến, Trang Duệ không đề phòng nên ngã bệt xuống đất.

- Làm gì vậy bạch sư?

Trang Duệ quay đầu lại, thấy bạch sư đang cắn y phục bên hông mình, lôi về phía con Tuyết Ngao kia.

- Ngao ngô.

Nghe thấy Trang Duệ hỏi, nó lập tức chạy về phía bên người Tuyết Ngao, dùng móng vuốt nhẹ nhàng chạm đến vết thương rồi hướng về phía Trang Duệ rống lên một tiếng.

- Để cho ta chữa thương cho nó?

Thấy bạch sư động tác đầy tính nhân hóa, Trang Duệ không khỏi nở nụ cười, bạch sư thấy mình chữa thương cho con báo tuyết nên trong lòng khó chịu.

Nếu không phải cùng Trang Duệ tâm ý tương thông sợ rằng bạch sư đã sớm đi tìm con báo tuyết kiếm phiền toái rồi. Cho dù như vậy, bạch sư vẫn đối với con báo tuyết kia rống một tiếng, đe dọa nó một chút.

- Không có chuyện gì, bạch sư sẽ không cắn người nữa đâu, không cần phải chạy.

Trang Duệ cười đưa một chút linh khí vào vết thương con báo tuyết, sau đó đi về phía con Tuyết Ngao đang bị thương.

Thấy Trang Duệ đi về phía bên này, con Tuyết Ngao hoang dã phản ứng giống như con báo tuyết lúc trước, có chút lo lắng bất an, cổ họng không ngừng gầm gừ, thân thể căng cứng lên.

- Ô ô.

Bạch sư hướng về phía nàng vợ tương lai ôn nhu gầm gừ một tiếng nhỏ, nghe thấy tiếng bạch sư con Tuyết Ngao kia từ từ buông lỏng mình. xem tại

Mặc dù mẫu ngao ánh mắt vẫn có chút hung quang, nhưng không kháng cự Trang Duệ nhích tới gần. Đi tới bên cạnh con mẫu ngao, Trang Duệ ngồi xổm xuống, cũng không có lập tức dùng linh khí chữa thương cho nó mà lấy tay sờ lưng con mẫu ngao.

Giống như trước, con mẫu ngao một mực sinh tồn ở dã ngoại khi Trang Duệ sờ người nó, thân thể nó khẽ run rẩy một cái, nếu như không phải có tiếng gầm của bạch sư chỉ sợ móng vuốt kia đã sớm cào đến mặt Trang Duệ rồi.

- Ô ô ngao ô

Bạch sư biết bản lãnh của Trang Duệ, thấy bộ dáng không nhanh không chậm của Trang Duệ liền sốt ruột hướng về phía Trang Duệ rống một tiếng, thấy bụng vẫn còn chảy máu sao vẫn còn chưa cứu chữa.

- Chưa có vấn đề gì đâu. Cũng biết đau vợ nữa à!

Trang Duệ đối với biểu hiện của bạch sư có chút im lặng, hẳn đang nghĩ tới sau này con mẫu ngao nhất định sẽ sống ở trong nhà cho nên mình đang cố gắng tiêu trừ địch ý của nó, không ngờ bạch sư lại gấp gáp như vậy.

Bất quá đây là lần đầu tiên thấy bạch sư chủ động đối tốt với một con ngao Tây Tạng khác. Ánh mắt Trang Duệ liền nhìn về phía vết thương con mẫu ngao, chỉ có Trang Duệ mới thấy được tử kim sắc linh khí đang như một cái phễu rót linh khí chữa lành vết thương con Tuyết Ngao.

So với hơn một năm trước, linh khí trong mắt Trang Duệ không chỉ số lượng tăng nhiều mà chất lượng cũng ngày càng mạnh.

Tử kim sắc linh khí kia tựa như thuốc kim sang được trong truyền thuyết vậy, vết thương dưới mắt thường có thể thấy nhanh chóng khép lại, sau một hai phút chỉ còn thấy một vết sẹo nhỏ trên bụng con Tuyết Ngao.

Con mẫu ngao hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà loại cảm giác thư thích trên người và có nó cảm ứng được với thiên địa linh khí trong truyền thuyết khiến nó biết, hết thấy điều này đều là Trang Duệ mang cho nó. Ánh mắt hung ác con mẫu ngao nay nhìn về phía Trang Duệ lại hiện ra vẻ ôn hòa.

- Ô ô

Cổ họng con ngao gầm nhẹ một tiếng, nó đứng lên, đầu tiên là dùng mũi ngửi người Trang Duệ một chút, sau đó thè lưỡi liếm liếm tay Trang Duệ đang vuốt lưng nó.

- Ngao ngô.

Tựa hồ thấy mẫu ngao cùng Trang Duệ biểu hiện có chút thân mật, bạch sư bất mãn gầm gừ một tiếng.

- Cút sang một bên, dám ăn dấm của ta, ta nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn dễ dàng sao?

Trang Duệ cười mắng vỗ nhẹ đầu bạch sư một cái, mẫu ngao thì chỉ có người mới thưởng thức được, anh em ta còn không có khẩu vị này.

Bị Trang Duệ đánh một cái bạch sư cúi đầu ư ử một tiếng, đột nhiên thấy báo tuyết cách đó không xa nhất thời thẹn quá hóa giận hướng về phía báo tuyết gầm thét một tiếng.

Bạch sư bị Trang Duệ đánh không có cách nào chống đối, nhưng một tiếng gầm này làm cho báo tuyết tưởng sắp bị đánh, lập tức bỏ dậy hướng về phía lùm cây xa xa chạy trốn. Bất quá xem cách chạy trốn của nó, tốc độ còn chưa được nhanh, hơn nữa chân trước cũng không gắng sức hiển nhiên thương thế của nó còn chưa khỏi hẳn.

Tựa hồ biết bạch sư sẽ không thật sự cắn mình, sau khi con báo tuyết kia chạy được 40-50m liền ngừng lại, nằm xuống mặt đất liếm láp vết thương của mình, thả lỏng còn ngẩng đầu nhìn về phía Trang Duệ.

Trong quá trình ở Trang Duệ chữa thương cho nó vừa rồi, linh cảm của con báo tuyết mách bảo nó một tia lệ thuộc vào Trang Duệ, bằng trực giác nhạy cảm của dã thú, nó thấy khi mình bị thương chỉ có ở bên Trang Duệ mới an toàn nhất.

- Tiểu tử ngươi đùa bọn cái gì vậy? Đó là Vương Hậu ta tìm cho ngươi đó.

Trang Duệ có chút bất đắc dĩ, xem ra bạch sư đối với mẫu báo tuyết hứng thú không lớn, bất quá xem ra mình phải trị liệu thêm một chút rồi.

824. Chương 824 : Tuyết Sơn (10)

Chương 824: Tuyết sơn (10)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••”•••)•••”•••)

Con báo tuyết này năng lực săn vồ còn chưa hồi phục nếu để cho nó rời đi sợ rằng nó sẽ bị chết đói mất.

Bạch sư ngẩng đầu, khinh thường nhìn nhìn con báo tuyết nơi xa hừ hừ mấy tiếng, sau đó lại nhớ tới Tuyết Ngao còn nằm bên cạnh liền dùng đầu cọ cọ cổ Tuyết Ngao lấy lòng.

- Được rồi, bạch sư tới đây.

Trang Duệ phát hiện, chỉ cần bạch sư ở chỗ này thì con báo tuyết kia bất kể như thế nào cũng không dám tới gần, dứt khoát cho bạch sư đi nơi đâu đó làm ít chuyện.

Đợi bạch sư chạy tới nơi, Trang Duệ ôm bạch sư nói:

- Đi, bắt một con mèo to một chút rồi trở lại,

-Ồ ô

Bạch sư quay đầu lại thoáng nhìn qua con mẩu ngao kia, có chút do dự.

- Người buổi sáng ăn no rồi, người khác còn muốn ăn nữa chứ.

Trang Duệ vỗ đầu bạch sư một cái làm tên này giật mình, nó nhớ tới mẩu ngao nằm bên cạnh liền dùng thứ ngôn ngữ mà Trang Duệ rất mong có thể hiểu trao đổi một lúc. Lúc này bạch sư mới như một mũi tên lao xuống núi.

...

- Gia Thổ, việc này người làm thật quá hồ đồ, sao có thể để Trang Duệ một mình trên núi chứ?

Ở dưới tiểu thôn của người dân Tây Tạng, Tác Nam trong lòng nóng như kiến bò trong chảo đi đi lại lại trong phòng Gia Thổ.

Vào rạng sáng nay, Gia Thổ đã đem được bốn tân học sinh xuống núi, bất quá hẳn cũng mệt mỏi nằm xụi lơ trên mặt đất, Tác Nam đang muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy bộ dạng Gia Thổ lúc này lại thôi, lo lắng không có cách nào phát tiết được. truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Giờ đợi đến khi Gia Thổ ngủ say được một giấc, Tác Nam liền lập tức chạy tới, bởi lần này trước khi lên đường, không chỉ có mình chủ tịch khu tự trị Tây Tạng bảo hẳn phải chiếu cố kỹ lưỡng Trang Duệ mà còn có cả Dương cục trưởng cục quản lý tôn giáo muốn hẳn đảm bảo an toàn cho Trang Duệ.

Hiện tại Gia Thổ bỏ một mình Trang Duệ ở trên núi, nếu không phải Tác Nam không có có kinh nghiệm leo núi sợ rằng sáng sớm đã đi rồi.

- Tác Nam đại ca, không cần phải gấp gáp, lấy sức khỏe của Trang ca lại còn có cả bạch sư ở bên người hẳn là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đi cùng Tác Nam đến chỗ Gia Thổ là Bành Phi lúc này mới lên tiếng khuyên nhủ Tác Nam mấy câu.

Muốn nói xem ở đây ai là người tin tưởng Trang Duệ hẳn phải là Bành Phi rồi, đối với Trang Duệ thể chất biến thái kia không ai so với hẳn hiểu rõ hơn, có thể ở trong dã nhân sơn bôn tẩu một ngày tuyệt đối không người bình thường nào có thể làm được.

- Nhưng mà, nhưng mà, ai, nếu gặp phải chuyện không may gì...

Tác Nam nặng nề thở dài một hơi, lúc trước khi đi nhìn qua thái độ của mấy vị lãnh đạo xem ra nếu như Trang Duệ mà gặp chuyện không may thì đây sẽ là chuyện tình so với tìm kiếm Phật sống chuyển thế còn nghiêm trọng hơn.

- Tác Nam đại ca, là ta không đúng, hiện tại ta sẽ lên đường đi tìm tiểu Trang.

Ngày hôm qua Gia Thổ đã tiêu hao hết sức lực, đang muốn rời giường đứng dậy thì lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống đất

- Người như vậy còn có thể lên núi sao?

Tác Nam nhìn Gia Thổ một bụng tức không cách gì phát tác, lại nghĩ đổi lại thành hẳn cho dù có trối Trang Duệ cũng phải đem hẳn đưa xuống núi, làm sao có thể để một mình Trang Duệ ở trên núi được, đây không phải là hồ nháo sao?

- Tác Nam đại ca, không cần phải nói nữa, trước hết để cho Gia Thổ đại ca nghỉ ngơi đã, không chừng buổi tối Trang ca sẽ quay trở lại.

Bành Phi ở bên cạnh không nhận được khuyên giải một câu, thấy sắc mặt Tác Nam vẫn chưa bớt lo, liền cười nói:

- Nhị vị yên tâm, nếu như Trang ca gặp chuyện không may thì trách nhiệm ta gánh so với hại vị nặng hơn nhiều.

- Được rồi, nếu như tiểu Trang hôm nay còn chưa xuống núi, ngày mai ta và các người cùng nhau lên núi, Gia Thổ, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi xem đám học sinh kia một chút. Người nói xem đám học sinh này không ở trường hảo hảo học tập lại chạy tới đây để làm loạn à?

Tác Nam cũng bắt đầu dĩ, bộ dạng Gia Thổ như thế này ít nhất phải nghỉ ngơi hai ngày. Bất quá hắn quyết định, nếu như hôm nay Trang Duệ còn không trở lại hắn sẽ mời mấy người trong thôn dẫn lên núi.

Sau khi rời phòng Gia Thổ, Tác Nam cùng Bành Phi đi xem đám học sinh, thân là nhân viên chính phủ làm việc ở Tây Tạng, nếu như đám học sinh này xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

May mắn là vết thương của Triệu Quân trải qua sự xử lý các thầy thuốc chỉ còn lại vết sẹo, không có nhiễm trùng. Mà mấy người Chu Vĩ chỉ là một nhọc quá độ thôi lúc này vẫn còn đang ngủ.

- Ai, tiểu Trang này thật là không để cho người ta bớt lo .

Nhìn về đám mây Tuyết Sơn phía xa, Tác Nam thở dài một hơi.

...

Trang Duệ lúc này lại rất bận rộn, sau khi nhìn thấy con báo tuyết và mẫu ngao, hắn đã sớm đem chuyện tình trong thôn bỏ quên. Có thể ở giữa thiên nhiên rộng lớn này gặp được mãnh thú ở khoảng cách gần như vậy cảm giác thật là kích thích phi thường kỳ diệu.

- Ở yên nơi này đừng cử động

Ở phía xa kia con báo tuyết còn đang nhìn mình, Trang Duệ liền bảo mẫu ngao một câu rồi đứng lên đi về phía báo tuyết. Cùng mẫu ngao bất đồng, báo tuyết nhìn thấy Trang Duệ tới đây liền lập tức lắc đuôi chạy ra đón mừng.

Trang Duệ vươn tay ôm lấy chỗ cổ con báo tuyết, bộ lông mượt mà truyền đến bàn tay, Trang Duệ có thể cảm nhận được dưới bộ lông kia mà tấm da đầy sức mạnh.

- Đi, qua bên đây với ta, các người không đánh nhau thì không quen biết.

Trang Duệ vỗ vỗ cái đầu báo tuyết, tay thì vuốt ve chòm râu của nó một chút rồi xoay người hướng đi về phía con mẫu ngao.

” Ngao ngô” con báo tuyết ở phía sau liền gầm lên một tiếng, thân thể cũng không di chuyển.

- Không có chuyện gì đâu.

Trang Duệ cười cười, quay lại về phía báo tuyết, lấy tay vuốt ve nó đồng thời linh khí trong mắt chạy vào người con báo tuyết một vòng.

Lần này khi Trang Duệ xoay người rời đi, báo tuyết do dự một chút, có lẽ là không muốn buông tha cho cảm giác thư thích khi linh khí tiến nhập vào cơ thể liền chần chừ đi sau Trang Duệ.

-Ô ô!

Bất quá khi Trang Duệ tới gần mẫu ngao được mười thước thì con mẫu ngao không vui, vừa rồi mới đánh nhau thiếu sống thiếu chết nay muốn chung sống hòa bình không dễ dàng vậy đâu.

- Kháo, vừa rồi người ta nhường cho người đấy, có hiểu không?

Trang Duệ hướng về phía con mẫu ngao nói một câu, thật ra thì lời này nói cũng không sai, mặc dù chó ngao Tây Tạng có can đảm cùng sư tử hổ báo đã đâu, nhưng đó chỉ là trên tinh thần mà thôi. Không cần nói đâu xa chỉ cần con báo tuyết chỗ này chó ngao Tây Tạng bình thường không phải là đối thủ của nó.

825. Chương 825 : Con Mồi.(1)

Chương 825: Con mồi.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Ở Tây Tạng cũng đã phát sinh qua việc báo tuyết tấn công mục tràng rồi, lúc ấy ở mục tràng có sáu con chó ngao Tây Tạng khác tiến hành đối chiến. Kết quả cuối cùng là con báo tuyết toàn thắng, mà sáu con chó ngao Tây Tạng còn lại chết bốn, hai con kia cũng trọng thương.

- Tới đây, cho ta chút mặt mũi nào, đều tới đây.

Trang Duệ đứng ở giữa hai con mãnh thú, hắn còn không tin lấy sức hấp dẫn linh khí của mình không hấp dẫn được hai tên này sao?

Nếu như ở trên trời mấy cái vệ tinh đang bay kia bây giờ có thể hướng về núi non nơi đây nhất định sẽ thấy một màn ảnh kinh dị: một người trẻ tuổi đang một mình nằm trên bãi cỏ, bên trái là một con chó ngao Tây Tạng lông trắng đang nằm úp sấp, bên phải là một con báo tuyết hoang.

Nếu như Trang Duệ đem màn này chụp ảnh tuyệt đối có thể bán ấy tạp chí thế giới động vật bên Mĩ kiếm lấy giá cao. Không sợ không kiếm được người mua.

Cuối cùng Trang Duệ đã dùng linh khí đem hai tên kiêu ngạo này phải nghe theo lời mình. Mặc dù ban đầu, một báo một ngao còn nhe răng nhếch miệng gầm gừ nhau nhưng dưới sự tắm bổ linh khí của Trang Duệ thay phiên cho hai người đã khiến chúng từ từ yên tĩnh lại.

Tuyết Ngao còn có chút căng thẳng nhưng vẫn an tĩnh nằm gục trên đất, còn báo tuyết chắc do tuổi tác nên khá thoải mái duỗi tứ chi lên trời, ánh mắt híp lại, thỉnh thoảng còn dùng chân trước đã thu vuốt lại gầy gầy người Trang Duệ, mười phần như một con mèo nhà đang phơi nắng bên cạnh chủ nhân.

- Không biết con báo tuyết này nếu đánh nhau với con Hắc Báo ở nhà Ai Tư Khẳng Nạp bên Anh quốc thì ai sẽ là người chiến thắng đây?

Trang Duệ đeo kính râm, tay thì vuốt cổ con báo tuyết, lông nó mềm mại cảm xúc vô cùng tốt cứ như là tơ lụa vậy. Báo tuyết chân trước vết thương đã hoàn toàn khép kín lại nhưng do mất máu quá nhiều nên lúc này vẫn còn suy yếu. nguồn

Trước kia ở thành Ai Tư Khẳng Nạp nhìn thấy hai con hắc báo làm Trang Duệ có chút kinh ngạc liên đới với việc chinh phục mãnh thú có chút ham mê. Rất nhiều người cảm thấy việc này thành tựu hơn nhiều so với việc kiếm tiền, càng làm cho người ta thêm mộng đợi.

Hiện tại trên thế giới người nuôi sủng vật nhiều không kể xiết, từ chó mèo bình thường đến cự mãng từ rừng rậm hay sư tử tàn bạo, đều phải nuôi nhốt, đương nhiên là việc sủng vật yếu đuối là việc thường tình, miễn là còn sống là được.

- Nếu đem con báo tuyết này về, căn nhà kia của mình hẳn là không chứa được. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Trang Duệ có chút rối đầu, thật tâm mà nói hắn rất muốn đem con mèo xinh đẹp này về Bắc Kinh. Bất quá báo tuyết không giống với chó ngao Tây Tạng, tính công kích của nó quá mạnh mẽ, mình ở cùng thì còn dễ nói, nếu như bản thân không có ở đây trong nhà trẻ nhỏ mà bị nó bắt thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Mặc dù chó ngao Tây Tạng có chút tính hoang dã nhưng bình thường sẽ không công kích con người, giống như mình ở nhà quản giáo bạch sư chưa có vấn đề đáng tiếc gì xảy ra cả.

- Vả lại còn chả biết nó có chịu đi theo mình không nữa...

Trang Duệ tự giễu cười cười, hắn cảm thấy mình hơi tham một chút, báo tuyết thuộc về đại Tuyết Sơn, nếu mình mang nó về nhà nuôi nhốt chắc hẳn nó sẽ không vui vẻ gì mấy.

- Ngao... Ngao ngô.

Đang lúc Trang Duệ suy nghĩ miên man, tay thì vuốt ve báo tuyết thì cả người nó căng cứng lên, tung mình nhảy lên ánh mắt nhìn về phía sườn núi trước mặt, trong miệng tiếng gầm gừ phát ra không ngừng.

- Ô ô ngao ngô

Khi báo tuyết đồng thời nhảy lên thì một bóng dáng màu trắng cũng từ dưới sườn núi lao lên hướng về phía này. Trang Duệ nheo mắt nhìn, đó là bạch sư đã trở lại, chân trước của nó cùng miệng khắp nơi đều là máu tươi.

- Đứng lại, là bạch sư.

Trang Duệ liền ôm lấy báo tuyết đang định xuống động, sau đó quát bạch sư dừng lại :

- Không được khi dễ nó, nó đánh không lại người rồi đừng có hù dọa như thế nữa.

-Ô ô

Bạch sư cùng Trang Duệ sống chung lâu ngày tự nhiên hiểu được lời nói của Trang Duệ, không cam lòng lượn quanh báo tuyết hai vòng mới gầm nhẹ một tiếng, chạy đến bên người mẫu ngao, cúi đầu cọ xát nó một cái, sau đó mới chạy xuống núi

- Ta kháo, bạch sư người được.

Trang Duệ liền đứng dậy thấy bạch sư đang cố sức cắn lòi con mồi của mình mang lên không khỏi hết hồn, con mồi này không khỏi quá lớn chứ, Đây là một con Ly Ngưu hoang dại, cái đầu kia con to hơn bạch sư gấp đôi, không biết làm sao nó có thể săn được?

Con Ly Ngưu này toàn thân màu nâu đen, tứ chi to mà thô kiện, phần ngực bụng đuôi lông dài. Trang Duệ ước chừng nó nặng cũng phải trên ba bốn trăm cân, con này chắc là vẫn còn chưa trưởng thành đầy.

Cổ con Ly Ngưu bị bạch sư cắn rách dài, huyết nhục đã trở nên mơ hồ, máu tươi chảy dài trên đất thành một vệt đỏ sẫm.

Trang Duệ biết Ly Ngưu được gọi là cao nguyên chi chu, là một loài trâu đặc biệt ở cao nguyên Tây Tạng, chủ yếu phân bố ở núi non Himalaya và cao nguyên Thanh Tàng. Từ xưa đến nay, cao nguyên Thanh Tàng cũng là nơi chăn nuôi gia súc gia cầm tốt nhất, có được sinh mệnh ngoan cường nhất.

Mà một năm có bốn mùa nên địa phương sống của Ly Ngưu hoang dã cũng đổi theo. Mùa đông tụ tập quanh hồ bình nguyên, hạ thu đến phụ cận ranh giới cao nguyên có tuyết để sinh sôi nảy nở. Chắc là con Ly Ngưu theo đàn đi tới Tuyết Sơn thì bị bạch sư vồ tới.

- Bạch sư, có bị thương không? Để ta xem nào.

Trang Duệ đột nhiên nghĩ đến, Ly Ngưu hoang dã tính tình hung mãnh, người thường không dám trêu chọc nó. Nó mà bị chọc tức sẽ lấy đôi sừng hung hăng húc lại, có khi còn có thể đem xe hơi lật đổ ngã, bạch sư dù hung mãnh nhưng hình thể bé hơn Ly Ngưu nhiều lắm.

- Ô ô ...Ô ô

Bạch sư kiêu ngạo ngẩng đầu, hướng về phía Trang Duệ gầm nhẹ mấy tiếng, hiển nhiên là vết máu dính trên người nó đều là của con Ly Ngưu đã chết này.

- Tiểu tử nhà người đúng thật là lợi hại.

Trang Duệ không ngờ rằng bạch sư có thể bắt được Ly Ngưu hoang dã, loài này da dày hơn cả mức bình thường, sừng lưng chính là nơi dày nhất, cho dù có bắn đạn vào đó nhiều nhất chỉ lưu lại cái lỗ mà thôi, không thể nào xuyên thủng, chỉ có cổ và bụng là nơi tương đối mỏng mềm.

Ngay cả báo tuyết ở đại Tuyết Sơn này cơ hồ đồ ăn nào cũng ăn qua cũng không dám đi trêu chọc Ly Ngưu hoang dã, trên đầu con Ly Ngưu kia hai cái sừng trắng kiện cũng không phải là vật trang trí, nếu như bị nó đâm sẽ là hai cái lỗ thủng.

Trang Duệ không biết, đang ở cách xa mình trăm mét dưới sườn núi, có một dòng suối nhỏ, đám Ly Ngưu hoang dã này đang uống nước thì bị bạch sư hồng một tiếng sợ hãi phải chạy tứ tán. Bởi vậy bạch sư mới có cơ hội bắt được một con Ly Ngưu chạy chậm nhất đàn.

826. Chương 826 : Con Mồi.(2)

Chương 826: Con mồi.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••””)••””)

Mặc dù đi săn không tốn quá nhiều sức lực nhưng khi đem con Ly Ngưu này mang lên núi cũng khiến cho bạch sư thiếu chút nữa sức cùng lực kiệt. Lúc này bạch sư đang dùng cái đầu cọ cọ vào người Trang Duệ, ý muốn Trang Duệ dùng linh khí bổ sung thể lực cho nó.

Trang Duệ cười ôm lấy bạch sư, hướng về phía hai đôi mắt còn đang chăm chăm nhìn thi thể Ly Ngưu nói:

- Đi ăn đi, nhìn mắt các người đã biết rồi.

- Ngao ngô!

Thấy báo tuyết xông qua, bạch sư nhất thời khó chịu, mình bắt về là để cho vợ mình ăn sao người này cũng tới chiếm tiện nghi vậy.

- Được rồi, không đánh nhau thì không quen biết, không cần phải tức như vậy.

Trang Duệ ôm lấy bạch sư, không thêm để ý đến nó gầm gừ kháng nghị, dùng một tia linh khí chữa trị cho thân thể nó, bạch sư nhất thời thoải mái lim dim đôi mắt lại, cũng không thêm để ý đến hai người kia nữa.

Nhờ vậy mà Trang Duệ lần đầu thấy được cảnh báo tuyết cùng chó ngao Tây Tạng ăn bữa ăn của mình, đối với các loài động vật ăn thịt khác, da Ly Ngưu dày gần hai thốn đủ để cho rất nhiều động vật ăn thịt không cách nào cắn rách được. Nhưng đối với Tuyết Ngao cùng báo tuyết hết thảy mọi thứ đều đơn giản.

Tuyết Ngao thì từ cổ họng Ly Ngưu bắt đầu cắn xé, từ cổ đến ngực và bụng là nơi Ly Ngưu da thịt mềm mại nhất, Tuyết Ngao rất dễ dàng giật đứt từng miếng thịt mà ăn ngon lành.

Mà cách báo tuyết ăn làm cho Trang Duệ phải mở rộng tầm mắt, tên này không ăn theo cách thông thường như xé mở thân thể Ly Ngưu, nó dùng móng nhọn móc nơi cúc hoa, sau đó xé rách dọc theo đường bụng đem nửa bụng dưới banh ra, lôi nội tạng Ly Ngưu ra ngoài.

Báo tuyết tựa hồ đối với cách này hứng thú nhất, dùng móng vuốt lôi nội tạng hôi thối ra ngoài mà nuốt.

- Sao ta lại không nghĩ ra chứ?

Trang Duệ có chút im lặng, bạo hoa cúc, con mẹ nó cách này quá hung nha, hẳn cũng không biết đây là cách ăn thịt tốt nhất khi gặp những con mồi to lớn.

Hơn nữa tập tính loài báo tuyết là ăn nội tạng trước, sau đó mới ăn thịt, cuối cùng mới gặm nhấm đỉnh đầu con mồi.

- Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên cái này.

Trang Duệ đột nhiên nhớ tới một chuyện, chẳng thèm quan tâm đến Ly Ngưu máu me, liền vọt tới làm cho con mẩu ngao cùng báo tuyết sợ chạy đi mấy bước, sau khi nhìn thấy là Trang Duệ mới gầm nhẹ mấy tiếng tiếp tục bữa ăn

- Ha ha, là một con Ly Ngưu đực.

Mấy ngày nay máu me đã thấy nhiều, Trang Duệ chỉ tránh những thứ nội tạng kia cũng không quản vết máu dính vào người, đem hai chân con Ly Ngưu tách ra, vừa nhìn xuống dưới liền hưng phấn kêu lớn: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Hắc hắc, Ly Ngưu tiên, lại còn là đồ hoang nữa, thứ tốt đây.

Mặt Trang Duệ cười đầy vẻ dâm dăng, nếu như bị Tần Huyền Băng nhìn thấy nhất định sẽ phì phì vào mặt hắn.

- Đi đi, ăn cái khác đi, các ngươi ăn cái này để làm gì.

Cử động của Trang Duệ làm con mẩu ngao cùng báo tuyết bị hấp dẫn, tựa hồ đối với Ly Ngưu tiên dài hơn hơn ba mươi centi mét kia cảm thấy hứng thú. Trang Duệ vội vàng phát tay đem hai vị này đuổi đi, vật này chỉ có người ta mới có tác dụng, đem cho các ngươi ăn không phải là lãng phí sao?

Trước kia Trang Duệ từng hỏi Âu Dương Lỗi xem hắn có hổ tiên hay không thì vô tình nghe Âu Dương Lỗi nói tới Ly Ngưu tiên hoang dã cũng là thánh phẩm cho việc tránh dương. Vì vậy, khi hổ tiên hết hàng không còn mấy Trang Duệ lại đặc biệt chú ý đến loại tài liệu này.

Sử sách đã ghi lại, trong quyển y học truyền thống Tây Tạng Ly Ngưu tiên có tên là “Trọng”, tên khác gọi là thận trâu.

Ly Ngưu tiên không chỉ chứa phong phú các chất : protein, chất béo, steroid, vitamin c, can-xi vô cơ, photpho, Fe thực phẩm. Hơn nữa tinh hoàn chứa Steroid thiên nhiên xúc tiến và duy trì chức năng sinh sản giống đực, bổ thận tránh dương cho phái nam khi cao tuổi, là thần phẩm thượng thừa trong cái này.

Hơn nữa Ly Ngưu tiên hoang dã hiệu dụng tốt hơn rất nhiều so với Ly Ngưu nuôi trong nhà. Bất quá hiện tại Ly Ngưu hoang dã được liệt vào danh sách động vật được quốc gia bảo vệ.

Hiện tại Ly Ngưu tiên trên thị trường lưu hành phần lớn cũng là nuôi trong nhà, so với cái này trước mặt mình kém không phải là nhỏ.

- Bạch sư, đem đại đao lấy ra đây.

Sắc mặt Trang Duệ vui mừng nói với bạch sư một câu, hắn không dám rời thi thể Ly Ngưu, chẳng may hai vị kia thừa dịp mình chưa chuẩn bị một ngụm đem Ly Ngưu tiên này cắn nuốt vậy là mình lỗ lớn rồi.

Ly Ngưu cả người là bảo, da có thể may lều, xương có thể chế thuốc, nhưng mà trong mắt Trang Duệ thứ trân quý nhất là Ly Ngưu tiên này, cái này có thể sánh ngang với hổ tiên đó.

Chẳng thềm quan tâm vật này phát tán ra mùi vị quái dị, Trang Duệ cầm lấy đại đao trong miệng bạch sư đem tiên ngưu cùng với tinh hoàn cả bộ cắt xuống. Lúc này hắn mới vui vẻ chạy về phía balo của mình lấy ra một cái túi nhựa bỏ vào.

- Nếu như là con Ly Ngưu trưởng thành, không biết vật này to bao nhiêu đây.

Trang Duệ cầm Ly Ngưu tiên trong tay không khỏi suy nghĩ tưởng tượng lan man, hắn nó phải như một con thủy xà sung huyết, ít nhất phải to bằng một cánh tay người lớn.

Trang Duệ không biết cách xử lý thứ đồ chơi này, bất quá với nhiệt độ trên núi như thế này mấy ngày vẫn không hư hỏng, đợi ngày mai xuống núi giao ấy người thôn dân kia xử lý một chút là được.

- Bạch sư, ngươi cũng ăn chút đi, đó là thức ăn hôm nay của chúng ta đó.

Trang Duệ cẩn thận đem Ly Ngưu tiên bỏ vào trong balo, sau đó dùng đại đao cắt phần ngực bụng Ly Ngưu hơn mười cân thịt chuẩn bị nướng ăn.

Bởi vì khí áp thấp nên hai ngày nay Trang Duệ đều phải ăn thịt luộc, bây giờ đến chỗ này không có tuyết đọng nói gì thì nói cũng muốn ăn chút thịt nướng.

Cùng đám người Gia Thổ sống chung mấy ngày, cuộc sống hiện tại của Trang Duệ làm việc như cái máy lập trình sẵn vậy, bởi vì ngồi bên cạnh Ly Ngưu hơi mùi thật khó ngửi nên Trang Duệ chọn một chỗ cách đó khoảng chừng ba bốn mươi thước có cỏ dại mọc đây.

Sau khi chọn chỗ ở tốt, Trang Duệ liền cầm xẻng đào một cái hố rộng chừng bốn mươi centi mét, rồi nhặt một chút đá đặt cạnh hố.

Bây giờ là mùa hè nên ở khu ranh giới này bụi cây khô héo cùng cành cây thấp có rất nhiều, Trang Duệ chỉ cầm đại đao quạt vài cái là đã có vài bó củi khô rồi. Bất quá tay hắn cũng bị lùm cây làm xước vài chỗ.

Lại đi xuống dưới chân núi thêm 3-400m nữa, Trang Duệ thấy được một dòng suối nhỏ liền đem chỗ thịt đó rửa sạch, ngồi luôn đó cắt thịt ra thành từng miếng, vậy là công tác chuẩn bị coi như xong.

827. Chương 827 : Kim Điêu.(1)

Chương 827: Kim điêu.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(~''••~(~~~•~† Nhóm dịch Dungnhi †~••''~)~••''~)

- Kháo, lại có kẻ đến tranh giành thức ăn rồi?

Mang túi nhựa đựng lát thịt Ly Ngưu trở lại chỗ thiêu nướng, Trang Duệ thấy nơi thi thể Ly Ngưu đang nằm có mấy con kên kên ở đây. Chúng đang giăng co với bạch sư, vỗ cánh, miệng thỉnh thoảng lại kêu mấy tiếng khó nghe.

So với ngày hôm qua qua ống nhòm nhìn Kim Điêu thì mấy con kên kên này bộ dạng trông thật xấu xí, cái đầu nâu đen với cái cổ trụi lủi không một cọng lông, ở trên ngực cũng chỉ có một vòng vũ mao làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Cầm trong tay đại đao dài bảy tám chục centi mét nên Trang Duệ không phải sợ mấy thứ này, huy đao vọt tới làm ấy con kên kên hoảng sợ phải vỗ cánh lui về sau.

Khác với loài Kim Điêu chủ động đi săn mồi, thức ăn chủ yếu của kên kên là xác động vật, bản năng đi săn của chúng thì không có mấy, cho nên không dám nhích lại gần, chỉ chờ đến khi đám bạch sư ăn xong là bọn chúng nào tới thi thể.

Nhìn đám kên kên lui về sau, Trang Duệ vội vàng dùng đại đao cắt một chân sau của con Ly Ngưu, thả vào trong túi rồi suy nghĩ một chút, chỗ này hẳn là đủ ba mươi lăm cân thịt đủ ỳnh và bạch sư, Tuyết Ngao ăn rồi.

- Bạch sư, mau trở lại.

Mặc dù bạch sư và báo tuyết khẩu vị cũng không nhỏ, nhưng mà con Ly Ngưu này thật sự quá lớn, mấy đứa ngồi quanh gầm nhấm mà mới hết có hơn mười mấy cân thịt, chưa ăn hết nổi một phần năm.

Trang Duệ biết nếu mình trông coi thi thể con Ly Ngưu này thì không sao, đợi đến khi đi nướng thịt thì đám kên kên này sẽ nhào lên. Vài ngày nữa, mùi hôi thối sẽ lan đi, sợ rằng đám kên kên trong phương viên vài chục km sẽ kéo hết lại đây, bọn này lỗ mũi thính không bình thường một chút nào.

Đang lúc Trang Duệ dẫn đội sủng vật đi ra chỗ thiêu nướng thịt được hơn 10m thì bầu trời đột nhiên vang một tiếng thanh thúy.

Trang Duệ ngẩng đầu chợt thấy một con Kim Điêu từ trên cao đáp xuống, theo tầm mắt nó bé từ bàn tay rồi từ từ to dần lên bay xuống đất, mở đôi cánh dài chừng dài hai ba thước ra, Kim Điêu quạt một cái mà gió thổi làm Trang Duệ cách xa hơn 10m có thể cảm nhận được.

Tựa hồ có chút e ngại con Kim Điêu này, mấy con kên kên kia mặc dù đông đảo hơn nhưng lại chạy đi.

Theo thói quen của Kim Điêu thì bình thường chúng bắt con mồi ở chỗ không có ai mới bắt đầu bữa ăn. Bất quá chắc là con Ly Ngưu này nó chưa bao giờ bắt được cho nên sau khi kích động vỗ cánh mấy lần dưới ánh mặt trời mới thôi.

Ngẩng cao đầu, ánh mắt kim hoàng sắc coi rẻ nhìn xung quanh một chút, Kim Điêu cúi đầu bắt đầu dùng móng vuốt như loan câu sắc bén xé rách thịt Ly Ngưu.

Lợi mỗ con Kim Điều lực mỗ vô cùng lớn, Trang Duệ chỉ thấy nó lắc đầu một cái là một miếng thịt dài hơn mười centi mét rộng bằng hai đốt ngón tay bị nó nuốt trong miệng. Hắt đầu, từ cổ họng nuốt vào trong bụng đông tác vô cùng thuần thực.

Lấy ba lô bên cạnh ra, Trang Duệ cầm máy quay chỉnh cự ly quay lại cảnh tượng này. Đối với sinh vật trên Tuyết Sơn, Trang Duệ hiện tại đã có chút hiểu rõ, tựa hồ thiếu loài gấu ra thì những loài khác đều có mặt đông đủ rồi.

Đến giờ Trang Duệ mới có thời gian hảo hảo quan sát kĩ con Kim Điều này, loài này kiêu ngạo như Khổng Tước vậy, đứng yên thân cao chững một thước, đỉnh đầu màu vàng nâu, phía sau gáy vũ mao dài nhọn hình lá liễu, bộ lông màu hoàng kim, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ xinh đẹp đến lạ thường.

Chân con Kim Điều cũng được bao bọc một lớp mao vũ, móng vuốt trên chân vừa dài vừa thô cứng như loài sư tử vậy sắc bén vô cùng, giống như da con Ly Ngư kia nơi dày nhất vậy mà dưới móng vuốt Kim Điều lại mềm như không, một trảo là ba lỗ máu chảy ra.

Thỉnh thoảng nó kích động vỗ một cái hắc chặc cũng giống như Kim Điều mà Trang Duệ xem trong phim “Thần Điều Hiệp Lữ” vậy, Điều huynh của Dương Quá chỉ cần vỗ một cánh mà con mồi phải ngã xuống đất.

- Mẹ, nếu nuôi một con như vậy thì uy phong biết bao?

Trang Duệ ở một bên nhìn thèm thiếu chút nữa chảy nước miếng, nếu như có thể thuần phục được nó, sau này mình chạy xe việt dã, để cho Kim Điều bay lượn phía trên, sau đó hô một cái nó liền bay đến đậu trên bả vai mình, được như vậy thì phong cách khỏi phải nói.

- Ừm, nó làm gì vậy?

Khi Trang Duệ đang suy nghĩ viễn vơ thì con Kim Điều kia sau khi ăn xong mấy miếng thịt, liền cắn xuống rất nhiều miếng thịt, ước chừng đến khi được năm sáu cân gì đấy con Kim Điều liền dùng hai cái móng vuốt cặp chỗ thịt kia lên, vỗ cánh bay đi.

- Chẳng nhẽ có chim non sao? đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ kích động, bất quá nhìn lên bầu trời con Kim Điều ngày càng xa, Trang Duệ liền bắt đắc dĩ, ai mà biết được ổ con này ở đâu?

Trang Duệ trước đây cũng xem qua chương trình thế giới động vật, có lần giới thiệu loài ác điểu Kim Điều này. Khoảng thời gian sinh sản của Kim Điều đại khái là bốn năm tháng gì đấy, cộng thêm ấp trứng 45 ngày. Nếu như đây là một cặp vợ chồng Kim Điều thì trong hang ổ của nó nhất định có chim non.

Nếu nói như vậy, sau khi sinh chim non còn phải nhờ cha mẹ nuôi dưỡng hơn ba tháng mới rời khỏi ổ được. Bây giờ là cuối tháng 7, nếu có chim non thì chắc nó chỉ khoảng một tháng tuổi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trang Duệ không khỏi xôn xao, nếu như có thể tìm thấy ổ Kim Điều, vậy thì ước mơ kia hẳn là có thể thực hiện được!

- Báo tuyết, có thể tìm thấy ổ của nó không?

Trang Duệ ôm cổ báo tuyết sau khi đã ăn uống no say, nói như giỡn, bởi hắn còn chưa trông mong báo tuyết có thể nghe hiểu, dù sao nó không giống như bạch sư đã dưỡng thành tính ăn ý.

- Ngao ngô.

Trong miệng Báo tuyết phát ra một tiếng gầm gừ, nhìn con Kim Điều trên bầu trời liền xoay người chạy mấy bước, nghiêng đầu lại nhìn về phía Trang Duệ.

Báo tuyết sống ở đại Tuyết Sơn này như một ông vua không ngại, đã tung hoành khắp nơi. Nó đã từng thấy Kim Điều trở về tổ, hơn nữa nó đã từng đi trộm chim non, chẳng qua thiếu chút nữa bị Kim Điều mổ mù mắt.

- Được rồi, trở về đi, lúc này chưa thể đi được.

Trang Duệ vội vàng gọi báo tuyết quay lại, lúc này đã là xế chiều ba bốn giờ đồng hồ rồi, Kim Điêu đi ra ngoài kiếm ăn chắc chắn sẽ trở về tổ, chỉ cần báo tuyết biết nơi đó, đợi ngày mai khi Kim Điêu đi kiếm mồi mình lên qua đó cũng không muộn.

Tâm tình tốt Trang Duệ liền bắt đầu nướng thịt, đợi đến khi ăn uống no say thì trời đã sáu bảy giờ tối rồi, nơi đây có nhiều loài động vật lắm, ngoài đám kên kên đang tranh đoạt thi thể Ly Ngưu ra không biết từ chỗ nào lại xuất hiện mấy con sói hoang.

828. Chương 828 : Kim Điêu.(2)

Chương 828: Kim điêu.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Hơn nữa Bành Phi cũng biết, lần này Trang Duệ lên núi chính là vì tìm kiếm con chó ngao cái kia.

Lấy hiểu biết của Bành Phi đối với Trang Duệ, và cảm tình của Trang Duệ đối với bạch sư, nếu Trang Duệ không tìm thấy con tuyết ngao kia, không chừng sẽ còn ở trên núi lâu hơn nữa.

- Ha ha Tác Nam đại ca, nói không chừng anh Trang đã dẫn theo bạch sư đi du sơn ngoạn thủy rồi cũng nên, tốt lắm, chúng ta lên núi nào.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tác Nam, Bành Phi đùa một câu, hướng về phía Tác Nam khoát tay áo một cái, rồi nhanh chóng đuổi theo hai người Gia Thổ và Cách Tang đã đi được hơn mười mét rồi.

Giờ phút này Trang Duệ không có giống như ý nghĩ của Bành Phi, hắn đã đi theo con báo tuyết này hơn hai giờ trên núi rồi.

Sau khi thu lều trại vào ba lô xong, Trang Duệ để cho báo tuyết dẫn đường, đi tìm cái tổ của kim điêu ngày hôm qua.

Vì để có thể đuổi kịp được bước chân của báo tuyết, Trang Duệ ngoại trừ công theo một cái bọc nhỏ thì chỉ cầm thêm một thanh khai sơn đao, về phần lều trại và ba lô, đều bị hắn vứt lại ngay tại chỗ.

Nhưng mà cho dù là vậy, thì sau khi đi bộ được hơn hai giờ, Trang Duệ vẫn không thể nào đến được chỗ ổ của kim điêu, nhìn cái đồng hồ trên tay một chút, Trang Duệ có chút do dự, nguyên bản hôm nay hắn vốn có ý định xuống núi, nếu không chỉ sợ mọi người ở dưới núi, sẽ chạy lên đỉnh núi để tìm kiếm mình.

- Tiểu Tuyết, có còn xa lắm không?

Trang Duệ gọi con báo tuyết đang chạy ở phía trước, bởi vì đi đường buồn tẻ, hắn đã đặt cho con báo tuyết một cái tên để phân biệt với con tuyết ngao kia. Bởi vì con báo tuyết này ngây thơ đáng yêu, đường như tuổi không lớn, cho nên gọi là Tiểu Tuyết.

Về phần con tuyết ngao kia, Trang Duệ gọi là Tuyết Nhi, bởi vì cái tên Đại Tuyết, thật sự là gọi cũng không thuận miệng.

Vì để hai chúng nó thích ứng với tên gọi của chính mình, dọc theo đoạn đường này Trang Duệ cũng mất không ít tâm tư, hắn đã nghe nói qua một ít kỹ xảo thuần dưỡng động vật, chỉ cần thời gian người nói, nếu động vật làm ra phản ứng chính xác, lập tức phải thưởng cho nó.

Cứ như vậy sau vài ba lần, động vật sẽ hình thành phản xạ có điều kiện. Sau này nếu người tiếp tục hô lên giống như vậy, động vật liền sẽ làm ra phản ứng rất tự nhiên.

Trang Duệ vừa chạy theo báo tuyết, vừa không ngừng gọi tên Tiểu Tuyết và Tuyết Nhi, nếu báo tuyết ở phía trước nghe thấy mà quay đầu lại, Trang Duệ liền sử dụng linh khí để thưởng cho nó, cứ như vậy đã thành công trong việc giúp nó nhớ kỹ cái tên Tiểu Tuyết của mình.

Bây giờ khi nghe thấy Trang Duệ hô lên Tiểu Tuyết, báo tuyết ngừng lại, quay đầu đi đến bên người Trang Duệ, hồ nghi nhìn Trang Duệ, có thể nó không hiểu được ý tứ trong lời nói của Trang Duệ.

- Theo đường chim bay, thì đến tổ con kim điêu kia, có còn xa lắm không?

Trang Duệ khoa tay múa chân với con báo tuyết mỗi hồi, nhưng mà mặc dù hắn đã bày ra bộ dáng bay lượn của con chim ưng, nhưng mà báo tuyết cũng không hiểu được ý tứ của hắn, khiến cho Trang Duệ toi công bản rộn một trận.

Đang lúc Trang Duệ không biết xoay sở thế nào, thì con kim điêu nhìn thấy ngày hôm qua bỗng nhiên bay lượn ở phía xa. Trang Duệ vội vàng chỉ vào con kim điêu trên đỉnh đầu, rồi nói với Tiểu Tuyết:

- Đúng, chính là nói, tìm được nó còn xa lắm không?

Nhìn thấy con kim điêu trên bầu trời, Tiểu Tuyết có chút hưng phấn, nhưng mà vẫn không thể hiểu được lời nói của Trang Duệ, nó chỉ hướng về chỗ con kim điêu lớn ở trên đỉnh đầu mà gào thét. Xem ra trước kia thật sự là đã bị con chim điêu này cho ăn không ít thiệt thòi.

Bạch sư nhìn thấy Trang Duệ tốn khá nhiều công sức mà con tiểu báo ngu ngốc kia cũng vẫn chưa có phản ứng, lập tức cổ họng liên tục phát ra tiếng gầm, không ngờ nó lại có thể trao đổi với Tiểu Tuyết.

Nao ngô....ngao ngô!

Lúc này dường như Tiểu Tuyết nghe đã hiểu, trong miệng phát ra thanh âm gầm rít trầm thấp, dùng móng vuốt chỉ chỉ về phía trước, sau đó đi đến bên người Trang Duệ, cắn cắn quần áo bên người của hắn, ý bảo Trang Duệ đi theo nó.

Nhìn thấy kim điêu xuất hiện, Trang Duệ cảm giác chắc là không còn xa lắm. lập tức hưng phấn hẳn lên. Nhiều nhất thì ở trên núi thêm một ngày nữa, cũng phải tìm đến tổ của con chim điêu này, nhìn xem có chim non hay không.

- Đi thôi, Tiểu Tuyết dẫn đường, bạch sư, tiểu tử ngươi rõ ràng có thể nói chuyện với Tiểu Tuyết, sao lại không nói sớm với nó đi?

Trang Duệ đi theo phía sau báo tuyết, vẫn không quên quở trách bạch sư một chút. Con vật này chính là giả vờ hồ đồ, không muốn nói chuyện với Tiểu Tuyết.

Tuy rằng không nghe nói qua báo tuyết từng có giống tạp giao xuất hiện, nhưng mà những loại động vật thuộc họ mèo như hổ, báo, báo Châu Mỹ, sư tử, đều có thể tiến hành tạp giao.

Tuy rằng bạch sư thuộc về giống chó, nhưng mà trải qua quá trình linh khí tẩy luyện, sớm đã thay đổi rất nhiều, nói không chừng sau này bạch sư và Tiểu Tuyết có thể sinh ra một giống mới, nhưng mà bạch sư rất không nể mặt, động một chút sẽ lại đe dọa Tiểu Tuyết một phen, Trang Duệ chỉ có thể cười khổ, xem ra hai con này là hữu duyên vô phận.

Bạch sư ủy khuất ai oán vài tiếng, sau đó đuổi theo. Theo suy nghĩ của nó, từ khi có Tiểu Tuyết mà Tuyết Nhi, địa vị của nó đã bị giảm sút rất nhiều.

- Đã tới chưa?

Sau khi đi được hơn một giờ nữa, đã tới lưng chừng núi bên kia, con báo tuyết đang chạy băng băng phải trước đột nhiên ngừng lại, dùng một loại động tác mà theo như nhận định của Trang Duệ thì là động tác rất khẩn trương, hướng tới chỗ một sơn cốc ở bên phải nhìn tới.

Tiểu Tuyết dường như rất kiêng kỵ đối với đỉnh núi đá kia, sau khi thò đầu nhìn thoáng quá một lúc, liền quay lại đi đến bên người Trang Duệ, cực kỳ có linh tính vươn chân trước ra, chỉ chỉ về hướng trước mặt.

- Ở nơi này?

Trang Duệ có chút nghi hoặc, bởi vì địa phương này rất cổ quái, ở triền núi phía bên phải mình, sườn núi vốn đang bằng phẳng bỗng nhiên giống như bị rìu đục vậy, đột nhiên nứt ra một cái thâm cốc, mặt núi đá bên kia dường như là vòng 90 độ, hoàn toàn không có chỗ để đặt chân leo xuống.

- Có lẽ thật sự là ở nơi này.

Trang Duệ lại tiến thêm ba bốn mươi thước nữa, như vậy có thể chứng kiến cả cảnh tượng mặt vách núi, hẳn chuẩn bị dùng linh khí quan sát vách đá này một chút, xem xem ở đây có tổ của con kim điều hay không.

Từ sau khi linh khí thăng cấp ở cái sơn thôn Hà Nam kia, phạm vi phóng thích linh khí trong mắt Trang Duệ đã đạt đến khoảng năm sáu trăm mét. nguồn

829. Chương 829 : Kim Điều.(3)

Chương 829: Kim điều.(3)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Hơn nữa Bành Phi cũng biết, lần này Trang Duệ lên núi chính là vì tìm kiếm con chó ngao cái kia.

Lấy hiểu biết của Bành Phi đối với Trang Duệ, và cảm tình của Trang Duệ đối với bạch sư, nếu Trang Duệ không tìm thấy con tuyết ngao kia, không chừng sẽ còn ở trên núi lâu hơn nữa.

- Ha ha Tác Nam đại ca, nói không chừng anh Trang đã dẫn theo bạch sư đi du sơn ngoạn thủy rồi cũng nên, tốt lắm, chúng ta lên núi nào.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tác Nam, Bành Phi đùa một câu, hướng về phía Tác Nam khoát tay áo một cái, rồi nhanh chóng đuổi theo hai người Gia Thổ và Cách Tang đã đi được hơn mười mét rồi.

Giờ phút này Trang Duệ không có giống như ý nghĩ của Bành Phi, hẳn đã đi theo con báo tuyết này hơn hai giờ trên núi rồi.

Sau khi thu lều trại vào ba lô xong, Trang Duệ để cho báo tuyết dẫn đường, đi tìm cái tổ của kim điều ngày hôm qua.

Vì để có thể đuổi kịp được bước chân của báo tuyết, Trang Duệ ngoại trừ công theo một cái bọc nhỏ thì chỉ cầm thêm một thanh khai sơn đao, về phần lều trại và ba lô, đều bị hất vứt lại ngay tại chỗ.

Nhưng mà cho dù là vậy, thì sau khi đi bộ được hơn hai giờ, Trang Duệ vẫn không thể nào đến được chỗ ổ của kim điều, nhìn cái đồng hồ trên tay một chút, Trang Duệ có chút do dự, nguyên bản hôm nay hẳn vốn có ý định xuống núi, nếu không chỉ sợ mọi người ở dưới núi, sẽ chạy lên đỉnh núi để tìm kiếm mình.

- Tiểu Tuyết, có còn xa lắm không?

Trang Duệ gọi con báo tuyết đang chạy ở phía trước, bởi vì đi đường buồn tẻ, hẳn đã đặt cho con báo tuyết một cái tên để phân biệt với con tuyết ngao kia. Bởi vì con báo tuyết này ngây thơ đáng yêu, dường như tuổi không lớn, cho nên gọi là Tiểu Tuyết.

Về phần con tuyết ngao kia, Trang Duệ gọi là Tuyết Nhi, bởi vì cái tên Đại Tuyết, thật sự là gọi cũng không thuận miệng.

Vì để hai chúng nó thích ứng với tên gọi của chính mình, dọc theo đoạn đường này Trang Duệ cũng mất không ít tâm tư, hẳn đã nghe nói qua một ít kỹ xảo thuần dưỡng động vật, chỉ cần thời gian người nói, nếu động vật làm ra phản ứng chính xác, lập tức phải thưởng cho nó.

Cứ như vậy sau vài ba lần, động vật sẽ hình thành phản xạ có điều kiện. Sau này nếu người tiếp tục hô lên giống như vậy, động vật liền sẽ làm ra phản ứng rất tự nhiên.

Trang Duệ vừa chạy theo báo tuyết, vừa không ngừng gọi tên Tiểu Tuyết và Tuyết Nhi, nếu báo tuyết ở phía trước nghe thấy mà quay đầu lại, Trang Duệ liền sử dụng linh khí để thưởng cho nó, cứ như vậy đã thành công trong việc giúp nó nhớ kỹ cái tên Tiểu Tuyết của mình.

Bây giờ khi nghe thấy Trang Duệ hô lên Tiểu Tuyết, báo tuyết ngừng lại, quay đầu đi đến bên người Trang Duệ, hồ nghi nhìn Trang Duệ, có thể nó không hiểu được ý tứ trong lời nói của Trang Duệ.

- Theo đường chim bay, thì đến tổ con kim điều kia, có còn xa lắm không?

Trang Duệ khoa tay múa chân với con báo tuyết mỗi hồi, nhưng mà mặc dù hần đã bày ra bộ dáng bay lượn của con chum ưng, nhưng mà báo tuyết cũng không hiểu được ý tứ của hần, khiến cho Trang Duệ toi công bản rộn một trận.

Đang lúc Trang Duệ không biết xoay sở thế nào, thì con kim điều nhìn thấy ngày hôm qua bỗng nhiên bay lượn ở phía xa. Trang Duệ vội vàng chỉ vào con kim điều trên đỉnh đầu, rồi nói với Tiểu Tuyết:

- Đúng, chính là nói, tìm được nó còn xa lắm không?

Nhìn thấy con kim điều trên bầu trời, Tiểu Tuyết có chút hưng phấn, nhưng mà vẫn không thể hiểu được lời nói của Trang Duệ, nó chỉ hướng về chỗ con kim điều lớn ở trên đỉnh đầu mà gào thét. Xem ra trước kia thật sự là đã bị con chim điều này cho ăn không ít thiệt thòi.

Bạch sư nhìn thấy Trang Duệ tốn khá nhiều công sức mà con tiểu báo ngu ngốc kia cũng vẫn chưa có phản ứng, lập tức cổ họng liên tục phát ra tiếng gầm, không ngờ nó lại có thể trao đổi với Tiểu Tuyết.

Nao ngô....ngao ngô!

Lúc này dường như Tiểu Tuyết nghe đã hiểu, trong miệng phát ra thanh âm gầm rít trầm thấp, dùng móng vuốt chỉ chỉ về phía trước, sau đó đi đến bên người Trang Duệ, cắn cắn quần áo bên người của hần, ý bảo Trang Duệ đi theo nó.

Nhìn thấy kim điều xuất hiện, Trang Duệ cảm giác chắc là không còn xa lắm. lập tức hưng phấn hần lên. Nhiều nhất thì ở trên núi thêm một ngày nữa, cũng phải tìm đến tổ của con chim điều này, nhìn xem có chim non hay không.

- Đi thôi, Tiểu Tuyết dẫn đường, bạch sư, tiểu tử ngươi rõ ràng có thể nói chuyện với Tiểu Tuyết, sao lại không nói sớm với nó đi?

Trang Duệ đi theo phía sau báo tuyết, vẫn không quên quở trách bạch sư một chút. Con vật này chính là giả vờ hồ đồ, không muốn nói chuyện với Tiểu Tuyết.

Tuy rằng không nghe nói qua báo tuyết từng có giống tạp giao xuất hiện, nhưng mà những loại động vật thuộc họ mèo như hổ, báo, báo Châu Mỹ, sư tử, đều có thể tiến hành tạp giao.

Tuy rằng bạch sư thuộc về giống chó, nhưng mà trải qua quá trình linh khí tẩy luyện, sớm đã thay đổi rất nhiều, nói không chừng sau này bạch sư và Tiểu Tuyết có thể sinh ra một giống mới, nhưng mà bạch sư rất không nể mặt, động một chút sẽ lại đe dọa Tiểu Tuyết một phen, Trang Duệ chỉ có thể cười khổ, xem ra hai con này là hữu duyên vô phận.

Bạch sư ủy khuất ai oán vài tiếng, sau đó đuổi theo. Theo suy nghĩ của nó, từ khi có Tiểu Tuyết mà Tuyết Nhi, địa vị của nó đã bị giảm sút rất nhiều.

- Đã tới chưa?

Sau khi đi được hơn một giờ nữa, đã tới lưng chừng núi bên kia, con báo tuyết đang chạy băng băng phái trước đột nhiên ngừng lại, dùng một loại động tác mà theo như nhận định của Trang Duệ thì là động tác rất khẩn trương, hướng tới chỗ một sơn cốc ở bên phải nhìn tới. nguồn (.)

Tiểu Tuyết dường như rất kiêng kị đối với đỉnh núi đá kia, sau khi thò đầu nhìn thoáng quá một lúc, liền quay lại đi đến bên người Trang Duệ, cực kỳ có linh tính vươn chân trước ra, chỉ chỉ về hướng trước mặt.

- Ở nơi này?

Trang Duệ có chút nghi hoặc, bởi vì địa phương này rất cổ quái, ở triền núi phía bên phải mình, sườn núi vốn đang bằng phẳng bỗng nhiên giống như bị rìu đục vậy, đột nhiên nứt ra một cái thâm cốc, mặt núi đá bên kia dường như là vuông 90 độ, hoàn toàn không có chỗ để đặt chân leo xuống.

- Có lẽ thật sự là ở nơi này.

Trang Duệ lại tiến thêm ba bốn mươi thước nữa, như vậy có thể chứng kiến cả cảnh tượng mặt vách núi, hần chuẩn bị dùng linh khí quan sát vách đá này một chút, xem xem ở đây có tổ của con kim điều hay không.

Từ sau khi linh khí thăng cấp ở cái sơn thôn Hà Nam kia, phạm vi phóng thích linh khí trong mắt Trang Duệ đã đạt đến khoảng năm sáu trăm mét.

830. Chương 83 0: Kim Điều.(4)

Chương 830: Kim điều.(4) truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’””)••’””)

Ở trong phạm vi này, cho dù là một cái kim, Trang Duệ cũng đều có thể cảm nhận thấy rõ ràng.

Ánh mắt của Trang Duệ di động ở phía trên vách núi, một cỗ linh khí tùy theo xuyên thấu vào hơn hai mươi mét trên vách núi, giống như dụng cụ thám trắc vậy, quan sát tất cả cái vách đá này. Địa hình không quá cao, bên trên vách đá cũng chỉ có mấy bụi cây mọc ở trên cao nguyên mà thôi.

- A! có một cái hang.

Ánh mắt của Trang Duệ đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ở trên một cái cây nhỏ, có một cái hang đường kính khoảng chừng ba mét, nói là sơn động không bằng gọi là một cái khe núi thì thích hợp hơn, bởi vì cái cửa hang này dài ba mét, nhưng độ cao cũng chỉ có khoảng bảy tám mươi cen-ti- mét.

Thật đúng là địa phương tốt, cái sơn động này ngược hướng gió, vị trí hiểm trở, khó có thể trèo vào được, bên trên cửa hang còn có một mỏm đá lồi ra phải ngoài, có thể che gió che mưa, đừng nói là kiam điều ở chỗ này, mà ngay cả người ở chỗ này cũng rất thích hợp.

Tuy rằng chưa có xem xét bên trong, nhưng trong lòng Trang Duệ đã khẳng định tới tám chín phần, cái hang kia chính là tổ của con kim điều.

Vấn đề hiện tại là bên trong đó có chim non hay không. Trang Duệ trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, con kim điều trưởng thành kia hiển nhiên là không thể thuần dưỡng, nếu không tìm thấy chim non, thì sẽ phí công sức một ngày.

- Ha ha, tìm được rồi.

Linh khí xâm nhập vào bên trong, cảnh tượng trong động được thu rõ ràng vào bên trong ánh mắt. ở bên trong hang động có một con kim điều trưởng thành đang ngồi ở đó, nhưng mà hình thể của nó nhỏ hơn rất nhiều so với con kim điều Trang Duệ nhìn thấy trước kia, chiều dài thân thể chỉ có khoảng hơn sáu mươi cen- ti- mét.

Nhưng mà khiến cho Trang Duệ cao hứng chính là, ở bên cạnh con kim điều này, lại có bốn con chim non cả người đều đầy lông trắng, điều này làm cho Trang Duệ kích động đến mức cả người phát run, con bà nó, có thể tạo thành Phi Hổ đội được rồi.

Dường như cảm ứng được cái gì, con kim điều kia đột nhiên quay đầu lại, nghi hoặc nhìn một góc ở bên trong động, đương nhiên nó không có cách nào phát hiện ra linh khí vô hình vô sắc.

- Bình tĩnh, cần phải bình tĩnh.

Trang Duệ thu hồi linh khí, hít sâu vài cái, đã phát hiện xảo huyết của kim điều, hơn nữa cũng đã phát hiện chim non, hiện tại cần phải lo lắng chính là làm thế nào để lấy được mấy con chim non ở bên trong hang kia.

Nhiệm vụ này có thể nói là cực kỳ khó khăn, không nói đến vách đá dựng đứng, mà chỉ cần cái con kim điều trong hang kia, chính mình cũng không thể đối phó, cho dù có dùng dây thừng trèo lên, thì mình cũng chỉ có thể trở thành vong hồn dưới trảo của con kim điều kia.

Hôm qua Trang Duệ đã được kiến thức uy lực lợi trảo của con kim điều, dùng Khai Sơn Dao cũng không thể cắt được da của Ly Ngưu, nhưng mà dưới móng vuốt của kim điều thì nó cũng chỉ như là đậu hủ vậy. Trang Duệ không hề tin tưởng bản thân mình có thể chịu đựng được một trảo như vậy.

Thu liễm lại tâm thần, tập trung lực chú ý lại, Trang Duệ tiếp tục quan sát vách đá ở bên trên cái hang động kia, hẳn muốn nhìn một chút, chính mình không dùng dây thừng có thể leo lên được vách đá kia hay không?

Nhưng mà nhìn mấy chỗ núi đá hơi lồi lên kia, rất nhanh Trang Duệ liền buông tha ý nghĩ này, tay không leo lên vách núi kia tuyệt đối là tìm chết, phỏng chừng cũng chỉ có Tiểu Tuyết mới có thể làm được.

- Muốn bắt được con kim điều kia, tốt nhất là có thể dẫn dụ được nó ra xa một chút, sau đó chính mình dùng dây thừng, trèo vào bên trong hang động kia.

Trang Duệ suy nghĩ cả nửa ngày, dường như chỉ có thể dùng biện pháp này, lập tức lại xem xét tình hình hang động, nếu mà trèo xuống lại không vào được hang động, đó mới là một chuyện thật bi thảm.

- Dài ba mét, rộng sáu mươi cen-ti-mét, đi vào không thành vấn đề.

Linh khí của Trang Duệ tiếp tục nhìn lại cái hang động này, cái khe núi này cũng không lớn lắm. Bên trong cũng chỉ sâu khoảng hai mét, nhưng mà độ cao thì hơi thấp, vẫn chưa tới năm mươi cen-ti-mét, Trang Duệ cần phải bò rạp xuống mới có thể chui vào.

Hai con kim điều này còn rất cẩn thận, dù là ở bên trong khe núi, cũng dựng lên một cái ổ, đó là một cái ổ do nhánh cây chồng chất mà thành, kết cấu cực kỳ lớn, đường kính bên ngoài gần hai mét, cao tới ba mươi cen-ti-mét, bên trong có đặt lá thông, cánh cỏ và da lông của các loại vật.

Giờ phút này, con kia hẳn là con kim điều cái, thân thể ở trong sào huyết, đang dùng cái mỏ của mình xé từng miếng thịt từ con gì đó ấy con chim non. Mấy con chim non thì ngẩng cái đầu nên há to cái mỏ, gào khóc đòi ăn.

Động tác của con điều mẹ rất quyên thuộc, có điểm giống như là gà mẹ chăm sóc gà con vậy, phi thường chuẩn xác dứt những miếng thịt nhỏ ấy con chim non.

Trang Duệ nhìn thấy thì có chút ngẩn người, tình cảm của các loại động vật này dường như cũng chẳng khác nhau bao nhiêu so với nhân loại. Che chở cho con non chính là thiên tính của tất cả các loại động vật.

Đương nhiên, ở thiên nhiên cũng không thiếu động vật làm thịt luôn cả con mình.

Nhưng mà bây giờ Trang Duệ nhìn thấy một màn này, cũng để hẳn cảm thấy thực ấm áp, đang tự hỏi hành động trộm chim non của chính mình, có thích hợp hay không?

- Con bà nó chứ, bốn con chỉ có thể có một con sống sót là không tồi rồi, bản thân mình mượn một con đi, trở về lại còn dùng linh khí chải chuốt cho ba con chim kia, cũng coi như không có lỗi đối với con điều mẹ này.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, sau đó hạ quyết định. Phải biết rằng một lần trứng nở ra bốn con kim điều non, điều này trong thiên nhiên cũng xem như rất hiếm thấy, bởi vì thực vật, động vật, và các nhân tố ở trong thiên nhiên rất khắc nghiệt, bốn con chim non, nhiều nhất cũng chỉ có thể có một con cường tráng nhất sống sót.

Trang Duệ mang đi một con, sau đó dùng linh khí để làm cho ba con còn lại đều có thể sống sót, như vậy theo như lời của hắn, cũng có thể xem như không có lỗi đối với đôi kim điều cha mẹ kia.

- Ha ha, con này không tệ, đợi lát nữa sẽ lựa chọn nó.

Trang Duệ đột nhiên bị một màn ở trong huyết động làm cho buồn cười. Nguyên nhân là một con chim non sau khi được con chim mẹ bón thịt cho xong, lại có thể chạy sang bên cạnh, dùng thân thể tương đối cường tráng của mình, gạt một con chim non khác đang mở miệng ra, nuốt miếng thịt con chim mẹ kia dứt cho. Khiến cho tiểu tử bên cạnh không được ăn kia gào khóc ầm ĩ.

831. Chương 831 : Kim Điều.(5)

Chương 831: Kim điều.(5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(‘‘••(‘‘••† Nhóm dịch Dungnhi †••’’)••’)

Mấy con chim non kia trong mắt Trang Duệ, cực kỳ đáng yêu, chúng nó hẳn là mới chỉ một tháng tuổi, cả người đều là lông tơ mềm mại như nhung lụa cao cấp, chỉ có mắt và cái mỏ là có màu đen.

Có thể là do nguyên nhân vẫn còn quá nhỏ, mấy tiểu tử kia vẫn còn đứng không vững, như mà ở trên người chúng nó, thông qua biểu hiện tranh thức ăn vừa rồi, đã biểu hiện ra mặt tàn khốc của việc cạnh tranh trong thiên nhiên.

Tùy theo độ tuổi tăng trưởng, lông của chúng cũng sẽ biến thành màu vàng kim giống như là cha mẹ của chúng, cặp mỏ cũng trở lên quặp xuống và sắc nhọn, hai cánh của chúng nó sẽ tung hoành trên bầu trời, móng vuốt ở đôi chân đứng còn không vững kia, sẽ có thể xé rách sài lang hổ báo!

- Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, bằng không lát nữa con kim điều ra ngoài kiếm ăn kia trở về, chính mình càng không có cách nào trộm được chim non.

Trang Duệ nhìn xuống đồng hồ, lúc này là một giờ chiều, vào mùa này, kim điều săn mồi cũng không phải là một việc khó khăn, chính mình phải nắm chặt thời gian.

- Bạch sư, lát nữa người đến bên cạnh vách đá kia, lớn tiếng gầm rú, làm cho con kim điều ở bên trong kia chú ý, sau đó dẫn nó chạy ra xa một chút, chú ý đừng để móng vuốt của nó bắt được.

Trang Duệ nghĩ một chút, bắt đầu tiến hành bàn bạc công việc. Biện pháp tốt nhất chính là dùng bạch sư để dụ con chim mẹ đuổi theo, sau đó bản thân mình trèo xuống bắt chim non. Nếu như thuận lợi, hẳn là vấn đề sẽ không lớn.

Bạch sư gật đầu, trong mắt tràn đầy hung quang, ngày hôm qua nó cũng đã gặp qua con kim điều kia, biết con này khó đối phó, giờ đây cũng đã xốc lại tinh thần.

Trang Duệ đi đến chỗ cách vách đá kia hơn ba mươi mét, dùng dây thừng chính mình mang theo buộc chặt chẽ ở một khối đá nặng khoảng ngang cân trên mặt đất, dùng sức kéo một cái, cảm giác có thể chịu đựng được thân thể của chính mình mới dừng lại.

- Hai đứa các người theo ta trốn đi, để cho bạch sư dụ con kim điều kia rời đi.

Trang Duệ gọi Tiểu Tuyết và con cho ngao cái kia một tiếng, trốn ở phía sau đồng nham thạch, vừa lúc chỗ này có lùn cây, Trang Duệ nằm úp sấp ở bên trong sẽ không bị kim điều phát hiện.

- Bạch sư, có thể thành công hay không, phải trông cậy vào người đó.

Trang Duệ hô lớn một tiếng, nhanh chóng nói tiếp:

- Bắt đầu!

- Ngao ngô! Ngao ngao ngô

Sau khi thanh âm của Trang Duệ vang lên, bạch sư lớn tiếng rống lên, hướng về chỗ vách đá bên cạnh, tiếng gầm nhẹ dần như tiếng sóng siêu âm, không ảnh hưởng gì lớn đến con người, nhưng mà đối với động vật có thính giác nhạy bén, thì cũng giống như tiếng sấm rền vậy.

Kỳ thật ngay tại lúc thanh âm của Trang Duệ vang lên, con chim mẹ kia cũng thò thân thể ra khỏi hang động, nhìn về phía bạch sư đang leo lên vách đá bên này, lập tức hai cánh chấn động, bay về phía bạch sư đang ở phía trên kia.

Đối với bạch sư, Trang Duệ hoàn toàn tin tưởng, nó đã sản sinh ra linh tính, còn con kim điều kia chỉ là một con súc sinh, Trang Duệ không tin bạch sư không thể làm gì được con kim điều này.

Quả nhiên sau khi kim điêu bay thẳng lên cao, sau đó lập tức rơi thẳng xuống đánh thẳng về phía bạch sư, bạch sư nhanh nhẹn nhảy sang bên cạnh một cái khiến cho lợi trảo của kim điêu chỉ bắt được vào chỗ trống.

Thừa dịp trong nháy mắt khi kim điêu còn chưa kịp vỗ cánh bay lên, bạch sư đưa chân tát một cái vào cánh của kim điêu, vài cái lông chim màu vàng từ trên cánh của con kim điêu này rơi xuống.

Kết!

Một tiếng kêu inh tai vang lên, thân thể của kim điêu mạnh mẽ bay lên cao, nhưng mà vừa rồi thiếu chút nữa đã ăn thiệt thòi lớn, con kim điêu này cũng không dám tùy tiện lao xuống nữa.

- Tốt lắm, bạch sư!

Trang Duệ gắt gao nắm chặt tay lại, hung hăng mua may một chút.

Bạch sư nhớ rõ lời dặn dò của Trang Duệ, làm bộ muốn phóng tới chỗ vách đá khiến cho con chim mẹ kia không thể không mạo hiểm nhào xuống.

Lần này sau khi bạch sư tránh đòn thì cũng không đánh trả, mà hướng về chỗ con kim điêu đang ở trên bầu trời kia gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó quay đầu hướng tới phía xa xa chạy đi.

Nhìn thấy bạch sư quay đầu chạy ra xa, kim điêu do dự một chút, nó đang lo lắng cho bốn con chim non ở trong tổ, bình thường thì đều là chim bố ra ngoài săn mồi, còn nó thì thủ hộ ở bên trong hang động.

Sau khi lượn một vòng trên không trung, cuối cùng con chim mẹ cũng không có đuổi theo bạch sư, đối với nó mà nói, chỉ cần đuổi con chó ngao Tây Tạng đáng ghét này đi là được.

Hơn nữa dựa vào trực giác nhạy bén của chim mẹ, nó có thể cảm giác được bạch sư cũng không phải là tên gia hỏa dễ trêu chọc, đấu với nhau còn không biết được là hươu chết về tay ai đâu.

- Con bà nó, làm sao lại không đuổi theo?

Vốn dĩ Trang Duệ đang muốn đứng lên, ném faay thùng xuống dưới vách núi, dây bảo hiểm cũng đã được buộc trên lưng, nhưng mà không ngờ được con kim điêu kia chỉ lượn một vòng, rồi lại quay đầu bay về hang động, chính mình mà đi ra ngoài, nhất định sẽ bị nó phát hiện.

Ồ ô...Ngao ngô!

Hoàn hảo, bạch sư thông minh nhìn thấy con kim điêu kia không đuổi theo thì quay người lại chạy về, làm bộ muốn trèo lên vách đá, khiến cho con chim mẹ đang muốn chui vào trong hang nổi lên cơn tức trong lòng, hai cái cánh lớn lại chuyển động, đánh về phía bạch sư.

Đừng nhìn hình thể bạch sư to nghe con nghe con, nhưng mà bàn về việc di chuyển trên mặt đất, cũng không thua gì hùng ưng tùy ý bay lượn trên bầu trời, sau khi kim điêu chụp vài lần không có kết quả, bạch sư lại lảo đảo chạy về phía xa xa.

Lần này con chim mẹ thật sự nổi giận, nó quyết định sẽ đuổi con chó ngao Tây Tạng huênh hoang này ra đi thật xa, đuổi ra khỏi phạm vi lãnh địa của mình rồi mới trở về.

Sau khi dạo một vòng quanh vách núi, không có phát hiện ra cái gì dị thường, con chim mẹ vỗ cánh hướng tới chỗ bạch sư đuổi tới, nó cũng biết mình không làm gì được tên gia hỏa này, nhưng mà đuổi đi xa một chút, thì có thể.

Bạch sư cực kỳ thông minh, nó trực tiếp vòng qua một vách núi, cứ như vậy trừ khi con chim mẹ phi hành ở trên cao, vượt trên cả tòa tuyết sơn. Nếu không mà nói nó cũng không thể nào chứng kiến tình hình ở cái tổ của nó được.

- Ha ha, con chim nhỏ, xem xem người có mắc mưu hay không?

Trang Duệ đắc ý đứng dậy, nhìn về phía con chim điêu đã không còn nhìn thấy tăm hơi đâu, thì thầm nói.

Kỳ thật Trang Duệ không biết, nếu không phải có vách đá vừa vặn che chắn hắc và Tiểu Tuyết, lấy ánh mắt lợi hại của chim điêu có thể nhìn thấy được cả thỏ từ trên trời cao, căn bản là vừa rồi không thể tránh né được tuần tra của con chim mẹ.

832. Chương 832 : Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(1)

Chương 832: Chuyện vạn vật trên thế gian.(1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“•••••† Nhóm dịch Dungnhi †•••••”)•••••)

Kéo theo cái dây thừng, Trang Duệ đi đến bên trên vách núi, mạnh mẽ vung dây thừng xuống, cái dây thừng rơi xuống theo vách núi, dài chừng năm sáu chục mét.

Nhắc tới dây thừng, Trang Duệ còn phải cảm ơn Triệu Quân, nhà của tiểu tử kia rất có tiền, đặt mua những thiết bị leo núi này, đều là trang bị cao cấp nhất trên thế giới. Cái dây thừng đặc chế này tuy rằng vô cùng nhẹ, nhưng lại phi thường chắc chắn, có thể chịu đựng được trọng lượng hơn tám trăm kg. Trang Duệ hoàn toàn không phải lo lắng vấn đề an toàn.

Bám lấy cái dây thừng đang buộc trên tảng đá, Trang Duệ kéo cái dây bảo hộ ở bên hông lên, móc cái móc vào sợi dây thừng, hai chân chống vào vách đá, thân thể chậm rãi thả xuống.

Cái hang động là tổ của hai con chim điêu, đại khái cách vách núi bên trên chừng hai mươi mét, chỉ một lúc sau, Trang Duệ đã đi xuống bên ngoài cái hang, hai chân tìm một chỗ để chống đỡ, liền chuẩn bị bò vào bên trong hang động.

Đường như cảm thấy nguy hiểm, mấy con chim kim điêu non ở trong hang động, luôn miệng phát ra tiếng kêu “ Chiêm chiêm” non nớt, nhưng rất dồn dập.

- Đừng sợ, hắc hắc, sau này đi theo ta tha hồ mà ca hát.

Trang Duệ cười rất có tiềm chất làm quái thúc thúc, nhưng mà trước tiên hắn vẫn dùng linh khí để chải chuốt thân thể của mấy tiểu tử kia một lượt, sau đó mới chuẩn bị đi ra khỏi hang động. nguồn (.)

Sau khi được linh khí làm cho thoải mái, mấy tiểu tử bên trong hang động kia đều yên tĩnh trở lại, điều này làm cho Trang Duệ rất là tự đắc, linh khí của bản thân chính là: Nam nữ thông sát, già trẻ giai nghi!

Hiện tại trong đầu Trang Duệ rất rối rắm, rốt cục là mang đi mất con kim điêu non. Bây giờ có thể thu được vào tay, cái ý tưởng chỉ lấy một con của hắn lúc vừa rồi, cũng phát sinh biến hóa.

- Ma tuy, lão tử lại không thể vào được sao.

Ngay trong lúc Trang Duệ đưa một chân vào trong hang động, lúc này hắn mới phát hiện, chính mình cũng không có kế thừa bản lĩnh địa chất của ông nội, công phu của mình thật sự là kém quá xa, cái hang động này Trang Duệ lại có thể không vào được.

Tuy rằng cái cửa động dài ba thước, nhưng mà độ rộng cũng rất hạn hẹp, hơn nữa bên ngoài còn mấp mô không bằng phẳng, với bề rộng như thế này, kim điêu còn có thể cúi người đi vào, nhưng Trang Duệ lại không đi vào được.

Nếu cố gắng chui vào, nhất định sẽ bị kẹt ở bên trong, đến lúc đó phỏng chừng nhất định hắn sẽ trở thành bia ngắm của con kim điêu đang phần nở. Trở thành một màn thảm kịch nhân loại bị động vật tập kích chí tử.

Trang Duệ cũng không muốn thử một lần làm nhân vật ở trong “ Ý Thiên Đồ Long Ký” bản thân sẽ bị kẹt ở trong hang động mà chết oan.

- Làm sao bây giờ đây?

Trang Duệ có chút vô duyên, cứ như vậy bò lên trên vách núi, thì hắn không cam lòng, nhưng mà cứ như vậy chui vào thì cũng không phải là biện pháp tốt, hơn nữa con chim mẹ bị bạch sư dẫn đi kia, không biết khi nào sẽ quay trở về.

Còn có con chim bố ra ngoài kiếm ăn kia nữa, tùy thời đều có thể xuất hiện, đến lúc đó không cần chúng nó tấn công mình, mà chỉ cần mổ cái dây thừng, chỉ sợ bản thân cũng sẽ từ trên núi rơi xuống, hơn nữa đây cũng không giống như mang dù để nhảy xuống.

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!

Trang Duệ đột nhiên nghĩ đến báo tuyết, chính mình không vào được nhưng báo tuyết thì lại không thành vấn đề.

Báo tuyết thò cái đầu ở trên vách núi ra, hồ nghi nhìn về phía Trang Duệ, bây giờ nó ăn uống no đủ, cũng không có hứng thú bao nhiêu đối với mấy con chim non tai họa kia, đám đó cũng không đủ để nhét kẽ răng cho nó.

Lúc trước tìm đến kim điêu gây phiền phức, là bởi vì báo tuyết trên núi quá lớn, báo tuyết không kiếm được thứ ăn, nên mới muốn đến trộm mấy quả trứng chim điêu kia để ăn.

- Tiểu Tuyết, xuống đây, nhanh lên xuống đây.

Nhìn thấy con báo tuyết thò đầu ra, Trang Duệ vội vàng vẫy vẫy tay với nó.

Báo tuyết không chần chờ, lập tức lúi xuống theo vách đá. Ở trong mắt của nó, Trang Duệ còn thân hơn cả mẫu thân của nó, Tiểu Tuyết đã hoàn toàn coi Trang Duệ là thân nhân hoặc là chủ nhân của nó.

Tuy rằng vách đá này gần như là góc vuông chín mươi độ, nhưng mà chỉ cần có những chỗ lồi lõm, báo tuyết đều có thể dùng nó để mượn lực, chỉ qua thời gian vài giây đồng hồ, nó đã đứng ở trên cái cây nhỏ ở bên dưới Trang Duệ, động tác so với Trang Duệ thì còn đẹp và nhanh chóng hơn nhiều.

- Tiểu Tuyết, người mang mấy con chim non ở trong kia ra đây, nhớ kĩ không được làm chúng nó bị thương, không được dùng răng nanh ngậm chúng.

Trang Duệ sợ báo tuyết không hiểu ý tứ của hắn, lấy cái tay thò vào trong miệng của nó, sờ từ trên xuống dưới, tiếp tục dạy bảo:

- Dùng chỗ này, được rồi, chính là chỗ này, mang con chim điêu non ở trong kia ra đây.

Mọi người đều có thể chứng kiến thường xuyên trên TV cảnh động vật cha mẹ dùng miệng ngậm con của chính mình giấu đi, kỳ thật phương diện này có kỹ xảo riêng, chính nó không dùng răng nanh để cắn, mà là dùng môi để ngậm, loại tính huống này thấy nhiều nhất chính là ở sư tử, hổ, báo hoặc là những loài động vật họ mèo.

Đương nhiên cũng không thiếu những bậc cha mẹ thô lỗ, sau khi ngậm con của mình chạy cả một đoạn đường, mới phát hiện con của chính mình đã bị cắn chết.

Trang Duệ không biết báo tuyết có hiểu được lời nói của mình hay không, nhưng sau khi nghe xong lời nói của chính mình, nó liền xông thẳng vào bên trong hang động.

Hoàn toàn khác so với Trang Duệ tiến vào hang động lúc vừa rồi, báo tuyết chính là mãnh thú ăn thịt, cũng không biết đã có bao nhiêu động vật chết dưới lợi trảo của nó, nó vừa mới chui vào trong sào huyệt của kim điêu, mấy tiểu tử kia lập tức cũng cảm giác được nguy hiểm.

Nhưng mà ở trước mặt báo tuyết, dũng khí gào thét của những con chim điêu non yếu ớt kia đều không còn, nhanh chóng co rút vào một góc hang, cả người run lên cầm cập. Giữa chúng nó và Báo Tuyết, hoàn toàn không phải là đối thủ cùng cấp bậc.

- Báo Tuyết, không được cắn, ngàn vạn lần không được cắn.

Trang Duệ vừa dùng linh khí trấn an những tiểu tử kia, vừa dặn dò báo tuyết, Trang Duệ đang khẩn trương tới tấp điểm, thanh âm nói chuyện đều mang theo chút run rẩy.

Nếu báo tuyết mà không hiểu được ý của mình, một vuốt chụp vào khiến cho đám tiểu tử kia mất mạng, như vậy Trang Duệ đúng là công dã tràng.

Ngao ngô.

Báo tuyết gầm nhẹ một tiếng, chẳng những khiến cho bốn tiểu tử trong hang kia nhất thời rùng mình một cái, mà cả Trang Duệ cũng giật mình một cái, nếu không phải trên lưng vẫn còn dây bảo hiểm, chỉ sợ cũng sẽ ngã xuống rồi.

833. Chương 833 : Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(2)

Chương 833: Chuyện vạn vật trên thế gian.(2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••””)••””)

Trang Duệ không nhịn được mắng:

- Tiểu Tuyết, nắm chắc thời gian, mang hết mấy tên tiểu tử kia ra đây.

Tuy rằng Trang Duệ không thể dùng tay để chỉ, thế nhưng hắn có thể sử dụng linh khí để chỉ dẫn, từ khi nuôi bạch sư, Trang Duệ liền phát hiện, động vật đặc biệt mẫn cảm đối với linh khí ở trong mắt mình, cho dù không có tới gần thân thể của bọn nó, dường như bọn nó cũng có thể cảm ứng được.

Trang Duệ vốn là dùng linh khí nhẹ nhàng đụng và thân thể con báo tuyết, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về phía con kim điều non cường tráng nhất. Thể hình của tên tiểu tử này so với huynh đệ tỷ muội của nó thì đều lớn hơn một vòng, thật dễ dàng liền có thể nhận ra được.

Được linh khí chỉ dẫn, báo tuyết đưa móng vuốt vươn tới bên cạnh mấy con kim điều non, cực kỳ ôn nhu đẩy con chim non được Trang Duệ chỉ đi ra. đọc truyện mới nhất tại .

Hoàn hảo, Trang Duệ thấy báo tuyết chỉ dùng đệm thịt chứ cái móng vuốt sắc nhọn kia thì lại không vươn ra, điều này làm cho Trang Duệ thở ra một hơi thật dài.

- Ngậm nó mang ra, mang nó ra đây.

Trang Duệ gần như có chút thần kinh rồi, miệng hắn cần nhả mấy tiếng, nhưng mà Tiểu Tuyết dường như đã hiểu được ý tứ của hắn, dùng miệng khẽ cắn con chim non này, lập tức hướng tới chỗ của động đi tới.

- Mang cho ta, nhẹ nhàng một chút, nhẹ nhàng thôi.

Trang Duệ đè nén kích động trong lòng, ý bảo báo tuyết nhả con chim non ra, hắn đã thấy được, tên tiểu tử kia đang giãy dụa trong miệng báo tuyết, cũng không có bị thương tổn gì.

- Ha ha, còn muốn chạy.

Ngay trong lúc báo tuyết nói lỏng miệng ra, tiểu tử kia còn chưa mọc ra lông cánh, đã muốn trở lại sào huyết âm áp kia. Trang Duệ cũng không hề chậm rãi, một tay bắt lấy tên tiểu tử này.

- Hắc, có chút đau đấy.

Tiểu tử kia sợ báo tuyết, nhưng không sợ Trang Duệ, cái mỏ hơi cong kia liên tiếp mổ vào trên tay Trang Duệ, tuy rằng không thể mổ chảy máu, nhưng mà cũng khiến cho tay của Trang Duệ hơi hơi có chút đỏ lên, nếu nặng hơn một chút nữa, phỏng chừng sẽ trầy da chảy máu.

Thật là một tiểu tử khiến người ta đau đầu.

Trang Duệ bất đắc dĩ dùng linh khí làm yên lòng tên tiểu tử tỷ hơn này, cũng bỏ qua ý định bắt thêm một con chim non nữa. Chỉ sợ một con này, sau này mình cũng sẽ phải vất vả chăm sóc rồi.

Lúc Trang Duệ còn nhỏ, thành thị hắn ở những năm tám mươi vẫn còn chưa biến thành rừng sắt như bây giờ, ở địa phương không xa nhà Trang Duệ, cũng vẫn còn có ruộng lúa, thường xuyên có thể nhìn thấy các loại chim non và những con hùnh ưng bay trên bầu trời.

Mỗi khi đến mùa vụ thu hoạch, Ma Tước, Hí Tước, các loại chim con luôn đông như kiến cỏ, luôn luôn ở trên các ruộng lúa bất kể là đã thu hoạch hay chưa, để nhặt nhanh lương thực.

Khi đó, điều khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn nhất chính là chỉ cần một con hùng ưng bay đi bay lại ở trên không trung, thì chim chóc vốn đang bay lượn đầy trời, trong phút chốc liền biến mất không còn một chút tăm hơi, chỉ còn cái thân ảnh cao ngạo của con chim ưng kia.

Những người có điều kiện thì mang súng hơi ra bắn, viên đạn của súng hơi làm bằng chì, năm đồng tiền có thể mua một hộp lớn, tuốt bắn súng càng ngày càng cao, một ngày có thể bắn được vài chục con chim sẻ.

Những người dùng súng biến mất thì lại xuất hiện những người dùng lưới vông để bắt, một ngày có thể bắt được hai đến ba mươi con về rán ăn. Trang Duệ và Lưu Xuyên thì không có gì cả, cũng chỉ có thể đi tìm bắt tổ của chim sẻ mà thôi.

Hai tên tiểu tử chuyên phá hoại năm đó đã làm không ít chuyện tình leo cây trộm trứng chim sẻ. Ngẫu nhiên cũng có thể bắt được một hai ổ chim non mới sinh, tuy rằng hai người vô cùng khát khao có thể nuôi con chim sẻ thành bộ dạng giống như hùng ưng trên bầu trời, nhưng mà cũng chưa từng nuôi bọn chúng.

Nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng tới sở thích của Trang Duệ đối với chim non, nhất là đối với loài thần điêu có thể xé hổ liệt báo trong truyền thuyết. Không chỉ là Trang Duệ, chỉ sợ là rất nhiều người trong thời gian còn thiếu niên, đều đã từng có giấc mộng nuôi dưỡng một con chim ưng.

Đương nhiên, đây chỉ là giấc mộng, cuối cùng rất nhiều người tới cả đời cũng không thể thực hiện được giấc mộng đó. Nhưng mà giờ phút này Trang Duệ đã làm được, cái loại tâm tình vui sướng này, quả thực không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được.

Tóm lại, hiện tại Trang Duệ cầm tên tiểu tử này, thật là có cảm giác sợ từ trong tay rơi mất, ngậm trong miệng sợ cắn mất.

- Báo Tuyết, không cần chui vào nữa, nhanh chóng trở lại trên vách núi đi.

Qua chừng vài phút sau, Trang Duệ mới thanh tỉnh lại, mà lúc này tiểu tử trong lòng bàn tay kia, đã hoàn toàn bị linh khí trong mắt Trang Duệ hấp dẫn, không có tiếp tục giãy dụa, cũng không tiếp tục kêu lên nữa, chỉ dùng đôi mắt to đen thui nhìn Trang Duệ.

Ngao ngô.

Nghe được lời nói của Trang Duệ, con báo tuyết từ trong hang động chạy ra, bước thêm vài bước thì đã ở trên vách núi, cúi đầu nhìn về phía Trang Duệ.

- Nghe lời ta, chớ có lộn xộn.

Trang Duệ giật cái gậy bảo hiểm đang ở trên lưng mình, kéo cái túi khóa ở trước ngực mình ra, cẩn thận thả con chim non vào đó, cho dù là nhìn thấy bạch ngọc lão hổ vô giá thì Trang Duệ cũng chưa từng cẩn thận như vậy.

Kéo cái khóa lại, sau khi hở ra một cái lỗ để nó có thể thở được, Trang Duệ nhẹ nhàng sờ lên ngực một chút, hắn có thể cảm giác được động tĩnh của tên tiểu tử kia ở bên trong.

Việc trộm chim non đã xong, còn lại là muốn cấp cho vợ chồng kim điêu một chút ưu đãi, cũng là giúp đỡ cho những con chim non này, Trang Duệ bò lên phía trước, tăng thêm lượng linh khí phóng ra, luân phiên chải chuốt thân thể đám gia hỏa này một lượt.

Trang Duệ tin tưởng, sau lần này, mấy tiểu tử kia nhất định có thể khỏe mạnh lớn lên, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không có những tên gia hỏa giống như báo tuyết chạy tới, vụng trộm ăn trộm chim non.

Dùng chân tìm kiếm điểm tựa, hai tay Trang Duệ dùng sức, độ cao hơn hai mươi thước cũng chỉ là vài phút đồng hồ. Sau khi Trang Duệ dùng hai chân đạp vài cái lên trên vách núi, báo tuyết đang đứng chờ Trang Duệ ở phía trước lập tức bò lại đây, cực kỳ thân mật dùng đầu lưỡi liếm liếm vào mặt Trang Duệ.

- Đại Tiểu Tuyết, đi tìm bạch sư, quay về chỗ ở ngày hôm qua.

Lần này Trang Duệ xuống vách núi xâm nhập vào hang ổ của lão ưng ước chừng đã tiêu phí thời gian hơn nửa giờ, vì vậy hiện tại không dám chậm trễ, sau khi thu lại đám dây thừng, rồi đẹp lên người mình, liền cất bước hướng về đỉnh núi chạy tới.

834. Chương 834 : Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 834: Chuyện vạn vật trên thế gian.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Vừa mới chuyển qua triền núi này, Trang Duệ chợt nghe thấy bên tai vang lên một tiếng kêu thanh thúy của chim ưng, giương mắt nhìn lên thì thấy một con kim điêu đang cắp một con thỏ hoang béo mập ở trong móng vuốt của mình bay về phía huyết động.

- Mẹ nó, cũng đừng có trở về nhanh như vậy chứ.

Tục ngữ nói: Có tật giật mình, hiện tại Trang Duệ đúng là có tâm tình như vậy, cúi đầu phóng ra một đạo linh khí vào trong ba lô, để làm yên lòng tiểu tử đang có ý muốn kêu lên hưởng ứng cha của mình. Hắn vội vàng hướng về đỉnh núi tiến đến.

Thời gian báo tuyết xuống núi cần phân biệt đường xa, vì vậy cũng không thể đi nhanh được, hiện tại Trang Duệ đang chạy như điên, một đường chạy thẳng lên núi, gián tiếp đã cấp cho tiểu tử kia rất nhiều ưu đãi.

Qua đại khái hơn nửa canh giờ sau, hắn nghe thấy ở phía trước truyền đến tiếng gầm của bạch sư, mà tiếng gầm so với lúc bình thường không giống nhau, dường như có chút áp lực.

- A! Bạch sư! (.

Trong miệng phát ra một tiếng gầm lớn, thân hình của bạch sư và đại Tiểu Tuyết nhất thời xuất hiện ở trước mặt Trang Duệ.

Nhưng mà khiến cho Trang Duệ kinh ngạc và đau lòng chính là bạch sư lại có thể bị thương, ở trên tấm lưng trắng như tuyết của bạch sư có một vết trảo sâu thấy xương, máu tươi đã nhuộm đỏ lông trắng trên lưng của bạch sư.

Có thể do nguyên nhân là thường xuyên được Trang Duệ dùng linh khí tẩy luyện, lúc Trang Duệ nhìn thấy bạch sư thì miệng vết thương đã hơi khép lại, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có máu rỉ ra, miệng vết thương đỏ lôm, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác ghê người.

- Bạch sư, đừng nhúc nhích.

Trang Duệ bảo bạch sư nằm sấp ở trước người chính mình, luống cuống tay chân lấy thuốc sơ cứu ở trong ba lô, đối với miệng vết thương vẫn còn rỉ máu thì sau một thời gian được linh khí trong mắt chữa trị, khiến iệng vết thương dần dần khép lại.

Linh khí màu vàng tím, hơn nữa lại còn có thuốc trị ngoại thương của Vân Nam khiến iệng vết thương trên người bạch sư nhanh chóng khép lại, bạch sư phát ra một tiếng gầm nhẹ ở trong cổ họng, từ đau đớn biến thành thoải mái.

Linh khí của Trang Duệ so với thuốc phiện còn thần kì hơn, lúc nào cũng có thể khiến cho con người và động vật rơi vào cảm giác thỏa mãn.

Nhưng mà Trang Duệ cũng chỉ dám ở trên người động vật mới có thể dùng linh khí mà không kiêng nể gì. Nếu đổi thành con người, không nói đến việc sợ lộ, mà còn có thể gây ra biến dị hay không cũng là một vấn đề.

Điều trị cho bạch sư, Trang Duệ chính là không tiếc vốn liếng, cho vết thương trên người bạch sư đã khép lại, nhưng linh khí vẫn cuộn cuộn không dứt được truyền vào, mãi đến khi Trang Duệ cảm thấy trong mắt cay cay, cảm giác thấy có chút đau đớn, hắn mới ngừng lại.

- Tốt rồi anh bạn già, xin lỗi người, đều là tại ta không tốt.

Trang Duệ ôm lấy cái cổ của bạch sư, bây giờ hắn cũng không còn tâm trí nào mà để ý tới tiểu tử đang kêu “ Chiêm chiếp” ở trong lồng ngực của mình. Vừa rồi chứng kiến vết thương dọa người trên lưng bạch sư kia, thiếu chút nữa Trang Duệ rơi cả nước mắt. Tất cả những chuyện này đều vì Trang Duệ mãi bắt chim non mà tạo thành.

Ồ ô...Ngao ngô.

Trong mắt bạch sư hiện lên một tia quang mang ôn nhu, cổ họng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, dường như là đang an ủi Trang Duệ vậy, vươn cái cổ lên, nhẹ nhàng liếm liếm khuôn mặt Trang Duệ, sau đó rúc cái mặt sâu vào trong lòng Trang Duệ, đây chính là chuyện tình trước đây nó thích nhất khi ở với mẹ.

Đôi mắt Trang Duệ ửng đỏ, giơ tay lên xoa xoa đôi mắt, cảm giác thấy không còn cay mắt nữa, lại tiếp tục đưa linh khí vào trong cơ thể của bạch sư, đến khi nước mắt ướt cả hai gò má mới ngừng lại được.

Dường như có thể cảm nhận được tình nghi của Trang Duệ và bạch sư, bất kể là Đại Tiểu Tuyết, hai là con kim điêu non ở trong ba lô kia đều không phát ra bất kỳ thanh âm nào, chỉ lẳng lặng nhìn một người một chó đang ôm nhau này.

Kết!

Một tiếng chim ưng bén nhọn vang lên, đánh vỡ bầu không khí yên lặng trên tuyết sơn này. Nguyên bản một ít động vật đang sôi nổi kiếm ăn ở trong bụi cỏ đều trốn vào trong hang động của mình, Trang Duệ đang chìm vào trong xúc động nghe tiếng cũng phải ngẩng đầu lên.

- Mẹ nó, lão tử đoạt của người một con chim non, người con mẹ nó làm bị thương bạch sư của ta, cái này cũng là huê nhau, nếu còn đến nữa, chớ có trách ta sát hại động vật được bảo vệ của quốc gia, lão tử còn chưa có được nếm thử thịt chim ưng đâu.

Nhìn thấy từ phía chân trời có hai con kim điêu bay tới, Trang Duệ nhất thời đỏ mắt, cũng sẽ không biết đến cái gì gọi là sợ, rút thanh Khai Sơn Dao ở trên lưng ra, chỉ vào hai con kim điêu ở phía xa mà mắng.

Nguyên bản báo tuyết và con tuyết ngao cái đang nằm ở một chỗ, cũng giống như lâm đại địch, thân thể đứng thẳng lên, trong cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp, ý muốn cảnh cáo hai con kim điêu đang bay lại gần.

Một bên là chó ngao Tây Tạng và báo tuyết xung hùng lực địa, một bên là chúa tể bầu trời kim điêu, trên mặt đất cũng không có biện pháp tấn công trên trời, mà trên trời cũng không dám tùy tiện phát ra công kích, hai con kim điêu không ngừng lượn vòng tròn ở trên không cách đỉnh đầu Trang Duệ một hai trăm thước.

- Ủ? Bạch sư, tốt lắm, không phải hy sinh vô ích.

Trang Duệ ngưng tụ nhân lực, chứng kiến con chim cái nhỏ hơn kia bay lượn vô cùng không ổn định, ở bên dưới cánh của nó cũng có một đạo vết máu thật sâu, chắc là bị một trảo của bạch sư.

Kết!

Đột nhiên xảy ra một chuyện tình khiến cho Trang Duệ cảm thấy ngoài ý muốn, con kim điêu kia dường như không thể chịu đựng được thương thế trên người, từ trên không trung rơi xuống, rơi xuống vị trí cách Trang Duệ khoảng chừng bốn năm mươi mét.

Con chim cái giương cánh muốn bay lên, nhưng mà dù cố gắng nhiều lần, cuối cùng vẫn không thể thành công.

Chứng kiến bạn lữ của mình ngã xuống mặt đất, con chim đực cũng bất chấp mấy con mãnh thú ở dưới đất đang nhìn mình chăm chăm, lao mình phóng tới trước mặt con chim cái, trong miệng phát ra từng thanh âm thảm thiết, ánh mắt sắc bén không ngừng nhìn về phía Trang Duệ ở bên này.

- Bạch sư, không cần chạy sang đó.

Trong lúc bạch sư và Đại Tiểu Tuyết đang chuẩn bị chạy qua bên đó, Trang Duệ liền gọi chúng nó trở lại.

Bởi vì trong hai tiếng kêu của kim điều lúc vừa rồi, Trang Duệ có nghe ra một loại bi thương đầu tiên là cảm giác mẹ mất con, hai là bi thương khi chồng mất vợ, loại cảm xúc này khiến Trang Duệ cảm thấy xúc động.

- Có phải ta đã làm sai hay không?

835. Chương 835 : Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 835: Chuyện vạn vật trên thế gian.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Giờ phút này Trang Duệ có chút mờ mịt, hẳn có thể tưởng tượng được, con chim mẹ bị thương này sau khi phát hiện bị mất một đứa con, đã cố nén thương thế để chạy ra ngoài đi tìm, hiển nhiên bây giờ mạng sống của con chim mẹ đã tới cực hạn rồi.

- Bạch sư, ta muốn cứu nó, người sẽ không trách ta chứ?

Trang Duệ ngồi xổm xuống, nghiêm túc nói chuyện với bạch sư, hẳn biết kim điều cực kỳ chung thủy với bạn đời, nếu một con chết đi, chỉ sợ con kia cũng sẽ không sống một mình.

Đương nhiên, cái này không phải chỉ là Trang Duệ nhìn thấy ở trong tiểu thuyết võ hiệp, mà ở trong tự nhiên cũng không thiếu ví dụ như vậy.

Ô ô

Cổ họng bạch sư phát ra một tiếng gầm nhẹ, nó chỉ nghe theo lời nói của Trang Duệ, về phần cái gì thiện ác đối với nó cũng không khác nhau. Trang Duệ nói cứu, vậy thì cứu.

Vừa rồi vì chữa thương cho bạch sư mà đã tiêu hao khá nhiều linh khí, Trang Duệ cực kỳ nỗ lực mới ngưng tụ được một tia linh khí, phóng ra ngoài được mấy chục thước, rót vào trong vết thương của con chim cái kia.

Kết...kết.

Nhìn thấy bạn lữ của mình, nhiều lần đứng dậy nhưng cũng liên tục ngã xuống, con chim đực lại mở ra đôi cánh rộng thùng thình, giống như một đôi cánh tay vạt, đỡ thân thể con chim cái, hai con chim điều đỡ nhau đứng lên trước mặt Trang Duệ.

Trang Duệ nhớ rõ trong tác phẩm: “ Tây Thương Ký” của Vương Thực có một câu nói như sau: “ Sống cùng một chỗ, chết cùng một huyết, một đời một thể một đôi người”. Câu nói này đã miêu tả một câu chuyện tình yêu thê mĩ.

Giờ phút này ở trước mặt Trang Duệ, đôi chim điều ở trước mặt này đã biểu lộ ra tình cảm không hề thua kém tình cảm của nhân loại, từng tiếng kêu thê lương kia, giống như những cây dao nhọn cắm vào trong lòng Trang Duệ.

- Vạn vật trên thế gian đều có tình!

Trang Duệ cúi đầu, nhỏ giọng cảm thán một câu, nhân loại tuy rằng đứng ở trên đỉnh của sinh vật trên địa cầu, nhưng mà cũng không thể gạt bỏ một ít tình cảm của động vật, đồng dạng cũng chân thành tha thiết mà vĩ đại.

Bởi vì linh khí ở trong mắt của Trang Duệ bị tiêu hao quá độ, tuy rằng một tia linh khí tiến vào cơ thể của con chim cái lúc vừa rồi có thể hóa giải một chút thương thế và giảm đau cho nó, nhưng mà muốn chữa khỏi hoàn toàn thì không thể làm được.

Giờ phút này con chim cái vẫn suy nhược dị thường, nhưng mà đôi mắt chim ưng vẫn đang chăm chú nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu ai oán, mẫu tử đồng tâm, con chim cái đã cảm thấy đứa con của chính mình ở chỗ này.

- Thật sự chính mình đã làm sai.

Trang Duệ lắc lắc đầu, vốn gia đình kim điêu đang cực kỳ hoàn hảo, chính mình lại tự nhiên chen chân vào, trộm đi chim non đã không nói, lại còn khiến cho bản thân con chim điêu này bị trọng thương, nguồn gốc của tất cả chuyện này, đều là do mình mà ra.

- Đi thôi.

Trang Duệ kéo khóa của cái ba lô ở trước ngực mình ra, cầm tên tiểu tử chỉ lớn hơn con gà con một chút trong lòng bàn tay, cẩn thận bỏ lên trên mặt đất.

Chiêm chiêm...chiêm chiêm. truyện copy từ

Tiểu tử kia không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vừa nhìn thấy cha mẹ ở phía xa xa, vội vàng nhấc cái chân bé nhỏ chạy tới, vừa chạy trong miệng vừa phát ra tiếng kêu to hưng phấn.

Trang Duệ sợ con chim non này phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, vội vàng đi theo phía sau của nó, trên Đại Tuyết Sơn này cũng không phải chỉ có mấy loài động vật ăn thịt này, nói không chừng ở trong bụi cỏ còn có những loài lang sói đang rình rập.

Cạc, cạc...

Nhìn thấy Trang Duệ đi theo con của mình trở về, con chim bố ngẩng cao đầu lên, cổ họng phát ra tiếng kêu to giống như lời cảnh báo, tuy rằng nó không sợ Trang Duệ, nhưng mà vợ nó đang bị thương ở bên cạnh, dù chim bố là anh hùng cũng không có đất dụng võ.

- Không có việc gì, đừng kích động, ta tới trị thương cho nó.

Trang Duệ ném thanh Khai Sơn Dao trong tay xuống đất, lấy một cuộn băng gạc ra, múa may đối với con kim điêu một chút, hẳn cũng không biết đối phương có thể hiểu được hay không, nhưng mà Trang Duệ thực sự là muốn giúp con chim cái băng bó vết thương.

Kết.

Trang Duệ càng tới gần, con chim đực trở nên có chút luống cuống, kích động giương đôi cánh thật lớn lên, ngay cả đứa con đang tiến lại gần cũng bị quạt cho té ngã.

Chiêm chiêm...chiêm chiêm.

Sau khi tên tiểu tử kia bị té ngã, thì chạy đến phía sau người cha mẹ nó, ủy khuất nhảy lên trên mu bàn chân chim mẹ, quay đầu hướng về chỗ Trang Duệ kêu lên.

Mặc dù là bị Trang Duệ mạnh mẽ mang đi nhưng mà cảm giác của con chim non đối với Trang Duệ cực kỳ tốt, cái loại cảm giác linh khí tiến vào cơ thể, thoải mái giống như là quay trở lại trong trứng, giống như là cảm giác được ngâm mình ở trong nước ấm vậy.

Nhưng mà tiếng kêu của tiểu tử kia, hiển nhiên không thể giải thích được cho con chim đực hiểu, trong miệng nó vẫn phát ra tiếng kêu bèn nhọn, không cho Trang Duệ tới gần, điều này làm cho Trang Duệ có chút đau đầu, chính mình không tới gần con chim cái được, như vậy làm sao chữa thương cho nó đây?

Nghĩ một chút, Trang Duệ dùng một chút linh khí còn sót lại trong mắt của mình, rót vào trong đầu con chim bố, cỗ linh khí mát lạnh này, nhất thời khiến cho con chim bố ngừng lại, nghiêng đầu dùng ánh mắt sắc bén có pha lẫn chút hồ nghi đánh giá Trang Duệ.

Trải qua hai năm quan sát, Trang Duệ đã phát hiện trình độ miễn nhiễm của động vật đối với linh khí hơn xa so với nhân loại, hơn nữa nếu sử dụng linh khí với động vật trong một thời gian dài, dường như cũng giống

như sử dụng ngôn ngữ với nhân loại, khiến cho động vật có thể dễ dàng nghe hiểu, bạch sư chính là ví dụ tốt nhất.

Tác dụng lớn nhất của linh khí chính là tiêu trừ địch ý của động vật, bất kể là tuyết ngao hay là báo tuyết, đều đã chứng minh điểm này, hơn nữa những mệnh lệnh Trang Duệ dùng ngôn ngữ phát ra, báo tuyết cũng đã bắt đầu có thói quen, tin tưởng nếu nó ở bên cạnh Trang Duệ một thời gian nữa, nhất định có thể giống như bạch sư.

Bao gồm cả đôi kim điêu hiện tại này, sau khi thừa nhận lễ vật là linh khí của Trang Duệ cũng dần trở nên ngoan ngoãn, sau khi nhìn kỹ Trang Duệ một cái thật sâu, con chim bố đã không còn đe dọa nữa, hai cánh đang dang ra che cho con chim mẹ cũng đã thu vào.

Về phần con chim mẹ, trong lúc Trang Duệ dùng linh khí chữa thương cho nó ở cự ly xa lúc vừa rồi, nó đã không còn địch ý, đương nhiên chỉ giới hạn ở bản thân Trang Duệ mà thôi, khi nhìn về phía bạch sư, con chim cái vẫn sôi sục ý chí chiến đấu.[/CHARGE]

836. Chương 836 : Chuyện Vạn Vật Trên Thế Gian.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 836: Chuyện vạn vật trên thế gian.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đùng nhúc nhích, đùng sợ, lập tức sẽ khỏi thôi.

Trang Duệ thật cẩn thận tiếp cận hai con kim điêu, mà cái con chim non kia đột nhiên lại nhảy lên tay Trang Duệ, dùng cái mỏ màu đen nhẹ nhàng mổ lên bàn tay Trang Duệ, đôi mắt to đen bóng chăm chú nhìn Trang Duệ. Đường như nó vẫn còn muốn Trang Duệ dùng linh khí chữa chuốt thân thể cho nó.

- Hiện tại thì không được, ngay cả nếu còn linh khí thì cũng phải chữa thương ẹ của người trước.

Trang Duệ cười khở một tiếng, cầm tiểu tử kia đặt lên vai của mình, tuy rằng mới sinh ra được hơn một tháng, nhưng móng vuốt của con kim điêu non này cũng đã rất dài, quắp vào áo ở trên vai Trang Duệ có thể đứng rất vững chắc. xem tại

- Kháo, bạch sư thật sự là rất mạnh.

Sau khi đến gần con chim mẹ, Trang Duệ mới phát hiện, chẳng những ở bên trên trái trái của con chim mẹ bị xé mất một miếng thịt, mà ngay cả cánh của nó cũng bị thương nặng. Nguyên bản cái cánh xinh đẹp, hiện tại đã dính đầy vết máu, từng cái lông dính chặt vào nhau.

Vốn Trang Duệ nhìn thấy vết thương trên người bạch sư lúc vừa rồi, còn muốn mang con chim cái này nướng ăn.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy tình cảm của những con chim điêu này không thua gì so với nhân loại, thì hiện tại Trang Duệ liền muốn cứu sống nó, không chỉ như thế còn muốn nó vẫn có thể trở lại là chúa tể bầu trời.

May mắn là tia linh khí vừa rồi của Trang Duệ đã làm iệng vết thương của con chim mẹ ngừng chảy máu, nếu không mà nói vết thương lớn như vậy, chỉ cần đổ máu cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của con chim mẹ.

Dùng thuốc cứu thương của Vân Nam rắc đều lên miệng vết thương của con chim mẹ, sau đó Trang Duệ lấy ra bằng gạc băng bó trái trái của nó lại. Hiện tại hắn cũng không có biện pháp nào khác, linh khí trong mắt bị tiêu hao gần như không còn, cho dù còn một chút thì cũng phải giữ lại để điều trị cho vết thương trên cánh chim mẹ.

Trong quá trình Trang Duệ băng bó cho con chim cái, thì con chim này cũng tràn ngập linh tính, ngoại trừ run rẩy cúi cái đầu nhỏ xuống thì không có động tĩnh gì khác.

Dường như cảm thấy vợ của mình đau đớn, con chim đức cực kỳ ôn nhu đưa cái đầu lại, giúp con chim cái chải chuốt sợi lông ở trên cổ.

Sau khi băng bó tốt vết thương, Trang Duệ cũng không hề keo kiệt sự dụng nốt số linh khí còn sót lại của mình, toàn bộ đều truyền vào vết thương trên cánh của con chim cái.

Đau đớn đã lâu, lại một lần nữa được linh khí trong mắt của Trang Duệ chữa thương, nếu có người ở ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ Trang Duệ đang ướt đầm nước mắt này không hề có ý đồ đen tối gì với con chim cái này cả.

Cạc cạc...

Thử nhúc nhích đôi cánh, cảm giác đau đớn lúc vừa rồi đã giảm bớt đi rất nhiều, tuy rằng vẫn không thể rong chơi trên bầu trời như trước kia, nhưng mà bay lượn là là sát mặt đất thì hoàn toàn không có vấn đề.

Con chim cái hưng phấn bay đi mấy chục thước rồi mới quay đầu trở lại, bay đến bên người Trang Duệ, dùng cái mỏ người ta nhìn thấy mà sợ hãi, nhẹ nhàng đụng vào người Trang Duệ. Đây là nó đang biểu đạt thiện ý của mình đối với Trang Duệ.

Đừng cảm tạ ta, tất cả đều là do ta tạo ra mà.

Trang Duệ được nó cảm tạ thì nét mặt già nua không nhin được mà đỏ ửng lên, con chim này bị thương đều là do hấn tham bắt con của nó mà ra, hấn mới chính là nguyên nhân đầu sở gây lên.

Nhưng mà Trang Duệ tự hỏi, bản thân mình vẫn là có lương tâm, nếu mà không quan tâm rời đi, chỉ sợ kết quả sẽ là con chim cái này mất mạng, chim đức thì tự tự, còn lại ba con chim non chỉ sợ cũng sẽ bị chết đói.

- Các người trở về đi, ngày mai ta sẽ lại đến chữa trị vết thương cho người.

Trang Duệ nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve đám lông mượt mà trên người con chim, bây giờ hấn mới phát hiện, thì ra lông của kim điêu thực sự không phải là màu vàng kim mà là màu nâu nhạt. Hoàn toàn không giống như màu vàng nhưng mà được ánh mặt trời phản xạ xuống nên nhìn từ bên dưới thì lông của nó giống y như vàng vậy.

- Tên tiểu tử này, các người cũng mang về đi.

Trang Duệ có chút không nỡ cầm con chim non ở trên vai đặt vào trong lòng bàn tay, thành thật nói, hấn cảm giác nếu con chim non này đi theo chính mình, thì nhất định là sẽ có cuộc sống thoải mái hơn ở trên cao nguyên rất nhiều.

Thành phố hiện tại, tư nhân đã sớm không còn sủng ồng, nếu con chim non này đi theo mình, thì cả vùng trời của thành Bắc Kinh đều là lãnh địa của nó. Sẽ cực kỳ thoải mái. Các nhà động vật học chỉ nói kim điêu là động vật cần được quốc gia bảo hộ chứ không có nói là không cho phép tư nhân nuôi dưỡng.

Hơn nữa động vật bên người Trang Duệ đều được đối đãi rất chân thành. Nói một cách khác, nếu lúc trước bạch sư nguyện ý đi theo Ban Thiên, tuy rằng Trang Duệ thương tâm, nhưng mà vẫn sẽ tôn trọng lựa chọn của bạch sư.

Trang Duệ cũng không cho rằng động vật được con người nuôi, nhất định sẽ mất đi tự do và bản năng, cũng giống như bạch sư, mặc dù nó chưa từng trải qua ấu đả sinh tử, nhưng mà ngay cả bá chủ bầu trời của Tuyết Sơn cũng không phải là đối thủ của bạch sư.

Đương nhiên Trang Duệ đã quên mất việc này cũng có một phần nguyên nhân là do tác dụng của linh khí. Nếu như không có linh khí tẩm bổ, chỉ sợ bạch sư cũng không có được hình thể như bây giờ.

Chiêm chiêm....chiêm chiêm.

Tiểu tử kia bị Trang Duệ đặt xuống mặt đất, thì không ngờ rằng lại không muốn rời đi, hướng về phía cha mẹ của mình kêu to vài tiếng, sau đó lại trở mắt nhìn Trang Duệ, bộ dáng rất là đáng thương.

- Người muốn đi theo ta?

Ánh mắt Trang Duệ nhất thời sáng bừng lên, chỉ cần tiểu tử kia nguyện ý là được, về phần hai vợ chồng con kim điêu kia. Trang Duệ sẽ giải thích cho chúng nó, cái gì gọi là cha mẹ không được can thiệp vào hôn nhân của con cái....Á, sai rồi, là cha mẹ nên tôn trọng lựa chọn sống của con cái.

Kết...

Nhưng mà khiến cho Trang Duệ ngoài ý muốn chính là hai vợ chồng con kim điêu kia so với tưởng tượng của Trang Duệ thì lại càng thông minh hơn.

Trong miệng con chim mẹ phát ra một tiếng kêu to, sau đó cúi đầu, dùng cái mỏ của mình cọ sát vào mặt con chim non vài cái, nhìn bộ dáng thì rất là không nề.

Đang thân mật với con chim non, một lúc sau chim mẹ làm ra một cái hành động khiến cho Trang Duệ kinh ngạc không thôi, nó dùng đôi trảo của mình, cẩn thận cầm tiểu tử kia lên đưa tới trước mặt Trang Duệ.

- Này....đây là cho ta ?

Trang Duệ thật không ngờ, trong lúc chim mẹ bị thương mà vẫn cố ra ngoài để tìm kiếm chim non, thế nhưng mà lúc này lại đem tiểu gia hỏa này tặng ỉnh.[/CHARGE]

837. Chương 837 : Linh Tính.(1)

Chương 837: Linh tính.(1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••’)••’••)

Điều này khiến cho Trang Duệ cực kỳ kinh ngạc, lại cảm thấy xấu hổ thật sâu.

-Yên tâm đi, nhất định ta sẽ chăm sóc cho nó khỏe mạnh, nhất định sẽ làm cho nó trở thành chúa tể bầu trời.

Hai tay của Trang Duệ gần như là đang run rẩy, nâng tiểu tử kia ở trong lòng bàn tay, lại dán cái má của mình lên thân thể mềm như nhung của con vật nhỏ kia. Hắn thực sự là yêu đến chết cái con chim non bé nhỏ như tinh linh này.

Cạc cạc.

Đôi mắt sắc bén của chim mẹ tràn đầy dịu dàng nhìn thoáng qua đứa con của mình, sau đó hai cánh chuyển động phóng thẳng lên cao cùng với con chim đực, bay thẳng về phía sào huyết của mình, nơi đó còn có ba tiểu tử đang gào khóc đòi ăn.

- Bạch sư, người không tức giận chứ?

Trở lại hàng ngũ người trong nhà, Trang Duệ vừa cười vừa giúp bạch sư chải chuốt bộ lông ở dưới cổ của nó, bạch sư thích nhất hành động này của hắn, mỗi khi như thế này, bạch sư cực kỳ thoải mái nằm úp xuống mặt đất vui đùa ầm ĩ với Trang Duệ.

Lần này cũng không ngoại lệ, bạch sư trung thành cũng không có gì vừa rồi Trang Duệ chữa trị cho kẻ thù của mình mà trở nên tức giận, nó lè lưỡi liếm lòng bàn tay của Trang Duệ một chút, ánh mắt tò mò đánh giá con chim non đang đứng ở trên vai Trang Duệ.

Trang Duệ cười, cầm con chim non đặt lên đầu của bạch sư, nói: đọc truyện mới nhất tại .

- À, đây là người anh em mới, ta cũng không biết tiểu gia hỏa này là giống nào nữa, nhưng mà các người không được bắt nạt nó đấy.

Dương như tiểu tử kia cảm nhận thấy trong người đối phương có khí tức của cổ linh khí làm ỉnh thoải mái, cũng không hề sợ hãi bạch sư, mà ngược lại, dùng cái mỏ của mình nhẹ nhàng mổ lên đầu bạch sư, khiến cho bạch sư ngứa ngáy lắc lắc đầu không ngừng.

- Đi thôi, trở về đỉnh núi nào.

Trang Duệ nhìn xuống đồng hồ, đã là hơn bốn giờ chiều, cho dù ngày mai không cần phải đến chữa thương cho chim mẹ thì hôm nay cũng không có cách nào trở về sơn thôn ở dưới chân núi, chỉ có thể ở trên đây thêm một ngày nữa.

- Tiểu Tuyết, đi bắt cái gì ăn về đây.

Bạch sư hôm này đã vất vả lập công lao lớn, lại còn bị thương, tự nhiên cần được hưởng ưu đãi, chuyện tình săn mỗi cứ giao cho báo tuyết là được.

ở trên Đại Tuyết Sơn vào tháng tám, những động vật săn mỗi như báo tuyết thì không bao giờ phải lo đến chuyện thức ăn. Tại chỗ sau bên trong tuyết sơn, cừu a-ga, thỏ hoang gần như là tùy ý có thể bắt được.

Trang Duệ cảm thấy có mấy tên này ở bên cạnh, cho dù chính mình không mang theo đồ ăn gì, cũng có thể sinh tồn được ở trên đỉnh tuyết sơn này. Đương nhiên trang phục chống rét vẫn phải có, bằng không mùa đông ở trên đỉnh Đại Tuyết Sơn, tuyết đối có thể biến Trang Duệ thành một bức tượng băng chỉ trong vài phút.

Báo tuyết không hổ là vua của tuyết sơn, tuy rằng không thể săn được động vật cỡ lớn như Ly Nguu, nhưng mà chỉ cần hơn một nửa giờ, nó liền ngâm một con dê núi nặng bảy tám chục cân, tha về nơi đóng quân lâm thời của Trang Duệ.

Trang Duệ dùng dao mổ bụng con dê núi ra, ném đồng nội tạng bên trong cho báo tuyết, nó thích ăn những thứ này. Sau đó chặt hai cái chân sau đưa cho bạch sư và vợ của nó cùng ăn, cái chân sau nặng hơn hai mươi cân, cũng đủ cho chúng nó ăn no nê.

Cuối cùng Trang Duệ róc một miếng thịt ở trên lưng con dê núi, cắt thành từng miếng nhỏ giống như là con giun. Đây cũng không phải dành cho chính mà là để cho con chim non kia. Tiểu tử kia hưng phát há miệng thật to phát ra thanh âm chiêm chiếp, cái mỏ mổ một miếng, sau đó ngửa cái đầu lên, một miếng thịt đã được nuốt xuống bụng.

- Được rồi, thì ra động vật cũng thích ăn uống rượu chè.

Trang Duệ nhìn thấy tiểu tử kia liên tiếp ăn tới bảy tám miếng thịt, vội vàng thu đám thịt còn thừa lại, ngộ nhờ tiểu tử kia ăn no quá mà chết, thì không phải là chết rất oan uổng sao.

Hầu hạ một đám tiểu tổ tông xong, lúc này Trang Duệ mới chậm rãi nhóm lửa, bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho chính mình, không ai thức giục, Trang Duệ làm rất là nhàn nhã.

Trên đỉnh núi cực kỳ thoải mái, không có tranh đấu, không có mâu thuẫn, không có chuyện nhà, không có công việc là ăn, tâm linh của cả người giống như là được tuyết thủy thánh khiết của Đại Tuyết Sơn cọ rửa qua một lần vậy.

Những cái kia không có thì đều không sao. Nhưng mà không có nữ nhân, có lẽ đây chính là khiến cho người ta khó có thể chịu được, kể cả là Kim điêu hay là bạch sư cũng đều có đôi cả.

Trang Duệ đã hạ quyết tâm, nếu lần sau có cơ hội trở lại tuyết sơn, nhất định phải dẫn cả vợ theo, lấy bầu trời làm chăn, lấy tuyết làm giường, chắc chắn đó sẽ là một chuyện cực kỳ lãng mạn.

- À! quan trọng là cả hai đều phải không sợ lạnh.

- Tiểu Bành, không được, không thể tiếp tục đi lên nữa rồi, hôm này đã tối lắm rồi, phía trước có một vách đá rất dốc, ban ngày phải dùng dây thừng thì mới có thể leo lên được.

Trong lúc Trang Duệ đang thảnh thơi nướng thịt thì tổ tìm kiếm ở trên sườn núi cũng dừng bước. Mắt thấy mặt trời đã lặn xuống phía sau núi, nhiệt độ không khí cũng trở lên hạ thấp xuống, hướng dẫn viên du lịch Cách Trang cực kỳ quyết đoán yêu cầu dừng lại hạ trại tạm thời.

Lặn lội suốt thời gian hơn mười giờ, khoảng cách của hân tới đỉnh núi vẫn còn một đoạn nữa, nhưng mà càng lên trên cao thì càng nguy hiểm, hơn nữa hôm nay ba người cũng là sức cùng lực kiệt, nhất định phải bổ sung thể lực thật tốt, ngày mai mới có thể có sức để đi lên đỉnh núi.

- Gia Thổ đại ca, Cách Tang Đại ca, nếu không thì một mình tôi trèo lên xem xét một chút?

Đoạn đường này Bành Phi cũng chỉ nhìn thấy một chỗ lưu lại dấu vết nghỉ ngơi một đêm của Trang Duệ, còn lại thì không hề thấy được một chút tằm hơi nào của Trang Duệ và bạch sư cả, hẳn cũng trở nên suốt rột, ở trên Đại Tuyết Sơn này, chỉ cần trượt chân một cái là đều có thể ngã chết người.

- Không được, ba người chúng ta cùng lên núi, muốn đi một mình, tuyệt đối là không thể được.

Sắc mặt của Gia Thổ nghiêm túc cực tuyệt thỉnh cầu của Bành Phi, lúc trước cũng là bởi vì Trang Duệ đưa ra yêu cầu như thế mới khiến cho Trang Duệ và người của mình thất lạc, ngộ nhờ Bành Phi lại tiếp tục thất lạc, vậy ai đi tìm ai đây?

- Tiểu Bành, tuy rằng thân thể của cậu rất tốt nhưng mà phía trước rất khó đi, hơn nữa bầu trời tối đen, tuyết thì trơn trượt. Nếu không muốn tai nạn chết người thì cứ nên nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai chúng ta trèo lên đỉnh cũng không muộn.

Cách Tang cũng đứng một bên khuyên giải Bành Phi vài câu, nhưng mà thành thật mà nói Cách Tang đối với tính chất vốn có của thân thể Bành Phi thì bội phục sát đất.

838. Chương 838 : Linh Tính.(2)

Chương 838: Linh tính.(2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Vốn cho là thân thể của chính mình đã không tồi rồi, nhưng mà trong quá trình lên núi, toàn bộ đồ dùng đều do Bành Phi vác theo, so sánh với hẳn, Cách Tang mới biết được bản thân của mình còn kém quá xa.

- Được rồi, nhất định ngày mai phải tìm được anh Trang.

Bành Phi cũng cảm giác được thể lực của mình đã sắp đạt đến cực hạn, bắt buộc dĩ phải đồng ý. Đứng trước uy lực của thiên nhiên, hết thấy mọi thứ đều trở lên nhỏ bé, nhìn thấy khắp nơi đều phủ đầy tuyết trắng, lần đầu tiên trong lòng Bành Phi dâng lên một loại cảm giác vô lực.

So sánh với Trang Duệ đang ngồi trên đỉnh núi uống rượu Thanh Khoa thì đám người Bành Phi ở trên sườn núi thực sự là khổ không thể tả. Mọi người ăn mấy miếng thịt dê nấu chín nửa vơi, rồi chui vào trong lều ngủ.

Kết....cạc...cạc.

Ở trên đỉnh tuyết sơn yên tĩnh, Trang Duệ ngủ rất say, tận đến khi mặt trời chiếu từng tia sáng vào trong lều Trang Duệ mới bị đánh thức, kéo cái khóa của lều xuống, Trang Duệ bước ra khỏi lều trại.

- Ai đó, tại sao lại làm ồn sớm như vậy.

Mời vừa đi ra khỏi lều, Trang Duệ liền phát hiện bạch sư đang cầm đầu, giằng co với đôi chúa tể bầu trời, chính là hai con kim điêu hoang đã ngày hôm qua, nhưng mà Trang Duệ phát hiện, hình bên dưới của con kim điêu đực kia, dường như đang cấp theo một con mồi.

Ba!

Nhìn thấy Trang Duệ đi ra, con chim đực kia liền buông lỏng móng vuốt, hai con thỏ hoang béo tròn nặng bảy tám cân từ trên bầu trời rơi xuống, vừa lúc dừng ở trước mặt Trang Duệ, khiến cho đám tuyết ở xung quanh bắn lên tung tóe.

- Ha ha, là tặng cho bữa sáng rồi, cảm ơn, xuống đây, xuống đây.

Trang Duệ đưa tay lau mặt một cái, coi như là rửa mặt sáng sớm, quay trở lại trong lều, Trang Duệ đặt con chim non vừa mới tỉnh ngủ lên bả vai, giơ tay lên múa may đối với vợ chồng con chim điều đang bay lượn ở trên bầu trời.

Két...cạc...cạc!

Đường như vô cùng bắn khoản với mấy con mãnh thú ở phía dưới, hai con kim điều kia chỉ xoay tròn ở trên bầu trời chứ không chịu đáp xuống, bọn hắc ở trên không thì có thể tùy ý tiến lùi, chứ nếu xuống mặt đất thì chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

- Bạch sư, Đại Tiểu Tuyết, trước tiên các ngươi đi kiếm cái gì ăn đi.

Trang Duệ gọi mấy tên gia hỏa kia lại, sau đó lại mang theo con chim non kia chạy tới một chỗ xa xa, mãi đến khi cách chỗ lúc đầu khoảng hai trăm thước mới lại giơ hai tay lên với hai con chim điều kia. Hai con này bay rất cao, đã vượt qua phạm vi sử dụng linh khí của Trang Duệ rồi.

Qua nhiên, khi không có sự uy hiếp của bạch sư, hai con kim điều kêu lên một tiếng, giống như hai mũi tên nhọn lao thẳng xuống dưới.

Khi con chim đực chỉ còn cách Trang Duệ có bảy tám thước, thì đột nhiên xoay người một cái, hướng cái bụng lên trời, sau đó giơ đôi cánh ra, cả người lật lại, vô cùng tiêu sái đáp xuống mặt đất.

- Ta kháo, điều hâu xoay người sao?

Kim điều biểu hiện ra khỉ xảo khiến cho Trang Duệ há hốc mồm đứng xem. Động tác vừa rồi của con chim cái kia, quả thực chính là vô cùng tiêu sái, nếu chụp được mà tung lên mạng, chỉ sợ những nhiếp ảnh gia của thế giới động vật, cũng phải xấu hổ đối với tiền lương mỗi tháng của chính mình.

- Để ta xem thương thế của người nào?

Con chim cái không có thanh tao như chồng của mình, thành thành thật thật bay tới bên người Trang Duệ, sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, thì vô cùng có linh tính mở cánh ra.

Vốn dĩ ở bên dưới cánh của nó mọc đầy lông chim, nhưng mà hiện tại đã trở nên trụi lủi, hơn nữa còn có một vết cào đã đã đóng vảy. Nhưng mà có thể tại vì vừa rồi đã dùng sức nên đã mơ hồ có tơ máu chảy ra.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, linh khí trong mắt Trang Duệ đã khôi phục được khá nhiều, lập tức cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp rót linh khí vào trong cơ thể con chim cái, không riêng gì cánh, mà cả cái chân dưới bị thương ngày hôm qua cũng được chữa trị một phen.

Chiêm chiêm...chiêm chiêm.

Đường như cảm giác được có linh khí lưu động ở trong không khí, con chim non ở trên vai Trang Duệ không nhận được mà trực tiếp nhảy tới, ngăn chặn tầm mắt của Trang Duệ và con chim mẹ, hưởng thụ trọn vẹn những linh khí vốn dĩ là để ẹ nó chữa thương.

- Ha ha, con vật nhỏ này.

Trang Duệ phát hiện, con chim non này và bạch sư trước đây đều rất giống nhau, cực kỳ có linh tính.

Có được hai năm tìm hiểu về linh khí, trải qua thời gian ở cùng bạch sư và người nhà, Trang Duệ phát hiện, bất kể là cơ thể người hay là động vật thì số lượng linh khí có thể chứa đựng được luôn là có hạn.

Động vật có thể tích càng nhỏ thì lại càng chứa được ít linh khí, giống như con chim điều non này, căn bản là không tiêu hao bao nhiêu linh khí, linh khí dư thừa cũng sẽ không làm tổn thương thân thể của nó, nhưng mà sẽ tràn ra khỏi người con chim non này mà quay trở về trong mắt Trang Duệ.

Tên gia hỏa lớn như bạch sư, nếu tiếp tục chịu tổn thương, thì có thể hấp thu toàn bộ số linh khí ở trong mắt của Trang Duệ.

Còn con kim điều ở trước mặt, Trang Duệ chỉ dùng một phần trăm linh khí trong mắt, liền có thể khiến cho toàn bộ miệng vết thương của nó khép lại, hơn nữa vết sẹo cũng đã trở lên mờ nhạt.

Sau khi không còn chuyện gì nữa, Trang Duệ liền dùng linh khí chải chuốt toàn bộ thân thể của vợ chồng con kim điều này một lần, thanh trừ toàn bộ bệnh tật ở trong cơ thể hai con kim điều này, trải qua quá trình được linh khí tẩy rửa, hai con kim điều này càng lộ ra vẻ uy phong của mình.

- Tiểu tử kia, đi lên.

Sau khi trị thương cho con chim mẹ xong, cảm giác tội lỗi trong lòng Trang Duệ cũng đã giảm bớt đi rất nhiều, nhiệm vụ của lần đi lên tuyết sơn lần này, dường như tất cả đều đã hoàn thành xong. Nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã là chín giờ rồi, Trang Duệ hiện tại đang lo lắng xem mình có nên xuống núi hay không.

Thành thật mà nói, Trang Duệ thật là có chút không muốn rời Đại Tuyết Sơn, nơi này không khí trong lành, động vật đáng yêu, ngay cả những bụi cây thấp bé nở đầy hoa dại này ở trong mắt Trang Duệ đều vô cùng xinh đẹp.

Không biết vì sao mà khi nghĩ đến việc rời khỏi tuyết sơn, trong lòng Trang Duệ đột nhiên trở nên trống rỗng, dường như là có một cái gì đó rất quan trọng với mình sắp sửa bị mất đi.

Nhưng mà Trang Duệ hiểu được, chính mình không thuộc về tuyết sơn, hơn nữa thaant hể Tần Huyền Băng cũng làm cho hấn vương quốc bạn, hôm nay là lúc rời đi.

Nhìn thấy một đôi móng vuốt của con chim non gắt gao nắm chặt trên bả vai của chính mình, trong mắt Trang Duệ hiện lên một tia dịu dàng,

839. Chương 839 : Chim Điều Non. (1)

Chương 839: Chim điều non. (1)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †••’••)••’••)

Trên thế giới này, người với người sẽ có lúc phản bội, nhưng mà Trang Duệ vẫn chưa từng nghe nói qua, có chuyện động vật phản bội chủ nhân của mình.

- Hai vị, chúng ta sẽ rời khỏi đây, rời khỏi đỉnh tuyết sơn này, rời khỏi Tây Tạng, có lẽ ngày sau chúng ta sẽ còn gặp lại.

Nhìn thấy hai con kim điều đang đứng ở trên mặt đất, Trang Duệ cũng không có xem chúng nó là sinh vật thấp hơn, mà là nói chuyện với nó giống như là noisc huyện với bạn bè của mình vậy. Trên trái đất này, kì thật toàn bộ sinh vật đều giống nhau, chỉ sống được một đời, cây cỏ cũng đồng dạng có một đời.

Cạc cạc...Cạc cạc kết.

Dường như hiểu được lời nói của Trang Duệ, hai con kim điều đồng thời ngẩng đầu kêu lên, trong thanh âm còn có tình cảm không muốn rời xa bạn bè, không muốn rời khỏi đứa con của mình.

- Đi rồi!

Trang Duệ dừng chân một chút, hấn biết hai con chúa tể bầu trời này chắc là sẽ không đi theo mình rời đi, để tránh cảm thấy thương tâm, nhưng mà tiểu tử trên vai kia lại không hề biết đến nỗi khổ biệt ly, đang không tim không phổi mỗ mỗ cái áo của Trang Duệ mà chơi đùa. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hai con kim điều nhìn thấy Trang Duệ xoay người rời đi, thì giương cánh phóng lên tận trời cao, nhưng mà một con kim điều thì hướng về đỉnh núi tuyết bay đi, mà con chim cái kia thì bay về chỗ hang động để trông coi ba đứa con còn lại.

- Bạch sư, chúng ta phải về nhà!

Sau khi thu thập xong lều trại, Trang Duệ chắt hết đồ đạc lên trên người, sau đó còn dùng một đồng quần áo, xếp thành một cái ổ ấm áp ở bên trong ba lô cho con chim non.

Đường trở về phải đi qua đỉnh núi tuyết, Trang Duệ cũng không tin được là tiểu tử mới sinh được hơn một tháng này, có thể chịu đựng được nhiệt độ cực lạnh ở trên đỉnh núi.

Nghe thấy tiếng kêu “Chiêm chiếp” của tiểu tử đang nằm ở trước ngực mình, tâm tình của Trang Duệ rất tốt, tục ngữ nói: Không phải đóa hoa nào cũng thơm, không có người nào là hoàn hảo. Tóm lại là phải rời đi, hơn nữa ở thế tục, còn có rất nhiều chuyện mình cần phải làm.

Trên triền núi cũng không có nhiều tuyết đọng, hơn nữa địa thế cũng tương đối bằng phẳng, Trang Duệ đi liền một mạch không hề nghỉ ngơi, tổng cộng chỉ dùng thời gian hơn hai giờ, đúng lúc đến mười hai giờ trưa là đã đi lên đến đỉnh núi.

Đứng ở trên đỉnh núi cao, tuy rằng có thể nhìn thấy những ngọn núi nhỏ ở xung quanh, nhưng mà đường như khoảng cách tới chỗ mặt trời cũng gần hơn rất nhiều, tia tử ngoại mãnh liệt chiếu thẳng vào người khiến cho Trang Duệ cảm thấy rất không thoải mái. Hơn nữa áp lực của không khí cũng tương đối thấp khiến cho con chim non ở trước ngực cũng rất phờ phạc.

Nhưng mà thần thái của bạch sư và Đại Tiểu Tuyết thì lại rất nhàn nhã. Tiểu Tuyết khi thì đứng sát vào người Trang Duệ, hưởng thụ một chút dãi ngộ linh khí nhập vào cơ thể, khi thì lại chạy theo bạch sư và tuyết ngao để lấy lòng, khiến cho Trang Duệ nhìn thấy mà muốn bật cười, vị vua của tuyết sơn này cũng thật là giống như một đứa trẻ bướng bỉnh.

- Mang theo hay là không mang theo báo tuyết xuống núi?

Vấn đề này đã là lửa xém lông mày, chiều nay nhất định mình có thể trở về trong thôn, nhưng mà báo tuyết thì phải làm sao đây? Nó nguyện ý đi theo mình sao? Khi trở về thành phố nóng bức, nó có thể thích ứng sao?

Theo suy nghĩ của Trang Duệ, đương nhiên là hắn muốn mang con mèo loén này về, tuy rằng trong mắt người thường thì báo tuyết là một con dã thú hung mãnh, nhưng mà ở trong mắt Trang Duệ thì so với con mèo nuôi trong nhà thì nó chỉ lớn hơn một chút mà thôi, hơn nữa lại càng thông minh hơn loài mèo nhà.

Nhưng mà xuất phát từ góc độ của báo tuyết, đi với chính mình thì trăm hại mà không được một lợi, đã quen làm vua của tuyết sơn rồi, nó có thể thừa nhận tứ hợp viện nhỏ như cái nhà giam của mình hay không. Được nuôi nấng mỗi ngày, có thể làm hao mòn thiên tính hung mãnh tự nhiên của loài báo tuyết hay không?

- Ài, cứ xuống núi trước rồi nói sau.

Nhìn thấy Tiểu Tuyết vô ưu vô lo, đầu óc của Trang Duệ muốn nổ tung, rõ ràng cứ thuận theo tự nhiên đi, đến lúc đó để cho Báo Tuyết tự mình quyết định.

- Báo Tuyết! Báo Tuyết, cẩn thận, Gia Thổ đại ca, anh lui về phía sau, tôi lấy thương đánh nó.

Đột nhiên có một tiếng hô từ bên dưới núi vang lên, theo sau tiếng hô đó còn có cả thanh âm của tiếng sung vang lên, nhưng khiến cho Trang Duệ hoảng sợ chính là hắn không sợ những người này làm tổn thương chính mình, mà là sợ bọn họ làm báo tuyết bị thương.

- Dừng tay, không được nổ súng, không cho phép nổ súng, Bành Phi, lăn ra đây cho ta.

Trang Duệ nhận ra đây đúng là thanh âm của Bành Phi, hắn cũng biết rõ tài bắn súng của Bành Phi rất lợi hại, nếu quả thật hắn nổ súng, đây tuyệt đối sẽ làm tổn thương chỗ yếu hại của Báo Tuyết, cho dù linh khải trên người mình có mạnh hơn một trăm lần, chỉ sợ cũng không thể cứu được một con báo tuyết đã chết.

Nghe được thanh âm truyền ra từ dưới chân núi, báo tuyết cũng bị dọa cho chạy lên, nhưng mà nó thực sự là nhậy bén, lập tức liền chạy tới phía sau Trang Duệ, thò cái đầu ra ngoài quan sát, không có một chút bản lĩnh nào của vua tuyết sơn.

- Anh Trang?

Sau khi nghe được thanh âm của Trang Duệ, nếu không phải là đang leo trên một chỗ vách đá, Bành Phi thiếu chút nữa là cao hứng nhảy dựng lên, nhưng mà tốc độ tay chân thì nhanh hơn rất nhiều, thuận thực leo lên chỗ đỉnh núi.

- Anh Trang, sau này không được như vậy nữa đó, anh làm tôi sợ muốn chết.

Bành Phi đã trải qua rất nhiều trận chiến, nhưng mà vẫn còn nhỏ tuổi, sau khi nhìn thấy Trang Duệ, đôi mắt tự nhiên đỏ lên.

Cha mẹ của Bành Phi mất sớm, sau khi em gái Nha Nha đi theo Trang Duệ, được Trang Duệ chiếu cố như người một nhà, ở trong lòng Bành Phi Trang Duệ cũng giống như là anh của mình vậy. Nếu có thể làm gì để giúp đỡ Trang Duệ, chắc chắn hẳn sẽ không do dự mà rút súng.

- Này tiểu tử kia, từ lúc nào mà cậu trở nên yếu đuối như vậy? Đúng rồi, thân thể thế nào? Chỗ bị thương ở ngực đã khỏi hẳn chưa? Ai bảo cậu lên đây?

Trang Duệ nhìn thấy Bành Phi thì cũng rất cao hứng, nhưng mà lại lập tức nghiêm mặt lại, hẳn chữa thương cho Bành Phi, thì cũng chỉ dám chữa ở những lúc Bành Phi ngủ, hơn nữa cũng không dám dùng một lượng lớn linh khí. Có lẽ vết thương của Bành Phi mấy hôm trước đến hôm nay vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

- Anh Trang, vết thương của tôi đã sớm khỏi rồi, anh xem.

Sau khi tìm được Trang Duệ, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Bành Phi rốt cục cũng đã biến mất sạch sẽ, lại có thể giống như là đứa bé giờ quyền cước ở trước mặt Trang Duệ để chứng minh sự cường tráng của mình.

840. Chương 84 0: Chim Điêu Non. (2)

Chương 840: Chim điêu non. (2)

Nguồn: Vipvandan.

Sưu tầm:

(“•••(“•••† Nhóm dịch Dungnhi †•••’”)•••’”)

- Thôi đi, thân thể còn chưa lành, đã dám đứng ở trước mặt ta khoe khoang?

Trang Duệ khinh bỉ liếc mắt nhìn Bành Phi đang thở hổn hển, móc một gói thuốc từ trong ba lô ra, nói:

- Cậu có muốn một điếu không?

Chiều này của Trang Duệ quá ngoan độc, lập tức khiến cho Bành Phi sợ tới mặt mũi trắng bệch, ở độ cao năm sáu cây số so với mặt nước biển mà hút thuốc, đây tuyệt đối là đốt đèn ở trong nhà vệ sinh, muốn chết mà!

- A! Tiểu Trang, ở nơi này thì đừng hút thuốc, vạn nhất một thở được, thì đó cũng không phải là chuyện đùa đâu.

Người tiến lên núi thứ hai sau Bành Phi chính là hướng dẫn viên du lịch Cách Tang, hẳn vừa mới bước lên thì đã nhìn thấy Trang Duệ cầm cái hộp quẹt đang đưa lên miệng châm lửa, thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng ngăn lại.

- Cứ mặc kệ hắn, đánh cho hắn một trận đi.

Gia Thổ đi lên cuối cùng, tức giận ồn ào một tiếng, Trang Duệ mắt tích hai ngày nay, không thể nghỉ ngơi là áp lực tâm lý của hắn lớn nhất, hiện tại gặp được Trang Duệ thì cái dây cung căng cứng trong lòng hắn rốt cục có thể thả lỏng được rồi.

Trang Duệ biết ngày đó mình khẳng khẳng lên núi, sẽ mang lại phiền toái rất lớn cho Gia Thổ, vì thế đã chuẩn bị không ít lời nói:

- Ha ha, Gia Thổ đại ca, mọi người lên núi để làm gì vậy?

Nhưng mà lời nói vừa mới ra khỏi miệng, Trang Duệ liền ý thức được, chính mình đã lỡ lời rồi.

- Chúng ta lên núi nói còn để làm gì nữa? Không phải là để tìm tiểu tử nhà ngươi sao?

Quả nhiên sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, Gia Thổ mặt đỏ tía tai nhảy dựng lên, cũng không thèm để ý gì đến bối cảnh của Trang Duệ nữa, chỉ thiếu mỗi một chuyện là xắn tay áo lên, đánh cho Trang Duệ một trận mà thôi.

Ồ ô...Ngao ngô.

Nắm tay của Gia Thổ còn chưa tới trước mặt Trang Duệ, chợt nghe thấy thanh âm rít gào của dã thú, Gia Thổ vào nam ra bắc nhiều, nên kiến thức cũng hết sức phi phàm, lập tức nghe ra đó là thanh âm của báo tuyết,

Nhìn thấy con báo tuyết đang nhe răng nhếch miệng ở phía sau Trang Duệ, lúc này Gia Thổ mới nhớ ra, vừa rồi mình còn chưa lên đến đỉnh núi thì đã nhìn thấy tên gia hỏa kia, nhưng mà Gia Thổ có chút không hiểu, vì sao mà con báo tuyết này không tấn công Trang Duệ?

Phải biết rằng báo tuyết trời sinh tính tình hung mãnh, khi cảm giác thấy có nguy hiểm tới gần, thường thường đều sẽ chủ động tấn công, hiện tại ở trên đỉnh núi này tổng cộng có bốn người, theo lý thuyết mà nói con báo tuyết này tuyệt đối là cần tiên hạ thủ vi cường,

- Tiểu Tuyết, đừng có làm ồn!

Trang Duệ xoay người, vỗ vỗ lên đầu báo tuyết một cái, sau đó lại sờ sờ cái cổ của nó, chỉ vào đám người Bành Phi, nói:

- Tiểu Tuyết, nếu người không đi theo ta, sau này tuyệt đối không được làm tổn thương con người, biết không? Trừ khi người đó có hành vi làm thương tổn người, nhìn thấy vật này cần phải chạy ngay đi.

Trang Duệ vốn định muốn nói, bất luận là ở tình huống nào, cũng không được phép làm tổn thương con người, nhưng mà suy nghĩ lại thì thấy có chút không đúng, nếu là có bọn săn trộm lên núi, thì chẳng phải Tiểu Tuyết sẽ trở thành bia ngắm cho bọn chúng sao?

Khi nói chuyện, Trang Duệ còn cầm cây súng từ trong tay Bành Phi tới, hướng tới chỗ xa xa bắn một phát, tiếng súng khiến cho báo tuyết cũng phải run rẩy, chỉ có bạch sư vẫn uy phong lẫm lẫm đứng ở đó, căn bản là không có hành động gì.

- Thấy không, chính là vật này, nếu thấy có người cầm nó, người liền cần hấn, hoặc là trốn đi.

Trang Duệ đưa khẩu súng đặt ở trước mặt báo tuyết, dường như nó vẫn còn sợ hãi, Tiểu Tuyết tiến đến trước mặt, dùng cái mũi ngửi ngửi một lúc, rồi lập tức tránh đi chỗ khác.

- Tiểu...Tiểu Trang, tôi nói với cậu này, đây là cậu vừa hát vừa vỗ tay sao ?

Trang Duệ nói chuyện với báo tuyết khiến cho đám người Bành Phi đứng xem trợn mắt há mồm, sững sờ cả người, con dã thú này có thể hiểu được tiếng người sao? Hơn nữa lại có thể dạy bảo cho dã thú cổ tình đi tập kích con người.

- À! Con báo tuyết này bị thương, tôi chữa trị cho nó, nên bây giờ nó rất nghe lời của tôi.

Trang Duệ cũng biết hành động vừa rồi của mình, có chút khác người, vội vàng tung tung đám thóc trong tay của mình lên, nói tiếp:

- Sau này con báo tuyết này sẽ không tấn công nhân loại, Cách Tang đại ca sau này ngài trở về trong thôn thì hãy nói với người trong thôn, sau này thấy con báo tuyết này thì không cần đánh, nó sẽ ở chỗ này làm thần giữ nhà cho Đại Tuyết Sơn.

Khi Bành Phi giơ súng lúc vừa rồi, Trang Duệ đã hạ quyết tâm, không mang con báo tuyết này rời đi, cứ để cho nó ở trên Đại Tuyết Sơn đi, bởi vì trở về thành phố, cho dù báo tuyết không cần người, cũng sẽ bị người ta xem như là quái vật, Trang Duệ không muốn bạn bè của mình lại bị loại đãi ngộ này.

- Không đúng, tuyết ngao mới là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn chúng ta. A! Ở phía sau cậu có.

Cách Tang nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì lặng đi một chút, tiện đà đánh giá báo tuyết một chút. Đột nhiên nhìn thấy bạch sư và con chó cái cực kỳ nhàn nhả nằm ở trên mặt đất, nhất thời lớn tiếng kêu lên.

- Thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn, xin hãy nhận lời chào thân thiết nhất của tôi.

Lúc này đến lượt Trang Duệ giật mình, sau khi Cách Tang nhìn thấy con chó cái, thì lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất, lại có thể đập đầu trước mặt nó, trong miệng còn lẩm bầm vài câu, khiến cho Trang Duệ lắc đầu không thôi.

- Mẹ nó, thần giữ nhà cái rằm, chính là vợ bạch sư của ta mà.

Trang Duệ tức giận nghĩ.

- A! Ngộ nhờ bọn hần nói tuyết ngao là thần giữ nhà, không cho ta mang đi thì làm sao bây giờ?

Trang Duệ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, khó khăn gãi gãi cái đầu, nhìn thấy con báo tuyết đang có vẻ nôn nóng, nhất thời nảy ra một ý rất hay.

- Cách Tang à.

Sắc mặt của Trang Duệ bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, chờ khi Cách Tang ngẩng đầu lên nói:

- Ngày hôm qua tôi ngủ mơ có thấy phật sống báo mộng, ngài nói cho tôi biết, tuyết ngao phải rời khỏi Đại Tuyết Sơn.

- Không, không, phật sống sẽ không báo mộng như vậy cho cậu, tuyết ngao chính là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn chúng ta.

Không đợi Trang Duệ nói xong, Cách Tang liền nhảy dựng lên, cắt đứt lời nói của Trang Duệ, khuôn mặt trở lên ửng đỏ.

Đối với những người dân ở đây mà nói, chó ngao Tây Tạng là bạn bè và đồng bọn thân thiết nhất của bọn họ.

Hôm trước Gia Thổ có nói về chuyện chó ngao cứu người. Chuyện này càng làm cho bọn hần tràn ngập sùng kính đối với vị thần giữ nhà của Tuyết sơn này, hiện tại Trang Duệ nói như vậy, Cách Tang không hề khách khí mà trở mặt đối với hần.

841. Chương 841 : Chim Điều Non. (3)

Chương 841: Chim điều non. (3)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”••)••’”)

- Kháo, phản ứng lớn như vậy sao?

Trang Duệ buồn bực một chút, nhưng mà trên mặt vẫn nở nụ cười, tiếp tục nói:

- Tôi có thể lấy phật sống ra đùa giỡn hay sao? Tất cả những lời tôi nói đều là sự thật.

Nhìn thấy bộ dáng cẩu Cách Tang vẫn tràn đầy nghi hoặc, Trang Duệ nói:

- Ngồi xuống nói đi, các vị vừa mới lên núi, chắc là rất mệt mỏi rồi, Tiểu Tuyết đi bắt cho ta cái gì để ăn đi.

Trang Duệ chính là muốn cho bọn Cách Tang biết một chút, con người và báo tuyết cũng có thể hòa bình ở chung, như thể cũng có thể tạo thành một con đường cho báo tuyết sau này.

Sau khi nghe được Trang Duệ nói, báo tuyết phát ra một tiếng gào ở trong cổ họng, lập tức chạy xuống dưới chân núi, không thấy tăm hơi đâu cả.

- Này...Đây là báo tuyết sao?

Cách Tang nhìn thấy Trang Duệ và báo tuyết ăn ý như vậy, thì tư tưởng có chút hỗn loạn, con báo tuyết này còn biết nghe lời hơn cả chó ngao Tây Tạng sao?

- Cách Tang đại ca, tôi muốn nói thật với anh, phật sống báo mộng nói cho tôi biết, sau này thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn sẽ do báo tuyết thay thế, nó cũng sẽ giống như chó ngao Tây Tạng, bảo hộ an toàn cho người dân du mục, tìm kiếm dê bò bị mất, đem lại cát tường và như ý cho các vị.

Những lời này của Trang Duệ, chính hắn cũng cảm thấy không thể tin tưởng được, chỉ sợ báo tuyết kiêng không ăn dê bò người dân nuôi cũng đã là không tệ rồi, còn bảo bộ? Một chút có lẽ cũng không có.

- Tiểu....Tiểu Trang, không phải là cậu đang nói đùa đấy chứ?

Cách Tang đã sống hơn ba mươi năm, nhưng trong một phút này, những hiểu biết của hắn hoàn toàn bị Trang Duệ phá vỡ. Ngay cả đứa trẻ mới bảy tám tuổi, cũng đều biết báo tuyết ăn dê bò, mà chó ngao Tây Tạng chính là bảo hộ dê bò, không phải là Trang Duệ đang nói chuyện vô nghĩa đấy chứ?

- Khụ khụ, đương nhiên, đương nhiên không phải là tôi nói đùa rồi.

Trang Duệ ho khan một tiếng:

- Là như vậy, nếu như thời gian trên núi có gió tuyết lớn, các vị có thể mang cho báo tuyết một ít thịt dê, những tổn thất này tôi có thể bổ sung ọi người, ai bảo phạt sống đã giao chuyện này cho tôi chứ, à tôi sẽ cho những người dân trong thôn hai mươi vạn đồng, coi như là phí tổn ọi người nuôi nấng báo tuyết.

Chỉ vì người bạn kết giao trên Đại Tuyết Sơn này, mà Trang Duệ cũng không tiếc vốn liếng, nếu không thể mang nó theo, Trang Duệ cũng muốn cho nó một hoàn cảnh cực kỳ an toàn để nó có thể lớn lên. Hắn cũng có thể nhìn ra, tuổi thọ của con báo tuyết này cũng không lớn, trải qua quá trình được linh khí của mình tẩy luyện, ít nhất còn có thể sống thêm được hơn mười năm nữa.

Nếu Tiểu Tuyết thật sự không bắt dê bò ăn thịt nữa, cũng có thể nhờ người trong thôn đưa thức ăn cho nó, đây cũng không uổng một hồi quen biết của mình và nó.

- Này...này, nó sẽ không tấn công người trong thôn của chúng tôi nữa chứ?

Cách Tang cảm giác thấy trong lời nói của Trang Duệ có ẩn chứa đầm rồng hang hổ, nếu con báo tuyết này mà không cắn người, không phải là bảo lão hổ ăn chay, sư tử ăn cỏ sao? Căn bản là chuyện tình như thế không thể xảy ra.

- Đương nhiên là sẽ không tấn công người trong thôn của anh, nhưng mà sẽ bảo hộ ọi người, nó chính là vua của tuyết sơn mà.

Trang Duệ nghĩ kĩ, đợi lát nữa sẽ dẫn báo tuyết xuống núi, khiến cho nó nhận thức được mọi người trong thôn một lượt, sau đó lại ra lệnh cho báo tuyết không được tấn công những người này.

- Việc này để sau hay nói đi.

Cách Tang vẫn có chút không cho là đúng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Chúng ta ăn chút lương khô, sau đó thì đi xuống chân núi, đi xuống núi thì sẽ nhanh hơn, nói không chừng đến tối là có thể trở lại trong thôn.

- Đợi một chút, lập tức sẽ có thịt ăn.

Trang Duệ lắc lắc đầu, thanh âm của hắn còn chưa dứt thân hình của báo tuyết liền xuất hiện ở trên đỉnh núi, trong miệng của nó ngậm một con dê núi, so với con dê bắt được ngày hôm qua thì nhỏ hơn một chút, chỉ có khoảng bốn năm mươi cân.

- Đây mà là không ăn dê ? Cách Tang có chút không nói gì.

- Đây chính là dê hoang, cũng không phải là nuôi trong nhà, báo tuyết chính là có linh tính, Gia Thổ đại ca, thu dọn mọi thứ đi, ăn xong chúng ta sẽ xuống núi.

Trang Duệ bĩu môi, ta con chưa nói là báo tuyết ăn chay, không tấn công người trong thôn của các người còn chưa được sao?

Vừa rồi Trang Duệ nói chuyện với Cách Tang, Bành Phi và Gia Thổ cũng chưa ngắt lời, bây giờ nhìn thấy con mồi báo tuyết tha về, mới bắt đầu bận rộn, Bành Phi mổ con dê ra, Gia Thổ nhóm lửa, chỉ qua mười phút đồng hồ, từng chuối thịt dê tươi mới đã được đưa lên trên đồng lửa.

- A! Bành Phi, cho ta một miếng thịt nhỏ đi, nhỏ hơn một chút nữa, nhỏ hơn một chút nữa đi, ừ, được rồi.

Đường như người thấy mùi máu tươi, con chim non ở trong nòng Trang Duệ bắt đầu kêu “ Chiêm chiêm” âm lên, thân thể ở trong ba lô cũng đã bắt đầu tay nắm chân đá

842. Chương 842 : Chim Điều Non. (4)

Chương 842: Chim điều non. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Có câu nói nam nhân không thể cự tuyệt lại sự hấp dẫn của thú chơi ưng nuôi chó. Lúc này trong ánh mắt của Bành Phi tràn đầy hai chữ “ Hâm mộ”, may mà người trước mặt hắn là Trang Duệ, nếu như đối lại là một người khác, Bành Phi sẽ nổi lên tâm tư cướp đoạt và động thủ.

- Đã nói đây không phải là lão ưng, đây là kim điều, có hiểu hay không?

Trang Duệ cười nói:

- Người chưa xem phim Thần Điều Đại Hiệp trên TV sao? Con chim điều lớn trong đó, chính là tổ tiên của con vật nhỏ này.

Nghe thấy Trang Duệ nói đến chính mình, con chim non kêu “ Chiêm chiêm” vài tiếng, sau đó nhẹ nhàng hôn vài cái vào lòng bàn tay Trang Duệ, tình cảnh lần này khiến cho Bành Phi đỏ mắt không thôi, hận người thân thiết với tiểu tử kia, không phải là Trang Duệ mà là chính mình.

- Đây là kim điều non, tiểu Trang, cậu tìm được nó ở chỗ nào vậy?

Gia Thổ đã chuẩn bị xong xuôi bếp lửa, liếc mắt một cái liền nhận ra con chim điều non này, nhưng mà ánh mắt của hắn cũng không có gì khác biệt đối với Bành Phi, đều là hâm mộ và ghen tị, chỉ kém mỗi việc không thể động thủ mà thôi.

- À! Mẹ của nó bị thương, tôi đã chữa trị cho nó, cho nên nó trả ơn cho tôi, đưa con của nó tặng cho tôi.

Trang Duệ nói dối mà không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào, tùy tiện nói lung tung một cái lý do, tuy rằng hắn chữa trị cho con chim mẹ là không giả, nhưng mà đầu số gây nên chuyện này cũng là hắn, cách nói này của hắn tuyệt đối là dát vàng lên mặt bản thân mình.

- Anh Trang, hình như là ngài học tài chính chuyên nghiệp mà? Chưa từng nghe nói là ngài học theo ngành bác sĩ thú y chuyên nghiệp?

Bành Phi thấy vậy thì đi vòng quanh Trang Duệ vài vòng, há mồm nói ra một câu khiến cho Trang Duệ vừa mới uống một ngụm rượu lúa mì Thanh Hoa suýt nữa thì phun hết ra người hắn.

Chủ yếu là Trang Duệ đã nói quá lời rồi, trước tiên không cần đề cập đến Trang Duệ có bản lĩnh chữa trị cho các loài động vật hay không, mà chỉ riêng việc này cũng đã khó tin rồi. Trước hết là chữa trị cho báo tuyết bị thương, sau đó lại chữa cho con chim điều mẹ bị thương, có phải là tất cả các loại động vật trên tuyết sơn khi bị thương đều sẽ chạy tới bên người Trang Duệ?

- Khụ khụ, nhân phẩm của anh rất tốt, hơn nữa lại còn có công năng đặc dị, có thể nói chuyện được với các loài động vật, đương nhiên là chúng nó sẽ nghe theo lời của anh, đừng nói là tặng ột con chim non, mà khiến cho chúng nó đi theo anh cũng đều được.

Dù sao thì vợ chồng kim điều cũng không ở đây, mà cho dù ở đây cũng không thể phản bác lại Trang Duệ, rõ ràng Trang Duệ đang nói bậy bạ, các người có tin hay không thì tùy.

- Tiểu Trang, cậu...cậu có thể tặng con chim non nhỏ này cho tôi được không?

Gia Thổ đột nhiên mở miệng nói, trên mặt hiện lên bộ dạng thẹn thùng, những người dân Tây Tạng chất phác cũng không bao giờ đưa ra yêu cầu này nọ đối với người ngoài, Gia Thổ cũng phải lấy hết dũng khí mới có thể nói ra những lời này.

- Tặng cho anh? Không được, tuyệt đối không được.

Trang Duệ lặng đi một chút, lập tức giơ tay lên, cự tuyệt nói.

Nói chuyện đùa quốc tế à, vì con chim nhỏ này, bản thân thiếu chút nữa thì đã góp cả cái mạng nhỏ của bạch sư vào, con vật nhỏ này đối với Trang Duệ thì cực kỳ quan trọng, có đổi cả núi vàng Trang Duệ cũng không đổi.

- Tiểu Trang, tôi dùng một trăm con dê, mười con tuần mã, ba mươi con Ly Ngư, để đổi lấy con chim non này, có được không?

Gia Thổ không từ bỏ ý định, hắn liền đưa ra cái giá của mình, giá cả này đối với hắn tuyệt đối không thấp, tổng cộng lại tuyệt đối có thể đạt tới mấy chục vạn.

Đây cũng là toàn bộ tài sản của bản thân và gia đình của hắn. Toàn bộ dê bò, tuần mã của hắn đều giao cho người khác chăn nuôi, hiện tại vì muốn mua con chim non này, Gia Thổ đã chuẩn bị tiêu hết gia tài của hắn.

- Không bán, Gia Thổ đại ca, tôi nói thật với anh, dù anh có mang cả núi vàng núi bạc đến, tôi cũng sẽ không bán, tên tiểu tử này, đúng thật là do mẹ của nó tặng cho tôi.

Trang Duệ căn bản là không cần lo lắng, Gia Thổ vừa nói dứt lời, liền thẳng thừng từ chối, đừng nói đến việc bản thân mình không thiếu tiền, mà ngay cả bây giờ mình phá sản, Trang Duệ cũng sẽ không lo lắng mà bán con chim non này đi. Cùng lắm là bản thân trở về trong núi là đã nhân, có đồ ăn uống. À như vậy nhất định là không được với vợ.

Thấy lời nói của Trang Duệ hết sức kiên quyết, sắc mặt của Gia Thổ trở nên mờ đi, đã thỉnh cầu hai lần mà vẫn bị Trang Duệ từ chối, lòng tự tôn của người Tây Tạng không cho Gia Thổ nói thêm lần thứ ba.

Về phần lời nói Trang Duệ là cái gì con chim non này được mẹ nó đưa cho, căn bản là Gia Thổ không tin. Tính tình của kim điêu rất hung dữ, đừng nói là tặng chim con cho người khác, mà ngay cả có người tới gần tổ của nó, kim điêu đều sẽ liều mạng với người đó.

Theo Gia Thổ suy đoán, nhất định là Trang Duệ thừa lúc kim điêu đi vắng, lén chui vào tổ của nó để trộm chim non. Nhưng mà Trang Duệ không muốn bán, Gia Thổ cũng không có cách nào, chỉ có thể oán trách vì sao vận khí của bản thân lại không tốt.

- Gia Thổ đại ca, những cái khác tôi đều có thể cho anh, nhưng con vật nhỏ này rất hợp ý tôi, thật sự không thể cho anh được.

Trang Duệ cũng có chút ngượng ngùng, một đoạn đường đi tới đây, quan hệ của hắn và Gia Thổ cũng không tệ, không thể chỉ vì vậy mà phá hủy mối quan hệ này, vội vàng nói lời giải thích.

- Không có gì, thứ này ở trên tay của cậu, tôi sợ là cậu sẽ hủy hoại nó.

Gia Thổ lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía con chim non kia có bao gồm cả tình cảm yêu thích.

- Hủy hoại nó? Sẽ không như vậy đâu.

Trang Duệ có chút khó hiểu, chính mình bảo vệ con vật nhỏ này còn không kịp, làm sao có thể hủy hoại nó được?

Gia Thổ khoát tay áo, hỏi:

- Tiểu Trang, cậu sẽ huấn luyện chim điêu này sao?

- Không có!

Trang Duệ trả lời rất rõ ràng, hắn chỉ yêu thích mà thôi.

- Huấn luyện chim ưng nghe lời, từ xưa đến nay đều là kỹ năng vô cùng khó khăn, chỉ có người trên đại thảo nguyên mới có thể huấn luyện được chim ưng săn mỗi giới nhất, khiến cho nó trở thành đồng bọn, anh em của người dân du mục, Gia Thổ giảng giải cho Trang Duệ.

Nghe Gia Thổ nói xong, Trang Duệ mới cảm giác được, chính mình nuôi con chim non này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Sau khi những người thuần ửng bắt được chim ửng, thì sẽ đeo một cái bao da trên tay, cho chim ửng đậu trên đó rồi bắt đầu “Ngao ửng”.

843. Chương 843 : Chim Điều Non. (5)

Chương 843: Chim điều non. (5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(~''•.~('~''•.~ † Nhóm dịch Dungnhi †.~''•.~''~)

“Ngao ửng” chính là bước thuần ửng đầu tiên, để trừ bỏ đi tính hoang dã của con chim ửng, sau đó mỗi khi sáng ra đều phải đặt con chim ửng lên cánh tay, người đi tới nơi nào thì đều phải mang nó tới nơi đó.

Lúc nghri ngơi buổi tối thì phải mang chó buộc ở bên cạnh để khiến cho ửng không sợ chó. Để ửng đi săn cần phải có ửng, chó, người cả ba thứ phối hợp, thiếu một cái cũng đều không được. Cho đến khi con ửng đặt ở trên cánh tay người thuần ửng có thể yên tâm ăn ngủ. “Ngao ửng” coi như đã hoàn thành.

Quá trình này nói thì dễ dàng, nhưng mà muốn làm được thì cực kỳ khó khăn, rất ít người có thể huấn luyện được chim ửng trưởng thành, mà chim ửng con thì cực kỳ hiếm.

Nuôi một con chim ửng con, chẳng những có thể sinh ra cảm tình giữa người nuôi và con chim con, mà có thể khiến cho con chim non nhận mình làm chủ, sau này nó trưởng thành hoặc về già đều dễ dàng sai bảo. Một con chim ửng trưởng thành, đều là ước mơ tha thiết của mọi người dân chăn nuôi ở trên thảo nguyên.

- Hắc hắc, tên tiểu tử này của ta, sau này lớn lên tuyệt đối sẽ thông linh giống như bạch sư, căn bản là không cần huấn luyện.

Sau khi nghe được Gia Thổ nói, Trang Duệ cười rộ trong lòng, mục đích của huấn luyện chỉ là để cho chim điều nghe lời mà thôi, chính mình không cần huấn luyện cũng có thể là được điều này.

- Ôi, thật là khiến cho người ta mơ ước.

Gia Thổ thở dài, nói cho Trang Duệ. Thì ra là ông nội của Gia Thổ từng là một thợ săn rất có danh tiếng trên đại thảo nguyên Tây Tạng, ông nội của hắn cũng từng nuôi một con chim ửng.

Com chim ửng kia cũng lớn cỡ con chim điều, mặc dù không dũng mãnh được như kim điều, nhưng mà trải qua quá trình được ông nội hắn huấn luyện, thì mỗi lần đi săn đường như là đều thành công. Từng trong một mùa đông, một mình nó bắt được hai mươi con sói tuyết, được toàn bộ thợ săn trên đại thảo nguyên tôn là Ưng Vương trên đại thảo nguyên.

Lúc đấy Gia Thổ còn rất nhỏ, đã từng thấy qua con Ưng Vương kia vững vàng đứng trên bả vai của ông nội hắn, bắt đầu từ khi đó giấc mộng nuôi một con ửng đã cắm rễ vào trong lòng Gia Thổ.

Nhưng mà tận cho tới khi thấy được con chim điều non của Trang Duệ, hắn mới một lần nữa nhớ lại chuyện cũ khó quên này, lúc này mới muốn táng gia bại sản để mua tân tiểu tử này.

- Gia Thổ đại ca, hiện tại cũng không cần săn thú, anh cũng đừng chấp nhất như vậy.

Tuy rằng rất hâm mộ sự chấp nhất của Gia Thổ đối với giấc mơ của hắn, nhưng mà Trang Duệ cũng không có ý tứ nhường lại con chim ửng con, con vật nhỏ này là bảo bối của hắn, dù có nói thế nào hắn cũng không bán.

Khi nói chuyện Cách Tang đã nướng xong đám thịt dê núi, sau khi mấy người ăn xong, nghỉ ngơi một lúc. Rồi chuẩn bị xuống núi, nếu như tất cả đều thuận lợi thì khoảng bảy tám giờ tối là có thể trở về trong thôn.

Đội ngũ xuống núi rất có cá tính. Chạy trước tiên chính là bạch sư và vợ của nó, đi ở giữa là đám người Cách Tang và Gia Thổ, mà Trang Duệ và báo tuyết thì lại không nhanh không chậm đi phía sau cùng.

Ngoại trừ mấy địa phương hiểm trở ở gần đỉnh núi ra, thì những chỗ khác cũng có thể coi như bằng phẳng. Cứ thế đi bộ chừng năm giờ đã vượt qua ranh giới tuyết rơi, phía xa xa có thể nhìn thấy khối bấp bồng lên. Rõ ràng là đã sắp trở về trong thôn rồi.

- Là Gia Thổ sao? Đã tìm được tiểu Trang chưa? Bạch sư, là bạch sư!

Ở trên một chỗ dốc thoải thoải, có một cái lều trại được dựng lên. Tác Nam chờ từ sáng hôm qua đến nay ước chừng đã đợi hơn hai mươi giờ rồi, nếu không phải tính cách của hắn trầm ổn, chỉ sợ là sẽ xuống núi tìm thêm người trợ giúp rồi.

Nhìn thấy đoàn người xuống núi, Tác Nam vừa mở miệng hỏi thì đã nhìn thấy bạch sư chạy băng băng phía trước thì không khỏi cao hứng lớn tiếng hô lên. Bạch sư ở đây, tự nhiên là Trang Duệ cũng ở đây.

- Tác Nam đại ca, cảm ơn anh đã quan tâm.

Trang Duệ bước nhanh vài bước, đi tới phía trước đội ngũ, đưa tay lên đối với Tác Nam.

- Tiểu tử thú này, thiếu chút nữa là hại chết ta.

Sau khi thấy Trang Duệ, Tác Nam thở hắt ra nhênh nhênh đón, giơ tay lên đâm vào vai Trang Duệ.

Ngao ngò!

Bạch sư ở phía trước còn không có phản ứng, Tiểu Tuyết đã muốn phản đối, đôi thời dựng ngược lông khấp người lên, gào thét đối với Tác Nam.

- Đây...Đây là có chuyện gì?

Đột nhiên xuất hiện một con mãnh thú ở trước mặt mình, người có trái tim mạnh mẽ cũng không chịu nổi, báo tuyết xuất hiện khiến cho Tác Nam sợ tới mức đặt mộng ngồi luôn xuống đất. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Báo tuyết, trở về.

Trang Duệ nhéo cái cổ của báo tuyết, kéo nó trở lại người mình, lại làm công tác giáo dục không cho nó đả thương người một phen, lúc này mới quay đầu giải thích với Tác Nam đang có bộ dạng giống như gặp quỷ.

- Không được, việc này ta không thể đáp ứng, đây không phải là lừa gạt người dân ở đây sao?

Sau khi Tác Nam nghe được caau chuyện gọi là phật sống báo mộng xong, tự nhiên là một chữ cũng đều không tin, mặc cho Trang Duệ thỉnh cầu hắn nói chuyện với thôn dân, Tác Nam đều một lời cự tuyệt.

- Đi, báo tuyết, đến thân thiện với Tác Nam đại ca nào.

Nhìn thấy Tác Nam không chịu hỗ trợ, Trang Duệ đụng đụng vào Báo Tuyết, con báo tuyết nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tác Nam, lại không biết mình đã dọa cho đối phương sợ tới mức thiếu chút nữa thì hồn bay phách lạc.

- Ta giúp, ta giúp cậu nói là được chứ gì, con này cũng nghe theo lời của cậu sao?

Qua một lúc lâu sau, Tác Nam mới hồi phục lại tinh thần, có chút ngạc nhiên nhìn báo tuyết, một con gia hỏa hoang dã như vậy sao lại nghe theo lời Trang Duệ, nói không chừng lời lẽ của Trang Duệ cũng là thật sự?

- Đương nhiên Tác Nam đại ca, đã khi nào tôi nói dối đâu, đây đích thực là phật sống báo mộng nói cho tôi biết.

Trang Duệ trâng tráo nói, tuy rằng hắn không bịa đặt, nhưng mà trong miệng thì không hề nói thật một câu, Trang Duệ không tin phật giáo, một chút chương ngại tâm lý trong lòng cũng đều không có.

Kết...Cạc cạc!

Ngay trong lúc Trang Duệ và Tác Nam cãi cọ, mọi người nhìn trên bầu trời, xuất hiện hai điểm đen, một tiếng kêu thanh thúy vang tới.

- Ai ui, tiểu Trang bị cậu hại chết rồi. Hai con điều này là tới tìm con nó...chúng nó sẽ liều mạng với cậu.

Gia Thổ xuất thân là gia đình thợ săn, sau khi thấy rõ hai con kim điêu ở trên bầu trời, thì khuôn mặt trở nên khổ không thể tả được.

Thông thường thì thị lực của chim ưng đều cực kỳ tốt, ở trên không trung mấy ngàn thước cũng đều có thể nhìn thấy những con mồi nhỏ như con thỏ ở trên mặt đất, mà những con kim điêu cỡ lớn như thế này thì đôi mắt lại càng như Hỏa Nhân Kim Tinh, phóng chừng ngay cả con chuột di động, cũng không tránh khỏi tầm mắt của chúng nó.

844. Chương 844 : Biệt Ly. (1)

Chương 844: Biệt ly. (1)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Hiểu biết của Gia Thổ đối với chim ưng đều cực kỳ sâu sắc, hẳn biết được hai con kim điêu trên bầu trời kia, nhất định là tới tìm con của mình, nếu con chim non trong người Trang Duệ bị bọn chúng nhìn thấy, tuyệt đối là bọn chúng sẽ liều mạng với đám người bọn hắn.

- Tiểu Bành, chuẩn bị súng, nếu quả thực nó lao xuống, thì dùng súng bắn chúng bị thương.

Sau khi nghe Gia Thổ giải thích, Tác Nam cũng cầm khẩu súng tự động lên, loại chim điêu cỡ lớn như thế này thì cả trâu bò cũng có thể quắp lên, nhóm người mình không có gắng tay, khẳng định là sẽ bị thương khi đấu với nó.

Tuy rằng thứ này là động vật được quốc gia bảo vệ, nhưng mà trong điều lệ bảo hộ động vật cũng không có nói, người bị tấn công không được tự vệ, nếu không chắc chắn sẽ được chúng nó cho du lịch trên không một phen.

Chiêm chiêm...Chiêm chiêm.

Đang lúc mấy người Gia Thổ vội vàng giống như thỏ bị chim ưng truy đuổi, bọn hắn đang suy nghĩ đối sách, thì Trang Duệ đứng ở bên cạnh tươi cười, ở trước ngực của hắn, con chim non nghe thấy tiếng kêu của cha mẹ nó, thì nhất thời ở trong ba lô thò cái đầu nhỏ như nhung ra khỏi chỗ hở của ba lô.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dạng gấp gáp của tên tiểu tử kia, rõ ràng là sắp rơi ra khỏi ba lô, thì túm nó ra, cầm ở trong lòng bàn tay của mình.

- Tiểu Trang, cậu...Cậu làm vậy là để là gì ?

Lần này Gia Thổ thật sự tức giận, xuất thân của hắn là gia đình thợ săn, không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn làm tổn thương hai con chim điêu kia. Nhưng mà hiện tại đã không thể theo ý hắn, bởi vì hai con chim điêu kia đã xoay tròn ở trên bầu trời, chuẩn bị vọt xuống chỗ đám người bọn hắn.

- Tác Nam đại ca, Bành Phi, mọi người không được nổ súng, đây là bạn bè của tôi.

Trang Duệ đưa tay đè cái nòng súng Tác Nam đang đưa lên, xoay mặt nhìn về phía Gia Thổ, nói:

- Gia Thổ đại ca, không phải lúc trước tôi đã nói cho anh biết, tên tiểu tử này là do cha mẹ nó tặng cho tôi, làm sao anh lại không chịu tin tưởng?

- Cậu...Cậu nói thật sao?

Thần tình của Gia Thổ hoàn toàn đại ra, cậu chuyện lúc trưa này của Trang Duệ, hẳn hoàn toàn là không tin tưởng ngay từ đầu, một lời cũng không tin.

- Này, Gia Thổ đại ca, tôi rảnh rồi tới mức không có việc gì mà nói đùa với anh sao?

Trang Duệ bĩu môi, nâng cao hai tay lên, tiểu tử trong lòng bàn tay kia cũng dùng sức kêu lên, hai đôi cánh rập rập lông tơ cũng được nó ra sức vỗ, đương nhiên nó cũng chỉ có thể đứng dậy chứ không bay được.

Trang Duệ tin tưởng, hai con kim điều kia đã phát hiện tên tiểu tử này ở đây rồi, vì vậy mới tìm đến chỗ mình. Ở trên bầu trời, dường như không có sinh vật gì có thể giấu diếm được ánh mắt của bọn nó.

Trang Duệ đã từng xem qua một bản tin, biết được đôi mắt của chim ưng chứa đựng rất nhiều nguyên tố phong phú, cao hơn con người cả trăm lần, hơn nữa hệ thống thị giác độc đáo của chim ưng cũng có thể phóng đại mọi vật lên mấy lần. Cũng giống như người ta dùng kính viễn vọng quan sát bầu trời vậy. Chim ưng cũng có thể làm như thế, nhưng mà nó dùng đôi mắt để quan sát mặt đất.

- Hai con kim điều kia còn đang nắm đồ vật gì đó.

Khoảng cách tới mặt đất của hai con kim điều ngày càng gần, thì mọi người cũng thấy được rõ ràng, ở trong móng vuốt của con kim điều lớn, có quắp theo một con dê núi đã chết. đọc truyện mới nhất tại .

Nhìn hình thể của con dê núi này, thì ít nhất cũng hơn trăm cân, nhưng mà nhìn hình dáng phi hành của con kim điều kia thì hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng.

Thanh âm của Gia Thổ vừa mới vang lên, hai con kim điều kia cũng đã bay tới bên trên đỉnh đầu mọi người, con kim điều đang tha con dê kia khi cách mặt đất chỉ còn khoảng bốn mươi mét thì lập tức buông lỏng móng vuốt, con dê núi liền rơi xuống trước mặt Trang Duệ, phát ra một tiếng ầm vang.

- Ta kháo, có chút đạo đức nào không hả, thả đồ vật từ trên cao như vậy xuống.

Trang Duệ bị con dê núi từ trên trời cao rơi xuống làm cho hoảng sợ, nếu không phải mình đã né sang bên cạnh một chút, không chừng đã bị nó rơi vào người.

Kết...Kết..

Có lẽ vì ở chỗ này có nhiều người, kim điều bay tới chỗ cách khoảng mấy chục mét, mới dùng một tư thế vô cùng duyên dáng đáp xuống mặt đất. Kích động vỗ vỗ đôi cánh dài gần ba mét, hướng về chỗ Trang Duệ kêu lớn.

- Ha ha, đi, tới chỗ cha mẹ của người đi, bạch sư, không cho phép các người nhúc nhích, đứng yên ở chỗ này.

Trang Duệ đặt con chim non lên mặt đất, tiểu tử kia lên nhảy nhót hướng về chỗ cha mẹ chạy tới, Trang Duệ cười híp mắt đi theo phía sau, trước khi đi còn dặn dò bạch sư một câu, hôm qua nó với kim điều vẫn còn là cừu địch sinh tử, đừng có nhìn không được lại lao lên thì hỏng.

Hành động lần này của Trang Duệ, khiến ấy người còn lại đều sợ ngây người.

Bọn hắn thật không ngờ, hai con kim điều này chạy vội tới là để tặng thức ăn cho Trang Duệ. Cái này cũng không phải suy đoán, con dê trên mặt đất chính là minh chứng tốt nhất, cái này cũng chứng minh đôi kim điều đưa con chim non cho Trang Duệ không phải là do hắn nói bậy bạ.

Mấy người đã từng nghe nói đến việc từng có thợ săn chữa thương ảnh thú, mà sau khi con mãnh thú đó khỏi bệnh, sẽ thường xuyên mang cho người thợ săn kia một ít con vật nhỏ, nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết, thật sự thì chưa ai nhìn thấy bao giờ.

Một màn trước mặt này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức về động vật của bọn hắn. Chuyện này chỉ có thể xuất hiện trên con người chứ không phải trên động vật.

Nhìn thấy Trang Duệ không ngừng tiến đến chỗ hai con kim điều, trong lòng Gia Thổ cũng tràn đầy lửa nóng, cất bước hướng đến bên này chạy tới, muốn quan sát gần hơn một chút, đám người Bành Phi lại càng không cần phải nói, ai cũng không muốn buông tha cho cơ hội tiếp xúc với loài động vật thông linh như vậy.

Kết...Cạc cạc...

Lúc Trang Duệ đi tới, hai con kim điều còn không có phản ứng gì, nhưng mà sau khi thấy mấy người kia tới gần, con chim đục lập tức giơ cánh lên, trong miệng phát ra tiếng kêu bén nhọn cảnh cáo mọi người.

- Bành Phi, mọi người đừng tới đây.

Trang Duệ dừng bước, khoát khoát tay áo đối với mấy người phía sau, hắn cũng muốn thân cận với hai con kim điều này, bởi vì qua ngày hôm nay, Trang Duệ sẽ rời khỏi nơi này, không biết bao giờ mới lại có thể quay lại, nhưng mà kim điều có thể sống được hơn mười năm, chắc là vẫn còn cơ hội gặp lại.

Đám người Bành Phi nghe thấy lời của Trang Duệ thì dừng ở chỗ cách hai con kim điều kia khoảng mười mét, thần tình hâm mộ nhìn Trang Duệ tiến đến gần hai con kim điều, lấy tay chải chuốt sợi lông trên người của nó.

845. Chương 845 : Biệt ly. (2)

Chương 845: Biệt ly. (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Chiêm chiêm...Chiêm chiêm.

Tiểu tử kia cũng chạy dưới chân con kim điều, nhưng mà vì vóc dáng quá nhỏ, chỉ có thể chuyển động ở dưới chân con kim điều, nhanh chóng kêu lên đến chói tai, lại còn không ngừng dùng cái mỏ của mình mổ mổ lên chân của mẹ nó.

- Ha ha, đi lên.

Trang Duệ nở nụ cười, lấy tay nâng tên tiểu tử kia lên, sau đó ngồi ở trên cổ, hất ngồi xuống, liền có thể thấy được vóc dáng của hai con kim điều kia, dáng người của con chim mẹ ít nhất cũng cao hơn Trang Duệ một cái đầu.

Đôi mắt sắc bén của hchim mẹ, giờ phút này đều tràn đầy dịu dàng, giống như là mắt chim câu vậy. Cái mỏ khoằm nhọn hoắt thì đưa vào trong tay Trang Duệ, cọ cọ vào người con chim non ở trong lòng bàn tay hắn.

Cho dù đám người Bành Phi đang đứng cách xa hơn mười mét, cũng có thể cảm giác được tình cảm của con chim mẹ đối với chim con.

Biểu hiện của con chim bố luôn rất cao ngạo, nhưng mà ánh mắt cũng nhìn tiểu tử kia rất chăm chú, dường như cũng có thể cảm giác được sắp phải chia lìa với con của mình.

- Đây là các người mang đến cho ta sao? Cảm ơn các người đã mang đồ ăn đến cho chúng ta.

Do đánh nhau xong mới thành bạn bè, cảm tình này của kim điều cũng biểu hiện cho chỗ tốt đẹp của Đại Tuyết Sơn, cứ như vậy rời đi, trong lòng Trang Duệ cực kỳ không muốn.

Kết ...Cạc cạc

Con chim bố phát ra một tiếng kêu to, ngẩng cao đầu lên gật gật, sau đó giương cánh, nhẹ nhàng đặt lên trên vai Trang Duệ, giống như là bạn tốt ôm nhau vậy.

- Thần tích, quả là thần tích.

Không biết từ khi nào, hướng dẫn viên du lịch Cách Tang và Gia Thổ đều quỳ rạp xuống đất, cúng bái hai con kim điều này.

Trong ca dao sáng thế của người Tây Tạng “ Tư Ba Hình Thành Ca” có nói: Thiên địa hỗn hợp một chỗ, phân khai thiên địa là đại bàng, lại cho rằng đại bàng đẻ trứng mà tạo thành thủy tổ của người Tây Tạng.

Ở trong các bức tượng của phật giáo Tây Tạng, cũng có bức tượng Đại Bàng Kim Sí Điểu, rất nhiều tộc nhân người Tây Tạng đều mang theo bên mình bức tượng Đại Bàng Kim Sí Điểu , họ tin tưởng làm như vậy có thể luôn cát tường, có được trí tuệ và sức khỏe.

Đương nhiên, đây cũng là nhân vật trong truyền thuyết, cũng chưa từng thấy ai coi kim điều như đại bàng cả, nói như vậy cũng có chút quá đáng.

Cho nên vóc dáng của Cách Tang và Gia Thổ lại càng giống như phật tử sùng đạo, khi nhìn thấy con kim điều thông linh như vậy, có thể hiểu được ý tứ của Trang Duệ, lập tức cho là thần linh hiển lộ dấu vết, liền tiến hành bái lễ đối với hai con kim điều này.

- Các Tang đại ca, khi trở về phiên anh nói với mọi người trong thôn không được dùng súng bắn chúng nó, chúng nó chính là vật cưỡi của Phật Tổ.

Trang Duệ chứng kiến hành động của Các Tang và Gia Thổ, trong lòng nhất thời vui vẻ. Nơi Tây Tạng này không giống như trong nội địa, gần như là trong tay mỗi một người dân chăn nuôi đều có súng. Ngộ nhờ mùa đông con kim điêu không có đồ ăn, sẽ tới bắt trộm dê bò để ăn, như vậy nói không chừng sẽ bị người dân làm bị thương.

- Không dám, không dám, khi nào trở về tôi sẽ nói với mọi người trong thôn.

Cách Tang liên tục xua tay, ánh mắt nhìn về phía kim điêu đều tràn đầy ngưỡng mộ và sợ hãi, đối với lời nói báo tuyết thay thế nhiệm vụ trở thành thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn Trang Duệ nói lúc trước cũng đã bắt đầu bán tín bán nghi.

Chuyện trước mắt xảy ra, khiến cho hắn không thể không tin, không chỉ có báo tuyết thông linh mà ngay cả chúa tể bầu trời là kim điêu cũng đều biểu lộ ra thiện ý đối với Trang Duệ. Trong suy nghĩ của Cách Tang, trừ khi là Phật Tổ hiển linh ra thì không ai có thể làm được chuyện này?

- Bành Phi, lột da của con dê núi kia ra, nội tạng thì cho kim điêu ăn, chúng ta nướng thịt, ăn xong sẽ trở về trong thôn.

Trang Duệ nâng tay lên nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều, mặt trời đã chậm rãi lặn về phía tây, sắp sửa bị tuyết sơn che kín, đã đến lúc rời đi rồi.

- A! được rồi.

Bành Phi đáp ứng, chạy về chỗ con dê núi đã chết kia, cực kỳ nhanh nhẹn mổ nội tạng ra, ném cho kim điêu, Gia Thổ và Cách Tang cùn sửa sang lại củi lửa, vừa kịp lúc trời vừa tối lại, thì một đồng lửa trại hùng hực đã được đốt lên.

- Không được rồi, hôm nay chúng ta sẽ ở lại chỗ này, ngày mai sẽ xuống núi đi. (

“Nhìn núi làm ngựa chết”. Tuy rằng từ chỗ này đã có thể nhìn thấy sơn thôn, nhưng mà muốn đi đến đó, ít nhất phải mất thời gian bốn năm giờ.

Sau khi vợ chồng kim điêu ăn xong phần nội tạng của con kim điêu, thì đã mang theo một cái đuôi dê rời đi, trong hang động vẫn còn có ba tiểu tử cần phải chăm sóc.

Hai con kim điêu đi rồi, Gia Thổ quả thực là có chút phờ phạc, mãi đến khi Bành Phi mang chuỗi thịt xiên nướng trên đồng lửa hắn mới bắt đầu công việc chuẩn bị bữa tối.

Thịt dê nướng vàng óng được Gia Thổ không ngừng đảo đều, mỡ dê rơi tích tích xuống đồng lửa khiến cho đồng lửa bùng lên. Mùi thịt dê nướng khiến cho Trang Duệ khê động.

Tuy rằng mấy ngày nay đều ăn thịt nướng, nhưng mà kỹ thuật của Trang Duệ, hiển nhiên không thể so sánh với tên gia hỏa vừa mới ra đời đã ăn thịt nướng như Gia Thổ. Bí quyết giữ lửa và nướng thịt hắn vẫn còn kém xa Gia Thổ.

- Chúng ta đốt lửa trại ở chỗ này, người trong thôn có thể nhìn thấy, vậy nên cứ để ngày mai hãy xuống núi.

Tác Nam lo lắng đám người Trang Duệ đã đi một ngày rồi, hiện tại nếu chạy về trong thôn chỉ sợ phải tới nửa đêm mới đến nơi, không bằng ở chân núi nghỉ ngơi một đêm, chờ ngày mai hoàn toàn bình phục thì sẽ tiếp tục xuống núi.

Đám người Cách Tang đã mang theo toàn bộ lều trại của đám sinh viên, còn có cả những công cụ leo núi nữa. Cũng không sợ không có trang bị để xây dựng chỗ nghỉ chân tạm thời ở chỗ này.

- Cũng được, tôi cũng không sao cả.

Trang Duệ gật gật đầu, lại đút tên tiêu tử kia vào trong ba lô, chỉ để lộ cái đầu của tên tiêu tử kia để đút thịt cho nó, nói:

- Tác Nam đại ca, ngày mai xuống núi, tôi cũng muốn quay về, tôi ở nơi này đã quá lâu rồi, còn có một số việc phải xử lý.

- Cũng được, phỏng chừng người trong bệnh viện cũng vẫn chưa đi, ngày mai cậu cùng với bọn họ rời núi, tôi và Ba Tang sẽ tiếp tục ở đây hai ngày nữa.

Tác Nam gật đầu đồng ý, thứ nhất hắn đã từng nói, Trang Duệ tùy ý có thể rời đi bất kỳ lúc nào, thứ hai hắn cũng sợ Trang Duệ không nghe theo hắn, tự tiện hành động. Lần này hắn mất tích hai ngày đã khiến cho Tác Nam mấy ngày sau cũng không được ngủ yên.

846. Chương 846 : Biệt Ly. (3)

Chương 846: Biệt ly. (3)

Nguồn: Vipvanda xem tại

Sưu tầm:

(“”••(“”••† Nhóm dịch Dungnhi †••””)••””)

Hai ngày này Tác Nam cũng không còn lo lắng chuyện linh đồng chuyển thể đầu thai nữa, hắn chuẩn bị tiếp tục ở đây thêm vài ngày, quan sát một chút, hắn cũng có thể thấy được Trang Duệ và Ba Tang đều rất coi trọng tên tiểu tử kia.

Có Cách Tang ở bên cạnh, việc này cũng không thể nói gì thêm, Trang Duệ gật gật đầu, cũng không có nói gì thêm nữa.

- Tác Nam đại ca, chuyện tình báo tuyết, anh nói giúp tôi một chút, còn cả Cách Tang đại ca nữa, anh đã nhìn thấy thần điêu, báo tuyết cũng giống như chúng nó, đều là những động vật thông linh của phật tổ.

Trang Duệ thừa dịp Cách Tang vẫn còn đang đắm chìm ở chỗ hai con kim điêu thần dị ở trong ký ức, vội vàng rên rỉ khi con nóng. Có nhân viên công tác trong chính phủ như Tác Nam, còn có người địa phương như Cách Tang giải thích, nói như vậy người trong thôn sẽ càng thêm tin tưởng.

- Nếu nó đến trong thôn, chỉ cần kiêng dè bò, ta sẽ tin.

Hôm nay Cách Tang đã nhìn thấy qua nhiều sự việc làm hiện tại cũng không rõ lời nói của Trang Duệ, rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng mà báo tuyết thông linh như lời nói của Trang Duệ thì Cách Tang tin tưởng. Bởi vì sau khi ở chung một ngày, báo tuyết cũng không có công kích mọi người, hơn nữa bữa trưa đều là do nó mang tới.

- Được, vậy thì thỏa thuận của chúng ta đã xong. Gia Thố đại ca, anh đã nướng thịt xong chưa.

Trang Duệ nghe vậy thì mừng rỡ, nếu có thể giải quyết việc này, cũng có thể coi như cho báo tuyết một ân huệ lớn. Bởi vì mùa đông ở trên Đại Tuyết Sơn, thì công việc tìm kiếm thức ăn cực kỳ khó khăn, đến lúc đó có những người dân này trợ giúp, tin tưởng báo tuyết có thể sống sót.

Tâm tình của Trang Duệ rất tốt, tiếp nhân miếng thịt nướng của Gia Thố, liền há to mồm ra ăn. Ngay cả cảm giác vừa đắng vừa chát của rượu lúa mì Thanh Hoa lúc bình thường cũng trở nên ngon dị thường. Một mình Trang Duệ ăn hết khoảng chừng hơn hai cân, cuối cùng đi vào trong lều trại để ngủ, thì cũng phải nhờ Bành Phi giúp đỡ.

- Anh Trang, anh Trang, chúng ta cần xuống núi.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ đã bị Bành Phi lớn giọng gọi dậy, Bành Phi đang đứng ở bên ngoài của Trang Duệ mà gọi, bởi vì ở bên ngoài lều trại đang có ba tên gác cửa nằm úp sấp nên không ai có thể đi vào trong lều được.

- Tốt lắm, cũng nên rời đi thôi.

Rượu lúa mì tuy rằng là cho người ta say, nhưng mà tác dụng không dài, sau khi ngủ một giấc, Trang Duệ liền cảm giác được ý nghĩ của mình tỉnh táo lại, một mỗi mấy ngày hôm nay cũng đều tan biến.

Đi ra bên ngoài lều, đám người Gia Thố đã sớm đứng đợi, đang thu thập đồ vật này nọ, Trang Duệ cầm cái túi nước Bành Phi đưa cho, tùy tiện lau mặt vài cái, xem như rửa mặt. Điều kiện ở trên núi rất sơ sài,

bốn năm ngày hôm nay hắc cũng chưa đánh răng tắm rửa, nếu như ở nhà, Tần Huyền Bằng khẳng định là không cho Trang Duệ lên giường.

Thu thập xong những đồ vật linh tinh, đoàn người liền đi về phía chân núi, vẫn là bạch sư và tuyết ngao chạy ở phía trước, báo tuyết vẫn đi ở phía sau cùng. Ở trên cao nguyên có độ cao hơn bốn nghìn mét so với mặt nước biển, ánh mặt trời cũng không quá nóng bức, thật giống như là thời tiết mùa xuân đầu tháng ba ở trong nội địa.

- Tiểu tử, khi nào thì người mới có thể trưởng thành đây.

Trang Duệ đưa tay vào trong ba lô, để cho con chim non dùng mỏ mổ lên ngón tay của mình, tiểu tử kia cũng rất biết chừng mực, cũng không có dùng hết sức, cảm giác ngứa ngáy vô cùng thoải mái.

- Anh Trang, anh đã đặt tên cho con kim điều nhỏ này chưa?

Ngày hôm qua đã được nhìn thấy hai con kim điều thần dị kia, khiến cho Bành Phi vô cùng hâm mộ Trang Duệ, hôm nay vội chạy tới chính là muốn tiếp xúc với con chim non này. Không chừng ngày sau nó trưởng thành cũng có thể nghe theo lời của mình.

- Chưa, tôi cũng chưa biết đặt tên gì thì tốt.

Trang Duệ lắc lắc đầu, dù sao tiểu tử kia sau này được linh khí của mình tẩy luyện, ngày sau nhất định sẽ rất thông linh, gọi là gì cũng đều được, căn bản là không cần huấn luyện.

- Hắc, anh Trang, anh thấy cái tên Tiểu Bạch thế nào? Anh xem, toàn thân của nó đều là lông tơ màu trắng, tôi cảm thấy cái tên này rất không tệ.

Bành Phi nghe thấy nó vẫn còn chưa có tên, bỗng nhiên trở nên hưng phấn hẳn lên, đưa tay kéo khóa của cái ba lô trước ngực Trang Duệ, để cho tiểu tử kia có thể thò đầu ra ngoài. Nhưng mà nghênh đón hắc chính là một cái mỏ cực mạnh, khiến cho Bành Phi đau đớn vội vàng rút tay về.

- Đẹp đi, tiểu tử cậu vừa gọi nó là gì?

Trang Duệ khinh bỉ liếc mắt nhìn Bành Phi một cái, nói:

- Hôm qua cậu không phát hiện ra là lông của cha mẹ nó là màu gì sao? Còn gọi là Tiểu Bạch? Ta nói cho cậu biết, khi nó được hai tháng tuổi, tên tiểu tử này sẽ bắt đầu mọc lông vũ, nhan sắc chắc chắn sẽ không phải là màu trắng.

Có một số loại chim ưng nhỏ khác, khi được hơn một tháng tuổi, cũng đã bắt đầu mọc lông vũ, hơn nữa còn bắt đầu tập bay.

Nhưng mà kim điều thuộc loại ác điều cỡ lớn, cần phải trải qua hơn nửa tháng nữa, thì nó mới dần dần mọc lông vũ, hơn hai tháng sau mới bắt đầu tập bay. Nói như vậy kim điều từ khi được sinh ra đến khi rời cha mẹ cần hơn tám mươi ngày, tính ra là hơn hai tháng.

Tuy rằng đến khi tập bay thì mất nhiều thời gian hơn so với các loại chim ưng nhỏ khác, nhưng mà kim điều sống lâu hơn chúng nó rất nhiều. Chim ưng thông thường thời gian sống khoảng hai ba mươi năm đã là không tồi rồi, mà kim điều chỉ cần không gặp phải thiên tai thì ít nhất có thể sống được mấy chục năm.

- Tiểu Bạch không dễ nghe, tôi tên là Tiểu Trang, gọi là Tiểu Kim đi, cậu xem hai con kim điều ngày hôm qua, đều rất xinh đẹp, đã vậy thì cứ gọi là Tiểu Kim đi cho dễ nghe.

Nghe thấy Trang Duệ đặt tên cho con kim điều như vậy, Gia Thổ cũng tiến lại, hôm qua nhìn thấy hai con kim điều kia, cũng là lúc mặt trời ngả về tây, ánh sáng hoàng hôn chiếu lên người hai con kim điều này, quả thật là có vẻ lóng lánh như vàng, thần thái phi dương.

- Tiểu Kim? Rất khó gọi? Còn không bằng gọi là Kim Tử, vừa dễ nhớ lại dễ đọc.

Trang Duệ chần chờ một chút, hắc đặt tên cho con kim điều này là muốn mang theo chữ kim, nhưng mà Tiểu Kim thì thật sự không dễ nghe, sau khi trưởng thành không phải sẽ gọi nó là lão Kim chứ?

- Anh Trang, anh chỉ biết đến vàng, trong nhà có nhiều vàng như vậy, còn muốn thêm sao? nguồn

Bành Phi nắm lấy cơ hội, cũng không khách sáo với Trang Duệ, mở mồm ra là vàng, im lặng cũng là vàng, chỉ có thể hình dung ra một chữ: Tục!

847. Chương 847 : Biệt ly. (4)

Chương 847: Biệt ly. (4)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

- Vậy thì gọi là gì ?

Trang Duệ lắc lắc đầu nghe thấy tiểu tử kia kêu chiêm chiếp, liền mở miệng nói :

- Bằng không thì gọi là Chiêm Chiếp đi ?

Chỉ là đề nghị này của hắn đều bị tất cả mọi người nhất trí phản đối, Tác Nam từ nãy tới giờ không nói lời nào, bỗng nhiên nói :

- Ngày hôm qua nhìn hai con kim điêu kia đều có lông màu vàng. Tiểu Trang bằng không thì gọi nó là Kim Vũ đi ?

- Kim Vũ?

Trang Duệ mở miệng nhắc lại, cảm thấy rất dễ gọi, hơn nữa sau này nếu muốn giảm bớt thì cứ có chữ cũ đi, gọi là Kim cũng được, lập tức gật gật đầu, nói:

- Được, vậy thì gọi nó là Kim Vũ!

- Hắc hắc, anh Trang, anh thật là, có cả một câu thủ bóng đã tên là cái gì Lý...Kim Vũ đấy.

Bành Phi đứng ở một bên nở nụ cười, cái tên này tuy rằng rất hay, nhưng mà không khỏi quá mức nhân tính hóa. Những người họ Kim ở trong nước, phỏng chừng không ít người có tên này.

- Trùng tên không phải là rất bình thường sao. Chúng ta đều là con người, làm sao lại có thể tranh giành tên với động vật được.

Về phần những người trùng tên với con thú này, có thể xúc phạm tới bọn họ hay không, vậy thì không nằm trong suy nghĩ của Trang Duệ.

Bành Phi nghe vậy thì bĩu môi nói, trong lòng suy nghĩ nửa ngày, có một câu vẫn không dám nói ra:

- Anh làm như thế nào không cho người khác gọi là Trang Duệ đây?

- Được rồi, vậy thì gọi là Kim Vũ.

Trang Duệ mặt mày hớn hở cúi đầu, hô lên với tiểu tử ở trong lòng mình:

- Kim Vũ!

Phản ứng của tiểu tử kia thực ra cũng nằm trong dự đoán, nó không hề có chút phản ứng nào. Nhưng mà sau khi Trang Duệ hô to thêm mấy lần nữa, cuối cùng cũng nể tình kêu “Chiêm chiếp” lên hai tiếng, Trang Duệ mừng rỡ vội vàng dùng linh khí thưởng cho nó một chút.

Cứ như vậy sau khi đi được hai giờ, Trang Duệ chỉ cần nhắc đến hai chữ Kim Vũ, cam đoan rằng tiểu tử kia sẽ ngẩng đầu lên thâm mật với Trang Duệ, khiến cho đám người Bành Phi đứng xem thì càng thấy hâm mộ và ghen tỵ. Nhưng cũng không thể nói gì được, ai bảo người ta đã cứu con chim mẹ?

Lúc này mọi người đã đi tới chân núi, đã có rất nhiều nông dân trong thôn vội vàng dắt dê bò lên chân núi để chặn. Những con dê bò này tuy đã nhìn quen cho ngao Tây Tạng rồi, nhưng mà sau khi nhìn thấy bạch sư và tuyết ngao thì trở nên hoảng loạn, khiến cho những người dân chặn nuôi kia phải khiến chúng ổn định lại.

Nhưng mà khi báo tuyết xuất hiện thì nhất thời khiến cho thiên hạ đại loạn. Cho dù báo tuyết thành thật đi theo phía sau Trang Duệ thì những con dê bò này cũng chạy loạn đi bốn phía, những người dân chăn nuôi kia căn bản là không thể quản được chúng nó.

Ngao ngao...Ngao!

Hai con chó ngao Tây Tạng đi phía sau bầy dê, khi nhìn thấy con báo tuyết thì lông trên người dựng đứng cả lên, trong mắt lộ hung quang, cổ họng phát ra tiếng gầm trầm thấp, lưng eo hơi hơi cong lên, bộ dáng giống như là muốn quyết sinh tử với báo tuyết.

Cách Tang nhìn thấy chó ngao và báo tuyết sắp bùng nổ đại chiến, thì vội vàng đứng ra chặn lại, nói:

- Ba Châu, giữ chó của anh lại.

Cách Tang, mau tới hỗ trợ, dùng súng bắn nó đi, đây chính là tiểu báo đó, nó sẽ cắn chết dê bò của chúng ta mất.

Ở trong thôn sơn bên dưới Đại Tuyết Sơn này, bởi vì ở trên núi có rất nhiều động vật nhỏ, nhất là ở mùa hạ, rất ít khi nhìn thấy những động vật thích ăn dê bò như lang sói hoặc là báo tuyết. vì thế Ba Châu đi chăn dê bò cũng không hề mang theo súng ống.

Vì bảo hộ dê bò của người trong thôn và con chó ngao Tây Tạng, Ba Châu cầm một thanh đại khảm đao trong tay, đứng cầm xông tới chỗ con báo tuyết.

Nhưng người sống trên thảo nguyên ai cũng biết, tuy rằng chó ngao Tây Tạng được xưng là có thể xé hổ liệt báo, nhưng mà tối đa chúng nó cũng chỉ có thể đấu với chó sói trên thảo nguyên mà thôi. Còn so sánh với những mãnh thú mạnh như sư tử, hổ hoặc là báo tuyết, thì không thể so sánh được.

Ba Châu hiểu được, chỉ dựa vào mình và hai con chó ngao Tây Tạng mà muốn đấu lại con báo tuyết này thì là điều không tưởng, Cho nên hấn lớn tiếng nói với Cách Tang, để cho Cách Tang dùng súng bắn con báo tuyết này. Những người sống trong thôn nhỏ này, tự nhiên là không biết cái gì gọi là động vật được luật phát bảo vệ.

- Ba Châu, đây không phải là con báo tuyết bình thường, nó là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn,

Cách Tang kéo Ba Châu lại, nghĩ đến nếu đã đáng ứng với Trang Duệ, rồi, thì sẽ bắt đầu thuyết phục từ Ba Châu trước.

Không giống như những người trong thôn rất ít khi đi ra khỏi núi, Cách Tang cũng đã từng đi tới rất nhiều thành thị ở Tứ Xuyên và Vân Nam. Ở trong thôn cũng được xem như là người tài ba có kiến thức rộng rãi, tuy rằng Cách Tang vẫn không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Trang Duệ, nhưng mà biện pháp bồi thường theo lời của Trang Duệ, cũng khiến cho Cách Tang động tâm.

Phải biết rằng đám dê bò ở trong thôn, trừ bỏ những ngày lễ tết mới đem ra giết thịt thì chính là để đi đổi thành các đồ vật như gạo, mỡ, muối, tương, dấm, trà và các loại đồ vật khác. Tuy rằng những người ở phía ngoài cũng đều là dân Tạng nên sẽ không lừa người ở trong thôn, nhưng mà lấy vật đổi vật, tương đối mà nói sẽ thiệt thòi hơn rất nhiều so với bán lấy tiền.

Trừ bỏ đi khoản mà thôn nhất định phải chi tiêu, thì khoản thu vào của mấy chục gia đình ở trong thôn cũng chỉ là mấy vạn đồng tiền mà thôi, chi đều cho tất cả các họ gia đình, thì cũng chỉ khoảng hơn một ngàn đồng mà thôi.

Nếu mà có thể như lời của Trang Duệ, cũng không cần hàng năm đều được nhận tiền, chỉ cần duy nhất hai mươi vạn kia, cũng có thể dùng tất cả số dê bò trong thôn để nuôi con báo tuyết này, vậy thì còn có gì phải lo lắng nữa.

- Cách Tang, đầu óc của anh có vấn đề à? Đây là báo tuyết, là tai họa của dê bò chúng ta. báo tuyết mà anh lại nói nó là thần giữ nhà của tuyết sơn sao?

Là một người tiếp xúc nhiều với bên ngoài nhất ở trong thôn, Cách Tang cực kỳ được người trong thôn coi trọng. Mỗi lần dẫn người lên núi, cũng đều có thể kiếm về cho thôn ít tiền lời. Nhưng mà lời nói của hấn trong giờ phút này, cũng không thể khiến cho người dân chăn nuôi Ba Tạng kia tin tưởng.

- Ba Châu, lời tôi nói là thật, cậu nhìn xem, không phải là con báo tuyết kia không hề xông lên cắn bò dê của chúng ta sao. Cậu nhìn tiếp đi, nó có giống như thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn trong truyền thuyết không.

848. Chương 848 : Biệt Ly. (5)

Chương 848: Biệt ly. (5)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(“••”(“••† Nhóm dịch Dungnhi †••’”)••’”)

Thật sự là hấn đang dùng lời nói hùng biện, báo tuyết là do được Trang Duệ làm yên lòng cho nên cũng không đuổi theo cắn dê bò bổ phía, đối diện với hai con chó Ngao Tây Tạng ở trước mặt thì có chút cảnh giác nhưng mà nó vẫn chưa thềm để vào mắt.

Dù sao chó ngao Tây Tạng có được sức chiến đấu như của bạch sư, thì trên thế giới cũng chỉ có một mình bạch sư mà thôi, cho dù là tuyết ngao là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn trong lòng người dân ở đây, cũng không bằng bạch sư.

- Báo tuyết đi đuổi những con dê bò này về đây, nhớ kỹ không được làm chúng nó tổn thương.

Trang Duệ vì muốn làm cho uy vọng của báo tuyết trở lên sâu sắc, mà đã truyền đạt lại một mệnh lệnh khiến cho người khác nghe cũng không thể tưởng tượng được. Phải biết rằng những hành động như vậy, thông thường đều là do những con chó ngao Tây Tạng làm.

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Trang Duệ, cổ họng của báo tuyết phát ra một thanh âm trầm thấp, thân thể lao nhanh ra ngoài giống như là một thanh lợi kiếm, đảo mắt một cái đã chạy tới trước đám gia súc này, dùng móng vuốt và tiếng rít gào dọa cho đám dê bò này quay đầu chạy về chỗ người dân chăn nuôi.

Cho dù là những con dê bò đã chạy xa, thì tốc độ cũng không bằng Tiểu Tuyết, chỉ tốn thời gian bảy tám phút, dê bò ở bốn phía đều phải chạy trở về. Chỉ có điều là thân thể của chúng không ngừng run rẩy. Nếu chúng nó tiếp tục chạy nữa, thì số phận của chúng sẽ rất bất hạnh.

Không phải chỉ có Ba Châu đứng xem trợ mắt há mồm, mà ngay cả Trang Duệ cũng không nghĩ tới, báo tuyết thật là có vài phần tiềm chất của chó ngao Tây Tạng, tuy rằng nó không làm được việc lấy đức thu phục đám dê này như cho ngao, nhưng mà lấy thực lực để dọa đám dê này, cũng là một hành động tinh tế.

- Này...Này...Thật sao?

Ba Châu cũng có chút hồ đồ, báo tuyết ở trong trí nhớ của hấn là loài mãnh thú rất tàn nhẫn, nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại để cho hấn không thể tin tưởng được. Con báo tuyết trưởng thành này, đích xác có thể thực hiện được chức trách của chó ngao Tây Tạng.

Ba Châu xem xét qua loa một chút, vừa rồi đám dê bò chạy đi, lại có thể chạy về toàn bộ, cho dù là chó ngao Tây Tạng cũng không thể làm được nhanh chóng như thế.

Vừa rồi, Cách Tang và Ba Châu đối thoại thì chỉ dùng tiếng Tạng, mãi đến vài câu nói lấp lức sau, Trang Duệ mới có thể hiểu được, lập tức Trang Duệ vỗ vỗ người báo tuyết, nói:

- Tiểu Tuyết, đi đánh dấu mùi lên trên người hấn, sau này không được cắn hấn.

Báo tuyết ngồng nghênh tiêu sái đi đến bên người Ba Châu đang đại ra, dùng cái mũi hít hà trên người Ba Châu vài cái, sau đó xoay người đi đến bên Trang Duệ, cực kỳ biết điều nằm úp sấp ở trên mặt đất.

Mà hai con chó ngao Tây Tạng của người trong thôn kia, được bạch sư đảm bảo, cũng thành thật hơn rất nhiều, tuy rằng ánh mắt nhìn về phía báo tuyết vẫn tràn đầy căm thù như cũ, nhưng mà lại không hề có ý tứ muốn tiến lên liều mạng.

- Ba châu đại ca, đây là phật sống báo mộng cho tôi, sau này nó chính là thần giữ nhà của Đại Tuyết Sơn, hơn nữa nó cũng là bạn bè của tôi, khi mùa đông đến, hi vọng người trong thôn có thể dùng dê bò để nuôi dưỡng nó. Về phần phí tổn này, tôi sẽ trả.

Trang Duệ giả bộ thần côn, đem những lời mình đã nói qua với Cách Tang lập lại một lần cho Ba Châu, nhưng mà đáng tiếc là Ba Châu không hiểu biết tiếng Hán cho lắm, cuối cùng Cách Tang vẫn phải làm phiên dịch cho hắn.

Rồi sau đó Ba Châu lại được gặp con tuyết ngao, đây chính là thần giữ nhà trong truyền thuyết, cũng là thứ mà người dân ở đây rất tin tưởng, Ba Châu vội vàng tiến đến quỳ xuống hành lễ, ở bên trong lòng những người dân ở đây, bọn hắn cũng không phải là bái lạy thân thể của chó ngao Tây Tạng, mà là đức phật trong lòng của họ.

Trang Duệ chứng kiến Ba Châu dường như vẫn còn nghi ngờ chuyện báo tuyết tiếp nhận chức vụ thần giữ nhà, mà ngược lại là làm một cái đại lễ thật lớn đối với Tuyết Ngao, sau khi suy nghĩ một chút, cúi đầu nói với báo tuyết:

- Tiểu Tuyết, đi thân mật với Tuyết Nhi một chút đi. đọc truyện mới nhất tại .

Đại Tiểu Tuyết đều là con cái, sau khi hai con này tiêu trừ địch ý sau, thì thường xuyên có hành động tiếp xúc với nhau. Đối với những hành động lấy lòng của Tiểu Tuyết, thì tuyết ngao cũng rất thân mật dùng đầu lưỡi hờn báo một chút. Nhưng mà hành động này lại chọc giận bạch sư, nó hay hướng về chỗ Tiểu Tuyết rống một tiếng, bắt nó chạy trở về bên người Trang Duệ.

Nhìn thấy tình cảnh lần này, Ba Châu đã không thể không tin, sau khi được Cách Tang và Tác Nam hết sức thuyết phục, rốt cục Ba Châu cũng đã cúi đầu hành lễ đối với báo tuyết.

Trang Duệ đứng một bên xem mà trong lòng cảm thấy vui mừng, phỏng chừng ở Tây Tạng này, Tiểu Tuyết tuyệt đối là con đầu tiên được người ta cúng bái, trở thành một tồn tại giống như là Đồ Đằng vậy.

- Ba Châu đại ca, anh đi về trong thôn cùng với chúng ta đi.

Trước khi trở về, Trang Duệ lại càng muốn Ba Châu đi về với mình, tin tưởng chỉ cần hai người này nói chuyện với người trong thôn, lại có Tác Nam giải thích, như vậy thì còn sợ gì không ai tin nữa.

Qua hơn nửa giờ sau, Trang Duệ để Ba Châu vội vàng dẫn dê bò trở về trong thôn, hắn muốn Ba Châu nhốt dê bò lại để cho khi báo tuyết vào trong thôn, cũng sẽ không tiếp tục gây ra động tĩnh to đến như vậy.

Nhưng mà ngay cả như vậy thì động tĩnh cũng không nhỏ, bởi đám cho ngao Tây Tạng ở trong thôn ngửi thấy mùi của báo tuyết thì thi nhau rống lên, liều mạng hướng tới chỗ cửa thôn chạy tới, cho dù là chủ nhân của bọn hắn lúc này cũng không thể ngăn cản được.

Báo tuyết và chó ngao Tây Tạng theo ý nào đó mà nói, thì một cái là người bảo vệ dê bò, một cái chính là lấy dê bò làm thức ăn. Giữa hai loài này chính là quan hệ thiên địch, không thể cùng tồn tại. Đây cũng chính là nguyên nhân mà tuyết ngao và báo tuyết cắn xé nhau ở trên đỉnh núi.

Hơn mười con cho ngao Tây Tạng này chạy như điên, vừa chạy vừa giận dữ hét lên. Cái loại trận thế này đúng là không nhỏ, mặc dù được Trang Duệ vỗ về, nhưng mà báo tuyết cũng đã bắt đầu bất an, trong họng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ, nếu không phải là được Trang Duệ ôm cổ, thì Tiểu Tuyết sẽ xoay người chạy thẳng về tuyết sơn.

- Bạch sư, quản lý bọn chúng đi.

Nhìn thấy đám cho ngao Tây Tạng hung hăng chạy tới, Trang Duệ cũng có chút không rét mà run, nếu mà để cho đám gia hỏa này xông tới, tuyệt đối là bản thân sẽ bị xé thành nhiều mảnh nhỏ, mấy ngày hôm nay, trên người mình đã dính không ít mùi của báo tuyết.

849. Chương 849 : Biệt Ly. (6)

Chương 849: Biệt ly. (6)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(^“••_(^“••_† Nhóm dịch Dungnhi †_••’^)_••’^)

Ồ ô...Ngao ngô!

Sau khi nghe lời nói của Trang Duệ, bạch sư không chút do dự nhảy xổ ra, đứng trước mặt đám chó ngao Tây Tạng kia, bộ lông trên cổ liền dựng đứng lên, trong họng phát ra thanh âm rít gào.

Đám chó ngao Tây Tạng bị tiếng gầm của bạch sư trấn trụ, nhưng mà ánh mắt vẫn nhìn về phía báo tuyết, hành động có chút luống cuống.

Một con chó ngao Tây Tạng bộ dáng giống như là thủ lĩnh, trong miệng cũng phát ra một tiếng rít gào, nhưng mà rất hiển nhiên là nó không dám trêu chọc bạch sư, mà loanh quanh luẩn quẩn bên người bạch sư vài cái, muốn đi vòng qua bạch sư để công kích báo tuyết.

Ngao ngô!

Đương nhiên có một số con chó ngao Tây Tạng không phục theo mệnh lệnh của bạch sư, điều này làm cho bạch sư cảm thấy mình đã đánh mất hết mặt mũi khi đứng trước Trang Duệ. Nó phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó thân thể cao lớn của nó mãnh mẽ đánh móc ra sau gáy, cái móng vuốt của nó vỗ mạnh vào đầu của con chó ngao Tây Tạng kia. Ngay sau đó nhanh như chớp nó dùng cái miệng rộng cắn thẳng vào yết hầu của con chó ngao Tây Tạng kia.

- Bạch sư, đừng cắn chết nó.

Trang Duệ hoảng sợ, bản thân đang muốn đi hòa giải, như vậy thì làm sao con hòa giải được nữa? Hơn nữa còn làm đấu tranh nội bộ?

Kỳ thật đây là Trang Duệ không biết được tập tính của chó ngao Tây Tạng nên mới nghĩ như vậy.

Mỗi một đàn chó ngao Tây Tạng, đều có một con ngao vương. Con này quản lý toàn bộ đàn chó ngao Tây Tạng. Tất cả các thành viên trong đàn đều phải phục tùng mệnh lệnh của ngao vương. Về phần muốn xem ai có thể trở thành ngao vương thì phải xem ai hung mãnh nhất, mỗi một con chó ngao trong đàn cảm giác thấy mình có thể trở thành ngao vương thì đều có thể thách đấu với ngao vương hiện tại.

Nếu khiêu chiến thành công, nó có thể trở thành ngao vương mới, ngao vương cũ sẽ buồn bã mà rời đi. Nếu mà khiêu chiến thất bại, người khiêu chiến hoặc là tử vong, hoặc là cũng phải rời khỏi đàn.

Ở trong đàn chó ngao Tây Tạng, mệnh lệnh của ngao vương chính là mệnh lệnh cao nhất, mỗi một thành viên trong đàn đều phải phục tùng vô điều kiện, nếu không cũng sẽ bị coi là khiêu khích đối với ngao vương.

Tuy rằng bạch sư hung mãnh dị thường, nhưng mà sau khi nó đi vào trong thôn cũng không có khiêu chiến ngao vương trong đàn. Nói cách khác, tuy rằng đám chó ngao Tây Tạng này cũng sợ nó, nhưng mà cũng sẽ không phục tùng nó, muốn lấy được quyền ra lệnh cho cả đàn, như vậy nhất định phải đánh bại ngao vương hiện tại đã.

Đây đối với bạch sư mà nói, quả thực là một việc cực kỳ dễ dàng, chỉ cần thời gian ngắn ngủi một phút đồng hồ, khi mọi người còn không kịp phản ứng gì, thì con chó ngao màu đen ban đầu kia, đã kêu lên ở trong miệng của bạch sư.

Ngao ngô!

Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, bạch sư liền buông lỏng miệng ra, ngang nhiên ngửa mặt lên trời hú một tiếng, mà tất cả đám chó ngao ở trong đây, ngoại trừ tuyết ngao ra thì tất cả đều nằm sấp xuống đất, tỏ vẻ thần phục đối với bạch sư, khiến cho tất cả mọi người đứng xem đều cảm thấy máu huyết sôi trào.

Những người trong thôn nhìn thấy những con chó ngao Tây Tạng sôi nổi chạy ra bên ngoài, cũng cảm thấy có gì đó không đúng, hơn nữa Ba Châu vào thôn, còn lớn tiếng gọi to, rất nhiều người đều kéo nhau đến chỗ cửa thôn này, nhìn thấy một màn hiển lộ thân uy của bạch sư.

Đương nhiên, tuyết ngao được xem là thần giữ nhà của tuyết sơn, và báo tuyết ở phía sau Trang Duệ cũng đã bị bọn họ phát hiện, Điều này khiến cho bọn họ rối loạn một trận, bọn họ cũng không biết nên cúng bái tuyết ngao trước, hay là chạy về lấy súng bắn báo tuyết.

Về phần báo tuyết tại sao lại hiền như vậy, thì hoàn toàn không có ai quan tâm. Hồ báo, lang soi ở trên đại thảo nguyên vĩnh viễn đều là thiên địch của những người dân du mục.

- Cách Tang đại ca, ngài nên ra tay/

Trang Duệ cúi người ôm cổ báo tuyết, ngẩng đầu với Cách Tang đến nói.

Cách Tang nghe thấy vậy thì cười khở, giải thích việc này thật sự là rất con mẹ nó khó khăn, chỉ sợ sau khi mình nói xong thì nhất định sẽ bị mọi người ở chỗ này cho rằng mình là đứa bị thần kinh.

Quả nhiên, sau khi Cách Tang trao đổi, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cộng thêm khinh bỉ, không ai tin tưởng lời nói của Cách Tang, tiếng bàn luận lớn dần lên.

Trang Duệ biết bọn hần không tin, cũng muốn giải thích cho bọn hần hiểu, nhưng bất đắc dĩ là ngôn ngữ lại không thông, cũng không biết được bọn họ đang nói cái gì vì thế không khỏi có chút buồn bực.

Một lát sau, ngài trưởng thôn già cũng đã đi tới, sau khi nghe lời nói của Cách Tang thì lại càng phản ứng kịch liệt hơn, còn muốn cầm quả trượng tiến lên đánh Cách Tang, khiến cho Cách Tang sợ tới mức vội vàng chạy tới bên người Trang Duệ, nói:

- Tiểu...Tiểu Trang, việc này tôi không lo liệu được, ai trong bọn họ cũng đều không tin tưởng.

Vừa lúc, Ba Châu đi lừa đám dê bò về cũng đã đi tới cửa thôn, Trang Duệ vội vàng hô lên: xem tại

- Ba Châu, Ba Châu đại ca, anh tới giải thích cho tôi với.

Ba Châu đã tận mắt nhìn thấy báo tuyết trợ giúp tìm kiếm đám dê bò về, lại thấy thái độ thân mật của nó với tuyết ngao, vì thế cũng đã bắt đầu tin tưởng lời nói của Trang Duệ là do phật sống báo mộng. Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ thì hần liền dùng tiếng Tạng trao đổi với người dân trong thôn của mình.

Lần này những người trong thôn cũng không lộ ra thần sắc tức giận nữa, bởi vì một người nói thì bọn hần có thể không tin, nhưng mà một người luôn thành thật như Ba Châu mà cũng nói như vậy, thì đã khiến cho bọn họ rất nghi hoặc.

Hơn nữa bạch sư cũng ngăn cản đám cho ngao không cho chúng nó tấn công báo tuyết. Điều này cũng làm ọi người cảm thấy khó hiểu. Trong mắt bọn hần thì bạch sư cũng là một trong các thần thú phật tổ dùng để cười, nguyên bản vốn là thiên địch của báo tuyết, nhưng mà hiện tại lại bảo vệ cho báo tuyết, khiến cho bọn họ hoài nghi.

- Con báo tuyết kia, thật sự là giúp đỡ cậu tìm dê bò về.

Lão trưởng thôn lại hỏi Ba Châu một câu, chuyện này quá mức ly kỳ, nhưng mà nói không chừng đây thật sự là phật dụ, người có thể làm cho báo tuyết kiêng dè không ăn thịt dê bò, chỉ có phật tổ mới làm được.

Nếu như Trang Duệ biết được ý nghĩ trong lòng của lão trưởng thôn, bảo đảm hần sẽ vui đến mức nở hoa trong lòng, lại có thể cấp cho bản thân mình một cái thân phận cao như vậy, có thể so sánh với cả phật sống.

Ba Châu là một người thành thật, vì vậy hần cũng sẽ không hề nói dối. Sau khi nghe được lời nói của trưởng thôn thì thành thật trả lời:

850. Chương 85 0: Biệt Ly. (7)

Chương 850: Biệt ly. (7)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

(~'••~(~~••~† Nhóm dịch Dungnhi †~••~')~••~')

- Chú à, đây là thật, tội tận mắt chứng kiến, Ba Châu có thể thề trước phật sống.

Lão trưởng thôn nghe thấy vậy thì lắc đầu, hẳn vẫn không thể tin tưởng được chuyện tình thái quá như vậy. Sau khi suy nghĩ một chút, lão trưởng thôn đi đến bên người Trang Duệ và Cách Tang khoát tay áo nói:

- Cách Tang, thần giữ nhà của tuyết sơn, là thần bảo hộ của chúng ta.

- Nếu như con báo tuyết này có thể chạy một vòng ở quanh thôn chúng ta, mà không làm tổn thương bất cứ động vật nào trong thôn, thì ta đây sẽ tin tưởng, sau này chúng ta sẽ mang đồ nuôi dưỡng nó.

Vừa rồi lão trưởng thôn cũng đã nghe được lời nói của Cách Tang, họ cũng biết trong thời gian mùa đông ở Đại Tuyết Sơn cần phải cung cấp một ít dê bò để nuôi dưỡng báo tuyết, hơn nữa sẽ nhận được một khoản tiền xa xỉ, cho nên mới nói như thế.

Các Tang nghe vậy thì lập tức phiên dịch cho Trang Duệ, hôm nay xem như hẳn đã được mở rộng tầm mắt, nào là báo tuyết, nào là kim điêu, tất cả đều trung thành tuyệt đối với Trang Duệ, hẳn bảo gì thì đều nghe nấy, điều này thiếu chút nữa khiến Cách Tang cho rằng Trang Duệ chính là phật sống chuyển thể đầu thai.

- Cách Tang, anh hỏi xem, bọn họ không sợ sao?

Trang Duệ sợ có người ra tay công kích báo tuyết trước, như vậy thì mình cũng không có cách nào ngăn cấm báo tuyết phòng vệ.

- không sợ, chúng ta là người Tạng tộc, chắc chắn là sẽ không sợ nó.

Cách Tang và lão trưởng thôn trao đổi một lúc rồi đưa ra đáp án cho Trang Duệ, nhưng mà lão trưởng thôn này cũng bắt tất cả những đứa trẻ chừng mười tuổi trở xuống đều trở về trong thôn.

Ở đây đều là những thợ săn giỏi, cho dù bị báo tuyết tấn công, thì chống cự một lúc cũng không đến nỗi mất mạng, cũng đủ để cho người bên cạnh dùng súng bắt chết con báo tuyết này.

- Hắc, cái này thật sự là dễ xử lý rồi, phật sống đã chỉ định nó là thần giữ nhà, đương nhiên nó sẽ không làm bị thương người mà nó thủ hộ.

Trang Duệ nghe thấy vậy thì mừng rỡ, lập tức lại làm bộ dáng thần côn, đưa tay sờ sờ lên đầu báo tuyết, chỉ vào những người trong thôn, nói:

- Tiểu Tuyết, đi lưu lại mùi trên người của họ, sau này nhìn thấy họ ở trên tuyết sơn cũng không cần tấn công bọn hắn.

Báo tuyết chưa từng gặp được nhiều người như vậy, kỳ thật trong lòng nó cũng đang sợ hãi, do dự không chịu tiến lên, cuối cùng Trang Duệ phải dùng linh khí để hấp dẫn và ra mệnh lệnh, rốt cục thì nó cũng tiến đến gần đám người đó, cái mũi liên tục hít hà, đi đến bên người lão trưởng thôn còn lè lưỡi liếm bàn tay của hắn nữa.

Mặc dù mọi người ở đây đều bị dọa ột trận, nhưng mà trải qua lần này, bọn họ cũng bắt đầu tin tưởng lời nói của Cách Tang, nhất thời lớn tiếng hoan ho, dưới sự dẫn dắt của lão trưởng thôn, lại có thể cúi đầu hành lễ đối với Báo Tuyết.

Bành Phi đứng ở bên cạnh Trang Duệ thì cười thâm trong bụng, thì thâm ở bên tai Trang Duệ: (.

- Anh Trang, anh thật sự muốn lừa dối bọn họ sao.

- Đi qua một bên, anh đang lo liệu chuyện đứng đắn.

Trang Duệ mỉm cười, liếc mắt nhìn bành Phi một cái.

Lão trưởng thôn ở phía sau thì gọi toàn bộ trẻ con đến đây, phải biết rằng có thể nhìn thấy thần thú trên tuyết sơn, đây chính là phúc phận lớn lao.

Báo tuyết bị Trang Duệ dùng linh khí làm dụ lại, cũng đều hít hà mùi trên người của mỗi đứa trẻ. Thậm chí có những đứa trẻ bao gan hơn, con đưa tay sờ lên người báo tuyết, may mà con mèo lén này cũng không có tức giận.

Kể từ đó toàn bộ người dân trong thôn không hề nghi ngờ chuyện báo tuyết là thần giữ nhà của tuyết sơn nữa. Mà Trang Duệ là người có thể giao tiếp được với báo tuyết, lại càng được mọi người trong thôn tôn kính.

Đến giữa trưa, nếu không phải những bác sĩ này chờ đợi Trang Duệ trở về, thì ngày hôm qua đã rời khỏi nơi này, hiện tại cũng đã thu dọn xong, Trang Duệ từ chối kéo lời mời ở lại của lão trưởng thôn, rồi mang theo hai vợ chồng bạch sư chuẩn bị rời núi.

Đi theo bọn họ còn có hai thôn dân cường tráng nhất, đây là vì bọn hắn muốn đi theo Trang Duệ đến thị trấn, đương nhiên chi phí đều là do Trang Duệ bỏ ra, đây cũng chính là một yếu tố rất quan trọng để khiến bọn họ thừa nhận thân phận của báo tuyết.

Kết...Cạc cạc.

Ngay trong lúc đám người Trang Duệ đang đi ra khỏi vùng núi, đột nhiên có tiếng kim điều từ trên bầu trời truyền đến. Từ bên không có một con kim điều đáp xuống bên cạnh Trang Duệ, mà một con khác có thể hình nhỏ hơn thì trực tiếp dừng ở trên vai Trang Duệ.

- Ta kháo, người không thể nhẹ nhàng được sao?

Trang Duệ bị trọng lượng cơ thể của con chim mẹ làm cho chúi về phía trước, phải bước thêm vài bước mới có thể đứng vững được thân thể.

Kết.

Con chim mẹ nhìn vào cái ba lô ở trước ngực Trang Duệ, kêu lên.

Trang Duệ biết được là nó muốn nhìn con của mình một cái, vội vàng thả tên tiểu tử kia ra, con chim mẹ không kìm được lại dùng đầu của mình cọ sát lên thân thể của tên tiểu tử kia, trong mắt toát ra tình cảm nồng đậm, khiến cho Trang Duệ gần như đã coi kim điều giống như con người.

Hai con kim điều đột nhiên xuất hiện khiến cho người dân trong thôn hoảng loạn một trận. Nhờ có Cách Tang giảng giải một lần, tất cả bọn họ lại quỳ rạp xuống mặt đất bái lạy một cái. Trang Duệ cũng hiểu được, kim điều rõ ràng cũng được xếp vào hàng ngũ những tai hoa của dê bò trong thôn vào mùa đông.

Ở vào rất nhiều năm sau đó, những người bên ngoài khi tiến vào trong thôn này đều có thể chứng kiến những chuyện cực kỳ khó hiểu.

Chính là mỗi năm đến thời gian giá rét nhất mùa đông, luôn luôn có thể nhìn thấy một con báo tuyết nghênh ngang tiến vào trong thôn bắt dê bò, ở trên bầu trời cũng thường xuất hiện một con điều lớn, lao xuống bắt một con cừu nhỏ tha đi, mà người ở trong thôn lại hoàn toàn không để ý đến việc này.

Chuyện này sau đó được truyền bá ra khắp cả thảo nguyên, nhưng mà nguyên nhân chính trong đó thì có cực ít người biết được.

Sau khi thân thiết một lúc với con chim non xong, hai con kim điều lại vỗ cánh bay lên bầu trời, nhưng mà lại luôn lượn vòng tròn ở trên đầu mọi người, mặc cho Trang Duệ phất tay như thế nào, thì chúng nó cũng đều không chịu rời đi.

- Báo tuyết, ta đi rồi, nhớ kỹ sau này không cho phép người tổn thương những người trong thôn ở đây.

So sánh với hai con kim điều kia, Trang Duệ luyến tiếc nhất chính là con báo tuyết luôn luôn đi theo phía sau mình. Nó rõ ràng là không lớn tuổi lắm, tiểu tử kia cũng rất hợp với sở thích của Trang Duệ.

851. Chương 851 : Biệt Ly. (8)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 851: Biệt ly. (8)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhưng mà thế giới bên ngoài vẫn là thế giới của loài người, kết cục của báo tuyết khi đi ra ngoài Trang Duệ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu không phải là nó sẽ bị vây ở trong tứ hợp viện của mình thì cũng sẽ bị nhốt ở trong vườn thú cho người ta tham quan. Cho nên Trang Duệ vẫn quyết định để báo tuyết ở lại Đại Tuyết Sơn, trên đại thảo nguyên nó mới có thể chân chính là vua.

Ngao ngô...Ngao ngô.

Báo Tuyết không quá hiểu được ý tứ trong lời nói của Trang Duệ, nó vẫn theo sát phía sau Trang Duệ. Trong suy nghĩ của nó, Trang Duệ giống như là người thân của nó, Trang Duệ đi đến đâu, nó cũng sẽ đi đến đó.

- Tiểu Tuyết, trở về đi, thế giới bên ngoài không phải là nơi thích hợp với ngươi, trở lại Đại Tuyết Sơn, làm vua của Tuyết Sơn đi.

Trang Duệ đột nhiên tức giận, dùng nhón tay chỉ về phía tuyết sơn, lớn tiếng rống lên. Hấn tứ giận khiến cho Tiểu Tuyết nhảy dựng lên, thân thể lùi về phía sau vài bước, dường như đã hiểu được lời nói của hấn.

Nhưng mà sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, báo tuyết vẫn chạy tới bên người Trang Duệ, dùng cái răng nanh khê cắn chặt quần áo của hấn, dùng sức kéo Trang Duệ trở lại, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng nồng đậm.

- Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, thật sự là ta không thể mang ngươi theo, trở về đi. Đại Tuyết Sơn mới đúng là quê hương của ngươi.

Tiếng nói của Trang Duệ nghẹn ngào, nước mắt không thể ngăn được mà cứ thế tuôn ra, giống như đứa bé cứ ôm lấy báo tuyết mà khóc nức nở.

Trang Duệ có thể cảm thụ được lưu luyến của báo tuyết đối với hấn, đồng thời tim của hấn cũng giống như bị dao cắt vậy.

Chỗ cửa thôn trang hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có hai con kim điêu đang bay lượn ở trên bầu trời, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng kêu to thanh thúy, hơn mười người thôn dân tới đưa tiễn không hề có ai nói chuyện thanh âm yên tĩnh đến nỗi có một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Từ xưa đến nay khi ly biệt luôn khiến cho người ta tổn thương, mặc dù đây là nói về tình cảm giữa người với người, những cũng có thể áp dụng trong trường hợp này. Tuy rằng mới chỉ ở bên nhau có hai ngày, nhưng biểu hiện ngây thơ đáng yêu thường ngày của báo tuyết cũng khiến cho Trang Duệ cực kỳ yêu thích nó.

Ôm cổ báo tuyết, Trang Duệ còn đang khóc rống lên như một đứa trẻ, báo tuyết thì nghiêng cái đầu qua, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy khuôn mặt của Trang Duệ.

Người cẩn thận còn có thể phát hiện, ở bên trong ánh mắt sắc bén của báo tuyết, dường như cũng đã trở nên ướt. Sau khi Trang Duệ đứng dậy liền có hai hàng lệ nhỏ không một tiếng động chảy ra từ mắt của báo tuyết.

Ô ô...Ô ô. nguồn (.)

Traong cổ họng báo tuyết phát ra tiếng nức nở, tất cả mọi người đều có thể hiểu được ý tứ không muốn rời xa Trang Duệ của nó.

Mấy nàng y tá trong bệnh viện và hai chị em song sinh của đại học Thanh Hoa nhìn thấy một màn này thì hốt mất cũng trở nên đỏ ngầu, không kìm lòng được mà có nước mắt chảy ra.

- Tiểu Tuyết, bảo vệ tốt cho lãnh địa của ngươi, bảo vệ cho Đại Tuyết Sơn thật tốt, sau này, nhất định ta sẽ trở lại gặp ngươi.

Trang Duệ lau nước mắt trên mặt, buông tay đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà hướng tới miệng núi đi tới, bởi vì hấn biết, nếu chính mình tiếp tục quay đầu lại, thì sẽ không nhận được mà dẫn cả báo tuyết theo.

Ô ô...Ngao ngô.

Báo tuyết biết được người bạn mới này của mình, sẽ phải rời khỏi mình, rời khỏi Đại Tuyết Sơn, thân thể của nó liền nằm rạp xuống đất, hai chân trước không ngừng cào cào vào mặt đất phía trước.

Tuy rằng báo tuyết vẫn muốn đi theo, nhưng mà lời nói của Trang Duệ lại muốn nó trở lại Đại Tuyết Sơn, điều này làm cho con báo tuyết mới trưởng thành không lâu như nó không biết lựa chọn như thế nào.

Dựa vào linh tính mãnh mẽ của động vật thì dường như báo tuyết có thể cảm thấy, chính mình ngày sau cũng không thể tiếp tục nhìn thấy Trang Duệ, trong họng không ngừng phát ra thanh âm nức nở, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống từ trong mắt nó.

Khi nghe được thanh âm truyền đến từ phía sau, nước mắt của Trang Duệ vừa mới ngừng chảy, lại không nhìn được mà tiếp tục theo khuôn mặt chảy xuống, lệ của nam nhi không dễ rơi, chỉ vì chưa tới lúc quá thương tâm mà thôi. nguồn

Cùng báo tuyết ở chung một thời gian, cũng không xích mích gì với nó, không lo lắng việc nó sẽ làm trái ý nguyện của mình, cái loại này chỉ là tình cảm thuần túy, khiến cho Trang Duệ thật khó có thể dứt bỏ.

Trang Duệ tin tưởng, hiện tại chỉ cần hắn quay đầu lại phát phát tay, báo tuyết liền sẽ chạy tới bên cạnh hắn.

Nhưng mà Trang Duệ không dám đảm bảo, Tiểu Tuyết sẽ thích cuộc sống mới của nó, Trang Duệ sợ tên tiểu tử đáng yêu này khi trở về thành phố sẽ cảm thấy buồn bức mà chết. Như vậy còn không bằng để nó tiếp tục ở lại Đại Tuyết Sơn, tiếp tục làm chúa tể núi rừng.

Những người đi theo Trang Duệ rời núi, đều trầm mặc lại, đi theo phía sau Trang Duệ hướng ra bên ngoài đi tới.

Tình cảm giữa Trang Duệ và Báo Tuyết, ở trong mắt những người Tây Tạng thì hết sức bình thường, người và động vật hoàn toàn có thể ở chung, nhưng mà đối với những sinh viên của đại học Thanh Hoa thì bọn họ thực sự bị rung động.

Một màn lúc trước đã phá vỡ rất nhiều hiểu biết của bọn họ trước kia, khiến đám sinh viên này càng thêm hiểu biết đối với các sinh vật trong tự nhiên, hiểu được ở trên trái đất này, con người không phải là sinh vật duy nhất có cảm tình .

- Nhìn kia, mau nhìn, tiểu báo kia đuổi kịp rồi.

Sau khi đi được hơn nửa giờ, một sinh viên đột nhiên hô lên, lời nói đã đánh vỡ sự yên lặng của cả đội ngũ. Gần như tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ có Trang Duệ vẫn làm như không nghe thấy gì, tiếp tục đi về phía trước.

Kỳ thật Trang Duệ đã sớm biết được Tiểu Tuyết vẫn còn đi phía sau, không chỉ có như thế, mà ngay cả hai con kim điều kia cũng vẫn luôn xoay tròn trên đỉnh đầu của mọi người, thỉnh thoảng vẫn phát ra những tiếng kêu to, dường như là để chỉ phương hướng cho cả đội ngũ.

Bành Phi cũng quay đầu nhìn về phía báo tuyết đang đuổi theo, hắn biết trong lòng của Trang Duệ lúc này, khẳng định là rất rối rắm, liền đi nhanh vài bước, đuổi đến bên người Trang Duệ, nhỏ giọng nói:

- Anh Trang, hay là chúng ta mang con báo tuyết kia đi về đi?

- Chúng ta đã nuôi hai tên đại gia hỏa này rồi, nuôi thêm một con báo tuyết nữa cũng không nhiều mà?

Nhìn thấy Trang Duệ không nói lời nào, bành Phi lại nói thêm vài câu, từ ngay từ khi nhìn thấy báo tuyết ngày hôm qua hắn đã bị nó hấp dẫn. Nó so với những con chó bình thường nuôi trong nhà thì còn thông minh hơn nhiều, mà biểu hiện lưu luyến của báo tuyết đối với Trang Duệ cũng khiến cho Bành Phi cực kỳ cảm động.[/CHARGE]

852. Chương 852 : Biệt Ly. (9)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 852: Biệt ly. (9)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nghe thấy vậy thì bước chậm lại, nhìn về phía Bành Phi, đột nhiên hỏi:

- Bành Phi, ngươi đã phải vào trong ngục bao giờ chưa?

- Đã từng đi rồi, làm sao vậy anh Trang?

Đôi tay của Bành Phi không biết đã buôn bán bao nhiêu ma túy rồi, đương nhiên là hắn đã từng đi tù, có đôi khi còn phải bị thẩm vấn nữa.

- Phạm nhân ở trong ngục thì có tự do không?

Trang Duệ nói tiếp/

- Phạm nhân, tự do?

Bành Phi bĩu môi, nói:

- Nếu có tự do thì còn gọi gì là phạm nhân nữa? Nhà giam hoàn hảo thì có địa phương thông khí, còn có cả chỗ lao động. Nhưng mà nếu là trại tạm giam thì cực kỳ thê thảm. Một chỗ nhỏ bé cũng có thể chen chúc tới hơn mười người, có thể buồn đến chết được.

Nói tới đây Bành Phi cũng đã hiểu ra ý tứ trong lời nói của Trang Duệ, vội vàng nói tiếp”

- Anh Trang, cái này cũng không giống mà, mang báo tuyết theo chúng ta cũng không phải là nhốt nó lại một chỗ.

Nhưng mà tiếng nói của Bành Phi ngày càng nhỏ, càng nói càng không có tiếng gì cả. Biểu hiện phục tùng của báo tuyết hiện tại cũng gần như là chỉ đối với một mình Trang Duệ mà thôi, nếu Trang Duệ đi vắng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì vậy thì sẽ liên quan đến cả mạng người.

Nói đi cũng phải nói trở lại, nuôi cho ở trong thành phố là minh chứng tốt nhất. Trang Duệ muốn nuôi báo tuyết ở trung tâm thành phố, chỉ sợ là mặc dù quan hệ của hắn rất tốt thì cũng không thể che giấu những người khác mãi được.

Sau khi Trang Duệ nghe được lời nói của Bành Phi, cũng không hề phản bác, mà chỉ thản nhiên nói:

- Có cái gì khác nhau sao? Tứ hợp viện rộng được bao nhiêu? Chỉ sợ báo tuyết dùng tốc độ nhanh nhất, chỉ cần mười mấy giây đồng hồ thì có thể chạy đi chạy lại mấy vòng, cậu cho là nó có thể vui được sao.

Nếu Trang Duệ có một tòa thành không giống ai, có lẽ sẽ xem xét đến việc đưa báo tuyết rời núi, nhưng mà tứ hợp viện đối với báo tuyết mà nói, chính là một nhà giam.

Những người từ khi sinh ra đã được pháp luật quản lý nghiêm ngặt còn không thể chịu đựng được giày vò của nhà tù, chứ không cần phải nói đến báo tuyết đã tự do tự tại quen rồi.

Bởi vì phải dẫn theo mấy người sinh viên, tốc độ rời núi của đám người Trang Duệ rất chậm, mãi cho đến khi mặt trời đã ngã về phía tây, mặt trời đã sắp lặn, bọn hắn mới đi ra bên ngoài núi.

Ngoài núi là vùng đất đại thảo nguyên bằng phẳng, ngoài trừ thỉnh thoảng có vài gò đất nhô lên thì không còn những dãy núi liên miên bất tận nữa. Đỉnh tuyết sơn cao ngất ở phía xa xa phản xạ lại quang mang chói mắt của ánh mặt trời khiến cho Trang Duệ không kim lòng được mà nhớ tới cuộc sống ở trên đỉnh tuyết sơn.

Trong thời gian đi vào trong núi, chiếc xe của Trang Duệ và ô tô của bệnh viện đều được người của bệnh viện trông giữ, mấy ngày nay bọn hắn dừng lâu ở nơi này, đối với những người này mà nói, việc này và đi nghỉ phép cũng không có gì khác nhau.

Nhìn thấy đoàn người Trang Duệ đi ở phía xa xa, những người này lập tức thu lại lều trại, đợi cho đến khi đám người Trang Duệ đi tới chỗ ô tô, các nhân viên bảo vệ liền tới chào đón, giúp các bác sĩ và y tá xách các dụng cụ khám chữa bệnh.

- Kia, kia là cái gì vậy ?

Một nhân viên bảo vệ đột nhiên chỉ vào một đỉnh núi nhỏ ở phía sau đội ngũ kinh ngạc hô lên.

Ngao...Ngao ngô! Ngao ngô!

Tiếng gầm rữ trầm thấp và hơi khàn vang lên từ bên sườn núi. Khiến cho cả thảo nguyên lập tức trở nên yên tĩnh. Ngay cả những tiếng muỗi kêu ngày hè cũng đều tiêu tán mất. Chỉ còn lại thanh âm thê lương bi tráng này, vẫn quanh quẩn thật lâu sau ở trên thảo nguyên.

Chưa từng có người nào nghĩ tới, báo tuyết lại có thể phát ra thanh âm giận dữ rung trời như vậy, điều này làm cho những nhân viên bảo vệ chưa từng gặp báo tuyết thì hoảng loạn hết cả lên, có người chạy về phía ô tô chuẩn bị sẵn sàng.

- Tiểu Tuyết, trở về, trở về đi, Đại Tuyết Sơn mới là nhà của người!

Ngay khi báo tuyết gào thét, rớt cục thì Trang Duệ cũng không nhận được, quay đầu nhìn về phía báo tuyết đang đứng cách xa mình bốn năm trăm mét, lớn tiếng hô lên, nước mắt lại mờ hồ tràn ngập hai mắt của Trang Duệ.

Không biết là nó có nghe được lời nói của Trang Duệ hay không, báo tuyết vẫn tiếp tục rống lên như cũ, khiến cho bạch sư và tuyết ngao cũng không nhận được, đồng thời ngẩng đầu lên mà gào thét, vào thời khắc này, trong trời đất chỉ còn tiếng rống giận dữ của mấy con mãnh thú phiêu đảng ở trên thảo nguyên xa xa.

Hai nhân viên bảo vệ kia đi lấy súng cũng đã ngậy người tại chỗ, bọn họ chỉ để ý đến báo tuyết ở phía xa, mà không phát hiện ra ngoại trừ bạch sư đang đi bên người Trang Duệ ra thì lại có thêm một con cho ngao Tây Tạng trắng như tuyết nữa.

- Tiểu Tuyết, đây là lần cuối cùng.

Trang Duệ thì thảo tự nói, linh khí trong mắt phóng ra, hướng về phía báo tuyết đang đứng cách mấy trăm mét ở phía xa. Hắn cũng không thêm keo kiệt linh khí, linh khí mang theo cả ý thức tiến vào trong cơ thể báo tuyết.

Sau khi linh khí nhập vào trong cơ thể, thân thể của báo tuyết mạnh mẽ run rẩy, tiếng rống nhất thời dừng lại, nhưng mà tiếng nức nở ở trong cổ họng thì vẫn không ngừng lại, dường như nó cũng biết, Trang Duệ dùng phương thức này để từ biệt nó.

Kết...Cạc cạc.

Hai con kim điêu đang bay ở trên trời, lúc này thân mình cũng lóe lên kim quang, từ từ hạ thấp xuống đỉnh đầu Trang Duệ, chỉ còn cách co hơn mười mét, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu to, giống như từ biệt người bạn và đứa con sắp đi xa của mình.

Kim Vũ ở trong lòng Trang Duệ đã kêu lên “Chiêm chiêm”. Đôi mắt đen thui tỏa sáng, gắt gao nhìn về phía cha mẹ của nó ở trên bầu trời, đứng ở trên đầu vai Trang Duệ, không ngừng vỗ đôi cánh còn chưa có lông vũ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Trở về đi, bạn bè, sau này ta sẽ dẫn Kim Vũ tới thăm người.

Trang Duệ hướng lên trên bầu trời khoát tay, cảm tình của hắn đối với hai con kim điêu này, tuy rằng không sâu đậm như báo tuyết, nhưng mà tình cảm đến chết cũng không từ của chim điêu, cũng đã khiến cho Trang Duệ cảm động rất lớn.

Ở trong đám sinh viên và những bác sĩ kia, cũng có rất nhiều người lấy máy ảnh và điện thoại ra để chụp lại một màn cảm động này.

Đồng thời đối với Trang Duệ bọn hán cũng sản sinh tình cảm thật tốt. Không biết là người thanh niên có tướng mạo bình thường này, đến tột cùng là có bao nhiêu mị lực, mà có thể làm cho báo tuyết trên mặt đất và ác điều ở trên bầu trời cũng phải đến đưa tiễn?

Trang Duệ cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta sẽ còn gặp lại mà.[/CHARGE]

853. Chương 853 : Trở Về Nhà. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 853: Trở về nhà. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đưa tay vuốt ve Kim Vũ đang đứng ở đầu vai cầu mình, Trang Duệ mở cửa xe ra, nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt theo gò má của hán chảy xuống. nguồn (.)

Dưới trời chiều, hình ảnh báo tuyết đứng vững vàng ở trên đỉnh núi cao, tràn ngập mỹ cảnh đã in thật sâu ở trong trí óc mọi người.

Ô tô dần dần đi xa, cái thân ảnh cô độc kia mới dần dần biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, chỉ còn đôi kim điêu ở trên bầu trời vẫn còn bay theo phía sau ô tô.

Nhưng mà sau khi mặt trời xuống núi, hai con kim điêu kia cũng phát ra tiếng kêu to thanh hứ, hướng tới chỗ Trang Duệ tiễn hành từ biệt.

Nhìn ra đại thảo nguyên tối đen ở bên ngoài cửa sổ, tâm tình kích động và thương cảm của Trang Duệ dần dần hồi phục, lúc này đây hành trình trở về khiến cho tâm tình của Trang Duệ trở nên bình tĩnh rất nhiều, chấp niệm trong lòng cũng đã giảm bớt.

Tối thiểu hán cũng không hành động theo ý thích của chính mình mạnh mẽ dẫn báo tuyết theo. Mà cực kỳ lý trí để cho con báo tuyết ở lại trên Đại Tuyết Sơn.

- Này, Trương Thiển, là anh đây, không có chuyện gì, mấy ngày hôm nay anh đi vào trong núi, hôm nay mới ra ngoài.

- Anh không sao, anh Trang à, hán cũng không có chuyện gì, nếu không sai biệt lắm thì ngày kia là có thể trở về, trở về nhà rồi nói sau, cái gì, ừ anh biết rồi, lập tức anh sẽ nói cho hán biết.

Bành Phi vừa lái xe vừa mở điện thoại ra, mấy ngày hôm nay ở trong núi, một chút tín hiệu cũng đều không có, Trang Duệ và Bành Phi đều tắt điện thoại, như vậy cũng có thể tiết kiệm điện.

Bành Phi vừa mới khởi động máy, vợ của hán liền điện ngay cho hán. Hán và Trương Thiển cũng đã đăng ký kết hôn, áo cưới cũng đã thử cùng hôm với Trang Duệ, nhưng mà ở trong bụng vợ của Bành Phi cũng không có đứa trẻ, cũng không cần cưới đuổi vợ vã, cứ chờ đến khi nào thời tiết mát mẻ thì sẽ cử hành hôn lễ.

- Anh Trang, anh nhanh khởi động máy đi, chị dâu và mẹ của anh đều đang lo lắng, nhanh lên, nhanh lên.

Kỳ thật không cần Bành Phi nói, Trang Duệ nhìn thấy hán gọi điện thoại thì cũng lấy điện thoại ra, thời gian ở trong núi có rất nhiều động vật ở cùng, Trang Duệ còn không nhớ nhà. Bây giờ đã rời khỏi núi, Trang Duệ thật đúng là lại nhớ đến người vợ của hán.

Chiêm chiêm...Chiêm chiêm.

Nhìn thấy điện thoại trong tay Trang Duệ, tiểu tử kia cũng nhảy ra khỏi ba lô, dùng cái mỏ của mình mổ lên chiếc điện thoại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò.

- ha ha, đi chơi với bạch sư đi. Bạch sư, Tuyết Nhi, các người cũng không được bắt nạt Kim Vũ đâu.

Trang Duệ cười cười, lấy tay bắt tiểu tử kia để nó ngồi xuống bên người bạch sư ở phía sau, bạch sư đã ngồi quen ô tô rồi, nhưng mà Tuyết Nhi vẫn còn chưa quen, nói không chừng Trang Duệ vẫn phải dùng linh khí để làm nó yên lòng một chút.

Nhắc tới Tuyết Nhi, Trang Duệ lại nghĩ tới tiểu tử đang ở trên tuyết sơn kia, trong lòng không khỏi nhíu lên một cái, chỉ mong lần này xa mình, bảo tuyết có thể tìm được bạn đời của mình, có thể sinh ra một đàn Tiểu Tuyết.

Nhưng mà suy nghĩ của Trang Duệ rất nhanh đã bị tiếng di động cắt đứt, hắn vừa mới mở điện thoại lên, liền nhận được ba bốn mươi cái tin tức, màn hình điện thoại bừng sáng, nhắc cho hắn biết là có tin nhắn tới.

- Chú em, vui đến quên đường về sao? Nhanh trở về đi, có tin tốt lành nói cho cậu biết.

Đây là tin nhắn của Hoàng Phủ Vân.

- Trang lão bản, cửa hàng nhỏ này của tôi anh cũng sẽ không để vào mắt, nhưng vẫn phải gọi điện cho anh.

Đây là tin nhắn của Tuyên Duệ.

Ngoài ra còn có những tin nhắn ân cần hỏi thăm của Tần Huyền Băng, bắt đầu thì còn có vẻ bình thường, nhưng mà càng về sau thì lại càng có vẻ nôn nóng, có thể là bởi vì mấy hôm liền không có tin tức gì của Trang Duệ.

Tích tích, tích tích.

Đang lúc Trang Duệ xem tin nhắn, thì một cái tin tức mới lại được gửi tới, Trang Duệ nhìn xuống tên người gửi, là Âu Dương Quân, liền tiện tay mở ra.

- Tiểu tử thôi, anh trai người làm cha, tiểu tử người cũng không thêm lộ mặt mũi. Điện thoại tìm cũng không thấy, có phải là muốn bị đánh hay không.

Nhìn thấy tin nhắn của Âu Dương Quân, Trang Duệ không khỏi nở nụ cười, mấy anh em nhà Âu Dương, thì tuổi của Âu Dương Lôi là lớn nhất, nên nói chuyện với hắn không hợp. Còn hai người khác thì đều đảm nhiệm chức vụ ở ngoại tỉnh, không thân thiết cho lắm. Nếu nói quan hệ tốt nhất thì chính là Âu Dương Quân.

- Chúc mừng, sắp tới sẽ quay về gặp mặt!

Trang Duệ cười trả lời tin nhắn của Âu Dương Quân, vừa mới gửi xong thì có tiếng chuông vang lên, lần này là điện thoại chứ không phải tin nhắn.

- Huyền Băng à, đang muốn gọi cho em thì em đã gọi cho anh rồi.

Trang Duệ cầm cái điện thoại đưa lên tai, vừa nghe thấy thanh âm của người vợ ở trong điện thoại thì không khỏi có cảm giác đã trải qua mấy đời người rồi.

Mấy ngày hôm này ở trên Đại Tuyết Sơn đoạn tuyệt với cuộc sống bình thường, nên bây giờ Trang Duệ cảm thấy hơi có chút không quen.

- Chồng, làm sao mà mấy hôm nay không gọi được điện thoại cho anh vậy, anh có khỏe không? Quần áo anh mang có đủ không?

Tần Huyền Băng bắt đầu muốn trách cứ Trang Duệ, nhưng mà lời nói đến miệng lại trở thành quan tâm. Nàng cũng đã đến Tây Tạng, biết được khí hậu tự nhiên ở nơi đó cực kỳ khó chịu.

- Đủ...Đủ, vợ à, lần này anh trở về sẽ mang về một thứ đồ vật nhỏ mà em chưa từng thấy bao giờ.

Nghe được lời nói của Tần Huyền Băng, trong lòng Trang Duệ dâng lên một cỗ lo lắng, hận không thể chạy về Bắc Kinh ngay lập tức, trở về trong nhà của mình, hưởng thụ ấm áp của gia đình, sự quan tâm của người thân.

Chiêm chiêm, chiêm chiêm.

Dương như cảm giác được Trang Duệ đang nhắc tới chính mình, Tiểu Kim Vũ từ trên người bạch sư nhảy xuống, vỗ đôi cánh vẫn còn chưa mọc lông vũ, rồi nhảy lên người Trang Duệ. Nó nghe thấy trong điện thoại có thanh âm truyền ra thì không khỏi tò mò, đi vòng quanh cái điện thoại, phát ra tiếng kêu non nớt.

- Cái gì kêu vậy ?

Tần Huyền Băng nghe thấy tiếng động lạ thì vội vàng hỏi.

Trang Duệ sờ sờ cái đầu nhỏ của Kim Vũ, nở nụ cười :

- Ha ha khi nào trở về thì em sẽ biết, hiện tại anh không cho em biết trước đâu.

- Ài, Trang Duệ, mẹ muốn nói chuyện với anh.

Tần Huyền Băng còn đang muốn hỏi tiếp, nhưng mà nhìn thấy mẹ chồng muốn nói chuyện với Trang Duệ, liền nhanh chóng đưa điện thoại ẹ.

- Trang Duệ, con có để cái gia đình này ở trong lòng không? Có để người vợ và đứa con ở trong lòng không?

Thanh âm của Âu Dương Uyển khiến cho Trang Duệ ứa mồ hôi lạnh, mẹ của hắn bình thường không dễ gì mà giận dữ, lần này chắc là đã nổi trận lôi đình rồi.[/CHARGE] xem tại

854. Chương 854 : Trở Về Nhà. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 854: Trở về nhà. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Mẹ à, là con không đúng, mẹ nói rất đúng.

- Nhưng mà lúc đó con phải đi công tác, những chỗ con đến kia ngay cả điện cũng còn chưa có, một tuần này con cũng vẫn chưa tắm rửa.

Trang Duệ biết được tính tình của mẹ, cứ nhận sai trước, sau đó lại kể nể khó khăn, bản thân đã lớn như vậy, những mà cũng không còn giống như trước đây nữa, làm cái gì cũng cần mẹ đi kiểm tra.

- Tiểu Duệ à, con sắp làm cha rồi, nhân lúc đứa con vẫn còn nhỏ thì hãy nhanh trở về nhận lỗi với Huyền Băng, lâu như vậy cũng không gọi điện cho nó một tiếng.

Âu Dương Uyển nghe được đứa con của mình phải chịu nhiều khó khăn gian khổ, thì lập tức đau lòng. Những lời nói với Trang Duệ từ nay tới gì, kỳ thật cũng là nói cho con dâu nghe. Nàng sợ Tần Huyền Băng đang trong thời gian mang thai, Trang Duệ lại không ở bên cạnh, khó tránh khỏi sẽ sinh ra một ít oán khí.

- Nhất định, nhất định, khi trở về con sẽ chịu đòn nhận lỗi với hai người.

Sau khi nói chuyện với mẹ xong, Trang Duệ đổ đầy mồ hôi lạnh, từ nhỏ tới giờ mẫu thân đều luôn quan tâm đến hắn. Nhớ lại tình cảm gia đình của những con kim điêu kia, Trang Duệ đột nhiên trở nên quyến luyến mãnh liệt đối với những người thân trong gia đình.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ nhìn về phía Bàn Phi đang lái xe, nói:

- Bành Phi, cậu lập tức gọi điện thoại cho Đinh Hạo và Hạ Song, bảo bọn họ bay đến đây đón chúng ta, đúng rồi chúng ta lái xe suốt đến trở về thành phố thì cần thời gian bao nhiêu.

- Nhanh nhất cũng phải mất một hai ngày? Đoạn đường này cũng không thật là tốt.

Bành Phi lấy bản đồ điện tử ra nhìn một chút, khoan hay nói, chính phủ của Tây Tạng giao cho Trang Duệ cái xe việt dã này để sử dụng, tính năng rất là không tệ, không chỉ có thân xe được gia cố thép tấm, bên trong đều có đầy đủ các thiết bị tiên tiến.

- Cần lâu như vậy sao?

Kỳ thật con đường này Trang Duệ đã đi qua, nhưng mà hiện tại nhớ lại mọi người trong nhà, trong lòng lại càng sốt ruột hơn, sau khi suy nghĩ một chút, nói:

- Cậu gọi cho Hạ song, bảo bọn họ chuẩn bị sớm một chút, ngày mai chúng ta sẽ trở về thành phố, hôm nay chúng ta sẽ đi suốt đêm.

Đang lúc Trang Duệ nói chuyện, di động lại vang lên, hần vừa bảo Bành Phi gọi điện thoại cho Hạ Song, chính mình thì nhận điện thoại gọi tới.

- Tiểu tử thôi, rốt cục thì cũng khởi động máy, con bà nói, con ta sinh ra, cậu là chú của nó thế nhưng lại đi vắng? Cậu nói xem sẽ phạt như thế nào đây? Đây là việc quan trọng nhất của tôi? Vậy mà cậu còn không gọi điện chúc mừng lấy một tiếng.

Ngay từ khi bắt đầu, giọng nói của Âu Dương Quân đã rất lớn, nhưng mà dường như khi Trang Duệ nghe thấy Âu Dương Quân nhắc đến đứa con của mình thì thanh âm dần hạ xuống, ủy khuất giống như là có chuyện gì vậy.

Từ sau khi sinh đứa con này, Âu Dương Chấn Vũ cũng không hề chiều cố đứa con của mình, chỉ nhờ bảo mẫu lo lắng, rõ ràng khiến cho hai vợ chồng này ở trong nhà của Trang Duệ.

Âu Dương Chấn Vũ và Âu Dương Uyển chính là anh em, cũng không có khách sáo gì cả, chính vì như vậy Âu Dương Quân mới có thể biết được tin tức Trang Duệ đã khởi động điện thoại.

Nhưng mà bởi vậy, đây cũng chính là nỗi khổ của Âu Dương Quân, tiểu tử kia mỗi khi trời tối thì sẽ hành Âu Dương Quân vài lần, ngay cả một đêm ngủ ngon cũng không được.

- Ha ha, tứ ca, chúc mừng anh, vài hôm nữa em sẽ về bế cháu? Yên tâm đi, chờ khi nào em trở về, nhất định sẽ tặng cho cháu một phần đại lễ, nhưng mà cần phải chờ mấy ngày nữa.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, hần có thể nghe ra, tuy rằng Âu Dương Quân oán giận nói, nhưng thật ra lại lộ ra một loại hạnh phúc và thỏa mãn. nguồn (.)

- Tại sao phải chờ vài ngày nữa? Không phải là cậu có máy bay tư nhân sao, không phải là sáng mai là có thể trở về được sao?

Âu Dương Quân có chút khó hiểu, trong khoảng thời gian này, ở trong nhà của Trang Duệ ngoại trừ hần và tên gác cửa Hách Long là đàn ông ra, thì tất cả mọi người ở trong viện đều là đàn bà, ngay cả người để đi uống rượu cũng không có, Âu Dương Quân đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Bản thân em cũng muốn ngày mai trở về, nhưng mà máy bay tư nhân vẫn phải đáp xuống sân bay.

Trang Duệ nói sự tình phải đi đến Tứ Xuyên để lên máy bay.

Điện thoại im lặng một hồi, một lúc sau đó thanh âm của Âu Dương Quân mới vang lên:

- Cứ như vậy, ta hỏi giùm cậu một chút, xem có thể sử dụng tạm sân bay quân dụng ở gần huyện Tả Cống hay không.

- Được rồi, khoản cánh tới huyện Tả Cống vẫn còn cách mười mấy Km nữa, còn có cả sân bay quân dụng, cậu đưa số máy phi cơ trưởng của cậu cho tôi, tôi sẽ an bài cho cậu.

Được hai ba phút sau, Âu Dương Quân lại điện thoại tới, khiến cho Trang Duệ cũng có chút nóng nảy, Trang Duệ nói là lâu rồi không được uống rượu ngon, Âu Dương Quân liền luyện chuyện uống rượu đối với hắn.

- Bành Phi, có phải là điện thoại của Hạ Song không? Đưa cho tôi.

Trang Duệ đưa số điện thoại của Âu Dương Quân xong, nhìn sang Bành Phi vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, vội vàng túm lấy, nói cho Hạ Song nghe phải nghe theo sự an bài của Âu Dương Quân, lúc này mới cúp máy.

- Được rồi, quay về nhà khách tắm rửa một cái, ngủ một giấc, ngày mai sẽ về nhà.

Mấy ngày nay ở trong núi, Trang Duệ giống như con gà vùng vẫy ở trong tổ của mình, trên người bẩn con hơn cả tên ăn mày, chỉ còn thiếu mỗi một thứ là mặt không đỏ hồng như người cao nguyên, nếu không về nhà thì cũng chẳng có mấy người có thể nhận ra hắn.

Có Âu Dương Quân an bài, Trang Duệ không cần quan tâm nhiều, sau khi trở lại nhà trọ ở huyện Tả Cống, thì tắm rửa một cái, rồi mới liên hệ với Âu Dương Quân, hỏi rõ ràng vị trí sân bay.

Mặc dù Âu Dương Quân vẫn hay nói bậy, nhưng làm việc vẫn rất ổn thỏa, liền đem hết những nhân viên hậu cần và những người cần tìm nói cho Trang Duệ, để cho hắn đến chỗ đó liên hệ.

Phải biết rằng sân bay quân dụng không thể tìm thấy ở trên bản đồ, hơn nữa người bình thường cũng không thể vào được, đây chính là căn cứ quân sự cơ mật của quốc gia.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ đã cười lên cổ xe việt dã kia mà đi tới sân bay, tiếp đãi hắn chính là hai vị đại tá. Sau khi nói khéo vài câu thì bọn hắn liền được dẫn vào sân bay, cái máy bay của Trang Duệ kia, đã sớm dừng ở trên đường băng.

- Lý đại đội trưởng, cảm ơn ngài, sau này ngài có cơ hội đến Bắc Kinh, nhất định phải gọi cho tôi. [/CHARGE]

855. Chương 855 : Trở Về Nhà. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 855: Trở về nhà. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ vội vã về nhà, cũng không nói thêm cái gì nữa, cáo từ vị đại đội trưởng kia xong, thì dẫn bạch sư và Tuyết Nhi chui vào trong máy bay.

Bạch sư thì không có chuyện gì, nhưng mà Tuyết Nhi thì không quen đi máy bay, sau khi được Trang Duệ làm cho bình tĩnh lại, mới chậm rãi bước lên.

Về phần Tiểu Kim Vũ thì có chút hưng phấn, nó đứng ở trên vai Trang Duệ, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng kêu to non nớt.

Không biết có phải do hiệu quả của linh khí, vốn dĩ phải cần tới hơn hai mươi ngày thì chim non mới có thể mọc lông vũ, nhưng mà ở dưới và trên lưng nó đã có vài cái lông nhỏ màu vàng mọc lên. Nhưng mà đánh giá một cách tổng thể thì vẫn là một tiểu tử trắng mịn như nhung.

Chẳng qua móng vuốt và cái mỏ của Kim Vũ so với lúc Trang Duệ mới nhìn thấy thì cường tráng hơn rất nhiều, khi đậu ở trên vai Trang Duệ, chỉ cần hơi dùng sức một chút, chỗ vai áo của Trang Duệ nhất định sẽ bị rách, hơn nữa ở trên vai hắn, cũng có thể cảm giác được mũi nhọn của các móng vuốt kia.

May mà những trang phục này của Trang Duệ đều là những bộ quần áo rẻ tiền. Nếu như là mấy bộ Tần Huyền Băng mua cho hắn thì Trang Duệ sẽ đau lòng không thôi, có tiền cũng không thể lãng phí những bộ quần áo đáng giá cả mấy vạn đồng được.

- Trang Tổng, này...Tại sao lại có thêm một con chó ngao Tây Tạng nữa rồi?

Vì Trang Duệ muốn tiết kiệm không gian ca bin, nên cũng không bắt để Lưu Ly Và Diêm Á ở trong đây, nhưng mà Hạ Song và Đinh Hạo là hai vị cơ trưởng đứng đón Trang Duệ ở trong ca bin, vừa nhìn thấy Tuyết Ngao thì liền lấp bắp kinh hãi.

Hình thể của Tuyết Nhi tuy rằng không thể so sánh với bạch sư, nhưng mà so với những con chó ngao Tây Tạng bình thường thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa màu lông cũng thuần một màu Trắng, hơn nữa hôm qua Trang Duệ đã tắm rửa cho nó một lần, bây giờ nó tuyệt đối có thể so sánh được với bạch sư.

Bạch sư cũng đã trưởng thành hơn, so với trước đây thì ít đi vài phần đáng yêu, nhiều thêm vài phần thần sắc hung mãnh. So với bạch sư thì thân hình của Tuyết Nhi nhỏ và đẹp hơn nhiều, đáng yêu hơn bạch sư, nếu như bỏ đi thiên tính hung mãnh của chó ngao Tây Tạng, thì Tuyết Nhi lại càng giống như một con vật cưng hơn.

- Ha ha, Tuyết Nhi, đây là Hạ đại ca của ngươi, kia là Đinh đại ca, người đến gửi mùi của bọn họ đi. nguồn Tuyết Ngao nghe được lời nói của Trang Duệ thì đi tới trước mặt Hạ Song và Đinh Hạo, hít hà mùi trên người của bọn họ, để nhớ kỹ hai người này.

Mà lời nói của Trang Duệ khiến cho hai người Đinh Hạo và Hạ Song xuất hiện một tia hắc tuyến trên trán. Cứ mơ mơ màng màng như thế này chẳng phải bọn họ đã trở thành anh của một con chó sao? Thông thường thì đều là nữ nhân thích sủng vật, nhưng mà đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy nam nhân thích sủng vật giống như Trang Duệ.

Nhưng mà may mắn là Trang Duệ chỉ nói chơi thôi, nếu mỗi ngày hắn đều ôm chó, hai người này thật sự sẽ hoài nghi đầu của Trang Duệ có vấn đề.

Tuy rằng nhìn thấy trên vai của Trang Duệ có một con gà con, nhưng mà Đinh Hạo và Hạ Song cũng không dám hỏi lại, bọn hắn sợ nếu làm phiền hơn nữa, không chừng sẽ lại xuất hiện một đứa cháu gà cũng nên.

Chiêm chiêm...Chiêm chiêm.

Sau khi máy bay cất cánh, Tiểu Kim Vũ rõ ràng là rất hưng phấn, không ngừng nhảy nhót tán loạn trên người của Trang Duệ và bạch sư. Bạch sư và Tuyết Nhi đã sớm quen với nó, cũng không thèm để ý, mặc kệ cho nó tung hoành.

- Sau này người cũng có thể bay lên như vậy.

Trang Duệ bắt lấy Kim Vũ, giơ nó ra chỗ cửa sổ, lúc này trong lòng Trang Duệ đột nhiên nảy ra một cái ý tưởng cổ quái, từ nhỏ bạch sư đã được linh khí tẩy luyện, thân thể cũng lớn hơn chó ngao Tây Tạng tới ba bốn lần. nguồn (.)

Mà con chim non này cũng thế, theo bên người mình từ nhỏ, linh khí được dùng cũng sẽ không nhỏ, chờ đến khi nó lớn lên sau này, không biết sẽ biến thành cái bộ dạng gì?

- Nói không chừng sau này mình còn có thể ngồi ở trên lưng của con kim điêu này.

Nghĩ đến cảnh tượng trong phim Thần Điêu Đại Hiệp, Trang Duệ hí mắt lại, bắt đầu , nghĩ đến việc sau này mình có thể cưỡi trên lưng của Kim Vũ bay lên chín tầng trời. Thời gian trôi qua rất nhanh, mấy giờ sau, máy bay đã đáp xuống sân bay thủ đô.

Hách Long lái xe đến sân bay đón Trang Duệ, nhưng mà Hách Long lại không nghĩ tới việc Trang Duệ lại mang về một con chó ngao Tây Tạng có hình thể cũng không nhỏ hơn bạch sư bao nhiêu. Cho dù là cái xe kia cũng thuộc cỡ lớn, nhưng mà muốn chở cả bạch sư và Tuyết Nhi thì cũng không có chỗ.

Bành Phi đáng thương, chỉ có thể đi về cùng với nhân viên tổ máy, đi từ sân bay về nhà.

- Mẹ, vợ, con đã về rồi !

Từ trong ga ra tiến vào trong hậu viện, nhìn thấy căn nhà quen thuộc, Trong lòng Trang Duệ liền cảm thấy rất thoải mái, thấy mọi người đang đứng chờ ở ngoài cửa, liền dang tay ra ôm lấy mọi người.

- Đi qua một bên, không biết lớn nhỏ, Huyền Băng còn đang mang thai, làm sao có thể chịu đựng được cái ôm của người.

Âu Dương Uyển đẩy đứa con của mình ra.

- Hắc hắc, mẹ à, đây không phải là vì con nhớ mọi người sao?

Trang Duệ vừa cười vừa ôm lấy mẹ hân, không biết là vì cái gì, từ lúc trở về nhà, trong lòng Trang Duệ luôn luôn tràn ngập vui sướng, luôn muốn cười thật to, có lẽ đây chính là mị lực của gia đình.

- Vợ à, con của chúng ta có khỏe không?

Sau khi buông mẹ ra, Trang Duệ đi đến bên người Tần Huyền Băng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

- Còn nói nữa, mau đi cất đồ đạc đi, chúng ta trở về trung viện nói chuyện, chuẩn bị ăn cơm trưa, đứng rồi, đây là Tuyết Nhi anh đã nói với em.

Tần Huyền Băng không nhéo liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, nhưng mà lực chú ý của nàng lập tức bị Tuyết Nhi ở phía sau bạch sư hấp dẫn. Tuyết Nhi toàn thân trắng như tuyết, hiển nhiên là cần được hoan nghênh hơn bạch sư.

Vừa mới tới một hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, hiển nhiên là Tuyết Nhi vẫn còn chưa thích ứng. Tính tình ngổ ngược lúc ở trên tuyết sơn vẫn còn chưa biến mất, nó đứng sát vào bên người bạch sư. Nhe răng nhếch miệng với toàn bộ mọi người tới gần nó.

- Tuyết Nhi, nhận thức một chút, đây là nữ chủ nhân sau này của người, à đây là mẹ của chủ nhân, cũng là mẹ của ta.

Trang Duệ vừa dùng linh khí chải chuốt thân thể của Tuyết Nhi vừa ôm lấy cổ nó, đưa đến trước mặt Tần Huyền Băng mà mẹ của mình, để cho nó ngửi mùi của từng người. [/CHARGE]

856. Chương 856 : Trở Về Nhà. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 856: Trở về nhà. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đối với chó ngao Tây Tạng mà nói, chỉ có những mùi quen thuộc, mới có thể khiến cho chúng nó thả lỏng, nếu không sẽ dễ dàng xuất hiện tình huống vì quá sợ hãi mà tấn công con người.

- Bạch sư, đi, dẫn Tuyết Nhi vào phòng của người nghỉ ngơi đi.

Nhìn thấy tinh thần của Tuyết Nhi có chút không thoải mái, Trang Duệ biết được đây là bởi vì nó vừa mới đi từ địa phương cực lạnh ở trên tuyết sơn về trong thành phố Bắc Kinh nóng lực nên mới như vậy, chờ thêm một khoảng thời gian nữa thì sẽ không sao.

Ở hậu viện của tứ hợp viện này, bạch sư độc chiếm một căn phòng ba gian lớn, nhiệt độ ở đó luôn luôn nằm dưới mười sáu độ, So với hoàn cảnh sinh tồn của Tuyết Nhi thì không sai biệt lắm.

- Tiểu tử thôi, cậu vẫn còn biết về nhà cơ à, đi đi với ta đến xem cháu của cậu.

Thanh âm ở hậu viện đã làm kinh động Âu Dương Quân, hắn cũng vội vàng chạy lại chỗ này, đi đến bên người Trang Duệ, liền kéo quần áo của hắn. Những người mới làm cha, thích thú nhất chính là khoe khoang đứa con của mình.

Chiêm chiêm...Chiêm chiêm.

Có thể cảm giác thấy mình bị xem nhẹ trong một thời gian dài, Tiểu Kim Vũ bị Trang Duệ bỏ vào trong ba lô đã không nhịn được mà kêu lên, hơn nữa còn dùng mỏ mổ vào ba lô, hai cái móng vuốt nhỏ cũng không ngừng cào lên ba lô.

Trang Duệ chỉ còn biết bất đắc dĩ mở cái ba lô ra, đặt tiểu tử kia lên trên mặt đất. Kim Vũ không hổ là con cháu của chúa tể bầu trời, nhìn thấy nhiều người như vậy nó cũng không hề sợ hãi, mà nghiêng cái đầu nhỏ, đánh giá mọi người xung quanh.

- Ài, tôi nói này chú em. Là anh đã trách nhầm chú em rồi, thật là em trai tốt của ta, trở về còn mua cả Ô Kê để hầm canh cho chị dâu uống, không tệ, ta thay mặt chị dâu cảm ơn cậu.

Âu Dương Quân nhìn thấy Kim Vũ, thì nhất thời nở nụ cười, mấy ngày nay Từ Tình ở cũ, cái gì cũng phải kiêng, canh gà ăn nhiều quá thì lại càng ngán. Nhưng mà người anh em này của hắn lại mang Ô Kê từ Tây Tạng về, dù cho vợ của mình không muốn ăn, nhưng mà vẫn phải nhìn thể diện của Trang Duệ, phỏng chừng cũng sẽ uống nhiều hơn vài ngụm.

Kỳ thật Âu Dương Quân cũng không hề tiết kiệm gì với Từ Tình cả, cũng không phải là không quan tâm, nhưng mà cần phải chú ý đến dinh dưỡng, người mẹ nuôi con cần phải ăn những thức ăn có dinh dưỡng, hấp thu được nhiều sinh dưỡng thì mới có nhiều sữa, con của hắn mới có thể ăn no được,

Huống chi Âu Dương Quân thiếu khuyết tình thương của mẹ từ nhỏ. Bây giờ thỉnh thoảng còn không biết xấu hổ, tranh giành cả sữa với con của mình.

Âu Dương Quân cảm thấy vô cùng cao hứng, lại không có nhìn thấy mặt người anh em của mình trở nên đen thui, quả thực là có thể cạo xuống được một tầng bụi.

Vì tên tiểu tử này, Trang Duệ đã phải trải qua cả sinh tử, tiếp theo là bạch sư bị trọng thương, cuối cùng là phải tiêu tốn hết linh khí mới có thể hóa giải được thù hận đối với chim mẹ, chiếm được Tiểu Kim Vũ. Vậy mà bây giờ Âu Dương Quân lại muốn mang nó hầm canh, thiếu chút nữa khiến cho Trang Duệ bạo nộ.

Mấy ngày nay tiểu tử thông minh kia cũng rất biết cách chọc cười, đã sản sinh tình cảm sâu đậm đối với Trang Duệ, thà rằng Trang Duệ mang mình đi hầm, cũng không thể để cho Âu Dương Quân động tới Kim Vũ.

Đang lúc Âu Dương Quân xắn tay áo lên, chuẩn bị bắt con gà con này, thì bên tai nghe thấy thanh âm gào to của Trang Duệ:

- Tứ ca, nếu mà anh bắt nó đi hầm, em sẽ trở mặt với anh!

- Để làm gì? Không phải là ăn thịt gà hay sao? Người khác thì còn lạ chứ ta thì có gì lạ đâu, ai ui!

Âu Dương Quân đã ngồi xổm xuống đưa hai bàn tay về chỗ Kim Vũ, sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, thì quay đầu lại trêu chọc, nhưng mà vừa quay mặt đi, Âu Dương Quân cũng cảm giác được tay của mình đột nhiên tê rần, ngay sau đó truyền đến một trận đau nhức.

Quay đầu nhìn lại, Âu Dương Quân mới phát hiện trên bàn tay phải của mình xuất hiện ba vết mổ thật sâu, nhất thời máu tươi liền tuôn ra, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tay phải và bộ quần áo trên người của Âu Dương Quân đều dính đầy máu.

- Con Ô Kê này sao lại biết cả ứng chảo công vậy?

Nhìn vết thương trên mu bàn tay mình, Âu Dương Quân tròn mắt, không biết tại sao lại nói ra một câu như vậy.

- Tiểu Quân, cái đứa nhỏ này, như thế nào lại không cẩn thận vậy, lại bị con gà con đánh cho chảy máu, nhanh đi về trung viện đi, ta sẽ tìm thuốc cho.

Âu Dương Uyển nhìn thấy mu bàn tay của cháu mình bị chảy máu, cũng trở lên hoảng loạn cả lên, nói liên tục không ngắt, liền hướng chỗ trung viện đi tới.

- Mẹ, con cũng có thuốc, là thuốc chuyên trị ngoại thương tốt nhất, mẹ không cần phải đi đâu.

Trang Duệ nhìn thấy mẹ lo lắng cho Âu Dương Quân đến cuống cả lên, thì trên mặt dở khóc dở cười, đây rõ ràng là kim điêu được xếp vào loài động vật được quốc gia bảo vệ, như thế nào lại bị gọi là Ô Kê? Đây là ánh mắt gì vậy?

- Kim Vũ, đi lên.

Trang Duệ vươn tay tới trước mặt tiểu tử đang ở dưới mặt đất kia, nhìn thấy một màn vừa rồi, cũng khiến cho lập trường của Trang Duệ có chút không kiên định. Ngoại trừ một việc là trên cái đầu quả dưa của Kim Vũ không có cái mào gà ra, thì thật sự là nó rất giống Ô Kê.

Cả người đều là lông tơ trắng như tuyết, tuy rằng ở một số chỗ đã có lông vũ nhú ra, nhưng mà nhìn một cách tổng thể thì nó vẫn là màu trắng. Cái mỏ và móng vuốt của Kim Vũ thì còn chưa hoàn toàn lộ ra, rất giống như một con Ô Kê.

- Con còn ngây ngốc cái gì vậy? Có thuốc còn không đưa cho anh con dùng?

Âu Dương Uyển nhìn thấy con của mình đặt con Ô Kê kia lên vai xong, thì lại đứng ngẩn người, không khỏi thúc giục con mình một câu, cháu của mình đau thì cô cũng đau.

- Dạ, có ngay đây ạ!

Trang Duệ bị lời nói của mẹ đánh thức, lấy tay sờ sờ lên đầu Kim Vũ, nói:

- Không được mổ người khác, nghe lời ta. truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Tiểu tử này cũng quá lợi hại, mới chỉ có hơn một tuổi mà lại có thể mổ rách cả mu bàn tay ra như vậy. Trang Duệ đột nhiên nhớ lại vết thương trên lưng của bạch sư, thật là có chút cảm giác không rét mà run, chờ sau khi tiểu gia hỏa này trưởng thành, chỉ sợ toàn bộ sủng vật ở trong thành Bắc Kinh đều có thể bị nó làm hại.

- Ai ui, tiểu tử cậu nhẹ nhàng một chút, phun cái thuốc gì mà lại đau như vậy?

- Chịu khó một chút đi, sẽ bớt đau ngay thôi, đây là thuốc trị thương gia truyền của Vân Nam đấy.

[/CHARGE]

857. Chương 857 : Linh Tính

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 857: Linh tính

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ lấy lọ thuốc trị thương Vân Nam vẫn chưa dùng hết ra, rắc lên trên miệng vết thương của Âu Dương Quân, lại lấy băng gạc trong túi ra, băng bó cho Âu Dương Quân, mấy thứ này đều là những vật phẩm tùy thân chuẩn bị khi còn ở Tây Tạng. Lúc đi về Trang Duệ cũng lười móc nó ra, nên cứ để nguyên trong ba lô.

May mà Kim Vũ vẫn còn nhỏ, cũng không có làm tổn thương mạch máu, bằng không chỉ với thương thế kia, khẳng định là phải đi bệnh viện. Đương nhiên có Trang Duệ ở đây, vết thương nặng cũng sẽ biến thành vết thương nhẹ.

- A! Thuốc này thật không tệ, mát lạnh lại còn không đau nữa.

Quả nhiên sau khi Trang Duệ rót một tia linh khí vào trong mu bàn tay của Âu Dương Quân, đau đớn của hắn liền giảm bớt rất nhiều khiến cho Âu Dương Quân thoải mái kêu lên.

Đây đã là Trang Duệ khống chế lượng linh khí cần dùng, chỉ khiến cho vết thương cầm máu mà thôi. Nếu không mà nói ngay cả khiến cho vết thương của Âu Dương Quân lập tức liền lại cũng không phải là không làm được.

- Được rồi, tứ ca, anh đã làm cha rồi, mà vẫn còn không cẩn thận như vậy.

Sau khi băng bó cho Âu Dương Quân xong, Trang Duệ không nhìn được liền trêu chọc hắn một câu.

- Đúng rồi, con gà kia là thứ gì vậy? Con bà nó, hôm nay ta không thể làm thịt nó được nữa rồi. Nhớ năm đó tứ ca của cậu cũng là thành chủ của thành Tứ Cửu, thiết thời lớn như vậy anh vẫn chưa từng được ném qua đâu. Đây là có chuyện gì vậy?

Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, Âu Dương Quân nhất thời đứng dậy, hùng hùng hổ hổ muốn tính sổ với Kim Vũ, nhưng mà thấy Kim Vũ đứng ở trên vai của Trang Duệ, thì không khỏi có chút há hốc mồm, con gà này còn có thể chơi tạp kỹ? (.

- Được rồi, tứ ca, đừng có chấp với súc sinh.

Trang Duệ cười dần xếp lại, nói tiếp:

- Đây cũng không phải là gà, mà là kim điêu. Là một trong những loài chim biết bay lớn nhất. Được quốc gia bảo vệ, nếu anh bắt nó làm thịt, nhất định sáng mai hiệp hội bảo vệ động vật sẽ tới tìm anh.

- Kim...Kim gì cơ?

Trang Duệ nói quá nhanh, Âu Dương Quân cũng không nghe rõ.

- Này, nói thế này cho dễ hiểu, anh đã xem phim Thần Điêu Đại Hiệp chưa?

Trang Duệ cười hỏi.

- Xem rồi, vợ của anh còn biết cả hai nhân vật trong phim nữa.

Âu Dương Quân có chút không hiểu ra làm sao cả, lúc trước nếu không phải là vì hắn ngăn cản, Từ Tình đã được đóng vai Tiểu Long Nữ rồi.

Trang Duệ hỏi tiếp:

- Nhân vật chính ở trong phim là ai?

- Cái này ao mà không biết, đương nhiên là Dương Quá, cậu muốn đùa anh sao? Nói cho cậu biết thời gian của anh rất gấp, không muốn đứng đây chơi đùa với cậu đâu.

Âu Dương Quân có chút giận, cái con vật này không phải là để bổ sung dinh dưỡng sao? Còn có cả cái gì hội bảo vệ động vật nữa? Con vật này bản thân mình cũng chưa được ném qua đâu, nói không chừng mang thứ này đi nấu canh, Từ Tình có thể có nhiều sữa hơn một chút.

- Được, biết là tốt rồi, chính là thần điêu, nhớ kỹ con vật nhỏ đang đứng ở trên vai của em chính là hậu duệ của thần điêu.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dạng hỗn hển của Âu Dương Quân thì không nhìn được mà phá lên cười ha ha.

- Cậu, cậu nói cái thứ này, là...là lão ưng?

Âu Dương Quân lập tức phản ứng lại, theo thuyết pháp của dân gian thì không có gọi là điêu, mà đều gọi là lão ưng hoặc là điêu hâu. Kỳ thật lão ưng và điêu hâu đều thuộc giống chim bay loại nhỏ, trọng lượng cơ thể chỉ đạt khoảng hai ba kg mà thôi.

Chỉ có điêu và thú mới có thân thể khổng lồ. Loài chim có kích thước lớn nhất trên thế giới này chính là kền kền và kim điêu. Hai cánh xòe rộng ra có thể dài đến bảy tám mét, cân nặng của cơ thể có thể đạt tới hơn hai mươi kg.

Phải biết rằng móng vuốt của kim điêu có thể quắp được con mồi có thể trọng lớn hơn mình gấp mười lần. Con số này cực kỳ đáng sợ, việc xé xác hổ báo cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Nhưng mà Trang Duệ nói tiểu gia hỏa này là lão ưng, thì đừng nói là Âu Dương Quân cũng không tin, mà tất cả mọi người trong sân đều cảm thấy kinh ngạc, trong ấn tượng của bọn họ thì lão ưng đều tung hoành ở trên bầu trời, làm gì có cái bộ dạng như thế này.

Sau khi Tiểu Kim vũ nghe được lời nói của Trang Duệ thì ngẩng đầu ưỡn ngực liếc nhìn xung quanh, bộ dáng hoàn toàn không coi ai ra gì, chỉ đơn thuần nhìn bộ dáng này của nó, thật ra cũng có vài phần giống lão ưng.

- Đây tứ ca, em đã nói rồi, đây không phải là lão ưng, là kim điêu. Đồng dạng là hai loài chim bay nhưng lại không giống nhau. Lão ưng so sánh với nó, còn kém mấy cái ngà tư nữa.

Trang Duệ cảm giác mình phải giải thích rõ ràng với Âu Dương Quân, nếu không người anh này của hắn, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bắt tên tiểu tử này hầm canh uống.

Trang Duệ hiểu được Âu Dương Quân rất thích ăn thịt các loại chim, đặc biệt là nấu canh theo công thức của người Hà Bắc.

- Trưởng thành cũng giống như cái loại ở trong sách kia? Có thể để người ngồi ở trên lưng?

Nghe thấy Trang Duệ nói như vậy, Âu Dương Quân lập tức lại cảm thấy hưng phấn, nuôi điêu chơi chó, chính là sở thích của tất cả nam nhân. Ở trong mắt của Âu Dương Quân liền hiện lên thần sắc yêu thích.

- Nếu anh không sợ ngã mà ngồi lên lưng của nó, em cũng không có ý kiến.

Trang Duệ cười hắc hắc một chút. Nói tiếp:

- Tôi nói cho anh biết, con kim điêu mẹ thiếu chút nữa đã thủ tiêu cả bạch sư. Hai con này đã đánh nhau đến lưỡng bại câu thương.

Lời nói của Trang Duệ khiến cho Âu Dương Quân sợ đến rụt cổ, sự lợi hại của bạch sư hắn đã biết rồi, một thời gian trước kia hắn còn nhúng tay vào tổ chức một trận thi đấu lớn dành cho chó ngao Tây Tạng.

Những người quen của Âu Dương Quân cũng đều là những người có quyền, có tiền. Những con chó ngao tây tạng được họ mang tới đều rất thuần chủng. So với chúng nó thì những con chó ngao Tây Tạng thông thường kia thật không thể so sánh.

Lúc ấy mấy chục con chó ngao Tây Tạng kia cũng không con nào phục con nào, tất cả đều cuốn vào nhau thành một đoàn. Nhưng đến khi bạch sư xuất hiện, thì tất cả đều yên tĩnh trở lại. Mấy chục con chó ngao kia, không có một con nào dám mở miệng nói chuyện với bạch sư, tất cả đều ngoan ngoãn giống như là chó nhật vậy.

- Kháo, cha mẹ của nó lợi hại, nhưng chắc gì nó đã lợi hại.

Âu Dương Quân vừa mới định nói vài lời để gỡ lại mặt mũi mình, nhưng mà vừa nhìn bàn tay phải của mình thì những lời muốn nói đều phải nuốt trở lại. Tiểu gia hỏa này còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy, sau này lớn lên lại càng không cần phải nói.

858. Chương 858 : Long Phượng Thai.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 858: Long Phượng thai.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi (.

Sưu tầm by khunlongconhahan -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ cười cười không phản ứng gì với Âu Dương Quân, quay mặt về phía mẹ, nói:

- Mẹ à, ở trong nhà có còn thịt dê bò tươi sống không? Cho tiểu tử này một chút.

Đừng nhìn cái đầu của Kim Vũ không lớn, nhưng sức ăn của nó cũng không hề nhỏ, mỗi bữa đều ăn hết khoảng chừng non nửa cân thịt dê bò, Trang Duệ cũng không biết sao bụng của nó lại chứa được nhiều như vậy, làm thế nào nó có thể tiêu hóa hết được.

- Có, có, để ta đi cắt cho nó.

Nghe thấy con vật này là lão ưng, Âu Dương Uyển cũng hơi giật mình, nhưng mà vẫn rất thích, ở trong đầu của nàng lão ưng cũng chỉ là con chim con, sần lơn như vậy có thêm một con chim cũng rất tốt.

Nhưng mà Âu Dương Uyển không biết lão ưng chính là thiên địch của những con chim nhỏ. Ở những công viên nhỏ xung quanh tứ hợp viện của Trang Duệ, thường xuyên phát sinh sự kiện những con chim nhỏ đột nhiên mất tích. Những con chim nhỏ này đột nhiên không thấy tăm hơi đâu cả, nhiều nhất cũng chỉ còn lại có vài cái lông chim.

Về sau nếu không phải Trang Duệ tiến hành giáo dục cẩn thận lại một phen đối với Kim Vũ, chỉ sợ trong thành Bắc Kinh sẽ trở thành cấm địa của loài chim, đương nhiên là những chuyện này thì để ngày sau hãy nói.

- Kim Vũ, ở trong nhà này, thứ nhất không cho phép mổ người, thứ hai không cho phép bắt người, nhớ kỹ nha.

Sau khi ngồi xuống phòng ăn ở trung viện, Trang Duệ bắt đầu giảng dạy luật lệ cho Kim Vũ. Ở trong tứ hợp viện này có rất nhiều trẻ con, nhất là những đứa trẻ nghịch ngợm, không cẩn thận chúng nó sẽ bị Kim Vũ làm bị thương.

Sau khi tiểu tử kia nghe được lời nói của Trang Duệ, thì nghiêng đầu đánh giá bốn phía, cặp mắt đã hơi có vẻ sắc bén kia nhìn tất cả mọi người ở xung quanh một lượt, cuối cùng hướng về phía Trang Duệ gật gật đầu.

- Cậu, cậu, cháu muốn chơi với tiểu lão ưng.

Niép Niép đã sớm không nhận được, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, chui vào bên trong lòng Trang Duệ làm nũng.

- Cái này không thể được, cháu không thấy nó làm bị thương cả bác Âu Dương Quân sao.

Âu Dương Uyển bưng một bát thịt đi vào, nghe thấy lời nói của cháu ngoại thì không khỏi hoảng sợ.

- Mẹ, không có việc gì đâu, cứ để cho Kim Vũ chơi đùa với Niép Niép, nhớ kỹ Kim Vũ còn nhỏ, cần phải nâng niu nó.

Trang Duệ nhận lấy bát thịt ở trong tay Âu Dương Uyển, đưa cho Niép Niép, hắn cũng muốn nhìn một cái, xem Tiểu Kim Vũ đến tột cùng có thể hiểu được ý tứ của chính mình trong lời nói vừa rồi hay không.

- Đứa nhỏ này, làm sao lại thích nói chuyện với động vật như vậy, nó có thể hiểu được lời nói của con sao?

Âu Dương Uyển bắt mãn liếc mắt nhìn con trai một cái. Trước kia nói chuyện với bạch sư cũng như thế này, bây giờ lại càng kỳ quái hơn, lại có thể nói tiếng người với tiểu lão ưng. Chỉ số thông minh của lão ưng cao như vậy sao?

- Ô! Chị Nha Nha đến chơi với tiểu lão ưng cùng em đi.

Niép Niép cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, có đồ chơi là tốt rồi, hưng phấn kêu lên.

Chờ sau khi Trang Duệ đặt Tiểu Kim Vũ xuống trước mặt mình, Niép Niép lập tức ngồi xổm xuống, lấy ta một miếng thịt đưa đến bên mỏ của Kim Vũ.

Mọi người cũng đều mở to hai mắt ra nhìn, muốn nhìn xem tiểu gia hỏa này, có thể cho Niép Niép một vuốt nữa không.

Nhưng sự thật khiến ọi người chấn kinh. Sau khi Tiểu Kim vũ nuốt miếng thịt kia xong, lại có thể dùng cái mỏ cọ cọ vào tay Niếp Niếp, dường như là rất thân thiết đối với Niếp Niếp vậy, có vẻ mười phần linh tính.

- Là điều hâu, không phải gà mái.

Âu Dương Quân trừng mắt nói, ánh mắt của hắn lộ ra sự khinh bỉ. Tiểu gia hỏa này tuy mới nhìn giống như ô kê (con gà). Thế nhưng phải nhìn kỹ thì mới có thể thấy được đôi mắt của Kim Vũ và những chiếc móng vuốt sắc nhọn. Mơ hồ có được đặc thù của loài ưng.

Tiểu Kim Vũ ăn xong thịt trong bát, không thèm cấp chút mặt mũi mà quay đầu bỏ chạy. Chân bám lấy ống quần của Trang Duệ, cứ nhiên chạy lên đầu vai hắn như đi trên đất bằng.

- Sau này vì ngươi mà ta chắc không còn bộ quần áo nào lành lặn mất!

Trang Duệ phiền muộn lắc đầu. Có thể Kim điêu trời sinh tính tình kiêu ngạo mà cho tới bây giờ đều chọn chỗ cao để đậu. Nó chỉ thích đứng từ trên cao nhìn xuống, mà hiện tại đối với nó vai của Trang Duệ tự nhiên là địa điểm tốt nhất.

Hùng ưng và gà mái hoàn toàn khác nhau. Gà mái suốt ngày chỉ biết cúi đầu tìm kiếm thức ăn, còn hùng ưng chính là bá chủ trên trời xanh. Tùy thời đều có thể nhất phi trùng thiên. Mà lời nói của Trang Duệ khiến ột đám người cảm thấy khinh bỉ. Mọi người đều thấy được tiểu Kim Điêu và hắn thân thiết như vậy, ai cũng ước ao được thay thế vị trí của Trang Duệ trong mắt tiểu Kim Điêu.

- Tiểu tử! Hiện tại ngươi rất nghèo khó sao? Bằng không ngươi cũng không tặng Kim Điêu cho ta!

Âu Dương Quân nếu không phải sợ tiểu Kim Điêu có địch ý với mình, chắc chắn hắn sẽ bắt tiểu Kim Điêu đang đậu trên vai Trang Duệ không cho nó chạy thoát.

Trang Duệ cười cười, hồi đáp:

- Chỉ cần Kim Vũ nguyện ý đi cùng ngươi thì ta cũng không có ý kiến. Tứ ca, chim khôn chọn cây à đậu là có ý tứ gì?

Âu Dương Quân nhìn tiểu Kim Điêu, cuối cùng cũng phần nộ nói:

- Coi như hết. Ta cũng không nghĩ rằng ‘tiểu tử’ kia lại thích ở chung với ta...

- Ai! Ta nói Kim Vũ, ngươi đừng có hưng phấn như vậy.

Trang Duệ đột nhiên cảm giác được đầu vai có chút đau đớn. Hiển nhiên là móng vuốt của tiểu Kim Điêu đang đậu trên vai hắn đang ra sức bám vào.

Trang Duệ để cho tiểu Kim Điêu đậu ở trên cánh tay của mình, phát hiện móng vuốt của tiểu Kim Vũ giờ đây vô cùng sắc bén. Nếu như không phải đang đậu trên tay của hắn mà đậu ở trên xác của con mồi thì bộ móng vuốt kia chắc chắn có thể xé được một mảng thịt lớn.

- Mụ! Người xem có thể tìm kiếm nguyên liệu chế tạo một bộ móng vuốt bảo hộ, cấp cho tiểu Kim Điêu.

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, quyết định cấp cho tiểu Kim Điêu một bộ móng vuốt bảo hộ. Tuy rằng tiểu Kim Điêu rất nghe lời Trang Duệ, sẽ không chủ động đi công kích người khác, nhưng không tránh khỏi những điều xảy ra ngoài ý muốn. Mùa hè nóng nực, mọi người ai cũng mặc những bộ trang phục thoáng mát. Với bộ móng vuốt sắc bén của mình, tiểu Kim Điêu chỉ cần bám lên da thịt, tuyệt đối sẽ thấy máu.

Âu Dương Uyển nhìn bộ móng vuốt của tiểu Kim Vũ, gật đầu đáp ứng, nói rằng:

- Ân! Để ta nghĩ biện pháp. Được rồi, các ngươi ăn cơm trước đi. Ta và bếp múc một bát canh gà mang ra.

- Hắc hắc! Tiểu cô cô, cảm tạ người...!

859. Chương 859 : Long Phượng Thai.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 859: Long Phượng thai.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Âu Dương Quân tươi cười cảm tạ Trang mẫu một câu. Lúc này hắn cũng nguyện ý ở cùng một, nguyên nhân là vì tiểu cô cô chiều cổ nàng dâu chu đáo hơn hắn rất nhiều.

Ăn cơm xong, Bành Phi cũng đã trở về. Trang Duệ mang video quay ở trên Tuyết Sơn chiếu lên tivi ọi người xem. Phụ phụ Kim Điều cảm thấy kỳ quái, Tuyết Báo ngây thơ khả ái, để ột đám nữ nhân thổn thức không ngớt. Thực sự đã lừa được không ít nước mắt của các nàng.

- Trang Duệ, vì sao không để Tuyết Ngao ở lại Tuyết Sơn mà mang về?

Mùa hè nóng bức, thông thường vào buổi trưa mọi người đều nghỉ ngơi. Trang Duệ và Tần Huyền Băng trở về gian phòng của chính mình. Sau khi bật máy lạnh, Trang Duệ ôm Tần Huyền Băng ngủ.

Đã đi ra ngoài được gần một tháng, thật lâu rồi Trang Duệ không có được cảm giác thoải mái trong khi ngủ như lúc ở nhà.

- Tuyết Ngao không thuộc về nơi đây. Như thời tiết ngày hôm nay nó đã không chịu đựng được, mà cũng không thể suốt ngày đều nhốt Tuyết Báo ở trong nhà? Cuộc sống này đối với Tuyết Báo không hề có ý nghĩa?

Tần Huyền Băng nói, Trang Duệ cũng nghĩ tới cuộc sống trước kia của Tuyết Báo ở trên Tuyết Sơn. Không biết cuộc sống hiện tại, Tuyết Báo có cảm thấy thỏa mãn hay không. Nếu như để Tuyết Báo trở về Tuyết Sơn tung hoành, không biết nó có nghĩ đến mình hay không?

- Ân! Lão công, người làm đúng...

Tần Huyền Băng nhìn Trang Duệ có chút thương cảm, liền vội vàng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, nói rằng:

- Người đi ra ngoài gần một tháng, thời gian qua ta cảm giác được hài nhi của chúng ta bắt đầu động dậy.

Trang Duệ nghe vậy, nở nụ cười, hắn áp sát tai vào bụng Tần Huyền Băng nói:

- Thực sự? Ta nghe một chút...

Tần Huyền Băng đã có thai được tầm ba tháng, bụng dưới cũng hơi to to. Trang Duệ làm bộ dáng lắng nghe. Thế nhưng sau một hồi công phu, hắn cũng không cảm nhận được hài tử trong bụng Tần Huyền Băng có động tĩnh gì.

- Không nên, ai nha, thực sự không được...

- Không có việc gì, chỉ cần điểm nhẹ là được, bác sĩ cũng đã nói qua rồi...

Sau một hồi vui đùa âm ỉ, trong phòng liền truyền ra những tiếng thở dốc trầm thấp. Qua một hồi lâu mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Trang Duệ ngủ khoảng một tiếng đồng hồ liền tỉnh dậy. Hắn nhìn khuôn mặt vợ mình vẫn còn ửng đỏ, thập phần thỏa mãn. Hôn nhẹ trên trán Tần Huyền Băng, Trang Duệ đứng dậy đi ra ngoài.

- Tuyết nhi còn chưa có quen sao?

Đi qua gian phòng Bạch Sư, Tuyết Ngao đang nằm sắp, mắt nhắm hờ dưỡng thần. Tiểu Kim Điều tinh lực tràn đầy, ở trong phòng chạy tới chạy lui, không lúc nào là không nhảy nhót vui chơi.

- Ô ô...

Tuyết Ngao nằm ở giữa gian phòng phát ra một tiếng gầm nhẹ. Đoạn thời gian này nó không biết làm thế nào để thích ứng với cuộc sống mới. Chỉ là có Bạch Sư bồi tiếp, có linh khí của Trang Duệ tắm bộ, Tuyết Báo đối với loại sinh hoạt này cũn không có bài xích. Tóm lại chó ngao là một loại thú có thể thuần dưỡng.

- Được rồi, chờ đến khi nào mặt trời lặn thì để Bạch Sư mang người đi dạo quanh lãnh địa của nó.

Khí tức ngày hè vô cùng nóng nực, điều này đối với chó ngao có ảnh hưởng lớn. Cho dù là Bạch Sư, bình thường vào mùa hè cũng lười nhác hoạt động. Mùa hè, mỗi khi chiều muộn Bạch Sư mới ra ngoài hoạt động.

- Ha ha! Chờ khi nào rảnh ối, ta sẽ dẫn các người đi dã ngoại. Xung quanh Tây Tạng cũng có không ít núi non...

Thấy dáng dấp ủ rũ của Tuyết Ngao, Trang Duệ tiến lại vừa cười nói vừa truyền linh khí vào thân thể của Tuyết Ngao. Sau đó mới mở cửa sắt đi thông xuống tầng ngầm đi xuống dưới.

Hắn cố ý để cửa ra vào tầng ngầm ở gian phòng này, lại cho Bạch Sư ở lại trông giữ cửa. Như vậy, ngoại trừ người nào đó rất tinh tường thì ngoại nhân cũng không thể nào vượt qua được Bạch Sư mà đi xuống dưới.

Thấp những ngọn đèn ở dưới tầng ngầm, Trang Duệ đợi trong giây lát, căn phòng liền sáng rực lên. Ở hai góc của gian phòng có hai cái bàn, ở trên đó đều có công tắc giữ cho tầng ngầm luôn bảo trì khô ráo.

Hiện tại đồ vật ở trong căn phòng dưới tầng ngầm này cũng không có nhiều. Trên cơ bản đều được Trang Duệ mang đến nhà bảo tàng. Một người vui không bằng nhiều người vui. Trang Duệ coi như thực hiện nguyện vọng nho nhỏ của mình, bảo quản những đồ vật mang tính lịch sử, để cho nhiều người biết đến sự tồn tại của chúng.

Hiện tại đồ vật nhiều nhất ở tầng ngầm này chính là Kim Chuyên. Kim Chuyên phản xạ lại ánh đèn phát ra quang mang màu vàng chói mắt.

Ở trên một cái bàn cạnh tường, tìm kiếm một chút. Trang Duệ cầm một món đồ trang sức cho vào trong túi quần. Suy nghĩ một lúc, hắn lại cầm thêm một khối Kim Chuyên rồi mới rời khỏi tầng ngầm.

Món đồ trang sức này, Trang Duệ muốn đưa cho tiểu hài tử của Âu Dương Quân. Mà khối Kim Chuyên này Trang Duệ chuẩn bị để Ngô quản lý mang đi đánh chế một ít lệnh bài trường thọ.

Thứ này cũng chính là món đồ may mắn. Tiểu hài tử của Âu Dương Quân cũng có thể dùng đến. Mà không bao lâu sau nhi tử của Trang Duệ cũng trào đời, đến lúc đó cũng phải dùng đến. Coi như là chuẩn bị trước.

Đi ra bên ngoài, tiểu Kim Điều không có quần lấy Trang Duệ. Cũng không biết tiểu Kim Điều và Bạch Sư có mâu thuẫn gì mà bọn tiểu Kim Điều không ngừng trêu chọc Bạch Sư.

....

- Trang Duệ! Đây là một con chim ưng sao? Thực sự rất khả ái nha...

Từ Tình còn đang trong thời gian ở cữ, nói đúng ra không thể ra ngoài gió, cho nên thường ngày đều ăn cơm ở trong phòng. Vào buổi trưa nàng cũng không có nhìn thấy tiểu Kim Vũ.

- Ha ha! Đi. Cùng chị dâu nói chuyện một hồi...

Trang Duệ cười cười, để Kim Vũ bay tới trước mặt Từ Tình. Tiểu Kim Điều có linh tính rất cao, nó hướng tới Từ Tình chiêm chiếp gọi vài tiếng. Sau đó lại giống như trẻ con bay trở lại bên cạnh Trang Duệ.

Hài tử của Âu Dương Quân và Từ Tình vừa mới sinh ra còn chưa được một tuần. Trong khoảng thời gian này hắn suốt ngày lo lắng, trên mặt cũng xuất hiện nếp nhăn. Nhìn qua trông giống như một tiểu lão đầu.

- Ân! Tứ ca. Đây là lễ vật đệ tặng cho cháu trai. Đợi khi nào cháu trai đệ lớn lên một chút thì đeo cho nó

Trang Duệ lấy món đồ trang sức ở trong túi quần ra đưa cho Âu Dương Quân. Phần lễ vật này của hắn cũng không nhẹ.

- Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm. Ân! Ngọc này cũng không tệ...

Âu Dương Quân coi món đồ trang sức mà Trang Duệ đưa cho. Đây là một miếng ngọc bội xanh biếc, trên đó khắc hình quan âm. Mặt còn lại có khắc một câu chúc phúc.

- Ngươi thì biết cái gì. Đưa đây để ta xem... nguồn (.)

Từ Tình liếc mắt nhìn lão công của mình. Để nhìn rõ lễ vật của Trang Duệ, nàng để miếng ngọc gần một ngọn đèn.

860. Chương 86 0: Long Phượng Thai.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 860: Long Phượng thai.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Thần sắc không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc nói rằng:

- Tiểu Duệ, cảm tạ đệ! Miếng ngọc này đoán chừng rất mắc...

Từ khi sinh con đến giờ, Từ Tình cũng béo lên rất nhiều. Lần đầu sinh con, trong khoảng thời gian sắp sinh nàng vô cùng lo lắng. Đến khi sinh cho Âu Dương gia một tôn tử kháu khỉnh, nàng mới bớt lo sợ. Thỉnh thoảng cũng dám giáo huấn Âu Dương Quân vài câu.

Âu Dương Quân nghe được vợ mình nói vậy, không cho là đúng, liền phản bác:

- Rất quý sao? Có gì mà phải cảm tạ, đều là người nhà với nhau cả mà...

Từ Tình cũng là một người có hiểu biết, nàng lại liếc mắt nhìn lão công nói:

- Đây chính là ngọc loại đế vương, có tiền cũng không mua được. Không những thế lại còn được khắc hình quan âm thì ít nhất cũng phải ba bốn trăm vạn.

- Ha ha! Chị dâu! Chị cũng không cần phải nói với tứ ca làm gì. Hắn không hiểu đâu...

Trang Duệ cười nói. Lần trước hắn đoạt được một khối ngọc đế vương liền giao cho Cổ lão, chế tạo trang sức. Tổng cộng chế tác được sáu món đồ. Trong đó có quan âm và phật, mỗi loại ba kiện. Tục ngữ nói nam mang quan âm nữ mang phật. Trang Duệ vốn chuẩn bị cho tiểu hài tử chưa ra đời của mình, tiện thể chuẩn bị cho cháu trai.

Lại nói mức giá mà Từ Tình nói ra hãy còn thấp. Mấy năm nay ngọc loại đế vương cực kỳ hiếm thấy. Đồng thời những năm gần đây giá ngọc tăng lên rất cao. Rất nhiều ngọc bích đều bị các nhà đầu tư tư nhân đoạt mất. Càng là ngọc bích cực phẩm càng khó gặp.

Đừng thấy Trang Duệ tùy ý xuất ra một món trang sức như vậy mà coi thường. Nếu như mang đi bán đấu giá thì ba bốn trăm vạn cũng chỉ mới là giá khởi điểm. Chính thức bán ra khoảng chừng bảy tám trăm vạn cũng là điều bình thường.

- Không phải chỉ là một khối ngọc thôi sao. Làm gì đến mức như thế.

Âu Dương Quân bĩu môi, đi đến trước mặt Trang Duệ, rồi lại nhìn sang con trai của mình đang nằm trong nôi nói:

- Thế nào? Con huynh lớn lên chắc chắn sẽ giống huynh?

- Giống người? Tứ ca, hay là huynh phù hộ tiểu gia hỏa này đừng như huynh. Bằng không sau này lớn lên, nó không tìm được đối tượng...

Trang Duệ nghe vậy liền nở nụ cười trêu chọc. Nói Âu Dương Quân một hồi khiến cho hắn toát mồ hôi.

- Cút đi! Tiểu tử ngươi chả nói được một lời nào hay ho cả.

Âu Dương Quân tức giận trừng mắt nhìn Trang Duệ. Chỉ là hắn không có dọa được Trang Duệ, ngược lại còn khiến cho con trai của hắn sợ đến nỗi khóc oa oa.

- Ha ha! Huynh xem, có một người cha nào như huynh không, không hợp cách....

Trang Duệ vươn ngón tay chạm vào mép miệng tiểu hài tử. Tiểu hài tử thấy có vật ở gần miệng liền há miệng hóp hóp. Tiếng khóc lập tức đình chỉ.

- Đi đi. Tay người bần như vậy mà cũng dám động vào tiểu hài tử sao. Một điểm vệ sinh cũng không có

Âu Dương Quân chặn ngang, không cho Trang Duệ động vào tiểu hài tử của hắn. Hắn cũng đã quên, bản thân kho còn bé suốt ngày lăn qua lăn lại, cũng giống như con hắn bây giờ thấy thứ gì lại đưa lên miệng sao?

- Được rồi, phỏng chừng hài tử này đói bụng rồi. Chị dâu, đệ xin phép. Hai người nghỉ ngơi đi nha...

Trang Duệ lưu lại trên người cháu trai của mình một tia tinh khí, nói lời cáo từ. Tuy hắn và nhân dân cả nước đồng dạng đều rất muốn nhìn thấy bộ dáng hài tử của một đại minh tinh, nhưng Trang Duệ biết, Âu Dương Quân sẽ không cho hắn cái cơ hội này.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Trang Duệ cũng không có thời gian nhàn nhã. Phan gia viên, "Tuyên Duệ trai" còn có tiệm châu báu "Tần Thụy Lân", bản thân hắn là lão bản cũng cần phải đi qua xem tình hình làm ăn ở đó.

Trong khoảng thời gian này, Tần Huyền Băng đều ở trong nhà an thai, đã thật lâu rồi nàng không có đi Tần Thụy Lân.

Học sinh ở Hạ Thiên đang trong thời gian nghỉ hè, tuy thời gian này không phải thời điểm tốt để đi du lịch nhưng mà lượng khách du lịch vào lúc này cũng là cao nhất trong năm. Chỉ là lần trước có một lượng nhỏ người từ trên cao nguyên Tây Tạng đi vào thành phố, đối với việc này trong nội tâm Trang Duệ có một tia cảm giác không chân thực.

Sinh ý ở Tuyên Duệ trai dưới sự quản lý của Triệu Hàn Hiên đã tốt nay lại càng thịnh vượng hơn. Điều này giúp cho Trang Duệ có thêm một ít mối quan hệ giúp cho việc kinh doanh văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) của Phan gia viên có được một cửa hiệu mặt tiền tốt nhất.

Tại thời gian trước, vào lúc nhà bảo tàng khai trương, Trang Duệ đứng trước rất nhiều nhà sưu tập đồ cổ đến từ khắp nơi trên đất nước truyền bá về con dấu thủ công của Tuyên Duệ trai. Với tay nghề của Cát sư phó, hiển nhiên con dấu thủ công chính là chiêu bài sống của Tuyên Duệ trai.

Trong một tháng này, không riêng gì những nhà sưu tập nhao nhao đến cầu ẩn mà ngay cả những người ưa thích sưu tập tranh chữ ở khắp các tỉnh trên cả nước cũng phải đến đập cửa cầu ẩn. Hiện tại công việc của Cát sư phó rất bận rộn, làm không kể xiết. Những người nào muốn có được con ấn của Cát sư phó thì phải đặt hàng trước hai tháng.

Trong những người đến cầu ẩn, cũng không thiếu những quan chức yêu thích thư pháp. Mà hiện nay quốc gia đang có phong trào chống tham nhũng, với tư cách là những quan chức lãnh đạo có tri thức, có văn hóa, có năng lực tự nhiên muốn hưởng ứng.

Vì vậy, các nhà lãnh đạo này cũng có những hành động giúp đỡ công ty. Điều này giúp cho tiếng tăm của công ty tăng lên rất nhanh. Ngay cả danh tiếng của hiệp hội thư pháp trong nước cũng theo đó mà tăng lên. Phóng viên, nhà báo đua nhau ra ngoài tác nghiệp. Đây là thời điểm dễ dàng kiếm được tiền nhuận bút từ các bài phóng sự nhất, có sao bảo bọn họ không tranh thủ cho được.

Trải qua nửa năm kinh doanh, tâm tính của Triệu Hàn Hiên cũng có chuyển biến. Với mức lương mười vạn lượng một năm, tại Bắc Kinh cũng có thể có được một cuộc sống không tệ, lại không cần phải để ý tới công việc buôn bán có được thuận lợi hay không. Điều này cũng khiến cho Triệu Hàn Hiên phải thay đổi cách suy nghĩ. Sự thay đổi của Triệu Hàn Hiên khiến cho Trang Duệ cảm thấy vô cùng cao hứng.

Tần Thụy Lân cũng là một sản nghiệp không cần Trang Duệ phải quan tâm. Ngô quản lý tại phương diện buôn bán châu báu cũng đã có hai, ba mươi năm kinh nghiệm, đường đi nước bước vô cùng rõ ràng.

Cộng thêm tổng công ty ở Hồng Kông và những vật phẩm trang sức phẩm thúy độc nhất vô nhị của Trang Duệ giúp cho Tần Thụy Lân ở trên thị trường phẩm thúy có tiếng tăm rất cao. Những khách hàng muốn mua châu báu đều lựa chọn của hàng Tần Thụy Lân của Trang Duệ trước tiên.

Bất quá những vật phẩm trang sức phi thủy chất lượng cao ở trong tiệm không còn lại bao nhiêu.

861. Chương 861 : Long Phượng Thai.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 861: Long Phượng thai.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ còn muốn tranh thủ thời gian để trở về Bành thành mang một lượng phi thủy đến. Có như vậy, cuối năm của hàng nhất định sẽ đắt khách.

...

- Ta nói lão bản, ngài cũng quá mức trọng bên này, khinh bên kia đi! Hiện giờ, ngài đến Bắc Kinh đã được ba ngày rồi, biết bao giờ mới có thể đến bảo tàng nhà chúng ta đây?

Trang Duệ đã ngồi ở đây hai ngày không có đi qua văn phòng của quán trưởng. Trang Duệ cười tủm tỉm nghe Hoàng Phủ Vân bực tức nói.

Đang ngồi ở đây còn có một vị phó quán trưởng là Trịnh Thành Tường. Trước kia hắn từng nghiên cứu và làm giáo sư giảng dạy ở bảo tàng thủ đô. Hiện nay, hắn cũng đang làm người quản lý của bảo tàng.

Hôm nay, xem như là Trang Duệ xây dựng công hội, vừa rồi gọi điện thoại cho tổng tài vụ, Vân Mạn cũng sẽ tới ngay bây giờ.

Trang Duệ nhìn Hoàng Phủ Vân, trêu tức nói:

- Đi? Viện bảo tàng có người quản lý, ta rất yên tâm. Đúng rồi! Hoàng Phủ huynh, chúng ta lúc nào mới qua bên văn phòng của tổng tài vụ? Ta nhớ Vân Mạn không phải đang văn phòng tiệm châu báu bên kia sao?

- Hiện tại viện bảo tàng của chúng ta rất có tài lực, phòng tài vụ đương nhiên là phải ở ngay bên cạnh rồi. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Hoàng Phủ Vân hiện ngang lăm liệt nói một phen. Nghe vậy Trang Duệ cũng phải bật cười, hắn đã sớm nghe qua Tần Huyền Băng nói, Vân Mạn đã cùng ở chung với Hoàng Phủ Vân, hiện tại đang chuẩn bị kết hôn.

Lời nói của Hoàng Phủ Vân khiến Trang Duệ bật cười, mà Trịnh phó quán trưởng tuổi tác cũng khá lớn chỉ ngồi bên cạnh cười tủm tỉm xem hai người đấu võ mồm.

- Được! Hoàng Phủ huynh, lúc nào người cùng với Vân tổng kết hôn thì nhớ phát thiệp mời cho ta đó... đọc truyện mới nhất tại .

Lời nói của Trang Duệ làm Hoàng Phủ Vân xấu hổ đỏ mặt. Vân Mạn vừa đẩy cửa phòng làm việc bước vào lại càng làm ặt mũi của hắn lại càng thêm ứng đỏ. Hoàng Phủ Vân thoáng do dự một chút xem có nên lui ra đứng đợi bên ngoài một lát hay không?

- Vân tổng! Chúng ta đang nói đùa một chút, mời ngồi...

Trang Duệ thấy Vân Mạn, thái độ cũng nghiêm túc. Vân Mạn đến từ Hồng Kông chơi rất thân với Tần Huyền Băng, Trang Duệ cũng phải biểu hiện ra thái độ tôn trọng nàng cho phải phép.

- Trang tổng! Ta báo cáo cho ngài một chút về tình hình thu chi của viện bảo tàng chúng ta trong một tháng qua. Còn có báo cáo tài vụ của Tần Thụy Lâm và Tuyền Duệ Trai nữa...

Sau khi bước vào trong văn phòng, liền ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Trang Duệ, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Vân Mạn mặc váy ngắn, dáng người cũng có lồi có lõm, rất có sức sát thương đối với cánh đàn ông, Hoàng Phủ Vân coi như là có điểm phúc mới lấy được nàng.

- Ân! Hiện tại vốn lưu động cũng có tới hơn chín nghìn vạn?

Trang Duệ cầm bảng báo cáo nhìn qua một lượt, không khỏi cả kinh. Tại thời điểm hần khởi đầu kinh doanh, vốn bỏ ra cũng chỉ có hơn hai ngàn vạn đưa cho Hoàng Phủ Vân đi cạnh tranh, mua một số vật phẩm ứ giá. Không nghĩ tới chỉ qua vài tháng lại có thể sinh lời nhanh đến như thế.

- Đúng! Trong lúc này, kể cả lợi nhuận nửa năm qua của Tần Thụy Lâm thì ngài còn có lợi nhuận của sản phẩm ở Bình thành.

Nghe được Vân Mạn giải thích, Trang Duệ mới biết được Tần Thụy Lâm vên vẹn chỉ kinh doanh nửa năm mà đã có hơn năm nghìn vạn lợi nhuận. Mà mấy sản phẩm ở Bình thành cũng phát triển không ngờ, mỗi tháng cũng có tới mấy trăm vạn vốn lưu động.

Bất quá muốn nói đến năng lực kiếm tiền mạnh nhất chính là viện bảo tàng của Trang Duệ. Chỉ có hơn một tháng, sau khi xóa các khoản chi tiêu của viện bảo tàng thì số tiền lợi nhuận lên đến một nghìn hai trăm vạn nguyên.

Trang Duệ nhìn bản báo cáo tài vụ của viện bảo tàng mà cảm thán không thôi. Nếu như đưa bản báo cáo này cho lão bản của ba trăm viện bảo tàng trên cả nước, cam đoan bọn họ không bị dọa cho khiếp sợ mới là lạ.

Phải biết rằng, hiện tại ở trong nước, phần đông là viện bảo tàng tư nhân đang trong giai đoạn khó khăn, không đủ sức tồn tại. Viện bảo tàng của Trang Duệ chỉ vừa mới khai trương được hơn một tháng mà đã có được khoản tiền lời như này thật khiến cho người khác khó có thể tưởng tượng được.

-Xuất ra năm nghìn vạn cho Hoàng Phủ quán trưởng. Trừ ra các khoản chi tiêu cho tháng sau thì chuyển hết đến tài khoản của ta.

Sau khi Trang Duệ giải quyết hết các vấn đề về tài chính, hần nói với Hoàng Phủ Vân:

- Hoàng Phủ huynh, năm nghìn vạn này chính là khoản vốn để viện bảo tàng thu mua đồ cổ trong nửa năm tới. Cụ thể thu mua những món đồ cổ nào thì do người cùng với Trịnh quán trưởng thương nghị quyết định. Nếu như bị lỗ thì đến gặp ta.

Đối với phẩm hạnh của Hoàng Phủ Vân, Trang Duệ phi thường tin tưởng. Hơn nữa, mặt khác còn có một phó quán trưởng ở trong giới sưu tập có thanh danh rất cao. Trang Duệ cũng không sợ hai người bọn họ thông đồng chiếm đoạt tiền của mình.

Sau khi quản lý mấy sản phẩm của mình, Trang Duệ chính thức không bước chân ra khỏi nhà. Suốt nửa tháng, đều ở trong nhà tâm sự với Tần Huyền Băng, cùng lắm bắt chuyện điện thoại với đám người Hoàng Phủ Vân và Trần Hàn Hiên.

Vào tuần đầu tiên của tháng tám, hai vợ chồng Tần Hạo Nhiên từ Hồng Kông bay đến ở trong nhà của Trang Duệ. Trong phạm vi gia đình Trang Duệ và Tần Huyền Băng kết hôn với nhau.

Tuy đám cưới của Trang Duệ và Tần Huyền Băng không có nhiều người đến tham dự, nhưng cách thức tổ chức vô cùng long trọng. Bởi vì lão gia tử Âu Dương cũng tham dự, xem như cấp cho Tần gia chút mặt mũi.

...

Thời gian rất nhanh đến cuối tháng tám, bụng dưới của Tần Huyền Băng bắt đầu to ra, hiện tại nàng đã mang thai tháng thứ tư. Nhưng nhìn bụng dưới của nàng thì chẳng khác nào phụ nữ mang thai sáu bảy tháng cả.

- Bác sĩ Lưu,... Điều ngài nói là thực?

Trong bệnh viện mà Âu Dương Quân giới thiệu, Trang Duệ cuống hỉ nhìn nữ bác sĩ bốn mươi tuổi. Vị bác sĩ Lưu này là một bác sĩ nổi tiếng khoa phụ sản. Nàng cũng là giáo viên chủ nhiệm của Từ Tình.

Bởi vì khi phụ nữ mang thai được khoảng bốn năm tháng thì mới có thể kiểm tra được giới tính của hài nhi. Cho nên Trang Duệ nhân lúc trước khi vào học vài ngày, mang Tần Huyền Băng đến bệnh viện siêu âm.

Bất quá, nhìn bản chuẩn đoán kết quả của bác sĩ, Trang Duệ mừng rỡ thiếu chút nữa không điều khiển được hành vi của mình. Chính vì thế mà hắn mới đưa nghi vấn với bác sĩ Lưu. Hắn muốn chính tai nghe lại một lần nữa kết quả của bác sĩ.

- Là thực! Trang tiên sinh, chúc mừng ngài, phu nhân hoài một đôi long phượng thai...

Bác sĩ Lưu đã làm bác sĩ khoa phụ sản hơn hai mươi năm, cũng chỉ mới thấy qua long phượng thai có hai lần. Đối với tâm tình kinh hỉ của Trang Duệ, nàng cũng có thể tưởng tượng được.

862. Chương 862 : Tin Tức. (1)

(.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 862: Tin tức. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Phải biết rằng, long phượng thai tức là song trứng song thai. Loại tỉ lệ này cũng khá thấp, ngay cả một phần ngàn cũng chưa đạt tới.

- Ha ha! Vợ yêu! Chúng ta ngay cả nhi tử, khuê nữ đều có cả nha....

Trang Duệ hưng phấn muốn bế Tần Huyền Băng lên xoay quanh vài vòng. Song lúc hắn vươn tay ôm lấy nàng thì mới cảm thấy không thích hợp. Trong lúc kích động, Trang Duệ không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Thành Bắc Kinh cuối tháng 8 khí trời đã mát mẻ, nơi Tứ Hợp Viện của Trang Duệ tiên hoa đua nở hoa đua nở hương thơm nức mũi mang mấy phần mùa xuân.

Mặc dù Bắc Kinh mưa gió hơn lớn nhưng lại không ảnh hưởng tới tiểu viện chỗ ở Trang Duệ, thân là quan chức Âu Dương Chấn Vũ thỉnh thoảng cũng tới đây chơi hai ngày.

Đem cái ghế nằm dưới tàng cây hóng mát, vui đùa một chút với tôn tử nhỏ, nhìn Kim Điều bay lượn khắp vườn, Âu Dương Chấn Vũ đối với cháu trai ngoại kia không ngừng hâm mộ, đợi đến khi bản thân về hưu liền tới nơi này ở vậy.

Từ Tây Tạng trở về đây, Cổ lão gia tử được Trang Duệ mời tới chơi mấy ngày liền cùng với Âu Dương Chấn Vũ thành một đôi đánh cờ. Thường xuyên có thể nhìn thấy hai người ngồi dưới bóng cây uống trà đánh cờ, dĩ nhiên gã pha trà sai vặt là Trang Duệ rồi.

...

- Tiểu tử này điên rồi, từ lúc trở về nhà cái miệng kia chưa từng khép lại, em nhìn cái bộ dáng vui mừng của hắn kia, không phải là long phượng thai chứ?

Âu Dương Quân đang ôm nhi tử mới hơn một tháng, ngồi ở bên hồ nước trong lương đình thấy Trang Duệ đang cầm điện thoại khua loạn, vẻ mặt khinh thường liền nói:

- Bà xã, nếu không... chúng ta lại làm mấy ngày? Không thể để cho tên tiểu tử này hơn được.

Âu Dương Quân bế hài tử trong tay đưa cho Từ Tình, tay phải lại không thành thật nhéo địa phương trước ngực bà xã mình một cái.

- Anh... anh cái người này, không xem một chút đây là chỗ nào.

Đại minh tinh đối với lão công mình vừa bực vừa buồn cười, mong sao nhi tử mình lớn lên sẽ khác cha nó bằng không sẽ không biết gây bao nhiêu tai họa cho thiếu nữ khác.

...

- Alo, Lưu Xuyên, ta cho đệ(huynh) biết, vợ ta hoài nghi là long phượng thai... Biến đi, đúng là tên không có văn hóa, long phượng thai chính là sanh đôi một nam một nữ đó...

- Lão Đại, hắc hắc, có biết vợ đệ hoài nghi gì không ? ... Biến đi, vợ của huynh mới hoài nghi là quái vật ý, vợ đệ đoán là sanh đôi, hâm mộ không? Không nói chuyện với huynh nữa, đệ còn phải gọi điện thoại cho lão Tam nữa.

- Tam ca à, vợ đệ mang thai rồi, cái gì? Mang thai mắc mớ gì tới huynh? Nói nhảm, huynh muốn làm thúc thúc á, nói cho huynh biết, vợ đệ nghi ngờ là ...

Sau khi từ bệnh viện trở về, Trang Duệ khác hẳn mọi ngày.

An trí tốt cho bà xã nghỉ ngơi, sau đó liền thông báo tin tức tốt này cho bà má cùng mọi người, Trang Duệ hưng phấn cầm điện thoại đi quanh sân, lúc này hẳn ngồi không yên chỉ có thể đi tới đi lui mới phát tiết tâm tình mình.

- Nha nha!

Tiểu Kim Điều vỗ cánh từ cây hòe to bay xuống, đậu trên bả vai của Trang Duệ, tựa hồ có thể cảm giác được tâm tình Trang Duệ lúc này, nó cũng rất hưng phấn dùng mỏ không ngừng mổ tóc Trang Duệ.

Bây giờ Tiểu Kim Vũ đã lớn hơn hai tháng, nặng hơn thể trọng ban đầu tầm nửa cân, cánh đã dài hơn rất nhiều có thể so với chim ưng bình thường trưởng thành cỡ nhỏ, hình thể cũng phát triển theo.

Kim Vũ đỉnh đầu lông màu trắng hiện giờ đã biến thành màu hoàng kim nhàn nhạt, nhìn kĩ thì thấy nó mơ hồ mang một tia phong phạm vương giả bầu trời.

Tiếng kêu vốn “Chiêm chiêm” nay biến thành “Nha nha”, nhưng thanh âm lại càng thêm bén nhọn, lực xuyên thấu rất mạnh, giống như tiếng gầm Bạch Sư, tiếng kêu thì có khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau một cách kì diệu.

Từ nửa tháng trước, lông đuôi tiểu Kim Vũ đã dài ra, tổng cộng có sáu cái, trên lưng lông tơ đã biến mất thay thế vào là bộ lông màu nâu với trắng xám, mặc dù tương đối nhỏ nhắn nhưng mơ hồ trong đó ánh lên tia hoàng kim sáng bóng.

Mỏ tên tiểu tử này ngày càng cong, một đoạn thời gian trước nó không ngừng cọ vào vật cứng, nay tựa hồ đã bóc một lớp sáp, hiện tại cái mỏ cong cong kia đã có mấy phần giống như một con Kim Điều trưởng thành.

Giống như trước, móng vuốt Kim Vũ sau khi đã lột một lớp sáp nay trở nên càng thêm sắc bén, cho dù nó không dùng sức nhưng chỉ cần túm lấy Trang Duệ thì y phục hẳn sẽ rách vài chỗ.

May là Âu Dương Uyển đã làm ra mấy cái nút bọc lấy mấy cái trảo của nó, mặc dù mấy ngày đầu tiểu tử này cảm thấy không thoải mái nhưng sau khi Trang Duệ, nó dần dần quen với cái này.

Về việc bay, tiểu Kim Điều không phải gặp bất kì trở ngại gì, vốn Trang Duệ đọc trong sách nói loài chim lần đầu tiên tập bay, nhất định không nên cưỡng chế, tới điểm phải dừng, tốt nhất là từ trên núi thả xuống.

Trang Duệ vốn tính lái xe mang Kim Vũ tới Trường Thành, sau đó tìm một cái phong hỏa đài cao nhất thả xuống.

AI ngờ tên tiểu tử này mỗi ngày nhảy qua nhảy lại vô sự tự thông, có một ngày từ cái núi giả trong hồ nước nhảy xuống tự biết bay.

Sau khi biết cách bay, tiểu Kim Điều liền không ở cùng Bạch Sư nữa.

Trang Duệ từ bên ngoài tìm công tượng liền lấy chỗ cây hòa to ở giữa viện xây cho nó một cái tổ chim cực kì hiện đại giống như là một phòng ốc nhỏ nhỏ vậy, bên trên còn có cả nóc nhà nữa, chỉ thiếu mỗi việc lắp điều hòa cho nó thôi.

Vậy mà Tứ Hợp Viện của Trang Duệ lại biến thành đích thiên hạ của Kim Điêu, ngay cả con cò của Cổ lão gia tử cũng bị nó giấu đi không ít mang đến vứt trên cây hòe giữa viện rồi.

Bất quá tiểu Kim Vũ mặc dù nghịch ngợm nhưng mà rất có ánh mắt, cho tới bây giờ vẫn chưa đã thương người, bất kể là trẻ nhỏ hay người lớn cũng đều thích nó.

Hơn nữa Âu Dương Uyển có đôi khi không muốn đi ra hậu viện gọi nhi tử liền nói với Kim Vũ một tiếng, tiểu tử này liền bay đến hậu viện ra hiệu cho Trang Duệ biết.

Mặt khác từ khi Kim Vũ ở Tứ Hợp Viện, ban đầu có một số con chuột này toàn bộ biến mất, Trang Duệ từng cười nói con lão ưng này tuyệt đối tốt hơn con mèo khác.

Duy có một chỗ không tốt là , chỗ tiền viện không thể nuôi bồ câu, Kim Vũ mặc dù rất nghe lời nói của Trang Duệ, không đi ra tai họa nhà người khác nhưng bồ câu nhà mình không đến mấy ngày mà bị nó thu thập hết.

- Hắc hắc, Kim Vũ, chị dâu ngươi sắp sinh cho ngươi đệ đệ muội muội, có có cao hứng hay không?

Trang Duệ lúc này đang hưng phấn không có nơi chia sẻ đâu, vừa nhìn thấy Kim Vũ đậu trên vả vai mình vội vàng túm lấy nó, lấy tay vuốt ve cái đầu.

863. Chương 863 : Tin Tức. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 863: Tin tức. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ kích động quá, ăn nói cũng loạn lên, Kim Điêu nếu gọi Tàn Huyền Băng là chị dâu, vậy hài tử của Trang Duệ không phải là cháu hay sao, đây không phải là một chuyện lạ có thật sao?

- Oa oa.

Kim Vũ bất mãn kêu to, bất quá thân thể bị Trang Duệ nắm lấy muốn bay đi cũng không được, chỉ có thể dùng tiếng kêu để kháng nghị.

- Được rồi, tiểu Duệ buông Kim Vũ ra, mẹ biết con cao hứng, mẹ cũng rất cao hứng.

Âu Dương Uyển nhìn nhi tử, trong lòng vô cùng vui mừng, từ khi trượng phu qua đời, Âu Dương Uyển đem tất cả tình thương đặt trên người con cái, nay Trang Duệ có con, như vậy là huyết mạch của trượng phu đã được kéo dài rồi.

- Hắc hắc, mẹ, nhi tử không phải đang rất vui sao, thôi tự mình bay đi.

Trang Duệ buông lỏng Kim Điêu ra, tiểu tử này liền vỗ cánh bay đến đậu trên bả vai Âu Dương Uyển, hướng về phía Trang Duệ kêu to mấy tiếng cho bố giận.

Tiểu Kim Vũ và Bạch Sư có chút bất đồng, Bạch Sư mặc dù từ nhỏ cũng nghe lời đám người Âu Dương Uyển nhưng mà thủy chung nó nghe lời Trang Duệ hơn, đối với người khác có chút cách xa.

Nhưng mà tiểu Kim Điêu lại bất đồng, nó rất biết lấy lòng người, không có chuyện gì thì bay đến đầu người khác, làm cho bọn họ một kiểu tóc mới, ngay cả nhi tử của Âu Dương Quân mới hơn một tháng khi vừa thấy tiểu Kim Điêu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bật tiếng cười.

- Hắc hắc, ui da, hôm nay cẩn thận không có mất xa nha.

Trang Duệ cười cười chỉ tay vào Kim Vũ, tiểu tử này nhất thời co cổ lại biểu lộ một bộ dạng đáng thương, mất xa theo lời Trang Duệ không phải là cái gì khác mà chính là việc dùng linh khí tẩm bổ cho cơ thể nó.

Trang Duệ có lần nói chuyện phiếm với Hoàng Phủ Vân, nghe hắn nói loài chim này có thể nói là bởi vì khoang miệng chim lưỡi to mềm nhiều thịt, có thể uống cong giống mấy phần nhân loại, Hoàng Phủ Vân bảo Trang Duệ huấn luyện nhiều cho Kim Điêu này một chút, không chừng với chút linh tính mà nó có thể nói chuyện như nhân loại đâu.

Trang Duệ lên inte tìm kiếm, quả thật đúng là có chuyện như vậy, nên bình thường không có việc gì liền dùng linh khí chăm sóc tẩm bổ chỗ đầu và cổ họng tiểu Kim Điêu, bất quá hơn một tháng nay chưa thấy hiệu quả gì.

- Được rồi, con cùng tiểu Kim Vũ chơi đi, mẹ đi nấu cho Huyền Băng ít súp.

Âu Dương Uyển nói với nhi tử một tiếng, đứng dậy đi vào phòng bếp, tiểu Kim Điêu bay đến đầu vai Trang Duệ, lấy lòng dùng mỏ thiết kế giúp Trang Duệ có kiểu tóc mới.

- Đi đi, mang đi động tới...

Điện thoại mà Trang Duệ vừa mới đặt trên bàn bỗng nhiên vang lên, không đợi Trang Duệ nói hết, tiểu Kim Điêu đã bay tới dùng móng vuốt túm lấy chiếc điện thoại, dùng sức vỗ cánh mà tới chỗ Trang Duệ.

- Còn tốt đấy, thôi đi chơi đi.

Trang Duệ cười cười rút một tia linh khí vào người tiểu Kim Vũ rồi nhún nút trả lời.

- Lão đệ, nói cho đệ biết một tin tức tốt.

Thanh âm Hoàng Phủ Vân từ trong điện thoại truyền ra.

- Tin tức tốt? Ta vẫn còn chưa gọi điện thoại cho ngài mà?

Trang Duệ có chút mơ hồ, chuyện vợ mang long phượng thai tựa hồ mình chòn chưa nói cho Hoàng Phủ Vân mà.

- Cái gì? Ta nói cho đệ biết, gần đây ở Hà Bắc khai quật một nhóm gốm màu đời Đường, phẩm chất tương đối tốt hơn nữa đã trải qua mấy vị chuyên gia giám định, chắc chắn là gốm màu đời Đường không thể nghi ngờ, ta muốn hỏi ý đệ xem có muốn xuống đó hay không..

Hiện tại nhà bảo tàng của Trang Duệ, gốm sứ khí quán triển lãm khắp nơi, nhưng vẫn thiếu gốm sứ Hán Đường, hơn nữa là gốm màu đời Đường loại khan hiếm nhất.

Trang Duệ một đoạn thời gian trước từng giao cho Hoàng Phủ Vân một nhiệm vụ chính là đào trong tay nhiều người hay các buổi đấu giá tới một chút đồ sứ Hán Đường.

Bất quá loại trân phẩm này có rất ít, có thể sưu tập được tinh phẩm đối với mọi người bày bán nhất định phải quen biết thân mật. Hoàng Phủ Vân tìm kiếm không ít thời gian cũng không có chút tin tức, nay nhận được tin này, Hà Bắc lại có người muốn ra tay, hắn ngay lập tức báo cho Trang Duệ. (.

- Đối phương lai lịch như thế nào?

Trang Duệ nhú mày, gốm màu đời Đường vốn đã không nhiều lắm, hơn nữa chỗ khai quật phần lớn thuộc về giải đất Thiểm Tây Hà Nam, trong lòng Trang Duệ lập tức tính toán.

Đồ sứ dễ vỡ, cho dù là đi trộm mộ, bình thường trong một đại mộ cũng không được vài món đầy đủ, Hoàng Phủ Vân nói là một nhóm làm cho Trang Duệ không coi trọng lắm.

Hoàng Phủ Vân bên đầu điện thoại kia sau khi nghe lời Trang Duệ nói liền vội vàng:

- Là Hà Bắc và một đại lão bản chợ đen khu Kinh Tân tổ chức, độ tin cậy vô cùng cao.

Tứ Cửu thành ngư long hỗn tạp, chợ đen có nhiều loại. Có ít người có chút kiến thức về đồ cổ, tu sửa mấy đồ vật đem đi hồ lộng những người mới vào nghề.

Giống như lần trước, chợ đen Trang Duệ tham gia có lão bản đằng sau có chút bối cảnh. Lại nói đồ cổ họ đem bán đều là hàng giả lỗi thời, cho dù bị bắt cũng không sợ, đó là chuyện trẻ con thôi, lần sau đổi chỗ bán ở nơi khác đem lừa dối người mới đến.

Nhưng cũng có chợ đen tổ chức nghiêm mật chánh quy, những vị lão bản của chợ đen này đều có liên lạc chặt chẽ với các đội trộm mộ, đại gia giấu tên khác. Bọn họ vô cùng quan tâm đến danh dự của mình cho nên rất nhiều vật được mời chuyên gia đến giám định và thưởng thức trước mới đem bán. Thường xuyên có thể thấy một số đồ vật không tị xuất hiện.

Giống như hiện tại lúc này không ít đồ thanh đồng quý giá phần lớn đều xuất hiện từ những buổi chợ đen này. Trong đó không thiếu một số văn kiện cấp quốc gia khác.

Những người này làm ăn cũng có phân lượng, bình thường cũng chỉ giao dịch quanh một vòng tròn quen biết, rất ít khi đem vật trong tay bán lậu ra bên ngoài. Như vậy sẽ ít bị chú ý hơn. Đồng thời bản thân lại có chút bối cảnh cho nên cảnh phương cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nếu không thì nó đã sớm bị xóa sạch dấu còn tồn tại dưới chân thiên tử được.

Hoàng Phủ Vân nói cái chợ đen này cũng như thế. Nó đã tồn tại ở khu Kinh Tân không ít năm. Danh dự không tệ, hơn nữa tin tức cũng là nghe từ nhân sĩ trong nghề truyền ra. Cho nên Hoàng Phủ Vân đang gấp rút suy nghĩ sao cho bổ sung đồ sứ nhà bảo tàng sau khi nghe tin ngay lập tức quan tâm đến việc này.

- Hoàng Phủ huynh, tới nhà nói chuyện, việc này qua điện thoại nói không được rõ ràng lắm.

Sau khi Trang Duệ biết tình huống liền trầm mặc một hồi. Nếu như những đồ gốm sứ kia là thật, Trang Duệ cũng muốn kiếm ăn. Nhưng lấy kinh nghiệm hơn người của mình mười phần nó là đồ dỏm không thể nghi ngờ, bắt quả chưa thấy tận mắt hẳn cũng không dám kết luận.

864. Chương 864 : Thật Giả. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 864: Thật giả. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ai da, ta nói tiểu tử ngươi. Này này đừng làm thế? Đi đi, đi chỗ khác chơi đi.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ nghe thấy có tiếng ồn ào liền ngược mắt nhìn về phía đường, hẳn liền thấy có một nhóm thanh niên còn trẻ đầu tóc đang bị rối bù.

“Chậc chậc hẳn là kiệt tác của tiểu Kim Điêu, sau này xem ra phải đội mũ mới được.”

Trang Duệ dở khóc dở cười tiện tay túm lấy tiểu Kim Vũ, cúi người xuống nhúng nửa người nó trong nước, nói:

- Nghịch ngợm nữa, ta cho ngươi tắm rửa.

- Nha nha!

Tiểu Kim Vũ vỗ mạnh hai cánh hất nước về phía mặt Trang Duệ, rồi nhanh chóng bay đến cái núi giả giữa hồ nước, đắc ý hướng về phía Trang Duệ kêu mấy tiếng.

Tiểu Kim Điêu giờ đây vũ mao đã có màu trắng xem với màu hồng, cánh nó bị nhúng nước liền theo vũ mao chảy xuống không thấm một giọt nước nào.

Vũ mao Kim Điều cực kì quý, ở quốc tế nó có giá rất cao, thường thường một cây lông đuôi Kim Điều trưởng thành cũng có thể bán với giá hơn ngàn Dollar, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho rất nhiều người săn bắt Kim Điều.

- Lão đệ, đệ thật là xấu bụng, bản thân thì cả ngày hưởng phúc chốn tiên cảnh, để cho ca ca phải ở ngoài liều chết liều sống, ta phản đối ta muốn tăng tiền lương.

Trong hai tháng thời gian này thì đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Vân tới Tứ Hợp Viện của Trang Duệ. Sau khi vào cửa chính, miệng không thể khép lại được, khác với phòng làm việc có cả điều hòa ở nhà bảo tàng, nơi đây có hoa viên điều ngừ hoa hương.

Quả thực như là đi vào tiên cảnh vậy.

Ách, Điều ngừ đương nhiên là tiếng Kim Điều rồi, ở trong sân này chỉ có mỗi mình nó sống, các con chim khác bị hấp dẫn bởi cây cối nơi đây khi đến chỗ này đã thành đồ ăn trong bụng Kim Vũ mất rồi.

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Được rồi, Hoàng Phủ huynh, hàng năm tặng cho huynh một trăm vạn đi, bắt quá bộ phòng hoa viên kia cũng chưa có. A,.. bên chỗ tiểu khu của Âu Dương Quân hình như mới khai thác được mười mấy hoa viên có bồn chậu, diện tích khoảng ba trăm thước vuông thì phải, giá bán với bên ngoài không sai biệt lắm chỉ khoảng 1000 vạn thôi.

Làm đại cổ đông công ty địa sản, trong tay Trang Duệ có lưu lại năm bộ hoa viên như vậy. Chuẩn bị lưu một bộ cho Hoàng Phủ Vân cùng Vân Mạn coi như là tặng lễ vật kết hôn cho bọn họ.

- Ủ, vậy ta không muốn phòng ốc nữa, cái kia không chi nổi.

Sau khi Hoàng Phủ Vân nghe được lời Trang Duệ nói, cũng không đề cập đến việc tăng lương nữa, một năm một trăm vạn, mười năm mới đủ cái phòng đó, lại nói mười năm sau này phòng ốc kia chưa biết đã tăng đến giá nào ?

- Uống trà, uống trà. Có người tặng cho trà Phổ Nhĩ, hạ huyết áp, lại còn làm ấm bụng giảm cân nhường nhan nữa.

Trang Duệ cười cười rót cho Hoàng Phủ Vân một chén trà. Gần đây ở nhà buồn chán, Trang Duệ sau khi nấu cơm xong không có việc gì liền ngồi dưới bóng cây cùng mẹ vợ, ngâm lấy một bình trà, vui đùa với tiểu gia hỏa nhà Âu Dương Quân. Như là một vị thần tiên sống một cuộc sống bình thường.

Trong khoảng thời gian này trà Phổ Nhĩ lưu hành khá nhiều, Âu Dương Chấn Vũ thỉnh thoảng mang về mấy gói trà cũng bị Trang Duệ lấy mất. Nghe nói có cả công hiệu giảm cân nên Từ đại minh tinh cả ngày ép Âu Dương Quân ngâm cho nàng mấy bình để uống.

- Trà này có mùi vị khác quá?

Trà Phổ Nhĩ trong mấy năm gần đây mới được lưu hành thường xuyên. Hoàng Phủ Vân uống một hớp trà nóng không khỏi nhú mày.

- Ha ha. Vật này dùng để biếu tặng, lâu ngày không uống tới huynh đã thấy mùi vị khác rồi chứ.

Trang Duệ cùng Hoàng Phủ Vân nói chuyện tào lao mấy câu liền hỏi:

- Dem chuyện kia nói một chút đi, trên tay đối phương có bao nhiêu vật, giá cả bán ra sao?

Nghe thấy Trang Duệ nhắc tới việc công sự, sắc mặt Hoàng Phủ Vân chuyển sang nghiêm túc nói: (.

- Đây là chúng ta thu mua tin tức từ một vị hội viên Vip, uy tín vô cùng cao. Hơn nữa Diên lão sư đã từng xem qua nhóm đồ sứ này. Theo Diên lão sư hẳn là đồ thật bất quá số tiền thu mua tương đối lớn cho nên đệ nên tới xem xét.

Diên lão sư theo lời Hoàng Phủ Vân chính là một trong số các vị đồng nghiệp của Kim Bàn Tử, cũng là nghiên cứu viên của viện bảo tàng Cổ Cung, ở ngành gốm sứ thành tựu phi thường cao. Hơn nữa đã từng đi cùng với Trang Duệ qua Tế Nam tham gia hoạt động giám dân gian.

Diễn Phàm là chuyên gia lâu năm nổi danh với việc giám định gốm sứ, cũng là một trong những vị chuyên gia ở tổ chuyên gia mạng lưới giám định, có độ tin cậy vô cùng cao.

Trang Duệ đề nghị cái chế độ hội viên Vip kia nay đã vô cùng náo nhiệt. Hơn một tháng qua, trong các hội viên đã cống hiến hơn hai mươi đồ vật, đã trải qua nhóm chuyên gia Mã lão sư tổ chức giám định, không một người nào mua phải đồ dỏm. Các chuyên gia khác đến từ khắp nơi trên cả nước đối với mạng web này đánh giá vô cùng cao.

Hoàng Phủ Vân lợi dụng mạng web này chiếm được không ít tin tức mật. Nhờ vậy mà sưu tập được cho Định Quang bảo tàng không ít tinh phẩm.

- Tổng cộng có bao nhiêu đồ vật? Đối phương ra giá bao nhiêu?

Chợ đen sờ dĩ xưng là chợ đen bởi vì các đồ vật không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hơn nữa phương thức giao dịch vô cùng đa dạng.

Trang Duệ biết, chợ đen các vật có thể tiến hành giao dịch trước, không cần phải tiến hành đấu giá.

Đồ cổ cao thâm trầm mặc, cho dù là người hành nghề mấy chục năm cũng không dám chắc chắn là mỗi lần mình mua đều là đồ thật được.

Cho nên ở chợ đen trên đấu giá có rất nhiều thứ. Chợ đen tổ chức bán đấu giá cũng chỉ là lấy số tiền huê hồng, trợ giúp cho những người khác, không giống như người ngoài suy đoán, đồ chợ đen chính là của bọn họ đem bán ra ngoài.

- Đây là ảnh, tổng cộng có ba mươi hai đồ gốm màu đời Đường. Gốm ba màu có :mã, lạc đà, cung nữ thật là may mắn khi đào được những vật này bởi nó cơ hồ là khuôn mẫu của gốm màu.

Hoàng Phủ Vân vừa nói vừa lấy ra một tập ảnh dày trong túi đưa cho Trang Duệ xem.

Trong miệng nói tiếp:

- Phẩm chất gốm ba màu mã và lạc đà cũng không tệ, giá thấp nhất là 50 vạn một vật, mà tám bộ cung nữ kia đối phương đòi tới 600 vạn.

Nhóm gốm sứ này cộng tất cả lại giá tiền cũng phải vượt qua 2000 vạn, mặc dù Hoàng Phủ Vân trong tay có đủ tiền tiêu nhưng hắn không dám tùy tiện mua lại, nhất định trước tiên phải trưng cầu ý kiến của Trang Duệ đã.

- Nếu nói như vậy, vật mới được khai quật hẳn phải có một đoạn thời gian rồi.

865. Chương 865 : Thật Giả. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 865: Thật giả. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ liếc nhìn ảnh: đồ vật trên ảnh đều mang một màu sắc thái tiên diễm, bọn thị nữ bộ mặt tròn phong, cảnh vật được sơ phác trông sinh động rất thật, màu sắc diễm lệ tạo nên hơi thở sinh hoạt phú quý giàu sang. Nhìn theo góc độ quay chụp khá rõ ràng một điều là dấu vết khai quật rất mờ nhạt. truyện copy từ

Bất quá sau thời đại nhà Đường, qua các triều đại người thu thập gốm màu đời Đường không bao giờ suy giảm, dân gian cất giấu tinh phẩm không ít. Xem như bên Quan Trung thập bát lăng, qua hơn ngàn năm nay bị trộm ra các dụng cụ gốm sứ đâu chỉ là hàng vạn hàng nghìn vật.

Trang Duệ cũng không dám chắc chắn ảnh chụp này là giả, gổm màu đời Đường từ trước đến giờ lấy sắc thái hoa lệ mà nổi danh. Riêng từ mấy hình ảnh này xem qua, từ việc tạo hình đến sắc thái là hoàn toàn phù hợp với đặc thù của gổm màu đời Đường.

- Những đồ vật này đã bị bán chưa? Trước tiên có thể xem qua một chút được không? (.

Trang Duệ nhìn ảnh cũng có chút động tâm, nếu như những đồ vật này đều là thật, như vậy có thể bổ sung vào bảo tàng nơi gổm màu đời Đường đang trống không. Tiêu mất 2000 vạn tính ra cũng không nhiều.

Bất quá cất dấu trong cái vòng luẩn quẩn này là một vũng bùn, là người trong vòng tròn này, thường xuyên bị lừa gạt Trang Duệ chỉ có thể tin vào đôi mắt của mình, không nhìn thấy vật hấn chắc chắn sẽ không đồng ý giao dịch.

- Những đồ này không đem đấu giá, nó được lão bản của chợ đen thay mặt bằng hữu bán, trước tiên có thể nhìn hàng nhưng có thể là sẽ không có đủ hàng để xem.

Hoàng Phủ Vân biết rõ vị lão bản trẻ tuổi này, ánh mắt phi thường độc. Tính ra từ khi hấn và Trang Duệ quen biết tới nay chưa có lần nào mà Trang Duệ ở ngành đồ cổ mà thất thủ một lần. Người trong giang hồ thân bất vô kỷ.

Nhưng mà Trang lão bản chưa từng chịu thiệt lấy một lần.

Mục đích Hoàng Phủ Vân tới lần này cũng chính là muốn Trang Duệ xuất sơn giám định mấy thứ đồ vật kia.

- Được, vậy thì nhờ huynh liên lạc. Đúng rồi, thời gian chớ vượt quá ba ngày, đệ còn phải hảo hảo đi học, sau này có việc gì huynh cũng không nên ảnh hưởng đến việc học tập của đệ.

Trang Duệ nói thật, thoáng cái mà đã mấy ngày nữa là hấn phải đi Đại Kinh báo danh.

Ly khai sân trường đã nhiều năm, nay Trang Duệ đối với lần trở về này tâm tình có hơi chút kích động.

- Ai, Kim Vũ lại đi ra ngoài gây tai họa cho người khác?

Trang Duệ đẩy cửa bước vào phòng phát hiện móng vuốt tiểu kim điêu trước mặt có dính chút máu. Mỗi ngày trước khi ngủ, Trang Duệ đều tháo bộ bao móng vuốt ra cho tiểu kim điêu. Con vật nhỏ này đều thừa dịp cơ hội này đi ra ngoài tác oai tác quái.

Gần đây nhất, không riêng gì con bồ câu trong nhà cũng bị thương. Ngay cả thỉnh thoảng trên bầu trời có bồ câu bay qua, Trang Duệ cũng có thời gian trong một tháng không hề nghe được tiếng chim bồ câu kêu.

Có một ngày hai tỷ muội Âu Dương Uyển và Trương Mụ Lý ra công viên đi dạo, nghe được rất nhiều người nghị luận gần đây có một con chim điêu hâu nhỏ thường đến bắt chim nuôi trong nhà. Điều này khiến cho rất nhiều người có chim nuôi trong nhà lo lắng. Đang có người thương nghị với nhau chuẩn bị tổ chức vây bắt con tiểu điêu hâu này.

Về đến nhà, Trang Duệ vội vàng khóa chân tiểu kim điêu lại. Con vật nhỏ này liên tục gật đầu đồng ý không đi ra ngoài bắt mồi, nhưng nó vẫn muôn thừa dịp buổi tối, hay sáng sớm chạy ra bên ngoài, còn chạy đến cả công viên.

Trang Duệ cũng không nghĩ đến việc quá mức hạn chế thiên tính của kim điêu. Dù sao đi nữa hiện tại việc sử dụng súng hơi cũng đã bị cấm, ở Bắc Kinh có rất ít người nã súng hơi bắn chim. Hơn nữa kim điêu chưa bao giờ ăn đồ ăn mà người khác đưa cho. Trang Duệ cũng không biết làm cách nào khác, chỉ cần ban ngày tiểu kim điêu ngoan ngoãn ở trong nhà là được.

- Chờ một chút, đừng nóng vội.

Trang Duệ nhìn tiểu kim điêu vỗ cánh phành phạch muốn đậu lên đầu vai mình, vội vàng xua tay ngăn lại. Lấy tấm da treo cạnh cửa đặt lên vai mình, Trang Duệ nói:

- Đi lên đi.

Thứ này là Âu Dương Uyển cố ý cấp cho nhi tử một khối da đệm, tuy không được to nhưng cũng vừa vặn có thể khoát lên trên vai. Cho dù là cặp móng vuốt kia của tiểu kim điêu có bám chặt đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể làm rách được tấm da. Trang Duệ cũng không có vì thế mà bị thương.

Mặt khác, Âu Dương Uyển cũng làm cho Trang Duệ một bộ bao cổ tay dùng vải bố có cho thêm dây thép ở bên trong. Chỉ là cho đến bây giờ Trang Duệ vẫn cảm thấy khó khăn trong việc sử dụng những thứ này. Không phải Trang Duệ không biết sử dụng mà do những thứ này đối với tiểu kim điêu quá vô dụng đi. Trong khoảng thời gian này Trang Duệ muốn tìm một lão thợ thủ công tay nghề cao chế tạo cho hắn một bộ công cụ huấn luyện ưng.

Trước kia Bắc Kinh là địa phương gì? Chính là sao huyết của quân Bát Kỳ, hàng ngày quân sĩ Bát Kỳ không có việc gì làm đều ra bắt chim ưng về huấn luyện. Từ đó mà quân Bát Kỳ có hẳn một đội quân chim ưng chuyên đi thám thính và đưa tin.

Trước đây có người chuyên môn chế tạo công cụ huấn luyện chim ưng. Lớn thì là một bộ bao cánh tay kiến cổ để chim ưng đậu lên, nhỏ thì là những chiếc vòng lục lạc. Tất cả đều được đặc chế cho việc huấn luyện chim ưng. Không chỉ có tính thực dụng mà còn có tính mỹ quan, bằng không những thiếu gia thời đó cũng không có đeo nó trên tay mà đi ra ngoài đường.

Chỉ là cái thời đó đã qua lâu rồi, ngoại trừ trên đại thảo nguyên thì trong thành thị căn bản không thể nào tìm được người nào chơi chim ưng nữa. Trang Duệ cũng không biết mình có thể tìm được một thợ thủ công nào chế tác được một bộ công cụ huấn luyện chim ưng hay không.

- Nha nha...

Biểu hiện của tiểu kim vũ không phải người thường có thể đoán biết được. Đầu tiên là nó phóng uế lên chính móng vuốt của mình, sau đó tự nhiên ngồi chồm hổm xuống đè lên bộ móng vuốt, nó muốn dùng lông của mình để lau đi vết máu còn lưu lại trên đó. Nhìn bộ dạng lăm la lăm lét của nó, Trang Duệ không nhịn được nở nụ cười.

- Coi như người thông minh đi!

Trang Duệ xoa xoa đầu tiểu kim điêu rồi xoay người đi ra khỏi phòng nói với Tần Huyền Băng:

- Vợ yêu! Hôm nay anh đi làm trở lại, đến tối sẽ về, em trở vào phòng nghỉ ngơi đi.

Trang Duệ đã có hẹn với Hoàng Phủ Vân, ngày hôm nay xem hàng. Đối phương nghe Trang Duệ muốn xem hàng, nên cố ý chạy ô-tô từ Hà Bắc tới, địa điểm do Trang Duệ chỉ định.

866. Chương 866 : Thật Giả. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 866: Thật giả. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đối phương ở trog giới đồ cổ cũng là một nhân vật có uy tín và danh dự. Hơn nữa với tài sản của Trang Duệ rất lớn, hắn cũng không sợ không mua được.

Trang Duệ suy nghĩ một lúc rồi mới đến hội sở gặp Âu Dương Quân. Hắn nghĩ để cho tiểu kim vũ cùng đi theo đến đó, hảo hảo để tiểu gia hỏa này hưởng thụ lạc thú bay lượn.

Tần Huyền Băng tức giận liếc mắt nhìn Trang Duệ. Không biết hắn từ đâu tìm được rất nhiều tài liệu nói là trong thời gian đầu mang thai không ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt tình dục, nên hắn vẫn luôn đến quấy rầy nàng.

Bụng của Tần Huyền Băng đã to ra rất nhiều, Trang Duệ cẩn thận đỡ vợ đi vào trong phòng, ăn một bát gà tần. Xong xuôi đâu đấy hần mới mang theo hai con chó ngao và tiểu kim điêu lên xe ô-tô rời khỏi Tứ Hợp Viện.

...

Vốn muốn mang theo cả Trứ Bành Phi đi theo nhưng vị trí bên cạnh vị trí lái xe của Trang Duệ đang bị tiểu kim điêu chiếm cứ. Hơn nữa, lần này Trang Duệ muốn đi xem đồ cổ cho nên hần không để Bành Phi đi theo.

- Cần phải đổi một chiếc xe mới...

Vốn chiếc xe này có thể ngồi được năm người cũng không cảm thấy chật chội. Nhưng hiện tại mang theo hai con chó ngao, trên cơ bản là không còn chỗ ngồi. Trang Duệ suy nghĩ có nên mua một chiếc Hummer, bởi vì không gian siêu rộng ở bên trong xe đủ để ười người ngồi trong đó.

- Đừng bay quá xa...

Tiểu kim điêu ngồi trong xe hết nhìn đông lại ngó tây. Lúc sau Trang Duệ ở ngã tư đường chờ đèn xanh, hần mở cửa sổ mái cho tiểu kim điêu bay ra ngoài.

Trang Duệ cũng không có lo lắng, lấy ánh mắt của tiểu kim điêu, có thể ở trong rừng xe cộ mà tìm được vị trí chuẩn xác của mình.

- Mau nhìn kìa lão công! Từ trong chiếc xe kia bay ra một con chim...

- Một con chim? Phải gọi là điều hâu thì mới đúng. Hiện nay người có tiền càng ngày càng xa xỉ, dĩ nhiên nuôi cả điều hâu...

Đèn xanh vừa bật, xe của Trang Duệ nhanh chóng đi về phía trước, phía sau xe của hần là chiếc xe gia đình của hai vợ chồng vừa bàn tán nọ. Hai vợ chồng này đang bàn tán chuyện có một con điều hâu từ trong một chiếc xe phía trước bay ra rất sôi nổi. Người vợ còn có cảm giác lão công mình không tồi một chút nào, ha người mãi nói chuyện đến nổi ngay cả đèn xanh đã bật mà cũng không biết.

May cho hai vợ chồng này là khoảng thời gian đầu năm xe cộ đi lại ít, nếu không đã bị người đi đằng sau bấm còi, chửi ột trận.

Hội sở của Âu Dương Quân cách Bắc Kinh mấy chục kilomet. Bỏ lại sự ồn ã của thành phố lại phía sau, xe của Trang Duệ bắt đầu tăng tốc, hần chỉ cần ngửa mặt lên trời nhìn là có thể thấy được tiểu kim điêu đang ở trên bầu trời phía trước ô tô của mình.

Một lúc sau, xe của Trang Duệ đã đi đến hội sở. Ở trong bãi đỗ xe hần đã thấy Hoàng Phủ Vân đứng chờ. Bên cạnh hần là một chiếc xe mang biển số không phải của Bắc Kinh. Chiếc xe này chắc là của lão bản chợ đem ở Hà Bắc chạy tới.

- Trang tổng, vị này là Lý tổng.

Trang Duệ mở cửa xe đi ra, Hoàng Phủ Vân đã dẫn theo ba người đến đón, đồng thời giới thiệu. Vị Lý tổng ở phía sau Hoàng Phủ Vân trông vô cùng khỏe mạnh, hần mặc một bộ âu phục bó sát người. Có thể nói, chỉ cần nhìn qua là đoán biết được người này là một ông chủ lớn.

Hai người đi theo phía sau Lý tổng hần là bảo tiêu của hần, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc rương dài, rộng chừng một thước luôn luôn theo sát phía sau Lý tổng.

- Lý tổng! Thực xin lỗi, trên đường đến đây bị kẹt xe cho nên mới tới trễ...

Trang Duệ và Lý tổng bắt tay nhau chào hỏi. Tuy rằng không thích cùng loại người hắc bạch lưỡng đạo giao tiếp nhưng chỉ vì món đồ cổ này Trang Duệ cũng đành phải bắt tay, hồ hởi nói chuyện. Lúc nắm tay, Trang Duệ quay đầu nhìn sang Hoàng Phủ Vân liếc mắt hỏi:

- Vì sao không có mời Lý tổng vào bên trong ngồi nghỉ?

Trang Duệ nói vậy nhưng bản thân hần biết bảo an ở đây sẽ không mở cửa. Tuy rằng trước đó hần có gọi điện thoại thông tri cho bảo an ở bên này. Nhưng nếu như bản thân Trang Duệ còn chưa có đến, bảo an

sẽ không mở cửa cho bất cứ ai vào. Hoàng Phủ Vân có thể vào được trong bãi đỗ xe này cũng là do Trang Duệ trước đó có báo biển số xe cho bảo an biết.

- A! Trang tổng, là ta muốn ở chỗ này chờ ngài.

Lý tổng chính là một nhân vật làm ăn buôn bán, từ việc bị bảo an ngăn trở không cho vào trong phòng, hắn cũng nhìn ra được Hoàng Phủ Vân quán trưởng không phải là khách quen ở đây. Cho nên không đợi Hoàng Phủ Vân trả lời, hắn liền nói với Trang Duệ, như vậy cũng không khiến cho Hoàng Phủ Vân bị xấu hổ.

Kỳ thực, Lý tổng ngày hôm qua nhận được thông tri cũng đã biết được sẽ gặp mặt ở hội sở này đã vô cùng chân kinh rồi. Đối với hội sở này, bên ngoài có vô số lời bàn tán kỳ diệu. Lý tổng mặc dù là một người kinh doanh có máu mặt nhưng cũng chưa thể bước vào trong hội sở này. Chính vì thế mà hắn đối với thân phận của Trang Duệ sinh ra một tia kính nể.

Hơn nữa đi đằng sau Trang Duệ là hai con chó ngao màu trắng. Đây là giống vật nuôi không phải đại gia bình thường có thể đùa giỡn. Cái khác không nói chứ riêng tiền ăn hàng tháng của chúng cũng đã lên đến mấy vạn rồi.

- Nha nha!

Một tiếng chim thanh thúy vang lên, tiểu kim vũ từ trên trời cao trực tiếp lao xuống dưới. Khi bay đến gần Trang Duệ, chỉ còn cách khoảng mười mét nó liền đảo cánh bầy vòng vòng trên đầu Trang Duệ để làm giảm trở lực của không khí. Sau đó mới nhẹ nhàng đậu trên vai của Trang Duệ.

Mọi người nghe tiếng chim kêu, đều tò mò ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy được một màn này. Ngay cả Hoàng Phủ Vân từng nhìn thấy tiểu kim vũ cũng phải kinh ngạc khi nhìn thấy một màn này. (.

- Trang tổng, đây... đây là ngài nuôi?

Ngay thời điểm tiểu kim vũ bay xuống dưới, hai bảo an đứng ở trước cửa cũng chạy về phía Trang Duệ. Bọn họ biết thân phận của Trang Duệ, cho nên nếu như hắn bị điều hâu làm bị thương ở trong hội sở. Không biết chừng công việc của hai người cũng bị mất luôn.

Chỉ là khi chạy đến gần Trang Duệ, hai bảo an mới phát hiện tiểu kim vũ này cư nhiên đậu trên vai của Trang Duệ. Cho dù ai cũng có thể nhìn ra tiểu tử thần dị này là do Trang Duệ nuôi dưỡng.

- Uhm! Dừng bộ đàm thông báo một chút, để tiểu tử này ở đây chơi đùa một chút. Ngàn vạn lần đừng để cho người khác bắn nó bị thương...

Trang Duệ gật đầu, hắn biết ở trong hội sở của Âu Dương Quân có súng, nếu như không thông báo cho bọn họ biết, không chừng có người nào ngứa tay lại mang súng ra bắn tiểu kim vũ.

867. Chương 867 : Thật Giả. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 867: Thật giả. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Hai tên bảo an nghe Trang Duệ nói vậy, vội vàng dùng bộ đàm thông báo cho cấp trên. Còn Trang Duệ thì lại cười khở nhìn tiểu kim vũ đậu trên vai mình. Bộ đồ tây trang này cũng mất mấy vạn tiền, rốt cuộc cũng bị nó làm hỏng phải vứt đi. Lần giả bộ này cũng phải trả giá quá cao a.

- Thực xin lỗi, tiểu gia hỏa này tính tình bướng bỉnh, thích đi gây sự. Lý tổng, mời vào bên trong.

Trang Duệ để cho tiểu kim vũ bay lên trời chơi đùa, rồi mới bắt chuyện với đám người Lý tổng, cùng bọn họ đi vào Nhất Hào Lâu.

- Trang tổng, đồ vật trong rương của bọn họ, đã kiểm tra qua...?

Một người bảo an đuổi theo Trang Duệ, ghé vào tai hắn nói nhỏ. Đây là chức trách của bọn hắn. Có thể đi vào Nhất Hào Lâu không phải có tiền là vào được. Bọn họ sợ ngoại nhân sẽ mang vào tong hội sở những thứ nguy hiểm đến hội viên.

Trang Duệ sững sờ một chút, lúc này hắn mới biết không phải Hoàng Phủ Vân không mang theo Lý tổng đi vào mà là do bị bảo an ngăn cản.

Gật đầu một cái, Trang Duệ tiếp tục bước đi về phía trước. Đến khi đi sóng vai cùng với Hoàng Phủ Vân, hắn nhỏ giọng nói:

- Hoàng Phủ huynh, thực xin lỗi. Đợi lát nữa ta sẽ làm cho huynh một tấm thẻ hội viên...

Nếu như là vào thời điểm một năm trước đây, Trang Duệ hẳn là sẽ không nghĩ đến việc chiếu cố Hoàng Phủ Vân như vậy. Cho dù là hiện tại, các sản nghiệp của Trang Duệ vẫn thiếu người có kinh nghiệm quản lý, người có năng lực an bài chỉ huy thuộc hạ.

Trang Duệ biết rõ bản thân mình có thể làm được những gì. Cho dù là một nhân vật bát phương hào kiệt, Trang Duệ cũng có khả năng làm được. Chính là khiến cho công nhân tôn kính với mình, để cho bọn họ cảm giác được giá trị tồn tại của mình. Đây là lạc thú trong quá trình tạo dựng sự nghiệp.

Mặc kệ là Hoàng Phủ Vân hay là Triệu Hàn Hiên, thậm chí là cả Ngô quản lý của Tần Thụy Lâm, Trang Duệ đều cấp cho họ đặc quyền rất lớn trong một số quyết sách trọng đại. Trang Duệ hoàn toàn không hoa tay múa chân, căn bản là không can thiệp vào công việc quản lý sản nghiệp hằng ngày của bọn họ.

Từ trên một ý nghĩa nào đó là nói, Trang Duệ không tính là một người quản lý xuất sắc. Thế nhưng hắn tuyệt đối có thể được xưng là một người lãnh đạo sáng suốt. Tối thiểu thủ hạ mỗi sản nghiệp giữ chức nghiệp quản lý đều vì Trang Duệ mà nỗ lực kiếm tiền. Nguyên nhân chính vì bọn họ có được sự tôn trọng của người lãnh đạo là một mức lương thỏa mãn.

- Cảm tạ Trang tổng.

Hoàng Phủ Vân nhìn thấy Trang Duệ có thể lưu tâm đến việc hắn phải đứng chờ ngoài cửa như vậy, trong lòng rất cảm động. Đầu năm nay, còn có mấy người lãnh đạo có thể bận tâm, cảm nhận suy nghĩ của công nhân như vậy cơ chứ?

Về tuổi tác, Trang Duệ rõ ràng nhỏ hơn Hoàng Phủ Vân vài tuổi, nhưng hắn đối với vị lãnh đạo trẻ tuổi hơn mình này lại có sự kính phục phát ra từ trong tâm khảm.

- Ha ha! Lão huynh, gì mà phải khách khí như thế chứ!

Trang Duệ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Vân, xoay mặt nhìn về phía Lý tổng nói:

- Lý tổng! Chiêu đãi không chu toàn, thỉnh thứ lỗi...

- Đâu có! Đâu có! Trang tổng thực sự quá khách khí...

Nghe được Trang Duệ nói vậy, Lý tổng cảm thấy được sùng ái mà kính sợ. Luận về địa vị ở giới đồ cổ, đứng trước người thanh niên đã từng khởi xướng toàn quốc tham gia sưu tầm đồ cổ thì hắn kém xa. Luận về tiền tài, hắn cũng không có một nhà bảo tàng nào đầu tư đến vài ức cả.

Mà nếu như bàn về địa vị xã hội, Lý tổng càng không thể nào so với Trang Duệ. Hắn đối với những người có thể vào được địa phương này rất kính ngưỡng. Có nằm mơ hắn cũng chưa từng nghĩ đến bản thân có thể đi vào trong đó.

Lý tổng đã thâm hạ quyết tâm, lần này chính là một cơ hội để bản thân vươn lên, cũng là thúc đẩy công việc kinh doanh của mình. Cho dù những vật kia có bán rẻ hoặc tặng cho Trang Duệ cũng không sao. Phải biết rằng bỏ ra hai ngàn vạn để kết một người bạn như Trang Duệ, theo như nhận định của Lý tổng là một việc rất đáng giá.

Cách bố trí của Nhất Hào Lâu xa hoa nhưng lại không cách điệu. Lý tổng nhìn tới nhìn lui, hết ngó đông rồi lại ngó tây, trong lòng hần không ngừng suy nghĩ về việc sửa chữa ngôi nhà của mình theo phong cách của Nhất Hào Lâu. Có như vậy, tuy bản thân không thể đến được Nhất Hào Lâu nhưng vẫn có được cảm giác như đang ở đó vậy.

Trang Duệ gọi người mở một lô ghế, mời đám người Lý tổng ngồi xuống cùng nhau nói chuyện.

Mấy người ngồi vài chỗ của mình, hai nữ phục vụ tướng mạo đẹp tuyệt trần tiến đến chỗ đám người Trang Duệ hỏi qua nhu cầu của khách nhân. Sau khi để đồ uống lên bàn liền lui ra ngoài. Lúc này là buổi sáng, muốn gặp được minh tinh thì cũng phải chờ đến buổi tối.

- Lý tổng, rất cảm tạ ngài đã tự mình đến Bắc Kinh lần này. Lời khách sáo chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa. Ta muốn nhìn qua thứ đó....! (.

Trang Duệ đi thẳng vào vấn đề, hiện tại đối với việc giám định đồ cổ, Trang Duệ cũng có sở thích hưởng thụ lạc thú trong quá trình giám định. Cho nên hần cũng không có sử dụng linh khí để quan sát vật phẩm ở trong hai chiếc rương được thuộc hạ của Lý tổng luôn mang theo bên mình.

- Nên nhìn chứ! Nên nhìn chứ!

Lý tổng luôn miệng kêu phải, hần kêu hai tên thuộc hạ của mình để hai chiếc rương lên bàn, nói rằng:

- Thứ này là một lão bằng hữu có quan hệ không tồi với ta mang đến. Hần cũng từng ủy thác người xuất thủ... Có người nói thứ này là đời có từ thời nhà Thanh. Do một đại gia tộc diêm thương (buôn bán muối) ở Giang Nam truyền lại, vẫn bị đặt ở dưới hầm ngầm hàng trăm năm nay. Mấy năm gần đây hần tu sửa phòng ốc, mới phát hiện được nó. Trang tổng, ngài nhìn...

- A? Thứ này nhìn cũng rất đẹp...

Trang Duệ nhìn lướt qua rồi nhận xét.

Nghe thấy đây là vật do một đại gia tộc diêm thương từ đời nhà Thanh lưu lại, Trang Duệ cũng không có ngạc nhiên. Từ một món đồ cổ bất kỳ, người ta có thể dễ dàng nhận ra được lai lịch của nó. Phải biết rằng ở triều đại nhà Thanh, diêm thương Giang Nam, huy thương An Huy, còn có ngân hàng tư nhân Sơn Tây đều là những nhà đại tư sản giàu nhất thiên hạ.

Hơn nữa mấy ngân hàng này còn lũng đoạn thị trường. Ngoài ra còn có sản nghiệp điện tín, tất cả đều là bá vương, không ai không cần đến những thứ đó. Hồi đó bọn họ không hề có đối thủ cạnh tranh.

Thời xa xưa, nông công thương truyền thống cũng bởi vì thời gian này mà thay đổi. Những thương nhân này có địa vị cực cao. Thận chỉ tiểu thương còn có khả năng đuổi quan viên ra khỏi cửa, thương nhân lớn có thể ảnh hưởng đến quốc sách. Đơn giản chỉ vì bọn họ nắm giữ mạch máu của quốc gia.

868. Chương 868 : Thật Giả. (5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 868: Thật giả. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Có tiền tự nhiên muốn giả bộ phong nhã, hơn nữa diêm thương tại Giang Nam phồn hoa. Để không bị người khác cho rằng mình là người không có văn hóa, vật dụng dùng trong nhà bọn họ đều chú trọng đến lai lịch xuất xứ của nó, kể cả những vật dụng trang trí như tranh , chữ đều là những thứ quý giá.

Lại nói, hoàng đế thời đó chính là một thương gia lớn nhất nước. Hoàng cung chính là một nhà bảo tàng lớn nhân. Như vậy nhà của các thương nhân trong nước cũng có thể nói là một nhà bảo tàng nhỏ. Chỉ là

nếu như gặp phải vận rủi, bị đại quan mang lính đến xét nhà, đồ đạc quý giá trong nhà kiểu gì cũng bị đoạt đi không ít để xung vào quốc khố.

Chính vì điều đó mà trong nhà bất cứ thương nhân nào đều có những hầm bí mật, thậm chí phải có đến hơn mười cái tầng hầm.

Trang Duệ đang muốn kiểm tra niên đại của nó, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề:

- Ai? Không thích hợp, mấy thứ này đều là gia truyền, vì sao không đưa lên bán đấu giá?

Tuy rằng điều thứ năm luật bảo hộ văn vật đã có quy định rõ ràng: Nhân dân nước cộng hòa Trung Hoa, tất cả văn vật trong cảnh nội, nội thủy hay lãnh hải đều thuộc quyền sở hữu quốc gia. Nhưng do đây là từ tầng hầm ngầm đào được, hẳn là thuộc về gia tộc. Nói như vậy thì vật này hẳn là được đào từ mộ phần lên.

- Ài! Trang tổng, tòa nhà đã trải qua trên trăm năm, thay đổi qua vô số hộ gia đình, đâu còn có thể tìm được chủ nhân nguyên bản của bình gốm sứ này? Nếu như đi báo với phòng đấu giá, khẳng định sẽ bị quốc gia tịch thu.

Lý tổng chậm rãi nói. Hẳn không chỉ đối với luật bảo hộ văn vật của quốc gia đọc thuộc lòng. Ngay cả luật liên quan đến việc khảo cổ cũng biết rất chi tiết. Đối với lời giải thích này của Lý tổng, Trang Duệ nghe cũng cảm thấy thích thú.

Muốn nói tới luật bảo hộ văn vật của quốc gia, pháp quy vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần là vật vô chủ đều quy về sở hữu quốc gia. Thế nhưng việc chấp hành lại có điểm thùng rỗng kêu to.

Nói một cách khác, nếu như người có có tâm huyết dâng trào, dâng một cái cuốc, xách một cái xẻng chạy đến một chỗ nào đó đào bởi một hời. Cho dù có đào ra được vàng bạc, châu báu, ngọc như ý. Xin lỗi, những thứ đó là của quốc gia.

Đương nhiên, không có một ai ngốc mà nộp lên đâu. Đầu năm nay xã hội thượng lưu truyền miệng nhau nói:

- Nếu muốn giàu, đi đào mộ. Sau một đêm người sẽ thành triệu phú.

Chỉ cần cẩn thận giấu giếm là có thể quy về tài sản tư nhân, là có thể từ một tên nhà quê trở thành một đại gia chân đất, lợi ích lớn như vậy, người nào lại không đổ mắt?

Vì sao trộm mộ trong quốc nội lại hung hăng ngang ngược như vậy. Nhà nước xử lý nghiêm những trường hợp trộm mộ như vậy, nhưng vì sao người ta vẫn điên cuồng trộm mộ. Đơn giản, nếu như bị bắt, cuộc đời đã túng quẫn rồi, cho dù có vào tù cũng không sao. Nhưng nếu may mắn không bị bắt thì chính là một bước lên trời. Từ đó trộm mộ trở thành một loại nghề nghiệp.

Mà những người hăng hái nhất chính là những ông chủ tư nhân. Bọn họ vì muốn trở thành một nhà khảo cổ nghiệp dư, cố gắng xin một miếng đất nào đó, rồi huy động người đào bởi cả mảnh đất đấy lên. Điều này cũng không phải không được.

Tại nước anh có một việc như vậy. Một lão đầu bảy mươi tuổi, không biết ngày nào đó có suy nghĩ không thích hợp, bắt đầu nổi lên máu khảo cổ, còn nghĩ tới việc khảo cổ sẽ trở thành cuộc sống cuối đời của mình. Ba ngày đào một lần, mỗi lần đào sáu tiếng.

Lão nhân kia trong vào hai năm, cứ nhiên đã khai quật được văn vật có tổng giá trị lên đến năm mươi vạn bảng anh. Trong đó văn vật có giá trị lớn nhất là hai trăm năm mươi đồng tiền cổ La Mã. Viện bảo tàng anh đã ra giá mười vạn bảng anh để mua lại nó.

Mặt khác như năm trước ở Ai Cập có không ít đại văn vật được phát hiện. Mộ phần của các đời vua pha-ra-ong đều không hề thiếu những nhà khảo cổ nghiệp dư. Thậm chí cũng không thiếu những người thám hiểm tâm bảo.

Cũng phải nói đến phương thức đề xướng này, nước ngoài đối với việc giám thị tư nhân hay công ty khảo cổ rất nghiêm ngặt.

Ở nước ngoài, việc khảo cổ ở trên đất liền hay trên biển đều cần phải tuân theo luật bảo vệ văn vật. Đồng thời còn phải giao nộp phí dụng. Nếu như người chưa từng đi khảo cổ, hoặc là đi khảo cổ nhưng không có đào được gì thì người sẽ lỗ vốn.

Tổng kết mà nói, luật pháp nước ngoài cho phép người đi khảo cổ. Trung Quốc cũng đồng ý việc đi khảo cổ nhưng không cho phép đi đào trộm mộ. Nếu như việc đào trộm mộ càng ngày càng nhiều, nếu như không có giám thị thì chắc chắn sẽ xảy ra bạo lực. Dù sao Trung Quốc cũng có lịch sử năm nghìn năm, mộ phần có giá trị có rất nhiều.

- Lý tổng, ta coi thứ này trước đã...

Cùng với Lý tổng hàn huyên một lúc, lực chú ý của Trang Duệ chuyển qua bình gốm sứ đời Đường. Chiếc rương bên cạnh đựng tám bộ y phục của cung nữ ba màu. Màu sắc cùng nhan sắc vô cùng thuận mắt.

Hơn nữa, bộ nữ phục này chắc chắn có bộ ngực rất nhỏ, bởi vì vị trí ngực của nó có miếng đệm rất lớn. Sợ rằng hậu thế sẽ coi bộ y phục cung nữ này trở nên vật thưởng thức.

- Hảo! Thứ tốt, hình thể đồ vật êm dịu no đủ, màu sắc loang lổ khác nhau. Đây là ý kiến của ta, bộ bốn màu đời Đường này là bộ gốm tốt nhất.

Sau khi thưởng thức hơn mười phút. Trang Duệ cho chút không muốn bỏ xuống.

- Trang tổng, nếu như ngài đã nhìn trúng, trước hết hãy giữ lại thưởng thức đi. Còn vấn đề tiền bạc, chúng ta có thể từ từ nói sau...

Tuy rằng biết được bộ gốm màu đời Đường là thật. Thế nhưng được Trang Duệ nhận xét như vậy bộ mặt Lý tổng cũng lộ ra một tia vui mừng.

- Ha ha! Lý tổng, cảm ơn tâm ý của ngài. Thứ đồ này tiu rằng không tồi, nhưng mà hàng mỹ nghệ hiện đại và gốm màu đời Đường chân chính còn kém về niên đại sản xuất đi.

- Trang...Trang tổng, điều này... không có khả năng? Trang tổng, ngài đùa như vậy không hay lắm đâu. Những vật này đều do Điền lão sư của viện bảo tàng Cổ Cung tự mình giám định. Xác định đây chính là gốm màu đời Đường không thể nghi ngờ, không có khả năng đây là một vật phổng chế của hiện đại.

Lý tổng sững sờ một lúc, lập tức đứng lên giải thích. Hiển nhiên hắn không thể tin được lời Trang Duệ vừa nói.

- Lý tổng! Hiện tại hàng mỹ nghệ hiện đại cũng có giá trị rất xa xỉ. Tựa như thứ ở trước mặt chúng ta vậy, tuy rằng là do người hiện đại chế tác, nhưng từ công nghệ trên mà nói thì cũng không kém các bậc thầy của mười năm trước là mấy.

869. Chương 869 : Thật Giả. (6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 869: Thật giả. (6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Thậm chí có tinh tế hơn rất nhiều, ngoại trừ việc không thể so sánh về niên đại ra thì giá trị nghệ thuật so với gốm màu đời Đường chân chính cũng không thấp đâu...

Trang Duệ không thèm để ý đến lời nói của Lý tổng, hắn nói giống như đang lảm bảm một mình vậy, nói cho bản thân hắn nghe. Con mắt cũng chỉ chăm chú nhìn vào vật đang cầm trên tay, thần tình không che giấu nổi sự yêu thích.

Nhìn Trang Duệ làm ra bộ dáng giống như đã định liệu trước. Trong lòng Lý tổng cũng nổi lên sự nghi ngờ bất đắc dĩ, chẳng nhẽ khó mà phân biệt được thật giả?

- Không thích hợp! Chẳng nhẽ là cố ý hãm hại ta...

Lý tổng bỗng nhiên nhớ tới trước đây tình huống trước đây mình đi tặng bội đồ cúng, về mặt những người đó giống hệt Trang Duệ lúc này. Điều nói những đồ cổ trân quý giá trị thiên kim không đang một đồng, đến khi nhận lấy thì giống như cấp ình một chút mặt mũi.

Lý tổng tên đầy đủ là Lý Đại Lực. Những năm tám mươi của thế kỷ trước, khi còn là thanh niên, hắn cả ngày chỉ biết cày mạnh hiếu thắng. Trong một lần đánh nhau, bản thân hắn thiếu chút nữa bị người ta chém chết. Từ đó Lý tổng mới cải tà quy chính, rồi nổi lên với nghề buôn bán nhỏ.

Nhưng tất cả cũng chỉ là quá khứ, thời gian sẽ khiến cho con người ta thay đổi dù ít dù nhiều. Việc kinh doanh buôn bán, không phải cũng có thể thu lãi, Lý tổng bắt đầu từ việc bán hàng vỉa hè, đến lúc vô ý tiếp xúc với giới đồ cổ, rồi lại nổi lên buôn bán ở chợ đêm. Hiện tại hắn cũng đã trở thành một người cho vay, thế chấp.

Chỉ là muốn sống được bằng cái nghề này, hắn cũng phải tạo dựng mối quan hệ ình. Nếu không có một ngày hắn vấp ngã thì cuộc đời hắn cũng coi như đi tong. Cho nên, trong mấy năm nay tiền tài mà Lý Đại Lực kiếm ra được đại bộ phận đều dùng để tạo dựng các mối quan hệ, nhất là các mối quan hệ trên quan trường so với việc sưu tầm đồ cổ còn nhiều hơn.

Nếu như để Lý tổng trở lại những năm tám mươi, bản thân hắn tuyệt đối sẽ không làm thương nhân mà làm quan. Dựa theo sự hiểu biết của hắn trong chốn quan trường, trong hai mươi năm gần đây hắn ít nhất có thể chạy được cái chức lãnh đạo của một tỉnh.

Chỉ là Lý tổng không có nghĩ tới, Trang Duệ còn trẻ tuổi như vậy, lại có thể diễn kịch xuất sắc như vậy. Có thể so sánh với những tên giáo hoạt trên quan trường. Đối với những người này Lý Đại Lực kính phục rất nhiều, cũng thầm than thói đời không chân thật.

- Trang tổng, ngài nói rất đúng! Hiện tại những người này chế tác đồ giả quá lợi hại. May mà ngài đã nhìn ra bằng không nếu như ta xuất thứ này ra ngoài, không chừng sẽ vì nó mà bị tán gia bại sản.

Nghĩ thông suốt tất cả, lúc này Lý tổng đổi thành bộ mặt tươi cười nịnh nọt. Điều này khiến cho Trang Duệ sững sốt một chút.

- Lý tổng! Ngài cũng nhìn ra đây là đồ giả?

Trang Duệ có chút buồn bực. Những người chế tác món gốm màu đời Đường này vô cùng hoàn mỹ, hầu như không có tỳ vết. Sợ rằng trừ khi phải dùng dụng cụ đo lường để kiểm tra ra, căn bản không tìm được một tì vết nào. Bản thân hắn nếu như không dùng linh khí để kiểm tra thì cũng không thể phân biệt rõ được thật giả.

- Đương nhiên là không phải! Trang tổng, ngài nói là giả, tự nhiên chính là giả...

Lý tổng cười có chút miễn cưỡng. Bộ gốm màu đời Đường này có giá trị hơn một ngàn vạn, đối phương nói một hồi rồi kết luận đây là đồ giả. Bản thân hắn làm sao mà vui cho được.

- Ngài không nhìn ra được?

Trang Duệ có chút nghi hoặc, cái gì gọi là giả chính là giả? Bản thân hắn muốn nhìn ra được cũng phải tích lũy ngàn vạn kinh nghiệm với có được. Đương nhiên hắn cũng phải nhờ vào linh khí, chứ không phải nhãn lực.

- Ha ha! Trang tổng, nếu những thứ này đều là hàng giả. Vậy ngài có thể thu giữ lại, từ từ mà thưởng thức đi. Ta cũng có việc bận cần phải trở về...

Lý tổng không trả lời câu hỏi của Trang Duệ, trực tiếp tặng những vật này cho Trang Duệ, trong lòng hắn nghĩ:

- Ta có thể không bàn luận về vấn đề thật giả, chỉ cần người thích là được.

Hoàng Phủ Vân đứng ở một bên, từ phía sau lặng lẽ huých nhẹ cánh tay Trang Duệ.

- Ai? Ta nói Lý tổng, ngài nghĩ đi đâu vậy?

Được Hoàng Phủ Vân nhắc nhở, Trang Duệ kịp thời phản ứng, nhìn thần sắc Lý Đại Lực không cho là đúng. Trang Duệ cũng minh bạch, cảm tình của vị Lý lão bản này, còn tưởng rằng chính mình đang lừa bịp lấy mấy món đồ của hắn.

- Không có a! Trang tổng, thứ này đều là hàng giả. Vật này không có mấy giá trị. Ngài giữ lại thưởng thức là được rồi. Coi như chúng ta kết giao bằng hữu...

Lý tổng cũng ý thức được biểu tình của chính mình vừa rồi không được tốt. Vội vã biểu hiện ra biểu lộ ra khuôn mặt tươi cười chân thành. Nếu như là kỹ nữ, sợ rằng hắn đã cởi hết quần áo rồi.

- Ài! Ta nói này Lý tổng, những vật này đều là đồ phảng chế hiện đại...

Trang Duệ bất đắc dĩ nói. Sớm biết như vậy hắn đã không chọn hội sở của Âu Dương Quân. Bản thân hắn muốn cho đối phương tưởng rằng bản thân mình rất cao ngạo.

- Đúng thế... đúng thế. Ánh mắt Trang tổng vô cùng tinh tường...

Lý Đại Lực gật đầu cười phụ họa.

- Được rồi! Nhìn vào con ngựa ba màu này...

Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn cho người lấy ra một con ngựa gốm màu đời Đường. Thể tích của nó khá lớn, cao chừng bốn mươi centimet, dài chừng bảy mươi centimet.

Cận thận nhìn một hồi, Trang Duệ đúng là không nhìn ra được một tỳ vết nào từ món đồ này. Cuối cùng cũng không thể nói cho vị Lý tổng này biết những đồ gốm sứ này không có linh khí đi!

Trang Duệ tức mình nhìn lại con ngựa ba màu này có hay không có một địa phương nào đó để mà mình vạch ra.

Tạo hình của con ngựa ba màu này tương đối to béo, cái móng ngựa rất to, gáy tương đối rộng. Tạo hình bộ dáng đang chạy. Đồ gốm tạo hình ngựa đời Đường lấy tinh chính là đặc điểm để nhận biết. Đặc sắc nhất chính là ngựa hồ ở Tây Vực.

Thông qua một ít đặc thù, văn hóa bối cảnh khác nhau có thể có biểu hiện khác nhau. Từ đó có thể thấy được công nghệ của thợ thủ công hiện đại càng ngày càng cao.

Chỉ là tuy rằng tạo hình và màu sắc gốm màu đời Đường có cùng nghệ thuật phong cách không thể nào tìm ra bất kỳ lỗi lầm nào. Nhưng trong mắt Trang Duệ, đây là đồ dỏm, là một vật phảng chế của hiện đại.

Trang Duệ hơi nhíu mày, chính mình lúc trước nói thứ này là giả. Nếu như không tìm được chứng cứ, điều này là truyền ra ngoài thì khẳng định làm nhục Điền lão sư. Ngoại trừ việc tiến hành mười bốn loại kiểm tra đo lường ra thì Trang Duệ không có biện pháp gì khác.

870. Chương 87 0: Thật Giả. (7)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 870: Thật giả. (7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Có thể hay không là?

Trong đầu Trang Duệ đột nhiên nhớ tới một việc, chính là ngựa ba màu đã từng xuất hiện ở chợ đêm Tây Tạng giống như lạc đà ba màu của Tể Nam đều không thể nào tìm thấy tỳ vết nào. Rất khó phân biệt thật giả.

Thế nhưng hai thứ này đều có một đặc thù đồng dạng, chính là ở bên trong đều có một chữ “Hứa” nho nhỏ. Không biết vì sao, Trang Duệ cảm giác được, hai kiện đồ vật này đều do một người làm ra.

Trong lúc đang suy nghĩ cách giải quyết, Trang Duệ tựa lưng vào ghế so-pha. Hai tay cầm hai con ngựa ba màu, dùng linh khí kiểm tra một cách tỉ mỉ. Người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng Trang Duệ đang giám định đồ vật.

- Kháo! Thật đúng là, người làm ra được kiệt tác như thế này cũng quá là thần kỳ đi.

Trang Duệ cảm giác không sai, trên móng trước của con ngựa ba màu có một chữ “Hứa” rất nhỏ được in trên vách rỗng của móng trước. Giống hệt như con ngựa ba màu được bán ở chợ đêm Tây Tạng kia.

Tìm được chữ “Hứa” này, trong lòng Trang Duệ kiên định, lại một lần nữa cầm lấy bộ y phục cung nữ lên quan sát.

Quả nhiên, bộ y phục cung nữ này đều có tồn tại một chữ “Hứa”. Chỉ là lần này nó không nằm ở vị trí chân váy, mà ở đằng sau lưng. Xem ra người chế tác những đồ vật này rất là cao thủ, có điểm thú vị!

- Lý tổng. Ngài ở trong cái nghề này cũng tương đối dài, kiến thức rộng rãi, không biết ngài có nhận thực một vị nào họ Hứa hay không? nguồn

Có thể là ra những đồ sứ ba màu đời Đường như thế này, Trang Duệ đối với vị Hứa tiên sinh này nổi lên hứng thú.

Phải biết rằng, cho dù là gốm màu đời Đường là giả nhưng giá trị nghệ thuật cũng rất cao, so với hàng mỹ nghệ bây giờ thì hơn ra. Công nghệ chế tác inh như vậy, nếu như để Trang Duệ định giá, hẳn chắc chắn sẽ trả mỗi kiện không dưới mười vạn.

Có thể nhìn ra mấy thứ này đều do một người làm ra. Trang Duệ hiếu kỳ, người này đến tốt cùng là ai. Vì sao lại chế tác ra nhiều đồ phỏng chế gốm ba màu đời Đường như vậy?

- Họ Hứa hay họ Từ? Trang tổng người hỏi người này làm chi? Ta quen rất nhiều người mang họ Hứa với họ Từ...

Lý Mạnh Lực có chút ngạc nhiên không rõ ràng, hẳn liền hỏi lại.

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ách! Ta muốn hỏi là một vị đại sư chế tác đồ sứ. Người này hẳn là mang họ Hứa. Trong nghề có một người như vậy hay không?

- Ngài...ngài nói là thứ này do người kia làm?

Lý Đại Lực rất cuộc cũng nghe hiểu ý tứ của Trang Duệ. Đối phương không có lừa bịp tổng tiền mình, thứ đồ này thật sự là giả.

- Đúng vậy! Lý tổng, ta đây là lần thứ ba nhìn thấy gốm ba màu đời Đường. Năm ngoái tham gia giám bảo ở Tể Nam thì xuất hiện một con lạc đà ba màu. Từ ngoại hình đến công nghệ chế tác đều không có lấy một điểm tỳ vết. Thế nhưng ở bên trong lạc đà có khắc một chữ “Hứa” giản thể.

- Cho nên ta ngoài nghi mấy thứ này cùng với gốm màu đời Đường kia cùng do một người làm ra.

Chuyện tình đập vỡ con lạc đà ba màu đời Đường mặc dù có lời đồn thể nhưng giới truyền thông lại không có thông tin gì. Điều này rất nhiều người không biết. Lý tổng trước mắt cũng giống như vậy.

Nghe Trang Duệ nói như vậy, Lý Mạnh Lực chăm chú nhìn. Một lát sau, hẳn cẩn thận nói:

- Ta thật ra biết được một người như vậy. Nghe nói tay nghề phỏng chế đồ gốm rất cao. Thế nhưng người này thu phí cũng rất cao. Người này là người Hà Bắc, chỉ là không phải họ “Hứa” mà là họ “Từ”...

- A! Lý tổng, ngài nói một chút tình huống của hắn.

- Ta chưa từng thấy qua người kia, chỉ có một vị bằng hữu là có nhận thức. Hắn nói người này muốn mười tuổi, có một cửa hàng bán đồ gốm sứ. Tại địa phương cũng là một danh nhân.

Lý Đại Lực cũng chỉ nghe qua người khác nói, chính bản thân hắn cũng không biết. Nói được nửa này, Trang Duệ cũng không dám xác định người này có phải là người đã chế tác những món đồ này hay không.

Lý Đại Lực đang nói say sưa thì trên mặt bỗng nhiên lộ ra thần tình cổ quái, nhìn Trang Duệ một cách cổ quái.

- Lý tổng! Làm sao vậy, khó có người có thể nhận thức được họ Từ?

Trong lòng Trang Duệ, họ Từ kia tuy rằng mở một cửa hàng gốm sứ đời hán. Thế nhưng vị tất có thể làm được ra đồ gốm đời Đường công nghệ cao.

Phải biết rằng, mấy thứ này tuy rằng là vật phẩm phảng chế hiện đại. Thế nhưng vô luận từ trên phương diện công nghệ hay là trên phương diện giá trị nghệ thuật mà nói cũng không kém đồ gốm đời Đường chính cống hơn một nghìn năm trước là mấy. Một tiểu bảo bản buôn bán, hắn là không có tạo nghệ nghệ thuật này.

- Trang tổng, điều này....Họ Từ kia ta không có nhận ra, chỉ là, chỉ là...

Lý Đại Lực lấp ba lấp bắp tựa hồ có điều gì đó khó nói.

- Ân? Lý tổng, ngài cứ nói thẳng...

Trang Duệ nhú mày, từ biểu hiện của họ Lý này trước mắt, không giống như làm bộ dáng giả bộ. Vì sao lại có biểu hiện không vui như vậy?

Lý tổng nghe Trang Duệ nói, đắn đo một hồi, hắn mới hung hăng nói:

- Được rồi, việc này tính ra ta phá quy củ một lần. Chỉ có trách người họ thực sự muốn mang đồ giả ra lừa bịp ta. Lão Lý ta cũng không phải là kẻ ngoan cố.

Lý Đại Lực dừng một chút rồi nói:

- Trang tổng! Mấy thứ này đều là do bằng hữu ta đưa tới. Vị bằng hữu này đối với lão bản họ Từ của cửa hàng gốm sứ kia có nhận thức. Trước đây có cũng nghe được từ miệng hắn những việc liên quan đến họ Từ kia. Vừa rồi suy nghĩ, chuyện này quả thật đúng là có điểm khả nghi.

Dựa theo quy củ chợ đêm, Lý Đại Lực không thể nói ra thân phận người cung cấp hàng hóa. Nếu như phá hủy quy củ này thì sau này không còn ai dám cung cấp đồ cho hắn nữa. Nếu không phải Trang Duệ tạo cho hắn áp lực lớn thì Lý Đại Lực thực sự sẽ không nói ra chuyện này.

- Ha ha! Lý tổng, ta có tới tám phần nắm chắc mấy thứ này nhất định là giả. Chỉ là vị bằng hữu kia của người cũng chưa chắc đã có thể nhìn ra. Như vậy đi, có thể hay không nhờ vị bằng hữu kia của ngài nói cho chúng ta biết vị đại sư họ Từ này ở đâu?

Dựa theo lời Lý Đại Lực, lão bản của hàng gốm sứ kia rất khả nghi. Suy nghĩ kỹ một chút, những vật phẩm này trước kia đều chỉ có một kiện xuất hiện, căn bản khó có thể tìm ra được xuất xứ. Thế nhưng lần này, thoáng phát đã xuất ra hơn mười kiện. Sự tình liền trở nên đơn giản hơn một ít.

Từ chợ đêm ở Tây Tạng, lúc nhìn thấy tác phẩm này, Trang Duệ đối với điều này có lòng hiếu kỳ rất lớn. Sau đó tại lúc giám bảo lại gặp được một kiện, đã khiến cho hắn rất tò mò rồi.

[/CHARGE]

871. Chương 871 : Thật Giả. (8)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 871: Thật giả. (8)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Giờ lại xuất hiện nhiều đến như thế, Trang Duệ thật sự muốn làm quen với người này, để xem hắn là thần thánh phương nào.

- Trang tổng, tục ngữ nói bắt kẻ trộm cần tang vật. Thứ này nếu như là giả, chúng ta cũng có một thuyết pháp, hay nói cách khác chúng ta được phép phá vỡ quy củ.

Lý Đại Lực suy nghĩ một chút về những luật lệ ngầm. Vị bằng hữu kia hắn đã quen biết hơn bảy tám năm. Trước đây vị bằng hữu này cũng cung cấp cho hắn không ít đồ gốm sứ phồng chế. Hiện tại nếu như bởi vì chuyện này mà trở mặt, ngày sau tốt nhất là không nên gặp mặt nữa.

- Bắt trộm cần tang vật?

Nghe vậy Trang Duệ liền nở nụ cười, bản thân hắn cảm thấy thật vui vẻ. Chính mình còn đang muốn giấu diếm chuyện này không đưa ra ngoài ánh sáng, vậy mà còn phải đưa ra chứng cứ, hắn lập tức nói:

- Được rồi! Lý tổng, ta sẽ cho ngài thấy tang vật...

Trang Duệ móc từ trong túi áo ra tờ chi phiếu, cầm bút ghi lên đó năm mươi vạn rồi đưa đến trước mặt Lý Đại Lực.

- Trang tổng, ngài... đây là có ý tứ gì?

Lý Đại Lực mặc danh kỳ diệu nói.

- Ha ha! Lý tổng! Ngài trước báo giá, những vật này một kiện giá năm mươi vạn, ta muốn mua một kiện. Nếu như bên trong không tìm được chữ “Hứa”, coi như cũng là đồ của ta, ta làm hỏng.

- Nếu như bên trong này có chữ, vậy hi vọng ngài an bài cho ta gặp mặt vị bằng hữu họ Hứa này một chút...

Trang Duệ muốn tìm được nơi đã sản xuất ra những món đồ gốm màu đời Đường này là điều không có khả năng. Hắn chỉ còn có cách nghĩ biện pháp khác mà thôi.

- Điều này...!

Lý tổng chần chờ một chút, Trang Duệ tự tin nói như vậy khiến cho hắn cũng có chút nghi thần nghi quỷ. Nếu như là giả, Trang Duệ có thể nghĩ rằng bản thân mình lừa đảo hắn hay không?

- Tựa cứ như vậy đi. Lý tổng, ta biết việc này cùng ngài không có quan hệ.

Trang Duệ khoát tay áo, đứng dậy cầm con ngựa gốm màu đời Đường trong tay. Nhìn con ngựa gốm chế tá vo cùng tinh xảo, Trang Duệ có chút luyến tiếc khi phải đập bể nó.

Nhìn thấy Trang Duệ thực sự chuẩn bị đập món đồ sứ này, Hoàng Phủ Vân cũng có chút hưng thú, hắn nhiều ít cũng coi như là người trong nghề. Nhưng bản thân cũng chưa từng qua kiểu giám định thật giả như vậy. Hắn vội vàng kéo tấm thảm dưới chân lên, để lộ ra nền gạch làm bằng đá cẩm thạch.

- Ba!

Trang Duệ không có chút do dự, trực tiếp đập bể con ngựa gốm ba màu trong tay mình. Con ngựa rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

- Uhm! Lý tổng, ngài tự xem đi.

Trang Duệ trực tiếp cầm bốn cái chân ngựa lên đưa cho Lý Đại Lực. Hắn cũng không sợ người ta hoài nghi, trước đây hắn cũng đã gặp phải tình huống này rồi.

- Đây!...đây là sự thực! Trang tổng, ngài chờ một chút, ta đi gọi điện...

Nhìn thấy bên trong con ngựa gốm ba màu có một chữ “Hứa” giản thể. Thật giả đã minh bạch, Lý Đại Lực lập tức tắt điện thoại di động ra khỏi phòng gọi điện thoại.

- Hắc! Trang tổng, ngài thực sự là tài giỏi! (.

Hoàng Phủ Vân nhìn không được giở ngón tay cái chỉ về phía Trang Duệ. Hắc là người trong nghề lâu như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phương pháp giám định như vậy.

Trang Duệ cười ha ha nói rằng:

-Hoàng Phủ huynh, trên đời này không có điều gì là hoàn mỹ. Thứ kia chân chính là gốm màu đời Đường, cũng không có chút tỳ vết nào. Lần này ta đánh bạc một phen, may mà đánh thắng!

- Nói trắng ra ngài cũng là người có tiền. Có tiền tất nhiên không cần lo lắng. Đối là cá nhân ta cũng không dám suất ra năm mươi vạn để đánh một canh bạc như vậy...

Hoàng Phủ Vân thấy bộ dáng đắc ý của Trang Duệ, nhin không được dă kích hấn một chút.

Hai người đang nói giỡn, Lý tổng đẩy cửa đi đến, nói rằng:

- Trang tổng. Chuyện tình đã xử lý xong. Vị bằng hữu kia của ta hắc cũng đã thừa nhận những thứ này đề là đồ dỏm, thật sự là xuất ra từ tay người họ Từ kia. Chỉ là hắc có đưa ra một điều kiện, ta muốn hỏi ý kiến ngài một chút.

Lý Đại Lực có chút bất đắc dĩ nói. Kỳ thực việc này hắc cũng bị lừa một lần. Ngay cả bản thân hắc cũng không biết những đồ này là giả. Vừa rồi bức vị bằng hữu kia một hồi hắc mới thừa nhận.

- Thành! Chỉ cần không quá phận là được. Cuối tuần này ta rảnh rồi, đối phương nếu như muốn gặp mặt, tốt nhất là cuối tuần này. nguồn

Trang Duệ gật đầu đồng ý.

- Được rồi, tám kiện vật phẩm này, ta muốn mua. Mỗi kiện mười vạn đồng. Tám kiện tám mươi vạn. Lý tổng người xem thế nào?

Lấy công nghệ chế tác cùng với giá trị nghệ thuật của những món đồ này, muốn chế tạo ra được một kiện ít nhất cần hơn một tháng thời gian. Tuy rằng không phải chân chính là đồ gốm màu đời Đường, thế nhưng ngoài công nghệ tài liệu ra, trình độ tay nghề của người chế tác cũng rất cao. Trang Duệ báo ra cái giá mười vạn cũng là hợp lý.

- Mười vạn một kiện? Ai! Trang tổng, điều này thực sự xấu hổ. Như vậy đi, những món này nếu như ngài thích, coi như ta tặng cho ngài. Coi như bồi tội với ngài.

Nghe Trang Duệ nói vậy, miệng Lý Đại Lực mở to đến nỗi có thể nhét cả một quả trứng gà vào. Hắc hiện tại rất phục Trang Duệ, bởi vì hắc từ điện thoại biết được, những vật này là vị bằng hữu kia của hắc bỏ ra mười vạn để mua một kiện từ vị Từ tiên sinh kia.

Vị bằng hữu kia của hắc muốn kiếm chút giá chênh lệch, cho nên muốn tìm đến Lý Đại Lực nói ra cái giá năm mươi vạn một kiện. Đương nhiên hắc cũng chỉ lấy của Lý Đại Lực ba mươi vạn một kiện. Hai mươi vạn kia coi như tiền thuê.

Vừa rồi bị Lý Đại Lực tra khảo, vị bằng hữu kia cũng đành nói thật. Trực tiếp nói ra nếu như có thể bán được mười vạn một kiện là tốt rồi. Coi như hắc thu hồi được vốn.

Chỉ là Lý Đại Lực không nghĩ tới, Trang Duệ lại có thể nhìn ra những món đồ này là đồ giả, ngay cả cái giá nhập hàng của đối phương một điểm cũng không sai.

Lúc trước Lý Đại Lực kính phục bối cảnh của Trang Duệ. Thế nhưng hiện tại, hắc cũng bội phục học thức của Trang Duệ.

- Được rồi! Lý tổng, tặng ta thì không nên. Như vậy đi, năm mươi vạn ta lấy tất cả. Ta cũng không muốn tay không trở về, năm mươi vạn là được rồi...

Trang Duệ đứng dậy, cầm tấm chi phiếu nhét vào trong tay Lý Đại Lực nói rằng:

- Lý tổng, không nên từ chối nữa. Sau này ta còn cần ngài hỗ trợ nhiều, để ta có thể gặp mặt bị đại sư hàng mỹ nghệ đương đại là được.

- Thành giao! Trang tổng luôn là một người sáng khoái. Ta đây cũng mặt dày thu lấy. Việc của ngài ta nhất định sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian sớm nhất. Ngài ngồi chờ tin tức là được rồi.

872. Chương 872 : Trang Bị Nuôi Ưng.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 872: Trang bị nuôi ưng.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Lý Đại Lực cũng biết Trang Duệ là người không thiếu tiền, lập tức thu hồi chi phiếu rồi bước ra khỏi cửa.

- Được rồi! Chúng ta cùng đi ăn cơm...

Tối đều là khách, Trang Duệ đối với Lý Đại Lực có ấn tượng rất tốt. Hơn nữa hắn còn từ Hà Bắc chạy xe tới, bản thân mình là địa chủ cũng phải tận tình tiếp đón.

Lý tổng tự nhiên ước gì cùng Trang Duệ tiếp xúc nhiều hơn một chút, lập tức cùng đoàn người cười nói đi ra Nhất Hào Lâu.

- Nha...nha...

Tiểu kim vũ đã chơi ở bên ngoài một thời gian. Lúc Trang Duệ từ trong phòng đi ra, trong miệng không ngừng kêu to hưng phấn, đập lên vai của Trang Duệ.

- Hắc hắc! Ta nói tiểu tử ngươi cần phải nhẹ nhàng một chút. Nếu không ta ngay cả thịt cũng bị ngươi xẻo mất...

Trang Duệ đau nhức nhún nhún vai, chân mày cau lại. Móng vuốt tiểu kim điêu càng ngày càng sắc, càng ngày càng lớn. Coi như có đeo bao móng bảo hộ vào cũng mà đập lên vai Trang Duệ, hắn cũng phải chịu không ít đau đớn.

Lý Đại Lực nhìn thấy một màn này, không khỏi sửng sốt. Tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, đi nhanh tới phía trước, đứng trước mặt Trang Duệ nói:

- Trang tổng, nuôi ưng chăn phải có trang bị chuyên dụng để nuôi ưng. Ngài không có?

Trang Duệ có chút phiền muộn:

- Hài! Ta thật sự cũng muốn tìm, chỉ là bộ công cụ này đã sớm thất truyền từ lâu.

- Hắc! Trang tổng, mấy năm trước ta thu được không ít trang bị nuôi ưng không tồi, nói tới năm đó là từ Vương phủ truyền ra. Hiện tại ở trong tay ta, cũng chưa có bán đi. Nếu không ta cho người mang tới, ngài xem?

Trên tay Lý Đại Lực thật đúng có một bộ công cụ nuôi ưng, chính như theo lời hắn nói chợ đêm có bán đấu giá vài lần nhưng không có người nào có hứng thú với đồ vật này.

- Công cụ ngao ưng, lại còn là của phủ Vương Gia ?

Trang Duệ lặng đi một chút, thứ đồ chơi này, nếu có thể lưu đến bây giờ, thật đúng là có thể trở thành đồ cổ.

Phải biết rằng, đám con em Bát Kỳ thời nhà Thanh không chỉ chơi ưng, mà còn để ý đến cả thể diện, xuất ra cái gì thì cái đó nhất định là phải trạm vàng trở bạc hoa lệ vô cùng, kém một chút cũng sẽ làm trò cười cho người khác.

- Đúng vậy, ở thời Thiên Tân trước kia, có một số con em Bát Kỳ đời sau, gia sản của tổ tông đều đã bị tiêu tán hết, liền mang theo chim ưng đi vào những nơi tĩnh mịch để rèn luyện tài nghệ ngao ưng, nhưng mà về sau thì đâu còn ai tiếp tục chơi ưng nữa, đám tiểu tử kế nghiệp bọn họ liền mang thứ đồ vật này bán đi, vừa vặn để tôi mua được.

Lý Đại Lực cũng không nghĩ tới, trước kia tùy tay mua xuống một món đồ vật đến hôm nay lại có công dụng lớn, hẳn đã sống hơn bốn mươi năm, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy có người chơi ưng.

Trang Duệ nghĩ một lúc nói:

- Lý tổng, tôi thực sự là cần thứ này, nếu ngài không ngại thì cho người mang tới đây để tôi xem xét một chút, nếu tôi ưng ý thì ngài cứ ra giá, được không?

- Này, Trang Tổng, vừa rồi tôi đã chiếm tiện nghi của ngài, nói gì đến chuyện tiền nong nữa, thứ đồ chơi này không đáng bao nhiêu tiền, tôi kêu người mang đến cho ngài là được rồi.

Lý Đại Lực lập tức lấy điện thoại ra, số gồm màu đời đường của hắn cũng không có giá trị lớn lắm, Trang Duệ cuối cùng lại trả cho hắn năm mươi vạn, cũng xem như là cấp cho hắn mặt mũi, Lý Tổng đây cũng không phải là muốn tặng đồ vật này đồ vật nọ, đơn giản chỉ là tranh thủ chút cảm tình thôi.

Sau khi để điện thoại xuống, Lý Đại Lực nhìn về phía Trang Duệ, nói:

- Trang Tổng, ba giờ nữa, người của tôi sẽ mang thứ đồ đó đến cho ngài, nếu ngài không vội thì cứ chờ một chút?

Thành phố của Lý Đại Lực ở bên cạnh Thiên Tân, đi nhanh cũng phải mất hai ba giờ mới tới được Bắc Kinh, hắn nói ba giờ cũng là để lại chút đường sống, tặng sớm không tiền muộn thôi.

- Đi, giữa trưa chúng ta ăn một chút gì, xế chiều đi đánh Golf, chờ người của ngài mang vật tới đây.

Nghe nói là Lý tổng này chỉ có một mình, ngày sau thật sự là muốn cái gì, vậy thì ra chợ đen tìm kiếm cùng không tồi, Trang Duệ lập tức gật gật đầu, đồng ý.

Hội sở của Âu Dương Quân có một cái sân Golf mười tám lỗ, thi công dựa theo tiêu chuẩn quốc tế, sau khi ăn cơm xong, Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân dẫn Lý Đại Lực theo, đi tới cầu trường.

Khoan hay nói, tuy rằng Trang Duệ không chơi môn thể thao này, nhưng mà tính chất của thân thể rất tốt, cũng có thể chơi được như bình thường, Hoàng Phủ Vân ở nước ngoài cũng đã chơi Golf từ lâu rồi, so với Trang Duệ thì kỹ thuật còn tốt hơn một chút, chỉ có Lý Đại Lực trước kia chưa từng tiếp xúc với môn này, giờ đây vẫn này trong giai đoạn tập đánh.

Nhưng mà chơi bóng cần nhất chính là tâm tình, cái này cũng chỉ là tâm sự một chút mà thôi, Lý Đại Lực hiểu biết khá rộng, nói được rất nhiều chuyện, toàn là những chuyện Trang Duệ chưa từng nghe nói qua, không khí vẫn khá là không tệ.

- A! Kim Vũ, xuống dưới cho ta, tiểu tử người cái gì cũng nắm lấy, có còn để cho ta chơi hay không đây.

Trang Duệ vụt mạnh một cái, cảm xúc cực kỳ không tệ, nghĩ đến một gậy này là có thể đưa bóng vào lỗ, sau khi ngẩng đầu lên nhìn quả bóng thì trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đường cong không ai biết là gì bay qua quả bóng, quả bóng liền biến mất.

Nha nha.

Sau khi Kim Vũ nghe thấy thanh âm của Trang Duệ thì hai cánh chấn động, giương cánh bay trên không trung, ạch một cái đã đứng ở trước mặt Trang Duệ, ở bên trong một cái móng vuốt đúng là quả bóng golf, nó giống như là đang tranh công đưa tới trước mặt Trang Duệ, trong miệng còn đặc ý kêu to.

- Được, ta phục các người, quên đi, không chơi nữa.

Vừa rồi Trang Duệ đánh một quả bóng bay khỏi, bạch sư và Tuyết Nhi đều chạy tới tranh đoạt, nhặt quả cầu trở lại, bay giờ thì tiểu kim điêu lại nổi loạn khiến cho Trang Duệ vừa mới có một chút tâm trạng, liền cảm thấy dở khóc dở cười.

Nhưng mà Trang Duệ cũng vốn không tính toán rằng sẽ chơi bóng đứng đắn, nhìn thấy hai vợ chồng bạch sư và kim điêu vui đùa rất cao hứng, trên mặt hân cùng cười a a.

Ở trong tứ hợp viện của Trang Duệ, kim điêu chỉ cần sải cánh liền có thể bay từ đầu đông đến đầu tây, bạch sư lại càng chỉ có thể bước được bảy tám bước, uy phong thì có nhưng mà áp lực lại bị kiềm chế.

Hôm nay Tuyết Nhi còn hưng phấn hơn nữa, không ngừng chạy tới chạy lui một hồi, khi cảm thấy nóng thì lên vào trong hồ bơi tắm rửa một cái, nhân viên của hội sở biết đây là thú cưng của Trang Duệ thì cũng không dám ngăn lại, chỉ có thể thay lại nước.

873. Chương 873 : Trang Bị Nuôi Ưng.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 873: Trang bị nuôi ưng.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Chính mình có nên thu lấy cái hội sở này hay không nhỉ?

Trong lòng Trang Duệ đột nhiên hiện ra một cái ý nghĩ như vậy, nếu so với tứ hợp viện của mình, nơi này tựa hồ càng thêm thích hợp với cuộc sống của bạch sư và kim điêu, hơn nữa bên ngoài đều là ruộng, người ở rất thưa thớt, cuộc sống và bạch sư và Kim Vũ cũng càng thêm tự tại hơn. xem tại

Nhưng mà việc này Trang Duệ cũng không thể tự mình quyết định, bởi vì mẹ mình thích ở trong tứ hợp viện, muốn đi ra ngoài hay là đến các cửa hàng thì đều thuận tiện hơn, không có việc gì thì còn có thể đi đến công viên nhảy nhót, nếu mà ở chỗ này thì không khỏi có chút buồn chán.

Còn nữa chính là hiện tại Trang Duệ cũng không mua nổi nơi này, lần trước Âu Dương Quân và hân nói chuyện cũng đã đề cập tới chuyện này, mẹ của Dương Ba đã đưa ra sáu triệu để mua mảnh đất này để mở hội sở, nhưng mà Âu Dương Quân không bán.

Ngẫm lại nếu mua hết sáu triệu, tiền tu sửa hàng năm và chi tiêu để thuê nhân viên bảo vệ, cũng là một con số rất lớn, Trang Duệ cũng chỉ xúc động trong đầu một chút, ngay sau đó liền buông tha cho ý nghĩ này.

- Trang Tổng, người của tôi đã đến đây, tôi đi đón hân. truyện copy từ

Mấy người đang đứng dùng ô để che mặt trời nói chuyện, điện thoại của Lý tổng vang lên, sau khi nói vài câu hân liền đứng dậy, muốn đi lấy thứ đồ vật kia.

- Không cần, đem xe vào đây là được rồi.

Qua hơn mười phút, một chiếc xe chạy bằng điện tới chỗ này.

- Cha, đồ vật này con đã mang tới, cũng đã lau chùi sạch sẽ.

Người đến là một tiểu thanh niên mười tám mười chín tuổi, phong chừng cũng là lần đầu tiên tới loại hội sở tư nhân này, tuy rằng cổ giả bộ trầm ổn, nhưng mà ánh mắt trộm nhìn xung quanh vẫn toát ra vẻ khiếp sợ và hâm mộ.

Người nọ là con trai của Lý Đại Lực, viện bảo tàng tự nhiên là không thể để cho ngoại nhân ra vào, vật này Trang Duệ đang cần gấp, Lý Đại Lực liền bảo con của hân lái xe đưa tới.

- Ừ, cứ chờ ở đây, đến buổi tối thì cùng nhau về.

Lý Đại lực tiếp nhận cái ba lô con trai đưa cho, xoay mặt nhìn về phía Trang Duệ, nói:

- Trang tởn, đây chính là con trai của tôi tên là Lý Quân, còn trẻ con nên của hiểu chuyện, đừng để ý đến hần, hãy xem thứ đồ này có thích hợp không.

- Ha ha, con trai của Lý tổng đều đã lớn như vậy, tiểu huynh đệ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, chờ ta xem xét đồ vật này một chút.

Nhìn thấy con trai của Lý Đại Lực, Trang Duệ vội vàng vờ đến một tiếng.

Lý Đại Lực đối rất không hài lòng với đứa con đặt mộng ngồi uống nước ở trên ghế, cha người vẫn còn chưa có quyền lớn như vậy, lập tức khiển trách:

- Còn không cảm ơn chú Trang?

- Đừng, ngàn vạn lần đừng, Lý tổng, chúng ta mỗi người giao một vật, tiểu huynh đệ gọi tôi một tiếng đại ca là được rồi, tôi còn chưa già như vậy.

Trang Duệ nghe thấy lời nói của Lý Đại Lực, vội vàng giơ tay lên, đùa cái gì vậy, muốn người so với mình chỉ nhỏ hơn vài tuổi gọi mình là chú, Trang Duệ sợ giảm thọ.

- Xin chào Trang đại ca !

Con trai của Lý Đại Lực vẫn là có ánh mắt, nhìn thấy một người năm sáu chục tuổi như cha mình đứng ở trước mặt Trang Duệ lại có vẻ rất câu nệ, lập tức theo lời nói của Trang Duệ mà nói.

- Tiểu huynh đệ, nếu nhàm chán, đi sang bên kia chơi cũng được, bên kia rượu nhạt hay cái gì cũng có.

Trang Duệ khách sao vài câu, sau đó tiếp nhận cái bao da của Lý Đại Lực, ngón cái tay phải và ngón trỏ chụm lại một chỗ, đưa lên miệng, huýt một tiếng sáo.

Lúc nhỏ, Trang Duệ và Lưu Xuyên đi đến rạp chiếu phim xem phim, đến khi thời gian phim nhựa thay đổi, khi màn hình còn đen, thì trong rạp chiếu bóng liền vang lên tiếng huýt gió vang trời.

Như vậy Trang Duệ và Lưu Xuyên đều cảm giác thực uy phong, liền cũng học theo, mãi đến khi thổi sừng cả cái quai hàm thì mới có thể học xong. Nhưng mà cho tới bây giờ, Trang Duệ mới được dùng tới, động tác kia đích thực là tiêu sái.

Nha kết.

Thất thời, trên bầu trời vang lên tiếng chim kêu thanh thúy, Tiểu Kim Vũ dường như đã ngày càng thay đổi, thanh âm phát ra càng lúc càng giống như kim điều trưởng thành, theo thanh âm của kim điều thì tiểu tử kia cũng đã bay tới đỉnh đầu của Trang Duệ, liền hạ cánh xuống vai Trang Duệ.

- Oa, đây là lão ưng, Trang đại ca, anh thật là đẹp trai, thực sự là rất tuyệt.

Nguyên bản Lý Quân đang nghĩ đến việc đi đâu, nhất thời hai mắt liền sáng lên, cái này so với việc lái một chiếc xe hơi đi tán gái còn phong cách hơn, chính mình mà có vật này, cô bé kia còn không mê mẩn mình sao?

Sau khi nghe được lời nói của con mình, sắc mặt của Lý Đại Lực trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, một cước đạp tới mắng:

- Tiểu tử thôi, ai dạy người ăn nói thô tục, khát khi nào về ta sẽ cho người một trận.

- Được rồi, Lý tổng, chỉ là lời nói đầu môi của tiểu hài tử, không có gì.

Trang Duệ nghe thấy như vậy thì quả thực là muốn cười, thượng bất chính hạ tắc loạn, cái này còn không phải là bản thân ngài dạy sao? Trang Duệ cũng không có thời gian mà xem Lý đại lực dạy con, lập tức giắt lấy cái ba lô.

Trước hết cứ lấy ra xem đã, là một miếng lót vai nặng trịch, có điểm giống như là cái áo may-ô, nhưng mà cực kỳ ngắn, chỉ có thể bảo vệ hai cái bả vai, ở chỗ bảo vệ hai bả vai thì được dùng kim ngân ty để dệt lên, cực kỳ hoa lệ.

Hai cái ở trên vai còn được khảm mấy tầng da trâu rất dày, có thể nhìn ra, ở mặt trên có cả vết cào.

Ra hiểu cho Kim Vũ rời khỏi bả vai của mình, Trang Duệ cúi đầu phục ra, mặc thử bộ áo may-ô vào, ở trên áo đều có hai khóa lục thạch làm cúc áo, có thể cố định hai tà áo vào một chỗ.

- Kim Vũ, đi lên.

Trang Duệ lại bắt chuyện với Kim Vũ vừa mới hạ cánh xuống mặt đất, hai cánh của tiểu tử kia bỗng nhúc nhích, vững vàng đứng ở trên vai Trang Duệ.

- Dùng sức, thêm chút sức nữa.

Trang Duệ sờ sờ lợi trảo của Tiểu Kim Vũ, ý bảo nó dùng sức để trảo xuống, tiểu tử ki hiểu được ý tứ của Trang Duệ, đôi mắt sắc bén nhấp nháy, trong nháy mắt liền trảo vào miếng da trâu.

- Nha nha.

Kim Vũ cũng đã cố gắng bóp vào hết sức, nhện không được hưng phấn kêu lên.

- Không tệ, thứ này không tệ, một chút cũng không cảm giác được, tại sao trước kia không lưu hành đồ chơi này sớm.

Mấy tầng da trâu thật dày hoàn toàn chặn cái trảo của Kim Điêu lại, nhưng mà Trang Duệ cũng có điểm tiếc nuối, chính mình cũng không thể luôn mang theo thứ này.

874. Chương 874 : Trang Bị Nuôi Ưng.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 874: Trang bị nuôi ưng.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Mặc cái này mà ra khỏi nhà, đừng nói là đi làm, mà ngay cả đi trên đường cũng nhất định sẽ có người inh đi ra từ bệnh viện tâm thần.

- Hiện tại thì tác dụng thực tế của thứ này không lớn, Trang tổng ngài xem này, thứ đồ chơi này cũng không tệ, có thể dễ dàng mang theo khi ra ngoài, không cần tốn thời gian cũng vẫn có thể mang vào được.

Lý Đại Lực móc thêm một đồ vật cuingx làm bằng da trâu ở trong cái ba lô, đưa cho Trang Duệ.

- Đây là bảo vệ khuỷu tay ?

Trang Duệ đánh giá một hồi lâu mới gọi ra tên của thứ đồ này. Chủ yếu là đồ chơi này chế tạo rất tinh tế.

Đó là một tấm da hình vuông, bề rộng và bề dài đều khoảng chừng bốn mươi cen-ti-mét, ở hai bên bao da có hình hoa mai được thêu bằng kim tuyến, toàn thân đều được làm bằng ba trâu cứng cỏi, ở hai bên còn được khảm một vòng bảo thạch, dưới ánh mặt trời lóe lên các tia sáng chói lọi.

Ở bên trong bao da có một giống như là lông bươm để dán mặt, ở một mặt khác thì có lông tơ tinh mịn, cả hai mặt có thể cố định chặt chẽ vào một chỗ, căn cứ theo kích cỡ của khuỷu tay để mà cố định bao da ở trên cánh tay.

Nếu không phải Trang Duệ dùng linh khí để quan sát, nhìn ra bên trong vật này có ẩn chứa linh khí màu trắng mờ nhạt, hẳn thực hoài nghi thứ đồ chơi này có phải là do công nghệ hiện đại chế tạo ra hay không, bởi vì thứ đồ chơi tinh mỹ như thế này, Trang Duệ chỉ có thể thấy được trên các sản phẩm thượng hạng của công nghệ hiện đại mà thôi.

- Thật không tệ, thật không tệ, không nghĩ tới trước kia đã có loại công nghệ này, cho thấy trí tuệ của cổ nhân cũng thật không thể khinh thường được, đồ chơi này nếu như người hiện đại làm, cũng không thể hơn được nó.

Trang Duệ vừa nhìn vừa liên tục gật đầu, điều này hiển nhiên là ngoài việc đóng da được khâu lại một chỗ thì khó khăn lớn nhất chính là trên mặt lớp da cũng không hề có dấu vết khâu lại, cũng không biết là cổ nhân làm như thế nào.

- Trang Tổng, cái bảo vệ tay này là dùng da tốt nhất của ly ngư chế tác mà thành, hơn nữa trải qua thủ pháp luyện chế đặc thù nên cực kỳ cứng chỏi, đồ vật trên trăm năm nhìn qua cũng vẫn như là đồ mới, ngài đeo vào thử xem?

Lý Đại Lực ở bên cạnh cũng giải thích cho Trang Duệ, nếu đã quyết định tặng đi, thì cũng muốn để cho người khác nhớ tới mình kỹ một chút.

Trang Duệ nghe vậy thì mở cái bao da ra, nhìn qua tựa như là một khối da đen hình vuông, hai cái đầu hơi khép xuống, chỉ cần móc chúng nó vào nhau vậy là có thể trở thành một cái bảo vệ tay.

Trang Duệ cố định nó ở giữa cánh và khuỷu tay trái xong, thử nâng hạ tay vài cái cũng không hề cảm giác thấy nặng nề chút nào, hơn nữa còn rất đẹp.

- Kim Vũ, đi lên.

Trang Duệ nâng cánh tay trái lên, ý bảo tiểu tử đang đậu trên vai của mình nhảy xuống.

Ào ào.

Đôi cánh của tiểu Kim Điều hơi vỗ, Trang Duệ chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, ngay sau đó trầm xuống, con vật nhỏ này đã đứng ngay ở trên cánh tay của hắn, ngẩng cao đầu bộ dáng giống như là đang đứng nhìn xung quanh.

- Không tệ thứ này không tệ.

Trang Duệ quơ tới quơ lui, nâng lên hạ xuống bả vai, hiện tại tiểu kim điều cũng chỉ nặng khoảng hai cân. Nó kích động gắt gao nắm chặt vào cái bảo vệ tay, mà cái bảo vệ tay này cũng không hề có dấu hiệu bị bóc ra, mặc dù đã là đồ dùng của hơn một trăm năm trước.

- Trang tổng, ở chỗ này còn một vài thứ đồ vật nhỏ nữa, ngài đến nhìn xem sao.

Năm đó Lý Đại Lực thu được chính là một bộ ngao ưng gì đó, nhưng mà đây là đồ của đám con em Bát Kỳ dùng để lấy mặt mũi, cũng không phải giống như các thợ săn ở trên đại thảo nguyên, vì vì săn thú mà huấn luyện ưng.

Bọn hắn sử dụng thứ gì, thứ thứ ấy cũng phải cực kỳ xa hoa, thứ nào thứ ấy đều phải dùng công nghệ tốt nhất, đồ vật nào tốt nhất cũng đều dùng tới.

Trang Duệ ước lượng cái ba lô, cảm giác ở bên trong cũng không còn được bao nhiêu đồ vật, liền cầm cái bao dốc lên trên bàn. Một chuôi vòng trang sức bằng bạc, còn có hai cái đồ vật nhỏ khác từ bên trong rơi ra.

- Cái vòng trang sức này không dùng đến.

Trang Duệ nhìn cái vòng trang sức kia, hai đầu còn có cả mắt xích, hiển nhiên là trong thời gian bình thường không muốn chim ưng hành động thì dùng để xích chân nó lại. Nhưng mà Trang Duệ đã coi con tiểu kim điều là người thân của mình, tự nhiên là sẽ không xích nó lại.

Trang Duệ cầm lấy một vật, xem xét một chút, trong miệng nói:

- Thứ này có chút thú vị.

Đó là một cái còi to bằng ngón tay cái, có hình tròn ở bên trong rỗng ruột, bên trên thân có một cái lỗ hình vuông, hẳn là chỗ thoát gió, hai đầu còi còn có một cái dải rút rất nhỏ, ở bên ngoài cái còi, còn khắc các họa tiết hoa văn vô cùng tinh xảo.

Càng đáng quý hơn chính là cái còi này được chế tạo từ vàng, những thứ khác không nói đâu xa, chính là số vàng này cũng có thể bán được ngót ngét một vạn.

Bởi vậy có thể thấy được đám phá gia năm đó ăn chơi trác táng và xa xỉ đến thế nào. Đồ vật dùng cho sủng vật cũng đều dùng vàng chế tạo ra, cái này cũng phù hợp với các sản phẩm của Vương phủ.

- Đừng nhúc nhích, ta nói người đứng yên ở trên vai của ta mà.

Trang Duệ nâng cánh tay phải của mình lên, tiểu kim điều cảm giác không có thoải mái như đang đứng ở trên vai, liền nâng đôi cánh kia lên để cân bằng lại thân thể. Trang Duệ mắng tiểu tử kia vài câu, chính hắn cũng nở nụ cười, cánh tay của hắn còn không giữ được, sao có thể trách tiểu Kim Vũ đây?

Nhưng mà cứ nâng cánh tay trái trong một thời gian dài lên, thật đúng là không phải là một chuyện thoải mái, Trang Duệ mới chịu đựng được khoảng năm phút đồng hồ, cũng đã cảm giác được có chút ê ẩm và tê dại, bắt buộc dĩ chỉ có thể bảo Kim Vũ bay trở lại bả vai của mình. Vì đã ở trên bả vai của mình một thời gian, nên tiểu gia hỏa này vẫn còn chưa có thói quen co duỗi móng vuốt, nhưng mà bị Trang Duệ nói như vậy, nó vẫn dùng cái mỏ mổ khê lên vai Trang Duệ, nhưng vẫn cúi đầu tò mò đánh giá.

Mặt khác còn có một thứ đồ vật khác thoát nhìn có chút buồn cái, chính là một cái vương miện làm bằng bạc để đội lên đầu cho kim điều, tuy rằng thợ thủ công đã làm rất tinh xảo, nhưng mà thứ đồ vật này thật sự là không thể dùng được, nếu như kim điều mang theo thứ này phi hành, không chừng sẽ tiện nghi ột ai đó.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 874: Trang bị nuôi ưng.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Mặc cái này mà ra khỏi nhà, đừng nói là đi làm, mà ngay cả đi trên đường cũng nhất định sẽ có người inh đi ra từ bệnh viện tâm thần.

- Hiện tại thì tác dụng thực tế của thứ này không lớn, Trang tổng ngài xem này, thứ đồ chơi này cũng không tệ, có thể dễ dàng mang theo khi ra ngoài, không cần tốn thời gian cũng vẫn có thể mang vào được.

Lý Đại Lực móc thêm một đồ vật cuingx làm bằng da trâu ở trong cái ba lô, đưa cho Trang Duệ.

- Đây là bảo vệ khuỷu tay ?

Trang Duệ đánh giá một hồi lâu mới gọi ra tên của thứ đồ này. Chủ yếu là đồ chơi này chế tạo rất tinh tế. truyện copy từ

Đó là một tấm da hình vuông, bề rộng và bề dài đều khoảng chừng bốn mươi cen-ti-mét, ở hai bên bao da có hình hoa mai được thêu bằng kim tuyến, toàn thân đều được làm bằng ba trâu cứng cỏi, ở hai bên còn được khảm một vòng bảo thạch, dưới ánh mặt trời lóe lên các tia sáng chói lọi.

Ở bên trong bao da có một giống như là lông bươm để dán mặt, ở một mặt khác thì có lông tơ tinh mịn, cả hai mặt có thể cố định chặt chẽ vào một chỗ, căn cứ theo kích ở của khuỷu tay để mà cố định bao da ở trên cánh tay.

Nếu không phải Trang Duệ dùng linh khí để quan sát, nhìn ra bên trong vật này có ẩn chứa linh khí màu trắng mờ nhạt, hẳn thực hoài nghi thứ đồ chơi này có phải là do công nghệ hiện đại chế tạo ra hay không, bởi vì thứ đồ chơi tinh mỹ như thế này, Trang Duệ chỉ có thể thấy được trên các sản phẩm thượng hạng của công nghệ hiện đại mà thôi.

- Thật không tệ, thật không tệ, không nghĩ tới trước kia đã có loại công nghệ này, cho thấy trí tuệ của cổ nhân cũng thật không thể khinh thường được, đồ chơi này nếu như người hiện đại làm, cũng không thể hơn được nó.

Trang Duệ vừa nhìn vừa liên tục gạt đầu, điều này hiển nhiên là ngoài việc đóng da được khâu lại một chỗ thì khó khăn lớn nhất chính là trên mặt lớp da cũng không hề có dấu vết khâu lại, cũng không biết là cổ nhân làm như thế nào.

- Trang Tổng, cái bảo vệ tay này là dùng da tốt nhất của ly ngư chế tác mà thành, hơn nữa trải qua thủ pháp luyện chế đặc thù nên cực kỳ cứng chỏi, đồ vật trên trăm năm nhìn qua cũng vẫn như là đồ mới, ngài đeo vào thử xem?

Lý Đại Lực ở bên cạnh cũng giải thích cho Trang Duệ, nếu đã quyết định tặng đi, thì cũng muốn để cho người khác nhớ tới mình kỹ một chút.

Trang Duệ nghe vậy thì mở cái bao da ra, nhìn qua tựa như là một khối da đen hình vuông, hai cái đầu hơi khép xuống, chỉ cần móc chúng nó vào nhau vậy là có thể trở thành một cái bảo vệ tay.

Trang Duệ cố định nó ở giữa cánh và khuỷu tay trái xong, thử nâng hạ tay vài cái cũng không hề cảm giác thấy nặng nề chút nào, hơn nữa còn rất đẹp.

- Kim Vũ, đi lên.

Trang Duệ nâng cánh tay trái lên, ý bảo tiểu tử đang đậu trên vai của mình nhảy xuống.

Ào ào.

Đôi cánh của tiểu Kim Điều hơi vỗ, Trang Duệ chỉ cảm thấy cánh tay căng thẳng, ngay sau đó trầm xuống, con vật nhỏ này đã đứng ngay ở trên cánh tay của hắn, ngẩng cao đầu bộ dáng giống như là đang đứng nhìn xung quanh.

- Không tệ thứ này không tệ.

Trang Duệ quơ tới quơ lui, nâng lên hạ xuống bả vai, hiện tại tiểu kim điều cũng chỉ nặng khoảng hai cân. Nó kích động gắt gao nắm chặt vào cái bảo vệ tay, mà cái bảo vệ tay này cũng không hề có dấu hiệu bị bóc ra, mặc dù đã là đồ dùng của hơn một trăm năm trước.

- Trang tổng, ở chỗ này còn một vài thứ đồ vật nhỏ nữa, ngài đến nhìn xem sao.

Năm đó Lý Đại Lực thu được chính là một bộ ngao ưng gì đó, nhưng mà đây là đồ của đám con em Bát Kỳ dùng để lấy mặt mũi, cũng không phải giống như các thợ săn ở trên đại thảo nguyên, vì vì săn thú mà huấn luyện ưng.

Bọn hắn sử dụng thứ gì, thứ thứ ấy cũng phải cực kỳ xa hoa, thứ nào thứ ấy đều phải dùng công nghệ tốt nhất, đồ vật nào tốt nhất cũng đều dùng tới.

Trang Duệ ước lượng cái ba lô, cảm giác ở bên trong cũng không còn được bao nhiêu đồ vật, liền cầm cái bao dốc lên trên bàn. Một chuổi vòng trang sức bằng bạc, còn có hai cái đồ vật nhỏ khác từ bên trong rơi ra.

- Cái vòng trang sức này không dùng đến.

Trang Duệ nhìn cái vòng trang sức kia, hai đầu còn có cả mắt xích, hiển nhiên là trong thời gian bình thường không muốn chim ưng hành động thì dùng để xích chân nó lại. Nhưng mà Trang Duệ đã coi con tiểu kim điều là người thân của mình, tự nhiên là sẽ không xích nó lại.

Trang Duệ cầm lấy một vật, xem xét một chút, trong miệng nói:

- Thứ này có chút thú vị.

Đó là một cái còi to bằng ngón tay cái, có hình tròn ở bên trong rỗng ruột, bên trên thân có một cái lỗ hình vuông, hẳn là chỗ thoát gió, hai đầu còi còn có một cái dải rút rất nhỏ, ở bên ngoài cái còi, còn khắc các họa tiết hoa văn vô cùng tinh xảo.

Càng đáng quý hơn chính là cái còi này được chế tạo từ vàng, những thứ khác không nói đâu xa, chính là số vàng này cũng có thể bán được ngọt ngọt một vạn.

Bởi vậy có thể thấy được đám phá gia năm đó ăn chơi trác táng và xa xỉ đến thế nào. Đồ vật dùng cho sủng vật cũng đều dùng vàng chế tạo ra, cái này cũng phù hợp với các sản phẩm của Vương phủ.

- Đừng nhúc nhích, ta nói người đứng yên ở trên vai của ta mà.

Trang Duệ nâng cánh tay phải của mình lên, tiểu kim điều cảm giác không có thoải mái như đang đứng ở trên vai, liền nâng đôi cánh kia lên để cân bằng lại thân thể. Trang Duệ mắng tiểu tử kia vài câu, chính hắn cũng nở nụ cười, cánh tay của hắn còn không giữ được, sao có thể trách tiểu Kim Vũ đây?

Nhưng mà cứ nâng cánh tay trái trong một thời gian dài lên, thật đúng là không phải là một chuyện thoải mái, Trang Duệ mới chịu đựng được khoảng năm phút đồng hồ, cũng đã cảm giác được có chút ê ẩm và tê dại, bắt đầu dĩ chỉ có thể bảo Kim Vũ bay trở lại bả vai của mình. Vì đã ở trên bả vai của mình một thời gian, nên tiểu gia hỏa này vẫn còn chưa có thói quen co duỗi móng vuốt, nhưng mà bị Trang Duệ nói như vậy, nó vẫn dùng cái mỏ mổ khê lên vai Trang Duệ, nhưng vẫn cúi đầu tò mò đánh giá.

Mặt khác còn có một thứ đồ vật khác thoát nhìn có chút buồn cái, chính là một cái vương miện làm bằng bạc để đội lên đầu cho kim điều, tuy rằng thợ thủ công đã làm rất tinh xảo, nhưng mà thứ đồ vật này thật sự là không thể dùng được, nếu như kim điều mang theo thứ này phi hành, không chừng sẽ tiện nghi ột ai đó.

875. Chương 875 : Trang Bị Nuôi Ưng.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 875: Trang bị nuôi ưng.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ không biết, cái này cũng là do đám con em ăn chơi trác táng năm đó rảnh rỗi, không có việc gì làm nên bày ra cái phần thưởng cho việc bình xét ưu khuyết của chim ưng, không hề có giá trị thực tế gì cả.

- Được rồi, tự mình đi tìm bạch sư chơi đi.

Trang Duệ chấn động cánh tay, tiểu kim điều giang hai cánh lên, Trang Duệ chỉ cảm thấy cánh tay của mình mạnh mẽ trầm xuống, tiểu tử kia nương theo đó mà phóng lên trên cao, khi thân ảnh kim điều bắn lên trên trời cao, chợt có một thanh âm bén nhọn vang lên, đó là tiếng của cái còi.

Tiểu tử trên bầu trời kia dường như là bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, rõ ràng đó có thể thấy được động tác của Kim Vũ dừng lại một chút ở trên không trung, cúi đầu nhìn đến chỗ Trang Duệ, dường như là muốn tìm xem âm thanh này phát ra từ chỗ nào?

Một màn vừa rồi khiến cho cha con Lý Đại Lực hâm mộ không thôi, nhất là Lý Quân, hắn chăm chú nhìn tiểu Kim Vũ trên bầu trời, tình cảm yêu thích không cần nói cũng hiểu.

Trang Duệ không biết sau khi từ nơi này về, Lý Quân cũng dùng rất nhiều tiền để mua một con lão ưng, nhưng mà hắn chăm chút cho nó được vài ngày, thì nó đã trở nên hốc hác. Sau này Lý Quân chỉ có thể từ bỏ giấc mộng nuôi ưng của mình.

Nhưng mà Lý Quân luôn luôn rất buồn bực, vì sao con chim này của Trang Duệ lại nghe lời như vậy, con chim mà chính mình mua được thì lại ngỗ ngược khó huấn luyện như vậy.

Đương nhiên chuyện này thì để sau này hãy nói.

- Lý tổng thứ này tôi muốn, ngài cứ ra giá đi.

Trang Duệ thu lại miếng lót vai và bảo vệ cổ tay lại, sau đó nhìn về phía Lý Đại Lực, tuy rằng hắn nói là muốn tặng, nhưng mà vật này miễn cưỡng cũng có thể xem như là đồ cổ, có thể đáng giá năm vạn đồng tiền, Trang Duệ không muốn thiếu món nhân tình này.

Đầu năm nay, thiếu nợ thì dễ trả, thiếu nhân tình thì khó trả. Có rất nhiều vị quan chức trong cơ quan chính trị có thể được coi là thân mình trong sạch, nhưng mà cũng bởi vì thiếu các loại nhân tình, cuối cùng không thể không dùng quyền lợi trong tay để trả lại món nhân tình này, kết cục là bị đồng hóa ăn mòn từ từ.

Nghe được lời nói của Trang Duệ, Lý Đại Lực làm ra bộ dáng tức giận, nói:

- Trang tổng, đây chính là ngài đang khinh thường lão Lý ta, chút đồ vật nhỏ như vậy mà còn nói chuyện tiền, đây không phải là đánh vào mặt tôi sao?

- Nếu ngài còn nói như vậy, tôi sẽ thu những đồ vật này lại.

- Được, vậy chúng ta không nói chuyện tiền nữa, vật này xin Lý tổng nhận lấy, sau này không có chuyện gì làm thì có thể tới nơi này chơi đùa. (.

Trang Duệ gật gật đầu, không nhắc đến chuyện tiền nong nữa, mà tặng cho Lý Quân cái xe điện, còn lấy ra một cái phong thư mà lúc trước bảo vệ đã đưa cho hắn hai cái, đưa tới trước mặt Lý Đại Lực.

Đây chính là thẻ hội viên của hội sở này, vừa rồi lúc ăn cơm Trang Duệ đã đưa danh thiếp của Lý Đại Lực cho quản lý hội sở, để cho hắn đi làm thẻ.

Nhận đủ bộ ngao ưng của Lý Đại Lực, Trang Duệ trả lại cho hắn cái này, tính ra vẫn là Lý Đại Lực chiếm tiện nghi.

Phải biết rằng cái thẻ này chỉ có thể tiến vào Nhị Hào Lâu chơi, nhưng mà không phải là người có quan hệ, dù cho tiêu tốn đến năm mươi vạn, cũng chưa chắc đã có được tư cách làm hội viên ở đây, so với thẻ hội viên của câu lạc bộ Golf thông thường thì đắt tiền và xa hoa hơn nhiều.

- Cảm ơn Trang tổng.

Nhìn thấy trong phong thư có một cái thẻ, hai mắt của Lý Đại Lực nhất thời lóe sáng, có tấm thẻ này, đại biểu cho việc sau này hắn có thể tiếp xúc với một cái vòng trong hoàn toàn khác, đối với sự nghiệp của Lý Đại Lực mà nói, sẽ có trợ lực rất lớn.

Trang Duệ đứng dậy nói:

- Được rồi, còn phải phiền Lý tổng liên hệ với vị bằng hữu họ Hứa kia, xem xem là có thể sớm gặp mặt hắn hay không.

Hiện tại trong lòng Trang Duệ đã có cân nhắc, nhưng mà nhất định phải gặp được người kia xong, mới có thể quyết định được, bởi vì nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ ảnh hưởng rất xấu, đến lúc đó trong nước nếu nói đến Trang Duệ, chỉ sợ mỗi người đều muốn đánh.

- Trang tổng yên tâm, việc này nhất định tôi sẽ hoàn thành cho ngài, ngài cứ yên tâm.

Lý Đại Lực liền phát ra vài câu tiếng Bắc Kinh, sau đó liền cáo từ Trang Duệ, ở Bắc Kinh hắn cũng có nhà, nên không phải chạy về Hà Bắc, hơn nữa vừa mới có được tấm thẻ này, Lý Tổng làm sao có thể trở về nhanh như vậy được.

- Anh Hoàng Phủ, những người có thể đi vào Nhị Hào lâu, thường xuyên ở trong Nhị Hào lâu chơi đùa, đều là những quan chức nắm thực quyền ở Bắc Kinh, hoặc là ông chủ của các công ty lớn trong hội trường. Nếu anh chơi không quen thì có thể đi sang lầu số ba, nhưng mà các tiểu minh tinh ở bên đó còn kém một chút.

Trang Duệ cười xấu xa cầm phong thư lên ném cho Hoàng Phủ Vân, đối với người thường mà nói, lực hấp dẫn của nữ minh tinh rất lớn, mà Hoàng Phủ Vân lại càng là một tên phong lưu, Trang Duệ dám khẳng định, anh bạn này sang bên đó cũng sẽ cảm thấy rất tốt.

Vốn là Trang Duệ muốn Hoàng Phủ Vân giới thiệu một số khách quý vào trong lầu, nhưng mà quản lý của hội sở lúc ấy nói cho Trang Duệ biết, hắn không có quyền hạn này.

Sau đó Âu Dương Quân phải tự mình gọi điện cho Trang Duệ, nói rằng nếu muốn giới thiệu một số người mới vào, nhất định phải có được thân thể và bối cảnh như Âu Dương Quân thì mới có thể, nếu không thì cũng sẽ không được người ở nơi đó thừa nhận hoặc là tiếp nhận.

- Bạch sư, Tuyết Nhi, trở về, đi theo ta nào.

Trang Duệ cũng có chút buồn bực, nhìn thấy bạch sư và Tuyết Nhi đang đi ở phía trước, liền dừng bước.

Hôm nay là ngày hẳn chuẩn bị nhập học, tuy rằng khi ở đại học Trang Duệ cũng đã từng trải qua một lần như vậy, hơn nữa nghiên cứu sinh nhập học cũng rất rộng rãi, có thời gian vài ngày để chuẩn bị, nhưng mà Trang Duệ vẫn dậy thật sớm, rửa mặt chuẩn bị đến trường.

Trang Duệ ghi danh chính là hệ thống nghiên cứu sinh khảo cổ, chế độ học tập bây giờ so với cuộc sống ở đại học trước kia thì hoàn toàn giống nhau, thời gian học tập hai năm đầu là học trụ cột và bài chuyên ngành, bình thường thì cũng có thể học xong đại bộ phận học phần, năm thứ ba dùng để hoàn thành luận văn tốt nghiệp, thực tập và tìm việc.

Đương nhiên, Trang Duệ đến trường cũng không đơn thuần chỉ là học tập, chỉ là một lần nữa nhận thức cuộc sống sinh viên mà thôi. Công tác tìm việc thì đương nhiên là không liên quan đến hắn.

876. Chương 876 : Thầy Giáo?(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 876: Thầy giáo?(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nếu thật sự Trang Duệ tốt nghiệp xong có thể trở thành nhà khảo cổ chuyên nghiệp thì cũng đâu có cần đi làm công tác nghiên cứu khảo cổ, chỉ sợ cho hắn đi làm thuê thì Hoàng Phủ Vân và Triệu Hàn Hiên, cũng sẽ không cho.

Kỳ thật nếu không phải chú Đức nói việc học tập những thứ này có thể trợ giúp cho hắn vững chắc được tri thức lý luận, thì Trang Duệ cũng sẽ có khuynh hướng làm nghiên cứu sinh tại chức, như vậy hắn cũng có thể chiếu cố một ít chuyện tình làm ăn.

Có lẽ mấy ngày nay quá chú ý đến việc mang những món bảo bối còn vướng mắc trong nhà đi ra ngoài, Trang Duệ đang muốn đi ra cửa thì bạch sư và tuyết ngao cũng cùng nhau nhảy lên, dường như là muốn đi ra ngoài để thay đổi không khí.

Nha Nha!

Một tiếng ưng minh nương theo tiếng cười vang dội, tiểu kim điêu cũng từ tiền viện bay tới, nhưng mà may mắn là tiểu tử kia đáp xuống trên người bạch sư, nên cũng không có tiếp tục làm hỏng mất bộ trang phục này của Trang Duệ.

- Tất cả đều trở về, Kim Vũ, dù thế nào thì hôm nay cũng không thể đi, thành thật ở nhà cho ta, bằng không những người ở trong công viên nhỏ đó, sớm muộn gì cũng sẽ nhổ sạch sẽ lông chim của người.

Trang Duệ vỗ vỗ cái trán đe dọa tiểu kim điêu một phen, tiểu gia hỏa này dạy mãi mà không sửa được, lấy chuyện săn bắt chim người ta nuôi để làm trò vui, ở chỗ đậu Trang Duệ làm cho nó, thường xuyên sẽ phát hiện không ít lông chim đủ mọi loại màu sắc.

Nha

Tiểu kim điêu nghiêng nghiêng cái đầu, giống như là đứa trẻ không nghe lời vậy, trong miệng phát ra tiếng minh thanh khe khẽ, dùng móng vuốt trái chuốt bộ lông giúp bạch sư, bạch sư da dày lông dài cũng không phải sợ con vật nhỏ này cào nó.

- Anh Trang, ngài muốn đi ra ngoài? Như thế nào lại không gọi tôi một tiếng chứ?

Đang lúc Trang Duệ bị mấy tên tiểu tử này làm cho đau đầu, Bành Phi bê một cái chậu nhỏ chạy tới, vừa rồi hắn đang cho tiểu Kim Vũ ăn thì tiểu gia hỏa này đột nhiên chạy tới chỗ hậu viện, Bành Phi đoán hẳn là Trang Duệ đang muốn đi đâu rồi.

- Được, dừng lại, đều dừng lại cho ta.

Bạch sư, mang Tuyết Nhi về phòng của các người đi, Kim Vũ, hôm nay dù thế nào cũng không cho phép đi theo, ách..Bành Phi, cậu trở về chăm vợ cậu đi, bản thân ta đây cũng là đi đến trường, cũng không phải là đi đến rừng rậm Amazon để thám hiểm đâu?

Trang Duệ hơi tức giận, mình đi học mà mang theo cả đám này đi, chỉ sợ cả trường liền sẽ trở thành vườn bách thú, phỏng chừng chính mình nhất định cũng sẽ trở thành học sinh đầu tiên trong lịch sử trường Kinh Đại mang theo vật nuôi đến trường.

Bạch sư nhìn thấy Trang Duệ phát hỏa, liền sáng suốt lui về gian phòng của mình, còn một mình tiểu Kim Vũ ở lại muốn ăn lẻ một mình, nhân cầu không ngừng xoay chuyển. Nhưng mà nó cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi theo Bành Phi trở về tiền viện.

- Đi học cái gì chứ? Có bản lãnh như vậy không bằng ở nhà chăm vợ còn tốt hơn.

Bành Phi giảm thấp âm thanh xuống nói, nhẹ nhàng đi khỏi chỗ Trang Duệ, lời nói này của hắn khiến cho Trang Duệ đang mở cửa ga ra thiếu chút nữa lão đảo. Đầu năm nay, vật đối sao dời, đạo đức cũng trở nên bại hoại, bản thân mình muốn đến trường để học thêm tri thức lại có thể bị người trong nhà chê trách nhiều như vậy.

Sau khi đi vào trong ga ra, Trang Duệ suy nghĩ một chút, vẫn là mở chiếc Audi màu đen ra, chiếc xe này không quá phô trương, như vậy cũng sẽ không quá hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tuy rằng hiện tại Trang Duệ cũng là một người có tài sản, nhưng mà ở Kinh Đại mà nói, hắn cũng chỉ là một thành viên trong hàng trăm nghìn thí sinh mà thôi.

- Ai ya, nhiều người như vậy sao ?

Trang Duệ chạy xe đến cổng trường Kinh Đại thì không khỏi ngắc ngứ cả người, chưa nói đến từng chiếc xe buýt đang tiến vào trong bến xe, mà ngay cả đám ô tô nhỏ, cũng đã che chắn chặt kín cả cổng trường Kinh Đại.

Một đám cha mẹ đầu đầy mồ hôi đang giúp con mình mang theo hành lý, hướng vào trong sân trường đi tới, miệng còn không ngừng ở một bên la hét cái gì đó.

- Những người này hẳn là thí sinh.

Một đám người trên mặt đều hơi lộ ra tính trẻ con trên mặt, mang theo cảm giác ngơ ngẩn không hiểu gì hết cả, trong lòng của bọn họ, cha mẹ họ làm những việc này, đều là chuyện đương nhiên.

Trang Duệ nhìn thấy vậy thì lắc lắc cái đầu, thời gian năm đó hắn lên đại học thật đúng là cô đơn một mình, lưng còn đeo theo chăn đệm, trong tay thì xách theo một cái phích nước nóng, lúc ấy đã khiến cho không ít vị học sinh không ra gì cười nhạo vài câu, thiếu chút nữa hắn đã không chịu nổi.

Tích...Tích tích.

Nhìn thấy cảnh tượng tước mắt này, Trang Duệ không khỏi nhớ tới chuyện cũ nhập trường của mình, nhưng mà xe của hắn thì đang dừng ở vị trí không đúng, ở phía sau xe chột vang lên tiếng còi, đánh thức Trang Duệ.

Hướng tới chỗ cửa trường học nhìn thoáng qua, Trang Duệ đã bỏ qua ý tưởng lái xe vào trong trường học. Bởi vì ở chỗ này đã có không ít chiếc xe Mercedes- Benz, BMW đều bị chặn ở cửa, hiển nhiên là không có giấy thông hành của trường học thì không cho phép bất kỳ chiếc xe nào đi vào.

Trang Duệ lái xe đến phía trước gần một km mới tìm được vị trí đỗ xe, điều này làm cho hắn không biết phải nói sao cả, nếu sớm biết như vậy, còn không bằng nhờ người đưa tới.

Phải hơn mười phút sau, Trang Duệ mới từ từ tiêu sái đi về phía cổng trường Kinh Đại, ở phía trong cửa lớn, có hai dãy bàn thật dài, Trang Duệ biết đó là những học sinh tình nguyện ở đó để trợ giúp cho những học sinh mới nhập trường, Trang Duệ học đại học năm thứ hai cũng phải làm những chuyện này.

Trường Kinh Đại mỗi năm thu nhận ba đến bốn ngàn học sinh nhập trường, mặt khác còn có hơn một ngàn thạc sĩ và tiến sĩ, thời gian báo danh chỉ có ba ngày, cho nên ngày khai giảng đầu tiên là nhiều người nhất, gần như ở trên mỗi một cái bàn đều có học sinh đang tham khảo ý kiến hoặc là bắt tay vào thủ tục đăng ký.

Trang Duệ ghi danh ngành khảo cổ chuyên nghiệp tuy rằng cũng khá vắng vẻ so với những chỗ khác, nhưng mà ở trước cái bàn chỗ này cũng đã sắp đầy một hàng dài, đây là những sinh viên của Kinh Đại đã tốt nghiệp, tiếp tục lưu lại học lên chuyên nghiệp. Tuy rằng đi ra ngoài đều có thể nhận được công việc không tệ, nhưng mà họ muốn chính mình sau này đi ra ngoài có thể trở thành ông chủ của đồng học.

Ở mỗi chỗ báo danh, những nữ học sinh có bộ dáng mỹ lệ luôn là những người được hoan nghênh nhất, mỗi khi có học sinh như vậy tiến lên làm thủ tục, những nam học sinh đang vì bận rộn mà không kiên nhẫn, lập tức sẽ trở lên kiên nhẫn dị thường, cái thanh âm ôn nhu kia khiến cho Trang Duệ nổi hết da gà trên người.

877. Chương 877 : Thầy Giáo?(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 877: Thầy giáo?(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ cũng không nóng nảy, dù thế nào đi nữa hắn cũng không cần công việc, hoặc là trọ ở trường, sớm muộn một chút cũng đều được, cầm lá thư nhập học trong tay, Trang Duệ tìm đến một chỗ gần nhất với điểm báo danh của hệ khảo cổ, châm một điếu thuốc ngồi chờ đợi.

- Thưa thầy, xin hỏi đi đến chỗ quản lý học viện thì đi lối nào?

Còn chưa kịp hút xong điếu thuốc, bên tai Trang Duệ liền vang lên tiếng của một cô bé gái.

Giương mắt lên nhìn thì thấy phía trước có bốn năm cô bé đang đứng, tất cả đều cầm hành lý đơn giản, xem ra là đến từ một chỗ tỉnh lẻ nào đó, người nói chuyện chính là một cô bé ăn mặc rất mát, hai hàng lông mi giả trong mắt nháy lên liên hồi khiến cho Trang Duệ có chút quá mắt.

- Thầy giáo? Ta?

Trang Duệ lặng đi một chút, cúi đầu nhìn người mình đang mặc một cái áo sơ mi kẻ ô vuông và quần tây, còn có một đôi giày da bóng loáng, quan trọng hơn là trong tay hắn có một điếu thuốc, như vậy muốn nói hắn là học sinh thật đúng là không ai tin tưởng.

Mặc dù những học sinh lớn thì có thể hút thuốc, nhưng mà một trường học lớn giống như Kinh Đại dù sao thì cũng sẽ cấp ọt ít học sinh mới đến một ít áp lực, thật đúng là không có học sinh nào mới tới mà dám ra chỗ chiêu sinh ngông nghênh hút thuốc, hơn nữa tuy rằng Trang Duệ không già, nhưng mà tuổi của hắn cũng không còn nhỏ nữa, nói hắn là một giảng viên cũng không sai.

- Được, gọi là thầy giáo, vậy thì là thầy giáo đi.

Trang Duệ hơi buồn bực một chút, cũng không giải thích, mà nâng tay gọi một tên học sinh cũ đứng cách xa mình khoảng hơn mười mét, hô lên:

- Vị nam sinh kia, đứng rồi, chính là gọi cậu, tới đây một chút.

- Thầy giáo, ngài gọi em?

Khoan hãy nói, diễn xuất này của Trang Duệ đã hù dọa vị nam trung niên kia, nhưng mà cách nói năng của nam học sinh này rõ ràng là không hề ngượng ngùng giống như học sinh mới.

Trang Duệ hơi gật đầu một chút, nói:

- Ủ, đưa mấy học sinh mới này tới chỗ quản lý học viện ký túc xá đi.

- Dạ, được ạ, cảm ơn thầy giáo.

Vị nam học sinh kia vừa nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì nhất thời mặt mày hớn hở, chỉ kém mỗi việc lấy được tiền trong túi Trang Duệ mà thôi, hắn đắc ý quay đầu nhìn thoáng qua mấy người bạn của mình ở phía sau, tung tăng dẫn theo mấy nữ học sinh đi về chỗ ký túc xá.

Trang Duệ dở khóc dở cười, tên học sinh này đang buồn phiền vì việc hệ khảo cổ chẳng có bao nhiêu nữ sinh tới báo danh, hắn đứng nhìn những học sinh tới báo danh của các hệ khác. Trang Duệ đã an bài cho hắn một chuyện tốt.

Học sinh tới báo danh hôm nay có nhiều lắm, mặc dù những học sinh này khá chuyên nghiệp nhưng cũng bận tới tới tắm mặt mày, Trang Duệ đứng dưới tàng cây một hồi, lại có bốn năm người nữa tiến đến hỏi đường, Trang Duệ nào có biết ký túc xá của Kinh Đại ở nơi nào, trực tiếp dùng quyền uy của thầy cô giáo, sai mấy tên học sinh ở bên cạnh dẫn đám học sinh mới này đi.

Lại qua hơn nửa canh giờ sau, Trang Duệ nhìn thấy những học sinh của hệ khảo cổ tới báo danh đã ít hơn hẳn, lúc này mới đi tới, đưa tờ thông báo nhập học trong tay giao cho người đăng ký.

- Ngài, ngài không phải là thầy giáo?

Trang Duệ đứng ở nơi này đã nửa ngày, tất cả những học sinh này đều nghĩ hắn là thầy cô giáo ở đây để quản lý, vừa rồi còn thấy hắn cho người dẫn đường cho các học sinh mới, bây giờ thấy Trang Duệ đưa lá thư nhập học thì nhất thời trợn tròn mắt.

- Ta chưa từng nói mình là thầy giáo mà, làm sao vậy?

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, ở trong giới đồ cổ, những người gọi hắn là thầy giáo có không ít, nhưng mà hắn không hề có một học sinh nào.

- Không, không có việc gì.

Người đệ tử kia thấy Trang Duệ là nghiên cứu sinh nhập học, biết người đối diện này là một lão già lộc lộc, lập tức nhanh nhẹn làm thủ tục nhập học.

- Thầy giáo kia vừa rồi đến đây làm gì?

Nam sinh dẫn mấy nữ học sinh đến ký túc ban đầu kia quay trở lại, vừa vặn nhìn thấy Trang Duệ rời đi.

- Thầy giáo cái rắm, là một nghiên cứu sinh thì đúng hơn.

Bên cạnh có người khinh thường nói.

- Ta khảo, chiêu này thật tốt, vừa rồi có nhiều mỹ nữ hỏi đường như vậy? Nếu ngày mai không vội ta cũng đứng ở chỗ kia giả làm thầy giáo.

Trang Duệ không biết, hắn chỉ đứng ở dưới tàng cây hút vài điếu thuốc, mà hôm sau ở dưới các bóng cây đều có rất nhiều học sinh miệng ngậm điếu thuốc, ra về thành thực đứng ở đó. Đương nhiên chuyện này cũng không hay ho gì, cuối cùng những tên này đều được dạy bảo một trận.

- Dọa người à, lại có thể lạc đường?

Trang Duệ đứng ở trong sân trường Kinh Đại, vẻ mặt hết sức buồn bực, vốn cho rằng mình là một kẻ lòi đời, chỉ nhìn bảng hướng dẫn cũng có thể chạy tới chỗ nghiên cứu của khoa khảo cổ, không nghĩ tới chạy tới lui một hồi, lại có thể không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

Trong lúc đó Trang Duệ cũng đã hỏi một số học sinh, nhưng mà vừa mở mồm ra hỏi đường, những người khác cũng biết hẳn không phải là thầy cô giáo, vì vậy cũng không chỉ đường rõ ràng, hơn nữa rất nhiều phòng học đều giống nhau nên khiến cho Trang Duệ trong ngày nhập học đầu tiên đã bị lạc ở trong sân trường Kinh Đại.

Kỳ thật cái này cũng không có gì cả, khuôn viên trường Kinh Đại chiếm diện tích hơn 6000 mẫu, phạm vi ba km vuông, có 234 cái sở nghiên cứu, 126 cái trung tâm nghiên cứu, trong đó có 5 cái là trung tâm nghiên cứu cấp quốc gia. Tất cả đều đã giống như một thành phố nhỏ, đừng nói là Trang Duệ mới tới, ngay cả nhiều vị thầy cô giáo cũng không nhớ rõ được đường đi ở bên trong trường.

Rơi vào đường cùng, Trang Duệ chỉ có thể gọi điện thoại cho giáo sư Mạnh để hỏi chỗ của hắn, sau đó nhờ hắn bảo một đệ tử tới đón mình.

- Ngài là Trang Duệ ?

Một giọng nữ nhân vang lên từ phía sau lưng Trang Duệ, quay đầu lại, hai mắt của hắn không khỏi tỏa sáng.

Đó là một nữ nhân khoảng chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, sở dĩ không nói là nữ sinh bởi vì dù cho là cách ăn mặc hay là ngoài hình thì nữ nhân này cũng hoàn toàn không có chút nào giống nữ sinh, đáng người ma quỷ có chỗ lồi chỗ lõm, cùng với khuôn mặt xinh đẹp đều cho thấy đối phương là một nữ nhân đã thành thực.

Nhất là đôi mắt lục mào đen và chiếc váy công sở ngắn đến trên đầu gối đã tràn ngập lực hấp dẫn, nếu cô nàng này là cô giáo, cam đoan ánh mắt của vô số học sinh phía dưới cũng đều sẽ chú ý gương mặt này.

878. Chương 878 : Thầy Và Trò.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 878: Thầy và trò.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trên mặt nữ nhân này có đeo một cái kính đen, tuy rằng đã che bớt đi dung nhan tuyệt đẹp, nhưng mà lại nhiều hơn một phần tri thức, nhìn kỹ vị mỹ nữ này, trong lòng Trang Duệ có một loại cảm giác thanh lương.

- Tôi là Trang Duệ, cô là ?

Nếu không phải giáo sư Mạnh đã nói ở trong điện thoại là học sinh của hắn tới đón, Trang Duệ nhất định sẽ cho rằng nữ nhân trước mặt này là một giáo viên trong trường, học sinh ai dám mặc váy ngắn như vậy chứ?

- Tôi tên là Hám Vũ Hàm, là do giáo sư Mạnh bảo tôi tới đón ngài, đi thôi.

Cô bé kia nói không nhiều lắm, sau khi tự giới thiệu liền xoay người dẫn đường, cái kiêu đồn được vây bởi bộ váy công sở kia tản ra gợi cảm và lực hấp dẫn vô hạn.

- Ta kháo, không phải đã nói là trong hệ khảo cổ không có mỹ nữ sao?

Trang Duệ sửng sốt một chút rồi mới đi theo, nếu so về tướng mạo thì cô bé này kém Tần Huyền Băng rất nhiều, nhưng mà gợi cảm phát ra từ trên người thì so sánh với cả Từ đại minh tinh, cũng sẽ hơn một chút.

Trang Duệ đi theo phía sau mỹ nữ, sau khi đi được mười phút đồng hồ, đi đến trước một tòa lầu nhỏ, bên trên có một tấm biển đề mấy chữ “ Sở nghiên cứu khảo cổ”, ở cửa của sở nghiên cứu, có mấy cỗ xe đẩy đang đỗ ở đó.

Dọc theo đường đi, nữ nhân kia cũng chưa từng nói gì với Trang Duệ, một chút cũng không có ý tứ giới thiệu khuôn viên trong trường Kinh Đại, Trang Duệ cũng không hề để ý, vừa đi vừa nhớ kỹ đường, cũng không thể lần nào cũng để cho người khác tới đón.

Nhưng mà Trang Duệ cũng chuẩn bị làm một cái chứng minh để có thể lái xe ra vào, nghe nói là từ cửa chính đi vào chỗ này cần thời gian nửa giờ.

- Đây là sở nghiên cứu những cổ nhân, hay là sở nghiên cứu khảo cổ vậy?

Trang Duệ vừa mới đi vào cửa của sở nghiên cứu đã bị dọa một cái, bởi vì ở bên cạnh cửa lớn có bày hai cái xương đầu lâu, bề mặt của lớp xương hơi có màu ố vàng, hai cái hốc mắt trống rỗng đang không nói gì mà đánh giá Trang Duệ.

- Ha ha, thầy giáo nói muốn học khảo cổ, người không có đủ cam đảm, căn bản là không thể tiến hành đi khai quật khảo cổ ở ngoài thiên nhiên được, hai cái đồ vật này là do thầy giáo cố ý đặt ở chỗ này.

Nhìn thấy Trang Duệ hoảng sợ, Hám Vũ Hàm đang đi ở phía trước vốn không hay nói chuyện cũng có chút sung sướng khi thấy người khác gặp họa. Lần đầu tiên nàng tới chỗ này, đồng dạng cũng bị hoảng sợ như vậy, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Trang Duệ, Hám Vũ Hàm không nín được mà nở nụ cười hiền hậu.

- Cũng không phải là công việc đào hầm khoét mộ lúc nửa đêm, chúng ta làm công tác khảo cổ đều là làm việc giữa ban ngày, về phần lòng can đảm thì cũng không bằng chuyện đi đến bãi tha ma lúc nửa đêm đâu.

Trang Duệ nói thầm trong miệng, trước kia hắn đã nghe Hầu Tử nói qua, hắn và Đại Hùng vì muốn luyện đảm lượng, thật đúng là đã đi gác đêm ở bãi tha ma, nhưng mà con chưa có qua canh ba, đã bị quỷ hỏa loạn phần cương dọa cho sợ tới mức tè ra quần, cuối cùng là chạy trốn chết.

Kỳ thật cái gọi là quỷ hỏa, trên thực tế chính là ma trời, bởi vì ở trong các khớp xương người có chứa photpho, photpho và nước dưới một số tình hình đặc biệt liên chuyển hóa thành thể khí có thể tự bốc cháy khi gặp ô xi, nó lại rất nhẹ, chỉ cần có gió thổi qua thì sẽ di động, vì vậy khi có người di động thì nó cũng sẽ di động ở phía sau.

Bởi vì dân gian không biết nguồn gốc của quỷ hỏa, chỉ biết loại ngọn lửa này thường xuất hiện ở những nơi có người chết, hơn nữa lại lập lòe, bởi vì vậy nên gọi ngọn lửa thần bí này là quỷ hoa, cho rằng nó là điềm không may, là hiện tượng quỷ hồn quấy phá.

- Sau này đi khai quật ở hiện trường đừng sợ là được.

Hám Vũ Hàm nhìn thoáng qua Trang Duệ, không nói thêm cái gì nữa.

Trang Duệ cười cười, cũng không nói gì, ánh mắt chuyển tới đại sảnh của sở nghiên cứu, chính mình cũng không phải là chưa từng thấy qua người chết, hơn nữa đồ cổ qua tay mình cũng nhiều như vậy, có thứ nào mà không phải là những thứ mà người chết đã từng dùng qua chứ, nếu bàn về tính can đảm vốn có trong lòng, Trang Duệ tự cảm thấy mình tuyệt đối không kém.

Sau khi dời lực chú ý đến đại sảnh của sở nghiên cứu, Trang Duệ phát hiện ở trên rất nhiều giá đỡ bày đầy các thẻ tre, những dụng cụ bằng đồng thau cũ kỹ và những mảnh nhỏ bằng gốm sứ, hơn nữa bên trên mỗi một thứ đồ vật đều có dán nhãn, kể cả là những thứ đồ nhỏ như móng tay thì cũng đều được ghi chú rõ ràng, đánh số thứ tự để so sánh với đầu đề bài giảng của giáo sư Mạnh.

Đi theo Hám Vũ Hàm vào một văn phòng mở cửa, Hám Vũ Hàm cũng không có trực tiếp bước vào mà đứng đó gõ cửa hai cái.

Trang Duệ liếc mắt nhìn vào trong, ở trong phòng ngoại trừ giáo sư Mạnh ra thì còn có ba nam nhân đang ngồi, trong đó có hai người so với mình thì nhỏ tuổi hơn một chút, không sai biệt lắm so với Hám Vũ Hàm, mà một người còn lại thì lớn hơn mình mấy tuổi.

Sắc mặt của ba người đều cung kính ngồi ở trên ghế sa *** trong văn phòng, mà giáo sư Mạnh thì dường như là đang xem văn kiện, nghe thấy tiếng gõ cửa mới hướng tới bên này nhìn lại.

Nhìn thấy Trang Duệ tiến vào, giáo sư mạnh bỏ đồng văn kiên trên bàn xuống, ngẩng đầu nhìn lên, khiến ấy người ở trong phòng đều giật mình, thấy giáo của bọn họ lại có thể rời bàn làm việc để tiếp đón Trang

Duệ.

- Tiểu Trang, như thế nào đã lâu rồi không gặp? Nha đầu nhà ta vẫn thường xuyên nhắc tới cậu?

Câu nói kế tiếp của giáo sư Mạnh càng làm áy người này kinh ngạc há to miệng, phải biết rằng giáo sư Mạnh chính là chủ trì cuộc thi vào ngành khảo cổ của trường Kinh Đại, đã từng có vô số phát hiện khảo cổ quan trọng, ở giới khảo cổ trong nước tuyệt đối chính là nhân vật số một.

Hơn nữa tính tình của giáo sư Mạnh cũng rất cổ quái, rất ít khi để ý đến cảm giác của người khác, mấy học sinh này đã theo hần học được không ít tri thức, nhưng mà so với những cái khác thì giáo sư Mạnh cũng tạo cho bọn họ cảm giác một số hành động không phù hợp với đạo làm người.

Nhưng tiếng tăm của giáo sư Mạnh cũng rất cao, học sinh của hần chỉ cần đi ra bên ngoài đi vào bên trong tỉnh, ít nhất cũng có thể làm một trợ thủ trong sở nghiên cứu, sau khi lịch lãm vài năm thì không có ai không trở thành những nhân vật quan trọng trong sở nghiên cứu khảo cổ của tỉnh.

879. Chương 879 : Thầy Và Trò.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 879: Thầy và trò.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Cho nên dù tính tình của giáo sư Mạnh có chút quái dị, bọn hần cũng có thể nhận nhin, phải biết rằng mặc dù ngành khảo cổ trong nước không tính là quan trọng, nhưng mà tài chính chi ra hàng năm cho ngành này thì không thiếu, việc tốt như vậy dù cho có phải chịu khổ một chút thì cũng không tính là cái gì.

Bây giờ nhìn thấy vị giáo sư chỉ nói đến chuyện học thuật không hề quan tâm gì đến tình cảm, lại có thể đứng lên nghênh đón một học sinh, đám học sinh trong phòng đều cho là mình bị hoa mắt, vội vàng dụi dụi con người của mình.

- Giáo sư Mạnh, trong khoảng thời gian này thật sự là bận quá, không rảnh để nghe ngài dạy bảo, nhưng mà mọi việc đều đã giải quyết xong xuôi, sau này có thể yên tâm theo ngài học tập, đúng rồi chú Đức còn nhờ tôi thay mặt chú ấy hỏi thăm ngài.

Hoàn toàn cảm thấy tương phản so với những người trong phòng, Trang Duệ thật ra cảm giác lão nhân này thật đáng yêu, một thời gian trước còn chạy tới chỗ của mình để xin một cái con dấu, lại còn dặn đi dặn lại Triệu Hàn Hiền không được nói ỉn biết.

Đám người Hám Vũ Hàm nghe được lời nói của Trang Duệ thì trên mặt đều hiện ra vẻ mặt thì ra là thế. Còn tưởng rằng Trang Duệ có chuyện gì chứ? Thì ra là được người thân giới thiệu với thầy giáo.

- Không có việc gì, sự tình một thời gian trước của cậu ra cảm thấy không tệ, lợi quốc lợi dân, ta còn muốn bớt một chút thì giờ để đến đó xem cậu làm việc.

Lời nói của giáo sư Mạnh lại khiến cho những người trong phòng nảy sinh ý nghĩ hỗn loạn. Nghe ý tứ của những lời này thì cũng không giống như là đi cửa sau? Người trẻ tuổi kia rốt cục là đã làm cái gì mà có thể khiến cho thầy giáo phải tới thăm, không phải có chút quá mạnh mẽ sao?

Kỳ thật mấy người không biết, tuy rằng trên ngành khảo cổ mà nói thì giáo sư Mạnh có thể làm thầy của trang Duệ, nhưng mà nếu bàn về huyện giám định và thưởng thức đồ cổ thì ngược lại, sợ rằng giáo sư Mạnh còn có thể làm học sinh của Trang Duệ.

Sau khi ở chung với Trang Duệ vài lần, giáo sư Mạnh cũng rất bội phục bản lĩnh giám định và thưởng thức đồ cổ của Trang Duệ, cũng thường xuyên thỉnh giáo Trang Duệ một vài vấn đề, cho nên mặc dù quan hệ

của hai người tựa như là thầy trò, nhưng mà dưới đáy lòng giáo sư Mạnh cũng đã xem Trang Duệ như là một người bạn lâu năm.

Về phần giáo sư Mạnh nói là muốn đi tới chỗ của Trang Duệ, trên thực tế là muốn đi tới viện bảo tàng của Trang Duệ, cũng không phải là tới nhà hỏi thăm như là trong suy nghĩ của đám người Hám Vũ Hàm.

- Ha ha, chỉ là làm tốt công việc của mình một chút mà thôi, không đáng để thầy giáo khích lệ, học vấn của ngài mới chính là thứ lợi quốc lợi dân.

Trang Duệ khiêm tốn nói, hẳn biết là giáo sư Mạnh đang nói tới việc mình dùng tác phẩm của Picasso trao đổi với viện bảo tàng của nước ngoài. Ở trong mắt của lớp người già, tác phẩm nghệ thuật của quý đương đương nhiên là không thể bằng văn hóa đồ cổ của quốc gia chúng ta được.

Ha ha.

Giáo sư Mạnh nghe thấy vậy thì cao hứng nở nụ cười, lôi kéo cánh tay của Trang Duệ, nói với mấy người học sinh của hắn:

- Đây là Trang Duệ, là thạc sĩ nghiên cứu sinh năm nay của ta, cũng là vị thạc sĩ cuối cùng của ta, mấy người các ngươi là người đi trước, cần phải chiếu cố hắn một chút.

- Dạ, thầy giáo, chúng ta đều sẽ chú ý Trang sư đệ.

Trang Duệ bị mấy người kia đồng thanh nói, cảm giác thật là khó tả.

Ở trong này, ngoại trừ một người nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi ra, thì so với độ tuổi của bản thân mình, những người khác hiển nhiên đều chưa từng trải qua cuộc sống xã hội, lại có thể xem mình là anh chị, còn muốn chiếu cố chính mình?

- Được rồi, trưa nay thầy giáo mời khách, coi như là vị khách từ phương xa là Trang Duệ mời cơm, các cậu cũng đều đi cùng đi.

Phải nói giáo sư Mạnh thật đúng là một người không biết giao tiếp, lời hắn vừa nói ra liền khiến cho tất cả mọi người đều giống như là có quan hệ với Trang Duệ.

Tuy rằng mấy vị sư huynh sư tỷ của Trang Duệ không nói ra, nhưng mà biểu tình trên mặt cũng không hề dễ nhìn, Trang Duệ biết là lão nhân này nói chuyện rất thẳng thắn, không nghĩ tới sẽ không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy, trong lòng không khỏi nở nụ cười khổ.

Trường Kinh Đại đều có nhà ăn của công nhân viên chức, bên trong còn có cả ghế riêng, tay nghề của đầu bếp so với bên ngoài cũng không hề kém bao nhiêu, nhưng mà có cơm không có rượu, vì vậy cũng không thể nhiệt liệt được. Sau khi cơm nước xong, Trang Duệ lại đi cùng giáo sư Mạnh trở về sở nghiên cứu.

Vị thầy giáo này cũng hồ đồ không giới thiệu giúp Trang Duệ tên của mấy vị sư huynh này, nhưng mà lấy sự lôi đời của Trang Duệ thì nắm được mấy người này cũng không có vấn đề, một bữa ăn cơm, hẳn cũng đã nghe được rõ ràng. xem tại

Người hơi lớn tuổi kia tên là Nhâm Xuân Cường, là sinh viên hệ tiến sĩ của giáo sư Mạnh, hai người khác thì một người tên là Khương Nghĩa, một người tên là Ngô triệu, cũng giống như Hám Vũ Hàm, bốn người đều là sinh viên theo học hệ tiến sĩ của giáo sư Mạnh.

Sau khi biết được tên và học vị của từng người, Trang Duệ mới biết giáo sư Mạnh nói là không nhận thêm thạc sĩ là có hàm ý gì.

Về phần Trang Duệ gặp hai cái sinh viên chưa tốt nghiệp năm trước kia, hiện tại cũng đã tốt nghiệp rồi, mặc dù bọn hắn có học vị thạc sĩ, nhưng mà giáo sư Mạnh không muốn tiếp tục chỉ dạy thêm thạc sĩ nữa, hai người chỉ có thể rời trường Kinh Đại tham gia công tác.

Sau khi trở lại sở nghiên cứu, giáo sư Mạnh bảo mấy học sinh đi vào trong văn phòng, nói:

- Tiểu Trang, kiến thức của cậu thì cũng được coi là vững chắc, chỉ tiếp xúc với giới đồ cổ trong một thời gian dài nên cũng không hiểu biết nhiều lắm đối với dã sử. truyện copy từ

Nhưng mà khảo cổ chúng ta, cần phải chú ý thật chặt chẽ, phải nghiên cứu lịch sử thật cẩn thận, không thể đoán bừa được, cho nên sau này cậu nên tiếp xúc nhiều hơn với một ít trụ cột, cũng có thể tới dự thính một chút những buổi giảng dạy lịch sử cổ đại Trung Quốc, để củng cố một chút kiến thức trụ cột vững chắc lại.

- Tôi biết rồi, thầy giáo.

Trang Duệ gật đầu đồng ý, mục đích khi tới đây của hắn chính là muốn học tập nhiều hơn một chút tri thức lý luận, kỳ thật người hướng dẫn là ai đối với Trang Duệ mà nói cũng không hề quan trọng, hắn không cần người hướng dẫn lợi dụng lực ảnh hưởng của mình để trợ giúp cho để từ tìm kiếm việc làm sau này.

-Ừ! Bây giờ ta muốn cho tiểu Mặc vào làm hạng mục với nhóm ba người Khương Nghĩa, cậu có cần đề gì không hiểu thì có thể hỏi tiểu Hám, không thì gọi điện cho ta cũng được.

[/CHARGE]

880. Chương 88 0: Mời Khách.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 880: Mời khách.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Giáo sư Mạnh suy nghĩ một chút, rồi bổ sung thêm một câu, nói:

- Cậu nên học tập nhiều một chút về chữ viết cổ đại, những chữ viết này nhất định phải nắm giữ một ít, sẽ có trợ giúp đối với việc phân biệt đồ cổ đào được sau này, ở phương diện này thì trình độ của Tiểu Hám không tệ, cậu có thể thỉnh giáo nàng một chút.

- Được, thầy giáo, nếu như không có việc gì nữa, tôi sẽ đi nhận sách và thời khóa biểu.

Trang Duệ đồng ý, nghiên cứu sinh và tiến sĩ chủ yếu là theo chân thầy cô giáo để làm đầu đề, nhưng mà Trang Duệ còn chưa muốn tiếp xúc với công tác đào móc nhanh như vậy, trước tiên hắn muốn làm quen với cuộc sống ở trong trường và học thêm một chút tri thức lý luận đã.

- Được, bảo Tiểu Hám đưa cậu đi, cậu chưa quen thuộc với đường đi trong trường, cẩn thận không lại lạc đường.

Giáo sư Mạnh nghe thấy vậy thì nở nụ cười, hắn cực kỳ quan tâm tới Trang Duệ khiến ấy học sinh khác đều có chút ghen tị, bọn hắn chính là tiến sĩ, so với thạc sĩ như Trang Duệ thì còn lớn hơn, thầy giáo thực sự là nặng bên này nhẹ bên kia.

Trang Duệ và Hám Vũ Hàm đều đồng ý, sau khi cáo từ giáo sư Mạnh, nàng liền dẫn Trang Duệ đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị đưa Trang Duệ tới phòng giáo vụ để lấy thời khóa biểu và sách vở.

- Vũ Hàm, tiểu Trang , chờ một chút.

Vừa mới đi ra khỏi cửa của sở nghiên cứu, vị sư huynh tiện nghi Khang Nghĩa của Trang Duệ liền chạy từ phía sau tới, nói:

- Tiểu Trang, sau này chúng ta sẽ là đồng học, buổi tối nay tôi sẽ chủ chi, tìm một chỗ ăn cơm, có thầy giáo ở cùng một chỗ thì không thể uống rượu, Vũ Hàm, buổi tối cô cũng đi chứ.

- Buổi tối? Được rồi, hãy để tôi chủ chi, cứ mời vài vị tới là được rồi.

Trang Duệ hơi nhú mày, những khách sạn lớn nhỏ nhỏ ở trong thành Bắc Kinh này hắn cũng đã ăn không ít, tuy rằng cảm thấy không ngon bằng cơm mẹ nấu, hơn nữa hắn còn phải chăm sóc vợ hắn, nếu không phải là vì Khương Nghĩa nhiệt tình mời mọc, Trang Duệ thật đúng là không hề muốn đi.

Thành thật mà nói, ngoại trừ Nhâm Xuân Cường còn có chút trầm ổn ra, thì Trang Duệ đối với mấy vị sư huynh sư tỷ này cũng không có bao nhiêu hảo cảm. Tuổi của bọn hắn so với bản thân mình cũng không lớn được hơn mình, muốn Trang Duệ gọi là sư huynh, Trang Duệ thật đúng là gọi không ra khỏi miệng được.

Càng làm cho trong lòng Trang Duệ có chút phản cảm chính là vị Khương Nghĩa này ở trước mặt mình còn dám mở miệng tự xưng một tiếng sư huynh, cũng không biết bọn họ cảm giác thấy mình ư việt hơn ở chỗ nào, liệu có phải là bởi vì chính mình là thạc sĩ mà bọn họ là tiến sĩ không?

- Đương nhiên là sư huynh ta mời, Vũ Hàm nhất định cô phải đến đó.

Khương Nghĩa thấy Trang Duệ đồng ý, liền đưa ánh mắt nhìn về phía Hám Vũ Hàm, điều này cũng làm cho Trang Duệ cảm thấy Khương Nghĩa giống như là muốn mời Hám Vũ Hàm mới là thật, bản thân mình chẳng qua chỉ là đi cùng mà thôi?

Xem ra mấy vị sư huynh này đã chịu ảnh hưởng quá nhiều của thầy giáo, cũng không biết cách giao tiếp thế nào. Dù cho có muốn dùng chuyện này để mời mỹ nữ ăn cơm, vậy thì cũng đừng có rõ ràng như vậy chứ.

- Được rồi, nhưng mà tôi sẽ không uống rượu, các cậu cũng không cần phải uống nhiều quá.

Hám Vũ Hàm liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái rồi đồng ý, trong nội tâm nàng cũng có vài phần rò mò, Trang Duệ chẳng qua chỉ là một thạc sĩ nghiên cứu sinh mà thôi, làm sao lại có thể khiến cho thầy giáo coi trọng như vậy? Mơ hồ còn giống như là bồi dưỡng học sinh nổi nghiệp vậy.

Phải biết rằng mặc dù Nhâm Xuân Cường có cố gắng để trở thành tiến sĩ trợ thủ đắc lực nhất của giáo sư mạnh thì cũng không có đãi ngộ được thầy giáo mời ăn cơm, nhiều nhất là đang đào bồi ở ngoài hiện trường nhận được một cái cặp lông đựng cơm mà thôi.

Nhưng mà thành quả nghiên cứu thì giáo sư Mạnh vẫn thưởng cho tương đối lớn, hẳn chưa bao giờ cắt xén một phần công sức của đệ tử, thường thường bản thân hắn còn có thể đưa cho nhiều hơn phần của chính mình.

Theo một cách khác mà nói, nếu như có thể tổ chức một khoa thi hạng mục cấp quốc gia, hơn nữa sau khi trải qua một cuộc xét duyệt, thì những người học sinh làm trợ thủ đều có thể kiếm được hơn mười vạn, mà giáo sư Mạnh có đôi khi còn lấy ít hơn cả học sinh.

Cái này so với những vị bình thường thì hỏi thăm ân cần đối với đệ tử, nhưng mà mẹ nó chứ mỗi ngày chỉ phát ột trăm đồng tiền trợ cấp chẳng khác gì là lấy đệ tử làm lao động ình, so với giáo sư Mạnh thì khôn nạn hơn không biết bao nhiêu lần,

Những hành động này của giáo sư Mạnh, khiến cho những học sinh của hắn đều cảm thấy tôn trọng từ tận trong nội tâm, về phần những hành động lạnh nhạt lúc bình thường cũng không để ý tới.

Chỉ là giáo sư mạnh rất nghiêm khắc đối với việc giảng dạy, rất ít khi khích lệ học sinh ở trước mặt hắn, hôm nay Trang Duệ mới nhập trường ngày đầu tiên, một ngày học con chưa được, thì vị giáo sư này đã khen hắn, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho vài vị tiến sĩ cảm thấy không phục trong lòng.

- Được, Tiểu Trang, đây là điện thoại của ta, chờ ta đến lúc năm rưỡi, nhất định phải gọi cho ta, chúng ta tập trung ở cổng trường.

Nhìn thấy Hám Vũ Hàm cũng đồng ý, Khương Nghĩa nhất thời vui vẻ mỉm cười, đưa cho Trang Duệ một tấm danh thiếp, sau đó xoay người trở về sở nghiên cứu. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Sư...Tiểu Hám, mỗi lần giáo sư Mạnh có học sinh mới, cũng đều sẽ tụ tập lại sao?

Trang Duệ thật sự không thể gọi cô gái nhỏ hơn mình này gọi lên hai tiếng sư tỷ, cuối cùng là học theo giáo sư Mạnh, gọi là tiểu Hám.

Hám Vũ Hàm hơi có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, nhưng mà vẫn không có đưa ra dị nghị gì đối với cách xưng hô này, tục ngữ nói : Học hải vô nhai, đạt người vì sư. Chính mình chưa hề lộ ra khả năng gì, dựa vào cái gì để người khác gọi mình là sư tỷ?

Hám Vũ Hàm nghĩ một chút, rồi nói:

- Tất cả mọi người bên ngoài, nếu muốn trở thành học sinh của thầy giáo, đây cũng là duyên phận, hơn nữa việc học thuật khảo cổ cần trao đổi tương đối nhiều, sau này các học sinh cũng sẽ thường xuyên liên hệ, xúc tiến lẫn nhau như vậy, đối với việc triển khai công tác đối với mọi người mới thực sự có lợi.

-Ồ thì ra là như thế.

Trang Duệ gật gật đầu, hẳn xem như hiểu được đây chính là đang tích góp từng tí nhân mạch một.

Bởi vì khảo cổ chuyên nghiệp thường thực hiện ở những nơi hẻo lánh vắng vẻ, thông thường các ngành khảo cổ đều cần các nhân sĩ chuyên nghiệp là chủ này, nếu khắp nơi trong cả nước đều có bạn học của mình, như vậy đối với công tác khảo cổ sẽ có trợ giúp rất lớn.

881. Chương 881 : Khí Thế.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 881: Khí thế.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Lẽ ra thì tầm mắt của các tiến sĩ cũng sẽ không chật như vậy, nhưng mà khảo cổ chuyên nghiệp muốn đi làm sau này, căn bản là sẽ không ở cùng một chỗ, có thể trong thời gian lẫn lộn ở trong trường là ở cùng một chỗ, cho nên bảo trì quan hệ với bạn học cũng là một chuyện cực kỳ cần thiết.

Sau khi nhận sách vở và thời khóa biểu, Hám Vũ Hàm đưa Trang Duệ tới viện bảo tàng rồi tự mình rời khỏi, nàng cũng có đầu để phải làm, nghỉ hè cũng chưa nhàn rồi, hiện tại lại càng không có thời gian tiếp Trang Duệ.

Trang Duệ cũng vui vì được nhàn rồi, sau khi gọi điện thoại về nhà, liền rút đồng sách mình vừa nhận được ra xem, trong đó có không ít bộ sách chuyên nghiệp, nhưng mà cũng có một chút sách vở của các ngành khác như là lịch sử hay là hóa học. Bất tri bất giác đã qua mấy giờ rồi.

- Ai u, sắp tới sáu giờ rồi.

Trang Duệ nhìn xuống đồng hồ, đột nhiên nhớ tới thời gian hẹn là năm rưỡi, vội vàng thu thập lại sách vở chạy tới chỗ đồ thư quán, lấy điện thoại di động ra, gọi theo số mà Khương Nghĩa cho hẳn lúc chiều.

- Tiểu Trang, không phải đã hẹn năm rưỡi sao, chúng ta không thấy điện thoại cầu cứu, đều đã đứng ở cổng trường chờ đợi cả nửa ngày rồi.

Nhấc điện thoại lên, Khương Nghĩa nghe thấy thanh âm của Trang Duệ, lập tức oán hận nói.

- Hắc, thật sự là xin lỗi vừa rồi ta đọc sách ở Đồ Thư Quán, nhất thời đã quên mất thời gian, các người chờ một chút, ta lập tức tới ngay, hôm nay tôi mời, xem như là thỉnh tội đối với mọi người.

Trang Duệ vừa gọi điện thoại, vừa chạy tới chỗ cổng trường, đến khi chạy tới cổng trường thì cũng đã là hơn sáu giờ.

- Tiểu Trang lên xe đi, Tiểu Khương đã đặt chỗ rồi.

Nhìn thấy Trang Duệ đầu đầy mồ hôi từ bên trong trường học chạy ra, Khương Nghĩa hừ một tiếng nhưng cũng không nói gì, mặc cho Nhâm Xuân Cường cười xua tay tiếp đón Trang Duệ lên xe của hắn.

Trang Duệ nhìn một chút, mấy người này đều có xe riêng, nhưng mà chiếc xe tốt nhất của nhâm Xuân Cường cũng chỉ đáng giá hai mươi bảy hai mươi tám vạn, về phần xe của ba người khác đều chỉ có khoảng hơn mười vạn.

Mặc dù ấn tượng của Trang Duệ đối với Nhâm Xuân Cường cũng không tệ, nhưng mà hắn cũng không muốn ăn cơm xong thì lại chạy tới nơi này lấy xe đi về nhà, liền nói:

- Nhâm sư huynh, anh nói cho tôi biết là đi tới nơi nào, xe của tôi để ở bên kia, một lúc nữa tôi tự đi đến nơi là được, tôi cũng rất quen thuộc Bắc Kinh.

Nhâm Xuân Cường nghe thấy Trang Duệ có xe, nói:

- Vậy thì cùng đi, đến Túy Tiên Lâu ở thành tây, cậu nhanh lại đây.

Tuy rằng Trang Duệ không tính là một lão thực khách sành sỏi, nhưng lại là một người cực kỳ thích ăn, chỉ cần ăn còn ở Bắc Kinh, liền thường xuyên lôi kéo Nhạc Kinh đến phố lớn ngõ nhỏ. Đã ăn không ít các món ăn phương bắc đặc sắc của quán ăn ở trong thành phố rồi.

Nhưng mà Bắc Kinh cũng không giống như những thành phố khác, ở đây không chỉ có đồ ăn của phương bắc, mà đồ ăn ngon từ trời nam đất bắc món nào cũng có, hơn nữa phương tiện giao thông hiện đại, tài liệu đều được vận chuyển bằng máy bay, cực kỳ tươi sống.

Túy Tiên Lâu chính là quán cơm Hồ Nam, trước kia Trang Duệ cũng đã dẫn Tần Huyền Băng tới đây, đối với món Đông An Tử Kê, Hồng Ổi Ngư Sĩ, Thang Phao Đỗ ở đây còn nhớ mãi không quên, nhưng mà đồ ăn Hồ Nam thì nhạt, Tần Huyền Băng không thể ăn nhiều, cho nên sau này Trang Duệ cũng không quay lại nữa.

Bãi đỗ xe của Túy Tiên lâu rất lớn, đây cũng chính là một nhân tố ảnh hưởng tới việc làm ăn tốt hay xấu của quán ăn. Dù món ăn của quán rất ngon, nhưng nếu không có bãi đỗ xe, chuyện làm ăn cũng sẽ không thể khá lên được, ngược lại nếu như món ăn bình thường nhưng mà có chỗ đỗ xe rộng rãi, việc làm ăn thông thường cũng sẽ không quá kém.

Quán ăn này tên là lâu, kỳ thật chính là một dãy nhà trệt, trong hành lang là bàn lễ, ở phía sau còn có một vài gian phòng, trang hoàng vô cùng tinh xảo, hơn nữa việc làm ăn đông đúc, thông thường nếu đến chậm đều sẽ không đặt được phòng.

- Anh Nhâm, làm sao lại không đi vào vậy?

Trang Duệ vừa đi vào quán ăn, liền phát hiện bốn người Nhâm Xuân Cường đều đứng ở chỗ trả tiền, Khương Nghĩa đang nói chuyện với một người nào đó, sắc mặt của mấy người kia cũng không lấy gì làm tốt.

Nhâm Xuân Cường liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Trang, chúng ta tới chậm một chút, phòng trong đã bị người ta chiếm, hôm nay đông người, nhất thời không thể đặt được phòng.

Vị sư huynh này của Trang Duệ cũng tương đối hiền hậu, hắn cũng không nói nhiều mà giải thích cho Trang Duệ.

Hôm nay sở dĩ tới chậm nguyên nhân là bởi vì Trang Duệ, thời gian Khương Nghĩa đặt là sáu giờ, nhưng mà sáu giờ mới từ trường học xuất phát, hiện tại đã là hơn bảy giờ, quán ăn không để lại phòng cũng là chuyện đương nhiên.

- Quản lý Trương, chúng tôi tới trễ một chút như vậy mà đã không để lại phòng, cũng không phải là hơi quá đáng chứ? Đây là khách quen, ngài an bài cho chúng tôi một gian được không?

Khương Nghĩa là người Hồ Nam, nên rất thích ăn đồ ăn Hồ Nam, từ khi quán cơm này mở cửa đã đến đây không ít lần, cũng tương đối quen thuộc với quản lý ở nơi đây.

Kỳ thật nếu chỉ mời Trang Duệ, thì ăn ở trong hành lang cũng không sao cả, nhưng khó khăn lắm mới mời được Hám Vũ Hàm tới, nếu không có phòng thì Khương tiên sĩ cảm giác thấy thật mất mặt.

- Tiểu Khương, không phải là tôi không muốn giúp, nhưng mà, ngài cũng nhìn thấy, cả chỗ này đều đã chật kín người, phòng đã sớm bị người ta đặt rồi, phòng Nhạc Lộc tôi đã lưu lại đến tận sáu rưỡi, ai biết là bảy giờ ngài mới tới, thật sự là không có cách nào, hay là hôm nay ngài ăn ở ngoài này đi, tôi sẽ tặng cho ngài hai món ăn.

Quản lý quán cơm có người nào mà không phải là nhân vật khéo léo, kỳ thật là mới sáu giờ lẻ năm phút, Khương Nghĩa chưa tới hẳn đã bỏ phòng đi rồi, nhưng mà quản lý Trương nói chuyện cực kỳ khách khí, mặt mũi cũng cấp đủ nhất thời khiến cho Khương Nghĩa không nói lên lời, đành ngượng ngùng đổi quán cơm khác.

Ở đâu ăn mà chả giống nhau, Trang Duệ nhìn thấy bên kia còn có bàn trống, liền ngắt lời nói:

- Quên đi, ngồi ở trong hành lang ăn cũng được, quản lý, Đông An Kê, Kim Ngư Hí Liên, Vinh Châu Huyết Áp, Tịch Vị Hợp Chứng, Trữ Hương Khẩu Vị Xaf, Nhạc Dương Khương Lạt Xà mỗi thứ một phần.

- Đúng rồi, Hồng Ổi Ngư Sí nhiều hơn một phần, cũng không thể ăn không được, lấy thêm hai chai Mao Thai nữa, Hám Tiểu thư không uống rượu thì uống đồ uống gì?

882. Chương 882 : Khí Thế.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 882: Khí thế.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm bỳ khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Hôm nay bởi vì Trang Duệ mà chậm trễ thời gian ăn cơm của mọi người, hẳn đã muốn mời khách rồi, nhìn thấy Khương Nghĩa còn muốn cò kè với quán lý, không khỏi có chút không kiên nhẫn lập tức liền kêu đồ ăn và rượu, cứ mang lên là được rồi.

Hám Vũ Hàm đứng ở chỗ này cũng phiền, bị người qua lại nhìn thì cảm thấy không thoải mái, lập tức nói:

- Tôi uống thứ gì cũng được, mọi người cũng uống ít một chút, trở về còn phải lái xe.

- Được cứ như vậy đi, các vị sư huynh sư tỷ xin mời ngồi.

Trang Duệ khoát tay áo với quản lý, nói:

- Ở đây có Mao Thai năm 82 không?

- Mao Thai năm 82? Không, loại Mao Thai này rất ít thấy.

Quản lý Trương bị lời nói của Trang Duệ làm chi giật mình, phải biết rằng Mao Thai năm 82 đã có tuổi thọ hơn hai mươi năm rồi, rất ít khi có thể nhìn thấy, thông thường cũng đều được người ta xem là trân quý, nếu muốn mua, ít nhất cũng phải ba vạn trở lên.

-Ồ, vậy lấy hai chai năm 95, Mao Thai mới uống không quen.

Cũng không phải là Trang Duệ khoe khoang, chủ yếu hẳn cũng không biết giá cả của Mao Thai năm 82, nhưng mà lần trước Âu Dương Quân lấy được năm sáu bình, hương vị đúng là không tệ, sau này tiếp tục uống rượu Mao Thai mới, thì cảm thấy hương vị thật nhạt nhẽo, cho nên mới thuận miệng gọi hỏi một câu.

- Vị tiên sinh này, Mao Thai năm 95 thì có nhưng mà giá của nó thì có chút đắt tiền, xa hoa.

Cũng không phải là quản lý Trương khinh thường Trang Duệ, nhưng mà đây là chuyện quan trọng cần phải nói trước, nếu không sau khi cơm nước xong xuôi, ngộ nhỡ đối phương không đủ tiền trả, đây không phải là rất phiền hà sao.

- Bao nhiêu tiền?

Trang Duệ tùy miệng hỏi, hẳn cũng không phải là phùng má giả làm người béo, bao nhiêu tiền cũng để người ta chặt chém.

Quản lý Trương nghĩ một chút, nói:

- Mao Thai năm 95 hai ngàn ba một bình, nếu như ngài gọi hai chai như vừa rồi, tôi có thể tính là bốn ngàn rưỡi.

- Được, trước tiên cứ cho hai chai đi, nếu như không đủ tôi sẽ gọi tiếp.

Trang Duệ gật gật đầu, thực tùy ý đuổi quản lý Trương đi, tuy rằng hẳn xem chuyện này rất bình thường, nhưng mà cũng khiến ấy vị sư huynh tiến sĩ ngáy người đứng xem.

Nhắc tới khí thế của một người khi tức giận, cái gì mà thân thể chấn động, bá đạo gió thổi bay tóc, đó thuần túy là vô nghĩa. Từ trước tới giờ người chưa từng gặp qua chủ tịch nước, cũng không biết chủ tịch nước là người như thế nào, nếu gặp mặt một mình chủ tịch nước, như vậy khẳng định là người cũng sẽ không cảm giác chút khí thế nào của hẳn, chỉ biết được hẳn là một lão già không tề mà thôi.

Cái gọi là khí thế, kỳ thật chủ yếu vẫn là biểu hiện của cách nói năng, trong lúc người với người đối thoại, tự nhiên sẽ biểu lộ ra một loại tự tin có thể cuốn hút đối phương, cái đó gọi là khí thế.

Giống như Trang Duệ vừa rồi tùy ý gọi đồ ăn, ở trong mắt vài vị tiến sĩ sư huynh thì có một loại khí thế như vậy.

Tối thiểu cách nói năng của Trang Duệ và quản lý, tuyệt đối chính là gió đông thổi bạt gió tây, biểu hiện của quản lý Trương luôn rất khiêm tốn, mà Trang Duệ thì tự nhiên, giống như việc thông thường là thế.

Sau khi mấy người ngồi xuống, Nhâm Xuân Cường nói với Trang Duệ:

- Tiểu Trang, sau này chúng ta ở chung còn dài, cũng không cần xa xỉ như vậy, một chai mấy ngàn đồng tiền, cũng quá đắt đi. Tuy rằng các cậu chưa kết hôn, nhưng mà cũng chưa có công việc, vẫn nên tiết kiệm một chút thì tốt hơn.

Nhâm Xuân Cường thực sự rất có ý tốt, ý tứ của thầy giáo lúc trước có thể nghe ra được, dường như Trang Duệ có việc làm ăn của riêng hẳn, nhưng mà Trang Duệ vẫn còn nhỏ tuổi, trên người cũng không giống như những vị công tử ăn chơi kia, chắc là việc làm ăn không lớn, ăn một bữa cơm tốn mấy chục ngàn, khiến cho Nhâm Xuân Cường có chút ngượng ngùng.

Trong mấy vị tiến sĩ theo giáo sư mạnh, cũng chỉ có Nhâm Xuân Cường đã kết hôn, hơn nữa còn có một căn nhà nhỏ ở Bắc Kinh, tuy rằng đi theo thầy giáo để học, nhưng mà trong bốn năm làm đầu đề cũng tích cóp được một chút tiền, nhưng mà tất cả đều đã đổ vào căn nhà nhỏ đó, bữa cơm này so với việc chi tiêu tiết kiệm thường ngày, ở trước mặt mấy vị sư đệ sư muội, cũng có chút cảm giác khó thở.

- Nhâm sư huynh, cái này anh nói sai rồi, tôi là người đã kết hôn, qua mấy tháng nữa tôi cũng đã có con, nhưng vẫn chưa biết là long hay phượng thôi.

Nhắc tới việc này thì thần sắc của Trang Duệ rất vui mừng, cũng không quản có quen mấy người này hay không, rất cao hứng chia sẻ chuyện vợ và đứa con của mình.

- Ô! Vậy thì phải chúc mừng cậu Tiểu Trang, nhưng mà cuộc sống ở Bắc Kinh áp lực rất lớn, bình thường vẫn nên tiết kiệm một chút thì tốt hơn.

Mấy người nghe thấy vậy thì sững sốt, tuy rằng việc sinh viên chưa tốt nghiệp mà đã kết hôn cũng không có gì kỳ quái, hơn nữa sau khi kết hôn tiếp tục học thạc sĩ cũng không thiếu, nhưng mà còn đi làm thì cũng không có nhiều lắm, thông thường vừa làm việc vừa đi học, như vậy áp lực sẽ rất lớn.

- Ha ha, chút tiền ấy không có vấn đề gì, hôm nay là do tôi tới chậm, bữa cơm này là tôi mời, coi như nhận lỗi với mọi người.

Trang Duệ nở nụ cười, vị Nhâm sư huynh này thật đúng là có chút thú vị, rất có phong phạm của đại sư huynh, nhưng mà bình thường Trang Duệ ở bên ngoài ăn cơm cũng rất ít khi hẳn phải trả tiền, cho nên ngẫu nhiên ăn một bữa cơm ngót nghét một vạn cũng không tính là cái gì.

- Chịu nhận lỗi thì coi như xong, như mà tiểu Trang, sau này cậu cần tập thành thói quen, thầy giáo chính là không thích những người không tuân thủ giờ giấc, nếu cậu tiếp tục như ngày hôm nay, chúng tôi cũng không thể nói giúp cho cậu được.

- Hơn nữa tính tình của thầy rất quái dị, nếu cậu mà đi học trễ, vậy thì đứng nghĩ tới việc vào học. Tiểu Trang, sau này vẫn nên chú ý nhiều một chút thì tốt hơn.

Thanh âm của Trang Duệ còn chưa dứt thì thanh âm của Khương Nghĩa đã vang lên, trong lời nói đã có ý tứ dạy bảo Trang Duệ, vừa rồi tim của hắn chính là luôn nhảy lên liên hồi, sợ dĩ không dám nói chuyện chính là bởi vì sợ hắn sẽ phải trả tiền bữa cơm này.

Phải biết rằng tuy là đi theo giáo sư Mạnh thì một năm cũng có thể làm hai ba cái đầu đề, có doanh thu một hai chục vạn một năm, nhưng mà Khương Nghĩa học tiến sĩ mới hơn một năm, chút tiền này đã sớm lấy ra mua xe để giữ thể diện.

Hiện tại trên tay Khương Nghĩa cũng chỉ còn thừa một hai vạn, cũng không có khoan thu nào khác.

883. Chương 883 : Tạ Trưởng Phòng. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 883: Tạ trưởng phòng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Mỗi tháng phí sinh hoạt chỉ có vài trăm đồng mà thôi, để cho hắn trả bữa cơm năm sáu ngàn, Khương tiến sĩ thật là không dám, cho nên chờ khi Trang Duệ mở miệng nói mời khách xong, Khương tiến sĩ mới dám mở miệng nói vào.

Nhưng mà lời này của hắn thật không ra gì, Trang Duệ nghe thấy thì hơi có chút nhăn mày lại.

Mặc dù Nhâm Xuân Cường gọi mình là Tiểu Trang, đó là vì hắn nhiều tuổi hơn Trang Duệ, nhưng mà Khương Nghĩa còn nhỏ hơn mình một hai tuổi mà cũng mở miệng gọi mình là Tiểu Trang khiến cho trong lòng Trang Duệ thực không thoải mái.

Người không thể có ngạo khí, nhưng mà không thể không có ngông nghênh, trong hai năm qua, Trang Duệ nói chuyện luôn là nhất ngôn cửu đỉnh, trong mỗi một lời nói đều lộ ra một cỗ tự tin. Khi nghe Khương Nghĩa nói như vậy thì có chút nhăn mày lại, không khí trong bữa tiệc nhất thời trở nên có chút nặng nề.

- Ha ha, các vị, tôi theo giáo sư Mạnh học thạc sĩ chỉ là để học kiến thức trụ cột mà thôi, có thể làm đầu đề hay không, đối với tôi cũng không phải là quá quan trọng.

Trang Duệ cũng cảm thấy vừa rồi bản thân nhăn nhó có chút hơi lạnh nhạt, vội vàng cười giải thích một câu, mình đã là người làm ăn như vậy sao lại đi so đo với một tên học sinh còn chưa ra trường chứ?

- Tiểu Trang, không thể nói như vậy, một cái công công việc tốt vẫn là rất quan trọng, giáo sư của chúng ta ở giới khảo cổ trong nước cũng có thanh danh rất lớn, dù cho giới thiệu cậu tới một cái viện bảo tàng, như vậy thì việc làm ăn của cậu cũng tốt hơn nhiều.

Nhắc tới những người có chỉ số thông minh cao, cũng chưa chắc cách giao tiếp đã cao, vừa rồi gần như Trang Duệ đã nói trắng ra, nhưng mà Khương tiến sĩ vẫn còn không hiểu, lại vậy già lên mặt nói Trang Duệ vài câu.

Sau khi tốt nghiệp khảo cổ chuyên nghiệp thông thường đều có hanh trường hợp xảy ra. Thứ nhất tự nhiên là học sinh vào làm ở trong ngành khảo cổ, hơn nữa do có chung rất nhiều ngành học với ngành viện bảo tàng, nên làm việc trong một cái viện bảo tàng cũng chưa hẳn là không thể.

Bằng cấp đã tới trình độ tiến sĩ này, tuy rằng trong quá khứ chỉ làm việc trong ngành khảo cổ, nhưng mà chỉ cần hơi có chút quan hệ, tiến vào một số viện bảo tàng khá lớn làm việc cũng không phải là không được.

Phải biết rằng hiện tại mặc kệ ngành nào có chết đói, phá sản đến đâu thì viện bảo tàng vẫn luôn là như thế.

Ví dụ như viện bảo tàng Cổ Cung, một ngày số tiền thu từ vé vào cửa cũng là hơn một ngàn vạn, một năm thu được vài triệu, nếu có thể trở thành một lãnh đạo nhỏ bên trong, vậy thì không cần làm cũng đủ tiền tiêu.

Nhưng mà những viện bảo tàng nhỏ, cũng chỉ có thể thu vào mấy trăm hoặc mấy ngàn đồng một ngày, nếu có tiền thì còn có cơm ăn, không có tiền cũng chỉ có thể húp nước mà thôi, chỉ dựa vào tiền lương thì có thể chết đói.

Khương Nghĩa tính toán là sẽ ở lại Bắc Kinh, cho dù không vào được viện bảo tàng lớn, thì hẳn cũng sẽ làm ở sở nghiên cứu khảo cổ, phải biết rằng kinh phí một năm của sở nghiên cứu cũng không ít, hơn nữa mỗi năm hoàn thành một cái hạng mục, thì tiền thưởng cũng cực kỳ dày.

Chỉ là số người của sở nghiên cứu có hạn, hơn nữa Nhâm Xuân Cường chắc chắn đã có một chỗ, hiện tại hẳn đã là giảng viên của trường Kinh Đại, năm nay tốt nghiệp nhất định sẽ ở lại nơi này, mặt khác còn một số người nữa, nhất định cũng sẽ cạnh tranh vào chỗ này.

Khương Nghĩa đã hỏi thăm qua, trước khi Ngô Triệu vào học đã có đơn vị không tệ, sau khi tốt nghiệp tiến sĩ sẽ quay về đơn vị của hắn, về phần Hám Vũ hàm chính là người Bắc Kinh, uy hiếp đối với hắn khá lớn, nhưng mà hiện tại Khương Nghĩa đang theo đuổi Hám Vũ Hàm, nếu như có thể thành công, đó cũng là thật ở trong nồi, sẽ không tiện nghi người ngoài.

Nhưng mà hôm nay Trang Duệ đến, thái độ của Hám Vũ Hàm và giáo sư Mạnh đối với Trang Duệ khiến cho hắn cảm thấy một tia uy hiếp. Vừa rồi nghe thấy Trang Duệ nói hắn đã kết hôn, cuối cùng cũng có thể bỏ cái mũ tình địch xuống, nhưng mà bởi vì chuyện việc làm, trong lòng Khương Nghĩa vẫn còn một cái gai nữa.

Mặt khác còn một điều nữa là bởi vì muốn có tri thức thật không dễ dàng, Khương Nghĩa học lên tiến sĩ có thể nói là từ khi học trong tiểu học đến bây giờ đều là hắn cố gắng ở trong trường, luôn luôn xuôi gió xuôi nước.

Khương Nghĩa vốn cho rằng sau khi mình tiến vào sở nghiên cứu nhất định sẽ được giáo sư coi trọng, cũng không nghĩ tới hôm nay Trang Duệ chỉ là một thạc sĩ, mà có thể được giáo sư Mạnh coi trọng như vậy, nếu so với hắn thì còn lớn hơn vài lần, điều này cũng là cho Khương tiến sĩ đổ kị trong lòng.

Nhưng mà Khương Nghĩa đâu biết rằng từ khi Trang Duệ từ chức rời khỏi Điện Đường Hành, thì cả nửa đời sau đã không tính là làm thuê cho người khác nữa rồi, việc làm ăn của mình còn lười xử lý, muốn Trang Duệ giúp người khác kiếm tiền?

Hơn nữa quan hệ của Trang Duệ và giáo sư Mạnh, cũng không đơn thuần là thầy trò, có chút giống như bạn bè lâu năm, bình thường giáo sư Mạnh còn trông cậy vào việc Trang Duệ xem xét đồ vật cho hắn, thư hỏi giáo sư Mạnh làm sao có thể không nể mặt hắn cho được?

- Tôi tới học không phải vì tìm việc làm, hơn nữa bây giờ cũng đã có công việc.

Trang Duệ không muốn tính toán với một tên học sinh, lập tức không mặn không nhạt trả lời một câu, vừa lúc người phục vụ mang đồ ăn lên, Trang Duệ vội vàng hô:

- Nào, nào, mời mọi người dùng bữa, hôm nay xem như tôi tạ lỗi với mọi người, sau này vẫn phải nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn, trường Kinh Đại cũng thật sự là quá lớn, tôi đi vào liên lạc mất phương hướng.

Lời nói của Trang Duệ khiến cho tất cả mọi người đều nở nụ cười, nếu không có bất kì xung đột lợi ích nào với mình thì cách nói chuyện của Khương Nghĩa cũng không còn cay nghiệt như vậy, không khí trong bữa tiệc rất náo nhiệt, sau vài chén rượu qua lại, quan hệ lập tức trở nên thân thiết.

Nhưng mà Trang Duệ phần lớn là nâng chén mời Ngô Triệu và Nhâm Xuân Cường, bởi vì vừa rồi trong bữa tiệc có báo tuổi lẫn nhau, Nhâm Xuân Cường là lớn tuổi nhất, năm nay ba mươi hai, sau đó là Khương Nghĩa và Hám Vũ Hàm, còn lại Ngô Triệu là nhỏ nhất.

Đừng thấy Ngô Triệu nhỏ tuổi nhất, nhưng hắn rất biết cách nói chuyện sau khi biết Trang Duệ lớn hơn hắn, mở miệng liền kêu một tiếng anh Trang, Hám Vũ Hàm cũng không tiếp tục gọi là tiểu Trang mà gọi thẳng tên Trang Duệ, chỉ có Khương Nghĩa vẫn không thể nào thay đổi, vẫn gọi Tiểu Trang Tiểu Trang. Không chịu bỏ cái cảm giác ưu việt tiền sĩ của mình.

884. Chương 884 : Tạ Trưởng Phòng. (2)

Hoàng Kim Đồng truyện cập nhật nhanh nhất tại chàm

Tác giả: Đả Nhân

Chương 884: Tạ trưởng phòng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khungleongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ cũng lười kết giao với loại người tự nhận bản thân mình là tốt đẹp này, nên luôn hướng tới chỗ Ngô Triệu và Nhâm Xuân Cường nâng chén, hai người đều là người phương bắc, tửu lượng không nhỏ, chỉ trong chốc lát, hai chai Mao Thai đều đã cạn sạch.

- Tiếp tục lấy hai chai Mao Thai nữa, ừ, là năm 95.

Hôm nay Trang Duệ uống rất cao hứng, hắn theo học ngành khảo cổ chuyên nghiệp, mục đích chủ yếu chính là muốn kết hợp giữa thực hành và lý luận, từ hai cái góc độ khác nhau để tìm hiểu sự phát triển và truyền thừa của đồ cổ Trung Quốc.

Trong lúc nói chuyện với đám người Nhâm Xuân Cường, Trang Duệ nghe được không ít tri thức xem xét đồ cổ đào được dùng trong ngành khảo cổ chuyên nghiệp, hơn nữa còn có những lý luận, mà trước kia hắn chưa từng tiếp xúc qua, điều này cũng làm cho Trang Duệ rất hứng trí, sau khi uống xong hai chai rượu, lập tức lại gọi người phục vụ tiếp tục lấy rượu.

- Tiểu Trang, thôi đi, tiếp tục uống thì sẽ không đi được nữa đâu, cửa xe cũng chưa chắc mở được.

Nhâm tiền sĩ khuyên Trang Duệ một câu, kỳ thật về tửu lượng của hắn thì không có việc gì, mấu chốt là lo lắng cho tiền của Trang Duệ, nếu lại lấy thêm hai chai Mao Thai năm 95 nữa, thì tiền rượu cũng gần một vạn đồng rồi, thêm thức ăn trên bàn nữa thì cũng hơn một vạn đồng.

- Này, anh Nhâm, dù cho hiện tại không uống thì cũng không thể lái xe, hôm nay bắt xe trở về, ngày mai lại tới lấy cũng được.

Trang Duệ đã hơn nửa năm không uống rượu với bạn bè cùng tuổi, mỗi người đều có công việc riêng, chỉ có hắn là người nhàn rỗi nhất, rất ít khi mới gặp được người tán gẫu, tự nhiên là muốn uống sảng khoái.

Nghe được lời nói của Trang Duệ, Nhâm Xuân Cường cũng không tiếp tục khuyên nữa, nhưng mà cũng tò mò hỏi:

- Tiểu Trang, cậu làm ăn gì ở bên ngoài vậy? Xem ra cũng không tệ.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười đáp:

- Ha a tôi thua mua đồ cổ, mở một cửa tiệm ở Phan Gia viên, bán những thứ văn phòng tứ bảo linh tinh, không thể nói rõ ra là làm ăn cái gì được, còn không bằng tới trường đọc sách.

Trang Duệ không muốn nói đến mấy sự tình tới viện bảo tàng, ở Bắc Kinh ngoại trừ người thân thì chính là công nhân, không có mấy người có thể nói chuyện như đám người Nhâm Xuân Cường và Ngô Triệu, Trang Duệ cũng không muốn công khai thân phận mình để biến thành chướng ngại lẫn nhau.

Sau khi bắt đầu uống rượu, Khương Nghĩa luôn bắt chuyện với Hám Vũ Hàm, khi nghe thấy lời của Trang Duệ thì đột nhiên nói:

- Được rồi, Tiểu Trang, lựa chọn của cậu là đúng, tuy rằng mấy năm được giảng dạy suông không bằng nghe người bán trứng luộc và trà nói chuyện. Nhưng mà là người thì cần phải có văn hóa, nếu muốn làm được như vậy thì sau này đi lại trong xã hội phải không ngừng làm phong phú chính mình.

Lời này Trang Duệ vẫn có thể tiếp nhận nếu như Khương tiến sĩ không có gọi thành Tiểu Trang, và cũng sẽ không có cảm giác chói tai như vậy. Nhưng mà Khương tiến sĩ vừa nói xong, không chỉ có Trang Duệ nhú mày một lần nữa, mà ngay cả đám người này ánh mắt nhìn về phía Khương Nghĩa cũng có chút không đúng.

- Tiểu Trang, nói cho cậu biết, những ông chủ của tiệm đồ cổ tôi cũng có biết đôi chút, tất cả đều là những người rất kinh nghiệm, nếu như cậu không thể phong phú chính bản thân mình, nói không chừng sẽ có lúc nhìn nhầm, bản thân và gia đình đều sẽ không còn.

Những người ngồi ở đây đều là người trưởng thành, đối với khuyên bảo có ý tốt và vui sướng khi người khác gặp họa thì tự nhiên đều có thể phân biệt được, mọi người đều có thể nhìn ra được lời nói này của Khương Nghĩa, có hàm ý sớm muộn gì người cũng sẽ bị như thế.

- Ha ha, trên đời này, người có thể lừa được tôi còn chưa sinh ra đâu.

Sắc mặt của Trang Duệ còn không thay đổi, nhưng mà lời nói của hắn lọt vào trong tai mọi người lại có chút cuồng vọng, Trang Duệ cũng không giải thích, trực tiếp giơ chén lên, nói:

- Tiểu Ngô, anh Nhâm chúng ta cạn thêm chén nữa, đầu năm nay, những người tự cho là mình tốt đẹp thật sự là nhiều lắm.

Lời nói của Trang Duệ tuy rằng có chút khó nghe, nhưng mà nếu nói về giám định thưởng thức đồ cổ, ở trong giới đồ cổ thì không người nào dám nói có trình độ cao hơn Trang Duệ, kể cả các vị tiền bối sáu bảy mươi tuổi, cũng không dám ba hoa khoác lác về cái này.

- Người...Người.

Khương tiến sĩ bị Trang Duệ chỉ gà mắng chửi một câu, tức đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, bộ dáng giống như muốn phát hỏa, nhưng mà lại bận tâm thân phận sợ bị mọi người ở đây chê cười. Bộ dáng của hắn giống như là tiểu tức phụ bị chịu oan ức vậy.

- A? Tiểu Khương uống rượu, uống rượu.

Nhâm tiến sĩ biết Khương Nghĩa là người có chút lòng dạ hẹp hòi, lập tức dàn xếp nói:

- Tiểu Trang, Tiểu Khương nói cũng có đạo lý, đề phòng trước thì sẽ không gây ra sai lầm lớn, ha ha.

Trang Duệ uống cạn chén rượu, cười nói:

- Cảm ơn anh Nhâm, tôi biết rồi.

Người với người nói chuyện cũng sẽ không giống nhau, đồng dạng cũng là một câu, đổi lại cách nói chuyện có thể làm cho lòng người thoải mái, động dạng cũng có thể làm cho người ta nổi giận không thôi, Nhâm Xuân Cường đã có kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội vài năm, không phải là Khương tiến sĩ có thể so sánh.

Nhâm Xuân Cường thấy Trang Duệ và Khương Nghĩa cũng không tiếp tục tranh chấp nữa thì yên lòng, sau khi hô uống rượu xong thì thấy được người quen, vội vàng đứng lên chào hỏi, nói:

- Tạ trưởng phòng, ngài cũng tới đây ăn cơm sao?

Hành động của Nhâm Xuân Cường khiến ấy người Trang Duệ hải chút ý. Ở bên này là một lão đầu khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người hơi mập, trong tay đang xách theo một cái bọc đi ra từ quầy tính tiền, trong miệng còn răn dạy một người phục vụ, nói là trong phòng không có người ở lại, tính tiền cũng phải tự mình đi ra.

- Cậu là...Ồ, cậu là Nhâm tiến sĩ? Là cao đồ của giáo sư Mạnh, xin chào, xin chào.

Vị Tạ trưởng phòng kia chần chờ một chút, sau đó mới nhận ra Nhâm Xuân Cường, đi tới nắm tay hắn, thái độ có chút ôn hòa.

- Tạ trưởng phòng, ngài khỏe chứ, tôi là Tiểu Khương, lần trước đi cùng thầy giáo cũng đã gặp ngài.

Không biết vị Tạ trưởng phòng này thần thánh phương nào mà cả Khương Nghĩa, Hám Vũ Hàm và Ngô Triệu cũng đều đứng lên. Trang Duệ không biết người này, vốn không định đứng dậy, nhưng mà thấy mọi người chỗ này đều đứng dậy thì theo lễ phép hẳn cũng đứng dậy.

- Ô nhớ rồi, Khương tiến sĩ phải không, từ nay về sau chúng ta sẽ còn hợp tác nhiều.

Tạ trưởng phòng nói xong, ánh mắt đảo qua một vòng những người trên bàn, sau khi nhìn thấy Trang Duệ thì đột nhiên lặng đi một chút.

885. Chương 885 : Tạ Trưởng Phòng. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 885: Tạ trưởng phòng. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đám người Nhâm Xuân Cường cũng biết vị Tạ trưởng phòng này rất khó nói chuyện, Khương Nghĩa lại càng đã từng chạy đến chỗ của người này để nhờ giúp đỡ, nhưng mà người gác cửa cũng chưa từng cho hắn tiến vào.

- Đúng, đúng, tôi là Tiểu Khương, Tạ trưởng phòng vẫn còn nhớ rõ tôi, tôi kính ngài một chén.

Công việc của Nhâm tiến sĩ cũng đã ổn định trong vài năm trước rồi, hắn chào hỏi Tạ trưởng phòng chính là xuất phát từ lễ phép, nhưng mà đám người Khương Nghĩa lại bất đồng, bọn hắn biết được chỉ cần Tạ trưởng phòng nói một câu, công việc trong mỗi một cái viện bảo tàng trong nước bọn hắn đều có thể tùy tiện chọn.

Phải biết rằng các học sinh khảo cổ chuyên nghiệp, thông thường sẽ trở về sở nghiên cứu khảo cổ của tỉnh để làm việc, tuy rằng điều kiện đãi ngộ không tệ, nhưng mà không thể so sánh với ở lại thị trấn, lại càng không thể sánh với trong viện bảo tàng.

Vì thế khi Khương Nghĩa nhìn thấy Tạ trưởng phòng, trên mặt nổi lên một tia kinh hãi, so với cái vẻ mặt kiêu căng lúc nói chuyện với Trang Duệ trước kia, giống như hai người khác nhau vậy.

- Được rồi có thể gặp được vài vị tiến sĩ ở đây, vậy chúng ta hãy uống một chén.

Nghe được Khương Nghĩa nói như vậy, Tạ trưởng phòng có chút chần chờ, mới thu hồi ánh mắt từ trên người Trang Duệ trở về, gật gật đầu đáp ứng.

Khương Nghĩa thấy thế mừng rỡ, liền đưa cái ghế của mình nhường ra, chạy đến bàn bên cạnh bê tới một cái ghế đã được lau sạch, ngồi ở bên người Tạ trưởng phòng.

- Tạ trưởng phòng, tôi mời ngài một ly, tôi xong rồi, ngài cứ tùy ý.

Nhìn thấy vị Tạ trưởng phòng bình thường rất khó tính hôm nay lại nể tình như vậy, Khương tiến sĩ vội vàng rót cho hắn một ly rượu, chính mình thì đổi một cái bát lớn, rót tràn đầy, ngửa đầu uống một ngụm hết sạch.

- Con bà nó, lấy rượu của ta để tiếp khách.

Trang Duệ thấy có chút khó chịu, vừa rồi Nhâm Xuân Cường mời tiểu tử này uống rượu, Khương Nghĩa còn kìm nén, nói là chốc nữa còn lái xe, hiện tại đã thay đổi hẳn, xem tư thế kia của hắn, dù có uống hai chai Mao Thai cũng không đủ.

- Ủ! Tiểu Khương, tửu lượng không tệ.

Tạ trưởng phòng gật gật đầu, đưa cái chén lên môi nhấp một cái, có vẻ có chút không yên lòng.

Người khác không biết, giờ phút này trong lòng Tạ trưởng phòng đang kinh nghi bất định, người tuổi trẻ kia đến tốt cùng có phải là ông chủ lớn của viện bảo tàng Định Quang hay không?

Khi viện bảo tàng Định Quang đến trình báo phê duyệt, Tạ trưởng phòng chính là người xuống tay, còn lại đều là lãnh đạo trực tiếp thực hiện mọi việc, nhưng mà cái này cũng không gây trở ngại cho việc nắm bắt một vài tin tức của hắn, viện bảo tàng Định Quang chính là một viện bảo tàng tư nhân. nguồn (.)

Ở trong Tứ Cửu thành, lúc ấy Tạ trưởng phòng cũng không hề để ý, dù sao thì cục quản lý viện bảo tàng chẳng qua cũng chỉ là một đơn vị, những thị trấn có khả năng gây khó dễ thế lực của bọn hắn có rất nhiều.

Tạ trưởng phòng biết được là không thể nổi lên tâm tư trêu chọc vào viện bảo tàng, vì thế các hạng thủ tục của viện bảo tàng tự nhiên là cũng bắt đèn xanh. Cũng không phải chỉ có mình hắn bắt đèn xanh, mà văn kiện đưa lên đã được cục trưởng phê duyệt rất nhanh.

Khi viện bảo tàng Định Quang mở cửa, Tạ trưởng phòng cũng nhận được lời mời tới tham gia buổi lễ mở cửa, vốn hắn chỉ định ột nhân viên cấp dưới của hắn tới tham dự, thế nhưng trong buổi lễ này có rất nhiều các bậc cha chú của gia tộc Âu Dương tới tham dự, Tạ trưởng phòng mới biết được viện bảo tàng này không hề đơn giản như tưởng tượng của hắn.

Phải biết rằng, ngay cả một viện bảo tàng cấp quốc gia mở cửa, dựa theo lệ thường cũng chỉ có trợ thủ tới tham gia buổi lễ mà thôi, cái này chỉ là một viện bảo tàng tư nhân mà lại có thể kinh động những lão đại kia, bối cảnh như vậy tuyệt đối là có thể nghĩ.

Sau này Tạ trưởng phòng hỏi thăm một chút, thế mới biết được Trang Duệ là cháu ngoại của Âu Dương lão gia tử, vì thế sau khi viện bảo tàng mở cửa, Tạ trưởng phòng thật ân cần chạy tới viện bảo tàng Định Quang mấy lần, muốn kết giao với Trang Duệ, nhưng mà một lần cũng đều không gặp.

Thời gian lúc đó Trang Duệ bận đến tối tăm mặt mũi, tự nhiên là không có rảnh rỗi đi tiếp một tên quan nhỏ, nhưng mà Tạ trưởng phòng cũng đã nhớ kỹ bộ dạng của Trang Duệ. Vừa rồi nhìn thấy cũng cảm giác thấy có chút quen mắt, sau khi ngồi xuống mới nghĩ tới, nhưng mà Tạ trưởng phòng vẫn chưa dám xác nhận.

Cái này cũng không trách Tạ trưởng phòng mắt mũi kém được, hôm đó Trang Duệ mặc âu phục, thắt cà vạt, còn đặt biệt tạo một kiểu tóc khác, mà bây giờ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây bình thường. Hơn nữa lúc này da cũng đen hơn một ít, so với hình tượng khi mở cửa viện bảo tàng thì không hề giống nhau.

Khương Nghĩa đã có chút say rượu, đám người Nhâm Xuân Cường cũng đứng dậy kính Tạ trưởng phòng một ly, riêng Hám Vũ Hàm cũng uống một chút rượu, có thể tạo quan hệ tốt với vị Tạ trưởng phòng nắm giữ thực quyền này, đối với bọn họ ngày sau vào nghề sẽ có ưu đãi rất lớn.

Đầu năm nay, tiến sĩ cũng chưa chắc là có được công việc tốt, đừng nói là tiến sĩ trong nước mà tiến sĩ ở nước ngoài cũng đều chạy về nước như ong vỡ tổ, hơn nữa những người đọc sách lấy được học vị tiến sĩ, nói không dễ nghe thì đều là những người trong nhà không có tiền, cũng không có bối cảnh.

Những người trong nhà có tiền, nhiều nhất cũng chỉ học một khoa chính quy về buôn bán mà thôi, cha mẹ có tầm nhìn sẽ cho ra nước ngoài kiếm một công việc nào đó.

Nếu trong nhà có bối cảnh, như vậy đã sớm tiến vào các ngành trong cơ quan chính phủ, về phần bằng cấp bây giờ, chỉ là phổ cập giáo dục mà thôi

Cho nên giống như đám người Khương Nghĩa, Ngô Triệu, Hám Vũ hàm thì trong mắt những người khác là thiên chi kiêu tử, nhưng mà nói trắng ra thì chính là bằng cấp thấp không tìm được công việc, lúc này mới lố lợc đọc sách để tìm một con đường ra.

Thành thật mà nói, mỗi khi Tạ trưởng phòng ở cùng một chỗ với những thiên chi kiêu tử này, cái loại cảm giác về sự ưu việt trong lòng của hắn cũng cực kỳ thoải mái. Lão Tạ cũng chỉ tốt nghiệp trung học mà thôi,

sau này mới kiếm được một cái văn bằng chính quy trong trường đại học, đám người này đều là thạc sĩ tiến sĩ, nhưng mà chẳng phải đều phải nhìn sắc mặt của ta để nịnh nọt sao?

- Tiểu Trang, cậu không mời Tạ trưởng phòng một chén rượu sao?

Sau khi uống xong một vòng rượu, trên bàn chỉ còn Trang Duệ đang nhàn nhạt ngồi ở chỗ kia, đang gắp một miếng vây cá hầm miến cho vào miệng, không hề có một chút ý tứ muốn mời rượu Tạ trưởng phòng.

886. Chương 886 : Tạ Trưởng Phòng. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 886: Tạ trưởng phòng. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Vừa rồi Khương Nghĩa uống một bát rượu trắng, tính ra cũng bằng ba lần trước kia, vì vậy cũng có cảm giác hơi say, không nhận được nói:

- Tiểu Trang, hiện tại chẳng qua cậu chỉ là một thạc sĩ sinh, dù là sau này chúng ta tốt nghiệp tiến sĩ, cũng phải nghe Tạ trưởng phòng chỉ huy, sao lại không biết lớn nhỏ như vậy, nhanh lên kính rượu Tạ trưởng phòng.

Trang Duệ nghe thấy vậy thì nhú mào, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Khương Nghĩa có chút phiền toái, luận tuổi tác thì ta còn lớn hơn người, luận lẫn lộn xã hội thì tiểu tử người con kém ta không biết bao nhiêu lần, không phải chỉ có bằng cấp là lớn hơn mình sao? Lại có thể dám đứng đây để dạy bảo bản thân mình?

- Tạ trưởng phòng phải không? Đến đây ngồi xuống một chút đi, ừ, tùy ý, tôi nhận tội với ngài.

Trang Duệ không muốn vì người ngoài mà làm Khương Nghĩa khó coi, dù sao thì cũng đều là học sinh của giáo sư Mạnh, liền nhắc cái chén trong tay, hướng tới Tạ trưởng phòng tùy ý một chút, rồi lại buông xuống đặt trên bàn.

Trang Duệ không hề thích việc giao tiếp với đám quan lại nhỏ này, nếu không phải vì thấy bọn người Nhân Xuân Cường tôn kính vị Tạ trưởng phòng này thì ngay cả nói hấn cũng lười.

- Tiểu Trang người.

Khương Nghĩa nhìn thấy thái độ của Trang Duệ, nhất thời nổi trận nổi đình, chính mình thật vất vả mới có thể mời Tạ trưởng phòng ngồi xuống, đây không phải là làm cho bản thân mình khó coi sao?

Đám người Nhân Xuân Cường tuy rằng không nói gì, nhưng mà cũng cảm giác thấy Trang Duệ có điểm quá phận, dù sao thì tuổi tác và chức vụ của đối phương cũng đều cao hơn Trang Duệ, như vậy không phải là quá không lễ phép chứ?

Kỳ thật đây cũng là suy nghĩ của riêng bọn hấn mà thôi. Câu chào hỏi của Trang Duệ kia nếu đổi thành Tạ Trưởng Phòng nói với Trang Duệ thì mới đúng là biểu hiện không tôn trọng người khác.

Nhưng mà những người đang ngồi này cũng không biết, vì sao Trang Duệ phải tôn trọng đối phương, hấn cũng không phải là khách nhân Trang Duệ mời, chào hỏi đã là vì tôn trọng thể diện của mấy vị đồng học này rồi.

- Xin hỏi, ngài có phải là Trang Duệ, Trang lão sư không ?

Khương Nghĩa chỉ vào Trang Duệ, đang muốn dạy hấn đạo lý đối nhân xử thế một phen thì bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Tạ trưởng phòng.

- Trang...Trang, còn lão sư?

Mỗi người ngồi ở trên đây trong lòng đều hiện lên một dấu chấm hỏi, Khương Nghĩa lại càng mạnh mẽ mang những lời nói đã ra đến miệng nuốt vào trong bụng.

Mấy vị tiên sĩ này cũng không còn nhỏ tuổi, hơn nữa học thức cũng được xem là uyên bác, lão sư là một loại danh xưng, của một người nào đó có phương diện đáng để người khác học tập, thường là để chỉ những lão già có học vấn uyên thâm. Còn về phần danh xưng Thầy giáo ở trong trường kia thì là một chuyện tình khác.

Nhưng mà mấy người uống rượu với Trang Duệ cả nửa ngày, cũng chưa nhìn ra được Trang Duệ có điểm gì đáng để học tập, người có tuổi và học vấn thì lại càng không có trên người Trang Duệ, cho nên khi nghe Tạ trưởng phòng nói như vậy, tất cả đều giật mình há to miệng.

- Tôi là Trang Duệ, lão sư thì không dám, Tạ trưởng phòng cứ gọi tôi là Tiểu Trang là được rồi.

Trang Duệ có chút kỳ quái, chính mình ở trong hội đồ cổ cũng có chút thanh danh, nhưng mà không hề có quan hệ gì với mấy vị quan viên trong chính phủ này, như thế nào hắn có thể nhận ra mình?

- Không thể được, không thể được, học vấn của Trang lão sư và phẩm chất ở trong hội đó là chuyện đã rõ như ban ngày, một đoạn thời gian trước tôi còn muốn đến viện bảo tàng của ngài để học tập nhưng mà không gặp được ngài.

Tạ trưởng phòng nghe thấy Trang Duệ thừa nhận thì hưng phấn không cần nói cũng hiểu, lập tức đổi cái chén thủy tinh của mình, rót đầy một ly rượu, nói:

- Trang lão sư, sau này nếu có cơ hội, xin hãy đến chỗ tôi chỉ đạo công tác, chúng tôi có chỗ nào làm việc không đúng, xin ngài cứ nói.

- Chén rượu này xem như tôi mời ngài, tôi xong rồi, ngài cứ tùy ý.

Lời nói của Tạ trưởng phòng khiến cho đám người Khương Nghĩa hoàn toàn trợn tròn mắt, lời nói vừa rồi của Khương Nghĩa đối với Tạ trưởng phòng, hiện tại lại được hắn dùng đến trên người Trang Duệ, thái độ cung kính giống như Trang Duệ là một lão già bốn mươi tuổi, còn Tạ trưởng phòng là một đứa trẻ vậy.

887. Chương 887 : Tôi Xong Rồi, Ngài Cứ Tùy Ý.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 887: Tôi xong rồi, ngài cứ tùy ý.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Tạ trưởng phòng quá khách khí rồi, tôi cũng chỉ làm việc của mình thôi.

Trang Duệ cũng không phải là đứa trẻ không hiểu thế sự, tục ngữ nói đưa tay không đánh khuôn mặt cười, người khác cung kính như vậy, chính mình lại kiêu căng, thì đó mới là không hiểu sự đời, lập tức một ngụm uống cạn chén rượu.

Tạ trưởng phòng thấy Trang Duệ nể tình như vậy thì không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, sau khi uống hết chén rượu liền ho khan vài tiếng, sau đó gơ cái chén lên úp xuống dưới tỏ ý chính mình đã uống hết.

Động tác này của Tạ trưởng phòng khiến mấy người ở đây không hiểu gì cả, người như Tạ trưởng phòng tại sao lại có thể làm ra hành động như vậy ở trước mặt mọi người chứ?

Nhìn thấy vị Tạ trưởng phòng cố gắng uống rượu như vậy, Trang Duệ mở miệng hỏi:

- Không biết hiện tại Tạ trưởng phòng đang làm việc ở nơi nào vậy?

Kỳ thật hời hợt như vậy cũng là có chút không lễ phép, nhưng mà lúc này Trang Duệ cũng đã có chút say rượu, nói chuyện cùng tùy ý hơn, những chuyện trên bàn rượu cũng không cần chú ý nhiều như vậy.

Tạ trưởng phòng nghe thấy lời nói của Trang Duệ, vội vàng lấy ra danh thiếp, dùng hai tay đưa cho Trang Duệ, nói:

- Trang lão bố, đây là danh thiếp của tôi, có rảnh thì mời ngài đến chơi, cá nhân tôi cũng ưa thích sưu tầm đồ cổ, hy vọng ngày sau ngài có thể đến thăm định một hai phần.

Dựa theo thân phận Trang Duệ, Tạ trưởng phòng kỳ thật nên gọi hắn là Trang tổng, nhưng mà hắn cũng là một người trong hội đồ cổ, xưng hô một tiếng lão bố, sẽ càng làm cho quan hệ với đối phương càng thêm thân mật một ít.

Nhưng mà người hơn 40 tuổi, há miệng gọi một tiểu thanh niên mới hơn hai mươi tuổi là lão bố, cũng khiến ấy người đưa mắt nhìn nhau, tổng cảm giác cũng có chút không tự nhiên.

- Cục quản viện bảo tàng, công việc quản lý nhân sự...

Đừng nói là người hơn bốn mươi tuổi gọi hắn là lão bố, chính là người hơn sáu mươi tuổi cũng có người gọi Trang Duệ là lão bố. Trang Duệ cũng không để ý gì đến chuyện xưng hô mà là nương theo cảm giác say bắt đầu đọc tấm danh thiếp, miệng thì thảo luận bầm bầm.

- Cục quản lý viện bảo tàng, như thế nào mà tôi cảm thấy hình như đã từng gặp qua ngài rồi?

- Ha ha, thời gian ngài mở viện bảo tàng tôi cũng đã đến xem.

- Sau này còn cần Tạ trưởng phòng chỉ điểm một vài câu.

Trang Duệ nói.

- Tạ trưởng phòng ngài cũng chính là quan phụ mẫu, sau này có chỗ tốt gì, cũng không nên quên viện bảo tàng của chúng tôi.

Sau khi nghe được lời nói của Tạ trưởng phòng, nhất thời Trang Duệ tỉnh rượu ra vài phần, tuy rằng ngoài miệng hô là quan phụ mẫu, nhưng trong giọng nói lại không có ý tôn kính bao nhiêu. Ở trong lòng Trang Duệ, những tên quan chức này đều là những kẻ tham quan chuyên vơ vét của dân, chẳng làm ra được chuyện tốt đẹp gì cả.

Trang Duệ và Tạ trưởng phòng đối thoại, khiến cho những người đứng nhìn ở ngoài lại càng như lọt vào sương mù không phân biệt được đông tây nam bắc, tuy rằng chỉ số thông minh của các vị tiến sĩ này rất cao, nhưng mà vẫn không thể tìm ra được một chút đầu mối nào để lần ra quan hệ của hai người này.

Từ trong lời nói của Tạ trưởng phòng có thể nghe ra được, dường như Trang Duệ có mở một cái viện bảo tàng tư nhân, thời gian hắn mở cửa Tạ trưởng phòng còn từng đến chúc mừng, nhưng cũng chính điều này mới khiến ấy người này không thể phân biệt nổi.

Lẽ ra Trang Duệ mở một viện bảo tàng tư nhân thì sẽ thuộc quyền quản lý của Tạ trưởng phòng. Nếu Trang Duệ sẽ phải nhờ Tạ trưởng phòng phê duyệt, nên không có khả năng không quen biết vị quan trong cục quản lý bảo tàng cũng không biết được?

Lại nói tiếp, coi như Trang Duệ không biết tạ trưởng phòng, mà là thủ hạ của hắn đến làm việc với tạ trưởng phòng. Nhưng mà bây giờ gặp mặt cũng sẽ là Trang Duệ mời Tạ trưởng phòng chứ không phải là Tạ trưởng phòng mời rượu Trang Duệ như lúc này.

Huyện quan cũng không bằng hiện quản, chẳng lẽ Trang Duệ không sợ sau này Tạ trưởng phòng sẽ làm khó hắn trong công việc hay sao?

Tạ trưởng phòng vốn sẽ không để ý đến chuyện mấy vị tiến sĩ còn lại nghĩ gì trong lòng, sau khi Trang Duệ nói xong, thì vội vàng nói:

- Trang lão sư cứ yên tâm, nếu cần gì, tôi sẽ sắp xếp và mang một ít đồ sưu tầm của các viện bảo tàng khác tới trao đổi, để tăng thêm đồ trưng bày cho viện bảo tàng.

Việc trao đổi giữa các viện bảo tàng là chuyện rất bình thường, nhưng mà muốn thực hiện những việc này, cần phải có những người có chút năng lực như Tạ trưởng phòng mới có thể hoàn thành được. truyện copy từ

- Như vậy thì xin cảm ơn Tạ trưởng phòng nhiều, nhưng mà việc này tôi không quản, khi nào ngài rảnh rồi tôi sẽ bảo Hoàng Phủ Vân tới tìm ngài nói chuyện.

Trang Duệ nghe nói như thế, cũng xem như đối với vị Tạ trưởng phòng mập mạp này coi trọng vài phần, dứt tấm danh thiếp vừa nhận được vào trong túi, có người thay mặt giúp mình giải quyết vấn đề, cũng không thể không biết cách cư xử được.

Cái viện bảo tàng của Trang Duệ kia, tuy rằng ở địa phương không tệ, muốn tiền cũng không thiếu, nhưng mà chỉ cần bớt chút đồ trưng bày mà có thể bắt quan hệ với một số viện bảo tàng khác, đó cũng là một chuyện không tồi.

- Thôi, tôi vẫn còn có chút công việc, hôm nay sẽ không làm phiền Trang lão sư nữa, sau này có thời gian sẽ đến nhà tiếp tục thỉnh giáo.

Tạ trưởng phòng là người thế nào chứ, sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, hần lập tức đứng dậy cao từ, hần vừa đứng lên thì đám người Nhâm tiến sĩ cũng đều đứng lên đưa tiễn.

- Trang...Trang lão sư, rốt cuộc là ngài đang làm gì vậy?

Sau khi Tạ trưởng phòng rời khỏi, rốt cuộc Ngô Triệu cũng không nhịn được mà mượn rượu hướng tới Trang Duệ hỏi một câu, nhưng mà vốn dĩ đã gọi là anh Trang, hiện tại cũng đã sửa lại thành Trang lão sư.

Sau khi Ngô Triệu nói ra, trên bàn trở nên an tĩnh lại, mặc cho cả bọn đều là tiến sĩ thì tất cả đều muốn nghe Trang Duệ giải thích thế nào. Ngay cả Hám Vũ Hàm cũng mở to mắt, tò mò đánh giá Trang Duệ.

Lúc này biểu tình của Khương Nghĩa vẫn rất phong phú, mặc kệ là Trang Duệ là ai, thì hần cũng đều có thể khẳng định chắc chắn một điều chính là, bản thân mình tuyệt đối không thể trêu chọc nổi, nghĩ đến lời nói vừa rồi của mình với Trang Duệ, Khương Nghĩa hận không thể đào một cái lỗ để chui vào. Hơn nữa ngay cả Tạ trưởng phòng cũng đều phải nịnh bợ Trang Duệ.

Nếu như có thể tạo được quan hệ với Trang Duệ, thì ngay cả làm việc ở trong viện bảo tàng Cổ Cung cũng sẽ không thành vấn đề. Khương Nghĩa nghĩ tới chuyện này thì cúi đầu hối hận, cố gắng suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể bù lại.

888. Chương 888 : Tôi Xong Rồi, Ngài Cứ Tùy Ý.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 888: Tôi xong rồi, ngài cứ tùy ý.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhưng mà người làm công tác văn hóa thường chết vì sĩ diện, nhất thời Khương Nghĩa mất hết mặt mũi nói chuyện với Trang Duệ, chỉ có thể dậm thẳng tai lên nghe câu trả lời của Trang Duệ.

- Ngô Triệu, đừng hại tôi, ngàn vạn lần đừng gọi tôi như vậy, tôi so với cậu cũng chỉ lớn hơn vài tuổi, cứ gọi anh Trang là được rồi.

Trang Duệ cười khở một cái, mình đến Kinh Đại là để học chứ không phải là làm lão sư gì cả, nếu như bị giáo sư Mạnh nghe thấy, nhất định sẽ dùng việc này ỉnh một trận.

- Thật là tốt, anh Trang, vị Tạ trưởng phòng kia vì sao lại cung kính với ngài như vậy? Rốt cục thì việc làm ăn của ngài là việc gì? Ngô Triệu suy nghĩ một chút rồi hỏi vấn đề mà hần quan tâm nhất.

- Không phải vừa nãy tôi đã nói rồi sao, tôi mở một cửa hàng ở Phan Gia Viên, mặt khác ở gần đường Tam Hoàn còn mở một cái viện bảo tàng nhỏ.

Trang Duệ trở về trường học là vì muốn kết giao với mấy người bạn học giống như là anh Vĩ, cũng không phải là khoe khoang thành tích của bản thân và gia đình mình. Nhưng mà hôm nay lại đụng phải một người nhận ra mình, Trang Duệ cũng không muốn lừa gạt mọi người, liền trực tiếp nói ra.

Về phần vì sao Tạ trưởng phòng cung kính với mình như vậy, tuy rằng Trang Duệ không giải thích, nhưng mà trong lòng cũng rất rõ ràng. Nhất định là bởi vì thân thế của mình, ngay cả người ngoài cũng đều biết thủ tục phê duyệt cho viện bảo tàng của mình rất không phù hợp với quy định của cục, lại càng không cần phải nói đến Tạ trưởng phòng, là một nhân viên làm việc trong cục.

Kỳ thật Tạ trưởng phòng cũng muốn tạo quan hệ với Trang Duệ, chưa cần Trang Duệ phải giúp gì hắn, chỉ cần Trang Duệ ngẫu nhiên có thể nhớ được tên của hắn ở trong cục quản lý, nhân tiện ở trước mặt những người khác có thể nói một hai câu, vậy thì Tạ trưởng phòng cũng đã cảm tạ lắm rồi.

Trong chốn quan trường, nếu muốn thăng quan kỳ thật không cần có quá nhiều năng lực, đầu tiên là cần phải đứng vững, thứ hai là phải ọi người đều có thể nhớ kỹ tới người. Đối với những người có thân thế, nếu ngày sau có cơ hội lên chức, những người được đề cử lên thông thường đều sẽ nói chính mình là người có gia thế, đương nhiên phải là gia thế tốt thì mới có thể hoàn thành được.

- Mở một viện bảo tàng, ở đường Tam Hoàn?

Nhâm tiến sĩ như có suy nghĩ gì đó, nói:

- A! tôi nhớ ra rồi, thầy giáo chúng ta mấy tháng trước không phải đã đi tới một buổi lễ mở cửa viện bảo tàng sao, có phải là viện bảo tàng của cậu không Tiểu Trang?

Phải nói là tâm tình của Nhâm Xuân Cường vẫn tương đối tốt, không muốn thì không cầu, hắn lại không cầu Trang Duệ cái gì, vì thế xưng hô vẫn giống như trước kia, khiến cho Trang Duệ cảm thấy thực thoải mái.

Vốn Trang Duệ cũng muốn một lần nữa tìm lại những cảm giác trước kia có con mắt kia, bạn bè đối xử với nhau rất thoải mái. Còn bạn học của chính mình cứ mở miệng liền gọi một tiếng ngài, thực sự là Trang Duệ chịu không nổi.

- Được rồi, đúng là viện bảo tàng của tôi, mới mở không được bao lâu, đồ trưng bày vẫn còn rất ít. Sau này có cơ hội thì anh Nhâm hãy chỉ giáo đôi chút, hôm nay không bàn công việc, mọi người tiếp tục ăn uống nào.

Trang Duệ bưng một chén rượu lên, lần này không chỉ có Khương Nghĩa cũng gơ chén cụng với Trang Duệ mà ngay cả Hám Vũ Hàm vốn không uống rượu trong đêm nay cũng nâng chén nên với Trang Duệ.

Thái độ của Trang Duệ so với trước kia thì không khác gì, cũng không nhằm vào Khương Nghĩa làm cái gì. Lấy thân phận bây giờ của hắn nếu như còn tính toán với Khương Nghĩa, vậy thì có chút quá nhỏ nhen rồi.

Có Hám Vũ Hàm ra nhập, không khí uống rượu càng thêm náo nhiệt, nhưng mà Trang Duệ cũng không thể tìm lại cảm giác nói chuyện ban đầu với Nhâm Xuân Cường và Ngô Triệu Vũ nữa. Nhâm tiến sĩ thì còn tốt, nhưng mà khi nói chuyện với Trang Duệ thì ý tứ nịnh hót trong lời nói của Ngô Triệu cũng đã quá rõ ràng.

Khương Nghĩa biết lúc trước mình đã có chút quá đáng, cũng không thể tiến tới kết giao với Trang Duệ, hơn nữa Trang Duệ đối với hắn vẫn rất ôn hòa, trong lòng Khương tiến sĩ cảm thấy buồn bực, chỉ cúi đầu uống rượu, trong chốc lát đã say nằm cả ra bàn, nhưng thật ra vẫn còn có chút tỉnh táo.

Rất nhanh đã uống hết hai chai Mao Thai, Trang Duệ cũng không có tiếp tục uống nữa, gọi phục vụ tới để chuẩn bị trả tiền.

- Thưa tiên sinh, tiêu phí của bàn thức ăn này đã có người trả giúp ngài rồi.

Trang Duệ nghe vậy thì lặng đi một chút, nhưng mà lập tức nghĩ tới vị Tạ trưởng phòng kia thì không khỏi cười khổ lắc đầu, bản thân lớn như vậy, cũng không thể hưởng thụ cảm giác trả tiền một phen sao.

Hôm nay mấy người này đều uống không ít, không thể lái xe được. Nhân tiện sẽ thì đưa Khương Nghĩa trở về trường học, mà Ngô Triệu và Hám Vũ Hàm thì Trang Duệ gọi ỏi người một cái xe, sau khi nói ra địa danh thì xe ô tô rời đi.

- A! giờ này mà còn ai gọi ỉnh vậy?

Sau khi xuống xe ở chỗ ngõ nhỏ của tứ hợp viện, Trang Duệ trả tiền xong thì chợt có tiếng điện thoại vang lên.

- Trang tổng, tôi là lão Lý đây.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của một người mang theo vài phần quen thuộc, nhưng mà Trang Duệ đang say rượu, có chút mơ hồ, không thuận miệng hỏi:

- Lão Lý? Ai là lão Lý vậy?

- Trang tổng, tôi là lão Lý ở Hà Bắc đây, chúng ta mới gặp nhau hôm qua mà.

Lý Đại Lực hơi có chút buồn bực, chính mình mất cả ngày mới có thể bắt quan hệ được với Trang Duệ, không nghĩ tới vừa mới sang hôm sau hẳn đã quên mất.

- Ai ui, thì ta là Lý tổng, thật ngại quá, thanh âm của ngài nghe qua điện thoại có chút khác, vừa rồi tôi không nhận ra.

Phải nói rằng tửu lượng của Trang Duệ thật không tệ, hôm nay không sai biệt lắm hẳn đã uống hết nửa lít rượu Mao Thai, nhưng mà khi nghe đến câu nói thứ hai của Lý Đại Lực thì lập tức có thể phản ứng trở lại.

Vừa lúc đi vào trong nhà, Trang Duệ nhìn thấy hai con sư tử đá ở trước cửa nhà, dưới bóng đêm càng có vẻ uy vũ dữ tợn hơn.

Cửa chính của Trang Duệ chính là một cái ngõ nhỏ, buổi tối có gió rất to, Trang Duệ vừa mới uống rượu xong vẫn còn cảm giác kho nóng lên đặt mông ngồi xuống bậc thềm nói chuyện điện thoại.

- Tang tổng, chuyện ngài giao cho tôi tôi đã làm xong, ước chừng khoảng thứ sáu tuần này là có thể gặp mặt, ngài xem có thể đến được hay không?

Trong lòng Lý Đại Lực có chút không yên, vốn là muốn người nọ đến Bắc Kinh gặp Trang Duệ, nhưng mà vị chủ quản của tiệm gốm sứ Trung Quốc này, gần đây nhất thì việc làm ăn có chút khó xử, căn bản là không thể đi ra ngoài được, điều này làm cho Lý Tổng cảm giác thấy sự tình mình lo liệu thật mất mặt.

Trang Duệ dùng bàn tay phải xoa nhẹ cái thái dương đang có chút đau đớn, thuận miệng hỏi:

- Vị Hứa tiên sinh kia ở thành phố nào của Hà Bắc?

- Trang tổng người nọ là ở Thạch gia trang, tôi sẽ ở Bắc Kinh đến ngày thứ bảy, hay là đến lúc đó chúng ta sẽ cùng đi.

Lý tổng hôm qua đã được mở mang kiến thức ở hội sở nơi này. So với câu lạc bộ của chính mình ở trong thành phố thì căn bản chính là một cái trên trời một cái dưới đất, hơn nữa Lý tổng còn nhận ra rất nhiều ngôi sao điện ảnh và các minh tinh trên truyền hình đang chuẩn bị phát triển tình chàng ý thiếp.

Đương nhiên, Tiểu Lý đã vượt qua cả ông bố về khoản bắt chuyện với minh tinh điện ảnh, Lý tổng vẫn là không làm được chuyện này.

- Được, vậy thì thứ bảy đi, đến lúc đó chúng ta sẽ liên hệ sau. xem tại

Trang Duệ gật đầu đồng ý, nếu đi tàu siêu tốc từ Bắc Kinh đến Thạch Gia Trang thì cũng phải mất hai ba giờ, một ngày có thể vừa đi vừa về, không thể chậm trễ việc đi học của bản thân được.

- Hắc, ông chủ, làm sao ngài lại ngồi ở chỗ này?

Trang Duệ vừa mới cúp điện thoại, cửa lớn liền vang lên một tiếng chi nha, Hắc Long nhìn thấy bộ dạng của Trang Duệ thì không khỏi nở nụ cười.

889. Chương 889 : Tọa Đàm.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 889: Tọa đàm.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ ở trước mặt bọn họ thì luôn luôn giữ biểu hiện ổn định, hôm nay say rượu, bộ dáng cũng không còn như bình thường nữa.

Trang Duệ dáo dác nhìn thoáng qua vào bên trong cửa, nhỏ giọng nói:

- Ngồi ở chỗ này á, mẹ của ta đã ngủ chưa?
- Đầu gối hóng mát ở trong sân, hiện tại vẫn còn sớm mà.

Ngày hè thì ngủ muộn, thông thường đều là sau một giờ mới đi ngủ, hơn nữa mọi người ở trong tứ hợp viện này, mỗi ngày đều nói chuyện phiếm đến tận đêm khuya mới đi ngủ.

- Được, ta sẽ đi theo đường ga ra để về hậu viện.

Trang Duệ biết mẹ không thích chính mình uống rượu, nếu bây giờ mình hiên ngang đi về, nhất định sẽ bị mắng.

Nhưng mà đang lúc hần muốn cất bước rời đi thì tiếng kêu to của Kim Vũ và tiếng gầm của bạch sư vang lên ở phía trong nhà. Trong tứ hợp viện này, người có được đãi ngộ như thế cũng chỉ có một mình hần.

- Hắc, tiểu tử thôi, người bỏ vợ ở trong nhà còn chính mình thì chạy đi ăn chơi đàng điếm sao sao, tiểu tử người cũng không có lương tâm, uống rượu cũng không biết gọi anh một tiếng.

Trang Duệ vừa với tiến vào trung viện, còn chưa đến chỗ đám người đang tụ tập nói chuyện phiếm kia, thì mùi rượu trên người đã bị Âu Dương Quân ngửi thấy, nhưng mà tên này cũng chẳng phải là người tốt gì cả, câu nói sau cùng khiến cho Trang Duệ khó xử.

- Đi qua một bên, bằng không hiện tại em sẽ hôn con của anh.

Trang Duệ uy hiếp Âu Dương Quân một câu rồi nhìn về phía Âu Dương Uyển nói:

- Mẹ, mấy vị sư huynh sư tỷ mời đi ăn cơm, buổi tối có uống một chút rượu.
- Được rồi, Huyền Băng đã nói ẹ biết rồi. Nhanh trở về phòng tắm rửa thay quần áo đi, Huyền Băng đang mang bầu sẽ không thích người mùi rượu đâu.

Con trai đã lớn, cũng không thể như trước kia mà dạy dỗ ở trước mặt mọi người. Đây cũng là Âu Dương Uyển cấp mặt mũi cho Trang duệ, Trang Duệ đồng ý, mặt mày xám xịt chui vào căn phòng của mình.

Nhưng mà đêm hôm nay Trang Duệ sẽ phải ngủ ở trên ghế san *** ở phòng khách, mặc dù ở trong tứ hợp viện có nhiều phòng nhưng mà vợ của hần lại sợ ma. Khiến cho Trang Duệ phải ngủ ở trên ghế sofa một đêm để canh chừng cho lão bà của mình.

Chỗ tốt của việc học thạc sĩ chính là không giống như sinh viên mới nhập trường phải ở trong ký túc, hơn nữa thạc sĩ sinh cũng tự do hơn, có sự tình gì thì cũng có thể báo cáo với thầy giáo của mình, về phần những buổi học cộng đồng, không đi cũng không sợ bị điểm danh.

Ba năm kế tiếp, chỉ cần Trang Duệ học đủ học phần, dĩ nhiên là sẽ có thể tốt nghiệp, môn tiếng anh khiến cho rất nhiều người chùn bước đối với Trang Duệ mà nói thì không hề có chướng ngại gì.

Ngày hôm sau Trang Duệ thức dậy liền nhớ ra hôm nay là ngày các học sinh mới vào học nội quy, hần sẽ không phải đến trường. Hôm nay hần sẽ ở nhà chăm sóc Tần Huyền Băng, đến xế chiều sẽ lái xe đến viện

bảo tàng tìm Hoàng Phủ Vân, nếu vị Tà trưởng phòng kia đã biểu đạt ra ý nguyện muốn cấp đồ trưng bày cho viện bảo tàng, tự nhiên là Trang Duệ sẽ không từ chối ý tốt của hắn.

- Ta khảo, lần sau nhất định phải làm một cái bản đồ của trường Kinh Đại ở trong điện thoại.

Trang Duệ lại tiếp tục lạc đường ở trong sân của trường Kinh Đại, sáng hôm nay có buổi “ Thông luận khảo cổ học Trung Quốc” được công khai, mặc dù là để cho các học sinh hệ chính quy năm nhất đến học, nhưng mà Trang Duệ cũng không hề có trụ cột gì của khảo cổ học, nên muốn đến xem một chút.

Lịch sử của khảo cổ học chủ yếu là khái quát lại lịch sử của Trung Quốc và lịch sử trên thế giới. Sử học khảo cổ của Trung Suốt giới thiệu về khảo cổ thời đại đá mới, khảo cổ thời Hạ, Thương, Chu, khảo cổ chiến quốc thời Tần Hán, khảo cổ thời tam quốc lưỡng Tấn nam bắc triều, khảo cổ đời Đường, thời Tống Minh, điền dã.

Ở trong trường học được phần lớn đều là lý luận cơ sở, nhưng mà đây cũng chính là cái mà Trang Duệ còn thiếu, nếu như có thể học hết những lịch sử này đối với việc xem xét đồ cổ của Trang Duệ cũng cực kỳ có lợi.

Nhưng mà công trình khảo cổ học, mỗi một cái đều là luận chứng lớn của thời đại, đều có thể hao phí tinh lực cả đời của một người.

Rất nhiều học sinh theo học hệ khảo cổ đều có một phương chương chủ công. Mọi người đều chọn lựa từ bên trong thời đại khảo cổ một cái mình thích, cuối cùng là dùng cả đời để nghiên cứu, lấy được tiến triển trọng đại và đột phá.

Sở dĩ địa vị ở giới khảo cổ trong nước của giáo sư Mạnh không thể bị lay động, cũng là bởi vì lý luận cơ sở của hắn cực kỳ vững chắc, mỗi một thời kì của các triều đại lịch sử đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Cho dù đi đến một hiện trường khai quật xa lạ, giáo sư mạnh căn bản là không cần gỡ sách ra xem, cũng không cần xem xét vật phẩm khai quật được, mà chỉ cần xem xét hình thái mồ mả, cũng có thể nói ra đây là đặc thù của thời đại nào, ở trong giới khảo cổ, giáo sư mạnh được xem là tự điển sống của giới khảo cổ.

Trang Duệ đang nghe vị giảng viên kia giới thiệu về những đề mục và tiến trình dạy học của nhà trường, hắn đang giới thiệu về mấy ngành học: Thương Chu khảo cổ, Chiến quốc Tần Hán khảo cổ, tam quốc Lưỡng Tấn Nam Bắc triều khảo cổ, Tùy Đường khảo cổ, Tống nguyên minh khảo cổ cùng đồng ruộng khảo cổ.

Nguyên nhân rất đơn giản, những thứ khai quật được từ thời đại đá mới, tuy rằng có giá trị nghiên cứu rất cao nhưng mà giá trị trên thị trường thì lại rất bình thường. Trang Duệ học tập khảo cổ cũng chỉ là vì muốn xem xét đồ cổ mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn làm chuyên gia học giả gì đó.

Bởi vì không có giấy chứng minh lái xe ra vào, Trang Duệ chỉ có thể lái xe từ Túy Tiên Lâu về một bãi đỗ xe miễn phí ở Gia Nhạc Phúc, rồi đi bộ vào trong trường Kinh Đại, nhưng lại khiến hắn vô đầu chính là sau khi đi theo cửa chính vào trong trường Kinh Đại, Trang Duệ lại có thể chạy tới khu giáo học lâu của ngành y học.

Kinh Đại thành lập được bốn năm thì hợp lại làm một với trường đại học y khoa, sau khi di dời vị trí thì chiếm diện tích lớn hơn ban đầu rất nhiều khiến cho Trang Duệ quẹo trái phải một hồi thì không biết như thế nào mà lại chạy tới khu trụ cột của học viện y học.

Trang Duệ cũng ngại ngần lên không dám gọi điện cho giáo sư Mạnh nữa, hai lần tiến vào trong trường đều lạc đường, tuy rằng giáo sư Mạnh sẽ không nói cái gì, nhưng mà Trang Duệ vẫn cảm thấy có chút dọa người.

Học viện nền tảng của ngành y học đều rất náo nhiệt, không biết là có phải bởi vì là buổi khai giảng đầu tiên hay không mà có rất nhiều học sinh đều tập nập chạy vào trong lầu.

890. Chương 89 0: Tọa Đàm.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 890: Tọa đàm.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ không khỏi thầm than trong lòng, bầu không khí học tập của trường Kinh Đại này thật là tốt, học sinh đi học giống như là đi đánh giặc vậy.

Đứng ở cửa lớn của học viện y học cỡ sở, Trang Duệ đưa tay kéo một vị nam sinh lại, mở miệng hỏi:

- Anh bạn này, xin hỏi một chút.

- Còn hỏi cái gì? Nhanh chân lên nào, đi vào chậm thì đừng nói là chỗ ngồi mà ngay cả chỗ đứng cũng không có.

Vị nam học xinh có khuôn mặt tròn tuấn tú kia, không đợi Trang Duệ nói hết câu, liền vội vã hướng tới trong lầu chạy tới, nhưng mà quần áo của hắn vẫn còn bị Trang Duệ kéo lại, vì thế hắn liền kéo luôn cả Trang Duệ chạy theo hắn vào trong phòng học.

Trang Duệ có chút trợn tròn mắt, như thế này là thế nào? Không đợi hắn kịp phản ứng thì anh bạn đang nóng lòng kia đã kéo hắn vào trong phòng học.

Phòng học hình thang này rất lớn, có chút giống như một lễ đường nhỏ, xung quanh được xếp đầy các dãy bàn hình tròn, vậy cái bục giảng vào giữa, lúc này ở bên trong đã có hơn một nửa là có người ngồi, sau khi vị nam học sinh kia lôi Trang Duệ vào trong phòng thì lập tức liền có mấy người vỗ tay với hắn.

- Anh bạn, vận khí của cậu cũng không tệ, chúng ta ngồi ở phía trước đi. xem tại

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười khổ, hắn vốn là muốn hỏi một chút xem muốn đi đến học viện lịch sử thì đi hướng nào, ai biết anh bạn này có thể nhiệt tình như vậy, chẳng những kéo mình vào trong phòng học, lại còn giúp mình giành chỗ?

Những buổi thầy giáo mời một ít những danh nhân tới tổ chức tọa đàm sẽ rất hoan nghênh các học sinh tới tham dự, nhưng mà chỗ ít người nhiều, liền cần phải có người đến sớm nhận chỗ, nhưng mà những chuyện như vậy thông thường sẽ phát sinh ở những nam sinh trong lòng có tâm tư với nữ học sinh nào đó.

Trang Duệ lúc trước học đại học chính quy, trừ trước đến nay đều là giành chỗ cho bạn nè ở trong ký túc xá hoặc là giành chỗ cho bạn gái, không nghĩ tới vào trong trường để làm nghiên cứu sinh lại có thể được hưởng thụ loại đãi ngộ này. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Không biết là vị chuyên gia tọa đàm này đang nói cái gì, Trang Duệ vừa mới tiến vào phòng học thì những người phía sau cũng chen chúc mà vào, sôi nổi chiếm vị trí bên trên, Trang Duệ có muốn lui cũng không có đường ta, chỉ có thể chờ đợi sau khi bọn họ ngồi xuống sẽ tìm cơ hội đi ra ngoài.

- A!, Mãnh Tử, cậu ấy là ai vậy ?

Những người ngồi ở chỗ kia nhìn thấy bạn học của mình dẫn theo một người không quen biết đến đây, không khỏi có chút kỳ quái hỏi.

- Ta cũng không biết, anh bạn, cậu tên là gì? Thế nào, có bạn bè gì không?

Người bạn học tên là Mãnh Tử kia gãi gãi đầu, nhìn về phía Trang Duệ, vẻ mặt rất là đặc ý.

Trang Duệ bất đắc dĩ nói:

- Tôi tên là Trang Duệ, nhưng mà không phải là sinh viên của viện y học, cũng không phải là tôi tới đây để nghe chuyên gia tọa đàm, vừa rồi tôi lôi kéo cậu chính là muốn hỏi cậu một chút xem muốn đến viện lịch sử thì phải đi thế nào.

- Cậu, cậu là muốn hỏi đường? Vị bạn học tên là Mãnh Tử kia nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì miệng há to đến mức có thể nhét cả một quả trứng vịt vào được, mấy người bên cạnh nghe thấy vậy cũng cảm thấy lú lười.

Sau khi trầm mặc một lúc, lấy Trang Duệ làm trung tâm đột nhiên phát ra một trận cười rung trời.

- Này người bạn thân, Mãnh Tử, cậu cũng quá mạnh mẽ đi!

- Trương Mãnh, cậu cũng không kéo được cô gái nhỏ kia đến sao, cô gái này khẳng định là không cảm thấy hứng thú gì với đông y.

- Đúng hiện ta hoài nghi nghiêm trọng giới tính của cậu, Mãnh Tử cậu phải thành thật khai báo mau.

Trương Mãnh và mấy người bạn học lại nổi lên tiếng cười, vang khắp cả trong phòng học lẫn cầu thang khiến cho đông đảo ánh mắt của mọi người đều tò mò nhìn về hướng này, tự nhiên sẽ có người tới hỏi thăm, không bao lâu liền truyền khắp cả phòng học.

Chuyện này chờ khi buổi tọa đàm này kết thúc, lập tức sẽ được lan truyền khắp trường Kinh Đại, trở thành một chuyện đáng cười nhất trong năm nay.

Nhìn thấy mọi người cười, nhưng mà thật ra Trang Duệ cũng không tức giận, hấn tới nơi này cũng chỉ là để tăng thêm kiến thức mà thôi. Hơn nữa trong chuyện này thật sự là có chút hài hước, mà vị bạn học tên là Trương Mãnh này cũng có chút quá sơ ý.

- Anh bạn, thật xin lỗi, chỉ tại cái tính nôn nóng của tôi, thật sự là xin lỗi.

Trương Mãnh bị mọi người cười đến mức mặt đỏ đến mang tai, lúc sau mới kịp phản ứng lại, vội vàng nhận lỗi với Trang Duệ, cũng bởi vì cái tính nhanh nhẩu của hấn, không đợi cho Trang Duệ nói hết lời đã kéo người ta vào trong phòng, như vậy mới gây ra một chuyện cười lớn đến như vậy.

- Không có việc gì, xem ra hôm nay tôi không thể sang bên kia nghe giảng được rồi.

Trang Duệ quay đầu lại nhìn thoáng qua, thần sắc có chút bất đắc dĩ, nhưng mà may mắn là cái buổi : Thông luận khảo cổ học Trung Quốc kia, cũng không phải là của giáo sư Mạnh, nếu không tâm tình của Trang Duệ lúc này khẳng định là không tốt như vậy.

Từ lúc tiến vào trong phòng học, chứng kiến bức tranh chữ viết màu đỏ được treo bên trên Trang Duệ cũng đã hiểu được. Đây là một vị ở trong quân y được phó viện trưởng của Kinh Địa mời tới, tổ chức một buổi tọa đàm về đông y.

Bởi vì vị giáo sư này chính là một ngôi sao sáng của giới y học trong nước, cho nên khi trước khi bắt đầu buổi tọa đàm chừng nửa giờ thì rất nhiều học sinh của viện y học đã chen chúc chạy tới đây, sợ tới chậm sẽ không giành được vị trí tốt.

Nhưng mà Trang Duệ cũng là một người oan uổng, hấn chẳng qua chỉ là muốn hỏi đường mà thôi, nhưng mà bây giờ quay đầu lại nhìn xem, trong phòng đã chật kín người ngồi, ngay cả bên ngoài hành lang cũng có rất nhiều người đứng, muốn chen ra cũng đừng nghĩ tới.

- Hắc anh bạn, cậu tên là gì? Khi trở về tôi sẽ dẫn cậu đến học viện lịch sử bên kia.

Trương Mãnh có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhưng mà lại có chút kỳ quái hỏi:

- Đúng rồi, nếu cậu là học sinh của học viện lịch sử thì tại sao lại không biết đường đến đó?

Tuy rằng bộ dạng của Trang Duệ không phải là già, nhưng mà lẫn lộn ở trong xã hội vài năm, cái loại khí chất thành thực này rõ ràng là mấy tên nhóc con mười tám mười chín tuổi mới vào đời không thể so sánh được. Nhưng mà là một học sinh lâu năm đi học mà ngay cả đường trong trường cũng không biết, chuyện này cũng có chút quái dị.

Tôi tên là Trang Duệ, là nghiên cứu sinh năm nay mới vào trường, trường Kinh Đại rộng như vậy, tôi cũng không biết tại sao lại lạc đến nơi đây, khi nào trở về phải tìm một cái bản đồ mới được.

891. Chương 891 : Diễn Thuyết.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân (.

Chương 891: Diễn thuyết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nở nụ cười tự giễu, nếu như việc này của hắn truyền ra ngoài cũng có thể trở thành một tin tức lớn. hai ngày đều lạc đường trong trường, không biết là do trường Kinh Đại quá lớn hay là do Trang Duệ quá ngu ngốc.

- Khi nào về tôi sẽ dẫn cậu đi dạo quanh trường một vòng, cam đoan là lần sau cậu sẽ không lạc đường nữa, mấy người bên cạnh nghe vậy thì nở nụ cười, Trương Mãnh lại có thể xưng phong nhận việc dẫn Trang Duệ đi làm quen với đường đi trong trường Kinh Đại.

Sau khi Trương Mãnh nói xong, bên cạnh còn có người nói tiếp:

- Mãnh tử, cậu quen thuộc nhất vẫn là đường đến hệ nghệ thuật cơ mà? Thế nào mà theo đuổi cả nửa năm vẫn còn chưa tán được một em nào vậy?

- Đúng vậy, nhanh chóng đi chứ.

Cả đám bên cạnh lại ồn ào lên khiến Trang Duệ nhớ lại thời mình còn học đại học, cũng cùng với đám anh vĩ vui đùa như vậy. Tất cả đều như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng mà cảnh tượng như trước còn người thì đã không còn.

Trang Duệ cố gắng hưởng thụ loại cảm giác này, ít nhất thì chuyện ngồi ở chỗ nào cũng đã không còn quan trọng nữa, nhưng mà Trang Duệ vẫn hi vọng là chút nữa tọa đàm không cần đề cập đến chuyên môn, dù sao hắn đối với y học căn bản là dốt đặc cán mai.

Nhưng mà Trang Duệ có mang theo sách khảo cổ, ngộ nhỡ buổi tọa đàm này thực vô vị, như vậy hắn sẽ coi như đây là một buổi tự học.

Bên ngoài cầu thang phòng học vẫn còn có người cố gắng chen vào. Trang Duệ quay đầu lại nhìn một chút, cái phòng học này có thể cho hai ba trăm người ngồi học, nhưng ở đây ít nhất cũng đã có bốn năm trăm người, có thể thấy được trình độ của vị chuyên gia trong quân y kia được đánh giá cao như thế nào.

ở trên bục giảng đã có người bắt đầu điều chỉnh thử Microphone và sắp xếp các báo cáo tọa đàm. Qua khoảng mười phút đồng hồ sau, một lão giả đầu tóc trắng tinh nhưng lại vô cùng quắc thước từ bên cửa hông của phòng học đi vào, tiến tới trên bục giảng.

- Các học sinh, trước tiên tự giới thiệu một chút, tôi là Chu... cái này là tranh hay chữ cũng đều không viết sai, chính là ba chữ...

Lời nói của giáo sư Chu khiến cho các học sinh cười lớn một trận, giáo viên hài hước rất được các học sinh hoan nghênh.

- Thật cao hứng khi có thể tới Kinh Đại, đứng ở trên này tôi cũng có cảm giác mình trở nên trẻ hơn. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Buổi tọa đàm hôm nay chia làm hai giai đoạn. giai đoạn thứ nhất là tôi giảng ọi người nghe, đây là kiểu giáo dục phổ biến, nhưng mà chỉ có thời gian năm phút đồng hồ, chỉ chiếm một phần thời gian của buổi tọa đàm hôm nay, tôi nghĩ các em đều có thể chịu đựng được.

Giai đoạn thứ hai chính là tự do đưa ra câu hỏi, những tình huống trong đông y, những cách nhìn độc đáo gì đó thì đều lấy ra hỏi, tôi biết trường Kinh Đạo có rất nhiều học sinh, như vậy cũng sẽ có rất nhiều tư tưởng riêng biệt, cứ thu gom tất cả những tư tưởng tự do lại, tôi cũng hy vọng thông qua buổi tọa đàm lần này, có thể học hỏi thêm được chút gì đó.

Vị giáo sư tóc bạc kia vừa mới phát biểu, khiến cho trong phòng học và ngoài cầu thang đều có tiếng vỗ tay vang lên, các vị học sinh cũng không nghĩ tới, một vị chuyên gia trong giới y học nói chuyện lại khiêm tốn và hài hước như vậy.

Vốn Trang Duệ cho rằng đây sẽ là một buổi tọa đàm buồn tẻ cũng bị lời nói hùa hước của vị giáo sư này làm cho chú ý, không khỏi buông cuốn sách “ Thông luận khảo cổ học Trung Quốc” xuống, ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng.

- A! Đây không phải là viện trưởng Chu sao?

Khi nhìn rõ vị chuyên gia đang đứng ở trên bục giảng, Trang Duệ không khỏi lặng đi một chút, người này chính là viện trưởng của bệnh viện Giải Phóng mà lần trước Âu Dương Quân đã dẫn hắn đi. Trang Duệ còn nhớ rõ vị viện trưởng Chu kia khi khám cho Tần Huyền Băng thì sử dụng phương pháp bắt mạch. Không nghĩ tới hắn còn là phó viện trưởng của quân y.

Chuyện này kỳ thật cũng không có gì kỳ quái, cái bệnh viện đó vốn là thuộc bộ quân y, trong bệnh viện cũng có rất nhiều bác sĩ đều là giảng viên trong các trường đại học, cởi quần áo trắng ra liền trở thành giảng viên.

Nhưng mà muốn mời một vị thiếu tướng, còn là viện trưởng tới để tọa đàm cũng coi như có khả năng không nhỏ. Phải biết rằng quân đội cũng có nhiều chỗ rất khác nhau, muốn mời vị viện trưởng Chu đến đây chỉ sợ còn khó khăn hơn cả mời một vị thư ký tỉnh ủy.

- Tốt lắm, đã hết năm phút đồng hồ, tôi cũng không dài dòng nữa, bắt đầu tới thời gian hỏi.

Trang Duệ ngẩng người một chút, năm phút đồng hồ cũng đã qua rồi, trong năm phút này viện trưởng Chu chỉ đơn giản là giới thiệu một số tình huống bắt nguồn của đông y, cũng không có tập trung sâu vào bài giảng, nhưng mà một người ngoài cuộc như Trang Duệ nghe thấy cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

- Chu giáo sư, ngài là một trong những người đi đầu của phong trào châm cứu trong nước, xin hỏi một chút là châm cứu có thể áp dụng cho những căn bệnh nào? Nếu sử dụng phương pháp châm cứu thì làm thế nào mới có thể giảm bớt được bệnh tình?

Tiếp theo một nữ học sinh nhấc tay lên hỏi. Những học sinh ở chỗ này đều là những người chuyên nghiệp, cho dù không học đông y nhưng cũng sẽ không đưa ra những câu hỏi đại loại như so sánh giữa đông y và tây y. Vấn đề này đã được người ta đề cập đến vô số lần, thật sự là không cần phải tiếp tục giải thích.

- Đối với những thanh niên mà nói, châm cứu thực dụng nhất...

Các học sinh đều nghe rõ ràng những trường hợp nên áp dụng trong thực tế, lão nhân trên đài cũng thật cơ trí cười cười vài cái, sau đó chờ ọi người yên tĩnh lại mới nói tiếp.

- Đối với những thanh niên thích chưng dụng mà nói, châm cứu là biện pháp thực dụng nhất, dĩ nhiên là dùng để giảm béo. Ừ nhưng mà tôi đang nói về công dụng của châm cứu, chứ không phải là so sánh với những thẩm mỹ viện nữa vời trên đường, ngàn vạn lần các học sinh không được lẫn lộn.

Thanh âm của giáo sư Chu còn chưa dứt, trong phòng liền vang lên một trận cười to, đối với những học sinh này mà nói, thì bọn họ không hề thích bầu không khí ngột ngạt trong các tiết học lý thuyết mà thích những buổi diễn thuyết hài hước như thế này.

Tuy rằng tuổi của giáo sư Chu không nhỏ, nhưng mà trên người cũng không có chủ nghĩa giáo điều như những người già kia, nói chuyện giống như là ngựa thần lướt gió, dùng lời nói đơng giản để diễn đạt ra tư tưởng thâm thúy, khiến cho trong phòng có rất nhiều người ngồi cười nhưng cũng không thiếu người ngồi suy tư,

- Châm cứu? Hay là sau này mình sẽ tham gia dự thính một ít tiết học châm cứu?

[/CHARGE]

892. Chương 892 : Sự Kiện Giã Mạ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 892: Sự kiện giã mạ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ ở bên dưới nghe viện trưởng Chu diễn thuyết, trong lòng như có suy nghĩ gì đó, trầm nghĩ.

Sở sở Trang Duệ có được ngày hôm nay, tài sản kinh người như vậy, hoàn toàn là nhờ vào cặp mắt có thể phát ra linh khí của mình. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng mà công năng ánh mắt này của Trang Duệ, không chỉ có riêng tác dụng phân biệt đồ cổ, chữa bệnh và chưa thương chắc hẳn mới là công hiệu lớn nhất của đôi mắt, hơn nữa qua mấy lần thử nghiệm trên người lão nhân gia, linh khí này dường như cũng có tác dụng đối với việc kéo dài tuổi thọ.

Nhưng mà tính tình của Trang Duệ trời sinh cẩn thận, hơn nữa hẳn cũng không có tư tưởng phật gia muốn làm siêu nhân của toàn thế giới, linh khí của hẳn chỉ có thể sử dụng cho người thân của hẳn, nhưng mà xuất phát từ nguyên nhân bí mật, chỉ có thể trong lúc người khác ngủ say mới có thể sử dụng, như vậy thì hạn chế cũng sẽ rất lớn.

Như là phòng ngủ của mẹ thì tự nhiên là Trang Duệ có thể đi vào, hay là có thể điều dưỡng cơ thể giúp Âu Dương Uyển điều dưỡng cơ thể trong lúc bà ngủ say.

Nhưng mà như là Từ đại minh tinh, hoặc là chị của Trang Duệ, còn có đám người chị dâu thì hẳn đều không có phương pháp để tiếp xúc được, cứ như vậy cho dù là thân thích thì Trang Duệ cũng không thể chăm lo được.

Nếu Trang Duệ học tập chăm cứu thì có thể giải quyết chuyện này, đương nhiên cũng phải chờ đến khi Trang Duệ học chăm cứu thành tài rồi mới được.

Nhưng mà vấn đề này có thể chậm rãi giải quyết, ban đầu có thể chăm vào những huyết linh tinh ở trên cánh tay, Bàn Phi và Âu Dương Quân có thể làm người thực nghiệm đầu tiên.

- Hắt xì, con bà nó, ai lại nhắc tới ta?

Ở trong tứ hợp viện cách xa chỗ Trang Duệ, Âu Dương tứ thiếu đang ăn chung bột với con trai của mình, thì lớn tiếng hắt xì hơi một cái, khiến cho đứa con gào khóc. Từ đại minh tinh tự nhiên là rất tức giận, lập tức trong phòng xảy ra một hồi gà bay chó chạy.

Cám ơn các học sinh, buổi tọa đàm của chúng ta hôm nay đến đây là kết thúc, hy vọng là trong tương lai không xa chúng ta có thể đở vị trí, các học sinh đứng ở trên bục của ta để phát biểu và giải thích các sáng tạo của mọi người, cảm ơn mọi người!

Thời gian một giờ trôi qua rất nhanh, trong phòng và cả ngoài hành lang vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không thôi, toàn bộ học sinh đều đứng lên vỗ tay một cách cực kỳ hưng phấn.

Trang Duệ cũng cảm thấy việc này không uống, vừa rồi trong ý tứ của viện trưởng Chu, thì một ít huyết đạo không quá quan trọng của con người thì những người mới học nghề cũng có thể chăm vào được, đương nhiên là phải có người nguyện ý cho người chăm vào mới được.

Đang lúc Trang Duệ đang ngồi trầm tư ở trên ghê, trong phòng học đã trở lên loạn hết cả lên, bởi vì hôm nay có quá nhiều người tới, mặt khác còn có rất nhiều học sinh chen lên phía trước để xin chữ ký, mà những người ngồi ở phía trước cũng sôi nổi rời khỏi ghế để đi lên trên bục giảng.

- Các học sinh yên tĩnh, yên tĩnh một chút, dựa theo trật tự thì giáo sư Chu không thể kí tên cho từng học sinh một được, mọi người không được chen lấn.

Bây giờ là một giảng viên nào đó nhìn thấy trường hợp rối loạn ở đây, lập tức cầm lấy microphone nói một câu, nhưng mà không ngờ hẳn còn chưa nói hết câu thì mọi người chen chúc lại càng hăng hái, đi lên chậm sẽ không được kí tên.

Trương Mãnh đang ngồi ở bên cạnh Trang Duệ cũng cầm một quyển vở lên, bởi trước sau đều có người nên Trương Mãnh phải bò ở trên ghế, giẫm phải cái lưng ghế tựa ở đằng trước liền không thể giữ được thăng bằng nữa.

Nhưng mà có người không biết Trương Mãnh bị trượt chân, vẫn dựa vào người hắn một cái, đến khi Trang Duệ ngẩng đầu lên thì vừa lúc nhìn thấy người bạn này của hắn cả người giống như cây chuối đổ ập xuống dưới.

Nhưng mà cũng coi như tiểu tử Trương Mãnh này có chút thông minh, hai tay liền chần ở trước mặt, nhưng mà thân thể đập mạnh vào hàng ghế ở phía trước, Trương Mãnh chỉ có thể phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó thân thể liền lật nghiêng rồi ngã xuống chỗ hành lang.

Ở trong hành lang có rất nhiều người, những người nhìn thấy hắn té ngã thì theo bản năng liền lui lại một chút, thật sự đã chừa ra một chỗ đất trống, cũng đủ cho Trương Mãnh nằm ở trên mặt đất.

Không biết có phải sáng nay Trương Mãnh ra khỏi cửa không xem ngày nên không biết là hôm nay không nên ra khỏi cửa. Cả người vẫn còn chưa đứng dậy được, xung quanh có người kịp phản ứng, đang định tiến đến dìu hắn dậy thì những người ở phía sau không biết chuyện này phát sinh liền xô mạnh những người này một cái.

Bị đập trúng, tuyệt đối là sẽ xảy ra sự việc bị quần chúng đập lên người, những người kia còn chưa đỡ được Trương Mãnh lên thì đã bị những người phía sau xô đẩy, cũng có những người không đứng vững liền trực tiếp đập lên người Trương Mãnh.

Trong phòng nhất lời vang lên thanh âm mắng mủi và giận dữ của các đồng học, ở phía sau những thanh âm rầm rĩ này là những tiếng hét chói tai của các nữ học sinh, hơn nữa còn có những tiếng hét cực lớn liên miên không dứt.

Trang Duệ cảm thấy chủ nhân của thanh âm kia hoàn toàn có thể thi vào học viện âm nhạc, cái thanh âm bén nhọn này tuyệt đối là có thể đạt tới âm G7 cao nhất trong Piano.

Tình trạng hỗn loạn không thể tả này diễn ra khoảng chừng hơn ba phút đồng hồ, thầy giáo vừa rồi còn đứng ở trên bục giảng gào thét như bệnh nhân tâm thần lúc này cũng đã bình tĩnh lại. Tất cả các học sinh cũng đều theo cầu thang và cửa phòng học ra về, những người có chỗ ngồi thì lại tiếp tục ngồi xuống.

Nhưng mà trong thời gian mấy phút đồng hồ này, trên mặt đất có hơn mười đôi giày da nam và giày cao gót nữ được vứt lộn lộn, có cả một đôi giày nữ độc quyền.

Càng khoa trương hơn nữa chính là ở trên mặt đất còn có hai cái áo lót, không biết là vị anh hùng đào hoa nào kéo ra, nhưng mà cái áo lót ngực này cũng rất nhỏ, có lẽ chủ nhân của nó tuyệt đối thuộc loại thấp bé.

Không ít nữ học sinh trong phòng lúc này đều tràn đầy vẻ phẫn hận trên mặt, những vị học sinh mặc váy lại càng gặp phải tai bay vạ gió. Những anh bạn dị thường quen thuộc với kết cấu sinh lý của cơ thể con người thì ra tay vô cùng tàn nhẫn. Những nữ sinh này vừa mới ra khỏi cửa liền hướng tới chỗ ký túc xá nữ chạy về, nhiều ngày sau cũng không dám mặc váy nữa.

Bởi vì trường hợp vừa rồi quá mức hỗn loạn, căn bản là không thể điều tra được, những nam sinh vừa rồi xuống tay vô cùng tàn nhẫn trong phòng kia, giờ phút này biểu hiện trên mặt so với chính nhân quân tử thì còn quân tử hơn ba phần, những nữ sinh này chỉ có thể mẹ nó chứ ngậm bồ hòn làm ngọt.

[/CHARGE]

893. Chương 893 : Sự Kiện Giẫm Đạp.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đa Nhân

Chương 893: Sự kiện giẫm đạp.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Mãnh Tử, Mãnh Tử tỉnh lại đi.
- Trương Mãnh, Trương Mãnh, cậu tỉnh lại đi.
- Thầy giáo, Trương Mãnh bất tỉnh rồi.

Mấy người bạn học xúm vào đỡ Trương Mãnh ngồi dậy, sau khi trở thành đem thịt, hơi thở của Trương Mãnh đã trở nên mong manh hấp hối. Tất cả ở đây đều là sinh viên, tuy rằng học y nhưng mà cả đám đều khinh hoàng, cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

- Tránh ra, ta đến xem nào.

Chỗ Trương Mãnh ngã vốn cách Trang Duệ rất gần, nhìn thấy hai vị bạn học kia chỉ biết ngồi trên mặt đất mà kêu lên, Trang Duệ vội vàng vọt tới trước mặt Trương Mãnh, đẩy hai người kia ra.

- Thật đúng là bi thảm.

Trương Mãnh ở trước mặt Trang Duệ lúc này chỉ có thể dùng một chữ thảm để miêu tả, chiếc áo sơ mi trắng của hắn in đầy dấu chân màu đen, trên hai cánh tay có hai vết máu tươi đang thấm ra bên ngoài, sắc mặt của hắn trắng bệch, trong lỗ mũi cũng có máu tươi chảy ra, có thể là bị thương trong nội tạng.

Nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu của Trương Mãnh cũng thực phong phú, bất kể là thời gian bị giam đập như vậy thì hai tay vẫn bảo vệ về đầu, tuy rằng giờ phút này hơi thở mong manh, nhưng mà sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

- Chàng trai, cậu tránh ra một chút, để tôi xem sao.

Chu viện trưởng cũng không nghĩ tới buổi tọa đàm của mình lại có thể biến thành dạng này. Trong lúc Trang Duệ đang ngồi xổm để xem xét thương thế cho Trương Mãnh thì viện trưởng Chu cũng từ trên bục giảng đi xuống, chuẩn bị bắt mạch cho Trương Mãnh. Ở hiện trường còn có một vị thầy giáo nữa, hắn đang không ngớt lời an ủi người đi lấy cáng cấp cứu, nơi này cách phòng thực nghiệm trung tâm cũng không bao xa. Ở đó có rất nhiều các thiết bị, thuốc thang cũng đều có. Nhưng mà hiện tại vẫn còn chưa rõ thương thế, không biết có tổn thương cột sống hay không, vị thầy giáo kia cũng không dám tùy tiện cho người nâng Trương Mãnh rời đi.

- Được viện trưởng Chu, ngài đến xem một chút, dường như đó cũng là ngoại thương, tình hình cũng không quá nghiêm trọng.

Trang Duệ đứng lên nhường lại chỗ cho hắn.

Tuy rằng không hiểu gì mà bị kéo vào bên trong hội trường nghe tọa đàm, nhưng mà đối với chàng trai nhiệt tình Trương Mãnh này Trang Duệ có ấn tượng không tệ, ngay trong lúc vừa rồi hắn đã đưa một chút linh khí vào bên trong ngực của Trương Mãnh, như vậy có thể giảm nhẹ một phần nào nội thương của hắn. xem tại

Nhưng mà ngoại thương ở trên cánh tay này, Trang Duệ cũng sẽ không quan, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy hắn bị thương ở chỗ này, nếu chính mình trị thương cho hắn thì không khỏi có chút quá mức rõ ràng.

- Ủ, chàng trai có chút nhãn lực, đúng vậy là ngoại thương, còn nữa cánh tay của hắn bị gãy xương.

Viện trưởng Chu xem mạch cho Trương Mãnh xong, lại gỡ quần áo của hắn nhìn qua, sau khi xem xong thì vẻ mặt nghiêm túc của viện trưởng Chu cũng đã trở nên buồn lòng xuống. Hôm nay thực sự là gây thành đại họa, tuy rằng sự tình này cũng không liên quan đến viện trưởng Chu, nhưng mà lão vẫn sẽ tự trách bản thân mình.

- Ai ui, ai ui, đau chết ta rồi.

Thanh âm của Trương Mãnh bỗng nhiên vang lên từ trên mặt đất, vừa rồi người này bị giẫm đến ngất xỉu, sau khi được Trang Duệ đưa linh khí vào trong cơ thể thì lập tức tỉnh lại, nhưng mà cả người đau đớn khiến cho Trương Mãnh không kìm lòng được mà lẩm bẩm một câu.

- Chàng trai, lần sau không cần phải làm hành động nguy hiểm như vậy, phải chú ý an toàn chứ.

Vừa rồi viện trưởng Chu ở trên đài, tự nhiên là nhìn thấy mấy vị học sinh này trèo lên bàn, không nhận được mà khuyên nhủ vài câu.

- Ai ui, Chu lão sư, tôi biết rồi, quyền vớ của tôi đâu? Chu lão sư ngài ký cho tôi một chữ đi.

Người bên cạnh thấy Trương Mãnh hết nhìn đông lại nhìn tây, vốn còn không biết hắn muốn làm gì, sau khi nghe thấy lời của hắn, mới biết được tiểu tử này còn muốn xin chữ ký, cả đám người đều có chút dở khóc dở cười.

- Đây, vớ của cậu.

Trang Duệ thấy trên mặt đất có một quyền vớ và cái bút, cũng không biết là có phải của Trương Mãnh hay không, liền cầm lên đặt vào trước ngực Trương Mãnh.

- Ôi, anh bạn, thật xin lỗi, tình huống của tôi lúc này, phòng chừng một lúc nữa cũng không dẫn cậu sang học viện lục sử bên kia được rồi. Lão đại, anh phải giúp tôi đưa cậu ấy nha.

Phải nói là tính tình của Trương Mãnh rất không tệ, chính mình còn chưa đòi hỏi, vậy mà hắn vẫn còn nhớ tới việc này, Trang Duệ cười cười không nói gì, thật không phí công hắn dùng linh khí chữa thương.

- Vị bạn học này, xin nhường ra một chút, nhường ra đi.

Rất nhanh cẳng cứt thương đã được đưa tới, viện trưởng Chu cũng đã nói có thể đưa hắn đi, bọn hắn liền khiêng hắn xuống phòng khám bệnh. Đi theo phía sau là đám bạn học của Trương Mãnh vừa đi vừa gào thét, một vài người còn hướng về phía hắn xin lỗi.

Xảy ra chuyện tình này, cũng không còn người nào dám lên xin chữ ký nữa, tất cả đều nối đuôi nhau rời khỏi phòng học, Trang Duệ thì bị giữ lại, có lẽ là vị thầy giáo kia nhìn thấy hắn không giống như học sinh.

- Viện trưởng Chu, nếu vừa rồi ngài có châm ở trong tay thì liệu có thể chữa bệnh cho vị bạn học kia hay không?

Trang Duệ nhìn thấy trán của viện trưởng Chu tràn đầy mồ hôi, hiển nhiên là việc này đối với hắn cũng tạo thành đả kích không nhỏ.

- Nếu thật sự như vậy thì có thể, nhưng mà cũng chỉ có thể tạm thời giảm nhẹ đau đớn cho hắn mà thôi, nếu muốn chữa bệnh thì còn cần phải phối hợp với thuốc nữa, châm cứu cũng không thể chữa được mọi thứ.

- Châm viêm chính là phương pháp châm cứu kết hợp, sau khi châm cứu xong còn có thể phối hợp với dùng thuốc.

sau khi viện trưởng Chu nghe thấy lời nói của Trang Duệ thì mở miệng giải thích một câu.

- A, chàng trai, hình như ta đã gặp cậu ở nơi nào rồi thì phải?

Viện trưởng Chu liếc mắt đánh giá Trang Duệ một cái, hỏi.

- Ha ha, viện trưởng Chu, ngài đã khám cho vợ của tôi lúc mang thai mà.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, hình tượng lúc này của hắn hoàn toàn bất đồng so với trước kia, trước kia đều là áo sơ mi quần tây, hôm nay thì lại mặc áo thun và quần bò, hơn nữa khi Trang Duệ đến Tây Tạng thì da bị đen đi một chút, viện trưởng Chu không nhận ra hắn cũng là chuyện bình thường.

- Ô, ta nhớ ra rồi, cậu là Tiểu Trang ?

Viện trưởng Chu vỗ vỗ cái trán suy nghĩ, đối tượng mà bệnh viện của hắn phục vụ, đều là những trường hợp rất đặc thù, sau khi Trang Duệ dẫn Tần Huyền Băng xem bệnh ở chỗ hắn xong, thì cũng có một cái hồ sơ bệnh tình.

Trang Duệ gật gật đầu, nói :

[/CHARGE]

894. Chương 894 : Học Viên Văn Bác.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 894: Học viên văn bác.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đúng vậy, hôm nay thật trùng hợp, không nghĩ tới là có thể may mắn nghe được buổi tọa đàm của ngài.

- Ủ, Tiểu Trang lần sau có thời gian thì chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, ta còn có việc cần phải xử lý.

Vốn viện trưởng Chu còn muốn nói thêm vài câu với Trang Duệ, nhưng mà hai cảnh vệ viên đã đi tới bên cạnh hắn, sau khi thì thầm vài câu với viện trưởng Chu, thì hắn đành phải nói cáo từ với Trang Duệ.

Sau khi thầy giáo Chu rời khỏi, trong phòng trở nên yên tĩnh trở lại, Trang Duệ đi theo bạn học của Trương Mạnh, cũng rời khỏi viện y học để đi bộ đến học viện lịch sử.

Về phần một ít giày da và hai cái áo lót, cũng được thầy giáo bố trí học sinh nhặt lên, thống nhất giao ột giảng viên nào đó, có lẽ là để cho những học sinh bị mất đồ thì đến đó lĩnh.

Có lẽ mấy đôi giày da này thì vài ngày sau cũng sẽ có người lấy, nhưng mà hai cái áo lót kia, chỉ sợ cũng sẽ trở thành nghi án.

- Tiểu Lý, chúng ta lưu lại số điện thoại đi, khi nào tôi còn đến thăm Trương Mạnh, tiểu tử này là người không tệ.

- Được!

Trang Duệ đi theo bạn học của Trương Mạnh đến chỗ học viện lịch sử, biết được bọn họ là sinh viên năm thứ ba của viện y học trường Kinh Đại. Bởi vì nghĩ đến việc dùng châm cứu để che mắt mọi người, Trang Duệ đã trao đổi số điện thoại với vị nam sinh kia, như vậy không có việc gì cũng có thể tới dự thỉnh.

Hơn nữa Trương Mạnh theo học chính là ngành đông y chuyên nghiệp, năm nay vừa đúng lúc muốn học tập châm cứu, Trang Duệ chuẩn bị nhờ hắn dạy ột ít châm pháp, không có việc gì thì lấy Âu Dương Quân ra biểu diễn, sau này mình có thể quang minh chính đại dùng linh khí để trải chuốt thân thể cho người thân rồi.

- Được, anh Trang, nếu không có việc gì chúng tôi sẽ tới học viện văn bác tìm anh.

Cậu nam sinh tên là Tiểu Lý kia cũng đồng ý, theo suy nghĩ của hắn và những học sinh này, khảo cổ là một chuyện tình cực kỳ thần bí, quen biết Trang Duệ rồi thì không có việc gì cũng có thể đến chơi, cảm thụ một chút không khí cổ đại.

- Chính mình vẫn còn là một nghiên cứu sinh hồ đồ.

Đứng ở cửa học viện văn bác của trường Kinh Đại, Trang Duệ lắc lắc đầu cười khổ, hiện tại hắn mới biết được, buổi dạy lịch sử khảo cổ học không phải tổ chức ở trong học viện lịch sử, mà là tổ chức ở trong học viện văn bác.

Học viện văn bác là một vài tòa nhà trắng hồng bên trên có lợp ngói lưu ly, ở trong mỗi một tòa nhà đều có hành lang màu đỏ thẫm quanh co uốn khúc, khiến cho cả khu nhà mang một hơi thở hết sức cổ điển. Trong sân còn có một cái ao nhỏ, ven bờ ao còn có mấy cây liễu rủ, hoàn cảnh cực kỳ yên tĩnh.

Trang Duệ từ cửa chính đi vào, chứng kiến một số hình ảnh và giới thiệu vắn tắt trên tường, lúc này hẳn mới hiểu biết về lịch sử của học viện văn bác.

Tuy rằng từ năm 1952, trường Kinh Đại liền xây dựng khoa khảo cổ chuyên nghiệp, nhưng mà khoa này luôn luôn là nằm bên trong hệ lịch sử, cũng không phải là một cái ngành học hoàn toàn độc lập, chẳng qua chỉ là một cái ngành học chuyên nghiệp trong hệ lịch sử.

Mãi đến năm 1983, ban lãnh đạo của trường tổ chức hội nghị thường vụ đã quyết định, ngành khảo cổ chuyên nghiệp và hệ lịch sử sẽ được phân tách độc lập ra. Xây dựng một hệ khảo cổ riêng, hệ khảo cổ bao gồm khảo cổ học và viện bảo tàng học. Hai ngành học này nghiên cứu về viện bảo tàng, văn vật bảo hộ, kiến trúc cổ đại tứ phương.

Tới năm 2000, hệ khảo cổ học và cục văn vật quốc gia hợp tác mở trường, đổi tên thành “ Kinh đại khảo cổ văn bác viện”, học viện khảo cổ văn bác hiện có mười chín vị giáo đầu, trong đó có mười sáu vị giảng viên là tiến sĩ, ngoài ra phó giáo sư có mười hai người, chín người là giảng viên.

Học viện Kinh Đại khảo cổ văn bác, mỗi năm đều nhận từ ba mươi đến bốn mươi sinh viên trong nước chưa tốt nghiệp, có khoảng mười lăm đến hai mươi người là thạc sĩ nghiên cứu sinh. Tiến sĩ nghiên cứu sinh thì có khoảng tám đến mười người, du học sinh ở nước ngoài có khoảng mười người.

Mặc khách học viện văn bác hàng năm còn nhận bồi dưỡng ba đến năm người giáo viên, học giả phỏng vấn từ ba đến năm người, thời gian tuyển nhận cũng khác so với thời gian thu học sinh của trường đại học. Hiện tại số học sinh không kể trình độ có khoảng hơn hai trăm người.

Mà Trang Duệ theo giáo sư Mạnh, không chỉ là người hướng dẫn các tiến sĩ trong học viện văn bác, mà còn kiêm luôn cả chức vụ viện trưởng của học viện văn bác. Sau khi tới học viện văn bác, Trang Duệ mới biết được người khác muốn vào vị trí nghiên cứu sinh của hắn thì khó khăn như thế nào.

Thử nghĩ, trước tiên không nói chuyện nước ngoài, ngay cả trong nước hàng năm đều có hơn vạn sinh viên chưa tốt nghiệp tới dhi danh làm nghiên cứu sinh ở trường Kinh Đại, mà học viện văn bác chỉ tuyển nhân mười lăm đến hai mươi người, loại xác suất này chỉ cso thể là một phần ngàn, thậm chí là một phần vạn.

Trang Duệ vốn là đang cảm giác thấy mình dùng tài thực của mình để thi vào, nhưng mà hiện tại có chút chột dạ, việc này tám chín phần mười là do giáo sư Mạnh giúp đỡ hắn.

- Anh Trang, không phải là anh nói sáng nay sẽ tới nghe giảng sao? Như thế nào mà hiện giờ mới tới vậy?

Trang Duệ đang nhìn những bức ảnh giới thiệu vắn tắt ở trên tường thì bên tai truyền đến thanh âm chào hỏi. Quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra thì Ngô Triệu đang cầm một cái bút, từ trong hành lang tiến vào chỗ này.

Từ sau hôm ăn cơm với Trang Duệ, đám người Ngô Triệu đã chạy đến chỗ thầy giáo để hỏi thăm về Trang Duệ, sau khi nghe ngóng được mọi chuyện, không nghĩ tới Trang Duệ không chỉ có một cái viện bảo tàng tư nhân mà chính hắn còn là một người đứng đầu trong hiệp hội Ngọc Thạch, chuyên xử lý các công việc khó khăn, có thể nói hắn chính là một chuyên gia.

Cái này cũng chưa tính là gì, khi giáo sư Mạnh nói ra việc Trang Duệ ở trong nghề ngọc thạch còn có danh hiệu là “Phỉ Thúy Vương”, điều này khiến cho vài vị tiến sĩ kinh ngạc trong lòng, không còn có ý tứ coi khinh Trang Duệ nữa.

Phải biết rằng địa vị của Trang Duệ ở trong giới ngọc thạch phỉ thúy, hoàn toàn không thua gì địa vị của thầy giáo bọn hắn ở trong giới khảo cổ, tuy rằng ngành học của hai người khác nhau nhiều, nhưng mà như vậy cũng đều biểu hiện ra năng lực của một người mạnh hay yếu. Nếu Trang Duệ không có tài năng thực sự thì sao có thể được mọi người tôn làm “ Phỉ Thúy Vương”

[/CHARGE]

895. Chương 895 : Học Viên Văn Bác.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân nguồn (.)

Chương 895: Học viên văn bác.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Những người này tuy rằng là nhóm thiên chi kiêu tử, tuy rằng trong lòng có ngạo khí, nhưng mà bọn hắn đối với những người có học vấn hơn hẳn mình thì cũng sẽ thật tâm bội phục. Cho nên Ngô Triệu gọi một tiếng anh Trang cũng đúng là cam tâm tình nguyện, nếu không phải vì Trang Duệ cũng là học sinh của giáo sư Mạnh, chỉ sợ Ngô Triệu sẽ hô lên ba chữ Trang lão sư.

- Đừng nói nữa, tôi lại bị lạc đường.

Trang Duệ cười khổ nói cho Ngô Triệu một lần chuyện hắn lạc sang viện y học, thiếu chút nữa khiến cho Ngô tiến sĩ nghe thấy mà choáng váng, mình ở trường Kinh Đại năm sáu năm, cũng chưa từng gặp được chuyện như vậy, Trang Duệ mới tới đây có hai ngày, chuyện là hắn gặp phải cũng không ít.

Sau khi Ngô tiến sĩ nghe lời nói của Trang Duệ xong, nói:

- Anh Trang, bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước, khi về tôi sẽ giúp anh làm chứng minh xuất nhập xe, ngài đi một vài lần là sẽ quen đường.

- Được, vậy thì cảm ơn cậu, tôi cũng đang nghĩ tới việc này.

Trang Duệ vội vàng gật đầu, sau đó hắn lại cùng với Ngô Triệu ăn một bữa cơm, không có biện pháp thể học sinh hắn cũng chưa có, phỏng chừng phải đợi ba bốn ngày nữa mới có thể lấy được.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Ngô Triệu đi lo việc làm cho Trang Duệ một cái chứng nhận lái xe vào, mà Trang Duệ thì lại chạy đến học viện văn bác, nghe bài giảng chuyên ngành của các sinh viên vừa mới vào trường.

Trang Duệ phát hiện, số lượng những sinh viên chưa tốt nghiệp ở đây vượt xa ba bốn mươi người, tuy rằng ai phòng học này không lớn, nhưng mà cũng đã chật kín người, hắn là không dưới tám mươi người.

Nhìn những học sinh mới hai mươi tuổi vừa mới ra đời kia, trong lòng Trang Duệ cũng thầm than, khi hắn còn học ở trong trường đại học, cái trường kia cũng có khoa khảo cổ chuyên nghiệp, nhưng mà số học sinh cũng ít đến đáng thương, những học sinh trong ngành đó luôn bị các học sinh ở ngành khác trêu chọc, đi học cũng phải đi cùng nhau.

Cũng chính là sau năm 2000, cơn sốt đồ cổ mới bắt đầu nổi lên, tiếp theo đó thì ngành khảo cổ cũng lọt vào trong tầm mắt của mọi người, những học sinh không phân biệt được đồ cổ và khảo cổ cũng tới ghi danh vào ngành khảo cổ nhưng ông vô tổ. Đó cũng là thời kì mà ngành khảo cổ mới được phổ biến rộng rãi trong dân chúng.

Tương đối mà nói những người đăng kí theo học ngành khảo cổ, tiếp nhận chính là quy trình giáo dục cao đẳng chính quy của quốc gia, các loại tri thức lý luận chuyên nghiệp cực kỳ vững chắc, cũng hiểu biết rất nhiều về lịch sử văn vật của các triều đại.

Nhưng mà nếu so sánh với việc học tập xem xét đồ cổ của các chuyên gia thì học viện rõ ràng không thể so sánh được.

Đầu tiên chính là xem xét các đồ vật thực tế, ở trong học viện cũng có cơ hội, cho xem xét những đồ cổ có giá trị thấp, dựa theo tri thức trong sách vở để vận dụng vào việc xem xét thực tế, đó hoàn toàn là muốn vói tiền học phí.

Hơn nữa sở học của những chuyên gia xem xét đồ cổ tương đối hỗn tạp. Bọn hắn xem xét đồ cổ là tiến hành xem xét từ mọi phương diện và góc độ khác nhau.

Nói một cách khác, xem xét một món đồ sứ, thì bọn họ sẽ xem chất liệu của nó, tạo hình, hoa văn ở trên mặt và nhiều phương diện khác. Những việc này đòi hỏi giám định sư phải uyên bác về rất nhiều các ngành học.

Chất liệu của đồ vật đòi hỏi phải có tri thức về gốm sứ chuyên nghiệp, mà tạo hình và hoa văn thì phải yêu cầu giám định sư có hiểu biết về mặt làm đẹp.

Mặt khác còn có một chút hiểu biết về thưởng thức, những cái này đều là do kinh nghiệm tích lũy, mà các giáo phải lý luận ở trong học viện rất khó có thể dạy được những thứ này.

Đây cũng là vấn đề chung của rất nhiều người sau khi tốt nghiệp hệ khảo cổ. Sau khi đi ra ngoài xã hội, muốn lợi dụng những tri thức học được để mua đồ cổ, những lần ra tay thì đều có thể bị mắc mưu. Ngay cả giáo sư Mạnh, ở trên thị trường đồ cổ cũng đã phải giao ra không ít học phí.

Khi đang nghe giảng, Trang Duệ nhận được điện thoại của Ngô Triệu bảo hắn ra lấy giấy thông hành để lái xe ra vào trường, hắn nhìn lại, thấy cửa không khóa liền tự mình rời đi, thật ra ở đây đã có vài vị tiến sĩ muốn chỗ ngồi của Trang Duệ, hiện tại thì đã có cơ hội rồi.

Vào ngày sau đó, Trang Duệ đều là ở trong tư hợp viện và trong trường học, cuộc sống cũng trở nên có quy luật, cực kỳ phong phú, ban ngày thì đọc sách, buổi tối về nhà thì trêu chọc cháu gái, ở bên cạnh người nhà, dường như Trang Duệ đã tìm thấy cuộc sống mà mình mong muốn.

Trong khoảng thời gian này, tiểu kim điêu dường như là mỗi ngày một bộ dáng, móng vuốt trên ngón chân cũng trở nên càng ngày càng dài, càng ngày càng bén, kể cả cây đại thủ ở tron viện thì thiếu tử kia cũng có thể dùng móng vuốt để kéo xuống một khối vỏ cây.

Ở trên đầu tiểu Kim Vũ cũng phát sinh biến hóa, lông tơ màu trắng ban đầu hiện tại đã biến thành lông vũ màu vàng kim, cái mỏ cũng ngày càng cong xuống, giống như là cái móc vậy.

Không biết có phải là do Trang Duệ dùng linh khí để chải chuốt thân thể của nó hay không, mà lông trên cánh của tiểu kim điêu không phải là màu vàng đất giống như cha mẹ của nó mà là màu vàng kim nhàn nhạt, hai cái cánh xòe ra gần như là dài khoảng một mét.

Mỗi buổi sáng khi mà kim điêu bay quanh tư hợp viện, ánh nắng mặt trời chiếu vào người của nó thì sẽ phản xạ ra quang mang màu vàng.

May mắn là quốc gia không đưa ra quy định về việc nuôi nhốt sủng vật loài chim, nếu không loại ác điều cỡ lớn giống như Kim Vũ này, nhất định sẽ không được phép sinh sống ở trong thành thị.

Thời gian cuối tuần đã tới, Trang Duệ nhận được điện thoại của Lý Đại Lực, lần này hắn không dẫn bạch sư và mấy tiểu tử kia đi cùng, mà cầm một bộ bát gốm màu đời Đường, để cho Bành Phi lái ô tô đi đến chỗ ga tàu siêu tốc, Lý Đại Lực đã sớm chờ ở chỗ này rồi.

Nhìn thấy Trang Duệ hướng tới chỗ mình xua tay, Lý Đại Lực lập tức bước tới đón, nói:

- Trang tổng, tôi cứ lên xe của ngài trước, chẳng mấy mà ngài sẽ gặp Từ lão bản, vừa lúc này nói cho ngài nghe một chút.

Lý tổng ở Bắc Kinh mấy ngày nay chính là vui quên đường về, thiếu chút nữa thì không muốn trở về Hà Bắc, những tiểu minh tinh ở trong hội sở Kinh Giao kia so với nước còn mềm mại hơn, khiến cho Lý tổng hận mình không thể đổi nghề sang giới giải trí.

Đương nhiên túi tiền của Lý Đại Lực mấy ngày nay cũng vơi đi không ít, gần nhất là trao đổi cảm tình một đêm với một vị tiểu minh tinh trên TV khiến cho hắn phải rút hơn hai trăm vạn ra.

896. Chương 896 : Phá Gia Chi Tử. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 896: Phá gia chi tử. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang tổng, nếu nói về vị Từ lão bản kia, thật đúng là một nhân vật truyền kỳ.

Sau khi lên xe, Lý Đại Lực cũng không vòng vèo mà thẳng thắn nói ra mọi chuyện.

-Ồ, nói tôi nghe một chút!

Đối với vị Từ tiên sinh này, trong lòng Trang Duệ tràn ngập tò mò, đám gốm màu đời đường có chữ Hứa kia, là thứ duy nhất mà Trang Duệ không thể tìm ra tật xấu và văn vật ngụy tạo, nếu không phải bên trong có chữ kia, Trang Duệ cũng không dám tùy tiện đập vỡ, mà chỉ có thể dùng phương pháp thám thập tứ để kiểm tra và đo lường thật giả.

- Trang tổng, ngài tuyệt đối không thể tưởng được, gia hỏa họ Từ này chính là một tên phá gia chi tử.

Lý Đại Lực cười cười, nói tiếp:

- Trang tổng người ngài đang tìm này, tên là Từ Quốc Thanh, năm nay bốn mươi tuổi, nguyên quán là người của huyện Hàn Đan Hà Bắc, Từ Quốc Thanh sinh năm sáu mươi, sau đó đi theo cha mẹ vào Thạch Gia Trang để định cư.

Tới năm tám mươi, quốc gia chúng ta bắt đầu cổ vũ tư nhân gây dựng sự nghiệp, bố mẹ của Từ Quốc Thanh có tay nghề sản xuất gốm sứ vì thế liền mở ra một cái cửa hàng gốm sứ. Tới giai đoạn cuối những năm tám mươi, khi mà Thạch Gia Trang đã nổi danh ở trong cả nước, thì cha của Từ Quốc Thanh đã từ trần vì mắc bệnh, nhà máy cũng giao cho Từ Quốc Thanh quản lý.

Chẳng qua là người này rất ham chơi, không thêm đi ra ngoài tiếp quản công việc, mặc kệ việc sản xuất của xưởng, vừa mới tiếp nhận nhà xưởng liền xây mấy cái sở nghiên cứu, cả ngày ở trong đó đùa nghịch đồ sứ cổ.

Lẽ ra thì việc nghiên cứu đồ sứ cổ cũng không có gì, nhưng mà Từ Quốc Thanh thì lại không giống như vậy, hắn lại dùng một số tiền lớn mua về một đám đồ gốm màu đời Đường từ nước ngoài về, rồi đập nát toàn bộ, việc này rất nhiều người đều biết và trở thành trò cười cho họ.

Trong những năm tám mươi thì xí nghiệp tương đối ít, vì thế nên xưởng sản xuất của Từ Quốc Thanh cũng không có ai cạnh tranh, cho nên việc làm ăn cũng không tệ. Nhưng mà người này không biết quan hệ, tới sau thập niên chín mươi, cái loại nhà xưởng tư nhân ùn ùn mọc lên, gốm sứ đời Hán của hắn rất nhanh liền bị đào thải. Chỉ trong mười mấy năm, Từ Quốc Thanh đã phá hoại toàn bộ gia sản của hắn, cái nhà xưởng kia cũng không còn. Trang tổng ngài nói xem, người này không phải là phá gia chi tử thì là cái gì?

- Ha ha, người này có chút thú vị.

Trang Duệ cười lắc đầu, Từ Quốc Thanh phỏng chế đám gốm màu đời Đường này, Trang Duệ có thể thấy được tài nghệ cao siêu của hắn, cũng có thể hiểu được hắn đập nát đồ sứ ba màu chính phẩm là đúng, nhưng mà Lý Đại Lực nói cũng không sai, người này thật đúng là một tên phá gia chi tử.

Phải biết rằng trong thời gian những năm tám mươi, nếu như tài sản của bản thân và gia đình lên đến hơn một vạn, đây chính là tài sản cực lớn, so với phú ông hiện tại có hàng tỷ vạn lúc bây giờ cũng còn cao hơn rất nhiều.

Hiện tại vị giàu nhất Đài Loan, vị Quách lão bản được xưng là có tài sản cả trăm triệu, ở trong thập niên tám mươi chẳng qua cũng chỉ có khoảng chừng một trăm vạn, thủ hạ và công nhân còn chưa tới một trăm người nữa.

Nếu Từ Quốc Thanh mà có ý nghĩ buôn bán một chút, nói không chừng bây giờ đã là phú ông trăm triệu gì đó rồi. Chứ không phải giống như bây giờ, làm ông chủ nhỏ trong ngành sản xuất gốm sứ. Dùng mấy chữ phá gia chi tử để miêu tả hắn một chút cũng không sai.

Nhưng mà người này cũng làm cho Trang Duệ càng thêm hiếu kỳ, bỏ mặc việc làm ăn hàng ngàn vạn không thêm xử lý mà lại đi nghiên cứu đặc tính của gốm màu đời Đường. Trang Duệ cũng không thể hiểu được, rốt cục là người này có chủ ý gì, nếu nói hắn muốn chế đồ giả để bán, như vậy thì nhà máy của hắn chẳng phải là đều phải đóng cửa sao?

- Đúng rồi, Trang tổng, vốn dĩ tôi đã hẹn anh bạn này đến Bắc Kinh để gặp mặt ngài, nhưng mà hán đang chuẩn bị bán nhà máy, nhất thời không thể ra khỏi nhà, cho nên mới phiền ngài chạy tới một chuyến để tìm hiểu.

Lý Đại Lực đột nhiên nhớ tới việc này, vội vàng giải thích cho Trang Duệ một chút, ở trong lòng Lý Đại Lực thì Từ Quốc Thanh so với Trang Duệ cũng không bằng một đầu ngón tay. Theo lý thuyết chính mình phải bắt hán chạy lên Bắc Kinh để gặp Trang Duệ, vậy mà việc này bản thân hán lại không làm được.

Trang Duệ cười, khoát tay, nói:

- Không có gì, dù sao cũng không xa lắm, đi xem một chút cũng tốt. Trang Duệ cũng muốn biết một chút, xem vị Từ đại sư này đến tột cùng là ở trong dạng hoàn cảnh nào mà có thể phỏng chế ra dụng cụ gốm màu đời Đường mà ngay cả nhiều chuyên gia cũng đều không thể nhìn ra sơ hở.

Phải biết rằng phỏng chế gốm sứ cổ, chẳng những công nghệ nung phải hoàn toàn phải dựa theo công nghệ chế tác gốm sứ cổ, mà nhất thiết còn phải có phương pháp nung. Có khi phải cho thêm nguyên liệu gì đó, nhiệt độ của ngọn lửa khi nung cũng không được tùy tiện. Có đôi khi đang nung mà giảm mất một độ cũng đều khiến cho số đồ sứ trong lò kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Giống như ở những di chỉ khai quật thời cận đại, thường xuyên sẽ phát hiện một số mảnh vỡ đồ gốm sứ bị chôn vùi. Phải nói là những thứ này đều là đồ sứ hoàn hảo. Trải qua nhiều năm như vậy, sau khi bị đập vỡ, hoặc là sau khi ra khỏi lò đã bị làm vỡ. Ngay cả những dụng cụ gốm sứ của hoàng gia, cũng được lựa chọn cực kỳ cẩn thận, hơi có tí vết, nhất định phải mang đập bỏ, có đôi khi hơn mười xưởng sản xuất cũng chưa chắc đã có thể sản xuất ra một món đồ tinh phẩm, cho nên ở những chỗ di chỉ kia mới có đầy các mảnh nhỏ, đều là bởi vì như vậy. nguồn

Triều nhà Đường cách hiện nay đã hơn 1000 năm rồi, bài thuốc dùng để nung đồ gốm màu đã sớm bị thất lạc trong dòng sông lịch sử. Điều khiến Trang Duệ buồn bực trong lòng chính là đến tột cùng thì Từ Quốc Thanh làm như thế nào mới có thể phục chế lại loại công nghệ cổ xưa này?

Thạch Gia Trang ở chỗ đồng bằng của Hoa Bắc, ở chỗ này phần lớn đều là các thành thị mới, là trung tâm của ba thành thị lớn. Là trung tâm y dược, phường dệt công nghiệp quan trọng nhất của cả nước. Là một trong những căn cứ hiện đại phục vụ công nghiệp, Hoa Bắc còn là một thành phố quan trọng thông thương với nước ngoài.

Trải qua hơn ba giờ đi tàu tốc độ cao, đám người Trang Duệ cũng đi tới địa giới Thạch Gia Trang, nhưng mà khoảng cách tới chỗ huyện cao áp vẫn còn hơn năm mươi km nữa, Lý Đại Lực vốn muốn chiêu đãi Trang Duệ ở Thạch Gia Trang một chút, nhưng mà bị Trang Duệ cự tuyệt, trực tiếp đi ô tô đi về hướng cao áp.

897. Chương 897 : Phá Gia Chi Tử. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân truyện copy từ

Chương 897: Phá gia chi tử. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đến tận mười hai giờ trưa, hai chiếc xe trước sau chạy nhanh đi ra khỏi đường cao tốc Kinh Thâm, ở chỗ cửa đường cao tốc, có một cỗ xe đã chờ sẵn ở nơi này, Lý Đại Lực mở cửa xe ra vẫy tay bắt chuyện, ý bảo hán dừng xe lại.

- Lão vu, lần này ngài làm đường hầm ở trong núi không nói với ta.

Sau khi xuống xe, Lý Đại Lực tiến tới chỗ người trung niên vừa từ trên chiếc xe kia xuống, hung hăng đập vào bả vai hán một cái.

Về mặt người kia nhăn nhó khi bị Lý Đại Lực vỗ một cái, cau mày nói:

- Này, Lý lão bản, tôi đây cũng là được bạn bè nhờ vả, thật sự là không có biện pháp, được rồi, hôm nay ngài đã tới, tôi sẽ làm ông chủ, chúng ta đi ăn cơm trước, có chuyện gì thì vừa ăn vừa bàn.

- Ủ, hôm nay có khách quý, Lão Vu, sự kiện kia coi như xong, nhưng mà nếu để vị khách nhân này chờ đợi thì sẽ không tốt, với giao tình hơn mười năm của chúng ta thì chẳng đáng là gì.

Bản thân Lý Đại Lực chính là chuyên đi vơ vét, hẳn kinh doanh việc đấu giá ở chợ đen cũng đã thấy không ít tiền đặt cược, đối với chuyện này tập mãi cũng đã thành thói quen, cũng không có trách cứ Lão Vu không để cho hắn ra tay hỗ trợ.

- Ai u, Lý tổng, anh Lý, ngài sẽ không để bụng thật chứ, đi vào khu vực của tôi, uống không tốt thì không thể vào đâu, tôi nói cho ngài biết, khi nào trở về tôi sẽ an bài mấy em gái uống rượu cùng ngài, muốn làm gì thì tự ngài cũng hiểu rõ.

Lão Vu nhìn thấy Lý Đại Lực không tức giận, nhất thời trên mặt nở nụ cười, nhưng mà biểu hiện của hắn thoạt nhìn sẽ thấy thực thâm đáng.

Lão Vu và Lý Đại Lực đã quen biết hơn mười năm, biết hẳn thích món này, ngày hôm qua đã liên hệ với mấy câu lạc bộ tìm được mấy tiểu thư không tệ, chuẩn bị ngày hôm nay sẽ hầu hạ Lý tổng thật thư thái.

- Cái gì?

Lý Đại Lực vừa nghe thấy chuyện này thì thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng hạ giọng xuống, nói:

- Nhanh gọi điện hủy bỏ tất cả đi, đừng làm hỏng sự việc lần này.

Lý Đại Lực khi đến Bắc Kinh, nhất là ở hội sở Kinh Giao mấy ngày thì cũng đã hoàn toàn mất hết hứng thú đối với những cô gái son phấn ở các địa phương nhỏ này.

Theo như suy nghĩ của Lý tổng, chỉ bằng biểu hiện của Trang Duệ ở trong hội sở, không phải là muốn chơi đùa với mình tình nào thì liền có thể chơi đùa với mình tình đó sao?

- Hủy bỏ ? Ngay cả tiền tôi cũng trả rồi đó.

Lão Vu nghe thấy Lý Đại Lực nói những lời này thì nhất thời lặng đi một chút, ông bạn già này bình thường thì thích nhất khoản này, sau khi lên thành phố một thời gian, không biết là đã tìm được thú vui gì khác, mà hôm nay lại có thể khác thường như vậy ?

Hơn nữa hôm nay lão đã gọi tám tiểu thư, mỗi một người cũng đều đã trả tiền rồi, tuy rằng không nhiều nhưng mà hủy bỏ thì cũng có chút đáng tiếc. (.

- Người đang ngồi trong xe kia, ngay cả đại minh tinh cũng đều có thể chơi đùa, hơn nữa lại rất ghét chuyện này. Đừng có biến khéo thành vụng, ừ buổi tối hôm nay tôi sẽ không đến, an bài vào buổi tối đi.

Lý tổng cũng không phải là người tốt gì cả, sau khi nghe được lời nói của Lão Vu thì chợt thay đổi chú ý. Bố trí mấy vị tiểu thư này vào công việc buổi tối.

- Được rồi lái xe dẫn đường đi, nhớ nói với tiểu thư của Triệt gia, lát nữa cùng đừng có mời rượu, vị kia là người mà chúng ta không thể trêu chọc được.

Lý Đại Lực sửa đổi lại điệu bộ cho đúng rồi nói thêm vài câu với Lão Vu.

Phải biết rằng bạn bè từ phương bắc đến đây ăn cơm, không uống rượu thì cũng không được, hơn nữa còn phải uống thật nhiều, nếu không để cho khách quá chán như vậy thì chủ nhà cũng không hiểu khách. Đây là Lý Đại Lực sợ lát nữa Lão Vu nói chuyện không biết nặng nhẹ sẽ làm Trang Duệ tức giận.

- Tôi hiểu mà, ngài cứ yên tâm đi.

Lão Vu thấy Lý Đại Lực nói câu nào cũng đều biểu hiện ra là vị ở trong xe rất quan trọng, cũng không khỏi trở nên nghiêm túc. Khẽ liếc mắt về chỗ chiếc xe Audi của Trang Duệ một cái, thấy Trang Duệ không có ý tứ xuống xe chào hỏi, liền quay lại chui vào trong xe của mình.

Lý Đại Lực trở về xe của Trang Duệ, nói:

- Trang tổng, nhà máy của Từ Quốc Thanh cách thị trấn không xa, chúng ta cứ ăn cơm trước đi, bây giờ cũng đã đến giờ cơm rồi.

- Được, Lý tổng cứ an bài đi, buổi chiều có thể đi gặp Từ Quốc Thanh là được.

Trang Duệ gật đầu đồng ý, buổi sáng chỉ ăn có chút cháo loãng, bây giờ cũng đã có chút đói bụng rồi, sau khi lái mấy chiếc xe vào thị trấn Cao Ấp, liền dừng lại ở chỗ một quán cơm thoạt nhìn cũng có chút tiện nghi.

- Lão vu, đây là Trang tổng tới từ Bắc Kinh, Trang tổng, vị này chính là bạn lâu năm của tôi Vu Chính Quân, hàng hóa lần này cũng chính là từ trong tay hắn mà ra.

Sau khi xuống xe, Lý Đại Lực giới thiệu mọi người với nhau. Vu Chính Quân cũng là người cực kỳ có ánh mắt, sau khi khách sáo với Trang Duệ vài câu liền dẫn mọi người tiến vào bên trong hiên của quán cơm.

- Trang tổng, đây đều là đồ ăn đặc sắc nhất của Hà Bắc chúng tôi, bái kê của Thạch Gia Trang, lỗ kê của cửa hàng Mã Gia Lão, Bột Hải tôm he, cua biển ở đảo Tần Hoàng, khi oa đã bị bắt tiên. Trang tổng mời ngài nếm thử một chút xem sao?

Vu Chính Quân gọi đồ ăn từ sáng sớm, vốn là sẽ còn có mấy người nữa và các tiểu thư trợ hứng, nhưng mà hiện tại cũng đã hủy bỏ, Lão Vu nhớ kỹ lời nói của Lý Đại Lực, cũng không dám mời rượu.

Thức ăn trên bàn cũng không tệ, nhất là món khi oa đã vị bát tiên, khi mùi vị cái tử bốc lên, nhất thời cả căn phòng trở nên thơm lạ lùng, mọi người trong phòng cũng cảm thấy thoải mái.

- Những món ăn này không tệ, Vu lão bản thật là có lòng.

Trang Duệ cũng không biết Lý Đại Lực và lão Vu đã sắp đặt chuyện xấu xa, sau khi đưa đĩa gắp món đã vị bát tiên đưa lên miệng, nhất thời khen không ngớt lời.

- Ha ha, Trang lão bản ăn nhiều một chút, cửa hàng này tên là bát tiên quán, là cửa hiệu lâu đời, nguyên liệu chủ yếu của món ăn này có thịt bao tử, chim trĩ, sơn nguy, dê, gà rừng, ma, thanh mai, đem tất cả các nguyên liệu này vào nồi chế biến. Món ăn này chính là ông chủ tự mình vào bếp mới nấu ra được.

Nghe được lời nói của Trang Duệ, lão Vu vội vàng giới thiệu đồ ăn trên bàn, bởi vì không uống rượu ngoại, nên bữa cơm cũng không hề náo nhiệt.

898. Chương 898 : Phá Gia Chi Tử. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 898: Phá gia chi tử. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman - xem tại

Nguồn: Vipvandan

Sau khi ăn xong bữa cơm này, Trang Duệ cũng hiểu biết nhiều hơn đối với Từ Quốc Thanh, vị Vu lão bản này, trước kia chính là hàng xóm của Từ Quốc Thanh, hai người còn có thể xem như lớn lên cùng nhau.

Từ gia năm tám mươi phát tài, đã kéo theo không ít người phát tài, tuy rằng sau khi Từ Quốc Thanh tiếp nhận nhà xưởng thì công việc làm ăn rồi tỉnh rồi mù, nhưng mà cũng có rất nhiều người trở nên giàu có nhờ làm gốm sứ. Vu lão bản cũng là một người nổi lên nhờ việc vận chuyển trong những năm tám mươi, hiện tại đã có một đoàn xe có quy mô không nhỏ.

Về phần buôn bán đồ cổ thì là nghề phụ của Vu lão bản. Vì thế hắn cũng hiểu rất rõ chuyện làm ăn của Từ Quốc Thanh. nguồn (.)

Tuy rằng việc làm ăn của Từ Quốc Thanh chẳng ra gì, nhưng mà quan hệ với Vu Chính Quân luôn luôn không tệ. Những năm đầu thập niên 90 Từ Quốc Thanh làm ra những đồ gốm sứ nào đó thì cũng đều tiện tay đưa cho người khác, những người nhận được cũng có Vu Chính Quân.

Lúc ban đầu Vu Chính Quân cũng chỉ một mình một xe vận chuyển, đã từng vào nam ra bắc đi không ít địa phương, cũng kết được không ít bạn bè. Có lần một người ở phương nam đến chỗ hắn thuê nhà, khi thấy đám gốm màu đời Đường đặt ở phòng khách của hắn, nhất thời cảm thấy thích mắt, thứ đồ chơi này có đáng giá hay không thì Vu Chính Quân hoàn toàn rõ ràng, lập tức tiện tay đưa thứ đồ vật đó cho khách.

Cũng chính từ mồm của người thuê nhà ở phương nam này mà Vu lão bản mới biết được cái gì gọi là đồ cổ, sau này lái xe đến các địa phương khác cũng lưu ý trong lòng, phong trào đồ cổ trong những năm 90 còn chưa rầm rộ như bây giờ, vì vậy đã kiếm được không ít thứ tốt.

Chẳng qua Vu Chính Quân cũng là một người có chủ kiến, mặc dù đã kiếm được rất nhiều tiền nhờ đồ cổ nhưng mà công việc vận chuyển chưa bao giờ ngừng lại, hơn nữa còn thành lập công ty vận chuyển, quy mô làm ăn ngày một mở rộng, ở trong huyện thành nhỏ này, coi như là một nhân sĩ thành công tài sản có hàng ngàn vạn.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Vu Chính Quân cũng đã rèn luyện được ình một chút nhân giới, sau này lại quen biết với Lý Đại Lực, đã đi khắp nơi vận chuyển không ít đồ vật thiết giả cho Lý Đại Lực, cũng có thể xem như một người nửa vôi trong hội đồ cổ.

Sau khi kể cho Trang Duệ nghe những lời này, Vu Chính Quân nghiêm mặt nhìn về phía Trang Duệ, nói:

- Trang lão bản, Từ huynh đệ của tôi tuy rằng có chút hiền như khúc gỗ, nhưng mà tâm nhân tuyệt đối không kém, chuyện lần này là tôi muốn giúp hắn một chút tài chính để chi tiêu, vì vậy tôi muốn nói với ngài một chuyện, ngàn vạn lần xin ngài đừng làm khó Thanh Quốc.

Trang Duệ nghe vậy thì nở nụ cười, liên tục khoát tay nói:

- Vu lão bản, ngài hiểu lầm rồi, tôi tới chỗ này chỉ là muốn gặp mặt Từ tiên sinh một chút, cũng không có ý tứ gì khác. Đùng rồi, ngài nói là hiện nay tài chính của Từ tiên sinh đang không đủ chi tiêu?

Trang Duệ nói tới việc này, trên mặt của Vu lão bản nhất thời hiện ra vẻ lo lắng, than thở nói:

- Ài, hiện tại sao có thể nói là không đủ được, phải nói là sơn cùng thủy tận, người vợ cũng đã chạy về nhà mẹ đẻ rồi, con trai đi học đại học cũng do tôi chu cấp tiền.

- Tại sao lại có thể như vậy? Không phải từ tiên sinh đã nói là vẫn còn chút của cải sao?

Trang Duệ lặng đi một chút, xem chừng vị đại sư này đã tới nước sơn cùng thủy tận rồi.

Vu Chính Quân thở dài, nói:

- Lão Từ không kinh doanh, vầy năm trước còn bị người ta lừa lấy mất hơn ba trăm vạn. Có khi ba bốn năm thời gian cũng chưa chắc làm ra đủ sản lượng có giá trị, khi đó còn phải nuôi một đám người.

Hơn nữa hắn thường xuyên tiêu tiền mua những thứ nguyên liệu dùng để nung đồ sứ, ngay cả nhà hắn cũng đã mang bán rồi. Hiện tại công nhân cũng đi hết, bản thân hắn thì ở trong nhà máy. Tôi thật không hiểu nổi, tuy rằng thứ này là đồ thực, nhưng mà buôn bán ở trong nước thì cũng không hơn gì đồ ăn trộm, hắn say mê làm cái thứ đồ chơi này để làm gì?

- Trang tổng, ngài cũng đừng hiểu lầm thái độ làm người của lão Vu tôi, Tôi và Thanh Quốc lớn lên từ nhỏ, đã quen biết nhau từ khi còn mặc tã. Nhưng mà việc này tôi cũng không giúp được hắn, đây chính là cái động không đáy, tôi cũng không thể lấp nổi cái lỗ thủng này.

Sau khi nghe được Vu Chính Quân giải thích, Trang Duệ mới biết được, thì ra những thứ đồ vật mà Từ Quốc Thanh làm ra chưa bao giờ bán, ai thích thì sẽ đưa cho người đó, mấy năm nay không biết đã lưu lạc ra bên ngoài bao nhiêu rồi?

Nhưng mà phí tổn để làm ra những vật này cực cao, mỗi một cái gần như là phải tốn mất năm sáu vạn, còn chưa tính đến những thứ khuyết tật. Miệng ăn núi lở như vậy, kể cả là có tiền như hắn cũng chịu không nổi.

Vợ của Từ Quốc Thanh trước kia cũng cố gắng ủng hộ đam mê của hắn, nhưng mà nhìn thấy túi quần càng ngày càng rỗng, sau khi khuyên bảo Từ Quốc Thanh vài lần không được, liền trở về nhà mẹ đẻ.

Hiện tại ngay cả tiền điện của nhà máy Từ Quốc Thanh cũng không trả nổi, hắn cũng chẳng biết làm thế nào, liền dọn dẹp những thứ đồ gốm sứ tinh phẩm cất giữ mấy năm nay, tất cả đều ủy thác cho Vu Chính Quân bán ra.

Vu Chính Quân một thời gian trước tìm được một người buôn bán nhà đất, hắn đã vừa ý cái xưởng của Từ Quốc Thanh, nhưng mà nói thế nào thì Từ Quốc Thanh cũng không bán, như vậy cuối cùng cũng không làm gì được. Cũng chính vì chuyện này mà Từ Quốc Thanh mới xuất ra mấy chục tác phẩm trân quý nhất của hắn đưa cho Vu Chính Quân mang bán.

Nhưng mà theo ý tứ của Từ Quốc Thanh thì mấy thứ này cũng chỉ có thể là hàng mỹ nghệ hiện đại mà thôi, hắn cũng không nghĩ tới là Vu Chính Quân mang bán lại cho Lý Đại Lực, nếu không phải rơi vào trong tay Trang Duệ, thì những món đồ này chắc chắn sẽ được bán ở ngoài chợ đen.

- Trang tổng, đây là nhà máy của lão Từ, hiện tại có không ít người đều đang theo dõi mảnh đất này.

Sau khi ăn cơm xong, dưới sự dẫn đường của Vu Chính Quân đoàn người liền đi ô tô tới xưởng gốm sứ của Từ Quốc Thanh, nhà máy của hắn cách thị trấn không xa, đại khái là hơn hai mươi phút đồng hồ sau là có thể nhìn thấy tường bao của nhà máy, nhà máy của Từ Quốc Thanh chiếm một diện tích không nhỏ, nhưng thật sự là đã đến mức sơn cùng thủy tận rồi, xi măng bao ở bên ngoài của bức tường cũng đã tróc hết ra, lộ ra lớp gạch đỏ từ thập niên tám mươi ở bên trong, bên ngoài còn có cỏ dại vẩy kín, cảnh tượng giống như là một khu nhà bỏ hoang vậy.

899. Chương 899 : Phá Gia Chi Tử. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 899: Phá gia chi tử. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Năm đó cha của Từ Quốc Thanh chọn chỗ này để xây nhà máy bởi vì ruộng đất ở xung quanh cũng rất tiện lợi, nhưng mà bây giờ xung quanh đều là nhà cửa và đường phố, cái công xưởng đặt ở chỗ này thật ra là có vẻ có chút lỗi thời.

- Lão Từ, lão Từ, nhanh mở cửa.

Sau khi dừng xe ở ngoài cửa nhà máy, Vu Chính Quân đưa tay đập lên cái cánh cửa lớn loang lổ vết rỉ sét, nhất thời vài tiếng động lớn kêu lên, nhưng mà khi nghe được thanh âm của Vu Chính Quân thì bên trong lại vang lên thanh âm nức nở.

- Tên gia hỏa này, ngay cả đi nhanh cũng không nổi nữa rồi, ôi!

Vu Chính Quân vẫn còn xách một gói thức ăn thừa lúc vừa rồi, bây giờ Trang Duệ mới hiểu được ý tứ của Vu lão bản khi bảo người phục vụ gói thức ăn thừa lại.

- Tên gia hỏa này, lại đang làm gì rồi, Trang lão bản đừng để ý, lập tức tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn ra mở cửa.

Đợi đến năm sáu phút sau, cửa trước vẫn không có động tĩnh gì, Vu Chính Quân vội vàng lấy điện thoại ra gọi, khi bên kia nhắc máy, anh bạn này liền trực tiếp rống lên, bảo Từ Quốc Thanh nhanh ra mở cửa.

- Lão Vu, đồ ăn cho Đại Hoàng thì cứ để ở ngoài cửa không được sao ? Còn gọi tôi ra mở cửa làm gì ?

Sau khi Từ Quốc Thanh nghe điện thoại xong, vẫn phải đợi bảy tám phút sau mới nghe thấy từ bên trong cửa truyền đến tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Cánh cửa sắt han rỉ kia vang lên một tiếng rồi mở ra, một người đàn ông trung niên râu tóc dài lơis thoi, còn đeo một cặp kính thật dày xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Bộ tóc của người đàn ông trung niên này cũng có chút đặc sắc, từ trên xuống dưới được chia làm ba loại màu trắng hồng lam. Trang Duệ đánh giá cẩn thận mới hiểu được, thì ra đây chính là vì lây nhiễm màu sắc của nguyên liệu, xem ra người này hẳn là đang bận bịu cái gì đó.

Nhưng mà hình tượng này so với vị đại sư trong lòng Trang Duệ còn kém nhau rất xa. Đây là một lão nhân suy sút, cái hình tượng và cách ăn mặc này, so với đám híp pi của nước Mỹ trong những năm bảy tám mươi cũng có thể liều mạng.

Người đàn ông trung niên kia đưa mắt đánh giá đám người Trang Duệ một chút rồi quay đầu nhìn về phía Vu Chính Quân, nói:

- Lão Vu không phải tôi đã nói với anh rồi sao, cái nhà máy này chỉ cho thuê chứ không bán, cái phòng thí nghiệm của tôi thì không được động, Còn nữa có cho thì cũng không cho người Nhật Bản thuê, công nghệ chế tạo đồ sứ của Nhật Bản bây giờ chính là ăn cắp từ nơi này của chúng ta.

Đám người Trang Duệ nghe thấy vậy thì đều bị Từ Quốc Thanh làm cho vui vẻ. Hóa ra đây chính là một người yêu nước.

- Lão Từ, người, thời gian nung đồ sứ thì bình thường, còn lúc bình thường thì có thể bình thường một chút hay không?

Vu Chính Quân cũng có chút bất đắc dĩ đối với người bạn này của mình, sau khi đưa gói đồ ăn vào cho hắn, nói:

- Lão Từ, tôi và anh đã đề cập qua, vị này chính là Trang Tổng, đặc biệt từ Bắc Kinh tới chỗ này, lão tiểu tử người chẳng lẽ lại không mời chúng tôi vào ngồi hay sao?

- Trang tổng? Vị kia chính là Trang tổng? Tôi không biết.

Từ Quốc Thanh hiển nhiên đã quên mất chuyện tình hân và Vu Chính Quân đã thương lượng. Tuy rằng người này si mê gốm sứ, nhưng mà những lễ tiết cỡ bản nhất của con người thì vẫn biết, lập tức mời mấy người vào trong.

Cái sân nhà máy này vẫn còn lớn, nhưng mà ngoại trừ những cái đệm vôi nằm ở dưới đất thì những chỗ khác đều tràn ngập cỏ dại, đối diện cửa lớn là một cái phân xưởng, lại càng được khóa kín, cũng không biết là trong thời gian bao lâu rồi chưa từng được khởi công.

- Chỗ của tôi cũng chỉ có phòng thí nghiệm là có thể ngồi, đến phòng thí nghiệm của tôi đi.

Từ Quốc Thanh dẫn mọi người đi vòng qua cái phân xưởng này, Trang Duệ lập tức thấy được một cái ống khói màu trắng, tuy rằng không cao lắm nhưng mà cực kỳ to, ở bên trên còn có khói bốc lên, chỗ đó chính là phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh.

- À, tôi nhớ rồi, lão Vu này, Trang tổng này có phải chính là người mà anh giới thiệu cho tôi, nói là người có thể nhìn ra đồ gốm ba màu của tôi là đồ giả, có phải không?

Vừa mới đẩy cửa lớn của phòng thí nghiệm ra, Từ Quốc Thanh giống như là bị tiểu quỷ ám ảnh vậy, lập tức xoay người lại khiến ấy người phía sau đều bị hoảng sợ.

- Đúng, Trang tổng chính là người nhìn ra đồ gốm ba màu của anh, lúc này mới tới để gặp anh, tôi nói cho anh biết, chúng tôi đi vào đây, không biết là chén nước cũng có được hay không?

Vu Chính Quân cũng rất quen thuộc với Từ Quốc Thanh, biết được người này có phần hành động thất thường, lập tức đẩy hắn ra, để cho đám người Trang Duệ tiến vào.

- Lão Vu, anh giúp tôi tiếp đãi khách khứa, Trang tổng, ngài là người trong nghề, chúng ta đi ra chỗ này bàn bạc.

Khi thấy Vu Chính Quân gật đầu đồng ý với mình, Từ Quốc Thanh lại kéo Trang Duệ sang một bên, hoàn toàn không để ý trên tay mình còn đang dính thuốc màu, việc này làm cho cái áo sơ mi màu trắng của Trang Duệ bị in dấu năm ngón tay.

- A! Trang tổng, thực xin lỗi, thật sự là thực xin lỗi, tôi vốn là muốn mời ngài nói xem một chút, đến tốt cùng là tác phẩm của tôi có sơ hở gì, khiến cho ngài có thể nhìn ra được?

Tuy rằng Từ Quốc Thanh không hiểu lắm đạo đối nhân xử thế, cũng biết động tác của mình có chút không thích hợp, lập tức ngưng ngừng buông lỏng tay ra, nhưng mà bộ dáng trên mặt vẫn có chút vội vàng, cặp mắt sáng ngời kia xuyên thấu qua cả cái kính dày, gắt gao nhìn chăm chăm vào Trang Duệ.

Trang Duệ nhìn cái dấu tay ở trên áo mình, không khỏi nở nụ cười khổ, hắn cũng nhìn ra đầu óc của vị Từ Quốc Thanh này hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, nhưng mà hắn đã đem lực chú ý của mình đặt lên công việc nghiên cứu gốm sứ, cho nên những người bên ngoài cũng cảm thấy người này có chút quái dị.

Nhưng mà, hể là một người có thành tựu kiệt xuất ở trong một lĩnh vực nào đó thì đều có tính tình quái dị như vậy. Giống như Picasso, chính là không thể không có nữ nhân, tới khi đã chín mươi tuổi, bên người vẫn có đủ mỹ nữ.

Mà càng nhiều là các khoa học gia, cũng có rất nhiều người, những người ngoài cũng chưa biết đến thói quen kỳ lạ của họ. Nhưng mà khi bọn họ nổi danh rồi, những tật xấu dở hơi đó cũng đều biến thành ưu điểm.

- Gọi tôi là Trang Duệ!

Trang Duệ cười nói.

- A? Tôi cũng đâu có nói ngài tên là Trang tổng đâu, chúng ta vào trong nói.

900. Chương 9 00: Sơ Hở.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 900: Sơ hở.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Từ Quốc Thanh ngưng ngừng gỡ gỡ đầu, điều này làm áy náy trên đầu của hắn lại càng có nhiều màu sắc hơn, nhưng mà ở trong mắt Trang Duệ thì người đàn ông bốn mươi tuổi này cũng có vẻ thực đơn thuần.

Trang Duệ cũng có chút tò mò, phòng làm việc của Từ Quốc Thanh đến tốt cùng là cái dạng gì, lập tức đi theo phía sau của hắn, đi vào một căn phòng bên cạnh.

Bàn Phi cảm thấy tính tình của vị Từ Quốc Thanh này có chút vấn đề, sợ hắn xúc phạm tới Trang Duệ nên cũng đi vào theo, mà Lý Đại Lực là dẫn đường cho Trang Duệ, tự nhiên cũng không có ý chờ ở bên ngoài, lập tức vài người ở đây đều đi theo vào trong phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh.

- Ai ya! Đây...Chính là phòng làm việc của ngài?

Trang Duệ vừa mới đi vào căn phòng bên cạnh lập tức giật mình chấn kinh, căn phòng này chừng bốn năm trăm mét vuông, nhưng mà cái đồ vật ở giữa kia mới khiến cho Trang Duệ nhìn thấy có chút trùng mắt lú lười.

Thì ra cái ống khói trắng Trang Duệ nhìn thấy ở bên ngoài kia chính là ở trong phòng này. Cái ống khói được xây bằng gạch, đường kính khoảng chừng mười mét xuất hiện ở trong phòng, điều này thật khiến cho người khác rung động.

Ở bên cạnh, bày đầy các giá gỗ cao thấp bất đồng, ở trên từng cái giá gỗ đều có phôi hình đã được làm tốt, nhưng mà còn chưa được vào lò nung để trở thành đồ sứ. Ở đây có không dưới mấy trăm kiện.

Cái này cũng chưa tính, ở trong một góc phòng, còn có một cái máy đập nát, lò độc mài và dòng khí mài cực kỳ chuyên nghiệp, những thứ này đều là công cụ nghiền nhỏ rất chuyên nghiệp. Có thể nghiền nát những cục đất khô cứng rắn và quặng nhỏ thành bột phần cực mịn. truyện copy từ

Trang Duệ biết, muốn làm ra một món đồ sứ phòng chế thượng hạng, thì phải cần tiêu phí công sức rất lớn, chẳng những cần lấy phương pháp cổ để xây dựng lò nung, nhất định còn phải dùng đất sét trắng để tạo nên các loại đồ gốm sứ này.

Ngay cả thuốc màu sử dụng cũng cần phải nghiền nát một số quặng mỏ có màu sắc, sau đó phải tự mình dùng nhiệt độ cực cao nung chảy để điều phối, những nguyên liệu hóa học trên thị trường, tuyệt đối không thể dùng được.

Cho dù hoàn thành xong những thao tác sản xuất này, ở trong thời gian nung cũng sẽ thường xuyên xuất hiện phế phẩm. Giống như vậy, sản phẩm được nung theo công nghệ hiện đại, giá trị cũng không thể so sánh được với đồ cổ một vài năm trước, thậm chí còn thua rất xa.

Trang Duệ có thể nhìn ra, toàn bộ công việc chế phôi, chế màu, vẽ màu, và quy trình thao tác nung gốm, đều là một mình Từ Quốc Thanh làm. Để làm được như vậy, thì cần nắm giữ thật tốt mấy môn học vấn. Nếu Từ Quốc Thanh không có tinh thần cuồng nhiệt như thế này, thật đúng là không thể làm được.

- Trang Duệ, ngài còn chưa nói đâu, làm sao ngài có thể nhìn ra sơ hở trong tác phẩm này của tôi?

Thành thật mà nói, đối với đồ gốm ba màu phỏng chế phẩm của mình, Từ Quốc Thanh vẫn cực kỳ tự tin, bởi vì bất kể là sử dụng đất hay là công nghệ nung gốm, đều là hắn nghiêm khắc tuân theo phương pháp cổ gia truyền để tiến hành.

Theo suy nghĩ của Từ Quốc Thanh, trừ phi là dùng thí nghiệm than thập tứ, nếu không Từ Quốc Thanh không tin là dùng mắt thường và dụng cụ gì khác, có thể kiểm tra đo lường vật này của hắn là giả?

- Ha ha, tôi gọi ngài là Thanh Từ công nha.

Đối phương lớn tuổi hơn mình, gọi bằng tên thì không thích hợp, Trang Duệ suy nghĩ một cái tên để xưng hô.

- Gọi là gì cũng đều được, ngài nhanh nói một chút đi.

Đối với việc Trang Duệ gọi mình là gì, Từ Quốc Thanh hoàn toàn không có hứng thù gì, hiện tại việc hắn muốn biết là gốm màu đời Đường mình sản xuất ra, có điều gì cần phải cải tiến.

Trang Duệ cười lắc đầu nói:

- Từ công, tôi hỏi ngài, phương pháp lò nung của ngài, là bắt đầu từ triều đại nào?

- Bắt đầu từ triều Tống, Hán Đường. Tuy rằng cũng có chuyên gia hoàng cung sử dụng nền tảng nò nung, nhưng quân giáo cũng không có mạnh mẽ như vậy, cũng không có phân chia với dân gian.

- Là bắt đầu từ triều Tống, dụng cụ gốm sứ của hoàng gia mới tách biệt cùng với dân gian. Nhưng mà Trang Duệ, cái đồ và gốm màu đời Đường của tôi thì có quan hệ gì?

Gốm màu đời Đường Từ Quốc Thanh chế tạo ra, là chuyện tình mấy năm trước, hắn cảm giác được công nghệ sản xuất gốm màu đời Đường đã bị hắn hoàn toàn khám phá ra, không có tính khiêu chiến nữa, cho nên mấy năm gần đây luôn nghiên cứu phương pháp lò nung của triều Tống, cho nên đối với câu hỏi này của Trang Duệ, có thể thuận miệng trả lời.

- Được rồi, đích thật là phương pháp lò nung từ thời triều Tống. Thời khi gốm sứ của Hán Đường, ngoại trừ gốm màu đời Đường xem như là tinh phẩm ra, thì những thứ tốt truyền lại đời sau cũng không có bao nhiêu, cái này cũng chứng minh rằng đồ vật này nó không nhất định là càng cổ càng tốt. Nếu không thì tảng đá khắp trên núi có lịch sử lâu nhất, sẽ trở thành đồ vật đáng tiền nhất hay sao?

Lời nói này của Trang Duệ, không chỉ khiến cho Từ Quốc Thanh hồ đồ, mà ngay cả hai người Lý Đại Lực và Vu Chính Quân cũng mơ mơ màng màng, không biết Trang Duệ nói cái này và vấn đề của Từ Quốc Thanh có quan hệ gì.

- Hoàn mỹ, Từ công, sở hử duy nhất của gốm màu đời Đường ngài làm ra chính là quá hoàn mỹ!

Không đợi Từ Quốc Thanh mở miệng hỏi, Trang Duệ đưa ra đáp án của chính mình.

Từ Quốc Thanh nghe câu trả lời thì không hiểu gì cả, thì thào lẩm bẩm:

- Hoàn mỹ? Chẳng lẽ hoàn mỹ cũng là sau sao? Nhưng mà hử là phòng chế phẩm và chính phẩm giống nhau như đúc mà?

- Hoàn mỹ đương nhiên là tốt, nhưng mà cần phải tiến hành cùng lúc với việc làm mặt. Nếu như là quan đồ sứ thời Tống, vậy sẽ theo đuổi sự hoàn mỹ, độ minh đường vân của mỗi đoá hoa, khoảng cách nhỏ giữa hai cánh hoa, đây cũng không thể có chút sai lầm. Nhưng mà đối với đồ gốm ba màu của ngài mà nói, ngài làm quá mức hoàn mỹ.

Những thứ đồ sứ của Hán Đường sau này, chỉ cần có một chút tí vết, đều phải đập nát vụn. Trong hoàng cung không được dùng, cũng không được lưu truyền đến dân gian. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho những đồ sứ tinh phẩm được lưu truyền từ các triều đại sau triều Tống cực kỳ thưa thớt và trân quý.

Lời nói của Trang Duệ khiến cho ánh mắt của Từ Quốc Thanh dần dần phát sáng lên, từ khi hử còn mặc tã, đã bắt đầu chơi với những mảnh gốm vỡ cha mình đào được từ những di chỉ cổ, nghiên cứu đối với đồ gốm sứ có thể nói là cực kỳ tinh thâm.

Nhưng mà đối với phân tích tính người, hử còn kém quá xa, bây giờ nghe Trang Duệ nói như thế, Từ Quốc Thanh liền chậm rãi hiểu ra.

901. Chương 9 01: Sơ Hử.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân nguồn

Chương 901: Sơ hử.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang Duệ, ý của ngài là ở thời kỳ sản xuất đồ gốm ba màu đời Đường, bởi vì không có quản giáo canh chừng, cho nên rất nhiều đồ gốm ba màu có tí vết cũng đều được bảo tồn lại, mà đồ sứ của tôi đây đều là hoàn mỹ vô khuyết, như vậy mới bị ngài nhìn ra sơ hử, có phải như vậy hay không?

Từ Quốc Thanh cũng là một người rất thông minh, khi nghe Trang Duệ nói vậy, hơi tưởng tượng một chút liền hiểu rõ ràng chuyện này. Thì ra là bởi vì chính mình theo đuổi hoàn mỹ, điều này lại trở thành sơ hử trong mắt người khác.

- Đúng rồi, chính là như vậy, Lý tổng, có phải lúc ngài mang mấy thứ này cho người khác xem, có phải cũng có rất nhiều người nói như tôi?

Trang Duệ gật gật đầu, quay mặt về hướng Lý Đại Lực.

- Đúng vậy, có vài vị chuyên gia cũng nói vật này quá mức hoàn mỹ.

Lý tổng nói việc này cũng là sự thật, có vài vị chuyên gia không tìm ra tật xấu nào, nhưng mà trong lòng vẫn có cảm giác không đúng, cuối cùng cũng không tìm đủ chứng cứ, chỉ nói là mình nhìn không đúng.

- Tôi hiểu rồi, đây chính là trắng tròn thì thiếu, thù đầy liền đầy.

Từ Quốc Thanh hơi có chút mất mát, nhưng mà trên mặt thì lại lộ vẻ hưng phấn, nói với Trang Duệ:

- Những thứ đồ sứ đời Đường này không theo đuổi sự hoàn mỹ, nhưng mà hiện tại tôi đang nghiên cứu lò nung Từ Châu. Trang Duệ, ngài đến xem có thể tìm ra được sơ hở hay không?

- Cái gì? Hiện tại ngài bắt đầu nghiên cứu phương pháp nung của Từ Châu sao?

Trang Duệ nghe vậy thì lặng đi một chút, cảm thấy vị này không chơi đồ gốm ba màu nữa, chuyển qua chơi gốm sứ Từ Châu của triều Tống. Phải biết rằng gốm sứ Từ Châu mặc dù là của dân gian, nhưng mà là một trong những hệ thống gốm sứ lớn nhất của phương bắc Trung Quốc cổ đại. đọc truyện mới nhất tại .

Không chỉ có triều Tống, mà ngay cả Liêu Kim Nguyên, Minh Thanh cũng vẫn tiếp tục đốt chế, lịch sử của phương pháp này cũng rất lâu, có sinh mệnh lực rất mạnh, đồ sứ tinh phẩm lưu truyền tới nay cũng là nhiều nhất.

Hơn nữa tới thời gian Nam Tống, lò nung ở Từ Châu cũng góp một phần nhỏ vào việc cung cấp đồ sứ cho triều Nam Tống, cho nên hiện tại còn lưu truyền rất nhiều đồ sứ ở Từ Châu, giá cả của thứ này trên thị trường cũng không hề thấp hơn so với các loại đồ sứ khác của thời Tống.

- Đúng vậy, đáng tiếc chính là, bề ngoài và mấy thứ khác thì tôi đều đã làm xong, nhưng mà không có tiền để nung.

Nguyên bản sắc mặt của Từ Quốc Thanh đang hưng phấn, đột nhiên suy sụp xuống, phải biết rằng trình tự nung đồ gốm sứ giả cổ, quan trọng nhất là một chữ đốt. Thời gian nung có thể đạt tới hơn nửa tháng, hao phí than củi cũng đều là một con số rất lớn.

Không như chén đĩa sứ chúng ta đang dùng, chỉ cần làm tốt hình dạng liền ném vào trong lò, trực tiếp dùng than đặc chế để nung, có cả máy tính tự động điều chỉnh.

Mà cái lò nung hiện đại giả cổ của Từ Quốc Thanh, tuy rằng cũng có thể dùng máy tính để khống chế nhiệt độ, nhưng mà anh bạn này hiện tại đã là sơn cùng thủy tận, đừng nói là mua than củi, ngay cả tiền điện cũng không thể trả nổi.

- Mở cửa, nhanh mở cửa.

Đang lúc Trang Duệ muốn xem vài thứ đồ gốm thô chưa nung của Từ Quốc Thanh trước một chút, dường như là ở ngoài cửa lại có thanh âm vang lên, mà con chó săn kia cũng sủa ầm lên.

- Tang tổng, các vị ở đây nói chuyện, tôi đi ra xem.

Ở chỗ của Từ Quốc Thanh, Vu Chính Quân coi như là nửa chủ nhân, hẳn biết Từ Quốc Thanh đang đau đầu về vấn đề tài chính, tuyệt đối sẽ không đi ra mở cửa.

- Từ công, thứ đồ vật này của ngài, tuy rằng đã làm rất hoàn mỹ, nhưng mà vẫn còn có chút thiếu khuyết.

Từ Quốc Thanh đối với ai tới ở bên ngoài cũng không hề để tâm, khách nhân như Trang Duệ tự nhiên lại càng không có lý do đi xen vào việc của người khác, nói không chừng chính là người tới cửa thu phí.

Vừa rồi Trang Duệ nói ra sơ hở của Từ Quốc Thanh, kỳ thật là có chút già mồm át lẽ phải.

Trong lúc người ta đánh giá đồ vật này, dù là ngài có kết luận thứ đồ này là giả, ngài cũng không thể nói cho người khác rằng bởi vì vật này của ngài quá mức hoàn mỹ cho nên là đồ giả? Nếu như vậy tuyệt đối sẽ bị người ta cười đến mức phun nước miếng.

- Trang Duệ, còn có sơ hở gì? Nói cho tôi nghe một chút, là về mặt công nghệ sao?

Từ Quốc Thanh nghe thấy lời nói của Trang Duệ, ánh mắt lập tức lại phát sáng, hẳn nghiên cứu việc phỏng chế gốm sứ cổ, hoàn toàn là vì ham thú cá nhân, đương nhiên loại ham thú này hơi có chút cuồng nhiệt.

- Không phải trên công nghệ, Từ công, về mặt công nghệ mà nói, việc nung đồ gốm ba màu của ngài đã là không có tỳ vết chút nào, nhưng mà tuy rằng ngài có thể tạo ra gốm màu đời Đường như thật, nhưng mà ở trong đó lại thiếu một loại lịch sử lắng đọng, không có tùy bút thương cảm.

Trang Duệ thấy Từ Quốc Thanh có chút không hiểu, liền nói tiếp:

- Tôi từng đào được một thanh đao bằng đồng thau từ thời Thương Chu, cái thanh đao này theo như truyền thuyết kể lại thì trong lúc chủ nhân gặp nguy hiểm có thể tự động chui ra khỏi vỏ, phát ra tiếng thanh minh để báo hiệu. Cá nhân tôi cảm thấy rằng đây là do lịch sử hoặc là người chế tạo đã đem lại cho đồ vật này một tia linh tính.

Loại linh tính này có thể cộng hưởng với nội tâm sâu thẳm của con người, có thể để cho người ta cảm nhận được biến ảo hỗn tạp của lịch sử, hưng suy của các triều đại, lịch trình biến động lịch sử không tiếng động.

- Từ công, những món đồ gốm đời Đường ngài chế tạo ra, tuy rằng cực kỳ tinh mỹ không thể phê bình, nhưng mà trong đó cũng thiếu khuyết về phần lắng đọng của dòng sông lịch sử. Điều này hoàn toàn có thể cảm nhận được ở trong mắt những người già.

Những lời này của Trang Duệ cũng không phải là ăn nói lung tung, mọi vật đều có linh hồn, cái này không phải chỉ có Trang Duệ hay những đại sư xem nghề mới biết, mà chính là những tay trộm mồ đào mả hại nước hại dân cũng đều có loại cảm giác này.

Tựa như vì sao mà những người hiện đại lại thích đeo đồ trang sức bằng ngọc vậy, bởi vì đẹp cũng là một trong những nguyên nhân nhưng mà quan trọng hơn là ngọc có linh tính.

Nói một cách khác, nếu ngài đặt một khối ngọc tốt ở trên bàn, trải qua mười năm, hai mươi năm, vậy khối ngọc này của ngài, tuyệt đối sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất, sẽ có một loại cảm giác tan ra vào trong đó. Đây tuyệt đối không phải là phong kiến mê tín, có rất nhiều tài liệu có thể chứng minh điều này.

902. Chương 9 02: Sơn Mộc.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 902: Sơn mộc.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trở lại trọng tâm câu chuyện, về phần những thứ đồ sứ ba màu này, từng được rất nhiều vị chuyên gia kết luận là chính phẩm, nguyên nhân chủ yếu là thực sự bọn hán cũng không thể nhìn ra sơ hở, thứ hai là phí tổn khi xem xét. Có tiền mở đường văn nhân cũng phải cúi đầu.

- Tôi biết, tôi chế tạo ra mấy thứ này, nhưng mà vẫn chưa làm được linh hồn cho bọn nó, nhưng mà cái này không phải là tôi có thể quyết định.

Từ Quốc Thanh suy nghĩ rõ ràng cái này thì không khỏi có chút buồn rầu, cái gọi là lịch sử tích lũy và lắng đọng lại, vậy thì không có cách nào phỏng chế ra, cái loại này rất nặng, chỉ có thể trải qua năm tháng hỗn tạp biến ảo, mới thể thể biểu hiện ra trên đồ vật.

- Từ công, khi ngài bắt tay vào làm, chẳng lẽ ngài chưa từng nghĩ rằng, làm thế nào mới có thể thổi hồn vào trong những tác phẩm của mình sao? Tuy rằng không thể gọi nó là đồ cổ, nhưng mà lấy công nghệ của ngài, hoàn toàn có thể trở thành một bậc thầy về đồ sứ, trăm ngàn năm sau, chẳng lẽ không thể trở thành vật quý báu được mọi người tranh nhau sao?

Trong lúc tinh tế xem xét những món đồ sứ cao cấp kia của Từ Quốc Thanh, Trang Duệ cũng đã quên mất mục đích tới đây của mình, theo như Trang Duệ thấy thì trình độ chế tạo đồ sứ của Từ Quốc Thanh thậm chí còn vượt lên cả những nghệ nhân cổ đại.

- Tôi?

Từ Quốc Thanh nghe Trang Duệ nói thì lặng đi một chút, tiện đà liên tục xoa tay, nói:

- Không thể nào, không thể nào, tôi chỉ là ham...

- Từ công, không cần phải xem nhẹ mình, hơn một ngàn năm trước, cổ nhân có thể để lại gồm màu đời Đường, để lại đồ sứ có phẩm chất cực tốt thời Minh Thanh, Tống Nguyên cho chúng ta. Nhưng mà một ngàn năm tiếp theo, chúng ta có thể lưu lại cái gì cho hậu nhân đây?

Trang Duệ ngắt lời của Từ Quốc Thanh, nói tiếp:

- Chúng ta lưu lại cái gì cho hậu nhân, là những hàng mỹ nghệ được sản xuất theo dây chuyền kia sao? Hay một vật gì khác đại biểu cho thời đại của chúng ta, có thể là vật gì đây?

Trước kia Trang Duệ cũng không có nghĩ đến vấn đề này, Nhưng khi nhìn thấy Từ Quốc Thanh làm ra những thứ đồ vật này, trong lòng Trang Duệ chợt có một cỗ xúc động. Hiện tại những nơi có truyền thống sản xuất hàng thủ công mỹ nghệ càng ngày càng ít, những người có thể xưng là đại sư lại càng giống như lông phượng sừng lân.

- Tôi...thật sự là tôi có thể làm được không ? Hai mắt Từ Quốc Thanh sáng rực lên.

Trang Duệ gật gật đầu, nói :

- đương nhiên là có thể, không phải là tôi nịnh gì ngài, nhưng mà những thứ đồ mỹ nghệ hiện đại trên mình không có một tia tí vết, cũng chỉ có thể là tác phẩm của Từ công ngài.

- Được, tôi đây liền thử xem, Trước kia đều là muốn phỏng chế đồ sứ cổ đại, trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ đến việc sáng tạo đồ vật này nọ, đó là một lĩnh vực hoàn toàn mới, đáng để tôi khiêu chiến.

Từ Quốc Thanh càng nói càng hưng phấn, nhưng mà ánh mắt đảo qua phòng thí nghiệm một lát, rồi lại tiếp tục ỉu xiu xuống nói :

- Nhưng mà hiện tại tôi đã sắp phá sản, rốt cục không thể chống đỡ được phòng thí nghiệm nữa rồi.

Từ Quốc Thanh nói xong, sắc mặt có chút khó coi, hần phỏng chế đồ sứ nhiều năm như vậy, tự nhiên là biết được việc này phải hao tổn của cải thật lớn, lấy tiền vốn hiện tại chỉ sợ là lấy một xe đất sét trắng từ trên huyện cũng không đủ tiền.

- Từ tiên sinh, tôi có tiền, chỉ cần ngài đáp ứng điều kiện của tôi, tôi sẽ xây cho ngài một sở nghiên cứu tiên tiến nhất ở Nhật Bản, để cho những tác phẩm mỹ nghệ của ngài trở thành những tác phẩm được hoan nghênh nhất trên thế giới.

Thanh âm của Từ Quốc Thanh còn chưa dứt, nhưng từ cửa đã truyền đến một thanh âm, mặc dù là nói tiếng Hán nhưng mà cực kỳ cứng, hơn nữa từ giọng nói đó, vài người trong phòng đều đã hiểu, đó là một người Nhật Bản.

- Lão Vu?

Từ Quốc Thanh cũng không để ý đến thanh âm kia, mà là lớn giọng hô lên, trong giọng nói hơi có ý tức giận nói với Vu Chính Quân.

Vu Chính Quân vừa mới đi ra mở cửa, trên mặt hơi có vẻ xấu hổ, cười ha ha, nói:

- Lão Từ, người ngoài cửa đều là khách, tôi cũng không để ọi người đứng ngoài được? Mọi người có chuyện gì thì cứ ngồi xuống chuyện trò.

Tuy rằng Vu Chính Quân cũng không thích người Nhật Bản, nhưng mà đoạn thời gian trước, công ty vận chuyển của hắn tự cải thiện mình, chuyển thành công ty hậu cần hiện đại hóa, đã hợp tác với người Nhật Bản này, song phương đều có giao tình thâm sâu, cho nên Vu lão bản cũng có chút khó xử.

- Đi ra ngoài bàn, phòng thí nghiệm của tôi chỉ cho khách nhân đi vào.

Từ Quốc Thanh có chút mất hứng liếc mắt nhìn Vu Chính Quân một cái, bước nhanh tới cửa, cũng không thèm mở miệng nói chuyện với người Nhật Bản kia.

Chủ nhân đi ra ngoài, đám người Trang Duệ cũng không tiện ở lại trong phòng thí nghiệm, đoàn người lại một lần nữa đi ra gian nhà ngoài, phát hiện ngoài Vu Chính Quân và Từ Quốc Thanh ra, lại còn có thêm ba người nữa.

- Từ tiên sinh, xin thứ lỗi lần trước tôi đã mạo muội, cũng xin ngài tin tưởng thành ý của tôi, gian nhà xưởng này vẫn là của ngài, chỉ cần ngài đồng ý đến Nhật Bản với tôi, tôi sẽ cho người xây cho ngài một phòng thí nghiệm tốt nhất thế giới, hơn nữa hàng năm đều sẽ dành cho ngài ba trăm vạn đô la là kinh phí nghiên cứu, chỉ cần ngài phỏng chế ra đồ sứ tinh mỹ năm đó của Đại Tống.

Người ở ngoài kia là một người cao khoảng một mét sáu lăm, đại khái là một người Nhật Bản năm mươi tuổi, sau khi nói xong những lời này thì lập tức cúi đầu vuông góc xuống với Từ Quốc Thanh, dường như là muốn cho bọn người Trang Duệ cảm giác được thành ý của hắn. nguồn (.)

Từ Quốc Thanh lắc lắc đầu, thực kiên định nói:

- Thực xin lỗi, tôi sẽ không rời khỏi Trung Quốc, hơn nữa cho dù là phỏng chế ra được đồ sứ Từ Châu, đó cũng là thuộc về Trung Quốc chứ không phải là Nhật Bản các ngài.

- Từ tiên sinh, nghệ thuật chẳng phân biệt biên giới.

Người Nhật Bản này lại tiếp tục cúi đầu một cái nữa.

- Mẹ nó, người Nhật Bản này có phải là có bệnh về xương sống không?

Trang Duệ nhìn mà thấy đau thắt lưng, người Nhật Bản kia khiêm tốn như vậy, nhưng mà bên trong lại chôn giấu dã tâm, dù sao đối với Nhật Bản Trang Duệ chưa từng có một tia tình cảm tốt đẹp nào.

Lại nói tiếp, người Nhật Bản kia luôn mồm cung cấp cho Từ Quốc Thanh phòng thí nghiệm tiên tiến nhất, điều này cũng khiến cho Trang Duệ có chút khó chịu. Chẳng lẽ chỉ có người Nhật Bản các người là chú trọng công nghệ truyền thống sao?

903. Chương 9 03: Sơn Mộc.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 903: Sơn mộc.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trong nước đúng thật là không hề coi trọng thứ này, nhiều nhất chính là hô lên cái khẩu hiệu, bảo hộ di sản văn hóa phi vật chất gì đó. Dao thật sừng thật, một phân tiền cũng chưa từng đưa ra.

- Vu lão bản, đây là chuyện gì vậy?

Trang Duệ thừa dịp Từ Quốc Thanh và người Nhật Bản kia đang nói chuyện, vội vàng kéo Vu Chính Quân sang một bên, hỏi.

Vu Chính Quân nghe thấy lời nói của Trang Duệ, thở dài, nói:

- A, Trang tổng, người Nhật Bản này tên là Sơn Mộc Đại lang, là một hội trưởng của Chu Thức hội.

- Đừng nói cái này, tôi hỏi là tiểu tử này có ý gì, muốn mời Từ công đến Nhật Bản để chế tạo đồ sứ sao?

Trang Duệ bĩu môi, cắt đứt lời nói của Vu Chính Quân, Nhật Bản tên là tôi...Không nội hàm. Trong thời kỳ Minh Trị duy tân trước kia, Nhật Bản chỉ có hoa tộc, quý tộc, gia tộc quyền thế là có họ, mà bình dân thì có tên không họ.

Năm đầu Minh Trị, vì lập hộ tịch, để thu thuế, những người lao động mới bắt đầu có họ. Vì thế địa danh, thân thế, thế hệ chức nghiệp, nơi ở, số nhà, công cụ, thậm chí động thực vật cũng đều được chọn để trở thành tên dòng họ.

Nhật Bản căn bản là không có văn hóa của bọn họ, đều là đi đánh cắp từ các quốc gia khác, cũng giống như là Hàn Quốc vậy, đều là ăn xong rồi không thèm nhận gì đó.

- Trang tổng, ngài đừng nghĩ linh tinh, người này là người trước kia tôi đưa tới, nhưng mà tôi đã đi rồi tiểu tử này lại còn tiếp tục gặp lão Từ, lần này lại từ ngàn dặm tới đây, hiện tại tôi cũng không biết phải nói thế nào.

Trang Duệ thật là hỏi đúng người, chuyện là đúng là Vu Chính Quân gây nên, không có ai biết rõ góc gác hơn hẳn.

Xí nghiệp Sơn Mộc Đại Lang, tiến vào Trung Quốc cũng hơi muộn, của cải linh tinh và ô tô gì đó đều không dính vào nổi, hiện tại ngoài việc đưa hàng cho công ty hậu cần của Vu Chính Quân, thì còn chuẩn bị là một ít công thương nghiệp ở Cao Áp.

Một đoạn thời gian trước, dưới sự dẫn dắt của Vu Chính Quân, Sơn Mộc Đại Lang vốn đã muốn mua lại nhà xưởng của Từ Quốc Thanh. Nhưng sau khi tiểu tử này nhìn thấy tài nghệ của Từ Quốc Thanh thì liền thay đổi chủ ý.

Cũng không biết Sơn Mộc Đại Lang có suy nghĩ gì, khi nhìn thấy những thành phẩm phỏng chế gốm sứ màu đời Đường và đám đồ sứ Từ Châu chưa hoàn thành thì muốn mời Từ Quốc Thanh đến Nhật Bản, hơn nữa công ty Sơn Mộc Chu nguyện ý cung cấp tất cả các điều kiện cho Từ Quốc Thanh.

Tuy rằng Từ Quốc Thanh là một người si mê nghiên cứu gốm sứ, nhưng mà đối với Nhật Bản thì một chút hảo cảm cũng không có, lúc ấy liền cự tuyệt. Sau đó Sơn Mộc Đại Lang lại lôi kéo Vu Chính Quân tới cửa hai lần, cũng chưa thể thuyết phục được Từ Quốc Thanh.

- Mục đích của Sơn Mộc Đại Lang chỉ sợ Từ Quốc Thanh cũng không biết được.

Nghe Vu Chính Quân giải thích xong, Trang Duệ cười lạnh một chút, nếu không có lợi ích thật lớn thúc đẩy, tiểu tử này làm sao lại có hảo tâm cung cấp đầy đủ các điều kiện nghiên cứu cho Từ Quốc Thanh như vậy được?

Đối với phương pháp nung gốm của Từ Châu thời Đại Tống, đồ sứ phần lớn là được dân chúng sử dụng vào cuộc sống hàng ngày, sản lượng thay đổi trong các triều đại cũng đều rất lớn, hơn nữa số lượng truyền tới ngày hôm nay cũng là rất nhiều.

Nhưng mà có rất nhiều người không biết, Từ Châu cũng là chỗ cung cấp đồ sứ cho cung đình hoàng gia, bởi vì không phải là căn cứ cung ứng chủ yếu cho hoàng thất, nên sản lượng cũng ít hơn. Số lượng được truyền lại cũng rất ít, thậm chí cho so với nguyên thanh hoa còn hiếm thấy hơn. Chỉ có ở trong viện bảo tàng Tokyo là còn bảo tồn được hai món dụng cụ là gốm sứ Từ Châu, xuất xứ của thứ này đương nhiên là không cần nhiều lời.

Cũng chính vì nguyên nhân thiếu khuyết vật dụng thực tế mà thanh danh của đồ sứ Từ Châu cũng không nổi rõ, ở trong nước cũng có rất ít người nghiên cứu. Nhưng mà ở Nhật Bản thì tình hình lại hoàn toàn tương phản.

Danh khí đồ sứ Từ Châu ở Nhật Bản vang xa hơn rất nhiều so với ở Trung Quốc, đó là bởi vì từ thời triều Tống, vốn là có rất nhiều người đến Trung Quốc mua đồ gốm Từ Châu, sau này những tên gia hỏa Nhật Bản trơ mắt mò ra, lại có thể nói là do bọn hắn sản xuất rồi lưu truyền đến Trung Quốc, hơn nữa nói có sách mách có chứng.

Việc này căn bản là không cần phải phản bác, sau khi đào được các mảnh gốm sứ ở các di chỉ cổ, đã hung hăng cho những người ngoại quốc này một cái bặt tai.

Hiện tại Sơn Mộc mời Từ Quốc Thanh đi đến Nhật Bản, chưa hẳn là không có tâm hại người, nếu như có thể thành công phục chế đồ sứ Từ Châu, cho dù là hàng mỹ nghệ hiện đại, vậy thì giá trị cũng hơn xa đồ cổ thông thường, Sơn Mộc Đại Lang có thể sẽ có doanh thu rất lớn.

Trang Duệ đoán không sai, Sơn Mộc Đại Lang đúng là có chủ ý này, tuy rằng Nhật bản rất nhỏ, các loại tài nguyên đều thiếu, nhưng mà lực hướng tâm của người dân thực là rất mạnh. Đây là điều không thể

phủ nhận, bằng không thì bọn hắn cũng không thể vươn lên trở thành một cường quốc kinh tế trên thế giới trong những năm sau chiến tranh được.

Nếu Sơn Mộc Đại Lang ở Nhật Bản có thể phỏng chế được đồ sứ Từ Châu của Trung Quốc, như vậy đối với thanh danh xí nghiệp của hắn mà nói, sẽ là một đồng cỏ của cải vô hình thật lớn.

Cho nên Sơn Mộc Đại Lang mới tới chỗ của Từ Quốc Thanh mấy lần, muốn mời hắn đi Nhật Bản, thậm chí không tiếc đả thông các nhân vật quan trọng trong chính phủ Nhật Bản, dùng danh nghĩa học thuật để thúc đẩy Từ Quốc Thanh đến Nhật Bản.

Loại an bài này đối với Từ Quốc Thanh mà nói, đích thật là bánh nướng từ trên trời rơi xuống, nhưng mà đây cũng là một loại xâm lược văn hóa đổi trắng thay đen, là cực kỳ vô sỉ.

Mặc dù Từ Quốc Thanh còn không có nhận thức khắc sâu như Trang Duệ, nhưng mà hắn cực kỳ phản cảm với người Nhật bản, dù cho tài sản hàng ngàn vạn của hắn có tiêu hết, đối với những điều kiện mà Sơn Mộc Đại Lang đưa ra căn bản hắn cũng không suy nghĩ lại. Không có tiền thì không làm thực nghiệm nữa, vừa lúc có thể yên tâm sống với vợ và con trai.

Sơn Mộc Đại Lang nói chuyện thật lâu với Từ Quốc Thanh, mà cũng chưa thể thuyết phục được Từ Quốc Thanh. Rơi vào đường cùng, hắn liền hướng tới chỗ một người đàn ông Trung Quốc chừng ba mươi tuổi đến đầu với hắn, bái người đàn ông này một cái thật sâu, nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Sầm tiên sinh, phiền ngài nói một câu với Từ tiên sinh.

- Từ tiên sinh, xin chào, tôi cảm thấy những điều kiện mà Sơn Mộc tiên sinh đưa ra vẫn là tương đối tốt, ngài không cần phải lo lắng, đây cũng chính là một loại trao đổi Trung Nhật mà thôi.

904. Chương 9 04: Chiến Tích.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 904: Chiến tích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Người nói chuyện này khoảng chừng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, giọng điệu trong lúc nói huyện cực kỳ hách dịch, trong lúc hắn và Từ Quốc Thanh nói chuyện thì hắn cũng ngồi ở trên cái ghế sa *** duy nhất trong phòng, hơn nữa trong tay còn cầm một cái chén do chính mình mang tới, một bộ dáng lãnh đạo.

Hơn nữa những lời người này nói ra cũng không giống như thương lượng với Từ Quốc Thanh mà giống như một loại ngữ khí ra lệnh. Trang Duệ đứng ở một bên nghe vậy thì nhũn mảy.

- Vu lão bản, người kia là ai?

Trang Duệ thấp giọng hướng tới Vu Chính Quân hỏi.

- Là Sầm thị trưởng, còn kiêm cả chủ nhiệm của hội thương nhân, không nghĩ tới Sơn Mộc Đại lang lại có thể mời người này tới, chuyện này liền có chút khó xử.

Vu Chính Quân ở trong thị trấn nhỏ này cũng có chút năng lực. Nhưng mà năng lực của hắn còn xa mới có thể trở mặt được, đừng nói là Sầm thị trưởng trong tay nắm thực quyền, cho dù là một trưởng phòng nhỏ cũng có thể khiến cho xí nghiệp của Vu Chính Quân xong đời.

Vu Chính Quân mặc dù là ở trong huyện thành lẫn lộn, nhưng mà con mắt buôn bán cũng đâu phải tầm thường, vị Sầm thị trưởng này đương nhiên là cũng không xa lạ gì.

Cho nên vừa rồi Vu Chính Quân biết rằng Từ Quốc Thanh sẽ không đồng ý, nhưng mà vẫn phải dẫn mấy người này vào đây, chủ yếu là bởi vì đối phương có quyền lực quá lớn, hấn không trêu chọc nổi.

- Trao đổi giữa hai bên? Nhưng mà tôi lại nghe nói người Nhật Bản phao tin rằng chính chỗ của bọn hấn mới là nơi khởi nguồn của đồ gốm Từ Châu, một khi đã như vậy, còn cần phải trao đổi sao ?

Tuy rằng Từ Quốc Thanh si mê việc nghiên cứu đồ sứ, nhưng mà cũng không phải người ngốc, tuy rằng hấn nhìn vấn đề không thấu đáo được như Trang Duệ, nhưng mà cũng cảm giác thấy có chút không đúng, hơn nữa hấn căn bản là không biết trước mặt người này không nên cự tuyệt hấn.

- A! Sao ngươi lại nói chuyện như vậy, ngươi có biết đây là Sầm thị trưởng hay không?

Có thể là vì bận tâm thân phận của mình, vị Sầm thị trưởng kia nghe thấy Từ Quốc Thanh nói vậy thì cũng không nói gì thêm, nhưng mà vị thư kí khoảng hai mươi tuổi ở phía sau hấn thấy có người không đáp ứng, lập tức tiến lên mấy bước, bàn tay nhanh chóng hướng về phía mặt của Từ Quốc Thanh.

- Tiểu Lưu, không cho phép ngươi nói chuyện như vậy với Từ tiên sinh, ở nơi này của chúng ta có một vị chuyên gia sửa chữa và chế tạo đồ sứ như vậy chính là quang vinh và kiêu ngạo cho Thạch thị chúng ta.

Vị sầm thị trưởng kia nghe thấy lời nói của thư kí thì sắc mặt lập tức trầm xuống, sau khi quát một câu, liền chuyển hướng tới chỗ Từ Quốc Thanh, nói:

- Từ tiên sinh, ngài có thể đại diện cho Thạch thị, đi đến Nhật bản để khảo sát, tiến hành trao đổi học thuật văn hóa, chuyện này đối với ngài cũng là một việc rất có ý nghĩa, đối với sự phát triển của Thạch thị cũng có động lực thật lớn.

- Cá nhân tôi hy vọng, Từ tiên sinh ngài có thể cân nhắc rõ ràng, nếu như ngài có yêu cầu gì, cũng có thể nói ra, chúng tôi sẽ toàn lực trợ giúp cho ngài.

Phải nói là Sầm thị trưởng rất có tài ăn nói, những lời này nếu nói về lớn thì chính là quan hệ đến sự phát triển và xây dựng của Thạch thị, nói nhỏ thì đã tung một cành ô liu, có yêu cầu gì thì có thể thương lượng.

Sầm thị trưởng vốn là chủ nhiệm của hội thương nghiệp, năm nay vừa mới lên chức thị trưởng. Sở dĩ hấn có thể từ lãnh đạo của ngành trở thành thị trưởng là bởi vì khi hấn ở vị trí lãnh đạo ngành thương nghiệp đã làm ra không ít thành tích.

Hơn nữa ở trong tỉnh của Sầm thị trưởng cũng có người có chiến tích nói chuyện, trực tiếp nhảy lên làm cán bộ cấp cao, tuy rằng có Sầm thị trưởng giúp đỡ, nhưng mà Thạch thị cũng là một thành phố lớn, thị ủy bí thư cũng chính là thường ủy tỉnh ủy, so với những thành thị bình thường thì có quy cách cao hơn một nửa.

Hiện tại cũng không phải là thập niên bảy tám mươi, chú ý đến tư tưởng chính trị, vượt qua thử thách. Hiện tại chiến tích là do GDPOP của thành thị quyết định. Lãnh đạo có năng lực hay không thì phải xem trong nhiệm kỳ của hấn, trình độ phát triển kinh tế có thể đề cao hay không, nhưng những cái này cũng đều là chỉ tiêu. đọc truyện mới nhất tại .

Nếu không phải Sơn Mộc Đại Lang đã nói, chỉ cần có thể khiến cho Từ Quốc Thanh tới Nhật Bản làm nghiên cứu hấn sẽ đầu tư vào thành thị một triệu đô la, thì Sầm thị trưởng vừa mới lên phải bận trăm công ngàn việc, nào có thời gian nhàn rỗi để mà đến tìm một nhân vật nhỏ như là Từ Quốc Thanh đây?

Đầu tư một triệu đô la trong năm 2005 ột thành thị, đây chính là một con số không nhỏ, nếu mà có thể đạt được, đây thật sự là chiến tích, nếu không phải Sầm thị trưởng phải lo lắng công việc quản lý thương nghiệp, chỉ sợ đã tới đây từ rất lâu rồi.

Đương nhiên, Sơn Mộc Đại Lang cũng không thiệt thòi, một triệu đô la này của hấn là đầu tư, cũng không phải là tặng không, hơn nữa còn có thể lấy được rất nhiều chính sách ưu đãi, trong đó không chừng còn có thể dùng hội thương nghiệp để lấn át quyền lợi nhân dân, nhưng mà hấn cũng mặc kệ mấy thứ này, bọn hấn chỉ cần ở lại Thạch Thị là được rồi. xem tại

Thị Trưởng.

Từ Quốc Thanh nghe thấy lời nói của vị thư kí kia thì lặng đi một chút, nhưng mà sau khi nghe thấy lời nói của Sầm thị trưởng thì lập tức lắc lắc đầu, nói:

- Tôi không có yêu cầu gì, cũng không muốn đi Nhật bản, tôi ở nơi này cũng rất tốt, không muốn rời đi, Sầm thị trưởng, thực xin lỗi, tôi còn bận bịu đang chờ đợi.

Từ Quốc Thanh cũng ăn ngũ cốc mà lớn lên, đối mặt với vị quan phụ mẫu này cũng nói chuyện rất bình thường, lời nói tiên khách trong miệng hắn cũng chỉ có thể nói đến như vậy, những ngôn ngữ cao thâm tới đâu, Từ Quốc Thanh cũng không biết dùng.

Nhưng mà lời hắn vừa nói ra, sắc mặt của vị Sầm thị trưởng vốn dĩ đang rạng rỡ lập tức trở nên âm trầm, thiếu chút nữa thì nghi ngờ cái lỗ tai của mình có vấn đề, một người làm ăn nho nhỏ, lại có thể dám đuổi mình đi?

- Các người là ai? Sầm thị trưởng có chuyện công vụ muốn bàn với Từ tiên sinh, các người đi trước đi.

Vị thư ký của Sầm thị trưởng chính là gió chiều nào nghiêng chiều đó. Vị thư ký tên là Tiểu Lưu này không dám hướng về chỗ Từ Quốc Thanh trút giận, thì liền hướng mặt về phía đám người Trang Duệ, ý tứ trong lời nói tự nhiên là muốn bọn Trang Duệ rút đi.

Chức trách của thư ký đương nhiên là nên vì lãnh đạo là sắp xếp, lo lắng. Nếu Lưu thư kí không thể hiểu được ý đồ của lãnh đạo, đương nhiên cũng không thể ngồi ở vị trí này.

905. Chương 9 05: Phương Pháp Phối Chế.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 905: Phương pháp phối chế.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan xem tại

- Đây, chúng ta.

Lời nói của vị Lưu thư ký này không chỉ khiến cho Vu Chính Quân cảm thấy khó xử, mà Lý Đại Lực cũng có chút không biết làm thế nào.

Tuy rằng Lý tổng được xưng là hắc bạch lưỡng đạo làm ăn ở Thạch thị, nhưng mà hậu trường của hắn cũng chỉ là một vị phó cục trưởng mà thôi, so với vị ở trước mặt này còn kém vài cấp.

Đầu năm nay, người có thể hung hăng càn quấy, chỉ cần còn có người ở trong chính phủ, vậy thì cũng không sợ người nắm được đuôi. Nói đi nói lại tuy rằng mộng của Lý tổng cũng vô cùng sạch sẽ. Chỉ cần vị Sầm thị trưởng này há miệng một cái, kết cục của hắn chính là ăn cơm tù.

- Đây cái gì? Nhanh đi đi, lãnh đạo còn muốn bàn công vụ với Từ tiên sinh.

Ngay từ đầu, Lưu thư ký hoàn toàn không hề đặt mấy người này vào mắt, vươn tay lên quơ quơ, động tác kia cũng không khác gì đuổi ruồi.

Lưu thư kí là người đã đi theo bên cạnh Sầm thị trưởng từ hồi hắn vẫn còn làm chủ nhiệm của hội thương nghiệp, bình thường tiếp đãi đều là những thương nhân nổi tiếng trong và ngoài nước, tầm mắt cũng cực kỳ cao.

Mà từ sau khi trở thành thư kí của thị trưởng, lại càng nước lên thì thuyền lên, ngay cả một số lãnh đạo có thực quyền, thấy hắn cũng phải tiếp đãi như anh em. Còn ở những huyện như thế này, Lưu thư kí giống như là người đứng đầu, hoàn toàn không để ai vào mắt.

Lần này tới huyện Cao cũng không có báo cho lãnh đạo địa phương, Sầm thị trưởng chính là muốn cho Mộc Đại Lang thấy hình tượng lãnh đạo của mình, cho nên tự mình đến, không nghĩ tới Từ Quốc Thanh cứng mềm đều không chịu. Lãnh đạo tức giận, Lưu thư kí tự nhiên là không thể để cho Trang Duệ quá dễ chịu được.

- Chúng ta đi lúc này sao, lập tức liền đi...

Vu Chính Quân không biết làm thế nào, coi như mình và vị Sơn Mộc Đại Lang này trở mặt không chịu hợp tác, nhưng mà vị Lưu bí thư kia một tay cũng có thể bóp chết hắn, đâu như thế nào đây?

Lưu thư kí nghe thấy lời nói của Vu Chính Quân xong thì khinh miệt khoát tay áo, ánh mắt cũng không thèm nhìn qua. Hiện tại hắn đang nghĩ tới là làm thế nào mới có thể khiến cho Từ Quốc Thanh đáp ứng điều kiện của lãnh đạo đây, giải quyết được lo lắng của lãnh đạo, đây mới là một thư kí đủ tư cách.

Lão Vu, trước tiên anh cứ đi đi, Trang Duệ thì cứ ở lại, đợi lát nữa tôi còn có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo ngài, ngài cũng không thể đi.

Vu Chính Quân đang xem có nên đi hay không, Từ Quốc Thanh thì không sao, nhưng mà hắn rất dễ tâm đến Trang Duệ.

Từ Quốc Thanh si mê phóng chế đồ gốm sứ cổ, những người tiếp xúc thường ngày, phần lớn đều là một ít nghệ sĩ hoặc là thợ thủ công, còn những chuyên gia giám định đồ mỹ nghệ, Trang Duệ vẫn là người thứ nhất, ít nhất là lần đầu tiên Từ Quốc Thanh tiếp xúc với người như vậy.

- Từ tiên sinh, Sầm thị trưởng còn có chuyện muốn bàn với ngài, người tạp vụ cũng đừng có lưu lại.

Trong lúc nói chuyện, Lưu thư kí bất âm bất dương liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, ý tứ biểu đạt rất rõ ràng, nếu thức thời thì nên rút đi, đừng làm chậm trễ lãnh đạo bàn chuyện.

- Ta và các người mới không có gì để bàn, nói không đi chính là không đi, các người yêu Nhật Bản vậy bản thân các người có thể tự đi, có phiền hay không? Được rồi, các người có thể đi được rồi.

Từ Quốc Thanh nghe thấy lời này của Lưu thư kí, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hắn là người thẳng tính, nói chuyện sẽ không quanh co lòng vòng, nghe thấy Lưu thư ký muốn đuổi Trang Duệ đi, nhất thời bùng nổ, trực tiếp hạ lệnh tiễn khách đối với đám người thị trưởng.

Tục ngữ nói không điên cuồng không phải ma, Từ Quốc Thanh chính là loại người như vậy, bàn chuyện đối nhân xử thế thuần túy chính là vô nghĩa, trong ba câu nói có thể lại chuyển qua chủ đề chế tạo gốm sứ.

Đừng nói là trước mặt những người này, chính là bà vợ kết hôn mười mấy năm của Từ Quốc Thanh, bị hắn hun đúc hiện tại cũng gần như trở thành chuyên gia đồ sứ chuyên nghiệp, trình độ kia tuyệt đối là không hề thua kém so với giám định sư gốm sứ cổ.

- Người, người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem.

Lưu thư kí nghe thấy lời nói của Từ Quốc Thanh, chợt đưa ngón tay lên móc móc cái lỗ tai, biểu hiện giống như không thể tin được, hắn không nghĩ tới Từ Quốc Thanh sẽ nói với mình như vậy.

Mặt mũi của Sầm thị trưởng không phải là mặt mũi của nhân dân sao?

- Ta nói rồi, các người có thể đi, ta còn muốn chiêu đãi bạn bè, nơi này là xưởng của ta, không chào đón các người.

Tính bướng bỉnh của Từ Quốc Thanh lại nổi lên, bất chấp Vu Chính Quân đang không ngừng nháy mắt ra hiệu với hắn, tiếp tục nói ra những lời còn khó nghe hơn lúc trước, lỗ tai của những người này có vấn đề hay sao?

Không cần phải nói rõ ràng mới có thể hiểu chứ?

Từ Quốc Thanh nào biết đâu rằng, vị này ở trên quan trường, bình thường nói chuyện được gọi là cực kỳ súc tích, những người nghe chuyện đều cực kỳ khó hiểu ý đồ của lãnh đạo, không phải là trình độ của lãnh đạo không đủ, mà là người bên dưới nếu không lĩnh hội đầy đủ ý tứ của lãnh đạo thì phải làm sao cho phù hợp, nếu không thì phải nghiền ngẫm kỹ ý đồ của lãnh đạo.

Đừng nói là Lưu bí thư, mà ngay cả Sầm thị trưởng cũng chưa từng thấy tên gia hỏa này thẳng thắn như Từ Quốc Thanh?

- Ta, ta nói người không được, không được. Không được tiếp tục ở nơi này.

Lưu thư kí bị Từ Quốc Thanh làm cho tức đến đỏ cả mặt, hơi thở cũng trở nên dồn dập, đưa ngón tay chỉ vào mặt Từ Quốc Thanh, nhưng mà thời gian quá ngắn, Lưu thư kí cũng không tìm được từ ngữ gì có thể áp chế Từ Quốc Thanh, nghĩ hơn nửa ngày mới nói ra một câu không hề có lực uy hiếp gì cả.

Bị Lưu thư kí chỉ vào như vậy, cơn tức của Từ Quốc Thanh cũng nổi lên, người này bình thường thì không tức giận, nhưng mà nếu như tức lên rồi thì không phải là bình thường có thể cưỡng lại.

Từ Quốc Thanh gạt bàn tay của Lưu thư kí đang chỉ vào mặt hắn, tiến lên vài bước nắm lấy cổ áo của Lưu thư kí, nói:

- Đây là nhà của ta, người lấy quyền gì không cho ta ở nhà?

Đừng thấy dáng người Từ Quốc Thanh gầy yếu mà nhân, bình thường những việc khuân vác vật liệu đất đá, nghiền nát thuốc màu đều là một mình hắn làm, mẹ nó chứ chính là lực tay không nhỏ, một cái nắm tay này nhất thời khiến cho Lưu thư kí cũng không thở được.

- Lão Từ, không được, không thể được, có chuyện gì thì từ từ nói, ngàn vạn lần không được động thủ, trước tiên thả người xuống đã.

906. Chương 9 06: Phương Pháp Phối Chế.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 906: Phương pháp phối chế.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Lão Từ, không được, không thể được, có chuyện gì thì từ từ nói, ngàn vạn lần không được động thủ, trước tiên thả người xuống đã.

Vu chính quân nhìn thấy bên này chuẩn bị mở đại hội võ thuật, sợ tới mức nét mặt già nua trắng bệch, tuy rằng việc hôm nay không liên quan đến mình, nhưng mà ngộ nhỡ sau này Lưu thư kí đem chuyện này đổ lên người mình, vậy thì bản thân mình sẽ cực kỳ oan uổng rồi.

Chuyện này diễn ra khiến cho Bành Phi ở bên cạnh nhìn mà thỏa mãn, nhỏ giọng nói vào tai Trang Duệ:

- Anh Trang, ngài nói xem, vị đại sư này thật đúng là rất mạnh.

- Tiểu tử ngươi, đừng có châm chọc, chuyện này còn chưa biết kết thúc như thế nào đâu.

Trang Duệ liếc mắt nhìn Bành Phi một cái, vừa rồi hắn còn đang lo lắng, có nên đầu tư cho Từ Quốc Thanh một cái phòng thí nghiệm hay không? Không nghĩ mới có năm ba câu nói chưa dứt, lại có thể động thủ, hơn nữa người động thủ trước lại còn là người nhìn qua có vẻ hiền lành Từ Quốc Thanh kia.

Nhưng mà Trang Duệ cũng không phải là Từ Quốc Thanh, tuy rằng hắn không hiểu biết nhiều lắm với quan trường, nhưng mà Trang Duệ biết, vị này bị Từ Quốc Thanh làm mất hết mặt mũi, nhất định là sẽ có rất nhiều thủ đoạn để xử lý hắn. Căn bản là không cần Sầm thị trưởng phải động thủ, chính là Lưu thư kí, sau này cũng có thể khiến cho Từ Quốc Thanh khổ sở.

- Thu thập cái gì, không phải là mấy tên tiểu quan lại thôi sao, mẹ nó, khi nào trở về sẽ ném chúng nó về Nhật Bản đi.

Bành Phi bĩu môi, chẳng hề để ý nói, hắn vốn là người Bắc Kinh, người ở trong Hoàng Thành tự nhiên là khẩu khí lớn, nhân dân cả nước cũng đều biết. Hơn nữa Bành Phi đi theo Trang Duệ, nhân giới cũng rộng không ít, tự nhiên là không để mấy người này vào trong mắt.

- Đừng vô nghĩa, cậu cho rằng cậu là Hoắc Nguyên Giáp sao?

Thành thật mà nói, đối với hai vị quan viên chính phủ trước mặt này, Trang Duệ không hề quan tâm. Hắn có thể vì thành tích của bản thân mình, mà có thể ngay cả tay nghề của tổ tiên truyền lại cũng muốn vứt đi, thật không ra cái gì.

Nhưng mà Trang Duệ cũng không có ý nhúng tay vào, hắn vốn là một người dân bình thường, muốn giải quyết những việc này nhất định phải nhờ mấy vị quan chức có thẩm quyền. Tuy chỉ là một tên quan chức ở ngoại tỉnh nhưng sợ rằng để Âu Dương Quân đi nói chuyện cũng không tốt lắm. (.

Hiện tại trong lòng Trang Duệ cũng đã có chủ ý, nếu Từ Quốc Thanh thực sự ở lại không đi, bản thân hắn sẽ mời Từ Quốc Thanh tới Bắc Kinh, mua một đám ruộng đất ở nông thôn bên kia, xây cho hắn một cái phòng thí nghiệm. Dựa theo tính cách của Từ Quốc Thanh này, đảm bảo hắn cũng không phải là người thích theo đuổi lối sống hưởng thụ vật chất. Chỉ sợ chỉ cần để hắn nghịch bừa, anh bạn này ở chỗ nào cũng sẽ không để ý, Trang Duệ cũng muốn nhìn một chút, xem thực sự Từ Quốc Thanh có thể phỏng chế lại đồ sứ Từ Châu hay không?

Trong lúc Trang Duệ và Bành Phi ở bên cạnh thấp giọng nói chuyện, Từ Quốc Thanh được Vu Chính Quân khuyên nhủ đã buông lư thư kí ra, trải qua chuyện này, cũng không thể tiếp tục bàn bạc được nữa, Lưu thư kí chuẩn bị nói thêm gì đó, thì Sầm thị trưởng đã ra hiệu ngừng lại.

- Từ tiên sinh, tôi nghĩ ngài đã hiểu lầm gì đó. Sơn Mộc tiên sinh mời ngài đến Nhật Bản cũng là vì muốn trao đổi học thuật với ngài, nếu như ngài không muốn đi, chúng tôi cũng không tiếp tục quấy rầy ngài nữa.

Là thị trưởng của một thành phố, hắn có học thức hay không thì không biết, nhưng mà cách đối nhân xử thế thì Sầm thị trưởng vẫn phải có. Cũng không nói gì thêm nữa, người trước mặt này đừng nói là thị trưởng, sợ rằng ngay cả tỉnh trưởng đến đây hắn cũng không biết sợ hãi, chính mình tiếp tục chờ đợi, đó cũng là tự làm mình mất mặt.

Kỳ thật vừa rồi Sầm thị trưởng cũng có chút hối hận. Nếu như sớm biết thế này thì trước hết hắn cứ để cho lãnh đạo huyện Cao đến bàn chuyện. Như vậy cũng có thể tránh được một cuộc xung đột. Hiện tại sự việc mình đàm phán không thành, ngộ nhờ lãnh đạo của huyện Cao bàn chuyện thành công, như vậy thì có phải là bản thân mình rất không có trình độ.

Nhưng mà càng nghĩ, Sầm thị trưởng cảm thấy được công tác kinh tế phải được đặt ở vị trí hàng đầu. Chỉ cần mình làm tốt việc của ngày hôm nay thôi là được. Mà người khác cũng chỉ biết đến mình với việc đã bỏ ra những một triệu đô la để đầu tư vào Thạch thị. Bọn họ cũng sẽ không để ý đến chuyện dây dưa nhỏ nhặt ở đây làm gì ệt.

Cho nên sau khi đi ra khỏi cửa phòng thí nghiệm, nét mặt của Sầm thị trưởng liền âm trầm nói với Lưu thư kí.

- Tiểu Lưu, gọi điện thoại cho Lỗ huyện trưởng, bảo hắn đến chỗ của ta ngay.

Huyện trưởng của huyện Cao không có quan hệ nhiều đến chuyện này, những chuyện như vậy để cho Lưu thư kí đi thông báo là được. Nhưng mà Sầm thị trưởng vẫn cho dừng xe ở bên ngoài, hắn muốn xử lý hoàn toàn chuyện tình của ngày hôm nay cho dứt điểm, nếu không cũng sẽ mất hết mặt mũi trước Sơn Mộc. Bản thân hắn là một người trọng thể diện.

Lưu thư kí mở cửa xe cho Sầm thị trưởng xong thì chính mình đi gọi điện thoại, Sơn Mộc cũng leo lên ngồi cạnh Sầm thị trưởng, nhìn sắc mặt của Sầm thị trưởng, nói:

- Sầm tiên sinh, thái độ làm việc của ngài, tôi nhìn thấy cũng rất kinh nể, chuyện này liền nhờ ngài.

- Sơn Mộc tiên sinh, không cần phải nói như vậy, đây là góp một chút công sức vào việc trao đổi văn hóa Trung Nhật mà thôi cũng không có gì cả. Nhưng mà cá nhân Từ tiên sinh có chút mâu thuẫn cảm xúc, có lẽ phải chậm rãi thuyết phục.

Sầm thị trưởng thấy thái độ của Từ Quốc Thanh, hiện tại cũng không dám tiếp tục bảo đảm, dù nói thế nào thì Từ Quốc Thanh cũng không phải là quan chức mà phải nghe theo lệnh của hắn. Hắn cũng chỉ là một người dân bình thường, chính mình cũng không thể bắt hắn đi được? Sơn Mộc thấy Sầm thị trưởng liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Sầm tiên sinh, tôi có một chuyện nhỏ nhỏ muốn nói.

- Ồ, mời nói.

- Là thế này, nếu Từ tiên sinh thật sự không muốn đến phòng làm việc ở Nhật Bản, như vậy chỉ cần có thể lấy được quy trình thao tác và phương pháp nung gốm từ trong tay hắn là được. Một triệu đô la như đã hứa hẹn, tôi vẫn sẽ thực hiện.

Sơn Mộc thấy thái độ của Từ Quốc Thanh, tâm tình của hắn cũng có chuyển biến, coi như mình có muốn bắt cóc hắn, thì người khác cũng không muốn, tự nhiên là không chịu ra sức làm việc.

Nếu như vậy mà nói, Sơn Mộc cảm thấy không bằng lấy phương pháp sản xuất đồ sứ mang về trong nước để cho chuyên gia gốm sứ nghiên cứu.

907. Chương 9 07: Hoàn Cảnh Đầu Tư.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 907: Hoàn cảnh đầu tư.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Phải biết rằng, trên con đường phát triển của đồ sứ ở Trung Quốc ở tất cả các triều đại đều có việc phỏng chế các tinh phẩm của tiền triều, nhưng trăm năm trước do chiến loạn cho nên đã có rất nhiều phương pháp đã biến mất trên dòng sông lịch sử.

Không có những thành phần, tỉ lệ phối hợp vật liệu cùng với việc khống chế hỏa hầu thì cho dù dùng tài trí của người hiện đại cũng không cách nào phỏng chế ra được đồ giả để đánh tráo!

Không riêng gì gốm sứ, người xưa có rất nhiều thứ mà người hiện đại không có cách nào phối chế hay tái sản xuất bởi vì nguyên vật liệu, công nghệ khan hiếm hạn chế.

Giống như cỗ xe trâu mà Gia Cát Lượng phát minh ra ở thời Tam Quốc, trong các cổ mộ cũng đã khai quật được một ít, tuy chúng đã sớm mục nát nhưng sau khi trải qua nghiên cứu, người hiện đại đối với phương pháp chế tạo ra nó cũng thúc thủ vô sách, căn bản không cách nào có thể phục hồi nó lại như cũ được.

Gia tộc Sơn Mộc lập nghiệp từ đồ sứ, bản thân hắn cũng rất am hiểu về lịch sử Trung Quốc, kiến thức của hắn về lịch sử Trung Quốc thậm chí còn giỏi hơn rất nhiều người Châu Á khác, chỉ cần có được phương pháp điều chế, Sơn Mộc nắm chắc có thể phỏng chế ra được vật phẩm.

- Phương pháp điều chế?

Sầm thị trưởng hồ nghi liếc nhìn Sơn Mộc, khẽ “ân” một tiếng nhưng cũng không có tỏ rõ ý tứ.

Sầm thị trưởng là người có kinh nghiệm chính trị phong phú, tuy hắn biết việc đầu tư tài chính là rất quan trọng, liên quan đến vốn chính trị của mình nhưng việc tranh chấp ngoại giao cũng không phải việc nhỏ, vạn nhất phương pháp điều chế sau này có liên lụy tới thứ gì đó liên quan tới chính trị thì cũng toi.

- Sầm tiên sinh, ngài yên tâm, tôi chỉ muốn phỏng chế sao cho còn nguyên phong thái của đồ sứ Từ Châu năm xưa, cũng không phải có ý tứ gì ...

Sơn Mộc trước kia đã từng du học ở Trung Quốc, nhưng việc làm ăn của gia đình hắn muốn xâm nhập vào Trung Quốc gặp khó khăn cho nên mới mở sang lĩnh vực khác để phát triển ở Trung Quốc. Cũng vì vậy Sơn Mộc đối với tâm lý của đám quan viên Trung Quốc này hiểu khá rõ.

- Sầm tiên sinh, gia tộc của tôi trước kia vốn làm ăn trong ngành đồ gốm sứ, tôi chỉ muốn cho đồ gốm sứ Từ Châu thời Tống triều của quý quốc có thể hiện thân tại hậu thế mà thôi, cũng không có vì mục đích lợi ích to tát gì ...

- Để tỏ thành ý, tôi quyết định đầu tư ở thành phố của ngài thêm năm ngàn vạn đô la, hơn nữa chúng ta có thể ký hiệp nghị trước, chỉ cần tôi có được phương pháp điều chế đồ sứ thì sẽ lập tức sẽ rót tài chính để thành phố của ngài có thể lập tức khởi công xây dựng nhà máy ...

Sơn Mộc biết rõ muốn đánh động được vị quan viên Trung Quốc trước mặt này thì nói miệng là không đủ, nhất định phải xuất ra vốn liếng mới được cho nên hắn mới dựa trên ước định lúc trước thêm vào năm ngàn vạn đô la đầu tư.

Sơn Mộc cũng không ngu, Nhật Bản bởi vì tài nguyên thiếu thốn cho nên đối với việc bảo vệ môi trường vô cùng coi trọng, bởi vì việc nung gốm sứ có tính gây ô nhiễm nhất định nên việc làm ăn hiện tại của gia tộc hắn không được tốt lắm, do đó hắn mới đánh chủ ý tới Thạch thị này.

Sơn Mộc vốn đã định đem toàn bộ xí nghiệp của gia tộc dời đến Trung Quốc dùng nhân công giá rẻ ở đây sản xuất ra thành phẩm say đó lại mang về tiêu thụ trong nước, việc đầu tư năm ngàn vạn vốn đã nằm trong kế hoạch rồi, hiện tại hắn nói ra chỉ là cố ý làm tăng thêm vẻ thành ý cho đối phương thấy mà thôi.

- Được rồi, để tôi thử thuyết phục Từ tiên sinh ...

Sầm thị trưởng sau khi nghe Sơn Mộc nói thì trầm tư một hồi cuối cùng nói ra. Tuy hắn chưa trực tiếp đáp ứng nhưng rất hiển nhiên là đã bị năm ngàn vạn đô la kia đã động.

Đối với hạng mục Sơn Mộc muốn đầu tư, Sầm thị trưởng cũng biết, với một trăm năm mươi triệu đô la đầu tư này sẽ mang đến cơ hội chính trị rất khả quan cho hắn. Trung Quốc lớn như vậy, chỉ ô nhiễm một chỗ nhỏ nhỏ thì có sao?

- Sơn Mộc tiên sinh xin chờ một chút ...

Sầm thị trưởng đang vui vẻ thảo luận việc triển khai đầu tư với Sơn Mộc thì hai chiếc xe cảnh dụng mở đường cho ba chiếc xe con nối đuôi chạy vào cổng nhà máy gốm sứ. đọc truyện mới nhất tại .

- Sầm thị trưởng, ngài xuống kiểm tra đôn đốc công việc mà soa không báo cho tôi biết một tiếng a ...

Một trung niên trắng mập tầm bốn mươi tuổi bước xuống xe, từ xa đã đuổi hai tay ra bước nhanh tới thoáng bắt tay với Sầm thị trưởng một cái, nói.

Tuy Lưu bí thứ chỉ gọi điện thông báo cho Khổng huyện trưởng ở đây nhưng việc lãnh đạo xuống thị sát công tác lập tức đã kinh động đám quan viên ở đây cho nên họ vội vàng cùng chạy tới đây.

Trung niên trắng mập vừa mới bắt tay với Sầm thị trưởng chính là huyện trưởng ở đây.

Mấy người theo tới, ai cảm giác bản thân đủ thân phận cũng đều tới bắt tay với Sầm thị trưởng. Sầm thị trưởng cũng không hề tỏ vẻ khó chịu hay không kiên nhẫn, không hề làm mất đi uy nghiêm lãnh đạo của bản thân.

- Tiểu Lưu, anh nói lại sự việc cho Khổng huyện trưởng và Lỗ thư ký một chút đi ...

Sầm thị trưởng cũng không muốn tiếp chuyện đám người này lâu nên dứt khoát ngồi vào trong xe tiếp tục thảo luận với Sơn Mộc. Lưu thư ký cũng có đãi ngộ như phó phòng nên nói chuyện với mấy tên lãnh đạo ở đây cũng đủ rồi.

- Lỗ thư ký, Khổng huyện trưởng, hoàn cảnh đầu tư trong huyện các anh cũng có chút thiếu thốn a ...

Trong lòng Lưu thư ký cũng ghen một cục tà hỏa cho nên mở miệng nói câu đầu tiên đã khiến cho hai vị quan phụ mẫu nơi này sợ tới mức muốn phát bệnh tim. Sầm thị trưởng này tuy ở trên thị ủy xếp ở phía sau nhưng cũng đủ để nấn gân bọn họ a!

- Lưu lão đệ, có chuyện gì anh cứ nói, tôi đại biểu cho thái độ của huyện ủy, nhất định toàn lực giải quyết ...

Lỗ thư ký đã hồi hận khi tới đây, mấy việc này vốn do huyện trưởng giải quyết, hắn tới góp vui làm gì không biết?

- Sự việc là thế này ...

Lưu thư ký bắt đầu thêm mắm thêm muối kể lại sự việc một lần.

Đương nhiên là các việc không nên nói hay không cần phải nói thì hẳn sẽ không nói, nói nhiều nhất chỉ là những việc như huyện ủy không hưởng ứng sự hiệu triệu kiến thiết kinh tế của Sầm thị trưởng, chỉ lo cho bản thân, không nhìn đại cục ...

- Lão Khổng, việc phát triển kinh tế là vấn đề bên phía các anh, anh xem việc này ...

Lỗi thư ký đúng là gừng càng già càng cay, đến đây nghênh đón thị trưởng là việc mặt mũi nhưng liên quan tới công tác thực tế thì nhất quyết đẩy đi.

908. Chương 9 08: Hoàn Cảnh Đầu Tư.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 908: Hoàn cảnh đầu tư.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Việc này, đúng là không dễ làm. Lỗi thư ký à, tôi thấy hay là như vậy đi, chúng ta hiện tại an bài ... chúng ta trước hết ... sau đó lại nhất định đem việc lãnh đạo bên trên giao làm cho tốt!

Việc kinh tế chiêu thương dẫn tư chính là việc mà huyện trưởng phải coi sóc, nên khi nghe Lưu thư ký nói xong Khổng huyện trưởng vừa mừng vừa sợ, sợ là việc này có chút khó giải quyết, mừng là hẳn nghe ra được trong ý tứ của Lưu thư ký là dự án đầu tư lần này có số vốn không nhỏ, chắc chắn cũng có thể rút xuống huyện mình không ít!

Bình thường, trong huyện một năm chiêu thương tối đa cũng chỉ là mấy ngàn vạn nhân dân tệ, nhưng lần này là hơn một tỷ đô la a, cho dù chỉ là con số lẻ cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ chiêu thương một năm của huyện, đây chính là một cái bánh từ trên trời rơi xuống a, nếu như làm tốt thì chính mình có lẽ còn có thể tiến lên một bước.

Muốn nói đến việc tính toán lợi ích thì có lẽ trên cái địa cầu này không ai có thể qua được đám quan viên chìm nổi trên quan trường này. Chỉ không tới vài phút mà Khổng huyện trưởng đã định ra được một bộ kế hoạch lợi ích rồi.

- Khổng huyện trưởng, những chuyện này không cần phải nói với tôi, ngài tự xử lý là tốt rồi, đây chính là đại sự quan hệ tới việc phát triển kinh tế, Sầm thị trưởng đang muốn chờ xem kết quả a ...

Lưu thư ký cảm giác được việc nói chuyện với người trong nội bộ thật thoải mái, thuận lợi chứ đâu có giống như gia hỏa không biết sống chết kia, dám động thủ với mình?

- Trang Duệ, nhìn anh có vẻ nhỏ tuổi hơn tôi nên tôi gọi anh một tiếng Trang huynh đệ cho thân mật, anh đi vào nhìn xem tác phẩm của tôi như thế nào?

Khổng huyện trưởng còn đang ở bên ngoài bày mưu tính kế thì Từ Quốc Thanh sớm đã đem việc vừa rồi quên mất bên, lôi kéo Trang Duệ muốn hẳn đi đánh giá tác phẩm của mình.

- Vậy tôi cũng nên gọi anh một tiếng Từ đại ca a ...

Trang Duệ cũng đang muốn nhìn qua công nghệ chế tác đồ sứ kia nên lập tức đáp ứng.

- À, ta nói này hai vị, bây giờ vẫn còn tâm tình xem những vật kia sao?

Vu Chính Quân đứng bên cạnh thấy hai tên này không hề khấn trương chút nào thì lập tức gấp đến độ muốn nhảy cẩng lên. Vừa rồi Sầm thị trưởng tuy không nói gì thêm nhưng cho dù người ngu cũng nhìn ra được việc này còn chưa xong.

Từ Quốc Thanh thoáng sững người một cái, hỏi ngược lại:

- Sao vậy? Hiện tại dùng cơm vẫn còn sớm quá a? Huynh đệ của ta, anh có thể bình thường một chút không?

- Anh có biết vừa rồi người anh đắc tội là ai không? Chính là thị trưởng đó!

Ông chủ VU kỳ thật là lo lắng việc này có thể liên lụy tới bản thân hắn hay không. Vừa rồi hắn lén liếc mắt nhìn ra ngoài thì tựa hồ xe của Sầm thị trưởng vẫn còn dừng ở bên ngoài khiến hắn sợ tới mức thiếu chút nữa đã leo tường chạy trốn rồi.

Từ Quốc Thanh không phục, nói:

- Tôi một không ăn trộm, hai không cướp đoạt, hắn có thể làm gì tôi?

- Đúng đó, thị trưởng là quan lớn, cũng không thể làm gì một người tuân theo pháp luật a!

Trang Duệ cũng cười nói, tuy trong lòng hắn cũng rất kinh thường bộ dáng của tên thị trưởng kia trước mặt người Nhật Bản nhưng lời Từ Quốc Thanh nói cũng không sai, hắn không hề làm cái gì phạm pháp, vị thị trưởng kia dù có lợi hại cũng không thể đem hắn bắt tới Nhật Bản chứ?

- Ài, ta nói hai anh ... như thế nào lại

Vu Chính Quân sau khi nghe Trang Duệ nói xong thì ức tới muốn khóc, hai tên này sao cứng đầu vậy chứ!

- Lý tổng, anh xem khuyên nhủ hắn a ...

Ông chủ Vu rơi vào đường cùng đành nhìn về phía Lý Đại Lực. Hắn không biết Trang Duệ nên chỉ cho rằng Trang Duệ là một đại thương nhân có tiền chứ không có quyền từ nơi khác tới đây.

- Ha ha, lão Vu, không cần gấp gáp như vậy, Trang tổng nói đúng đó, Quốc Thanh lão đệ không hề làm cái gì sai, ai cũng không thể làm gì được hắn ...

Lý Đại Lực một mực không nói gì nãy giờ nhưng lúc này lại ủng hộ Trang Duệ, hắn tuy cũng không rõ ràng bối cảnh của Trang Duệ nhưng lúc ở hội sở ngoại ô Bắc Kinh, Lý Đại Lực đã nhận một cái danh thiếp, trên đó ghi rõ ràng chức vị là tân nhậm phó tỉnh trưởng của tỉnh Kỳ!

Cho nên Lý Đại Lực tuy cũng đang làm ăn ở tỉnh nhưng hắn cũng không khấn trương gì mấy, thậm chí còn có vài phần hưng phấn, hắn ước gì sự việc náo càng lớn hơn một chút để nhìn xem các mối quan hệ và nhân mạch của Trang Duệ thế nào.

Trong suy nghĩ của Lý Đại Lực thì cho dù đám cán bộ ở đây cường thế như thế nào thì khi đến kinh thành cũng vẫn phải cụp đuôi làm người, buộc phải bán cho những người ở đó vài phần mặt mũi.

Đừng nói mấy cán bộ ở đây, ngay cả một ít cán bộ ở thủ đô không thu hút được đầu tư nhưng đi xuống các tỉnh lại mang danh là kiểm tra công tác, cho dù là cán bộ ở địa phương có cấp bậc cao hơn hắn thì cũng vẫn phải dùng bộ mặt tươi cười tương bồi. Nếu đặt ở thời phong kiến thì những cán bộ như vậy đều được coi như là khâm sai đại thần.

- Ài, lão Từ, tôi là người bị hại a, bọn họ bắt anh không được nhưng rất có thể sẽ chia mũi dùi vào tôi ...

Vu Chính Quân làm ra bộ mặt cầu xin, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão Từ, tôi nghĩ anh nên đi đâu đó một đoạn thời gian, đợi khi mọi chuyện êm xuôi hãy trở về, dù sao anh bây giờ cũng không có tài chính để tiếp tục làm nghiên cứu a ...

- Tôi không có làm chuyện gì sai, tại sao phải trốn? Mà nói tới cùng thì cho dù tôi có muốn đi cũng không có tiền mà đi ...

Từ Quốc Thanh thoáng xấu hổ, nói. Vốn trên tay hắn còn mấy vạn nhưng đều bị con dâu cầm về nhà mẹ đẻ, cho nên trên tay hắn chỉ còn lại có mấy trăm đồng, chỉ đủ cho hắn ăn cơm. Nhà máy hiện giờ vẫn còn đang thiếu nợ tiền điện ba bốn tháng mà hắn vẫn chưa có tiền để thanh toán ... nguồn (.)

Từ Quốc Thanh vừa nói dứt lời khiến ấy người ở đây đều sững sờ, bọn họ không ngờ Từ Quốc Thanh lại thâm đến như vậy! Đi đâu đó dăm ba tháng cùng lắm chỉ tốn vài ngàn tới một vạn, không ngờ ngay cả chút tiền đó mà hắn cũng không lấy ra được.

Trang Duệ liếc nhìn Lý Đại Lực, nói:

- Lý tổng, tiền đồ sứ kia có thể để cho Từ huynh ...

Đoạn thời gian trước, Trang Duệ vừa mới mua một bộ tượng tam thái tử nữ, lúc đó Trang Duệ đã đưa cho Lý Đại Lực năm mươi vạn ý là muốn đưa cho Từ Quốc Thanh.

Mặc dù Trang Duệ có tâm muốn mời Từ Quốc Thanh rời khỏi chỗ này nhưng việc lợi dụng lúc người ta đang trong hoàn cảnh khó khăn thì hắn khinh thường lắm.

909. Chương 9 09: Phỏng Chế Giá Cao.

(.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 909: Phỏng chế giá cao.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đúng, đúng, ta thiếu chút nữa quên việc này. Vu huynh, Trang tổng mua bốn đồ sứ do Từ huynh chế tác, tổng cộng là năm mươi vạn ... Nhìn ta làm cái gì? Trang tổng nói giá trị nó bao nhiêu thì nó là bấy nhiêu, anh cũng không phải ngày đầu tiên giao dịch đồ cổ chứ? Những phỏng chế phẩm ở thời hiện đại này giá có thể so sánh được với chính phẩm sao?

Sau khi nghe Trang Duệ nói, Lý Đại Lực vội vàng móc chi phiếu ra, nhưng cũng không có trực tiếp đưa cho Từ Quốc Thanh mà giao cho Vu Chính Quân, bởi gì đám đồ sứ đó là nhận được từ tay của Vu Chính Quân.

- Trang tổng, anh xem, cái này có vẻ nhiều quá ...

Vu Chính Quân vừa nhận được chi phiếu, lập tức đưa cho Từ Quốc Thanh, hơn nữa trên mặt cũng có chút đỏ lên, hắn vốn định dùng chút miệng lưỡi câu kéo một chút lợi ích, không ngờ Trang Duệ sau khi phân biệt phải trái xong lại trả giá cao như vậy. xem tại

Trang Duệ nghe vậy, cười cười khoát tay nói:

- Ông chủ Vu, tay nghề của Từ huynh đúng là đáng giá như vậy, những kiện đồ gốm đời Đường này tuy không chính thức được chế tác từ đời Đường nhưng cũng có tiêu chuẩn nghệ thuật và giá trị thưởng thức rất cao, hơn nữa mấy kiện thành phẩm này đoán chừng giá cũng không thấp!

- Tôi cũng không phải không biết, nhưng hình như cũng không nhiều như vậy a?

Vu Chính Quân mặt dù biết Từ Quốc Thanh chế tác mấy kiện đồ sứ kia đã hao phí không ít tiền bạc nhưng cụ thể con số bao nhiêu thì hắn cũng không rõ.

Vu Chính Quân nghĩ, vật liệu đều là dùng đất sét trắng, mà đám đất sét đó cũng không mất tiền mua, cho nên chế tác ra thành phẩm từ chúng cũng không tốn bao nhiêu tiền a.

Hơn nữa, lúc trước con dâu của Từ Quốc Thanh ham mê đầu tư cổ phiếu, cho nên đám bằng hữu của Từ Quốc Thanh đều tưởng rằng tất cả tiền của hắn đều bị con dâu hắn ném vào cổ phiếu chứ có ai ngờ được hắn lại dùng số tiền đó ném vào việc chế tác đồ gốm sứ chứ?

Từ Quốc Thanh run run cầm tấm chi phiếu năm mươi vạn nhân dân tệ trong tay, thuận miệng nói:

- Nếu dùng để chế tác đồ gốm sứ cũng đủ cho hai tháng ...

- Ta khao, xài gì nhiều như vậy? Từ huynh, với năm mươi vạn này anh có thể chế tác ra bao nhiêu kiện chứ?

Câu nói của Từ Quốc Thanh làm cho Vu Chính Quân giật bắn, trờng mắt hỏi.

Từ Quốc Thanh ngẩng đầu lên, tựa hồ như đang tính toán gì đó, qua một lúc mới lên tiếng:

- Nếu thuận lợi thì có thể chế tác hai đến ba kiện đồ sứ Từ Châu, nếu vận khí kém thì tối đa chỉ có thể chế tác được một kiện!

- Cái ... cái gì?

Vu Chính Quân triết để há hốc mồm, gần như thì thào:

- Năm mươi vạn nhân dân tệ, anh cũng chỉ có thể chế tác ra được hai ba kiện?

- Đúng vậy, chỉ tính riêng nguyên liệu phối chế cổ men cũng đã tiêu tốn không ít, tôi tuy nắm giữ phương pháp chế tác nhưng cho tới bây giờ vẫn không có đủ nguyên liệu trong tay, hơn nữa trong quá trình chế tác còn cần phải cân đối hỏa hầu, đối mười lô mới có thể ra được một kiện, đó là trong tình huống vận khí không tệ ...

Với công nghệ chế tác đồ gốm sứ hiện nay thì cái khó lớn nhất chính là cách điều chế men, hiện tại có thể thông qua các vết tích thu thập được và trải qua không ít thí nghiệm cũng đã có thể phần nào khôi phục được nhưng cổ men lại cần không ít tài liệu gần như tuyệt tích hiện nay nên vô cùng quý hiếm.

Từ Quốc Thanh dừng cổ men hoàn toàn đều do chính bản thân chế biến ra, hắn dùng giá cao thu mua các loại khoáng thạch trong nước, nghiền nát thành phần trong nhiệt độ cao rồi mới phối chế men, hoàn toàn là dùng công nghệ thời xưa, không hề có một chút dấu vết khoa học kỹ thuật hiện đại nào trong đó.

- Từ huynh, cái kia ... vậy mấy kiện đồ gốm sứ Đương kia, anh dùng hết bao nhiêu tiền để làm ra?

Giọng nói của Vu Chính Quân đã có chút run run, phải biết rằng hắn đã lấy đi không ít đồ gốm sứ Đương từ chỗ Từ Quốc Thanh rồi hắn cho rằng chúng là thứ không đáng bao nhiêu tiền mang đi tặng người ta.

- Cũng không tốn bao nhiêu đâu ...

Từ Quốc Thanh mở miệng làm cho tâm tình của Vu Chính Quân thoáng thả lỏng được một chút.

- Bất quá, lúc mới nghiên cứu cách điều chế men thì tiêu tốn khoảng mấy trăm vạn, khi ra thành phẩm thì tiêu phí ít hơn một chút, nhưng do lúc nung đã thiêu đốt đi không ít tài liệu nên làm ra một kiện cũng mất thêm mấy vạn ...

Những đồ gốm sứ phỏng chế thủ công hầu như không có một kiện nào là hoàn toàn giống nhau, mấy kiện đồ gốm từ tổng tay Từ Quốc Thanh thoát ra mỗi kiện đều là tinh phẩm, mấy kiện không đạt chuẩn theo ý hắn đã sớm bị hắn đập nát hết rồi.

Mười mấy năm qua, Từ Quốc Thanh tổng cộng cũng chỉ làm ra được năm sáu mươi kiện đồ gốm sứ Đương, tính ra một năm cũng chỉ làm ra được khoảng vài kiện.

Từ Quốc Thanh vô cùng đam mê việc phỏng chế đồ gốm sứ cho nên đối với những thứ không đạt chuẩn hắn không thêm quan tâm, cộng thêm việc biết được bán chúng ra ngoài cũng thu được chút tiền nên hắn rất hào phóng đưa ra ngoài không ít.

Từ Quốc Thanh lần này lấy ra ba mươi hai kiện, tất cả đều bị những bằng hữu của hắn thấy đẹp mắt lấy đi, trong đó có cả ông chủ Vu.

Hiện tại do đã cạn kiệt tiền vốn nên Từ Quốc Thanh mới đem hơn ba mươi kiện mình ưng ý nhất bán ra kiếm tiền, nhưng đối với hắn thì giá trị của mấy kiện này thật sự không thể nào định được.

Nhưng khi Trang Duệ xuất ra năm mươi vạn, Từ Quốc Thanh cũng không hề cảm thấy kinh ngạc bởi gì dù sao khi hắn chế tác mấy kiện đồ gốm đó cũng đã tiêu phí nhiều hơn con số đó nhiều.

- Ông trời của tôi, sao anh không nói sớm? Tôi phải đi thu lại ...

Vu Chính Quân sau khi nghe Từ Quốc Thanh nói xong thì quả thực rất muốn phát tác, hắn như thế nào cũng không ngờ được mấy thứ đồ vật Từ Quốc Thanh tiện tay để đầy trong nhà kia, mỗi thứ đều đáng giá trên vạn đồng ...

- Vu huynh, từ từ nào, làm gì có việc đồ đã tặng mà đi đòi về?

Từ Quốc Thanh khoát khoát tay, không hề quan tâm nói. Gia đình hắn bắt đầu làm giàu từ những năm tám mươi, Từ Quốc Thanh lúc đó cũng bắt đầu đam mê về đồ gốm sứ, do lão gia tử có thể kiếm tiền nên hắn tiêu rất thoải mái, do đó cũng đã tạo nên phần nào tính nết thiếu gia của hắn.

- Đúng đó, Trang lão đệ, anh còn muốn thu mua đồ gốm sứ đời Đường không? Nếu còn thì anh có thể nói anh muốn đồ vật như thế nào, to nhỏ bao nhiêu, sau đó tôi sẽ giúp anh chế tác. Anh yên tâm, tôi chỉ tính giá vốn cộng thêm chút tiền công sức là được.

910. Chương 91 0: Liên Hợp Chấp Pháp.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 910: Liên hợp chấp pháp.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Có thể do trong khoảng thời gian này bị việc thiếu tiền làm cho khổ não, hiện tại cũng đang ở trong nguy cơ khó sống qua ngày nên Từ Quốc Thanh luôn muốn kiếm tiền, bắt quá hắn lại quá thành thật, mọi suy nghĩ trong đầu đều nói thẳng tuột ra hết.

Nếu Từ Quốc Thanh sớm bỏ đi cái tính cách này thì cho dù nhà máy gốm sứ ngừng hoạt động thì với tay nghề của hắn cũng sẽ sống phi thường thoải mái. Nhưng nhiên, hiện tại cũng chưa phải là muộn!

- Gốm màu đời Đường tôi cũng không muốn lắm, nhưng đồ sứ Từ Châu thì tôi lại cảm thấy rất hứng thú, có thời gian chúng ta thảo luận về vấn đề này một chút đi ...

Trang Duệ vừa nói vừa vui sướng suy nghĩ sẽ đem mấy kiện đồ sứ phỏng chế này toàn bộ bán cho Nhật Bản!

Người khác không biết người Nhật Bản rất tôn sùng đồ sứ Từ Châu nhưng Trang Duệ lại biết rất rõ. Nếu kiểm tra là đồ sứ Từ Châu thật thì một kiện tuyệt đối có giá ít nhất cũng mấy trăm vạn, thậm chí hơn ngàn vạn!

Những việc như thế này, tự nhiên là càng ít người biết càng tốt, hiện tại có Lý Đại Lực và Vu Chính Quân ở đây, Trang Duệ cũng không muốn nói nhiều, bởi vì việc này nếu thành công, nếu truyền ra ngoài thì thanh danh trên thị trường đồ gốm sứ của Trang Duệ tuyệt đối sẽ vô cùng thối.

Bất quá, đem đi hại đám tiểu quỷ tử Nhật Bản kia thì Trang Duệ không hề có chút buồn phiền hay gánh nặng tâm lý nào. Mấu chốt là phải xem tay nghề chế tác đồ gốm Từ Châu của Từ Quốc Thanh có quá quan hay không?

- Trang tổng, hiện tại cũng không có gì làm, anh cùng với Từ huynh thảo luận đi, tôi cùng với lão Vu còn có vài chuyện muốn bàn bạc?

Lý Đại Lực hỗn trên thương trường lâu rồi nên tự nhiên cũng nhìn ra được Trang Duệ có một số việc không muốn nói cho bọn hắn nghe cho nên vội vàng đưa chuyện muốn kéo Vu Chính Quân đi chỗ khác.

- Trong các người, ai là Từ Quốc Thanh?

Lý Đại Lực và Vu Chính Quân vừa mới đi tới ngoài sân thì bên ngoài có một đám người mặt đồng phục còn có cảnh sát và đám thuế vụ công thương chạy tới chặn hai người trở lại trong phòng.

Sân nhà Từ Quốc Thanh cũng không tính là nhỏ, do không được quét dọn thường xuyên nên hiện giờ mọc đầy cỏ dại. Những người đến cũng không ít, ước chừng có khoảng hai ba mươi người đang đứng trong sân. Lúc này Lý Đại Lực, Chính Quân và Trang Duệ đi ra, một người trung niên mập mạp mặt cảnh phục há mồm hỏi:

- Ai là Từ Quốc Thanh, người nào là Từ Quốc Thanh?

- Triệu sở trường, có chuyện gì sao? Vì sao lại dẫn theo nhiều người đến như vậy.

Vu Chính Quân ở thị trấn này cũng được coi là một tay anh chị, trong số những người mới đến này hắn biết hầu như tất cả. Hơn nửa hôm qua bản thân hắn còn cùng bọn họ nâng cốc uống đôi ba chén. Người đang nói chuyện với Vu Chính Quân chính là sở trưởng của đồn công an thành nội. Hôm qua hắn cùng với vị sở trưởng này cùng nhau nâng chén. (.

Ngoại miệng Vu Chính Quân đùa giỡn tươi cười, nhưng trong lòng hắn đã sớm hiểu được, bọn họ tới trả thù cũng thật là nhanh. Không nghĩ tới vị thị trưởng đại nhân kia đi ra ngoài còn chưa đến một giờ, vậy mà đã có thể bày ra được thế trận lớn đến như vậy.

Kỳ thực Vu Chính Quân cũng có phần xem thường vị thị trưởng này. Nếu đơn thuần là bị Từ Quốc Thanh hồ ngôn loạn ngữ đắc tội, Sầm thị trưởng căn bản sẽ không nháo chuyện đến như vậy. Nhưng việc này lại liên quan đến đại sự làm ăn buôn bán, Sầm thị trưởng cũng chỉ có thể lấy quyền áp người.

- Lão Vu? Người vì sao lại ở đây?

Triệu sở trưởng nhìn thấy Vu Chính Quân thì lấy làm kinh hãi, chỉ là lập tức sắc mặt trở nên đanh thép, nói:

- Cục liên hợp chấp pháp quản lý công thương thuế vụ đến, Từ Quốc Thanh đi ra ngoài nói chuyện.

Đây chính là ban lãnh đạo của huyện tự mình an bày nhiệm vụ phân phó xuống dưới, hơn nữa còn chuẩn bị cả xe ô-tô đích thân đến thực thi nhiệm vụ. Triệu sở trưởng cũng không dám cùng Vu Chính Quân trò chuyện này. Chỉ là hai người cũng quen biết nhau lâu rồi, cho nên Triệu sở trưởng nháy mắt ra hiệu cho Vu Chính Quân, ý bảo hắn chờ một lát nữa thì tốt hơn.

- Ta là Từ Quốc Thanh, các người muốn làm gì?

Từ Quốc Thanh đứng dậy, hắn không phải là người ngu si. Hắn ở trên phương diện tu phục gồm sứ và phỏng chế có được tài năng cũng thành tựu lớn như vậy. Chứng tỏ đầu óc so với người bình thường thông minh hơn rất nhiều, chỉ là bình thường hắn không để ý đến việc làm ăn buôn bán mà thôi. Hiện tại thấy được tình cảnh này, Từ Quốc Thanh cũng biết được chức vị của mấy người mới đến kia, cho nên hắn chính chàng lại quần áo rồi đi ra.

- Nhà xưởng này của người chưa có làm giấy phép kinh doanh, mời người hiệp trợ cùng chúng ta điều tra một chút.

Vị Triệu sở trưởng nhìn thấy Vu Chính Quân thì sắc mặt hòa hoãn hơn, trực tiếp giao ấy người khác dẫn Từ Quốc Thanh đi. Từ Quốc Thanh này không giết người, không phóng hỏa cho nên bản thân hắn không thể mạnh mẽ bắt người đi được.

Vu Chính Quân mặc dù không tiện để lộ thân phận ra bên ngoài, thế nhưng ở thị trấn nhỏ này hắn thực sự là một tay anh chị có tiếng tăm không nhỏ. Thuộc hạ dưới trướng cũng có tới một nghìn tên. Quân hệ của hắn đối với vài nhân vật tai to mặt lớn ở đây cũng rất tốt. Triệu sở trưởng cũng vì thế mà muốn cấp cho hắn vài phần mặt mũi, không muốn làm quá lớn chuyện này.

Về phần Trang Duệ, Bành Phi, còn có Lý Đại Lực, đám người này bị Triệu sở trưởng tử động loại bỏ luôn.

Tuy hẳn thấy những người đi xe biển số Bắc Kinh đến nhưng cũng không thêm để ý, khoảng cách từ Bắc Kinh đến Thạch thị cũng không xa, có thể gặp được vài chiếc xe mang biển số Bắc Kinh cũng là điều bình thường.

- Từ Quốc Thanh, chúng ta là người của cục Công Thương. Dựa theo quy định, muốn kiểm tra giấy phép kinh doanh của người, mời người lấy ra cho chúng ta xem.

Bởi vì rất gần với thành phố cho nên tuy chỉ là một thị trấn nhỏ nhưng ở đây rất chú ý đến văn bản pháp luật. Hơn nữa Khổng huyện trưởng cũng đã có dặn dò qua, phải làm việc theo pháp lý.

- Giấy phép kinh doanh? Các người chờ một chút, trước tiên vào trong ngôi chờ đi. Ta đi lấy...

Từ Quốc Thanh để vài người đi qua phòng làm việc ở trong phân xưởng, bản thân hẳn thì chạy đi tìm giấy phép kinh doanh. Việc này từ trước đến nay đều do vợ hẳn quản lý, Từ Quốc Thanh cũng chỉ nhớ đại khái nơi cất giấy tờ quan trọng trong nhà.

- Lão Triệu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vu Chính Quân không có tiến vào trong phòng làm việc, hẳn lại gần Triệu sở trưởng nhỏ giọng nói.

- Vu Chính Quân, người và lão bản ở đây là bằng hữu?

911. Chương 911 : Liên Hợp Chấp Pháp.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 911: Liên hợp chấp pháp.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Triệu sở trưởng hỏi một câu, lại thấy Vu Chính Quân gật đầu thì nhìn chung quanh dò xét, thấp giọng nói:

- Việc này không nhỏ, Khổng huyện trưởng có dặn dò trước. Sợ rằng không phải là việc tốt lành gì. Vu Chính Quân! Tốt nhất người không nên ở đây lâu, nhanh chóng rời đi là tốt nhất.

Triệu sở trưởng coi như là có tình có nghĩa, cấp cho Vu Chính Quân một điểm nhân tình, mắt hẳn lại nhìn về phía Trang Duệ, Bành Phi và Lý Đại Lực, thanh âm lại đè thấp xuống một chút nữa:

- Máy người kia cũng là bằng hữu của người sao? Dẫn bọn họ đi nhanh lên một chút, chuyện này bên trên thật sự muốn làm lớn đó.

Cảnh sát là cái gì chứ, không phải là có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho nhân dân sao? Không có năng lực phân biệt thì làm sao có thể bắt được tội phạm đây? Đường khiên, năng lực phân biệt thì có, chỉ là có thể ứng dụng được hay không mà thôi.

Năng lực phân biệt của Triệu sở trưởng rất cao, hẳn liếc mắt nhìn qua cũng nhận ra được chiếc xe biển số Bắc Kinh dừng ở cửa Thạch thị kia là xe của chính phủ. Khẳng định là của một vị lãnh đạo, nhưng đối với Triệu sở trưởng mà nói thì lãnh đạo huyện mới là người có thể ra lệnh cho hẳn.

- Ài! Sầm thị trưởng này cũng không thể cường bức người khác đi Nhật Bản như vậy sao?

Vu Chính Quân đã từng vào nam ra bắc, cũng có được nghĩa khí giang hồ. Nghe được Triệu sở trưởng nói những lời này, không khỏi rục rịch muốn đi. Muốn uy hiếp người lương thiện vậy mà lại vội vàng để cho người ta xuất ngoại, thật đúng là chuyện hiếm lạ.

- Cái gì đi Nhật Bản?

Triệu sở trưởng sững sốt một chút nói:

- Nhiệm vụ mà chúng ta nhận được chính là xét xử Từ Quốc Thanh trốn thuế, không có giấy phép kinh doanh. Cái này cùng với việc đi Nhật Bản thì có quan hệ gì?

- Người không biết? Sầm thị trưởng vừa chạy tới đây muốn lão Từ đi Nhật Bản tiền hành giao lưu học thuật. Nhưng cuối cùng bị lão Từ từ chối, sao đó thì các người tới..

Vu Chính Quân quan hệ với Triệu sở trưởng rất tốt, cho nên hắn cũng không ngại nói cho Triệu sở trưởng biết được chân tướng trong chuyện này.

- Ài! Ta nói Vu Chính Quân, vị bằng hữu kia của người có phải là có bệnh hay không? Hàng trăm vạn đô la để mời hắn đi một chuyến lại không muốn? Con mẹ nó! Không phải là tự rước lấy phiền phức vào người sao?

Nghe Vu Chính Quân nói xong, Triệu sở trưởng kinh ngạc nhìn hắn, thần tình không thể tưởng tượng được, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt.

- Cũng không hẳn là như thế. Lão Từ cả ngày là đồ sứ đến choáng váng cả rồi, hắn cũng không có thời gian để đi ra ngoài.

Vu Chính Quân cũng nói một câu oán giận, một năm ba trăm vạn đô la để là kinh phí nghiên cứu khoa học. Nếu như thay đổi là chính bản thân hắn, chỉ cần rút hầu bao ra hai trăm vạn đô la ra để trả lương cho hắn trong một năm thôi thì hắn cũng đã gật đầu lia lịa rồi.

- Triệu sở trưởng, có thể hỏi một chút, lãnh đạo của các người có nói sẽ chuẩn bị xử lý việc này như thế nào không?

Trang Duệ đứng ở một bên nghe thấy hết tất cả, nhìn tình cảnh này, phỏng chừng là muốn để cho Từ Quốc Thanh ở trong song sắt mấy ngày. Trang Duệ thực không muốn điều này xảy ra chút nào.

- Vu Chính Quân, bọn họ là?

Triệu sở trưởng mang phần cảnh giác nhìn về phía Trang Duệ, ánh mắt chuyển lên người Vu Chính Quân.

- Lão Triệu! Ta nói cho người biết một chút. Vị này chính là Trang tổng, là đại lão bản từ Bắc Kinh tới. Đây là Lý tổng là lão bản của Phách Mại Hành, sinh ý của hắn cũng rất lớn. Bọn họ đều là bằng hữu của ta.

Vu Chính Quân vội ra giới thiệu cho Triệu sở trưởng về đám người Trang Duệ. nguồn

- Nguyên lai là Lý tổng, thất lễ, thất lễ...

Triệu sở trưởng không có hứng thú quá lớn với Trang Duệ. Đại lão bản thì thế nào. Bản thân đại lão bản thân phận rất cao, căn bản rất khó có thể làm quen được. Mà Triệu sở trưởng đối với danh tiếng của Lý Đại Lực giống như sấm ở bên tai. Biết được vị này là lão bản của Phách Mại Hành, tài lực rất lớn. Sự cảnh giác trong lòng không khỏi đánh mất đi hơn phân nửa.

Trang Duệ nhìn thấy Triệu sở trưởng không có để ý tới chính mình, biết bản thân mình trước mắt những người này không có phân lượng gì, vì thế hắn nháy mắt ra hiệu cho Lý Đại Lực.

Lý Đại Lực thấy ánh mắt của Trang Duệ, thì hỏi:

- Triệu sở trưởng, ta và Từ lão bản cũng là bằng hữu, chuyện này người xem.. có thể hay không chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa như không có?

- Ai! Lý tổng, thực tình không phải bản thân ta không muốn giúp mà là không thể nào giúp được. Chuyện này chính là do Khổng trưởng đích thân an bài. Ta chỉ là một tiểu binh, không có năng lực phản kháng...

Triệu sở trưởng là một người nhiều mặt, ai hắn cũng không muốn đắc tội. Bất không được Từ Quốc Thanh, thì hắn không còn giữ được chức sở trưởng nữa.

- Chỉ là. Ta vừa rồi hình như có nghe được Khổng huyện trưởng nói một câu. Chỉ cần Từ Quốc Thanh có thể giao ra phối phương gì đó để làm kết quả nghiên cứu khoa học hạng nhất, thì sẽ không truy xét việc vi phạm pháp luật.

Triệu sở trưởng nói ra mục đích lần này tới, mục đích chỉ là uy hiếp mà thôi, cuối cùng không thể không bắt người. Bản thân hần chút vụn vặt, không có tư cách nói chuyện với huyện trưởng. Lời này là Khổng huyện trưởng nói với Ngô cục trưởng của cục Công Thương. Triệu sở trưởng chỉ biết nghe và làm theo chỉ thị mà thôi.

- Cái gì?...Vô sỉ!

Trang Duệ nghe được Triệu sở trưởng nói thì nhất thời mắng lớn, cảm tình với vị Sầm thị trưởng này cũng chính vì thế mà mất hết. Cư nhiên lại đi giúp đỡ người Nhật Bản đoạt lấy phổi phương từ chỗ của Từ Quốc Thanh. Từ trên đạo lý mà nói thì cái này chẳng khác nào bán nước?

Trong lòng Trang Duệ suy nghĩ một chút, mở miệng nói rằng:

- Triệu sở trưởng, việc này phiền người trì hoãn một đoạn thời gian. Ước chừng nửa tiếng đồng hồ là được rồi. Xong việc ta sẽ cảm tạ người.

Trang Duệ nói xong thì lấy điện thoại di động ra, rồi đến một chỗ ít người gọi điện.

- Ài! Ta không có quyền lợi...

- Triệu sở trưởng, ngài nên nghe Trang tổng đi, không sai đâu. Xong việc chỗ tốt của người rất lớn đó.

Triệu sở trưởng còn chưa nói hết thì đã bị Lý Đại Lực mãnh mẽ cắt đứt. Hần cũng không như Vu Chính Quân lo được lo mất. Từ khi cùng với Trang Duệ tiếp xúc ở hội sở, tùy tùy tiện tiện cũng có thể sai sử người quản lý công việc làm thẻ hội viên ở hội sở thì Lý tổng cũng đoán ra được bối cảnh của Trang Duệ rất thâm sâu.

- Từ Quốc Thanh, giấy phép kinh doanh này của các người. Từ năm 1982 đến nay, thời gian hiệu lực chỉ có hạn hai mươi năm. Dựa theo quy định pháp luật thì trong hai năm không đến xin gia hạn giấy phép thì sẽ thu giấy phép kinh doanh này về.

912. Chương 912 : Tình Thế.(1)

đọc truyện mới nhất tại .

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 912: Tình thế.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Theo như ghi chép của chúng ta thì từ năm 2000 các người không có tiến hành gia hạn giấy phép kinh doanh. Theo quy định thời gian hạn giấy phép kinh doanh thì người bị phạt hai trăm vạn nguyên.

Từ Quốc Thanh vội vã tìm giấy phép kinh doanh mang ra đưa đến phòng làm việc. Thấy đám người kia nói vậy thì hần liền nói:

- Cái này...ta không biết! Ta muốn gọi điện hỏi một chút.

Từ Quốc Thanh chưa từng có để ý tới chuyện này bao giờ. Cho nên việc gia hạn giấy phép kinh doanh đúng kỳ hạn hần cũng không biết. Việc này vậy mà cũng bị Ngô cục trưởng biết được.

Từ Quốc Thanh điện thoại về nhà mẹ vợ, Trang Duệ ở bên ngoài cũng đang đề thấp âm thanh nói chuyện. ở đầu dây bên kia Âu Dương Quân nhận được điện thoại, chủ yếu Trang Duệ ngoài Âu Dương Quân ra thì cũng không nghĩ được ai có khả năng giải quyết chuyện này.

- Ta nói tiểu tử người vì sao lại có nhiều chuyện đến như vậy? Bắc Kinh lớn như vậy thiếu gì người lặn qua lặn lại? Còn chạy tới một tỉnh lẻ gây chuyện làm gì. Lão ca ta cũng không có năng lực lớn như vậy đâu..

Đầu dây bên kia, Âu Dương Quân bực tức nói.

- Tứ ca! Tiểu Quỷ Tử chính là muốn cướp đoạt tài sản văn hóa của quốc gia chúng ta..

Trang Duệ nói.

- Đi tìm papa đi. Tìm ta có ích lợi gì?

Âu Dương Quân đáp.

- Cũng được! Được rồi tứ ca, không phiền ngươi nữa.

Trang Duệ vừa nghĩ, việc này cự hồ chỉ có quốc cữu mới xử lý được. Hắn lập tức cắt đứt liên lạc với Âu Dương Quân, lại tìm tới một số điện thoại khác.

- Tiểu Duệ, như thế nào lại gọi điện cho tiểu cữu thế, có chuyện gì sao?

Âu Dương Chấn Võ nghe điện thoại vang lên giọng nói của Trang Duệ, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Trong trí nhớ của hắn, tên cháu ngoại trai này trước nay giống như có chuyện gì không giải quyết được đều tìm đến hắn vậy!

- Tiểu cữu, có chuyện cần nhờ người giải quyết dùm...

Trang Duệ nghe được trong phòng làm việc các đồ không xa vang lên tiếng tranh chấp, hắn đi đến gần bức tường nghe ngóng.

- Ha ha! Thực sự hiếm khi tiểu Duệ gọi điện cho ta nha. Được rồi, có chuyện gì?

Âu Dương Chấn Võ nghe được Trang Duệ muốn nhờ mình trợ giúp thì không khỏi nở nụ cười. Chính cháu ngoại trai của hắn tuy tuổi tác không lớn thế nhưng làm việc rất có chừng mực. Cho dù lần trước hắn có khai trương viện bảo tàng, cũng không chủ động tìm mình hỗ trợ. Lần này lại trực tiếp mở miệng nhờ vả, thật sự là lần đầu tiên xảy ra nha.

Đang nói chuyện với Trang Duệ, Vương bí thư gõ cửa đi vào, nói rằng:

- Bộ trưởng, còn có vài phần....

- Để đó, cho bọn họ thảo luận tìm phương án giải quyết trước đi. Ta đến muộn một chút...

Âu Dương Chấn Võ khoát tay nói, khó có cơ hội cháu ngoại trai lần đầu tiên gọi điện nhờ vả. Chỉ cần không trái với nguyên tắc thì bản thân hắn là cậu của hắn cũng phải giúp hắn giải quyết được vấn đề khúc mắc. Hơn nữa trong khoảng thời gian này trong lòng Âu Dương Chấn Võ khá hiu quạnh, hắn cũng thường thường đến Tứ Hợp Viện của Trang Duệ ăn cơm.

Hơn nữa, Âu Dương Chấn Võ có chút hiếu kỳ, Trang Duệ đến tột cùng bất bình với chuyện gì mà muốn tìm đến lão giải quyết vấn đề?

Trước đây, Trang Duệ có tìm Âu Dương Quân nhờ vả làm chút việc, kỳ thực Âu Dương Chấn Võ cũng biết những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, hắn cũng không hỏi đến. Lần này Trang Duệ lại không có tìm Âu Dương Quân mà trực tiếp tìm đến lão, điều này thật khiến cho Âu Dương Chấn Võ giật mình.

- Vâng! Ta lập tức đi thông tri ọi người...

Wang bí thư nhìn lướt qua bộ dáng của bộ trưởng, hiện giờ bộ trưởng đang nghe điện thoại. Xoay người đóng cửa đi ra khỏi phòng làm việc, chỉ là trong lòng không ngừng suy đoán. Đến tột cùng Âu Dương bộ trưởng đang nói chuyện với người nào. Hắn cũng biết điện thoại của Âu Dương Chấn Võ thuộc loại chuyên dụng, người ngoài không thể nào biết được số điện thoại của hắn.

- Tiểu cữu, người hiện tại có việc bận?

Trang Duệ nghe qua điện thoại thấy có người nói chuyện với Âu Dương Chấn Võ.

Âu Dương Chấn Võ cười nói:

- Cũng không có việc gì gấp. Được rồi, người nói đi, chỉ cần nói ngắn gọn một chút.

-Tiểu cữu! Là thế này, ta quen biết được một đại sư đồ gốm tài nghệ cực cao, hẳn là một chuyên gia phỏng chế. Hôm nay đến Ký tỉnh để tìm hắn, không nghĩ tới...

Trang Duệ nói từ đầu chí cuối về sự tình lần này một lần. Nhất là chuyện Sơn Mộc Đại Lang đến đầu tư, áp chế Từ Quốc Thanh đi Nhật Bản, bao gồm cả việc đội ngũ Liên Hợp Chấp Pháp đến cũng nói rõ.

- Tiểu cữu, người dù gì cũng là bộ trưởng bộ văn hóa. Từ Quốc Thanh kia có khả năng tu phục và phỏng chế đồ gốm sứ rất cao. Tại quốc nội tuyệt đối vượt qua các đại sư khác. Nếu như Sơn Mộc kia thực sự mời được hắn đến Nhật Bản, như vậy văn hóa gốm sứ nước ta sẽ phải chịu một tổn thất lớn.

Trang Duệ sợ Âu Dương Chấn Võ không biết được giá trị của Từ Quốc Thanh, cuối cùng cũng phải giải thích một phen về tài nghệ tu phục và phỏng chế đồ gốm của hắn. Như vậy Âu Dương Chấn Võ mới có thể biết được giá trị của Từ Quốc Thanh đối với quốc gia lớn như thế nào.

- Người nói là tên huyện trưởng kia bày mưu tính kế muốn từ chỗ của Từ Quốc Thanh đoạt được phối phương điều chế, có đúng không?

Câu hỏi đầu tiên của Âu Dương Chấn Võ đã hỏi tới điểm mấu chốt của vấn đề. Có phối phương, người có đi hay không cũng không quan trọng nữa rồi. Chỉ cần thực nghiệm vài lần, tin tưởng đám người nhật bản kia có thể phỏng chế thành công.

- Đúng vậy! Vừa rồi hình như có người nói. Nếu như đoạt được phối phương thì sẽ không truy cứu việc Từ Quốc Thanh không có giấy phép kinh doanh...

Trang Duệ gật đầu đáp, hắn cũng nghĩ tới những vấn đề nhỏ nhất.

- Được rồi, việc này ta đã biết, người không cần nói gì thêm! Ta sẽ hỏi trước tình huống bên dưới...

- Ai! Tiểu cữu, người phải lập tức đến đây đi! Người cũng không thể mặc kệ được, Từ Quốc Thanh kia cũng coi như là một nghệ nhân truyền thống, về mấy tên lãnh đạo kia...

Trang Duệ cũng không có hờn tại quan trường, thế nhưng hắn cũng biết được một số loại tình huống ở trong đó, hầu như đều là nói qua loa cho xong. Cho nên khi hắn nghe Âu Dương Chấn Võ như vậy thì nhất thời cấp bách.

- Nhìn tiểu tử người bình thường làm việc đều trầm ổn, vì sao lần này lại trở nên cấp bách như vậy. Sợ nước xa không cứu được lửa gần sao. Yên tâm! Dù có xa ta cũng có thể đuổi bọn họ về.

Âu Dương Chấn Võ nghe vậy nở nụ cười, hắn tự tin cường liệt nói với Trang Duệ. Để Trang Duệ biết được, tình huống bây giờ tiểu cữu đã biết. Năm đó hắn cũng là một nhân vật nhất hào của thái tử đáng, cũng là một người rất có nghĩa khí. Khẩu khí nói chuyện của hắn so với Âu Dương Quân còn vênh vác hơn.

913. Chương 913 : Tình Thế.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 913: Tình thế.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

- Tiểu cữu nói chí phải, việc kia tiểu cữu nhanh nhanh giải quyết một chút. Tiểu Duệ sợ không kịp.

Nghe được Âu Dương Chấn Võ nói như vậy, Trang Duệ mới an tâm cắt điện thoại.

...

- Đồng chí Tề Chính Quốc? Ta là Âu Dương Chấn Võ, có chút việc muốn hỏi một chút...

Âu Dương Chấn Võ lắc đầu cười, hắn cầm lấy điện thoại gọi ra ngoài. Người hắn gọi điện đến chính là bí thư tỉnh ủy của Kỳ tỉnh.

Âu Dương Chấn Võ cũng không có đề cập tới chuyện của Trang Duệ, chỉ nói về chuyện phát hiện ra được một chuyên gia có thể tu phục và phỏng chế đồ cổ. Hiện tại ở Cao huyện có đãi ngộ không được tốt.

Âu Dương Chấn Võ cũng đồng dạng không có nói là có đãi ngộ gì không công bình, thế nhưng giọng điệu cũng nói đến tầm quan trọng của vị chuyên gia có thể trùng tu văn hóa nước nhà. Sau đó liền không nói gì nữa, cắt điện thoại.

Bọn họ có thể làm đến được cái cấp bậc này đều là những người thông minh. Bình thường không cần nói trực tiếp cũng có thể hiểu được ý tứ của đối phương. Âu Dương Chấn Võ đã biểu đạt ý tứ của mình, nếu như vị bí thư tỉnh ủy kia không muốn cùng với Âu Dương gia trở mặt thì khẳng định sẽ giải quyết việc này một cách thỏa đáng.

Tề Chính Quốc năm nay đã năm mươi tuổi, được cho là một bí thư tỉnh ủy trẻ trung. Tuy hắn không có quan hệ qua lại với Âu Dương gia tộc thế nhưng cũng không có đối nghịch với bọn họ bao giờ. Đột nhiên lần này lại nhận được điện thoại của Âu Dương Chấn Võ, điều này khiến cho bí thư tỉnh ủy có chút kinh nghi.

Muốn nói, một vị chuyên gia đồ cổ có thể khiến cho Âu Dương Chấn Võ tự mình gọi điện thoại đến là điều không có khả năng. Tề Chính Quốc nói cái gì cũng không tin được điều này. Bất quá, Âu Dương Chấn Võ đã gọi điện thoại đến, bản thân hắn cũng phải giải quyết chuyện này cho thật tốt.

Tề Chính Quốc cùng với Âu Dương Chấn Võ đều là những người biết tính toán, hơn nữa với tư cách là đại tướng nơi biên cương mà nói, thực quyền so với Âu Dương Chấn Võ cũng không ít. Nhưng nếu như so về nội tình thì một bí thư vẫn còn rất kém cỏi. Âu Dương gia có thế lực rất lớn, bên trong thường ủy cũng có những vị trị hạch tâm.

- Lão Hạ! Ta là Tề Chính Quốc, người thoáng tra qua Từ Quốc Thanh ở Cao huyện, Thạch thành phố. Còn có thương nhân Sơn Mộc ở Nhật Bản đến Thạch thành phố đầu tư. Để ý xem có chuyện gì xảy ra.

Lãnh đạo nói một câu, phía dưới phải chạy gãy cả nhân. Huống chi người lãnh đạo này lại trực tiếp tự mình gọi điện thoại đến giao phó, nhấn nhủ. Hạ chủ nhiệm không dám lãnh đạm, lập tức đến văn phòng, lúc này công việc của hắn rất bận rộn. Gọi điện thoại ra bên ngoài một hồi, tất cả các loại giấy tờ xuất hiện ở trên bàn làm việc của Hạ chủ nhiệm.

Muốn nói là chăm chỉ cũng đúng. Hiệu suất làm việc của chính phủ không phải là cao, thế nhưng qua nửa canh giờ, chân tướng sự tình đã quá rõ ràng. Mà ngay cả danh tự của Trang Duệ cũng được hỏi thăm đến, đặt ở trên bàn công tác của bí thư.

- Nguyên lai là có chuyện như vậy. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhìn thấy danh tự Trang Duệ, Tề bí thư cười cười. Phía dưới không ai biết được đoạn biến cố thời gian trước của Âu Dương Quân, nhưng với chức vụ của hắn cũng biết được một số tin tức, thập phần rõ ràng. Vị lão gia Âu Dương gia kia có một ngoại tôn duy nhất, không phải gọi là Trang Duệ sao?

- Tại Thạch thành phố đầu tư nhà máy gốm sứ?

Tề bí thư nhíu mày, đối với Hạ chủ nhiệm đang đứng cung kính ở bên cạnh nói:

- Lão Hạ, trung ương đã có tam lệnh ngũ thân. Nghiêm cấm những nhà đầu tư từ bên ngoài muốn đầu tư vào xí nghiệp. Hiện giờ xét duyệt lại có việc như vậy là như thế nào? Không thể vì những việc như vậy mà mười năm, trăm năm sau có người chỉ vào mặt chúng ta mắng một trận.

- Đúng! Đúng! Tề bí thư nói đúng. Ta lập tức sẽ truyền đạt chỉ thị xuống dưới...

Hạ chủ nhiệm liên tục gật đầu, kỳ thực hắn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

- Còn có, người có tên là Từ Quốc Thanh có thể phỏng chế được đồ gốm sứ, đây cũng là một điểm sang trong văn hóa của tỉnh ta. Đồng chí cũng nên biểu đạt sự tôn trọng đối với hắn một chút.

Tề bí thư tự nhiên không muốn xảy ra chuyện phía dưới không biết rõ chuyện gì mà đã đi làm, hấn lại nói tiếp:

- Người tự mình đi một chuyến đến Cao huyện, đem chuyện này xử lý cho tốt. Bây giờ không phải là sáu mươi năm trước...

- Vâng! Ta sẽ đi ngay, Tề bí thư còn có điều gì dặn dò?

Hạ chủ nhiệm nghe được Tề bí thư nói như vậy thì cũng minh bạch được chuyện gì đang xảy ra. Hấn đang suy đoán xem, có phải hậu trường của Từ Quốc Thanh chẳng nhẽ là kinh khủng đến như vậy? Ngay cả Tề bí thư cũng bị đả động tới.

Nghe lão bản nói câu nói sau cùng, cũng đã hiểu rõ được biện pháp giải quyết, cũng hiểu được ẩn ý của câu nói kia. Bây giờ không phải là thời điểm của sáu mươi năm trước, tiểu quỷ tử không thể càn rỡ ở Trung Quốc như trước nữa.

- Đi đi! Đúng rồi, khi đến đó, có một người trẻ tuổi tên là Trang Duệ, người thấy hấn thì nên lễ phép một chút...

Tề bí thư khoát tay nói, để cho Hạ chủ nhiệm đi ra ngoài.

Với tư cách là một tỉnh trưởng, Tề Chính Quốc muốn cân nhắc thật kỹ vấn đề này trên mọi phương diện. Mặt mũi Âu Dương Chấn Võ cần phải cấp cho hấn nhưng cũng không thể phá hư xu thế phát triển kinh tế được.

Cho nên Tề bí thư vừa rồi cũng chỉ nói qua một chút về hoàn cảnh bên đó. Đối với việc có thể tạo thành nguy hại cho xí nghiệp, cho dù là có đầu tư nhiều hơn nữa thì tỉnh ủy cũng không chào đón. Có một câu người xưa thường nói: không nên nghe những lời nói xấu của hầy nhà. Tề bí thư cũng giữ vững lập trường của bản thân, hấn cũng không ít đi một người đầu tư phát triển kinh tế.

Đương nhiên, hơn một tỷ đô đầu tư đối với Sầm thị trường là một khoản tiền lớn. Nếu việc này có thể thành công thì có thể được xem như là một chiến tích lớn đối với Sầm thị trường. Nhưng đối với Tề bí thư, việc mất đi hơn một tỷ đô đầu tư này sẽ có được mối giao hảo với Âu Dương gia, điều này tự nhiên là đáng giá hơn rất nhiều.

- Một người trẻ tuổi tên Trang Duệ? Người này là ai?

Hạ chủ nhiệm đi ra ngoài văn phòng, trong đầu không khỏi nghĩ đến những danh tự mà Tề bí thư nhắc nhở với hấn. Bản thân hấn cũng không dám chậm trễ, lập tức gọi điện thoại cho Đại thị trưởng của Thạch thành phố, đồng thời cũng mang theo thư ký vội vàng rời khỏi tỉnh ủy. (.

...

- Ngô cục trưởng, ta! Cái này... Mấy năm nay đều không có khởi công, vừa rồi cũng không có buôn bán, không thể nói ta làm trái với quy định được.

914. Chương 914 : Tình Thế.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 914: Tình thế.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Từ Quốc Thanh nghe Ngô cục trưởng nói vậy, không khỏi thoáng sững sờ một chút. Nhà máy của hấn từ năm 2000 đã ngừng việc sản xuất kinh doanh, đầu cần phải gia hạn giấy phép kinh doanh, sao lại bị phạt ền?

- Từ Quốc Thanh, giấy phép buôn bán của người quá thời hạn. Nếu như không tiếp tục kinh doanh thì cũng cần phải gạch bỏ. Thế nhưng nhà máy của người vẫn còn treo biển trước cửa, không hề hạ xuống. Cái này cũng nói lên nhà xưởng này trên thực tế vẫn còn làm ăn buôn bán, phạt tiền hai vạn xem như là ít rồi...

Những người làm lãnh đạo cũng không phải là ngồi không ăn bánh suốt cả ngày, vị Ngô cục trưởng cục Công Thương đối với chức nghiệp của bản thân, xem như là rất tinh thông.

- Bảng tên còn coi như vẫn còn buôn bán? Ta không có làm qua một vụ làm ăn buôn bán nào, cái này làm sao mà tính toán?

Từ Quốc Thanh không có nghĩ tới thuyết pháp này, hẳn chưa bao giờ hỏi đến sự tình của nhà máy, càng không bao giờ để ý tới tấm biển treo trước cửa nhà máy để làm gì. Tấm biển này cũng đã treo hơn hai mươi năm, cũng chưa từng có người nào đến ý kiến gì cả?

- Ta đến đây không phải cùng người nói những lời này. Từ Quốc Thanh, hôm nay liên hợp chấp pháp chẳng những muốn giải quyết việc giấy phép buôn bán đã quá hạn của người. Hơn nữa Trương sở trưởng còn hoài nghi người trốn thuế trong thời gian qua...

Thông qua cuộc đối thoại này, Ngô cục trưởng cũng nhìn ra được Từ Quốc Thanh không phải là người tinh thông thế sự. Nếu không phải lãnh đạo bên trên để ý đến nhà xưởng này thì Ngô cục trưởng cũng chẳng muốn gây khó dễ cho Từ Quốc Thanh là gì. Không bằng thời điểm này hẳn đi mát xa, đánh mặt chườm còn hơn.

- Các người đừng có vu oan giá họa cho người khác! Ta ngay cả sinh ý cũng không làm, vì sao phải giao nộp thuế?

Thanh âm từ Quốc Thanh đột nhiên lớn hơn, hẳn vừa rồi còn gọi cho vợ một cuộc điện thoại, biết rõ cái nhà xưởng này từ năm 2000 đã không có bất kỳ thu nhập nào. Làm sao có thể nộp thuế được?

- Ta biết! Ta biết rõ trước đó Sầm thị trưởng có đến tìm ta. Nói cho các người biết, đừng cho rằng mình làm quan mà thích làm gì thì làm. Ta không sợ các người đâu. Sầm thị trưởng là quân bán nước...

Từ Quốc Thanh bỗng suy nghĩ một cách cẩn thận, đây hể thấy chẳng qua đều là lấy cớ, tụt ép hẳn đến Nhật Bản, chế tạo đồ sứ cho Nhật Bản. Từ Quốc Thanh cũng là người có tâm huyết, lập tức chửi ầm lên.

- Người...người nói cái gì? Quả thật không thể nói lý lẽ cùng với người.

Nghe Từ Quốc Thanh mắng Sầm thị trưởng như vậy, sắc mặt Ngô cục trưởng thoáng trở nên trắng bệch. Hẳn quay đầu nhìn về phía Triệu sở trưởng nói:

- Lão Triệu! Mang về! Mang về giam ở trong sở của các người! Hảo hảo bắt giữ hẳn.....không, để cho hẳn nhận ra sai lầm của chính mình.

Ngô cục trưởng vốn muốn nói là hảo hảo bắt giữa Từ Quốc Thanh vài ngày, bắt quá ngấm lại lãnh đạo đang chờ hẳn mang phối phương về, cho nên sự việc không thể chậm trễ được.

- Ài! Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?

Triệu sở trưởng đang đứng ở ngoài cửa, cùng với Lý tổng nói chuyện hút thuốc. Đột nhiên hẳn nghe được bên trong phòng làm việc nhao nhao cả lên, vội vàng xông vào trong phòng.

Ngô cục trưởng chỉ vào Từ Quốc Thanh nói:

- Lão Triệu! Bắt...bắt hẳn lại.

Vừa rồi thanh âm của Từ Quốc Thanh rất lớn, đủ để mấy người ở bên ngoài cửa nghe thấy rõ ràng. Cái này nếu như để cho những vị lãnh đạo kia nghe được thì chính bản thân hẳn trở thành không có năng lực làm việc. Tội này nhất định không thể nào thoát được.

- Các người có cái quyền gì mà bắt người?

- Các người dựa vào cái gì mà bắt ta?

Hai bên xảy ra tranh chấp, cãi vã ầm ỹ cả lên, Trang Duệ vừa gọi điện xong, vừa vịn nghe được sự tình.

- Người làm gì vậy? Không được quấy nhiễu chúng ta chấp hành công vụ. Triệu sở trưởng, đuổi người này ra ngoài...

Ngô cục trưởng không nghĩ tới nửa đường lại gặp phải Trình Giảo Kim. Lập tức trừng mắt nhìn Diệp Trần, hắn còn muốn từ trên tay Từ Quốc Thanh có được phối phương, cho nên không dám quá bức bách đối phương. Hắn nói bắt người, chẳng qua cũng chỉ là để hù dọa Từ Quốc Thanh mà thôi. Sau đó sẽ tìm thời điểm thích hợp đề cập tới vấn đề phối phương.

Nhưng đối với Trang Duệ đột nhiên xuất hiện, Ngô cục trưởng cũng không hề cố kỵ. nguồn

- Lão đệ, cái này... Việc này không hề liên quan đến người. Hay nhất vẫn nên đi ra ngoài trước..

Triệu sở trưởng nhìn về phía Trang Duệ, hắn biết người trẻ tuổi này là do Lý Đại Lực mang đến, cho nên không dám manh mẽ đuổi đối phương đi.

- Triệu sở trưởng, Trang tổng là bằng hữu của ta. Ta cũng muốn hỏi các người dựa cái gì mà muốn bắt người...

Lý Đại Lực cũng đi vào cùng Trang Duệ, thấy sự tình đã đến nước này, cho nên mới phản bác!

- Cái này... cái này, Lý tổng, đừng có làm khó cho ta mà!

Triệu sở trưởng có chút mất mặt nói.

- Triệu sở trưởng! Người là người không tệ, việc này người đừng xen vào. Mặt khác đây là nhà xưởng tư nhân. Các người cũng có thể rời đi. Muốn bắt người cũng có thể, cầm giấy bắt giam đến đây, muốn phạt tiền thì có thể viết giấy biên phạt. Đi! Đi ra ngoài đi..

Trang Duệ đột nhiên đứng ra, một phen lớn tiếng đoạt lời Triệu sở trưởng nói. Mọi người ở trong phòng nghe những lời này đều trợn mắt hà mồm. Người này cũng thật sự là mãnh liệt nha, rõ ràng dám đuổi nhân viên chấp pháp ra ngoài?

- Lão Triệu! Nhìn người là người không tệ, việc này người không giải quyết nổi đâu. Can thiệp vào chuyện này, cái chức sở trưởng cục cảnh sát của người không chừng cũng bị lột mất, vị kia....là người rất có quyền thế ở Bắc Kinh...

Triệu sở trưởng hiện tại thật không muốn nhúng tay vào chuyện này, lập tức làm ra bộ dáng khó xử nói:

- Ngô cục trưởng, cái này...cái này....không có giấy bắt giam, thực sự không thể nào bắt người....

- Cái gì?

Ngô cục trưởng nghe vậy thì thoáng sững sờ một phút, thiếu chút nữa hắn hoài nghi bản thân mình có phải nghe nhầm hay không. Công an bắt người còn cần phải mang theo giấy bắt giam sao? Còn không phải bắt trước bổ sung sau sao? Lão Triệu muốn trốn tránh trách nhiệm?

- Người...lão Triệu người. Tiểu Lý, mấy người cá người đem những người này ra ngoài...

Không sai khiến được Triệu sở trưởng, Ngô cục trưởng dứt khoát để cho người mình mang đến động tay động chân. Việc này huyện trưởng tự mình giao cho hắn, hơn nữa bên phía thành phố còn có Sầm thị trưởng cho nên trong mắt Ngô cục trưởng bọn hắn mới là người có lợi.

- Ai ôi!!!

- Ai ôi!!! Đau chết ta...

- Đừng nhúc nhích, Triệu sở trưởng, ta đây chính là tự vệ.

Đang lúc mấy nhân viên cục Công Thương đến chuẩn bị kéo Trang Duệ ra ngoài, Bành Phi không đáp ứng liền đánh cho bọn họ ngã lộn trên mặt đất.

915. Chương 915 : Tình Thế.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 915: Tình thế.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đánh xong mấy người kia, Bành Phi nhìn về phía Triệu sở trưởng cười hì hì nói, vẻ mặt chẳng hề hợp với bộ dáng chút nào.

- Các người! Quả thực coi trời bằng vung. Triệu sở trưởng, người nếu không quản, việc này ta sẽ trực tiếp nói với Lỗ huyện trưởng...

Ngô cục trưởng mang theo hai mươi lăm nhân viên, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng như vậy, quả thực là phá vỡ thế giới quan của hắn.

- Ngô cục! Chúng ta vẫn nên hướng tới lãnh đạo bá cáo trước thì hơn. Những người này không phải là người bình thường đâu...

Triệu sở trưởng tiến đến trước mặt Ngô cục trưởng, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói một câu.

- Đánh người còn nói lý ah? Đi! Mặc kệ, ta đi tìm Lỗ huyện trưởng nói chuyện.

Ngô cục trưởng giận quá mất khôn, những lời hữu ích hay xằng bậy cũng không thể nào phân biệt được. Triệu sở trưởng không chịu vận dụng cảnh lực, hắn ở chỗ này một điểm cũng không có tác dụng. Lập tức kêu người đỡ những nhân viên vừa rồi bị đánh đứng dậy rồi nhanh chóng rời khỏi nhà xưởng.

- Ta nói này Vu Chính Quân. Chúng ta là bằng hữu, người cũng đừng có hại ta nha?

Nhìn thấy Ngô cục trưởng đi báo cáo trạng, trong nội tâm Triệu sở trưởng cũng cảm thấy bất ổn, vội vàng cùng đi ra ngoài, bất quá trước khi đi ra khỏi cửa, vẫn hỏi lại Vu Chính Quân một câu.

- Sợ cái gì! Lão Triệu, ề sau nếu như không mặc y phục này nữa...Sau này cùng với ta ở Thạch thành phố làm đại sự, ta sẽ không bạc đãi người đâu.

Vu Chính Quân còn chưa có nói, Lý tổng đứng ở phía sau đập ngực bồm bộp nói lớn.

Nghe thấy Lý Đại Lực nói những lời này, trong lòng Triệu sở trưởng cũng trấn định lại đôi chút. Lý Đại Lực làm sinh ý gì hắn biết rất rõ, bản thân cũng là một lão bản có danh tiếng. Nếu không có làm cảnh sát nữa, sau này đi theo hắn cũng không tệ.

... nguồn (.)

- Cái gì? Ấu đả nhân viên công vụ, công an của chúng ta dùng để làm cảnh sao? Vì sao không bắt bọn hắn lại?

Ngô cục trưởng đi ra ngoài, nhanh chóng đến chỗ Lỗ huyện trưởng báo cáo sự việc. Lỗ huyện trưởng nghe được thì nổi trận lôi đình, chính mình tỉ mỉ an bài đội ngũ, khả năng thành công là tuyệt đối. Vậy mà không ngờ lại bị hai bà người đuổi đi. Chính bản thân hắn là một lãnh đạo cũng cảm thấy mất mặt.

- Lỗ ...Lỗ huyện trưởng! Bọn họ...là bọn họ phòng vệ chính đáng.

Triệu sở trưởng không tránh thoát, lắp bắp nói. Đừng tưởng hắn gan lớn làm liều, đứng trước mặt mấy vị quan phụ mẫu này, trong nội tâm hắn vẫn có phần e sợ.

- Thùng cơm! Trong đội ngũ cảnh sát, vì sao lại có một người như người cơ chút?

Lỗ huyện trưởng giận giữ quát, Sầm thị trưởng đang ở đây, hắn cũng không thể làm quá với Triệu sở trưởng, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số rồi la lớn:

- Vương Quốc Đào, cho người mười phút đồng hồ, lập tức mang đội phòng ngừa bạo động tới nhà xưởng XXX cho ta.

Triệu sở trưởng nghe cuộc nói chuyện của huyện trưởng, ngay cả cổ cũng co rút lại. Thấy không ai chú ý đến hắn thì chuồn ra ngoài gọi điện cho Vương cục. Chuyện này nếu như không báo cho Vương cục, về sau chuyện này vô lễ, bản thân hắn cũng không dễ chịu gì.

- Người nói cái gì?

Wương cục trưởng sau khi tập hợp đủ đội ngũ thì nhận được điện thoại của Triệu sở trưởng, da đầu liền đại ra. Chuyện huyện trưởng muốn bắt mười nếu như kinh động đến Bắc Kinh thì không phải bản thân mình cũng phải chịu trách nhiệm sao?

- Xem ra việc này huyện trưởng không biết? Không được. Việc này phải báo cho Lỗ huyện trưởng.

Wương cục trưởng suy nghĩ một chút, lập tức điện thoại cho Lỗ huyện trưởng. Triệu sở trưởng không thể nào vượt cấp báo cáo cho nên hắn mới phải báo cho Vương cục trưởng, để hắn báo lại cho Lỗ huyện trưởng. Sở trưởng báo cáo cho cục trưởng, cục trưởng mới có quyền báo cáo cho huyện trưởng.

- Cái gì?

Lỗ huyện trưởng nghe Vương cục trưởng nói xong thì giật mình hết lớn, mắt hắn nhìn về phía chiếc xe của Sầm thị trưởng, lập tức đập tay xuống bàn nói:

- Chết tiệt! Sự tình lần này, người có liên quan không thể trêu vào, lại để cho lão tử xuất đầu?

- Ân, Vương cục trưởng lại để cho đội phòng ngừa bạo động giải tán đi. Người cũng không cần đến nữa. Cứ như vậy đi.

Lỗ huyện trưởng tuy là chức quan không lớn, nhưng cũng có chút quyền lợi. Sau khi cắt liên lạc với Vương cục trưởng, lập tức gọi một cú điện thoại, hắn muốn chấm dứt việc này, nếu không cái chức huyện trưởng cũng không giữ được.

- Sầm thị trưởng, thật sự không có ý tứ! Trong huyện có chút chuyện khẩn cấp, ta cần phải đi xử lý một chút! Tiểu đội trưởng đội phòng ngừa bạo động, chắc là ngài biết! Ngài có thể trực tiếp hạ lệnh cho hắn thực hiện là được...

Lỗ huyện trưởng cắt điện thoại, đám người phòng ngừa bạo động cũng đến.

- Cái gì... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sầm thị trưởng nhìn thấy đoàn người liên hợp chấp pháp đều bỏ chạy, chỉ lưu lại hơn hai mươi cảnh sát đầy đủ vũ trang, kinh ngạc không hiểu gì.

Chương 796: Tình thế (hạ)

Sầm thị trưởng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dựa theo ý của hắn thì vấn đề này chỉ cần người của tỷ tỷ ở bên trong ra mặt là được. Thực không nghĩ tới chuyện này lại xoay chuyển đột ngột như vậy. Sự tình này cũng bắt đầu từ hắn ra, hiện giờ chính hắn lại phải đi đối diện với nó.

- Sầm thị trưởng, đội phòng chống bạo động đã tới. Sẵn sàng nhận lệnh.

Tiểu đội trưởng, chào Sầm thị trưởng đúng tư thế của một quân nhân, trong lòng hô hào chờ đợi lãnh đạo ra lệnh. Trong nội tâm hắn cũng suy nghĩ tới lời nói của cục trưởng trước khi hắn xuất phát, rốt cuộc là có ý tứ gì?

Tiểu đội trưởng là tâm phúc của Vương cục trưởng, nếu luận chức quan thì Sầm thị trưởng không thể nào so với cục trưởng một thị trấn được. Nhưng khi hành động, Tiểu đội trưởng vẫn phải tuyệt đối quán triệt nghe lệnh của thị trưởng.

- Các người không nên đi vào, ở chỗ này chờ ta.

Sầm thị trưởng cảm giác được chuyện này có cái gì đó không đúng lắm. Cuộc điện thoại vừa rồi của Lỗ huyện trưởng làm cho hắn không hiểu. Sầm thị trưởng cũng không nghĩ đến chính địa phương mà mình mang vị khách Nhật Bản đến đàm phán lại là mấu chốt của vấn đề.

Sầm thị trưởng lại liên tưởng đến bộ dáng vội vàng rời đi vừa rồi của Lỗ huyện trưởng, trong nội tâm hắn lại càng thêm bất an. Nhìn đại đội trưởng đội phòng chống bạo lực, nói:

- Tiểu đội trưởng. Ở đây cũng không cần đến các người. Người có thể mang người về được rồi.

- Rồi!

Tiểu đội trưởng cũng không muốn dấn chân vào vùng bùn lầy này, vội vàng đáp ứng, rồi nhanh chóng dẫn người ra về.

Chỉ có điều không đợi những cảnh vệ đầy đủ võ trang này rời đi thì tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ đằng xa. Hai chiếc xe cảnh sát đi trước mở đường, chiếc xe được bảo vệ đằng sau có treo lá cờ của tỉnh ủy. Đoàn xe dừng lại trước cửa của nhà máy gốm sứ.

916. Chương 916 : Tình Thế.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 916: Tình thế.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Tiết thị trưởng...

Nhìn thấy người từ trong xe bước xuống, con mắt Sầm thị trưởng không khỏi ngây dại. Sầm thị trưởng không cho rằng Tiết thị trưởng đến đây là để cùng với mình tranh đoạt chiến tích một tỷ đô la.

Chỉ là Sầm thị trưởng không ngờ được rằng sau khi Tiết thị trưởng xuống xe lại đi về phía chiếc xe phía sau, tự thân mình mở cửa. Một người từ trong đó bước ra, vừa ngày vừa xuất hiện lại khiến cho Sầm thị trưởng toát mồ hôi hột.

Hạ chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy, Sầm thị trưởng không có khả năng không biết. Đây là một người rất có quyền lực ở thành phố. Mỗi lần Tề bí thư xuất hiện ở trên truyền hình, đều có bóng dáng của Hạ chủ nhiệm ở phía sau. Có thể nói ở một mức độ nào đó Hạ chủ nhiệm giống như một vị quân sư cho Tề bí thư.

Tuy theo cấp bậc hành chính mà nói thì chắc vụ của Sầm thị trưởng và Hạ chủ nhiệm không khác nhau là mấy. Thế nhưng Sầm thị trưởng biết rõ chính mình ngay cả thường ủy của thành phố còn không được bước vào thì làm sao có thể so sánh với Hạ chủ nhiệm được.

Sầm thị trưởng kiên định, vẻ mặt hơn hờ nghênh đón:

- Tiết thị trưởng, Hạ chủ nhiệm. Hai vị sao lại tới chỗ này.

Hạ chủ nhiệm không thêm để ý tới Sầm thị trưởng, hắn đối với việc Sầm thị trưởng vươn tay ra làm như không thấy. Một mặt lại nhìn về phía Tiết thị trưởng hỏi:

- Nhà máy gốm sứ của Từ Quốc Thanh ở nơi này?

- Vâng! Đúng như vậy.

Tiết thị trưởng liếc mắt nhìn đội cảnh vệ được võ trang đầy đủ, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn kkkh nói với Sầm thị trưởng:

- Tiểu Cử, người đang làm cái gì vậy? Rốt cuộc những cảnh vệ này làm sao lại có mặt ở đây...

Trên đường đi tới đây, Hạ chủ nhiệm cũng đã nói cho Tiết thị trưởng một chút sự tình. Nghề nhân gốm sứ tên là Từ Quốc Thanh này được Tề bí thư coi trọng. Thế nhưng lúc này lại phát hiện ra việc cảnh vệ vây xét nhà máy. Việc này nếu như mà rơi vào tai Tề bí thư thì Tiết thị trưởng cũng nhận nhận một phần trách nhiệm.

- Tiết thị trưởng. Ta...ta cũng không có biện pháp nào khác. Sơn Mộc tiên sinh không thiinh mời được Từ tiên sinh đi Nhật Bản trao đổi về nghệ thuật gốm sứ, cho nên muốn rút khoản đầu tư một trăm triệu năm ngàn vạn đô la khỏi thành phố chúng ta...

Sầm thị trưởng có chút ủy khuất. Hắn sợ dĩ làm như vậy không phải là vì thành phố sao, không phải vì sự phát triển kinh tế của tỉnh sao. Như thế nào lại phạm phải sai lầm lớn cơ chứ.

- Kiến thiết kinh tế thì cũng phải xem xét hoàn cảnh mới được. Hi sinh lợi ích của dân chúng là sai rồi. Sầm thị trưởng đừng có nghe lời xằng bậy của người khác mà làm liều. Nếu không thì không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Hạ chủ nhiệm đem từng câu từng chữ trong ký thoại Tề thư rập khuôn nói ra. Sau khi nói xong thì đi vào bên trong nhà máy gốm sứ của Từ Quốc Thanh.

Hôm nay người tới thật sự quá nhiều. Vốn trước cửa nhà máy có một con chó săn, nhưng hôm nay nó thấy có nhiều người như vậy, đã thế người nào cũng đằng đằng sát khí, nên đã cụp đuôi trốn vào trong ổ rồi. Thành ra cuối cùng không có ai ngăn đón Hạ chủ nhiệm.

- Tiểu Sầm! Ý tứ của Hạ chủ nhiệm chính là ý tứ của ta. Chúng ta không thể nhìn đơn thuần dùng chỉ tiêu phát triển kinh tế để nhìn nhận một vấn đề. Dân sinh cũng vô cùng trọng yếu. Phá hư nó thì rất dễ, nhưng muốn xây dựng lại nó thì khó vô cùng.

Tiết thị trưởng liếc mắt nhìn Sơn Mộc ở trong xe, rồi lại quay ra nói với Sầm thị trưởng vài câu. Sau đó mới chạy đuổi theo Hạ chủ nhiệm vào trong xưởng.

- Đứng dậy! Rốt cuộc là như thế nào...?

Sầm thị trưởng thất thần đứng trước xe, bản thân hắn hiện giờ không biết phải làm gì. Mấy ngày hôm trước ở trong văn phòng của Tiết thị trưởng, Tiết thị trưởng còn muốn inh làm phụ tá trong việc kiến thiết kinh tế. Mới có hai ngày, vậy mà sự việc bây giờ đã khác

Đây chính là một trăm triệu năm ngàn vạn đô la, khoản đầu tư này rất có lợi cho thành phố. Cho dù ở một thành phố lớn đi chăng nữa thì đây cũng là một khoản đầu tư rất xa xỉ. Như thế nào mà Tiết thị trưởng cùng với Hạ chủ nhiệm lại không muốn. Điều này chẳng phải quyền đầu tư của Sơn Mộc trực tiếp bị tước bỏ hay sao.

Điều này đối với Sầm thị trưởng không hề trọng yếu. Khoản đầu tư này có hay không, không quan trọng. Cái chính là chiến công của hắn vậy mà lại bay mất. Điều này khiến cho tâm trạng của hắn cảm thấy bất mãn. Nếu như không biết được nguyên nhân trong đó, chắc chắn tối nay Sầm thị trưởng sẽ không ngủ ngon giấc.

- Sầm tiên sinh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta cảm giác quý phương đối với việc đầu tư lần này cũng không hề xem trọng a...

Sơn Mộc Đại Lang cũng nghe loáng thoáng được cuộc đối thoại vừa rồi. Bản thân hắn không tinh thông tiếng Trung Quốc, nhưng đối với phương thức biểu đạt của mấy vị quan chức kia hắn hoàn toàn có thể đoán được phần nào.

- Ta không biết, Sơn Mộc tiên sinh. Chúng ta cũng vào xem một chút đi...

Sầm thị trưởng còn muốn tranh thủ một chút. Việc này đối với việc phát triển kinh tế vô cùng có lợi. Đương nhiên sẽ phải tổn hại đến lợi ích của một số người, nhưng chỉ cần làm tốt công tác đền bù thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra cả?

Chỉ là Sầm thị trưởng cũng không biết trong ký thoại Tề thư có nói: Bảo vệ môi trường là một hạng mục vô cùng quan trọng, trong toàn tỉnh, các ngành nghề như làm giấy,...vân vân...chỉ cần là ngành nghề gây ô nhiễm môi trường thì đều phải ngừng mọi hoạt động kinh doanh lại.

Đương nhiên, Trang Duệ cũng không biết bởi vì một cuộc điện thoại của mình mà khiến cho trọng tâm kinh tế của một tỉnh phải điều chỉnh lại. Nếu như những nhà đầu tư kia biết rõ việc này là do Trang Duệ gây ra thì chỉ sợ nước miếng của bọn họ thôi cũng đủ để dìm chết hắn rồi.

- Từ tiên sinh, hầm lò Từ Châu là di sản văn hóa trọng yếu của Ký tỉnh chúng ta. Công nghệ gốm sứ của ngài có thể tu phục lại nghệ thuật gốm sứ từ xa xưa, điều này đối với sự nghiệp văn hóa của tỉnh có cống hiến rất lớn...

Hạ chủ nhiệm cũng là một người rất biết cách làm việc, chỉ thoáng một câu nói di sản văn hóa hầm lò Từ Châu cũng đã cấp cho Từ Quốc Thanh công đạo. Sự việc về sau có thể giải quyết một cách dễ dàng. Mà trong khi nói, ánh mắt của Hạ chủ nhiệm cũng nhìn về phía Bành Phi và Trang Duệ, không ngừng đánh giá hai người.

Dựa theo lời của Tề bí thư thì nên cư xử với người thanh niên tên Trang Duệ khách khí một chút. Thế nhưng trong gian phòng này lại có tới hai người trẻ tuổi. Hạ chủ nhiệm cũng không biết được ai mới là Trang Duệ?

917. Chương 917 : Tình Thế.(6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 917: Tình thế.(6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Hạ chủ nhiệm! Vừa rồi những người kia đến cũng không phải nói như vậy.

Từ Quốc Thanh bĩu môi phản bác, vừa vận trông thấy Sầm thị trưởng cùng Sơn Mộc đi vào, lại nói tiếp:

- Vừa rồi có thể là có người muốn làm quân bán nước, muốn giao công nghệ điều chế của hầm lò Từ Châu cho người Nhật Bản.

Sầm thị trưởng vừa đi vào đã nghe thấy được câu này, khuôn mặt hắn không khỏi lập tức nghẹn khuất đỏ bừng bừng. Hắn thật không ngờ người này lại có thể nói ra những lời như vậy, khiến ột chút thể diện của Sầm thị trưởng mất hết.

- Từ tiên sinh, ta không phải là muốn đoạt công nghệ phối chế của ta. Ta chỉ là hi vọng ngài có thể đi Nhật Bản, ta cũng có thể cấp cho ngài phòng thí nghiệm gốm sứ tiên tiến nhất thế giới. So với nhà xưởng này của ngài thì tốt hơn gấp trăm lần.

Sơn Mộc đi theo sát bên cạnh Sầm thị trưởng, hắn cũng nghe được những lời này của Từ Quốc Thanh. Thấy vậy hắn liền đứng lên phía trước thanh minh. Bất quá lời này nói ra lại khiến cho những người ở trong phòng phải nhú mày.

- Sơn Mộc tiên sinh có ý tứ gì. Người ám chỉ trong nước chúng ta không có điều kiện?

Trang Duệ mở miệng nói.

- Là như thế này, ta có thể chịu trách nhiệm về lời nói của mình. Điều kiện phòng thí nghiệm ở quốc gia các người còn kém xa chúng ta.

Sơn Mộc từ khi đến Trung Quốc tới nay chưa bao giờ phải cảm thấy khó chịu như bây giờ. Quan viên các nơi biết được hắn tới thì tranh nhau mời, không thể nói là khúm núm nịnh bợ nhưng vẫn không kém bao nhiêu. Bất quá vừa rồi, hai vị quan viên kia tựa hồ không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái. Điều này khiến cho Sơn Mộc cảm thấy tổn thương.

- Ah!

Trang Duệ nhíu mày, lại nói:

- Theo như ta được biết, Nhật Bản các người nghiên cứu hầm lò Từ Châu đã được vài chục năm? Các người đã có được phòng thí nghiệm tốt nhất thế giới, vì sao bây giờ vẫn không thể đưa ra chút thành quả nghiên cứu nào vậy? Là do nhân viên nghiên cứu quá ngu xuẩn hay là những lời Sơn Mộc tiên sinh vừa rồi không có thực đây..

- Ngu ngốc? Không được vũ nhục đế quốc Nhật Bản chúng ta...

Vốn thần sắc của Sơn Mộc vẫn tỏ ra cung kính từ nãy đến giờ, nhưng nghe được lời Trang Duệ thì trên mặt lập tức lộ ra bộ dáng hung tợn. Tưởng chừng như hắn có thể cùng với Trang Duệ dốc sức liều mạng.

- Không đúng sao? Chẳng nhẽ đất nước các người vẫn còn theo chế độ quân phiệt. Đúng là đồ chó Nhật.

Trang Duệ mắng Sơn Mộc tới tấp, sau đó lại nhìn về phía Sầm thị trưởng:

- Người tìm một thứ như vậy đến Trung Quốc đầu tư? Người không sợ tổ tông các đời nhà người sẽ bật nắp quan tài chui ra khỏi mộ mắng người sao.

Sầm thị trưởng lần đầu tiên bị người khác mắng tới tấp như vậy, khóe miệng không khỏi giật giật. Sắc mặt tái mét như gam heo, thế nhưng hắn không thể nào phản bác lại được một câu nào. Hắn hận, hận ở đây không có một cái lỗ nào để cho hắn chui vào cho nó đỡ nhục.

- Ngu ngốc, ta cùng với người quyết đầu.

Sơn Mộc nghe Trang Duệ vũ nhục bản thân mình, nổi giận đùng đùng, tiến về phía Trang Duệ. Chỉ là hắn còn chưa có đến gần thì Bàn Phi đã ra tay ngăn trở. Tay phải nhẹ nhàng đặt lên xương sườn của Sơn Mộc ấn một cái. Một cổ lực lượng mạnh mẽ đẩy lui Sơn Mộc về phía sau.

- Sơn Mộc tiên sinh, ta đối với việc quốc gia người đến đầu tư tỏ ra vô cùng bất mãn. Những hiệp nghị ban đầu mà chúng ta đưa ra toàn bộ mất hết hiệu lực.

Sơn Mộc bị Bàn Phi đánh ột chưởng thì mới nhận rõ tình thế của bản thân lúc này. Nếu như thật sự muốn đánh thì sợ rằng Sầm thị trưởng cũng không giúp gì được mình. Sau khi bàn giao nhảu một câu, Sơn Mộc cũng không muốn ở lại chỗ này, trực tiếp đi ra ngoài.

- Chết tiệt! Đế quốc Nhật Bản cái con mẹ hắn. Nếu như để cho ông ngoại ta nhìn thấy cái bản mặt Nhật Bản của hắn, chắc chắn sẽ cầm dao chém cho hắn một nhát.

Sơn Mộc vừa đi, Trang Duệ vẫn còn chút tức giận bất bình. Bản thân hắn vốn ít nói những lời thô tục, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà phải mắng vài câu. Nếu như không nói ra, sợ rằng trong lòng hắn bứt rứt không yên.

Trang Duệ bỗng nhiên nghĩ đến một điều gì đó, hắn huých tay vào bên hông Vu Chính Quân, nhỏ giọng nói:

- Lão Vu! Tìm mấy người cho cái tên Nhật Bản kia lên bàn thờ cùng ông bà tổ tiên đi....

Dựa theo cách nghĩ của Diệp Trần, nếu như đánh tên thương nhân Nhật Bản này thì bên phía Nhật Bản cũng chỉ kháng nghị vài câu mà thôi. Mà chuyện này có bộ ngoại giao đi quản, bản thân hắn không cần phải lo.

- Không được! Như vậy không được...

Vu Chính Quân bị lời nói của Trang Duệ dọa đến nhảy dựng lên. Người bạn đến từ Bắc Kinh này xem ra rất điềm đạm nho nhã. Như thế nào lại đề xuất hành động điên rồ đến như vậy? Trực tiếp muốn mạng người.

Thanh âm Trang Duệ nói chuyện tuy nhỏ nhưng mà gian phòng cũng không lớn. Lời nói này của hắn, mọi người trong phòng đều nghe thấy. Sầm thị trưởng cũng hiểu được, người thanh niên họ Trang này cũng không phải hạng người lương thiện gì?

Dám ở trước mặt mấy quan viên chính phủ nói ra những lời này, không phải đại não từ nhỏ thiếu dinh dưỡng thì chính là bối cảnh rất thâm hậu. Không sợ người khác lộ ra bí mật. Nhìn bộ dáng của Trang Duệ, không giống với người bị mắc bệnh.

Bành Phi nghe thấy Trang Duệ vẫn còn không cam lòng về những gì đang xảy ra, hần đến gần Trang Duệ, nhỏ giọng nói vào tai hần:

- Trang ca, vừa rồi ta có nhìn động tay động chân với tên kia rồi. Hần hiện tại đã bị nội thương. Khoảng chừng nửa tháng sau mà không phát hiện ra thì cái mạng của hần coi như đi tong.

Một chiêu này của Bành Phi chính là đoạn mạch, học từ lão trung y. Nghe nói rất kỳ diệu. Kỳ thật việc này rất đơn giản, hần nhử kín đao đưa vào trong mạch máu của Sơn Mộc một cái kim nhỏ, khí huyết đi qua đó sẽ bị tắc nghẽn. Nếu như trong một thời gian ngắn không phát hiện ra thì chắc chắn sẽ chết. Thủ pháp này rất tàn độc, đây cũng là lần đầu tiên Bành Phi sử dụng thủ pháp này.

- Tốt! Đáng đời. Ha ha, Bành Phi, ngươi cũng sắp kết hôn rồi. Đến lúc đó ta sẽ mừng đại hồng bao, chúc các người hạnh phúc.

Trang Duệ nghe Bành Phi nói như vậy thì trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Một chút tâm tình bất bình của hần cũng nhờ đó mà bay mất. Đồng thời hần cũng cười rộ lên.

Thanh âm nói chuyện của Bành Phi so với Trang Duệ thì nhỏ hơn nhiều. Bọn người Hạ chủ nhiệm cũng không biết được vì sao Trang Duệ lại cười. Bất quá trong nội tâm bọn họ cũng suy đoán, người trẻ tuổi này thật to gan lớn mật. Hần sẽ không làm gì tên Nhật Bản kia chứ?

[/CHARGE]

918. Chương 918 : Bối Cảnh.(1)

Hoàng Kim Đồng (.

Tác giả: Đả Nhân

Chương 918: Bối cảnh.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Tiết thị trưởng, Hạ chủ nhiệm. Việc lần này cũng chỉ do ta quá chú trọng đến việc phát triển kinh tế mà bỏ quan hoàn cảnh dân sinh. Bản thân ta cũng không có nghĩ đến tâm trạng của Từ Quốc Thanh tiên sinh. Tiết thị trưởng, ta xin nhận khuyết điểm.

Sầm thị trưởng nhìn ra được tất cả chuyện này đều là do người trẻ tuổi này mà ra cả. Có thể mà cho Hạ chủ nhiệm của tỉnh ủy tự mình đến xử lý chuyện này, bản thân hần cũng không thể nào chống đối được.

Sầm thị trưởng coi như là một người quyết đoán, lập tức sửa chữa cách ứng xử của bản thân. Tự nhận lỗi về chủ trương lúc trước của bản thân, bộ dạng vô cùng hối hận. Rõ ràng hần đang diễn kịch cho Trang Duệ xem. Chỉ cần là người làm quan thì sẽ có được loại tính cách này, có thể bá đạo trước mặt người này nhưng cũng có thể khuất nhục trước mặt người khác.

- Ngươi là Trang Duệ, Trang tiên sinh.

Hạ chủ nhiệm không có để ý đến phản ứng của Sầm thị trưởng, mà chỉ nhìn về phía Trang Duệ. Hần đi đến gần Trang Duệ, duỗi tay ra chào hỏi. Tiết thị trưởng và Sầm thị trưởng nhìn thấy rất rõ ràng, là hai cánh tay cùng giờ ra.

Điều này không chỉ Tiết thị trưởng kinh ngạc mà ngay cả Sầm thị trưởng cũng phải há hốc mồm. Đó là khiếp sợ. Hai người này đều là thị trưởng của Ký tỉnh, bình thường cũng có qua lại với Hạ chủ nhiệm, tự nhiên biết được tính cách của hần như thế nào.

Phải biết rằng, ở Ký tỉnh này, người có thể khiến cho Hạ chủ nhiệm giơ cả hai tay ra bắt tay chào hỏi cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Với tư cách là chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy, tới một mức độ nào đó cách làm việc và lời nói của Hạ chủ nhiệm có thể đại biểu cho Tề bí thư. Mà ở cái khu vực này, người có thể làm cho Tề bí thư, một đại tướng nơi biên cương đuổi hai tay ra bắt tay, chỉ sợ trừ những lão đầu tử ở ẩn ra thì chẳng có ai cả.

Với tuổi tác của Trang Duệ, lại liên tưởng tới biển số xe Bắc Kinh kia. Những người ở đây ngoại trừ Vu Chính Quân ra thì trong lòng những người còn lại tựa như gương sáng, địa vị người trẻ tuổi này tuyệt đối không nhỏ.

Giờ phút này, biểu hiện trên mặt Tiết thị trưởng như có điều suy nghĩ. Hắn đang suy nghĩ xem làm cách nào có thể tạo được mối quan hệ với Trang Duệ. Phải biết rằng, làm đến được cái chức vị này, nếu như hắn muốn tiến thêm một bước nữa, cần phải có người bổ nhiệm. Không phải tỉnh ủy có thể quyết định được.

Mà sắc mặt Sầm thị trưởng trắng bệch, tuy vừa rồi hắn không có biểu hiện thất lễ. Bất quá lúc trước đội Liên hợp chấp pháp có đến đây, ngay cả người ngu ngốc nhất cũng có thể đoán biết được là việc này có liên quan đến hắn. Cộng thêm việc Trang Duệ thẳng thắn răn dạy, Sầm thị trưởng minh bạch, hắn lần này đã nhằm vào cục sắt rồi.

Về phần chủ nhân Từ Quốc Thanh ở đây thì mơ mơ màng màng, căn bản không biết được chuyện gì đang xảy ra. Trong lòng còn đang cho rằng tà bất thắng chính, nhân gian đều có công đạo.

- Ta là Trang Duệ. Ngài là....

Giơ tay ra bắt tay với Hạ chủ nhiệm, Trang Duệ cũng biểu lộ sự tươi cười. Hắn cũng đoán biết trước được có lẽ người này đến đây có lẽ cùng với tiểu cữu có quan hệ. Nhìn Sầm thị trưởng ở trước mặt, hắn ngay cả rầm cũng không dám phóng ra, Trang Duệ biết được thân phận người này khẳng định không thấp.

- Ta họ Hạ, gọi là Hạ Ngôn Bằng, hiện tại đang công tác tại tỉnh ủy. Lần này nhận chỉ thị của Tề bí thư, đến vấn an nghệ nhân dân gian Từ Quốc Thanh tiên sinh.

Hạ Ngôn Bằng tuy luôn mồm nói rằng đến xem Từ Quốc Thanh, bất quá hai tay vẫn còn đang nắm chặt lấy tay Trang Duệ. Sự việc đã được giải quyết, hắn còn đâu tâm tư mà lo đến Từ Quốc Thanh? Tìm cơ hội làm quen với Trang Duệ thì đúng hơn.

Tuy Tề bí thư không nói rõ thân phận của Trang Duệ, nhưng từ thái độ ra chỉ thị của và những lời nhắn nhủ của hắn. Hạ chủ nhiệm có thể đoán được phần nào bối cảnh của Trang Duệ. Có thể khiến cho Tề bí thư làm như thế, vậy khẳng định bối cảnh của Trang Duệ cũng phải ở cấp bậc phó quốc. Nếu như là đồng cấp bậc thì Tề bí thư cũng không cần gióng trống kìa chiêng như vậy.

Cho nên, tuy Hạ Ngôn Bằng không nói gì nhiều lần, nhưng cũng thực hiện đúng chỉ thị của Tề bí thư. Hắn đón tiếp Trang Duệ vô cùng khách khí.

- WOW! Tề bí thư..

Hạ chủ nhiệm vừa nói ra lời này thì khiến cho Vu Chính Quân kinh ngạc, miệng không khép lại được. Hắn phải lấy tay che miệng lại để khỏi thất lễ.

Đừng nói là Tề bí thư, chỉ cần là vị Hạ chủ nhiệm này thôi thì ở trong lòng của Vu Chính Quân đó là những nhân vận có quyền lực khó có thể đả động tới. Hắn thực không nghĩ tới Hạ chủ nhiệm lại có thái độ hòa ái như thế đối với Trang Duệ. Không! Phải dùng từ kính cẩn đối với Trang Duệ thì thích hợp hơn. đọc truyện mới nhất tại .

- Lão Vu! Nghe the lời của ta đúng chứ....

Lý Đại Lực ở phía sau lưng Vu Chính Quân, huých nhẹ hắn một cái. Kỳ thật trong nội tâm của Lý Đại Lực cũng đang dậy sóng. Mặc dù hắn bị mất đi một đường kiếm cơm ăn, nhưng chứng kiến tràng cảnh này, trong lòng hắn cũng giật mình không thôi. Trang Duệ đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Vu Chính Quân liên tục gật đầu, trong lòng hắn nghĩ có nên tìm mấy tiểu mật sinh viên đại học đến đây hay không. Đoán chừng Trang Duệ hẳn là thích mấy em trẻ trung thuần khiết một chút.

- Ha ha! Vấn bài này chỉ sợ không đến lượt lão đề người đâu.

Lý Đại Lực cười lớn, ánh mắt hần nhìn về phía hai người đang bắt tay nhau bấu môi. Nếu Trang Duệ có ý đó thì nhất định Hạ chủ nhiệm sẽ đích thân an bài, Vu Chính Quân dù đang ở trên địa bàn của mình nhưng cũng không làm ăn gì được.

- Ah! Việc lần này cũng phải cảm ơn Tề bí thư, cũng cảm ơn Hạ chủ nhiệm. Ngài công việc bề bộn mà vẫn phải đến đây, ngài có thể rút ra chút ít thời gian là quý báu lắm rồi.

Trang Duệ nào biết được Tề bí thư mới là người được tiểu cửu nhờ vả. Bất quá, lúc này Trang Duệ cũng biết được chức vị của tiểu cửu khẳng định không nhỏ. Chắc chắn phải hơn hẳn Tề bí thư của Ký tỉnh, còn cái thê Sầm thị trưởng kia có bị thua đi chăng nữa thì cũng hợp tình hợp lý.

- Trang tiên sinh, chuyện ngày hôm nay thực sự đã khiến cho Từ Quốc Thanh tiên sinh chịu ủy khuất rồi. Buổi tối ta muốn mời Trang tiên sinh cùng Tề Quốc Thanh tiên sinh đi ăn cơm. Hi vọng hai vị nể tình.

Tề bí thư muốn cấp cho họ một chút mặt mũi, cho nên bản thân Hạ chủ nhiệm tự nhủ với mình rằng phải hầu hạ hai người này cho thật tốt. Nói gì thì nói, hần cũng đã đi theo Tề bí thư năm sáu năm. Sang năm trong tỉnh có một vị phó tỉnh trưởng về hưu. Hần vẫn có hi vọng được thăng lên một cấp.

919. Chương 919 : Bối Cảnh.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 919: Bối cảnh.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Sự tình như vậy, tuy cần Tề bí thư cất nhắc, nhưng là quyền quyết định vẫn là ở bên phía trung ương. Ngạn ngữ có câu: trong triều có người tốt làm quan sao? Hạ chủ nhiệm cũng muốn tranh thủ tạo thêm một ít mối quan hệ. Không biết chừng lúc nào đó cần phải dùng đến.

- Buổi tối?

Trang Duệ xem lại đồng hồ. Bây giờ đã là năm giờ chiều. Hần nhìn ra bên ngoài, sắc trời cũng đã tối. Bản thân hần cũng muốn cùng Từ Quốc Thanh bàn một số chuyện, không nghĩ tới lại gặp phải sự tình như vậy, một điểm chính sự còn chưa có đã động đến.

- Xem ra hôm nay không thể quay về Bắc Kinh được rồi..

Trong lòng Trang Duệ thở dài, người trong giang hồ thân bất do kỷ. Vốn cho rằng sự tình lần này có thể giải quyết ngay trong ngay, cuối cùng lại gặp phải biến cố. Hần lập tức gật đầu nói:

- Được rồi, buổi tối lại phải phiền đến Hạ chủ nhiệm rồi.

Tiểu cửu đã ra mặt nhờ vả người khác, cũng cấp cho hần đủ mặt mũi. Trang Duệ cũng không muốn người khác khó xử. Mọi việc đã đến nước này thì chỉ có thể đồng ý mà thôi. Bất quá khi nhìn thấy Sầm thị trưởng, Trang Duệ lại cảm thấy bức mình.

- Hạ chủ nhiệm, hiện tại tuy chiêu thương dẫn đầu tư là công tác trọng điểm của các tỉnh, nhưng cũng có một số người không được công chính. Giúp đỡ người Nhật Bản đoạt đi công nghệ đồ sứ của nước nhà. Loại hành vi này cùng với bán nước không khác nhau là mấy.

Trang Duệ nói ra lời này, con mắt ngó chừng nhìn về phía Sầm thị trưởng. Lời này vừa nói ra khiến cho sắc mặt của Sầm thị trưởng tái xanh. Ánh mắt hần cầu cứu nhìn về phía Tiết thị trưởng. Trước mặt Hạ chủ nhiệm, hần căn bản không có tư cách nói chuyện.

- Trang tổng, lần này là do chúng ta công tác sai lầm. Tuy nhiên tỉnh ủy thành phố chúng tôi cũng đã có chỉ thị phát triển kinh tế không thể bỏ qua kiến thiết. Chỉ là đồng chí này vẫn làm ra sự tình khiến người

khác phải đau lòng. Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ lấy đó làm gương. Hơn nữa Sầm thị trưởng nhất định sẽ bị phê bình về hành vi của mình.

Lời nói của Tiết thị trưởng khiến cho Sầm thị trưởng triệt để thất vọng. Vốn muốn trông cậy vào Tiết thị trưởng giúp mình nói một hai câu. Không nghĩ tới Tiết thị trưởng không những không hỗ trợ mà còn đập cho hấn một cước. Điều này khiến cho Sầm thị trưởng tụt hết hy vọng.

Sầm thị trưởng còn có chút không cam lòng, mở miệng nói:

- Tiết thị trưởng, việc thúc đẩy kinh tế, thế nhưng mà, thế nhưng mà.

- Không nên nói nữa. Sầm thị trưởng, người về trước đi. Tốt nhất nên kiểm điểm lại bản thân mình, nhận ra mình đã phạm sai lầm gì trong công tác.

Tiết thị trưởng chặn ngang lời nói của Sầm thị trưởng, không để cho hấn tiếp tục nói những lời lẽ không đúng mà khiến cho sự việc trở nên xấu hơn. Mặc dù hấn từng nói qua phải cố gắng phát triển kinh tế nhưng ta cũng không cho người hợp tác với tiểu quý tử, đi đoạt phổi phượng của người khác.

Sầm thị trưởng thấy sự việc đã đến nước này, trong lòng tuy phần hận nhưng ở chỗ này hấn không thể nói được gì. Lập tức cúi đầu, mang theo thủ hạ của mình rời đi. Phía sau hấn cũng có một ít bồi cảnh, hấn đang nghĩ cách xem làm sao có thể vãn hồi một chút. Ít nhất là không bị mất chức. nguồn (.)

- Từ tiên sinh, Vu tổng, Lý tổng, đi thôi. Hạ chủ nhiệm mời khách, chúng ta đi ăn cơm.

Nhìn thấy người chương mắt đi rồi, cộng thêm việc Bành Phi nói Sơn Mộc tiểu quý tử không sống được bao lâu nữa, tâm tình Trang Duệ lúc này rất tốt.

- Ta...chúng ta cũng đi?

Vu Chính Quân nghe Trang Duệ nói vậy thì cảm thấy bất ngờ. Hấn thực không nghĩ tới hôm nay lại có thể cùng với lân đạo tỉnh ăn cơm. Điều này quả thực có chút khó tin.

- Đương nhiên là cùng đi! Ah! Đúng rồi! Ta giới thiệu với các người một chút. Vị này là Lý tổng, vị này là Vu tổng. Tiết thị trưởng, người thế nào cũng là quan phụ mẫu của bọn hấn nha.

Trang Duệ cũng không biết phải giới thiệu Vu Chính Quân với Tiết thị trưởng như thế nào. Còn về phần Hạ chủ nhiệm, hấn có địa vị cao trong tỉnh cho nên không có nhiều lời.

Vu Chính Quân và Lý Đại Lực đều là thương nhân, cho nên bọn họ biết mình cần phải làm những gì. Hơn nữa cũng phải cấp cho Trang Duệ chút ít mặt mũi, hai người khề gạt đầu, làm bộ quan dân cùng vui cười.

- Trang...Trang lão đệ, ta tụt không đi?

Từ Quốc Thanh mặc dù là người chất phác, những cũng không phải là người ngu. Hấn có thể nhìn ra Trang Duệ đã giúp hấn giải quyết sự tình lần này. Bất quá lúc này tâm tư của hấn vẫn chỉ đặt trên hầm lò Từ Châu. Đối với việc đi ăn cơm, mưu cầu danh lợi, hấn không quan tâm.

- Từ tiên sinh. Ngài nhất định phải đi. Ngài là nghệ nhân cấp bậc đại sư của thành phố chúng ta. Việc này trên tỉnh còn muốn tuyên truyền một chút. Hơn nữa về sau tiên sinh có yêu cầu gì thì cũng thế nói qua.

Trang Duệ còn chưa có nói gì, Tiết thị trưởng đã đến gần Từ Quốc Thanh. Từ lúc trên xe, Tiết thị trưởng đã có nghe Hạ chủ nhiệm nói qua về sự tình lần này. Quả thực nếu như Từ Quốc Thanh có thể phục chế được gốm sứ cổ Từ Châu, điều này đối với thành phố mà nói chính là cơ hội để thăng cấp độ cho tỉnh.

- Đắm đương không nổi, đắm đương không nổi. Ta thì có thể tính là đại sư gì chứ?

Từ Quốc Thanh nghe được Tiết thị trưởng nói như vậy thì lắc đầu khoát tay liên tục. Khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng. Hấn nghiên cứu việc tu phục và phỏng chế gốm sứ đã nhiều năm. Hầu như toàn bộ thời gian của hấn đổ dồn vào trong đó. Mà ngay cả Từ Quốc Thanh cũng không biết được công nghệ phỏng chế cổ sứ ở trong nước chỉ có một mình hấn có.

- Từ huynh, hay là đi cùng đi. Công đoạn nung đồ sứ không phải ngày một ngày hai có thể hoàn thành. Buổi tối ta còn một số việc cần bàn với Từ huynh. Đến lúc đó cần phải làm phiền Từ huynh rồi.

Trang Duệ thấy Từ Quốc Thanh từ chối, cho nên khuyên bảo vài câu. Chúng kiến Từ Quốc Thanh có thể phỏng chế ra được cổ sứ, Trang Duệ có rất nhiều vấn đề muốn bàn bạc với hắn.

Từ Cao huyện đến Thạch thành phố, bất quá cũng chỉ có nửa giờ đi đường. Đoàn người đi đến Thạch thành phố ăn cơm. Địa điểm chính là nhà khách của tỉnh ủy. Tuy không quá khoa trương nhưng thức ăn vô cùng tinh xảo, lại để cho Trang Duệ lãnh hội một phen mỹ thực của Ký tỉnh.

- Trang tiên sinh, gian phòng này rất tốt. Có chuyện gì ngài có thể điện thoại trực tiếp cho ta.

Sau khi ăn cơm xong, Hạ chủ nhiệm cầm chiếc chìa khóa phòng đưa cho Trang Duệ. Hắn bây giờ đối với người thanh niên này rất bội phục. Vừa rồi trong lúc ăn cơm, từ lời nói của Trang Duệ, Hạ chủ nhiệm không kiếm được một chút tin tức hữu dụng nào.

[/CHARGE]

920. Chương 92 0: Thương Nghị.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 920: Thương nghị.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan nguồn

Nếu đổi là hai mươi năm trước, Trang Duệ chỉ cần nói ra đôi ba câu, Hạ chủ nhiệm sẽ biết được thân phận của hắn.

Bất quá hiện giờ Trang Duệ đã là một người từng trải. Trong bữa ăn, hắn nói chuyện rất cẩn thận. Hạ chủ nhiệm ngồi cả buổi nhưng cũng không biết được bối cảnh sau lưng Trang Duệ là như thế nào.

- Cảm ơn Hạ chủ nhiệm, đây là số điện thoại riêng của ta. Sau này nếu có đi Bắc Kinh thì nhất định phải gọi điện cho ta nha....

Trương Duệ và Hạ chủ nhiệm đi cạnh nhau, đồng thời lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Hạ chủ nhiệm.

Nhìn tấm danh thiếp này, Hạ chủ nhiệm tựa hồ nghĩ đến một chuyện gì đó. Giống như có liên quan đến viện bảo tàng mới mở cửa mấy tháng trước. Nhưng sự tình cụ thể như thế nào thì Hạ chủ nhiệm đã quên mất.

- Danh thiếp của Trang tổng, ta cũng muốn có một cái. Trang tổng sẽ không keo kiệt chứ.

Nhìn thấy Trang Duệ không chủ động đưa danh thiếp ỉnh, Tiết thị trưởng cũng mặt dày trực tiếp nói luôn.

Vừa rồi, trong lúc dùng cơm, Tiết thị trưởng ngồi gần Lý Đại Lực. Lý tổng có nói cho hắn biết một số việc, trong đó có việc được đến hội sở ở ngoại ô Bắc Kinh. Hắn nữa còn ỉn ý nói cho Tiết thị trưởng biết một chút về Trang Duệ. Tiết thị trưởng nghe vậy thì trong lòng khẽ động. Bằng không với thân phận của hắn, cũng không dám mặt dày xin một tấm danh thiếp.

- Chuyện này, Tiết thị trưởng quá khách khí...

Trang Duệ vốn không có ý định cho hắn. Bất quá Tiết thị trưởng đã đứng trước mặt mọi người mở lời, Trang Duệ cũng không tiện cự tuyệt. Hắn đành phải đưa ra một tấm danh thiếp, trong lòng cười khổ không thôi.

Chuyện tình lần này coi như là kết thúc tại đây, ngày sau hai người này muốn đi Bắc Kinh không thể không nói trước gọi điện thoại báo ỉnh. Hôm nay bọn họ đã giúp mình một việc, bản thân cũng chịu của bọn họ một lần nhân tình. Sau này sẽ tìm cách trả lại.

Quan viên chính phủ muốn níu kéo nhân tình, bản thân mình lại phải móc tiền túi ra ah.

Trang Duệ không khỏi cảm thấy bội phục Âu Dương Quân. Người khác đều muốn thân cận với quan viên chính phủ, mà Âu Dương Quân chỉ cần ngồi một chỗ, sửa đổi lại một vài thứ là có thể khiến cho những quan viên kia vội vàng đến đưa tiền cho hắn.

Tiết thị trưởng cùng với Hạ chủ nhiệm cáo từ. Lúc này Trang Duệ mới buông lòng tâm tình. Cùng với những lão hồ ly này nói chuyện thật sự quá mệt mỏi. Mỗi câu mỗi lời đều phải cẩn thận, không thể để cho người ta biết được nội tình của mình. Trang Duệ cũng không có muốn ngoại nhân cho rằng bản thân mình dựa vào Âu Dương gia mà làm phách.

- Từ huynh, chúng ta đi vào trong phòng nói chuyện một chút.

Trang Duệ lôi kéo Từ Quốc Thanh vào trong phòng làm việc nói chuyện, mà bên này Lý Đại Lực cũng tận lực lôi kéo.

- Trang tổng, ngài đi đến Thạch thành phố, thế nào cũng phải để cho ta tận tình thể hiện thân phận địa chủ. Hoạt động buổi tối ta đã an bài đầy đủ rồi.

Lý Đại Lực ở Thạch thành phố cũng có một chút cơ sở. Vừa rồi ăn cơm, hắn tranh thủ ra ngoài gọi điện bao nguyên một cái hộp đêm. Ở Thạch thành phố có mấy em sinh viên đại học đến hộp đêm làm thêm, trông cũng không tệ. Lý Đại Lực đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, giờ chỉ còn mỗi việc mời Trang Duệ đi thưởng thức là xong.

- Không cần phải như vậy đâu Lý tổng. Ta cùng với Từ huynh còn một chút chính sự muốn bàn. Tâm ý của ngài ta xin ghi nhận, mọi người đi chơi vui vẻ.

Trang Duệ lắc đầu, hắn đối với những việc vui chơi như thế này không cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, thông qua bộ dáng nói chuyện của Lý Đại Lực, đoán chừng sẽ có một số ít em xinh tươi đến tiếp. Trang Duệ cũng không muốn ở bên ngoài làm những chuyện như thế.

- Trang tổng! Cái này không thể được....

- Lý tổng, không cần phải nói nữa, các người đi chơi vui vẻ. Ngày mai ta còn có việc, hôm nay bàn bạc công việc xong, sáng sớm ngày mai còn phải trở về Bắc Kinh.

Trang Duệ khoát tay, chặn ngang lời của Lý Đại Lực. Lý Đại Lực thấy Trang Duệ kiên trì như vậy thì cũng chỉ có thể cùng Vu Chính Quân hậm hực rời đi. Hắn đã an bài tốt mọi việc rồi, vậy mà lại tiện nghi cho tên tiểu tử Vu Chính Quân.

- Bành Phi. Người cũng đi về nghỉ ngơi đi...

Hạ chủ nhiệm để cho Trang Duệ ba gian phòng. Trang Duệ để cho Bành Phi tự do hoạt động. Hắn cùng với Từ Quốc Thanh đi vào trong phòng nói chuyện.

- Trang lão đệ, sự tình lần này. Thật sự cần phải cảm ơn người.

Từ Quốc Thanh cũng không phải là một người đầu gỗ, biết rõ hôm nay nếu như không có Trang Duệ thì hắn chính xác đã phải đến sở công an ngồi trong đó ngáy giấc mấy ngày rồi. Hơn nữa việc đốt chế gốm màu đời đường ở hầm lò Từ Châu cũng sợ rằng sẽ rơi vào tay tên Nhật Bản kia.

- Từ huynh, những lời này không cần phải nhắc lại làm gì. Huynh có thể chỉ bằng sở thích và tâm huyết của mình có thể phỏng chế được gốm màu đời Đường đã khiến cho ta kính nể vô cùng. Những vị nghiên cứu viên được gọi là đại sư nhận lương của nhà nước cũng không bằng được với huynh.

Trang Duệ đứng dậy, rót cho Từ Quốc Thanh một chén trà. Nhà khách này tuy không có gì đặc biệt, thế nhưng khi Trang Duệ nhìn thoáng qua cũng thấy được trên bàn có một bộ trà. Hơn nữa lại là cực phẩm Vũ Tiên Trà, có giá hơn một ngàn đồng một khối. Chúng tổ gian phòng này chuyên để tiếp đãi những người cực kỳ có thân phận.

- Trang tổng, công nghệ đốt chế gốm màu đời Đường gần như đã thành thực. Bất quá đồ sứ ở hầm lò Từ Châu vẫn còn đang trong giai đoạn thí nghiệm. Tuy giai đoạn trước phơi chế cùng với họa sĩ làm rất tốt, nhưng mà hóa hầu đốt chế còn chưa có năm vững được. Chỉ sợ còn cần phải thí nghiệm một khoảng thời gian nữa.

Từ Quốc Thanh cẩn thận nói rõ điểm mấu chốt của vấn đề cho Trang Duệ. Hắn cũng chỉ căn cứ theo những mảnh vỡ từ hầm lò Từ Châu mà phụ thân để lại mà phán định loại đất cùng men tạo nên. Trải qua nhiều năm thí nghiệm mới hoàn toàn thành công trong việc chế phối. Đến lúc hắn đang chuẩn bị bắt đầu thí nghiệm đốt chế thì nhà xưởng cửa hắn bị phá sản.

- Trang tổng. Ngài có phải không còn muốn gốm màu đời Đường? Ta có thể rút ngắn thời gian đốt chế cho ngài. Để kỹ thuật đốt chế đạt đến độ thành thực cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Từ Quốc Thanh đối với Trang Duệ vô cùng cảm kích. Hắn một mực suy đoán xem hiện giờ Trang Duệ đang suy nghĩ cái gì. Đối phương đã nhìn thấy sản phẩm đốt chế gốm màu đời Đường của mình cho nên mới tìm đến. Từ Quốc Thanh dựa vào lối suy đoán này mà cho rằng Trang Duệ có hứng thú đối với gốm màu đời Đường.

921. Chương 921 : Thương Nghị.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 921: Thương nghị.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Gốm màu đời Đường tất nhiên là muốn, bất quá lão Lý trước đó đã cho ta mười kiện. Hiện tại ta muốn đồ sứ Từ Châu. Không biết Từ huynh bao giờ thì đốt chế xong?

Gốm màu đời Đường trên thị trường quốc tế có giá trị rất cao, nhất là gốm ba màu, giá tiền còn muốn cao hơn thị trường trong nước. Có rất nhiều nhà sưu tầm người nước ngoài ưa thích thi thập gốm màu đời Đường. Trang Duệ muốn làm một vụ lừa gạt đám người nước ngoài kia.

Bất quá số lượng đồ sứ thả ra không được nhiều. Mỗi chỉ tối đa chỉ có thể thả ra hai ba kiện. Hơn nữa địa phương còn phải phân tán, nước Đức một kiện, nước Pháp một kiện. Có như vậy mới không khiến cho phòng đấu giá quốc tế sinh ra nghi ngờ.

Cho nên việc Lý Đại Lực xuất ra hơn mười kiện kia cũng đủ để cho Trang Duệ thực hiện việc này trong một khoảng thời gian ngắn. Trọng yếu hơn chính là những món đồ sứ kia đã bị người khác nhìn thấy, cái này Trang Duệ cần phải xử lý cẩn thận một chút. Nếu không sau gây ra phiền phức vô cùng lớn.

Riêng việc làm đồ sứ thô cũng đã trải qua một lượng công việc rất nhiều, trình tự thực hiện cũng rất rườm rà. So sánh với biện pháp nguyên thủy, trước tiên cần phải dùng da trâu lau cho sáng bóng. Riêng giai đoạn này muốn làm xong ít thì hai ba tuần, nhiều thì hai tháng.

Sau đó mới đem đồ sứ để vào tổng nước trà tẩy rửa, nấu trong khoảng năm đến sáu tiếng đồng hồ, khiến ặt ngoài biến đổi màu sắc. Trong lúc này cần phải chú ý đến nhiệt độ, nhiệt độ cao thì phải cho thêm axit flihydric vào trong đó. Nếu như nhiệt độ thấp thì phải dùng thêm kali cho vào trong nước.

Cuối cùng là bọc đồ sứ vào trong giấy dầu, rồi vùi vào trong đất. Mặt ngoài của đồ sứ sẽ bị bùn đất ăn mòn, có như vậy mới tạo được cảm giác cũ kỹ.

Loại phương pháp này tốn rất nhiều thời gian, nhưng lại có hiệu quả rất lớn. Nếu như so với việc trực tiếp dùng mảnh giấy ráp đánh bóng đồ sứ để làm giảm điểm sáng của nó thì tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa bùn đất bám vào trong đồ sứ sẽ có được hiệu quả toàn diện, những biện pháp nhanh chóng khác còn lâu mới bì được.

Phương pháp là cũ đồ sứ có rất nhiều loại, như là mài mòn, bóc lột men,...dùng lửa cùng với gỉ đất,...vân vân.

Từ Quốc Thanh nghe Trang Duệ nói như vậy thì suy nghĩ mất một lúc mới nói:

- Muốn phục hồi đồ sứ Từ Châu chỉ sợ cần phải mất ít nhất nửa năm, hơn nữa, hơn nữa...
- Từ huynh có chuyện gì nói thẳng, không có việc gì phải ngại..

Trang Duệ biết được Từ Quốc Thanh vốn rất thẳng tính, hiện giờ áp úng như vậy, chắc là có việc gì khó khăn không giải quyết được.

Từ Quốc Thanh gãi gãi đầu nói:

- Trang lão đệ, ta từ trước đến nay chỉ biết lo cho sở thích của mình. Những người xung quanh ta, ta lại quan tâm rất ít. Vợ của ta cũng bỏ đi về nhà mẹ đẻ rồi. Ta muốn...vay người tâm năm mươi vạn, ba mươi vạn để lo cho vợ con, còn hai mươi vạn chỉ sợ không đủ để làm phí tổn thí nghiệm hầm lò Từ Châu.

Sau khi Từ Quốc Thanh trải qua sự việc ngày hôm nay, hắn cũng hiểu được nhà mình từ năm 2000 đến nay vô cùng thiếu thốn tiền nong. Vợ mình vì sở thích của mình mà phải chịu khổ. Cho nên hắn mới nói ra những lời này.

- Vậy huynh đại khái còn cần bao nhiêu tiền?

Trang Duệ hỏi.

- Cái này rất khó nói. Đất sét trắng thì không đáng tiền, nhưng mà men lại rất quý. Hơn nữa lúc bắt đầu làm, phế phẩm rất nhiều. Nếu như thuận lợi thì khoảng chừng năm mươi sáu mươi vạn là đủ. Nếu không thuận lợi, chỉ sợ có hai ba trăm vạn cũng không giải quyết được vấn đề.

Trước kia Từ Quốc Thanh không có vì thân gia mà phải bận tâm. Hiện tại phải suy nghĩ đến, hắn có chút cảm giác không được tự nhiên. Hắn có thể không ăn cơm nhưng mà không thể bỏ sở thích đối với gốm sứ!

Bất quá hiện tại nếu như để cho Từ Quốc Thanh trở lại cái phòng thí nghiệm kia chỉ sợ bản thân lại đâm đầu vào nghiên cứu, không hỏi đến bất kỳ thứ gì.

Trang Duệ gõ gõ ngón tay lên bàn, Từ Quốc Thanh không biết Trang Duệ đang suy nghĩ cái gì. Cho nên hắn cũng không nói lời nào, căn phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

Chừng mười phút sau, Trang Duệ mới mở miệng nói:

- Như vậy đi. Ta nghĩ là ta có cách, Từ huynh xem như vậy có được không. Người cũng không cần phải mở lại cái nhà xưởng kia làm gì. Coi như là ta đầu tư, cải biến nhà xưởng kia trở thành một nơi chuyên nghiên cứu cách tu phục cổ gốm sứ. Huynh xem có được không?

- Được! Đương nhiên là được. Bất quá lão đệ, cái phòng phí nghiệm này chính là đốt tiền a. Ta mặc dù không có gì, thế nhưng mà tiền của người rất khó có thể thu hồi.

Trang Duệ muốn đầu tư, Từ Quốc Thanh tự nhiên không có ý kiến, đó là tiền của đối phương, hắn muốn làm gì thì làm. Bất quá Từ Quốc Thanh cũng không muốn Trang Duệ vì sở thích của mình mà tiêu tốn tiền vô ích, cho nên mới nhắc nhở hắn.

- Lời này của huynh chưa chắc đã đúng. Từ huynh, người đốt chế ra những đồ sứ này ta có thể cho rằng là chính phẩm, hiện giờ chỉ cần đưa lên phòng đấu giá quốc tế. Không gạt người, chỉ cần bán được ba hoặc năm món thôi là có thể thu hồi được tiền vốn rồi.

Trang Duệ nói ra tâm tư của mình, sau khi nói xong thì nhìn về phía Từ Quốc Thanh.

Từ Quốc Thanh không có nghĩ tới Trang Duệ lại nói ra những lời này, hắn không khỏi sửng sốt, trên mặt hiện lên thần sắc khó xử, thì thào nói:

- Cái này...đây không phải là gạt người sao?

Đối với kỹ nghệ của mình, Từ Quốc Thanh rất tự tin. Đồ gốm màu đời Đường do hắn đốt chế, tuyệt đối có thể dùng để đánh tráo với đồ thật.

Hơn nữa Từ Quốc Thanh cũng hiểu được một số phương pháp kiểm nghiệm đồ gốm sứ. Hắn cũng biết những đồ gốm do mình làm ra, trừ phi sử dụng dụng cụ chuyên môn, nếu không không thể nào phân biệt được thật giả.

Nhưng cái chính là Từ Quốc Thanh cũng không có vì tay nghề của mình à đi lừa gạt của người khác. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mà trong vòng mười năm qua đồ gốm sứ của hắn làm ra không có bán ra ngoài. Trang Duệ nói những lời này khiến cho hắn cảm thấy mâu thuẫn.

- Đúng! Là gạt người. Bất quá ta gạt người ngoại quốc.

Trang Duệ biểu lộ sự thảng thẩn, thành khẩn của mình...hắn cũng không có mang đồ giả đi lừa gạt người trong nước. Trang Duệ cũng biết được một câu tục ngữ đạo tặc cũng có đạo của đạo tặc. Trang Duệ có thể làm những việc lừa gạt này nhưng cũng chỉ là lừa gạt người nước ngoài mà thôi. Hắn không có lừa phỉnh người trong nước.

Từ huynh! Người đối với thị trường đồ cổ không biết gì sao?

[/CHARGE]

922. Chương 922 : Thủ Pháp Giang Hồ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 922: Thủ pháp giang hồ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nhìn thấy vẻ mặt Từ Quốc Thanh không thoải mái liền nói tiếp:

- Tại hơn một trăm năm trước, người ngoại quốc đã dùng phương pháp này để cướp đoạt những tác phẩm nghệ thuật của nước ta. xem tại

- Mà bây giờ thì sao? Những tên quỷ tây dương kia thông qua một số thủ đoạn liên hệ với người trong nước cướp đoạt đồ cổ. Đa số những người bị lừa gạt đều mà những tài phú trong nước. Ta làm như vậy cũng không thẹn với lương tâm.

Tháng trước ở hội đấu giá Luân Đôn, có một kiện vật phẩm nguyên vốn là Quỷ Cốc Tử xuống núi sứ Thanh Hoa. Vậy mà lại biết thành Thanh Hoa đại bình. Cuối cùng bị một người nặc danh dùng hơn một nghìn vạn bảng anh mua mất.

Trong nhiều tháng qua ở hội đấu giá quốc tế có nhiều tác phẩm nghệ thuật có giá trị được đấu giá. Nhưng phú hào trong nước nhiều lần ra tay cũng chỉ đoạt được một số quốc vật trân quý, hơn nữa bọn họ phải trả một cái giá rất cao, cơ hồ cao đến nỗi khó mà tưởng tượng nổi.

Trang Duệ từng cùng với Đức thúc trò chuyện về vấn đề này. Đức thúc từ nhỏ đã xông pha trên trón giang hồ, liếc mắt một cái cũng có thể thấy được những sự việc có ẩn tình bên trong. Nói thẳng ra đây là hội đấu giá quốc tế làm ra ván bài này. Mà từ đó Trang Duệ mới có được thuyết pháp bàn lần.

- Bàn lần? Có ý tứ gì?

Trang Duệ vậy mà lại quên mất, trước mặt mình là một vị đại sư, đừng nói là lần lộn giang hồ, cho dù là những người thân ở xung quanh mình cũng ít khi để ý đến, tự nhiên không biết được bàn lần là như thế nào.

- Ha ha! Đây là thủ đoạn của giới giang hồ trước kia của Bát Đại Môn. Thủ đoạn này cũng không có gì đặc biệt, để ta nói cho huynh nghe.

Trang Duệ may mắn có được một vị sư phó tốt, đối với môn đạo giang hồ cũng biết được chút ít. Cái gọi là bàn lãn tự nhiên cũng có thể hiểu được.

Bàn lãn chính là thông qua việc tuyên truyền lãn xê nó lên thật cao, khiến cho giá trên thị trường từ đó biến động cao hơn xa giá trị thật của nó. Có thể hiểu đơn giản giống như ngành giải trí, một người muốn nổi tiếng nhanh cần phải lãn xê bản thân mình lên.

Đương nhiên đây là lãn xê đồ vật đều có niên đại lịch sử trên ngàn năm, vô cùng quý hiếm.

Mà điểm mấu chốt của thủ đoạn bàn lãn chính là những người nắm giữ món đồ cổ này. Vô luận giá trị của những vật phẩm này như thế nào, cao hay thấp thì chỉ cần qua thủ đoạn lừa bịp của bọn họ, đều có thể không chế được giá cả của nó. Cái này chính là bàn lãn.

Mà khi vật nào đó được lãn xê, vậy giá trị của nó khi được bán ra chính là trên trời. Những người nắm giữ đồ vật này bắt đầu xuất chúng ra từ thị trường quốc tế để hấp dẫn những người có tiền đến. Loại thủ đoạn này tuy vẫn còn lưu hành trên giang hồ, nhưng mà đối với những con cá lớn trong việc buôn bán đấu giá quốc tế mà nói, bọn họ chơi đùa cũng đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Cho dù là hội đấu giá ở Luân Đôn, Đông Kinh của Nhật Bản, Berlin hay là hội đấu phá ở Paris Trang Duệ cũng đã tham gia. Sau lưng bọn họ đều có bóng dáng của sự xảo trá.

Tuy nhiên hội đấu giá ở Paris nước pháp đã bị Trang Duệ quấy nhiễu, còn những hội đấu giá quốc tế khác vẫn xuất hiện những cổ sứ. Ở đó thủ đoạn càng tinh vi hơn.

Trước đó chính là Thanh Hoa đại bình, được lãn xê một hồi. Đồng thường nhiều chuyên gia nghiên cứu lịch sử ở nước ngoài đều nhận định rằng trên thế giới chỉ có ba trăm kiện, hơn nữa đại bộ phận đều viện bảo tàng nước ngoài đều kết luận như vậy.

Tin tức này vừa ra khiến cho rất nhiều người ở trong nước tự xưng là vì lòng tự trọng của dân tộc, có một tâm ái quốc chạy ra nước ngoài thu thập cùng với các nhà thương nhân cạnh tranh. Trong lúc nhất thời, thị trường đấu giá ở nước ngoài tràn ngập các tác phẩm nghệ thuật, các cuộc đấu giá diễn ra liên tiếp.

Đức thúc từng thống kê sơ qua, chỉ trong vòng hai ba tháng mà những tên lừa đảo đồ cổ quốc tế kia ít nhất đã từ trong tay những đại phú thương trong nước cuồn đi hai tỷ đô la. Mà cái này cũng chỉ là mới bắt đầu.

Những người có tiền sưu tập đồ cổ, phần lớn là vì mặt mũi. Một khi phong trào nổi lên, chỉ sợ còn có nhiều người tham gia hơn. Người tham dự vào những cuộc đấu giá như vậy đương nhiên chỉ có một mục đích là mang quốc bảo trở về, làm ra một điểm cống hiến cho nhà nước. Nhưng mà hành vi của bọn họ, từ một trình độ nào đó chính là cổ vũ những tên lừa đảo quốc tế kia tiếp tục lộng hành.

Dựa theo Đức thúc tính toán, sự kiện này cũng phải diễn ra trong khoảng hai ba năm trở lên mới có thể hạ nhiệt. Đến lúc đó giá cả của những món đồ cổ kia sẽ tụt xuống một cách nhanh chóng. Đám người lừa đảo kia mới có thể được coi là nhà sưu tầm thực sự.

- Từ huynh! Hiện tại người ngoại quốc dùng phương pháp này để cướp đoạt tài phú trong nước. Bất quá giá trị của gốm màu đời đường trên thị trường quốc tế từ trước đến nay đều được những người nước ngoài sưu tầm và tôn sùng. Nhà sưu tầm trong nước, ít ai có được những món đồ này.

- Cho nên ta mới đưa tác phẩm của huynh ra hội đấu giá quốc tế, nghĩ cách lừa bọn người nước ngoài kia chút tiền bỏ vào túi chúng ta. Chúng ta vì sao không thể dùng đạo của bọn chúng để đánh lại bọn chúng?

Trang Duệ nói hết những lý do có thể nói để thuyết phục Từ Quốc Thanh. Đồng thời trong lúc nói, ánh mắt Trang Duệ cũng nhìn Từ Quốc Thanh một cách chân thành. Nếu như không đoạt được sự đồng ý của Từ Quốc Thanh, Trang Duệ sẽ không đi làm chuyện này, dù sao cũng cần phải tôn trọng chủ nhân của các tác phẩm này.

Nói chung là Trang Duệ không thiếu tiền, hẳn cũng không phải vì tiền mà nghĩ ra cách này. Quả thực là những tên nước ngoài kia đã hành sử quá phạm.

Lấy ví dụ như hành vi lừa đảo của đám người nước ngoài kia tương đương với việc cướp đi quốc bảo trong nước rồi mang những thứ này bán đấu giá với giá cao hơn rất nhiều lần. Đây quả thực là cướp tiền một cách trắng trợn. Ngay cả cướp biển vùng caribe cũng không có chơi ác như vậy.

Từ Quốc Thanh nghe Trang Duệ nói như vậy thì trầm mặc rất lâu. Hắn không ngờ được đồ cổ của quốc gia lại bị bán đấu giá ở hội đấu giá quốc tế. Sự kiện này quả thật không bình thường chút nào. Từ Quốc Thanh chẳng qua chỉ vì niềm đam mê của mình mới có được thành công như ngày hôm nay. Những sản phẩm mà Từ Quốc Thanh làm ra trong lúc nhất thời khiến cho đầu óc hắn có chút rối loạn.

- Nếu như không may bị người trong nước mua được thì phải làm sao?

[/CHARGE]

923. Chương 923 : Thủ Pháp Giang Hồ.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 923: Thủ pháp giang hồ.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Từ Quốc Thanh đột nhiên hỏi vào điểm mấu chốt của vấn đề.

Trang Duệ nghe vậy thì bĩu môi nói:

- Từ đại ca, tiền này chính là lợi nhuận của ta. Tóm lại còn hơn để cho lợi nhuận này rơi vào túi của bọn người nước ngoài. Số tiền này đại bộ phận ta sẽ đầu tư vào trong phòng thí nghiệm của người. Nếu như huynh có thể phỏng chế được cả đồ sứ từ thời nhà Tống, ta có thể phá vỡ được con đường lừa đảo của những tên ngoại quốc kia. Để cho bọn hắn không còn cách nào lãng xê đồ sứ của chúng ta nữa.

Trang Duệ nói muốn đem đại bộ phận lợi nhuận thu được đều dùng vào phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh đó là vì hắn cũng cần sản phẩm. Hơn nữa việc thực hiện kế hoạch này cũng rất hung hiểm, tất cả đều do Trang Duệ gánh chịu. Còn lại bao nhiêu lợi nhuận thì cấp cho viện bảo tàng của hắn.

- Được rồi, chỉ cần có thể hại chết bọn quỷ tây dương kia, việc này ta sẽ làm. Trang huynh đệ. Người chỉ cần mua tám kiện tượng ba mày, số còn lại nhiều hay ít ta đều giao cho người, cũng không cần tính toán tiền nong.

Từ Quốc Thanh suy nghĩ, đánh giá nửa ngày trời, rồi mới có thể gật đầu đồng ý với cách làm của Trang Duệ. Chỉ cần không hại đến người nhà mình, Quỷ tây dương sống chết ra sao cùng hắn không có quan hệ.

- Tốt!

Trang Duệ đại hỉ:

- Từ đại ca. Năm mươi vạn này người trước tiên giữ lại lo cuộc sống cho vợ con. Mặt khác ta lại đầu tư một ngàn vạn vào phòng thí nghiệm của huynh. Huynh có tiếp tục nghiên cứu gốm sứ Từ Châu. Sau này thành công, sẽ để cho đám tiểu quỷ tử Nhật Bản nếm mùi trước tiên.

Người Nhật Bản đối với đồ gốm sứ Từ Châu rất thích. Nếu như có thể đột chế thành công, như vậy Trang Duệ nắm chắc có thể cướp đi rất nhiều tài phú từ đám thương nhân Nhật Bản. Lừa đảo người Nhật Bản, tâm trạng của hắn không có mang theo gánh nặng nào.

Trang Duệ nói lại để cho Từ Quốc Thanh chất phát cũng phải cười lớn. Vì một ngày mai khiến cho bọn tiểu quỷ tử chịu thiệt mà Từ Quốc Thanh quyết tâm cố gắng làm việc.

- Đúng rồi! Từ huynh, việc ta đầu tư vào phòng thí nghiệm của huynh, tốt nhất không nên để cho những người khác biết. Việc đem những món đồ sứ này ra nước ngoài bán cũng rất nguy hiểm. Tuyệt đối chỉ có ta và huynh biết, không được cho phép có người thứ ba. Bằng không vợ con huynh cũng sẽ vì chuyện này là liên lụy.

Bộ dáng nói chuyện của Trang Duệ rất nghiêm túc, hần cầm đồ giả đi nước ngoài bán, độ nguy hiểm trong đó rất cao. Tỷ lệ thất bại cũng rất lớn.

Cho nên nếu như không cẩn thận khiến những món đồ sứ này bị vỡ, những lão quái vật trong nghề liền phân biệt được thật giả. Loại khả năng này tuy nhỏ nhưng tuyệt đối không phải là sẽ không thể xảy ra. Vạn nhất bị người khác phát giác, khẳng định sẽ truy cứu đến trong nước.

Trong nhà Trang Duệ đề phòng rất nghiêm ngặt, cũng không sợ người khác đến trả thù. Chỉ có Từ Quốc Thanh cần phải lo lắng. Vạn nhất có người đẩy lửa giận sang phía hần thì Trang Duệ sẽ ân hận vô cùng.

Trang Duệ không có nói chuyện này cho Lý Đại Lực và Vu Chính Quân cũng bởi vì nguyên nhân này. Hai người này tuy cũng có nghĩa khí, nhưng tiếp xúc tạp nham, cái miệng không nhất định sẽ giữ được bí mật. Trang Duệ cũng không muốn ở bên cạnh có hai quả bom hẹn giờ.

Về phần những vật này làm cách nào có thể đến được phòng đấu giá nước ngoài, Trang Duệ đã sớm có chủ ý. Hần đã chuẩn bị trước ình một máy ba tư nhân, đem những thứ này chuẩn bị vận chuyển ra nước ngoài. Đầu tiên là chuyển đến My-an-ma. Sau đó mới tiếp tục sử lý.

Mọi người đều biết, bắt đầu từ thời Hán- Đường, My-an-ma là một quốc gia phụ thuộc. Những đồ vật ở hai thời đại này truyền lưu sang My-an-ma rất nhiều. Nếu như ngoài nước ngoài biết được vật này đến từ My-an-ma thì sẽ tin tưởng hơn rất nhiều, khả năng bại lộ rất thấp.

Dùng thế lực cùng mối quan hệ của Hồ Vinh tại My-an-ma, tùy tiện tìm kiếm một thời gian. Sau đó đưa những vật này đi qua Hồng Koong hoặc nước Anh, nước Mỹ để bán đấu giá. Tiến hành nghiệp vụ ủy thác đấu giá. Đối với quá trình này Trang Duệ tuyệt đối không lộ diện.

Bởi vì cho dù những vật này bị người khác phân biệt được thật giả cũng không thể nào tra ra được Trang Duệ. Mà với thủ đoạn của Hồ Vinh, tuyệt đối có thể xóa sạch mọi chứng cứ.

Bất quá Trang Duệ vẫn muốn Từ Quốc Thanh giữ kín bí mật này. Dù sao lừa tiền người nước ngoài cũng là lừa. Nếu như việc này bị phát hiện thì thể diện của Trang Duệ tại phương diện nghệ thuật trên trường quốc tế sẽ mất hết.

Mà những nhà sưu tầm trong nước nếu như biết được đồ dỏm này do Trang Duệ phát tán ra, chỉ sợ cũng không có hành động trả đũa.

Trang Duệ bên trên có già, dưới có trẻ. Hần cũng không muốn trêu chọc vào những phiền toái kia làm gì. Cho nên hần mới dứt khoát nói rõ sự tình ngay từ đầu. Nếu như Từ Quốc Thanh không thể kín miệng, Trang Duệ cũng sẽ không làm cái hành động này.

- Ta đã biết rõ! Có đánh chết ta cũng không nói ra...

Từ Quốc Thanh ý được tầm quan trọng của việc giữ bí mật.

Từ Quốc Thanh bình thường hay thích làm ra những hành động bí ẩn khiến cho người khác phát bực . Mà ngoại trừ việc cùng lão bà nói chuyện ra, hần ngay cả nhĩ tử cũng không để ý tới. Hơn nữa lão bà của hần đối với đồ gốm sứ không có hứng thú, căn bản là không thêm hỏi đến.

- Ân! Từ huynh. Phòng thí nghiệm này huynh cũng có cổ phần trong đó. Chiếm hữu 40% cổ phần. Ta đầu tư một ngàn vạn chiếm 60% cổ phần. Về su lợi nhuận của những món đồ huynh làm ra cứ như vậy mà phân chia.

- Mặt khác mỗi tháng huynh từ một ngàn vạn này trích ra mười vạn coi như là tiền lương. Từ đại ca. Huynh thấy thế nào?

Thân huynh đệ có đôi khi còn tính toán với nhau. Cho nên Trang Duệ mới bàn bạc quy định trước tiên. Bằng không về sau hai bên không thống nhất, vợ phản bội chồng huynh đệ tương tàn rất có thể xảy ra.

Nhà xưởng của Từ Quốc Thanh ngoại trừ thiếu tiền ra thì cái gì cũng không thiếu. Trang Duệ xuất ra một ngàn vạn này chỉ cần 60% cổ phần đã tính toán phi thường tốt rồi.

- Thành giao! Lão đệ. Không có tiền của đệ, ta rất nhanh sẽ thành ăn mày mất. Mọi việc đều theo ý đệ.

Từ trước đến nay Từ Quốc Thanh đối với tiền bạc không có tính toán, không có khái niệm. Bằng không hẳn cũng không mang tài giãn của gia đình phung phí đến mức như thế này. Trang Duệ cho hẳn mỗi tháng mười vạn để làm phí sinh hoạt, Từ Quốc Thanh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

...

Cùng với Từ Quốc Thanh nói chuyện tới đêm khuya...Tranh Duệ cũng tranh thủ viết tay một bản thảo về hiệp nghị sau này.

[/CHARGE]

924. Chương 924 : Thử Tay Nghề.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 924: Thử tay nghề.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Xong xuôi đầu đầy mới lên giường đi ngủ. Hắn ngủ một mạch đến sáng, mãi đến khi Bành Phi gõ cửa mới thức dậy.

- Tiết thị trưởng, ngài tại sao lại ở chỗ này. Ta đang nghĩ gọi điện cho ngài nói lời cáo từ. Đúng rồi, Bành Phi và Từ huynh đâu rồi?

Trang Duệ đi ra ngoài, thì thấy thị trưởng của Thạch thành phố đang đứng đợi ngoài cửa. Việc này khiến cho hắn bất ngờ, nhân viên công vụ ở đây đều không cần làm việc sao?

Bành Phi đáp:

- Trang ca, Từ Quốc Thanh nói hẳn cần phải trở về phòng thí nghiệm gấp. Sau này sẽ liên lạc sau... nguồn (.)

- Trang tổng, ta tới để thông báo cho ngài biết, việc của Từ Quốc Thanh, Từ tiên sinh ngày hôm qua đã có kết quả xử lý.

Tiết thị trưởng ở Bắc Kinh quen không ít người, hôm qua hẳn có nghe ngóng về thân phận của Trang Duệ. Hồi sáng sớm hôm nay đã tổ chức hội nghị thị trưởng. Hắn muốn trước khi Trang Duệ đi, cho hẳn một câu trả lời thuyết phục.

- Trang ca, chuyển đổi công tác, cái này chẳng phải tiện nghi cho tên họ Sầm kia sao?

Bành Phi lái xe, cùng với Trang Duệ rời khỏi Thạch thành phố, còn có nửa tiếng nữa là có thể đi vào Bắc Kinh rồi. Buổi trưa bị Tiết thị trưởng giữ lại, ăn một bữa cơm cùng với Hạ chủ nhiệm. Xong xuôi đầu đầy, Trang Duệ mới có thể lên xe đi về.

- Bành Phi đối với những quan viên hơn ba mươi tuổi mà nói thì việc này cũng coi như hẳn bị dày vào lãnh cung rồi. Hơn nữa về sau không ai dám dùng hẳn nữa.

Trang Duệ lắc đầu.

Bành Phi đối với chính trị biết quá ít, hẳn chỉ thấy được mặt ngoài mà thôi. Hắn thực không biết được chuyển đổi công tác có ý vị như thế nào.

Buổi trưa, trên bàn cơm, Tiết thị trưởng thông báo cho Trang Duệ một chút về kết quả xử lý vụ việc ngày hôm qua.

Xét thấy bên phía Chiêu Thương cục có một số công tác làm cho hình tượng của Thạch thành phố trở nên xấu trong mắt người dân. Sầm thị trưởng lại được phân công làm quản lý Chiêu Thương cục. Mặt khác, tuy giữ chức vụ quản lý Chiêu Thương cục nhưng Sầm thị trưởng lại không có làm được một công tác chiêu thương nào. Điều này khiến cho Sầm thị trưởng không thể nói gì. truyện copy từ

Sầm thị trưởng năm nay đã gần bốn mươi tuổi, kết quả này đối với hắn chẳng khác nào tánh mạng bị chấm dứt. Đây quả thực so với việc lấy đi tính mạng của hắn còn khó chịu hơn.

Bất quá Sầm thị trưởng cũng biết, mình đã trêu vào người không thể động tới. Cho nên hắn kiên trì nhận sai lầm, đồng thời nhận khuyết điểm với cấp trên. Từ đó mới được giảm nhẹ tội.

Người đoạt được khối thịt mỡ Chiêu Thương cục, cười rất vui vẻ. Mà Sầm thị trưởng chỉ biết yên lặng trốn ở một góc gặm nhấm nỗi đau. Chỉ vì một thợ thủ công mà đẩy lên một ngọn sóng dữ, con sóng dữ này đã cuốn bay mấy tương lai của Sầm thị trưởng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiết thị trưởng đại biết cho thành phố muốn tận lực truyền bá sản nghiệp phục hưng. Đối với nhóm thợ thủ công dân gian cũng có những chính sách ưu đãi. Trong đó có việc giảm thuế.

Trang Duệ không nói gì cả, chỉ thông tri cho Tiết thị biết hắn giúp Từ Quốc Thanh sửa chữa lại phòng thí nghiệm. Tất nhiên là lấy danh nghĩa viện bảo tàng ở Bắc Kinh mà làm chuyện này. Trang Duệ hi vọng bên phía thành phố có thể mau chóng giải quyết thủ tục, giấy tờ để phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh sớm đi vào hoạt động.

Sự tình nhỏ như vậy, Tiết thị trưởng tự nhiên là nhiệt tình đáp ứng. Hắn còn hứa hẹn hàng năm sẽ cấp một khoản tiền cho phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh làm phí nghiên cứu. Bất quá việc này bị Trang Duệ khéo léo từ chối. Nếu như nghiên cứu ra thành quả, đến lúc đó sẽ tính toán như thế nào.

Hầm lò Từ Châu từ xây dựng từ thời nhà Tống mãi về sau mới được truyền lưu rất rộng rãi, trong dân gian có ảnh hưởng rất lớn. Nhưng do quan viên thời đó quản lý không tốt mà hầm lò Từ Châu chỉ hoạt động được một thời gian ngắn. Cho nên đối với việc nghiên cứu này ở trong nước còn một chỗ trống, hơn nữa lại không có vật dụng thực tế khai quật được để mà tiến hành nghiên cứu. Giới học thuật trong nước cũng từng có những cuộc tranh cãi về vấn đề này.

Nếu như Từ Quốc Thanh có thể đốt chế ra đồ sứ từ hầm lò Từ Châu thì sẽ là một sự kiện quan trọng đối với ngành nghề gốm sứ trong nước, hơn nữa lại có ý nghĩa phi thường trọng yếu. Cho nên Trang Duệ mới lấy danh nghĩa của viện bảo tàng mà sử dụng lại phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh. Việc này mà thành công thì viện bảo tàng của hắn cũng được thơm lây, tục ngữ có câu, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài. Chuyện này cũng tính như viện bảo tàng được một lần quảng cáo miễn phí.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Trang Duệ để cho Hoàng Phủ Vân giúp hắn chiêu một những đệ tử chuyên tu phục đồ cổ, đưa đến cao huyện. Hôm qua hắn cũng đã bàn bạc với Từ Quốc Thanh, Trang Duệ sẽ giúp Từ Quốc Thanh tìm một số người đến trợ giúp. Có như vậy thì việc nghiên cứu sẽ nhanh hơn. Đồng thời Trang Duệ cũng liên hệ với Hồ Vinh, mời hắn đến Bắc Kinh một chuyến. Hai người luận đàm hắn một ngày, một ngày sau Hồ Vinh mang theo hơn hai mươi kiện gốm màu đời Đường trở về My-an-ma.

Một năm sau, ở phòng đấu giá quốc tế, thỉnh thoảng có thể thấy được một hai kiện gốm sứ chế tác vô cùng tinh xảo, tất cả đều là gốm ba màu. Trên cơ bản đều được lưu truyền từ các nước Đông Nam Á. Nhiều vị giám định sư trên quốc tế giám định qua tác phẩm nghệ thuật đều có cùng một kết luận, đây là chính phẩm. Bởi vì món đồ còn nguyên vẹn, cho nên trong đoạn thời gian này, hội đấu giá quốc tế sôi sục về gốm ba màu đời Đường. Hơn nữa người đến tham gia đấu giá phần lớn đều là những nhà sưu tầm người nước ngoài.

Trang Duệ ngoài việc lưu lại tám bộ quần áo cung nữ để cho bản thân mình thưởng thức thì còn lại hai mươi kiện gốm màu đời Đường. Tất cả đều thông qua Hồ Vinh mang ra ngoài bán đi. Đến cuối cùng tính toán sổ sách, lợi nhuận lên đến hai trăm triệu. Đương nhiên những điều này đều là về sau.

Viện bảo tàng của Trang Duệ cũng phát triển vô cùng tốt, lưu lượng khách mỗi ngày đều rất ổn định, trên dưới một vạn người. Tuy nhiên mỗi tuần đều có hai ngày viện bảo tàng đóng cửa. Một tháng Trang Duệ cũng có thể thu được từ viện bảo tàng một khoản thu nhập khoảng chừng sau bảy trăm vạn.

Sau khi trừ đi các khoản chi tiêu, lợi nhuận mà viện bảo tàng mang lại không dưới hai ngàn năm trăm vạn.

Nhưng số tiền này Trang Duệ không hề đủ động đến. Hắn muốn dùng số tiền này để hoàn tiện viện bảo tàng, mua sắm thêm cho viện bảo tàng một số vật phẩm.

Lúc trước Hồ Vinh đến, Trang Duệ cũng đưa cho hắn một tấm ngân phiếu năm ngàn vạn euro ở ngân hàng Thụy Sĩ.

[/CHARGE]

925. Chương 925 : Thử Tay Nghề.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 925: Thử tay nghề.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đây cũng chỉ là một khoản hoa hồng cho lợi nhuận nửa năm nay kiếm được từ mỏ quặng phi thủy. Hiện tại Trang Duệ không thiếu tiền.

Bất quá việc phỏng chế gốm sứ Từ Châu vô cùng khó khăn, vượt xa sự tưởng tượng của Trang Duệ. Trải qua hai ba tháng, tiến triển cũng không quá lớn. Hiện tại, vấn đề chủ yếu đều do việc nắm giữ hỏa hầu đốt chế không tốt. Không phải độ ẩm cao thì là thấp. Liên tiếp xuất hiện mấy phế lô, một ngàn vạn Trang Duệ đầu tư vào đó cũng đã mất hơn hai trăm vạn.

Trang Duệ dứt khoát để chuyện này qua một bên. Hiện giờ hắn cũng bắt đầu vào năm học mới. Chương trình học ở trường đại học được chia thành lý thuyết và bài tập. Lý thuyết thì chỉ học tại phòng học, phòng học được xếp theo kiểu bậc thang lên xuống để sinh viên có thể dễ dàng học tập. Sinh viên dù là niên cấp nào, chỉ cần đăng ký môn học với nhà trường là có thể đến nghe giảng. xem tại

Mà lớp bài tập thì có tính thực hành, mỗi một lớp cũng chỉ có chừng ba bốn mươi người. Thịnh thoảng các thầy cô trình độ giáo sư, tiến sĩ cũng đến giảng dạy một buổi. Trải qua mấy tháng học tập một cách hệ thống. Trang Duệ đối với việc khảo cổ, giám định và thưởng thức đối với đồ cổ càng thêm nghiêm cần. Hơn nữa hiện tại Trang Duệ còn cần một số sinh viên có chuyên môn, có năng lực suy luận phán đoán.

Bởi vì bên trong mộ phần đều là tử vật, muốn thông qua những tử vật này để đoạt được những món đồ cổ thì cần phải có đầu óc suy luận tính toán tỉ mỉ cẩn thận. Rất nhiều giáo sư giảng bài đều thích lấy ra một vài món đồ cổ, ở trên lớp học tiến hành thảo luận. Chương trình học khảo cổ trên lớp vậy mà không có buồn tẻ giống như Trang Duệ vẫn nghĩ.

Mặt khác Trang Duệ không có việc gì thì cũng chạy qua viện y học bên kia nghe giảng về châm viêm học.(DG: châm cứu mà có hơ cây châm trên ngọn lửa thì phải). Hắn cùng với đám Trương Mạnh bên này cũng phi thường quen thuộc, hơn nữa Trang Duệ còn bỏ ra tám ngàn để mua một bộ dụng cụ châm viêm.

- Ài! Lão đệ, người đùa thật à?...Cái đồ chơi này có tác dụng sao?

Trang Duệ đang ở bên trong một căn nhà cấp bốn, về mặt Âu Dương Quân sợ hãi nhìn Trang Duệ đang cầm ngân châm lỏng lẻo. Hôm nay Trang Duệ vừa chế tác được ngân châm này, hưng phấn đến nỗi không thèm đi học mà trực tiếp phóng xe về nhà. Đồng thời còn kéo theo Âu Dương Quân muốn làm thí nghiệm.

Âu Dương Quân đã từng châm viêm, cho nên hắn biết rõ dưới tình huống bình thường sẽ không chết người. Bất quá người thi châm lại là Trang Duệ, trong lòng Âu Dương Quân không khỏi cảm thấy sợ hãi. Đầu năm nay lắng bầm nhiều lắm, hơn nữa với trình độ gà mờ của Trang Duệ không biết có thực hiện được không.

- Đúng vậy! Tiểu Duệ, người chỉ vừa mới học qua vài buổi về châm viêm học. Khả năng còn có hạn, hay là nên chờ người học thêm vài buổi nữa rồi hẵng nói...

Âu Dương Uyển cũng hiểu được hành động này của Trang Duệ có phần đùa giỡn. Cho dù là bác sĩ có y thuật cao thâm cũng không thể mới học qua vài buổi mà đã thực thành thạo tác ngay được. Chỉ sợ những bệnh viện có sinh viên mới tốt nghiệp vào làm cũng không dám tùy tiện để cho họ thực hành.

- Trang Duệ, ta thấy vẫn là không nên a....

Tần Đồng Bằng xoa xoa bụng của mình, nhìn cây ngân châm ước chừng mười centimet cũng có chút điểm sợ hãi. Tần Đồng Bằng đã mang thai tháng thứ tám, bởi vì là long phượng thai cho nên bụng so với những quý phụ khác lớn hơn rất nhiều. Mẹ vợ Trang Duệ cũng lo lắng cho con gái, nửa tháng trước cũng bỏ hết công việc làm ăn từ Hồng Kong chạy đến Bắc Kinh chăm sóc cho con gái.

- Tiểu Duệ. Tứ ca người trước kia chẳng phải nói không sợ sao...

Từ Đại Minh ngược lại đi về phía Trang Duệ, nguyên nhân là do tháng này Âu Dương Quân chưa có đưa đủ tiền lương. Từ Đại Minh hoài nghi lão công đi ra ngoài ăn vụng, cho nên bắt được cơ hội này, nài nỉ muốn để Âu Dương Quân chịu một chút đau khổ.

Hai tháng trước, Trang Duệ cùng với Âu Dương Quân đi ra ngoài vui đùa, nói là hiện tại mình đang học châm viêm, đến lúc đó muốn Âu Dương Quân là vật thí nghiệm. Âu Dương Quân tưởng rằng Trang Duệ nói chơi, lúc đó cũng đồng dạ đáp ứng. Bất quá bây giờ thấy Trang Duệ thực sự muốn làm, tứ thiếu gia của Âu Dương gia chỉ biết đứng yên há hốc mồm.

- Ta nói này lão đệ! Hay là cho bạch sư thử trước được không?

Âu Dương Quân không có hảo ý nhìn về phía bạch sư bên cạnh Trang Duệ. Bất quá bạch sư lại gầm lên một tiếng dọa hấn lui trở về. Phải biết rằng bạch sư được Trang Duệ truyền linh khí vào, còn cần gì dùng ngân châm nữa.

- Tứ ca không có khí chất đàn ông a. Lần này ta chỉ châm lên một vài huyệt vị của huynh thôi. Không có tổn công tổn sức mấy đâu.

Trang Duệ bĩu môi một cái. Bạch sư cùng với Tuyết nhi lập tức đứng lên, một trái một phải bao vây Âu Dương Quân ở giữa. Tiểu kim vũ ở bên ngoài xem náo nhiệt cũng kêu lên một tiếng, đảo lượn trên không tùy thời tập kích.

Tiểu kim điêu trong mấy tháng qua phát triển rất nhanh. Chiều dài của cánh khi đang rộng ra cũng đạt tới hai mét, hơn nữa thân hình cũng vô cùng cường tráng, chiều cao cũng lên đến sáu bảy mươi mét. Cộng thêm bộ lông màu vàng mượt khiến cho người ta có cảm giác thần dị, còn có vài phần phong thái trưởng thành.

Trên một cái cây ở sân sau có một tổ chim được "xây dựng" cách đây không lâu. Lần này Trang Duệ nhìn lại thì thấy cái tổ chim được tu kiến rộng chừng một mét. Cả cái tổ chim giống như một căn phòng nhỏ vậy. Theo thời gian tuổi tác tăng lên, tiểu kim điêu cũng dần khai mở linh tri. Nó thích bắt chước động tác của Trang Duệ. Nó thấy Trang Duệ ưa thích ôm nhi tử của Âu Dương Quân vào trong lòng, cho nên nó mới làm một cái tổ chim để mọi người phải bất ngờ.

Có một ngày, Từ Tình đưa con ra ngoài sân phơi nắng, quay đi quay lại đã thấy tiểu kim vũ vụng trộm lên đến, giang rộng hai cánh ra rõ ràng ôm nhi tử của Âu Dương Quân vào trong. Lúc ấy thiếu chút nữa Từ Tình bị dọa chết khiếp, bất quá lúc đấy nàng thấy tiểu kim vũ không có làm nhi tử bị thương cho nên mới nhin không kêu lên. Về sau tiểu gia hỏa này thấy tiểu kim điêu lại muốn ôm, so với cha ruột mình còn thân cận hơn rất nhiều.

- Đừng nha. Lão đệ, chuyện gì thì cũng nên từ từ nha. Không phải chỉ là châm cứu thôi sao? Đến đây đi....

Nhìn thấy trước sói sau hổ, trên đầu lại có một con chim điêu đang không ngừng ngoảnh chừng. Âu Dương Quân lập tức thay đổi thái độ, lại nói châm cứu cũng sẽ không có chết người, Âu Dương Quân mạnh mẽ vươn cánh tay ra.

926. Chương 926 : Châm Cứu.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 926: Châm cứu.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nói một cách đúng đắn, Trang Duệ trong khoảng thời gian này cũng không có luyện tập công phu châm cứu. Tuy còn chưa có thực hành lần nào nhưng mà hần đối với huyết vị trên cơ thể con người lại thuộc lòng, ánh mắt chăm chú nhìn cổ tay của Âu Dương Quân.

- Tứ ca, cánh tay phải duỗi thẳng, một chút nữa đâm xuống mới cảm thấy thoải mái, không bị đau.

Trang Duệ nói vậy khiến cho khoe miệng Âu Dương Quân không khỏi giật giật vài cái, Hần thực không tình nguyện đưa tay trái mở ra nói:

- Tiểu tử, ngươi không làm không được sao? Đừng để cho ta bị tê liệt đó, ta còn phải nuôi dương cháu của ngươi đó!

- Chó có nói hươu nói vượn, bắt quá tiểu Duệ, cái này thật sự có thể châm vào người sao?

Từ Đại Minh tuy muốn trị lão công một trận, nàng nhìn thấy Trang Duệ thực sự muốn động thủ, cũng có điểm kinh hãi.

Lại nói Trang Duệ dùng mai hoa châm là hợp kim nhôm chế thành, được phân thành hai mảnh rõ ràng. Giữa hai mảnh có đường vân hình xoắn ốc. Đầu châm có tiết diện rất nhỏ, lại dài hơn mười centimet. Đừng nói là cắm lên người, ngay cả người nhìn xem cũng cảm thấy sợ hãi.

- Không có việc gì đâu chị dâu. Tứ ca da dày, máu nhiều, không may chảy chút máu cũng không sao.

Trang Duệ cười hắc hắc thoáng một phát, khiến cho toàn thân Âu Dương Quân nổi da gà, lớn tiếng hét lên:

- Xú tiểu tử. Ta mặc kệ lúc nữa châm cứu như thế nào cũng được. Thế nhưng mấy món kim sức mà ngươi đánh chế ra, ta muốn chọn cho nhi tử một món.

Chính mình lần này làm vật thí nghiệm, dù thế nào cũng phải kiếm chút lợi tức. Theo như lời Âu Dương Quân thì những kim sức kia Trang Duệ cũng đã làm từ lâu. Trong hầm ngầm nhà hần có rất nhiều vàng khối, hần không chỉ đánh chế một ít trang sức trường mệnh cho nhi tử Âu Dương Quân mà còn phải chuẩn bị cho long phượng thai sắp sửa ra đời.

- Đi! Tùy ngươi chọn.

Trang Duệ thâm than trong lòng, bản thân hần hao tâm phí sức trợ giúp tứ ca chữa bệnh. Hần còn chưa có đòi công lao vậy mà đã bị tứ ca đòi ngược lại.

Trang Duệ đặt tay của Âu Dương Quân lên trên tấm khăn lót trên mặt bàn. Nói thật ra thì trong lòng hần cũng có chút không nắm chắc. Mặc dù hần ở viện y học cùng với các bạn học khác từng thực hành qua. Thế nhưng tự mình châm cứu cho người khác thì đúng lần lần đầu tiên. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ lựa chọn huyết đạo ghim kim châm xuống. Là huyết dương cốc nằm ở giữa đoạn xương tam giác và xương trụ cổ tay. Huyết vị này tương đối dễ tìm, hơn nữa không phải là yếu huyết, khi châm cứu cũng không sợ gặp phải chuyện gì đó không may.

Biện pháp châm cứu kích thích huyết dương cốc, có thể khiến cho người ta mắt sáng, an thần. Hơn nữa còn thông kinh, rất tốt cho phụ nữ khi mang thai. Trang Duệ cũng chính vì thế mà mới mang Âu Dương Quân ra làm thí nghiệm. Sau đó hần mới tiến hành châm cứu cho vợ mình.

Sau nhiều lần dò xét, Trang Duệ lại dùng ngón tay ấn một hồi. Lúc này mới xác định được huyết dương cốc, Trang Duệ dùng ngón trỏ và ngón cái của tay phải cầm lấy ngân châm rồi đâm vào huyết dương cốc.

- Ai ôi!! Tiểu tử ngươi có thể nhẹ tay một chút được không.

Âu Dương Quân hét lên một tiếng thảm thiết, khiến cho Trang Duệ phải giật mình.

-Tứ ca! Ngươi có thể trật được một chút được không. Ta còn chưa có đâm kim xuống, vậy mà ngươi đã gào thét làm gì?

Trang Duệ nói vậy khiến ấy người đứng xung quanh cười ha ha. Vốn không khí có chút khấn trương cũng trở nên nhẹ nhõm vô cùng.

Âu Dương Quân có chút ý tứ gãi đầu, sau đó liền bày ra bộ dáng tư thái giống như đang ở chiến trường, nói:

- Nhanh lên! Tiểu tử ngươi làm nhanh lên có được không.

- Được rồi!

Trang Duệ đáp một tiếng, ngón tay trỏ và tay cái lặn qua lặn lại cây kim ở trong tay sau đó đâm vào huyết dương cốc của Âu Dương Quân.

- Có đau hay không?

Nhìn thấy cây kim đã đâm sâu xuống một centimet. Trang Duệ liền nói.

- Ân? Ngươi đã đâm kim rồi sao? Không đau, nhưng có chút ngứa. Tiểu tử ngươi vậy mà được nha.

Âu Dương Quân thoáng sững sờ một chút, nhìn về phía cổ tay của mình. Hắn thực sự không có cảm giác được đau đớn, chỉ có ngứa ngáy một chút.

Đâm huyết, châm cứu đã sớm có từ xưa. Khi đó có người khi làm việc tay chân bị một số vật nhọn nhí đâm vào người. Đặc biệt lại đâm phải mấy huyết đạo. Người đó không nghĩ được bị vật nhọn đâm vào lại không có cảm giác đau đớn gì cả.

Từ đó cổ nhân bắt đầu ý thức được việc dùng vật nhọn đâm vào các bộ vị đặc biệt trên thân thể có thể giúp lưu thông, giảm đau đớn hay bệnh tật. Tất cả các loại sử sách ghi lại, sau nhiều lần thay đổi thì châm kim nguyên thủy là thạch châm hay còn được gọi là biêm thạch. truyền cập nhật nhanh nhất tại chầm

Chỉ cần đâm lên huyết đạo là không có cảm giác đau đớn gì cả. Trừ phi người thi châm thủ pháp không được lưu loát. Tuy Trang Duệ là lần đầu tiên châm cứu cho người, nhưng cũng giống như lúc thực hành trên mô hình, hắn thi châm rất chuẩn mực không có để cho Âu Dương Quân phải chịu khổ.

- Hiện tại có cảm giác gì? Có phải cảm thấy lạnh lạnh hay không?

Dùng châm đâm vào huyết dương cốc, chỉ có thể xâm nhập vào nửa tắc. Nhìn cây kim châm trên tay Âu Dương Quân thì ước chừng kim đâm sâu khoảng một centimet, lúc này Trang Duệ mới ngừng tay, để cho cây ngân châm dựng thẳng đứng trên cổ tay của Âu Dương Quân.

- Chưa! Chỉ có chút cảm giác sưng...

Âu Dương Quân đáp.

- Hiện tại thì sao?

Trang Duệ vỗ đầu một cái, lúc hắn ghim châm vào tay Âu Dương Quân đã quên mất đưa linh khí vào trong huyết đạo. Hắn vội vàng thông qua cây châm trên tay Âu Dương Quân truyền linh khí vào trong người hắn.

- A! Cảm giác lạnh lạnh, thật thoải mái?

Linh khí được truyền vào trong cơ thể, con mắt Âu Dương Quân híp lại. Tuy số lượng rất ít nhưng cũng làm cho Âu Dương Quân có cảm giác phiêu phiêu. Bất quá cảm giác này cũng chỉ diễn ra ngắn ngủi trong vài phút rồi biến mất không thấy dấu.

- Ai...ai! Sao lại mất rồi, lại bắt đầu thấy sưng rồi.

Linh khí biến mất, Âu Dương Quân khó chịu ồn ào, vừa rồi loại cảm giác kia thật sự quá thoải mái. Thật giống như rất nhiều tạp chất trong cơ thể đều bị bài trừ ra ngoài, khiến cho tinh thần con người ta vô cùng sáng khoái.

- Tốt! Đại công cáo thành.

Trang Duệ điều khiển linh khí rút khỏi người Âu Dương Quân, sau đó hần lại rút ngân châm ra.

Đối với thí nghiệm lần này, Trang Duệ phi thường hài lòng, nếu như muốn tăng lượng linh khí truyền vào cơ thể thì chỉ có thể về động ngân châm.

Bất quá Trang Duệ vẫn chưa thể khống chế lực lượng khi châm kim. Dù sao thì nếu như chỉ thử một lần đã thấy hiệu quả như vậy hẳn cũng cảm thấy rất bất ngờ.

927. Chương 927 : Châm Cứu.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 927: Châm cứu.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Với thân phận của Âu Dương Quân muốn tiếp xúc với những đại sư châm cứu ở trong nước là chuyện rất dễ dàng. Trang Duệ không muốn khoe quá hóa vụng.

- Lão đệ! Lại châm ta một phát nữa, lại châm một lần nữa. Mới vừa rồi cảm giác rất tuyệt...

Nhìn thấy Trang Duệ muốn thu hồi ngân châm, Âu Dương Quân liền cầm lấy tay hắn. Cử động này khiến ấy người đứng xem trợn mắt há mồm kinh ngạc. Thực sự thần kỳ đến như vậy sao.

Đầu năm nay sự tình kỳ lạ xuất hiện rất nhiều. Duy chỉ có người thích uống thuốc lại không có mấy người nguyện ý làm. Hôm nay tự nhiên Âu Dương Quân lại phá vỡ quan niệm nhận thức của mọi người, hẳn không thể khiến cho Trang Duệ châm kim ỉnh thêm một lần nữa.

- Lão công! Người không sao chứ?

Từ Tình nhìn thấy bộ dáng của Âu Dương Quân như vậy, không phải lại gần hỏi han. Nàng muốn thử xem Âu Dương Quân có phải có gì không tốt hay không. Hành động của Âu Dương Quân lại không bình thường chút nào, lại cầu người châm kim lên người mình?

- Làm gì có! Công phu của Trang Duệ rất tốt, không tin thì người cứ thử xem. Đúng rồi! Vợ cũng nên thử một lần...

Từ trước đến nay, Âu Dương Quân nói chuyện đều không kiêng sợ gì. Lời hắn vừa nói ra khiến ặt mũi Từ Tình ửng đỏ. Cái từ công phu này... ở thời hiện đại ý hàm nghĩa của nó có rất nhiều.

- Được rồi, tứ ca! Người nhường chỗ đi, ta châm cứu cho chị dâu một lần.

Trang Duệ đẩy Âu Dương Quân xuống, lấy chỗ cho chị dâu. Linh khí đối với bản thân hắn là một vật báu vô giá, nếu không phải đều là người thân thì Trang Duệ cũng không cần phải hao tổn nhiều tâm tư đi học châm cứu như vậy?

Từ sau khi Từ Tình sinh hài tử, cơ thể cũng có chút phát phì. Nàng cũng muốn thử qua cách châm cứu giảm béo. Nàng cũng không có sợ hãi giống như Âu Dương Quân lúc đầu, trực tiếp đặt cổ tay ở trên bàn.

- Ô! Thật đúng, cảm giác lành lạnh thật thoải mái.

Loại cảm giác mát lạnh từ linh hồn này khiến cho Từ Đại Minh không nhận được thấp trọng rên rỉ. Thế nhưng cảm giác này của nàng cũng chỉ có được vài phút mà thôi. Thời gian ngắn ngủi trôi qua, trong lòng Từ Đại Minh sinh ra ý nghĩ muốn Trang Duệ châm ỳnh mấy châm nữa.

- Thực sao? Cho ta thử một phát... nguồn (.)

- Ta tới trước, ta tới trước..

- Các người xấu, không được tranh giành với trẻ con...

Thấy được phản ứng của Từ Tình như vậy, trong sân lập tức giống như ong vỡ tổ. Từ Âu Dương Uyển và mấy trưởng bối ra thì mỗi người đều duỗi cánh tay ra. Ngay cả tiểu Niếp Niếp bình thường sợ đau cũng chạy tới náo nhiệt.

- Niếp Niếp, người không sợ sao?

Trang Duệ cười ôm lấy tiểu gia hỏa. Hắn cũng không phải không muốn châm cứu cho Niếp Niếp mà là bởi vì vào buổi trưa mỗi ngày, lúc tiểu gia hỏa này ngủ, Trang Duệ đã giúp nàng mát xa cơ thể.

Trong sân nhiều người như vậy, chỉ sợ ngoại trừ bạch sư cùng với mấy tên gia hỏa kia thì Niếp Niếp là người được dùng linh khí điều trị nhiều nhất.

- Không...sợ. Niếp Niếp sợ chích...

Nhìn thấy cây ngân châm trên tay Trang Duệ, tiểu gia hỏa này vẫn lùi bước. Nhìn bộ dáng ngây thơ của nàng, mọi người trong sân cười một tiếng sáng khoái.

Trang Duệ nhìn cười nói:

- Trước tiên châm cứu ẹ đi...

- Âu Dương Uyển nghe vậy cũng đưa cổ tay ra, bất quá khi linh khí được rót vào trong người, nàng kinh ngạc hỏi:

- Ô! Tiểu Duệ, cảm giác lần này giống hệt với lần trước con trị e khi mẹ bị thương ở eo.

- Đó là đương nhiên, con là thần thuật tự nhiên phải so với phật sống rồi.

Trang Duệ bày ra một bộ dáng rầm thôi, khiến cho Âu Dương Uyển không suy nghĩ nhiều nữa. Nàng cũng cho rằng cảm giác mát lạnh này là do châm cứu mang lại. Mặc dù ai cũng có được một trí tưởng tượng phong phú, nhưng không một ai có thể đoán ra được là do linh khí của Trang Duệ truyền vào trong cơ thể.

- Thật là thoải mái...

- Đúng vậy. Trang ca, mỗi ngày huynh đều đến châm một lần nha.

- Tiểu Duệ, người châm cứu cho ta khiến ta cảm thấy bả vai thoải mái rất nhiều.

Sau khi châm cứu cho tất cả mọi người ở trong sân, mẹ vợ cũng dùng tay xoa xoa bả vai, vẻ mặt không thể nào tin được. Phương Di đã đau nhức vai nhiều năm, mỗi lần đến thu đông đều có cảm giác đau nhức. Không nghĩ tới chân cứu một hồi, lại có cảm giác thoải mái.

- Ha ha! Mẹ, đó là tác dụng của tâm lý, nào có thần kỳ như vậy.

Trang Duệ cười hớn hở đáp lại một câu. Nếu không phải con rể không thể chui vào phòng mẹ vợ thì Trang Duệ đã sớm chưa khỏi bệnh cho Trang Di rồi.

- Tiểu Duệ. Thật sự rất hiệu quả, cái này so với mát xa uống thuốc tốt hơn rất nhiều. Không có việc gì thì giúp mẹ châm cứu một hồi...

Phương Di hoạt động bả vai, cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều. Cho dù là do tác dụng của tâm lý đi chăng nữa thì nàng cũng cảm thấy rất thoải mái.

- Bà thông gia! Người cũng đừng khen hắn quá như vậy. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không chịu học hành cho đứng đắn. Hết lần này đến lần khác lại đi chọ châm cứu làm gì không biết. Thực không có làm việc gì cho đàng hoàng cả.

Truyền thống trong nước, vô luận là hài tử của mình có ưu tú đến thế nào đi chăng nữa thì bậc cha mẹ đều muốn giáo huấn vài câu. Đương nhiên, lần này Âu Dương Uyển mắng Trang Duệ nhưng trên mặt lại vui vẻ vô cùng.

- Mẹ! Người sao lại nói như thế chứ. Châm cứu này cũng là truyền thống văn hóa của quốc gia chúng ta. Ta là thạc sĩ, lại chuẩn bị đi khai quật ngân châm, kim châm cổ đại, cũng cần phải học qua một chút.

Trang Duệ cũng không phải bịa ra những lời này. Hắn theo học viện khảo cổ ở trường đại học Bắc Kinh. Ở bên trong rất nhiều mộ phần đều có ngân châm, kim châm chuyên dụng.

Như bên trong mộ phần của Mã Vương khai quật được rất nhiều kim châm châm cứu chuyên dụng. Mà ở Hán mộ ở Hà Bắc cuawngr những khai quật được ngân châm và kim châm có kiểu dáng khác lạ mà còn tìm được một cuốn sách ghi lại khí công sớm thất truyền, tên là Hàn Khí Ngọc Bội Minh.

Về sau còn khai quật được “Tổ Vấn”, “Linh Xu”, hai bộ sách này đều được xưng là hoàng đế nội kinh, về sau đã được xuất bản thành nhiều bản truyền bá rộng rãi. Ngay lập tức trở thành quyển sách ghi lại thuật châm cứu thời cổ đại, những lý luận của hậu đại bây giờ đa phần đều dựa trên cuốn sách này mà ra.

Trong quyển sách cổ này có ghi lại quá trình các thầy thuốc cổ đại hành nghề y. Châm cứu chiếm địa vị chủ đạo trong lòng người cổ đại, từ đế vương đến tướng lĩnh rồi tới dân chúng. Tại thời điểm sinh bệnh, ai cũng cầu thầy lang đến châm cứu chữa bệnh.

Đáng tiếc là bộ sách “Linh Xu” có cả thảy chín cuốn, tám mươi một quyển, về sau bị thất truyền hoặc là hư hao.

928. Chương 928 : Châm Cứu.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 928: Châm cứu.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Hiện tại người có khả năng xem bộ sách này, phần lớn đều là các đại danh y.

Bây giờ Trang Duệ còn đang học tập tri thức lý luận khảo cổ. Hắn chuẩn bị đợi đến khi mình thực tập thì sẽ đi khai quật vài phần mộ, tìm xem bên trong có được bộ “Linh Xu” trọn vẹn nào hay không.

- Tiểu Duệ, người cũng nên châm cứu cho ông ngoại và bà ngoại người một lần. Nhìn xem có hiệu quả hay không...

Tuy đã được Trang Duệ trị liệu qua mấy lần, hiệu quả cũng rất rõ rệt. Nhưng tuổi tác của Âu Dương lão gia đã cao, cộng với Trang Duệ không có cơ hội thường xuyên dùng linh khí giúp cho lão điều trị thân thể. Trong khoảng thời gian này tinh thần lão gia tử không được tốt lắm.

Lão gia tử Âu Dương gia năm nay đã nhiều tuổi, sức khỏe hàng năm lại giảm bớt đi một chút. Năm đó nhiệt huyết bao nhiêu hiện tại cũng đã bị tuổi già mai một.

Đừng nhìn Âu Dương Chấn Sơn đã có tuổi nhưng vẫn là một người có tiếng nói trong Âu Dương gia. Tuy đã già, nhưng chỉ cần người khác trong lòng mang tâm tư làm loạn, Âu Dương lão gia tử vẫn có uy danh chấn nhiếp vô cùng lớn.

Hiện giờ theo thời tiết thay đổi, thân thể lão gia tử vẫn thường xuyên trở bệnh. Điều này khiến cho Âu Dương gia vô cùng lo lắng. May mà bây giờ có bà thông gia ở đây trông nom con cháu, cho nên Âu Dương Uyển mới có thời gian chăm lo cho lão gia tử. Bất quá tinh thần của lão gia tử không còn được như xưa.

Trang Duệ dùng ngân châm trừ độc xong rồi nói:

- Mẹ! Châm cứu cho ông ngoại, mấy vị thầy thuốc kia có đồng ý hay không?

Những vị thầy thuốc kia xuất thân từ Ngọc Tuyền thánh sơn, về phần địa vị của bọn họ cũng chẳng thấp hơn lãnh đạo cấp bộ trưởng. Quốc gia đối với bọn họ rất coi trọng, có thể nói giống như quốc bảo vậy. Mỗi người đều có một đặc điểm riêng biệt về khả năng chữa bệnh và chăm sóc người bệnh. Vì để đảm bảo sức khỏe cho các vị lãnh đạo cao cấp trong nước mà những thầy thuốc ở tổ chuyện gia cũng không phải là người bình thường.

Chỉ cần tùy tiện một vị thầy thuốc ở Ngọc Tuyền thánh sơn đi ra ngoài chữa bệnh đều được tiếp đón như một nhân vật đứng đầu. Những người này đều là chuyên gia tinh thông thuật châm cứu, đâu có như Trang Duệ, chỉ bằng vào việc biết được vài huyệt đạo mà cũng muốn châm cứu cho người khác. Nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa lấy thân phân của lão gia tử, cho dù là đổi một loại thuốc mới cũng cần phải được tầng tầng báo cáo phê duyệt mới được thông qua. Lại càng không cần phải nói để cho người ngoài nghề châm cứu cho lão. Lão gia tử cũng không giống như những người đang ở trong sân, có thể tùy tiện để Trang Duệ châm cứu.

Trang Duệ hỏi như vậy cũng có ý tứ lạt mềm buộc chặt. Bằng không hẳn đã vội vàng chữa bệnh cho lão gia tử ồi. Hiệu quả quá rõ ràng sẽ khiến cho đám thầy thuốc kia hoài nghi. Tốt nhân nên hỏi mẫu thân trước.

Quả nhiên Âu Dương Uyển nghe Trang Duệ hỏi như vậy, tự nhiên cũng do dự một chút. Bất quá nàng đã tự mình nhận thức qua hiệu quả của ngân châm, một lúc sau nói:

- Ngày mai cũng là cuối tuần, có lẽ người không phải lên lớp? Cùng với ta đi xem ông ngoại như thế nào. Đến lúc đó cùng với bác sĩ thương lượng...

....

Ngày hôm sau đi Ngọc Tuyền Sơn, cũng không phải chỉ có hai mẹ con Trang Duệ. Tần Huyền Băng cũng ôm bụng bầu đi theo. Âu Dương Quân cũng ôm nhi tử và vợ cùng đi. Người già rất thích tiểu hài tử, mang đi chọc cười cho lão nhân gia.

- Ai ôi!!! Đứa nhỏ này, thực sự sáng khoái quá....

Nhìn thấy tiểu hài tử cả Âu Dương Quân, con mắt lão thái thái híp lại, trực tiếp ghé vào cái nôi bên cạnh, lay tiểu hài tử dậy.

- Lão thái bà, người nhường một chút, cho ta xem xem...

Lão gia tử gấp rút, dứt khoát duỗi cánh tay ra ôm tôn tử vào trong longf.

Lão thái thái không thuận theo nói:

- Người nhìn cái gì. Về mặt hung tướng của người không phải dọa tiểu hài tử khóc sao...

- Nói cái gì? Lão tử ta có quỷ ăn thịt người đâu mà dọa người...

Lão man đầu không muốn nói đạo lý với người bạn gì. Một mặt giằng lấy tiểu tôn tử, một mặt nhìn tiểu gia hỏa này. Bàn tay vẫn còn nhỏ, rất mũm mĩm. Lão gia tử sờ đũng quần tiểu hài tử một cái nhưng không ngờ tiểu gia hỏa này lại đạp chân giãy giụa.

- Ha ha ha.....

Tiểu gia hỏa này tuy chưa biết nói chuyện nhưng vẫn biết cách biểu đạt. Nó đối với hành động của lão gia tử không hài lòng chút nào.

- Hảo! Tiểu tử, dám đạp lão tử ta...

Lão gia tử cười ha ha. Sau khi đùa giỡn với cháu trai, sắc mặt Âu Dương lão gia tử hồng nhuận hơn rất nhiều. Hắn nhìn về Âu Dương Quân, sắc mặt nghiêm nghị mắng:

- Xú tiểu tử. Người thật sự không có tiền đồ làm cha gì cả.

Lão gia tử nhìn thấy Âu Dương Quân vẫn không có thay đổi gì thì không vui. Năm đó đưa hắn vào bộ đội, cuối cùng lại đào binh. Nếu như là trên chiến trường, nói không chừng lão gia tử đã cầm súng bắn chết hắn rồi.

Âu Dương thiếu gia miệng lưỡi bén nhọn, nhưng ở trước mặt Âu Dương lão gia tử vẫn là một đứa con ngoan. Hắn chỉ biết cúi đầu, đến thở cũng không dám thở gấp. Thẳng đến khi lão gia tử mắng xong, lúc này mới xám xịt chạy đến bên cạnh nãi nãi.

- Ông ngoại, giọng của ông vẫn lớn như vậy ah.

Trang Duệ cười hì hì đi đến bên cạnh lão gia tử. Ở bên trong gia tộc Âu Dương, cũng chỉ có mình hắn mới dám nói chuyện như vậy với lão gia tử, một điểm cố kỵ cũng không có.

- Đó là đương nhiên.

Lão gia tử kiêu ngạo ngẩng đầu, giọng điệu có phần cao hơn. Những lão đầu lớn tuổi sống đến gần đây tuổi cũng không thể nào khỏe hơn lão gia tử được.

- Ha ha! Không biết thì còn tưởng rằng lỗi tai của ông ngoại có vấn đề...

Trang Duệ biết được tính tình của lão ngoan đồng, không nhịn được trêu ghẹo, chọc hắn một câu. Khiến cho lão gia tử thiếu chút nữa hụt hơi.

- Đứa nhỏ này, sao lại nói như vậy.

Âu Dương Uyển không nhịn được, gõ lên đầu Trang Duệ một cái rồi nói:

- Cha! Tiểu Duệ đoạn thời gian này có học chăm cứu. Hôm qua chúng con có thử qua một chút. Hiệu quả rất tốt, bằng không cha cũng thử chăm cứu một lần xem?

- Chăm cứu? Đây chính là truyền thừa của lão tổ tông a. Rất tốt! Rất tốt.

Lão gia tử liếc mắt nhìn Trang Duệ, hắn chỉ biết ngoại tôn của mình đối với đồ cổ rất có hứng thú. Không nghĩ tới hắn vẫn còn đi học những thứ này. Bất quá lão nhân chỉ gật đầu nói tốt chứ không có đáp ứng để Trang Duệ chăm cứu ỉnh.

- Cha! Cha thử xem, rất thoải mái.

Âu Dương Uyển nhìn thấy lão gia tử từ chối cho ý kiến, không nhịn được liền khích lệ một câu. Cái loại linh khí nhập vào cơ thể này khiến cho con người ta có cảm giác phiêu phiêu. Ý nghĩ so với bình thường tỉnh táo hơn nhiều lần.

929. Chương 929 : Chăm Cứu.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 929: Chăm cứu.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ta không cần. Bình thường tiểu Đậu chăm cứu cho ta cũng không có cảm giác gì...

Bàn tay lão gia tử đặt trên cái bàn lớn, trước kia hắn không thể rời giường, phải dựa vào việc điều trị vật lý và chân cứu mới có thể hoạt động được chân tay. Hắn đối với chân cứu cũng không có gì xa lạ.

Nhìn thấy lão gia tử không chịu chân cứu, Trang Duệ ở bên cạnh xấu xa cười nói:

- Mẹ! Tính toán làm gì. Ông ngoại sợ đau. Nói không chừng còn khóc rơi nước mắt khi chăm cứu ấy chứ.

- Khóc cái con mẹ người. Thối lắm...

Âu Dương lão gia tử không khỏi buột miệng mắng bậy một câu. Nói ra rồi hắn mới nhớ ra mẹ của Trang Duệ là con gái của mình. Câu nói kia đã nói ra rồi cũng không thể thu hồi lại được nữa.

Lão gia tử, hắn mười mấy tuổi đã nhập ngũ, ở trên chiến trường cũng kinh qua rất nhiều trận chiến lớn nhỏ. Cũng không biết bị thương biết bao nhiêu lần. Cho đến bây giờ không ngờ bị ngoại tôn của mình nói rằng mình sợ đau khiến cho lão gia tử giận tím mặt.

- Tiểu Duệ, không được thiếu lễ phép như vậy. Sao lại nói ông ngoại người như vậy?

Âu Dương Uyển vội vàng răn dạy Trang Duệ một câu. Cuộc đời lão gia tử rất oanh liệt. Nếu như đạt vào thời điểm hắn còn trẻ tuổi, nhất định cái mông của Trang Duệ phải sưng lên rồi.

- Vậy vì sao lại không dám để cho ngoại tôn châm cứu.

Trang Duệ không phục lắm bần một câu. Thanh âm không lớn nhưng vừa vặn để cho lão gia tử nghe được.

- Nói lão! Ta có cái gì không dám chứ, châm cứu thì châm cứu.

Tục ngữ nói lão ngoan đồng, chính là nói người lớn tuổi, tính cách trở nên giống như một tiểu hài tử. Lão gia tử Âu Dương gia cũng giống như vậy. Hắn lập tức nằm lên giường, xắn ống quần lên. Mỗi lần châm cứu hắn đều châm cứu ở chân.

- Ngài đang làm gì vậy?

Nhân viên chăm sóc đặc biệt đứng từ xa nhìn Âu Dương lão gia tử cùng với ngoại tôn, con gái nói chuyện. Đột nhiên thấy lão nhân giả kích động, vội vàng chạy tới, chính là muốn ngăn cản lão gia tử.

- Tiểu tử thú vị này lại còn nói ta sợ đau. Nhớ năm đó...

Lão gia tử bắt được cơ hội, lại để cho bọn người Trang Duệ một bài giáo dục về chiến tranh. Hắn còn xốc quần áo lên để cho Trang Duệ nhìn thấy vết sẹo trên bụng hắn. Hiển nhiên một câu nói kia của Trang Duệ khiến cho lão gia tử bất mãn.

- Cái này không thể được. Sức khỏe của ngài do tổ chuyên gia phụ trách, cái này....cái này....

Trang Duệ muốn châm cứu cho lão gia tử, điều này trái với quy củ. Tên hộ lý có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh vô cùng phong phú cũng cảm thấy khó khăn trong việc khuyên nhủ lão gia tử.

- Không được, tuyệt đối không được. Chúng ta chỉ vì sức khỏe của ngài mà thôi. Nếu như ngài cảm giác có chỗ nào không thoải mái, nếu muốn tiến hành châm cứu thì có thể để ta châm cứu cho ngài được rồi.

Bác sĩ Đậu nhanh chóng chạy đến, một mực nghĩ cách bác bỏ ý định của Trang Duệ. Những lão nhân gia gần đất xa trời này đều là tài phú quý giá nhất của nước cộng hòa. Không được phép sơ xuất một chút nào.

Những người ở độ tuổi này bình thường chỉ cần bị cảm mạo phong hàn thôi đã phải nộp lên bao nhiêu giấy tờ báo cáo rồi. Đậu bác sĩ làm sao có thể để cho Trang Duệ, một người không có trụ cột châm cứu, tùy tiện đi châm cứu cho lão gia tử được cơ chứ.

Nếu như Đậu bác sĩ thực sự đồng ý, đoán chừng ngày hôm sau sẽ bị cách ly thẩm tra. Nói không chừng sẽ bị cục an toàn liệt phần thành phần nguy hiểm.

- Bác sĩ Đậu. Cứ để cho tiểu Duệ châm cứu cho ông ngoại hắn một lần đi, không có sao đâu? Chỉ là châm cứu ở trên tay thoáng một chút mà thôi.

Từng tự thân chứng kiến sự thần kỳ của nhi tử, Âu Dương Uyển mở miệng nói vài câu. ĐI đến Bắc Kinh được hơn một năm. Nàng cùng với những bác sĩ chăm lo sức khỏe cho cha mình vô cùng quen thuộc.

- Ta nói Âu Dương đại tỷ đừng có trách. Mỗi một huyết vị trên cơ thể con người đều cùng một nhịp thở, không thể nào tùy tiện châm kim vào được. Vạn nhất xảy ra vấn đề gì, trách nhiệm không ai gánh nổi.

Đậu bác sĩ nghe Âu Dương Uyển nói như vậy, lập tức than thở. Hắn không nghĩ tới Âu Dương Uyển gần đây cũng không có thông tình đạt lý. Rõ ràng lại đi giúp cho đỡ Trang Duệ.

Theo như bác sĩ Đậu nhìn nhận thì Trang Duệ ở trường học cũng chỉ mới học được một chút da lông mà thôi. Vậy mà đã chạy ra bên ngoài khoe khoang, đoán chừng cũng chỉ vì muốn nịnh nọt lão nhân gia, để trong gia tộc được sủng ái thêm một chút.

Trung thực mà nói bác sĩ Đậu đối với Trang Duệ thực sự không để vào mắt, dùng loại phương thức này để nịnh nọt lão nhân gia. Các người là văn bối mà không biết quý trọng thân thể của lão nhân. Vậy những người làm bác sĩ như hắn cũng không dám cùng thân thể lão nhân gia nói giỡn, đây là chức trách của bọn hắn.

Bất quá bác sĩ Đậu không biết gia tài của Trang Duệ cũng có bạc triệu, cũng không cần dựa vào thể lực của Âu Dương gia tộc, hắn cũng có thể ngán ngủ trong vòng hai năm kiếm được vô số lợi nhuận.

Muốn nói thơn lây thì phải nói là Âu Dương gia tộc thơn lây Trang Duệ. Nếu không phải năm trước Trang Duệ trị hết bệnh cho lão gia tử thì chỉ sợ Âu Dương Chấn Sơn cũng không thể thuận lợi thượng vị như vậy. Âu Dương gia cũng không có phong quang như ngày hôm nay.

- Có lẽ không sao đâu. Tiểu Duệ đã châm cứu cho chúng ta, cảm giác rất thoải mái...

Âu Dương Uyển không được yêu cầu đối với việc châm cứu khắt khe như thế nào, nhưng nàng đã từng thấy được hiệu quả của việc Trang Duệ châm cứu. Dù không thể vì cha gia giải trừ đau ốm nhưng cũng sẽ không khiến ngài mắc bệnh.

Trong lúc Âu Dương Uyển cùng với bác sĩ Đậu nói chuyện, Trang Duệ vẫn luôn giữ im lặng, việc này nếu như hắn xen vào sẽ càng thêm rắc rối.

Nếu như bác sĩ Đậu có thể bị Trang Duệ thuyết phục, đó là điều tốt nhất. Nếu thật sự không được, tối đa về sau bản thân hắn sẽ lên Ngọc Tuyết Sơn, thừa dịp lão nhân gia nghỉ chưa mà chân cứu. Như vậy cũng có thể giúp cho lão nhân gia cải thiện sức khỏe.

- Không được. Chúng ta đối với sức khỏe của những người ở đây chịu trách nhiệm hoàn toàn. Coi như ta đồng ý thì tổ chuyên gia cũng không đồng ý.

Bác sĩ Đậu lắc đầu, chính mình cả ngày bề bộn, không nghĩ đến người nhà của bệnh nhân còn gây thêm phiền phức. Điều này khiến cho bác sĩ Đậu đang hết sức thực hiện chức phận của mình vô cùng phiền muộn.

- Là ông ngoại sợ đau. Niếp Niếp cũng không sợ, sao ông ngoại lại sợ...

Âu Dương Uyển đang nói chuyện với bác sĩ Đậu, tiểu Niếp Niếp to gan lớn mật viết lên giấy rồi xấu hổ đưa cho Âu Dương lão gia tử.

930. Chương 93 0: Châm Cứu.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 930: Châm cứu.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

- Nói... vớ vẩn. Ta như thế nào lại sợ đau. Tiểu nha đầu, có tin không sau này người đánh rắm cũng không được.

Tục ngữ có câu đồng ngôn không có kỵ. Tiểu nha đầu nói chuyện chính là suy nghĩ trong nội tâm nàng. Điều này khiến cho lão gia tử cả đời cường liệt không chấp nhận được.

- Tiểu Đậu, không có việc gì đâu. Chỉ là châm một cái một thôi, không chết người đâu mà sợ. Năm đó Từ lão hồ tham gia đội cảm tử, cũng từng trúng đạn. Lúc đó hắn còn cứng rắn móc đầu đạn ra. Chẳng nhẽ ta còn không bằng hắn.

Kỳ thật, Âu Dương lão gia tử thật sự không có được bằng Từ lão hổ. Từ khi thành lập đất nước, Từ lão hổ đã trở thành nhân vật số một số hai. Bản thân hắn xuất thân từ thiếu lâm. Khi tuổi còn trẻ đã tham gia cách mạng, tính nóng như lửa. Mãi đến khi lên làm sư trưởng, còn kiến tạo đội cấm tử. Từ đó cũng được liệt vào những nhân vật truyền kỳ.

Tuy đều là thượng tướng khai quốc nhưng chiến công của Âu Dương Cương tuy không kém Từ lão hổ. Thế nhưng danh vọng của hắn ở trong dân gian, xa xa lại không bằng. Điều này khiến cho lão gia tử thủy chung vẫn canh cánh trong lòng. Cho nên bất cứ chuyện gì đều thích lấy Từ lão hổ ra so sánh.

- Không được! Ngài không thể phạm sai lầm được.

Bác sĩ Đậu nghe lão gia tử nói như vậy thì không khỏi cười khở. Hắn ở chỗ này công tác đã hơn mười năm, đối với tính khí của lão nhân gia vô cùng quen thuộc. Mỗi một người đều vô cùng quyết đoán, nói một mà không có hai. Mỗi khi mở miệng ra, hắn căn bản không ngăn cản được.

- Phạm sai lầm cái gì? Ngoại tôn, xem bệnh cho ta, có cái gì phạm sai lầm ở đây.

Âu Dương Cương trừng mắt, sau đó lại nhìn về phía tiểu nha đầu nói:

- Nha đầu, ta còn lâu mới sợ đâu. Đại đao chém lên cổ ta con không sợ, chẳng phải bụng ta còn một vết sẹo lớn hay sao....

Lão ngoan đồng cùng với tiểu hài tử so đo một hồi hăng say, mọi người đứng xung quanh cũng cảm thấy buồn cười. Ngay cả Âu Dương Quân sợ lão gia tử như sợ cọp cũng trốn ở góc phòng cười trộm.

- Ông ngoại thật là giỏi....ông ngoại thật là giỏi.

Tiểu nha đầu giơ ngón tay cái về phía lão gia tử. Người không biết còn cho rằng tiểu Niếp Niếp là trẻ con nên không hiểu chuyện. Chỉ có Trang Duệ là biết, đây là do hắn dùng một hộp chocolate vị kem cùng với tiểu nha đầu này làm giao dịch.

- Đó là đương nhiên, nhớ lại năm đó ông ngoại người....

Đời này, lão gia tử đã trải qua rất nhiều chuyện. Lần này lại bị nữ ngoại tôn không hiểu chuyện khơi dậy cảm giác hồi xưa. Lão gia tử lại muốn bắt đầu kể về chuyện ngày xưa.

- Thế nhưng mà. Ông ngoại, ông vẫn còn chưa có châm kim mà. Vẫn là không có lợi hại bằng Niếp Niếp.

Trang Duệ sợ lão gia tử không kiềm lòng được lại thao thao bất tuyệt vài tiếng đồng hồ, liền vội vàng nhảy mắt với tiểu nha đầu Niếp Niếp để tiểu nha đầu này mở miệng đưa lão gia tử trở về hiện thực. xem tại

- Ách. Châm cứu. Tiểu tử kia, nhanh đến châm cứu cho ta. Nhanh lên!

Lão nhân lại bị tiểu nha đầu nói, nhin không được ngoắc tay với Trang Duệ, kêu hắn đến châm cứu. Lúc này đều như Trang Duệ có lấy đao xẻo lão gia tử một khối thịt, đoán chừng hắn cũng phải cắn răng nhin xuống. Bị một tiểu nha đầu kinh bỉ, lão gia tử sao có thể nhin được?

Trang Duệ không có trả lời, mà đưa ánh mắt nhìn về phía bác sĩ Đậu.

- Nhìn tiểu Đậu làm gì vậy. Nhanh lên...

Lão gia tử nhìn thấy Trang Duệ không nói lời nào, lập tức gấp gáp nói. Biểu hiện của tiểu hài tử này giống như không tin tưởng mình, hắn nóng lòng muốn chứng minh khiến cho bác sĩ Đậu dở khóc dở cười.

- Khục khục. Như vậy đi. Tiểu Trang, ngươi muốn châm vào huyệt vị nào? Có thể nói trước cho ta biết được không. Từ đó ta mới có thể quyết định có được hay không?

Bác sĩ Đậu biết rõ tính tình lão gia tử, ai nói đều cũng vô dụng, dứt khoát muốn thủ châm. Vạn nhất Trang Duệ có trình độ gà mờ châm cứu cho tiểu hài tử chảy máu cũng sẽ không có ý tứ đi châm cứu cho lão gia tử.

Người của tổ chuyên gia đều đi vào trong sân nhỏ, đứng bên cạnh Âu Dương Cương. Một vị bác sĩ đeo kính nói:

- Bác sĩ Kỳ, để ta đi. Dù sao ta cũng từng cùng Chu đạo sư chuyên môn học tập về châm cứu...

Trang Duệ không có nghĩ tới dêh tử của Chu viện trưởng cũng đến. Xem bộ dáng của những người này, chỉ sợ đều tới để lấy lòng người. Cho nên Trang Duệ cũng không nói chuyện với bọn họ. Chờ bọn họ thương lượng xong, bản thân hắn mới đi châm cứu.

- Không cần! Ta đi là được rồi.

Bác sĩ Đậu khoát tay. Nói trắng ra, châm cứu là hoạt huyết thông mạch. Thông qua việc kích thích các huyết đạo mà trị liệu các bệnh tương ứng. Chính vì điều này mà bác sĩ Đậu mới không đồng ý cho Trang Duệ châm cứu.

- Tiểu Trang, đến đây đi. Muốn châm vào huyết đạo trên lưng hay trên đùi?

Bác sĩ Đậu vừa nói chuyện vừa cởi cái áo khoác trắng ra. Hắn cũng không biết Trang Duệ đã học qua mấy hóa về châm cứu, cho nên mới cần phải xác định trước huyết vị mà Trang Duệ muốn châm cứu.

- Bác sĩ Đậu, ta mới học được một châm là huyết dương cốc. Huyết đạo này có thể kích thích thần kinh, có công năng sáng mắt, an thần. Ông ngoại ta thường xuyên ừ tai, nói không chừng có hiệu quả.

Trang Duệ nói như vậy khiến cho bác sĩ Đậu thoáng sững sờ một chút. Tiểu tử này vậy mà đối với y lý, lý thuyết y học rất nắm chắc. Xem ra cũng có chút công phụ.

Hơn nữa Trang Duệ còn nói muốn trị bệnh tai điếc cho lão gia tử. Không cần biết kỹ thuật châm cứu của hắn như thế nào, nhưng dù sao cũng có cái hiểu của văn bối, cũng không phải lấy lòng như những người khác.

Nghĩ tới đây, sắc mặt bác sĩ Đậu hòa hoãn xuống. Hắn đi đến giữa sân ngồi xuống ghế đá, rồi duỗi tay ra nói:

- Vậy thì châm vào huyết dương cốc, tiểu Trang, đến đây đi.

Nhìn thấy Trang Duệ thật sự muốn châm cứu, mọi người cũng nhao nhao vây xung quanh xem. Ngay cả lão thái thái mặc dù đã từng được Trang Duệ châm cứu cũng cảm thấy lo lắng.

Lão thái thái đối với chính ngoại tôn của mình cũng không có đủ tin tưởng, bà nhìn Trang Duệ lấy ra bọc ngân châm, lại sợ sệt nói:

- Tiểu Trang! Cẩn thận một chút, châm này có thể.....

Lời nói của lão thái thái khiến cho bác sĩ Đậu đang ngồi vững vàng trên ghế cũng phải rung mình. Cây ngân châm này cũng phải dài đến hơn mười centimet. Nếu như không có trình độ mà châm cứu cho người khác không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Nhìn trộm biểu tình của Trang Duệ, bác sĩ Đậu có chút sợ hãi. Đầu năm này người làm chuyện điên rồ rất nhiều. Không sợ người không hiểu chỉ sợ người làm bậy làm bạ mà gây ra chuyện.

931. Chương 931 : Thần Kỳ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 931: Thần kỳ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Bà ngoại. Không có việc gì đâu. Tối đa chỉ châm vào một centimet thôi. Bà cũng không cần quá xem thường cháu như vậy chứ.

Trang Duệ cười cười mở bao châm ra. Hắn lấy ra một cây mai hoa châm, lại hơ nó trên ngọn lửa đèn cồn một chút, sau đó lấy băng gạc lau sạch mới nhắm tới cổ tay bác sĩ Đậu, bắt đầu hạ châm.

Nhìn một loạt những động tác này của Trang Duệ, cũng khiến cho sắc mặt bác sĩ Đậu vốn trắng bệch cũng hồi phục hồng nhuận lại phần nào. Không cần biết kỹ thuật châm cứu của Trang Duệ như thế nào nhưng mà biện pháp trừ độc trước khi châm cứu tuyệt đối không thể bắt bẻ.

Nhìn thấy Trang Duệ có một loạt các thao tác chuẩn bị thành thạo như vậy, bác sĩ Đậu cũng yên lòng. Chắc châm kim vào một huyết dương cốc cũng không xảy ra chuyện gì. Cho dù trình độ của Trang Duệ có gà mờ đi chăng nữa thì cũng chỉ chảy ra chút huyết ma thôi. Chắc cũng không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Ta cùng tiến sĩ viện y học chuyên tâm học tập châm cứu. Ha ha, lần nước trước mặt các vị chuyên gia thật sự là múa rìu qua mắt thợ... Thế nhưng ta tuyệt đối tin tưởng ông ngoại của ta sẽ khỏe mạnh, không có bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào...

Trang Duệ, ngẩng đầu nhàn nhạt cười. Hắn biết rõ cách nghĩ của bác sĩ Đậu. Chính mình nếu không cần thận, lúc châm cứu gặp phải chuyện gì không may thì không sao cả. Thế nhưng nếu như có hiệu quả, ở một mức độ nào đó chính là cướp bát cơm của người khác.

Bất quá những gì Trang Duệ nói đều là sự thật. Hắn xác thực ở viện y học cũng là một nghiên cứu viên về ngân châm không có sử dụng từ tính. Vấn đề này hoàn toàn đối lập với hiệu quả trị liệu từ châm viêm của bác sĩ Sinh.

Có một lần Trang Duệ thấy một người bạn cùng lớp thất thần, cần nhờ về một vấn đề gì đó. Phương hướng mà hắn nghiên cứu cũng không được đạo sư và các bạn học tán thành. Cho nên khi thấy Trang Duệ cũng muốn tham gia nghiên cứu, hắn liền coi Trang Duệ là tri kỷ. Không tới hai tháng, hai người rất cuộc cũng có được chút thành tựu.

Những bản bút ký ghi chép quá trình nghiên cứu của người bạn kia, hắn hào sảng giao hết cho Trang Duệ, bằng không Trang Duệ cũng sẽ không có ý niệm châm cứu cho người nhà trong đầu. Dù sao đồng dạng là một cây châm nhưng khi châm cứu sẽ tạo ra hiệu quả không giống nhau. Việc này, hiện tại khó mà giải thích được.

- Đến đây đi! Không phải sợ, châm cứu cần thực hành nhiều mới khá lên được.

Nghe Trang Duệ nói như vậy, bác sĩ Đậu ngược lại cổ vũ một câu. Hắn đối với ngưỡng trẻ tuổi này càng thêm thưởng thức, xem ra Trang Duệ cùng với những học sinh quần áo là lượt có cách suy nghĩ khác hẳn nhau.

- Tốt....!!

Trang Duệ gật đầu đồng ý, lực chú ý của hắn tập trung toàn bộ lên cổ tay của bác sĩ Đậu, ngón tay cái cùng ngón tay trở hơi dùng sức xoay xoay ngân châm châm vào huyết dương cốc.

Ngân châm vừa cắm vào huyết dương cốc khoảng chừng một centimet, Trang Duệ mới ngừng tay hỏi:

- Bác sĩ Đậu, có cảm giác gì?

- Ân! Có chút nhức mỏi, vị trí huyết vị không sai, không có độ lệch.

Bác sĩ Đậu thẳng thắn trả lời, tiểu tử này thật sự thú vị. Vậy mà lại hỏi một bác sĩ như hắn vấn đề này. Bất quá thủ pháp hạ châm của Trang Duệ vẫn còn chưa được lưu loát, tại lúc về châm dùng sức hơi mạnh.

Bất quá những lời này của bác sĩ Đậu nói ra cũng chỉ tương đối mà thôi. Một người tự học châm cứu giống như Trang Duệ, mà làm được như thế này là tốt rồi. Từ kỹ thuật cứu trên mà nói thì Trang Duệ so với một số y sinh vừa mới tốt nghiệp ra thực hành còn thành thạo hơn vài lần.

- Bác sĩ Đậu, hiện tại thì sao? Có cảm giác gì?

Hai ngón tay Trang Duệ nắm ngân châm khế về động. Bất quá ngân châm không có tiếp tục châm xuống, chỉ ở vị trí huyết đạo hoạt động. Tại thời điểm về động ngân châm, Trang Duệ cũng phân ra một tia linh khí truyền vào trong cơ thể bác sĩ Đậu.

Trang Duệ sợ bác sĩ Đậu có cảm giác quá rõ ràng cho nên chỉ truyền vào một lượng nhỏ linh khí cực kỳ ít ỏi. So với số linh khí hần sử dụng cho người thân thì yếu nhược hơn rất nhiều, cơ hồ khó có thể cảm nhận được.

- Ồ? Giống như có chút mát lạnh. Ân! Rất thoải mái, huyết dương cốc còn có loại tác dụng này?

Ngay khi kinh khí truyền vào trong cơ thể, con mắt bác sĩ Đậu sáng ngời. Hắn ần ần cảm thấy từ huyết dương cốc truyền đến một cảm giác mát lạnh, giống như tại thời điểm nóng bức có một khối băng ở trên tay khiến cho cảm giác nóng bức hoàn toàn biến mất.

Không chỉ có như thế, trong lúc Trang Duệ vận động ngân châm, toàn thân bác sĩ Đậu cảm giác được lỗ chân lông hình như mở ra hết cỡ. Loại cảm giác thoải mái này giống như ngâm suối nước nóng vậy, toàn bộ độc tố trong cơ thể đều được bài trừ ra ngoài.

Bất quá thời gian lại cực kỳ ngắn ngủi. Chỉ chừng hơn mười giây là biến mất không thấy đâu. Điều này khiến cho bác sĩ Đậu có điểm hoài nghi. Mới vừa rồi không phải là mình sinh ra ảo giác đó chứ.

Trang Duệ không muốn biểu hiện mình quá mức. Hắn không đợi bác sĩ Đậu hồi thần trở lại, liền rút ngân châm ra.

- Khục khục!..Tiểu Trang, có thể hay không....châm lại một lần.

Lời này của bác sĩ Đậu khiến cho rất nhiều bác sĩ khác đứng xung quanh phải tròn mắt há mồm. Bọn hắn vốn cho rằng tổ trưởng tổ chữa bệnh sẽ không vì chút ít lý do vớ vẩn mà để cho Trang Duệ châm cứu cho Âu Dương Cương. Không nghĩ tới bác sĩ Đậu lại có thể nói ra những lời này. Hơn nữa, ần ần trong đó còn chứa một tia cầu khẩn.

- Có thể, bất quá đổi cánh tay...

Trang Duệ gật đầu, nhận lời, hắn đã sớm lường trước việc này.

- Tốt! Tốt!

Bác sĩ Đậu vội vàng duỗi tay trái ra. Hắn còn muốn cảm nhận cái loại cảm giác kia thêm một chút nữa. Để xem có phải bản thân mình bị ảo giác hay không.

- Được rồi! Châm đi...

Lần này lực chú ý của bác sĩ Đậu tập trung toàn bộ vào quá trình châm cứu của Trang Duệ. Ngân châm vừa ghim xuống cũng không có cảm giác mát lạnh, nhưng đến khi hai ngón tay Trang Duệ vận động ngân châm thì cảm giác này mới xuất hiện.

Lần này cảm thụ của bác sĩ Đậu lại càng thêm sâu sắc. Khi cảm giác mát lạnh kia xuất hiện, bác sĩ Đậu liền cảm thấy phiêu phiêu. Hơn nữa đầu óc cũng cảm thấy minh mẫn hơn rất nhiều. Lỗ tai cũng cảm thấy nhạy cảm hơn trước.

Bất quá loại cảm giác này rất nhanh biến mất. Dù sao bác sĩ Đậu cũng đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi. Đây là lần đầu tiên hắn mới được cảm nhận việc linh khí cải tạo thân thể. Hiệu quả so với uống thuốc rõ rệt hơn rất nhiều.

932. Chương 932 : Thần Kỳ.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 932: Thần kỳ.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Kỳ thật Trang Duệ cũng không biết, dùng linh khí kích thích huyết đạo so với việc tùy tiện đem linh khí rót vào trong cơ thể con người còn có hiệu quả tốt hơn. Huyết dương tốc vốn đối ứng với tai ù tai điếc. Dùng linh khí thông qua châm cứu truyền vào cơ thể xác thực có thể khiến cho cơ thể sinh ra biến hóa.

- Bác sĩ Đậu, cảm giác như thế nào?

Trang Duệ lần thứ hai thu hồi ngân châm, cố ý làm bộ dáng chờ đợi, nhìn về phía bác sĩ Đậu.

- Tại thời điểm người vẽ động ngân châm, ta cảm giác hết sức thoải mái, hơn nữa đầu óc cũng trở nên minh mẫn hơn. Căn cứ theo lý luận thuật châm cứu, kích thích huyết dương cốc có khả năng sinh ra hiệu quả, nhưng hiệu quả cũng không quá rõ ràng!

Bác sĩ Đậu hí hóp mắt lại, tựa hồ còn đang nhận thức lại cảm giác vừa rồi. Trên mặt còn chứa một sự nghi ngờ, không thể tin được. Hắn đã làm bác sĩ vài chục năm, gặp qua vô số bác sĩ và người bệnh. Thế nhưng ngày hôm nay sự tình xảy ra trên người hắn khiến cho hắn không thể nào lý giải được.

Chỉ cần là người hơi hiểu biết về y thuật cũng biết được y thuật lấy lý luận âm dương ngũ hành làm trụ cột. Mà cơ thể con người có thể chia thành khí và hình. Thần thể thống nhất, thông qua nhìn, nghe, hỏi, cắt bốn phương pháp xem bệnh để tìm ra nguyên nhân bệnh, bệnh tính như nào, nơi phát bệnh.

Về phương diện chuẩn đoán về bệnh lý là sử dụng được, châm cứu, xoa bóp, mát-xa, úp bình (lấy cái cốc hơi hơi trên lửa rồi úp lên lưng thì phải), khí công cùng nhiều lại khác. Đợi sau khi trải qua các thủ đoạn trị liệu mới có thể khiến cho âm dương điều hòa mà khôi phục.

Lý luận này cùng với tây y khác biệt. Từ đó mà hiệu quả so với tây y thì chậm hơn một ít. Đông y phải trải qua một vài quá trình trị liệu mới có thể khiến cho bệnh tình chuyển biến tốt đẹp. Như một châm vừa rồi của Trang Duệ vậy, cảm giác mà bác sĩ Đậu kiến thức được đều chưa từng nghe nói qua.

Đương nhiên, vào những năm 90 nghe đồn khí công có thể chữa được bệnh, ...vân vân. Cuối cùng được chứng thực chỉ là thủ đoạn lừa đảo giang hồ mà thôi. Về phần những tên đầu sỏ kia đã chạy đến nước Mỹ là giáo chủ rồi.

- Ta có thể xem ngân châm của người không?

Bác sĩ Đậu suy nghĩ nửa ngày trời cũng không giải thích được. Trên lý luận châm cứu, tuy có chú ý đến âm dương ngũ hành phải điều hòa mới có thể khiến cho khí trong cơ thể con người lưu thông được. Nhưng những điều này chỉ thay đổi một cách vô tri vô giác, làm sao có thể khiến cho người ta trực tiếp cảm giác được? truyện copy từ

Không tìm ra được lời giải đáp thỏa đáng. Bác sĩ Đậu liền chuyển lực chú ý lên ngân châm mà Trang Duệ sử dụng.

- Ân? Châm này được làm bằng gì?

Tiếp nhận ngân châm của Trang Duệ, bác sĩ Đậu quan sát một hồi. Trên cây ngân châm có một viên bi kim loại rất nhỏ, hiện lên màu sắc u ám, mặt ngoài vô cùng bóng loáng.

Nói đúng ra, đây gọi là kim châm cứu, chuyện môn dùng để kích thích huyết đạo trong cơ thể con người.

- Bác sĩ Đậu. Đây là do vị tiến sĩ kia nghiên cứu ra. Hắn cho rằng lý luận của tây phương cũng còn phần có đạo lý. Thân thể mỗi người đều tương ứng với một tràng sóng độ. Hắn muốn đem thuật châm cứu và hiện tượng này dung hợp cùng một chỗ.

- Về phần những cây ngân châm này, đều căn cứ theo yêu cầu của hắn là đặc chế ra. Viên bi nhỏ kia có từ tính kim loại. Khả năng cảm giác mà bác sĩ Đậu vừa rồi cảm giác được chắc là do tác dụng của nó?

Trang Duệ nói những lời này, trên cơ bản đều là thực, ở trước mặt những người này nói dối không có ý nghĩa. Bởi vì chỉ cần tìm được vị tiến sĩ kia hỏi qua một chút là có thể biết được chân tướng sự việc.

Quả nhiên, sau khi nghe Trang Duệ nói như vậy, bác sĩ Đậu lập tức truy vấn:

- Vị tiến sĩ kia tên gọi là gì? Ở đại học nào? Ách...người vừa rồi gọi là gì, viện y học Kinh Đại.

Trang Duệ vốn nói thành thực cho nên hắn không sợ bác sĩ Đậu thăm dò, dù sao y học cũng đã được nghiên cứu qua mấy nghìn năm, không một ai có thể tự nhận mình hiểu thấu tất cả.

Huống chi vị tiến sĩ kia còn sử dụng thêm cả lý luận tây phương. Cho dù thí nghiệm của bọn họ không đáng tin cậy, thế nhưng hiểu quả vừa rồi thì không thể chối cãi.

Khi nghiên cứu trên cơ thể con người, bên phía tây y cũng không có kết luận gì. Cho nên Trang Duệ hoàn toàn có thể nói tại thời điểm châm cứu cơ thể con người cùng với sóng từ trường vừa vặn ăn khớp nhau?

Sau khi trở về, bác sĩ Đậu quả nhiên báo cáo chuyện này lên trên. Hơn nữa còn chạy đi tìm vị tiến sĩ kia, trực tiếp trao đổi. Từ đó vị tiến sĩ này được điều đến sở nghiên cứu trong quân đội, bên trên cũng cấp ngân sách cho hắn hoàn thiện nghiên cứu.

Bất quá sau vài năm nghiên cứu, những gì vị tiến sĩ kia nghiên cứu ra cũng chính mình được châm cứu kết hợp với sóng từ trường có ảnh hưởng đến việc điều trị sức khỏe con người. Nhưng mà hiệu quả lại không được rõ ràng như Trang Duệ.

Bất quá khi đó Trang Duệ cũng không có giống như bây giờ đi châm cứu cho người thân. Mà bác sĩ Đậu cũng chỉ có thể đem nghi vấn này vùi lấp dưới đáy lòng. Đương nhiên, những điều này là về sau.

- Tiểu Đậu, không có vấn đề gì chứ? Cứ để cho tiểu tử này đến châm cứu cho ta. Hừ tiểu nha đầu kia vậy mà còn dám nói ta sợ đau. Tỷ nữa ta châm cứu cho người xem.

Sau khi Trang Duệ châm cứu cho bác sĩ Đậu xong, tiểu Niếp Niếp tỉnh thoảng nhìn ông ngoại của mình. Cái này khiến cho lòng tự trọng của lão nhân gia đại thương. Sau khi bác sĩ Đậu thừa nhận khả năng châm cứu của Trang Duệ, cũng nóng lòng muốn châm cứu.

Mấy bác sĩ đứng ở bên cạnh, nhìn thấy Trang Duệ thu ngân châm về lại chuẩn bị quá trình tiêu độc, cả đám túm lại cạnh bác sĩ Đậu, mở miệng dò hỏi:

- Bác sĩ Đậu, như thế có được không?

Tuy bác sĩ Đậu là tổ trưởng tổ chuyên gia chăm sóc sức khỏe, nhưng nếu như có vấn đề gì xảy ra thì tất cả mọi người trong tổ đều phải gánh chịu trách nhiệm. Cho nên các bác sĩ ở đây, đều có phần không muốn...

- Không có việc gì. Thuật châm cứu của tiểu Trang rất hiệu quả. Sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Các người đứng xem đi, ta cần phải đi báo cáo với lãnh đạo. Loại lương pháp châm cứu cùng từ trường này vô cùng hữu ích. Phương pháp kết hợp này thực sự có thể dùng được, có lẽ có thể...

Bác sĩ Đậu giải thích với mấy vị đồng sự vài câu, rồi vội vã ly khai. Hắn vội vàng viết báo cáo, đem kết quả mà vị tiến sĩ kia nghiên cứu ra xếp vào khoa mục quan trọng.

933. Chương 933 : Khám Phá.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 933: Khám phá.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ông ngoại, ông thấy như thế nào? Có đau không?

Trang Duệ hạ châm rất nhanh, ngón tay vẽ động ngân châm đang cắm vào huyết dương cốc. Một tia linh khí thông qua ngân châm truyền vào trong cơ thể Âu Dương Cương.

Lần châm cứu này khác hẳn với việc châm cứu cho bác sĩ Đậu. Cơ năng thân thể lão gia tử đã bị thoái hóa một cách nghiêm trọng. Lượng linh khí Trang Duệ dùng rất nhiều. Tuy khó có thể quang minh chính

đại điều trị thân thể cho lão gia tử, cho nên Trang Duệ cũng chỉ có thể sử dụng nhiều hơn một điểm linh khí để cải thiện thân thể cho lão gia tử.

- Đau? Người châm xong rồi?

Lão gia tử nghe Trang Duệ nói như vậy thì không khỏi sững sờ. Hắn nhìn về phía cổ tay của mình thì đã thấy một cây ngân châm lỏng lách ghim trên cổ tay của mình.

- Một điểm cảm giác cũng không có? Không được châm lại một châm khác!

Trang Duệ nghe vậy chỉ biết cười, xem ra lão gia tử thực muốn châm kim đến chảy máu để có thể lộ ra khí khái anh hùng của mình.

- Tốt! Vậy thì châm thêm một châm nữa...

Trang Duệ gật đầu đáp ứng, lão gia tử lại đổi tay. Trang Duệ châm thêm một kim nữa, lần này hắn sử dụng linh khí truyền vào thân thể của lão gia tử.

Sau khi châm hai châm, lão gia tử tuy không có đến mức trắng biến thành đen, nhưng mà sắc mặt rõ ràng so với trước tinh thuần hơn rất nhiều.

- Ngài không sao chứ? Có cảm giác gì đặc biệt không?

Trang Duệ rút châm ra, một đám bác sĩ liền vây quanh lão gia tử hỏi han. Bấy tám cái miệng bu lại hỏi.

Trang Duệ cười cười, hắn chạy tới bên cạnh bà ngoại, cứng rắn châm cứu cho bà ngoại một lần rồi mới thu bộ ngân châm lại.

Buổi trưa, Âu Dương Uyển cùng với bảo mẫu nấu cơm. Một nhà bốn đời người ăn cơm vui vẻ.

- Tiểu Duệ, người tới vịn ta một chút. Uh! Người cũng mang bộ ngân châm của người ra luôn...

Sau khi ăn cơm xong, lão đầu và lão thái thái theo thói quen sẽ đi ngủ trưa. Bất quá, hôm nay lão đầu tử buông chén xuống lên gọi Trang Duệ, phát tay gia hiệu cho nhân viên chăm sóc bỏ đi. Ý bảo Trang Duệ vịn mình.

- Ông ngoại, có chuyện gì? Tay nghề châm cứu của ta cũng không tệ phải không?

Trang Duệ tiến lên khoát tay ông ngoại, vịn lão nhân ra đi ra ngoài sân. Bộ châm cứu của hắn đặt ở trong ba lô, tuy không rõ dụng ý của lão gia tử nhưng Trang Duệ vẫn mang đến.

- Đi ra ngoài! Đi ra bên ngoài một chút. Lão tử ở trong cái viện này cả ngày buồn bức lẩn rồi, ngay cả chim chóc cũng không có.

Lão gia tử không có trả lời câu hỏi của Trang Duệ, lẩm bầm lẩm bầm nói vài lời, hắn chỉ tay ra ngoài viện. Mấy tháng nay thân thể hắn không được tốt, khó có được hôm tinh thần lạnh lẽo, muốn đi ra ngoài đi dạo.

- Ông ngoại, nếu không đến chỗ của cháu ở lại chơi mấy tháng cũng được?

Trang Duệ thật sự muốn trị hẳn bệnh cho lão gia tử. Ông ngoại năm nay cũng đã chín mươi tư tuổi rồi. Dựa theo thuyết pháp dân gian thì ở tuổi 94 này có một quỷ hung. Chỉ cần bước qua tuổi 94 là có thể sống lâu trăm tuổi. Nếu không qua được rất có thể sẽ ra đi.

- Không được. Tay chân của ta chắc cũng sắp sửa không động đậy được rồi. Hơn nữa mỗi lần đi ra ngoài là lại phải huy động nhân lực. Không thể gây thêm phiền phức ọi người.

Lão gia tử lắc đầu. Thế hệ người như bọn hắn, nửa đời trước chém giết trên chiến trường, cơ hồ đều là cừu tử nhất sinh. Về già tuy hưởng phúc đó nhưng những lão nhân gia này không lúc nào quên thời điểm đất nước gian khổ. Cho nên rất ít khi có yêu cầu gì đối với quốc gia.

Lão gia tử chỉ vào chiếc ghế đá trên con đường nhỏ bên ngoài viện nói:

- Qua bên kia ngồi một chút.

Thấy lão gia tử muốn ngồi xuống, mấy bá sĩ chăm sóc đặc biệt vội vàng chạy tới, cầm tấm lót mông trong tay đặt xuống ghế đá. Lão gia tử khoát tay nói:

- Tiểu Lưu, không cần đi theo ta. Đứng ta một chút

Tuy khẩu khí lão gia tử rất hòa khí thế nhưng bên trong lại có một phần uy nghiêm. Điều này Lưu hộ sĩ thông qua quá trình huấn luyện đặc biệt cũng cảm nhận được. Cho nên sau khi lão gia tử nói xong, lập tức chạy ra xa.

- Lão gia tử, ông làm như vậy là sao?

Trang Duệ thấy ông ngoại trở nên nghiêm túc, có điểm không hiểu. Lão nhân gia đột nhiên xị mặt, bên trong còn có ẩn chứa sát khí, phảng phất giống như nửa thế kỷ trước. Ông ở trên chiến trường thể hiện uy phong của một vị thượng tướng quân. nguồn (.)

- Tiểu Duệ. Ông hỏi cháu một câu, hãy thành thật trả lời.

Con mắt hơi đục ngầu của lão nhân gia, giờ phút này trở nên dị thường, chăm chú nhìn Trang Duệ.

- Ông ngoại cứ hỏi, cháu sẽ thành thật trả lời.

Tuy thường xuyên đối mặt với tiểu kim vũ, thấy con mắt sắc lạnh của nó. Nhưng ánh mắt của lão nhân gia không chỉ khiến cho Trang Duệ cảm thấy sắc lạnh mà giống như có thể nhìn thấy con người mình. Trong lòng không khỏi khấn chớ, từ trong túi móc ra một bao thuốc lá.

- Đừng giả vờ, nghe ông ngoại hỏi.

Lão nhân gia trừng mắt liếc nhìn Trang Duệ nói:

- Tiểu Duệ, ta biết rõ vừa rồi cháu châm cứu cho ông, kỳ thực hiệu quả không phải do việc châm cứu mà là do cháu có đúng hay không?

Lão gia tử đã từng này tuổi rồi, cũng không phải người hồ đồ. Nhớ năm đó hắn cũng làm chức vụ tổng trưởng, thủ hạ có tới trăm vạn hùng binh.

Vừa rồi Trang Duệ vô cùng quan tâm thân thể lão nhân gia, lượng linh khí dùng quá lớn, thoáng để cho Âu Dương Cương cảm giác được mình tựa hồ trẻ ra những mười tuổi. Lão vốn bị nặng tai, phải đeo máy trợ thính nhưng bây giờ cho dù không đeo máy trợ thính cũng có thể nói chuyện với người bên ngoài một cách bình thường, nghe cũng rất rõ.

Lão gia tử tuy là người theo chủ nghĩa duy vật, cả đời giết chóc vô số. Chưa bao giờ tin quỷ thần, nhưng Trang Duệ vừa rồi châm cứu cho hắn. Loại cảm giác khoan khoái khiến cho lão gia tử cảm thấy mình như được trẻ lại. Kết hợp với việc thân thể lão không hiểu sao đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, cho nên mới sinh ra nghi vấn với Trang Duệ.

Lão nhân gia khi còn bé sinh hoạt ở nông thôn, đến khi trưởng thành thì tung hoành trên xa trường. Kinh nghiệm vô cùng phong phú. Hắn cũng đã từng nhìn qua vài ba đệ tử kỳ tài. Tuy số lượng không nhiều nhưng đều có thể lý giải được. Tuổi càng cao ý chí của lão gia tử càng thêm mạnh mẽ.

Lão gia tử ngoài nghi trên người ngoại tôn mình có năng lực đặc biệt mà người thường không biết được. Nếu không thì cái thân thể già nua này của lão làm sao có thể chuyển biến một cách tốt đẹp như vậy được. Tựa hồ có chút quỷ dị.

- Công phu? Trên người cháu? Ông ngoại người nói cái gì? Cháu nghe không hiểu?

934. Chương 934 : Khám Phá.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 934: Khám phá.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ tuy khiếp sợ nhưng trên mặt lại biểu lộ ra bộ dáng không hiểu. Đôi mắt phi thường thần nhiên nhìn lão nhân gia. Bất cứ như có ống nghe đặt trước ngực Trang Duệ thì có thể nghe được nhịp đập của tim hẳn rất nhanh.

Kỳ thật tâm trạng Trang Duệ vô cùng khiếp sợ, mà hẳn không cách nào nói rõ. Từ khi có được dị năng đến bây giờ, hẳn chưa có nói cho bất kỳ một ai biết. Trang Duệ vốn kín kẽ cẩn thận, vậy mà không ngờ vẫn bị ông ngoại nhìn ra điều gì đó.

Về mặt lão gia tử nghiền ngẫm nhìn Trang Duệ nói:

- Người không hiểu? Ha ha, vẫn còn nói dối ông ngoại sao. Tiểu tử, có phải người luyện tập qua võ công gì đó không? Thân thể có thể phóng ra chân khí?

Kỳ thật Âu Dương Cương cho rằng vấn đề nằm ở bộ ngân châm của Trang Duệ, nhưng lão cố ý nói thành khí công. Để khi Trang Duệ thừa nhận, lão mới có cơ hội xả giận. Đến lúc đó để xem Trang Duệ biện bạch như thế nào.

- Khí công? Cháu không biết. Ông ngoại, ông không phải đọc truyện tiểu thuyết nhiều quá đấy chứ.

Trang Duệ vẫn làm ra vẻ hồ đồ. Không phải hẳn không muốn thừa nhận, mấu chốt là nếu như chính mình thừa nhận có khí công, vạn nhất lão gia tử kêu hẳn biểu diễn dùng đầu đập vỡ gạch thì sao. Đến lúc đó bản thân chịu khổ, thì phải làm thế nào?

- Còn không thừa nhận? Lại nói, năm trước thân thể ta và bà ngoại người cũng đột nhiên tốt lên, đây không phải là do người làm? Bằng không như thế nào lại trùng hợp đến như vậy. Hết lần này tới lần khác, chỉ cần có mặt người là thân thể ta lại tốt lên?

Lão gia tử liền đưa ra nguyên nhân, cùng kết quả suy luận của mình nói ra. Bộ dáng ép hỏi, thế không bỏ qua.

- Lão gia tử. Đây là ông cùng bà ngoại phúc lớn, nhìn thấy mẹ của cháu cao hứng quá cho nên thân thể đột nhiên chuyển tốt. Đâu có liên quan gì đến cháu.

Trang Duệ dưới hai lần ép hỏi của lão gia tử, tâm chậm rãi yên tĩnh. Dù sao thì lão gia tử cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Chỉ cần mình chết cũng không thừa nhận là được. Chẳng nhẽ lão gia tử còn sai người đem mình đi tra tấn bức cung?

Cho nên Trang Duệ dứt khoát không nhận. Nghe vậy lão gia tử há hốc mồm. Chính mình bệnh chuyển biến tốt là do hẳn mà lại bị hẳn nói lơ nói lẹ.

- Người...Tiểu tử người thật giỏi bịa chuyện.

Lão gia tử tức giận đến nổi râu ria cũng vểnh hết lên. Bất quá chứng kiến bộ dáng của Trang Duệ, hẳn liền chuyển mặt cười nói:

- Không hổ là cháu trai của Âu Dương Cương ta. Thái sơn áp đỉnh cũng không run sợ. Nếu như là ở thời kỳ chiến tranh, cũng là một thanh niên nổi bật.

Lão gia tử thấy Trang Duệ chết cũng không nói thật, cũng không truy vấn làm gì nữa. Đúng như Trang Duệ nghĩ, lão gia tử không có chứng cứ gì cả. Lần này hỏi tới, chỉ sợ về sau Trang Duệ cũng không ở trước mặt mình sử dụng loại năng lực này.

- Tâm ta không có quỷ, tự nhiên không cần phải sợ.

Trang Duệ ưỡn ngực vỗ bôm bốp. Bất quá đến khi lấy điều thuốc từ trong bao thuốc ra, tay hẳn có phần run rẩy.

Vừa rồi áp lực của lão gia tử thật sự quá lớn. Đến lúc cuối cùng thiếu chút nữa Trang Duệ đã đem bí mật này nói ra.

- Đi! Người biết, ta biết, trời biết đất biết. Về sau chớ có ở trước mặt ta nói dối. Đi! Đi châm cứu cho lão Tống một phát. Nếu hẳn không chịu, vậy người nói hẳn sợ đau.

Lão gia tử lại nói, lời này khiến cho Trang Duệ toát mồ hôi. Hắn thấy việc mình cùng Niếp Niếp chơi chiêu đó sớm bị bại lộ rồi.

- Âu Dương lão gia tử sống gần một thế kỷ. Trên đời này, những chuyện có thể khiến ông ta nhìn không thấu đã vô cùng ít. Trang Duệ giở chút trò trong chuyện này, lão nhân đã sớm đã nhìn ra. Tuy nhiên nếu Trang Duệ không muốn nói, ông liền giả vờ hồ đồ không thấy.

- Bà ngoại, tuổi già thành tinh. Những lời này nói một chút cũng không giả...

Trang Duệ lau mồ hôi lạnh trên trán, hung hăng hút điếu thuốc lá trong tay. Hắn không ngờ lão gia tử này bình thường đều có vẻ mơ mơ màng màng, lại khôn khéo như thế.

Mình giở chút mách khéo, lão nhân liếc mắt một cái đã nhìn thấu. Chuyện vốn tưởng rằng mình đã nắm giữ ở trong tay, lại không đoán được lão gia tử căn bản ngay đùa giỡn mình.

Trang Duệ không nghĩ kỹ, một người từng trải qua cừ tử nhất sinh, sống được trong núi đao biển lửa, có thể đơn giản không? Nửa đời trước sống trong thời kỳ cách mạng, tuổi già giữ được tính mạng, như vậy không phải có dũng khí và trí tuệ hơn người sao?

- Đi thôi. Lấy thuốc lá ra làm gì? Tôi còn có mấy điếu, khi trở về, cậu đến mà lấy đi...

Chung quy, lão gia tử và vị kiến trúc sư kia giống nhau. Thuốc lá mà nói bỏ là bỏ, chỉ có điều còn có chút thêm rượu. Khi không có việc gì, chung quy vẫn thích lén uống vài hớp. Việc này đã bị cô y tá y tá bắt được không biết bao nhiêu lần.

Sau khi đỡ lão gia tử đứng lên, lão nhân liếc mắt nhìn Trang Duệ một cái, còn nói thêm:

- Cả đời lão Tổng đều công tác chính trị. Ánh mắt rất cay độc. Cậu nên khiêm tốn một chút, bằng không nói không chừng sẽ bị ông ta ném ra ngoài...

Tuy rằng Âu Dương Cương không hiểu rõ lắm về năng lực của Trang Duệ, nhưng năm trước, Trang Duệ có thể kéo mình từ chỗ diêm vương trở về, năng lực này tuyệt đối không thể khinh thường. Nửa đời Lão gia tử đã chơi đùa với chính trị. Trong lòng hắn hết sức hiểu rõ. Nếu truyền việc này ra ngoài, khẳng định sẽ gây ra sóng to gió lớn. Cho dù là mình cũng không bảo vệ được hắn.

Phải biết rằng, hiện tại những lãnh đạo như vậy còn đang trị vì, có người nào không muốn trường mệnh trăm tuổi? Lực ảnh hưởng của Âu Dương Cương có lớn vẫn không có cách nào để phòng được sự đả kích ngầm ngầm hay công khai này. Cái khác không nói, đến lúc đó khẳng định Trang Duệ sẽ không có tự do.

Cho nên lão gia tử dứt khoát liền giả vờ không biết, để mình và mấy lão chiến hữu có thể chịu chút ân huệ là được, còn cố ý nhắc nhở Trang Duệ một câu để hắn không nên làm quá mức rõ ràng.

- Ông ngoại, hay là... không châm cứu cho ông nội Tổng. Nói không chừng sẽ không có hiệu quả đâu...

Trang Duệ bị lão gia tử nói, thầm rùng mình. Trước mặt lão gia này, hắn thật sự nhìn không thấu tâm cơ. Điều này khiến Trang Duệ lùi ra phòng khách.

Dù nói thế nào, lão nhân trước mặt này là ông ngoại của mình, tuyệt đối sẽ không hại mình. Nhưng ông nội Tổng kia sẽ rất khó nói. Một miệng không kín, vậy những ngày tháng tiêu diêu của mình hắn khó có thể tiếp tục.

- Đi thôi, những lão gia như chúng ta, nhưng không có mấy người kích động. Vừa rồi, ta thấy cháu lý luận về từ trường và châm cứu không tệ. Vậy nói với chú với lão Tổng đi...

935. Chương 935 : Khiêm Tốn.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 935: Khiêm tốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Ông cụ khoát tay, ngắt lời Trang Duệ. Ông ta tin tưởng Trang Duệ có năng lực khiến bác sĩ Hoàn còn phát hiện không được. Để đối phó với lão Tổng, hẳn không phải là vấn đề lớn. Hơn nữa hẳn và Tổng tướng quân đã kết giao hơn nửa thế kỷ, chung quy không thể để lão bằng hữu đỏ mắt trông chờ chứ?

Suy nghĩ của Âu Dương Cương giống như gương sáng. Năm trước, buổi chiều Trang Duệ nhìn thấy lão Tổng, buổi tối lão gia hỏa này lại có thể xuống giường. Liên hệ chuyện đã xảy ra với mình và trên người bạn già, nếu Âu Dương Cương còn không nhận rõ được điều này, vậy thật sự đã sống uống phí.

- Chú ý một chút là được. Trước kia, ông ngoại có lỗi với mẹ cháu và hai chị em cháu. Tuy nhiên chỉ cần người không nói toạc ra, thì trên mảnh đất này, không có người nào có khả năng động đến cháu...

Lúc ông cụ nói chuyện, trong mắt chợt hiện lên chút âm hàn, thắt lưng thẳng lên, dường như nghe được tiếng súng quân Thanh bắt đầu vang lên bên tai hơn nửa thế kỷ trước.

- Ông ngoại, chuyện đã qua thì không cần phải nói nữa....

Trang Duệ đỡ cánh tay của ông cụ. Từ trong lời nói của ông cụ, hẳn nghe ra được tình cảm sâu sắc trong lời nói của ông.

Ông cụ đã kiên cường cả đời, cho dù hiện tại đã nhận lại con, cũng chưa biểu hiện sự yếu đuối đến thế. Nhưng giờ phút này, ở trước mặt Trang Duệ, nói ra những lời trong lòng, khiến Trang Duệ lập tức cảm giác có chút lo lắng.

Từ sau khi bệnh tình của Tổng tướng quân được thuyên giảm, đã chuyển đến núi Ngọc Tuyền ở, còn thường xuyên đánh cờ với Âu Dương Cương. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này thời tiết đã chuyển lạnh, bệnh tình ông cụ lại có phần nặng hơn. Đã gần một tháng nay, ông cụ không ra khỏi nhà.

- Sức khỏe ông tốt, nên đến đây để khoe khoang phải không...

Âu Dương Cương dẫn theo Trang Duệ, tất nhiên là đi đường thuận lợi không bị ngăn trở, trực tiếp đi tới trước giường bệnh ông cụ Tổng. Ông cụ kia không chịu mất mặt trước mặt lão bằng hữu, nhờ con thứ là Tổng Quân nâng đỡ, cố gắng ngồi thẳng dậy.

- Tôi một bữa cơm có thể ăn được năm bát. Thân thể vốn tốt hơn ông. Thế nào, không phục sao?

Điều khiến Trang Duệ không thể tưởng tượng được chính là, hai ông cụ vừa gặp mặt liền gây gổ. Còn đặc biệt lựa những lời nói khiến đối phương phải âm ỉ.

- Lão đệ, sao cậu lại qua đây? Đừng để ý hai người bọn họ. Vừa gặp mặt là lại như vậy...

Trong khoảng thời gian này, Tổng Quân vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ông cụ Tổng, nhân lúc hai ông cụ “nói chuyện”, liền kéo Trang Duệ ra ngoài.

Trên mặt Trang Duệ hiện ra vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Ôi, thời gian trước, tôi theo một bác sĩ có học được châm cứu, có khoe khoang trước mặt ông cụ một lần, thế là... bị ông cụ kéo qua đây, tính châm cứu cho ông cụ Tổng một chút.

- Vậy thì không được rồi. Ông em, anh thực sự tâm phục khẩu phục trước khả năng giám định và thưởng thức đồ cổ của cậu. Tuy nhiên về việc chữa bệnh, hay là cậu thôi đi...

Tổng Quân bị Trang Duệ nói liền cảm thấy hoảng sợ. Tuy rằng trong khoảng thời gian này ông cụ nhà bọn họ không khỏe lắm, nhưng so với tình hình nguy kịch năm trước vẫn tốt hơn nhiều. Sống qua mùa đông này hẳn là không có vấn đề gì lớn. Đang không có việc gì, để Trang Duệ cảm thấy thứ đó, nhờ gặp chuyện không may thì sao.

- Anh Tổng, đây là phương pháp châm cứu trên cổ tay. Rất đơn giản. Hơn nữa, kết hợp châm cứu cùng với tác động của từ trường, có chút hiệu quả. Dù sao đi nữa, cũng không có hại gì đối với cơ thể. Nếu không ngại có thể để ông cụ Tổng thử...

Trang Duệ quyết định nói sơ qua về tư tưởng chính một chút, không giải thích rõ ràng về hiệu quả. Nếu muốn tìm căn nguyên, vậy để bác sĩ nghiên cứu tìm đi!

- Không được. Điều này tuyệt đối không được...

Đầu anh Tống lắc như trống bỏi. Sở dĩ Tống Gia còn có thể duy trì được địa vị như hiện nay, hoàn toàn đều bởi vì sự tồn tại của ông cụ Tống.

Có thể nói thế này, từ sáng đến chiều, ông cụ Tống rụng thêm mấy sợi tóc, đều có thể khiến bọn họ nóng lòng như lửa đốt, càng không cần phải nói đến chuyện Trang Duệ là người ngoài ngành lại đi châm cứu cho ông cụ.

- Có gì mà không được ? Lão gia hỏa này có thể, đương nhiên ta cũng được!

- Trang tiểu tử, qua đây... Ông cụ Tống để cháu châm cứu. Ông cụ nhà các cháu thường xuyên khoác lác, ông ta đánh giặc dưng cảm hơn. Năm đó, lão tử cũng không phải khoe, đánh trận không hơn hẳn, Thiếu Xuyên Tống nổi danh là nho tướng trong quân, trên phương diện học đại học, ách..., chưa học xong đại học, tuy nhiên khi ở trong đội quân, tuyệt đối được xem là phần tử trí thức.

Bình thường lão gia tử rất nho nhã, nói chuyện cũng rất khôi hài, nhưng chỉ cần gặp Âu Dương Cương, sẽ trở thành Hỏa Tinh đụng vào Địa Cầu, thô tục hết bài này đến bài khác.

- Ông Âu Dương...

Tống Quân không dám khuyên ông cụ nhà mình, liền chuyển ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Cương. Người này là do hấn dẫn tới. Tiếng Tống Quân gọi ông chính là tiếng oán than dấy đất.

- Tiểu tử cháu đứng sang một bên. Ta đã châm cứu hai lần. Chẳng lẽ ông nội cháu đáng quý hơn ta sao? (.

Âu Dương Cương tức giận phất tay về phía Tống Quân. Hiện tại ông ta đã có chút hiểu được tâm tình của Trang Duệ. Đây là làm chuyện tốt cuối cùng lại bị người ta ngăn cản. Thật đúng là khiến trong lòng có chút khó chịu.

Thời gian nghỉ trưa này là tốt nhất, không có người chăm sóc đặt biệt ở bên cạnh. Sau khi nhìn thấy ông cụ Tống gạt đầu, Trang Duệ tay chân lạnh lẽo đốt đèn cồn, cầm ngâm châm trong tay hơ qua ngọn đèn cồn sát trùng, sau đó bảo ông cụ Tống gác tay lên trên giường, nhắm trúng huyệt Dương Cốc trên cổ tay đâm vào.

Mặc dù Tống Quân muốn ngăn cản, nhưng ở trước mặt hai ông cụ, căn bản sẽ không tới phần anh ta nói chuyện. Anh ta chỉ có thể gọi điện thoại cho lão đầu tử nhà mình, sau đó đứng ở bên cạnh, đôi mắt đầy trông mong nhìn.

Lần này Trang Duệ đã được giáo huấn, đưa linh khí vào trong cơ thể ông cụ Tống, gần giống với lúc dùng ở trên người bác sĩ Đậu. Hơn nữa chỉ dùng tới một dùm hải đạo như vậy, tin tưởng với các bộ phận trong thân thể ông cụ Tống đã thoái hóa như vậy, sẽ không có phản ứng rõ ràng.

Tuy nhiên Trang Duệ không phát hiện, ngay khi hấn thu ngân châm lại, con mắt già cả của ông cụ Tống đã lộ ra chút khác thường, đồng thời ngẩng đầu thoáng nhìn về phía Âu Dương Cương. Khi nhìn thấy ông bạn già khề lắc đầu, ông cụ Tống lại khôi phục bộ dạng ban đầu.

Trang Duệ không biết, thân thể càng thoái hóa, hiệu quả linh khí lại càng rõ ràng hơn. Với bản thân Trang Duệ mà nói, hiện tại cho bản thân chăm sóc cho thân thể, loại khoái cảm đã không còn mãnh liệt như lúc ban đầu. Đây là do tạp chất trong cơ thể đã giảm.

xem tại

936. Chương 936 : Tám Ngày Phú Quý.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 936: Tám ngày phú quý.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ủ, không tệ. Tiểu Quân, cháu cùng Trang Gia tiểu tử ra ngoài nói chuyện phiếm đi. Ta và ông cụ này muốn trò chuyện...

Nhìn thấy Âu Dương Cương dùng ánh mắt ra hiệu ình, ông cụ Tổng liền giục Trang Duệ và cháu trai ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai ông cụ.

Hai người này ở trong phòng đã nói chuyện gì, thì không ai biết, tuy nhiên sau khi trở về, ông cụ liền ra lệnh cho Trang Duệ, một tuần nhất định phải đến núi Ngọc Tuyền một lần, để châm cứu cho ông và ông cụ Tổng châm cứu.

Ban đầu Trang Duệ muốn điều trị thân thể giúp ông cụ, tất nhiên không có lý nào không đáp ứng. Trang Duệ không chế chữa bệnh trong phạm vi rất nhỏ là hai ông cụ, tạm thời để mấy ông cụ bọn họ hưởng thụ đãi ngộ này.

Mà bác sĩ Hà vốn không được trọng dụng trong học viện Kinh Đại, bỗng nhiên nhận được một giấy điều động, điều đến một bệnh viện quân đội để nghiên cứu. Hơn nữa, anh ta còn được cấp một khoản tài chính rất lớn, để anh ta toàn quyền chủ trì hạng mục nghiên cứu khoa học về lý luận châm cứu và từ trường.

Bác sĩ Hà vốn là một người dân thường, vừa tới liền được đeo quân hàm, có phòng, có xe miễn phí còn không nói, bên cạnh còn có hai cảnh vệ đi cùng.

Chuyện này đã khiến rất nhiều thạc sĩ bác sĩ nghiên cứu sinh ở Kinh Đại được mở rộng tầm mắt. Rất nhiều người đã lựa chọn lại vấn đề nghiên cứu. Đó là vấn đề được ít người nghiên cứu.

Thậm chí có vị thạc sĩ nghiên cứu sinh đưa ra ý kiến với thầy của mình, muốn nghiên cứu sự khác biệt về sinh lý giữa người ngoài hành tinh và người địa cầu. Đương nhiên, người này trực tiếp bị giáo sư đuổi ra khỏi cửa. Anh thật ra có thể tìm được người ngoài hành tinh tới để nghiên cứu sao?

Hai ông cụ ở núi Ngọc Tuyền, sau khi được Trang Duệ châm cứu điều trị, thân thể đều có sự chuyển biến tốt rất rõ ràng. Tuy nhiên hai người đều che giấu rất kỹ. Bên ngoài không có ai biết được. Thậm chí ngay cả với bác sĩ điều trị của mình, hai người đều cố ý che giấu.

Mùa đông đã đến. Cây cối trong Tứ Hợp viện của Trang Duệ trở nên trơ trụi. Chỉ có điều, Trang Duệ đã bỏ tiền nhỏ đi, trồng được một vài loại cây chịu rét. Chúng vẫn xanh um tươi tốt. Hiện tại, trong Tứ Hợp viện cũng không đến mức tiêu điều.

Gần đây, Bạch Sư và Tuyết Ngao cảm thấy buồn chán thường xuyên lén lút trốn ở hòn giả sơn trong vườn, có thể nhìn thấy hai người này làm ra một ít động tác không thích hợp với thiếu nhi. truyện copy từ

Đầu tháng, là thời kỳ động dục của Tuyết Ngao. Sang năm tiểu Tuyết Ngao có thể sinh ra hay không, đều tùy thuộc vào tháng này.

Trang Duệ cũng vô cùng coi trọng điều này. Hẳn sợ Lý Tẩu không mua được thịt dê tươi, đặc biệt đã nói rõ với Bánh Phi, cứ cách hai ngày, phải đi tới cửa hàng mua về một con dê sống, đảm bảo mỗi ngày đôi Bạch Sư đều có thể ăn được đồ ăn tươi.

Tiểu gia hỏa Kim Vũ kia, không biết có phải được linh khí làm dịu đi, lúc này mới sinh được sáu bảy tháng, hình thể đã lập tức đuổi kịp hai con Kim Điều trưởng thành. Khi nó đứng thẳng trên mặt đất, thân đã cao hơn một thước. Điều này khiến Tiểu Kim Vũ không quen. Bởi vì nó không có cách nào đứng ở trên vai Trang Duệ nữa.

Khác với Kim Diệu đã sống mười năm, hiện tại tiểu Kim Vũ thật sự là trẻ con. Tuy rằng cái không nhỏ, thật ra không cần quan tâm tới việc tìm người bầu bạn. Chuyện này ít nhất phải sau bốn, năm năm mới nói sau.

- Trang Duệ, hội bán đấu giá ở Myanmar tháng này, cậu thật sự không đi sao?

Thấy sức khỏe của ông cụ nhà mình đã có chuyển biến tốt, Tống Quân cũng trở nên nhàn nhã, không có việc gì làm liền tới Tứ Hợp Viên của Trang Duệ uống vài chén rượu nhỏ. Hắn và đám người Âu Dương Quân đã quen biết với nhau từ nhỏ. Trang Duệ ở nơi này thật ra không có cảm giác gò bó.

Mất thấy cuộc bán đấu giá ở Thái Lan sắp bắt đầu, mấy ngày nay Tống Quân thường xuyên tìm gặp Trang Duệ, muốn thuyết phục hắn đi Thái Lan một chuyến. Hắn rất muốn lĩnh hội một chút về cảm giác cá cược này.

Ngồi ở trong sân còn có Mã Bàn Tử. Gần đây, người bạn này đến Bắc Kinh nói chuyện kinh doanh, sẽ ở lại một khách sạn không xa với Tứ Hợp Viên của Trang Duệ. Anh ta chỉ cần đi vài phút là có thể đến Trang Duệ gia. Vừa rồi, anh ta và Tống Quân cùng ăn cơm trưa ở chỗ Trang Duệ.

- Không đi, không thấy bụng vợ tôi sao? Khoảng đầu tháng hai sẽ sinh. Tôi có thể đi đâu được chứ?

Trang Duệ lắc đầu. Hiện tại đã là cuối tháng mười hai. Chỉ còn có hai tháng nữa. Hai đứa trẻ long phượng sẽ ra đời. Hiện tại, Trang Duệ ngoại trừ mỗi ngày ra ngoài đi học, đều ở nhà chăm sóc cho vợ. Ngay cả mấy sản nghiệp của hắn ở Bắc Kinh cũng không thêm để ý, làm sao còn có thể đi Thái Lan với Tống Quân?

Nói đi còn có nói lại, hiện tại Trang Duệ muốn ngọc bích, căn bản không cần thông qua cuộc bán đấu giá. Hồ Vinh ở Mạn Đức Lạp và vùng biên giới Vân Nam, đã khai thông một con đường buôn lậu. Đến bây giờ đã chuyển nguyên thạch vào trong nước được vài lần.

Những nguyên thạch từ Myanmar được buôn lậu tới, chẳng những chỉ đủ để cố gắng làm những trang sức Xuân Thụy Lân. Ngay cả Xuân thị ở Hongkong cũng được được lợi không nhỏ. Mua hàng từ chỗ Trang Duệ còn thấp hơn một nửa, so với tham gia hội bán đấu giá với bên ngoài.

Điều này khiến Trang Duệ không hề động tới nguyên thạch hắn đã có được từ lần trước, bao gồm cả khối hoàng phi cực phẩm ở bên trong. Hơn mười khối nguyên thạch, hiện tại đều được giấu ở trong phòng của Trang Duệ. Có thể nói, lấy bất kỳ một tảng đá nào trong những tảng đá này ra, đều có thể khiến các sản nghiệp khác tranh đoạt.

Theo tài nguyên ngọc bích Thái Lan ngày càng cạn kiệt. Hơn một năm nay, giá cả thị trường ngọc bích trên quốc tế vẫn đang dâng lên, nhất là ngọc bích cực phẩm cao cấp, căn bản là nói là vô giá. Chỉ có trên phòng đấu giá, mới có thể thỉnh thoảng nhìn thấy.

Vật phẩm ngọc bích Xuân Thụy Lân ở Bắc Kinh đạt chất lượng cao, đã trở thành nơi cất giấu ngọc bích được mọi người ưa thích lựa chọn. Số lượng tiêu thụ ở Bắc Kinh càng ngày càng tăng. Ngay cả nhân hiệu lâu đời, phổ biến ở khắp nơi như Phúc Châu Bảo, cũng không thể bằng được.

- Tiểu tử cậu không đi, Anh Mã lại bận chuyện đầu tư, vậy ta cũng không đi...

Thật ra Tống Quân tự biết mình có bao nhiêu phân lượng. Tuy rằng trong cuộc đấu giá lần trước ở Thái Lan, anh ta đã mò được một khoản lớn, chỉ có điều đều nhờ có Trang Duệ. Nếu để bản thân anh ta chọn nguyên thạch, chỉ sợ sẽ phải bồi thường tới mức chỉ có thể mặc quần xi-líp về nước.

937. Chương 937 : Tám Ngày Phú Quý.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 937: Tám ngày phú quý.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Cũng may Tổng Quân chơi thạch, chỉ là chút kích thích. Anh ta không thiếu chút tiền này. Sau khi sức khỏe của ông cụ trở nên tốt hơn, chuyện mua quan bán tước của anh ta, tất nhiên sẽ được ưu đãi nhiều hơn.

- Đồ thạch kia coi như xong. Cái thứ đó thỉnh thoảng chơi chơi cũng được. Nếu chìm đắm vào đó sẽ xuất hiện vấn đề...

Mã Bàn Tử cười nói. mấy tháng nay, Trang Duệ không gặp anh ta. Dáng người lại lớn thêm không ít. Ngồi ở chỗ đó thật giống như tòa núi thịt.

Sau khi Mã Bàn Tử và Tổng Quân kết giao, đã chiếm được không ít tiện nghi. Xuất thân tăng vọt. Trong năm trước, khi cả nước tính điều chỉnh tài nguyên than tự nhiên, rất nhiều sản nghiệp nhỏ bị dừng lại để chỉnh đốn, anh ta đã nhân cơ hội sát nhập một số sản nghiệp than, kinh doanh càng làm càng lớn.

Gần đây Mã Bàn Tử đang có hạng mục cần bàn bạc hợp tác với nước ngoài, tài chính liên quan lên tới hơn 3 tỷ đôla, hơn 20 tỷ RMB. Thậm chí ngay cả Bộ tài nguyên quốc gia cũng bị kinh động.

Bởi vì Mã Bàn Tử muốn đầu tư một mỏ quặng ở Nam Phi. Nó thuộc về khoáng thạch dự trữ chiến lược của quốc gia, cho nên rất được coi trọng. Trong thời gian một tháng gần đây, Mã Bàn Tử đều ở Bắc Kinh bận rộn về chuyện này.

- Tôi cũng chỉ chơi thôi, còn không đến mức đắm chìm vào nó. Thật ra Bàn Tử anh, ít gây họa ấy khuê nữ đi....

Tổng Quân nghe Mã Bàn Tử nói xong, khinh thường bĩu môi, xoay mặt nhìn về phía Trang Duệ, nói:

- Đúng rồi. Cậu có hứng thú với việc kinh doanh của anh Mã hay không? Việc kinh doanh này tuyệt đối là ổn kiếm không thể thua lỗ.

Việc kinh doanh này của Mã Bàn Tử, chính là do Tổng Quân bắc cầu giới thiệu, nếu không những việc đầu tư mỏ quặng ở nước ngoài, sao tới lượt Mã Bàn Tử nhận được? Còn nhiều người muốn tranh đoạt mà.

Tuy nhiên Mã Bàn Tử nhận được khoản kinh doanh này, là phúc hay là họa còn rất khó nói. Bởi vì mặc dù hàm lượng uranium trong lớp vỏ trái đất rất cao, còn nhiều hơn so với thủy ngân, bạc, nhưng để lấy được uranium ra, khó khăn rất lớn. Trung bình trong mỗi tấn vật chất vỏ quả đất, chỉ có thể lấy ra ra khoảng 25 gram uranium.

Hơn nữa khoáng thạch uranium là khoáng vật có tính phóng xạ nguy hiểm. Muốn khai thác, chi phí đầu tư giai đoạn trước thường rất lớn.

Cứ như vậy, cho dù trên tay Mã Bàn Tử có vài tỷ, cũng còn lâu mới đủ. Nếu không phải nhờ chính phủ và Tổng Gia rót kinh phí vào, Mã Bàn Tử căn bản không có khả năng ăn được khoản kinh doanh này.

Nhưng cho dù chính phủ tham gia, tài chính của Mã Bàn Tử tài vẫn còn thiếu rất nhiều. Anh ta biết trong tay Trang Duệ có tiền nhàn rỗi, cho nên lúc này mới kéo Tổng Quân làm thuyết khách đến đây.

Chỉ có điều Mã Bàn Tử không biết, cho dù anh ta không tìm Tổng Quân, Tổng Quân cũng sẽ nói với Trang Duệ về chuyện này. Bởi vì ông cụ trong nhà đã lên tiếng, việc kinh doanh này nên để Trang Duệ tham gia làm một cổ đông. Tuy rằng Tổng Quân không rõ ý của ông cụ, nhưng cũng không dám làm trái lời ông nội.

- Anh Mã, việc kinh doanh của anh còn cần bao nhiêu tiền nữa?

Thật ra, gần đây trong tay Trang Duệ không hề có tiền nhàn rỗi. Bởi vì mở thêm phòng cho Âu Dương Quân nên phần lớn đã bán ra. Trang Duệ dựa theo cổ phần công ty sở lấy ra phần hoa hồng, đã cao tới hơn mười hai tỷ.

Ngoài ra, hai lần chia hoa hồng của mỏ quặng ngọc bích ở Thái Lan năm nay cũng có khoảng sáu tỷ RMB. Hơn nữa, mỏ quặng Tân Cương bên kia, cũng trả cho Trang Duệ một khoản tiền hoa hồng.

Cho dù không tính đến Xuân Thụy Lâm và nhà bảo tàng cùng với lợi nhuận của sản nghiệp Bành Thành này, tính sơ qua, hiện tại Trang Duệ có khoảng hơn hai mươi RMB trong tay. Hơn nữa có thể rút toàn bộ ra tiền mặt bất kỳ lúc nào.

Đừng những phú hào đứng trên bảng xếp hạng được công bố, bản thân bọn họ có thể động tới vài tỷ đôla, nhưng thật ra muốn bọn họ ngay lập tức lấy ra hai mươi tỷ tiền mặt, chỉ sợ không ai có thể làm được.

Nhớ năm đó, bản thân siêu cấp phú hào cảng đảo có tới trăm tỷ đôla, để cứu con trai, lao lực sức của chín trâu hai hổ, mới tập hợp được chục tỷ tiền mặt. Cho nên hiện tại Trang Duệ tuyệt đối có thể được gọi là phú hào ẩn hình cao cấp nhất trong nước.

Trang Duệ chưa nghĩ ra nên dùng khoản tiền này như thế nào, nghe Mã Bàn Tử nói như vậy, thật ra có chút động tâm. Tiền ở trong tay là tiền chết. Chỉ có đầu tư ra ngoài, mới có thể sáng tạo ra hiệu quả và lợi ích.

Tuy nhiên Trang Duệ đối với lĩnh vực mỏ quặng hiếm này lại khá xa lạ, không dám tùy tiện đồng ý, chỉ là cùng làm trước.

Mã Bàn Tử nghe Trang Duệ nói xong, cười gượng, nói:

- Vốn tưởng rằng chỉ cần một trăm tỷ là đủ rồi. Chỉ có điều sau khi chuyên gia đi Nam Phi khảo sát qua, cái hầm mỏ đó có hàm lượng uranium rất cao. Phỏng đoán có thể đứng thứ năm trên thế giới. Cho nên còn phải đầu tư thêm vào, đại khái cần đến hai trăm đến ba trăm tỷ RMB vào đó...

Trang Duệ nghe vậy liền hít một hơi lạnh. Ban đầu vốn tưởng rằng với số tiền trong mình đã không ít, không ngờ ngay cả một phần mười số tiền đầu tư ột hạng mục đều không bằng. Xem ra chính mình vẫn chỉ có thể “Cùng” làm.

Tổng Quân nhìn thấy Trang Duệ do dự, lập tức nói:

- Lão đệ, cơ hội này rất hiếm có. Rất nhiều người chen chúc tới vỡ đầu để được đầu tư, tôi còn chưa đồng ý. Không nói tới người khác, cậu gọi điện thoại cho Âu Dương Quân, xem thử tiểu tử kia có ý gì không?

Kỳ thật, Tổng Quân nói vậy đã nâng địa vị bản thân lên rất nhiều. Việc kinh doanh này, anh ta căn bản không thể quyết định phân phối cổ phần công ty, bởi vì nó liên lụy rất nhiều tới những lợi ích mấu chốt. Chỉ có ông cụ trong nhà lên tiếng mới có tác dụng. nguồn

Loại chuyện này vốn liên quan đến chính trị. Mà việc kinh doanh của Tổng Gia, phần lớn đều trên phương diện tài nguyên. Muốn làm việc mua bán này, không thoát khỏi sự ủng hộ của Tổng Gia. Nói trắng ra, Mã Bàn Tử chỉ là người thay mặt cho quốc gia và Tổng Gia.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể làm người thay mặt. Bởi vì chỉ cần mỏ quặng uranium có thể thuận lợi đầu tư, đó là một khoản tám ngày phú quý, bằng không có lẽ tất cả sản nghiệp của Mã Bàn Tử, đều phải gán nợ cho ngân hàng. Có thể chắc chắn vay được năm mươi tỷ sao?

Trang Duệ cúi đầu trầm tư suy nghĩ một lát, nói:

- Anh Tổng, anh Mã, tôi phải cân nhắc việc này một chút. Sau hai ngày nữa, tôi sẽ trả lời các anh...

Trang Duệ không dám tùy tiện khi đầu tư vài tỷ. Mỏ quặng ngọc Tân Cương đã được khai thác và phát triển tới thời kì cuối.

938. Chương 938 : Thịnh Cầu Của Cha Vợ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 938: Thịnh cầu của cha vợ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Về sau, sản lượng sẽ rất ít, mà hạng mục bất động sản đã chấm dứt, không có tiền lời. Ngoại trừ mỏ quặng ngọc bích ở Thái Lan ra, về sau Trang Duệ sẽ không có khoản tài chính lớn như vậy. nguồn (.)

Cho nên Trang Duệ thận trọng cân nhắc suy nghĩ một chút, quyết định xem mình nên đầu tư vào khoản kinh doanh này hay không.

Sau khi tiễn chân Mã Bàn Tử và Tống Quân, Trang Duệ trở lại trong viện, ngồi xuống một mình trầm tư suy nghĩ. Lẽ ra, với quan hệ giữa mình và Tống Gia, khoản đầu tư này, hẳn là một món lợi nhuận ổn định không thể thua lỗ. Tuy nhiên, bảo Trang Duệ ném hai mươi tỷ ra ngoài chỉ trong một lần, hẳn vẫn phải cân nhắc kỹ.

- Alô? Ai gọi điện thoại tới vậy?

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Trang Duệ đổ chuông. Hắn cầm điện thoại lên xem. Đây là một số điện thoại lạ.

- Alô, ai vậy?

Trang Duệ bắt đầu nghe điện thoại.

- Xin hỏi anh có phải là Trang Duệ không? Thủ trưởng muốn nói chuyện điện thoại với anh.

Phía bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói xa lạ. Sau khi Trang Duệ đáp ứng, hình như điện thoại được trao ột người khác.

- Tiểu Duệ, tôi là Đại Dũng.

Giọng nói uy nghiêm của Âu Dương Chấn Sơn, từ trong điện thoại truyền ra.

- Cậu? Sao... sao cậu có thời gian rảnh mà gọi điện cho cháu vậy? Có chuyện gì...

Trang Duệ vừa nghe là Âu Dương Chấn Sơn, không khỏi cầm di động đứng lên. Có lẽ bởi vì hắn tiếp xúc? So với ông cụ nhà Âu Dương, Trang Duệ càng sợ vị chưởng môn nhân hiện tại của Âu Dương gia này.

Tuy rằng cách đó tám ngày, cậu đã tới Tứ Hợp Viện ăn cơm, nhưng nói lý ra cậu chưa từng gọi điện thoại cho Trang Duệ. Điều này khiến Trang Duệ có chút cảm giác được người yêu thương mà vừa mừng vừa lo.

- Ủ, cũng không chuyện gì. Thằng nhóc nhà Tống Gia đi tìm cháu sao?

- Đúng vậy, cháu vừa mới tiễn chân anh Tống. Cậu cả, làm sao vậy?

Trang Duệ có chút cảm giác khó hiểu. còn có chút uẩn giận. Sau khi nghe cậu nói xong, vì sao mình lại có cảm giác giống như bị người ta giám thị?

Âu Dương Chấn Sơn không quan tâm Trang Duệ sẽ có tâm tư gì. Trong điện thoại ông ta nói:

- Chuyện hẳn nói với cháu, có thể đồng ý. Nếu tiền không đủ nói, đi tìm Tiểu Quân lấy. xem tại

- Chờ một chút, cậu cả. Chuyện này là thế nào?

Trang Duệ càng nghe càng hồ đồ. Đây chẳng phải chỉ là một hạng mục kinh doanh sao? Tuy rằng đầu tư không tính là nhỏ, nhưng ngạch độ hơn hai mươi tỷ đô la, sợ là chưa đến mức khiến một Ủy viên thường vụ Bộ Chính trị phải hỏi tới?

- Ông cụ phân phó, cứ làm theo là được. Nhớ kỹ, phải có cổ phần trong đó..

Âu Dương Chấn Sơn không nhiều lời, sau khi nói xong, lập tức cúp điện thoại. Một lát nữa, ông ta còn có hội nghị phải tham dự. Ông ta không nhiều thời gian để giải thích cho Trang Duệ.

Thành thật mà nói, đối với quyết định này của ông cụ, trong lòng Âu Dương Chấn Sơn có chút cảm giác không cho là đúng. Tuy rằng ông ta cực kỳ yêu thương em gái, nhưng không muốn cháu trai mình tham dự vào những việc đầu tư liên quan đến vật tư dự trữ chiến lược quốc gia.

Tuy rằng làm như vậy, tiền đến rất nhanh, nhưng sẽ bị đặc biệt chú ý nhiều hơn. Muốn Trang Duệ kiếm tiền, trong nước còn nhiều hạng mục, có lẽ không thể kiếm nhiều như vậy, nhưng cũng có thể đủ để Trang Duệ dùng cả đời.

Chỉ có điều Âu Dương Chấn Sơn lại không biết, hiện tại cho dù Trang Duệ đánh rắm, cả ngày ăn tôm hùm cá muối, số tiền của hắn cũng đủ dùng mấy đời người. Hiện tại, việc kiếm tiền đối với Trang Duệ mà nói, nhiều lắm chỉ là theo đuổi một cảm giác bản thân được thành tựu.

Sở dĩ bảo Trang Duệ tham dự khoản đầu tư này, kỳ thật không phải là chủ ý của ông cụ Âu Dương. Đây chỉ là ý của ông cụ Tổng Gia, xem như là báo đáp Trang Duệ mà thôi.

- Hóa ra có chuyện như vậy.

Sau khi Trang Duệ nghe cậu nói xong, trong lòng đã hiểu được vài phần. Hóa ra là hai ông cụ trêu ghẹo ra chuyện này, có thể là muốn tạo chút ân huệ cho tiểu bối, có chút ngại ngần sao?

Sau khi biết ngọn nguồn sự việc, Trang Duệ đã bớt lo lắng. Nếu ông cụ Tổng muốn đưa tiền ỉnh, có lý nào lại không lấy. Chỉ sợ với cách làm việc bá đạo của ông cụ này, không muốn cũng không được.

Trang Duệ lấy điện thoại ra tính gọi cho Tổng Gia, tuy nhiên nghĩ một chút, lại cất điện thoại đi. Chờ ngày mai trả lời cho Tổng Quân cũng không muộn.

Ngay khi Trang Duệ đứng lên chuẩn bị trở về gặp người vợ, Bành Phi dẫn một người, xuyên qua hành lang gấp khúc đi tới. Trang Duệ nhìn thấy liền sững sốt.

- Ba? Sao ba tới không nói trước một tiếng.

Người vào cùng Bành Phi, cũng cha vợ của Trang Duệ, Tần Hạo Nhiên. Trang Duệ vội vàng tiến lên đón tiếp.

- Vừa quyết định đúng lúc có chút việc muốn nói chuyện với con, nên ba qua đây.

Hắn là Tần Hạo Nhiên vừa mới xuống máy bay, bộ dạng mệt mỏi, hơn nữa cũng không mang hành lý gì, chỉ đi hai tay không.

“Không phải là muốn gặp mẹ vợ chứ?”

Trong lòng Trang Duệ thầm đoán về chuyến đi của cha vợ. Từ sau khi Tần Đồng Băng mang thai tới tháng thứ năm, dì Phương liền từ Hương Cảng chạy qua, vẫn ở chỗ của Trang Duệ, và Âu Dương Uyển chăm sóc cho Tần Đồng Băng.

Cho nên Trang Duệ cảm giác cha vợ đến đây, nói không chừng chính là vì nhớ mẹ vợ. Người đàn ông cũng cần có nhu cầu “sex” lành mạnh.

Đám người Âu Dương Uyển vốn đang ở trong phòng, thấy Tần Hạo Nhiên đến, vội vàng đi ra đón tiếp. Tần Đồng Băng mang thai khá lớn, cũng tới trong viện, lại càng thêm náo nhiệt.

Xem ra Tần Hạo Nhiên thật sự có chuyện. Ban đầu Trang Duệ còn tưởng rằng cha vợ sẽ đi nghỉ ngơi trước, thân thiết với mẹ vợ một hồi. Không ngờ sau khi thăm hỏi bà thông gia xong, Tần Hạo Nhiên liền kéo hắn kéo vào phòng nhỏ phía sau viện.

Tuy nhiên dì Phương và Tần Đồng Băng đều ngồi ở bên cạnh. Còn Âu Dương Uyển lại cố ý tránh đi. Bà nhận ra Tần Hạo Nhiên dường như có chuyện muốn nói với con trai.

- Ba, có chuyện gì ba gọi điện thoại đến là được cần gì phải tự mình đi một chuyến tới đây cho khổ ra?

Trang Duệ cho rót một chén trà nóng đưa cho cha vợ. Tháng 12 ở Bắc Kinh, gió lạnh thấu xương. Hiển nhiên Tần Hạo Nhiên có chút không quen với thời tiết bên này. Sau khi ngồi xuống còn dùng miệng hà hơi vào hai tay.

- Đúng lúc đến thăm Băng Nhi, thuận tiện nói với con vài chuyện.

Tần Hạo Nhiên uống trà, nói tiếp:

- Băng Nhi vốn đang mang thai, chuyện này không muốn để con đi, nhưng vừa rồi, chú ba mới xảy ra chuyện, chú hai không thể làm được. Mẹ con là đàn bà, không tiện xuất đầu lộ diện. Ông cụ đã rất nhiều năm không tham dự vào việc quản lý công ty. Việc này thật sự đành phải nhờ con đi một chuyến.

939. Chương 939 : Thỉnh Cầu Của Cha Vợ.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 939: Thỉnh cầu của cha vợ.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nghe cha vợ nói xong, dường như có việc muốn mình đi làm, vội vàng nói:

- Ba, có chuyện gì, ba cứ nói thẳng đi.

Người ta đã gả con gái ỉnh, giúp cha vợ làm vài chuyện, tất nhiên là chuyện hợp tình hợp lý.

Dường như lúc đầu dì Phương không biết ý định của Tần Hạo Nhiên khi đến đây, tuy nhiên vừa nghe ông nói xong, bà đã hiểu ra, mở miệng ngắt lời Trang Duệ, nói:

- Hạo Nhiên, không thể để chú hai đi sao? Ông xem bụng Đồng Bằng đã lớn thế này, nhiều nhất chỉ còn hai tháng nữa sẽ sinh. Tiểu Duệ không ở bên cạnh sao được?

- Nhưng chú hai không chịu. Đó là em ruột của bà. Cái gì cũng không để chú ấy làm, nói không chính xác trong lòng chú ấy còn có thể có cách gì chứ...

Tần Hạo Nhiên thở dài, nói:

- Ôi, thời gian trước, chú hai từng đi Macao, thua gần một tỷ đô la Hồng Kông, bị ba tôi cầm ra ngoài, Hơn nữa cho dù không có việc này, để chú ấy đi tôi cũng thấy lo lắng. Ai biết chú ấy có thể lại cầm tiền đi cá cược hay không?

Trang Duệ ở bên cạnh nghe vậy, líu lưỡi không nói nên lời. Chú hai của Tần gia thật sự đúng là một kẻ bại gia chi tử. Một lần thua đã mất một tỷ. Không trách được cha vợ tình nguyện chạy Bắc Kinh tìm mình, cũng không muốn để người em ruột của mình đi làm.

- Là như vậy. Năm nay đại lục hủy bỏ thuế nhập khẩu kim cương. Trong nước có rất nhiều thương nhân kim cương, đều trực tiếp đến Nam Phi chọn nguồn cung cấp kim cương. Bởi vì bọn họ ra giá hơi cao. Hiện tại, so với số định mức ban đầu của chúng ta, đã thiếu rất nhiều...

Nghe xong Tần Hạo Nhiên nói xong, Trang Duệ hiểu ra. Hóa ra, sau khi nội địa hủy bỏ thuế nhập khẩu đối với kim cương, thương nhân vốn bám vào các công ty ở Hương Cảng, đều tự lập công ty, trực tiếp và liên hệ với bên cung ứng kim cương trên quốc tế.

Người Trung Quốc buôn bán, có một dịch vụ đặc biệt rất không tốt. Đó là với nhau nâng giá. Mà khi thương lượng với bên cung ứng kim cương quốc tế, tự tất nhiên ai cho giá cao hơn, thì sẽ cung ứng hàng hóa cho người đó.

Nơi sản sinh Kim cương đơn giản chỉ có mấy địa phương như vậy. Số lượng kim cương được sản xuất hàng năm, cũng có tính toán về số lượng. Cứ như vậy, kim cương xuất nhập khẩu trong nước, đều do công ty Châu Bảo có danh tiếng lâu năm ở Hương Cảng cung ứng, tạo thành môi trường quá phức tạp.

Phải biết rằng, ngạch tiêu thụ kim cương ở cửa hàng Châu Bảo, cao hơn so với vật phẩm trang sức ngọc bích ngọc thạch. Nhất là vài năm gần đây, trong nước đã bị nước ngoài ảnh hưởng. Khi kết hôn nhất định phải trao nhẫn kim cương.

Tập tục này của người nước ngoài, đã trực tiếp đào thải truyền thống kết hôn trao trang sức bằng vàng của những người kết hôn trong lớp người già. Điều khiến này những người trẻ tuổi có tiền gat không có tiền, khi kết hôn, tóm lại vẫn muốn mua hai chiếc nhẫn kim cương.

Kể từ đó, hàng năm số lượng tiêu thụ trang sức làm bằng kim cương trong nước đã tăng nhanh, đạt được hơn năm trăm tỷ nMP, tổng ngạch tiêu thụ của các cửa hàng Châu Bảo chiếm được hơn bốn thành một chút.

Cho nên nếu sang năm Tần thị không thể mua được lượng kim cương dùng cho cửa hàng châu báu trong một năm, vậy trên phương diện này, sẽ bị người ta chen chúc mất không ít định mức thị trường. Đối châu bảo Tâm thị mà nói, tuy rằng không phải là đả kích trí mạng, nhưng sẽ khiến nguyên khí đại thương.

Về phần hơn một năm nay, mặc dù trên phương diện kinh doanh Tần gia có chút thu hoạch, đều là nhờ vào Trang Duệ, chiếm một phần nhỏ trong thị trường ngọc bích ngọc thạch trong nước, nhưng bên trong Tần gia, lại xuất hiện một vài vấn đề.

Ba anh em Tần Hạo Nhiên, ông ta là lão đại, cũng là chủ môn nhân của một thế hệ Tần gia. Ngoài ra hai anh em đều công tác trong xí nghiệp của gia tộc. Chỉ có lão Nhị là một kẻ suốt ngày ăn chơi trác táng, mỗi ngày chỉ biết là bài bạc chơi gái.

Nhất là thời gian trước, Tần lão nhị chạy đến Macao bài bạc, đổ bạc suốt năm ngày năm đêm, bỏ ra một tỷ đô la Hồng Kông, cuối cùng còn bị sòng bạc giam giữ. Tần Hạo Nhiên đã phải tự mình đưa tiền tới để chuộc người.

Sau khi Tần lão nhị trở lại Hương Cảng, lúc ấy ông cụ đã tức giận trực tiếp dùng gậy, đánh gãy chân lão Nhị. Không thể tin tưởng khi để hắn làm việc.

Thật ra Tần lão Tam nhà ta là người có khả năng. Một nửa việc kinh doanh trong gia tộc đều do hắn quản lý. Tuy nhiên chú ba nhà họ Tần chỉ lớn hơn Trang Duệ vài tuổi, thích nhất là đua xe. Hai tháng trước, lái xe xảy ra chuyện cố, toàn thân nhiều chỗ bị dập nát, gãy xương, bây giờ còn nằm ở trên giường bệnh.

Cho nên mấy tháng qua Tần Hạo Nhiên, không chỉ bận rộn việc của mình, thậm chí còn phải tiếp nhận công việc vốn do chú ba nhà họ Tần phụ trách. Bận tới mức không có thời gian nào rảnh. Nếu không, lần này việc chọn nơi cung cấp kim cương lần này, khẳng định ông ta sẽ tự mình đi.

- Ba, ba bảo con đi Nam Phi, lựa chọn kim cương đặc biệt cho Châu Bảo Tần thị sao?

Nhe xong Tần Hạo Nhiên nói xong, Trang Duệ hỏi. Hắn thực sự là một chuyên gia của các loại ngọc, nhưng đối với kim cương, Trang Duệ thật sự không mấy tinh thông.

- Tiểu Duệ, cuối tuần này sẽ bắt đầu. Hội đấu giá kim cương, nguyên thạch ở Nam Phi sẽ tiến hành đại khải trong một tháng. Ba muốn con đại biểu cho Châu Bảo Tần thị tham gia.

Đương nhiên, con không cần ở lại đó suốt một tháng. Nếu thuận lợi, chỉ cần một tuần đã có thể trở lại...

Tần Hạo Nhiên cảm thấy hơi ngại. Con gái bụng lớn như vậy, theo lý mình là cha vợ, đáng lẽ ra phải để con rể dành nhiều thời gian cho con gái, không nên sai con rể đi làm chuyện gì.

Chỉ có điều Tần Hạo Nhiên thật sự không có cách nào khác. Tài chính để mua kim cương lần này còn tốn hơn nhiều so với hội bán đấu giá ngọc bích hồi đầu năm. nguồn (.)

Vì việc mua kim cương lần này, Tần Hạo Nhiên đã chuẩn bị hai tỷ đồng Euro. Khoản tiền này nhất định phải giao cho người đáng tin cậy. Đường như chỉ có Trang Duệ là người thích hợp nhất được chọn.

- Hạo Nhiên, hay là để tôi đi đi?

Dì Phương ở bên cạnh nói. Con gái đang mang thai, tâm lý thường khá yếu đuối. Bà làm vậy vì muốn để Trang Duệ ở nhà cùng con gái.

- Trước kia em chỉ quản lý tài vụ. Chuyện kinh doanh, hãy để cho đàn ông nói chuyện.

Tần Hạo Nhiên lắc đầu, từ chối lời đề nghị của vợ, Nói đi còn có nói lại, Trang Duệ ở trong nhà, còn không bằng bà ở bên cạnh chuyên tâm hầu hạ. đọc truyện mới nhất tại .

- Ba, cứ để con đi.

Chỉ có một tuần, không làm lỡ mấy chuyện. Trang Duệ nghĩ một chút, nói:

940. Chương 94 0: Nam Phi.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 940: Nam Phi.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ngày mai con sẽ xin nghỉ học. Khoảng ba đến năm ngày là có thể xuất phát...

Sau khi Trang Duệ nói xong, liền nhìn về phía vợ mình. Tuy rằng Tần Huyền Băng không muốn chồng mình sẽ rời khỏi mình, nhưng ba đã tự mình tới nhà thỉnh cầu, làm con gái, cô cũng không thể nói được lời nào.

- Tốt. Ba sẽ chuyển tiền chuyển tới ngân hàng Thụy Sĩ. Khi con giao dịch, có thể tiến hành chuyển khoản trực tiếp.

Thấy Trang Duệ đã đồng ý, Tần Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Tần Hạo Nhiên cực kỳ yên tâm đối với năng lực làm việc của Trang Duệ. Không nói tới điều khác, đầu năm nay, nếu không nhờ có Trang Duệ, trong cuộc bán đấu giá ở Thái Lan. Châu Bảo Tần thị đã bị vật hết lòng cánh mà trở về.

Trong cuộc bán đấu giá, Trang Duệ tỏ ra biết nắm chắc thời cơ, ra tay quyết đoán. Ngay cả Tần Hạo Nhiên cũng cảm thấy không bằng... Hội giao dịch kim cương ở Nam Phi lần này, cũng lấy dùng tiến hành theo cách thức bán đấu giá. Tần Hạo Nhiên tin tưởng Trang Duệ có thể xử lý tốt chuyện này.

...

Ở Hương Cảng, Tần Hạo Nhiên còn có chuyện ở cửa hàng lớn nhất đang chờ. Sau khi ở Bắc Kinh một ngày, Tần Hạo Nhiên đã vội vàng rời đi, để lại cho Trang Duệ một tờ ngân phiếu hai tỷ đồng Euro.

Ngày hôm sau Trang Duệ đi tìm giáo sư Mạnh để xin nghỉ học. Giáo sư Mạnh biết ở bên ngoài Trang Duệ có rất nhiều chuyện để làm, hơn nữa bản thân nghiên cứu sinh không có nhiều giờ học, lập tức không nhiều lời, chỉ bảo Trang Duệ ở bên ngoài chú ý an toàn.

Tuy nhiên giáo sư Mạnh cũng nói cho Trang Duệ biết, lý luận cuối cùng phải kết hợp với thực tiễn. Chờ tới mùa xuân sang năm, ông ta sẽ chuẩn bị để Trang Duệ đi cùng tiến hành một vài công tác dã ngoại khảo cổ.

Tưởng tượng tới khi đó hắc con mình đã được sinh ra, trong nhà lại không thiếu người hầu hạ, Trang Duệ liền đồng ý. Sau thời gian học tập này, Trang Duệ cảm thấy rất có hứng thú đối với mộ cổ. Có thể từ trong mộ khôi phục lại cả một triều đại, chuyện này cũng cực có ý nghĩa.

Trang Duệ lại gọi điện thoại cho Tổng Quân, nói là chuyện đầu tư mỏ quặng uranium, chờ sau khi mình từ Nam Phi quay trở về sẽ nói sau. Hắc không ngờ được buổi sáng gọi điện thoại, buổi chiều hai người này lại cùng nhau tới Tứ Hợp Viện.

- Anh Tổng, anh Mã. Chuyện kinh doanh hai người đã nói, tính cho tôi một phần. Tuy nhiên tôi cảnh cáo trước. Trong chuyện này tôi chỉ đầu tư không thể để ý tới. Chỉ lấy hoa hồng, có chuyện gì cũng đừng tìm tôi..

Ngày hôm qua, sau khi Trang Duệ nhận điện thoại của cậu xong, đã biết được ý định của hai người khi tới đây, nên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đưa ra ý kiến của mình. đọc truyện mới nhất tại .

Có thể đầu tư, nhưng Trang Duệ không tính quản lý. Một cửa hàng kinh doanh kia mình còn chẳng để ý được, nói gì tới việc đầu tư ở tận Phi Châu. Nếu không phải để hai ông cụ an tâm, Trang Duệ tình nguyện bỏ tiền trong ngân hàng lấy lợi tức.

- Tiểu tử, tìm cậu, cậu có hiểu không?

Tổng Quân có chút buồn bực. Người khác gặp phải chuyện này đều vội vàng đến cầu còn chưa được. Giờ đến chỗ Trang Duệ hình như lại trái ngược. Đường như bản thân mình đang cầu hấn nhập cổ phần vậy.

Phải biết rằng, từ trước khi bước vào những năm năm mươi, sáu mươi, mặc kệ là buôn bán ở quốc gia nào, kinh doanh nguồn năng lượng và súng ống đạn dược, tuyệt đối là hai loại kinh doanh kiếm được nhiều tiền nhất trên thế giới.

Nhất là dầu mỏ và các năng lượng dự trữ chiến lược của quốc gia. Hai loại này, chỉ cần dính một chút bên ngoài, vậy thì chỉ cần ngồi chờ phát tài. Không thấy tù trưởng quốc gia Ả-rập sao? Một đám giàu đến mức chảy mỡ.

Hiện tại cái gọi là thủ phủ thế giới, so với tù trưởng vương công quốc gia Ả-rập, còn kém hơn không ít. Cái gọi là trăm công ty mạnh nhất thế giới trong một năm, so với công ty đạn dược súng ống, căn bản không chỉ trên một cấp bậc.

Tuy nhiên có một số việc, không thực sự thích hợp để quốc gia ra mặt, vậy cần tìm người đại lý. Súng ống đạn dược kinh doanh như thế, nguồn năng lượng kinh doanh cũng được như vậy, nếu chỉ bằng chút xuất thân của Mã Bàn Tử, căn bản không có tư cách tham dự vào trò chơi này.

- Ha ha, đương nhiên tôi không hiểu. Có lẽ có nhiều người làm phiền sao...

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười. Đầu năm nay đều là những người vì có tiền mà mặc kệ sống. Làm việc ngược lại không được mấy tiền. Tiền mà người đập xích lô kiếm được một tháng, còn chưa đủ để Tổng Gia ăn một bữa cơm đầu.

- Chuyện này bởi vì cổ phần công ty, đã bỏ ra không ít thời gian. Trong vòng hai ngày, tiền của Trang Duệ cậu có thể tới không?

Tổng Quân vốn không trông cậy vào Trang Duệ sẽ tham dự vào chuyện trong công ty. Theo anh ta thấy, để Trang Duệ góp cổ phần, chính là thể hiện sự kết minh giữa ông cụ và gia tộc Âu Dương, hơn nữa còn cần nhắc đến trên phương diện chính trị.

Chuyện Trang Duệ chữa bệnh cho hai ông cụ, trong mắt Tổng Quân và những người thân, chẳng qua là Trang Duệ có tấm lòng hiếu thuận mà thôi. Ngoại trừ người trong Tứ Hợp Viện của Trang Duệ, cực kỳ tin tưởng vào thuật châm cứu của hắn ra, người bên ngoài không biết về phương diện này.

Thật ra Âu Dương Quân mơ hồ đoán được vài điều, nhưng anh ta không dám nhiều lời. Chuyện này có quan hệ quá lớn. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Âu Dương Quân đều ôm con trai tới cho Trang Duệ châm cứu. Thằng nhóc kia vừa thấy ngón châm liền giơ hai tay ra muốn cướp. Có một lần bàn tay nhỏ bé đã phá khiến kim châm đều rơi xuống.

- Tiền thì bất cứ lúc nào đều có thể tới đúng chỗ. Tuy nhiên việc này không phải qua loa như vậy chứ? xem tại

Trang Duệ biết việc kinh doanh này, phải đăng ký lại cổ phần công ty. Rõ ràng bọn họ nắm giữ cổ phần của cổ đông trong công ty. Trang Duệ nghĩ, chuyện như vậy, không thể ba tháng, năm tháng là làm xong được.

- Sao lại bảo là qua loa. Chuyện này đã triển khai hoạt động gần nửa năm. Chỉ chờ chú tư phân phối cổ phần công ty. Được rồi, nói những chuyện này với cậu cũng không có tác dụng.

- Như vậy đi, Trang Duệ anh lấy hai mươi tỷ đến, tính cho anh 10% cổ phần công ty. Anh Mã góp năm mươi tỷ, chiếm 12% cổ phần công ty. Ngoài ra quốc gia chiếm 51%, còn lại 27% cổ phần công ty do ba nhà khác đóng góp...

10% cổ phần công ty của Trang Duệ, vốn thuộc về Tổng Gia. Trong hạng mục như vậy, vốn của Tổng Gia phải chiếm ít nhất 20% cổ phần công ty trở lên. Nhưng ông cụ Tổng đã mở miệng, chẳng khác gì là tặng không cho cổ phần này cho Trang Duệ. Nếu không, Mã Bàn Tử góp năm mươi tỷ, lại chỉ hơn Trang Duệ có 2% cổ phần công ty sao?

941. Chương 941 : Nam Phi.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 941: Nam Phi.(2) (.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên, Mã Bàn Tử không có gì bất mãn. Đầu tư vào năm mươi tỷ, qua hai, ba năm, có thể lấy lại một trăm tỷ.

Trong lòng Mã Bàn Tử đã tính toán kỹ càng, có cây đại thụ Tổng Gia ở đây, anh ta mới không sợ bị người ca nuốt xương cốt lẫn thất lưỡng. Hơn nữa, chỉ cần ở bên cạnh cây đại thụ này, việc kinh doanh của Mã Bàn Tử ở trong nước, cũng thuận lợi hơn không ít.

- Được, anh Tổng cứ sắp xếp là được. Ngày mai tôi sẽ sai người đưa tiền qua. Ngày mai tôi muốn đi rồi. Quyền cổ phần và các loại khác thì chờ sau khi tôi trở lại sẽ ký sau.

Trang Duệ gật đầu đồng ý. Hắn căn bản là không biết, 10% cổ phần công ty này, trong tương lai sẽ mang đến cho rất nhiều lợi nhuận. Số lượng tiền này đã khiến Mã Bàn Tử tâm thần bất định, cuối cùng phải quỳen góp ra ngoài hơn một nửa, lúc này mới có thể ngủ yên.

Hiệu suất làm việc của Tổng Quân rất cao. Hoặc là nói, bởi vì Trang Duệ liên quan tới chuyện này, không đợi Trang Duệ rời khỏi Bắc Kinh, Tổng Quân đã mang các loại văn kiện đến nhà Trang Duệ, lấy từng chữ ký một. Mà công ty cũng đã bắt đầu đưa vào hoạt động. Các loại thiết bị khai thác mỏ, cũng được đưa lên thuyền vận chuyển tới Phi Châu.

Tối ngày hôm trước, khi rời đi Bắc Kinh, Trang Duệ lại đi ô tô đến núi Ngọc Tuyền ăn cơm với hai ông cụ. Đương nhiên, mục đích chủ yếu vẫn là điều trị thân thể cho hai người.

Ông cụ Tổng vốn không thể xuống giường, sau khi được điều trị, đã có thể chống gậy chậm rãi bước đi. Chỉ có điều, khi Trang Duệ chăm cứu cho bọn họ, đều tiến hành vào những lúc không có bác sĩ. Mà hai ông cụ không hổ danh là người của thời đại chiến tranh, bảo giữ bảo mật tương đối tốt, một chút tiếng gió cũng không tiết lộ ra ngoài.

...

- Tổng giám đốc Trang, vì sao không mang theo hai con Tàng Ngao kia?

Sau khi Hạ Song nhìn thấy Trang Duệ xuống xe, lại không thấy Bạch Sư ở phía sau, không khỏi có chút kỳ lạ. Trang Duệ đi ra ngoài, đều dẫn theo Bạch Sư.

- Đi tới hội bán đấu giá mang Bạch Sư không tiện. Anh Hạ, chuyện trong nhà đã sắp xếp xong rồi chứ? Lần này đi thuận lợi phải mất một tuần. Nếu không có thể phải tới nửa tháng.

Lần Trang Duệ đi ra, lại có chút nhức đầu. Tháng 12 vừa vặn là thời kỳ động dục của Tàng Ngao. Khăng định không thể mang theo Bạch Sư. Ban đầu, hắn muốn mang Kim Vũ cho.

Nhưng Trang Duệ nghĩ đi nghĩ lại, Nam Phi cũng không phải là ở nông thôn, hơn nữa trị an cũng không tốt lắm. Có rất nhiều người có súng. Nếu dẫn theo Kim Vũ bị người ta dùng súng đạn phi pháp, vậy Trang Duệ cũng không tìm được chỗ nào để khóc. Cuối cùng hắn vẫn quyết định không mang con nào, chỉ dẫn Bành Phi đi cùng.

- Tổng giám đốc Trang, đã sắp xếp xong rồi. Một năm qua, phân nửa thời gian đều nhàn rỗi. Nhiệm vụ lần này cũng không có gì...

Nghe Trang Duệ quan tâm, Hạ Song có chút cảm động. Chuyện đãi ngộ cao đã ít, hơn nữa ông chủ lại phúc hậu, Hạ Song hết sức hài lòng đối với công tác này.

- Điềm Á, Lưu Ly, nửa tháng không trở về nhà, chồng sẽ không lo lắng chứ?

Sau khi tiến vào cabin, Trang Duệ bắt đầu đùa hai tiếp viên hàng không. Trước kia, chồng của Lưu Ly nghe nói ông chủ của vợ mình là người trẻ tuổi đẹp trai, thiếu chút nữa đã buộc Lưu Ly phải từ chức.

Cuối cùng vẫn là do Trang Duệ tổ chức một hoạt động, để nhân viên đội bay dẫn người nhà tham gia. Sau khi người chồng ghen tuông kia nhìn thấy Tần Huyền Băng, lúc này mới thôi không còn nghi ngờ nữa.

Từ Bắc Kinh bay đi Nam Phi, phải qua Ấn Độ Dương. Bởi vì Trang Duệ còn chưa phải là máy bay tư nhân lớn nhất. Sau khi đi qua Man-di-vơ, đã phải hạ xuống sân bay để tiếp thêm xăng.

Khi máy bay đi xuyên qua tầng mây, Trang Duệ nhìn qua cửa sổ. Đập vào mắt là một mảng màu lam. Biển rộng vô tận dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lóe ra hào quang khiến người ta mê muội.

Mặt biển xanh lam, lác đác một vài hòn đảo nhỏ màu xanh biếc. Ngoài màu xanh biếc ra, lại bị một vòng cát trắng bao quanh. Bờ biển không chỉ có một màu xanh đơn giản. Ngoài một màu xanh lam đơn giản phía bên ngoài, còn có màu xanh thẫm giống như bảo thạch.

Cảnh đẹp như thế, khiến mấy người trên máy bay đều ngây người. Hai cô tiếp viên hàng không cũng mặc kệ ông chủ đang ở trên máy bay, đều chen nhau đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra, miệng còn thường xuyên phát ra những tiếng than.

- Khí hậu ở đây thật tốt...

Nhân lúc rảnh rỗi chờ tiếp xăng, Trang Duệ mở cửa máy bay một lát. Gió biển ẩm ướt thổi vào người, hết sức thoải mái. Hơn nữa so với gió lạnh thấu xương ở Bắc Kinh, nơi này bốn mùa chia đều có nhiệt độ trung bình từ 8° trở lên, khí hậu rất hợp lòng người.

Những năm gần đây, mức độ cuộc sống được nâng cao. Rất nhiều người trẻ tuổi khi kết hôn đều thích đến Man-di-vơ để du lịch. Khi Trang Duệ chụp ảnh cưới, đã từng cân nhắc tới Man-di-vơ. Tuy nhiên thời gian đó hần khá bận, nên đành lựa chọn Hải Nam.

- Ha ha, Tổng giám đốc Trang, Man-di-vơ đúng là thiên đường du lịch. Đây là lần đầu tiên, chúng tôi được đến.

- Đúng vậy, trời thật xanh, biển rộng quá đẹp.

Trong cabin, mấy người đều đi xuống máy bay. Hai tiếp viên hàng không Điềm Á và Lưu Ly, đều lộ vẻ mặt say mê, ríu rít thảo luận với nhau. Hiển nhiên, sức hấp dẫn của Man-di-vơ khiến tất cả các cô gái trẻ tuổi đều không thể kháng cự.

Trang Duệ nghe vậy không khỏi nở nụ cười. Làm tiếp viên hàng không chắc hẳn được nhìn nhiều nhất, cũng phiền chán nhất, chỉ sợ chính là trời xanh. Trước kia sao không có nghe thấy các cô từng nói về trời xanh? Đây thuần túy do tác dụng của tâm lý. xem tại

- Như vậy đi, sau này đội bay sẽ được tăng thêm một phúc lợi, hàng năm có thể mang người nhà ra nước ngoài du lịch một lần. Các cô tự mình sắp xếp. Nếu muốn ngồi máy bay này, vậy mấy nhà phải thương lượng cho tốt. Nếu chỉ muốn thế giới có hai người, vậy chi phí do tôi chi trả.

Trang Duệ đối xử với nhân viên vẫn rất tốt. Cái khác không nói, chỉ nói tới đãi ngộ của nhà bảo tàng Định Quang, chính là một số hai ở thành phố Bắc Kinh, không hề kém hơn so với nhân viên công tác trong viện bảo tàng Cổ Cung.

Thời gian trước, Ngô Triệu còn tìm Trang Duệ. Sau khi cho hần xem bằng tốt nghiệp bác sĩ, tỏ ý muốn vào làm trong bảo tàng của Trang Duệ, Trang Duệ lập tức đồng ý. Hiện tại hần không thiếu tiền, chỉ thiếu nơi cất giữ và nhân tài chuyên nghiệp.

- Thật sao?

- Oa, ông chủ vạn tuế.

- Tổng giám đốc Trang, vậy làm thế nào mới có thể anh được?

Sau khi nghe Trang Duệ nói vậy, hai tiếp viên hàng không, lập tức cao hứng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Ngay cả người chứng chặc như Hạ Song và Đinh Hạo, cũng lộ vẻ vui mừng.

942. Chương 942 : Nam Phi.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 942: Nam Phi.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Tuy rằng với thu nhập của bọn họ, việc du lịch ở nước ngoài hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng miễn phí thì có ai không thích?

- Được rồi, sắp bơm xăng xong rồi, chuẩn bị xuất phát.

Trang Duệ sờ sờ cái mũi. Đường như người được hô vạn tuế, kết cục cuối cùng đều không ổn?

Sau khi máy bay rời khỏi Man-đi-vơ mỹ lệ động lòng người, lại bay thêm bảy tám giờ, rốt cục đã hạ xuống sân bay Giô-ha-nít-xbóc Nam Phi.

Nhiệt độ ngoài trời của Giô-ha-nít-xbóc cao hơn nhiều so với Bắc Kinh. Ước chừng khoảng 0°. Ngồi ở trên ô tô, đập vào mắt gần như toàn là người da đen. Lúc này, Trang Duệ mới ý thức được, mình đã tới Phi Châu.

Bởi vì từ thế kỷ mười sáu người Hà Lan bắt đầu tiến hành chiến tranh thực dân với Nam Phi bắt đầu thực dân chiến tranh, mãi cho đến mười chín thế kỷ người Anh mới tiếp nhận Nam Phi. Quốc gia này có tài nguyên dồi dào, vẫn còn ở tình trạng là một thuộc địa.

Cho nên tuy rằng hơn 80% người Nam Phi đều là người da đen. Hơn nữa hiện tại cũng là người da đen chấp chính, nhưng mạng lưới quan hệ của quốc gia, từ đầu đến cuối đều là bị khống chế trong tay người da trắng. Giống như chủ các mỏ vàng, mỏ quặng kim cương còn có mỏ năng lượng quý hiếm, trên cơ bản đều là người da trắng. Mà người da đen chỉ có thể sức lao động rẻ mạt để tới làm công cho các nhà tư bản này.

Hiện tại, đến bây giờ quan niệm kì thị chủng tộc ở Giô-ha-nít-xbóc vẫn hết sức nghiêm trọng. Giống như Soweto ở cách thành tây nam 5 km, chính là một khi cách ly dành riêng cho người da đen ở Nam Phi, từng xảy ra vụ thảm án khiến cả thế giới khiếp sợ.

Trước khi đến, Trang Duệ đã tìm hiểu những kiến thức liên quan tới Nam Phi. Hắn biết Giô-ha-nít-xbóc là thành phố và là trung tâm lớn nhất của Nam Phi, cũng là trung tâm sản xuất vàng lớn nhất trên thế giới, còn được gọi là “thành phố Vàng”.

Một đêm của năm 886, một người tên là Kiêu Trì hay là George, hay là Harrison người da trắng đi dạo ở một nông trường phía bắc Giô-ha-nít-xbóc hiện nay, bị vấp vào một tảng đá trên mặt đất. Đây là một khối vàng. Bởi vậy đã khiến mọi người từ khắp nơi trên thế giới chen chúc nhau tới đào vào, khiến cho số lượng người đào vàng tăng vọt.

Tuy nhiên, bạn của Harrison chính là một người mạo hiểm. Tuy rằng lấy được “giấy chứng nhận quyền sở hữu giấy một mỏ vàng” có thể hưởng đãi ngộ miễn thuế, nhưng bản thân Harrison cùng Eggs Naked, căn bản không có đủ tài chính cần thiết để khai thác mỏ vàng này. Cuối cùng đã bán quyền sở hữu cho người khác với giá cực thấp. Có thể xem bọn họ như một chủ mỏ vàng không may mắn nhất trên lịch sử.

Trải qua hơn một trăm năm, Giô-ha-nít-xbóc đã trở thành một nơi sản xuất vàng lớn nhất trên thế giới. Mỏ vàng đã khiến Giô-ha-nít-xbóc được mở ra, trở thành thành phố có nền kinh tế phồn vinh nhất ở Nam Phi. Các kiến trúc cao lớn với hình dáng khác nhau nằm san sát nối tiếp nhau. Đường quốc lộ được hiện đại hóa thông suốt khắp nơi, bao trùm toàn bộ thành phố.

Khu vực giao dịch cổ phiếu ở Giô-ha-nít-xbóc là một trong mười thị trường tài chính lớn trên thế giới, chính là đoạn đường phồn hoa, giao dịch sinh động khác thường, tùy ý có thể thấy được hoàn cảnh u nhã, các trung tâm mua sắm hiện đại.

Khi Trang Duệ đến đây, đã là ban đêm. Toàn bộ thành phố đèn đuốc sáng trưng. Đèn trên các vật kiến trúc cùng phóng ra ánh sáng rực rỡ khác thường, càng tăng thêm bầu không khí hiện đại của một thành phố lớn.

Mà nơi giao dịch kim cương một loại sản vật đặc biệt ở Nam Phi, cũng thuận lý thành chương, an bài tại Giô-ha-nít-xbóc. Hàng năm, những người đến đây, ngoại trừ thương nhân vàng ra, nhiều nhất chính là các thương nhân buôn bán kim cương ở các nơi trên thế giới.

Trang Duệ chờ sau khi Hạ Song làm xong thủ tục quay lại, bọn họ cùng nhau rời khỏi sân bay. Ở lối ra của sân bay, một người da đen giờ tắm băng trên có viết hai chữ Hán “Trang Duệ”, chờ ở nơi đó.

- Anh bạn, gặp à?

Trang Duệ thấy hai chữ trên tấm biển được viết cứng cáp danh thép, lại có cổ tử, không khỏi đùa một chút với người tới đón. Nam Phi là thuộc địa của nước Anh, ngôn ngữ đối với Trang Duệ mà nói là không thành vấn đề.

Tuy nhiên người da đen kia trả lời, khiến Trang Duệ có chút không ngừng cười khở. Bởi vì hắn nói “Bức tranh” mình đang giờ, hắn đã phải nhờ khách sạn cho hắn một tờ giấy vẽ truyền thần, vẽ tròn ba giờ mới ra bức tranh này.

- Đến rồi, đều lên xe đi.

Trang Duệ khoát tay với mấy người phía sau. Đây là xe thuê, vừa vặn có thể chứa mấy người bên mình. Bên Hương Cảng đã suy nghĩ vô cùng chu đáo.

- Anh Trang, tôi nghe nói kim tệ và kim cương ở bên đây rất rẻ. Ngày mai sau khi mọi chuyện xong xuôi, buổi tối chúng ta ra ngoài đi dạo chứ?”

Trước khi đi, Bành Phi đã đáp ứng với vợ, khi về phải mang theo một viên kim cương lớn về cho cô ấy.

- Tốt quá, chúng tôi cũng muốn đi.

Từ trước đến nay, phụ nữ đối với những gì phát sáng đều không có sức chống cự. Sau khi nghe Bành Phi nói xong, hai cô tiếp viên hàng không xinh đẹp cũng cao hứng kêu lên. Ngay cả ngồi Hạ Song và Đinh Hạo ngồi ở phía sau cũng có chút động tâm. Kim cương ở Nam Phi nổi tiếng khắp thế giới.

- Thôi được. Muốn mua thứ đó, chờ sau khi tôi xong việc sẽ cùng đi. Nhớ kỹ, buổi tối nhất định không được bước ra ngoài...

Trang Duệ vốn đang cười đùa hi hi ha ha với mọi người, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. Đùa gì thì đùa, buổi tối ở Giô-ha-nít-xbóc mà ra ngoài đi dạo phố, vậy thuần túy là tìm cái chết.

Phải biết rằng, tuy rằng người ở Giô-ha-nít-xbóc đều ngồi trên đồng tiền, nhưng đồng thời cũng là nơi có tỉ lệ phạm tội cao nhất trên thế giới. Từng có người làm công tác thống kê, tại thành phố này, chia đều cứ cách vài phút, lại phát sinh cướp bóc hoặc là án mạng.

Bởi vì người thất nghiệp ở Nam Phi cao tới 40%. Tuyệt đại bộ phận đại quân thất nghiệp đều là người da đen thiếu kỹ năng, trình độ giáo dục thấp. Vấn đề trị an có chuyển biến xấu khiến cho những sự kiện cướp bóc nhìn mãi quen mắt, còn nổi lên một bầu không khí xung đột chủng tộc.

Điều này khiến giai cấp trên của các công ty tư nhân lớn hoặc đại biểu Nam Phi, buộc lòng phải di chuyển ra vùng ngoại thành phía Bắc. Các bộ phận quan trọng của thành phố không ngừng di chuyển về phía vùng ngoại ô.

Ngoài ra, vốn nước ngoài e ngại phiêu lưu cũng di chuyển ra phía ngoài, khiến các loại như nhà ăn, câu lạc bộ, câu lạc bộ đêm trong nội thành lần lượt đóng cửa. Điều này khiến cho thành phố vàng ban ngày náo nhiệt ồn ào sôi động, tới buổi tối sẽ biến thành một thành phố bị ruồng bỏ, có vẻ vắng vẻ khác thường.

943. Chương 943 : Châu Phi Khóc.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 943: Châu Phi khóc.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi truyện copy từ

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Tuy rằng phía ngoài cửa sổ xe vẫn có ánh đèn lóe sáng, nhưng đám người Trang Duệ có thể thấy được, bên đường cái có rất ít có người trông nghe đi lại. Chỉ có đám người da đen túm năm tụm ba đứng ở bên đường huyết sáo nhìn về phía ô tô qua lại.

ở Giô-ha-nít-xbóc, Châu Bảo Tần thị vốn có một văn phòng làm việc, tuy rằng chỉ có một cái, nhưng tốt xấu cũng có một chỗ. Chỉ có điều, Chủ nhiệm văn phòng kia lại không may, buổi tối ra ngoài tán gái, bị người ta chọc một dao, sau khi dưỡng thương tốt, rồi cuộc không dám ở tại chỗ này, Thà rằng công cần công việc cũng muốn trở về Hương Cảng.

Hiện tại ở Giô-ha-nít-xbóc, Châu Bảo Tần thị đã không có nhân viên công tác. Khách sạn mà Trang Duệ ở, đều là do bên Hương Cảng liên hệ. Tuy nhiên, hôm nay đã liên hệ, ngược lại cũng không phải vấn đề gì.

Sau khi nghe Trang Duệ giải thích xong, mọi người trên xe đều tặc lưỡi không thôi. Hai cô tiếp viên hàng không sợ mặt mày thất sắc, ánh mắt lại quay sang nhìn ánh đèn sáng trưng lướt qua phía ngoài xe, ánh mắt đã mang theo sự sợ hãi thật sâu.

Kỳ thật chuyến đi tới Nam Phi lần này, Trang Duệ vốn không định để hai cô gái tới. Chỉ có điều các cô cảm thấy mình sợ chết mà vẫn lấy tiền thì có chút ngại ngùng, lúc này mới nói muốn đi theo.

Không khí bên trong xe trở nên có chút nặng nề. Ước chừng nửa nhiều sau, xe dừng ở cửa một khách sạn gần quảng trường Saen.

- Ai nha, có trộm.

Không một ai phát hiện, ở vườn hoa có đủ loại thực vật nhiệt đới đối diện cửa khách sạn, có một bóng người nhỏ nhắn đang ẩn nấp.

Khi Diêm Á xuống xe cuối cùng, bóng người kia vọt nhanh về phía Diêm Á.

Thông thường tiếp viên hàng không, khi xuống phi cơ, chỉ có một tay kéo theo hành lý, nhưng Trang Duệ không nhiều quy củ như vậy, cho nên trên bả vai Diêm Á, vẫn còn vác một cái túi trên lưng.

Thân ảnh kia ẩn núp đằng sau, chính là muốn cướp đoạt cái túi trên bả vai Diêm Á, khi hắn kéo túi chuẩn bị chạy trốn, Diêm Á túm lấy túi một chút theo bản năng.

Nhưng sức lực của phụ nữ không thể bằng đàn ông, tuy rằng kia chỉ là một thằng trẻ con, không ngờ cũng khiến Diêm Á ngã xuống đất, điều này muốn nói sức bật của người da đen rất là tốt, sau khi thằng bé người da đen khoảng hơn mười tuổi lấy được cái túi, nhanh chân chạy ra bên ngoài cửa khách sạn.

- Kẻ cắp, có kẻ cắp!

- Diêm Á, người làm sao vậy?

Diêm Tỷ ngã trên mặt đất, sau khi kêu lên một tiếng chói tai, toàn thân đều đờ đẫn, trong miệng vẫn còn thì thào hô bắt kẻ cắp, mà Ngọc Lưu Ly thấy cánh tay Diêm Á chảy ra máu tươi, tay chân luống cuống chuẩn bị mở cái vali của chính mình, lấy ra một túi cứu thương băng bó cho Diêm Á.

- Đây còn là kẻ cắp sao? Còn không bằng cầm súng đến cướp, thổ phỉ cũng không bằng...

Sau khi Trang Duệ nghe Diêm Á nói, không khỏi lắc đầu cười, nghe nói mấy năm gần đây, tại bên trong vùng duyên hải Haiti rất phổ biến nạn cướp túi, không ngờ rằng ở Châu Phi cũng có thể thấy được.

Nhìn thẳng bé kia nhanh chóng biến mất phía sau vườn hoa, Trang Duệ biết mình không thể đuổi kịp, nó là người địa phương này, rất quen thuộc với địa hình, chỉ cần chui vào một ngõ nhỏ đối diện, là mình rất khó có thể bắt được nó.

Chỉ là Trang Duệ không có cách, không có nghĩa là Bành Phi cũng không được, ngay khi bóng dáng thẳng da đen kia sắp biến mất, tay phải Bành Phi vung mạnh lên, đã chạy ra xa hơn mười thước, trong miệng thẳng da đen đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân đều ngã lún quay trên mặt đất.

- Ngọc Lưu Ly, người đỡ Diêm Á đi vào khách sạn, không nên ở bên ngoài đực mặt ra...

Nhìn thấy Bành Phi ra tay, Trang Duệ vội vã ngăn hành động của Ngọc Lưu Ly lại, nơi đây không hổ danh là thành phố tội phạm, ngay tại cửa khách sạn cũng có thể xảy ra cướp giật, Ngọc Lưu Ly mở hành lý ở đây, không cẩn thận có thể gặp cướp.

Bành Phi đã chạy tới bên cạnh thẳng trẻ con da đen, khom người xuống lấy một dao nhỏ đâm qua đùi thẳng bé, kèm theo đó là tiếng hét thảm thiết vang lên.

- Mẹ kiếp, đây là đáp lại việc làm ngu ngốc hả?

Trang Duệ nhìn thoáng qua phục vụ của khách sạn, rõ ràng anh bạn da đen kia đối với chuyện vừa rồi đã coi như là không thấy, bây giờ lại ân cần giúp Ngọc Lưu Ly cầm vali hành lý, nhưng cũng đã bị Ngọc Lưu Ly chặn lại đẩy ra, ai biết người này sẽ cầm cái vali đi đâu?

Trang Duệ nhẹ nhàng thở dài, biết Nam Phi trị an không tốt, thế nhưng không ngờ rằng sẽ loạn như vậy. Ngay cả ở cổng khách sạn, cũng không thể bảo đảm an toàn cho khách.

- Trang ca, người này tính sao bây giờ?

Trong thời gian chờ Trang Duệ chạy tới chỗ Bành Phi, lúc này Bành Phi đã chế ngự thẳng trẻ con da đen này rồi, anh ta vừa mới phi dao chúng vào bắp đùi thẳng bé, bây giờ đã xé quần thẳng bé ra, bằng bó đơn giản một chút cho nó đỡ bị chảy máu.

Nhưng hai tay và hai chân của thẳng bé cũng đã bị Bành Phi trói vào, trong miệng thẳng bé liên tục chửi bậy bằng tiếng địa phương, vẻ mặt bướng bỉnh không tuân theo.

- Thôi, thả nó đi đi...

Lúc này Trang Duệ cẩn thận nhìn kĩ thẳng bé này, cũng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, trên mặt còn có vẻ rất trẻ con, khi há mồm mắng chửi, còn lộ ra một hàm răng trắng như tuyết.

Trên mặt thẳng bé, luôn luôn hiện ra vẻ đau đớn, rõ ràng một đao của Bành Phi, đã làm cho thẳng bé này thiệt thòi không nhỏ.

Nhìn bộ dạng thẳng bé có vẻ rất thù hận, Trang Duệ thở dài, móc bóp da từ trong túi quần ra, lấy ra mười tờ đôla mệnh giá một trăm, ngồi xổm xuống, nhét vào trong quần áo rách nát của thẳng bé, dùng tiếng Anh nói rằng:

- Từ nay không nên tiếp tục đi cướp nữa, hãy làm người tốt đi! Bành Phi, buông nó ra, chúng ta đi thôi...

Trang Duệ phe phẩy đầu, kéo vào bả vai Bành Phi vẫn còn đang có chút tức giận, nói rằng:

- Người cùng một thẳng bé đánh nhau thì có gì thú vị?

Trang Duệ cảm thấy phản ứng của Bành Phi có phần hơi quá, đây không phải là đất nước của mình, nếu như làm tổn thương người bị cảnh sát mang đi, nói không chừng đại sứ quán ra mặt mới có thể giải quyết được, Trang Duệ cũng không muốn gây ra việc phiền toái như vậy.

- Trẻ con?

Bành Phi cười khẩy một cái, nói:

- Trang ca, trẻ con cũng có thể giết người, chính mắt ta đã từng chứng kiến, quên đi, không nói việc này nữa.

Đường như đang nghĩ tới chuyện gì đó không thoải mái, Bành Phi nói với Trang Duệ một câu, lại cúi đầu, lấy dao cắt đứt dây trói ở thắt lưng ra.

- Ngài, cảm ơn ngài!

Khi Trang Duệ và Bành Phi đi được bảy tám thước, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của thắt lưng, tiếng nói vẫn còn có chút nức nở, Trang Duệ dừng một chút, vung tay áo, nói:

944. Chương 944 : Châu Phi Khóc.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 944: Châu Phi khóc.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đi đi, sau này không nên làm như vậy nữa.

Thằng bé da đen kia đứng lên, hướng về phía Trang Duệ khom người một lúc, sau đó mới khập khiễng đi vào trong bóng tối.

- Thế nào? Chỉ cần là người, sẽ biết tốt xấu.

Trang Duệ vỗ vỗ vai Bành Phi, đi vào đại sảnh khách sạn được trang trí nguy nga tráng lệ.

- Trang ca, tại Châu Phi loại địa phương như này, về sau đừng làm chuyện như vậy, nếu không sẽ bị người ta nhớ đến, trẻ con Châu Phi, đôi khi còn đáng sợ hơn người trưởng thành.

Bành Phi lắc đầu đi theo, thấy vẻ mặt Trang Duệ cho là đúng, lập tức nói tiếp:

- Ta có một lần cùng đồng đội đảm nhận nhiệm vụ, đồng đội ta chỉ vì cứu một người bị thằng bé ném mìn đã thương, đã bị thằng bé đó dùng súng bắn vỡ đầu, người có biết hay không, thằng bé đó chỉ có chín tuổi thôi.

Bành Phi thấy Trang Duệ có vẻ không tin, nên kể lại cho hắn nghe một đoạn trước kia chính mình đã trải qua.

Thời gian năm năm trước, Bành Phi cùng một đồng đội được điều động đến Châu Phi thực hiện một nhiệm vụ đặc thù, lúc đó thâm nhập vào bên trong chiến loạn ở Congo.

Nhiệm vụ được tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng thời gian hoàn thành xong nhiệm vụ chuẩn bị rời đi, bọn họ gặp một thằng bé bị ném mìn cụt chân, lúc đó đồng đội của Bành Phi không đành lòng nhìn thằng bé chết như vậy, đi lên giúp nó băng bó.

Ai ngờ ngay lúc đồng đội Bành Phi cúi đầu băng bó cho nó, thằng bé da đen đó lại có thể rút một khẩu súng từ phía sau ra, bắn thẳng vào đỉnh đầu đồng đội Bành Phi.

Mà đám người Bành Phi cũng không có thể báo thù cho đồng đội, bởi vì trong lúc thằng bé nổ súng, cũng là lúc kéo nổ một quả lựu đạn, ngoài bộ dạng bị nổ tung, căn bản là không để tính mạng của chính mình được trở về.

Hiện tại Bành Phi vẫn còn nhớ rõ sự điên cuồng và lạnh lùng trong mắt thằng bé, nó giống như là hai tròng mắt của người liêu chết, bên trong tức giận không nhìn thấy bất cứ một cái gì, như là một cái xác không hồn.

Trang Duệ nghe vậy lại trầm lặng, có một số việc, bản thân chưa từng trải qua, là vĩnh viễn sẽ không thể biết được cảm nhận của người trong cuộc, trong mắt của chính mình kia chỉ là một thằng bé, thế nhưng theo như Bành Phi nói, nếu như ở trên chiến trường, trẻ con cũng có thể biến thành sát thủ. (.

Sau khi nghe Bành Phi nói xong, bỗng nhiên Trang Duệ nhớ tới hắc trước đó không lâu, một lần về Châu Phi tại vách đá trên ngọn núi, ngay chính trên đỉnh là một em bé bị bắt làm nô lệ tình dục, có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

Căn cứ theo như tham gia bên trong, quân đội tại Công-gô, U-gan-đa, Li-bê-ri-a, các quốc gia Châu Á, Châu Phi, toàn bộ bắt trẻ em làm tù binh, đều tiêm thuốc phiện định kỳ hoặc là chất khác khiến cho con người phát cuồng, nếu cự tuyệt lập tức sẽ bị đánh chết.

Mà hơn một nửa con gái khi uống thuốc sẽ bị cưỡng bức, thời gian năm 2004, toàn bộ Châu Phi có khoảng 13 vạn nữ nhi trong quân đội phải làm nô lệ tình dục.

Những thiếu niên bị ngấm thuốc phiện phạm phải tội ác làm người nghe run sợ, thậm chí bọn họ còn dùng lưỡi lê xé bụng phụ nữ có thai ra. Để tranh công lĩnh phần thưởng, những quân đội trẻ em này lạm sát kẻ vô tội, bất luận là già hay trẻ, chặt bỏ tay chân và đầu bọn họ dâng cho đầu lĩnh.

Những bé gái bị binh lính bắt, trước tiên đều bị hiếp dâm sau đó mới giết.

Bọn họ còn cắt cơ quan sinh dục của nữ cảnh sát, nghĩ ra các thủ đoạn mảnh khóc để làm nhục các nàng.

Tại đây trong mắt những bé gái, không phân biệt tốt xấu, bọn họ chỉ sùng bái và nghe theo đầu lĩnh hoặc tù trưởng của mình, bởi vì trong tay của những người này, thuốc phiện có thể khống chế được bọn họ.

Để huấn luyện xu hướng bạo lực cho những thằng bé trong quân đội, có lúc còn có thể yêu cầu bọn họ giết chết bố mẹ của chính mình, bạn bè, xong rồi uống máu bọn họ.

Thời kỳ Xi-ê-ra Lê-ôn mười năm nội chiến, đầu lĩnh phản quân cưỡng chế mạnh mẽ gần vạn trẻ em khoảng 9 đến 10 tuổi mộ binh, những bé gái này cầm trong tay súng trường AK47 từ Châu Á đào thải, trang phục quần áo màu sắc, hút thuốc uống rượu và chơi đùa như những người phụ nữ trưởng thành.

Sau khi cuộc nội chiến kết thúc, những đứa bé trong quân đội may mắn còn sống sót, ngoại trừ chiến tranh và giết chóc, bọn họ đã không biết làm như thế nào để sinh tồn, có rất nhiều người chết vì thuốc phiện, cũng có nhiều người hơn dần thân vào chiến loạn quốc gia, tiếp tục điên cuồng giết chóc.

Trang Duệ biết đến việc này, đương nhiên Bành Phi lại càng biết rõ ràng, khoảng cách từ Nam Phi đến đất nước chiến loạn không xa, Bành Phi mười phần cảnh giác, ai biết thằng bé da đen này có phải là binh lính từ nước khác lên đến Nam Phi hay không?

- Hạ Song, làm sao vậy?

Lúc Trang Duệ đi tới bàn phục vụ khách sạn, nhìn thấy Hạ Song đang tranh cãi với nhân viên phục vụ mà lúc này ở cửa ra vào khoanh tay đứng nhìn, mà trên mặt đám người Ngọc Lưu Ly cũng lộ ra vẻ tức giận bất bình.

- Trang tổng, người này còn có mặt mũi đòi tiền boa? Chúng ta bị cướp hắc vẫn mặc kệ không để ý, vừa rồi rõ ràng không để hắc xách cái vali, hắc lại nói chính mình phục vụ cho chúng ta, nhất định phải đòi lấy tiền boa.

Hạ Song đi lính nhiều năm, tính tình cũng rất nóng nảy, nếu đây là đang ở trong nước, đã sớm tung một quyền về phía nhân viên phục vụ.

- Cút.

Trang Duệ còn chưa nói, Bành Phi bên cạnh đã không kiềm nén được cơn tức giận, tiến lên dùng một tay đẩy phục vụ kia sang một bên, dùng tiếng Anh nói:

- Nếu không muốn chết, thì hãy tránh xa chúng ta ra một chút.

Thời gian gần đây Bành Phi dường như có vẻ mệt mỏi, nhưng lúc này sát khí cũng lộ ra, trong mắt toát ra một luồng hàn quang, phục vụ người da đen kia thấy vậy nhanh chóng lui về phía sau liên tục.

Bành Phi và Hạ Song không giống nhau, tuy rằng hắc xuất thân cũng là kỷ luật quân đội, thế nhưng không có nhiều quy định cứng nhắc như vậy, nhất là thời gian thực hiện nhiệm vụ bên nước ngoài, tính tự chủ rất cao, đấu tranh trước, căn bản là không tính chuyện gì.

Cho nên chọc giận Bành Phi, hẳn thực sự dám giết người này, cùng lắm là từ Nam Phi lên đến một nước Châu Phi khác, sau đó lại nghĩ biện pháp về nước mà thôi.

- Bành Phi, bỏ đi, đừng chấp nhặt với người như thế.

Trang Duệ kéo Bành Phi lại, hẳn biết tiểu tử này tâm trạng có chút không ổn định, nói không chừng có thể ra tay lấy cái mạng nhỏ của người da đen.

Tuy rằng Johannesburg rất loạn, nhưng dù sao vẫn là một thành phố rất quan trọng ở Nam Phi, giết người trắng trợn, sợ rằng không thể yên ổn, nếu đổi là một nước Châu Phi khác, giết người cần bản không có chuyện gì, một cây thối vàng là có thể xóa bỏ được.

945. Chương 945 : Giao Dịch Hột Xoàn.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 945: Giao dịch hột xoàn.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhưng Trang Duệ chỉ là tới tham gia giao dịch kim cương, không thể ở đó mà so sánh pháp luật các nước Châu Phi với nhau được, lúc này mới chặn ngang câu chuyện kéo Bành Phi lại.

- Lão Hạ, người liên hệ với Tần Thị Châu Bảo ở HongKong, đến tiến hành khiếu nại toàn bộ khách sạn này.

Trang Duệ quay đầu, nói với Hạ Song, khách sạn nhà này thuộc dạng năm sao cũng nổi danh thế giới, đến tổng bộ khiếu nại khách sạn bọn họ, chí ít sẽ ột lời giải thích.

- Tốt, Trang tổng.

Rốt cục đám người Hạ Song cũng mở mang kiến thức rồi, cái gì gọi là cấu thành tội ác, đã liên tiếp gặp chuyện không may, nhìn người phục vụ da đen kia rồi đi với ánh mắt tức giận bất bình, lúc đó không chịu bỏ qua hình dáng.

Sau khi nói rõ xong, Trang Duệ không đi vào quầy phục vụ làm thủ tục, mà lôi kéo Bành Phi ngồi xuống ghế ở đại sảnh khách sạn.

Đây là Trang Duệ phải đợi quản lý khách sạn này ra mặt, bằng không đắc tội với người da đen ở Nam Phi này, sau này sẽ không biết còn xảy ra bao nhiêu chuyện phiền toái nữa.

- Xin lỗi, xin hỏi các ngài có phải là khách từ HongKong đến không?

Tần Thị Châu Bảo hiệu suất làm việc rất tốt, qua khoảng 20 phút sau, một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi. Vội vã đi tới trước mặt Trang Duệ.

Trang Duệ giương mắt nhìn người đàn ông này một chút, nhíu mày, nói:

- Đúng, là ta tiến hành khiển trách khách sạn, nhân viên các người, đối với chúng ta làm việc gian dối, ta cần một lời giải thích.

- Ta là Ước Hàn tổng thanh tra hành chính khách sạn này, chuyện này là do chúng ta không đúng, ta sẽ có một câu trả lời thuyết phục đến mấy vị. truyện copy từ

Làm người quản lý khách sạn này, Ước Hàn biết rõ tính nết của người phục vụ da đen này, hẳn cũng có chút bất đắc dĩ, nhà này là khách sạn quốc tế, trên thế giới có hơn một nghìn khách sạn như này, vì sao mình lại gặp chuyện không may như vậy, bị đưa tới Châu Phi làm việc tại địa phương này?

- Ta đang xem khách sạn có thể bảo đảm an toàn cho khách hay không, còn nghi vấn rất nhiều, ta đang suy nghĩ có nên đổi khách sạn khác hay không.

Không phải Trang Duệ đang uy hiếp Ước Hàn, thật sự là hắn cảm thấy nơi đây không an toàn, tại cửa gặp kẻ cắp không người hỏi đến đã không nói, sau đó vào cửa rồi lại vẫn còn bị bắt chẹt, quả thực đây chính là lần đầu nghe thấy.

Cho dù trước khi đi Trang Duệ đã biết rõ trị an ở Johannesburg không tốt, thế nhưng hắn không nghĩ tới, sẽ gặp phải tình huống xui xẻo như thế này?

- Thưa ngài, tầng trệt phòng khách của khách sạn, không cho phép người da đen nào vào. Về an toàn xin ngài cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Ước Hàn giải thích nhẹ nhàng với Trang Duệ, vốn dĩ không chỉ có khách sạn này của bọn hắn, tất cả khách sạn tại Johannesburg đều tồn tại vấn đề này.

Nếu như không cho người da đen vào làm việc, nhất định khách sạn này sẽ gặp rất nhiều phiền phức, sở dĩ quản lý cũng không có cách nào, chỉ có để việc lái xe hoặc là bảo vệ ngoài cửa, giao cho người da đen, về phần bên trong khách sạn, còn lại là nghiêm cấm những người này đi vào.

Chỉ là những người da đen này cũng có người tốt người xấu, khách sạn cũng sẽ căn cứ vào biểu hiện của bọn họ, sắp xếp những công việc khác nhau, như tài xế vừa tiếp đón người Trang Duệ, cũng không tồi chút nào, nếu như là để bảo vệ cửa đi tiếp, sợ rằng thằng bé kia còn có thể kéo theo vài người đến ăn trộm bên trong.

- Được rồi, chỉ là cần thay đổi ba gian phòng trước kia một chút, hủy bỏ gian thứ nhất, hai gian còn lại đổi thành phòng xếp.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, nhận định rằng khách sạn khác ở Johannesburg đi đâu cũng không tốt, hắn cũng không dám để Ngọc Lưu Ly và Diêm Á hai người con gái ở đơn độc, thẳng thắn đổi thành phòng xếp, để Hạ Song và Đinh Hạo cùng ở bên trong.

- Được, thưa ngài, việc này ngài cứ để ta giải quyết.

Ước Hàn tự biết đuối lý, lập tức tự mình giúp Trang Duệ làm việc thủ tục, đưa mấy người đến bên trong thang máy.

- Lão Hạ, các người chú ý an toàn một chút, mấy ngày này đừng nên đi ra ngoài, chờ ta làm xong công việc, rồi quay lại dẫn mọi người đi mua sắm.

Hai phòng xếp cách nhau không xa, Trang Duệ đi vào phòng trước, Trang Duệ lại căn dặn mọi người một câu, ở nơi này, nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.

- Ta biết rồi, Trang tổng, ngài yên tâm đi.

Hạ Song lên tiếng trả lời, hắn cũng vừa thấy chuyện vừa xảy ra, cho dù bây giờ để cho bọn họ đi ra ngoài dạo chơi, e rằng mấy người cũng không có can đảm đó.

- Trang ca, là điện thoại từ HongKong.

Mới vừa vào gian phòng của chính mình, một điện thoại vệ tinh giống như khối gạch trong tay Bành Phi vang lên, mỗi lần Trang Duệ đi xa, đều mang theo hai bộ, một bộ cho nhân viên đội bay dùng, bộ còn lại là Bành Phi cầm.

Như ở nơi Châu Phi này, có rất nhiều khu vực không thể sử dụng điện thoại di động, Trang Duệ mang theo điện thoại vệ tinh, chính là để thuận tiện và liên lạc với người nhà.

- Tiểu Duệ, sự việc giải quyết sao rồi?

Bên trong điện thoại tiếng Tần Hạo truyền đến, hơi có chút áy náy.

- Bố, không có việc gì, ngày mai con phải đi thị trường giao dịch, cố gắng sau khi đầu thầu xong, sau đó sẽ quay về Bắc Kinh.

Nếu bố vợ không muốn nhờ mình chạy đến Bắc Kinh, thật sự là Trang Duệ cũng không nghĩ ở nơi ngu ngốc này một ngày đêm.

- Ủ, công ty tại Johannesburg cũng có một chút quan hệ, ta giúp con liên hệ được rồi, ngày mai sẽ có một nhà cung cấp kim cương tới đón các con, hành trình của con mấy ngày, đều giao cho bọn họ sắp xếp là được, về sự an toàn cũng do bọn hắn đến phụ trách.

Mới xảy ra chuyện như vậy, thế nhưng Tần Hạo đã khiếp sợ, đã biết nếu như con rể gặp chuyện không hay tại Nam Phi, không chỉ con gái ông không tha cho bản thân, chỉ sợ Tần Thị Châu Bảo cũng không làm ăn buôn bán gì được.

Nói thật sự, Tần Hạo có chút hối hận khi để Trang Duệ đến đây, mặc dù một trăm triệu Euro không ít, nhưng tính mạng của Trang Duệ trị giá vượt qua một trăm triệu Euro.

Sau khi Tần Hạo sợ toát mồ hôi lạnh, vội vàng liên hệ với một công ty kim cương có thể lực ở Nam Phi, do Tần Thị Châu Bảo xuất tiền, thuê hai chiếc xe và mấy bảo vệ của công ty bọn họ. đọc truyện mới nhất tại .

- Bố, con sẽ cẩn thận, không cần lo lắng.

Trang Duệ nghe thấy lời nói rất lo lắng của bố vợ, sau khi an ủi vài câu, lập tức dập điện thoại.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ nhận được điện thoại của công ty kim cương phái người bảo lãnh tới, bọn họ đã chờ ở cửa khách sạn, từ hôm nay trở đi, tất cả hành trình Trang Duệ rời khỏi khách sạn, đã được bọn họ đến phụ trách.

946. Chương 946 : Giao Dịch Hột Xoàn.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 946: Giao dịch hột xoàn.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ngài Trang, ngài khỏe chứ, ta là Kiều Trì, sự an toàn trong lúc làm việc trước khi ngài rời khỏi Johannesburg đều do ta đến phụ trách.

Trang Duệ dẫn theo Bành Phi phía sau đi ra ngoài khách sạn, lập tức có một người da trắng khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi đón đi lên, tuy rằng người này ăn mặc đồ tây, thế nhưng Trang Duệ vẫn có thể nhìn cơ thể vạm vỡ của hắn, có thể cảm nhận được rất mạnh mẽ, anh chàng này tuyệt đối không phải kẻ bán sống.

Ánh mắt Bành Phi nhìn về phía người còn bên cạnh, hơi hướng ra phía ngoài, con mắt cố gắng híp lại một chút, Bành Phi lấy kinh nghiệm của mình, liếc mắt là có thể đoán ra đó là một tay buôn, hơn nữa chỉ là một tay buôn nhỏ, có thể nhìn ra để uy lực thật lớn Desert Eagle.

Sau khi Kiều Trì giới thiệu bản thân, ba người phía sau đi theo hắn, lập tức đứng thành hình tam giác bên người Trang Duệ và Bành Phi, hiển nhiên những người này đều là vệ sĩ được huấn luyện có tổ chức.

- Làm phiền Kiều Trì ngài rồi.

Trang Duệ và Kiều Trì bắt tay, phía sau là một chiếc xe, Kiều Trì và một người vệ sĩ đi theo tới, ngoài hai người ra, chỉ còn cái xe.

Muốn nói Tần Hạo đối với an toàn con rể, thật đúng là rất coi trọng, mở đường ở phía trước chính là một chiếc Vol Vo chống đạn xe có rèm che, Trang Duệ cùng đám người đi trên xe Hummer phía sau.

Lúc lên xe, Kiều Trì đã giới thiệu cho Trang Duệ và Bành Phi, hai chiếc xe cùng được thay đổi mô hình để chống đạn, chỉ cần không phải một loại vũ khí vận dụng ống phóng rốc-kết, các loại súng bình thường không thể phá được lớp phòng ngự của hai chiếc xe.

Trên đường đi đến nơi giao dịch kim cương, Trang Duệ và Kiều Trì có nói chuyện chút ít về vấn đề thể cục ở Nam Phi, điều này làm cho Trang Duệ hiểu rõ hơn về con người ở địa phương này.

Bởi vì ở Nam Phi không kiểm soát được súng ống, làm cho rất nhiều tội phạm sử dụng hỏa lực mạnh hơn cảnh sát gây án tập thể, ở đây mua một súng tiểu niên chỉ cần 100 đôla, đồng thời còn tặng kèm theo 30 băng đạn, mà chi phí thuê sát thủ chỉ cần 500 đôla là đủ rồi.

Nơi này thực sự là như trong phim vậy, sau khi chấm dứt bắn nhau, mới có thể nghe được âm thanh của cảnh sát, nếu như xe cảnh sát đến sớm, nhất định sẽ dừng lại ven đường hút thuốc chờ một hồi.

Bởi vì nơi giao dịch kim cương và vàng định mức được đề cập đến rất lớn, đây là nguyên nhân mà Nam Phi là mục tiêu của phạm tội tập thể, rất nhiều người nước ngoài đến Johannesburg, nhất là người Châu Á, trong thời gian tham gia giao dịch kim cương, cần đặc biệt cẩn thận.

Tại thời điểm năm 2002, ở đây từng xảy ra một sự kiện rất đáng chú ý, có năm thương nhân Nhật Bản rất thành công mang đến một số kim cương giá trị sáu trăm nghìn đôla, mười phút sau khi rời khỏi nơi giao dịch kim cương, đã bị một bọn cướp uy hiếp chặn xe.

Năm thương nhân Nhật Bản trên xe bị bắn chết hết, về phần kim cương còn lại không cánh mà bay, đến bây giờ vụ án này vẫn chưa được phá.

Sau chuyện này, thương nhân châu báu đến từ Châu Á liền giảm mạnh, mà vệ sĩ sinh sống và làm ăn tại Nam Phi lại phổ biến hơn, như vài người của Kiều Trì, đều là bộ đội đặc chủng nước Mỹ sau khi xuất ngũ thì tự nguyện đến Nam Phi làm vệ sĩ.

Tuy rằng Kiều Trì cũng không nói cụ thể cái giá của bọn họ, thế nhưng Trang Duệ có thể suy đoán được, khẳng định cha vợ của mình trả một giá tiền rất xa xỉ mới có thể mời vài người tới.

Lúc xe hơi ra khỏi thành phố, từ phía đông thành phố chạy tới phía nam, có rất ít xe hơi trên quốc lộ Nam Phi, tài xế chạy xe rất nhanh, khoảng chừng qua nửa tiếng đồng hồ, xe hơi đã tới trong sân một tòa nhà.

Trang Duệ bước ra cửa xe, cảm thấy ở bốn phía có vài ánh mắt không thiện chí đang chăm chú nhìn lên trên người mình.

Kiều Trì nhìn thấy Trang Duệ dừng bước, và người đối diện trong sân đứng lên, vội vã từ phía sau khe đẩy nhẹ Trang Duệ, ghé vào lỗ tai hắn nói rằng:

- Không nên nhìn những người đó, đi vào trong đại sảnh giao dịch đi.

Mặt khác ba vệ sĩ cũng đã từ trên xe xuống đi tới, đám vệ sĩ vây quanh trước sau Trang Duệ đi tới sân lớn, nơi giao dịch ở sân này chẳng qua chỉ là bãi đỗ xe, cũng không có bảo vệ khi giao dịch kim cương.

Phía trước nơi giao dịch vốn là một tòa nhà rất lớn, trên bốn phía tường ngoài đều kéo dây điện rất cao, cửa chính vốn là cửa sắt chạy bằng điện, tại chỗ cửa, có bốn người bảo vệ đứng trong tay cầm AK47.

- Ngài Trang, chúng ta ở đây chờ ngài, xin ngài nhớ kỹ, không nên gây sự ở bên trong.

Đi tới trước cửa chính, đám người Trang Duệ bị bảo vệ ngăn cản.

Do tính chất rất nguy hiểm khi giao dịch kim cương, khi giao dịch kim cương ở nước Nam Phi thì người giao dịch cần phải có giấy phép quy định, người không có giấy phép là không thể đi vào bắt đầu giao dịch.

Mà bên trong đám người Trang Duệ, chỉ có Trang Duệ là có giấy phép tiến hành giao dịch, sở dĩ ngay cả Bành Phi cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

- Trang ca, này...

Bành Phi có chút lo lắng.

- Không sao đâu, nơi giao dịch sẽ bảo đảm an toàn cho khách, người không cần lo lắng.

Hình như Kiều Trì cảm thấy rất hứng thú với Bành Phi, thời gian nói chuyện phiếm với Trang Duệ trên dọc đường đi, cũng thỉnh thoảng nói với Bành Phi mấy câu, chỉ là Bành Phi không quan tâm đến hắn, luôn luôn là Kiều Trì múa máy chân tay nói nửa ngày, Bành Phi mới phát một đơn từ trong miệng ra.

- Bành Phi, không sao đâu...

Trang Duệ hướng về phía Bành Phi khua tay áo, dù nói như thế nào thì kim cương và vàng là sản phẩm xuất khẩu chính của Nam Phi, nếu như ngay cả nơi giao dịch cũng không thể bảo đảm an toàn, vậy thực sự chính phủ không cần tồn tại nữa.

- Thưa ngài, ta có thể giúp gì cho ngài không?

Sau khi đưa ra giấy phép giao dịch, Trang Duệ đi vào trong phòng cùng một người con gái rất đẹp, đi tới trước mặt một anh chàng da trắng, và Trang Duệ tiến lên bắt chuyện.

- Ta cần bán đấu giá kim cương vào cuối tuần này, mặt khác còn muốn một phòng xem hàng hóa.

Trước khi đến đây, Tần Hạo đã giải thích rõ với Trang Duệ quy trình bán đấu giá kim cương, không giống với giao lưu buôn bán ngọc bích, bán đấu giá kim cương là cực kỳ phức tạp, từng giao dịch thương lượng là sẽ không gặp mặt nhau, mà bọn họ cũng không biết, kim cương mà chính mình nhìn thấy sẽ được giao cho người nào.

Dưới tình hình chung, trong thời gian sẽ tiến hành giao dịch, trước hai tuần, nơi giao dịch sẽ ỗi người một giấy phép nhìn hàng hóa, cung cấp một phần danh sách đấu giá.

[/CHARGE]

947. Chương 947 : Giao Dịch Hộ Xoàn.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 947: Giao dịch hộ xoàn.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Những khách hàng chính nhận được danh sách này, do thời gian và phương thức vào thị trường khác nhau, sau đó từng người bị sắp xếp độc lập trong gian phòng giao dịch, tiến hành xem hàng hóa và nhận mua, sau khi báo cáo giá cả, mỗi người mua có thể rời đi, trở về chờ tin tức.

Buổi chiều cuối năm tuần giao dịch, là thời gian mở thầu, nhưng thật ra là công bố kết quả đấu giá kim cương, từng người căn cứ vào kết quả của mình và thanh toán tại nơi giao dịch.

Kim cương cũng không giống với ngọc bích, di chuyển một khối hơn mười cân thậm chí mấy trăm cân, thứ này một túi nhỏ cũng có thể có giá trị một trăm triệu, sở dĩ đều là tiền trao cháo múc, nơi giao dịch cho người mua giấy chứng nhận, để cho người mua có thể thông qua hải quan mang ra ngoài Nam Phi. (.

Tuy rằng như vậy không khích lệ đánh cược, thế nhưng bảo đảm an toàn cho người giao dịch, từ nơi giao kim cương ở Nam Phi thành lập tới nay, vẫn đều kéo dài phương thức giao dịch như này.

Chỉ có điều ngay cả như vậy, vẫn còn có không ít người mua kim cương bị tập đoàn phạm tội địa phương hoặc là một ít tập đoàn phạm tội quốc tế nhìn chăm chú lên, không biết những người Nhật Bản này làm gì để lộ ra, cuối cùng là người chết của mất.

Loại giao dịch này cũng tồn tại tính chất đặc thù, đó chính là người mua không vượt qua thời gian thứ hai, lại không muốn đợi đến cuối tuần, có thể đến nơi giao dịch đưa ra chứng minh về tài chính, chỉ cần không tới thời gian mở thầu ngày thứ năm, cũng có thể tham gia tạm thời vào phiên đấu giá.

Như Trang Duệ thời gian ngày hôm qua đi tới Johannesburg, đã là cuối tuần thứ ba rồi, hiển nhiên là hần không đến lấy danh sách đấu giá ở nơi giao dịch, chỉ là thực sự Trang Duệ không muốn đợi thêm hai tuần nữa, lúc này mới sớm chạy tới nơi giao dịch.

Đương nhiên, phương diện này cũng có một hạn chế, đó chính là người giao dịch phải đưa ra xin giấy phép, ít nhất phải có một trăm triệu Euro mua sắm trở lên mới được.

- Thưa ngài, xin đi theo ta.

Nhân viên công tác kia quan sát Trang Duệ một chút, sau đó dẫn hần đến bên trong một phòng làm việc, đưa một cốc cà phê cho Trang Duệ, nói:

- Thưa ngài, xin mời ngài đưa ra tài chính chứng minh.

Trang Duệ đã được Tần Hào nói cho quy trình của việc này ở đây, lập tức tay mở vali, đưa ra hai lá phiếu ngân hàng Thụy Sĩ không có ký tên ngân hàng, đưa đến trước mặt nhân viên công tác.

- David, mời tới xem thử chút.

Người da trắng kia cầm điện thoại trên bàn, gọi một người vào đây.

- William, không sai, hai trăm triệu Euro, có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Nhận được điện thoại vào của David, hần là một kế toán viên cao cấp, sau khi kiểm tra bản phiếu ngân hàng của Trang Duệ, hướng nhân viên công tác William gật đầu.

- Được rồi, cảm ơn người, David.

Đợi vị kế toán viên cao cấp kia rời đi, về mặt William tươi cười trả lại bản phiếu ngân hàng cho Trang Duệ, sau đó lấy ra một đơn báo giá từ ngăn kéo bàn công tác ra, đưa tới trước mặt Trang Duệ.

- Trang tiên sinh, đây là danh sách kim cương bán đấu giá cùng hóa đơn giá cả, ngài có thể thấy rõ trước, nếu như cần nhìn thực tế, ta có thể cho ngài đến xem.

Người có thể đưa ra hai trăm triệu Euro, đã là bạn hàng chính của nơi giao dịch, sau khi William phân danh sách kia, chỉ vào trên mặt Trang Duệ nói rằng:

- Ngài Trang, ngài xem giá, đây là phân thái một viên kim cương tháng tám năm ngoái, nặng bốn mươi tám ca-ra, phách giá cả khởi đầu chỉ cần 500 vạn đôla.

Nhìn chỗ giá này nữa, đây chính là một viên kim cương lớn nhất năm ngoái bán ra, nhưng lại là phần toàn, phát giá cả ban đầu là 500 vạn đôla, tin tưởng Trang Duệ là có thực lực mua được.

William ngồi xuống tự nhiên bên người Trang Duệ, cố gắng hết sức giới thiệu danh sách kim cương cho Trang Duệ, bộ dạng muốn lấy ra hết tiền trong túi Trang Duệ.

- Dựa vào, cái này so với ngọc bích là rất đắt.

Trong lòng Trang Duệ thầm mắng một câu, phải biết rằng, một ca-ra chỉ tương đương với 0,2 khắc, năm mươi ca-ra cũng chỉ là 10 khắc gì đó, cũng chính là 1 phần năm hai, rõ ràng có thể bán được hơn một nghìn vạn đôla, cái này so với ngọc bích thượng hạng đều đắt hơn rồi.

- Ngài Trang, ngài mở lại cái này.

William thấy bộ dạng Trang Duệ có ý từ chối, mặt khác lại chỉ về hướng một viên kim cương.

- Cảm ơn, ta xem trước một chút.

Trang Duệ cười nhìn William liếc mắt, cắt ngang lời hần nói, nếu như dựa theo William giới thiệu mua, quay về HongKong cha vợ không nên cùng bản thân dốc sức.

Lần này Trang Duệ tới Nam Phi, đó là phải giúp Tần Thị Châu Bảo còn có Tần Thụy Lâm của chính mình, mua một viên kim cương nguyên thạch vào năm mới, hần không dám tiêu tiền phung phí như vậy.

Hiện tại giá cả trên thị trường quốc tế, căn cứ vào độ sáng bóng và màu sắc khác nhau, trên cơ bản là 4000 đến 10000 RMB một ca-ra, chuyển đổi thành đồng Euro, đại khái là 400000 đồng Euro một ca-ra.

Đương nhiên, như một ít kim cương thấy phần toàn và chỉnh thể khá lớn là cực kỳ hiếm thấy, nhưng giá cả này không thích hợp rồi, 50 viên kim cương một ca-ra, khả năng chỉ cần 50 vạn RMB là có thể mua được, thế nhưng một viên kim cương 50 ca-ra, sợ rằng ngay cả 500 vạn thậm chí năm nghìn vạn đều không thể mua được.

Như mấy năm trước tại Nam Phi sản xuất một viên kim cương trọng lượng hơn 55 ca-ra, cuối cùng bị một thương nhân châu báu dùng 1200 vạn đôla lấy đi, mở quặng đào được viên kim cương, bị một công ty Mỹ, dùng một trăm triệu đôla để mua trực tiếp.

Vừa rồi William giới thiệu mấy viên kim cương cho Trang Duệ, cũng là như vậy, trọng lượng và độ tinh khiết một viên kim cương, có thể khiến cho giá cả tăng mấy chục lần thậm chí là hơn mấy trăm lần.

Sở dĩ lần này Trang Duệ mang theo không ít tiền đến, nếu như hẳn chỉ chọn kim cương thượng hạng, sợ rằng nhiều nhất cũng chỉ có thể mua trên mười viên mà thôi.

- Ha ha, ngài Trang, ngài chậm rãi xem, có gì cần thì cứ gọi ta bất cứ lúc nào.

William biết hành động của mình vừa rồi, đã để người thanh niên này nảy sinh phản cảm. Vì vậy đứng dậy lại đưa cho Trang Duệ một cốc cà phê, ngồi im lặng bên cạnh.

- Căn cứ vào các cửa hàng tiêu thụ lâu năm của Tần Thị Châu Bảo tại các nước Đông Nam Á nhiều như vậy, sợ rằng ít nhất cần ba vạn viên tới ba tấn toàn ca-ra, khoảng chừng sẽ tốn 8 nghìn vạn lần đồng Euro rồi.

Mặt khác còn cần mua một ít 3 ca-ra đến 10 ca-ra gì đó, kim cương độ tinh khiết phẩm chất ột chút, ước chừng còn phải cần tám nghìn vạn lần, mặt khác còn lại mấy nghìn vạn đồng Euro, nhưng thật ra có thể chọn mấy viên kim cương hảo hạng rồi.

[/CHARGE]

948. Chương 948

949. Chương 949 : Giao Dịch Hột Xoàn.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 949: Giao dịch hột xoàn.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Tuy rằng Trang Duệ không muốn gây sự, nhưng hẳn cũng không sợ, cùng lắm thì sẽ không tham gia giao dịch này, vớ vớ cái mông trở về, hẳn không tin người này có thể làm được gì mình?

Nhìn thấy cử động của Trang Duệ, rõ ràng người Ả Rập kia sửng sốt một chút, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, hướng về phía Trang Duệ vểnh vểnh ngón tay cái, sau đó hơi nghiêng đầu, nói nói mấy câu với người da đen bên cạnh.

- Trang...a, trời ạ, Trang tiên sinh, mời đi đi, đi nhanh lên một chút.

William đi tới trước mặt Trang Duệ, bắt đầu nhìn thấy những động tác của Trang Duệ, còn có chút thời gian không giải thích được, chỉ là quay đầu lại theo hẳn nhìn thanh niên phía sau, nhất thời trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, chặn ngang kéo Trang Duệ lại, đẩy vào trong phòng.

Hai bảo vệ cầm súng cũng đi theo vào trong phòng, nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo đảm an toàn cho khách trong thời gian xem hàng hóa, đối với xung đột không tiếng động vừa nãy làm như không thấy.

- Trời ạ, Trang tiên sinh, vì sao ngài lại đắc tội với người kia?

Lúc đi vào phòng, vẻ mặt William vẫn còn có chút khó coi, nói:

- Trang, ngài phải cẩn thận rồi, người kia chính là một tên lưu manh, nhất định sẽ tìm ngài gây phiền phức.

- William tiên sinh, là hấn khiêu khích ta trước, hấn vừa làm một động tác nổ súng với ta.

Thành thật mà nói, Trang Duệ cũng rất buồn bực,

Nhưng có thể đe dọa được William sợ như này, xem ra lai lịch của người Á Rập kia không phải là nhỏ.

William thở dài, nói:

- Ôi, thời gian này ngài không nên ra khỏi phòng, như vậy hấn sẽ không biết ai muốn xem hàng hóa, Trang, ngài thật không biết giao dịch kim cương rồi.

Sở dĩ nơi giao dịch kim cương đầu giá một mình, trong lúc đó không cho khách giao dịch gặp nhau, chính là vì để mức độ bảo đảm an toàn được lớn nhất.

Phải biết rằng, giao dịch kim cương chút ít là trên một trăm triệu, bị rất nhiều tập đoàn phạm tội để ý tới, một khi để lộ ra thông tin, chỉ sợ là đứng ngay ở cục cảnh sát cũng không cảm thấy được an toàn.

- William, ngài nói một chút người kia là ai đi?

Những lời William nói Trang Duệ đều biết, thế nhưng hấn cũng không phải thần tiên, biết chính mình vừa ra khỏi cửa là đụng phải William và người khách từ gian phòng khác đi ra đâu? Hiện tại điều Trang Duệ quan tâm chính là người Á Rập có ác ý với mình, rốt cục là người nào?

- Hấn là tướng quân Lợi Tất Á.

William nói.

- Tướng quân, tuổi còn trẻ như vậy?

Trang Duệ nhìn bộ dạng người kia chỉ khoảng ba mươi tuổi, lại có thể là một tướng quân, không khỏi có chút tò mò.

- Lão Thiên, hấn là con trai của Ca Trát Phi.

William không hài lòng cắt đứt lời Trang Duệ, nói tiếp:

- Ngài biết Ca Trát Phi là ai chẳng? Ngài biết người kia tại Châu Phi và Á Rập có nhiều thế lực như nào không? Người thanh niên đó, ngài không nên khiêu khích hấn.

Nghe tên Ca Trát Phi, rốt cục sắc mặt Trang Duệ cũng thay đổi, tuy rằng hấn không hỏi chính trị, thế nhưng cũng vừa xem qua một quyển sách, là do nhà báo nổi tiếng Đường Lão Áp viết, chính là tường thuật lại hiện trường khi phỏng vấn Ca Trát Phi.

Ca Trát Phi chính là một người có tranh luận, người đời đối với hấn cũng có khen chê. Trong mắt một số người, hấn là “ Đại cứu tinh “, “ Anh hùng dân tộc “, “ người đứng đầu “, mà trong mắt một số người khác, hấn là “ Cuồng nhân “, “ Người điên “, “ Người ủng hộ chủ nghĩa kinh khủng “.

Nhưng mặc kệ người ủng hộ hay người phản đối hấn, đều phải thừa nhận một sự thật : Ca Trát Phi lãnh đạo khoảng sáu trăm vạn người trong nước thoát khỏi nghèo đói, năm 1981, thu nhập quốc dân của người Á Rập đạt được vạn đôla, trở thành nước giàu có nhất Châu Phi.

Cho dù kinh tế bị người phương tây ngăn cấm nhiều năm, Á Rập cũng là nước có mức sinh hoạt giàu có nhất ở trong khu vực Châu Phi, quốc dân được hưởng thụ hệ thống chữa bệnh và giáo dục hoàn thiện.

Ca Trát Phi thông qua đảo chính lên nắm quyền, sau khi lên nắm quyền lập tức khai trừ thế lực phương tây trong nước, thực hiện chính sách, có thể nói, tại Á Rập, Ca Trát Phi là ông vua duy nhất, đồng thời được rất nhiều nước nhỏ ở Châu Phi tôn trọng.

Một người mà bị nước Anh Mỹ cùng phương tây cầm hận vài chục năm như vậy, rõ ràng là sống rất bản lĩnh, không thể không làm cho hắn bội phục sức mạnh, chỉ là Trang Duệ chọc con hắn tại Châu Phi, đây cũng không phải là một việc gì vui vẻ.

Bảy con gái của Ca Trát Phi, bên trong nước đặt chân vào dầu mỏ, ga, khách sạn, truyền thông, lưu thông, thông tin, xã hội cơ sở rất nhiều thiết bị công nghiệp.

Li-bi đã xác minh số lượng dầu mỏ dự trữ ước khoảng 430 triệu thùng, xác minh số lượng khí thiên nhiên dự trữ đạt 48 vạn triệu mét khối, chỉ dựa vào dầu mỏ và khí thiên nhiên xuất khẩu, con gái của Ca Trát Phi đã kiếm được món lời rất lớn.

Mỗi năm đều chảy vào túi con gái Ca Trát Phi 10 tỉ đôla, theo suy đoán, vốn đầu tư nước ngoài ở Ả Rập cũng thuộc sở hữu bọn họ, quy mô ước đạt 700 triệu đôla, con gái Ca Trát Phi còn mua rất nhiều bất động sản ở nước ngoài.

Mà người Trang Duệ gặp, chính là Mục Tháp con trai Ca Trát Phi, người này tính tình nóng nảy tàn bạo, dựa vào quyền thế của Ca Trát Phi, ở trong Ả Rập không tội ác nào là không dám làm, trong lúc đi theo bị cáo đánh nhau tại Thụy Sĩ, đã từng bị cảnh sát Thụy Sĩ giữ lại,

- Trang, ta đề nghị ngài lúc mở thầu sáng ngày mai, nhân dịp rời đi khỏi chỗ này, như vậy Mục Tháp sẽ không có thể làm gì ngài.

Sau khi giới thiệu hết tính cách của Mục Tháp cho Trang Duệ biết, William có lòng tốt khuyên Trang Duệ một câu, hắn đã công tác ở đây năm sáu năm, biết rõ sự tích coi trời bằng vung ở quốc gia Châu Phi, cho dù Mục Tháp giết người tại Nam Phi, nhưng cũng là cso được quyền miễn ngoại giao.

- Cảm ơn, William, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ tới đề nghị của ngài.

Bệnh, Mục Tháp này chính là Thái Tử của Ả Rập hả? Trong lòng Trang Duệ có chút phiền muộn,

Bất quá Trang Duệ cũng không có sợ tên Mục Tháp kia, hết buổi chiều ngày mai, đến buổi tối mình sẽ vỗ móng rời đi. Dù sao đi nữa khi trở về cũng không có đi qua vùng trời nước Ả Rập, tên kia có bản lĩnh, cũng không thể điều động chiến cơ ở bầu trời nước khác đem đến đây.

Hơn nữa, hiện tại cách thời gian mở thầu chỉ là một ngày đêm, sợ rằng Mục Tháp còn chưa điều tra ra lai lịch bản thân, Trang Duệ cũng đã trên đường về nhà rồi.

- Trang, là bạn bè, ta hi vọng ngài có thể chú ý an toàn. nguồn (.)

William nhìn thấy Trang Duệ có chút chủ quan, trong lòng âm thầm thở dài, thế nhưng hắn biết, Mục Tháp có trái tim rất tiểu nhân, có thù tất sẽ báo.

[/CHARGE]

950. Chương 950

951. Chương 951 : Người Điên Mục Tháp.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 951: Người điên Mục Tháp.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Vệ sĩ của Mục Tháp, vừa nãy ở nơi giao dịch có chút không thoải mái.

Trang Duệ liếc mắt nhìn người da đen vừa mới đi theo sau bảo vệ Mục Tháp, xem tính cách bộ dạng người kia thực sự là có thù tất báo, rõ ràng còn chờ ở chỗ này.

- Mục Tháp Ả Rập?

Sau khi Kiều Trì nghe vậy, lập tức sắc mặt nghiêm nghị, tay phải đặt ở bên cạnh thắt lưng không tự kìm hãm được, tay trái đẩy Trang Duệ, nói:

- Trang, nhanh lên xe đi.

Trang Duệ bị ba người Kiều Trì vây quanh ở giữa, một đường chạy chậm đến bãi đỗ xe, thẳng đến kéo mở cửa xe ra, Kiều Trì mới thở dài một hơi, hai mắt nhìn xuyên qua cửa kính của xe, nhìn ra bên ngoài cảnh giác.

- Kiều Trì, không đến mức chứ? Ở nơi đông người, bọn họ có thể làm gì sao?

Trang Duệ cảm giác Kiều Trì có chút ngạc nhiên, Mục Tháp lại điên cuồng, vậy cũng là tại Ả Rập, hiện tại là ở Nam Phi, hẳn cho dù nghĩ chính mình bất lợi, chỉ sợ là cũng cần thời gian đi tìm bọn rắn độc. Trang Duệ cũng không tin Mục Tháp dám ôm một súng tiểu niên tìm đến mình?

- Trang, Mục Tháp giết người chẳng phân biệt địa phương, chỉ cần có một súng ngắm, là hẳn có thể bắn đầu ngài nổ tung rồi.

Kiều Trì cười khỏ, thấy bên ngoài không động tĩnh gì, lúc này mới nói tiếp:

- Trang, vì sao ngài trêu chọc hắn? Người này chính là người điên, hẳn chỉ bởi vì vài lời nói, người của hắn mạo phạm đã làm cho đau đớn bảy ngày mới chết.

Hơn nữa ở nơi xem kim cương Mục Tháp không cho phép bất cứ một kẻ nào cạnh tranh giá cả cùng với hắn, bằng không sẽ...

Kiều Trì lấy ta tạo thành tư thế một người nổ súng, trên mặt cười khỏ, hẳn không nghĩ tới tiện tay tiếp nhận một nhiệm vụ, lại có thể chọc giận Mục Tháp, nếu như biết trước như vậy, nhất định Kiều Trì sẽ không nhận việc làm ăn này.

- Bảy ngày? Vậy không phải là từng xéo hả?

Trang Duệ nghe vậy sửng sốt một chút, hẳn không nghĩ tới Mục Tháp còn có sở thích như vậy? Thật là điên cuồng, nếu đặt vào một nước thời cổ đại, tên này chính là một đao phủ chuyên nghiệp.

Bành Phi hiểu được tiếng Anh, chẳng qua là vừa rồi để ý tình hình bên ngoài, đang nhìn đến hai người da đen cùng một người Ả Rập đang đứng ở cách ô tô của mình hơn mười thước, lập tức hướng Trang Duệ hỏi:

- Trang ca, có phải là người Ả Rập kia?

- Là hắn.

Trang Duệ thấy Mục Tháp đang nhìn về hướng ô tô của mình, ra tay động tác một người nổ súng, không khỏi thù hận có chút nghiêng răng kèn kẹt.

- Ta đi giết chết hắn.

Khi Bành Phi nói, tay phải vỗ trên bả vai Kiều Trì một chút, ngay sau đó đập vào bả vai Kiều Trì như tia chớp, năm ngón tay như cái lưỡi câu, dùng sức bóp.

Nhất thời Kiều Trì cảm thấy toàn bộ bả vai bị tê dại, không đợi hắn phản ứng, khẩu súng ở bên hông đã nằm trong tay Bành Phi.

Về mặt Bành Phi đằng đằng sát khí, trên nòng súng màu bạc phản chiếu vào, có vẻ càng thêm dữ tợn, kéo cò súng một chút rất thuần thục, nhìn thoáng qua thấy đạn bên trong nòng súng, Bành Phi chuẩn bị đẩy cửa xuống xe.

- A, trời ạ, dùng tay, chết tiệt, người muốn tất cả chúng ta bị chết hả? xem tại

Thời gian Bành Phi chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, Kiều Trì mới phản ứng, dùng tay kéo Bành Phi lại, lớn tiếng quát, xe chống đạn này cách âm, nhưng thật ra không sợ bị bên ngoài nghe thấy.

- Nếu như người giết Mục Thập ở chỗ này, ta dám cam đoan chiếc xe không đi nổi quá 5km, người nghĩ rằng chiếc xe này có thể ngăn cản được dừng lại sao?

Gần như Kiều Trì rít gào lên, miệng phun khắp trong xe, Trang Duệ không thể không ra tay ngăn cản một chút.

- Bành Phi, Kiều Trì nói rất đúng, trả lại khẩu súng cho hắn đi.

Trang Duệ biết thế lực của Ca Trát Phi ở Châu Phi, chính mình có thể giết Mục Thập, nhưng chính mình nếu giết chết hắn, chỉ sợ mình đang ở trên mây bay rồi, thì Ca Trát Phi cũng phái ra máy bay chiến đấu bắn mình xuống.

Hơn nữa coi như là mình có bình an trở về nước, phỏng chừng ngành có liên quan bên trong nước, khẳng định trước tiên sẽ mời mình đi uống trà.

- Trang ca, bằng không các người rồi trước đi, ta đi để giết chết hắn.

Bành Phi có chút không cam lòng, đừng nói là con trai Ca Trát Phi, cho dù là Ca Trát Phi đối với mình bất lợi, Bành Phi cũng sẽ không chút do dự giết chết hắn.

- Bỏ đi, buổi tối ngày mai chúng ta rời đi, tóm lại trước khi rời khỏi tránh va chạm.

Trang Duệ lắc đầu gạt bỏ ý kiến của Bành Phi, tuy rằng trong đầu hắn vẫn rất hung hăng muốn bắn một phát, thế nhưng tự biết Trang Duệ không thể gánh chịu nổi hậu quả như vậy.

Sau khi nghe được Trang

Duệ nói, Bành Phi lui kẹp đạn xuống, sau đó kéo súng lại, lùi người lại, lúc này mới trả lại khẩu súng cho Kiều Trì.

Thật sự mà nói, Bành Phi thật đúng là không thể nào để ý bộ đội đặc chủng nước ngoài, ngoại trừ cá nhân bọn họ được trang bị ở bên ngoài rất tốt, sức nhẫn nại và thực chiến, so với chính mình trước đây ở trong đơn vị bộ đội dốc sức, kém không phải là ít.

Về phần Lan Bác sử thái long sở diễn, đúng là truyện tiểu lâm, ai cũng biết nói đại binh nước Mỹ chỉ cần bị bắt trên chiến trường Việt Nam, lập tức hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, làm cho đối phương hiểu nhầm mà nổ súng, động tác kia đều là do trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

- Bành Phi, người luyện chính là kungfu Trung Quốc sao? Ta muốn, sau khi trở lại khách sạn, chúng ta có thể luyện thêm.

Kiều Trì xoa vai phải vẫn còn có chút đau, trên mặt có chút phẫn nộ, làm vệ sĩ cho Trang Duệ, rõ ràng dưới tình huống không có năng lực, bị người cướp đi súng, điều này làm cho Kiều Trì rất mất mặt.

- Người? Không phải đối thủ.

Bành Phi khinh thường liếc mắt nhìn Kiều Trì, binh sĩ trên chiến trường còn có thể có tác dụng, thế nhưng so với thân thủ và giết người, ba người Kiều Trì cũng không phải đối thủ của chính mình.

- Haizz, không, không có thử qua sao mà biết được.

- Kiều Trì, ta cảm thấy hiện tại người, cần phải để ý đến an toàn của chúng ta hơn nữa, mà không phải cùng anh em ta luyện tập.

Trang Duệ thấy Kiều Trì không nghe theo bộ dạng không muốn buông tha, nói xen vào cắt đứt lời Kiều Trì, hắn cảm giác được tính cách của Mục Thập kiêu ngạo ương ngạnh, rất có khả năng gây phiền phức ỉn.

- Đúng, đúng, Trang Duệ, ta có một đề nghị.

Trang Duệ nói để Kiều Trì nhớ tới thân phận của chính mình, nói tiếp:

- Ta đề nghị ngài hủy bỏ hành trình đến mỏ quặng ngày mai, sau đó khi giao dịch kim cương xong, lập tức rời khỏi địa phương quái đản này. Như vậy đối với tất cả mọi người chúng ta mới có lợi, ngài xem thế nào?

952. Chương 952 : Người Điên Mục Tháp.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 952: Người điên Mục Tháp.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Lúc đầu căn cứ vào sự sắp xếp của Kiều Trì, ngày mai đám người Trang Duệ là muốn đi thăm quan mỏ quặng kim cương của công ty bọn họ, lúc xảy ra chuyện như vậy, vì an toàn người đi thuê, đương nhiên, cũng là vì an toàn cho đám người của mình, Kiều Trì quyết định thay đổi kế hoạch một chút.

- Mỏ quặng là thuộc về sở hữu của công ty các người, hẳn là có lực lượng vũ trang của chính mình chứ?

Thành thật mà nói, Trang Duệ cũng không muốn đến Nam Phi một lần nữa, lần này không tới nhìn mỏ quặng kim cương, khả năng cả đời này sẽ không có cơ hội, sở dĩ Trang Duệ nói ý tứ, hay là muốn hành động theo kế hoạch đã định.

- Đương nhiên, cho dù là một đội quân, cũng không thể phá được phòng ngự của mỏ quặng.

Kiều Trang ngóc đầu nói một câu, ngay sau đó cúi đầu thấp xuống:

- Chỉ là ở trên đường qua lại, là rất không an toàn, Trang tiên sinh, nếu như ngài vẫn muốn thăm quan mỏ quặng kim cương, ta đề nghị ngài nên thuê một chiếc xe thiết giáp, sau đó tăng cường thêm vài vệ sĩ, như vậy là có thể bảo đảm nhất.

- Xe thiết giáp cũng có thể thuê sao? Một ngày một đêm cần bao nhiêu tiền?

Trang Duệ nghe có chút mới mẻ, nói chính mình đúng là chưa được ngồi qua, nay cũng chính là ở nước ngoài, nếu như trên đường mở ra xe thiết giáp, sợ rằng các loại xe Hummer, Bugatti cũng xấu hổ không dám ra đường.

- Ở Nam Phi, chỉ cần ngài có tiền, đến thuê cái gì cũng đều có thể, dựa theo giá cả của công ty chúng ta, một chiếc xe bố trí được bốn người an toàn, một ngày một đêm cần 20 vạn đôla, Trang tiên sinh ngài thấy thế nào?

Hiện tại ba người của chính mình bảo vệ Trang Duệ, Kiều Trì vẫn cảm thấy có chút không an tâm, hi vọng Trang Duệ có thể tăng cường thêm một số vệ sĩ nữa, nói vậy, Mục Thập thấy không có cơ hội, hẳn là sẽ bỏ qua không trả thù Trang Duệ nữa.

- 20 vạn đô la? Có khả năng, mặt khác người sẽ bảo an tất cả, buổi tối ở lại bên cạnh phòng ta.

Bỏ 20 vạn đôla lấy sự bình an, Trang Duệ cho rằng rất đáng giá, tuy rằng hẳn biết Kiều Trì là công phu sư tử ngọam rồi, thế nhưng Trang Duệ cũng không tính toán, dù sao xem biểu hiện của Trang Duệ vừa rồi, hẳn cũng đã hết sức làm tròn bổn phận của mình.

- Tốt, ta lập tức sắp xếp.

Sau khi Kiều Trì nghe được Trang Duệ đồng ý với ý kiến của chính mình, vẻ mặt căng thẳng trên mặt biến mất, tay cầm điện thoại, chỉ là thời gian đang nói đến giá cả, tuy rằng Kiều Trì nói nhỏ lại, nhưng Trang Duệ vẫn nghe thấy 10 vạn đô la rồi.

- Được rồi, tiên sinh, bọn họ sẽ ở nửa đường chờ chúng ta.

Sau khi Kiều Trì buông điện thoại xuống, vẻ mặt vui mừng nhìn Trang Duệ nói, đồng thời bảo tài xế có thể lái xe rồi.

- Đi, tìm William, ta muốn tài liệu của thằng kia, nếu như William nói không đáp ứng, người nói cho hắn biết, ta đối với cô gái Venezuela đã cảm thấy có hứng thú từ lâu rồi.

Lúc thấy ô tô Trang Duệ rời đi, Mục Tháp dặn dò người đi theo hầu nói, trong lúc nói, còn lè lưỡi liếm vào môi, dường như đã thấy được mùi vị của máu.

- Có người nói bố ta là bạo quân, giúp đỡ tán thành phần tử chủ nghĩa kinh khủng, ta nghĩ, giết chết một thằng người Châu Á, hẳn là bố ta sẽ khích lệ ta vài câu chứ?

Dáng Mục Tháp tươi cười, làm cho người da đen bên cạnh cảm thấy sợ hãi, người này toàn bộ chính là người điên.

Trở lại khách sạn, Trang Duệ cũng chưa nói cho nhân viên đội bay biết việc này. Dù sao đi nữa thì ngày mai cũng rời đi, tránh cho bọn họ tự nhiên phải lo lắng. nguồn (.)

Toàn bộ buổi chiều Trang Duệ cũng không có ra khách sạn, buổi tối cũng là ăn cơm tại nhà hàng trong khách sạn, sau đó đi nghỉ ngơi rất sớm.

Dựa theo sự sắp xếp của Kiều Trì, buổi sáng ngày mai hắn sẽ đi thăm quan mỏ quặng kim cương của công ty Kiều Trì. Chờ lúc nơi giao dịch mở thầu, Trang Duệ trực tiếp từ nơi giao dịch chạy tới sân bay, rời khỏi Johannesburg.

- Trang tiên sinh, có thể đi.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ đã bị Kiều Trì gõ cửa gọi, lúc ăn bữa sáng, mọi người tụ họp cùng một chỗ, rồi trả lại phòng cho khách sạn, sau đó đi ra ngồi vào trong xe thiết ra đồ ở ngoài cửa khách sạn.

Hai tiếp viên hàng không đối với Trang Duệ thấy phô trương đi ra, rõ ràng có chút không ngờ, nhưng Hạ Song đã từng đi lính nên có chút hưng phấn, sau khi lên xe sẽ đánh giá súng máy chuyển động trên thiết giáp, mỗi viên đạn màu xanh nước biển to bằng ngón út, viên đạn liên kim loại thì màu vàng óng dài hơn một thước, nhưng tất cả đều là thật sự.

Tại bên trong thành phố Johannesburg mở ra xe thiết giáp, cũng là chuyện cực kỳ ít thấy, lúc này ánh mắt người phục vụ khách sạn kia nhìn về phía Trang Duệ, rất đặc biệt, hắn không nghĩ tới người hôm trước mà mình đắc tội, tại Nam Phi sẽ có bối cảnh như thế này.

Đừng nhìn thân xe thiết giáp nặng như thế, tốc độ chạy cũng không phải chậm, trên đường cái trống trải không có người, tốc độ có thể chạy đến bảy mươi km, sau hơn hai giờ, đoàn xe đã từ đường quốc lộ dài nhựa đường đến một đoạn đường đất, tốc độ của xe cũng giảm chậm lại.

- Trang tiên sinh, đến nơi rồi.

Lại qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Trang Duệ như ngồi bên trong một hộp kín, cảm giác thấy xe ngừng lại, âm thanh Kiều Trì từ bên ngoài vang lên.

- Đây... Đây là... mỏ quặng kim cương?

Trang Duệ nhìn trước mắt một mảnh đất trống, không khỏi có chút thất vọng, trong trí tưởng tượng của hắn, hẳn là ở đây có rất nhiều thợ thủ công người da đen, bên tai hắn hẳn là vang lên tiếng nổ của máy móc, mà không phải bộ dạng như chỗ này mình đang thấy.

Bên trong mảnh đất trống trải, bao quanh chỉ là dùm thanh sắt rất giản dị, nơi đó cách mỗi hai ba trăm thước, đều có một bảo vệ trong tay cầm súng tiểu liên.

Cách ô tô hơn mười thước, có một lầu gác giản dị, trên dưới hai tầng tổng cộng có khoảng hơn 31 gian phòng, nghĩ rằng hẳn đây là nơi ở của các thợ mỏ và nhân viên an ninh.

Nhưng hẳn là không có ai đến nơi này gây sự, khoảng cách Trang Duệ rất gần bảo vệ kia, đang ngồi trên một tảng đá lớn, đang hút thuốc rất nhàn nhã.

Trang Duệ không thể tưởng tượng ra, một mỏ quặng kim cương của một công ty có thực lực, lại có thể đơn sơ như vậy.

Phải biết rằng, Tần Hạo đã giới thiệu qua, công ty kim cương của nhà này tại Nam Phi đều có thể sắp xếp lên ba, hàng năm ít nhất đều có vạn viên toái toàn từ nơi này chảy tới các nơi trên thế giới.

- Trang tiên sinh, chào mừng ngài đi tới mỏ quặng kim cương của chúng ta.

Một người da trắng hơn bốn mươi tuổi, dẫn theo ba bảo vệ mang súng, từ trong phòng duy nhất trên cánh đồng bát ngát đi ra, hướng đến đón đám người Trang Duệ.

953. Chương 953 : Mỏ Quặng Kim Cương.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 953: Mỏ quặng kim cương.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhìn người kia mặc quần jean, trên đầu đội nón che nắng, lập tức trong đầu Trang Duệ nhớ tới trước kia đã từng xem qua một bộ ảnh nước Mỹ, nếu như sau lưng người này có giắt một súng lục, thì sẽ chính là một người nước Mỹ rồi.

- Ngài là Khổng Ni Tử Vi Ân tiên sinh sao?

Mặc dù trang phục người này rất tùy tiện, thế nhưng trước mặt toàn bộ người nước Mỹ Trang Duệ không có chút nào dám khinh thường.

Vi Ân này ở Nam Phi thậm chí toàn bộ nước thế giới, đều có thể được gọi là một nhân vật truyền kỳ, tại thời điểm 11 12 tuổi, nạn đói vàng điên cuồng ở nước Mỹ và Canada thế kỷ 20 được hâm nóng, hẳn khi đó khẩu xuất cuồng ngôn, muốn trở thành chủ mỏ vàng lớn nhất thế giới.

Đây chỉ là một lý tưởng của Vi Ân, ngay lúc đó cũng đã nảy sinh ra một số thành kiến, thời kỳ năm 2080, vì mộng tưởng của chính mình, Vi Ân đi tới Nam Phi, lúc đó mới chỉ là một chàng thanh niên mới hai mươi tuổi, trên người chỉ có mấy trăm đô la mà thôi.

Lúc đầu Vi Ân sinh sống bằng việc lái buôn kim cương, hẳn giúp đỡ các khách hàng đến từ các nước khách lựa chọn kim cương, trong quá trình này, Vi Ân không chỉ hiểu biết rõ về kim cương, đồng thời cũng tích lũy được những món tiền đầu tiên ình.

Về sau Vi Ân có hơn 20 vạn đô la, một chuyên gia cho rằng ở địa phương không có khả năng sản xuất kim cương, thế nhưng tại mảnh đất này Vi Ân đã liên tiếp đào được ba viên cự toái nặng trên 100 ca-ra, chấn động toàn bộ thế giới.

Sau đó suốt hơn mười năm Vi Ân đã có tài sản giá trị hơn 1 tỷ đôla, trở thành trùm kim cương nổi danh thế giới, hoàn toàn chính là một người đãi vàng hiện đại giàu có ở thế kỷ 20.

- Vi Ân tiên sinh, không nghĩ rằng ở chỗ này có thể nhìn thấy ngài.

- Ha ha, Trang Duệ, có phải là nghĩ ở đây rất đơn sơ? Đây là ta mới mở một mỏ quặng, gần đây ở Johannesburg tiến hành giao dịch kim cương, sở dĩ ta tạm thời ở chỗ này.

Vi Ân nghe vậy nở nụ cười, hẳn biết Trang Duệ nhìn thấy nơi này, nhất định sẽ rất thất vọng, nói tiếp:

- Mộng tưởng lớn nhất của ta chính là làm một cao bồi miền tây, nghĩ làm cao bồi như vậy rất mạo hiểm, đi dài vàng, đương nhiên, hiện tại ta đào chính là kim cương.

- Ha ha, Vi Ân tiên sinh, ta nghĩ, ngài đã thực hiện được ước mơ của mình rồi, tại địa phương có kim cương trên thế giới, thì đã có truyền thuyết về ngài rồi.

Trang Duệ nịnh hót Vi Ân vài câu, vị trùm kim cương này nói cực kỳ vui vẻ, bàn tay to chặn lại, nói:

- Trang Duệ, gặp ngài thật cao hứng, ta quyết định mở mỏ quặng cho ngài một giờ, nếu như trong một giờ các ngài có tài năng đào được kim cương, những viên kim cương đào được sẽ thuộc sở hữu các ngài.

Trang Duệ và vị tiên sinh này rất đúng tính tình, lập tức nói rằng:

- Không phải đâu? Vi Ân tiên sinh, dù thế nào cũng muốn hai giờ à, căn bản một giờ là không đủ dùng.

- Không... Không, Trang Duệ, mỏ quặng này của ta mới, ở đây trước kia là một ngọn núi lửa, nói cách khác, nó là một mỏ quặng lộ thiên, nhưng lại là một mỏ quặng giàu khoáng sản, nếu như vận khí các ngài tốt, hoàn toàn có thể đến lấy được kim cương.

Vi Ân giải thích cho Trang Duệ, thực sự cho dù là mỏ quặng lộ thiên, mỏ quặng này chỉ sợ cũng phải đào một thước sâu, căn bản là Vi Ân không lo lắng bọn Trang Duệ có thể lấy được khoáng thạch gì, chỉ là dựa vào việc này kéo quan hệ với Trang Duệ gần lại một chút mà thôi.

Hiện nay thị trường trang sức kim cương ở Trung Quốc càng ngày càng lớn, mà khách hàng Trung Quốc đến cũng càng ngày càng nhiều, Vi Ân rất chú ý gặp gỡ khách Trung Quốc, dùng một thủ đoạn nhỏ như vậy, là trong lúc đó có thể tăng cường tình hữu nghị, có cơ gì mà Vi Ân không làm đây?

Đương nhiên, nếu như thực sự vận khí của Trang Duệ tốt, Vi Ân cũng không ngại để bọn họ lấy kim cương đi, làm lễ vật đưa cho hân, chỉ cần Trang Duệ đào ra không phải cự toản, tổn thất vậy Vi Ân vẫn còn có thể gánh chịu được.

Tại Nam Phi có rất nhiều mỏ quặng hoang vu đã được đào hầu như không còn, đều trở thành công viên khoáng thạch, du khách chỉ cần giao nộp một ít tiền, là có thể vào đào báu vật, nếu như vận khí tốt, nói không chừng cũng có thể đào được mấy viên kim cương còn sót lại.

Dẫn đầu là Nam Phi, tại nước Mỹ một số núi lửa, cũng có chủ đề công viên kim cương như vậy, chỉ là người đi vào đó, trên cơ bản đều thưởng thức là chính, rất khó nghe nói có người đào được kim cương.

- Được rồi, các ngài, các tiểu thư, ngài Vi Ân hào phóng chuẩn bị đưa kim cương rồi, tất cả mọi đi thử vận chút.

Trang Duệ quay đầu nhìn đội nhân viên bay nói, hân biết tại nơi có nhiệt độ rất cao đều có khả năng hình thành kim cương, nếu như nói trước kia ở đây là núi lửa, nguyên bản thuộc về lòng sông địa phương, hân chính là một mỏ quặng kim cương nguyên sinh rồi.

- Quá tuyệt vời.

- Oa, kim cương, chúng ta đi.

- Hai người chân tay gầy gò, cũng có thể đi đào sao?

Sau khi mọi người nghe được Trang Duệ nói, không kìm nổi đều hô lên vui vẻ, lực hấp dẫn của kim cương đối với bọn họ, không phải lớn giống nhau, lập tức đến chỗ nhân viên lấy cuốc xẻng và cái sàng, cao hứng bừng bừng đi đến khu lấy quặng.

Cuốc xẻng chỉ dùng để đào đất, mà cái sàng còn lại là dùng để sàng kim cương, cái sàng này vô cùng tỉ mỉ, bởi vì rất nhiều kim cương cực nhỏ, nếu không chú ý sẽ đổ đi.

- Ngài Vi Ân, ta cũng có thể chứ?

Thấy bộ dạng đám người Ngọc Lưu Ly hưng phấn, cũng làm cho Trang Duệ cảm thấy hăng hái, hân vừa dùng linh khí trong mắt quan sát qua một chút, đây thật đúng là một mỏ giàu khoáng sản, bởi vì cách Trang Duệ hơn mười thước, đều có linh khí yếu ớt chập chờn.

- Đương nhiên, anh bạn của ta, kể cả là ngài không thu hoạch được gì, ta cũng sẽ tặng một viên kim cương cho ngài.

Sở dĩ Vi Ân hào phóng như vậy, là bởi vì hắn ngày hôm qua trò chuyện cùng Trang Duệ, biết được Trang Duệ phê tán toàn của chính mình, báo một giá cả rất hợp lý.

- Được rồi, ngài Vi Ân, ta hị vọng ngài không phải hối hận, vận may của ta, gần đây đều cực kì tốt.

Trang Duệ nói một người phi thường rất nhiều mục đích, thêm một chút giọng điệu của chính mình, hắn đây là sợ khi bản thân đào được kim cương tốt, Vi Ân không nỡ đưa ỉnh.

- Oh, ta đây bằng lòng chịu lỗ vốn rồi.

Vi Ân phá lên cười, hắn chỉ định chỗ đào kim cương cho đám người Trang Duệ, thế nhưng dùng máy ủi ủi qua mặt đất vài lần, ước chừng cũng đã chải vuốt rồi, Vi Ân không tin rằng Trang Duệ thực sự có thể đào được kim cương tốt bên trong?

truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

954. Chương 954 : Mỏ Quặng Kim Cương.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 954: Mỏ quặng kim cương.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Bành Phi, ta đi đào, giao cho người sàng kim cương.

Trang Duệ nhìn thấy bọn Ngọc Lưu Ly đã bắt đầu làm việc, vội vã cầm một cái xẻng trên mặt đất, tiện tay ném một cái sàng cho Bành Phi, quyết định chạy đi một chỗ.

Dựa vào cái gì? Ta còn muốn đào chứ.

Bành Phi rất không hài lòng với cách phân công của Trang Duệ, cũng cầm cái xẻng đi theo.

- Who, chị Ngọc Lưu Ly, chúng ta đào được kim cương rồi.

Trang Duệ mới vừa đi đến chỗ máy ủi đất đào ngang dọc, chợt nghe thấy tiếng la hưng phấn của Điem Á, hóa ra hai chị em cũng có phân công, Ngọc Lưu Ly đào xẻng, Điem Á sàng lọc.

Điem Á nói khi Hạ Song và Đinh Hạo đang miệt mài đào cũng bị thu hút lui tới, hai anh này không đủ thông minh, chỉ đào mà không sàng, dùng mắt thường rất khó để nhìn ra kim cương.

- Trang tổng, ngài nhìn xem, đây là kim cương nguyên thạch sao?

Điem Á cầm viên như viên đỗ xanh, mặt ngoài kim cương có điểm giống như thủy tinh mờ, đưa tới trong lòng bàn tay Trang Duệ, mặt ngoài viên kim cương, còn có dính một chút bùn đất.

- Đúng vậy, đây là kim cương nguyên thạch, tiểu thư xinh đẹp, vận may người rất tốt.

Vi Ân đi theo phía sau Trang Duệ, liếc mắt một cái phân biệt, đừng nhìn nó không lớn như vậy, nhưng lúc gia công cũng có thể có 1 ca-ra, cho dù độ tinh khiết của kim cương này không tốt, ít nhất cũng có thể có giá trị hơn 1 vạn RMB.

- Không tồi, độ tinh khiết vẫn còn, đại khái có thể giá trị ba vạn gì đó, đội quân tóc dài của chúng ta rất lợi hại, người đừng chỉ có đào bới đất, cầm cái sàng chọn lựa đi.

Trang Duệ nêu một biện pháp cho vể mặt thềm muốn của Hạ Song và Đinh Hạo, tiện tay trả lại kim cương cho Diêm Á.

Tuy rằng ở đây đã bị đào qua, chỉ là một đường đi tới, Trang Duệ thấy hiện trên mặt đất lổm đả lổm đóm kim cương, cho dù không cần xẻng, chỉ cần có thời gian, hay có thể sang chọn ra không ít kim cương.

Những cái này chỉ là cá lọt lưới, trên cơ bản đều là mặt hàng dưới 1 ca-ra, xuất ra đi bán giá trị cũng không được bao nhiêu.

Diêm Á và Ngọc Lưu Ly vận may rất cực cũng không tệ, viên kim cương thứ nhất đào lên không nhỏ, Trang Duệ nhìn thoáng qua, giá cũng phải ba vạn Lai.

- Trang tổng, này... Hay là cho ngài nè.

Diêm Á cảm giác có chút xấu hổ, các nàng vốn cầm tiền lương lại không thể nào làm việc, mà đến đào kim cương này, cũng là người khác nể mặt ông chủ, Diêm Á nói Trang Duệ cầm viên kim cương đi.

- Không, cái này là thành quả lao động của người, Vi Ân ngài nói, đào được đều là của mình, các người có thể đào được một ngôi sao Châu Phi, đó mới thật là buôn bán có lời đấy.

Trang Duệ cười khua tay áo, theo như lời hấn ngôi sao Châu Phi, là trước thời kì cuối, tại Châu Phi xuất hiện một viên cự toản, nặng 212 ca-ra, cuối cùng bị một người không biết tên, tại phiên đấu giá dùng 3600 vạn đô la lấy đi.

Đương nhiên, đây là Trang Duệ đang nói đùa, nếu thực sự xuất hiện cự toản như vậy, chỉ sợ lập tức Vi Ân bỏ qua những lời vừa nói với mình.

- Đi, Bành Phi, chúng ta cũng bắt đầu làm việc đi chứ.

Sau khi Trang Duệ đi được bảy tám thước, đột nhiên cảm thấy Bành Phi không theo kịp, anh bạn này cầm để xẻng quệt mông đã bận việc rồi, không khỏi cười khổ lắc đầu, muốn kim cương, đi theo mình còn không dễ dàng sao?

Thành thật mà nói, Trang Duệ không để ý những toái toản còn sót lại, căn cứ vào ý nghĩ của hấn, dù thế nào cũng muốn đào một kim cương ba năm ca-ra, làm cho Vi Ân tốt bụng đau lòng một chút.

Chỉ là Trang Duệ thấy quanh đây chu vi ba bốn mươi thước, chưa từng cảm thấy linh khí đặc biệt của kim cương toát ra. Vì vậy đi đến chỗ xa hơn một chút, vì vậy nhìn đến nơi hơi xa một chút thấy mấy cái máy móc đang vận hành ở đó.

- Ngài Vi Ân, thiết bị các người cũng kém một chút rồi sao?

Hai máy ở bên cạnh ủi đất và đào móc, ở trên vẫn còn vết tích loang lổ, nhiều nhất cũng chỉ có ba năm thành mới, về phần quặng mỏ lại càng thêm cũ nát, lúc chuyển động phát ra âm thanh “ cạc cạc “.

Bốn người da đen này đang sử dụng máy móc, bọn họ đem quặng rửa sạch qua rồi cho vào một cái khay, dùng sàng chọn, mấy người da đen này chỉ là phụ trách thao tác máy móc, sàng lọc kim cương sẽ không phải là việc của bọn họ, việc đó là có chuyên gia phụ trách.

Cách thức đào bởi kim cương này, so với đám người Trang Duệ cầm xẻng đi đào sau đó sàng chọn, thì tiên tiến hơn.

- Trang Duệ, chuyện này cũng không có cách nào, ở Nam Phi không có thể sản xuất và lắp ráp máy móc này, những máy móc này đều là mua với giá cao từ Nhật Bản và Hàn Quốc, những tên chết tiệt đó, đã bán đất, hàng lại còn không tốt.

- A, đúng rồi, ngoài ra bên trong hai mỏ quặng khác của ta, có mấy cái máy ủi đất do người Trung Quốc các ngài sản xuất, sản xuất 20 năm trước, chất lượng đỉnh cao.

Vi Ân vừa nói một mặt giơ ngón tay cái hướng Trang Duệ, hấn ở Nam Phi không chỉ có một mỏ quặng kim cương, nếu như toàn bộ dùng máy đào bởi như kia, như vậy chi phí đã rất lớn rồi, sợ dĩ mỏ quặng lộ thiên như vậy, Vi Ân càng để nhiều nhân lực đến đây.

Trang Duệ liếc mắt khinh thường Vi Ân một cái, hiện tại bên trong nước đều tìm không được máy ủi đất sản xuất 20 năm trước,

Vi Ân nhìn thấy Trang Duệ cầm xẻng vẫn không đào, lấy tay huých nhẹ Trang Duệ, rất thần bí nói:

- Trang Duệ, ngài đừng đào khoáng thạch, ta dẫn ngài đi chọn kim cương chứ?

Khai thác kim cương là chia làm vài công đoạn, thứ nhất là phải lựa chọn khu vực mở khai thác, sau đó dùng máy móc đào khoáng thạch tẩy rửa, cuối cùng mới là sàng chọn kim cương, đây cũng là công đoạn quan trọng nhất.

Tại địa phương Nam Phi này, công đoạn sàng chọn kim cương, thông thường đều là do chủ mỏ quặng hoặc là thân tín của chủ mỏ quặng tiến hành, hơn nữa chủ mỏ quặng ở Nam Phi, nhất định sẽ không để người da đen đi làm việc này, chính là toàn bộ Nam Phi người da đen làm chủ mỏ quặng đếm được trên đầu ngón tay cũng như vậy.

Rất nhiều công nhân người da đen Nam Phi, thậm chí làm cả đời, cũng không được tận mắt nhìn một viên kim cương nguyên thạch nhiều ca-ra, căn bản là bởi vì bọn họ không được tiếp xúc đến công đoạn tẩy rửa bên trong mỏ quặng.

- Tốt, ta cũng muốn xem sản phẩm kim cương ở quặng mỏ của ngài Vi Ân.

Trang Duệ cười gật đầu, có thể được một người chủ mỏ quặng kim cương mời tham gia chọn quặng, đây là một chuyện rất khó được.

Trang Duệ theo Vi Ân đi vào trong phòng, hai người lái xe da trắng vừa mới tẩy rửa khoáng thạch ở quặng mỏ, đưa đến trong phòng, ở cửa còn có hai bảo vệ cầm súng gác.

955. Chương 955 : Mỏ Quặng Kim Cương.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 955: Mỏ quặng kim cương.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan đọc truyện mới nhất tại .

- Trang Duệ, bây giờ tổng cộng còn mười hai bàn kim cương còn chưa sàng lọc qua, ngài có thể chọn cho ta một bàn, ta sẽ chọn một viên kim cương lớn nhất tặng cho ngài.

Lần này Trang Duệ mua của Vi Ân bảy tám nghìn vạn đô la kim cương, Vi Ân là thực tâm thực lòng tặng một lễ vật cho Trang Duệ, đương nhiên, nếu như vận may của Trang Duệ quá kém, thì hẳn cũng không có cách nào.

Trang Duệ hướng nhìn thoáng qua mấy cái đĩa đựng khoáng thạch, sau đó vừa cười vừa nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

- Được, ta đây... sẽ chọn bàn thứ hai.

- Chúc ngài nhiều may mắn.

Vi Ân vừa nói rồi để bàn khoáng thạch thứ nhất để trên bãi đá tuyển chọn ở trong phòng, kỳ thực bãi đá tuyển chọn, chính là trên mặt bàn trải lên một tầng lớp da dẻ thú, ở trên mặt còn có một bóng đèn sáng, đối diện với mặt bàn.

Vi Ân cầm trong tay một cái kẹp đặc biệt, nhìn một hòn đá vụn nhỏ màu đen trên mặt bàn không rời mắt, thỉnh thoảng dùng cái kẹp kẹp một khối thạch lên kiểm tra.

Chỉ là vận may của Vi Ân không được tốt lắm, bên trong bàn khoáng thạch thứ nhất, chỉ lấy ra được hai viên toái toản còn không đến một ca-ra.

- Anh bạn, nhìn thử xem.

Vi Ân nhún vai, để vị trí nhường lại cho Trang Duệ phía sau, cầm lấy cái mâm thứ hai, móc ngược tại trên mặt bàn.

- Ha ha, Vi Ân, may mắn của ta so với ngài dường như là tốt hơn.

Sau khi Trang Duệ giả bộ gảy vài cái trong bàn khoáng thạch, kẹp đúng một viên kim cương lên, lớn tiếng nở nụ cười.

Khi vừa vào phòng, Trang Duệ đã phát hiện viên kim cương này, độ tinh khiết không tồi, một đầu cũng không nhỏ, khi trong lòng Trang Duệ đang thầm mắng Vi Ân vớt đi cái vận cứt chó, không nghĩ rằng Vi Ân lại có thể để nhường cho hắn chọn một bàn, tự nhiên là Trang Duệ sẽ không khách khí.

- Trang Duệ, này... Điều này sao có thể?

Chơi kim cương nửa đời người, Vi Ân liếc mắt nhìn đến viên kim cương Trang Duệ đang kẹp, ít nhất cũng đã hơn 6 ca-ra, gia công mịn thái qua đi, ước chừng cũng có 5 ca-ra gì đó, như này đã được cho là viên kim cương lớn rồi.

Cho dù kim cương như vậy có là nguyên thạch, giá cả cũng đã là xa xỉ, đoán chừng cũng phải tới 8 vạn đôla gì đó, bởi vì câu nói tặng đầu tiên của mình lỡ nói ra, Vi Ân khó tránh khỏi có chút thiệt đau.

- Đừng nóng vội, Vi Ân, bên trong mâm này còn có không ít đâu.

Trang Duệ thấy sắc mặt Vi Ân khó coi, trong lòng không khỏi sáng khoái, quả thực kim cương trong mâm thứ hai này không phải ít, tay phải Trang Duệ lựa chọn ra rất nhanh, tổng cộng là chín viên, hơn nữa một viên lớn nhất, tổng trọng lượng hẳn là qua 5 ca-ra.

Nhìn thấy ngoại trừ một viên kim cương lớn ở ngoài, Trang Duệ còn có thể lấy ra nhiều kim cương như vậy, vẻ mặt Vi Ân trở nên dịu hơn, hắn sợ Trang Duệ chọn không tỉ mỉ, chính mình lại tiến lên sàng chọn lại một lần nữa, rõ ràng là không thể tìm ra thêm một viên nữa.

- Trang Duệ, ngài hẳn là đến làm việc giúp ta đi, ta sẽ trả lương cao nhất ở Nam Phi này.

Vi Ân cười hướng Trang Duệ bắt đầu vui đùa, đi đến cầm lấy viên kim cương nhiều ca-ra phân tích.

Nhưng thật ra hắn không có hoài nghi cái gì, phải biết rằng, nắm giữ phương pháp sàng chọn kim cương, đó là tố chất cơ bản của một người buôn bán kim cương.

- Who, anh bạn, vận may của ngài rất tốt, sáng bóng có F sắc, độ tinh khiết có thể đạt được cấp bậc VVS, viên kim cương này ngài có thể đưa cho vợ mình, nó đại diện cho vận may tốt.

Nhưng ... Trang Duệ, ngài hẳn là làm cho ta một giờ, để giúp ta lấy ra số kim cương còn lại.

Sau khi Vi Ân kiểm tra đo lường, đem kim cương đưa cho Trang Duệ, tuy rằng viên kim cương này giá tiền xa xỉ, thế nhưng còn chưa tới mức để Vi Ân có thể đổi ý.

- Được rồi, như ngài mong muốn.

Công việc này không có bất cứ thách thức gì đối với Trang Duệ, hắn chỉ cần dùng linh khí liếc mắt một cái, là có thể biết được bên trong khoáng thạch có kim cương hay không, cùng với vị trí của kim cương.

Thời gian chỉ có hơn nửa tiếng đồng hồ, Trang Duệ đã lấy ra toàn bộ kim cương còn lại, có thể nói số lượng không ít, tổng cộng có sáu bảy mươi viên.

- Anh bạn, ngài không phải là tay kim cương sao? Ở lại làm việc cho ta đi.

Sau khi đo trọng lượng, Vi Ân lớn tiếng kêu, đây chỉ là làm việc đến trưa, vậy mà đã lấy được hơn một trăm ca-ra kim cương, bình thường là thành quả làm việc vài ngày rồi.

Thật đúng là Vi Ân đang muốn giữ Trang Duệ lại.

Tiếp xúc qua có thể biết được chủ mỏ quặng ở Nam Phi, tuy rằng bọn người kia không hiểu cái gì gọi là phong kiến, nhưng là cực kỳ mê tín, bọn họ cho rằng người sàng chọn kim cương, nhất định là muốn người có vận may tốt mới được.

Cho nên mỏ quặng kim cương tại Nam Phi, thu nhập cao nhất cũng không phải là các thợ mỏ, mà là nhân viên phụ trách làm việc sàng chọn kim cương.

Bất quá Vi Ân cũng biết, nghĩ giữ lại Trang Duệ, phỏng chừng chính mình có thể đưa mỏ quặng kim cương này cho Trang Duệ.

- Ngài Vi Ân, hay là thôi đi, ta cũng không muốn ở nơi Nam Phi quỷ quái này nữa.

Trang Duệ lắc đầu, an ninh ở đây thật sự là quá kém, cho dù có núi vàng núi bạc, Trang Duệ cũng không muốn sinh sống ở chỗ này, huống chi tỷ lệ phát sinh bệnh xi-đa ở Châu Phi rất cao, nói không chừng có ngày bị một người da đen chặn ngang đường, truyền nhiễm bệnh lên.

- Được rồi, chúng ta có thể đi nơi giao dịch rồi, gần đến thời gian rồi.

Vi Ân nhún vai, hẳn biết khả năng Trang Duệ đến làm việc ỉn là không có, nếu đổi là mình bản thân có hàng tỉ đôla, cũng không có khả năng đi làm công cho người khác.

Chẳng qua là Vi Ân cảm thấy đáng tiếc, dù sao một giám định sư kim cương xuất sắc, đó là tài nguyên cực kỳ quý giá, là nhân tài mà các chủ mỏ quặng kim cương ở Nam Phi mơ ước. Trang Duệ nhìn đồng hồ ở tay, bây giờ đã là cuối buổi sáng, chạy tới nơi giao dịch là vừa lúc thời gian mở thầu.

- Các tiểu thư, các ngài, lợi nhuận mọi người thu được sao rồi?

Trang Duệ và Vi Ân đi ra ngoài phòng, đám người Bành Phi cũng đã hoàn thành xong hành trình đào bới kim cương lần này, trên người cả đám bắn như con mèo hoa. Diêm Á hưng phấn để một viên kim cương trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Trang Duệ, nói:

- Trang tổng, tổng cộng ta và Ngọc Lưu Ly đào được đến 3 viên kim cương.

- Này, vận may của các cô gái là không tồi, phẩm chất viên hoàng toàn này rất cao.

Vi Ân cầm lấy viên kim cương trên tay để dưới ánh mặt trời hơi có vẻ màu vàng, kiểm tra một hồi, rồi trả lại cho Diêm Á.

956. Chương 956 : Mối Nguyện.(1)

Hoàng Kim Đồng nguồn

Tác giả: Đả Nhân

Chương 956: Mối nguyện.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

- Chính mình có nên mời mấy người công nhân Trung Quốc hay không?

Vi Ân lại bắt đầu mê tín, Trang Duệ đi lên lựa chọn lại được viên kim cương giá trị mấy vạn đôla, mà hai cô gái này lại có thể đào được viên kim cương màu sắc hiếm có như vậy, lẽ nào vận may người Trung Quốc đều tốt như vậy?

- Ủ, cũng không tệ lắm, giá trị viên hoàng toàn này bằng tổng cộng hai viên kim cương kia, các cô có thể chia một người viên hoàng toàn, một người hai viên kim cương còn lại.

Chú ý của Trang Duệ cũng đặt ở trên viên hoàng toàn, chỉ là hẳn quan sát so với Vi Ân chuyên nghiệp hơn, độ tinh khiết của viên hoàng toàn này cũng không cao, thế nhưng không dùng dụng cụ thí nghiệm, rất khó để nhận biết bên trong có tỳ vết nào hay không.

- Trang ca, xem ta, so với với các nàng đào được lớn hơn, ngài xem, viên kim cương đen này đây.

Bành Phi nắm hai tay một viên khoáng thạch khoe vật quý, quơ quơ trước mặt Trang Duệ:

- Kim cương đen?

Trang Duệ nghe vậy sững sốt một chút, đang nhìn đến viên khoáng thạch to bằng ngón cái, trên mặt không khỏi trở nên có chút kỳ lạ:

- Là đỉnh đại, chỉ là...

- Chỉ là cái gì? Ngài xem bên ngoài sáng bóng này, khẳng định là kim cương đấy.

Bành Phi nhìn thấy vẻ mặt Trang Duệ, cảm giác có chút không ổn, trực tiếp nhét khoáng thạch vào trong tay Trang Duệ:

- Ừm, không tốt.

Trong miệng Trang Duệ lẩm bẩm một câu, Bành Phi vui mừng:

- Là khối vân huyền thạch không tồi, giá trị mấy đồng tiền, ha ha.

Trang Duệ nói xong cũng không nhịn được cười, sau khi ném hòn đá cho Bành Phi, ha ha cười phá lên, ngay cả Vi Ân cũng buồn cười, nở nụ cười theo Trang Duệ.

- Không phải là nhìn nhầm chứ, có gì đặc biệt hơn người, bản thân ngài cũng không đào được kim cương sao?

Bành Phi có chút không phục, đem vút khoáng thạch đã giữ nửa ngày như là bảo bối, bị Trang Duệ vừa nhìn là có thể nói không đáng một đồng, lãng phí nửa ngày làm việc rồi.

- Ta?

Trang Duệ cười cười, lấy ra một viên nguyên thạch tung lên một chút, nói:

- Người đừng so với ta, xem viên này của ta, giá trị ít nhất cũng hơn ba vạn đôla.

- Không được, ta đi đào mấy cái cuộc nữa.

Bành Phi có chút không cam lòng:

- Được rồi, lên xe rời đi. Buổi chiều xong xuôi công việc rồi trở về nhà, lấy viên người nhận được đứng lên đi.

Trang Duệ kéo Bành Phi lại, để viên kim cương cho hắn. Viên kim cương sáu bảy ca-ra trong mắt người thường là cực kỳ đáng quý, thế nhưng đối với Trang Duệ mà nói, hắn không để trong mắt:

- Anh bạn nếu như chuẩn bị muốn đào kim cương, tối thiểu cũng phải như ngôi sao Châu Phi mới được chứ.

Từ mỏ quặng của Vi Ân đến nơi giao dịch kim cương, cũng phải đi khoảng hai giờ đồng hồ. Sau khi đi đến nơi giao dịch, Vi Ân dẫn Trang Duệ đến một nhà hàng nhỏ phía sau nơi giao dịch, ăn chút gì đơn giản, hương vị đương nhiên không được tốt lắm, ngay cả Bành Phi là người ăn phàm như vậy cũng phải cau mày.

Nếu như không phải biết thân phận Vi Ân, đám người Ngọc Lưu Ly thực sự cũng không đoán ra được nơi lời thôi lếch thếch này, không nói đến người nghiên cứu ẩm thực, có thể là vị tử phú ông.

Mục Tháp ngồi trong một chiếc xe ô tô chống đạn, nhìn Vi Ân đang nói chuyện với Trang Duệ rất vui vẻ, trên mặt không khỏi có chút lo lắng, trở tay tắt một cái trên mặt người theo hầu ngồi ở phía trước.

Thật ra nếu như không phải hiện tại Mục Tháp nhìn thấy Trang Duệ, hắn đã mau đưa Trang Duệ từ trong trí nhớ quên hết rồi, thế nhưng bộ dạng Trang Duệ đã làm cho hắn nhớ tới động tác cắt cổ ngày hôm qua, điều này khiến cho Mục công tử rất không thoải mái.

- Tướng quân, sự bảo vệ người Trung Quốc kia rất chặt chẽ, từ công ty Vi Ân đã chuyển một xe thiết giáp rồi, nếu như không phải muốn giết hắn, việc này sẽ gây ra chiến tranh rồi.

Người đi theo hầu kia có chút uất ức, là do bố của Mục Tháp sai hần đi bảo vệ Mục Tháp, ai biết cả ngày làm đều là liên quan đến việc ám sát người không vừa mắt Mục Tháp, sẽ không trải qua việc gì đứng đắn.

- Hỏi thăm lai lịch bọn họ rõ ràng chưa?

Mục Tháp nheo mắt, hần không ngờ rằng Trang Duệ có thể điều động xe thiết giáp của Vi Ân, như thế là có chút phiền toái rồi. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, Mục Tháp là không muốn trêu chọc Vi Ân, tuy rằng hần không thích người nước Mỹ này, thế nhưng Mục Tháp phải thừa nhận, nếu như hần giết chết Vi Ân, sở hữu chủ mỏ quặng kim cương ở Nam Phi, sẽ cùng nhau đưa hần liệt vào danh sách người không được hoan nghênh.

Người đi theo hầu cung kính trả lời:

- Tướng quân, bọn họ là người Hong Kong, dùng giấy phép kim cương chính là Hong Kong, nhưng lại là đi máy bay đến đây, nghe nói việc buôn bán làm ăn còn rất lớn.

Quả nhiên biện pháp ngày hôm qua của tướng quân là rất tốt, chính mình chỉ là có chút ám chỉ đến mỹ nữ Venezuela với William, William đã phải nói ra tư liệu về Trang Duệ.

- Hong Kong? A, đúng là địa bàn nước Anh.

Mục Tháp vuốt cằm nở nụ cười, chỉ là người hầu đi theo bên cạnh hần không cho là đúng, nơi ăn chơi trác táng này thực sự là không học vấn không nghề nghiệp, Hong Kong mới trở về Trung Quốc bảy tám năm về trước.

- Ta nghĩ, bọn họ muốn đi cái gì ra ngoài ý muốn, hần là phụ thân sẽ thật cao hứng đi sao? Nam Phi có từng là thuộc địa của Anh quốc.

Trí nhớ của Mục Tháp lại còn nhớ kỹ điểm ấy.

- Tướng quân, ngài thật sự muốn? Thế nhưng...

Người đi theo hầu sững sốt một chút, muốn phá vỡ phòng ngự xe thiết giáp, ít nhất cũng phải phóng 2 quả rốc-kết mới được, nhất thời hần cũng không làm được một nửa thứ này.

- Không có gì thế nhưng, thời gian trước không phải ta cho người một ít rốc-kết rồi sao? Vốn là nghĩ đưa ấy người trong nước và ta dùng nhưng phụ thân không thích, hiện tại để cho người Hong Kong này hưởng thụ đi, gọi lập tức đi.

Mục Tháp nở nụ cười cạc cạc, cười đến mức làm cho người khác sồn da gà, chỉ là Mục Tháp không biết, quyết định này của hần, làm cho bản thân hần được hưởng thụ hình phạt lăng trì của thời cổ đại Trung Quốc.

Trang Duệ không nhìn thấy Mục Tháp, sau khi hần đi vào nơi giao dịch, đã được dẫn vào bên trong một cái phòng, ở trong phòng có đặt một máy tính, mặt trên có một đồng hồ đếm ba giờ chiều có kim giây cứ nhảy liên tục.

- Ngài Trang, đợi đến thời điểm 3 giờ, tất cả tin tức mở thầu đều hiện ở chỗ này, người có thể căn cứ vào tình huống tiến hành giao dịch xem mình có trúng thầu không, nếu như trúng thầu sau đổi ý, thì giấy phép giao dịch kim cương của ngài sẽ bị thu về và hủy.

957. Chương 957 : Mối Nguy.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 957: Mối nguy.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Lần này người phục vụ Trang Duệ không phải là William ngày hôm qua, mà là một nhân viên da trắng tạm thời Bernard, trong lòng anh bạn này cũng có chút buồn bực, hắn không rõ vì sao William lại ình vào theo khách hàng này? Phải biết rằng, nếu như khách hàng mặc cả xong giá cả lớn, thì tiền thuê hắn sẽ không ít. Bernard cũng không biết, William sợ người diên Mục Thập kia, hơn nữa hắn cũng sợ rằng chẳng may Trang Duệ bị Mục Thập giết, người phía sau Trang Duệ sẽ truy tra đến việc mình tiết lộ tư liệu khách hàng.

- Còn có ba phút.

Trang Duệ cũng có chút hồi hộp, hắn đã quyết định rồi, chỉ cần trúng thầu hơn hai vạn viên toái toán, lập tức sẽ rời khỏi Nam Phi, về phần kim cương cao cấp, sau đó cũng có thể mua từ gian thương ở chỗ nào đó, nhiều nhất giá cao hơn chỉ một điểm như vậy mà thôi. Theo máy vi tính trên đồng hồ bấm giây đã điểm đúng giờ, liên tiếp bảng tại màn hình nhảy lên cái mới.

- Trúng rồi, này cũng trúng rồi, tốt, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Trang Duệ dùng chuột kéo phần thư điện tử trúng thầu, tại mấy người phía sau, đều tìm được đánh số chính mình trả giá rồi, điều này làm cho Trang Duệ thở dài một hơi. Tuy rằng mong muốn trúng thầu cao hơn rất nhiều, thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của bố vợ giao cho rồi.

- Ngài Trang, xin ngài xác nhận một chút đánh số và kim ngạch trúng thầu của chính mình, nếu như không có vấn đề gì, ta đi lấy cho ngài kim cương trúng thầu, sau đó tiến hành chuyển khoản.

Bernard thao tác một hồi trên máy vi tính, về mặt coi trọng hướng về phía Trang Duệ, hắn đã tính ra kim cương đánh số và tổng kim ngạch mà Trang Duệ trúng thầu.

- Có thể, xin mau chóng sắp xếp đi, ngày hôm nay ta phải rời khỏi Nam Phi.

Trang Duệ gật đầu, tổng cộng là một triệu chín nghìn tám trăm vạn đôla, con số này so với mong muốn của hắn còn thiếu một chút, sau khi cầm trong đồng Euro đổi thành toàn bộ đồng đôla, còn có thể dư lại mấy nghìn vạn. Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, là bởi vì viên phần toán kia Trang Duệ không có phách đến.

- Được, ngài Trang, xin chờ.

Bernard nhìn thấy Trang Duệ xác định lại, trong lòng vui mừng, lập tức đi ra ngoài sắp xếp, giá trị lại gần một trăm triệu đôla kim cương, thế nên cần rất cẩn thận, có một chút sai lầm nhỏ nào, chính mình đều không thể gánh chịu được hậu quả. Qua thời gian khoảng một giờ, Bernard vào tới trong phòng, trong tay mang theo một hòm kim loại, đi phía sau hắn, là hai bảo vệ cao lớn vạm vỡ.

- Ngài Trang, hòm mật mã này được chế tạo đặc biệt không ràng buộc biểu tặng cho ngài, mặt trên sử dụng chỉ là môn khóa, mật mã cũ đã được giải, sau khi ngài kiểm tra hàng hóa, có thể thiết lập mật mã một lần nữa.

Bernard cầm hòm mật mã trong tay đưa tới trước mặt Trang Duệ, giao dịch lần này đến bây giờ mới thôi, loại hòm mật mã này tổng cộng chỉ mới tặng đi 2 cái.

Chỉ có khách giao dịch mức trên một trăm triệu, mới có thể được tặng loại hòm mật mã đặc chế này, người bình thường có tiền chưa từng chỗ nào bán đi. Loại hòm mật mã tổng thống Mỹ cũng dùng, là một công ty xuất phẩm, tính năng cực kỳ xuất sắc, đặc chủng hợp kim nhẹ có thể tại laser cắt kim loại, cho dù một lượng bom lớn trong lúc nổ cũng hoàn toàn không tổn hao gì. Hòm mật mã lớn nhỏ khổ chỉ là ba mươi thừa lấy năm mươi cm trái phải, thế nhưng giá trị chế tạo hàng cũ cũng đã hơn vạn đôla, chính là nơi giao dịch kim cương, hàng năm cũng chỉ là đặt mua hàng cũ.

Tại phía mặt trên tay cầm của hòm mật mã, còn móc một tấm tay khảo bạc lóng lánh, như nơi diễn phim điện ảnh vậy, cái tấm tay khảo chính là lấy mật mã vân tay. Sau khi Trang Duệ đặt vân tay lên mật mã, mở hòm mật mã ra đối chiếu kiểm tra một chút, hòm mật mã chia làm hai tầng, tầng trên chỉ có hơn ba mươi viên kim cương, những viên này đều là trọng lượng 5 ca-ra đã ngoài cực phẩm toán, tuy rằng chưa mài, vẫn tản mát sáng bóng mê người như cũ.

Phía dưới một tầng, còn lại là vô số viên toái toán sắp xếp cùng nhau, hơn ba vạn ca-ra nghe là một con số khổng lồ, nhưng thực ra chỉ được khoảng 6 kg, đặt ở trong hòm mật mã này, nơi này còn thừa lại không ít.

- Ngài Bernerd, có thể chuyển khoản rồi.

Trang Duệ dùng linh khí lướt qua toái toản này, hắn cũng không có thời gian đi kiểm nghiệm từng viên một, cảm giác hầu như trên mỗi một viên kim cương đều ẩn chứa linh khí, rồi để lại trong hòm đóng lại. Nơi giao dịch là không thu lấy chi phiếu, lúc Trang Duệ gọi một chỗ khác chuyển khoản trên máy bay một triệu chín nghìn tám trăm vạn đôla, cuối cùng giao dịch lần này cũng kết thúc.

- Ngài Trang, hi vọng sẽ được gặp lại ngài lần sau.

Không bỏ công tiếp một mình, trong lòng Bernerd vui vẻ, tiền thuê lần này chừng mấy vạn đôla rồi, hắn thực sự không nghĩ ra vì sao mà William lại tặng vị khách này lại cho chính mình.

- Ta thì không muốn có lần sau nữa.

Trang Duệ cười cùng bắt tay với Bernerd, lần sau ai thích đến thì đến. Dù sao đi nữa lần sau có đánh chết, Trang Duệ cũng sẽ không trở lại nơi Nam Phi quái quỷ này nữa. Cầm lấy cái hòm mật mã ước lượng, cũng chỉ nặng có mấy kg, đối với Trang Duệ mà nói không là gì, dưới sự bảo an của hai bảo vệ cầm súng, Trang Duệ đi ra cửa nơi giao dịch.

- Ngài Trang, có muốn chờ ông chủ đi ra không?

Lúc Kiều Trì chờ ở nơi giao dịch nhìn thấy Trang Duệ, bàn tay to ngăn, lập tức mấy người bảo vệ vây quanh Trang Duệ.

- Đây... Coi như xong, lần sau nếu ngài Vi Ân có thời gian, mời người đến Trung Quốc làm khách.

Trang Duệ suy nghĩ một chút lắc đầu, hiện tại đã là hơn năm giờ, chạy tới sân bay chắc trời cũng đã tối rồi, để tránh đêm dài lắm mộng, Trang Duệ nghĩ nên sớm đi lên máy bay.

- Tốt lắm, ngài Trang xin mời lên xe đi.

Kiều Trì không có miễn cưỡng Trang Duệ, Trang Duệ đi sớm một chút, nhiệm vụ của hắn có thể hoàn thành sớm một chút, kẻ điên cuồng Mục Thập trên trục, Kiều Trì cũng không được để Trang Duệ dừng lại ở Nam Phi.

- Ông chủ, trong này chính là kim cương sao?

- Trang tổng, cho chúng ta nhìn đi.

- Trang ca, cho ta cầm với.

Lúc Trang Duệ cầm theo cái hòm lên xe thiết giáp, trong xe đôi mắt hai cô gái, nhất thời chăm chú nhìn lên chiếc hòm không nháy mắt, dường như muốn nhìn xuyên qua cái hòm vào kim cương bên trong.

- Lên máy bay rồi nhìn.

Trang Duệ giao cái hòm cho Bành Phi, anh bạn này rất hiểu ý, trực tiếp dùng tay còn lại cầm, để trên cổ tay trái của mình, như vậy nếu không ai có thể giết chết Bành Phi, chém đứt tay hắn, mới có thể cướp đi cái hòm trong tay Bành Phi.

958. Chương 958 : Mối Nguy.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 958: Mối nguy.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Kiều Trì từ bên trong cửa sổ nhìn thấy Mục Thập đi từ nơi giao dịch ra, vội vã nói:

- Ngài Trang, Mục Thập đi ra rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi, đi sân bay.

Trang Duệ gạt đầu, Kiều Trì lập tức dùng bộ đàm liên hệ với xe trước và sau, trước sau xe chống đạn đi theo xe thiết giáp của Trang Duệ, phát ra tiếng rất to, nhanh chóng rời khỏi nơi giao dịch kim cương.

- Là ai mua mất viên phấn toán?

Sau khi Mục Tháp từ nơi giao dịch đi tới, trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn, hắn xem trọng nhất là viên phấn toán nhiều ca-ra, lại có thể bị người khác lấy đất mua đi.

- Nhất định là thằng Hong Kong kia.

Mục Tháp thấy đoàn xe của Trang Duệ từ nơi giao dịch rời đi, không cần nghĩ cũng biết Trang Duệ ngồi bên trong, hắn hận đây không thể như ở Á Rập, như vậy hắn có thể chặn ngang xe Trang Duệ nung chín ở bên trong xe.

Thật ra là Mục Tháp nghĩ oan cho Trang Duệ, tuy rằng Trang Duệ mua không ít kim cương nhiều ca-ra, thế nhưng viên phấn toán kia cũng không có rơi vào tay Trang Duệ, nơi giao dịch kim cương ở Nam Phi là tập trung thương nhân khắp thế giới, người có tiền so với Trang Duệ còn có nhiều mà.

- Ta không làm được gì đó, ai cũng biết được kết cục.

Mục Tháp cười nhạt một tiếng, cầm điện thoại gẩy đi ra.

- Sự việc làm có tốt hay không?

Âm thanh của Mục Tháp có chút u ám, biết trong lòng của ông chủ mình không tốt lắm, vội vã nói:

- Ta đã ở sân bay rồi, còn có mười phút nữa là được rồi, thằng đó lại không có trên máy bay chỉ có nhân viên trông coi.

Mục Tháp nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thời gian định là 8 giờ, ta muốn để cho bọn họ bay người trên bầu trời tại Ấn Độ Dương.

- Không có vấn đề gì, tám giờ, ta nghĩ ngày mai ngài có thể thấy tin tức được đưa.

Sau khi người nghe điện thoại bên kia thấy được tiếng cười thỏa mãn của Mục Tháp, mới ngắt điện thoại.

Do vì ngồi ở bên trong xe thiết giáp, thời gian đến sân bay so với dự tính chậm mất một giờ, 8 giờ tối, đoàn xe mới đến được sân bay, đám người Trang Duệ trao đổi lại xe Hummer rồi, mới chạy nhanh đến bên cạnh máy bay.

- Ngài Trang, chúc ngài lên đường bình an.

Trong lòng Kiều Trì lúc này như là bỏ được một tảng đá lớn, chỉ là hắn còn chút nghi hoặc, dựa theo tính tình của Mục Tháp, dù thế nào cũng tìm cách gây phiền phức, mà không phải sóng yên biển lặng như này?

- Cảm ơn, Kiều Trì, ta cảm thấy rất thỏa mãn các công tác của người.

Trang Duệ và Kiều Trì bắt tay nhau, xoay người đi lên máy bay:

- Tạm biệt Nam Phi quý quá!

Máy bay bắt đầu tăng tốc, cuối cùng Trang Duệ cũng thở dài một hơi, hô:

- Điềm Á, đi lấy bình rượu hồng, để chúc mừng rời khỏi Nam Phi, chúng ta nâng một ly...

- Trang ca, hay mở cái hòm ra trước, cho chúng ta nhìn một chút đi.

- Đúng vậy, ông chủ, để chúng ta nhìn đi.

Biết trong tay mình cầm một đồ vật trị giá trên một trăm triệu đô la, thế nhưng lại không trông thấy, khiến cho trong lòng Bành Phi ngứa ngáy, sau khi đám người Điềm Á bên cạnh nghe được Bành Phi nói, cũng liên tục gạt đầu.

- Được rồi, để ta mở ra, Oách, cái bóng đèn kia cũng mở ra, Bành Phi, người để cái hòm ở chỗ này.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dạng mọi người, không khỏi nở nụ cười, sau khi chỉ huy Bành Phi bỏ cái hòm, Trang Duệ chỉ ngón tay vào mặt mã, hòm mặt mã mở ra.

- Wow!

- Đẹp quá!

- Cái này là của ta có phải tốt không.

Khi hòm mở ra, từ trong cabin truyền ra một âm thanh thán phục, ngay cả phó lái máy bay Đinh Hạo, cũng từ trong khoang điều khiển chạy đi ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mê say, về phần hai cô gái, mắt đã sớm sáng như là ngôi sao rồi.

- Wow, có thể khuếch trương như vậy sao?

Trang Duệ nhìn qua một chút, những viên kim cương này đều là nguyên thạch, chưa từng trải qua gia công và tạo hình, nhìn qua thật ra giống như một phiêu thủy tinh thô, nào có đẹp như bọn họ nói? Phải biết rằng, kim cương là phải qua mài thái đánh bóng, mới có thể ra ngoài chói mắt, mà sở dĩ màu sắc kim cương chói lọi người, cũng là bởi vì nguyên lý phản xạ mặt phẳng, một viên kim cương mặt phẳng càng nhiều, giá trị lại càng quý.

- Được rồi, đứng lên đi, nhìn nữa cũng không phải của các người.

Cuối cùng Trang Duệ vẫn không quên thoáng đã kích mọi người, nói:

- Vốn cũng nghĩ cho các người chọn một viên toái toản bên trong, chỉ là ngài Vi Ân đã hào phóng cho các người rồi, phần thưởng của ta cũng sẽ không có rồi.

- Trang ca, không công bằng nha, bọn họ đều đã được kim cương, thế nhưng ta không có!

Sau khi Bành Phi nghe Trang Duệ nói, lập tức nói lên, về mặt bộ dạng tủi thân:

- Không phải người có viên kim cương đen rồi sao? Giữ lại về nhà cho vợ người xem đi. (.

Trang Duệ thấy bộ dạng vẻ mặt quần quýt của Bành Phi, không khỏi phá lên cười. Rồi khỏi Nam Phi, trong lòng mọi người đều rất vui vẻ, Diêm Á và Ngọc Lưu Ly làm ọi người ăn thịt bò rán, ngoại trừ thành viên điều khiển máy bay, mỗi người đều uống một ly rượu hồng, ngày hôm nay từ sáng sớm đứng lên không có nhàn rồi, sau khi ăn cơm xong, hai tiếp viên hàng không cũng tìm vị trí nghỉ ngơi.

Trang Duệ cũng cảm thấy rất uể oải, chỉ là không biết vì sao, lúc trên máy bay rồi, hắn vẫn đều nghĩ có điểm tâm thần bất định, trên lý thuyết lúc này rời Nam Phi rồi, cho dù là Mục Tháp cũng không làm được gì mình rồi. Thế nhưng trong lòng Trang Duệ luôn luôn có cảm giác không yên, dường như có cái gì đó không tốt phát sinh, Trang Duệ lớn như vậy, nhưng là lần đầu tiên có cảm giác này. Vừa đùa giỡn cùng mọi người còn không cảm thấy gì, hiện tại lúc yên tĩnh, Trang Duệ chỉ cảm thấy tim mình đập rất lạ, trong lòng nôn nóng không yên, vội cởi bảo hiểm ra, đứng lên.

- Trang ca, làm sao vậy?

Âm thanh Bành Phi truyền đến:

- Không biết, cảm giác là không tốt lắm!

Thời gian Trang Duệ nói, đầu máy bay mạnh mẽ giật mình, trực tiếp làm Trang Duệ đổ ngã về sô pha phía trước. Trang Duệ cầm bộ đàm bên cạnh sô pha, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Trang tổng, gặp phải luồng không khí mạnh, sẽ bay thấp xuống một chút, không có việc gì đâu, không cần lo lắng.

Hạ Song nói từ trong bộ đàm truyền ra, người trong cabin đồng thời cảm giác được, máy bay có lao xuống phía dưới một chút, thân máy bay run run trở nên càng thêm mạnh mẽ đứng lên:

- Trang tổng, không có việc gì rồi, các người nghỉ ngơi đi.

Qua khoảng hai mươi phút, rotor máy bay cũng trở nên bình ổn, âm thanh Hạ Song cũng truyền tới.

- Không đúng, vì sao hay cảm giác được có chút hoảng hốt?

Tránh luồng khí mạnh rồi, Trang Duệ vẫn có cảm giác nôn nóng, tức ngực như có tảng đá lớn đè lên, để hần không thở nổi.

xem tại

959. Chương 959 : Mỗi Nguy.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 959: Mỗi nguy.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang ca, ta cũng hiểu được có chút không đúng, thật đúng như là gặp phải lỗi khu ở bên trong rừng cây.

Trong mắt Bành Phi cũng tràn đầy hồ nghi, trước đây bình thường hần cũng đã kề cận với cái chết, đối với nguy hiểm, có cảm giác khác bình thường.

- Gia gia, chuyện đã như vậy, ngài không nên lo lắng...

Sau khi Âu Dương Lỗi an bài tốt công tác, lập tức đi ô-tô, từ phương xa đuổi tới Ngọc Tuyền Sơn, chuyện lớn như vậy, hần dám giấu diếm dì nhỏ, nhưng không dám gạt lão gia tử.

Tuy lão gia tử đã lui ra ngoài một hai chục năm, nhưng lực ảnh hưởng của hần quá lớn, cho dù Âu Dương Lỗi không nói, cũng có người khác thông tri cho Âu Dương Cương, đến lúc đó Âu Dương Lỗi khó tránh khỏi bị mắng một trận.

Lão gia tử cũng từ niên đại chiến tranh chém giết ra, sau khi nghe được lời nói của Âu Dương Lỗi, ngược lại không có gì đặc biệt, nhưng Âu Dương Lỗi đứng ở bên người lão gia tử, lại cảm thấy một cổ sát khí khiến người rất chân thật.

- Tiểu Lỗi, cho dù dùng biện pháp gì, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của tiểu đệ người.

Lão nhân có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, nói ra:

- Thông tri cho hạm đội Du Lâm đóng quân ở căn cứ Nam Hải lập tức ra chạy tới Ấn Độ Dương. Ân... Dùng danh nghĩa diễn tập, tiến hành công tác sưu tầm...

- Gia gia, chuyện này... Có phải có chút không thích hợp? Ta đã liên hệ tất cả sứ quán ngoại giao của các quốc gia bạn giao ở Ấn Độ Dương, bảo bọn họ lập tức nghĩ cách điều động ngũ cứu viện...

Lời nói của lão gia tử làm cho Âu Dương Lỗi chấn động, hần không nghĩ tới lão nhân lại có thể vượt quyền hạ đạt mệnh lệnh như thế này, đây là lần đầu tiên khi lão nhân quy ẩn, ra lệnh cho quân đội làm việc.

Hơn nữa còn ra lệnh không giống bình thường, phải biết rằng, trong nước tổng cộng có ba đại hạm đội, hạm đội Nam Hải thủ hộ biển cả phía nam quốc gia, căn cứ Du Lâm, chính là căn cứ cấp một duy nhất ở Nam Hải, địa vị hết sức quan trọng.

Có thể nói, hạm đội Nam Hải có cử động, sẽ khiến các quốc gia trên thế giới chú ý, mệnh lệnh của lão gia tử, sẽ làm cho các quốc gia khác kinh nghi bất định, mà những quốc gia ven biển kia, chỉ sợ càng là gà bay chó chạy.

- Có cái gì không thích hợp? Kinh tế tăng cao, cũng không thể quên đi cơ bản của quốc gia, đi ra dạo, không có chỗ hỏng...

Lão gia tử biết rõ Âu Dương Lỗi bắn khoản điều gì, nói tiếp:

- Tiểu Duệ không tìm trở lại, lão đầu tử ta đã không còn sống được bao lâu cả...
- Gia gia, ngài ngàn vạn đừng lo lắng, ta nhất định sẽ tìm tiểu Duệ trở lại.

Âu Dương Lỗi cho rằng lão nhân lo lắng cho Trang Duệ, mới nói ra những lời này, hẳn không biết, lời của lão gia tử, cũng không phải có ý tứ này.

Đoạn thời gian này Trang Duệ chăm cứu trị liệu, làm cho bệnh tình của lão đầu tử tốt hơn nhiều, nếu như thời gian dài không được Trang Duệ trị liệu, Âu Dương Cương biết rõ bản thân mình, chèo chống không được bao nhiêu thời gian.

- Đi thôi, chuyện này thông tri cho Chấn Sơn một chút, nhớ kỹ, không nên nói cho di nhỏ của người nghe...

Lão gia tử khoát khoát tay ý bảo Âu Dương Lỗi có thể rời đi, ai cũng không biết lão gia tử nhắm mắt suy nghĩ cái gì, chỉ thấy y tá phía sau tiến đề, nhìn thấy khóe mắt của lão gia tử, lưu lại một tia nước mắt đục ngầu.

...

- Nhanh lên, Bành Phi, phân phối đồ ăn cho tốt.

Trong buồng phi cơ bay trên Ấn Độ Dương, bây giờ là một cảnh tượng bận rộn, lương tiếp viên hàng không đang đem đồ ăn và nước khoáng trên máy bay, đều lấy ra, bày đầy giữa cabin.

Bành Phi và bọn người Trang Duệ, đang trong buồng phi cơ lấy áo cứu sinh và đồ vật trong túi hành lý, những vật này trong một thời gian ngắn trong tương lai, đều là đồ vật có thể trọng dụng.

Ban đêm cứu viện chắc chắn không thuận lợi, nói không chừng còn phải lênh đênh trên biển vài ngày, cho nên Trang Duệ mới bảo bọn họ tận dụng đồ ăn và nước ngọt trên máy bay.

Nếu không trên biển cả mà đối mặt với thiếu nước ngọt, đến lúc đó đối mặt với nước biển vô biên vô hạn mà không thể uống rất thống khổ, tuyệt đối còn hơn cả việc khát nước tuyệt vọng đi trên sa mạc.

- Trang tổng, đây là thổi phát sáng, vào ban đêm thả ra ánh sáng rất mạnh, mọi người cầm một cái.

Hạ Song cầm từng thổi phát sáng dài bốn mươi cm, tự cấp ọi người, với tư cách là một lão phi công lấy máy bay chiến đấu hơn hai mươi năm, hình kinh nghiệm của Hạ Song thập phần phong phú.

Trang Duệ cầm đồ vật phân phối trên máy bay thập phần hoàn mỹ, thậm chí còn cấp ỗi sáu người một cái túi da và một bình ác quy chạy điện thổi khí.

Những thứ này đầy đủ ọi người cười, có trang bị này, chỉ cần trong lúc nhảy dù không xảy ra vấn đề, có lẽ có thể chèo chống đến khi đội cứu viện đuổi tới.

- Trang ca, cái này cho người...

Bành Phi đem cái túi ngựa đựng điện thoại vệ tinh, đưa cho Trang Duệ, chỉ cần cầm cái điện thoại này, cho dù có thất lạc trên biển, cũng có thể căn cứ vào tín hiệu vệ tinh, truy tìm được vị trí của Trang Duệ. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ tổng cộng có hai bộ điện thoại vệ tinh, giờ phút này cũng chỉ có một bộ nằm trong tay phó cơ trưởng Đinh Hạo.

- Đinh Hạo, điện thoại này đưa cho các nàng.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, đem tay điện thoại vệ tinh của mình giao ra, tốt xấu gì chính mình cũng là nam nhân, tề lẫm cũng có linh khí hộ thể, dù thế nào có thời gia có thể chèo chống trên biển một thời gian, còn không bằng cấp cho nữ nhân này?

Đinh Hạo liếc nhìn Trang Duệ, yên lặng đưa điện thoại cho Lưu Ly, Trang Duệ gật gật đầu, tuy vừa rồi không đồng ý kiến với Đinh Hạo, biểu hiện cũng không đủ trấn định, nhưng hẳn không rên một tiếng mà giao điện thoại ra, vẫn có thể xem là nam nhân.

Nhìn thấy tất cả mọi người bắt đầu mặc áo phao cứu sinh vào, Trang Duệ nói ra:

- Thời điểm mọi người nhảy dù nên mở throttle phát sáng ra, chú ý tránh nhảy dù vào vị trí của người khác. Lão Hạ, người đi thao tác một chút, sau khi điều chỉnh máy bay ở độ cao thích hợp nhảy dù, sau đó thiết lập vận chuyển tự động. Bành Phi, đợi chút nữa người nhảy dù đầu tiên, tương tự phiệt giao cho người, sau khi nhảy xuống, lập tức dùng chạy bằng điện throttle phòng tượng bị phiệt này, tiếp ứng cho nhân viên nhảy dù phía dưới.

960. Chương 96 0: Mối Nguy.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 960: Mối nguy.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ an bài đầu vào đây, thấy bộ dạng của hắn trấn định, cảm xúc cũng lây lan sang đám người còn lại, tuy sắc mặt của hai tiếp viên hàng không vẫn còn trắng bệch, nhưng thời điểm mặc áo phao cứu sinh, hai cánh tay đã không còn run giống lúc trước.

- Mọi người không cần sợ, nếu lần này không chết, sau này chúng ta sẽ đổi máy bay lớn hơn, chỉ cần các người vẫn tình nguyện tiếp tục phục vụ ta, tiền lương và đãi ngộ đều tăng lên gấp ba.

Sau khi Hạ Song rời khỏi, Trang Duệ vỗ vỗ tay, thu hút lực chú ý của đám đông lên người của mình, tục ngữ nói người vì tiền mà chết, chim chết vì thức ăn, Trang Duệ vừa nói ra lời này, đã làm cho con mắt mấy người Hạ Song sáng ngời.

Đãi ngộ hiện tại của bọn họ không tính là thấp, nếu như có thể tăng thêm gấp ba, vậy thì mỗi tháng của mỗi người là hai ba mươi vạn, như vậy, làm thêm một hai năm là có thể về hưu rồi.

Đinh Hạo tiếp lời của Trang Duệ:

- Trang tổng, chúng ta sẽ không có việc gì, lát nữa để chúng ta nhảy thứ hai.

Kể cả Trang Duệ, mỗi người trên máy bay, đều có kinh nghiệm nhảy dù trên không trung, nếu như không phải đang ở trên đại dương bao la, tính nguy hiểm cũng không phải rất lớn, nhưng vừa rồi nhìn thấy Trang Duệ liên hệ cứu viện trong nước, tâm tình sợ hãi của mọi người bình phục lại rất nhiều.

- Lại để cho Lưu Ly và Diêm Á nhảy thứ hai và thứ ba, trên máy bay chúng ta cũng có thể nhìn ra địa điểm các nàng rơi xuống.

Trang Duệ lắc đầu, bác bỏ đề nghị của Đinh Hạo, chuyện lần này, nhân viên đội bay có thể nói là tai bay vạ gió, nhất là hai nữ hài mới vừa kết hôn xong, nếu như các nàng có sai lầm gì, cả đời Trang Duệ sẽ không an ổn.

- Trang tổng, thiết bị đã vận chuyển tự động, một lát nữa sẽ hạ thấp độ cao, có thể nhảy dù, ta cải biến đường biển, trước khi nhiên liệu trên máy bay cháy hết, chúng ta sẽ lòng vòng trên hải vực này.

Thời gian khoảng chừng năm sáu phút sau, Hạ Song từ trong phòng điều khiển đi ra, có chút không bỏ được mà liếc nhìn, dù sao hắn cũng là cơ trưởng của máy bay này.

- Nhiên liệu hao hết? Chỉ sợ không đợi thêm được bao lâu, các người có thể nhìn thấy tình hình lúc máy bay nổ tung.

Trang Duệ lắc đầu, hận đến hàm răng ngứa ngáy, cũng bởi vì bị người ta tác động, Mục Tháo muốn đưa mình vào tử địa, Trang Duệ thề, nếu như mình có thể sống sót, nhất định sẽ lấy cái mạng nhỏ của Mục Tháo, cho dù xuất ra vài tỷ đôla thuê sát thủ, Trang Duệ cũng chấp nhận.

Nhưng lần sau mua tiếp máy bay tư nhân, nhất định phải phân phối hai bảo an, khi nhiên viên đội bay chuẩn bị cất cánh, phải cam đoan máy bay an toàn.

- Lão Hạ, nhanh mang dù lên đi, mọi người kiểm tra trang bị của mình, nhìn xem có còn sót lại gì hay không, mọi người còn có vấn đề gì nữa không?

Trang Duệ ném cho Hạ Song một cái bao, Bành Phi giúp đỡ Hạ Song mang lên thân thể, lập tức chuẩn bị tiến hành nhảy dù, Trang Duệ cũng có chút khấn trương, hẳn không có chú ý tới, lúc mình nói chuyện, trong âm thanh có chút rung động.

- Không có vấn đề...

- Ta cũng không có vấn đề.

- Trang...Trang tổng, ta có chút khấn trương...

Sắc mặt Diêm Á có chút tái lại. đọc truyện mới nhất tại .

- Ta cũng thế, nhưng phải dựa theo trình tự huấn luyện mà tiến hành, con mắt phải nhìn hướng nhảy, thời điểm đếm tới năm giây là kéo dù, nhớ kỹ, điện thoại không được vứt bỏ, đội cứu viện sẽ căn cứ theo tín hiệu vệ tinh, cho nên sẽ tìm được các người trước tiên.

Trang Duệ vỗ vỗ bả vai của Diêm Á, tính tình của Diêm Á có chút nhu nhược, không có gan lớn mạnh mẽ như Lưu Ly, hẳn đúng là sợ cô nàng này khấn trương, sau khi nhảy xuống quên mất việc kéo dù.

- Biết... Biết rồi, Trang tổng...

Nghe được lời nói của Trang Duệ, Diêm Á có chút trấn định lại, nhưng con mắt lại nhìn chằm chằm vào khoảng không tối đen và biển cả mênh mông, ngay cả trong nội tâm của Bành Phi cũng có chút bồn chồn, Diêm Á sợ hãi cũng là bình thường.

- Lão Hạ, chuẩn bị mở cửa khoang.

Trang Duệ thở sâu, quay đầu lại liếc nhìn cánh cửa, có chút bồn chồn, không thể trì hoãn thêm được nữa, quý biết rõ quả bom hẹn giờ có nổ sớm hơn hay không? Vạn nhất nó nổ trước thời gian, vậy thì sẽ chết oan uổng.

- Trang ca, người cầm đi...

Bành Phi đi đến bên người Trang Duệ, cổ tay khê đảo, trên tay xuất hiện thanh tiểu đao, xuất hiện trên bàn tay của hắn.

- Tính toán, người đã dùng quen, lại nói nếu dây dù cũng không cần cắt, kéo xuống là nó đã mở bung ra rồi.

Trang Duệ lắc đầu, hẳn biết rõ từ trước đến nay Bành Phi đều không rời khỏi thanh đao này, cái tiểu đao này theo hắn rất nhiều năm rồi.

- Ca, người cầm đi, coi chừng không cẩn thận sẽ bị thương đấy.

Bởi vì trong nhà nghèo, thời điểm làm việc, Bành Phi luôn là người gánh vác, sau khi sanh muối muối, hẳn càng làm phải một người anh, cha mẹ cũng cho rằng là đương nhiên, mà sau khi cha mẹ qua đời, Bành Phi vẫn luôn sắm vai một người anh và cả vai cha mẹ.

Thẳng đến khi quen biết Trang Duệ, Bành Phi mới biết được, thì ra cảm giác được người ta quan tâm, đúng là rất tốt, trong nội tâm, Bành Phi đã xem Trang Duệ là thân nhân của mình.

Lúc Bành Phi nói chuyện, trong ánh mắt có chút ướt át, biển cả mênh mông, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như có thể, Bành Phi tình nguyện dùng tính mạng của mình, đi đổi lấy bình an của Trang Duệ.

- Đi, chính mình chú ý an toàn, sau khi xuống dưới nó dùng tượng bì phiệt, toàn bộ chúng ta trồng cây vào người...

Trang Duệ cười đầm một quyền nhẹ vào ngực của Bành Phi, thời điểm nhìn về tay trái của hắn, có chút do dự nói ra:

- Thứ này ném trên máy bay đi, sau này có cơ hội có thể tìm được trên xác của máy bay.

Trang Duệ nói chính là rương kim cương, cho dù với thân gia của hắn, cũng có chút không nở, ai cũng biết đồ vật chìm vào trong đại dương, là khó vớt lên nhất.

Cái khác không nói, cho dù trên đường biển của các quốc gia Châu Âu, chìm nghìn tỷ số vàng bạc và đủ loại châu báu đồ sứ trân quý, tuy đều có người vớt lên, nhưng số thành công và số thuyền đắm, số lượng không tới 1%.

961. Chương 961 : Khấp Nơi Di Chuyển.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 961: Khấp nơi di chuyển.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Không có việc gì, Trang ca, thứ này không chìm đâu, ta sẽ cho nó lên tượng bì phiệt.

Bành Phi lắc đầu, hắn ôm người nhảy dù không được, nhưng cầm một vật nặng mười cân, không thành vấn đề gì, lại nói sau khi nhảy xuống nước có sức nổi của nước, cho nên thứ này không chậm trễ hành động của hắn.

- Cẩn thận.

Trang Duệ hô lên hai chữ này, cũng không biết Bành Phi có nghe thấy hay không, bởi vì lúc này cửa cabin đã mở ra, tiếng gió rít, âm thanh của động cơ, cho nên tiếng tai của mọi người.

Bành Phi cúi người đứng trước cửa cabin, hai tay chống nắm cửa sắt, đột nhiên ngã ra phía sau, cả thân thể biến mất trong bóng tối, Trang Duệ chủ thấy được lúc Bành Phi nhảy, tay phải giơ ngón cái lên với mình.

Có thể bởi vì tiếng gió bão và mưa, mây đen trên bầu trời dày đặc, thổi phát sáng trên người Bành Phi lúc sáng lúc tối, nhìn không rõ lắm.

- Lưu Ly, Diêm Á, các người đồng thời nhảy đi.

Trang Duệ nghiêng đầu lại, nhìn chằm chằm vào hai nữ tử đang cầm góc bàn, hô lớn.

- Nhanh đi, không nhảy là chết đấy!

Trang Duệ nhìn thấy hai nữ tử chần chờ không chịu đi qua, lập tức gấp lên, phải biết rằng, quả bom bây giờ đếm ngược không tới mười phút, tùy thời có thể kíp nổ.

Nghe thấy tiếng là của Trang Duệ, hai nữ lấy hết dũng khí, cơ hồ là giữ cho nước mắt không chảy xuống, khá tốt, hai người đều không có kéo dây thừng, nhìn thấy hai cái dù như ẩn như hiện, Trang Duệ thở ra một hơi.

- Lão Hạ, Đinh Hạo, các người nhảy đi.

Trang Duệ quay đầu nhìn về hai vị cơ trưởng, cũng không phải nói phong cách của hắn cao bao nhiêu, mấu chốt chuyện này chính là hắn, Trang Duệ cảm giác mình phải là người rời máy bay cuối cùng.

- Trang tổng, hay là người trước đi.

- Đi, đừng nói nhảm, nhanh lên.

Đợi đến lúc Hạ Song và Đinh Hạo nhảy xuống, đồng hồ đếm ngược trên quả bom cũng chỉ còn lại không tới năm phút.

Nhìn một mảnh đen kịt phía dưới, trong nội tâm Trang Duệ cũng bồn chồn, đứng ở cửa khoang do dự, phải biết rằng, thời điểm lần trước hắn nhảy dù, chính là bị một cước của Bành Phi đạp xuống.

- Mục Tháp, người chờ đấy!

Thời điểm thời gian đếm ngược chỉ còn lại ba phút, Trang Duệ mới rú thảm một tiếng, nhắm mắt lại nhảy ra khỏi máy bay.

Trên thế giới này, có rất nhiều động vật trước khi nguy hiểm có thể cảm nhận được, người cũng là một loại sinh vật, đối với nguy hiểm, phản ứng của một số người cực kỳ nhạy bén.

Bành Phi chính là như vậy, thời gian trước đây thực hiện nhiệm vụ tại Việt Nam, ở bên trong chỗ rừng cây, có mấy trăm vạn quả mìn còn sót lại thời kỳ chiến tranh những năm 70, mà Bành Phi dựa vào chính là cảm giác của mình, mới có thể sống đến bây giờ.

- Khu vực có mìn?

Sau khi nghe Bành Phi nói, Trang Duệ càng thêm bất an đứng lên, nói:

- Bành Phi, ta cảm giác có điểm không bình thường, người nói, tên Mục Tháp kia, có thể phóng bom lên máy bay hay không?

- Ta cũng cảm giác, có gì đó không bình thường, hình như có mối nguy hiểm gì đó nảy sinh.

Lúc này Bành Phi chỉ cảm thấy da đầu tê dại, loại cảm giác này hắn đã gặp một lần khi thi hành nhiệm vụ, cảm giác giống như lúc không cẩn thận giẫm lên một quả mìn. Nếu như lúc đó không phải chính mình cảnh giác không có nhắc chân lên, e rằng đã không còn cái mạng nhỏ này.

- Khoan hãy nói, Mục Tháp thực sự có thể cài bom.

Bành Phi suy nghĩ một chút, nhất thời đứng dậy sắc mặt thay đổi, đi hướng về phía phòng điều khiển.

- Bành Phi, người làm gì?

Trang Duệ ở phía sau hô.

- Ta đi hỏi một chút xem có thể hạ cánh xuống không, ở trên máy bay rất nguy hiểm.

Người như Bành Phi, từ trước đến nay là rất tin tưởng trực giác của chính mình, hiện tại Bành Phi cảm thấy chính là ở trên máy bay, cực kỳ không an toàn.

- Trang tổng, làm sao vậy?

- Mục Tháp là ai hả? Vì sao sẽ thả bom?

Ngọc Lưu Ly và Điềm Á nghe hai người nói chuyện cũng cảm thấy căng thẳng hơn. Máy bay gặp phải luồng không khí mạnh là chuyện rất bình thường, thật ra các nàng không có cảm giác gì.

Về việc xung đột giữa Trang Duệ và Mục Tháp, hai nàng cũng không biết, nghe thấy Trang Duệ đề cập đến bom, nhất thời hoa dung thất sắc, chỉ còn kém là chưa hét ầm ĩ lên.

- Để ta yên tĩnh một chút.

Trang Duệ hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, cùng lúc đó, linh khí vô hình vô sắc đi qua mí mắt của hắn, hướng thân thể về phía dưới lan tràn mà đi.

Linh khí Trang Duệ khuếch tán khắp quát máy bay, chậm rãi trở lên rõ ràng hơn, một luồng linh khí đi qua khung máy móc hợp kim kia, tỉ mỉ xem xét từng chỗ một.

Nếu như không phải bận tâm linh khí sẽ thâm nhập vào bên trong cơ thể, trong thời gian rất ngắn Trang Duệ có thể, kiểm tra toàn bộ máy bay một lần, chỉ là hiện tại hẳn chỉ có thể quanh quẩn người trong buồng phi cơ, một chút đi đến tìm kiếm.

- Trong buồng phi cơ không thành vấn đề, khung máy móc biểu hiện ra cũng không có vấn đề, đuôi phi cơ cánh cũng không có gì, nơi để hành lý cũng rất bình thường, máy bay lên xuống khí bình thường.

Bình xăng... Hơn nửa tiếng đồng hồ qua đi, Trang Duệ nhắm chặt đôi mắt, đột nhiên tròng mắt lên, hai nữ tiếp viên hàng không nhìn chăm chăm vào hẳn, sợ hãi kêu lên.

- Trang tổng, làm sao vậy?

Ngọc Lưu Ly đánh bạo hỏi một câu, sắc mặt hiện tại của Trang Duệ là các nàng chưa từng thấy qua, bộ dạng này giống như là đang muốn ăn thịt người. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Ngồi im, không nên hỏi.

Trang Duệ cố không nói nhiều lời, cõi bảo hiểm ra chạy đến phòng điều khiển, để lại hai người phía sau không biết phải làm gì ngơ ngác nhìn nhau.

- Lão Hạ, kiểm tra sân bay gần nhất, lập tức liên hệ với, yêu cầu được hạ cánh xuống.

Trang Duệ một cước đạp tung cửa phòng điều khiển ra, hướng về phía Hạ Song quát.

- Trang tổng, chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi Bành Phi cũng hỏi ta có thể hạ cánh không, ngài hãy nói rõ ràng ra xem nào.

Trên vẻ mặt Hạ Song vô cùng kinh ngạc, luồng không khí mạnh vừa rồi không phải qua rồi sao?

- Hiện tại không có cách nào giải thích, chúng ta đắc tội với một người rất có quyền thế tại Nam Phi, ta nghi ngờ bọn họ gài bom trên máy bay. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ không thể nói là ở phía dưới bình xăng, chính mình phát hiện một khối plastic bom hện giờ dính ở trên mặt?

962. Chương 962 : Khấp Nơi Di Chuyển.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 962: Khấp nơi di chuyển.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Vừa kiểm tra đến phía dưới bình xăng dưới cánh, Trang Duệ không thấy có vấn đề gì, thế nhưng trên lá sắt phía dưới bình xăng, đột nhiên có một ánh màu đỏ đập vào trong mắt Trang Duệ.

Trang Duệ nhìn kỹ, một cái nhỏ bằng lòng bàn tay, có hình dạng bằng phẳng dẹt, thứ đó giống như đất dẻo cao su, đang dính chặt ở dưới bình xăng, mà bên trong vật thể như đất dẻo cao su, dường như còn có một thứ giống đồng hồ điện tử, mặt trên chữ số không ngừng nhảy.

Hình dạng plastic bom bạch hồ, nếu như không chú ý, chính là đứng ở phía dưới cánh, phỏng chừng đều rất khó thấy.

Không quá trư thịt tổng ra mắt trư chạy, thấy này ngoạn ý, Trang Duệ lập tức biết nguyên nhân là do chính mình, đây tuyệt nhiên là bị cài plastic bom.

Trong thời gian Trang Duệ xem phim nước ngoài cũng không hiếm gặp thứ này, chỉ là hẳn thật không ngờ, chính mình lại có thể có một ngày gặp phải.

Tuy rằng không biết bom này uy lực như thế nào, thế nhưng Trang Duệ lại có thể khẳng định, nếu như tại vị trí này bom nổ tung, khẳng định cái máy bay này sẽ biến thành một quả cầu lửa.

Nhưng không tồi, bên trong quả bom kia nhảy lên chữ số, còn 48 phút 30 giây, đương nhiên, bây giờ chỉ còn 47 phút 50 giây rồi.

- Cái gì? Bom? Không thể nào, Trang tổng, sân bay này là có người bảo vệ, ai có thể đặt bom trên máy bay của chúng ta?

Đinh Hạo có chút không tin, theo như sự việc bên trong lời Trang Duệ nói ra là rất bình thường, nói vậy ta chết là do máy bay gặp sự cố, người ta kể là bị thả bom.

Thế nhưng trên thực tế, Đinh Hạo còn chưa nghe qua chuyện này, sự thật chứng minh tin tức trên máy bay có bom, đều là nhạy cảm quá mà sợ chuyện không đầu.

Lúc này Trang Duệ giải thích thích cho bọn họ là vô nghĩa, lập tức trợn mắt nhìn Đinh Hạo, quát lớn nói:

- Đừng nói chuyện vớ vẩn, Lão Hạ, trong vòng nửa giờ, có thể hạ xuống sân bay hay không?

Đinh Hạo và Hạ Song trong phòng điều khiển, đều bị Trang Duệ làm cho hoảng sợ, bọn họ cảm nhận từ khi làm cho Trang Duệ tới nay, chưa từng thấy qua ông chủ trẻ tuổi đã từng thất thố như này.

Nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát của Trang Duệ lúc này, lập tức Hạ Song trả lời:

- Trang tổng, khẳng định nửa giờ quay đầu lại là không kịp, hiện tại chúng ta đã ở trên bầu trời Ấn Độ Dương, xung quanh đều là biển rộng, chính là một số đảo nhỏ, sân bay gần nhất cũng phải mất hai giờ mới có thể đến.

- Cái gì? Không có sân bay? Chúng ta bắt buộc phải hạ xuống ngoài biển khơi, được không?

Trang Duệ nghe vậy sửng sốt một chút, căn bản hắn nghĩ còn có 45 phút, hắn là cũng đủ để mình tìm một sân bay hạ xuống, không nghĩ tới là có thể đã bay tới bầu trời Ấn Độ Dương, mà xung quanh lại rõ ràng không có sân bay.

Hạ Song cười khổ mà nói:

- Trang tổng, máy bay này của chúng ta là nhỏ, căn bản không có cách hạ cánh xuống biển, kết quả tốt nhất chính là một đầu cắm xuống phía dưới.

Mở máy bay chiến đấu hơn hai mươi năm, Hạ Song cho rằng mình đã đủ điên cuồng rồi, thế nhưng Trang Duệ nói, để hắn cảm giác được chính là một ông chủ của hắn, nghĩ càng điên cuồng hơn, nghĩ tại biển khơi hạ cánh, vậy không phải là muốn chết sao?

Trang Duệ nghe vậy lập tức gân xanh bại lộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chết tiệt, Mục Tháp, lần này bố mày chỉ cần là không chết, nhất định sẽ đem người lột da rút gân rồi.

- Trang tổng, việc này chỉ là dự đoán của ngài, việc này không nhất định xảy ra.

Hạ Song an ủi Trang Duệ một câu, đột nhiên nhìn về phía màn hình điện tử, biến sắc, nói:

- Trang tổng, phía trước có bão tố, chúng ta cần lẩn tránh một chút.

- Trời, bão tố?

Hiện tại Trang Duệ biết cái gì gọi là họa vô đơn chí rồi, riêng là bình xăng bị cài bom không nói đến, nhưng lại có thể gặp bão tố, điều này thật sự làm cho Trang Duệ không biết làm sao rồi.

Thật ra các máy bay trên bầu trời đại dương, gặp phải bão tố là một chuyện rất bình thường, thông thường đều đã được báo trước, quanh quẩn qua sẽ không việc gì rồi.

- Lão Hạ, quay đầu máy bay.

Trang Duệ biết chính mình hiện tại không thể loạn, hít một hơi thật sâu, nói:

- Lão Hạ, Đinh Hạo, mặc kệ các người tin hay không, Trang Duệ ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đều là dựa vào trực giác hơn người, đánh cuộc bấu vật, chưa từng có phạm sai lầm, ta nói trên máy bay có bom, tuyệt đối không có khả năng sai.

- Trang tổng, vậy làm sao bây giờ?

Thấy Trang Duệ nghiêm túc như vậy, Hạ Song và Đinh Hạo cũng cảm giác thấy không bình thường, Trang Duệ xuất thân là một nhân vật quan trọng, sẽ không thừa hơi nói đùa với mọi người. Lại càng không mạo hiểm với tính mạng, yêu cầu chính mình hạ cánh ở ngoài khơi.

Không đợi Trang Duệ nói, Bành Phi bên cạnh ngắt lời nói:

- Bỏ máy bay, nhảy dù.

Không phải Bành Phi tin tưởng cảm giác của Trang Duệ, mà là tin tưởng vào chính trực giác của mình, loại trực giác này đã cứu hắn rất nhiều lần.

- Như vậy không tốt? Tại đây trên biển rộng rất nguy hiểm, nếu như không có đội cứu viện đến, vậy không phải là muốn chết sao?

Đinh Hạo lắc đầu, hắn không tán thành ý kiến của Bành Phi, hơn nữa, cái máy bay này trị giá nhiều trăm triệu, Trang Duệ không cần, thế nhưng Đinh Hạo lại rất đau lòng.

- Tổng so bì máy bay với ở trên bị nổ chết,

Trang Duệ lạnh lùng nhìn thoáng qua Đinh Hạo, nói:

- Lão Hạ, thiết lập tự động điều khiển, người và Đinh Hạo đều đi ra, chúng ta bàn bạc một chút.

Trang Duệ làm cho cử động hai người Hạ Song và Đinh Hạo có chút bất tỉnh, người ta là ông chủ, nói như thế nào thì phải làm như thế, khi Hạ Song điều khiển quay đầu máy bay, thiết lập tự động xong, bốn người cùng nhau đi vào trong cabin.

- Khụ khụ, trước tiên ta nói một chút.

Trang Duệ đợi mấy người triệu tập cùng một chỗ, ho khan một tiếng, nói:

- Ta có thể khẳng định, trên máy bay bị gài bom, ta không biết lúc nào sẽ nổ, chắc là sẽ rất nhanh thôi, tại máy bay lao đầu xuống phía dưới chắc chắn là sẽ chết, ta quyết định để mọi người nhảy dù.

Do vì là máy bay tư nhân, thật ra dù để nhảy là rất đầy đủ, tổng cộng phân phối mười mấy cái, nhưng thật ra chưa được học qua cách nhảy dù khi gặp sự cố.

963. Chương 963 : Khấp Nơi Di Chuyển.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 963: Khấp nơi di chuyển.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Vì sao lại vậy?

- Phía dưới là biển rộng, ta không nhảy.

- Ta cũng không đồng ý nhảy dù.

Sau khi nghe được Trang Duệ nói, hai tiếp viên hàng không và Đinh Hạo cùng nhau đưa ra ý kiến phản đối, bên trong biển rộng mịt mù, nguy hiểm đều có thể xảy ra.

Hạ Song dày dặn kinh nghiệm trái lại không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Trang Duệ, không biết có phải nguyên do bởi vì Trang Duệ và Bành Phi hay không, hẳn cũng có một cảm giác tai họa sắp xảy ra.

- Đừng nói là muốn phụ mệnh, nhảy dù không nhất định là sẽ chết, thế nhưng ta có trách nhiệm nói cho các người, nếu như ở lại trên máy bay, nhất định sẽ chết, hơn nữa là chết rất thảm.

Trên mặt Trang Duệ hoàn toàn không thấy vẻ tươi cười, hẳn nói để Đinh Hạo và hai nữ tiếp viên hàng không cùng ớn lạnh.

Tuy rằng bọn họ không biết vì sao Trang Duệ lại khẳng định trên máy bay như vậy. Thế nhưng thái độ của Trang Duệ cho thấy, nếu như mà không nhảy, thực sự mới có thể xảy ra việc như vậy.

- Bành Phi, điện thoại cho ta.

Ánh mắt Trang Duệ lướt nhìn qua cánh, còn có 42 phút, hẳn không có thời gian nói với mọi người nữa, hiện tại quan trọng nhất là báo tin bên trong nước, lúc đám người mình nhảy dù, để cho bọn họ nghĩ cách tới cứu viện.

- Lỗi ca, trên máy bay của ta bị người đặt bom, hiện ở trên máy bay sẽ nhảy dù, ta cho ngài tọa độ, ngài nghĩ biện pháp đến cứu chúng ta. truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Điện thoại Trang Duệ là nói với Âu Dương Lỗi, hẳn sợ phía bên kia điện thoại sẽ hỏi nhiều, trực tiếp đã nói mình nhìn thấy bom rồi.

- Cái gì? Là ai làm?

Âu Dương Lỗi là người đã từng trải qua sóng gió, cũng bị những lời này của Trang Duệ làm cho từ trên giường nhảy dựng lên, ngay cả giày cũng không có đi, chạy ra khỏi buồng ngủ.

- Là Mục Thập ở Ả Rập, ta và hắn đã có xích mích vài câu ở Nam Phi, không nghĩ tới hắn lại gài bom trên máy bay.

Trang Duệ đều giải thích rõ ràng qua, lại nói tiếp:

- Hiện tại ta muốn nhảy dù, Lỗi ca ngài nghĩ cách đến cứu viện đi.

- Còn bao nhiêu thời gian nữa sẽ nổ?

Lúc này Âu Dương Lỗi đã bình tĩnh trở lại, lấy tay chỉ vào tọa độ Trang Duệ trên bản đồ thế giới.

- Không biết.

Trước mặt nhiều người như vậy, đương nhiên là Trang Duệ không thể nói còn bao nhiêu thời gian nữa là sẽ nổ, như vậy bí mật của hắn sẽ không còn cách nào để che giấu, có thể lý giải được cảm giác nguy hiểm, thế nhưng ngay cả thời gian nguy hiểm cũng có thể đoán rõ ràng, như vậy thì là thần kỳ quá mức rồi.

- Nhảy dù nhanh lên một chút đi, nhớ kỹ, ngài cầm điện thoại vệ tinh, lúc nhảy dù thì duy trì liên lạc cùng ta.

Thật ra Âu Dương Lỗi không hoài nghi cái gì, nhất định trên bom hẹn giờ này sẽ biểu hiện thời gian, hiện tại trên máy bay Trang Duệ có bom, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

- Lỗi ca, việc này đừng nói cho lão gia và mẹ của ta, vợ ta cũng đừng có nói, đợi khi nào tìm được chúng ta sẽ bàn sau.

Trang Duệ sợ mọi người trong nhà lo lắng, dặn dò Âu Dương Lỗi hết lần này đến lần khác.

- Ta biết, người chú ý an toàn chút, nhân viên cứu viện nhanh nhất cũng phải bốn giờ sao mới có thể đến, nhất định phải kiên trì.

Sau khi Âu Dương Lỗi dập điện thoại, lập tức cầm điện thoại nội bộ quân ủy trên bàn, ra lệnh chỉ đạo.

- Tổng tham mưu trưởng Âu Dương, xảy ra chuyện gì vậy?

Một vị đại lão quân ủy nói trong điện thoại, Âu Dương Lỗi vừa rồi ra lệnh trong điện thoại phạm vi và quyền hạn đã liên quan đến hắn.

- Máy bay một vị nhân sĩ quan trọng, đã bị người ta gài bom rồi, cần lập tức cứu viện, khi trở về ta sẽ giải thích với quân ủy sau.

Âu Dương Lỗi đã không giải thích nhiều lời, mà phía bên kia nghe được chỉ là cứu viện một người, lập tức cũng không thêm nói thêm cái gì, chỉ cần vấn đề không liên quan đến phương diện an toàn quốc gia, phải giữ thể diện cho Âu Dương Lỗi.

Từ điện thoại của Âu Dương Lỗi, rất nhiều ngành liên quan lập tức triển khai, tới đại sứ quán mấy quốc gia gần Ấn Độ Dương, tiếng bên trong điện thoại vang lên không ngừng, các đại sứ đã ngủ, lập tức khẩn trương liên hệ đến nguyên tổng thống các nước, tiến hành bàn bạc.

Mấy chiến thuyền chiến hạm quân sự tuần tra tại Ấn Độ Dương, cũng thay đổi đầu đi hướng về tọa độ Trang Duệ chỉ định.

Đồng thời, vệ tinh quân sự các nước cũng điều động lên, tập trung khu vực mục tiêu Trang Duệ, chỉ tại ban đêm căn bản không có biện pháp hiện cái gì, chỉ có thể nhìn đến gần có một dấu hiệu bảo tố.

- Một... Hai... Ba... Bốn... Năm...

Lực hút của địa cầu liên tục tác động lên Trang Duệ, không ngừng hút lấy hấn, da mặt của Trang Duệ bị gió mạnh nhào nặn giống như cao su, biến hóa hình dạng.

Trong lòng của hấn đếm tới năm, Trang Duệ kéo mạnh dây thừng bung dù bên cạnh, dù phía sau lưng của Trang Duệ mở bung ra như một đóa hoa, từ sau lưng Trang Duệ bắn ra.

Trang Duệ cảm thấy thân thể chấn động mãnh liệt, thân thể của hấn bị lực cản gió của dù giật mạnh về phía sau, dừng lại trên không, Thậm chí Trang Duệ có ảo giác, hình như thân thể đang đi lên.

Bởi vì vừa rồi có gió lớn, hiện tại Trang Duệ mới dám mở mắt, chỉ cần mở mắt nhìn xuống phía dưới, khắp nơi đều là bóng tối, căn bản là không cách nào nhìn thấy phương hướng phát sáng của những người khác.

Độ à bọn người Trang Duệ nhảy dù, đại khái là tầm một ngàn mét, mà thời điểm bọn họ nhảy cũng cách Trang Duệ một khoảng thời gian, mà Trang Duệ bung dù cũng ở độ cao sáu bảy trăm mét, dù mở ra, nói cách khác, hiện tại thân thể của hấn đang ở trên không trung, cho dù dùng linh khí quan sát, cũng cảm ứng không được những người còn lại.

- Mẹ kiếp, mặc kệ, dù sao trên người có đồ ăn thức uống, còn có thể chống đỡ vài ngày, chỉ cần không gặp phải cá mập, bạn thân cũng không sợ cái gì.

Nhìn thấy một mảnh đen kịt phía dưới, trong nội tâm của Trang Duệ có chút sợ hãi, miệng lẩm bẩm cho nên không khí lọt vòng trong bụng.

Phải biết rằng, đây là địa cầu, diện tích biển cả lớn hơn xa so với lục địa, mà lĩnh vực biển cả cho tới nay nhân loại không cách nào chinh phục được, độ sâu mấy ngàn mét dưới đáy biển, nhân loại chưa từng nhìn qua, tràn ngập sắc thái thần bí.

964. Chương 964 : Phong Bạo Trên Biển.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 964: Phong bạo trên biển.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Cho dù lá gan có lớn hơn nữa, đưa mắt nhìn biển cả mênh mông, trong lòng đều sinh ra cảm giác vô lực.

Hiện tại địa phương Trang Duệ đang ở, chính là biển nhiệt đới Ấn Độ Dương, cho nên không có cảm giác lạnh, sau khi gió biển thổi trôi dạt một lúc, tâm tình Trang Duệ có chút bối rối, từ từ bình phục lại.

Từ độ ột ngàn mét nhảy xuống, dưới tình huống bình thường không tới bao nhiêu phút sẽ đáp xuống mặt đất, nếu như gió lớn, thời gian sẽ kéo dài, hiện tại có khả năng là Bành Phi, cũng chưa xuống tới mặt biển.

Sau khi trôi nổi chừng năm phút trên không, phía chân trời xa xa, đột nhiên xuất hiện tiếng nổ như sấm rền, theo đó là một tia sáng xoẹt qua, chiếu sáng cả một khoảng trời.

Không riêng gì Trang Duệ, mấy người nhảy dù lúc trước, cũng phát hiện biến cố này, trừ Bành Phi sớm có dự cảm ra, mấy người còn lại đều trọn mắt há hốc mồm, miệng há hốc, mặc cho gió biển chui vào bụng.

Trong tâm bọn họ không còn oán hận nữa, đối với trực giác của Trang Duệ và Bành Phi, không còn ai tiếp tục hoài nghi, nếu như vẫn kiên trì đứng lại trong máy bay, hiện tại chỉ sợ đã biến mất theo hỏa cầu kia rồi, chôn thân dưới đáy biển.

Mà lúc này bên ngoài địa cầu, một phần của vệ tinh quân sự, cũng phát hiện tình hình này, vô số đầu số liệu tập hợp lại, đưa ra phương vị cực kỳ chuẩn xác, sau đó cho đội cứu hộ lục soát vùng biển máy bay gặp rủi ro tìm kiếm người sống sót.

- Cái gì? Xuất hiện ánh lửa, nghi là máy bay bị nổ tung?

Ấu Dương Lỗi một mực chờ ở bên cạnh điện thoại, cũng biết tin tức này, nhưng hiện tại hẳn chỉ có thể cầu nguyện Ngọc Hoàng Đại Đế, Tam Thanh Giáo Chủ, Như Lai Phật Tổ phù hộ cho Trang Duệ, cho dù không chế trăm vạn tinh binh, giờ phút này Ấu Dương Lỗi cũng bất lực.

- Lệnh cho tất cả đội ngũ cứu viện, bằng vào tốc độ nhanh nhất tiến tới vùng biển chỉ định.

Sau khi đưa ra mệnh lệnh này, Ấu Dương Lỗi đặt mông ngồi xuống ghế, con mắt đỏ bừng, nhìn hình ảnh quay được của vệ tinh quân sự, nhủ thầm.

Nhưng hiện giờ chỉ có thể tận lực nghe theo thiên mệnh, ai cũng không biết hiện trường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

...

Rất hiển nhiên, sau khi xác máy bay nổ tung, bọn người Trang Duệ ở cách rất xa, cơ hồ là lúc máy bay nổ tung, một hỏa cầu khổng lồ, từ trên không trung rơi xuống đáy biển.

- Mẹ kiếp, tại sao ta lại ở cách xa bọn họ như vậy chứ?

Mượn ánh lửa khi xác máy bay nổ tung, trước mắt Trang Duệ hiện ra cái dù gần nhất, cách mình chừng một trăm km, nếu không phải mắt của Trang Duệ rất tốt, bằng không không cách nào phát hiện ra được.

Nhưng mình vẫn đang ở trên bầu trời, tuy kỹ năng chuyên nghiệp không thể vượt qua thử thách lớn, Trang Duệ vẫn tự tin có thể khống chế phương hướng, đáp xuống một địa phương cách bọn họ không xa lắm.

Ở phần trên của dù còn có một sợi dây thừng, sợi dây thừng này dùng để bung một cái dù nhỏ ở phía trên của dù, khi kéo dây thừng cái dù nhỏ sẽ mở ra, mà sợi dây thừng này cũng chính là thứ thao túng cái dù nhỏ, khi theo túng dù nhỏ thì có thể khống chế phương hướng.

Trang Duệ trước kia cũng có học qua thứ này, hẳn biết rõ, lúc người nhảy dù cần chuyển biến phương hướng, chỉ cần sợi dây thừng xuống, chỉ cần kéo dây thừng về hướng nào thì dù sẽ chuyển về hướng đó, do đó có thể điều chỉnh phương hướng.

- Ai? Tại sao lại bay lên trên? Tê liệt, là huấn luyện viên dạy ta sai sao?

Trang Duệ kéo dây thừng và thao túng, nhưng dù lại bay lên cao, mang theo thân thể của mình, bay lên cao, cho nên trong lòng nóng như lửa đốt, cho nên chửi ầm lên.

Bên trái và bên phải không được, Trang Duệ thiếu chút nữa đã giật đứt sợi dây thừng, nhưng cho dù làm thế nào cũng không điều chỉnh được phương hướng muốn đi.

- Không phải chứ?

Trang Duệ lại loay hoay một hồi, mới cảm giác được, gió chung quanh thân thể của mình, giống như biển thành lớn hơn, mà đây chính là nguyên nhân vì sao không điều chỉnh được phương hướng của dù, đó là vì gió mạnh đang thổi ở chung quanh mình.

- Đã xuống nước rồi sao? Tại sao lại nhát thế?

Bỗng nhiên Trang Duệ cảm thấy mặt ướt đầm, lẽ lười ra liếm một cái, chỉ thấy bảy tám trăm mét phía dưới chính là biển cả, sau khi sững sờ một chút, mới phát hiện, đây là mưa trên trời.

- Khốn kiếp, bão tố?

Trang Duệ dùng sức lay động đầu một cái, hiện tại hẳn xác định, bản thân mình không biết chuyện gì, sau khi từ trên máy bay nhảy xuống, không ngờ đã đi vào vùng biên giới của bão tố.

Hơn nữa gió biển không ngừng cuốn hẳn vào trong vùng tâm bão, khoảng cách với bọn Bành Phi không ngừng giãn ra, trở nên càng ngày càng xa.

Trang Duệ cảm giác được gió thổi vào người, mà gió càng ngày càng lớn, tiếng sấm ầm ầm trong tầng mây, giống như vang vọng ngay bên tai, mà hẳn giống như đang diễn hài tạp kỹ, dao động qua trái lại qua phải, lảo đảo hướng về tâm bão.

Một giọt, hai giọt mưa đánh vào mặt của Trang Duệ, từ từ biến thành dòng để hình dung, đánh vào mặt Trang Duệ rất đau đớn, tiếp theo đó là nước thấm vào toàn thân của Trang Duệ.

Quần áo ẩm ướt Trang Duệ không sợ, dù sao khi xuống biển cũng giống như thế, nhưng gió thổi không có giới hạn dừng lại, làm cho tâm thần của Trang Duệ biến thành vô lực.

Đang ở trên không, nhìn phía vài tia chớp đánh lên mặt biển xa xa, trái tim của Trang Duệ giống như muốn ngừng đập, tiếng sấm tia chớp, cuồng phong gào thét, thiên địa chỉ ụy hẳn được nhìn thấy toàn bộ.

Giờ phút này tâm tư của Trang Duệ âm thầm cầu bồ tát phù hộ cũng đã có, cuồng phong giống như một bàn tay lớn, cầm lấy Trang Duệ ném tới ném lui, dưới đầu óc choáng váng, tư duy của Trang Duệ giống như bột nhào, không cách nào làm ình phán đoán bình thường được.

Không biết trôi qua bao lâu, Trang Duệ mới khôi phục trực giác, hiện tại bản thân mình không còn ở trên không trung nữa, nhưng mưa to bên người, hình như nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa khoảng cách mặt biển hình như không phải rất xa, nhưng gió vẫn rất lớn, Trang Duệ cũng không biết mình bị thổi tới nơi nào.

- Tê liệt, hai giờ? Có hết hay không a, ông trời chết tiệt, cho thống khoái đi!

Trang Duệ rất cố gắng nâng tay trái lên, liếc mắt nhìn về phía đồng hồ dạ quang không thấm nước, hiện khoảng cách thời gian mà hẳn nhảy dù, đã trôi qua được hai tiếng.

965. Chương 965 : Phong Bạo Trên Biển.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 965: Phong bạo trên biển.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trong cảm giác của Trang Duệ, hai giờ vừa qua, dài dằng dặc giống như đã một thế kỷ, giống như việc một con hạc giấy bay trên không trung, nhưng không cách nào rơi xuống.

Trang Duệ không biết lần nhảy dù này của mình, có thể xin được kỷ lục nhảy dù lâu rơi xuống nhất thế giới để được kỷ lục Guinness công nhận hay không nữa?

Trang Duệ cũng không biết được, lần này hẳn bị gió bão thổi, thổi tới một vị trí cách bọn người Bành Phi ngoài trăm km.

Kỳ thật muốn nói, vận khí của Trang Duệ cũng coi như là tốt, bởi vì hẳn gặp chuyện không may ở cũng không phải ở trên Đại Tây Dương, mà vừa nghênh đón Trang Duệ cũng không phải là gió bão trên Ấn Độ Dương với tốc độ hai mươi mét một giây, mà chính là vòi rồng tốc độ ba mươi mét một giây.

Phải biết rằng, lực lượng của vòi rồng rất mạnh, cho dù một cái ô tô nhỏ bị cuốn vào bên trong vòi rồng, lúc bị cuốn vào và rơi xuống, tuyệt đối là bộ dáng tan nát, nếu như Trang Duệ bị cuốn vào vòi rồng, chỉ sợ hẳn không còn một khối xương cốt nào còn nguyên vẹn cả.

...

- Hạ ca, đi lên!

Bành Phi dùng gần như toàn bộ thời gian của mình, mới có thể bổ sung toàn bộ không khí cho tượng bì phiệt (thuyền cứu hộ cao su, các chương sau sẽ gọi là thuyền cao su).

Sau khi hẳn gian nan dùng toàn bộ thời gian của mình bổ sung không khí cho tượng bì phiệt, lúc này mới đi lên tượng bì phiệt, tìm kiếm những người cùng nhảy dù, lúc này khoảng cách từ chỗ nhảy từ máy bay xuống, đã trôi qua hơn hai giờ.

Hạ Song bắt lấy tay của Bành Phi, sau khi bò lên tượng bì phiệt, chỉ về một phương hướng, nói ra:

- Lưu Ly và Diêm Á, hình như rơi xuống hướng đằng kia.

Chèo thuyền trên biển động động nhấp nhô, là một chuyện khiến cho người ta cực kỳ phiền muộn, thường xuyên có chuyện người chèo được vài mét, bị một con sóng vỗ tới, có thể bị đẩy lui về phía sau vài chục mét.

Hơn nữa cách đó không xa là vùng biển bão tố, ở đó sóng gió cực lớn, thường thường là một con sóng cồn đánh tới, bên trong tượng bì phiệt bị ngập nước, Bành Phi phụ trách chèo thuyền, mà Hạ Song thì phải dùng mái chèo bằng nhựa plastic múc nước ra ngoài.

Cho dù đã nhìn thấy thổi phát sáng của Lưu Ly và Diêm Á, Bành Phi và Hạ Song hai người, vẫn phải mất tới nửa tiếng mới tới được chỗ của họ, mới đem hai người đưa lên tượng bì phiệt.

- Cứu mạng... Cứu mạng a...

Mà ngoài tiếng sóng biển, ở một phương hướng khác truyền ra tiếng kêu cứu của người khác, Bành Phi bắt chắp Lưu Ly và Diêm Á muốn điện thoại, vội vàng chèo thuyền, lao về phía tiếng kêu phát ra.

- Là Đinh Hạo!

Trong lòng Bành Phi thất vọng, đem Đinh Hạo kéo lên tượng bì phiệt, không thể chờ đợi được hỏi:

- Mấy người các người có nhìn thấy địa điểm Trang ca rơi xuống không?

- Không thấy, gió quá mạnh, thổi mạnh tới mức ta không mở mắt ra được.

- Không có, ta không thấy!

- Ta cũng không có thấy Trang tổng, trời quá tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

Mọi người trả lời, làm cho tâm tình của Bành Phi, từ từ chìm xuống.

- Ta... Hình như ta thấy phương hướng mà Trang tổng đáp xuống...

Đinh Hạo vừa được Bành Phi kéo lên, nhổ ra một câu mang theo giọng nói run run vì lạnh, có chút không xác định nói ra.

- Người nhìn thấy? Ở bên kia?

Bành Phi nghe thấy lời này của Đinh Hạo, một tay bắt lấy cổ áo của Đinh Hạo, lớn tiếng hỏi.

- Ta không dám xác định, nhưng thời điểm đáp xuống, ta liếc nhìn lên bầu trời, hình như bị gió thổi qua hướng bên kia.

Phương hướng mà Đinh Hạo chỉ, chính là vùng biển vừa có giông tố vừa rồi, mà giông tố này đến nhanh đi cũng nhanh, hiện tại trên cơ bản đã tiêu tán không còn, mà trên bầu trời cũng không còn mây đen tích tụ, ánh sao từ trên trời chiếu sáng xuống mặt biển, giống như hoa lửa lóm đóm.

- Hạ ca, người tới trước chèo thuyền, ta gọi điện thoại ra ngoài...

Bành Phi đã chèo một hai giờ, cơ hồ là solo với sóng biển, một khắc cũng không ngừng lại, mà lúc này hắn cũng sức cùng lực kiệt.

Với tư cách là bộ đội đặc chủng có kinh nghiệm sinh tồn nơi dã ngoại, Bành Phi biết rõ thể lực rất quan trọng, sau khi đưa mái chèo cho Hạ Song, Bành Phi cũng nhả khối kẹo chocolate trong miệng ra, rồi mới tiếp nhận túi nhựa đựng điện thoại vệ tinh từ trong tay của Diêm Á.

- Tiểu... Tiểu Bành, có thể cho ta uống chút nước hay không?

Sau khi Diêm Á đưa điện thoại cho Bành Phi, có chút ngượng ngùng nói ra, nàng cũng không biết mình bị giầy vò thế nào, bốn bình nước khoáng trên người, một lọ cũng không trông thấy.

- Uống đi, nhưng uống nhỏ tiếng một chút a.

Bành Phi ném một lọ nước qua, nhưng lời nói của hắn làm cho Diêm Á vốn miệng khô lưỡi đắng chuẩn bị uống một ngụm lớn, trong nháy mắt trở nên cực kỳ thực nữ, rõ ràng vền vẹn chỉ để nước thấm ướt bờ môi, sau đó nhanh chóng đẩy nắp bình lại.

...

Lúc này ở Bắc Kinh, đã là ba bốn giờ sáng, Âu Dương Lỗi hất áo khoác ra, trong thư phòng đi tới đi lui, một mực không có tin tức của Trang Duệ, làm cho hắn thức trắng đêm, đứng ngồi không yên.

- Trang Duệ, người không sao chứ?

Chợt nghe một tiếng chuông vang lên, Âu Dương Lỗi như một mũi tên bắn lao tới bên cạnh, cầm điện thoại lên, nhưng ở đầu dây bên kia truyền tới âm thanh bẽ bộn, điều này mới làm Âu Dương Lỗi kịp phản ứng, cầm lấy điện thoại tiếp tai nghe.

- Ta là Bành Phi, trừ Trang ca ra, tất cả mọi người đã tìm được, hiện tại đang tìm Trang ca.

Bành Phi biết rõ đối diện chính là người nọ quyền cao chức trọng, nhưng bây giờ không phải là thời điểm tôn kính, đi thẳng vào vấn đề nói rõ tình hình một chút.

- Thời điểm nhảy dù không có gì xảy ra à?

Sau khi nghe thấy lời nói của Bành Phi, Âu Dương Lỗi đang thấp thỏm lo âu, rốt cuộc cũng bớt lo.

Chỉ cần trước khi máy bay nổ không ở trên máy bay, có lẽ vấn đề không lớn, nhưng hai giờ qua, mà các chiến hạm quân sự đang quần đảo trên Ấn Độ Dương đang dò tìm, có thể đến được vùng biển chỉ định.

- Báo cáo, dù của Trang ca đã mở ra, nhưng địa điểm rơi xuống có chênh lệch, bây giờ chúng tôi đang truy tìm.

Bành Phi nhiều lần truy vấn Đinh Hạo về phương hướng nhảy dù, có thể để xác định đó chính là Trang Duệ, cho nên mới trả lời như thế.

xem tại

966. Chương 966 : Gặp Rủi Ro.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 966: Gặp rủi ro.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Tốt, các người chú ý an toàn, điện thoại tùy thời khởi động máy, đội cứu viện sẽ tới chậm nhất là hai giờ sau, có thể đến...

Âu Dương Lỗi thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau khi cúp điện thoại, thò tay lấy máy riêng ra, nhưng suy nghĩ một chút, cũng không có gọi, lão gia tử giờ này đang ngủ.

Thời điểm Âu Dương Lỗi muốn đi nằm nghỉ một chút, đột nhiên máy riêng reo lên.

- Gia gia, muộn như vậy ngài còn không nghỉ ngơi sao?

Sau khi Âu Dương Lỗi tiếp điện thoại, nghe thấy âm thanh trong điện thoại truyền qua, cũng có chút giật mình.

Âu Dương Cương không có trả lời cháu trai, mà lúc này đặc biệt khoát khoát tay với sẵn sóc viên, ý bảo nàng không nên quấy rầy chính mình, lúc này mới nói vào điện thoại:

- Tiểu Duệ như thế nào rồi? Có tin tức chưa?

- Có tin tức, tiểu Duệ đã nhảy dù, hơn nữa dù mở ra bình thường, gia gia, ngài không cần lo lắng, nhanh đi ngủ đi...

Lúc Âu Dương Lỗi nói chuyện ngẩng đầu nhìn lên tường, kim đồng hồ vừa vặn chỉ vào bốn giờ sáng, lúc này hắn mới cảm giác được, lão gia tử bảo vệ đối với ngoại tôn này, rõ ràng quấy nhiễu thời gian làm việc và nghỉ ngơi mấy chục năm qua, một mực chờ đợi tới bây giờ.

- Đến mai tìm được tiểu Duệ, bảo nó điện thoại cho ta.

Trên mặt lão gia tử biểu lộ mệt mỏi, sau khi cúp điện thoại, bảo y tá đưa trở về phòng, một đêm chờ đợi này, làm cho lão nhân tiêu hao năng lượng, không thua gì lúc tuổi còn trẻ chỉ huy một trận chiến dịch.

...

- Phốc, khục khục...

Trang Duệ từ trong nước biển ló đầu ra, sau đó lại bị sóng biển đánh vào trong nước, cho tới bây giờ Trang Duệ không biết bơi lặn cho nên ăn thiệt thòi lớn, uống mấy ngụm nước biển.

Tuy gió biển này vẫn không có yếu bớt, nhưng biển cả vẫn cả kinh mãnh liệt, đầu sóng bài sơn đảo hải giống như nhất trọng tiếp nhất trọng, nên Trang Duệ cháng váng đầu óc, trong bụng không biết rót vào bao nhiêu nước mặn.

Trang Duệ lúc này, vô cùng hoài niệm tình cảnh phiêu đảng trên không trung vừa rồi, hắn thật không ngờ, khi rơi xuống biển rộng mới biết, chờ đợi hắn chính là tình hình này, sau khi giãy dụa trong nước biển khoảng chừng mười mét, Trang Duệ cũng không còn thở được một cách thoải mái nữa.

- Tê liệt, đây là địa phương nào? Bành Phi, Hạ Song, Đình... A, khục khục...

Trang Duệ thật sự không chịu nổi sóng gió vô tận này, liều mạng già ngoi lên mặt nước, vừa há miệng hô hấp mấy cái, lập tức bị một cơn sóng vỗ vào miệng, làm cho Trang Duệ sắc nước muốn ho ra máu.

Sau mấy lần bị sóng biển đả kích, làm cho Trang Duệ lãnh hội được thiên tuy bất trắc, muốn dùng nhân lực đối kháng tự nhiên, đó là mình không biết tự lượng sức.

Sau khi tỉnh táo lại, Trang Duệ học khôn, hai tay của hắn cũng không có trượt, mà toàn thân buông lỏng, chỉ dựa vào sức nổi của áo cứu sinh, phiêu phù trên mặt biển.

Bởi như vậy, sóng biển tuy lớn, nhưng cũng không cách nào đánh vào người Trang Duệ, có thời điểm sóng lớn đánh hấn xuống mặt nước sâu hơn mười mét, nhưng Trang Duệ đã có chuẩn bị, mỗi lần đều đành chỉ hô hấp, dựa vào sức nổi của áo cứu sinh, lần nữa nổi lên mặt nước.

Trang Duệ không biết mình bị sóng biển đánh trôi nổi bao lâu, nhưng sắc trời từ từ sáng lên, giống tổ ngày hôm qua giống như chưa bao giờ xuất hiện, thời điểm mặt trời xuất hiện ở phương đông, bầu trời, biển cả, đều bị bao phủ bởi một màu vàng kim óng ánh.

- Mẹ kiếp, rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Thời điểm mặt trời mọc, sóng biển từ từ bình thường trở lại, nước biển cũng phiêu phù bất động, nhưng Trang Duệ phát hiện, nước biển vẫn chảy về một phía, tối thiểu nhất thân thể của mình một mực di động.

- Trước ăn chút đồ ăn a!

Giày vò suốt một đêm, tuy hấn dùng linh khí khôi phục chút thể lực, nhưng linh khí không thể ăn thay cơm, Trang Duệ từ trong áo phao cứu sinh rút ra một thanh chocolate bị ngấm trong nước biển, trực tiếp nhét vào trong miệng, hiện tại hấn muốn bổ sung năng lượng.

Chocolate vốn có hương vị ngọt ngào, nhưng bây giờ đã xuất hiện mùi thối, làm cho Trang Duệ phỉ sức rất nhiều, mới nuốt nó vào trong bụng, so sánh với hương vị của chocolate, Trang Duệ càng thêm chú trọng mạng nhỏ của mình.

Chocolate không thể ngấm, Trang Duệ từ trong túi áo lấy ra bốn năm thanh chocolate, lúc này mới lấy nước khoáng ra uống một miệng lớn.

Trong đầu của hấn không có ý định tiết kiệm nước, trong suy nghĩ của hấn, Âu Dương Lỗi sẽ phái đội cứu viện, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được mình, nhưng Trang Duệ không biết, tọa độ địa điểm của hấn bây giờ, đã sai lệch vài trăm km.

Sáng sớm mặt biển có sương mù, tuy nói không phải đưa tay không nhìn thấy năm ngón, nhưng ở ngoài vài chục thước móng lung không thấy rõ lắm.

Một giờ đi qua, Trang Duệ mới uống một ngụm nước, trong lòng tràn ngập tin tưởng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hai giờ đi qua, Trang Duệ uống xong bình nước thứ hai, trong lòng suy nghĩ, quay đầu lại nên đổi phó tên Mục Tháp chết tiệt kia thế nào?

Ba giờ đi qua, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu của Trang Duệ, ánh mặt trời cực lớn làm cho Trang Duệ không thể không cúi đầu xuống nước, dùng giảm thiểu ánh mặt trời chiếu vào. nguồn (.)

Năm giờ qua đi, kim đồng hồ của Trang Duệ, đã chỉ vào mười hai giờ, bốn bình nước khoáng trong túi của Trang Duệ, đã uống hết, bờ môi ngấm trong nước biển xuất hiện vết khô nứt.

Bất quá may mắn là, Trang Duệ tới bốn giờ chiều, tìm được một khối đá ngầm, tuy thời điểm đụng phải, làm cho cánh tay của Trang Duệ bị thương, nhưng hấn cũng tìm được nơi để đặt chân.

Đây là một bãi san hô chết, nhô lên mặt biển khoảng hai mét, diện tích cũng không lớn, Trang Duệ chỉ có thể ngồi ở phía trên, muốn nằm xuống cũng không làm được.

- Xảy ra vấn đề gì? Vì cái gì mà đội cứu viện chưa tới?

Giờ phút này trong nội tâm của Trang Duệ có cảm giác không đúng, máy bay bị rủi ro cách nay đã hơn mười tiếng đồng hồ, trong lúc này, đừng nói ca-nô, Trang Duệ không thấy được chiếc máy bay nào.

Loại hiện tượng này đúng là không bình thường, dùng công nghiệp phát đạt của hàng không, đường hàng không trên Ấn Độ Dương rất an toàn a, làm sao có thể không có máy bay bay qua chứ?

Đợi thêm một giờ sau, Trang Duệ bắt đầu khát vọng trời mưa, bởi vì sức nóng trên biển quá lớn, hiện tại Trang Duệ đã thè lưỡi ra liếm môi dưới, đến da cũng xuất hiện tơ máu.

967. Chương 967 : Một Đường Sinh Cơ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 967: Một đường sinh cơ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

So sánh với ảo ảnh trong sa mạc, quay mắt về phía biển lớn mênh mông mà không thể uống một ngụm nước lớn, loại tình hình này hiển nhiên càng thêm thâm, Trang Duệ thử uống hai ngụm nước biển, nhưng làm cho hần thiếu chút nữa cả mật đắng cũng nhỏ ra.

Trang Duệ thề sau này thề sau này tuyệt đối không uống nước trà quá độ, nếu như vừa rồi không có uống hết bốn bình thường, dù thế nào cũng có thể chèo chống được hai ngày, mà không phải là sơn cùng thủy tận tới bây giờ. (.

- Không được, không thể ngậy ngốc như vậy được, không bị phơi nắng chết cũng bị khát chết...

Trang Duệ đứng dậy nhìn ngắm bốn phía, hần muốn nhìn một chút chung quanh có hòn đảo nào hay không, có thể giải quyết vấn đề nước uống ỉnh.

- Ân? Ở đây sao nhiều đá ngầm như thế?

Sau khi bình tâm lại, hiện tại Trang Duệ mới chú ý mặt biển trước mặt, có rất nhiều đá ngầm lớn nhỏ, đại khái là có thể nằm người, có cái nhỏ hơn khối dưới chân mình, còn muốn nhỏ hơn một ít.

- Chẳng lẽ.. Đây là hòn đảo?

Sáng sớm sương mù đã tán đi, Trang Duệ phát hiện ở mặt biển từ xa xa, ẩn ẩn xuất hiện một hòn đảo.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Trang Duệ chỉ có thể nhìn thấy hình dáng hòn đảo đại khái, nhưng điều này cũng làm cho hần mừng rỡ như điên, nơi đây là biển cả vô biên vô hạn, có thể nhìn thấy được hòn đảo, cái loại tâm tình này chẳng khác gì ở trong sa mạc mà thấy được ốc đảo.

- Bánh bích quy, bánh mì, sẽ không như thế chứ?

Trang Duệ trở mình tìm trong áo cứu sinh, hiện ra trong tay của hần chính là bảy tám bọc bánh bích quy và hai bọc bánh mì, không còn đồ ăn nào khác.

Muốn chết là, hai thứ đồ ăn này, cũng phải cần nước uống, tuy hiện tại Trang Duệ đã đói tới mức bụng reo lên, nhưng vẫn nhét hai loại đồ ăn này vào túi, hần tình nguyện chết đói cũng không muốn chết khát.

Mà còn một thanh tiểu đao Bành Phi kín đáo đưa cho Trang Duệ, lưỡi đao màu đen lóe ra hàn quang khó hiểu, nếu không phải cầm trong áo phao cứu sinh, Trang Duệ còn không biết mang theo thứ này thế nào.

Đứng ở trên đá ngầm, Trang Duệ quan sát phương hướng nước biển chảy, làm cho hần cảm thấy cao hứng là, hình như nước biển chảy về hướng của hòn đảo, bởi như vậy, tỷ lệ hần có thể bơi tới hòn đảo, sẽ gia tăng rất nhiều.

Tục ngữ nói nhìn núi làm ngựa chết, mà ở biển cũng giống như thế, đừng nhìn thấy hòn đảo ở gần, nhưng thời điểm sắp cập bờ, ở xa xa nhìn thấy bờ biển, nhưng thường thường phải đi thời gian rất lâu, mới có thể đi đến được nơi mà mình nhìn thấy.

Nhưng mà, hải đảo xa xa, đã làm cho hi vọng sống của Trang Duệ cao hơn.

- Mẹ kiếp, liều mạng!

Nhìn về phía hòn đảo như ẩn như hiện ở xa xa, Trang Duệ khê cắn môi, không có nước ngọt, nếu ngồi ngây ngốc trên đá ngầm, sớm muộn gì cũng chỉ có con đường chết.

Vốn còn hi vọng đợi đội cứu viện tới cứu mình, nhưng đợi hơn mười tiếng đồng hồ, đừng nói bóng người, ngay cả bóng chim cũng không gặp, giống như cả trời đất này chỉ có một mình Trang Duệ, loại cô tịch này, làm cho Trang Duệ không chịu nổi.

Hơn nữa hiện tại chính là thời điểm thủy triều lên, nếu như chờ đợi thêm tới thời điểm chạng vạng tối, nước thủy triều xuống, cho dù Trang Duệ có đứng ở trên đá ngầm, rất có thể bị hấp lực khủng khiếp của nó kéo xuống đáy biển.

Tuy Trang Duệ là người có năng lực đặc thù, nhưng năng lực đặc thù cũng không bảo vệ hắn khỏi chết dưới đáy biển, hắn buồn bực vài phút, hắn quyết định bảo vệ cái mạng nhỏ của mình.

- Phù phù!

Trang Duệ ngậy ngốc dưới đáy biển, hướng về phía hòn đảo bơi tới.

Trang Duệ bơi lội giống như Lưu Giang khi còn bé tập bơi lội ở dưới hồ Vân Long ở Bành Thành, tuy tư thế không có chút ưu mỹ nào, nhưng rất thực dụng, cộng thêm thể lực của hắn sung túc, sau vài phút, hắn đã bơi được trăm mét, mà đá ngầm cứu mạng của hắn, đã ở phía sau lưng.

- Móa, cái địa phương này là nơi nào?

Vi sợ gặp phải cá mập công kích, thời điểm Trang Duệ bơi lội, linh khí vẫn luôn phóng xuất ra, hiện tại hắn đang ở trong hải vực, mà đá ngầm hắn vừa chứng kiến chỉ là một góc của băng sơn.

Ở dưới nước biển, còn có vô số đá ngầm và san hô, chỉ cần bơi vài trăm mét dưới biển, hiện tại Trang Duệ nhìn thấy đá ngầm, nếu như nước biển rút đi, thì nơi đây tuyệt đối sẽ biến thành du lịch thắng cảnh đá lởm chởm.

Về phần những bãi san hô nửa ngầm nửa nổi này, chúng nó chỉ lộ ra khi nước thủy triều rút, mà lúc thủy triều dâng thì nó chìm ngập trong biển, hiện tại là thời điểm thủy triều dâng, cho nên có rất nhiều đá ngầm, đều không lộ ra khỏi mặt nước.

Loại đá ngầm này là sát thủ của thuyền bè, đá ngầm giấu ở dưới đáy biển có hình thù kỳ quái, quái thạch lởm chởm, lớn cho diện tích mười mét, nhỏ thì cỡ ba bốn mét.

Mà thời điểm thủy triều dâng thì đá ngầm nằm cách mặt nước không được bao nhiêu mét, nếu như ca-nô thật sự chạy nhanh vào vùng biển này, tuyệt đối sẽ đâm vào đá ngầm và chìm nghiêng, như Trang Duệ vừa mới bơi qua một khối đá ngầm, hình dạng dài và nhọn, giống như mào trên đầu gà, cách mặt biển chừng một mét, thuyền đụng phải nó, giống như bị một con dao sắc bén đâm vào.

Phạm vi tìm kiếm của linh khí, bây giờ là chừng năm trăm thước, thời điểm bơi lội, Trang Duệ vẫn dò xét chiều sâu của vùng biển này, đại khái là tầm sáu bảy mươi mét, có thể nhìn thấy đáy.

Mà dưới đáy biển đều là cát phủ kín, mà cảnh dưới đáy biển muôn màu muôn vẻ, vô số cá bơi tới lui tuần tra quanh hắn, hơn nữa khắp nơi là san hô đủ loại màu sắc, càng làm con mắt Trang Duệ sáng ngời là, dưới bãi cát của đá ngầm, còn có rất nhiều hải cốt của thuyền bè,

Có thuyền là đầu thuyền hướng lên, thân thuyền bị chôn xuống lòng biển, có thuyền bị chôn vùi, chỉ còn lại boong thuyền, khắp nơi đều là hải tảo và rêu xỉ.

Còn có thuyền đã phân rõ hình dáng, hòa cùng một thể với đá ngầm, vô số cá bơi lội xuyên qua nó, biển nơi đây thành nơi cư trú của chúng.

Những hải cốt của thuyền ở đây, phần lớn đều là thuyền gỗ, chắc là thuyền bè của thời đại hàng hải thế kỷ mười lăm mười sáu còn sót lại, đủ các loại hình dạng.

[/CHARGE]

968. Chương 968 : Một Đường Sinh Cơ.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 968: Một đường sinh cơ.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nhưng xác thuyền dưới đáy biển đều làm bằng gỗ, chỗ nối tiếp của thân thuyền đều là gỗ đan thành, xem cả buổi Trang Duệ cũng không có phát hiện ra bất cứ chiếc thuyền thép nào, nếu như đem xác của những chiếc thuyền gỗ này lên, chỉ sợ có thể khai mở một nhà bảo tàng thuyền gỗ cổ đại.

Mà có một chiếc thuyền lớn dài chừng ba mươi mét, Trang Duệ nhìn thấy rõ ràng, lỗ tròn mái chèo ở thân thuyền của nó, hiện tại chính là đại môn ra vào của các sinh vật biển.

Hơn nữa từ trên những chiếc thuyền đã mục nát này, Trang Duệ có thể cảm ứng được linh khí rất rõ ràng, lốm đốm nhiều không kể xiết.

- Mẹ kiếp, xem ra không ăn được a, thực con mẹ nó khó chịu.

Cảm ứng được những luồng linh khí mạnh yếu kia, trong nội tâm của Trang Duệ trầm ngưá ngáy.

Không cần hỏi, những vật này đương nhiên là bảo bối đã nhiều năm tuổi, trách không được có người đã nói, biển cả chính là bảo tàng lớn nhất của thế giới.

Vì sớm đặt chân lên đảo, Trang Duệ không ngừng dùng linh khí săn sóc thân thể, không một phút dừng lại bơi về hòn đảo ở xa xa, nhưng thời điểm này tinh thần cực kỳ mệt mỏi, mới cố ý tìm một đá ngầm ngồi nghỉ ngơi một chút.

Những đá ngầm này ảnh hưởng tới Trang Duệ không lớn, ngẫu nhiên có thể ngừng chân nghỉ ngơi, nhưng muốn chết là, sinh vật biển của vùng biển này khá nhiều, phần lớn đều bám vào chung quanh đá ngầm.

Trang Duệ tản linh khí ra ngoài, ngược lại hơn phân nửa trong số đó, đều rót vào thân thể những sinh vật biển này.

Một đá san hô có thể nuôi dưỡng hơn bốn trăm loài cá, mà linh khí của Trang Duệ hấp dẫn vô số cá biển, Trang Duệ cũng không gọi ra tên được, thậm chí bên trong có cả rùa biển có đường kính hơn một mét.

Sinh vật biển hấp thu linh khí, giống như ăn phải thuốc kích thích, nhao nhao từ trong đá ngầm lộ đầu ra, đi theo sau lưng Trang Duệ.

Sau ngạc nhiên ban đầu, Trang Duệ cũng bắt đầu hưởng thụ loại tình hình này, phải biết rằng, ở biển cả cô tịch một mình, loại cảm giác tịch mịch này, rất khó dùng lời nói hình dung được.

Hiện tại có nhiều hải ngư làm bạn như vậy, tâm tình của Trang Duệ cũng tốt hơn rất nhiều.

- Mẹ kiếp, đó là... Cá mập?

Sau khi Trang Duệ bơi về phía trước mấy trăm mét, đột nhiên hiện bầy cá trở nên hỗn loạn, một thân toàn màu bạc, đại gia hỏa dài ước chừng hai mét, nhảy vào bầy cá, mở cái hàm răng sắc nhọn và rộng lớn ra, cắn nuốt những con cá kia.

Đến lúc này đã làm cho Trang Duệ sợ hãi tới mức một phát xuất thể hai phát thăng thiên, tuy đã từng phán đoán rằng trong vùng biển này nhất định có cá mập, nhưng Trang Duệ không có nghĩ tới, cái đồ chơi này lại bị linh khí của mình hấp dẫn tới.

Tuy con cá mập kia còn cách chính mình chỉ khoảng hai ba mươi mét, nhưng trái tim của Trang Duệ đã nhảy lên cổ họng, vội vàng thu liễm linh khí không nói, thân thể cũng không dám tiếp tục du động, dựa vào sức nổi của phao cứu sinh, nổi trên mặt biển.

- Phật tổ phù hộ, Bồ Tát phù hộ, đừng tới đây, đừng tới đây, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta...

Sau khi nhìn thấy cá mập xua tan bầy cá, rất nhàn nhã bơi về phía mình, trái tim của Trang Duệ cũng nhảy lên, cơ hồ là đã nằm bên trong cổ họng.

Trong miệng Trang Duệ âm thầm lẩm bẩm, biểu lộ của hắn vào giờ phút này, giống y hệt nhân vật Lục Tiểu Phúc trong phim Công Năng Đặc Dị của Hồng Kông, hi vọng đại gia hỏa này không nhìn thấy hắn.

Nhưng cá mập làm gì hiểu được ngôn ngữ của Trang Duệ vào giờ phút này, vẫn bơi từ từ tới, hai con mắt như ngọc châu sáng bóng, nhìn về phía Trang Duệ.

- Dao, đúng rồi, ta còn có dao...

Trang Duệ cầm tiểu đao trong tay lên, tuy hắn biết rõ thứ này không có uy hiếp gì với cá mập, nhưng tóm lại có thể làm cho nội tâm của mình thoải mái một chút, giống như việc người trên vách núi té xuống, bắt lấy cây cỏ cứu mạng.

Khi cá mập tới gần, tinh thần Trang Duệ kéo căng lên, hắn biết rõ ở trong vùng biển này gặp phải cá mập, bản thân mình không có phần thắng, nhưng Trang Duệ cũng không có buông tha, hắn còn chưa thấy thấy được nữ nhi chưa sinh ra a.

Cá mập cũng không lao thẳng về phía Trang Duệ, mà vây quang Trang Duệ một vòng, giống như ngửi thấy cái gì đó, sau khoảng mười giây, đột nhiên vây đuôi lắc qua, bơi vào trong biển.

- Sau này không bao giờ ăn vây cá mập nữa, ai nói cá mập ăn người chứ?

Sau khi nhìn thấy cá mập rời đi, khí lực toàn thân của Trang Duệ hoàn toàn hư thoát, cơ bắp cả người co quắp, nếu như không phải áo cứu sinh có tác dụng nổi lên, chỉ sợ lúc này hắn đã chìm vào trong biển.

Trang Duệ vô cùng hận Spielberg, nếu không phải thằng cha đạo diễn này làm bộ phim Hàm Cá Mập, thì làm sao hắn bị dọa sợ tới mức này? nguồn (.)

Nhưng Trang Duệ cũng không biết, chủng loại cá mập biển cũng có hơn ba trăm tám mươi loài, nhưng chỉ có ba mươi loài trong đó là tấn công con người, hơn nữa cá mập cũng chỉ ăn cá biển mà sống, đối với thịt người không phải rất yêu thích.

Hơn nữa vận khí của Trang Duệ cũng không tệ, con mà hắn gặp phải vừa rồi, chính là cá mập đuôi dài, chứ không phải cá mập trắng khát máu, nếu như là cá mập trắng, cho dù Trang Duệ có bái thần phật thêm một trăm lần, cũng không thoát khỏi cảnh táng thân trong bụng cá.

Tìm được một tảng đá ngầm dài hơn mười mét, Trang Duệ cố lấy hết khí lực toàn thân, bò lên trên đá ngầm, Trang Duệ nằm xuống không nhúc nhích, vừa rồi tình hình vô cùng kích thích, làm cho đầu óc của hắn cũng bị kích thích, nếu so với bình thường cao hơn gấp mấy chục lần.

Sau khi nằm trên đá ngầm được nửa giờ, Trang Duệ mới xem như khôi phục lại, liếc mắt nhìn mặt trời đang chìm dần vào biển cả, Trang Duệ cố lấy dũng khí, lại nhảy vào nước biển.

Nhưng đá ngầm ở đây nhô cao hơn hai ba mét, cũng không phải là lựa chọn an toàn, thời điểm thủy triều hạ xuống, rất có thể bị nước biển cuốn vào vào trong đáy biển.

Hiện tại bơi trên biển, Trang Duệ cũng không dám phóng linh khí ra khắp nơi, vừa rồi tuy cá mập không cắn người, nhưng nếu là người nhát gan, đoán chừng đã bị hù chết, Trang Duệ cũng không có đảm lượng thử lại một lần nữa.

969. Chương 969 : Một Đường Sinh Cơ.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 969: Một đường sinh cơ.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi truyện copy từ

Sưu tầm by khunghlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Thời điểm này Trang Duệ mệt mỏi muốn hư thoát, hòn đảo mơ hồ cũng từ từ rõ ràng, chỉ là mặt trời lặn về phía tây, trên đại dương bao la từ từ xuất hiện sương mù, cả hải đảo đều chìm vào trong sương mù, tràn ngập cảm giác thần bí.

- Còn cách năm trăm mét...

Trang Duệ sử dụng linh khí, đã có thể nhìn thấy bờ cát trắng, điều này thiếu chút nữa hấn lệ rơi đầy mặt, hấn bơi trong biển nhiều tiếng đồng hồ, Trang Duệ chỉ cảm giác toàn thân của mình như sưng vù.

Nước biển ở chỗ này đã không còn quá sâu, chỉ còn chừng hai ba mươi mét, mà những con cá và rùa biển vừa rồi nhìn thấy, cũng đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại lũ cá có hình thù tương đối nhỏ, từ trong các tảng đá san hô ra ra vào vào.

Mặt trời từ từ chìm xuống mặt biển, mà biển cả bình tĩnh lúc này đã có gợn sóng, một ít sóng nhẹ, làm cho Trang Duệ bơi lội cực kỳ gian nan, thường thường là bơi được mấy mét, bị một lớp sóng đầu lui về.

- Như vậy không được, phải lặn vào trong nước mới được.

Trang Duệ cảm giác được nước biển đang từ từ cải biến, hình như hiện giờ là lúc thủy triều bắt đầu rút, sóng biển cũng không nắm bắt được, mà đây chính là điều báo hiệu trước khi thủy triều hạ xuống.

Hít sâu một hơi, Trang Duệ lặn sâu vào trong biển, trong đầu nhắm chuẩn phương hướng của hòn đảo mà tiến lên, mà nước ở dưới biển cũng tương đối bình tĩnh.

Sau khi bơi được mười mét, thẳng đến thời điểm ngực như muốn nổ tung, Trang Duệ mới thò đầu ra khỏi mặt nước, hít sâu một hơi không khí.

Cứ như vậy, liên tục lặn không ngừng, khoảng cách Trang Duệ tới hòn đảo càng ngày càng gần, hấn có thể nhìn thấy cây dừa từ xa xa trên đảo, Trang Duệ lập tức kích động rơi lệ đầy mặt.

- Có cây dừa, cho dù không có nước, ta cũng không bị khát chết.

Nhưng thời điểm Trang Duệ còn cách hải đảo còn ba bốn mươi mét, hấn cảm giác được, thân thể ở trong nước, đột nhiên bị một cột hấp lực lớn, hút thân thể của hấn ra sau hai mươi mét.

- Thủy triều sắp rút xuống rồi.

Trang Duệ đột nhiên kịp phản ứng, điều này làm cho hấn sợ vỡ mật, loại hấp lực này không phải là hấn có khả năng kháng cự.

Mất thấy hải đảo lại từ từ xa xôi, vào thời điểm Trang Duệ cảm thấy tuyệt vọng, đột nhiên bị một sóng đánh qua, đã đẩy Trang Duệ đi tới trước cỡ mười mét.

- Chơi ta à?

Trang Duệ vừa mừng vừa sợ, mãnh liệt hít một hơi, sau đó lặn vào trong biển, liều mạng già bơi tới vách đá, hiện tại hấn chỉ khẩn cầu thủy triều rút xuống chậm thêm vài phút, chỉ cần có thể dẫm lên trên bờ cát, là có thể thoát khỏi đại nạn.

Thủy triều cũng không phải là quá mãnh liệt, mà là một quá trình, trong giai đoạn này, thủy triều ở bờ biển đặc biệt lớn, chúng sẽ mang tất cả sinh vật ở bờ biển, kéo vào đáy biển.

Nhưng Trang Duệ may mắn là, ở chung quanh hải đảo này, khắp nơi đều là đá ngầm san sát nhau.

Những đá ngầm này đã ngăn lực hút của biển cả, cho dù là thủy triều hạ xuống, cũng trở nên hòa hoãn, lúc này mới cho Trang Duệ một đường sinh cơ.

Mà lúc này hạm đội cứu nạn đã tới vùng biển Ấn Độ Dương, mà điểm đến đầu tiên là vùng biển chỉ định, cũng là nơi máy bay gặp nạn và tìm thấy nhân viên bị rủi ro còn sống sót.

Thời điểm hơn sáu giờ sáng, bọn người Bàn Phi đã trèo lên chiến hạm, thay một bộ quần áo sạch, hai nữ hài bởi vì kinh hãi quá độ, xuất hiện sốt cao, được an bài gian phòng đi ngủ.

Mà Bành Phi chỉ nghỉ ngơi một chút, sau đó theo đội cứu nạn đi tìm Trang Duệ khắp bốn phía, nhưng phạm vi tìm kiếm không ngừng mở rộng, thủy chung không phát hiện tăm hơi của Trang Duệ.

Theo thời gian qua đi, Bành Phi bắt đầu sốt ruột, tính tình cũng trở nên táo bạo, mấy lần yêu cầu điều khiển phi cơ trên chiến hạm đi tìm tung tích của Trang Duệ đều bị cự tuyệt, thiếu chút nữa đã xảy ra xung đột với chỉ huy chiến hạm.

...

- Cái gì? Còn không có tìm được, các người có tới mấy chiến hạm, lại có mấy trăm máy bay, trong khu vực ba mươi hải lý, không tìm thấy người sao?

Sắc mặt Âu Dương Lỗi tái nhợt, ngày hôm qua hấn ngủ không được tốt lắm, thời điểm sáu giờ sáng, đã bị điện thoại đánh thức.

Sau khi nghe được tin tìm được nhân viên đội bay đã tìm được, Âu Dương Lỗi cho rằng Trang Duệ được bình an, ai biết tin tức kế tiếp làm cho Âu Dương Lỗi không cách nào ngủ được nữa, một mực canh giữ điện thoại cho tới bây giờ.

- Phái tất cả máy bay đi ra cho ta, nhưng vẫn không tìm thấy tăm hơi của Trang Duệ, ta... Ta hoài nghi...

Đầu dây điện thoại bên kia nói chuyện chần chờ, ấp a ấp úng không nói thêm gì nữa.

- Không nên hoài nghi, sống thì thấy người, chết phải thấy xác, đây là mệnh lệnh, còn nữa, hạm đội Nam Hải sắp đuổi tới, các người song phương hiệp đồng, mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhớ kỹ, nhất định phải tìm được người cho ta!

Âu Dương Lỗi thô bạo chen ngang lời nói của đối phương, nếu như tìm không thấy Trang Duệ, hấn không biết mình làm cách nào bàn giao với lão đầu tử đây, làm cách nào ứng phó được với di nhỏ thủ tiết của mình đây, làm sao đối mặt với lão bà sắp sanh của Trang Duệ?

- Vâng, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Người trong điện thoại nói chém đinh chặt sắt, nhưng trong lòng Âu Dương Lỗi phi thường bất an, sau khi cúp điện thoại, Âu Dương Lỗi ngồi một hồi, sau đó vội vàng đi ra khỏi văn phòng.

- An bài máy bay, ta muốn đi kiểm tra công tác của hạm đội Nam Hải...

Có một số việc chính là như vậy, đối lý do có thể trở nên danh chính ngôn thuận, tuy ai cũng biết giờ phút này Âu Dương Lỗi mục tiêu chính là hạm đội Nam Hải, nhưng không có bất cứ người nào nói lời chỉ trích.

...

- Lão Tạ, người thấy thế nào?

Chỉ huy trưởng trên bong tàu, hai bên cầu vai đeo quân hàm thiếu tướng hải quân, đang tiến hành đối thoại một phen.

- Còn có thể thấy thế nào? Hạm đội Nam Hải cũng điều ra, tiếp tục tìm thôi...

Mà người được gọi là lão Tạ, chính là quân hàm cao nhất của hạm đội ở nước ngoài, cũng là một trong ba viên phó tư lệnh của hạm đội Đông Hải, đứng ở bên cạnh hấn, chính là phó chính ủy Trầm Hoa.

970. Chương 97 0: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 970: Tìm được đường sống trong chỗ chết.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trầm Hoa liếc nhìn lão Tạ, nói ra:

- Khoảng cách máy bay rủi ro, đến bây giờ đã là hơn hai mươi tiếng đồng hồ, lại nói hôm qua vùng biển này có giông tố, ta đoán chừng, người mất tích đã bị tử vong, còn hao người tổn của làm gì vậy a.

Trầm chính ủy đối với cái nhiệm vụ lần này, cảm thấy chuyện này có chút không đúng, với tư cách là đại quân gia của hạm đội, hẳn biết rất rõ, cung cấp tiêu hao cho hạm đội ra biển một ngày, đây là con số cực kỳ kinh người.

Hiện tại vì cứu nạn một người bị rủi ro, chẳng những tạm thời kết thúc nhiệm vụ của bọn họ, lại còn mang cả hạm đội Nam Hải ở gần với Ấn Độ Dương nhất tới đây.

Nhưng mệnh lệnh là quân ủy trực tiếp hạ đạt, cho dù không hiểu, cũng phải chấp hành, Trần chính ủy chỉ có thể tỏ khổ với người bạn nổi khổ trước mặt a.

- Lão Trầm, chớ nói lung tung, nhớ kỹ phía trên đã nói rồi, sống thì thấy người, chết phải thấy xác, mau chóng mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Tạ tư lệnh chen ngang lời nói của chính ủy, mệnh lệnh hẳn đã nhận được, là phó tổng tham mưu Âu Dương trực tiếp ra mệnh lệnh, hơn nữa trong mười hai tiếng đồng hồ qua, phó tham mưu đã bảy tám lần gọi điện tới, ngữ khí cũng càng ngày càng kém.

Sau khi nhìn thấy báo cáo thời tiết của vùng biển vào ngày hôm qua, lại hỏi thăm những người còn sống sót, Tạ tư lệnh đối với khả năng còn sống của Trang Duệ, cũng không phải quá lớn.

Hắn đã ở trên đại dương bao la nửa đời người rồi, đối với bão tố cũng không có gì xa lạ, đừng nói là hẳn tiến vào, cho dù những chiến hạm thiết giáp này, cũng có thể bị bão tố phá vỡ.

- Nhưng mà...

- Không cần nói, phân phó xuống dưới, mở rộng phạm vi tìm kiếm thêm ba mươi hải lý.

Tạ tư lệnh vẫy tay với cảnh vệ đứng ở đằng xa, ra mệnh lệnh mới.

Một hải lý là gần hai km, mở rộng phạm vi ba mươi hải lý, cơ hồ chính là sáu mươi km, đây đã là phạm vi bão tố của ngày hôm qua, nếu như lại tìm không thấy, Tạ tư lệnh cũng vô kế khả thi. xem tại

...

Trang Duệ cảm giác mình giống như búp bê vải, bị biển cả vô tình xé rách, những con sóng đánh lên người của hắn muốn ngắt đi, nếu như không phải nhìn thấy bờ ở gần mình như thế, chỉ sợ Trang Duệ đã không kiên trì được.

Cũng chỉ còn lại phạm vi hai mươi mét cuối cùng, nhưng Trang Duệ không cách nào lên bờ được, lực hút của thủy triều quá mạnh, vào lúc này Trang Duệ giống như một cọng cỏ non, căn bản không có năng lực kháng cự.

- A! truyện copy từ

Tâm tình của Trang Duệ cảm thấy bất an, hẳn cảm giác được hải triều giống như sắp thoái lui hoàn toàn, nếu như mình không chịu đựng được, vô cùng có khả năng bị hút vào trong chỗ sâu của Ấn Độ Dương.

Mà ngoi đầu lên mặt biển, sau khi gào rú một tiếng, Trang Duệ rút linh khí ra toàn thân, trong nháy mắt linh khí tràn ra khắp toàn thân trở nên tinh lực mười phần, sau đó lặn một hơi xuống dưới nước biển.

Chiều sâu của nước biển tại đây chỉ có ba bốn mét, Trang Duệ lặn xuống đáy nước, hai tay bám chặt vào bùn đất đáy biển, gian nan bò lên bờ.

Từng đạo mạch nước dưới đáy biển quất lên người của Trang Duệ, bởi vì nước biển và sức nổi của áo phao cứu sinh, khiến cho cả thân thể của Trang Duệ đều trôi nổi, nếu như không phải bám vào một khối đá ngầm nhỏ, giờ phút này Trang Duệ đã bị hút vào biển sâu.

Một phút đồng hồ qua đi, hai tay của Trang Duệ vẫn bám chặt vào khối đá ngầm kia.

Hai phút đi qua, cảm giác bực mình truyền ra, nhưng Trang Duệ vẫn kiên trì được.

Ba phút qua đi, Trang Duệ bắt đầu chậm chạp nhổ không khí trong ngực ra.

Năm phút đồng hồ qua đi, sắc mặt của Trang Duệ biến thành màu tím xanh, nhưng hần cảm giác hấp lực của nước biển, hình như không có lớn như vậy.

Tám phút qua đi, đại não của Trang Duệ cực độ thiếu dưỡng khí, sắc mặt nổi gân xanh, toàn thân giống như muốn nổ tung, vì để mình kiên trì thêm một hồi, Trang Duệ đem nửa đầu tiến vào trong bãi cát.

Hoàn toàn qua đi, ngậm một miệng cát vào miệng Trang Duệ, hai chân chống mạnh xuống đáy biển, cả thân thể thoát lên trên.

- Khục... Khục khục... Phi, phi...

Vừa mới chui ra khỏi nước biển, Trang Duệ liên tục há to miệng thở không khí, nhưng không nghĩ tới thiếu chút nữa cát đã chui vào trong miệng, ho khan đỏ mặt, lúc này hần còn không ý thức được, chính mình đã thoát ly mặt biển.

- À? Chuyện gì xảy ra? Ta từ lúc nào lên cao như vậy?

Trang Duệ còn không nhớ rõ thời điểm hần lặn xuống nước, khoảng cách với nước biển là ba bốn mét, nhưng hiện tại, Trang Duệ chỉ cảm thấy như lửng không nhảy lên, nước biển và áp lực của nước, trong nháy mắt biến mất.

Cúi đầu nhìn lên phía trên, Trang Duệ nhìn thấy cả thân thể mình, đều bạo lộ trong không khí.

Thẳng đến thời điểm Trang Duệ rơi xuống mặt biển, hần mới phát hiện, nước biển vốn cao hơn ba bốn mét, hiện tại đã còn không tới bắp chân của mình.

- Mẹ kiếp, vừa rồi ta ở sâu trong nước biển, thiếu chút nữa kìm nén không được mà chết rồi!

Trang Duệ thiếu dưỡng khí nên đại não thất thần một hồi, mới kịp phản ứng, bản thân mình vừa ngẩng đầu lên, đã có thể hô hấp được không khí, hết lần này tới lần khác lại học theo đà điều, chôn đầu vào cát, thiếu chút nữa đã tự làm chết mình.

- Ta... Ta thật khờ...

Trang Duệ tát mình một cái, hần thật sự không quên được cảm giác nín thở suýt chết vừa rồi.

Nhưng Trang Duệ không biết, hần chỉ kém hơn một phút đồng hồ, là có thể đánh vỡ kỷ lục của Robert. Foster người Canada, thành lập năm 1959 về thời gian nín thở lâu nhất trong kỷ lục Guinness thế giới.

Không thể không nói con người có tiềm lực là vô cùng, thời điểm bình thường, Trang Duệ nín thở không được tới năm phút.

- Ta đã lên bờ? Đây là chuyện gì?

Sau khi thở được, Trang Duệ mới ý thức tới vấn đề này, nhưng trong lúc nhất thời, Trang Duệ không nghĩ tới đây là hiện tượng bình thường khi thủy triều rút, đương nhiên, đây là tai họa do não thiếu dưỡng khí gây ra.

Chẳng qua là khi Trang Duệ vừa chút mừng mình tìm được đường sống trong chỗ chết, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, bởi vì lỗi tai của hần nghe được âm thanh quái dị, là từ phía sau truyền đến.

971. Chương 971 : Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 971: Tìm được đường sống trong chỗ chết.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nhìn lại, là một con sóng biển cao bảy tám mét, đang ở cách mình khoảng mười thước, giống như một con quái vật khổng lồ đang hé miệng thôn phệ mình.

- Má ơi!

Trang Duệ cũng chẳng quan tâm tới chúc mừng, hai chân nhảy lên như lò xo, dốc sức liều mạng chạy về bờ cát.

Nhưng chẳng qua Trang Duệ chưa được huấn luyện cách chạy trên cát, thời điểm chạy được mười mét, sóng biển sau lưng đã trùng kích lên thân thể của hắn, giống như một bàn tay lớn, đơn giản ném thân thể của Trang Duệ ra xa vài mét.

Mà bàn tay này, cũng chậm chậm lùi về biển rộng, cách đó không xa mặt biển vẫn sôi trào lên, giống như đang chuẩn bị tiếp đợt sóng thứ hai. xem tại

Sau khi Trang Duệ đứng lên, đại não choáng váng, con mơ hồ, nếu như không phải ngã trên bờ cát, lần này có thể hắn đã mất mạng, bản năng Trang Duệ cảm giác được ở đây cũng không an toàn, cả thân thể lão đảo đi về bãi biển.

- Phanh!

Sau khi đi tới địa phương đá ngầm rậm rạp, rốt cuộc Trang Duệ không chống đỡ nổi, thân thể trùng trùng điệp điệp té lăn trên đất, thời điểm trán chạm mạnh với cát, đập lên một tảng đá ngầm, máu tươi lập tức xuất hiện.

Nhưng mà Trang Duệ đồng học lúc này đã không còn cảm giác được đau đớn.

Suốt gần hai mươi tiếng đồng hồ chiến đấu với biển cả, tinh thần căng cứng tìm được đường sống trong chỗ chết đã thư giãn, thể lực linh khí toàn bộ hao hết và mệt nhọc, cho nên lúc này Trang Duệ không nhin được nữa, lâm vào giấc ngủ.

Một đêm này, Trang Duệ nằm mơ thấy nhiều giấc mộng, hắn mơ thấy mẹ đang vá quần áo cho hắn, mơ thấy lúc gặp gỡ Tần Huyền Băng, mơ thấy gương mặt kinh diễm ngạo nhân đang nhìn mình, còn mơ thấy lúc đang làm việc trong tiệm cầm đồ, còn mơ thấy bọn cướp bắn mấy viên đạn về phía mình.

- A!

Cảm giác đau đớn giống như chân thật, Trang Duệ thống khổ hô to một tiếng, mở to mắt, lại phát hiện cánh tay phải của mình, bị càng của một con cua biển kẹp lấy, sau đó lăm la lăm lét chui vào trong đá ngầm.

- Ta còn sống?

Lúc này Trang Duệ còn không cảm giác được, sau khi mở to mắt ra nhìn, Trang Duệ phát hiện, chính mình... Còn sống, ngón tay truyền đến đau đớn, làm cho hắn ý thức được điểm này.

- Ah ah ah ah ah, ta còn sống!

Trang Duệ nhảy người lên, hắn chẳng quan tâm tới hiện tại trời đã sáng, cũng chẳng quan tâm lòng bàn chân không có giày, dẫm lên đá ngầm vô cùng đau đớn, hiện tại Trang Duệ thậm chí cần phát tiết, nguyên nhân rất đơn giản, còn sống... Thật tốt!

Không có bất kỳ mục tiêu nào chạy như điên trên bãi biển, trong miệng phát ra âm thanh gào rú vô nghĩa, thân thể Trang Duệ làm các tư thế thiên kỳ bách quái, nếu như có người nào chụp ảnh lại, có thể làm ảnh nghệ thuật để đời.

Thẳng đến khi cuống họng khàn giọng, rốt cuộc mới không hô nữa, Trang Duệ mới trùng trùng điệp điệp nằm vật xuống bờ cát, nhìn mây trắng trên trời, tâm tình dần dần bình phục lại.

- Thời điểm mình lên bờ, hắn là chàng vạng tối à?

Trang Duệ lúc này hồi tưởng lại kinh nghiệm trước khi hôn mê, không tự chủ được mà tim đập nhanh.

Giơ tay lên nhìn một chút về phía cái đồng hồ không thấm nước, Trang Duệ mới biết được, bản thân của mình ngủ suốt mười sáu tiếng, hiện tại đã là buổi trưa của ngày hôm sau.

- Khát...

Sau khi Trang Duệ tỉnh táo bình thường, lập tức cảm giác khát khao khó nhịn, vội vàng cởi áo phao cứu sinh ra, kiểm kê lại tất cả vật phẩm.

Kết quả làm cho Trang Duệ có hơi thất vọng, trừ Bành Phi cho thanh tiểu đao ra, bánh bích quy chỉ còn lại ba cái, mà một cái bánh mì mình nhịn mãi không ăn, bởi vì túi đóng gói vỡ tan, đã bị nước biển ngấm thành hồ nhão.

Nói cách khác, nếu như trên đảo không có gì ăn, Trang Duệ phải ăn bánh quy và bánh mì nhão, chờ đợi nhân viên cứu viện đến.

- Đại nạn không chết, tất có hậu phúc, ta còn có vợ và con gái a...

Trong lòng Trang Duệ tự an ủi mình một chút, sau đó xé mở một bịch bánh quy, sau khi nhắm nháp một chút, rất gian nan nuốt xuống, không có nước uống, là vấn đề lớn nhất của Trang Duệ..

Hôm qua hẩn nhìn thấy cây dừa, Trang Duệ đứng dậy, bắt đầu đánh giá hòn đảo này, hẩn không biết đây là hoang đảo, hay là đảo có người, nhưng nhìn bộ dáng hoang vu ở chung quanh, có lẽ có khả năng không có người càng lớn hơn.

- Ân? Là nước ngọt!

Đột nhiên Trang Duệ nhìn thấy ở khối đá bên cạnh mình có một chỗ trũng, có một vũng nước trong, vội vàng chạy tới, dùng ngón tay chấm một giọt đặt vào miệng.

Nhất thời, lệ rơi đầy mặt, nguy cơ sinh tồn trọng yếu nhất, đã được giải quyết.

Trang Duệ cởi áo cứu sinh, thân thể dựa vào đá ngầm, sau khi đem gương mặt dán vào chỗ trũng xuống bên cạnh đá ngầm, bờ môi của hẩn vốn bị thiếu nước nên đã nứt nẻ, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí uống một ngụm.

Trong cảm giác của Trang Duệ, một ngụm nước này chẳng khác gì quỳnh tương ngọc dịch, sau khi ngậm nước trong miệng một lúc, sau đó Trang Duệ mới không nhịn được mà nuốt vào trong bụng.

Cũng không biết có phải là do mưa hay là sương sớm hay không, nhưng sau khi nuốt một ngụm nước vào bụng, cảm giác nôn nóng toàn thân Trang Duệ, lập tức biến mất không ít, trên người cũng có chút khí lực.

Tuy trong miệng vẫn thèm khát khó nhịn, nhưng Trang Duệ bắt buộc bản thân mình không được uống nhiều, bởi vì từ câu chuyện bốn bình nước khoáng lúc trước của Trang Duệ, ánh mắt phải nhìn xa, nhất thời thống khoái, nhưng lại làm cả đời rất khó chịu.

Nếu như ngày hôm qua không phải sớm uống hết mấy bình nước khoáng, Trang Duệ cũng không có cơ hội nếm thử hương vị của nước biển.

- Máu này từ đâu?

Trang Duệ vốn muốn dùng tay chải vuốt đầu tóc, ai biết trên bàn tay dính đầy máu, vội vàng từ trong hình ảnh phản chiếu của vũng nước trong, lúc này mới phát hiện, trên trán, có một vết thương, nhưng chỉ bị trầy da mà thôi, hiện tại đã đóng vảy.

Trang Duệ thử điều động linh khí một chút, làm cho hẩn mừng rỡ là, đêm qua linh khí hoàn toàn hao hết, hiện tại đã có lại một ít, tuy không được như lúc bình thường, nhưng đã đủ để hẩn săn sóc cơ thể.

Dùng linh khí trị liệu vết thương một chút, sau đó mới cho linh khí chạy khắp toàn thân,

972. Chương 972 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 972: Sinh tồn trên đảo hoang.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái mệt nhọc toàn bộ tiêu tán đi, đương nhiên, bụng vẫn đói cồn cào, đối với chuyện này đánh bất lực, dù sao linh khí không thể ăn thay cơm.

Khê cắn môi, Trang Duệ vừa ngoan tâm, từ trong áo cứu sinh móc ra một khối bánh bích quy bị ướt nhẹp.

Loại bánh bích quy này không phải loại bán đầy trong thành phố, mà là của quân đội, đừng nhìn một khối này chỉ nhỏ bằng một tấm danh thiếp, nhưng khi ăn vào trong bụng, nó sẽ bành trướng, đầy đủ sức ăn một người trong một ngày.

Xé mở đóng gói, cho dù nước ngọt ở đây không nhiều lắm, Trang Duệ chỉ ăn một phần ba cái bánh, đói khát trong dạ dày lúc này đã giảm bớt rất nhiều, lúc này bánh quy chỉ còn lại một góc, nhưng Trang Duệ cẩn thận thu thập nó lại.

Trang Duệ ngẫm hạ quyết định, thời điểm không phải sơn cùng thủy tận, cũng không đụng tới cái bánh bích quy này, dù sao cũng phải chờ anh một chút vật tự chiến đấu chứ?

- Tại đây rốt cuộc là địa phương nào?

Sau khi giải quyết vấn đề cái bụng xong, Trang Duệ mới bắt đầu đánh giá hoàn cảnh chung quanh, nhưng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc, phong cảnh ở đây rất là tú lệ.

Cách đó không xa trên mặt biển thanh tú có nhام thạch lổm chổm, tạo thành rừng đá quý dị, đá ngầm và san hô trải rộng.

Cát mịn trắng nõn phủ kín bãi cát, kéo dài khoảng chừng một ngàn mét, nước biển màu xanh vỗ lên bờ cát, kích thích từng mảnh sương mù màu trắng, loại cảnh đẹp này Trang Duệ đã từng thấy qua ở bờ biển Nam Hải.

Phía trước trên hải đảo chính là bóng cây xanh râm mát, khí hậu hợp lòng người, hơn nữa có tòa núi cao sừng sững, đứng ở bờ biển, Trang Duệ có thể nhìn thấy sương mù nhàn nhạt bao phủ ngọn núi xa xa.

Căn cứ vào thăm thực vật trên đảo Trang Duệ nhìn ra, đây là một đảo núi lửa, trăm triệu năm trước do núi lửa phun trào mà hình thành, sau khi hình thành dưới sự phong hóa của thời gian, nhام thạch trên đảo bị nghiền nát hoàn toàn, cũng từng bước hóa thành thổ nhưỡng, cho nên thảm thực vật trên đảo sinh trưởng rất nhiều thực vật.

Hơn nữa tại Trang Duệ xem ra, ngọn núi cao ngất này, chỉ sợ còn có động vật tồn tại, thậm chí cũng không nhất định là không có thú dữ.

Nhìn thấy tình cảnh lần này, Trang Duệ không khỏi có chút kỳ quái, theo lý thuyết thì hải đảo này cực kỳ có giá trị du lịch, nhưng tại sao không thấy bóng người nào ra khai phá, nhìn toàn cảnh chung quanh, không thấy dấu vết của con người, hẳn là một tòa hoang đảo.

Tuy bây giờ trong phạm vi của thế giới, còn có 94% hoang đảo không có khai hoang, nhưng phong cảnh ưu mỹ như thế, thấp nhất cũng là một hòn đảo có giá trị du lịch, nhưng lại không có người ra khai thác, không khỏi có chút không thể nào nói nổi.

Chỉ cần đầu tư một số tiền khổng lồ vào hoang đảo này, sau đó kiến tạo một sân bay, tuyệt đối có khả năng thu hút khách du lịch tới từ các nơi trên thế giới.

Hơn nữa hải đảo này bị sương mù bao phủ rất thần bí, còn có thể khai thác thám hiểm, phối hợp với các mảnh lời trên các hòn đảo khác, nhất định du khách sẽ chạy tới đây như vịt.

Nghĩ cách đúng là tốt đẹp, bởi vì Trang Duệ từng xem bộ phim Hollywood Công Viên Kỷ Jura và Kim Cương, cho nên sâu trong lòng có chút bất định, một hồi bão tố kia, chẳng lẽ thổi mình tới Công Viên Kỷ Jura hay sao?

Nghĩ tới đây, Trang Duệ không khỏi rùng mình, đừng bảo là mình vừa thoát được khỏi miệng hổ, lại tiến vào hang sói a? Tuy thần kinh của Trang Duệ vừa thô vừa to, nhưng nếu là chuyện như thế hẳn không chịu nổi a.

- Móa, lần sau không làm anh hùng nữa...

Hiện tại trong lòng của Trang Duệ có chút ít hối hận, lúc ấy hẳn điên cái gì chứ? Sớm biết như vậy bản thân mình cầm theo cái điện thoại vệ tinh, cũng không trở thành cục diện thúc thủ vô sách như hiện tại.

Mặc dù hẳn thâm nghĩ phải tìm tòi trên đảo một phen, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, khiến cho Trang Duệ cất bước gian nan, nhìn hải đảo phía trước thật lâu mà không dám đi về phía trước.

Hải đảo như vậy, cơ hồ 100% sẽ có động vật tồn tại, tiểu miêu tiểu cẩu Trang Duệ không sợ, nhưng vạn nhất có sư tử tàn bạo, vậy Trang Duệ tiến vào trong đó, thuần túy là đưa đồ ăn.

- Ân?

Đột nhiên Trang Duệ thấy trên bờ biển có không ít vỏ sò, mà ở bên dưới đá ngầm, còn có rất nhiều cua biển bò sát, con mắt sáng ngời, lúc này chỉ ăn no một nửa, hiện tại có thể ăn no rồi.

Bờ biển đã có đồ ăn, cũng không cần vội vã tiến vào hải đảo, đối với hải đảo thần bí khó lường mà nói, bờ biển là một nơi an toàn hơn, nhưng buổi tối khi ngủ có chút phiền phức.

Nhưng hiện giờ mặt trời rực rỡ từ trên cao chiếu xuống, khoảng cách buổi tối còn quá sớm, Trang Duệ hào hứng bừng bừng cởi quần áo tả tơi ra, sau đó cột hai cái ống tay áo lại, biến nó thành túi mà sử dụng.

Hải đảo này khí hậu thập phần hợp lòng người, cho dù cái quần jean đang mặc rách nhiều chỗ, Trang Duệ cũng không cảm thấy rét lạnh, gió biển thổi vào người, đúng là phi thường thoải mái.

Nửa tiếng đồng hồ qua đi, Trang Duệ từ từ nhặt các con hào bỏ vào cái áo, mặt khác còn tìm được bảy tám con gan biển, trước kia Trang Duệ ném qua thứ này, gan biển rất ngon, nhìn bề ngoài của nó thì rất thô ráp, nhưng khi ăn cực ngon, Trang Duệ thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra.

- Mẹ kiếp, lão tử thật sự phải trở thành dã nhân sao?

Trở lại bên cạnh đá ngầm, Trang Duệ cầm quần áo đồ đám gan và hào ra, đột nhiên há hốc mồm, bởi vì hẳn ý thức được, bản thân mình không thể nhóm lửa nướng chúng. nguồn

- Tính toán, coi như ăn hải sản a!

Nhìn những con hào và gan kia, Trang Duệ cũng không nhịn được nữa, lấy cây dao của Bành Phi ra, cạy miệng của một con hào, sau khi cạy xong, trực tiếp nhét thịt hào vào trong miệng.

Tuy trong thịt mang theo hương vị đắng chát của nước biển, nhưng vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của Trang Duệ, sau khi ăn liền hơn mười con, Trang Duệ cũng từ từ quen với hương vị này, ăn rất là ngon.

Nhưng gan biển thì hơi phiền toái, toàn thân thô ráp nên khó xử lý, cuối cùng tìm một tảng đá, nện mạnh gan biển vào tảng đá đó mở ra.

[

973. Chương 973 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 973: Sinh tồn trên đảo hoang.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Móa, khổ như vậy à? Tại sao trước kia ăn lại không giống nhỉ?

Trang Duệ cũng móc thịt gan biển ra, từ từ bỏ vào miệng, nhưng nhin không được nhổ ra, bởi vì thịt thứ này vừa đắng vừa khó ăn, làm cho Trang Duệ uống liền mấy ngụm nước ngọt, sau đó trực tiếp đem đám gan biển trong quần áo ra, ném ra xa xa.

Trang Duệ nào biết đâu rằng, mặc dù gan biển ăn ngon, nhưng gia công rất phiền toái, muốn rất phải là một người chuyên nghiệp, mới có thể đem nội tạng của gan biển móc ra, phương pháp ăn vừa rồi của Trang Duệ, chính là bỏ nội tạng của nó vào trong miệng, không khó ăn mới là lạ. truyện copy từ

Chịu đau khổ, Trang Duệ cũng không đụng tới gan biển nữa, sau khi ăn xong những con hào kia, thoải mái vỗ vỗ bụng, nằm chổng vó trên bờ cát.

- Móa, nóng như vậy?

Tuy hắc đang nằm dưới bóng râm của tảng đá ngầm, nhưng mặt trời trên cao cũng đốt nóng hơi nước chung quanh, làn da trên người của hắc cũng hồng lên, rơi vào đường cùng, Trang Duệ chỉ có thể đứng dậy, đi về phía bóng râm của cây dừa phía xa xa.

Rừng cây này cũng không riêng gì cây dừa, còn có rất nhiều đại thụ cành lá tươi tốt xum xuê, nhưng trên mặt đất cũng không có bao nhiêu lá rụng, chỉ có một chút cành cây khô, chắc lá cây bị gió biển thổi bay đi mất.

Rừng cây tuy cành lá rậm rạp, nhưng cơ hồ đều là cây lớn cao hơn mười mét, trong rừng đúng là lơ lửng, cây và cách cũng dựa theo thời gian mà cao thấp không đều, nhưng hắc cũng không giống như dã nhân nguyên thủy ở trong rừng rậm, cho dù ở trong rừng, tầm mắt cũng rất khoáng đạt.

Trang Duệ vừa đi vào rừng cây, cái nắng thiêu đốt ở trên đầu được lá cây che chắn, lập tức cảm thấy một hồi nhẹ nhàng khoan khoái, nếu như không phải bản thân hắc sợ trong rừng có dã thú, Trang Duệ thoải mái thiếu chút nữa gào thét lên.

- Thực con mẹ nó gốc, tại sao không sớm đi tới chỗ này...

Sau khi đi vào rừng cây, Trang Duệ mới phát hiện, trên mặt đất có không ít cây dừa lớn nhỏ, có lẽ đều bị cuồng phong thổi qua, tuy Trang Duệ bình thường không thích uống nước dừa, nhưng bây giờ hắc xúc động như muốn khóc.

Nước dừa có thể uống trực tiếp, thịt dừa có thể dùng làm thức ăn, hơn nữa đều có dinh dưỡng cao, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề an toàn, Trang Duệ có thể kiên nhẫn, chờ đợi đội cứu viện tới.

- Bản thân thật sự biến thành dã nhân rồi.

Từ trên bãi đá ngầm nhặt các tảng đá lớn nhỏ, nện vỡ một trái vừa uống nước, Trang Duệ thâm nghĩ tự giễu.

Từ lịch sử tiến hóa của nhân loại, vượt người với người là hai chi tiến hóa lớn nhất, chỉ có nhân loại biết cách nắm giữ và sử dụng lửa, nhưng Trang Duệ cầm hai khối đá đập vào nhau, đập bang bang bang cả buổi, cũng không thấy có hoa lửa xuất hiện.

Cái kết quả này, làm cho Trang Duệ rất uể oải, thâm nghĩ tổ tông của mình năm đó làm sao biết cách sử dụng những tảng đá này nhóm lửa được chứ.

- Con mẹ nó, năm nay đúng là gặp nạn mà, trước khi máy bay nổ thì trên đó còn một ít lương thực và rượu mạnh, tại sao Bành Phi chỉ đưa ta một thanh tiểu đao?

Sau khi ăn uống no bụng, Trang Duệ nằm dưới bóng cây, bắt đầu nghỉ ngơi lung tung, tưởng mạo của Âu Dương Uyển, Tần Huyền Băng, Lưu Giang, không ngừng hiện ra trong suy nghĩ của Trang Duệ.

- Trước khi đợi người ta cứu, ta phải sống trước đã.

Đột nhiên Trang Duệ nhảy lên, từ trên mặt đất nhặt một nhánh cây cứng rắn, phóng tới bãi cát.

- Nhân loại thế kỷ hai mươi mốt, hàng hải trên biển so với nhân loại thời thế kỷ mười lăm mười sáu rất khác biệt.

Kinh nghiệm sinh tồn của hắn có lẽ không kém, nhưng từ kiến thức, so với những người chuyên nghiệp thì hẳn thúc ngựa cũng không đuổi theo kịp.

Cái khác không nói, hắn đã xem vô số bộ phim điện ảnh về nguy hiểm, cho nên Trang Duệ cũng học được cách muốn sống, giống như việc đốt cây khô để xuất hiện khói đặc, đương nhiên, biện pháp này trước mắt Trang Duệ không làm được, bởi vì hắn không thể đốt lửa.

Nhưng vẫn còn những biện pháp khác, việc Trang Duệ đang làm hiện giờ, chính là ở trên bờ cát khoáng đạt kia, dùng nhánh cây kéo lê ba chữ SOS thật sâu, là tiêu chí cầu cứu quốc tế.

- Không được, đồ chơi này quá mảnh.

Trang Duệ dùng nhánh cây viết một lúc, nhìn thấy đường cong tinh tế kia, không khỏi lắc đầu, đừng nói là phi cơ, ở cách xa một chút, đã không nhìn thấy mấy chữ này rồi.

Tiện tay ném nhánh cây đi, Trang Duệ dứt khoát dùng chân vẽ lên bờ cát.

Hạt cát nóng dưới sự thiêu đốt của mặt trời, giống như kim châm đâm vào chân Trang Duệ, Trang Duệ đau đớn nghiêng răng nghiêng lợi, tuy có thể tùy thời dùng linh khí trị liệu, nhưng loại đau đớn này, đúng là quá đau.

Lúc này Trang Duệ khát vọng nhất, chính là đôi giày vướng ận trong lúc vật lộn trên biển, lúc ấy hắn ném bỏ đôi giày, và đôi giày cũng đã chìm sâu xuống đáy biển Ấn Độ Dương rồi.

Dùng hơn hai tiếng đồng hồ, Trang Duệ ở trên bờ cát trắng này, vẽ ra ba chữ SOS dài hơn ba mươi mét, rộng hơn sáu mươi mét.

Sau khi vẽ xong, Trang Duệ cũng thu thập lá cây và tảng đá trong rừng, đặt dọc theo hình dạng chữ cái này, bởi như vậy, cho dù có bị cát chôn đi, kiểu chữ cũng không có sai lệch.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, mặt trời từ từ ngã về tây, sắc trời cũng dần dần tối lại, cả đảo hoang vô cùng yên tĩnh, chỉ có sóng biển vỗ lên bờ cát là phát ra âm thanh.

Nếu như không phải nhìn thấy chim biển kiếm ăn trở về đảo, thậm chí Trang Duệ cảm thấy đây là một hòn đảo chết.

Nhìn thấy cảnh những chú chim bay trở về đảo, trong nội tâm của Trang Duệ vô cùng hâm mộ, nếu như mình có hai cánh, hiện tại có thể bay ra ngoài, cho dù bị gọi là điều nhân, Trang Duệ cũng cảm tâm tình nguyện a.

Thời điểm mặt trời sắp lặn xuống biển, đột nhiên cả trời đất biến thành màu đỏ, bầu trời màu đỏ, biển cả màu đỏ, bờ cát trên bãi biển cũng biến thành màu đỏ.

- Đẹp quá!

Đây là lần đầu tiên Trang Duệ nhìn thấy mặt trời lặn trên biển, cho nên vô cùng thoải mái, cảnh đẹp như thế, có lẽ cũng chỉ có đường chân trời xa xa của biển cả mới có thể gặp được a.

- Hồngбет, cơm tối còn chưa chuẩn bị a!

974. Chương 974 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 974: Sinh tồn trên đảo hoang.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đột nhiên Trang Duệ nhảy lên, nếu như hôm nay trên biển xuất hiện giông tố, một lần nữa giống như ngày hôm qua không thấy được năm ngón tay, thì cả ngày hôm nay mình phải nhịn đói, thừa dịp mặt trời còn ánh chiều tà, Trang Duệ chuẩn bị bữa tối cho thật tốt mới được.

Nhanh chóng chạy về rừng cây, từ trên mặt đất nhảy xuống hai trái dừa lớn nhỏ cỡ bàn tay, Trang Duệ lại xông về phía bờ cát, nhặt cỡ bốn năm cân hào, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn trở lại khu đá ngầm gần biển kia.

Tuy trong rừng cây có thể che gió che mưa, nhưng Trang Duệ sợ trong đêm sẽ có dã thú, phải biết rằng, rất nhiều dã thú đều kiếm ăn vào buổi tối.

Tương đối mà nói, ở lại khu đá ngầm vẫn tốt hơn so với ở trong rừng, dù sao đây là đảo núi lửa, lại ở khi nhiệt đới, cũng không phải sợ buổi tối bị đông cứng.

Tục ngữ nói trước lạ sau quen, lần này Trang Duệ ăn những con hào kia, động tác thành thạo hơn rất nhiều, cầm thanh tiểu đao của Bành Phi, cắm vào con hào, hơi vặn vẹo bàn tay một chút, cả con hào đã mở ra.

Tiện tay súc cát mịn và nước biển trong thịt của con hào, Trang Duệ liền đem nó nhét vào trong miệng, ngày hôm qua ngay cả nước biển cũng đã uống qua rồi, cũng không quan tâm tới chút mặn của thịt hào.

Hơn nữa tiếng qua đi, Trang Duệ ném xác con hào xuống đất, hẩn dùng tảng đá nện vỡ trái dừa bên cạnh, nhưng Trang Duệ không chỉ uống nước dừa, mà thịt dừa cũng bị Trang Duệ gặm không còn một mảnh, nhưng hương vị cũng không được tốt lắm.

- Lúc nào mới có thể trở về nhà đây?

Sau khi ăn uống no say, Trang Duệ từ từ bước lên bờ cát, vô số ánh trăm sao lấp lánh chiếu lên mặt biển, trừ gió biển thổi qua rừng cây nghe ào ào ra, trừ âm thanh này, thì cả trời đất vô cùng yên tĩnh, làm cho nội tâm của Trang Duệ sinh ra cảm giác vô cùng cô độc.

- Lúc trước ở bên người còn có tiểu cầu, nhưng nay chẳng còn lại gì, bạn thân ta làm sao lại xui xẻo như vậy, một mình lưu lạc trên đảo hoang thế này?

Trang Duệ trùng trùng điệp điệp đá lên mặt cát, làm cho cát bụi bay đầy trời, trên mặt tràn ngập nước mắt.

Giờ phút này Trang Duệ không còn quan tâm tới hình tượng hay không hình tượng, ở cái địa phương khi gió này, cho dù có trang bức cũng không ai thấy.

Sau khi làm rộn trên bãi cát ba bốn tiếng đồng hồ, Trang Duệ mới kéo tấm thân tàn tạ quay trở về khi đá ngầm, tìm một lỗ vào phía trong khoảng một mét và đi vào, hai bên đều là đá ngầm, nằm xuống.

Nhìn lên bầu trời đầy sao trên đầu, Trang Duệ từ từ ngủ đi.

- NGAO giáo... Ô gà...

Thời điểm nửa đêm, từ trong phương hướng của hải đảo, truyền ra âm thanh gào rú của dã thú, làm cho Trang Duệ đang ngủ say giật mình tỉnh dậy, cầm tiểu đao nhìn về phía con quái thú đang mở to miệng trong rừng cây.

- Mẹ kiếp, đây là dã thú gì?

Tiếng kêu này lần đầu tiên Trang Duệ nghe thấy, nhưng hẩn không biết, càng khiến cho người ta sợ hãi, chẳng lẽ chính là quái vật thời tiền sử hay sao?

Theo sau mấy tiếng gào rú, tâm tình của Trang Duệ từ từ buông xuống, tiếng dã thú là ở sâu trong rừng rậm, mình lại ở biên giới của rừng rậm, chắc có lẽ không gặp nguy hiểm gì cả.

Nhưng đêm nay Trang Duệ không dám ngủ tiếp, một mực chờ đợi lo lắng đợi trời sáng, mới mơ mơ màng màng ngủ đi, đến buổi trưa, bị ánh mặt trời cực nóng chiếu vào mới tỉnh lại.

- Không được, tiếp tục như vậy, không đợi đội cứu viện tìm được mình, bản thân mình đã không chống đỡ được.

Trang Duệ nhìn cánh tay của mình, rõ ràng là bị phơi nắng tróc da, toàn thân đều đỏ ửng, vội vàng sử dụng linh khí vuốt ve một phen, cái màu đỏ trên da thịt này, mới từ từ tiêu tán đi.

Sau khi xử lý tốt thân thể, Trang Duệ lập tức leo lên tảng đá ngằm cao nhất, nhìn về phía mặt biển xa xa, nhưng trừ sóng biển và gió ra, cái gì cũng không có, quay đầu lại nhìn về phía bãi cát, ba chữ SOS cực lớn kia, vẫn bày ở chỗ đó.

Ngơ ngác đứng thẳng một lúc, mặt mũi Trang Duệ tràn đầy thất vọng đi về phía bờ cát, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn hôm nay, nhưng tâm tình bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Trang Duệ nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì mà hai ngày nay, suốt nhiều tiếng đồng hồ, đội cứu viện không tìm được mình?

Nhưng Trang Duệ không biết, sau khi hắn bị bão tố thổi đi và rơi xuống mặt biển, lại bị sóng biển đánh trôi dạt vài trăm km, hiện tại vị trí của vùng biển này, là vùng nguy hiểm nhất của Ấn Độ Dương, cũng là khu vực thần bí nhất.

Vùng biển này ở phía tây Ấn Độ Dương, mà quần đảo Antilles Islands ở phía tây, nói cái tên này, rất nhiều người không biết, nhưng nó còn có một cái tên vang dội khác, chính là quần đảo Caribbean!

Tin tưởng cho dù là người không thường xem điện ảnh, cũng tương đối quen thuộc với cái tên này, Pirates Of The Caribbean vào mấy thế kỷ trước, tung hoành trên biển, mà hang ổ của chúng, chính là trên quần đảo Antilles Islands này.

Nhưng hải đảo của Trang Duệ đang ở, khoảng cách với quần đảo Caribbean, còn hơn hai trăm hải lý nữa, hơn nữa vùng biển này so sánh với quần đảo Caribbean, còn có một cái tên vang dội hơn, đương nhiên, cái tên này chỉ có những người sinh hoạt thường xuyên trên Ấn Độ Dương, mới biết được.

Đây là vùng biển có từ trường khó hiểu, hơn nữa che đậy tất cả tín hiệu thư từ qua lại, thường xuyên sinh ra sự cố chìm thuyền và máy bay gặp nạn, cùng với tam giác quỷ Bermuda, giống như có liên hệ không hiểu.

Bermuda đã từng xảy ra một sự kiện quỷ dị, một chiếc tàu ngầm của Soviet vào một phút di chuyển trong vùng biển Bermuda, nhưng một phút sau khi nổi lên lại ở trên biển Ấn Độ Dương.

Cơ hồ vượt qua nửa vòng trái đất, chín mươi ba thuyền viên trên tàu ngầm bỗng nhiên già yếu đến hai mươi năm.

Sau khi sinh ra việc này, giới khoa học và quân đội Soviet, lập tức bắt đầu tiến hành điều tra tất cả nhân viên của tàu ngầm, cuối cùng kết luận là, trên địa cầu, vô cùng có khả năng tồn tại một nơi có đường hầm thời gian nhanh hơn so với bất cứ nơi nào khác trên thế giới. xem tại

Lúc ấy địa điểm tàu ngầm xuất hiện, cũng nằm ở khu vực này, bởi vậy càng tăng thêm sắc thái thần bí của vùng biển này, mà một ít người sinh hoạt trên các hòn đảo gần đó, đối với nơi này kiêng kỵ rất sâu.

975. Chương 975 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 975: Sinh tồn trên đảo hoang.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Hơn nữa trong phạm vi trăm hải lý quanh vùng biển này, khắp nơi đều là đá ngầm mọc san sát như rừng, không thích hợp cho tàu thuyền qua lại, đừng nói là ca nô lớn một chút, cho dù thuyền buồm nhỏ tới đây, chỉ cần ăn nước hơi sâu một chút, sẽ va chạm với đá ngầm dưới biển.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu ca-nô bởi vì lạc vào nơi này, mà va phải đá ngầm chìm nghỉm.

Dần dần, phạm vi gần trăm km vuông chung quanh vùng biển này, bị mọi người sinh hoạt trên Ấn Độ Dương, gọi là vùng biển tử vong, mà cái đảo hoang Trang Duệ đang ở lại, cũng có cái tên khủng bố: Ma Quỷ Đảo!

Mà khoảng cách địa điểm máy bay của Trang Duệ gặp rủi ro, khoảng chừng gần ngàn hải lý, nhưng cũng không biết Trang Duệ xuất hiện ở chỗ này, gần như kéo dài qua cả Ấn Độ Dương, cho nên dù đội cứu viện có tới, một lần nữa mở rộng phạm vi, cũng không cách nào tìm được nơi này, đương nhiên, đồng học Trang Duệ không may không biết chuyện này, hắn vẫn đón ánh nắng mặt trời, đón ánh nắng chiếu vào, ở trên bờ biển chờ đội cứu viện đi tới, nhưng mỗi ngày lại qua đi, đều là thất vọng.

Rất nhanh, ngày thứ ba cũng qua đi, hải đảo như trước, sóng biển vẫn vỗ lên bờ cát, Trang Duệ chờ mong máy bay và ca-nô, một lần nữa đều không xuất hiện.

Bốn ngày qua đi, Trang Duệ ăn cao hào vào miệng, đã nhạt như nước ốc, trong lúc không có gì hắn lại chia lìa gan biển luyện công phu, gia tăng thêm một loại đồ ăn ỉn.

Năm ngày qua đi, cho dù có linh khí làm thoải mái, Trang Duệ vẫn tiếp tục phơi nắng Ấn Độ Dương như dân bản địa, toàn thân ngăm đen một mảnh.

Thời điểm ngày thứ sáu, Trang Duệ cũng đã chạy dọc hải đảo một vòng, căn cứ hắn đoán chừng, diện tích hải đảo này, ít nhất là hơn mười km vuông.

Một tuần trôi qua rất nhanh, vài ngày ban đầu, Trang Duệ còn có hứng thú đứng trên đá ngầm nhìn ngắm bốn phía, đội cứu viện tới, nhưng mỗi ngày qua đi, đều là thất vọng vô tận.

Hơn nữa sinh hoạt trên bãi biển, càng ngày càng trở nên gian nan, bởi vì cứ cách vài ngày, sẽ có một cơn bão mạnh ập tới.

Thời điểm đêm hôm qua, nước biển đột nhiên dâng cao, nước biển dâng lên tận bãi đá ngầm mà Trang Duệ đang nằm ngủ, làm cho hắn thức tỉnh, nếu như không phải Trang Duệ lúc ấy phản ứng nhanh, ôm chặt lấy bãi đá ngầm, chỉ sợ đã tiến vào Ấn Độ Dương làm mồi cho cá mập rồi.

Biển cả bạo ngược, ở trong mắt của Trang Duệ, giống như một con quái thú, nói không chính xác lúc nào, ngay cả xương cũng bị nó nuốt mất, sợ hãi đối với biển cả, giờ phút này đã bao trùm lên hải đảo thần bí.

Một nguyên nhân khác, chính là vấn đề đồ ăn, tuy mỗi ngày đều có thịt hào tươi sống để ăn, có nước dừa tinh khiết để uống, nhưng hắn là người hiện đại, thói quen truy cầu cuộc sống, nhưng ba ngày sau đó, dạ dày của Trang Duệ rốt cục bắt đầu tạo phản, liên tục hồi thúc hắn thay đổi thức ăn.

Mấy ngày sau đó, Trang Duệ không dám ăn hải sản, chỉ có thể dùng thịt dừa để ăn đỡ đói, thịt dừa với hắn nhạt như nước ốc, nhìn xem chim biển mỗi ngày bay lớn trên bầu trời, làm cho Trang Duệ hận không thể mọc thêm hai cánh, đuổi bắt một con về nướng ăn.

Ngây ngốc trên bờ biển một tuần, cũng không gặp được đội cứu viện, canh giữ trên bờ cát cũng không phải là biện pháp, Trang Duệ đặt quyết tâm, muốn thăm dò đảo hoang này một lần.

Dựa theo phim ảnh giải trí lúc trước Trang Duệ được xem, bên trong đảo hoang giữa biển, không có mãnh thú cỡ lớn tồn tại, có lẽ là buổi tối hôm đó mình nghe lầm cũng không chừng.

Nhưng muốn tiến vào rừng rậm, Trang Duệ còn rất nhiều chuyện phải làm, đầu tiên là vũ khí, không có đồ vật phòng thân, Trang Duệ không dám xâm nhập vào hòn đảo.

Đứng ở bên dưới cây dừa, Trang Duệ cầm trong tay một cây gỗ dài gần một mét năm, đây là do hắn phí hết sức chín trâu hai hổ, từ trên một cái cây đầy gai, dùng tảng đá nện mạnh mới lấy xuống được.

Vì thế Trang Duệ phải dùng tay bỏ gãy gai nhọn của nó, dùng tròn vẹn một ngày mới xử lý được, sau đó lại dùng thời gian nửa ngày, dùng tiểu đao cạo sạch gai mọc ngược của nó.

Hiện tại có cây gỗ này, chuẩn xác hơn mà nói, hẳn là ném lao, bởi vì một đầu cây gỗ, Trang Duệ dùng dây giày, cột thanh tiểu đao kia vào đầu của nó, đây cũng là vũ khí duy nhất của Trang Duệ.

Trang Duệ tay phải cầm cây lao, nhắm vào một gốc dừa, dùng sức ném tới.

Chỉ nghe “Xoạt” một tiếng trầm đục, thanh tiểu đao ở đầu cây lao, đâm vào thân cây dừa cứng rắn, ngọn lao một mét năm cắm vào thân cây dừa, lung lay giống như lò xo, phát ra âm thanh ông ông.

- Đúng vậy, quay đầu lại xem thử có cá hay không a.

Trang Duệ nhổ cây lao ra, sau đó đùa nghịch trên tay, hẳn đối với vũ khí mình chế tạo ra rất hài lòng.

Thời điểm ngày hôm trước, Trang Duệ đã thành công dùng tiểu đao va chạm với tảng đá làm phát ra hoa lửa nhém cháy một bó lá khô, đang cháy trên bờ biển.

Tuy đã qua ngày hôm sau, bởi vì Trang Duệ không lưu lửa lại, cho nên lửa đã tắt, nhưng trước lạ sau quen, trải qua thời gian một ngày lục lọi, chỉ cần có lá khô và củi, Trang Duệ có thể trong vòng mười phút, có thể thuần thực đốt lửa lên.

Nhưng trong tay không có công cụ, cho nên rất khó nướng những con hào ăn, mà Trang Duệ nhìn thấy cá bơi mà ngứa con mắt không thôi.

Nhưng sau mấy lần xuống biển bắt cá, Trang Duệ đều bị những con cá này hí lộng mà mang thương tích, cũng có lý giải chân chính về câu thành ngữ: như cá gặp nước.

Nhưng mà Trang Duệ cũng tìm ra nơi tốt để bắt cá, đó là một hạp cốc cách bãi biển bảy tám trăm thước, nói là một hạp cốc cũng không quá phù hợp, bởi vì trong cốc có một thủy đầm rộng năm sáu chục bình phương.

Nước thủy đầm không sâu, nơi sâu nhất chỉ năm sáu mét mà thôi, mà đá ngầm hai bên bị nước mài cho trơn nhẵn, có thể thấy rõ cả thủy đầm, đá ở dưới óng ánh như ngọc.

Có thể là do núi lửa tạo thành, hai bên thủy đầm là vách đá, ở giữa lõm vào, giống như được biển cả cọ rửa quanh năm, thủy đầm cùng biển cả giao nhau, có một con đường rộng hai ba mét, có một khe hở rộng không quá một mét.

976. Chương 976 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 976: Sinh tồn trên đảo hoang.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì hoành cảnh kỳ lạ, một ít sát thủ biển cả hung mãnh không tiến vào được đây, cho nên nơi này biến thành thiên đường của những con cá.

Đứng ở bên cạnh thủy đầm, có thể nhìn thấy đủ loại cá bơi tới bơi lui, có con dài hai gang tay, có con chỉ bằng đầu nhón tay.

Từ khi Trang Duệ vô tình phát hiện ra nơi này, thủy đầm này mất đi bình tĩnh, mỗi ngày Trang Duệ đều muốn tới đây luyện kỹ năng bơi lội, thử xem có thể bắt được con cá nào hay không, nhưng bạn thân giày vò trong nước vài ngày, bị thắm không bắt được con cá nào.

- Ca tới đây.

Thời điểm mỗi ngày đi bắt cá, là thời điểm Trang Duệ vui vẻ nhất, cho nên nhìn thấy chế tạo xong ngọn lao, Trang Duệ cũng nhin không được nữa, lập tức đi tới đây một lần, bị kích động cầm lao xông vào trong thủy đầm.

Có vũ khí và không có vũ khí ý nghĩa rất khác nhau, lúc ban đầu mấy lần bị thất thủ, không biết là mèo mừ vớ phải chuột chết hay không, Trang Duệ một lao vào trong nước, đã ném trúng con cá lớn màu bạc.

Trang Duệ cười vang vọng cả thủy đầm, mấy ngày nay hẳn không có gặp được động vật nào trên bờ biển, lá gan của Trang Duệ cũng lớn hơn không ít, bằng không cũng không cao hứng đi thăm dò hòn đảo này.

- Phù phù!

Trang Duệ nhảy xuống thủy đầm, cầm ngọn lao, mà đầu nhọn đâm xuyên qua con cá, luống cuống tay chân bò lên bờ, hẳn lập tức tụ tập củi và là khô tại đây.

- Kết... Ken kết...

Sau khi tiểu đao và đá va chạm với nhau, khi tia lửa rơi vào trong đồng lá khô, lá cây lập tức bị tia lửa đốt cháy, Trang Duệ vội vàng gom góp qua miệng, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Thổi hơi chỉ là kỹ xảo mà thôi, thổi hơi lớn, hoa lửa sẽ bị thổi tắt, nhưng thổi nhỏ, lại không đủ để đốt cháy lá khô, nhưng Trang Duệ lục lọi trong vài ngày, mới nắm giữ cái này kỹ xảo.

Đáng tiếc là, vật bất ly thân từ trước tới nay của Trang Duệ chính là cái kính lúp, không biết đã mất ở địa phương nào, bằng không chuyện nhóm lửa rất dễ dàng, trực tiếp dùng kính lúp tập trung ánh mặt trời là có thể.

Sau khi đốt lửa, Trang Duệ vội vàng đem con cá nặng bảy tám cân kia mổ bụng, sau khi ném nội tạng đi, tìm một nhánh cây cứng rắn, đặt trên đồng lửa.

- Thơm, quá thơm a!

Nghe mùi thơm của cá nướng, nước miếng từ trong miệng của Trang Duệ chảy xuống, hẳn đã đi tới hải đảo này được một tuần, Trang Duệ cũng không ném qua thực phẩm chín, lúc này nghe mùi cá nướng, thiếu chút nữa nước bọt của Trang Duệ đã chảy ra, đương nhiên, đây là nước bọt kích động.

- Hư... Hư hư...

Không đợi cá chín hoàn toàn, Trang Duệ bất chấp phồng tay, kéo thịt con cá xuống cho vào trong miệng, cho dù cái miệng của Trang Duệ bị phồng, nhưng nghe được hương vị từ cá nướng, hẳn nhin không được mà nhắm nháp.

Trang Duệ biết rõ nóng vội không ăn được đậu hủ nóng, rốt cục tĩnh tâm lại, sau khi nướng cho toàn thân con cá thành màu vàng óng ánh, lại để cho nguội một hồi, lúc này mới bắt đầu thưởng thức.

- Ăn ngon, ăn thật ngon a...

Hơn hai mươi năm ăn cá, lần đầu tiên hẳn cảm thấy thịt cá ngon như vậy, so với những thứ tốt mà hẳn vẫn ăn hàng ngày, thì thịt cá này ngon gấp trăm lần.

Hơn nữa con cá này thịt chất tinh tế tỉ mỉ, trừ xương của con cá ra, nếu bỏ xương đi, thịt của con cá này cũng nặng hai ba cân, lúc này đều nằm trong bụng của Trang Duệ.

Sau khi ăn gặm xong xương cá, Trang Duệ lưu lại, thứ này sau này còn có công dụng khác, hiện tại Trang Duệ là người nghèo hai bàn tay trắng, phải lợi dụng tất cả tài nguyên có được.

- Chắc có lẽ nên làm ra chút muối...

Sau khi ăn xong, Trang Duệ mới cảm giác được thiếu thiếu cái gì đó, mấy ngày hôm trước hẳn một mực ăn hải sản và dưa, nhưng có thực phẩm chín, muối chính là gia vị không thể thiếu.

Muốn tạo ra muối ở bờ biển, là chuyện đơn giản nhất, chỉ cần ở gần khu rừng, đào một cái hố có diện tích lớn, dẫn nước mặn đi vào, lại lợi dụng ánh nắng thiêu đốt, phơi nắng một thời gian ngắn, sẽ có muối mà ăn.

Tuy đây không phải là muối i-ốt, nhưng dùng để ăn tuyệt đối không thành vấn đề, sau khi ăn cá xong, toàn thân Trang Duệ tỏa mồ hôi, lập tức bắt đầu hành động. .

Hơn ba tiếng đồng hồ qua đi, bên cạnh rừng dừa chính là một khu đất trống có diện tích mười mét vuông, lại đào cát mềm ra, dẫn một ít nước biển tiến vào.

nhưng muốn làm ra muối, chỉ sợ cần thời gian ba tới năm ngày, nhìn thấy sắc trời đã tối, Trang Duệ ngồi ở dưới một gốc cây dừa to.

Ban đêm hai ngày này, Trang Duệ đều vượt qua ở trong rừng, bởi vì hắn bị lần thủy triều kia dọa sợ chết khiếp, quả thực chính là giết người không thấy máu a.

Bởi vì có cây lao, chậm trễ một ngày, sau khi dùng cơm buổi tối xong, Trang Duệ bắt đầu chuẩn bị trang bị thứ hai khi thăm dò rừng rậm vào ngày mai.

Muốn bước vào tòa hoang đảo này, Trang Duệ còn cần một đôi giày.

Nếu như hai chân trần trụi, đừng nói là tiến vào trong hòn đảo, chỉ cần từ bãi cát cho tới rừng cây, đã bị chân Trang Duệ dẫm lên nhiều lần, không có đôi giày, Trang Duệ cũng chỉ có thể đi dạo trên bờ cát.

- Răng rắc...

Trang Duệ dùng tiểu đao mở một lỗ trên quần jean, từ đầu gối xuống ống chân, đều bị rách nham nhở, sau đó từ trong những chỗ bị rách đó, rút ra mấy sợi dây nhỏ.

Thời điểm này chính là công dụng của xương cá, Trang Duệ tìm ra một căn xương cá cứng rắn nhất, sau đó tách xương ra, dùng mũi đao cẩn thận đâm thủng một lỗ nhỏ trên đó, coi như một cái kim khâu giản dị.

- Con mụ nó, nghệ thuật chính là đến từ sinh hoạt hằng ngày a...

Nhìn tài may vá của mình, Trang Duệ cảm khái một câu, phải biết rằng, những học vấn này, hắn đều học được từ trong phim ảnh cả. (DG: nếu ai cũng học được như thế chắc thế giới này có quá nhiều thiên tài rồi)

- Rút lui thôi...

Âu Dương Lỗi nhìn Tạ tư lệnh khoát khoát tay, có chút không cam lòng nhìn về biển cả phía trước mặt, hắn không biết lúc trở về nên bàn giao như thế nào với lão gia tử, bàn giao thế nào đối với dì nhỏ và vợ của Trang Duệ.

Sau khi tìm kiếm suốt bảy ngày, phương viên một ngàn hải lý quanh vùng biển này, đều tiến hành thăm dò một lần, xuất động hơn ba ngàn lượt máy bay, cái khác không nói, riêng tiền tài hao tổn trong việc này, đã không cách nào đánh giá.

977. Chương 977 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 977: Sinh tồn trên đảo hoang.(6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ giống như biến mất ở phần hải vực này, tìm cách nào cũng không tìm ra manh mối, hắn vốn nên phiêu phù trên mặt biển mới đúng, nhưng lại không có chút tăm hơi nào.

Quân đội cũng không phải là nhà của Âu Dương Lỗi, mặc dù có tâm tiếp tục tìm kiếm, nhưng dưới áp lực đến từ cao tầng, làm cho Âu Dương Lỗi không thể không chấm dứt hành động tiếp tục tìm kiếm lần này.

- Thưa ngài, ta yêu cầu được lưu lại.

Bành Phi nghe Âu Dương Lỗi nói ra lời này, lập tức tức giận, hấn tin tưởng vững chắc Trang Duệ không có chết, chỉ cần tiếp tục tìm kiếm, nhất định có thể tìm được Trang Duệ.

Nhân viên đội bay lúc này đã được đưa về Bắc Kinh, chỉ có Bành Phi không muốn trở về, một mực ở lại tham gia hành đồng tìm kiếm.

- Lưu lại làm gì, ở chỗ này có thể bơi lội sao?

Âu Dương Lỗi tức giận liếc nhìn Bành Phi, áp lực trong lòng của hắn rất lớn, cho nên nói chuyện cũng không chút khách khí.

- Thưa ngài, thỉnh lưu một chiếc thuyền lại cho ta, ta nhất định sẽ tìm được Trang ca.

Bành Phi gần như cầu khẩn nhìn Âu Dương Lỗi, tìm không thấy Trang Duệ, Bành Phi cũng không còn thể diện để quay về Bắc Kinh, không có thể diện đối diện với Trang mẫu và Tần Huyền Băng.

- Hồ đồ, quay trở về trước rồi nói.

Âu Dương Lỗi vốn định răn dạy Bành Phi một trận, nhưng không cách nào mở miệng được, có chút mỗi một khoát khoát tay.

Dưới mệnh lệnh của Âu Dương Lỗi, hai hạm đội từ từ quay trở về điểm xuất phát ban đầu, mà các đội cứu viện đến từ các quốc gia khác, cũng nhao nhao phản hồi, vùng biển náo nhiệt trở nên quanh quẽ.

Hai ngày sau đó, hạm đội đi ngang qua Hồng Kông nghỉ ngơi và hồi phục, mà Bành Phi ngồi ở trên thuyền, biến mất rất đột ngột, lúc này Âu Dương Lỗi cũng bất chấp Bành Phi, hấn đang suy nghĩ khi trở về Bắc Kinh, làm cách nào giải thích về việc Trang Duệ mất tích.

Mà vào hôm sau, tất cả báo chí Hồng Kông đều xuất hiện tin tức, một vị siêu cấp phú ở Hồng Kông đã tiêu tốn hàng trăm triệu đô la để mua một chiếc du thuyền xa hoa, bị trộm vào đêm hôm qua.

Theo điều tra, mà chiếc du thuyền này hiện tại cũng không ở vùng biển Hồng Kông, nói cách khác, sau khi bị trộm nó chạy suốt đêm ra khỏi vùng biển Hồng Kông, tiến vào vùng biển quốc tế.

- Trang ca, người ở nơi nào?

Bành Phi điều khiển chiếc du thuyền xa hoa này, hấn dùng tốc độ nhanh nhất, đi trở lại vùng biển kia, tiến vào khu vực máy bay của bọn họ gặp nạn.

Kỳ thật Bành Phi vốn không cần dùng thủ đoạn trộm du thuyền này, chỉ cần tìm Tần gia, nhất định có thể đạt được một chiếc thuyền tốt hơn, nhưng hiện tại Bành Phi có chút oán hận Tần Hạo Nhiên, nếu như không phải Tần Hạo Nhiên bảo Trang Duệ chạy đi một chuyến này, cũng không xảy ra các chuyện đáng sau nữa.

Nhưng Bành Phi không biết, giờ phút này Tần gia ở Hồng Kông, từ lâu loạn thành một bầy, Tần lão gia tử biết được tin tức Trang Duệ mất tích, nóng vội bị tăng xông nên phải nằm bệnh viện.

Mà Tần Hạo Nhiên cũng không có tâm tình để ý việc lam ăn, nội tâm hối hận không thôi, trực tiếp bay đi Bắc Kinh, nhưng hấn không dám nói chuyện này cho con gái nghe, thậm chí cũng không dám tiến vào nhà của Trang Duệ, chỉ vụng trộm nói lý cho bà thông gia và vợ mình.

Bởi như vậy, ngược lại đã giúp Âu Dương Lỗi một cái đại ân, hấn cũng không biết nên thông báo cho dì nhỏ chuyện này như thế nào.

Lúc ấy Âu Dương Uyển vừa nghe xong tin tức này, giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, ngắt ngay tại chỗ.

Sau khi tỉnh dậy, Âu Dương Uyển cũng không biết nên đối mặt như thế nào với Tần Huyền Băng, vừa thấy Tần Huyền Băng, nàng lại nghĩ ngay tới con trai, cuối cùng dứt khoát dùng chiêu chiêu cổ tuổi già sức yếu, đi tới Ngọc Tuyền Sơn ở.

...

- Mẹ, Trang Duệ lúc nào trở về ạ? Con cảm thấy con cũng sắp sinh rồi, hấn cũng nên trở về làm ba ba chứ.

Ở trong căn nhà, Tần Huyền Băng hạnh phúc vượt cái bụng của mình, hai tiểu gia hỏa càng ngày càng hoạt bát, mỗi ngày đều không ngừng đập nằng, không một khắc nào yên tĩnh.

- Sinh ý ở Nam Phi xảy ra chút vấn đề, có khả năng ở lại thêm một thời gian ngắn, nếu không, ta còn không gọi Trang Duệ trở lại làm ba ba chứ?

Tuy trong lòng tất cả mọi người rất đau lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra trước mặt, dù sao Tần Huyền Băng còn mang hài tử, mà cũng sắp tới lúc sinh nở, vạn nhất xảy ra chuyện, người nào cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Phương Di nhìn con gái, nước mắt ở trong khóe mắt như sắp rơi xuống, liền vội vàng cúi đầu, cố nén không cho nước mắt chảy ra.

- Tính toán, có mẹ ở cùng, Trang Duệ cũng không ở bên cạnh, cha tuổi cũng lớn, cũng đừng chạy...

Tần Huyền Băng sắp làm mẹ, cũng hiểu được làm cha mẹ không dễ, lại có chồng lo giúp cho cha mình một ít công chuyện nhà, Tần Huyền Băng vẫn ủng hộ. nguồn

- Con à... Ách, mẹ đi xem nồi súp đã xong chưa...

Nước mắt của Phương Di tuôn ra, vội vàng đứng dậy, vội vàng đi vào phòng bếp, nàng sợ mình nói thêm điều gì nữa, sẽ đem chuyện Trang Duệ mất tích nói ra.

- Ưc!

Kim Vũ từ trên cây nhảy xuống, nó có thể cảm giác được, trong bụng của Tần Huyền Băng đang thai nghén hai tiểu sinh mệnh, cho nên Kim Vũ không có chuyện gì sẽ ưa thích ở bên cạnh Tần Huyền Băng.

Hiện tại Kim Vũ, hình thể đã không khác gì cha mẹ của nó bao nhiêu, đứng trên mặt đất cũng cao hơn một mét, một thân lông vũ màu vàng, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, có kim quang lấp lánh, vô cùng thần dị.

- Kim Vũ, người nói Trang Duệ có phải làm cha không có chút trách nhiệm nào hay không? Con của mình cũng không trở về nhìn một cái, người nói, chờ hắn trở lại, chúng ta nên phạt hắn thế nào?

Tần Huyền Băng gần đây rất ưa thích làm bầm lều bầu, cho dù biết Kim Vũ không biết nói chuyện, cũng thường xuyên nói vài câu với Kim Vũ.

- Cạc cạc...

Kim Vũ méo mó đầu, giống như nghe hiểu lời nói của Tần Huyền Băng, dùng cái mỏ cọ lên tay của Tần Huyền Băng vài cái, đột nhiên nhảy về phía trước hai bước, đôi cánh mở ra, bay đi.

- Ai, ai, Trang Duệ nói không cho người bay loạn...

Tần Huyền Băng ở dưới mặt đất hô một câu, nhưng Kim Vũ không quay đầu trở lại, dùng sức kích động vỗ cánh, biến mất trong tầm mắt của Tần Huyền Băng.

[/CHARGE]

978. Chương 978 : Sinh Tồn Trên Đảo Hoang.(7)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 978: Sinh tồn trên đảo hoang.(7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Dùng xương cá làm kim, đem lỗ hở trên quần jean may lại, sau đó Trang Duệ tìm rất nhiều lá khô mềm mại đan lại, sau đó mang vào chân, dùng dây giày cột vào ống quần, chế thành một đôi giày.

Đi vài bước, cảm giác dưới chân mềm mại, tuy nhiên không đẹp lắm, nhưng tóm lại so với chân trần đi trong rừng còn tốt hơn nhiều.

Sau khi làm tốt tất cả, Trang Duệ ôm cây lao, dựa vào gốc cây dừa và ngủ say.

Sáng sớm hôm sau hần đứng dậy, Trang Duệ dùng hai gốc cây dừa làm tâm điểm, sau đó lại nhặt một cành khô và lá cây đặt lên bờ cát, sáng sớm sương mù lớn, những lá cây này rất ẩm ướt, phơi trên bờ cát tới trưa, buổi trưa có thể dùng.

Nhìn thấy rừng cây âm u và ngọn núi cao cao, Trang Duệ nắm chắc tay cây lao, khẽ cắn môi, đi vào chỗ sâu của rừng rậm.

Nhưng khu rừng rậm này còn lớn hơn trong tưởng tượng của Trang Duệ, sau khi đi hơn mười phút đồng hồ, hần đã không thể nhìn thấy bên ngoài, trên mặt đất lá cây và cành khô dày hơn, dẫm lên có cảm giác mềm nhũn.

- Ân?

Sau khi qua nửa giờ, rốt cuộc Trang Duệ cũng đi ra khỏi rừng cây, phía trước xuất hiện một cái sườn núi, trên dốc núi có cây bụi thấp mọc um tùm, có một con sông chảy xuống, mà ở phía dưới sườn núi, tạo thành một cái thủy đầm có diện tích không lớn.

Làm cho Trang Duệ kinh ngạc không phải là thủy đầm, mà ở bên cạnh thủy đầm, có hơn mười con dê rừng đang uống nước, một màn này làm cho Trang Duệ cảm thấy kinh ngạc.

Trang Duệ tưởng tượng qua rất nhiều tràng cảnh, ngay cả trong núi sẽ xuất hiện khủng long, nhưng hần không bao giờ nghĩ tới, lại có thể nhìn thấy nhiều dê rừng như vậy.

Nếu không phải trong tay Trang Duệ còn lý trí, hần đang ở đảo hoang, thậm chí Trang Duệ có cảm giác mình đang ở dưới chân núi Thánh Sơn của Tây Tạng.

- Chẳng lẽ có người sống ở chỗ này?

Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ này, lại nhìn bộ dáng của dê rừng, hình như không giống như những con dê rừng hoang dã mà mình đã nhìn thấy trước kia?

- Có ai không? Có ai không... Có ai không... Có người...

Trang Duệ ức chế không nổi tâm tư cuồng hỉ, lớn tiếng hô to, tiếng la của hần quanh quần núi rừng, cũng làm cho đám dê rừng kia hoảng sợ, nhanh chóng chui vào lùm cây, biến mất không thấy.

Theo tiếng la của Trang Duệ, trong núi có chim biển bay lên, nhưng sau đó an tĩnh trở lại, cũng không có người nào trả lời Trang Duệ, loại yên lặng này, giống như núi lớn, áp lên ngực Trang Duệ không thở nổi.

Tiếng la lớn như thế, giống như tiếng sấm nổ, nếu có người, nhất định sẽ bị kinh động, sau khi đứng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, không khỏi thất vọng, bước chân có chút nặng nề đi tới bờ suối.

Có cây dừa tồn tại, Trang Duệ nhìn thấy nước ngọt, cũng không có bao nhiêu vui mừng, hiện tại hần muốn, chính là làm thế nào để rời khỏi hòn đảo này, một lần nữa quay về nhà.

Thời gian trôi qua nhiều tuần, Trang Duệ không biết người nhà đã lo lắng thành bộ dạng gì nữa? Nhất là Tần Huyền Băng mang thai hài tử, sau khi nghe tin mình mất tích, có tổn thương tới thân thể hay không?

Mà đi tới hòn đảo hoang này, giống như là khu vực cấm của loài người, tuy cũng có sinh vật tồn tại, nhưng lại cô tịch giống như cả trời đất này chỉ còn lại Trang Duệ, cái loại cảm giác này thập phần khó chịu.

Mỗi ngày Trang Duệ cũng phát ra âm thanh to lớn một phen, mới có thể đem tâm tư phiền muộn này phát tiết ra ngoài.

Ngồi xổm bên thủy đầm uống một ngụm nước, rửa mặt một cái, Trang Duệ mới bắt đầu đi dọc theo sườn núi, Trang Duệ muốn bò lên đỉnh của ngọn núi này, nhìn xem chung quanh có hòn đảo nào khác hay không.

Ngẩn ngơ trên đảo hoang, làm sao Trang Duệ có thể chịu đựng được, nhưng thời gian dài trôi qua, Trang Duệ cảm giác mình sẽ điên, nếu như ở chung quanh có hòn đảo nào khác, Trang Duệ nhất định sẽ mạo hiểm đi tới.

Sau khi đi được vài tiếng, Trang Duệ bò lên dốc thoải, nhưng tình cảnh xuất hiện ở trước mặt, làm cho Trang Duệ không tự chủ được mà há to mồm, trên mặt tràn ngập thần sắc vui mừng.

Thôn xóm, ở trước mặt của Trang Duệ, thôn xóm này do gỗ dựng lại thành phòng.

Đúng vậy, xuất hiện ở trước mặt Trang Duệ, chính là một loạt căn nhà gỗ, có chừng hơn hai mươi gian nhà, nhưng sau khi Trang Duệ cẩn thận xem xét, trong nội tâm không khỏi lạnh lẽo.

Dù cho khoảng cách rất xa, nhưng Trang Duệ cũng có thể nhìn ra được, những căn nhà gỗ này đã sớm rách nát không chịu nổi, hẳn đứng ở địa thế tương đối cao, có thể nhìn thấy rõ ràng, rất nhiều ngôi nhà không có mái nhà, khả năng có người, đoán chừng cũng không phải rất lớn.

- Có... Có ai không?

Trang Duệ nắm chặt cây lao trong tay, đi đến căn nhà gỗ gần hẳn nhất, thăm dò hô lên một tiếng, âm thanh có chút run rẩy.

Tuy đã tiến vào thời đại văn minh, nhưng cũng không có nghĩa là trên đảo hoang không có thổ dân, còn bảo lưu phong tục ăn thịt người, thịt nướng mặc dù ăn tốt, nhưng nếu lấy thịt của mình nướng, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Tóm lại coi chừng không có sai lầm lớn, trong đầu của Trang Duệ suy nghĩ chỉ cần nhìn thấy người nào mặt mũi vẽ hoa văn như gà bới, hoặc con người này cưỡi chuồng, hẳn lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Trang Duệ cũng không biết, tình huống của hắn bây giờ so với dân bản xứ trong các phim điện ảnh, cũng không có gì khác nhau, toàn thân trừ cái quần jean đã biến thành giày ra, cũng chỉ còn lại cái quần đùi tam giác.

Nhưng cái quần tam giác này cũng bị rách hai chỗ, chắc hẳn cũng không chèo chống được bao lâu.

Trong lòng Trang Duệ lúc này rất chờ mong và sợ hãi, càng nhiều hơn không biết nên làm gì, cho dù là thổ dân, tóm lại cũng phải lên tiếng trả lời a!

Nhưng sau khi Trang Duệ hô xong, cũng không có xuất hiện tình huống như trong phán đoán của hắn, Trang Duệ la lên, trừ chấn động bụi đất bám lên thành nhà gỗ rơi xuống ra, không có bất kỳ hồi âm nào.

Càng thêm khoa trương là, một căn nhà gỗ dưới tiếng la của Trang Duệ, âm âm sụp đổ, nắm chổng trơ trên mặt đất.

- Không có người...

Trang Duệ đã có thể xác định, đây là một thôn trang bị vứt bỏ, tuy có hơi thất vọng, nhưng chuyện này cũng nói rõ, trên cái đảo hoang này, đã từng có nhân loại.

979. Chương 979 : Đầu Lâu.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 979: Đầu lâu.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Chỉ có nhân loại mới có khả năng làm nhà gỗ, chắc hẳn cũng đã tiếp xúc với người văn minh, nhưng bọn họ không có ở đây nữa, vậy cũng chỉ có lưỡng loại khả năng được tính đến, một loại là chuyển nhà đến hải đảo khác, một loại khác là, đã rời khỏi hòn đảo hoang này.

Nhưng bất kể là khả năng nào, đối với Trang Duệ mà nói, đều là một tin tức tốt, người khác có khả năng rời đi, đương nhiên mình cũng có thể rời đi.

Thuyền... Trang Duệ không làm ra được, nhưng chỉ cần có công cụ trong tay, chém cây tạo ghe độc mộc, Trang Duệ vẫn có nắm chắc.

Đến gần một gian nhà gỗ, Trang Duệ thò tay kéo cửa một cái, hẳn dùng khí lực cũng không lớn, nhưng cánh cửa lại bị hấn kéo xuống, hơn nữa cái chuỗi kéo cửa trong tay Trang Duệ, trực tiếp biến thành bột gỗ, theo kẽ tay rơi xuống đất.

Tình huống này làm cho Trang Duệ nhú mày lại, nhà gỗ đã mục nát thành bộ dạng này, như vậy thời gian cũng phải mất ít nhất là hai ba trăm năm trở lên, mà mấy trăm năm trước, người ở đây cũng đã rời đi?

Bởi vì gỗ đã mục nát quá mức dữ dội, Trang Duệ không dám đi vào trong phòng, mà là chạy quanh thôn xóm này một vòng.

- Hẳn không phải là thổ dân.

Trang Duệ phát hiện, những căn nhà này đều do đỉnh đóng lại mà thành, mà phong cách kiến trúc vô cùng thành thực, có điểm giống với phong cách Phần Lan Bắc Mỹ, tuy đơn giản, nhưng cực kỳ thực dụng, hơn nữa bên ngoài thôn xóm cách khoảng hai mươi mét, còn có dấu vết một vòng hàng rào.

- Hẳn nơi này là hang ổ của hải tặc a!

Đột nhiên trong đầu của Trang Duệ xuất hiện suy nghĩ này, nhưng sau đó đã bị hấn bỏ qua.

Bởi vì Trang Duệ nhớ tới chuyện xưa trong các sách vở đã đọc được, những tên cướp biển này tung hoành trên đại dương, cho nên rất chú trọng hang ổ, từ trước đến nay đều tu kiến ở nơi dễ thủ khó công, không có khả năng đem hang ổ của mình kiến tạo ở một vùng đất bằng phẳng trên sườn núi thế này.

Cho dù là ở thế kỷ mười lăm mười sáu, nhưng tên hải tặc cũng kiến tạo hang ổ của mình như một tòa thành, chứ không đơn giản như thế này, nếu như gặp phải địch nhân, muốn chạy cũng không có nơi để chạy.

- Trước tìm xem có gặp đồ vật mà mình cần hay không a.

Tuy ở bên ngoài Trang Duệ có thân gia hàng tỉ, nhưng ở nơi này, hẳn là một người thuộc giai cấp vô sản chân chính, đi WC cũng dùng lá cây a.

Chỉ cần là nhân loại đều cần đồ vật để sử dụng, hiện tạo trong mắt của Trang Duệ, chúng chính là bảo bối.

Mà những căn nhà gỗ tồi tàn này lại thuộc vào hàng di sản cổ đại cần được bảo vệ, Trang Duệ cũng không dám đi vào, tuy gỗ ở phía bên ngoài đã mục nát, nhưng nện lên đầu và lên người cũng gây chết người.

Suy nghĩ một lúc, Trang Duệ đi về phía căn nhà gỗ bị sập, trần của căn nhà gỗ này, hẳn là dùng lá dừa phơi khô rồi lợp lên mái nhà, nhưng nhiên đại đã lâu, đã sớm biến thành tro tàn. xem tại

Trang Duệ cầm lao trong tay, đi đến đồng gỗ đổ nát của căn nhà kia, sau khi nhấc thanh xà ngang đã gãy đổ ra, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng bụi gỗ cặn bã đã mục nát.

- Đây là...

Đột nhiên Trang Duệ dùng lao lấy ra một món đồ vật, thứ này có hình bầu dục, phía trên nhô lên cao, trước sau nhếch lên, nhưng không giống như bằng vải bố, nếu không cũng không có khả năng bảo tồn tới bây giờ.

- Mũ?

Đột nhiên trong đầu của Trang Duệ hiện ra từ này, đây không phải là mũ của những người sống trong thế kỷ mười sáu mười bảy trên điện ảnh hay sao? Mà nhìn thế nào thì hình vẽ mắt thâm quầng cũng giống như đúc mũ của hải tặc.

Dùng lao nâng thứ đồ vật đó lên trước mặt, đúng là một cái mũ, phía trên dính đầy tro bụi nếu dùng ngôn ngữ trong nghề đồ cổ, thì cái mũ này, chính là đồ cổ nhiều năm.

Trang Duệ cầm mũ run lấy bấy, hắn cũng không nhìn ra chất liệu da làm thành cái mũ này, rất là cứng cỏi, trải qua hơn trăm năm mưa gió, nhưng không bị biến hình.

- Ta phải thu thứ này.

Trang Duệ cầm mũ lên nhìn, trơn bóng không tì vết, dứt khoát đột lên đầu, dù sao mỗi sáng sớm sau khi đứng lên, đều phải chà sát muối trên đầu tóc, Trang Duệ cũng không sợ làm dơ đầu.

- Ô, đây là cái gì?

Sau khi đội mũ lên đầu, Trang Duệ cầm lao vạch những thứ hỗn độn dưới đất ra, đột nhiên xuất hiện một vật thể màu xám trắng xuất hiện ở trước mặt, Trang Duệ vội vàng ngồi xổm xuống, dùng tay bởi vụn gỗ ra, nâng vật đó lên.

- Ta kháo, không nên dọa người như thế a!

Trang Duệ cầm vật mới phát hiện kia lên, đây là sọ người, thời điểm hắn nâng lên, trông thấy hai hốc mắt tối om, vừa vặn đối mặt với Trang Duệ, dọa Trang Duệ sợ tới mức hất nó văng ra.

- Ba... truyện copy từ

Sau khi đầu lâu lặn trên mặt đất, một con bò sát dài hai tấc từ trong hốc mắt lóe ra, hình như đối với hành vi quấy rầy giấc ngủ của nó của Trang Duệ, rất bất mãn.

- Người không biết không tội, ngài đại nhân có đại lượng, chớ trách, chớ trách...

Trang Duệ nhìn về phía đầu lâu, chấp tay trước ngực thở dài, miệng lẩm bẩm nói vài lời.

Thời điểm vừa rồi nhìn về phía hai hốc mắt tối om đó, làm cho Trang Duệ kim lòng không được nhớ tới trong phim Pirates Of The Caribbean, nhớ tới những tên hải tặc bị nghiền rửa kia, không khỏi có chút sờn hết cả gai ốc.

- Cái mũ này không phải của hắn chứ?

Trang Duệ sờ tìm manh mối trên chiếc mũ, vốn cũng muốn ném đi, nhưng ngẫm lại bây giờ mình hai bàn tay trắng, tích góp thân gia từng tí một cũng không dễ dàng, nên vẫn lưu lại.

Dù sao Trang Duệ đồng học cũng là nhân sĩ trong giới đồ cổ, những đồ cổ quý báu kia, có cái nào không phải được vô số người chết vuốt ve qua?

Hơn nữa hiện tại có thân phận nghiên cứu sinh khảo cổ học, trải qua kinh hoàng lúc ban đầu, Trang Duệ cũng trấn định trở lại, bước lên vài bước nhặt đầu lâu lên, cầm ở trong tay.

Nói cho đúng, đây chỉ là nửa bộ hài cốt, bởi vì cái cằm cũng không còn, chỉ còn lại ba lỗ thủng là hốc mắt và mũi.

Trong khảo cổ học, lịch sử tiến hóa của nhân loại cũng là một chương trình học quan trọng, các chuyện gia khảo cổ học phải nắm giữa thi cốt khi khai quật mộ táng, để phán đoán độ tuổi đại khái khi còn sống của người chết, giới tính và nguyên nhân tử vong...

980. Chương 98 0: Đầu Lâu.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 980: Đầu lâu.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên Trang Duệ không có bốn sự này, nhưng hần cũng nhìn ra đôi chút, chủ nhân cái đầu lâu này khi còn sống, cũng không phải là thổ dân địa phương, mà là người phương Tây.

Dựa theo tri thức sách vở Trang Duệ học được trong trường, mũi của thổ dân lún xuống, mà phía trên vành mắt hở ra, nhưng cái đầu lâu này xương mũi cao thẳng, vành mắt cũng bình thường, so sánh rất phù hợp với sinh lý đặc thù của người phương Tây.

Khảo cổ và phá án cũng giống nhau, đều là quá trình tìm thông tin, các nhà khảo cổ học thì căn cứ vào vật dụng thực tế, để phán đoán ra chuyện đã xảy ra cách đây mấy trăm năm mấy ngàn năm, cầm cái đầu lâu này, Trang Duệ cũng lâm vào trầm tư.

Từ màu sắc của cái đầu lâu này, từ trắng chuyển sang ó vàng, hần là cách nay thật lâu, vào mấy trăm năm trước, những người phương Tây này tới đảo để làm gì? Bọn họ rời khỏi đây bằng cách nào?

Tương đối mà nói, Trang Duệ càng quan tâm tới nạn đề phía sau hơn, sau khi Trang Duệ quan sát một tuần nay, bốn phía hải đảo, đều bị đá ngầm bao quanh.

Đừng nói là ca nô có thể tích nhỏ, cho dù là du thuyền khổng lồ, khi va phải đá ngầm cũng phải chìm nghỉm, Trang Duệ không biết, tại sao những người này rời đi? Lại các nào để vượt qua đá ngầm?

Sau khi khổ tư suy nghĩ ngây ngốc suốt nửa ngày trời, Trang Duệ lắc đầu, chỉ dựa vào đầu lâu của người này, thì không cách nào suy đoán ra cái gì, hơn nữa trên đầu lâu này không có bất kỳ vết thương nào, không cách nào nhìn ra nguyên nhân cái chết.

Sau khi cung kính đặt cái đầu lâu này xuống đất, Trang Duệ lại tiếp tục tìm trong đám mảnh gỗ vụn chung quanh, nhưng động tác lần này nhẹ hơn nhiều, cơ hồ là dung phương thức khảo cổ tiến hành, muốn vạch trần nguyên nhân người này chết, cần phải có thể vật chứng.

Trang Duệ cố gắng không có uống phí, sau khi trải qua hai tiếng đồng hồ thanh lý, tìm ra một bộ xương nguyên vẹn, hiện ra trước mặt của hần.

Tuy bởi vì căn nhà sụp đổ, cho nên hình thành phá hư nhất định đối với hài cốt, nhưng Trang Duệ vẫn nhận ra được, người này tuyệt đối không phải tử vong bình thường, là bị mưu sát mà chết.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, bởi vì khung xương ở xương sườn, có một miếng sắt gỉ sét loan lỗ mắc kẹt lại.

Sau khi Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân quen biết nhau, đối với vũ khí lạnh của nước ngoài, cũng có nghiên cứu ít nhiều, nếu như Trang Duệ không nhìn lầm, đây là một thanh kiếm kỵ sĩ vào thế kỷ mười sáu mười bảy.

Cầm lấy chuôi kiếm kỵ sĩ và miếng che tay đã gỉ sét này vào trong tay, vết gỉ sét loan lỗ đã bị phong hóa, Trang Duệ ngồi xổm xuống, sau khi nhìn kỹ một hồi, trong đầu xuất hiện hình dáng đại khái của thanh kiếm.

Người này hần là dưới tình huống không lưu ý, bị người ta từ sau lưng đâm một kiếm xuyên tim mà chết, bởi vì từ phần che tay mục nát của thanh kiếm, nằm ở phía sau thi cốt, nói cách khác, người nạn đã bị ám toán mà chết.

Nhưng không biết vì cái gì, hung thủ giết người không có rút thanh kiếm ra, mà lưu lại trong cơ thể người chết, chính vì điều này đã làm Trang Duệ không cách nào lý giải được.

- Móa, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Bạn thân cũng không phải đang khảo cổ...

Trang Duệ liếc nhìn đồng hồ, đã là hơn mười một giờ buổi sáng, đối với hần mà nói, hần phải tìm một ít đồ thực dụng, còn thực dụng hơn xa so với việc coi bỏ nguyên nhân tử vong của người này.

Sau khi chuyển thi cốt qua một bên, Trang Duệ nhanh chóng thanh lý, sau nửa giờ, về mặt Trang Duệ vui mừng vì tìm được trong đồng phế tích một cái nồi sắt.

Tuy mũi tai của nòi sắt bị đứt gãy, trên thân nòi cũng đầy vết rỉ sét, nhưng cũng không có phá hư, chỉ cần dùng hạt cát đánh bóng một chút, có lẽ còn có thể dùng được.

Mà phát hiện này, làm cho Trang Duệ kích động không thôi, có cái đồ chơi này, có ý nghĩa hẳn có thể uống súp, nghĩ đến nòi súp cá tươi đậm đặc, nước miếng của Trang Duệ thiếu chút nữa chảy ra.

Trong một góc phòng, Trang Duệ còn phát hiện vài cây xẻng, chỉ là phần cán gỗ của xẻng bị mục nát, mà phần xẻn cũng bị rỉ sét, nhưng sau khi Trang Duệ tìm được cây thay thế phần cán gỗ, vẫn có thể sử dụng.

Nhìn thấy nhiều đồ vật như vậy, làm cho Trang Duệ nhiệt tình mười phần, buổi trưa nhin đau mang miếng bánh bích quy cuối cùng ra ăn, lại hoa phải hai tiếng đồng hồ sau, mới thanh lý xong căn nhà gỗ này.

- Móa, chẳng lẽ đây là sự thật, là hang ổ của hải tặc?

Nhìn thấy những thứ bày ở trước mặt loạn thất bát tao, Trang Duệ nhú mày, mặc dù nói hiện tại những vật này nếu bày ở trước mặt một ít chuyện gia khảo cổ học, nhất định sẽ cao hứng nhảy lên, nhưng tác dụng đối với Trang Duệ, lại không lớn.

Hơn mười miếng tiền vàng bị ô xy hóa biến đổi màu sắc, một cái chén bạc phong cách thời La Mã, một thanh chủy thủ nam bảo thạch, cán chủy thủy được tơ vàng bạc quấn quanh mà thành, phi thường hoa lệ, nhưng trải qua tuế nguyệt(thời gian) ăn mòn, phong hóa chẳng khác gì khối sắt gỉ.

Còn có một khối giáp của kỵ sĩ, hộ đầu không tìm thấy, chỉ có một kiện nửa khối giáp, vải vóc đã hoàn toàn hư thối, nhưng vẫn có lá sắt làm tấm che ngực, vẫn hoàn hảo không hao tổn gì.

Từ những vật này Trang Duệ có thể nhìn ra, ở nơi đây đã từng có người sinh sống, chỉ sợ cũng không phải loại thiện lương gì, vô cùng có khả năng chính là một đám hải tặc tung hoành biển cả.

Nhưng lại làm Trang Duệ cảm thấy khó hiểu là, tại sao những tên hải tặc này lại tu kiến hang ổ trên hòn đảo hoang vu này? Mà từ bộ hài cốt trên mặt đất, khi còn sống là người nào? Tại sao lại bị người ta giết chết? Chẳng lẽ hải tặc sống mái với nhau?

Nhìn trước những vật trước mặt, Trang Duệ cũng không cách nào suy đoán ra chuyện của mấy trăm năm trước, đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ phải đợi thanh lý toàn bộ những căn nhà gỗ ở đây, mới có thể đưa ra kết luận.

Nhìn thấy sắc trời đã tối, hiểu rõ nếu tìm kiếm những căn nhà gỗ khác, khẳng định không thể trong nhất thời nữa khắc mà hoàn thành, Trang Duệ cầm cây lao đi chung quanh một vòng, hẳn chuẩn bị buổi tối nghỉ lại ở gần nơi này.

981. Chương 981 : Sơn Động.

Hoàng Kim Đồng đọc truyện mới nhất tại .

Tác giả: Đả Nhân

Chương 981: Sơn động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ân? Sơn động?

Ở dưới chân núi cách thôn trang kia khoảng một km, Trang Duệ phát hiện một cái hang, không biết do người đào hay do tự nhiên hình thành, cửa động cao chừng hai mét.

Trang Duệ cũng không có tự tiện xông vào, sơn động thường có những con mãnh thú chiếm giữ, không ai biết bên trong có đại gia hỏa nào chứ?

- Đây là...Mèo? Không đúng, hẳn là mèo chồn...

Sau khi Trang Duệ dùng linh khí xem xét hang động trước mặt một phen, quả nhiên, ở bên trong có một con vật nhỏ hoang chó, nhưng lại lớn hơn mèo nhiều, trên người có đường vân màu vàng tối.

- Bạn thân, xin lỗi, nơi này thuộc về ta, anh bạn phải chuyển chỗ rồi...

Biết rõ bên trong là vật gì, Trang Duệ cũng không sợ hãi, loại mèo chồn này là động vật thường thấy nhất, dùng chim rừng làm thức ăn, Trang Duệ vừa thấy nó, lập tức xuất hiện tâm tư cưu chiếm thước sào.

Mèo chồn là động vật đào động dưới mặt đất, nhưng mà, bên trong còn con vật nào khác hay không a?

- Ầm!

Một tảng đá từ trong tay Trang Duệ bay ra, nện vào sơn động, con mèo chồn này giống như bị giẫm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên, chạy ra khỏi cửa động.

- Ô... Ô...

Mèo chồn gầm gừ nứt nở trằm thắp một phen, trong đôi mắt hiện ra ánh sáng màu huỳnh quang, gắt gao nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, hiển nhiên không cam lòng đem hang ổ chấp tay nhường cho.

- Đi đi...

Trang Duệ phát ra âm thanh dọa nạt, tuy hẳn không sợ tiểu chút chút này, nhưng mà nó có móng vuốt sắc nhọn, bị nó cào cũng không phải chuyện tốt gì, có thể không chiến mà khuất người chính là chuyện tốt nhất.

Nhưng cho tới nay con mèo chồn này chưa từng gặp qua nhân loại, rất không linh tình, thân thể có chút khom người, giống như đạn bắn, đánh về phía mặt của Trang Duệ.

- Mẹ kiếp, ặt mũi không muốn, lão tử sẽ nướng người ăn...

Tuy hẳn không phải là người luyện võ, nhưng nếu hẳn không đối phó nổi thứ nhỏ nhắn ở trước mặt, Trang Duệ có thể tìm khối đậu hủ đâm chết, lập tức nâng tay phải lên, cầm lao đâm vào phần bụng của con mèo chồn lao về phía trước mặt.

Hình như biết rõ cây lao lợi hại, con mèo chồn kia uốn éo thân thể ở giữa không trung, nhưng vẫn bị lưỡi đao của Trang Duệ đao vào đùi.

- Meow ô...

Trong miệng mèo chồn phát ra tiếng như em bé khóc, sau khi rơi xuống đất khê lẩn ra, liền chui vào trong lùm cây, cũng không dám dây dưa với Trang Duệ nữa.

- Coi như người thông minh...

Trang Duệ nhìn thấy trên mặt đất có vết máu, lắc đầu, tuy mấy ngày nay không ăn thịt, nhưng Trang Duệ đối với động vật như mèo không có bao nhiêu hứng thú.

- Móa, thú vị như vậy?

Sau khi đuổi con mèo chồn đi, Trang Duệ không chờ đợi được mà chui vào sơn động, nhưng vừa tiến vào động, đã nghe thấy mùi khai, thiếu chút nữa um mùi làm Trang Duệ muốn ói ra.

Chính điều này đã làm Trang Duệ buông tha cái hang này, ngủ tiếp dưới đại thụ, Trang Duệ cũng không muốn như thế, một lúc sau, con mắt Trang Duệ sáng ngời.

Trang Duệ vốn nhặt mấy nhánh cây khô lên, ném vào trong sơn động, sau đó ở ngoài động đánh lửa, Trang Duệ đã nắm giữ môn kỹ thuật này, rất nhanh liền nhóm lên một đám lửa.

Ném nhanh cây vừa đốt vào trong đám cây không trong sơn động, sau khi Trang Duệ đốt xong, một lượng khói đặc từ trong sơn động xuất hiện.

Mà Trang Duệ cũng không ngừng ném cây khô vào trong sơn động, thậm chí chạy vào trong thôn trang, đem những thứ gỗ mục kia ném vào trong hang.

Mà ở trên núi cũng có rất nhiều cỏ khô, cũng bị Trang Duệ thu thập lại, hơn nữa thời điểm nhặt cây khô, Trang Duệ còn thu hoạch được một ổ trứng chim biển, mỗi quả trứng giống như trứng cút, phía trên có đốm trắng lấp lánh.

Điều này làm cho Trang Duệ rất hưng phấn, lập tức mở rộng phạm vi tìm tòi, không ngờ tìm trong những bụi cỏ quanh sơn động, lại tìm ra ba bốn ổ chim biển, cũng hơn được hai mươi trứng chim.

Trang Duệ cũng không có nghĩ cách bắt lấy đám chim mẹ đang ấp trứng kia, lập tức tìm một tảng lá cây rộng thùng thình, đem trứng chim bao bọc thật tốt, dùng cây lao đưa chúng vào trong sơn động, nghĩ tới lát nữa có trứng chim ăn, Trang Duệ nhin không được nước miếng giàn giụa.

Sơn động chỉ có một mặt thông gió, ngọn lửa cháy lên, rất nhanh đem dưỡng khí trong động đốt sạch, thế lửa dần dần yếu bớt, nhưng mà khói dày đặc từ trong đám cháy, bắt đầu tán ra ngoài.

Qua hơn mười phút sau, Trang Duệ dùng cây lao lấy trứng chim ra, mở vỡ trứng mỏng ra, trứng chim nướng chín có hương vị vô cùng thơm ngon, hơn hai mươi trứng chim chui vào trong bụng, làm cho Trang Duệ thoải mái rên rỉ một hồi.

Cũng may Trang Duệ đã quen sinh hoạt ở dưới chân núi này, bằng không vên vẹn chỉ một tuần này, loại cảm giác cô tịch này, đã có thể làm cho người ta điên lên.

Nhưng nếu trên hải đảo không có sinh vật, chỉ sợ Trang Duệ cũng không cách nào chống đỡ được, mấy ngày nay cũng bắt đầu nhìn đám cá trong thủy đàm mà thì thào, thời gian dài chưa biết chừng sẽ biến thành tật xấu.

- Xem ra hôm nay không có thuyền...

Nhìn về phía sơn động đang bốc khói nghi ngút kia, Trang Duệ có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ tới mùi khai của mềo chồn, hẳn tình nguyện chờ ở bên ngoài một ngày.

Muốn ở chỗ này, còn phải làm nhiều công tác chuẩn bị.

Trang Duệ uống chén canh cá, đem chuyện quan trọng ném ra sau đầu, sau đó cầm một cây xẻng, ở bên ngoài sơn động đào một cái bẫy rập, nếu không thì sơn động không có cửa, buổi tối ai có thể an tâm chứ?

Trang Duệ cái khác không có, chỉ có thể lực tốt, sau khi tốn thời gian ba bốn tiếng, đã đem khoảng cách nửa mét của cửa động, đào một cái hố sâu ba mét, rộng hai mét, đào thành hình vòng cung quanh cửa động.

Ở bên phải cửa động, Trang Duệ lưu lại một con đường rộng ba mươi cm, làm con đường ra vào cho hắn.

Sau khi hoàn thành tất cả việc này, sắc trời cũng tối lại, con chim kia trở về tổ, hình như cũng biết được trứng chim biển mất, bay vòng quanh trên bầu trời, phát ra tiếng kêu thê lương.

Mà Trang Duệ trộm trứng, đương nhiên rút đầu rút cổ không ra, hắn còn chuẩn bị sáng sớm ngày mai đi tới chỗ dòng suối, nhìn xem có thể bắt một con dê rừng để nướng ăn hay không.

Lại nói trên đảo hoang này, mỗi ngày Trang Duệ chỉ cân nhắc tới việc ăn ra, cũng không có truy cầu nào khác.

982. Chương 982 : Kim Cương. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 982: Kim cương. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Ách, hẳn đúng là có thể tiếp tục đào móc những căn nhà gỗ trên đỉnh núi a, nhưng cho dù có tìm ra phát hiện khảo cổ chấn động thế giới, Trang Duệ cũng không có biện pháp công bố nó cho hậu thế.

Buổi tối Trang Duệ chưa có trở về bãi cát, mà cuộn mình ở trong sơn động mà ngủ

Trong đêm Trang Duệ làm một giấc chiêm bao, hình như mơ thấy long phượng thai con gái mình, nhi tử phi thường nghịch ngợm, thời điểm Trang Duệ ôm chúng, chúng dùng sức ôm lấy đầu của Trang Duệ.

- Đừng gây sự, muốn nghe lời nói...

Trang Duệ ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được có người đang vuốt ve đầu mình, không khỏi vươn tay sờ một chút.

Nhưng sau khi Trang Duệ vươn tay ra, trong tiềm thức cảm giác có chút không đúng, lập tức mở to mắt, hiện ra ở trước người mình, có một bóng người lơ mơ đứng đấy.

- Ai? Người là ai?

Trang Duệ mới từ ngủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền thấy trước người xuất hiện một bóng người, lập tức da đầu tê dại, trái tim đập nhanh hơn, thiếu chút nữa trái tim từ trong cổ họng lao ra bên ngoài.

Nhưng mấy năm nay Trang Duệ cũng đã trải qua không ít chuyện, sau khi trong miệng phát ra âm thanh hỏi thăm, tay phải thuận thế quơ lấy cây lao cầm tới bên người, chèo chống cả thân thể dựa vào vách động.

Nói không sợ mất mặt, Trang Duệ đồng học không sợ hãi đó là giả, sợ tới mức hai chân mềm nhũn ra, nếu như không có vách động để mà dựa vào, đoán chừng bạn thân lúc này không đứng dậy nổi.

Trang Duệ phản ứng quá khích, cũng dọa cho bóng người trước mặt kêu to lên, trên đời này vốn có người dọa người ta chết người đấy, Trang Duệ nhìn thấy bóng đen này cũng giật mình, bóng đen trông thấy Trang Duệ, không biết có sợ hay không?

Nhìn thấy Trang Duệ từ ngủ say đứng dậy, bóng đen kia lập tức kinh hoảng lui về phía sau, nhưng cũng đã quên, ở sau lưng nó, là một hố sâu ba mét a.

- NGAO... NGAO!

Bóng người này té xuống hố sâu, trong miệng phát ra âm thanh gào rú thảm thiết.

- Tiên sinh, ngài là ai?

Trang Duệ nhìn thấy rất rõ ràng, thời điểm bóng người kia lui ra phía sau, cao lớn khoảng chừng hai mét, tuy không thấy rõ sắc mặt, nhưng hình thể thật sự rất cao lớn, bản thân mình không phải là đối thủ của hắn.

Vì ngăn ngừa ngôn ngữ không thông gây nên hiểu lầm, Trang Duệ vội vàng dùng Anh ngữ để hỏi nhân sĩ thần bí té xuống hố sâu kia.

- Ngao... Ngao...

Nhưng từ dưới hố đáp lại Trang Duệ, chính là những tiếng kêu, sau đó một bàn tay lớn đầy lông từ dưới hố trèo lên, gương mặt của người này lộ ra.

- Cái này... Quỷ a!

Mượn ánh sao hiếm hoi trên bầu trời đêm, Trang Duệ mơ hồ nhìn rõ ràng bộ dáng của người này, lập tức bị dọa nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên, hẳn kêu một tiếng thảm thiết còn vang dội hơn cả lúc ở trong hầm.

Đúng là cái đầu này quá khó coi, hai mắt con người thì giống như muốn lồi cả ra ngoài, giống như nắm tay của em bé vừa sinh ra đời, cái lỗ mũi to như quả trứng gà, trên đầu có chùm da lông rất dày.

Nếu nói nó là người thì có chút gượng ép, ít nhất Trang Duệ chưa thấy qua cái đầu người nào to lớn như vậy, nếu như hắn có nhìn thấy qua, Trang Duệ cũng không gọi quỷ không bình thường như thế.

Hình như bị âm thanh của Trang Duệ hù dọa, cánh tay đầy lông đen dài, lập tức rụt trở lại, xem ra sinh vật trong hồ này đối với Trang Duệ, cũng có chút tâm tư đề phòng và e ngại.

- Ai... Ta nói, người cũng đứng lên đi...

Mặc dù thời điểm Trang Duệ gặp được tên rơi xuống hồ này và muốn dùng lao tiêu diệt nó, nhưng trong nội tâm lại không rõ ngọn nguồn, vạn nhất không tiêu diệt được đối phương mà làm cho nó nổi giận, vậy thì với thân thể của mình vật lộn sinh tử với nó, hình như không cân xứng a. nguồn (.)

Trang Duệ suy nghĩ lại và quyết định dùng đức phục người, vội vàng nhớ tới linh khí của mình, liền tranh thủ dùng linh khí tiết ra ngoài, gia trì lên thân thể của gia hỏa rút xuống hồ này.

Chiều này quả nhiên dễ dùng, tên gia hỏa trong hồ vốn đang thấp giọng gào rú, lập tức ngậm miệng lại, chỉ thấy có chút giọng mũi truyền tới, có lẽ đang hưởng thụ linh khí của Trang Duệ.

- Mẹ kiếp, ta đúng là ngu xuẩn, lúc trước tại sao không biết dùng linh khí hấp dẫn con cá mập kia nhỉ? Bằng không nói không chừng hiện tại có thể cười cá mập rồi khỏi nơi quỷ quái này rồi.

Nhìn thấy hiệu quả linh khí của mình, tâm tư này hiện ra trong đầu của Trang Duệ, nhưng suy nghĩ lại có chút hoang đường, biển cả lớn như vậy, vạn nhất con cá mập kia vượt mặt không nể mũi, chạy một nửa ném mình xuống, vậy thì mình không còn sức mà khóc nổi a?

Có linh khí là đại sát khí, Trang Duệ cũng an tâm không ít, nhưng cũng không rõ đối phương đang làm cái gì, tâm tư của Trang Duệ vẫn không bỏ được.

Sau khi trấn an gia hỏa rút xuống hồ một cái, Trang Duệ chui vào trong hang động, xem cây lao qua một bên xuống đồng tro của cây khô cháy hôm qua, há miệng ra thổi một hơi.

Có sơn động, có thể che gió tránh mưa, cũng có thể bảo tồn lửa được.

Kỳ thật điều kiện bảo tồn ngọn lửa rất đơn giản, chỉ cần thời điểm nhen nhóm lửa, bao trùm lên một tầng củi ướt và lá ướt, hỏa chủng sẽ đốt nước, sẽ làm nước bốc hơi, mà tầng lửa ở dưới sẽ đốt toàn bộ hơi nước của củi đi, khi đó nhiệt lượng dư thừa mới đốt cháy củi.

Làm như thế nhiều lần, là cách để bảo tồn ngọn lửa không tắt, đương nhiên, nếu như muốn bảo tồn lâu dài, cứ cách bảy tám tiếng đồng hồ, tăng thêm một ít củi ướt lên là xong.

Thời điểm muốn dùng, chỉ cần lấy củi ướt đi, cầm chút củi khô ráo mà nhóm lửa, như vậy chỉ cần thổi một hơi là lửa cháy.

Một chiều này Trang Duệ từ hồi mười tuổi đã chơi qua, lúc ấy cùng Lưu Giang trốn học bắt chim sẻ, nhưng không dám cầm về nhà, cho nên đem đến những ruộng vừa thu hoạch xong nướng ăn, sau khi ăn xong lại ném lá cây ướt lên trên.

Ngày hôm sau vừa đi, Trang Duệ và Lưu Giang phát hiện lửa vẫn chưa tắt, mà Trang Duệ được xem là hảo hán tử, liền đi thăm dò nguyên lý, đương nhiên nắm giữ được kỹ xảo giữ lửa này.

- Đây, người, gia hỏa này?

983. Chương 983 : Kim Cương. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 983: Kim cương. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Sau khi nhóm lửa lên, dũng khí của Trang Duệ cũng tăng lên, thử hét lớn một tiếng với đại gia hỏa ở dưới hố, nhưng rất hiển nhiên, gia hỏa này không hiểu lời nói của Trang Duệ, sau khi Trang Duệ la lên, cũng không có phản ứng gì.

Trang Duệ gãi gãi đầu, lại đặt móng người xuống đồng cỏ khô, sau khi đốt lửa ở trước cửa động, sau đó đánh bạo từ trong động nhìn ra, có thể là vấn đề góc độ, Trang Duệ nhìn thấy thân ảnh tối sầm.

Làm cho Trang Duệ rất buồn rầu, tuy linh khí có thể thấu thị, nhưng đối với sinh vật không có hiệu quả, bởi vì một khi tiếp xúc với sinh vật, nó sẽ ẩn vào trong thể nội của đối phương, cho nên muốn thấy rõ thẳng này, nhất định phải khiến nó đi lên.

Nhưng hình như tên gia hỏa ở dưới hố sợ lửa, nhìn thấy phía trước có ánh sáng, sợ tới mức dùng hai cái tay đầy lông, che đầu lại, bộ dáng giống như những kẻ tái phạm đi vào đồn cảnh sát nhiều lần, có tới chín phần tương tự.

Cho dù hiện tại Trang Duệ tập trung tinh thần cao độ, cũng không tự chủ được cười lên, mức độ nguy hiểm của sinh vật dưới hố, lập tức hạ thấp xuống.

Sau khi suy nghĩ lại, Trang Duệ vẫn quyết định dùng chính sách dụ dỗ, linh khí trong mắt tràn ra, rót vào trong thân thể đại gia hỏa đen sì này.

Hình như cảm giác được linh khí tiến vào trong cơ thể, sinh vật trong hố động đẩy một cái, hai cánh tay ôm đầu cũng hạ xuống, liếc mắt nhìn bốn phía, giống như muốn tìm nơi phát ra linh khí, lúc nó ngẩng đầu lên, vừa vận mắt đối mặt với Trang Duệ.

- Tinh Tinh (Vượn người), đại Tinh Tinh.

Thời điểm Trang Duệ nhìn thấy rõ ràng, thì ra đây là Tinh Tinh, nhưng mà con Tinh Tinh này có đầu to hơn so với Tinh Tinh mà Trang Duệ nhìn thấy trên TV và vườn thú, lớn hơn nhiều.

Cũng không suy nghĩ nhiều, trước tiên làm cho đối phương không có địch ý mới tốt, nhìn thấy con đại Tinh Tinh này nhìn về phía mình, linh khí của Trang Duệ liên tục đưa vào trong thân thể của nó.

Con Tinh Tinh này đúng là rất thông minh, là sinh vật gần với con người nhất, quả nhiên, sau biểu lộ khó hiểu lúc ban đầu thì lúc này nó đã bình thường trở lại, sau đó nhìn thẳng vào Trang Duệ, hình như cảm ứng được loại cảm giác thoải mái, đến từ gia hỏa toàn thân không có lông này.

- NGAO... NGAO...

Sau khi được linh khí ân cần vuốt ve thoải mái, đại Tinh Tinh trong hố nhện không được mà vươn hai tay ra nện thỉnh thịch lên ngực của mình.

Nhưng bởi vì cái hố quá nhỏ nên hai cánh tay không thể mở ra hoàn toàn, đại Tinh Tinh thò tay lên thành hố, hơi dùng lực, thân thể khổng lồ kia đã bò lên.

Hắn là vẫn có lòng sợ hãi với ánh lửa trước động kia, sau khi leo ra khỏi bẫy rập, đại Tinh Tinh thối lui ra khỏi phạm vi cửa động, một mực thối lui vài mét, đem thân thể ẩn vào trong bóng tối, lúc này mới dừng lại.

- Nghe lời như vậy... Đây là Tinh Tinh sao? Chẳng lẽ trên đời thực sự có Kim Cương?

Sau khi Tinh Tinh bò lên, Trang Duệ cũng nhìn thấy toàn thân của nó, lúc này Trang Duệ hít sâu một hơi, bởi vì hình thể của đại gia hỏa này đúng là làm cho người ta rung động...

Trang Duệ ột mét tám, vốn đã xem như tương đối cao, nhưng ở trước mặt của đại Tinh Tinh này, giống như tiểu bằng hữu của nhau.

Con Tinh Tinh này khom xuống, hai tay rủ xuống bên người, nói tới chiều cao thì con Tinh Tinh này cao hơn Trang Duệ một cái đầu, nếu như thân hình đứng thẳng tắp, chỉ sợ ít nhất cũng cao ngoài hai mét.

Trang Duệ theo như lời Kim Cương, đây là cái tên thịnh hành toàn cầu của một bộ kim điện ảnh Mỹ, nhân vật chính trong phim gọi là Kim Cương, chính là một con đại Tinh Tinh ười mét.

Đương nhiên, luận hình thể, con Tinh Tinh này còn kém xa con Kim Cương trong điện ảnh, chênh lệch rất lớn, nếu không, chỉ bằng bấy rập của Trang Duệ, còn không bằng một bước chân của nó a.

- Đây chính là đại Tinh Tinh trong lời của lão sư sao...

Đại gia hỏa này đứng cách hắn vài mét, đột nhiên Trang Duệ nhớ tới giáo viên đã từng nhắc tới lịch sử tiến hóa của nhân loại, có đề cập tới một loại là đại Tinh Tinh.

Nhưng bởi vì số lượng của đại Tinh Tinh cực kỳ thưa thớt, trước mắt trên thế giới chỉ xác nhận có ba bốn mươi con còn lại, không chỉ như thế, nó chỉ sinh sản trong rừng mưa nhiệt đới của Châu Phi, chỉ số thông minh cực cao, cơ hồ tiếp cận nhân loại.

Loại đại Tinh Tinh này nặng vài trăm kg, thân cao hơn hai mét, hai tay mở rộng ra ước chừng dài tới bốn mét, tính tình nóng nảy, sau khi bộ phim điện ảnh được phát hành, mọi người theo thói quen gọi đám đại Tinh Tinh ở trong rừng mưa nhiệt đới của Châu Phi kia, gọi là Kim Cương.

Trước mắt chỉ là một con, nhưng giống như đúc miêu tả của giáo viên, nhớ tới giáo viên đã nói tính tình của gia hỏa này rất nóng nảy, Trang Duệ vội vàng dùng linh khí săn sóc thân thể của nó.

Mà con đại Tinh Tinh này đối với linh khí cực kỳ khao khát, hình như vẫn còn sợ ánh lửa, từ từ buông lỏng hai tay, hướng về phía của Trang Duệ bên này, như vậy trong lúc này Trang Duệ cũng có chút khẩn trương.

- NGAO... A... A... A...

- Bạn thân, người nói cái gì?

Trong miệng của đại Tinh Tinh phát ra âm thanh khó hiểu, hướng về phía Trang Duệ hô lên, Trang Duệ đồng học đáng thương cũng không có bồi dưỡng ngôn ngữ của Tinh Tinh a, chỉ có thể dùng Hán ngữ đối thoại với nó.

Nhưng Trang Duệ cũng nhìn ra, con đại Tinh Tinh này đối với mình không có ác ý, sau khi hắn lấy hết toàn bộ dũng khí trong người, từ từ đi đến bên người của đại Tinh Tinh.

- Người... Ta, bạn bè!

Sau khi Trang Duệ nói xong câu này, dùng hai tay nắm lại nện vào ngực mình, hắn nhớ rõ đại Tinh Tinh này tỏ vẻ cao hứng và tức giận, đều sử dụng loại động tác này.

984. Chương 984 : Kim Cương. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 984: Kim cương. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đã từng có một nhà nữ động vật học người Anh, ở trong rừng rậm Châu Phi quan sát sinh hoạt của Tinh Tinh suốt mấy chục năm, cũng bởi vậy học được rất nhiều ngôn ngữ và tiếng hô biểu đạt của Tinh Tinh, sau khi tiết mục này được truyền bá ra, làm oanh động toàn bộ giới khoa học thế giới.

Tuy Trang Duệ cũng xem tiết mục đó, nhưng hắn cho rằng đó chỉ là tiêu khiển mà thôi, hắn chỉ nhớ rõ Tinh Tinh trong chương trình thường xuyên dùng hai nắm đấm nện lên ngực, cho nên lúc này hắn bắt chước theo.

Vì không hiểu Tinh Tinh trước mặt cho lắm, Trang Duệ cũng biểu đạt ra động tác cao hứng của Tinh Tinh, vội vàng quán tháo cho con Tinh Tinh thêm một ít linh khí.

- NGAO... NGAO NGAO...

Sau khi con Tinh Tinh đạt được linh khí, lập tức vô cùng hưng phấn, mở hai bàn tay thật dài, nện lên ngực. Nghe tiếng hô này, Trang Duệ cũng có thể xác định được, âm thanh mà mình nghe được ngày hôm trước, có lẽ chính là tiếng hô của con Tinh Tinh này.

Mà động tác đâm ngực của Tinh Tinh, có thể còn có quy phạm hơn Trang Duệ nhiều, hơn nữa còn không sợ đau, đâm ngực rung động thùng thùng, Trang Duệ nhìn thấy sắc mặt biến ảo bất định, bởi vì nếu dùng búa nện lên ngực, đây không phải muốn mạng của người ta sao?

Khá tốt, Tinh Tinh không có thói quen dùng búa nện lên ngực của người khác, sau khi ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, liền an tĩnh lại, trong đôi mắt tràn đầy linh tính, nhìn về phía vị đồng bạn không có lông dài này.

Trong mắt của Tinh Tinh, mang theo hiếu kỳ, còn có một tia hữu hảo, chỉ không có phần nộ, điều này làm Trang Duệ yên tâm không ít, vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ lên bàn tay dài của Tinh Tinh.

...

Hình như Tinh Tinh có chút khó hiểu hành vi của Trang Duệ, cũng học theo động tác của Trang Duệ, nó dùng bàn tay mình sờ lên bàn tay bóng loáng của Trang Duệ, làm cho Trang Duệ có chút dở khóc dở cười.

- Bạn thân người không phải giống cái chứ?

Đột nhiên Trang Duệ suy nghĩ như vậy, bởi vì truyền thuyết Thần Nông trong nước, truyền lưu Thần Nông chính là con của nam nữ dã nhân giao phối mà sinh ra, nếu như con Tinh Tinh này là giống cái, xoa xoa hân đấy nhé?

Cẩn thận liếc mắt nhìn về phía Tinh Tinh, lúc này Trang Duệ mới yên lòng lại, đoán chừng giới tính của bạn thân mình không có lệch lạc, đều là đàn ông a.

- Ta tên là Trang Duệ...

- NGAO... NGAO NGAO...

Lần đối thoại thứ hai đã thất bại, hai người đều nói tất cả, nhưng không bên nào hiểu ý tứ của nhau, điều này làm cho Trang Duệ nhũn mày, hân muốn đặt tên cho đối phương. nguồn (.)

Tuy Trang Duệ dùng những cái tên nào đặt cũng có thể được, nhưng người ta đã có sẵn tên rồi a, chính là cái tên Kim Cương trong bộ phim đó, hình tượng tuyệt đối là phù hợp.

- Ta... Trang Duệ, người là Kim Cương, Kim Cương!

Trang Duệ quán thấu linh khí vào trong đầu của Tinh Tinh, lại không ngừng bắt đầu dạy bảo, chỉ cần Tinh Tinh Kim Cương bắt đầu thét lên một tiếng, Trang Duệ lập tức truyền linh khí cho nó ngay.

Bởi như vậy, dùng không biết bao nhiêu thời gian, Trang Duệ lại hô Kim Cương, đại gia hóa kia có thể phản ứng lại.

- Kim Cương!

- Ngao!

- Kim Cương!

- Ngao!

Lúc này Trang Duệ nói nhiều nên thành bệnh, hiện tại đã hoàn thành, lập tức hưng phấn không thôi, mà trí tuệ của Kim Cương không cao, giống như còn đang đọc thân, cùng Trang Duệ chơi đùa tới chết.

Giống như Trang Duệ đã nói, ở đây cũng chỉ có một mình Kim Cương và hân, thỉnh thoảng nghe được tiếng hô của Kim Cương, rất là thú vị, làm cho tâm tình của Trang Duệ khoan khoái dễ chịu, con mắt lồi và lỗ mũi to, hình như cũng biến thành đẹp mắt hơn không ít.

Bất tri bất giác một đêm qua đi, Trang Duệ hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi, ngược lại tinh thần còn sung mãn hơn.

Một đêm này nói chuyện không gián đoạn, làm cho áp lực tích tụ trong lòng hần cũng giải khai không ít, cho dù trong thời gian ngắn không thể rời khỏi hòn đảo này, hần cũng không có vì sinh hoạt tịch mịch mà sinh ra buồn bực.

- NGAO... NGAO NGAO...

Nhìn thấy sắc trời sáng rõ, bỗng nhiên Kim Cương từ trên mặt đất đứng dậy, thân hình rời đi, bò lên đỉnh núi.

- Kim Cương, trở lại, trở lại...

Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương phải rời đi, không khỏi gấp lên, nhưng cho dù hần hô thế nào, Kim Cương cũng không quay đầu lại, lập tức biến mất trong tầm mắt của Trang Duệ.

- Kim Cương có thể không trở lại hay không?

Trong nội tâm của Trang Duệ lo được lo mất, trải qua một đêm ở chung này, Trang Duệ cơ hồ đem Kim Cương lên tầm quan trọng, cùng một đẳng cấp với Bạch Sư, đây cũng là do Trang Duệ quá mức tịch mịch a.

Quay đầu nhìn về phương hướng Kim Cương biến mất mà thất thần một hồi lâu, Trang Duệ mới quay đầu lại, hôm nay còn phải làm rất nhiều việc, cũng không thể ngây ngốc vì nó được.

Trải qua một đêm đốt hang, trong sơn động trừ Trang Duệ tận lực giữ lại hỏa chủng(mồi lửa) ra, ngọn lửa đã hoàn toàn dập tắt, hần chỉ giữ lại một hỏa chủng, Trang Duệ cầm cái xẻng, xúc tro tàn trên mặt đất đổ ra bên ngoài.

Sau khi bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ, sơn động trở nên sạch sẽ, trừ dấu vết ám khói đen trên vách động ra thì không còn gì cả, mùi khai của mèo chồn, đã không còn ngửi thấy nữa.

Nhìn mình mới trụ sở, Trang Duệ cũng không có bao nhiêu cao hứng, suốt mấy tiếng đồng hồ mà mình làm việc, Kim Cương cũng không có xuất hiện, điều này làm cho Trang Duệ hoài nghi, sau này Kim Cương có quay trở lại với hần hay không? truyện copy từ

Sau khi ôm đồng cành lá khô vào trong động, Trang Duệ xếp chúng vào tận cùng của hang động, sau này nó sẽ là nhà của hần, nằm trên chiếc giường bằng lá cây mềm mại, Trang Duệ không muốn mình ngủ dưới đất nữa trước.

- NGAO... NGAO NGAO...

Vào thời điểm Trang Duệ chuẩn bị nhắm mắt, bên ngoài sơn động truyền tới tiếng hô của Kim Cương, điều này làm cho Trang Duệ vui mừng quá đỗi, vội vàng lao ra.

- Kim Cương, tiểu tử ngươi dọa ta hỏng luôn a, ta còn tưởng rằng ngươi không trở lại nữa đấy.

Trong giọng nói của Trang Duệ mang theo vị chua.

- NGAO...

Kim Cương nghe không hiểu Trang Duệ nói cái gì, vừa bước tới trước bầy rập của Trang Duệ, nó ném xuống một thứ đồ vật huyết nhục mơ hồ.

- Đây là... Đây là dê rừng?

985. Chương 985 : Kim Cương. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 985: Kim cương. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nhìn thấy mà sững sờ một chút, đây là một trong những con dê rừng mà Trang Duệ nhìn thấy ở thủy đàm ngày đó, vốn buổi sáng hôm nay Trang Duệ còn có ý định cầm lao đi săn chúng, không nghĩ tới Kim Cương đã mang tới một con.

Hơn nữa nộ dáng của con dê rừng này quá thô thảm, nửa người là vết máu lênh láng, vô cùng có khả năng là bị Kim Cương cầm lên ném chết.

- Ngao ngao...

Kim Cương cũng mặc kệ Trang Duệ sững sờ cái gì, hai cánh tay cầm lấy chân sau của con dê, dùng sức xé một cái.

Trang Duệ đứng gần ở đó, chỉ nghe được “Xoẹt” một tiếng, nội tạng và máu của con dê rừng hỗn tạp, toàn bộ đều giội lên người của hắn, mà từ mùi hôi thối này, làm cho Trang Duệ thiếu chút nữa tắt thở vì quá thối.

Nhưng Kim Cương lại quá hưng phấn, sau khi xé con dê rừng thành hai mảnh, dùng nắm tay nện lên ngực của mình, giống như đang hưởng về phía Trang Duệ biểu hiện sự dũng mãnh.

- Má ơi, ta lại quét dọn tới trưa rồi a.

Trang Duệ ngơ ngác liền nhìn vết máu và nội tạng trước hang động của mình, thiếu chút nữa nước mắt rơi đầy mặt, đầu óc của hắn vẫn còn thanh tỉnh, nhưng vết máu ở trong sơn động, chẳng lẽ mình lại phải vệ sinh lần nữa, qua lại mức nước rửa hang?

- NGAO...

Kim Cương đối với phản ứng của Trang Duệ không có hài lòng lắm, dù thế nào cũng phải ban thưởng linh khí cho nó a? Cho nên bạn thân rất không thoải mái nhặt nửa phần thân dê lên, đưa vào trong miệng rộng, dùng sức xé thịt tươi.

- Ta kháo, không phải nói Tinh Tinh đều ăn chay sao? Tại sao con Tinh Tinh này lại khác người như thế?

Động tác này làm Trang Duệ cảm thấy giật mình, nhìn thấy nó xé thịt tươi ra ăn từng miếng lớn, điều này quả thật nó làm còn tốt hơn Bạch Sư nhiều.

- Ngao ngao...

Kim Cương không mang thù, nhìn thấy Trang Duệ không ăn, vội vàng cầm nửa con dê trên mặt đất, đưa tới trước mặt của Trang Duệ, rất mẫu tính làm mẫu cho Trang Duệ xem, nó cắn một cái, giống như đang dạy Trang Duệ nên ăn thịt như thế nào.

- @ \$ \$#... %

Trang Duệ đồng học lập tức im lặng, bản thân của hắn cũng không biết mình đang làm bằm cái gì, thò tay tiếp nhận thịt dê, nhìn bộ dáng huyết nhục mơ hồ của thịt dê, làm cho hắn như thế nào cũng không dám đưa vào miệng.

- Kim Cương, không muốn ăn, ta làm đồ ăn ngon cho ngươi...

Trang Duệ cầm miếng thịt trong tay của Kim Cương, một tay cầm thịt dê, chạy về phía dòng suối.

Kim Cương bị Trang Duệ cướp đi cái ăn, ngược lại cũng không tức giận, có chút tò mò đi theo Trang Duệ, nhìn thấy hắn vứt bỏ nội tạng, sau đó rửa sạch sẽ, cầm trở lại sơn động.

Trang Duệ lại chạy ra chỗ chân núi, nhặt không ít củ lửa, buồn cười nhất là Kim Cương cũng đi theo phía sau hắn học hỏi, ôm theo một đống củi lớn, điều này làm cho Trang Duệ rất vui mừng, lập tức ban thưởng linh khí cho nó.

Trang Duệ đang lo mình không biết nên hủy các căn nhà thế nào, có Kim Cương là đồng chí yêu thích học hỏi, chỉ sợ những căn nhà gỗ kia hắn giải quyết chỉ trong một ngày là xong.

Dùng tiểu đao trên đầu ngọn lao, Trang Duệ lột da của con dê này ra, để qua một bên, đoán chừng không bao lâu nữa, da dê có thể thay thế cái quần lót của mình, hiện tại đại gia hỏa, thiếu chút nữa đã bạo lộ ra không khí.

Sau khi bận rộn suốt nửa tiếng đồng hồ, Trang Duệ mới đưa hai cái chân dê lên trên lò lửa nướng, Kim Cương có chút không rõ, nghiêng đầu nhìn thịt dê trên lửa, không bao lâu sau mùi thơm truyền ra, thần thái của Kim Cương trở nên bất an.

- Còn phải đợi một hồi...

Trang Duệ đối với Kim Cương đang vò đầu bứt tai mà cười cười, dùng linh khí trấn an nó một lúc, sau đó đem lực chú ý dời lên trên người của con dê nướng.

Sau khi đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, cả thân dê biến thành màu vàng óng ánh, Trang Duệ mới đem nó xuống, đặt ở nơi có gió và râm mát, lúc này mới đưa cho Kim Cương một miếng.

Kim Cương sớm đã không đợi nổi nữa nên sau khi cầm lấy thịt dê đã bỏ vào trong miệng, hình tượng của Trang Duệ cũng không tốt hơn gì so với nó, đã hơn một tuần nay hẳn không biết mùi vị của thịt, mặc dù không có đồ gia vị, Trang Duệ cũng ăn một miếng đầy mỡ.

Nhưng sức ăn của Trang Duệ cũng không có quá cao, hiển nhiên là không thể so với Kim Cương, Kim Cương ăn xong nửa khối thịt dê này xong, Trang Duệ chỉ mới gặm một ngụm mà thôi.

Kim Cương ăn xong phần của mình, đôi mắt trông mong nhìn về phía khối thịt dê của Trang Duệ, ánh mắt của nó rất thuần khiết, làm cho Trang Duệ không thể không phân hơn một nửa đưa cho Kim Cương.

- Tắm rửa, tắm rửa đi...

Toàn thân đầy vết máu và mỡ, làm cho Trang Duệ cảm thấy thập phần không thoải mái, sau khi ăn cơm trưa xong, lôi kéo Kim Cương chạy ra hướng bờ biển.

Cơm trưa là Kim Cương cung cấp, Trang Duệ cũng muốn bộc lộ tài năng, buổi tối là một buổi đầy cá.

Trang Duệ thật không ngờ Kim Cương có khổ người lớn như vậy, lại rất sợ nước, thời điểm Trang Duệ xuống thủy đàm bắt cá, Kim Cương chỉ trốn ở một bên, mỗi khi có cá được Trang Duệ ném lên thì nó chụp chết ngay.

- Thơm, đúng là quá thơm a.

Trang Duệ trở về nơi phơi muối, quét mắt nhìn một ít hạt muối, tuy hương vị không tốt lắm, nhưng tóm lại là có vị mặn, điều này làm cho Trang Duệ đã lâu không ăn muối, thiếu chút nữa hưng phấn tới mức cắn đứt đầu lưỡi.

- Chẳng lẽ ta thiếu muối nên toàn thân đều hưng phấn như thế sao?

Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương đang học ăn uống bên cạnh mình, không cần nghĩ cũng biết, năng lực học tập của Tinh Tinh đúng là rất mạnh, chỉ cần mình làm một động tác một lần, nó sẽ học được ngay, không chút khó khăn nào.

- Ngao ngao! Vù vù... Vù vù...

Sau khi ăn cá từ tay mình xong, Kim Cương lại nhìn về phía Trang Duệ, trung thực không khách khí mà lấy ba bốn con cá phần của Trang Duệ đi.

Kim Cương cũng không phải ăn chùa, thời điểm Trang Duệ nướng cá, nó không biết từ nơi nào ôm tới một bó mía ngọt, phân ra một nửa cho Trang Duệ, hơn nữa còn làm mẫu cho Trang Duệ xem, ăn mía ngọt thế nào.

- PHỐC PHỐC...

986. Chương 986 -987: Kim Cương.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 986-987: Kim cương.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Nhìn thấy Kim Cương mở miệng rộng ra, rất khoa trương phun bã mía ra bên ngoài, Trang Duệ không khỏi cười lớn, hấn ngậy ngốc với Kim Cương một thời gian dài, cảm giác Kim Cương giống như đại hài tử năm sáu tuổi, thập phần đáng yêu, nếu như người khích lệ nó vài câu, nó sẽ cao hứng hơn nửa ngày trời.

- PHỐC PHỐC!

Trang Duệ cũng học bộ dáng của Kim Cương, phun bã mía ra ngoài, điều này làm cho Kim Cương phi thường cao hứng, mở cái miệng rộng ra cười chất phác, thỉnh thoảng dùng nắm đấm nện lên ngực một hồi.

Kim Cương hưng phấn qua đi, lại nhìn mía ngọt bên người, cũng hơi do dự một chút, sau đó lại phân ra vài cây, nhẹ nhẹ đặt bên người Trang Duệ.

Cử động này của Kim Cương, làm cho trong lòng Trang Duệ có chút cảm động, ở trong giới tự nhiên, động vật đối với đồ ăn của mình, từ trước đến nay đều chia cho nhau, động vật trí tuệ càng cao càng là như thế.

Kim Cương có thể có loại biểu hiện này, nó không chỉ xem mình là đồng loại, mà nó còn đem chính mình biến thành đồng bọn thân mật nhất

Nhưng thời điểm ăn cá, Kim Cương rất hưng phấn, có lẽ là vì sợ nước, cho nên từ trước tới nay nó chưa được ăn cá, Trang Duệ bắt được con cá nặng bảy tám cân, ngược lại hơn phân nửa đều lọt vào bụng của Kim Cương.

- Kim Cương, xuống tắm rửa...

Hai ngày này cùng Kim Cương ở chung, Trang Duệ đứng là không thể ngủ nổi mùi thú vị trên người nó, đoán chừng là khi bạn thân sinh ra tới giờ chưa bao giờ được tắm rửa, Trang Duệ đứng ở chỗ cận nhất của thủy đầm, ngoắc Kim Cương.

- Ô ô...

Kim Cương nhìn lão đại vẫy tay, hai cánh tay của nó vung vẩy lung tung, thân thể không ngừng lui về phía sau, giống như biểu đạt là bản thân của mình rất sợ nước.

- Đừng sợ, người xem, không có việc gì đâu.

Trang Duệ phát nước dội lên người Kim Cương, làm mặt của đại gia hỏa này xuất hiện vệt nước, Kim Cương sợ tới mức dùng cả tay và chân, tránh ra xa thủy đầm cỡ mười mét.

Có thể là cảm giác nước không có làm mình bị thương hại gì, Kim Cương mờ từ từ bình tĩnh trở lại, lại nhìn thấy Trang Duệ đang bơi lội trong thủy đầm, có chút do dự.

Không biết có phải là vì lần lặn lúc trước nên khả năng nín thở của hấn cao lên, Trang Duệ phát hiện mình có thể nín thở dưới nước bảy tám phút, nhìn thấy Kim Cương không xuống, Trang Duệ tiếp tục lặn xuống dưới đáy nước, không lộ diện nữa.

Một phút đồng hồ qua đi, Kim Cương thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó xuống, không có phản ứng gì.

Ba phút đi qua, Kim Cương có chút sốt ruột, cầm cây côn khua khăn trong nước, nhưng vẫn không dám xuống nước.

Năm phút đồng hồ qua đi, Kim Cương mới bắt đầu thở gấp ồ ồ, hơn nữa thò một chân vào trong nước.

Tinh Tinh là động vật thích học tập nhất, Kim Cương cũng không có ngoại lệ, nhìn thấy Trang Duệ ở trong nước quá lâu mà không thò đầu ra, rốt cuộc Kim Cương cũng không nhịn được mà đưa chân vào trong nước, sau đó giống như điện giật rút chân lên.

Có lẽ là vì thủy đàm lạnh buốt, làm cho Kim Cương cảm giác được rất thoải mái, đại gia hỏa cẩn thận từng li từng tí bỏ chân vào, chậm rãi đưa cả thân thể trượt vào trong nước, học theo động tác của Trang Duệ, giầy vò mặt nước.

- Kim Cương, tốt lắm!

Trang Duệ ở trong nước thấy rất rõ ràng, cho nên thò đầu lên mặt nước thở một cái, nhìn về phía Kim Cương giờ ngón tay cái lên.

Chỗ nông nhất của thủy đàm cũng sâu một mét, Kim Cương ở trong nước đi lại nửa ngày trời, bắt đầu học bơi và lặn, hơn nữa bởi vì thiên tính động vật, cho nên nó ở trong nước linh hoạt hơn Trang Duệ nhiều.

Loại này bản năng này làm cho Trang Duệ không ngừng hâm mộ, bản thân mình học bơi lợi từ nhỏ, nhưng hiện tại chỉ nắm giữ được cách bơi ngửa và bơi chó, nhìn thấy Kim Cương, hai cánh tay mở ra, rõ ràng là bơi bướm, hơn nữa là vô sự tự thông.

Nhưng kể từ đó, cá trong thủy đàm gặp phải tai ương, Kim Cương tham ăn không ngừng bắt sạch cá lớn trong thủy đàm, bắt đến mức sạch sẽ, cũng may là thủy đàm này tương liên với biển cả, không ngừng có cá bơi vào.

Hai ngày kế tiếp, Kim Cương dứt khoát không muốn trở về, lôi kéo Trang Duệ ở ngay bên cạnh thủy đàm, đương nhiên, nó phụ trách bắt cá, Trang Duệ chỉ phụ trách nướng cá, suốt ngày đều có khói bếp bay lên.

Trang Duệ hiện tại thứ gì cũng không có, nhưng thứ có nhiều nhất chính là thời gian, nhìn thấy đồng bọn mới rất cao hứng, cũng bắt đầu chơi đùa với Kim Cương.

Vài ngày kế tiếp, quan hệ giữa Trang Duệ và Kim Cương càng thêm thân mật, tuy tướng mạo của đại gia hỏa hung mãnh, nhưng rất cẩn thận, vì để cho Trang Duệ ngủ thoải mái, nó ôm tới một đồng mía khô héo tới, dùng làm đệm cho Trang Duệ.

Hơn nữa song phương phối hợp vô cùng ăn ý, đối với một ít ngôn ngữ đơn giản của Trang Duệ, Kim Cương đã có thể hoàn toàn nghe hiểu, đáng tiếc là, Kim Cương không thể nói chuyện, ngay cả như vậy, cũng giải quyết cho Trang Duệ rất nhiều tịch mịch.

Trong mấy ngày này, trừ nướng cá cho Kim Cương ăn ra, Trang Duệ cũng nhanh chóng hoàn thành công tác thanh lý những căn nhà gỗ trên đỉnh núi.

Nhà có Kim Cương to lớn, vài ngày kế tiếp, Trang Duệ đối với công tác tháo dỡ nhà cổ, có tiến triển rất lớn, nguyên nhân chính là ở bên cạnh có nhân công tháo dỡ chuyên nghiệp.

Chỉ mất năm sáu ngày, cả thôn xóm đã thanh lý xong, chỉ còn lại một căn nhà gỗ duy nhất, những căn còn lại chỉ là phế tích, nhưng Trang Duệ cũng không muốn lãng phí những gỗ ở đây, tất cả đều biến thành củi để nướng cá.

Từ trong những căn nhà gỗ này, tìm được đại lượng đồ dùng sinh hoạt và binh khí khô ráo, có trường mâu gỉ sét loan lỗ, những cây búa ngắn và trường kiếm kỳ vĩ tinh xảo, những vật này đều có phong cách của nước ngoài, không phải là những thổ dân có thể chế tạo ra được.

Bên trong có mấy chén gỗ nên cũng giải quyết được vấn đề thực tế của Trang Duệ, sau khi có chén gỗ thì có thể uống canh cá, làm cho Trang Duệ cảm giác được bản thân như đang sinh hoạt trong xã hội hiện đại, cũng không có thoái hóa tới mức biến thành vượn người.

Hữu dụng nhất không chỉ có những thứ gỉ sét kia, còn có một cây cưa còn sử dụng được, thứ này làm cho Trang Duệ nhìn thấy hi vọng ở trên đảo hoang này.

987. Chương 986 -987: Kim Cương.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 986-987: Kim cương.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau khi đào móc tất cả những thứ trong nhà gỗ, Trang Duệ liền chuẩn bị chế tạo một chiếc bè độc mộc.

Mà ở trong những căn nhà gỗ này, Trang Duệ lại phát hiện tám cổ thi thể, đều là dùng binh khí đánh nhau tới chết, xem ra hẳn là một hồi chiến đấu sống mái với nhau, có phải lúc đó toàn bộ người trên đảo đều đồng quy vu tận hay không? Trang Duệ cũng không biết được.

Nhưng những manh mối này, đủ cho Trang Duệ tiến thêm một bước khảo chứng, đó là nơi đây chính là hang ổ của hải tặc, nhưng vì sao hải tặc lại chọn nơi đây là hang ổ, làm cho Trang Duệ trăm mối không có cách giải thích nào cả.

Bởi vì đá ngầm trên đảo hoang này rất rậm rạp, ra vào cực kỳ khó khăn, nếu sơ ý là kết cục thuyền hủy người chết, nhưng sau khi thanh lý di tích này xong, Trang Duệ cũng không tìm được đáp án.

Đối với chuyện đã xảy ra mấy trăm năm trước, Trang Duệ cũng không có xoắn xuýt quá lâu, ngược lại những thứ mà hắn đào móc ra từ trong những căn nhà gỗ đấy, lại làm Trang Duệ cảm thấy vô cùng cao hứng.

Quần áo... Đương nhiên là không có, dù có cũng hư thối từ lâu.

Nhưng Trang Duệ lại tìm được một đôi ủng làm từ da trâu, hơn nữa trừ việc đã phai màu ra, bảo tồn thập phần hoàn hảo, Trang Duệ dùng chân ướm thử, mặc dù có chút rộng, nhưng so với đôi giày làm từ vải quần jean của mình thì thoải mái hơn trăm lần.

Trang Duệ cũng bất chấp đây là đồ cổ mấy trăm năm, trực tiếp mang vào trong chân, hiện trên đầu Trang Duệ đội nón cao bồi, chân đạp ủng da, trên người bị ánh mặt trời phơi đen nhánh, nếu như trên mặt bôi thêm ít một ít màu sắc, hẳn sẽ biến thành thổ dân chân chính.

Mà trong phế tích khác, Trang Duệ còn tìm được một hộp gỗ, ở bên trong có một đôi bao tay bằng tơ vàng, chế tác cực kỳ tinh xảo, tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng nó vẫn như mới, cái đồ chơi này làm sao Trang Duệ nỡ đeo chứ, cẩn thận từng li từng tí đặt ở trong sơn động.

- Kim Cương... Nhẹ một chút, lại nhẹ một chút...

Chỉ còn một căn phòng cuối cùng, khắp thôn xóm coi như thanh lý xong, Kim Cương phá bỏ những căn khác động tác rất thô bạo, trực tiếp dùng bàn tay to như cái quạt, nắm lại thành nắm, dù sao da thịt của nó rất dày, nên không sợ mảnh gỗ va vào người.

Ngày đầu tiên Kim Cương bạo lực phá bỏ và dời đồng đồ nát đi nơi khác làm cho Trang Duệ trợn to mắt há hốc mồm, nếu như Kim Cương mà làm nghề này ở trong nước, tuyệt đối là làm công việc của một trăm người, hơn nữa còn nhanh chóng giàu có.

- NGAO...

Sau khi dỡ căn nhà, Kim Cương hưng phấn uốn lượn cánh tay phải, làm cho Trang Duệ cười to, đây là Trang Duệ dạy cho Kim Cương, hiện tại thời điểm hưng phấn, thay vì nắm ngực nó đã làm động tác này.

- Đi, đi nhặt củi lửa a, buổi tối ta nướng thịt cho người ăn.

Trang Duệ cười xoa xoa cổ Kim Cương, bây giờ là buổi trưa, Kim Cương đã ngán ăn cá, lại bắt được một con dê rừng, Kim Cương ăn rất tạp, động thực vật đều ăn, nhưng mấy ngày nay được Trang Duệ nuôi dưỡng nên sinh ra kén ăn, trừ đồ vật được nướng chín, không bao giờ ăn đồ sống nữa.

Tuy Kim Cương thông minh, nhưng vẫn không học được cách dùng lửa nướng chín đồ ăn, sau khi lông trên người bị lửa đốt cháy mấy lần, bạn thân không bao giờ tự mình nướng đồ ăn nữa.

- Ô ồ...

Nghe hiểu lời nói của Trang Duệ, Kim Cương cao hứng quay người đi thu thập củi khô, mấy ngày nay đều phân công như thế.

Trang Duệ thì ở lại trong căn nhà gỗ cuối cùng tìm kiếm thứ mình cần.

Hắn có một loại cảm giác, những người này đi tới hoang đảo này, hình như có bí mật gì đó, tạo ra một cái thôn xóm, trừ đôi bao tay bằng vàng ra, Trang Duệ không tìm thấy kho báu của hải tặc.

- Ồ?

Trang Duệ từ trên mặt đất nhặt được một khối da gấp lại, sau khi mở ra xem, hình như phía trên xuất hiện một ít vân tuyến mơ hồ.

- Đây là cái gì?

Nhìn thấy tấm da này, Trang Duệ có chút ngạc nhiên, phát trên vẽ một ít đường cong, không giống như địa đồ, giống như một bức tranh của hải tử vẽ loạn, uốn éo lệch lạc không đồng nhất.

Nhưng Trang Duệ là dân chơi đồ cổ, biết rõ nước ngoài và Trung Quốc thời cổ không giống nhau, người Trung Quốc cổ đại muốn bảo tồn một ít ghi chép, sớm nhất chính là ghi lại trên thẻ trúc, sau đó là trên vải vóc và sau cùng là giấy.

Nhưng ở nước ngoài, nếu có ghi chép quan trọng gì đó, phần lớn đều dùng da trải qua xử lý đặc thù mà ghi lại, sau đó dùng thuốc màu ghi ở trên, dùng loại phương pháp này ghi lại chuyện gì đó, thường thường có thể bảo tồn rất lâu dài.

Nhưng da có thể được dùng để viết chữ này, nhất định phải dùng da dê để chế tác, đây chính là quyền trục da dê trong truyền thuyết, mặt khác còn cần một ít công nghệ đặc thù, cho nên không phải chuyện rất trọng yếu, bình thường sẽ không ghi lại trên da.

Nói cách khác, Trang Duệ cầm tấm da này trên tay, nhất định có bí mật, nhưng Trang Duệ nhìn thấy họa tác trên đó rất xấu, Trang Duệ chỉ có thể lắc đầu thở dài, đương nhiên không có bốn sự lý giải nó.

Có một điểm Trang Duệ có thể khẳng định, họa tác trên tấm da dê này không phải là địa đồ gì đó, bởi vì tất cả phía trên đều là đường cong, nói là lộ tuyến của mê cung càng phù hợp hơn.

Sau khi cất giữ tốt tấm da dê, Trang Duệ trở về trong sơn động, đem da dê và bao tay vàng bảo tồn chung một chỗ.

Vi sơn động vật tiến vào trong sơn động quấy rối, bên ngoài sơn động của Trang Duệ cũng đào một cái hố sâu, sau đó phía trước sơn động đặt một tảng đá nặng bốn năm mươi ký, như vậy trừ Trang Duệ và Kim Cương ra, những động vật giống như mèo chồn, không cách nào dời được tảng đá đi.

- Ồ ời!

Bên này Trang Duệ vừa thu thập xong, bên kia Kim Cương cũng xong việc, thẳng này để bớt việc, dứt khoát trực tiếp âm một thân cây trở về, hơn nữa vừa đi vừa ăn cây non, Trang Duệ nhìn thấy lập tức dở khóc dở cười.

Bất đắc dĩ, Trang Duệ chỉ có thể tự mình đi nhặt một ít củi khô ở gần sơn động, cầm về sơn động làm củi.

Tuy ở đây chỉ có một loại gia vị là muối, nhưng Kim Cương ăn một nắm đầy miệng, bả vài con lên giống như đang khoe cơ bắp với Trang Duệ.

nguồn

988. Chương 988 : Mộ Huyết

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 988: Mộ huyết

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Bộ dáng buồn bực của nó làm cho Trang Duệ cảm thấy buồn cười, ở dưới chân núi thỉnh thoảng có tiếng cười phát ra.

Trang Duệ dùng cái nồi sắt tìm được trong nhà gỗ, hắn muốn làm một nồi súp thịt dê, nhưng bởi vì thịt dê quá nặng, Trang Duệ không uống một ngụm, ngược lại Kim Cương uống ngon lành, một mình nó giải quyết cả nồi súp.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trang Duệ lại từ hang động chạy tới bờ suối một lần nữa, hắn muốn đánh bóng kị sĩ kiếm tìm được, nhìn Kim Cương nói ra:

- Kim Cương, mang ta đi dạo?

Trong gần nửa tháng nay, Trang Duệ đều bận rộn thu thập thôn xóm trên núi, một mực không rảnh đi thăm dò cánh rừng xum xuê này, hiện tại công tác nhà gỗ đã hoàn thành, lúc này, Trang Duệ mới xuất hiện tâm tư này.

- NGAO...

Kim Cương có chút khó hiểu, nó dùng đôi mắt to tròn ngáp nghì vẫn nhìn Trang Duệ, nó thật sự nghe không hiểu “Đi dạo”, từ này có ý nghĩa gì.

Trang Duệ đứng dậy, chỉ vào ngọn núi cao phía trước, nói ra:

- Lên núi... Đi lên núi chơi, mang ta đi nhìn địa phương người ở đi nào.

Tuy Trang Duệ và Kim Cương đã có quan hệ rất thân mật, nhưng làm cho hắn cảm thấy kỳ quái là, mỗi ngày Kim Cương đều leo lên núi một hồi, sau đó xuống núi, cảm xúc không lúc nào cao hứng, làm cho Trang Duệ phải đùa cả buổi nó mới khoái hoạt trở lại.

Nhưng hiện tại trong lòng của Trang Duệ cảm thấy tò mò, nếu như hắn không đi thăm dò ngọn núi lửa không còn hoạt động này một lần, trong lòng chắc chắn không bỏ được.

- Ngao...

Lúc này Kim Cương đã hiểu, nhất là chữ chơi, nó đã hoàn toàn hiểu nghĩ từ này, nhìn thấy Trang Duệ muốn lên núi, Kim Cương hưng phấn nhảy lên.

- Ai... Ai, ta nói, chúng ta có thể đi chậm hơn không?

Nhìn thấy Kim Cương nhanh chóng chạy lên núi, Trang Duệ lập tức ở phía sau gấp đến độ hô lên.

Cũng không phải nói Trang Duệ hoàn toàn không theo kịp động tác của Kim Cương, nhưng hiện tại toàn thân của Trang Duệ chỉ có hai mảnh da dê bao quanh chỗ hiểu, hắn không có da dầy như của Kim Cương, nếu như học theo Kim Cương lên núi, nhất định sẽ bị những lùm cây đầy gai trên ngọn núi đâm thương tích đầy mình.

Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại trên người của Trang Duệ thứ quý giá nhất chính là đôi giày dưới chân, bình thường hắn dùng dây giày buộc đôi giày treo lên cổ, chỉ có thời điểm tìm tòi những căn nhà gỗ, hắn mới lấy xuống mang vào chân.

Nếu như mang giày chạy lên núi, đoán chừng một chuyến đi, đôi giày này tuyên cáo vứt bỏ là vừa.

- Ngao?

Sau khi nghe tiếng la của Trang Duệ, Kim Cương dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Trang Duệ.

- Chậm, chậm một chút...

Chữ này Trang Duệ đã dạy cho Kim Cương rất nhiều lần, đại gia hỏa tuy có thể nghe hiểu, nhưng trời sinh tính tình nóng nảy vội vàng, nhưng bởi vì nó nhìn thấy Trang Duệ thật sự không đi nhanh được, chỉ có thể thả chậm bước chân, từ từ đi sau lưng Trang Duệ.

Kỳ thật ngọn núi cũng không cao, nhưng độ dốc rất là lớn, có thể là thời gian ngọn núi lửa này nằm đó phun liên tục trong thời gian rất dài, cho nên mới sinh ra độ dốc lớn thế này.

Sau khi trải qua trăm triệu năm diễn biến, đá bên ngoài bề mặt núi lửa đã lạnh lại, đã biến thành thổ nhưỡng thích hợp cho thực vật sinh trưởng, khắp ngọn núi có đủ loại cây cối, trong đó không thiếu cây cao hơn mười mét.

Sau khi đi vào núi, Trang Duệ lập tức cảm giác mát lạnh một hồi.

Cây cối cành lá sum xuê đem ánh mặt trời che chắn lại, động vật cũng nhiều, có lần Trang Duệ đã nhìn thấy dê rừng và mèo chồn, bởi vì cây cối che chắn ánh mặt trời, rất khó phân biệt nhận biết tác kè hoa, nếu như không phải Trang Duệ có mắt tốt, đúng là không phát hiện ra nổi.

- Ngao ngao...

Đi vào trong núi rừng, Kim Cương giống như trở về lãnh địa của mình, sau khi đầm ngực một hồi và thét dài, sau đó không quên dạy động tác này cho Trang Duệ, Trang Duệ trốn ở một góc và làm theo.

Kim Cương nhanh chóng leo lên một thân cây, thân ảnh rất nhanh chui vào trong rừng cây, Trang Duệ ở dưới mặt cũng thấy rõ nó đang làm gì, hần cũng từ từ đi lên chỗ cao, thần kinh căng cứng, Trang Duệ đang đề phòng bị rắn độc tập kích.

Đa số hải đảo đều có rắn, những con rắn này là thiên địch của chim biển, dưới chân núi còn tương đối ít thấy, nhưng đi vào trong rừng rậm, Trang Duệ ít nhất đã phát hiện hai con rắn nằm màu đang ngủ, có phải là rắn độc hay không, Trang Duệ không biết được.

- Ngao...

Kim Cương từ trên thân cây nhảy xuống, trong tay cầm một trái cây giống như trái cây anh đào, trái cây toàn thân màu đen, một bên đút vào trong miệng, một bên đưa cho Trang Duệ một trái.

- Đây là trái gì?

Cho tới bây giờ Trang Duệ chưa từng nhìn thấy trái cây giống thế này, nhưng thấy Kim Cương ăn vui vẻ, cũng cầm lấy một trái bỏ vào trong miệng, lập tức, một hương vị chua xót tràn ngập vị giác của Trang Duệ, Trang Duệ vội vàng nhổ ra.

- Ô ô...

Nhìn thấy Trang Duệ nhổ trái cây kia ra, Kim Cương có chút mất hứng, cầm trái cây đút vào trong miệng của mình, dùng sức nhai nuốt, không ngừng hướng Trang Duệ khoa tay múa chân, ý bảo thứ này ăn rất ngon.

Thình tình không thể chối từ, lại nói sau vị chua xót cũng có thể giải khát, Trang Duệ cũng học Kim Cương, cầm một lúc năm sáu trái, đưa vào trong miệng nhai.

Lúc ban đầu cảm thấy bên trong miệng đau xót, nhưng sau khi cắn nát thịt quả, Trang Duệ cảm thấy trong miệng tràn đầy hương vị ngọt ngào, loại hương vị này phi thường kỳ lạ, ít nhất Trang Duệ đã ăn hơn trăm loại trái cây, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua.

Sau khi ăn xong mười khóa trái cây này xong, ánh mắt Trang Duệ nhìn về phía Kim Cương, thứ này ăn đúng là ngon.

- Hừ hừ...

Kim Cương nhìn thấy Trang Duệ nghe theo lời mình nói, rất là cao hứng. Sau khi hừ vài tiếng, đem số trái cây còn lại đút vào tay Trang Duệ, nhảy lên nhảy phía trước dẫn đường, đi vào trong núi.

Sau khi xuyên qua phiến rừng núi này, địa thế trở nên hơi ột chút, mà phần lớn cây cối sinh trưởng trên núi đều là lùm cây, rất ít khi nhìn thấy thực vật cao lớn.

Mặt ngoài của ngọn núi có rất nhiều hang, mà trong những cái hang này, thỉnh thoảng có một ít động vật chui ra chui vào, mà Kim Cương thì hưng phấn truy đuổi một hồi, nó cũng không phải muốn ăn những con vật này, thuần túy là cảm thấy thú vị.

989. Chương 989 -990: Bảo Tàng Hải Tặc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 989-990: Bảo tàng hải tặc

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trong nhất thời, Trang Duệ phát hiện, chỉ có điều đi được một nửa, mà trên núi trừ động vật và chim biển ra, cũng không có thứ gì khác.

- Kim Cương, trước kia buổi tối người ngủ ở địa phương nào?

Trang Duệ giữ chặt Kim Cương, khoa tay múa chân làm động tác ngủ.

- Ngao...

Kim Cương dùng cánh tay chỉ về một hướng, sau đó bắt đầu leo lên núi, nhưng trong mắt không còn hưng phấn nữa, trong mắt hiện ra một cổ đau thương nhân nhật.

Sau khi đi hơn mười phút đồng hồ, Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương đứng trước một khối đá núi, đột nhiên dừng bước không tiến, không khối có chút kỳ quái, tiến lại hỏi:

- Kim Cương, như thế nào...

Kim Cương không có trả lời Trang Duệ, mà đứng ở bên cạnh khối đá núi này, dùng sức thôi động, nhìn khối đá núi như cắm rễ dưới mặt đất, từ từ chuyển động, đằng sau đá núi, lộ ra một cửa động.

- Móa, là mùi gì thế này?

Trang Duệ vừa mới tới gần cửa động, đã bị một mùi hôi thối xông vào lỗ mũi.

Kim Cương cũng không có vào sơn động, chỉ đứng ở cửa động, trong miệng phát ra âm thanh đau thương, Trang Duệ nhìn thấy rõ ràng, từng khóa nước mắt, từ trong khóe mắt của Kim Cương chảy xuống.

- Cái này... Đây là mộ huyết của Tinh Tinh sao?

Mùi vị trong động này rất khó ngửi, Trang Duệ dứt khoát trực tiếp dùng linh khí nhìn vào, vừa nhìn vào bên trong hần lập tức chấn động, cái hang động này rộng ba bốn mươi mét, bên trong có mấy chục bộ xương cốt của rất nhiều Tinh Tinh.

Có xương cốt dựa vào trong vách sơn động, hình thể càng lớn, hư thối rất lợi hại, lộ ra xương trắng um tùm, mà theo thứ tự biến hóa, hình thể của Tinh Tinh không ngừng biến lớn.

Mà hai bộ thi thể ngoài cùng, cùng Kim Cương tương xứng, hơn nữa thân thể hư thối cũng không lợi hại, da lông cũng còn hoàn hảo, có lẽ thời gian chết không dài.

Hần hai bộ thi thể này chính là cha mẹ của Kim Cương, mà hình thể của Kim Cương, lại nhìn thi thể Tinh Tinh trong động, có lẽ là vì sinh hoạt trong cảnh giao phối cận huyết cho nên sinh ra biến dị.

Hiện tại Trang Duệ biết rõ, mỗi ngày Kim Cương chạy lên ngọn này, có lẽ là muốn hỏi tương cha mẹ của mình, tới thế hệ này của nó, cũng biến thành con Tinh Tinh duy nhất còn lại trên đảo.

- Kim Cương, đi thôi, chúng ta đi lên núi chơi...

Nhìn thấy bộ dáng bi thương của Kim Cương, Trang Duệ có chút không đành lòng, vội vàng dùng linh khí làm Kim Cương thoải mái một phen, mở miệng di chuyển lực chú ý của nó.

Chiêu này của Trang Duệ gần đây sử dụng rất tốt, nhưng lần này đã mất đi hiệu lực, trong miệng Kim Cương vốn phát ra âm thanh nứt vỡ, nhưng lúc này đặt móng ngồi xuống đất, đấm ngực dậm chân khóc lớn, động tác giống hệt như tiểu hài tử.

- Bạn thân cũng đừng quá bi thương a...

Nhìn thấy bộ dáng của Kim Cương, trong lòng của Trang Duệ cũng bi thương theo, hấn lưu lạc tới đảo hoang này cũng đã gần một tháng, tính toán thời gian, có khả năng vợ hấn đã sinh nở, nghĩ đến thân nhân mình, Trang Duệ cũng chảy nước mắt.

Tuy điểm xuất phát không giống nhau, nhưng tất cả đều là tưởng niệm người thân của mình, mà cả hai đều thuộc loài linh trưởng, ngồi dưới đất khóc lớn.

Qua thật lâu, vẫn là Kim Cương dừng bi thương trước, sau đó đứng dậy, đẩy tảng đá lấp cửa động lại, ở trên đảo này, trừ nó ra, không ai có thể di chuyển tảng đá này được, quấy nhiễu đến thân nhân của nó.

Nhưng Trang Duệ không dừng khóc, nghĩ đến rất có thể cả đời này sẽ không gặp được mẹ, vợ và con, sống như dã nhân hoang dã trên đảo này, nước mắt của Trang Duệ không hề nén được mà tuôn rơi, khóc như mưa, làm cho Kim Cương không biết phải làm sao.

- Ô ồ...

Kim Cương dùng tay kéo Trang Duệ, hai tay nâng lên, sau đó làm mấy động tác, chỉ về phía đỉnh núi, giống như nói cho Trang Duệ biết, chỗ đó có đồ vật thú vị.

Cố nén đau lòng bi, Trang Duệ đứng dậy, không suy nghĩ nữa, bởi vì như vậy cũng không phải biện pháp, có thể từ trên biển cả sóng sót tới đây, đương nhiên là hấn may mắn.

Nhìn thấy Trang Duệ dừng khóc, Kim Cương cao hứng liên hồi khiển trách, sau đó dẫn đầu đi lên đỉnh núi, vừa chạy vừa quay đầu lại ý bảo Trang Duệ đuổi kịp.

Nói trung thực, Trang Duệ cũng không còn tâm tư du ngoạn, bởi vì cho dù có thăm dò cả ngọn núi lửa không hoạt động này đã không còn ý nghĩa gì nữa, đi theo sau Kim Cương, chỉ là vì không muốn đại gia hỏa có trí lực của hài tử năm sáu tuổi tức giận mà thôi.

Sau khi đi hơn mười phút, khoảng cách đỉnh núi đã không xa lắm, nhưng cách Trang Duệ bảy tám mét, xuất hiện một cửa động đen nhánh.

Cửa động cũng không phải rất lớn, chỉ có một mét vuông, nhưng Trang Duệ dùng linh khí nhìn vào, cái sơn động này rất sâu, sâu đến mức phạm vi năm trăm mét của linh khí, không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Tuy trong sơn động tối đen như mực, nhưng cũng không thể ngăn cản linh khí của Trang Duệ dò xét.

Mặt đất trong sơn động gập ghềnh, lúc ban đầu thì có chút hẹp và gập ghềnh, nhưng càng đi vào bên trong, sơn động trở nên càng rộng rãi, vào sâu tới hai ba trăm mét, trần động đã cao hơn mười mét, hơn nữa phân ra rất nhiều chi nhánh, bốn phương thông suốt, giống như mê cung.

990. Chương 989 -990: Bảo Tàng Hải Tặc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 989-990: Bảo tàng hải tặc

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Ở trong hang, còn có dòng suối tồn tại, ở trên đỉnh động có không ít thạch nhũ, tạo hình kỳ dị, nếu như lúc này xuất hiện ở trong nước, sau khi khai thác, nhất định có thể trở thành thắng địa du lịch tuyệt vời.

Trong quá trình phóng thích linh khí, Trang Duệ cảm giác được, phóng xuất linh khí ra, đang không ngừng giảm bớt, chuyện này làm cho hắn cảm thấy kỳ quái, liền tranh thủ thu linh khí trở lại.

- Tắm da dê đó, chẳng lẽ là lộ tuyến của sơn động này?

Trang Duệ thu hồi linh khí, còn đang suy nghĩ quẹo bầy quẹo tám trên tấm da dê, trong lúc này não sáng ngời, hắn nhớ tới tấm da tìm được trong nhà gỗ, phía trên vẽ đường cong loạn xạ, cùng lộ tuyến trong sơn động này rất rõ ràng.

Càng hồi tưởng lại, Trang Duệ cảm giác càng giống, mà trên tấm da đó không có bất cứ chữ nào, chỉ có lộ tuyến tới lui, vô cùng có khả năng chính là lộ tuyến trong sơn động này.

Hiện tại Trang Duệ có chút hưng phấn, bảo tàng hải tặc, là lực hấp dẫn cực lớn với bất cứ người nào trên thế giới, mấy trăm năm qua.

Đã từng có vô số người trên một số hải đảo đào móc ra bảo tàng của hải tặc, mà những tên hải tặc nổi tiếng cũng thường xuyên lưu lại bảo tàng ở những nơi khó tìm. (

Tuy Trang Duệ không thiếu tiền, nhưng không có ai ngại mình nhiều tiền, cho dù là trên đảo hoang không cách nào dùng tiền, Trang Duệ vẫn hưng phấn không cách nào kiềm chế lòng được, nhanh chóng nhớ lại lộ tuyến trên tấm da dê.

Đối với người khác mà nói, tiến vào trong sơn động này, không thua gì tiến vào một tòa mê cung, dưới tính hướng bốn phía đen kịt, cho dù có cầm bó đuốc làm ký hiệu, thời điểm quay đầu lại chưa chắc đã nhìn thấy được gì.

Nhưng đối với Trang Duệ mà nói, những chuyện này không thành vấn đề, hắn chỉ cần phóng linh khí ra khỏi mắt, Trang Duệ cũng có biện pháp đi tới, hơn nữa hắn còn nhanh chóng tìm ra lộ tuyến đi vào sâu trong sơn động.

- Ngao ngao!

Kim Cương không biết Trang Duệ đang làm gì đó, nhưng nhìn thấy cử động Trang Duệ muốn tiến vào hang núi, thoáng cái chạy tới, liên tục bày biện hai tay, không cho Trang Duệ đi vào.

- Kim Cương, như thế nào?

Trang Duệ có chút kỳ quái, vừa rồi hắn dùng linh khí xem qua, trong sơn động hình như không có gì nguy hiểm, khả năng lớn nhất chính là lạc đường ở bên trong, nhưng chuyện này với hắn mà nói, hoàn toàn không thành vấn đề.

-Ồ ồ...

Bộ dáng của Kim Cương có chút sốt ruột, từ trên mặt đất nhặt lên một tảng đá, sau đó hắn dáo dác nhìn về hướng của sơn động, vung cánh tay dài dùng sức đập vào trong sơn động.

Tảng đá đụng vào trong sơn động, phát ra tiếng vang nặng nề, nhưng cảnh tượng sau đó, đã làm cho Trang Duệ trợn mắt há hốc mồm, bởi vì vốn thành động vô cùng an tĩnh, sau khi tảng đá kia đập vào, trở nên sôi trào.

Từ cửa động có thể nhìn thấy, đột nhiên trong sơn động xuất hiện vô số bóng đen, phô thiên cái địa từ trong sơn động bay ra, thậm chí có mấy bóng đen, bay ra bên ngoài sơn động.

- Ta kháo, con dơi?

Hiện tại Trang Duệ biết vì sao linh khí vô duyên vô cớ giảm bớt, thì ra là bị những con dơi này hấp thu vào trong cơ thể, mà con dơi đều treo trên thành động, lúc ấy Trang Duệ không có để ý, hắn còn tưởng rằng đó là một ít tảng đá đấy.

Nhìn thấy trong động có bóng đen rậm rạp chằng chịt, da đầu của Trang Duệ rung lên, tuy những con dơi này không lớn, nhưng trên thế giới vẫn tồn tại dơi hút máu, đây cũng không phải là truyền thuyết, mà là sự thật.

Trang Duệ cũng không biết dơi trong sơn động này có phải là dơi hút máu hay không, nếu đúng là như vậy, đối với việc thăm dò sơn động này của hắn, tạo thành phức tạp rất lớn.

Thiên tính của dơi là ưa thích bóng tối, mà những con dơi bay ra ngoài, vừa bị ánh mặt trời chiếu vào, phát ra âm thanh khó nghe.

Nhưng Kim Cương chờ ngoài động rất hưng phấn a, không đợi những con dơi này quay trở về, vung bàn tay đập tới, một cái tát đã nện con dơi rơi xuống đất.

Hai tay của Kim Cương có khí lực nặng ngàn cân, con dơi bị nó đập trúng, lập tức trở nên huyết nhục mơ hồ, không sống sót nổi.

Mà cử động tiếp theo của Kim Cương, lại làm Trang Duệ cảm thấy buồn nôn, bởi vì Kim Cương trực tiếp dùng bàn tay bắt lấy con dơi trên mặt đất, sau đó nhét vào trong miệng, vết máu đỏ tươi từ trong miệng của Kim Cương trào ra, một mực chảy xuống.

- Ngao ngao...

Bảy tám con dơi còn chưa đủ Kim Cương nhét kẻ rằng, nhưng nó không có quên bạn thân Trang Duệ, rõ ràng lưu lại một con cuối cùng, cầm tới đưa trước miệng của Trang Duệ.

- Đi đi, ta không ăn cái này...

Nhìn thấy hình dáng của con dơi không khác con chuột bao nhiêu, Trang Duệ vội vàng đẩy tay Kim Cương ra, nhưng lại đoạt con dơi cầm vào tay, bởi vì Trang Duệ muốn nhìn một chút, đây có phải là dơi hút máu hay không.

Trang Duệ trong khóa học sinh vật ở trường, thân thể dơi hút máu không lớn, thân dài lớn nhất cũng không vượt quá chín cm, cái đuôi không lộ ra ngoài có màu ám rậm nằng.

Hình dạng của dơi hút máu dễ dàng phân biệt được, bởi vì trên đỉnh mũi của nó có hình chữ “u” và có đệm thịt, lỗ tai có hình tam giác, răng nanh dài và bén nhọn, răng hơi có hình tam giác, sắc bén như đao, có thể đâm thủng lớp da cứng rắn nhất của bất cứ loài nào.

- Khá tốt, không phải dơi hút máu...

Trang Duệ cẩn thận kiểm tra con dơi trong tay xong, yên lòng, đây là con dơi rất bình thường, dùng ăn con muỗi mà sống, cũng không tập kích nhân loại.

Nhưng khắp hang động này là dơi, cũng làm cho Trang Duệ có chút đau đầu, bản thân không có quần áo gì, nếu không cẩn thận bị những con dơi nào cào trúng, không chừng sẽ bị lây bên truyền nhiễm hoặc nhiễm độc a.

Dùng lửa và hun khói xua đuổi? Biện pháp này không thực tế, cái hang này sâu hơn năm trăm mét a, dùng bao nhiêu củi cho đủ đây

Hơn nữa còn không biết trong sơn động này còn có lối ra khác hay không, nếu như mình bận rộn ở đây, ở nơi khác có thể thông khí, chẳng phải Trang Duệ khóc không ra nước mắt à?

- Kim Cương, chúng ta đi vào chơi như thế nào?

Trang Duệ suy nghĩ nửa ngày, còn không có biện pháp, lập tức đánh chủ ý lên đầu của Kim Cương, bạn thân này da dày thịt béo, con dơi cũng không có biện pháp với nó a.

-Ồ ồ...

Kim Cương phản ứng có chút vượt quá dự kiến của Trang Duệ, thằng này liên tục ắc đầu, hơn nữa còn bày ra tư thế ôm đầu, xem ra nó rất sợ hãi với hang động này a.

Trang Duệ không biết, Kim Cương khi còn bé, bởi vì nghịch ngợm chạy vào trong sơn động một lần, nhưng lại bị vô số con dơi đuổi ra, thiếu chút nữa nó không tìm được đường ra a.

Sau lần đó, Kim Cương chỉ dám ở dám ở cửa động dùng đá nện vào thành động, bắt lấy mấy con dơi ăn tươi để tiết hận, bảo nó lại vào sơn động, đánh chết nó cũng không dám.

Trang Duệ có chút không cam lòng, tấm bản đồ trong lòng làm hấn ngứa ngáy, không đi vào xem xét một phen, đoán chừng buổi tối hấn không cách nào ngủ yên a.

Nhìn thấy Trang Duệ ở cửa động đi tới đi lui, con mắt Kim Cương đảo tròn, kéo Trang Duệ lại, chỉ chỉ sơn động, chỉ lên sơn động.

- Địa phương khác có thể đi?

991. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 991-994: Bảo tàng hải tặc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Ở chung với Kim Cương thời gian dài như thế, có thể nói Trang Duệ có chút lý giải với ngôn ngữ của Tinh Tinh, tuyệt đối không thua gì so với vị nữ khoa học nghiên cứu Tinh Tinh vài chục năm a..

-Ồ ồ...

Kim Cương liên tục gật đầu.

- Vậy chờ gì nữa, đi thôi..

Cái sơn động này có đường khác để đi vào, nói không chừng trên đỉnh núi còn có lối vào, Trang Duệ hưng phấn đi theo Kim Cương tiến lên núi.

Năm sáu trăm thước sườn dốc, sau hơn mười phút đồng hồ leo lên, đỉnh núi thập phần khoáng đạt, lớn nhỏ ước chừng bốn năm mét vuông, vẫn còn lưu lại vết tích của núi lửa, ở giữa đỉnh núi còn lưu lại một cái hố sâu bốn năm mét, bên trong không có một ngọn cỏ.

Kim Cương cũng không dừng lại ở đỉnh núi, mà lại chạy qua một bên, sau khi đi thêm vài phút, cũng đi được hai trăm mét, Kim Cương dừng lại ở trước một nơi có dây leo phủ khắp vách đá.

- Hắc, đây là hang ổ của người?

Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương đẩy dây leo ra, lộ ra một cửa động, không khỏi cười, hấn đã sớm dùng linh khí nhìn qua, trong sơn động này phủ lên không ít xác mía, chắc hẳn Kim Cương trước khi quen biết mình, đã ở lại chỗ này.

Nhìn từ bên ngoài thì sơn động này chỉ sâu có mười mét, nhưng Trang Duệ dùng linh khí phát hiện, ở tận cùng sơn động, ở sau một tầng đá, kỳ thật vẫn còn một lỗ thủng có đường kính năm sáu mươi cm.

Mà đằng sau lỗ thủng, xuất hiện tình hình, giống như ở cái động bên dưới, là một mê cung có bảy tám lối rẽ.

Trang Duệ cũng không nóng nảy xem xét tình hình trong mê cung, mà đi theo sau Kim Cương, đi vào trong sơn động.

Khá tốt, cũng không có mùi khó ngửi như cái hang của mèo chồn, trong sơn động rất khô ráo, hơn nữa trong sơn động có nơi thông khí, đó là một khe hẹp, thường xuyên có không khí lưu động nên không có mùi hôi.

- Kim Cương, đẩy tảng đá kia ra, ta muốn vào đi...

Trang Duệ phóng xuất linh khí từ cửa động thâm nhập vào trong hai ba trăm mét, cũng không xuất hiện tình huống linh khí giảm bớt, nói cách khác, ở bên trong sơn động, không có sinh vật nào tồn tại.

- Ngao ngao...

Kim Cương khoa tay múa chân lung tung, giống như không cho Trang Duệ đi vào, cũng không muốn động thủ với tảng đá.

- Kim Cương, không có việc gì, ta đi vào sẽ đi ra, Ân... Đi ra sẽ cấp thịt nướng cho người ăn. (.

Nghe được thịt nướng, khóe miệng của Kim Cương chảy nước miếng, lập tức dùng tay nện vào ngực, đem cái tảng đá nặng bốn năm trăm kg kia dời đi, dịch chuyển ra bên cạnh, lộ ra một lối đi.

- Kim Cương, chờ ta ở đây, một hồi ta sẽ đi ra.

Cái này lỗ thủng quá nhỏ, Trang Duệ chui vào không có vấn đề, nhưng Kim Cương thì không vào được, Trang Duệ sợ Kim Cương ở trong bóng tối không được tự nhiên, dứt khoát bảo nó chờ ở bên ngoài, bản thân mình đi vào một mình.

Mà con đường trong sơn động này trái ngược với sơn động phải dưới, giống như hang động phía dưới, sau khi đi vào mười mét, không gian trở nên rộng rãi, một cái động rộng rãi hiện ra trước mặt Trang Duệ.

- Đi về bên nào đây?

Trang Duệ xâm nhập vào một trăm mét, thân hình dừng lại, hiện tại thân hình của hắn đã dừng lại ở một cái động đá vôi ười mét, xung quanh động rộng rãi, có một cái hồ nhỏ, phía trên có tiếng nước nhỏ xuống, phát ra âm thanh rất rõ ràng trong động.

- Móa, không phải là thạch nhũ ngàn năm chứ?

Trang Duệ nhớ tới câu truyện trong các tiểu thuyết, rất nhiều các đại hiệp đều bị cứu nhân bức bách, thân hãm tuyệt địa, sau đó đạt được thạch nhũ ngàn năm mà công lực đại tiến, báo thù rửa hận.

Trang Duệ cười vì cách nghĩ quá nhàm chán của mình, ngẩng đầu nhìn lên trên, một cây thạch nhỏ lớn nhỏ bằng cánh tay, từ trên đỉnh động dài xuống dưới, nếu ở đây có thể lắp đặt đèn, chắc chắn là tạo ra một nơi du lịch lý tưởng.

Bốn phía của động rộng rãi, tổng cộng xuất hiện sáu đường rẽ, Trang Duệ do dự, hắn không biết mình nên đi theo đường nào mới đúng.

- Lại dùng linh khí nhìn một chút a, đừng tiến vào hang dơi là được.

992. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 991-994: Bảo tàng hải tặc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ bình ổn tâm tình, đứng ở trong động rộng rãi, phóng xuất linh khí, trừ con đường mình đi lúc nãy, còn lại mấy đường rẽ, Trang Duệ đều dùng linh khí điều tra một chút.

- Con đường này không thông, con đường này không phải, dựa vào, đầu này đi thông tới hang dơi.

Trang Duệ nhìn qua ba lối rẽ, một đầu ăn sau được hai trăm mét, đã bị đá núi phá hỏng, mà con đường khác đi thông tới đỉnh núi, còn có một đầu, lại đi vào hang dơi.

- Đây là... Đây là cái gì?

Thời điểm Trang Duệ đưa mắt nhìn về cái hang thứ tư, lập tức dừng lại, ánh mắt giống như bắn ra kim quang, Ân... Phải nói là hắn nhìn thấy kim quang mới đúng.

- Tìm... Tìm được...

Tuy trong lòng đã suy đoán được, cái hoang đảo này chính là địa phương hải tặc giấu bảo tàng, nhưng Trang Duệ vẫn không nhận được mà vui sướng, tìm kiếm bảo tàng hải tặc, mấy trăm năm qua có vô số người chạy đi như xua vịt, không nghĩ tới hôm nay lại bị mình gặp được một chỗ.

Sau khi linh khí tiếp xúc với kim quang, đó là một tiền vàng cao như núi, có một đồng tiền vàng lớn nhỏ như đồng xu, nắm rải rác chất đồng trên mặt đất, mà ở bên cạnh nó, còn có các loại tiền và trang sức.

Sau khi dò xét thấy những vật này, linh khí trong đó rất sung túc, sau khi linh khí của Trang Duệ tiến vào, lập tức linh khí được một cổ cảm giác tình cảm ôm ấp, ấm áp dễ chịu rất là thoải mái.

- Đại khái là ba trăm mét, vấn đề không lớn...

Trang Duệ nhìn ra vị trí của mình và vị trí của bảo tàng, có chừng ba bốn trăm mét, tuy lộ tuyến khúc chiết, nhưng đối với người có thể nhìn xuyên bóng tối mà nói, những chuyện này không coi vào đâu.

Hiện tại hần cần thận dò xét con đường này một lần, một mực ghi nhớ lộ tuyến trong đầu, Trang Duệ chui vào đường rẽ thứ tư, dọc theo con đường uốn lượn, đi đến địa điểm bảo tàng được giấu kín.

- NGAO! NGAO NGAO!

Bỗng nhiên, một tiếng vang như tiếng sấm, từ đằng xa truyền tới.

- Đúng là khoa trương a.

Tiếng gầm cực lớn như tiếng biển gầm, trùng kích vào màng nhĩ của Trang Duệ, chấn đầu óc của Trang Duệ như muốn nổ tung, cũng không phải là giọng của Kim Cương quá lớn, mà bởi vì đây là tiếng phản âm của sơn động.

Hơn nữa âm thanh này đến quá đột nhiên, làm cho Trang Duệ không có chút chuẩn bị nào, giống như một người đang ngủ, bị người cầm cái trống đánh ầm ĩ ở bên cạnh.

Qua khoảng năm phút đồng hồ, âm thanh trong sơn động từ từ nhỏ đi, Trang Duệ biết rõ, chắc là Kim Cương ở bên ngoài không kiên nhẫn nữa, cửa động lại quá nhỏ, nó chui không lọt, lúc nào mới gào thét.

Trang Duệ cảm giác được trong đầu không còn âm thanh ông ông nữa, vội vàng che lỗ tai của mình lại, nhìn về phía mình đi vào, nói ra từng chữ một:

- Kim... Cương... , Một... Lát nữa... Ta ... Đi ra ngoài!

Trong sơn động có điểm này là không tốt, chỉ cần âm thanh hơi lớn, sẽ được phóng to vô hạn, giống như có người cầm loa hét lớn bên tai.

Sau khi hô xong, Trang Duệ dùng linh khí quay đầu nhìn lại, quả nhiên Kim Cương lão đại đang ở trước lỗ thủng nhìn quanh bốn phía, có thể là do hình thể quá lớn, không cách nào chui lọt, cho nên nó mới kêu ngao ngao...

Trang Duệ dùng linh khí chạy một vòng trên người Kim Cương, mà đại gia hỏa này nghe thấy Trang Duệ đáp lời, rất cực an tĩnh lại, sau đó rút đầu lại, nằm ngả chổng vó trên mặt đất, rõ ràng thoải mái ngủ một giấc.

Trang Duệ không biết, hần và Kim Cương đối thoại lần này, lại làm hang ổ của lũ dơi bên kia, đều lộn xộn, vô số con dơi bạo động, bởi vì âm thanh quá lớn, quấy rầy sóng âm của chúng. truyện copy từ

Ngàn vạn con dơi, giống như nổi sủi cỏ sôi sùng sục, rơi xuống mặt đất, thêm nữa... Có rất nhiều con bay loạn giống như con ruồi, cũng không biết quá bao nhiêu con đâm vào tường mà chết.

Hoàn hảo là, tuy trong lòng núi tương thông, nhưng con đường uốn khúc phức tạp, đàn dơi cũng không bay tới nơi đây, nếu không Trang Duệ cũng có thể sẽ giống Kim Cương khi còn bé, bị những con dơi này đuổi khắp hang động.

Đương nhiên, Trang Duệ sẽ không quản sống chết của lũ dơi, sau khi trấn an Kim Cương, hần đi về địa phương bảo tàng được giấu kín.

Bởi vì con đường trong núi gập ghềnh bấp bênh, thậm chí còn có chút tảng đá nhô lên, giống như gai nhọn đâm ngược lên mặt đất, làm cho Trang Duệ không dám đi nhanh, cơ hồ là vừa đi vừa nhìn dưới chân.

Sau khi đi được nửa giờ, khoảng cách giữa Trang Duệ và bảo tàng, còn hơn một trăm mét.

Hiện tại Trang Duệ đang ở nơi rất sâu, địa hình càng thêm phức tạp, cơ hồ thời điểm hắn đi vào một lối rẽ, nếu như không phải Trang Duệ có thể trực tiếp nhìn xuyên qua vách đá, chỉ sợ đã sớm lạc mất phương hướng trong lòng núi.

- Ba!

993. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 991-994: Bảo tàng hải tặc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Một tiếng giòn vang từ dưới chân vang lên lọt vào tai của Trang Duệ, làm cho Trang Duệ dừng lại, cúi đầu nhìn lại, hình như là một tảng đá, còn tràn ra bạch quang trong suốt.

- Móa, xương cốt người chết a!

Trang Duệ xoay người nhặt lên, lúc này mới phát hiện, thì ra là xương người, trách không được lại trắng như thế.

Sau khi xem xét chung quanh, ở con đường phía trước Trang Duệ không được bao xa, lại phát hiện mấy khối xương cốt, thì cốt bầy tán loạn trên đất, dựa theo đánh giá của Trang Duệ, thì hẳn là bị động vật vô tình tiến vào trong sơn động phá hư a.

- Ô? Da dê...

Ở bên cạnh đầu lâu của một người chết, Trang Duệ lại phát hiện một tấm da dê, công nghệ chế tác, giống như đúc tấm hắc phát hiện trong nhà gỗ, phía trên có đồ án miêu tả rườm rà.

Trang Duệ ngưng tụ linh khí, đứng lại xem xét tấm da dê này, qua một lúc sau, lông mày nhíu lại.

Khởi điểm của tấm da dê này, có lẽ chính là địa phương mình tiến vào, một trăm mét phía trước thì chính xác, nhưng đi đến đằng sau, lại trở nên lộn xộn, căn bản không có giống những nơi mình đi qua.

- Bạn thân, coi như ngươi không may, gặp phải bản đồ giả...

Không cần dùng đầu cũng biết rõ, người chết ở chỗ này, khẳng định là không tìm được đường ra, bị đói chết ở chỗ này, nhưng bạn thân lại không biết, đồ vật mà hắn đang tìm kiếm, chỉ có hơn một trăm mét. đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ cầm địa đồ này, nhét vào trong giấy, không có cách, cũng không thể nhét vào đũng quần a? Toàn thân cũng không có chỗ nào để nhét cả.

Sau khi gặp phải tiểu sự trải qua giữa đường này, Trang Duệ lại đi tiếp thêm hai mươi phút nữa, rốt cục cũng tiến vào một đường rẽ cao hai mét, rộng một mét, mà năm sáu mét phía trước, chính là địa phương giấu bảo tàng.

Nhưng ở trước mặt của Trang Duệ, chất đầy đá vụn, xem ra con đường phía trước bị phá hỏng.

Trang Duệ dùng linh khí liếc mắt nhìn, đồng đá vụn này kéo dài ba bốn mét, đằng sau đá vụn, chính là mật thất bảo tàng được giấu kín.

Nói là mật thất, kỳ thật chính là một cái hang tự nhiên mà thôi, mấy trăm năm trước, một đám hải tặc tung hoành biển cả, hình như còn chưa nắm giữ kỹ thuật thuốc nổ a.

- Người nước ngoài đúng là không có sức sáng tạo, hải tặc thuộc về đoàn thể không có văn hóa a.

Liếc nhìn đồng đá chồng chất, Trang Duệ có chút dở khóc dở cười, xem ra người phương tây có lịch sử ngắn không có kiến thức, làm mật thất cũng có cả kỹ thuật a, không ngờ là dùng đá chặn đường?

Nếu đổi thành người trong nước tới làm, tuyệt đối là cơ quan rậm rạp, bầy rập khắp nơi trên đất, chắc chắn là sẽ có rất nhiều người chết.

Nếu như để người Ai Cập làm chuyện này, thì trên vách tường sẽ đầy các hoa văn thần bí, nguyên rửa chết những kẻ tới tầm bảo, trị không chết người cũng hù chết người. nguồn

Nhưng đây là hải tặc của thế kỷ mười sáu mười bảy, cũng chỉ có một ít năng lực này, cho nên bọn chúng cũng không có trình độ gì cả.

Dù sao Trang Duệ có khí lực, hẳn không sợ làm việc, lập tức vận chuyển những tảng đá ra, Trang Duệ chuyển những tảng đá vôi này đi vào các lối rẽ khác, nếu không lúc bản thân hẳn quay lại con đường sẽ bị phá hư.

Xem ra phải làm bốn năm tiếng đồng hồ a, thời điểm Trang Duệ vận chuyển những tảng đá này đi, hẳn nhìn thấy một đạo ánh sáng chói mắt, không cần dùng linh khí cảm ứng, mà dùng con mắt nhìn thấy.

- Qua... Đây là Dạ Minh Châu!

Trang Duệ dùng sức lau mắt, bảo vật bình thường đã trân quý, nhưng vật có thể phát ra ánh sáng thế này, chỉ có Dạ Minh Châu, mới có thể phát ra ánh sáng trong bóng tối, đây là chuyện khoa học đã chứng minh là đúng.

994. Chương 991 -994: Bảo Tàng Hải Tặc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 991-994: Bảo tàng hải tặc.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Dù Trang Duệ không tinh thông lịch sử nước ngoài lắm, nhưng mà với hải tặc, là chủ đề không tránh né của rất nhiều quốc gia, hơn nữa câu chuyện về hải tặc rất thú vị, cho nên Trang Duệ đối với lịch sử của hải tặc, cũng có lý giải.

Nói đến số vàng này, phải nhắc tới thế kỷ mười bốn, vào thời điểm đó, hải tặc Bắc Âu hoạt động hung hăng ngang ngược, vô số băng hoạt động độc lập, hải tặc đều tập trung lại ở các bến cảng ở Bắc Âu làm cứ điểm hoạt động.

Mà lúc đó, một chi hải tặc đã man trên biển cả, đã đủ để cho tất cả các thuyền bè đi lại trên biển nghe tên là tránh lui, nghe ngóng là sợ, đường ven biển Bắc Âu, cơ hồ không có chiếc thuyền buôn trên biển nào dám phản kháng bọn chúng, sau đó đạt được sự khoan dung của chúng.

Lúc ấy nữ vương Margaret của Đan Mạch mãnh liệt khước từ vô số người Na Uy và Thụy Điển chết oan chết uổng, vì vậy các cư dân Stockholm đành phải cầu viện Đan Mạch chống cự hải tặc.

Vì ủng hộ bên cạnh Thụy Điển mà công tước thành thị Mecklenburg dùng danh nghĩa quốc vương Thụy Điển ra thông cáo:

- Tất cả hải tặc cướp bóc các bến cảng và thành thị Đan Mạch và Na Uy đều phải dựa trên danh nghĩa quốc vương, trộm cắp và phóng hỏa đồng thời phải hướng Stockholm cung cấp viện trợ người và phải hướng Davis của vùng Rostock nhận lấy giấy phép chứng nhận đặc biệt.

Kể từ đó, hành vi cướp bóc của hải tặc được hợp thức hóa, mà có được cái giấy chứng nhận đặc biệt này, khiến cho tất cả các thuyền trưởng hải tặc tìm được phương hướng đột phá, cư dân Stockholm đói khát cung cấp thực phẩm thiết yếu cho hải tặc, gọi là “Lương thực huynh đệ” liên minh.

Sau khi chiến đấu và “Hợp pháp” bằng giấy phép đặc biệt, đám hải tặc chẳng những cướp bóc đội thuyền của Đan Mạch cũng bắt đầu cướp bóc những đội thuyền mậu dịch của các quốc gia khác, người tham gia nhóm “Lương thực huynh đệ” cũng tham dự với bọn chúng, thậm chí bắt đầu hình thành hình thức “Quốc gia” ban đầu.

Mà Klaus trong miệng của Trang Duệ, tên đầy đủ gọi là Klaus Thor Baker, hẳn liên kết với “Lương thực huynh đệ” tạo thành nhóm hải tặc lớn nhất lúc bấy giờ.

Klaus sanh ra ở nước Đức, hẳn chỉ huy năm mươi con thuyền chuyên cướp bóc ở Bắc Hải, trong một số ít người hẳn chính là Hải Lang, nhưng ở trong mắt người hẳn chính là Robin Hood trên biển, hẳn cướp bóc người giàu có, sau đó đem tài phú cướp bóc đưa tặng cho người nghèo.

Sau khi liên kết với “Huynh đệ lương thực”, thuyền hải tặc của hắn càng ngày cướp bóc không kiêng nể gì ở Bắc Hải, cho đến lúc quốc vương Richard đệ nhị của nước Anh cùng nữ vương Margaret của Đan Mạch, cộng đồng liên kết với nhau đối địch với hải tặc.

Mà trong năm đó, Klaus thuyền xuyên cho đội thuyền của mình đi ra biển cả bao la, dùng hình chữ “Chi” Nghịch Phong (đi ngược gió), lần ra biển sau cùng, lọt vào phục kích của đội nước Anh, sau khi trải qua một lần huyết chiến kịch liệt, đám hải tặc thảm bại.

Sau trận chiến đấu ấy, trừ Klaus Thor Baker ra, bảy tên hải tặc chủ quản cùng bốn mươi tên hải tặc khác bị đánh chết trong ngục giam, sau đó vị này thuyền trưởng này bị đưa tới Đức để xét xử, ở đó hắn bị phán tội tử hình, hành quyết bằng cách chặt đầu.

Sau đó Klaus cùng bảy tên hải tặc huynh đệ của hắn, cũng bị áp giải tới Grass Brooke để hành quyết.

Lúc bọn chúng sắp lên giàn xử tử, thì tên thủ lĩnh hải tặc đưa ra điều kiện với nghị viện Hamburger: hẳn đồng ý cầm một khoảng vàng lớn để chạy tội, hơn nữa hướng giáo đường Hamburger quyền tặng một gác chuông bằng vàng trên mái, dùng để đổi tự do cho đám hải tặc.

Nhưng bất kể là điều kiện gì, thỉnh cầu thế nào, đều bị đám quan chức cự tuyệt, bảy tên hải tặc đều rơi đầu xuống đất, sau đó cột đầu đầy máu của bọn chúng lên cột giễu hành thị chúng.

Nghị viện Hamburger lúc ấy vững tin sẽ dùng được thủ đoạn để tìm được bảo tàng của đám hải tặc Klaus này, nhưng sự thật chứng minh cách nghĩ của những nghị viên này sai lầm rồi, nhưng cho dù nước Đức tìm thế nào cũng không tìm được tài phú của đám hải tặc.

Đương nhiên, địa điểm của bảo tàng không rõ, nhưng đối với nội dung vốn có của bảo tàng Klaus, đã sớm truyền ra thế gian.

Nhưng trong truyền thuyết, Klaus đã cố ý giấu bảo tàng của mình ở nhiều chỗ, sau đó bắt theo một gã thợ rèn, đem đại lượng vàng bạc đúc thành dây xích, giấu kín trong cột buồm.

Theo Klaus và đám huynh đệ hải tặc tử vong, bảo tàng của hắn không ai biết ở nơi nào, đến bây giờ đã sáu thế kỷ trôi qua, vẫn không tìm được, mà câu truyện về bảo tàng của hắn, cũng được truyền lưu trên thế gian.

Cho nên Trang Duệ đang nhìn đồng bảo tàng này, lập tức suy đoán ra lai lịch của chủ nhân.

Sau khi nhìn thấy mỏ neo và dây xích bằng vàng này, Trang Duệ điên cuồng, rốt cuộc hắn cũng bắt chấp cái gì nguyên rửa, trực tiếp xông về phía đám vàng.

Thời gian gần bảy trăm năm, cái bảo tàng này bị vô số người tìm kiếm, thật không ngờ, nó lại xuất hiện trên hòn đảo hoang này.

Sau khi lao vào đám vàng, phát ra âm thanh thanh thúy, Trang Duệ cũng chẳng quan tâm tới đồ chơi nào khác, hai tay của hắn, đã chộp vào tiêu chí trên đồng vàng.

- Đi ra cho ta!

Hai tay dùng sức, mà khối vàng cực lớn này, bị Trang Duệ kéo từ trong đồng vàng ra.

- Mẹ ơi, làm cách nào mà bọn chúng vận chuyển vào đây được?

Nhìn thấy mỏ neo lớn bằng cái ca nô, mặt mũi Trang Duệ tràn đầy ngạc nhiên, hai tay của hắn có khí lực mấy trăm ký, nhưng không cách nào kéo được đồng dây xích và mỏ neo vàng này ra được..

Cười ngậy ngô sờ lên đồng vàng nửa ngày trời, Trang Duệ mới dời sự chú ý tới địa phương khác, kỳ thật nếu nói ra, giá trị của đồng vàng này, còn không bằng một khối Dạ Minh Châu trên tường.

Nhưng do đồ chơi này là vật trong truyền thuyết, dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói, chính là truyền thừa, đây chính là tác phẩm nghệ thuật, đã không thể dùng giá trị của vàng để mà cân nhắc được, cho nên lúc này mới được Trang Duệ kính trọng.

Sau khi rời khỏi đồng vàng, Trang Duệ đi tới trước mặt hai cái gương, một cái rương mộc nát quá lợi hại, Trang Duệ vừa mới đụng nhẹ một cái, cả cái rương đã rã ra, bên trong có vô số trân châu lẫn xuống.

995. Chương 995

996. Chương 996

Bỗng nhiên Trang Duệ thức tỉnh, bởi vì hắn nhìn thấy mặt trời, nhìn thấy ánh hào quang rực rỡ nóng bức của mặt trời, từ trên mặt biển phản xạ lại.

Tiếp theo, Trang Duệ lại “Thấy”, thấy những con dơi đang ở trong sơn động, thấy vô số con dơi đang bay loạn, làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà, lần này linh khí của hắn lướt qua, hắn cũng không có cảm giác số lượng linh khí bị giảm bớt.

Thời điểm quay mặt nhìn lại, Trang Duệ “Trông thấy”, Kim Cương đang ở trong sơn động, tinh thần có chút hoảng hốt, hai tay của Kim Cương đều là máu tươi, đang ôm một tảng đá lớn không ngừng đụng mạnh vào trong lỗ thủng.

- Kim Cương, không nện nữa! (.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Kim Cương, Trang Duệ đau lòng, chắc chắn là nó thấy bản thân mình không có đi ra khỏi hang động nên vội vã muốn tiến vào trong lòng núi.

Mà Kim Cương đang điên cuồng, đột nhiên dừng lại, hình như nó nghe thấy âm thanh của Trang Duệ, không khỏi nghi hoặc nhìn bốn phía.

Trong mật thất Trang Duệ cũng sửng sốt, khó mà tin được trong lòng mình nói thầm, Kim Cương có thể nghe thấy? Chẳng lẽ Kim Cương có thể nghe thấy âm thanh trong lòng của mình sao?

- Kim Cương, ngươi có đói bụng không? Có muốn ăn thịt nướng không?

Trang Duệ thử nói thầm một câu, không nghĩ tới hắn lập tức “Thấy”, thấy Kim Cương rất cao hứng, dùng nắm đấm nện vào ngực, nhưng trên mặt mang theo thần sắc ủy khuất.

- Bà mẹ nó, thật giỏi a?

Trang Duệ không nghĩ tới Kim Cương lại có thể nghe thấy thật sự, trong lòng lại nói thầm một câu. xem tại

Nhưng những lời này có chút thâm ảo, Kim Cương gãi gãi đầu, không rõ ràng nhìn bốn phía, nó có chút kỳ quái, tại sao lại nghe được âm thanh, mà không nhìn thấy Trang Duệ?

- Kim Cương, ngươi đi bắt dê rừng, khi ta đi ra chúng ta sẽ ăn thịt nướng.

Trang Duệ hưng phấn qua đi, cũng cảm thấy đói bụng, từ mặt trời ở bên ngoài mà phán đoán, chỉ sợ bản thân mình đã ngây ngốc ở đây suốt cả đêm a.

Nhưng Trang Duệ không có cảm giác mệt mỏi, toàn thân tràn ngập năng lượng, nếu như lúc này bảo Trang Duệ đấu vật với Kim Cương, đoán chừng Trang Duệ đồng học cũng không sợ hãi.

- Ngao ngao!

“Nghe” thấy lời này của Trang Duệ, Kim Cương hưng phấn nện lên ngực, sau đó cong tay tạo hình, đối với việc bàn tay chảy máu không thêm quan tâm.

- Đợi một chút, ta trị liệu cho ngươi.

Kim Cương không sợ đau, nhưng Trang Duệ thấy mà đau lòng, vội vàng xuất ra một đoàn linh khí, bao bọc lấy tay của Kim Cương, thời điểm linh khí màu tử sắc(màu tím) tràn vào tay của Kim Cương, thì miệng vết thương do đập vào vách đá, lập tức dùng mất thương có thể thấy nó đang khép lại.

- Ồ?

Đột nhiên Trang Duệ phát hiện vấn đề, vừa rồi linh khí của mình tiếp xúc với thân thể của Kim Cương, nhưng vì sao không có rót vào thân thể nó?

Chẳng lẽ... Trang Duệ vội vàng thí nghiệm một chút, kết quả đã làm cho hắn cảm thấy vui mừng, trước kia linh khí rót vào trong thân thể của sinh vật thì sẽ bị hấp thu, hiện tại rõ ràng sinh ra cải biến.

Thời điểm Trang Duệ muốn cho linh khí rót vào trong thân thể, linh khí mới có thể rót vào, nếu không khi tiếp xúc với đối phương, cũng không sinh ra bất cứ cảm giác nào.

- Bà mẹ nó, chẳng lẽ muốn nhìn ai thì nhìn, muốn nhìn thế nào cũng được hay sao?

Bỗng nhiên trong lòng của Trang Duệ xuất hiện ý nghĩ xấu xa, cũng khó trách, bình thường Trang Duệ bởi vì đặc tính linh khí, căn bản không có xuất hiện chủ ý này, nhưng hiện tại... Đã có chút bất đồng.

Mà Trang Duệ có thể xác định, sau khi linh khí của mình tiếp xúc với đầu lâu, đã sinh ra cải biến, trừ màu sắc từ vàng kim óng ánh biến thành tử sắc, thì nó có được tác dụng tâm linh tương thông, mà phương diện không chế, cũng trở nên linh hoạt.

- Bình tĩnh, bình tĩnh, ca là người tốt... , àn, ngẫu nhiên nhìn một chút cũng không sao.

Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương rời đi, ánh mắt ngưng tụ, nhìn ra bên ngoài sơn động, hắn muốn thử xem, sau khi linh khí biến thành tử sắc, khoảng cách dò xét, có trở nên xa hơn hay không.

Trước đó, phạm vi phóng xuất linh khí của Trang Duệ xa nhất là năm trăm mét, nhưng từ khi nhìn thấy phạm vi của Kim Cương trong sơn động, Trang Duệ đã biết rõ, phạm vi dò xét của linh khí, đã tăng lớn.

Vô hình linh khí xuyên thấu sơn thể, dần dần lan ra xa hơn, động của tổ tiên Kim Cương, lúc đến rừng cây, nhìn thấy sơn động của mình, thôn xóm đã biến thành phế tích không ngừng xẹt qua trong mắt của Trang Duệ.

Rừng cây dừa, bãi cát làm muối và thủy đàm tương thông với biển cả, tất cả đều xuất hiện trong mắt của Trang Duệ, thời điểm tiến vào phạm vi ba bốn trăm mét dưới biển, rốt cuộc Trang Duệ cảm thấy không còn chút sức lực nào, ánh mắt có chút mơ hồ.

Nhưng ngay cả như vậy, trong lòng của Trang Duệ vui mừng như điên, phải biết rằng, từ trong vị trí của hắn, khoảng cách tới bờ biển là bảy tám km, hơn nữa hiện tại thân ở vị trí này, chỉ sợ phạm vi phóng xuất linh khí của mình, đã vượt qua mười km.

- Bảo bối a, đúng là bảo bối a, chắc có lẽ nó đúng là sản phẩm của người ngoài hành tinh chế tạo a.

Nhìn thấy đầu lâu thủy tinh, Trang Duệ có thể cảm giác được cái đồ chơi này vô cùng đáng yêu, thời điểm hắn tiếp thu phóng linh khí vào, nhưng cảm giác trước kia không có xuất hiện, chỉ có thể phát hiện bên trong có một đoàn linh khí mờ mịt.

- Trước tiên rời khỏi nơi này đã.

Trang Duệ “Thấy” Kim Cương đang ôm một con dê rừng từ dưới núi đi lên, hắn cũng định chỉ thí nghiệm linh khí, nhưng lúc nhìn phía đám bảo tàng trị giá mấy trăm triệu đô la ở trong mật thất này, Trang Duệ sững sốt.

Bởi vì hắn không biết, bản thân mình nên làm cách nào mang đồng đồ vật này ra ngoài, tiền sao? Thứ này vô dụng, mỏ neo vàng sao? Mình không làm nó động đây được a, Trang Duệ đi tới xách nó lên một cái, thì phát hiện, Trang Duệ có thể dùng một tay xách nó lên, làm cho Trang Duệ cả kinh chính là, chẳng lẽ linh khí tiến hóa, tổ chất thân thể cũng được tăng cường sao?

Nhưng khi có thể cầm nó, đương nhiên Trang Duệ muốn mang theo nó đi ra ngoài, vạn nhất sau này bản thân mình có thể rời khỏi hòn đảo, chỉ bằng vào mỏ neo vàng trong tay này, có thể oanh động toàn bộ giới khảo cổ học và các nhà thám hiểm trên thế giới này a.

997. Chương 997 -998: Hi Vọng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 997-998: Hi vọng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ trước tiên cầm cái mỏ neo vàng này theo, sau đó từ trong mật thất chọn ra, tiến vào núi vàng không thể về tay không a, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy a.

Mà trên hoang đảo này, tận lực tìm một ít thứ có thể hữu dụng nhất, Trang Duệ từ trong đồng núi vàng tìm vài món đồ, tìm được mấy cái chén và đồ uống rượu, mà vài món đồ này đều có phong cách Ba Tư.

Muốn nói sinh ý hải tặc của Klaus thật rất lớn, trong mật thất, mà hắn có một ít cách nhìn, trên mặt đất có một đám trân châu, mỗi một khối đều được lựa chọn khéo léo kỹ càng, có mấy viên Hắc Trân Châu đen nhánh, có thể nói là vật báu vô giá. Mặt khác đám vàng chôn chôn trên mặt đất, có đủ loại làm cho Trang Duệ trợn mắt há hốc mồm, trừ tiền vàng của Ba Tư, Anh quốc, Hy Lạp,, thậm chí còn có một số kim nguyên bảo và tiền đồng, cơ hồ bao quát tiền tệ của tất cả phát đạt trên thế giới, làm cho Trang Duệ được mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, đối với ba khóa Minh Châu, cho dù thế nào Trang Duệ cũng không bỏ qua, nếu như mình thật sự có thể thoát ra ngoài, sau đó mang Dạ Minh Châu bày ở nhà, buổi tối chẳng phải có thể tiết kiệm tiền điện sao? Về phần bên trong Dạ Minh Châu có phóng xạ, Trang Duệ cũng không quan tâm, bởi vì hắn dùng linh khí dò xét qua, bên trong Dạ Minh Châu ẩn chứa linh khí nhân nhật, đối với thân thể người rất có lợi, không có chỗ hỏng.

Trang Duệ cũng tìm được vài khóa Dạ Minh Châu nữa, sau khi cầm trong tay một lúc, hắn đi về phía cái rương da hươu kia, cái rương này không lớn, Trang Duệ đợi lát nữa chuẩn bị mang những thứ tốt cất vào bên trong và ôm ra ngoài.

- Ân? Trong rương còn có cái gì?

Trang Duệ lấy cái đầu lâu thủy tinh ra, cũng không chú ý bên trong rương có gì, thời điểm đặt Dạ Minh Châu vào, hắn phát hiện trong rương còn có một vật lóng lánh, thuận tay lấy ra.

- Ta kháo, Klaus đoạt cả quốc vương Ai Cập sao?

Trang Duệ vốn cho rằng , cũng không có để ý, hiện tại từ trong rương lấy đồ vật ra, không khỏi quan sát nó. Đây là một cái mặt nạ chế tác bằng vàng ròng, không phải nhưng loại mặt nạ bọc dán đơn thuần, mũi mặt nạ, nói thành mặt nạ bảo hộ, có lẽ thích hợp hơn một ít.

Trên mặt nạ có vuốt tóc chải ra sau, sợi tóc rõ ràng, có thể thấy được, mà cái mũi cao cao hở ra, mà chỗ con mắt, khảm nạm hai khối hồng bảo thạch Sri Lanka rất trân quý, đột nhiên nhìn lại, trong mặt người

rất sống động. Từ phong cách chế tác của mặt nạ, Trang Duệ có thể nhìn ra được, thứ này tuyệt đối là được khai quật trong lăng mộ của Pha-ra-ông Ai Cập, nhưng về phần là vị Pha-ra-ông nào, bản thân mình không cách nào đoán được.

Phải biết rằng, Ai Cập có rất nhiều vương triều Pha-ra-ông, tuy đại đa số hiện tại đều đã phát hiện được, nhưng trong thời gian lâu dài, rất nhiều ngôi mộ của Pha-ra-ông bị trộm mộ không còn, bên trong rất cuộc có đồ vật trân quý gì, có lẽ cũng chỉ có những tên trộm mộ mới biết được.

Đương nhiên, nổi danh nhất trong các mộ Pha-ra-ông, đương nhiên là hoàng kim lăng mộ, đó là mộ Pha-ra-ông Ai Cập đặt biệt, cũng là hơn ba ngàn năm nay, là lăng mộ Pha-ra-ông duy nhất còn hoàn hảo vô khuyết.

Phát hiện hoàng kim lăng mộ, trở thành văn minh cổ đại mà người hiện đại triệt để rung động và cười nào, với tư cách là mặt nạ vàng ròng biểu trưng của Ai Cập, vàng ròng chế thành quan tài, vàng ròng chế thành vương vị khảm bảo thạch, phù điêu phủ kín lăng mộ đều làm bằng vàng ròng, kể cả mặt nạ hoàng kim và xác ướp hoàn mỹ không sứt mẻ, tất cả đều làm cho cả nhân loại sợ hãi thần phục.

Mà khảo cổ học Anh quốc là Howard Carter đã từng nói qua câu này: Pha-ra-ông mười ba trong lúc sống không ai biết đến, lúc hân chết cả thế giới đều biết đến hắn.

Những lời này rất sâu sắc, khi sống không người nào biết Pha-ra-ông, nhưng khi chết lại làm rung động cả thế giới, toàn bộ những điều này quy công cho lăng mộ của hắn. Một Pha-ra-ông trẻ tuổi chết đi, trong lăng mộ lại có bảo tàng như thế, có thể nghĩ, trong những lăng mộ Pha-ra-ông cổ xưa kia, sẽ có dạng trân bảo thể nào nữa? Cái khác không nói, cái mặt nạ vàng trong tay Trang Duệ, trình độ tinh xảo của nó, không thua kém chút nào so với cái mặt nạ bằng vàng trong lăng mộ của Pha-ra-ông mười ba, thậm chí còn cao hơn.

Cầm mặt nạ vàng trong tay, trong lòng Trang Duệ thầm than, trừ trong Trung Quốc có được văn minh năm ngàn năm, nước ngoài có rất nhiều quốc gia, cũng có lịch sử lâu đời không thua kém gì, rất khó tưởng tượng, nhân loại vài ngàn năm trước, làm cách nào chế tạo được mặt nạ tinh xảo như thế này.

Những vật này đều là của Pha-ra-ông mộ, nhưng bị trộm trong lăng mộ Pha-ra-ông nào? Đã không cách nào khảo chứng, nhưng có một điểm có thể xác định, những vật này nhất định là do Klaus cướp được trên biển. Trang Duệ cẩn thận từng li từng tí mang mặt nạ thả vào trong rương, sau đó trong đồng vàng lấy ra hai ba mươi miếng tiền vàng.

Những tiền vàng này chế tác vô cùng tinh mỹ, như tiền vàng của Anh quốc, ở một mặt khắc chữ nước Anh và khắc lên một con hừng ưng bay lượn, một mặt khác khắc lên chân dung của quốc vương Anh, đó là một nam nhân có chòm râu dài.

Mà trên những tiền vàng còn lại cũng có hình dáng trang sức, động vật và chân dung con người, nhưng đa số là lấy động vật và chân dung con người làm chủ, không cái nào không tinh mỹ và kỹ thuật chế tác cực cao, biểu hiện kỹ thuật chế tạo tiên tiến của lúc đó. Tuy đã trôi qua mấy trăm năm, phái trên những tiền vàng này, vẫn mới tinh như lúc mới ra lò.

Đùng nhìn trong mật thất này, không đáng giá nhất chính là tiền vàng, nhưng những tiền vàng này không phải dùng giá trị của vàng đơn thuần mà cân nhắc, chúng được xem như đồ cổ, nếu xuất ra bán đấu giá, một đồng cũng có thể bán trên hai mươi ngàn đô la.

Đương nhiên, điều kiện là số lượng xuất bán phải cực nhỏ, nếu như Trang Duệ đem trọn số tiền vàng này chuyển đi, cho dù đồ vật có trân quý hơn nữa, cũng biến thành rau cải trắng, sau khi vợ vét mật thất một phen, Trang Duệ chỉ lựa chọn đồ vật có giá trị cao nhất, sau đó chừa vào trong rương da hươu, có thể nói, trong cái rương rộng năm sáu mươi cm này, giá trị ít nhất là ngoài một tỷ đô la.

998. Chương 997 -998: Hi Vọng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 997-998: Hi vọng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Cuối cùng Trang Duệ đem ba khóa Dạ Minh Châu cẩn thận từng li từng tí cất vào trong rương, trong mật thất lập tức trở nên tối đen không thấy năm ngón tay, Trang Duệ một tay ôm rương, một tay kéo theo cái mỏ neo vàng, rời khỏi mật thất.

-Ồ ồ! truyện copy từ

Kim Cương đã đứng ở lối vào hang núi mà không chờ được, nhìn thấy Trang Duệ đi ra,, hưng phấn giờ lên hai tay múa may, nhưng thấy Trang Duệ mang theo cái mỏ neo vàng, lập tức đoạt lấy.

- Móa, khí lực còn lớn hơn ta!

Nhìn thấy Kim Cương cầm mỏ neo vàng giống như đồ chơi, Trang Duệ không khỏi lú lười, dựa theo suy đoán của Trang Duệ, thứ này ít nhất đã nặng ngoài ba bốn trăm ký.

- Đi! Kim Cương, cái rương này người ngàn vạn lần không nên động tới a.

Trang Duệ cố ý nói với Kim Cương vài câu, đừng nhìn thằng này khổ người lớn, kỳ thật giống như con nít, cái gì nó cũng tò mò, nhưng chỉ cần Trang Duệ phân phó, Kim Cương sẽ nghe theo.

Thời gian ngày từng ngày qua đi, trong nháy mắt lại qua nửa tháng, nếu không phải Trang Duệ đang khảo chứng mê hoặc bảo tàng của Klaus, nhất định sẽ cảm giác thời gian trôi qua rất khổ sở, sau khi rời khỏi bảo tàng, Trang Duệ cũng lấy hai cái bản đồ ra, từ tám bản đồ phát hiện trong lòng núi, rõ ràng phát hiện, con đường núi trong hai tám bản đồ không giống nhau, đều là đồ giả, bởi vậy, Trang Duệ đưa ra suy đoán lớn mật về đoạn thời gian trước, Klaus dẫn đầu một đám hải tặc, đem tài phú cướp được cả đời này, chôn dấu trên hoang đảo này, hơn nữa chế tác không ít bản đồ.

Để bảo vệ tài phú của mình, Klaus đã lưu vài người ở lại trên hoang đảo, mấy người này đều không tham gia công tác giấu kín bảo tàng, hơn nữa Klaus rời đi cũng mang theo thuyền, đây là để phòng thủ hạ mang bảo tàng trốn đi.

Nhưng Klaus thật không ngờ, thời điểm hắn ở trên đại dương bao la, lại bị bắt và áp dụng hình thức chém đầu, mà đám hải tặc ở lại trên đảo hoang, hẳn là đợi một thời gian dài, không thấy Klaus trở lại, biết rõ tình huống biến hóa, đoán chừng là vì nguyên nhân bảo tàng mà nội chiến, nhưng tên hải tặc cuối cùng đạt được bảo tàng, cũng chết ở trong lòng núi, từ hai tám bản đồ giả nói rõ, Klaus đối với thủ hạ lưu lại hải đảo, cũng không tin được.

Đương nhiên, những thứ này đều là suy đoán của Trang Duệ từ manh mối có được, khảo cổ chính là như thế, cũng giống như phá án, bắt lấy dấu vết để lại mà suy luận ra, sau khi nghiên cứu lại lịch bảo tàng xong, Trang Duệ lại lâm vào cảnh không có việc gì làm, ngồi tưởng niệm người thân, ngày từng ngày lại sâu sắc hơn, Trang Duệ thường xuyên nhớ nằm mơ thấy mẹ và vợ đang ở nhà, sau khi tỉnh lại đều khóc thảm thiết. Trang Duệ cũng không phải là không có nghĩ tới tự cứu mình, thoát khỏi hoang đảo, hẳn đã thử chế tạo ghe độc mộc, phương pháp chế tạo đơn giản, đó chính là chừa một cây đại thụ, hai đầu vót nhọn, sau đó ở giữa thân cây đào rỗng.

Thời gian suốt một tuần, Trang Duệ cũng hư hao cây cửa trân quý, nhưng ghe độc mộc cũng chế tạo thành công, ghe độc mộc hoàn thành, đã cho Trang Duệ hi vọng rời đi.

Nhưng bị thúc là, lần đầu tiên Trang Duệ cho nó xuống nước, căn bản là không cần sóng gió gì cả, ghe độc mộc bị lật.

Sau khi trải qua một tuần huấn luyện gian khổ, Trang Duệ cũng nắm giữ phương pháp điều khiển ghe độc mộc, hẳn nhảy lên ghe độc mộc, chuẩn bị tiến hành khảo sát năm mươi km chung quanh hòn đảo, đột nhiên trên biển xuất hiện bão tố, một cơn sóng cồn, đã làm hấn và ghe độc mộc chia lìa. Lúc ấy Trang Duệ trải qua thiên tân vạn khổ, mới có thể trở về, mà hoa phí tinh lực cực lớn chế tác ghe độc mộc, đã biến mất trên biển.

Sau khi trải qua chuyện này, Trang Duệ cũng đã hiểu, trong phim trình diễn kỹ năng điều khiển ghe độc mộc đi lại trên biển của thổ dân, thuần túy là vô nghĩa, trông cậy vào thứ đồ chơi này để rời khỏi hoang đảo, tuyệt đối là đầm rồng hang hổ, Trang Duệ có chút tuyệt vọng, dứt khoát không suy nghĩ chuyện rời đảo nữa, trừ mỗi ngày đều đứng trên đỉnh núi ra, đi quan sát có thuyền bè và ca nô qua lại hay không, thời gian còn lại là đi săn bắt cá.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bấm tay tính ra, Trang Duệ đã ngây ngốc trên hoang đảo được hai tháng, cũng may hắn còn có đồng hồ, không cần học Robinson vạch lên thân cây mà tính thời gian. Trang Duệ mỗi ngày đều vẽ lên một ít kiến thức của mình trên vách động, xem như lưu lại cho người hữu duyên.

Thời điểm Trang Duệ rảnh rỗi và cực kỳ nhàm chán, lại đi mấy lần tới bảo tàng của hải tặc, đem rất nhiều kim tệ mang ra, đặt ở trong sơn động hắn ngủ, xem như thỏa mãn một điểm thú vị của Trang Duệ.

Hiện tại cả người của Trang Duệ đen thui, gờm cao cây lao, thậm chí hắn còn tự chế tạo được cung gỗ, vốn muốn nhờ nó bắn chim chóc nướng ăn, nhưng trình độ quá thô nát, cho nên chưa từng thành công qua, hiện tại nếu có người ở bên ngoài tới hòn đảo này, nhất định sẽ cho rằng Trang Duệ chính là thổ dân địa phương.

Bơi lội chính là tiết mục giết thời gian chủ yếu của Trang Duệ, Trang Duệ phát hiện, sau khi linh khí tấn cấp, tuy không thể trợ giúp mình rời khỏi hoang đảo, nhưng gia tăng khả năng nín thở của mình, lần đầu tiên ra biển ghe độc mộc bị mất đi, nếu như không phải Trang Duệ nín thở lặn xuống biển, rất có thể đã không quay lại hải đảo này được nữa.

Hiện tại Trang Duệ có thể lặn xuống đáy nước và ngây ngốc suốt nửa giờ, hắn đã đi dạo chung quanh hơn hai mươi hải lý quanh đảo, ngược lại ở dưới đáy biển cạn, đào được không ít trân châu tỉ lệ tốt.

Thời điểm Trang Duệ có ý định đi tới chỗ ghe độc mộc của mình bị đắm, nhưng áp lực nước biển quá lớn, mà chỗ ghe độc mộc chìm ở độ sâu sáu bảy mươi mét, Trang Duệ không có thiết bị trọng lực, tay không tác sát cho nên khó mà lặn sâu, cuối cùng đành phải buông tha.

- Kim Cương, nhanh một chút, qua đây nhanh một chút.

Trang Duệ và Kim Cương đang tiến hành thi đấu bơi lội trên biển, đây là hạng mục thứ hai mỗi ngày của hắn.

- Ha ha, Kim Cương, ta đã lên bờ trước, người thua rồi.

Trang Duệ đặt chân lên bờ cát trước tiên, quay đầu lại nhìn Kim Cương cười nói.

999. Chương 999 : Sinh Mệnh. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 999: Sinh mệnh. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ngao ngao!

Kim Cương có chút không phục, dùng sức nện lên ngực của mình, ý bảo tiếp một lần nữa với Trang Duệ.

- Tiếp thì tiếp, ự...c! Cạc cạc!

Dù sao Trang Duệ cũng nhàm chán, thời điểm hắn đi xuống nước, chợt nghe phía chân trời xa xa, truyền đến một tiếng ưng kêu thanh thúy.

Ở trên hải đảo này, chỉ có chim biển tồn tại, nhưng thể tích của chúng không lớn hơn điều hâu, tối đa giống như con gà trống, tuyệt đối không thể phát ra âm thanh hữu lực như vậy.

Trang Duệ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một thân ảnh tối sẫm đang dùng tốc độ cao bay về phía mình, từ trên không đáp xuống bãi cát.

- Kim Vũ! Là Kim Vũ!

Nghe được âm thanh quen thuộc này, nhìn lên bóng đen đang lao xuống trên bầu trời, cảm xúc trong lòng Trang Duệ trăm mối ngổn ngang, hai đầu gối mềm nhũn, không tự chủ được quỳ gối trong nước biển.

- Ta có thể về nhà...

Trang Duệ dung hai tay che mặt, nước mắt tuôn ra, theo khe ngón tay mà chảy xuống mặt biển.

Năm nay mùa đông Bắc Kinh đặc biệt lạnh, tháng hai ở Bắc Kinh vừa qua được chín ngày, thở ra một hơi có thể đông thành băng.

Trong căn nhà cấp bốn của Trang Duệ, mái hiên đầy băng trắng dài.

Sáng sớm Hách Long đã cầm trường côn, lần lượt đi ra khắp mái hiên đánh rớt băng xuống, bởi vì đồ chơi này vào thời điểm băng tan sẽ biến thành cây dao nhọn, nếu như rơi xuống, rất dễ dàng làm bị thương người ta.

Lão bà của Lưu Giang đã trở về Bành Thành, tháng trước sinh ra hài tử mập mạp, làm cho Lưu Giang nhin không được cười lớn, khắp thế giới tìm kiếm Trang Duệ, bạn thân tốt nhất của hắn mất tích làm cho hắn không vui được nữa, nhưng dù tìm thế nào cũng không tìm được.

Âu Dương Quân cũng mang theo vợ con mình tới căn nhà cấp bốn này, hắn biết rõ chuyện Trang Duệ mất tích, ở lại trong căn nhà cấp bốn này, hắn luôn cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa sợ vợ nói lộ ra, cuối cùng dứt khoát đi về nhà.

Căn nhà cấp bốn vốn náo nhiệt, hiện tại trở nên quanh quẽ, mà ngay cả Trương mục và Lý tẩu không biết tình huống, cũng cảm giác được xảy ra chuyện gì đó, hào khí trong nhà cấp bốn, không hiểu thấu trở nên khấn trương.

Mà các nàng xem ra, nữ chủ nhân Âu Dương Uyển vốn thân cận, hình như đối với việc ra ngoài ca hát khiêu vũ không còn hứng thú nữa, trừ đối mặt với con dâu là có khuôn mặt tươi cười ra, bình thường đều ngồi ngậm ngốc một chỗ, còn có thể vô duyên vô cớ chảy nước mắt.

Mà Tần phu nhân đến từ Hồng Kông, cũng là như thế, Trương mục và Lý tẩu cũng cảm giác được không đúng, mỗi ngày làm xong việc đều trở về trong phòng của mình.

Khoảng cách lễ mừng năm mới không còn bao nhiêu ngày, nhân vật nam chính không biết đi đâu, bình thường vào thời điểm này đều ở nhà chuẩn bị đồ tết, nhưng năm nay, không khí trong căn nhà cấp bốn này trầm lắng, hào khí trở nên áp lực.

...

- Mẹ, sinh ý của Trang Duệ đã thuận lợi chưa? Tại sao ngay cả thời gian điện thoại về nhà cũng không có được một lần nào cả thế?

Sắp tới lễ mừng năm mới, mà Tần Huyền Băng không thấy chồng trở về, Trang Duệ chẳng những không có trở lại, ngay cả điện thoại cũng không gọi về lần nào, làm cho Tần Huyền Băng rất là bất mãn.

- Tiểu Băng, trở lại ta sẽ nói với nó, nó quá hư hỏng rồi, đúng rồi, Bành Phi không phải gọi điện thoại tới, nói điện thoại vệ tinh bị trộm sao? Cha con cũng nói, bảo tiểu Duệ đi Châu Phi làm cái gì đó hay sao?

Phương Di nghe được lời con gái nói, vành mắt thiếu chút nữa đã rơi lệ, che giấu trong khoảng thời gian này, đã làm nàng rất khó sống, nhưng suy nghĩ cho con gái và hai đứa cháu trong bụng, đành phải nghĩ tất cả biện pháp giấu diếm mà thôi.

Cũng may Tần Huyền Băng đem lực chú ý, đều dồn hết lên người hai hài tử sắp sinh, nếu không với việc Tần Huyền Băng cực kì thông minh, nhất định sẽ nhìn ra một ít manh mối.

Từ khi máy bay gặp rủi ro tới bây giờ, đã qua được hai tháng, không chỉ Tần gia, ngay cả Âu Dương gia cũng đã cam chịu chuyện Trang Duệ đã chết, mất tích trên biển thời gian dài như vậy, dù là ai cũng không tin Trang Duệ sẽ sống.

Đương nhiên, có lẽ vẫn còn người đang điều khiển du thuyền, du dương trên đại dương, Bành Phi không phải nghĩ như vậy sao, không biết vì cái gì, Bành Phi vẫn tin chắc Trang Duệ còn sống.

Sở dĩ Bành Phi trộm một chiếc du thuyền mà và đi lênh đênh trên biển nước ngoài nhiều tháng như vậy, cũng là do Âu Dương Lỗi bàn giao nhân sự với hải quân cung cấp lương thực và các nhu yếu phẩm cho hắn, nếu không thì chiếc du thuyền này cũng không còn dầu, chỉ để bài trí mà thôi.

- Đúng rồi, mẹ à, trong thời gian này con không thấy Kim Vũ a?

Theo thời tiết trở nên lạnh, thời gian Tần Huyền Băng đến trong sân càng ngày càng ít, nhưng vài ngày nay không nghe được tiếng kêu to của Kim Vũ, làm cho nàng có cảm giác kỳ quái.

- Đúng vậy a, con không nói thì ta cũng không nhớ, nhưng động vật đều có thiên tính hoang dã, ai biết nó bay đi đâu?

Phương Di thuận miệng trả lời, tâm tư của nàng hiện giờ làm gì để ý tới con điều hâu chứ? Đừng nói kim điêu, cho dù hai con chó Ngao Tây Tạng chạy đi mất, Phương Di cũng không quan tâm.

- Khó mà làm được, mẹ à, những con động vật này chính là mệnh căn của Trang Duệ đấy, chờ hắn trở lại không nhìn thấy, khẳng định sẽ gấp lên...

Tần Huyền Băng nghe mẹ nói như vậy, ngược lại có chút sốt ruột, Kim Vũ từ khi còn bé đã rất đáng yêu.

- Không có việc gì, con đừng vội...

Phương Di nhìn thấy con gái sốt ruột, vội vàng khuyên giải vài câu, nhưng Tần Huyền Băng vẫn đứng đấy, vịn eo đi ra ngoài cửa, không riêng gì muốn nhìn Kim Vũ có trở lại không có, Tần Huyền Băng cũng muốn nhìn đôi Bạch Sư kia như thế nào.

Sau khi tiến vào mùa đông, Bạch Sư và Tuyết Nhi cũng giảm bớt thời gian hoạt động bên ngoài, đương nhiên không chỉ vì nguyên nhân thời tiết, mà là chó Ngao Tây Tạng tiến vào mùa động dục.

Tuyết Nhi có lẽ đã mang thai, trong khoảng thời gian này đến nay, đều cho chúng ăn, đều mang thịt ra cửa cho chúng ăn, do Bạch Sư ngậm vào mồm, trừ Âu Dương Uyển và Tần Huyền Băng ra, bạch Sư cự tuyệt bất luận kẻ nào tiến vào trong phòng của nó.

1000. Chương 1 000: Sinh Mệnh. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1000: Sinh mệnh. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Có lẽ trôi qua một tháng nay, thành viên trong nhà Trang Duệ, sẽ có thêm vài gia hỏa hoạt bát đáng yêu.

- Mẹ, không có việc gì, con nào có yếu ớt như vậy, ai ôi!

Tần Huyền Băng vịn eo vừa đi tới cửa, trong bụng đột nhiên truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt.

- Ai ôi! Đau, đau chết ta, mẹ, con giống như... Giống như... Muốn sinh...

Trong khoảng thời gian này mẹ và mẹ chồng đều biết Tần Huyền Băng sắp sinh hài tử, Tần Huyền Băng cảm giác lần đau bụng này không giống với trước kia, vội vàng hô lên.

- À? Tiểu Băng, không có việc gì, đừng hoảng hốt, mẹ sẽ đi gọi bác sĩ.

Phương Di là người từng trải, nhìn thấy con gái bộ dáng về sau, vội vàng chạy ra sân nhỏ, la lớn:

- Bác sĩ, y tá, mau lại đây nhìn xem, khả năng muốn sinh, bà thông gia đâu này? Mau lại đây...

Tiếng la của Phương Di làm kinh động mọi người trong nhà, Âu Dương Uyển mấy ngày nay đều trở về căn nhà cấp bốn, nhưng không biết nàng tin Phật từ lúc nào? Cả ngày lúc ở bên cạnh Tần Huyền Băng đều cầm theo một cuốn kinh Phật mà lẩm bẩm.

Về phần bác sĩ và y tá, là Âu Dương Lỗi sợ em dâu nằm viện không thấy được Trang Duệ mà không vui, cố ý trong bệnh viện quân y điều tới, những ngày này một mực ở bên trong căn nhà cấp bốn này.

Gian phòng đỡ đỡ và trang thiết bị, sáng sớm đã chuẩn bị tốt, mấy người ba chân bốn cẳng đem Tần Huyền Băng mang vào trong gian phòng kia, nấu nước nóng, lập tức bận rộn.

Bạch Sư một mực ở trong phòng của mình, hình như cảm thấy được cái gì đó, từ trong phòng chạy tới, đứng ở trước cửa phòng sanh, giống như cảnh vệ thủ hộ.

- Oa...

Một tiếng hài nhi khóc, vang vọng cả sân nhỏ, vào thời khắc lạnh buốt của mùa đông, cũng trở nên ôn hòa, sinh mạng chính là kỳ tích trên đời, làm cho căn nhà cấp bốn đã lâu vắng tiếng cười, tràn ngập sinh cơ.

- Ô ô...

Nghe được tiếng hài nhi khóc, trong miệng Bạch Sư phát ra âm thanh gào rú trầm thấp, ngẩng đầu nhìn về phía tổ chim, có lẽ nó cảm thấy kỳ quái, không biết tiểu gia hỏa bay đi nơi nào?

- Là nam hài, đầu tiên là nam hài! (DG: trong các bản dịch trước tác giả nói là hai bé gái sinh đôi, dịch theo ý tác giả)

Trong phòng chuyển ra âm thanh của bác sĩ.

- Tiểu Tần, chịu đựng, dùng sức, lại dùng lực, tốt, ra rồi là tiểu mỹ nữ a...

Bác sĩ đỡ đỡ rất có kinh nghiệm, là bác sĩ được đào tạo rất bài bản, lúc trước Từ Tình sinh nở, chính là nàng đỡ đỡ, sau khi Tần Huyền Băng cảm giác đau bụng, hai hài tử xuất thế, cũng chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

- Cho tiểu Tần nghỉ ngơi thật tốt, trước ngủ một giấc, sau đó húp chút nước, đúng rồi, thân thể mỗi một như vậy, đi lại trong phòng như vậy, sẽ không chịu nổi.

Sau khi sinh hài tử, bác sĩ đối với Âu Dương Uyển và Phương Di bàn giao nhấn nhủ vài câu, sau đó liền rời đi, đương nhiên có nữ hộ sinh sẽ căn thể trọng và tắm rửa cho hài tử.

- Băng nhi, con ngủ một chút đi, tỉnh ngủ ta sẽ mang bảo bảo tới cho con, người yên tâm, lũ tiểu gia hỏa đều rất tốt, một bảy cân tám lượng, một sáu cân ba lượng, đều rất béo tròn...

Âu Dương Uyển nhìn thấy vẻ mặt suy yếu của con dâu nằm trên giường, nhưng lại không chịu nghỉ ngơi, vội vàng nói tình huống hài tử cho nàng biết.

- Ân, cảm ơn mẹ, làm liên lụy mẹ rồi, ai, Trang Duệ đúng là không biết làm gì, nếu bây giờ hần nhìn thấy hài tử, sẽ cao hứng biết bao nhiêu a.

Tần Huyền Băng người nói vô tâm, mà hai người nghe thì hữu ý, trong nội tâm lúc này vô cùng khó chịu.

Hai bà mẹ an ủi Tần Huyền Băng vài câu, tương đối yên lặng đi ra khỏi phòng, Tần Huyền Băng nói câu này làm cho hai người hồi tưởng tới Trang Duệ, đã hòa tan vui mừng cháu nội ngoại vừa ra đời trong lòng.

...

Tuy Trang Duệ cũng trải qua không ít chuyện thần kỳ, có rất nhiều chuyện mà khoa học không cách nào giải đáp được, nhưng hần cũng không cách nào nghĩ tới, bản thân mình bị vây trên đảo hoang, mà Kim Vũ đã tới giải cứu. (.

Về phần Kim Vũ làm như thế nào có thể vượt qua vạn dặm tìm tới chỗ của mình, Trang Duệ không biết, cũng không muốn biết, ý niệm duy nhất trong lòng của hắn, chính là mình sẽ nhanh chóng được trở về nhà.

Tục ngữ nói một câu tất cả đều có thiên ý, trong tối tăm đều có quan hệ tới nhân quả không thể nắm lấy, chính mình thu dưỡng Kim Vũ, hiện tại Kim Vũ tìm được Trang Duệ, có lẽ đây là nhân quả mà Phật gia nói tới.

Nhìn thấy Kim Vũ không ngừng bay tới gần, Trang Duệ đứng dậy, học theo Kim Cương, đột nhiên nện vào ngực, trong miệng phát ra âm thanh gào thét không rõ, giống như chỉ có như vậy, hắn mới có thể phát tiết buồn khổ trong nội tâm.

- Ngao ngao NGAO...

Kim Cương là còn tương đối đơn thuần, nhìn thấy Trang Duệ cao hứng, nó cũng theo đó mà ngửa mặt thét dài, nhưng Kim Cương lại khác, nắm đấm nện lên ngực không chút nào giả dối, đó là âm thanh rung động thùng thùng.

- Ủ...c!

Trang Duệ đã rất lâu không nhìn thấy Kim Vũ, hiện tại nó như điện lao tới, thời điểm cách đỉnh đầu Trang Duệ mười mét, bỗng nhiên nó xoay người ổn định thân hình, hai cái móng vuốt sắc bén chộp tới bả vai của Trang Duệ.

- NGAO!

Kim Vũ và Trang Duệ hưng phấn đều không có phát hiện, thời điểm Kim Vũ chộp tới bả vai Trang Duệ, đột nhiên Kim Cương ở bên cạnh mắt lộ hung quang, vung cánh tay dài của mình lên, một cái tát đánh về phía Kim Vũ.

- Cạc cạc...

Tuy nhiên Kim Vũ phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị cánh tay của Kim Cương quét tới, trong miệng phát ra âm thanh gào thét, thân thể cao hơn một mét rơi xuống nước.

Nhưng Kim Vũ cũng không phải ăn chay, mở cánh ổn định thân hình, một đôi mắt ưng lập tức nhìn chăm chăm vào Kim Cương, muốn vỗ cánh bay lên.

- Kim Cương, dừng tay, Kim Vũ, người đi qua bên kia, dựa vào, làm cái gì thế này?

Trang Duệ phiền muộn, thời điểm hắn nhìn thấy Kim Cương muốn đánh về phía Kim Vũ, hắn liền ôm cổ Kim Cương.

Nhưng Trang Duệ không nghĩ tới, Kim Vũ thừa cơ hắn leo lên sau lưng, một đôi móng vuốt đã trảo lên cánh tay Kim Cương, huyết nhục mơ hồ.

1001. Chương 1 001: Lãng Trì.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1001: Lãng trì.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ cũng không nghĩ tới, hai gia hỏa này cũng không phải là kẻ chịu thiệt, Kim Vũ bị một cái tát, lập tức trả lại bằng một vuốt, xem như huề nhau.

- Kim Vũ, đi một bên...

rang Duệ ôm lấy Kim Cương, sau đó nói với Kim Vũ, tiểu gia hỏa này quá xấu tính, Kim Cương thì thành thật hơn, sau khi bị ôm cổ liền đứng bất động, nhưng Kim Vũ vẫn vẫn vũ móng vuốt sắc bén.

- Ủ...c...

Kim Vũ có chút mất hứng, trong miệng kêu to một tiếng, cúi đầu xuống và vỗ vỗ cánh, xem ra một tát cả Kim Cương cũng không nhẹ. (.

- Kim Cương, bạn bè, người, ta, nó, đều là bạn bè...

Trang Duệ rất cố gắng giải thích với Kim Cương, nếu không phải trong thời gian này khí lực của mình tăng lên rất lớn, mới có thể ôm Kim Cương trong trạng thái bạo tẩu kia lại.

Mà Kim Vũ là vương giả trên trời, nhưng khi rơi xuống mặt đất, mười Kim Vũ cũng không bằng một Kim Cương.

-Ồ ồ!

Kim Cương phát ra tiếng la, hai cánh tay đang không ngừng khoa tay múa chân, xem ra bạn thân phi thường khó chịu a, vừa rồi nó mới nhìn thấy kim điêu tập kích Trang Duệ, tiến lên bảo hộ Trang Duệ, không ngờ lại bị ăn một vuốt, cánh tay bây giờ vẫn còn đang chảy máu a.

Trí lực của Kim Cương, cũng không khác gì so với hài tử nhân loại năm sáu tuổi mà thôi, một khi thụ ủy khuất, trong mắt to chảy xuống một vệt nước mắt.

- Cạc cạc...

Kim Vũ bên kia rất khó chịu, cũng cao giọng gọi mình, giống như đang cáo trạng, nó cũng có lý a, bay vạn dặm tìm Trang Duệ, vừa thấy mặt đã bị một tát, không mang theo tức giận là không thể nào.

- Tốt, tốt, không đau...

Trang Duệ đúng là có chút bất đắc dĩ với hai kẻ dở hơi này, vội vàng dùng linh khí trị liệu vết thương trên tay cho Kim Cương.

Sau khi linh khí của Trang Duệ tấn cấp, hình như hiệu dụng của nó tăng cường rất nhiều, chỉ một tia linh khí, đã có thể làm cho vết thương huyết nhục mơ hồ trên cánh tay của Kim Cương khôi phục trở lại.

Sau khi trị liệu cho Kim Cương, Trang Duệ vội vàng đi tới bên cạnh Kim Vũ truyền cho nó một cỗ linh khí, lúc này mới khiến hai gia hỏa dừng lại, Kim Cương thoải mái trực tiếp nằm trên bờ cát, mà Kim Vũ thì phát ra âm thanh xì xào, hiển nhiên tâm tình cũng không tệ.

- Kim Vũ, vất vả cho người rồi!

Trang Duệ nhìn thấy cánh phải của Kim Vũ, có mấy cây lông vũ tróc ra, mà ở bắp chân của nó, ở địa phương vốn là một khối lân phiến, cũng mất đi một lớp da lớn, hiển nhiên là bị người ta dùng súng bắn.

Từ trong nước bay tới nơi đây, khoảng chừng hơn vạn dặm, đường xa như vậy, Kim Vũ một đường bay tới, vừa phải kiếm ăn, khó tránh khỏi bị người ta nhìn chăm chăm vào.

Phải biết rằng, quần chế súng ống ở nước ngoài không nghiêm khắc như trong nước, ở nước Mỹ mấy trăm đô la là có thể mua được súng a.

Bộ dáng Kim Vũ chật vật, Trang Duệ nhìn thấy mà đau lòng, tận hết sức lực dùng linh khí tử kim sắc, bao phủ Kim Vũ.

Kim Vũ được linh khí của Trang Duệ làm thoải mái, lông vũ sau lưng rơi xuống, rõ ràng dùng mất thường có thể thấy lông vũ mọc dài ra, không bao lâu, lông vũ bị thương ở cánh, một lần nữa đầy đặn trở lại.

Mà trong quá trình này, Kim Cương không có hảo ý nhìn Kim Vũ, nó nghĩ đến nếu nướng Kim Vũ, hương vị nhất định không tệ, nhưng nếu như Trang Duệ biết suy nghĩ này của Kim Cương nhất định sẽ hung hăng giáo huấn nó một trận.

- Kim Cương, đi, bắt một con dê rừng về ta nướng cho ăn.

Sau khi trị liệu cho Kim Vũ xong, Trang Duệ nói thầm với Kim Cương một câu, trong khoảng thời gian này, hẳn dùng cách nói chuyện không thấy sờ không được bằng ý niệm này trao đổi với Kim Cương, mà càng dùng càng thuận tiện, mỗi lần Kim Cương đều hiểu ý của hắn.

- Ngao ngao!

Kim Cương lại nện vào ngực của mình, sau đó cong tay phải lên, chĩa về phía Kim Vũ, lúc này mới gầm rú chạy vào trong rừng cây, động tác kia làm cho Trang Duệ cười to.

Hắn đi tới đảo hoang nhiều tháng, đây là lần đầu tiên Trang Duệ vui vẻ như vậy, tiếng cười vang ra tận biển xanh.

Đợi đến lúc Kim Cương bắt một con dê rừng trở về, kim điều cũng cho Trang Duệ một cái vui mừng.

Thằng này rõ ràng chạy ra biển cả, bắt lấy một con cá mập dài hơn một mét, nặng hơn hai trăm cân, hơn nữa còn bay một đoạn đường mười cây số, sau đó ném xuống bãi cát.

Chuyện này làm cho Trang Duệ xem trọng Kim Vũ hơn lúc trước, điều hâu săn mồi, cũng không cách nào bạo lực kéo con mồi từ dưới nước lên, nhưng sau khi bắt được con mồi lại bay một quãng đường xa như vậy, không nghĩ tới Kim Vũ lợi hại như thế, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của Trang Duệ. xem tại

- Thằng này có thể chở ta vượt qua cái đại dương này hay không?

Trong đầu của Trang Duệ xuất hiện suy nghĩ này, nhưng sau đó lắc đầu buồn cười, vừa rồi Kim Vũ bắt được con cá mập này, đã bay xiêu xiêu vẹo vẹo, mà bản thân của mình không phải Thần Điều đại hiệp, có thể ngồi trên lưng Kim Vũ mà bay, có lẽ chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp mà thôi.

Nhưng Kim Vũ đã đến, đã làm cho Trang Duệ sinh ra hi vọng, dù cho không thể mang chính mình ra ngoài, nhưng có thể mang tin tức cho người khác, Kim Vũ có thể làm việc này rất tốt.

Chỉ cần mình đem tin tức truyền đi, chắc hẳn Âu Dương Lỗi nhất định có biện pháp tìm tới nơi này, nếu như có Kim Vũ dẫn đường cũng tốt.

Đã có hi vọng rồi đi, tâm tình của Trang Duệ cũng trấn tĩnh lại, sau khi đợi con cá mập kia chết đi, hắn bắt đầu một bữa tiệc long trọng, đương nhiên, thành viên chỉ có hắn và Kim Cương, còn có Kim Vũ.

Một đêm này Trang Duệ ngủ thập phần dễ dàng, tất cả u sầu đầu biến mất, một giấc ngủ tới hừng sáng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trang Duệ tìm một khối da dê, dùng mau dê rừng viết chữ lên: không việc gì, bị nhốt trên đảo hoang, đi theo Kim Vũ tới tìm ta, ngoài đảo có đá ngầm, dùng thuyền nhỏ tiến vào, Trang Duệ

Sau khi ghi xong, Trang Duệ dùng dây giày trân quý của mình, cột tấm da dê vào chân của Kim Vũ, thứ này ngàn vạn lần không thể để mất a.

- Kim Vũ, đi tìm Bành Phi, dẫn đường cho hắn tới đây, đi nhanh về nhanh...

1002. Chương 1 002: Lãng Trì.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đa Nhân

Chương 1002: Lãng trì.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhàman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ cho rằng Bành Phi đã trở lại Bắc Kinh rồi, sau khi nó mang tờ giấy này về, chắc hẳn người nhà cũng có thể yên tâm, nhưng hẳn không biết, Bành Phi vẫn đang đi dạo quanh vùng biển này, Ấn Độ Dương cơ hồ đã bị hắn chạy một lượt.

Trang Duệ nói những lời này bằng tâm thần với Kim Vũ, Kim Vũ có chút tiếc nuối, nghiêng đầu nhìn Trang Duệ một hồi, rồi sau đó thấp giọng kêu vài tiếng, dùng đầu cọ cọ vào Trang Duệ, vỗ cánh bay lên trời.

Sau khi bay quanh đảo hoang một vòng, thân ảnh của Kim Vũ cũng từ từ biến mất trên không trung bao la.

Kim Vũ bay đi, Trang Duệ cũng bận rộn, hẳn phát tài lớn như vậy, nếu không đem bảo tàng của Klaus chuyển ra ngoài, vậy thì hẳn phải xin lỗi chính mình rồi.

Cho nên sau đó vài ngày, Trang Duệ liều mạng tiến vào trong hang núi, một chuyến chuyến những đồng tiền vàng kia ra ngoài.

Vì thuận tiện lên thuyền, Trang Duệ trực tiếp mang tất cả những thứ này tới bờ biển, dù sao đây là đảo hoang, cũng không sợ có cường đạo ăn trộm.

...

- Trang ca, ta biết rõ ngài khẳng định không chết, nhưng ngài đang ở nơi nào a?

Bành Phi nằm trên bong thuyền, mặc cho du thuyền trôi trên biển, hai mắt vô thần nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Chuyện hắn lấy trộm chiếc du thuyền xa hoa này ở Hồng Kông, đã bị Tần Hạo Nhiên dè xuống, hơn nữa tùy thời có thể được hải quân đi qua vùng biển quốc tế này tiếp tế.

Cũng là do Tần gia và Âu Dương Lỗi làm ra, tán thưởng cho hành vi chèo chống cuối cùng của Bành Phi, ở trong nội tâm của hai nhà, Trang Duệ đã là người chết rồi.

Hai tháng qua, Bành Phi từ một người nặng một trăm năm ký, đã gầy còn da bọc xương, hiện tại thể trọng tối đa là khoảng một trăm ký, nếu như không phải tin tưởng vững chắc Trang Duệ còn sống, hẳn đã không chống đỡ nổi.

Bành Phi tìm kiếm Trang Duệ là suy nghĩ đúng, hẳn cũng cảm giác Trang Duệ vô cùng có khả năng lưu lạc lên trên hoang đảo nào đó, nhưng trong thời gian hai tháng này, Bành Phi leo lên mấy chục hòn đảo không người, đều không biết tăm hơi của Trang Duệ.

- Khốn nạn, đều là chuyện tốt của súc sinh người làm! nguồn

Đột nhiên Bành Phi đứng dậy, từ trên bong thuyền nhảy xuống, nhảy vào trong khoang thuyền.

Thì ra trên con thuyền này, cũng không phải chỉ có Bành Phi một người tồn tại, mà trong khoang thuyền, còn một người toàn thân trần truồng, toàn thân bị quấn như cá, chỉ lộ ra một cái đầu người.

Người này chính là Mục Thập, sau khi Bành Phi tìm kiếm Trang Duệ trong một tháng không có kết quả, hắn đã một lần nữa trở lại Nam Phi, mà Mục Thập vẫn còn lưu lại ở Nam Phi.

Đương nhiên Bành Phi không khách khí, sau khi giết chết toàn bộ thủ hạ của Mục Thập, từ trong miệng Mục Thập biết được, là nơi giao dịch kim cương William, bán đứng tư liệu về Trang Duệ, mà nữ hài trên giường ở Venezuela, đã bị William giết chết, Trang Duệ cũng biến mất trên biển.

Mục Thập mất tích, cũng làm ột ít quốc gia Châu Phi sinh ra rất nhiều chuyện, ngoài sáng trong tối đều phái lính đánh thuê ngấm ngấm tìm Mục Thập, nhưng không ai ngờ rằng, Bành Phi đã mang Mục Thập tiến vào đại dương bao la.

Tìm kiếm một người trên biển cả, so với trên đất liền còn khó khăn hơn gấp trăm lần, ở vào thời hiện đại hiện nay, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho đám hải tặc vẫn có thể tung hoành trên biển.

Cho nên cho tới bây giờ, hành tung của Bành Phi cũng không bị người phát hiện, mà Mục Thập, đã bị Bành Phi tra tấn suốt một tháng nay.

- Đừng... Đừng tới đây, người là đồ ác ma, thả ta ra, van cầu người, thả ta ra, ta cho người một tỷ, không... Hai tỷ Đô-la...

Nhìn thấy Bành Phi tiến vào trong khoang tàu, trên mặt Mục Tháp hiện ra thần sắc sợ hãi, giống như nhìn thấy ác ma, so với thủ đoạn đối đãi với cừu gia của hắn trước đây, Mục Tháp cảm thấy mình quá mức nhân từ.

- Ha ha, giữ lại xuống địa ngục xài đi, ta nghĩ Sa-Tăng nhất định sẽ rất thích người, đúng rồi, giải phẫu ở một quốc gia cổ đại, có một cái tên rất êm tai, gọi là lăng trì...

Bành Phi cười nói, tra tấn Mục Tháp là chuyện vui vẻ nhất của Bành Phi suốt một tháng nay, tay phải nhắc lên ấn xuống một cái, một dây dây kéo cá lập tức buộc chặt lại, xâu Mục Tháp lên.

Kéo căng cả người hắn, ở trên làn da của Mục Tháp, ở chỗ mắt, có từng khối da lồi ra ngoài, Bành Phi cầm tiểu đao, từ từ giải phẫu Mục Tháp, âm thanh gầm rú của Mục Tháp vang lên, truyền ra xa xa.

- Tốt rồi, mỗi ngày cắt mấy đao lên người tên súc sinh người, lúc nào tìm được Trang ca, lúc đó sẽ cho người thống khoái...

Bành Phi chỉ động hai đao, cắt lấy hai miếng thịt, sau đó lại băng bó cầm máu cho Mục Tháp, mà qua một tháng nay, mỗi ngày Mục Tháp hưởng thụ như vậy hai lần.

- Cạc cạc!

Giống như nghe được tiếng hô súc sinh của Bành Phi, Kim Vũ hạ xuống bong thuyền, rất không thoải mái kêu to vài tiếng, dẫn dắt sự chú ý của Bành Phi.

1003. Chương 1 003: Lăng Trì.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1003: Lăng trì.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Không việc gì, bị nhốt trên đảo hoang, đi theo Kim Vũ tới tìm ta, ngoài đảo có đá ngầm, dùng thuyền nhỏ tiến vào, Trang Duệ!

Nhìn thấy mấy chữ mơ hồ đã thấm nước biển này, hai mắt Bành Phi ướt át, nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra, một đàn ông thân cao sáu thước, không ngờ ngồi khóc hu hu.

- Chẳng lẽ ta phải chết?

Trong óc của Mục Tháp xuất hiện suy nghĩ này, sau đó ngắt đi.

Biết rõ tin tức của Trang Duệ, Bành Phi làm gì có tâm tư giày vò Mục Tháp nữa chứ, lập tức tìm một khối thịt tươi đứt cho Kim Vũ, sau đó bảo Kim Vũ bay lên trời dẫn đường.

Mà từ lời nhắn của Trang Duệ, bản thân hắn phân tích không sai, quả nhiên là bị nhốt trên đảo hoang, nghĩ đến lúc này hắn có thể nhìn thấy Trang Duệ, Bành Phi hưng phấn không thể kiềm được. nguồn (.)

- Đúng rồi, tại sao lại quên việc này chứ?

Thời điểm Bành Phi lái thuyền theo sau Kim Vũ, đột nhiên hung hăng vỗ đầu một cái, xuất hiện thoại vệ tinh ra, gọi cho Âu Dương Lỗi.

- Người... Người nói là thật?

Âu Dương Lỗi đang ngồi trên mặt ghế, nghe thấy lời nói của Bành Phi, đứng phắt dậy, cái ghế sau lưng ngã xuống cũng không biết, trên mặt tràn đầy kinh ngạc và biểu lộ mừng rỡ.

Âu Dương Lỗi trong khoảng thời gian này cũng không có sống khá giả, bởi vì lần trước điều động quân đội đại quy mô, cho dù có mượn có, tăng thêm lão gia tử nghe được tin tức Trang Duệ mất tích, tinh thần càng ngày càng kém hơn.

Âu Dương lão gia khang kiện chính là lá chắn gió của Âu Dương gia tộc, lão gia tử thân thể không tốt, khó coi, vậy thì người trong Âu Dương gia tộc khó mà an ổn, ngay cả lễ mừng năm mới cũng quên đi.

Hiện tại tin tức của Trang Duệ truyền về, đối với Âu Dương Lỗi mà nói, không thua gì một liều thuốc an thần, tin tưởng lão gia tử nghe được tin tức này, nhất định sẽ rất cao hứng.

- Báo cáo, chắc chắn 100%, ta nhận ra đó là chữ của Trang ca...

Bành Phi hét lớn trong điện thoại.

- Tốt, người lập tức mang Trang Duệ trở về, cần viện trợ gì, cứ nhờ hạm đội quốc tế cung cấp là được, nhớ kỹ, nhất định phải bảo đảm Trang Duệ an toàn về nhà...

Âu Dương Lỗi cầm điện thoại trong tay mà có chút run rẩy, đối với thân thể lão gia tử nhà mình, hấn mơ hồ biết một chút, hình như có quan hệ tới Trang Duệ.

Nhưng miệng của lão gia tử rất chặt, chỉ có một lần ngẫu nhiên lỡ miệng nói ra, mặc cho hấn có hỏi thêm thế nào, lão gia tử cũng không nói ra một chữ.

- Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ...

Bành Phi biết rõ bởi vì bởi vì phòng tuyến vùng biển của các quốc gia, quân hạm tiến vào vùng biển các quốc gia, sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế, cho nên hấn trước tiên hấn tiến về quân hạm mà cầu cứu viện, còn không bằng dùng chiếc du thuyền xa hoa này đi một mình.

Lại nói cái du thuyền này mỗi giờ có thể đi được năm mươi hải lý, đã tính toán là phi thường nhanh, nếu đổi thành xe, tương đương với chiếc Ferrari độ rồi.

...

- Cô, ta là Lỗi, đã có tin tức của Duệ đệ, hấn không có chết!

Thời điểm Âu Dương Uyển đang thay quần cho cháu trai tè ra quần, sau khi nhận được tin tức của cháu trai, thân thể ngây người, ngay cả điện thoại cũng rơi xuống đất.

- Con ta không chết, con ta không chết!

Nước mắt mơ hồ từ trong con mắt Âu Dương Uyển rơi xuống, áp lực và cảm xúc trong hai tháng nay, rót cục vào giờ phút này bạo phát tê tâm liệt phế trong phòng.

Mà hai tiểu hài nhi đang nằm trong nôi, không biết xảy ra chuyện gì, trừng to con mắt căng tròn, duỗi cánh tay ra, cũng khóc theo.

- Thân gia, thân gia, đây là... Như thế nào?

Phương Di ở cùng con gái mấy tháng nay, nghe được tiếng khóc của Âu Dương Uyển, lập tức chạy tới, nàng còn tưởng rằng em bé gặp chuyện không may, nhìn thấy hai tiểu gia hỏa hoàn hảo nằm trong nôi, lúc này mới buông lỏng một hơi.

- Tìm được... Tiểu Duệ rồi!

Âu Dương Uyển nói ra lời này làm cho Phương Di cũng sửng sốt, tiếp theo đó là âm thanh khóc lóc của nàng vang lên, làm cho Trương mục Lý tẩu cũng chạy tới.

Nhưng Trương mục và Lý tẩu phát hiện, thời điểm hai người trong phòng đi ra, trên mặt xuất hiện nụ cười.

Cũng không lâu lắm, Âu Dương Quân tránh về nhà mình cũng biết, lập tức mang theo vợ con tiến về nhà cấp bốn của Trang Duệ.

Mà Trang Mẫn ở Bành Thành cũng nhận được tin tức từ Âu Dương Uyển, cũng lập tức thu thập hành trang, cùng chồng và con gái đi suốt đêm về Bắc Kinh.

Âm thanh hài tử vui đùa âm ỉ, tiếng gào thét của Bạch Sư, âm thanh của người lớn nói chuyện, một lần nữa vang lên trong căn nhà cấp bốn.

Không khí trầm lắng trong căn nhà cấp bốn đã biến mất, mùa xuân... Đã đến.

..

- Pháo phiên sơn, đả mã...

Trong nội viện Ngọc Tuyền Sơn, Âu Dương lão gia tử đang cùng Tổng lão gia tử đánh cờ vua, cờ vây cái gì đó Âu Dương Cương không hiểu, cho nên hai ông bạn già độ sức bằng cờ vua.

1004. Chương 1 004: Trở Về Nhà. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1004: Trở về nhà. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đối với Trang Duệ mất tích, hai lão gia tử đều thổn thức không thôi, bọn họ cũng không phải vì chính mình, mà thật tâm khổ sở vì chính Trang Duệ, dù sao bọn họ đã tới tuổi này, Trang Duệ lại thần kỳ, cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn cho bọn họ một vài năm mà thôi.

- Báo cáo, có điện thoại của phó tư lệnh...

Điện thoại vang lên trong phòng săn sóc đặc biệt, sau đó cắm vào trong nội viện.

- Cái gì? Ta biết rõ, dẫn hắn trở lại, chú ý an toàn...

Sắc mặt lão nhân bình tĩnh bỏ điện thoại xuống, tiện tay cầm xem tối, mặc kệ mọi việc nện xuống bàn cờ, chiếu!

- Ai, lão gia hỏa, người chơi xấu a!

Tổng lão gia tử không đáp ứng, còn cách ba bốn quân mà chiếu? Thò tay muốn chém giết quân cờ trong tay Âu Dương Cương.

- Ta chơi xấu thế nào? Cháu ngoại của ta đã trở về rồi!

Lúc này trên mặt Âu Dương Cương xuất hiện nụ cười, trên mặt Tổng lão gia tử cũng sưng sờ, tiếp theo cũng hơi cười, nói ra:

- Buổi tối uống hai chung...

Hai lão nhân khôi phục nguyên trạng, tiếp tục đánh cờ, bọn họ đều là từ trong đồng người chết leo ra, đối với nhân sinh ly biệt, có thể làm cho hai lão nói ra, đã là khó được rồi.

...

- Kim Vũ, còn xa lắm không?

Sau khi nhìn thấy tin tức của Trang Duệ, Bành Phi lập tức đến địa điểm đóng quân của hạm đội mà đổ đầy nhiên liệu, bổ túc cấp dưỡng.

Nhưng Bành Phi như thế nào cũng không nghĩ tới, Kim Vũ dẫn đường, không ngờ bay trên biển nửa tháng, kéo dài qua cả Ấn Độ Dương, đi vào bên trong Đại Tây Dương, hơn nữa còn không biết phải đi thêm bao xa?

Với tư cách là thủ hạ thân tín nhất của Trang Duệ, trước khi chưa tìm được Trang Duệ, Bành Phi cũng không có mặt mũi nào trở về căn nhà cấp bốn kia, mà hai tháng qua đi, nội tâm của hắn bị giày vò quá nhiều, vượt xa thương tổn thể xác.

Hai tháng kiên trì, rốt cục đã có hồi báo, vào thời khắc này, dù cho Bành Phi tâm địa như sắt, cũng nhẹn không được mà khóc lớn, đàn ông không dễ rơi nước mắt, đó là chưa tới lúc thương tâm.

Bành Phi ứa khóc, nhưng lại làm cho Mục Tháp ở khoang thuyền há hốc mồm, trong nội tâm của Mục Tháp, Bành Phi chính là hóa thân của ma quỷ, làm sao có thể khóc chứ? Chẳng lẽ ma quỷ đã được thượng đế cảm hóa, muốn thả mình sao?

- Tiên sinh, thả ta trở về đi, ta sẽ cho ngài rất nhiều rất nhiều tiền...

Nghĩ tới đây, Mục Tháp lớn tiếng cầu khẩn, sau khi hắn nhìn thấy Bành Phi tiến vào khoang thuyền, càng là kích động toàn thân run lên, thời điểm đang muốn nói gì đó, Bành Phi một cước đá vào đầu của hắn.

Sau khi tiến vào Đại Tây Dương, tiếp tế của Bành Phi đứt rồi, nhưng trên thuyền của hắn còn đủ nhiên liệu và nước ngọt để chạy thêm nửa tháng, trong thời gian ngắn không có vấn đề gì.

Nhưng áp lực tâm lý của Bành Phi rất lớn a, hiện tại, tất cả mọi người hi vọng tìm được Trang Duệ, ký thác trên người hắn, mà điện thoại đến từ trong nhà, một ngày có hơn mười cuộc, đều là hối thúc Bành Phi có tìm được Trang Duệ hay chưa.

Chuyện này làm Bành Phi khổ không thể tả, Kim Vũ dẫn đường, hắn nào biết rõ chứ?

Lẽ ra Trang Duệ mất tích ở Ấn Độ Dương, nhưng hướng Kim Vũ bay chính là trong Đại Tây Dương, trong nội tâm của Bành Phi cũng có chút kinh nghi bất định, chẳng lẽ con bão tối đêm đó kéo Trang Duệ đi vạn dặm?

Cho tuy nhiên biết rõ Kim Vũ không cách nào trả lời câu hỏi của mình, mỗi ngày Bành Phi đã hỏi nó vài chục lần, mà tâm tình của hắn cũng chẳng thềm tra tấn Mục Tháp nữa.

- Cạc cạc...

Kim Vũ mấy ngày nay qua rất thoải mái, cơ bản đều là dừng lại trên du thuyền, chỉ khi Bành Phi đi sai đường, nó mới bay lên chỉ dẫn mà thôi.

Nghiêng đầu liếc nhìn Bành Phi, Kim Vũ không có phản ứng, dùng móng vuốt kéo thịt của con cá dưới chân, ngửa đầu nuốt vào trong cổ họng.

- Được rồi, ngươi là đại gia, ta không thể trêu vào...

Khi Bành Phi nói chuyện, điện thoại vệ tinh vang lên, không có gì hơn là hỏi việc Bành Phi có tìm được Trang Duệ hay không, những cú điện thoại như vậy luôn làm Bành Phi tức điên lên.

- Cạc cạc...

Đang lúc Bành Phi ứng phó với một đồng câu hỏi từ trong điện thoại, đột nhiên Kim Vũ vỗ cánh tay lên, lúc nó vỗ cánh, Bành Phi vội vàng cúp điện thoại, chạy đến bong tàu.

- Kim Vũ trở lại.

Bành Phi hô một tiếng, vốn cho rằng mình đi sai hướng, nhưng Kim Vũ lại không để ý tới hắn, trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của mình, không khỏi chấn động, vội vàng xông vào trong khoang thuyền.

Thời điểm trở lại, trên tay Bành Phi nhiều ra một cái kính viễn vọng quân dụng.

Trải qua quan sát, Bành Phi phát hiện, ở trên mặt biển xa xa, có rất nhiều đá ngầm, hắn biết rõ, bản thân mình đã tiens vào khu đá ngầm..

Nhìn thấy tình huống phân bố của đá ngầm, Bành Phi rất nhanh làm ra phán đoán, du thuyền khó có thể đi vào.

1005. Chương 1 005: Trở Về Nhà. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1005: Trở về nhà. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Có phải đã tới rồi không?

Bành Phi thao túng du thuyền, từ từ đi tới gần đá ngầm, thời điểm còn cách chừng mười hải lý, Bành Phi phát hiện, hệ thống phương hướng trên du thuyền hỗn loạn, mà điện thoại vệ tinh, cũng không gọi được.

Lấy lại kính viễn vọng ra nhìn phía trước, là một hải đảo, loáng thoáng xuất hiện trong tầm mắt của Bành Phi.

Chuyện này hiện giờ làm cho Bành Phi hưng phấn, liền tranh thủ dừng thuyền lại.

Sau khi thả neo, Bành Phi đem ca nô trên mạn thuyền thả xuống, đây là ca nô công kích mà Âu Dương Lỗi đưa cho Bành Phi, vận tốc có thể đạt tới sáu mươi hải lý một giờ..

...

Trang Duệ buồn chán nằm trên bờ cát, trong tay không ngừng ném một đồng tiền vàng, bảo tàng Klaus, vào đầu tuần trước, Trang Duệ đã vận chuyển toàn bộ ra bờ cát.

Một tuần kể tiếp, Trang Duệ vẫn luôn vô cùng lo lắng mà vượt qua.

Kim Vũ một đi không trở lại, làm cho áp lực tâm lý của Trang Duệ phi thường lớn, vì sao hơn nửa tháng nay, vẫn không thấy đội cứu viện đến?

- Ngao ngao...

Kim Cương từ trong biển đi ra cầm theo một con cá lớn, kích động chạy đến bên cạnh Trang Duệ tranh công, tuy hiện tại Kim Cương đã học được cách nướng cá, nhưng nó không thể nhóm lửa a, cho nên việc này còn phải nhờ Trang Duệ làm.

Nhìn thấy Kim Cương chất phác, trong nội tâm Trang Duệ rất khó mà bỏ được, sống trên hải đảo này hơn hai tháng, toàn bộ đều nhờ nó làm bạn, Trang Duệ mới có thể chống đỡ được tới bây giờ, nếu như đội cứu viện đi vào, Trang Duệ thật sự không biết nên mang Kim Cương theo hay là bỏ lại.

Từ trên cảm tình riêng mà nói, đương nhiên Trang Duệ muốn mang theo Kim Cương đi, nhưng sau khi Kim Cương ra ngoài, phải chăng có thể theo thói quen sống trong xã hội loài người được hay không, hay là không cách nào sống được, đây mới là chuyện Trang Duệ cảm thấy khó xử.

- Ai, tính toán, đến lúc đó xem Kim Cương có bỏ mình hay không a.

Trang Duệ lắc đầu, Kim Cương cũng là động vật có linh trí, đợi đến lúc mình rời đi, xem nó có nguyện ý đi hay không.

Trang Duệ đã nghĩ kỹ, nếu như Kim Cương nguyện ý đi theo mình trở về, hẳn sẽ đem hội sở của Âu Dương Quân mua lại, động vật trong nhà rất nhiều, nhà cấp bốn không đủ chỗ ở.

Không có tiền? Nói đùa gì vậy, hiện tại Trang Duệ có nhiều tiền vàng, hẳn có thể cầm vàng nện lên hội sở của Âu Dương Quân a.

- Cạc cạc!

Thời điểm Trang Duệ lười biếng, thời điểm chuẩn bị nhóm lửa nướng cá, bầu trời xa xa, truyền ra tiếng kim điều.

- Ngao ngao NGAO!

Kim Cương nhìn thấy Kim Vũ bay trở lại, không khỏi đầm ngực gào rú hù dọa Kim Vũ, thằng này thả ra phi thường mang thù, bằng không cũng không có vì chuyện lúc bé mà khi dễ lũ dơi, do đó mỗi ngày đều đi vào trong đó quấy rối một lần.

- Kim Cương, đừng như vậy, các người là bạn bè đấy.

Trang Duệ nhìn thấy bộ dạng của Kim Cương, hấn liền gãi gãi cổ của Kim Cương, Kim Cương giống như tiểu hài tử hồn dỗi, dùng sức vẩy vẩy lông trên người, tung tóe nước lên người Trang Duệ.

Sau khi trấn an Kim Cương, Trang Duệ đưa mắt nhìn về hướng biển cả, nhưng làm cho hấn thất vọng là, sau khi Kim Vũ bay trên mặt biển, không có bất kỳ con thuyền nào.

- Kim Vũ, người đâu? nguồn (.)

Đợi đến lúc Kim Vũ đáp xuống bờ cát, Trang Duệ không thể chờ đợi được mà hỏi, trên mặt khó dấu thần sắc thất vọng.

- Cạc cạc...

Kim Vũ một bên kêu lên, vỗ cánh vài cái, dùng ngon ngữ của chim mà Trang Duệ không hiểu, mà nghe cũng không hiểu.

- Tại sao chúng có thể hiểu lời ta nói, ta lại không hiểu lời của chúng nói?

Trang Duệ có chút buồn bực, linh khí của mình có chức năng mới, có thể làm cho động vật nghe hiểu ý tứ của mình, nhưng mình lại không cách nào hiểu ý tứ của động vật.

Nhìn thấy Trang Duệ sốt ruột, đột nhiên Kim Vũ vỗ cánh bay lên.

...

Bành Phi điều khiển thuyền công kích, rất cẩn thận chạy vào trong khu vực đá ngầm, vừa rồi dưới mặt biển là một khối đá ngầm dưới biển cạ vào đáy thuyền, làm cho Bành Phi đổ mồ hôi lạnh.

Hiện tại Bành Phi rất may mắn vì nghe theo lời của Trang Duệ, nếu như lúc ban đầu điều khiển du thuyền chạy vào khu đá ngầm, đoán chừng cho dù mình không chết, đoán chừng cũng phải sống theo kiểu dã nhân như Trang Duệ mấy tháng, sau đó đợi Kim Vũ một lần nữa đi thông tri đội cứu viện.

- Cạc cạc!

- Ai, ta nói tiểu tử thú vị người, trảo y phục của ta làm gì? truyện copy từ

Bành Phi điều khiển thuyền chạy vào, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của Kim Vũ, không đợi hấn ngăn đầu, một hồi cuồng phong đảo qua người của hấn, thiếu chút nữa làm cho hấn ngã xuống nước.

Ngay sau đó “Cờ-rắc” một tiếng, Bành Phi cũng không biết chuyện gì, ống tay áo bị xé rách, bị móng vuốt của Kim Vũ cào rách, mang theo ống tay áo của Bành Phi, Kim Vũ lại biến mất ở phương xa.

1006. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1006-1009: Trở về nhà.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Hẳn là... Là cho báo tin cho Trang ca?

Bành Phi có chút hiểu được, lập tức cho thuyền đi nhanh hơn, đương nhiên, cũng càng thêm cẩn thận, bởi vì chiếc thuyền này chính là mấu chốt để hẳn và Trang Duệ có thể leo lên du thuyền a.

- Ủ...c!

Kim điêu đáp xuống bãi cát, nâng móng vuốt lắc lư trước mặt Trang Duệ, lập tức làm cho con mắt Trang Duệ sáng ngời, vật liệu may mặc... Đây tuyệt đối là quần áo a.

- Tốt lắm, Kim Vũ!

Trang Duệ hưng phấn, hẳn không đi tới bờ biển nữa, nhưng phương hướng của ánh mắt, chính là mặt biển.

-Ồ ồ...

Đơn thuyền Kim Cương không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nó đối với việc Trang Duệ không nhóm lửa nướng đồ ăn, cảm thấy hết sức tức giận, lập tức nhảy đến trước mặt Trang Duệ, vung vẩy tay mà thúc dục.

- Được rồi, ăn là được chứ gì, dù sao mặc kệ ai đến, bạn thân cũng phải ăn một bữa lớn mới được.

Trang Duệ cười tự giễu một cái, đã đợi hơn hai tháng nay, chẳng lẽ còn không đợi được một hồi sao?

Đốt lửa nướng đồ ăn, Trang Duệ đã quá quen thuộc, cũng chỉ nửa tiếng, mùi cá nướng đã bay tới, nhìn thấy miệng lớn của Kim Cương ăn, Trang Duệ không có chút khẩu vị nào, con mắt thủy chung nhìn chằm chằm vào mặt biển.

- Thành thịch... Đột đột đột...

Đột nhiên, một hồi âm thanh động cơ mô tơ lọt vào lỗ tai Trang Duệ, cánh tay cầm cá nướng của Trang Duệ, lập tức bỏ con cá xuống, cả người nhảy lên.

Nhìn về phía mặt biển, một chiếc thuyền không lớn, đang chạy về phía mình, Trang Duệ có thể nhìn thấy rõ ràng, trên thuyền chính là Bành Phi, dĩ nhiên rơi lệ đầy mặt.

Trang Duệ còn không biết được sao? Nước mắt không cách nào không chế từ trên đôi má chảy xuống, nhưng ở trên mặt hẳn, là bộ dáng tươi cười.

Hai tháng, suốt hơn hai tháng, ở trên hoang đảo vắng vẻ hoang tàn, Trang Duệ vượt qua hơn sáu mươi ngày, hơn một ngàn tiếng đồng hồ, hiện tại, rốt cuộc hẳn đã có thể trở về thế giới loài người rồi.

- Ngao ngao NGAO!

Kim Cương trừ Trang Duệ ra, không có gặp người nào nữa cả, giờ phút này nó có chút khủng hoảng và bất an, đối với người lái thuyền đi tới, nó gầm rú lên.

- Kim Cương, yên tĩnh, đó là bạn bè.

Trang Duệ dùng linh khí trấn an Kim Cương xuống, thị lực của nó rất tốt, nhìn thấy Bành Phi trên thuyền, lại quay đầu nhìn về phía Trang Duệ, giống như đang tìm kiếm điểm khác biệt của cả hai.

... xem tại

Nhìn thấy bóng người trên bờ cát, Bành Phi dùng sức vẩy vẩy đầu, thò tay lau nước mắt trên mặt, cao hứng, nhất định phải cao hứng, trong lòng của Bành Phi đang khuyến bảo mình.

Thời điểm chiếc thuyền đi tới gần bãi cát, giảm tốc độ lại, trực tiếp trôi lên bãi cát.

- Ca... Trang ca!

Bành Phi nhìn thấy Trang Duệ, ngay cả khi thân thể của hẳn biến thành màu đen, đều bị hẳn bỏ qua, chiếc thuyền không ngừng ổn định, Bành Phi liền nhảy xuống, phóng về phía Trang Duệ.

- Hảo huynh đệ, ta biết ngay ngươi sẽ đến mà!

Trang Duệ đi về phía trước một bước, dùng hai tay ôm chặt lấy Bành Phi đang quỳ rồi ở trước người mình. Nhìn thấy bộ dáng gầy gò của Bành Phi, Trang Duệ cũng không khỏi chảy nước mắt, hẳn biết rõ, bản thân mình ở trên đảo hai tháng, Bành Phi khẳng định ăn không ít thiệt thòi.

- Huynh đệ, vất vả người...

Nhìn thấy quần áo tàn phá của Bành Phi, thân thể vốn cường tráng, dĩ nhiên là gầy trơ cả xương, nước mắt Trang Duệ chảy xuống, hai tay ôm Bành Phi vào lòng.

- Ca, ta không khổ, người chịu khổ...

Bành Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy da dê trên người của Trang Duệ, trừ mũ trên đầu, dưới chân không giày, nước mắt cũng nuốt vào trong lòng.

Bành Phi làm thế nào tưởng tượng nổi, Trang ca ở trong nhà sống an nhàn sung sướng, hiện tại lại biến thành dã nhân, có thể nghĩ, Trang Duệ vượt qua hai tháng này gian nan cỡ nào.

Hái nam nhi bảy thước, giờ phút này không có keo kiệt nước mắt của mình, mặc cho nước mắt từ trên mặt chảy xuống.

Cảm xúc của bọn họ cũng lây sang Kim Cương, gia hỏa to con này chỉ chảy nước mắt trước mộ huyết của tổ tiên, không ngờ lúc này cũng gào khóc.

Kim Cương làm như vậy, ngược lại làm cho Bành Phi và Trang Duệ ở bên cạnh bình tĩnh trong kích động đoàn tụ.

- Cái này... Đây là...

Bành Phi lúc này mới nhìn thấy Kim Cương ở bên cạnh, không khỏi dọa kêu to một tiếng.

Phải biết rằng, Kim Cương dù cho ngồi xuống đất, thì thân cao vẫn vượt qua Bành Phi, mà cái lỗ mũi của Kim Cương, nhìn thế nào cũng không đẹp mắt, người có lá gan nhỏ, nếu trong đêm nhìn thấy, nói không chừng có thể bị hù chết.

- Ách... Đây là... Kim Cương, là hảo huynh đệ của ta, nhờ có nó ở cùng ta...

Trang Duệ cũng không biết nên giới thiệu thế nào, cũng may Bành Phi nhìn thấy Trang Duệ có bản lĩnh câu thông với động vật, ngược lại có chút kinh ngạc đặc biệt, nhưng đối với bản thân Kim Cương, Bành Phi vẫn tràn ngập hiếu kỳ.

1007. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1006-1009: Trở về nhà.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Kim Cương có tính tình của hài tử, nhìn thấy hai người không khóc, bản thân của nó cũng nín lại, đứng dậy muốn ôm Bành Phi.

Thời điểm Kim Cương ôm lấy Bành Phi cười toe toét, làm cho Bành Phi nổi tiếng lớn mật, cũng bị sợ tới mức tim đập thình thịch.

Nhưng sau khi thân mật với Bành Phi xong, Kim Cương không có hưởng thụ được ban thưởng linh khí, có chút tức giận, Trang Duệ nhìn thấy liền cười, vội vàng vỗ vỗ bả vai Kim Cương, dùng linh khí ban thưởng cho nó.

- Tốt rồi, Kim Cương, đi chơi với Kim Vũ đi...

Trang Duệ đuổi Kim Cương đi, nhìn về phía Bành Phi, hỏi:

- Bành Phi, người của các người bao nhiêu đến?

- Chỉ có mình ta thôi, Trang ca, nơi người mất tích và ở đảo hoang này rất là xa, đều không tìm được người, về sau...

Bành Phi đem chuyện xảy ra sau khi Trang Duệ mất tích, từ đầu chí cuối nói một lần, Trang Duệ thế mới biết, khoảng cách của mình và nơi mất tích cách nhau cả vạn dặm, hẳn hiểu được nguyên nhân vì sao đội cứu viện không tìm thấy hắn rồi.

- Bành Phi, đến đây, cho người xem thứ này!

Trang Duệ lôi kéo Bành Phi, đi đến rừng dừa gần bãi cát, một cước đá cát qua một bên.

- Cái này... Ta khát, đây là vàng?

Nhìn thấy dưới cát đều là tiền vàng, Bành Phi có chút há hốc mồm, vận khí của Trang ca quá mức nghịch thiên a? Ở cái hoang đảo chìm không thêm ỉa này, không ngờ cũng có vàng a.

- Đây là tiền vàng, nhanh bắt tay vào việc, vận chuyển vàng lên thuyền đi.

Trang Duệ đã không chờ đợi được mà bới cát lên, bắt đầu vận chuyển, trước kia không có điều kiện, hiện tại có điều kiện, Trang Duệ đương nhiên không lưu bảo tàng Klaus cho người khác.

Một bên xách vàng, Trang Duệ một bên trò chuyện với Bành Phi về kinh nghiệm hai tháng qua sống trên hoang đảo, Bành Phi nghe mà cảm thán thở dài, hẳn hận vì sao mình không có ở đây thám hiểm cùng Trang Duệ a.

Sau khi vận chuyển lên thuyền chừng một trăm ký vàng, Bành Phi thần thần bí bí nói với Trang Duệ:

- Trang ca, quay đầu lại ta sẽ đưa lễ vật cho ngài.

- Lễ vật? Là lễ vật gì?

Trang Duệ có chút kỳ quái hỏi, nhưng trên tay không dừng lại, thuyền của Bành Phi vừa mới đến đang đổ trên bãi biển, sau khi chất lên trăm ký vàng, nếu như không phải khí lực của Trang Duệ đã lớn mạnh, chỉ bằng hai người bọn họ, đúng là không cách nào đẩy nó xuống biển được.

- Trang ca, làm cách nào ngài rơi xuống hòn đảo này?

Sau khi tìm được Trang Duệ, tâm tình của Bành Phi cũng trấn tĩnh lại, lúc này bắt đầu hỏi.

- Ta làm sao biết, bị gió lớn thổi đầu óc choáng váng, khi tĩnh lại thì đến nơi này.

Trang Duệ bị hỏi câu này làm cho khó hiểu, nhưng lập tức kịp phản ứng, trong đôi mắt lộ ra hàn quang, nói ra:

- Người nói chính là... Mục Thập? nguồn (.)

- Đúng!

Bành Phi gật gật đầu, nói:

- Một tháng trước ta đã bắt hắn, bây giờ đang trói hắn trên du thuyền ngoài bãi đá ngầm.

- Mẹ kiếp, lão tử muốn cho hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Muốn nói Trang Duệ đời này hận nhất người nào, thì Mục Thập chính là người xếp hạng đầu tiên.

Cũng bởi vì mình không có phối hợp hung hăng càn quấy với hắn, cho nên hắn đặt bom trên máy bay của mình, làm cho bản thân mình thiếu chút nữa đã không thể trở về gặp được mẹ, vợ con, Trang Duệ ở trên hải đảo này hơn hai tháng, mỗi lần nghĩ đến Mục Thập, hẳn đều hận đến mức nghiêng răng ngứa lợi.

- Lên thuyền!

Bởi vì bảo tàng Klaus quá nhiều, tối thiểu cũng phải đi lại vận chuyển năm sáu lần mới hết, vốn hiện giờ Trang Duệ cũng không có ý định đi qua, nghe thấy Mục Tháp đang ở trên du thuyền, hắn lập tức nhảy lên trở về du thuyền.

Bành Phi cười hắc hắc một chút, nói ra:

- Trang ca, ta đã cho tiểu tử này hơn hai trăm đao rồi, quay đầu lại chúng ta dạy dỗ hắn, cuối cùng làm cho cá mập giải quyết hắn đi.

- Như vậy quá tiện nghi cho hắn.

Trang Duệ lạnh lùng nói ra, hắn chưa từng có hận người nào như vậy, trong hai tháng nay, trừ tưởng niệm thân nhân ra, Mục Tháp là một trong những người hắn nhớ tới nhiều nhất.

- Ngao ngao NGAO!

Đột nhiên, từ phía sau truyền đến tiếng gào thét của Kim Cương, thuyền này nghe được âm thanh của thuyền, từ trong rừng cây chạy tới, phát hiện Trang Duệ muốn rời đi, cho nên nhanh chóng chạy về bãi biển.

- Kim Cương, trở về đi, một lát nữa ta quay trở lại.

Nhìn thấy động tác của Kim Cương, trong lòng Trang Duệ âm áp một hồi, hắn đã xem Kim Cương là huynh đệ của mình, nếu không có nó tồn tại, Trang Duệ không biết mình có thể kiên trì hai tháng trên hải đảo này không, làm càng đừng nói gì tới bảo tàng hải tặc Klaus.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Kim Cương mới an tĩnh lại, trên bộ mặt xuất hiện bộ dáng tươi cười, dùng chỉ số thông minh đơn thuần của nó, nó không hoài nghi Trang Duệ gạt nó.

1008. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1006-1009: Trở về nhà.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Mở ra, ta điều khiển.

Trang Duệ nóng lòng nhìn thấy tên cận bã Mục Tháp, hắn muốn lái thuyền đi, dùng phạm vi cảm ứng linh khí của hắn, có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi trên biển mà không sợ va chạm với đá ngầm.

Khoảng cách năm sáu mươi hải lý, Trang Duệ dùng nửa giờ là chạy tới, nhìn thấy chiếc du thuyền xa hoa là cơ hội trở về nhà, Trang Duệ không khỏi kích động.

Sau khi lên tới du thuyền, Trang Duệ trông thấy Mục Tháp bị trói lại như cá, thuyền này rõ ràng là đang ngủ, cho dù là động cơ thuyền có lớn như thế cũng không đánh thức hắn dậy.

- Mục Tháp, còn nhận ra ta không?

Trang Duệ hung hăng đá một cước vào chỗ giao nhau của bụng và bẹn đùi, Mục Tháp đang ngủ mơ mơ màng màng rút thẳm một tiếng, thân thể cuộn lại như con tôm luộc.

- Người... Giết ta đi!

Mục Tháp tử trong đau đớn kịch liệt mà tỉnh lại, nhìn thấy một gương mặt ma quỷ, cả người đen như mực, cho rằng đây là ma quỷ, hắn lúc này, chỉ cầu chết, cho nên cũng không dùng tiền mua mạng.

- Người... Nhất định sẽ chết, nhưng không phải hiện tại.

Trang Duệ phát hiện cho dù mình có làm ra chuyện bi thảm gì trên người của Mục Tháp cũng không có gánh nặng tâm lý, thậm chí hẳn còn có suy nghĩ tà ác, muốn cho Kim Cương..., đây tuyệt đối là vũ nhục đối với Kim Cương.

Lại hung hăng đá Mục Tháp một cước, Trang Duệ cũng không để ý tới thằng này, mà cùng Bành Phi vội vàng dùng bao bố bỏ vàng vào trong, sau đó dùng máy kéo kéo bao vàng lên du thuyền.

Chiếc du thuyền xa hoa này chia ra làm ba tầng, tầng một phía dưới du thuyền là nơi nghỉ ngơi, hơn nữa còn có một cái mật thất không lớn, dùng để đặt súng ống, lúc này vàng được Trang Duệ cất ở nơi đây.

Sau khi cất kỹ vàng, Bành Phi nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Ca, bằng không đem thằng này ném trên hoang đảo đi?

- Đi, mang hẳn đi.

Trang Duệ nhìn sắc trời, gật đầu đồng ý, hiện giờ là buổi chiều, đoán chừng hôm nay không cách nào rời đảo được, dứt khoát đưa Mục Tháp lên hoang đảo để giày vò một chút, hai tháng sinh hoạt trên hoang đảo, làm cho tâm địa của Trang Duệ cứng rắn hơn nhiều.

... nguồn (.)

- NGAO. . . NGAO NGAO!

Nhìn thấy Trang Duệ trở lại, Kim Cương cao hứng nện lên ngực, tiến lên ra ôm lấy Trang Duệ.

Bạn thân này thuần phác là sự thật, nếu Trang Duệ rời đi, nó sẽ không có thịt nướng để ăn, Kim Cương đối với việc ăn thịt chín hai tháng nay, đây là việc rất khó nhịn được.

- Tốt, Kim Cương, thằng này là bại hoại, tùy người chơi như thế nào thì chơi.

Trang Duệ một tay ném Mục Tháp xuống trước mặt của Kim Cương, Mục Tháp bị chiếc thuyền chạy xóc nảy một hồi, mở mắt ra, phát hiện trước mặt xuất hiện quái vật.

- A... A, giết ta đi, giết ta đi!

Mục Tháp có thần kinh yếu ớt, thật sự là không chịu nổi kích thích này, rú thảm liên tục, cơ hồ là sụp đổ, trong lòng hẳn hiện tại rất hối hận a, nếu từ đầu, Mục Tháp có bị điên đi nữa, cũng tuyệt đối không dám trêu chọc Trang Duệ.

- Ba!

Nghe Trang Duệ nói là bại hoại, Kim Cương cũng không khách khí tát một cái, thân thể Mục Tháp bay ra sau, sau đó lại rơi vào biển.

- Từ từ chơi, đừng đùa chết a!

Trang Duệ không rảnh đi quản Mục Tháp, còn có rất nhiều vàng và châu báu cần hẳn vận chuyển, hẳn và Bành Phi bận rộn, không ngừng đem vàng và châu báu lên du thuyền.

Sau khi từ trên đảo hoang chạy lên du thuyền bốn lần, sắc trời cũng đã tối lại, bảo tàng hải tặc trên đảo hoang, đại khái còn cần một chuyến nữa mới vận chuyển xong, Trang Duệ quyết định sáng mai hẳn vận chuyển tiếp, trực tiếp rời khỏi hoang đảo.

Tuy Trang Duệ biết rõ phạm vi trăm km của hòn đảo này, nhưng không dám đi thuyền qua, bởi vì sợ Bành Phi gặp chuyện không may, hẳn cần lưu thủ trên du thuyền, Trang Duệ thì trở lại đảo hoang.

- A... A!

Thời điểm còn cách đảo hoang gần trăm mét, Trang Duệ cũng nhìn thấy trên bãi cát có một ánh lửa, chính là địa phương mình nướng cá hồi chiều, mà từng tiếng kêu thảm thiết, cũng truyền vào tai.

- Ta kháo!

Sau khi tới gần, Trang Duệ không khỏi bị tràng diện mà mình nhìn thấy mà giật mình.

Thì ra Kim Cương tìm được một thân cây lớn, đem cả người Mục Tháo cột vào trên đó, bắt đầu nướng, có thể là vừa bắt đầu không lâu, Mục Tháo còn không có tắt thở, trong miệng liên tục phát ra âm thanh thảm thiết.

- Kim Cương, thả hân ra!

Tuy hận Mục Tháo tới cực điểm, nhưng khi nhìn thấy toàn thân Mục Tháo bị lửa đốt cháy đen, Trang Duệ cũng cảm thấy sồn cả gai ốc.

Hơn nữa nghĩ đến Kim Cương muốn dùng hân làm thức ăn, trong lòng Trang Duệ không thoải mái, ăn thịt có thể, nhưng tuyệt đối không phải là thịt người, đây là mấu chốt của Trang Duệ.

- Ngao ngao...

Khoan hãy nói, Kim Cương đúng là muốn ăn thịt, ở trong mắt nó, không gì không thể ăn, huống chi Trang Duệ đã nói đây là bại hoại.

1009. Chương 1 006-1009: Trở Về Nhà.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1006-1009: Trở về nhà.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Nhưng Trang Duệ phân phó, Kim Cương vẫn nghe lời, tiện tay bắt lấy cây gỗ, kéo văng người ra, vừa văng rơi xuống nước biển, sau khi lửa gặp nước, phát ra âm thanh xì xì một hồi.

Sau khi Trang Duệ mang theo Mục Tháo về bãi biển, thằng này hít vào nhiều, thở ra ít, sắp không sống nổi.

- Giết... Giết ta đi!

Mục Tháo nhìn thấy Trang Duệ ở trước mặt, rất tốn sức từ trong miệng nói ra mấy chữ như vậy.

- Được!

Trang Duệ gật gật đầu, trở lại cầm một cây búa tới, hai tháng sinh hoạt trên hoang đảo, làm cho Trang Duệ không có lòng dạ đàn bà.

Nhưng cũng không phải Trang Duệ muốn làm thiện nhân với Mục Tháo, bởi vì thời điểm hân nhìn thấy Mục Tháo ở bên cạnh, Mục Tháo đã nhận đủ mọi tàn khốc, đã không còn sống nổi nữa.

- Sớm biết như vậy, lúc trước đừng làm!

Sau khi giết cừu nhân, Trang Duệ đứng bên cạnh Mục Tháo thật lâu, cuối cùng lắc đầu, sau đó đào một cái hố thật sâu trên bãi cát, mang Mục Tháo vùi vào trong.

- Ngao ngao...

Kim Cương nhìn thấy cử động này của Trang Duệ, ở bên cạnh vỗ ngực, Kim Cương rất không hiểu, vì sao không đem tên kia đi ăn tươi?

- Kim Cương, nhớ kỹ, người, cũng giống như ta và người vậy, là thứ không thể ăn, chết đói... Cũng không thể ăn.

Trang Duệ vỗ vỗ bả vai của Kim Cương, rất cố sức mà vẫn không cách nào giải thích rõ ràng với nó, mà biểu đạt cho nó, Kim Cương nhìn thẳng vào hân, cũng không nghe hiểu bao nhiêu.

- Kim Cương, ngày mai ta phải rời đi, cũng không trở lại nữa, người có đi theo ta hay không?

Mà thời điểm Trang Duệ nướng cá cho Kim Cương ăn, Trang Duệ dùng nội tâm biểu đạt rõ ý tứ với Kim Cương.

- Ngao ngao NGAO!

Nghe thấy Trang Duệ nói thế, đột nhiên Kim Cương trở nên vội vàng xao động, từ trong chỗ đóng lửa đứng dậy, cuối cùng dứt khoát chạy vào trong rừng cây, làm cho Trang Duệ có gọi nó cũng không để ý.

Trang Duệ không nghĩ tới Kim Cương lại có phản ứng như thế, không khỏi có chút thất thần, ở chung với nhau nhiều tháng, Trang Duệ thực sự có chút không bỏ được Kim Cương mà đi.

Hơn nữa cái hoang đảo này chỉ có một mình Kim Cương là sinh vật có linh trí, chờ mình đi rồi, Kim Cương nhất định sẽ tịch mịch.

- Tính toán, tôn trọng quyết định của nó thôi!

Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, nằm trên bờ cát nhìn bầu trời đầy sao, sau đó ngủ say, đây cũng là đêm cuối cùng Trang Duệ ở lại trên hoang đảo này.

- Kim Cương, Kim Cương!

Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên Trang Duệ làm chính là nhìn xem Kim Cương có trở lại hay không, nhưng làm cho hắn thất vọng, từ dấu vết sót lại hôm qua, Kim Cương một đêm không quay về.

Bảo tàng Klaus cuối cùng cũng chỉ còn lại cái rương da hươu, cũng đã bị Trang Duệ vận chuyển lên thuyền, Trang Duệ đẩy chiếc thuyền xuống biển, thời điểm kéo động cơ, con mắt không khỏi nhìn về phía hòn đảo sau lưng.

- Vĩnh biệt, Kim Cương!

Sau khi tiếng động cơ vang lên, chiếc thuyền lướt sóng mà đi, kéo lê một vệt màu trắng.

- Chính mình đi rồi, Kim Cương có cảm thấy tịch mịch hay không?

Nhớ tới khoảng thời gian hai tháng ở chung với Kim Cương, trong lòng Trang Duệ lòng có chút không bỏ được.

Tuy thiên nhiên chú ý tới vật cạnh thiên trạch (vật đua trời lựa), con người làm chuyện vượt quá sẽ không tốt, nhưng ở trên hoang đảo này, chỉ có Kim Cương là một đại Tinh Tinh, mà Trang Duệ đã đến, cũng cải biến cách sống của Kim Cương.

Từ sâu trong nội tâm mà nói, Trang Duệ muốn đem Kim Cương mang về, cho dù sau đó thả Kim Cương vào trong rừng Châu Phi, cũng tốt hơn so với việc sống trong một hoang đảo chỉ có một mình.

Phải biết rằng, Kim Cương là một động vật linh trưởng có trí tuệ, chỉ số thông minh giống như một hài tử, tư duy cực kỳ đơn thuần, cũng không biết nó có thể chịu được tịch mịch trên hoang đảo hay không.

Nếu như nói trên hoang đảo này có một quần thể Tinh Tinh sinh sống, Trang Duệ cũng không có suy nghĩ mang nó theo.

- Tính toán, đây là lựa chọn của Kim Cương.

Trang Duệ lắc đầu, sau khi đem lực chú ý đặt lên đá ngầm ẩn ở dưới biển, nhưng cũng nhận không được mà chú ý tới tình huống sau lưng, ở trên đảo hoang này, trong cả đời của hắn, sẽ là khó phai nhòa nhất!

- NGAO! NGAO NGAO!

Vào thời điểm Trang Duệ quay đầu lại, một thân ảnh từ trong rừng dừa nước chạy ra như điên, không ngừng đâm ngực gào thét, cho dù tiếng động cơ của thuyền có lớn hơn nữa, cũng không ép được tiếng gầm rống giận dữ của Kim Cương.

- Kim Cương!

Trang Duệ sửng sốt, thò tay tắt động cơ, nhìn về phía Kim Cương đứng cách hai trăm mét.

Đồng dạng, Kim Cương cũng đang nhìn Trang Duệ, nó sinh ra là ở trên hoang đảo này, trừ việc cha mẹ đã chết ra, Kim Cương cảm giác được bị thống thật lớn, bình thường vẫn hay vô ưu vô lự, sinh hoạt thập phần khoái hoạt.

Nhưng sau khi trải qua hai tháng ở chung với Trang Duệ, Kim Cương đã xem Trang Duệ là thân nhân, mất thấy Trang Duệ rời đi, đã làm Kim Cương không nở, nó biết rõ, bản thân mình phải làm ra quyết định đi hay ở lại.

1010. Chương 1 010: An Bài.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1010: An bài.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đi theo Trang Duệ, rất có thể cả đời này không cách nào trở lại đây, ở tại chỗ này, như vậy sau này không nhìn thấy Trang Duệ, tâm tình Kim Cương thập phần mâu thuẫn, cho nên ngày hôm qua trở lại bên cạnh tổ huyết, ngồi suốt một đêm.

- Kim Cương, cùng ta rời đi...

Nhìn thấy thân ảnh cô tịch của Kim Cương đứng ở trên bờ cát, trong nội tâm Trang Duệ khó chịu một hồi, nhin không được nói bằng nội tâm với Kim Cương, biểu đạt nguyện vọng của bản thân.

- Ngao!

Kim Cương nghe thấy lời này của Trang Duệ, từ trên gương mặt chất phác của nó chảy nước mắt, quay đầu lại liếc nhìn nơi đã sinh ra mình thật sâu, đột nhiên dùng cả tay chân, phóng tới biển cả.

- Kim Cương, hảo huynh đệ, sau này ta sẽ cho người đi tới rừng rậm nguyên thủy nhìn đồng loại của người...

Sau khi kéo Kim Cương lên thuyền, Trang Duệ hưng hăng ôm nó một cái, sau đó khởi động động cơ.

Nhưng sau khi Kim Cương lên thuyền, độ ăn nước của thuyền cũng sâu hơn, độ cao thân thuyền cũng thấp xuống.

Phải biết rằng, chiếc thuyền này có thể chịu tải lớn nhất là sáu người, nhưng thể trọng của vàng và Trang Duệ đã không sai biệt lắm, hơn nữa có Kim Cương, cho nên độ ăn nước xuống rất thấp.

Kim Cương lập tức hiếu kỳ với chiếc thuyền, làm cho Kim Cương quên đi bị thống khi rời khỏi hoang đảo, trở nên sinh động.

Sau khi trở lại du thuyền, Kim Cương càng là hiếu kỳ khi nhìn thấy chiếc du thuyền này thỉnh thoảng làm vài động tác cơ bắp, làm cho Bánh Phi nhìn thấy mà cười to.

- Trang ca, thứ này đều là vàng hay sao?

Nhìn thấy Trang Duệ vận chuyển chuyển cuối cùng lên thuyền, trong tay cầm theo một cái rương không lớn, trong tay lại cầm thêm một cái mỏ neo vàng, trong lòng Bánh Phi nói thầm, nếu cái này làm bằng vàng, còn không phải nặng mấy trăm ký sao? Trang Duệ không thể cầm nổi a.

- Người thử xem là biết rõ...

Trang Duệ cười cười.

Bành Phi nghe vậy có chút không phục, đi đến bên cạnh mỏ neo và đám xiềng xích bằng vàng, dùng sức nhấc nó lên, nhưng mỏ neo vàng không động đậy chút nào, lại dùng lực, nghe được âm thanh leng keng của xiềng xích, cũng chỉ làm mỏ neo vàng di động một chút.

- Bà mẹ nó, quá nặng!

Bành Phi hú lên quái dị, giống như nhìn thấy quỷ nhìn về phía Trang Duệ, vừa rồi nhìn thấy động tác của Trang Duệ, xách thứ này giống như đồ chơi, vậy lực tay cần bao nhiêu khí lực?

- Đừng nhìn ta, là người vô dụng thôi, Kim Cương đến cầm nó lên.

Trang Duệ thấy việc này không cách nào giải thích, dứt khoát không nói, mà bảo Kim Cương tới cầm, nghe được Trang Duệ kêu nó, nó chạy tới cầm mỏ neo vàng lên, giống như thị uy bữu môi nhìn Bành Phi.

- Hai quái thai!

Bị một con súc sinh khinh bỉ, Bành Phi lập tức đỏ cả mặt, mày dạn mặt dày nói ra:

- Ca, chẳng lẽ trên hoang đảo này ngài tìm được võ công bí tịch, sau đó công lực đại tiến đúng không?

Bành Phi thường thường ở trước mặt Trang Duệ đều tỏ ra đọc nhiều sách vở nên có kiến thức uyên bác, đương nhiên, hẳn đọc toàn là tiểu thuyết, cho nên trong đầu liền tưởng tượng, giống như miêu tả của Lương Vũ Sinh và Kim Dung, không phải đều là ở hoang đảo tìm được kỳ ngộ hay sao?

- Cút sang một bên, ca ca rèn luyện đấy, nhanh lái thuyền đi.

Trang Duệ nói sang chuyện khác, lôi kéo Bành Phi cùng trở lại phòng điều khiển.

Hiện tại hẳn cũng biết đã ở ngoài đảo hoang hơn một trăm hải lý, là nơi không có tín hiệu điện tử, cho nên vội vã muốn chạy ra khỏi phạm vi này, gọi điện về nhà!

Ấn dây số quen thuộc, ngón tay của Trang Duệ run run.

- Này, tiểu Bành a, chuyện gì xảy ra? Tại sao ngày hôm qua không thể gọi điện cho người được, tìm được tiểu Duệ chưa?

Nghe được âm thanh của mẹ trong điện thoại, làm cho nước mắt của Trang Duệ chảy xuống, run giọng nói ra:

- Mẹ, con là tiểu Duệ...

Sau khi nghe được giọng nói của Trang Duệ, đầu dây điện thoại bên kia yên tĩnh, qua một hồi lâu, Âu Dương Uyển mới khóc một tiếng

- Tiểu Duệ, người, người không có chuyện gì chứ? Nhanh về nhà đi, mẹ muốn nhìn người, người nhà rất nhớ người a.

- Mẹ, ta không sao, làm ọi người lo lắng rồi...

...

Nước mắt của Trang Duệ nhịn không được mà chảy xuống, sau khi người mất đi một thứ quý giá gì đó, mới có thể cảm nhận được giá trị của nó, mới có thể càng thêm quý trọng khi có lại được.

Sau khi nói chuyện điện thoại hơn một giờ, trong đó có nửa giờ là hẳn bị Tần Huyền Băng trách cứ, trách hẳn ngay cả con sinh ra mà không có mặt, Trang Duệ nghe thế, trong lòng buồn lòng một hơi, xem ra vợ cũng không biết mình xảy ra chuyện này, nếu không trong điện thoại khẳng định là không phải là giọng điệu này.

Mỗi người trong nhà đều nói vài câu với Trang Duệ, mà trong những người đó, đều có tiếng y y nha nha vài tiếng của tiểu gia hỏa, làm cho trong lòng Trang Duệ cảm thấy ấm áp, hận không thể chấp cánh bay trở về nhà.

1011. Chương 1 011: An Bài.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1011: An bài.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Sau khi cúp điện thoại, điện thoại của Âu Dương Lỗi cũng lập tức gọi tới, hắc cáo tri Trang Duệ, hắc đã an bài quân hạm hộ tống, sau khi tiến vào phạm vi quốc gia X, sẽ có máy bay quân dụng hộ tống hắc về nước.

Trang Duệ cũng không cự tuyệt hảo ý của Âu Dương Lỗi, dù sao Kim Cương, còn kinh thế hãi tục hơn so với Bạch Sư, đi con đường bình thường, chưa hắc có thể nhập cảnh.

Nhìn thấy Kim Cương chạy tán loạn trên thuyền, Trang Duệ suy nghĩ một chút, lại bấm điện thoại cho Âu Dương Quân.

- Như thế nào? Vừa mới cúp điện thoại mà, lại nhớ Tứ ca sao?

Trong đám người đồng lứa với Trang Duệ, Âu Dương Quân chính là người hắc quen thuộc nhất, lúc trước cho rằng Trang Duệ gặp nạn, trong hơn hai tháng qua Âu Dương Quân không có chút vui vẻ, hiện tại biết rõ Trang Duệ không có việc gì, hắc cao hứng hơn ai hết.

- Tứ ca, chúng ta thương lượng một chuyện, người xem được không?

Trang Duệ nói ra.

- Chuyện gì?

Âu Dương Quân đề cao cảnh giác, mỗi lần Trang Duệ nói lời này, hắc đều cảm thấy có thiệt hại.

- Ngài có cái hội sở ở ngoài ngoại ô, có ý định bán không? Chuyển nhượng cho ta đi, ta tu kiến thành làng du lịch tư nhân.

Nếu có thêm Kim Cương, thì căn nhà cấp bốn của Trang Duệ không thể ở đủ, mà nhiều người như vậy, nhà cấp bốn đã không thích hợp, nếu như bị người khác trông thấy, còn cho rằng trong nhà mình nuôi dưỡng yêu quái.

Trang Duệ đã từng nghĩ tới tại mua một đảo nhỏ ở vùng duyên hải, sau đó an trí Kim Cương ở đó, nhưng làm vậy quá bất tiện, hơn nữa cũng không phải trong thể thời gian ngắn có thể làm tốt được.

- Hội sở ở ngoại ô?

Âu Dương Quân nghe vậy cũng sững sờ một chút, hiện tại hắc chuyển sang làm bất động sản, đúng là muốn ra tay với chỗ đó, nhưng hắc há mồm là một tỷ, dọa chạy không ít người muốn tiếp cận.

- Lão đệ, chỗ đó cho người không phải không được, nhưng người cũng biết, hiện tại tài chính của ca ca ta nện vào thị trường bất động sản, đoạn thời gian trước người lại rút cổ phần công ty, hiện tại trong tay ta không có nhiều tiền, còn tiền sửa bột cho cháu người nữa,

Thân thích thì thân thích, trên vấn đề sinh ý thì Âu Dương tứ thiếu gia vẫn không chịu thiệt, ai bảo Trang Duệ có tiền chứ? Âu Dương Quân nếu không làm thịt một đao, đó là không có thiên lý a.

- Được, như vậy đi, Tứ ca, đoạn thời gian trước ở Châu Phi có hạng mục, ta cho người 5% cổ phần, như vậy được rồi chứ.

Trang Duệ nghe được Âu Dương Quân khóc than trong điện thoại, làm cho hắc đỡ khóc đỡ cười.

Tiền với trình độ của bọn họ, đã là chỉ là một con số mà thôi, giống như trò chơi điền số, nhưng là vừa ắt hòa, hưng ắt, trên cơ bản đều là một khái niệm.

- Người nói mở na tri?

Ấu Dương Quân nghe được Trang Duệ nói thế, lập tức giật mình, trong lòng của hắn thế nhưng mà tình huống, đó là một quả trứng vàng, so với đoạt tiền từ bất động sản còn nhanh hơn, nhưng tài nguyên khoáng sản luôn là sinh ý truyền thống của Tổng gia, hắn không có khả năng nhúng tay vào.

Biết rõ Tổng lão gia tử cho Trang Duệ 15% cổ phần công ty, lúc ấy đã làm cho Ấu Dương Quân hâm mộ không nhẹ.

- Đúng, chính là mở na tri, 5% cổ phần công ty, đổi cho người chỗ đó, có làm hay không nói một lời thống khoái.

Đừng nhìn Trang Duệ lúc ấy xuất ra hai tỷ lấy được 15% cổ phần công ty, nhưng trong đó có chứa nhân tình của Tổng gia, đây chính là dùng mười tỷ đầu tư, 5% sau này có thể biến thành năm tỷ đấy.

- Làm, đương nhiên làm.

Ấu Dương Quân lại không ngốc, lập tức một lời đáp ứng, đừng nói là 5%, dù là 3% hắn cũng đồng ý a.

- Được rồi, ta trở về sẽ ký kết hợp đồng chuyển nhượng với ca.

- Nhưng mà Tứ ca, trước khi ta quay trở về, ngài phải đem mọi người trong đó rút khỏi, chỉ lưu lại nhân viên bảo an, hơn nữa còn phải xây tường vây cao thêm hai mét a.

Sau khi Ấu Dương Quân cảm thấy không có lỗ hổng và đáp ứng, Trang Duệ thở phào một hơi, cuối cùng giải quyết vấn đề của Kim Cương, xem ra sau này không thể kéo động vật về nhà, nếu không nhà hắn sẽ biến thành vườn bách thú.

Sau vài ngày lễ trình, trên du thuyền tràn ngập tiếng cười, có kim điêu và Kim Cương hai gia hỏa thông linh, mỗi lần làm ra cử động, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Năng lực học tập và bắt chước của Kim Cương rất mạnh, hiện tại nó đã biến thành người cầm lái du thuyền, mỗi ngày giống như mô hình đứng ở trong phòng điều khiển bánh lái du thuyền.

Trang Duệ cũng đã trầm tĩnh lại, những nôn nóng bất an trên hoang đảo đã biến mất, mà lần này bởi vì thu hoạch được bảo tàng hải tặc, làm cho Trang Duệ đối với những con thuyền đắm trong biển cả sinh ra hứng thú cực lớn.

Bởi vì linh khí thăng cấp, đoạn đường này đi tới, Trang Duệ phát hiện nhiều điều, đó là đủ loại thuyền đắm đủ kiểu dáng, trực tiếp làm cho Trang Duệ hiểu thêm về lịch sử hàng hải quốc tế, nhất là những con thuyền có chứa bảo vật ngàn năm đắm phủ đầy bụi, làm cho Trang Duệ tìm đập thành thịch.

1012. Chương 1 012: Thân Tình.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1012: Thân tình.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Thuyền đắm trong Đại Tây Dương, chủ yếu là thuyền buồm độc mộc cổ đại, cũng có lúc chiến tranh cận đại, quân hạm bị ngư lôi đạn pháo đánh chìm và các thương thuyền trúng đạn lạc, đồ vật bên trong có rất nhiều, với góc độ của Trang Duệ, có giá trị nghiên cứu khảo cổ cực cao.

Tới vùng biển Đông Nam Á, chìm ngầm dưới đáy biển, phần lớn đều là thương thuyền bằng gỗ, bên trong không thiếu thương thuyền thời Tống Đường, bên trong đều là đồ gốm sứ và dụng cụ Ba Tư, Trang Duệ nhìn mà nóng mắt.

Hơn nửa tháng đi thuyền, thuyền của Trang Duệ tiến vào vùng biển của quốc gia X, mấy chiếc tàu bảo vệ đem du thuyền của bọn họ, dẫn vào một căn cứ quân sự được thành lập trên hải đảo ẩn mật, Âu Dương Lỗi an bài máy bay chở Trang Duệ đi.

Kim Cương mới xuất hiện, làm cho quân lính như lâm đại địch, đột nhiên Kim Cương nhìn thấy nhiều người như vậy, cũng có chút nôn nóng, nhưng được Trang Duệ trấn an, mới bình tĩnh trở lại.

Nhưng lần này căn cứ cũng không có nhận nhiệm vụ chở động vật trở về, cuối cùng căn cứ xin mệnh lệnh từ lãnh đạo Âu Dương Lỗi, mới khiến cho Kim Cương lên được phi cơ, về phần những bảo tàng kia, cũng được vận chuyển lên máy bay quân dụng.

- Ta kháo!

Máy bay quân dụng đáp xuống phi trường, Âu Dương Quân nhìn thấy Kim Cương bước từ trên máy bay xuống, giật mình thiếu chút nữa cái cầm rút xuống ngực, hiện tại thì hắn đã biết rõ, vì cái gì Trang Duệ bảo lấy xe buýt tới đón người.

-Ồ ồ...

Kim Cương chưa từng ngồi máy bay, hiển nhiên là có chút hưng phấn, sau khi từ trên máy bay đi xuống, nhìn thấy Trang Duệ và Âu Dương Quân ôm nhau, Kim Cương cũng học theo, nhưng khí lực có chút lớn, một tay đã kéo Âu Dương Quân vào ngực.

- Lão đệ... Cứu mạng a!

Âu Dương Quân từ nhỏ đã lớn lên ở kinh thành, cho dù ở trong vườn thú nhìn thấy Tinh Tinh, cũng chỉ ngẩn đầu nhìn, nhưng so với Kim Cương thì hắn quá nhỏ bé, lập tức sợ tới mức bủn rủn tay chân, cổ tình kêu to lớn tiếng, nhưng lại sợ kích thích Kim Cương, cho nên chỉ có thể dùng mắt cầu mong nhìn Trang Duệ.

- Quý, quý a!

Âu Dương Quân thì không nói đi, nhưng lái xe của xe buýt đứng cách đó không xa, biểu hiện càng không chịu nổi, luống cuống tay chân lái xe buýt chạy đi mất, ngay cả đầu xe cũng không quay ngược trở lại, rõ ràng là chạy trốn nhanh như chớp.

- Móa, tổ chất gì thế này, Tứ ca, người tìm người như vậy sao?

Trang Duệ nhìn thấy lái xe đã bị dọa chạy mất, cũng có chút há hốc mồm, mình làm cách nào trở về đây?

- Bà ngoại đệ, người có bảo nó thả ra trước hay không đây? Ta cam đoan không chạy...

Âu Dương Quân nhìn thấy đại Tinh Tinh ôm mình, cũng không có làm động tác gì khác, mặc dù nói vẫn lấp ba lấp bắp, nhưng hồn phách đã quay trở về thân thể.

- Tứ ca, không phải nói Bắc Kinh chúng ta hiếu khách hay sao, ôm một chút thì thế nào.

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Âu Dương Quân, Trang Duệ cười ha ha, Kim Cương không biết Trang Duệ đang cười cái gì, buông Âu Dương Quân ra đi theo cười ngây ngốc, vẫn không quên rờn bắp tay của mình lên.

- Đây là yêu nghiệt à?

Nhìn thấy cơ bắp cân đối khỏe đẹp của Kim Cương có thể so sánh với quán quân quốc tế, Âu Dương Quân triệt để há hốc mồm, ngẩn đầu nhìn bầu trời, đúng vậy nha, bản thân mình không có nằm mơ, bây giờ là ban ngày ban mặt a.

Hiện tại Âu Dương Quân đã hiểu rõ, tại sao Trang Duệ cần hội sở, bởi vì gia hỏa này giống như Hắc Phong Quái trong phim Tây Du Ký a, nếu như nó đi ra đường phố Bắc Kinh, chẳng phải là phiên bản Godzilla hiện đại sao?

Bản thân lão đệ có thể kiếm tiền, nhưng mà cũng có thể rất già vò, trong nhà đã nuôi hai con chó Ngao Tây Tạng, một con kim điêu, hiện tại lại nghiêm trọng hơn, rõ ràng là mang đại Tinh Tinh về nhà, cái nhà kia đúng là quá nhỏ, đoán chừng cũng bị dọa sợ.

- Đừng nói bậy về Kim Cương a, nó có thể nghe hiểu đấy!

Trang Duệ cười liếc nhìn Âu Dương Quân, nói tiếp:

- Bằng không lại để cho Kim Cương chào hỏi người?

- Đừng... Trăm ngàn lần đừng, tiểu tử người quá xấu xa!

Âu Dương Quân sợ tới mức liên tục khoát tay,连连 lùi lại vài bước, cho tới bây giờ hắn mới cẩn thận dò xét Trang Duệ, nói:

- Lão đệ, tại sao người lại đen thành bộ dạng này? Chẳng lẽ người liều mạng phơi nắng sao?

- Cả ngày phơi nắng, sao lại không đen, đúng là làm cho Bành Phi chịu khổ, người xem hắn gầy thành bộ dạng thế này a.

Trang Duệ có chút cảm khái, bản thân sau khi mất tích, chỉ có Bành Phi một mực kiên trì tìm kiếm chính mình, khả năng lúc ấy cho dù là bọn Âu Dương Quân cũng đã buông tha, Bành Phi vẫn bất ly bất khí.

Âu Dương Quân nghe vậy lúc này mới nhìn về phía Bành Phi.

1013. Chương 1 013: Thân Tình.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1013: Thân tình.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan nguồn

Nhìn thấy Bành Phi đã gầy trơ xương, trên mặt có chút ít động dung, đi đến trước người Bành Phi, vỗ vỗ bả vai Bành Phi, nói ra:

- Tiểu Bành, sau này chúng ta là người một nhà, sau này người đi theo Trang Duệ, gọi ta là Tứ ca.

Trang Duệ nhìn thấy cử động này của Âu Dương Quân, cũng âm thầm gật đầu, tuy vị biểu ca này có chút quần là áo lượt, nhưng bối cảnh rất lớn, nhưng phi thường biết cách làm người.

Trang Duệ nhìn Âu Dương Quân lại nói:

- Ân, Bành Phi, ba mẹ người đều không còn, trở về người dập đầu với mẹ ta, nhận làm mẹ nuôi a.

Dùng quan hệ giữa Trang Duệ và Bành Phi, so với anh em ruột cũng không kém, nhận thức cái kết nghĩa này, sau này Bành Phi cũng có tự tại không ít, Trang Duệ cũng không muốn Bành Phi cả đời mang thân phận bảo tiêu.

- Trang ca!

Bành Phi đối với lời nói của Âu Dương Quân không sao cả, nhưng nghe lời này của Trang Duệ, rõ ràng có chút kích động.

Cha mẹ Bành Phi đều mất, mang theo em gái một mình sinh hoạt, đối với hào khí trong nhà Trang Duệ, vẫn luôn rất hâm mộ, tăng thêm Âu Dương Uyển đợi với hắn và em gái rất tốt, hiện tại Trang Duệ làm ra quyết định này, chính thức xem hắn là người một nhà.

Trong nội tâm của một ít người, tiền tài là cái gì đó rất nhạt, chỉ có thân tình mới là trọng yếu nhất, Bành Phi cũng là như thế.

- Đi thôi, ta còn không đảm đương nổi chúc ca của người a?

Trang Duệ khoát khoát tay, chen ngang lời nói của Bành Phi, xoay mặt về phía Âu Dương Quân nói ra:

- Tứ ca, người cũng là người có máu mặt của kinh thành, lại gọi một chiếc Hummer đến đây đi, nhớ kỹ phải cho Hách Long lái qua đây, đừng để bị dọa chạy lần nữa a.

- Đúng rồi, còn phải gọi ba chiếc xe a, ta còn nhiều thứ phải chở về nhà!

Với hình thể của Kim Cương, trừ xe buýt ra, hình như cũng chỉ có xe Hummer mới miễn cưỡng nhét nó vào.

Hiện tại Trang Duệ đang suy nghĩ, chính mình có nên mua một chiếc xe Hummer hay không, dù sao trong nhà đều có động vật, giống như ăn phải kích thích, đều có hình thể lớn hơn bình thường a.

- Được rồi, nhưng phải chờ một lát, ba xe này không vào được sân bay, tìm xe quân đội là được.

Âu Dương Quân gật gật đầu, bởi vì tài xế vừa rồi đúng là có chút mất mặt, lập tức lấy điện thoại ra liên hệ, chỉ chốc lát, một chiếc xe quân dụng đã tới, đỗ ở bên cạnh máy bay.

Tuy người lái xe nhìn thấy Kim Cương trong lòng cũng có căng thẳng, nhưng tốt xấu gì cũng là quân nhân, lá gan cũng lớn hơn bình thường, trông thấy bộ dáng Kim Cương thành thành thật thật, từ từ hiếu kỳ nhiều hơn e ngại.

Kim Cương cũng phi thường nể tình, thấy người này thanh tú cơ bắp, làm ra bộ dáng làm cho người ta buồn cười, chỉ cần lần đầu tiên không bị dọa chạy, từ từ người ta sẽ không còn sợ hãi nữa.

- Kim Cương, đến đây, hỗ trợ ta, mang thứ đó đặt lên xe đi.

Trang Duệ lại bảo Kim Cương tới trợ giúp, cửa xe quá chật chội, Kim Cương không cách nào đi lên, vẫn phải gọi xe Hummer tới mới được, nhưng bảo tàng đặt được trên đảo hoang, cũng có thể chất lên xe trước.

- Người không phải ở trên đảo hoang sao? Còn có đồ vật gì à?

Âu Dương Quân có chút tò mò, đi theo sau lưng Trang Duệ, tiến vào khoang chứa hàng xem xét, trên mặt đất ném đầy bảy tám bao bố, trong đó có một ít vật phẩm vàng lóng lánh.

- Lão đệ, những thứ này là gì thế? chẳng lẽ toàn bộ đều là vàng?

Âu Dương Quân nhìn thấy mỏ neo bằng vàng kia, thử dùng tay xách một cái, nhưng không chút xi nhê, tâm tình hoảng sợ.

- Tất cả đều là vàng và châu báu, ở hải ngoại đặt được bảo tàng hải tặc.

Trang Duệ không có giấu diếm, mỏ neo vàng, mặt nạ vàng và đầu lâu thủy tinh, hẳn chuẩn bị bài trí trong bảo tàng của mình để triển lãm.

Về phần những đồng tiền vàng và châu báu cũng sẽ lựa ra một ít để trưng bày, nhưng ba khóa Dạ Minh Châu, Trang Duệ đã quyết định, chỉ có thể bày trong nhà của mình.

- Người... Ta kháo, tiểu tử ngươi làm sao lại có vận khí tốt như vậy chứ?

Âu Dương Quân nghe được lời này của Trang Duệ thì gương mặt đỏ bừng, có chút nói năng lộn xộn, từ khi biết Trang Duệ đến nay, hình như hẳn chưa từng bị thua thiệt, lần duy nhất gặp chuyện không may, không ngờ thuận tay lấy được bảo tàng hải tặc?

Tuy không biết bảo tàng này có giá trị bao nhiêu, nhưng nếu như đúng như lời Trang Duệ nói, giá trị của mỏ neo vàng này không cách nào đánh giá được.

- Người cũng muốn?

Trang Duệ liếc nhìn Âu Dương Quân, nói ra:

- Chuyện này dễ thôi, quay đầu lại tìm hòn đảo không người, sau đó đi lên đó ở, không chừng ngài cũng có thể tìm được bảo tàng hải tặc đấy.

Trang Duệ cười trừ ghẹo Âu Dương Quân một câu, mang theo hai bao tải tiến lên xe.

1014. Chương 1 014: Thân Tình.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1014: Thân tình.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Kim Cương ở đằng sau cũng cầm theo hai bao, Âu Dương Quân đáng thương phí sức chín trâu hai hổ, cũng chỉ đem được một bao tải lên xe là hao hết khí lực, vẫn là Trang Duệ cầm lấy ném lên xe a.

Âu Dương Quân nhìn thấy mà thèm, đi ở phía sau nói ra:

- Không được, trở về ca ca ta phải lấy vài thứ tốt!
- Được, trừ mấy món trong rương kia ra, mấy thứ khác cứ tùy ý!

Trang Duệ không sao cả gật gật đầu, mấy tháng nay làm cho người thân lo lắng hãi hùng, xuất ra một ít đồ thì có là gì?

Bảy tám túi vàng và châu báu nhét đầy vào trong ba chiếc xe, về phần rương da hươu, Trang Duệ cầm nó trong tay, dừng nhìn bảo bối trong xe không ít, nhưng nếu thật sự bàn về giá trị, so với đồ vật trong rương này, đây mới thật sự là mặt hàng đáng giá.

Đợi khoảng bốn mươi phút sau, Âu Dương Quân gọi xe Hummer cũng đã tới, sau khi thương lượng với sân bay một chút, xe cũng được đi vào trong sân bay, đương nhiên vừa nhìn thấy Kim Cương Hách Long cũng bị sợ hãi không nhẹ. đọc truyện mới nhất tại .

Bởi vì không gian trong xe quá thấp, miễn cưỡng đem Kim Cương nhét vào, mà bản thân chỉ có thể nằm chống vó ở bên trong, căn bản là không cách nào ngồi thẳng, Trang Duệ trấn an Kim Cương một phen, tự mình lái xe chạy về nhà.

Bởi vì mọi người cũng không biết tới Kim Cương, cho nên trước tiên chờ Trang Duệ vào trong nhà xong, Trang Duệ cũng không có biện pháp, chỉ có thể để cho Kim Cương ở trong nhà mấy ngày, sau đó lại chuyển qua hội sở ở ngoại ô.

Cũng may là trực tiếp lái xe vào ga ra, ngược cũng không có quấy nhiễu tới hàng xóm láng giềng, nếu không, sẽ có đồn đại yêu quái trong nhà này, đoán chừng sẽ lan ra khắp của thành phố.

- Kim Cương, một lát nữa không được ôm loạn người ta a.

Trang Duệ đặc biệt dặn dò Kim Cương vài câu, ở trong nhà đều là nữ nhân, cho nên Trang Duệ sợ nó ôm lấy ai đó.

- Ô ồ!

Bị nhốt trong cái ga ra nhỏ bé này, Kim Cương cảm giác có chút áp lực.

Tục ngữ nói gần hương tình e sợ, rời đi gần ba tháng, ở bên trong có thân nhân của mình, lại có con cái chưa gặp mặt của mình, trong lòng Trang Duệ có chút khấn nguyện.

Sau khi dùng vân tay mở cửa ra, Trang Duệ nhìn thấy, Âu Dương Uyển đứng ở phía trước nhất, cả đám người đứng ở phía sau, hai mắt tràn ngập chờ mong nhìn của vừa mở ra.

Nhưng biểu hiện của Bạch Sư có chút nôn nóng, nhìn thấy Trang Duệ cũng không có bổ nhào qua, mà trong miệng không ngừng truyền ra tiếng nức nở nghẹn ngào, nó đã phát hiện Kim Cương ở sau lưng của Trang Duệ.

- Mẹ à, ta đã trở lại, làm ẹ lo lắng rồi!

Nhìn thấy gần ba tháng nay mẹ đã già yếu đi mấy tuổi, trên mái tóc cũng xuất hiện tóc bạc rồi, nước mắt Trang Duệ nhìn không được mà chảy xuống, đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc thương tâm, rơi lệ trước mặt mẹ mình, cũng không phải chuyện mất mặt. truyện copy từ

Con mắt của Âu Dương Uyển có chút ướt át, người già sợ nhất là người đầu bạc tiền tiền kẻ đầu xanh, con trai mất tích mấy tháng, làm cho nàng sống một ngày giống như một năm, nếu như không phải có hi vọng trong bụng của con dâu, nàng thực sự không biết mình có thể chống đỡ được tới bây giờ hay không nữa.

- Trang Duệ, con... Con đã trở lại!

Không hai mẫu tử xum họp, về mặt Tần Huyền Băng mất hóm đi tới, tuy nói cha của mình phái Trang Duệ ra ngoài làm việc, nhưng hân hự không thể tả, cho dù là vào ngày sinh của con, cũng không điện thoại trở về một lần.

- Huyền Băng, thật sự xin lỗi!

Đột nhiên Trang Duệ nhớ tới việc vợ mình còn chưa biết tới chuyện mình gặp rủi ro máy bay và lưu lạc trên hoang đảo, vội vàng lau nước mắt, không chế cảm xúc của mình.

- Anh nha, đã lớn như vậy, không nói câu nào đã khóc rồi?

Tần Huyền Băng nhìn thấy bộ dáng của Trang Duệ, không khỏi đau lòng, chẳng lẽ nam nhân phơi nắng đến mức đen như than này chính là chồng của nàng sao?

Vừa sinh hài tử, thân thể của Huyền Băng thập phần đầy đà, Trang Duệ vươn tay, nói ra:

- Không có việc gì, ta cao hứng khi gặp lại vợ mình mà, đến đây, ôm cái nào.

- Không cho ôm, tại sao anh lại không gọi điện thoại về lấy một lần thế hả?

Tần Huyền Băng da mặt mỏng, bị Trang Duệ nói thế thì khuôn mặt đỏ bừng, tránh khỏi tay của Trang Duệ.

- Tốt, tốt, tiểu Duệ đi máy bay trở về đã cảm thấy mệt mỏi, trước đi xem hài tử của mình đi. Sau đó tắm rửa nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì để buổi tối nói sau đi.

Phương Di nhìn thấy con gái trách cứ con rể, vội vàng đi ra giảng hòa, việc này nếu luận tội, đều là Tần gia không đúng, nếu như không cho Trang Duệ đi Nam Phi để mua kim cương thì đã không có chuyện gì xảy ra cả.

- Ô, tiểu Duệ, làm cái gì mà con đứng ở cửa không vào?

1015. Chương 1 015: Thân Tình.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1015: Thân tình.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi (.

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Phương Di nhìn thấy cảm thấy khó hiểu, Trang Duệ vẫn đứng bất động ở cửa, không khỏi có chút kỳ quái.

Trang Duệ sờ dĩ một mực ngăn ở cửa ra vào chính là sợ mọi người nhìn thấy Kim Cương, nhìn thấy mẹ vợ mở miệng nói chuyện, vội vàng nói:

- Cái này... Ta còn mang một đồng bạn trở lại, là đại Tình Tình, mọi người không cần phải sợ, Bạch Sư, không nên như vậy, là bằng hữu, không phải địch nhân.

Nhìn thấy Bạch Sư nhe răng nhếch miệng, Trang Duệ vội vàng răn dạy một câu, sau đó thân thể đi vào trong ga ra.

- A?

Người trong nhà đi sau lưng hắn nhìn thấy trước mặt Trang Duệ là một đại gia hỏa to lớn, lập tức con mắt mở to như muốn rớt ra ngoài, không không biết là ai đã kêu lên.

-Ồ. . .Ồ ồ... truyện copy từ

Kim Cương tính tình rất hoạt bát, từ trước tới giờ đã quen thuộc với con người, sau khi đi ra khỏi hoang đảo đã được Trang Duệ dạy bảo rất nhiều, trước tiên ôm quyền lại chào hỏi mọi người, sau đó lại theo thói quen uốn éo đôi tay khoe cơ bắp, cánh tay khê cong, đầu cơ thanh tú hiện ra.

Khá tốt, Kim Cương bị Trang Duệ cảnh cáo lần trước, không dám tiến lên ôm người trong sân, bằng không biểu hiện của nó có đáng yêu hơn nữa, cũng có thể dọa cho người ta hồn phi phách tán.

Khoan hãy nói, Kim Cương làm động tác buồn cười này, thoáng cái tiêu trừ sợ hãi trong lòng mọi người, nhưng không ai dám tới gần Kim Cương, chỉ có Bạch Sư ngẩng cao đầu, đi đến bên người Kim Cương, dùng cái mũi ngửi ngửi lên người nó.

- Cậu, nó có cắn người không?

Một âm thanh non nớt vang lên, Tiểu Niếp Niếp cắn ngón tay nhìn Kim Cương, muốn tiến lên nhưng không dám, bộ dáng rất đáng yêu.

- Không cắn người, Kim Cương là hảo hài tử, đúng hay không, Kim Cương?

Trang Duệ quay đầu lại sờ sờ cổ Kim Cương, thằng này khổ người quá lớn, muốn sờ đầu có chút khó khăn.

Trang Duệ đi đến bên người Niếp Niếp, ôm nàng lên, sau đó đặt lên vai của Kim Cương, tiểu gia hỏa tuy bị dọa sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không khóc lên, được Kim Cương cõng đi mấy vòng, rõ ràng đã la to cùng chơi với Kim Cương.

- Niếp Niếp, xuống đi, ngươi là nha đầu chết tiệt, lá gan tại sao lớn như vậy?

Trang Mẫn quan tâm con gái, nàng không dám đi kéo Kim Cương, đành kéo Trang Duệ, hỏi:

- Tiểu Duệ, như vậy được không?

- Không có việc gì, chị à, Kim Cương sẽ không dả thương người, để cho Niếp Niếp cùng chơi với nó đi...

Trang Duệ cười an ủi lão tỷ một câu, hắn biết rõ Kim Cương tuy tính tình có chút táo bạo, nhưng làm việc phi thường cẩn thận, đối với lời mình nói chưa từng vi phạm qua.

- Lão đệ, ngươi ngưi bức a, bạn thân chơi chó Ngao Tây Tạng, ngươi chơi điều hâu, hiện tại ngươi còn mang cả đại Tinh Tinh về a.

Lưu Giang hung hăng dấm một quyền nhẹ vào ngực Trang Duệ, sau đó cùng Trang Duệ ôm nhau một cái.

- Được rồi, đúng, ngươi tiểu tử kia tại sao lâu như vậy chứ? Chỉ cần không phải dạng không đứng đắn, cũng nên kết thúc hôn nhân tuổi thơ chứ?

- Ngươi... Ngươi phải là hài tử mới được nha, phi, Trang Duệ, ngươi nói xin lỗi ta, ai là hài tử không đứng đắn chứ?

Trang Duệ cũng dấm một quyền nhẹ vào ngực Lưu Giang, kinh nghiệm cử tử nhất sinh trên biển, nhìn thấy hảo huynh đệ, hắn cũng có chút kích động, nói chuyện có chút lộn xộn, hoàn toàn không có nhìn thấy Lôi Tinh Tinh đang nhìn mình lom lom.

- Ách... Cái kia, xin lỗi, Lôi đại tiểu thư, ta nói lỡ...

Trang Duệ liên tục thở dài, làm cho người trong sân cười to, làm cho Kim Cương cũng cười ngây ngô theo, mà bạn thân này một tay vịn vai Niếp Niếp, cánh tay còn lại không ngừng gồng lên.

Tuy rất muốn đi nhìn hài tử của mình, nhưng Trang Duệ vẫn muốn dẫn Kim Cương đi dạo một vòng trong nhà, nhiều lần bàn giao nhảu Kim Cương, tuyệt đối không thể ra khỏi viện này.

Kim Cương rất hiểu chuyện gật gật đầu, ngồi trong sân chơi cùng Niép Niép và Nha Nha, hiển nhiên nó đối với hài tử trong xe nôi của Âu Dương Quân cảm thấy hứng thú, nhưng đại minh tinh liễu mạng che chở, Kim Cương cũng không có cơ hội ôm.

Bành Phi cũng đi vào trong sân, nhìn thấy bộ dáng gầy gò, làm cho tất cả mọi người cảm thấy khổ sở, Trương Thiên khóc lớn, căn nhà yên lặng đã lâu, bởi vì Trang Duệ trở về, mà trở nên náo nhiệt.

- Đây là con chúng ta?

Trang Duệ vào trong phòng, chỉ còn lại có Tần Huyền Băng và hắc, nhìn thấy hai tiểu gia hỏa đang nằm duỗi tay chân trên giường, Trang Duệ nói chuyện run rẩy, một cảm giác huyết mạch tương liên trong lòng của hắc dâng lên.

- Nói nhảm, không phải của chúng ta, là của người khác sao?

Tần Huyền Băng lúc này tức giận liếc chồng mình, nàng cảm giác hôm nay hào khí có chút không đúng, hình như đã xảy ra chuyện gì đó mà mình không được biết đến.

- Ta... Ta có thể ôm một cái không?

1016. Chương 1 016: Bảo Mẫu.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1016: Bảo mẫu.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ vươn tay ra, nhìn thấy làn da vô cùng mịn màng của hai tiểu gia hỏa, lập tức co lại, dùng tay chà sát lên quần áo.

- Người là ba ba, ôm hài tử thì sợ cái gì?

Tần Huyền Băng nói ra.

- Đúng... Đúng vậy, không sợ, không sợ, ta sợ cái gì chứ, chúng đều là con ta mà!

Trang Duệ cúi người, cẩn thận từng li từng tí một tay một, ôm hai tiểu hài tử, nước mắt lập tức mờ hồ trong ánh mắt của hắc.

Huyết mạch có thiên tính, làm cho hai tiểu hài tử không có cảm giác lạ lẫm với Trang Duệ! Chúng đều cười lên, vào thời khắc này, tâm tình Trang Duệ tràn đầy hạnh phúc.

Tục ngữ nói bất hiếu lớn nhất chính là không có con nối dõi tông đường, Trang Duệ là một người tuân thủ truyền thống, hiện tại đã có cả con trai và gái, tâm tình Trang Duệ tràn ngập hưng phấn.

Cẩn thận từng li từng tí thả hai tiểu gia hỏa xuống giường, Trang Duệ cho linh khí tản ra, phân biệt rót vào trong thân thể hai tiểu hài tử, vốn hai tiểu gia hỏa đang duỗi cánh tay thẳng ra, thoải mái nheo mắt lại, sau đó ngủ mất.

Trang Duệ lẳng lặng nhìn hai hài tử, cùng long phượng song thai bất đồng, hai tiểu hài tử cực kỳ đáng yêu, những nét nhăn trên mặt đã giãn ra, mặt mày giống như Trang Duệ, khuôn mặt có chút giống Tần Huyền Băng, lúc ngủ cũng không ngừng chép miệng, thật phần đáng yêu.

Trang Duệ nhìn si ngốc, con mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn hai tiểu gia hỏa, hắc nguyện ý dùng cả đời này, nhìn thấy hai con phát triển.

- Ô? Ngủ rồi? Hai tiểu gia hỏa này náo chết người đấy, mỗi ngày đều không có một hồi yên tĩnh nào.

Tần Huyền Băng sữa không đủ, cho nên một tháng qua, vừa kết hợp dùng sữa của mình và sữa bột nuôi dưỡng, vừa rồi nàng đi ra ngoài pha sữa bột, không nghĩ tới vừa vào phòng, hai hài tử đều ngủ.

Tuy trong miệng trách cứ hài tử, nhưng trong ánh mắt Tần Huyền Băng lộ ra vẻ cưng chiều, cẩn thận đắp chăn mền cho chúng.

- Huyền Băng, vất vả cho em rồi.

Nhìn thấy hình thể đầy đặn của vợ, Trang Duệ nhin không được vươn tay ôm chầm lấy Tần Huyền Băng, vùi đầu vào ngực của Tần Huyền Băng, hít sâu một hơi.

- Thơm quá!

Trang Duệ cảm giác sau khi Tần Huyền Băng sanh con, bộ ngực đã lớn hơn trước, vốn hần không có động tâm tư, hiện tại cũng có chút ức chế không được mà dùng tay sờ lên.

- Anh... Tại đây không được, còn có hài tử đấy!

Bị tay của Trang Duệ mò khắp người, thân thể Tần Huyền Băng cũng trở nên mềm yếu, nhưng nhìn thấy hài tử, lập tức bắt lấy tay của Trang Duệ.

- Vậy chúng ta đi vào phòng tắm đi, ta còn chưa tắm rửa đấy...

Trang Duệ ôm lấy Tần Huyền Băng, đi vào phòng tắm, trong lúc nhất thời, từng tiếng rên rỉ trầm thấp truyền ra, tiếng rên rỉ dứt quãng từ trong phòng tắm truyền ra.

Sau khi mưa xuân, mặt mũi Tần Huyền Băng đỏ ửng nằm trên ngực Trang Duệ, nhìn thấy hai hài tử ngủ ở bên cạnh, đột nhiên vành mắt hồng lên:

- Trang Duệ, lần này anh đi ra ngoài, có phải là gặp nguy hiểm hay không? Các mẹ và mọi người không nói cho em nghe!

Tần Huyền Băng là người thông minh cỡ nào? Nàng đã sớm nhìn ra mánh khéo, nhưng vì hài tử trong bụng, tình nguyện giả mơ hồ mà thôi, hiện tại Trang Duệ trở lại bên người, ủy khuất mấy tháng nay, lập tức hóa thành nước mắt.

- A! Không nên, đó là của hài tử!

Trang Duệ nhìn thấy Tần Huyền Băng có chút thương tâm, cúi đầu mở rộng miệng ra, cắn lên nhũ hoa của nàng, lập tức làm cho thân thể Tần Huyền Băng run rẩy, tức giận đẩy Trang Duệ ra.

- Hắc hắc... Dinh dưỡng tốt!

Trang Duệ mảy dạn mặt dày cười, suy nghĩ một chút, nói ra:

- Huyền Băng lần này đi ra ngoài, tuy rất mạo hiểm, nhưng thu hoạch cũng kinh người đấy!

Vợ chồng với nhau, có thể giấu diếm nhau cả đời sao? Trang Duệ suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định đem chuyện này nói ra.

Đương nhiên, những chuyện gặp nạn trên biển kia, Trang Duệ cũng tính lược qua, chỉ nói chuyện trên hoang đảo, gặp được Kim Cương và phát hiện bảo tàng hải tặc.

Còn chuyện Mục Tháp Trang Duệ không nói thêm, tuy Mục Tháp không phải tự tay Trang Duệ giết chết, nhưng hần xui xẻo bị Kim Cương nướng chết a! nguồn (.)

- Trang Duệ, sau này không nên xuất ngoại nữa!

Tuy Trang Duệ nói thám hiểm quá nhiều mạo hiểm, nhưng Tần Huyền Băng nghe mà thất sắc, ôm lấy Trang Duệ, vùi đầu vào ngực của Trang Duệ.

- Ân, sau này không đi nữa, sống ở nhà tốt hơn!

Sinh hoạt trên hoang đảo, làm cho Trang Duệ biết cái gì gọi là tịch mịch, nhìn thấy vợ con trước mặt, Trang Duệ đúng là không muốn chịu giày vò nữa.

- Đúng rồi, con chúng ta còn chưa đặt tên đấy, cho nên nhiều ngày nay, mẹ cũng không biết nên gọi thế nào, nhiều bất tiện nha?

Đột nhiên Trần Huyền Băng nhớ ra chuyện này, vốn mọi người muốn đặt tên hai tiểu gia hỏa này, nhưng Trần Huyền Băng kiên trì, để quyền lợi này cho Trang Duệ.

1017. Chương 1 017: Bảo Mẫu.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1017: Bảo mẫu.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Con trai thì gọi là Tranh Bách, ý nghĩ chính là lớn lên như tùng bách, đại biểu cho kiên cường.

- Con gái thì gọi là Trang Mạn, hi vọng con gái lớn lên, sẽ có được vẻ xinh đẹp của em.

Trang Duệ trầm ngâm một lúc, sau đó nói ra hai cái tên, đây cũng là suy nghĩ rất lâu trong lòng của hắn.

- Trang Bách, Trang Mạn? Tốt thì tốt, nhưng mà, còn chưa đặt nhũ danh a!

Tần Huyền Băng lẩm bẩm hai chữ này, gật đầu đồng ý.

- Nhũ danh? Nếu không thì gọi là a miêu, vừa gọi là a cầu? Dân quê đều gọi như thế, dễ gọi dễ nuôi.

Trang Duệ nổi tính trẻ con lên, vui đùa với Tần Huyền Băng.

- Chết đi, bọn chúng gọi là a miêu a cầu, vậy anh là cái gì?

Tần Huyền Băng tức giận véo hông Trang Duệ một cái.

Trang Duệ vội vàng cầu xin tha thứ, nói ra:

- Như vậy đi, con trai gọi là Phương Phương, hi vọng nó có thể ngăn nắp, con gái gọi là Viện Viện, ghép lại là phương phương viện viện, thế nào?

- Phương Phương Viện Viện? Tốt, thế nói với mẹ đi, mẹ đã gấp lên rồi.

Tần Huyền Băng nghe thấy Trang Duệ đặt tên chữ xong, lập tức muốn đứng dậy, chặn mền từ trên người chảy xuống.

- Không vội, tối nay tiếp đi!

- A! Không được, hai con đang ở bên cạnh.

- Không có việc gì, chúng đã ngủ rồi!

Âm thanh nói chuyện của hai người càng ngày càng nhỏ, một tiếng trầm thấp vang lên, giường gỗ nhẹ nhàng lay động.

- Lão đệ, trong phòng có người đang đợi đấy, người đứng là tốt số, ngủ suốt đến trưa...

Thẳng từ sáu giờ tối đến bây giờ, Trang Duệ mới cùng Tần Huyền Băng ôm hai hài tử, đi vào trong viện, những thứ vàng và châu báu kia, cũng được chuyển đến, đặt đầy trên mặt đất.

Cái mỏ neo vàng kia, cũng bị Bành Phi dụ dỗ Kim Cương lấy vào, không có biện pháp, tại đây trừ Kim Cương và Trang Duệ ra, ai cũng không cầm được a.

- A, ta biết rõ, đây gọi là tiền biệt thắng tân hôn a!

Âu Dương Quân nhìn qua, nhìn thấy giữa lông mày của em dâu xuân tình lay lảng, lập tức làm ra bộ dạng bình tĩnh đại ngộ.

- Đi đi, không nói lời nào không có người nào bảo ca cầm đầu!

Trang Duệ biết rõ Tần Huyền Băng da mặt mỏng, vội vàng trừng mắt với Âu Dương Quân, đưa nhi tử giao ẹ, mà Tần Huyền Băng thì ôm con gái đưa cho Phương Di, sau đó nói tên của Trang Duệ đặt ọi người biết.

- Cha, ngài đến rồi?

Trang Duệ liếc mắt nhìn thấy bên cạnh Âu Dương Quân chính là Tần Hạo Nhiên, liền bước lên phía trước nói một tiếng, sau lần xảy ra chuyện, mẹ vợ cũng trách mắng cha vợ, chủ yếu là vì Mục Thập quá mức hung hăng càn quấy.

- Tiểu Duệ, việc này... Là cha có lỗi!

Tần Hạo Nhiên sắc mặt trầm xuống, nhìn thấy bộ dáng Trang Duệ phơi nắng đen thui, biết rõ con rể lần này ăn đau khổ không nhỏ.

Tương đối mà nói, Tần thị châu báu đúng là không có tổn thất gì, mà kim cương cũng không tổn hao gì, hơn nữa chất lọc dầu vân tay của Trang Duệ trong nhà, mở tủ sắt ra, sớm đã lấy ra, hiện giờ đang nằm trong tiệm châu báu của Tần gia.

- Cha, việc này không nói tới, tái ông thất mã yên tri phi phúc)(tái ông mất ngựa chưa chắc là không phải phúc), không có kinh nghiệm lần này, làm sao tìm được bảo bối chứ?

Trang Duệ khoát khoát tay, bỏ qua vấn đề này.

- Ồ? Kim Cương, tại sao ăn mặc thành bộ dạng này rồi?

Đột nhiên Trang Duệ nhìn thấy Kim Cương từ ngoài cửa tiến vào, nhưng bên ngoài thân thể mặc một bộ áo khoát quân dụng, vốn quần áo rất lớn, mặc trên người nó giống như áo khoát, có chút buồn cười.

- Ồ ồ!

Kim Cương đến trưa không có gặp Trang Duệ, cho nên lúc này gặp Trang Duệ rất hưng phấn, dùng tay kéo quần áo Trang Duệ, sau đó rất khoe khoang cái áo khoác ngoài của mình, vẻ mặt đắc ý.

- Không tệ, không tệ, ha ha... (.

Nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Kim Cương, Trang Duệ vui cười ha ha, hẳn hiểu ý của Kim Cương, nói y phục người khác mặc, nó cũng có, năng lực bắt chước của thằng này rất mạnh.

Kim Cương nhìn thấy mọi người trong phòng đang cười, cũng cười toe toét miệng rộng ra, nó phi thường hứng thú với hài tử, nhìn thấy hai hài tử của Trang Duệ trong tay của hai cụ bà, lập tức tháo chạy qua, đem cái đôi mắt đen nhánh nhìn vào Phương Phương trước mặt.

Tiểu gia hỏa mới hơn một tháng, căn bản là không biết sợ, nhìn thấy Kim Cương, duỗi bàn tay nhỏ bé ra bắt lấy rông trên đầu của Kim Cương.

- Kim Cương, không được tức giận!

Mặc dù biết Kim Cương sẽ không giận, Trang Duệ vẫn phải hô to một tiếng, vội vàng nói trong lòng với Kim Cương.

- Ồ ồ!

Kim Cương quay đầu nhìn Trang Duệ hô một tiếng, sau đó duỗi hai bàn tay lớn như cái quạt ra, muốn Âu Dương Uyển đem hài tử đặt lên tay hắn.

- Ta đến đây đi, Kim Cương, phải nhẹ nhàng, không được dùng sức...

1018. Chương 1 018: Kết Nghĩa.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1018: Kết nghĩa.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đừng nói Âu Dương Uyển không dám, cho dù là Trang Duệ cũng lo lắng, tiếp nhận hài tử trong tay mẹ, cẩn thận từng li từng tí đặt trong lòng bàn tay của Kim Cương.

Nhìn thấy nguyện vọng của mình được Trang Duệ thỏa mãn, Kim Cương cười lên, nhưng lúc này nó cũng không hưng phấn mà đầm ngực, mà là nhẹ nhàng dao động hai tay, làm thành bộ dáng cái nôi, chọc cho hài tử cười lớn.

Động tác của Kim Cương thập phần nhu hòa cẩn thận, nhìn thấy hài tử trong lòng bàn tay vui vẻ, cong miệng cười lên.

- Hắc hắc, đại Tinh Tinh này, cũng giống như người a!

- Đúng vậy, không ngờ còn biết dỗ hài tử.

- Các người nào biết được, ở nước ngoài, có đại Tinh Tinh làm bảo mẫu đầu, cùng lớn lên với hài tử!

Biểu hiện của Kim Cương đã làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, bộ dáng của nó rất cẩn thận, làm ọi người có cảm giác an tâm, mà ngay cả Trang Duệ đang lo lắng, cũng không khỏi cười lên.

- Chuyện gì? Cao hứng như vậy à? Tiểu Duệ tại sao lại đen như thế?

Một âm thanh to lớn truyền từ bên ngoài vào, mảnh vải chắn gió cũng bị xốc lên, Âu Dương Lỗi từ từ đi vào trong phòng.

- Cái này... Đây là đại Tinh Tinh mà người nói?

Âu Dương Lỗi vừa vào nhà, đã bị Kim Cương hù dọa, tay phải sờ soạng bên hông một cái, nhưng hôm nay là hợp gia đình, hấn không có đem súng theo, đương nhiên là không có rồi.

Trước đó Trang Duệ đã nói với Âu Dương Lỗi việc này, nhưng hình thể của Kim Cương, đúng là làm người ta run sợ, cho dù Âu Dương Lỗi là người từng trải chiến trường, tim cũng đập nhanh hơn.

Nhìn thấy làn da ngăm đen của Trang Duệ, nhìn lại đại Tinh Tinh, Âu Dương Lỗi đã biết rõ cái gì gọi là ngư tầm ngư, mã tâm mã!

- Ai nha!

Vợ của Âu Dương Lỗi vừa tiến vào trong phòng, nhìn thấy Kim Cương thì ghen ngào kêu lên, sợ tới mức Trang Duệ vội vàng nhìn về phía Kim Cương, hấn sợ Kim Cương đã bị quấy nhiễu, ném hài tử lên.

Khá tốt, Kim Cương chỉ nghiêng đầu liếc nhìn hai người, tiếp tục đùa với hài tử trong tay, bộ dáng cực kỳ chất phác.

- Đại ca, đại tẩu, Kim Cương đúng là biết điều, không có việc gì...

Trang Duệ mời vợ chồng Âu Dương Lỗi ngồi xuống, Âu Dương Lỗi đúng là vô cùng hứng thú nhìn Kim Cương, nhưng vợ hấn bị dọa không nhẹ, cố định khoảng cách với Kim Cương chừng hơn mười thước.

- Ô ồ!

Nghe được Trang Duệ nhắc tới chính mình, Kim Cương cũng hướng về vợ chồng Âu Dương Lỗi gọi hai tiếng.

Âu Dương Lỗi mày lại một chút, nói ra:

- Tiểu Duệ, lúc ấy người cũng không nói là Tinh Tinh a, bắt nó ở chỗ này, vạn nhất đã thương người thì làm sao bây giờ? Nếu không... Đưa vào vườn bách thú nhé?

Kim Cương có ngoại hình quá khổ, đúng là khó làm người ta yên tâm, Âu Dương Lỗi cũng đang cân nhắc cho Trang Duệ.

- Đại ca, không có việc gì, Kim Cương rất hiền lành, hơn nữa ta đã cho Tứ ca sờ nó rồi, đến lúc đó lại cho Kim Cương qua bên kia.

Nói đùa gì vậy, đưa vào vườn bách thú? Nếu làm thế Trang Duệ cũng không cần mang Kim Cương ra khỏi hoang đảo, trong lòng Trang Duệ, động vật và con người ngang hàng, động vật trong nhà, cũng đều là bằng hữu của Trang Duệ.

- Ta nói Trang Duệ, cảm tình người ta cũng biết rõ, người định an trí thằng này ở hội sở sao?

Âu Dương Quân nghe được lời nói của Trang Duệ, chọc vào một câu, hấn vốn cho rằng Trang Duệ mua hội sở ngoại ô của hắn làm ăn, không nghĩ lại mua cho đại Tinh Tinh này.

Làm một động vật, không ngờ dám bỏ mấy tỷ tiền đầu tư để mua hội sở ỉnh, loại thủ bút này đã làm cho Âu Dương tứ thiếu gia lú lờ và tự thẹn không bằng.

- Cũng không hoàn toàn đúng, trong nhà nhiều động vật, nhà cấp bốn thì có chú nhỏ, nó lại khá lớn, cũng quá mức giày vò chúng rồi.

Trang Duệ nghĩ cách cho người nhà còn sinh hoạt, mà mỗi ngày mình chạy tới hội sở, kim điều là khẳng định nguyện ý đi qua, về phần Bạch Sư, ở lại trong nhà cấp bốn cũng tốt.

- Đi, đại ca đến, chúng ta ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi ta còn đưa cái này ọi người!

Trang Duệ nói ra lời này, lại bảo Kim Cương đưa hài tử ỉnh, Kim Cương rất nghe lời, nhưng con mắt không bỏ được, xem ra nó làm bảo mẫu thành nghiện rồi. (.

Sau khi đi tới phòng ăn, Trang Duệ chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu lại nói với Tần Huyền Băng:

- Đúng, Huyền Băng, nàg đi gọi Bành Phi và Trương Thiển tới đây, ta có chuyện cần nói.

Tuy Tần Huyền Băng không biết chuyện gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng trịnh trọng của Trang Duệ, quay người đi ra tiền viện gọi người.

- Trang ca, tìm ta có chuyện gì sao? Ngài hảo!

Bành Phi tiến vào nhà ăn, liền thấy Âu Dương Lỗi đang mặc thường phục, phản xạ có điều kiện thi lễ.

- Bây giờ người không phải là quân nhân, không cần hành quân lễ.

1019. Chương 1019

1020. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Không chỉ là những nữ nhân này kinh ngạc tại Trang Duệ chỗ bày ra châu báu, ngay cả Âu Dương Lỗi và Tần Hạo Nhiên đều là người có kiến thức rộng rãi, đối với những đồng tiền vàng này cũng giật mình không thôi, những vật này tính ra giá trị, sẽ là bao nhiêu tài phú đây?

...

Ngày hôm sau Trang Duệ điện thoại cho Mạnh giáo sư, đem chuyện mình trải qua ở nước ngoài nói một chút, lại mời nhiều chuyên gia tới.

Trang Duệ cũng không có biện pháp, vừa về đến nhà, trong khoảng thời gian này còn quá nhiều chuyện tồn đọng, hôm qua bọn Hoàng Phủ Vân không ngừng điện thoại tới.

Nhưng mà Trang Duệ cũng không có công phu quản lý sinh ý, mà trước tiên đi vấn an hai lão gia tử ở Ngọc Tuyền Sơn.

Hai vị này đều là hai vị tướng quân khai quốc còn sót lại, nhìn thấy Trang Duệ cũng thật cao hứng, nhất là Âu Dương lão gia tử, buổi trưa không để ý bác sĩ phản đối, uống liền vài chung rượu.

Sau khi rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, Trang Duệ lại phản hồi nhà cấp bốn, sau đó mượn chiếc xe Hummer, đem Kim Cương và Kim Vũ đưa đến hội sở của Âu Dương Quân.

Âu Dương Quân làm việc hiệu suất rất cao, trước làm lan can bằng sắt, lại thêm tường vây ba mét, ở mỗi góc chết, còn lắp đặt giám sát và thiếu bị điều khiển, giống như trang viên của tư nhân.

Lúc này trong hội sở trừ bảo an ra, tất cả nhân viên công tác đều rút khỏi, dựa theo lời nói của Âu Dương Quân, những nhân viên bảo an này đều từ một khu vực của kinh thành điều tới, độ trung thành tuyệt đối không thành vấn đề.

Âu Dương Quân làm việc rất cẩn thận, hẳn rút đầu bếp đặc cấp, để lại đầu bếp bình thường cho Trang Duệ, bằng không ở chỗ này không có người nấu cơm và mua thức ăn thôi.

Trang Duệ không dám trực tiếp đem Kim Cương gọi xuống xe, mà trước tiên giảng giải với tất cả nhân viên bảo an, cho dù như vậy, Kim Cương cũng dọa đám đông sợ không nhẹ.

Trang Duệ lần nữa trấn an, hơn nữa còn tăng lương và đãi ngộ lên gấp đôi, những bảo an này mới yên tĩnh lại.

Đương nhiên, Kim Cương biểu diễn động tác, cũng làm cho các nhân viên an ninh đánh tan cảnh giác, nếu không ở cùng phiên bản Godzilla ở cùng một chỗ, đoán chừng sẽ không ai sợ hãi nó quá nhiều.

Vì làm cho Kim Cương thích ứng hoàn cảnh mới, Trang Duệ suốt hai ngày đều ở trong trang viên, thẳng đến khi Kim Cương hết sức quen thuộc với hoàn cảnh và nhân bảo an, Trang Duệ mới có thể trở về nhà cấp bốn.

- Trang tổng hảo!

- Trang tổng hảo!

Suốt hơn hai tháng nay không có quay về bảo tàng của mình, Trang Duệ đi vào nhà bảo tàng, phát hiện nhiều khuôn mặt xa lạ, nhưng vẫn có một ít nhân viên cũ đi tới chào hỏi mình.

Hôm nay vừa lúc là thứ sáu, cũng là ngày buôn bán cuối cùng của tuần, Trang Duệ nhìn thấy lưu lượng khách tới, so với lúc mới khai trương, phải kém hơn rất nhiều, một bên chào hỏi với nhân viên, Trang Duệ đi vào văn phòng của mình.

- Trang tổng, ngài bị chủ hằm mỏ bắt đi đào than có phải không? Tại sao lại biến thành như vậy?

Trang Duệ vừa mới ngồi xuống, đã nghe tiếng Hoàng Phủ Vân mở cửa văn phòng đi vào, vừa thấy bộ dáng Trang Duệ, lập tức kinh hãi hô lên.

Màu da hiện tại của Trang Duệ chính là màu da của thổ dân, nói không dễ nghe là đen như than, có thể nguyên nhân là do lúc phơi nắng tróc da vài ngày lúc ban đầu khi lên hoang đảo, đến bây giờ vẫn không thể khôi phục lại.

- Bớt lắm mồm, một ngày gọi điện thoại tới mấy lần thúc dục ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trang Duệ khoát khoát tay, cầm một điều thuốc lên, hôm qua khi cậu tới nhà đã ném ột gói thuốc xịn, mà đầu của nó còn dài hơn cây nhang.

- A! Thuốc xịn a!

Hoàng Phủ Vân lấy bật lửa ra, sau khi đốt thuốc cho Trang Duệ và ình, sắc mặt biến thành nghiêm túc, nói ra:

- Trang tổng, hai tháng nay học trò nghỉ đông, cộng thêm ngày nghỉ lễ mừng năm mới, vốn sinh ý của bảo tàng rất tốt, nhưng là hiện tại xuất hiện tình trạng vắng khách, tình huống này ta cần phải báo cáo với ngài một chút. Mặt khác, ngài không ở đây, một ít tiền chi tiêu ta không thể làm chủ, cho nên hai tháng nay thị trường đấu giá xuất hiện không ít thứ tốt, đều bị người khác cướp đi.

Thời điểm Trang Duệ rời khỏi Bắc Kinh, đã từng cho Hoàng Phủ Vân hai ngàn vạn tiền mặt, nhưng chút tài chính đó so với thị trường đồ cổ, không đáng kể chút nào, sau một hồi đấu giá còn thừa lại không bao nhiêu cả.

Tuy mỗi tháng bảo tàng còn có mấy trăm vạn doanh thu, nhưng nhất định phải cần Trang Duệ ký tên, Hoàng Phủ Vân mới có thể rút tiền, cho nên hai tháng nay, bộ dạng của Hoàng Phủ Vân có chút quẫn bách, trong tay không có một phân tiền để chi lương.

May mắn Trang Duệ đã từng quy định qua, tiền lương của nhân viên bảo tàng, là do hai vị phó giám đốc bảo tàng và tổng tài vụ cùng ký tên chi, nếu không phải như vậy, Trang Duệ mất tích hai tháng, chỉ sợ bảo tàng nghèo rớt mồng tơi.

1021. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Nguyên nhân lưu lượng khách giảm xuống, các người tìm được chưa?

Sở dĩ Trang Duệ xử lý hết việc trong nhà rồi lập tới tới bảo tàng, trong lòng của hắn đã có chút suy nghĩ.

- Chủ yếu vẫn là đồ triển lãm của bảo tàng tương đối ít, tuy chủng loại rất phong phú, cũng có điểm sáng hấp dẫn người khác, nhưng so sánh với các bảo tàng quốc hữu, nội tình của chúng ta quá mỏng manh, cần phải bổ sung thêm đồ triển lãm, mở thêm gian trưng bày đặc biệt nữa.

Trang Duệ có chút gật gật đầu, hắn biết rõ, hiện tại đồ triển lãm của bảo tàng Định Quang không vượt hơn vạn món, đừng nói là so với các nhà bảo tàng quốc hữu có mười vạn trăm vạn món trưng bày, một ít nhà bảo tàng tư nhân trong nước, cũng vượt xa so với mình, điểm này chính là khâu yếu kém bạc nhược nhất của bảo tàng.

- Hoàng Phủ huynh, xem cái này đi!

Trang Duệ từ trong túi áo móc ra một đồng tiền vàng, dùng tay bắn ra, âm thanh của vàng giòn tan, sau khi lần mấy vòng, đã lần tới trước mặt của Hoàng Phủ Vân.

Lật qua lật lại đồng tiền vàng hồi lâu, trên mặt của Hoàng Phủ Vân lộ ra thần sắc ngạc nhiên, chần chờ hỏi:

- Đây là... Đây là tiền vàng? Đây là vật kỷ niệm cho lần ra nước ngoài sao?

Phía chính diện của đồng tiền vàng có hình hoa cúc, mặt sau là một tướng quân cưỡi ngựa, móng ngựa nâng lên, tay cầm lợi kiếm, tiền vàng không có chút tổn hại nào, sáng bóng lấp lánh màu của vàng, nhân vật thực vật đều rất sống động.

Hoàng Phủ Vân ngây ngốc ở nước ngoài nhiều năm, nhìn thấy có đấu giá rất nhiều tiền vàng bạc thời Trung Cổ ở nước ngoài, nhưng cầm trong tay đồng tiền vàng này, cho dù là tỉ lệ hay là phẩm chất, đều vượt xa những đồng tiền mà hắn đã từng nhìn thấy.

Phải biết rằng, từ màu sắc của vàng, thập phần tươi đẹp, nhưng vào thời cổ đại, mặc kệ là trong nước hay nước ngoài, tiền do vàng chế thành đều dựa trên tỉ lệ tương đối, bên trong trộn lẫn một ít đồng, cho nên gọi nó là bản vị vàng!

Tiền vàng như vậy nếu trải qua thời gian rất lâu, cho dù là tiền vàng hay nguyên bảo, ở mặt ngoài của nó, đều có thể nhìn ra một vết nhạt đen rất rõ, nhưng Hoàng Phủ Vân cầm đồng tiền này trong tay, nhưng lại không có màu sắc này, hiển nhiên là vàng ròng chế thành.

Cho nên Hoàng Phủ Vân càng khuynh hướng tiền vàng này, là tiền vàng kỷ niệm thời cận đại, nhưng chủng loại tiền vàng này, là được vàng hiện nay tạo thành, dùng để làm kỷ niệm và sưu tập.

- Hoàng Phủ huynh, người nhìn lầm rồi, đây là tiền vàng của đế quốc La Mã của thế kỷ mười bốn đấy, ách... Chính là đế quốc Byzantine phát hành tiền vàng đấy, tuyệt đối là hàng thật giá thật già trẻ không gạt.

Trang Duệ đắc ý cười nói, hôm qua hấn phí rất nhiều công phu, chuyên môn tìm bông thấm nước cầu trám xà phòng và rượu cồn lau nó, lúc này mới thanh lý được đám ô xy hóa bám ở mặt ngoài của đồng tiền này, hôm nay đưa cho Hoàng Phủ Vân xem xét, quả nhiên ngay cả hấn cũng không nhận ra.

- Cái này... Không thể nào?

Hoàng Phủ Vân nghe được Trang Duệ nói thế, vội vàng đem tiền vàng đặt lên bàn trà, từ trong túi tiền cầm ra một đôi bao tay trắng, mới cẩn thận cầm đồng tiền vàng lên xem xét lại.

Thứ đồ chơi như đồ cổ này, không chỉ có tranh chữ là được chiều chuộng, kim loại cũng cần phải được bảo dưỡng, ngay cả vết mồ hôi trên tay người cũng có thể làm cho kim loại và tranh chữ xuất hiện tình trạng ăn mòn, có tính nguy hại với đồ cổ, là xâm hại nghiêm trọng, Hoàng Phủ Vân hơn nửa năm nay làm phó giám đốc bảo tàng, đã sớm quen bỏ bao tay vào trong người và mang theo.

- Nếu đây là tiền vàng của đế quốc La Mã, vậy giá trị của nó rất xa xỉ a.

Hoàng Phủ Vân ánh chừng trên tay, sức nặng của tiền vàng này chừng ba tới bốn khắc, nếu tính toán theo giá trị của vàng thì nó không đáng tiền, nhưng nếu là đồ vật của sáu bảy thế kỷ trước, cũng không thể tính như vậy được.

Hiện tại tiền vàng quốc tế, dùng thế kỷ mười bảy làm cột mốc phân chia, tiền vàng bạc sau thế kỷ mười bảy, dựa theo tỷ lệ phẩm chất là tính, dùng sức nặng của vàng làm cơ sở, tiến hành từ một trăm tới hai trăm phần trăm, nhưng tiền vàng trước thế kỷ mười bảy, vậy thì dùng đơn vị gấp hơn mười lần mà định giá nó.

Giống như đồng tiền hiện giờ nằm trong tay của Hoàng Phủ Vân, lịch sử đã lâu, phẩm chất hoàn hảo, nếu cầm ra thị trường đấu giá quốc tế bán, cũng có giá khởi điểm hơn một vạn đô la ột đồng tiền vàng này, mà tiền bán được là hơn mười vạn đô la, đều là rất bình thường, dù sao niên đại đã lâu, loại này tiền vàng này hiện giờ đã rất khó gặp được.

- Trang tổng, thứ này ngài tìm ở đâu ra thế? Chẳng lẽ hơn hai tháng nay ngài đi tới Hy Lạp để thám hiểm hay sao?

1022. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng (.

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

1023. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Ý nghĩa của mặt nạ vàng đối với Ai Cập, không thua gì ngọc tỷ truyền quốc của các quốc gia thời xưa, cũng chính là biểu tượng truyền thừa trọng yếu nhất của quốc gia, đại biểu cho lịch sử huy hoàng của quốc gia.

Hơn nữa đến nay mới thôi, trong Kim Tự Tháp Ai Cập, cũng đã xuất hiện một mặt nạ vàng, nhưng bất kể là giá trị nghệ thuật hay giá trị thị trường, đều không cách nào đánh giá.

Đối với mặt nạ vàng này, so với cái mà thuyền trưởng Klaus cất trong bảo tàng, đều kém hơn rất nhiều.

Đương nhiên, mặt nạ vàng là một phần tử của bảo tàng, cũng có thể nói rõ mấy thế kỷ trước, những tên hải tặc này tung hoành biển cả, rốt cuộc có bao nhiêu tài phú khiến cho thế nhân phải mờ mắt vì nó a.

- Đúng vậy, tuyệt đối là mặt nạ vàng của cổ Ai Cập, hơn nữa chế tác rất tinh mỹ, còn lớn hơn cả mặt nạ vàng của Pha ra ông Tutankhamun.

- Hoàng Phủ huynh, người có thể chuẩn bị một chút, thế nào hướng thế giới tuyên bố phát hiện này, ta muốn, từ chuyện này bảo tàng của chúng ta nhất định phải nổi danh.

Đối với trình độ giám định chuyên nghiệp của Trang Duệ, Hoàng Phủ Vân phi thường tin tưởng, sau khi nghe Trang Duệ nói lời này, hắn đã tỉnh táo lại, trầm tư một lúc, ngẩng đầu nói ra:

- Trang tổng, hiện tại trọng yếu nhất, chính là tăng cường công tác bảo an của bảo tàng, ta hi vọng ngài có thể cấp thêm một số kinh phí, dùng để cải tạo bảo tàng a.

- Hoàng Phủ huynh, hiện tại phương diện an toàn của chúng ta, đã là nhất lưu trong nước, cần cải tạo nữa sao?

Trang Duệ nghe vậy sững sờ một chút, nhưng hắn biết rõ, phương diện an toàn của bảo tàng luôn đặt lên hàng đầu, nhưng cần tăng cường thế nào nữa? Cho dù mặt nạ vàng có giá trị liên thành, cũng không thể làm vậy a!

Hoàng Phủ Vân nghe Trang Duệ nói thế, cười khở, nói ra:

- Trang tổng, người nói đúng vậy, phương diện an toàn của bảo tàng chúng ta, đúng là nhất lưu trong nước, đối với việc triển lãm hiện tại mà nói, phương diện an toàn đã đủ dùng, nhưng còn với mặt nạ vàng, vẫn không được, nhất định phải tăng cường lên tầm nhất lưu quốc tế mới đủ. Hơn nữa từ công tác nhân viên, cần hợp lý hơn, cũng phải an bài nhân viên bảo vệ trên mái nhà nữa, đội tuần tra bên ngoài phải tăng cường gấp đôi, như vậy mới có thể bảo đảm không có chút sơ hở nào.

Sau khi nghe Hoàng Phủ Vân giải thích xong, Trang Duệ mới biết được, trình độ quý giá của mặt nạ vàng, vượt xa tưởng tượng của hắn, nhà bảo tàng Ai Cập ở Cai rô vì bảo vệ an toàn ặt nạ vàng, đã tiêu tốn ngàn vạn đô la, cho dù như vậy, có hai lần đạo tặc quốc tế suýt đắc thủ.

Trong giới sưu tập quốc tế, chuyên môn có một ít tỷ phú, ưa thích thu thập tất cả các vật trân quý nhất trong các bảo tàng, bởi vậy, trên thị trường quốc tế sinh sôi ra một ít đạo tặc chuyên môn trộm bảo vật, gọi chung là đạo tặc quốc tế.

Như mặt nạ và tất cả các bức tranh nghệ thuật trân quý trên thị trường quốc tế, từ trước đến nay đều là mục tiêu của tất cả các băng nhóm đạo tặc, nhà bảo tàng của Trang Duệ có mấy tấm phác họa của Picasso, bản thân đã hấp dẫn người ta rồi.

Nếu như lần này có thêm bảo tàng Klaus và mặt nạ vàng, tin bảo tàng Định Quang của Trang Duệ, lập tức thu hút được sự chú ý của đám đạo tặc quốc tế.

- Còn cần bao nhiêu tiền?

Trang Duệ mở miệng hỏi, hiện tại hẳn có không ít bảo bối, nhưng tài chính không còn lại bao nhiêu, đầu tư mở Uranium và mỏ kim loại, cơ hồ ép khô tất cả tài chính của Trang Duệ, hiện tại tình hình kinh tế chỉ còn thừa hơn ba trăm vạn, cũng cần phải dùng để chi tiêu trang trải chi phí cho trang viên và nhà cấp bốn.

- Chuyện này phải hỏi Dương Kiếm, hẳn mới là tổng thanh tra an ninh mà!

Hoàng Phủ Vân đáp.

- Tốt, gọi thanh tra Dương Kiếm tới đây đi.

Trang Duệ gật gật đầu, cầm lấy điện thoại.

...

- Trang tổng, ngài đã về?

Mấy phút đồng hồ sau, Dương Kiếm đã đi tới văn phòng, nhìn thấy Trang Duệ phơi nắng da đen thui, cũng có chút giật mình, nhưng cũng không khoa trương như Hoàng Phủ Vân, dù sao quan hệ giữa hắn và Trang Duệ cũng không bằng Hoàng Phủ Vân.

- Ngồi đi, có một số việc cần thương lượng với người.

Trang Duệ bảo Dương Kiếm ngồi xuống, sau đó nói chân tướng một chút, cuối cùng hỏi thăm Dương Kiếm, nếu như tăng cường công tác an ninh của bảo tàng lên tầm nhất lưu quốc tế, cần đầu tư bao nhiêu tiền?

Tuy trên tay Trang Duệ không có tiền, nhưng chỉ cần thả tiếng gió, tin tưởng chỉ cần tiền vàng trong bảo tàng Klaus, sẽ có vô số người cảm thấy hứng thú, dùng mười vạn tiền vàng bảo đảm, sẽ vai được bao nhiêu tỷ tài chính đây?

Huống chi Trang Duệ còn có tầm hàm ngầm, trong đó có tín phiếu giá trị mấy tỷ, cái đồ chơi này là vật tư dự trữ quốc gia, cầm tới ngân hàng đổi thành tiền mặt không thành vấn đề.

1024. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Dương Kiếm, người nhìn công tác an ninh của bảo tàng như thế nào? Những công tác khác cần bao nhiêu tài chính?

Vì đẩy mạnh tuyên truyền mặt nạ vàng và bảo tàng Klaus, Trang Duệ quyết định bất kể thế nào cũng phải tiến hành cải tạo bảo tàng lại.

Sau khi xây dựng bảo tàng, mục tiêu của Trang Duệ lúc đó, chính là tạo ra một bảo tàng có quy mô như những bảo tàng quốc tế trên thế giới.

Phác họa của Picasso, chỉ là mục tiêu đầu tiên của Trang Duệ mà thôi, mà bây giờ là bảo tàng Klaus, càng làm cho khoảng cách của bảo tàng Định Quang tiến lên quốc tế, lại gần thêm một bước.

Dương Kiếm đã nghe rõ ràng lời Trang Duệ nói, trầm ngâm một hồi, nói ra:

- Hiện tại có mấy nơi dùng để triển lãm, đều phải lắp đặt thiết bị hồng ngoại và hệ thống báo động, mà hệ thống điều hòa và thông khí, cũng cần lắp đặt hệ thống bảo vệ đặc thù. Mà cả hệ thống điện của bảo tàng, phải tiến hành cải tạo toàn diện, để ngừa thời điểm mất điện, sẽ tạo thành cơ hội cho đám phần tử phạm tội. Hiện tại nhà bảo tàng đã có điện dự phòng, nhưng những thiết bị dự phòng đó, sau khi mất điện một

thời gian ngắn mới có thể khởi động, tuy thời gian rất ngắn, nhưng cũng là sơ hở rất lớn với những tên đạo tặc quốc tế inh.

Cuối cùng Dương Kiếm tính ra một cái giá, rõ ràng cần tới ba ngàn vạn đô la, mà đó cũng chỉ là đối với những phần cứng, không kể chi lương cho công tác tuyển thêm nhân viên an ninh.

Hơn nữa thời gian cải tạo nhà bảo tàng, cần kéo dài nửa tháng, nói cách khác, trong thời gian này, nhà bảo tàng sẽ không thể hoạt động sinh ý, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn, nhưng đối với Trang Duệ mà nói, chút tiền ấy không coi vào đâu.

- Hoàng Phủ phó giám đốc, nhà bảo tàng mấy tháng này sinh ý có bao nhiêu?

Hiện tại Trang Duệ nghèo rất ***, tiền của hắn đã đầu tư cả vào mỏ khoáng sản ở Châu Phi, mà đồ chơi này muốn có hiệu quả và sinh lời, đoán chừng ít nhất là phải đợi thêm một hai năm nữa.

- Trừ tiền lương nhân viên và chi phí hoạt động hằng ngày, hiện tại trong tài khoản có chín trăm vạn nhân dân tệ, Trang tổng, năm nay lễ mừng năm mới người không ở đây, chúng ta không có chi tiền thưởng tết cho nhân viên a.

Hoàng Phủ Vân nửa nói giỡn nửa nói thật, quyền lợi của hắn chỉ giới hạn trong việc ký tên chi lương ra, cùng một ít chi tiêu phúc lợi ra, nhất định phải đợi lão bản ký mới được.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, nói ra:

- Như vậy đi, xuất ra ba trăm vạn với tư cách là tiền thưởng cuối năm, mặt khác lấy ra thêm ba ngàn vạn đô la ra cải tạo bảo tàng, Dương Kiếm, vấn đề công trình người toàn quyền phụ trách, nhất định phải tu kiến cho tốt, một con ruồi cũng không thể bò vào...

- Vâng, Trang tổng xin yên tâm.

Dương Kiếm đứng dậy nói ra.

- Ngồi xuống đi, ngồi xuống đi.

Trang Duệ khoát khoát tay, ý bảo Dương Kiếm ngồi xuống, nhìn về phía Hoàng Phủ Vân, nói ra:

- Hoàng Phủ huynh, người thông cáo thoả cho tất cả các cơ quan du lịch ở trong thành phố biết, từ ngày hôm nay, nhà bảo tàng tiến hành xây dựng cải tạo thêm, ngừng kinh doanh nửa tháng. Mặt khác xuất ra một số tài chính, với tư cách là tuyên truyền về việc quản bá mặt nạ vàng và bảo tàng Klaus, ta muốn ới nhà khảo cổ học và người chơi đồ cổ trên thế giới đều biết được tin tức này.

Thời điểm bảo tàng Định Quang khai trương, Trang Duệ tự tổ chức một lần hội nghị, hơn nữa xử lý một số vấn đề chuyên nghiệp, cơ hồ bao quát tất cả những người có thu nhập khủng, thanh thế của bảo tàng Định Quang, hiện tại có thể nói là truy thẳng tới một ít nhà bảo tàng quốc hữu nổi danh trong nước.

Còn lần này, dã tâm Trang Duệ càng lớn, hắn chuẩn bị một hội nghị học thuật thế giới, mời toàn bộ chuyên gia nổi danh thế giới tới tham dự, tiến hành khảo chứng đối với lai lịch của mặt nạ vàng, kể từ đó, bảo tàng Định Quang sẽ có thể dương danh thế giới.

- Trang tổng, ngài yên tâm đi, ta sẽ mời các chuyên gia chuyên nghiệp tới, nhất định sẽ làm cho toàn bộ thế giới oanh động vì tin tức này.

Nghe được Trang Duệ nói khát vọng, Hoàng Phủ Vân cũng kích động.

Cho nên một số đồ cổ cất giữ trong các viện bảo tàng trong nước, trên cơ bản đều chất đầy lịch sử của mình, so sánh với một số nhà bảo tàng quốc tế, cho dù là nhà bảo tàng cổ cung, cũng không sánh bằng với những bảo tàng quốc tế này.

Nếu như Trang Duệ nói là thật, nếu có thể xuất ra mỏ neo vàng và mặt nạ vàng, như vậy bảo tàng Định Quang, sẽ trở thành nơi thu hút các nhà khoa học và khảo cổ tới thăm, sẽ xuất hiện một cơn sóng gió, mà bảo tàng Định Quang sẽ trở thành bảo tàng có tính tổng hợp quốc tế.

Đến lúc đó bảo tàng Định Quang, cũng không các cơ quan du lịch quản bá, mà tất cả cơ quan du lịch sẽ tự giác quảng bá bảo tàng Định Quang với tư cách là trọng điểm du lịch.

1025. Chương 1 020-1025: Tin Tức.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1020-1025: Tin tức.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Danh khí và thu nhập ngang nhau, nếu không những minh tinh kia, cần gì phải làm ra chuyện này, mua đồ vật kia, không phải là sợ bị dân chúng lãng quên hay sao?

- Kim Cương, cẩn thận một chút, cái này có phanh, ai, nói với người rất nhiều lần rồi mà!

Trang Duệ đang ở trong trang viên, Kim Cương thì đang lái một chiếc xe điện, một đầu đâm vào trên một thân cây.

Thằng này sau khi lái du thuyền thành nghiện, từ khi đi vào trang viên, liền yên mền xe điện, sau khi tháo trần xe xuống, mỗi ngày đều chơi tới mệt mỏi.

Nhưng Kim Cương đầu óc không xài được, không biết phanh xe, nó sượng mặt, có nhiều lần đi dạo ban ngày trong trang viên, đều nhìn thấy rất nhiều xe điện bị hư hao, mà thần sắc của bạn thân khi ngồi trên xe điện, vẻ mặt đặc ý.

Nhưng rất hiển nhiên, hôm nay Kim Cương vận khí không tốt lắm, vốn muốn khoe khoang trước mặt của Trang Duệ, nhưng bởi vì chạy quá nhanh chóng mặt, cho nên xe bị hủy mất.

- Ngao ngao...

Kim Cương rất bất mãn nhìn về phía Trang Duệ rống lên, dùng hai tay nâng chiếc xe điện nặng mấy trăm ký lên, ngạnh sanh đặt trở về vị trí cũ, đây cũng là thói quen tốt mà Trang Duệ dạy nó, lấy từ nơi nào, phải đặt lại vị trí cũ.

- Đi thôi, đừng đắc chí, người rất lợi hại rồi, đi, đẩy con của ta đi chơi.

Trang Duệ cười mắng một tiếng, sau đó giao xe đẩy cho Kim Cương.

Nhìn thấy trong xe đẩy có Phương Phương Viên Viên, động tác và biểu lộ trên mặt của Kim Cương, lập tức trở nên ôn nhu, dùng tay đẩy xe nhẹ nhàng, sợ quấy nhiễu đến hai hài tử.

Nha Nha và Niếp Niếp hai tiểu nha đầu, một trái một phải đi tới bên cạnh Kim Cương, mỗi cuối tuần, đều là thời gian bọn nhỏ cao hứng nhất, bởi vì Trang Duệ sẽ mang chúng ra ngoại ô để chơi.

- Có người nào làm cha như vậy sao? Lá gan ghê gớm thật...

Âu Dương Uyển trừng mắt nhìn con trai, cũng đi theo đằng sau, Trang Duệ yên tâm với Kim Cương, nhưng nàng vẫn lo lắng, cho dù Kim Cương này thông minh, tóm lại vẫn là động vật, vạ nhất tay chân mạnh quá, chẳng phải làm hai hài tử bị thương sao?

Trang Duệ nghe vậy cười cười cũng không có phản bác, Kim Cương đối với tiểu hài tử có yêu thích đặc thù, chỉ cần nhìn thấy tiểu hài tử, nó sẽ trở nên yên tĩnh, đối với Kim Cương, Trang Duệ vẫn yên tâm.

Khoảng cách bảo tàng cải tạo xong, cũng đã tới cuối tuần, chỉ cần thêm hai ba ngày, nhà bảo tàng sẽ hoàn thành cải tạo, nhưng những chuyện này không quan hệ tới Trang Duệ, Trang lão bản trong khoảng thời gian này đều không có việc gì làm, cả ngày chỉ ở cùng người nhà.

Bởi vì nguyên nhân Nha Nha đến trường, thời gian thứ hai và thứ sáu, mọi người đều ở trong nhà cấp bốn, mỗi khi đến cuối tuần, cả nhà bọn họ sẽ đi tới trang viên, cùng Kim Cương ở thêm mấy ngày.

Nhưng nghe những bảo an nói, Kim Cương bình thường cũng không tịch mịch, mỗi ngày đều không bơi lội trong hồ bơi, thì sẽ lái xe điện chạy loạn khắp nơi, thật sự nhàn rồi nhàm chán thì đi tìm các nhân viên bảo vệ khoe cơ bắp.

Một thời gian ngắn ở chung, nhân viên công tác và bảo vệ ở đây, cũng thích gia hỏa chất phác này.

...

- Lão công, đội Phương Phương và Viên Viên được trăm ngày, ta muốn dẫn chúng đi Hồng Kông nhìn gia gia...

Tần Huyền Bằng ôm lấy Trang Duệ, hạnh phúc nhìn những nữ nhi đang vui đùa với hai hài tử, còn có kim điêu bay lượn phía chân trời, những chuyện này trong thời gian trước nàng chưa trải qua, giống như đang sinh hoạt trong cổ tích.

- Đi thôi, đến lúc đó chúng ta cùng đi.

Trang Duệ gật đầu đồng ý xuống, Tần lão gia tử gần đây đối đãi với mình không tệ, đối với yêu cầu này của vợ, hẳn không cách nào cự tuyệt.

Nhắc tới Hồng Kông, đột nhiên Trang Duệ nhớ tới một sự chuyện, đó chính là tiền bồi thường rủi ro của máy bay tư nhân, đã tiến hành tính toán, tổng cộng là hơn chín nghìn vạn đô la.

Có số tiền kia, Trang Duệ sẽ mua một chiếc máy bay có khung trị giá hai trăm ức sáu ngàn vạn nhân dân tệ, nhưng phải chờ nửa năm sau mới giao hàng.

Mà mua sắm một chiếc máy bay tư nhân xa hoa, chủ yếu là vì Trang Duệ cân nhắc đến vấn đề an toàn của máy bay.

Hắn chuẩn bị thuê các chuyên gia an toàn trước khi máy bay cất cánh, tại thời điểm sử dụng máy bay, chuyên gia an toàn sẽ tiến hành đo lường kiểm tra an toàn, chỉ cần không giống như lần trước, Trang Duệ không bao giờ hi vọng máy bay của mình bị đặt bom.

Về phần tài chính, có lẽ nửa năm sau sẽ không lớn, mỗ phi thúy ở My-an-ma bắt đầu chia hoa hồng là một tỷ, tuy mỗ ngọc ở Tân Cương đã kết thúc công việc khai thác, nhưng vẫn có thể kiếm thêm một khoản, chuyện mua máy bay với Trang Duệ mà nói, là chuyện rất dễ dàng.

Vì thế hắn đi một chuyến tới hãng Boeing nước Mỹ, Trang Duệ đưa đơn đặt hàng, cũng biến thành khách hàng kiên định của hãng này.

1026. Chương 1 026: Tin Tức. (7)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1026: Tin tức. (7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Sau khi trở về, Trang Duệ liên hệ với nhân viên đội bay một lát, mời bọn họ ăn một bữa cơm, nói như thế nào thì cũng là người chung hoạn nạn.

Bất kể là Hạ Song, Đinh Hạo hai là hai tiếp viên, đối với Trang Duệ đều cảm động rơi nước mắt, nếu như không phải cảm giác của Trang Duệ vượt xa thường nhân, chỉ sợ bọn họ đã sớm táng thân trên máy bay.

Trang Duệ vốn trong nửa năm này, tiếp tục trả lương cho bọn họ, nhưng tất cả mọi người rất tốt, nhất trí quyết định đợi sau khi mua máy bay xong, lại tính toán tiền lương, tiền bọn họ kiếm được trước kia, đầy đủ dùng trong vài năm.

Trang Duệ cũng không có miễn cưỡng, người khác dùng thành thật đối đãi với hắn, đương nhiên sau này hắn sẽ đền bù tổn thất ọi người, có lần trung hoạn nạn, Trang Duệ đối với việc sử dụng những người này, cũng yên tâm hơn.

...

- Alo, vị nào?

Thời điểm Tần Huyền Bằng phơi nắng và trò chuyện với Trang Duệ, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

- Trang, tôi là Eze Kenner, bằng hữu cũ, tôi có nghe nói về chuyện xảy ra thời gian trước của anh đấy! xem tại

Đây chính là âm thanh của Eze Kenner ở Luân Đôn, từ trong loa truyền tới.

- A, thì ra là bằng hữu cũ, tại sao nhớ tới tôi mà điện thoại?

Trang Duệ có chút buồn bực, bởi vì nguyên nhân Mục Tháp, bản thân mình cũng không có trắng trợn tuyên dương sự cố máy bay, Eze Kenner làm sao lại biết rõ? Trang Duệ cũng không phải là người thường đi Châu Phi, đem chuyện mất tích suy đoán trên người mình.

- Hắc, bằng hữu cũ, anh quá không thành thật, nhà bảo tàng của anh có bảo tàng của Klaus, anh thám hiểm có được à?

Đoạn thời gian này, tất cả giới khảo cổ và sưu tầm thế giới, đã hoàn toàn bị tin tức này làm khiếp sợ, chính là bảo tàng Klaus hơn sáu thế kỷ trước, đã xuất trong bảo tàng trong nước.

Mà càng làm cho người ta khiếp sợ, ở trong đám bảo tàng này, rõ ràng lại có một cái mặt nạ vàng của cổ Ai Cập, căn cứ theo hình ảnh truyền tải trên truyền hình và mặt báo, cái mặt nạ hoàng kim này so với cái mặt nạ trong bảo tàng Cairo Ai Cập, còn mượt mà và chi tiết hơn.

Đây là hai quả bom tấn hợp một, làm cho giới khảo cổ học thời giới điên cuồng, vô số các nhà khảo cổ học và người sưu tầm, đều chen chúc tới bảo tàng.

Dựa theo an bài của Trang Duệ, đầu tiên là công bố trên tất cả các phương tiện thông tin, sau đó lại mời tất cả chuyên gia đến từ các nơi trên thế giới, đối với mặt nạ vàng và bảo tàng Klaus, tiến hành hoạt động khảo chứng một phen, cuối cùng lại tổ chức một hội nghị, tất cả những chuyện này, đều diễn ra trong bảo tàng Định Quang.

Tin tức này được thả ra, điện thoại của viện bảo tàng liên tục vang lên, là điện thoại của các chuyên gia tới từ các nơi trên thế giới, đều yêu cầu có được thư mời tới dự, cục diện hiện tại, không phải Trang Duệ mời người đến, mà biến thành những người này mặt dày mày dạn tự yêu cầu đến.

Mà những người không có được thiệp mời, cũng chen phá đầu, muốn được một cái thư mời tham gia hội nghị, bởi vì nhà bảo tàng mời người, không có người nào không phải là chuyên gia có danh tiếng cực lớn trong giới khảo cổ hoặc là các tỷ phú giàu có, tham gia cái hội nghị này, bản thân chính là biểu tượng của thân phận.

Eze Kenner tuy là nhà sưu tập đỉnh cấp của nước Anh, nhưng hẳn chỉ chuyên về đồ gốm sứ, bản thân lại không phải là một nhà đầu tư bảo tàng, cho nên thời điểm lên danh sách khách mời của Hoàng Phủ Vân, không có tên của hắn.

Nhưng những chuyện này do Hoàng Phủ Vân xử lý, Trang Duệ cũng không có xen vào, hơn nữa hắn đã đổi điện thoại, Eze Kenner bởi vì nguyên nhân bảo tàng Klaus lần này, gọi điện thoại cho người khác.

- Bằng hữu cũ, đám bảo tàng Klaus, là tôi phát hiện, như thế nào, ngài cũng có hứng thú sao?

Trang Duệ nghe Eze Kenner nhắc tới chuyện bảo tàng, ngược lại buông lỏng một hơi, trên thế giới này, mỗi ngày đều có người trong một đêm biến thành siêu cấp phú hào, cũng trong một đêm có siêu cấp phú hào phá sản.

Mặc dù mình đạt được tài phú lớn, nhưng cũng không được coi là tin tức kinh người gì, nhiều nhất chỉ là hội nghị đặc biệt mà thôi, sẽ khiến người ta chú ý mà thôi.

Eze Kenner nghe được lời này của Trang Duệ, nửa thật nửa đùa nói ra:

- Đương nhiên, Trang, ngài biết rõ, tôi là một người sưu tầm, hơn nữa Klaus là bị nước Anh bắt lấy, đương nhiên tôi đối với bảo tàng của hắn rất có hứng thú, nhưng bằng hữu cũ, vì sao ngài không đưa thư mời cho tôi? Chẳng lẽ dùng thân phận của tôi, còn không đủ tham gia hội nghị hay sao?
- Nay, tôi nói bằng hữu cũ, ngài nhất định là nhìn lầm, nếu hiện tại ngài ở Bắc Kinh, thư mời lập tức đưa tới khách sạn của ngài ngay đây!

1027. Chương 1 027: Sỡ Hữu. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1027: Sỡ hữu. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Sở dĩ gian trưng bày gốm sứ của Trang Duệ có thể thuận lợi khai mở, toàn bộ nhờ Eze Kenner trợ giúp, không có mấy trăm món đồ sứ Minh Thanh của hắn, gian trưng bày gốm sứ của Trang Duệ cũng không có khả năng quy mô như hiện nay.

Hơn nữa trong thời gian này, bỗng nhiên giá cả gốm sứ trong nước tăng mạnh, Eze Kenner cũng không nói gì, từ trước đến nay Trang Duệ vẫn bảo trì quan hệ hài lòng, tính toán Trang Duệ còn thiếu nợ Eze Kenner một nhân tình rất lớn.

- Trang, vậy thì cảm ơn ngài, ngày mai tôi sẽ có mặt, chúng ta có thể gặp mặt.

Eze Kenner nghe Trang Duệ nể tình như vậy, cũng thật cao hứng, nhưng thời điểm hắn muốn cúp điện thoại, đột nhiên hắn nhớ tới một việc, vội vàng nói:

- Đúng rồi, bằng hữu cũ, có một việc tôi phải nói với anh, có một số người có hứng thú với bảo tàng của anh, có ít người có thái độ không hữu hảo.

- Cái gì? Tôi biết rồi, cảm ơn ngài, bằng hữu cũ.

Trang Duệ nghe vậy ăn cả kinh, hắn không nghĩ tới bảo tàng mình tìm được trên hoang đảo, lại có người tính toán mình?

- Mẹ kiếp, hiện giờ cũng không phải thời điểm liên quân tám nước, muốn chiếm tiện nghi cũng không phải là ai cũng làm được a!

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Trang Duệ hung hăng mắng một câu. nguồn

Đầu tháng tư Bắc Kinh cảnh xuân tươi đẹp, hoa lan nở rộ hai bên cửa bảo tàng, hoa trắng phi thường xinh đẹp, một cổ hương thơm lan tỏa trong không khí.

Sáng sớm bên ngoài bảo tàng Định Quang đã chật ních người, từ trong tròng cảnh này mà nhìn, hời hả rất náo nhiệt.

Những người này đều là phóng viên của các quốc gia khác, cũng có những chuyên gia học giả từ các nơi hẻo lánh trên thế giới tới đây, càng không thiếu những tên đạo tặc quốc tới đến đây để điều nghiên địa hình, còn vô số người dùng các loại thân phận tới đây!

Mà tin tức sau đó sẽ diễn ra hội nghị học thuật, nhà bảo tàng Định Quang báo cáo bộ văn hóa, bởi vì quốc gia suy nhược đã lâu, bề quan tòa càng không tiến bộ, hiện tại bảo tàng Định Quang có bảo tàng cấp quốc tế, đương nhiên quốc gia cực kỳ trọng thị.

Chuyện này đáng giá để tuyên dương, kỳ thật mấy ngày trước đó, bảo tàng cổ cung đã bàn bạc với Trang Duệ, muốn thu mua mặt nạ vàng và mỏ neo vàng của Trang Duệ, nhưng lại bị Trang Duệ cự tuyệt.

Nói đùa gì vậy? Trang Duệ cử tử nhất sinh mới đạt được đồ chơi này, câu đầu tiên là quốc gia thu hồi? Trang Duệ cũng không có giác ngộ cao thượng như thế, nếu đem những bảo bối này cất trong kho lưu trữ của bảo tàng quốc gia, còn không bằng lưu lại trong viện bảo tàng của mình, cung cấp triển lãm thu hút khách tham quan.

Cho dù sau này bên cố cung lui một bước, muốn cho dùng một đám bảo tàng hải tặc này mở gian trưng bày chuyên môn, thời gian là một tháng, Trang Duệ cũng không có đồng ý, bởi vì hấn lo ngại phương diện bảo vệ của cố cung, cũng không thể nào yên tâm, từ khi thành lập tới nay, cổ vật trong cố cung bị trộm cũng không ít hơn năm lần.

Vốn vị lãnh đạo đàm phán với Trang Duệ, còn muốn gõ Trang Duệ mấy cái, nhưng sau khi nghe ngóng bối cảnh của Trang Duệ, lập tức rút cổ về, đối ngoại bắt đầu trắng trợn tán dương Trang Duệ mở hội nghị học thuật có ý nghĩa sâu sắc.

Căn cứ vào nguyên nhân này, lần hội nghị học thuật này có cấp bậc cao nhất, tràng diện lớn nhất, liên quan đến nhiều quốc gia, không thua gì văn phòng bộ ngoại giao tổ chức đưa tin.

Mà bên ngoài bảo tàng, không ngừng có mấy chiếc xe cảnh sát và quân đội qua lại, một ít cảnh sát mặc đồng phục cầm súng canh gác, duy trì trật tự.

Phải biết rằng, trong lần hội nghị này có trưng bày hai kiện trân bảo có giá trị liên thành, công tác an toàn phải đặt lên hàng đầu.

- Trang tổng, hôm nay tổng cộng có phóng viên của chín mươi ba quốc gia tới, đại tràng diện ah...

Trong phòng họp của bảo tàng, đang ở trong phòng họp công tác nhân viên quan sát, trên mặt của Hoàng Phủ Vân có chút ít kích động, hôm nay tin tức là do hấn ban bố, không thể nghi ngờ, lần này qua đi, danh tiếng của bảo tàng Định Quang tuyệt đối sẽ vang vọng thế giới.

Với tư cách là người quản lý bảo tàng Định Quang, ngày sau Hoàng Phủ Vân trong giới bảo tàng, cũng có một chỗ cầm dùi, bảo tàng có được mặt nạ vàng và tác phẩm của Picasso, cho dù thế nào cũng được xếp vào hàng nhất lưu của giới bảo tàng.

- Hoàng Phủ huynh, người cũng không đọc bảo thảo sao, ta thấy sẽ có phóng viên hỏi đấy!

Trang Duệ bất mãn nhìn Hoàng Phủ Vân, trong nội tâm cũng có chút khấn trương, hấn vốn không muốn xuất đầu lộ diện tham gia hội nghị, nhưng bởi vì hấn là người phát hiện, chỉ có thể do hấn trả lời các phóng viên, người khác cũng không có trả lời thay được.

Hôm nay Trang Duệ ăn mặc long trọng, âu phục thì không nói, ngay cả gương mặt cũng cho người trang điểm sơ qua.

1028. Chương 1029: Kết Nghĩa. (2)

1029. Chương 1 029: Sỡ Hữu. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1029: Sỡ hữu. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Bên trong không thiếu người biết chuyện, đối với giá trị của những tiền vàng này, đều đưa ra bán đoán trước tiên.

Bảo tàng Klaus xuất thế, làm cho tràng diện nóng bỏng lên, cũng chỉ có trên trăm phóng viên là quan tâm tới Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân, đều cầm máy chụp ảnh, từ các góc độ chụp liên tục.

Mà cái mỏ neo vàng kia, cộng thêm mặt nạ vàng thần bí, không thể nghi ngờ chính là tin tức chính của lần này.

Trên mặt của mỗi người đều hiện ra thần sắc cuồng nhiệt, thậm chí có suy nghĩ tiến lại gần quan sát bảo tàng Klaus, nếu không phải hiện trường có cảnh sát vũ trang ngăn cản, chỉ sợ đám người này đã sớm lao về phía mấy cái tủ.

Tràng diện hỗn loạn không chịu nổi, chẳng đến khi một đám cảnh sát vũ trang tiến vào, trật tự mới từ từ khôi phục, về phần Trang Duệ và Hoàng Phủ Vân, cũng từ trong đám người đi ra, giờ phút này mới trở về đài chủ tịch.

- Tốt rồi, tất cả mọi người đã nhìn thấy bảo tàng của Vua Hải Tặc Klaus, về phần những vật này là thật hay giả, sau đó sẽ có hội nghị của các chuyên gia, tự nhiên sẽ cho ra đáp án. Bây giờ là thời gian phỏng vấn, Trang tiên sinh tổng cộng sẽ trả lời mười vấn đề, thỉnh mọi người nghĩ kỹ vấn đề rồi hỏi!

Hoàng Phủ Vân cầm microphone ho khan vài tiếng, theo tiếng của hắn, hiện trường dần dần an tĩnh lại, những ký giả này đều có kinh nghiệm lâm trận, làm cho Hoàng Phủ Vân vừa dứt lời, vô số cánh tay đều giơ cao lên.

- Thỉnh vị tiểu thư này đưa ra vấn đề!

Hoàng Phủ Vân nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn thấy một thân ảnh nóng bỏng tóc vàng trong đám người, một thân quần áo chuyên nghiệp, dáng người uyển chuyển dụ người, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng tới nữ nhà báo tài ba!

Trang Duệ tức giận liếc nhìn Hoàng Phủ Vân, bạn thân thương thức đúng là quá tục khí a? Nhưng nữ nhân này lớn lên đúng là không tệ, nhớ rõ các động tác trong phim của Âu Mỹ, nữ nhân này đều là nhân vật sấm vai thư ký.

- Trang tiên sinh, tôi tới từ báo New York Times, tôi muốn biết, cái mặt nạ vàng này đến từ cổ Ai Cập, ngài có ý định đem nó trả lại cho chính phủ Ai Cập hay không?

Nhưng câu hỏi của vị nữ phóng viên xinh đẹp này, làm cho Trang Duệ tỉnh táo lại.

Cái tờ báo New York Times này là một tờ báo nổi tiếng của nước Mỹ, trở thành phóng viên tin tức của tờ báo này, chính là mộng tưởng của rất nhiều người, Trang Duệ cũng không nghĩ tới, phóng viên của tờ báo này, lại có loại nữ phóng viên chân dài không nào a?

- Mẹ kiếp, lão tử đào bảo cũng không phải từ người Mỹ các người, các người quản làm gì chứ?

Trang Duệ đối với câu hỏi của phóng viên tới từ nước Mỹ này rất bất mãn, cái này kim nhân tóc màu biếc xinh đẹp nữ phóng viên nhìn như hỏi một rất tùy ý vấn đề, nhưng lại cho Trang Duệ tiếp theo bộ đồ, lại để cho hắn rất khó trả lời. (.

Với tư cách là một quốc gia có cổ vật bị xói mòn nghiêm trọng, trong những năm gần đây, trong nước có một ngành riêng biệt, một mục hiệp thương với các quốc gia có cổ vật, thu hồi lại hàng trăm cổ vật bị xói mòn.

Cho nên lúc nữ phóng viên này đưa ra vấn đề, dụng ý của hắn trở nên hiểm ác, nếu Trang Duệ nói đồng ý trả lại, thì chẳng khác nào dùng giỏ trúc múc nước, chính phủ Ai Cập sẽ cảm tạ nữ phóng viên nước Mỹ này.

Nhưng nếu Trang Duệ nói không đồng ý, bọn họ sẽ trắng trợn lăng xê, người trong nước không muốn trả quốc bảo của nước khác, sau này thời điểm ngành thu hồi cổ vật trong nước, khẳng định bị người khác nói lời từ chối trả lại.

- Vị tiểu thư này, nghe nói nước Mỹ ở New York có nhà bảo tàng Metropolitan, ở Luân Đôn nước Anh có nhà bảo tàng Burgh House, Paris nước Pháp có cung Louvre, ở Nga có bảo tàng Russia St. Petersburg, tất cả đều là nhà bảo tàng danh tiếng, không biết cô có biết hay không?

Trang Duệ không có trả lời thẳng vấn đề, mà đi hỏi ngược lại vị nữ phóng viên kia.

- Đây là đương nhiên, ở nước Mỹ của tôi có bảo tàng Metropolitan, đây là nơi quy tụ nhiều tác phẩm nghệ thuật trân quý của các quốc gia trên thế giới, nhưng Trang tiên sinh, chuyện này và chuyện ngài có trả lại mặt nạ vàng, không có liên quan gì tới nhau cả a?

Nữ phóng viên này cũng không phải bình hoa, lập tức đoán được ý đồ của Trang Duệ, lập tức kéo chủ đề trở lại.

- A, không, không, tôi có nghe nói trong nhà bảo tàng Metropolitan có không ít trân bảo, ở trong đó có cổ mộ của cổ Ai Cập, không biết nó so sánh với mặt nạ vàng của tôi, rốt cuộc cái nào quan trọng hơn đây? Mặt khác các tác phẩm nghệ thuật của Hoàng Đình Kiên, Mễ Phát, Lý Công Lân, Triệu Mạnh Bức, đều là các tác phẩm đỉnh cấp của quốc gia tôi, cũng có không ít ở trong bảo tàng Metropolitan của nước Mỹ a? Tôi muốn hỏi một câu, các vị làm sao có được? Mà các vị, có ý định hoàn trả lại hay không?

1030. Chương 1 030: Sỡ Hữu. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1030: Sỡ hữu. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nói rất chậm rãi, nhưng ngữ khí khi nói tới phần sau thì cao giọng hơn.

Nhìn thấy nữ phóng viên này còn muốn nói chuyện, Trang Duệ lại nói tiếp:

- Mặc khác, bình sứ Loni Aus của Hy Lạp có niên đại rất lâu, hình như các vị cũng lấy được bằng cách không quan minh chính đại a? Thử hỏi một quốc gia như vậy, có tư cách gì đi chỉ trích vấn đề nước khác? Đúng rồi, tôi nói lạc đề, tôi không vẫn chưa trả lời của cô, ta muốn nói là, nếu như quý quốc có thể đem cổ mộ trả lại cho Ai Cập, những bức tranh chữ cho quốc gia của tôi, còn trả lại các tác phẩm lấy được bằng cách không quan minh chính đại cho các quốc gia khác, với tư cách tư nhân, tôi phi thường nguyện ý trả lại mặt nạ vàng cho chính phủ Ai Cập mà không có bất cứ ràng buộc nào!

Trang Duệ nói đến đây liền dừng lại, liếc mắt nhìn vị nữ phóng viên kia, giống như cười mà không phải cười nói ra:

- Các vị bằng hữu đang ngồi ở đây với tư cách là nhân chứng, những lời tôi nói trong lúc sinh thời, vẫn còn hữu hiệu!

Trang Duệ được bước bình sứ Loni Aus của Hy Lạp, là một món đồ cổ trân quý của Hy Lạp, có thâm niên cực lâu, bị bảo tàng Metropolitan dùng cách không quan minh chính đại lấy được, mà giá của nó, chỉ có bốn đô la!

Mà người bán chính là Robert Heck bị cảnh sát Italy truy nã đặc biệt, mà trong suốt ba mươi năm đó, Italy một mực yêu cầu bảo tàng Metropolitan trả lại tang vật, nhưng bảo tàng Metropolitan một mực từ chối, đến bây giờ vẫn chưa trả lại, cho nên thanh danh của bảo tàng này trên giới cực kém.

Trang Duệ nói lời này có ý tứ rõ ràng, ta với tư cách tư nhân, đều nguyện ý chịu được tổn thất, đem tác phẩm nghệ thuật giá trị liên thành mà trả lại, ta còn làm được, mà quốc gia người dùng thủ đoạn phi pháp cướp đoạt được không trả lại, có tư cách gì nói người khác?

Trang Duệ nói ra những lời như thế này, đừng nói nàng không có tư cách làm ra quyết định, cho dù có tư cách, cũng không dám đáp ứng Trang Duệ.

Với tư cách một là một quốc gia có lịch sử mấy trăm năm, nước Mỹ không có lịch sử và văn hóa của riêng mình, đồ cất giữ trong bảo tàng của họ, đều là dùng thủ đoạn không đàng hoàng mà có được.

Nếu như bảo tàng Metropolitan nguyện ý trả lại các tác phẩm nghệ thuật kia, chỉ sợ cái bảo tàng này sẽ lâm vào cục diện đóng cửa.

Trang Duệ nói ra lời này làm chi hội trường an tĩnh lại, với một người của quốc gia có cổ vật bị xói mòn nghiêm trọng, mà trong bảo tàng của một người còn lại, cổ vật trong viện bảo tàng đều dùng thủ đoạn phi pháp có được, có gì để nói?

Nếu như dựa theo tư duy của Trang Duệ, chỉ sợ những quốc gia liên minh năm đó, trong bảo tàng của các quốc gia hiện tại là Anh quốc, nước Pháp, nước Đức, Nga, nước Mỹ, Nhật Bản, Italy, áo hung đế quốc (nay Áo cùng Hungary), đều trở nên trống rỗng.

Đương nhiên, trong một số quốc gia khác cũng có cất chứa những cổ vật này, nhưng bọn họ và Trang Duệ không có xung đột lợi ích, đương nhiên không đứng ra nói chuyện.

Mà phóng viên đến từ Ai Cập, cũng không nói gì, dù sao nói linh tinh về cổ vật của người ta, cũng không có sức thuyết phục, câu đầu tiên của Trang Duệ đã chặn đường nói chuyện của bọn họ, cổ vật Ai Cập xói mòn trong bảo tàng của Anh Mỹ rất nhiều, tại sao các người không đi đòi lại? (

Vị nữ phóng viên bị Trang Duệ nói là đỏ cả mặt, nhưng không cách nào mở miệng phản bác, người Mỹ cũng chỉ muốn đi cầu của người khác, chưa bao giờ nhìn xem bờ mông của mình sạch sẽ hay chưa, lúc này bị Trang Duệ nói thế làm cho nhục nhã.

- Tốt rồi, ta nghĩ vị tiểu thư này, đối với câu trả lời của Trang tiên sinh rất hài lòng, ngài trước tiên có thể trở về tiến hành hội đàm với chính phủ của mình, nếu như có thể dựa theo Trang tiên sinh nói, chúng tôi nhất định sẽ trả lại, chúng tôi sẽ vô điều kiện trả mặt nạ vàng lại cho chính phủ Ai Cập.

Hoàng Phủ Vân tuy công tác ở nước Mỹ nhiều năm, nhưng đối với bản chất bên trong của nước Mỹ cũng không hài lòng, trong lòng suy nghĩ một lát, đối với vị nữ phóng viên bị tổn thương kia, lại hung hăng giẫm lên một cước.

- Vị tiên sinh này, xin ngài đưa ra vấn đề...

Hoàng Phủ Vân lại chỉ một người.

- Tôi là phóng viên của báo The Times, tôi muốn hỏi Trang tiên sinh, ở thế kỷ mười bốn, là liên quân hạm đội của Anh và Đức liên hợp lại, bắt được Vua Hải Tặc Klaus, nói cách khác, tang vật của Klaus, hẳn là do nước Anh và Đức phân phối, không biết Trang tiên sinh có ý kiến gì về vấn đề này?

Tên phóng viên đeo mắt kính cao gầy này, trực tiếp đặt nghi vấn về vấn đề quyền sở hữu, muốn nói da mặt của những phóng viên này thật dày, chuyện này cũng cầm ra nói, có bản lĩnh các người năm đó đi đào bảo tàng đi?

1031. Chương 1 031: Sỡ Hữu. (5)

Hoàng Kim Đồng nguồn

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1031: Sỡ hữu. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Móa, người không thể tìm một ít vấn đề khác được sao?

Trang Duệ nghiêng mặt liếc nhìn Hoàng Phủ Vân, hẳn đối với hai vấn đề này rất không hài lòng, đây không phải là tới đây nào động hay sao?

Nếu đã hỏi thì phải trả lời, Trang Duệ suy nghĩ một lúc sau, nói ra:

- Ta nghĩ, nếu như Klaus hiện tại còn sống ở Anh quốc, thì đồng bảo tàng này tôi sẽ trao trả lại cho nước Anh các vị!

Trang Duệ nói ra lời này khiến mọi người cười vang, hẳn đang trào phúng vị phóng viên này, chuyện đã xảy ra hơn sáu trăm năm, cho dù nước Anh và Đức không bắt Klaus, hiện tại hẳn cũng hóa thành bụi bặm từ lâu rồi, bảo tàng của hắn rơi vào tay của người ta, có liên quan cái rắm gì tới nước Anh?

Trang Duệ ho khan hai tiếng, làm ọi người an tĩnh lại, nói tiếp:

- Các cục thế giới của chúng ta bây giờ, nói không dễ nghe, đều là do hải tặc cải biến! Cũng là những người mở đầu cho việc cướp bóc thuộc địa, kỳ thật đều là hải tặc, động cơ hành vi của chúng, đơn giản chính là chia cắt lợi ích, đạt được tài phú, trong lúc này tuy văn minh tiến bộ, những nường theo bản chất cướp bóc tàn ác dơ bẩn của hải tặc. Bởi vì hành vi của hải tặc đều là tư nhân, không hề giống với việc có một ít quốc gia vì lợi ích mà cướp bóc tài phú của nước khác, cho nên chúng ta cho rằng, di sản của hải tặc, là thuộc về thế giới văn minh! Trong viện bảo tàng của ta, sẽ triển lãm trưng bày di sản hải tặc, trong đó sẽ trưng bày lịch sử của hải tặc, để cho người ta biết rõ lịch sử của hải tặc, thông qua khiển trách hành vi của hải tặc mà phản đối hành vi cướp đoạt tài phú của quốc gia khác!

Trang Duệ chỉ cây dâu mắng cây hòe, tiếp theo đó là Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Anh quốc đều đi đầu trong việc cướp đoạt thuộc địa!

Hành vi khi đó của các quốc gia này, cũng không có gì khác với hải tặc, rất nhiều thổ dân Châu Phi bị giết sạch, cướp đoạt tài phú từ bọn họ, những chuyện này là sự thật, là không thể phủ nhận!

Trang Duệ nói ra lời này làm cho phía dưới yên tĩnh, nhưng sau đó tiếng vỗ tay vang lên, ở trên địa cầu, những quốc gia không bị xâm lược thuộc địa, đúng là quá ít.

Chỉ có các phóng viên tới từ Anh quốc, Tây Ban Nha, Pháp... Đều là các quốc gia xâm lược, giờ phút này sắc mặt xấu hổ và không cách nào phản bác, bởi vì chuyện xảy ra năm đó, rất nhiều hải tặc cũng đội lốt giả mạo quân đội.

- Trang tiên sinh, tôi là thường vụ xử lý công việc của hiệp hội mạo hiểm thế giới, xin hỏi ngài có thể giải thích kỹ càng quá trình thám hiểm và phát hiện bảo tàng được hay không? Mặt khác, tất cả mọi người rất muốn biết, địa phương khai quật của đồng bảo tàng này?

Kiến thức Trang Duệ nhanh nhẹn miệng, những phóng viên sau đó đều là không ai xoắn xuýt trên vấn đề chủ quyền sở hữu của bảo tàng.

- Không có vấn đề, tôi có thể công khai công bố tọa độ bảo tàng Klaus. Hơn nữa chúng ta hoài nghi bảo tàng Klaus không chỉ có những thứ này, trên tay của tôi còn có hai tấm bản đồ, cũng có thể tiến hành công khai đấu giá!

Trang Duệ nói ra lời này lập tức kích thích mọi người, làm cho những người ở đây lập tức ồn ào trở lại, hội trường cũng sôi trào lên.

Sở dĩ Trang Duệ nguyện ý công bố tọa độ bảo tàng, là vì cách đây không lâu, hắn đã biết được cái hoang đảo này không thuộc một phần nào của quần đảo Virgin, là một hoang đảo nằm trên vùng biển quốc tế, không thuộc về bất cứ quốc gia nào.

Dựa theo quy định của quốc tế, tài phú đạt được trên những nơi như vậy, hoàn toàn quy tất cả về người sở hữu, cho nên Trang Duệ cũng không sợ chuyện người ta cầm vấn đề hải đảo ra đây dựa.

- Trang tổng, ngài không có lầm chứ? Còn có tàng bảo đồ, tự chúng ta đi tìm, đấu giá làm gì chứ?

Hoàng Phủ Vân trước đó cũng không biết Trang Duệ có suy nghĩ này, lập tức khẩn trương, vội vàng khuyên nhủ.

Bởi vì tàng bảo đồ với tư cách là một phần tử của bảo tàng hải tặc, nếu như bán đi chẳng phải bảo tàng bị tổn thất sao? Huống chi dựa theo Trang Duệ phán đoán, còn những nơi khác có bảo tàng, bán đi thì tiện nghi cho người khác hay sao?

Nhưng Hoàng Phủ Vân quên mất trước mặt của mình còn có đám đông, hắn vừa nói như vậy, mọi người ở đây nghe rành mạch, nhưng mọi người cũng có suy nghĩ như vậy, kẻ dần mới đem loại chuyện tàng bảo đồ nói ra.

Phải biết rằng, một chỗ có bảo tàng, liền phát hiện nhiều trân bảo khiến thế giới khiếp sợ, dựa theo suy tính của những người này, lần này Trang Duệ thu được ít nhất là trên hai tỷ đô la.

Nếu như còn một bảo tàng khác, cho dù chỉ bằng một phần mười của hai tỷ thôi, đáng giá cho rất nhiều người mạo hiểm tìm kiếm.

Nhưng những người kia không biết, Trang Duệ giấu diếm đại bộ phận tiền vàng, nếu như tính luôn những tiền vàng đó, lần này Trang Duệ thu hoạch cũng ngoài bốn tỷ.

1032. Chương 1 032: Chỗ Sơ Suất.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1032: Chỗ sơ suất.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Khục khục, mọi người im lặng một chút, trước tiên tôi sẽ nói về chuyện tàng bảo đồ một chút, lúc ấy tôi có được hai phần trăm bảo đồ, nội dung phía trên không giống nhau, tôi chỉ tìm tòi được một nơi, đạt được bảo tàng của Klaus này. Bởi vì một ít nguyên nhân tiếp tế, ta không có thời gian sưu tầm cái tàng bảo đồ còn lại, cho nên đối với bảo tàng kia có bảo tàng hay không, đầu tiên tôi muốn thanh minh, tôi chỉ có thể bảo chứng tính chân thật của tàng bảo đồ, nhưng cũng không khẳng định là trong đó có bảo tàng hay không! Bởi vì này lần thám hiểm này công tác chuẩn bị chưa đủ, cơ hồ có thể chết trong quá trình tìm kiếm, ảnh hưởng tới người tìm rất lớn, ta không muốn lại đi tới chỗ kia một lần nữa, nhưng cũng không muốn bảo tàng bị chôn vùi, cho nên mới làm ra quyết định bán tàng bảo đồ!

Trang Duệ nói ra những lời này, đại bộ phận đều là nói thật, nhưng trên hoang đảo kia còn bảo tàng hay không, đáp án dĩ nhiên là khẳng định, lông chim thì có, trân châu và tiền vàng rải rác, có lẽ còn thừa lại mấy đồng, mà những vật trân quý như trước mặt, tuyệt đối là không có.

Sở dĩ Trang Duệ làm ra quyết định đấu giá tàng bảo đồ, cũng là muốn di chuyển lực chú ý của đám đông, bởi vì một khi hội nghị này diễn ra, giống truyền thông tập trung trên người mình, đây là chuyện Trang Duệ không muốn nhìn thấy.

Lần hành trình thám hiểm này, nguyên nhân chủ yếu là do Mục Tháp đặt bom máy bay, tuy bạn thân đã đi gặp Thánh Allah, nhưng chưa từng có người nào liên tưởng tới bản thân mình, Trang Duệ cũng không muốn lại đi tìm đám người điên ở Châu Phi lần nữa.

Bán tàng bảo đồ, lực chú ý của giới truyền thông sẽ tập trung lên chuyện sau đó, mà bảo tàng hải tặc trong bảo tàng Định Quang, cũng hấp dẫn ánh mắt các nơi trên thế giới, mà mình có thể ẩn ở sau màn.

Về phần người mua tàng bảo đồ có tìm được bảo tàng hay không, vậy thì không liên quan đến Trang Duệ đồng học, dù sao bản đồ là thật, là người vận khí không tốt, không tìm thấy cũng không liên quan tới Trang Duệ, bởi vì trước đó hắn đã tuyên bố rồi, dù sao tất cả đều bị hắn lấy sạch sẽ.

- Trang tiên sinh, đối với sự vô tư của ngài, tôi tỏ vẻ khâm phục, nhưng ngài có thể cam đoan là người có được tàng bảo đồ, có thể không bị người khác quấy nhiễu, có thể tìm được địa điểm bảo tàng trước tiên hay không? Phải biết rằng, nếu như đấu giá theo lời ngài nói, nói cách khác, đạt được tám tàng bảo đồ này, là có trả giá?

Nghi vấn này là vị phó hội trưởng của hiệp hội mạo hiểm thế giới, nếu như Trang Duệ công khai tọa độ hải đảo, như vậy tất cả người trên thế giới sẽ tiến hành tìm kiếm, ý nghĩa của tàng bảo đồ không lớn.

Bản thân phó hội trưởng chính là một vị thương nhân thành công, thân gia hàng tỷ, mạo hiểm tầm bảo là chuyện điều hòa không thể thiếu của hắn, cho nên hắn đối với tấm tàng bảo đồ của Trang Duệ, hứng thú là cực kỳ nồng hậu.

Trang Duệ nghe vậy cũng sờ một chút, quyết định này của hắn là tạm thời làm ra, nhưng chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này, lập tức tự định giá trong lòng, đáp:

- Vị tiên sinh này nói rất đúng, đấu giá sẽ tiến hành, nhưng ta có thể hứa hẹn, vị trí tọa độ của hải đảo, sẽ được công bố sau ba tháng khi kết thúc đấu giá. Hơn nữa với tư cách là người đạt được tàng bảo đồ trước tiên, vì tỏ vẻ thành ý, ta cũng sẽ đem địa điểm tàng bảo đồ, nói cho người đạt được tàng bảo đồ, cũng cho phép hắn chụp ảnh địa điểm giấu tàng bảo đồ, để cho vị bằng hữu đó có thể xác minh tính xác thực. Nhưng có một điểm ta cần phải nhắc lại, tấm bản đồ thứ hai có bảo tàng của Klaus hay không, ta không cách nào bảo chứng!

Trang Duệ nói ra lời này đúng là có thành ý, ba tháng sau khi đấu giá sẽ công bố địa điểm, đủ cho người nắm giữ bảo đồ đi thăm dò và khai quật bảo tàng, hơn nữa nguyện ý cung cấp địa điểm giấu bảo tàng, cũng nói rõ trong lòng Trang Duệ không có quỷ.

- Trang tiên sinh nói đúng, không có người nào có thể cam đoan Klaus năm đó, có đem bảo tàng phân ra làm hai mà giấu đi không a.

Nghe được Trang Duệ nói thế, vị phó hội trưởng kia tương đối thỏa mãn, đối với nơi đó có bảo tàng hay không, hắn cũng không thêm để ý, hắn quan tâm chính là lúc tìm kiếm bảo tàng, cái loại cảm giác kích thích kinh tâm động phách trong quá trình tìm kiếm.

Có Trang Duệ ném bảo đồ ra, vấn đề đằng sau, cũng có chút qua đi.

Nửa giờ qua đi, Hoàng Phủ Vân tuyên bố chấm dứt hội nghị lần này, không đợi các phóng viên rời khỏi, bên ngoài nghe được tin tức Trang Duệ công bố tàng bảo đồ, lập tức chen chúc mà vào.

[/CHARGE]

1033. Chương 1 033: Chỗ Sơ Suất.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1033: Chỗ sơ suất.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Những học giả từ các nơi trên thế giới tới đây, đều tới tham gia vì hội nghị học thuật, đồng thời rất nhiều người bản thân cũng là phú hào, đối với cái tàng bảo đồ có bảo tàng này hay không, đều có hứng thú rất mạnh.

Nhưng Trang Duệ lần đầu tiên triệu tập hội nghị học giả từ khắp nơi trên thế giới này đã có danh khí thật lớn, làm cho Chu giáo sư cũng cả kinh, trước tiên là tiểu hội nghị công bố kho báu và hai bức tàng bảo đồ, sau đó là tiến hành công tác xem xét.

Trang Duệ cũng không sợ những người này sẽ nhớ kỹ vị trí uống éo bảy tám lần của bản đồ, cho dù nhớ kỹ cũng không thể biết phương vị của đảo hoang, cho nên hắn vẫn cam đoan đấu giá với tính công bằng.

Không hề nghi ngờ, sau hơn nửa tiếng xem xét, hai bức tàng bảo đồ bằng da cứu này, được các vị chuyên gia đánh giá là chính phẩm, hơn nữa còn ký tên lên giấy chứng nhận xem xét nữa.

- Cái đồ chơi này cũng là đồ cổ a, có nên giữ lại hay không, đầu giá làm gì?

Cầm giấy chứng nhận xem xét bỏ vào trong hộp đựng hai tấm tàng bảo đồ, trong lòng Trang Duệ suy nghĩ lan man.

Nếu như không phải vì hòn đảo hoang có thể ngăn cản tất cả tín hiệu thông tin, thậm chí Trang Duệ suy nghĩ lúc mình quay lại, khai khác làm nơi du lịch.

- Trang tổng, tiến hành đầu giá có quá vội vàng hay không? Ngài thả tin tức ra, điện thoại của ta vang lên không ngừng, cũng là cầu được tham giá đầu giá đấy!

Trang Duệ vừa mới từ trong phòng họp đi ra, đã bị Hoàng Phủ Vân ngăn chặn, vừa rồi hắn bị điện thoại làm cho văng đầu, không chỉ có người nước ngoài, ngay cả trong nước cũng có không ít phú hào gọi đến, đều cảm thấy hứng thú với tàng bảo đồ của Trang Duệ.

Trang Duệ liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói ra:

- Ta cũng không phải đang đi họa Giang Đông sao? Để cho người khác nhớ thương thì có gì tốt, Hoàng Phủ huynh, nổi danh cũng phải có chừng mực, không thể quá cao điệu!

Hoàng Phủ Vân vẫn có chút không cam lòng, khuyên nhủ:

- Vạn nhất bảo tàng có thật, chẳng phải chúng ta thiệt thòi sao? Trang tổng, bằng không thì hủy bỏ đi, chúng ta tự đi khai quật không tốt hơn sao?

- Người không thể quá tham, Hoàng Phủ huynh, làm theo an bài của ta!

Trang Duệ cười cười, có bảo tàng hay không hắn biết rất rõ, nhưng nghe lời của Hoàng Phủ Vân nói, trong nội tâm của hắn có chút không bình an, hình như có chuyện gì, bị chính mình lãng quên.

- Bà mẹ nó, thiếu chút nữa xảy ra vấn đề lớn rồi!

Đột nhiên Trang Duệ nhớ tới một chuyện, hung hăng vỗ đùi, vội vàng hô lên, nói với Hoàng Phủ Vân:

- Hoàng Phủ huynh, người nói cũng đúng, hiện tại đầu giá tàng bảo đồ, có rất nhiều người cũng không biết, chúng ta không thể đạt được lợi ích lớn nhất, như vậy đi, đầu giá tàng bảo đồ sẽ định lại trong một tuần sau, sẽ do đầu giá hội chuyên nghiệp chủ trì!

- Thôi đi pa ơi, bây giờ không phải đầu giá sao? Được rồi, ta vẫn chưa nói, ta đi an bài!

Hoàng Phủ Vân bĩu môi, trong suy nghĩ của hắn, Trang Duệ đem tọa độ và bản đồ giao cho hắn là tốt nhất, do hắn dẫn đội, lại tiến hành một lần thám hiểm làm chấn động giới khảo cổ học của thế giới một lần nữa.

Hoàng Phủ Vân đi ra ngoài nói quyết định của Trang Duệ, mọi người cũng hiểu được, dù sao bản thân Trang Duệ nguyện ý xuất tàng bảo đồ, đã là chuyện rất khó được, người khác muốn đem lợi ích lớn nhất hóa, có thể hiểu được.

Nhưng không ai phát hiện, lúc này Trang Duệ đã đem chuyện giao lưu học thuật, toàn quyền ủy thác cho Chu giáo sư, để cho hắn đối phó với các chuyên gia thế giới, mà Trang Duệ, đã lặng lẽ chuồn ra khỏi nhà bảo tàng, trở lại nhà cấp bốn.

...

- Bành Phi, việc này ngươi phải đi một chuyến, thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn!

Tìm đến Bành Phi, Trang Duệ trực tiếp nói chuyện xảy ra một lần, hắn muốn Bành Phi lập tức đi tới hải đảo một lần nữa, giúp hắn đi xử lý vấn đề Mục Tháp.

Lúc trước Trang Duệ hảo tâm, chôn Mục Tháp trên bờ cát, dấu vết chôn cất tuyệt đối không tránh khỏi con mắt của các nhà thám hiểm chuyên nghiệp, nếu như thi thể Mục Tháp bị móc ra, chỉ sợ bản thân mình phải nhận tội danh mưu sát.

Trang Duệ đối với chuyện này hối hận không kịp, sớm biết như vậy đã ném thi thể Mục Tháp xuống biển rồi.

- Trang ca, yên tâm đi, ta sẽ đi, trước tiên ta sẽ ngồi máy bay đi tới quần đảo Virgin, sau đó thuê thuyền ra biển, thời gian ba bốn ngày đủ làm chuyện này rồi!

Bành Phi nghe xong là việc này, lập tức đáp ứng, hấn và Trang Duệ ai cũng không nghĩ tới, ngày sau vẫn còn có người trèo lên hòn đảo thần bí kia!

- Dem điện thoại vệ tinh đến, tùy thời giữ liên lạc với ta, mặt khác bảo Hách Long đi cùng người, trên đường có chiếu ứng.

Biển cả mênh mông, có rất nhiều nguy hiểm khó mà đoán trước được, nếu như không phải quan hệ thật lớn, Trang Duệ cũng không muốn Bành Phi đi thêm một chuyến này nữa.

[/CHARGE]

1034. Chương 1 034: Thanh Danh.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1034: Thanh danh.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Tốt rồi, Trang ca, yên tâm đi, không có gì nguy hiểm đâu!

Bành Phi gật gật đầu, đây không phải lúc thể hiện, tuy trải qua một thời gian tu dưỡng, nhưng thể lực của hấn cũng chưa khôi phục tới thời điểm tốt nhất, có người tương bồi đương nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Tiểu Duệ, vừa rồi gọi điện thoại cho người không thông, thì ra người ở trong nhà?

Trang Duệ đang nói chuyện với Bành Phi, Âu Dương Uyển đẩy cửa đi tới, nàng vốn muốn đi tìm Trang Duệ, nhưng không ngờ Trang Duệ lại đang ở chỗ này.

- Mẹ nuôi!

Nhìn thấy Âu Dương Uyển đi tới, Trang Duệ và Bành Phi đều nhìn lại.

- Mẹ, tìm con có chuyện gì không?

Trang Duệ hỏi, thời điểm công bố tin tức, đương nhiên Trang Duệ phải tắt điện thoại đi rồi!

- Là chuyện Bạch Sư, bắt đầu từ ngày hôm qua, Bạch Sư đã không ăn cái gì cả, nhưng lại không cho chúng ta tới gần, hay là sinh bệnh, người đi qua xem đi!

Bạch Sư từ thời còn lớn cỡ bàn tay, đã sinh hoạt với bọn người Âu Dương Uyển, cũng được xem là phần tử trong nhà, cho nên Âu Dương Uyển có chút sốt ruột.

- Được rồi, con sẽ đi xem, Bành Phi, người chuẩn bị một chút, buổi sáng ngày mai đi thôi...

Trang Duệ nhìn về phía Bành Phi.

- Ca, không cần, gọi điện thoại cho Trương Thiên giúp ta, buổi tối sẽ đi, việc này mau chóng xử lý mới được!

Bành Phi lắc đầu, nhưng hấn rõ địa vị của tên này trong lòng mấy tên độc tài Châu Phi, nếu chúng hoài nghi lên người Trang Duệ, không chừng một ngày nào đó trong Bắc Kinh sẽ xuất hiện quả bom thịt người!

- Tiểu Duệ, người và Bành Phi làm gì à? Thân thể của hấn còn chưa khỏe, tại sao lại phải đi ra ngoài?

Âu Dương Uyển hồ nghi nhìn xem hai nhi tử, không biết bọn chúng đang nói gì.

- Mẹ, không có việc gì, hấn đi ra ngoài vài ngày sẽ trở lại, là chuyện sinh ý!

Trang Duệ nào dám nói chuyện Mục Thập chứ? Tuy không phải hấn đích thân giết Mục Thập, nhưng chuyện này tính toán lên đầu của hấn và Bành Phi, nhất là chuyện Bành Phi cắt lên người Mục Thập hơn hai trăm đao, nếu nói ra người ở trong nhà sẽ bị hù ngã.

Lôi kéo Âu Dương Uyển đi vào hậu viện, Trang Duệ nhìn thấy Bạch Sư đang nằm trước cửa, trong nội tâm không khỏi có chút áy náy, sau khi từ biển trở về, Trang Duệ đã vội vàng an trí Kim Cương làm bạn với người nhà, cũng ít trao đổi với Bạch Sư.

Bạch Sư nằm trên mặt đất, ở trước mặt là một chậu thịt nát quấy với trứng gà, nhưng Bạch Sư không muốn ăn, Âu Dương Uyển mới phát hiện Bạch Sư không ăn!

Tuy thành viên trong nhà ngày càng nhiều, nhưng Bạch Sư đi theo Trang Duệ trước nhất, địa vị vẫn cao nhất.

- Ô ô...

Nhìn thấy Trang Duệ tới, Bạch Sư vẫy đuôi, đối với Âu Dương Uyển xì xì rằng, giống như cảnh cáo nàng, lúc này mới nhìn về phía Trang Duệ, sau đó lại nằm sấp trước cửa phòng.

- Thối tử, dám nhe răng với mẹ ta? Người đứng là không có lương tâm, cũng không nhìn ai mỗi ngày cho người ăn à?

Trang Duệ tức giận đập Bạch Sư một cái.

- Ô ô...

Bị Trang Duệ giáo huấn, ánh mắt Bạch Sư nhìn về phía Âu Dương Uyển, mới trở nên nhu hòa một chút.

- Bạch Sư làm sao thế? Sinh bệnh à?

Trang Duệ sờ sờ Bạch Sư, dùng linh khí săn sóc thân thể nó, trong trí nhớ của hấn, thằng này từ khi sanh ra tới giờ, hình như chưa bệnh bao giờ a!

- Ư ư...

Bạch Sư thoải mái rên rỉ một tiếng, quay đầu lại nhìn vào trong phòng, trong cổ phát ra tiếng gầm, giống như nói với Trang Duệ cái gì đó.

- Tuyết Ngao đâu này? Nó không ăn cơm à?

Trang Duệ sững sờ một chút, từ khi mang Tuyết Ngao từ Tuyết Sơn về, Bạch Sư với nó luôn như hình với bóng, mỗi ngày đều phối nằng với Bạch Sư, lúc này không thấy thì hiếm có quá.

- Bà mẹ nó, người còn giữ bí mật gì sao?

Trang Duệ dùng linh khí quét mắt nhìn vào phòng của Bạch Sư một vòng, phát hiện dưới thân của Tuyết Ngao, đã nhiều thêm mấy cục thịt mềm mại, lập tức kịp phản ứng, Bạch Sư làm ba ba?

Chó Ngao Tây Tạng rất hiếm có, trong lúc chó mẹ sinh sản, cho dù là chủ nhân cũng không thể tới gần, nhưng Trang Duệ cũng mặc kệ nhiều như vậy, hung hăng gõ lên đầu Bạch Sư một cái, xoay người tiến vào gian phòng.

- Ô ô...

Thấy có người tiến vào, Tuyết Ngao ở trong góc hẻo lánh ngẩng đầu nhìn lên, thân thể căng ra, trong cổ phát ra âm thanh cảnh cáo, nhưng khi nhìn thấy là Trang Duệ, lập tức trầm tĩnh lại, lưỡi biếng nằm sấp trở về.

- YAA.A.A..., thật sự là, thì ra Tuyết Ngao sinh ra chó con a?

Âu Dương Uyển sau lưng Trang Duệ nhìn thấy, liếc thấy dưới thân Tuyết Ngao, có mấy con chó con nằm sấp, lập tức cao hứng gọi lên.

- Một con, hai con... Bốn con, mẹ à, Tuyết Ngao tổng cộng sinh bốn con chó con!

Trang Duệ thấy Tuyết Ngao đứng lên, tổng cộng nhìn thấy bốn tiểu gia hỏa, mà mẩu con chó con này bị Trang Duệ đụng tới, trong miệng phát ra âm thanh ghen ngào.

[/CHARGE]

1035. Chương 1 035: Thanh Danh.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1035: Thanh danh.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Chó Ngao Tây Tạng đều sinh một ổ sáu tới tám con, nhưng chó Ngao Tây Tạng thuần khiết có tỉ lệ sinh đẻ không cao như vậy, một ổ có thể được bốn con, đã làm Trang Duệ mừng rỡ.

Bởi vì nguyên nhân vừa sinh ra, cho nên lông của chúng có màu tro, đợi đến lúc lớn hơn chút nữa, sẽ biến thành màu trắng thuần khiết, nhìn mấy chó con lớn cỡ bàn tay, Trang Duệ cũng nhớ tới hình ảnh Bạch Sư năm đó!

- Mẹ, cầm một chậu nước ấm đến đây, con tắm cho chúng!

Trên người của mấy con chó Ngao con đều có chút cháo, Trang Duệ dùng linh khí vuốt ve thân thể của chúng, đều thoải mái ngủ đi.

Bạch Sư cũng chạy vào trong phòng, trong mắt của nó, cũng chỉ có Trang Duệ mới có thể tiếp cận chó Ngao con, đổi thành Âu Dương Uyển, Bạch Sư cũng không đáp ứng, cũng bất kể người đi đi lại lại, nó thè lưỡi liếm chó con.

- Ai, sau này ta đi đâu tìm chó cái lai cho con của nó đây?

Trang Duệ tiếp nhận nước ấm từ mẹ, sau đó tắm rửa cho đám chó con, sau đó lại thả xuống bụng của chó mẹ, làm cho lũ chó con bình tĩnh, dù chưa mở mắt, nhưng dựa vào trực giác cũng có thể tìm được vú mẹ để uống sữa.

- Mẹ, mẹ xem chúng, là chúng ta nuôi dưỡng, hay là cho?

Về phần Bạch Sư, đoán chừng một năm sẽ sinh ra một ổ, nếu như lưu lại, đoán chừng không mấy năm nữa thì nhà mình sẽ biến thành vườn cho Ngao, cho nên Trang Duệ đối với mấy con chó con này, có chút khó giải quyết.

- Quân đã sớm muốn có một con, mà Lưu Giang cũng muốn có một con, giữ lại cho chúng ta hai con đi.

Nhìn thấy mấy gia hỏa lông mềm mại này, Âu Dương Uyển cũng rất ưa thích, nếu không phải cháu trai xin, nàng còn không nỡ cho đấy.

- Được rồi, hai gia hỏa này chiếm được tiện nghi rồi!

Trang Duệ gật đầu đồng ý, nếu là một con chó Ngao, nếu bán, nếu như gặp phải người như Mã mạp mạp, Trang Duệ ít nhất ra giá ngoài một ngàn vạn, đây là chó Tuyết Ngao thuần chủng nhất a!

Sau khi nghe được Tuyết Ngao sinh con, Lưu Giang vừa mới trở về Bành Thành đã quay trở lại, Âu Dương Quân cũng như nhặt được bảo bối, hiếm có khi Từ đại minh tinh sinh ra ghen ghét, nhìn thấy hần chằm chó còn hơn cả con mình!

Bởi vì chó Ngao phải một tháng sau, Trang Duệ mới đồng ý cho bọn họ ôm đi, cho nên cảm tình của hai người này với chó Ngao phi thường sâu sắc, ngay cả con của mình cũng không để ý, ở luôn trong nhà của Trang Duệ, mỗi ngày trong nhà Trang Duệ đều có tiếng chó sủa và tiếng chim kêu!

Bành Phi rời khỏi Bắc Kinh, vào ngày thứ tư đã gọi điện về, chuyện kia hắn đã xử lý tốt, hiện tại đang trở về, Trang Duệ tùy thời có thể bắt đầu bán đấu giá.

Cùng lúc đó, do Chu giáo sư chủ trì hội thảo nghiên cứu học thuật về bảo tàng Klaus, cũng đến khâu cuối cùng, từ đầu đến cuối Trang Duệ cũng không tham dự, loại chuyện cần nghiên cứu và thảo luận sâu như vậy, hỏa hầu của Trang Duệ vẫn còn kém.

Nhưng ý nghĩa của lần thảo luận nghiên cứu học thuật có trọng đại hay không thì không biết, nhưng mặt nạ vàng xuất thế, nói rõ trừ mộ táng của đế vương Ai Cập ra, trong mộ táng khác của cổ Ai Cập không ai có, đối với cổ lịch sử văn hóa của Ai Cập, có một bước nghiên cứu sâu hơn.

Còn những tiếng vàng thời Trung Cổ, có rất nhiều đồng tiền chưa bao giờ xuất hiện qua, thông qua nghiên cứu những đồng tiền này, chư vị chuyên gia đều có thể từ biểu hiện của đồng tiền mà biết được chính sách tiền tệ và hình thái xã hội của phương Tây, cũng có đột phá mang tính nhận thức, nhất là các chuyên gia nghiên cứu về tiền tệ của Châu Âu thời cổ đại, đạt được lợi ích không nhỏ.

Một tuần nghiên cứu và thảo luận đã xong, tất cả chuyên gia tham gia hội nghị, đối với hội nghị lần này có đánh giá cực cao, thậm chí có chuyên gia nói rằng, lần hội nghị này, cởi bỏ rất nhiều bí ẩn chưa hiểu của thời Trung Cổ, là một lần phát hiện khảo cổ trọng đại.

Tất cả báo chí lớn của thế giới, như The Times của nước Anh, New York Times của Mỹ... Đều có đặc san đặc biệt về chuyện này, toàn bộ thế giới có gần một trăm hãng truyền thông các quốc gia, đều đưa tin về phát hiện khảo cổ này.

Báo chí ở trong nước, đều tận lực đưa tin về lần hội thảo học thuật lần này diễn ra trong nước, thậm chí đài trung ương cũng có một chương trình đưa tin riêng biệt, làm cho bảo tàng Định Quang nổi tiếng.

Bởi vậy, chuyện bảo tàng Định Quang có mặt nạ vàng và bảo tàng hải tặc, đã đi vào lòng người ngoại quốc, nhảy lên thành một trong những bảo tàng được ghé thăm nhiều nhất, cũng trở thành bảo tàng nổi tiếng quốc tế.

Thanh danh mang đến đương nhiên là lợi nhuận, mượn bộ phim điện ảnh Pirates Of The Caribbean , trong cuộc sống, cơ hồ tất cả công ty du lịch và du khách tới thăm Bắc Kinh, đều lựa chọn du lãm bảo tàng Định Quang, mang lại cho hân hỗi báo cực kỳ phong phú!

Mà đầu giá tàng bảo đồ, cũng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều nhà thám hiểm trên thế giới, cuối cùng bị một vị thám hiểm người Mỹ dùng chín trăm vạn đô la lấy được!

1036. Chương 1 036: Bố Cục. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1036: Bố cục. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trời ở Bắc Kinh càng ngày càng nóng, thời điểm đầu tháng sáu, nhiệt độ sẽ cao hơn hai mươi độ, so sánh với những thành thị khác, chúng ta đi lên thành ngoại thành có bóng cây xanh râm mát, nếu mọi người cũng rời đi thì tốt, mà một nhà Bạch Sư sẽ dời qua đó luôn, chuẩn bị sinh sống lâu dài.

Hiện giờ bảo tàng Định Quang đã trở thành bảo tàng lớn nhất nước, tổng hợp các tác phẩm nghệ thuật cỡ lớn với các nhà bảo tàng khác, mỗi ngày hấp dẫn hàng ngàn lượt du khách các quốc gia tới tham quan, khách quốc tế thì tôn sùng nhất chính là tác phẩm của Picasso, mặt nạ vàng thần bí của cổ Ai Cập, chính là điểm sáng của bảo tàng Định Quang.

Mượn tác phẩm điện ảnh Pirates Of The Caribbean đang nóng, mà bảo tàng lại triển lãm bảo tàng của Klaus, mà cái mỏ neo vàng kia, ánh lóng lánh màu của vàng, tàng bảo đồ thần bí, lóe ra hào quang cổ xưa của châu báu, đã hấp dẫn ánh mắt của các du khách.

Mà các bảo tàng lớn ở trong nước, cũng buông cái giá đỡ, nhiều lần yêu cầu hiệp thiên với bảo tàng Định Quang, yêu cầu tiến hành trao đổi triển lãm.

Trang Duệ chỗ tổ chức tin tức công bố và hội nghị học thuật, đã sinh ra hiệu quả và lợi ích kinh tế, chỉ trong tháng tư và tháng sáu, lưu lượng khách du lịch tới thăm bảo tàng đã vượt qua hai vạn người, chỉ riêng tiền bán vé vào cửa cũng đã thu được tiền lời hơn tám trăm ngàn.

Nhưng năng lực tiếp đãi của bảo tàng Định Quang cũng hấp dẫn du khách tới thăm, Trang Duệ cũng đã cây xanh hóa xung quanh và lâm viên của bảo tàng, hiện tại địa chỉ thứ hai của bảo tàng cũng đang được xây dựng.

Đương nhiên, chuyện cụ thể, Trang Duệ mặc kệ, có bọn người Hoàng Phủ Vân vất vả, hẳn chỉ làm ông chủ vung tay mà thôi, sau khi rảnh rỗi, Trang Duệ lại lần nữa đi vào sân trường, tiến hành việc học của mình.

Nhưng sau lần kinh nghiệm khó quên trên hoang đảo, Trang Duệ cũng bắt đầu nghiên cứu của cải trên biển, hiện tại hẳn dễ dàng làm chuyên đề, chính là chuyên đề về thuyền đắm cổ đại trên đại dương.

Lúc về nước nhìn thấy những thuyền đắm có bảo tàng ngoài biển khơi, đã làm cho nội tâm của Trang Duệ sinh ra ngứa ngáy, nếu như không phải sợ người nhà lo lắng, chỉ sợ Trang Duệ đã sớm tổ chức người tiến về vùng biển quốc tế gần Nam Hải đảo bảo tàng.

Trang Duệ đã học xong học kỳ, Nha Nha cũng bắt đầu được nghỉ hè, đã thương lượng với mẹ, dứt khoát dời nhà, kể cả Bành Phi còn có Trương mục Lý tẩu, đều đi vào trong trang viên mà ở.

Đổi một khung cảnh, nhưng lại có thể làm cho bọn nhỏ được vui chơi, Niếp Niếp đang ở trong hồ bơi đại chiến nước với Kim Cương, cuối cùng thua, dứt khoát chơi xấu leo lên bờ vai của Kim Cương, tạo thành vẻ đẹp tương phản giữa người đẹp và quái vật.

- Niếp Niếp, chậm một chút, nha đầu người, sang năm đã lên trung học, còn điên như vậy...

Âu Dương Uyển thấy bộ dáng của cháu ngoại, không ngớt lời đứng bên cạnh hồ bơi hồ hào, nàng chỉ sợ Kim Cương làm bị thương Niếp Niếp.

- Không có việc gì, Kim Cương là bé ngoan!

Niếp Niếp trả lời, nàng khích lệ làm cho Kim Cương rất hưng phấn, dùng một bàn tay lớn vịn lấy nha đầu, sau đó bơi quanh bể bơi một vòng, gia hỏa hưng phấn kêu ngao ngao!

Ở trong một góc của bể bơi, còn có một nhà của Bạch Sư, từ trước tới nay Bạch Sư đều ưa thích trời đông giá lạnh, đến ngày hè nóng bức nó thích ngâm nước, mà hai con chó ngao con cũng đã được hai tháng, đã bắt đầu nghịch nước.

Nha Nha trời sinh điềm tĩnh ở bên cạnh nhìn, đợi đến lúc hai con chó ngao con không còn khí lực, nó sẽ ở bên cạnh bắt chúng đưa lên nghỉ ngơi.

Mà Trang Duệ đối với hai đứa con Phương Phương và Viên Viên, đang cầm dù che nắng bên bể bơi, chúng duỗi cánh tay ra căng mắt nhìn mọi người vui chơi, hai gia hỏa rất hoạt bát, nếu không phải cái ghế đã được cố định lại, không chừng hai gia hỏa sẽ leo lên bể bơi.

- Bọn Niếp Niếp chơi vui nhỉ!

Trang Duệ và Tần Huyền Băng ngồi ở bên cạnh bể bơi, nhìn thấy bọn nhỏ vui đùa âm ỉ, vẻ mặt cảm giác hạnh phúc.

Hiện tại Trang Duệ mỗi ngày trôi qua rất phong phú, chỉ cần nửa đêm hai tiểu tử không tè dầm ầm ướt, thì hẳn sẽ cùng thực hành nghiên cứu nhân sinh với vợ.

Mà ngồi bên phải của Trang Duệ là Triệu Quốc Đống và Trang Mẫn, sinh ý bên Bành Thành đã ổn định, cũng không cần Triệu Quốc Đống cả ngày nhìn xem, mà lần này, cùng con gái, đi tới Bắc Kinh nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Ngồi bên trái Trang Duệ chính là Bành Phi và Trương Thiển, hai người bọn họ đã kết hôn hơn một tháng, hơn nữa Trương Thiển cũng đã kiểm tra ra bảo bảo, Bành Phi kích động thiếu chút nữa làm cho Trương Thiển bị sa thải công tác.

- Trang ca, chúng ta có thể thương lượng hay không, học kỳ sau đừng cho ta đọc sách hay không?

Bành Phi khuôn mặt khổ sở, nhìn Trang Duệ nói ra.

- Nghĩ cũng đừng nghĩ, tiểu tử ngươi còn không có được bằng tốt nghiệp chính quy, ta cho ngươi vào đại học đọc sách, ta dễ dàng sao?

Trang Duệ liếc nhìn Bành Phi, tên tiểu tử này đường ngang ngõ tắt không cần học, liếc mắt nhìn đã hiểu rõ, cũng có thể nói được hai ba ngôn ngữ, nhưng không chịu đọc sách, Trang Duệ còn có ý định bồi dưỡng cho Bành Phi, sau này cho hắn làm quản lý công việc ở nhà bảo tàng.

1037. Chương 1 037: Bố Cục. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1037: Bố cục. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ta đọc nhiều sách như vậy làm gì vậy, dù sao về sau cũng theo chân ngươi.

Bành Phi bắt mãi mãi bầm.

- Mẹ, con nuôi của mẹ không thích đọc sách, vô dụng, mẹ đi giáo huấn hắn đi!

Trang Duệ không có phản ứng Bành Phi, quay đầu nhìn mẹ hắn hô lên, dọa Bành Phi sợ đứng lên, sau đó lặn vào trong bể bơi.

Tuy Âu Dương Uyển là mẹ nuôi, nhưng nhắc tới, Bành Phi cảm giác giống như đang sống trong lúc cha và mẹ còn sống với nhau, cũng không lợi hại bằng mẹ nuôi này.

Cử động này của Bành Phi làm ọi người cười lên, Trang Duệ cười lắc đầu, chợt nghe cái điện thoại mà con mình cầm làm đồ chơi vang lên. xem tại

- Đây, đổi nhé!

Trang Duệ cho vào miệng con mình núm vú cao su, lửa gạt di động tới tay.

- Alo, ai thế?

Nhìn số điện thoại là số riêng vùng Hà Bắc, Trang Duệ cảm giác có chút lạ lẫm, xem chừng là Lý tổng ở chợ đêm gọi tới, lão Lý rất biết cách làm người, trong thời gian trước Trang Duệ cảm mua một số đồ hắn đã giúp đỡ rất nhiều, tuy Trang Duệ không dùng được, nhưng cũng cảm kích.

- Trang lão đệ, ta là lão Từ, Từ Quốc Thanh!

Trong điện thoại vang lên tiếng nói sang sảng.

Trong thời gian gần đây, Trang Duệ trở nên ổn trọng, mà ngay cả Hoàng Phủ Vân nói lý, cũng rất ít dùng từ lão đệ, trừ một ít bằng hữu cũ ra, mà Từ Quốc Thanh này mở miệng ra là lão đệ!

- Từ công, trong thời gian trước ta đánh ba cuộc điện thoại cho ngươi, ngươi đều không có tiếp a...

Trang Duệ tháng trước mang theo Tần Huyền Băng đi đến Hokkaido du lịch, nhìn thấy một xí nghiệp gốm sứ tuyên bố, có thể phỏng chế gốm sứ ngàn năm, đột nhiên Trang Duệ nhớ tới chuyện gốm Từ châu, cho

nên điện thoại cho Từ Quốc Thanh, mà bạn thân không rảnh tiếp, điều này nói rõ hẳn không thông tình đời như trước.

- Trang lão đệ, thôi thôi...

Từ Quốc Thanh cũng không muốn dây dưa với Trang Duệ chuyện điện thoại, thời điểm này trong giọng nói của hắn đầy kích động, nói chuyện cũng có chút lộn xộn.

Trang Duệ cau mày, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Quan diêu(lò gốm của triều đình) Từ châu a, ta đã phỏng chế ra, mặc dù không có vật dụng so sánh thực tế, nhưng so sánh thì đúng như những mảnh vỡ gốm sứ khai quật được ở Từ châu, trình độ mô phỏng chân thật có thể đạt tới 99%!

Từ Quốc Thanh lúc này kích động giống như học sinh 100% vượt qua kiểm tra vậy, sau đó cầm phiếu điểm báo cáo với người lớn, một hơi đem chân tướng chuyện này nói ra.

Kỳ thật tuy đầu óc của Từ Quốc Thanh cũng không quá tốt, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thông lời đời, Trang Duệ từ năm trước, hắn đã đầu nhập tài chính vào thí nghiệm, cũng nhiều hơn hai vạn, Từ Quốc Thanh ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng áp lực rất lớn.

Trang Duệ nghe được là chuyện này, trong nội tâm vui vẻ, liền vội vàng hỏi:

- Đốt ra vài món?

Gốm quan diêu đốt ra rất quý trọng, nhất là gốm sứ dân gian, có địa vị hết sức quan trọng, nhưng trong chiến tranh cận đại, bí phương làm gốm cũng mất đi, làm cho truyền thừa đoạn tuyệt, đây cũng là chuyện làm cho nhiều người trong nước đau lòng.

Cho nên cho dù thời điểm tài chính khẩn trương, Trang Duệ cũng không đoạn kinh phí nghiên cứu, hiện tại có thành tích, Trang Duệ đương nhiên cao hứng.

- Lão đệ, cái này... Cái này... Chỉ đốt ra hai kiện tinh phẩm, những cái khác đều có khiếm khuyết nhỏ nhất, nhưng người yên tâm, hiện tại ta đã hoàn toàn nắm giữ hỏa hầu, tin tưởng sau này xác xuất đốt thành công, nhất định sẽ rất cao...

Từ Quốc Thanh nghe được câu hỏi của Trang Duệ, có chút không có ý tứ, phí hơn hai ngàn vạn, chỉ đốt ra hai món, đừng nói vật này chỉ là đồ nhái hiện đại, cho dù là đồ gốm cổ đại, rất nhiều cái không đáng giá tiền này.

- Hai kiện?

Trang Duệ trầm ngâm một hồi, nói ra:

- Từ công, đem hai kiện này tới đây, người nhất định phải giữ bí mật, không nên nói cho bất cứ kẻ nào, cũng không nên tiếp tục đốt chế, ta lập tức phái xe đi đón người, người phải mang hai kiện này tới Bắc Kinh a.

Từ Quốc Thanh nghe được Trang Duệ nói trịnh trọng, vội vàng nói:

- Lão đệ, người yên tâm, ta ai cũng không nói, mà mấy nhân viên nghiên cứu cũng không biết, người cũng phái xe khác tới, cho ta địa chỉ, ta mang theo hai vật này tới.

- Được rồi, người trên đường chú ý an toàn.

Trang Duệ cũng không có miễn cưỡng, Từ Quốc Thanh cũng đã hơn bốn mươi tuổi, làm sao mà lộ ra sơ hở chứ? Lập tức cáo tri đối phương địa chỉ, Trang Duệ cúp điện thoại.

- Anh à, chuyện gì thế?

Tần Huyền Băng nhìn thấy Trang Duệ tiếp một cú điện thoại, trên mặt có chút hưng phấn, không khỏi kỳ quái hỏi.

- Không có việc gì, ta muốn đánh ván cờ, dù sao nghỉ hè nhân rồi cũng không có gì làm a.

Trang Duệ đắc ý cười một tiếng, cầm điện thoại đứng dậy, tìm được số mà gọi đi.

- Lý tổng sao? Ta là Bắc Kinh Trang Duệ, đúng rồi, là ta, hai ngày nay ngài có rảnh không? Ta có chuyện cần ngài hỗ trợ...

Trang Duệ gọi cú điện thoại này, chính là gọi cho vị Lý lão bản hắc bạch đều ăn sạch ở Kinh Tân, hiện tại hắc cân nhắc trong lòng chuyện này, không có Lý lão bản phối hợp, chuyện này rất khó thành.

- Ai ôi!!! Trang tổng, nghe ngài nói vậy, có việc ngài phân phó là được, nói cái gì hỗ trợ hay trợ giúp chứ?

[/CHARGE]

1038. Chương 1 038: Bố Cục. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1038: Bố cục. (3) truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Lý Đại Lực nghe là điện thoại của Trang Duệ, vốn đang thò tay bóp ngực của một mình tinh cũng thu tay lại, thân thể đứng dậy, trình độ hẩn cung kính, không thua gì Trang Duệ đang đứng trước mặt.

Từ khi xong chuyện ở Cao Huyện, Lý Đại Lực đã kết thân được với mấy nhân vật quyền lực ở Thạch Thành, gần đây sinh ý làm ăn rất là thông thuận.

Bởi vì chợ đêm đấu giá có liên hệ với những tên buôn lậu đồ ra nước ngoài, một khi không chú ý, sẽ bị té nhào, cho nên Lý Đại Lực làm việc rất cẩn thận, mấy năm gần đây, cũng có được chỗ đứng nhất định.

Nhưng người trong gian hồ thân bất do kỷ, cũng không phải không có lửa thì sao có khói, Lý Đại Lực muốn buông tay, nhưng những huynh đệ phía dưới đang kiếm cơm từ hẩn không ai đáp ứng, hơn nữa trước kia làm một ít chuyện không sạch sẽ, cho nên Lý lão bản vẫn luôn phải trôi nổi giữa hắc và bạch.

Nhưng từ khi quen biết Trang Duệ, Lý Đại Lực đã nhìn thấy một con đường đi khác với trước kia, chỉ cần có thể đem chuyện trước kia san bằng, thì chợ đêm đấu giá của mình, cũng chưa hẳn là không thể biến thành quang minh chính đại a?

Sau khi quen biết mấy vị quan viên quan trọng của Thạch Thành, Lý tổng luôn làm chuyện này, tẩy trắng bờ mông không phải chuyện khó, nhưng phải có hậu trường, nhưng Lý lão bản lại cẩn thận chằm chước.

Lần trước hẩn cũng đi tới Bắc Kinh một lần, mà nơi hẩn tới chính là hội sở Tỉnh Phong, nhưng không ngờ lúc này nó đã biến thành trang viên tư nhân của Trang Duệ.

Điều này cũng làm cho Lý lão bản càng thêm kính sợ Trang Duệ, một cái hội sở trị giá mấy tỷ, không ngờ trong nháy mắt biến thành trang viên tư nhân của Trang Duệ, đây không phải là chuyện có tiền có thể làm được a.

Cho nên sau khi nhận được điện thoại của Trang Duệ, Lý tổng lập tức hô lái xe, đi ô tô, đi tới ngoại ô của Bắc Kinh.

- Lý tổng, mời ngồi, đến đây, uống trà đi.

Buổi sáng gọi điện thoại cho Lý Đại Lực, Trang Duệ không nghĩ tới buổi chiều hẩn đã chạy tới, mà bản thân của mình không muốn chiều dài hẩn trong trang viên, cuối cùng dứt khoát đem Lý Đại Lực hện đến nhà cấp bốn.

Bởi vì hẩn và Lý lão bản đàm luận tình thế, có chút chuyện không thể lên mặt bàn, người biết rõ càng ít càng tốt, cho nên Trang Duệ lúc này mới an bài trong nhà cấp bốn.

Trang Duệ hiện tại ra ngoài, trừ chuyện đặc biệt trọng yếu, đều là mang theo Hách Long tiến về trước, bởi vì trong nhà cấp bốn không có nhân viên an ninh, Trang Duệ lại bảo Âu Dương Lỗi phân phó mấy bộ đội đặc chủng giải ngũ qua đây, với tư cách là bảo an của nhà cấp bốn.

Không chỉ có như thế, bảo an trong trang viên, cũng một lần nữa chỉnh hợp biến thành hai địa phương căn cơ của Trang Duệ, không được phép có một tia sơ xuất.

- Trang tổng, trang viên của ngài đúng là lớn a, chắc chắn, ta đời này nếu có thể có trụ sở như vậy ở Bắc Kinh, đúng là không sống uổng đời a.

Lý Đại Lực ngồi dưới bóng đại thụ, sau khi uống trà nghệ thuật với Trang Duệ, một đôi mắt đánh giá chung quanh một vòng, chắc chắn than thở, trong lời nói của hương vị lấy lòng Trang Duệ, nhưng một nửa khác, đó là rung động thật sự.

Từ năm 2004 quốc gia buông bỏ giao dịch nhà cấp bốn, mà số lượng nhà cấp bốn ở Bắc Kinh không nhiều, cho nên càng ngày càng có giá, mà căn nhà cấp bốn của Trang Duệ trước sau có ba gian và một sân nhỏ, thân gia không có hơn mười ức thì đúng có hỏi giá.

- Ha ha, mua sớm, đúng là chiếm chút tiện nghi a!

Trang Duệ nghe vậy cười cười, hẳn cũng không nghĩ tới bất động sản mấy năm nay trong nước, xu hướng tăng lên mạnh như vậy.

Không nói tới căn nhà cấp bốn ở Trung Hải kia, lúc ấy có giá một vạn một mét vuông, hiện tại đã biến thành giá năm vạn một mét vuông mà không có ai trả giá, không có người nguyện ý bán, mà điện thoại của Trang Duệ luôn vang lên, hỏi hẳn có nguyện ý bán hay không.

- Đó là Trang tổng ngài ánh mắt tốt...

Lý Đại Lực tiếp tục vỗ mông ngựa.

- Được rồi, Lý tổng, chúng ta bàn công chuyện.

Trang Duệ thiếu chút nữa cũng bị những lời này làm lảng lảng, nghiêm sắc mặt nói ra:

- Lý tổng, trong tay của ta có vài món đồ sứ quan diêu muốn ngài giúp chạy một vòng, không biết thuận tiện hay không?

Dùng thân phận của Trang Duệ đương nhiên không tiện nói trực tiếp với Lý Đại Lực, bạn thân muốn làm, cần ngài phối hợp, tuy là loại ý tứ này, nhưng lời nói không thể nói rõ. truyện copy từ

- Ta chạy một vòng?

Lý Đại Lực nghe vậy sửng sốt, thiếu chút nữa hoài nghi lỡ tai xảy ra vấn đề!

Dùng địa vị giang hồ trong giới đồ cổ của Trang Duệ, muốn kết luận cái vật gì, thì giả cũng có thể nói thành thật, nhưng muốn không có người hoài nghi rất khó, đầu năm nay, chuyên gia có chút uy vọng, sẽ không đập nát chiêu bài của mình.

Trang Duệ nói ra:

- Đúng vậy, ta muốn ngài chạy một vòng, vài món này là đồ gốm sứ quan diêu Hà Bắc, thai sắc thuần khiết, phẩm chất thập phần tốt.

- Đợi một chút, Trang tổng, ngài đầu tiên chờ chút đã.

Lý Đại Lực nghe là đồ gốm sứ quan diêu Hà Bắc, cả người thiếu chút nữa nhảy lên, với tư cách là người Hà Bắc, lại là người làm sinh ý đồ cổ, hẳn biết rõ trước Hà Bắc có tên là Từ Châu.

[/CHARGE]

1039. Chương 1 039: Bồ Cục. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1039: Bồ cục. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Cái gọi là quan diêu Từ Châu, kỳ thật chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn thời Nam Tống, trong lịch sử gồm sứ Trung Quốc, cũng không có ghi chép lại, cho nên tranh luận của giới học thuật rất lớn.

Nói nó tồn tại trên lý luận, là vì từ trong di chỉ của hầm gốm đào móc ra đồ gốm sứ, có một ít chế tác cực kỳ tinh mỹ, dùng tài liệu phi thường khó kiếm mảnh vỡ để khảo cứu, hơn nữa từ mảnh vỡ, có một ít đồ nằm trong nội cung của Nam Tống là có thôi.

Hơn nữa khai quật một ít văn hiến Nam Tống, cũng có quan hệ với một ít đồ gốm quan diêu Từ Châu có ghi lại khi tiến công mà thôi, cho nên một ít học giả nói Từ Châu là nơi sản sinh ra gốm sứ quan diêu.

Nhưng người chống có rất nhiều lý do, từ thời Nam Tống tới nơi, còn không có khai quật qua đồ gốm sứ quan diêu Từ Châu, cái gì gọi là khoa khảo thí? Đó chính là căn cứ vài khai quật vật dụng thực tế để khảo chứng, gốm sứ Từ Châu không có vật dụng để khảo chứng, đương nhiên có thể nói nó không tồn tại.

Giống như thanh Định Quang Kiếm của Trang Duệ, tuy trong sử sách có ghi lại, nhưng mọi người vẫn cho rằng nó chỉ là truyền thuyết, bởi vì cái gọi là thập đại bảo kiếm, không có một kiện nào hiện thế cả.

Thẳng đến khi Định Quang Kiếm xuất thế, hơn nữa còn làm kiểm tra đo lường các bon, chứng minh đúng là thanh kiếm có từ vài ngàn năm trước, lúc này mới thống nhất tư tưởng, làm cho âm thanh chống đối của giới học thuật từ từ biến mất, Lý Đại Lực nghe nói mấy chữ quan diêu Từ Châu, là nhảy dựng lên, bởi vì đây là đồ chơi trong truyền thuyết, ai cũng chưa thấy qua, Trang Duệ vừa nói là có vài món, hơn nữa còn tương đối hoàn hảo, hẳn có thể không kinh hãi sao?

- Trang tổng, cái này... Cái này có nói giỡn không, nếu như khai quật ra gốm sứ Từ Châu, đây tuyệt đối có thể bổ khuyết lịch sử gốm sứ a, nhưng nói thẳng ra, không có người nào tin tưởng a.

Lý Đại Lực căn bản là không cần nhìn vật dụng thực tế, đã biết rõ đồ trên tay Trang Duệ là đồ giả, giờ phút này trong lòng của hắn đã oán thầm:

- Ngài nhiều tiền như vậy, lại đi sản xuất đồ giả để đi lừa gạt người sao?

Lý Đại Lực nói ra lời này, tuy nhiên không có cự tuyệt rõ ràng, nhưng cũng đã nói ra ý kiến của bản thân, hắn mở chợ đêm đấu giá là không giả, lai lịch của hắn không biết từ lúc nào, thiết giả cũng phân biệt được, nhưng đồ vật hắn bán cũng phải là đồ đáng tin cậy.

Trang Duệ nếu cầm cái gọi là đồ sứ quan diêu Từ Châu, đem đến đấu giá hội của Lý Đại Lực, cho dù với danh dự đấu giá hội của hắn, cũng không có bao nhiêu người tin tưởng.

- Ha ha, Lý tổng, ta nghe nói gần đây Hàm Đan người ta đào ra một hầm lò gốm cổ, đào ra không ít đồ sứ đời Tống, ngài biết không?

Đột nhiên Trang Duệ thay đổi chủ đề, nói lời này làm Lý Đại Lực ngẩn đầu lên, hắn không sờ rõ ý nghĩ của hắn.

Lý Đại Lực dựa vào đồ cổ kiếm cơm, địa phương nào đào ra di chỉ gốm sứ, thậm chí hắn biết rõ còn nhanh hơn cả các cơ quan chức năng, nhưng dựa theo lời này của Trang Duệ nói tới hầm lò cổ ở Hàm Đan, đúng là hắn không sờ ra suy nghĩ.

- Trang tổng, theo ta được biết, hình như trong hầm lò của Hàm Đan không có... A, ta hiểu rồi.

Lý Đại Lực là người nào chứ? Trên giang hồ lăn qua lăn lại nhiều năm như vậy, chỉ cần Trang Duệ nói ra một câu, lập tức minh bạch, Trang Duệ đang làm bố cục!

Nói tục một điểm, Trang Duệ đang muốn hạ mũ, trước đó trắng trợn lăng xê hằm lò Từ Châu khai quật đồ gốm cổ, sau đó mượn một cái thang trời, đẩy cái gọi là đồ gốm sứ cổ ra, nếu như thủ pháp chơi inh, ngược có thể bán những vật này ra ngoài, dù sao đầu năm nay người ngốc nhiều tiền, có số lượng cũng không ít, Dương phụ ở Trung Hải là điển hình cho loại người này.

Nhưng Lý Đại Lực có chút không rõ, dùng thân gia của Trang Duệ, sẽ cần chút tiền này sao? Gốm sứ Từ Châu đúng là đáng giá, nhưng không sánh bằng đồ sứ Nguyên Thanh, trong bảo tàng Định Quang của Trang Duệ có rất nhiều đồ gốm Nguyên Thanh, tất cả đều là chính phẩm.

Hơn nữa việc này vạn nhất truyền đi, thanh danh của Trang Duệ sẽ mất sạch, trong lòng Lý Đại Lực cân nhắc một phen, nói ra:

- Trang tổng, việc này nếu làm, có chút gây chú ý, nói không chừng sẽ có một số ngành chú ý, nếu gần đây ngài bất tiện, lão ca ta đây cũng có đôi chút thân gia, muốn bao nhiêu ngài mở miệng là được...

Lý Đại Lực chân đạp hai bên hắc bạch, nhưng đối với một số chuyện miễn cưỡng, hắn sẽ không tiếp, thậm chí thông báo cho ngành chức năng, cho nên đối với phòng đấu giá chợ đêm của hắn, có quan hệ này nên các ngành mắt nhắm mắt mở.

Nhưng nếu tin tức khai quật gốm sứ Từ Châu truyền ra, mặc kệ thiệt giả, sẽ có cơ quan chú ý, cho nên Lý Đại Lực mới nói như vậy.

Về phần mở miệng cho vay tiền, Lý Đại Lực đúng là có tâm tư này, hắn tình nguyện cấp cho Trang Duệ tám trăm vạn, cũng không muốn đi trên chực cái phiền toái này.

- Ân?

Trang Duệ nghe vậy nhú mày, hắn không nghĩ tới Lý Đại Lực phản ứng lại mãnh liệt như vậy, nhưng nếu việc này không có Lý Đại Lực, đúng là không dễ làm.

1040. Chương 1 040: Bố Cục. (5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1040: Bố cục. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Lý tổng, ngài và một ít người ở nước ngoài, chắc hẳn có quen biết chứ?

- Cái gì?

Lý Đại Lực đứng phắt dậy, hôm nay hắn bị Trang Duệ làm cho sợ, tuổi của hắn không lớn, nói chuyện đều là giật gân, tại sao lại kéo ra tới nước ngoài rồi?

Phải biết rằng, Lý Đại Lực chuyển đồ cổ là vì kiếm tiền, mà chuyện trộm đồ cổ ra nước ngoài, hắn cũng làm không ít, đương nhiên, Lý tổng kinh nghiệm giang hồ phong phú, làm việc không có lỡ tay.

Nhưng mà Lý lão bản có tật giật mình a, nghe Trang Duệ nhắc tới việc này, sắc mặt Lý Đại Lực trở nên rất khó coi, Trang Duệ nói lời này chính là gõ hắn.

- Trang tổng, Lý Đại Lực ta tuy tham tài, nhưng tuyệt đối có đạo của bản thân, chuyện này, ta sẽ không làm...

Lý Đại Lực trả lời với ngôn từ chính nghĩa, đúng là hắn không có làm qua, đều là tay chân làm, nói ra lời này rất hùng hồn khí khái.

Lý Đại Lực vận chuyển cổ vật, điều tra ra tối đa chỉ bị tội thủ tiêu tang vật phạm tội, coi như là có người chết, cũng chỉ bị phán vài năm mà thôi, nhưng sẽ có thủ hạ đứng ra nhận tội thay.

Nhưng tội danh buôn lậu cổ vật to lắm, nếu như có liên quan tới vụ án lớn, có liên quan tới vụ án ăn cắp cổ vật bậc cao, kéo ra làm bia bắn cũng có khả năng.

Cho nên nghe Trang Duệ nói như vậy, Lý lão bản lập tức gấp lên, nếu không phải hắn sợ hãi quyền thế sau lưng của Trang Duệ, chỉ sợ đã sớm trở mặt.

- Lý tổng, người hiểu lầm ý của ta rồi, ta nói là, vài móm gồm sứ Từ Châu này, có thể đi một ít đường vòng, nghe nói có một ít quốc gia gần đây có hứng thú đặc biệt với gồm Từ Châu đấy!

Trang Duệ nhìn thấy Lý Đại Lực hiểu lầm ý của mình, vội vàng mở miệng giải thích một chút, còn kém chưa nói thẳng ra mà thôi, Lý Đại Lực đang sợ hãi a.

Tuyên Duệ Trai của Trang Duệ cũng không phải làm ăn lớn, tuy không kiếm được nhiều tiền, nhưng tin tức rất linh thông, trong giới đồ cổ có chuyện gì lạ tươi sót, nhất định sẽ truyền vào trong Phan Gia Viên.

Trang Duệ từ chỗ hầu tử kiếm được không ít tin tức về thời cục, một ít cổ vật bị xói mòn trong nước, chủ yếu tập trung ở hai địa phương, đầu tiên là Hồng Kông, dùng Hồng Kông làm nơi trung chuyển, đưa tới các quốc gia Châu Âu.

Mà thứ hai, chính là quốc gia X (nhảy cảm nên để thế), bởi vì quốc gia này không có lịch sử và văn hóa, cho nên đối với đồ cổ, từ trước đến nay đều có hứng thú đã lâu, hàng năm hải quan tra được không ít khách du lịch mang theo đồ cổ vận chuyển ra ngoài, trên cơ bản đều là chuyển tới nước này.

Ví dụ như Trang Duệ lần đầu tiên đi tham quan Tây Tạng và tham gia chợ đêm đồ cổ, đã đụng phải không ít những người này, đó cũng không phải hiện tượng ngẫu nhiên, rất nhiều người đến từ quốc gia này, đều thông qua đủ loại con đường, trắng trợn thu mua đồ cổ trân quý.

Trong quá trình này, nếu có người như Lý Đại Lực, là nhân vật mấu chốt, nói dễ nghe là lái buôn, nói không dễ nghe, chính là buôn lậu.

- Trang tổng, ngài nói là đồ sứ Từ Châu này, có phải là thứ lần trước chúng ta đi không?

Hiện tại Lý Đại Lực đã hiểu ý tứ của Trang Duệ, xem ra bạn thân đang nhắm tới người ngoại quốc a? Nhưng hắn là người cẩn thận để khi làm việc, Lý Đại Lực vẫn biết rõ nguyên do trong đó.

Phải biết rằng một khi xảy ra vấn đề, người khác chỉ biết tìm hắn, sẽ không đi tìm Trang Duệ.

Lần trước Lý Đại Lực đã theo chân Trang Duệ đi vào phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh, đã sớm đoán được Trang Duệ sẽ làm ra những vật gì, há mồm hỏi Trang Duệ, nhưng chỉ là muốn xác nhận thôi. nguồn (.)

- Lý tổng, kỳ thật hiện tại toàn dân cất chứa, thị trường đồ cổ rất phồn thịnh, ngài lại có đầy đủ nhân mạch, kỳ thật có thể cân nhắc đem đấu giá chợ đêm của mình biến thành chính quy hóa và quốc tế hóa, không cần phải giấu diếm đâu.

Trang Duệ cũng không trả lời vấn đề của Lý Đại Lực, mà nói sang chuyện khác.

Trang Duệ nói không chút để ý, nhưng Lý Đại Lực nghe lại trợn mắt lên, thị trường đồ cổ phồn vinh, chính là quốc gia coi trọng, tương quan pháp quy không ngừng xuất ra, đè ép không gian sinh tồn của đấu giá chợ đêm, càng ngày càng khó sống.

Hơn nữa hiện tại tổ chức trộm mộ càng ngày càng hung hăng ngang ngược, thời điểm Lý Đại Lực tiếp thu tang vật, đều là chờ đợi lo lắng, sợ trong đó có đồ quốc gia tìm kiếm, trong lòng của hắn cũng hiểu hơn so với ai hết, mình bây giờ sở dĩ sống tốt, đó là vì không chạm đến đồ đỉnh cấp, nếu không sớm đã được mời đi ăn cơm tù rồi.

Hai năm trước, Lý Đại Lực đã muốn buông tay, khổ nỗi quan hệ không đủ, sau khi buông tay thì không có việc khác để làm, hiện tại Trang Duệ nói ra chuyện đó, đã đánh trúng lo lắng trong lòng của Lý lão bản.

- Ta và Tiền tổng quản của nhà đấu giá Kinh Đô có quan hệ không tệ, có thể giới thiệu Lý tổng quen biết một chút, ngài có thể trực thuộc dùng danh nghĩa của họ, có thể nhờ họ mở tài khoản ngân hàng cũng không tệ.

1041. Chương 1 041: Bồ Cục. (6)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1041: Bồ cục. (6)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ lại ném mồi nhử, hẳn biết rõ, cùng loại người như Lý Đại Lực giảng đạo nghĩa quốc gia và bằng hữu, thuần túy là vô nghĩa, nếu không đủ lợi ích, hẳn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm giúp mình bồ cục.

- Trang tổng, cảm tình rất tốt!

Muốn mở tài khoản trong nhà đấu giá cần quan hệ rất cao, nhất là đấu giá đồ cổ, phải có tương quan tư chất, mà Lý Đại Lực chỉ là tép con, cho nên không có quyền nói chuyện bao nhiêu cả.

Hiện tại Trang Duệ đã cho hẳn một con đường quan minh chính đại để có thể tiến vào thị trường đấu giá, Lý Đại Lực biết rõ là mồi nhử, nhưng hẳn không thể không nuốt vào.

- Trang tổng, việc này cứ giao cho ta làm, nhất định sẽ làm ngài thỏa mãn, nhưng hai vật đó, ngài phải giao cho ta trước, tốt nhất có thể có chút ít bằng chứng, ta sẽ tìm người xem xét, đem tin tức này thả ra.

Có thể rửa tay lên bờ, Lý Đại Lực có thể không làm được hay sao? Một khi hạ quyết định, Lý Đại Lực cũng không lo trước lo sau, dứt khoát bày bồ cục, đều ôm vào người mình.

- Được rồi, Lý tổng ngài yên tâm, những cái vật đó, có độ tương tự như đồ sứ quan diêu tới 99%, chỉ cần trải qua đo lường các bon, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. nguồn (.)

Nhìn thấy Lý Đại Lực đáp ứng, Trang Duệ buông lỏng một hơi, không có Lý Đại Lực, hẳn không làm được loại chuyện này.

- Vậy là tốt rồi, Trang tổng ngài yên tâm đi, cho ta thời gian một tháng, ta nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này, chúng ta sẽ dành riêng một buổi đấu giá cho đồ gốm Từ Châu...

Lý Đại Lực nghe Trang Duệ nói lời này, triệt để làm hẳn buông bản khoán trong lòng xuống, thứ đồ vật là giả, nhưng đã tương quan thì có bị nhìn chăm chăm vào cũng không sợ, tối đa chỉ bị xem là trốn thuế, có thể làm gì mình sao?

- Tốt, phiền toái Lý tổng ở lại Bắc Kinh hai ngày, ngày mai ta sẽ mang thứ đó tới cho ngài.

Lý Đại Lực nguyện ý đảm nhiệm nhiều việc, Trang Duệ cầu còn không được, vị Lý lão bản này là người giang hồ, khi làm tuyệt đối chuyên nghiệp hơn hẳn làm nhiều.

Lý Đại Lực cất bước rời đi, Trang Duệ vừa vặn nhận được một cú điện thoại của Từ Quốc Thanh, cũng bảo tới đi tới nhà cấp bốn.

- Từ công, ta đã biết rồi, có lẽ nên gọi cái bình này là Bạch Địa Hắc Vân Phượng Văn Tứ Hệ Bình, nhưng về phần công dụng làm gì, ngài cần phải nói cho ta biết!

Hai kiện đồ sứ bày ở trước mặt, một kiện là Bạch Địa Hắc Vân Phượng Văn Tứ Hệ Bình, là bình sứ cực lớn, rất tròn, nặng, phía trên có các loại đồ án Văn Long Ngọc Tảo.

Nhưng cái bình này Trang Duệ nhận ra, nhưng món còn lại hắn không biết, đây là một đồ sứ có hình tứ phương, phía trên mặt bình có một hình vẽ nhân vật, Trang Duệ có chút cảm không được muốn biết dùng làm gì.

Từ Quốc Thanh nhìn thấy Trang Duệ không nhận ra, lập tức cười, nói ra:

- Ha ha, đây là cổ đại cung khí, chuyên môn cho đế vương phi tử đi ngoài sử dụng, đồ sứ Từ Châu chuyên làm ra các dụng cụ sinh hoạt hằng ngày, cho nên ta làm ra vật như vậy, cũng là chuẩn xác.

Nghe được Từ Quốc Thanh nói thế, trong lòng Trang Duệ ác hàn, đây không phải là bồn cầu của hoàng đế sao? Đồ cổ này đúng là chế cười, nhưng bồn cầu của hoàng đế lại có giá trị liên thành, nó chính là vật trước mặt.

Nhưng nếu không phải biết rõ vật là vừa đốt ra, Trang Duệ tuyệt đối sẽ không vuốt lên nó.

Sau khi Từ Quốc Thanh giới thiệu xong, Trang Duệ đem hai kiện đồ sứ này cẩn thận kiểm nghiệm một phen, từ màu sắc của men cho tới hỏa hầu khi đốt, hai kiện đồ sứ này đúng là khó tìm ra một khiếm khuyết nhỏ nhặt nào.

So sánh với đồ sứ Từ Châu trong dân gian, hai món đồ sứ này đã bảo trì được tục tăng và hào phóng, tiêu sái mà không mất đi phong cách, đồ sứ nghiêm cẩn, có đặc điểm tinh mỹ.

- Tốt rồi, Từ công, hảo thủ nghệ!

- Trang lão đệ, đồ vật ta đã đưa tới, ta còn chuyện gì hay không?

Từ Quốc Thanh vừa mới đốt xong hai món này, tay chân ngứa ngáy, mà tâm tình của hắn đã sớm bay về trong phòng thí nghiệm của mình rồi.

- Từ công, đã đến, thì ở chơi vài ngày đi!

Trang Duệ nói ra.

Từ Quốc Thanh nghe vậy liền lắc đầu, nói ra:

- Không chơi, lão đệ, không có việc gì ta sẽ trở về, trên tay đang có vài món đã vẽ ra nhưng vẫn chưa xong, không thể trì hoãn được.

- Được rồi, vậy về đi, nhưng Từ công, chuyện hầm lò Từ Châu, hiện tại chưa thả tin tức ra, cho nên đừng thả tiếng gió.

Trang Duệ vẫn nhin không được mà nhắc nhở Từ Quốc Thanh.

Hiện tại phòng thí nghiệm của Từ Quốc Thanh, đã là địa phương chính phủ chú ý, bởi vì nếu có thể phục chế ra đồ sứ Từ Châu, sẽ có thể bổ khuyết chỗ trống của đồ sứ, đây là một chuyện rất có ý nghĩa.

Việc này mà chuyển lên người của chính quyền địa phương, sẽ biến thành thành tích, Trang Duệ cũng không muốn để cho những tên quan chức tham danh lợi kia chịu đầu vào, phá hư kế hoạch của mình.

Trước khi đưa mấy món này ra nước ngoài, Từ Quốc Thanh đương nhiên minh bạch Trang Duệ đánh tâm tư gì, lập tức nói ra:

- Ta biết rõ, hai món đồ sứ này nghiên cứu viên cũng không biết, lão đệ người yên tâm đi.

[/CHARGE]

1042. Chương 1 042: Trao Đổi.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1042: Trao đổi.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Từ Quốc Thanh lúc trước còn không đóng nổi tiền điện nước, đến bây giờ ở đầu giường của vợ con đã có lò sưởi, đương nhiên biết rõ tốt xấu, lại nói chuyện này là lừa gạt tiền của người nước ngoài, Từ Quốc Thanh không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Sau khi Từ Quốc Thanh rời đi, ngày hôm sau Trang Duệ đã đem hai món đồ sứ này đi, khi Từ Quốc Thanh mang đến đây hai món này còn mang theo mảnh vỡ của đồ sứ Từ Châu, đều giao cho Lý Đại Lực.

Về phần làm như thế nào, trên tay Lý Đại Lực đều có nhân tài chuyên nghiệp, căn bản không cần phiền lòng Trang Duệ.

Khổng quá nửa tháng, Trang Duệ đi Tuyên Duệ Trai trong Phan Gia Viên, từ trong miệng của hầu tử nghe được tin tức đầu tiên, Hà Bắc Hàm Đan có một đội trộm mộ, gần đây móc ra được di chỉ gồm Từ Châu, bên trong có không ít thứ tốt.

Căn cứ những người có tin tức linh thông, trong đội trộm mộ đó, phát hiện hai món đồ sứ chế tác tinh mỹ, trải qua một ít chuyên gia dân gian xem xét, nghi là đồ sứ Từ Châu tiến cống cho hoàng cung Nam Tống.

Tin tức trong thị trường đồ cổ linh thông, tuyệt đối không thua gì những lão nương suốt ngày nghe ngóng tin tức từ nhà người khác mà nhiều chuyện, trong thời gian cực ngắn, tin tức khai quật được gốm sứ Từ Châu, đã truyền ra khắp đại giang nam bắc.

- Trang lão sư, đang bận cái gì thế?

Trang Duệ đang ở trong trang viên đùa nghịch với Kim Cương, bỗng nhiên nhận được điện thoại từ phó nghiên cứu viên bảo tàng cổ cung Kim Bàn Tử.

- Ai ôi! Kim lão ca, ngài ngàn vạn lần đừng hô lão sư, ta không gánh nổi cái gọi này của ngài đâu!

Tuy danh khí của Trang Duệ trong giới đồ cổ không tệ, được những người yêu thích đồ cổ kêu là lão sư, nhưng nếu so sánh với những người xuất thân chính quy như Kim Bàn Tử, hẳn không có tư cách này.

- Ha ha, vậy thì gọi người là lão đệ thôi, dù thế nào, đoạn thời gian trước gây ra động tĩnh lớn như vậy, hiện tại giấu tài a...

Kim Bàn Tử cũng không dám nhìn Trang Duệ, hơn hai năm trước thời điểm hai người quen nhau, Trang Duệ cũng chỉ nổi danh trong giới ngọc thạch mà thôi, nhưng hai năm qua đi, cho dù là sự nghiệp hay thành tựu, Trang Duệ đã hoàn toàn xứng đáng là nhân tài trong giới đồ cổ.

- Này, Kim lão ca, ta là người có vận khí tốt, kỳ thật hiểu được cũng không nhiều, mà trời rất nóng nên không muốn đi ra ngoài, trong nhà thì mát hơn, Kim lão ca có gì chiếu cố không?

Trang Duệ vừa nói vừa dắt một con chó con của Tuyết Ngao bỏ lên đùi của cháu ngoại, vừa nói chuyện khách sáo với Kim Bàn Tử.

Nhưng cách lần hẳn gặp Lý Đại Lực, đã qua hơn một tháng, mà trong thời gian đó hẳn và Lý lão bản có điện thoại hai lần, Lý Đại Lực rất mật mờ nói cho Trang Duệ, có ba vị khách nhân từ Nhật Bản tới, hoàn toàn có hứng thú với hai kiện đồ cổ này.

Về phần đấu giá của hai món đồ sứ, mấy ngày gần đây nhất sẽ cử hành, bởi vì lần này thả tiếng gió có gốm sứ Từ Châu, làm cho các ngành cổ vật cũng khẩn trương, cho nên Lý Đại Lực rất cẩn thận, thời gian và địa điểm đấu giá cổ vật, đến bây giờ đều chưa xác định.

Trang Duệ cũng không có ý định tham gia đấu giá lần này, cho nên hơn nửa tháng nay, đều ở trong trang viên với người nhà, thời gian trôi qua tuy bình thản nhưng rất phong phú.

- Lão đệ, nói cho người biết một chuyện, gần đây ở địa khu, có đấu giá chợ đêm. nguồn (.)

Bỗng nhiên âm thanh của Kim Bàn Tử đè thấp vài phần, lộ ra vẻ thần thần bí bí.

- Kim lão ca ngài nói đấu giá món đồ gì? Ta thật sự có hứng thú hay không.

Trang Duệ sững sờ một chút, sau đó là cười, thời gian trùng hợp như thế, vậy khẳng định là do Lý Đại Lực tổ chức, không nghĩ tới Kim Bàn Tử lại nhớ tới mình.

- Ai, lão đệ, lần này đấu giá chợ đêm có hàng, gần đây có truyền ra tin tức khai quật ra đồ sứ Từ Châu đấy?

Kim Bàn Tử nhìn thấy Trang Duệ không động tâm, không khỏi có chút sốt ruột, hần gọi điện thoại cho Trang Duệ cũng không phải rảnh rỗi nhứt trứng dãi, đây là lời bàn giao của lãnh đạo.

- Ta nói Kim lão ca, ngài cũng không chơi đồ sứ, đối với việc này có ý định gì à?

Trang Duệ đúng là cảm thấy kỳ quái, Kim Bàn Tử là chuyên gia tranh chữ, mặc dù đối với đồ gốm sứ cũng không gì xa lạ, nhưng liên quan tới vấn đề học thuật, chẳng lẽ Kim lão ca này đổi nghề rồi sao?

- Khục khục, lão đệ, ta cũng biết rõ ngươi là người chơi đồ sứ mà!

Kim Bàn Tử có chút không có ý tứ, ho khan vài tiếng.

- Hắc ta nói Kim lão ca, thời gian chúng ta quen biết nhau cũng không ngắn, có việc ngài nói thẳng đi!

Trang Duệ nghe ra chút môn đạo, Kim Bàn Tử là người vô sự không lên diện tam bảo, có việc mới tìm tới chính mình.

- Ta biết rõ lão đệ là người sáng khoái mà, ta sẽ nói thẳng đây!

- Là như thế này, lãnh đạo biết rõ ta và ngươi quan hệ không tệ, muốn... Muốn cho ta và lão đệ ngươi thương lượng một chút, nhìn xem có thể, có thể liên kết với bảo tàng cổ cung, làm gian trưng bày triển lãm...

Kim Bàn Tử vẫn có vài phần học giả thanh cao nên không có yêu cầu người khác, nói ra những lời này đúng là lãnh đạo đã bức ép hần rồi, hần nói chuyện lấp ba lấp bắp.

Trang Duệ nghe xong là việc này, nhú mày lại, trong thời gian trước Hoàng Phủ Vân đã từng nói qua vấn đề này cho hần nghe.

Nhưng mà Trang Duệ cảm thấy bảo tàng hải tặc và mặt nạ vàng, chính là trấn bảo của bảo tàng Định Quang, để câu du khách, khách đến nhiều cũng là vì chúng, sở dĩ nhà bảo tàng có thể có lưu lượng khách như hiện tại, công lao của những vật này không thể bỏ qua.

Trái lại nhà bảo tàng cổ cung đối ngoại biểu hiện ra, cộng thêm công trình kiến trúc của cổ cung, khó mà bảo đảm an toàn cho những vật này, mà phần lớn bọn họ đều để vật phẩm trong kho, rất ít lấy ra, cho nên Trang Duệ kiên quyết cự tuyệt.

Không nghĩ tới bên kia chưa từ bỏ ý định, rõ ràng lại đi đường vòng nhờ Kim Bàn Tử tìm tới chính mình, đúng là làm cho Trang Duệ khó xử.

Lại nói Trang Duệ yêu cầu đi thăm kho cất giữ tinh phẩm của cổ cung, Kim Bàn Tử rất là nể tình, không chỉ thể, tranh chữ cất giữ trong kho, ngay cả nhà kho gốm sứ cũng dẫn Trang Duệ đi, mặt mũi không thể không cho.

Cho nên Trang Duệ có thể không chút quan tâm tới mặt mũi mà cự tuyệt mấy tên lãnh đạo, nhưng đối với Kim Bàn Tử, hần đúng là không nói nên lời.

- Kim lão ca, nói thật ra, ta không muốn làm chuyện trao đổi này, cổ cung gia đại nghiệp đại, có rất nhiều đồ, nhưng chúng đều là điểm sáng của chúng ta, trao đổi sẽ ảnh hưởng tới sinh ý a!

Trang Duệ nói thật, nhưng Kim Bàn Tử trong điện nghe có chút tư vị không phải, vừa muốn mở miệng nói ra, Trang Duệ đã nói trước:

- Nếu lãnh đạo của Kim lão ca nhắc tới chuyện này, ta nhất định không đáp ứng, nhưng Kim lão ca mở miệng nói ra, ta không thể không cho lão ca ngày mặt mũi được...

Trang Duệ thở mạnh nói chuyện, làm cho gương mặt béo ục ịch của Kim Bàn Tử lúc đỏ lúc trắng, trong nội tâm vô cùng cao hứng, không thấy được nha, quan chức cao cấp Trang Duệ còn không cho hần mặt mũi, bạn thân nói câu đầu tiên là xong, quá nhiều mặt mũi a!

1043. Chương 1 043: Trao Đổi.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1043: Trao đổi.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Kim lão ca, không biết cổ cung muốn trao đổi vật gì?

Trang Duệ nói trong điện thoại, Kim Bàn Tử vội vàng nói:

- Là như thế này, thời gian triển lãm đại khái là một tháng, bên của người là Định Quang Kiếm, phác họa của Picasso, mỏ neo vàng của kho báu Klaus và mặt nạ vàng cổ Ai Cập, đều là những thứ chúng ta muốn trao đổi và triển lãm, lão đệ thấy thế nào...

- Oh Shit! Tất cả những món này, đều muốn trao đổi đi... truyện copy từ

Trang Duệ trong lòng thầm mắng một tiếng, lập tức mở miệng nói ra:

- Kim lão ca, không biết cổ cung nguyện ý trao đổi món nào?

- Ha ha, lão đệ, người yên tâm, lãnh đạo nói, chỉ cần người đồng ý xuất ra bốn đồ vật này trao đổi, trong cổ cung có vật gì, cho người tùy ý chọn ra mười món!

Kim Bàn Tử nói lời này, làm cho nội tâm của Trang Duệ cân bằng được một nửa, bên trong cổ cung thứ tốt không ít, nếu như bọn họ thật sự nguyện ý xuất thứ tốt, lần trao đổi này đúng là không lỗ lả.

Một lúc sau, Trang Duệ nói ra:

- Càn Long Khoản Kim Âu Vĩnh Cố Bôi là một món trong các thứ trao đổi, còn có Trương Thành Điều Tất Vân Văn Bàn, Đại Tổng Thanh Ngọc Vân Long Văn Lô, Thanh Minh Thượng Hà Đồ của Trương Trạch Thụy, Bình Phục Thiếp của Tây Tấn Kỳ, Thanh Đồng Chi Bảo Hú Á Phương Tôn... Nếu cổ cung nguyện ý xuất ra những vật này, ta không ngại cho cổ cung các người chọn thêm vài món!

- Lão đệ, người đứng là dùng công phu sư tử ngoạm a, được rồi, ta đây không thể làm chủ, lát nữa sẽ điện thoại cho người.

Trang Duệ còn chưa dứt, đã bị Kim Bàn Tử chen ngang, tuy hấn vừa nói có thể tùy tiện chọn ra mười món trong cổ cung, nhưng mấy vật này, không món nào không phải chí bảo của bảo tàng, mỗi một kiện đều là tác phẩm đỉnh cấp.

Mà cái Khoản Kim Âu Vĩnh Cố Bôi, đó chính là cổ vật tiêu biểu của cổ cung, thời điểm chế tác cái chén này, không chỉ truyền chuyển vàng trong nội thất, trên châu, bảo thạch và các loại tài liệu trân quý, hơn nữa từng nhiều lần sửa chữa, cho đến khi hoàng đế hài lòng mới thôi, bởi vậy, cái chén này một mực được hoàng đế nhà Thanh trân quý tới mức biến thành truyền thừa gia bảo.

Mà Trương Thành Điều Tất Vân Văn Bàn, đây là tác phẩm trân bảo truyền thế trạm trở trân quý nhất, trong cổ cung cũng chỉ có vài món là đồ của hấn.

Về phần các món khác, không món nào không phải trân bảo quá giá.

Trang Duệ muốn tiến hành trao đổi những món này, đừng nói là Kim Bàn Tử, cho dù là những tên lãnh đạo cũng không thể làm chủ, việc này phải do cấp lãnh đạo cao hơn phê duyệt.

- Hắc hắc, đổi, lần này ta không chịu thiệt thòi!

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ cười rất âm hiểm, ai bảo Kim Bàn Tử nói mạnh miệng, cho hấn có thể chọn lựa, đương nhiên Trang Duệ không khách khí rồi.

Nhưng càng làm Trang Duệ không nghĩ tới, qua một ngày sau đó, Kim Bàn Tử điện thoại tới, trừ Thanh Minh Thượng Hà Đồ và Bình Phục Thiếp là đồ vật dễ hư hao nên không đáp ứng ra, những còn lại, cố cung đều đáp ứng.

Xem trên mặt mũi Kim Bàn Tử, Trang Duệ cũng gật đầu đồng ý lần trao đổi này, chuyện cụ thể giao cho Hoàng Phủ Vân đi làm, mà bảo tàng Định Quang, cũng tổ chức một gian trưng bày quốc bảo trân quý.

- Lão đệ, người không biết, lúc ấy ta đem điều kiện của người nói cho lãnh đạo biết, sắc mặt lãnh đạo biến thành màu xanh, thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống, ha ha...

Ngồi ở trong chiếc xe Hummer Trang Duệ vừa mua, Kim Bàn Tử cười rất cao hứng, chuyện giao cho hắn đã hoàn thành, mà sau lần này, chữ phó nghiên cứu viên trước tên hắn, lập tức xóa đi, hắn ăn lộc từ quốc gia, đối với cấp bậc vẫn rất coi trọng.

Trang Duệ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, vừa cười vừa nói:

- Được rồi, Kim lão ca, ta nhìn trên mặt mũi của ngài, thay người khác có cảm nhiều bảo bối hơn nữa, ta cũng không phản ứng!

Tài xế là Bành Phi, mà nơi bọn họ tới, chính là đấu giá chợ đêm, vốn Trang Duệ không có ý định đi, nhưng Bành Phi sau mấy tháng nhân rồi không có việc gì làm, nhõng nhẽo cứng rắn lôi kéo Trang Duệ đi vài vòng.

Trang Duệ cũng muốn nhìn một chút những món đồ sứ đó là do ai mua, nhưng Trang Duệ không muốn bị người ta biết được hắn và Lý Đại Lực rất quen thuộc, lập tức liên hệ Kim Bàn Tử, lúc này mới bắt đầu đi tới đấu giá chợ đêm.

Lang phường liên tiếp với Bắc Kinh, lái xe ra khỏi ngoại thành nửa giờ, là tiến vào khu vực Lang phường.

Kim Bàn Tử cầm điện thoại liên hệ một chút, tới một ngã tư đường, một chiếc xe con màu đen, chạy đến trước xe của Trang Duệ.

Đi theo sau chiếc xe màu đen kia lòng vòng trong Lang phường một chút, làm như vậy để cho người ta không nhớ đường đi, lúc này xe đi tới vùng ngoại ô, những người khai mở chợ đêm đấu giá đều làm như thế, dùng thủ pháp liên miên bất tận.

Trang Duệ mắt bên ngoài xe, nói ra:

- Ân? Tại sao lại mở ở nơi đây?

- Lão đệ, chợ đêm đều không cố định, nói không chừng còn ở trong thành phố đấy.

Kim Bàn Tử cũng không thèm nhìn, hắn ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần, hắn đối với cái chợ đêm này không có hứng thú, bởi vì mặc kệ là đồ sứ là thật hay giả, cũng không phải hắn có thể thu về.

Sau khi chạy theo chiếc xe phía trước gần hai mươi phút, lái vào một khu vườn cây.

- Nơi này giống như vườn cây nhà ta đấy...

Đằng sau vườn cây là một ít trang viên, nhưng so với diện tích vườn cây của Trang Duệ thì nhỏ hơn nhiều, bốn phía chỉ dùng gỗ vây lại, trong trang viên có hai lầu nhỏ, đằng sau là một loạt gian phòng gạch, không biết dùng để làm gì. đọc truyện mới nhất tại .

-Ồ, nơi này ta biết rõ a, đây là câu lạc bộ chơi ngựa...

Nhìn thấy xe dừng lại, Kim Bàn Tử mở to mắt đánh giá chung quanh một vòng, hắn từng được một vị giám đốc xí nghiệp nhờ xem xét tranh chữ, mời tới đây chơi đùa một lần, vị giám đốc xí nghiệp kia có hai con ngựa tư nhân ở đây.

Bây giờ đang ở trong nước, bowling Golf đã không còn lạ, người có tiền thật sự sẽ chơi ngựa, dùng tiền của mình nuôi dưỡng một con ngựa, bình thường lưu trong câu lạc bộ, đến thời điểm cuối tuần mời mấy lão bản đua ngựa, đây mới là chuyện có mặt mũi.

- Chuồng ngựa?

Trang Duệ vừa nói ra lời này, đã nhìn thấy ở sau gian phòng, có một địa phương trống trải, một nữ hài cười trên một con ngựa màu đỏ rong ruổi, lộ ra tư thế hiên ngang, trên đầu nàng đội một chiếc mũ bảo hiểm, không thấy rõ gương mặt.

Lúc này từ trong chiếc xe dẫn đường phía trước, có một trung niên nhân đi tới, đi tới trước mặt bọn người Trang Duệ, nói ra:

- Kim lão sư, mấy vị lão bản, đấu giá sẽ tiến hành vào lúc mười một giờ, còn một giờ nữa mới bắt đầu, mấy vị trước tiên có thể đi vào nghỉ ngơi, cũng có thể đi tới chuồng ngựa chơi đùa, đều...
- Người cưỡi ngựa kia, cũng là người tham gia đấu giá lần này sao?

Trang Duệ chỉ vào nữ hài cưỡi ngựa hỏi, hẳn đã tham gia mấy lần đấu giá thế này, phía tổ chức luôn cẩn thận từng chút, lần này rõ ràng an bài ở nơi công cộng, Trang Duệ mới thấy là lần đầu tiên, hình như Lý Đại Lực không sợ bị bắt.

Trung niên nhân kia liếc nhìn lại, không thêm để ý nói ra:

- Không phải, hẳn là khách nhân của câu lạc bộ cưỡi ngựa!

[/CHARGE]

1044. Chương 1 044: Người Không Muốn Gặp Nhất.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1044: Người không muốn gặp nhất.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Không sợ nàng ta đi vào sao?

Trang Duệ cảm thấy kỳ quái hỏi.

- Không sợ, lão bản đã chuẩn bị tốt, mấy vị thoải mái, buông lỏng tinh thần đi chơi, chúng ta chỉ tổ chức hoạt động của những người yêu thích đồ cổ, lại không phạm pháp, cảnh sát tới cũng không có biện pháp.

Trung niên nhân kia chẳng hề để ý nói ra, trong mắt hẳn, Lý lão bản quan hệ thông thiên, có phiền toái gì đều tìm hắn giải quyết.

- Được rồi, cái tòa lâu này? Chúng ta có thể đi chứ?

Trang Duệ nhìn từ bên ngoài, hiện tại đã là mười giờ, bọn họ đến quá sớm.

- Được, bên kia chính là nơi để các vị uống rượu, chúng ta có thể đi!

Trung niên nhân rất lễ phép chào hỏi, sau đó rời đi.

- Ta có cảm giác, hình như chúng ta đến du lịch phải không?

Sau khi người nọ đã rời đi, Trang Duệ vừa cười vừa nói, tham gia đấu giá đồ cổ, một điểm cảm giác khẩn trương cũng không có.

Kim Bàn Tử vừa cười vừa nói:

- Lão đệ, chớ xem thường người tổ chức, hẳn làm cái nghề này hơn mười năm, thời điểm ở khu An Huy, hẳn đã có nhân mạch rất mạnh, thứ tốt cũng không ít, chút nữa người sẽ rõ.
- A! Đúng là nhân vật lợi hại!

Trang Duệ nhú mảy, hẳn đúng là không nghĩ tới, Lý Đại Lực lại có tên tuổi lớn như thế, ngay cả người như Kim Bàn Tử, nói ra lời này cũng mang theo ngữ khí tôn sùng.

- Trang ca, muốn cưỡi ngựa hay không?

Bành Phi đối với chuyện hai người nói không có hứng thú, đi vào trong phòng, nhìn xuống khu đua ngựa, trong mắt có chút hưng phấn.

- Đua ngựa sao? Sao người không so xem xét đồ cổ với ta đi?

Trang Duệ tức giận trừng mắt nhìn Bành Phi, hẳn chưa từng nhìn thấy thằng này không biết sử dụng phương tiện giao thông nào, bất kể là máy bay, ô tô hay là ca-nô, Bành Phi đều có thể điều khiển, chắc hẳn hẳn cưỡi ngựa cũng không tồi!

- Kim lão ca, ngài muốn cưỡi ngựa không?

Đua ngựa Trang Duệ không có hứng thú, nhưng ngồi trên lưng ngựa trơn trượt một vòng, Trang Duệ muốn cảm thụ một chút, ở nước ngoài, cưỡi ngựa là môn vận động cao nhã.

Trang Duệ từ khi còn bé, chụp ảnh trong công viên, mới có thể cưỡi ngựa một lần, nhìn thấy những con ngựa cao to trong hành lang, không khỏi có chút động tâm.

- Được a, nhưng người xem ánh mắt của lão bản, hẳn có thể cho ta cưỡi ngựa sao?

Kim Bàn Tử cười khở khoát khoát tay, hẳn hơn hai trăm ký ngồi trên lưng ngựa, chỉ sợ làm cho chủ ngựa đau lòng muốn chết a.

- Lão bản, ở đây ngài thu phí thế nào?

Bành Phi đi qua nói chuyện với lão bản.

- Mấy vị, chuồng ngựa của chúng ta đều là có biên chế hội viên, những con ngựa này đại bộ phận là của hội viên, không cho người ngoài cưỡi, nhưng mấy vị đã muốn chơi, ta cũng không thể để mất hứng không phải?

Vị lão bản chuồng ngựa này, nói ra một hơi, làm cho người ta cảm thấy như lọt vào sương mù, chỉ vào những con ngựa ở hành lang:

- Cái con ngựa mà vị khách nhân kia đang cưỡi, là ta nuôi dưỡng, tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, cam đoan sẽ không làm ngã khách nhân, một giờ ba trăm đồng, mấy vị muốn cưỡi hay không?

- Được, lấy hai con, hai người chúng ta cưỡi!

Hôm nay Trang Duệ ăn mặc tùy ý, quần jean giày thể thao, nếu giày tây, đó không phải là đi chơi.

- Được rồi, vị khách nhân kia đã tới thời gian rồi, có một vị phải đợi thêm năm phút, vị nào trước?

Vị lão bản chuồng ngựa này có hai con ngựa, cho nên phải đợi cô bé kia trở về, hai người mới có thể đồng thời cưỡi, Trang Duệ nhìn bộ dáng kích động của Bành Phi, nói ra:

- Bành Phi, người chơi trước đi!

Chủ ngựa lập tức dẫn tới một con ngựa màu trắng, đầu rất cao, cho dù cúi đầu xuống, lưng ngựa cũng tới cổ của Trang Duệ.

Tiếp nhận roi ngựa của chủ ngựa, Bành Phi tay phải lúc lắc, không có nhận nón bảo hộ từ tay chủ ngựa, trực tiếp dùng tay trái cầm dây cương, nhẹ nhàng kéo một cái, thời điểm đầu ngựa hơi nghiêng, chân trái đặt trên bàn đạp, nghiêng người cưỡi đi, động tác phi thường nhanh nhẹn.

- Hắc, anh bạn này đúng là lão luyện a, động tác này với chúng ta mà nói, cũng chỉ có thể tập luyện rất lâu mới làm được!

Ánh mắt của chủ ngựa nhìn về phía Bành Phi, trở nên khác biệt, động tác này tuyệt đối là người đã tập luyện cưỡi ngựa lâu dài, mới có thể làm ra được.

Bành Phi dương dương tự đắc quất roi ngựa, làm lễ kỵ sĩ với mấy người kia, hai chân kẹp lấy, trong miệng hét một tiếng, sau đó chạy đi.

Nhưng khác với vị nữ nhân cưỡi ngựa kia, Bành Phi chạy đi được hai ba mươi mét, tốc độ tăng thêm, từ trong móng ngựa phát ra âm thanh đát đát, bạch mã lao nhanh như tia chớp, giống như xe Mercedes-Benz chạy trên xa lộ.

Cử động của Bành Phi làm cho tâm tình của Trang Duệ ngựa ngáy, nhưng hắn cũng biết, nếu đổi thành hắn, đoán chừng không làm tốt như nữ nhân kia, có thể đi một vòng quanh chuồng ngựa này một vòng đã là không tệ rồi.

Nữ nhân kia cũng đưa ngựa trở lại, tiến vào trước mặt chủ ngựa.

- Ai, đến phiên ngài, cần đội mặt nạ bảo hộ không?

Chủ ngựa nắm lấy con ngựa, đợi đến lúc nữ nhân kia xuống ngựa, cầm lấy mặt nạ bảo hộ giống như vận động viên đấu kiếm, hướng Trang Duệ hỏi.

- Muốn!

Trang Duệ cũng không có trình độ như Bành Phi, thuận tay tiếp nhận, nhưng thời điểm hắn đội mặt nạ bảo hộ lên, thì nhìn thấy nữ nhân kia bỏ mặt nạ xuống, không khỏi há hốc mồm.

- Miêu... Miêu... Miêu đại tiểu thư!

Trang Duệ nhìn thấy, khó khăn lắm mới kêu được mấy chữ Miêu đại tiểu thư, nhưng con mắt của hắn mở lớn, cho thấy nội tâm của hắn kinh ngạc.

Trang Duệ đứng là không ngờ được, rõ ràng là tới nơi đây cũng gặp được Miêu Phỉ Phỉ, liên tưởng đến một cảnh sát ở đây và hội đấu giá sắp diễn ra, Trang Duệ không cho rằng nàng tới đây chỉ để cưỡi ngựa chơi.

Nhưng nàng cũng là người Trang Duệ không muốn gặp nhất hiện giờ, tuyệt đối chính là Miêu đại tiểu thư, giao tình là thứ không biết nói chuyện, bởi vì Miêu Phỉ Phỉ là cảnh sát!

- Trang Duệ!

Miêu Phỉ Phỉ nhìn thấy Trang Duệ, tâm tình cũng rất phức tạp, sau khi Trang Duệ kết hôn, nàng liền xin ra ngoại tỉnh công tác, tuy rất mạnh miệng, nhưng muốn Miêu Phỉ Phỉ chém giết chồng của người khác hoặc làm tình nhân, nàng không làm được chuyện này.

Mà hơn một năm nay, Miêu Phỉ Phỉ vốn cho rằng Trang Duệ đã biến mất trong cuộc sống của mình, nhưng không nghĩ tới sau khi trở lại Bắc Kinh tiếp nhận bản án đầu tiên, lại gặp Trang Duệ.

Kỳ thật vừa rồi ở trên ngựa, Miêu Phỉ Phỉ cũng đã nhận ra Trang Duệ, nhưng nàng đã bình phục tâm tình, cho nên lúc này mới đi tới.

- Kim lão ca, ngài đi một vòng đi, ta và Miêu tiểu thư cần nói chuyện một chút!

Trang Duệ cầm dây cương đưa tới trên tay Kim Bàn Tử, cũng mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, trực tiếp đẩy hắn đi.

- Ai ôi!!! Ta nói lão đệ, ta không biết cưỡi ngựa a.

Kim Bàn Tử kéo Trang Duệ lại, nhưng hắn cũng biết thân phận Miêu Phỉ Phỉ, nữ cảnh sát đi vào địa phương có đấu giá chợ đêm, có thể là chuyện tốt sao?

- Không có gì, Kim lão ca, người đi một vòng đi!

Trang Duệ có thể không muốn đi, nhưng vì bố cục, hắn phải nhọc lòng, lần đấu giá này là do hắn khai mở a!

Nếu như bị cảnh sát làm rối, Trang Duệ không cam lòng không nói, vậy cũng xin lỗi Lý Đại Lực a, bạn thân sẽ rất oan ức.

[/CHARGE]

1045. Chương 1 045: Công Bằng.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1045: Công bằng.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Kim Bàn Tử nghe Trang Duệ nói lời này, mà hai người là bạn bè, lập tức có chút hồ nghi dắt ngựa đi ra đường đua, cũng không biết lát nữa là người cưỡi ngựa hay ngựa cưỡi người đây?

Nhìn thấy đột nhiên thay người, chủ ngựa không vui, từ phía sau hô:

- Ai, ai, ta nói nếu bạn thân người cưỡi, vậy một giờ phải mất năm trăm đồng a!

Cùng Miêu Phỉ Phỉ đi vào trong một bóng cây và ngồi xuống, Trang Duệ ngượng ngùng hỏi:

- Miêu... Miêu cảnh quan, gần đây khỏe chứ?

Miêu Phỉ Phỉ tính tình thẳng thắn, trong đoạn thời gian trước kia, là bạn bè tốt của Trang Duệ, nhưng do sau đó tư tưởng của hai người phát sinh biến hóa, hiện tại đã bình thường, không nói là vẫn còn bạn, nhưng đã hơn một năm không có liên hệ.

Tuy Miêu Phỉ Phỉ so với một năm trước gầy đi một ít, nhưng tinh thần vẫn tốt, nghe vậy ngẩng đầu nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Ta rất khỏe, Trang Duệ, anh tới đây làm gì?

Trang Duệ nghe vậy cười khỏ, vị đại tiểu thư nói chuyện vẫn bụng dạ thẳng thắn như trước, chính mình tới nơi này làm gì? Đương nhiên là tham gia đấu giá chợ đêm chẳng lẽ lại đến cưỡi ngựa?

Nếu nói tới chính sự, đã khiến Trang Duệ không có xấu hổ như vậy, lập tức ho khan một tiếng, nói ra:

- Nơi này có hội giao lưu tác phẩm nghệ thuật, ta đến xem, xem có gì hợp ý không, cô cũng biết, nội tình của bảo tàng của tôi còn yếu, đồ triển lãm quá ít.

- Ha ha...

Trang Duệ nói là lời này làm cho Miêu Phỉ Phỉ cười, cảm tình với đồ chơi văn hóa, nói chuyện đúng là có trình độ, rõ ràng là đấu giá chợ đêm trái pháp luật, lại bị Trang Duệ nói thành hội giao lưu tác phẩm nghệ thuật, xem mình là đồ ngốc sao?

- Trang Duệ, chúng ta là bạn bè chứ?

Miêu Phỉ Phỉ mở to đôi mắt thanh tú, nhìn chăm chú vào Trang Duệ.

- Khục khục, đương nhiên a, nhưng tôi hi vọng cô và Huyền Băng cũng có thể trở thành bạn bè!

Trang Duệ biểu lộ có chút không được tự nhiên, hẳn cũng không phải đùa đầu đất, đối với tình ý của Miêu Phỉ Phỉ, đương nhiên có thể cảm giác được.

Nhưng ngẫm lại hai đứa con của mình, Trang Duệ cũng không dám phạm sai lầm a, huống chi Miêu đại tiểu thư luôn luôn là đại danh từ bư hãn, chắc chắn sẽ không có hứng thú làm chuyện làm tình nhân hoặc giật chồng người khác.

- Không đề cập tới lão bà của anh thì chết à?

Miêu Phỉ Phỉ liếc nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Nếu chúng ta là bạn bè, tôi có thể nhờ anh một việc được không? Gần đây tôi cảm thấy hứng thú với đồ cổ, cũng muốn tham gia cái hội giao lưu tác phẩm nghệ thuật này, với tên tuổi của Trang lão sư, dẫn người vấn đề không lớn chứ?

Miêu Phi Phi trở về Bắc Kinh, cũng đã được một thời gian ngắn, gần đây có người đầu giá gốm sứ Từ Châu, địa điểm ở giao giới với Bắc Kinh, bởi vì người mua phần lớn là người Bắc kinh, cho nên hai nơi kết hợp phá an.

Nhưng Miêu Phi Phi nhậm chức phân cục, trong khoảng thời gian này bản án rất nhiều, không thể rút nhân thủ ra, hơn nữa Miêu Phi Phi trước kia cũng đã phá qua các vụ án đồ cổ tương tự, cho nên nàng được phân công chủ trì ở Bắc Kinh.

Lúc trước trong điều tra, cảnh sát phát hiện, tại một cái ruộng ở Hà Bắc Hàm Đan, xác thực khai quật ra không ít mảnh vỡ đồ gốm, trải qua chuyên gia xem xét, đã chứng minh đây là một di chỉ làm gốm sứ thời Tống triều.

Nhưng cái di chỉ này, đã bị người quang lâm qua, trải qua đào móc tìm kiếm, trừ một ít mảnh vỡ tàn片片 ra, cũng tìm không được thứ gì có giá trị nữa.

Về phần bên trong có phải là đồ sứ quan diêu Nam Tống hay không, mà ngay cả chuyên gia cũng không dám khẳng định hoặc là phủ nhận, chỉ có thể nói là có khả năng.

Nhưng cũng bởi vì ba chữ “Có khả năng” này, lại làm cảnh sát khẩn trương, sau khi trải qua một tháng điều tra, đối với đấu giá chợ đêm của Lý Đại Lực cũng bắt đầu đưa vào vóng nghi vấn.

Kỳ thật ngay cả Trang Duệ cũng không biết, Lý Đại Lực vì làm bố cục này, đã tốn hao không ít công phu, chẳng những phát tán tin tức khai quật được di chỉ gốm sứ, mà ngay cả trong phần di chỉ tìm được đó đã động tay chân, chế tạo ra dấu vết vừa bị phát hiện.

Có thể nói, Lý Đại Lực luyện tập, đã vượt qua xa kỳ vọng của Trang Duệ, bố cục này được phát tán rất rộng trên internet trong và ngoài nước, thậm chí cả cảnh sát cũng mơ mơ màng màng.

Mà bố cục này, trong đó có chín phần thật một phần giả, khắp nơi đều phù hợp logic, giống như có một người từng cho thuê nhà cấp bốn ở Bắc Kinh, lấy nó ra làm mẫu nhữ để làm sạch đồ dùng bằng gỗ lim trong nhà.

Nhưng mọi chuyện có lợi cũng có tệ, Lý Đại Lực cũng biết động tĩnh lần này có chút lớn, các ngành tương quan nhìn thẳng, thậm chí có những người đến chào hỏi hần, bảo hần tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhưng là Lý lão bản cân nhắc lợi và hại một chút, bị cảnh sát bắt lấy, cũng không thể vì một vài món đồ giả mà định tội mình, mà thất tín với Trang Duệ, hần lại không dám.

Giữa nặng và nhẹ, Lý lão bản vẫn quyết định tiến hành phiên bán đấu giá đồ cổ này, cho dù cuối cùng bị cảnh sát phá hư giao dịch, hần đối với Trang Duệ cũng có thể thông báo.

Đối với lần đấu giá này, Lý Đại Lực làm ngoài lồng trong chặt, trừ người hần mời ra, một mực không cho phép người nào tham gia, như vậy sẽ ngăn chặn được khả năng cảnh sát tiến vào nằm vùng.

Kim Bàn Tử cũng biết rõ chuyện này, vì mang theo Trang Duệ tiến vào buổi đấu giá, hần còn cố ý xin thêm một suất, mới có thể mang Trang Duệ vào.

Nhưng Kim Bàn Tử cũng không biết, bản thân Trang Duệ bản đã nằm trong danh sách mời của Lý Đại Lực, chỉ là ban đầu hần không có ý định tham gia thôi.

Lý Đại Lực ra một chiêu như vậy, đúng là làm khó cảnh sát, mặc kệ là cảnh sát Bắc Kinh hay Thiên Tân, cũng chỉ hỏi thăm ra địa điểm đấu giá, nhưng không cách nào tiến vào trong phòng đấu giá, không thể biết được tình hình và khống chế tình hình.

Phải biết rằng, cảnh sát phá án phải có chứng cứ, cộng thêm người tiến vào buổi đấu giá toàn là người có tiền và máu mặt, cũng nhiều người có thân phận, nếu như bên trong chợ đêm không có vật phẩm cấm, như vậy chẳng những đánh răn động cổ, còn bị người ta nói là không có năng lực.

Nghe được Miêu Phi Phi nói nàng thích đồ cổ, Trang Duệ cười khổ lắc đầu, nói ra:

- Miêu cảnh quan, tôi biết rõ các vị đang vì phá án đồ gốm Từ Châu mà tới, hiện tại tôi có thể nói cho cô biết, những món đồ sứ này, là đồ hiện đại phỏng chế, không đáng cho các vị giống trống khua chiêng đâu.

Hiện tại Trang Duệ cũng cân nhắc, hẳn không thể để chuyện này bị phá hư, cho nên trong lòng suy nghĩ một chút, hẳn nói ra sự thật của đồ sứ.

- Anh... Làm sao anh biết? Chẳng lẽ anh từng nhìn thấy hai món đồ sứ này sao?

Miêu Phỉ Phỉ đối với tri thức chuyên nghiệp của Trang Duệ vẫn có tin tưởng, nhưng nàng không rõ, Trang Duệ biết rất rõ ràng đồ sứ là hàng phỏng chế, vì sao còn muốn tới tham gia đấu giá?

Xem ra không nói rõ ràng thì không thể bỏ nghi kỵ của Miêu Phỉ Phỉ, Trang Duệ liếc nhìn xung quanh, hạ giọng nói ra:

- Hai món đồ sứ đó là của tôi, cô nói tôi có thấy qua chưa?

1046. Chương 1 046: Công Bằng.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1046: Công bằng.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman - truyện copy từ

Nguồn: Vipvandan

- Cái gì?

Miêu Phỉ Phỉ giật mình, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới từ trong miệng của Trang Duệ có được đáp án này.

- Anh,, Đây không phải anh đang lừa dối sao?

Miêu Phỉ Phỉ lập tức ý thức được, cái gọi là di chỉ hầm lò, cũng chỉ là bố cục của Trang Duệ mà thôi.

- Lừa dối? Tôi lừa gạt ai...

Lời nói đã nói trắng ra, Trang Duệ cũng buông ra.

- Anh lảng xê khai quật được gốm sứ trong di chỉ hầm lò, sau đó mượn tin tức này bán đồ sứ, những thủ đoạn này cũng có thể định tội lừa đảo cho anh rồi đấy!

Miêu Phỉ Phỉ những năm này cũng không phải ngây thơ như xưa, trải qua mấy lần lịch lãm rèn luyện, kiến thức của nàng đã không còn như trước kia.

- Cái gì lừa dối chứ? Tôi làm ra hai món đồ sứ này cũng tốn hơn một ngàn vạn, cuối cùng cũng không thể bán những món này ra, cô nói tôi lừa gạt ai?

Trang Duệ đối với lời nói của Miêu Phỉ Phỉ có chút bất mãn, hẳn cũng không phải kẻ lừa đảo, hai món đồ gốm này hẳn tốn hơn một ngàn vạn mới làm ra, trên đời này có người nào chịu tiêu phí tiền thành phẩm lớn như vậy sao, ngu như vậy làm lừa đảo làm gì?

- Hai món đồ sứ giả hơn một ngàn vạn!

Miêu Phỉ Phỉ nghe Trang Duệ nói như vậy, cũng bị hắn làm ơ hồ.

- Đi, sau này có rảnh sẽ giải thích cho cô rõ, hai món đồ sứ này cũng không bán cho người trong nước, không được thì ta tự mình mua, cảnh sát các vị không được làm phiền ta!

Trang Duệ nhìn thấy đã có người bắt đầu tiến vào lầu nhỏ, lại nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã gần mười một giờ, lập tức đứng dậy, chuẩn bị chấm dứt lần nói chuyện này.

- Anh nói cái gì thế? Anh đang tiến hành hoạt động trái pháp luật, tôi có quyền lợi ngăn cản, không được, tôi muốn theo anh vào trong phòng đấu giá.

Trang Duệ nói lời chính nghĩa làm Miêu cảnh quan không thích nghe.

- Được, được, đi, mang cô đi không được sao?

Trang Duệ nhìn thấy Kim Bàn Tử và Bành Phi cũng đã dắt ngựa vào chuồng, tức giận nhìn bà cô nhỏ, nàng đúng là có thể quấy rối bố cục mà hấn và Lý Đại Lực nhọc lòng bố trí a.

- Chuyện này không sai biệt lắm!

Miêu cảnh quan nhìn thấy Trang Duệ nhượng bộ, dắc ý lấy điện thoại ra, sau đó bảo cho những cảnh sát tùy thời xông vào trong đều rút đi.

Đối với lời nói của Trang Duệ, Miêu cảnh quan rất tin tưởng, dù sao một người có thân gia hàng tỷ, cũng không vì mấy ngàn vạn mà làm ra chuyện bỉ ổi mạo hiểm quá lớn như vậy.

Nhìn thấy Miêu Phi Phỉ muốn cùng mấy người bọn họ đi vào phòng đấu giá, Kim Bàn Tử không khỏi lui lại một bước một bước, giữ chặt Trang Duệ, trừng to mắt nói ra:

- Trang lão đệ, người... Tại sao người mang nàng vào? Nếu chuyện này truyền ra, sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh dự của người a!

Trang Duệ cười nói:

- Kim lão ca, không có việc gì, nàng là người yêu thích đồ cổ, tới để xem thôi.

- Ta cũng không muốn mang theo, nhưng không mang theo thì giao dịch đêm nay đứng hòng hoàn thành.

Trong bụng Trang Duệ oán thầm một câu.

Kim Bàn Tử nhìn thấy Trang Duệ điềm nhiên như không có việc gì, nhắc nhở hấn nói:

- Lão đệ, ta không có bốn sự mang nàng vào, lần này mang người tới, ta đã sớm chào hỏi trước rồi đấy!

- Việc này ta sẽ giải quyết, bà cô này không thể trêu vào.

Trang Duệ cười khỏ một tiếng, từ trong túi quần móc điện thoại ra, tìm được số của Lý Đại Lực và gọi.

Hấn không dám nói mang cảnh sát đi, chỉ nói là mang một người bạn, Lý Đại Lực đương nhiên không có dị nghị gì, lập tức dùng bộ đàm thông tri cho người ở cửa vào.

Nhìn thấy Trang Duệ mang Miêu Phi Phỉ và Bành Phi đi vào, Kim Bàn Tử mở to mắt.

Phải biết rằng, ở bên ngoài lầu nhỏ, có không ít người bảo tiêu đang ngăn cản những người bên ngoài đi vào, mà một cú điện thoại của Trang Duệ đã mang hai người đi vào, điều này không khỏi làm cho Kim Bàn Tử hoài nghi Trang Duệ và vị Lý lão bản thân bí kia có quen biết.

Mới vừa rồi Kim Bàn Tử giữ chặt trì hoãn một hồi, sau khi đi vào trong lầu nhỏ, Trang Duệ phát hiện bên trong đại sảnh, đã ngồi đầy người.

Đây là phòng khách lớn nhất của câu lạc bộ cưỡi ngựa, vốn dùng ột ít tinh anh hoặc khách thượng lưu sử dụng, hiện tại quán bar đã biến thành sàn đấu giá, mà sân nhảy trước kia, đã bày đầy ghế.

Muốn nói lần đấu giá này làm ra oanh động không nhỏ, sáu hàng ghế, mỗi hàng ghế mười người, mà lúc này đã đầy người, mà trong nội tâm của Trang Duệ cũng bồn chồn, cái đấu giá lần này quá rêu rao, đoán chừng Lý Đại Lực cũng là người đầu tiên trong cả nước dám làm thế.

- Kim lão ca, chúng ta ra đằng sau đi!

Vị trí hàng phía trước tốt đã đầy người, mà Trang Duệ lần này đi tới đây tham gia cho có khí thế, cũng không có ý định mua gì cả, trong suy nghĩ của hấn, chẳng biết xấu hổ, nhất định sẽ có những người ghen không được mà mua hai món đồ sứ đó về.

- Kim lão sư, ngài cũng tới à?

- Ai ôi!!! Trang lão sư cũng tới, hiếm thấy quá!

- Lão Kim, người chơi tranh chữ, tại sao lại có hứng thú với đồ sứ rồi thế?

Trang Duệ và Kim Bàn Tử còn chưa ngồi xuống, bên tai đã vang lên tiếng chào hỏi.

Từ khi bảo tàng Định Quang khai trương, Trang Duệ đã tham gia rất nhiều hội nghị, chỉ cần là người hơi có danh tiếng trong giới đồ cổ, sẽ khó mà không biết Trang Duệ.

Trong trường hợp này, chuyên gia đến tương đối ít, mà những người có thân gia bạc triệu trở lên rất đông, dù sao chơi nổi những món đồ cổ này cũng là biểu hiện tài lực, nếu có nhân lực đi nữa, trong túi không tiền cũng không mua được cái gì.

Trang Duệ và Kim Bàn Tử có thể được xưng là chuyên gia, cho nên đám đông sưu tập, đều rất nhiệt tình chào hỏi họ, có lẽ đợi lát nữa hai người nói một câu, có thể làm cho nhiều người ít gặp tổn thất.

Về phần Bành Phi và Miêu Phi Phi, đương nhiên bị phân loại ra thành bảo vệ và bồi nhí.

- Lưu Tổng, lần trước ta có nghe nói, bức tranh Đường Bá Hổ ngài đã mua tới tay, quay đầu lại chúng ta nói chuyện với nhau, hắc, Vương tổng, ngài còn kiện Càn Long Lưu Kim Đại Bàn Hoàn trong tay à? Nếu nguyện ý nhường lại, có thể báo cho tiểu đệ.

Lần lộn hai ba năm trong giới đồ cổ, Trang Duệ cũng đã có được kiến thức, thành thạo trong việc trò chuyện với các thương nhân thành công này.

Sau khi Trang Duệ xây dựng trang web về đồ cổ, chuyên gia và đám người sưu tập ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại cũng nhiều, song phương đều có không ít lợi ích, cho nên quan hệ giống như bạn bè. nguồn

Bảo tàng Định Quang của Trang Duệ cũng chiếm được tiện nghi lớn, từ đó thu được không ít đồ tốt, có vài món đúng là tinh phẩm không tệ, cũng là giao dịch từ những người ở đây.

Lần nói chuyện phiếm với bọn họ không chỉ có bọn người Trang Duệ, mà một ít nhà sưu tập đồ cổ quen biết lẫn nhau, cũng trao đổi kinh nghiệm.

Mà những người ở đây cũng không phải người nào nói chuyện có văn hóa, nói chuyện lớn tiếng cũng không ít, cả buổi đấu giá có chút lộn xộn.

Nhưng Trang Duệ phát hiện, ở hàng ghế đầu trong hội trường này, có bảy tám người mặc âu phục thắt cà vạt, sắc mặt nghiêm túc ngồi đó không nói lời nào.

1047. Chương 1 047: Người Ngốc Nhiều Tiền. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1047: Người ngốc nhiều tiền. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ đang đánh giá người khác, mà Miêu Phi Phi thì đang nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, giờ phút này nhìn Trang Duệ, Miêu Phi Phi cảm giác vừa quen thuộc mà lạ lẫm, hai năm trước người trẻ tuổi này còn non nớt, hiện tại đã có thể đứng ở độ à người thường khó mà với tới.

Loại cảm giác này đã làm cho Miêu cảnh quan có chút thất lạc, yên lặng ngồi trên ghế, nhìn những người ở đây.

...

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, các vị lão bản, Ân... Xin cứ thoải mái như ở nhà, các vị ngồi ở đây là cha mẹ cơm áo của kẻ hèn này...

Bọn người Trang Duệ ngồi xuống, một âm thanh từ sân khấu vang lên, Trang Duệ nghe rõ ràng, bản thân Lý Đại Lực đích thân chủ trì, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Trong chợ đêm đấu giá, loại hiện tượng này tương đối ít, lão bản bối cảnh thâm hậu, đều giấu ở phía sau điều khiển tiến trình đấu giá, như vậy cho dù xảy ra vấn đề, cũng có thể dùng tiền mà bỏ toàn ỉnh.

Buổi đấu giá có thể có đích thân lão bản tự mình chủ trì, chỉ nói rõ, trên đấu giá hội này có đồ vật trọng yếu.

Lý Đại Lực tuy rất ít lộ diện trong phòng đấu giá, nhưng người trong tròng điều biết rõ chân tướng của hắn, số lượng không ít, sau khi Lý Đại Lực nói xong lời nói này, phía dưới vang lên tiếng cười khẽ, hào khí hơi có chút ngưng trọng.

Khai quật lò gốm Từ Châu, đây là một lịch sử quan trọng trong gốm sứ, có thể đem nó bỏ vào túi, đối với gia môn của những chủ xí nghiệp này, đó là một chuyện rất mặt mũi.

- Chư vị lão bản đang tham gia buổi giao lưu trao đổi đồ cổ này, ta cũng không nói nhảm, sau đây là món đồ vật đầu tiên.

Lý Đại Lực nói lời này, làm cho đám người phía dưới cười to, ai cũng biết lần này tới là tham gia đấu giá, nhưng ở trong miệng Lý Đại Lực, biến thành giao lưu trao đổi đồ cổ.

Miêu Phi Phi ngồi bên cạnh Trang Duệ, khoe miệng cũng có chút vẻn lên, đi theo Trang Duệ đúng là không uống, tối thiểu nhất thuyết pháp giữa hắn và người chủ trì không khác nhau.

- Tốt, kiện đầu tiên hôm nay chính là một món hàng mỹ nghệ, đây là tranh chữ của Hoàng Tân Hồng thời cận đại. Mà bức tranh Nguyệt Hãn Hải Xuân Phách đấu giá lần trước, cũng là một tác phẩm của Hoàng tiên sinh, nó được bán ra với giá bốn trăm ba mươi tám vạn nguyên, bằng hữu nào có hứng thú xin lên đây xem.

Theo giới thiệu Lý Đại Lực, ở trên bàn trước mặt của hắn là một quyển trục, từ từ được mở ra, có ánh sáng mặt chiếu lên bức tranh này, cho dù là người ngồi hàng cuối cùng như Trang Duệ, cũng có thể nhìn toàn cảnh của bức tranh.

Đây là một bức tranh sơn thủy, sơn thể mạnh mẽ hữu lực, tung hoành kỳ diệu, họa phong thanh đậm, rất có ý cảnh của Hoàng Tân Hồng.

- Lão đệ, người có thể đi lên xem một chút chứ?

Trang Duệ được Kim Bàn Tử hỏi, mà lúc này những tên sư tập đồ cổ cũng tiến lên, đeo baom tay quan sát bức tranh này.

- Kim lão ca, tại sao ngài không đi lên?

Trang Duệ nghe vậy cười nói, cho dù không cần dùng linh khí dò xét, Trang Duệ cũng dám cam đoan, bức tranh này tuyệt đối là đồ dỏm.

Lý Đại Lực cũng không ngốc, hắn chắc chắn sẽ không dưới tình huống bị cảnh sát nhìn chăm chăm, xuất ra chính phẩm đến tiến hành đấu giá, cho nên hắn rất cẩn thận, cho nên dùng ba chữ hăng mỹ nghệ để nói.

Đối với thị trường đồ cổ, cũng có điều lệ tương quan quy định, tư nhân có quyền mua bán với nhau, mà hàng thuộc phạm trù mỹ nghệ càng lớn, có người nguyện ý mua, quốc gia cũng không cách nào can thiệp.

Ở bên cạnh trò chuyện với Kim Bàn Tử, Trang Duệ vừa dùng linh khí đảo qua một vòng, quả nhiên là đồ nhái hiện đại, bên trong không có một tia linh khí tồn tại.

- Nếu như ta đi lên, sẽ đập nát bát cơm của người ta!

Kim Bàn Tử tuy trông mà thèm, nhưng hẳn biết rõ, chỉ cần hẳn vừa lên đài, cái kia tuyệt đối sẽ biến thành chong chóng của những người sưu tập, thật giả chỉ quyết định bằng một câu của mình, đây cũng là nguyên nhân vì sao thương nhân và những lão bản chợ đêm đều ra sức nịnh nọt những chuyên gia đồ cổ.

Nếu như bức tranh là đồ dỏm, Kim Bàn Tử nói thẳng, khẳng định đắc tội lão bản, nói dối, lại xin lỗi lương tâm, cho nên Kim Bàn Tử đối với tranh chữ, hẳn hạ quyết tâm không xen vào trong đó.

- Kim lão sư, ngài đi lên xem một chút đi!

- Lão Kim, chúng ta cũng quen nhau mười năm rồi, đi lên xem giúp lão ca một chút!

- Đúng vậy a, Kim lão sư, ngài đưa ra lời bình đi, xem xét một chút đi mà, tranh chữ không ai có thể so với ngài cả!

Kim Bàn Tử đang ngồi sừng sững bất động, cho nên đám người sưu tập đều bao quanh hẳn, chấp nối lời kéo làm quen, nịnh nọt thổi phồng cũng không ít, nói ngắn lại, chính là muốn Kim Bàn Tử đi lên nhìn một cái.

- Chư vị, đừng làm khó ta có được hay không? Quay đầu lại Lão Kim mời khách, bồi tội cùng chư vị!

Kim Bàn Tử bị mọi người vây quanh đến đồ mồ hôi lạnh, người có thể nói chuyện với hẳn, đều có chút thân phận địa vị, Kim Bàn Tử không đắc tội nổi, dứt khoát hai tay ôm quyền, làm con rùa rút cổ.

- Chư vị lão bản, bức tranh này do bằng hữu đưa tới, trên tay không có tiền, muốn chuyển nhượng ra ngoài, giá chuyển nhượng là hai mươi vạn nguyên (NDT), có bằng hữu nào thích, cứ dựa theo quy củ, người giá cao sẽ được.

Đợi đến lúc tất cả mọi người nhìn qua bức tranh và quay về chỗ ngồi, âm thanh của Lý Đại Lực cũng vang lên, từ đầu tới cuối, trong lời nói không nhắc tới hai chữ đấu giá, mà biến thành chuyển nhượng.

Tất cả người trong tràng cũng không phải mới lần đầu tiên tham gia chợ đêm đấu giá, đối với những kỹ xảo ngôn ngữ này rất hiểu, cũng không có vì lời nói của Lý Đại Lực mà thay đổi cách nhìn của mình.

- Ba mươi vạn, ta muốn bức tranh này!

Trong tràng trầm mặc một chút, một âm thanh vang lên, người nói chuyện cũng chính là vị Lưu tổng vừa bắt chuyện với Trang Duệ.

Phàm là người thành công, đều là người cực kỳ tự tin, bọn họ cũng huấn luyện ra nhãn lực của mình, cũng lẫn lộn trong giới đồ cổ, dựa vào lý giải về đồ cổ của mình, những người này thích nhất tùy tiện ra tay.

Nhưng đám người sưu tập nghiệp dư lại không biết, hành vi này của bọn họ, thật sự là tối kỵ của đồ cổ, đồ cổ cần phải đi xem xét, chú ý xem phẩm chất, xem thật giả, chứ không ai tùy tiện đoán định như vậy.

- Bốn mươi vạn, lão Lưu, trên tay ngài có không ít tranh chữ danh nhân, bức tranh này để lại cho ta đi!

Một thanh âm theo sau Lưu tổng vang lên.

- Năm mươi vạn, thứ tốt không sợ nhiều!

Lưu Tổng không cam lòng yếu thế, cũng ra giá, Trang Duệ nghe được mà lắc đầu, trách không được Lý Đại Lực nương tựa theo đấu giá chợ đêm mà có thân gia như vậy, thì ra là nhờ những người gốc nhiều tiền trong truyền thuyết.

Tuy phòng đấu giá chính quy cũng không thiếu đồ dỏm, nhưng so sánh với đấu giá chợ đêm, tương đối muốn quy phạm hơn rất nhiều, tối thiểu nhất sẽ có giám định sư xem xét và cấp giấy chứng nhận, cũng không dựa vào cảm giác như lúc này.

- Sáu mươi vạn!

- Tám mươi vạn!

Kêu giá vẫn còn tiếp tục, mà lúc ban đầu tới giờ chỉ có hai người, hai người bọn họ rất tâm lý.

1048. Chương 1 048: Người Ngốc Nhiều Tiền. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1048: Người ngốc nhiều tiền. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Dù sao tranh sơn thủy của Hoàng Tân Hồng, rất nổi danh trên quốc tế, chỉ cần bắt được trong phòng đấu giá, ít nhất cũng có giá khởi điểm hai trăm vạn.

Sau mấy lần ra giá kịch liệt, cuối cùng nhất vẫn bị Lưu tổng giành được với giá một trăm hai mươi vạn, nhìn thấy vị Lưu tổng này giương giương đắc ý, Trang Duệ có chút dở khóc dở cười.

Mua được đồ giả mà có biểu lộ đắc chí giống như nhặt được chí bảo này, đoán chừng cũng chỉ xuất hiện trong nghề đồ cổ này mà thôi, biểu hiện của những lão bản này, giống như đang ở trong cửa hàng, đấu khí nhiều hơn lý trí.

Theo tiếng của Lý Đại Lực, tiếp tục tiến hành đấu giá, lần này là hai cái khay được mang lên, là hai món đồ sứ hàm lò quan diêu Hàm Phong.

Mọi người đều biết, hoàng đế Hàm Phong triều nhà Thanh là một hoàng đế không may, khởi nghĩa nông dân lớn nhất Trung Quốc chính là Thái Bình Thiên Quốc cũng rơi vào hắn, cường quốc phương tây xâm lấn cũng rơi vào trên người của hắn, hỗn loạn cũng là hắn.

Hoàng đế Hàm Phong là hoàng đế cực khổ nhất trong số những hoàng đế của triều Thanh, cả đời ngắn ngủi, ném gian khổ, tao ngộ chiến tranh nha phiến lần thứ hai dả kích, rốt cuộc hoàng đế Hàm Phong sụp đổ, chỉ mới ba mươi tuổi đã bỏ mình.

Yêu thích lớn nhất của hoàng đế Hàm Phong chính là chơi đùa và nữ nhân, đối với những tổ tông yêu thích tranh chữ và gốm sứ không màng tới, cho nên gốm sứ trong năm Hàm Phong, rất là thừa thớt.

Tục ngữ nói vật hiếm là quý, giá trị hàng tinh phẩm trong năm Hàm Phong trị vì, cũng không thua kém gì Khang Hi, Ung Chính và Càn Long.

- Lão đệ, đi, đi lên xem một chút!

Bởi vì lần này không phải là nhìn tranh chữ, cho nên Kim Bàn Tử muốn nhìn một chút.

- Tốt!

Trang Duệ gật đầu, đi lên sân khấu với Kim Bàn Tử.

- Ai ôi!!! Nhường một chút, trước hết để cho hai vị lão sư nhìn đã.

- Đúng vậy a, lão Hứa, người lách ra một bên, người xem hiểu sao?

- Đến rồi, Trang lão sư, các vị hảo, ngài nhìn đi!

Trang Duệ và Kim Bàn Tử vừa mới đi lên, cái bàn vốn chật như nêm cối, được những người sưu tập kia tự giác mà nhường một con đường, hôm nay người tham gia đấu giá quá nhiều, tràng diện này có chút hỗn loạn.

- Kim lão ca, ngài nhìn trước đi!

Trang Duệ nhìn Kim Bàn Tử nói ra.

- Đừng, gốm sứ ta không có bằng người, nơi này có hai kiện, chúng ta một người xem một kiện...

Kim Bàn Tử liên tục khoát tay, tục ngữ nói thuật có chuyên tấn công, chuyên gia càng lợi hại, cũng chỉ chuyên vào một loại, mà có thể giống như Trang Duệ chuyên về đồ đồng, tranh chữ, ngọc thạch và gốm sứ đều có kiến thức thì đúng là hiếm thấy.

- Được, vậy thì mỗi người xem một món!

Đây vốn là một cái bình trà bầy mầy, nước men bốn lớp, phía trên vẽ lên cánh sen, có ba lá xanh, khác với những bình trà khác, trên thân nó có màu kim sắc, mà cả thân bình đều trang trí hoa sen, có nhụy sen, vân sen, tất cả đều hiện rõ trên thân bình.

Cả cái bình có màu sắc kiểu diêm, hình dạng và cấu tạo đặc biệt, cộng thêm đồ gốm thời Hàm Phong có hai trăm năm lịch sử, nếu cái bình này là thật, có thể trở thành đồ vật truyền thế của mỗi gia đình.

Trang Duệ nghiên cứu đối với gốm sứ nhà Thanh tương đối ít, chỉ dựa vào nhãn lực thật đúng là không tìm ra dấu vết gì cả, nhưng dùng linh khí quan sát thì không có một tia linh khí nào, sau khi nhìn cái bình một lần, hần nhú mầy lại, dùng con mắt nhìn qua Lý Đại Lực đang đứng bên cạnh, Lý Đại Lực nháy mắt.

Mà cái kết quả này làm cho Trang Duệ cảm thấy buồn bực, không nhìn ra một tia linh khí nào, hần tự mình giám định và biết rõ thật giả, nhưng hần có thể nói rõ sao?

Lý Đại Lực cũng không ngốc, hôm nay là bố cục, cũng là vì Trang Duệ mà xử lý, đương nhiên hần muốn lợi dụng thân phận chuyên gia của Trang Duệ, cho nên muốn vơ vét tiền bạc.

- Ân, đồ sứ Hàm Phong đúng là hiếm thấy, hơn nữa trải qua nhiều năm như vậy, có thể giữ nguyên màu sắc, cũng thuộc hàng hiếm thấy, nếu như là chính phẩm, giá quy định thấp nhất cũng là năm mươi vạn a!

Trang Duệ nghe hiểu ý tứ của Lý Đại Lực, nếu đổi thành nơi khác, hần nhất định sẽ không mở miệng nói ra những lời này.

Nhưng ở chỗ này đều là những người nghiệm dư, cho dù mua về cũng chỉ là so đấu tiền bạc với nhau mà thôi.

Tuy những người này tồn tại làm cho thị trường đồ cổ phồn vinh, nhưng cũng mang lại nhiều nhân tố bất lợi cho sự phát triển của thị trường đồ cổ, cho nên Trang Duệ cũng không ngại làm bọn họ xuất chút máu.

Nói xong lời này hần quay trở lại, Trang Duệ nói ra lời này là giả dối, nếu giá quy định là năm mươi vạn, mà phải ghi rõ là chính phẩm, mới có thể đáng giá đó, mà Trang Duệ từ đầu đến cuối, cũng chỉ nói về màu sắc, hình dáng và hoa sen của cái bình mà thôi.

- Lão Lưu, người không được tranh giành với ta đâu đấy!

- Dựa vào cái gì chứ, ngài có thể mua, ta không thể mua à?

- Có chút đáng xem, chút nữa phải ra giá mới được, Trang lão sư cũng đã nhìn vật này rồi.

- Đúng vậy a, đồ sứ nhà Thanh đều là Khang Hi và Càn Long chiếm đa số, mà đồ sứ năm Hàm Phong lại có phong cách riêng, có giá trị đầu tư.

Nghe được mọi người nói lời này, những người vây quanh ở bên cạnh, nhao nhao nhỏ giọng nghị luận.

Lần đấu giá này không giống như lần trước, cũng không chỉ có hai người như trước, rất nhiều lão bản đều không có mang theo giám định sư tiến vào trong này được, vật phẩm thật giả do chính mình cân nhắc, cho nên Trang Duệ nói ra lời này, đã làm trong lòng những người sưu tập này có chút ít ngọn nguồn.

- Nói không chính xác, từ phong cách và màu sắc của món đồ sứ này, hần là Hàm Phong đời Thanh, ta không mua nổi a.

Kim Bàn Tử nói khách quan, cho ra đáp án lập lờ, nhưng cũng đủ làm cho Lý lão bản vui mừng quá đỗi, chỉ cần các chuyên gia không nói là giả, vậy thì sẽ có người ra giá.

- Cái đồ sứ kia là thật hay giả?

Trang Duệ trở lại chỗ ngồi của mình, Miêu cảnh quan khó nhịn được mở miệng hỏi.

Trang Duệ nhìn chung quanh, không có người chú ý tới hần, hé miệng khoa tay múa chân, nói ra:

- Giả!

- Đúng là gian thương!

Miêu cảnh quan bĩu môi.

- Thôi đi... Nếu là thật chẳng phải lưu lại cho cảnh sát các vị mượn có hay sao?

Trang Duệ đối với Miêu cảnh quan cũng không cho là đúng, giả gọi là hàng mỹ nghệ, đây là chuyện đánh lận con đen, cho dù là cảnh sát cũng không thể quản, nhưng nếu là đồ thật, đó chính là phạm pháp.

Sau hơn mười phút đồng hồ, một ít người tự nhận mình là những lão làng có chút tạo nghệ trên phương diện gốm sứ, đã bắt đầu đấu giá những món này, dưới sự chủ trì của Lý Đại Lực, bắt đầu tiến hành đấu giá.

Nhưng có chút vượt qua dự liệu của Lý lão bản, sau khi hấn hô ra giá quy định, lại không có người ra giá.

- Ta ra mười lăm vạn!

Mà một lão bản lạ mặt ngồi phía trước Trang Duệ, mở miệng ra giá phá vỡ yên tĩnh của tràng đấu giá.

- Hai mươi vạn!

Có người dẫn đầu, lập tức sẽ có người tiếp theo, trong mắt người trong nước, không bị người tranh đoạt và bán với giá tiện nghi, đều không phải đồ tốt, càng có nhiều người đoạt, đó mới có thể nói rõ là vật trân quý.

1049. Chương 1 049: Người Ngốc Nhiều Tiền. (3)

Hoàng Kim Đồng (.)

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1049: Người ngốc nhiều tiền. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

- Lão Vu, vật này đáng tin cậy không?

Ở phía trước vang lên một âm thanh.

- Ta nhìn rồi, màu sắc sáng ngời, hơn nữa từ trên màu sắc của nó, đúng là vật nhiều năm.

Thời điểm lão bản kia ra giá hai mươi vạn, một bộ dáng tin tưởng tràn đầy, Trang Duệ ngồi phía sau nghe được liền im lặng.

Trong đồ cổ, không sợ người không hiểu, không hiểu hấn không dám ra tay, nhưng chỉ sợ trình độ không được tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lại biết rõ một ít người chơi, những người hiểu biết thì ít, mà những người mới lại là chủ lực của thị trường đồ cổ, đương nhiên, phải gọi là coi tiền như rác mới đúng.

Mà vị bạn thân này không biết, cho nên hấn bị Trang Duệ xếp vào loại người ngốc nhiều tiền.

Sau khi đấu giá bốn năm món, Lý Đại Lực ho khan một tiếng, nói ra:

- Tốt rồi, tiếp tục tiến hành trao đổi, kế tiếp chính là đồ sứ khai quật được từ trong di chỉ gốm sứ Từ Châu, sau khi trải qua xem xét của chuyên gia nổi tiếng Tiết lão sư, đây chính là đồ sứ tiền cống hoàng cung triều Tống ngày xưa. xem tại

- Lý tổng, đây có phải là gốm sứ Từ Châu thật hay không, chuyện này chưa được khảo chứng a!

Lý Đại Lực chưa dứt lời, đã có tiếng người chen ngang.

- Đúng vậy, nhưng không thể phủ nhận, từ những mảnh sứ khai quật được trước kia, từ những món chúng ta có thể nhìn thấy trong nội cung, đều nói rõ hấn lò gốm sứ Từ Châu đã tồn tại, nhưng chưa khai quật ra

mà thôi. Nhưng tới ngày hôm qua, đã trở thành lịch sử, bởi vì hai kiện dụng cụ này từ gốm sứ Từ Châu, sau khi trải qua chuyên gia xem xét, cũng đã khai quật không ít mảnh vỡ gốm sứ Từ Châu trên cơ bản có thể kết luận đây là đồ sứ Từ Châu.

Lý Đại Lực khoát khoát tay, sau khi nhận được hai món này trong tay Trang Duệ, bị người ta ôm lên mặt bàn, lập tức biến thành điểm thu hút ánh mắt của người ta.

Mà những lão bản khách nhân mặc âu phục ngồi ở hàng trên cùng chưa bao giờ ra giá trên, trên mặt cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Hai món đồ vật này là Bạch Địa Hắc Hoa Văn Phượng Văn Tứ Hệ Bình, những đồ vật này là đồ tiến cống cho hoàng cung triều Tống, mảnh vỡ của chúng đều đã được tìm thấy trong những di chỉ khai quật được từ trước đó, cho nên nhìn thấy hai món này mọi người đều có thể so sánh đôi chút.

Lý Đại Lực giới thiệu lai lịch của hai món đồ vật này, đem thời gian còn lại ọi người đi lên tìm hiểu, mà những người Nhật Bản kia cũng đã đi lên xem xét chúng, có thể không mắc câu sao?

Cũng bởi vì Trang Duệ đưa chúng cho Lý Đại Lực, mà Lý Đại Lực cũng nhọc công tìm kiếm một chỗ di chỉ khai quật được từ đám trộm mộ, sau đó truyền ra tin tức vừa khai quật được chúng ra bên ngoài.

Phía sau Lý Đại Lực lại thông qua một ít quan hệ bà con, bạn bè ở nước ngoài mang tin tức này truyền bá ra ngoài, mà những tin tức này lọt vào tai của người Nhật Bản, có thể nói trừ hấn và Trang Duệ ra thì không có người nào có thể nhìn ra bố cục tinh tế đã bài sán này.

Thời điểm âm thanh của Trang Duệ vừa dứt, sáu bảy người ngồi ở hàng ghế đầu, trước tiên tiến lên xem xét hai món đồ sứ này.

- Shanma Atshusi các người là gia tộc chuyên làm ghê gốm sứ, hơn nữa ta nghe nói công ty các người đầu nhập một số tiền khổng lồ để nghiên cứu gốm sứ, ta muốn biết các người có thể nhìn ra thật giả của hai món đồ sứ này không?

Một người mặc âu phục màu xanh đen, là một người Nhật Bản ước chừng năm mươi tuổi ở bên cạnh mở miệng hỏi một thanh niên ba mươi tuổi.

- Nếu Dã Hợp tiên sinh muốn ta xem xét một phen, gia phụ là người có nghiên cứu về gốm sứ Từ Châu sâu sắc nhất đã tạ thế, đúng là đáng tiếc thật, nếu như lão nhân gia có thể đích thân tới đây, có lẽ đã kết luận ra đây có phải là gốm sứ Từ Châu hay không.

Người tuổi trẻ kia ăn mặc một thân âu phục bên ngoài, bên trong áo sơ mi và cà vạt cũng là màu đen, thanh niên này tên là Sơn Mộc Thanh Niên Gia, mà hấn cũng là người nói cha của hấn vừa mất là người có am hiểu sâu nhất về gốm sứ Từ Châu.

Nhật Bản là quốc gia chịu ảnh hưởng của Nho giáo từ Trung Quốc, cho nên trong nhiều chỗ lễ tiết có nhiều tương đồng với Trung Quốc, nhưng cũng có chỗ rườm rà hơn, vốn tang phục để tang là màu trắng, nhưng Nhật Bản biến thành màu đen.

- Ai, ta nói tại sao lại là hai người Nhật Bản thế này? Lý lão bản ngài có nói giỡn hay không thế?

Người ở đằng sau, nghe ra ngôn ngữ của Nhật Bản, sau đó ở trong tràng la lớn lên, sau đó quay đầu mâu chỉ về phía Lý Đại Lực.

Tuy người trong nước biết lần đấu giá này không hợp pháp, nhưng cũng không cho rằng sẽ bán đồ cổ cho người Nhật Bản, nếu như tin tức này truyền ra bên ngoài, rất dễ dàng khiêu khích sự công phẫn của quần chúng.

Bởi vì trong lịch sử hai nước và cả Châu Á đều có rất nhiều quốc gia bị Nhật Bản xâm lược, cho nên luôn có đánh giá không tốt về Nhật Bản. Mà những lão bản ở nơi đây cũng không thích người Nhật Bản, cho nên bắt đầu quát lớn.

Lần trước ở Tây Tạng, thời điểm những người bắt cóc biết bên trong có người Nhật Bản cho nên giam giữ thật lâu, Lý Đại Lực lần này ra tay đánh bạc giúp Trang Duệ, cho nên cũng phải đứng ra nói thay.

- Khục khục, xin mọi người an tĩnh một chút, trước tiên yên lặng lại, hãy nghe ta đánh giá một câu!

Lý Đại Lực nhìn thấy tràng diện có chút không khống chế được. Vội vàng nháy mắt ra hiệu cho hơn mười tên thủ hạ khỏe mạnh đi ra, lập tức đứng xung quanh những người Nhật Bản kia, tách hai đoàn người ra khỏi nhau.

- Lý lão bản có gì để nói? Chúng ta đóng cửa lại đánh những người Nhật Bản này, có được hay không?
- Chẳng lẽ cổ vật của quốc gia chúng ta năm đó bị xói mòn không ít, nếu không giữ lại, chẳng lẽ để người khác xâm lược văn hóa sao?

Nếu không có đưa ra lời giải thích hợp lý, e rằng mấy người Nhật Bản này không thể đi ra ngoài.

Tuy mấy nhà sưu tập trong nước bị tách ra khỏi đám người Nhật Bản, nhưng xúc động và phần nộ vẫn đang ồn ào nghị luận, đặt nghi vấn về động cơ của Lý Đại Lực.

Lúc này lại có người bắt đầu liên tiếng gây xích mích với những người Nhật Bản, hòng phá phách cướp bóc một phen, những người này e sợ thiên hạ không loạn.

Sau khi nghe những người này lên tiếng mắng một phen, Lý Đại Lực vội vàng nói ra:

- Chư vị, chư vị trước nghe ta nói đã, đánh giá nghệ thuật không phân biệt biên giới a!
- Cái rắm chứ đánh giá, nếu nói như người thì những người Nhật Bản này đi mua đồ cổ của Trung Quốc làm gì?

Đổ mồ hôi lạnh, Nhật Bản có đồ cổ sao?

Lý Đại Lực chưa nói xong câu này, đã bị những người bên người chen ngang, hẳn cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, cho nên cầm khăn tay lau mồ hôi lạnh, quàng ánh mắt cầu xin về phía Trang Duệ.

Việc này Trang Duệ nhất định phải xuất đầu, lập tức đứng dậy đứng trên ghế và la lớn:

- Mọi người trước đứng cái nhau, chúng ta nghe Lý lão bản này nói xong rồi hãy bàn tiếp được không?
- Nghe Trang lão sư nói thế nào đã!

Trang Duệ đưa ra đánh giá mọi người lập tức an tĩnh trở lại.

1050. Chương 1 050: Tổ Cự.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân truyện copy từ

Chương 1050: Tổ cự.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Nếu như hẳn nói không hợp lý, ta cũng không tham gia đấu giá hội này nữa!

Trang Duệ tiếp tục nói tiếp.

Mấy năm nay danh tiếng của Trang Duệ trong giới đồ cổ cũng có chút tên tuổi, một tiếng hô này, đã làm cho rất nhiều người an tĩnh lại, bắt đầu ngồi vào trên ghế.

Mấy người Nhật Bản kia cũng có hai ba người hiểu tiếng Trung, lúc này cũng ngồi xuống nói bằng tiếng Nhật phiên dịch lại cho những người khác nghe, nói cho bọn họ biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy phía dưới yên tĩnh lại, Lý Đại Lực đổ mồ hôi đành mình, bắt đầu lớn tiếng nói ra:

- Các vị bằng hữu, các vị lão bản, trước tiên ta sẽ giới thiệu về các vị bằng hữu tới từ Nhật Bản này a, vị này chính là Dã Hợp tiên sinh, chuyên về nghiên cứu gốm sứ của Nhật Bản, cũng là chủ tịch của công ty

sản xuất gốm sứ Sơn Mộc. Mọi người đều biết, trước giờ trong nước không có khai quật ra vật dụng thật tế của gốm sứ Từ Châu, hiện tại chúng ta cũng không dựa vào những mảnh vỡ gốm sứ khai quật được mà phán đoán thật giả của hai món đồ sứ này có phải là gốm sứ Từ Châu hay không, không chỉ trong lòng của các vị không rõ ngọn nguồn, ngay cả Lý lão bản ta cũng không biết rõ, mà những vị bằng hữu tới từ Nhật Bản này lại có nghiên cứu mấy trăm năm về gốm sứ, cho nên ta mời bọn họ tới đây để xem xét đánh giá những vật này mà thôi! Bởi vì như thế cho nên vừa rồi ta có nói nghệ thuật không phân biệt biên giới, cho nên các vị không nên rống lên như vậy.

Lý Đại Lực đưa ra đánh giá làm cho những âm thanh phản đối từ từ yên tĩnh lại. Bọn người Lý lão bản cũng không lên tiếng nữa.

- Mà ý tứ của ta khi mời những bằng hữu từ Nhật Bản này tới cũng vừa xem xét đánh giá vật phẩm, vừa muốn cho bọn họ cơ hội để tham gia, bởi vì ta mở cửa buôn bán cũng không có đạo lý cự tuyệt khách ngoài cửa a!

Lý Đại Lực nói ra giọng điệu của gian thương, làm cho những người bên dưới cũng tự đánh giá lại.

Những người ngồi bên dưới phần lớn đều là lão bản xí nghiệp, cũng đều là thương nhân trực lợi, cho nên Lý Đại Lực làm chuyện này cũng không đáng trách, cũng không thể bởi vì yêu nước mà ngăn cản người khác kiếm tiền a?

- Chưa vị, nếu mọi người không còn dị nghị gì, ta nghĩ các vị nên tiếp tục kiểm nghiệm hai vật này đi!

Lý Đại Lực nhìn thấy tiếng kêu la bên dưới đã lắng xuống, cho nên cũng cầm lấy chai nước trên bàn, cầm lên uống hết một nửa.

- Ta thấy lần này sẽ đắc tội với nhiều lão bản trong nước a!

Lý Đại Lực nhìn về phía Trang Duệ, trong nội tâm tràn đầy đắng chát, hắn biết bản thân mình làm việc lần này, sẽ nhanh chóng truyền ra bên ngoài, cho dù sau này có mở được phòng đấu giá chính quy đi nữa, nhân khí cũng bị xói mòn rất nhiều.

- Trang lão sư, ngài đi lên xem xét hai món này đi, ngài là chuyên gia đồ gốm sứ mà!

- Đúng vậy, Trang lão sư, chỉ cần nói chúng là thật, tôi nhất định sẽ mang nó về trong nước.

- Nói đúng, cho dù lão tử thật sự đập nổi chìm thuyền, cũng không thể để chúng xói mòn ra nước ngoài a!

Những người sưu tập ở đây đều ký thác hi vọng lên người của Trang Duệ, Trang Duệ lúc này cảm thấy rất khó khăn, bởi vì không nghĩ tới bản thân mình mời vài người Nhật Bản tới, lại có nhiều người phản ứng như vậy.

- Được rồi, trước tiên kẻ hèn nói trước, ta không có nghiên cứu sâu về đồ sứ đời Tống, không nhất định có thể nhìn ra môn đạo gì.

Trang Duệ nhìn những người sưu tập vây quanh bốn phía, sau đó ôm quyền nói ra, bắt đầu đi lên xem xét một phen.

- Người trên tay của Lý lão bản, đúng là không thiếu kẻ tài ba a!

Trang Duệ vừa cầm hai món đồ sứ lên thì cả kinh, bởi vì so sánh những món đồ sứ này với tháng trước, đã hoàn toàn biến hóa, màu sắc cũng ảm đạm hơn nhiều, ngay cả sức nặng cũng nặng hơn, nhưng càng như thể càng chất phác.

Tuy hình dạng của hai kiện đồ sứ này không biến đổi, nhưng nhìn vào nó đã có cảm giác được lịch sử tang thương, hơn nữa phía trên còn có rất nhiều dấu vết được chà lau, mà những dấu vết này trong mắt của chuyên gia, chính là những nơi bùn đất đóng lại và được xử lý làm sạch.

Có thể nói người xử lý việc này của Lý Đại Lực chính là chuyên gia, hắn chính là chuyên gia làm giả có thể qua mắt được những người trong nghề, có lẽ những bình gốm sứ đời Đường trước kia cũng xuất xứ từ trên tay của người này.

Mà những người này chính là kẻ kiếm sống trong việc làm giả đồ cổ, mà biện pháp chà sát này là nguyên thủy nhất, trên thị trường đồ cổ có bốn phương pháp làm giả nhiều nhất.

Loại thứ nhất chính là dùng công cụ ma sát ở mặt ngoài đồ sứ nhiều lần, làm cho đồ sứ sáng bóng như gương, công cụ thường dùng chính là da thú và vỏ trái cây, nhưng loại phương pháp này bởi vì ma sát nhiều lần, cho dù mặt ngoài rất trơn bóng, nhưng cũng lưu lại dấu vết ma sát.

Loại thứ hai là thấm đất, bởi vì đồ sứ cổ được vùi trong mộ nhiều năm mà có đất bám lên bề mặt, mà phương pháp này chính là vùi đồ sứ vào trong bùn đất, làm cho nó có hiệu quả giống như đồ sứ được đào trong cổ mộ lên.

Loại thứ ba là dùng hòa chất ăn mòn, đem đồ sứ ngâm vào dung dịch a xít, hoặc dùng a xít ăn mòn, nhưng loại phương pháp này sẽ phá hư bản thân đồ sứ.

Bốn là hun khói, loại phương pháp này chính là đem đồ sứ treo trên bếp lò, sau khi để cho nó hun khói một thời gian nhất định, sẽ có hiệu quả làm cho người ta thỏa mãn.

Mà trừ bốn loại phương pháp này ra, còn có một loại thủ pháp không giống thông thường, đó chính là tổ cự, đem bột đá và các loại bột bùn đất khác bôi lên trên đồ sứ, sau đó bỏ vào trong hầm lò mà đốt.

Loại thủ pháp này tương đối rườm rà, mà yêu cầu đối với hỏa hầu và phối chế nguyên liệu cũng cực cao.

Nhưng bất kể là đồ gốm màu đời Đường trước kia, hay là hai món đồ gốm Từ Châu trước mặt, nếu dùng phương pháp tổ cự này không ai có thể bắt bẻ, tối thiểu nhất Trang Duệ đồng học chỉ dựa vào mắt thường, không cách nào nhìn ra sơ hở.

Thời đại này, khoa học kỹ thuật tiến bộ, tuy có rất nhiều công nghệ chế tác đồ gốm cổ đại đã biến mất trong dòng sông lịch sử, nhưng trí tuệ của người hiện đại vẫn hơn người cổ đại, giả cổ càng là như thế.

Đoán chừng tiếp qua hơn vài chục năm, chỉ sợ những dụng cụ làm giả này, cho dù có đo lường các bon cũng không cách nào kiểm tra ra.

Cầm lấy mảnh sứ vỡ mà Từ Quốc Thanh cung cấp, Trang Duệ dùng nó so sánh đối lập với hai món đồ sứ kia, bởi vì mảnh vỡ khai quật sớm hơn, cho nên màu men đen đã biến thành hơi trắng hơn, mà so với đồ sứ, trên đồ sứ có đặc điểm vừa mới khai quật, màu sắc kém hơn một chút.

- Tốt, quá tốt!

Trang Duệ trong lòng thầm than, bởi vì đồ sứ này đưa cho Lý Đại Lực, nếu thay đổi người khác, Trang Duệ đúng là không cách nào bằng mắt thường mà phân biệt thật giả, đúng là nhân sĩ làm giả chuyên nghiệp làm ra a.

- Trang lão sư, hai món đồ sứ này có phải là gốm sứ quan diêu Từ Châu đời Tống không?

1051. Chương 1 051: Vò Gốm. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1051: Vò gốm. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang lão sư, hình như vật của Trang lão sư sáng hơn a?

- Ngài nhanh nói cho chúng ta biết đi, ngài phải nói thật, hôm nay nhất định phải lưu chúng nó lại!

Thời điểm Trang Duệ xem xét đúng là hơi dài, trọn vẹn gần 20 phút đồng hồ, mới thả hai món gốm sứ xuống, mà những người xung quanh chờ sốt ruột, lập tức không thể chờ đợi được mà truy hỏi.

- Khục khục!

Trang Duệ ho khan hai tiếng, làm cho những âm thanh thảo luận âm ỉ xung quanh biến mất, ánh mắt nhìn chăm chú lên người của Trang Duệ, mà ngay cả những người Nhật Bản kia, cũng lắng tai nghe, chuẩn bị nghe Trang Duệ giảng giải.

Trang Duệ tiếp nhận cái loa của Lý Đại Lực đưa qua, nói ra:

- Tạo hình của hai món đồ sứ này, một kiện ta đã xem xét, một kiện khác chính là đồ tiến cống hoàng cung, nhưng lại là vật dụng hằng ngày, so sánh phù hợp với đặc điểm của gốm Từ Châu. Mà bản thân đồ sứ, màu sắc men thuần khiết, rất dày đặc, từ phía dưới ba chữ “Xuân Hưng Điện” có thể thấy được, đây là đồ dùng của phi tử, ở trên đồ sứ thời Tống có tên của cung sử dụng, từ trên điểm này có thể thấy được, đúng là giống đồ sứ trong cung đời Tống. Nhưng so sánh với màu sắc của mảnh sứ vỡ này, giống như vô cùng sáng rõ, chỉ có hai khả năng xảy ra, một là bản thân đồ sứ này còn mới, khả năng thứ hai chính là bảo tồn trong lòng đất rất tốt, người khai quật hiểu biết sẽ chà lau nó. Đương nhiên, những quan điểm trên chỉ là hiểu biết nông cạn của ta, dù sao ta không có nhiều hiểu biết về đồ sứ nhà Tống, ta tạm thời nói thế, mọi người tạm thời nghe vậy a!

Việc hôm nay đúng là làm khó Trang Duệ, hẳn nói thật sao? Nếu như nói là đồ thật thì người trong nước sẽ mang về, nhưng nếu nói là giả, sẽ dọa mấy người Nhật Bản kia chạy mất, cuối cùng Trang Duệ chỉ có thể đưa ra đáp án lập lờ nước đôi.

- Trang lão sư, hai món đồ sứ này đều là gốm sứ quan diêu của thời nhà Tống sao? Ngài có chắc chắn không?

- Đúng vậy a, ta nghe cả buổi mà mơ mơ màng màng, rốt cuộc chúng ta nên mua hay không?

- Trang lão đệ, chúng ta là bạn bè cũ, người nên cho lời chắc chắn, nếu là thật lão ca dù hủy phòng đấu giá, cũng sẽ mang chúng về.

Trang Duệ nói xong, đám đông phía dưới hò reo, mà mấy lão bản đã từng kết giao với Trang Duệ, bày ra bộ dáng sẽ liều mạng, chỉ cần Trang Duệ nói là thật, bọn họ có táng gia bại sản cũng mang hai vật này về.

Trang Duệ nghe bọn họ nói lời này, liên tục khoát tay nói:

- Chư vị, các người cũng biết, bản thân ta chơi ngọc thạch, đối với đồ sứ cũng không có nghiên cứu quá sâu, mà hai món này ta xem có thể không chuẩn xác, nếu không, chúng ta lại bảo Kim lão sư nhìn nhé?

Trang Duệ nói ra những lời này, người ở đây liền nghĩ tới, vị trẻ tuổi này trên người còn có danh xưng “Phi Thúy Vương”, bảo hẳn đi nhìn đồ sứ, đúng là có chút ép buộc.

- Không được, Trang lão đệ người xem vật không chuẩn, ta đi lên cũng chỉ mang xấu mà thôi, nhưng Trang lão đệ đã phân tích ý kiến của bản thân, mọi người nên tự mình quyết định đi!

Kim Bàn Tử nghe được lời này của Trang Duệ, cái đầu của hắn lúc lắc, hẳn biết rõ mình có vài phần cân lượng, nhưng đối với phân tích những vật này, hẳn không dám đưa ra ngôn luận.

Nhìn thấy không trông cậy được vào Trang Duệ, những người sưu tập nghiệp dư kia, một lần nữa bàn bạc với nhau, hơn nữa ý vào người đông thể mạnh, hữu ý vô ý, đem những người Nhật Bản kia lánh xa ra ngoài.

Nhưng trình độ của những người này, đúng là không thể nhìn được, chênh lệch so với Trang Duệ xa lắc, căn bản là không nhìn ra cái gì, cuối cùng vẫn mặt mũi đầy mơ hồ mà ngồi xuống ghế.

- Lý lão bản, chúng ta đã xem qua, bắt đầu đi.

- Đúng vậy a, đã qua giữa trưa rồi, cũng nên đi ăn cơm, nắm chặt chụp ảnh thôi!

- Đúng, đúng, Trang lão sư, lát nữa ta mời khách, ngài nhất định phải nể mặt tới a!

Có lẽ là tâm hữu linh tê, những người sưu tập này vừa ngồi xuống, trăm miệng một lời thúc giục Lý Đại Lực.

Đến lúc này bọn họ cũng không muốn lưu lại thời gian xem xét cho đám người Nhật Bản, thứ hai nếu hai món đồ này là thật, như vậy mới có thể đục nước béo cò, dùng giá rẻ mà mua vào tay.

Từ trong lời nói của những người này, trong tâm ý của bọn họ, đều là người muốn đục nước béo cò trong đồ cổ, tâm tư thuần khiết không có mấy người.

- Lý lão bản, ta hy vọng có thể nhìn hai kiện đồ sứ này, xin nhờ!

Lời nói mọi người chưa dứt, vị Dã Hợp hội trưởng tiên sinh đã lên tiếng, đột nhiên đứng dậy, nhìn Lý Đại Lực mãnh liệt cúi đầu chín mươi độ, ngay cả bạn thân thiếu chút nữa đã té xuống ghế.

- Mẹ kiếp, nam nhân cho dù cúi đầu, cũng không nên cúi đầu giống những tên Nhật Bản này, con mẹ nó là truyền thống gì?

Lý Đại Lực đi qua Nhật Bản mấy lần, đã từng tìm nữ nhân Nhật Bản, vì chuyện này nên chuyên môn tìm phiên dịch học vài câu tiếng Nhật.

Nhưng làm cho Lý lão bản phiền muộn là, thời điểm mỗi lần mình thối mái, chỉ cần mình há miệng nói ra một câu mệnh lệnh, nữ nhân Nhật Bản dưới háng, lập tức sẽ gạt đầu xuống ngực, cho nên lúc này mới bị động tác của Dã Hợp làm giật mình.

- Được, xem đi, Trung Quốc chúng ta lễ nghi bang giao, dù sao cũng không sợ nhìn ra cái gì.

- Lý Đại Lực khoát khoát tay, nói ra:

- Mấy vị mời xem, không nên nóng nảy...

- Mẹ kiếp, hán gian!

- Sinh con không có lỗ đít!

- Nịnh bợ Nhật Bản, không phải đồ tốt!

Lý Đại Lực vừa dứt lời, dưới đài đã vang lên không ít tiếng nghị luận, tuy âm thanh không lớn, nhưng đầy đủ làm cho Lý lão bản nghe được, sắc mặt của Lý Đại Lực xanh lại, thiếu chút nữa đã nghẹn họng mà ngắt đi!

Kỳ thật những người này nói chuyện không sợ đau thắt lưng, nếu đổi lại là những người đầu tư của xí nghiệp Nhật Bản mà bọn họ hợp tác, đoán chừng tư thái của họ còn thấp hơn.

- Sơn Mộc Quân, người thấy thế nào?

Dã Hợp và Sơn Mộc Quân đều cầm một món, sau khi xem xét chừng mười phút, hai người đồng thời buông ra.

- Dã Hợp hội trưởng, từ hình thái và phẩm chất, đúng là gốm sứ Từ Châu không thể nghi ngờ, nhưng nếu là lò gốm bình thường của Từ Châu, chế tác tuyệt đối không tinh xảo như vậy, cho nên ta hoài nghi, đây chính là lò gốm quan diêu Từ Châu.

Gia tộc của Sơn Mộc Quân thành lập từ thời trung kỳ nhà Thanh, về phần sách vở thời Tống Nguyên Minh, cũng có ghi chép rõ ràng về gốm đời Tống, cũng đề cập tới chuyện tiến cống hoàng cung của các lò gốm quan diêu, cho nên Dã Hợp mới trưng cầu ý kiến của Sơn Mộc Quân!

Mà gia tộc Sơn Mộc này, có một thân phận mà Trang Duệ không biết, phụ thân hắn, Trang Duệ hơn nửa năm trước, đã nhìn thấy Sơn Mộc Nhất Lang ở Hà Bắc.

Xuất phát từ mặt mũi, sau khi Sơn Mộc Nhất Lang trở về Nhật Bản, cũng không có nói ra chuyện mình gặp phải ở Trung Quốc, mà một mực đốc thúc hắn nghiên cứu, gấp rút nghiên cứu gốm sứ Từ Châu, nhưng trời có gió mây, người có số mệnh khó lường, sau khi trở về Nhật Bản một tháng, Sơn Mộc Nhất Lang bị nhồi máu cơ tim, chết trong nhà.

1052. Chương 1 052: Vò Gốm. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1052: Vò gốm. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Với tư cách là con của hắn, Sơn Mộc Quân tới Trung Quốc, chính là hoàn thành nguyện vọng của cha hắn, muốn mua một món đồ sứ Từ Châu để đã cha hắn có chết cũng nhìn thấy.

- Ân, Sơn Mộc Quân, ta cũng đồng ý với ý kiến của người, những này người Châu Á này tầm nhìn hạn hẹp, căn bản là không phân biệt được thật giả, chỉ có chúng ta, mới có thể hiểu được gốm sứ văn hóa nội hàm...

Dã Hợp tán thưởng liếc mắt nhìn Sơn Mộc Quân, hắn là một người thông hiểu Trung Quốc, lịch sử đồ sứ của Trung Quốc hắn rành như lòng bàn tay, sau khi xem xét cẩn thận, Dã Hợp không thể tìm được một khuyết điểm nhỏ nhất nào từ hai món đồ sứ này.

Hơn nữa hắn đối với việc xem xét của chuyên gia ngọc thạch như Trang Duệ mà đi xem xét đồ sứ, chẳng thêm ngó tới, không thêm quan tâm, vèn vèn từ một ít tri thức về gốm sứ, đã đủ cho người ta cân nhắc cả đời.

Dân tộc Nhật Bản, có ưu tú riêng, nhưng không thể không nói, phương thức tư duy của bọn họ, có chỗ thiếu hụt rất lớn, rất dễ dàng đi tới cực đoan.

Dã Hợp cũng là như thế, mấy chục năm qua hắn nghiên cứu về đồ sứ, có lòng tin gần như mãnh liệt. truyện copy từ

- Sơn Mộc Quân, cho dù thế nào cũng phải mang hai món gốm sứ này về Nhật Bản, xin nhờ!

Tuy Dã Hợp là cự đầu về nghiên cứu gốm sứ ở Nhật Bản, nhưng tài lực lại không bằng Sơn Mộc Quân, cho nên sau khi nói với Sơn Mộc Quân, Dã Hợp nói tiếp: (.

- Nếu như người có thể mang hai món gốm sứ này về, như vậy cha người sau khi chết, người khác sẽ chiếm thị trường của công thi người, ta sẽ giúp người tìm trở lại!

Từ khi Sơn Mộc Nhất Lang qua đời, sinh ý của công ty Sơn Mộc không được như lúc trước, những khách hàng của công ty Sơn Mộc trước đây, hiện tại đã bị những công ty khác cướp đi, thị trường cũng teo nhỏ lại.

Cho nên nghe Dã Hợp nói thế, trên mặt Sơn Mộc Quân đã đỏ ửng, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải đem hai món đồ sứ này trở về Nhật Bản.

- Tốt, tất cả mọi người xem hết, ta cũng bắt đầu tiến hành đấu giá, giá chuyển nhượng quy định là mười vạn, bằng hữu nào có hứng thú xin ra giá.

Tuy hai món đồ sứ này người trong hiện trường không nhìn ra thật giả, nhưng Lý Đại Lực không có chút cảm giác mà bắt đầu đã hô giá cao.

Trang Duệ nghe được Lý Đại Lực hô giá, hai mắt nhìn chăm chăm vào mấy người Nhật Bản kia, bố cục một thoáng, sắp tới lúc thu tràng!

Thời kỳ đồ gốm sứ của triều Tống đi tới đỉnh hưng thịnh nhất, trong thiên hạ nổi tiếng nhất là Kỳ, Cử, Thế, Định, Quân năm đại danh hầm lò có sản phẩm trân thế, nhưng năm hầm lò nổi danh này đều là hầm lò quan diêu.

Mà hầm lò ở Từ Châu sở dĩ không có tiến nhập vào năm hầm lò nổi danh này, bởi vì nó không phải là hầm lò quan diêu của triều đình.

Hiện tại có hai món đồ sứ bày ra ở trước mặt mọi người, nếu đúng là hầm lò quan diêu của Từ Châu, vậy nó sẽ cải biến lịch sử gốm sứ, có lẽ khi nhắc tới lịch sử gốm đời Tống, sẽ là sáu đại hầm lò quan diêu.

Cho nên Lý Đại Lực kêu to giá cả mười vạn, cũng không có người nào cảm giác đột ngột, nếu như đồ sứ là thật, đừng nói mười vạn, dù là một trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Sau khi Lý Đại Lực đưa ra giá quy định, bỗng nhiên hiện trường yên tĩnh lại, vốn có chút ít người châu đầu ghé tai, cũng im lặng không nói, quay đầu nhìn khắp nơi, muốn nhìn một chút là có ai ra giá hay không.

- Các vị, giá cả của hai món này, tuyệt đối hơn xa mười vạn, nếu như không phải có tiếng gió quá lớn, đã thỉnh Tiểu lão sư ở Từ Châu là chuyên gia gốm sứ tới xem xét rồi, nếu như hấn xem xét, không phải là giả...

Lý Đại Lực nhìn thấy không có người nào ra giá, thét to lên với người phía dưới, con mắt của hấn không hỏi nhìn qua bạn thân, trong lòng của hấn cũng cảm không được, mấy tên tiểu Nhật Bản này đang suy nghĩ cái gì?

Những người sưu tập trong nước đang nhìn tình thế, mấy bạn thân này không có ý tứ kêu giá, hào khí trong tràng trong chốc lát biến thành quỷ dị.

Ai cũng không nghĩ đến, trước khi đấu giá gốm sứ Từ Châu thì xôn xao, nhưng lúc này có thể sẽ lưu phách.

- Dã Hợp tiên sinh, hình như những người này không nhìn ra chỗ tốt của đồ sứ, ta hô giá nhé?

Sơn Mộc Quân là người trẻ tuổi, sau khi năm phút tẻ ngắt trôi qua, hấn không còn kiên nhẫn.

Dã Hợp là lão hồ ly, sau khi liếc nhìn chung quanh, hạ giọng nói ra:

- Không nên, lưu phách rất tốt, như vậy người có thể dùng giá thấp nhất để mua nó.

Có đấu giá đương nhiên sẽ có hiện tượng lưu phách, sẽ có buổi đấu giá riêng, lưu phách xuất phát từ hai loại tình huống, một là kẻ bán lừa đảo, thứ hai là lưu phách đồ cổ không xác định được thật giả, cái sau sẽ khó ra tay, bởi vì nếu tùy tiện hạ giá, nhà đấu giá khác gì ôm đá đập chân mình.

Đó là tình huống lưu phách ở bên ngoài, hai món đồ sứ hiện tại, thật giả khó phân biệt, sau khi chụp được tính phong hiểm rất lớn, cho nên thường thường nhà tổ chức sẽ giảm giá, sau đó hấn sẽ ra tay, Dã Hợp thấy người không ra giá, đang đánh chủ ý này.

- Mẹ kiếp, vừa rồi biểu hiện lòng đầy căm phẫn, hiện tại lại không kêu giá.

Trang Duệ nhìn thấy những người ở trong tràng, thật sự là rất im lặng, cho dù từ phẩm chất của hai món này, cần phải mất hơn ngàn vạn mới đốt thành, giá trị làm ra nó vượt hơn xa so với giá bán ra.

- Mười vạn, ta ra mười vạn!

Trang Duệ vốn không muốn đấu giá, nhưng nếu hấn không nói gì, Lý Đại Lực đứng tại ở trên đài càng thêm xấu hổ.

- Hắc, Trang lão sư ra tay, nói không chừng là đồ thật!

- Đúng vậy a, nghe nói Trang lão sư từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ xem nhầm.

- Còn chờ gì nữa? Ta ra ba mươi vạn, ba mươi vạn!

Trang Duệ vừa mới hô giá, trong tràng liền vang lên âm thanh ra giá, hơn nữa giống như cuồng phong, hào khí biến thành sinh động.

- Năm mươi vạn, chư vị, bảo tàng của ta đồ sứ Nguyên Minh Thanh có không ít, nhưng không có vài món đồ sứ đời Tống trong tay, có thể nhường tiểu đệ được không.

Trang Duệ một lần thêm bốn mươi vạn sau đó chấp tay nói với mọi người, có những người vốn muốn chiếm tiện nghi và chuẩn bị hô giá, đều bắt tay buông bỏ.

Trang Duệ cũng không có biện pháp, nếu như hôm nay bản thân không ra tay, vậy hấn sẽ mang hai món này về, nếu không, bố cục này chỉ nhắm vào người nhà, ngày sau nếu như truyền đi, Trang Duệ hấn cũng đừng mong đứng trong thị trường đồ cổ nữa.

- Sáu mươi vạn!

Một thanh âm hô lên làm ọi người nhìn lại, người ra giá là một trung niên bốn mươi, sai khi hô giá, có chút áy náy nhìn về phía Trang Duệ, nói ra:

- Trang lão đệ, người cũng biết ta chơi gốm sứ, tuy hai món này ta không xem chuẩn, nhưng chỉ bằng nó là gốm sứ đời Tống, ta cũng muốn bắt nó vào tay.

- Tám mươi vạn!

Trang Duệ cười khở lắc đầu, xem ra bạn thân này từ đầu không có động tĩnh, nhưng lúc này hẳn tự mua dây buộc mình rồi, chẳng lẽ hẳn đi một vòng lớn như vậy, tự trối mình hay sao?

[/CHARGE]

1053. Chương 1 053: Vò Gốm. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1053: Vò gốm. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunqlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Thế giới này đúng là nhỏ a!

Về phần người nói chuyện, Trang Duệ cũng quan biết, lần trước trong tiết mục giám bảo dân gian ở Tế Nam, hẳn đã đập được một kiện gốm màu đời Đường Từ vị Lưu lão bản này.

Hơn nữa trùng hợp là, lần trước Lưu lão bản nhìn trúng hai món đồ sứ này, cho nên ra tay.

Trang Duệ không biết, nếu như hai vật này bị Lưu lão bản đập trúng, ngày nào đó sẽ có phiền toái tìm tới, lúc đó mặt mũi hẳn để đâu?

- Chín mươi vạn, Trang lão đệ, ngài gia đại nghiệp đại, không nên quan tâm tới hai món này chứ? Ta xem, ngài tặng cho ta đi, hai người chúng ta cứ tranh với nhau, lợi cho ai đây?

Sở dĩ Lưu lão bản không ngừng nâng giá, chủ yếu cũng là vì chuyện gốm sứ màu đời Đường lần trước bị chộp đi, làm cho hẳn tâm phục khẩu phục Trang Duệ, mà sau này những thứ mà Trang Duệ giám định qua, hẳn tin gần như mê tín.

Cho nên Lưu lão bản vừa nhìn thấy Trang Duệ ra giá, lập tức biết rõ hai món này nhất định có lai lịch, lúc này mới ra tay tranh đoạt với Trang Duệ.

Nếu như Trang Duệ biết rõ Lưu lão bản đánh chủ ý này, biểu lộ của hẳn rất đặc sắc, hẳn biết mình đoạt gốm sứ đời Đường của người ta đi, hiện tại xem như gặp báo ứng.

- Năm trăm vạn, mặc kệ vật này là thật giả, nhưng từ phẩm chất chế tác, giá trị này cũng đáng! truyện copy từ

Trang Duệ không muốn dây dưa với vị Lưu lão bản này, trực báo ra cái giá cao.

Sau khi kêu giá, ánh mắt của Trang Duệ nhìn qua những người ở phía trước một vòng, nhưng làm cho hẳn thất vọng, những người kia không chút sứt mẻ, giống như không quan tâm.

Tuy giá cả là năm trăm vạn, nhưng so sánh với gốm sứ quan điều đời Tống, vẫn còn chênh lệch chút ít, nhưng đối với đồ sứ đang tranh luận mà nói, đã là không thấp.

Nói đi cũng nói lại, Trang Duệ hô ra giá năm trăm vạn, cũng không phải xuất tiền túi ra, dù sao đồ vật là của hẳn, Lý Đại Lực cũng không lấy tiền thuê.

Quả nhiên, sau khi Trang Duệ hô giá, thần sắc của Lưu lão bản, trở nên chần chờ, dùng nhiều tiền như vậy mua một thứ chưa biết chính xác, dù là ai cũng có chút bồn chồn.

- Trang lão sư ra giá năm trăm vạn, còn có vị bằng hữu nào ra giá không? Tuy nói thế có chút bất nhã, nhưng nói không chừng có vị nương nương nào đó dùng qua rồi đấy!

Trong miệng Lý Đại Lực chê cười nói ra, đáy lòng có chút khổ sở, hẳn không nghĩ tới mình phí tâm cơ nhiều ngày như vậy, hai món đồ sứ này người ta không hứng thú a.

Lý Đại Lực hô lên ba lượt, dưới đài không ai trả lời, bảo mọi người cầm một thứ không biết thật giả, dùng hơn năm trăm vạn mua đồ giả đúng là chê cười, thứ hai Trang Duệ đã mở miệng rồi, bọn họ cũng ặt mũi.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người bên dưới, Lý Đại Lực cầm chùy chuẩn bị đập xuống, nói ra:

- Tốt, nếu không còn ai ra giá, vậy món đồ sứ Từ Châu này, sẽ thuộc về Trang lão sư!

- Chậm đã!

Thời điểm Lý Đại Lực chuẩn bị gõ búa xuống, Sơn Mộc Quân ngồi ở hàng ghế đầu nói ra, lớn tiếng nói:

- Ta vốn ngưỡng mộ văn hóa của bốn quốc, mà đồ sứ ta cũng yêu thích, một ngàn vạn!

- Cái gì? Một ngàn vạn?

- Tên Nhật Bản này điên rồi à?

- Chẳng lẽ đồ sứ này là từ hầm lò quan diêu Từ Châu thật hay sao?

- Có khả năng, bằng không tại sao tên Nhật Bản này ra giá cao như vậy?

Lời này của Sơn Mộc Quân, đã làm vang lên tiếng nghị luận như sấm, làm cho hội trường sôi trào, biến cố đột nhiên này, làm ọi người hưng phấn.

Phải biết rằng, sản phẩm triều Tống năm đó còn lại cực ít, phần lớn đều do những bảo tàng quốc gia trong nước và bảo tàng quốc tế có được, không lưu truyền trong dân gian, cho nên giá cả cực cao, cho dù một cái chén nhỏ cũng có giá ngàn vạn trở lên.

Nhưng truyền thừa của những những lò sứ quan diêu triều Tống này, ghi chép còn lại rất ít, là cực kỳ hiếm thấy.

Cho nên dù mọi người ngồi ở đây thấy Sơn Mộc Quân ra giá cao rất bất mãn, nhưng không ai tùy tiện nâng giá, dù sao tiền nhiều ai cũng thích, lời thể sát son bảo vệ tổ quốc, chỉ là nói miệng mà thôi.

So sánh với tâm lý phức tạp của những người này, Trang Duệ cũng thở dài một hơi, xem ra bố cục của mình không uống phí, mấy tên Nhật Bản này đã mắc câu.

Đồng dạng, tâm tình của Lý Đại Lực lúc này cũng nhẹ nhàng lại, nếu đám Nhật Bản này không muốn hai món đồ sứ này, mà chơi tâm lý chiến, bắt đầu không ra giá, đến cuối dùng giá cả gấp đôi mà mua được.

Đối với giá cả này, Lý lão bản đã là phi thường hài lòng, nhưng hẳn không biết, Trang Duệ đốt ra hai món đồ sứ này, cũng đã hai phí hơn một ngàn vạn.

- Một ngàn một trăm vạn, đây là thứ thuộc về quốc gia, làm sao đưa cho ngoài ngoại quốc các ngươi được!

Thời điểm Lý Đại Lực cho rằng Trang Duệ không ra giá nữa, âm thanh của Trang Duệ vang vọng toàn trường.

Chẳng những Lý Đại Lực há hốc mồm, mà ngay cả Miêu Phỉ Phỉ ngồi bên cạnh cũng há to mồm, giật mình “Ah” một tiếng, nàng cũng biết rõ đây là đồ sứ của Trang Duệ.

- Trang lão sư, tốt lắm!

- Trang lão sư, đúng là đàn ông a!

- Trang lão sư nói đúng, không thể để bọn Nhật Bản này lấy được a!

Trong lúc nhất thời, trong trường này, đám người kia bắt đầu nói vuốt đuôi, bắt đầu thổi phồng Trang Duệ, còn kém mỗi việc không thể tự tay chém giết bọn Nhật Bản, cả hội trường hào khí trở nên nhiệt liệt.

- Mẹ kiếp, lão tử dùng hơn một ngàn vạn, dù thế nào cũng phải kiếm lời một chút a? Bằng không, không phải quá tiện nghi cho bọn Nhật Bản sao?

Ai cũng không biết, giờ phút này Trang Duệ đã đánh những tâm tư này!

Sơn Mộc Quân vừa nâng giá lên gấp đôi, cho rằng đã có thể lấy được đồ vật, Trang Duệ có gì phải sợ sao? Trực tiếp hô một cái giá một ngàn một trăm vạn!

Mà dưới cảm xúc phần nộ của quần chúng, giống như đang trong ngày thi đấu quyền anh của hai nước, Trang Duệ KO đối phương, trên mặt mỗi người, rất là hưng phấn, cũng không để ý thân phận, bắt đầu hét lên.

- Chư vị, yên lặng một chút, yên lặng một chút.

Lý Đại Lực đã hối hận khi chủ trì hôm nay, hấn làm không chuyên nghiệp, hô lên vài tiếng, cũng không khống chế tràng diện được.

- Một ngàn năm trăm vạn, ta ra một ngàn năm trăm vạn!

Lý lão bản thét to cũng vô dụng, mà âm thanh của Sơn Mộc Quân không lớn, nhưng đề âm thanh ồn ào trong tràng xuống, sau khi hấn báo giá, toàn trường lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Sau năm 2006, giá cả đồ sứ cổ đại Trung Quốc tăng cao, đúng là tăng quá cao rồi, cho dù ngoại quốc xào giá lằng xê, món đồ sứ Thanh Hoa đắt tiền nhất, bị lằng xê cũng chỉ lên tới ngàn vạn, nhưng đó là hàng thật, còn đây là hàng chưa kiểm nghiệm.

- Mượn gió đông, phóng đại giá cả đồ sứ, nếu như hai món đồ sứ Từ Châu này là thật, vậy thì giá cả của đồ sứ sẽ theo đó mà tăng lên, tuyệt đối không dưới một ngàn năm trăm vạn.

Nhưng một điểm mấu chốt, đồ sứ loại này cũng không phải lúc nào cũng có, về phần những người có thể giám định thật giả của những món đồ sứ này, cũng phải có nhãn lực, cũng không phải ai cũng có nhãn lực như Tiết lão sư a?

[/CHARGE]

1054. Chương 1 054: Giá Trên Trời. (1)

nguồn (.)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1054: Giá trên trời. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Cho nên Sơn Mộc Quân ra giá tiền này, đã phi thường cao, phải biết rằng, tháng trước ở nhà đấu giá Bắc Kinh bán một món đồ sứ Thanh Hoa, cũng chỉ có giá hai ngàn ba trăm vạn...

- Tên Sơn Mộc Quân này dùng đồng Yên nhĩ? Chúng ta dùng nhân dân tệ a!

Một âm thanh phá tan yên lặng toàn trường, nhưng là một vị sư tập nghiệp dư, đã lên tiếng nhắc nhở Sơn Mộc Quân một câu.

- Thực xin lỗi, ta dùng tiền của quý quốc, không phải đồng Yên...

Sơn Mộc Quân nói ra, làm cho người nọ hậm hực im lặng.

Hiện tại ánh mắt người ở đây, đều tập trung vào người Trang Duệ, tuy không có ai nói chuyện, nhưng bọn họ hi vọng Trang Duệ tiếp tục hô giá, không cho bọn Nhật Bản này đắc thủ.

Trang Duệ cũng nhìn ra mảnh khoe, những tên Nhật Bản này rất quan tâm tới đồ sứ, hơn nữa thỉnh thoảng cũng trao đổi với những người khác, như đang thương lượng cái gì đó.

- Hai ngàn năm trăm vạn, ta không để cho cổ vật xói mòn!

Trang Duệ tại trầm mặc một lúc, rốt cục hô ra một cái giá trên trời, nhiều người cả kinh đứng dậy, nhìn Trang Duệ.

Cho dù là đồ sứ đỉnh cấp thật sự của triều Tống năm đó, cũng chỉ có tinh phẩm mới có giá tiền này, nếu Trang Duệ tốn nhiều tiền như vậy mua phải đồ giả dối, vậy hắn đã ăn thiệt thòi rồi.

- Lão đệ, chuyện này...

Kim Bàn Tử cũng bị Trang Duệ là hù sợ, đừng nói đây là đấu giá chợ đêm, cho dù là phòng đấu giá chính quy, hơn hai ngàn vạn nhân dân tệ đã là con số không nhỏ.

- Kim lão ca, dù sao trong bảo tàng của ta cũng thiếu đồ sứ đời Tống, gia tăng thêm một chút đồ sứ quan diêu Từ Châu, cũng là chuyện tốt.

Trang Duệ nói ra lời này âm thanh rất lớn, làm cho Sơn Mộc Quân ở hàng đầu cũng nghe rõ, tên này nhú mày, trước khi hắn ra tay, hắn cũng không nghĩ tới, giá cả lại đạt tới hai ngàn năm trăm vạn.

Mọi người ở đây, nghe Trang Duệ nói thế, cũng biết được, Trang Duệ chẳng những là người giám định đồ cổ, đồng dạng có sẵn lực thực lực hùng hậu, vền vẹn có một bảo tàng tư nhân, giá trị cũng ngoài chục ức.

Sau khi Sơn Mộc Quân nghe được thân gia của Trang Duệ, bắt đầu có chút chần chờ, dù sau bản thân hắn nhận định đây là đồ sứ quan diêu Từ Châu, cho nên có chút muốn bỏ cuộc nửa chừng.

Dã Hợp giống như nhìn ra nghi kỵ của hắn, lập tức nhỏ giọng nói ra:

- Sơn Mộc tiên sinh, ngài...

Dã Hợp cúi đầu nhìn Sơn Mộc Quân.

Tuy tài sản của Dã Hợp không nhiều lắm, nhưng trong giới gốm sứ Nhật Bản, có địa vị hết sức quan trọng, nếu như có thể đạt được hắn ủng hộ, lại tuyên dương về đồ sứ Từ Châu hắn mới đạt được, đối với công ty Sơn Mộc có chỗ tốt rất lớn, không cần nói cũng biết.

Trong lòng cân nhắc nửa ngày trời, Sơn Mộc Quân đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Ta ra bốn ngàn vạn!

Bởi vì biên độ tăng giá của Trang Duệ là bốn ngàn vạn, cho nên Sơn Mộc Quân trực tiếp ra hơn một ngàn năm trăm vạn, hắn muốn áp đảo tâm lý của Trang Duệ.

Trong hội trường biến thành yên tĩnh, trừ một ít người vì kích động mà thở dốc ra, mọi người như muốn ngừng thở, một ít người làm việc trong phiên đấu giá này, bọn họ nghe giá mà cảm thấy kinh tâm động phách.

- Lão đệ, tính toán, nếu như chứng thực không phải là đồ sứ quan diêu Từ Châu, mua về sẽ ăn thiệt thòi lớn đấy!

Kim Bàn Tử nhìn thấy Trang Duệ như vậy, vội vàng kéo hắn một cái, cho dù hai món này là đồ sứ quan diêu Từ Châu lần đầu tiên xuất hiện, nhưng cũng không đáng giá bốn ngàn vạn, đây là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. (

- Cái này...

Bị Kim Bàn Tử kéo một cái, đã cho Trang Duệ một cái bậc thang, nhưng Trang Duệ đứng dậy, nói ra:

- Cái cung khí này nói trắng ra là cái bồn cầu, nếu bằng hữu Nhật Bản thích nó, vậy với lễ nghi ban giao, không có đạo lý chém giết a, Sơn Mộc tiên sinh, đây là đồ sứ quý giá của ngài!

Trang Duệ nói có chút gượng ép, có rất nhiều người không ăn được nho nên chê nho xanh, nhưng cũng không ai trách Trang Duệ, dù sao vừa rồi là một mình hắn đấu giá với người Nhật Bản, hơn nữa còn là cái giá trên trời, đủ cho người ta tôn kính.

- Móa, chuyện tốt bị người ta chiếm, ta thì bị buê danh.

Lý lão bản nghe lời này của Trang Duệ, trong nội tâm có chút biệt khuất, bốn ngàn vạn cũng không phải thuộc về hắn, còn bị người ta hiểu lầm, trong lòng hắn cân nhắc cả buổi mới phát giác, lần sinh ý này lỗ vốn a.

Trong nội tâm khó chịu, nhưng đấu giá vẫn tiếp tục, Lý Đại Lực cầm chùy gõ lên bàn mấy cái, nói ra:

- Cái đồ sứ quan diêu Từ Châu hư hư thật thật này, tất cả thuộc về Sơn Mộc tiên sinh, chúc mừng Sơn Mộc tiên sinh, hi vọng không lâu sau, ngài có thể sử dụng nó làm chứng cứ tử tử, để chứng minh nó có giá trị!

- Cảm ơn.

Sơn Mộc Quân lễ phép cúi chào Lý Đại Lực, đối với người Nhật Bản mà nói, bọn họ coi trọng là những vật có niên đại và bối cảnh, về phần bản thân vật đó là gì, bọn họ không quan tâm.

Nếu như không tin, ngài có thể nghe ngóng một chút, tùy tiện giữ chặt một người Nhật Bản, hỏi một chút hắn có nguyện ý dùng lại bộ đồ uống trà của Thiên Hoàng hay không, cam đoan đều gật đầu.

- Sơn Mộc tiên sinh, xin ngài kiểm tra lại đồ sứ này, sau đó tiến hành chuyển khoản, sau đó sẽ tiến hành đấu giá món tiếp theo!

Nếu như đây là phòng đấu giá chính quy, nhất định là tiến hành đấu giá trước sau mới giao dịch, nhưng quy củ ở chợ đêm là chủ nhân đình đoạt.

Sơn Mộc Quân muốn cầm đồ sứ sớm, cho nên cũng không có dị nghị gì, lôi kéo Dã Hợp lại xem xét một phen, chuyển khoản cho Lý Đại Lực.

Tổng tài sản của công ty Sơn Mộc là năm trăm triệu đô la, dùng tài lực gia tộc bọn họ, bốn ngàn vạn nhân dân tệ cũng không coi vào đâu, hơn nữa còn làm oanh động cả Nhật Bản, đủ để bù lại số tiền này.

Dã hợp cũng rất cao hứng, trong lòng của hắn suy nghĩ, sau khi đem hai món đồ sứ này về, hắn lập tức tuyên bố tại Nhật Bản, phát hiện tại đồ ở thời kỳ một ngàn năm trước, đốt chế ra còn tinh mỹ hơn đồ sứ Trung Quốc.

Dù sao cũng không có đấu giá công khai, cho dù những người ở đây có kêu gào, cũng không có bằng chứng, Dã Hợp biết rõ, chợ đêm là hình thức cấm thu hình.

- Dã Hợp hội trưởng, yên tâm đi!

Sơn Mộc Quân gật đầu, đối với ánh mắt căm thù chung quanh làm như không thấy, hắn thập phần hiểu ân oán giữa hai nước, cho nên không trông mong vào sự tôn kính và lễ ngộ của những người này.

- Hừ, đám người ngu xuẩn, đến lúc đó các người biết rõ sẽ mất cái gì!

Nhìn thấy những người sưu tập sau lưng Dã Hợp, trong nội tâm có chút thỏa mãn khó nói nên lời.

Với tư cách là một dân tộc không có lịch sử và văn hóa dân tộc, lòng tự trọng dân tộc của Dã Hợp rất mạnh, đã từng bị đả kích lớn, cho nên hắn mới có thể tổn lương tri học giả, liều lĩnh tiến hành việc này.

Sau khi nhìn thấy giá trị của tài khoản tăng lên, bắt đầu đấu giá món đồ còn lại, cho nên đặt giá quy định là hai trăm vạn.

- Các vị bằng hữu nào có hứng thú xin ra giá.

Lý Đại Lực là một người cẩn thận, từ đầu đến cuối hắn chỉ dùng hai chữ chuyển nhượng, mà món đồ sứ sau cùng, đã thu hút không lâu bản sưu tập, cũng làm không ít người hãi hùng khiếp vía.

[/CHARGE]

1055. Chương 1 055: Giá Trên Trời. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1055: Giá trên trời. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đồ sứ phẩm chất này, không ngờ có thể bán ra giá bốn ngàn vạn, ngay cả Lý lão bản cũng nghi ngờ quyết định của mình, có chính xác hay không?

- Hai ngàn vạn, ta muốn đồ sứ này!

Âm thanh của Lý Đại Lực còn chưa dứt, Trang Duệ đã đứng dậy, bày ra cái giá đỡ bắt buộc phải có, giá thành phẩm và lợi nhuận cũng thu trở lại, vung tay chơi đám Nhật Bản này cũng tốt.

Cho dù là giá trị nghệ thuật hay giá trị của vật chất, thì cái Bạch Địa Hắc Hoa Ngư Phượng Văn Tứ Hệ Bình này, đã vượt xa món đồ sứ cung khí lúc trước.

Trước khi Trang Duệ ra giá, rất nhiều người có thực lực trong nước cũng mang theo thần sắc hưng phấn trên mặt, lộ ra thần sắc kích động.

Nhưng khi Trang Duệ hô ra cái giá hai ngàn vạn xong, trong tràng lập tức trở nên yên tĩnh.

Mà mấy lão bản vốn định kêu giá một ngàn năm trăm vạn, lập tức hành quân lặng lẽ, trên mặt phát sốt, may mắn là không có hét giá ra, nếu không không gánh nổi mặt mũi bị tổn thất.

- Trang lão sư ra giá hai ngàn vạn, còn có vị bằng hữu nào cảm thấy hứng thú hay không? Bởi vì món đồ sứ này chính là một kiện gốm sứ quan điều Từ Châu cuối cùng, bỏ qua thì không còn gặp nữa a.

Đứng trên bàn đấu giá, Lý lão bản lập tức kích động, sau khi Trang Duệ ra giá, bắt đầu tận hết sức lực hét to, nhưng trình độ chủ trì đấu giá của hắn đúng là không chuyên nghiệp, những lời này của hắn chẳng khác gì những người bán đồ ăn ở chợ.

- Sơn Mộc Quân ta, thêm một ngàn vạn, ba ngàn vạn!

Trong tràng yên tĩnh hai phút, Sơn Mộc Quân một lần nữa đứng dậy, đưa tay hô một cái giá. đọc truyện mới nhất tại .

Sơn Mộc Quân ưa thích nhất chính là cảm giác ôm đồ sứ, cảm giác lúc ấy tất cả ánh mắt của những người trong tràng sẽ nhìn vào hắn, đều trộn lẫn hâm mộ ghen ghét, mà cực kỳ ưa thích cảm giác này, loại cảm giác không chế cả buổi đấu giá, phi thường tốt.

- Ba ngàn vạn, Sơn Mộc tiên sinh ra giá, còn có vị bằng hữu nào ra giá nữa không?

Lý Đại Lực cũng có loại cảm giác này, bởi vì đây là lần cuối cùng hắn chủ trì đấu giá trong kiếp sống đấu giá chợ đêm hơn mười năm nay, từ khi hắn nghe được cái giá trên trời này, đã làm cho Lý lão bản nhiệt huyết sôi trào, giống như cảm giác rong ruổi trên người của nữ nhân vậy.

- Lão đệ, không nên ra giá tiếp, hai món đồ vật này chưa được chứng minh là thật, người mang về là đồ giả sẽ bị cười thối mặt.

Kim Bàn Tử nhìn thấy Trang Duệ muốn ra giá, vội vàng mở miệng khuyên bảo, hắn đã sống trong giới đồ cổ mấy chục năm, đồ vật hắn nhìn thấy quá nhiều, tuy trên người của hai món đồ sứ này không tìm được khiếm khuyết nhỏ nào, nhưng lần đấu giá này vẫn cho Kim Bàn Tử cảm giác quý dị.

Tuy Kim Bàn Tử cũng không có nói ra sơ hở ở đâu, nhưng hắn ngửi được mùi vị của âm mưu, nên lúc này giữ Trang Duệ lại, không cho hắn tiếp tục ra giá.

Kim Bàn Tử kéo một cái, làm cho trong tràng yên tĩnh lại, vốn tất cả mọi người trông cậy vào Trang Duệ tiếp tục cùng mấy tên Nhật Bản này đấu giá, không nghĩ tới Trang Duệ lại không lên tiếng.

Trên mặt của Sơn Mộc Quân xuất hiện nụ cười thắng lợi, xem ra cái giá của món đồ sứ đầu tiên, đã làm cho tên Châu Á này sợ hãi, không dám cạnh tranh với mình nữa.

- Bốn ngàn vạn!

Nhưng nụ cười trên mặt của hắn còn chưa tắt đi, đã cứng ngắt trên mặt, báo giá bốn ngàn vạn, đã phá hủy phán đoán của hắn.

- Trang lão sư lại báo giá?

- Nhìn kia, đó là Lục tổng, Lục tổng của tập đoàn Đông Sơn.

- Hắc, quả nhiên là công ty lớn nhất của tỉnh, tài đại khí thô a!

- Người biết cái gì, tốn bốn ngàn vạn, chẳng những có thể đạt được lợi ích thực tế, còn có thể quảng cáo, sẽ có mặt mũi, ta mà có tiền, ta cũng làm vậy.

Hào khí trong tràng nghe được âm thanh báo giá, trở nên sôi trào, mà vị Lục tổng kia, đã đứng dậy, không ngừng ân cần chấp tay cảm ơn với mọi người xung quanh, giống như đang trong buổi biểu diễn thời trang vậy.

Kỳ thật với tâm tư của Lục tổng, người đoán ra không ít, hắn hô cái giá bốn ngàn vạn, đúng là có ý này.

Tuy buổi đấu giá chợ đêm này không thể đưa lên mặt bàn, nhưng trong những người ở đây, đều là những lão bản các xí nghiệp nổi tiếng trong nước, có thể lưu ấn tượng sâu sắc với bọn họ, đối với phát triển xí nghiệp của mình, đó là trăm lợi không một hại.

Mà cái tập đoàn Thai Tử này của hắn đã thành lập từ năm tám mươi thế kỷ trước, vốn là không có tiếng tăm gì, nhưng trong một lần đấu giá ở Hồng Kông, bỏ ra mấy tỷ, chụp được vài món quốc bảo trân quý.

Việc này qua đi, cộng thêm sự cổ động của truyền thông, cơ hồ chỉ trong một đêm, danh tiếng của tập đoàn Thái Tử được truyền bá ra, ở trong nước không người nào không biết, hiệu quả tuyệt đối còn mạnh hơn bỏ mấy tỷ ra thuê người đi quảng cáo rất nhiều lần.

Đương nhiên, tính chất của đấu giá chợ đêm và đấu giá Hồng Kông khác nhau, nhưng người trong nơi này toàn là người có danh tiếng, có thể được những lão bản ở đây nhớ rõ thì chẳng khác gì được quảng cáo trên truyền thông.

- Năm ngàn vạn!

Sơn Mộc Quân đứng dậy, mặt không biểu tình hô lên.

Cái giá năm ngàn vạn hô lên, trong tràng lập tức vang lên âm thanh nghị luận, ánh mắt tất cả mọi người, một lần nữa ngưng tụ trên người Sơn Mộc Quân, ngay cả Trang Duệ cũng ăn cả kinh.

Tuy năm nay trong thị trường đấu giá quốc tế, đồ sứ Trung Quốc được phóng đại, nhưng có giá cả năm ngàn vạn, có thể cũng đủ đạt tới giá cả thành giao của đồ sứ trong mười năm qua, đứng vào Top 5, hơn nữa còn trong một phiên đấu giá chợ đêm, đúng là hiếm thấy.

Phải biết rằng, nhiều đồ cổ có thể bán giá trên trời, kỳ thật đều có đánh thuế, cho nên kim ngạch giao dịch, trên cơ bản đều xuất hiện trong phòng đấu giá chính quy, mà đấu giá chợ đêm, ba ngàn năm trăm vạn là đại thủ bút, nhưng đây là chợ đêm, đã đánh vỡ nhận thức của tất cả mọi người.

Giá tiền này đã làm cho Lục tổng chột dạ, tuy hắn có thể móc nhiều tiền hơn nữa, nhưng chu quy lực lượng không đủ, cái giá bốn ngàn vạn, đã là cực hạn thừa nhận trong tâm lý của hắn.

Những người sưu tập trong nước nhìn nhau, bọn họ đã cảm giác được, món đồ sứ này sẽ bị người ta mang đi.

Có một ít người trong lòng cân nhắc, có nên mật báo hay không, gọi điện báo cho cảnh sát a? Dù sao cũng không thể để cho bọn Nhật Bản này mang đồ sứ đi về nước được!

- Sáu ngàn vạn!

Thời điểm tất cả mọi người cho rằng Bạch Địa Hắc Hoa Ngư Phượng Văn Tứ Hệ Bình cuối cùng có giá cuối cùng là năm ngàn vạn, Trang Duệ lại hô lên.

- Lão đệ, người điên rồi sao? Đây không phải đồ sứ Nguyên Thanh Hoa, cho dù là gốm sứ của năm đại hàm lò quan điều đi nữa, cũng không đáng giá này!

Kim Bàn Tử nhìn Trang Duệ mà tiếc rên sắt không thành thép, sau khi hắn nói ra, Trang Duệ lại tiếp tục ra giá chính là hờn dỗi, không muốn cho bọn Nhật Bản mang đồ sứ đi.

- Trang lão sư nhân nghĩa!

- Quả nhiên là đại gia a, lực lượng quá mạnh, kêu sáu ngàn vạn mà mặt không đổi sắc.

1056. Chương 1 056: Giá Trên Trời. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1056: Giá trên trời. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đó là đương nhiên, nghe nói Trang lão sư lần trước đạt được bảo tàng hải tặc, giá trị là mấy tỷ đô la, sáu ngàn vạn có là gì với hắn?

Hôm nay những người tới tham gia đấu giá, cảm giác giống như đang ngồi cáp treo, một hồi lên một hồi xuống, mà trái tim cũng không được tốt, khó mà chịu nổi kích thích.

Nhưng tất cả mọi người hôm nay tới đây đều cảm thấy có giá trị, tuyệt đối là mở rộng tầm mắt, chỉ riêng giá cả của một món đồ sứ, hiện tại đã vượt qua tổng giá trị của cả buổi đấu giá.

- Tổ tông a, được thấy là tốt rồi!

Người ở đây đều lên tiếng tán dương, nhưng trong lòng Lý Đại Lực lại ngậm bồ hòn đắng chát không chịu nổi, kêu giá năm ngàn vạn, đã khảo nghiệm sức thừa nhận của trái tim hắn, không nghĩ tới Trang Duệ lại thêm củi vào, trực tiếp nâng giá lên sáu ngàn vạn.

- Trang Duệ, dừng đi!

Miêu Phi Phi ngồi ở bên cạnh Trang Duệ, đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trang Duệ, thời điểm đấu giá món đồ sứ đầu tiên, Miêu cảnh quan đã nhìn ra, mục tiêu của Trang Duệ, chính là mấy người Nhật Bản kia.

Kỳ thật chuyện này cũng có thể xem là lừa đảo, nhưng Miêu Phi Phi không có bằng chứng, thứ hai là đã tham gia đấu giá, một nguyện đánh một nguyện chịu, cũng không liên quan gì tới nàng.

Cho nên Miêu cảnh quan cũng rất lạnh nhạt, cũng không làm ra cử động gì, trong nội tâm của nàng, đã cảm giác được những người kia ăn thiệt thòi, cũng là chuyện đại khái nhân tâm a!

- Trang lão sư quả nhiên là ra tay bất phàm, hiện tại giá tiền đã là sáu ngàn vạn, còn ai ra giá cao hơn nữa không?

Hắn đã không nhịn được, Lý Đại Lực vừa nói dứt lời, nhìn về phía Sơn Mộc Quân, trong nội tâm không ngừng cầu nguyện:

- Giơ lên, ra giá đi!

Có lẽ cầu nguyện của hắn có tác dụng thật sự, thời điểm lời của Lý lão bản chưa dứt, Sơn Mộc Quân nói ra:

- Ta ra tám ngàn vạn, với tư cách là một mặt hàng mỹ nghệ có giá trị lịch sử và văn hóa cổ đại, ta nghĩ, nó có giá tiền này!

Tám ngàn vạn, đối với một công ty có tổng tài sản năm trăm triệu đô la như Sơn Mộc gia tộc, cũng không coi vào đâu.

- Ta ra chín ngàn vạn, bản thân ta rất đồng ý với ý kiến của Sơn Mộc tiên sinh, nhưng ta cảm thấy, nó ở lại Trung Quốc thì tốt hơn.

Trang Duệ không đợi mọi từ khiếp sợ tỉnh táo lại, lập tức quăng ra cái giá chín ngàn vạn, giống như bom nổ, làm cho trong đầu của người trong đây cảm thấy choáng váng, nhất thời có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình.

Sau khi Trang Duệ nói ra lời này, Sơn Mộc Quân cảm giác tôn nghiêm của mình bị khiêu khích, đứng dậy nhìn về phía Trang Duệ, nói ra:

- Vị tiên sinh này, nghệ thuật là không biên giới, tác phẩm tốt, cũng phải do người hiểu biết thưởng thức, ta ra giá một ức!

Hai người đối chọi gay gắt, làm ọi người mất đi năng lực tư duy, đã tới một ức, trong miệng của bọn họ giống như mấy trăm đồng vậy, vừa mở miệng là đụng môi, cứ thế mà văng ra.

Nếu đầu tư vào hạng mục, những lão bản xí nghiệp này ở đây, cũng dám ra tay, nhưng cướp đoạt một món không biết thật giả, cho dù bọn họ có khả năng, cũng bị dọa sợ.

Cho dù những lão bản này dũng cảm quả quyết trên phương diện sinh ý, nhưng cũng không dám tham dự vào lần tranh đoạt của Trang Duệ và Sơn Mộc Quân.

- Ha ha, xem ra Sơn Mộc tiên sinh đối với món đồ này bắt buộc phải có được, không biết Trang lão sư có nguyện ý nhường thứ yêu thích hay không?

Lý Đại Lực ở trước mặt mọi người nói với Trang Duệ, nếu như có người chú ý lên khuôn mặt của Lý Đại Lực, có thể nhìn thấy, khuôn mặt của Lý Đại Lực hiện giờ, cười còn khó coi hơn cả khóc.

Lý Đại Lực biết rõ, cho dù hôm nay có kết quả gì, hấn đều nổi danh, hơn nữa là đại danh, đoán chừng những kẻ yêu thích đồ cổ cả nước, sẽ biết tên hấn.

Tục ngữ nói người sợ nổi danh heo sợ mập, súng bắn chim đầu đàn, trước kia ít xuất hiện, cảnh sát cũng ít gây phiền toái ỉnh, hiện tại xuất hiện vấn đề này, cho dù Lý Đại Lực không muốn đi vào chính đạo, sau này trong giới đấu giá chợ đêm, cũng không còn chỗ cho Lý Đại Lực nấu thân.

Chuyện lần này động tĩnh quá lớn, cảnh sát tuyệt đối sẽ nhìn chăm chăm vào việc giết mình, thứ hai là đám trộm mộ kia, cũng quyết định không dám giao dịch với mình, hiện tại Lý Đại Lực giống như một bao thuốc nổ, ai cầm thì người đó không may.

Lý Đại Lực cũng không biết nên cao hứng hay tức giận, hiện tại trong lòng của hấn rối loạn, tạo ra cái giá trên trời ở chợ đêm là việc vui sướng, nhưng khi bán món đồ sứ đáng chết này ra, bất kể là ai, thì cái đấu giá hội này của hấn cũng sớm đi gặp quỷ.

Nhìn thấy Trang Duệ không trả lời, Lý Đại Lực cũng muốn giải quyết dứt khoát, lần này hấn cũng không dài dòng, hô lên:

- Nếu đã không còn ai kêu giá, ta tuyên bố, cái Bạch Địa Hắc Hoa Ngư Phượng Văn Tứ Hệ Bình này, thuộc về Sơn Mộc...

- Chậm đã, một ức hai ngàn vạn (một ức hai ngàn vạn = 1 tỷ 200 triệu), ta ra giá một ức hai ngàn vạn!

Âm thanh của Trang Duệ không lớn, nhưng đã tạo ra oanh động, còn vượt xa âm thanh trên loa của Lý Đại Lực, báo con số một ức hai ngàn vạn, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Trang Duệ nói xong lời này, trên mặt lộ ra thần sắc có chút khấn trương, sau đó nhìn về phía Sơn Mộc Quân, trong mắt người khác, Trang Duệ kêu ra cái giá này, đã là cao không với tới.

Kỳ thật trong lòng Trang Duệ cũng không biết, Sơn Mộc Quân có tiếp tục ra giá hay không, trong lòng của hắn cũng nắm chắc, dù sao đồ cũng là của hắn, cho dù có kêu ca hơn nữa, Trang Duệ cũng không sợ hãi.

Nói đi cũng nói lại, cho dù hai món đồ sứ này bị người Nhật Bản mang đi làm cho người ở đây bị tổn thương tự tôn, cho nên Trang Duệ muốn đánh cuộc một lần, kêu ra cái giá một ức hai ngàn vạn, nếu như Sơn Mộc Quân không nói gì, vậy thì Trang Duệ lưu lại món đồ này cũng không có gì.

Đương nhiên, nếu như Sơn Mộc Quân ra giá, cho dù nhiều hơn hắn một đồng đi nữa, Trang Duệ cũng không tăng giá, hắn cũng không ngốc, một thành phẩm hơn một ngàn vạn, kiếm trở lại gấp mười lần, sinh ý này làm rất tốt.

...

- Sơn Mộc hội trưởng, người nói nọ, có phải là người Châu Á an bài không?

Sau khi Trang Duệ hô ra cái giá một ức hai ngàn vạn, mấy người Nhật Bản cũng bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, mới vừa nói người nọ, chính là một thần tử của công ty Sơn Mộc, công tác trong công ty vài chục năm.

- Sẽ không, người nọ ta biết rõ, là một chuyên gia giám định có tiếng trong giới ngọc thạch Trung Quốc, thực lực rất hùng hậu, sẽ không làm con rối cho người ta!

Hiện tại Sơn Mộc Quân có chút xoắn xuýt, nhìn tư thế của người Châu Á này, hình như muốn đối đầu với mình, nếu như vậy, cầm được cái đồ sứ này, độ khó quá lớn.

Nhưng Sơn Mộc Quân không có suy nghĩ tới chuyện Trang Duệ chính là người an bài, tuy an bài trong phòng đấu giá là bình thường, nhưng tuyệt đối không có gan lớn như vậy, đem đồ sứ kêu một cái giá trên trời.

Lúc này Dã Hợp cũng góp lời, cũng không phải hắn xuất tiền, cho nên nói chuyện không đau thắt lưng, mở miệng nói ra:

1057. Chương 1 057: Giá Trên Trời. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1057: Giá trên trời. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Sơn Mộc tiên sinh, chúng ta dùng khí thế áp đảo bọn chúng đi!

- Đúng, xin yên tâm, ta nhất định sẽ mang hai món đồ sứ này về!

Dã Hợp nói lời này làm cho Sơn Mộc Quân kiên định, không phải là hơn một ức sao? Cùng lắm là bán một chiếc du thuyền đỉnh cấp là được rồi!

Sơn Mộc Quân không có trải qua xây dựng sự nghiệp, tục ngữ nói kẻ bán gia sản không đau lòng, nếu đổi thành Sơn Mộc Nhất Lang, nhất định sẽ không tùy tiện quyết định như vậy!

Sau khi thương lượng xong, Sơn Mộc Quân đứng dậy, nhìn Lý Đại Lực nói ra:

- Lý lão bản, ta ra giá một ức năm ngàn vạn, ta nghĩ giá trị của tác phẩm nghệ thuật này, đã không thể dùng tiền mà cân nhắc.

- Trời ạ, một ức năm ngàn vạn?

- Móa, tên Nhật Bản này điên rồi!

Sơn Mộc Quân báo giá, toàn trường xôn xao, từ trên ghế đứng dậy, tất cả mọi người đều đưa ra nghị luận của bản thân, con mắt đều nhìn chăm chăm vào Trang Duệ ở hàng cuối.

- Trang lão bản, tổ tông a, thấy tốt thì dừng đi!

Lý Đại Lực đứng trên đài cao liên tục lau mồ hôi lạnh, trong tưởng tượng của hắn, bố cục này có thể lấy của mấy tên Nhật Bản này mấy ngàn vạn, đã xem như may mắn, không nghĩ tới bây giờ chuyện này đã thoát ra khỏi tầm khống chế của hắn, quyền quyết định đã nằm trong tay tổng đạo diễn Trang Duệ.

Nhưng chuyện này làm cho Lý lão bản áp lực rất lớn, hắn rất sợ sau khi đấu giá kết thúc, bản thân mình vừa ra khỏi cửa, đã bị cơ quan điều tra mời đi uống trà, dù sao một vật phẩm có giá trên một ức, dù là đồ giả cũng biến thành đồ thật.

Nghe tiếng nghị luận chung quanh, sắc mặt Trang Duệ không tốt lắm, giống như đang tự hỏi mình nên nói chuyện thế nào, nhìn thấy thần sắc này của Trang Duệ, đám người sư tập trong nước, trong nội tâm đã lạnh lại.

Trang Duệ từ từ đứng dậy, vốn hội trường âm ảm ỉ, lập tức yên tĩnh, mấy chục ánh mắt, đều tập trung vào người Trang Duệ.

- Chư vị, khó mà có được khách nhân Nhật Bản ưa thích đồ cổ của chúng ta như thế, ta nghĩ, chúng ta có lẽ nên chúc mừng Sơn Mộc tiên sinh, hắn đạt được cái bình này.

Trang Duệ nói không nhanh không chậm, mọi người cũng nhìn ra, tâm tình của Trang lão sư không tốt, có lẽ chỉ có Miêu Phi Phi và Lý Đại Lực, mới có thể từ trong khóe mắt của Trang Duệ, nhìn ra bạn thân đang vui như nở hoa!

Đúng vậy, Trang Duệ đang vui mừng, tuy hắn không thiếu tiền, nhưng nếu có người đưa tiền, hắn cũng vui vẻ mà nhận lấy.

- Trang lão sư, cảm ơn, ngài là chuyên gia nghệ thuật chân chính!

Sau khi Sơn Mộc Quân nghe vậy liền cảm ơn Trang Duệ.

Trang Duệ bản thân không có phản ứng gì, ngược lại là Miêu cảnh quan và Lý Đại Lực thiếu chút nữa cười ra tiếng, trong truyền thuyết có câu bị bán mà còn giúp người ta kiếm tiền, hôm nay trình diễn thành thực tế.

- Tốt, nếu như không còn gì nữa, cái Bạch Địa Hắc Hoa Ngư Phượng Văn Tứ Hệ Bình này, sẽ thuộc về Sơn Mộc tiên sinh!

Lý Đại Lực nói ra lời này làm ọi người ở đây có cảm giác thất lạc, đây là Trung Quốc, trên sân nhà mình, hơn vài chục người đối mặt với mấy người Nhật Bản, lại thất bại thảm hại, làm cho bọn họ có cảm giác mất thể diện.

Cho nên Lý Đại Lực nói xong lời này, rất nhiều người bắt đầu đi ra lối ra, nhưng sự kiện một ức năm ngàn vạn này, sẽ từ trong miệng những người này, lập tức truyền ra khắp giới đồ cổ trong nước.

Mà ngay cả Mạnh giáo sư cũng gọi điện cho Trang Duệ, hỏi thăm chuyện này, Trang Duệ cũng không cách nào nói rõ, chỉ rất mờ昧, nói rằng khả năng hai món này là đồ dỏm là rất lớn, lúc này mới khiến cho lão sư yên tâm thoải mái một chút.

Nhưng tất cả mọi người không biết, lần đấu giá này chỉ là bắt đầu mà thôi, ngày sau, sự kiện gồm sứ quan điều Từ Châu, sẽ gây ra phong ba càng lớn.

...

Giao dịch qua đi, bọn người Sơn Mộc Quân dưới sự bao vây bảo hộ của bảo vệ, vội vàng rời khỏi đây, dựa theo chuẩn bị trước của bọn họ, hai món đồ sứ này sẽ trở về Nhật Bản nhờ một vị tham tán đại sứ ở Trung Quốc, cùng trở về Nhật Bản một lúc.

Trang Duệ và bọn người Bành Phi, cũng rời khỏi phòng đấu giá, Trang Duệ nhìn khe hở, né tránh Kim Bàn Tử, nhỏ giọng nói với Miêu cảnh quan:

- Miêu cảnh quan, lần này chỉ là trao đổi hàng mỹ nghệ dân gian, bạn bè Nhật Bản nguyện ý tốn hao nhiều tiền như vậy mua về, đó là tự do của bọn họ phải không? Mặt khác lần thu nhập này, ta sẽ thúc dục phong đấu giá nộp thuế, hi vọng các người không nên phóng đại a!

Tuy bên ngoài thời tiết nóng bức, nhưng trong lòng Trang Duệ, lại phi thường mát mẻ, tương đương thoải mái.

- Trang Duệ, với tư cách bạn bè, tôi khuyên anh một câu, lần sau không nên làm như vậy, anh tự giải quyết cho tốt a...

Miêu Phỉ Phỉ tâm tình phức tạp nhìn Trang Duệ, quen biết nhiều năm, nàng cũng không có phát hiện, bên trong tính cách của Trang Duệ quá ngổ ngược.

Nhưng đối với chuyện này, Miêu Phỉ Phỉ không có ý định tiếp tục truy cứu nữa.

Đúng như Trang Duệ nói, những vật kia là giả, căn bản là không có biện pháp truy cứu trách nhiệm, cho dù hiện tại đi hỏi Sơn Mộc Quân kia, Sơn Mộc Quân có đánh chết cũng chỉ nói đây là hàng mỹ nghệ mà thôi.

Sau khi cáo biệt Miêu Phỉ Phỉ, Trang Duệ vốn định đưa Kim Bàn Tử về nhà, nhưng về mặt của bạn thân trên xe rất kích động, hiển nhiên, bị màn đấu giá vừa rồi trùng kích rất lớn.

- Trang ca, ngài đúng là lợi hại, vô thanh vô tức đào của mấy tên Nhật Bản kia hẳn hai ực.

Sau khi đưa Kim Bàn Tử về nhà, Trang Duệ cũng không trở về nhà cấp bốn, mà cùng Bành Phi đi tới một trà lâu thanh tĩnh, bao một gian phòng ngồi xuống.

- Ha ha, nếu như bọn họ thật sự cất giữ để thưởng thức thì tốt, sẽ không có việc gì, nếu như làm ra chuyện nào khác, hắc hắc...

Trang Duệ cũng không có hảo ý, hắc hắc qua Từ Quốc Thanh, bên trong hai món đồ sứ này, đã có chữ “Hứa”, đó là chiêu bài của Từ Quốc Thanh!

Hơn nữa Từ Quốc Thanh còn làm một chuyện mà Trang Duệ ghen hờn trần trối, đó là thời gian chế phối của đồ sứ, cũng khắc vào bên trong, dù cho không đánh nát đồ sứ, chỉ cần dùng dụng cụ nhìn vào trong, cũng có thể thấy rõ.

- A! Trang tổng, ngài đúng là hù chết ta!

Thời điểm Trang Duệ và Bành Phi uống trà nói chuyện phiếm, cửa phòng bị đẩy ra, Lý lão bản thò đầu vào, nhìn rõ ràng trong phòng chỉ có Trang Duệ và Bành Phi, lúc này mới đi tới.

Lý Đại Lực đang sợ cảnh sát ẩn trong phòng, gây ra chuyện lớn như vậy, hẳn đã chuẩn bị trốn ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió.

- Lý lão bản, không có chuyện gì đâu, không cần phải sợ!

Trang Duệ rót cho Lý Đại Lực chén trà, chuyện này cho ra kết quả, đúng là thiệt thòi cho Lý Đại Lực.

- Trang tổng, ngài chơi quá lớn a?

Lý Đại Lực nghe lời này của Trang Duệ, không khỏi cười khổ, tràng diện như lúc này trong phòng đấu giá quốc tế cũng hiếm thấy..

Trang Duệ rót cho Lý Đại Lực chén trà, cười nói:

- Lý tổng, lần đấu giá này đủ để ngài dương danh tứ hải rồi a!

- Đúng a, là tiếng xấu lan xa cũng không kém bao nhiêu, đoán chừng sau này ngay cả đấu giá chợ đêm cũng không cần làm nữa.

1058. Chương 1 058: Quý Ngân Sách.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1058: Quý ngân sách.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Lý Đại Lực cũng đang bức tức đầy bụng, hắn chuẩn bị đem tiền đưa cho Trang Duệ, bản thân hắn lập tức đi ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, hiện tại hắn biết rõ, trò chơi của những hậu đại quan chức có bối cảnh thâm hậu, là một chuyện phi thường nguy hiểm.

- Trang tổng, đây là chi phiếu một ức chín ngàn vạn, ngài cất kỹ...

Sở dĩ Lý Đại Lực đến chậm hơn Trang Duệ, chính là vì xử lý chuyện chi phiếu, hắn cũng không có gan thiếu nợ Trang Duệ.

Trang Duệ kỳ quái nhìn về phía Lý Đại Lực, nói ra:

- Lý tổng, ngài gấp làm gì chứ?

- Ta... Lúc này ta muốn đi Myanmar hai tháng, hôm nay náo lớn như vậy, nói không chừng cảnh sát đang tìm kiếm ta ở khắp nơi đấy!

Lý Đại Lực nói ra lời này đã chuẩn bị tâm lý, giang hồ càng giá gan càng nhỏ, Lý lão bản biết rõ, nếu quốc gia muốn thu thập hắn, cũng không có gì khó, cũng bởi vì hắn mười năm nay hắn không có làm chuyện trái pháp luật, cho nên cùng lắm là ăn cơm tù vài năm mà thôi.

- Thì ra là chuyện này!

Trang Duệ nghe vậy sững sờ một chút, tiếp theo là cười, nói ra:

- Lý tổng, ngài yên tâm đi, không có ai tìm ngài cả, chuyện này đã hoàn tất, mặc kệ ai hỏi, ngài cứ nói là bán ra hai món hàng mỹ nghệ, yên tâm ở nhà đi!

- Trang tổng, ngài nói đùa sao?

Tuy phong cảnh ở Myanmar đúng là không tệ, nhưng Lý lão bản cũng không phải muốn đi du lịch, nghe Trang Duệ nói lời này, con mắt của hắn sáng ngời.

- Đương nhiên là thật, việc này bởi vì ta mà ra, cũng không thể để Lý lão bản gánh vác oan ức a?

Trang Duệ cười cười, lấy giấy bút ra ký tài khoản trên chi phiếu, sau đó đẩy chi phiếu trở về, nói ra:

- Lý tổng, dựa theo quy củ bán đấu giá, số tiền này ngài rút ra đi, sau khi tiền thuế, sau đó cứ lấy số còn lại.

Lý Đại Lực nghe được Trang Duệ nói lời này, lập tức sững sốt, hơn phân nửa là thưởng a, lắp bắp nói ra:

- Trang, Trang tổng, ngài... Ngài quá khách khí, ta có vất vả gì đâu!

Một ức chín ngàn vạn, hắn được cầm ba ngàn vạn, cơ hồ là bằng một phần ba thân gia của Lý Đại Lực, chủ yếu nhất là, Lý lão bản từ đầu đến cuối cũng không dám rút số tiền này ra.

- Được rồi, Lý tổng cứ điện thoại cho Tiền tổng của nhà bán đấu giá Bắc Kinh đi, đây là số điện thoại của Tiền tổng, ngài rồi rảnh trực tiếp đi tìm hắn là được, sau đó chúng ta còn cơ hội hợp tác dài dài.

Trang Duệ khoát khoát tay, không có nói trực tiếp với Lý Đại Lực, mọi người cùng kiếm tiền mới là vương đạo, người ăn mảnh không thể lẫn lộn trong xã hội này.

Lại nói Lý Đại Lực bởi vì chuyện này mà hao tâm tổn trí không ít, chỉ riêng việc tìm di chỉ hầm lò đã tốn sức không ít, không có quan hệ của hắn, chưa hắn lần đấu giá này có quy mô như hiện tại, chỉ bằng điểm này, Lý Đại Lực đã đáng cầm số tiền này rồi.

- Được, Trang tổng, ngài nhân nghĩa, lão Lý ta cũng nghiêm túc, sau này có chuyện gì ngài cứ phân phó, nếu lão Lý ta nhú mào, sẽ không bằng con chó ghê!

Lý Đại Lực nói ra lời này mặc dù là nói hơi quá, nhưng chân tâm thật ý, hấn lặn lội trong xã hội nhiều năm như vậy, chuyện lấy tiền còn đâm sau lưng hấn cũng thấy nhiều, mà làm việc nhân nghĩa như Trang Duệ, hấn lần đầu tiên nhìn thấy.

- Đi, lão Lý, đi trấn an huynh đệ thủ hạ đi, ta còn có chút chuyện cần làm, hôm nay chúng ta đi, hôm nào ta mời người ăn cơm!

Trang Duệ vỗ vỗ vai Lý Đại Lực, ngữ khí cũng trở nên thân mật, tuy hấn có tiền, nhưng thủ hạ không dùng được, Lý Đại Lực tuy thân gia không sạch sẽ, nhưng hấn có nhân mạch không tệ.

Sau khi ra khỏi phòng, Lý Đại Lực giành tính tiền, Trang Duệ cười cười cũng không nói gì, sau đó nhanh chóng lên xe rời khỏi trà lâu.

- Ca, chúng ta đi đâu? Về nhà sao?

Bành Phi cầm lái, nhìn về phía Trang Duệ.

Trang Duệ xoa xoa huyệt thái dương, trận đấu giá hôm nay quá kích thích, nhưng kích thích qua đi, cũng làm cho hấn cảm thấy có chút mệt mỏi, suy nghĩ một lúc, Trang Duệ nói ra:

- Đi nhà bảo tàng, ta muốn làm quỹ ngân sách, việc này để Hoàng Phủ Vân ra mặt thì tốt hơn!

Lần này xuất hiện chuyện khai quật di chỉ lò gốm Từ Châu, huyền náo giới đồ cổ cả nước, ngay cả cảnh sát cũng bị kinh động, hơn nữa Miêu Phỉ Phỉ cũng biết chân tướng, nếu như Trang Duệ thực sự yên tâm thoải mái cầm số tiền kia, chỉ sợ sau này sẽ có người mượn cớ.

Cho nên Trang Duệ chuẩn bị mang hơn một ức này ra, lại dùng một số tiền của mình, dùng danh nghĩa bảo tàng Định Quang, làm một quỹ ngân sách giúp đỡ học sinh nghèo, tiền không sạch sẽ, nhưng cho đường hoàng, tin tưởng cho dù sau này có người biết mình bố cục, cũng không nói nhiều làm gì.

- Là ông ngoại sao?

Thời điểm xe đi về phía bảo tàng, Trang Duệ nhận được điện thoại, nhìn dãy số, là Ngọc Tuyền Sơn.

- Trang Duệ, ta là người Ngô a di, ông ngoại muốn gặp người ngay lập tức.

Trong điện thoại truyền ra tiếng của hộ lý sẵn sóc đặc biệt, nàng chiếu cố Âu Dương Cương đã hơn mười năm, cho nên bình thường Trang Duệ đều gọi nàng là a di.

- Ngô a di, như thế nào, thân thể ông ngoại xảy ra chuyện gì sao?

Trang Duệ cả kinh, vội vàng hỏi.

- Không có việc gì, thân thể vẫn tốt, nhưng bảo ta gọi người tới!

Ngô a di nói lời này làm Trang Duệ yên lòng, mặc dù có linh khí điều trị, nhưng sinh lão bệnh tử không ai kháng cự được, dù sao lão gia tử tuổi đã cao, có chút chuyện khó nói trước.

- Được, ta sẽ đi qua ngay!

Trang Duệ cúp điện thoại, nói với Bành Phi:

- Đi, đi Ngọc Tuyền Sơn!

Trong đời thứ ba của Âu Dương gia tộc, kể cả Âu Dương Lôi, không có người nào được lão gia tử chào đón như Trang Duệ, phải biết rằng, sau khi bọn người Âu Dương Long ra ngoài nhậm chức, trở về Bắc Kinh cũng chưa chắc nhìn thấy lão nhân gia.

Lái xe vào Ngọc Tuyền Sơn, sau khi đi tới chỗ nghỉ dưỡng, Trang Duệ liếc thấy, lão gia tử đã ngồi ở sân nhỏ cửa ra vào, Ngô a di đứng ở bên cạnh, giống như đang khích lệ gì đó.

Trang Duệ xa xa đã bảo Bành Phi dừng xe lại, bước nhanh qua, vừa cười vừa nói:

- Ông ngoại, ngài thế nào rồi? Cãi nhau với bà ngoại à?

Lão gia tử lúc tuổi già, tính cách có chút hài hước, bình thường chỉ cần đỡ dành là tốt đẹp, nhưng sắc mặt của lão gia tử hôm nay không giống bình thường, Trang Duệ cảm giác hắn đang chờ mình tới.

Lão gia tử căng mặt, dùng cây trượng đánh xuống đầu vai của Trang Duệ, nói ra:

- Ai bảo ngươi ngồi xuống? Đứng dậy, Ngô, ngươi tránh xa một chút!

- Vâng!

Ngô a di biết rõ lão gia tử đang bình thường, đột nhiên nóng giận, nàng phỏng đoán có thể là Trang Duệ ra ngoài gây họa, lúc gần đi nháy mắt cho Trang Duệ.

- Ông ngoại, chuyện gì thế?

Trang Duệ đúng là có chút không hiểu thấu, lão gia tử ra oai, làm cho hắn cũng cảm thấy bồn chồn.

Lão gia tử cầm cây trượng, vẻ mặt nộ khí nói ra:

- Ta nghe nói, ngươi bán quốc bảo phải không? Những vật kia tuy là đồ chùi dít cũng được, nhưng đó là đồ quốc gia, sao ngươi có thể cho những tên Nhật Bản kia?

- Ông ngoại, ngài nghe ai nói? Không có chuyện này a!

1059. Chương 1 059: Phong Ba.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1059: Phong ba.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nghe xong biết là việc gì, lập tức có chút đỡ khốc đỡ cười, ai mà lảm mồm thế, đem chuyện này ra chọc lão gia tử? Nhưng lão gia tử đã không biết chuyện bố cục, vậy nhất định không phải là Miêu Phi Phi nói.

- Bất kể ta nghe ai nói, ta hỏi có việc này không? Nói cho ngươi biết, một hồi ta sẽ mượn trượng của Tổng lão đánh ngươi!

Lão gia tử nói lời này cho Trang Duệ nghe, đó là Tổng lão gia gia, cũng là người yêu thích đồ cổ, không biết ai nói vào lỗ tai của hắn, sau đó mới lọt vào tai ông ngoại.

Hiện tại Trang Duệ cũng biết rõ, chuyện mình cho rằng rất bí mật, căn bản là không chạy khỏi tai vách rừng của cơ quan điều tra, đầu giá chưa chấm dứt bao lâu, đã lọt vào tai của lão gia tử.

Kỳ thật Trang Duệ không biết, sau chuyện lần trước hắn đi ra ngoài, Âu Dương Cương và Tổng gia lão gia tử, luôn chú ý tới hắn, chuyện lớn như lần này, đương nhiên có người báo cáo cho lão nhân rồi.

- Ông ngoại, không có việc như vậy, ta bán đồ cho lũ Nhật Bản kia, đó là đồ giả, đừng nói hơn ức nhân dân tệ, ngay cả mười vạn cũng không tới, cái gì mà quốc bảo chứ!

Trang Duệ vội vàng giải thích với lão gia tử một phen, những lão gia hỏa này đều từ chiến trường chiu ra, đều tính tình nóng nảy, nói không chừng trong nhà của Tổng lão gia tử có thể tìm được súng ngắn đấy, việc này nhất định phải nói rõ ràng.

- Ngươi nói thật?

Lão gia tử bán tín bán nghi.

Trang Duệ vỗ ngực nói:

- Ông ngoại, ta nào dám dối gạt ngài, ta nói là chắc chắn một trăm phần trăm, chỉ có đồ vật được làm như thật thôi.

Trang Duệ cũng nói chuyện lập quỹ ngân sách cho lão gia tử nghe một lần, thần sắc lão nhân vốn nghiêm túc cũng hòa hoãn trở lại.

- Ân, vậy là tốt rồi, Duệ, ông ngoại tuổi đã lớn, không biết lúc nào sẽ đi gặp Mao chủ tịch, thời điểm còn có thể che chở cho các người, có một số việc khó nói với ai a.

Cho nên các người làm việc nhất định phải đường đường chính chính, chỉ cần đi được chính, sẽ không sợ ai nói khác.

Lời nói của lão nhân rất chậm, cuối cùng run run rẩy rẩy chống quai trượng đứng dậy, nói ra:

- Người đi mau lên, ta và Tống lão đầu nói chuyện!

- Bên ngoài sao?

Nhìn thấy y tá từ từ vịn lão nhân đi vào sân nhỏ, đột nhiên Trang Duệ cảm thấy mũi cay cay, hiện tại hẳn mới hiểu được, thì ra lão nhân vẫn luôn quan tâm tới hẳn.

Sau khi rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn, Trang Duệ lại đi tới nhà bảo tàng, sau khi nói chuyện mở quỹ ngân sách với Hoàng Phủ Văn một chút, lại hỏi chuyện trao đổi vật phẩm với bảo tàng cổ cung, thẳng đến tối mới trở về nhà.

Thời gian kế tiếp, Trang Duệ càng thanh nhàn, mỗi ngày đi tới trường nghe giảng, về nhà chơi với hai con, nhìn thấy con của mình phát triển từng ngày, trong lòng Trang Duệ tràn ngập cảm giác hạnh phúc của người làm cha.

Thời điểm cuối tuần, Trang Duệ lại đi viện bảo tàng hoặc Tuyền Duệ Trai, hai tháng sau, quỹ ngân sách của bảo tàng Định Quang thành lập, hơn nữa đã giúp đỡ hơn ba trăm hài tử nghèo khó, thành lập mười hai lớp học hi vọng, đạt được xã hội nhất trí tán dương.

Những chuyện này đều là Hoàng Phủ Văn ra mặt, Trang Duệ một mực tàng hình phía sau màn, trừ một số ít người thân cận, có rất ít người biết rõ quỹ ngân sách này là của Trang Duệ.

- Cha... Cha ôm...

Phương Phương lay động cánh tay đi tới bên cạnh Trang Duệ, đôi bàn tay gơ lên, sau lưng còn có em gái của nó theo sau, hai gia hỏa vừa mới qua sinh nhật một tuổi, đã có thể hô lên “Cha cha, mẹ mẹ, nãi nãi, thúc thúc” còn nhiều từ nữa.

Không biết có phải là vì Trang Duệ thường xuyên dùng linh khí vuốt ve thân thể của chúng hai không, lũ tiểu tử này, cao hơn hài tử cùng tuổi không ít, nhất là làn da, đặc biệt tốt, giống như hai con búp bê.

Sau lưng hai gia hỏa, còn có hai con chó Ngao Tây Tạng đi theo, mặt khác Âu Dương Uyển đang dùng vẻ mặt khẩn trương nhìn theo cháu nội, sợ chúng ngã xuống.

- Đến đây, con yêu, thơm quá đi!

Trang Duệ một bả ôm lấy Phương Phương, đem mặt gom góp đi qua, cái tay còn lại đem con gái cũng ôm, nhìn phía sau khẩn trương tôn tử tôn nữ Âu Dương uyển nói ra:

- Mẹ, tuổi mẹ đã lớn, đừng đi theo đám tiểu tử này nữa, không phải có Kim Cương sao?

Âu Dương Uyển liếc mắt nhìn con mình, tức giận nói ra:

- Chẳng phải thời điểm người còn nhỏ cũng thế sao, mẹ chạy còn ít à? Ân, nhưng Kim Cương đúng là hiểu chuyện, nó đang thay Bành Phi dán câu đối đấy!

Năm nay năm mới đến muộn, phải tới trung tuần tháng hai, trong nhà cấp bốn của Trang Duệ đã bố trí xong, sau đó dời cả nhà qua trang viên, hẳn chuẩn bị đón năm mới trong trang viên vào năm nay.

- Ngao!

Đang nói Kim Cương, thì đại gia hỏa này chạy tới, nhìn thấy nó ăn mặc, Trang Duệ không khỏi cười lớn.

Cũng không biết là ai cắt may quần áo cho Kim Cương, không ngờ là một bộ quần áo đỏ chói, mà trên đó có không ít bông hoa, trên đầu còn có một cái mũ chụp xuống, nếu quay lưng lại, sẽ làm cho người ta tưởng rằng nó là người vạm vỡ đấy.

- Muốn... Kim Kim... Muốn Kim Kim...

Kim Cương đến, hai gia hỏa ở trong ngực Trang Duệ lập tức không an phận, đều giương tay và thân thể để cho Kim Cương ôm.

- Ta nói, rốt cuộc ai là cha các ngươi đấy!

Trang Duệ cười khở giao Phương Phương Viên Viên cho Kim Cương, hai gia hỏa đều cảm lông ở cổ của Kim Cương, không buông tay ra, Trang Duệ thấy thế trong lòng xuất hiện đồ kỵ.

Hai con chó Ngao Tây Tạng vây quanh Kim Cương, dùng móng vuốt bắt lấy quần áo của Kim Cương, muốn bò lên trên, nhưng sự thật chứng minh, chó không có năng khiếu leo cây, vừa leo được một nửa đã té xuống, Trang Duệ nhìn thấy mà vui cười.

- Ủ...c... Cạc cạc!

Kim Vũ cũng từ trên bầu trời bay xuống, nó dùng mỏ cọ lên mặt hai gia hỏa một cái, nếu như có người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa không nhẹ, nhưng gia đình Trang Duệ nhìn mãi thành thói quen.

Âu Dương Uyển con mắt nhìn chăm chăm vào hai đứa cháu nội, trong miệng nói với Trang Duệ:

- Tiểu Duệ, Huyền Băng chừng nào trở về?

- Ngày mai sẽ trở về, mẹ à, mẹ hỏi mấy lần rồi đấy!

Tần Huyền Băng tháng trước đã bắt đầu công tác, phụ trách thiết kế xếp đặt châu báu cho Tần thị châu báu, đều làm ở trong nhà, nhưng mấy hôm trước đi tới Hồng Kông một chuyến, năm nay Tần gia chuẩn bị đến Bắc Kinh mừng năm mới.

- Đi đi, ta sẽ nhìn, người đi giúp Lý tẩu đi, nhìn xem gian phòng thu thập xong chưa!

Thông gia sắp tới, đương nhiên Âu Dương Uyển phải có đầy đủ tôn trọng, bảo người chuẩn bị phòng ốc cho thông gia trước, mấy ngày nay đang bận rộn làm chuyện này.

Trang Duệ vừa cười vừa nói:

- Biết rõ, mẹ à, ngài yên tâm đi, phòng ở nhà mình còn tốt hơn cả phòng khách sạn năm sao đấy!

- Đúng rồi, Bành Phi đâu? Hắn đi ra ngoài hơn nửa tháng rồi đấy? Như thế nào còn không có gặp trở lại?

Thời điểm Trang Duệ muốn quay người rời đi, Âu Dương Uyển ở sau lưng hô lên.

- Mẹ, Bành Phi đi ra ngoài mấy ngày a!

Trang Duệ đang nói chuyện, điện thoại trong túi quần vang lên, lấy ra xem xét, Trang Duệ vừa cười vừa nói:

- Mẹ nhìn nè, điện thoại của con nuôi mẹ đấy, mỗi ngày đều có điện thoại gọi đến, còn lo gì chứ?

1060. Chương 1 060: Phong Ba.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1060: Phong ba.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Thối tử, ta sợ các ngươi lại gặp nguy hiểm gì, làm ẹ lo lắng!

Âu Dương Uyển trừng mắt.

- Được rồi, con nghe điện thoại!

Trang Duệ cầm điện thoại đi ra ngoài.

- Trang ca, chuyện đã làm tốt, ngày mai ta sẽ về Bắc Kinh...

Âm thanh của Bành Phi từ trong loa truyền tới, bên cạnh hắn hình như có không ít người, có chút âm ỹ, nói chuyện đều là tiếng Nhật.

- Không có người chú ý tới người chứ? Nhất định phải chú ý an toàn, Trương Thiển mấy ngày nay luôn nhắc tới người, mau gọi điện thoại cho nàng...

Trương Thiển cũng đã mang thai hai tháng, nếu không phải Bành Phi hiểu tiếng Nhật, làm việc lại cơ linh, lần này Trang Duệ sẽ không cho hắn đi ra ngoài.

Bàn về chuyện mấy ngày nay Bành Phi tới Nhật Bản, phải nói về nhiều tháng trước.

Thời điểm đầu năm nay, trong giới đồ cổ Nhật Bản, đột nhiên truyền ra một tin tức, đó là bọn họ phát hiện ra một di chỉ hầm lò có hơn ngàn năm lịch sử, hơn nữa còn khai quật được hai món gốm sứ nguyên vẹn...

Trải qua nhiều vị chuyên gia gốm sứ và lịch sử học của Nhật Bản, hai món đồ sứ trên đúng là sản phẩm của ngàn năm trước, hơn nữa còn hướng toàn bộ thế giới tuyên bố, kỹ thuật chế tạo gốm sứ của Nhật Bản ngàn năm trước, đã đuổi kịp Trung Quốc.

Cùng lúc đó, bọn họ ném lý luận ra ngoài, những món gốm sứ Từ Châu truyền lưu nhiều năm ở Trung Quốc, được truyền lưu ở Nhật Bản sớm nhất.

Tin tức đổi trắng thay đen này, sau khi truyền vào trong nước, lập tức khiến sóng to gió lớn nổi lên, trong nước có nhiều đoàn chuyên gia đi tới Nhật Bản, đi khảo chứng cái gọi là đồ sứ “Đuổi kịp” của Nhật Bản.

Nhưng làm cho người ta uể oải là, cho dù là các vị chuyên gia, cũng không có cách nào xem xét ra nó là thật hay giả.

Mà cạo lớp phần sứ bên ngoài đi giám định các bon, đúng là hai món này có từ hơn một ngàn năm trước, các loại chứng cứ đều bất lợi cho giới đồ sứ Trung Quốc.

Đúng vào lúc này, đột nhiên mọi người nhớ tới lần đầu giá hơn một năm trước, nhưng đó không phải là đấu giá chính quy, cho nên không thu hình chứng minh, cho dù có một ít người nhảy ra nói chuyện, cũng không có ý nghĩa gì.

Lý Đại Lực trong khoảng thời gian này gấp như kiến bò trong chảo lửa, mỗi ngày đều có không ít điện thoại gọi tới mắng chửi, nếu không phải cố kỵ bản thân của hắn lảng lôn trong giới hắc đạo, chỉ sợ đã có người đánh tới tận cửa.

Trang Duệ cũng bị lão gia tử điện thoại tới quở trách một phen, bảo hắn nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này, lúc này Trang Duệ mới bảo Bành Phi tới Nhật Bản một chuyến, hắn đã sớm dự liệu được chuyện này, sau khi chuẩn bị xong, chỉ chờ ra tay.

- Cha, ngài cứ nghỉ ngơi trước đi, con giao Phương Phương qua, đứa nhỏ này hơi phá phách.

Thời điểm giữa trưa, Trang Duệ và Hách Long cũng lái hai chiếc xe, chở Tần lão gia tử đến nhà, đương nhiên, giới hạn là Trang Duệ, cha vợ mẹ vợ và lão gia tử, về phần hai thúc thúc (cậu), đều ở lại Hồng Kông.

Tần Hạo Nhiên rất ưa thích hai cháu ngoại, khi vào nhà ôm chúng không buông tay, một mực ôm gia hỏa, mà Phương Phương vươn tay kéo kính mắt của ông ngoại xuống.

- Không sao, không sao, thấy chúng là được rồi, lão gia tử không phiền đâu, ta có một sao?

Tần Hạo Nhiên nói là lão tử của hần, Tần lão gia tử ngồi trên sa ***, trên người bộ dáng quần quít, đang mừng rỡ cười ha hả.

- Các vị đang xem dài, hiện tại là hiện trường trực tiếp của các chuyên gia gốm sứ tổ chức ở Đông Kinh, mọi người đều biết, gần đây bởi vì Nhật Bản tuyên bố khai quật được di chỉ gốm sứ ngàn năm trước, sau đó tuyên truyền khắp nơi, trong tay bọn họ có đầy đủ chứng cứ, chứng minh đồ sứ của Nhật Bản là giả, chúng ta có thể nhìn thấy, đây là chủ tịch của công ty Sơn Mộc, mang theo hai món đồ sứ công bố tin tức.

Đang phát hình Phương Hoàng Vệ, đột nhiên chọc vào tiết mục truyền bá, hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong phòng.

- Bọn Nhật Bản này, rõ ràng không có lịch sử gì, không nên làm lớn như vậy, cũng trách người quốc gia chúng ta bất thành khí, đem quốc bảo bán cho bọn chúng, cho nên mới cho Nhật Bản cơ hội, đúng là sỉ nhục từ tôn a!

Xem hình ảnh trên ti vi, Tần lão gia tử như bệnh đau tim, Trang Duệ ngồi đối diện với hần, mặt đỏ tạt mang tai, đồ vật là do hần bán đi, đây không phải là mắng hòa thượng hỏi đầu sao?

- Cha, vật kia chưa hẳn là thật, chuyên gia gốm sứ của chúng ta đã nói rồi, trên tay của bọn họ có chứng cứ.

Tần Hạo Nhiên đối với vấn đề này thì khách quan hơn, nói xong lời này lại nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Tiểu Duệ, ngươi là người chơi đồ cổ, người thấy thế đồ sứ là thật hay giả?

- Con?

Trang Duệ sững sờ thoáng một phát, không nghĩ tới nhạc phụ đại nhân lại hỏi mình, thời điểm đang chuẩn bị trả lời, đột nhiên từ trên TV nhìn thấy hình ảnh quen thuộc, vội vàng nói:

- Cha, xem tivi thì biết rõ, kết quả sẽ có ngay đây!

Người nọ xuất hiện trên TV, chính là nghiên cứu viên Điền Phàm của bảo tàng cổ cung, hần với tư cách là chuyên gia gốm sứ đi tới Nhật Bản gần đây, cũng là Điền Phàm yêu cầu tổ chức buổi công bố tin tức này.

- Các vị truyền thông, thật cao hứng khi các vị tham gia lần công bố tin tức này...

Gần đây Trang Duệ cảm thấy nghiên cứu viên Điền Phàm có chút chất phác, rõ ràng biểu hiện rất có chút quy phạm, sau khi đọc diễn văn ngắn ngủi, nói tiếp:

- Đối với chuyện Nhật Bản công bố tìm được di chỉ gốm sứ gần đây, ta muốn nói rõ là, hai món đồ sứ này, chính là hàng mỹ nghệ hiện đại!

Điền Phàm nói ra lời này giống như một quả bom ném vào trong đám người, cho dù là người xem TV, hay là phóng viên ở hiện trường công bố tin tức, tất cả đều đứng dậy.

- Chúng ta có đầy đủ chứng cứ chứng minh, hai món gốm sứ này là sản phẩm mỹ nghệ của một vị đại sư trong nước chúng ta, hần căn cứ vào mảnh vỡ gốm sứ quan diêu Từ Châu hơn một ngàn năm trước, thành công phỏng chế ra sản phẩm tiến cống cho hoàng cung... Nói cách khác, hai món gốm sứ của Nhật Bản vốn có, chẳng qua là tác phẩm của vị đại sư này mà thôi, cái gọi là truyền thừa gốm sứ Trung Quốc đến từ Nhật Bản, chỉ là một trò cười không cười nổi mà thôi.

Điền giáo sư cũng không để ý hò reo của những người phía dưới, sau khi hần đọc bản thảo bằng tiếng Trung xong, ở hiện trường dùng Anh ngữ và Nhật ngữ phiên dịch ra, hội trường trở nên hỗn loạn.

Tất cả phóng viên ở hiện trường đều giơ cánh tay lên, hy vọng có thể đạt được cơ hội hỏi, ngày nay thông tin phát triển, đây là một thông tin giật gân, cũng có thể nói là một trò gièm pha với gốm sứ Nhật Bản.

Dùng hàng mỹ nghệ của nước khác, bảo là đồ cổ khai quật được của quốc gia mình, đó không chỉ là gièm pha, mà là trò cười, nếu như chuyện này là thật, chỉ sợ giới học thuật Nhật Bản, sẽ bị các học giả thế giới khinh bỉ.

- Dã Hợp tiên sinh, ngài có thể xác định, hai món đồ sứ này là đồ vật của ngàn năm trước hay không?

Sơn Mộc Quân và Dã Hợp ngồi ở hàng cuối cùng của buổi công bố tin tức, giờ phút này trong nội tâm cũng có chút bất ổn.

1061. Chương 1 061: Phong Ba.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1061: Phong ba.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Nếu như thứ này thật sự là giả, đối với Sơn Mộc Quân, đó chính là tai nạn, hắn sẽ bị toàn bộ thế giới chế nhạo, mà công ty Sơn Mộc của hắn, chỉ sợ sẽ sụp đổ.

- Sơn Mộc Quân, người phải tin tưởng khoa học, chúng ta đã nghiệm chứng các bon, hai món đồ sứ này, tuyệt đối là kết quả của ngàn năm trước, những người Châu Á kia chỉ là văn hời mặt mũi, mới nói như thế! xem tại

Dã Hợp bất mãn nhìn Sơn Mộc Quân, không tin nhãn lực của mình, chẳng lẽ ngay cả dụng cụ đo đạc là giả sao? Đến nay mới thôi, đã dùng công cụ đo các bon để kiểm tra gốm sứ, còn không có xảy ra sơ suất gì.

Sơn Mộc Quân đứng lên cúi đầu với Dã Hợp, nói ra:

- Thực xin lỗi, Dã Hợp tiên sinh, là ta không đúng, ta không nên hoài nghi ngài.

Phải biết rằng, lần này Nhật Bản tuyên bố tìm được một di chỉ gốm sứ hơn một ngàn năm trước, mà tin tức này do công ty Sơn Mộc tuyên bố, từ khi tuyên bố tin tức này đến nay, công ty Sơn Mộc, đạt được sự phát triển trước giờ chưa từng có, rất nhiều người Nhật Bản đang chọn mua đồ sứ, đầu tiên đều chọn mua sản phẩm của công ty Sơn Mộc.

Cộng thêm việc Dã Hợp công khai trợ giúp, chẳng qua qua bao nhiêu tháng, thị trường gốm sứ của công ty Sơn Mộc đang héo rút lại, chẳng những thu phục được thị trường bị mất, hơn nữa chiếm được một nửa thị trường gốm sứ của cả Nhật Bản.

Cho nên Sơn Mộc không dám đắc tội Dã Hợp, đừng nói trong lòng của hắn cũng nhận định đây là đồ thật, cho dù là giả, hiện tại Sơn Mộc Quân phóng lao phải theo lao.

- Điền tiên sinh, với tư cách là một học giả nổi danh như ngài, ngài sẽ chịu trách nhiệm vì những lời đã nói của mình chứ?

Nhìn thấy tình cảnh xúc động của quần chúng, Sơn Mộc Quân cũng không nhịn được nữa, nếu như làm cho công chúng hoài nghi, vậy ảnh hưởng sinh ra sẽ không thể lường nổi với công ty của hắn.

- Người đã công bố tin tức tìm được di chỉ lò gốm chính là Mộc tiên sinh?

Điền giáo sư tuy đã hơn năm mươi nhưng nhãn lực đúng là rất tốt, cách bảy tám hàng ghế, liếc mắt đã nhìn ra người hỏi là ai.

- Hai món đồ sứ này, chính là truyền thừa văn hóa dân tộc của Nhật Bản, không thể để cho người ta chửi bới được.

Lời nói này của Sơn Mộc Quân đã khiến cho phóng viên của Nhật Bản trầm trồ khen ngợi, nơi này là sân nhà của họ, trong lúc nhất thời lộ ra khí thế bàn bạc, chính nghĩa đặc thế.

- Sơn Mộc tiên sinh, người xác định hai món đồ sứ này là đồ khai quật từ trong lòng đất ra?

Điền giáo sư đứng dậy nhìn Sơn Mộc Quân đang lớn tiếng chất vấn, bộ dáng nhỏ bé của hắn lộ ra tức giận cũng không nhỏ chút nào, giờ phút này như biến thành to lớn hơn.

- Lão Điền làm tốt lắm!

Ở trong trang viên của mình, nghe được câu hỏi của Điền Phàm, Trang Duệ nhin không được mà vũ đài hưng phấn.

Sau hoạt động giám bảo ở Tế Nam lần trước, Trang Duệ và Điền giáo sư cũng có tiếp xúc mấy lần, xem như quen thuộc lẫn nhau, hẳn không có thể nghĩ đến gần đây Điền giáo sư là người không thích nói nhiều, trong tính cách lại kiên cường như thế.

- Tiểu Duệ, người quen biết Điền giáo sư?

Ngồi ở bên cạnh Trang Duệ, Tần Hạo Nhiên cũng nhìn ra con rể nhiệt huyết sôi trào, nghe được Trang Duệ nói thế, cũng quay đầu lại hỏi.

- Ách... Có quen biết, đều là người trong giới đồ cổ, bình thường tiếp xúc không ít, không nghĩ tới lần này là hẳn đi Nhật Bản...

Trang Duệ pha trò, đầu chỉ quen biết, tin tức mà Điền giáo sư dựa vào để mở buổi công bố tin tức này, đều là hẳn đặt kế, mà Tần lão gia tử vừa mới nói lời khinh bỉ tử tôn, bề ngoài hẳn cũng không có thoát khỏi liên quan.

- Vị Điền giáo sư rất không tồi, là nhân vật chính khí của Trung Quốc, tiểu Duệ, sau này có cơ hội dẫn ta đi làm quen một chút.

Tần Hạo Nhiên là một văn nhân, tạo nghệ đối với văn hóa cũng sâu, nhưng vì bận rộn sinh ý gia tộc, không có bỏ công đi nghiên cứu.

- Được được, cha à, xem ti vi đi!

Trang Duệ gật đầu đáp ứng, mà buổi công bố tin tức này, song phương đều có mùi thuốc súng nồng đậm.

Sơn Mộc Quân chất vấn Điền giáo sư, hơi có vẻ vội vàng xao động, Dã Hợp kéo hẳn lại, ghé vào lỗ tai hẳn nhỏ giọng nói vài lời.

- Nếu như Điền giáo sư không cảm ra chứng cứ, ta sẽ khởi tố người về tội vu khống nghiên cứu học thuật của chúng ta, chuyện này với chúng ta là một sự vũ nhục rất lớn.

Sau khi được Dã Hợp bày mưu đặt kế, ngôn từ của Sơn Mộc trở nên sắc bén, mà hiện trường biến thành buổi đọ dao kiếm bằng lời nói của hai bên, các phóng viên kẹp ở giữa, ngược lại có chút không biết làm sao.

Nhưng hai phe giằng co, vốn là một đề tài tốt, Sơn Mộc Quân đưa ra nghi vấn, bản thân ký giả rất thích vấn đề này.

Cho nên không có phóng viên nào đưa ra nghi vấn phản bác mặt mũi của hẳn, mà đang sửa sang lại câu chữ, dùng dụng cụ tùy thân truyền tin tức về cho đơn vị của mình.

Về phần những phóng viên quay phim, càng đem cameras nhắm ngay vào hai người, đem toàn bộ biểu lộ trên gương mặt của hai người quay lại, cho dù có mờ ám nào cũng không bỏ qua.

Mà chương trình này cũng thu hút sự quan tâm của công chúng các quốc gia, tất cả đều bị buổi công bố tin tức này mà hấp dẫn, mà tỉ lệ người xem của Phương Hoàng Vệ tăng lên chóng mặt.

Đang ở Bắc Kinh Trang Duệ cũng không nghĩ tới Điền giáo sư, lại dẫn tới phong ba chấn động như vậy, đã lực ảnh hưởng của giới học thuật bản thân.

- Sơn Mộc tiên sinh, trên tay ngài có mang theo cái rương, có phải là những “Cổ sử” khai quật được hay không?

Thời điểm Sơn Mộc Quân đòi chứng cứ, bỗng nhiên Điền giáo sư đổi giọng, nhắc tới đồ sứ.

- Đúng vậy, Điền giáo sư nói nó là đồ giả, không biết chứng cứ ở đâu? Khảo cổ là chuyện cần nghiêm túc và bằng chứng, chứ không phải nói linh tinh.

Sơn Mộc Quân đem cái rương đặt lên mặt bàn, dưới sự bảo vệ của các bảo vệ, đem đồ sứ từ trong cặp đặc chế mang ra trên bàn.

Cử động này của Sơn Mộc Quân, cũng là do Dã Hợp bày mưu tính kế, hẳn muốn cho người xem TV trên thế giới, hung hăng tát vào mặt giới học thuật Trung Quốc.

Bởi vì Dã Hợp tin tưởng, hai món đồ sứ này là thật, không ai có thể tìm được bất cứ khuyết điểm nhỏ nhất nào, hơn nữa trong tay của Sơn Mộc Quân, còn có báo cáo giám định các bon.

- Ta cũng có hai món đồ sứ, muốn mời Sơn Mộc tiên sinh xem xét một chút, phải chăng là nó cũng giống như đồ sứ khai quật được của Nhật Bản hay không?

Điền giáo sư cười một cái, từ dưới bàn lấy ra một cái rương, lấy ra hai món đồ sứ.

- Oa, giống nhau?

- Đúng vậy, hoàn toàn giống nhau!

- Trời ạ, điều này sao có thể chứ, có tới bốn món đồ sứ, rõ ràng là tương tự nhau?

Sau khi nhìn thấy Điền giáo sư lấy đồ sứ ra, toàn trường đều sôi trào, bởi vì đồ sứ Điền giáo sư lấy ra, hoàn toàn giống với hai món của Sơn Mộc Quân, ít nhất là những ký giả này, không cách nào nhận ra điểm khác biệt giữa hai bên.

- Cái này...

Sơn Mộc Quân bị cử động này của Điền giáo sư làm khiếp sợ, hẳn ở gần đồ sứ như vậy, cho nên nhìn thấy hai món đồ rất rõ, Sơn Mộc Quân cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung.

[/CHARGE]

1062. Chương 1 062: Phong Ba.(4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1062: Phong ba.(4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ha ha!

Trang Duệ ở trước TV nhìn thấy màn này, không khỏi cười lên, hẳn bố cục trước chính là lấy tiền của Sơn Mộc Quân, lập tức thông tri cho Từ Quốc Thanh, bảo hắn đốt chế ra hai món giống như tác phẩm trước đó.

Mục đích Trang Duệ làm như vậy, chính là sợ những tên Nhật Bản này làm ra chuyện vô sỉ gì đó, hiện tại xem ra, quả nhiên là có công dụng.

- Điền giáo sư, người có thể xuất ra hai món đồ sứ này, cũng không thể nói ra vấn đề gì, hai món đồ sứ này chúng ta khai quật nhiều tháng trước, các người hoàn toàn có thời gian phỏng chế giống như vậy a, ta đã từng nghe nói qua, năng lực làm giả của quý quốc rất mạnh a!

Ngồi ở hàng cuối cùng, Dã Hợp nhìn thấy chuyện này thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn, lập tức đứng dậy nói chuyện một phen, khoan hãy nói, lời này lọt vào tai của cánh phóng viên quốc tế, biến thành hợp lý.

- Vô sỉ!

Giờ phút này, vô số người ngồi trước TV cũng mất một câu như vậy, cho dù tao nhã như Tần Hạo Nhiên cũng là như thế.

- Mẹ kiếp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Trong lòng Trang Duệ thầm mắng một câu, may mắn là bản thân mình vẫn còn chuẩn bị ở sau.

Điền giáo sư cũng không để ý tới Dã Hợp, cười cười nói:

- Ta đã lấy hai món này ra, đương nhiên có bằng chứng chứng minh hai món đồ sứ này có cùng nguồn gốc với các vị, nhưng nếu hủy hoại hai món đồ sứ tinh phẩm này, các vị nguyên ý không?

- Đây là quốc bảo của Nhật Bản, đương nhiên là không thể hư hao!

Dã Hợp cự tuyệt Điền giáo sư!

- Quốc bảo? Vậy thì cũng có giá chứ? Các người có thể tùy tiện ra giá, nếu như chứng minh đồ hư hao là sản phẩm thật, ta sẽ dựa theo giá của các người mà bồi thường. Nếu là sản phẩm giả, ha ha, vậy thì nói rõ đây là đồ do con người làm giả mà ra, có nát cũng đáng đời.

Điền giáo sư nói ra lời này làm cho người ở đây oanh động, nguyên bản tràng công bố tin tức này đã bất ngờ, mà lúc này lại biến đổi bất ngờ, bây giờ biến thành đánh bạc!

Kỳ thật đồ sứ mới và cũ, có điểm bất đồng rất lớn, không thông qua một ít thủ pháp, cũng có thể bù đắp được, cho dù là đập nát đồ sứ xem mặt cắt, cũng khóa mà phân biệt ra.

Phương pháp này xử lý phẩm chất bên trong của đồ sứ, nhưng trả giá thập phần lớn, đồ sứ phồng chế, cũng chẳng cần làm loại này, cho nên đập nát đồ sứ, là thủ đoạn có thể phân biệt thật giả nhanh nhất và đơn giản nhất.

Nhưng có một điểm cần phải chú ý, mỗi một kiện tác phẩm truyền thừa ngàn năm, đều là báu vật độc nhất vô nhị, nếu như đập nát nó để chứng minh thật giả, không cách nào văn hồi tổn thất được.

Mà bản thân người xem xét, mỗi khi xem xét một món đồ nào cũng cần tri thức chuyên nghiệp, nếu như mỗi một kiện đồ cổ đều phải đập vỡ để xem xét, thì trên đời này không còn tồn tại bao nhiêu đồ cổ cả.

Cho nên Điền giáo sư đưa ra yêu cầu này, toàn trường xôn xao, phóng viên có chút hiểu biết về đồ cổ, đã đưa ra nghi vấn trình độ chuyên nghiệp của vị Điền giáo sư này.

- Nếu là thật, thì không cách nào dùng tiền để đền bù tổn thất được.

- Đúng vậy a, tuy đồ sứ có thể chữa trị, nhưng giá trị lịch sử và giá trị bản thân nó, đã không còn được như lúc còn nguyên vẹn!

- Vạn nhất nếu giả thì sao? Không thấy vị Điền giáo sư kia cũng lấy ra hai món đồ sứ giống hệt à!

Trong lúc nhất thời, trong tràng phân thành hai phái, một phái là đồng ý đập nát xem xét, mà phái còn lại cảm thấy làm như vậy không ổn, đây là vũ nhục đối với cổ vật được truyền thừa ngàn năm.

Giờ phút này trong nội tâm của Sơn Mộc Quân phi thường mâu thuẫn, không đáp ứng điều kiện của Điền Phàm, thì người ta cho rằng hắn có cảm giác chột dạ.

Nhưng nếu như đáp ứng, trong lòng Sơn Mộc Quân không có nắm chắc, không biết trước, dù sao hai món đồ sứ này cũng không phải là cái gọi là “Di chỉ hằm lò cổ” móc ra, mà là mua từ Trung Quốc.

Nói trắng ra, đúng là Sơn Mộc Quân chột dạ, nếu như trong đồ sứ thật sự có huyền cơ, cho dù mình phải mổ bụng tự vẫn, cũng không thể nào đền bù tổn thất do sỉ nhục của mình mang lại cho giới học thuật Nhật Bản.

- Sơn Mộc tiên sinh, người cho rằng thế nào? Người có thể công khai giá cả đồ sứ ọi người biết được không, trước mặt nhiều bằng hữu phóng viên như vậy, ta không có khả năng quỵt nợ, nếu như thật sự là đồ cổ, ta sẽ dựa theo giá cả của người mà bồi thường.

Hiện tại Điền giáo sư cũng không thể dừng lại được nữa, nếu như không thể vạch trần ảo diệu bên trong đồ sứ, thì chuyện này vẫn chỉ là nghi án, thủy chung sẽ có người tin tưởng và hoài nghi.

Hiện tại Sơn Mộc Quân lo được lo mất, Điền Phàm đối với Trang Duệ thập phần tin tưởng, hơn nữa trong túi hắn, còn có một tập chi phiếu tám ngàn vạn đô la mà Trang Duệ đưa cho, đây cũng là tất cả tài chính mà Trang Duệ hiện giờ điều động được.

Nhớ tới chính mình nhận được điện thoại và biết được chuyện của người trẻ tuổi này, trong lòng của Điền giáo sư cũng cảm giác được giống như mộng như ảo, vốn không cách nào khảo chứng được thật giả của hai món đồ sứ, thời điểm các chuyên gia và một ít thành viên của tổ giám định buông tha, đột nhiên Trang Duệ cho hắn một vui mừng lớn.

Điền Phàm nằm mơ cũng không nghĩ tới, chuyện di chỉ gốm sứ quan diêu Từ Châu xôn xao một năm trước, lại do một mình Trang Duệ bày ra, hơn nữa còn lưu hậu thủ, giống như cũng nghĩ tới tình hình này.

Sơn Mộc Quân liên tục suy nghĩ, cũng khó quyết định chủ ý, suy nghĩ một lúc nữa, nói ra:

- Điền giáo sư, đập nát đồ cổ để xem xét, cho tới bây giờ không có chuyện giám định các tác phẩm nghệ thuật mà cần đập nát, ta phải cẩn thận cân nhắc một chút.
- Xin cứ tự nhiên, nếu như ngài không dám, cũng đừng có tuyên dương khoe khoang cái gọi là tài giỏi về gốm sứ.

Điền Phàm nói lời này làm ặt Sơn Mộc Quân đen lại, nhưng hắn không nói lời nào, bảo mấy người bảo vệ đứng canh giữ đồ sứ, bước nhanh đi về bên cạnh Dã Hợp.

- Dã Hợp tiên sinh, ngài nói nên làm sao bây giờ?

Trong sự kiện lần này, Dã Hợp luôn là người đưa ra nhiều mưu kế cho Sơn Mộc Quân nhất, hiện tại Sơn Mộc Quân có chút hoang mang lo sợ, đương nhiên phải tìm Dã Hợp bàn bạc.

- Ta muốn nhìn đồ sứ của đối phương trước.

Đối với chuyện đột nhiên có hai món đồ sứ giống nhau xuất hiện, đã làm Dã Hợp nghi kỵ, dù sao lần này náo lớn như vậy, nếu như cuối cùng chứng minh đồ sứ của bọn họ là đồ dỏm, không chỉ nói Sơn Mộc Quân, cho dù là hắn có dùng máu của mình cũng không rửa sạch sỉ nhục lần này.

Sau khi được Điền Phàm đồng ý, Dã Hợp cầm kính lúp, cẩn thận tra xét kỹ hai món gốm sứ mà Điền Phàm mang tới.

Sau khi năm phút trôi qua, trên mặt Dã Hợp mỉm cười, thu hồi kính lúp, bỏ vào trong túi, đánh mắt cho Sơn Mộc Quân, hai người đi qua một bên.

- Dã Hợp tiên sinh, như thế nào?

Sơn Mộc Quân sốt ruột hỏi.

- Ha ha, bọn người Trung Quốc ngại mất mặt không đủ, lần này lại đánh tới trước cửa chúng ta, Sơn Mộc Quân, đáp ứng điều kiện của hắn, tùy người bảo bao nhiêu tiền, ta nghĩ, thắng lợi nhất định là thuộc về chúng ta.

[/CHARGE]

1063. Chương 1 063: Phong Ba.(5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1063: Phong ba.(5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Dã Hợp khép hai tay lại, nói rằng hai món đồ sứ mà Điền Phàm mang tới có khiếm khuyết về hỏa hầu và hội họa, còn hình dạng cũng có mấy khiếm khuyết nhỏ khác.

Nhưng có một điểm, từ trên màu sắc của hai món đồ sứ này, đây tuyệt đối là đồ sứ mới sản xuất, hoàn toàn không có cảm giác tang thương của thời gian trên thân, Dĩ Hợp dám cầm tính mệnh của mình ra bảo đảm là không nhìn lầm.

Đúng, Dĩ Hợp cũng không nhìn lầm, tuy Trang Duệ có đủ thời gian làm tổ cừu, nhưng hẳn cũng không làm, bởi vì nếu hai món đồ sứ quá giống nhau, chỉ sợ bọn Nhật Bản không đáp ứng điều kiện của Điền giáo sư.

Bố cục của Trang Duệ là đại cục, sau khi thả tiếng gió ra, đến bây giờ là đối chọi gay gắt, đương nhiên đã tới khâu cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất.

Đương nhiên, Trang Duệ cũng không cẩn thận như thế, nhưng tình thế phát triển, hoàn toàn đi đến một bước này, lúc này Trang Duệ ngồi trước TV, tâm tình còn kích động hơn so với người khác cả trăm lần.

- Dĩ Hợp tiên sinh, ý ngài là... Có thể dùng biện pháp phá hư đồ sứ, đi đổi lấy lần đánh cược với đối phương?

Sơn Mộc Quân nhìn thấy bộ dáng tràn đầy tự tin của Dĩ Hợp, lòng tin cũng tăng lên gấp đôi, hẳn cũng hiểu gồm sứ, vừa rồi cũng nhìn ra, hai món đồ sứ của đối phương, có khiếm khuyết rất nhỏ, không có hoàn mỹ như của mình.

- Đương nhiên, Sơn Mộc Quân, người phải biết rằng, chỉ cần đập nát đồ sứ mà bọn chúng không tìm ra chứng cứ, đó chính là chúng ta thắng, ở trước mặt toàn bộ người trên thế giới, hung hăng tát vào mặt của bọn Trung Quốc, bản thân đồ sứ càng thêm trọng yếu, tin tưởng người sẽ trở thành đại anh hùng dân tộc của chúng ta! Còn nữa, người có thể báo ra một cái giá cao, như vậy, cũng có thể đền bù tổn thất do đồ sứ mang lại.

Dĩ Hợp nói xong cũng rất hưng phấn, hẳn muốn nhìn thấy cảnh giới học thuật của Trung Quốc khốc liệt, nhìn thấy lịch sử văn hóa mà dân tộc tự hào bị người ta chà đạp, bọn họ phải cúi thấp đầu xuống.

Sơn Mộc Quân bị lời này của Dĩ Hợp làm nhiệt huyết sôi trào, nhưng cả hai không ngờ là, nếu như đồ sứ là giả, hậu quả của hai người bọn họ là gì?

- Điền giáo sư, để chứng thực hai món đồ sứ này là lịch sử văn hóa của Nhật Bản chúng ta truyền thừa, ta nguyện ý tiếp nhận điều kiện của ngài.

Sơn Mộc Quân và Dĩ Hợp đi tới trước buổi công bố tin tức, sau khi tỏ vẻ đồng ý với điều kiện, Sơn Mộc Quân nhanh chóng nói tiếp:

- Nghệ thuật là vô giá, nếu như Điền giáo sư ngài không chứng thực được chúng là giả, ta muốn ngài bồi thường cho tôi năm tỷ yên.

Sau khi Sơn Mộc Quân nói ra lời này, hẳn cảm giác da đầu run lên, máu tươi toàn thân như thiêu đốt, giống như muốn nhìn thấy những người Nhật Bản tung hô bọn hắn, sau đó cười vào mặt của những người Trung Quốc kia.

- Trời ạ, năm tỷ yên?

- Cái này quý vậy sao?

- Nhanh tính toán xem, năm tỷ yên tương đương với bao nhiêu tiền?

- Vâng, là năm ngàn vạn đô la, tuyệt đối vượt qua những món đồ sứ Nguyên Thanh Hoa đấu giá trước đây!

Sau khi Sơn Mộc Quân hô cái giá của hai món đồ sứ này, cả buổi công bố tin tức này sôi trào, tất cả phóng viên bị cái giá năm tỷ yên hù dọa, chuyển đổi thành đô la để tính toán.

Cuối cùng các phóng viên phát hiện, đây là số tiền cược lên tới năm ngàn vạn đô la!

Hai món đồ sứ này Sơn Mộc Quân dùng gần hai ức nhân dân tệ để mua được, hiện tại hẳn báo cái giá, đại khái khoảng bốn ức nhân dân tệ, cho dù đập nát hai món đồ này, hẳn cũng có thể thu lại thành phẩm.

Đây quả thật là chuyện danh lợi song thu, con mắt Sơn Mộc Quân nhìn chăm chăm vào Điền giáo sư, đến lúc này, hẳn đúng là hi vọng Điền giáo sư đáp ứng.

Nếu như vậy, hãn chính là đại anh hùng dân tộc, hãn sẽ trở thành truyền kỳ của Nhật Bản.

Đương nhiên, những chuyện này có điện kiện tiên quyết là đồ sứ là thật, nhưng nó giờ phút này bị đại anh hùng Sơn Mộc Quân bỏ qua, nói theo cách của giới học thuật, đây là tự thôi miên mình, biến đồ vật hư ảo thành sự thật.

Ánh mắt tất cả mọi người, đều nhìn về Điền giáo sư, mà ngay cả camera, lúc này cũng nhắm vào mặt của Điền giáo sư.

Sơn Mộc Quân đã hạ chiến thư, mà trước đó không phải Điền giáo sư ép hãn nghênh chiến sao? Mà khán giả ở trước TV, đều mong chờ.

- Ha ha, Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, gọi là vàng thật không sợ lửa, Sơn Mộc tiên sinh, nơi này có chi phiếu của ngân hàng Thụy Sĩ, danh ngạch phía trên là tám ngàn vạn đô la. Mà tất cả các phóng viên ở đây và các khán giả đang theo dõi, cũng có thể làm chứng, nếu như không cách nào chứng minh đồ sứ là giả dối, người lập tức có thể cầm năm ngàn vạn đô la!

Thời điểm Điền giáo sư móc chi phiếu ra, tay của hãn cũng có chút run rẩy, hãn chỉ là một vị học giả, bình thường cũng không đỏ mặt trước nhiều người, nhưng giờ phút này, vì danh dự tổ quốc, Điền giáo sư phải nói năng thật khí phách.

- Nhanh mở TV lên, đài Phương Hoàng Vân!

- Xem đá banh gì chứ, đổi đài đi, nhanh lên, chậm trễ lão tử đánh người đấy!

- Hôm nay có hội nghị, chúng ta mau quan sát, hôm nay là đại chiến giữa Nhật Bản và Trung Quốc, ta tin tưởng, Nhật Bản tất thắng!

Mà ở Trung Quốc, vô số người dân địa phương, đều xem một màn này, vô số người canh giữ trước TV, đang đợi công bố đáp án.

- Tiểu Duệ, người... Người nói đồ chơi này rất cuộc là thật hay giả?

Trang Duệ đang ở trong trang viên, tuy thời tiết tháng hai giá rét, trán của Tần Hạo Nhiên cũng đổ mồ hôi lạnh, tuy năm ngàn vạn đô la hãn không đặt vào trong mắt, nhưng đây là lấy tôn nghiêm quốc gia ra làm vốn đặt cược.

Nếu như Sơn Mộc Quân thắng, vậy thì không chỉ thua tiền, mà mặt mũi quốc gia cũng mất hết, mà Điền Phàm cũng đừng mong sống trong giới đồ cổ nữa, bởi vì sao khi đập nát chính phẩm, đây quả là trò cười cho người khác.

Trái lại, nếu như Sơn Mộc thua, như vậy cả giới học thuật Nhật Bản, thậm chí là cả Nhật Bản, đều biến thành hạ lưu, vô sỉ.

Cho nên làm xem xét đồ cổ này, đã liên quan rất lớn, không đơn thuần là học thuật nữa, đây là dùng mặt mũi quốc gia mà đánh cuộc, cho nên rất nhiều người vốn thờ ơ, cũng ngồi trước TV xem.

- Nhất định là giả, cha, ngài tin tưởng Nhật Bản hơn một ngàn năm trước, có thể đốt chế ra đồ sứ tinh mỹ như vậy sao? đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ cười đáp, hãn cũng không muốn đem chuyện này náo lớn như vậy, ai bảo Nhật Bản được một tác lại muốn tiến một thước.

- Nhưng mà...

Tần Hạo Nhiên vẫn có chút lo lắng.

- Không có gì đâu, xú tiểu tử, làm gì có nhiều vấn đề như vậy chứ? Mau nhìn, lập tức bắt đầu...

Tần lão gia tử trán định hơn con mình nhiều, một bên chơi đùa với cháu cố, một bên răn dạy Tần Hạo Nhiên.

Ánh mắt mọi người một lần nữa nhìn vào TV, Trang Duệ nhìn thấy bảo vệ ở đây, đã cách ly mọi người ra một khoảng trống cỡ năm mét, mà hai món đồ sứ kia, đều bị bày trên bàn.

...

Tuy nhiên tin tưởng vững chắc, Trang Duệ sẽ không lừa gạt hẳn, nhưng trong trường hợp này, trong lòng Điền giáo sư cũng có chút khẩn trương, bởi vì đồ sứ này xông xáo nhiều tháng qua, vào hôm nay sẽ có đáp án.

[/CHARGE]

1064. Chương 1 064: Dân Tộc Ti Tiện. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1064: Dân tộc ti tiện. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Điền giáo sư, xin mời!

Sơn Mộc Quân lui một bước ra phía sau, dùng tay ra hiệu cho Điền Phàm, hẳn xem ra, hành vi này là tổn hao vô ích, mà tên hắn, cũng từ đây mà vang vọng cả Nhật Bản.

Bên cạnh có nhân viên công tác, đưa ra một cái búa, đưa tới, Điền giáo sư tiếp nhận cái búa, hít sâu một hơi, nói ra:

- Vì để mọi người có thể nhìn thấy trực quan, bốn món đồ sứ này cùng xuất xứ từ một người, ta muốn, bắt đầu từ đồ sứ ta mang tới!

- Có thể!

Sơn Mộc Quân khoát khoát tay không sao cả, người nện đồ của mình là quyền lợi của người, nhưng chút nữa nện đồ của ta, người phải chuẩn bị tâm lý bồi thường năm ngàn vạn đô la.

- Điền giáo sư, xem xét tác phẩm nghệ thuật mà nện nát, chuyện này từ trước tới nay chưa có tiền lệ, xin hỏi, ngài có nắm chắc không?

Một nữ phóng viên cầm microphone thật dài, đưa qua đám bảo vệ, đưa tới bên cạnh Điền giáo sư, sau đó đưa ra vấn đề muốn hỏi.

- Ta vẫn nói câu trước, vàng thật không sợ lửa, là thật là giả, lập tức có thể thấy rõ ràng, sự thật thắng hùng biện, nện xong mấy món đồ sứ này, các vị sẽ biết rõ.

Điền giáo sư cũng có chút ít bất đắc dĩ, dùng loại phương pháp này xem xét vật, đó là do giám định sư vô năng, Điền giáo sư làm ra cử động này là không trâu bắt chó đi cày, cũng không thể cứ như vậy bị Nhật Bản nhục nhã a?

Đồng thời Điền giáo sư cũng cảm thấy bội phục người làm giả, có thể đem đồ giả phỏng chế giống như đồ thật, mà công nghệ của hắn ngay cả các công nghệ sư cấp quốc gia cũng không bằng, người tạo ra nó có thể khai tông lập phái, tự thành một lối riêng.

Trả lời vấn đề của nữ phóng viên này xong, Điền giáo sư cầm búa trong tay, đi đến bên cạnh cái bàn, nhìn kiện cung khí mà Bành Phi đưa tới, nâng cao búa lên

Thời khắc này, cho dù là phóng viên đưa tiên ở hiện trường, hay là người đang xem TV, đều ngừng thở, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cái búa giơ cao.

- Ba!

Một tiếng giòn tan vang lên khuếch tán ra khắp hiện trường, âm thanh nhỏ bé này vang lên trong tim của mọi người, làm cho thân thể của mọi người đều run lên nhẹ nhẹ.

Đem ánh mắt nhìn lên đồ sứ, mà mặt ngoài của cung khí, đã bị đập nát mất, lộ ra cái lỗ tối sầm lớn chừng nắm tay camera quay gần cái lỗ đen đó, nhưng không cách nào nhìn thấy tình huống bên trong.

- Ba... Ba ba...

Tiếng búa đập lên đồ sứ liên tục vang lên, thời điểm Điền giáo sư đánh lên búa thứ năm, cái cung khí hình tứ giác kia cũng giải thể, mảnh sứ vỡ bất quy tắc rơi xuống trên mặt bàn.

Bởi vì bị bảo vệ ngăn cản ở bên ngoài, giờ phút này đứng trước những mảnh sứ vỡ, chỉ có Điền giáo sư và hai người Sơn Mộc Quân nhìn gần mà thôi, tiện tay ném cây búa, Điền giáo sư cầm mảnh sứ vỡ lên tay.

Đồ vật này vốn cũng không lớn, sau mười giây ngắn ngủi, Điền giáo sư vẻ mặt vui mừng ngẩn đầu, cầm một mảnh sứ vỡ trong tay lên, hướng mặt ra ngoài, biểu hiện tất cả ra phía trước camera.

- Hứa, ngày X tháng Y, năm xxxx!

Ở phía trên mảnh sứ này, phía trên có những chữ và số nhỏ như hạt gạo, truyền rõ ràng ra trước mặt toàn bộ người xem TV đang theo dõi tràng cảnh lúc này.

- Giả, đây là giả...

Có người trong hiện trường hô lên.

- Nói nhảm, đương nhiên là giả, bởi vì đây là món đồ sứ mà Điền giáo sư mang tới...

Người ở bên cạnh dùng thần sắc khinh thường nhìn người đang hô kia, khinh bỉ hẳn người không biết suy nghĩ à?

- Cái này... Làm sao có thể?

Sơn Mộc Quân đứng bên cạnh Điền giáo sư, dù cho không cần kính lúp, cũng nhìn thấy dòng chữ nhỏ phía trên mảnh sứ vỡ này, thần sắc không khỏi có chút hoảng hốt, bởi vì hắn có dự cảm không tốt.

Vào thời khắc này, Sơn Mộc thậm chí có loại cảm giác muốn ngăn cản Điền giáo sư đập nát đồ sứ, hắn đang sợ hãi.

Dã Hợp nhìn thấy bộ dáng của Sơn Mộc Quân có chút thất hồn lạc phách, lập tức đi đến bên cạnh hắn, nói nhỏ vào tai của hắn:

- Sơn Mộc Quân, bởi vì bản thân nó đã là đồ dỏm, mà khắc chữ vào bên trong cũng không có gì cao siêu, người phải tin tưởng khoa học, hai món đồ sứ của chúng ta, đều đã trải qua đo lường kiểm tra các-bon rồi!

- Cảm ơn Dã Hợp tiên sinh đã nhắc nhở, là ta không đúng.

Sơn Mộc Quân cúi đầu, đối với cái khom người với Dã Hợp, hắn cũng cảm giác được vừa rồi mình hơi thất thố, hiện tại hắn đang đối mặt với Nhật Bản thậm chí là toàn bộ người xem TV trên thế giới, hắn hình tượng của hắn đại biểu cho Nhật Bản.

- Kế tiếp ta muốn nện, chính là món cung khí giống như vậy, mọi người nhìn cho rõ.

Sơn Mộc Quân bình phục tâm tình, đột nhiên bị Điền giáo sư nói câu này làm khẩn trương, bởi vì hiện tại muốn nện đồ sứ, chính là đồ sứ cung khí của hắn.

Mà cái đồ sứ bị nghiền nát vừa rồi, bị nhân viên công tác cầm rổ thu qua một bên, thời điểm trên mặt bàn không còn mảnh sứ vỡ nào nữa, Điền giáo sư đối với món đồ sứ giống như vậy, nện xuống.

- Ba... Ba ba...

Theo búa Điền giáo sư nện xuống, cái đồ sứ tinh mỹ này, thoáng cái đã biến thành đồ sứ vỡ, tâm tình của người ở đây, cơ hồ đều đề trên cổ họng, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào hai tay của Điền giáo sư.

Hiện tại Điền giáo sư cũng rất khẩn trương, thời điểm mang đôi bao tay màu trắng vào trong, vẻ run rẩy hết sức rõ ràng, tất cả mọi người có thể nhìn ra nội tâm của Điền giáo sư, cũng không phải nhẹ nhõm như biểu hiện bề ngoài của hắn.

Đột nhiên, Điền giáo sư dừng tay, trong đôi mắt hiện ra tinh quang, bờ môi không tự giác run rẩy một cái, bởi vì trong mảnh sứ vỡ nhỏ như bàn tay trẻ em, bị Điền giáo sư nhìn chăm chăm vào.

- Máu, chảy máu rồi!

- Điền giáo sư, tay ngài chảy máu kìa!

Điền giáo sư kích động nên quên cảm giác, bị mảnh sứ vỡ sắc bén cắt lên bàn tay, một cổ máu tươi từ khe hở của tay chảy xuống, nhuộm đỏ cả mảnh sứ vỡ.

- Tìm được, tìm được rồi!

Điền giáo sư không để ý tới máu tươi, bờ môi nhúc nhích, hắn cố gắng nói ra âm thanh mà chỉ có hắn mới có thể nghe rõ.

Phải biết rằng, thời điểm Điền giáo sư quyết định xem xét mảnh sứ vỡ này, thừa nhận áp lực khó nói thành lời, nếu như không tìm ra mảnh khoe trong hai món đồ sứ này, như vậy không chỉ có hắn, mà cả giới học thuật quốc gia, đều bị thế giới chế nhạo.

Đương nhiên, hiện tại tình huống này đã không tồn tại, bởi vì bên trong mảnh sứ vỡ trên tay Điền giáo sư, đã xuất hiện một dòng chữ.

- Hứa, ngày X tháng Y, năm xxxx!

- Điền giáo sư, ngài nói cái gì? Có thể cho chúng tôi nhìn mảnh sứ vỡ trong tay được không?

Nhìn thấy bộ dáng kích động của Điền giáo sư, tất cả mọi người ý thức được, kết quả đã có.

Mà Sơn Mộc Quân đứng ở một bên, sắc mặt biến thành xám trắng, hắn có thể cảm giác được, cảnh thất thổ này, cũng không giống như sở liệu của hắn, đồ vật trong tay Điền giáo sư, nhất định bất lợi đối với hắn.

- Xem đi, đây là chứng cứ, ta đối với hành vi ti tiện của giới học thuật Nhật Bản, cảm thấy vô cùng oán giận!

[/CHARGE]

1065. Chương 1 065: Dân Tộc Ti Tiện. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1065: Dân tộc ti tiện. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Phóng viên nói làm Điền giáo sư bình tĩnh, Điền Phàm giang hai tay, dùng hai ngón tay chảy máu, nắm mảnh sứ vỡ, mà dòng chữ trên mảnh sứ, hiện ra trước mặt mọi người và cameras.

Trừ màu sắc của dòng chữ bị máu tươi nhuộm đỏ ra, kiểu chữ giống như đúc mảnh sứ vỡ lúc này, cho dù nhiều phóng viên ở đây không biết chữ Trung Quốc, nhưng từ chữ của hai mảnh sứ vỡ, cũng biết xuất xứ từ trong tay một người.

Kiểu chữ giống nhau, đã không phải trọng yếu nhất, trọng yếu nhất là số Ả Rập vào thế kỷ thứ mười ba, mới truyền vào Trung Quốc, về phần Nhật Bản thì càng thêm muộn, đây là việc lịch sử đã khảo chứng.

Cho nên chỉ riêng dãy số Ả Rập, đã chứng minh đồ sứ này là hàng nhái.

Tin tức này làm hội trường sôi trào, hàng triệu người xem TV cũng sôi trào, một bản tin nhanh, một hình ảnh đang nhanh chóng truyền bá ra ngoài, mà một ít thành thị trong nước, thậm chí vang lên tiếng pháo nổ.

Trái lại phóng viên Nhật Bản ở hiện trường, sắc mặt xám trắng, trên mặt tràn đầy thần sắc xấu hổ, bọn họ đã minh bạch, đây là một ngày văn hóa đụng nhau, bọn họ đã thất bại.

Máu tươi ở bên trên mảnh sứ vỡ chường mắt là như vậy, mà còn một hàng chữ thể bất mất như thế. Cả hai kết hợp cùng một chỗ, lại để cho tất cả mọi người chứng kiến trực tiếp, chỉ cảm thấy dòng máu nhiệt huyết từ trong người bọn họ đang thiêu đốt, đang sôi trào.

Vô số người Trung Quốc đang ngồi trước màn hình tivi nắm chặt nắm đấm, vô số người Trung Quốc nhìn thấy những vùng máu nhuộm trên mảnh sứ, nước mắt mờ nhạt mơ hồ, vô số người Trung Quốc đang cảm thấy kiêu ngạo vì chính tổ quốc của mình!

Ngay lúc này, thân hình gầy yếu của giáo sư Điền, lộ vẻ là một người lớn tuổi, thần sắc thì kiên nghị, trông rất trang nghiêm.

Mà ngay cả giáo sư Điền cũng không biết, sau khi trải qua chuyện này, hắn sẽ trở thành một khách mời của tất cả các đài truyền hình lớn, trở thành một người anh hùng trong suy nghĩ của rất nhiều người trong nước!

Lúc này cả Nhật Bản cũng trở nên yên lặng, dường như trong nháy mắt mất đi sức sống, tiếng kêu lớn từ trên phố cũng trở nên yên tĩnh, tiếng ồn ào tại nhà hàng lúc này cũng đều trở nên yên lặng.

Tại trạm xe lửa, giữa quảng trường, ở ngã tư phố, lúc này tất cả sự chú ý đều tập trung vào cuộc họp ở Nhật Bản, trong miệng đều có cảm giác đắng chát, trong lòng thì hổ thẹn, cái kia vốn là ngẩng cao đầu, nay cũng cúi xuống, hận không thể cho tay ung dung vào túi quần để đi.

- Không, cái này không thể nào, không có khả năng.

Trong cuộc họp không còn cách nào tiếp nhận sự thật về người này, chính là hai người Sơn Mộc cùng với Dã Hợp, về mặt lúc này của hai người cùng chờ đợi, trong miệng không phát ra được âm thanh nào.

Việc này đã kích đối với hai người thực sự là quá lớn, chẳng những bọn hắn đem trọn giới học thuật ở Nhật Bản kéo xuống nước, hơn nữa là đối với chính phủ Nhật Bản, cũng hoàn toàn không có cách nào rửa sạch vết ố này.

Bởi vì mấy hôm trước, chính phủ Nhật Bản công khai tuyên bố phát hiện khảo cổ quan trọng này, việc này chưa đến một tuần mà sự tình đã thay đổi, cái gọi là “phát hiện khảo cổ quan trọng” lại là giả mạo.

Hơn nữa người giả mạo, lại mua sắm đồ sứ từ Trung Quốc, còn đồng dạng nói văn hóa gốm sứ Trung Quốc là được truyền lại từ Nhật Bản, đây quả thực là việc làm thiên hạ buồn cười nhất, loại tâm tính bỉ ổi này, sẽ bị toàn bộ nhân dân trên thế giới sỉ nhục.

Ngay lúc này đầu óc Sơn Mộc rất trống rỗng, hắn không thể nào nghĩ ra, trải qua các-bon 14 kiểm tra đo lường đồ sứ, lại có thể phát hiện đồ nhái.

- Chẳng lẽ là dụng cụ kiểm tra đo lường nói mình làm trò đùa sao?

- Dã Hợp, người đã nói, hai kiện đồ sứ này nhất định là thật, vì cái gì, tại sao phải như vậy chứ?

Sơn Mộc đang cố gắng kiềm chế, nhưng trong lòng sợ hãi cùng với lửa giận, lại làm cho âm thanh của hắn càng lúc càng lớn hơn, hơn nữa còn la lên, giơ hai tay tóm lấy áo Dã Hợp.

Lúc này trong đầu Sơn Mộc nghĩ, tất cả việc này là do Dã Hợp tạo lên, là hắn xúi giục mình đi Trung Quốc mua đồ sứ mang về, cũng chính là hắn xúi giục mình giả mạo, làm ra một loạt sự việc.

Tóm lại, lúc này Sơn Mộc đã mắc sai lầm, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Dã Hợp, nhưng là hắn cũng không muốn, nếu như không phải chính mình tham lam, có thể sẽ có cục diện như bây giờ sao?

- Ta không biết, ta không biết đây là vì cái gì, còn có, còn có một kiện đồ sứ.

Dã Hợp cũng hoàn toàn choáng váng, trong ý nghĩ của hắn muốn đánh người Trung Quốc một tát cũng không thể thực hiện được, ngược lại những người bên trên lần lượt mỗi người đánh mình một cú đánh khó chịu, lúc này một gậy đánh hắn chóng mặt nặng nề, không biết phương hướng.

Sau khi Dã Hợp nhìn thấy kiện binh bốn hệ trên mặt bàn, lập tức hai mắt đỏ lên, giống như là vừa đem vợ đi đánh cuộc, cũng không biết khí lực từ đâu tới một tay hắn giờ lên khỏe như khi hai ba mươi tuổi, vài bước vọt tới trước mặt bàn.

- Ba!

Dã Hợp cũng không cầm búa đi đập, mà là trực tiếp giờ đồ sứ lên, hung hăng ném xuống đất, mảnh sứ văng khắp nơi làm ọi người nhao nhao né tránh, mà Dã Hợp giống như một con chó hoang, toàn thân nằm rạp trên mặt đất, tìm kiếm những mảnh sứ vỡ vụn.

- Ta không có thua, Nhật Bản còn không có thua, một đồ sứ không nói rõ vấn đề gì!

Khuỷu tay và đầu gối của Dã Hợp quỳ trên mặt đất, bị những mảnh sứ trên mặt đất cắt máu chảy đầm đìa, nhưng Dã Hợp hoàn toàn không để ý, trong lòng suy nghĩ làm cho hắn quên đi đau đớn, vẫn đang trên mặt đất tìm kiếm.

- ha ha, ha ha ha, không có, bên trong những đồ sứ này không có chữ, người Trung Quốc, các người thua rồi, các người thua rồi!

Những mảnh sứ vỡ phía trước đều bị bới lại phía sau, Dã Hợp lớn tiếng cười giống như người điên, không biết lúc nào trên mặt bị vạch phá một vết thương, máu tươi từ trên khuôn mặt chảy xuống người, làm cho người giống như một người điên.

Giáo sư Điền vừa mới kiên nghị so sánh, biểu hiện của Dã Hợp hiện tại, giống như là một vở hài kịch, hiện tại trước mặt toàn bộ người trên thế giới, thái độ của hắn đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

- Ngài Dã Hợp, ngài... muốn tìm cái mảnh sứ vỡ này sao?

Một giọng nói Anh ngữ lưu loát tại hội trường vang lên, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người đến.

Đó là giọng nói của một nữ phóng viên nước Mỹ mắt xanh biếc, trong tay nàng cầm một mảnh sứ bị đập vỡ, quay hướng mọi người mặt bên trong mảnh sứ vỡ, rõ ràng khắc mấy chữ “ Hứa, mùng 4 tháng 4 năm 2006” !

Rất rõ ràng, hai kiện được gọi là “sứ cổ” đi ra từ cùng một ngày, cùng tay một người làm, chứng cứ này là không thể bác bỏ, tất cả phóng viên dùng camera, hết sức ghi chép mọi việc xảy ra.

- Cái này... Làm sao có thể. Đồ sứ mới sản xuất, làm sao có thể bị cac-bon 14 xem xét là tác phẩm nghệ thuật một ngàn năm trước hả?

Dã Hợp bỏ qua con người điên của mình, ngơ ngác đứng ở chỗ đó, hắn nhìn rõ ràng mảnh sứ vỡ mà nữ phóng viên người Mỹ mang tới, lập tức gập người, “PHỐC!”. Hắn nhổ ra một ngụm máu tươi, quay người đi về phía sau.

1066. Chương 1 066: Dân Tộc Ti Tiện. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1066: Dân tộc ti tiện. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunqlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Dã Hợp té xỉu, khiến cho lúc này trở thành một mảnh hỗn loạn, nhân viên công tác tại hội trường vội vàng gọi điện cho cấp cứu, khiêng hân đưa ra bên ngoài.

Những người chứng kiến sự việc ngày hôm nay ở Nhật Bản, biết rõ toàn bộ nguyên nhân, người này lại bị té xỉu, mang theo nỗi sỉ nhục của người Nhật Bản khó có thể rửa sạch được, vậy nên đối với Dã Hợp không có cảm tình gì, sau khi ba chân bốn cẳng khiêng hân ra khỏi đây, rồi ném ở trên ghế dài bên ngoài.

Không có phát hiện, thừa dịp hiện trường hỗn loạn, Sơn Mộc đã ở trong sự vây quanh của đám vệ sĩ, rất khó khăn mới rời khỏi được hội trường, hân không biết tiếp theo đối mặt với người xét hỏi Trung Quốc như thế nào, nếu như đi hướng quốc dân giải thích cái hân gọi là “cổ sứ”.

Nhìn bộ dạng thâm thảm của Dã Hợp trên TV, nghe được những lời nghi vấn trong miệng Dã Hợp, Trang Duệ ở tận Bắc Kinh, trên nét mặt lộ ra vẻ cười lạnh.

Trung Quốc đối với việc chế tạo mô phỏng đồ cổ, có thể nói là dày công tôi luyện.

Từ đời nhà Thanh ban đầu chế tác hai vật này, thu thập rất nhiều đồ gốm sứ vỡ từ trong hầm lò, hân đem cạo men bên trên mảnh sứ vỡ, sau đó mài mảnh sứ thành bụi phấn, cho lẫn vào đến phối sứ bên trong, sau đó nhập lò đi đốt chế.

Đợi đến lúc đồ sứ đốt chế được tám phần lửa, lại dùng được liệu cây bưởi màu sắc cao cấp ban đầu, đốt chế lại lần thứ hai, loại này trình tự có phần rườm rà, chỉ cần một chút sơ suất, cả lô đồ sứ đều thành phế phẩm, bằng không Trang Duệ cũng sẽ không biết phân biệt đồ sứ hơn nghìn vạn năm từ đời Thanh.

Như vậy đốt chế ra đồ sứ, cho dù có dùng các-bon 14 kiểm tra đo lường cũng không có cách nào biết được, trừ phi đập nát những những kiện đồ sứ để kiểm tra đo lường, chỉ cần cạo một ít phách phấn ở cái đế, căn bản là không có cách nào kiểm tra đo lường niên đại thật sự.

Có câu châm ngôn nói không sai, nếu muốn làm cho diệt vong, trước phải để cho điên cuồng, sau khi trải qua các-bon 14 kiểm tra đo lường, Dã Hợp tự nhận là không sơ hở tí nào, mới tạo ra sự việc khiêu khích của Trung Quốc, chỉ là hân không thể biết, thủ đoạn khoa học kỹ thuật chế tạo của Trung Quốc lớn mạnh, trước mắt cũng mất đi tác dụng.

- Tốt, thực sự là rất đã!

Sau khi Tần Hạo Nhiên thấy một màn như vậy, vỗ tay liên tiếp xuống bàn, thiếu chút nữa đã không để cháu ngoại ở trong lòng ném ra ngoài, sau khi mẹ vợ bên cạnh thấy, lập tức ôm Phương Phương đi qua, thuận tay vẫn còn véo một cái trên lưng lão.

- Ai ôi !!! Tiểu Duệ, chờ vị giáo sư Điền này về nước, nhất định người phải giới thiệu cho ta một chút, thực sự đã giương cao uy danh nước nhà.

Sau khi Tần Hạo Nhiên đau đớn kêu la, con mắt lại nhìn về phía TV, tất cả những tin tức truyền thông này, đã vây quanh Giáo sư Điền vào giữa, về phần Dã Hợp cùng với Sơn Mộc, lại không có một ai chú ý về phía bọn hân, sự thất bại ấy từ trước đến nay là không được người chào đón.

- Các vị phóng viên bằng hữu, chân tướng sự thật như thế nào, hiện tại khắp thế giới đã rõ ràng, cái gọi là “cổ sứ” của người Nhật Bản rõ đầu rõ đuôi chỉ là một trò lừa, mà trước những giả thuyết học thuật văn vẻ, đều là giả dối, ta hi vọng sẽ có người đứng ra giải thích, vì sao lại xuất hiện sự việc bị ồ ỉ như thế?”

Suy cho cùng Giáo sư Điền vẫn là một học giả, tuy nhiên trong lòng có tức giận, nhưng là dùng hai chữ bị ồ ỉ, đã là hân cực hạn, việc này nếu đối lại Trang Duệ ở phía trên, trực sẽ hô lên cái dân tộc này đều là bị ồ ỉ, đương nhiên, như vậy đoán chừng hân cũng sẽ rất khó rời khỏi Nhật Bản.

Sau khi nói xong với cấp trên ở nước ngoài, Giáo sư Điền lại để cho người thu thập xong những mảnh sứ vỡ, vội vàng rời khỏi hội trường, những thời điểm bóng dáng hân biến mất sau cánh cửa, Trang Duệ nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc.

- Trang ca, thế nào, làm ra trò này đã thỏa nguyện chưa?

Đã qua khoảng hơn một giờ, Trang Duệ nhận được điện thoại của Bành Phi, liếc về phía sau nhìn bố vợ, Trang Duệ cầm điện thoại đi ra ngoài phòng. Ngoài trời Bắc Kinh gió vẫn lạnh thấu xương, bị gió lạnh thổi

qua, những hưng phấn vừa rồi của Trang Duệ cũng bị tiêu tán không ít.

- Người phải chú ý an toàn, cũng phải bảo vệ tốt giáo sư Điền, phần tử cánh phải ở Nhật Bản cũng rất là hung hăng ngang ngược đó.

Trang Duệ biết rõ, vừa rồi Bành Phi chỉ ở trong hội trường, chỉ là ẩn nấp tốt, không bị bại lộ trong camera mà thôi.

- Ta biết rõ, giáo sư Điền mới vừa đi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ trở về nước, Trang ca, nhân vật anh hùng này vốn không phải là ngài đảm đương nha, thế nào, có hay không thất lạc một chút?

Bành Phi cười trong điện thoại.

- Biến đi, ta có cái gì thất lạc sao?

Trang Duệ cười mắng một câu, đối với kết quả như này hẳn cực kỳ là hài lòng, chuyện này là đánh chết hẳn cũng không thể thò đầu ra, nếu không nói, người sáng suốt đều có thể nhận biết được Trang Duệ làm ra cục diện như này.

- Đi, tối ngày mai ta sẽ đi đến sân bay tiếp các người.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ thở phào nhẹ nhõm, hẳn rất mong chờ ngày mai trên tất cả các tạp chí lớn đều đăng tin chuyện này, không biết diện mạo của chính phủ Nhật Bản sẽ như thế nào?

Buổi chiều ngày hôm sau, Trang Duệ lái xe đến phi trường sớm, đợi chừng hơn hai tiếng đồng hồ, chuyến bay từ Nhật Bản tới Bắc Kinh mới đáp xuống sân bay.

- Bành Phi!

Trang Duệ vẫy tay hướng Bành Phi đang xuống máy bay, trong tay Bành Phi cầm theo cái hòm chạy tới, nói:

- Trang ca, sắp đến lễ mừng năm mới, trong nhà bận rộn như vậy, đã nói không cần tới đón rồi mà.

- Người, được thể khoe vẻ ngoan ngoãn sao.

Trang Duệ cười đắm một quyền vào ngực Bành Phi, giáo sư Điền gương mặt chứng kiến đi tới bên cạnh mình, vội vàng ngêng đón.

Lần này sắp xếp của Trang Duệ, mặc dù không có nhiều sơ xuất, nhưng rất cực nếu không phải giáo sư Điền phối hợp, nếu như Sơn Mộc nhất định không chịu là võ đồ, chuyện này thật sự là không biết nên làm như thế nào cho xong việc?

Trang Duệ giơ tay ra bắt tay giáo sư Điền, vừa cười vừa nói:

- Điền sư phụ, hôm qua được nhìn thấy ngài nói lui giặc Oa...

- Anh bạn trẻ, việc này xử lý có thể không chân chính, hôm qua đã đem cả bệnh tim của ta mau ra đây, nhưng không có lần sau nữa đâu đấy.

Tuy rằng giáo sư Điền quở trách Trang Duệ, nhưng nét mặt lại mang theo sự vui vẻ, có thể nhìn thấy Nhật Bản kinh ngạc, những người Trung Quốc tuyệt đối là rất cao hứng với việc này, nhất là những người tuổi tác hơi lớn chút.

Trải qua sự việc lần này, quan hệ giữa giáo sư Điền và Trang Duệ cũng gần gũi hơn, nói như nào thì cũng là người cùng chiến tuyến, chỉ là một bên công kích ở phía trước, một bên bày mưu ở phía sau.

- Giáo sư Điền, hội liên hiệp sẽ có người ở bên ngoài tiếp ngài, ta đi trước nhé, mấy ngày qua ta làm ông chủ, nhất định ngài có thể phải có phần thưởng.

Lần này Điền Phàm đã gây một tiếng động lớn tại Nhật Bản, không chỉ là giới học thuật, ngay cả các ngành liên quan các nước cũng chú ý tới việc này, hiện giờ có mặt ở tại sân bay tiếp đón giáo sư Điền, ít nhất cũng có vài trăm người, cho nên Trang Duệ mới nói lời này.

1067. Chương 1 067: Dư Âm.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1067: Dư âm.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đùng, lão Điền ta sợ nhất việc này, bình thường họp đều không muốn đi, ta đi xe với ngài nhé.

Giáo sư Điền nghe thấy Trang Duệ nhắc tới việc này, trên mặt có chút hơi khổ, đùng nhìn biểu hiện ung dung bình thản của hắn trên TV, thật sự bình thường hắn không nói nhiều, cũng không muốn chuẩn bị tâm lý tốt để làm anh hùng.

Trang Duệ chần chờ một chút, nói:

- Việc này... Không tốt sao? Rất nhiều người đang đợi ngôi sao ở bên ngoài đấy.

Nếu quả thật giáo sư Điền đi cùng mình, những người bên ngoài kia chẳng phải đến công không sao?

- Lão Điền ta cả đời sẽ không hưởng thụ qua đài ngộ, cũng không muốn thành người nổi tiếng, mà tổ chuyên gia cũng không phải có một mình ta.

Nói đến đây giáo sư Điền dừng lại một chút, nói tiếp:

- Có một số người thích náo nhiệt, ta sẽ để cơ hội này cho bọn họ, tiểu Trang, lần này ngài tính toán cho ta một lần, đây chỉ là một chuyện nhỏ nhưng là phải giúp nha.

Khi giáo sư Điền nói chuyện, đã kéo mở cửa xe ngồi lên trên, trước khi tin tức buổi họp mặt lần này được tổ chức, trong nội bộ có rất nhiều dị nghị, không chỉ có những chuyên gia cùng đi Nhật Bản không nhận, ngay cả người dẫn đầu cũng không đồng ý.

Cuối cùng giáo sư Điền vẫn đứng vững trước áp lực, viết đơn cam đoan, lúc này mới đạt được thỏa thuận ngầm với lãnh đạo liên quan, tin tức cuộc họp mặt lúc này, chỉ có một chuyên gia là giáo sư Điền có mặt.

Cho nên đối với những việc này giáo sư Điền cũng không quá quan tâm, hắn tình nguyện về nhà ăn cơm của người bạn già nấu, cũng không muốn đi những nơi chúc mừng các loại hình thức, giúp đỡ những vị lãnh đạo gia tăng chính trị.

- Được, ngài đã nói, ta sẽ làm theo.

Đột nhiên Trang Duệ nhớ tới lời nhắn nhủ bàn giao của cha vợ, nói:

- Giáo sư Điền, nếu ngài đã ở bên trên xe này, ta cho ngài không đi dự chúc mừng công lao nhưng không cho chạy đâu.

Giáo sư Điền nghe Trang Duệ nói xong, còn chưa kịp nói, Trang Duệ hướng mấy người vừa xuống máy bay khua tay, đi ô-tô, đi ra khu xa trường, mấy người phía sau hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

Lần này tới nghênh đón tổ chuyên gia quy cách không xoàng, có lãnh đạo viện bảo tàng Cố Cung, lãnh đạo bộ văn hóa, hội trưởng hiệp hội sưu tầm, còn có nhiều tổ chức nhân dân, khoảng chừng mấy trăm người vây quanh lối ra ở sân bay.

Bên trên vài băng rôn lớn đều viết nghênh đón tổ chuyên gia giáo sư Điền, mọi người đi ra hết, chỉ thấy được mặt mấy chuyên gia khác, nhưng lại không thấy bóng dáng giáo sư Điền.

- Giáo sư Điền đâu? Tại sao chỉ có mấy người thôi?

Một lãnh đạo ưỡn ngực, bụng phình hướng người dẫn đầu tổ chuyên gia hỏi.

- Ngô cục trưởng, Điền... Giáo sư Điền bị Trang sư phụ dẫn đi rồi.

Người dẫn đầu kia vốn là người của bộ văn hóa, hiện tại gặp lãnh đạo, nên nói chuyện có chút lấp lửng.

- Thật là hồ đồ, cái gì Trang sư phụ không Trang sư phụ? Chúng ta nhiều người đều chờ ở chỗ này như vậy, đây không phải là không tổ chức không kỷ luật sao? Gọi điện cho Trang sư phụ kia, để cho hắn trở lại đây!

Được, cục trưởng Ngô nghe xong có người còn mặt mũi lớn hơn so với hắn, lập tức nổi trận lôi đình, trong đám người tại hiện trường, theo hắn cấp bậc hành chính cao nhất, lập tức nổi càu nhàu đứng lên.

- Cục trưởng Ngô, vị Trang sư phụ kia...

Nhưng thật ra trong nhóm chuyên gia có một người nhận biết được Trang Duệ, lập tức nói vài lời bên tai cục trưởng Ngô, cục trưởng Ngô nghe xong mặt biến sắc, nói:

- Lần này các vị chuyên gia đều vất vả rồi, mời mọi người lên xe, chúng tôi đã tổ chức tiệc chúc mừng ọi người.

Dường như cục trưởng Ngô quên đi bức tức vừa rồi, sắc mặt vẫn không đổi, cùng nắm tay các vị chuyên gia, dẫn đầu rời khỏi sân bay.

Chỉ là hiện tại không thấy tung tích chính chủ, những chuyên gia còn lại căn bản không muốn có mặt ở trên TV, cũng không có ai đại diện lên tiếng, lần này nghênh đón xem như bắt đuôi làm đầu.

Bất quá vị cục trưởng Ngô cũng không còn nói những lời ác ý nữa, là cháu ngoại trai của đại trưởng, lại có thể gán tội lên hắn sao?

- Trang ca, Bắc Kinh vẫn còn rất tốt, không khí trên đường cái rất vui mừng ah.

Ngày kia chính là giao thừa, lúc này Bắc Kinh được trang trí đổi mới hoàn toàn, khắp nơi đều tràn đầy sức sống đón chào năm mới, những năm nay cuộc sống sinh hoạt của mọi người đều tốt, lại nhớ bầu không khí đón mừng năm mới của bảy tám mươi năm về trước, nạn cấm đốt pháo cũng bị hủy bỏ, ngồi ở trong xe, thỉnh thoảng có nghe thấy tiếng pháo nổ rải rác ngoài đường phố.

- Đúng vậy, anh bạn, ngài cũng sắp làm cha, qua thật là nhanh ha.

Trang Duệ bị Bành Phi nhắc tới một chút, cũng làm khơi gợi lại tâm tư trong lòng, đây đã là qua năm thứ hai ở tại Bắc Kinh, vốn là một năm rất biến hóa, nếu như không phải do xuất thế của nhi nữ, thực sự là Trang Duệ không có được cảm giác này.

- Mấy năm nay khá tốt, lâu rồi mới trở lại Bắc Kinh, chỉ có điều so với bảy năm trước những năm tám mươi, vẫn là chênh lệch xa.

Giáo sư Điền cũng có chút ít cảm xúc, xã hội phát triển càng lúc càng nhanh, nhưng là một ít truyền thống cũng đều bị loại bỏ mất, như khi làm xiếc, bán thuốc tăng lực nuốt dao kiếm, những ngày này mà giáo sư Điền thường thấy những năm trước nhất đều không còn.

- Hắc, tiểu Trang, đây là ngài muốn đưa ta đi đâu sao?

Giáo sư Điền nói chuyện xong, thấy xe chạy ra hướng vùng ngoại ô, không khỏi có chút nghi hoặc.

- Ha ha, giáo sư Điền, trong nhà chuẩn bị bữa tiệc thân mật, mời ngài đến kể lại cho chúng ta hành trình câu chuyện làm chấn động lòng người tại Nhật Bản.

Nghe vậy Trang Duệ cười, vừa rồi hắn gửi tin nhắn ẹ, chuẩn bị một bữa tối trong nhà chiêu đãi giáo sư Điền, nhân dịp để cha vợ gặp mặt một chút, buổi tối ngày hôm qua Tần Hạo Nhiên nhắc Trang Duệ lôi kéo đến nửa đêm.

- Anh bạn trẻ, người bạn già của ta ta vẫn còn chưa gặp đâu, lại tưởng rằng xảy ra chuyện gì.

Giáo sư Điền lắc đầu, lấy điện thoại động ra gọi điện về nhà, thật sự hắn đối với nhân vật thần bí chế tạo ra vài món đồ sứ này cũng rất là hâm mộ, đang muốn cùng Trang Duệ bàn bạc về chuyện này.

- Cha, vị này chính là giáo sư Điền, Điền sư phụ, đây là bố vợ ta, thế nhưng rất hâm mộ ngài, dẫn ngài đến đây chính là ý chỉ của bố vợ ta.

Sau khi Trang Duệ tiếp xúc với Tần Hạo Nhiên nhiều, biết rằng bố vợ của mình rất văn minh, không có việc gì khi mở đầu cũng vui đùa vài câu.

Lúc này Tần Hạo Nhiên giống như quý tộc cổ, tiến lên nắm chặt tay giáo sư Điền, nói:

- Kể hèn Tần Hạo Nhiên này, hoan nghênh Điền sư phụ, phong thái của Điền sư phụ trên TV, làm cho thể hệ của ta tự cảm thấy hổ thẹn, không bằng ah.

- Không dám nhận, chẳng qua ta chỉ là người chấp hành, tiểu Trang mới chính là chủ mưu.

Nhìn thấy phong thái tao nhã của Tần Hạo Nhiên, giáo sư Điền cũng không dám lãnh đạm, cười cười nói tiếp:

- Ta so với ngài còn nhỏ hơn mấy tuổi, cứ gọi là Điền lão đệ là được.

- Người chấp hành cái gì, chủ mưu?

Tần Hạo Nhiên có chút không hiểu, nhưng vẫn tránh người ra, mời giáo sư Điền đi vào trong phòng khách, Tần lão gia tử cũng đứng đón chào ở trong phòng, mọi người lại chào nhau.

nguồn (.)

1068. Chương 1 068: Dư Âm.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1068: Dư âm.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Đồ ăn trong nhà sớm đã chuẩn bị xong, vì để mấy người đàn ông trò chuyện với nhau, Âu Dương Uyển dẫn theo con dâu cùng mẹ đến một phòng khác ăn cơm, để chỗ đó lại cho bọn người Trang Duệ.

Thân thể Tần lão gia tử không tốt lắm, cũng đã hơn 85 tuổi, nhưng vẫn cố gắng mời giáo sư Điền một chén rượu, rồi Tần Huyền Băng dìu về phòng nghỉ ngơi.

- Điền sư phụ, trước chúc mừng ngài lần này đã làm tăng cái uy của nước ta trong lần đi Nhật Bản này, chúng ta cạn một chén.

Sau khi Tần lão gia tử rời đi, Trang Duệ giơ chén rượu lên, kính giáo sư Điền một chén.

Kỳ thật lần này Trang Duệ để cho Bành Phi đi Nhật Bản, chuẩn bị không chỉ có một phương án, kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho giáo sư Điền, chỉ là hấn chuẩn bị phương án một loại.

Tuy nhiên trước kia có tiếp xúc nhiều với Điền Phàm, nhưng Trang Duệ cũng không có nghĩ giáo sư Điền khí khái như vậy, gánh áp lực lớn, nhưng rõ ràng vẫn hoàn thành chuyện này.

- Tiểu Trang à, cuối cùng việc này có như thế nào, so với người khác ngài đều tinh tường, cũng không cần lau phần trên mặt lão Điền ta như vậy.

Giáo sư Điền uống chén rượu này, cũng không nhúc nhích chiếc đũa, nói tiếp:

- Mặc dù việc này ngài có chơi đùa hiểm, nhưng kết quả cuối cùng cũng không tệ lắm, nhưng lần sau không thể làm như vậy nữa, loại chuyện này hoàn toàn không có lần thứ hai đâu.

- Điền sư phụ, ta biết rõ, bất kể thế nào, chuyện này vẫn muốn cảm ơn ngài, nếu không thật sự ta không biết nên kết thúc chuyện này như nào nữa.

Trang Duệ gật gật đầu, bộ dạng đồng ý, chuyện này bắt đầu thổi sóng cùng ảnh hưởng, vượt xa tưởng tượng của Trang Duệ, lại để cho hắn tự diễn một mình, hắn thật không dám.

- Điền lão đệ, các người... Việc này... Việc này đang nói đều là tỉnh sao?

Vừa rồi ở ngoài cửa, trong lòng Tần Hạo Nhiên đã có nghi vấn, bây giờ nghe thấy hai người nói chuyện, càng như là lọt vào trong sương mù không rõ gì cả, dường như chính con rể mình có liên quan đến sự kiện “Cổ sử” ?

- Tần lão ca, ngài không biết?

Giáo sư Điền cũng sờ một chút, liếc nhìn Trang Duệ phía sau, nói tiếp:

- Chuyện này từ đầu đến cuối, đều là do con rể ngài làm ra đó.

Điền Phàm cũng không biết Trang Duệ giữ bí mật về việc này, ngay cả bố vợ cũng không biết, thuận miệng lại nói ra, hắn cũng có chút ý đồ trả thù Trang Duệ, tiểu tử này trước khi hành động, quả thực là mượn con mình để sai khiến.

- Cái gì?

Tần Hạo Nhiên vừa mới uống một chén rượu vào trong miệng, trực tiếp phun ra, nhìn về phía trên mặt Trang Duệ, biểu cảm bộ dạng hoàn toàn không thể tin được.

- Bố, bố đừng kích động.

Tần Hạo Nhiên kích động không sao, phun toàn bộ một ngụm rượu lên trên người Trang Duệ, làm chân tay Trang Duệ luống cuống cầm khăn lau.

- Tiểu Duệ, Điền lão đệ nói là thực?

Tần Hạo Nhiên không nghĩ tới chính mình làm việc gần đây đều không để ý đến con rể, rõ ràng làm ra sự việc lớn như vậy, có thể nói trong hai tháng gần đây, bởi vì chuyện này mà quan hệ hai nước Trung Nhật có chút căng thẳng hơn.

Đương nhiên, quan hệ hai nước cho tới bây giờ sẽ chính thức không được dễ chịu, vẫn luôn duy trì trên mặt là bạn bè tốt.

Trong phòng khách có hơi ẩm, sau khi Trang Duệ cởi một chiếc áo khoác ngoài có mùi rượu ra, mới nhìn hướng về Tần Hạo Nhiên, nói:

- Bố, con cũng không nghĩ tới việc này, sẽ gặp phải tranh chấp lớn như vậy.

Sự việc là như thế này, thời gian ngắn trước, con đầu tư một viện nghiên cứu gốm sứ, đã chế tạo thành công ra đồ gốm sứ mô phỏng.

Vốn là con muốn bạn bè đấu giá, nhưng xem ra không có ai được, ai biết được Sơn Mộc muốn mua lại, lúc ấy con đã đề giá cao, nhưng hắn lại vẫn mua, cái này đơn giản chỉ cần cầm tiền trong lòng bàn tay, con cũng không thể không muốn sao?”

Trên mặt Trang Duệ lộ ra vẻ rất oan ức, thấy Tần Hạo Nhiên cùng với giáo sư Điền đều rất im lặng, tiểu tử này là điển hình của sự thông minh, cuối cùng vẫn dễ dàng lấy được một lỗ tai của đối phương.

Nếu như không muốn nói, biện pháp kia là phần lớn, trực tiếp đập nát hết tại chỗ? Còn nén phá hư, cố tình nâng giá để người khác mua về?

Lần thứ nhất Tần Hạo Nhiên phát hiện, đã biết coi trọng sự thành thật của con rể, lại còn thuộc về loại đại trí giả ngu, đem bán chính mình còn có thể giúp Trang Duệ kiếm tiền!

- Việc này... Vậy ngày hôm qua người làm gì mà không nói cho ta vậy?

Lúc này Tần Hạo Nhiên ở giữa nghe được câu chuyện rất phức tạp liên tục mất há hốc mồm, sau khi chờ Trang Duệ nói xong, hắn mới nghĩ đến, hôm qua con rể đã biết, thời điểm mọi người đều sốt ruột, cũng không có thể làm ra được bộ dạng như vậy sao?

- Bố, người ta không phải có tỷ muốn khoa trương sao?

Những lời này của Trang Duệ có lực sát thương càng lớn, lại để cho giáo sư Điền và Bành Phi ngồi ở bên cạnh, đều phun rượu ra, trong phòng vang lên những tiếng cười.

- Lúc này đang truyền bá một tin tức, vừa mới nhận được tin tức, tại một tòa cao ốc ở thủ đô Tokio Nhật Bản, xuất hiện một sự kiện nhảy lầu tại chỗ.

Trải qua kiểm tra, thân phận người chết là hội trưởng hiệp hội gồm sứ Nhật Bản, năm nay 52 tuổi, sau khi ngã lầu đã tử vong tại chỗ, trải qua điều tra sơ bộ, hành động của Dã Hợp vốn là tự sát, nguyên nhân cụ thể còn chờ để điều tra.

Đúng lúc bọn người Trang Duệ đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên bên trong TV có tin tức, làm thu hút mọi người chú ý đến, trong lúc nhất thời, trong phòng trở nên yên lặng.

Cảm giác được chấn động lớn nhất, dĩ nhiên là Trang Duệ cùng giáo sư Điền vừa mới rời khỏi Nhật Bản, hai người bọn họ đều không thể nghĩ đến, Dã Hợp lại dùng cách tự sát để chấm dứt tính mạng của mình, đáp lại vụ bê bối vừa mới xảy ra lần này tại Nhật Bản.

Mặc dù trong tin tức nói không rõ nguyên nhân tự sát, nhưng ai cũng biết, nguyên nhân Dã Hợp tự sát, cũng chính bởi vì sự kiện “Cổ sú” lần này.

Tần Hạo Nhiên sợ bọn người Trang Duệ có tâm lý gánh nặng, vội vàng mở miệng nói:

- Tiểu Duệ, Điền lão đệ, việc này không thể trách các người, hoàn toàn là do những người Nhật Bản này gieo gió gặt bão.

- Đúng đấy, ca, nếu theo như cách nghĩ của ta, trực tiếp sẽ đem hai người này cho...

- Đi, Bành Phi, đi cùng vợ của người đi, đừng nói linh tinh.

Trang Duệ ngắt lời Bành Phi, dù nói thế nào, đây cũng là mất đi một tính mạng.

- Tiểu Trang, dù bọn giặc ngoại xâm Nhật Bản có chết nhiều hơn nữa, ta cũng không có thương tâm, nhớ năm đó ông nội của ta 29 tuổi vào trong quân đội, tự tay chém chết hai mươi hai tiểu quỷ...

Trái lại giáo sư Điền không có một chút ảnh hưởng gì, sau khi nghe thấy tin tức này, lập tức liên tiếp uống ba chén rượu, nhất là sau khi nói ra lời này, thân thể giáo sư Điền gầy yếu, vậy mà lại để ọi người cảm giác thấy một loại khí phách thẳng thắn.

- Ha ha, ta không sao, tin tức này có chút bất ngờ mà thôi.

Trang Duệ nghe vậy cười.

Kỳ thật sau khi trải qua chuyện này, trong lòng Trang Duệ cũng không muốn mọi người yếu ớt như vậy, ít nhất hẳn đối với Mục Tháp chính là động sát tâm, nếu như không phải kim cương làm thay lời nói, Trang Duệ cũng sẽ đích thân giết chết Mục Tháp.

[/CHARGE]

1069. Chương 1 069: Dư Âm.(3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1069: Dư âm.(3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Cho nên Dã Hợp tự sát, chỉ là làm cho Trang Duệ cảm thấy có chút không được tự nhiên, đây cũng là chuyện thường tình của con người, dù là kẻ nào biết rõ chính mình đã từng thấy qua hoặc là biết người tử vong, mặc kệ người đó là bạn hay là thù, khẳng định đều có một chút cảm xúc chấn động.

- Đến bây giờ sở văn hóa Nhật Bản cũng đều chưa có công khai xin lỗi, đoán chừng chính phủ Nhật Bản sẽ đổ việc này lên người Dã Hợp, dân tộc này là như thế, cho tới bây giờ cũng không dám nhìn thẳng vào sự thật, một đám người tự đại và tự ti.

Trang Duệ nhìn thấy tin tức được đưa lên, không có đề cập đến một câu về sự kiện “Cổ sử”, về mặt thái độ của Nhật Bản đã rõ ràng, đoán chừng sau khi Dã Hợp chết, cũng sẽ bị gọi đầy nước bẩn lên người.

- Ông nội của ta nếu không phải trước kia tránh được mấy lưỡi lao, sau khi qua đời cũng sẽ không biết thành lập đất nước, đến, uống rượu!

Biểu hiện hôm nay của giáo sư Điền để lại cho Trang Duệ thấy, vốn là một người rất nho nhã điềm đạm, một mặt cũng là người rất thẳng thắn, mặc dù đầu không cao, nhưng lại tràn đầy khí thế.

- Điền sư phụ, nói chuyện về ông nội của ngài một chút.

Trang Duệ không muốn dây dưa đến sự kiện “Cổ sử” nữa, có ý chuyển hướng sang chủ đề khác.

- Hắc, muốn nói ông nội của ta, năm đó cũng là một nhân vật có số má, một cây đại đao làm cho lão Tưởng cũng biết, hơn nữa còn được thưởng huân chương “thanh minh liêm khiết”.

Giáo sư Điền cũng cảm thấy hơi hơi say, nghe được Trang Duệ nhắc tới tổ tiên, lập tức mặt mày hớn hỏ nói.

Nghe thấy giáo sư Điền nắm bắt gia phả như vậy, bọn người Trang Duệ mới biết rõ, tình cảm của giáo sư Điền với tổ tiên thực sự là không nhỏ.

Căn bản tổ tiên giáo sư Điền là một nhà võ, tại khu Hà Bắc có tiếng tăm lừng lẫy, những năm đầu thế kỷ 20, ông nội giáo sư Điền gia nhập quân Phùng Ngọc Tường ở Tây Bắc.

Vị lão gia kia đi theo Phùng đại soái nam chinh bắc chiến, thời điểm tham gia chiến dịch Trường Thành hỉ Phong Khẩu là doanh trưởng, bởi vì chiến đấu anh dũng mà được thăng chức làm đoàn trưởng.

Nhưng về sau trên người ông nội giáo sư Điền có nhiều vết thương, thân thể đã không thích hợp ở lại bộ đội, đã rời khỏi quân đội.

Chỉ cần biết là bộ đội, dù là quân chính quy hay quân địa phương, cũng không quan tâm là anh hùng chống Nhật hay là tiên phong nội chiến, chỉ cần là làm quan, không có mấy người không tham.

Ông nội giáo sư Điền cũng là như vậy, ở bộ đội hơn mười năm, cũng tích góp được không ít của cải, sau khi bỏ vợ cả bên ngoài trở lại địa phương, khi hơn năm mươi tuổi lại lấy hai vợ bé, cũng không biết thân thể của hắn chịu đựng được như thế nào.

Mà bố của giáo sư Điền thì là sinh viên năm thứ nhất ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp dựa vào những đồng tiền tham ô của bố, đã mở một cửa hàng đồ cổ ở thành phố, xem như là không có kế thừa gia nghiệp của tổ tiên, vứt bỏ võ theo văn.

Tuy nhiên sau khi giải phóng cửa hàng đồ cổ không còn, nhưng là bố của giáo sư Điền bằng tài trí của mình, vẫn sống bằng nghề đồ cổ, đến bây giờ coi như là có người gây dựng lên.

Nhưng trong thân thể giáo sư Điền, vẫn là chảy xuôi theo dòng máu của tổ tiên, lần này hắn đến Nhật Bản, quả thực tư tưởng mang theo là đánh kháng chiến lại Nhật Bản đi.

Cho nên có thể nói giáo sư Điền coi người Nhật Bản là kẻ thù truyền kiếp, nhìn thấy Dã Hợp tự sát, trong lòng chỉ cảm thấy hưng phấn, rượu này càng uống càng thấy ngon.

Bữa cơm này ăn hơn ba tiếng đồng hồ, mấy người đang ngồi, đều là người hiểu biết có kiến thức uyên bác, trò chuyện vô cùng hứng thú, giáo sư Điền cuối cùng cũng uống nhiều, trong miệng hát:

- Đại đao chém tới đầu giặc ngoại xâm.

Đã được Trang Duệ đỡ đi lên phòng nghỉ ngơi.

Vài ngày sau, tin tức đến từ Đông Kinh liên tiếp rơi vào tay Trang Duệ, điều để cho hắn giật mình chính là, sau khi Dã Hợp tự sát, Sơn Mộc cũng tự sát theo, mổ bụng tự sát tại chỗ, hắn chết so với Dã Hợp có dừng khí hơn một chút.

Những người có liên quan tìm tòi nơi bọn hắn ở, phát hiện cả hai người đều có để lại di thư, Sơn Mộc có lưu lại một video thu hình, trong video là hành vi của bọn hắn trong lần thảo luận sự kiện này, đối với dân chúng Nhật Bản đã bị hắn làm cho tổn thương, đã tỏ vẻ sám hối.

Cơ bản di thư của Dã Hợp cũng giống như vậy, đều là tiến hành xin lỗi với chính phủ Nhật Bản hoặc là dân chúng, nhưng không hề nói tới một câu là Trung Quốc mang đến ảnh hưởng bất lợi.

Sau khi Trang Duệ nhìn thấy tin tức này, trong lòng vốn cảm thấy có chút áy náy, cũng là không còn sót lại chút gì.

Sau đó văn hóa đồ gốm sứ Nhật Bản tổ chức một buổi họp mặt, báo cáo tổng kết sự việc lần này, đương nhiên chủ đề là hướng tới việc của hai người đã chết, chính phủ chỉ gánh chịu trách nhiệm là quản lý không tốt.

Cuối cùng, sự việc làm xôn xao ầm ĩ nhiều tháng, rốt cục cũng đã hạ xuống.

Nhưng chuyện này vẫn lưu lại những ảnh hưởng sâu xa, ít nhất là giới học thuật Nhật Bản, từ nay về sau cũng không dám nói gì đến chủ đề văn hóa Trung Quốc là được truyền từ Nhật Bản.

Mà ngay cả tuyên dương trắng trợn của Khuất Nguyên cùng Khổng Tử, là bọn quốc dân Hàn Quốc, lúc này cũng là hành quân lặng lẽ, không hề động đến chủ đề này, thật sự là “ chế tạo của Trung Quốc” vô cùng lợi hại, chẳng những lừa gạt vài người, còn gây cái chết cho hai người, ai còn dám chạm đến họ?

Sau khi Trang Duệ náo nức đón năm mới, chủ yếu tinh lực để tập trung cho việc học lên cao, năm nay là hắn đọc nghiên cứu một năm cuối, cũng sẽ là một năm bận rộn nhất, bởi vì ngoài muốn viết luận văn tốt nghiệp, Trang Duệ còn muốn tham dự vào khai quật khảo cổ.

- Nguồn gốc mộ táng của nước ta, sớm nhất có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời đại đồ đá mới, nhưng quy tắc có sẵn mô hình có xây dựng chế độ mai táng, khởi đầu tại Thương Chu, đến thời Xuân Thu có nhiều mộ lớn, nhưng thời điểm Chiến Quốc đến Tần, quy mô của nó không khác nhau mấy, đương nhiên lăng tẩm của Tần Thủy Hoàng là ngoại lệ.

Mà thời kỳ mộ táng ở Trung Quốc cường thịnh, thì phải kể tới đại Hán, đại Hán thịnh hành hậu táng, các vật được chôn cùng trong mộ qua các triều đại thay đổi rất nhiều và rất tinh xảo.

Mộ triều Hán đa số là nhai mộ, trung lưu hạ lưu sông Hoàng Hà phần lớn khu nhai mộ đều là Vương lăng hoặc mộ lớn của quý tộc, có mộ đạo, đường hành lang, tai thất, trong thất, hậu thất, chôn theo một số lượng lớn đồ vật tinh xảo, hôm nay chúng ta muốn nói, chính là sự phân bố và ảnh hưởng của mộ táng thời Hán với các đời sau.

Trang Duệ ngồi ở trên lớp học, ghi chép lại không ngừng, tiết học hôm nay là của giáo sư Mạnh, mỗi học kỳ giờ học trên lớp của ông không được nhiều lắm, không chỉ là hắn, kể cả là tiên sĩ Nhâm cùng với Hám Vũ Hàm cũng đang ngồi, chăm chú ghi chép lại.

Cách một năm lại trở lại trường học, đã qua hơn hai tháng, lần đầu tiên Trang Duệ thấy tiên sĩ Nhâm cùng với Hám Vũ Hàm nghe giáo sư Mạnh nói, hai người bọn họ đều đi nơi khác tiến hành khai quật hiện trường.
nguồn (.)

1070. Chương 1 070: Đồ Vàng Mãi. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1070: Đồ vàng mã. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman - đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvandan

Khi ở trên khóa trước, Trang Duệ cũng chào hỏi bọn họ, trình độ đọc sách đến nghiên cứu sinh, là bạn bè cùng học tập, nhưng sự chân thành cùng thuần khiết không thể bằng được thời gian học đại học, thời gian ở đây đã hơn một năm, Trang Duệ kết giao cùng mọi người cũng không phải nhiều.

Thời điểm Hám Vũ Hàm và Trang Duệ mới quen còn bí mật một chút, đây là bởi vì nửa năm gần đây nàng ở Tứ Xuyên chủ trì một đại mộ thời Hán, cả ngày mưa nắng, làm cho da tay tự nhiên cũng không được tốt hơn chút nào.

Nhưng may trạng thái và tinh thần của Hám Vũ Hàm không phải tệ, mới 25 26 tuổi mà đã có thể đứng đầu một đề tài khai quật khảo cổ quan trọng, dưới quyền còn dẫn theo không ít lão khoa khảo làm nhân viên khoảng 40 50 tuổi, không thể là không có mặt mũi giáo sư Mạnh ở bên trong.

Đường làm quan của tiến sĩ Nhâm lại càng mở rộng, năm trước do hắn giúp đỡ giáo sư Mạnh chủ trì bài học, đạt được tiến triển đột phá, bởi vậy tiến sĩ Nhâm chính thức được giữ lại trường, hơn nữa lại được lựa chọn lên chức phó giáo sư, hơn ba mươi tuổi đã làm phó giáo sư, cho dù ở Bắc Kinh, có thể được xem như là hình mẫu của tuổi trẻ. truyện copy từ

Về phần Trang Duệ ngoài hai tiến sĩ “Sư huynh” tốt nghiệp vào tháng 6 tháng 7 năm trước.

Tiến sĩ Khương đối với Trang Duệ có chút không đúng chừng mực, mặc dù sau đó đã rất cố gắng sửa chữa quan hệ với Trang Duệ, Trang Duệ cũng không có làm khó hắn, nhưng cuối cùng tiến sĩ Khương vẫn không thể nào ở lại Bắc Kinh được, trở lại địa phương nhậm chức một nhà bảo tàng, sau khi đi vào đã được đặc biệt mời làm phó Quán trưởng, đãi ngộ coi như là không tệ.

Mà từ trước đến nay Trang Duệ duy trì quan hệ với bảo vệ Ngô Diễm rất tốt, sau khi tốt nghiệp, Trang Duệ đi vào viện bảo tàng vẫn không có thay đổi. Năng lực của tiến sĩ Ngô thực sự là rất tốt, sau khi vào viện bảo tàng, bắt đầu chỉ là một nhân viên quản lý bình thường, thời gian chỉ có nửa năm đã được thành phó quán trưởng viện bảo tàng, việc này làm cho Trang Duệ có chút giật mình.

Vì thế còn chuyên môn Trang Duệ hỏi thoáng qua Hoàng Phủ Vân, dựa vào lời giải thích của Hoàng Phủ Vân, bản thân hắn là phụ trách ở bên ngoài, ngoài ra một vị phó quán trưởng là phụ trách kỹ thuật, thấy Ngô Diễm là một người trẻ tuổi lại có kỹ thuật cũng có năng lực quản lý, cho nên mới đề xuất cho hắn làm phó quán trưởng, nghe thấy Hoàng Phủ Vân giải thích, Trang Duệ cũng thấy thoải mái.

- Hả? Người nào điện thoại?

Trang Duệ đang chăm chú ghi chép, bỗng nhiên điện thoại trong túi quần rung lên, ngẩng đầu nhìn bốn phía, liếc mắt nhìn thấy may mắn là ngồi cửa phòng, Trang Duệ đứng lên, lặng lẽ chuẩn đi.

Ở đại học điểm này là rất tốt, vào lớp cả đi về rất thoải mái, đương nhiên, đây không phải là cái chợ, thời điểm đi ra vào không thể quấy nhiễu đến bài giảng của thầy giáo mới được.

- Này, Hầu Tử, chuyện gì? Ta đang đi học đấy.

Trang Duệ đi đến hành lang bên ngoài phòng học, bấm nghe điện thoại.

- Trang ca, vừa có người mới cầm mấy vật đến, ta xem không được. Lúc này mới gọi điện cho ngài, nếu như ngài có thời gian đến liếc mắt nhìn một chút đi? Đây chính là mấy hôm không gặp ngài, ngài cũng nên đến xem xét công việc chứ.

Ở Bắc Kinh ngốc cũng đã hơn ba năm, bây giờ Hầu Tử chứng chạc hơn rất nhiều so với trước kia, trong lúc nói chuyện có chút nông nổi, lời vẫn có chút trẻ con. Mấy năm nay Hầu Tử đi theo Cát sư phụ học được

một tay khắc con dấu, hơn nữa cả ngày đứng ở Phan gia viên, quả thực đã từng gặp không ít đồ vật, nhãn lực cũng được rèn luyện, đối với đánh giá một ít đồ vật, cũng có thể nói được mức độ.

Mà Cát sư phụ tuổi đã lớn, tay có chút không ổn định, ít khi tự mình khắc con dấu, phần lớn đều là qua tay Hầu Tử, tuy nhiên chào giá không có Cát sư phụ, cũng là kiếm tiền không ít, một tháng ít nhất cũng kiếm được ba năm vạn, xem Đại Hùng đều có điểm quen mắt.

Trang Duệ nghe được lời Hầu Tử nói, không khỏi cười mắng:

- Người, muốn ta mời khách cho cứ việc nói thẳng ra, lại còn quanh co lòng vòng, có phải tiền lương lại bị vợ cất giữ hay không?

Mùa thu năm trước Hầu Tử kết hôn, người vợ chính là người dụ dỗ hấn ly hôn với tiểu thiếu phụ, người vợ còn mang theo đứa con gái lớn hai tuổi, trực tiếp để cho Hầu Tử được lên chức bố.

Người con gái này đối với Hầu Tử là không tệ, hàng ngày giặt quần áo nấu cơm, điều duy nhất là không để cho trong túi Hầu Tử có tiền, nguyên nhân là để mặc cho chồng có tiền trong túi sợ sẽ sinh hư, cho nên thực hiện chính sách quản lý kinh tế đối với Hầu Tử.

Trang Duệ cũng đã thực hiện lời hứa, đem ba căn hộ trong tay Âu Dương Quân đến, cho Hầu Tử và Đại Hùng sang tên, trong nhà Hầu Tử không có người nào đến, Đại Hùng thì dẫn mẹ già đến Bắc Kinh, coi như là mẫu mực của việc buông thả biết quay đầu.

- Trang ca, vợ ta vẫn như vậy, tối thiểu một ngày phải giao ột bao tiền Trung Nam Hải ah.

Cuộc sống gia đình của Hầu Tử tạm ổn, hiện tại sung sướng cũng rất hài lòng, về đến nhà được ăn thức ăn nóng canh nóng, chăn ấm, còn có một em bé hơ ba ba, cho nên mặc dù mỗi ngày rút lấy sau khối tiền một bao tám Trung Nam Hải, nhưng mặt mũi lúc nào cũng tràn đầy vui vẻ.

- Ha ha, người như vậy cũng là nhiều người muốn theo đuổi, nói đi, đừng nói linh tinh, cụ thể là vật gì mà người xem không hiểu? Nói trước trong điện thoại cho ta nghe một chút đi.

Trang Duệ biết rõ mấy năm nay Hầu Tử ở Phan gia viên đã đúc kết được rất nhiều, vật mà mắt không xem được, bây giờ lại nói không chắc cầm được, vậy thì chắc đã đụng phải vật khó xử.

Sau khi Hầu Tử nghe Trang Duệ nói, cũng không có nói giỡn nữa, nghiêm mặt nói:

- Trang ca, là vài khí cụ bằng thanh đồng, còn có một viên ngọc thạch, đồ vật này không giống như là giả, nhưng là... có lẽ đều là đồ vàng mã, ta nhận không được thu cũng không được.

Đồ vàng mã chính là đồ chôn theo người chết, danh như ý nghĩa, cái vật này là xem chuyên môn m ...

1071. Chương 1 071: Đồ Vàng Mã. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1071: Đồ vàng mã. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ vừa nói chuyện, một bên đã xem đồng hồ, đã là 11 giờ trưa, sau khi cúp điện thoại, nhắn tin cho tiến sĩ Nhậm, bảo hấn giúp mình giải thích cho thầy giáo một chút, đi đến bãi đỗ xe, lái xe đến Phan gia viên.

- Hắc, Hắc Tử, người không thiết thời à, cả nhà người ba người đều tới rồi.

Trang Duệ bình tĩnh xác định địa điểm khách sạn, Phan gia viên cách khách sạn đó không xa, bình thường ăn cơm buổi trưa cũng đều gọi từ nơi này, Trang Duệ mới vừa vào phòng, đã thấy Hắc Tử đang chơi đùa với con gái rồi.

- Hắc hắc, Trang ca, con gái ta cơ thể dài ra rồi đấy, ngài mời khách đương nhiên muốn tới kiểm chút chất béo à.

Da mặt Hắc Tử dày, căn bản lời nói đối với Trang Duệ không để bụng, vợ hắc ngược lại đứng dậy, lên tiếng chào hỏi Trang tổng.

- Đến đây, Nữu Nữu, cho chú ôm một cái.

Trang Duệ ngồi xuống nhân tiện bế con gái Hắc Tử, đứa bé này hơn hai đứa con của mình nửa tuổi, phần ục ục rất là đáng yêu. Vợ Đại Hùng đi làm tại cửa hàng kim cương, giữa trưa không có thời gian đến đây, chỉ có nhà Hắc Tử cùng với Triệu Hàn Hiên, xem như Trang Duệ tổ chức đối với các thành viên hơi sớm.

- Lão Triệu, đồ vật đó người cũng xem rồi chứ? Cảm giác như thế nào hả?

Sau khi đợi mang đủ đồ ăn, Trang Duệ đưa đứa bé giao ẹ nó, lấy mấy chai bia, đứng dậy uống cùng bọn người Triệu Hàn Hiên.

- Đây, người đừng nhắc đến vấn đề đó, ta đã nói, từ nay về sau không nhìn đến khí cụ bằng thanh đồng nữa, như vậy là có ý châm chọc rồi.

Sau khi Triệu Hàn Hiên nghe Trang Duệ nói, tức giận trừng mắt liếc hắc, từ lần trước giao 1000 vạn học phí, ai đề cập đến khí cụ thanh đồng với hắc đều nôn nóng, đừng nhìn Trang Duệ là ông chủ, lão Triệu vẫn rất tức giận, ông chủ Trang cũng muốn cười làm lạnh.

- Được, ta không có hỏi ngài nữa, ta hỏi Hắc Tử.

Trang Duệ cũng biết Triệu Hàn Hiên không phải tức giận thật sự, lập tức xoay mặt nhìn về phía Hắc Tử, nói:

- Thật giả người có thể nhận ra, vật này xuất thân từ lăng mộ gì, có thể đánh giá được không?

Trang Duệ muốn biết nghiên cứu ở trong lòng của Hắc Tử, bây giờ Tuyên Duệ Trai nhận được đồ cổ, đều qua tay Hắc Tử, trừ khi liên quan đến số tiền khác lớn, Trang Duệ mới đến xem một vòng.

Nhắc tới việc chính, sắc mặt Hắc Tử dao động, nói:

- Trang ca, theo ta thấy, đoán chừng lai lịch không nhỏ, hình dáng của đồ vật này giống như là triều đại nhà Hán, ít nhất cũng là một lớn của vương hầu, hơn nữa...

Hắc Tử liếc mắt nhìn hai cô gái ngồi đối diện, hạ giọng nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chám

- Hơn nữa vật này xem như là đồ vật chôn sống.

Đồ cổ ở trong thiên hạ, mười phần đều lấy ra từ bên trong mộ táng, chỉ có điều chia làm sinh vũng hổ và thực vũng hổ mà thôi, thực vũng hổ là đồ vật được lấy ra từ đất đã lâu, dùng trước giải phóng vì đường ranh giới, có thể lưu thông trên thị trường đồ cổ. Sinh vũng hổ thì không phải vậy, chỉ là vật sau khi khai quật lấy ra, đây là vật mà quốc gia không cho phép buôn bán, nếu như là đồ vật đặc thù một chút, không chừng còn bị điều tra tội thủ tiêu tang vật.

- Hả? Muốn biết một chút về cái kia, nhưng đợi lát nữa ăn cơm xong Hắc Tử người đưa vợ con về nhà. Sau đó hẹn bọn hắc buổi chiều đến.

Trang Duệ nghe được đồ vàng mã là sinh vũng hổ, con mắt không khỏi sáng ngời, mặc dù đồ cổ qua tay hắc không phải là ít, nhưng phần lớn đều là khai quật truyền lại từ nhiều năm, trừ tang vật của đám lão đại Trừ Dư ra, thật đúng là Trang Duệ không tiếp xúc qua đồ cổ mới ra.

Nghĩ đến một thời gian ngắn nữa sẽ được đi thực tập tiến hành khai quật hiện trường, hiện tại có cơ hội được nhìn thấy vật sinh vũng hổ, dĩ nhiên là Trang Duệ không muốn bỏ qua.

Vợ Hầu Tử nghe được lời Trang Duệ nói, vội vàng nói:

- Trang tổng, đợi chút nữa hai mẹ con chúng ta tự mình đi được, có xe rồi không sợ đâu.

- Đúng vậy, Trang ca, bây giờ ta sẽ gọi điện thoại cho bạn ấy, hai người này không giống như là người có kinh nghiệm, đang tìm người nhìn hàng khắp nơi, vẫn còn không biết đến mấy giờ mới có thể đến.

Khi Hầu Tử đang nói chuyện tiện tay móc điện thoại ra, vẫn không quên lấy ra một bao thuốc Trung Hoa trong túi quần ra để trên bàn cho Trang Duệ.

- Lão Triệu, gần đây làm ăn không tệ, các người vất vả rồi.

Trang Duệ chạm cốc rượu với Triệu Hàn Hiên, mặc dù Hầu Tử cùng Đại Hùng cũng đều phát triển lên, nhưng cửa hàng này nếu không có Triệu Hàn Hiên vẫn là không thành, hắn làm nghề tại đây hơn hai mươi năm, rất quen thuộc mặt người, Hầu Tử cùng Đại Hùng còn lâu mới có thể so sánh được.

- Nói những cái này làm gì, nếu năm đó không phải ngài giúp ta một lần, chỉ sợ bây giờ lão Triệu ta không biết trốn cái phiền phức kia thế nào rồi lại làm ăn mầy đấy.

Triệu Hàn Hiên khua tay, hiện tại cuộc sống gia đình hắn tạm ổn, doanh thu hàng năm cũng có thể có 200 đến 300 vạn, tiền lợi nhuận không thể so với trước kia được, nhưng lại không cần phải gánh trách nhiệm nguy hiểm, lão Triệu sớm đã không có ý định ra ngoài lập cuộc sống mới.

- Ha ha, lão Triệu, nếu lúc trước không có ta, người cũng sẽ đợi thời cơ trở lại, nhất thời ngăn trở không coi vào đâu.

Tuyên Duệ Trai có Triệu Hàn Hiên quản lý, mấy năm nay Trang Duệ cũng ít phải dùng sức lực vào, Tuyên Duệ Trai cũng giúp cho Trang Duệ lợi nhuận gần ngàn vạn, hiện tại văn phòng Tuyên Duệ Trai rất có tiếng tăm ở Bắc Kinh.

Trong khi đang nói chuyện, Hầu Tử cầm điện thoại đi tới nói:

- Trang ca, liên hệ được rồi, 1h30 bạn ấy sẽ đến cửa hàng, chúng ta ăn cũng sắp đến giờ rồi?

Trang Duệ nhìn đồng hồ, đã sắp 1h, đứng lên cầm chén rượu, nói:

- Uống cạn chén rượu này!

- Thúc thúc, con cũng muốn.

Nữ Nữ nhìn thấy một đám người lớn đứng lê, cũng giãy giụa trong lòng mẹ, âm thanh nói ra như trẻ con đang bú, làm cho cả đám người cười to.

Nhìn thấy Đại Hùng và Hầu Tử, tâm tư Trang Duệ có chút lay động, mấy năm trước lúc mới quen hai anh bạn này, chính là lưu manh về đồ sứ, bây giờ thay đổi cả hình dạng lẫn con người.

Lúc gần đi Trang Duệ còn gọi khách sạn đóng gói không ít đồ ăn, trong cửa hàng còn có hai người làm thuê nữa.

Phan gia viên so với trước kia thì bây giờ dường như náo nhiệt hơn, âm thanh lời nói mặc cả giá cả không ngừng, làm cho Trang Duệ cảm thấy vùng ngoại ô này có chút mới lạ, trên đoạn đường có vào các quán tìm kiếm.

Nhưng hôm nay vận may của hắn không thật tốt, xem liên tiếp hơn mười kiện tạo hình phong cách cổ xưa, các vật chế tác tinh xảo đều là đồ nhái hiện đại, hơn nữa chủ quan hét giá cao hơn giá thật của vật phẩm, thấy Trang Duệ lắc đầu liên tục, việc làm ăn đồ cổ này càng không nên làm.

Trở lại Tuyên Duệ Trai uống chén trà, một lúc sau, có hai người đàn ông trẻ tuổi đi vào trong cửa hàng.

- Ông chủ, lấy đồ vật ra.

Người đàn ông đi phía trước liếc mắt thấy Hầu Tử, lấy một đồ vật trong bao tải cầm trên tay đi lên, đặt xuống trước mặt quầy Hầu Tử, kêu “bịch” một tiếng.

Anh chàng ở phía sau cũng cầm theo một bao, chiều dài rộng hai cái bao đều khoảng một mét, có thể nhìn thấy không ít đồ vật bên trong.

1072. Chương 1 072: Đồ Vàng Mã. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1072: Đồ vàng mã. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Ai ôi!!! Ta nói anh em chúng ta có thể điếm nhẹ sao? Đồ vật của ngài đập xuống không sao, nhưng mà ngăn tủ của ta là thủy tinh nha.

Hầu Tử nhắc cái bao lên, nhìn mặt quây thủy tinh đau lòng, thực ra đây là hắc cốt ý giả bộ, nơi này bày tiền vàng cùng với châu báu của cướp biển ở trong ngăn tủ, thế nhưng là thủy tinh đặc chế chống đạn.

Thật sự là Trang Duệ lấy rất nhiều tiền vàng cùng với châu báu ở bên trong bảo tàng Klaus, viện bảo tàng thả ra một đám, trong nhà còn thừa lại rất nhiều.

Hàng năm những đồ vật này, nhất định là không thể dựa theo giá cả hoàng kim mà ra bán, cho nên Trang Duệ mới dứt khoát bày một số ở Tuyên Duệ Trai, nhưng ngoài ra, thực sự có một số người nước ngoài biết xem hàng tốt xấu, đã dùng giá ua đi không ít.

- Xin lỗi ông anh, bọn ta là nông dân, ngài đừng trách móc nha.

Người trẻ tuổi đằng sau vội vàng kéo người bạn của mình, coi chừng Hầu Tử bắt bồi thường, Trang Duệ nhìn thấy thần thái cùng cách ăn mặc của hai người này, nhăn nhu lông mày.

Ở đây chính mình đã từng thấy qua kẻ đào trộm mộ chuyên nghiệp? Ngay cả hai người nông dân này, Trang Duệ cũng không có ý phân biệt đối xử với nông dân, chủ yếu là so sánh với đội trộm mộ Dư thị năm đó, hai người này cũng không quá chuyên nghiệp.

Đừng nói không, riêng là cái thái độ cầm đồ cổ tùy tiện đến trong cửa hàng, đã làm cho Trang Duệ trợn mắt há hốc mồm, đây không phải là bên trên vội vàng lại để cho cô đến xem xét bắt bọn họ sao?

Phải biết rằng, thẻ thông hành để có thể ra vào chỗ Phan gia viên này, đặc biệt là nhằm vào những con buôn bán đồ khảo cổ đến.

Trang Duệ cũng không biết hai người này đến rốt cục là vận may tốt hay như thế nào, đi dạo ở Phan gia viên cả buổi, rõ ràng còn không xem xét cầm được vật gì đi?

Thật sự là Trang Duệ không xem qua, lão tiến lên hỏi:

- Hai vị, phải xưng hô như thế nào hả?

Người đứng đầu lia liếc mắt dò xét Trang Duệ, hỏi lại một câu:

- Người là ai?

- Đây là ông chủ của chúng tôi.

Hầu Tử ở bên cạnh nói.

- Ông chủ của các người? Không ngờ người như thế mà không phải là ông chủ à? Chúng ta nói với người nửa ngày để làm gì vậy hả?

Người đứng trước kia nói một câu làm Hầu Tử suýt chút nữa không kìm nén được, cái anh bạn này nói chuyện không tốt, dù nói như thế nào, hiện tại Hầu Tử cũng là đại chủ quỹ tử đồ cổ, là tam chủ quỹ Tuyên Duệ Trai, cũng là nhân vật uy tín danh dự ở tại Phan gia viên.

- Nhị Ngưu, người không nói sợ chết à, mẹ, sau khi trở về ta sẽ giáo huấn lại người, vị ông chủ này, xin lỗi nha, chính là tính khí của hần hồ đồ, không phải cố ý.

May mắn rằng người đi theo đằng sau còn hiểu chuyện, nếu không thật sự Trang Duệ không biết liên hệ cùng bọn hần như thế nào.

Người đằng sau này giới thiệu, hóa ra đây là hai anh em ruột, người anh gọi là Trương Đại Ngưu, người em gọi là Trương Nhị Ngưu, hai người này đều là người Hà Nam, lần đầu đến Bắc Kinh, xuống tàu liền hỏi ở đâu có bán đồ cổ, được người ta chỉ đến Phan gia viên.

- Đại Ngưu, Nhị Ngưu, trước tiên các người ăn chút gì đi đã.

Nói đơn giản mấy câu, Trang Duệ nhìn thấy hai anh em nhà này rất chất phác, mặc dù Đại Ngưu so với nông dân có chút ranh mãnh, nhưng so với người trong thành phố vẫn chất phác gấp bao nhiêu lần, hai anh em này làm cho Trang Duệ có cảm giác không tệ.

Hơn nữa ánh mắt của Nhị Ngưu kia, từ khi đi vào trong cửa hàng, chính là nhìn chăm chăm vào hai người làm thuê đang dùng cơm, thỉnh thoảng cổ họng nuốt nước bọt, yết hầu thỉnh thoảng nhấp nhô, nhìn thấy động tác này, Trang Duệ biết rõ hai người có lẽ còn chưa ăn cơm.

- Tốt, tốt, đồ vật ở Bắc Kinh này thật sự rất đắt, một chén cơm vài món thức ăn rau quả đã hai mươi khối tiền, đây không phải là điều dễ với người bên ngoài nha. xem tại

Sau khi Nhị Ngưu nghe thấy Trang Duệ nói, hai mắt lập tức sáng ngời, không chút khách khí đi đến chỗ hai người làm thuê ăn cơm.

Đại Ngưu vội vàng kéo em mình lại, nhìn về phía Trang Duệ nói:

- Ông chủ, việc này... việc này không tiện, nếu không, quay đầu lại thứ đồ vật này ta cho người tính toán tiện nghi một chút.

Mặc dù Đại Ngưu so với người em của mình lí lẽ rõ ràng, nhưng là không nỡ phí tiền đi ra bên ngoài ăn cơm, trong túi quần hai anh em tổng cộng có khoảng 300 khối tiền, một bữa cơm ăn hết 40, sao còn không muốn phải về nhà à?

Trang Duệ cười khua tay, nói:

- Không có việc gì, các người ăn trước đi, đợi lát nữa đồ ăn nguội sẽ không thể ăn, ăn xong chúng ta bàn lại.

Trang Duệ lấy hộp thức ăn từ trong khách sạn, số lượng có đủ, sáu người ăn đều vẫn còn thừa.

Nhưng hiển nhiên Trang Duệ đánh giá thấp hai anh em Nhị Ngưu, hai anh em vừa lên bàn, đã tiêu diệt hết thức ăn, dường như Nhị Ngưu còn chưa ăn no, bê lên một bát súp cuối cùng uống cho hết.

- Hai vị huynh đệ, xin lỗi, các người còn chưa ăn no hả?

Đại Ngưu nhìn hai người làm thuê bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, có chút không có ý tứ.

- Không... Không có gì, ăn no rồi, no rồi.

Điều tối kỵ nhất trong đồ cổ là trông mặt mà bắt hình dong, mặc dù hai người làm thuê này chỉ ăn no bụng có ba phần, nhưng cũng không có biểu hiện không thoải mái ra ngoài, dù nói thế nào thì hai người này cũng khách của cửa hàng.

Nhị Ngưu vỗ vỗ bụng, hần đã lớn như vậy rồi mà còn chưa từng ném qua đồ ăn ngon như vậy, vẫn còn có chút hơi ít, mặc dù Nhị Ngưu là người hồ đồ, những cũng biết có ơn sẽ báo, lập tức hạ giọng, nói với Đại Ngưu:

- Anh, ông chủ này không tệ, chỉ bằng chúng ta đưa một vật nhỏ nhất cho hần đi?

Tuy nói là hạ giọng, nhưng giọng của Nhị Ngưu nói vẫn để ọi người trong cửa hàng nghe được, Trang Duệ không khỏi cười nói:

- Đại Ngưu, Nhị Ngưu, ăn no rồi thì đi lên đây, để cho ta xem những đồ vật của các người.

Trang Duệ đi trước vào trong phòng đằng sau, khi đi đến cửa thì dừng lại, nói với Hầu Tử:

- Lại gọi thêm mấy phần đồ ăn đến, ta thấy tiểu Nhỏ cùng Tiểu Lý đều ăn chưa no.

Nhị Ngưu nghe còn có cơm ăn, lập tức con mắt tròn lên, há hốc mồm nói:

- Ta... ta cũng chưa ăn no.

- Người giữ ý một chút có được hay không hả? Lần sau ta không dẫn người đi theo nữa.

Nhị Ngưu nói làm cho Đại Ngưu ở đằng sau đỏ bừng cả mặt, một cước đá vào mông đít Nhị Ngưu.

- Không có việc gì, không có việc gì, đến đều là khách, ăn bữa cơm không có quan trọng gì.

Trang Duệ đỡ Nhị Ngưu, chủ yếu là không để cái bao trong tay Nhị Ngưu bị ném lên mặt đất, vừa rồi hần dùng linh khí liếc tìm kiếm, thế nhưng những vật trong bao này thật không đơn giản, linh khí trong mắt Trang Duệ phơi bày ra kim sắc nồng đậm.

Nhắc tới hai người này thật đúng là kẻ dở hơi, trong tay cầm vật quý báu như vậy, lại có thể tùy tiện như thế, trong cái bao kia có vài kiện đào tượng, nếu bị sút mất một chút, giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Sau khi đi vào phòng, Trang Duệ để cho hai người ngồi xuống, nói:

1073. Chương 1 073: Đồ Vàng Mã. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1073: Đồ vàng mã. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Hai vị, trước tiên chúng ta không nhìn thấy đồ vật, ta muốn hỏi sự kiện trước.

- Bọn ta lại không biết người, người hỏi sự tình bọn ta thế nào biết rõ hả?

Nhị Ngưu dần dần có chút không hiểu, hết lần này tới lần khác còn thích cướp lời, một câu là thiếu chút nữa Trang Duệ quên muốn hỏi điều gì.

- Ông chủ, ngài đừng nóng giận, hẳn là người dần dần, không biết nói chuyện.

Đại Ngưu đá một cước vào mông đít em trai, sau đó xin lỗi Trang Duệ, nói tiếp:

- Ông chủ, cho dù ngài có hỏi chuyện gì, chỉ cần chúng ta biết rõ, nhất định sẽ nói cho ngài biết. nguồn (.)

- Ta... Ta...

Thật đúng là Trang Duệ bị người dần dần kia làm cho suýt chút nữa quên hỏi cái gì, vốn đang hoài nghi hai anh em này có phải là hội Song Hoàng hay không, hiện tại xem ra không phải là như vậy, ở bên trong đầu óc của Trương Nhị Ngưu là hiểu biết.

- Không hỏi hả? Vậy xem đồ vật đi.

Nhị Ngưu để bao ở trong tay lên trên mặt bàn, nói:

- Bọn ta là bán đồ vật, hỏi nhiều như vậy làm gì?

- Ngài thật là dám bán, ta cũng thật là dám mua rồi?

Trong lòng Trang Duệ cười khỏ, một lúc sau nói:

- Nhị Ngưu, ta và anh người bàn là được, người đi ăn cơm đi, lập tức người đưa cơm sẽ tới.

Thật sự là Trang Duệ không nói cùng được với Trương Nhị Ngưu, có hấn ở bên cạnh ngắt lời, Trang Duệ cũng không hỏi được cái gì.

- Được, được, anh, ta đây đi ra ngoài nhá.

Trương Nhị Ngưu nghe có cơm ăn, hai mắt lập tức sáng lên, quay người chạy ra ngoài, trong lòng hấn, dù đồ vật bán được hay mất, đồ ăn ngon miệng vẫn là trên hết, cái này sẽ trị giá hơn.

Sau khi Nhị Ngưu rời khỏi đây, lúc này Trang Duệ mới nói ra ý kiến, nhìn về phía Đại Ngưu, hỏi:

- Đại Ngưu, người có thể nói những vật này là từ đâu tới đây không?

- Ông chủ, ngài hỏi việc này hả?

Đại Ngưu nghe xong, nhếch miệng cười, nói:

- Cái này còn có thể từ đâu tới, đào từ trong lòng đất ra đấy, những vật này đều là do ta cùng Nhị Ngưu đào đấy, ngài yên tâm, tuyệt đối là tự chúng ta đào.

Trang Duệ nghe xong lời này, lập tức sửng sốt, căn bản là hấn đã chuẩn bị tâm lý nghe chuyện này, nhưng không ngờ rằng Đại Ngưu lại thẳng thắn thừa nhận là do trộm mộ đào được, thật ra làm Trang Duệ không nói được lời nào.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, hỏi tiếp:

- Đại Ngưu, nhà các người ở đâu?

- Bọn ta ở huyện Mạnh Tân, Hà Nam, địa phương chính là ở gần Lạc Dương, nhưng bọn ta là thôn ở trong núi, đây là lần đầu tiên đi xa như vậy.

Đại Ngưu không biết Trang Duệ hỏi những việc này làm gì? Nhưng ấn tượng của hấn đối với ông chủ này là rất tốt, có chuyện gì đều nói ra hết, ngay cả chuyện năm trước bố mẹ hấn sinh thêm một em bé cũng đều không có gạt.

Hiện tại Trang Duệ xem như biết rõ, hai anh em này không có vỏ bọc, cũng không phải là hội Song Hoàng, thật sự là nông dân huyện Mạnh Tân ở Hà Nam.

Đại Ngưu cũng có điểm không tồi, đã từng học 2 năm tiểu học, Nhị Ngưu thì ngay cả tên mình cũng không biết ghi, là mù chữ điển hình, vốn hai anh cùng ra ngoài làm công, chỉ là tính tình bướng bỉnh lại thẳng thắn quá, sau khi đánh chủ thầu, hai người lại đi về nhà trồng trọt.

Nhưng đầu năm nay trồng trọt không có tiền, thấy hàng xóm chung quanh đi trộm mộ, hai anh em cũng cùng đi, vận may của hai người cũng không tệ, đào một mộ lớn không có người động đây, lấy ra không ít thứ tốt. Đừng trộm mộ người, đều là có nhà dưới, nhưng hai anh em này cũng không nhận ra, cầm đồ vật nhà người thân đi xem, người khác chỉ muốn ấy trăm khối tiền, cho nên hai anh em dứt khoát đi đến Bắc Kinh tìm người mua, cái này không. Hiện tại thì ngồi vào trước mặt Trang Duệ rồi.

Người khác ngay cả cha mẹ cũng đều nói cho biết, Trang Duệ còn cái gì có thể hỏi nữa hả? Lập tức nói:

- Đi, Đại Ngưu, mở bao ra, ta nhìn thử xem là vật gì.

- Vâng, thưa ngài. Vừa rồi đi vào một tiệm đồ cổ, vậy mà người ta lại nói là giả, nhưng còn có một cửa hàng hẹn chúng ta xế chiều gặp, nếu như ông chủ ngài nhìn trúng, những vật này sẽ bán cho ngài, so với lão nhân kia ngài phúc hậu hơn.

Đại Ngưu nghe Trang Duệ nói xong, cao hứng mở cái bao trên mặt bàn, hấn nói lời này cũng không phải là cố ý biểu lộ vậy tốt có người muốn đoạt lấy, mà là vì vừa đi một cửa hàng khác, ngay cả một ngụm nước cũng không có uống, cuối cùng xem vật của hấn, người trẻ tuổi này rõ ràng còn nói là làm bộ.

Tới đây Trang Duệ lại mời ăn uống, đãi ngộ hoàn toàn khác nhau, anh em nông dân thật sự là nhận được ân huệ của người khác. Như vậy tâm lý sẽ không thanh thản, dù sao cũng vẫn nghĩ làm thế nào để trả nợ.

- Cái này... Cái này.

Nhìn thấy đồ vật mà Đại Ngưu lấy từ trong bao ra ngoài, Trang Duệ sửng sốt, vừa rồi hẳn chỉ dùng linh khí nhìn thoáng qua, bây giờ nhìn thực tế đồ vật, lập tức có chút rất bất ngờ.

Trước tiên Đại Ngưu lấy ra một giá cắm nền bằng thanh đồng cao khoảng 30cm. Cả mặt bên trên thanh đồng để che kín nền cũng không có dấu vết gì, hình dáng rất hoàn mỹ, một đầu là nữ tử, quỳ một chân xuống đất, hai tay giơ cao lên liên hoa tám múi khay, trong khay có một ít lỗ, liên tiếp kết nối lấy thân thể nữ tử, đây là chọc vào phóng bắc đèn địa phương.

Nhiên liệu bên trong giá cắm nền đã trải qua năm tháng dài đằng dặc, sớm đã bay hết, nhưng cái giá nền này chế tác tinh xảo, trong tang vật của đội trộm ở Dư thị đều không có thấy qua, đừng nói không, chỉ là một giá nền thanh đồng này, có thể còn được gọi là quốc bảo.

Nhưng điều để cho Trang Duệ rất là tiếc là, rốt cục thanh nền cũng không được trọn vẹn, căn bản hẳn là phải có giá đỡ cố định, nhưng bây giờ không thấy, rõ ràng là bị dùng sức vịn gãy.

Trang Duệ hỏi qua Đại Ngưu một chút, quả nhiên thanh giá nền này vốn là ở trên vách tường đường hành lang trong đại mộ, bị Nhị Ngưu nóng nòng dùng sức túm xuống.

Trang Duệ nhìn một chút, bên trên thanh đồng nền không có khắc bất cứ chữ gì, bên ngoài thân được nhuộm màu xanh rất mỏng, dường như mơ hồ hiện ra một tầng kim quang, cái này tại học thuật bên trên giảng gọi là hiện kim, thấy nhiều ở đồ cổ đào được tại Thiển Tây, Hà Nam cùng với Cam Túc.

Hiện kim thực sự không phải chỉ là đồ vật được chế tạo bởi thủy ngân hoặc là hoàng kim, mà là khí cụ bằng thanh đồng trong môi trường đặc biệt thổ nhượng, hình thành tầng đặc thù ô-xy hóa, trước đây cũng được gọi là “Phản kim” hoặc là “Phản đồng”.

Loại hiện tượng này bình thường chỉ xuất hiện tại vật vừa mới chế tạo hoàn thành, còn chưa có sử dụng qua khí cụ thanh đồng người đất, hơn nữa phải ở chỗ hạn hán qua nhiều thế hệ, trong hoàn cảnh đất cát, mộ đạo còn cần kín, chưa lần nào bị trộm qua, lúc này mới có thể xuất hiện khí cụ thanh đồng hiện kim thượng hạng. Trong mắt một số ít chuyên gia lý luận, vật này giống như là giả, đoán chừng cửa hàng đồ cổ mà anh em Trương thị vừa mới đi, chuyên gia xem xét đồ cổ lý luận còn thiếu thực tế.

Không biết từ lúc nào Hầu Tử đã đi vào phòng, nhìn trong tay Trang Duệ cầm giá nền thanh đồng, nói:

1074. Chương 1 074: Đồ Vàng Mã. (5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1074: Đồ vàng mã. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunglongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang ca, buổi sáng ta xem vật này, hẳn là từ trong đại mộ đi ra, chỉ là ta xem không chuẩn đây là cái mộ gì.

- Đây là vật khai quật sinh vùng hổ, được bảo tồn vô cùng tốt, đồ vật có một ít vùng nước đọng giá trị sẽ cao hơn, xem hình dạng cùng tạo hình của giá nền này, là phong cách triều nhà Hán, dựa theo cách thức thi công mộ, ít nhất là vương hầu.

Theo như lời Trang Duệ, đồ vật ở vùng nước đọng, địa điểm khai quật phần lớn là ở Hồ Nam, Hồ Bắc cùng với vùng Chiết Giang, bình thường sắc thái biểu hiện sáng rõ, phần lớn mặt ngoài đều sáng loáng trong như gương, hoặc xanh trong suốt, giống như vừa mới được vớt ra từ trong nước.

Giải đáp cho Hầu Tử một hồi, Trang Duệ lại nhìn giá nền thanh đồng trên tay, còn có bốn cái, hình dáng đều như nhau, xem ra đường hành lang mộ táng kia không ngắn.

- Đại Ngưu, lúc người vừa lấy ra thứ này, có phải trên mặt có màu sắc không hả?

Trang Duệ cầm một hình nộm bằng đồ gốm cao 20cm, hỏi Đại Ngưu.

Ánh mắt Đại Ngưu hết sức ngạc nhiên, liên tục gật đầu, nói:

- Đúng, làm sao ngài biết được? Ngài xem rất đúng, chỉ là không biết chuyện gì xảy ra, khi lấy ra, tất cả đều không có màu sắc.

- Haizz, đáng tiếc, Đại Ngưu, các người đào sạch sẽ các đồ vật trong mộ không còn gì hả?

Nhìn hình nộm bằng đồ gốm này, trong lòng Trang Duệ có cảm giác mệt mỏi không có sức, màu sắc men gốm của hình nộm, nếu như bảo dưỡng tốt, không hẳn là không thể giữ lại nguyên hình dạng, nhưng bây giờ cũng đã bị phá hư rồi.

- Ông chủ, hỏi cái này làm gì?

Đại Ngưu nghe Trang Duệ nói xong, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, Trang Duệ thấy bộ dạng của hắn, đã biết rõ trong mộ khẳng định còn có cái gì.

- Đại Ngưu, người có biết hay không, đây là hành vi phạm pháp đó?

Trang Duệ thử thăm dò hỏi một câu.

Sau khi Đại Ngưu nghe Trang Duệ nói, chẳng hề để ý khua tay, nói:

- Phạm pháp cái gì? Chỗ chúng ta khắp nơi đều là phần mộ, ở quê nhà ít nhất cũng có vài trăm người đều đang đào, chính là dựa vào đào mộ, để kiếm tiền xây nhà, còn cưới vợ, dựa vào cái gì mà người khác có thể đào còn chúng ta thì không thể đào hả?

Hai anh em Đại Ngưu cũng thấy người khác đều đào mộ trong đêm, ban ngày thì ngủ ngon, thời gian qua rất là sướng khoái. Tình hình kinh tế dường như sẽ rất tốt, điều này làm cho hai anh em cảm thấy không được công bằng, liền lên núi tìm một phần mộ ẩn nấp tốt, đào ra những vật này.

- Kể cả là cục công an xem xét việc này?

Trang Duệ nghe xong mồ hôi chảy ròng ròng, một xã thì có vài trăm người trộm mộ cổ, vậy là một huyện hoặc một thành phố, sẽ có bao nhiêu người làm nghề này đây?

Phải biết rằng, khai quật khảo cổ là một việc rất đặc biệt, trong quá trình đào bới cần phải tỉ mỉ cẩn thận, chẳng những muốn bảo trì cổ mộ nguyên vẹn, mà ngay cả đường hành lang cũng không thể phá hư, bởi vì những cái thạch bích trên kia, thường thường đều có khắc họa tinh xảo.

Cho nên hiện trường khai quật cổ mộ, cũng phải do nhân viên chuyên nghiệp đến tiến hành, nhưng theo như lời Đại Ngưu nói, ở quê nhà khắp nơi đều có người đang đào bới cổ mộ. Trang Duệ không biết, sẽ có bao nhiêu mộ táng bị phá hư?

- Cục công an trông nom à, muốn đi vào chính là phạt tiền, trước mặt hai người hung dữ bọn ta đã bị phạt 5000 khối tiền, cho nên bọn ta mới cầm được đồ đến Bắc Kinh bán đó.

Theo lời nói của Đại Ngưu lại càng làm cho Trang Duệ im lặng, phá hư một giá trị cổ mộ, chỉ bị phạt 5000 khối tiền, như vậy người quần áo, sẽ chủ làm cho người trộm mộ càng ngày càng nhiều, bấy không khí trộm mộ ngày càng ngang ngược hơn.

Trước kia chỉ là nghe nói phong trào trộm mộ ở Hà Nam, nhưng Trang Duệ không thể nào tưởng tượng được, trộm mộ lại có thể thành sản nghiệp, nông dân không trồng trọt, mà lại trộm mộ để sống.

Mà những nông dân trộm mộ này, đối với cổ mộ đã nguy hại, nhưng vẫn còn kém xa những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, thủ đoạn của bọn hần còn kịch liệt hơn, thuốc nổ, búa, cái gì cũng dám dùng.

Bị những nông dân này đào qua mộ táng, giống như là bị châu chấu cướp sạch hoa màu, không có một ngọn cỏ, ngay cả cảm không được đồ vật nào, rất nhiều người sẽ cùng đập phá nát đi.

- Ông chủ, trong này còn mấy đồ vật nữa, ngài có muốn xem nữa hay không?

Đại Ngưu thấy Trang Duệ không nói câu nào, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, hần cũng biết trộm mộ là phạm pháp, nếu như bị bắt, ít nhất cũng bị phạt năm ba ngàn, nhà bọn họ cũng không nhiều tiền như vậy.

- Còn có? Xem, muốn xem. (.

Sau khi Trang Duệ nghe được Đại Ngưu nói, lập tức tỉnh táo lại, tục ngữ nói loan thể hoàng kim, thịnh thể đồ cổ, hiện tại đồ cổ như là đứng đầu, những lái buôn di vật văn hóa đều đem ánh hưởng chăm chăm nhìn về nông thôn.

Mà những người dân quê này có điều kiện gặp may mắn, cộng thêm trình độ văn hóa phổ biến khá thấp, căn bản là không rõ hành vi trộm mộ của bọn hần, đối với những vật quý di sản văn hóa lịch sử còn sót lại bị phá hư.

Nhưng Trang Duệ có chút khó hiểu, đối với nạn buôn bán trộm mộ di sản văn hóa, một mực đả kích rất lớn, vì sao mà có nhiều chỗ còn có thể hiện nhiên trộm cổ mộ như thế, chẳng lẽ chính phủ ở những địa phương đó đều bắt tài sao?

Thật sự là Trang Duệ không biết, tại khu vực Hà Nam, nhất là địa phương xung quanh núi Đặng, một đại quân trộm mộ ở gần Mạnh Huyện, cũng không dưới năm nghìn người, tục ngữ nói pháp luật không trách nhiều người, chỉ bằng mấy công an biên chế, căn bản là không nắm được.

Hơn nữa ngay cả những nhân viên chính phủ trong nhà, nói không chừng cũng đều có trông cậy vào việc này để kiếm sống, nên cho dù có bắt được tội phạm đang hoạt động lúc đó, nhưng cũng chỉ là phạt ít tiền, nếu quả thật muốn phạt, đoán chừng ngày hôm sau ra chỗ nào đó có thể bị một nhóm ông cụ bà cụ vật đàn bọn họ, chuyện này không phải là chưa gặp qua.

Những kẻ trộm mộ ở địa phương này, của cải đều thuộc về tầng thấp nhất, thời điểm lúc ban đầu, bọn hần vất vả đào đồ vàng mã, vật phẩm hoàn chỉnh cũng chỉ có bán được mấy trăm khối, thậm chí hơn mười khối tiền cũng có thể bán đi.

Sau khi đồ cổ được phát triển hơn, những người này cũng cảm giác thấy mình bị chịu thiệt, dần dần để cả gia đình trộm mộ, trở thành hành động tập thể. xem tại

Mấy nhà có quan hệ không tệ, kết hợp cùng một chỗ, phân công rõ ràng, có người phụ trách trộm mộ, có người phụ trách trông chừng, đặc biệt phái người nằm vùng ở cửa ra vào thông hành, thấy cảnh sát đi ra ngoài cánh cửa, phải báo tin cho bên kia, việc này làm cho công tác của cảnh sát cũng khó hơn nhiều.

Cho dù có một số vụ án kinh động đến cấp cao, lực lượng bắt đầu được điều động đến, cũng để cho bọn họ biến mất một thời gian, sau khi lực lượng đi qua, đến tối lại tiếp tục trộm mộ, tổ chuyên án cũng không thể thường trú được ở nơi đó?

Cho nên những gia đình trộm mộ tập thể, thì không có cách nào cấm tiệt, còn nếu tiếp tục tồn tại, sẽ như con chuột dưới đất, trộm mộ sẽ phá đi một mộ táng cổ đại quý báu.

1075. Chương 1 075: Người Ngọc.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1075: Người ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Cái này... Là tượng gốm hả? Làm sao có thể nặng như vậy? Chẳng lẽ là sự thật?

Hầu Tử đang giúp Đại Ngưu cởi bao khác ra, trong lúc ôm một vật từ bên trong ra, thiếu chút nữa đã làm hấn ngã trên mặt đất, hiển nhiên Hầu Tử không có thể tính ra được sức nặng của vật kia.

- Không biết, cái đồ này là lão chìm, nếu không phải em ta khỏe mạnh, sẽ không thể vác đến được Bắc Kinh này.

Đại Ngưu đối với những vật này cũng không hề để bụng, tại hấn nghĩ, những vật này không có thể ăn cũng không thể uống, mặc dù biết có thể đổi tiền, hấn cũng không hiểu những người thu mua đồ vật này để làm cái gì?

Cho nên sau khi đào được những đồ vật này, Đại Ngưu cùng em trai đều giấu những đồ vật này đi, cho tới bây giờ cũng không có qua, lần này tới Bắc Kinh, lập tức tùy tiện chọn một ít đồ vật mang đi.

- Hầu Tử, cái gì đó?

Hai người nói chuyện với nhau thu hút sự chú ý của Trang Duệ, Hầu Tử hết sức ôm một tượng gốm cao 134cm, trên mặt bám đầy bùn đất màu vàng, không có cách nào để nhận biết được tượng mạo cùng giới tính nhân vật.

- Không biết, thật sự tượng gốm này là rất ít có, cái này thật sự rất nặng.

Hầu Tử trả lời Trang Duệ, để đồ vật đó trên mặt bàn, mệt mỏi thở hổn hển.

- A, thật đúng là không nhẹ.

Trang Duệ thò tay suy nghĩ một chút, vật này lớn không thể tính được, rõ ràng phải sáu bảy mươi cân, thân thể cùng gần giống với khối tử Thạch Đầu, cái này làm cho hấn có chút ngạc nhiên.

Bởi vì thật sự nếu đốt chế tượng gốm lớn rất dễ bị rạn nứt, cho nên từ đời Tần đến nay, tượng gốm được đúc ở bên ngoài, thân thể đầu lâu đều rỗng ruột, ngay cả tượng thời Tần ở khu khai quật Tây An, thoạt nhìn có vẻ cao lớn, nhưng thật sự cũng không phải nặng.

Đương nhiên, trong lịch sử cũng có khai quật được tượng gốm sứ đặc ruột, nhưng những cái đó đều là phân đoạn đốt chế sau đó được ghép vào cùng một chỗ, trong khi di chuyển rất dễ bị nghiền nát, mà sẽ không giống tượng gốm này, cho người ta cảm giác là một khối.

- Ô? Không đúng.

Sau khi Trang Duệ dùng linh khí nhìn qua trên người vật này, đột nhiên sững sờ một chút, bởi vì bên trong thứ này hiện linh khí của hấn, lại là ngọc thạch nhàn nhạt, khí lạnh lẽo.

- Chẳng lẽ là ngọc núi.

Trang Duệ nghiêng đầu sang chỗ khác, nói với Hầu Tử:

- Đi tìm chậu rửa mặt, mặt khác cầm bàn chải đến, thứ này có chút cổ quái, không giống như là tượng gốm.

Qua bốn năm phút, không biết Hầu Tử lấy được chậu nhựa lớn cùng nửa chậu nước tới, trong tay còn cầm chổi lông mao lợn.

Sức lực của Trang có thể vượt xa so với Hầu Tử, một tay nắm vật kia lên, trực tiếp đặt ở trong chậu, bùn đất dính bên trên vật kia lập tức làm cho chậu nước trở nên đục ngầu.

Trang Duệ cầm chổi lông, dính nước xoa từ đầu lên vài cái, làm cho bùn đất dính trên mặt mất hết, không đợi hấn nhìn kỹ, Hầu Tử đứng ở bên cạnh đã kinh ngạc lên tiếng:

- Cái này... Cái này không phải là tượng gốm, là người ngọc ah!

- Ngọc?

Bống chốc Đại Ngưu ở bên cạnh cũng sững sờ, tiếp theo là vẻ mặt tràn đầy vui sướng, há hốc mồm nói:

- Hay, vẫn là ông chủ lợi hại, bọn ta thật sự không biết vật này là ngọc đâu, để đứng dậy, đứng dậy.

Sau khi nghe được vật này là ngọc, Đại Ngưu hưng phấn lấy tay chà xát, cho dù dân quê không có kiến thức, nhưng cũng biết ngọc rất đáng giá, trong lòng Đại Ngưu đã đánh giá tính toán, cái đồ này ít nhất muốn bán... không, ít nhất cũng phải 2 mới được.

Trang Duệ không có để ý hai người, trên người ngọc dần dần được sạch sẽ, sắc mặt hắc cũng trở nên ngưng trọng, cầm thước dây trên bàn đo qua một chút, người ngọc này cao khoảng 48cm.

Người ngọc là do một khối bạch ngọc hoàn chỉnh tạo thành, bởi vì niên đại đã lâu, trên thân ngọc đã thấm không ít màu bùn đất, sau khi rửa sạch sẽ toàn thân ố vàng, trong ngực được tạo hình là ôm một đàn nữ nhân.

Nói cho đúng, người ngọc ôm hắc là đàn Tỳ Bà, đầu đàn tỳ bà bao gồm dây cung rãnh, dây cung trục, miệng rất nhỏ, chạm trở cực kỳ tinh xảo, căn cứ vào trong ngực người ngọc ôm đàn tỳ bà, nàng hắc là một nhạc công.

Bản thân người ngọc chạm trở cũng rất là tốt, mảnh vải và trang sức trên người cũng rất tinh tế, đây là một nữ nhạc công, trên mặt đang tươi cười, ăn mặc ống tay áo là bào phục, lộ ra vẻ rất sống động.

Xem trong mắt Trang Duệ, chạm trở này là hơn hai nghìn năm trước, hiện tại là rất khó có người có thể thể với tới, cho dù máy móc tạo hình, chỉ sợ cũng không làm ra được hiệu quả như vậy, đây tuyệt đối là chạm ngọc cao nhất của triều đại nhà Hán!

- Trời, rốt cục hai người đào cái này ở hang ổ nào?

Trong lòng Trang Duệ cũng sợ hãi thán phục, khai quật người ngọc này, nói rõ thân phận chủ nhân mộ táng, nếu so với tưởng tượng của hắc là cao hơn rất nhiều.

Phải biết rằng, mộ táng thời cổ đại là coi trọng lễ nghi, nhất là quan viên triều đình, thân phận như thế nào thì vật được chôn cùng rất được coi trọng, cho dù là người có tiền, nhưng không có thân phận cũng không dám chôn cùng quá nhiều vật, nếu không mộ phần cũng bị đào bới, mà ngay cả con cháu cũng bị gặp nạn.

Mà ngọc thạch thời cổ đại, đặc biệt là hai triều Tần Hán, vốn là cực kỳ quan trọng lễ nghi thờ cúng, thần tử là không thể nào được một khối ngọc lớn như vậy bồi táng, cho nên chủ nahan của người ngọc này, nói không chừng là một vị đế vương.

- Ông chủ, người xem vật này có thể đáng giá bao nhiêu tiền? 5 khối có đáng giá hay không vậy?

Khi Trang Duệ đang đánh giá người ngọc, Đại Ngưu không kìm nén nổi, đi đến trước mặt Trang Duệ hỏi.

- 5 khối tiền?

Trang Duệ cười khổ một tiếng, trong lòng cảm thấy có chút xót xa cho vị đế vương thời cổ đại, lúc ấy bọn hắc dốc hết sức lực của cả nước để chế tạo vật bồi táng, nhưng trong miệng Đại Ngưu, chỉ giá trị có 5000 khối tiền?

- Đại Ngưu, ta hỏi thật người câu này, người nói thật ra, các người có thấy ở trong quan tài ở mộ có hiện ra cái gì đó không?

Mộ đế vương đại Hán, rất có khả năng có thể khai quật được sợi kim hoặc là sợi ngọc, từ bên trên người ngọc Trang Duệ có thể nhìn ra quy mô đế vương này, sợ rằng chưa từng được khai quật qua dây vàng áo ngọc toàn thành mộ Hán.

- Quan tài? Quan tài là một tảng đá lớn?

Đại Ngưu thấy Trang Duệ hỏi cẩn thận, một lúc sau mới nói:

- Bên trong là có quan tài đá lớn, Nhị Ngưu cầm búa bổ vài cái không có vỡ ra, ta sợ bên trong đồ vật có xác chết vùng dậy, nên không để cho Nhị Ngưu mở ra, cụ thể bên trong có cái gì, thật sự ta cũng không biết.

Dân quê rất mê tín, hơn nữa hai anh em Đại Ngưu cũng không phải là người trộm mộ chuyên nghiệp, đối với quỷ thần mà nói vẫn tin tưởng, cho nên trong huyết mộ u ám, rốt cục vẫn là không dám mở quan tài ra.

Chỉ là Đại Ngưu cũng không biết, một táng người xưa, trong quan tài là của quý nhất, cũng mang theo những vật đáng giá nhất, người trộm mộ có kinh nghiệm, sau khi xuống phía dưới trước hết là rửa sạch quan tài, ngay cả những chỗ thủng trong hài cốt có thể nhét ngọc thạch cũng sẽ không bỏ qua.

1076. Chương 1 076: Hiến Tặng.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1076: Hiến tặng.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhman -

Nguồn: Vipvandan

Trang Duệ nghe vậy lời nói cũng không kiên trì được nữa, nếu quan tài này bị hai người Đại Ngưu động đây, tổn thất thật sự là không có cách nào cứu vãn, theo bản tính của hai người, khẳng định sẽ cắt đứt kim tuyến ngọc thạch trên áo, vứt xác lấy quần áo.

- Đại Ngưu, ta nói với ngươi một câu, trước tiên ngươi cũng đừng cao hứng, cũng đừng sợ.

Trang Duệ suy nghĩ một chút, đồ vật liên quan đến đại mộ này thật sự là quá kinh người, cùng công cùng tư, hẳn cũng không dám giấu diếm, lập tức nói tiếp:

- Ngươi muốn biết giá trị của người ngọc là bao nhiêu tiền sao?

- Muốn chứ!

Đại Ngưu gật đầu liên tục.

Trang Duệ gật gù đầu, nói:

- Tốt, ta sẽ nói cho ngươi biết, nó ít nhất cũng có giá trị 500 vạn, bán bên ngoài nước, sợ là 1000 vạn cũng có người muốn mua!

- 500... Vạn?!

Đại Ngưu không kịp phản ứng, duỗi năm đầu ngón tay phải ra nhìn, sau đó lại duỗi tay trái, một lúc, mới khó khăn phát ra chữ “Vạn” trong miệng.

Thu nhập GDP của quốc gia chính là thu nhập đồng đều của mọi người, theo ý nào nói, căn bản liên quan đến nông dân không lớn, trong nhà trồng trọt, cả nhà Đại Ngưu thu nhập một năm thì chỉ được mấy ngàn khối tiền mà thôi.

Cho dù thời gian trước hai anh em có đi ra ngoài làm công, thi công ở công trường thì mỗi tháng cũng chỉ là một ngàn xuất đầu, trừ tiền ăn cơm, chỉ còn thừa lại bảy tám trăm, hai người làm nửa năm, số tiền để dành không đến một vạn khối tiền.

Cho nên đừng nói là 500 vạn, đối với Đại Ngưu đã là lớn rồi, ngay cả 5 vạn khối tiền cũng chưa từng thấy qua, Trang Duệ nói ra mấy con số này đã hù hấn thực sự, liên tục khua tay, nói:

- Ta không cần nhiều như vậy, cho 5 vạn là được rồi.

Không phải là Đại Ngưu không muốn 500 vạn, nhưng hẳn cũng không ngốc, hẳn biết rõ đối phương nói ra lời này, căn bản là không có khả năng cho bọn hắn tiền, cho nên Đại Ngưu trở nên có chút vội vàng, quay đầu nhìn bốn phía, còn mỗi là chưa có tông cửa xông ra.

- Đại Ngưu, ngươi đừng sợ, nói thật với ngươi, thực sự nếu cho ngươi tiền, đó là hại ngươi.

Trang Duệ lại mời Đại Ngưu một chén nước, nói tiếp:

- Người có biết hay không, các người lấy ra các vật này, đều là quốc bảo, là bảo tàng quốc gia, chỉ bằng những vật này, đã đủ để phán các người tội tử hình.

Những lời này của Trang Duệ không phải đang hù dọa bọn hắn, người ngọc này hoàn toàn là di sản văn hóa cấp một quốc gia, mà những khí cụ thanh đồng cùng tượng gốm, cũng đều là di sản văn hóa cấp hai cấp ba quốc gia. Tăng thêm tội hai anh em phá hư mộ táng, dù cho không phải là tử hình, thì cũng không thể thoát được tù chung thân.

Thời gian trước ở tỉnh Hồ Nam vừa mới tuyên án một vụ án buôn bán di sản văn hóa của một vụ trộm mộ quan trọng, toàn bộ ba thủ phạm chính bị tuyên án tử hình, sáu người bị tuyên án tù chung thân. Mặt khác ba đến mười năm đều không có thời hạn thi hành án, cho nên những lời này của Trang Duệ cũng là có căn cứ.

Sau khi Đại Ngưu nghe được Trang Duệ nói, trên mặt lộ ra vẻ vội vàng, lắp bắp nói:

- Ông... Ông chủ, ngài... nói đùa sao, thôn chúng ta đào mộ người chết nhiều, có gì mà lại phán chúng ta hả?

- Đại Ngưu, ta không phải là cảnh sát, cũng sẽ không có quyền bắt người, càng không cần phải lừa người, những vật này của người ta cũng không dám mua, nếu như ta mua lại, ta sẽ cùng tội với các người.

Nói đạo lý rõ ràng với người mù chữ như Đại Ngưu, thật sự là một việc rất khó khăn, Trang Duệ vắt hết suy nghĩ, nói tiếp:

- Người biết mộ người trộm là mộ gì không hả?

- Không biết.

Đại Ngưu lắc đầu.

- Đây chính là mộ của Hoàng Thượng thời cổ đại, là quốc gia phải bảo vệ, người đào cái mộ kia, chính phủ còn không tìm người tính sổ sao? Bây giờ là không có bắt được người, chỉ cần bắt được, đoán chừng ít nhất cũng là ở tù chung thân.

Lời của Trang Duệ rất đúng, nếu như những vật này chảy vào thị trường đồ cổ, nhất định là một vụ án đặc biệt lớn, nếu không có gì thì sẽ làm kinh động đến bộ công an, đến lúc đó nhất định hai anh em này là không gặp may rồi.

- Việc này... Vậy bây giờ phải làm sao? Chúng ta cũng không biết đây là một gì mà.

Đại Ngưu bị Trang Duệ nói thẳng nên khóc đứng lên, hắn ngược lại là không có hoài nghi Trang Duệ lừa gạt mình, bởi vì nhìn biểu hiện của Trang Duệ rất thành khẩn, cũng không phải là vì hai anh em bọn họ là dân quê mà kỳ thị, cho nên Đại Ngưu rất tín nhiệm đối với Trang Duệ.

Trang Duệ bắt đắc dĩ lắc đầu, trái lại hai anh em này cũng không phải là người xấu, nhưng là người thiếu hiểu biết kiến thức pháp luật, nếu như hôm nay không gặp được mình, như vậy hai anh em sẽ dẫn nhau đi tìm người mua, nhất định sẽ bị cảnh sát chú ý đến.

Ấn tượng của Trang Duệ với hai anh em nhà này cũng không phải tệ lắm, một lúc sau lại nói tiếp:

- Đại Ngưu, nếu người tin ta, ta sẽ chỉ cho người một cách, có thể làm cho cảnh sát không truy cứu trách nhiệm của người, còn có thể có khả năng thương cho các người mấy ngàn khối tiền.

- Đại ca, cách gì? Ngài nói đi, nhất định anh em ta sẽ làm theo như cách của ngài.

Lúc này Đại Ngưu đã rất hoang mang lo sợ, hắn thật sự không ngờ, bên trong thôn xóm của bọn họ dường như là công khai đào trộm mộ, đến nửa năm nay lại để cho xử bắn người, cái này lại để hco Trang Duệ có chút không biết phải làm sao.

Nghe Trang Duệ nói là dựa theo cách xử lý của hắn, chẳng những không truy xét đến chính mình, mà còn có tiền cầm, lập tức Đại Ngưu coi Trang Duệ trở thành cây cỏ cứu mạng sống.

- Đúng, cụ thể các người đào được những vật này là ở chỗ nào?

Trang Duệ hỏi, hẳn muốn biết ngọn nguồn câu chuyện.

- Việc này.

Đại Ngưu liếc mắt nhìn Trang Duệ, trong lòng sinh nghi, đối phương không phải là muốn lừa gạt để biết chỗ mộ táng, sau đó để chính mình đi đào sao?

Trang Duệ cũng nhìn ra suy nghĩ của Đại Ngưu, thật sự lúc này làm người tốt là không tốt, lập tức dở khóc dở cười, nói:

- Đại Ngưu, ta đây chỉ là cứu các người, người cũng không nên hiểu lầm nha.

- Cái này... mộ này là ở trên một vách núi bên trong sơn động, khi còn bé ta cùng Nhị Ngưu đi hái thảo dược đã nhìn thấy qua, về sau mới biết đây hẳn là cổ mộ, tháng trước mới đi đào ra.

Sau nửa ngày, rốt cục Đại Ngưu cũng lựa chọn tin tưởng Trang Duệ, hẳn cũng từng làm công nhân ở trong thành phố, biết rõ đối phương cũng không cần phải lừa gạt mình, xem ra lần này thật sự là gặp đại họa.

- Bên trên vách núi? Sơn động? đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ sững sờ một chút, xem ra đây chính là một đế vương ở sườn núi, nhưng để hai anh em Đại Ngưu thoát tội nói dối càng khó.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, Trang Duệ nói với Đại Ngưu:

- Đại Ngưu, đợi lúc nữa cảnh sát đến người cứ nói như thế này, người nói là khi đi hái thảo dược, phát hiện ra cổ mộ này, sau đó lấy đồ vật ra, đến Bắc Kinh giao cho chính phủ, nhớ kỹ, đánh chết cũng phải nói như vậy, ai hỏi cũng đừng thay đổi lời nói.

Tuy nhiên lý do này có chút gượng ép, nhưng là những đồ vật này hai anh em Đại Ngưu đều không có bán đi, còn chưa có cấu thành tội trộm mộ bán đi sản văn hóa, chỉ cần chết cũng nói cái này là chủ động lấy ra đi sản văn hóa, chắc có lẽ cũng không có truy cứu trách nhiệm hình sự bọn họ.

1077. Chương 1 077: Hiến Tặng.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1077: Hiến tặng.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Đại... Đại ca, việc này... Việc này còn có thể có tiền thưởng sao? Trên người anh em bọn ta chỉ còn lại 300 khối tiền, lộ phí trở về cũng không đủ à.

Đại Ngưu nói như vậy lập tức làm cho Trang Duệ phát điên, bây giờ là đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến tiền thưởng, thật sự Trang Duệ vừa mới nói đến tiền thưởng, chính là tự mình chuẩn bị cho hai anh em này ít tiền, dù sao thì hai người bọn họ cũng đã tìm ra được mộ táng đế vương.

- Có tiền thưởng, 5000 khối, người chờ một lát, ta gọi cảnh sát đến, người nói rõ việc này ra, rồi có thể dẫn tới tiền thưởng.

Trang Duệ nghĩ lại, lại để cho Đại Ngưu đợi ở trong phòng, cầm điện thoại ra khỏi phòng, tìm một số điện thoại gọi.

- Này, sĩ quan cảnh sát Miêu à?

- Trang Duệ, có chuyện gì mà ngài gọi điện cho ta vậy?

Nhận được điện thoại Miêu Phi Phi có chút kinh ngạc.

- Khụ khụ, là như thế nào, có hai nông dân ở Hà Nam, trong lúc vô tình phát hiện một ngôi mộ đế vương, bọn họ mang thứ đó đến Bắc Kinh muốn hiến tặng cho quốc gia, việc này hẳn là cảnh sát các người phụ trách chứ?

Trang Duệ cũng biết thời gian trước Mầm Phi Phi có theo đuổi một vụ án trộm mộ, cho nên lúc này mới kiên trì tìm tới Miêu Phi Phi, dù sao hẳn sắp xếp cho hai anh em Đại Ngưu một câu chuyện, không khỏi có chút gượng ép.

- Nông dân sẽ đem di sản văn hóa quyen cho quốc gia? Trang Duệ, không phải ngài đang nói đùa ta sao?

Quả nhiên sĩ quan cảnh sát Miêu không tin, đầu năm nay nông dân trộm mộ không ít, nhưng là chủ động quyen cho quốc gia, cũng không có một ai, nghe lời này của Trang Duệ cũng rất hiếm có.

- Ta... Ta làm sao dám nói giỡn với người? Ta bây giờ đang trong cửa hàng ở Phan gia viên, hai người kia cùng đồ vật cũng đều ở đây, người tới chẳng phải sẽ biết sao.

Trang Duệ cười khổ một tiếng, quả nhiên việc này không có người tin tưởng, nhưng thật sự hẳn không đành lòng nhìn hai anh em Đại Ngưu vì chuyện này mà phải ăn cơm tù, nên muốn giúp đỡ bọn hắn.

- Được, ta sẽ liên hệ các bộ ngành ở dưới, lập tức sẽ đi đến.

Mặc trong nội tâm Miêu Phi Phi không tin, nhưng là cũng biết Trang Duệ sẽ không nói giỡn chuyện này với mình, sau khi cúp điện thoại lập tức gọi cho các ngành liên quan, lên trên xe cảnh sát hướng đến Phan gia viên.

- Đây, sự phụ, ta là Trang Duệ, là như thế này, hôm nay ta...

Sau khi tắt điện thoại với Miêu Phi Phi, Trang Duệ lại bấm điện thoại cho giáo sư Mạnh, nói lại chân tướng sự việc, nếu như đây đúng là mộ đế vương, đoán chừng sau này khai quật đào bới, có lẽ thầy giáo sẽ tham dự trong đó.

- Tiểu Trang, người nói là thật? Vật bồi táng ở bên trong có một kiện người ngọc? Cao 48cm?

Sau khi giáo sư Mạnh nghe được Trang Duệ nói, không khỏi giật mình, hẳn tham gia qua không ít lần khai quật khảo cổ một nhà Hán, cũng khai quật qua không ít người ngọc, chỉ là những người ngọc này thể tích đều rất nhỏ, lớn nhất cũng không quá lòng bàn tay, theo như lời Trang Duệ, mà ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua.

- Thầy giáo, là thật, đồ vật vẫn còn ở trong cửa hàng đây, ta cũng đã thông báo với cảnh sát, là ta đang nghĩ, việc khai quật bảo vệ tiếp theo, có giao cho trường chúng ta hay không?

Viện nghiên cứu khảo cổ ở Bắc Kinh vốn là ngành nghiên cứu khoa học số một trong nước, mà giáo sư Mạnh chính là ngôi sao sáng nhất, nếu thật sự là mộ đế vương, chỉ sợ hắn phải đích thân làm.

- Như vậy, bây giờ ta lập tức đi qua, đồ vật đó nhất định phải bảo vệ tốt, về phần khai quật khảo cổ sau, ta cùng các ngành liên quan phải bàn bạc một chút, tranh thủ tiếp nhận nhiệm vụ này.

Cả đời giáo sư Mạnh đều nghiên cứu khảo cổ mộ táng Trung Quốc, đối với mộ táng không biết, đương nhiên là không chịu bỏ qua, một lúc lại nói tiếp:

- Đúng lúc người muốn đi thực tập, đến lúc đó ta cùng đi chứ, nếu như những vật bồi táng kia đúng theo như lời người nói, chỉ sợ rằng lại phát hiện một khảo cổ lớn muốn hỏi thế giới.

Các triều nhà Hán có 12 vị hoàng đế, người được phong vương phong hậu vô số, nhưng là đã trải qua hơn hai nghìn năm, rất nhiều mộ táng cũng đã bị kẻ trộm mộ đào lên hết sạch, bây giờ lại xuất hiện một mộ đế vương nhà Hán, giáo sư Mạnh không khỏi có chút hưng phấn.

Giáo sư Mạnh và sĩ quan cảnh sát Miêu dường như là đến Tuyên Duệ Trai cùng một lúc, đi theo bên cạnh giáo sư Mạnh là tiến sĩ Nhâm, còn sau lưng Miêu Phi Phi là mấy cảnh sát, còn có nhân viên công tác các ngành liên quan.

Những người cục vắn hóa nhìn thấy giáo sư Mạnh, đều tiến lên phía trước chào hỏi, nhưng giáo sư Mạnh cũng không có thời gian để khách sáo với bọn họ, đi vào Tuyên Duệ Trai, để Trang Duệ dẫn hắn đi xem đồ vật, sĩ quan cảnh sát Miêu thì đi tìm anh em Đại Ngưu ghi chép.

- Quốc bảo, quốc bảo ah.

Hai tay giáo sư Mạnh mơn trớn nhẹ nhàng lên thân người ngọc, động tác giống như vuốt ve thân thể tình nhân, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn khó có thể kiềm chế nổi.

Phàm là một người có thể có thành quả trong một ngành nghề nào đó, vậy nhất định hắn là một người chuyên tâm phi thường, hiện giờ giáo sư Mạnh là một người như thế, lúc này trong mắt hắn chỉ thấy pho người ngọc này, rốt cục không nhìn tới những đồ vật khác.

- Vật tốt lắm, cả một khối ngọc lớn như vật, chạm trổ lại rất tinh xảo, có thể nói là ngọc thượng hạng thời Hán, có thể đại diện cho trình độ chạm ngọc cao nhất.

Sau hơn hai mươi phút, ánh mắt của giáo sư Mạnh mới rời khỏi người ngọc, trên mặt vẫn còn lộ ra vẻ kinh hãi, rất hiển nhiên, pho người ngọc này đã để lại cho giáo sư Mạnh cảm thấy rung động.

Giáo sư Mạnh không thể đếm nổi số lần tự mình chủ trì khai quật cổ mộ, nhưng cũng chưa từng thấy qua người ngọc lớn như vậy, sau khi nhìn người ngọc, lại nhìn mấy giá nền thanh đồng cùng với tượng gốm, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Mỗi một vật đồ cổ được khai quật trong mộ táng, đều là tài sản lịch sử của tổ tiên còn sót lại, nhìn tổn hại của giá nền thanh đồng, trên mặt giáo sư Mạnh thật sự cảm thấy không tốt.

- Tiểu Trang, người nói những vật này, là niên đại gì hả?

Sau khi xem hết vật, giáo sư Mạnh hướng Trang Duệ hỏi, trong lời nói có ý thăm dò suy nghĩ.

- Thầy giáo, không thể nghi ngờ chắc chắn những vật này là triều nhà Hán, nhưng cụ thể là Đông Hán hay Tây Hán, ta vẫn chưa phân tích được.

Trang Duệ trả lời trung thực, để cho hắn phân biệt thật giả, thì Trang Duệ không có bất cứ vấn đề gì, nhưng là để cho hắn phân chia triều đại lịch sử, hắn vẫn còn chưa đủ năng lực.

Tiến sĩ Nhâm vẫn đi theo sau giáo sư Mạnh, đột nhiên mở miệng nói:

- Đây vốn là lăng mộ hoàng đế Đông Hán.

- Nhâm sư huynh, làm sao có thể biết được?

Nếu là so sánh hơn kém về học vấn với thầy dạy, Trang Duệ là tâm phục khẩu phục, nhưng là vị đại sư huynh này kết luận một lời là lăng mộ hoàng đế Đông Hán, lại làm cho Trang Duệ có chút không phục, chính mình xem cả buổi, rốt cục cũng không xem được đây là Đông hay là Tây Hán?

Tiến sĩ Nhâm nghe vậy cười, chỉ vào người ngọc nói với Trang Duệ:

1078. Chương 1 078: Học Đến Lúc Dừng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1078: Học đến lúc dừng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Trang Duệ, người xem trang sức và quần áo của người ngọc này, vạt áo thẳng đứng, cổ tay áo và vạt áo lại vừa dài vừa rộng, hơn nữa lại thẳng đứng xuống phía dưới, đây chính là đặc điểm quần áo và trang sức của Đông Hán.

Còn có trên khí cụ thanh đồng tạo hình con gái, vạt áo là hướng mở về bên phải, mà quần áo và trang sức vạt áo Tây Hán thì lại mở hướng về bên trái, lúc này người ngọc lại có thể chôn cùng mộ táng, nhất định là mộ đế vương, thần tử dù cho có làm vương hầu, cũng là không dám hậu táng như vậy.

Tây Hán thành lập trên cơ bản là tiếp tục sử dụng trang phục triều Tần, là “Khúc cư thiên y” tức là mở vạt áo từ cổ cong nghiêng đến dưới nách, tới thời Đông Hán, quần áo và trang sức biến thành “Thẳng cư thiên y” là mở vạt áo từ cổ thẳng đứng xuống phía dưới.

Trải qua rất nhiều nghiên cứu vật bồi táng được khai quật mộ táng, quan điểm này đã được giới học thuật chứng minh, cho nên thời điểm khai quật mộ Hán, từ tượng gốm hoặc là quần áo của nhân vật tượng, có thể đoán ra vật này là thời Đông Hán hay là Tây Hán.

Đương nhiên, những vật này nói đơn giản, nhưng nếu không phải là tiến hành khảo cổ chuyên nghiệp hay là người giàu kinh nghiệm làm việc, cũng là rất khó có thể phán đoán được từ men gốm loang lổ trên tượng gốm.

- Tiểu Nhâm nói đúng, Trang Duệ, những kiến thức này người cũng đã được học qua. Nhưng không phải học cứng nhắc, muốn ngay lúc đó học lúc đó dùng, phải kết hợp cùng với thực tế mới được.

Sau khi tiến sĩ Nhâm nói xong, giáo sư Mạnh gật đầu khen ngợi, ngay sau đó chỉ bảo Trang Duệ một chút, làm người thấy hiển nhiên là bất cứ lúc nào chỗ nào cũng nhắc nhở đệ tử, kiến thức trọng điểm nào là cần phải học tập.

- Ta biết rõ, thầy giáo, vừa nghe sư huynh nói như vậy, rất đúng đạo lý. Sư huynh, sau này ngài cũng không được giấu một mình nhé, ta muốn được nhắc nhở nhiều một chút.

Sau khi Trang Duệ nghe tiến sĩ Nhâm nói xong, cũng cảm thấy năng lực bản thân chưa đủ, theo như lời giáo sư Mạnh, những vật này hẳn đều là có học qua, nhưng ứng dụng vào thực tế, thật sự là vẫn còn kém sư huynh rất nhiều.

Tiến sĩ Nhâm bị giáo sư Mạnh và Trang Duệ nói, có chút ngại ngùng, khua tay liên tục nói:

- Ha ha, thầy giáo, Trang Duệ, hai vị cũng đừng thổi phồng ta, nếu ta không phải là chủ trì qua hiện trường khai quật mộ táng thời Hán mấy lần, khả năng còn không bằng Trang Duệ đâu.

- Uh, kiến thức căn bản của tiểu Nhâm rất vững chắc, mà Trang Duệ người đối với giám định đồ cổ và thưởng thức có kinh nghiệm phong phú, sau này chỉ cần đi khai quật hiện trường một chút, dần dần có thể sử dụng vào thực tế.

Nhìn hai đệ tử của mình, trong lòng giáo sư Mạnh cực kỳ kiêu ngạo, tiến sĩ Nhâm làm việc rất quy củ, hiện tại lại được giữ lại trường dạy học, khẳng định sau này cũng sẽ đi cùng một con đường với chính mình.

Mà Trang Duệ làm việc thì có chút thiên mã hành không, thường thường làm việc ngoài dự đoán của mọi người, nhưng lại có thể mang đến ọi người sự ngạc nhiên rất lớn. Như là phát hiện bảo tàng hải tặc Klaus, đã để lại cho thế giới thấy một bộ mặt sâu sắc của giới khoa khảo Trung Quốc.

Chuyện xôn xao sự kiện “Cổ sú” thời gian trước, giáo sư Mạnh cũng có nghe thấy, nếu như hẳn không có đoán sai, việc này mười phần là do môn sinh của mình làm ra.

Tuy nhiên phương pháp làm việc của Trang Duệ không phải là quang minh chính đại, giáo sư Mạnh cũng có phê bình kín đáo, nhưng là hiệu quả thì là rất tốt, ít nhất cũng để lại cho vài nước bên cạnh ngậm miệng không nói đến chuyện gọi là tranh chấp văn hóa nữa.

Đương nhiên, Trang Duệ sẽ không thừa nhận thủ đoạn của chính mình là bỉ ổi, chỉ là do bản thân không phân biệt được đồ cổ là thật hay giả bị người ta lừa gạt, chính mình mất kém mua phải vật giả. Dù cho có rúng rảng cũng có phải nuốt máu, ai bảo trình độ kém lại muốn chiếm ưu thế?

Mặc dù lời này khó nghe, nhưng chính là đồ cổ đi lễ phải, không tin ngài mua được vật giả đi ồn ào khắp thế giới, nhất định người khác chỉ an ủi ngài nói coi như là học phí, mà không có người nào khiển trách người bán đồ giả.

Bởi vì ngay cả người bán đồ giả, chắc gì đã biết là đồ thật hay giả, cái món đồ cổ này, cho dù là nhân lực tốt, đây cũng là báu vật được cất giữ ở chợ đen.

- Tiểu Trang, người nói hai anh em nông dân kia ở đâu? Đi, ta sẽ đi Hà Nam ngay bây giờ, không thể để cho tòa đại mộ này bị phá hư.

Sau khi xem xong vật mà hai anh em Đại Ngưu mang đến, giáo sư Mạnh ngưng trọng, trên mặt có chứa tia hưng phấn, tuy nhiên mộ táng này đã bị mở ra, nhưng đồ vật đáng giá bên trong có lẽ còn rất nhiều.

Thật sự theo góc độ bảo đảm văn vật, đồ cổ đặt ở những cổ mộ kín, càng xa thời gian khai quật ra thì càng đảm bảo hoàn thiện thêm, bởi vì sau khi mở cổ mộ ra, không khí lưu thông sẽ làm cho những vật bồi táng trăm nghìn năm sẽ bị hủy diệt, phá hư.

Ít nhất là cho đến bây giờ, còn chưa có biện pháp nào tốt, sau khi tiến hành khai quật mà có thể không phá hư vật bồi táng ở dưới cổ mộ.

Cho nên theo góc độ khảo cổ mà nói, là không đồng ý mở mộ táng ra, nhưng nhiều khi, khai quật khảo cổ đều là bất đắc dĩ, đều là do một táng đã bị trộm mộ vào xem qua, mới phải tiến hành khai quật.

Giống như lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mặc dù phương hướng cụ thể đã được khảo sát rõ ràng, nhưng quốc gia vẫn một mực không cho khai quật. Thứ nhất là bởi vì nhân tố kỹ thuật, hiện tại còn chưa có cách nào thích đáng giải quyết thủy ngân tràn ngập bên ngoài lăng, thứ hai chính là sợ phá hư vật bồi táng trong hoàng lăng.

Hoàng lăng đang kín nếu mở ra, phong hóa là kết quả tất nhiên, đến lúc đó những văn vật quý giá đã được bảo tồn hơn hai nghìn năm, rất có thể sẽ hóa thành tro bụi, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu của các ngành khảo chứng liên quan không có cách nào hạ quyết tâm.

- Thầy giáo, cái mộ kia chỉ có hai anh em này biết rõ, tạm thời không sao đâu.

Trang Duệ không ngờ rằng giáo sư Mạnh lại vội vã như vậy, lập tức muốn đi Hà Nam, hắn cũng chưa có chuẩn bị sẵn tâm lý, Trang Duệ không nỡ rời khỏi con gái vừa mới gọi tiếng ba.

Giáo sư Mạnh lắc đầu, nói:

- Trời, mộ đạo đã mở ra, vật bồi táng bên trong sẽ không được đảm bảo thích đáng, sẽ mục nát rất nhanh, chúng ta nên nắm bắt thời gian đi.

- Được, thầy giáo, ta đi xem cảnh sát xét hỏi xong chưa?

Trang Duệ bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, dù sao năm nay hắn cũng muốn đi thực tập tiến hành khai quật khảo cổ, dứt khoát muốn mượn mộ này để luyện tập.

Tuy nhiên vật bồi táng đã bị hai anh em Đại Ngưu mang đi gần hết, nhưng thạch quan kia bọn hắn không có động, có thể đồ vật giá trị nhất vẫn đang ở bên trong.

- Miêu... Sĩ quan cảnh sát Miêu, bên này người hỏi như thế nào rồi?

Trang Duệ đi đến sân sau, đối với hai anh em Đại Ngưu đã ghi chép xong, thấy Miêu Phi Phi cau mày, chắc hắn cũng là bị người dân độn Trương Nhị Ngưu này làm cho rất tức giận rồi.

1079. Chương 1 079: Đội Khảo Cổ.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1079: Đội khảo cổ.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Miêu Phi Phi giương mắt nhìn Trang Duệ, nói:

- Trang Duệ, ngài đi theo ta.

Trang Duệ không biết Miêu Phi Phi gọi mình làm gì, vừa đi ở phía sau vừa nói:

- Sĩ quan Miêu, sao rồi? Nếu là không có vấn đề gì, ta muốn dẫn hai người bọn họ đi Hà Nam, giúp tiến hành khai quật tòa cổ mộ kia.

Mặc dù biết mộ đó nằm ở sườn núi trên vách núi, nhưng Trang Duệ cũng không biết vị trí cụ thể, núi Đặng lớn như vậy, nếu như không có hai anh em Đại Ngưu, thì hẳn biết đi tìm chỗ nào hả?

- Haizz, ngài đây là muốn làm gì vậy hả?

Sau khi Miêu Phi Phi nghe Trang Duệ nói xong, đột nhiên dừng bước, suýt chút nữa đụng vào Trang Duệ ở phía sau.

Miêu Phi Phi nhìn Trang Duệ, hạ giọng nói:

- Trang Duệ, rõ ràng hai người kia là trộm mộ, ngài còn nói là hiến cho đồ cổ, rốt cục là ngài có ý gì vậy?

Thời gian ghi chép vừa rồi, Đại Ngưu khá tốt, đều nói theo những lời của Trang Duệ, nhưng do Trương Nhị Ngưu dần dần, lời nói không rời là đào mộ kiếm tiền, Đại Ngưu liên tục đá hắn, nhưng hắn cũng không để ý tới, suýt chút nữa hai anh em đã đánh nhau.

Nhưng Miêu Phi Phi cũng đã qua tay không ít vụ án lớn, kể cả là thay đổi hoàn toàn, cũng có thể nhìn ra trong chuyện này có điều gì bí ẩn bên trong, cho nên sĩ quan Miêu tức giận, cái này rõ ràng là một vụ án trộm mộ quan trọng, làm sao lại biến thành nông dân quên tặng đồ cổ?

- Hắc hắc, sĩ quan Miêu, tục ngữ nói lạng từ quay đầu là vô cùng quý giá, hai anh em này không phải là người xấu, ý thức chủ quan cũng không có phạm tội, hơn nữa sự nguy hại đối với mộ tạc không phải là quá lớn, cho nên việc này ngài nhẹ tay, thả bọn họ đi.

Vốn dĩ Trang Duệ cũng không nghĩ có thể giấu diếm được Miêu Phi Phi, cho nên mới trực tiếp gọi cho Miêu Phi Phi, chính là để người quen xử lý sự việc, nếu đổi là cảnh sát khác đến xem xét, nói không chừng sẽ khởi tố thành vụ án trộm mộ, dẫn hai anh em Đại Ngưu đi vào bên trong cục.

- Trang Duệ, không ngờ ngài nắm vững pháp luật mà đối xử thế à?

Sĩ quan Miêu bắt mắt trừng mắt liếc nhìn Trang Duệ.

- Sĩ quan Miêu, ta đâu có dám? Chính sách của chúng ta cũng không nói răn trước giữa sau, trị bệnh cứu người sao? Bản tính hai anh em này không xấu, không cần chỉ vì một lần sai lầm mà làm cho nửa đời sau phải ngồi xổm trong tù?

Nếu như sự thật chứng minh đây chính là hoàng lăng, như vậy tội danh của hai anh em Đại Ngưu sẽ không phải là nhỏ, dù cho không phải không có, tóm lại tầm mười năm là không chạy thoát.

- Hơn nữa, bây giờ người ta cũng ăn năn rồi, đồ vật cũng đã quyên tặng rồi, ngài muốn định tội...

Khi Trang Duệ đang muốn nói, nhìn thấy Miêu Phi Phi trừng mắt, lập tức im lặng.

- Việc này còn không phải là ngài xử lý?

Tuy nhiên hai anh em kia có chút dây dưa không rõ, nhưng con người rất chất phát, nghe Trang Duệ nói như vậy, trong lòng Miêu Phi Phi cũng không truy cứu nữa, lập tức nói:

- Chỉ một lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, đối với những người nông dân phá hư cổ mộ, còn ác liệt kém xa nhưng kẻ trộm mộ khác.

Mấy năm nay Miêu Phi Phi phá án không ít, có không ít là vụ án buôn bán đồ cổ trộm mộ, rất nhiều ngọn nguồn đều là ở ngay trên người những người nông dân, những người này không có văn hóa, giảng đạo lý không thông, lại có địa phương bảo vệ chủ nghĩa, là xử lý khó khăn nhất.

Hơn nữa nông dân trộm mộ, dường như tất cả đều là trộm mộ bạo lực, ở Hà Bắc đã từng xảy ra chuyện một nhà ba người, ngay lúc ban ngày ban mặt, dùng thuốc nổ phá núi khai thác đá nổ tung cổ mộ, lúc ấy mọi người xung quanh còn vây quanh một vòng xem rất náo nhiệt, có thể nghĩ những người này trình độ ngu muội.

- Cám ơn, cám ơn sĩ quan Miêu, ta thay mặt hai anh em kia cám ơn ngài.

Trang Duệ nghe những lời Miêu Phỉ Phỉ nói ra, vội vàng nắm chặt tay thở dài.

Lần trước Trang Duệ đi Hà Nam, quả thực kết giao không ít bạn bè, đến bây giờ vẫn còn lui tới, cho nên ấn tượng của hắn với Hà Nam không tệ, mặc dù còn có con sâu bọ dầu nòi canh, nhưng với tư cách là người Trung Nguyên văn minh, dân chúng rất là thuần phác.

Giống như anh em Dư thị giấu kín tang vật ở thôn trang nhỏ kia, chỉ cần đối tốt một chút với những người dân trong thôn, người khác sẽ hết lòng đào cho người, bây giờ Trang Duệ không muốn thấy hai anh em Đại Ngưu tuổi còn trẻ mà đã bị hủy cả đời.

Miêu Phi Phi khua tay, nói:

- Được, nguyên do đằng sau sự việc văn vật ngành tiếp nhận ta mặc kệ, đúng, Đại Ngưu kia nói còn muốn thưởng? Nắm vững hần cũng không tệ.

- Nói vậy, hần nói vậy, sĩ quan Miêu đừng coi là thật.

Mồ hôi trên trán Trang Duệ chảy ra, hai anh em này thực sự không phải là cạn dầu đèn, mình cũng là mẹ hần bị coi thường, rõ ràng đã là trộm mộ, không nói giúp bọn hần thoát tội, lại còn muốn bên trên bỏ tiền ra.

Sau khi cám ơn thì Miêu Phỉ Phỉ cầm đầu mấy cảnh sát đi, Trang Duệ quay vào trong cửa hàng, Nhị Ngưu an no, Đại Ngưu thì như hổ đói ăn những đồ ăn còn lại, nhìn thấy Trang Duệ đến, vội vàng đứng dậy, trong miệng vẫn còn đang dúm một miếng thịt.

- Đại Ngưu, sau cũng không được làm việc trộm mộ trái pháp luật nữa, nếu phát hiện có cổ mộ, phải báo cáo cho chính phủ, bằng không nếu lần sau cảnh sát có bắt được người, ta cũng không quan tâm nữa.

Trang Duệ vỗ vỗ bả vai Đại Ngưu, ý bảo hần ngồi xuống tiếp tục ăn.

- Đại ca, ta biết rõ, sau này chắc chắn sẽ không làm nữa, cám ơn ngài nha, đại ca.

Mới vừa rồi Đại Ngưu bị cảnh sát giáo dục một phen, cũng biết hành vi của mình mặc dù ở trong thôn không có là gì, nhưng thật ra là trái pháp luật, vừa rồi nữ cảnh sát kia nói mấy hạng tội danh, dường như cũng có thể bao bọc trên người bọn hần.

- Không cần cám ơn ta, anh em các người có tay có chân, làm chút gì đó kiếm tiền cũng không ít.

Trang Duệ chợt nhớ tới một việc, nói tiếp:

- Đúng, đợi chốc nữa các người ăn no, ta tìm chỗ ở lại cho các người, sáng ngày mai cùng chúng ta đi Hà Nam, khi khai quật cổ mộ cầm một ít lao công, đến lúc đó hai anh em các người đều đến làm, một ngày có hơn 100 khối tiền đấy.

Trang Duệ nhìn đồng hồ, hiện tại đã là ba bốn giờ chiều, chạy tới Hà Nam cũng quá vội vàng, nghĩ đến nên bàn bạc lại với giáo sư Mạnh một chút, cố gắng để sáng sớm ngày mai đi.

- Một ngày hơn 100? Việc tốt như vậy, đại ca, về sau anh em chúng ta cùng ngài làm, được không? Làm hai năm ta cùng anh ta đều có thể lấy vợ.

Sau khi Nhị Ngưu bên cạnh nghe được Trang Duệ nói, hai mắt lập tức sáng lên, thời điểm trước kia hần ở tại công trường, một ngày chỉ có 40 50 khối tiền, cũng còn bị đốc công cắt xén.

Mà theo như lời Trang Duệ một ngày hơn 100 khối tiền, chẳng phải một tháng hơn 3000, một năm là hơn ba vạn? Cưới vợ cũng đủ, cuộc sống của Nhị Ngưu rất đơn giản, đã bắt đầu vẽ ra bức tranh tốt đẹp của con người.

- Ta... Ta, Hầu Tử, người dẫn bọn hần đi ở lại nhà khách bên cạnh Phan gia viên.

1080. Chương 1 080: Đội Khảo Cổ.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1080: Đội khảo cổ.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Thật sự là Trang Duệ không có cách nào nói thông được với Nhị Ngưu, khai quật khảo cổ này không phải là ngày nào cũng có, chính mình tìm nhiều cổ mộ để đào mỗi ngày nhiều như vậy à? Ngay cả người vợ cũng muốn, thật sự là Trang Duệ im lặng.

Sau khi hai anh em Đại Ngưu cất bước, Trang Duệ trở lại trong phòng, người ngành văn vật đã kiểm kê những vật bồi táng này, nhưng lại ký tên giáo sư Mạnh, lại để cho bọn hần đem những vật này đưa đến viện nghiên cứu Bắc Kinh, sau khi đi Hà Nam về, lại tiến hành nghiên cứu.

Đợi đến khi người của ngành văn vật đi, Trang Duệ đi đến bên cạnh giáo sư Mạnh, nói:

- Thầy giáo, hôm nay trời rất tốt, hay là để sáng sớm mai rồi chúng ta hãy đi, buổi chiều có thể đi gần tới Lạc Dương.

- Được rồi, ngày mai chúng ta lái xe đi, còn có một số công cụ cần mang đi.

Giáo sư Mạnh gật đầu, một lúc sau nói tiếp:

- Tiểu Nhâm, người cũng cùng đi, lần này có thể sẽ có phát hiện khá lớn, mặt khác liên hệ một chút với các ngành liên quan, để cho địa phương đóng quân giúp chúng ta chăm sóc tốt hiện trường.

Giáo sư Mạnh là làm nghiên cứu khảo cổ, đối với hiện tượng trộm mộ ở Hà Nam, so với Trang Duệ còn biết rõ nhiều hơn, tại gần Mang Sơn, rất nhiều người ban ngày cầm cuốc trồng trọt, nói không chừng buổi tối còn mò vào bên trong mộ.

Cho nên chỗ này nếu không có người canh gác, sau khi tin tức đại mộ mở ra được truyền ra, chỉ sợ trong vòng một đêm, ngay cả những bức tranh vẽ trên tường cũng bị người đục sạch.

Giáo sư Mạnh thường xuyên ra ngoài tiến hành khai quật hiện trường, cùng các ngành liên quan vô cùng quen thuộc, chỉ cần lên tiếng kêu gọi, địa phương đóng quân đều phối hợp.

Hơn bảy giờ sáng hôm sau, Trang Duệ và Hách Long mở cửa xe Hummer cho hai anh em Đại Ngưu lên đằng sau, đi thẳng tới Bắc Kinh, xe Hummer vừa mới mua thời gian trước, mặc dù là xe bốn bánh, nhưng không gian bên trong rất lớn, sau khi cửa xe được sửa lại, ngay cả Kim Cương cũng có thể nhét vào được.

Đương nhiên, lần này Trang Duệ không thể nào dẫn theo Kim Cương, nếu tên kia đi ra ngoài dạo một vòng, nhất định sẽ là tin tức có giá trị nhất được đưa trong ngày.

Lần này Bành Phi không đi cùng Trang Duệ, ngược lại là Hách Long không phải muốn đi theo, hai năm qua bảo vệ ở nhà, thế nhưng mà bắt hần ngọt ngào quá không tốt, thừa dịp Bành Phi có con nhỏ, Hách Long dĩ nhiên trở thành bảo vệ đệ nhất của Trang Duệ.

Bọn người giáo sư Mạnh cũng chuẩn bị một xe MiniBus, ngoài giáo sư Mạnh cùng tiến sĩ Nhâm, còn có ba nhân viên công tác nghiên cứu ở phía trước, tính cả Trang Duệ và Hách Long, đội khảo cổ lần này tổng cộng có bảy người.

Nhìn thấy phía sau xe Trang Duệ, giáo sư Mạnh lại để một ít công cụ trên xe hắt, mặt khác còn có các loại đồ vật, đây thường, nghe Đại Ngưu nói, cửa vào mộ kia là ở sườn núi, thế nhưng lại ở bên trên vách núi.

Từ đây đến thành phố Lạc Hà, tổng cộng là 800km, mặc dù là chạy toàn với tốc độ cao, nhưng công thêm thời gian ăn cơm buổi trưa, cũng chạy mất 9 tiếng đồng hồ, đến tối mới đi tới thành phố Lạc Hà.

Thành phố Lạc Hà là ở phía tây tỉnh Hà Nam, bờ nam Hoàng Hà, do Chu Công xây dựng, xây dựng vào thế kỷ 12 trước công nguyên, là một trong tám kinh đô được ghi chép trong lịch sử văn hóa, là thành thị duy nhất trong lịch sử Trung Quốc được mệnh danh là “Thần Đô”.

Thành phố Lạc Hà nằm giữa trung tâm sông Lạc Hà, là cái nôi quan trọng ở văn minh Hoa Hạ, danh thắng, di tích cổ nhiều không kể xiết, như Long Môn thạch quật, chùa Bạch Mã, phong cảnh Lạc Dương ... Đều có tiếng tăm ở trong nước và ngoài nước, hàng năm thu hút rất nhiều du khách đi thăm quan.

Mặc dù Trang Duệ đã tới tỉnh Hà Nam, nhưng lần trước là đi Trịnh Châu, đây là lần đầu tiên đến thành phố Lạc Hà, đối với hắt đây có thể nói là một thành thị để vương cổ đại, cũng cảm thấy rất hiếu kỳ.

- Thầy giáo, chúng ta có nên đi tìm một khách sạn để ở lại trước hay không? Ngày mai rồi đi đến nơi mộ kia?

Trang Duệ để xe đứng ở ven đường, gặp giáo sư Mạnh ở dưới đường, khai quật khảo cổ hiện trường đối với Trang Duệ mà nói, thực sự là một lĩnh vực hoàn toàn mới, chính là thức ăn.

- Ở khách sạn? truyện cập nhật nhanh nhất tại chams

Giáo sư Mạnh còn chưa trả lời, trên mặt mấy người khác trong xe đều lộ ra vẻ cổ quái, nhìn Trang Duệ có chút quái lạ, cũng không thể cầm đèn pin đi tiến hành khai quật rồi?

- Tiểu Trang, chúng ta đi khảo cổ, chú ý ở gần cho thuận tiện, thông thường là đều ở trong nhà thôn quê, nếu ở khách sạn, mỗi ngày đều lãng phí thời gian đi trên đường.

Giáo sư Mạnh biết rõ điều kiện của Trang Duệ tốt, cũng là lần đầu tiên tham dự khai quật khảo cổ, cho nên rất kiên nhẫn để giải thích cho hắt.

- Ah, té ra là như vậy, sư phụ, vậy chúng ta đi nhà bọn Đại Ngưu đi.

Sau khi Trang Duệ nghe được giáo sư Mạnh nói, có phần là có chút gượng ép, thời điểm mấy năm trước quen giáo sư Mạnh, hắt cùng cháu gái còn có hai đệ tử, chính là ở tại trong nhà đồng hương ở nông thôn.

Giáo sư Mạnh gật gật đầu, nói:

- Được, người hỏi bọn họ, nếu thuận tiện, thì sẽ ở nhà bọn họ, mỗi ngày chúng ta phụ cấp cho 100 khối tiền mặt, mặt khác lại hỏi xem có thể tìm được người nấu cơm không?

Trang Duệ trở lại trên xe, nói với anh em Đại Ngưu mỗi ngày cho 100 khối tiền, làm cho hai anh em bọn họ vui mừng, nhà bọn họ có bốn gian, ở giữa bốn gian nhà ngói là một sân rất lớn, cũng đủ để những người này ở.

- Một ngày 100, ở một năm chính là ba vạn sáu ngàn 500 khối tiền, hơn nữa cha mẹ ta nấu cơm một ngày thì cho 50 khối tiền, anh, nếu bọn họ ở hai năm, chúng ta không cần phải làm gì, tiền kia cũng đủ cưới vợ.

Mặc dù đầu óc Nhị Ngưu kém thông minh, nhưng là đối với chữ số cũng rất nhanh nhạy, lúc này lại vừa nhắc đến, Trang Duệ ngồi ở phía trước nghe được suýt chút nữa sụp đổ.

Mang Sơn cũng có tên gọi là Bắc Mang Sơn, phía bắc địa giới Lạc Hà, là núi Tần Lĩnh, ngọn núi chính Thụý Vân Phong, cây cối trên đỉnh xanh um tươi tốt, xanh ngắt như mây, phong cảnh đẹp tuyệt trần.

Thế núi Bắc Mang Sơn hùng vĩ, nước sâu đất dày, từ phía tây sông Lạc Hà xuyên qua đến phía đông thành phố Lạc Hà, dựa vào sông nước, người xưa không bàn mà cùng ý nhau nói phong thủy là “Gối núi đạp sông”.

Hơn nữa dưới bề mặt địa cầu ở Bắc Mang Sơn là 5-5 tầng đất, tỉ lệ thấm nước rất thấp, tính kết dính rất tốt, thổ nhưỡng rất dày đặc cứng rắn, bởi vậy từ xưa Mang Sơn được coi là vùng đất trù phú và phong thủy để mai táng an mộ.

Từ sau khi Hán Kiến Võ mười một năm thành Dương Vương Lưu Chỉ chôn cất tại Bắc Mang Sơn, phía sau vương hầu công khanh tuyền gần hết một địa, mà ngay cả bán đảo Triều Tiên sau khi quốc vương Bách Tế Quốc chết, cũng lựa chọn Mang Sơn để an táng.

Tục ngữ nói:

- Sinh ở Tô Hàng, chôn cất tại Bắc Mang.

Mộ người từ thời Đông Hán đến nay chính là Lạc Dương, tướng Tần Lã Bất Vi, Nam Triều Trần Hậu Chủ, Nam Đường Lý Hậu Chủ, Tây Tấn Tư Mã thị, Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú Nguyên Lăng, thi nhân Đỗ Phủ triều Đường, mộ danh nhân các triều đại đều ở tại Bắc Mang Sơn.

[/CHARGE]

1081. Chương 1 081: Nhìn Thấy Mà Giật Mình.

xem tại

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1081: Nhìn thấy mà giật mình.

Nhóm dịch: Dungnhi truyện cập nhật nhanh nhất tại chằm

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì từ xưa tới nay Bắc Mang Sơn là vùng đất trù phú cho người âm, cho nên cũng có rất nhiều câu chuyện thần thoại được thêu dệt lên. Có rất nhiều trong tiểu thuyết gọi là Mang Sơn Quý Vương, chính là Mang Sơn này.

Đương nhiên, Mang Sơn cũng là địa phương gặp tai nạn nghiêm trọng nhất, thời Tam quốc Tào Tháo đi tìm kim loại, quân phiệt đời sau tập hợp quân phỉ, đều có chủ ý đánh tới Bắc Mang Sơn để lấy những vật bồi táng phong phú trên người.

Cho nên hơn ngàn năm qua, cả Bắc Mang Sơn không biết bị trộm mộ vào xem bao nhiêu lần, cũng không biết có bao nhiêu hài cốt các đế vương bị ném ra ngoài các vùng thôn quê, không biết phong thủy thời cổ đại khi đặt huyệt, có nghĩ đến thi hài các đế vương thế lương như ngày hôm nay hay không?

Nhà Đại Ngưu trong một thôn nhỏ dưới chân núi Bắc Mang, bởi vì nhiều nắng ít mưa, nếu chỉ dựa vào trồng trọt là rất khó nuôi sống mọi người trong nhà, cho nên phần lớn thanh niên trai tráng trong thôn đều đi ra ngoài làm công, còn ở lại trong thôn thì đều có chủ ý lên núi Bắc Mang đào bới.

Có hơn một ngàn tòa lăng mộ đế vương tướng, dù cho người xưa có khai quật sạch sẽ, những cũng vẫn còn sót lại, mặc dù bây giờ đã thành lập bảo vệ mộ táng ở Bắc Mang, nhưng là lúc đêm khuya không có tiếng người, vẫn có không ít người làm việc ban đêm.

- Tiểu Trang, dừng xe ở bên trên sườn núi phía trước một chút.

Đi qua sườn núi nhỏ phía trước kia, đi tiếp lên trên khoảng 8 phút, là có thể đến nhà Đại Ngưu, nhưng Trang Duệ nhận được điện thoại của giáo sư Mạnh, bảo hắn dừng xe lại ở trên sườn núi.

- Sư phụ, sao vậy?

Sau khi Trang Duệ để cho Hách Long đỗ xe, sau đó chính mình đi xuống, thấy ba người trong xe giáo sư Mạnh đi ra.

- Nhìn thấy mà giật mình! Nhìn thấy mà giật mình ah!

Sắc mặt giáo sư Mạnh có chút lúng túng, khua tay, đi đến một sườn dốc, nhìn lên trên mặt đất bị đứt gãy một lỗ thủng bằng ngón tay, thật lâu không nói.

Giáo sư Mạnh chỉ vào bên trong chỗ đứt gãy có một hang động đường kính 30 40cm, nói với Trang Duệ:

- Ở đây đã từng có mộ, trước đây đã bị trộm đạo trống rỗng, cái này là trộm động, trộm động là ít nhất, đã trở lên rất nguy hiểm.

Giáo sư Mạnh dừng một chút, vẫy tay hướng Trang Duệ gọi hần trèo lên một gò đất ở sườn dốc, nhờ ánh nắng chiều tà, nhìn những mảnh ruộng trống trải xa xa trước mặt, trên mặt hiện ra một tia bi ai.

- Hơn mấy chục năm nay, có lẽ Mang Sơn không có cổ mộ nữa.

Đột nhiên giáo sư Mạnh ngồi xổm người xuống, cầm lấy một miếng đất dài khoảng 10cm, đường kính khoảng 6 7cm, nói:

- Tiểu Trang, người nhìn xem đây là cái gì?

- Cái này?

Trang Duệ không biết giáo sư Mạnh cho hần xem cái này là có ý gì, cầm miếng đất xem một lúc, đang định nói không biết, lại chợt nhớ tới hình dạng cái xẻng ở Lạc Dương, nhớ rõ trước kia mình đã sử dụng xẻng xúc đất ở Lạc Dương, chính là hình dạng vật này.

- Sư phụ, đây là người trộm mộ thăm dò huyết còn sót lại?

Trang Duệ hỏi thăm dò một câu, miếng đất trong tay hần cũng không biết tồn tại bao nhiêu lâu rồi, cũng đã rất cứng rắn khác thường, dù cho có rơi xuống mặt đất, chỉ sợ cũng sẽ không vỡ ra.

Giáo sư Mạnh gật gật đầu, dùng ngón tay chỉ xung quanh một chút, nói:

- Đúng, người nhìn xung quanh một chút, trên mặt đất có bao nhiêu thứ này.

Trang Duệ nghe theo lời giáo sư nói, lại nhìn hướng lên trên mặt đất, lúc này nhìn không hề gì, lập tức hần hiểu rõ ý nghĩa câu nói “nhìn thấy mà giật mình” của giáo sư Mạnh nói vừa rồi.

Thì ra, ngay lúc này ở trên sườn núi, dường như cứ cách khoảng 5 đến 6 mét, thì thấy có rất nhiều đồng đất trên mặt đất như vậy, hình dáng trụ tròn, rất dễ để phân biệt.

Đây cũng chính là nói, thân mình bị lấp chôn chắt trên sườn núi, dường như là bị hàng rào si qua, đại mộ triều Tần, phần lớn là xây dựng cung điện trên mộ huyết, đất bị lấp, cho nên cái sườn núi cũng bị kẻ trộm mộ chú ý.

Nghe nói là một việc, nhưng chứng kiến cảnh này ở tại hiện trường, cái loại này rung động thì không có cách nào nói rõ, Trang Duệ thì thảo luận:

- Cái này... Cái này cũng không có người quản lý sao?

Cảnh sát quản lý cũng làm hết sức, nhưng căn bản là trông nom không được, ban ngày một bóng người cũng không nhìn thấy, đều là buổi tối mới đi ra, cảnh sát cũng là người, cũng không thể trông coi cái núi lớn này suốt 24h được?

Giáo sư Mạnh rất hiểu tình hình nơi này, hần bình luận và so sánh rất khách quan, tục ngữ nói chỉ có nghìn ngày làm trộm chứ nào có nghìn ngày đề phòng trộm?

Con cạp còn có lúc ngủ gật, chứ đừng nói những người địa phương này chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa. Từ đông sang tây Bắc Mang Sơn cũng là mấy trăm dặm, cho dù là ném ba đến năm trăm cảnh đi vào, đoán chừng cũng đều không có tác dụng gì.

Tiền tài động lòng người, muốn trị tận gốc hiện tượng trộm mộ này, chỉ có một cách, chính là đồ cổ không đáng tiền, tất nhiên là sẽ không còn có người đi trộm mộ cổ nữa.

Đương nhiên, hiện tại xã hội quốc thái dân an, loại khả năng này lại là không lớn.

Giáo sư Mạnh chỉ đắm chìm trong dãy núi buổi chiều, nói với Trang Duệ:

- Ở phương hướng đó, có Đông Hán, Tào Ngụy, Tây Tấn, Bắc Ngụy, bốn hướng hơn mười lăng mộ đế vương và hoàng tộc, cùng mộ đại thần, tổng số đã hơn nghìn tòa, đáng tiếc, từ trước đến nay, giữ lại nguyên vẹn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Sư phụ, theo pháp trị giáo dục phổ cập, tin tưởng về sau mọi người sẽ nâng cao nhận thức.

Trang Duệ an ủi giáo sư Mạnh một câu, thật sự lời hấn nói trẻ con cũng không tin, càng là hiểu biết phương thức, sự tình lại càng được che giấu, giống đội trộm mộ lão đại Như Dư, truy tìm hơn mười tỉnh trong gần mười năm, mới có thể bắt bọn chúng bị pháp luật trừng trị.

- Đi thôi, chỉ mình chúng ta cố gắng, có thể bảo vệ được một chút.

Giáo sư Mạnh có chút hứng thú tiêu điều, quay người đi xuống dốc núi.

Đối với vị chuyên gia này cả đời tận sức bảo vệ nghiên cứu kỳ thì quốc gia cùng với mộ táng cổ đại mà nói, không thể nghi ngờ sự thật là tàn khốc, giống như là một chuyên gia gốm sứ, nhìn xem âu yếm một cổ sứ bị người đánh nát mất một chút.

Nhà Đại Ngưu ở đây, nghiêm chỉnh mà nói cũng chưa tính là thôn, trong nhà hấn bao một đỉnh núi vườn trái cây, chính là xây nhà dưới chân núi, xung quanh cũng không có hộ gia đình nào.

Cũng may đường núi tuy khó đi, nhưng rất cục cũng là rộng rãi, gầm xe của Trang Duệ không biết là đụng bao nhiêu tảng đá nhô lên, đi vào chỗ có lát đá xanh cùng gạch lữ có mấy tòa nhà phòng ở bên cạnh.

- Bố, chúng con đã về, đồ vật đều đã bán đi.

Xe vừa mới đến trước cửa nhà Đại Ngưu, Trương Nhị Ngưu đã nhảy xuống xe, làm Trang Duệ kêu lên suýt chút nữa đã cắn vào đầu lưỡi của chính mình, cái người này thật là? Hiện tại lúc này còn cho rằng những đồ cổ kia là bán đi?

- Thăng bé nào, ta đã nói cho các người bao nhiêu lần rồi, những thứ đồ vật của người chết kia là điềm xấu, vậy mà không nghe.

1082. Chương 1 082: Một Góc Của Băng Sơn. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1082: Một góc của Băng Sơn. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Theo giọng nói. Một ông lão hơn 50 tuổi đi tới trong sân, đột nhiên nhìn thấy hai chiếc xe đang dừng trước cửa nhà, nhất thời sửng sốt.

- Bố, chúng con không có bán những đồ vật kia, đi quyên cho quốc gia, bọn họ đều là người của nhà nước, đến khảo sát cổ mộ.

Coi như là người hiểu chuyện, Đại Ngưu đập em trai một cước về sau, giải thích cho bố của hấn một chút, Nhị Ngưu căn bản không có quan tâm, đi vào trong bếp đang bốc khói, anh chàng ngốc này lại đối bụng rồi.

- Nhanh, mau mời vào, trong nhà bọn ta cũng không có gì hay để chiêu đãi, vị đại ca kia, ngài đừng chê cười, bà nhà tôi, buổi tối sẽ nấu một bữa cơm, đem cá quả ngày hôm qua ta mò được đem giết.

Mặc dù lão Trương là dân quê, nhưng thật ra rất có nhãn lực, liếc mắt đã biết giáo sư Mạnh là người đứng đầu, dẫn một đoàn người đi vào bên trong nhà.

- Lão đệ, ta hơn người vài tuổi, vô lễ, bảo gọi người là lão Trương nha, người xin đừng khách khí, chúng ta muốn ở lại nhà người một thời gian ngắn, có cái gì thì ăn cái đấy, đừng coi chúng ta giống như người ngoài.

Giáo sư Mạnh có kinh nghiệm với dân quê rất phong phú, nói mấy câu đã làm lão Trương cảm thấy dễ chịu, người muốn là hạ thấp địa vị mình xuống. Nói chủ quyền của quốc vương và tên ăn mày như nhau, tất cả đều là ngang hàng.

Nhưng hiện tại cũng có một số người muốn chọc hành tây vào mũi lợn. Hình dạng giả bộ, đi tới nông thôn nhân tiện giễu võ dương oai, cũng không suy nghĩ chính tổ tiên của mình cũng đã bị làm như vậy sao?

Sau khi giáo sư Mạnh nói về việc dừng chân cùng chi tiêu ăn cơm cho lão Trương nghe, lập tức lão Trương khua tay liên tục, nói:

- Lão ca, ngài xem thường bọn nông dân ta quá, gạo và mì trong nhà là không cần tiền, thừa đủ mấy người ăn thì sợ cái gì đây? Một lão Nhị khờ nhà ta cũng ăn nhiều hơn ba bốn người các ngài.

- Trương đại thúc, ngài đừng khách khí, chúng ta làm việc bình thường muốn ăn chút thịt, không phải còn muốn phiên ngài ra thị trấn mua sao? Cứ làm như vậy đi.

Rốt cục được bọn người Trang Duệ khuyên bảo, lão Trương cũng nhận lấy 2000 khối tiền, lúc ấy tay run run, hẳn nhận thầu cái vườn trái cây không thể nào tốt, thu hoạch mấy năm trước cũng không nhiều, bằng không thì hai con trai cũng sẽ không phải đi ra ngoài làm thuê.

Bữa tối ăn ở nhà lão Trương là có rau cỏ của nhà, sau đó mẹ Đại Ngưu giết chết con gà trống gáy ở trong nhà.

Phải biết rằng, chiêu đãi gà trống gáy ở nông thôn là rất quý, đây chính là tiếp đãi trọng hậu khách quý, còn có canh cá quả đậm đặc, mấy nhân viên công tác đi theo giáo sư Mạnh trầm trồ khen ngợi.

Buổi tối không thể đi lên trên núi, bọn người Trang Duệ bắt đầu cùng nhau làm, trong lúc nhàn rỗi lấy lương thực ra, xem như là dừng chân.

- Các người... Các người đây là phạm tội rồi!

Sau khi dọn dẹp xong phòng, giáo sư Mạnh cùng bọn người Trang Duệ đi đến trong sân đằng sau nhà Đại Ngưu, trên mặt đất trong sân, hai anh em Đại Ngưu xếp rất nhiều vật bồi táng trộm được ở bên trong mộ táng.

Lão Trương kéo bóng đèn vào trong sân, nên rất sáng sủa, thu hút không ít con muỗi bay loạn vẫy quanh bóng đèn, có chút đồ vật rơi ở bên trên sân.

Đa số những vật bồi táng này là nhân vật tượng gốm, lơ mơ còn chưa nhìn rõ hoàn toàn màu sắc bên trên, có lẽ đây đều là tượng màu, 50~60 tượng màu hình thái khác nhau, rõ ràng không có một cái nào giống nhau.

Giáo sư Mạnh xem vô cùng đau lòng, nếu như biện pháp bảo vệ tốt, có lẽ còn có thể giữ lại được một ít tượng gốm màu cao cấp, nhưng bây giờ thì là không thể nào được.

- Tiểu Nhâm, Tiểu Trang, tìm một chút, nhìn xem có thể tre ẩn ngọc hay không.

Thật sự đồ vật là thứ có giá trị nhất, chứ không phải là những thứ vàng bạc châu báu, đối với các nhà khảo cổ học mà nói, có thể chứng minh thân phận chủ nhân mộ táng qua con dấu, đó mới là quan trọng nhất.

Mà khoảng cách giữa triều nhà Hán với triều Tần cách xa nhau cả một thời kỳ, còn không tính quá xa xưa, vô cùng có khả năng khai quật được một ít kinh thư sách cổ thất truyền, đó cũng là thứ đồ vật vô giá.

Nhưng thẻ tre bảo tồn không dễ, trong rất nhiều mộ lớn có thể nhìn thấy dấu hiệu mục nát của thẻ tre, thực tế vật dụng khai quật rất nhỏ, bên trong một số mộ táng được khai quật đã từng có thẻ tre bình pháp Tôn Tử, đáng tiếc cũng không được trọn vẹn đầy đủ.

- Sư phụ, không có, chỉ có những tượng gốm này, còn có chút khí cụ bằng bạc, không có phát hiện ẩn của chủ nhân.

Trang Duệ cùng Nhâm Xuân Cường cẩn thận loại bỏ một hồi, đều không có thể phát hiện một chút manh mối nào để nói rõ thân phận chủ nhân, những tượng gốm này đều là vật bồi táng thường gặp ở các mộ táng triều Hán, không nói rõ vấn đề gì.

- Đại Ngưu, tổng cộng các người đục mở mấy mộ thất?

Giáo sư Mạnh suy nghĩ một chút, cũng chỉ có mấy chục kiện vật bồi táng, trong suy nghĩ của hắn kém lăng mộ của đế vương khá xa. Đừng nói là mộ đế vương, ngay cả là lăng mộ đại thần, vật bồi táng bên trong cũng nhiều gấp mấy chục lần chỗ này.

- Mộ thất? Cái gì gọi là mộ thất?

Đại Ngưu có chút không hiểu những lời của giáo sư Mạnh.

- Chính là nơi để đặt quan tài.

Trang Duệ ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

- Ah, chỉ có một thôi, ta và Đại Ngưu phá vỡ hai cửa đá, lập tức gặp được quan tài, trừ bên ngoài quan tài, chỉ có những vật này, hai chúng ta chuyển vài chuyển, mới chuyển ra được.

Đại Ngưu nhớ lại tình hình lúc đó, đột nhiên nói:

- Đúng, sau khi ta phá vỡ cửa đá, còn phát hiện hai người chết, quần áo đều nát, chỉ còn lại có xương cốt.

- Làm bậy à, hai người không nghe lời, lão tử ta đánh chết người.

Lão Trương ở bên cạnh nghe được lời Đại Ngưu nói rất tức giận, cầm lấy cây chổi ở sân đuổi con trai, trong lúc nhất thời phát hiện ra hài cốt theo như lời Đại Ngưu nói, làm ọi người cảm thấy rung mình.

- Đồ khốn nạn, mộ người chết sao có thể vào tùy tiện? Thôn Đầu Đông không phải là Nhị Cường chết vì đào mộ, về sau trên người đều là u, người còn không có vào bệnh viện sẽ chết mất?

Sau khi được bọn người Trang Duệ khuyên giải, lão Trương vẫn cảm thấy bức bối toàn thân phát run, chỉ vào hai thằng con mắng to.

- Lão Trương, không có việc gì, qua mấy nghìn năm, trong mộ là chẳng có cái gì, cũng không có tác dụng gì, nhưng nếu người muốn dạy bảo hai con trai tốt, thì về sau không thể làm như vậy nữa.

Giáo sư Mạnh cũng khuyên bảo Trương Lão Đầu vài câu, hắn khai quật cổ mộ nhiều, nhìn thấy cơ quan ám khí nhiều không kể xiết.

Hạ độc ở bên trong mộ táng là chuyện thông thường, chỉ là thời gian đã lâu, độc tính cũng đã bị phát huy hết, nhưng thật ra có một số vũ khí sắc bén cắm vào bấy rập được bố trí trên đường hành lang, đối với trộm mộ là rất nguy hiểm.

- Đại Ngưu lại đây, người nói cho ta nghe một chút đi, lúc ấy là như thế nào mà phát hiện ra cái mộ kia, ở bên trong cũng là tình hình như thế nào.

Giáo sư Mạnh đang nhìn những vật này, có trực giác, chính là hai anh em Đại Ngưu cũng không có phát hiện mộ thất chính thức, có lẽ bọn hắn chỉ là ở cửa ra vào Bảo Sơn mà thôi.

1083. Chương 1 083: Một Góc Của Bằng Sơn. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1083: Một góc của Băng Sơn. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi xem tại

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Không có tình huống gì cả, lúc ta đi hái thuốc, thấy đằng sau dây leo lộ ra sơn động, ta cùng Nhị Ngưu bò vào xem, đi được 3 4 mét, có một cửa đá, sau khi Nhị Ngưu cầm búa đập ra, chính là khi con đường vừa thông suốt, chao ôi!!! Trong lúc này mùi rất khó ngửi.

Chúng ta ở bên ngoài một lúc lâu mới dám đi vào, đi vào bên trong khoảng hơn mười thước, còn có một cửa đá, hai người chết là tại đó, cũng không biết là chết như thế nào, sau khi mở cửa đá ra thì thấy được những vật này.

Tuy rằng Đại Ngưu phiên dịch dễ hiểu hơn Nhị Ngưu, nhưng những lời này cũng là rất mơ hồ không rõ, dù sao trên khuôn mặt của giáo sư Mạnh cũng lộ ra vẻ vui mừng, dựa theo sự hiểu biết của hắn về mộ nhà Hán, thì hai anh em Đại Ngưu chỉ phát hiện ra được mộ góc mộ táng của Băng Sơn.

Trong lòng giáo sư Mạnh lúc này hưng phấn khác thường, hận không thể đến ngay mộ táng xem hiện trường một chút, sau khi tự khắc chế hưng phấn, bắt đầu hướng đám người Trang Duệ nói:

- Đi, mang phân loại những thứ đó nhanh một chút, ngày mai sẽ có trụ sở đóng ở địa phương đến, lại để cho bọn hắn đưa trước những văn vật ngành đi.

Trang Duệ không làm quen việc này, nhìn xem Nhâm Xuân Cường cùng mấy nhân viên công tác, dán nhãn lên trên mỗi vật rất thuần thực, hơn nữa làm phân loại, nhưng chỉ có hơn nửa tiếng đồng hồ đã làm xong việc.

Sau một ngày ngồi trên xe, buổi tối lại làm thêm công việc bận rộn, mọi người trở về phòng của mình lại thu dọn xong trong phòng rồi đi ngủ.

Xa xa có tiếng gà trống gáy, mở ra một ngày làm việc chân tay ở nông thôn, sương mù lờ mờ bồng bềnh trong núi, khói bếp bay lên từ trong thôn ở chân núi, gà gáy chó sủa không dứt bên tai, đúng là một cảnh tượng đẹp ở nông thôn.

- Trang Duệ, như thế nào? Ngủ ngon không?

Khi Trang Duệ đi ra, tiến sĩ Nhâm đang rửa mặt ở bên cạnh giếng nước trong sân, còn giáo sư Mạnh thì đang tập Thái Cực Quyền ở trước cửa sân, Nhị Ngưu khờ cũng đang học theo bài bản hần hoi.

- Có quá nhiều muối, lúc này mới là tháng năm, mà đã có nhiều muối đến như vậy à?

Trang Duệ xoa xoa máu ngáp đầy hai con mắt, dứt khoát là một đêm hôm qua đã đấu tranh cùng muối, cũng có phải là do mùi thịt của mình hay không, con muối đều xông đến mình, ngược lại Hách Long lại ngủ ngon lành.

Lão Trương đang chế củi làm bữa sáng nghe được Trang Duệ nói, vội vàng đi tới, không có ý tứ nói:

- Tiểu ca, nông thôn thì muối tới sớm, để chiều ta lấy lá ngải cứu hun một chút cho gian phòng các người, buổi tối sẽ không có muối.

Giáo sư Mạnh nghe bọn họ nói chuyện, cũng thu quyền, đi tới cười ha ha nói:

- Ha ha, Trang Duệ, trong núi còn nhiều muối hơn, nước ta vẫn còn đỡ, ta đã từng đi làm khoa khảo thi đi qua rừng rậm Amazon, thấy tận mắt muối kéo đến ùn ùn, cần chết một con trâu đang sống.

- Con muối cần chết trâu?

Nếu như không phải sư phụ nói lời này, Trang Duệ lại tưởng rằng ban đêm, da trâu dày như vậy, sao con muối lại có thể cần xuyên qua được?

- Trang Duệ, sư phụ nói là thật, thời gian dã ngoại khoa khảo thi, đều phải chú ý một chút, bị con muối cần vào, rất dễ dàng gây ra bệnh tật.

Tiến sĩ Nhâm lại vừa chỉ bảo Trang Duệ một chiêu, đừng thấy tiến sĩ Nhâm học vị cao, nhưng kinh nghiệm đã ngoại sinh tồn lại rất phong phú, cổ mộ đều ở trong đồng ruộng trong núi rừng, muỗi rắn chuột rất nhiều, nhất định phải nắm vững một ít kiến thức đi dã ngoại.

- Tốt, lão ca, tất cả đến ăn bữa sáng đi.

Lúc mấy người đang nói chuyện phiếm, lão Trương đứng dậy gọi.

Bữa ăn sáng là khoai lang nấu bát cháo, trong nhà lão Trương còn có làm củ cải trắng ướp gia vị, hương vị rất ngon, một bát tô cháo bị mấy người ăn sạch sẽ.

Sau khi cơm nước xong xuôi, giáo sư Mạnh gọi điện liên hệ một chút, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, ba người ở bản xứ vác theo năm khẩu súng, chiến sĩ cảnh sát vũ trang đạn đã lên nòng, đi vào trong nhà lão Trương.

Hai bên giới thiệu một chút, mấy người bản xứ kia đều là nhân viên công tác ngành văn vật, một là họ Ngô, là cục trưởng cục quản lý văn vật ở địa phương, hơn 40 tuổi, còn mấy người kia thì là người trẻ tuổi.

Mà cảnh sát vũ trang một là Ngụy Cường thiếu úy trung đội trưởng dẫn đội, làm này phụ trách bảo vệ công tác khai quật hiện trường khảo cổ, trên người mấy cảnh sát vũ trang đều vác theo túi, buổi tối bọn hắn muốn ở gần hiện trường khảo cổ.

Giáo sư Mạnh nhìn thấy mọi người đến đông đủ, nhân tiện phân công việc, đồ cổ để đầy dưới sân nhỏ, trong lòng hắn cũng cảm thấy không an toàn, lập tức nói:

- Tiểu Ngô à, người ở lại cùng Tiểu Triệu, thông báo các người trong huyện, phái người đem mấy thứ này mang về bảo quản, hai người trẻ tuổi này theo chúng ta lên núi là được, mặt khác phải phái người đóng giữ ở chỗ này, nếu như có đào được vật ra, trước tiên phải bảo đảm được đầy đủ.

Giáo sư Mạnh nhìn thấy bộ dạng bụng phê của cục trưởng Ngô, biết rõ người này không có khả năng đi cùng mình để chỗ mộ táng, nên dứt khoát cho hắn ở lại tính toán phụ trách hậu cần.

- Giáo sư Mạnh, ngài yên tâm, ta nhất định sắp xếp tốt, tiểu Lưu, phải nghe giáo sư Mạnh phân phó.

Sau khi cục trưởng Ngô nghe không cần phải lên núi xong, lập tức gật đầu liên tục, nói với một chàng trai rất nhanh nhẹn, lại để cho hắn cùng đi với đội khảo sát khoa học lên núi.

- Tiểu Trang, không có nhận ra, ngài bề ngoài hào hoa phong nhã, khí lực cũng không nho ah.

Sau khi ăn sáng xong, một đoàn người liền chuẩn bị lên núi, Trang Duệ vác trên người 40~50 kg đồ vật, cũng không chút nào lộ ra vẻ cố hết sức, điều này làm cho bọn người giáo sư Mạnh giật mình.

Theo như suy nghĩ của bọn hắn, xuất thân của Trang Duệ không tệ, lại có thân gia giàu có, nhất định là sống quen an nhàn sung sướng, không nghĩ rằng những người trong đội khảo cổ này nhiều lần công tác dã ngoại, so về khí lực, cũng đều không bằng Trang Duệ.

Nhưng điều này cũng làm cho giáo sư Mạnh càng cảm thấy thích thú, mặc dù công tác khảo cổ thi nghe rất thần bí, nhưng là rất buồn tẻ và vô vị, hơn nữa cả ngày xuyên đèo vượt núi cũng không có người địa phương, nhất định phải chịu được khổ nhọc.

- Ha ha, trời sinh ta có sức khỏe tốt, nặng có chừng ấy không là gì cả.

Trang Duệ đi ở giữa đội ngũ, hai anh em Đại Ngưu dẫn đường phía trước, hiện tại hai anh em bọn họ cũng được xem như là nhân viên ngoài biên chế của đội khảo cổ, mỗi ngày đều được cầm bốn khối tiền công, lúc này cũng là dốc hết sức.

Núi Bắc Mang cũng không hiểm trở, nhưng là thế núi nhấp nhô liên tục, giống như con rồng cuốn khúc xung quanh, dọc theo những cái kia không biết là bị người đi lên núi hay là kẻ trộm mộ giẫm đạp lên đường nhỏ, một đoàn người dần dần tiến vào đến thâm sơn.

Sự phân bố mộ táng ở núi bắc Đặng giáo sư Mạnh rất tinh tường, đã trải qua một lần lập bia địa phương, cả hội dừng lại giải thích một chút về mộ huyết cho đám người Trang Duệ nghe, đi ba năm km, trong tai Trang Duệ đã được rót rất nhiều đại danh đỉnh đỉnh danh tự.

1084. Chương 1 084: Một Góc Của Bằng Sơn. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1084: Một góc của Bằng Sơn. (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Hiện tại rất nhiều mộ táng đã được bảo vệ, bốn phía tường bao quanh cùng lưới sắt, những vật này rất cực cũng có rất nhiều tác dụng, sẽ rất khó nói, ít nhất Trang Duệ chống tay nhắc chân lên là có thể vượt qua được.

Nghe giáo sư Mạnh giải thích, đi ở trong núi rừng tĩnh lặng này, giống như là đi về trong lịch sử Trường Hà, như một nhân vật sấm bên tai, chính là nương thân ở nơi này.

Lý Hậu Chủ viết ra “Khi nào Xuân hoa Thu nguyệt, chuyện cũ biết bao nhiêu”, nhà thư pháp Nhan Chân Khanh nổi tiếng ở đại Đường, thi thánh Đỗ Phủ, tướng Tần Lã Bất Vi lại có quyền khuynh đảo thiên hạ, đều là an nghỉ tại trong núi rừng rậm rạp này.

- Sư phụ, mộ hoàng đế Lưu Tú lập nước Đông Hán, chẳng lẽ không ở trong núi sao?

Núi Bắc Đặng là từ thời Đông Hán cao hứng làm mộ táng, mà người đầu tiên chính là hoàng đế Lưu Tú lập nước Đông Hán.

Ngay lúc đó hai nước Hán bàn bạc, nói nhiều nhất là Lưu Bang hoặc là Hán Vũ Đế Lưu Triệt ở Tây Hán, về phần Đông Hán, làm chủ chính là Tam quốc, Trang Duệ có chút hiếu kỳ đối với hoàng đế Lưu Tú.

Chỉ cần là quân chủ lập nước, dĩ nhiên là chiến công hiển hách, nhưng mà Lưu Tú được ghi chép trong lịch sử là rất ít, cực kỳ huyền bí. Trang Duệ muốn nhìn một chút, sau khi hấn chết phải chăng lăng mộ cũng là người kia, không muốn ọi người biết.

- Mộ Lưu Tú ở núi Đặng, nhưng lại không ở Thánh Sơn.

Giáo sư Mạnh chống gậy, dùng gậy sờ nhẹ vào Đại Ngưu đi phía trước, hỏi:

- Đại Ngưu, chỗ người nói còn xa lắm không?

Đại Ngưu dừng bước lại, chỉ vào một ngọn núi phía trước, nói:

- Thì ở phía trước, các ngài có nhìn thấy đỉnh núi kia không? Cao nhất kia kia, chính là chỗ đó.

- Hả, chỗ kia địa thế không tồi, mặc dù là Phong, nhưng là gió thổi không đến, sinh khí có thể ngưng tụ, lại thích ứng với Hoàng Hà phía xa, là núi dựa vào nước, là một phần mộ lý tưởng giấu gió tụ khí.

Giáo sư Mạnh nhìn xem ngọn núi kia, rồi cẩn thận quan sát địa thế xung quanh một chút, trên mặt lộ ra vẻ giật mình, mai táng ở một chỗ phong thủy như vậy, nhất định thân phận là một vị đế vương hiển hách.

Phải biết rằng, Bắc Đặng Thánh Sơn có 6 đời, 24 vị đế vương an nghỉ, phân bố tinh tế, số lượng nhiều, niên đại kéo dài rất lâu, có thể nói là số một Trung Quốc.

Lăng mộ nằm ở chỗ như này là không có nhiều, lăng mộ người có thể chiếm cứ vị trí hiển hách như thế, nhất định là có lai lịch rất lớn.

Bất quá lăng mộ hoàng đế cổ đại là việc bí ẩn nhất, dù cho tư liệu lịch sử có chỗ ghi chép lại, nhưng cũng là mơ hồ không rõ, cho nên giáo sư Mạnh cũng không có cách nào đoán ra đây là lăng mộ của ai.

- Đúng, tiểu Trang, không phải người hỏi mộ Lưu Tú sao? Lên trên ngọn núi kia người có thể chứng kiến.

Hôm nay khoảng cách tầm nhìn rất gần, giáo sư Mạnh có chút hưng phấn, bước chân nhanh hơn, đi tới trên đỉnh núi kia.

Trang Duệ đối với giáo sư Mạnh có chút không rõ ràng lắm, mộ Lưu Tú dường như đã được phát hiện sớm và được bảo vệ, sao sư phụ lại nói mộ Lưu Tú tại Thánh Sơn?

Mang theo nghi vấn, trên lưng Trang Duệ vác mấy chục kg công cụ, đi hướng Thánh Sơn, tại đây sinh thái nguyên thủy được bảo vệ rất tốt, những gốc cây già Thánh Sơn phần lớn là từ trăm năm trở lên, trên mặt đất rất nhiều hoa cỏ không biết tên.

- Sư huynh, Thánh Sơn đẹp như này cũng bị mọi người quan tâm đến, làm sao mà tòi mộ lại không bị phát hiện nhỉ?

Khoảng cách cây cối trên mặt đất, thỉnh thoảng có nhìn thấy những cục đất do máy xúc Lạc Dương xúc, nói rõ nơi này, cũng đã bị trộm mộ chú ý đến, chỉ là Trang Duệ không biết vì sao những người kia lại không tìm ra mộ trung cổ trong lòng núi?

- Trang Duệ, mộ lớn nhà Hán chia làm mộ gạch cùng mộ ở sườn núi, gạch mộ đa số là lăng mộ của dân chúng cùng đám đại thần triều đình, dùng máy xúc Lạc Dương là có thể tìm thấy.

Nhưng kiến trúc một đế vương ở bên trong núi, như mộ Bành Thành thời Hán ở núi Sư Tử, chính là đào hết trong lòng một tòa núi, xây dựng lăng mộ đế vương, cho nên máy xúc Lạc Dương không thăm dò xuống dưới được, thường thường đều là chạm được nham bích, cũng không thể nào khảo sát được đại mộ đại Hán.

Sau khi tiến sĩ Nhâm nghe được Trang Duệ nói, mở miệng giải thích cho hắn một chút, cho dù những cái máy xúc Lạc Dương có dùng tốt, cũng không có cách nào xuyên qua nham thạch của núi được, phát hiện xâm nhập vào lăng mộ đế vương trong lòng núi.

Giáo sư Mạnh ở phía trước nghe được Nhâm Xuân Cường nói, quay đầu lại nói:

- Oh, khai quật ra mộ nhà Hán ở núi Sư Tử là giáo sư Vương, cũng là bạn cũ của ta, hẳn là một người được các nhà khảo cổ khác rất tôn kính.

Theo như lời của tiến sĩ Nhâm mộ Hán ở núi Sư Tử, ngay tại quê quán của Trang Duệ, lúc đầu là Tây Hán phân đất phong hầu tại Bành Thành, đời thừa ba Sở Vương Lưu đóng giữ lăng mộ, cả lăng mộ đục đá làm thất, xuyên núi ẩn nấp, mộ thất ở trong lòng núi sâu hơn trăm thước.

Muốn nói phát hiện lăng mộ đế vương ở núi Sư Tử, không thể không đề cập tới giáo sư Vương, hẳn cùng giáo sư Mạnh là bạn học cùng trường ở Bắc Kinh, lúc ban đầu là công tác tại thành phố Lạc Hà.

Sau khi giáo sư Vương công tác thành phố, trong thời gian hơn hai mươi năm, chủ trì khai quật bảy tòa đại mộ của Sở Vương đại Hán, kỳ danh chữ được ghi vào Anh quốc Cambridge.

Lúc ấy khai quật mộ Hán ở núi Sư Tử, chính là một tòa mộ ở sườn núi điển hình, tòa lăng mộ này tổng cộng có : gian phòng, riêng là mộ thất đã chiếm diện tích cao hơn 850 mét vuông, gần như là lấy hết một tòa núi Sư Tử.

Nhưng tòa đế vương này đã bị trộm mộ ghé qua, rất nhiều vật quý giá đã bị lấy đi, nhưng ngay cả là như vậy, vẫn còn khai quật được hơn 2000 kiện vật quý giá được cấp văn vật quốc tế ở bên trong.

Thế núi lên cao, nên tốc độ của mọi người đi lên cũng chậm lại, mặc dù thân thể của giáo sư Mạnh không tồi, nhưng rốt cục là đi nhanh sáu mươi người, đi được một chút, đều cần phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống xuyên qua những tán cây cao lớn, chiếu vào đường mòn trên núi loang lổ, có lúc lại có sóc từ trong khe cây thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó, “Uych” tiếng kêu làm cho người thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, một con chim gõ kiến nhẹ nhàng bay lên, hai cánh vàng trắng đan xen lập tức biến mất trong rừng.

Một cơn gió, đem mùi thơm vào chop mũi Trang Duệ, tiếng chim hót xa gần tôn lên không gian vắng vẻ tĩnh mịch hiếm có.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân mà bọn người Trang Duệ dừng chân tại cây cổ thụ, cây cổ nở hoa, u hoa dựng ở trong không gian, mỗi người cảm nhận được rất nhiều nếp cổ xưa.

Cho nên được chôn cất ở núi Đặng này cũng không uổng. Những vị đế vương này khi sinh thời thì hưởng hết vinh hoa phú quý, sau khi chết cũng muốn bầu bạn cùng sông nước, chiếm hết phong thủy tốt.

Đại Ngưu đi ở phía trước thỉnh thoảng giới thiệu ọi người một ít thảo dược, chính là khi hắc và Nhị Ngưu đi hái thảo dược tại Thánh Sơn, trong lúc vô tình phát hiện vách núi bên kia, cửa động được che giấu gần hết, lúc này mới phát hiện ra tòa mộ táng này.

1085. Chương 1 085: Một Góc Của Bằng Sơn. (4)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1085: Một góc của Bằng Sơn. (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Được, nghỉ ngơi một chút đi.

Sau khi lên đến đỉnh núi đã hơn một tiếng đồng hồ, trừ Trang Duệ ra, ngay cả Hách Long cũng rất mệt mỏi thở hổn hển, dù sao hắc cũng vác hơn 30kg thiết bị trên lưng.

- Sư phụ, ngài nói mộ Lưu Tú ở đâu?

Trong lòng Trang Duệ vẫn còn băn khoăn việc này, vừa rồi giáo sư Mạnh có nói là lên đỉnh núi có thể trông thấy, nên lúc này Trang Duệ mới hỏi.

Giáo sư Mạnh uống nước, rồi dừng dậy đi đến bên cạnh mỏm núi, chỉ về phía xa xa, nói:

- Ủ, chính là bên kia, tới gần chỗ Hoàng Hà.

- Chỗ kia... Không phải núi Đặng sao?

Trang Duệ nhìn theo hướng giáo sư Mạnh chỉ tay, nhưng lại ở một chỗ rất xa, có một chỗ tràn đầy cây cối xanh um tươi tốt, nhưng chỗ đó địa thế bằng phẳng, như là đã đi ra ngoài vùng núi Đặng.

- Xem như núi Đặng, đó là mặt phía bắc Đặng Lĩnh, Lưu Tú ở chỗ đó xây dựng công trạng, thật sự là phía trên xa Hán Vũ Đế, là hắc bình định cắt cứ thế lực các nơi, hoàn thành sự nghiệp lần thứ ba thống nhất một đất nước Trung Quốc.

Trong những lời nói của giáo sư Mạnh đối với Lưu Tú là rất tôn sùng, sau khi giới thiệu công trạng của Lưu Tú một chút, nói tiếp:

- Tiểu Trang, người xem chỗ kia có cái gì không ổn sao?

Đứng ở trên ngọn núi này, nhìn nơi có mộ của Lưu Tú một chút là thấy hết, xem như là rất tinh tường, sau khi Trang Duệ quan sát một chút, nói:

- Khu vực đó là lưng tựa núi Đặng, đứng trước Hoàng Hà, nhưng gọi là “Gối sông đập núi”, phong thủy không tốt, đây chính là nơi hiểm yếu ah!

Đối với phong thủy Trang Duệ không hiểu lắm, nhưng học hơn hai năm tại Nhĩ Huân Mục Nhĩ, nhưng thật ra là có thể nói được một chút đông tây. đọc truyện mới nhất tại .

Phong thủy của mộ táng quan trọng là “Gối núi đập sông”, huyết nhất định phải bố trí ở chỗ cao, như vậy là có thể tránh nước vào, nhưng huyết của Lưu Tú là hoàn toàn trái ngược, là nơi hiểm yếu “Gối sông đập núi”.

Giáo sư Mạnh nghe vậy cười, nói:

- Tiểu Trang, người nói không sai, thật sự là phong thủy như này thì đế vương không chọn, nếu như nước sông Hoàng Hà lên, nhất định là một huyết sẽ bị chìm.

Giáo sư Mạnh dừng một chút, nói tiếp:

- Nhưng Lưu Tú là người thông minh, người có biết hay không, mộ Lưu Tú ở chỗ này thiên hạ tất biết, nhưng là từ xưa đến nay, lăng mộ của hắn chưa từng bị trộm qua một lần.

- Sư phụ, cái này là vì sao?

Trang Duệ có chút không rõ, trộm mộ thời xưa so với hiện tại còn hung ác hơn, tuyệt đối sẽ không bởi vì Lưu Tú là một vị hoàng đế tốt, lại có thể bỏ qua lăng mộ của hắn. (

- Ha ha, thứ nhất là bình sinh Lưu Tú rất tiết kiệm, trước khi qua đời đã từng nhả nhủ, không được chôn theo bất cứ thứ gì bằng vàng bạc ngọc, toàn bộ dùng đồ bằng gỗ, những vật này không đáng tiền, cho nên trộm mộ không có hứng thú.

Thứ hai là mộ Lưu Tú ở vào ghềnh Hoàng Hà, dưới mặt đất vài mét chính là nước, trộm cũng không có cách này đào, cho nên nhìn mộ táng ở nơi hiểm địa như này, lại giữ được hơn hai nghìn năm.

Sau khi giáo sư Mạnh nói xong, suy nghĩ một chút, nói tiếp:

- Nhưng ta hoài nghi mộ táng đế vương kia là mộ giả, với tư cách là một hoàng đế lập nước, dù cho chính Lưu Tú không muốn hậu táng, chỉ sợ hậu nhân cũng sẽ không đồng ý.

Sau khi người cổ đại chết, vì sợ bị trộm lăng mộ, làm nhiều mộ giả, nổi danh nhất phải kể đến là mộ Tào Tháo.

Khi Tào Tháo còn sống, vì tập hợp quân phí, đã thành lập tìm kiếm kim loại ở mộ, gần như là trộm hết các lăng mộ đế vương trong thiên hạ, sau khi chết sợ gặp báo ứng, đã kiến tạo tổng cộng 72 ngôi mộ giả, đến nay vẫn chưa thể tìm ra được mộ chính thức của Tào Tháo.

- Không, đây chỉ là suy đoán của chúng ta, đi, nếu đã nghỉ ngơi xong, chúng ta quên đi bắt đầu chuẩn bị đi.

Giáo sư Mạnh khua tay, không nói nữa, với tư cách một chuyên gia học thuật, phỏng đoán một chút mà không có sự tình chứng minh thực tế, truyền ra nhưng là phải gặp rất nhiều sóng gió.

- Mấy vị đồng chí trẻ, các người canh giữ ở trên núi, đừng cho người khác có thể đi lên.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, giáo sư Mạnh bắt đầu phân công, mấy chiến sĩ cảnh sát vũ trang bảo vệ tại đỉnh núi, những người còn lại thì nhanh chóng tìm núi đã cùng cây cối phù hợp, buộc dây ở phía trên.

Lần đầu tiên Trang Duệ tiến hành khai quật khảo cổ dã ngoại, trong lòng có chút hưng phấn, sau khi lấy xuống một bó dây thừng trên lưng xuống, tìm một tảng đá nặng ngàn cân buộc một đầu dây thừng lên, dùng tay kéo thử một chút, hắn là có thể giữ được trọng lượng của chính mình.

- Tiểu Trang, người lột cái đệm vào chỗ góc cạnh.

Dĩ nhiên là giáo sư Mạnh không phải động tay, đang đi đi lại lại xem người khác chuẩn bị, khi đi đến chỗ Trang Duệ, dùng bước, cũng lấy ra mấy cái đệm để trên mặt đất.

Thấy Trang Duệ có chút khó hiểu, giáo sư Mạnh cười, nói:

- Ha ha, đây là sợ góc cạnh sắc của tảng đá cắt đứt dây thừng, cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, thêm ở bên trong đi.

- Cảm ơn sư phụ.

Thế nên Trang Duệ mới biết nhiều đệm kê lót trong bọc trang bị để dùng làm cái gì, hóa ra sư phụ đã sớm nghĩ đến việc này, đã sớm chuẩn bị, trên mặt Trang Duệ không khỏi cảm thấy có chút nóng lên, chính mình còn nhiều đồ vật phải học thêm.

Thời tiết tháng năm là rất nóng, hơn nữa ở trên đỉnh núi cây cối là tương đối ít, mấy cảnh sát vũ trang đã bắt đầu dựng lều vải, xem ý tứ giáo sư Mạnh, hắn cũng có nghĩ cách ở chỗ này.

Sau một lúc bận rộn, từ trên đỉnh núi hướng xuống vách đá đã hạ xuống bốn đầu dây thừng.

- Tốt, Đại Ngưu, người xuống trước, xác định tốt phương hướng, tiểu Nhâm theo ở phía sau, sau đó đến ta, tiểu Trang, người cuối cùng.

Về phần Nhị Ngưu, giáo sư Mạnh căn bản là không sắp xếp cho hẳn xuống mộ táng, Nhị Ngưu là người quá lỗ mãng, chẳng may trong thời điểm thăm dò mộ táng có chút gì ngoài ý muốn thì giáo sư Mạnh không có cách nào bàn giao lại cho đồng hương.

Theo cách nghĩ của giáo sư Mạnh, hai anh em Đại Ngưu phát hiện ra cái mộ táng này, chỉ là hẳn biết một góc của băng sơn, phải chăng đằng sau là có cơ quan, sự việc đều là nói không chính xác, phải biết rằng, nhưng là không thể khinh thường trí tuệ người xưa.

Ngọn núi này cũng rất kỳ quái, một bên là dốc núi thoải dài đầy cây cối, một bên là vách núi dốc gần 90 độ, cao chừng bảy tám chục mét, ngã xuống thì xác định là thịt nát xương tan.

Hách Long cũng phải ở lại đỉnh núi, giáo sư Mạnh chỉ có dẫn thêm mấy nhân viên công tác bản địa, tám người xuống dưới một chuyến, khai quật khảo cổ không giống với công tác khác, công việc này nhất định phải cần người có kinh nghiệm mới được.

Nếu không muốn nói đây cũng chính là tình huống đặc thù, Đại Ngưu đều không có thể tiến vào hiện trường khảo cổ, như là thời điểm khai quật ngoài trời, cuối cùng những thôn dân được mời đến, đều cũng bị cách ly phòng ngừa văn vật bị trộm lấy đi.

Phải biết rằng, một mộ táng lớn bình thường cũng đào được trên văn vật đồ cổ, nếu như nhiều người hỗn độn nhẹ nhàng lấy đi vài món thể tích nhỏ, cũng là rất khó bị phát hiện.

1086. Chương 1 086: Một Góc Của Băng Sơn. (5)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1086: Một góc của Băng Sơn. (5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Sư phụ, thể lực của ta tốt, hay là để ta xuống trước.

Trang Duệ biết rõ giáo sư Mạnh chiều cổ mình, muốn xuống trước tìm điểm dừng chân tốt, cuối cùng người xuống sau mới được an toàn nhất. nguồn

- Người không có kinh nghiệm, cứ sắp xếp như vậy.

Giáo sư Mạnh khua tay ngắt lời Trang Duệ, người chạy tới bên cạnh vách núi hướng xuống phía dưới suy đoán địa thế.

- Cái đồ này để làm gì vậy? Thả dây thừng xuống đi chứ.

Trong miệng Đại Ngưu thì thầm, đối với công cụ leo trèo như là quần lót bảo hộ của đội khảo cổ hẳn không có quen, mặc lên người rất không tự nhiên.

Nói đi nói lại, động tác của Đại Ngưu vẫn là rất nhanh nhẹn, đem dây thừng buộc lại bên hông, cài lên khóa kim, hay tay cầm lấy máy động dây thừng trượt, chính người dần dần biến mất tại bên bờ vực.

Xuống phía dưới gần 40m, bóng dáng Đại Ngưu đột nhiên biến mất, Trang Duệ ở phía trên dùng ống nhòm nhìn xuống, bóng dáng Đại Ngưu biến mất tại chỗ, một cây cổ thụ thấp bé xiêu vẹo.

- Rồi, xuống đây đi, ngay ở chỗ này.

Đại Ngưu ngẩng đầu lên, hô lên bên trên vách núi, tiền sĩ Nhâm đã cài móc khóa, đi xuống.

Thật sự nhìn vách núi dốc đứng, nhưng vẫn có điểm dừng chân, lại thêm có dây thừng đỡ thân thể, chịu tại thân thể lớn, trên cơ bản là không có gì nguy hiểm, giáo sư Mạnh đều xuống rất nhẹ nhàng.

Nhiệm vụ tiến sĩ Nhâm là nặng nhất, bởi vì hắn muốn đem loại động cơ nhỏ dầu ma-dút của Trang Duệ lên lưng, cái đồ này nặng khoảng 40kg, được một nhân viên công tác giúp đỡ xuống, mới đưa được động cơ lên.

Lúc Trang Duệ dùng chân đạp đến bên trong khe hở ở mỏm núi đá, từng cái hốc vuông vức xuất hiện trước mặt, tụ tập ở chỗ cửa động còn rất nhiều dây leo rất dài, nhưng đều bị người trước thả xuống mất.

Thật đúng là Trang Duệ rất bội phục hai anh em Đại Ngưu, xem cái dây leo này xu hướng càng tăng lên, nhất định lúc đầu đã cản trở cửa động, như vậy mà hai anh em vẫn có thể phát hiện ra cổ mộ này, thật đúng không phải là người bình thường.

Được tiến sĩ Nhâm giúp đỡ, Trang Duệ bò vào động huyết, động này cửa không lớn, nhưng bên trong lại rất rộng rãi, Trang Duệ ngẩng đầu nhìn một chút, có lẽ độ cao của sơn động này cũng phải hai thước, trái phải ba thước.

Vách đá bên cạnh sơn động, cũng không có dấu vết của đao búa, đây hẳn là huyết động tự nhiên, đoán chừng hơn một nghìn năm trước có người chuyên môn đi tìm kiếm thăm dò phong thủy huyết cho hoàng gia, cũng là từ trên đỉnh núi hạ dây thừng xuống, mới phát hiện ra nơi này?

Rất nhiều hoàng đế vừa mới lên ngôi, mà đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị làm lăng mộ cho chính mình, bình thường xây dựng một lăng mộ phải mất khoảng ba bốn mươi năm, như lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, gần như là dốc hết sức lực của cả nước, bất quá việc này cũng vì triều Tần mà hai thế hệ bị chết dưới tai họa ngầm.

- Mọi người xuống hết chưa? Tốt, Đại Ngưu người dẫn chúng ta đi chỗ mộ thất đó.

Sau khi Trang Duệ xuống tới nơi, giáo sư Mạnh kiểm lại nhân viên một chút, lại để cho Đại Ngưu chiếu sáng đèn đi phía trước, ở cửa động có ánh sáng, nhưng sau khi đi vào hơn mười thước lại rẽ ngoặt, thì đã trở nên một mảnh đen nhánh.

Bởi vì lần này tiến hành khai quật ở trong núi, lần này đội khảo cổ cũng có chuẩn bị đèn chiếu sáng bằng bình ắc-quy, sau khi ánh đèn bật lên, lập tức trong sơn động trở nên rõ ràng.

Đi trong sơn động, đột nhiên giáo sư Mạnh mở miệng nói:

- Tại đây không phải là cửa vào mộ táng, mà là mộ táng mới vừa thi công đến nơi này.

Mặc dù sơn động này rất cao, nhưng là tương đối chật hẹp, chỉ có thể được hai người đi song song, đối với công trình mộ táng to lớn mà nói, là rất khó đào móc, hơn nữa hai bên sơn động đều là vách đá, cũng không thể nào bổ thêm vào.

Lúc đi đến cửa đá thứ nhất, mọi người dừng bước, sau khi giáo sư Mạnh để cho Đại Ngưu tiến gần, chính mình tiến lên xem xét.

- Các người ah, làm vậy nha, cửa đá tuyệt đẹp như vậy, mà lại...Ai...

Giáo sư Mạnh dùng hai tay vuốt ve trên cửa đá cao chừng 2m, rộng chừng 3m, trên mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Hai cái đầu thú được tạo hình trên cửa đá, không phải sư tử, cũng không phải hổ, hai mắt lồi ra, trong miệng treo một vòng đá, trông mắt nhìn đoàn người đứng trước cửa, trông rất sống động, mọi người cũng không biết đây là động vật gì.

Bọn người Trang Duệ đằng sau cũng có thể nhìn thấy, một nửa mét vuông ở trên cửa đá, bị người dùng vật cứng đập vỡ xuyên qua một lỗ, không cần hỏi, kiệt tác này chính là của hai anh em Đại Ngưu.

- Khục khục, lúc ấy cái cửa này chôn dưới đất, chúng ta phải xem chính là tảng đá, cho nên mới nện mở ra.

Trên mặt Đại Ngưu có chút xấu hổ, ngượng ngùng giải thích một chút.

Thì ra lúc bọn hắn phát hiện ra cánh cửa, phía dưới đầu thú vật điêu khắc cũng không có lộ ra, chỉ là Đại Ngưu thấy một tảng đá bóng loáng so với sơn động này có chút bất đồng, cho nên dùng cái búa gỗ gõ một cái, lại không nghĩ rằng trống rỗng nên phát ra âm thanh.

Mọi người đều là hiếu kỳ, hơn nữa thân lại ở núi Đặng, muốn nói không biết chuyện gì về cổ mộ, đó vốn là chuyện vô nghĩa, cho nên trong lòng hai anh em Đại Ngưu mới suy nghĩ trộm mộ để phát tài, về nhà tìm búa cùng búa tạ, nện vào cửa đá để mở ra.

Nhưng một búa này của hai anh em Đại Ngưu, rất có thể đập vỡ mở ra một ẩn ngữ thời xa xưa, lại để cho lịch sử ngàn năm phủ đầy bụi, mới xuất hiện giữa tầm mắt của mọi người.

Trang Duệ cầm camera, quay chụp toàn bộ cửa đá, lần đầu tiên hắn tham dự đến hiện trường khảo cổ, giáo sư Mạnh sắp xếp cho hắn công tác quay phim, ghi chép hết quá trình khai quật khảo cổ lần này.

Giáo sư Mạnh quan sát đến cánh cửa, trong miệng phát ra âm thanh thì thào:

- Không đúng, đây không phải cửa vào của mộ thất, theo lý thuyết là không có lẽ có cửa đá?

Cầm trong tay một cái kẹp được chế tạo bằng gỗ, khoa tay múa chân trên cửa đá một chút, trên nét mặt giáo sư Mạnh lộ ra vẻ thoải mái.

- Đây gọi là tường chắn gió, chưa tính là cửa đá, các người xem, khe hở trong này, thật sự đều là giả, đây là tảng đá nghiêm chỉnh.

Sau khi giáo sư Mạnh quan sát cẩn thận một chút, cho ra kết luận.

Cuối đường hành lang đại mộ, đều có đá lớn nặng ngàn cân cản đường, nhưng mộ táng này không hề cần dùng đá dày bản, có thể là nghĩ đến gần vách đá, sẽ không được người phát hiện sao?

- Tiểu Lý, người đi ra cửa động đem mở máy quạt gió, sau đó trông coi ở chỗ nào, chúng ta dùng bộ đàm liên lạc.

Sau khi tiến vào cửa đá, không khí bên trong trở nên chênh lệch, tuy nhiên cũng không đến mức khó thở, nhưng là một lượng hương vị mục nát, lại để cho người ta rất là khó chịu, sau khi máy quạt gió đưa không khí mới mẻ vào, mọi người cảm thấy hô hấp trôi chảy.

- Qua... đây là gạch đá đường hành lang?

Sau khi theo cửa đá bị phá hư vào đến mộ đạo, rõ ràng giáo sư Mạnh cảm thấy cả kinh, sau cửa đá là một đoạn đường hành lang, những tảng đá xanh rộng phủ lên trên mặt đất, còn có hai đường thoát nước rộng hơn 10cm.

1087. Chương 1 087: Mộ Thất.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1087: Mộ thất.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Đám người xưa hơn hai nghìn năm trước, bàn về trí tuệ cũng không có chênh lệch với người hiện đại, bọn họ đã cân nhắc nước sẽ làm phá hư mộ táng, hai bên đường hành lang thì đều khắc đầy phù điêu trên phiến đá, đa số ở trên đều là hình tượng nhân vật, mặc dù đường cong phác họa đơn giản, nhưng bút họa lại rất rõ ràng, ngay ngắn trật tự, nhìn mọi người ăn mặc trường phục đội mũ cao bên trên những vách đá kia, Trang Duệ giống như trở lại thời cổ đại.

- Lề đường hành lang này chính là làm đường thoát nước.

Giáo sư Mạnh vừa đi vừa quan sát, rất nhanh đi tới trước cửa đá thứ hai, cửa đá này dày đặc hơn cửa đá trước nhiều, Trang Duệ đón lấy ngọn đèn thô liếc mắt nhìn, độ dày khoảng chừng ba bốn mươi cm.

Đường hành lang trong mộ táng u ám vắng vẻ, ở gần chỗ cửa đá, hai cổ hài cốt tỏa ra phốt pho dưới ánh đèn, quần áo trên người đã bị mục nát, cũng không biết là từ năm nào.

Đại Ngưu đi ở đằng trước, liên tục chấp tay trước hai cổ bạch cốt, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Đi ngang qua, đi ngang qua, lão nhân gia ngài chớ trách nha.

Mấy người đằng sau thấy hành động của Đại Ngưu nên cười không ngừng, chính là không có gan mà còn dám trộm mộ? Chẳng trách ngay cả mộ thất cũng không dám mở, vật lấy ra không có một khí cụ nào bằng vàng bạc.

- Đến, mở lại hai ngọn đèn, có chút tối lắm.

Giáo sư Mạnh ngồi xổm bên cạnh hai thi thể, xem xét tỉ mỉ, bởi vì công tác mộ táng ở bên trong, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, cho nên đèn điện cũng muốn tiết kiệm một chút.

Sau khi Trang Duệ cùng tiến sĩ Nham mở đèn sáng, lập tức cả mộ đạo trở nên rõ ràng, ngọn đèn xuyên thấu qua cửa đá bị hư, truyền tới bên buồng trong mộ thất.

Giáo sư Mạnh dùng gậy gỗ gõ nhẹ một chút lên bộ quần áo trên hai hài cốt, sau khi quan sát tỉ mỉ một chút, nói:

- Đây là hai người trộm mộ, nhìn bộ dạng như vậy, hẳn là người trong triều đình nhà Thanh, chết do cơ quan ám khí bên trong.

- Cơ quan?

Đại Ngưu đi ở phía trước bị dọa kêu to một tiếng, vội vàng nói:

- Mạnh... ngài Mạnh, ngài đừng làm ta sợ nha, lúc lần trước đến, không có gặp được cơ quan nha.

Trong dân gian có nhiều truyền thuyết, bên trong đại mộ có rất nhiều cơ quan, mũi tên hoành thạch gì đó, độc thủy bầy rập, rất khó để phòng bị, người mê tin một chút lại nói bên trong có âm binh canh gác, cướp đi linh hồn của người.

Sau khi Đại Ngưu nghe có cơ quan xong, lập tức hai chân run run, đứng ở một chỗ không dám động đậy, hoàn toàn quên rằng hắn đã qua đây một lần.

- Hừ, gặp được cơ quan thì người còn sống để nói chuyện ở đây à?

Giáo sư Mạnh hừ lạnh một tiếng, giơ tay nhận lấy đèn trong tay Đại Ngưu, giơ gần lại hướng thi cốt một chút, nói:

- Người nhìn xem bên trong những thi cốt này có cái gì?

- Cái đen sì này là cái gì? Cục sắt?

Lần trước khi Đại Ngưu đến, căn bản là không dám nhìn nhiều đến hai người chết này, hiện tại mới phát hiện, thì ra chỗ trước ngực sườn, có vết tích loang lổ của khối sắt hình tam giác.

- Sư phụ, đây là mũi tên à?

Trang Duệ tới gần, mỗi ngày ra vào viện nghiên cứu khảo cổ Bắc Kinh, đối với người chết Trang Duệ tập mãi đã thành thói quen.

Hai bộ hài cốt bên cạnh trên mặt đất, cũng có không ít dấu hiệu mũi tên như vậy, Trang Duệ gom sơ sơ lại một chút, cũng có khoảng chừng hơn 40 50 cái.

Ngẩng đầu liếc nhìn chỗ cửa lớn, trong lòng Trang Duệ không khỏi âm thầm phát lạnh, nếu trở lại như vậy một chút, chỉ sợ nhiều người của chính mình cũng đều ngã xuống ở chỗ này.

Giáo sư Mạnh gật gật đầu, nói:

- Là mũi tên, tiểu Trang, người còn nhìn ra chút gì không?

- Cây tên đó có lẽ đã mục nát, những đầu mũi tên sắt cũng đã gần gỉ hết, ồ?

Trang Duệ quan sát tỉ mỉ thi cốt, đột nhiên kinh nghi, chỉ vào hai bộ hài cốt nói:

- Sư phụ, có phải bên trên mũi tên có độc hay không?

Sở dĩ Trang Duệ nói như vậy, là vì di cốt người chết bình thường là màu trắng, dù cho thời gian có dài, cũng chỉ hơi hơi ố vàng, lúc này xương cốt hai người chết trước mặt đều có chút biến thành màu đen, như là dấu hiệu của trúng độc.

- Đúng vậy ! Bên trên mũi tên là có độc, không ngờ rằng cách xa nhau hơn một nghìn năm, những độc tố này vẫn còn có thể phát huy được tác dụng. Tiểu Nhâm, quay lại đây, cầm một ít xương sườn đi xét nghiệm, xem là độc gì?

Sắc mặt giáo sư Mạnh có chút ngưng trọng, đây cũng không phải là vạch rõ ngọn ngành để khai quật khảo cổ, ai biết được ở trong cổ mộ ngàn năm này, sẽ có nguy cơ gì?

- Các người cũng nên cẩn thận một chút, đừng có động chạm linh tinh.

Chỉ là tại bên trong đường thoát nước ở hành lang lấp đặt mũi tên ám khí, nếu tại mộ thất chính kia, còn không biết sẽ có bao nhiêu sát khí ngầm? Giáo sư Mạnh là người dẫn mọi người đến khảo cổ, nên không muốn chỉ vì lơ là sơ suất mà có người bỏ mạng ở chỗ này.

Xem như vận may hai anh em Đại Ngưu còn tốt, hai tên trộm mộ mấy trăm năm trước đã giúp bọn họ giữ lại cái mạng nhỏ, bằng không hai người Đại Ngưu, rất có thể sẽ chết không một tiếng động ở chỗ này, không biết phải qua bao nhiêu năm nữa, mới có thể bị người phát hiện.

Giáo sư Mạnh nhìn thấy một nhân viên công tác đi theo, lấy gậy gỗ chọc ngoáy ở phía trên cửa đá, vội vàng nói:

- Tiểu Lưu, đừng đụng vào cái kia, nói không chừng máy móc không có mục nát hoàn toàn, còn có thể bắn ra mũi tên đến đây đó.

Trang Duệ nghe thấy vậy liếc mắt nhìn sang, phát hiện ở bên trong mặt đất trên cửa đá, có một hộp sắt vuông vắn, đã không thành bộ dạng.

Nhưng điều để lại cho Trang Duệ sợ hãi thán phục là, bên trong rõ ràng còn có bốn năm mũi tên, hơn nữa vẫn được giữ nguyên vẹn, ngay cả lông vũ mũi tên cũng không có mục nát.

Đương nhiên, Trang Duệ sẽ không tự nói ra là mình nhìn thấy đồ vật đó, nhưng là nghe được lời giáo sư Mạnh nói, hắn cũng để mắt đến, dùng linh khí cảm ứng một chút toàn bộ cả mộ táng.

- Sư phụ, hai kẻ trộm mộ là từ đâu đến vậy?

Đột nhiên Trang Duệ nhớ tới một việc, nghe hai anh em Đại Ngưu giải thích, trước khi bọn hắn đến, cửa đá là nguyên vẹn, hai người trộm mộ mấy trăm năm trước này, làm như thế nào để tiến vào chỗ này trong mộ táng?

Sau khi giáo sư Mạnh nghe lời Trang Duệ nói, chỉ lên một lỗ thủng bằng nắm tay ở trên đầu, nói:

- Kia, kia chính là trộm động, trên mặt đất này là bùn đất, hẳn là bị bọn họ đào xuống.

- Đây là trộm động?

Nhìn theo hướng ngón tay giáo sư Mạnh chỉ, Trang Duệ phát hiện trên đỉnh đầu có một lỗ rất nhỏ, cũng chỉ to hơn nắm đấm một chút, cũng chỉ giống như bát cơm ăn trong nhà.

Trên mặt Trang Duệ lộ ra vẻ bất ngờ, quả thực hắn không thể tin vào mắt của mình, kể cả là mẹ hắn đây co rút xương cốt cũng không thể bò tiến vào được.

- Haha, Trang Duệ, đây đã được mấy trăm năm, chỉ cần vỏ quả đất hơi có chút thay đổi, kết cấu phân bố những thổ nhưỡng này tự nhiên sẽ phát sinh biến hóa, còn có thể sót lại động như này là không tệ.

1088. Chương 1 088: Mộ Thất.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1088: Mộ Thất.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Tiền sĩ Nhâm nhìn thấy bộ dạng giật mình của Trang Duệ, mở miệng giải thích cho hắn một chút, đừng nói người trộm động kinh nghiệm mấy trăm năm, ngay cả là đi qua ba năm mươi năm, căn bản người có thể ra vào cửa động, đều trở nên rất nhỏ.

- Xem ra cửa vào mộ đạo này, hay vẫn là ở trong núi, tiểu Nhâm, chờ ngày mai người dẫn hai người, đánh một chút động trên núi, nhìn xem có thể tìm được hay không, hiện tại bây giờ chúng ta vẫn đi xem mộ thất trước nha.

Phát hiện trộm động, nói rõ ngọn núi này thật sự không phải do toàn bộ đá bao trùm, trộm mộ cổ đại có thể tiến vào, nhất định người hiện đại cũng được, cho nên sắc mặt của giáo sư Mạnh có chút lo lắng, nếu như một thất chính bị trộm, đối với giới khảo cổ quốc gia mà nói, chính là một tổn thất rất lớn.

Một đoàn người chui qua cửa đá, hai anh em Đại Ngưu đã từng tới bên trong mộ thất, bên trong mộ thất vẫn còn dày đặc tro bụi trên mặt đất, dấu chân lộn xộn đầy trên mặt đất, không cần hỏi, nhất định là của hai anh em này để lại.

Bộ phận bản bộ xử lý cũng rất tốt, không phải mặt bằng, mà là dùng mấy vách tường cùng thiên hoa bản góc hướng nóc nhà trung tâm dần dần nghiêng hình thoi tạo thành, trên mặt đường cong còn điêu khắc rất tinh xảo.

Bốn vách tường đều là đá xanh điêu khắc dựng lên, bên trên mỗi tảng đá đều có điêu khắc tinh xảo, nhưng phù điêu này so với bên trong đường hành lang tinh tế hơn rất nhiều, hơn nữa đều có liên quan lẫn nhau, dường như là kể một câu chuyện xưa gì đó.

Tại chính giữa mộ thất, bày đặt hơn hai thước rưỡi chiều dài, một quan tài đá rộng khoảng 1 mét, ở mặt ngoài quan tài đá cũng có khắc phù điêu hoa văn, phía dưới quan tài đá là một khối đá xanh để làm nền, lớn nhỏ vừa vặn tương xứng với quan tài đá.

Mà ở chỗ rẽ hai mộ thất, còn có hai cây cột đá cao lớn hình vuông hiện lên, bốn phía đều rất trơn bóng, đây là tăng cường trọng lực mộ thất, gia tăng chống lún sâu do áp lực.

- Qua... đầu đều là ai làm?

Trên mặt đất còn sót lại một ít gốm sứ bị nghiền nát, sau khi giáo sư Mạnh nhìn thấy nhất thời giận dữ.

Mặc dù những mái ngói gốm sứ này giá trị không cao, nhưng cũng là đã được giữ lại hơn hai nghìn năm trước, hơn nữa lại là văn vật không thể phục chế, có thể nói là đánh nát một kiện, thiếu một kiện.

- Đây... cái này là do em ta không cẩn thận đụng vỡ.

Đại Ngưu co co cổ lại, trả lời lại cẩn thận từng li từng tí, thật sự hắn không có nói thật, những vật này là do Nhị Ngưu ngại công kèn không chuyển ra, nhất thời nhàm chán cầm cái búa gỗ chơi đập cho nát mất.

Có một gạch ngói gốm sứ rất lớn, cũng bởi vì có chút vướng bận ở trước cửa, nên bị Nhị Ngưu đập nát mất.

Thật sự giáo sư Mạnh không hề nén được lửa giận trong lòng, chỉ vào Đại Ngưu nói:

- Đi, đi ra ngoài, người bây giờ đi ra ngoài đi!

Sở dĩ những nhân viên khảo cổ thống hận những kẻ trộm mộ gà mờ này, cũng là bởi vì trong nội tâm của bọn hần căn bản không có khái niệm bảo hộ văn vật, chỉ là cầm văn vật đáng giá tiền, hần còn nguy hại hơn những đám trộm mộ chuyên nghiệp nhiều.

Như đội trộm mộ của lão đại Như Dư, nếu như không cầm thứ đồ vật nào ra, tuyệt đối sẽ không làm hỏng, theo ý nào đó bên trên mà nói, bọn hần chính là các nhà khảo cổ học, thậm chí so sánh với một số chuyên gia tri thức còn có nhiều kinh nghiệm phong phú hơn.

Mà một số kẻ trộm mộ thời xưa, thì lại càng chú ý vấn đề này, có ít người đi vào bên trong mộ táng, chỉ nhặt những dạng đồ vật đáng giá cầm đi, tuyệt đối sẽ không lấy thêm một kiện, đây cũng là nguyên nhân những đại mộ có rất nhiều thậm chí vào chục lần bị trộm.

- Lão gia tử, ta... ta biến, bay giờ biến.

Say khi Đại Ngưu nghe hai thi thể kia bị cơ quan bắt chết, vẫn đa nghi có chút sợ mất hồn mất vía, lúc này giáo sư Mạnh đuổi hần đi ra ngoài, chính là hợp với tâm tư của hần, lập tức chạy đến cửa đá chui đi ra.

- Tiểu Trang, người phụ trách quay chụp, tiểu Nhâm, kiểm tra một chút xem, nhìn xem còn thứ đồ vật nào có giá trị còn sót lại không.

Sau khi mắng Đại Ngưu, giáo sư Mạnh hít sâu mấy hơi, lúc này trong lòng mới bình phục trở lại, bởi vì công tác tiếp theo là muốn mở hòm quan tài ra, không được phép có một chút sơ suất nào.

- Sư phụ, trừ chút ít đồ gốm, không có gì khác.

Sau khi thi dọn bên trong mộ thất cẩn thận một lần, tiến sĩ Nhâm dọn những đồ gốm sứ bị nát trên mặt đất còn sót lại, gom vào một đồng.

Mặc dù những vật này đã vỡ nát, nhưng sau khi mang ra vẫn có thể chấp vá chữa trị, đối với các nhà khảo cổ mà nói, chữa trị vật bồi táng bị tàn phá, cũng phải nắm giữ kỹ năng cơ bản hạng nhất.

An trí chính giữa một thất chính là thạch quan, phía đầu của thạch quan là mộ bia có khắc hồng hạc, ngồi lưu ly, hồng hạc đang bay lên bầu trời, hai bên hàng cây là thanh tùng thịnh vượng, bách thụ.

Phía trước quan tài là một bãi cỏ xanh mướt có hoa thơm tươi đẹp, ở chính giữa bãi cỏ là một con đường bằng đá nhỏ, lộ ra vẻ sạch sẽ u nhã, cả bức tranh vẽ trang trí quanh quan tài như một chốn tiên cảnh, giống như một biệt thự thanh tĩnh.

Hai bên quan tài, còn phân biệt vẽ hai con Cửu Thiên Phượng Hoàng đang vây quanh, đang truy đuổi hí lộng bảo châu, từ điểm này có thể nhìn ra, chủ nhân của quan tài là một nữ nhân.

- Tiểu Trang, cổ đại của chúng ta, quan tài còn gọi là Tổ Lão Phòng, mà cái quan tài như thế này, có hoa cây cỏ mộc, tiên hạc thanh tùng, giống như một lâm viên của hoàng gia.

Mạnh giáo sư nhìn thấy Trang Duệ cầm camera quay lại đồ án trên quan tài, mở miệng giải thích cho hần một chút, văn hóa Trung Quốc bác đại tinh thâm. mỗi một đồ án cũng không phải tùy tiện mà có, tất cả đều có ngụ ý.

- Lão sư, mộ táng trong nước khai quật được có nhiều hay không?

Trang Duệ mở miệng hỏi.

- Không nhiều lắm, nếu có thì chỉ là mộ táng thời Đông Hán, có thạch quan tồn tại!

Mạnh giáo sư đi quanh mộ táng một vòng, nhìn về phía nhìn về phía tiến sĩ Nhâm, nói ra:

- Tiểu Nhâm, cách thạch quan này có thể trực tiếp đẩy ra, người đi lên thử xem, thời điểm đẩy ra nhớ dùng dây thừng chốt lại, coi chừng ngã xuống đất.

Bởi vì bản thân thạch quan vô cùng nặng nề, mà đây cũng không phải là quan tài giống quan tài gỗ có đỉnh tán, có thể trực tiếp đẩy ra.

Trước khi tiến sĩ Nhâm mở nắp quan tài, Trang Duệ cầm đem tiểu đao, đi tới bên cạnh qua tài dùng nó chọc vào khe hở liên kết giữa nắp và quan tài, cho dù mỏng như lưỡi đao, cũng không cách nào đâm vào.

- Tiểu Trang, đừng thử, người cầm trang giấy, cũng chưa chắc có thể nhét vào.

Mạnh giáo sư nhìn thấy cử động của Trang Duệ liền cười lên, cổ nhân có rất nhiều công nghệ, có thể nói là xảo đoạt thiên công, huống chi là làm cho hoàng thất, những thợ thủ công kia cũng không dám không tận sức mà làm chứ?

- Lão sư, đây nó không được a!

Tiến sĩ Nhâm mang bao tay vào, đứng ở trước quan tài, dùng sức đẩy về sau, nhưng cho dù tiến sĩ Nhâm có dùng sức đỏ cả mặt, nắp quan tài vẫn bất động.

1089. Chương 1 089: Thạch Quan. (quan Tài Đá)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1089: Thạch quan. (Quan tài đá)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Mạnh giáo sư lắc đầu, nói ra:

- Khí lực nhỏ, tiểu Lưu, người giúp một tay đi!

Nhưng cho dù có tăng thêm tiểu Lưu cũng không cách nào đẩy nổi, Trang Duệ nhìn thấy tình hình này, nói ra:

- Lão sư, ta đến thử xem a...

Đem camera giao cho tiến sĩ Nhâm, Trang Duệ đeo bao tay vào, hai tay đặt lên nắp quan tài, hai tay vừa dùng lực, lập tức trên thạch quan phát ra âm thanh ken két, mà nắp quan tài cũng di động, chậm rãi dời ra phía sau.

- Đúng là không nhẹ!

Trang Duệ suy nghĩ một chút, cái nắp quan tài này nặng mấy trăm cân, cũng không biết cổ nhân làm cách nào di chuyển nó lên núi để đặt lên một thất nữa.

- Móa!

Thời điểm dưới thân nắp quan tài lộ ra một cái khe nhỏ, một mùi vị tanh tưởi không thể dùng ngôn ngữ hình dung truyền vào trong mũi của Trang Duệ, Trang Duệ vội vàng buông tay, nhanh chóng đi ra sau.

- Ơ, cái gì thế này...

Sau khi vịn lên vách tường, Trang Duệ cúi người xuống, liên tục nôn ọe vài tiếng, bởi vì cái mùi vị kia quá khó nghe, trong nháy mắt thiếu chút nữa đã làm Trang Duệ bất tỉnh.

Tiến sĩ Nhâm cầm một bình tinh dầu tới, sau khi thoa ở chóp mũi và thái dương của Trang Duệ, tràn đầy áy náy nói ra:

- Trang Duệ, bôi chút tinh dầu này đi, ta xin lỗi, ta quên nói với người, lúc mở nắp quan tài phải tận lực ngừng thở.

- Cái này, cái quan tài này đã qua một hai ngàn năm rồi, tại sao vẫn còn mùi hôi thối như vậy?

Trang Duệ mất tới năm sáu phút sau, mới cảm thấy nhẹ nhõm trở lại, nhìn vào trong cái khe nhỏ của nắp quan tài, đúng là không có dung khí tiến lên nữa.

Mạnh giáo sư nhìn thấy bộ dáng của Trang Duệ, vừa cười vừa nói:

- Cái thạch quan này đây kín rất tốt, cộng thêm mộ táng này một hai ngàn năm không mở ra, cho nên mùi vị ngưng tụ lại, tiểu Trang, không có việc gì, tuy mùi vị khó nghe, nhưng không có độc đâu.

Mạnh giáo sư không ít lần chủ trì việc mở nắp quan tài trong các mộ táng, hơn nữa trước kia còn dùng dùng thân phận nhân viên công tác mà mở quan tài, cho nên cũng biết rất rõ, mùi khó ngửi gì cũng đã từng ngửi qua, lúc này hấn đứng ở cách quan tài không xa, đối với cái mùi vị này giống như không ngửi thấy..

Trang Duệ ngửi được một tia của mùi vị này, ngay cả vị của tinh dầu cũng không lẫn át được, vội vàng nói:

- Ta ra phía sau để kéo nắp quan tài xuống.

- Cẩn thận một chút, tiểu Nhâm tiểu Lưu, chuẩn bị dây thừng và đòn cho tốt, đợi lát nữa bỏ xuống thật nhẹ đấy.

Mạnh giáo sư chỉ huy mọi người làm bước cuối cùng, thạch quan và cỗ mộ này cực hiếm, cộng thêm phù điêu phía trên vô cùng tinh mỹ, bản thân đã là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng trân quý.

Trang Duệ kéo nắp quan tài về sau cỡ một mét, sau khi bốn người tiến sĩ Nhâm và tiểu Lưu buộc dây tốt, bốn người đứng hai bên, hấn giờ lên, lập tức, mùi vị tang tưởi này càng nồng nặc, tràn ngập cả mộ táng.

Trang Duệ đã đeo khẩu trang, hơn nữa rút lên khẩu trang không ít tinh dầu, cho dù cảm giác không được tự nhiên, mở miệng nói ra:

- Lão sư, trước tiên có nên dùng quạt để lưu thông không khí hay không?

Bọn họ mang theo một cái máy quạt gió da mềm có đường ống dài hơn trăm mét, có thể kéo vào trong mộ thất.

- Không được, có mùi hôi thối này nói rõ đồ vật mục nát không bao nhiêu, nếu không khí mới vừa tiến vào, chỉ sợ cái gì cũng không còn thừa lại.

Mạnh giáo sư lắc đầu, giờ phút này hấn cũng đeo một đôi bao tay lên, sợ dĩ đeo bao tay, bởi vì sợ vật chất trong mộ ăn mòn da.

- Gắm?

Mạnh giáo sư dưới ngón đèn chiếu xuống, nhìn vào trong thạch quan, sau đó phát ra tiếng kêu kinh hãi, từ trong khẩu trang truyền ra.

Tuy Trang Duệ không thích mùi trong quan tài, nhưng trong lòng hấn đứng là hiếu kỳ, là vật gì có thể làm cho Mạnh giáo sư thất thố như thế? Vội vàng bước tới trước quan tài, nhìn vào bên trong.

- Tại sao không có thi thể?

Trang Duệ cố nén mùi vị tanh tưởi khó nghe, nhìn vào trong, phát hiện ở trong chỉ có một ít đồ vật giống như vải, mà thi thể trong tưởng tượng của hấn lại không nhìn thấy.

- Thi thể ở dưới cùng nhất, trước tiên phải thanh lý đồ vật ở trên mới thấy được.

Tiến sĩ Nhâm cũng đeo bao tay vào, bắt đầu công tác thanh lý vật phẩm trong thạch quan, chủ yếu do hấn và Mạnh giáo sư hai người đến tiến hành.

Mà những người khác đều cầm theo một ít túi và túi giấy, mỗi cái túi đều có nhãn hiệu, đây là ghi chép thứ tự của vật phẩm, quá trình nghiên cứu văn hiến, thứ tự của các vật phẩm, không được phép sai.

- Phía trên có chữ, là chữ Thọ à?

Trang Duệ nhìn thấy trên gấm, có một chữ thọ, bên cạnh có rất nhiều hoa văn trang trí, tuy nhiên phủ đầy bụi mấy ngàn năm, nhưng vẫn như mới.

- Đây là gấm vạn thọ bị của nhà Hán, trước kia cũng khai quạt qua, nhưng những mộ táng đó đều bị trộm qua, ta cũng lần đầu tiên được thấy vậy gấm nguyên vẹn, đây là bảo vật vô giá a.

Mạnh giáo sư nhìn những tấm gấm này, nói tiếp:

- Cái này gọi là nhị sắc kim khó cầm, phía trên có hoa văn, toàn bộ đều là vàng, bạc chính là nguyên liệu dẹt, lấy kim tuyến làm chủ, một số hoa văn dùng bạc làm chỉ buộc, vào thời cổ đại, chỉ có hoàng thất mới được dùng.

Mạnh giáo sư đang cùng Trang Duệ nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy tiến sĩ Nhâm vươn tay ra, nhắc một góc gấm lên, không khỏi hô lên:

- Chậm một chút, không được!

Nhưng Mạnh giáo sư hơi chậm, bởi vì bàn tay của tiến sĩ Nhâm đã cầm vào tấm gấm, Trang Duệ thấy rõ ràng, màu sắc xinh đẹp kia, vừa rồi giống như gấm, trong lòng bàn tay của tiến sĩ Nhâm, đã hóa thành tro tàn.

- Ai, cũng không trách người, những thứ như vải vóc và gấm rất khó bảo tồn được, tiểu Trang, mau chụp những hoa văn này lại, lưu làm tham khảo sau này.

Mạnh giáo sư thở dài một hơi, hẳn còn muốn quan sát thêm một hồi, nhưng tiến sĩ Nhâm động thủ, đã làm động tới gấm, màu sắc của nó từ từ ảm đạm, chắc hẳn là một lát nữa không khí lưu thông vào, những tấm gấm này không còn tồn tại nữa.

Trang Duệ nghe xong, vội vàng cầm camera, sau đó chụp lại mỗi kiểu hoa văn trên đó, hiện tại hẳn cũng biết, thi thể chủ nhân, đang nằm ở phía dưới những tấm gấm này.

Không khí trong mộ thất từ từ thanh tịnh lại, mà gấm trong thạch quan, màu sắc càng ngày càng tối lại, so với vừa rồi, hoàn toàn không cùng cấp độ.

- Tốt, bắt đầu đi, cẩn thận một chút, một tầng lại một tầng.

Gấm không thể bảo tồn, cho nên Mạnh giáo sư chỉ khó chịu trong chốc lát, phát hiện đây là mộ thất nhà Hán nguyên vẹn, hẳn rất hưng phấn.

Phải biết rằng, hiện đại khai quật mộ táng nhà Hán, trên căn bản là mười mộ chín mộ không có gì, mà những cái mộ không đó, bên trong cũng không có thừa vật gì, không sai biệt lắm đã bị những tên trộm mộ trong lịch sử trộm đi trước rồi.

Tuy hiện tại chỉ mới phát hiện mộ thất, nhưng cũng đủ lý do để tin tưởng, khả năng bị trộm của mộ thất này rất nhỏ, có lẽ là một phát hiện rúng động giới khảo cổ.

- Số một, khai quật cổ vật, kim ti thủ trục một đôi...

- Số ba, khai quật cổ vật, phượng sai một cái!

1090. Chương 1 090: Nhân Tuẫn. (tuẫn táng) (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1090: Nhân tuẫn. (Tuẫn táng) (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Cái này... Đây là kim ti phượng quan, coi chừng, sắp đặt phải cẩn thận.

Cũng không biết cái vạn thọ bị này bao nhiêu tầng, dù sao cứ xóc lên mỗi tầng, cơ hồ mỗi tầng đều có một ít vật bồi táng, phần lớn đều là nữ nhân sử dụng, mà đầu của quan tài được thanh lý trước hết, mà một ít cổ vật quan trọng cũng xuất hiện.

Từ camera Trang Duệ nhìn thấy, đây là một cái mũ phượng, cả mũ phượng chỉ dùng tơ vàng để chế thành, chạm trổ cầu kỳ, giàu có quý phái, hơn nữa phía trên còn khảm nạm mấy chú khối bảo thạch.

Mũ phượng nang cao lên, mà cả cái mũ phượng tạo hình thành một con phượng hoàng vàng, trong miệng phượng ngậm một khối châu báu, phục trang đẹp đẽ hòa lẫn với vàng, cực kỳ tráng lệ.

Sau khi Mạnh giáo sư nghiêng người nâng mũ phượng lên, cả mộ thất đều lộ ra ánh sáng chói mắt.

Sau khi cất kỹ mũ phượng, Mạnh giáo sư và tiến sĩ Nhâm từng bước thanh lý số gấm còn lại, sau khi hao phí hai tiếng đồng hồ, chỉ trong cái quan tài này, lại móc ra hơn hai trăm ba mươi món cổ vật.

Một cái đầu lâu còn sót lại một ít lông xuất hiện, đó là thi cốt của nữ nhân, cuối cùng cũng hiện ra trước mắt của mọi người.

Nói trung thực ra, trong quan tài của một thất u ám quỷ dị, nhìn thấy thi hài người chết, cùng nhìn thấy thi hài người chết ở bên ngoài rất khác biệt, tuy Trang Duệ là người vô thần, nhưng trong nội tâm cũng có cảm giác sờn hết cả gai ốc.

Đoán chừng đây là lần đầu tiên Trang Duệ tham gia vào công tác khai quốc hiện trường khảo cổ mộ táng, trừ hẩn ra, những người còn lại làm như không thấy, Mạnh giáo sư kéo căng đôi bao tay, đã bắt đầu kiểm tra răng của thi cốt.

Nhìn thấy Mạnh giáo sư trực tiếp lấy kính lúp ra, đưa mắt nhìn vào đầu của người chết, tóc của Trang Duệ như dựng thẳng lên, Trang Duệ tự vấn lòng, chỉ sợ bản thân hẩn sẽ không chuyên nghiệp như vậy.

Các nhà khảo cổ học nếu như chọn học ngành khảo cổ học, không chỉ cần học lịch sử học và hóa học học, mà đối với giải phẫu y học cũng cần phải biết tới, tối thiểu nhất là sau khi nhìn thấy người chết, cũng phải biết thi thể tử vong bình thường hay không tử vong bình thường.

- Từ trình độ mài mòn của hàm răng nữ nhân này, có lẽ tuổi không lớn, tối đa không cao hơn ba mươi, chẳng lẽ là nhân tuần?

Mạnh giáo sư sau khi kiểm tra bộ hài cốt, sắc mặt có chút ngưng trọng, mọi người ở đây cũng biết, dùng người sống chôn cùng, chính là tập tục mai táng của người cổ đại, có thể là thê thiếp của người chết, tùy tùng hoặc nô bộc cũng bị mai táng chung, cái này gọi là nhân tuần.

Dùng người sống chết theo, có thể nói là chế độ dã man tàn nhẫn nhất của lịch sử cổ đại Trung Quốc, sau đời Tần Hán thì thu liễm, thường thường là được thay thế bằng tượng gỗ, tượng đá, sau đời Tần Hán thì tuần táng người sống rất ít.

Nhưng vào đời Minh, nhân tuần theo gió tro tàn lại cháy, từ khi Minh Thái Tổ mà bắt đầu, Minh Anh Tông chấm dứt chế độ tuần táng, sau đời nhà Thanh Hoàng Thái Cực, Thuận Trị đều tồn tại chế độ tuần táng, tới đời Khang Hi mới chấm dứt chế độ tuần táng thời phong kiến.

- Lão sư, có lẽ là giết trước, sau đó mới mai táng chung không?

Tiến sĩ Nhâm có chút không đồng ý, nhân tuần trước thời Tần Hán, sẽ không hậu táng như thế này, phần lớn đều là chôn cùng vũng hố, đem người sống bỏ vào trong hố rồi chôn, hoặc là bỏ người sống vào trong mộ thất của người chết, đóng cửa mộ lại, sau đó để bọn họ chết ở bên trong.

Chỉ có Minh triều và Thanh triều, mới cho phép những phi tử này tự vận, sau đó mới dùng quan tài, an táng bên trong mộ thất của hoàng đế, nhưng rất hiển nhiên, đây tuyệt đối không phải là mộ táng của thời Minh Thanh.

Theo lời của tiến sĩ Nhâm, cho phép chết trước sau đó mới cho an táng chung, cũng là cách làm thường dùng của thời Minh Thanh, sau khi lăng mộ của hoàng đế tu kiến xong, nếu như hoàng hậu chết sớm, sẽ sắp đặt vào trong đó trước, đợi đến lúc hoàng đế sau khi chết, lại mở cửa mộ táng ra, an táng chung một mộ thất.

Cũng đúng là như thế, vị trí của lăng mộ hoàng đế Thanh triều là rõ ràng nhất, như người đời điều biết, bởi vì dễ dàng mở ra như vậy, Tôn Điện Anh đã trộm mộ của Từ Hi và Càn Long không còn gì.

Mạnh giáo sư lắc đầu, nói ra:

- Không có khả năng, mộ thất đã đóng lại rất khó mở ra, có lẽ là tuần táng, nhưng có thể ở chung một thạch quan, chắc hẳn nữ nhân này có địa vị rất cao.

Mộ táng của hoàng đế cổ đại, nhất là mộ táng của hoàng đế Tần Hán và mộ táng của hoàng đế triều Nguyên, là cực kỳ che giấu, chỉ có hoàng gia mới biết, dù có ghi chép cũng không trọn vẹn không được đầy đủ, chỉ biết được phương vị đại khái, một khi mộ táng phong bế, tuyệt đối là không mở ra lần nữa.

Mạnh giáo sư vừa dứt lời, lúc này cần thận tìm kiếm trong thạch quan, hắn muốn tìm một ít vật có thể chứng minh thân phận của chủ nhân, nhưng đáng tiếc là, trừ vật bồi táng, không có văn tự nào nữa.

- Đi, đem Cửu Khiếu Nội Ngọc trong miệng ra, những vật này là thứ bọn trộm mộ thích lấy nhất.

Khai quật thi cốt của nữ nhân này, hứng thú của Mạnh giáo sư đối với cổ mộ này càng lớn, hiện tại hắn đã có thể khẳng định, chủ nhân của mộ táng này, thậm chí rất nhiều khả năng là mộ thất tuần táng, dù sao lấy thân phận chủ mộ thất, không chỉ có một người tuần táng.

Thông tục giảng: “Cửu khiếu” chính là hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng, trước âm đạo niệu đạo và hậu môn, sau đó nhét ngọc vào, trên cơ bản đã rơi xuống quan tài, rất nhanh được nhặt ra.

Nhưng ngọc được nhét trong hậu môn, thì sau khi nhân viên công tác mang thi cốt ra ngoài bỏ vào trong túi, mới đem ngọc nhét này lấy ra.

Trang Duệ đã xem qua, là chỉ Ngọc Thiên (ngọc con ve), Ngọc Thiên còn lại là Vương Hàm, được cho vào miệng hoàng đế sau khi chết.

Đây là Ngọc Thiên có đầu mắt lớn, thân cánh nhỏ hình dáng thon dài, kỹ thuật tinh xảo, sau khi cầm Ngọc Thiên lên, nhìn về phía trên ẩn ẩn có chữ bát (), diễn hình cho kỹ thuật điêu khắc bát đao.

Đầu Ngọc Thiên không có lỗ thủng, thuần túy là ngọc được dùng làm chôn cất mới làm thế, chất liệu ngọc thượng đẳng, nhưng phía trên có thấm máu, cho nên bên ngoài thân ngọc có chút hồng, vừa nhìn là biết nó đã thấm vào trong ngọc, cầm ở trong tay huyết quang lưu động, vừa nhìn là biết không phải phàm phẩm.

- Dù thế nào, Trang Duệ, nhìn thấy có phải không bỏ xuống được đúng không..., ha ha...

Sau khi tiến sĩ Nhâm thu thập đồ vật ở đây xong, nhìn thấy Trang Duệ yêu thích không buông tay vuốt vuốt Ngọc Thiên, không khỏi nói đùa, hắn biết rõ Trang Duệ là từ đồ cổ phát triển tới khảo cổ, nhìn thấy những vật này, giống như lão sư nhìn thấy văn hiến, hận không thể ôm về nhà từ từ nghiên cứu.

- Ha ha, Nhâm ca, đúng thế thật, một ít đồ chơi này, ngài biết rõ cần bao nhiêu tiền không?

Trang Duệ cười cười, chỉ một khối Ngọc Thiên này cho dù thế là chạm trổ hay là màu sắc, đã là Ngọc Thiên tốt nhất hắn nhìn thấy qua, nếu như có thể khảo chứng ra thân phận của chủ nhân mộ táng, chỉ sợ một món đồ trong đây, đã có thể bán giá trên trời.

1091. Chương 1 091: Nhân Tuấn. (tuấn Táng) (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân (.

Chương 1091: Nhân tuấn. (Tuấn táng) (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Mười vạn? Không kém bao nhiêu chứ?

Sau khi tiến sĩ Nhâm nghe Trang Duệ nói như thế, bình thường lực chú ý của hắn đặt trên khảo cổ học, tuy cũng có thể xem xét một ít thật giả của cổ vật, nhưng đối với giá cả cổ vật trên thị trường đồ cổ, không biết nhiều lắm.

Cho nên khi nói ra giá mười vạn, cũng là tiến sĩ Nhâm nói ra, trong suy nghĩ của hắn, khối ngọc này không còn màu trắng thuần khiết như trước, ngọc chất còn bị thấm máu, đoán chừng bán không được bao nhiêu đâu.

- Mười vạn? Nhâm ca, mười vạn ngay cả kỹ thuật bắt đao của khối Ngọc Thiên này cũng không mua nổi.

Trang Duệ nghe vậy liền cười, dùng ngón cái vuốt lên khối ngọc này, nói tiếp:

- Màu sắc của nó đã thấm máu, ngọc trắng hiện hồng, hơn nữa là danh gia thời Hán chạm tro, như vậy một khối Ngọc Thiên này trong phòng đấu giá, cũng có giá hơn hai trăm vạn trở lên. nguồn (.)

- Hai... Hai trăm vạn? Cái này... Cái đồ chơi nhỏ bé này, có thể đáng giá nhiều tiền như vậy sao?

Thiếu chút nữa tiến sĩ Nhâm cho rằng mình nghe nhầm, hắn đi theo Mạnh giáo sư khai quật cổ mộ và thực địa không ít, cơ hồ chỉ cần thi cốt nguyên vẹn, đều có thể có ngọc Cửu Khiếu, đến bây giờ gặp ít nhất cũng vài chục mộ như thế, nhưng hắn không nghĩ tới, thứ đồ vật như vậy, giá cả lại cao thế.

- Ha ha, Nhâm ca, hai trăm vạn chỉ là giá khởi điểm, giá cuối cùng của nó cũng không dưới năm sáu trăm vạn đâu! Nhưng cũng không phải giá trị của khối ngọc cao như thế, phần lớn hơn mười vạn đều có thể mua được, nhưng màu sắc của nó thập phần đẹp đẽ, hơn nữa kỹ thuật chạm tro phi thường tốt, chất ngọc cũng không tệ, cho nên mới quý như thế.

Táng ngọc (ngọc chôn cùng) cũng phân phẩm chất, táng ngọc vào thời kỳ Tần Hán, kỳ thật giá cả rất thấp, bởi vì những táng ngọc này phẩm chất không thuần khiết, cơ hồ tất cả đều là nửa đá nửa ngọc, mà hơn phân nửa đều là tảng đá, đương nhiên không đáng tiền.

Cho nên giá cả táng ngọc trên thị trường không ổn định, táng ngọc phẩm chất tốt cao tới dọa người, phẩm chất chênh lệch thì giá rau cải cũng không bằng.

Nhưng khối Ngọc Thiên trong tay của Trang Duệ, tuyệt đối là cực phẩm trong táng ngọc, nếu để cho hắn nhìn thấy trong phòng đấu giá khối táng ngọc như thế, hắn nhất định sẽ bất kể giá cả mà mang về.

Nghe Trang Duệ nói, tiến sĩ Nhâm trợn mắt há hốc mồm, hiện tại hắn đã biết được, vì sao những tên trộm mộ bất chấp nguy hiểm, đi đào móc một cổ mộ, đây quả thật là một vốn vạn lời, chỉ cần phí chút sức, hồi báo vô cùng phong phú.

Lại nhìn Ngọc Thiên trong tay Trang Duệ, ánh mắt của tiến sĩ Nhâm đã không giống lúc trước, một năm hắn chỉ kiếm được mười hai vạn, nhưng đồ vật nhỏ này, đã có thể chống đỡ cả đời của hắn cơm áo không lo.

- Ai, tiền tài động nhân tâm, tiểu Nhâm, tiểu Lưu, nhớ kỹ, những vật này đều là truyền thừa lịch sử của quốc gia, là vật tham chiếu lịch sử, nhất thiết không được để tham niệm lấn át.

Mạnh giáo sư nghe Trang Duệ đối thoại với tiến sĩ Nhâm, đột nhiên chọc vào một câu, lời này đã làm tiến sĩ Nhâm và các nhân viên khác, liên tục gật đầu.

Mạnh giáo sư nói lời này không phải thối tha, mà rất nhiều viện bảo tàng trong nước, không thiếu con sâu làm rầu nồi canh, đem ồ ồ vật trân quý trong bảo tàng trộm đi, sau đó bán ra ngoài, chuyện như vậy cũng không phải mới xảy ra một hai lần, đã có nhiều lần án lệ.

Những người này quá nguy hại, so với trộm mộ càng không thể khoan dung, thuộc về tri pháp phạm pháp, đồng thời cũng làm xói mòn bảo vật quốc gia ra nước ngoài, trên căn bản là khó truy thu.

Muốn nói tâm tính, trong những người này tâm tính tốt nhất chính là Trang Duệ, hắn chỉ đơn thuần ưa thích, ưa thích những cổ vật lịch sử, về phần tiền tài, đối với hắn mà nói ý nghĩa đã không phải là rất lớn.

- Đi, hiện tại đã đến giữa trưa, chúng ta phải nắm chắc tìm cho ra cửa chính mộ thất, sau đó đi ăn cơm nghỉ ngơi một hồi, buổi chiều tiếp tục công việc...

Sau khi Trang Duệ trả lại Ngọc Thiên, Mạnh giáo sư bắt đầu phân phối công tác, kể cả Trang Duệ cũng thế, mỗi người đều cầm chùy gỗ, đánh lên vách tường bốn phía.

- Ở chỗ này, lão sư, ta nghe được âm thanh có chút không đúng.

Sau ba bốn phút, Trang Duệ gõ lên vách, kỳ thật khi tiến vào mộ thất, hắn đã nhìn thấy cửa mộ, hiện tại chẳng qua là ra dáng mà thôi.

Cửa mộ thất này từ hai khối đá xanh làm thành, phía trên cũng có đồ án, cùng chung quanh với vách tường chung quanh, nếu như không phải nghe được hồi âm ở phía sau, vẫn tương đối khó phát hiện.

Mở cửa bên ngoài của cửa mộ rất khó khăn, nhưng mở từ bên trong ra lại rất dễ dàng, đây là một cái van, dưới mặt đất có ba lỗ khảm, tận cùng bên trong là một khối Long Thạch dài mảnh, Trang Duệ kéo nó một cái, cửa mộ sẽ mở ra.

- Được rồi, đều đi ra ngoài đi, đằng sau là đường hành lang, sau khi ăn cơm xong đi vào nữa, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút, nếu như cái hành lang này chưa có người nào đi qua, vô cùng có khả năng có cơ quan tồn tại...

Sau khi mở cửa mộ, một mùi vị mục nát và bùn đất truyền tới, làm ọi người ở phía sau ho sặc sụa.

Cơm trưa do Trương lão đầu mang tới, buổi sáng hắn đi vào trong thị trấn mua mấy cân thịt, làm một nồi lớn thịt nướng khoai tây, món chính là mận dầu, còn có một thùng cơm trứng cuộn, súp rong biển.

Tuy nói tay nghề của Trương lão đầu không bằng đầu bếp năm sao, nhưng làm cơm trưa ọi người, mọi người cũng rất mệt mỏi, ăn có cảm giác đặc biệt.

Thu hoạch buổi sáng không nhỏ, trong lòng mọi người đều có chút hưng phấn, từ dấu hiệu trước mặt mà nhìn, tòa cổ mộ này không bị trộm qua, là một tòa đại mộ Hán thất không bị phát hiện, chắc chắn sẽ khiến giới khảo cổ trong nước khiếp sợ.

Những tòa mộ đời Hán đã khai quật trong nước, tuy đều là mộ táng có quy mô lớn, nhưng trong thời gian hai ngàn năm lịch sử dài đằng dặc, số mộ thất bị trộm còn nhiều hơn gấp trăm lần số mộ phát hiện khai quật được, những thứ đồ vật bên trong đều bị trộm mộ mang đi không còn gì

Cho dù như vậy, cũng đã khai quật được hơn mấy vạn món cổ vật, có thể nghĩ, trong một tòa mộ thất đời Hán còn nguyên vẹn, sẽ có bao nhiêu bảo tàng.

- Trang Duệ, thời điểm lát nữa đi xuống dưới, còn dò xét và thang cũng mang đi, con đường phía sau mộ, chỉ sợ không phải an toàn đâu.

Sau khi nghỉ ngơi trên đỉnh núi một hồi, mọi người nhao nhao cột dây thừng bên hông, chuẩn bị đi xuống dưới lần nữa, mà tất cả cổ vật khai quật vừa rồi, đều bị cảnh sát vũ trang canh giữ trong một túp lều, sẽ do cảnh sát vũ trang chuyên môn trông coi.

Sau khi bọn người Trang Duệ ăn cơm một lúc, quạt thông gió hoạt động liên tục, lần nữa trong mộ thất, không khí đã trở nên tươi mát, ngay cả mùi hôi thối khó chịu vừa rồi trong mộ thất, cũng biến mất. chỉ còn lại mùi bùn đất mục nát nhàn nhạt.

- Tiểu Nhâm, người đi ở phía trước, chú ý mặt đất và hành lang hai bên đường, cơ quan mũi tên có lẽ không có tác dụng gì, nhưng cần thận bẫy rập và đoạn long thạch.

1092. Chương 1 092: Minh Đăng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1092: Minh đăng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Thời điểm còn chưa tiến vào trong mộ thất, Mạnh giáo sư đã bắt đầu phân công, Nhâm Xuân Cường đảm nhiệm vị trí đầu tiên, hắn tuổi trẻ khỏe mạnh, cho nên hắn được Mạnh giáo sư cho đi phía trước dò đường.

- Lão sư, nên để ta đi phía trước đi, ta trẻ tuổi hơn Nhâm ca, thị lực lại tốt. có vấn đề gì cũng có thể lui ra ngoài.

Trang Duệ chủ động tiến lên xin đi giết giặc, cửa phía sau một thất, là hắc tìm ra sớm nhất, nếu hắc là người dẫn đường, tuyệt đối là không ai hơn hắc.

- Được rồi, vậy người cẩn thận một chút, trước khi đi đường phải dùng con dò xét thâm dò hư thật, sau đó mới cất bước...

Mạnh giáo sư nghe vậy gật gật đầu, muốn trở thành một gã khảo cổ học chính thức, không chỉ xem xét vật phẩm, nhất định phải có kinh nghiệm dò tìm, cái gọi là kinh nghiệm, phải từ thực tế kiểm chứng mà thành.

Trang Duệ vừa mới tiến vào mộ thất, chợt thấy bên trong truyền ra ánh sáng thấp thoáng, vội vàng quay đầu lại hỏi:

- Lão sư, chúng ta vừa đi ra ngoài, có mang theo đèn ra không?

Mạnh giáo sư trở lại hỏi:

- Có ai thời điểm đi ra ngoài, để quên đèn của mình sót lại bên trong mộ thất hay không?

- Không có, ta mang ra!

- Ta cũng có mang ra!

- Tiểu Trang, có phải là đèn của người không?

Một đoàn người nhao nhao đáp lời, nhưng không có ai để quên đèn của mình ở bên trong mộ thất, chuyện này làm cho da đầu của Trang Duệ run lên, vội vàng phóng xuất linh khí ra quan sát một phen, nhưng không có bất cứ phát hiện nào.

Trừ linh khí tản mát của những cổ vật ở bên trong mộ táng ra, cũng không còn nhân loại tồn tại, chính là vì như thế, trong lòng Trang Duệ cũng khẩn trương hơn.

- Lão... Lão sư, bên trong có ngọn đèn, nhưng lúc ta đi ra, ta cũng mang đèn ra ngoài!

Trang Duệ nói chuyện cũng có chút cà lăm, không phải hắc nhất gan, nhưng bởi vì chuyện này quá mức quỷ dị, trong mộ thất đóng kín như vậy, sau khi đám người bọn họ đi ra ngoài, bên trong mộ thất lại có ngọn đèn xuất hiện, cho nên...

Trang Duệ còn chưa dứt lời, cũng chỉ còn lại một giải thích, đó chính là có ma quỷ, đó là minh đăng, ở trong mộ táng có quỷ hồn phóng ra, nhen nhóm đèn ở vách tường hai bên!

Sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, mấy người đằng sau cũng có chút sợ hãi run rẩy, không khỏi nhìn quanh bốn phía, ngay cả tiếng quạt gió vốn bình thường, lúc này lại giống như tiếng quỷ khóc, rất quỷ dị.

Tuy lá gan của Trang Duệ không nhỏ, nhưng việc này đúng là không có cách giải thích khác, mọi người đối với không biết sự chuyện không biết, mấy ngàn năm qua chưa ai nhìn thấy, nhưng lại sinh ra trong trí tưởng tượng, vẫn có một loại e ngại hư vô mờ mịt.

- Tiểu Trang, sợ cái gì? Người mở ra, người tiến vào trước, nhiều người sống như vậy, còn sợ bị quỷ hù sao?

Bỗng nhiên âm thanh của Mạnh giáo sư vang lên, Trang Duệ đưa lưng về phía hắc, cũng không có nhìn thấy gương mặt của hắc, lúc này đã mang theo nụ cười nhàn nhạt.

- Lão... Lão sư, không có việc gì, ta sẽ đi trước...

Nghe lời này của Mạnh giáo sư, trên mặt Trang Duệ hồng lên, nắm chặt côn dò đường trong tay, cắn răng một cái, đi vào bên trong cửa đá tiến vào trong mộ thất.

Sau khi tiến vào trong mộ thất, Trang Duệ nhìn rõ thêm, đó là ngọn đèn nhàn nhạt, đúng là sau khi đám người bọn họ rời đi những ngọn đèn này đã cháy lên, ngọn đèn rất u ám, giống như tùy thời có thể tắt.

Sắc mặt của những người khác cũng không có tốt đẹp như Trang Duệ, mà từ trên bàn tay cầm đồ vật của bọn họ, mấy người không tự giác mà dùng khí lực, mà các ngón tay cũng trắng bệch, cho thấy tâm tình mọi người khẩn trương.

Trong lúc nhất thời, không ai dám là người đầu tiên tiến vào bên trong hành lang, giống như quỷ hồn đang ẩn nấp ở đâu đó, ở trong mộ thất cũng không lớn, nhưng tiếng hít thở của mọi người có chút nặng nề.

Trong những người này, cũng chỉ có Mạnh giáo sư còn bảo trì tỉnh táo, sắc mặt như thường, sau khi nhìn sắc mặt của những người chung quanh một lần, nhìn về phía Trang Duệ, hỏi:

- Tiểu Trang, sợ sao?

- Sợ... Không sợ, lão sư, ta sẽ dò đường tiếp...

Nói không sợ là giả, Trang Duệ đồng học lúc này đầu gối như mềm nhũn ra, toàn thân vô lực, việc này đúng là quá cổ quái, từ thời điểm hần mở cửa ra, bên trong hoàn toàn tối đen, nhưng bỗng nhiên hiện tại xuất hiện ngọn đèn, thấy thế nào cũng lộ ra vẻ quỷ dị.

Đừng nói Trang Duệ, cho dù những nhân viên công tác khảo cổ khác có kinh nghiệm, cũng chưa bao giờ gặp qua tình huống như hiện giờ, con mắt mỗi người, ngay cả nháy mắt cũng không nháy, nhìn chăm chăm vào con đường.

- Kết... Kết nha...

Thời điểm đi ra ngoài, cửa mộ là nửa đây, Trang Duệ lấy hết can đảm, mở cánh cửa nửa đây ra, con mắt nhìn vào trong hành lang, trên mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Cách mặt đất khoảng chừng một mét năm, một chiếc đèn bằng đồng, đang lẳng lẳng bốc cháy, mà cách ba mét cách ngọn đèn này, cũng có một ngọn đèn khác đang bốc cháy, cứ mỗi ba mét, sẽ có một ngọn đèn như thế.

Giống như những cái bật lửa, một đường này, tất cả ngọn đèn trên hành lang đã bốc cháy lên.

Trên hình ảnh ngọn đèn có bóng người đang quỳ, hình chiếu thập phần rõ ràng, nguyên bản chỉ là cái hình người, nhưng giờ phút này giống như đang cười với Trang Duệ.

- Lão... Lão sư, chuyện này... Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Tuy lực trấn định của hần rất mạnh, nhưng thời điểm Trang Duệ nói chuyện, vẫn không tự chủ được mà cà lăm, trong nội tâm gần đây lý luận vô thần rất vững chắc, nhưng lúc này có chút dao động.

- Trang Duệ, chắc ngươi đã biết nguyên nhân ngọn đèn trong một thất bị tắt chứ chứ?

Mạnh giáo sư không có trực tiếp trả lời Trang Duệ, mà hỏi một vấn đề khác.

- Khi đi học ta cũng biết, nếu như trong một mộ táng bị phong kín, nguyên nhân chính là do không khí hao hết, ngọn đèn sẽ bị dập tắt, thứ hai chính là do dầu thấp cháy hết, ngọn đèn sẽ dập tắt, nhưng lão sư, cái mộ thất này đóng kín rất tốt, mà mộ táng này có từ hơn hai ngàn năm trước, không có khả năng ngọn đèn vẫn còn cháy tới giờ a? Điều này cần bao nhiêu dầu?

Đối với Mạnh giáo sư, nỗi sợ trong lòng Trang Duệ tiêu tán không ít, nhưng hần vẫn cảm thấy nghi vấn, Trang Duệ đúng là không có can đảm tiến vào trong hành lang, bản thân mình có linh khí quan sát người, nhưng chưa hần hữu hiệu với quỷ hồn a?

- Trang Duệ, ngươi biết cái gì gọi là minh đăng không?

Mạnh giáo sư đứng trước người Trang Duệ, đi vào trong hành lang, cẩn thận quan sát những ngọn đèn trên vách tường.

- Biết rõ a, minh đăng là ngọn đèn vô tận, đức Phật ngày xưa gọi là nó vô tận đăng, tuy trong con đường này cũng dùng tới, nhưng lão sư, minh đăng trong mộ thất này có thể cháy mãi không tắt thật sao?

Trang Duệ nhìn Mạnh giáo sư, đáy lòng đó có chút bội phục, một trai tráng như hần không dám tiến lên, lão sư lại đi vào trước.

Mạnh giáo sư cười lắc đầu, nói ra:

- Ha ha, các người a, nhìn thấy đồ vật không biết, thì nghĩ ngay tới quỷ thần trong truyền thuyết, tiểu Nhân, người có biết nguyên lý nhen nhóm minh đăng là gì hay không?

1093. Chương 1 093: Đào Sa.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1093: Đào Sa.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunghlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

- Lão sư, quỷ thần ta không tin, nhưng trong các mộ thất mà ta khai quật được, đúng là chưa gặp hiện tượng này, ngài giải thích cho chúng ta rõ đi.

Tiến sĩ Nhân gãi đầu, cũng có chút không có ý tứ, vừa rồi trong lòng của hắn hoảng sợ, so với Trang Duệ chỉ hơn chứ không kém, dù sao liên tưởng đến những truyền thuyết trong cổ mộ, hắn đã hoảng sợ.

- Được rồi, mê hoặc của minh đăng, vẫn luôn là tiêu điểm tranh luận của giới khoa học, nhưng sau khi quốc gia ta nhiều lần khai quật cổ mộ, cũng đã xét nghiệm ra vật chất trong minh đăng, kết luận chính là...

Mạnh giáo sư đi tới phía trước mặt mọi người, chỉ vào ngọn đèn trên vách tường nói ra:

- Bên trong những ngọn đèn này chứa một chất hóa học sẽ bốc cháy khi gặp không khí, mà trong những phần mộ đóng kín thiếu dưỡng khí nó sẽ tắt đi. Mà lúc có người mở phần mộ ra, sẽ có nhiều dưỡng khí mới sẽ tràn vào trong mộ thất, làm cho chất hóa học trong đèn bốc cháy, đó là nguyên lý của minh đăng. Mà lúc chúng ta mở mộ thất này ra, những ngọn đèn này sẽ tự cháy, thế nào, biết rõ nguyên lý trong lòng còn sợ không?

Mạnh giáo sư nói ra lời này làm cho bọn người Trang Duệ bình tĩnh đại ngộ, bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy loại minh đăng này nên cảm thấy sợ hãi và nghi thần nghi quỷ, nếu như mọi người dừng lại trong mộ thất một hồi vào lúc trước, chỉ sợ có thể tận mắt nhìn thấy hiện tượng đèn tự cháy.

- Lão sư, ta sẽ đi trước a!

Sau khi biết rõ nguyên lý, trong lòng Trang Duệ không còn sợ hãi nữa, nhìn thấy Mạnh giáo sư muốn đi vào trong, vội vàng giành đi ở phía trước.

Trên đời này, thường thường đều là tự mình dọa mình, lúc không biết nguyên lý, trong nội tâm của Trang Duệ rất sợ hãi, nhưng sai khi biết rõ, nhìn thấy những minh đăng tự cháy này, trong nội tâm cảm giác hoàn toàn khác.

- Tiểu Trang, cẩn thận một chút, hành lang này không an toàn đâu, dùng quy mô của mộ táng này, chỉ sợ là có không ít cơ quan...

Mạnh giáo sư nhìn thấy Trang Duệ mào muội đi vào trong, vội vàng nhắc nhở một câu, kỳ thật lúc ban đầu hắn nhìn thấy minh đăng tự cháy này, hắn muốn khảo nghiệm sự gan dạ sáng suốt của đồ đệ này một chút.

Kết quả làm cho Mạnh giáo sư thỏa mãn, tuy Trang Duệ sợ hãi, nhưng cũng không có dọa chạy.

Nhưng học thức của hai tên đồ đệ này, đã làm Mạnh giáo sư bất mãn, minh đăng sớm đã tranh luận sôi nổi trong giới khoa học lại không biết, xem ra hai tên đồ đệ này không thêm chú ý tới.

- Lão sư, ta biết rồi!

Trang Duệ đáp ứng một tiếng, tình hình trong mộ táng, chỉ sợ không có bất kỳ người nào tinh tường hơn so với hắn.

Tuy linh khí trong mắt Trang Duệ không thể nhìn thấy vật dụng thực tế, nhưng có thể thông qua linh khí tản mát ra từ cổ vật, Trang Duệ vẫn nhìn thấy tình hình trong mộ thất.

Mà những mũi tên cơ quan kia, cũng có linh khí yếu ớt truyền ra, hơn nữa ở dưới mặt đất hành lang, đúng là không có yên ổn, Trang Duệ sớm đã cảm ứng ra.

Tuy ánh sáng từ ngọn đèn trong mộ thất u ám, nhưng cũng vẫn có nhiều đèn a, bởi vì cứ cách ba mét sẽ có một ngọn đèn, đem tình hình truyền vào trong mắt mọi người.

- Lão sư, phía trước có chút không đúng.

Thời điểm đi qua lối rẽ, Trang Duệ dừng bước lại, một mét phía trước hắn, có một cái bẫy rập thật sâu, bởi vì vấn đề góc độ, ngọn đèn trên vách tường không chiếu xạ vào, cũng thấy không rõ tình hình bên trong.

- Tiểu Nhâm, cầm cái thang tới, Wow, cái bẫy rập này đúng là không nhỏ a.

Mạnh giáo sư nghe được Trang Duệ nói thế, tiến lên nhìn, cầm đèn pin cường quang chiếu vào, trong miệng bỗng nhiên “Ồ” một tiếng.

- Bên trong có người...

Mượn đèn pin của Mạnh giáo sư, Trang Duệ cũng thấy rõ tình hình bên dưới, bẫy rập sâu đạt hai mét, độ rộng khoảng chừng bốn mét, bên dưới cắm mấy chục trường mâu và đao kiếm, tuy đã có dấu vết hoang gỉ, nhưng vẫn đứng sừng sững bên dưới.

Trang Duệ nói được một nửa, bên trong đúng là có người, nhưng là người chết!

Giữa những lưỡi đao sắc bén đó, một bộ xương trắng xuất hiện, đầu lâu và thân thể tách ra.

Đầu lâu không còn gì cả, nằm lẻ loi trong đáy hố, dưới ngọn đèn chiếu xuống, trong hốc mắt trống rỗng thâm thúy, giống như đang trình bày ra tạo ngộ thâm của mình.

- Lại là một kẻ trộm mộ!

Mạnh giáo sư nhíu mày lại, cầm đèn pin chiếu vào trong hành lang, một cái động xuất hiện trước mặt của mọi người, rất hiển nhiên là vận khí của tên trộm mộ này không tốt, đã thông được cửa động, lại rớt vào trong chạm bẫy.

Nhưng phía trước của mộ thất này khó bề phân biệt, ai cũng không biết trong mộ thất trước kia, có bị trộm mộ viếng thăm chưa.

- Lão sư, ngài nhường một chút, ta đem thang tới.

Trang Duệ tiếp nhận cái thang bằng hợp kim của tiến sĩ Nhâm, sau khi bắc ngang qua chạm bẫy, sau đó đưa chân dẫm lên, cảm giác coi như ổn định.

-Ồ?

Trang Duệ đứng đứng trên cái thang, con mắt đã nhìn vào trong hố sâu kia một vòng, đột nhiên dừng lại.

- Lão sư, trong này hình như có gì đó!

Trang Duệ phát hiện, phía dưới thi cốt, có một cái bài tử, bên trong có linh khí tồn tại, hơn nữa thập phần nồng hậu dày đặc.

- Ở đâu?

Mạnh giáo sư nhìn theo ngón tay của Trang Duệ, nhưng không nhìn thấy gì.

- Ta xuống dưới mang lên!

Trang Duệ giao đèn pin cho Nhâm Xuân Cường, chuẩn bị xuống dưới, giữa những đao kiếm bên dưới chạm bẫy có khe hở, chỉ cần không phải thân thể đụng trúng, đặt chân lên khe hở, cũng không hưởng thụ đãi ngộ đao kiếm xuyên tim như tên trộm mộ này.

- Tiểu Trang, tính toán, ta thấy chắc là đồ vật của tên trộm mộ lưu lại.

Mạnh giáo sư không muốn Trang Duệ mạo hiểm, bởi vì bẫy rập này quá sâu, một khi không chú ý sẽ dẫm phải lưỡi đao.

- Không có việc gì, lão sư, ta lập tức đi lên!

Trang Duệ nói chuyện, hai tay đặt bên cạnh mép hố, từ từ buông thân thể xuống, dùng chân đung trún trường mâu, nhìn thấy những lưỡi đao thương còn sắc bén, sau khi đá gãy chúng thành hai đoạn, liền rơi xuống hố.

Nhưng phía dưới cũng không có đao kiếm mực, nhưng nếu bị đao kiếm đâm xuyên qua vẫn phải chết, Trang Duệ không dám có chút chủ quan, sau khi hai chân đạp lên mặt đất, hai cánh tay mới buông ra.

- Nhâm ca, đem côn gỗ cho ta!

Trang Duệ thò tay tiếp nhận cây côn dò đường của Nhâm Xuân Cường, chọc xuống thi cốt, trừ cái đầu lâu đã rời ra, lập tức tách rời ra không còn nguyên vẹn nữa.

- Lão huynh chờ trách!

Trang Duệ cầu nguyện một câu, vội vàng hai tay ôm quyền nói với thi cốt, lúc này mới duỗi côn gỗ ra, hướng về địa phương nhìn thấy vật phẩm mà vươn tới.

- Hắc, không nhẹ a!

Vào lúc nó vào trong tay, thân thể Trang Duệ khom xuống, cầm lên một tấm bài tử bằng đồng lớn nhỏ chừng nắm tay em bé.

Bởi vì thời gian tuế nguyệt ăn mòn, trên bài tử đã không còn sáng bóng, mà cái bài tử bằng đồng này, phía trên có vết gỉ sét mà đen.

Trang Duệ thấy nó nằm chung với thi cốt của người xấu hổ này, cảm thấy có chút không tự nhiên, cũng bất chấp nhìn kỹ, lập tức cho nó vào túi quần, hai tay vừa dùng lực, leo lên mặt hố.

- Tìm được cái gì đó?

1094. Chương 1 094: Đào Sa.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1094: Đào Sa.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Sưu tầm by khunlongconhaman -

Nguồn: Vipvandan

Mạnh giáo sư cũng có chút tò mò, đối với những kẻ trộm mộ cổ đại, cũng phân ra hai phái nam bắc, hơn nữa còn có quan đi trộm.

Có thể nói, lịch sử kẻ trộm mộ và lịch sử phát triển của mộ táng cùng phát triển, trong giới khảo cổ, cũng có chuyên môn nhằm vào kẻ trộm mộ mà nghiên cứu.

Chủ mộ táng tận dụng tất cả phương pháp để bảo vệ mộ, mà kẻ trộm mộ thì tốn hết sức lực để tiến vào trong cổ mộ, cả hai tranh đấu mấy ngàn năm qua, nhưng trong lĩnh vực khai quật mộ táng, những kẻ trộm mộ vẫn chiếm cứ thế thượng phong.

- Là đồng bài, lão sư, ngài xem xem.

Trang Duệ đem đồng bài trong túi ra, đưa cho Mạnh giáo sư.

- Tiểu Nhâm, cầm chút nước, băng gạc và giấy ráp tới đây.

Mạnh giáo sư dùng đèn pin nhìn lên mặt của đồng bài một lúc, cái gì cũng không thể phát hiện, nhưng dùng ngón tay cái chà lên bề mặt, cảm thấy gập ghềnh, hình như trên đồng bài có chữ.

Tiếp nhận chút nước trong của Nhâm Xuân Cường, Mạnh giáo sư cũng tẩy trừ đồng bài sạch sẽ, sau đó dùng mảnh giấy ráp đánh bóng mặt ngoài của đồng bài, sau khi màu đen trên đồng bài được lau đi, đã lộ ra một màu vàng.

Sau đó là màu đồng xanh, Mạnh giáo sư lại dùng băng gạc dùng sức chà lau, màu sắc phía trên đã biểu hiện ra, đây là một khối đồng thau chế hành bài tử.

Mạnh giáo sư cầm khối bài tử trong tay, nhìn vào bề mặt nó, mặt ngoài của bài tử, phía trên điêu khắc mây mù lượn lờ, dưới núi có một nhánh sông xuyên qua.

Mạnh giáo sư lộn tay lại, nhìn mặt khác của đồng bài, phía trên có hai chữ, nhưng góc đứng của Trang Duệ không đúng, không có thể nhìn ra chữ gì.

- Đào Sa!

Không đợi Trang Duệ mở miệng hỏi, Mạnh giáo sư đã nói ra.

- Đào Sa? Đó là thứ gì?

Trang Duệ vốn cho rằng đây là lệnh bài giáo úy của Tào Tháo, không nghĩ tới nghe được hai chữ lạ lẫm.

- Ha ha, đây là một loại chức quan, đến đây không uống a, thì ra Đào Sa ghi lại trong lịch sử, đúng là tồn tại a!

Mạnh giáo sư nghe vậy cười, nhìn thấy bộ dáng nghi hoặc của Trang Duệ, nói tiếp:

- Vào thời cổ đại cũng không chỉ có Tào Tháo làm nghề trộm mộ, thời Nam Tống, Kim triều chiếm cứ Trung Nguyên, đã từng dựng lên hoàng đế bù nhìn, gọi là Lưu Dự, quốc hiệu Đại Tề.

Mà những người phía sau Mạnh giáo sư, đều yên tĩnh lắng nghe Mạnh giáo sư trình bày đoạn lịch sử này, nguyên lai, bản thân Lưu Dự, vốn là một tri phủ Nam Tống, đầu hàng người Kim, bị lập làm quốc chủ Đại Tề.

Nhưng chính quyền Đại Tề giống như bù nhìn, nhưng muốn khởi động quyền thu thuế tài chính và lưu thông tài chính, nhưng bất hạnh là, Đại Tề nhiều lần bị quân Kim cướp bóc chà đạp nhiều lần, mười không còn chín, nông thương đều bị phá hư rất lớn, thuế thu không được bao nhiêu, chính quyền Đại Tề lâm vào trì trệ.

Cùng lúc đó, so với Đại Tề, nước Kim giàu tới chảy mỡ, giàu cũng là vấn đề sao? Thật ra, Kim quốc cho dù cướp bóc của Bắc Tống hay là nhận tiến cống hàng năm của Nam Tống, đều là vàng bạc.

Nhưng vấn đề chính là vàng bạc, bởi vì Trung Quốc không thừa thải bạc và vàng, cho nên khác với phương Tây, từ thời nhà Tần của Trung Quốc đã dùng tiền đồng, lấy tiền đồng làm tiền bản vị cho chế độ.

Cho nên Kim Triều tuy có núi vàng núi bạc, nhưng khi mâu dịch với Nam Tống, không đổi được thương phẩm.

Mà Đại Tề không chỉ không có tiền đồng, cho dù là vàng bạc cũng hiếm thấy, vì vậy mà nhiều người sinh ra tật xấu là cướp bóc, nhớ tới trộm mộ như một con đường ra.

Bởi vậy, Lưu Dự thiết trí “Đào Sa Quan” là cơ cấu trộm mộ chính thức, đầu tiên trộm mộ hoàng lăng Bắc Tống, coi đây là tấm gương, vì giảm bớt quân phí khẩn trương, trong quân của Lưu Dự cũng mô phỏng theo, tự hành trộm mộ.

Nhưng do chỉ có Lưu Dự hoạt động, nên không có bao nhiêu sự thật lưu lại, hiện tại lại phát hiện ra bài tử Đào Sa Quan, làm cho nghiên cứu về Đại Tề năm đó, gia tăng thêm bằng chứng thực tế.

Nhưng làm cho Mạnh giáo sư khó hiểu là, quan trộm từ trước tới nay đều trộm rất bạo lực, vì sao lại có Đào Sa Quan chết ở đây, mà chung quanh không có dấu vết bị trộm? Chẳng lẽ là Lưu Dự phát hiện lương tâm cắn rứt, nên rút đi?

Bí ẩn từ thời cổ đại sót lại quá nhiều, Mạnh giáo sư suy nghĩ cả buổi cũng không tìm ra đáp án, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, thu đồng bài lại.

Mà con đường hành lang này chỉ dài hơn hai mươi thước, sau khi vượt qua bẫy rập này, phía trước còn có một cái bẫy rập, nhưng bởi vì ván gỗ đã sớm mục nát, bẫy rập đã mất đi tác dụng xuất kỳ bất ý, làm cho người ta dễ dàng tránh thoát một kiếp.

- Lão sư, cái này... Hẳn là đoạn long thạch?

Đi vào điểm cuối cùng của hành lang, một khối đá cực lớn, ngăn cản ở trước mặt của mọi người.

- Là đoạn long thạch, đoạn long thạch đều đặt ở cửa vào của hoàng lăng, sau khi an bài thỏa đáng. Sẽ có người thả đoạn long thạch xuống, một khi rơi xuống, cửa mộ sẽ bị phong bế, từ đó âu dương cách biệt.

Mạnh giáo sư dò xét khối đá trước mặt một phen, không ngừng cầm búa sắt gõ lên, sau khi nghe âm thanh, nói ra:

- Tiểu Nhâm, tiểu Trang, chúng ta trở về chuẩn bị cái đục, sau đó đánh xuyên qua khối đá này.

- Đánh xuyên qua?

Tiến sĩ Nhâm nghe thế giật mình, lắp bắp nói ra:

- Lão sư, chúng ta đánh xuyên qua khối đá, còn không bằng chúng ta đào qua, xem độ dày của tảng đá này, sợ là dày mấy mét a?

Khảo cổ đào đất là không sai, nhưng việc đánh xuyên qua khối đá này, đúng là làm khó khảo cổ rồi, muốn xuyên qua khối đá này, chỉ sợ không mất năm ba ngày, khẳng định là không làm được.

Mạnh giáo sư lắc đầu, nói ra:

- Không được, đường hành lang nguyên vẹn không thể phá hư, như vậy đi, hôm nay chúng ta trở về trước, sau đó ta tìm người đánh xuyên khối đá này, thời gian một ngày là có thể đã thông.

Dựa theo suy nghĩ của Mạnh giáo sư, sau khi khai quật cổ mộ này, hẳn sẽ bàn giao cho chính quyền địa phương, với tư cách là một đại mộ nhà Hán, hơn nữa có thể làm thắng cảnh du lịch, nếu như phá đường hành lang này đi, ngày sau đi nơi nào tìm cách bổ khuyết đây?

Bị khối đá ngăn cản trước mặt, hôm nay không thể đi tiếp, mọi người chỉ có thể trở về đỉnh núi, cầm thành quả khai quật, bắt đầu xem xét.

Trừ khối Đào Sa trước mặt ra, Mạnh giáo sư đem tất cả cổ vật đào được ra, đều giao cho ngành khảo cổ địa phương mang về, về phần cái đồng bài này, Mạnh giáo sư vẫn muốn tiếp tục đăng ký, sau khi đăng ký xong, Mạnh giáo sư lưu nó lại.

Ngày hôm sau ngành cổ vật địa phương tìm một đội chuyên phá đá tới, sau khi tiến vào trong cổ mộ, Trang Duệ cầm đá vụn chỉ vào mấy điểm khoang khác nhau trên khối đá, sau đó lại dùng cái đục mở ra.

Một đoàn người bận rộn suốt một ngày, mới giải quyết được khối đoạn long thạch nặng mấy ngàn cân này, lộ ra con đường.

Cửa mộ cao chừng hai mét, có hai cánh cửa tạo thành, tất cả đều do đá trắng tạo thành, trên một cánh cửa khắc đồ án Long Phi Cửu Thiên, một cánh cửa khác khắc Phượng Minh Cao Tường, đây là hai con vật thần thánh trong cổ đại, trên cửa đá rất sống động.

1095. Chương 1095: Hoàng Tràn Đề Thấu. (1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1095: Hoàng Tràn Đề Thấu. (1)

Sau khi Mạnh giáo sư nhìn thấy cửa đá, biểu hiện rất kích động, dùng tay vuốt ve đá trắng trơn bóng như ngọc, trong miệng thì thào lẩm bẩm:

- Không thể ngờ được, không thể ngờ được a, đây là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ học a!
- Lão sư, trong mộ thất này có đá trắng dùng làm cửa, đúng là chuyện bình thường mà.

Trang Duệ nhìn thấy cảm xúc mà Mạnh giáo sư biểu hiện ra ngoài, đúng là khó hiểu, hẳn đã du ngoạn qua mười ba lăng mộ của nhà Minh, mà cung điện dưới đất của lăng mộ, đều do đá trắng tạo thành, hơn nữa nội thất trong cung điện dưới đất, đều do đá trắng tạo thành.

- Tiểu Trang a, người... Ai, người nên xem nhiều tư liệu khai quật mộ táng một chút a!

Mạnh giáo sư đang hưng phấn, bị Trang Duệ là đệ tử thiếu kiến thức làm bực tỉnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Trang Duệ, nói tiếp:

- Đá trắng thời Hán chính là cẩm thạch thời nay, căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại, đá trắng thời Hán này được khai thác ở phía nam vào đời Đường, mà tòa mộ thất này được tạo ra cách nay ít nhất là hai ngàn năm, người hiểu chưa?

Mạnh giáo sư nói lời này làm Trang Duệ bực tỉnh đại ngộ, thời Đường cách nay đã hơn một ngàn năm, mà hai cánh cửa này xuất hiện, cách hữu ích cho lịch sử, đối với lịch sử đá trắng thời Hán, đã có kiểm chứng rất tốt, đây đúng là phát hiện trọng đại trong khảo cổ.

Trang Duệ nhìn thấy Mạnh giáo sư đi tới khe hở giữa hai cánh cửa, không ngừng đánh giá, tiến lên nói ra:

- Lão sư, có đoạn long thạch chắn ở trước cửa, chắc có lẽ không có cơ quan ám khí gì chứ?

Trang Duệ đã dùng linh khí cảm ứng qua, từ lỗ khảm trên cửa đá, cũng không thấy có đoạn long thạch chắn ngang, hơn nữa hai bên cửa đá không có cơ quan gì.

Nhưng phía sau của cánh cửa mộ thất này, Trang Duệ cảm giác được một cỗ linh khí nồng đậm phi thường mãnh liệt, đây chính là nguyên nhân Trang Duệ mở miệng hỏi, kỳ thật trong lòng Trang Duệ muốn nhìn đồ vật bên trong là cái gì.

- Chuyện này rất khó nói.

Sau khi quan sát cửa đá trắng, Mạnh giáo sư nói ra:

- Có lẽ nên trực tiếp mở cửa đá ra, tiểu Trang, người khí lực lớn, lưu lại đẩy cửa, nhớ kỹ, sau khi mở cửa phải ngừng thờ, những người khác lui xa một chút, sau khi mở cửa ra, để cho không khí lưu thông mới được đi vào.

Bởi vì mộ thất được vây kín nhiều năm, bên trong sẽ hình thành một ít khí độc, sau khi những tên trộm mộ thời cổ đại tới trộm mộ, không thể chờ được mà tiến vào, thường thường sẽ hít phải độc khí, sẽ bị độc khí công tâm mà chết.

Hơn nữa có chút độc tố, cũng không phải dựa vào không khí truyền bá, sau khi nhiễm lên thân thể, đồng dạng gây ra bệnh truyền nhiễm nguy hiểm.

Bởi vì những người kia sau khi tiến vào Kim Tự Tháp Ai Cập, thiếu hiểu biết mà chết, cho nên mới lưu truyền thuyết pháp nguyên rửa của Pha-ra-ông, là quỷ hồn của Pha-ra-ông lấy mạng bọn họ.

Kỳ thật sau khi giải phẫu thi thể của những nhân viên khảo cổ tử vong, trong cơ thể của bọn họ trúng phải độc tố không biết tên, vô cùng có khả năng chính là độc khí bị phong kín quanh năm trong Kim Tự Tháp.

Mạnh giáo sư dĩ vãng đi khai quật mộ cổ, phần lớn đều là những mộ bị trộm, không khí đã sớm lưu thông, cho nên có thể trực tiếp tiến vào trong mộ thất.

Nhưng từ khi tiến vào mộ thất này tới giờ, còn chưa nhìn thấy bị người chạm qua, những đồ vật bên trong không ai biết, cho nên Mạnh giáo sư mới cẩn thận như thế, liên tục dặn dò Trang Duệ, mới dẫn người lui về phía sau.

Đợi đến lúc bọn người Mạnh giáo sư lui ra khỏi cửa mộ thất, Trang Duệ nhìn cánh cửa đá, hít sâu một hơi, sau đó đẩy cửa đá, giống như mở một thế giới không ai biết, một thế giới mà vô số tên trộm mộ điên cuồng.

Hai tay của Trang Duệ đặt lên đầu thú trên cửa đá, dùng sức đẩy một chút, từ hai miếng phù điêu long phượng trên cửa, phát ra tiếng vang rầm rầm, từ từ mở vào trong, làm cho người ta khó ngờ là, cái cửa mộ đã hơn hai ngàn năm không mở ra, lại bị người ta mở dễ dàng như thế.

Sau khi đẩy cửa ra, Trang Duệ nhanh chóng lui về phía sau, lúc rời đi, nương tựa theo ngọn đèn yếu ớt, nhìn thấy chính giữa một thất, có một tể đàn, mà không nhìn thấy quan tài như trong tưởng tượng.

Sau khi đi qua cái bẫy rập kia, Trang Duệ đứng là không nhìn được, hé miệng hít vào một hơi, nhưng làm hắt kinh ngạc, hít một hơi này, hình như ẩn chứa mùi hương thơm ngát. độc truyện mới nhất tại .

- Móa, không phải trúng độc chứ?

Trong lòng Trang Duệ sợ hãi kêu một tiếng, trong tiểu thuyết võ hiệp ghi lại, càng là kịch độc càng thơm, giống như hạc đỉnh hồng, đây chính là lợi khí giết người, không người nào chữa được.

Ôm tâm tình lo được lo mất, Trang Duệ lớn tiếng nói:

- Lão sư, nhanh đi ra ngoài, bên trong có hương vị rất lạ, ta hoài nghi là độc khí...

Dù nói thế nào, bản thân có linh khí hộ thân, có lẽ không sợ hãi, nhưng bọn người lão sư khó nói, nếu hôm nay dám trộm mộ đi tới đây, ngày mai cả thế giới khiếp sợ vì những tên trộm mộ chết hết.

- Hương vị kỳ quái?

Mạnh giáo sư sững sờ một chút, thân thể cứng lại, hỏi tiếp:

- Là hương vị gì? Có hơi thối không?

Trang Duệ nghe vậy lắc đầu, nói:

- Không phải mùi hôi thối, mà là mùi thơm, đúng rồi, có mùi vị thơm ngát của cây cối, lão sư, trước nên lui ra ngoài, ai biết mùi vị kia có tràn ra đây không?

- Thơm ngát?

Mạnh giáo sư nghe Trang Duệ nói thế, đột nhiên con mắt mở lớn, thân thể động đậy, đi tới con đường, còn dùng sức ngửi ngửi, giống như muốn chứng thực hương vị mà Trang Duệ nói.

- Sư huynh, ngài khuyên nhủ lão sư đi, ai, ta nói, ngài...

Trang Duệ nhìn thấy cử động của Mạnh giáo sư, không khỏi chấn động, vội vàng bảo tiền sĩ Nhâm đi lên ngăn cản Mạnh giáo sư lại, lại phát hiện Nhâm Xuân Cường giống như Mạnh giáo sư, đều đi vào trong con đường này.

- Ha ha, ha ha ha, tiểu Trang, không được, chúng ta phát hiện một cái mộ thất đời Hán khó gặp.

Thời điểm Trang Duệ đang khó hiểu, bỗng nhiên Mạnh giáo sư cười ha hả, tiếng cười quanh quẩn thật lâu trong cổ mộ.

- Đây không phải là độc khí, không nghĩ tới, không nghĩ tới...

Sau khi nghe được mùi này, Mạnh giáo sư liền biết được, nhanh chóng đi vào con đường, đi tới đi lui trong mộ thất, thần sắc trên mặt cực kỳ hưng phấn, giống như trẻ lại hơn mười tuổi.

Trang Duệ nghe thấy Mạnh giáo sư nói thế, biết rõ bản thân mình làm ra chuyện chê cười, hậm hực nói ra:

- Lão sư, mùi hương này không phải là độc khí, nhưng tích lũy hơn hai ngàn năm của mộ thất, ngửi được cũng không tốt a!

- Cho dù không tốt, nhưng cũng không đại hại, chúng ta chờ thêm một giờ nữa mới đi vào.

Mạnh giáo sư hiển nhiên tâm tình phi thường tốt, không ngừng đi tới đi lui trong mộ thất, thấy Trang Duệ có chút khó hiểu, dùng cùi chỏ đụng đụng tay của tiền sĩ Nhâm, nói ra:

- Nhâm ca, lão sư đang làm sao thế?

- Hắc hắc, Trang Duệ, chúng ta phát hiện được cái mộ thất này đúng là khó có được, đây là một tòa mộ Hoàng Tràng Đề Thấu!

Nhâm Xuân Cường còn muốn kích động hơn cả Mạnh giáo sư, hận không thể nhảy vào trong mộ thất, đây là mộ huyết Hoàng Tràng Đề Thấu của nhà Hán, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy tận mắt lần nào.

1096. Chương 1096: Hoàng Tràng Đề Thấu. (2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1096: Hoàng Tràng Đề Thấu. (2)

- Hoàng Tràng Đề Thấu?

Trang Duệ nghe vậy cũng sững sờ một chút, Hoàng Tràng Đề Thấu là một loại phương thức chôn cất, bắt đầu tại cổ đại, dùng rất nhiều trong thời Hán cực thịnh, sau nhà Hán rất ít dùng, chuẩn xác một chút, sau Tây Hán là thời Đông Hán, ít khi dùng tới.

Hiện tại Trang Duệ đã biết rõ vì sao hai người hưng phấn, tuy trong nước Hoàng Tràng Đề Thấu đại mộ phát hiện rất nhiều, nhưng đều là thời Tây Hán, hơn nữa phần lớn đều bị trộm qua, cũng không còn nguyên vẹn.

Nếu như tòa mộ táng này thật sự là Hoàng Tràng Đề Thấu, như vậy lịch sử đế vương cổ đại của nhà Đông Hán đã kiến tạo lăng mộ tại Đặng Sơn, đã phải sửa lại.

- Đi, chúng ta đi vào xem!

Gần đây Mạnh giáo sư nôn nóng bất an suốt một tiếng đồng hồ, dẫn đầu đi vào trong con đường, muốn làm rõ chủ nhân của mộ táng này là ai, có lẽ sẽ có đáp án được công bố.

Cái gọi là... Hoàng Tràng Đề Thấu chính là vật liệu gỗ, toàn bộ đều là dùng gỗ cây Bách Mộc Phương lột vỏ, dùng gỗ màu vàng nhạt mà có tên là Hoàng Tràng.

Hoàng Tràng Đề Thấu hợp lại, chính là gỗ Bách Mộc Phương đóng chung quanh quan tài gianh riêng cho đế vương sử dụng, đắp lên phía trên nắp hầm, giống như một căn phòng, bên ngoài còn có phòng.

Sử dụng “Hoàng Tràng Đề Thấu” làm phương thức mộ táng, từ một phương diện nào đó nói lên thân phận và địa vị của chủ nhân, một phương diện khác cũng là có lợi cho quan tài, tránh bị hư hao.

Căn cứ Hán đại lễ chế, Hoàng Tràng Đề Thấu gồm tử cung, tiện phòng, bên ngoài tàng quách cũng là một bộ phận trọng yếu của lăng mộ đế vương, nhưng nếu được triều đình ban thưởng đặc biệt, cũng chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể sử dụng.

Mà Hán Đại đại tướng Hoắc Quang sau khi chết, Hán Tuyên Đế “Ban cho tử cung, tiện phòng, Hoàng Tràng Đề Thấu một cỗ” mà danh tự “Hoàng Tràng Đề Thấu” cũng được ghi lại trong văn hiến, được ghi lại trong Hán Thư, Hoắc Quang Truyện.

- Lão sư, hôm nay đã khuya, nếu không, ngày mai chúng ta đến nhé?

Trang Duệ xem thời gian, bây giờ đã tối, cái bụng đói cồn cào không nói, cả ngày làm việc tốn sức, Trang Duệ cũng có chút mệt mỏi, tuy mộ táng Hoàng Tràng Đề Thấu đúng là hấp dẫn, nhưng cũng phải nghỉ ngơi chứ?

Mạnh giáo sư nghe Trang Duệ nói thế, lắc đầu liên tục, mở miệng nói ra:

- Không, hôm nay nhất định phải đi vào, tiểu Lưu, người đi lên trên mang đồ ăn thức uống xuống, trời tối nên chú ý an toàn, bằng không bảo các đồng chí cảnh sát vũ trang đưa lều vải xuống đây cho chúng ta, buổi tối ta sẽ ở trong mộ thất.

Trong mộ thất đêm tối và ban ngày cũng không có gì khác nhau, cũng có đèn chiếu sáng, mà trên Đặng Sơn phát hiện Hoàng Trảng Đề Thấu Hán, ý nghĩa cực kỳ trọng đại, giới khảo cổ học sẽ có nhiều thứ bị cải biến, cho nên Mạnh giáo sư đã không đợi được.

- Chuyện này... Được rồi, ta cũng đi vào xem!

Lão sư đã sáu mươi tuổi mà không kêu mệt như mọi người, Trang Duệ đương nhiên không có ý định nói thêm gì nữa, mấy người cầm đèn pin, cẩn thận từng li từng tí đi qua bầy rập và thông đạo, đi vào trước cửa đá trắng.

Cửa đá trắng trắng noãn như ngọc cũng không có vì thời gian trôi qua mà ảm đạm, dưới ánh đèn, đã lộ ra ánh sáng long lánh, mà đồ án long phượng trên đó, giống như sống lại.

Mạnh giáo sư đi tuốt ra đằng trước, một cước bước vào trong mộ thất, đứng chắn ở trước mặt mọi người, đứng lại rất lâu làm cho nội tâm Trang Duệ ở phía sau ngứa ngáy, vội vàng từ đầu vai lão sư nhìn vào trong.

- Bà mẹ nó, cái này chính là Hoàng Trảng Đề Thấu sao?

Mượn ngọn đèn trong tay Mạnh giáo sư, Trang Duệ nhìn thấy một cảnh suốt đời khó quên.

Đây là một tòa lầu cao gần năm mét, cái mộ thất này lớn nhỏ chừng một trăm mét vuông, ở chính giữa một thất, bày vô số ván gỗ, tất cả ván gỗ dưới ánh đèn đều có chút ó vàng.

Trang Duệ không biết những ván gỗ là vật liệu gỗ, nhưng đứng ở trước cửa phòng, lỗ mũi ngửi được mùi hương thơm ngát, nhưng làm cho tâm thần của người ta chấn động, cảm giác mệt mỏi cũng tiêu tán không ít.

Làm cho Trang Duệ rung động chính là những ván gỗ này bị phân giải thành cây gỗ, quy cách lớn nhỏ như nhau, rậm rạp chằng chịt xây dựng giống như thành lũy, một căn phòng cực lớn có cả nóc nhà.

Ở trên đỉnh vách đá, ở trên đó điêu khắc mặt trời, mặt trăng và ngôi sao, bên cạnh Hoàng Trảng Đề Thấu, mà có một chiếc xe ngựa bằng đồng xanh to lớn, trên xe còn có một tượng xa phu bằng gỗ, đột nhiên nhìn vào, giống như người thật.

Mà phía sau của chiếc xe ngựa bằng đồng này có sáu tượng người lớn nhỏ, sắc mặt uy nghiêm, tay trái buông xuống, nhưng trên tay phải lại đang cầm đao và kiếm, giống như đang bảo vệ chủ nhân của chúng.

Quay chung quanh Hoàng Trảng Đề Thấu, chính là đá trắng làm thành núi non, sông ngòi, chung quanh có thị nữ hộ vệ, toàn bộ đều là tượng gỗ, tướng mạo cực kỳ chân thật, màu sắc trên người thập phần tươi đẹp, trông rất sống động, đột nhiên nhìn vào, giống như một tiểu quốc.

Trên vách tường bốn phía, có đặt hơn mười khỏa Dạ Minh Châu, tuy không rực rỡ óng ánh như mấy khỏa Trang Duệ tìm trên hải đảo, nhưng vẫn hoàn hảo suốt cả ngàn năm qua, chắc hẳn cũng không phải phẩm phẩm.

- Đây là... Mộ Tần Thủy Hoàng?

Nhớ tới sử sách miêu tả mộ Tần Thủy Hoàng, trong miệng Trang Duệ ma xui quỷ khiến nói câu này, lập tức đưa tới vài ánh mắt khinh bỉ, mộ của Tần Thủy Hoàng đã sớm có khai quật, không phải tùy tiện phỏng đoán.

- Trang Duệ, Tần Thủy Hoàng có Tam Tuyền, Hạ Đồng làm quách, Cung Quan làm quan tài, Kỳ Khí Dị Quái Tỷ Tàng Mãn Chi, dùng thủy ngân làm biển cả sông ngòi, bên trên có thiên văn, dưới có địa lý, dùng dầu cá mà làm đèn cây, dùng minh đăng bắt điện thấp sáng.

Tiến sĩ Nhâm có trí nhớ vô cùng tốt, hẳn đem tất cả những miêu tả của Tư Mã Thiên về lăng mộ Tần Thủy Hoàng nói ra một lần, nhưng hẳn cũng bị tòa lăng mộ trước mặt làm cảm thấy khiếp sợ, sợ rằng chủ nhân của mộ thất này, trong nội tâm cũng có cách nghĩ giống như Tần Thủy Hoàng.

Mạnh giáo sư đã đi vào trong mộ thất, yên tĩnh quan sát hình dáng sông ngòi và mặt đất, thật lâu sau, nói ra:

- Đây là lăng mộ hoàng đế, các ngươi xem, người kia cầm binh khí đại tướng, còn có sông núi, chính là bản đồ đại Hán, dương quan cổ đạo, bên ngoài chính là thảo nguyên, toàn bộ đều thể hiện ra.

Từ bài trí của mộ táng, đã có thể nhìn ra được thân phận của chủ nhân, trong mộ táng của hoàng đế sống thái bình, phần lớn đều là tượng thị nữ phóng túng, mà tướng quân và binh sĩ cầm vũ khí đứng canh gác, cũng đại biểu cho thân phận của hoàng đế hiếu chiến.

Trong mộ táng có núi sông, hộ vệ cầm đao, đều nói rõ khi còn sống nhất định là hoàng đế khai cương hoàng thổ, đây chính là nguyên nhân mà Mạnh giáo sư nói thế.

- Lấy hết những thứ ở giữa sơn thể ra, hơn nữa nhìn bộ dạng như vậy, những thứ chôn cùng tuyệt đối không ít, công trình lớn như vậy, chỉ sợ không có thời gian hai mươi năm tuyệt đối không làm được, rốt cuộc là vị hoàng đế nào đây?

Mạnh giáo sư nhìn mộ thất trước mặt, lằm vào trầm tư.

1097. Chương 1097: Hoàng Trùng Đề Thấu. (3)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1097: Hoàng Trùng Đề Thấu. (3)

Quy mô của mộ thất vô cùng lớn muốn khai quật toàn bộ, tuyệt đối tốn nhiều nhân công, chỉ sợ tốn thời gian ít nhất cũng phải nửa năm trở lên, cho nên Mạnh giáo sư cũng không vội vã động thủ. đọc truyện mới nhất tại .

- Lão sư, những tượng gỗ này, cần áp dụng biện pháp bảo hộ!

Tiến sĩ Nhâm là người tình tảo trước tiên, nói nhỏ vào bên tai của Mạnh giáo sư một câu!

Nghe được lời này của Nhâm Xuân Cường, Mạnh giáo sư giống như tỉnh mộng, vội vàng nói:

- A, đúng, đúng, tiểu Nhâm, người chỉ huy bọn họ bảo hộ tượng gỗ.

Bởi vì tiếp xúc với không khí bên ngoài, màu của tượng gỗ tối lại, hoa văn bên ngoài trở nên mờ nhạt yếu ớt, màu sắc trên gốm sứ, hoa văn tróc ra, sắc thái mất đi, cũng trở nên không còn màu sắc.

Bảo hộ màu sắc của tượng gỗ Tần Hán, đã từng là nan đề quốc tế, về sau thông qua thành phần tài liệu, công nghệ tiến hành xâm nhập vào nghiên cứu, các chuyên gia công bố ra cơ chế tổn hại màu của gỗ, lúc này mới cho ra phương pháp bảo hộ.

Nhâm Xuân Cường cầm một thùng sơn, trong đó là chất lỏng sền sệt, sau đó quét lên người của tượng gỗ, chỉ có một biện pháp này, mới có thể bảo vệ được màu vốn có của tượng gỗ.

Bởi vì trong mộ thất có quá nhiều tượng gỗ, Mạnh giáo sư cũng gia nhập vào, sáu bảy người làm việc suốt ba bốn giờ, mới xem như làm xong công việc, ngay cả đồ ăn tiêu Lưu mang tới cũng không kịp ăn.

- Tốt, hôm nay tất cả mọi người vất vả, đi lên nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta tiếp tục!

Mạnh giáo sư cũng lớn tuổi, sau khi bận việc, mệt mỏi đến nói cũng không ra hơi, Trang Duệ cũng ý thức được thường xuyên đi dã ngoại mà than khổ, hiện tại xem xem như biết thế nào là khổ.

Tuy công tác khảo cổ này, có thể nhìn thấy cổ vật lịch sử trước tiên, nhưng cũng trả giá bằng vất vả, cũng vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Sau khi trở về đỉnh núi, Mạnh giáo sư đem thành quả lần này, hướng tổng cục cổ vật quốc gia báo cáo, mộ thất quy mô lớn như vậy, so với những mộ thất phát hiện trong nước, cũng là số một, dùng kỹ thuật và lực lượng hiện tại của bọn Trang Duệ, cũng có chút đơn bạc.

Mà lãnh đạo tương quan cũng ra chỉ thị, chậm nhất là ngày mai, sẽ tổ chức một đám chuyên gia đưa tới tiếp viện, điều này cũng làm cho Mạnh giáo sư than một tiếng, chỉ bằng vào mấy người bọn họ, chỉ sợ đến hai năm sau cũng chưa chắc để ộ thất này hiện ra thế gian.

Sau khi mọi người lên núi, đã là trong đêm, vất vả lâu như thế, mỗi người đều mệt mỏi không chịu nổi, cũng không cách nào trở lại nhà của Trương lão đầu, dứt khoát rúc vào trong lều vải của các chiến sĩ cảnh sát vũ trang mà nằm ngủ.

Tuy thời tiết tháng năm đúng là quá nóng, nhưng trên người của mọi người đang đắp lên một tấm vải trắng dùng để bao bọc cổ vật, nếu như có người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng đang trùm lên người chết, bởi vì mọi người nằm ngay đơ.

- Lão yêu, người ở địa phương nào? Tại sao không điện thoại cho người được suốt hai ngày thế, đến tìm cũng không thấy người a?

Trước khi Trang Duệ ngủ, có điện thoại về nhà, điện thoại của hắn mấy ngày nay không có nạp điện, sau khi gọi điện thoại về nhà xong liền tắt máy, lần này không đợi hắn tắt máy, Vĩ ca ở Trung Hải đã điện thoại tới.

- Vĩ ca, ta đang đi làm việc, đang khai quật một cổ mộ đời Hán, ta nói với người, trong mộ táng khó mà tìm được a, ta xem nhìn thấy nó còn lớn hơn cả lăng mộ Tần Thủy Hoàng đấy!

Trang Duệ nghe điện thoại biết là Dương Vĩ, cho nên có chút hưng phấn, tuy tốt nghiệp đã nhiều năm, nhưng tình nghĩa huynh đệ rất sâu, cộng thêm kích thích mấy ngày nay trong cổ mộ, Trang Duệ nói thao thao bất tuyệt trên điện thoại.

- Lão yêu, trước đừng nói chuyện này, lão Tứ gặp chuyện không may, người không biết à?

Ngữ khí của Vĩ ca có chút sốt ruột, không đợi Trang Duệ giới thiệu xong hắn phát hiện ra cổ mộ độc nhất vô nhị, hắn đã cắt lời của Trang Duệ.

- Lão Tứ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chết trên bụng của nữ nhân rồi?

Trang Duệ đang nói chủ đề cổ mộ bị Vĩ ca cắt đứt, trong nội tâm rất là khó chịu.

Lão Tứ thuộc về dạng người tiểu bạch kiểm ở Quảng Đông, thời điểm ở trường học gây tai họa cho không ít nữ sinh, ở Quảng Đông rất trụy lạc, bạn gái thay như thay áo, Trang Duệ đã sớm nói hắn sẽ chết trên bụng của nữ nhân.

Lão Tứ tuổi so với Trang Duệ còn nhỏ hơn, cho nên gọi hắn là ca ca, ở trường học rất chiều cổ Trang Duệ, trừ lão đại ra, hắn và lão Tứ rất thân cận, lại nói Trang Duệ ở trường học không có tình cảm với ai, vẫn là lão Tứ gọi đi với gái.

Hiện tại năm huynh đệ đại học, trừ lão Tứ không có kết hôn ra, mấy người còn lại đều có hài tử, mà mỗi lần hợp mặt bạn bè, luôn muốn lôi kéo Trang Duệ đi chơi gái.

- Không phải, không có liên quan tới nữ nhân, lần này lão Tứ gây đại phiền toái.

Vĩ ca nói có chút trầm thấp, hắn nói làm cho Trang Duệ ngồi dậy, nói ra:

- Vĩ ca, cái gì đại phiền toái?

Lão Tứ là Tất Vân Đào, trong nhà ở Quảng Đông rất có thế lực, cũng có giao du với đám người ở Hồng Kông tiến hành giao dịch lai vãng, tuy lúc đầu rửa tay lên bờ, nhưng trong giới hắc bạch ở Quảng Đông, cũng kết bạn không ít người.

Nói như vậy, lão Tứ chỉ cần không phải buôn lậu hay giết người, tại Quảng Đông, không có người nào làm gì hắn, cho nên Trang Duệ nghe được Dương Vĩ nói, có chút giật mình.

- Lão Tứ không biết đi đánh bạc lúc nào, có vài tháng ngâm mình ở Macao, bị cho vay nặng lãi bắt lại, thua không ít tiền, hiện tại bị người ta chế trụ.

- Cái gì?

Trang Duệ nghe được Dương Vĩ nói, không khỏi đề cao âm thanh, làm ấy người nằm ngủ bên cạnh cũng tỉnh giấc, Trang Duệ vội vàng khoát khoát tay, sau đó đứng dậy đi ra một đoạn đường núi.

- Lão Tứ từ khi nào nhiễm phải tật xấu như vậy?

Trang Duệ có chút tức giận, hắn hận nhất chính là cờ bạc và ma túy, lần trước hắn đánh bạc trên thuyền chính là chuyện không trâu bắt chó đi cày, có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới thân huynh đệ lão Tứ lại nhiễm vào tật xấu này?

Tục ngữ nói đánh bạc nhỏ là tình cảm, đánh bạc lớn là thương nhân, thân nhân bằng hữu đều nhuốm máu, không có thân tình với ai, bởi vì khi đi vào trong sới bạc, tâm tính sẽ biến đổi.

- Ai biết là chuyện lúc nào, hiện tại đừng nói những chuyện này, nắm chặt thời gian cứu lão Tứ ra rồi nói sau.

Vĩ ca cũng không giải nào giải thích tình huống cụ thể, từ khi tốt nghiệp, mấy huynh đệ cũng chỉ mới đoàn tụ với nhau một lần, từ lần trước bảo tàng của Trang Duệ khai trương mới lộ diện ra, đã rất lâu không tụ tập cùng một chỗ.

Trang Duệ nghe được Vĩ ca nói thế, có chút không hiểu thấu, mở miệng nói ra:

- Vĩ ca, việc này... Ngài và ta nói làm gì? Lão Tứ của cải cũng không tệ, xảy ra việc này, sao người nhà của hắn không hỏi?

Thời điểm trong nhà lão tứ thập niên sáu mươi bảy mươi, đã bắt đầu chống đỡ thuyền buồm từ Hồng Kông buôn bán đồng hồ điện tử và quần jean các loại, hiện tại tập đoàn mậu dịch có quy mô vài tỷ, không đến nỗi ngay cả tiền đánh bạc cầm không ra a? Trừ phi là nhà hắn không muốn bảo vệ hắn.

1098. Chương 1098: Đại Phiền Toái

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1098: Đại phiền toái

Dương Vĩ cười khổ một tiếng, nói ra:

- Người nhà của hắn? Người nhà của hắn hận không thể lột da của hắn đấy, bằng không hắn cũng không trốn ở Macao không dám về nhà

Ở Macao thường xuyên có một ít khách hàng lớn, sòng bạc sẽ không làm tuyệt, dù cho người thiếu nợ vay nặng lãi kén xù, sòng bạc cũng sẽ thả người về, ở trong nước bọn họ đều có đại lý, chuyên môn thu tiền đánh bạc, không sợ người chạy trốn.

Tuy lão Tứ thiếu nợ đánh bạc một khoản khá lớn, cũng không phải là sòng bạc chế trụ, mà là chính bản thân hắn không dám đi, về đến nhà nói không chừng mạng nhỏ sẽ không còn.

Từ lời nói của Vĩ ca, lão Tứ hiện đang ở trong khách sạn Macao, được sòng bạc hầu hạ, nhưng tâm tình của hắn thế nào, chỉ có chính hắn mới có thể biết.

- Lão Tứ thua bao nhiêu tiền?

Sau khi nghe được Vĩ ca nói, Trang Duệ hít sâu một hơi, hắn làm cho tâm tình bình phục lại, xem ra lần này lão Tứ gây rắc rối không nhỏ, rõ ràng ngay cả nhà cũng không dám về.

- Đánh bạc tổng cộng là ba ức tám ngàn vạn đô la Hồng Kông, hiện tại còn thiếu nợ sòng bạc một ức tám vạn, tiểu tử này, ăn gan hùm mật gấu à?

Vĩ ca cũng chỉ tiếc rên sất không thành thép, nếu như chỉ có hai ba ngàn vạn tài chính, hắn sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ lão Tứ bổ khuyết một chút, nhưng một ức tám vạn, hắn căn bản là không có quyền hạn vận dụng tài chính trong nhà lớn như vậy, hơn nữa người trong nhà khẳng định sẽ không đồng ý.

Cho nên rơi vào đường cùng, Dương Vĩ mới tìm Trang Duệ, chỉ có tình hình kinh tế như Trang Duệ, có lẽ có thể gom góp ra khoản tiền lớn như vậy.

Nhưng trong lòng của Vĩ ca cũng có chút tâm thần bất định, dù sao bọn họ chỉ là bạn học chứ không phải thân nhân, Trang Duệ có nguyện ý ra tay giúp đỡ hay không, rất là khó nói.

- Ba ức tám ngàn vạn?

Trang Duệ nghe xong mắt mở lớn, vốn cho rằng lão Tứ cũng chỉ thua năm ba ngàn vạn, nhưng không nghĩ tới, thằng này lại j thua nhiều như vậy.

- Móa, hắn cho rằng hắn là Trương Tử Cường à?

Trang Duệ tức giận hung hăng đá tảng đá xuống núi, tiếng đá lăn xuống núi, phát ra âm thanh chói tai trong đêm.

Trang Duệ nói tới Trương Tử Cường, nhưng đó là nhân vật phong vân mười năm trước quét tháo Hồng Kông, phú hào Hồng Kông nghe danh mà biến sắc, người như vậy, đến sòng bạc Macao cũng phải thành thành thật thật đánh bạc, có thể thấy được thể lực của sòng bạc lớn cỡ nào.

- Ai? Làm gì?

Cảnh sát vũ trang trực đêm nên tính cảnh giác rất cao, đèn pin chiếu lên người của Trang Duệ, hòng súng tối om nhắm vào người Trang Duệ.

- Là ta, Trang Duệ, thành viên đội khảo cổ, tiểu Triệu, xin lỗi a, không cẩn thận đá tảng đá xuống núi.

Trang Duệ vội vàng nâng tay lên, nếu vô duyên vô cớ chịu một viên đạn, đó mới là oan uổng.

- Là Trang ca à, nói nhỏ thôi, người khác đang ngủ đấy!

Trong hai ngày ngày gốc ở đây không sai biệt lắm, Trang Duệ thường xuyên cầm thuốc xịn làm quan với những cảnh sát vũ trang ở đây, song phương xem như rất quen thuộc, nhìn thấy là Trang Duệ, cảnh sát vũ trang cũng thu hồi súng.

- Vĩ ca, gọi lão Tứ đi chết đi, thực con mẹ nó là ăn gan hùm mật gấu? Hắn cũng dám đánh bạc lớn như vậy? Hắn làm gì có nhiều tiền như thế?

Trang Duệ thở hổn hển, tức giận a, hiện tại hắn cũng không đào ra tiền, hạng mục ở Châu Phi gặp vấn đề lớn, một mực không có tiền lời, hai năm qua Trang Duệ toàn bộ nhờ nhà bảo tàng và mỏ phi thủy ở My-an-ma duy trì, đi nơi nào tìm một ức tám vạn cho hắn bổ khuyết đây?

- Ai, lão Tứ là sinh viên duy nhất trong nhà của họ, lại là tài vụ và kế toán chuyên nghiệp, cho nên tài chính trong nhà, đều nắm giữ ở trong tay lão Tứ, vốn hắn cũng không chơi lớn như vậy, nhưng theo lời hắn nói, bị người lừa gạt, từng bước đi vào tròng.

Nguyên lai lúc đầu lão Tứ cũng chỉ chơi nhỏ, nhưng sau đó hắn được bạn bè quen thuộc tặng ột thẻ đánh bạc ở trong sảnh khách quý, nói là chơi cũng không lớn, lão Tứ liền đi, lần thứ nhất lại thắng hơn ba trăm vạn.

Mặc dù trong nhà lão Tứ có tiền, nhưng đó cũng không phải là của mình, hiện tại kiếm tiền dễ dàng như thế, làm cho lão Tứ mất cảnh giác, thường xuyên qua lại đánh bạc, hơn nữa là càng đánh bạc càng lớn.

Trừ mấy lần đầu ra, vận khí càng ngày càng kém, không nói bảy tám trăm vạn thắng lúc ban đầu, mấy trăm vạn hắn mang theo cũng đem ra đánh.

Dần cờ bạc đều có tâm lý gỡ vốn, cho rằng nếu đánh bạc lần nữa sẽ thắng, lão Tứ chính là có tâm lý này, từ từ đi vào trầm mê, quay đầu lại, mới biết là mình thua vài ức.

Trang Duệ nghe Vĩ ca mới xong, liền hiểu được, hắt đi theo nghề giám định đồ cổ, nghe Đức thúc đề cập qua một ít môn đạo trong giới giang hồ.

Giang hồ gian lận bài bạc cũng không phải chỉ gian lận trong lúc đánh bạc, mà còn phải bố cục để kiếm sống, mà bố cục là nghiệp vụ chuyên nghiệp mà họ phải làm, cũng giống như lúc Trang Duệ làm bố cục trong đồ cổ, có hiệu quả như nhau cả.

Vĩ ca ở đầu dây bên kia thở dài, ngày xưa cùng trường bạn thân rơi xuống như thế, trong nội tâm có tư vị khó nói thành lời, cố tình muốn giúp hắt một lần, nhưng không có thực lực, không người bình thường nào có thể cầm ra được.

Lão đại chỉ là tiểu nhân viên công vụ, mặc dù nói trong nhà có bối cảnh, nhưng trên người không có bao nhiêu tiền, lão Tam càng nghèo hai tay trắng, mua phòng ốc còn phải dựa vào Trang Duệ trợ giúp, nếu tính toán xuống, có khả năng giúp đỡ lão Tứ cũng chỉ có Vĩ ca và Trang Duệ.

- Lão yêu, ta tối đa có thể gom góp ba ngàn vạn, hơn nữa thì không có biện pháp, nếu người có khó xử, đừng có dính vào vậy.

Vĩ ca nghe Trang Duệ thật lâu không có hồi âm, trong nội tâm thầm than một tiếng, việc này không thể trách Trang Duệ không giúp đỡ, liên quan đến một ức tài chính, đây không phải là nói giỡn.

- Đợi một chút...

Trang Duệ gọi Dương Vĩ, vừa rồi hắt suy nghĩ nên kiếm tiền từ chỗ nào, dù sao hơn hai mươi ức hắt đặt ở mỏ Châu Phi, Trang Duệ giờ phút này trên người không có khả năng động dụng tới số tài chính này.

- Như vậy đi, Vĩ ca, không phải hắt thiếu một ức tám vạn hay không? Ta suy nghĩ biện pháp gom góp khoản tiền này, sau đó cho người chuyển qua, người đi Ma ang hắt về, bảo hắt tới trang viên của ta, cũng không được đi chỗ nào, chờ ta trở về rồi hãy nói...

Trang Duệ muốn suy nghĩ một chút, hơn một ức tài chính có thể nằm trong khả năng của hắt, nếu không có thì lão Tứ có khả năng giữ mạng được hay không?

Sau khi cúp điện thoại với Dương Vĩ, Trang Duệ thở dài, cũng mặc kệ hiện tại mấy giờ, trực tiếp điện thoại cho Hoàng Phủ Vân.

- Đây, lão bản, ngài cũng quá chú ý, lúc chạy đi tìm thì không tìm được ngài, cũng không nên vào lúc này quấy nhiễu giấc mộng của người khác chứ!

Trong miệng của Hoàng Phủ Vân bực tức, nhưng nghe giọng nói của hắt, nghe thế nào cũng không giống như đang ngủ.

- Hoàng Phủ huynh, không phải tìm ngài, ngài ngủ tiếp đi, đem điện thoại cho Vân Mạn!

1099. Chương 1099: Tâm Lý Dân Cờ Bạc

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1099: Tâm lý dân cờ bạc

Hoàng Phủ Vân cùng Vân Mạn sau khi đăng ký kết hôn với nhau, bây giờ là quang minh chính đại ở cùng một chỗ, Trang Duệ đoán chừng hai người này hiện tại đang vận động tạo ra sinh mạng đây!

- Trang tổng, có chuyện gì không?

Quả nhiên, Vân Mạn đang ở bên người Hoàng Phủ Vân, lúc nói chuyện trong âm thanh mang theo giọng lười biếng, Trang Duệ nghe thấy mà rung động tâm thần.

Giờ phút này Trang Duệ cũng không quan tâm quấy nhiễu giấc ngủ của người khác nữa, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Vân Mạn, trong mấy tài khoản kia, tổng cộng có bao nhiêu tiền?

- Trang tổng, ngài chờ một chút!

Vân Mạn rất ít khi nghe thấy Trang Duệ hỏi ý kiến về tài khoản của mình, đều là nàng mỗi tháng đem báo cáo thu chi của sản nghiệp báo cáo cho Trang Duệ, sau khi nghe Trang Duệ nói xong, lập tức mở laptop.

- Trang tổng, tài khoản trong nhà bảo tàng, tổng cộng còn có một ức hai ngàn vạn, nhưng trong đó có một ngàn vạn dùng để giữ gìn nhà bảo tàng và chi tiêu trong tháng, mặt khác còn phải xuất ra bốn ngàn vạn tham gia đấu giá hội cuối tuần ở nhà đấu giá Bắc Kinh... Tần thị châu báu còn chín ngàn vạn, nhưng bốn ngàn vạn trong đó là tiền hàng...

- Tuyên Duệ Trai trên sổ sách còn một ngàn hai trăm vạn tiền mặt, đây là số tiền có thể tùy thời vận dụng...

- Cộng thêm tất cả sản nghiệp ở Bành Thành, ước chừng có thể điều động ba ngàn vạn tài chính, ách... Ta tính toán một chút, tổng cộng có thể động dụng tài chính là một ức bảy ngàn vạn...

Sau khi nghe tiếng ngón tay Vân Mạn đánh bàn phím, những con số liên tiếp truyền vào tai Trang Duệ.

- Một ức bảy ngàn vạn? Vân tổng, phương diện tài chính ở My-an-ma thì sao?

Trang Duệ nhú mày, trong nội tâm đang suy nghĩ có nên rút vốn trong nơi này ra hay không, đặt trong đó hai ức, một phần tiền hiệu quả và lợi ích cũng không có, còn không bằng ném vào ngân hàng ăn lãi còn tốt hơn.

Sau khi Vân Mạn nghe Trang Duệ nói như thế, có chút kinh ngạc nói ra:

- Trang tổng, bên My-an-ma một năm nay đã không có chia hoa hồng, ta đã từng nói qua cho ngài...

- Đúng, đúng, ta đã quên việc này!

Trang Duệ vỗ đầu, hôm nay bị chuyện của lão Tứ làm cho hồ đồ, bởi vì những năm gần đây giá cả phi thúy lên xuống bất thường, cho nên Hồ Vinh trữ hàng mà không bán ra viên phi thúy này, chuyện này hẳn đã nói cho Trang Duệ biết.

- Như vậy đi, Vân tổng, quay đầu lại người nói cho Hoàng Phủ huynh một chút, đấu giá hội cuối tuần đừng tham gia, số tiền kia ta cần dùng, ngày mai người giúp ta tập hợp tài chính một chút, ngày mai ta sẽ liên hệ với người.

Trang Duệ suy nghĩ một hồi, tiền hàng của cửa hàng châu báu không thể dùng, chỉ có thể từ trong tài chính của bảo tàng mà nghĩ cách.

- Vâng, Trang tổng! xem tại

Vân Mạn mặc kệ Trang Duệ dùng tiền làm gì, nàng chỉ phụ trách sổ sách tài vụ rõ ràng chi tiết, lão bản lên tiếng, đương nhiên nghe theo.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Duệ đi trở về nơi ngủ, lều vải tặng cho Mạnh giáo sư, kể cả tiến sĩ Nhâm, mấy người bọn họ đều ngủ lộ thiên.

Nằm trên tấm vải trắng trên đồng cỏ, nhìn lên các vì sao lấp lờ trên bầu trời, trong lòng Trang Duệ có chút khó nói nên lời.

Nhớ rõ tại thời điểm mấy năm trước, chính mình và bon lão Tứ, sau khi uống nhiều rượu, cũng từng nằm trên sân cỏ của trường học mà ngắm sao, cảnh ngày hôm đó giống như mới diễn ra trong ngày hôm qua.

Tiền bạc, cần phải dùng vào việc đáng tin cậy nhất, xem ra lần này nhất định là bị người khác cài bẫy, nếu không sẽ không thua nhiều tiền như thế.

Nhưng cũng vì thế, là do tâm trí của lão Tứ không kiên định, trách không được người khác, chỉ cần lão Tứ đi đứng an ổn, ai cũng không có biện pháp làm gì được hắn.

Loại thuyết pháp này cũng đúng, nhưng Trang Duệ biết rõ, giang hồ ngàn thuật khó lòng phòng bị, những người có thủ pháp ỉn, có thể trong lúc vô tình dẫn người đi mua đồ gốm, giống như bố cục mình làm với Sơn Mộc Quân, mà đặt ở trong mắt dân cờ bạc, chuyện mình làm không đáng nhắc tới.

Mà người như lão Tứ vừa ra khỏi trường nên không có bao nhiêu lịch duyệt, nói trung thực, đoán chừng ngay cả mặt hàng như hầu tử cũng có thể lừa gạt hẳn, cho nên giờ phút này trong lòng Trang Duệ không còn tức giận, mà chuyển sang chuyện của bản thân.

- Mẹ kiếp, không nói chuyện này nữa!

Không hề nghi ngờ, nhất định là có người dắt lão Tứ đi, nếu không không có khả năng thiếu nợ tới mức này được.

Mà chuyện này cũng làm rất tuyệt, trên giang hồ làm việc đều lưu lại một đường, lừa gạt hơn hai ức còn không thu tay, rõ ràng còn thiếu nợ thêm một ức tám vạn tiền nợ, điều này có hương vị của đuối tận giết tuyệt.

Hôm nay ban ngày làm việc quá nhiều, Trang Duệ cũng có chút mệt mỏi, trong đầu suy nghĩ chuyện, mơ màng màng ngủ đi.

Sáng sớm hôm sau, Trang Duệ hỏi Vĩ ca tài khoản của hắn, sau đó bảo Vân Mạn chuyển tài chính qua.

Mặc dù có tâm muốn đi cùng Vĩ ca qua Macao nhìn một chút, nhưng Trang Duệ thật sự là không đi được. Đối với tòa đại mộ này, mấy người bọn họ vốn không đủ người, hiện tại nhân viên tiếp viện còn chưa tới, Trang Duệ tuyệt đối không thể rời đi.

Hơn nữa Trang Duệ cũng muốn nhìn một chút, bên trong Hoàng Tràng Đề Thấu kia, rốt cuộc có tài phú gì, mfa tòa lăng mộ giống mộ táng của Tần Thủy Hoàng, rốt cuộc là lăng mộ của ai?

Trong thời gian chờ đợi nhân viên tiếp viện tới, Trang Duệ cùng bọn người Mạnh giáo sư ở cùng một chỗ, khai quật vài gian tĩnh thất trong Hoàng Tràng Đề Thấu, khai quật ra nhiều cổ vật quý giá.

Trong một cái mộ tuần táng trong gian tĩnh thất, bên trong tất cả đều là thi cốt của động vật heo bò gà, nhưng con này không lớn, vẻn vẹn là gia súc chăn nuôi và nông nghiệp.

Mà ở trong một gian phòng khác, lại đào ra rất nhiều tượng, số lượng có hơn ba nghìn, muốn vận chuyển số tượng này ra ngoài, ngành cổ vật địa phương đã có ý an bài xe rơng rọc.

Từ cái huyết tuần táng động vật ra, trong một gian phòng khác tìm được rất nhiều binh khí bằng đồng, bên trong có rất nhiều chế phẩm của thiết, hơn nữa còn có trăm thanh làm bằng thép.

Phát hiện này rất trọng yếu, nói rõ công nghệ rèn thời Hán, đã vô cùng tân tiến, từng phát hiện trọng đại, khiến cho Mạnh giáo sư hai ngày nay ngủ cũng cười không ngậm miệng được.

Thời điểm ngày thứ ba, các chuyên gia cổ vật và khảo cổ của tổng cục đã đi tới nơi này, trong lúc nhất thời khẩn trương về nhân thủ đã giảm bớt, mà Mạnh giáo sư cũng có ý định vào ngày mai, sẽ cởi bỏ Hoàng Tràng Đề Thấu.

- Lão Tứ, ta nói tiểu tử ngươi có thể dùng bày ra bộ dáng như người chết có được hay không, ca ca ta còn chưa nói ngươi cái gì, ngươi muốn dùng bộ dạng này cho Trang Duệ nhìn thấy, hẳn sẽ tát tay ngươi đấy.

Ngồi ở trong trang viên ngoại ô của Trang Duệ, bộ dáng và vẻ mặt như tro tàn của Tất Vân Đào, cho dù nhìn thấy Kim Cương cũng không có phản ứng gì, giống như đã không biết sợ hãi.

- Lão yêu... Vì cái gì không gọi điện thoại đến? Có phải giận ta không?

Nghe được Vĩ ca nhắc tới Trang Duệ, Tất Vân Đào ngẩng đầu, trong mắt có chút sinh khí, lần này hẳn tẻ quá đau, nếu không phải Trang Duệ và lão đại ra tay giúp đỡ, đoán chừng đã bị người ta dìm xuống biển rồi.

1100. Chương 1100: Mở Nắp Quan Tài.(1)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1100: Mở nắp quan tài.(1)

- Nói nhảm, người khác không phải công tác à? Còn chuyên môn đến hầu hạ ngài hay sao?

Vĩ ca tức giận đến mức hận không thể cho lão Tứ một cái tát, lúc trước mang thằng này từ khách sạn trong Macao trở về, một mực có bộ dáng này, cho ăn thì ăn, cho uống thì uống, khuôn mặt cứ như cha mẹ chết, một chút tươi cười cũng không thấy.

Hôm qua lão Nhị đến trang viên nhìn hấn, gương mặt của bạn thân cũng không có phản ứng gì, đem đầu cúi vào đũng quần, thẳng đến khi lão Nhị đi, cũng không nói được một câu, Vĩ ca hoài nghi tiểu tử này có phải bị người ta đánh ngốc rồi hay không?

- Vĩ ca, ta xong rồi, hiện tại trong nhà còn chưa biết chuyện này, nếu như biết rõ, ta...

Trên mặt lão Tứ run rẩy, hấn không biết cảm tưởng khi cha mẹ, gia gia, nãi nãi khi biết chuyện này, sẽ có phản ứng gì? Mà những thúc thúc bá bá nhất định sẽ ngờ vực mình.

- Đợi một chút, người... Người nói cái gì? Lão Tứ, người trong nhà người còn chưa biết chuyện này?

Vĩ ca không đợi lão Tứ nói hết, đã chen ngang, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, đánh bạc hơn hai ức, nhưng không có người nào biết rõ, công ty của mẹ hấn làm gì?

- Là không biết, ta động tới tiền dự trữ của gia tộc, số tiền kia tồn tại trong ngân hàng Thụy Sĩ, không có chuyện khẩn cấp, sẽ không vận dụng tới số tiền này, nhưng mà...

Lão Tứ đã không dám nghĩ tới, hấn cũng không biết lúc ấy trong đầu của mình nghĩ cái gì, chỉ suy nghĩ có đánh bạc, hiện tại ngấm lại, người gọi mình là Huy ca, inh ký nợ cũng là hấn!

Hấn vung tiền như rác, rất đúng khẩu vị của lão Tứ, cho nên thời điểm hấn mời lão Tứ đi Macao chơi, lão Tứ rất sung sướng đáp ứng.

Lần đầu tiên đi Macao, Huy ca cầm thẻ đánh bạc mười vạn cho lão Tứ, lão Tứ dùng mười vạn này đánh thắng ba trăm vạn, chuyện này làm cho lão Tứ sinh ra cảm giác không chân thật, giống như thẻ đánh bạc không phải là tiền, có thể tùy ý đặt tới.

Phạm là dân cờ bạc đều có tâm lý như vậy, tiền đã đổi thành thẻ đánh bạc, giống như không phải là tiền, cho người cầm, bốn vạn tiền mặt ném vào mặt bàn, khả năng rất nhiều người sẽ thu tay lại.

Nhưng nếu là thẻ đánh bạc một trăm vạn, nhưng rất dễ dàng đột phá phòng tuyến tâm lý, trong khoảng thời gian này lão Tứ không biết mình đã ném bao nhiêu tiền vào chiếu bạc.

- Người cũng đừng khóc tang nữa, quay đầu chờ lão yêu trở lại, chúng ta sẽ hỏi hấn, lão Tứ, người đã thiếu nợ lão yêu quá nhiều đấy.

Vĩ ca nhìn lão Tứ, lắc đầu, nếu không phải lão Tứ tìm chết, chính mình đang ở nhà cùng vợ con, mà không phải ở đây nhìn vẻ mặt đau khổ của lão Tứ.

- Lão Tứ cúi thấp đầu, ồm ồm nói ra:

- Ta còn không dậy nổi, nếu đợi lão yêu trở về, ta lại mượn hấn, bốn vạn...

- Còn muốn đi gỡ vốn? Mẹ kiếp, ca ca ta giận rồi đấy!

Vĩ ca nghe xong lời nói của lão Tứ, lập tức đứng dậy, đều nói nam nhân Trung Hải có tâm tính tốt, đó là chưa gặp chuyện, nhìn thấy loại mặt hàng như lão Tứ, Vĩ ca đã có xúc động đánh người.

- Không phải, ta muốn tìm cho ra người lừa bịp ta, bằng không ta chết cũng không cam tâm!

Trong ánh mắt như tro tàn của lão Tứ lóe lên hung quang, giống như muốn ngay lập tức giết người, giờ phút này lão Tứ đã rơi vào tình cảnh sơn cùng thủy tận, thầm nghĩ lời kéo theo tên Huy ca kia đồng quy vu tận.

- Ai, ta nói lão Tứ, người cũng đừng rối rắm, có chuyện gì chúng ta cùng thương lượng, ngàn vạn lần không nên đi làm chuyện ngốc nghếch a.

Vĩ ca bị bộ dáng hung ác của lão Tứ dọa kêu to một tiếng, thời điểm đến trường hấn biết, lão Tứ này mặc dù rất nghĩa khí với huynh đệ, nhưng tính tình âm tàn, tuyệt đối là nói được làm được.

Ăn thiệt thòi lớn như vậy, đừng nói là lão Tứ, cho dù Vĩ ca hấn ngấm lại, đều hận không thể đi cắn chết tên đã âm mình một cái, cho hấn thanh đao, tuyệt đối sẽ nhanh chóng đâm chết.

- Vĩ ca, lần này cảm ơn người, chuyện này ta biết rõ nên làm cái gì, đời này ta không hối hận khi quen biết huynh đệ các người, ta đã mang phiền toái tới cho các người đủ nhiều rồi. Vĩ ca, nếu người muốn giúp ta, cầm một trăm vạn cho huynh đệ, chuyện sau đó, ta sẽ tự mình giải quyết.

Trong mắt lão Tứ hiện ra nước mắt, liền vội vàng cúi đầu, không để cho Vĩ ca nhìn thấy.

Đầu năm nay mọi người đều chỉ biết tiền, lão đại có thể vạn dặm xa xôi đi đón mình, lão yêu có thể xuất ra hơn ức để bảo vệ mình, trong lòng Tất Vân Đào có ngọt bùi cay đắng, đủ loại hương vị xông vào đầu.

- Nói nhảm, ta lấy tiền chùi đít cũng không cho người, những chuyện này làm tốt lắm sao?

Dương Vĩ lập tức mở to mắt, tiểu tử này tâm tư thuê kẻ giết người không có bỏ, xem ra mình phải trông chừng hấn cẩn thận, bằng không thì với tính tình của lão Tứ, nói không chừng sẽ đi Quảng Đông thuê kẻ giết người, lại nói hiện tại người nhà của hấn không biết chuyện tham ô tài chính, một trăm vạn chẳng làm được cái gì cả.

Lão Tứ nghe Dương Vĩ lời nói thế, nhưng lại cúi đầu xuống, nhưng mà trong mắt y nguyên lóe hung quang, tuy hấn vẫn tự trách mình, nhưng hấn càng hận tên Huy ca lừa gạt mình, hận thấu xương.

- Lão Tứ, chuyện này đợi lão yêu về tới, tiểu tử người đừng có làm gì, không có tiền chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, ca ca ta tiền không nhiều lắm, hai ba ngàn vạn vẫn có thể lấy ra.

Dương Vĩ lại khích lệ lão Tứ vài câu, nhưng hấn đã biết rõ huynh đệ này của mình đã hết hy vọng rồi, lập tức lấy điện thoại di động ra, điện thoại cho Trang Duệ.

Muốn nói Vĩ ca đối với Trang Duệ cũng có chút oán hận, hấn bảo mang lão Tứ tới đây mà lại mặc kệ không hỏi tới, hai ngày này ngay cả điện thoại cũng tắt máy, giống như mất tích.

Không biết từ lúc nào, năm đó năm huynh đệ, đã từ từ sinh ra chuyển biến, khi đó mấy huynh đệ bảo hộ Trang Duệ, lúc này mờ mờ ảo ảo biến thành Trang Duệ bảo hộ huynh đệ.

Đúng là thực lực kinh tế quyết định địa vị gia đình, thực lực kinh tế quyết định địa vị xã hội, tuy tình cảm năm huynh đệ vẫn tốt, Trang Duệ cũng không có xem thường người khác, nhưng biến hóa vẫn phát sinh từ từ.

Không nói Vĩ ca, cho dù lão Nhị ở Bắc Kinh, lão Tam ở Thiểm Tây, có chút chuyện gì cũng điện thoại cho Trang Duệ hỏi ý kiến, ngược lại liên hệ giữa lão Tứ và Trang Duệ có chút ít.

- Móa, không phải đi đào mộ thôi sao, ngay cả điện thoại cũng không bắt.

Không cần hỏi, điện thoại vẫn không gọi được, Vĩ ca tức giận đến mức thiếu chút nữa quăng điện thoại đi, nhìn thấy cái cằm của lão Tứ cúi xuống tận ngực, Vĩ ca cảm thán, xem ra hấn còn phải làm bảo mẫu vài ngày nữa rồi.

...

Trang Duệ cố ý không mở điện thoại, hấn muốn cho lão Tứ hảo hảo yên tĩnh một chút, ngấm lại chuyện hoang đường mình đã làm, làm vì huynh đệ, khả năng giúp đỡ một lần, nhưng không có khả năng giúp đỡ cả đời.

Tục ngữ nói cứu cấp không cứu nghèo, nếu như lão Tứ vẫn không biết hối cải, thì Trang Duệ chỉ có thể không nhận huynh đệ này.

1101. Chương 1101: Mở Nắp Quan Tài.(2)

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1101: Mở nắp quan tài.(2)

Lại nói mấy ngày nay hấn bận rộn, cho đội ngũ tiếp viện đã tới, với tư cách là những người có mặt ở cổ mộ sớm nhất, đều có rất nhiều công việc phải làm, chỉ riêng việc dán nhãn lên cho hơn vạn món cổ vật, làm cho người ta chóng mặt não trạng.

Từ trong lều vải chui ra, Trang Duệ hoạt động thân thể một lúc, sau đó đi tới nơi mọi người tụ tập, lúc này thức ăn trong thôn được đưa tới sớm, lúc này mọi người đang húp cháo.

Mấy ngày nay Trang Duệ đều ở trên đỉnh núi, những người tới sau mang theo không ít lều vải, bởi vì nhân số đông, hiện tại trên đỉnh núi cơ hồ biến thành nơi trú quân, chỉ cảnh sát vũ trang cũng hơn mười đội, đang tiến hành canh gác dưới chân núi.

Về phần những người đưa thức ăn, chỉ dựa vào Trương lão đầu một nhà thì không cách nào giải quyết, chính quyền địa phương ở gần đó cũng huy động trong thôn, bởi vì thời tiết quá nóng, cho nên các thôn dân mỗi ngày phân thành hai tốp đưa cơm lên đỉnh núi, cơm buổi sáng và buổi chiều.

Nhìn thấy Trang Duệ đi tới, Mạnh giáo sư đưa một cái bánh bao chạy qua, nói ra:

- Tiểu Trang, như thế nào? Nhìn thấy người hai ngày nay có chút không yên lòng?

Mạnh giáo sư rất chú trọng đến việc bồi dưỡng đệ tử, trong quá trình khai quật cổ mộ, hấn tận khả năng hướng dẫn cho Trang Duệ, hơn nữa Trang Duệ có những điểm không hiểu, Mạnh giáo sư cũng giải đáp cho hấn biết.

Trang Duệ thể lực rất tốt, làm cho Mạnh giáo sư cả kinh, đây quả thực là người lựa chọn tốt nhất cho đội khảo cổ dã ngoại, cho nên hấn chú ý tới Trang Duệ cũng tương đối nhiều, ngay cả một ít thần sắc và chi tiết của Trang Duệ, cũng chú ý tới.

- Lão sư, trong nhà xảy ra chút chuyện, ta muốn đợi Hoàng Trùng Đề Thấu mở ra xong, sẽ trở về một chuyến.

Trang Duệ nghe được Mạnh giáo sư nói thế, dứt khoát xin phép, tuy nói cố ý gạt lão Tứ quá một bên, để cho hấn yên tĩnh một chút, nhưng trong lòng Trang Duệ vẫn có chút lo lắng.

Mà cái đại mộ này không mất mấy tháng khai quật, là không thể nào nhìn thấy toàn cảnh, chuyện của lão Tứ, cũng không thể kéo dài quá lâu, Trang Duệ đối với Tất Văn Đào cũng rất hiểu, đây tuyệt đối là người cực đoan.

- A? Chuyện có quan trọng không? Tiểu Trang, loại đại mộ bảo toàn nguyên vẹn này, rất là hiếm thấy, nói không chừng sau này không có cơ hội gặp đâu.

Mạnh giáo sư nghe vậy cũng sờ một chút, đối với hấn mà nói, cho dù trong nhà có địa chấn, chỉ sợ cũng không có lực hấp dẫn lớn bằng chuyện khai quật đại mộ này.

- Chuyện này chỉ có ta mới có thể giải quyết, lão sư, ta tận lực giải quyết nhanh, sẽ trở lại.

Trang Duệ đối với thân phận chủ nhân của đại mộ này có chút hiếu kỳ, nhìn chung Trung Quốc có năm ngàn năm lịch sử, cũng chỉ có lăng Tần Thủy Hoàng trong truyền thuyết, còn có mộ của Thành Cát Tư Hãn, mới có thể sánh với chủ nhân lăng mộ này.

- Được rồi, chúng ta sẽ mở Hoàng Trùng Đề Thấu, có lẽ buổi chiều sẽ làm xong, buổi tối trở về đi.

Mạnh giáo sư cũng biết, Trang Duệ có rất nhiều sản nghiệp, không có khả năng giống bọn họ, an tâm yên tĩnh nghiên cứu học vấn, cũng không miễn cưỡng.

Sau khi ăn điểm tâm, một chuyến hơn hai mươi người, bắt đầu từng nhóm đi vào trong cổ mộ, những người đằng sau dùng ròng rọc làm giỏ, cũng không phải lần lượt bò xuống.

Tuy cũng có người đưa ra ý kiến đào móc ngọn núi, dùng biện pháp này vạch trần cổ mộ cho hậu thế, nhưng kiến nghị này bị Mạnh giáo sư bác bỏ, hấn muốn tận khả năng bảo trì nguyên trạng của ngôi mộ.

Cho dù sau này có đổi mộ táng thành nhà bảo tàng, cũng có thể từ trên vách núi bò xuống bằng cáp treo, làm như thế sẽ khiến cho hậu nhân nhận thức được trí tuệ của người đi trước và vạch trần cái khăn che mặt của cổ mộ này.

Di chuyển vật trong mộ táng, cơ hồ đã chuyển ra ngoài toàn bộ, mà hai chỗ phá hư của cổ mộ, cũng được sửa chữa lại, có lẽ sau này mở bảo tàng, sẽ đem những vật này để lại chôn cũ.

Mộ thất nằm bên cạnh Hoàng Trảng Đề Thấu, sau khi khai quật bốn mộ tuần táng, khai quật rất nhiều cổ vật trân quý, nhưng dựa theo đánh giá của Mạnh giáo sư, những gian tẩm thất này ít nhất là có chín nơi, lúc này không bàn mà hợp với ngụ ý để vương Cửu Ngũ Chí Tôn.

- Mọi người cẩn thận một chút, trước đem khung thang dỡ những cây gỗ phía trên xuống, sau đó đưa từ trên xuống, một tầng lại một tầng cởi bỏ “Hoàng Trảng” này.

Sau khi tiến vào trong mộ thất, Mạnh giáo sư bắt đầu phân phối công tác, bởi vì cấu thành “Hoàng Trảng Đề Thấu” là gỗ Bách Tùng, nhất định phải gỡ từng lớp một, nếu như rút cây gỗ từ phía trước, chỉ sợ cả nhà gỗ đều sụp đổ.

Cái công trình này xem như to lớn, dù sao cả gian mộ thất, thì “Hoàng Trảng Đề Thấu” đã chiếm gần một nửa, Mạnh giáo sư tính ra một chút, những tấm gỗ này, từ trên số lượng đã vượt qua đại bảo đài “Hoàng Trảng Đề Thấu” ở kinh thành.

Sau khi phân công, mọi người lại dựng thang bốn phía quanh quan tài, từ người một leo lên, đeo bao tay và bắt đầu gỡ những tấm gỗ Bách Tùng, chuyển xuống từ từ.

Mặc dù cổ mộ đã mở ra vài ngày, nhưng hương vị thơm ngát của gỗ Bách Tùng này, vẫn còn sót lại trong phòng, Trang Duệ cũng cảm lấy một tấm gỗ, cầm vào tay quan sát kỹ.

Mà toàn thân của tấm gỗ này ó vàng, dài ước chừng một mét, bốn phía bằng phẳng, tuy nước sơn trên gỗ đã không thấy, nhưng đường vân rất rõ ràng, thời điểm đặt gần mũi, mùi thơm nhàn nhạt này thấm vào tâm can của người.

- Tổng cộng bao nhiêu tấm Hoàng Tâm Bách Tùng?

Từng tấm Bách Tùng gỡ xuống, chồng chất ở một góc của mộ thất, đã có người chuyên môn làm công tác thống kê số lượng, tới thời gian giữa trưa, rốt cục đã gỡ bỏ toàn bộ Hoàng Trảng Đề Thấu.

Trên mặt của người làm công tác thống kê vui mừng, la lớn:

- Mạnh giáo sư, tổng cộng là hai vạn một ngàn sáu trăm tấm, quy mô của nó vượt qua đại bảo đài Hoàng Trảng Đề Thấu ở kinh thành rồi!

Phải biết rằng, Hoàng Trảng Đề Thấu trong mộ thất nhà Hán là nhiều gỗ Bách Tùng nhất, mà trong đại mộ nhà Hán này, chưa có mộ Hoàng Trảng Đề Thấu nào có thể vượt qua đại mộ này, chuyện này làm cho người thống kê, đều có cảm giác hưng phấn khó nói thành lời.

Có thể nói, lúc phát hiện mộ thất này, đã sửa lại rất nhiều tư liệu của các nhà nguyên cứu lịch sử, nguyên cứu sâu hơn về đại mộ của nhà Hán, cũng có tác dụng tham khảo rất lớn.

- Đi, mọi người nghỉ ngơi một chút, chúng ta chuẩn bị mở quan tài.

Đối với đại mộ mà nói, quan tài không thể nghi ngờ là trọng yếu nhất, bởi vì đại biểu cho thân phận của chủ nhân, thường thường đều được công bố trên quan tài.

Đây là một quan tài cao hai mét, chiều dài đã ngoài ba mét, quan tài bằng gỗ chế thành, phía trên điêu khắc rất nhiều đồ án, nhất là ở phía đầu lại điêu khắc long phượng, mây mù lượn lờ, giống như tiên cư.

Cũng không biết có tác dụng bảo vệ bên ngoài của Hoàng Trảng Đề Thấu hay không, mà quan tài cực lớn này, không có chút hư hao nào, bất kể là màu sắc hay chất liệu gỗ, đều như mới, giống như mới đặt vào đây không lâu.

1102. Chương 1102 + 1003: Quan Tài Đồng, Hòm Quan Tài.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1102 + 1003: Quan tài đồng, hòm quan tài.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Từ vị trí đứng nhìn của Trang Duệ, vật liệu gỗ làm quan tài, hoàn toàn không có dấu vết kết nối, giống như là một khối gỗ điêu khắc mà thành, Trang Duệ không cách nào tưởng tượng, cần phải có bao nhiêu cây gỗ Bách Tùng mới tìm được một cây thể này? xem tại

Mà nắp quan tài với quan tài kết hợp không chèn vào đâu được, có người cầm trang giấy đi thử một chút, nhưng không nhét vào được, hoàn toàn không có khe hở.

- Có chút khó!

Mạnh giáo sư đi quanh quan tài một vòng, cau mày, hần vốn cho rằng quan tài này có kết cấu Mỗ Chuẩn, nhưng sau khi quan sát quan tài cẩn thận, lại phát hiện trên quan tài không có một cây đinh nào, điều này làm cho Mạnh giáo sư không thể tưởng tượng nổi.

Đồ dùng trong nhà của thời cổ đại có chỗ lồi ra được gọi là Chuẩn, lõm vào gọi là Mỗ, loại hình thức này là kỹ xảo cao nhất trong việc làm ra đồ dùng, quan tài đương nhiên cũng như thế, nhưng cái quan tài cực lớn này, hình như có chút bất đồng.

- Lão sư, hình như muốn mở nào phải dùng cách Đồng Tráp Thiêu Hóa!

Mạnh giáo sư nghe Trang Duệ nói thế, đi tới cầm một bả thành tiểu đao, cạo một lớp vật chất trên quan tài xuống, cẩn thận phân biệt, nói ra:

- Đúng vậy, là Đồng Tráp Thiêu Hóa, nếu như dùng cách Chuẩn Mỗ mà mở ra, khả năng không lớn!

Làm theo cách này sẽ khiến độ phong kín của quan tài tốt hơn, nhưng cũng làm tăng độ khó khi mở quan tài, muốn hoàn hảo không tổn hao gì mà mở nắp quan tài ra, cơ hồ là chuyện không có khả năng.

Mạnh giáo sư vây quanh quan tài cả buổi, cũng không có biện pháp gì, cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể bảo người ta mở quan tài từ các vị trí khác nhau, dùng cách Chuẩn Mỗ để mở quan tài.

- Tiểu Lưu, người ở phía sau, bên cạnh cũng cần hai người, Trang Duệ, người đi tới chỗ đầu quan tài, tốt rồi, mọi người cầm côn nạy đi, cẩn thận một chút, không dùng quá nhiều sức, cũng lúc mở nắp quan tài ra...

Mạnh giáo sư chỉ huy mọi người, sau khi đục thủng một lỗ và đục côn vào nạy ra, dưới một mệnh lệnh, mọi người đều phát lực, mà cái quan tài lớn này, phát ra âm thanh ken két khó nghe.

- Lại dùng thêm sức, khi mở quan tài ra, mọi người đứng xa một chút, cẩn thận bên trong có cơ quan.

Đối với việc đề phòng bị trộm mộ, một quan tài lớn như vậy, nói không chừng bên trong sẽ an trí những cơ quan ám khí lấy mạng người, Mạnh giáo sư lớn tiếng nhắc nhở mọi người chú ý an toàn.

Bị thương và chết trong mộ táng cả ngàn năm qua, đây tuyệt đối là chuyện làm cho người ra rất không thoải mái, bởi vì sau khi trải qua nằm dưới mặt đất cả ngàn năm, rất nhiều vật chất vi khuẩn sẽ sinh ra biến chất, một khi bị lấy, dưới thủ đoạn chữa bệnh hiện đại, đều khó mà trị được.

Nhưng khá tốt, sau khi mở cái nắp quan tài công kênh ra, bên trong cũng không có động tĩnh gì, mà ở đuôi quan tài, hai người cầm móc sắt, kéo quan tài ra sau.

Sau khi mở nắp quan tài, cộng thêm trọng lượng nặng nề của bệ, độ cao đã ngoài một mét tám, trực quan cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong, người ở bên ngoài phải dùng thang, chỉ khi leo lên thang, mới có thể nhìn vào bên trong.

- Còn có quan tài.. Mạnh giáo sư, còn một cái quan tài đồng!

- Mẹ kiếp, đây rốt cuộc là mộ của ai? Phức tạp như vậy?

Người nhìn thấy tình hình bên trong, nhao nhao kêu la, thì ra bên trong quan tài gỗ, còn có một quan tài bằng đồng, dưới ngọn đèn chiếu xuống, ở trên nắp quan tài đồng có mấy đồ án và đường văn khắc lên, làm cho người ta cảm thấy thần bí khó lường.

- Không đúng, Hoàng Tràng Đề Thấu là quan tài Bách Tùng, vì sao lại có thêm một quan tài đồng nữa?

Mạnh giáo sư cũng bỏ thang, sau khi quan sát một lúc, cau mày, hiển nhiên là không thể nghĩ thông suốt chuyện này.

Phải biết rằng, cổ nhân lý giải tử vong chính là thăng thiên, còn có thể dùng một loại phương thức khác, kéo dài tính mạng ở thế giới khác, cho nên sau khi chết, sẽ chuẩn bị quan tài hậu táng ỳnh, chỉ chờ mong có thể được những vật này dẫn mình tới một thế giới khác.

Bởi vì nhân thể thuộc mộc trong ngũ hành, cho nên cổ nhân nghiên cứu về quan tài rất sâu, hơn nữa cho rằng nếu như chôn cất trong quan tài bằng đồng sắt chế thành, linh hồn người nọ không cách nào tiến vào trong luân hồi.

Cho nên tại trong lịch sử, sử dụng đồng làm quan tài là chuyện cực hiếm.

- Chuẩn bị ròng rọc, đem cái quan tài đồng này ra.

Mạnh giáo sư quan sát nửa ngày trời, làm ra quyết định, chỉ có mở cái quan tài này ra, mới có thể công bố một ít bí mật, mới biết được thân phận chủ nhân của mộ táng.

Bởi vì điều kiện có hạn, mọi người phải dời thang qua hai bên, sau đó chuẩn bị ròng rọc, dùng dây thừng neo hai bên quan tài, khá tốt, quan tài đồng và quan tài mộc cũng không phải ăn khớp với nhau, lúc này mới thuận lợi buộc dây thừng vào trong quan tài đồng.

- Một hai ba... Dùng sức...

Nếu như có người ngoài nhìn thấy cảnh này, rất khó tưởng tượng những người này bình thường đều là học giả áo mũ chỉnh tề, vào lúc này giống như dân công, lôi kéo dây thừng bằng lực lượng của ròng rọc, đem cái quan tài bằng đồng nặng mấy trăm ký này chuyển ra ngoài.

Sau khi nâng cái quan tài đồng này vượt qua độ cao của quan tài gỗ, phía dưới có người cẩn thận hoạt động cái thang, giành một khu đất trống bỏ quan tài đồng xuống, mà công tác này, tiến hành không dưới hai giờ.

- Không biết bên trong trong có gì?

- Đúng vậy a, trong quan tài bằng đồng này, chắc hẳn vật bồi táng rất phong phú!

- Hình như bên trong có nước? Vừa rồi thời điểm nâng lên, ta có cảm giác bên trong có nước lắc lư.

- Không có khả năng, trong cái mộ táng này đã có ít nhất ngoài hai ngàn năm, có nước cũng đã bốc hơi cả rồi.

Tuy mệt nhọc, nhưng sau khi thành công lấy quan tài đồng ra, vẻ mặt tất cả mọi người rất hưng phấn, đối với các nhà khảo cổ học mà nói, vạch trần một cái bí mật trong lịch sử dài đằng đẵng, không thể nghĩ ngờ là chuyện làm cho họ hưng phấn nhất.

- Nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị mở quan tài!

1103. Chương 1102 + 1003: Quan Tài Đồng, Hòm Quan Tài.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1102 + 1003: Quan tài đồng, hòm quan tài.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Về mặt Mạnh giáo sư vui mừng, bận rộn tại đây một tuần, rốt cục cũng biết được thân phận của chủ nhân, trong miệng nói bảo mọi người nghỉ ngơi, nhưng hắn không ngừng đi quanh quan tài đồng, đang quan sát cách mở quan tài đồng này.

Trang Duệ ngồi ở một bên, nhìn vào trong quan tài đồng, lòng mảy nhú lại, bởi vì hắn cảm nhận được bên trong có đồ cổ phong phú, nhưng đúng như vị nghiên cứu viên kia đã nói, là có nước.

Nhưng linh khí của Trang Duệ chỉ có thể nhìn xuyên thấu qua vật có linh khí, dò xét chủng loại, mà hắn không biết linh khí bên trong là đồ vật gì, tất cả chỉ có thể đợi mở nắp quan tài ra mới biết được.

Có lẽ là trước khi có biện pháp bảo vệ đầy đủ, có thể thuận lợi mở cái quan tài đồng này ra, bởi vì bên trong cái quan tài này đã đóng kín suốt hơn hai ngàn năm, có lẽ sẽ có độc khí trong quan tài đồng.

Nhưng cho dù mở nắp quan tài ra, sức nặng cũng không nhẹ, Mạnh giáo sư tuyển ra mấy người có khí lực lớn, đứng ở bốn phía dùng sức, đồng loạt dùng sức mở nắp quan tài đồng ra.

- Đây là cái gì?

Trang Duệ mở nắp quan tài ra, trong bốn người, vào lúc nâng nắp quan tài lên, hắn nghiêng đầu nhìn vào trong quan tài, nhưng lại phát hiện, ở biên giới của quan tài có xuất hiện một mép nước cao bảy tám cm, sau khi quan tài động dậy, nó cũng lắc lư lên xuống.

Nhưng trong tầng nước kia, tất cả đều là tro bụi, không cách nào thấy rõ đồ vật bên trong là gì, mà mọi người cũng vậy.

- Thủy ngân, đây là thủy ngân!

- Trời ạ, trách không được nặng như vậy, thì ra trong quan tài này đầy thủy ngân.

- Nhường một chút, để ta vào xem!

Nghe được âm thanh này truyền tới, Trang Duệ dùng sức chen vào, hắn nhìn thấy Mạnh giáo sư đang cầm côn gỗ, đang khuấy nước trong quan tài.

Mà tầng tro bụi kia, theo thủy ngân lưu động, tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, dưới chiếu xạ của ngọn đèn, thủy ngân sáng bóng như gương, phản xạ ra hào quang vô tận.

Trang Duệ đã từng đọc qua tư liệu trong quyển sách giáo khoa, ở trong mộ thất nhà Hán ở Sơn Đông có một quan tài bằng gốm sứ, phát hiện có dấu vết thủy ngân lưu lại, nhưng bởi vì mộ táng này từng bị trộm qua, cho nên không thể tìm ra những manh mối và tư liệu lưu lại.

Thủy ngân tên khoa học gọi là thủy ngân, trong tư liệu lịch sử ghi lại, những đạo gia thời xưa luyện đan cầu trường sinh, tuy đúng là thủy ngân có thể dùng làm thuốc, có thể sát trùng, công độc, trừ hàn độc, các loại bệnh tật đau nhức, nhưng nó cũng có nguy hại rất lớn với cơ thể.

Trong lịch sử có ít nhất có ba vị hoàng đế đã chết vì trúng độc thủy ngân, những hoàng đế này hết lòng tin tưởng lý luận của đạo gia, tin tưởng thì thể ngâm mình trong thủy ngân thì bất hủ.

Mạnh giáo sư nhắc côn gỗ lên, vài giọt thủy ngân từ côn gỗ rơi vào trong quan tài, thoáng suy tư một chút, Mạnh giáo sư nói ra:

- Trong quan có cái gì, nhất định là mộ chủ nhân, nhưng thủy ngân gặp không khí, sẽ nhanh chóng phân hủy, hơn nữa còn tản mát ra kịch độc, trước tiên đẩy nắp quan tài lại.

Mấy người Trang Duệ tiếp tục cầm nắp quan tài dậy lại, Mạnh giáo sư và mấy chuyên gia thương lượng một chút, quyết định hỏi mượn đơn vị tương quan mặt nạ phòng độc, sau đó mức toàn bộ thủy ngân ra.

Công tác không cách nào tiếp tục, tất cả mọi người lui trở về đỉnh núi, đợi đến lúc mặt nạ phòng độc và dụng cụ xử lý thủy ngân chuyên dụng tới, sáng sớm sẽ đi vào trong làm việc. truyện copy từ

- Tiểu Trang, chút nữa phải cẩn thận, đừng để thủy ngân nhiễm vào da của mình!

Người có thể vào trong mộ táng cũng chỉ có tám người, trừ Trang Duệ và tiến sĩ Nhâm ra, những người khác đều là chuyên gia khảo cổ trong nước.

Sau khi mở nắp quan tài, Trang Duệ cùng tiến sĩ Nhâm hai người, mang theo cái bao tay dày như da gấu, bắt đầu mức thủy ngân bên trong ra ngoài, những thủy ngân này sẽ được đem đi xem xét và nghiên cứu, dùng nghiệm chứng công nghệ chế tác thủy ngân hai ngàn năm trước.

Nói thật ra, trải qua lần khai quật khảo cổ này, lá gan của Trang Duệ lớn hơn không ít, hoàn cảnh rèn luyện người là không sai chút nào, trước kia hẳn nào dám đụng tới quan tài và người chết đâu chứ?

Sau khi mức toàn bộ chất lỏng trắng bạc trong quan tài đổ vào trong bình chứa, những vật phẩm đầu tiên trong quan tài cũng hiện ra.

- Đây là vật gì?

Trang Duệ nhìn xuyên thấu qua mặt nạ phòng độc, nhìn thấy một cỗ thi thể, nhưng toàn thân xám trắng, ngón tay sờ lên cứng rắn, dù thế nào cũng không giống thân người.

- Kim... Kim Lũ Ngọc Y (dây vàng áo ngọc)?

Trang Duệ còn đang nghi hoặc, Mạnh giáo sư bên kia trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi, cả người bổ nhào về phía quan tài, nếu như không phải mực thủy ngân bên trong hạ thấp xuống, chỉ định sợ đã văng tung tóe lên người của hắn.

- Nhanh, nhanh hơn nữa, cái xác ướp này có Kim Lũ Ngọc Y bảo hộ, chỉ sợ không có mực nát!

Tuy đã có mặt nạ phòng độc, không nhìn rõ mặt của Mạnh giáo sư, nhưng từ trong lời nói nghe ra, lão giáo sư hết sức kích động, còn kém không có tiến lên cướp đoạt cái mũ trong tay của Trang Duệ và tiến sĩ Nhâm, tự mình làm công tác thanh lý thủy ngân.

Thủy ngân có công hiệu chống phân hủy, mà ngọc khí có tác dụng giữ tươi, cả hai kết hợp cùng một chỗ, khó trách Mạnh giáo sư lại làm ra suy đoán như vậy. nguồn

Kim Lũ Ngọc Y còn gọi là “Ngọc Hạp”, là trang phục cao cấp chỉ có hoàng đế và quý tộc cao quý nhất mới có tư cách mặc khi chết, về ngoài và nhân thể có hình dạng giống nhau.

Người mặc ngọc y đại biểu cho thân phận và đẳng cấp, hoàng đế và bộ phận cận thần mới dùng kim tuyến kết nối với ngọc y, xưng là “Kim Lũ Ngọc Y”, quý tộc khác chỉ có thể sử dụng ngân tuyến, đồng tuyến, gọi là “Ngân Lũ Ngọc Y” cùng “Đồng Lũ Ngọc Y”.

Trước mắt quốc gia chỉ mới khai quật được mười tám tòa mộ thất thời Hán có ngọc y, mà trong đó chỉ có tám tòa cổ mộ là có Kim Lũ Ngọc Y đại biểu cho thân phận, ở Hà Bắc chỉ khai quật được một, Kim Lũ Ngọc Y đó là mộ thất của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, sau khi khảo chứng các vật liệu tương quan, Kim Lũ Ngọc Y này dùng tơ vàng kết nối với ngọc thạch làm thành, do trên trăm công tượng hao phí thời gian hơn hai năm mới hoàn thành, cả kiện ngọc y vô cùng tinh xảo, vô cùng sáng quý, là tác phẩm nghệ thuật khó mà có được.

Mà sau này, khi khai quật Kim Lũ Ngọc Y, lúc ấy oanh động giới khảo cổ trong nước và ngoài nước, có vô số học giả nhao nhao chạy tới Hà Bắc, tiến hành nghiên cứu kiện Kim Lũ Ngọc Y vô cùng trân quý và hiếm thấy này.

Hiện tại trong mộ quật này lại có một kiện Kim Lũ Ngọc Y, dùng mắt thường có thể nhìn thấy những sợi dây vàng nhỏ sáng bóng, cho dù Trang Duệ chưa từng nhìn tiếp xúc với Kim Lũ Ngọc Y, cho nên không đoán ra đây là Kim Lũ Ngọc Y trân quý!

Sau khi cái mũ mức thủy ngân ra, trong đó hiện ra một thi thể mặc Kim Lũ Ngọc Y, hiện ra trong mắt của mọi người, lúc ban đầu nhìn thấy phần bụng của hắn, cao cao nổi lên, mà bây giờ, ngực và hai chân cũng đã lộ ra.

- Đầu có cái gì?

Mạnh giáo sư một mực nhìn chăm chăm vào Kim Lũ Ngọc Y, đột nhiên hô một tiếng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, bởi vì đầu của thi thể đã lộ ra, đó là một màu vàng kim lấp lờ, là một cái mặt nạ vàng.

Mạnh giáo sư thò tay thử cầm lên một cái, sau cái mặt nạ là một gương mặt bị dây thừng của mặt nạ trải qua mấy ngàn năm đã mực nát, rất dễ dàng cầm xuống.

- Quốc bảo, quốc bảo, so với cái mặt nạ vàng khai quật được ở Hồ Bắc còn tinh xảo hơn.

Mạnh giáo sư hận không thể tháo bao tay ra trực tiếp vuốt ve mặt nạ, trong miệng thì thào tự nói, bộ dáng yêu thích không buông tay.

Vuốt vuốt một hồi, Mạnh giáo sư nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Tiểu Trang, tuy cái mặt nạ này không lớn như cái ở trong bảo tàng của người, nhưng chế tác tinh xảo hơn nhiều.

- Ha ha, đó là tay nghề tổ tông của chúng ta, đương nhiên phải mạnh hơn so với quỷ tây dương rồi!

Trang Duệ cười cười nhưng sau khi nói ra lời này, trong nội tâm đột nhiên có chút không nhịn được mà suy nghĩ, không phải là mình đang quấy nhiễu tổ tông hay sao?

1104. Chương 1104: Mộ Đế Vương.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1104: Mộ đế vương.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Bạn thân là khảo cổ chứ không phải trộm mộ!

Trong lòng Trang Duệ đang tìm lý do, kỳ thật khảo cổ quốc gia, nói trắng ra cũng là quan đi trộm, duy nhất khác với trộm mộ chính là do tư nhân kiếm lời, còn cái còn lại chính là công bố cho đại chúng mà thôi.

- Tiểu Trang, tiểu Nhâm, lập tức mức những thủy ngân này ra đi, mặt khác gọi bọn họ chuẩn bị công cụ, phải đem ngay Kim Lũ Ngọc Y này vào trong phòng thí nghiệm ngay, thời gian dài sợ xảy ra vấn đề, không được thì bảo phi cơ của địa phương chuyển đi.

Sau khi nhìn thấy Kim Lũ Ngọc Y và mặt nạ vàng, Mạnh giáo sư lập tức quyết đoán nói ra.

Nói trắng ra, lần này mở quan tài có chút vội vàng, nhưng cũng bởi vì điều kiện hạn chế, bởi vì quan tài đồng có thể tích lớn và quá nặng, căn bản là không thể nào nguyên vẹn vận chuyển ra khỏi mộ táng.

Mạnh giáo sư vừa nói ra lời này, tất cả mọi người bận rộn, giờ phút này bảo hộ Kim Lũ Ngọc Y và thi thể là chuyện quan trọng nhất, mà đồ cổ có được trong quan tài hiện giờ, hiện nay đều để qua một bên, dù sao những vật này, cũng không mọc chân chạy trốn được.

Vận dụng cơ quan quốc gia, hiệu suất là phi thường cao, nửa tiếng đồng hồ sau, một chiếc trực thăng đã đậu trên đỉnh núi, mọi người cẩn thận đem thi thể và Kim Lũ Ngọc Y bỏ vào trong một cái túi chứa đầy băng, chuyển ra khỏi núi.

Mà lúc này độc khí thủy ngân trong mộ táng, đã bị quạt gió thổi vào trong mộ xua tan, mọi người lại bắt đầu công tác kiểm kê đồ vật trong quan tài.

Phải biết rằng, từ khi tiến hành thăm dò khai quật đến nay, đến bây giờ đã nhiều ngày rồi, ngay cả thân phận chủ nhân của mộ táng cũng không nhận ra, đây cũng chính là điều mà Mạnh giáo sư và các chuyên gia học giả cảm thấy khó coi nhất.

Tuy trong nước có nhiều đại mộ vô danh, nhưng những cái này là do trộm mộ mà thành, đem tất cả những vật chứng minh thân phận mang đi, nhưng cái mộ táng này bảo tồn vô cùng hoàn hảo, nếu như khảo chứng không được thân phận của chủ nhân, đây tuyệt đối là chuyện bị người ta chế nhạo đội khảo cổ vô năng.

Trong quan tài đồng vốn còn một tầng thủy ngân không bị mức ra, nhưng thủy ngân của hai ngàn năm trước gặp được không khí, nhanh chóng bốc hơi hết, làm cho trong quan tài, xuất hiện nhiều vật bồi táng.

- Đây là ngọc gì?

Trang Duệ đeo bao tay, từ bên trong tìm kiếm ra một đôi toàn thân ngăm đen, có hình bầu dục, chính giữa có phù điêu, phía trên có mân của ngọc khí.

- Đây là ngọc trư...

Trang Duệ dò xét cả buổi, nhận ra đồ vật này, nó dài và mảnh, điển hình cho thủ pháp bát đao đời Hán.

Ngọc táng được chôn theo thường gọi là ngọc nắm, từ trước đến nay đều là người chết cầm trong tay, cổ nhân cho rằng khi chết không thể tay không mà đi, muốn đại biểu cho tài phú và quyền lực, trong tay phải cầm ngọc, cho nên ngọc cầm thời Hán, cơ bản đều dùng ngọc trư tạo thành, sau khi Mạnh giáo sư nhận khối ngọc trong tay Trang Duệ, gật gật đầu, nói ra:

- Nó là ngọc cầm, nhưng hiện giờ cũng không thể khẳng định, bởi vì nó có thể là ngọc nhét, cũng có thể là ngọc trên Kim Lũ Ngọc Y.

Khi tiến hành công tác thanh lý, từng kiện đồ vật trong quan tài được mang ra, có chế phẩm vàng bạc, có tượng động vật nhỏ ngụ ý cho cát tường, mà tối đa, chính là ngọc khí.

Ngọc hoàng, ngọc bội, ngọc nhân hình, muôn màu muôn vẻ, tràn đầy mảnh vải trắng trên mặt đất, dò được thủy ngân bảo hộ, những ngọc khí này giống như mồi, không có bất kỳ dấu vết khai quật.

Mà làm cho người ta giật mình, chính là một thanh đoản kiếm bằng đồng, đoản kiếm dài không quá hai chỉ, nhưng cực kỳ sắc bén, Trang Duệ thử một chút, rất dễ dàng cắt đứt mười tám vãi chồng lên nhau.

Mà đoản kiếm bằng đồng này vừa khai quật, đã bị Mạnh giáo sư dùng đất trong mộ quật bao trùm lại, dựa theo lời hẩn nói, vũ khí bằng đồng vừa mới khai quật được gặp được không khí, sẽ phát sinh biến chất, phải dùng đất trong mộ quật bao lại, sau đó cầm vào trong phòng thí nghiệm tiến hành xử lý.

Mà Trang Duệ không biết thuyết pháp của Mạnh giáo sư có căn cứ khoa học hay không, nhưng thời điểm mình đào được thanh Định Quang Kiếm, hình như phía trên đồng xanh chính là bùn đất.

- Cần thận một chút, đây là gốm sứ!

- Oa, khối ngọc này có thể là dương chi ngọc thượng hạng a!

Từng kiện từng kiện đồ vật được khai quật, làm cho chung quanh không ngớt vang lên tiếng thán phục, bên trong thậm chí có một bộ mười sáu món, đó chính là những đào tượng nhỏ bằng ngón cái màu sắc rực rỡ.

Những đào tượng này chính là biểu hiện cho ngự trù của đế vương, có cắt thịt làm đồ ăn, có vo gạo chưng cơm, còn có một tượng đang đào giếng nước, bên cạnh giếng có người đang làm động tác lấy nước.

Tuy những tượng này có thể tích nhỏ, nhưng biểu lộ gương mặt lại được khắc nhíp nhàng ăn khớp, quả thực giống như con người thu nhỏ.

Trong quan tài vốn có chút găm vóc, nhưng thời điểm ngăm trong thủy ngân, đã bị thủy ngân làm biến chất, dính khô vào trong quan tài, mà chúng rất khó xử lý sạch sẽ.

- Chuyện gì xảy ra? Không có con dấu và ngọc tỷ à?

Công tác thanh lý nhanh chóng tiến hành đến khâu cuối cùng, nhưng làm ọi người chờ mong chính là con dấu và ngọc tỷ không có xuất hiện, Mạnh giáo sư biểu hiện cực kỳ trấn định, giờ phút này cũng có chút lo lắng.

- Không có, chẳng lẽ chủ nhân của mộ táng này tận ước không cho người ta biết thân phận của hẩn sao?

- Không có khả năng, xuống mộ là hậu thế làm ra, nhất định sẽ mang con dấu tùy thân của hẩn bỏ vào trong mộ.

- Nhưng còn không có mà? Mọi người tìm cẩn thận xem nào!

Không riêng gì Mạnh giáo sư có chút sốt ruột, mà những người còn lại cũng như thế, nếu như trong cái quan tài này cũng không cách nào xác định được thân phận của chủ nhân, như vậy chỉ còn một thất của tiểu thiếp, càng khó chứng minh được thân phận của chủ nhân.

Thời điểm mọi người nhao nhao nghị luận, Trang Duệ phóng xuất linh khí trong mắt ra, tiến hành kiểm tra quan tài một lần nữa, thời điểm ánh mắt của hắn nhìn vào trong quan tài đồng, ánh mắt không khỏi dừng lại.

Nơi đó có một đồng gấm lớn bị mục nát, nhưng ở giữa những tấm gấm này, Trang Duệ cảm ứng được linh khí vô cùng mạnh, tuy vật thể trong đó chỉ nhỏ bằng bàn tay em bé, nhưng linh khí của nó là màu tím phi thường mạnh mẽ.

- Lão sư, ta tìm được thứ này, hẳn là ngọc tỷ a?

Trang Duệ thò tay tìm kiếm trong đồng gấm mục nát này, sau khi tìm kiếm một lúc, một khối ngọc thạch xuất hiện trong tay.

Ngọc thạch có hình tứ phương, phía trên điêu khắc bàn long(rồng ngồi), lân giáp trên người rõ ràng, trong miệng đầu rồng có ngậm long châu, hình dạng rất là uy nghiêm, ở mặt dưới chính là ấn.

Trang Duệ lật lên xem thử, phía trên có không ít chữ, nhưng hắn cũng nhận ra đây là ngọc tỷ, trên đó có một chữ “Tỳ” lớn, kỳ thật đã đầy đủ, tối thiểu nhất nói rõ đây là mộ đế vương, bởi vì cổ đại phân chia đẳng cấp rất rõ ràng, sau đời nhà Tần, ngọc tỷ và ấn có phân biệt, hoàng đế đóng dấu gọi là ngọc tỷ, thần dân sử dụng gọi là ấn!

1105. Chương 1105 + 1106: Bằng Hữu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1105 + 1106: Bằng hữu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Căn cứ sử sách nhà Hán ghi lại, hoàng đế có sáu loại ngọc tỷ, Hoàng Đế Lục Tỳ, Hoàng Đế Hành Tỳ, Hoàng Đế Chi Tỳ, Hoàng Đế Tín Tỳ, Thiên Tử Tín Tỳ, Thiên Tử Chi Tỳ, sáu loại ngọc tỷ này có công dụng khác nhau, do Phù Tiết Lệnh Thừa chưởng quản.

Nhưng ngọc tỷ truyền quốc lại không nằm trong liệt kê của sáu loại ngọc tỷ này, bởi vì ngọc tỷ truyền quốc đại biểu cho chính thống, cái gọi là “Chân Mệnh Thiên Tử” phải có được ngọc tỷ truyền quốc, chứ không phải gài mác để ra gà cũng có thể gọi là Chân Long Thiên Tử.

Cái gọi là ngọc tỷ truyền quốc, ở trong lịch sử có đại danh là Hòa Thị Bích, sau khi nhà Tần diệt nhà Triệu đạt được Hòa Thị Bích, Tần Thủy Hoàng lệnh cho Lý Tư khắc chữ lên Hòa Thị Bích mấy chữ triện “Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vinh Xương”, thời điểm đó cho Hàm Dương Ngọc Công Vương Tôn Thọ đem Hòa Thị Bích mài nhỏ, tạo hình thành ngọc tỷ, chính là ngọc tỷ truyền quốc.

Mà ngọc tỷ truyền quốc trải qua Đông Tây Hán, Tống, Tề, Lương, Trần bốn đời thay đổi, cuối cùng bị Dương Kiên thu vào trong nội cung nhà Tùy, nhưng sau khi Tùy diệt vong, Tiêu Hậu dẫn theo hoàng tôn chính thống chạy vào trong Mạc Bắc Đột Quyết.

Về sau Lý Tĩnh thảo phạt Đột Quyết, Tiêu hoàng hậu trở về Trung Nguyên, sau đó dâng ngọc tỷ truyền quốc cho Lý Thế Dân, thời điểm Đường mạt, thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi lên bốn phía, Đường triều mạt đế Lý Tòng Kha ôm ngọc tỷ truyền quốc trốn vào Huyền Vũ Lâu, ngọc tỷ truyền quốc cũng mất tích từ đó.

- Ngọc tỷ? nguồn (.)

Trang Duệ nói ra lời này làm cho lực chú ý của đám đông tập trung lên người của hắn, hơn mười cánh tay đưa về phía Trang Duệ, dọa Trang Duệ lui về phía sau, nếu thứ này mà nát vụn, thì người nào chịu trách nhiệm đây?

- Đưa cho ta!

Giờ phút này Mạnh giáo sư cũng mất đi trấn định, tiếp nhận ngọc tỷ trong tay của Trang Duệ, cũng không thêm để ý nó có chất độc hại hay không, trực tiếp cởi bao tay ra, ấn lên mu bàn tay của mình một cái.

Mạnh giáo sư nhìn thấy chữ triện trên mu bàn tay, đột nhiên sắc mặt biến thành không thể tưởng tượng nổi, lắp bắp nói ra:

- Lưu... Lưu Tú, ngọc tỷ của hoàng đế Lưu Tú?

- Lưu Tú? Không phải mộ của Lưu Tú sớm có phán xét rồi sao?

- Đúng vậy a, điều này sao có thể? Mộ của Lưu Tú cũng phải cách đây hơn mười dặm mà!

- Mạnh giáo sư, ngài có nhìn lầm hay không?

Mạnh giáo sư vừa nói ra lời này, trong mộ thối giống như nổ tung, trăm ngàn năm trôi qua, mộ của Lưu Tú sớm đã bị người ta nhận định nằm bên cạnh bờ Hoàng Hà, hơn nữa tu kiến lâm viên, làm sao có thể có một tòa mộ thối của Lưu Tú ở đây?

- Là thật, lão Lý, lão Tống, các người tới nhìn mấy chữ này, không thể nào là giả được!

Mạnh giáo sư cũng không tin nổi vào mắt của mình, nhưng mấy chữ triện trên bàn tay, xác thực chứng minh đây là ngọc tỷ hoàng đế của Lưu Tú.

Mạnh giáo sư đem ngọc tỷ đưa ấy vị đồng nhiệm, trong miệng thì thảo luận:

- Chẳng lẽ truyền thuyết kia là thật?

- Lão sư, truyền thuyết gì?

Trang Duệ có thính lực rất tốt, nghe được Mạnh giáo sư nói ra lời này, lập tức hỏi lại.

- Truyền thuyết con của Lưu Tú, là người thập phần phản nghịch, Lưu Tú bảo hấn đi đông hấn sẽ đi tây, bảo hấn đuổi chó nhất định hấn sẽ đuổi gà! Tương truyền thời điểm Lưu Tú sắp chết, bảo con của hấn an táng hấn bên cạnh bờ Hoàng Hà, nhưng thật ra là muốn cho con không nghe lời của mình làm ngược lại, an táng ở trên Đặng Sơn, hiện tại xem ra, cái truyền thuyết này chính là sự thật!

Chân tướng lịch sử không cách nào khảo cứu, Mạnh giáo sư cũng chỉ có thể dùng những lời đồn đãi này giải thích cho việc khai quật được ngọc tỷ của Lưu Tú.

Bản thân Lưu Tú, tuy trên sách vở và TV không miêu tả nhiều lắm, nhưng là một nhân vật cực kỳ trọng yếu của nhà Hán, tuy là hoàng tộc Hán thất, thân phận thời điểm lập nghiệp là áo vải, cùng với Lưu Bang trong lịch sử là hai áo vải, là một vị vị có tài trí và mưu lược kiệt xuất.

Lưu Tú cả đời nam chinh bắc chiến, trong dân gian lưu truyền rất nhiều chuyện bịa, nhưng do thời gian đã lâu, rất nhiều chuyện đã không cách nào khảo chứng, nếu như mộ táng này thật sự là của Lưu Tú, như vậy trong lịch sử sẽ có nhiều chuyện phải sửa lại.

Phát hiện khảo cổ trọng yếu như vậy, chỉ bằng vào một cái ngọc tỷ không cách nào kết luận thân phận của chủ nhân mộ táng, sau khi thanh lý hết quan tài, lập tức tiến hành khai quật mộ thất, ở trong đó phát hiện một gian phòng khác, phát hiện rất nhiều thẻ tre.

Trình độ trân quý của những thẻ tre này, thậm chí vượt qua mặt nạ vàng và Kim Lũ Ngọc Y, bởi vì văn tự có tính chân thật, khai quật cực ít trong các mộ thất, đối với hình thái phát triển xã hội lúc ấy, đều có giá trị nghiên cứu cực kỳ trọng yếu. đọc truyện mới nhất tại .

Bởi vì biện pháp bảo tồn thỏa đáng, những thẻ tre này không bị phá hư, được phi cơ vận chuyển suốt đêm về ngành bảo tồn để nghiên cứu.

Khai quật những thẻ tre này, cũng làm đội khảo cổ nhảy tung tăng như chim sẻ, thông qua nghiên cứu văn tự trên thẻ trúc, tin tưởng nhất định có thể xác nhận được thân phận chủ nhân của mộ táng.

Nhưng thời điểm thành viên của đội khảo cổ đang hưng phấn vì phát hiện trọng đại này, Trang Duệ cùng Hách Long, đã lặng lẽ rời khỏi nơi công tác, trở lại nhà của Trương lão đầu, suốt đêm đi ô-tô, trở về Bắc Kinh.

- Hách ca, vất vả người rồi, tìm địa phương ăn ít đồ, sau đó đưa ta về trang viên, người đi về nhà ngủ một chút đi!

Trang Duệ từ trong xe đứng dậy, bên ngoài sắc trời đã sáng rõ, liếc nhìn qua cửa sổ, thấy đã tiến vào trong Bắc Kinh, nhìn thấy Hách Long lái xe mất đầy tơ máu, Trang Duệ cũng có chút ngưng ngừng.

Không riêng gì Bành Phi đã kết hôn sinh con, Hách Long cũng cưới vợ, Trang Duệ cố tình tìm một người thiệp thân lẫn nữa, nhưng người tìm được không nhiều, thứ hai đối với Bành Phi cùng Hách Long dùng rất thuận tay, cho nên thời điểm đi ra ngoài hẳn sẽ dẫn hai người theo.

- Lão bản, không có việc gì, một đêm có là gì chứ!

Hách Long biết rõ Trang Duệ không có chú ý ăn uống cho lắm, nhìn thấy sạp hàng ăn uống sáng sớm, đem xe rẽ ngang, ngừng phía trước.

Thời điểm Trang Duệ mới tới Bắc Kinh này, đúng là không quen uống nước đậu xanh, nhưng thời gian dài, một chén nước đậu xanh và hai cái bánh quẩy, lại biến thành thứ Trang Duệ thích nhất, bình thường ở trong nhà, buổi sáng Lý tẩu cũng chuẩn bị cho Trang Duệ những thứ này.

Cái gọi là yêu rau cải trắng thì tất cả cũng yêu, trong kinh thành kẻ có tiền ưa thích vào tiệm cơm uống rượu tiêu xái, nhưng hẳn thích như thế này hơn.

Sau khi ăn bữa sáng, Hách Long đưa Trang Duệ vào trang viên, sau đó lái xe trở về nhà cấp bốn, tuy Trang Duệ mua cho hẳn một phòng nhỏ ở cư xá Âu Dương Quân, nhưng cảm giác chức trách, Hách Long vẫn ở tại nhà cấp bốn.

...

1106. Chương 1105 + 1106: Bằng Hữu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1105 + 1106: Bằng hữu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Đánh bạc?

Hai năm qua Trang Duệ đắm chìm trong nghiên cứu và khảo cổ, cộng thêm mấy năm trước hẳn đánh bạc thắng không ít tiền cũng đủ duy trì cho công ty châu báu, nhưng hiện giờ nhu cầu phi thủy ngọc thạch không lớn, trên là hẳn không tiếp xúc với ngọc thạch nữa.

- Không bằng như vậy, người đi Macao hoặc là Las Vegas đi dạo một vòng, khi những người ở đó đưa người vào sổ đen, đoán chừng còn đưa phí trà nước cho người đấy?

Hoàng Phủ Vân nghe được chủ ý cùl bấp của Trang Duệ, hẳn phải suy nghĩ một chút, Trang Duệ có không ít kỹ năng, bất kể là ngọc thạch hay đồ cổ, trên cơ bản cũng có đánh bạc a!

Trang Duệ nghe vậy đúng là có chút động tâm, nhưng hẳn cũng bác bỏ, Trang Duệ cũng biết, nếu như hẳn thắng xấp xỉ một ngàn vạn đô la, những tên trùm cờ bạc kia cũng không quan tâm tới số tiền đó, nhưng sẽ không để cho hẳn thắng nhiều hơn, thậm chí thật sự có khả năng giống như lời Hoàng Phủ Vân nói, sẽ đưa tiền trà nước cho hẳn.

Nhưng nếu hẳn trắng hơn ức đô la, đoán chừng không tới vài ngày, sẽ có người muốn giết hẳn, những đại lão trong làng cờ bạc Las Vegas, sẽ không quan tâm tới bối cảnh của Trang Duệ ở trong nước.

- Chuyện này cũng không phải là không được, lão đệ, chúng ta đang nghèo rớt mòng tơi, bằng không, chúng ta cầm mấy bức phác họa của Picasso bán đi? Vị tước sĩ ở nước Anh kia phi thường hứng thú với nó đấy!

Hoàng Phủ Vân nghe vậy cũng nhíu mày, cũng không phải hẳn đang ép Trang Duệ, Trang Duệ là lão bản, vung tay hẳn cũng mặc kệ, nhưng Hoàng Phủ Vân đang đối mặt với hơn một trăm miệng ăn, nên không quản không được.

Hơn nữa tu kiến Hoàng Kim Thành, chỉ dựa vào hai ức tài chính là không đủ, nếu Trang Duệ không giải quyết được vấn đề tài chính, chỉ sợ đến lúc đó tất cả sản nghiệp của hắn sẽ bị đẩy vào vũng bùn.

- Móa, nghĩ cũng đừng nghĩ a, bảo lão gia hỏa Eze Kenner kia đi chết đi, Hoàng Phủ huynh, ta nói đồ vật trong viện bảo tàng, không thể bán ra ngoài, thiếu một kiện ta sẽ hỏi người đấy, đến lúc đó đừng trách Trang Duệ ta trở mặt.

Nghe được Hoàng Phủ Vân nói thế, Trang Duệ phát hỏa, cùng Hoàng Phủ Vân tương giao nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nói năng lỗ mãng, phải biết rằng, mỗi một vật trong bảo tàng Định Quang, đều là Trang Duệ tự tay mua, giống như con hắn vậy.

Đừng nói là bán, cho dù tiến hành trao đổi đồ cổ với bảo tàng khác, Trang Duệ cũng phải liên tục cân nhắc, Hoàng Phủ Vân nói lời này đã chạm vào nghịch lân của hắn.

- Hoàng Phủ huynh, tình thế của ta bây giờ cấp bách, huynh đừng để ý, phác họa Picasso cho dù có rất nhiều, nhưng bán đi muốn mau trở lại, trên cơ bản là không thể nào, cho nên không thể bán, chúng ta cũng không thể đánh chủ ý lên đồ trong bảo tàng.

Biết rõ vừa rồi mình nói hơi quá, Trang Duệ hòa hoãn lại một chút, nói tiếp:

- Vấn đề tài chính ta sẽ giải quyết, tháng sau... Không, ta cam đoan không đụng vào tiền của bảo tàng nữa.

Hoàng Phủ Vân cũng biết mình nói tới chuyện bán cổ vật, đúng là cũng hơi quá, lập tức nói ra:

- Ta cũng nói rồi, việc này ta không thể phân ưu cho người, cũng tuyệt đối không gây phiền cho người!

- Đi, Hoàng Phủ huynh, chuyện nơi này nhờ huynh chiếu cố, ta đi nghĩ biện pháp...

Trang Duệ khoát khoát tay, vừa đi vừa móc điện thoại ra.

- Móa, muốn bán cũng không thể bán đồ vật của mình a! Đi Macao!

Trang Duệ nghĩ thế.

...

Thời gian mấy tháng này Trang Duệ luôn đi công tác ở địa phương, hiện tại đi trên thuyền, nhìn thấy mặt biển rộng, tâm tình cũng khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều, sở dĩ không ngồi phi cơ đi Hồng Kông, cũng là do hắn muốn hành trình này làm thư giãn tâm tình.

Thế kỷ bất đồng, hiện tại du thuyền vận chuyển hành khách, sớm được máy bay và xe lửa thay thế, trên cơ bản đã rời khỏi phương thức vận chuyển của thế giới, nhưng Trang Duệ chỉ muốn ngồi thuyền từ Thiên Tân tới Hồng Kông.

Chính vì thế mà Trang Duệ đã cho người đóng một chiếc du thuyền đặt tên là Huyền Duệ Hào. Thuyền trưởng của chiếc du thuyền này tên là Clyde. Clyde là người Scotland, có lẽ do lênh đênh trên biển nhiều năm mà ông có tướng mạo vô cùng tục tũn.

Sau một ngày đi trên thuyền, chiếc du thuyền cực lớn lái vào cảng Victoria của Hồng Kông, tuy phần đông thả neo ở đây đều là du thuyền xa hoa, nhưng so với chiếc của Trang Duệ, vẫn thu hút nhiều ánh mắt.

Trang Duệ không có ngồi trực thăng trên du thuyền, sau khi ngồi lên xe của cha vợ chờ ở bến cảng, đúng vậy, chính là đoàn xe, bởi vì trừ Trang Duệ là “Người” ra, Kim Cương và Truy Phong cũng được cưới riêng một chiếc xe.

Sở dĩ mang theo Truy Phong đến Hồng Kông, cũng là bởi vì Tần lão gia tử nghe nói Trang Duệ có một thớt hãn huyết bảo mã, bảo Trang Duệ mang đến, Trang Duệ còn là lần đầu tiên biết rõ, Tần lão gia tử ngoại trừ thích châu báu ra, còn yêu thích đua ngựa.

Ở Hồng Kông và một ít quốc gia Châu Âu, tư nhân chăm ngựa thường thường đại biểu cho thân phận tôn quý, mà nếu như con ngựa họ nuôi đạt được thành tích tốt trong giải thi đấu, đây là một chuyện phi thường vinh quang.

Giống như hiệp sĩ Ferguson là huấn luyện viên chính của câu lạc bộ Manchester United, cũng là chấp sự danh dự của câu lạc bộ Manchester United, hẳn càng tự hào hơn khi con ngựa của hắn đạt giải quán quân.

Đương nhiên, chuyện con ngựa của hắn đạt giải quán quân trong giải thi đấu đã kiếm về cho hắn không ít hơn một trăm triệu bảng Anh, cũng làm cho tước sĩ Ferguson trở thành cổ đông lớn của câu lạc bộ.

Trong biệt thự ở Hồng Kông của lão gia tử, ột hành lang giành riêng cho đua ngựa, mấy năm trước lão gia tử còn bồi dưỡng một thớt ngựa đua, nhưng mấy năm gần đây không có tinh lực, con ngựa kia bị hắn chuyển nhượng cho người khác.

- Trang Duệ, chúng ta cần tuân theo pháp luật, ta cũng không muốn trở lại làm luật sư như trước kia a!

Nhìn thấy Trang Duệ nảy sinh bộ dáng ác độc, Hoàng Phủ Vân không khỏi hô lên từ phía sau, dùng quan hệ trong nước của Trang Duệ, nếu như muốn làm chút ít chuyện kiếm tiền đường ngang ngõ tắt, đúng là không phải việc khó.

- Được rồi, bên công trường coi như xong, tối đa một tháng, ta sẽ trở lại!

Trang Duệ không quay đầu lại, mà hắn khoát khoát tay ra sau, trong lòng của hắn vô cùng phiền muộn, về sau tiêu tiền không thể như trước, mọi sự đều phải lưu đường lui ỳnh.

Vốn tiền thắng cuộc trong đua ngựa ở Macao, đều bị hắn vùi đầu vào trong hệ thống vũ khí phòng ngự của Huyền Duệ Hào, nếu như không phải thế, cho dù lưu lại một nửa, vẫn có thể tu kiến Hoàng Kim Thành.

Đương nhiên, trên đời này cũng không phải chỉ có đồ cổ và ngọc thạch mới có thể kiếm tiền, trong mắt Trang Duệ, trong biển rộng bao la, cũng có vô số bảo tàng đang chờ hắn.

Hơn nữa những bảo tàng trên biển rộng này, bình thường đều là của mấy đại quốc ngoại quốc thời kỳ thuộc địa cướp bóc vàng bạc và tác phẩm nghệ thuật trên khắp thế giới, giá trị nghệ thuật cũng không phải rất cao, đối với việc bán những vật này, Trang Duệ không hề có áp lực tâm lý.

Huyền Duệ Hào dừng lại ở cảng Thiên Tân không bao lâu, lại lần nữa xuất phát, nhưng thuyền trưởng Clyde xuất phát từ Châu Phi trở về, bộ dáng của hắn luôn sầu khổ, hiện tại tinh thần của hắn tỏa sáng, ngay cả chòm râu dài vuốt keo xẹt tóc cũng rung rung lên.

Trên Huyền Duệ Hào, sau khi chạy nhanh ra vùng biển quốc tế, Clyde đi vào bong thuyền, vẻ mặt cười lấy lòng nhìn Trang Duệ đang ngồi phơi nắng, nói ra:

1107. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1107 - 1109: Bản đồ hàng hải.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Lão bản, ngài đúng là mê tín a, ha ha, lần này chúng ta đi trục vớt, là thuyền đắm sao?

Ngày hôm qua khi nhận được điện thoại của Trang Duệ, Clyde đang tiến hành rong ruổi trên người của nữ nhân, hoàn toàn không giống như một người già hơn năm mươi tuổi.

Phải biết rằng, trước khi chiến đấu hấn đã dùng thuốc, chơi chưa tận hứng đã bị gọi đi, nhưng rất rõ ràng, hấn nghe gọi là lập tức chạy tới, hấn yêu hải dương nhiệt tình còn lớn hơn ngực nữ nhân.

- Thuyền trưởng Clyde, người hi vọng chúng ta đi tìm bảo tàng của ai?

Trang Duệ cầm một chai bia, cười lên, biển cuối mùa thu rất tốt, không lạnh cũng không nóng, gió biển ẩm áp, thưởng thức cảnh đẹp trên biển, nếu như không phải mạn thuyền quá cao, hấn sẽ câu cá một phen, đó mới gọi là thích ý.

Nhưng lần ra biển này, Trang Duệ cũng mang theo kim điều, hấn và Bành Phi ngồi ở bong thuyền uống bia, thỉnh thoảng nhìn thấy kim điều từ trên trời xà xuống biển bắt cá, cảm giác phi thường tốt. truyện cập nhật nhanh nhất tại chm

- A! Lão bản, người làm khó ta rồi!

...

Clyde khoa trương hô lên, con mắt nháy mấy cái, nói ra:

- Chẳng lẽ chúng ta là đi đảo Lạc Hào Đức? Chỗ đó bảo tàng của hải tặc đã lưu lại mấy thế kỷ rồi đấy!

- Ha ha, thuyền trưởng Clyde, bảo tàng đó không phải tổ tiên người lưu lại sao? Bằng không người làm thế nào hứng thú như thế?

Trang Duệ nghe vậy cười ha ha, hấn biết rõ đảo Lạc Hào Đức trong miệng của Clyde, đó là đảo có thể so sánh với hòn đảo mà Trang Duệ phát hiện bảo tàng Klaus, còn nổi danh trong truyền thuyết.

Đảo Lạc Hào Đức ở gần Australia, nên đảo cũng không phải đảo hoang, cảnh sắc hợp lòng người.

Nhưng mà, đảo nổi tiếng không phải vì cảnh đẹp, mà vì trên đảo tương truyền có vô số tài bảo ẩn tàng trên đảo, dưới đáy biển chung quanh có vô số bảo thạch chói mắt.

Thời đại năm mươi bảy mươi thế kỷ mười sáu, người Tây Ban Nha dọc theo dấu vết của Columbus viễn chinh Châu Mỹ, từ tay người Indian cướp đoạt vô số châu báu và vàng bạc, sau đó chở đầy trên các thuyền buồm về nước.

Nhưng mà, hành động của bọn họ bị hải tặc biết được, đám hải tặc điên cuồng tập kích mỗi thương thuyền qua lại, thăm sát thuyền viên, cướp đoạt đại lượng tài bảo, nhưng tài bảo quá nặng, đám hải tặc không cách nào mang toàn bộ đi, vì vậy đem bảo tàng còn thừa chôn trên đảo Lạc Hào Đức, cũng vẽ tàng bảo đồ, đám hải tặc phát huyết thệ sẽ giữ nghiêm bí mật này, mưu đồ vĩnh hưởng khoản tiền tài bất nghĩa này.

Nào biết đám hải tặc chung quy vẫn là hải tặc, làm gì có tín nghĩa chứ, một ít kẻ mưu đồ độc chiếm bảo tàng, trong lúc nhất thời huyết nhục bay tứ tung, sau sống mái là lưu lại vô số thi thể, người thắng mang theo tàng bảo đồ trà trộn vào thiên hạ, trải qua cuộc sống xa hoa, kiêu xa ngân dật, mà truyền thuyết về bảo tàng trên đảo, cũng thịnh hành thế giới.

Thời điểm niên đại bảy mươi thế kỷ mười bảy, một vị tên là William là người Ba Tư, ngẫu nhiên phát hiện tàng bảo đồ liên quan tới đảo Lạc Hào Đức, trên tàng bảo đồ có đánh dấu nơi thương thuyền Tây Ban Nha chìm đắm, hấn vui mừng như điên, cảm giác được cơ hội phát tài đã đến, cũng không cần biết bảo tàng là thật giả, William leo lên đảo hoang, thăm dò bốn phía, nhưng không thu hoạch được gì.

Có một ngày trong lúc William ngồi bồi hồi trên bãi biển, trong lúc vô tình chân sục vào trong cát, chạm vào một khối dị vật, sau khi đào lên là một nhánh san hô vô cùng đẹp mắt, nhưng không ngờ phía dưới san hô chính là một cái hòm gỗ tinh xảo, trong rương chứa đầy tiền vàng và bảo vật hiếm có.

William vô cùng hưng phấn, hấn ở trên đảo hoang ba tháng, điên cuồng mà tìm kiếm, trên thuyền bơm của hấn chất đầy ba mươi tấn vàng bạc và châu báu, hấn thực hiện được mộng phát tài.

Trong lúc nhất thời rất nhiều tàng bảo đồ thật thật giả giả, đúng thời cơ mà sinh, tràn ngập Châu Âu, giá cao tăng cao, không ít đám người điên cuồng muốn phát tài, không tiếc vốn gốc, kết quả không ít người táng thân dưới đáy biển, hoặc chết trên đảo hoang, hoặc đau khổ tìm kiếm, mà bóng dáng di sản hải tặc đã biến thành dụ hoặc bí ẩn.

Nhưng Trang Duệ đối với những truyền thuyết truyền lưu mấy thế kỷ này, cũng không quan tâm, trừ phi là hòn đảo không có người ở, nếu không giấu bảo tàng trên đảo, trải qua nhiều năm như vậy, sớm đã bị người ta lấy hết, còn cần hẳn đi tìm bảo sao?

- Lão bản, ta phải sửa lại lời nói của ngài, tổ tiên của ta là hiệp sĩ trộm, là nhân vật giống như Robinson, là kẻ giết phú tế bản, làm gì có bảo tàng chứ?

Rốt cục có thể điều khiển du thuyền đi tìm bảo, thuyền trưởng Clyde tâm tình thật tốt, cũng không thêm để ý Trang Duệ có kính nể tổ tiên của mình hay không, hẳn cũng vui đùa ầm ĩ.

- Clyde, chúng ta đi vớt thuyền, đi lên đảo tìm bảo, đây chẳng phải là hỏi đường người mù sao? Nói cho người biết, trước đó không lâu, ta đào được một tàng bảo đồ, có quan hệ tới thuyền đắm trên biển.

Trang Duệ kỳ thật sớm đã tập trung cho lần trực vớt này, nhưng vẫn cố ý làm ra bộ dạng thần bí, từ trong túi quần lấy ra một tấm da dê ố vàng.

- Bản đồ hàng hải?

Vị thuyền trưởng râu rậm một tay cầm lấy tấm da dê trong tay của Trang Duệ, sau đó nhìn vào bề mặt, đây là một tấm bản đồ hàng hải được sử dụng lúc thế kỷ mười sáu mười bảy.

Tên như ý nghĩa, bản đồ hàng hải chính là hải đồ định vị đường biển cho toàn bộ tàu thuyền qua lại.

Hiện giờ bản đồ hàng hải thế giới đã có chi tiết đầy đủ, mà hải đồ Ba đặc Lan này chuyên cung cấp cho người đi biển, phía trên hải đồ cung cấp đủ loại phương vị lộ tuyến, người đi biển mượn nhờ những lộ tuyến này và la bàn, có thể tùy thời trắc định phương hướng thuyền của mình trên biển.

Mà bản đồ hàng hải này còn vẽ kỹ càng đường ven biển, vịnh, hòn đảo, góc biển, chỗ nước cạn, sơn mạch vùng duyên hải và đá ngầm.

Mà tấm bản đồ mà Clyde đang cầm trong tay, chính là hải đồ Ba Đặc Lan, nhưng chỉ có thể tham khảo, bởi vì tranh vẽ trên đó quá lâu, cũng trở nên mờ hồ.

Nhìn thấy Clyde giống như nhặt được chí bảo, Trang Duệ vụng trộm cười, nói ra:

- Đúng vậy, đây là một tấm bản đồ hàng hải, thuyền trưởng Clyde, người có thể nhìn trên bản đồ này, đây là phiên hải vực nào hay không?

- Tấm bản đồ hàng hải này được vẽ vào cuối thế kỷ mười sáu đầu thế kỷ mười bảy, từ trên bản đồ mà xem xét, vùng biển nó vẽ hẳn là biển Đại Tây Dương, đáng tiếc chỉ có thể tham khảo, ta chỉ có thể tham khảo bản đồ hàng hải quốc tế hiện nay một chút mới biết.

- Lão bản, ở trung tâm của bản đồ hàng hải này, bị người ta đánh dấu một vị trí, ta tin tưởng, đây nhất định là vị trí thuyền đắm hoặc là địa điểm bảo tàng. đọc truyện mới nhất tại .

Clyde thần sắc có chút kích động, phải biết rằng, loại bản đồ hàng hải có đánh dấu đặc biệt này, đều có ý nghĩa không tầm thường, không phải địa điểm thuyền đắm, thì chính là hang ổ hải tặc.

Clyde nói xong lời này, hít một hơi thật sâu, mang theo vẻ mặt khẩn cầu nhìn Trang Duệ, nói tiếp:

- Lão bản, ngài yên tâm, chỉ cần nửa giờ, ta nhất định sẽ tìm ra tọa độ chuẩn xác của bản đồ này là ở đâu.

Trăm ngàn năm qua, trong biển cả có vô số người tìm bảo tiến vào tìm kiếm, thậm chí ở thế kỷ trước, những cái tàng bảo đồ như thế này mà xuất hiện, sẽ bị tranh mua, nhất là trong mắt Clyde, tấm bản đồ hàng hải này là bảo vật vô giá.

- Khục khục!

1108. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1107 - 1109: Bản đồ hàng hải.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ ho khan hai tiếng, nói ra:

- Thuyền trưởng Clyde, không có vấn đề, tấm bản đồ này người cầm đi, nhưng nhất định phải bảo đảm, không được làm hư hao.

- Nhất định, nhất định sẽ không hư hao, lão bản, ngài cứ yên tâm đi!

Nghe được Trang Duệ nói lời này, Clyde kích động không nhẹ, nói ra. Tâm tư cẩn thận gấp tấm da dê trong tay, sau đó bỏ vào trong túi áo, thời điểm quay người ra ngoài, tay phải một mực vịn cái túi, sợ bị người ta cướp đi!

- Trang ca, ngài, ngài có bản đồ hằng hải thật sao? Có được từ khi nào? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua?

Sau khi Clyde rời khỏi, về mặt Bành Phi hồ nghi nhìn Trang Duệ, thời gian mấy năm này hắn và Trang Duệ ở cùng một chỗ, thậm chí vòn nhiều hơn thời gian Tần Huyền Băng và Trang Duệ ở cùng một chỗ, nhưng hắn chưa bao giờ nhìn thấy Trang Duệ khoe khoang tấm bản đồ hàng hải này với hắn a?

Trang Duệ khó chịu liếc mắt nhìn Bành Phi, nói ra:

- Nói nhảm, đương nhiên là thật rồi..., tiểu tử ngươi đã nhìn thấy Trang ca ta cầm đồ giả gạt người chưa? Vật này là từ hang ổ của David có được, tại lúc đó người không chú ý.

- Vậy cũng khó nói, Trang ca, ngài hôm qua hình như không ngủ cả đêm, có phải làm giả ra không?

Trong miệng Bành Phi lẩm bẩm.

- Lăn, dám rình mò ta và chị dâu thân mật à? Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi hôm qua nghe lén có phải hay không?

Trang Duệ nghe vậy giận dữ, đứng dậy đập Bành Phi một cái, kỳ thật hắn đúng là có tật giết mình, Bành Phi nói đúng vậy, đêm qua Trang Duệ không có ngủ, nhưng hắn không ngủ là vì hắn muốn phỏng chế bản đồ hàng hải này.

Tấm bản đồ da dê này là thật, là Trang Duệ đoạt được từ hải đảo, nếu bảo hắn đi vẽ bản đồ hàng hải, chắc phải hai thế kỷ sau mới xong được.

Nhưng bản đồ hàng hải trên tấm da dê này, lại làm Trang Duệ đồng học vất vả cả đêm, vận dụng rất nhiều thủ đoạn hiện đại để phỏng chế lại, còn phải mượn một ít được tề hóa học học được trong trường khảo cổ mà làm ra.

Trang Duệ phỏng chế tấm bản đồ hàng hải này, nhưng cũng không có ý gì khác, hắn muốn đi ra biển trực vớt bảo tàng mà thôi.

Còn một nguyên nhân là, bảo tàng lần này hắn trực vớt được, nhất định phải tạo thành oanh động thật lớn trong lịch sử, nếu như bảo tàng trôi lên mặt nước, con mắt từ khắp mọi nơi sẽ nhìn chăm chăm vào chân tướng việc này.

Lại nói Trang Duệ vô duyên vô cớ chỉ định một vùng biển lại nói ở dưới đáy có bảo bối, chuyện này vô cùng huyền hoặc, cộng thêm biểu hiện trước kia của Trang Duệ, sẽ bị người ta nhìn chăm chăm vào, cho nên Trang Duệ mới tốn hao công phu không nhỏ, suốt đêm chế tạo ra.

Có bằng hữu nói, nếu như có người nhận ra bản đồ hàng hải này là giả, đây không phải là biến khéo thành vụng sao?

Nhưng mà loại chuyện này trên căn bản là không có khả năng phát sinh qua, phải biết rằng, đồ cổ khó khăn nhất chính là khảo chứng, thật cũng được, giả cũng được, giống như có một ít đồ sứ trên thực tế là thật, nhưng có một ngày nào đó, bị người trong nghề nói là giả gạt đi.

Trang Duệ dùng loại thủ pháp này, ở trên một tấm da cừu thật vẽ một cái bản đồ hàng hải, hơn nữa vận dụng thủ đoạn hóa học, cho dù có dùng thủ pháp kiểm tra các bon, cũng không cách nào nói là giả.

Nếu đã làm giả một cái bản đồ, bản đồ là tự tay hắn làm ra, nhưng bản đồ chưa giấu diếm được chuyên gia, lúc này Bành Phi nhỏ nhỏ, đã nhìn ra, Trang Duệ có thể không tức giận được sao?

Lần đầu tiên làm giả là lúc nào? Đương nhiên là lúc lừa gạt bọn Nhật Bản rồi, nói đến đây, cũng thuận miệng nói một chút, Trang Duệ đầu tư nghiên cứu gốm sứ ở Hà Bắc. truyện copy từ

Có tài lực Trang Duệ ủng hộ, Từ Quốc Thanh trong hơn hai năm qua, thành công phỏng chế ra ba loại đồ sứ danh tác của đời Tống, tuy ban đầu tiêu tốn không ít tiền, nhưng sau khi kỹ thuật đốt luyện thuần thực, giá thành đã hạ xuống.

Bởi vì Từ Quốc Thanh hoàn toàn có thể nắm giữ công nghệ đốt chế đồ sứ nhà Tống, đồ sứ của hắn làm ra, có giá trị nghệ thuật và giá trị cứu giữ cực cao, làm cho thanh danh của hắn trong giới đồ sứ vang xa, rất nhiều bảo tàng trong nước, đều cất chứa tác phẩm của hắn.

Kể từ đó, chỉ cần Từ Quốc Thanh làm ra sản phẩm gốm sứ mỹ nghệ hiện đại, đều có giá bán vượt qua cả đồ sứ của thời nhà Thanh, điều này làm cho tiền đầu tư của Trang Duệ từ từ thu trở lại, bây giờ đang bảo trì cân đối thu chi, đã bắt đầu có lợi nhuận.

Nhưng Từ Quốc Thanh phỏng chế đồ sứ cổ đại, đã phục hồi công nghệ đốt chế đồ sứ nhà Tống, mà Trang Duệ làm ra bản đồ hàng hải này, chính là muốn thỏa mãn tư tâm của mình, đạt được đám bảo tàng kia mà thôi.

Đương nhiên, mặc cho Bành Phi có nói thế nào, Trang Duệ cũng không thừa nhận đồ chơi này là do hắn phỏng chế và làm giả ra, nếu không hắn không cách nào giải thích được vì sao vị trí thuyền đắm lại chuẩn xác như thế.

- Trang, lão bản, ta tìm ra rồi... Ta tìm được vị trí đối ứng của vùng biển trên bản đồ hàng hải rồi.

Thời điểm Trang Duệ và Bành Phi đang ngồi trên bong thuyền uống chút rượu chờ gió biển thổi vào người, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng hô nhỏ của Clyde, quay đầu nhìn lại, Trang Duệ nhin không được cười lên, cũng không biết là nửa giờ qua Clyde làm gì? Lúc này xuất hiện trên bong thuyền, cái mũ trên đầu đã lệch đi, ngay cả chòm râu dài được vuốt ngay ngắn, cũng bị nhếch đi, nhìn vô cùng buồn cười.

- Thuyền trưởng Clyde, ta cho rằng người là thuyền trưởng hợp cách, hắn là hân sĩ, tại sao bộ dáng của ngài lại biến thành thế này?

1109. Chương 1107 - 1109: Bản Đồ Hàng Hải.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1107 - 1109: Bản đồ hàng hải.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ cười đùa với Clyde, sau mấy năm quen biết với hắn, Trang Duệ đúng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của Clyde như vậy. (.

- Lão bản, ta sẽ chứng minh cho ngài thấy ta vẫn là thuyền trưởng hợp cách, không nói chuyện này đã, ngài sớm đã khảo chứng ra nơi này, đúng hay không?

Bị kích động đi tới trước mặt Trang Duệ, Clyde căn bản là không muốn cười đùa với Trang Duệ lúc này, một tay cầm chai bia trên bàn của Trang Duệ ra chỗ khác, không thể chờ đợi được cầm tấm bản đồ bày ra trên bàn.

- Đương nhiên, ta đương nhiên biết rõ phương hướng của nó!

Trang Duệ gật gật đầu, nói đùa gì vậy? Vì điều tra địa đồ của hải vực này, thiếu chút nữa Trang Duệ đã cầu đến Âu Dương Lỗi đấy.

Nhưng sau khi liên tục suy nghĩ, Trang Duệ vẫn quyết định tự điều tra, hơn nữa hẳn làm ơ hồ không rõ, như vậy mới phù hợp với đặc thù của bản đồ hàng hải cổ đại.

- Hắc hắc, lão bản, hải vực trên tấm bản đồ hàng hải này, chính là vịnh Duy Ca gần Đại Tây Dương, đúng hay không?

Clyde vừa nói chuyện, vừa bày hai tấm bản đồ hàng hải cùng một chỗ, chỉ vào hai địa phương có đường cong mơ hồ trên hai tấm bản đồ, nói ra:

- Lão bản, đây là bảo tàng của đội thuyền hoàng kim, ha ha, chúng ta sắp phát tài rồi!

Gần đây Clyde biểu hiện là người văn nhả, lúc này mũi đội lệch đi, gân xanh cũng lộ ra, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi, hiển nhiên là bộ dáng như vừa xem phim Pirates Of The Caribbean.

- Khục khục, thuyền trưởng Clyde, tỉnh táo, yên tĩnh một chút.

Nhìn thấy Clyde kích động như thế, Trang Duệ không thể không bảo hấn hạ nhiệt, nói ra:

- Thuyền trưởng Clyde, đây chỉ là một tấm bản đồ hàng hải mà thôi, rốt cuộc chỗ đó có gì, ai cũng không biết, hơn nữa đã qua mấy thế kỷ, bảo bối bên trong có bị trục vớt hay không còn khó nói chính xác.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Clyde liên tục lắc đầu, nói ra:

- Sẽ không, lão bản, tuy hàng năm đều có người trục vớt bảo vật, nhưng bọn họ cũng không kiếm được đồ vật gì đáng tiền cả. Hơn nữa ngài thấy không, tọa độ của tấm bản đồ này cũng không nằm trong vịnh Duy Ca, mà nằm ở bên ngoài chừng một trăm hải lý, chỗ đó càng không có người chú ý tới.

Clyde nói ra lời này đúng là làm Trang Duệ lau mắt mà nhìn hấn, điểm lệch đi này, là Trang Duệ cố ý làm ra, mà vị trí thuyền đắm thực tế, cũng lệch đi một ít.

Trang Duệ vốn nghĩ tìm cơ hội nhắc nhở Clyde, không nghĩ tới lão gia hỏa này lại nhìn ra, đúng là đỡ cho Trang Duệ không ít miệng lưỡi.

- Ai ai ai, ta nói, Trang ca, thuyền trưởng Clyde, nhị vị có thể dừng đôi chút hay không, nói cho ta nghe một chút đi, cái gì gọi là đội thuyền hoàng kim, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Clyde và Trang Duệ thảo luận khí thế ngất trời, nhưng làm cho Bành Phi ngồi nghe như lọt vào sương mù mà không biết có chuyện gì xảy ra, Bành Phi đồng học ngay cả lịch sử trong nước còn chưa có biết rõ, làm sao mà biết tới chuyện ở nước ngoài cách đây mấy trăm năm trước.

- Ách, thuyền trưởng Clyde, người phổ cập tri thức cho Bành Phi một chút đi!

Nhìn thấy Clyde hưng phấn đỏ cả mặt, Trang Duệ biết rõ nếu không cho bạn thân cơ hội nói chuyện, đoán chừng chỉ có thể một cước đá hấn xuống biển mới có thể làm cho hấn thanh tỉnh trở lại.

- Bành Phi, ta nói với ngươi, đội thuyền hoàng kim, chính là một số thuyền đắm có bảo tàng lớn nhất thế giới, nó phát sinh ở...

Clyde không hổ là hậu bối của hải tặc, đề cập tới lịch sử hàng hải, một chút cũng nghiêm túc, từ đầu chí cuối đem chân tướng của đội thuyền hoàng kim nói cho Bành Phi nghe.

Muốn nói chuyện này, còn phải giới thiệu niên đại và bối cảnh trước đó một chút.

Sự kiện phát sinh vào năm 1702, khi đó, Tây Ban Nha và Anh là bá chủ trên biển, hai quân tranh đoạt vị trí bá chủ, nhưng cũng vì một ít nguyên nhân, tài chính trong nước Tây Ban Nha, đã lâm vào cảnh túng quẫn sa sút.

Vào tháng 6 năm 1702, một đội thuyền khổng lồ gồm mười bảy chiếc thuyền buồm, tuân mệnh chở theo châu báu cướp đoạt được từ Nam Mỹ chở về Tây Ban Nha, mà đội thuyền này, đời sau bị người ta gọi là đội thuyền hoàng kim.

Thời điểm đội thuyền hoàng kim chạy nhanh tới quần đảo Açores, đột nhiên liên quân Anh Pháp có một hạm đội đi ngang qua, mà chỉ hạm đội này gồm một trăm năm mươi chiếc thuyền chiến, cho nên đội thuyền hoàng kim phải tránh né trong vịnh Duy Ca, sau đó bị liên quân Anh Pháp chặn đường biển.

Đối mặt với cường địch vây quanh, theo lý thuyết, biện pháp tốt nhất, chính là bỏ tài bảo xuống thuyền, theo lục địa vận chuyển tới thủ đô Madrid của Tây Ban Nha.

Nhưng hết lần này tới lần khác trong nước Tây Ban Nha lúc đó, có quy định kỳ quái: phạm theo đồ vật vận chuyển từ Nam Mỹ về, đầu tiên phải vận chuyển tới thành phố Tắc Lợi Duy Á nghiệm thu.

Đội thuyền của Tây Ban Nha cứng ngắc không dám mệnh lệnh, nhưng mà hoàng hậu Mary, German Watt đứng ra mệnh lệnh, quốc vương và hoàng hậu đều cho dỡ một phần châu báu xuống, vận chuyển theo lục địa về Madrid.

Mà sau khi đội thuyền Tây Ban Nha bị vây khốn một tháng, liên quân Anh Pháp ước chừng ba vạn người, dưới sự chỉ huy của thượng tướng Luke đã tấn công mạnh vào vịnh Duy Ca, dưới sự oanh kích của 3115 khẩu trọng pháo, phá hủy pháo đài và chướng ngại vật, quân Tây Ban Nha canh giữ phòng tuyến sụp đổ, bởi vì liên quân bị tài bảo làm hưng phấn, chiến đấu tiến triển nhanh chóng, bên cảng rơi vào tay giặc.

Lúc này tổng tư lệnh đội thuyền hoàng kim là Velasco nhìn qua, hần hạ lệnh thiêu hủy đội thuyền bốc xếp và vận chuyển vàng bạc châu báu, trong nháy mắt, vịnh Duy Ca biến thành biển lửa, trừ mấy chiếc thuyền buồm bị liên quân Anh Pháp bắt được ra, tuyệt đại đa số tống thân dưới đáy biển.

Sau khi chiến tranh kết thúc, mọi người nhao nhao đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào tài bảo của đội thuyền này.

Căn cứ theo ước đoán của thượng tướng hải quân Tây Ban Nha bị bắt đoán chừng, trên mười bảy chiếc thuyền buồm đó, tổng cộng số vàng bạc châu báu ước chừng bốn ngàn đến năm ngàn cỗ xe ngựa, mà theo con số này, làm cho liên quân Anh Pháp điên cuồng.

Nhưng làm cho nhân thế kỳ quái là, cho dù người Anh mạo hiểm xuống biển vô số lần, cũng vền vẹn vét lên rất ít chiến lợi phẩm, vì vậy, số bảo tàng này hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Từ đó về sau, dưới đáy biển gần một ngàn hải lý, xuất hiện thân ảnh của đám mạo hiểm, bọn hần có mò lên thuyền đắm bị rỗng tếch, có lại đạt được lục bảo thạch tinh khiết, tử thủy tinh, trân châu, hổ phách và các thứ trân quý khác, cho tới thời hiện đại vẫn tiếp tục tìm kiếm.

- Lão bản, mục tiêu lần này của chúng ta, chính là đội tàu hoàng kim kia sao?

Sau khi giải thích lai lịch của đội tàu hoàng kim, thuyền trưởng Clyde gương mặt ngăm đen, thỉnh linh hiện ra sắc hồng sáng bóng, hiển nhiên là hần đối với lần trực vớt này rất chờ mong.

Clyde kích động như vậy, cũng là nguyên nhân căn cứ của Trang Duệ, bất kể là lần trực vớt tàu của Đại Tổng hay là Ba Ba Hoàn Hào mấy chục năm trước, kết quả cuối cùng đều làm cho người ta phẩn chấn.

Cho nên tuy Clyde không phải rất nhiều Trang Duệ, nhưng chỉ bằng hai lần ra tay trước đó, đã làm cho hần có lòng tin vào Trang Duệ.

Trang Duệ nghe vậy gật gật đầu, nói ra:

- Đúng vậy, năm đó có tổng cộng mười bảy chiếc thuyền buồm tràn đầy tài bảo chìm vào đáy biển, chỉ khoang chứa vàng thôi, đã có mấy trăm tấn.

Nhưng căn cứ ghi lại, suốt mấy thế kỷ nay, chỉ có hai chiếc thuyền buồm được trực vớt lên, có thể nói, dưới đáy biển vẫn còn lại hơn mười chiếc thuyền tràn đầy tài bảo.

- Nếu như chúng ta có thể thành công vớt mấy chiếc thuyền đắm này lên, như vậy ta nghĩ, lần trực vớt này, có thể biến thành sự kiện trọng đại làm khiếp sợ cả thế giới.

- Đúng vậy, lão bản, tên của chúng ta, nhất định sẽ đi vào sử sách hàng hải, cũng là một hành động vô cùng vĩ đại.

Trang Duệ suy nghĩ một phen, nghe được thuyền trưởng Clyde nói như thế, giống như đã tìm được thuyền đắm, vàng cũng được vớt lên vậy, bộ dáng kia thấy thế nào cũng không giống một thuyền trưởng sinh hoạt mấy chục năm trên biển cả.

- Khục khục, Clyde, nhất định là như vậy, ta có lòng tin!

Trang Duệ vì vị thuyền trưởng này nói liên tục mà ho khan vài tiếng, chẳng lẽ người nước ngoài dễ bị tấy não như vậy sao? Dù là Trang Duệ, bây giờ đối với tình huống cụ thể của những chiếc thuyền đắm kia, kỳ thật cũng vô cùng tinh tường.

1110. Chương 1110: Phân Tích.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1110: Phân tích.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Bảo tàng trên thuyền đắm, lần trước Trang Duệ đi tới Huyền Duệ Đảo ở Châu Phi đã chú ý tới, nhưng lúc ấy khoảng cách với vịnh Duy Ca hơi xa, Trang Duệ chỉ lơ mơ phát hiện trong phiên hải vực này, có linh khí nồng đậm.

Lần đó Trang Duệ vội vã trở về Huyền Duệ Đảo nên không có để ý tới, cũng không biết, chỗ đó chính là hải chiến thế kỷ mười bảy còn sót lại bảo tàng.

Nhưng sau khi tiến hành đối thoại với Hoàng Phủ Vân, biết rõ mình đang thiếu tiền, Trang Duệ cũng quyết định, sẽ mở đám tài phú này lên!

Hồi tưởng lại mấy chỗ thuyền đắm có bảo tàng mà mình gặp được trên Thái Bình Dương, Trang Duệ phát hiện, trên những chiếc thuyền kia chất đầy vàng, phần lớn đều là một ít thuyền hàng, suốt mấy trăm năm nay, hàng hóa bên trong không mục nát, đoán chừng cũng bán được với giá trên trời.

Sau khi suy nghĩ liên tục, Trang Duệ nhớ tới lần này phải ghi nhớ tọa độ ở Đại Tây Dương, vì vậy hắn tìm ra địa đồ, sau khi thẩm tra kỹ càng tọa độ, phát hiện ở vùng biển này, vào thế kỷ mười bảy có mười chiếc tàu hoàng kim chìm ở đây, cách xa nhau cũng chỉ một trăm hải lý.

So sánh với mấy chỗ Trang Duệ ghi nhớ thuyền đắm chất đầy tài bảo trên Thái Bình Dương, hiển nhiên nghe đồn về đội tàu hoàng kim rất hấp dẫn, mà Trang Duệ thức suốt đêm chế tác cái gọi là bảo tàng hàng hải, lừa dối Clyde đi theo mình.

Bành Phi ngồi ở bên cạnh nhìn thấy Trang Duệ và Clyde thảo luận khí thế ngất trời, không khỏi chỉ vào địa đồ hỏi:

- Trang ca, tọa độ trên bản đồ này, là thuộc về quốc gia nào?

- Thời đại hàng hải đó, vịnh Duy Ca thuộc về Tây Ban Nha, nhưng mà, hiện tại nó thuộc về Bồ Đào Nha, bởi vì cách địa phương này không xa, chính là quần đảo Açores, nơi đó là lãnh thổ Bồ Đào Nha.

Nói thật ra, Trang Duệ cũng không rõ nơi đó thuộc lãnh hải của quốc gia nào, lập tức đem ánh mắt nhìn Clyde.

- Đúng vậy, lúc ấy là Tây Ban Nha chiến bại, lực lượng trên biển giảm sút, rất nhiều thuộc địa đều bị Anh và Hà Lan và Bồ Đào Nha chia cắt.

Clyde gật gật đầu, với tư cách là người Châu Âu, hắn đối với những lịch sử này biết nhiều hơn Trang Duệ.

- Khục khục, ta nói Trang ca, chỗ đó nếu là lãnh hải của Bồ Đào Nha, người khác có thể giống trống khua chiêng đi đào bảo như các người sao? Ta xem, đến lúc đó người ta xuất động hạm đội đánh đuổi chúng ta, vậy thì phiền toái to lắm!

Sau khi nghe được lời này của Clyde, Bành Phi lộ ra vẻ mặt khó hiểu, những quốc gia Châu Âu này không giống như quốc gia nhỏ như Côn gô, hiển nhiên chạy tới lãnh hải của người khác đào bảo, khẳng định không dễ dàng như vậy.

- Bành Phi, người không hiểu, đến tọa độ này một lần đã, chưa hẳn là bên trong lãnh hải của Bồ Đào Nha, cũng có khả năng là vùng biển quốc tế, thứ hai, cho dù là lãnh hải Bồ Đào Nha, bọn họ cũng không biết hoạt động của chúng ta mà can thiệp a.

Sau khi nghe được vấn đề của Bành Phi, Trang Duệ cười, nhìn thấy Bành Phi với vẻ mặt như bột nhào, nói tiếp:

- Pháp luật ở nước ngoài không giống như quốc gia của chúng ta, bọn họ đề xướng cho tư nhân tiến hành thám hiểm đào bảo, hơn nữa chính phủ còn đưa ra trợ giúp nhất định.

Trang Duệ nói là sự thật, có thể là rất nhiều quốc gia Châu Âu, vào thời đại Trung Cổ dùng đánh cướp hàng hải mà làm giàu, cho dù là đến hiện đại, bên trong tinh thần của bọn họ vẫn tồn tại tinh thần mạo hiểm.

Cho nên kể cả bên trong nước Anh, rất nhiều quốc gia Châu Âu chế định pháp luật, là cho phép tư nhân tiến hành thám hiểm và khai quật khảo cổ.

Chỉ cần hướng đem chuyện này báo cáo cho ngành liên quan, ngài có thể cầm xẻng đào chỗ nào không phải là đất của tư nhân là được, hơn nữa khi móc ra đồ vật, toàn bộ quy cho tư nhân, cũng không cần nộp một phần tiền thuế nào.

Đương nhiên, loại khai quật này, cũng có rất nhiều hạn chế, đó không thể tiến hành phá hư phương tiện công chúng và hoàn cảnh cơ sở chung quanh, nếu như người đào đại sảnh của tòa thị chính, tội danh phá hư tài sản công cộng là không tránh khỏi.

Ở nước Anh có một lão đầu về hưu, cả ngày cầm xẻng đi khắp nơi, hơn mười năm, không ngờ đào được tác phẩm nghệ và đồ cổ có giá trị trăm vạn bảng Anh, nếu như đặt ở trong nước, đã tiến vào vị trí top 1000 người giàu nhất.

- Lại vẫn có loại chuyện này? Nếu trong nước cho phép làm như vậy, chỉ sợ lăng Tần Thủy Hoàng đã không còn thừa một tấm ngói.

Bành Phi nghe được thì kêu lạ, nhưng rất hiển nhiên, loại tình huống này tuyệt đối không thích hợp với trong nước, bằng không với số lượng kẻ muốn phát tài trong nước sẽ điên cuồng lên, mỗi người đều cầm xẻng, đoán chừng trừ thành thị sẽ không có địa phương nào còn nguyên vẹn cả.

Trang Duệ nghe vậy bĩu môi, nói ra:

- Tình hình các quốc gia bất đồng, rất nhiều quốc gia Châu Âu có lịch sử ngắn, dưới mặt đất không có bao nhiêu văn minh và di chỉ mộ táng, cho nên mới có thể thông qua luật này, nếu như các quốc gia Ai Cập Hy Lạp kia, người đi đào thử xem? Trực tiếp bắt người ném vào nhà giam đấy!

Phải biết rằng, trên trái đất cũng không phải chỉ có Trung Quốc là có văn minh lâu dài, có rất nhiều quốc gia phương tây có lịch sử không kém Trung Quốc bao nhiêu, mà những quốc gia này không bao giờ áp dụng luật pháp này.

- Đúng rồi, thuyền trưởng Clyde, phiền toái người báo cáo cho quốc gia liên quan, chúng ta sắp sửa trực vớt vùng biển có đội tàu hoàng kim, xin bọn họ phối hợp một chút.

Trang Duệ tự cấp giải thích cho Bành Phi một lúc, xoay mặt nhìn về phía Clyde, hẳn cũng không biết vùng biển này có phải là vùng biển quốc tế hay không, nếu như không phải, khó mà vào được lãnh hải của quốc gia khác, dù sao lãnh hải và quốc thổ cũng giống nhau, đều là thần thánh không thể xâm phạm.

- Tốt, lão bản, ngài yên tâm đi, những chuyện này giao cho ta!

Clyde nghe được Trang Duệ nói thế, liên tục gật đầu, tại một ít quốc gia Châu Âu, tiến hành thám hiểm phải trình báo, mà tiến vào bến đỗ thuyền, cũng không phải chuyện rất phức tạp.

Sau khi trải qua năm ngày đi thuyền, rốt cuộc Huyền Duệ Hào đã đi tới vùng biển gần quần đảo Açores.

Trang Duệ cũng không có cho Huyền Duệ Hào trực tiếp tiến về vùng biển có thuyền đắm, mà đi quanh bốn phía của vùng biển này một vòng gần tám trăm hải lý, sau khi qua lại một vòng, cũng mất thời gian hai ngày.

Người khác không biết Trang Duệ có ý gì, nhưng thời gian hai ngày nay, Trang Duệ đã nhìn khắp phạm vi một ngàn hải lý, đều rất rành mạch, nhưng địa điểm thuyền đắm cụ thể, cũng bị Trang Duệ tìm được.

Nhưng làm cho Trang Duệ kỳ quái là, những thuyền đắm này, cũng không có nằm trong phạm vi vịnh Duy Ca, mà là rời xa vịnh Duy Ca chừng ba trăm hải lý, mà dưới đáy biển là núi lửa chồng chất.

Càng làm cho Trang Duệ cảm thấy khó hiểu là, ở chung quanh các miệng núi lửa này có không ít sinh vật đang sinh tồn, mà những sinh vật biển này lại cực nhỏ, ngay cả sinh vật phù du cũng rất ít khi nhìn thấy.

Nhưng Trang Duệ đối với chuyện này cũng không để ý, hải dương thần bí phức tạp hơn xa so với lục địa, có lẽ nước trong phiên hải vực này không thích hợp cho sinh vật sinh sống.

1111. Chương 1111 + 1112: Vùng Biển Ma Quỷ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1111 + 1112: Vùng biển ma quỷ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Clyde, tọa độ của vùng biển này, xác định tính chất chưa?

Clyde đang ngồi trong phòng thuyền trưởng, có thể thông qua cửa sổ thủy tinh trước mặt, nhìn mặt biển phía trước rất rõ ràng, lúc này Trang Duệ nhìn thấy trước mặt hẳn là một hải đồ hàng hải, ở phía trên có ký hiệu màu hồng đánh dấu.

Clyde không biết Trang Duệ vì sao lại đánh số như vậy, mà ký hiệu so với bản đồ hàng hải của Trang Duệ, có không ít độ lệch, nhưng vẫn thành thật trả lời:

- Lão bản, nơi đó là vùng biển quốc tế, không thuộc về bất luận quốc gia nào, nhưng hướng bắc một trăm hai mươi hải lý, chính là lãnh hải Bồ Đào Nha...

- Máy thế kỷ trước ghi lại, chưa hẳn là chính xác!

Trang Duệ nhìn ra vẻ nghi hoặc trên mặt của thuyền trưởng, nói ra:

- Căn cứ vào thuật lại của vị tướng Tây Ban Nha, tất cả đội thuyền đều chìm trong vùng biển của vịnh Duy Ca, nhưng ta nghĩ, có lẽ đây chính là hẳn cố ý nói dối liên quân Anh Pháp! Bằng không, làm sao có thể chỉ phát hiện ra hai chiếc thuyền ở vịnh Duy Ca được? Cho nên ta phán đoán, đại bộ phận thuyền đắm lúc ấy ở vùng biển này, đều lao ra, nhưng do thân tàu thương tổn nghiêm trọng, chìm nghỉm ở địa phương khác.

Nói thật ra, Trang Duệ đối với vị trí những chiếc thuyền đắm này, cũng không có bao nhiêu lý giải, rõ ràng là bị đánh chìm trong vịnh Duy Ca, tại sao lại xuất ở bên ngoài các ba trăm hải lý?

Nhưng bởi vì hành động trực với lần này, Trang Duệ chỉ có thể nói đại mà thôi, hẳn cũng không trông cậy vào việc Clyde tin tưởng những lời này.

- Tích tích, tích tích...

Thời điểm Trang Duệ và thuyền trưởng Clyde nói chuyện phiếm, thuyền trưởng phát hiện màn hình bất ổn, một chiếc đèn tín hiệu màu hồng, đồng thời phát âm thanh tích tích.

Sau khi đứng trên đài chỉ huy bên cạnh bánh lái, quay đầu lại nói ra:

- Thuyền trưởng, là tầu tra hạm của Bồ Đào Nha phát ra thỉnh cầu trò chuyện.

Hiện tại Huyện Duệ Hào của Trang Duệ đang ở trong lãnh hải của Bồ Đào Nha, tuy trước đó đã chào hỏi các quốc gia liên quan rồi, nhưng theo thông lệ phải tiến hành kiểm tra.

Clyde nghe vậy đứng dậy, nói ra:

- Lão bản, ta đi ứng phó là được, ngài ở chỗ này chờ một chút nhé?

Kiểm tra giống như vậy, đều do lái chính hoặc lái phụ đi làm, nhưng Clyde biết rõ, con thuyền này của mình, có rất nhiều chỗ không giống du thuyền, đều có rất nhiều vũ khí tiến công và phòng ngự.

Cho nên hẳn phải tự mình ra mặt là tốt nhất.

- Đi thôi, ta và người đi dạo!

Trang Duệ đang ngây ngốc rất nhàm chán trong phòng thuyền trưởng, lập tức đứng dậy, đi theo Clyde ra ngoài.

Sau khi đi vào thang máy, Trang Duệ có chút bận tâm hỏi thuyền trưởng râu rậm của mình:

- Thuyền trưởng Clyde, không xảy ra vấn đề gì chứ?

Trước kia tiến vào bến cảng nước ngoài, đều là nhân viên dân sự của bến cảng tới kiểm tra, Trang Duệ lần đầu tiên mới được nhìn thấy tuần tra hạm kiểm tra, cho nên trong lòng có chút bận tâm, nhưng hẳn biết rõ chiếc “Du thuyền” của nó có hỏa lực mạnh bao nhiêu a!

Clyde nghe vậy cười cười, nói ra:

- Lão bản, không có việc gì, ta và tướng quân Lars của Bồ Đào Nha có quan hệ rất tốt, trước khi đến đây ta đã bắt chuyện với hắn, chỉ làm theo quy định mà thôi.

Clyde lúc tuổi còn trẻ, đã tới học viện hải quân hoàng gia Anh học tập qua, hắn có rất nhiều đồng học, hiện tại đang đảm nhiệm một ít chức vị quan trọng trong hải quân các nước, Lars tướng quân theo lời của hắn nói, cũng là một trong những bạn học của hắn.

Nghe được Clyde nói thế, Trang Duệ yên lòng, vừa cười vừa nói:

- Vậy là tốt rồi, thuyền trưởng Clyde, ở trên thuyền ta chuẩn bị một ít lễ vật, người không ngại mang cho bạn học của người đi.

Tục ngữ nói người lễ không trách, Trang Duệ bây giờ cũng không biết bạn bè ở nước ngoài, cho nên lúc lên thuyền cũng chuẩn bị không ít đồ sứt mẻ mà Từ Quốc Thanh nghiên cứu đốt phét đi, với tư cách là lễ vật đưa ột ít nhân sĩ nước ngoài.

Đương nhiên, sau khi trải qua đóng gói của hộp quà mười tiền một gói tinh mỹ, thời điểm những phế phẩm này xuất hiện trước mặt của khách nhân, cũng biến thành tác phẩm nghệ thuật tinh phẩm của đại sư tự tay chế tác.

Cách Huyện Duệ Hào chừng năm trăm mét, một chiếc tuần tra hạm đang đậu ở đó.

Tuy hoàn toàn không thể so sánh về hình thể với Huyện Duệ Hào, nhưng có hai cái họng pháo tối om, đây cũng là điểm khác biệt của tàu chiến và du thuyền.

Một chiếc ca nô từ trên tuần tra hạm được thả xuống, mấy quân nhân ngồi ca nô đi tới phía dưới du thuyền, sau mấy phút đồng hồ liền đi lên bậc thang của du thuyền lên bong thuyền.

- A, bạn học cũ, không nghĩ tới người tự mình tới, người mặc bộ quân phục hải quân này đúng là rất đẹp trai a!

Nhìn thấy quân nhân cầm đầu, Clyde cười lớn nghênh đón, sau đó ôm thân mật, đối với vị có gương mặt chữ điền và tươi cười này, dùng Anh ngữ trao đổi với Clyde.

- Lão bản, đây chính là bạn học cũ của ta, là tướng quân Lars của hoàng gia Bồ Đào Nha, hẳn nhỏ hơn ta hai tuổi, hiện tại đã là thiếu tướng...

Sau khi ôm Lars xong, Clyde đưa hắn giới thiệu cho Trang Duệ, nhưng xuất phát từ lễ phép, giới thiệu Lars cho Trang Duệ biết.

- Ha ha, lão bản, gọi hắn là Lars nhé!

Thời điểm nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Trang Duệ, Clyde cười, ngày hôm qua hắn mới nhớ tới Lars, nếu như không nhớ tới của bạn cũ, thì thất lễ rất lớn!

- Trang tiên sinh, rất hân hạnh được biết người, hoan nghênh đi vào Bồ Đào Nha xinh đẹp!

Đang cùng Trang Duệ nắm tay, Lars có chút rụt rè, trong miệng nói ra ngôn ngữ ngoại giao rất nhỏ, nhưng thái độ rất nhiệt tình, so với nhân viên ở các bến cảng thì hơn nhiều.

Quả nhiên là có người quen thì làm việc rất nhanh, sau khi đi trên du thuyền, Clyde và Trang Duệ mang theo Lars tới bong thuyền, đem thiết bị trực vớt biển được cải tạo giới thiệu cho hắn biết một chút.

Trên bình đài của giàn giáo trực với của Huyền Duệ Hào, có thể nói là giàn giáo trực vớt tiên tiến nhất thế giới, Lars cảm thấy rất hứng thú, một mực hỏi lung tung, về phần kiểm tra, chỉ cho thủ hạ đăng ký cho xong thủ tục là được.

Sau khi “Kiểm tra” xong, đã tới giữa trưa, Trang Duệ mời Lars và đoàn người đi vào nhà ăn trong du thuyền, sau đó đưa tặng tác phẩm nghệ “trân quý” cho các khách nhân, quan hệ song phương càng hài hòa.

- Trang tiên sinh, hàng năm đều có không ít nhà thám hiểm trên thế giới tới đây, muốn trực vớt thuyền đắm dưới biển tại đây, có ít người chỉ vớt được bạc và một ít vàng, nhưng nói thật, số lượng bạc và vàng này, cũng không phải rất nhiều, chúng ta cho rằng, không nên tiến hành trực vớt làm gì.

Bởi vì có quan hệ bạn học với Clyde, hơn nữa thu lễ vật của Trang Duệ, cho nên sau một phen nói chuyện, Lars nói ra cái nhìn của bản thân.

Tuy pháp luật của Bồ Đào Nha cho phép các nhà thám hiểm tiến vào đáy biển hoạt động, nhưng dưới điều kiện bị giám sát và điều khiển, cho nên Lars qua nhiều năm như vậy, nhìn thấy vô số người thám hiểm cao hứng khi tới và thất vọng khi về.

Phải biết rằng, gần vịnh Duy Ca là chỗ sâu nhất ở vùng biển này, đạt tới một ngàn mét, mà loại trực vớt sâu như thế hao phí tương đối lớn có rất nhiều nhà thám hiểm bỏ ra số tiền khổng lồ, nhưng thu hoạch lại không có mấy, bởi vốn gốc mà không thu được gì.

Cho nên xem trên mặt mũi của Clyde và lễ vật của Trang Duệ, Lars vẫn nói cho Trang Duệ rõ.

1112. Chương 1111 + 1112: Vùng Biển Ma Quỷ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1111 + 1112: Vùng biển ma quỷ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ nghe vậy cười, nói ra:

- Ha ha, Lars ướng quân, ta là một nhà khảo cổ học, theo ta được biết, trong lịch sử thế giới, có rất nhiều việc bị xuyên tạc, có lẽ những tên thám hiểm đó không tìm được vị trí chính thức của thuyền đắm mà thôi! xem tại

Tục ngữ nói tai nghe là giả mắt thấy là thật, mà hướng chỉ Trang Duệ đã thăm dò qua vùng biển này.

Hắn nhìn thấy hơn mười xác tàu đắm, bên trong tài vật đều là vàng chiếm đa số, dựa theo Trang Duệ ước đoán, ít nhất có giá trị ngoài hai tỷ đô la.

Cho nên Trang Duệ nhận định những người tầm bảo kia, chỉ không tìm được vị trí thuyền đắm cụ thể mà thôi, hơn nữa địa phương đó thuộc về vùng nước sâu, mà ở đó lại có núi lửa tồn tại, địa hình phức tạp, làm sao bị người ta phát hiện được chứ.

Nhưng tất cả chuyện này với Trang Duệ mà nói, cũng không phải vấn đề gì, dùng năng lực của Trang Duệ, có thể thăm dò chuẩn xác phương vị thuyền đắm, cho nên phát huy công hiệu lớn nhất của thiết bị trục vớt.

- A? Trang, điều đó không có khả năng a? Người phải biết rằng, chỉ trong mấy chục năm qua, trong phạm vi ngàn hải lý quanh vịnh Duy Ca, đều có người tiến hành thăm dò qua.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lars lắc đầu không cho là đúng, đầu năm nay không thiếu người có tiền đi tới trục vớt, nhưng cuối cùng đều xám xịt rồi đi.

Trang Duệ nghe vậy thần sắc đại động, phạm vi ngàn hải lý đều bị người ta thăm dò qua, cho dù thiết bị thăm dò của những người này không bằng mình, nhưng cũng không có lý do gì không phát hiện ra vị trí ba trăm mét dưới đáy biển, mà số lượng thuyền đắm cũng nhiều như thế a?

Nghĩ tới đây, Trang Duệ bảo Clyde lấy ra tấm bản đồ hàng hải đã chuẩn bị tốt, chỉ vào vị trí có đánh dấu trên bản đồ, hỏi:

- Lars tướng quân, cái vị trí này, có người thăm dò qua chưa?

Trang Duệ cũng không có công bố địa điểm thuyền đắm ra ngoài, bởi vì một lần tiến hành trục vớt cần rất nhiều chuẩn bị, cho dù bị một ít công ty trục vớt quốc tế có thực lực, chỉ sợ chờ bọn họ chuẩn bị cho tốt, Trang Duệ đã sớm thắng lợi quay về.

Thứ hai là địa hình đáy biển chỗ này phức tạp, cộng thêm thuyền đắm đã mục nát không chịu nổi, muốn thăm dò vị trí thuyền đắm chuẩn xác, cần thời gian rất lâu và tinh lực quá nhiều, so với bọn họ, Trang Duệ có ưu thế hơn.

- Cái này à?

Nhìn thấy Trang Duệ chỉ vào tọa độ này, khuôn mặt của Lars vốn mang theo nụ cười, đột nhiên trở nên có chút mất tự nhiên, ngay cả hô hấp có chút gấp gáp, Trang Duệ và Clyde nhìn thấy có chút kỳ quái.

- Bằng hữu cũ, ở đây thế nào? Chẳng lẽ, có vấn đề gì sao?

Clyde và Trang Duệ liếc nhau, mở miệng hỏi.

- Có vấn đề!

Lars nhìn chằm chằm vào tọa độ bản đồ, nhìn một hồi lâu, quay mặt nhìn Trang Duệ, nói ra:

- Trang tiên sinh, hải vực này đã ra khỏi lãnh hải của Bồ Đào Nha, là chỗ sâu nhất trong phương viên một ngàn hải lý quanh đây! Căn cứ theo thăm dò, chỗ này có núi lửa tồn tại, thường xuyên ở trung tâm xuất hiện sóng gầm, nhắc lên cơn sóng gió động trời, hơn nữa thường xuyên có thuyền qua lại ở hải vực này xảy ra chuyện mất tích. Đã từng có nhà thám hiểm thăm dò khu vực này rồi, nhưng mà... Bọn họ mất tích, ngay cả người và thuyền, trong vòng một đêm không tìm thấy.

Lars nói tới đây, thở sâu một hơi, nói ra:

- Cho nên, Trang tiên sinh, ta đề nghị người không nên tiến hành trục vớt với khu vực này, cho dù ở đó có tài phú lớn, ta nghĩ... Tính mạng trọng yếu hơn so với tài phú!

Âm thanh của Lars chưa dứt, Clyde ngồi ở bên cạnh của Trang Duệ kinh hô lên.

- Bằng hữu cũ, cái này... Đây là hải vực mà ở Châu Âu thịnh hành nhất, chính là vùng biển ma quỷ?

Rất hiển nhiên, Clyde cũng biết chuyện này theo lời của Lars, nhưng hắn rời Châu Âu đã lâu, cũng không rõ những chuyện này và vị trí cụ thể của vùng biển, sau khi nghe được Lars nói ra, lập tức hoảng sợ xuất hiện đầy mặt.

- Trời ạ, là vùng biển ma quỷ à? Cái hải vực này không phải là bình thường sao? Nơi đây cách vịnh Duy Ca không xa mà? Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Trang Duệ nghe được có chút không hiểu thấu, hần hần từng dùng linh khí xem xét qua đáy biển nơi đây, nhưng có một chuyện kỳ quái duy nhất là, nơi đó cá bơi và sinh vật rất ít, còn lại không tồn tại bất cứ điểm khác biệt nào cả, tại sao trong miệng của Clyde gọi là vùng biển ma quỷ?

Hơn nữa căn cứ quan sát của Trang Duệ, dưới biển có núi lửa tồn tại, nhưng núi lửa không có hoạt động, không có khả năng tồn tại tình hình phun trào, cũng càng không có vì vậy mà xảy ra biển gầm.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Clyde lắc đầu, nói ra:

- Lão bản, hải vực này có chút kỳ quái, thời điểm không có gì nguy hiểm, thuyền có thể qua lại, nhưng có một đoạn thời gian, sẽ đột nhiên xảy ra cuồng phong và sóng lớn, có lẽ sẽ lật tung cả hải vực lên, thời gian dài, không có thuyền bè nào qua lại nơi đây.

Với tư cách một gã thủy thủ, không ai không sợ sóng gió, ở trong đại dương, có chút lớn sóng thậm chí cao tới hơn mười mét, đừng nhìn Huyền Duệ Hào dài hơn trăm mét, nhưng ở trước mặt sóng lớn của biển cả, chẳng khác gì một chiếc lá lênh đênh trên biển cả.

Thuyền đi biển thời cổ đại, thường xuyên gặp phải cảnh bị sóng gió tập kích mà thuyền chìm người chết, an toàn của thuyền viên trở thành vấn đề chủ yếu của hàng hải, bọn hắn đem hi vọng ký thác vào sự bảo vệ của thần linh.

Mà Hải Thần Poseidon trong thần thoại của phương tây, chính là hải vương chưởng quản toàn bộ biển cả trên trái đất, có thuật hô phóng hoãn vũ, hơn nữa có thể nhắc lên những cơn cuồng phong trên biển cả, cho nên được người ta kính sợ và tín ngưỡng.

Mà những người sống ở vùng duyên hải, chính là thờ Mẫu Tổ, ở Phúc Kiến có thể tùy ý nhìn thấy Tổ Miếu của Mẫu Tổ, kỳ thật những thuyền công, thủy thủ, lễ khách, thương nhân đều vô cùng sợ sóng gió, chỗ mà Mẫu Tổ chính là nơi ký thác hi vọng của họ.

- Trang tiên sinh, Clyde nói đúng, nếu chỉ đi qua đường trên hải vực đó, có lẽ còn không có vấn đề, nhưng nếu dừng lại trong thời gian dài, giống như chọc Hải Thần phần nộ, sẽ có sóng to gió lớn xuất hiện.

Lars cũng không phải là người theo chủ nghĩa duy vật, ở nước ngoài thường tín nghĩa Thiên Chúa, hơn nữa cũng không phải là không mê tín.

Bởi vì lúc trước có không ít người tới thám hiểm phiến hải vực này, có mấy con thuyền thậm chí không nhỏ hơn con thuyền của Trang Duệ bao nhiêu, nhưng kết cục cuối cùng nhất, đến nay đều mịt mù không tin tức.

- Thậm chí có loại chuyện này.

Trang Duệ nghe vậy sắc mặt trở nên nghiêm túc, hắn vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng con mắt biến dị, làm cho Trang Duệ sinh ra kính sợ với thế giới này, có lẽ trong tối tăm thật sự có thần linh, không ai có thể nói trước cả.

- Lão bản, ta thấy... Hay là thôi đi, chúng ta đổi địa điểm nhé?

Clyde muốn lui lại, cũng không phải nói hần nhất gan, nhưng người kiếm ăn trên biển, đối với những chuyện này đặc biệt kiêng kỵ, không có người nào nguyện ý cầm tánh mạng của mình ra làm trò đùa.

1113. Chương 1113: Núi Lửa Đáy Biển.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1113: Núi lửa đáy biển.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Chuyện này...

Sau khi nghe được lời nói của Clyde, Trang Duệ có chút do dự, từ trong nước xuất phát tới đây, đã trôi qua nhiều tuần, dựa theo kế hoạch lúc trước của Trang Duệ, hẳn chuẩn bị trong vòng nửa tháng là chấm dứt, hơn nữa đem số vàng bạc dưới đáy biển bán đi.

Hơn nữa vì lần trực với này, hẳn cũng làm ra rất nhiều “Công tác chuẩn bị”, chỉ vì những lời này lúc này mà đẹp đường quay về, Trang Duệ không tình nguyện chút nào.

- Như vậy đi, thuyền trưởng Clyde, chúng ta lại đi tới biên giới quan sát phiến hải vực này một chút, nếu quả thật có vấn đề gì, còn kịp thời lui ra ngoài!

Sau khi suy nghĩ liên tục, Trang Duệ vẫn quyết định tiến lên thăm dò trước một phen, nếu không mình bạch mà rời đi, Trang Duệ có chút khó mà chịu được.

Sau khi nghe Trang Duệ nói lời này, Clyde không thể làm gì hơn mà gật đầu, nói ra:

- Được rồi, lão bản, như ngài nói!

Lần này Huyền Duệ Hào xuất phát, mà Lars tướng quân cũng trở về quân hạm, nhưng vẫn một mực đi theo sau Huyền Duệ Hào, thẳng đến tới khi tới gần ba trăm hải lý của phiến hải vực đó, mới dừng lại.

- Trang tiên sinh, không nên xâm nhập vào bên trong, nếu như cảm giác không đúng, xin lập tức lui ra ngoài, chúng ta sẽ ở bên này tiếp ứng.

Trước khi Huyền Duệ Hào chuẩn bị đi vào bên trong, Lars tướng quân điện thoại thông báo cho Trang Duệ biết, đưa ra cảnh cáo của hắn.

- Cảm ơn Lars tướng quân quan tâm, chúng ta sẽ cẩn thận...

Đứng trong phòng thuyền trưởng, nhìn mặt biển bình tĩnh phía trước, tâm tình của Trang Duệ lúc này, khác với lần đầu tiên rất lớn, Clyde trong mấy tiếng đồng hồ này liên tục lắc nhai, làm cho trong lòng của hắn sinh ra một tia âm ảnh.

Sau khi cúp điện đàm với Lars tướng quân, Trang Duệ nhìn về phía Clyde, nói ra:

- Thuyền trưởng Clyde, hạ mệnh lệnh tiếp tục đi tới, tốc độ chậm lại một chút, đồng thời mở ra đa quan sát biển sâu, nếu có tình huống gì lập tức quay đây lại phía sau.

- Đi!

Clyde đáp ứng một tiếng, cầm lấy Microphone trên đài chỉ huy, nói ra:

- Phương hướng, tiến về phía trước, điều chỉnh tốc độ mỗi tiếng đồng hồ mười hải lý, mở ra đa quan sát đáy biển, toàn bộ thuyền tiến vào trạng thái báo động cấp một.

Sau một hồi cảnh báo, trên Huyền Duệ Hào vang lên tiếng báo động, các thuyền viên nghiêm chỉnh tiến vào trạng thái công tác bọn họ cũng không biết chuyện gì phát sinh, nhưng thuyền trưởng nói rất nghiêm túc, làm cho bọn họ cũng nhanh chóng và khẩn trương.

- Thuyền trưởng Clyde, ta đi với Bành Phi qua bên kia, có chuyện gì, kịp thời báo cho ta biết, tất cả vận hành bình thường.

Trang Duệ rời khỏi phòng thuyền trưởng.

Đứng ở phòng quan sát cao nhất của Huyền Duệ Hào, ở trên này lắp đặt hệ thống ra đa quan sát mà Lý Chấn mua được từ trên tàu ngầm hạt nhân của Nga, công năng của nó vượt xa hệ thống ra đa chuyên dụng bình thường của các tàu bình thường.

Nhìn thấy Trang Duệ tiến vào phòng quan sát, Bành Phi bất mãn nói ra:

- Trang ca, chỉ trực với thuyền đắm mà thôi, cũng không phải chiến tranh, tại sao phải mở ra đa quan sát chứ?

Trong mắt Bành Phi, tên Lars tướng quân kia chỉ nói chuyện giật gân, hấn cho rằng hải vực này là tử địa chắc? Muốn nói đùa thế nào cũng được? Trừ phi va phải đá ngầm, nếu không thì chưa từng nghe nói qua tin tức của những chiếc du thuyền cỡ Huyền Duệ Hào bị chìm bao giờ.

- Ít nói nhảm, tập trung chú ý một chút, trước quan sát dưới đáy biển rồi nói sau.

Trang Duệ tức giận nhìn Bành Phi, sau khi biết phiến hải vực này bị người ta gọi là vùng biển ma quỷ, trong lòng của Trang Duệ có chút bất ổn, dù sao hắn đã từng tao ngộ một lần tai nạn trên biển. truyện copy từ

- Ai, ta nói Trang ca, để cho ta làm việc, ngài lại ngồi bên cạnh nghỉ ngơi à?

Nhìn thấy Trang Duệ sau khi đưa ra mệnh lệnh, trực tiếp ngồi vào phòng quan sát, sau đó nhắm mắt dưỡng thần ngồi trên ghế, Bành Phi bất mãn lầm bầm vài câu.

Nhưng Bành Phi không biết, Trang Duệ đang nhắm mắt, linh khí trong mắt lại phóng ra, xuyên thấu qua mấy buồng nhỏ trên tàu, trực tiếp tiến vào trong biển rộng.

Nước biển màu lam trong vắt, trộn lẫn với linh khí, làm cho con mắt của Trang Duệ hết sức thoải mái, sau khi xâm nhập xuống dưới một trăm mét, ánh mặt trời biến mất không thấy gì nữa, nước biển biến thành đen kịt.

Nước biển phía dưới Huyền Duệ Hào, độ sâu đạt hơn một ngàn hai trăm mét, đáy biển phẳng lặng yên tĩnh, Mà phía trên phủ kín hạt cát tinh mịn, giống như thuyền xuyên được chải vuốt.

Cũng giống như lần thăm dò trước đó, trong phiến hải vực này sinh vật biển cực nhỏ, giống như đáy biển là sa mạc hoang vu, sau khi đi tới vùng nước sâu của đáy biển được mười hải lý, giống như tiến vào một thế giới khác.

Du thuyền không nhanh không chậm đi về phía trước, đằng sau là tuần tra hạm của Lars tướng quân, cũng dần dần biến mất trong tầm mắt của Huyền Duệ Hào, sau khi đi được năm hải lý, Huyền Duệ Hào bắt đầu đi vào trong hải vực.

Đây là nơi sâu nhất của hải vực này trong phương viên một ngàn hải lý, mà độ sâu của đáy biển đạt tới ba ngàn mét, mà Trang Duệ trước khi thăm dò được vị trí thuyền đắm và núi lửa, đều ở vào vị trí này.

- Cái núi lửa dưới đáy biển này đúng là kỳ quái, tại sao không có bất cứ sinh vật nào hoạt động ở gần nó?

Linh khí của Trang Duệ một lần nữa cảm nhận được sự tồn tại của núi lửa, trong nội tâm không tự chủ được mà sinh ra cảm giác kỳ quái.

Bởi vì núi lửa phun trào thường ẩn chứa nhiều vật chất và chất khoáng, trước kia Trang Duệ nhìn thấy sau khi núi lửa dưới đáy biển phun trào, bởi vì dung nham phun trào được nước biển làm lạnh đông cứng lại, đều có đủ loại sinh vật sinh hoạt, mà chỗ đáy biển này cô tịch, nhưng lại làm cho lòng người rét lạnh.

Khi dò xét ngọn núi lửa này, sau khi dò xét ngọn núi lửa ước chừng một ngàn mét này, Trang Duệ đem lực chú ý tới những thuyền đắm chung quanh nó.

-Ồ, đúng là có không ít thuyền đắm!

Thời điểm thăm dò lần đầu tiên, lực chú ý của Trang Duệ đặt lên những con thuyền chất đầy vàng kia, nhưng lần này phạm vi dò xét khuếch trương lớn hơn, lập tức phát hiện rất nhiều chỗ bất đồng.

Trừ hơn mười chiếc tàu hoàng kim bị chìm vào thế kỷ mười bảy ra, chung quanh ngọn núi lửa này, cũng có không ít thuyền đắm, từ thời Trung Cổ cho tới hiện đại, đủ loại kiểu dáng và hình dạng.

Mà thân thuyền của những tàu biển này, đều có tổn hại, có chút thuyền thậm chí bị gãy làm hai đoạn, Trang Duệ nhìn thấy mà lú lẫm, cái này cần bao nhiêu sóng gió, mới có thể đem thuyền lớn đánh gãy thành hai đoạn đây?

-Quản nó khỉ gió gì nhiều thế? Vẫn bắt tay làm việc thôi, nếu tốc độ rất nhanh, thì trong thời gian năm ba ngày là có thể vớt vàng trên thuyền lên rồi.

Sau khi Trang Duệ quan sát vị trí thuyền đắm, Trang Duệ cũng không có phát hiện nguy hiểm gì, suy nghĩ một lúc, rồi cục vắn tiến hành trục vớt, dù sao thì hơn mười chiếc thuyền chứa đầy vàng, đang phát ra hào quang lóng lánh hấp dẫn ánh mắt của Trang Duệ.

- Trang ca, ngài đến xem, phía dưới phiến hải vực này, hình như có hai ngọn núi lửa? Một lớn một nhỏ, đúng là có chút kỳ quái.

1114. Chương 1114 + 1115: Sinh Vật?

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân nguồn (.)

Chương 1114 + 1115: Sinh vật?

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ vừa mở to mắt, chuẩn bị thông tri khởi động giàn giáo trục vớt, đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh của Bành Phi.

Hai ngọn núi lửa, Trang Duệ nghe vậy cũng sợ một chút, sau đó tản mát linh khí ra, tập trung quan sát phía dưới Huyền Duệ Hào, cẩn thận đánh giá, quả nhiên, dưới đáy biển bình tĩnh này, đúng là có hai ngọn núi lửa tồn tại.

Mà hai ngọn núi lửa dưới đáy biển này, cho dù hình dáng hay thể tích, đều vô cùng giống nhau... Một ngọn núi lửa là do dung nham nóng chảy bị làm lạnh tạo thành và cao hơn ngàn mét, giống như một thanh lợi kiếm đâm lên giữa biển, đứng sừng sững trong biển rộng.

Mà ngoài ra vẫn còn một núi lửa nữa, nó thấp hơn một chút, nhưng cũng có độ cao bảy tám trăm mét, nhưng làm cho Trang Duệ không hiểu rõ là, trên ngọn núi lửa này không có tầng nham thạch do dung nham nóng chảy bị làm lạnh, tất cả đều trụi lủi.

- Ân? Núi... Phía dưới ngọn núi... Làm sao có thuyền đắm?

Sau khi Trang Duệ đều đem lực chú ý đặt vào ngọn núi lửa này, con mắt vốn nhắm chặt, bỗng nhiên mở mạnh ra, vẻ mặt xuất hiện thần sắc không thể tin nổi.

May mắn là có con mắt Bành Phi nhìn chăm chăm giám sát và điều khiển ra đa, nếu không hẳn nhất định có thể nhìn thấy biểu như gặp quỷ của Trang Duệ lúc này.

Thời điểm linh khí trong mắt của Trang Duệ vô tình xuyên thấu qua “Sơn thể” kia, nhìn thấy hài cốt thuyền chất đống, giống như trải qua đại lượng đè ép, thỉnh linh xuất hiện phía dưới chân núi của ngọn núi lửa này.

Trang Duệ từng nghe nói qua trong rừng có một loại cây biết chạy, nhưng mà chân núi lửa biết chạy, hẳn chưa từng nghe qua, nhưng nếu chân của núi lửa không biết chạy, vì sao ở dưới chân của nó, lại xuất hiện hài cốt thuyền đắm?

- Cái núi lửa này, có phải là sinh mạng thể không?

Trăm mối không có lời giải thích, trong đầu của Trang Duệ xuất hiện một ý niệm kỳ quái, nhớ thời điểm hẳn nhầm chán nên lên mạng inte đọc tiểu thuyết, thường xuyên đọc được mấy thứ đại loại như cự nhân núi lửa...

Mặc dù biết ý nghĩ của mình rất buồn cười, nhưng Trang Duệ vẫn tản mát linh khí ra ngoài, trước kia hẳn không không chế được linh khí, sẽ bị sinh mạng thể hấp thu, nhưng lúc này tận lực phóng xuất linh khí, sinh mạng thể trong biển, đều có thể cảm nhận được linh khí của Trang Duệ.

Nhưng lúc linh khí của Trang Duệ tràn ra, đột nhiên sắc mặt của hắn trắng bệch, đó là vì hắn cảm giác được, những linh khí mà mình tản ra ngoài, trong mấy cái nháy mắt đã bị thôn phệ không còn.

Hơn nữa vào lúc này, Trang Duệ cũng cảm giác, ngọn núi lửa khổng lồ dưới đáy biển kia, hình như rung động nhỏ một cái, tuy biên độ phi thường nhỏ, nhưng Trang Duệ vẫn cảm giác được.

- Mẹ kiếp, bạn thân khi không có chuyện gì làm mới đi đọc tiểu thuyết huyền huyền mà thôi, tại sao lại xảy ra chuyện vô lý như vậy?

Trang Duệ cũng không dám để cho ngọn “núi lửa” kia hấp thu linh khí của mình nữa, dùng hình thể khổng lồ của núi lửa, cho dù hấp khô hần cũng chưa no, hơn nữa Trang Duệ mơ hồ cảm giác được, chỗ bất thường của hải vực này, có lẽ có quan hệ trực tiếp tới ngọn núi lửa dưới đáy biển này.

- Trang ca, Trang ca, ra-đa quan sát phát hiện, cái ngọn núi lửa nhỏ kia, hình như có rung động một chút... Sẽ không phải là con mẹ nó núi lửa bộc phát chứ?

Thời điểm Trang Duệ muốn tiến thêm một bước để điều tra, tiếng của Bành Phi vang lên, cũng chứng minh suy nghĩ của Trang Duệ không sai, bởi vì “núi lửa” này, đúng là đã “động dậy”! đọc truyện mới nhất tại .

Phải biết rằng, trong phòng giám sát này có trang bị ra đa quan sát biển sâu, cũng đại biểu cho khoa học kỹ thuật quân sự tiên tiến nhất, tuy ra-đa không thể quan sát được vật sống, nhưng bất cứ vật gì có thể tích lớn hơn ba mươi mét có cử động nhỏ nào, cũng bị nó quan trắc rõ ràng.

- Trang ca, nó... Nó vẫn còn động dậy...

Nghe được Bành Phi nói thế, Trang Duệ bước lên phía trước, quan sát màn hình ra đa giám sát biển sâu, ở trên màn hình xuất hiện một điểm sáng cực lớn đang tiến tới gần du thuyền.

- Clyde, thuyền trưởng Clyde, ta là Trang Duệ, ta mệnh lệnh cho Huyền Duệ Hào lập tức quay đầu, tốc độ lớn nhất xuất phát tới vùng biển Bồ Đào Nha, lặp lại một lần, lập tức quay đầu, lập tức quay đầu!

Mặc kệ ở dưới đáy biển có phải là cự nhân núi lửa trong tiểu thuyết huyền huyền hay không, hiện tại Trang Duệ đã có thể xác định được, “núi lửa” khổng lồ kia, chính là thứ đòi mạng, nếu không sẽ không hấp thu linh khí của mình.

Mà giờ phút này nó đang ở phía dưới của Huyền Duệ Hào, nếu cái đồ chơi này gây ra sóng gió, thì với thân hình khổng lồ của Huyền Duệ Hào, cũng bị giải thể và chìm xuống biển giống như những chiếc thuyền khác.

So sánh với bảo tàng khổng lồ dưới đáy biển, Trang Duệ vẫn cảm giác được mạng nhỏ của mình quang trọng hơn, cho nên lúc này, đã cầm microphone và đưa ra mệnh lệnh.

Tuy Clyde không biết tại sao Trang Duệ lại đột nhiên đưa ra mệnh lệnh này, nhưng hắn vẫn chấp hành mệnh lệnh của Trang Duệ.

- Minh bạch, Clyde minh bạch, toàn thể thuyền viên chú ý, lập tức chuyển hàng, quay đầu 180°, tất cả tua bin đều khởi động, tốc độ bốn mươi ba tiết, tốc độ cao nhất.

Lại nói Clyde cũng không muốn ở lại trong chiến hải vực này, những truyền thuyết trong dĩ vãng, luôn làm cho vị thuyền trưởng râu rậm này có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Tuy Huyền Duệ Hào không nhỏ, nhưng trong biển rộng mênh mông, vẫn không là gì, dưới sự chỉ huy của Clyde, rất nhanh quay đầu lại, chạy về vùng biển lúc trước, mà những thuyền viên trên tàu, ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng Trang Duệ và Bành Phi ở trong phòng quan sát, vẻ mặt khẩn trương nhìn chăm chăm vào điểm sáng trên màn hình ra đa, bởi vì hai người phát hiện, sau khi Huyền Duệ Hào xuất phát quay về, động tác của điểm sáng kia, hình như cũng biến lớn.

- Không... Không phải núi lửa, con mẹ nó, đây là đồ chơi gì thế này?

Cho dù không biết rõ, Bành Phi cũng nhìn ra, đây tuyệt đối không phải là núi lửa, bởi vì có ai nghe qua núi lửa biết chạy hay không?

- Không phải núi lửa, có lẽ là quái vật đáy biển!

Một giọt mồ hôi giống như hạt đậu, từ trên trán của Trang Duệ chảy xuống, Trang Duệ một mực dùng linh khí quan sát đáy biển, tình huống hơn so với Bành Phi nhiều, mà vật thể khổng lồ bảy tám trăm mét này, đúng là thân thể sinh vật.

Hơn nữa hình như linh khí của mình, khuấy nhiễu đến giấc ngủ của sinh vật này, nó bắt đầu hoạt động, trong tầm mắt của Trang Duệ, vô số “cây cột” tho to mấy chục thước, chèo chống xuống đáy biển, làm cho sinh vật khổng lồ này di chuyển chậm chạp.

- Quái vật đáy biển?

1115. Chương 1114 + 1115: Sinh Vật?

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1114 + 1115: Sinh vật?

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Nghe được Trang Duệ nói thế, Bành Phi lập tức há hốc mồm, vận khí của hắn tốt vậy sao? Vừa mới trốn thoát trong miệng Cự Ngạc không bao lâu, vào lúc này gặp được một con quái vật đáy biển khoa trương à?

Nhưng từ tỷ lệ xác suất, loại khả năng này có tỷ lệ xảy ra cực nhỏ, sinh vật tiền sử có thể tồn tại trên lục địa, nhưng cho tới nay nhân loại không thể lý giải biến cả được, nếu tồn tại một ít giống loài có hình thể khổng lồ, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng loại chuyện này, liên tiếp đều bị Trang Duệ và Bành Phi gặp được, vận khí đúng là quá may mắn, quan sát điểm sáng đang từ từ di động, trong đầu của Bành Phi suy nghĩ chỉ cần lần này đại nạn không chết, sau khi trở về Bắc Kinh, chuyện đầu tiên hắn làm là mua xổ số.

Tuy tất cả động cơ trên Huyền Duệ Hào đều vận động, nhưng Trang Duệ vẫn cảm thấy quá chậm, trong miệng thì trào nói ra:

- Nhanh một chút, lại nhanh một chút...

Dựa theo quan sát của Trang Duệ, sinh vật khổng lồ dưới đáy biển lúc này, hình như còn chưa phát hiện ra Huyền Duệ Hào, nếu như không thừa cơ chạy ra khỏi hải vực này, một khi bị nó phát giác được, thì mình chỉ có thể cười phi cơ chạy trốn, nhưng các thủy thủ trên thuyền, chỉ sợ sẽ táng thân dưới đáy biển.

Không đến thời khắc cuối cùng, Trang Duệ sẽ không rời đi, bởi vì làm như vậy hắn sẽ thương tâm và khiển trách mình cả đời.

Trang Duệ đã thu liễm toàn bộ linh khí, không tràn ra ngoài chút nào, hắn cũng không cho rằng linh khí của mình có thể trấn an quái vật dưới biển, hơn nữa nếu quả thật phóng linh khí ra, nói không chừng sẽ trái ngược lại, sẽ thu hút nó tới.

Đứng trước màn hình ra đa, Trang Duệ và Bành Phi, đều nhìn chăm chăm vào điểm sáng, mồ hôi trên mặt lăn xuống đất, lúc này áo sơ mi của hai người, đã hoàn toàn ướt nhẹp mồ hôi.

Phòng quan sát tĩnh mịch, hai người khấn trương ngay cả tiếng tim đập của mình cũng nghe được, thời gian giống như biến thành dài đằng đẵng, Trang Duệ hận không thể làm cho Huyền Duệ Hào mọc ra hai cánh, bay lên trời giống như chim, cũng không muốn chịu dày vò như lúc này.

- Trang... Trang ca, tốt rồi, nó đã dừng lại!

Đột nhiên âm thanh của Bành Phi vang lên, Trang Duệ không tự chủ được mà run lên, nhìn chăm chú vào màn hình, quả nhiên, điểm sáng xuất hiện trên màn hình, đã bắt động, hơn nữa khi du thuyền đi xa, điểm sáng dần dần ảm đạm lại.

Nhìn thấy nguy hiểm đi xa, Trang Duệ chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, không tự chủ được ngồi xuống mặt đất, mà Bành Phi đứng bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, áo sơ mi trên người ước nhẹp dính vào thân thể, vừa vặn đi ra khỏi hải vực.

Đừng nhìn hỏa lực của Huyền Duệ Hào không tệ, nhưng so sánh với quái vật dưới đáy biển mà nói, một khóa ngư lôi, cũng không làm gì được nó, chỉ sợ ngay cả bị thương gân cốt cũng không có.

- Móa, cuối cùng là vật gì?

Trang Duệ và Bành Phi nhìn nhau, cùng lúc nói ra câu này.

- Không biết!

Sau khi nói ra, hai người lại đồng thời đưa ra đáp án, vền vện quan sát trên ra đa, thì không nhận ra đây là sinh vật gì.

Mà Trang Duệ tuy dùng linh khí quan sát, nhưng cũng không nhận ra nó là thứ gì, trừ hàng chục cây cột tho to và thân hình khổng lồ, Trang Duệ cũng không biết gì nữa cả.

Nhưng chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi, Huyền Duệ Hào đã chạy đi được hai mươi hải lý, cũng vượt qua phạm vi linh khí của Trang Duệ, hiện tại hẳn muốn dò xét, cũng không có biện pháp gì.

- Lão bản, chỗ người có chuyện gì à?

Trên đài điều khiển vang lên âm thanh, là âm thanh của thuyền trưởng Clyde truyền tới.

Clyde biết rõ Trang Duệ đang ở trong phòng quan sát, có thiết bị ra đa cực kỳ tân tiến, hẳn muốn biết là đã xảy ra chuyện gì. Đồng thời cũng rất tò mò, tại sao Trang Duệ lại thay đổi xoành xoạch, hơn nữa ngữ khí rất khẩn trương?

- Thuyền trưởng Clyde, tiếp tục dùng hết tốc độ đi về phía trước, về phần xảy ra chuyện gì, người tới phòng quan sát sẽ biết rõ.

Trong âm thanh của Trang Duệ tràn đầy mệt mỏi, loại kinh hãi này không phải mỗi người đều có thể thừa nhận nổi.

- Lão bản, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bành Phi đi qua mở cửa cho Clyde, vị thuyền trưởng râu rậm vừa tiến vào đã ồn ào, đồng thời mở to mắt đánh giá phòng quan sát này.

Với tư cách là thuyền trưởng Huyền Duệ Hào, Clyde cũng không vào được căn phòng này, bình thường trừ phi đạt được Lý Chấn hoặc là Trang Duệ, Bành Phi cho phép, hẳn không cách nào tiến vào, cho nên đối với phòng quan sát này, Clyde cũng vô cùng hiếu kỳ.

- Thuyền trưởng Clyde, người nhìn xem thứ này đi!

Trang Duệ in ra một trang giấy, đưa cho Clyde, đây là những gì mà ra đa quan sát được, Trang Duệ tin tưởng, với tư cách là một nhân sĩ chuyên nghiệp, Clyde nhất định sẽ hiểu.

- Đây là biểu đồ của ra đa quan sát?

Quả nhiên, Clyde chỉ liếc vào, đã nhìn ra, nhưng sắc mặt đại biến, chỉ vào phía trên nói ra:

- Lão bản, đây là? Nó nằm ở dưới thuyền của chúng ta, có phải là tàu ngầm không?

Tuy thuyền trưởng Clyde biết rõ có ra đa hàng hải gắn trên các du thuyền, nhưng loại ra đa này chỉ là sản phẩm dân dụng, không cách nào so sánh được với ra đa trong phòng quan sát.

Clyde biết rõ, vật thể có thể xuất hiện trên màn hình ra đa quân sự phía có thể tích vượt qua ba mươi mét, nhất định là vật có thể di động, mà từ điểm sáng trên màn hình quan sát, trước khi Trang Duệ ra lệnh, nó nằm bất động, mà khi ra lệnh là lúc nó động dậy.

Chỉ có điều Clyde sinh hoạt trên biển vài chục năm, nhìn thấy sinh vật biển lớn nhất, cũng chỉ là cá voi xanh dài hơn ba mươi mét mà thôi, với sức tưởng tượng của hắn, cũng không có sinh vật nào có thể liên hệ với điểm sáng trên màn hình cả.

- Không đúng, cho dù là tàu ngầm hạt nhân, cũng không có thể tích lớn như vậy, trời ạ, đây là thứ gì?

Sau khi nhìn số liệu và thể tích của sinh vật trên màn hình quan sát, thuyền trưởng Clyde đã phủ định phán đoán của mình ngay lập tức, với tư cách là một thuyền trưởng hợp cách, Clyde có tri thức về tàu vô cùng phong phú.

Kể cả tàu ngầm hạt nhân, hiện tại tàu ngầm lớn nhất trên thế giới, chính là tàu ngầm hạt nhân Cuồng Phong của Nga, loại tàu ngầm hạt nhân này dài một trăm bảy mươi hai mét, trang bị ổ phóng đạn đạo và chở tên lửa đạn đạo chuyên dụng SS-N-20, tầm bắn của nó lên tới 8300 km, có thể bắn tới bất cứ mục tiêu nào trong phạm vi nửa vòng trái đất.

Mà tàu ngầm hạt nhân Cuồng Phong vẫn là tàu ngầm có trọng tải và thể tích lớn nhất thế giới hiện nay, mà từ số liệu trong tay Clyde cho thấy, thể tích của sinh vật biển kia phải đạt tới ngoài bảy trăm mét.

Rất hiển nhiên, trên hành tinh này, hình như chưa có sinh vật nào lớn như tàu ngầm Cuồng Phong cả, không nói cái khác, trừ tàu ngầm ra, tàu chở dầu siêu hạng lớn nhất thế giới hiện nay Knock Nevis, cũng chỉ có chiều dài đạt tới 458 mét mà thôi.

- Thuyền trưởng Clyde, ta hoài nghi đây là một sinh vật!

Trang Duệ nói ra, làm cho Clyde giống như một con mèo bị giẫm đuôi, nhảy dựng lên, hai tay vung vẩy, nói:

- Không có khả năng, lão bản, trên thế giới này không có sinh vật lớn như vậy, cho dù là khủng long, cũng không có khả năng lớn như vậy.

Trang Duệ lắc đầu, rất nghiêm túc nói ra:

- Clyde, trên thế giới này, có quá nhiều chuyện chúng ta không biết, trước kia người có nghĩ tới, trong rừng rậm Châu Phi vẫn còn sinh vật cổ đại như Cự Ngạc sinh sống hay không?

Tuy không thể mang toàn bộ thân hình Cự Ngạc mang về, nhưng Trang Duệ vẫn đem cái đầu rắn lớn như cối xay mang về làm chiến lợi phẩm, Clyde cũng đã tận mắt nhìn thấy.

1116. Chương 1116: Suy Đoán.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1116: Suy đoán.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Nhưng cái này không giống, trên màn hình ra đa, nó có thể tích lên tới sáu bảy trăm mét a!

Nghe được Trang Duệ nói thế, Clyde có chút ghen lời, nhưng sau khi nhìn số liệu trên tay, hắn vẫn lắc đầu, hẳn không cách nào tin tưởng suy đoán của Trang Duệ.

Nhìn thấy bộ dạng khó coi của thuyền trưởng râu rậm, áp lực trong lòng của Trang Duệ bị xua tan không ít, vừa cười vừa nói:

- Thế còn kết quả giải thích của ra đa quan sát thì sao? Thuyền trưởng Clyde, người sẽ không co rằng núi lửa có chân để di chuyển đấy chứ?

Clyde suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Có phải là ra đa quan sát bị hư không? Ta thấy ra đa điều khiển và giám sát, hình như vẫn bình thường mà?

- Thuyền trưởng Clyde, cái hệ thống ra đa này, là từ tàu ngầm hạt nhân của Nga tháo xuống đây, người nói nó sẽ xuất hiện trực trặc sao? xem tại

Nếu như linh khí của Trang Duệ không thể cảm ứng ra con quái vật này, có lẽ hắn sẽ tiếp nhận cách nói của Clyde, nhưng tục ngữ nói trăm nghe không bằng một thấy, Trang Duệ tận mắt nhìn thấy, hắn đương nhiên sẽ kiên trì với cách nói của mình.

- Sinh vật chừng bảy tám trăm mét, điều này sao có thể?

Clyde vẫn lắc đầu không thôi.

- Không có gì không có khả năng, trong rừng rậm Châu Phi có thể xuất hiện Cự Ngạc, trong biển cả lớn như vậy, phát sinh một ít sinh vật biển dị cũng không có gì lạ, đúng rồi, trước kia trong biển rộng không phải truyền lưu truyền thuyết Ô Lặc Vương? Nói không chừng là một con bạch tuộc lớn!

Trang Duệ nói đến đây, đột nhiên dừng lại, trên mặt xuất hiện một tia không thể tưởng tượng nổi. Bạch tuộc? Lúc trước tình hình hắn nhìn thấy, dưới thân của quái vật kia là hơn mười cây cột to lớn, hẳn là xúc tu bạch tuộc a?

Clyde không có chú ý tới biến hóa thần sắc của Trang Duệ, phối hợp nói ra:

- Khục, lão bản, đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi, hơn nữa thể tích cũng chỉ năm sáu mươi mét, cũng không cách nào so sánh với thứ này được, theo ta thấy, đoán chừng hệ thống ra đa xảy ra vấn đề.

- Không... Chính là bạch tuộc, đúng vậy, sinh vật đáy biển này, nhất định là bạch tuộc!

Trang Duệ có chút kích động chen ngang lời nói của Clyde, dẫn tới Bành Phi và vị thuyền trưởng râu rậm này, đều dùng một loại ánh mắt không minh bạch nhìn về phía hắn.

- Ách, ta đoán, thứ dưới đáy biển kia, nhất định là sinh vật biển dị, dựa theo các nhà sinh vật học dự đoán, chỉ có bạch tuộc, mới có thể sinh trưởng vô hạn độ.

Trang Duệ gãi gãi đầu, đưa ra giải thích làm cho Bành Phi và thuyền trưởng Clyde không hài lòng, nhưng trong lòng của Trang Duệ, đang vô cùng kích động, rốt cuộc hắn đã biết sinh vật kia là thứ gì.

- Trang ca, nói qua vô nghĩa rồi, bạch tuộc nhỏ nhỏ làm sao lớn tới như vậy?

Tuy Bành Phi tin tưởng lời Trang Duệ nói thứ đó là sinh vật, nhưng nếu nói là bạch tuộc, Bành Phi không tiếp nhận, nếu đổi thành cá voi thì có thể.

- Đúng vậy a, lão bản, những thứ đó chỉ là chuyện trong truyền thuyết, ai cũng chưa từng nhìn thấy bạch tuộc lớn như vậy.

Trên mặt của thuyền trưởng Clyde cũng hiện ra thần sắc không cho là đúng, trong lòng của hắn hiện giờ cho rằng, hệ thống ra đa trong phòng này nhất định đã xảy ra vấn đề.

- Ta thấy...

Nhìn thấy hai người cũng không tin, thiếu chút nữa Trang Duệ nói ra là mình tận mắt nhìn thấy, nhưng lời này vừa ra khỏi miệng thì dừng lại.

- Tức chết ta mà, tại sao các người đều không tin chứ?

- Không tin!

- Không tin, lão bản, ngài nhất định là sinh ra ảo giác rồi!

Bành Phi và Clyde trầm miệng một lời nói ra.

Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, nói ra:

- Được rồi, nhưng phiền hải vực này đúng là vô cùng nguy hiểm, ta muốn nghĩ chúng ta nên lui lại nhé?

Nghe được Trang Duệ nói thế, lần này Clyde đã gật đầu chấp nhận, nói ra:

- Cũng được, vốn chỗ đó chính là khu vực ma quỷ, có lẽ, lão bản người nhìn thấy thân ảnh của ma quỷ rồi đấy!

- Móa, ma quỷ không thể là bạch tuộc?

Trang Duệ bị Clyde nói làm tức giận xì khói, sớm biết như vậy hẳn nói phía dưới là ma quỷ là xong, làm gì phải phí nước miếng nhiều với Clyde chứ.

- Không thể!

Clyde và Bành Phi đồng thời nói ra.

Trang Duệ bị hai người làm cho tức điên, mở miệng nói ra:

- Được rồi, quay đầu thuyền lại chờ đi, chúng ta ngồi phi cơ trực thăng đi tới phía hải vực đó, ta sẽ cho các người nhìn thấy phía dưới là cái gì.

Trang Duệ nói là lời này làm cho hai người nghĩ rằng hẳn hờn dối, hẳn cũng muốn quay lại nhìn cho cẩn thận, dù sao thời điểm phát hiện sinh vật biển vừa rồi đã làm hẳn tâm thần đại loạn, Trang Duệ cũng không dám kết luận nó có phải là bạch tuộc hay không.

Nếu như gia hỏa này ẩn nấp dưới đáy biển, xem như lần này Trang Duệ không còn hứng thú với bảo tàng nữa rồi, mặc kệ đồ chơi kia là loại sinh vật nào, với năng lực của Trang Duệ, đối với hẳn mà nói, không thể làm gì cả.

- Trang ca, chúng ta quay trở về, cũng không cách nào hấp dẫn thứ đó xuất hiện a?

Tuy Bành Phi gan lớn, nhưng khi biết đây có thể là sinh vật trong truyền thuyết, lòng còn sợ hãi, nghe được Trang Duệ nói thế, không khỏi muốn lui lại.

- Đến lúc đó gây ra động tĩnh là được, ấy quả tên lửa nổ tung, tin tưởng sẽ tạo ra chấn động hấp dẫn gia hỏa dưới kia.

Đối với việc hấp dẫn sinh vật kia, Trang Duệ lại có lòng tin, chỉ cần hẳn phóng xuất linh khí, tin tưởng nhất định sẽ dụ dỗ thứ kia xuất hiện.

Nhưng trước đó, vấn đề về an toàn nhất định phải cân nhắc đến, vạn nhất sinh vật này là bạch tuộc, nếu như xúc tu của nó đủ dài, nói không chừng có thể một cái bắt được trực thăng đấy.

Nếu cách xa con sinh vật biển này, Trang Duệ quan sát nó, sinh vật biển trong nước sẽ chậm chạp, tánh mạng của nhân loại cũng được thai nghén từ biển cả, lại khôi phục cảnh tượng sinh cơ bừng bừng.

Trải qua nhiều năm sinh hoạt trên biển, Clyde vô số lần ra vào hải vực của Bồ Đào Nha, trong tầm mắt, đã có thể nhìn thấy tuần tra hạm của Lars tướng quân.

Thẳng đến lúc này, tảng đá lớn treo trên cổ họng của Trang Duệ mới bỏ xuống, mới xem như an toàn, cự ly này trên biển, quái vật trong biển sâu kia chỉ cách có một hai mươi hai mươi hải lý, có lẽ an toàn a?

Sau khi liên hệ với Lars tướng quân, tuần tra hạm của đối phương thả chiếc ca nô nhỏ xuống, nhanh chóng đi về phía Huyền Duệ Hào, Clyde vừa rồi trò chuyện với Lars tướng quân, cũng không có nói nguyên do rõ ràng, làm cho Lars tướng quân hết sức tò mò.

- Trang tiên sinh nói, đúng là có đạo lý của nó, như vậy đi, ta và các người đi xem, dùng trực thăng của ta đi!

Làm cho Clyde và Bành Phi không ngờ là, sau khi nói qua kinh nghiệm lúc này cho Lars tướng quân, Lars tướng quân lại hứng thú nồng hậu như vậy.

- Bạn cũ, người cũng tin lời của lão bản sao?

Nghe được Lars nói thế, Clyde không khỏi vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía hẳn, trong suy nghĩ của Clyde, suy đoán lúc trước của Trang Duệ hoàn toàn vô căn cứ, trong hải dương không có khả năng có sinh vật có thể tích lớn như thế.

Clyde, suy nghĩ hải vực này đúng là thần bí, nhưng từng ấy năm qua, người ta muốn cởi bỏ bí ẩn ở đây, nhưng không có ai thành công.

1117. Chương 1117 - 1119: Đạn Đao Tập Kích

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1117 - 1119: Đạn đao tập kích

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Trang tiên sinh đưa ra cách nghĩ, trước kia chúng ta cũng thử qua, nhưng cũng không thăm dò được động tĩnh dưới đáy biển, hi vọng lúc này sẽ phát hiện ra thứ gì đó.

Đúng như Lars nói, trước kia bọn họ cũng từng cỡi trực thăng thăm dò hải vực kia, nhưng không gian trên trực thăng có hạn, không cách nào mang theo một ít thiết bị quan sát biển sâu, sau mấy lần dò xét, không có bất kỳ kết quả gì.

Đối với lần thăm dò này của Trang Duệ, tuy Lars có chút hào hứng, nhưng cũng không có hi vọng quá nhiều, dù sao ở trên trực thăng nguy hiểm cũng không lớn, ngược lại cứ ban ơn cho Trang Duệ đi.

Hơn nữa thuyết pháp của Trang Duệ, cũng không hoàn toàn là ăn nói lung tung, bởi vì không lâu trước đây, một vị chuyên gia hải dương học danh tiếng, đã từng đưa ra một luận điểm, ở một vùng biển thích hợp, bạch tuộc có thể tích vô cùng lớn, hoàn toàn không mưu mà hợp với thuyết pháp của Trang Duệ.

Sau khi nghe được Lars nói, Clyde nhún nhún vai, nói ra:

- Được rồi, ta tình nguyện tin tưởng thứ đó là ngọn núi lửa, nhưng ta cũng không phản đối lần thăm dò này.

Mặc dù đối với lời nói của Trang Duệ hẳn không cho là đúng, nhưng hơn một tiếng đồng hồ sau, Lars đã điều một máy bay trực thăng chiến đấu từ trong bờ tới đây, sau đó đậu trên bong thuyền của Huyền Duệ Hào, Clyde là người đầu tiên chui vào.

Nhìn thấy ở cửa khoang của khung trực thăng này có sáu quả đạn đao và súng máy ở hai bên, Trang Duệ nghiêng đầu nhìn về phía Bành Phi, hỏi:

- Đây có phải là trực thăng Apache chiến đấu không?

Kỳ thật Trang Duệ biết rõ nước Mỹ có trực thăng Apache chiến đấu, thời điểm nhìn tin tức chiến tranh Iraq hẳn cũng nhìn thấy, cũng khắc sâu trong trí nhớ, cũng thường xuyên nghe trực thăng Apache của Mỹ gặp sự cố và nổ tung.

Bành Phi bĩu môi, nói ra:

- Đúng vậy, chính là trực thăng Apache, có hỏa tiễn, nhưng cũng không bằng mấy chiếc Hạo Kiếp của Nga đâu.

Bởi vì những năm năm mươi thế kỷ trước, những chiếc trực thăng của Mỹ có lực sát thương quá lớn, cho nên Trung Quốc có hăm mộ và ghen ghét, trong nội tâm lại có khuynh hướng thích trang bị của Liên Xô hơn, dù sao hai nước đã từng có thời gian trắng mắt rất dài.

- Được rồi, tiểu tử ngươi không đi cũng được!

Trang Duệ từ phía sau đá Bành Phi một cước, hẳn đối với chiếc trực thăng này rất thỏa mãn, so sánh với trực thăng của Huyền Duệ Hào, thì khung trực thăng chiến đấu này mạnh hơn so với các trực thăng dân dụng.

Trang Duệ và Bành Phi cộng thêm thuyền trưởng Clyde và Lars tướng quân, cộng thêm hai cảnh vệ đang điều khiển trực thăng, tổng cộng là bảy người, trong buồng phi cơ có chút chật chội.

Trải qua gần một giờ bay, trực thăng Apache phát ra tiếng động cơ cực lớn, đi vào vùng biển mà Huyền Duệ Hào dừng lại trước kia!

- Trang tiên sinh, chính là chỗ này?

Bởi vì cửa trực thăng không có khóa lại, gió biển thổi mạnh vào trong khoang trực thăng, Lars tướng quân phải rống lên hết mức, mới có thể làm cho Trang Duệ nghe thấy.

- Đúng, chính là chỗ này!

Trang Duệ từ khi cách đây mười km, đã dùng linh khí thăm dò, mà bên cạnh ngọn núi lửa kia, sinh vật khổng lồ này vẫn chiếm cứ ở đó, giống như lâm vào ngủ say.

Nếu như không phải lúc trước Trang Duệ từng nhìn thấy nó hoạt động, chỉ sợ còn chưa rằng đây là một ngọn núi dưới đáy biển đấy.

Lars tướng quân gật gật đầu, nhìn về phía người điều khiển, hô:

- Mở hệ thống quét biển sâu ra đi, tiến hành điều tra vùng biển này.

Nghe được tướng quân nói, người điều khiển thao tác thuần thục, hơn nữa lớn tiếng nói:

- Hệ thống quét biển sâu đã mở ra.

Vốn trực thăng Apache cũng không có lắp đặt hệ thống quét biển sâu, nhưng Lars tướng quân cho người tiến hành lắp đặt tạm thời lên nó, nhưng bởi vì tính ổn định của trực thăng cực kém, cho nên hình ảnh còn lâu mới sánh bằng trên thuyền.

Tay phải của người điều khiển đang điều chỉnh màn hình, ở dưới biển trừ hai cái bóng mờ ra, không có thứ gì tồn tại nữa, điều này cũng nói rõ, trong hải vực này, cũng không tồn tại vật thể di động.

- Người nói đó là sinh vật, hay là ngọn núi lửa? nguồn

Lars tướng quân chỉ vào hai bóng mờ, nhìn về phía Trang Duệ.

- Trước kia chúng ta cũng tiến hành quan sát phiến hải vực này, nhưng ngọn núi lửa này chưa từng di động qua, chỉ sợ là hệ thống ra đa của các người bị lỗi thì sao?

Lần này cảnh tượng nhìn thấy, cũng không có gì khác biệt với lúc trước, cũng làm trong lòng Lars tướng quân có chút thất vọng, sau khi hắn nghe Trang Duệ tường thuật, còn tưởng rằng có thể nhìn thấy một ít chuyện mà người thường khó mà nhìn thấy đấy.

Trang Duệ lắc đầu, chỉ vào màn hình, nói ra:

- Lars tướng quân, sẽ không sai, hệ thống ra đa trên thuyền của ta, là đồ cao cấp nhất thế giới đấy, tại đây, nhất định là có quái vật biển sâu tồn tại.

- Lão bản, núi lửa cũng không biết chạy đi đâu, ngài bị ảo giác đấy!

Clyde đối với tình huống chạy trốn chết lúc Huyền Duệ Hào đi vào phiến hải vực này vẫn còn nhớ rõ, trong nội tâm có một chút không được tự nhiên, tuy mệnh lệnh là Trang Duệ hạ đạt, nhưng sâu trong lòng của hắn, cũng có sợ hãi thật sâu với nơi này.

Trang Duệ cũng không có phản ứng Clyde, cúi đầu suy nghĩ một lúc sau, mãnh liệt ngẩng đầu lên, nói ra:

- Ta có biện pháp thăm dò nó!

- Biện pháp gì?

1118. Chương 1117 - 1119: Đạn Đạo Tập Kích

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1117 - 1119: Đạn đạo tập kích

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Kể cả Bành Phi, mấy người trong buồng trực thăng nói ra, ngay cả hai cảnh vợ điều khiển máy bay của Lars, cũng dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Trang Duệ.

- Phóng một khẩu hỏa tiễn đạn đạo xuống nước, kinh động quái vật kia!

Trong ánh mắt của Trang Duệ phóng ra tinh quang, dùng đạn đạo nổ tung sinh ra chấn động kinh động biển sâu, nhất định có thể kinh động quái vật kia, nếu như vừa vụn rơi xuống đầu nó, vậy thì càng không cần nói, bá chủ đại dương này sẽ diên cuồng lên.

Trang Duệ nói hỏa tiễn đạn đạo này, chính là một loại vũ khí công kích tàu ngầm dưới nước, bình thường trang bị thêm ngòi nổ, sau khi phóng xuống biển, khi đạt tới độ sâu nhất định hoặc là tiến gần mục tiêu sát thương, nó sẽ nổ tung, bình thường sẽ do thuyền chiến hoặc máy bay chống tàu ngầm mang theo.

Vốn Lý Chấn muốn trang bị mấy quả cho Huyền Duệ Hào, nhưng bị Trang Duệ bác bỏ, nếu như tàu ngầm quân sự thật sự muốn đối phó hân, vậy thì hân không tránh thoát được, có vũ trang cũng chỉ là biểu diễn mà thôi.

Nhưng Trang Duệ nghe Lý Chấn giải thích qua nguyên lý nổ tung dưới biển sâu, nói rằng đạn đạo như thế, được trang bị rất nhiều thuốc nổ, sau khi kíp nổ, sẽ sinh ra đại lượng sóng xung kích, Trang Duệ tin tưởng, loại trình độ sóng xung kích này, đủ để kinh động sinh vật biển kia.

- Thủy tặc đạn đạo?

Lars tướng quân cười khở một tiếng, nói ra:

- Trang Duệ, trên chiếc trực thăng này không có trang bị thủy tặc đạn đạo, vật kia chỉ có trên máy bay chống tàu ngầm mới có.

Thủy tặc đạn đạo trong mắt của Lars tướng quân không có gì quý hiếm, giá thành chế tạo thủy tặc đạn đạo phi thường rẻ tiền, dùng quyền hạn tướng quân của hân, cho dù sử dụng mấy trăm quả cũng không coi vào đâu, nhưng trên khung trực thăng này không có phân phối loại đấy.

- Không có?

Trang Duệ nghe vậy sững sờ một chút, hân không nghĩ tới kế hoạch tốt như vậy, lại bị kẹt ở chỗ này, nhưng nghĩ tới mấy khẩu hỏa tiễn treo trên cánh của trực thăng này, Trang Duệ nói ra:

- Lars tướng quân, không có thủy tặc đạn đạo, vậy thì phóng một quả hỏa tiễn xuống dưới hải vực này cũng được mà!

Tuy rằng hỏa tiễn sinh ra sóng địa chấn, không bằng thủy tặc đạn đạo, nhưng Trang Duệ có thể sử dụng linh khí kinh động đến sinh vật biển này, cũng có thể sinh ra hiệu quả giống nhau.

- Hỏa tiễn?

Trang Duệ nói lời này làm cho Lars tướng quân trầm mặc, tuy hân quyền cao chức trọng, nhưng vô duyên vô cớ phóng hỏa tiễn xuống biển, sau khi trở về nhất định sẽ có dư luận không tốt, đây cũng không phải trong thời kỳ diễn tập quân sự.

Nhìn thấy Lars thật lâu không nói gì, Trang Duệ còn tưởng rằng là vấn đề tiền bạc, vì vậy mở miệng nói ra:

- Lars tướng quân, chi phí hỏa tiễn ta sẽ trả cho!

Phí tổn của một quả hỏa tiễn, cao lắm cũng chỉ mười hoặc hai mươi ngàn đô la, vì dò xét xem quái vật biển là cái dạng gì, Trang Duệ vẫn cam lòng chi khoản tiền này.

- Đây không phải vấn đề tiền bạc!

Lars lắc đầu, hần nhìn biển cả mênh mông, khẽ cắn môi, nói ra:

- Làm, nghe người một lần, Trang lão đệ, không nên làm ta thất vọng!

Trang Duệ đưa ra cách nói sinh vật biển, hoàn toàn khác so với cách giải thích của các nhà khoa học trong nước của hần, hần lần đầu tiên nghe thấy, cho nên đây cũng là nguyên nhân mà Lars quyết định điều một trực thăng tới nơi đây.

Bởi vì những sự kiện quái dị diễn ra ở vùng biển ma quái này, đã làm khó Lars suốt mấy chục năm, mà mỗi lần báo cáo có chuyện xảy ra, hần rất khó chịu, Lars tướng quân cho rằng lần này rất đáng giá.

Bất kể là quân nhân quốc gia nào, trong người vẫn có một loại tâm huyết, sau khi hạ quyết tâm, Lars không chút do dự, hần muốn mở miệng ra lệnh.

- Đợi một chút, Lars tướng quân, đợi đã nào...

Không đợi Lars ra mệnh lệnh, đã bị Trang Duệ cấp cấp cắt đứt mất, nói đùa gì vậy? Nếu như bắn hỏa tiễn, Trang Duệ còn không bằng dùng ngư lôi trên Huyền Duệ Hào, nhưng nếu dùng như thế, không khác nào tìm đường chết.

- Sao thế? Trang, chủ ý này là người đưa ra mà?

Trang Duệ làm ra cử động này, làm cho Lars tướng quân khó hiểu nhìn về phía hần.

Trang Duệ cười khỏ một tiếng, chỉ chỉ vào mặt biển, nói ra:

- Lars tướng quân, vạn nhất sinh vật biển kia là bạch tuộc, ngài ngẫm lại xem, dùng độ cao hiện tại của trực thăng, sẽ xảy ra hậu quả gì?

- Bạch tuộc?

Lars tướng quân nghe Trang Duệ nói lời này, thò đầu ra cabin, nhìn thấy chỉ cách mặt biển hai ngàn mét, lập tức ý thức được chỗ lỗ mãng của mình.

Tục ngữ nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chuyện trên đời này, không có gì là tuyệt đối.

Nếu quả thật bị mỏ quạ đen của Trang Duệ nói trúng, bên dưới vùng biển này có một con bạch tuộc sáu bảy trăm mét, Lars tướng quân cũng nhận ra với độ cao hơn hai ngàn mét này, không phải là khoảng cách an toàn.

Xúc tu bạch tuộc bình thường, dài hơn thân thể gấp đôi, nếu như dưới mặt biển thật sự là một con bạch tuộc, vậy thì khung trực thăng này, sẽ biến thành điểm tâm của nó.

- Trang, người xem, trực thăng của chúng ta phải lên cao bao nhiêu mét mới phù hợp?

Không biết vì cái gì, Lars tướng quân từ trên người của Trang Duệ cảm nhận được một sự tự tin mãnh liệt, làm cho hần không tự giác sinh ra cảm giác ỷ lại vào Trang Duệ.

Trang Duệ không có trả lời Lars tướng quân, nhưng lại hỏi ngược lại:

- Lars tướng quân, độ cao nhất mà trực thăng này đạt tới là bao nhiêu mét thế?

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lars tướng quân có chút không xác định nói ra:

- Cực hạn của Apache là sáu ngàn mét, nhưng khung trực thăng này chắc không đạt tới mức cực hạn đâu, thêm một ngàn mét nữa, có lẽ đủ a?

Lực nâng của trực thăng, hoàn toàn dựa vào vòng xoay của cánh, cánh mặt nhỏ, không khí trong không trung càng mỏng manh, đối với lực nâng sẽ tăng lớn, đồng thời cánh trực thăng càng lớn, sẽ ảnh hưởng tới lực nâng, sẽ làm máy bay hạ thấp độ cao, nhưng cũng chỉ cao lên một độ cao nhất định mà thôi.

Trừ một ít trực thăng chuyên môn sáng tạo kỷ lục ra, những trực thăng đều chỉ đạt tới độ cao sáu ngàn mét là cực hạn, Lars cũng không phải là người khoái chơi cực hạn, đương nhiên cũng không biến trực thăng này thành trực thăng tìm kiếm cực hạn.

- Thêm ngàn mét nữa, chắc là không sai biệt lắm!

1119. Chương 1117 - 1119: Đạn Đạo Tập Kích

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1117 - 1119: Đạn đạo tập kích

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trong lòng Trang Duệ thăm tính toán một chút, bởi vì thể tích của con sinh vật biển kia là sáu bảy trăm mét, mà một xúc tu của nó chắc cũng chỉ vài chục mét mà thôi, chắc có lẽ không vượt qua bốn ngàn mét, khi trực thăng đạt tới độ cao cực hạn, có lẽ có thể cam đoan hần an toàn.

- Tốt, Figo, bay lên độ cao ba ngàn mét đi, sau đó đưa hỏa tiễn số một lên bệ phóng, mục tiêu phát sinh, chính là vùng biển trước mặt của trực thăng.

Sau khi thương lượng với Trang Duệ một lúc, Lars ra lệnh cho người điều khiển chính.

- Vâng, bay lên độ cao cực hạn, đưa lên hỏa tiễn số một lên bệ phóng!

Người điều khiển lặp lại mệnh lệnh của Lars tướng quân một lần nữa, bắt đầu thao tác.

Vốn trực thăng đang bay trên mặt biển, bay lên không trung, nhưng khi lên càng cao, gió thổi càng lúc càng lớn, gió lạnh thổi vào trong khoang trực thăng làm cho lông tóc của mọi người dựng đứng, bọn người Trang Duệ đóng cửa hai bên của trực thăng lại.

Trên trực thăng Apache, có tổng cộng mười sáu quả Địa Ngục Hỏa Tiễn, tuy đây là hỏa tiễn chống tăng, nhưng lại nằm dưới sự khống chế của con người, cho nên khi bắn ra có thể khống chế được quá trình nổ của nó.

- Tốt, chuẩn bị phóng đi! truyện copy từ

Nghe được Lars tướng quân ra mệnh lệnh, người điều khiển mở một máy kiểm soát bên tay phải ra, sau đó ấn vào nút trên tay cầm một cái, người điều khiển dùng ngón cái nhẹ nhàng đè xuống.

Khi ngón cái của hắn tiếp xúc với cái nút, cả khung trực thăng chấn động mạnh một cái, mọi người có thể từ kính chắn gió phía trước trực thăng, nhìn thấy một quả hỏa tiễn phun khói trắng lao đi, lao thẳng vào trong biển cả.

Khoảng cách ba ngàn mét với hỏa tiễn mà nói, cũng chỉ mấy giây là tới, không đợi mọi người nhìn thấy rõ quả hỏa tiễn, thì nó đã lao vào trong nước biển.

Ba bốn giây trôi qua, mặt biển vốn bình tĩnh, bỗng nhiên có một cột nước cao hơn mười mét xuất hiện, bọt nước phun lên bầu trời, dưới ánh sáng mặt trời, phát ra ánh sáng và bọt trắng chói mắt.

Nổ tung qua đi, ánh mắt của mọi người trên trực thăng, đều nhao nhao nhìn về phía máy quét ra-đa, nếu như dưới đáy biển thật sự có cái gọi là quái vật biển sâu, thì khi quả hỏa tiễn này nổ tung, có lẽ đã kinh động tới nó.

Nhưng làm ọi người thất vọng là, từ trên màn hình ra đa không nhìn thấy cái gì chuyển động dưới đáy biển cả, cũng không nhìn ra cái gì bất thường, sau trận nổ tung đó, mặt biển lại khôi phục bình tĩnh trước kia.

Khác với những người bên cạnh, tuy con mắt Trang Duệ nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt, nhưng lực chú ý của hắn, lại nằm hoàn toàn vào linh khí dưới đáy biển.

- Không được, sóng xung kích quá nhỏ.

Trang Duệ lại một lần nữa nhìn thấy sinh vật khổng lồ này, lại phát hiện trên mặt biển nổ tung, căn bản là không ảnh hưởng đến sinh vật dưới đáy biển, vụ nổ này, đối với nó mà nói, chẳng qua là một chuyện nhỏ không có chút ý nghĩa mà thôi.

Sau khi đợi ba phút qua đi, rốt cuộc Clyde nhìn không được, mở miệng nói ra:

- Không có động tĩnh? Lão bản, ta đã nói hệ thống ra đa trên thuyền bị hỏng rồi mà, người xem xem, một chút động tĩnh cũng không có a.

- Không có khả năng, hệ thống ra đa trên thuyền không thể có vấn đề.

Trang Duệ còn không nói chuyện, ngược lại Bành Phi phản bác, lời nói của Clyde, nhưng hắn không thể nói ra lai lịch của hệ thống ra đa trên Huyền Duệ Hào, cho nên nói ra có chút vô lực, sự thật chứng minh, trong hải vực này không có quái vật biển sâu gì cả.

- Figo, hạ thấp độ cao, chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát...

Lars tướng quân cũng dao động, ngẩng đầu lên, hắn hoài nghi trước kia có phải là mình bị ma xui quỷ khiến hay không? Không công lãng phí một khóa hỏa tiễn, làm cho hiện tại hắn quay về sẽ đau đầu khi báo cáo.

Đang lúc Lars tướng quân hạ mệnh lệnh, đột nhiên Trang Duệ nói ra:

- Đợi một chút, không được hạ thấp độ cao, tùy thời chuẩn bị bay lên cao hơn.

- Trang, ngươi không nên thiếu lễ phép như vậy!

Trang Duệ lại một lần nữa không lễ phép chen ngang lời nói của Lars, đồng thời dùng ngón tay bảo mọi người chú ý màn hình ra đa, lớn tiếng nói:

- Lars tướng quân, mau xem màn hình, chuẩn bị bay lên cao hơn!

Trang Duệ la lên, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, sáu bảy ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn màn hình, cùng lúc đó hệ thống ra đa phát ra âm thanh tích tích báo hiệu, một điểm sáng màu đỏ xuất hiện trên màn hình.

Trên màn hình ra đa, đã có một vật thể di động, sau khi màn hình phát ra âm thanh báo hiệu, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc ngậy người.

- Chúa ơi! Thật sự có sinh vật?

Thuyền trưởng Clyde nhìn điểm sáng trên màn hình ra đa đang di chuyển chậm chạp, miệng há to ra, hắn tốt nghiệp học viện hải quân hoàng gia Anh, đương nhiên biết rõ điều đó có ý nghĩa gì.

Trên thế giới này có đủ loại tàu ngầm lớn, nhưng cũng không có chiếc nào lớn như thế này, mà chỉ có một giải thích, nếu như núi lửa không có chân, thì chỉ có táng mạng được thai nghén ra trong biển cả mà thôi.

- Lên cao, lên cao nữa, đạt tới cực hạn bốn ngàn mét!

Trang Duệ lúc này cũng không để ý tâm tư và ngạc nhiên của mọi người, mà lớn tiếng nói với người điều khiển, chuyện này đang ảnh hưởng tới tính mạng mọi người, Trang Duệ cũng không muốn trở thành nhóm đầu tiên bởi vì phát hiện quái vật biển mà chết.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình, hiện tại trên mặt Trang Duệ, bày biện ra màu trắng bệch không khỏe mạnh, trong khóe mắt có nước mắt, lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Không có ai biết, lần hấp dẫn quái vật biển này, Trang Duệ đã rút toàn bộ linh khí trong mắt ra, dẫn tới việc con quái vật này từ ngủ say bừng tỉnh, hơn nữa trôi lên mặt biển.

Sau khi linh khí thăng cấp mấy lần, Trang Duệ lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác rơi lệ đầy mắt.

Nhưng trong lòng Trang Duệ minh bạch, số linh khí của hắn, dùng trên người con quái vật này, đoán chừng cũng chỉ có thể làm cho nó thoải mái một chút mà thôi.

Vi truy tra nơi phát ra linh khí, con quái vật này nhất định sẽ đi lên mặt biển, mà dưới thân của con quái vật này có hơn hai mươi xúc tu, làm cho trong lòng Trang Duệ xuất hiện cảm giác không rét mà run.

Tuy nó có mấy chục cái xúc tu, nhưng Trang Duệ có thể kết luận, con quái vật này chính là bạch tuộc trong truyền thuyết, dùng độ cao hiện tại của trực thăng, Trang Duệ không có cảm giác an toàn chút nào.

- Thiếu tướng?

Người điều khiển tuy trong lòng rất khiếp sợ, nhưng được huấn luyện nghiêm khắc, hắn cũng kịp phản ứng, đem ánh mắt nhìn về phía Lars tướng quân.

- Nghe Trang đi, cho lên cao, hướng về phía đông bắc mà bay.

Sau khi nghe được người điều khiển nói, Lars tướng quân cũng từ trong khiếp sợ mà kịp phản ứng, trong lòng của hắn cũng minh bạch, mặc kệ quái vật kia có phải là bạch tuộc trong miệng của Trang Duệ hay không, chỉ riêng hình thể của nó tới sáu bảy trăm mét, cũng đủ để sinh ra uy hiếp cho trực thăng ở độ cao ba ngàn mét rồi.

- Tuân mệnh, tướng quân!

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Lars tướng quân, người điều khiển vung tay rất tiêu sái dùng nghi thức chào của quân đội, sau đó khống chế trực thăng bay lên cao, dùng tốc độ mỗi giây mười sáu mét, bay lên cao hơn.

Trực thăng dùng thời gian khoảng một phút ngắn ngủi bay lên cao, điểm sáng trên màn hình ra đa, tốc độ cũng biến đổi, từ sâu dưới nước ba ngàn mét, rất nhanh còn cách mặt biển chừng bốn năm trăm mét mà thôi.

- Lại lên cao hơn!

Nghe được âm thanh tích tích không dứt bên tai, là tiếng cảnh báo, trên trán của Lars xuất hiện mồ hôi, hiện tại độ cao của trực thăng đã là bốn ngàn mét, hình như cũng không thoát khỏi nguy hiểm.

- Tướng quân, ta đã hết sức!

Người điều khiển lúc này đầu đầy mồ hôi, sau khi trả lời Lars tướng quân, cắn chặt miệng, hai tay thao tác trên trực thăng, con mắt vẫn không quên lưu ý đến khoảng cách giữa trực thăng và quái vật biển kia.

- Bốn ngàn mét, có lẽ an toàn rồi?

Sau khi trực thăng đạt tới độ cao bốn ngàn mét, Lars buông lỏng một hơi, chỉ cần quái vật dưới đáy biển không có mọc cánh, chắc có lẽ không uy hiếp tới độ cao này a!

Ai biết ngay vào lúc trong miệng Lars tướng quân nói một câu, đột nhiên, trong biển rộng, xuất hiện một vật thể màu đen thô to chừng hai mươi mét, đánh thẳng vào trực thăng trên bầu trời.

Giống như Hải Thần phản nộ, mặt biển sóng yên biển lặng, nhấc lên cơn sóng gió động trời, một cái vật thể màu đen thô to đạt tới hai mươi mét, giống như mũi tên bắn thẳng lên trên không trung, mà mục tiêu, chính là chiếc trực thăng đang ở trên cao.

- Lên cao, nhanh, lên cao!

Không cần Lars tướng quân ra mệnh lệnh, người điều khiển trực thăng, cũng đang liều mạng thao tác, đem trực thăng kéo lên độ cao nhất có thể đạt tới.

Trực thăng dùng tốc độ mỗi giây lên cao được mười sáu mét, nhưng rất hiển nhiên, vật thể màu đen phía dưới còn nhanh hơn, giống như là một cái thang trời, đang từ dưới biển đánh thẳng lên trời.

- Nhanh, nhanh lên một chút.

Nhìn thấy thứ này tho to như cây cột, đang không ngừng tiếp xúc với trục thẳng, trong mắt tất cả mọi người trong buồng phi cơ đều hiện ra thần sắc khủng hoảng, ngay cả Trang Duệ cũng không ngoại lệ, khẩn trương đến mức móng tay đã bấm vào thịt mà không biết đau.

Phải biết rằng, ở độ cao bốn ngàn mét đã tới mức kêu trời không thâu, kêu đất chẳng hay, chỉ cần bị cái xúc tu này đánh trúng, kết cục nhất định là cơ hủy người vong, một tia hi vọng sống sót cũng không có.

- Tám trăm mét!

- Năm trăm mét!

- Ba trăm mét!

- Còn một trăm mét!

Ầm thanh báo hiệu từ trong hệ thống máy quét phát ra, tràn ngập cả buồng trục thẳng, mọi người đều dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng, hình dạng của cây cột khổng lồ chính là một cái xúc tu.

1120. Chương 1120: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1120: Tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Cái xúc tu này to lớn tới hai mươi mét, có màu nâu đậm và xù xì, mà trên thân của nó, có hơn mười thứ đồ vật giống như giác mút, nhìn giống như xúc tu của người ngoài hành tinh, sắc mặt của mọi người trắng bệch, hô hấp dồn dập.

Hai hộ vệ của Lars tướng quân, đang không ngừng thao tác cần điều khiển hình thập tự giá, trong miệng thì thảo tự nói, khẩn cầu thượng đế phù hộ bọn họ, tin tưởng bọn họ sống vài chục năm nay, cầu nguyện ngày hôm nay tuyệt đối là chân thành nhất.

- Không đủ, ha ha, xúc tu của thằng này không đủ dài!

Không biết có phải là cầu nguyện của mấy người nước ngoài này có tác dụng hay không, thời điểm cái xúc tu này còn cách trục thẳng khoảng năm sáu mươi mét, rốt cục cũng dừng lại trên hư không, sau đó vô lực mà rơi xuống dưới.

Loại kinh nghiệm tìm được đường sống trong chỗ chết này, đúng là không thấy nhiều, sau đại nạn không chết, tất cả mọi người trong buồng trục thẳng thở ra một hơi, hoan hô.

- Đó là cái gì?

Thời điểm mọi người đang lớn tiếng hoan hô, đột nhiên nhìn thấy, cái xúc tu kia còn chưa rơi xuống biển hoàn toàn, thì một cái tương tự như vậy từ dưới biển chui ra, lập tức làm cho tiếng hoan hô của bọn họ kẹt trong cổ họng.

- Lên cao, nhanh một chút, lại lên cao!

Trong buồng phi cơ mọi người hiển nhiên đều phát hiện một màn này, tâm tình vừa buông xuống, nhưng lại nhắc lên, phải biết rằng, tay người có dài có ngắn, vạn nhất xúc tu của con quái vật này cũng thế thì sao?

Cũng may người điều khiển lúc hoan hô, cũng không có buông lỏng thao túng trục thẳng, sau khi cái xúc tu thứ hai kia đánh tới, độ cao của trục thẳng đã đạt tới năm ngàn ba trăm mét.

Rất hiển nhiên, quái vật biển kia, cũng bất lực với độ cao này, cho nên khoảng cách của cái xúc tu thứ hai càng không với tới trục thẳng, thẳng đến lúc này, mọi người trong buồng trục thẳng mới chính thức yên lòng.

- Trời ạ! Cái này... Rốt cuộc là quái vật gì?

Ở trên trục thẳng, chẳng những có hệ thống máy quét ra-đa, còn có lắp đặt thiết bị quay phim, ở độ cao năm ngàn mét mắt thường không thể nhìn thấy gì, nhưng camera treo trên trục thẳng lại có thể quay được rõ ràng, đem tình hình từ dưới mặt biển từ đầu chí cuối quay lại tất cả.

Sau khi hai cái xúc tu không công mà lui, sóng to gió lớn trên mặt biển càng lớn hơn, một cơn sóng cao hơn mười mét phóng lên, mà trong cột sóng đó, xuất hiện một vật thể.

Vào thời khắc này, giống như Hải Thần hàng lâm, phong bạo tàn sát bừa bãi, hai ba mươi căn xúc tu giương nanh múa vuốt trên bầu trời, không ai nghi ngờ, nếu như những thứ gì bị xúc tu này đụng trúng, nhất định sẽ bị nó xé thành tan nát.

Mất đi nơi phát ra linh khí, quái vật ở trong nước trở nên cuồng bạo, nhanh chóng đuổi theo trục thẳng ở trên cao, thân hình khổng lồ đang không ngừng phập phồng trên mặt biển, ở trong biển rộng nhắc lên một hồi sóng to gió lớn.

Sau khi đuổi theo trục thẳng trên bầu trời một lúc, quái vật ở trong nước, rốt cuộc cũng hiển lộ thân hình.

Lộ ra mặt biển trước hết, đương nhiên là những cái xúc tu, có tới mấy chục cái xúc tu, sau đó là một thân hình rộng hơn vài sân bóng đá, từ từ xuất hiện trên mặt biển.

Trên đầu của quái vật này, có các loại nếp nhăn rất dài, khắp nơi đều gồ ghề, nếu như không phải mọi người nhìn chăm chăm lên mặt biển, chỉ sợ sẽ cho rằng thứ lộ ra mặt biển này là đảo đá ngầm cực lớn.

Dùng con mắt cũng có thể nhìn trực quan toàn cảnh này, tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ cái đầu xấu xí của nó, cho dù nó chỉ lộ ra một bộ phận trên mặt biển, nhưng cũng đạt tới độ cao của một cao ốc vài chục tầng.

- Thật... Thật sự là bạch tuộc!

Giờ phút này không cần Trang Duệ nói thêm cái gì, cho dù không ăn thịt theo cũng nhìn thấy heo chạy, trong biển cả, trừ bạch tuộc ra, không còn sinh vật nào có hình dạng giống như vậy.

Nhìn thấy sóng to gió lớn ngập trời, mọi người kinh hãi không thôi, có lẽ... Cũng chỉ có trên biển cả vô biên vô tận, mới có thể thai nghén ra sinh vật khổng lồ này.

- Trở về địa điểm xuất phát, trở về thôi!

Sau khi chụp ảnh con quái vật này từ tất cả góc độ, Lars tướng quân hạ lệnh trở về.

Tuy trên trục thẳng còn nhiều quả hỏa tiễn, nhưng so với hình thể của con quái vật này, cho dù toàn bộ trúng mục tiêu, cũng không cách nào gây ra vết thương trí mạng với nó, nói không chừng còn có thể làm cho nó phát cuồng lên, đi công kích nhân loại ở ven biển, vậy thì được không bù mất.

Không biết có phải là không thích ứng lưu lại trên mặt biển một thời gian dài hay không, con quái vật kia sau một hồi truy đuổi trục thẳng không kết quả, từ từ biến mất dưới mặt biển, ngay cả sóng gió ngập trời lúc này, lập tức khôi phục lại như trước kia.

Thời điểm này mọi người lại nhìn từ trên cao xuống dưới biển, thì tầm nhìn đã khác trước, biết rõ phía dưới ẩn nấp quái vật, bọn họ luôn có một cảm giác chờ đợi lo lắng.

Trong đầu hồi tưởng lại những hình ảnh sững sờ lúc này, hiện tại thuyền trưởng Clyde nghĩ tới mà sợ hãi không thôi, phải biết rằng, thời điểm buổi sáng, hắn còn đang nghênh ngang điều khiển Huyền Duệ Hào qua lại vùng biển này, nếu không phải nó đang ngáy ngủ, chỉ sợ là một thuyền người chui vào bụng của nó.

- Móa, lần này xem như đến không rồi!

Dùng linh khí cảm ứng được con quái vật đó đã quay trở lại đáy biển, Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, bởi vì con bạch tuộc cực lớn này chiếm giữ tại đó, chỉ sợ đợi đến ngày nó chết đi rồi, những bảo tàng dưới đó mới có thể lọt vào trong mắt của người đời.

Đương nhiên, Trang Duệ tự hỏi là mình có thể đợi tới ngày đó hay không, sinh vật có thể có hình thể lớn như vậy, quý mới biết nó sống bao nhiêu năm? Đoán chừng sống một ngàn năm cũng không lớn được như thế.

Chỉ đáng tiếc là đám vàng bạc ở dưới đáy biển, Trang Duệ đã từng đoán chừng đơn giản, nếu như số vàng này có thể xuất thế, chỉ sợ cũng có giá trị ít nhất là ba tỷ đô la, Trang Duệ nhìn thấy mà chảy nước miếng.

Sau khi trực thăng bay được chừng nửa tiếng, không qua bao lâu sau, trở về vùng biển có Huyền Duệ Hào và tuần tra hạm đang dừng lại ở đó.

Có lẽ Lars tướng quân có cảm giác vùng biển này không an toàn, hẳn cũng không có xuống trực thăng, trực tiếp thông tri cho tuần tra hạm và Huyền Duệ Hào xuất phát, đi về phía ven biển.

Sau khi trực thăng đáp xuống bong Huyền Duệ Hào, mọi người trên trực thăng mới bước xuống, một màn mạo hiểm vừa rồi, hao tổn tinh lực của mọi người quá nhiều.

Trang Duệ mời Lars tướng quân đi vào phòng nghỉ của thuyền, lúc này đầu óc của mọi người có chút bấn loạn, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng không thể tin được là dưới đáy biển lại có một sinh vật to lớn như thế.

- Trang, cảm ơn người, nếu không phải người nhắc nhở, sợ rằng hiện tại chúng ta cũng không biết, dưới hải vực kia còn cất giấu một con quái vật lớn như thế.

Sau khi uống một ly cà phê nóng, Lars đứng dậy dùng nghi thức chào của quân đội, tuy quá trình phi thường mạo hiểm, nhưng cũng làm cho bí ẩn bao trùm nội tâm của hắn suốt mấy chục năm, có được đáp án.

1121. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1121 - 1123: Kế hoạch hành động

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Có một tồn tại khủng bố như vậy, cho nên trong vùng biển này sinh vật biển vô cùng thừa thớt, chuyện thuyền bè mất tích, hiện tại cũng có thể được đến giải đáp, sợ hãi lúc ban đầu qua đi, trong lòng Lars tướng quân cũng có một tia hưng phấn.

Nghe được Lars tướng quân nói thế, Trang Duệ vội vàng đứng dậy, nói ra:

- Lars tướng quân, ta cũng chỉ thông qua quan sát ra đa quan trắc mà đoán được mà thôi, không nghĩ tới chuyện này lại là thật...

Từ hình thể to lớn của con quái vật này, đối với những đám học giả sinh vật học kia, có lẽ có lực hấp dẫn vô cùng lớn, nhưng Trang Duệ đối với chuyện này không có hứng thú, chuyện lúc này hắn chỉ muốn trực vớt thuyền đắm, hiện tại Trang Duệ không thể không vội vã.

- Trang, người là nhà thám hiểm vĩ đại, mà phát hiện ra sinh vật biển này, đều là công lao của người...

Lars tướng quân nói đến đây, trên mặt lộ ra một tia thần sắc không có ý tứ, nói tiếp:

- Ta muốn đem chuyện này hợp báo, còn hi vọng Trang tiên sinh có thể tạm thời ở lại hải vực quốc gia của ta.

Trang Duệ nghi vấn, hắn cũng không nhận ra quân đội Bồ Đào Nha có năng lực bắt được sinh vật biển này, mà cái gọi là áp dụng hành động, có lẽ chỉ có một đáp án, đó chính là giết nó.

Mà chuyện này làm nội tâm của Trang Duệ xuất hiện cảm giác hưng phấn, nếu như quái vật này chết đi, như vậy hành động tầm bảo của hắn có thể tiếp tục, không có con bạch tuộc to lớn này, biến cả đối với Trang Duệ mà nói, hoàn toàn là một nơi không có gì bí ẩn cả.

- Trang tiên sinh, bởi vì khoảng cách của con quái vật này và vùng biển quốc gia của ta tương đối gần, gây nguy hiểm cho thuyền bè qua lại, cho nên ta sẽ đưa ra đề nghị, vận dụng thủ đoạn quân sự giết nó, hoặc là đuổi nó vào trong biển sâu.

Quả nhiên là không ngoài sở liệu của Trang Duệ, Lars tướng quân trả lời, cũng nằm trong dự đoán của hắn, bản thân Trang Duệ cũng không có biện pháp gì với con quái vật này, cũng không có nghĩa là một quốc gia không thể làm gì được thứ này.

Từ khi nhân loại bắt đầu học và biết cách sử dụng công cụ tới nay, đã trở thành chúa tể của địa cầu, cho dù là sinh vật có thể tích lớn như thế nào, cũng khó có khả năng chống lại vũ khí hiện đại của nhân loại.

Lars tướng quân là một quân nhân chân chính, chỉ có quân đội chính quy, mới có thể chiến đấu với con quái vật này, có thể thỏa mãn khát vọng và tính cảm chiến đấu của quân nhân.

Hơn nữa Lars tướng quân cũng không cần biết tới sự quý giá của con quái vật này trong mắt của đám học giả sinh vật biển kia, hắn chỉ quan tâm, con quái vật này có tạo thành nguy hại cho vùng biển của hắn hay không mà thôi.

Trên thực tế loại nguy hại này đã hình thành, trong vài thập niên này không ngừng có thuyền bè mất tích trong hải vực, đó là chứng cứ rõ ràng nhất, có cái cớ này, Lars tướng quân có đầy đủ lý do triển khai hành động.

- A, ta nghĩ... Lars tướng quân quyết định đúng, sinh vật lớn như vậy, nếu như ngày nào đó nó muốn lên bờ đi dạo xuống, sẽ tạo ra tổn thất không lường được cho nhân loại, nếu như quý quốc thực sự có thể tiêu diệt nó, sẽ tạo phúc cho cả nhân loại.

Nếu như để cho con sinh vật biển này tồn tại gần những con thuyền kho báu thì Trang Duệ nhất định mắng hắn phun máu chó, chuyện khó tin như thế hắn cũng nói được, có ai nghe bạch tuộc lên đất bằng đi dạo chưa? Nếu ai nói có thì đúng là chê cười, nhưng không giết hoặc đuổi nó đi thì sao hắn lấy kho báu đây?

- Nhưng Lars tướng quân, ta cũng không rõ các nhà sinh vật học có thể biết được tập tính của con quái vật này hay không, nhưng hành động này có tác dụng không?

Sau khi Trang Duệ đưa ra nghi vấn của bản thân kỳ thật hắn cũng muốn tránh việc tiêu diệt con quái vật biển này, bởi vì từ tình huống sinh vật biển tiêu điều là có thể nhìn ra, đại gia hỏa này cũng không phải là thứ ăn chay, nếu như có chút chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối là kết cục thập tử vô sinh.

- Trang tiên sinh, khả năng là người không có phát hiện, bản thân người có cảm ứng nguy hiểm bẩm sinh, nếu như không phải người nhắc nhở, chỉ sợ chúng ta đã thành điểm tâm cho nó... Hi vọng người tham gia lần hành động lần này.

Lars nói là lời này là thành tâm thành ý, nếu không phải có Trang Duệ, đoán chừng hiện giờ hắn đã trở thành thức ăn của quái vật hắn cũng không ngồi ở đây nói chuyện.

Trang Duệ cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, mới ngẩng đầu nói ra:

- Chuyện này... Để ta suy nghĩ một chút đi, Lars tướng quân, ngài cũng phải đi báo cáo đi, nếu như quý quốc phê chuẩn, sau khi chế định ra phương án hành động, chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này.

Trang Duệ biết rõ, hắn tham dự, đúng là có thể giúp cho quân đội của Lars tướng quân công kích quái vật thêm hữu hiệu, nhưng điều kiện tiên quyết là dưới tình huống bản thân của hắn được an toàn, Trang Duệ mới có thể tham gia lần hành động này.

Nghe được Trang Duệ lời nói về sau, Lars khoa gật gật đầu, nói ra:

- Tốt, Trang tiên sinh, ta sẽ suy nghĩ đề nghị này mấy ngày, Huyền Duệ Hào của người cứ dừng lại trong hải vực quốc gia của ta đi, phương diện cấp dưỡng ta sẽ giúp người giải quyết.

- Cảm ơn Lars tướng quân, chúng ta sẽ theo quý hạm trở về địa điểm xuất phát.

Trang Duệ gật đầu đồng ý, hắn cũng có chút chột dạ, ai biết đại gia hỏa kia công kích trực thăng chính là vì linh khí của mình chứ, không biết nó có theo tới hải vực này không? Nhưng mọi chuyện vẫn lấy an toàn làm đầu.

Sau khi đứng trên Huyền Duệ Hào của Trang Duệ một lúc, Lars trực tiếp cười trực thăng trở về nơi đóng quân, hắn muốn đem hình ảnh chụp được và tư liệu về quái vật biển này nói ra, dùng để làm bằng chứng cho đám chính khách kia đồng ý cho hắn hành động.

Bồ Đào Nha cũng là một quốc gia tung hoành trên biển mấy thế kỷ, sau khi có quyết định của Lars tướng quân, Huyền Duệ Hào trực tiếp tiến vào bến cảng, Trang Duệ cũng quyết tâm, chờ tin tức của Lars tướng quân.

- Trang tiên sinh, hành động lần này đã được phê chuẩn, nhưng ngươi cần phải chờ vài ngày, lần này hành động này cần liên quân vài quốc gia cùng tiến hành. (.

Hai ngày sau đó, trong khi Trang Duệ đang nhàm chán ngồi ở trên bến cảng mà câu cá, thì nhận được điện thoại của Lars, làm cho hắn kinh ngạc là, hắn còn tưởng cần phải chờ ở nơi này thêm mười ngày nữa tháng.

Phải biết rằng, chuyện giống như vậy, nếu như đặt ở trong nước, nhất định là phải đi khắp cửa, tầng tầng phê duyệt, nói không chừng kế hoạch này ủy ban sinh sản cũng nhúng chàm, xía vào, nếu như quái vật kia không có hậu đại, chẳng phải là giống nòi bị diệt sạch sao?

Lắc đầu cười, xua tan ý nghĩ lung tung trong đầu, Trang Duệ mở miệng hỏi:

- Lars tướng quân, là những quốc gia nào? Tại sao phải liên hợp với bọn họ?

1122. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1121 - 1123: Kế hoạch hành động

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Chính là các quốc gia ở gần như Tây Ban Nha và Anh... Trang Duệ, ngươi cũng biết rõ, hình thể của con quái vật này quá lớn, phải vận dụng rất nhiều vũ khí sát thương lớn, mà khu vực đó là vùng biển quốc tế, cho nên phải cùng vài quốc gia khác liên hợp, như vậy sức mạnh sẽ tăng cao.

Vốn Lars tướng hành động lần này sẽ gặp khó khăn, nhưng hắn đã đánh giá thấp tâm tư sợ chết của đám chính khách khi, sau khi hình ảnh và tư liệu được chuyển tới, lập tức khiến ột đám khủng hoảng.

Vì chuyện này, tổng thống Bồ Đào Nha Anibal khẩn cấp tổ chức hội nghị liên quan, phải biết rằng con quái vật biển này có hình thể quá lớn và ở gần vùng biển của họ, cho nên đám chính khách này đầu tiên quyết định, thông qua nghị quyết tiêu diệt con quái vật này.

Đương nhiên, cũng có một ít chính khách tận lực đưa ra dị nghị cần phải bảo hộ động vật, nhưng so sánh với tính mạng và tài sản con người, đại đa số mọi người lựa chọn điều đầu tiên, bọn họ không có tâm tư thông cảm cho con quái vật kia.

Tùy theo đó, Bồ Đào Nha phát thông cáo tới các quốc gia đồng Euro, cũng nhanh chóng nhận được câu trả lời thuyết phục của họ, Tây Ban Nha và Anh, đều quyết định phái quân đội ra, tham gia lần hành động này.

Cũng không phải có các quốc gia Châu Âu ủng hộ, nước Mỹ Trung Quốc và Nga, sau khi có được tin tức, cũng tỏ vẻ muốn phái quan sát viên tới hiện trường, tham dự lần giải quyết con quái vật biển này.

Với tư cách là người phát hiện và đề xuất mọi người hành động, Lars tướng quân cũng thuận lý thành chương trở thành tổng chỉ huy lần hành động này, hấn nắm giữ liên quân các nước, cho nên thừa sức giải quyết con quái vật này. truyện copy từ

Không nên xem thường danh hào tổng chỉ huy này, Châu Âu hiện giờ không có chiến sự, có thể chỉ huy bốn năm quốc gia cùng hành động, có lẽ chính là vốn liếng giúp Lars tướng quân thăng cấp lên trung tướng.

Mà theo như lời nói của Lars, cũng lộ ra một tia đắc chí vừa lòng và hưng phấn, kế hoạch cũng đã định ra, nhưng cần rất nhiều quân đội của các quốc gia, Trang Duệ có tham dự hay không, đã trở nên không trọng yếu.

Trang Duệ cũng nghe ra ngữ khí hưng phấn trong lời nói của Lars, lập tức vừa cười vừa nói:

- Lars tướng quân, chúc mừng ngài rốt cục sắp giải quyết được con quái vật biển gây nguy hại cho vùng biển của mình, tin tưởng chuyện này qua đi, ngài nhất định sẽ thành anh hùng quốc gia.

- Ha ha, Trang, ta chính thức mời người tham gia lần hành động này, nhưng người yên tâm, người sẽ tham gia với tư cách là học giả, không cần người công kích ở tuyến đầu, sẽ có quân nhân làm chuyện này.

Lars nghe vậy cười lớn, tục ngữ nói kiểu hoa đưa người, lần hành động này nhiều thêm Trang Duệ cũng chỉ là một, ít đi Trang Duệ cũng là một, cũng chỉ là một câu của hấn mà thôi.

Mà Lars xem ra, hấn đang bán cho Trang Duệ một thiên đại ân tình, người bình thường căn bản là không có tư cách tham dự lần hành động có sự tham gia của liên quân nhiều nước.

Phải biết rằng, giữa quốc gia với nhau, kỳ thật cũng không có bí mật tuyệt đối, những hình ảnh và tư liệu hấn chụp được, trong thời gian ngắn nhất, đã nằm trên bàn công tác lãnh đạo các quốc gia khác.

Mà lúc này ở vùng biển gần vịnh Duy Ca, bởi vì xuất hiện con quái vật vượt qua phạm vi tưởng tượng của nhân loại, cho nên lần này, chính là nơi thu hút lực chú ý của các học giả và chính khách thế giới.

Sau khi chờ đợi hai ngày, một chiếc trực thăng tới đón Trang Duệ, Bành Phi và Clyde, sau đó ba người đặt chân xuống một vùng ven biển cách quân danh không xa, Bành Phi và Clyde với tư cách là những người nhìn thấy quái vật đầu tiên, cũng có vinh hạnh tham gia lần hành động lần này.

- Mấy vị tiên sinh, Lars tướng quân đang cùng các vị đại biểu các quốc gia thảo luận chi tiết, tỉ mỉ, xin chờ một lát...

Sau khi trực thăng hạ cánh mười phút, bọn người Trang Duệ được đưa tới phòng họp, trừ ba người bọn họ ra, bên trong còn không ít quân nhân mặc quân phục.

Mà trên màn hình lớn của phòng họp, lúc này đang phát những hình ảnh mà Trang Duệ đã nhìn thấy mấy ngày trước, thỉnh thoảng còn nghe được trong miệng của những quân nhân này, nghe được từng đợt kinh hô.

- Trang Duệ, người... Sao người chạy tới nơi đây?

Trang Duệ vừa mới ngồi xuống, đã nghe có người gọi tên của hấn, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi vui cười, thế giới này đúng là quá nhỏ, mới tách ra không tới hai tháng với bạn thân, không ngờ lại gặp được ở nơi đây.

- Lê Thiếu Hoa đại ca, ngài cũng tới à, chuyện này có quan hệ gì tới quốc gia chúng ta à!

Người nói chuyện là thiếu tướng Lê Thiếu Hoa, Trang Duệ vội vàng nghênh đón, hấn làm những chuyện kia ở Châu Phi, nếu như không phải Lê Thiếu Hoa hỗ trợ, đừng nói bảo tàng của Solomon, chỉ sợ ngay cả một món bảo vật cũng không xuất ra ngoài được.

- Tại sao không có? Rốt cuộc vì biến dị hay là phát triển tự nhiên mà con quái vật lớn như thế, nguyên nhân hình thành của nó, đáng để nghiên cứu, quốc gia chúng ta đương nhiên phải tới.

Lần này các quốc gia đồng Euro đều liên thủ hành động, quả thực kinh động không ít quốc gia, đúng như lời Lê Hoa nói, con quái vật này vượt qua nhận thức của mọi người, có rất nhiều điểm đáng để nghiên cứu.

Lê Thiếu Hoa thuận miệng giải thích cho Trang Duệ vài câu, về mặt hồ nghi nói ra:

- Mà người, tiểu tử, không phải về nước không bao lâu sao? Tại sao lại đi tới nơi đây? Chẳng lẽ người nhờ quan hệ?

Lê Thiếu Hoa sau khi nhận được lệnh, trực tiếp lên máy bay chạy tới, nên cũng không biết được chuyện này có liên quan tới Trang Duệ, lại nói ở trong nước, cũng không rõ ràng lắm tại sao lại phát hiện được con quái vật biển này.

- Lê đại ca, ngài hỏi nhiều câu mới mẻ, cái gì gọi là nhờ quan hệ a, quái vật kia chính là ta phát hiện, ngài nói có tính là quan hệ tới ta không?

Trang Duệ nghe vậy cười nói, nếu không phải có Trang Duệ, chỉ sợ con quái vật kia đang thoải mái tiếp tục sống sót, có thể tục ngữ nói ngăn cản đường tài lộ của ta, ta giết cả nhà người, ai bảo tên kia hết lần này tới lần khác lại ngay gốc ở trên bảo tàng làm chi.

- Người... Người phát hiện? Ta nói tiểu tử người là nhà khảo cổ học hay là sinh vật học đây? Vì cái gì quái vật trên thế giới đều bị người phát hiện thế?

Nghe được Trang Duệ nói thế, trông mắt Lê Thiếu Hoa lập tức tròn tròn, nhưng hắn đã tận mắt thấy được hai thi thể của quái vật tiền sử trong rừng rậm Trung Phi, không nghĩ tới không tới hai tháng, Trang Duệ lại có phát hiện tiếp.

Lại nói hai con quái vật trong rừng rậm Trung Phi, tuy hình thể rất khổng lồ, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tiếp nhận của nhân loại, nhưng con quái vật biển này, đã vượt qua sức thừa nhận của nhân loại, bởi vì nó quá lớn.

Cơ hồ quốc gia có chút ảnh hưởng trên thế giới, thậm chí nghĩ đến việc chia một chén canh, Lê Thiếu Hoa nhận được mệnh, phải tận lực lấy mẫu gien của nó, dùng làm công trình nghiên cứu gien cho các nhà khoa học trong nước.

Lê Thiếu Hoa đang đau đầu vì nhiệm vụ này, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, Trang Duệ lại có quan hệ sâu tới chuyện này, không khỏi đảo mắt một vòng, nhẹ nhàng kéo góc áo Trang Duệ.

1123. Chương 1121 - 1123: Kế Hoạch Hành Động

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1121 - 1123: Kế hoạch hành động

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Lê đại ca, chuyện gì mà thần bí như thế?

Bị Lê Thiếu Hoa kéo qua một góc phòng hợp, Trang Duệ cảm thấy kỳ quái hỏi.

Lê Thiếu Hoa bắt tay, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, nói ra:

- Khục khục, lão đệ a, có phải người có thể tham gia chuyện lần này không?

- Đúng vậy a, với tư cách là người phát hiện quái vật, ta đương nhiên muốn tham dự...

Trang Duệ nghe vậy cười nói, đến bây giờ hắn không hiểu được vì sao Lê Thiếu Hoa tới đây, trong nội tâm Trang Duệ, quái vật kia lực hấp dẫn không bằng vàng bạc, cho nên hắn không muốn phân mảnh vụn của nó.

Lê Thiếu Hoa cũng không có khách khí, trực tiếp mở miệng nói ra:

- Cái kia... Đến lúc giải quyết xong, người có thể xin một khối thịt trên người còn quái vật không? Người không biết, ta đang nhận mệnh lệnh phải lấy được nó đấy.

Các quốc gia bất kể là có phái người trực tiếp tham gia hành động hay không, hoặc là dùng thân phận quan sát viên tới tham dự, mục đích cũng giống hần, cũng không có cái gì phải giữ bí mật.

- Muốn thịt quái vật?

Trang Duệ nghe được Lê Thiếu Hoa nói ra, lập tức há hốc mồm, lúc này Trang Duệ mới ý thức được, thì ra là cần gien của con quái vật để nghiên cứu, nói trắng ra, toàn thân nó là bảo vật a. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng bảo bối này, Trang Duệ cũng không hối hận dẫn Lars tướng quân phát hiện hành vi của quái vật, bởi vì chính hần cũng không có năng lực tiêu diệt quái vật, hơn nữa hần cũng không có hứng thú với nghiên cứu gien.

- Ai ôi!

Đột nhiên Trang Duệ phát ra tiếng hét kinh hãi, sắc mặt trầm xuống.

Nhìn thấy Trang Duệ lộ ra vẻ mặt khó xử, Lê Thiếu Hoa còn tưởng rằng hần xử lý không được việc này, không khỏi nói ra:

- Lão đệ, như thế nào? Nếu khó xử, ta còn không tin, khu vực đồng Euro dám độc chiếm!

Lê Thiếu Hoa đã biết được, khu vực quái vật đang chiếm giữ, là vùng biển quốc tế.

Bồ Đào Nha và các quốc gia ở gần, chỉ trong thời gian ngắn phong tỏa hải vực này, hần là muốn chiếm toàn bộ gien trên người quái vật.

Trang Duệ còn không hiểu chuyện gì, nhưng hần nghe được giải thích của Lê Thiếu Hoa, phản ứng đầu tiên chính là đồ vật tốt như vậy, các quốc gia khu vực đồng Euro, nhất định sẽ phong tỏa chỗ đó.

Không gì hơn thứ này, sự nghiệp trực vớt của Trang Duệ bị ngấm nước nóng, quỷ mới biết rõ những người kia phong tỏa hải vực trong bao lâu.

Trang Duệ đang suy nghĩ cách ứng phó, cửa phòng họp bị đẩy ra, lấy Lars tướng quân cầm đầu, một đám quân nhân đi tới.

- Các tiên sinh, đối với ý đồ của mọi người đến đây, chúng ta cũng biết, con quái vật biển này thuộc về nhân loại, mỗi quốc gia sẽ có tư cách nghiên cứu nó, thỉnh mọi người yên tâm, sau khi hành động này kết thúc, các quốc gia đều có được gien của con quái vật.

Lars tướng quân tuân theo tác phong quân nhân, một câu nói nhảm cũng không có, trực tiếp nói ra vấn đề trọng tâm nhất của câu chuyện, người nghe được liền hoan hô.

Đương nhiên, Trang Duệ cũng ở trong hàng ngũ hoan hô, nếu con quái vật sẽ được chia xẻ, vậy phong tỏa vùng biển là không cần thiết, đến lúc đó Trang Duệ hoàn toàn có thể đi trực vớt bảo tàng.

- Khục khục, thỉnh chư vị an tĩnh một chút, ta còn phải tuyên bố chi tiết hành động tử tế, cũng hi vọng các vị quan sát viên đưa ra ý kiến và nhận thức chung.

Nghe được âm thanh hỗn loạn phía dưới, Lars tướng quân ho khan một tiếng, tuy trong nội tâm bất mãn, nhưng cũng không thể làm gì.

Làm ra quyết định như vậy, cũng không thể không làm, bởi vì thể tích con quái vật quá lớn, cho dù các quốc gia Châu Âu có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng thu thập toàn bộ thịt nát a? Mà đặc tội với nhiều quốc gia như vậy, còn không bằng hiện tại hào phóng một ít.

Mà các vị ngồi đây, trên cơ bản đều là bộ đội kỷ luật của các quốc gia, nghe được Lars tướng quân nói thế, phòng họp lập tức trở nên yên tĩnh.

- Hình thể của con quái vật này mọi người đã nhìn thấy, mấy ngày nay chúng ta đã tiến hành truy tung khu vực này, sau khi xem xét hình ảnh không gian ba chiều, hình thể của nó dài hơn bảy trăm mét.

Lars nói ra lời này làm ọi người phía dưới hít khí lạnh, từ quan sát hình ảnh, mọi người cảm giác cũng không phải mãnh liệt như vậy, xem ra quái vật trong phim ảnh còn kém con quái vật này nhiều lắm.

Nhưng sau khi nghe được là hơn bảy trăm mét, đã làm mọi người hít sâu một hơi, chỉ sợ là khổng long lớn nhất thời tiền sử, cũng không có lớn như con quái vật này a?

- Bởi vì hình thể quái vật quá khổng lồ, cho nên, chúng ta quyết định, sau khi tập trung mục tiêu, ở trong hải vực đó, bố trí nhiều thủy lôi diện tích lớn. Sau đó tổng cộng xuất động hai trăm trực thăng chống tàu ngầm, cho nổ bom một ngàn ký ở dưới nước nơi nó nghỉ ngơi.

Lars nói ra lời này làm phía dưới kinh hô, hai trăm trực thăng chống tàu ngầm, xem ra lần khu vực đồng Euro làm hành động này, có lẽ đằng sau còn có hình ảnh của nước Mỹ.

Mà nổ bom một ngàn ký dưới nước, đủ sức đánh úp cả phiến hải vực này lên, đừng nói là toàn bộ mục tiêu đánh trúng con quái vật kia, chỉ cần một nửa đánh trúng, cũng đủ xé con quái vật này thành mảnh nhỏ.

- Lars tướng quân, bom nổ dưới nước là chết, hơn nữa bom nổ dưới nước có hệ thống hướng dẫn hay không? Nếu như không giết được con quái vật, xin hỏi, nếu như không thể đánh chết nó, quý phương có biện pháp gì bổ cứu?

Tất cả đều là người trong nghề, lập tức có người đưa ra nghi vấn trong lỗ thủng lời Lars vừa nói.

Tuy bom nổ dưới nước rẻ tiền, sử dụng thuận tiện, nhưng phương thức ném và khoảng cách của phiến hải vực này hoàn toàn không đủ, cũng không bài trừ biển sâu quái vật do đáy biển đào tẩu khả năng.

Nghe được người nọ đưa ra nghi vấn, Lars tướng quân cười cười, đã tính trước nói ra:

- Các vị, nhằm vào điểm này, chúng ta đã cân nhắc, bởi vì con quái vật này nghỉ lại ở nơi sâu nhất của hải vực, cho nên nó nếu như chạy đến biển cạn, thân thể của nó sẽ tiếp cận mặt biển. Mà ở gần mặt biển, chúng ta bố trí đại lượng thủy lôi hạn chế hành động của nó, hơn nữa nước Mỹ cũng phái tới hai máy bay ném bom, mang theo hai quả bom BUL-82 trọng lượng sáu tấn, tin tưởng dưới đại lượng sát thương như vậy, có thể còn sống sao?

Lúc này Lars nói ra lời này, đã làm ọi người ở đây ngậm miệng lại không nói gì, có nước Mỹ tham dự, hơn nữa còn sử dụng bom uy lực mạnh, chỉ sợ quái vật biển có là sinh vật ngoài hành tinh, cũng khó trốn kiếp nạn này.

- Xin hỏi Lars tướng quân, thời điểm bố trí thủy lôi, chúng ta có bị con quái vật kia phát hiện hay không?

Lê Thiệu Hoa đứng bên cạnh Trang Duệ đứng dậy, hắn đưa ra ý kiến của mình với Lars, lúc trước hắn nghe Trang Duệ nhắc tới sự khổng bố của sinh vật này, cho nên hắn cẩn thận hơn bất cứ người nào so với người ở đây.

- Chư vị, ba ngày qua, chúng ta phái ra đủ loại tàu chiến nhỏ đi vào hải vực này và tiến hành thăm dò, sự thật chứng minh, sau khi tàu chiến nhỏ đi vào, cũng không gây chú ý cho con quái vật kia, đến lúc đó lại dùng phi cơ phối hợp, tin tưởng có thể hoàn thành lần bố trí thủy lôi này.

Sau khi Lê Thiệu Hoa hỏi câu này, Lars đã tính trước nên giải thích liền, chuyện này giống như lời của hắn nói, trên mặt biển một ít cử động nhỏ, cũng không đủ sức gây động tĩnh cho con quái vật biển kia.

1124. Chương 1124: Bom Nổ Dưới Nước.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhân

Chương 1124: Bom nổ dưới nước.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau khi Lars tướng quân giải thích cho các nhà sinh vật biển xong, bởi vì hình thể của con quái vật kia vô cùng khổng lồ, đơn giản là không rời khỏi vị trí nghỉ ngơi của nó, cho nên nhân loại mới có đủ thời gian bố trí hành động lần này.

- Cảm ơn Lars tướng quân, ta không có vấn đề...

Nghe được Lars giải thích, Lê Thiếu Hoa ngồi xuống.

Từ trên kế hoạch hành động của lần này, đúng là không có điểm nào bỏ sót, hiện tại duy nhất cần chú ý, chính là tập trung vào khu vực của con quái vật kia, nhưng chuyện này cũng không phải vấn đề gì, khoa học kỹ thuật hiện giờ vô cùng tân tiến, cho nên giờ phút này vị trí của nó đã nằm trên bàn của mọi người.

Lần hội nghị này diễn ra rất nhanh, sau khi các quan viên các quốc gia không có dị nghị gì, Lars tướng quân lập tức tuyên bố hội nghị chấm dứt, chờ đợi hần là rất nhiều việc phải làm, thậm chí Trang Duệ cũng chẳng quan tâm tới, chỉ bảo thủ hạ bố trí cho Trang Duệ, hần còn phải làm việc thêm với các quan sát viên.

Sau khi có lực lượng quân sự các quốc gia tham dự vào hành động lần này, tác dụng của Trang Duệ không có cũng không sao cả, Lars tướng quân không hề cần sức phán đoán nhạy cảm của Trang Duệ, đây cũng là chuyện nằm trong dự đoán.

Trang Duệ đối với chuyện này cũng không sao cả, hần ước gì cùng những quan sát viên này ở cùng một chỗ cho an toàn, trải qua lần trong rừng rậm Trung Phi lần trước, Trang Duệ có loại cảm giác, con quái vật biển sâu này không phải dễ đối phó.

Hải quân Bồ Đào Nha với tư cách là địa chủ, đã chuẩn bị trụ sở cho các quan sát viên, Trang Duệ thuận lý thành chương ở cùng một chỗ với Lê Thiếu Hoa.

Mà vài ngày kế tiếp, tất cả mọi người không có chuyện gì làm, chỉ đợi công tác bố trí của quân đội tiến hành xong, mỗi ngày đứng ở quân doanh nhìn trực thăng và máy bay cất cánh lên xuống, công tác chuẩn bị đang tiến hành khẩn trương.

Vào sáng sớm ngày thứ năm, quan sát viên các quốc gia và bọn người Trang Duệ, đều được mời tới một phòng họp được bố trí cực kỳ quý dị, cả trong phòng họp, cũng phủ kín đủ loại dụng cụ điện tử mà Trang Duệ không biết tên.

Mà trước khi đám người Trang Duệ tới đây, tại đây đã có hơn trăm người ngồi, nhưng kỷ luật rất tốt, không có người nào châu đầu ghé tai, đều đang ngồi đợi hành động bắt đầu.

- Lê đại ca, những màn hình này dùng làm gì? Chẳng lẽ có thể nhìn thấy tình huống mặt biển?

Trang Duệ còn chưa ngồi xuống, liền phát hiện, vách tường bốn phía của phòng họp, treo nhiều màn hình cực lớn, đặt mình trong phòng họp, giống như đang ở trong màn ảnh phim khoa học viễn tưởng.

Lê Thiếu Hoa đã sớm tập mãi thành quen với những màn hình điện tử này rồi, không cho là đúng, nói ra:

- Đương nhiên có thể nhìn thấy, chỉ sợ ngay cả tình huống dưới đáy biển cũng nhìn thấy, đợi lát nữa người sẽ biết rõ...

Phải biết rằng, ở địa cầu hay ở ngoài không gian, mỗi thời mỗi khắc đều có một một ngàn vệ tinh quân sự và dân dụng, đang tiến hành giám sát và điều khiển tinh cầu này, dùng trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, đừng nói là giám sát và điều khiển một chỗ trên mặt biển, cho dù xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn xuyên qua phòng tắm của người, chuyện này cũng không phải là không được.

Đương nhiên, những chuyện này Trang Duệ không biết, sau khi những màn hình lớn này mở lên, Trang Duệ lập tức trợn mắt há hốc mồm, lúc này hiện ra trước mặt mọi người, chính là tòa quân doanh của bọn họ.

Từ lúc bắt đầu, hình ảnh còn có chút mơ hồ, nhưng qua điều chỉnh, hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng, mà ngay cả nốt ruồi trên mặt của lính gác, đều hiển hiện ra rất rõ ràng.

- Khục khục...

Sau chừng năm phút đồng hồ, một quân nhân mặc quân phục đi vào, đi đến trước một màn hình lớn trong phòng họp, ho khan hai tiếng hấp dẫn lực chú ý của mọi người ở đây, mở miệng nói ra:

- Các vị tướng quân, các vị sẽ nhìn thấy quá trình hành động lần này, bởi vì Lars tướng quân phải chịu trách nhiệm chỉ huy hành động lần này, cho nên để ta làm người giảng giải ọi người...

- Xin hỏi thời gian hành động là lúc nào?

- Đúng vậy, xin hỏi giai đoạn bố trí thủy lôi đã hoàn thành chưa?

- Trừ quân Mỹ bên ngoài, các quốc gia đồng Euro có tham dự lần hành động này hay là không?

Khi âm thanh của người này chưa dứt, mọi người trong phòng họp nhao nhao đưa ra vấn đề, mấy ngày nay Lars dùng cố chuẩn bị công tác, bỏ mặc những quan sát viên này, làm cho bọn họ nhin sắp hỏng.

- Xin các vị yên tĩnh một chút, chỉ nửa giờ nữa, khi chín giờ ba mươi, đó là thời gian tiến hành đả kích con quái vật biển kia, đó là lúc bắt đầu. Về phần giai đoạn chuẩn bị trước công tác, cũng đã hoàn thành toàn bộ, mọi người có thể nhìn thấy.

Quân nhân này lên tiếng, màn hình trước mặt của hắn xảy ra biến hóa, trong màn hình là hình ảnh biển rộng, hắn nói tiếp:

- Trong phương viên mười hải lý của hải vực này, chúng ta bố trí đại lượng thủy lôi, mặc kệ quái vật biển kia xuất hiện ở vị trí nào, đều chắc chắn bị thủy lôi đả kích.

- Xin hỏi, quý phương bố trí nhiều thủy lôi trong khu vực này như vậy, sau khi thanh trừ con quái vật biển này, có nguy hại cho quá trình qua lại của thuyền bè sau này hay không?

Đột nhiên, một âm thanh vang lên trong phòng họp, những những lời này lọt vào tai quân nhân này, lại có chút lạc đề, bọn họ là quân nhân, chỉ để ý tiêu diệt địch nhân, phiền toái sau này liên quan gì tới bọn họ.

Giống như nước Mỹ đánh người ta, chôn xuống dưới Việt Nam đại lượng bom mìn, số lượng đạt tới hàng chục triệu quả đấy.

Cho dù là đến hôm nay, rất nhiều năm trôi qua, còn chưa được gỡ bỏ, gây nguy hại rất lớn cho dân thường, trong rất nhiều thôn trang của Việt Nam, đều có người tàn tật, dù vậy, cũng không có một đám người Mỹ nào đến nói tiếng xin lỗi cả.

Nhưng vấn đề này Trang Duệ không nghĩ thế, bởi vì hắn còn lui tới hải vực này để tầm bảo, nếu như thủy lôi không bị thanh lý mất, hắn sẽ tay không mà về.

- Vị tiên sinh này xin yên tâm, tất cả hệ thống kíp nổ của thủy lôi, đều có chốt mở điện tử khống chế, hơn nữa trong thủy lôi có thiết bị thu tín hiệu, sau khi hành động kết thúc, chúng ta sẽ đóng kíp nổ lại, căn cứ tín hiệu truyền về sẽ thu hồi chúng, tuyệt đối không tạo thành nguy hại gì tới tính an toàn của hải vực này.

Quân nhân kia nói lời này làm cho Trang Duệ yên lòng, nếu như đám gia hỏa này mặc kệ không hỏi tới, vậy thì Trang Duệ sẽ lỗ lớn, bởi vì hắn làm nhiều chuyện mà không thu hoạch được gì.

Khá tốt hiện tại đã không phải vài thập niên trước, nhân quyền của Châu Âu tăng vọt, bọn họ cũng không dám biến hải vực này thành khu vực biển chết, điều này hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của Châu Âu.

Vấn đề của Trang Duệ hỏi xong, mọi người ở đây cũng không có vấn đề gì cả, đều tự lại trao đổi với nhau, chờ đợi lần này hành động này bắt đầu. (

Thời gian nửa tiếng đồng hồ qua đi, thời điểm gương mặt của Lars tướng quân xuất hiện trên màn hình, thần sắc tất cả mọi người chấn động, bọn họ ý thức được, lần này hành động của liên quân nhiều nước, sắp bắt đầu.

1125. Chương 1125: Vây Quét.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1125: Vây quét.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Tất cả tiểu tổ hành động chú ý, ta tuyên bố, hành động chính thức bắt đầu.

Trên màn hình Lars tướng quân hăng hái hạ mệnh lệnh bắt đầu, đồng thời hình ảnh truyền vào trong quân doanh, mà các trực thăng đã đợi lệnh từ sớm, lập tức bay lên không trung, tạo thành ba đội hình, bay về vùng biển chỉ định.

Tục ngữ nói những nơi nào có đông người, nơi đó sẽ náo nhiệt.

Đội hình do mấy trăm chiếc trực thăng tạo thành, cho dù ở hiện đại, cũng khó nhìn thấy, bao phủ cả bầu trời, cho dù Trang Duệ không hiểu về không quân cũng nhìn no mắt, cảm giác cho dù không có thu hoạch được gì, có thể nhìn thấy loại hành động tác chiến này, cũng đủ sức thu hút tầm mắt.

Mà trong đây toàn là tướng quân của các quốc gia, cho nên càng chú trọng tới tình huống của đội hình trực thăng và máy bay, hành động quy mô lớn như vậy, đối với người điều khiển đòi hỏi yêu cầu tổ chức cực cao, hơi không cẩn thận, sẽ phát sinh chuyện cơ hỷ người chết.

Khá tốt, tình huống như vậy không có xảy ra, sau khi đội hình đầu tiên bay ra biển, Lars tướng quân lại ra lệnh một tiếng, gần trăm khung trực thăng và máy bay mang theo bom, giống như sủi cỏ, không ngừng ném bom chống tàu ngầm xuống biển.

Sau khi quả bom thâm nhập vào biển, trên màn hình lớn, lập tức chuyển tới cảnh dưới đáy biển, trên những quả bom này mang theo đèn chiếu sáng và cameras, cho nên truyền thấu hình ảnh rất tốt.

Ngay vào lúc đó, đội hình thứ hai, cũng ném đại lượng bom vào trong vùng biển chỉ định, nhanh chóng bay ra khỏi hải vực này.

Vi có thể vì muốn tào thành sát thương lớn nhất cho con quái vật biển này, lần này nổ bom dưới nước, đều trải qua cải tạo, có thể đồng thời kích nổ, hiện tại chỉ cần chờ đợi đội hình thứ ba ném bom xong, có thể tiến hành kích nổ.

Dưới ánh đèn chiếu sáng dưới đáy biển, từng quả bom dài hơn một mét, rậm rạp chằng chịt che kín cả màn hình lớn, nhanh chóng chìm vào biển sâu.

Đầu tiên là đội hình bom nổ dưới nước của đợt đầu, lúc này đã đạt tới độ sâu hai ngàn mét dưới đáy biển, nhưng dựa theo kế hoạch trước đó, đám bom này sẽ nổ gần thân thể của con quái vật, phối hợp với hai đội hình bom khác, tạo thành trạng thái vây quanh.

- A, trời ạ? Cái kia... Đó chính là quái vật biển sâu?

Sau khi những quả bom này xâm nhập vào độ sâu hơn ba ngàn mét, dưới ánh đèn cường quang trên quả bom, cameras thu được, truyền hình ảnh quái vật trở về.

Khoảng cách của quái vật và những quả bom này càng ngày càng gần, cũng chỉ còn cách một km, xa xa nhìn lại, phía trước giống như một ngọn núi lửa, nếu như mọi người không phải đã biết trước, ai cũng không dám tin tưởng đây là một sinh vật còn sống.

Ở độ sâu mấy ngàn mét dưới biển, cho dù trên nhiều quả bom này có lắp đèn, cho dù khoảng cách với con quái vật biển cũng gần, nhưng ánh sáng vẫn thập phần mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái mờ mờ của con quái vật.

Ngay cả như vậy, mọi người nhìn thấy cũng há hốc mồm, ai cũng không dám tin, con quái vật biển khổng lồ kia, lại là một sinh vật sống.

Cho dù là đạo diễn xem có sức tưởng tượng cực kỳ phong phú, cũng không thể nghĩ ra con quái vật này a? Lại nói tới những bộ phim khiếp sợ người ta như Cong Viên Kỷ Jura, cho dù khủng long bạo chúa có đứng trên đỉnh của thế giới, cũng không thể có hình thể lớn như thế.

- Trời ạ, trên địa cầu làm sao lại có con quái vật to lớn thế này?

Tuy trước kia đã nhìn thấy những tấm hình chụp được trên trực thăng, nhìn thấy một phần thân thể của con quái vật, nhưng hình ảnh ở trước mặt, vẫn làm người ta cảm giác vô cùng khiếp sợ.

Trong miệng một vị sinh vật học ở đây cũng không nhin được mà thì thảo luận lắm:

- Nó là sinh trưởng tự nhiên sao? Hình thể của nó không bị sức hút của trái đất hạn chế sao?

Mọi người đều biết, bản thân địa cầu có lực hút tương đồng, cho nên bất cứ những vật thể xung quanh địa cầu cũng có lực hút, vật thể có thể tích càng lớn, sẽ bị lực hút càng lớn, dựa theo lẽ thường mà nói, gia hỏa lớn như vậy, căn bản là không sống nổi.

Sau khi quân nhân bên cạnh nghe nhà sinh vật học này nói, không khỏi bĩu môi, nói ra:

- Quân nó tại sao lớn như vậy chứ? Ta chỉ biết rằng, con quái vật này, nó uy hiếp được nhân loại chúng ta.

Đúng như lời quân nhân này nói, quái vật biển như vậy, đã vượt qua phạm trù thừa nhận của nhân loại, nó gây sóng gió trên biển cũng được, tối đa chỉ tổn thất vài chiếc thuyền mà thôi.

Nhưng vạn nhất một ngày nào đó nó cảm thấy đồ ăn không đủ, đi đến bờ biển dạo một vòng, chỉ sợ tai nạn trong phim ảnh, sẽ được tái hiện trong hiện thực.

Có lẽ khả năng tạo thành thương tổn cho nhân loại của con quái vật này, có lẽ không chỉ là tai nạn, nếu như tin tức này tiết lộ ra ngoài, cái loại khủng hoảng, tuyệt đối sẽ làm cho chính phủ của bất cứ quốc gia nào cũng bị sút đầu mẻ trán.

Đây cũng là nguyên nhân Bồ Đào Nha để lộ ra sự tồn tại của con quái vật này, mà cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho các quốc gia có tốc độ phản ứng nhanh như vậy.

Chỉ có thể đem loại khả năng này bóp chết trong trứng nước, những chính khách này mới có khả năng ngủ yên ổn, dù sao ai cũng không muốn bị công dân của nước mình ném cà chua trước cửa cả.

...

Sau khi đợt bom thứ hai đưa vào đội hình hoàn tất, đội hình bom thứ ba cũng tới địa điểm, bọn họ muốn dựa vào những quả bom này, đánh lên người của con quái vật, cũng quyết định thắng bại của lần hành động này.

Sau khi hàng trăm trực thăng và máy bay thả bom xuống vị trí, sau khi thả bom xong ngay ngắn quay về, bất kể là Lars tướng quân, hay là các nhà khoa học và tướng lĩnh đang theo dõi tình hình, đều buông lỏng một hơi.

Mà trên đỉnh đầu của con quái vật kia, đều bị bom vây quanh, mà lộ tuyến chạy trốn duy nhất, đó chính là chỗ ngọn núi lửa chân chính đang ngăn cản.

Mà mọi người cảm thấy, con quái vật biển này chạy trời không khỏi nắng, mà trong phi trường bí mật của căn cứ, có hai chiếc máy bay ném bom B2 đang chờ bom BLU-8, lần này không phải sử dụng tới.

- Tốt, hình thể nó quá lớn, trốn không thoát đâu!

- Đúng vậy, trên địa cầu, chỉ sợ không có bất cứ sinh vật nào có thể ngăn cản được số lượng bom tập kích như vậy.

- Đáng tiếc, một sinh vật quý như vậy, lại bị hủy diệt, không biết trong gien của nó, có mang theo tin tức gì hữu dụng hay không?

Sau khi nhìn thấy chiếc trực thăng cuối cùng rời khỏi hiện trường, hào khí trong phòng họp trở nên nhẹ nhàng, có ít người đang thảo luận lợi và hại của lần hành động này, cũng có một ít người méo khóc chuột giã từ bi, bây giờ nói đáng tiếc, đúng là giả nhân giả nghĩa mà.

Chỉ có Trang Duệ ngồi một chỗ không nói gì, khác với những quân nhân này, trong lòng của hắn có dự cảm bất an.

Trang Duệ đã từng nhìn thấy quái vật tiền sử ở rừng rậm Trung Phi, trong vô thức cảm thấy con quái vật này không dễ đối phó như vậy, mà vô số cái râu của nó, cũng có thể dễ dàng ngăn cản đợt đánh bom thứ nhất xâm nhập.

1126. Chương 1126 + 1127: Tử Vong Thảm Trọng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1126 + 1127: Tử vong thảm trọng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Trang Duệ, như thế nào?

Ngồi ở bên cạnh Trang Duệ, Lê Thiếu Hoa cũng nhìn thấy nét dị thường của Trang Duệ.

Trang Duệ lắc đầu, nói ra:

- Không có việc gì, ta chỉ cảm giác quá thuận lợi, quái vật kia sống tới bây giờ, không có lý do gì thành thật như vậy cả!

- Sống lâu cũng là quái vật, là sinh vật không có trí khôn, làm sao có thể so sánh với con người? Ta thấy tiểu tử ngươi buồn lo vô cớ mà thôi.

Lê Thiếu Hoa nghe vậy liền cười, trong lòng của hắn đối với hành động lần này, rất là tôn sùng, phải biết rằng, tạo đội hình cho trực thăng và phi cơ ở thời hiện đại là chuyện cực khó, dễ dẫn tới tai nạn, đừng nói tạo đội hình, cho dù huấn luyện bình thường, cũng thường xuyên truyền ra tin tức cơ hủy người chết.

Mà đội hình lại có tới trực thăng và phi cơ số lượng nhiều như thế, vẫn có thể hoàn thành, mà hoàn thành nhiệm vụ rất hoàn mỹ, đủ để cho tướng lĩnh các quốc gia khác tán thưởng không thôi.

Trang Duệ khoát khoát tay, không nói gì, ánh mắt bị hình ảnh trên màn hình hấp dẫn.

Mà một quả bom bên phải có cameras, phía trước vốn là nước biển trống rỗng, nhưng giờ phút này, đột nhiên bị che lấp lại.

Đúng vậy, từ góc độ của cameras khác mà nhìn, thì đó là một bức tường dày đặc, đen nhánh che đầy ngọn đèn trên quả bom lại.

Phát hiện một màn này không chỉ có Trang Duệ, nhiều người ở đây cũng nhìn thấy, vốn đang có tiếng nghị luận lớn tiếng, lập tức trở nên nhỏ lại, lực chú ý của mọi người bị hấp dẫn qua.

- Chẳng lẽ tiếp xúc nhanh như vậy sao? Thế cũng được, có thể cho nổ rồi đấy!

Một màn này tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong nội tâm đều xuất hiện nghi vấn, dùng tốc độ lặn xuống của bom nổ dưới nước, nhanh nhất cũng phải vài phút sau, mới có thể tiến đến vị trí của con quái vật.

- Không tốt, là xúc tu của con quái vật!

Hiện trường hơn trăm người, chỉ có Trang Duệ và Bành Phi, còn có Clyde là những người tận mắt nhìn thấy con quái vật, mới ý thức được, thứ che chắn bom nổ dưới nước là thứ gì.

Ngay lúc đó, Lars tướng quân thân ở trong phòng chỉ huy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, hắn cũng ý thức được, hành động lần này của mình, đã sớm bị con quái vật phát giác được.

Nhưng Lars cũng nghĩ tới, cho dù con quái vật có phát giác được, cũng khó trốn kiếp nạn này, bởi vì phía trên cũng đang bị bom che kín, cho dù nó trốn tới hướng nào, cũng gặp phải đả kích trí mạng.

Lúc tầm nhìn của cameras bị ngăn cản, nổ tung cũng xảy ra, ở sâu dưới đáy biển mấy ngàn mét, quả bom cũng thừa nhận thủy áp cực lớn, hơn nữa tín hiệu truyền tới mặt biển, cũng trở nên yếu ớt.

Tuy nhiên trải qua cải tạo, nhưng thời điểm phát sinh va chạm, bom nổ dưới nước sẽ nổ tung, mà trên màn hình trong phòng họp, hình ảnh cũng chấn động.

Mà nước biển vốn yên tĩnh, lúc này trở nên vẫn đục, đáy biển giống như xuất hiện địa chấn, kể cả hai loạt bom bên trái và bên phải, cũng bị nước biển quấy không ngừng xoay tròn.

Lúc này tất cả cameras đặt trên những quả bom, đều mất đi hiệu ứng, mà trên màn hình lớn, đều xuất hiện bông tuyết, rốt cuộc mọi người cũng không nhìn thấy tình hình bên dưới đáy biển nữa.

- Ta mệnh lệnh, lập tức kíp nổ những quả bom dưới nước kia, ngăn cản đường bỏ trốn của con quái vật này.

Không thể nhìn thấy tình hình dưới đáy biển, Lars tướng quân dựa theo kinh nghiệm, hạ đạt mệnh lệnh, trong suy nghĩ của hắn, hắn muốn dựa vào hai loạt bên trái phải, chỉ khi kíp nổ kịp thời, sẽ cho con quái vật một kích trí mạng.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, màn hình bốn phía của phòng họp biến thành màu đen, đại lượng bom nổ tung, xuất hiện những con địa chấn cũng đủ sức phá hủy cameras trên những quả bom khác.

Hướng chi bom ở sâu dưới nước cũng bị thủy áp, bởi vì không chịu nổi áp lực nên đã nổ tung, mà tiếp theo đó là những vụ nổ liên hoàn.

Cơ hồ trong nháy mắt, mặt biển vốn yên tĩnh, xuất hiện sóng biển cuộn cuộn, cột nước biển cực lớn phóng lên trời, làm cho những người trong đội hình máy bay chưa rời khỏi phải kinh hãi.

Ngay vào lúc đó, cơ quan địa chấn quốc gia của các quốc gia ven biển, cũng cảm nhận được cơn địa chấn này, uy lực của nó không thua gì một cơn địa chấn cấp ba cấp bốn, nếu như không phải quân đội đã sớm thông báo trước, chỉ sợ bọn họ đã báo động cho người dân.

Sau khi màn hình đen, trong màn hình lớn của phòng họp, lập tức bật vệ tinh giám sát và điều khiển, hình ảnh sóng biển cuộn cuộn, lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà các quan sát viên các quốc gia đều nhìn nhau, đoán chừng trong chiến tranh thế giới thứ hai, cũng không có chiến dịch nổ bom dưới nước quy mô như hiện tại.

Tình hình dưới nước, hiện tại đã không biết, tuy vệ tinh quân sự trên bầu trời có thần thông quảng đại như nhìn nữ nhân tắm rửa trong phòng tắm, nhưng không thể xuyên thấu mặt biển, thăm dò tình huống dưới đáy biển.

Hiện tại chuyện duy nhất mọi người có thể làm, chính là chờ đợi, chờ đợi con quái vật có thân hình khổng lồ kia, bị bom nổ dưới nước, oanh tạc thành vụn nổi lên mặt biển.

Mà đây chính là mong muốn của mọi người trong căn cứ, sau khi đội hình trực thăng thả bom xuống nước còn chưa đi xa, cũng đang xoay quanh trên không nhìn cột nước khổng lồ kia, đang truyền tống hình ảnh thực của mặt biển trở về.

- Đội hình trực thăng thứ ba, tại sao còn không quay về?

Mọi người trong phòng họp không biết là, trong phòng chỉ huy vào lúc này, Lars tướng quân đã gào thét, đối với hành vi không tuân lệnh của đội trực thăng thứ ba, cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

- Lars tướng quân, ngài sẽ không cho rằng thi thể của con quái vật, có thể tạo thành thương vong cho binh sĩ của ta hay sao?

Một thiếu tướng ăn mặc quân phục của Mỹ cười lên, hắn là quân Mỹ trú đóng ở căn cứ hải quân tại Châu Âu, mà đội hình trực thăng thứ ba, chính là binh sĩ của hắn và Anh tạo thành.

Nhắc tới quốc gia này tôn sùng vũ lực tới vị trí trí thượng, đương nhiên không ai khác ngoài nước Mỹ.

Tuy vị tướng quân người Mỹ này nhìn thấy hình ảnh của quái vật biển sâu, nhưng hắn tin tưởng, dựa vào vũ lực cường đại của vũ khí hiện đại, nhất sẽ tiêu diệt được con quái vật này.

Mà đội hình thứ ba sau khi thả hết bom mà không quay trở về địa điểm xuất phát như mệnh lệnh, cũng là hắn đưa ra, mà có đội hình trực thăng này, hắn có thể là người đầu tiên thu thập thi thể của con quái vật.

- Bây giờ còn chưa có tin tức truyền về, sự thật rốt cuộc như thế nào, còn không biết đấy.

1127. Chương 1126 + 1127: Tử Vong Thảm Trọng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1126 + 1127: Tử vong thảm trọng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trên mặt Lars tướng quân xuất hiện thần sắc lo lắng, bom mà đội hình trực thăng thứ ba vừa thả, còn chưa xuống tới khu vực chỉ định đã nổ tung rồi, ở đó có xảy ra chuyện xấu gì hay không, không ai biết được.

Hình như Lars cảm nhận được sự hãi trong lòng từ lần gặp con quái vật kia, trong nội tâm vẫn có cảm giác bất an, hắn cảm giác, cảm thấy, hình như con quái vật này chưa bị tiêu diệt.

- Lars tướng quân, với tư cách là chỉ huy, ngài cẩn thận khi lý giải, nhưng cẩn thận quá mức, sẽ biến thành khiếp đảm, ta không cho rằng một thi thể quái vật, có thể tạo thành thương tổn cho binh lính của ta.

Thiếu tướng nước Mỹ không cho rằng lời nói của Lars tướng quân là đúng, tuy Lars là tổng chỉ huy lần hành động này, nhưng mọi người đều là thiếu tướng, mà hắn là một tướng quân trẻ tuổi, rõ ràng không đem Lars để vào mắt.

- Chỉ mong là thế...

Lars lắc đầu, cũng không phản ứng lại với tên thiếu tướng người Mỹ tự đại này, mà là cầm lấy microphone, nói ra:

- Ta là Lars, tổng chỉ huy lần hành động này, ta ra mệnh lệnh, máy bay ném bom trong căn cứ chờ lệnh, tùy thời chuẩn bị xuất phát...

Mặc dù tên thiếu tướng người Mỹ đối với hành vi này của Lars xì mũi không cho là đúng, nhưng dù sao đối phương cũng là tổng chỉ huy của lần hành động này, lập tức không nói gì thêm, chỉ nói với đội hình trực thăng thứ ba rằng, làm tốt chuẩn bị trực vớt xác của con quái vật.

Cùng lúc đó, ở cách phòng chỉ huy không xa, đều là tướng lĩnh hải quân các quốc gia, đều đang nhìn màn hình lớn của vệ tinh giám sát và điều khiển truyền về, cũng đang tiến hành thảo luận.

Mọi người lúc này chia thành hai phái, một bên cho rằng quái vật đã bị tiêu diệt, mà bên kia do các lão thành cầm đầu, nói rằng trước khi nhìn thấy thi thể quái vật, đối với kết quả của lần hành động này, còn ôm thấy độ hoài nghi.

Bành Phi ngồi trong góc phòng họp, nhìn màn hình lớn hơn mười mét này, ngơ ngác nhìn về phía Trang Duệ, nói ra:

- Trang ca, việc này xong rồi?

- đương nhiên xong việc, chúng ta đợi chia của thôi.

Trang Duệ còn chưa trả lời, Lê Thiếu Hoa ở bên cạnh đã trả lời Bành Phi, với tư cách là tướng lĩnh hải quân, Lê Thiếu Hoa biết rõ uy lực của những quả bom này, hắn nhìn ra, nhiều bom nổ dưới nước như vậy, cho dù là một ngọn núi, cũng có thể bị san bằng thành bình địa, quái vật kia chỉ là thân thể máu thịt, khó mà tránh khỏi kiếp nạn này!

- Ta thấy không nhất định, Lê đại ca, ngài không biết, hai con quái vật trong rừng rậm Trung Phi, quả thực là đao thương bất nhập, nếu không phải quả bom trong thân thể của chúng nổ tung, chỉ sợ bây giờ ta không ngồi đây vui vẻ được.

Trang Duệ lắc đầu, nói tiếp: truyện copy từ

- Theo ta thấy, trọng thương con quái vật này thì có khả năng, nhưng muốn giết chết nó, là chuyện khó nói. Bởi vì Trang Duệ đã “thấy” nhiều xúc tu kia, nếu một cái ngăn cản một trăm quả bom nổ, vậy muốn chạy trốn tìm đường sống là có khả năng, đương nhiên, những chuyện này không thể để người khác biết.

Thời gian các lúc kíp nổ đợt nổ bom dưới nước lần đầu, đã hơn mười phút, mà ba cột sóng lớn đã văng lên mặt biển, bắt đầu từ từ bình thường lại, đầu sóng cũng không còn lớn nữa.

Trong phòng họp tiếng nghị luận vang lên không dứt, bom đã hoàn toàn kíp nổ, mặt biển sắp khôi phục lại bình tĩnh, nhưng tất cả dấu hiệu bên ngoài, con quái vật đã bị tiêu diệt.

Mà tên thiếu tướng người Mỹ hạ lệnh, đội hình trực thăng thứ ba, bắt đầu giảm độ cao xuống, hơn mười chiếc trực thăng, đang bay thấp xuống.

Nhưng biển cả còn chưa khôi phục lại, hình ảnh thu thập được từ người máy, thập phần mơ hồ, căn bản là không cách nào phân biệt được, mọi người chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi người máy tiến vào biển sâu, đem tình hình dưới nước truyền tới.

Khi người máy không ngừng lặn xuống, nước biển chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng nước biển vốn thanh tĩnh, giờ phút này phủ đầy màu đỏ, chuyện này làm cho tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Người máy trong quá trình xâm nhập xuống đáy biển, thỉnh thoảng nhìn thấy từng khối vật thể cực lớn không rõ ràng, xẹt qua người máy, mọi người tinh tường, đây chính là thịt trên người của quái vật trôi lên mặt biển.

- Thế nào? Ta nói rồi mà, quái vật kia đã bị nổ tang xác rồi.

Nhìn thấy tình hình dưới biển, tướng quân người Mỹ đắc ý, nhưng nụ cười trên mặt của hắn chưa biến mất, một hình ảnh xuất hiện trên màn hình, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

- Ân? Là tín hiệu xảy ra vấn đề à?

Thiếu tướng nước Mỹ nhíu mày một cái, không đợi hắn hạ đạt mệnh lệnh cho người chỉnh sửa lại tín hiệu, thì hình ảnh biến mất.

Nhưng mọi người rất lưu tâm, lại phát hiện, trước khi hình ảnh biến mất, người máy bị một lực va chạm mạnh đập qua, mà tốc độ va chạm quá nhanh, căn bản là không phân biệt được đó là cái gì.

Bởi vì va chạm với vật thể đó nên người máy mất đi công năng của mình, nhưng mà, hơn mười con người máy xảy ra vấn đề, đó tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Lần này, tất cả mọi người trong phòng họp hay là phòng chỉ huy, tất cả đều khẩn trương, đối với sự vật không biết, mọi người vĩnh viễn có tâm tư kính sợ.

- Đội hình trực thăng thứ ba, ta là Lars, ta mệnh lệnh các người lập tức bay lên cao, cũng lập tức quay về điểm xuất phát.

Nhìn thấy một màn này, trong nội tâm Lars tướng quân xuất hiện cảm giác không ổn, hắn cũng không quan tâm tới tên thiếu tướng người Mỹ kia, hắn trực tiếp ra lệnh cho đội trực thăng thứ ba.

Nhưng không đợi đối phương trả lời, thì hình ảnh truyền từ vệ tinh trở về, đột nhiên toát ra một vật thể hình tròn màu đen nhánh trên mặt biển.

Mà vật thể này to tới hai mươi mét, hình ảnh từ trên cao chụp xuống, giống như một cây giáo, nhưng mà vật thể này, trên thân của nó có mấy chục giác hút.

Các tướng quân trong phòng chỉ huy liên quân, thời điểm nhao nhao không rõ, sắc mặt Lars tướng quân, đã biến thành trắng bệch, hắn hét lớn vào microphone, la lớn:

- Nhanh, lên cao, nhanh lên cao!

Nhưng mệnh lệnh này, hiển nhiên đã quá muộn, không đợi những người điều khiển trực thăng của đội trực thăng thứ ba kịp phản ứng, cái vật thể có giác hút trôi lên mặt biển, đột nhiên giống như lò xo phóng ra khỏi mặt nước, nhanh như thiểm điện phóng lên trực thăng trên bầu trời.

Bởi vì muốn đưa người máy xuống nước, trực thăng phải hạ thấp độ cao, nhưng khoảng cách chỉ cách mặt biển năm mươi mét, căn bản là không có bất kỳ phản ứng nào, đã bị vật thể kia đánh trúng.

Mà vật thể tho to màu đen này giống như sắt thép, quét qua hơn mười khung trực thăng, mà những trực thăng này giống như giấy, cánh quạt thoát ra khỏi thân trực thăng, chia năm xẻ bảy, từng đoàn từng đoàn hỏa cầu bốc cháy trên không trung, ngay sau đó rơi xuống biển.

Mà tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức tất cả người nhìn thấy cảnh tượng này, đều không kịp phản ứng.

Từ khi những chiếc trực thăng bốc cháy và rơi xuống biển, chỉ có vài giây ngắn ngủi, ngay cả Lars tướng quân đang ra mệnh lệnh cũng chết lặng.

Chết lặng qua đi, đột nhiên trong phòng họp vang lên tiếng hít khí lạnh, tất cả mọi người vì sinh mệnh lực của con quái vật này mà rung động, sau khi trải qua màn nổ bom khủng khiếp kia, con quái vật này lại còn lực phản kích.

Nhưng hình ảnh trước mắt, đã làm cho những tướng quân ở đây không kịp nghiền ngẫm đối sách.

Bởi vì xúc tu của con quái vật kia, sau khi đánh rơi mười chiếc trực thăng, cũng không có lùi về đáy biển, mà tiếp tục đánh lên không trung, mục tiêu đương nhiên chính là những chiếc trực thăng còn thừa lại.

- Trở về địa điểm xuất phát, trở về địa điểm xuất phát, lập tức trở về địa điểm xuất phát!

Âm thanh này la khan cả giọng, nhưng đó là mệnh lệnh của vị thiếu tướng người Mỹ kia.

1128. Chương 1128 + 1129: Đối Sách

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1128 + 1129: Đối sách

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Không bao lâu đã tổn thất hơn mười chiếc trực thăng và nhân viên đội bay, làm cho tướng quân người Mỹ vốn tự phụ, sắc mặt biến thành trắng bệch không còn chút máu.

Phải biết rằng, trừ hai cuộc chiến tranh thập niên năm mươi thập niên bảy mươi thế kỷ trước, nước Mỹ mới xuất hiện tình cảnh chết thảm trọng, mấy chục năm nay, nhiều lần chiến tranh với bên ngoài, binh sĩ Mỹ tổn thương, cũng không tính hết.

Mà do chủ quan của mình gây ra hậu quả nghiêm trọng, làm cho nhiều quân sĩ Anh Mỹ chết, trong nội tâm tên thiếu tướng này biết rõ, hắn sẽ không tránh khỏi cuộc điều tra của tòa án binh.

Hiện tại thiếu tướng nước Mỹ chỉ hy vọng thành viên đội bay còn lại, có thể đào thoát khỏi sự đuổi giết của con quái vật này, như vậy tội danh chỉ huy không thỏa đáng của hắn sẽ nhỏ đi một chút.

Nhưng sự thật luôn tàn khốc, bởi vì chỉ còn lại ba bốn mươi chiếc trực thăng, lúc ban đầu, không nghe theo mệnh lệnh của thiếu tướng Lars, chỉ cách mặt biển khoảng một ngàn mét mà thôi.

Mà độ cao này, bọn họ khó mà chạy trốn khỏi cái chết, cho dù trực thăng mỗi giây có thể nâng cao lên hai mươi mét, người điều khiển vẫn đang lâm vào cảnh tử vong trực chờ, xúc tu của con quái vật đã hiện ra phía trước của bọn họ.

Không đến một phút, trên bầu trời vốn là một đội hình máy bay trực thăng, đã không còn lại chiếc nào, xuất hiện trước mắt của mọi người, chỉ có dầu máy và lửa xuất hiện trên mặt biển mà thôi.

- Cái này... Cái này, mẹ nó cũng quá lợi hại a? Một đám trực thăng chiến đấu, cũng không thể nhanh chóng tiêu diệt nhiều trực thăng như vậy a?

Sau khi tất cả chấm dứt, Bành Phi thì thào, nhưng tràng cảnh chung quanh tĩnh mịch tới mức tiếng kim rơi cũng nghe thấy thì nó lại rất rõ ràng.

- Toàn bộ... Toàn bộ chết?

Tướng quân người Mỹ nhìn màn hình mà ngơ ngác, hẳn vốn là người da trắng, hiện tại sắc mặt lại càng trắng bệch không còn chút máu nào, hẳn biết rõ, kiếp sống quân nhân của mình, từ khi những trực thăng này bị tiêu diệt hết, cũng chấm dứt theo!

Từ thập niên bảy mươi thế kỷ trước tới nay, trừ chiến tranh trong rừng với Việt Nam, bị tổn thất thảm trọng ra, thì lần này quân đội Mỹ bị đả kích rất trọng đại.

Mà mấu chốt là, lần đả kích này, hoàn toàn là do phán đoán sai lầm của hắn mà gây ra, tin tưởng thời điểm tin tức này truyền ra, thì cũng là lúc hắn trở về nước hầu tòa.

Không riêng gì vị thiếu tướng người Mỹ này, cơ hồ tất cả tướng quân hải quân nhìn thấy tình cảnh này, đều đưa mắt nhìn nhau, không thể tin được là chỗ đó vừa xảy ra chuyện như thế.

Chẳng qua hơn một phút ngắn ngủi, một đội hình trực thăng như thế bị diệt? Thẳng đến khi âm thanh Bành Phi vang lên trong phòng họp, mọi người mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại.

- Cái này... Điều này sao có thể?

- Nhiều bom nổ dưới nước như vậy không thể đánh gục nó, trời ạ, làm cách nào mới có thể giết chết nó đây?

Trên mặt của mọi người, tràn đầy thần sắc không thể tin tưởng nổi, nhưng sự thật bày ra trước mắt, mới vừa rồi trên bầu trời còn có đội hình trực thăng diễu võ giương oai, hiện tại đã biến thành một đống hài cốt đang bốc cháy trên mặt biển. đọc truyện mới nhất tại .

Ở trước mặt con quái vật này, đừng nói là vũ lực của người, cho dù thêm nhiều quân đội của liên minh quốc tế cũng không thể làm cách gì xử lý nó, mọi người đứng là không biết làm cách nào để tiêu diệt nó.

- Trang ca, thứ đồ chơi này còn lợi hại hơn quái vật trong rừng rậm nhiều, hình thể lớn hơn, lợi hại hơn, chắc chắn, nếu có thể xây dựng vườn bách thú và cho nó vào, thu tiền vé chắc mềm tay luôn đấy?

Con quái vật càng lợi hại, so với tiền của Bành Phi cũng không có liên quan gì, mà giờ phút này thoải mái nhất ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có Bành Phi, cũng là người có thể nói lời châm chọc mà không bị áp lực.

- Người bị điên à, quái vật không chết, chẳng phải lần này chúng ta đến không hay sao?

Trang Duệ tức giận liếc nhìn Bành Phi, lông mày nhíu lại, từ tình hình phản kích vừa rồi của quái vật, nó tuyệt đối không bị vết thương trí mạng.

Có lẽ lần đả kích này, sẽ làm cho con quái vật trốn sâu trong hải vực này, nhưng con quái vật này còn ở trong biển rộng, cho dù lá gan của Trang Duệ lớn hơn nữa, hẳn cũng không dám đi trực vớt thuyền vàng.

- Con quái vật này sẽ không trả thù chứ? Ta muốn liên hệ với tổng thống, tiến hành giới nghiêm ở bờ biển.

Trong bộ chỉ huy, một tướng quân có phạm vi lãnh hải cách hải vực của con quái vật chỉ có một ngàn hải lý, mạnh mẽ đứng dậy, nếu như con quái vật này trả thù, chẳng phải những người dân sống ở ven biển gặp phải tai nạn mang tính đả kích hay sao?

Mà vài quốc gia ở ven vùng biển này, đều có hải vực tương liên với hải vực này, sau khi nghe tướng quân này nói, vài người đứng dậy, muốn câu thông với lãnh đạo quốc gia của mình, chuyện lớn thế này, không liên hệ với lãnh đạo thì liên hệ với ai bây giờ?

Trong lúc nhất thời, trong bộ chỉ huy tràn ngập cảm xúc khủng hoảng, quy mô thả bom lớn như vậy, cũng không tạo ra vết thương trí mạng cho quái vật, trong lòng tất cả mọi người xuất hiện cảm giác thất bại và vô lực.

Nhìn thấy trong bộ chỉ huy hỗn loạn, Lars tướng quân đứng dậy, la lớn:

- Yên tĩnh, đều an yên tĩnh một chút...

Nhìn thấy Lars đứng dậy, vị thiếu tướng người Mỹ này như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, liền vội vàng hỏi:

- Lars tướng quân, ngài có cách xử lý sao?

1129. Chương 1128 + 1129: Đôi Sách

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1128 + 1129: Đôi sách

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Tuy tội danh chỉ huy sai lầm là không tránh khỏi, nhưng vị tướng quân này vẫn mong muốn đánh gục con quái vật này, như vậy tội danh trên người của hắn cũng nhẹ hơn một chút.

- Còn có cách giải quyết sao? Không phải là còn bom à, nhưng con quái vật này không lên mặt biển, bom cũng không làm gì được nó.

Một trung tướng người Anh sắc mặt cũng vô cùng khó coi, lần này liên quân Anh Mỹ tổn thất nặng nề, hắn về nước cũng rất khó giải thích với quốc hội.

Nhưng việc lần này cũng không thể trách Lars tướng quân, trước kia nếu nghe theo lệnh của hắn, đội hình trực thăng thứ ba cũng không xảy ra thảm kịch như vậy.

Lars tướng quân không trả lời vị tướng quân này, mà hắn nói với sĩ quan phụ tá, nói:

- Đi mời Trang tiên sinh đến đây một chút!

Lars cũng biết, quái vật kia không trôi lên mặt nước, vũ lực của hắn có mạnh hơn nữa, cũng không biết làm sao, mà lần trước, hắn nhớ tới năng lực kinh người của Trang Duệ, mời Trang Duệ đến, xem như là phép thử khi tuyệt vọng mà thôi.

Lúc này phòng họp ồn ào giống như chợ thức ăn, không có ai phát hiện Trang Duệ ngồi trong góc, bị một quân sĩ dẫn đi, lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng họp.

Trang Duệ sau khi đi vào phòng, hướng sĩ quan phụ tá hỏi:

- Lars tướng quân tìm ta có chuyện gì?

- Tướng quân muốn trưng cầu ý kiến của ngài, xin theo ta!

Sĩ quan phụ tá cũng không nói thêm gì, trực tiếp dẫn Trang Duệ, chỉ còn cách bộ chỉ huy mười mét.

Đối với việc Lars không có trả lời câu hỏi của mình, tướng quân Anh hết sức bất mãn, chứng kiến Trang Duệ sau khi đi vào, không khỏi kéo cao ngữ điệu, nói ra:

- Lars tướng quân, người bảo chúng ta chờ, chính là người trẻ tuổi này sao?

Về phần vị thiếu tướng người Mỹ vốn ngang ngược cao ngạo, sau khi mất đi lực lượng, thành thành thật thật ngồi ở trong góc, không xen vào chuyện gì cả.

Trong lòng của Lars xem thường tên tướng quân chỉ biết lý luận suông này, lập tức lạnh lùng nói ra:

- Howard tướng quân, hắn là một trong những người nhìn thấy quái vật đầu tiên, ta muốn trưng cầu ý kiến của hắn, hắn là ngài có đề nghị gì hay sao?

- Ta... Ta...

Tướng quân người Anh bị câu hỏi của Lars làm cho á khẩu, trong chiến tranh hiện đại, quân đội Anh phụ thuộc vào quân đội Mỹ, lão đại đã nghỉ ăn cơm, hắn có thể giải quyết gì chứ?

Sau khi nghe được hai người đối thoại, trong lòng Trang Duệ hiểu ra vài phần, lập tức cười khở, nói ra:

- Lars tướng quân, tình hình vừa rồi ngài cũng nhìn thấy, ngài cho rằng ta có cách giải quyết sao? Ta đối với quân sự dốt đặc cán mai a!

- Không... Không, Trang, ta biết rõ ngài đối với nguy hiểm có năng lực nhạy cảm đoán trước, bằng không trước kia chúng ta cũng không ngồi chung trực thăng.

Nghe được Trang Duệ nói lời này, Lars liên tục khoát tay, nói ra:

- Trang, ta chỉ muốn... Người có thể đi theo máy bay ném bom tiến vào hải vực kia, dùng năng lực cảm ứng thần kỳ của người, trợ giúp chiến sĩ của ta ném bom con quái vật đó!

Lars đúng là không còn phương pháp xử lý, mới nhớ tới Trang Duệ, hẳn nhớ tới lúc ở chung trực thăng, chính Trang Duệ bức thiếu yêu cầu hẳn năng cao độ cao, hẳn hi vọng Trang Duệ có thể phát huy năng lực thần kỳ một lần nữa, lần nữa cảm ứng được thời gian con quái vật xuất hiện thật chính xác.

Phải biết rằng, bom trên máy bay ném bom, chỉ cần ném trúng con quái vật, mới có thể tạo thành tổn thương cho con quái vật, nếu không vùi đầu vào trong biển, tối đa chỉ nghe tiếng nổ mà thôi.

- Ta?

Trang Duệ nghe vậy sửng sốt, hẳn không nghĩ tới trước kia thuận miệng lấy cớ, hiện tại bị Lars nói ra, vội vàng khoát tay nói ra:

- Không được, không được, Lars tướng quân, ta cũng không phải siêu nhân, làm gì có năng lực cảm ứng chứ, lúc ấy chỉ là một ít cảm giác mà thôi, ngài đừng tin!

Trang Duệ cũng không dám lỏng miệng, nếu không, nói không chừng sẽ có người bắt hắn về nghiên cứu, lại nói người Mỹ Anh cũng không phải lương thiện gì.

- Ai, nếu con quái vật này không trôi lên mặt biển, thủ đoạn gì cũng không dùng được a!

Lars cảm thán một tiếng, cũng không có miễn cưỡng Trang Duệ, hẳn tìm tới Trang Duệ chỉ là trong lúc tuyệt vọng thử mà thôi, mà hẳn cũng không tin cái gọi là năng lực cảm ứng kia.

- Trôi lên mặt biển?

Trang Duệ nghe được Lars nói ra, liền cười, nói ra:

- Lars tướng quân, muốn cho quái vật trôi lên mặt nước rất đơn giản!

- Đơn giản?

Con mắt các tướng quân trong phòng mở to.

Trang Duệ gật gật đầu, nói ra:

- Đương nhiên, chỉ cần an bài một chiếc trực thăng hoặc máy bay, sau đó mang theo mấy quả bom, tin tưởng quái vật kia sẽ không nổi giận lần nữa chứ?

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lars cười có chút đắng chát, nói ra:

- Nhưng mà, Trang, trước kia người cũng nhìn thấy, đội hình trực thăng cũng bị tiêu diệt hết, chúng ta không thể để chiến sĩ đi chịu chết a!

-Ồ, Lars tướng quân, chỉ cần cho trực thăng hoặc máy bay duy trì độ cao ngoài năm ngàn mét, con quái vật có thể đánh tới sao? Nếu như các người có thể dẫn nó tới khu vực biển cạn, lại càng dễ dàng đối phó nó a!

-À? Chuyện này tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ, Trang, cảm ơn, rất đa tạ ngài...

Trang Duệ nói ra lời này làm cho Lars sực tỉnh mộng, vội dúi nhảy dựng lên.

Tục ngữ nói kẻ trong cuộc thì mê kẻ bàng quan thì tỉnh, bởi vì tổn thất thảm trọng của đội trực thăng lúc này, đã tạo thành áp lực lớn trong lòng của bọn họ, tướng quân trong phòng không ai nghĩ tới sẽ dùng trực thăng làm mồi nhử, nhưng Trang Duệ vừa nói như vậy, lập tức hiểu được.

Sau khi xua tan sương mù trong mắt, Lars cũng không quan tâm Trang Duệ, cầm điện thoại lên, hô:

- Ta mệnh lệnh, đội hình trực thăng đầu tiên vừa quay về, lập tức mang theo đạn dược phản hồi tới vùng biển tác chiến, chú ý, chú ý, độ cao khi bay nhất định phải ngoài năm ngàn mét.

Kỳ thật không cần Lars nhấn nhủ, đám người điều khiển khi nghe được tin đội hình trực thăng số ba bị tiêu diệt toàn bộ, suy nghĩ vì mạng nhỏ của mình, nhất định sẽ kéo trực thăng lên độ cao lớn nhất, sau khi đội trực thăng đầu tiên quay trở về bổ sung đạn dược, đã bay ra vùng biển của con quái vật.

Cùng lúc đó, các máy bay ném bom đang chờ đợi bên ngoài cũng đang mang bom bay đi, bọn họ cần trực thăng dẫn dụ con quái vật biển xuất hiện, chuẩn xác ném bom trúng vào con quái vật.

Đối với những binh sĩ điều khiển máy bay ném bom, nhiệm vụ này cũng không phải khó hoàn thành, hình thể của con quái vật kia quá lớn, nếu như không ném bom trúng, bọn họ cũng có thể xuất ngũ trở về nhà ôm con được rồi.

- Chuyện gì xảy ra? Lại xuất động máy bay và trực thăng, chẳng lẽ còn muốn đi chịu chết?

Đám người quan sát viên ở trong phòng họp, cũng không biết bộ chỉ huy đã xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn thấy trực thăng và máy bay bay lên bầu trời, một đám reo hò lên.

- Bom nổ dưới nước công kích, có lẽ đã tạo thành thương tổn với con quái vật này, về phần tổn thất của trực thăng chiến đấu, thuần túy là do chỉ huy không thỏa đáng.

- Đúng, lại tiến hành một lớp đả kích, tin tưởng sẽ hủy diệt con quái vật này.

- Nhưng lần này phải cẩn thận, khi trực thăng đạt tới độ cao nhất định, phải tránh khỏi phạm vi công kích của xúc tu.

Sau khi nhìn thấy trực thăng bay lên không trung, người trong phòng họp kinh ngạc một hồi, nhao nhao phản ứng, khi bọn họ cho rằng, liên quân thiếu kỹ thuật công kích đáy biển, hình như chỉ có thể sử dụng cách nổ bom dưới nước mà thôi.

Nhưng nói thật, bọn nổ dưới nước có thể tạo ra bao nhiêu tổn thương cho con quái vật là bao nhiêu, trong nội tâm của ai cũng không yên lòng, nhưng trước mắt chỉ có thể chữa ngựa chết thành ngựa sống, tận lực nghe theo số trời.

Mà ở chỗ sâu dưới đáy biển, nơi vốn là một tòa núi lửa chính thức, giờ phút này đã trở nên không trọn vẹn đầy đủ, ngọn núi cao hơn ngàn mét, hiện tại chỉ còn lại khoảng hai ba trăm mét mà thôi.

Đáy biển bằng phẳng, giờ phút này trở nên gồ ghề, bày ra đủ loại hố sâu cực lớn, cũng không biết là do bom nổ tạo thành, hay là bị quái vật giày vò.

Mà những thuyền đắm dưới đáy biển, dưới lực nổ tung và bị quái vật xóc lên, cũng biến mất không thấy gì nữa, chỉ có một chút bong tàu tàn phá, từ từ nổi lơ lửng trên mặt biển..

Sau khi bom nổ tung bên cạnh núi lửa, con quái vật vẫn đứng sừng sững, nhưng mùi máu tươi tràn ngập cả đáy biển, nước biển vốn trong vắt, hiện tại cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Mùi máu tươi đậm đặc, cũng thu hút đám cá mập từ phương xa tới, những con có mặt có hình thể hơn năm mét, vốn bị mùi máu tươi trong hải vực này hấp dẫn tới, từng con bị quần quanh, đưa vào trong một cái miệng cực lớn.

Nếu như Trang Duệ ở gần vùng biển này, hẳn sẽ phát hiện, con quái vật này cũng không phải là không có tổn thương, xúc tu của nó vốn có hơn trăm cái, hiện tại chỉ còn lại hơn mười cái, đang tiến hành công kích đám cá mập dám xâm nhập lãnh địa của nó.

1130. Chương 1130: Uy Lực Của Vân Bạo Đạn.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1130: Uy lực của Vân Bạo Đạn.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Vốn là bá chủ biển cả, bị những cái xúc tu quấn lấy, cơ hồ không có lực hoàn thủ, mỗi lần bị cuốn lấy, đều bị cuốn vào trong cái miệng to lớn, nước biển trở nên vẫn đục hơn.

Mà trên thân hình khổng lồ của quái vật, cơ hồ là hàng ngàn vết loét, không ngừng có đại lượng máu tươi từ trong đó tuôn ra, nhuộm đỏ cả nước biển, nhưng máu và những vết thương như vậy, cũng không phải vết thương trí mệnh, cũng không uy hiếp tới tính mạng của con quái vật.

Mà hai con mắt của quái vật, có một con bị tạc hư, chỉ còn lại một con mắt, đang tràn ngập phần nộ, đang chỉ huy những cái xúc tu điên cuồng bắt cá mập cung cấp năng lượng ỉnh.

Nó xưng bá trong biển không biết bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên con quái vật này bị thương như thế, nếu không phải sợ ánh mặt trời, nó đã sớm giết ra ngoài.

Đột nhiên, trên mặt biển xuất hiện gợn sóng, quái vật cảm giác được, giống như cảnh tượng nổ tung vừa rồi, làm cho con quái vật tức giận không còn lý trí, thân hình khổng lồ trôi lên mặt biển.

Sau khi trực thăng đi vào trong hải vực này, cũng không giảm độ cao xuống, ngược lại lên cao không ít, từ trên độ cao hơn năm ngàn mét, trực tiếp ném bom xuống nước.

Tuy những quả bom nổ dưới nước này đã trải qua cải tạo, nhưng từ trên độ cao năm ngàn mét rơi xuống, cho dù rơi xuống biển, cũng lập tức nổ tung, nhắc lên sóng gió ngập trời trên mặt biển.

- A, ta nói, có cần làm như vậy không?

- Đúng vậy a, cách mấy ngàn mét cũng ném bom, rơi xuống nước đã nổ tung, có thể gây tổn thương cho con quái vật sao?

- Các người biết cái gì, đây chính là đang dụ con quái vật xuất hiện đấy.

Sau khi mọi người trong phòng họp nhìn thấy cảnh này, lại hò reo lên, nhưng trong đó cũng có người biết chuyện, từ việc ném bom từ trên cao xuống, đã nhìn ra dụng tâm của người chỉ huy.

Quả nhiên, sau khi quả bom nổ hai ba phút, một cái xúc tu cực lớn, đột nhiên từ mặt biển vươn ra, lao thẳng về phía trực thăng.

Nhưng lần này trực thăng trên không trung, nhưng cho đã quá cao, vượt xa phạm vi công kích của xúc tu, sau khi đuổi ra hơn ba ngàn mét, cho nên xúc tu rủ xuống.

Còn các vị tướng quân trong bộ chỉ huy, nhìn thấy tình hình này, trên mặt biểu lộ ra vẻ hung ác, xúc tu xuất hiện, tối thiểu nhất chứng minh hai chuyện.

Đầu tiên chứng minh con quái vật này không thoát khỏi phạm vi hải vực này, nếu như nó cố ý muốn chạy trốn, những người này thật sự không có cách xử lý, bởi vì hình thể quái vật tuy lớn, nhưng so với phạm vi của biển rộng, đúng là không có ý nghĩa gì.

Mà phạm vi xử lý của trực thăng, đã chứng thực là hữu hiệu, quái vật không đánh tới trực thăng, nhưng mọi người không dám khinh thường, chăm chú nhìn vào tình thế phát triển.

- Hình như xúc tu không dài như trước kia!

Trang Duệ và Lars tướng quân liếc nhau, hai người bọn họ đều phát hiện tình huống này, phải biết rằng, lần bọn họ gặp nạn, xúc tu của con quái vật đạt tới phạm vi bốn ngàn mét.

Điều này nói rõ, quái vật đã bị thương tổn, vừa rồi vụ nổ bom dưới biển, đúng là không hoàn toàn vô dụng, điều này làm cho Lars tướng quân hưng phấn, cầm lấy microphone, ra lệnh:

- Đem bom còn thừa xuống, sau đó bay về vùng biển chỉ định, nhất định phải chú ý an toàn...

Thời điểm nhìn thấy con quái vật không uy hiếp được chính mình, lá gan của đám người điều khiển trực thăng cũng lớn lên, cho dù biển lớn, nhưng bọn họ tự tin là hùng ung trên bầu trời.

Sau khi ném hết bom mang theo trên trực thăng, có vài khung trực thăng thoảng cái giảm độ cao, làm ra vài động tác hoa mỹ, rõ ràng cho thấy đang gây hấn với con quái vật biển kia.

Không thể công kích được trực thăng trên bầu trời, nhìn thấy đám đồ vật nhỏ bé đang rời đi, quái vật phần nộ, thân hình khổng lồ hiển lộ trên mặt biển một chút, hơn mười đầu xúc tu, đồng thời đánh về phía trực thăng trên bầu trời.

Mà vệ tinh ngoài trái đất đang chụp xuống, căn cứ vào cảnh tượng trên màn hình lớn, trên mặt nước biển màu lam, hơn mười đầu xúc tu mềm mại, đang đánh lên trực thăng trên bầu trời.

Một màn này nếu phóng trên màn hình TV, chỉ sợ tất cả người xem đều cho rằng đây nhất định là một bộ phim khoa học viễn tưởng a? Bởi vì quái vật kia xúc tu máu me đầm đìa, đúng là quá chân thật.

Nhưng hai cái xúc tu dài nhất của quái vật, đang trong giai đoạn tập kích, tuy mười đầu xúc tu kia đánh tới tấp, nhưng không làm gì được trực thăng trên bầu trời.

- Trời ạ, cái này... Đây còn là sinh vật trên trái đất nữa không?

- Chúa ơi, nó đã bị tổn thương như vậy, tại sao không chết?

- A! Giết chết nó đi, nếu không nó sẽ biến thành ác mộng của mọi người!

Sau khi quái vật hiển lộ ra hình thể, bất kể là phòng họp hay là bộ chỉ huy, đều vang lên tiếng hít khí lạnh, quái vật khổng lồ có thân hình bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng không có điểm nào không vượt qua tưởng tượng của họ.

- Số 2 chú ý, số 2 chú ý, mục tiêu đã đến vùng biển chỉ định!

Lars tướng quân khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình, con quái vật đã rời khỏi hang ổ, nó đã tiến vào vùng biển cần, chiều sâu của nước biển chỉ có ba trăm mét, có thể nói, một nửa thân hình của nó đã hiển lộ ra.

Hiện tại mọi người sợ nhất chính là việc con quái vật này quay đầu rời đi, như vậy những việc làm này giờ, đều biến thành không có tác dụng.

Nhưng khá tốt, con quái vật này không chịu được kỹ xảo khiêu khích của trực thăng, nó đã đánh mất lý trí, liều lĩnh đuổi theo, mười phút qua đi, hơn phân nửa thân thể hiện ra trên mặt biển.

Đang trách vật hoa dài khắp cỏ xỉ rêu cùng đồng cỏ và nguồn nước trên thân thể, khắp nơi đều là miệng vết thương, mọi người thể mới biết, lúc trước công kích, đã cho nó tạo thành cực lớn tổn thương.

Nhưng lúc này, trên màn hình, đã xuất hiện thân ảnh của máy bay ném bom B2, tuy không phải là máy bay chiến đấu, nhưng tốc độ của nó vượt xa trực thăng, cơ hồ trong nháy mắt, máy bay ném bom đã ở trên đỉnh đầu của con quái vật.

Quái vật đang muốn quay lại biển sâu, hình như nghe được tiếng động cơ, một cái xúc tu đánh mạnh, đánh về phía máy bay ném bom, một màn này, đã làm ọi người gấp lên.

Nhưng con quái vật đã đánh giá thấp tốc độ của con quái vật, sau khi đánh hụt, máy bay ném bom bay qua đỉnh đầu của nó, đã xuất hiện ngoài ngàn mét.

Sau khi máy bay ném bom bay qua, một quả bom lớn rơi xuống, từ trên máy bay nhanh như điện lao xuống, xuyên ra xúc tu của con quái vật, rơi thẳng vào đỉnh đầu của con quái vật.

Từ trong hình ảnh từ trên trực thăng truyền về, tuy không nghe được âm thanh, nhưng trong lòng của mọi người đều biết sẽ có tiếng nổ lớn, lúc rơi trúng đỉnh đầu của con quái vật, lập tức nổ tung, thân thể rộng hơn một ngàn mét vuông của nó, bị một đoàn sương trắng bao phủ hoàn toàn.

Tất cả mọi người trong căn cứ đang xem cuộc chiến, còn chưa kịp hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, trong giây lát giống như lời đình, biển cả nhấc lên cơn sóng gió động trời cao hơn vài chục con sóng gió động trời, biển lửa lóng lánh!

1131. Chương 1131: Ảnh Hưởng Sau Đó.

nguồn

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1131: Ảnh hưởng sau đó.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Vào lúc này, thị lực của mọi người có thể thấy rõ, đây là một biển lửa, nước biển trong phạm vi mấy ngàn thước, giống như nước sôi trào.

Tất cả xúc tu của con quái vật bị biển lửa bao phủ, giống như rồng lửa, bay múa trên không trung, loại cảnh tượng này, làm cho tất cả mọi người suốt đời cũng khó mà quên được.

- Bà mẹ nó, bom nguyên tử nổ tung à?

Nhìn hình ảnh mà vệ tinh giám sát truyền về, trong miệng của Trang Duệ phát ra vài câu nói tục.

Tuy trên màn hình không có đám mây hình nấm xuất hiện, nhưng mây mù do bom nổ tạo thành cộng thêm nước biển văng lên cao, tuyệt đối không chênh lệch với bom nguyên tử, thậm chí còn làm cho lòng người rung động dữ dội.

Trên màn hình lớn cho thấy phạm vi mấy ngàn mét vuông, ngay cả không khí giống như bị thiêu đốt, nhiệt độ cao làm không gian vẩn vơ, cả mặt biển biến thành màu đỏ, đây mới thật sự là biển lửa.

Nhưng ngay cả như vậy, con quái vật cũng không có mất mạng, thân hình khổng lồ dốc sức liều mạng tiến vào biển sâu, nhưng thân thể của nó quá mức khổng lồ, vừa rồi bị trực thăng dụ dỗ rời khỏi hang ổ, hơn phân nửa thân thể, đã lộ ra trên mặt biển.

Sinh mệnh lực của con quái vật này, đã dọa sợ không ít người, cũng làm đáy lòng mọi người rét lạnh.

Dưới mệnh lệnh của Lars tướng quân, máy bay ném bom từ xa quay đầu trở lại, thời điểm xẹt qua đỉnh đầu của con quái vật, lại một quả bom, đánh trúng thân thể con quái vật. (.

Lại một hình ảnh giống lúc trước xuất hiện, giờ phút này tràn ngập cả màn hình là biển lửa thiêu đốt, ngay cả trực thăng trên không trung, cũng đã chạy ra xa, không dám ở trong phạm vi của hải vực này nữa.

Thời điểm quả bom đầu tiên rơi xuống, con quái vật biển còn có lực giãy dụa, nhưng sau khi quả bom thứ hai đánh trúng cơ thể, ngay cả thân thể dưới mặt biển, hình như cũng bị đốt, mà những xúc tu vốn vung vẩy trên không trung, cũng vô lực rũ xuống.

Nhưng hiển nhiên sinh mệnh lực của con quái vật này vượt qua tưởng tượng của mọi người, suốt năm tiếng đồng hồ qua đi, mọi người vẫn nhìn vào thân thể con quái vật, nhìn thấy con quái vật đang nhúc nhích.

Nhưng xúc tu của con quái vật, cũng đã bị biển lửa nướng chín, biến thành một vật thể cháy đen, nếu không biết mà nhìn con quái vật, giống như là một đảo đá ngầm.

- Nó chết rồi?

Bộ chỉ huy yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, âm thanh của một người nói ra, làm cho tất cả mọi người nghe được, âm thanh này ẩn chứa nghi vấn nồng đậm.

- Đã cháy thành than rồi, còn có thể không chết được sao?

- Không nhất định, không thấy thân thể con quái vật đang phập phồng hay sao?

- Đó là sóng biển thôi động, nhất định là chết! Nếu không chết, nhân loại cũng không cách nào tiêu diệt nó, trừ phi... Dùng bom nguyên tử...

Trong bộ chỉ huy vang lên âm thanh tranh luận, mà tướng quân người Mỹ vốn mặt không còn chút máu, sau khi nhìn thấy uy lực của bom, sắc mặt cũng trở nên đẹp mắt một ít, nhưng chuyện này cũng không đền bù tổn thất của việc hấn chỉ huy không thỏa đáng.

Bởi vì thương vong thảm trọng lần trước và sinh mệnh lực cường hãn của con quái vật, mọi người cũng không cách nào xác định con quái vật có tử vong hay không, quân hạm dừng lại ở phía xa xa mà không dám tùy tiện tiến về phía trước, bọn hấn cũng không dám dấn vào vết xe đổ của đội trực thăng số ba.

Lars và các tướng quân thương nghị một phen, cầm lấy microphone nói ra:

- Ta ra mệnh lệnh, khởi động phương án số 3!

Sau khi ra mệnh lệnh, các máy bay chiến đấu đang chờ lệnh ở vùng ven biển, không đến hai mươi phút sa, đã đi tới “Thi thể” của con quái vật kia.

Mấy đạo sương trắng hiện ra, từ trên máy bay chiến đấu phóng ra mấy quả tên lửa, chuẩn xác đánh trúng thi thể dưới nước của con quái vật, làm cho phần thân thể vốn nhô cao trên mặt biển, gọt mất một khối thịt cỡ mười mét.

- Thân thể đã bị biến thành than, hấn là chết rồi!

Nhìn chằm chằm vào thi thể con quái vật thật lâu, Lars tướng quân lúc này mới vỗ xuống bàn một cái.

Sau khi nghe lời hấn nói, trong bộ chỉ huy vang lên tiếng hoan hô, mà các vị tướng già năm sáu mươi tuổi, trên mặt xuất hiện thần sắc vui mừng, sau đó ôm lấy người ở bên cạnh, áp lực mà con quái vật mang lại cho bọn họ trước đó, đúng là quá lớn.

Đương nhiên, cũng không phải ai cũng thế, tướng quân người Mỹ thì không cần phải nói, hấn đang suy nghĩ, lúc trở về nên báo cáo như thế nào? Dù sao lần hành động này chỉ có liên quân Anh Mỹ là tổn thất thảm trọng a!

- Trực thăng chuẩn bị đem người máy thả xuống nước, quân hạm bên ngoài chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời lên đường tiêu diệt mục tiêu.

Lars tướng quân không quên chức trách của mình, liên tiếp đưa ra mấy mệnh lệnh, sau khi giết chết quái vật, vẫn còn nhiều công tác phải làm, đó là chuyện chặt lọc gien của con quái vật đưa cho các nhà khoa học và quan sát viên.

Tuy thi thể của con quái vật bị đốt thành than, nhưng mọi người cũng không lo lắng, bởi vì dưới mặt biển vẫn còn thi thể mấy trăm mét của con quái vật, các quốc gia cũng có thể được phân vài khối thịt a!

Sau khi nưồi máy mang theo thiết bị dò xét sinh mạng, sau khi xem xét con quái vật không còn sự sống, trận chiến đấu giữa nhân loại và quái vật biển sâu, mới xem như kết thúc.

Chuyện kể tiếp, cùng Trang Duệ không có quan hệ gì, ngược lại Bành Phi ồn ào muốn lấy một khối thịt ăn.

Đương nhiên, nguyện vọng này của hấn không cách nào thực hiện được, bởi vì thi thể như núi của con quái vật này, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, đã bị các quốc gia tranh đoạt không còn.

Lê Thiệu Hoa ba ngày sau đó, cũng cáo tử Trang Duệ, xem bộ dáng và vẻ mặt thỏa mãn của hấn, chắc hấn là được phân một chén canh trong chuyện lần này, hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

So sánh với tổn thất của Mỹ Anh, quan sát viên các quốc gia khác cái gì cũng không làm, còn được xem phim khoa học viễn tưởng miễn phí, còn đạt được gien của con quái vật, đây là chuyện phi thường có lợi.

Mà chờ đợi gần nửa tháng, Huyền Duệ Hào của Trang Duệ mới xuất hiện trong phiên hải vực này, mà lúc này, còn bị dân chúng các quốc gia kháng nghị, yêu cầu được đi tới hải vực kia ngắm cảnh, lúc này chính phủ các nước ven biển và Bồ Đào Nha mới giải trừ phong tỏa.

Sau khi thả hai quả Vân Bạo Đạn, trong vùng biển này, trong không khí còn tràn ngập mùi thuốc súng, nhớ tới tràng cảnh lúc ấy, trong nội tâm của Trang Duệ không rét mà run.

- Những người này làm gì vậy? Rối rãnh không có việc gì xem quái vật biển?

Trang Duệ phát hiện, sau khi tiến vào hải vực này, đập vào mắt, chính là các loại du thuyền, nhìn thấy mỹ nữ trên các du thuyền mặc áo tắm hai ảnh khoe đường cong đủ loại tư thế, Trang Duệ trợn mắt há hốc mồm, đây vốn là biển chết, hiện tại đã phồn hoa thế này sao?

- Trang ca, ngài không biết à?

Bành Phi nghe vậy liền cười.

- Biết rõ cái gì? Nơi đây biến thành khu du lịch rồi à?

Trang Duệ tức giận nói ra, tuy chuyện này không ảnh hưởng tới việc trục vớt thuyền vàng của hắn, nhưng mà có người vây xem, mặc cho ai trong lòng cũng không thoải mái.

1132. Chương 1132 + 1133: Thăng Lợi Trở Về.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1132 + 1133: Thăng lợi trở về.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Bành Phi cầm kính viễn vọng ngắm các mỹ nữ, vừa cười nói ra:

- Này, Trang ca, ngài lên mạng xem thì sẽ hiểu, àn, chỉ cần tìm ấy chữ quái vật biển là được!

- Đồ vương bát đần nào để lộ tin tức ra ngoài thế?

Trang Duệ trở vào trong khoang thuyền và lên mạng tìm kiếm thông tin, sau đó là mấy trăm vạn kết quả, toàn bộ đều là giới thiệu tin tức liên quân quốc tiêu diệt quái vật biển, làm cho hắn hoa mắt là, không biết là quốc gia nào để lộ tin tức, sự kiện lần này, cuối cùng vẫn bị dân chúng biết được, hơn nữa còn có hình ảnh chụp được từ vệ tinh, cũng tràn ra ngoài.

Đúng như các quốc gia dự đoán, sẽ có khủng hoảng ở các cấp độ khác nhau, sau khi biết quái vật biển bị tiêu diệt, mọi người lao về chỗ này, đều là hiếu kỳ và đủ loại tin tức ly kỳ bách quái, không cánh mà bay đi. nguồn (.)

Sau khi xem hết những tin tức này, Trang Duệ lắc đầu, tức giận nói ra:

- Được, bọn họ đã quang minh chính đại như vậy, chúng ta sẽ tầm bảo của chúng ta!

- Lão bản, hải vực này đã nháo nhào lên cả rồi, chúng ta còn có thể tìm được vàng sao?

Clyde cũng tận mắt nhìn thấy quá trình tiêu diệt quái vật biển, lúc ấy là một màn kinh tâm động phách, cho nên hiện giờ trong lòng của hắn vẫn còn sợ hãi, đối với cái hải vực này, đúng là có sợ hãi không nói thành lời.

Nhưng Clyde cũng nói đúng, thời điểm nổ bom dưới nước lúc ban đầu, cơ hồ đã bạo tạc núi lửa ở bên dưới đáy biển, về phần những cái thuyền đắm kia, đoán chừng thời điểm quái vật giãy dụa đào thoát, cũng xé thành mảnh nhỏ rồi à?

Trang Duệ khoát khoát tay, nói ra:

- Vàng dưới đáy biển sẽ không mất đi, đi đến địa phương khác thăm dò một phen.

Kỳ thật trong nội tâm của Trang Duệ không có ngọn nguồn, lúc ấy hắn không có ở hiện trường, cũng không biết là dưới đáy biển biến thành cái dạng gì, nếu quả thật là toàn bộ nát vụn, Trang Duệ cũng chỉ có thể buông tha hành động lần này.

- Đưa người máy xuống nước, tiến hành thăm dò dưới biển.

Sau khi tiến vào hang ổ của quái vật, du thuyền giảm rất nhiều, Trang Duệ cũng giao nhiệm vụ thăm dò đáy biển cho nhân viên công ty chuyên tìm kiếm dưới đáy biển làm việc, còn mình thì đi vào trong khoang thuyền.

- Mẹ kiếp, chuyện này cũng quá khoa trương a?

Sau khi Trang Duệ phóng xuất linh khí ra ngoài, tình hình lọt vào mắt, ngay cả con mắt của hắn cũng không chút tin tưởng, ngọn núi lửa vốn cao hơn ngàn mét, giờ phút này giống như bị hai bàn tay to lớn xóa đi, chỉ còn lại một đỉnh núi khoảng hai ba trăm mét.

Mà chung quanh cách núi lửa không xa, là một cái hố to sâu vài chục thước, nhưng làm cho Trang Duệ hưng phấn là, đó là nơi quái vật biển ẩn thân, nhưng lại không gặp phá hư gì.

Có lẽ là nguyên nhân ở dưới thân của quái vật, cho nên thân thuyền vẫn bảo trì như cũ, nhưng ở thân tàu, cũng đã rách mướp, bong thuyền không còn lại gì, Trang Duệ trực tiếp nhìn thấy vàng phủ kín trong đó.

Tuy số lượng vàng này, so với lần trước đó Trang Duệ thăm dò ít hơn nhiều, nhưng có thể bảo lưu tới bây giờ, Trang Duệ đã rất thỏa mãn, cũng không phụ công phu hắn đi trực vớt lần này.

Mà Trang Duệ vô ý hay hữu ý, người máy dưới nước nhanh chóng phát hiện trong hải vực này, hình ảnh từ camera truyền về, làm cho nhân viên công tác phi thường hưng phấn, triển khai giàn giáo chuẩn bị trực vớt.

Đương nhiên, tiến hành trực vớt ở vùng biển như thế này, cũng không thể gạt được tai mắt của mọi người, tin tức vùng biển quái vật biển có vàng, rất nhanh không cánh mà bay đi.

- Thuyền trưởng Clyde, đến mai, chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát a!

Sau một ngày công tác kết thúc, Trang Duệ đứng trên bong thuyền, toàn thân đắm chìm trong ánh chiều tà, cả người như bị một tầng ánh sáng thần bí bao phủ, lộ ra vẻ dị thường thần bí.

Trên thực tế, trong mắt nhân viên công tác và thủy thủ, Trang Duệ không chỉ thần bí, mà thần bí cũng không đủ để hình dung hắn, vốn hi vọng trực vớt mờ mịt, nhưng Trang Duệ chỉ điểm liền có thu hoạch tương đối khá.

Mà lúc ban đầu đi vào hải vực này, kể cả thuyền trưởng Clyde, không người nào cho rằng sẽ vớt được, dù sao bọn họ cũng biết chuyện xảy ra trong hải vực này, quảng nhiều quả bom như vậy, dưới biển có gì hay sao?

Nhưng khi đem lên những rương toàn là vàng và châu báu, thời điểm nước bùn cát trôi lên trên mặt biển, hiện tại Trang Duệ cũng còn nhớ rõ gương mặt như gặp quỷ của thuyền trưởng râu rậm.

Nhưng sau nửa ngày, trừ một ít vàng bị chôn sâu trong lòng biển ra, vàng còn lưu lại trên những chiếc thuyền kia, đã bị Trang Duệ trực vớt không còn, không cần thiết phải dừng lại ở đây nữa.

- Lão bản, không phải là lựa chọn sáng suốt chứ? Vạn nhất vẫn còn vàng sót lại thì sao?

Sau khi nghe được lời nói của Trang Duệ, thuyền trưởng Clyde cũng sửng sốt một chút, tuy hắn không biết rõ giá cả đồ cổ, nhưng hắn biết giá vàng a, nếu như bán số vàng này theo giá thị trường, ít nhất giá trị cũng ngoài hai tỷ đô la, còn không nói tới những dụng cụ sinh hoạt tinh mỹ mà những người thời Trung Cổ lưu lại a.

Phải biết rằng, hiện tại mỗi ngày không biết có bao nhiêu người, đang đổ con mắt, nhìn chăm chăm vào Huyền Duệ Hào đấy, mỗi ngày có không ít những người quen biết Clyde ở Châu Âu, đang tìm hiểu tin tức đấy.

Sau khi tin tức Trang Duệ tìm được kho báu ở khu vực quái vật biển, nửa tháng qua, hải vực này phủ kín thuyền trực vớt của các quốc gia, thậm chí có một ít kẻ thích lặn xuống nước, cũng có ý nghĩ hảo huyền muốn chia một chén canh.

Ngay cả Lars tướng quan, cũng phái thuyền trực vớt tới, dùng danh nghĩa sưu tập thi thể quái vật biển, quay lại hải vực này, kỳ thật mục đích cũng chỉ là bảo tàng mà thôi.

Nhưng trục vớt biển sâu, cần nhiều thiết bị và công tác chuẩn bị, những đội thuyền trục vớt vôi vàng, bắt luận là thiết bị hay là thủ đoạn thăm dò, đều thua xa Huyền Duệ Hào.

Mỗi ngày nhìn thấy từng rương vàng được Trang Duệ trục vớt lên, những người đãi vàng chỉ giương mắt mà nhìn, về phần những kẻ ưa thích lặn sâu, lại càng không đáng tin cậy, bọn họ cho rằng Đại Tây Dương là biển cạn à? Độ sâu hơn một ngàn mét có thể lặn xuống được à?

Nhưng Huyền Duệ Hào của Trang Duệ có thể tìm ra vàng, nói rõ dưới đáy biển này thật sự có vàng tồn tại, cho nên thuyền tụ tập ở đây càng ngày càng nhiều, thậm chí có người còn đặt tên cho kho báu ở đây, gọi là Bảo Tàng Quái Vật Biển.

- Ha ha, chúng ta ăn thịt, cũng nên lưu lại cho người ta một chén canh a!

1133. Chương 1132 + 1133: Thằng Lợi Trở Về.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1132 + 1133: Thằng lợi trở về.

Nhóm Dịch: Tepga đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ nghe vậy lớn tiếng cười lên, đúng là trong phạm vi hai ba mươi mét bùn, vẫn còn một ít vàng tồn tại, nhưng so sánh với cái giá phải trả thật nhiều, chỉ sợ cho dù vét lên, cũng không có lợi nhuận.

Mà ở phương viên vài dặm quanh vùng biển này, bởi vì quái vật lẫn lộn thân mình nên có chút ít tài bảo, nhưng phần lớn rương chứa vàng bị nát, muốn vớt, cũng không khác gì mò kim đáy biển.

Cho nên Trang Duệ cũng không quan tâm vớt những thứ này lên, bảo tàng trong đại dương rất nhiều, nhất định chỉ có một mình hắn độc đắc mà thôi.

Nhưng làm cho thuyền trưởng râu rậm không rõ là, sau khi nghe được lời này của Trang Duệ, chần chờ nói ra:

- Lão bản, không phải ngài đã dạy ta sao? Con muỗi tuy nhỏ nhưng nó cũng có thịt, cần gì lưu lại cho những người này chứ?

Tuy Clyde biết rõ, vớt những món vàng này lên, không có bao nhiêu quan hệ với hắn, tối đa là cầm một số tiền thưởng thì bỏ đi, nhưng trong lòng của hắn có một loại khoái cảm tầm bảo, khoái cảm này làm cho thuyền trưởng râu rậm dục tiên dục tử, không muốn nhanh như vậy chấm dứt lần trục vớt này.

- Đi, thuyền trưởng, trong đại dương có rất nhiều bảo tàng, làm gì lưu luyến một chút này chứ? Về sau còn có cơ hội mà!

Trang Duệ biết rõ tâm tư của Clyde, lão nhân này đang bị ghen, ra biển là không muốn trở về, nhưng Trang Duệ không có tâm tư chơi đùa ở chỗ này, ở Bắc Kinh hắn có Hoàng Kim Thành, hiện tại đang chờ số vàng này đấy.

Trang Duệ là lão bản, mặc dù Clyde có chút không tình nguyện, vẫn gật đầu nói ra:

- Được rồi, lão bản, như ngài mong muốn, ngày mai chúng ta sẽ trở về!

Sau khi Huyền Duệ Hào ở phiến hải vực này vớt được vô số tài bảo, rốt cục rời đi, không khỏi có cảm giác một người làm quan cả họ được nhờ, một không thể chờ đợi được đi vào tọa độ mà Huyền Duệ Hào trục vớt, mơ mộng về vàng bạc làm giàu.

Nhưng hiện thực vô cùng tàn khốc, những người đào bảo hao phí rất nhiều tài lực, chỉ có thể tìm được vàng vụn vụn lẻ tẻ trong vùng biển, giá trị tìm được sau khi khấu trừ chi phí nhân công, nhiên liệu và máy móc, làm cho bọn họ thiếu chút nữa thổ huyết.

Mà chuyện bảo tàng quái vật biển nóng lên, tiếp tục diễn ra suốt nửa năm, mà chủ nhân của những chiếc du thuyền kia thiếu chút nữa bồi luôn quần lót của mình, mới dần dần biến mất trong cái hải vực này, đương nhiên, những chuyện này nói sau.

- Trang tổng, chúc mừng ngài phát tài!

- Tiền tổng, ngài mới thật sự phát tài, chúng ta đều là bằng hữu cũ, tiền thuê của ngài cũng không ít a?

Trong sảnh bán đấu giá Bắc Kinh, Trang Duệ và Tiền tổng trò chuyện, Bành Phi thì vẽ mặt nhàm chán ngồi bên cạnh, nhìn những thành phần trí thức đi ra đi vào.

Hôm nay Trang Duệ ăn mặc một bộ trang phục màu đỏ truyền thống, tuy y phục này đa số là lão nhân mặc, nhưng mặc trên người Trang Duệ, vẫn lộ ra khí chất nho nhã.

Từ Châu Âu trở về đã vài tháng, mấy ngày hôm trước vừa mới qua hết năm, bốn phía còn đang ăn mừng năm mới, mà trong sảnh bán đấu giá, khắp nơi đều treo lồng đèn đỏ.

Mà sau lần trục vớt vàng dưới đáy biển, bởi vì số lượng vô cùng lớn, Trang Duệ trực tiếp bán ra cho quốc gia, cho nên tuy ngoại giới biết Trang Duệ đạt được số vàng này, nhưng không biết con số tương tạc trong đó.

Đương nhiên, quốc gia cũng không bạc đãi Trang Duệ, tuy khoản tiền trả cho hắn thấp hơn giá ở bên ngoài một chút, nhưng ở điểm khác sẽ bù đắp cho hắn, cho nên cục diện rất hoan hỉ.

Vàng sau khi xử lý sạch sẽ, nhưng Trang Duệ vẫn lưu lại đại lượng tác phẩm nghệ thuật và đồ cổ của Nam Mỹ và Châu Âu, còn có nhiều đồ bạc, bởi vì những món đồ này đều là kỹ thuật chế tác thủ công cường thịnh nhất của Châu Âu lúc bấy giờ.

Vốn dựa theo ý tứ của Hoàng Phủ Vân, lưu những dụng cụ này lại, ngày sau thời điểm xây dựng nhà bảo tàng, có thể mở thêm một gian triển lãm Châu Âu, nhưng Trang Duệ cân nhắc một phen, sau khi lưu lại vài món tinh phẩm, vẫn quyết định bán đi.

Một là bởi vì trước mặt bảo tàng Định Quang không cần xây dựng thêm, trước kia còn có những gian triển lãm còn trống, mấy năm nay đã được đồ cổ chất đầy, cũng không thể đem những vật này lưu lại trong Hoàng Kim Thành chưa tu kiến tốt a?

Thứ hai, những vật này trong mắt người khác rất trân quý, nhưng trong mắt Trang Duệ, chỉ là đồ tiện tay có được.

Trong đại dương bao la, những thứ đồ vật thời Trung Cổ của Châu Âu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, mà vật dụng của hoàng thất cũng có không ít, sau này muốn tu kiến gian triển lãm Châu Âu, tối đa Trang Duệ lại ra biển một chuyến mà thôi.

Cho nên sau khi xử lý xong số vàng, Trang Duệ lựa chọn vào năm sau, liên hợp với nhà bán đấu giá của Tiền tổng, tổ chức một buổi đấu giá dành riêng cho tác phẩm nghệ thuật của Châu Âu.

Đối với lần đấu giá này, giới đồ cổ trong nước rất coi trọng, bởi vì từ trước đến nay nhà đấu giá trong nước chỉ bán đấu giá đồ cổ trong nước mà thôi, hiện tại rõ ràng trái lại, bán đấu giá đồ nước ngoài.

Hơn nữa nhân sĩ tham gia đấu giá, cũng là người sưu tập nước ngoài chiếm đa số, nhưng nhà sưu tập nước ngoài cũng không nhiều, bởi vì đấu giá trong nước chỉ là loại nhỏ.

- Trang tổng, ngài tu kiến Hoàng Kim Thành nhưng dùng vàng để kiến tạo thành, chút tiền thuê ấy của ta có là gì? Cũng không bằng một sợi tóc của ngài a. Lại nói, tiền thuê của ta cũng không cao, chỉ có 4%, toàn bộ Bắc Kinh... Không, ngài hỏi thăm ở nước ngoài xe, có chỗ nào thấp hơn so với ta a?

Nương tựa theo quan hệ trước kia với Trang Duệ, Tiền tổng thành công tranh được lần tượng trưng đấu giá này, trong miệng mặc dù kêu khổ với Trang Duệ, trên mặt xuất hiện nụ cười sáng lạng, hận không thể ôm Trang Duệ hôn mấy cái. xem tại

Phải biết rằng, nhà đấu giá quốc tế, không có chỗ nào mà không phải bị những cự đầu là người nước ngoài nắm giữ, cơ hồ tất cả buổi đấu giá trọng yếu, cũng chỉ có mấy nhà, nhà bán đấu giá trong nước không cách nào chống lại.

Hiện tại nhà bán đấu giá Bắc Kinh có đôi chút ảnh hưởng trên quốc tế, hơn nữa toàn bộ đều là bán đấu giá tác phẩm nghệ thuật nước ngoài, loại lực ảnh hưởng này không tiền nào có thể mua được.

- Được, lão Tiền, ta đi chào hỏi khách khứa một chút!

Trang Duệ cười khoát khoát tay, sau khi bán đi số vàng kia, hắn cơ hồ không còn bị sức ép kinh tế nữa, sở dĩ tổ chức lần đấu giá này, cũng muốn đánh bóng tên tuổi của mình mà thôi.

- Tốt, Trang huynh đệ, ta đi trước, ngài nhìn là được rồi, đấu giá hôm nay sẽ rất nóng đấy!

Sau khi nghe được Trang Duệ nói, Tiền tổng cáo từ, đi vào trong hậu trường chủ trì công việc.

Tiền tổng cũng không phải nói khoác, dưới sự chủ trì của hắn, đấu giá hội vừa mới bắt đầu, đã rất nóng nảy.

Trang Duệ tổng cộng xuất ra hơn một ngàn kiện hàng mỹ nghệ từ Nam Mỹ và Châu Âu, trong suốt ba ngày, không có món nào lưu phách, cuối cùng tổng kim ngạch đấu giá là tám trăm triệu nhân dân tệ.

Đương nhiên, đây là quan hệ với bản thân vật phẩm, những món này phần lớn là dụng cụ của Tây Ban Nha đánh cướp Nam Mỹ về, mà trong mắt các nhà bán đấu giá quốc tế, chúng chỉ là hàng mỹ nghệ.

Mùa xuân Bắc Kinh, cũng là mùa tốt nhất trong năm, không có nóng như ngày hè, không có bão cát mùa thu, không có lạnh giá của ngày đông, ở ngoại ô, xuất hiện nhiều người đang đi ra bên ngoài dạo chơi.

Qua năm mới, một nhà Trang Duệ đều ở lại trong trang viên ở ngoại ô, trong mỗi ngày mang theo Bạch Sư cưỡi Truy Phong, thời gian này vô cùng thích ý, mà Kim Cương đang ở trên Huyền Duệ Đảo, an cư ở trên đảo, vô cùng thích ý, trang viên hiện giờ cũng thiếu đi vài phần náo nhiệt.

1134. Chương 1134: Bằng Hữu.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1134: Bằng hữu.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ cũng liên doanh với nhà bán đấu giá Bắc Kinh tổ chức lần bán tác phẩm nghệ thuật nước ngoài, đã chấm dứt nhiều tuần, với tư cách là bán ọi người, lúc ấy Trang Duệ cũng tận lực che giấu thân phận của mình.

Năm trước trực vớt vàng bên ngoài vịnh Duy Ca, nhưng lại có người nhảy vào, rất nhiều chuyên gia nước ngoài xem xét, những tác phẩm nghệ thuật này, đều có từ thời Trung Cổ của Châu Âu và Châu Mỹ.

Kể từ đó, giá trị của đồ vật Trang Duệ trực vớt được ở hải vực đó, cũng bị một ít người có ý tính ra.

Tuy không tận mắt nhìn thấy Trang Duệ bán vàng ra thị trường, nhưng có một ít cơ cấu tính thu nhập của Trang Duệ, đánh giá là ngoài ba tỷ đô la, là nhà thám hiểm hiện đại keiesm được nhiều tiền nhất.

Tin tức này một khi truyền ra, các quốc gia đua nhau đưa tin, kết quả là, Trang Duệ có thêm nhiều danh hiệu, thứ hạng tỷ phú cũng tăng lên, cũng trở thành nhà thám hiểm nổi tiếng, chuyên gia trực vớt biển sâu...

Phải biết rằng, ở nước ngoài, thám hiểm là người theo chủ nghĩa anh hùng, sau khi tin tức Trang Duệ trực vớt tài bảo ở ngoài vịnh Duy ca, lập tức khiến cho các quốc gia rất hứng thú.

Nhưng có một ít truyền thông xâm nhập lý giải Trang Duệ, mới phát hiện, trong con đường nhân sinh của Trang Duệ, không ngờ còn trải qua sóng sót trên hoang đảo, tìm được di chỉ ở rừng rậm Trung Phi, trình độ khúc triết trong đó, đủ để làm thành bộ phim Hollywood.

Mà thành tựu của Trang Duệ trong giới khảo cổ và giới sưu tập đồ cổ, cũng bị người ta đào móc ra, bởi vậy lần đầu tiên, các cơ quan danh tiếng và trường học nước ngoài mời Trang Duệ tới, hy vọng có thể hẹn được hắn tới tham gia hội đàm một lần, tạo thành oanh động rất lớn ở trong nước.

Mà ở trong nước, vì khen ngợi hành vi và cống hiến trọng đại của Trang Duệ cho ngành khảo cổ, đã chính thức phong tặng danh hiệu giáo sư cho Trang Duệ, trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất trong ngành.

Nhưng Trang Duệ lại cố tình tìm cách hai chữ “Danh dự” trước hai chữ giáo sư, Trang Duệ biết rõ nền tảng của mình, tuy mấy năm nay có kiến thức hiện trường khảo cổ, nhưng hắn là thương nhân, tuyệt đối sẽ dạy hư học sinh.

Tục ngữ nói người sợ nổi danh heo sợ mập, âm thanh của người ta truyền đi, đủ loại hoạt động và lời mời bay về phía Trang Duệ tới tấp.

Có hiệp hội sưu tập vừa xây dựng mời hắn đi tọa đàm, cũng có chuyên mục giám bảo mới Trang Duệ làm giám khảo, ngay cả trường đại học mới thành lập cũng mời Trang Duệ tới tham dự...

Chuyện này làm cho Trang Duệ cảm thấy phiền toái, hắn cũng không phải dựa vào thanh danh kiếm tiền hoặc giống như những minh tinh xem danh tiếng như mạng, đối với Trang Duệ chỉ là chêm cười mà thôi, còn không bằng trong thời gian rảnh đi dạo quanh bảo tàng còn tốt hơn.

Sau mấy lần thay đổi số điện thoại và cách liên lạc, thế giới của Trang Duệ mới xem như thanh tịnh, trừ mỗi cuối tuần cố định đi Ngọc Tuyền Sơn vấn an lão gia tử ra, cơ hồ mỗi ngày Trang Duệ đều ở trong trang viên, ở ngoại ô yên tĩnh, nghiêm nhiên biến thành thế ngoại đào viên của hắn.

- Trang tiên sinh, ở cửa vào có một ít người, có họ Lưu, gọi là Lưu Giang, nói là đại ca của ngài, có cho vào hay không?

Ngày hôm nay Trang Duệ đang cưỡi Truy Phong chạy quanh trang viên, thì có một bảo an chạy xe điện đuổi theo, nhưng tốc độ của xe điện và Truy Phong, vẫn chênh lệch rất xa, cho nên hắn chỉ có thể thét lớn để gọi Trang Duệ.

- Họ Lưu? Đại ca ta? Hắc, ta biết rồi, ta tự mình đi tiếp!

Trang Duệ dừng sừng sừng một chút rồi cười lên, quay đầu ngựa lại chạy về đại môn của trang viên.

- Ai, ta nói, ca đã đến, nhưng lần này không thể gọi cho người được, ta đành phải đi tới đây!

Sau khi cưỡi ngựa tới cửa, nhìn thấy nơi đó có một đám người, Trang Duệ có chút há hốc mồm, ở cửa lớn có ba xe ta xi, mỗi xe taxi đều là người nhà, vừa vặn là ba nhà đến.

Đứng ở phía trước chính là Lưu Giang đang thương lượng với bảo an, ở sau hắn, là một nam hài nước mũi lôi thôi, tiểu gia hỏa đưa mắt nhìn Truy Phong của Trang Duệ, con mắt sáng lên.

Hai nhà đứng hai bên trái phải của Lưu Giang, chính là Trung Hải Dương Vĩ và Chu Thụy hai nhà, Trang Duệ nghĩ thế nào cũng không thông, vì sao bọn họ lại đột nhiên đến đây?

- Hắc, đầu gối, điện thoại của người để trang trí hay ném xuống nước rồi? Tại sao không gọi được?

- Đúng, ta nói tiểu tử người quá nổi danh rồi, bạn thân tới thăm người, còn bị chặn ở cửa ra vào, lại còn nhiều quy củ thối tha như vậy à?

Lưu Giang trước sau đều là người lớn tiếng nhất, nhưng so sánh với mấy năm trước, hắn đã thành thực rất nhiều, rốt cuộc cũng có gia đình và con cái. đọc truyện mới nhất tại .

- Người cho rằng ta muốn à? Những tên ký giả có mũi thính như chó, đoạn trước thời gian trước còn có người leo qua tường vậy, thiếu chút nữa bị Bạch Sư cắn đấy, tiến vào đây, nhanh đi vào đi.

Sau khi dẫn mấy người đi vào trong trang viên, Tần Huyền Băng và Trang mẩu nghe được ở bên ngoài có âm thanh nhao nhao, cũng đi ra, nhìn thấy mấy người bạn thân nhất của Trang Duệ, lập tức cười lên, nhưng tiểu nha đầu của Chu Thụy mới một tuổi, cho nên sợ hãi khóc lên, khóc oa oa, Trang mẩu cười tiếp nhận hài tử, nói ra:

- Các người đi ra ngoài trò chuyện, đứng làm cho hài tử sợ.

- Ha ha, mẹ à, chúng ta đi ra ngoài đây, đi thôi, Phương Phương Viên Viên, mang ca ca và đệ đệ đi chơi đi.
Trang Duệ một tay ôm con của Lưu Giang và Dương Vĩ, hung hăng hôn một cái, sau đó nhìn vào Chu Thụy, nói ra:

- Chu ca, người khó mà đến được đây, lần này ở lâu một chút, ta nhớ các người muốn chết!

Chu Thụy đã ngoài bốn mươi, bởi vì mấy năm nay an định lại, hắn cũng trở nên phúc hậu không ít, nét sâu đờ trên mặt đã biến mất, đứng một chỗ rất có khí độ.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Bành Phi nhìn hắn, vội vàng nói:

- Đúng rồi, Chu ca, có nhiều thời gian tới đây chơi, ta nói, con của ta cũng bằng tuổi với con của người a, thế nào, chúng ta kết thân gia nhé?

Hai năm trước Chu Thụy kết hôn tại Bành Thành, năm trước vừa mới sinh con gái, mà lúc ấy Trang Duệ ở nước ngoài, cho nên Tần Huyền Băng đi một chuyến, tặng một khối trang sức phỉ thúy xa xỉ a.

Trang Duệ vừa nói chuyện, vừa dẫn đám Lưu Giang tới bể bơi, cách đó không xa chính là đám hải tử, dưới sự dẫn dắt của Phương Phương Viên Viên, cùng Bạch Sư Truy Phong vui đùa ầm ĩ. Nhưng lời này của Bành Phi vừa nói ra, lại làm Lưu Giang không vui, vừa ngồi xuống đã hét to:

- Bành Phi, ta đã sớm nói với Chu ca rồi, đậu đậu là con dâu của ta, ta nói tiểu tử ngươi đừng có đào góc tường nhé!

- Hiện tại không thịnh hành hôn nhân trẻ thơ a, đợi lớn lên xem bản lĩnh của chúng thôi, ta nói Lưu ca, Trang Ca cũng có một tiểu công chúa đấy?

Bành Phi đem chủ đề dẫn lên người Trang Duệ, nghe thế con mắt Lưu Giang sáng lên, hiển nhiên là động tâm.

- Này, ta nói, các người có chú ý không? Khuê nữ của Trang Duệ, chỉ xứng với con trai của ta, người xem, đang chơi vui vẻ kìa!

1135. Chương 1135 + 1136: Chúc Mừng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1135 + 1136: Chúc mừng. nguồn

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Lúc này đến phiên Vĩ ca không đáp ứng, ba tiểu tử và hai khuê nữ, đây là sói nhiều thịt ít, không ra tay sớm, đến lúc đó sẽ không có con dâu a.

Mấy năm này bởi vì thân phận biến hóa và tích lũy tài phú, trên người của Trang Duệ đương nhiên có khí chất thượng vị giả phát ra, bất kể là nhân viên công ty hay là bảo an, lúc nói chuyện với hắn, luôn mang theo vài phần coi chừng. Mà mấy bị bằng hữu cũ này, trừ lão đại Vĩ ca ra, hiện tại kết giao cũng có một ít, mà Kim lão tử, khi nói chuyện với Trang Duệ cũng không còn vui đùa ầm ĩ như xưa nữa.

Mà lão Nhị đang công tác ở Bắc Kinh, trên cơ bản cũng chỉ có ngày lễ tết mới tới thăm Trang Duệ được, so với thời đại học thân cận, làm Trang Duệ có cảm giác khác rất nhiều.

Trang Duệ cũng biết, theo tuổi tăng trưởng và địa vị xã hội biến hóa, sẽ phải trả giá rất nhiều, nhưng loại cải biến này, làm Trang Duệ không quen, nhưng Lưu Giang xuất hiện, làm cho Trang Duệ cảm nhận được tình huynh đệ, Vĩ ca làm cho Trang Duệ có cảm giác như thời học đại học khi xưa.

Trong nội tâm Trang Duệ sinh ra một ít tưởng tượng, nếu như mình không trở về Bành Thành sinh sống, hoặc là làm thêm vài phòng trên Huyền Duệ Đảo, bằng không thời gian này trôi qua cũng không có tư vị gì.

- Trang Duệ, lần này đầu tiên là tới thăm mẹ nuôi, thứ hai là nói cho người biết chuyện Ngao viên.

Thời điểm Trang Duệ đang suy nghĩ viễn vông, âm thanh của Lưu Giang kéo hẳn lại.

- Gần đây ta điều tra thị trường, phát hiện ở nước ngoài, mọi người đem sủng vật nuôi dưỡng, gọi là động vật bầu bạn, có thể trị liệu rất nhiều tâm lý bị thương. Mấy năm nay quốc gia chúng ta giàu có nuôi sủng vật cũng không ít, ta suy nghĩ, có nên đổi Ngao viên thành nơi sinh sôi cho sủng vật hay không, người thấy thế nào?

- Nơi sủng vật sinh sôi?

Trang Duệ nghe vậy sững sờ một chút, nói ra:

- Chuyện này người hỏi ta làm gì? Ngao viên là của người, muốn làm cái gì thì làm, đúng rồi, không đủ tiền cứ tìm ta.

Nhìn thấy Lưu Giang còn muốn nói chuyện, Trang Duệ khoát khoát tay, nói:

- Đi, huynh đệ chúng ta đừng nói những chuyện này, ta đang rất tốt, các người tại sao không cùng Vĩ ca tới đây?

Lưu Giang đúng là quen biết Dương Vĩ, nhưng là thông qua Trang Duệ, nói lý ra bọn họ lui tới không nhiều, mà lần này bị Trang Duệ hỏi tới.

Lưu Giang nghe được Trang Duệ nói lời này, khoát khoát tay, nói ra!

- Việc này người đứng hỏi ta, chúng ta gặp nhau trên xe lửa, trước đó ta cũng không biết hẳn tới Bắc Kinh...

Mấy năm nay giao thông từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, không chỉ riêng xe lửa, còn có đường cao tốc, toàn bộ hành trình cũng chỉ mất mấy tiếng đồng hồ, rất nhiều người có thói quen ngồi máy bay đi, hiện tại cũng sửa thành ngồi xe lửa.

Mà Bàn Thành vừa vặn ở giữa hai nơi này, cho nên Lưu Giang và Vĩ ca mới gặp nhau trên xe lửa, đây cũng được coi là xảo ngộ, cũng không riêng việc ngồi cùng xe mà còn cùng cả địa điểm, cho nên mới xuất hiện ở đây.

Trang Duệ đưa ánh mắt nhìn về Dương Vĩ, vừa cười vừa nói:

- Vĩ ca, ngài chuyển nhà tới Bắc Kinh, chắc không chỉ muốn tới thăm ta chứ?

Hiện tại Dương Vĩ tiếp nhận sinh ý của gia tộc, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, Trang Duệ mấy lần mời hẳn tới Bắc Kinh, đều không có thời gian, mà lần này chạy tới, khẳng định là có chuyện.

- Trang Duệ, người không biết?

Dương Vĩ nghe thấy Trang Duệ nói thế, con mắt lập tức trợn to.

- Còn nói nhảm à? Nếu như ta biết rõ người tới, có thể không đi đón người sao?

Trang Duệ tức giận trả lời.

Sau khi nghe lời này của Trang Duệ, trên mặt của Dương Vĩ lộ ra thần sắc chần chờ, nói ra:

- Người... Người không thấy, ta đi cùng ai à?

Dương Vĩ nói ra lời này làm cho Trang Duệ vui vẻ, truy vấn:

- Tổng y tá? Nha... Không, chị dâu, nàng đến Bắc Kinh có gì hay sao?

Dương Vĩ vụng trộm liếc nhìn Trang Duệ, bày ra bộ dạng chẳng hề để ý, nói ra:

- Đây, không có việc gì, nàng có bạn mới kết hôn, tới uống rượu mừng, ta thì một năm nay không có gặp người, cho nên tới thăm người!

- Móa, Vĩ ca, người không có phúc hậu a, không có việc gì thì không thể đến tìm ta? Đúng rồi, lần này ở thêm vài ngày, cuối tuần Hoàng Kim Thành của ta khai trương, đến lúc đó ta cho người biết một chút về nó.

Nghe được là bạn của Tổng Tình Quân kết hôn, Trang Duệ không hỏi tới, ai mà không có bạn chứ? Nhưng tuổi của Tổng y tá còn lớn hơn mình vài tuổi? Nàng có bạn kết hôn, chắc tuổi cũng không nhỏ.

- Hoàng Kim Thành? Dùng vàng tạo thành? Đầu gỗ, nơi đó cần bao nhiêu vàng thế?

Lưu Giang nghe được Trang Duệ nói lời này, thiếu chút nữa tròng mắt rớt ra, bạn thân thích nhất là khoe khoang, mấy năm nay kiếm được ít tiền lời, cho nên mua một sợi dây xích vàng treo trên cổ.

Theo lời của Lưu Giang nói, nam nhân muốn mang dây chuyền vàng, phải có đủ uy phong, bạch kim hay phỉ thúy đều để phụ nữ mang.

- Ha ha, dù sao cạo một viên gạch trong đó xuống cũng có thể so được với sợi xích của người, lưu manh, đến lúc đó cho người mở mang tầm mắt...

Trang Duệ cười nói, hô lên ngoại hiệu của Lưu Giang, mấy năm này tuy tiền càng ngày càng nhiều, nhưng hẳn có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó, sau khi đám Lưu Giang tới thăm Trang Duệ, thì hẳn biết đó là tình bạn.

Người nào cũng không thể sống mãi vì tiền, nhưng những người bạn Trang Duệ quen biết ở Bắc Kinh, không phải là chuyên gia sáu bảy mươi tuổi, thì cũng là những học giả bốn năm mươi tuổi, tìm đám người này đàm luận tri thức thì có thể, nhưng muốn tìm để chơi đùa, vậy thì dùng nước tiểu soi mặt đi.

Tứ ca bên kia cũng có nhiều người trẻ tuổi, nhưng đều la quần là áo lượt trong kinh thành, đi đường đều hạn không thể có thể học theo con cua, thích đi ngang, Trang Duệ trốn được bao xa thì trốn bấy nhiêu xa.

Mà chỉ có đám bạn nổi khó hoặc bạn học, mới cho Trang Duệ cảm giác tươi vui thế này, cũng không cần phải làm bộ mặt nghiêm chỉnh bàn tri thức.

Sau khi vui đùa vài câu với Lưu Giang, Trang Duệ phát hiện gần đây Dương Vĩ nói nhảm rất nhiều, lúc này trầm mặc ở bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá mình, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Vĩ ca, như thế nào? Hôm nay nói ít thế, có tâm sự à?

- Khục khục, không có gì!

1136. Chương 1135 + 1136: Chúc Mừng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1135 + 1136: Chúc mừng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Cũng không biết tâm tư của Dương Vĩ là gì, bị Trang Duệ nói làm ho khan vài câu, gương mặt đỏ bừng vì ghen.

- Giả bộ đi, nếu người không nói, ta sẽ tìm chị dâu nói chuyện năm đó người thua cuộc cởi quần mà chạy a!

Ở cùng phòng trong suốt bốn năm đại học, Trang Duệ còn không hiểu tính của Dương Vĩ? Bạn thân từ trước tới nay có chuyện gì cũng giấu không nói ra, mà bộ dạng bị giày vò như lúc này, nhất định là có chuyện gì đó.

- Đi chết đi, nếu không phải tiểu tử ngươi làm chuyện xấu, ta có thể bại bởi lão Nhị sao?

Vĩ ca tức giận nhảy lên đá Trang Duệ một cước, sau đó liếc nhìn xung quanh, hạ giọng nói ra:

- Ta nói lão yêu, người và vị kia, rốt cuộc là có chuyện gì thế? Nàng... Tại sao nàng muốn kết hôn?

Trang Duệ bị Dương Vĩ nói không hiểu, hỏi lại:

- Nói bậy gì thế? Vĩ kia? Vĩ nào?

- Đây, ta nói, người không biết thật à? Đệ muội không có ở chỗ này, người giả bộ làm gì?

Dương Vĩ bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng.

- Móa, Vĩ ca, chơi trò bí hiểm với ta à? Có chuyện gì người cứ nói thẳng, lại làm bà làm bầm, ta cho Bạch Sư thân mật với người đây, tin hay không? đọc truyện mới nhất tại .

Trang Duệ đúng là có chút căm tức, tục ngữ nói cuộc đời không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, huống chi Dương Vĩ nói mình ra ngoài làm chuyện xấu.

- Thật sự không biết?

Dương Vĩ nhìn thấy bộ dáng của Trang Duệ không giống làm bộ, nhỏ giọng nói ra:

- Chính là Hot girl a, nàng muốn kết hôn, người không biết? Người cùng nàng... Không có chứ?

Trong ấn tượng của Vĩ ca, Trang Duệ lúc ở Thượng Hải biết được, có qua lại gần gũi với tiểu hoa khôi Miêu Phỉ Phỉ. Mất đi mây lại, liếc mắt đưa tình, bỏ qua sự có mặt của ngoại nhân như hấn.

Sau đó Miêu Phỉ Phỉ đi về Bắc Kinh, Trang Duệ cũng ở Bắc Kinh từ lâu, tuy nói Trang Duệ đến Bắc Kinh không lâu sau thì kết hôn, nhưng chuyện nam nữ, một tờ giấy đăng ký kết hôn có thể ngăn được sao?

- Miêu Phỉ Phỉ?

Nghe được Vĩ ca nói thế, Trang Duệ sững sốt.

- Đúng, chính là Miêu cảnh quan, ta đã nói, tiểu tử người khẳng định và nàng có một...

Vĩ ca nói một nửa, nhìn thấy sắc mặt của Trang Duệ không tốt, nửa câu sau cùng không dám nói.

Thở sâu một hơi, Trang Duệ lắc đầu, nói ra:

- Vĩ ca, chớ nói lung tung, ta và Miêu cảnh quan chỉ là bạn tốt, lời này truyền đi, sẽ không tốt...

- Nhìn người là dạng gì, còn bảo ta nói loạn!

Vĩ ca có chút không phục nói ra một câu.

Dương Vĩ xem ra, Trang Duệ là nam nhân thành công, bên ngoài có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện không có gì khó hiểu, hiện nay trong xã hội, sau lưng của nam nhân thành công nào mà không có một đám nữ nhân chờ đợi?

Đương nhiên Vĩ ca có sắc tâm, nhưng không có sắc dâm, trong lúc Tống y tá mang thai, hấn chỉ có thể tự giải quyết mà không dám ra ngoài tìm hoa lạc.

Trang Duệ cũng không để ý Dương Vĩ, bởi vì lúc này hấn có cảm giác ngoài ý muốn.

Thật ra Trang Duệ đúng là rất yêu thích tính tình của Miêu Phỉ Phỉ, tiêu sái hào sảng và không mất đáng yêu, Trang Duệ rất yêu thích nàng, cho nên cũng có suy nghĩ vợ trong vợ ngoài.

Nhưng người sống là ở hiện thực, không nói đến Miêu gia cũng là một gia tộc có danh tiếng trong kinh thành, mà bản thân Trang Duệ và Miêu Phỉ Phỉ, cũng chưa bao giờ phá đi cửa sổ, định nghĩa giữa hai người chính là bạn bè.

Hơn nữa mấy năm nay, Trang Duệ cũng tận lực tránh né Miêu Phỉ Phỉ, có một số việc đã không có khả năng phát sinh, cũng không nên cho nó phát triển, bởi vì khi hấn đối diện với Miêu Phỉ Phỉ, hấn điều có một cảm giác thiếu trách nhiệm.

Nghĩ tới đây, Trang Duệ cười khổ, mình đã có vợ và con rồi, cũng không nên làm cho Miêu Phỉ Phỉ làm gái lơ thì a? Từ góc bộ bạn bè Trang Duệ muốn chúc phúc nàng.

Nghĩ thông suốt khúc mắc, Trang Duệ hướng Dương Vĩ hỏi:

- Vĩ ca, người yêu Miêu cảnh quan, làm cái gì?

- Ta nghe Tinh Quân nói bạn trai của nàng ở trong quân đội, mà hắn cũng rất kiên trì, theo đuổi nàng hơn mười năm, năm nay mới xem như công đức viên mãn...

Dương Vĩ trả lời Trang Duệ, trong đôi mắt luôn đánh giá thần sắc trên mặt của Trang Duệ, nhưng giữa Miêu cảnh quan và Trang Duệ không có gì, cho nên hắn không nhìn ra chuyện gì trên mặt Trang Duệ cả.

Nhìn thấy tính cách ngay thẳng Hot girl, có thể có hoàn mỹ quy túc, Trang Duệ cũng là thật cao hứng, nói ra:

- Miêu Phỉ Phỉ chưa nói chuyện cho ta biết, có thể là sợ Huyền Băng có ý kiến, tính toán, ta không đi, chút nữa ta chuẩn bị lễ vật cho nàng, ngày mai giúp ta mang qua!

Trang Duệ nói ra rất thản nhiên, nhưng trong nội tâm thầm than: cái gọi là hữu nghị giữa nam nhân và nữ nhân, tất cả đều là vô nghĩa, trừ khi phát sinh quan hệ, thì rất khó mà làm bạn bè, đám cưới Miêu Phỉ Phỉ không mời mình, có lẽ là chứng minh tốt nhất.

Buổi tối cùng bạn cũ từ xa tới uống tới nửa đêm, dàn xếp chỗ ở lại cho đám Chu Thụy, Trang Duệ mới đi vào thư phòng của mình, đốt một điếu thuốc thơm, trong khói trắng lượn lờ, cầm lấy điện thoại trên mặt bàn.

- Chúc phúc người, tân hôn khoái hoạt! Trang Duệ!

Sau khi ghi mấy chữ, Trang Duệ sau khi gửi đi, trong nội tâm cũng buông bỏ một tảng đá lớn, có lẽ ngày sau, có lẽ hắn và Miêu Phỉ Phỉ có thể làm bạn tốt cũng không chừng?

Qua một hồi lâu, không thấy nhắn tin lại, Trang Duệ đang chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên điện thoại reo lên.

- Yêu một người, có đôi khi là một chuyện thống khổ nhất, nhưng được người ta yêu, lại là chuyện phi thường hạnh phúc, cảm ơn người... Trang Duệ, ta đã hiểu đạo lý của người!

Nhìn thấy tin nhắn trong điện thoại, Trang Duệ cười, nụ cười phát ra từ nội tâm, nhẹ nhàng buông điện thoại xuống mặt bàn, rửa mặt đơn giản một chút, trở về phòng của mình.

Vào một ngày trong tháng ba ấm áp, ánh nắng tươi sáng, xuân ý dạt dào, mọi người du xuân phát hiện, nơi vốn là công viên Tam Hoàn, đã có một cung điện vàng son lộng lẫy đứng vững.

Cách rất xa có thể nhìn thấy, ánh mặt trời chiếu qua tòa kiến trúc không hợp trong mắt của người khác, phản xạ lại ánh sáng chói mắt, mà cây cối bốn phía, cũng bị bao phủ trong kim quang.

Người sáng suốt có thể nhìn ra, đây tuyệt đối không phải là hiệu quả do nước sơn và đồng thau có thể làm ra, ít nhất cũng phải là kim loại gia công thêm vàng, làm ọi người lui tới cảm thán, điều này cần bao nhiêu vàng đây?

Tuy sinh sống trong thành cổ, đã quen nhìn thấy khí phái của hoàng cung và đế vương, nhưng một tòa kiến trúc to lớn mà cầu kỳ thế này, làm cho nhiều người lái xe cũng phải thả chậm tốc độ, kim lòng không được mà dò xét.

Hôm nay là thời gianHoàng Kim Thành mở ra, mặc dù nói Trang Duệ giữ bí mật rất khá, nhưng một tòa kiến trúc to như vậy, người khác muốn không thấy cũng khó khăn, mà tin tức hắn trùng kiến di chỉ Solomon, đã sớm truyền ra khắp thế giới.

Nhưng trong lúc Trang Duệ tu kiến Hoàng Kim Thành, cũng giữ bí mật về kiến trúc của nó, tất cả công nhân đều không được phép mang theo cameras và điện thoại có công năng chụp ảnh vào, cho nên đến khi xong việc, một tấm hình cũng không lọt ra ngoài.

Điều này cũng làm cho các chuyên gia khảo cổ và du khách chờ mong, cơ hồ toàn bộ chuyên gia khảo cổ trên thế giới đều tới, nhà thám hiểm và nhiều người thích sưu tập cũng tới, hôm nay tất cả đều tụ tập tại Bắc Kinh, tụ tập bên ngoài Hoàng Kim Thành còn chưa mở ra.

Sáng sớm vừa tới, Trang Duệ đã mang theo Lưu Giang, Bành Phi, Chu Thụy và Dương Vĩ, cưỡi bốn chiếc xe, đi vào trong Hoàng Kim Thành, cho dù là Âu Dương Uyển không thích đi ra ngoài, cũng bị lôi theo.

- Ta... Ta nói đầu gối, cái này... Cái này là Hoàng Kim Thành người nói? Đúng là dùng vàng tạo ra?

Nhìn thấy kiến trúc lầu son lộng lẫy, Lưu Giang há hốc mồm, không khỏi sờ sờ sợi dây chuyền trên cổ, cái này... Đây đúng là không thể so sánh được a.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người tập trung vào Hoàng Kim Thành lên, Lưu Giang đồng học vội vàng sờ cổ, sợi xích vốn lộ một nửa ra ngoài cũng che lại, hắn không dám so sánh a.

1137. Chương 1137: Tề Tụ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1137: Tề tụ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Kết cấu gạch trong tường, chỉ có tầng bên ngoài là xi măng, trên cơ bản gạch đều là vàng, mà vàng dùng để xây dựng nên kiến trúc này, có lẽ vượt qua ba tỷ đô la.

Nhìn kiến trúc trước mặt, trong lời nói của Trang Duệ lộ ra vẻ tự hào, chỉ trong nửa năm, hắn đã làm xong phiên bản di chỉ của nhân loại này, nó xuất hiện nguyên vẹn trong mắt của người đời.

- Ba... Ba tỷ đô la? Trang... Trang Duệ, người nói là thật?

Trang Duệ nói ra lời này làm cho Vĩ ca cũng không bình tĩnh, tuy thân gia của hắn cũng là hàng tỷ, nhưng đó là dùng nhân dân tệ để tính toán, quy đổi thành đôla, khả năng còn chưa tới một trăm triệu.

Nhìn thấy kiến trúc vàng son lộng lẫy, Lưu Giang cũng không khác gì so với Dương Vĩ, hện không thể nhào tới mà ôm hôn vách tường, không có cách nào, ai bảo bạn thân yêu nhất là vàng chứ.

- Tiểu Duệ, giá trị thật sự nhiều như vậy?

Ngay cả Âu Dương Uyển vốn không hỏi tới chuyện của con cái, cũng bị con số này làm giật mình, tuy nàng biết rõ con mình nhiều tiền, nhưng không có nghĩ tới, vật liệu làm ra kiến trúc này, lại có giá ba tỷ đô la.

Nghe được mẫu thân lên tiếng, Trang Duệ vội vàng nói:

- Mẹ, là thật, tất cả đều là vàng, mà đơn vị thi công có báo cáo lại, hư hao một phần nhỏ, sẽ tự dùng vàng của mình bổ khuyết vào.

Sau khi trải qua chuyện đấu giá tháng trước, thế nhân đều cho rằng Trang Duệ năm trước trục vớt vàng dưới biển lên, số vàng đó dùng để xây kiến trúc này, nhưng bọn họ không biết, Hoàng Kim Thành trong rừng rậm Trung Phi, mới là vàng hắn dùng làm vật liệu.

Tuy còn rất nhiều vấn đề trong quá trình tinh luyện vàng, phẩm chất vàng ở Hoàng Kim Thành ở Trung Phi không thuần khiết, cho nên số lượng bị thiếu hụt, chỉ nói họa tiết trên vách tường Hoàng Kim Thành, số lượng vàng cần dùng là một con số thiên văn.

Cho nên ba tỷ đô la này, Trang Duệ tuyệt đối không có chút khoa trương, đó chỉ là tính giá trị của vàng, nếu như tính luôn giá trị của những bức bích họa cả ngàn năm trước chỉ sợ mười tỷ đô la cũng không đủ.

- Trang tổng, phối hợp với chúng ta tiến hành kiểm tra một chút.

Dưới sự dẫn đầu của Trang Duệ, một đoàn từ phía sau chuẩn bị tiến vào trong Hoàng Kim Thành, nhưng có vài chiến sĩ vác súng máy trên vai tiến lên ngăn lại.

Bởi vì lần này Hoàng Kim Thành sẽ mở ra, cho nên hiệu ứng oanh động cực lớn, đối với thứ tăng hình tượng văn hóa của quốc gia, cũng có tác dụng rất lớn, cho nên khi bắt đầu kiến tạo Hoàng Kim Thành, các bộ phận liên quan đã phái quân đội tới tiến hành canh gác và bảo vệ.

Phải biết rằng, không nói tới giá trị liên thành của vàng xây Hoàng Kim Thành, chỉ riêng bích họa bằng vàng, giá trị đã là hàng tỷ, nếu như có người nào không cẩn thận làm tróc một lớp nhỏ ra, đoán chừng sẽ làm Trang Duệ khóc, công tác bảo vệ là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Tuy đây chỉ là tạm thời, tổng thanh tra bảo an nhà bảo tàng Dương Kiếm trong nửa năm nay cũng không nhàn rỗi, hẳn từ trong quân đội xuất ngũ tìm ra nhiều người có tố chất vượt qua thử thách, tiến hành huấn luyện tương quan, sau khi Hoàng Kim Thành mở ra, liền đem những người này đi làm công tác bảo vệ Hoàng Kim Thành.

- Tiểu Vương, đều là người nhà của ta, ngày hôm qua đã chuẩn bị thủ tục, các người nhìn xem.

Trang Duệ cười nói với thiếu úy kia, từ trong bọc lấy ra chồng ảnh chụp và giấy chứng nhận, giao ọi người, đây là quy củ do mình định ra, dù là mình dẫn đầu cũng phải chấp hành.

- Trang tổng, mời vào!

Sau khi kiểm tra giấy tờ của mọi người, thiếu úy cúi chào Trang Duệ, cho đoàn người vào.

Sau khi tiến vào Hoàng Kim Thành, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bích họa tinh mỹ trên cao.

Nhưng những bích họa này sắp xếp rất đặc thù, ở mặt ngoài có một tầng lồng thủy tinh, người ta chỉ có thể quan sát bên ngoài, không cách nào chạm tay vào di sản di tích cổ xưa.

Chuyện này làm cho Lưu Giang bất mãn, trong miệng lầm bầm:

- Ta nói đầu gỗ, những bích họa này, đều là vàng? Bà mẹ nó, đây không phải là đùa người ta sao, nhìn được mà không sờ được, tức chết ta, hắc, nếu như cho ta ở đây một đêm, vậy thì quá hạnh phúc rồi.

- Nhìn người đứng là không có tiền đồ, bớt tranh cãi được không?

Lôi Lôi ở bên cạnh Lưu Giang, nhìn thấy bộ dạng tham tiền của lão công đứng là không chịu nổi, dùng sức véo bên hông của hắn một cái.

Nhìn thấy bộ dạng của Lưu Giang, Trang Duệ cười, vui đùa nói:

- Muốn ở lại cũng đơn giản a, Lưu Giang, bảo an của ta đang cần người, người tới làm bảo an, ta sẽ cho trực ca đêm, người muốn ở mười năm tám năm cũng không thành vấn đề.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lưu Giang đứng là đang âm thầm cân nhắc, nhìn thấy sắc mặt của vợ cứng lại, vội vàng nói:

- Cái kia... Không nên nha!

Lưu Giang nói ra lời này làm ọi người cười lên, nhưng lại làm cho không khí trầm lắng nghiêm túc ở đây, nhiều hơn mấy phần nhân khí.

Cả Hoàng Kim Thành kỳ thật chia thành tiền trung hậu ba cung điện, diện tích cũng không tính là quá lớn, cộng thêm mọi người cũng không có bao nhiêu lý giải về đồ cổ, sau khi đi hơn một tiếng đồng hồ, giống như cưỡi ngựa xem hoa, xem toàn bộ.

Trang Duệ mang theo đoàn người trong Hoàng Kim Thành, sau khi đi vào bảo tàng Định Quang cách đó không xa, hẳn bắt đầu bận rộn, đối với hắn mà nói, công tác hôm nay mới bắt đầu.

Với tư cách là một trọng điểm văn hóa Solomon của thế giới, hẳn có ảnh hưởng trên thế giới, hiện giờ là một cự đầu, cho nên khi mở Hoàng Kim Thành, hẳn cần mời rất nhiều người.

Như vương tử William của Anh, và nhà sưu tập Eze Kenner, nước Mỹ có Bill Gates, Ma ời Tứ Thái Hòa làm và Lý Siêu... Còn có một ít phú hào nổi tiếng, cơ hồ là tề tụ tại Bắc Kinh, cho nên cần Trang Duệ đứng chào hỏi và sắp xếp cho bọn họ.

Mà Đức thúc trong nước, Cổ lão gia tử, Vân Nam phỉ thúy Vương, Tân Cương Ngọc Vương gia, còn có Tiền tổng, Kim Bàn Tử và các chuyên gia nổi danh cùng các nhà sưu tập tiếng tăm khác, cũng cần hắn ra chào hỏi nghi thức, nhất là những bạn bè cũ, cần Trang Duệ tự mình ra mặt.

- Đức thúc, sao ngài không vào trong, lát nữa ta còn muốn nghe ngài dạy bảo.

Nhìn thấy Đức thúc và Cổ lão gia tử đứng ở hiện trường nghi thức, Trang Duệ vội vàng nghênh đón, sau khi đỡ Đức thúc, sau đó nói với Cổ lão gia tử và Mạnh giáo sư:

- Lão sư, lão gia tử, người ở đây nhiều, nhanh vào bên trong đi!

- Đi, ta ở cùng với mấy lão bằng hữu là vui vẻ rồi, lại nói, đám lão gia hỏa chúng ta, làm gì còn khả năng dạy bảo người nữa, người nói có đúng hay không?

Nghe được Trang Duệ nói thế, Đức thúc cười ha hả.

Đặt ở vài năm trước đó, Đức thúc thế nào cũng không nghĩ tới, môn sinh do mình dẫn vào này, lại có thể ở trong giới đồ cổ và khảo cổ, lập nên sự nghiệp thế này.

Không nói người còn trẻ tuổi như Trang Duệ, đám lão nhân như bọn họ, không bàn tới kiến thức và tri thức trong giới đồ cổ và khảo cổ, cũng không có thành tích giống như Trang Duệ.

- Làm tốt lắm. tốt, tốt...

Cổ lão gia tử cũng nhìn Trang Duệ đầy yêu thương, hần liên tục nói ra ba chữ tốt.

1138. Chương 1138 + 1139: Viện Sĩ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1138 + 1139: Viện sĩ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Tuy Trang Duệ không có kế thừa y bát của mình, nhưng hần có thể làm nên thành tích rực rỡ như thế ở trong giới đồ cổ và khảo cổ, lão gia tử cũng được an ủi.

- Ha ha, Trang, không thể ngờ a!

Thời điểm Trang Duệ đang nói chuyện phiếm với đám trưởng bối, bọn người Bill Gates và lãnh đạo tương quan đi tới, khoảng cách thật xa đã giờ ngón cái với Trang Duệ.

Tuy Hoàng Kim Thành thuộc sở hữu của bảo tàng Định Quang, nhưng cái tên của Trang Duệ chưa bao giờ mà không xuất hiện trên bàn làm việc của đám lãnh đạo, mà rất nhiều người biết rõ, tất cả những món trước mặt, đều là Trang Duệ phát hiện ra.

Hiện nay người trẻ tuổi này chỉ trong vòng sáu năm ngắn ngủi, sáng tạo ra thành tựu lớn như vậy, mà ngay cả thiếu niên đặc ý Bill Gates, cũng nhìn không được mà giờ ngón cái lên với Trang Duệ.

Tuy hằng năm Bill đầu nhập một số tiền khổng lồ làm từ thiện ở khắp nơi trên thế giới, nhưng hần chỉ có thể mang cho người khác tiền tài, đương nhiên, hần có ái tâm.

Mà Trang Duệ lại không giống, hần đã mang văn minh ngàn năm trước hiện ra trước mặt của người ta, loại khai quật và kế thừa văn minh này, đã mang lại cho người ta trùng kích và trầm tư, vượt qua tiền tài.

- Bill, thật cao hứng khi ngài tới đây, a, vương tử William, vương phi của ngài thật đẹp, Eze Kenner tiên sinh, lát nữa ta sẽ cho ngài xem Bạch Sư, ta tin tưởng, tuyệt đối không chênh lệch với hắc báo của ngài...

Trang Duệ cười tiến ra đón, sau khi chào hỏi đoàn người Bill, tuy Trang Duệ không rành giao tiếp, nhưng mấy năm nay vẫn luyện ra, cũng không có bất cứ khách nhân nào tỏ vẻ gì.

- Trang, người đứng là chàng trai thần kỳ, mà tòa thành này của người, còn vượt qua ta, phải biết rằng, tòa thành của ta chỉ do đá và gỗ kiến tạo thành a.

Eze Kenner tiến lên dùng sức ôm Trang Duệ một cái, vị phú hào ẩn mình của Anh này, khi nhìn thấy tòa thành vàng son lộng lẫy của Trang Duệ, cũng nhìn không được mà sợ hãi thán phục.

Tuy diện tích của Hoàng Kim Thành, không bằng lâu đài của hắn, nhưng Hoàng Kim Thành mang theo phong cách Solomon, nhưng nội đường lộng lẫy, để lộ ra nét tang thương của lịch sử và nội tình văn hóa.

Có loại nội tình này, đập vào mắt là vàng lóng lánh, nhưng không lộ ra vẻ tục tằn, làm cho người ta cảm giác râm rộ.

- Ha ha, Eze Kenner tiên sinh, ngài quá khách khí, đây là văn minh do tiền nhân lưu lại, ta có thể làm, cũng chỉ là tài hiện và phát dương quang đại nó mà thôi, mang ra cho người ta nhìn thấy mà thôi.

Trang Duệ cười khiêm tốn vài câu, hắn biết rõ tòa Hoàng Kim Thành này hiện ra trong mắt người đời, sẽ mang tới trùng kích to lớn cho giới khảo cổ hiện đại, mà những kết luận lịch sử của Châu Âu, có lẽ phải viết lại một lần nữa.

Mà cách nghĩ của Trang Duệ cũng không phải là không có tham khảo, thời điểm tiến hành chữa trị và sửa sang lại di tích Solomon, một ít chuyên gia nước ngoài, liên tiếp phát hiện vài sự kiện lịch sử và một ít thuyết pháp được truyền lưu tới nay, hình như có chút bất đồng.

Chỉ có điều những chuyên gia kia trọng điểm chữa trị cổ vật, Trang Duệ chuẩn bị mở Hoàng Kim Thành ra, đã mời nhiều chuyên gia của nước ngoài, tiến hành nghiên cứu lịch sử của Solomon, tiến hành thâm nhập sâu vào nghiên cứu.

Thời điểm Trang Duệ đang nói chuyện phiếm với trưởng bối và các bạn cũ, đột nhiên phía trước xuất hiện bạo động, một đám nhân viên cảnh vệ mặc âu phục màu đen, vây quanh một lão già.

- Cậu... Âu Dương phó bộ trưởng...

Sau khi Trang Duệ nhìn thấy người tới, vội vàng nghênh đón, thiếu chút nữa theo thói quen gọi hai chữ cậu nhỏ.

Mấy tháng trước, Âu Dương Chấn Hoa trong một lần tuyển cử, không hề lo lắng mà trở thành phó bộ trưởng thứ nhất của bộ ngoại giao, tiến vào trong vòng tròn hạch tâm lãnh đạo quốc gia.

Đương nhiên, mà cậu cả của Trang Duệ cũng thuận thế lui ra, tuy Âu Dương Chấn Hoa cũng làm giống lần trước, nhưng đó là để giảm xóc, đủ để cho tam đại của Âu Dương gia quật khởi.

Có thể nói, chỉ cần không phạm sai lầm lớn, sau hai mươi năm nữa, Âu Dương gia tộc ở trong nước sẽ lên chính đàn, đây là một cổ lực lượng cường đại không thể khinh thường.

- Ân, không tệ, hôm nay, ta tới cắt băng cho người.

Nhìn thấy cháu ngoại trai duy nhất của mình, trên mặt Âu Dương Chấn Hoa lộ ra nụ cười.

Tuy nhân sĩ cao tầng đều biết rõ quan hệ giữa hắn và Trang Duệ, nhưng người thân tới cổ động cũng không thể trách, mà địa vị như hắn, đã không cần phải lo lắng tới lời nói của người khác, lại nói, cho dù người ta có suy nghĩ này, cũng không ai dám nói ra trước mặt của hắn.

Trang Duệ nhìn thấy những người bên cạnh đang ở cách xa xa, hạ giọng, vừa cười vừa nói:

- Hắc hắc, cậu nhỏ, ta đã mang tới cho quốc gia không ít vinh dự a, có phải hay không... Cho chút gì đó a?

Một bảo tàng tư nhân khai trương, có thể làm cho Bill Gates và vương tử William và các phú hào khác trên thế giới tới dự, đây là một chuyện tăng hình tượng của quốc gia, Trang Duệ đưa ra yêu cầu này cũng không đáng trách.

- Xú tiểu tử, không có mảnh đất này, Hoàng Kim Thành của người có thể tu kiến sao?

Âu Dương Chấn Hoa cười liếc mắt nhìn Trang Duệ, nhưng không hề tức giận.

Hắn đứng ở địa vị cao đã lâu, nhất là gần đây tiến vào trong cấp độ lãnh đạo quốc gia, rất nhiều người thấy hắn đều nơm nớp lo sợ, giống như chuột gặp phải mèo, Trang Duệ nói như vậy, làm cho hắn cảm giác được, đó là thân tình.

- Hắc, cậu nhỏ, ngài đừng đề cập tới chuyện này, mảnh đất này, là ta dùng tiền mua được a, cậu nhỏ, ngài không biết, ta vì món tiền này mà thiếu chút nữa bị quái vật biển ăn đấy.

Nghe được Âu Dương Chấn Hoa nói thế, Trang Duệ cũng không nhin được mà nói thêm vài câu, nếu năm trước không đi vịnh Duy Ca, cái Hoàng Kim Thành này khó mà tu kiến xong.

- Đi, đó là yêu cầu của người với quốc gia hay sao?

1139. Chương 1138 + 1139: Viện Sĩ.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1138 + 1139: Viện sĩ.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Âu Dương Chấn Hoa kéo căng mặt, nhưng lần này hần khó mà tức giận với Trang Duệ được, vẫn đi về phía trước, nhỏ giọng nói vào tai Trang Duệ một câu:

- Sang năm viện sĩ tăng tuyển, có lẽ ngươi sẽ được đề danh...

- Cái gì?

Sau khi nghe được cậu nhỏ nói thế, thiếu chút nữa Trang Duệ kêu ra thành tiếng, thời điểm nghe được câu hỏi lại này, Âu Dương Chấn Hoa đã đi theo đám người, tiến vào trong phòng nghỉ tạm thời của Hoàng Kim Thành.

- Viện sĩ?

Trang Duệ rất hoài lỗi tai của mình xảy ra vấn đề, muốn nói ình cái gì tiền hoặc là danh tiếng gì đó, Trang Duệ còn có thể tiếp nhận, nhưng cho hần lên viện sĩ, dù là Trang Duệ, cũng cảm giác có chút chóng mặt.

Tuy Trang Duệ xuất phát từ lý do khó tả nhất chính là “Không màng danh lợi”, nhưng Âu Dương Chấn Hoa nói ra, vẫn làm cho hần kích động, phải biết rằng, lão sư của hần là Mạnh giáo sư, năm trước mới được đề bạt lên chức danh viện sĩ mà thôi.

Viện sĩ, là danh xưng cao nhất trong một phương diện nào đó của học thuật, là vinh dự cả đời, ở trong nước, viện sĩ bình thường là những người có cống hiến trọng đại trong một phương diện nào đó cho quốc gia, mà cũng có thể là chuyên gia trong một lĩnh vực nào đó có thâm niên lâu năm.

Mà đề bạt chức danh viện sĩ hai năm tiến hành một lần, mỗi lần không tuyển quá nhiều, không cao hơn sáu mươi người.

Hơn nữa người được đề cử viện sĩ chỉ có thể được viện sĩ trực tiếp đề cử, hoặc là được trường đại học danh tiếng đề cử mới có thể đề danh, ngoài hai phương thức đề cử này ra, bản thân không ai có thể xin.

Như Hoa La Canh, Tô Bộ Thanh, Quách Mạt Nhược, Lý Tứ Quang, Trúc Khả Trinh, Mao Dĩ Thăng đều là những nhà khoa học nổi tiếng, chính là những viện sĩ đầu tiên.

Có thể nói, ở trong nước, đây là vinh dự cao nhất ột học giả có thể đạt được.

Trong suy nghĩ của Trang Duệ, người có thể trở thành viện sĩ, không người nào không phải là học giả bảy tám mươi tuổi, hần cũng chưa từng nghĩ qua, bản thân mình lại có một ngày, lại có thể nhận được vinh hạnh đặc biệt này.

Trang Duệ nghĩ như vậy cũng đúng, tình bình quân tuổi của viện sĩ trong nước, là 69. 9 tuổi, mà viện sĩ trẻ tuổi nhất, cũng là 44 tuổi, bởi số tuổi 33 của Trang Duệ, nếu như có thể được đề cử, ở trong nước, tuyệt đối sẽ tạo ra oanh động thật lớn.

Dùng thân phận của Âu Dương Chấn Hoa, đã nói ra những lời này với Trang Duệ, tuyệt đối là có chín thành khả năng là thành công, có thể tưởng tượng, một năm sau, Trang Duệ ở trong giới học thuật của quốc gia, sẽ biến thành một hồi tranh luận lớn.

Nhưng ở đây, Trang Duệ không có thời gian tự đánh giá chuyện này, bởi vì bên người có quá nhiều người cần hắn chào hỏi, lắc đầu xua tan tin tức này ra khỏi đầu, Trang Duệ lại đi chào hỏi khách nhân.

Sau khi chữa trị xong di chỉ Solomon, cơ hồ bao quát toàn bộ học giả nổi tiếng trên thế giới, còn có rất nhiều người là nhà sưu tập và chính khách trên thế giới, Hoàng Kim Thành khai trương, hấp dẫn ánh mắt toàn bộ thế giới.

Sau diễn lễ long trọng qua đi, đám khách quý dưới sự dẫn dắt của nhân viên chuyên nghiệp, dẫn mọi người đi thăm Hoàng Kim Thành, nhìn những tác phẩm nghệ thuật cổ đại tuyệt luân này, tiếng thán phục thỉnh thoảng vang lên trong các góc.

- Cậu nhỏ, ngài tìm ta?

Vốn Trang Duệ đang dẫn bọn Bill đi thăm Hoàng Kim Thành, sau đó bị một người bên cạnh Âu Dương Chấn Hoa lôi ra, hắn không nghĩ tới cậu nhỏ một ngày kiếm bạc tỷ, vẫn chưa rời đi. nguồn (.)

Sau khi thân phận cải biến, cảnh vệ bên cạnh Âu Dương Chấn Hoa chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn, ngay cả khi Trang Duệ tiến vào trong gian phòng làm việc quen thuộc của mình, cũng phải qua mấy vòng xét duyệt nghiêm khắc.

Nhìn thấy Trang Duệ tiến đến, Âu Dương Chấn Hoa chỉ chỉ vào ghế sofa bên cạnh, nói ra:

- Ân, cố ý nhắc nhở người một chút, năm trước muốn nói với người nhưng ta quên.

Trang Duệ nghe vậy sững sờ một chút, nói ra:

- Chuyện năm trước? Chuyện gì thế? Lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn đang bị Tứ ca nhìn chăm chăm, phải đợi sang năm mới có thể mở ra.

Âu Dương Chấn Hoa lắc đầu, nói ra:

- Không phải chuyện đó, là chuyện Hoạt Phật Tây Tạng làm diễn lễ Tọa Sáng, mà bên kia muốn người tham gia, thời gian là thứ ba, đến lúc đó người sẽ đi.

Bởi vì lần Hoạt Phật chuyển thế này, từng lớp thiên sư xuất hiện, mà thân phận này ở Tây Tạng không phải chuyện đùa, với tư cách là thường ủy chính trị, trưởng phòng văn hóa, chuyện này với Âu Dương Chấn Hoa cũng rất quan trọng, cho nên mới phải dặn dò Trang Duệ một câu.

- Ngài nói là hắn? Đến lúc đó ta sẽ đi!

Nghe Âu Dương Chấn Hoa nói thế, trong đầu Trang Duệ nhớ tới lão nhân không nói được Hán ngữ, tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng Trang Duệ đối với lão nhân cơ trí kia tràn ngập sùng kính.

Nhìn thấy Trang Duệ đáp ứng, Âu Dương Chấn Hoa gật gù đầu, nói ra:

- Ân, đến lúc đó ta sẽ đi tham dự diễn lễ Hoạt Phật Tọa Sáng, người muốn đi cùng ta hay không?

Bởi vì mấy năm nay một ít thế lực nước ngoài chống phá, Tây Tạng và Tân Cương, thường xuyên xuất hiện xung đột, mà Âu Dương Chấn Hoa cũng muốn mượn cơ hội này, biểu đạt sự ủng hộ của chính phủ với khu tự trị.

Nghe Âu Dương Chấn Hoa nói thế, Trang Duệ lắc đầu, nói ra:

- Ta tự đi là được, mà diễn lễ Tọa Sáng của Hoạt Phật tổ chức ở nơi đâu?

Mượn lần này, Trang Duệ muốn đi Đại Tuyết Sơn một chuyến, nhìn ngắm tuyết, trông thấy cha mẹ của kim điêu, trông thấy những người dân Tây Tạng thuần phác. xem tại

Hơn nữa Trang Duệ muốn lái xe tới đó, lúc trước hắn đã từng đáp ứng Thiếp Mộc Nhi, giúp hắn tìm một con tiểu kim điêu, không thể nói trước là mượn việc lần này mang về cho hắn.

- Nghi thức chuyển thế thì ở Lhasa, diễn lễ Tọa Sáng thì ở Đại Chiêu Tự.

Mà công tác tìm kiếm linh đồng chuyển thể, lấy phạm vi ngàn dặm mà chấm dứt, mà những vị được cho là linh đồng chuyển thể sẽ được đưa tới Lhasa, sau khi xác định được người nào là Hoạt Phật chuyển thể, thì công tác chuẩn bị Tọa Sáng cũng được bắt đầu.

Khoảng cách tìm kiếm linh đồng cho tới lúc diễn ra điển lễ Tọa Sáng chỉ có thời gian một tuần, Trang Duệ gãi gãi đầu, nói ra:

- Đi, cậu nhỏ, ta sẽ đến đúng giờ.

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục của Trang Duệ, Âu Dương Chấn Hoa dưới sự vây quanh của đám người, rời khỏi Hoàng Kim Thành, mà Trang Duệ lại bận rộn, hôm nay có quá nhiều người có thân phận và địa vị hiển hách, cần hẳn tới chào.

Sau khi Hoàng Kim Thành khai trương được một ngày, truyền thông chủ yếu của các quốc gia, đều có đưa tin, xuất hiện tin tức tương quan, di chỉ Solomon vàng son lộng lẫy, lần đầu tiên xuất hiện trong mắt thế gian.

Mà các chuyên gia tới từ nước ngoài đối với việc tu kiến di chỉ Solomon, rất tán thưởng, cho nên gọi nó là di chỉ khảo cổ được khai quật trọng yếu nhất thế gian, đối với việc nghiên cứu văn minh cổ đại mà nói, có tác dụng cực lớn.

Không chỉ có như thế, một ít nhân vật của công chúng có lực ảnh hưởng mạnh, cũng phát biểu quan điểm của mình, cộng thêm lực ảnh hưởng của bảo tàng Solomon được truyền lưu nhiều thế kỷ nay, di chỉ Solomon rất nóng bỏng, lập tức lan ra phạm vi toàn cầu.

- Đây là văn minh khởi nguyên của nhân loại!

Bill Gates nói như thế.

- Ta nghĩ, bảo tàng đại Anh ở trước mặt của nó, cũng ảm đạm thất sắc.

Vương tử William quay mắt về phía phóng viên khắp thế giới nói ra.

- Nó đối với người sưu tập đồ cổ như ta, hoàn toàn mất đi ý chí!

Eze Kenner đứng trong phần đông người sưu tập trên thế giới nói ra.

Những chuyên gia khảo cổ cũng tiến hành bình luận, làm cho dân chúng trên thế giới, đối với tòa thành trì vàng son lộng lẫy này rất hướng tượng, trong lúc nhất thời bất kể là inte hay là các kênh truyền thông, đều xuất hiện đại lượng tin tức của Solomon.

Căn cứ vào điều tra xã hội của một tổ chức quốc tế, có 80% người được hỏi, chuẩn bị xem nó là địa điểm tham quan du lịch tiếp theo, mà khách nước ngoài tới Bắc Kinh, cũng muốn tới di chỉ Solomon.

Cùng lúc đó, hiệp hội mạo hiểm thế giới, sau mấy lần đánh giá con đường thám hiểm của Trang Duệ, thông qua nghị quyết đầu tiên, quyết định phát ra lời mời Trang Duệ, thu nạp hẳn làm quản lý của hiệp hội.

Mà còn một chút tổ chức chính thức, hoặc là tổ chức dân gian, cũng nhao nhao đưa ra lời mời với Trang Duệ, mà một ít đại học danh tiếng trên thế giới cũng muốn Trang Duệ tới tham gia tọa đàm, từ giá trị con người, hướng Trang Duệ phát ra thư mời làm giáo sư danh dự.

1140. Chương 1140: Tiến Đầu Kiếm.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1140: Tiến đầu kiếm.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau ngày khai trương Hoàng Kim Thành, Trang Duệ ở trong một khách sạn năm sao, tổ chức một bữa tiệc ăn mừng, mời tất cả chuyên gia và các nhân viên công tác của bảo tàng Định Quang, mời tới tham dự.

Không riêng gì các chuyên gia chữa trị từ nước ngoài và từ bảo tàng cổ cung, Trang Duệ mời tất cả công nhân tham gia kiến tạo Hoàng Kim Thành, cũng mời tới, hơn năm mươi bàn tiệc rượu, đã bày đầy trong đại sảnh khách sạn.

- Cổ ca, lần này cảm ơn ngài, ta kính ngài một ly, nếu không phải công nhân của công ty ngài thuần khiết, ta đúng là không cách nào chữa trị di chỉ này hoàn mỹ.

Trang Duệ trùng kiến di chỉ Hoàng Kim Thành lần này, tuy chi tiết, tỉ mỉ, khi bắt đầu đã mời chuyên gia tới, nhưng thiết kế trụ cột vẫn là công ty của Cổ Vân.

- Lão đệ, đừng nói những lời này, ca ca ta còn muốn cảm ơn người đây này!

Cổ Vân khoát khoát tay, nhìn Trang Duệ trẻ cười cười, trong nội tâm cũng cảm khái ngàn vạn lần.

Cổ Vân biết rõ, cha già kết xuống cọc thiện duyên với Trang Duệ, chỗ tốt gì cũng chiếm được, cũng thông qua Trang Duệ quen biết Âu Dương Quân, mà công ty thiết kế của hắn, cũng bắt đầu phát triển.

Trải qua vài năm phát triển, cho đến ngày nay, công ty kiến trúc của hắn, gần như đã biến thành công ty kiến trúc hàng đầu của quốc gia, cơ hồ lũng đoạn tất cả các công trình kiến trúc cổ nổi tiếng trong nước.

Dựa vào kỹ thuật vượt qua thử thách, công ty không chỉ có nghiệp vụ ở trong nước, mà ngay cả Đông Nam Á và Hồng Kông, cũng có phần của công ty, hôm nay Đông Nam Á cần tu sửa đại lượng chùa chiền, trên cơ bản đều do công ty của Cổ Vân làm.

Từ một công ty kiến trúc nhỏ gần như bị phá sản, trở thành một công ty nổi danh trong và ngoài nước, trong nội tâm của Cổ Vân biết rõ, tất cả là do ai mang lại cho hắn.

Trang Duệ minh bạch ý tứ của Cổ Vân, cười khoát khoát tay, nói ra:

- Cổ ca, không nói những chuyện này, các huynh đệ của công ty ngài, hôm nay đều phải uống cho say, ta đi mời rượu Kim lão sư bên kia.

Lần tu kiến Hoàng Kim Thành này, Kim Bàn Tử cũng dùng quan hệ của mình, liên hệ với rất nhiều chuyên gia tu kiến cổ vật ở nước ngoài, tuy Trang Duệ trả tiền thù lao cho họ, nhưng nhân tình này, hắn đã thiếu.

Sau khi kính rượu qua một lượt, đi tới chỗ của người nhà, trên mặt của Trang Duệ cũng biến thành đỏ ửng, nhưng nhìn thấy bảo tàng Định Quang kiếm được một chỗ cấm dùi trong bảo tàng thế giới, hôm nay hắn rất cao hứng.

- Trang ca, chúc mừng ngài, lại đây uống nào!

- Đầu gỗ, người tửu lượng lại tăng rồi à? Không được, hai ta cũng uống! (.

- Trang ca, ta và hầu tử kính ngài một ly, cho dù thế nào cũng phải uống a!

Ngồi ở ghế lô, chính là bọn Lưu Giang, còn có đám tiểu tử ở Bành Thành, Trang Duệ, hầu tử và vợ chồng Hoàng Vân, đều là bạn chi giao của Trang Duệ.

Không đợi Trang Duệ ngồi xuống, lại một vòng rượu đưa tới, nếu không phải tổ chất của Trang Duệ kinh người, đoán chừng đã bị số rượu uống này giờ đốt cháy rồi.

- Trang Duệ, còn có thể uống không? Hai ta uống nào!

Sau khi Trang Duệ ngồi xuống, Hoàng Phủ Vân đã cầm rượu tới tìm Trang Duệ.

- Cái gì gọi là còn có thể uống? Đến, uống!

Giờ phút này Trang Duệ ai cũng không cự tuyệt, ngửa đầu cầm rượu uống một hơi hết sạch.

- Được, hôm nay chúng ta không nói công việc!

Nhìn thấy bộ dáng của Trang Duệ, trong miệng Hoàng Phủ Vân nói ra một câu.

- Công việc? Chuyện gì? Hoàng Phủ huynh người nói, bằng không thì hôm nay không xong với ta!

Nghe được Hoàng Phủ Vân nói thế, Trang Duệ sững sờ một chút, vội vàng dùng linh khí đảo qua thân thể một vòng, mùi rượu trên người càng nồng, nhưng cũng tỉnh táo đôi chút.

- Không có chuyện gì.

Ngửi được mùi rượu trên người Trang Duệ, Hoàng Phủ Vân nhú mào.

Trang Duệ bĩu môi, nói ra:

- Ít nói đi, người thấy ta có say sao? Có việc nói nhanh một chút, ngày mai ta phải đi nội mông Tây Tạng rồi, đoán chừng chuyến đi lần này cũng phải hai tuần mới về.

Nhìn thấy con mắt Trang Duệ khôi phục thanh minh, lúc này Hoàng Phủ Vân mới tin tưởng Trang Duệ không có sau, mở miệng nói ra:

- Lão bản, là chuyện giá vé đi thêm quan Hoàng Kim Thành a, giá tiền này có quá cao hay không?

Tuy Hoàng Kim Thành thuộc sở hữu của bảo tàng Định Quang, nhưng Hoàng Phủ Vân cũng quản lý, nhưng giá vé, là do Trang Duệ định ra.

Trang Duệ dùng CMND làm khóa của vé vào cửa, du khách trong nước thì thống khoái, bốn tiền một vé, nhưng giá vé của người nước ngoài tăng cao gấp mười lần, muốn đi thăm Hoàng Kim Thành, thực xin lỗi ngài, không có tiền, ngài không được vào.

Tuy một ngày hôm nay, đã bán ra ngoài tám ngàn vé, thu nhập cao tới tám trăm vạn, nhưng trong lòng Hoàng Phủ Vân vẫn không an tâm, sau này người nước ngoài ngại giá cao thì làm sao bây giờ?

Nghe được Hoàng Phủ Vân lời nói về sau, Trang Duệ nhú mào, nói ra:

- Đắt? Một chút cũng không đắt, ta còn cảm thấy thấp đấy!

- Lão bản, ngài cũng quá hung ác a, chẳng lẽ muốn đâm người ta chết sao?

Hoàng Phủ Vân bị lời này của Trang Duệ làm ghen thiếu chút nữa phun cả rượu ra ngoài, giá tiền cao như thế mà còn cảm thấy không tiện nghi?

- Hắc, Hoàng Phủ huynh, người sống ở nước ngoài nhiều năm, ta hỏi người, bảo tàng tượng sáp ở Luân Đôn, có giá vé bao nhiêu tiền?

Trang Duệ tức giận nói ra.

Hoàng Phủ Vân nhớ lại một chút, nói ra:

- Hình như là bốn mươi năm mười bảng Anh a?

- Vậy là được rồi, đó chỉ là bảo tàng tượng sáp, cũng có thể thu được năm sáu trăm nhân dân tệ a, mà bảo tàng của ta là văn minh mấy ngàn năm, chút tiền đó tính là gì?

Trang Duệ không đợi Hoàng Phủ Vân nói chuyện, lại hỏi tiếp:

- Ta lại thay đổi tư duy, Hoàng Phủ huynh, người cảm thấy khách du lịch nước ngoài, phần lớn là người quốc gia nào?

- Châu Âu Mỹ là nhiều nhất, còn có một ít quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc, Châu Phi cực nhỏ!

Đối với vấn đề này, Hoàng Phủ Vân đúng là tinh tường, nhà bảo tàng chính là nhờ vé của du khách nước ngoài mà kiếm thu nhập, đương nhiên hẳn phải rõ xuất xứ của khách.

Mà những người đi du lịch, phần lớn đều là người của những quốc gia có kinh tế phát đạt, mà nước Mỹ và Châu Âu chiếm đa số, mặt khác chính là khách của Nhật Bản và Hàn Quốc.

Tuy ở Bắc Kinh cũng có không ít khách nước ngoài là da đen, nhưng trừ du học sinh ra, thậm chí là người nhập cư, có rất nhiều người không có hộ khẩu, bị bắt là bị trục xuất, những người này không phải là những người có thu nhập tới Bắc Kinh du lịch.

- Ân, Hoàng Phủ Vân, thu nhập của du khách nước ngoài so với thu thu nhập trong nước thế nào? Ân, kể cả người ngoại quốc công tác ở trong nước!

Hoàng Phủ Vân còn chưa dứt lời, Trang Duệ lại hỏi tiếp.

- Nếu là thu nhập một năm của người Mỹ, đại khái là ba mươi ngàn đô la một năm, Châu Âu tương đối cao hơn một chút, có thể đạt tới bốn mươi lăm ngàn đô la, Nhật Bản không kém so với Châu Âu, Hàn Quốc hơi thấp một chút, nhưng cũng đạt tới hai mươi ngàn đô la. Về phần người ngoại quốc công tác ở trong nước, thu nhập cũng không ít hơn mười lăm ngàn đô la một năm, người thu nhập cao có thể kiếm tới cả trăm ngàn đô la.

1141. Chương 1141 + 1142: Đoàn Du Lịch Tây Tạng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1141 + 1142: Đoàn du lịch Tây Tạng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Chuyện này Hoàng Phủ Vân rất tinh tường, trước kia hắn là luật sư của nước Mỹ, tiếp xúc với đủ loại người, đương nhiên là biết rõ.

Nhưng nói đến đây, Hoàng Phủ Vân cũng kịp phản ứng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Trang Duệ, sau đó mới nói:

- Trang Duệ, người... Tiểu tử ngươi đúng là không ăn thiệt thòi mà!

Trang Duệ ý đồ rất rõ ràng, khách du lịch tới cũng không phải để ăn cơm, tới một lần là đáng quý, cho nên bất kể là khách du lịch có giàu có hay không, vẫn là người nước ngoài, giá vé bốn nhân dân tệ với họ mà nói, căn bản không phải vấn đề.

Mà Hoàng Phủ Vân cũng ngây ngốc trong nước thời gian dài, lúc trước chỉ nhìn chăm chăm vào giá vé vào cửa với khách trong nước, lúc này mới xem nhẹ năng lực tiêu phí của khách nước ngoài.

Nhưng Trang Duệ không giống, định vị của hắn với Hoàng Kim Thành lúc ban đầu, đó chính là bảo tàng quốc tế, hơn nữa lần này bọn người Bill Gates tới chính là quảng cáo miễn phí cho hắn, cho nên giá vé không cao được hay sao?

- Hắc hắc, Hoàng Phủ huynh, chờ thêm một năm nữa năm, sau khi sức nóng của di chỉ Solomon qua đi, giá vé sẽ điều chỉnh lại, nhưng tuyệt đối không thấp hơn hai nhân dân tệ, bảo tàng của chúng ta là do vàng tạo thành, giá cả quá thấp không phải xem thường người sao?

Trang Duệ nói ra lời này làm ọi người cười lên, nhưng cũng không có sai, định giá trong lòng mọi người, âm thầm kinh hãi, tòa Hoàng Kim Thành này, đều từ vàng làm thành.

Phải biết rằng, cho dù Hoàng Kim Thành sau này không đạt tới số lượng du khách như hiện giờ, nhưng mỗi ngày cũng không ít hơn ba ngàn lượt khách, vậy mỗi tháng cũng tới ba vạn khách tham quan.

Cái khác không nói, chỉ cần qua hai ba năm, thu nhập của người dân trong nước tăng lên, Trang Duệ có thể thu hồi được tiền mua đất.

Hoàng Phủ Vân nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng cũng thầm than, đừng nhìn Trang Duệ là lão bản chỉ biết vung tay, nhưng người ta đúng là có bốn sự kiếm tiền, tùy tiện ra một chủ ý, có thể cải biến doanh thu của Hoàng Kim Thành.

Sau khi bàn chuyện với Hoàng Phủ Vân xong, Trang Duệ buông ra uống rượu với mọi người, lúc này hắn cũng không dùng linh khí ăn gian, tuy thể chất hơn người, nhưng cũng không chịu nổi nhiều rượu a, chỉ chốc lát đã say mềm, cho nên không thể trở về trang viên được.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, Trang Duệ xoa xoa cái đầu vẫn còn đau, hít sâu một hơi, dùng linh khí đảo một vòng quanh thân thể, lúc này mới thanh tỉnh lại.

Cúi đầu xem xét, y phục trên người đã được đổi thành áo ngủ, Trang Duệ cười khỏ, xem ra hôm qua uống không ít, đoán chừng là say không nhẹ.

Nhìn thấy Tần Huyền Băng ngủ ở bên cạnh, Trang Duệ phát hiện nàng mí mắt của nàng rung nhẹ nhẹ, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, thò tay chui vào trong áo ngủ tơ tằm của nàng, xoa nắn vòng ngực căng tròn.

- Không muốn!

Lúc này Tần Huyền Băng cũng không còn giả bộ ngủ nữa, trong miệng ưm một tiếng, trên mặt xuất hiện nét đỏ ửng, thấy Trang Duệ vì say rượu nên miệng khô lưỡi đắng, hiện giờ đang khát nước.

Tuy Tần Huyền Băng đã từng làm người mẫu, nhưng khi ở trên giường, vẫn có chút ngượng ngùng, thấy Trang Duệ bất chấp mặt trời bên ngoài đã lên cao, cái miệng đã hôn lên ngực nàng.

- Đừng mà, bọn nhỏ đã rời giường, đừng, đừng, đừng mà...

Trong phòng truyền tới tiếng cầu xin tha thứ của Tần Huyền Băng, ngay sau đó truyền ra âm thanh rên rỉ, lập tức diễn ra một màn kiều diễm.

Qua thật lâu, Trang Duệ mới sáng khoái tinh thần đi ra, đây đang là lần ba, cũng là phòng duy nhất ở đây, đây hoàn toàn là nơi tư nhân của Trang Duệ và Tần Huyền Băng.

- Hắc, Trang ca, ngài còn có thể bò ra à?

Không nghĩ tới Trang Duệ mới vừa đi ra khỏi biệt thự, còn chưa kịp đuổi người, đã gặp phải Bành Phi.

Trang Duệ có tật giật mình, còn tưởng rằng Bành Phi nói là chuyện vừa rồi, vui đùa theo thói quen, Trang Duệ bất tỉnh cũng lơ đãng, há mồm trả lời:

- Nói nhảm, dùng thân thể của ta, rất là dễ dàng chiến sáu bảy hiệp, tiểu tử ngươi có làm được hay không?

- Ha ha, Trang ca, thì ra ngài dậy muộn, chính là vận động với chị dâu à? Trước đừng nói ta, hôm qua uống rượu nhiều như vậy, ngài còn đi được à?

Sau khi nghe Trang Duệ nói lời này, Bành Phi cười ha hả, đây chính là không đánh đã khai.

- Cút sang một bên, nếu không, chúng ta đi luyện?

Trang Duệ tức giận hỏi:

- Đúng rồi, hôm qua ta uống bao nhiêu? Tại sao chuyện gì cũng không nhớ cả thế?

Tửu lượng của Trang Duệ rất lớn, cho dù hai cân rượu, vẫn có thể đạp xe chở Lưu Giang về, nhưng hôm qua sau khi nói chuyện với Hoàng Phủ Vân xong, hắn đã quên mất đã xảy ra chuyện gì.

Nghe được Trang Duệ hỏi câu này, Bành Phi chép miệng, nói ra:

- Hôm qua ngài uống cũng hơn một trăm chén, là bảy chai Mao Đài, dù sao hôm qua tất cả rượu Mao Đài cũng đã uống sạch.

- Móa, trách không được say thành dạng này, tiểu tử ngươi cũng không biết giúp ta ngăn cản mấy chén...

Trang Duệ nghe vậy cũng giật mình, thì ra hôm qua mình uống hết bảy chai Mao Đài, chẳng khác gì uống rượu như uống nước... Không, cho dù nước cũng không uống nhiều như thế.

- Đi, không nói vô nghĩa với ngươi, đem Hác ca tìm đến đây, ta an bài một chút, các ngươi hôm nay cũng đi!

Trang Duệ có chút sợ hãi mà xoa xoa huyệt thái dương, ngẩng đầu nhìn trời một chút, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, vội vàng nói tới chính sự.

- Được, ta đi gọi Hác ca!

Nghe được Trang Duệ nói thế, Bành Phi đáp ứng một tiếng.

Trang Duệ lúc trước cùng Bành Phi thương lượng qua, hẳn sẽ cho Hác Long lái xe tới Lhasa, sau đó hẳn sẽ ngồi phi cơ bay tới Nội Mông gặp Thiếp Mộc Nhi, tại Lhasa đi sau cùng, như vậy sau chuyện linh đồng chuyển thế, sẽ đi tới Đại Tuyết Sơn.

Đi vào trong phòng khách, Trang Duệ phát hiện bọn Lưu Giang đang ngồi trò chuyện, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Ai, ta nói, hôm nay sao các người đông đủ thế? Lưu mạnh, không cần chiếu cố tiểu tổ tông của người sao?
- Con của ta đang chơi đùa với con dâu, không cần quan tâm.

Bị Trang Duệ kêu ngoại hiệu, Lưu Giang cũng đùa nghịch kiêu lưu mạnh, dù sao tiểu nha đầu của Trang Duệ, hẳn đã quyết định sẽ biến thành con dâu, cả ngày bày ra bộ dáng như tranh đoạt với ai đó.

- Trang Duệ, đừng nghe hắn nói chuyện phiếm, chúng ta đều ở đây chờ người!

Chu Thụy ngồi bên cạnh Lưu Giang chen ngang lời của hắn, hắn gần đây ưa thích tranh cãi với Lưu Giang, sau khi nhìn thấy tình hình này, Trang Duệ cười lên, hẳn biết rõ, Lưu Giang chỉ phục Chu Thụy.

Hai người này cũng chuẩn bị mở Ngao Viên, lúc bắt đầu Chu Thụy thấy tác dụng không lớn, nhưng thời gian dài, tính ổn trọng của Chu Thụy đã giúp đỡ Lưu Giang không ít, bằng không có mấy lần Lưu Giang té ngã không đứng lên nổi rồi.

- Đợi ta làm gì? Ai, ta nói Lôi Lôi, đi nói với mẹ nuôi một tiếng, giữa trưa nấu chút cháo là được rồi, ngày hôm qua cũng uống không ít a.

Trang Duệ ngồi xuống sô pha, nhìn thấy Lôi Lôi và chúng nữ trong phòng, càng kỳ quái, những con dâu này khi tụ tập lại với nhau không phải thích thảo luận chuyện chuyển nhà nhất hay sao?

- Tại sao lại giống như Lưu Giang thế? Mỗi ngày đều nhớ tới ăn!

1142. Chương 1141 + 1142: Đoàn Du Lịch Tây Tạng

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1141 + 1142: Đoàn du lịch Tây Tạng

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Lôi Lôi đối với việc Trang Duệ sai khiến rất không hài lòng, lăm bằm đứng dậy, sau khi đi tới cửa, quay đầu lại nói ra:

- Lưu Giang, phải dẫn ta cùng đi, nếu không ta cho người đẹp mặt!

Trang Duệ có chút sờ không rõ ý nghĩ, nhìn về phía Lưu Giang hỏi:

- Đi đâu? Mang nàng đi làm cái gì?

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lưu Giang tùy tiện nói ra:

- Người không phải muốn đi Tây Tạng sao? Ta và vợ sẽ đi cùng người, ôn lại chuyện năm đó!
- Ai, ta nói lão yêu, ta cũng đi a, năm đó không có vượt qua, lần này không thể bỏ ta lại!

Dương Vĩ đối với hành trình năm đó của Trang Duệ ở Tây Tạng, không ngừng ngưỡng mộ, chẳng những mang Bạch Sư về, còn thuận tay lừa gạt được cô vợ thân gia hàng tỷ, đương nhiên, Vĩ ca chỉ muốn ngắm phong cảnh của Tây Tạng, chuyện điểm ngọc hẳn không dám làm.

Dương Vĩ chưa nói gì, Chu Thụy đã nói:

- Đúng rồi, Trang Duệ, ta cũng muốn đi xem, chúng ta kết bạn ở đó, mà ta có sinh hoạt như hôm nay, cũng là từ lúc quen biết người a!

Tuy từ bộ đội học được một thân bản sự, nhưng tình huống sinh hoạt của Chu Thụy không tốt, nếu như không phải quen biết Trang Duệ và Lưu Giang, hẳn cũng không có khả năng đem cả nhà tới Bành Thành định cư, sinh hoạt cơm áo không lo.

Cho nên ngày hôm qua nghe Bành Phi nói Trang Duệ chuẩn bị đi Tây Tạng, Chu Thụy tìm Lưu Giang một chút, sau khi Lôi Lôi nghe được, cũng ồn ào muốn đi, nói là muốn ôn tình bạn cũ.

- Chu ca, nói những chuyện này làm gì vậy, mọi người là huynh đệ phải không? Lại nói nếu không có người, tiểu tử lưu manh này chắc không còn nổi cái quần lót, còn mở Ngao Viên gì chứ!

Trang Duệ biết rõ Chu Thụy là người trọng tình, thời điểm muốn trấn an hẳn vài câu, giơng mắt nhìn thấy Bành Phi mang theo Hách Long đi tới, sau đó vẫy tay với hai người, Trang Duệ nói tiếp:

- Nếu đã muốn đi, vậy thì cũng đi, dù sao lần này cũng không có việc gì, coi như du lịch, nhiều người mới náo nhiệt chứ!

- Chủ nhiệm lớp cũng đi? Hắc, cảm tình tốt a!

Bành Phi vừa vào cửa chợt nghe đến Trang Duệ lời nói, không khỏi cười, bắt quá liếc mắt nhìn trong phòng người về sau, nói ra:

- Trang ca, chúng ta nhiều người như vậy, hai chiếc xe con chỉ sợ không đủ a? Lái xe đường dài, mỗi chiếc xe tốt nhất chỉ ngồi ba người, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi!

Bành Phi nói cũng có đạo lý, từ Lhasa đến Đại Tuyết Sơn, cần lộ trình vài ngày, nếu như chỉ ngồi thẳng, chúng nữ người sẽ không chịu nổi.

Suy nghĩ một lúc, Trang Duệ nói ra:

- Tiểu hài tử đừng đi, vạn nhất không thích ứng với cao nguyên, phát bệnh thì phiền toái, như vậy đi, Chu ca, người vất vả một chút, cùng Bành Phi còn có Hách ca đều lái một xe, như vậy ba xe đã đủ rồi.

Đại Tuyết Sơn không khí mỏng manh, ngay cả thể chất như Bành Phi cũng ăn không tiêu, mặc dù có linh khí là đại sát khí, Trang Duệ cũng không dám mang theo bọn nhỏ mạo hiểm. đọc truyện mới nhất tại .

- Vất vả cái gì chứ, được rồi, cứ như vậy đi!

Chu Thụy đáp ứng, mấy năm trước bởi vì thu mua chó Ngao Tây Tạng, cho nên hẳn không ít lần chạy tới Tây Tạng, con đường này không ai quen thuộc như hẳn.

Mọi người thương lượng một chút, Tổng Tinh Quân cuối cùng quyết định không đi, ở nhà chiếu cố hài tử, mặc dù có lão bà Bành Phi là Trương Thiển và bọn Trang Mầu ở lại, nhưng năm sáu tiểu hài tử tràn đầy tính ực, cũng không phải dễ hầu hạ a.

Sau khi thương nghị xong, Bành Phi Hách Long cùng ba người Chu Thụy, sau khi ăn cơm xong liền lái xe đi.

Trang Duệ cũng không có lấy chiếc Hummer để đi, mà lấy ba chiếc xe có công năng việt dã vô cùng tốt, tất cả đều là xe của Bành Phi, thẳng này có tiền cũng không có nhiều hứng thú, mà xe thì hẳn mua không ít.

Bọn Bành Phi rời đi tới ngày thứ năm, Trang Duệ và Lưu Giang một đoàn người, ngồi phi cơ rời Bắc Kinh, trạm thứ nhất chính là Nội Mong, đón Thiếp Mộc Nhi ở sân bay quân dụng, mới bay đi Lhasa.

Người Mong Cổ vốn đã chịu ảnh hưởng của Phật giáo rất sâu, biết được sẽ đi tham ngộ diễn lễ Hoạt Phật Tọa Sáng, trên đường đi Thiếp Mộc Nhi vô cùng hưng phấn, lôi kéo Trang Duệ hỏi lung tung, nhưng tính tình của hẳn hào sảng, rất nhanh kết thành bằng hữu với Lưu Giang.

Máy bay vừng vàng đáp xuống sân bay Tây Tạng, nhưng làm cho du khách kinh ngạc chính là, ở trên một chiếc máy bay tư nhân không lớn gần đó, vật đi xuống trước tiên chính là chó Ngao Tây Tạng trắng như tuyết.

Mà xuất hiện phía sau chó Ngao, làm ọi người cảm giác kinh ngạc, bởi vì có một người đứng ở cửa khoang, ngẩng đầu lên nói “Đi” một tiếng, một đôi mắt ưng bé nghễ, bày ra bộ dáng không ai bì nổi.

- Mẹ kiếp, đây không phải là đang đóng phim Thần Điều Hiệp Lữ chứ? Kim điều cũng bay ra, khoan hãy nói, giả bộ rất giống a.

Một du khách trẻ tuổi dùng sức dụi mắt.

Mà xuống máy bay tiếp theo, sau đó chính là “người” bình thường, chó Ngao và kim điều cùng theo đoàn người đi lên xe buýt, biến mất trong tầm mắt của du khách.

Lần này bọn Trang Duệ đi vào xứ người, vẫn là nhà khách ở ngoại ô Lhasa Tây Tạng, mặc dù treo biển trên danh nghĩa là nhà khách, nhưng so với biệt thự cũng không khác bao nhiêu, cũng không kém hơn so với các khách sạn năm sao là bao nhiêu.

Đối với trụ sở này, Trang Duệ cũng rất ưa thích, trên đầu chính là bầu trời xanh thẫm, dưới chân là bãi cỏ xanh mướt, nếu sinh sống ở xứ sở này, có thể trong lúc lơ đãng, tâm linh của bọn họ sẽ được tẩy trừ bụi trần tục.

Nhưng sau khi bọn Trang Duệ đi tới khu biệt thự này, lại phát hiện, cả khu biệt thự đều có cảnh sát vũ trang, lưng vác súng đạn lên nòng, đối với mỗi người ra vào, đều tiến hành kiểm tra cẩn thận.

Một đoàn người ba chiếc xe của Trang Duệ, thời điểm tiến vào khu biệt thự, cũng bị cản lại.

- Cảnh giới, chú ý cảnh giới, coi chừng mãnh thú dã thương người!

Sau khi Bạch Sư và kim điều vào trong xe, bốn phía vang lên một hồi hấp khí lạnh, những cảnh sát mang theo súng kia, lập tức khấn trương, không phát ra âm thanh nào.

Tuy bọn họ sinh hoạt tại Tây Tạng, đối với chó Ngao Tây Tạng không có xa lạ, nhưng từ hình thể của Bạch Sư, vẫn làm cho những sĩ quan phụ trách ăn cả kinh, hơn mười họng súng tối om, chỉ vào Bạch Sư.

- Ân, đừng đừng... Bạch Sư không cắn người!

Trang Duệ thấy cảnh này, vội vàng ngăn ở phía trước Bạch Sư, nói là Bạch Sư không cắn người, nhưng khi gặp phải uy hiếp, nói không chừng sẽ chống trả lại những cảnh sát có vũ trang này.

- Buông súng, đều buông súng, làm gì thế, Trang tiên sinh là khách quý của chúng ta!

Người phụ trách tiếp dẫn là Triệu chủ nhiệm, hẩn giải thích với đám cảnh sát vũ trang, thời điểm hẩn thấy Bạch Sư đã giật mình, nhưng một đường đi tới, Bạch Sư rất ngoan ngoãn, cho nên Triệu chủ nhiệm mở miệng nói chuyện giúp Trang Duệ.

- Thực xin lỗi, chúng ta sẽ phụ trách bảo vệ mà thôi!

Không nghĩ tới tên trung tá cảnh sát vũ trang lại hung hăng tới mức không thèm để ý tới Triệu chủ nhiệm, khoát khoát tay, tiếp tục nói:

- Những mãnh thú như thế này, không thể mang vào trong biệt thự!

Triệu chủ nhiệm sau khi nghe tên cảnh sát vũ trang này nói thế, giống như có suy nghĩ, trên mặt có chút khó coi, quay đầu nhìn Trang Duệ nói ra:

1143. Chương 1143: Thăm Lại Chốn Xưa.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1143: Thăm lại chốn xưa.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Trang tiên sinh người xem...

- Có phải lãnh đạo đang ở trong đó hay không?

Nhìn thấy cảnh vệ ở nhà khách, lại có một trung tá ở hiện trường, trong lòng của Trang Duệ minh bạch, chắc cậu nhỏ cũng ở đây a, không lạ khi không cho Bạch Sư đi vào.

- Trang tiên sinh, chúng ta có kỷ luật, việc này ta không thể trả lời ngài, nếu không ta an bài một nhà khách khác trong nội thành cho ngài.

Triệu chủ nhiệm biết rõ địa vị của Trang Duệ rất cao, nhưng với địa vị của vị kia, vạn nhất xảy ra chuyện, chỉ cần bất lợi cho hắn, chính phủ khu tự trị sẽ gặp nạn.

Cho nên Triệu chủ nhiệm cũng tính toán thay cho Trang Duệ, bảo bọn họ gia tăng tiếp đãi, cũng xem như không thất lễ.

- Đi, vậy thì vào trong thành phố đi!

Trang Duệ có chút dở khóc dở cười, nơi này cậu nhỏ ở lại, lại đem cháu trai của mình đuổi ra, sau khi gặp cậu nhỏ phải oán trách hắn một phen, lại nói hắn không phải không biết Bạch Sư.

Trang Duệ liếc mắt nhìn vào trong trang viên có chút không bỏ được, hoàn cảnh nơi đây yên tĩnh hơn so với thành thị náo nhiệt.

- Đi thôi, chúng ta đi thành phố Lhasa!

Thời điểm Trang Duệ quay đầu lại nhìn bọn người Lưu Giang trên xe, mấy chiếc xe cảnh sát có đèn hiệu, bỗng nhiên chạy đến trước mặt.

Chứng kiến đêm giao thừa ba xe ngăn tại cửa ra vào, một xe cảnh sát cao thấp đến xuống một cảnh sát, có chút lo lắng hô:

- Chuyện gì xảy ra? Người cảnh giới đâu? Nhanh chuyển mấy chiếc xe này đi, thủ trưởng lập tức đến rồi đấy.

Nhưng hắn vừa dứt lời trước sau tất cả bốn chiếc xe, phía đầu xe treo cờ hồng, cảnh xe được che chắn rất chặt chẽ, đoàn xe lập tức dừng lại.

Mà những cảnh sát kia lập tức gấp gấp lên, trên đường đi vốn không có vấn đề gì, ai biết gần đến nơi, lại bị chiếc xe chắn đường, chuyện này nếu ghi vào trong lỗi kiểm tra, chắc chắn chiếc mũ cánh chuồn (quan tước) của hắn sẽ bay đi.

- Tránh ra... Phiền toái, nhanh, mau đưa xe tránh ra...

Nhìn thấy loại tình hình này, Triệu chủ nhiệm cũng bị dọa sợ, lập tức sợ tới mức mặt trắng bệch, cũng bắt chắp Trang Duệ, lôi kéo ba chiếc xe chắn đường, bảo bọn họ tránh ra.

- Hắc, xem ra đối xử không giống nhau a!

Nhìn thấy chiếc xe treo cờ hồng, Trang Duệ cười, tại Lhasa, xuất hành cũng phải có quy cách này, chắc hẳn chính là tiểu cậu, đúng là xảo diệu, đến muộn chút nữa là không nhìn thấy Trang Duệ rồi.

- Ai ai, đưa xe qua bên cạnh, nhìn cái gì, nói người đấy!

Nhìn thấy đoàn xe của Trang Duệ còn chưa muốn lách vào, vị cảnh sát kia tức giận chạy tới, kéo Trang Duệ lại.

- Được, tránh qua bên cạnh, tránh thôi!

Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, đi qua ven đường, mà cảnh sát đứng trước mặt của hắn, Trang Duệ cao hơn hắn một cái đầu, không sợ người trong xe không nhìn thấy hắn.

Quả nhiên, sau khi ba chiếc xe dịch chuyển qua, cái kia chiếc xe thời điểm chiếc xe treo cờ hồng chạy tới trước mặt hắn, đột nhiên dừng lại, cửa sổ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt Âu Dương Chấn Hoa.

- Tiểu duệ, tại sao lại không vào, ở đây làm gì thế?

Nhìn thấy Trang Duệ đứng sau lưng cảnh sát nháy mắt, Âu Dương Chấn Hoa không khỏi cười nói.

- Hắc hắc, tránh đường cho ngài, đứng rồi, Âu Dương tổng lý, bọn họ không cho Bạch Sư của ta vào!

Âu Dương Chấn Hoa thấy Trang Duệ liền dừng xe lại, người cảnh giới bên ngoài ăn cả kinh, lời nói của Trang Duệ, càng làm cho tên trung tá cảnh sát giật mình, hắn sẽ không báo cáo lại chứ?

- Hồ đồ, gia nhập hoạt động ngoại giao nghiêm túc, mang Bạch Sư theo làm gì?

Âu Dương Chấn Hoa nghiêm mặt mắng Trang Duệ một câu, nhìn về phía tên trung tá cảnh sát đứng bên cạnh Trang Duệ, nói ra:

- Con chó đó không đả thương người, không có việc gì, cho vào đi!

- Vâng, thủ trưởng!

Trung tá vội vàng cúi chào!

Sau khi đoàn xe đi vào trong biệt thự, những cảnh sát kia bao gồm của Triệu chủ nhiệm, ánh mắt những người này nhìn về phía Trang Duệ, đều có chút không hợp, người trẻ tuổi kia rốt cuộc là ai? Nói chuyện với phó tổng lý, bộ dáng rất tùy tiện a!

Âu Dương Chấn Hoa lên tiếng, đương nhiên không có người nào ngăn cản đoàn người của Trang Duệ, mà Triệu chủ nhiệm đối với công tác tiếp đãi Trang Duệ, càng thêm chu đáo, hắn sợ Trang Duệ vẫn còn nhớ chuyện cũ.

- Triệu chủ nhiệm, ta muốn lấy hai chiếc xe đi dạo một vòng!

Thời điểm ở trên máy bay, Lưu Giang đã ồn ào, nói là muốn ôn lại thời gian ở Lhasa một chút, nếu đã tới đây rồi, đương nhiên phải đi vào.

- Không có vấn đề, Trang tiên sinh, ta đi sắp xếp.

Đặt xe còn không phải việc nhỏ? Triệu chủ nhiệm một câu liền đồng ý, đi ra ngoài một chút, không có qua mười phút, hai chiếc xe đã ở trước cửa biệt thự.

Tuy Triệu chủ nhiệm vẫn muốn đi theo, không biết có phải là nguyên nhân hắn nói chuyện với Âu Dương Chấn Hoa hay không, cảnh giới cấp cho Trang Duệ tăng lên, phía sau hai chiếc xe, còn có một xe cảnh sát đi theo.

Mặc dù có chút không quen, nhưng Trang Duệ không nói gì, người khác có hảo ý mà? Nói đi cũng nói lại, những người buôn bán cũng không phải quy củ, có những người này đi theo, tối thiểu nhất là không có chuyện gì xảy ra.

Lúc xe dừng lại giao lộ, nhìn thấy đường phố náo nhiệt, Trang Duệ không khỏi có cảm giác thăm lại chốn xưa, chuyện xảy ra năm sáu năm trước, giống như ngày hôm qua.

Một đám người vui vẻ hòa thuận, một đoàn người cũng đi dạo phố, có lẽ nguyên nhân là có hoạt động trọng yếu diễn ra, cho nên những người buôn bán hàng rong cũng thập phần quy củ.

Dạo phố là thiên tính nữ nhân, đi chưa được nửa con phố, Trang Duệ và bọn Lưu Giang, đã treo đầy túi lớn túi nhỏ, những cái túi này là chiến lợi phẩm của Lôi Lôi và Tần Huyền Băng.

- Trang Duệ, mau đến xem, còn nhớ quán cà phê này không?

Sau khi vượt qua góc đường, đột nhiên Trang Duệ nghe tiếng la của Tần Huyền Băng, vội vàng đi nhanh tới, một quán cà phê lộ thiên, hiện ra trước mặt.

- Làm gì thế? Ta không nhớ rõ!

Trang Duệ làm bộ làm ra thần sắc mờ mịt, khi nhìn thấy sắc mặt của Tần Huyền Băng đen lại, mới tiến lên nói nhỏ vào tai Tần Huyền Băng, nói:

- Tuy nhớ rõ, ở đây có cô nương ngọc ngà, ở chỗ này hôn một anh chàng đẹp trai!

- Tinh tướng!

Tần Huyền Băng bị Trang Duệ nói ửng đỏ, trên mặt xuất hiện nụ cười hạnh phúc, duỗi tay nắm chặt tay Trang Duệ, cùng đi vào quán cà phê.

Người trong quán cà phê không nhiều, vị lão bản người Hồng Kông, nhàn nhã ngồi trên ghế, cầm quyển sách mà đọc, sau giờ ngọ ánh mặt trời chiếu lên người hắn, hình thành một bộ dáng lười biếng và thập phần cân đối.

Nhìn thần sắc tuế nguyệt lưu lại trên gương mặt của lão bản, lưu lại khắc ngón, ở đầu lông mày, xuất hiện nhiều nếp nhăn, tính toán hắn cũng hẳn là qua tuổi 50.

Thấy có khách đi vào, lão bản thả quyển sách trên tay xuống, đứng dậy, hô:

- Hai vị, uống chút gì không? Cà phê ở chỗ qua rất ngon đấy, ồ? Có phải là các vị đã từng tới đây rồi không?

Tuy Tần Huyền Băng đã kết hôn sinh con, nhưng dung mạo mỹ lệ không có cải biến, lão bản Hồng Kông liền nhận ra Trang Duệ và Tần Huyền Băng.

Trang Duệ nghe thấy liền sững lại, trong quán cà phê mỗi ngày có nhiều nam nhân tiến vào, chẳng lẽ lão bản này có ham mê khác người, còn nhớ rõ Trang Duệ là ai?

1144. Chương 1144 + 1145: Diễn Lễ Tọa Sàng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1144 + 1145: Diễn lễ Tọa Sàng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau khi nghe được lời này của lão bản, Trang Duệ cười, rất vui vẻ nói ra:

- Trí nhớ lão bản thật tốt, năm sáu năm trước, có đi qua đây, đúng rồi, khi đó chúng ta ngồi trên lầu hai, bây giờ còn có thể đi lên không?

Trải qua thời gian năm sáu năm, sinh hoạt của Trang Duệ biến hóa long trời lở đất, nhưng vẫn có người nhận ra hắn, loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Sau khi đi ra khỏi quán cà phê, nhìn xa lộ cách đó không xa. Trang Duệ mất đi hứng thú ngao du, tuy chỗ đó có Hoạt Phật chuyển thế, nhưng Trang Duệ cảm giác, cảm thấy thiếu khuyết cái gì đó.

Mà sắc trời đã tối, Trang Duệ lấy điện thoại di động ra liên hệ với bọn người Lưu Giang đang đi dạo ở nơi khác, gặp nhau ở chỗ cũ, cơ hồ mỗi người đều cảm theo rất nhiều đồ, ngay cả Chu Thụy cũng mua cho vợ rất nhiều trang sức.

Thời điểm bảy tám giờ, bọn người Bành Phi cùng đi ô tô, đi vào Lhasa, hắn và Trang Duệ tới đây lần này, quen thuộc phương hướng, mà Triệu chủ nhiệm đã thay bọn họ đặt phòng trước rồi.

Tháng tư ở Tây Tạng, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn, mà Trang Duệ đi trở về đã mệt mỏi, liền nằm ngủ sớm.

Mà bảy giờ ngày hôm sau, Trang Duệ rửa mặt và tắm xong, nhưng không nghĩ tới, thì nghe được tiếng gõ cửa, làm cho Trang Duệ không hiểu thấu, hắn nghĩ tới nghe thức sắp bắt đầu.

Gọi Triệu chủ nhiệm tới hỏi, Trang Duệ mới biết được, thì ra là có lãnh đạo sắp đi, cho nên mới gọi hân sớm.

Vốn khách quý như Trang Duệ có thể tự đi, nhưng hôm qua Triệu chủ nhiệm nhìn thấy quan hệ giữa Trang Duệ và Âu Dương Chấn Hoa thân mật, cố ý sắp đặt thời gian xuất hiện của lãnh đạo và Trang Duệ đi cùng nhau.

Biến cố này làm cho Trang Duệ có chút dở khóc dở cười, hân nghĩ vẫn còn sớm, nhưng xem ra vẫn không kịp thời gian vị linh đồng chuyển thể kia, dù nói thế nào, Trang Duệ và vị kiếp trước kiếp này, đều có một ít liên quan.

Đã làm lỡ thời gian, Trang Duệ cũng không nói gì cho tốt, nửa giờ sau, đoàn xe Âu Dương Chấn Hoa từ trong khu biệt thự chạy ra.

Ba chiếc xe của Trang Duệ, cũng đi theo sau, cũng mang theo Bạch Sư cùng đi, bởi vì Hoạt Phật đã từng nói nó là thần thú, nói không chừng sẽ được vị Hoạt Phật này tiếp kiến.

Lần xuất hành này, đã làm cho Trang Duệ nhìn thấy cái gì gọi là phô trương, một đường từ biệt thự tới nơi làm lễ, giao thông thông suốt, cơ hồ mỗi cách mấy trăm mét, sẽ nhìn thấy thân ảnh của cảnh sát giao thông, một đường không gặp trở ngại.

- Thành Bắc Kinh làm gì có được con đường nào thông xe như vậy, sạch như vậy chứ...

Trang Duệ ngồi trong xe nói ra, tuy nói đây là quy cách, nhưng Âu Dương Chấn Hoa không nhất định phải phô trương như vậy.

Sau khi tới Đại Chiêu Tự, Trang Duệ phát hiện, ở sân nhỏ cửa sau có che dù, có mấy vị trẻ tuổi lớp Thiền đang đứng đó, đứng nghênh đón Âu Dương Chấn Hoa.

Trang Duệ tuy không có đai ngọc này, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, hân được Triệu chủ nhiệm dẫn tới khu khách quý, về phần Bạch Sư, chỉ có thể tạm thời lưu trên xe.

Mà nghi thức tọa hóa củ Hoạt Phật lần này không hợp, lần này nghi thức Tọa Sàng nho nhã, khiến cho cả Đại Chiêu Tự vui mừng, trên mặt Lạt Ma đi tới đi lui, cũng mang theo nụ cười.

Trong khu khách quý trừ Trang Duệ là trẻ tuổi ra, bên cạnh đều là một ít người tuổi ngoài năm mươi sáu mươi, có mấy người trong đó, lần trước Trang Duệ đã nhìn thấy một lần.

Lưu Giang ngồi giữa một đám lão nhân, thần sắc không được tự nhiên, nhích tới bên cạnh Trang Duệ, nói ra:

- Hắc, ta nói đầu gối, tại sao bọn họ mặt màu hồng giống kết hôn thế, nam nhân lại mặc màu hồng.

- Chớ nói lung tung, địa vị của Hoạt Phật rất cao, đây là nghi thức Tọa Sàng của hân, nói bậy sẽ bị loạn cơn đánh chết đấy.

Trang Duệ quay đầu lại trừng mắt nhìn Lưu Giang, hân đã từng cảm thụ cái gì gọi là tín ngưỡng lực, Trang Duệ đối với chùa miếu, trong lòng rất kính sợ, nào dám nói loạn giống như Lưu Giang, đi tới địa phương như vậy, vẫn dám nói hươu nói vượn.

- Đúng rồi, đầu gối, cái gì gọi là nghi thức Tọa Sàng?

Câu hỏi này của Lưu Giang làm cho Trang Duệ dở khóc dở cười, chẳng lẽ bạn thân thật sự cho rằng tới đây du lịch thật sau? Ngay cả hoạt động mà mình tham gia cũng không biết.

Trang Duệ cũng lười giải thích cho Lưu Giang, có nói hân cũng không hiểu, sau khi suy nghĩ một chút, thuận miệng nói ra:

- Ách, cái này giống như nghi thức truyền ngôi của hoàng đế cổ đại ngày xưa, người có thể lý giải như vậy.

Kỳ thật nghi thức Tọa Sàng, chỉ là luật lệ truyền thống của Phật giáo mới có, chuyên môn dùng cho Hoạt Phật chuyển thể, sau đó tìm kiếm chuyển thể linh đồng về, xem xét kiểm tra, sau đó tiến hành một loại nghi thức long trọng trang nghiêm.

Mà nghi thức Tọa Sàng cũng có thể xem là nghi thức truyền ngôi vị, công khai với ngoại giới, chính thức trở thành người nắm quyền, mà Hoạt Phật ở Tây Tạng, có được địa vị cao thượng trong lòng của lớp Thiền.

Nhưng Hoạt Phật ở Đại Chiêu Tự, cũng là một nhân vật có thân phận địa vị cao thượng trong lớp Thiền, cho nên chính phủ mới phái Âu Dương Chấn Hoa gia nhập nghi thức này.

Nghe được Trang Duệ nói thế, Lưu Giang tỏ ý đã hiểu, trong mắt hần, địa vị Tây Tạng Lạt Ma đã là rất cao, mà Hoạt Phật là đầu lĩnh của Lạt Ma, hưởng thụ đãi ngộ giống như hoàng đế.

Nhìn đám Lạt Ma đang ngồi tụng kinh dưới quảng trường, Lưu Giang đứng ngồi không yên, lôi kéo Trang Duệ nhưng không biết nói gì:

- Đúng rồi, Trang Duệ, người nhìn vị Hoạt Phật kia đi, người có thể tìm được một chuỗi Thiên Châu như hần hay không.

Trang Duệ đúng là bội phục vị bạn thân không học vấn không nghề nghiệp này, tức giận nói ra:

- Đi chơi đi, người cho rằng Thiên Châu là thứ gì? Cái chuỗi hạt này, là Hoạt Phật tụng kinh suốt sáu bảy chục năm, đây là cực phẩm phật khí, quay đầu lại không tìm được thứ nào khác đâu.

Trang Duệ có linh khí hộ thân, bởi vì hai con còn quá nhỏ, vài năm trước, chuỗi Thiên Châu vẫn đưa cho Trang mẫu đeo, trước khi đi, Trang Duệ đã nhận Thiên Châu từ tay Trang mẫu trở lại.

Hần đã làm tốt chuẩn bị, có lẽ thời điểm Hoạt Phật ban thưởng Thiên Châu cho hần, đã nghĩ tới một ngày này.

- Chẳng lẽ mang nó trở về?

Lưu Giang bất mãn nói một câu.

- Đi, ít nói đi, bắt đầu nghi vấn.

Trang Duệ chen ngang lời nói của Lưu Giang, đem lực chú ý đặt trên quảng trường trước mặt, ở đó có một đứa bé bốn năm tuổi, dưới sự vây quanh dẫn dắt của đám Lạt Ma, đã từ từ đi ra.

Sau khi đứa trẻ hiện ra, tiếng tụng kinh trên quảng trường đã tăng cao thêm vài phần, thân thể của Trang Duệ khẽ động, phát hiện trên không của quảng trường, tràn ngập một cỗ linh khí giống như làn trường, tin tưởng đây chính là tín ngưỡng lực.

Trang Duệ trầm nghiệm và dùng linh khí tiếp xúc với tín ngưỡng lực một chút, nhưng hần không cách nào hấp thu, làm cho Trang Duệ có chút phiền muộn.

Chuyển thể linh đồng ngồi giữa nghi thức, tiến hành từng bước, vốn chuyển thể linh đồng hướng Thích Ca Mâu Ni, Tùng Tán Kiên Bồ và các tổ sư của môn phái mà quỳ lại, sau đó dưới sự suất lĩnh của những người lớp Thiền, đọc Tứ Nghiệp Kinh.

Do lớp Thiền chỉ dẫn, loại quý cách nào tăng cao, kiếp trước là thầy, kiếp sau làm đồ đệ, có lẽ tình huống này chỉ diễn ra trong phật giáo mà thôi.

Điển lễ này kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, sau khi nghi thức hoàn tất, linh đồng ngồi trên một cái giường được phủ tơ màu vàng, trên đầu có một cái dù màu vàng, được người trong quảng trường mang đi, bốn phía lập tức vang lên một hồi hoan hô.

Hiện tại, linh đồng lúc này cũng không được gọi là linh đồng, mà được đổi tên là “Hô Tất Lạc Hần”, “Hô Tất Lạc Hần” chính là ngôn ngữ Mông Cổ, ý tứ chính là “Hóa thân”, tiếng Tạng chính là Chu Tất Cổ.

Vốn Âu Dương Chấn Hoa đang ngồi ở đài chủ tịch, lúc này cũng đứng dậy, đi đến bên cạnh tiểu Hoạt Phật, hần trao đổi với Cấp Đạt, tiểu Hoạt Phật cũng đưa một cái tượng phật nhỏ bằng đồng làm quà đáp lễ Âu Dương Chấn Hoa.

Đến tận đây, nghi thức mới được coi là hoàn tất, tuổi Hoạt Phật còn nhỏ, sẽ bị mang vào Lạt Ma điện vài năm, trong vài ngày sau đó, hần mang theo một ít tín đồ rời đi.

Nhìn thấy nghi thức chấm dứt, Trang Duệ đung đung vào người Lưu Giang đang buồn ngủ, nói ra:

- Đi, đi thôi? nguồn (.)
- À? Hết rồi à? Đi, đi, đi ăn cơm...

1145. Chương 1144 + 1145: Diễn Lễ Tọa Sàng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1144 + 1145: Diễn lễ Tọa Sàng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Lưu Giang đứng dậy, trong miệng nói ra lời này làm cho những người xung quanh nhìn hấn, trong ánh mắt hiện ra tia khinh thường.

- Người là đồ ăn hàng!

Trang Duệ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó bốn người Tần Huyền Băng đứng dậy, dưới sự suất lĩnh của Triệu chủ nhiệm, đi ra ngoài chùa.

- Xin chờ một chút...

Thời điểm đoàn người Trang Duệ sắp rời khỏi Đại Chiêu Tự, một Lạt Ma chạy tới.

- Cáp Cổ Lạt Ma? Thế nào, có chuyện gì?

Trang Duệ nhìn thấy người tới, lập tức cười lên, đây cũng là người quen, lúc trước chính là hấn, đã mang Trang Duệ tiến vào Đại Chiêu Tự, còn giám bớt các cửa cho Trang Duệ.

- Trang, Chu Tất Cổ mời ngài qua.

Cách Cổ Lạt Ma chấp tay trước ngực, thái độ rất là cung kính.

- Gặp ta? Hiện giờ sao?

Trang Duệ nghe vậy cũng sờ một chút, có chút không nỡ nhìn Thiên Châu trên cổ tay, hấn có thể đưa vật quy nguyên chủ hay không?

- Đúng, vào lúc này!

Cách Cổ Lạt Ma nhìn về phía Trang Duệ, trong ánh mắt mang theo ao ước.

Phải biết rằng, nếu như không có gì bất ngờ, vị linh đồng chuyển thế kia chính là Hoạt Phật, cũng là người cầm quyền Đại Chiêu tự, địa vị cực kỳ tôn sùng, đừng nói người bình thường, cho dù là những Lạt Ma này, cũng chưa chắc có cơ hội tiếp xúc với hấn.

- Được, chờ ta nhé, ta mang Bạch Sư đi cùng!

Trang Duệ gật đầu, đi ra bãi đỗ xe, hấn mang Bạch Sư ra, trong nội tâm cũng muốn nghiệm chứng ý tứ của Hoạt Phật một chút, nếu như tiểu Hoạt Phật này, thật sự là vị Hoạt Phật kia chuyển thế, Trang Duệ tin tưởng Bạch Sư nhất định nhận ra.

Cách Cổ Lạt Ma vừa thấy Bạch Sư, nhưng lại không nói gì, chó Ngao Tây Tạng nguyên vốn là hộ giáo thần thú của Tây Tạng, không một người dân Tây Tạng nào hoài nghi chó Ngao Tây Tạng sẽ đả thương Hoạt Phật.

Bọn Lưu Giang chờ ở bên ngoài, Trang Duệ mang theo Bạch Sư, đi theo sau lưng Cách Cổ Lạt Ma, đi vào trong hành lang gấp khúc, ánh mắt Trang Duệ nhìn qua mọi nơi, đây là lần đầu tiên hắn đi tới đây, linh khí trong mắt sinh ra dị biến.

- Trang, Chu Tất Cổ ở trong gian phòng phía trước, ta không thể đi vào!

Sau khi đưa Trang Duệ vào trong hành lang gấp khúc, Cách Cổ Lạt Ma dừng bước, xem ra, chế độ phẩm cấp trong phật giáo, đúng là rất thâm nghiêm.

Có thể bởi vì nguyên nhân tuổi của tiểu Hoạt Phật, hắn cũng không sinh hoạt trong gian phòng âm u mà Trang Duệ nhìn thấy trước kia, mà là đi vào một gian phòng đầy ánh sáng ở hành lang gấp khúc.

Gian phòng này cũng không phải là quá sáng, bên trong bày đầy các loại sách vở, Trang Duệ xem xét một chút, tình hình chung là các trang sách ó vàng, đều ẩn chứa linh khí cực kỳ nồng đậm, chắc hẳn đều là di vật của các lão Hoạt Phật.

Từ một đứa trẻ bốn năm tuổi, mặc trên người một bộ y phục Lạt Ma màu vàng, ngồi ở trên giường gần cửa sổ, lúc này còn chưa tới giữa trưa, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu xạ lên người của Hoạt Phật, cho nên cả người hắn bao phủ trong một tầng quang mang.

Nghe được âm thanh đẩy cửa, đứa bé ngẩng đầu lên, hơi hiếu kỳ nhìn Trang Duệ, cặp mắt kia, tinh khiết giống như nước trên Thánh Sơn, không mang theo một tia tạp chất.

Nhìn thấy Bạch Sư sau lưng Trang Duệ, Lạt Ma đứng bên cạnh tiểu Hoạt Phật, sắc mặt khê động, lặng yên không một tiếng động dùng thân thể của mình ngăn ở trước mặt Hoạt Phật, hắn cũng không phải sợ Bạch Sư dẫm thương người, mà sợ tiểu Hoạt Phật tuổi còn quá nhỏ, sợ Hoạt Phật bị kinh hãi.

Phải biết rằng, Hoạt Phật chuyển thế, cho tới nay, đều là cực kỳ thần bí, thông qua tu luyện kiếp này, đem linh hồn của mình truyền xuống vĩnh viễn, làm người dẫn dắt tâm linh cho nhân loại, cho nên đây cũng là nguyên nhân tiểu Hoạt Phật được gọi là Chu Tất Cổ.

Mà Hoạt Phật ở trước mặt Trang Duệ, chẳng những kiếp trước là một vị cao tăng đức cao vọng trọng, ngược dòng tìm hiểu xa hơn, hắn đã chuyển thế qua nhiều lần, hắn vốn là một Niên Dạ, cả đời thậm chí là một vị Vương của Ấn Độ.

Mà trong truyền thuyết Tây Tạng lưu lại, linh lực của Hoạt Phật có thể bỏ qua khí tức của bản thân, thường xuyên lai vãng qua cuộc sống, một tia dấu vết cũng không có, hắn được gọi là Hoạt Phật hiện thế.

Đối với điểm này, Trang Duệ tin tưởng không chút nghi ngờ, hắn đã từng được Hoạt Phật gia trì, đây là lực lượng thần bí, tuyệt đối đã vượt qua giải thích của nhân loại.

Tuy trong mắt của mọi người, Hoạt Phật có thần thông quảng đại, nhưng kỳ thật không phải nói, tìm được Hoạt Phật chuyển thế, là hắn có thể đạt được phật ính và tri thức của kiếp trước, chỉ có thông qua tu hành một lần nữa, Hoạt Phật mới có thể biết rõ kiếp trước kiếp này, một lần nữa có được nguyên lực vô thượng.

Cho nên vào lúc này, tuy những Lạt Ma năm đó vô cùng tôn kính Hoạt Phật mới, nhưng vẫn lo lắng cho vấn đề bình an và sinh hoạt hàng ngày của hắn, làm ra an bài thỏa đáng, bảo vệ thân thể Hoạt Phật chính là Lạt Ma, bộ pháp cho Hoạt Phật chính là Kim Cương.

- Không có việc gì, cho ta nhìn chú chó Ngao Tây Tạng này đi.

Tiểu Hoạt Phật khoát tay với vị Lạt Ma kia, từ trên giường nhảy xuống, người bình thường, tiểu hài tử năm sáu tuổi đều sợ chó lớn, nhưng tiểu Hoạt Phật lại không có chút vẻ gì giống như tuổi của hắn.

Trong nhà người dân Tây Tạng, cơ hồ đều nuôi dưỡng chó Ngao Tây Tạng, mà đầu năm mới, mỗi ngày tiểu Hoạt Phật phải ở cùng chó Ngao, cho nên không chút úy kỵ Bạch Sư, sau khi mang giày, vững vàng đi về phía Bạch Sư.

- Ta nhận ra người, ta đã thấy người!

Đi đến trước người Bạch Sư, đột nhiên trong miệng tiểu Hoạt Phật nói ra, đồng thời nâng bàn tay nhỏ bé lên, muốn sờ soạn đầu của Bạch Sư, nhưng hắn thật sự quá nhỏ, cũng chỉ đứng tới ngang miệng Bạch Sư mà thôi.

Trong lúc Trang Duệ định dẫn dò Bạch Sư hạ đầu xuống, trong mắt tràn đầy linh tính của Bạch Sư nhìn Hoạt Phật, vậy mà chủ động phủ phục xuống đất, hai mắt nhắm lại, sau khi tay của Hoạt Phật sờ đầu nó, bộ dáng của Bạch Sư có chút hướng thụ.

1146. Chương 1146: Kiếp Trước Kiếp Đây.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1146: Kiếp trước kiếp này.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau khi vuốt ve bộ lông của Bạch Sư, tiểu Hoạt Phật mở miệng nói ra:

- Người nguyện ý lưu lại?

Sau khi vị Lạt Ma trong phòng nghe được lời này, còn tưởng rằng hắn ưa thích chó Ngao Tây Tạng, đều không đếm xỉa tới, phật tính của Hoạt Phật chưa mở ra, có chút ít tập tính của hài tử, cũng có thể hiểu được.

Nhưng vài câu phát âm tiếng Tạng này, lọt vào trong tai Trang Duệ, làm cho thân thể hắn chấn động mãnh liệt, bởi vì mấy năm trước, hắn đã từng nghe qua một câu như vậy.

Cũng giống như Trang Duệ, Bạch Sư giống như cũng nghe hiểu lời Phật Sống, có chút lay động đầu, từ trên mặt đất đứng dậy, chậm rãi thối lui đến sau lưng Trang Duệ.

Cho tới lúc này, tiểu Hoạt Phật mới chú ý tới Trang Duệ, nghiêng đầu nhìn, hướng Trang Duệ hỏi:

- Người là bằng hữu của nó?

Thông qua phiên dịch của Lạt Ma bên cạnh, Trang Duệ gật đầu, nói ra:

- Đúng, ta là bằng hữu của Bạch Sư, ngài cũng đã từng hỏi qua, cần gì phải hỏi lại chứ?

Bạch Sư đi theo Trang Duệ thời gian dài nhất, đã từng cứu Trang Duệ khỏi chết, cho dù thế nào hắn cũng không lưu Bạch Sư lại, cho nên nói chuyện không cần khách khí.

- Ta đã hỏi qua sao?

Sau khi tiểu Hoạt Phật nghe phiên dịch của vị Lạt Ma kia, ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, sau đó tùy ý cười, nói ra:

- Đúng là có hỏi qua, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa rồi là muốn hỏi, không ngờ là hỏi rồi!

- Ách, về sau Bạch Sư nguyện ý, ta nhất định sẽ đưa nó tới nơi này.

Nhìn thấy tiểu Hoạt Phật không dây dưa vấn đề này, Trang Duệ vội vàng đưa Cáp Đạt ra, tuy hắn đang đối mặt với một tiểu hài tử bốn năm tuổi, nhưng nhiều năm sau, đây chính là lãnh tụ tinh thần của cả Tây Tạng.

- Công cụ này là...

Thời điểm Trang Duệ kính hiến Cáp Đạt ra cho Hoạt Phật, hắn nói một câu, làm cho nụ cười của Trang Duệ cứng đờ, bởi vì Thiên Châu trên tay bị người ta nhận ra.

Nhưng đây là đồ của người khác, cho nên bị người ta lấy lại cũng không có gì, nhưng Trang Duệ cũng không thể ngờ tới là tiểu hài tử lại nhanh mắt như vậy, lại nói, trước khi đến hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Trang Duệ có chút không tình nguyện tháo Thiên Châu từ cổ tay xuống, nói ra:

- Đây là Hoạt Phật ban thưởng cho ta, hiện tại vật quy nguyên chủ a...

Sau khi thông qua Lạt Ma phiên dịch lời của Trang Duệ, tiểu Hoạt Phật khoát tay, nói ra:

- Ta không giống như người muốn nhận lại thứ đã tặng, ta chỉ đột nhiên hỏi mà thôi.

- Móa, người thuận miệng nói ra, làm cho ta cả kinh, mới vừa rồi là Bạch Sư, bây giờ là Thiên Châu, không nên chơi chết người a!

Sau khi nghe được lời này của tiểu Hoạt Phật, Trang Duệ không khỏi phì cười, hẳn là người trưởng thành hơn ba mươi tuổi, không nghĩ tới lại ở trước mặt hài tử bốn năm tuổi bó tay bó chân, nói ra sẽ bị Lưu Giang chê cười.

- Trang cư sĩ, Chu Tất Cổ không cố ý, hẳn chỉ bị ký ức kiếp trước ảnh hưởng, Trang cư sĩ, người cùng cũng nên giải thích nhiều với Chu Tất Cổ a.

Nhìn thấy thần sắc sầu muộn của Trang Duệ, Lạt Ma đứng bên cạnh cười lên, mở miệng giải thích cho Trang Duệ.

Trong Phật môn, có đốn ngộ, cải tà quy chính lập địa thành Phật cũng chính là đốn ngộ.

Đồng dạng, chuyển thế trong Phật giáo, cũng thỉnh thoảng ảnh hưởng tới trí nhớ của Hoạt Phật vừa chuyển thế, một ít ký ức trước kia làm gián đoạn suy nghĩ, nhưng có những ký ức này không có nghĩa là Hoạt Phật có thể có được trí thức của kiếp trước.

Nhưng lại trí nhớ này, mới có lợi với Hoạt Phật, cho nên Lạt Ma mới giải thích cho Trang Duệ nghe và bảo hẳn nói chuyện nhiều hơn với Hoạt Phật.

- Lời nói còn phải phiên dịch, có cái gì tốt mà nói chuyện với nhau?

Trang Duệ bĩu môi, trong nội tâm có chút không cho là đúng, nhưng những lời này không dám nói ra, lập tức gật đầu nhận lời.

Tiểu Hoạt Phật một lần nữa trở lại giường, nhìn Trang Duệ, đột nhiên lăm bầm lâu bầu, nói:

- Trước kia ta thường xuyên có giấc chiêm bao, mộng thấy một lão nhân, ngồi ở trên mặt ghế, ánh mắt của hẳn có chút mệt mỏi, mệt mỏi còn kèm theo ý thức khiến người khác mệt mỏi theo, lúc nghỉ ngơi mới có một tia thích ý. Nhưng đột nhiên có một ngày, cái ghế lão nhân ngồi hoa thành đóa hoa sen, hẳn ngồi ở hoa sen hướng về mặt của ta, khuôn mặt dần dần mơ hồ, thẳng cho tới khi hình dáng không rõ nữa. Ta nhớ là nhìn thấy một gương mặt, kết quả cũng càng ngày không rõ ràng, càng về sau không có cái gì, phòng trống trơn, người nọ đã biến mất, chỉ có một mùi thơm nhàn nhạt truyền vào mũi ta, càng nghe thấy càng dễ ngủ, càng nghe càng muốn nghe, mỗi khối xương toàn thân giống như băng tan vào nước. Ta làm sao cũng cảm giác thoải mái, rất khó nói thành lời, đúng là bất khả tư nghị, bất tri bất giác ta đứng trên một con đường khúc khuỷu, triều đình của ta trước nhìn qua, phía trước là một tòa miếu.

Âm thanh của tiểu Hoạt Phật càng ngày càng thấp, cuối cùng là không nghe rõ, thân thể nho nhỏ ngã xuống giường ngủ say.

Mà Lạt Ma kia cầm giấy bút ghi chép lại, trên mặt tràn đầy thần sắc hưng phấn, chỉ có Trang Duệ là không hiểu gì, một câu hẳn cũng không hiểu.

Sau khi ghi chép xong lời nói của Hoạt Phật, vị Lạt Ma kia nhìn về phía Trang Duệ, Trang Duệ vội vàng mang theo Bạch Sư, lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

- Thượng sư, Chu Tất Cổ vừa nói gì?

- Chu Tất Cổ trình bày và phân tích lý lẽ chuyển thế, Trang cư sĩ, những lời này không được truyền đi.

Sau khi Lạt Ma kia suy nghĩ một lúc, nói lại lời của Hoạt Phật cho Trang Duệ nghe, hẳn nhìn ra, Trang Duệ có thể dẫn dắt trí nhớ của Hoạt Phật, cũng là người có duyên với Phật.

- Bà mẹ nó, đây không phải là giảng câu chuyện quỷ thần sao?

Sau khi nghe Lạt Ma nói xong, hồi tưởng lại lời của hài tử bốn năm tuổi vừa nói ra, Trang Duệ lập tức cảm giác da đầu có chút run lên, loại hiện tượng này đã vượt qua hiểu biết của hẳn.

- Trang cư sĩ, có thời gian nhớ ghé Đại Chiêu Tự làm khách, người là khách nhân tôn quý nhất của chúng ta!

trong lòng Lạt Ma này tràn đầy vui mừng, nhưng lúc này hấn muốn sửa sang lại lời Hoạt Phật vừa nói một chút, cho nên không tiếp chuyện với Trang Duệ nữa.

- Được, ta sẽ tới!

Trang Duệ nhận lời.

Sau đó xoay người rời đi, nhưng Trang Duệ quyết định, ngày sau không phải bắt đắc dĩ, nhất định không tới Đại Chiêu Tự, nghe một hài tử bốn năm tuổi giảng giải kiếp trước kiếp này, đây là chuyện vô cùng quỷ dị.

Đại sư Lạt Ma kiếp trước là Thích Ca Mâu Ni là người có năng lực vô biên. Còn mình thì sao đây? Kiếp trước mình là ai? Là nữ ca sĩ trên sông Tần Hoài, hay là kẻ trộm thức ăn ngoài chợ Bắc Kinh?

Sau khi đi ra khỏi phòng Lạt Ma, vẻ mặt Trang Duệ nhất thời có chút hoảng hốt. Nếu mỗi người đều có tiền sinh kim thể, vậy mình thì sao? Đến tận cùng, kiếp trước mình chính là một nhân vật thể nào?

Trong sự hoảng hốt, Trang Duệ cảm giác hình ảnh trước mặt mình vừa thay đổi. Dường như hấn xuất hiện ở một nơi phía trên không. Bên tai hấn nghe được rõ ràng có tiếng pháo nổ. Phía dưới là một trận địa khói lửa chiến tranh mù mịt đã mấy ngày. Đây chính là một trận chiến với cảnh chém giết vô cùng khốc liệt.

1147. Chương 1147: Tiền Sinh Kim Thể.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1147: Tiền sinh kim thể.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Một tiểu đội cầm súng trên có treo cờ hình mặt trời, đang tấn công một đỉnh núi. Mà giờ phút này quân phòng thủ trên đỉnh núi dĩ nhiên đã đạn tận lương tuyệt, chỉ còn lại mấy thanh đao đặt ở trước mặt mọi người.

Một người trong đám quân còn lại đã bị cụt một tay, đang tiến hành động viên lần cuối cùng, đi đầu xung phong phản công về phía dưới chân núi. Ánh đao bay lượn, máu tươi văng khắp nơi. Đã không có tiếng súng. Khắp nơi đều là tiếng hô giết và tiếng kêu thảm thiết trước lúc chết của những người khác.

Bỗng nhiên, hình ảnh trước mặt Trang Duệ biến thành hai màu đen trắng. Hấn “nhìn” được rất rõ, ba thanh đao đâm tới, đồng thời đâm xuyên qua ngực Tướng quân, Trang Duệ đứng ở trên bầu trời xem cảnh binh lính chém giết, dường như cũng cảm giác được sự đau đớn, giống như lời Lạt Ma đã từng nói vậy, giống băng chậm rãi tan ra.

Trang Duệ có một loại cảm giác bất lực, nặng nề dường như muốn ngủ ngay lập tức. Không trung xung quanh cũng trở nên tối dần. Tại giờ phút này, thời gian giống như dừng hình ảnh.

Rỗng!

Một tiếng gầm khê, ngắt dòng suy nghĩ của Trang Duệ, chợt kéo hấn trở lại chiến trường ác liệt đã diễn ra suốt mấy ngày kia. Hình ảnh lượn thành những hành lang gấp khúc, lại xuất hiện ở trước mặt.

- Mình. . . mình bị là làm sao vậy?

Trang Duệ chỉ cảm thấy miệng phát ra tiếng, toàn thân bất lực, lại sờ sờ lên quần áo trên người. Không ngờ tất cả đều bị mồ hôi làm ướt sũng. Ngay cả dưới chân dường như cũng có chút nhũn ra.

- Bạch Sư, cảm ơn. . .

Trang Duệ nhìn Bạch Sư đang dùng miệng rộng nhẹ nhàng kéo quần áo của mình, hẳn mới có lại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết. Nếu không phải Bạch Sư gầm nhẹ một tiếng, có lẽ linh hồn mình sẽ thật sự giống như băng tan ra rồi biến mất.

- Ô ô. . .

Bạch Sư dùng cái đầu to ra sức cọ vào người Trang Duệ. Đôi mắt tràn ngập linh khí, nhìn trái tim Trang Duệ vừa bị áp lực vô cùng khó chịu, đã từ từ đập trở lại.

- Chẳng lẽ. . . đó là kiếp trước của mình?

Trong đầu Trang Duệ xuất hiện một loại cảm giác thấu hiểu. Bởi vì một khắc khi “Nhìn” được Tướng quân ki tử vong bản thân Trang Duệ cũng cảm thấy dường như bị âm ảnh tử vong bao phủ. Cảm giác bất lực và tuyệt vọng này, thiếu chút nữa khiến hắn bị suy sụp.

- Có thể thấy được kiếp trước của mình, không hẳn là một chuyện tốt. Như vậy sẽ phải chịu đựng càng nhiều đau đớn hơn. . .

Sau khi đã trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng Trang Duệ đã có chút kính nể đối với tiểu Lạt Ma trong phòng kia có u linh mạnh mẽ. Mỗi một thế đều thay ác biểu. Một lần luân hồi là trải qua thêm một đời .

Trang Duệ chỉ “Nhìn” được một chút hình ảnh, còn thiếu chút nữa thì lạc mất ở bên trong. Nếu đó là một người có tâm chí không kiên định, phỏng đoán đã sớm bị chuẩn đoán là mắc bệnh tâm thần phân liệt đưa vào bệnh viện tâm thần.

Mà phật sống đã trải qua hơn mười lần chuyển thế, lại có thể bình tĩnh như thường, chỉ sợ sớm đã nhìn thấu triệt đủ loại trên thế gian, lúc này mới có thể bình tĩnh để đối mặt đi?

- Ha hả sống ở kiếp này, phải sống cho xuất sắc là được, quan tâm tới kiếp trước làm gì chứ?

Chờ khi Trang Duệ đi ra khỏi hành lang gấp khúc, thấy Tần Huyền Băng chờ đợi ở cửa, tâm tình chợt sáng tỏ thông suốt. Nhân sinh một đời cỏ sinh một thu, có vợ hiền lành con gái thông minh, . . . như vậy là đủ rồi.

Nhìn thấy Trang Duệ đi ra Lưu Xuyên hét lên:

- Đầu gối, giúp tôi lấy thiên châu không hả?

- Cút. Vừa đi này xâu thiên châu thiếu chút nữa không trở về. Đi, trở về, ngày mai đi Đại Tuyết Sơn. . .

Trang Duệ nâng chân lên giả vờ đá Lưu Xuyên một cước. Sau khi “Nhìn” được sự bi tráng của kiếp trước, đối mặt với cuộc sống trước mắt, hàng cang thấy quý trọng hơn.

- Hắc, vì sao người giống như hoàn toàn thay đổi vậy. Mình cũng phải quay đầu lại đi tìm Lạt Ma tán gẫu vài câu. . .

Nhìn Trang Duệ, Lưu Xuyên gãi gãi đầu. Anh ta luôn cảm giác dường như Trang Duệ khác hơn so với trước kia một chút, nhưng lại không nói rõ được là khác ở đâu.

Không chỉ có Lưu Xuyên có loại cảm giác này, đám người Bành Phi cũng cảm thấy như thế. Chỉ có điều bọn họ cũng không đoán được. Có phải Trang Duệ lại được Lạt Ma chúc phúc hay không?

Sau khi trở lại khu biệt thự, Trang Duệ mới biết được, Âu Dương Chấn Hoa đã quay trở về Bắc Kinh. Sau khi bọn họ ở lại đây một ngày, đoàn người từ Lạp Tát Khu Mưu chạy tới Tả Cống.

Tuy rằng đường đi Tây Tạng có hơi khác so với lần đầu tới đây, nhưng phong cảnh ven đường đều mỹ lệ, Mùa xuân ở Tây Tạng trăm hoa nở rộ. Nơi đây gần với bầu trời nhất là thế giới trên nóc nhà, khắp nơi đều tràn đầy sức sống xanh mơn mẫm.

Nhìn tiên hoa dưới chân núi và tuyết đọng trên đỉnh núi, tâm tình mọi người đều vô cùng tốt. Gian khổ dọc đường đi cũng hóa thành những tiếng cười, tiếng hoan hô.

Trang Duệ quyết định, đợi đến khi con gái lớn hơn một chút, nhất định phải dẫn bọn họ tới Tây Tạng này. Chỉ có ở trong này, mới có thể cảm nhận được thiên nhiên mỹ lệ, mới có thể lãnh hội đến phong cảnh tự nhiên thật sự.

Lạt Ma đã chuyển thể xong, ngồi diễn lễ trên giường. Tất cả mọi người hết sức thư giãn. Trên đường đi cơ bản chính là du sơn ngoạn thủy, đi cũng không nhanh. Sau một tuần, bọn họ mới đi tới dưới chân Đại Tuyết Sơn huyện Tả Cống.

Cạc. . . cạc cạc! nguồn

Vừa tiến vào đến địa phận của huyện Tả Cống , Kim Điều vẫn bay trên bầu trời, xoay quanh mấy chiếc xe việt dã , bỗng nhiên phát ra những tiếng kêu to.

Trang Duệ dừng xe, mở cửa xe, nhìn Kim Điều trên bầu trời la lớn:

- Kim Điều, đi thôi, đi tìm được cha người rồi à. . .

Kim Điều sống rất lâu. Bình thường phải sống từ năm mươi năm trở lên. Trang Duệ tin tưởng, hai con Kim Điều kia nhất định còn sống trên Đại Tuyết Sơn. Chẳng qua trong lòng hắn cảm thấy có chút đáng tiếc khi hắn không thể nhìn thấy Kim Điều đoàn tụ.

.

Cạc cạc. . .

Sau khi Kim Điều bao vòng quanh mấy cái xe việt dã, cánh vỗ mạnh, bay về phía xa Đại Tuyết Sơn.

Nhìn theo bóng dáng Kim Điều rời khỏi, trong lòng Trang Duệ cũng có chút nôn nóng muốn nhanh chóng đi đến thôn Dát Mã. gặp người dân Tây Tạng chất phác đã trông thấy báo tuyết bảo vệ Đại Tuyết Sơn.

Chẳng qua hiện tại trời đã tối muộn. Hơn nữa trải qua một tuần đi trên đường, Lôi Lôi và TầnHuyền Băng đều có chút phản ứng rất nhỏ với cao nguyên. Trang Duệ chỉ có thể nghỉ ngơi một ngày trong thành thành trước. Sáng sớm hôm sau mới đi tới thôn Dát Mã.

- Trang tiên sinh, hoan nghênh ngài quay lại Tả Cống. Tôi thay mặt tất cả người dân trong huyện, cảm ơn ngài. . .

Điều khiến Trang Duệ không ngờ được chính là, đoàn người bọn họ vừa thu xếp vào nhà khách, Chủ tịch huyện huyện Tả Cống, Luân Châu, không, hiện tại hắn là Bí thư Luân Châu, liền dẫn theo Lạp Ba Thứ Nhân tới thăm hỏi.

Tin tức Lạt Ma chuyển thể, đã sớm truyền ra ngoài. Sơn thôn Lạt Ma chuyển thể kia, cũng đã thành thánh địa nổi danh. Mỗi ngày đều có rất nhiều dân chúng Tây Tạng với vóc dáng tiêu tụy, từ bốn phương tám hướng lũ lượt kéo nhau tới hành hương.

1148. Chương 1148 + 1149: Vết Thương Do Súng Bắn.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 1148 + 1149: Vết thương do súng bắn.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Ngay cả một ít phật giáo tín đồ và các cư sĩ trong nội địa và các vùng khác, cũng không quản xa xôi nghìn dặm tới. Đồng thời chính phủ địa phương làm rất nhiều quyền góp. Điều này cũng khiến cuộc sống người dân Tả Cống có được sự chuyển biến tốt.

Mà theo như lời cảm ơn của Bí thư Luân Châu, không phải bởi vì Trang Duệ từng là thành viên trong tổ tìm chuyển thể linh đồng, mà là trước và sau khi Trang Duệ rời khỏi Tả Cống lần trước, đã có công hiến với huyện.

Lúc ấy Trang Duệ đã quyên tặng cho bệnh viện huyện một số thiết bị y khoa trị giá mấy trăm vạn. Đồng thời sau khi rời khỏi đây, lại tự mình gây quỹ ở một ít địa phương xa xôi, thành lập hơn mười trường Tiểu học Hi Vọng. Tất cả điều này, đều cần không bất kỳ cái gì hồi báo .

Tuy rằng số tiền và vật này đối với Trang Duệ mà nói cũng không tính là gì, nhưng lại khiến rất nhiều đứa trẻ thất học lại được đi học, khiến rất nhiều đứa trẻ bị bệnh tim vì phản ứng đối với cao nguyên, đã được cứu giúp kịp thời.

Cho nên sau khi Bí thư Luân Châu nhận được điện thoại thông báo từ nhà khách, ông ta lập tức liền chạy tới, kính hiến khăn ha-đa về phía Trang Duệ, thể hiện sự biết ơn trong lòng.

- Bí thư Luân Châu, Tả Cống dưới sự dẫn dắt của ngài, cuộc sống nhân dân đã tốt hơn rất nhiều. Đây đều là công lao của ngài, sao có thể liên quan gì đến tôi. . .

Nhìn Luân Châu gầy như trước , Trang Duệ nở nụ cười. Hẳn tin tưởng Luân Châu là một vị quan tốt. So với đám cán bộ tai to mặt lớn ở nội địa cả ngày chỉ giải xử lý trên bàn rượu thì ông ta vẫn tốt hơn nhiều.

- Trang tiên sinh, ngài phát cho chúng tôi thiết bị y tế, khiến hàng năm chúng ta đều có thể cứu giúp hơn mười đứa trẻ bị bệnh tim bẩm sinh. Ngay cả bệnh viện quận, cũng thường xuyên chuyển một vài bệnh nhân tới đây. . .

Sắc mặt Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân tốt hơn nhiều so với trước kia. Có thể thấy bệnh nhân được cứu chữa, đây là chuyện mà mỗi một người công tác trong ngành y tế có lương tâm đều cảm thấy vui vẻ nhất. Mà những thay đổi này đều là do Trang Duệ mang đến .

- Ha hã, không nói những điều này nữa. Đúng rồi, tình hình thôn Dát Mã thế nào vậy? Bí thư Luân Châu, ngày mai có thể phái một người dẫn đường, đi cùng với chúng tôi tới thăm thôn Dát Mã được không?

Lúc trước, Trang Duệ quyên tặng tài vật và dựng lên trường Tiểu học Hi Vọng, cũng không phải vì chút thanh danh như vậy. Hẳn lập tức cười chuyển đề tài. Đối với hắn, sơn thôn mỹ lệ giống như bức tranh kia, mới thật sự đáng để quan tâm.

- Cảm ơn Trang tiên sinh đã quan tâm. Thôn Dát Mã tốt lắm. Hơn một năm nay, có rất nhiều du khách đi tới nơi đó. Cuộc sống của người dân trong thôn đều tốt lên. Đúng rồi, chúng tôi xây dựng một phòng khám lưu động ở đó. Người dân trong thôn có bệnh gì nhẹ, không cần rời khỏi núi đến bệnh viện nữa. . . (

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, Luân Châu giới thiệu sơ qua cho hắn biết về tình hình dưới thôn Dát Mã. Lạt Ma chuyển thể xuất hiện, khiến sơn thôn hẻo lánh nhỏ kia trở thành thánh địa trong cảm nhận của rất nhiều người dân Tây Tạng.

Bí thư Luân Châu còn chưa dứt tiếng, Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân đã nói:

- Trang tiên sinh, ngày mai tôi sẽ đi cùng các người. Đúng lúc phòng khám lưu động của bệnh viện chúng tôi muốn tới thôn Dát Mã một chuyến. Vậy chúng ta cùng đi. . .

- Tốt, nếu vậy thì không thể tốt hơn. Ngày mai chúng ta cùng đi. . .

Nghe được Lạp Ba Thứ Nhân nói xong, Trang Duệ lập tức đáp ứng xuống. Đã mấy năm trôi qua, có thể cùng người quen cũ bước trên vùng đất quen thuộc , đây là một chuyện thực sự khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Sáng sớm hôm sau, Lôi Lôi và Tần Huyền Băng được nghỉ ngơi đầy đủ tinh thần đều đã khôi phục trở lại. Sau khi tới chờ phòng khám lưu động của bệnh viện ra, một hàng bốn chiếc xe tiến về phía Đại Tuyết Sơn..

Vì thể hiện sự coi trọng của chính phủ địa phương đối với chuyến đi lần này của Trang Duệ chuyển. Bí thư Luân Châu đặc biệt phái Chủ nhiệm văn phòng huyện ủy cùng đi, ngồi ở trên xe Trang Duệ.

Ngoài ra còn có mấy đồng chí ở phòng huyện Công an, sau khi đoàn xe của Trang Duệ ra khỏi thành liền chạy lên phía trước. Đây cũng là do sự sắp xếp của Bí thư Luân Châu. Có vài trường hợp có cảnh sát ở bên cạnh, vẫn khá hữu dụng.

- Chủ nhiệm Phổ Bố, chính phủ các anh đã làm được rất nhiều việc nhỉ?

Sau khi đoàn xe chạy ra khỏi thị trấn, Trang Duệ phát hiện, đường đi thông tới Đại Tuyết Sơn, đã từng được sửa chữa lại. Trông tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Trên con đường này cũng không tính là rộng lắm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy tăng lữ độc hành và người dân Tây Tạng với vóc dáng tiêu tụy, đi tới sơn thôn nhỏ nơi Lạt Ma chuyển thể để hành hương.

- Ha hã, trước kia không có cách nào, hiện tại có nhiều thứ đã đỡ một chút. Bí thư Luân Châu đã cho tu sửa lại con đường này. Chủ nhiệm Phổ Bố đại khái khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi. Trên mặt có vẻ hồng hào đặc biệt của người cao nguyên, nói chuyện hết sức chất phác.

Sau khi ghe Phổ Bố nói xong, Trang Duệ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nếu muốn giàu, trước phải sửa đường. Lờn này nói lên thì dễ dàng, nhưng làm thì lại rất khó...

Bởi vì Tây Tạng có vị trí địa lý độc đáo. Sửa đường ở khu vực Tây Tạng tuyệt đối là một công việc có phiêu lưu cực cao. Mấy chục năm trước, nhà nước cho xây dựng con đường sắt và đường quốc lộ xuyên qua Tây Tạng, không biết mai táng bao nhiêu hài cốt của công nhân sửa đường.

Chủ đề của Trang Duệ có chút nặng nề, Phổ Bố gật đầu không trả lời. Bầu không khí trên xe trở nên yên tĩnh. Nhưng điều này không duy trì bao lâu. Sau khi xe tới thảo nguyên tầm nhìn trống trải. Phía trước, hình dạng Tuyết Sơn xuất hiện rõ nét trước mặt mọi người.

Ngoại trừ Bành Phi ra, mấy người còn lại đều là lần đầu tiên tới Đại Tuyết Sơn. Nhìn phía xa, Tuyết Sơn không ngừng tiến lại gần, mấy người phụ nữ trên xe cầm bộ đàm lú lút tán gẫu không ngừng.

- Trang tiên sinh, các vị phải đi bộ vào từ đây thôi. Con đường này, thật sự là quá khó khăn tu sửa...

Khi tới lối vào núi, trên mặt Phổ Bố tỏ ra ngại ngùng. Đường chỉ có thể sửa đến đây. Nếu tiếp tục sửa vào bên trong sẽ phải tiêu tốn rất nhiều tiền của, mà một huyện nhỏ như của bọn họ không có khả năng gánh vác được.

- Được, không thành vấn đề. Tất cả mọi người xuống xe...

Trang Duệ cầm bộ đàm nói một câu, sau đó mở cửa xe đi xuống, ngẩng đầu thoáng nhìn về phía bầu trời. Trong lòng Trang Duệ không khỏi có chút nghi hoặc.

Theo lý thuyết với linh tính của Tiểu Kim, mình đã đi đến đây, hẳn là nó sẽ đến nghênh đón mình chứ? Nhưng vì sao trên bầu trời không thấy bóng dáng của nó vậy?

- Đồng Băng, năm đó con báo tuyết kia đã tiễn tôi đến đây.

Chu Thụy và đám người Bành Phi giúp đỡ người bên xe bệnh viện khuôn vác thiết bị. Trang Duệ không đềbs hỗ trợ, mà nhìn bức tường đá bên khe núi. Hẳn nhớ rất rõ ràng hình dáng của báo tuyết năm đó khi mình rời đi.

- Đúng vậy, con báo tuyết kia có linh tính tốt, còn có hai con Kim Điều bay rất xa theo xe của chúng ta.

Lần trước Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân đi cùng với Trang Duệ. Mấy con động vật kia, để lại cho ông ta một ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Hiện tại Bạch Sư còn đang ở đây, nhưng mấy con động vật ngoài ngọn núi kia, lại không biết đã thế nào?

- Thật ra tôi từng nghe Trang Duệ nói qua nhiều lần về nó. Lần này chúng ta bắt nó mang về có được không?

Tần Đồng Băng nhẹ nhàng cầm tay Trang Duệ. Cô có thể cảm giác được, chồng mình có tình cảm đặc biệt đối với nơi này.

- Ha hã, vẫn là thôi đi. Báo tuyết rời khỏi Tuyết Sơn, không thể gọi là báo tuyết

Trang Duệ lắc đầu nở nụ cười. Sau khi thấy vật tư trên xe bên kia đều được dỡ xuống xong, hắn nói:
- Đi thôi, chuẩn bị đi vào núi. Ừ, cái gậy này em cầm lấy. Đường không dễ đi đâu.

1149. Chương 1148 + 1149: Vết Thương Do Súng Bắn.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1148 + 1149: Vết thương do súng bắn.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Ngẩng đầu nhìn lên không trung lần nữa, Trang Duệ có chút thất vọng. Chỉ có điều khi hắn lấy ba lô của mình từ trên xe xuống, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim kêu lãnh lút.

- Là Tiểu Kim sao?

Trang Duệ vội ngẩng đầu lên. Hắn thấy từ ngọn núi ở phía sau khe núi bay ra hai bóng đen. Hắn lập tức mừng rỡ, vội vàng đóng cửa xe lại, cánh tay bắt đầu khua lên trong không trung

Dát

Trên bầu trời, sau khi thân ảnh kia bay xoay trên đầu một người một lúc, Tiểu Kim mới chột lao xuống. Mà một con Kim Điều khác, lại bay vòng vòng trên không trung thật lâu, không bay xuống.

- Trang Duệ,... Đó có phải là cha mẹ của Tiểu Kim phải không?

Thiếp Mộc Nhi ở trên xe Bành Phi, vẻ mặt mong chờ, nhìn lên bầu trời Kim Điều. Chuyến này hắn có không được ấu trĩ, liền muốn hăng hái tranh giành cha mẹ Kim Điều không chịu bỏ qua. Nếu bọn chúng không ấp trứng thành hóa tiểu điều, Trang Duệ cũng không có cách nào.

Trang Duệ nhìn chằm chằm một hồi vào không trung, mở miệng nói:

- Hình thể của nó lớn hơn một chút, hẳn là cha của Kim Điều. Hắc, Thiếp Mộc Nhi đại ca, vận khí của đại ca hình như không tồi. Chỉ có một con Kim Điều tới đón chúng ta. Vậy chúng ta còn một con nữa, rất có thể đang cho chim con ăn...

Khi hai người nói chuyện, Tiểu Kim từ trên không trung bay xuống đã dừng lại ở bãi cỏ trước mặt Trang Duệ. Chỉ có điều khi nó hạ xuống đất thân thể thoắt có chút lảo đảo.

- Tiểu Kim, vì sao bây giờ mới qua? Có phải lâu không nhìn thấy cha mẹ nên quá hưng phấn hay không?

Trang Duệ quen tính vươn tay chuẩn bị vuốt ve Tiểu Kim, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Khi Tiểu Kim còn chưa hoàn toàn thu cánh lại, nó đứng thẳng trên một chân. Không ngờ trên đùi còn có vết máu, dính sền sệt.

Máu dính bết cả vào lông chim.

- Sao lại thế này? Tiểu Kim, ai làm ày bị thương? Bành Phi, lấy chút nước sạch đến đây. Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân, ngài xem cho.

Trang Duệ tiến lên ôm lấy Tiểu Kim, đặt thân thể nó nằm ngang trên mặt đất, đồng thời đưa một chút linh khí vào trong cơ thể nó. Sau khi tra xét một lúc, hắn mới cảm thấy yên lòng. Tiểu Kim chỉ bị thương ở đùi, thật ra không nguy hiểm tới tính mạng.

- Trang ca... Là vết thương do súng bắn!

Bành Phi cầm túi nước chạy tới. Sau khi hắt dùng nước sạch rửa vết thương trên đùi của Tiểu Kim xong, sắc mặt thoát nhìn cũng trở nên có chút khó coi.

Trên đùi to khỏe của Tiểu Kim, rất rõ ràng có vết đạn. từ giữa hai chân bắn xuyên xuống.. May mắn chính là, một phát này không tổn thương đến xương cốt. Nếu không, Tiểu Kim căn bản không thể đứng thẳng trên mặt đất.

- Trang tiên sinh, ngài để tôi. Để tôi băng bó cho nó trước đã.

Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân cũng cầm túi cứu thương chạy tới. Khu Tây Tạng có rất nhiều địa phương đều dựa vào chăn thả bò dê mà sống. Cho nên những bác sĩ này, chẳng những chữa bệnh cho người, một đám càn chiếu cố tới công tác của bác sỹ thú y. Đối với việc xem bệnh cho súc vật cũng không mấy xa lạ.

Trang Duệ vừa lấy tay đề lên Tiểu Kim vẫn đang giãy dụa, vừa bảo Lạp Ba Thứ Nhân bôi thuốc băng bó cho nó, cũng vừa ngẩng đầu lắng lẽ phóng linh khí về phía không trung. Hắn muốn xem thử cha Kim Điều đang ở trên không trung có bị thương hay không.

Kết quả khiến Trang Duệ nhẹ nhàng thở ra. Con Kim Điều đang bay vòng vòng trên không trung kia, trên người không có bất kỳ vết thương nào. Chỉ có điều suy nghĩ đến một khả năng có thể xảy ra, trong lòng Trang Duệ lại trở nên lo lắng.

Mẹ của Tiểu Kim không xuất hiện. Mặc dù có thể giống như lời Trang Duệ đã nói, nó đang cho chim con ăn, nhưng cũng có thể đã bị bắn chết. Điều này khiến sắc mặt Trang Duệ càng trở nên khó coi.

Trang Duệ xoay người lại, nhìn Phổ Bố và vị Phó trưởng phòng của phòng công an huyện, chất vấn nói:

- Chủ nhiệm Phổ Bố, trưởng phòng Ba Tang, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ các anh không tuyên truyền luật bảo vệ động vật sao?

Vết thương do súng bắn, nhất định là do con người tạo ra. Nghĩ tới việc mẹ của Tiểu Kim không xuất hiện và con báo tuyết sống trên Đại Tuyết Sơn, Trang Duệ hận không thể lập tức bay đến trên Tuyết Sơn, đi tìm tung tích của chúng nó. xem tại

- Tiên sinh, ngài, ngài cũng biết, công tác ở khu Tây Tạng rất khó thực hiện được. Chỉ có điều mấy năm nay chúng ta luôn luôn tuyên truyền luật cấm săn bắn bảo vệ động vật hoang dã.

Phổ Bố giải thích vài câu. Chỉ có điều nhìn vết thương trên đùi Kim Điều, hắn cũng nói không được nữa. Sự thật đã xảy ra trước mắt. Đây thực sự là do bọn họ không làm tròn công tác của mình.

Sau khi nghe Phổ Bố nói xong, Trang Duệ không khỏi cười khổ một tiếng. Từ sau lần lần đầu tiên vào Tây Tạng, Chu Thụy đã thoải mái dùng súng ống đạn dược. Điều này có thể nhận ra chuyện súng ống lan tràn ở trong khu Tây Tạng này là chuyện có thật.

Từ sau khi giải phóng, Tây Tạng đã bắt đầu tiến hành thu hồi súng ống, cấm vận chuyển súng ống. nhưng bởi vì dân chăn thả thường nằm ngoài phạm vi an toàn, nên cho tới tận hôm nay, rất trong nhà nhiều dân chăn thả đều còn có giấu súng ống. Điều này cũng không có cách nào nói ra miệng được.

Nhìn vết thương của Kim Điều, Trang Duệ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

- Đây là do người ngoài làm. Các thôn dân trong thôn Dát Mã đều biết con Kim Điều này, chắc chắn sẽ không nổ súng bắn nó.

Khi rời đi thôn Dát Mã, Trang Duệ để lại cho người nơi đó không ít tiền, chính là để sau này khi Kim Điều và báo tuyết ở trên Đại Tuyết Sơn không có thực vật để sinh sống, có thể ăn một ít bò dê trong thôn. Hắn tin tưởng người dân trong thôn này chất phác đã nhận tiền, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì gây tổn thương cho Kim Điều và báo tuyết.

- Nhất định là đám người săn trộm.

Ánh mắt Trang Duệ lộ ra hàn quang. Hắn mang hi vọng đến đây gặp lại bạn cũ, không ngờ được lại gặp phải tình huống này.

Trưởng phòng công an Ba Tang vẫn không nói gì. Sau khi xem qua vết thương của Kim Điều, ông ta cũng gật đầu, mở miệng nói:

- Thời gian trước có người từng tố cáo, nói ltrong huyện có một vài phần tử săn trộm. Chúng ta đã cho người tiến hành điều tra vây bắt, nhưng bọn họ đã chạy mất.
- Trang tiên sinh, từ vết thương của con Kim Điều này cho thấy, hẳn là chuyện xảy ra không lâu. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được đám người săn trộm này. Ngài yên tâm...

1150. Chương 1150 + 1151: Người Săn Trộm

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Trưởng phòng công an huyện Ba Tang biết Trang Duệ là người khách tôn quý nhất của bọn họ. Trước mặt Trang Duệ, ông ta liền ra lệnh.

- Lạc Tang cậu trở về thông báo với đại đội cảnh sát hình sự, bảo bọn họ tới ngăn chặn ở lối vào núi. Người khác theo tôi vào núi. Nhất định phải bắt được bọn họ.

Lần này Trưởng phòng công an Ba Tang chỉ dẫn theo bốn người đến đây. Chỉ có điều trong tay tất cả mọi người đều có vũ khí. Nếu không phải gặp được đám người săn trộm với quy mô lớn. Thật ra bọn họ không sợ đối phương.

Nhìn trước mặt Ba Tang gầy yếu và mấy cảnh sát này, Trang Duệ không thể điều tra lác đầu, mở miệng nói:

- Bành Phi, anh Chu, các anh cùng đi với Trưởng phòng công an Ba Tang. Trưởng phòng công an Ba Tang, bọn họ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, có lẽ có thể giúp đỡ một vài chuyện...

Hiện nay, mặc kệ là trộm mộ vẫn săn trộm, các phần tử tội phạm đó đều dùng tới súng công nghệ cao. Trang Duệ cũng không muốn ở trong này gây ra vụ thảm án gì. Như vậy hẳn cũng cảm thấy có lỗi đối với người nhà của mấy vị cảnh sát này.

Trong khu vực mình quản lý lại thấy đám người săn trộm, đồng thời còn tổn thương đến động vật do người khác bọn họ tôn kính nhất nuôi dưỡng. Điều này khiến trưởng phòng Ba Tang hết sức phẫn nộ. Sau khi phân khó xong mọi chuyện, ông ta liền dẫn theo các cảnh sát tiến vào khe núi.

tuy rằng lo Trang Duệ lắng báo tuyết Tuyết Sơn và con Kim Điều mẹ kia, nhưng đi theo hẳn còn có mấy người phụ nữ và Tần Huyền Băng. Hẳn không có cách nào tự mình đi trước, chỉ có thể để Bành Phi và Chu Thụy đi theo trưởng phòng Ba Tang, chạy tới thôn Dát Mã trước tìm hiểu tình hình một chút.

Tần Huyền Băng thấy trên đùi Kim Điều bị súng bắn thương và sắc mặt Trang Duệ âm trầm như vậy, không khỏi có chút lo lắng hỏi:

- Trang Duệ, anh nói liệu con báo tuyết kia có việc gì không? Hay là.... anh và trưởng phòng Ba Tang cùng nhau đi trước đi... đọc truyện mới nhất tại .

Đã sống với Trang Duệ tới bốn, năm năm, tuy rằng Tần Huyền Băng không biết chuyện dị năng trong mắt Trang Duệ, nhưng cô hiểu dường như ông xã có một chút bản lĩnh mà người thường không thể không bì kịp.

Cho nên đối với chuyện Trang Duệ xuất ngoại lần lượt gặp phải nguy hiểm, Tần Huyền Băng cũng không cần phải quá lo lắng như vậy. Cô chỉ có chút oán hận vì không thể giữ hẳn cho riêng mình và con gái mà thôi.

- Không có việc gì, Bành Phi đi theo là được rồi. Chúng ta đi nhanh một chút đi...

Trang Duệ lắc đầu. Con đường đi tới thôn Dát Mã này hết sức khó đi. Thậm chí có đoạn ở lưng chừng núi đường hẹp quanh co. Nếu chẳng may Tần Huyền Băng và Lôi Lôi xảy ra sự cố bất giờ, bấy hẳn thật sự là trăm chết, không ai chuộc.

Sau khi tiến vào khe núi, phong cảnh phần lớn chưa bị con người khai thác và phát triển, tuy rằng phong cảnh mỹ lệ khác thường, nhưng tất cả mọi người không có tâm tình thưởng thức. Một đám vội vã bước, đi theo dấu chân của đội đi phía trước.

Hơn ba giờ sau, đám người Trang Duệ bước tới dưới chân núi cách sơn thôn không xa. Mây nhẹ thoáng bay qua ngọn núi trước mặt. Phía dưới giống giống như một bức tranh Thế Ngoại Đào Nguyên nên thơ.

- Phanhh... Bang bang!

Bỗng nhiên, vài tiếng súng từ phía sau triền núi truyền tới.

- Dát..., cạc cạc!

Hai con Kim Điều vốn bay quanh phía trên đầu đoàn người Trang Duệ, vừa nghe thây tiếng súng sau, cũng hai cánh vỗ mạnh, bay nhanh về phía triền núi kia.

- Tiểu Kim, quay trở về!

Trang Duệ thấy thế giật mình kinh hãi, vội vàng dùng linh khí an ủi hai con Kim Điều đang bay trên không trung một chút.

Tuy rằng này hai con vật này đều sống ở Tuyết Sơn nhiều năm, chính xác là tồn tại cao nhất đối với thực vật. Nhưng đối mặt với súng ống của con người, chúng nó giống như sơn dương đợi làm thịt, căn bản không có bất kỳ lực đánh trả nào.

- Tiểu Kim, đi theo Huyền Băng đi, che chở tốt cho bọn họ...

Sau khi gọi Kim Điều về, Trang Duệ dặn dò nó một câu, sau đó nhìn về phía sau, nói:

- Thiếp Mộc Nhi, Vĩ ca, Lưu Xuyên, các anh đi theo Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân. Tôi muốn đi trước xem sao...

Tiếng súng đã khiến Trang Duệ chấn động. Tiếng súng vang lên từ cách đó chừng 10 km, Trang Duệ không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Người bên mình có bị thương hay không? Nếu chạy tới sớm một bước, có lẽ có thể giúp được bọn họ.

Có Lạp Ba Thứ Nhân là người sống lâu năm ở Tây Tạng, hơn nửa đoạn đường phía sau kỳ thật không có nguy hiểm gì. Hắn có thể hoàn toàn an tâm về sự bình an của bọn họ.

Nghe Trang Cao nói xong, Lưu Xuyên huy vũ khẩu súng lục trong tay, nói:

- Đầu gối, an tâm đi. Lúc đó, chẳng phải chúng tôi có súng sao? Bản thân anh phải cẩn thận một chút...

Cây súng này là do trưởng phòng Ba Tang để lại. Sự an toàn của đoàn người trong đoạn đường phía sau vẫn do Lưu Xuyên gánh vác. Dọc đường đi, anh ta đã sớm nóng lòng muốn thử. Nếu không phải Trang Duệ ngăn cản, Lưu Xuyên đã sớm lấy ra luyện tập trước với đàn dê núi kia.

- Các anh phải tự mình chú ý một chút...

Trang Duệ gấp gấp nói một tiếng, thân thể liền rất nhanh vọt đi. Một cái bóng màu trắng theo sát phía sau Trang Duệ. Bạch Sư với dáng vẻ khổng lồ chạy ở trên sơn đạo, có vẻ linh động khác thường.

Hai thân ảnh rất nhanh biến mất giữa những lùm cây ở sườn núi, mọi người phía sau cũng bước nhanh hơn, tiến về phía thôn Dát Mã. Có tiếng súng có lẽ đã có người bị thương. Có lẽ đội chữa bệnh chuyển này đúng lúc có thể phát huy công dụng.

Đoàn người phía sau không hề chậm bước, Trang Duệ và Bạch Sư toàn lực chạy xuống. Tiếng động vừa mới phát ra, nằm ở phía bên kia sơn lương. Rất xa có thể thấy con đường rẽ vào sơn thôn. Thậm chí ngay cả người trong thôn đều có thể nghe được những tiếng đó.

Đứng ở chỗ cao, Trang Duệ có thể thấy rõ ràng, tuyết từ trên Tuyết Sơn chảy xuôi xuống, uốn lượn thành dòng chảy quanh co. Thôn trang ở bên cạnh hồ nhỏ, dưới ánh mặt trời, giống như tấm gương phản chiếu ra những hào quang, in hình trời xanh mây trắng trong đó.

Chỉ có điều số nhà gỗ trong thôn trang, nhiều hơn so với mấy năm trước. Dọc ven hồ có một gian nhà tròn mới. Nói vậy chuyển thể linh đồng đã gần như gần cách nơi này với thôn trang, cũng thực sự có chuyển biến tốt.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc này, trong lòng Trang Duệ cũng có vài phần kích động. Nếu không phải đám người săn trộm đến đây, chỉ sợ Trang Duệ sớm đắm chìm trong đó.

Ngao... ngao ngao!

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

1151. Chương 1150 + 1151: Người Săn Trộm

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1150 + 1151: Người săn trộm

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trở lại nơi quen thuộc, Bạch Sư cũng tỏ ra phần chán khác thường, ngửa đầu hú dài. Ngay lập tức, tiếng chó trong thôn đang sủa chợt ngừng lại. Trong trời đất chỉ còn lại tiếng rống trầm mà hùng tráng của Bạch Sư.

- Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa giỡn nữa. Nhanh qua xem đã xảy ra chuyện gì...

Trang Duệ tức giận vỗ nhẹ một cái vào đầu Bạch Sư, sau đó đứng dậy chạy về phía cửa thôn. Khi tiến tới cách thôn trang còn hơn mười thước, hơn hai mươi người dân từ trong thôn chạy vội ra.

Phía sau mấy người thôn dân, còn có vị trưởng thôn lớn tuổi kia. Đã hơn một năm không thấy, trên mặt lão nhân lại thêm rất nhiều nếp nhăn. Chỉ có điều ánh mắt kia, vẫn sáng ngời đầy cơ trí.

- Lão trưởng thôn, tôi lại đến quấy rầy các người...

Thấy lão nhân đang cầm khăn ha-đa đi về phía mình, Trang Duệ vội vàng đi nhanh tới đón, khẽ cúi lưng, để lão nhân quàng chiếc khăn ha-đa lên cổ hắn.

Nói như vậy, kính hiến khăn ha-đa cho khách nhân, hẳn là việc làm trang trọng nhất của thôn trang đối với người trẻ tuổi. Nhưng Trang Duệ đối với thôn trang này, có ý nghĩa rất đặc biệt, cho nên lão nhân tự mình đeo khăn ha-ra cho Trang Duệ. Đây cũng chính là lễ tiết tôn quý nhất của bọn họ.

Tuy rằng không hề có một lời nói nào, nhưng Trang Duệ có thể cảm giác được sự hoan nghênh và cảm ơn của các thôn dân đối với hắn. Hắn liền cười và nói với lão nhân vài câu chúc phúc cát tường xong, ánh mắt Trang Duệ nhìn về phía đám người kia. Hắn muốn tìm một người hiểu được Hán ngữ, hỏi một chút xem đám người Ba Tang và Bành Phi đi chỗ nào?

- Đón Châu Thứ Nhân...

Bỗng nhiên ánh mắt Trang Duệ sáng lên. Hắn thấy được người hướng dẫn du lịch lần trước. Hắn vội vàng đỡ lão nhân, đi về phía Đón Châu Thứ Nhân.

Chỉ có điều không đợi Trang Duệ hỏi, thân ảnh đám người trưởng phòng Ba Tang cũng hiện ra ở phía sau đám người đó, đi về phía Trang Duệ.

Trang Duệ bắt chập những lời chào hỏi nhiệt tình của các thôn dân, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Trưởng phòng Ba Tang, vừa rồi mới có tiếng súng phát ra. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?

Người vây xung quanh thật sự rất nhiều. Ba Tang liếc mắt nhìn xung quanh một cái, nói:

- Trang tiên sinh, vào thôn trang rồi nói sau...

Nghe ba tang nói xong, đám người vây xem dần dần tản đi, chỉ còn lại lão thôn trưởng và Đồn Châu Thứ Nhân và người đại diện trong thôn trang, đi theo đoàn người Trang Duệ tiến vào một gian phòng.

Sau khi đi vào trong phòng, không đợi Trang Duệ truy hỏi, trưởng phòng Ba Tang liền mở miệng nói:

- Trang tiên sinh, trước hết tôi báo cáo với ngài một chút về tình hình đã xảy ra. Chuyện là như vậy...

Hoá ra, sau khi đoàn người Ba Tang đến trong thôn trang, trực tiếp liền tìm lão thôn trưởng, hỏi ông ta xem gần đây có người nào đáng khả nghi vào trong thôn hay không.

Tuy rằng Lão thôn trưởng đã lớn tuổi, nhưng kỳ thật không hồ đồ. Sau khi nghe Ba Tang hỏi, thật sự nghĩ tới mấy người khả nghi.

Hôm trước, trong một căn nhà gỗ mới được xây dựng ở gần thôn, có tổng cộng sáu người đến ở. Người nào cũng mang theo rất nhiều đồ. Theo như bọn họ nói, là bọn tới nơi này là muốn trèo lên Tuyết Sơn, thuận tiện chiêm ngưỡng nơi Lạt Ma chuyển thế.

Chỉ có điều sau khi mấy người này đến đây, căn bản không hề tới thăm nơi Lạt Ma chuyển thế, mà sáng sớm ngày hôm sau, liền lên Tuyết Sơn. Đồng thời bọn họ cũng không hề gọi người trong thôn trang đi theo hướng dẫn du lịch.

Vốn điều này cũng không có gì, người đến thôn trang này, ngoại trừ chiêm ngưỡng nơi Lạt Ma chuyển thế ra, chính là leo lên Tuyết Sơn. Chỉ có điều lão thôn trưởng cẩn thận suy nghĩ phát hiện. Đêm qua, khi ra ngoài là sáu người. Nhưng khi trở lại chỉ có năm người.

Đồng thời cánh tay phải của một người trong số bọn họ, rõ ràng có vết máu và đã được quấn băng. Lão thôn trưởng từng có lòng tốt hỏi thăm vài câu, xem bọn họ có muốn mời bác sĩ trong thôn trang tới khám hay không. Không ngờ lại bị mấy người này kích động cự tuyệt.

Người leo lên Tuyết Sơn, thường xuyên có người ngã xuống bị thương. Khi đó lão thôn trưởng không để ý mấy. Nhưng hiện tại nghe trưởng phòng Ba Tang vừa hỏi, lập tức nói ra nghi ngờ của mình.

Vừa nghe lão thôn trưởng nói ngày hôm qua sau khi đoàn người này trở về, liền không ra ngoài nữa, trưởng phòng Ba Tang quyết định lập tức bắt đám người này. Hai bên đều là năm người, nếu không bị dùng mưu kế, vẫn có cơ hội thành công bắt được bọn họ.

Sau khi mấy người kiểm tra súng ống, lặng yên không một tiếng động đánh bọc sườn vào hai bên nhà gỗ. Chỉ có điều khi Bàn Phi đá vắng cửa phòng, xông thẳng vào trong, mới phát hiện, trong nhà gỗ căn bản không có một bóng người.

Trưởng phòng Ba Tang quan sát kiểm tra căn nhà gỗ một hồi. Từ phần nước thừa trong chén trà đặt trên bàn còn ẩm có thể cho ra kết luận, khẳng định đối phương mới rời khỏi không lâu. Cùng lúc đó, Chu Thụy cũng phát hiện sau nhà có dấu chân hỗn amk.

Theo dấu chân mọi người đuổi theo, cũng đi thông lên Tuyết Sơn. Sau khi đuổi theo mấy phút, bọn họ thấy khoảng năm trăm mét phía trước, có bóng dáng của mấy người.

Ngay lập tức trưởng phòng Ba Tang liền nổ súng cảnh báo, muốn mấy người kia xuống. Không ngờ được đối phương trực tiếp bắn thẳng về phía bọn họ. Nếu không phải phía trước bọn họ có tảng đá lớn chắn, chỉ sợ trưởng phòng Ba Tang đã phải hi sinh vì nhiệm vụ này. Đây cũng là tiếng súng mà Trang Duệ nghe thấy.

Thấy đối phương có vũ khí tự động, để tránh thương vong, Ba Tang để lại hai người trấn thủ ở lối ra khỏi Tuyết Sơn đi thông tới thôn trang. Hắn quyết định trước hết rút người về đây. Theo suy đoán trở lại thôn trang, đúng lúc gặp được Trang Duệ đi tới.

Bàn Phi dường như có chút bất mãn đối với mệnh lệnh rút về của trưởng phòng Ba Tang. Chờ sau khi Ba Tang nói xong, hắn mở miệng nói:

- Trang ca, đối phương tổng cộng chỉ có năm người. Theo tôi nghĩ, chỉ cần tôi và anh Chu lên, nhất định sẽ bắt được tất cả bọn họ...

- Vô nghĩa, cậu tưởng mình cái gì cũng có thể làm sao? Ở trên Tuyết Sơn lại không cây cối. Cậu có thể tránh được mấy phát súng?

Trang Duệ tức giận trừng mắt nhìn Bành Phi một cái. Tiểu tử này thật sự tưởng rằng bộ đội đặc chủng đã là thiên hạ thiên hạ sao?

- Chúng ta không lên, bọn họ lại không xuống, vậy phải làm sao bây giờ?

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, Bành Phi bĩu môi. Theo hắn thấy, tuy rằng tấn công dựa vào sức mạnh có tính nguy hiểm nhất định. Nhưng mượn nham thạch trên núi che chắn, hắn vẫn có khả năng đánh ngã mấy tên săn trộm này.

- Không xuống? Sao cậu biết bọn họ không xuống chứ?

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười, quan sát căn phòng một chút. Sau đó, hắn chỉ vào một chỗ góc, nói:

- Thấy không, những lều trại và mọi thứ khác đều chưa mang đi. Cậu cho là bọn họ đều là siêu nhân, có thể ở trên núi tu luyện thành tiên sao?

Tuyết Sơn nhiều năm tuyết đọng không tan. Cho dù bây giờ đang là ba tháng mùa xuân, nhưng ở trong này, ban đêm nhiệt độ vẫn giảm xuống dưới không độ. Càng không cần phải nói tới chuyện tiếp tục lên Đại Tuyết Sơn. Nơi đó tuyết đối là nơi nước đóng thành băng.

Đám săn trộm này đi gấp rút như vậy, ngoại trừ mang theo súng ống ra, các vật phẩm khác trên cơ bản đều bỏ lại trong phòng. Trang Duệ không tin, đám người kia có khả năng ở trên Tuyết Sơn lâu, chịu đựng được cái lạnh dưới không độ.

Trang Duệ cũng không sợ bọn họ vượt qua Tuyết Sơn tìm đường khác để đi xuống. Bởi vì hiện tại đã là buổi chiều. Đám người kia căn bản không có khả năng vượt qua Tuyết Sơn trong nhiệt độ không khí đột nhiên giảm mạnh như vậy.

Cho nên chỉ cần bảo vệ con đường xuống núi, hình thành cục diện ôm cây đợi thỏ. Trừ phi bọn họ cam tâm tình nguyện ở trên núi bị đông chết, nếu không nhất định sẽ thành thành thật thật xuống dưới núi.

1152. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1152 - 1155: Nội chiến

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Ô, vậy cũng đúng. Cục cực khổ khổ đi lên liều mạng với bọn họ, chẳng thà ở dưới chân núi uống rượu ôm cây đợi thỏ. Trang ca, sách lược này của ngài thật tốt.

Sau khi Bành Phi nghe Trang Duệ nói xong, cẩn thận suy nghĩ, không khỏi vỗ chân trầm trồ khen ngợi. Ngược lại không phải hắn không thể tưởng tượng được chủ ý này, chỉ có điều có một thời gian không động đao động súng, cảm thấy trong lòng thật sự ngứa ngáy, căn bản sẽ không có suy nghĩ về phương diện này.

- Đây không phải là sách lược của tôi mà là chủ ý của trưởng phòng Ba Tang. Tôi chẳng qua là bắt chước lời người khác thôi...

Trang Duệ kín đáo nâng trưởng phòng Ba Tang lên. Sự thật đúng là như thế. Ba Tang để hai người bảo vệ ở đường rời khỏi núi, cũng cần nhắc đến nhân tố này. Trưởng phòng Công an huyện cũng không phải dễ làm.

- Trang ca, vậy cứ theo như lời ngài nói để xử lý...

Bành Phi đứng dậy, vừa cười vừa nói:

- Ha ha, tôi đi mua hai con dê, nướng xong cầm đến sơn khẩu ăn. Mẹ nó, phải khiến bọn khốn kia thêm chết mới được.

Nơi sơn khẩu bất luận ra hay vào, địa thế đều khá hẹp. Đám người Bành Phi muốn tấn công đi lên khó, mặt khác người muốn xuống cũng không dễ dàng. Cho nên chỉ cần bí mật chú ý, bảo vệ tốt sơn khẩu, đám người săn trộm trên núi muốn xuống dưới cũng không có biện pháp gì tốt.

Mặt trời chậm rãi lặn xuống phía tây. Hình bóng Đại Tuyết Sơn nằm ở phía tây, dần dần trở nên lạnh hơn. Gió núi gào thét, nhiệt độ không khí từ 7, 8 độ ban ngày đột nhiên giảm xuống dưới 0 độ.

Ở trên sườn núi, cách sơn thôn dưới chân núi, có một đồng lửa trại. Bốn người vây quanh đồng lửa trại còn lạnh đến mức run rẩy. Còn có một người trong đội ngũ chỉ khoác một cái áo quân phục duy nhất, đứng ở nơi trống trải quan sát tình hình dưới chân núi.

Bên cạnh lửa trại, một người đàn ông thấp bé khoảng ba mươi tuổi, trong lòng lo lắng, cẩn thận quan sát người đàn ông mặt sẹo bị băng bó quanh vai, nói:

- Đại ca, trời lạnh quá. Đại ca còn có cái gì ăn được nữa không?

- Con mẹ nó, cậu lúc nào cũng chỉ biết ăn, ăn. Muốn ăn tự kiếm lấy mà ăn.

Người có vóc dáng nhỏ hơn vừa nói xong, mặt người đàn ông mặt sẹo liền tối sầm lại, trở nên hung ác. Hắn đứng lên đập một cước khiến người kia ngã xuống đất, thuận tay rút dây thắt lưng, hung hăng quất vào người có vóc dáng thấp bé kia.

- Đại ca, tha mạng, tha mạng. Cái này, cái này cũng không trách tôi được. Tôi nhìn thấy công an liền trở lại báo cáo. Tôi vì sao biết bọn họ chỉ có bốn năm người chứ...

Người có vóc dáng thấp nhỏ kêu những tiếng kêu thê lương lẫn lộn một hồi. Trong núi, tiếng động truyền đi rất xa. May mắn đám người này đang ở khu vực tuyết đọng chưa bao trùm tới. Nếu không, nói không chừng sẽ khiến cho tuyết lở.

- Mẹ nó, không biết, không biết. Chính bởi vì cậu không biết, mới khiến các huynh đệ bị vây ở chỗ này. Lão tử đánh chết cậu...

Lời nói của người có vóc dáng thấp bé khiến người đàn ông cao lớn càng thêm tức giận. Hắn dùng sức, giơ cao thắt lưng liên tục quất xuống. Tuy rằng người có vóc dáng thấp nhỏ mặc dày, vẫn thấy đau lại càng thêm lẫn lộn.

- Hồ tử ca, Thôi được rồi, đánh chết hắn cũng không có tác dụng. Chúng ta suy nghĩ nên làm thế nào để xuống núi thì tốt hơn.

Một người ngồi ở bên cạnh đồng lửa này giờ không nhìn thấy gió, giờ phút này mới bước ra ngoài căn ngăn. Nội chiến thì có ích lợi gì chứ? Chỉ uống công khiến đám cảnh sát dưới chân núi kia chê cười các người.

Người đàn ông mặt sẹo họ Hồ cũng đã đánh mệt, ném dây thắt lưng xuống, tức giận nói:

- Xuống núi? Làm thế nào để xuống núi? Con mẹ nó, chỉ biết nói. Chẳng lẽ có thể bay qua vách núi này hay sao?

Người đàn ông mặt sẹo họ Hồ oán hận ngồi ở bên cạnh đồng lửa, nhìn người đàn ông thấp bé nằm giả chết trên mặt đất. Hắn thật sự muốn giết chết gã. Nếu không phải vì gã, mọi người cũng sẽ không rơi vào bước đường cùng này.

Người đàn ông mặt sẹo này vốn là họ Hồ. Năm nay hắn bốn mươi bảy tuổi, là người Tứ Xuyên. Từ năm mười bảy, mười tám tuổi đã đi theo trưởng bối trong gia tộc đi săn trộm ở khu vực rộng như Tây Tạng, Tân Cương. Ở phía tây bắc có thể xem như là một người có danh tiếng lừng lẫy.

Từ khi lông vàng ở vùng Tử Xuyên đến con la hoang linh dương của vùng Tây Tạng. Còn có gấu chó, linh cẩu, nga hâu linh, tỳ linh, hoàng dê, bần đơn là những động vật được các quốc gia bảo vệ. Người mặt sẹo không biết đã tư tay mổ bao nhiêu con.

Đây chính là một chuyện kinh doanh lớn. Sau khi người đàn ông mặt sẹo chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, dẫn theo năm người tới huyện Tả Cống. Chỉ có điều hắn không ngờ được hiện tại hắn vừa mới đến Tả Cống bắt đầu đi săn, đã bị cảnh sát theo dõi.

Sau khi nghỉ ngơi một chút tại sơn thôn, đoàn người của người đàn ông mặt sẹo liền leo lên Tuyết Sơn. Nhưng sau ngày đầu tiên tìm kiếm, lại không thu hoạch được gì. Điều này nằm ngoài dự liệu của hắn. 300 nghìn đôla này không phải là chuyện dễ kiếm như vậy.

Con Kim Điều này xuất hiện, trong lúc nhất thời người đàn ông mặt sẹo quên luôn chuyện con báo tuyết, lập tức ra lệnh ọi người đi theo nó, chuẩn bị tìm cơ hội tốt nhất để bắn chết nó.

Một vài tiêu bản của động vật quý hiếm xuất hiện trên thị trường, thường có thể bán ra với giá cắt cổ. Theo hiểu biết của người đàn ông mặt sẹo, Kim Diệu có hình thể lớn như vậy, nếu có thể bắt chết hoàn mỹ, làm thành một tiêu bản, khẳng định giá của nó còn cao hơn nhiều so với da của con báo tuyết kia.

Chỉ có điều trong quá trình săn bắt lại không được thuận lợi như người đàn ông mặt sẹo đã tưởng tượng. Tính cảnh giác của con Kim Điêu kia cực cao. Sau khi nhìn thấy có người tới gần, nó lập tức từ bỏ con cừu a-ga, chuẩn bị bay thẳng lên trên không.

Người thủ hạ của hắn tưởng rằng đã bắn chết con Kim Điêu kia, cao hứng chuẩn bị tiến lên xem xét con mồi, lại không ngờ được con Kim Điêu kia chợt bay vọt lên. Hai cánh vỗ mạnh, dùng móng vuốt sắc như dao găm, trực tiếp bầu vào thiên linh cái của người thủ hạ kia.

2987

Trong lúc nhất thời, đồng bọn bị giết, lão đại bị thương, khiến những người săn trộm khác có chút chân tay luống cuống. Điều này cũng đủ để Kim Điều có cơ hội trốn chạy. Chờ tới lúc người đàn ông mặt sẹo kịp phản ứng, Kim Điều đã hoàn toàn không còn thấy tăm hơi.

Kết quả này khiến người đàn ông mặt sẹo muốn khóc không nước mắt. Cả đời bắn chim ưng, linh lão lại bị chim ưng chạy thoát ngay trước mặt. Còn bị chết một huynh đệ. Đây quả thực chính là tiền mất tật mang.

Chỉ có điều trên Tuyết Sơn có địa hình hiểm ác, người đàn ông mặt sẹo chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, mai táng qua loa cho người đã chết kia. Sau đó, hẩn dẫn theo mọi người xuống núi tạm thời nghỉ ngơi.

Nhưng bọn họ mới nghỉ ngơi còn chưa đến một ngày, chợt nghe được người có vóc dáng nhỏ con này hoang mang bối rối nói đại đội cảnh sát đã tới đầu thôn. Người đàn ông mặt sẹo có tật giật mình. Thậm chí còn chưa kịp thu thập mọi thứ, đã trực tiếp dẫn theo mấy người chạy trốn lên núi.

1153. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1152 - 1155: Nội chiến

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sau khi lên núi, người đàn ông mặt sẹo mới phát hiện, hoá ra đối phương chỉ có bốn năm người. Hơn nữa trang bị súng ống cũng không bằng bọn họ. Nếu sớm biết như vậy, lúc ấy bọn họ liền lao ra khỏi thôn, chạy ra bên ngoài có phải tốt hơn không.

Chỉ có điều hiện tại trời cũng đã tối muộn, sơn khẩu bị người ta chặn lại. Nếu xuống đó chỉ có thể có một con đường chết. Điều này khiến trong lòng người đàn ông mặt sẹo kia kêu lên một tiếng uất nghẹn. Nếu không phải sợ bắt đầu nội chiến, hẩn sớm bắn một phát giết chết người có vóc dáng nhỏ kia.

Theo thời gian trôi qua, màn đêm buông xuống. Mà nhiệt độ trên núi chợt giảm xuống khoảng từ dưới 0 tới âm mười độ. Lúc này, củi do đàn người săn trộm nhặt được ở xung quanh đã bị đốt hết. Mất thấy ngọn lửa cháy càng ngày càng nhỏ.

Ngoại trừ cảm giác rét lạnh ra, mọi người cũng đã là bảy tám giờ không ăn gì. Ngửi thấy mùi thịt nướng từ dưới chân núi bay tới, con mắt mấy người đều có chút đăm đăm, cố gắng nuốt nước miếng đang nhiệt tình tuôn ra.

Rốt cuộc, một người săn trộm không chịu nổi cái gió lạnh thấu xương và mùi thức ăn thơm lừng từ dưới chân núi phả tới, thử thăm dò nói:

- Hồ tử ca, cứ tiếp tục thế này, chúng ta sẽ bị chết cồng mắt. Hay là, chúng ta đi tự thú đi?

Người săn trộm vừa nói chuyện này khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi. Bởi vì khi còn trẻ tuổi đã xăm hình con rồng trên hai cánh tay, nên có biệt hiệu là Nhị Long. Hẩn có tài bắn súng cực chuẩn xác. Hẩn ngồi trong xe Mercedes-Benz nổ súng bắn linh dương, thậm chí có thể bắn chính xác vào mắt con linh dương mà không tổn thương tới bộ da của nó...

Hôm trước, khi lên núi phát hiện Kim Điều nếu không phải người đàn ông mặt sẹo bị Tiểu Kim nắm vào vai bị thương khiến mọi người hỗn loạn, hơn nữa đạn của hẩn còn để trong xe tải, chỉ sợ Kim Điều sớm bị hẩn bắn hạ.

Thời gian Nhị Long theo người đàn ông mặt sẹo đã gần 10 năm. Hắn nói ra những lời như vậy, không phải bởi vì không chịu được khổ. Hắn từng đuổi theo một đoàn linh dương ba ngày ba đêm cũng không hề chớp mắt. Nhưng hiện tại hắn thật sự không chống đỡ được.

Cái đói trong bụng còn có thể chịu được, nhưng gió lạnh thấu xương kia, giống như những mũi dao nhọn, mỗi lần thổi qua như muốn cắt da cắt thịt trên người bọn họ. Cái áo bông trên người căn bản không chịu nổi cảm giác lạnh buốt tới tận xương cốt này.

Những người này đều có kinh nghiệm sống ở nơi hoang dã. Bọn họ biết, có thể cảm giác được đau, chứng tỏ còn có hi vọng sống sót. Nếu chẳng may ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được, đến lúc đó bọn họ có lẽ sẽ biến thành một bức tượng điêu khắc trên băng.

Cho nên người săn trộm này mới đưa ra đề nghị tự thú. Tuy rằng bọn họ đã săn bắt rất nhiều, nhưng chỉ cần kín miệng, cắn chết không nhận tội. Lần này chỉ là một lần săn trộm chưa thành. Nặng hơn chỉ là tội danh mang súng vào đây. Phỏng đoán cũng chỉ là thời gian ba năm, năm năm. Chung quy vẫn còn tốt hơn là cứ ở trên này đến khi bị chết vì lạnh?

Thấy người đàn ông mặt sẹo ngồi ở bên cạnh đồng lửa không nói gì, Nhị Long lại mở miệng khuyên nhủ:

- Hồ tử ca, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta thật sự đều phải chết ở đây. Nếu ra ngoài chung quy vẫn còn có đường để sống chứ?

Cái gọi là đồ đệ bỏ mạng, đó là dưới tình huống đang không còn đường sống, mới có thể liều mạng mạng già. Kỳ thật không thích hợp với trường hợp này. Tuy rằng mấy người săn trộm này đều tự biết mình đã làm nhiều việc ác, nhưng trên tay không có mạng người, chỉ cần là lần này săn trộm chưa thành, sao có thể tính là tử tội được?

Người đàn ông mặt sẹo đang lặng lẽ không lên tiếng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nhị Long, hỏi:

- Nhị Long, cậu... theo tôi đã bao nhiêu năm?

Sau khi nghe người đàn ông mặt sẹo nói xong, trong lòng Nhị Long thầm tính toán một chút, nói:

- Hồ tử ca, từ năm 98 tôi đã đi theo đại ca. Đến bây giờ cũng đã mười ba mười bốn năm... Đúng vậy, mười ba, mười bốn năm. Số linh hương chết trong tay đại ca, không một nghìn con, cũng được tám trăm con?

Người đàn ông mặt sẹo nở nụ cười. Chỉ có điều dưới nụ cười đó, lại có vẻ âm u khác thường.,

Không nói tới những thứ khác, chỉ riêng những con linh dương, đã đủ bắn cậu chết mười lần. Tự thú? Đó là tự tìm cái chết!

Nhị Long có chút không phục, mở miệng kêu lên:

- Hồ tử ca, chuyện này chúng ta không nói, thì ai biết được? Đồng thời săn bắt động vật hoang dã, cũng không đến mức bị tử hình chứ?

Nhị Long cũng không phải kẻ ngốc. Ở trong nước, những kẻ săn bắt động vật hoang bị bắt đi bắt lại nhiều lần, không có nghe nói ai bị phán tử hình cả. Cho dù là người vừa mới lột da gấu mèo bị bắt, cũng được hoãn chấp hành tử hình. Trên cơ bản lệnh ra xong lại bị quăng đi đâu mất.

Nói đi thì phải có nói lại, muốn nói những người săn bắt động vật quý hiếm cấp quốc gia, trên tay đều dính đầy máu tươi. Không ai ngốc tới mức nói ra những chuyện trước kia. Người đàn ông mặt sẹo nói như vậy, khiến Nhị Long cảm thấy rất khó hiểu. Nói chuyện cũng không cung kính như trước nữa.

Đây cũng chính là một mặt đáng ghê tởm của nhân tính. Nếu như mọi khi, thái độ của Nhị Long đối với người đàn ông mặt sẹo thái, tuyệt đối cung kính còn hơn cả khi nhìn thấy cha đẻ của mình. Nhưng hiện tại ảnh hưởng tới sự sống chết của bản thân, Nhị Long đã bất chấp tất cả.

Không chỉ có hắn. Mấy người còn lại đang ngồi xung quanh đồng lửa đều có vẻ mặt mong chờ nhìn người đàn ông mặt sẹo. Có thể sống sót, không ai nguyện ý chết.

Người đàn ông mặt sẹo bỗng nhiên trở nên thô bạo. Hắn đặt bàn tay phải không bị thương lên khẩu súng ở trước người hắn. Ánh mắt lạnh lẽo âm u nhìn đám người ngồi quanh đồng lửa một lượt, sau đó nói:

- Được rồi, không nên nói những lời giảm nhĩ đó nữa. Một khi còn xem tôi là đại ca, cố sống qua hôm nay đi. Ngày mai vượt qua ngọn Tuyết Sơn này, chúng ta có thể đi vòng ra ngoài...

Thành thật mà nói, người đàn ông mặt sẹo mình cũng không tin bản thân mình có khả năng sống qua được hôm nay. Hiện tại đã là âm mười độ. Chỉ cần đồng lửa này tàn, bọn họ có thể dựa vào mấy chiếc áo lông trên người sao? Phỏng đoán chờ tới khi trời sáng, một đám bọn họ đều trở thành những tảng băng điêu khắc.

Nhị Long nhìn thấy người đàn ông mặt sẹo hành động bực vậy, trong lòng không khỏi có suy nghĩ khác, vội vàng nói:

- Tốt, Hồ tử ca, đại ca nói thế nào thì làm thế ấy, Các huynh đệ đều nghe theo đại ca...

Thời gian hẳn đi theo người đàn ông mặt sẹo lâu nhất, biết thủ đoạn độc ác của người này. Một lời không hợp thật sự dám giết chết mình. Đồng thời Nhị Long cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân khiến người đàn ông mặt sẹo không chịu tự thú. Sợ rằng chính bởi vì trong tay hắn từng có mạng người.

Sau khi nói xong những lời như vậy, Nhị Long cúi đầu xuống. Chỉ có điều trong mắt hắn cũng chợt hiện lên chút khác lạ.

Đồng dạng, kinh sợ trước khẩu súng của người đàn ông mặt sẹo, mấy người còn lại cũng khó có thể không nghe theo lời phân phó của lão đại. Chỉ có điều chung quy trong lòng bọn họ nghĩ thế nào, cũng chỉ có trời biết đất biết và bản thân bọn họ biết.

Theo nhiệt độ không khí giảm xuống, đồng lửa bắt đầu xuất hiện những đốm tàn lửa. Đồng thời, đồng lửa cũng càng ngày càng nhỏ. Cúi ở bốn phía đều đã bị đốt sạch. Bọn họ lại không dám đi xa. Ở tại đây, dưới thời tiết này, nếu không giữ thể lực dồi dào, chỉ có thể khiến bọn họ nhanh chóng chết.

Khi mới bắt đầu, mấy người còn đi lại xung quanh đồng lửa. Nhưng theo thời gian trôi qua, động tác của mấy người càng ngày càng chậm. Về mặt cũng có chút cứng nhắc.

Các nhà khoa học từng đã làm nghiên cứu. Khi nhiệt độ không khí hạ xuống mức thấp nhất, suy nghĩ trong đầu mọi người sẽ trở nên trì độn. Tình hình trước mặt chính là như thế. Suy nghĩ của mấy người sẵn trộm dần trở nên trì độn, đã tác động tới động tác của bọn họ.

1154. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1152 - 1155: Nội chiến

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Thơm, thật là thơm. Tôi cần thêm lửa. Anh Chu, phiền anh ra ngoài trông một chút..."

Dưới chân núi tuyết, đồng dạng cũng có một đồng lửa. Chỉ có điều khác với trên núi chính là, đồng lửa ở đây được đốt rất lớn. Trên đồng lửa, hai con linh dương đã được nướng vàng. Mùi thơm lan tỏa đi rất xa, xộc vào mũi mọi người.

Kỳ thật Bành Phi không sợ đối phương đánh từ trên núi xuống. Bởi vì phía trước lối ra dưới chân núi, có một gò đất dài chừng bốn năm mươi thước. Nơi đó cũng không có chỗ nào có thể ẩn nấp, Nếu đối phương muốn xuống, chỉ có thể trở thành bia ngắm cho bọn họ bắn.

Trừ đám người Trang Duệ Bành Phi và Chu Thụy ra, trưởng phòng Ba Tang cũng trấn thủ ở đây. Hai gã cảnh sát ẩn náu ở phía sau một nham thạch, quan sát tình hình trên núi.

Mặc dù bên ngoài chiếc áo lông còn khoác chiếc áo da dê, Trang Duệ vẫn cảm thấy lạnh tới mức run rẩy. Hắn nhìn đồng lửa trên sườn núi đã sắp tắt, không nhìn được mở miệng mắng:

- Mẹ nó, gần 12 giờ đêm rồi. Đám khôn kiếp này đều thuộc loài chim cánh cụt à? Không có người nào sợ lạnh hay sao?

Phải biết rằng, trên núi và dưới chân núi tuy rằng chỉ cách nhau có năm sáu trăm thước, nhưng nhiệt độ không khí ít nhất phải chênh lệch tới 10 độ. Trang Duệ nghĩ đám khôn kiếp đó thiếu quần áo ấm, thiếu lương thực làm sao chịu đựng được đến bây giờ ?

Sau khi điều tra phòng của mấy người kia, Trang Duệ cũng yên lòng. Từ thời gian bọn họ đi săn trộm đến các dấu hiện trong phòng, chứng tỏ bọn họ chưa gặp được báo tuyết. Điều này khiến cảm giác lo lắng vẫn đè nặng trong lòng Trang Duệ cuối cùng đã được để xuống.

- Ha ha, Trang ca, chúng ta uống rượu ăn thịt. Bọn họ ở trên đó uống gió Tây Bắc. Vụ làm ăn này có thể làm. Xem ai có thể kéo dài lâu hơn ai...

Sau khi nghe Nghe Trang Duệ nói xong, Bành Phi cười thành tiếng. Tiếng cười vang đi rất xa.

- Được rồi, tiểu tử cậu uống ít một chút, nghe trưởng phòng Ba Tang để đặt...

Trang Duệ căn dặn Bành Phi một câu. Sau khi nhét một miếng thịt vào miệng, hắn đứng dậy. Hắn muốn đi thay cho người cảnh sát đang đứng phía sau nham thạch kia. Người cảnh sát này đã lâu không hoạt động một chút. Hắn là người đã bị đông cứng.

- cảnh sát Lạc Châu, đi uống chút rượu cho ấm bụng đi.

Trang Duệ đi đến phía sau nham thạch, vỗ vỗ vai người cảnh sát, quen tính phóng ra chút linh khí, hướng lên trên núi thoáng quan sát một chút. Bỗng nhiên hắn ngây ngẩn cả người.

- Đây đang làm gì vậy? Khó thấy được mấy vị đại ca này đều có hứng thú vui vẻ như vậy, vì tranh đoạt người đàn ông mặt sẹo mà đánh nhau đến mức này?

Trang Duệ phát hiện ra hình ảnh trong linh khí lại là bốn người kia đang đứng. Còn người đàn ông mặt sẹo trên vai bị thương lại cùng nhau ngã xuống mặt đất với tư thế cực kỳ khó hiểu.

- Không bình thường. Chẳng lẽ bắt đầu nội chiến sao?

Hắn thấy một người nhặt lấy khẩu súng của người đàn ông mặt sẹo, sau đó dùng dây lưng buộc chặt lại, rồi cực Trang Duệ đã hiểu được. Bên phía đối phương bắt đầu nội chiến.

Chỉ có điều, tuy Trang Duệ nhìn được hình ảnh, lại không nghe được tiếng bọn họ nói chuyện. Hắn không biết mấy tên khôn này nội chiến, đến tận cùng là có chủ ý gì.

Sau khi bốn người kia trói người đàn ông mặt sẹo lại, bọn họ đứng ở bên cạnh đồng lửa thương lượng với nhau vài câu. Sau đó ba người quăng người đàn ông mặt sẹo lại. Một người có vóc dáng gầy nhỏ, cầm đèn pin đi trước. Mục tiêu... chính là dưới chân núi.

- Cảnh sát Lạc Châu, gọi đám người Bành Phi qua đây. Tôi nhìn thấy người trên núi có động...

Nhìn thấy vậy, Trang Duệ sao có thể còn không rõ? Đây là do người trên núi không chịu đựng được nữa, muốn xuống núi để tự thú. Có lẽ là người đàn ông mặt sẹo kia không đồng ý. Lúc này mới có chuyện nội chiến kia.

Sự thật đúng như Trang Duệ đã suy nghĩ. Dưới nhiệt độ không khí giảm xuống liên tục, tinh thần của người đàn ông mặt sẹo bị thương trở nên trì độn hơn. Toàn thân đều cảm giác buồn ngủ. Căn bản ngay cả súng cũng cầm không chắc.

Nhưng vào lúc này, bốn người trong lòng sớm đã có sự ăn ý, đồng thời nhào tới, trói người đàn ông mặt sẹo ở ngay tại chỗ. Tục ngữ nói chết đạo hữu không chết bản đạo. Người đàn ông mặt sẹo là thủ phạm chính. Bất được hắn, tội của mọi người cũng đều có thể nhẹ hơn một chút.

Người có vóc dáng thấp bé bị hấn quất dây lưng vào người còn hung hăng đá người đàn ông mặt sẹo mấy đá. Những năm tháng sau này mọi người đều phải ăn cơm trong nhà tù. Đồng thời nói không chừng đối phương còn phải bị ăn đạn. Hấn không sợ người đàn ông mặt sẹo này trả thù.

- Trang tiên sinh, vì sao tôi không thấy gì cả? Bọn họ thật sự xuống núi sao?

Lạc Châu vẫn nhìn chăm chăm vào trên núi. Ngoại trừ đồng lửa kia sắp tắt ra, hấn căn bản không nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra ở trên núi.

Trang Duệ khẽ gật đầu, nói:

- Tôi có ánh mắt tốt, phỏng đoán chừng nửa giờ nữa bọn họ có thể xuống tới đây. Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng đi...

- Được, tôi lập tức đi thông báo với trưởng phòng Ba Tang...

1155. Chương 1152 - 1155: Nội Chiến

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1152 - 1155: Nội chiến

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Nhìn thấy vẻ mặt Trang Duệ nghiêm túc, không giống như đang nói đùa với mình, Lạc Châu cũng trở nên nghiêm túc. Chậm rãi chạy tới chỗ mọi người đang đứng nướng thịt xung quanh đồng lửa chỉ cách đó mấy chục thước.

Nghe Lạc Châu báo cáo, mấy người vốn đang đứng vây quanh đồng lửa đều vội vàng chạy tới, cầm súng lên đạn, hết sức chăm chú nhìn vào sơn đạo.

Chỉ hai mươi phút sau, trên núi, cách đó hơn một trăm thước, đã có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng, còn có tiếng người kêu lên:

- Chúng tôi tới tự thú, không cần nổ súng. Chúng ta xuống là để tự thú...

Tiếng nói khàn khàn vang vọng ở trong núi. Đám người Trang Duệ không khỏi phì cười. Kết quả này tất nhiên là tốt nhất. Nếu đối phương mang súng ngoan cố chống lại bên mình hoặc có tìm cách tấn công sơn khẩu, nói không chừng cũng sẽ khiến bên mình có người bị thương.

Người xuất hiện dưới ánh đèn chính là người có vóc dáng thấp nhỏ. Cổ áo anh ta có gài đèn pin. Hai tay cầm một khẩu súng tự động giơ ở trên đỉnh đầu, bước dần dần xuống chân núi. đọc truyện mới nhất tại .

Theo sát ở phía sau hấn, là ba người còn lại kéo một người quăng xuống đất. Mấy người Nhị Long đã sớm không còn khí lực để nâng người đàn ông mặt sẹo lên. Từ trên núi xuống, hết một nửa chặng đường là kéo hấn. Người đàn ông mặt sẹo vốn đã bị thương, giờ phút này cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng.

- Chính phủ, chúng tôi tự thú, chúng ta xuống chính là để tự thú...

Mấy người ra tới chỗ ánh sáng đều quăng súng trong tay xuống mặt đất. Trưởng phòng Ba Tang ra lệnh một tiếng, mấy người cảnh sát lập tức vọt tới, còng hai tay mấy người ra đằng sau.

- Chính phủ, có thể cho chút nước uống, cho chút đồ ăn không? Chúng tôi đã hơn mười mấy giờ chưa ăn được một miếng nào...

Đám người Nhị Long dường như đã được giải thoát, căn bản là quên đi cảm giác đau đớn ở cánh tay, chỉ một mực nhiệt tình thỉnh cầu đồ ăn thức uống. Trưởng phòng Ba Tang khoát tay, nói:

- Dẫn bọn họ đến bên cạnh đồng lửa. Đừng để bọn họ chết cồng. Ủ, còn nữa người này bị làm sao thế này? Lập tức tiến hành thẩm vấn...

- Chính phủ, chúng tôi xin khai. Chúng tôi xin khai. Hẳn họ Hồ. Mọi người đều gọi hẳn là Hồ tử ca. Hẳn chính là người dẫn đầu chúng tôi tới đây...

Bởi vì người đàn ông mặt sẹo không phối hợp, mấy người biết tội lỗi lúc trước muốn trốn cũng không thoát. Nhưng về phần bản thân bọn họ không khai ra, phỏng đoán người đàn ông mặt sẹo cũng sẽ vì hành vi của bọn họ, dứt khoát tre đổ, cây đậu ngã. Cho nên bọn họ không đợi thẩm vấn liền khai hết toàn bộ.

- Hồ tử ca?

Sau khi Trưởng phòng Ba Tang nghe Nhị Long nói xong, bỗng nhiên biến sắc một chút. Động tác có chút lố mãng kéo người đàn ông mặt sẹo đang nằm trên mặt đất đến chỗ đồng lửa, mượn ánh lửa nhìn mặt của người đàn ông mặt sẹo.

- Hồ Vinh Phát, thật sự là anh! nguồn

Trong giọng nói của Trưởng phòng Ba Tang, vừa vui mừng nhưng thường như còn lộ ra một chút bi thương. Sau khi mấy người cảnh sát ở xung quanh nghe Ba Tang nói xong, trên mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Ba Tang hành động như vậy khiến Trang Duệ cảm thấy khó hiểu. Hẳn giữ chặt Lạc Châu đang đứng ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Cảnh sát Lạc Cầu, cái này, đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Về mặt Lạc châu có chút kích động, chỉ vào người đàn ông mặt sẹo nằm trên mặt đất, nói:

- Trang tiên sinh, chúng tôi... Tên Hồ Vinh Phát này, chính là một trong những thủ phạm chính đã sát hại đồng chí Tác Nam Đạt Kiệt ở Khả Khả Tây Lý. Chúng tôi đã đuổi bắt hẳn tròn 17 năm/ Không ngờ được, lại bắt được hẳn ở chỗ này!

- Phiến Tử ở Khả Khả Tây Lý?

Trang Duệ hỏi.

- Đúng, đó chỉ là vai diễn. Người đó chính là Tác Nam Đạt Kiệt...

Lạc Châu gật đầu một cái thật mạnh, kể cho Trang Duệ nghe một câu chuyện vui buồn lẫn lộn.

Một ngày vào một năm nào đó. Tác Nam Đạt Kiệt 40 tuổi và 4 đội viên ở Khả Khả Tây Lý bắt được 20 tên săn trộm, thu được 7 chiếc xe ô tô và hơn 1800 tấm da linh dương.

Khi áp giải những tên côn đồ tới gần khu vực hồ Thái Dương, mấy tên côn đồ chợt quay lại tập kích. Tác Nam Đạt Kiệt vì muốn bảo vệ linh dương, dù không có mấy người vẫn kiên trì dùng súng chống lại 18 tên săn trộm, cho đến giọt máu cuối cùng.

Tác Nam Đạt Kiệt chết quỳ trên mặt đất, tay phải cầm súng, tay trái nắm cò, mắt trợn lên, vẫn không nhúc nhích. Anh giống như một pho tượng điêu khắc, không ai dám đi qua. Mặc dù đã chết, anh vẫn khiến bọn chúng sợ hãi.

Tác Nam Đạt Kiệt chết khiến cho du luận và các giới đều kinh ngạc. Năm 1995, chính phủ Trung Quốc phê chuẩn thành lập “khu bảo tồn thiên nhiên Khả Khả Tây Lý cấp tỉnh. Cũng vào năm 1997 đã trở thành ” khu bảo tồn thiên nhiên Khả Khả Tây Lý cấp quốc gia.

Mặc dù đã qua 17 năm dòng già, nhưng chuyện ”Tác Nam Đạt Kiệt đã anh dũng hi sinh khi chiến đấu với phần tử săn trộm vẫn còn được mọi người tuyên dương. Cơ quan công an vẫn không ngừng truy bắt những kẻ tình nghi là tội phạm đã giết anh ta đang lẩn trốn ngoài vòng pháp luật.

Cho đến bây giờ, 18 tên côn đồ, đã có 15 người quy án. Chỉ còn có ba người đang lẩn trốn. Mà Hồ Vinh Phát, chính là một trong số ba người này, cũng là thủ phạm chính đã bắn chết Tác Nam Đạt Kiệt.

Bất kỳ ai cũng không thể ngờ được, tại một sơn thôn nhỏ này, bọn họ đã bắt được thủ phạm từ mười bảy năm trước. Điều này khiến đám người thoáng nhìn về phía trưởng phòng Ba Tang đang mỗi một, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

- Trưởng phòng Ba Tang, trước mắt cứ áp giải mấy người bọn họ trở về đã. Để Viện trưởng Lạp Ba Thứ Nhân khám xem thế nào. Nếu chẳng may hấn chết, vậy chẳng phải là đã tiện nghi cho hấn rồi sao?

Trang Duệ tranh thủ lúc đang nói chuyện, lặng lẽ rót chút linh khí vào trong cơ thể người đàn ông mặt sẹo. Hấn muốn người này sống để nhận lấy sự phán xét của pháp luật. Đối loại người cực ác như hấn, cuộc sống sau này có lẽ sống còn đau đớn hơn cả chết.

- Đúng, đúng, không thể không để hấn chết như thế được.

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, trưởng phòng Ba Tang mới phản ứng lại. Ông ta tự mình ra trận, đưa người đàn ông mặt sẹo người đã rũ ra về thôn trang.

1156. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1156 - 1159: Vì ngày mai tương sáng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Sáng sớm hôm sau, nhờ có sự trợ giúp của bên bệnh viện, ông ta suốt đêm áp giải Hồ Vinh Phát trở về thị trấn. Với vụ án này, Ba Tang cũng trở về cùng. Fã không còn những người săn trộm, sơn thôn nhỏ lại khôi phục lại sự bình yên như trước kia.

- Lão thôn trưởng tôn kính, Đồn Châu Thứ Nhân huynh đệ, rốt cuộc báo tuyết thế nào? Mấy năm nay nó có tới sơn thôn này không?

Sau khi tiễn chân đám người Ba Tang xong, Trang Duệ liền tìm được lão thôn trưởng trước. Hấn vội vàng muốn biết về tin tức của báo tuyết. Nếu không phải sợ đám người Tần Đồng Bằng lo lắng, Trang Duệ đã muốn dẫn theo Bạch Sư lên Tuyết Sơn từ sáng sớm.

- Trang tiên sinh, vào thời điểm này năm trước, báo tuyết đã từng tới trong thôn trang. Chúng tôi đã chuẩn bị cho nó 10 con bò dê. Hấn là cũng đủ cho nó qua mùa đông. Chỉ có điều năm nay chưa thấy nó tới. Có thể bởi vì chỗ chúng ta có nhiều người lạ tới.

Lúc Đồn Châu Thứ Nhân nói chuyện có chút xấu hổ. Trang Duệ để lại cho bọn họ hơn mười vạn nhân dân tệ, mà bọn họ chỉ mới bỏ ra có 10 con bò dê.

Mà sau khi tin tức phát sống chuyển thể được truyền ra ngoài, người du lịch hành hương đến thôn Dát Mã cũng nhiều lên. Thậm chí có một vài đội đi lên núi, cũng xem Tuyết Sơn là mục tiêu mà bọn họ muốn chinh phục. Sở dĩ năm nay báo tuyết chưa có tới, nguyên nhân có lẽ là vì như thế.

- Chỉ cần báo tuyết còn ở trên núi, tôi vẫn muốn tìm đến nó. Còn có cả cha mẹ Kim Điều nữa. Tôi cũng phải nhanh chân đến xem...

Trang Duệ phát hiện, sau khi trải qua sự kiện của đám người săn trộm này, tâm tình muốn tiến vào Tuyết Sơn của hấn càng trở nên cấp bách hơn..

Biến hóa ở thôn Dát Mã, khiến Trang Duệ có chút bất ngờ. Sau khi tin tức chuyển thể linh đồng được truyền ra ngoài, sơn thôn nhỏ hẻo lánh quanh què này lại trở nên náo nhiệt.

Người tới sớm nhất là một vài tín đồ truyền giáo của Lạt Ma đến nơi Lạt Ma sinh ra để hành hương. Chờ sau khi bọn họ trở về, đem tin tức, cũng như vẻ đẹp mỹ lệ của sơn thôn tuyên dương ra ngoài, dẫn tới phần đông những người thích du lịch khắp nơi tới đây.

Tuy rằng du lịch kéo theo kinh tế trong sơn thôn phát triển, cuộc sống hàng ngày của các thôn dân đều dễ chịu hơn nhiều so với trước kia. Nhưng đồng dạng, môi trường ngăn cách cũng đã bị phá hỏng.

Trên một đoạn đường ngắn từ cổng sơn thôn đến dưới chân núi tuyết n, Trang Duệ thấy không ít những túi thực phẩm cũ. Những thứ này hẳn là do những vị du khách vứt bỏ.

Báo tuyết thích sống ở nơi thiên nhiên thuần khiết. Hơn nữa thiên tính dè dặt, lại bị Trang Duệ dùng linh khí chải vuốt qua, rất rõ ràng những địa phương có nhiều du khách qua lại nh vậy, khiến nó chùn bước.

Nghĩ đến đây, Trang Duệ không khỏi có chút lo lắng. Hiện tại, ở sâu trong Đại Tuyết Sơn đã không còn thực vật. Rồi cuộc báo tuyết còn có thể sống nữa không?

Nhìn thấy sắc mặt Trang Duệ khó coi như vậy, Đốn Châu Thứ Nhân mở miệng nói:

- Trang Duệ huynh đệ, là chúng tôi làm không tốt, không chuẩn bị đầy đủ thực vật và môi trường không bị người quấy rầy cho báo tuyết...

Có thể nói đúng là như vậy. Trang Duệ đến đã thay đổi bộ mặt khốn khó của thôn Dát Mã. Mặc kệ là tìm Lạt Ma chuyển thế, hay giúp đỡ những đứa trẻ đến trường, đều không tránh khỏi có liên quan tới Trang Duệ.

Nhưng chuyện Trang Duệ phó thác cho trong thôn, bọn họ lại không làm tốt, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Có lẽ có những người này sẽ cho rằng, không phải là một con động vật thô sơ, cũng không phải người, làm gì phải yêu quý như vậy.

Nhưng ở Tây Tạng này, động vật được xem là bạn của con người. Báo tuyết lại được bọn họ cho là vị thần bảo vệ Đại Tuyết Sơn. Trong lòng bọn họ, chuyện Trang Duệ phó thác cho bọn họ còn quan trọng hơn là chiếu cố một con người.

- Chuyện này không liên quan đến các người. Động vật từ đầu đến cuối đều phải sống trong thiên nhiên. Khôn sống mong chết là quy tắc tự nhiên. Báo tuyết cũng không ngoại lệ...

Trang Duệ lắc đầu nhìn, Đốn Châu Thứ Nhân đang tỏ ra áy náy nói. Thật ra khiến trong lòng hắn đã hiểu thông. Trước khi mình biết báo tuyết ở đó, cũng không thấy nó bị đối. Làm vua của Tuyết Sơn, nếu bị chết đói, vậy chẳng phải là một chuyện rất buồn cười sao?

Nhìn Tuyết Sơn với màu trắng tinh khiết sừng sững ở ngoài cửa sổ Trang Duệ nói tiếp:

- Chỉ có điều lão thôn trưởng, Đốn Châu Thứ Nhân đại ca, tôi có đề nghị, không biết các người có đồng ý nghe hay không...

- Trang Duệ huynh đệ, cậu cứ nói. Chỉ cần chúng tôi có thể làm được, nhất định sẽ lo liệu. Cho dù không thể làm được cũng phải xử lý...

Đốn Châu Thứ Nhân gật đầu thật mạnh. Hẳn đối với đề nghị và thỉnh cầu phần không phải hiểu rõ như vậy.

- Đốn Châu Thứ Nhân đại ca, tôi không phải yêu cầu các người làm gì, tôi không có quyền này...

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười, chỉ vào Đại Tuyết Sơn ngoài cửa sổ, nói:

- Đốn Châu Thứ Nhân đại ca, các người đều có thể thấy, tuyết trên Tuyết Sơn, là tinh hoàn mỹ như vậy, là thánh khiết như vậy. Nhưng các người có biết hay không? Nếu du khách không ngừng đi tới đó, sẽ dần phá hủy những điều này. Cuối cùng sẽ có một ngày, Tuyết Sơn trắng tinh sẽ giống như một miếng khăn lau bẩn...

Trang Duệ nói những lời này không phải là nói láo hù dọa bọn họ. Sự thật chính là như vậy. Sau khi Châu Phong nổi danh, du khách tới nhiều hơn. Tàn thuốc lá, vỏ bình, túi plastic cũng rất nhiều. khiến địa phương đó bị ô nhiễm môi trường ngày càng nặng.

Có chuyên gia từng chỉ ra, nếu không ngăn chặn hiện tượng đó, sau này mọi người ở châu phong sẽ thấy, nó không còn là tuyết trắng, mà là tuyết màu xám.

- Có nghiêm trọng như vậy không?

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, Đồn Châu Thứ Nhân và lão thôn trưởng nhìn nhau. Cả đời này bọn họ cũng chưa đi ra khỏi núi lớn được mấy lần. Đối với khái niệm bảo vệ môi trường gì đó cũng hoàn toàn không hiểu.

Trang Duệ gật đầu, nói:

- Có lẽ còn nghiêm trọng hơn cả như vậy...

1157. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1156 - 1159: Vì ngày mai tương sáng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ. Thu nhập của người trong thôn tăng thêm. Cuộc sống hàng ngày cũng tốt hơn. Không thể để bọn họ lại trở lại những ngày tháng như trước kia?

Lão thôn trưởng có chút lo lắng. Trên khuôn mặt vốn đầy những chiến tích của năm tháng, lại xuất hiện thêm không ít nếp nhăn.

Tục ngữ nói từ tiết kiệm đi tới lãng phí thì dễ, nhưng từ lãng phí đi tới tiết kiệm thì khó có thể làm được. Cho dù ở trong thôn lão thôn trưởng đức cao vọng trọng, nhưng vẫn không đến mức có thể thuyết phục được các thôn dân buông tha lợi ích trước mắt.

- Ha ha, lão thôn trưởng, không phải nói không cho các người làm du lịch. Nhưng nhất định phải nâng cao đầu vào. Không nên để bất kỳ cơ quan du lịch nào cũng có thể tiến vào. Dùng danh tiếng tuyên truyền là được rồi. Chỉ cần bảo vệ tốt môi trường, tôi tin tưởng, tương lai của các người sẽ rất tốt !

Trang Duệ nghe vậy nở nụ cười. Sơn thôn này mỹ lệ giống như bức họa cuộn tròn. Nếu không bị người đời biết được, không khỏi thực sự có chút đáng tiếc. Bất cứ việc gì đều có tính hai mặt. Chỉ cần có thể khống chế đượ, chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt.

- Trang Duệ huynh đệ, cậu là một người tài giỏi. Vậy cậu đưa ra chủ ý giúp chúng tôi..

Sau khi nghe Trang Duệ nói xong, ánh mắt lão thôn trưởng và Đồn Châu Thứ Nhân đều sáng lên. Tuy rằng bọn họ không có bao nhiêu văn hóa, nhưng cũng biết đạo lý chỉ thấy lợi trước mắt, cảnh vật chung quanh chuyển biến xấu. Tổn thất lớn nhất, cuối cùng chỉ có thể là bọn họ.

Trang Duệ gãi gãi đầu, nói:

- Hắc, việc này, tôi vẫn thật sự nói không tốt. Chính là không ngoài nâng cao giá trị thôi sao? Nhà gỗ này các người dựa theo giá của một khách sạn năm sao một ngày mà thu. Cá trong hồ bán theo giá song đầu bảo là được...

- Trang Duệ huynh đệ, tôi biết khách sạn cấp năm sao, nhưng song đầu bảo là ý gì vậy?

Trang Duệ đang nói thì bị Đồn Châu Thứ Nhân ngắt lời.

- Cái này, anh đừng quan tâm nó là ý gì, cứ một bữa cơm lấy của họ ba nghìn, năm năm nghìn sẽ không sai. Anh không cần phải treo biển nơi này hành nghề du lịch. Không ai skhiếu nại các người chém khách. Thích tới hay không...

Rượu thơm không sợ ngô nhỏ sâu. Trang Duệ biết, các quản lý cấp cao trong thành phố rất cần một địa phương yên tĩnh mỹ lệ như thế. Nói ở đây một tuần tốn ngót nghét một vạn, đối với bọn họ mà nói thật sự không phải là vấn đề gì lớn.

Hơn nữa những người này có ý thức bảo vệ môi trường khá mạnh. Tối thiểu chắc sẽ không tùy tiện ném loạn tàn thuốc, ôm con nhỏ đại tiểu tiện khắp nơi. Như vậy đối với hoàn cảnh nơi này cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

- Làm như vậy... có được không?

Đồn Châu Thứ Nhân nghe xong thì há hốc miệng.

- Trong hồ đều là cá hoang dã. Chúng tôi làm cho khách ăn cũng không lấy tiền. Ở một ngày cũng chính là lấy chút tiền. Nếu chém như vậy... vậy..

- Chúng ta phải làm chính là đường dây du lịch cao cấp. Đồn Châu Thứ Nhân đại ca, anh phải nhớ kỹ, chúng ta không cầu tốt nhất, nhưng cầu quý nhất. Có vài người có sở thích đặc biệt, chuyên thu mua thứ đắt...

- Được, việc này tôi sẽ tìm cho anh một chuyên gia, để cô ấy giúp các người định ra chế độ điều lệ cho các hạng mục. Đến lúc đó các người theo như đó mà làm là được...

Thấy Đồn Châu Thứ Nhân vẫn có vẻ mặt không hiểu, Trang Duệ cũng không còn tâm tình mà dây dưa với anh ta. Hắn còn đang suy nghĩ đến chuyện lên núi đi tìm báo tuyết. Nói đi thì có nói lại, về triển khai thị trường hoạt động, trong bụng Trang Duệ thật sự không có bao nhiêu phương pháp.

Lập tức Trang Duệ lấy điện thoại ra gọi đám người Lôi Lôi tới, đúng lúc giữ bọn họ lại, sống ở đây. Chỉ cần bọn họ tạo ra một công viên Tây Tạng, vậy có thể tuân theo nguyên tắc “Không cầu tốt nhất, nhưng cầu quý nhất” đúng như lời suy đoán của Trang Duệ. Đối với các phú hào này, cái gọi là một đao tàn nhẫn, sử dụng trên phương diện khai thác và phát triển du lịch, dường như vấn đề cũng không lớn?

- Nơi này là địa phương đẹp nhất mà chúng tôi nhìn thấy. Đương nhiên thu phí phải cao hơn một chút...

- Đúng, chỉ có điều các thiết bị tương ứng cũng phải đuổi kịp. Nhà gỗ và những thứ khác thì không nên động tới. Nên bắt đầu bắt đầu từ nguồn nước trước. Các loại đồ dùng, nhất định phải được làm vệ sinh sạch sẽ...

Tới lúc này, mấy người nghe Trang Duệ nói đã hiểu sơ qua, đều gật đầu. Ở trong này một ngày, người có tâm linh dường như đều được tinh lọc, Đó lại thứ mà có tiền cũng không mua được.

Nhìn thấy mọi người bầy miệng tám lười đưa ra chủ ý của mình, Trang Duệ nói:

- Được rồi, các người vất vả một chút, giúp thôn Dát Mã quy hoạch ra một chế độ đi...

- Trang Duệ, chúng tôi đưa ra chủ ý, vậy anh thì làm gì?

Sau khi Lưu Xuyên nghe Trang Duệ nói xong, cảm thấy khó hiểu hỏi.

Trang Duệ từ phía xa nhìn Đại Tuyết Sơn chìm trong mây cao, nói: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

- Tôi mang Bạch Sư đi tới Tuyết Sơn bên kia, thăm cha mẹ Kim Điều và báo tuyết...

Ngày hôm qua, bởi vì đám người săn trộm có súng, Trang Duệ để Kim Điều bay trở về tổ của cha mẹ nó. Nhưng hắn thật sự không ngờ nó lại không lộ diện nữa. Điều này khiến Trang Duệ không thể thông qua nó tìm báo tuyết.

Lưu Xuyên không vui, lớn tiếng hét lên:

- Đừng, sao lại đi chơi âm thầm như vậy? Muốn đi thì phải bảo mọi người cùng đi...

Sau khi nghe Lưu Xuyên nói xong, Thiếp Mộc Nhi ở trong đội ngũ vẫn đều là miệng hồ lô khó chịu, cũng xoay sang nhìn nhó nắm tay phụ họa nói:

- Đúng, đúng, Trang Duệ nói vậy là không được. Có phải chỉ có mình anh đi tìm ấu điều đâu?

- Các người cũng muốn đi cùng sao?

Trang Duệ nghe vậy bĩu môi, nói:

- Tốc độ của các người quá chậm. Nếu thật muốn đi, trước hết hãy giúp thôn Dát Mã làm tốt quy hoạch nhỏ, sau đó bảo Bành Phi dẫn các người lên núi đi. Chỉ có điều... nhất định phải chú ý an toàn!

Thấy vẻ mặt đầy mong chờ của Thiếp Mộc Nhi, Trang Duệ không khỏi nở nụ cười.

1158. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1156 - 1159: Vì ngày mai tương sáng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Thiếp Mộc Nhi đại ca yên tâm đi. Hiện tại đang là mùa sinh chim non. Nếu có, nhất định sẽ ột con...

Với tốc độ của Trang Duệ, một hồi lâu là có thể vượt qua ngọn Đại Tuyết Sơn này. Nếu dẫn theo những người này, chỉ sợ hai ngày phu cũng không làm được. Với tâm tình bồn chồn của hắn hiện nay, cũng không chờ nổi.

Lưu Xuyên biết Trang Duệ nói là sự thực, chỉ có điều miệng vẫn bất mãn than thở nói:

- Tôi nhớ rõ mới trước đây thân thể anh còn không bằng tôi. Thành thật nói rõ cho tôi biết, tiểu tử anh có phải ở trên Tuyết Sơn ăn các loại bảo vật như tuyết liên ngàn năm hay không hả? Vì sao hiện tại thân thể lại biến thái như vậy?"

Sau khi nghe Lưu Xuyên nói xong, Trang Duệ bỗng nhiên nói rất nghiêm túc:

- Lưu manh, muốn biết nguyên nhân sao?

- Đừng nói những lời vô nghĩa. Đương nhiên là muốn biết...

- Tốt, vậy đưa lối tai qua đây!

Bộ dạng Trang Duệ có chút thần bí, ở bên tai Lưu Xuyên nói:

- Tuyết liên ngàn năm thì không có, chỉ có điều tôi có một quyển bí tịch Quỷ Hoa bảo điển. Anh tìm Lôi Lôi thương lượng trước. Nếu cô ấy đồng ý cho anh cất, anh tới tìm tôi để luyện. Nhất định anh sẽ còn biến thái hơn cả tôi...

- Trang Duệ, anh tự tìm cái chết hả? Dám đùa giỡn lão nương...

Giọng noi của Trang Duệ đủ lớn để mọi người trong phòng đều nghe thấy. Lôi Lôi tức giận nhảy dựng lên đuổi đánh nhau Trang Duệ. Ngay lập tức trong phòng truyền ra tiếng cười vui vẻ.

Khi đi đến một chỗ góc của trên sườn núi, Trang Duệ thở ra một làn khí màu trắng. Hắn đã đi tới đoạn giữa của Tuyết Sơn. Ở đâu đây quanh năm tuyết phủ không tan. Nhiệt độ không khí đều dưới không độ.

Phải nói rằng, hôm nay kỳ thật không phải là ngày tốt để đi lên núi. Bởi vì gió thổi khá mạnh. Cuồng phong thổi bay tuyết trên núi, tràn ngập ở phía trước đường đi, khiến người ta căn bản không thấy rõ đường đi dưới chân.

Lấy tay nâng cái ba lô chùng một thước ở sau lưng lên một chút, hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao ngất chìm trong mây, sắc mặt Trang Duệ có chút mệt mỏi.

Ban đầu, Trang Duệ đã nghĩ tới chuyện mang theo một cái lều dã ngoại và một chút đồ tiếp tế. Không ngờ được Tần Huyền Băng không an tâm khi một mình hắn đi lên núi, cho nên những thứ có tác dụng hay không có tác dụng đều nhét vào trong túi xách của hắn.

Chỉ có điều Tần Huyền Băng cũng không nghĩ, núi này có thể dốc thẳng đứng. Đường đầy tuyết phủ đường trượt. Mang nhiều thứ như vậy không phải hại người sao? Có vài lần Trang Duệ trọng tâm không ổn, thiếu chút nữa thì ngã xuống dưới.

So với Trang Duệ, Bạch Sư lại tiêu sái hơn nhiều. Trên chân đệm nhiều thịt, còn có móng vuốt sắc bén, khiến Bạch Sư ở đi trên Tuyết Sơn như giẫm trên đất bằng. Nếu không phải chờ Trang Duệ, hẳn là nó đã đi đến đỉnh núi.

Chỉ có điều bởi vì năm nay vừa sinh con nhỏ, Tuyết Ngao ở lại Bắc Kinh, không đi cùng. Điều này Bạch Sư trở về chốn cũ lại không cao hứng cho lắm.

- Bạch Sư, nghỉ ngơi ở đây đi...

Trang Duệ đi một hơi đã gần ba, bốn giờ. Tuy rằng thể chất hơn người, nhưng nhiệt lượng tiêu hao vẫn cần bù lại. Hắn tìm một chỗ hơi bằng phẳng một chút, Trang Duệ lấy từ trong ba lô ra chút thực phẩm.

Sau khi nhét vào miệng mình một miếng chocolate xong, Trang Duệ lột một cái chân giò hun khói to bằng cánh tay trẻ con ném cho Bạch Sư ăn. Hắn cũng không sợ đồ chơi đông lạnh này. Với tuổi của Bạch Sư phỏng đoán ngay cả thép cũng có thể cắn đứt mất. Điều đó tất nhiên không phải là nói chơi.

Sau khi đem thức ăn còn lại bỏ vào túi plastic đóng gói cất lại trong ba lô xong, Trang Duệ đứng dậy, tiếp tục đi lên phía trên. Tuy rằng lần này mang theo hơi nhiều đồ, nhưng so với người thường, tốc độ của Trang Duệ vẫn nhanh hơn rất nhiều.

- Hả? Vết máu?

Khi hắn tới cách ngọn núi chừng bốn trăm thước, Trang Duệ phát hiện có một vết máu đọng trên triền núi phía trước.

- Xem ra đây là nơi đám người của người đàn ông mặt sẹo kia gặp được Kim Điều...

Trang Duệ quan sát địa hình xung quanh một chút, không khỏi có chút nghĩ mà sợ. Nếu không phải phía trên sườn núi vững chắc này chính là một bức tường nham thạch lở ra, đúng lúc chắn tầm mắt phía dưới, chỉ sợ Kim Điều còn không dễ dàng chạy được tới đây.

Lại đi lên cao thêm khoảng hai trăm mét nữa, Tuyết Sơn đã hiện ra một dòng sông băng. Những trụ băng sắc nhọn đột ngột từ mặt đất mọc lên. Ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu những ánh sáng hoa mỹ. Một tiếng ho khan nho nhỏ, cũng có thể tạo ra hồi âm.

- Hắc, không ngờ được phía trước còn có người. Chắc không phải là đồng đảng của đám người săn trộm chứ?

Sau khi đặt chân tay lên một vách đá, Trang Duệ không ngờ nghe được tiếng người. Hắn không ngờ được ở đây có thể nói là khu vực cấm của loài người, còn có người đang sinh hoạt. Hắn không khỏi cẩn thận thêm một chút, phóng linh khí trong mắt ra.

- Hóa ra là đội trông giữ núi...

Sau khi phóng ra linh khí, Trang Duệ “Nhìn” được, ở cách hắn bốn khoảng hơn mười thước cao, một đội bốn người đi lên núi. Bọn họ đang gian nan leo lên trên. Trừ phương tiện chuẩn bị để leo núi ra, bọn họ không mang theo bất kỳ vũ khí gì khác.

Lúc này độ dốc của Tuyết Sơn, đã là sáu mươi độ trở lên. Tại mặt trên, con người căn bản là không thể đứng thẳng mà đi lại. Bốn người kia dùng giây của đội viên đi núi. Bọn họ thật là đang “Đi núi.” Toàn bộ thân thể gần như đều phụ thuộc trên mặt băng.

Mà Trang Duệ tuy rằng lưng mang một chiếc to lớn, nhưng trên đùi hắn lại có “Lực”. Gần như mỗi một bước chân giẫm xuống, đều có thể cắm thật sâu giây dính đến mặt đất trong lớp băng vững chắc. Mìn qua bước chân ngập sâu, đi rất vất vả. Kỳ thật tốc độ lại rất nhanh.

- Hắc, bạn hữu, các bạn có mấy người vậy? Có muốn chúng tôi thả dây thừng xuống hay không?

Tới độ cao này, không khí cực kỳ loãng. Gần như mỗi một thước tiến về phía trước đều phải tốn rất nhiều thể lực. Nếu như có một sợi dây thừng gia cố để kéo đi, đối với người leo phía sau mà nói, lại thoải mái hơn rất nhiều.

Khi Trang Duệ đuổi tới gần đội leo núi này, cách phía sau khoảng 2 thước, rốt cuộc mấy người phía trước đã phát hiện ra sự tồn tại của Trang Duệ, động tác leo về phía trước đã chậm lại.

Trong nước, những người đi núi rất ít, còn xuất phát từ hình thức ban đầu. Bốn người này đều đến từ cùng một câu lạc bộ leo núi. Có thể leo tới độ cao hơn ba nghìn thước so với mặt biển này đều là đi đồng hành. Đây không giống với chuyện một người đi hưởng thụ.

- Tôi chỉ đi một mình...

Trang Duệ đáp lại một tiếng. Chỉ có điều gió trên núi gió thổi đi xuống. Hắc vừa mới mở miệng ra, đã bị tuyết bay vào đầy miệng. Phỏng đoán hắc có hô lên đối phương cũng không thể nghe thấy.

- Hả... chỉ một mình anh sao?

Sau khi Trang Duệ đi đến chỗ bọn họ, một thành viên đội leo núi khoảng ba mươi tuổi, không khỏi trừng mắt, nhìn thẳng vào Trang Duệ như nhìn thấy quái vật.

Có người thậm chí vươn đầu nhìn về phía sau Trang Duệ, muốn xem thử có phải phía dưới còn có người nào đi lên hay không. Tất nhiên, ngoại trừ Bạch Sư với thân thể khổng lồ, hẳn lại không thể thấy một người nào khác. Điều này khiến mấy người kinh hãi khó hiểu.

Phải biết rằng, tại nơi này, vận động đi núi rất ít. Tính nguy hiểm lại rất cao. Bởi vì vậy, bọn họ đều là bốn năm người tạo thành một đội leo núi, hợp tác với nhau, mới có thể đi đến đỉnh núi.

Chỉ có điều, ngoài ra còn có một loại phương pháp chơi. Đó chính là tiêu tiền mượn người, ngay cả kéo mang nâng, cũng sẵn đưa mình lên đỉnh núi cao, để cảm thụ cái cảm giác gió trên núi cao do con người làm ra.

Người như vậy trên danh nghĩa là đi tới đỉnh Châu Phong mấy lần. Hừ, nhưng chỉ một trò đùa như thế, theo tất cả bạn hữu đi lên núi một lần phải mất trên triệu đôla.

Nhưng người đơn phương độc mã giống như Trang Duệ xông lên Tuyết Sơn, thật sự là đội leo núi này chưa từng nhìn thấy. Làm vậy không phải giống như một ông cụ thất cổ vì ngại mạng dài sao.

Đương nhiên, nước ngoài có vài cao thủ có sức vận động cực hạn. Từ trước đến nay đều là độc lai độc vãng. Nhưng... đây không phải đang ở trong nước sao? Mấy người bọn họ còn chưa từng nghe nói trong nước xuất hiện người nào trâu bò tới như vậy.

- À, tôi từng đi qua núi này. Cũng không phải quá khó khăn, cho nên lần này tôi chỉ đi một mình... Không, đúng hơn là có Bạch Sư đi cùng tôi lên đây. Đây là người đồng hành của tôi. Nó chắc chắn không cần người...

Trang Duệ cũng biết mình xuất hiện thế này có khá đột ngột. Sau khi thấy vẻ mặt mấy người này giống như gặp quỷ, hắc cười giới thiệu với bọn họ về Bạch Sư.

1159. Chương 1156 - 1159: Vì Ngày Mai Tương Sáng.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhãn

Chương 1156 - 1159: Vì ngày mai tương sáng.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

- Hắc, bạn hữu, ngài thật sự trâu bò. Đơn thương độc mã dám xông lên Tuyết Sơn...

- Bạn hữu, đây là Tàng Ngao phải không? Sao trông giống như con sư tử vậy...

Sau khi nghe Trang Duệ giải thích xong, rốt cục mấy người này xác định Trang Duệ không phải là tuyệt quái trong truyền thuyết, lập tức bao vây Trang Duệ, bầy miệng bát lưỡi hỏi. Trong mắt bọn họ, toàn thân Trang Duệ đều rất thần bí.

Trang Duệ mỉm cười. Chấn đầu gió nói chuyện. Chuyện như vậy không thể khiến người ta không cảm thấy khoái trá. Hắn lập tức đưa tay chỉ lên phía trên, nói:

- Đi thôi, phía trên có chỗ tránh gió, đi lên rồi nói sau...

- Mẹ nó, còn có người như vậy sao?

Nhìn Trang Duệ ngay cả gậy leo núi cũng không cầm, dẫn theo Bạch Sư liền chạy tới phía trước bọn họ, mấy người của đội leo núi lập tức nhìn vào mắt nhau. Bọn họ đã học được kiến thức leo núi ở câu lạc bộ. Xong, hiện tại tất cả đều bị lật úp.

Chờ tới khi bọn họ tới được nơi tránh gió như lời Trang Duệ đã nói, đã là hai mươi phút sau. Nhìn trước mặt có bếp gas màu bạc trước chế tạo tinh xảo. Phía trên đang đun nước sắp sôi. Trên mặt đất còn có miếng thịt xông khói, mấy người thiếu chút nữa thì ngã quỵ xuống dưới chân núi.

Đây là người thế nào vậy. Một người leo núi, nhưng ngay cả nồi chén muôi đều mang theo. Chẳng lẽ hắn không biết leo núi cần muốn giảm bớt trọng lượng không cần thiết hay sao?

Giống như dây thừng leo núi bốn mươi năm trước, sức nặng bao nhiêu kg. Mà hiện tại có loại dây thừng leo núi có công hiệu tương tự, nhưng trọng lượng đã giảm hơn rất nhiều. Đây đều là vì muốn cải thiện, giảm bớt trọng lượng không cần thiết. Nhưng nhìn miệng ba lô của Trang Duệ đang khép hờ kia, ít nhất người bạn hữu này cũng mang trên lưng ước chừng bốn năm mươi cân.

Trang Duệ thật dễ dưng ném vào trong nồi, kêu lên:

- Nào, nào đến đây, đứng làm gì vậy. Ngồi xuống, đều ngồi xuống cả đi. Uống hộp nước nóng cho ấm người.

Mấy người giống như đang ở trong mộng hư hư thực thực, nghe Trang Duệ nói xong, mới tỉnh lại, vội vàng cởi bỏ ba lô, kéo cái mũ trùm kín trên đầu xuống.

Ngồi ở đối diện Trang Duệ chính là một thành viên leo núi khoảng ba mươi tuổi. Sau khi nhìn thấy mặt Trang Duệ, anh ta phát ra một tiếng thét kinh hãi:

- Anh... Anh là Trang Lão sư sao?

- Anh biết tôi sao?

Trang Duệ nghe vậy hơi sững sốt. Hắn không ngờ được tại Tuyết Sơn cả năm không có dấu chân người, lại còn có người biết hắn.

- Hắc, Trang Lão sư, ngài nổi danh lâu như vậy, nghe nói người trong hiệp hội thể giới mạo hiểm đều phát thư mời ngài. Ngài chính là thần tượng của tôi...

Người bạn hữu này nói giọng vùng Đông Bắc vung cánh tay lên. Trông anh ta quả thực còn cuồng nhiệt hơn so với duỗi tinh tộc. Khi nhìn thấy người thần bí trước mặt là Trang Duệ, nghi hoặc trong lòng bọn họ cũng hoàn toàn biến mất.

Kỳ thật Trang Duệ không biết, ở trong nước thậm chí trong giới khoa học và thám hiểm trên thế giới, hắn dĩ nhiên đã trở thành một truyền thuyết.

Phát hiện đảo hải tặc, tìm ra bảo tàng ch phủ đầy bụi chìm dưới đáy biển ngàn năm, cùng với lăng mộ của Thành Cát Tư Hãn. Những điều đó khiến cho danh tiếng của Trang Duệ nổi lên như cồn. Phải biết rằng bất kỳ một chuyện nào trong số đó đều có thể khiến người thường cả đời không thể hoàn thành.

Trong mắt những người mới bắt đầu bước vào thám hiểm, Trang Duệ kia quả thực chính là một người giống như nhân vật thần thoại mắt đỏ người vàng, ba đầu sáu tay. Mấy vị trước mặt này tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà chuyện Trang Duệ một mình mang theo nhiều đồ vật như vậy, mấy người này đều bị hưng phấn mà không để ý tới nữa. Bọn họ vây quanh Trang Duệ hỏi đông hỏi tây yêu cầu chụp ảnh chung. Còn thiếu chút nữa thì bảo hắn ký tên lên quần lót của mình.

Trang Duệ cũng dở khóc dở cười. Hắn không ngờ tránh ở Tuyết Sơn với độ ẩ nghìn thước so với mặt nước biển, không ngờ cũng có thể gặp được bọn họ. Xem ra sau này thật sự phải đi “Huyền Duệ Đảo” ẩn cư mới được.

Thật sự không chịu nổi những ánh mắt nóng bỏng bên cạnh kia, tốc độ ăn cơm của Trang Duệ còn nhanh hơn trước kia rất nhiều. Sau khi ăn hai chén cơm nóng vào bụng, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến những tiếng chim ưng kêu.

- Tiểu Kim?

Trang Duệ ngẩng đầu nhìn lại. Hình bóng Kim Điều từ phía sau núi bay qua đỉnh núi đi ra.

Kim Điều mở hai cánh liệng dưới ánh mặt trời, chiếu xuống kim quang lấp lánh. Đúng là chim đại bàng trên chín tầng mây, trên một nền tuyết trắng thật sự khiến người ta cảm thấy loá mắt.

- Các anh. Các anh cứ từ từ ăn. Ăn xong cứ để mọi thứ lại đây. Khi nào tôi xuống núi sẽ thu dọn sau. Bạch Sư, đi!

Nhìn thấy Tiểu Kim xuất hiện, Trang Duệ mừng rỡ. Có lẽ nó đã tìm được báo tuyết. Sau khi hắn đánh tiếng với Bạch Sư xong, cũng bắt chập nồi niêu, chén bát trên mặt đất, một tay cầm lấy ba lô, liền đi nhanh lên núi.

Trong lúc Trang Duệ leo lên trên, Kim Điều vẫn xoay quanh trên bầu trời cách đỉnh đầu hắn khoảng mấy chục thước, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng kêu lạnh lẽo.

Các thành viên của đội leo núi nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này đều kinh ngạc không nói lên lời. Trong lòng họ có suy nghĩ cả trăm lần cũng không giải thích được điều này. Vì sao Kim Điều của Đại Tuyết Sơn lại không công kích Trang Duệ vậy?

Hai mươi năm sau, một thành viên trong bốn người này đã liên tục leo núi cùng với các vận động viên leo núi nổi tiếng trên thế giới, có thể nói là đã chinh phục vô số ngọn núi cao và hiểm trở nơi vùng cấm của loài người. Người đó đã giành được rất nhiều vinh dự lớn cho Trung Quốc, đồng thời trở thành hội trưởng hiệp hội leo núi ở Trung Quốc.

Khi hắn xuất bản một quyển nhật kí lên núi, trong đó có một lá thư ghi chép tỉ mỉ về chuyến đi gặp Trang Duệ lần này.

Trong thư cuối cùng có viết như sau:

”Thể thao leo núi là thể hiện tinh thần tiến thủ của con người muốn tiến nhanh hơn, cao hơn, mạnh hơn. Nó còn biểu hiện tính tích cực của một dân tộc, một quốc gia.

Nhìn theo bóng dáng Trang tiên sinh đi xa, tôi càng thêm kiên định với lựa chọn của mình. Tôi muốn tinh thần không sợ này sẽ tiếp tục, bản thân cống hiến một chút sự nghiệp cho Trung Quốc. Tôi tin tưởng, ngay của tổ quốc sẽ rất tốt!

...

Đương nhiên Trang Duệ không biết thành viên của đội leo núi mà mình tình cờ gặp mặt kia, sau này lại trở thành niềm kiêu ngạo của Trung Quốc. Giờ phút này hắn không dám có chút phân tâm nào. Bởi vì càng hướng lên trên, địa thế càng dốc. Chỉ cần có chút sơ ý, chính là kết cục tan xương nát thịt.

Chỉ có điều Trang Duệ đến tận cùng đã ngồi nghỉ trên Tuyết Sơn, hơn nữa ném xuống toàn bộ xống chạp trong ba lô, sử dụng khinh thân, đi hơn một giờ, liền trôi qua được đoạn lộ trình mà người thường cần phải tốn thời gian năm sáu giờ.

- A... A a...

Đứng ở đỉnh núi Tuyết Sơn, ngẩng đầu nhìn mây xanh mây trắng giống như xúc tu trên bầu trời, trong lúc nhất thời Trang Duệ hào hứng, ngửa mặt lên trời thét dài.

Tới gần đỉnh núi cơ bản đều là sông băng. Ngược lại, Trang Duệ không sợ sẽ gây ra hiện tượng tuyết lở chôn vùi mấy người kia dưới tuyết. Tiếng vang rất lớn chấn động bốn phía. Tuyết đọng trên sườn núi ì ầm chảy xuống.

Sẽ khi lặn không tới đỉnh núi, vừa nhìn các ngọn núi nhỏ, cảm giác đứng phía trên hàng nghìn đỉnh núi khác, khiến Trang Duệ vô cùng khoan khoái. Đủ loại suy nghĩ lo toan của thế gian, giờ phút này đều rời khỏi hắn. Tâm linh hắn đều đặt tại đỉnh Tuyết Sơn, lại một lần được tinh lọc và gột rửa.

- Ô ô... Ngao ô!

Bạch Sư đứng ở bên cạnh Trang Duệ, cũng phát ra tiếng gầm trầm thấp. Hơn nữa Kim Điều xoay quanh trên đỉnh đầu hắn phát ra những tiếng kêu lãnh lút. Đại Tuyết Sơn yên tĩnh hàng tỉ năm chợt trở nên ồn ào náo động.

- Oa ngô... Oa ngô!

Bỗng nhiên, một tiếng động chói tai có lực xuyên thấu, lẫn vào đại hợp xuống trong đỉnh Tuyết Sơn này. Tiếng động thành linh phát ra, khiến Trang Duệ thét dài, nhưng trên mặt lộ vẻ mừng như điên.

- Tiểu Tuyết, là người phải không?

1160. Chương 1160 + 1161: Sự Kỳ Diệu Của Sinh Mệnh.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đả Nhân

Chương 1160 + 1161: Sự kỳ diệu của sinh mệnh.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ bỏ ba lô trên người xuống, xoay người chạy tới một chỗ khác trên đỉnh núi.

Và khi đến một phía khác của Tuyết Sơn. Mặt kia của Tuyết Sơn, lúc này cũng là xuân về hoa nở. Trên sườn núi thoải, đầy những lùm cây thấp bé và các loại thực vật. Trang Duệ quay đầu lại đưa mắt nhìn chung quanh, cũng không phát hiện ra tung tích của báo tuyết.

- Là mình nghe nhầm sao? Tiểu Tuyết, người ở chỗ nào?

Trên mặt Trang Duệ lộ vẻ uể oải. Chỗ hắn đang đứng trên Đại Tuyết Sơn, chẳng qua là một ngọn núi cao nhất ở đây thôi. Hơn mấy trăm dặm kéo dài phía sau, còn có vô số ngọn núi to nhỏ khác.

Nếu báo tuyết vì tránh né loài người mà xa cách nơi này, ai biết nó sẽ ẩn náu ở chỗ nào? Trang Duệ cũng không cho rằng mình có thể đi hết những ngọn núi trải dài mấy trăm dặm để tìm nó.

- Tiểu Kim, xuống đây. Không phải người nói tìm được Tiểu Tuyết rồi sao?

Trang Duệ tức giận rống về tiếng về phía Kim Điều đang bay trên đỉnh đầu. Hắn nuôi Kim Điều từ nhỏ tới lớn, Trang Duệ có thể nghe ra được, vừa rồi trong tiếng kêu lớn của nó tràn ngập đắc ý. Chắc là đã hoàn thành nhiệm vụ tìm Báo tuyết mà mình đã bảo nó đi tìm.

-Cac... Cạc cạc...

Sau khi Kim Điều nghe Trang Duệ nói xong, hai cánh mở ra, bay đến bên cạnh Trang Duệ, hướng về phía một lùm cây cách đỉnh núi khoảng bốn năm mươi thước, càn không ngừng kêu lên những tiếng lãnh lút.

Trang Duệ tập trung nhìn lại. Trong lùm cây kia, nở đầy hoa nhỏ màu trắng. Nhìn kỹ lại, bên trong... dường như có vật thể đang di động.

- Báo tuyết!!!

Trên bộ da màu trắng lấm tấm đầy vết xám. Trong bụi hoa, báo tuyết thật sự không dễ phát hiện ra. Nếu không phải Tiểu Kim chỉ điểm, dù thế nào Trang Duệ cũng không nhận ra được sự tồn tại của báo tuyết. truyện copy từ

Trong miệng phát ra một tiếng vui mừng, Trang Duệ hưng phấn chạy về phía dưới chân núi. Chỉ khi còn cách con báo tuyết khoảng hơn hai mươi thước, Trang Duệ mới đứng lại.

- Tiểu Tuyết, là tao đây. Mày không biết tao sao?

Trang Duệ phát hiện, dường như báo tuyết thấy hắn đến, có chút chần chừ, còn một chút sợ hãi. Thân hình chậm rãi lùi sâu vào trong lùm cây.

Trang Duệ không sử dụng linh khí. Hắn tin chắc, báo tuyết nhất định nhận ra hắn. Lúc trước, khi đưa tiễn, Tiểu Tuyết ở trên đỉnh núi đã phát ra tiếng gào thét lưu luyến không muốn rời. Nó nhất định sẽ nhận ra hắn!

Trang Duệ bước từng bước một thong thả tiến về phía báo tuyết. Bước chân rất kiên định.

Rất cục, báo tuyết không lui về phía sau nữa. Cặp mắt tuyệt đẹp chăm chú nhìn vào khuôn mặt Trang Duệ, thân thể chậm rãi đứng lên.

Một bước, hai bước. Con báo tuyết tiến về phía Trang Duệ. Bước chân của nó chợt trở nên nhanh hơn. Đồng dạng, Trang Duệ cũng dần dần chạy nhanh dần. Khoảng cách giữa hai bên không ngừng được thu lại.

Khi ở khoảng cách còn có bốn năm thước, báo tuyết nhảy dựng lên, chân trước gác lên trên bờ vai của Trang Duệ. Trang Duệ bất chấp tất cả để lộ những vị trí trọng yếu ra trước mặt báo tuyết, đưa tay ôm lấy cổ con báo tuyết.

Trang Duệ chỉ cảm thấy trên mặt một trận ứa át, cũng hiểu con báo tuyết đang không ngừng dùng đầu lưỡi liếm mặt mình. Nó giống như là một đứa trẻ oan ức gặp được thân nhân, đang không ngừng nhõng nhẽo.

Nếu cảnh tượng này bị camera chụp được, khẳng định có thể phá vỡ một vài lý luận của các chuyên gia động vật học. Ai nói mãnh thú không thể sống chung hòa thuận với con người? Ai nói mãnh thú không thể nảy sinh tình cảm tha thiết với con người?

Từ ánh mắt và động tác của báo tuyết, Trang Duệ cảm nhận được tình cảm tinh thuần không trộn lẫn chút tạp chất nào. Loại cảm giác này khiến trong mắt Trang Duệ ngân ngấn nước mắt.

- Được rồi, Tiểu Tuyết, để tao nhìn xem nào. Nào, để tao xem nào...

Trang Duệ vươn tay áo lau nước miếng trên mặt, quan sát báo tuyết đang đứng trước mặt.

Không biết có phải bởi vì linh khí của Trang Duệ làm dịu đi hay không, so với mấy năm trước, thân thể con báo tuyết lớn hơn rất nhiều. Bộ da trên người vô cùng sáng. Chỉ có điều cặp mắt nhìn Trang Duệ, vẫn tinh thuần sáng ngời như vậy.

- Sao, Tiểu Tuyết, mày... mang thai sao?

Khi thấy bụng của báo tuyết, Trang Duệ ngây ngẩn cả người. Bụng nó rõ ràng phình ra. Nơi đó đã nổi lên sinh mệnh mới.

Trong lòng Trang Duệ cảm thấy xúc động. Hắn biết, bình thường khi động vật sắp sinh, đều tìm ỉn một nơi thật an toàn, và chuẩn bị đầy đủ thực vật.

Mà báo tuyết dưới sự chỉ dẫn của Kim Điều, lựa chọn tới gặp mình. Loại tín nhiệm này vượt qua cả trạng thái mang thai, khiến nước mắt trong mắt Trang Duệ rốt cục đã rơi xuống.

- Ô ô...

Không biết có phải bởi vì nhìn thấy Trang Duệ nên hưng phấn, dẫn tới việc báo tuyết sớm tới lúc sinh. Báo tuyết vốn đang đứng thẳng bốn chân, thân thể chậm rãi nằm úp xuống. Trong cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

- Này... Này, tao sẽ không đỡ đỡ đâu...

Thấy cảnh tượng như vậy, Trang Duệ trợn tròn mắt, luống cuống tay chân đang chuẩn bị trợ giúp, thì sinh mệnh nhỏ đầu tiên đã ra đời.

Một con báo con trên người còn dính đầy chất lỏng sền sệt, xuất hiện ở trước mặt Trang Duệ. Thân thể nho nhỏ run rẩy nhẹ trong gió, phát ra một tiếng kêu rất nhỏ giống hệt như tiếng mèo kêu.

Trong mắt Báo tuyết tràn ngập vẻ nhân từ. Nó xoay qua đầu, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm tiểu tử kia. Sau đó nó dùng răng nanh cắn lớp da mềm mại trên nó, kéo tới dưới bụng mình.

Kiểm ăn là thiên tính của tất cả sinh vật. Sau khi ngửi thấy được mùi của sữa mẹ, tiểu tử kia nhắm mắt lại cắn vào vú mẹ, dùng sức mút lấy sữa.

Một con, hai, ba con, bốn con.

Báo tuyết không ngừng lặp lại động tác vừa rồi. Hơn mười phút sau, tổng cộng bốn tiểu tử nhỏ, im lặng nằm ở dưới bụng báo tuyết mút sữa. Báo tuyết trong tình trạng kiệt sức, nhưng ánh mắt cũng lộ ra hào quang bản năng của người mẹ.

Cảnh tượng kỳ tích một sinh mệnh được sinh ra trong thiên nhiên, khiến Trang Duệ nhìn xem mà ngây người. Hắn thậm chí quên dùng linh khí trợ giúp con báo tuyết. Hoặc là trong tiềm thức của Trang Duệ, hắn muốn để báo tuyết độc lập hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ.

- Tiểu Tuyết, mày đã làm mẹ...

Không biết vì sao, thấy cảnh tượng như vậy, giống như thấy đứa con của mình trưởng thành, Trang Duệ có cảm giác muốn rơi lệ.

Báo tuyết đang nằm dường như cũng cảm nhận được cảm xúc của Trang Duệ, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, dùng bộ lông dài, cọ nhẹ vào bàn tay Trang Duệ, giống như mấy năm trước khi nó tỏ ra lưu luyến với Trang Duệ vậy.

Trong lòng Trang Duệ bị một cảm xúc nói không nên lời vây quanh. Trước khi hắn ở tới Đại Tuyết Sơn, vẫn có một loại cảm giác hoang mang. Vì sao mình muốn gặp báo tuyết như vậy. Khi nhìn thấy cha mẹ Kim Điêu, và hiện tại... hắn đã hiểu được.

Bởi vì Trang Duệ cảm nhận được một loại tín nhiệm, một loại tín nhiệm bất chấp tất cả. Một loại tín nhiệm lột sạch chính mình trước mặt đối phương. Mà loại tín nhiệm này là điều mà Trang Duệ không thể cảm nhận được từ người khác.

Chuyện con mắt dị biến, vẫn đè nặng trong lòng Trang Duệ. Hắn không dám nói chuyện này với bất kỳ người nào. Thậm chí bao gồm cả người mẹ và người vợ thân với mình nhất, Trang Duệ cũng cảm thấy sợ hãi. Hắn sợ lúc nào đó linh khi mà mình đã may mắn nhận được này sẽ đột nhiên mất đi.

Thành công trên sự nghiệp, được người đời khen tặng, cũng không thể giảm bớt áp lực trong lòng Trang Duệ. Điều này cũng chính là nguyên nhân khiến hắn khát vọng tới Đại Tuyết Sơn, khiến tâm linh mình được tịnh lọc.

Nhưng loại cảm xúc lo được lo mất này sau khi chứng kiến mấy sinh mệnh nhỏ ra đời, trong lòng Trang Duệ phát sinh sự biến hóa. Hắn bỗng nhiên cảm giác được, sinh mệnh trước mặt, tất cả... đều nhỏ bé như vậy.

Người mẹ kéo một xe than nấp. Trang Duệ và chị gái ở phía sau đẩy. Cuộc sống gian khổ khi còn bé giống như một bức tranh hiện ra trước mắt Trang Duệ. Tuy rằng nghèo khó, nhưng cuộc sống này đã dạy cho Trang Duệ tính kiên cường và tự tin.

Tiếng súng vang lên, hình ảnh về tình cảnh khốn khổ phải tai kiếp đó, Trang Duệ không biết lúc đó mình vẫn có chút sợ hãi, vẫn khát vọng nhiều hơn một chút. Hiện tại nghĩ lại, hắn là khát vọng được sống sót

- Hai mươi nghìn đồng, tôi mua sách này.

1161. Chương 1160 + 1161: Sự Kỳ Diệu Của Sinh Mệnh.

Hoàng Kim Đồng

Tác giả: Đỗ Nhân

Chương 1160 + 1161: Sự kỳ diệu của sinh mệnh.

Nhóm Dịch: Tepga

Nguồn: Sưu tầm

Trang Duệ nghĩ tới lần đầu tiên mình sửa mái nhà dột, hẳn không nhận được liên mím cười. Hẳn cũng không cho rằng mình là gian thương. Đối lại là các chường quầy trên thị trường đồ cổ, có thể cho kia lão thái thái 200 đồng đã là không tồi.

Phỉ thúy xanh biếc, ngọc dương chi trơn trắng tinh. Trang Duệ chìm đắm trong thế giới của ngọc thạch. Tốc độ vơ vét của cải tại hội đấu giá Miến Điện, khiến hẳn từng cảm giác hết hồn.

- Ngọc bích Vương? Ha hả...

Trang Duệ mím cười tự chế giễu mình. Ban đầu khi nghe thấy danh từ này còn sợ hãi. Về sau lại cảm thấy yên tâm thoải mái. Tâm tính mình có lẽ đã bắt đầu biến hóa từ lúc nào?

Khi nhận thức với gia tộc bên mẹ, Trang Duệ được mở rộng tầm mắt hơn rất nhiều. Định cư ở thành phố Bắc Kinh, còn có ý nghĩa Trang Duệ chính thức bước vào tới thế giới đồ cổ. Với nền văn hóa nông hậu đã hun đúc trí thức của Trang Duệ trở nên chuyên nghiệp hơn.

Dã nhân sơn bằng vàng ở Miến Điện, bảo tàng, đảo hải tặc ở hải ngoại, lăng tẩm bằng vàng của Thành Cát Tư Hãn.. Di chỉ viễn cổ ở rừng nhiệt đới Châu phi. Sau khi lần lượt trải qua những nguy hiểm này, giống như một bộ phim chột hiện lên trong đầu Trang Duệ.

Đức thúc, Tổng Quân, Nam ở Bắc cổ, giáo sư Mạnh, Kim Bàn Tử, Khải đại sư, Hoàng Phủ Vân, Miêu Phỉ Phỉ và một vài khuôn mặt quen thuộc, xuất hiện ở trước mặt Trang Duệ. Những người này như là khách qua đường, nhưng đã để lại dấu ấn rất sâu trong cuộc sống của Trang Duệ.

- Mình có thể để lại gì cho hậu nhân đây? Mình có thể lưu lại cái gì cho thế gian này?

Chậm rãi ngồi ở trên mặt đất, Trang Duệ dựa đầu vào người báo tuyết, ngửi mùi sữa kia, Trang Duệ liên phóng linh khí ra ngoài.

Linh khí khổng lồ theo sườn núi tràn xuống. Núi đã vốn không có sinh mệnh, lúc này, dường như cũng trở nên linh động, giống như ở đạo lý mà Trang Duệ nói biển cả biến đổi lớn, tiếp diễn quá trình của hàng tỉ năm trước.

Lùm cây thấp bé trên núi kia, càng tản mát ra sức sống mãnh liệt. Tuy rằng đang là mùa thu, cỏ cây vẫn đang lộ rõ ý nghĩa của sự sống. Cái loại này sức sống ngoan cường này, khiến Trang Duệ cảm giác chấn động.

Khi linh khí của Trang Duệ tới giữa sườn núi, trong một cái động trên bức tường nham thạch, một con Kim Điều mẹ, đang nuôi nấng bốn con chim con không ngừng kêu than đòi ăn. Tuy chúng còn nhỏ, nhưng lại để lộ ra khát vọng sống mãnh liệt.

Dường như cảm ứng được linh khí của Trang Duệ, sau khi Kim Điều mẹ nhét sâu vào miệng đám chim con, thân thể nó rời khỏi huyết động, hai cánh vỗ mạnh phóng lên cao. Không bao lâu sau, mps liền bay tới phía trên đầu Trang Duệ.

- Lão bằng hữu, tôi đến gặp các người...

Trang Duệ thu hồi linh khí, cười đứng lên. Lúc này tâm tình của hắn đã hoàn toàn khác với trước kia. Cảm ngộ đối với sinh mệnh, khiến Trang Duệ biết rằng sinh mệnh còn lại của mình chính là mục tiêu mình muốn truy tìm.

- Cạc... Cạc cạc!”

Theo tiếng chim kêu lãnh lút, cha của Tiểu Kim cũng từ dưới chân núi bay lên. Trên móng vuốt sắc bén, bầu chặt một con cừu a-ga, quăng thật mạnh ở trên mặt cỏ trước mặt Trang Duệ.

- Cừu thật, lại muốn để tao làm cu li à?”

Trang Duệ nở nụ cười, một tay cầm con cừu a-ga lên. Từ trong linh khí Trang Duệ “Nhìn” được, đội leo núi kia đã sắp trèo lên tới đỉnh. Hắn không muốn bị bọn họ quấy rầy cuộc gặp gỡ giữa mình và các lão bằng hữu, Trang Duệ lập tức mở miệng nói:

- Đi thôi, chúng ta đến sườn núi...

Tuy rằng nồi niêu, chén bát và vài thứ khác đều đã đánh mất, nhưng trong ba lô của Trang Duệ còn không ít đồ gia vị. Sau khi tới một chỗ đất bằng tránh gió, hắn bắt đầu đốt một đồng lửa. Không bao lâu sau, mùi thịt dê thơm lừng truyền ra.

- Ha ha, một món ăn ngon...

Một con cừu a-ga nặng bảy tám mươi cân, Trang Duệ gần như chỉ gặm một miếng xương, còn lại đều bị đám Bạch Sư ăn hết. Ngay cả đám chim nhỏ mới hơn một tháng cũng góp phần ăn mấy góc thịt.

Chỉ có điều nội tạng của cừu a-ga, Trang Duệ đều để lại cho báo tuyết. Lúc này báo tuyết đang cần bổ sung thể lực.

Phải nói động vật hoang dã có sức sống thật sự rất ngoan cường. Gần bảy bát giờ, mấy con báo con đã mở mắt, đã biết tới mẹ. Đồng thời, lần đầu tiên gặp được đám bạn sẽ theo chúng sống cả đời trên Đại Tuyết Sơn.

Sau khi được mẹ cho bú no, bốn con báo tuyết con lại ngủ cùng với bốn con Kim Điều nhỏ. Loại hình ảnh cực kỳ hoang đường này bị được phối hợp lại. Nếu truyền với trong tay mọi người, phỏng đoán lại khiến cho các nhà sinh vật học thảo luận không thôi.

Màn đêm dần dần buông xuống. Bầu trời đầy sao chiếu ánh sáng xuống triền núi, tạo thành một bức tranh thần bí. Trên mặt trăng tròn trịa giống như thực sự có một cây ngô đồng vừa mới bị đốt. Trong bụi cỏ xung quanh t thỉnh thoảng lại xuất hiện con thỏ hoang, khiến Trang Duệ nhớ tới chuyện hằng nga bên tầu ngày xưa.

Ngủ trên vách đá trong tổ của chim ưng, nhìn đường những vì sao gần như có thể với tay chạm vào, Trang Duệ lấy từ trong ba lô ra một cái điện thoại vệ tinh, gọi điện thoại cho Tần Huyền Băng. Hắn nghĩ tới cuộc sống mấy ngày vừa qua dường như không giống với cuộc sống bình thường.

Trong mấy ngày sau, Trang Duệ giống như dã nhân. Hắn uống nước suối, ăn các món ăn thôn quê, nhìn con báo con và con chim ưng con thay đổi từng giờ từng phút. Kỳ tích sinh mệnh khiến mỗi ngày Trang Duệ đều có cảm xúc khác thường.

...

- Trang ca, báo tuyết sao rồi?

Năm ngày sau, Trang Duệ về tới sơn thôn nhỏ. Ngoại trừ chim non ở bên cạnh Bạch Sư và ba con Kim Điều bay tròn phía trên bầu trời ra, mọi người không thấy sự tồn tại của báo tuyết.

- Báo tuyết... đang làm mẹ...

Trên mặt Trang Duệ lộ ra một nụ cười mỉm. Lúc này ợ phải chia tay, không còn cảm thấy không nở nữa. Váo tuyết vẫn vì sinh tồn mà phấn đấu. Trang Duệ cũng muốn lưu lại dấu ấn của hắn trên thế gian này.

Đương nhiên, Trang Duệ đều dùng linh khí chau chuốt lại thân thể cho những người bằng hữu của hắn. Chỉ cần không gặp loại người như người đàn ông mặt sẹo, những loài chuyên sống gắn bó với Đại Tuyết Sơn như chúng nó, có thể sẽ sống rất tốt.

Lưu Xuyên kéo Trang Duệ lại, đoạt lấy con chim ưng nhỏ trong tay hắn, có chút kỳ lạ hỏi:

- Trang Duệ, vì sao tôi lại cảm thấy anh có điểm không giống với trước kia. Toàn thân giống như đã thay da đổi thịt, có một chút cảm gaics của cao tăng đắc đạo vậy?

-Ừ, tôi lên núi gặp tiên. Tiểu tử cậu cứ hâm mộ đi...

Trang Duệ cười ha ha. Lời nói còn chưa dứt, chợt nghe thấy Thiếp Mộc Nhi ồn ào.

- Ai, tiểu tử Lưu Xuyên, mau đưa chim ưng nhỏ cho tôi...

Vừa rồi. Thiếp Mộc Nhi không không biết xấu hổ hỏi Trang Duệ có muốn chim ưng nhỏ không, lúc này thấy chim ưng nhỏ bị Lưu Xuyên đoạt đi, lập tức không kiềm chế được xông tới tranh đoạt. Lại thêm mọi người bên cạnh cùng ồn ào. Trong sơn thôn nhỏ vang lên những tiếng cười.

Cuộc sống... làm sao không phải là một phần của sinh mệnh. Nhìn cảnh tượng ầm áp trước mặt, nghe tiếng cười vui tai, Trang Duệ ôm eo Tần Huyền Băng, lặng lẽ rời khỏi đám người bọn họ.

Ngồi dựa vào chiếc ghế ở bên hồ, trong miệng ngậm một quả nhỏ đã được người bên cạnh lột vỏ. Ánh mặt trời tháng ba ầm áp chiếu xuống người.

Nhìn về phía Tuyết Sơn nơi xa, một hồ nước xanh lam yên ả. Bên hồ, hoa đại lan tỏa một mùi hương say người. Trang Duệ không khỏi cảm thấy si ngốc, hạnh phúc... Điều đơn giản như thế được quy về phong khinh vân đạm.

Đại Công Cáo Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dong>